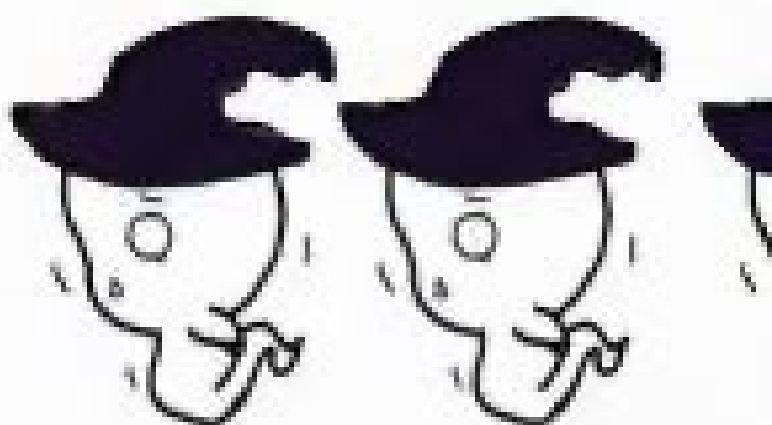

Nhóm
Thánh Thiên
Tiên Ước

Hệ Thống
giúp quý

LÀM

VUI

Tả Đoạn Thủ

HỆ THỐNG GIÚP QUÝ LÀM VUI

Tác giả: Tả Đoạn Thủ

Dịch giả: AxAqua

Thể loại: Đô Thị, Hệ Thống, Linh Di

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Giới thiệu:

Cứu người bị lừa bịp, Trần Hạo ngửa mặt lên trời gào thét:
Lão tử nếu là lại giúp người làm niềm vui, liền để sét đánh
chết.

Leng keng: Trợ quý làm vui hệ thống khởi động.

...

Người có phiền não, quý có chấp niệm, phiền não có thể
giải, chấp niệm khó tiêu.

Hành tẩu thể gian, cân bằng âm dương, chuyển vận, báo
ứng xác đáng.

Chương 1: Hệ THống Giúp Quý Làm Vui

“Mẹ nó, nếu lão tử còn tiếp tục làm chuyện tốt thì nhất định sẽ bị trời đánh!”

Trần Hạo từ đồn công an đi tới, về mặt bi phần nhìn trời gào thét.

Đùng...

Trời xanh mây trắng, bỗng nhiên có một tia sét cắt ngang.

Trần Hạo bắt đầu hoảng sợ.

Bà mẹ nó, ca chẳng qua chỉ tùy tiện nói thế thôi, không cần phải làm thật như thế chứ? Người tốt không có hảo báo, ông trời không có mắt a!

Trần Hạo hôm nay có thể nói gặp cả vui lẫn buồn.

Vui chính là, sau khi hấn tốt nghiệp xong một cái đại học hạng ba, vất vả khổ cực làm việc cuối cùng lấy được tháng lương đầu tiên, lại đúng dịp nghỉ, tâm tình ngứa ngáy khó chịu muốn đi “chăm sóc sức khỏe”(đi xxx) để bù cho một tháng làm việc này.

Trần Hạo cao hứng ngâm nga một bài hát, chạy xe từ đường nhỏ đến nhà tắm Bích Hải mà hấn đã trông ngóng từ lâu.

Ai ngờ trên đường gặp phải một bà lão nằm rên rỉ trên mặt đất, hấn hảo tâm đi đến giúp bà lão, kết quả lão thái thái liền ôm lấy bắp đùi của hấn, kêu to một hồi, “đụng người rồi..., đụng người”. Sau đó một nam một nữ lao tới nắm chặt Trần Hạo.

Toàn bộ quá trình giống như một đợt tiến công chớp nhoáng.

Chờ Trần Hạo kịp phản ứng thì hắn đã thấy con cái của bà lão chìa tay đòi tiền bồi thường, Trần Hạo lập tức phát hiện mình đã bị lừa rồi.

Đây rõ ràng là tình huống dàn cảnh mà báo chí và tivi vẫn hay nói đến, Trần Hạo giãy giụa không được đành phải nhận tội báo cảnh sát.

Nhưng đối phương cũng là người từng trải, bọn chúng lựa chọn vị trí nằm ở góc khuất và điểm chết của camera, nên cho dù cảnh sát có đến thì cũng chẳng làm gì được.

Cuối cùng cãi nhau một trận, Trần Hạo rốt cục cũng phải chìa ra 3000 tệ để bồi thường.

Đây chính là tháng lương đầu tiên của Trần Hạo a, vốn muốn đi “spa mát-xa” một trận, đổi một cái điện thoại tốt một chút, ném thử cảm giác “tiền trong một tháng tiêu trong một ngày”.

Tư vị thì đúng là đã ném rồi, nhưng vừa vào chỉ toàn là vị đắng chát.

Ding: Tìm thấy người đang tuyệt vọng, khởi động hệ thống giúp quý làm vui.

Ding: Phát hiện một nữ quý cách năm dặm về phía đông nam, giúp nữ quý hoàn thành tâm nguyện, ban thưởng thần thông Khai Quang.

Ồ! Tình huống quái gì thế này? Giúp quý làm vui? Trợ giúp nữ quý? Muốn chơi ta sao, ngay cả người lão tử còn lười giúp mà còn muốn lão tử đi giúp quý?

Trần Hạo đột nhiên bị tiếng nói hù một cái, hắn tìm xung quanh nhưng không có phát hiện người nào.

Quả nhiên khi người ta bị kích thích sẽ sinh ra ảo giác, tiền không có, tinh thần cũng trọng thương, Trần Hạo quyết định về nhà ngủ một giấc để quên hết tất cả.

Quét thẻ chiếc xe một cái, Trần Hạo leo lên chuẩn bị chạy đi.

Ding: Còn cách nữ quý bốn dặm.

- Ai đó!

Trần Hạo nổi giận gầm lên một tiếng.

Mấy người đang đi trên đường dừng lại kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Vài giây trôi qua, mọi người nhìn Trần Hạo giống như một tên tâm thần, sau đó chậm chậm đi xa.

Trong lòng Trần Hạo rối bời.

Thanh âm vừa rồi hình như phát ra từ trong đầu mình a.

Đây nhất định không phải ảo giác!

Tỉnh táo quan sát bốn phía một lát, Trần Hạo cẩn thận từng li từng tí chạy xe đi.

Trong lúc hắn đang tập trung tinh thần, quả nhiên, âm thanh lần nữa vang lên.

Ding: Còn cách nữ quý ba dặm.

Trần Hạo đột nhiên dừng xe lại, mặt trầm như nước.

Âm thanh này hoàn toàn phát ra từ trong não mình, chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Cái gì Ding, cái gì nữ quý, đây là thể giới hiện thực nha, cũng không phải đang đóng phim, nữ quý ở đâu ra?

Ừm, hình như vừa rồi là năm dặm về hướng đông nam.

Phương hướng mình đi lúc này hình như đúng là phía đông nam.

Ánh mắt Trần Hạo lập loè vài giây, đột nhiên quay đầu xe chạy về hướng ngược lại.

Sau đó không lâu âm thanh lại vang lên.

Ding: Còn cách nữ quý bốn dặm.

Lần này khoảng cách kéo xa ra.

Đậu má, bên kia thật sự có quý?

Trần Hạo hít một hơi lạnh cảm thấy một tia hàn ý từ bàn chân chạy dọc lên toàn thân.

Ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía phương hướng xuất hiện nữ quý, Trần Hạo do dự không biết có nên đi đến hay không.

Đây chính là quý a,

Thử hỏi người bình thường nào gặp mà không sợ!

Nhưng chỗ ở của mình cũng gần đó, chẳng lẽ đến nhà cũng không thể về rồi sao?

Vẻ mặt Trần Hạo xoắn xuýt.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo cắn răng một cái, lần nữa chạy trở về.

Sợ cái beep, mặc dù là xế chiều nhưng mặt trời vẫn còn đó, quý quái nào dám ra đều sẽ thành mực nướng.

Người sợ quý ba phần, quý phải sợ người bảy phần, lão tử rất là trâu, không thể sợ được.

Trong lòng không những thôi miên chính mình, nhưng biểu lộ Trần Hạo lại càng ngày càng cứng ngắt.

Âm thanh thần bí cũng đang không ngừng vang lên.

Ding: Còn cách nữ quý ba dặm.

Ding: Còn cách nữ quý hai dặm.

Ding: Còn cách nữ quý một dặm.

Đến nơi này, Trần Hạo dừng lại, hẳn không phải không dám đi lên phía trước mà là đã đến nhà rồi.

Đây là nơi hắn thuê phòng, một cư xá cũ nát ở ngoại ô, phía sau là một mảng lớn nhà dân vẫn chưa bị đô thị quy hoạch.

Bất quá phòng thuê ở nơi đây rất tiện nghi, rất nhiều người vừa mới bước ra ngoài xã hội đều thích ở đây.

Trần Hạo đứng bên ngoài cư xá, ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng đông nam.

Cách đó mấy trăm mét chính là chỗ xuất hiện nữ quý.

Bên kia là khu dân cư, hoàn cảnh hoàn toàn chênh lệch với cư xá bên này, Trần Hạo sau khi thuê phòng cũng chưa từng qua đó lần nào.

Mà bây giờ, Trần Hạo đối với phía bên kia lại thêm một tầng kính sợ và tò mò.

Nữ quý a!

Cũng không biết là bộ dáng gì, có xinh đẹp như nữ thần ở trong phim không, hay là mắt lồi miệng méo, thất khiếu chảy máu.

Loại hiếu kỳ này thật giống như con kiến đang không ngừng cắn xé trái tim Trần Hạo, nhưng đồng thời cũng làm cho hắn vô cùng tỉnh táo.

Ding đã nói, giúp đỡ nữ quý hoàn thành tâm nguyện sẽ được ban thưởng thần thông Khai Quang.

Chắc chắn, Khai Quang a, nghe nói lão hòa thượng Phật môn đều biết Khai Quang, mấy khối ngọc giả từ trong tay họ biến một cái lập tức tăng giá lên gấp mấy trăm lần, học được

cái này chẳng khác nào đã có được kỹ thuật làm giàu, sống một đời giàu sang a!

Trái tim Trần Hạo đập bịch bịch, hẳn cảm giác mình đã đi đến một ngã ba của cuộc đời.

Là lâm trận lùi bước, tiếp tục cực khổ đi làm, hay là đổi diện trực tiếp với yêu ma, mở ra một tương lai hoàn toàn mới.

Do dự thật lâu, lại nhìn mặt trời đang dần về phía tây, Trần Hạo cắn răng một cái, lần nữa chạy đi.

Dù sao cũng là ban ngày, hy vọng nữ quý không hại được người.

Một đường cảnh giác, hẳn chạy xe đến một căn phòng cũ nát đã bị bỏ hoang thật lâu, âm thanh thần bí rút cuộc vang lên.

Ding: Đã đến nơi của nữ quý, xác định mở Âm Dương Nhãn?

-Ồm, Âm Dương Nhãn?

Đây là tình huống trước khi gặp quý sao?

Trái tim Trần Hạo đập phù phù phù phù, giống như bị sét đánh.

Từ bên ngoài nhìn vào, tường gạch lộ thiên tiêu điều, màu sắc biến thành màu đen, cửa sổ ngổn ngang gãy nát, bụi cỏ mọc đầy, đây chính là một căn nhà hoang chân chính.

Chỉ cần là nơi như thế đều sẽ khiến cho lòng người sinh ra cảm giác âm lãnh.

- Liều mạng, người chết trúng chỉ lên trời, bất tử vạn vạn năm, nếu như cái đồ chơi này là thật thì ta khẳng định đã được kỳ ngộ rồi, từ nay về sau ngư buớc với trời cao, hành tẩu hai giới âm dương, nếu như là giả thì cũng không cần phải tự hù chính mình nữa.”

Trong nội tâm Trần Hạo yên lặng cân nhắc, rút cuộc hắn quyết định lựa chọn mở.

Ding: Âm Dương Nhân mở ra, Hệ thống giúp quý là vui hiển thị thông tin Kí Chủ.

Kí Chủ: Trần Hạo

Đạo hạnh: Không

Thần thông: Âm Dương Nhân

Linh dị: Nữ quý Liễu Nguyệt Nga, oan hồn ba năm, hoàn thành di nguyện sẽ được ban thưởng thần thông Khai Quang.

Đọc nhanh nhất và sớm nhất tại [tienvuc\(.\)com](http://tienvuc(.)com)

Chương 2: Bóng nữ quý

Nữ... Nữ quý

Nhìn thấy nhiệm vụ rõ ràng trong đầu, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh. Đây là thật, tất cả đều là thật.

Nữ quý là thật, Hệ thống giúp quý làm vui cũng là thật, vậy ban thưởng thần thông...

Suy nghĩ Trần Hạo thay đổi, tâm tình phấn chấn

Đây là cơ duyên, là đại cơ duyên thay đổi vận mệnh.

Mình không thể bỏ lỡ.

Sự sợ hãi trong lòng Trần Hạo lúc này dần dần được thay bằng sự khát khao mong đợi.

Hắn sinh ra ở một vùng nông thôn điển hình ở phía bắc, ngoài cha mẹ thì chỉ còn một đứa em đang học trung học. Trong nhà có một cái ao nuôi cá không lớn không nhỏ có thể kiếm tiền, tuy đối với những người giàu có thì không đáng là bao nhưng đối với những người dân bình thường như họ thì cũng coi như dư giả rồi.

Bước vào xã hội thấy cảnh náo nhiệt phồn hoa, trong lòng Trần Hạo cũng có mộng ước như bao người khác.

Kiểm một khoảng tiền lớn, ở nhà cao cửa rộng, cưới mỹ nữ làm cho cha mẹ nở mày nở mặt, làm rạng rỡ tổ tông.

Nhưng nếu chỉ dựa vào công việc trước mắt thì những thứ này sẽ chỉ vĩnh viễn là mộng tưởng, không thể nào thực hiện được.

Nhưng hiện tại có Hệ thống giúp quý làm vui, đây chính là cơ hội trời ban.

Mặt trời đã lặn về tây, sắc trời lúc này chỉ còn một tia sáng yếu ớt, sự ảm đạm bao trùm cả không gian.

Trần Hạo nhìn căn phòng bỏ hoang kia một lần sau đó quay người lên xe rời đi.

Nửa tiếng trước khi trời tối, Trần Hạo mang theo một chiếc túi lần nữa quay lại.

Sau khi khóa xe cẩn thận, Trần Hạo mang theo chiếc túi đi đến chỗ căn phòng bỏ hoang. Chỗ bỏ hoang này không biết đã bao lâu không có người đến, ngay cả cửa phòng đều xập xệ đến mức chỉ cần đẩy nhẹ đã có thể mở ra.

Trong phòng rất bừa bộn, một cái bàn cũ, một cái ghế nát và một đồng báo chí bị vứt ngổn ngang. Bụi trên mặt đất đã đóng thành một lớp dày.

Nhìn xung quanh một lượt, Trần Hạo khẳng định nơi đây đã rất lâu không có người đặt chân vào rồi.

Oan hồn ba năm, Liễu Nguyệt Nga

Ý câu này chính là nói vị nữ quý này đã chết được ba năm rồi sao?

Trần Hạo trầm ngâm xong liền cười một cái, sau đó dường như hoàn toàn không để ý đến hồn ma nơi đây mà bắt đầu dọn dẹp.

Sau khi xếp chồng báo chí lại, Trần Hạo ngồi xếp bằng mở cái túi trong tay ra, bên trong có một túi đậu phộng nhỏ, một ít cánh gà chân gà và bốn năm lon bia

Trần Hạo tùy ý lấy ra rồi khui lon bia uống một ngụm, bóc vài hạt đậu phộng ném vào trong miệng, bắt đầu nhai nhồm nhèm.

Hắn nhàn nhã chờ thời gian chậm rãi trôi qua.

Bên ngoài trời đã tối như mực.

Trần Hạo lấy một ngọn nến ra châm lửa soi sáng một không gian nhỏ trong phòng, sau đó lại tiếp tục ăn uống.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hiện tại đã gần đến nửa đêm, bóng đêm bên ngoài đậm đặc như mực, đậu phộng và chân gà Trần Hạo đã ăn no, thế nhưng trong phòng vẫn không xảy ra điều gì bất thường.

Sự sợ hãi trong lòng giờ đây đã bị phiền muộn thay thế.

Nữ quý đâu?

Không dễ dàng gì mới có một người đến đây, người lại không hiện nguyên hình.

Dù sao cũng là chết oan, cho dù không phải tìm kẻ thế mạng thì người cũng có thể đến báo oan tình mà, để người ta thay người giải oan a!

Trần Hạo chờ đợi một hồi bắt đầu hơi mất kiên nhẫn.

Ca đây là đến để hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải rảnh rỗi buồn chán đến tìm kích thích.

Trần Hạo cầm lấy lon bia cuối cùng, uống một hơi cạn sạch, sau đó lớn tiếng nói:

-Liễu Nguyệt Nga, người là đồ nhát gan, bà mẹ nó đi ra đây cho ta.

Trần Hạo hô xong có chút căng thẳng, nhìn quanh có chút chờ mong.

Ánh trăng bên ngoài đã treo cao trên bầu trời, lúc ẩn lúc hiện, trong phòng u ám, âm phong phát phơ.

Đến một bóng quỷ cũng chẳng có!

Lần này men rượu trong người Trần Hạo đã ngấm say rồi.

Đã hung hãn như thế mà nữ quý vẫn không hiện thân? Là nàng tốt tính, hay là ta đã xuất hiện ảo giác? Căn bản là không có cái gì là hệ thống giúp quý làm vui?

Đang chần chờ, đột nhiên một luồng gió lạnh thổi qua. Cả người Trần Hạo run lên, tinh thần lập tức tập trung cao độ.

Đến rồi.

Trong lòng Trần Hạo khẳng định cơn gió vừa rồi so với những cơn gió bình thường hoàn toàn khác nhau.

Luồng gió này mang theo một loại âm khí lạnh lẽo thâm nhập vào tận xương tủy, làm cho người sờn hết gai ốc, tuyệt đối không phải gió tự nhiên tạo thành.

Ánh mắt Trần Hạo lóe sáng.

So với gặp quý, hãn càng sợ hệ thống giúp quý làm vui chỉ là ảo giác của bản thân, sợ rằng cơ hội để thay đổi vận mệnh biến thành hoa trong gương trăng trong nước, đó là việc mà Trần Hạo không thể nào chấp nhận được.

-Ha ha, thật đúng là không gọi không đến, hiện thân đi, đã chết đã ba năm cũng không ai giúp người, đúng là hài tử đáng thương.

Vù!!!

Trong chớp mắt, một phụ nữ mặt bộ đồ màu đỏ xuất hiện trong không trung trước mặt Trần Hạo, khuôn mặt trắng nhợt mang theo một luồng khí áp bức, đôi mắt đen tràn ngập âm khí đáng sợ đang nhìn chăm chăm về phía Trần Hạo.

Trần Hạo giật mình, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến nữ quý, nỗi sợ hãi trong lòng hãn liền biến mất.

Tuy nhìn có chút dọa người, nhưng nữ quý này trông có chút xinh đẹp, tóc dài bồng bênh, dáng người uyển chuyển, bộ

váy màu đỏ lấp ló nửa kín nửa hở, nếu không phải sắc mặt trắng bệch, tuyệt đối là một mỹ nữ có sức hút.

Chết rồi, đáng tiếc thật đấy!

Trần Hạo thâm tiếc nuối.

-Này này, ánh mắt của cô là sao đây? Cô cũng không phải do ta giết, hù dọa ai đấy?

Trần Hạo táo bạo quát lớn.

Sắc mặt nữ quý biến đổi, ánh mắt không hề lãnh đạm mà trở nên kinh ngạc:

-Anh thấy được tôi!

-Phí lời, không thấy cô thì tôi gọi cô để làm gì, aiii, cũng là tiểu gia đây lương thiện, đi ngang qua đây cảm giác được sự hiện hữu của cô, bấm tay tính toán liền phát hiện dương thọ của cô chưa hết, chết oan chết uổng. Trong lòng không đành lòng, nên tới đây giúp đỡ cô, cô có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, mau mau nói ra, tiểu gia sẽ siêu độ cho cô, miễn cho cô trở thành cô hồn dã quỷ phiêu đảng ở trên đời, không thì hậu quả sau này sẽ rất thảm đấy.

Trần Hạo nửa thật nửa giả nói.

-Ngươi là đạo sĩ ?

Nữ quý bán tín bán nghi nhìn Trần Hạo, cô nhìn hần thể nào đều cảm thấy không giống.

Trần Hạo bĩu môi:

-Như thế nào? Trong mắt cô, mặc áo bào mới tính là đạo sĩ à? Thật sự là kiến thức nông cạn, tiểu gia đây là truyền nhân Thiên Sư thuần khiết, đã khai thông Thiên nhãn đấy, bằng không tiểu gia làm sao có thể nhìn thấy cô được.

Nữ quý sững sờ

Cũng khá hợp lý, người bình thường sống trong môi trường bình thường làm sao nhìn thấy quỷ được, có điều cô đã chết ba năm rồi, nếu không cô đã sớm báo thù, đâu đến nỗi phải chờ đến hôm nay.

-Tôi nói này, cô rốt cục có muốn tôi giúp hay không? Nếu không tôi đi đây, nói cho cô biết, tiểu gia hiếm khi có thiện tâm, chẳng qua là đi qua nơi này không tìm được nhà trọ thôi.

Vẻ mặt Trần Hạo mắt kiêng nhãn thúc giục.

Nữ quỷ lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

-Muốn, tiểu nữ xin pháp sư giúp đỡ, xin pháp sư lấy lại công bằng cho tiểu nữ, rửa sạch oan khuất.”

Sập bẫy rồi!

Trong lòng Trần Hạo thích thú, nhưng vẻ mặt bình tĩnh nói:

-Ta biết cô chết oan, cô xem oán khí trên người cô này, đen ngòm gần giống như mực rồi, có điều di nguyện cũng có lớn có nhỏ, trước tiên cô nói tình cảnh của mình một chút, ta sẽ suy nghĩ nên gi cô như thế nào.

Trên mặt nữ quỷ vui mừng, vội vàng đem tất cả sự tình của mình nói ra.

Nữ quỷ tên Liễu Nguyệt Nga, tính luôn đến lúc này thì đã 26 tuổi, người tỉnh Hồ Nam, 5 năm trước bị đồng hương lừa gạt đến Thạch Thành làm công, khi đến nơi mới phát hiện là đi làm gái, ở Thạch Thành bị một tên giang hồ có biệt danh Hồ ca giam giữ, sau vài lần lăng nhục uy hiếp, cuối cùng cam chịu số phận trở thành một công cụ kiếm tiền của hắn. Sau khi làm gái được 2 năm thì cô cũng đã kiếm được cho tên Hồ ca kia không ít tiền.

Nhưng lúc này cuộc đời cô mới bắt đầu bi thảm, do không bảo vệ tốt, Liễu Nguyệt Nga đã nhiễm HIVS, chịu đủ mọi đau

đón.

Nhìn thấy công cụ kiếm tiền trở thành phé vật, lại không nỡ buông bỏ, để tránh rước lấy phiền toái, Hồ ca liền ra ta độc ác, bóp chết Liễu Nguyệt Nga, hơn nữa còn chôn thi thể của cô ở dưới căn nhà hoang này .

Sau khi chết oán khí không tiêu tan, hóa thành oan quỷ, Liễu Nguyệt Nga mới phát hiện, quỷ cũng có đẳng cấp.

Nếu muốn báo thù, cô phải trở thành một con ác quỷ mới được.

Đáng tiếc căn phòng hoang này không phải là nơi tụ tập âm khí gì, căn bản không cách nào làm cho cô trở thành ác quỷ được, dựa vào oán khí, cô cũng chỉ có thể biến thành quỷ bình thường, ngay cả trước mặt người thường cô cũng không hiện thân được.

Nếu báo thù, oán khí tích tụ cũng phải đợi đến mấy chục năm sau.

Nhưng mấy chục năm nữa thì Hồ Ca cho dù không chết thì cũng lợm khộm rồi, cho dù cô có báo thù thì cũng không cách nào làm tam hết oán niệm trong lòng.

Liễu Nguyệt Nga nói với Trần Hạo, Hồ ca chính là hung thủ giết chết cô, nếu Hồ ca không chết, cô nhất định sẽ không siêu thoát.

Chương 3: Cảnh liêu đuổi tà

Biết được nguyên nhân cái chết của nữ quý, trong lòng Trần Hạo lần nữa thở dài

Đúng là một cô gái đáng thương, ở cái tuổi thanh xuân rực rỡ lại không được hưởng thụ điều tốt đẹp, ngược lại phải chịu cảnh bi thảm, chịu đủ lãng nhục, lúc chết còn chưa đầy ba mươi tuổi.

Cái tên Hồ Ca khôn kiếp, đúng là chết không đáng tiếc

Có điều nói ra thì dễ, nhưng giúp cô ấy thật không dễ dàng gì.

Trần Hạo chần chừ nói:

-Vậy ý của cô là giết người đền mạng, nghe cũng không quá đáng lắm, tuy nhiên ta là Pháp Sư, ta cũng là người, mà là người thì phải tuân thủ pháp luật, cũng không thể giết người loạn xạ, nếu không ta và Hồ Ca có gì khác nhau?

Liêu Nguyệt Nga không hài lòng, oán khí trên thân bùng phát :

-Pháp Sư, lúc này anh nói giúp tôi đây.

Trần Hạo cảm thấy một luồng âm khí lạnh toát làm nổi hết da gà, toàn thân khó chịu, vội vàng nói:

-Tôi nói là giúp cô, nhưng cũng phải có phương pháp kế hoạch đằng hoàng chứ, ừm, giúp cô giết người là không thể rồi, có điều cô có chứng cứ gì của tên Hồ Ca kia không, tục ngữ nói rất đúng, gặp khó khăn nên báo cảnh sát. Cô cảm thấy thế nào?

Cảnh sát ư ? Liêu Nguyệt Nga cười thành tiếng :

-Ba năm gần đây, mỗi đêm tôi đều theo dõi Hồ Ca, hẳn phạm vào tội ác không ít, nhưng lại chơi với nhiều người có quyền lực, tính ra cảnh sát cũng là bằng hữu của hắn, thường xuyên cùng nhau đi xông hơi, uống rượu, chơi gái.

Trần Hạo bật cười:

-Cô từng thấy qua con mèo và con chuột làm bằng hữu với nhau chưa? Đây chỉ là hành vi hối lộ mang lại lợi ích cho hắn mà thôi. Đó là một số cảnh sát cá biệt không tốt, nhưng đa số đều tốt mà, cô phải tin vào ánh hào quang của luật pháp. Chỉ cần làm tốt, Hồ Ca nhất định sẽ bị chế tài pháp luật trừng trị, đương nhiên, điều này phải cần đầy đủ chứng cứ.

Liễu Nguyệt Nga chần chừ một chút, mở miệng nói:

-Chứng cứ thì tôi biết, tên Hồ ca làm hại không ít các cô gái, thủ đoạn quá trình gây án đều được hắn chụp lại để uy hiếp các cô gái khác, ngoài ra tôi còn biết quyền sở hữu của hắn giấu ở đâu, còn nữa Hồ Ca đang buôn lậu ma túy, mới tới qua, Hồ Ca cùng đồng bọn buôn bán ma túy ở nước ngoài nhập hàng đá vào rất nhiều, đều giấu ở tron phòng kín trong quán bar của hắn.

Ánh mắt Trần Hạo lóe sáng :

-Chứng cứ phạm tội nhiều như vậy đủ cho hắn uống rượu trong nhà lao rồi, Liễu Nguyệt Nga, nếu như cô tin tưởng tôi thì đi cùng tôi , dựa vào pháp luật tìm những chứng cứ gây án giúp cô báo thù, tôi cam đoan nhất định sẽ làm cô vừa lòng, cô nói có được hay không?

Liễu Nguyệt Nga trầm mặc, dường như đang do dự.

Trần hạo tiếp tục nói:

-Đương nhiên, nếu như cô cảm thấy tôi không đáng tin cũng không sao. Ba năm rồi, cô đã tìm được một người đủ năng lực nhìn thấy cô chưa? Đầu năm nay, tu hành không phải dễ, cô có

thể gặp được bốn Pháp Sư đây là cơ duyên của cô, bằng không nếu như cô vẫn muốn báo thù thì chỉ có thể chờ đến khi tên Hồ ca kia chịu sự trừng phạt của ông trời .

Liễu Nguyệt Nga chua chát nói:

-Ngoài tin tưởng anh ra thì ta còn biện pháp nào khác sao, hy vọng Pháp Sư không gạt ta.

Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

-Yên tâm đi, bốn Pháp Sư lần này xuống núi chính là đến hồng trần rèn luyện đạo tâm, bốn pháp sư giúp người là để tích lũy công đức, có lợi cho việc tu hành, chuyện tốt như vậy sao ta có thể bỏ qua.

Nghe Trần Hạo nói như vậy, ánh mắt Liễu Nguyệt Nga nhu hòa trở lại.

Rất hiển nhiên, Pháp Sư không mời mà tới cũng bởi vì có lợi nên mới lựa chọn đến giúp đỡ mình, cái này so với vô duyên vô cớ ân cần càng làm cho người ta thêm tin tưởng.

Sau một hồi tính toán Trần Hạo cùng Liễu Nguyệt Nga lập tức rời căn khỏi phòng bỏ hoang.

Đi vào tiệm Internet, Trần Hạo lên mạng điều tra thông tin cảnh sát ở Thạch Thành, rất nhanh Trần Hạo liền đã nhắm chắc vào một người.

Chu Cương.

Cục cảnh sát Thạch Thành đại đội trưởng cảnh sát hình sự thứ. Tại Thạch Thành uy danh hiển hách ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, hành nghề hơn mười năm, phá giải mười mấy vụ án, bắt hàng loạt hung đồ.

Có một vụ nổi tiếng làm chấn động Thạch Thành một thời là búp bê vải giết người, người bị tình nghi sắp bị định tội đêm

hôm trước, may thay Chu Cương lần theo dấu vết bên trong để lại bắt được hung phạm, trả lại trong sạch cho người vô tội.

Trần Hạo muốn lợi dụng pháp luật để giúp đỡ Liễu Nguyệt Nga, như vậy cần tìm một cảnh sát đáng tin, nếu không bên này báo động, bên kia sẽ bị lộ tin.

Xác định đối tượng hợp tác, sáng sớm ngày hôm sau Trần Hạo liền chạy tới bên ngoài cục cảnh sát, sau khi hồi lộ bằng một bao thuốc, liền hỏi thăm ra địa chỉ gia đình Chu Cương, vừa hay hôm nay anh ta nghỉ phép

Dựa theo địa chỉ, Trần Hạo đi tới nhà Chu Cương.

Nơi này là một cư xá ba lầu .

Trần Hạo đã trưởng thành như vậy rồi, ngoại trừ làm CMND, đây là lần đầu tiên chủ động cùng cảnh sát giao tiếp, trong lúc nhất thời cũng có chút căng thẳng.

Việc này liên quan tới tương lai của mình, coi như bạo gan liều mạng một lần.

Hít sâu một hơi, Trần Hạo ấn cửa chuông.

Ít phút sau cửa phòng mở ra, đây một cô gái có gương mặt xinh đẹp, dịu dàng, thoạt nhìn có chút tiều tụy.

-Anh là?

Cô gái mở miệng hỏi.

Trần hạo liền mỉm cười:

- Chị dâu khỏe chứ, em tìm đội trưởng Chu Cương, anh ấy có nhà không?

Cô gái miễn cưỡng cười đáp:

-Chu Cương đang ở bên trong, uhm tiên sinh mời vào

Trần Hạo khách khí đi vào, chợt nghe tiếng khóc vang dội.

Hơi ngần ra, Trần Hạo nhìn xung quanh.

Căn phòng diện tích không lớn không nhỏ, hơn trăm mét vuông, bố trí rất đơn giản nhưng có vẻ rất ấm áp.

Đang định tìm Chu Cương, Trần Hạo đột nhiên lộ vẻ giật mình.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông độ khoảng hơn ba mươi tuổi dáng người khôi ngô, nét mặt cương nghị ôm một đứa trẻ từ phòng ngủ đi ra.

Người đàn ông này đúng là Chu Cương tối hôm qua hắn tra trên mạng .

Có điều làm cho Trần Hạo kinh ngạc là đứa con hắn đang bế trong lòng ngực.

Đứa trẻ này tầm hai ba tuổi , mặc chiếc váy hoa nhỏ, tóc búi rất đẹp, một lúc lại khóc thét không ngừng, nước mắt chảy xuống đầy mặt. Trên đầu đứa trẻ có một đám khí đen lượn lờ, mang theo âm khí.

- Cậu là?

Chu Cương nhìn về phía Trần Hạo, có chút nghi hoặc.

Trần Hạo lấy lại tinh thần, cười nói: - Chào Đội trưởng Chu , tôi là Trần Hạo, xin thứ lỗi, không mời mà tới.

- Trần Hạo?

Chu Cương nhìn tới nhìn lui dò xét trần hạo vài lần, xác định bản thân chưa gặp qua người này bao giờ. Chợt nhìn xem Trần Hạo, chờ đợi anh ta tiếp tục nói.

Trần Hạo cười cười, nói:

- Đội trưởng Chu, nếu như anh tin lời của tôi, có thể nói chị dâu đi ra bên ngoài khu bờ sông cắt một cành liễu tươi, quét nhẹ trên đầu hai cái, đứa bé tự nhiên sẽ ngừng khóc.

Huh?

Nghe thấy Trần Hạo nói như vậy, Chu Cương và vợ của mình nhẹ nhàng quay người lại một cách sững sờ.

Chu Cương nhìn Trần Hạo có vẻ nghi ngờ

Vị thiếu niên lạ này không mời mà đến, không nói mục đích, lại nói những điều mê tín dị đoan, không biết có ý gì đây?

Người phụ nữ biến đổi sắc mặt, vội vàng nói:

- Vị ...tiên sinh này, cậu đang nói con gái của tôi...

Trần Hạo cười nói:

- Chị dâu à, nếu tin có thể thử xem sẽ biết.

Người vợ dịu dàng nhìn con gái khóc thút thít, lại nhìn Chu Cương, đột nhiên quay người mà đi.

Chu Cương không ngăn cản.

Bản thân là một người cảnh sát, hẳn chỉ tin tưởng chứng cứ.

Con gái khóc suốt từ đêm qua, đi khám bác sĩ điều trị không hết, hôm nay anh ta nghỉ phép là để đưa con gái đi đến bệnh viện lớn xem sao.

Đột nhiên gặp phải tên Trần Hạo này, còn nói lời như vậy, hẳn cảm giác tiểu tử này có chút kỳ quặc.

Không lâu sau, phụ nữ cầm trong tay cành một nhánh liễu tươi thở hồn hênh quay trở lại.

Chần chừ nhìn thoáng qua Trần Hạo, người phụ nữ bước đến bên cạnh Chu Cương, cầm lấy cành liễu vẩy nhẹ trên đầu con gái.

Trần Hạo tuy mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại căng thẳng.

Tình trạng của đứa trẻ hẳn đã từng nhìn thấy, nên hẳn mới mở lời.

Cảnh liễu xua tà, ở quê cũng là một loại thủ đoạn mê tín dị đoan, còn có bát nước đựng thẳng chiếc đĩa, gọi hồn người thân, đều là khi còn bé ở quê hương hẳn tận mắt nhìn thấy rất nhiều chuyện kì lạ.

Có điều bản thân chưa từng thử qua, không biết lần này thành hay không.

Cả ba người đều nhìn chăm chú, cảnh liễu nhẹ nhàng lướt qua.

Thật thần kỳ, làm bốn năm lần, đứa trẻ lúc này khóc không dứt, nhưng giờ tiếng khóc nhỏ hơn, thời gian dần qua, đứa bé đã mở to mắt tò mò nhìn cảnh liễu, dường như muốn thò tay nắm lấy.

Một màn thần kỳ làm cho Chu Cương mở to hai mắt nhìn, người phụ nữ càng hoảng sợ mang theo vui mừng trong lòng.

Trong mắt Trần Hạo, đây là một vụ thú vị.

Cảnh liễu vẫy vẫy một chặp, những âm khí xoay quanh đầu đứa bé bị xua đuổi hết sạch biến thành tro bụi.

Hắn thấy rõ ràng, những khí đen kia bị thể khí xanh của cảnh liễu xua tán hết.

Quả nhiên dân gian đồn không sai, không có lửa thì sao có khói, cảnh liễu thật sự là một đồ tốt.

Người dịch : HANGYUAN - TRUYENYY.COM

Chương 4: Thuyết phục

- Tốt rồi, Đồng Đồng ngoan nào, lại đây mẹ ôm.

Người phụ nữ vui mừng bế đứa con từ trong lòng ngực của Chu Cương, nựng nịu hôn lên khuôn mặt bé bỏng của đứa nhỏ.

Tiểu nha đầu hoàn toàn không còn bộ dạng khóc thét như lúc đầu, tay nắm chặt cành liễu liền lộ ra vẻ mặt tươi cười thích thú.

Ánh mắt Chu Cương không ngưng nhìn Trần Hạo, con mắt nhấp nháy liên tục.

Cuối cùng Chu Cường mở miệng :

- Người anh em này, có thể lí giải một chút về chuyện vừa rồi không?

Trần Hạo cười nói:

- Cũng không phải vấn đề lớn gì, chỉ là bà nội của cô bé nhớ cháu nên qua nhìn xem một chút thôi

A!

Người phụ nữ đang vui mừng lại giật mình, suýt chút làm rơi đứa con xuống đất, sau đó hoảng sợ nhìn Trần Hạo:

- Anh...anh nói là bà nội của Đồng Đồng, thế nhưng bà, bà đã...

- Đã đã qua đời rồi rồi đúng không, nếu như ta đoán không sai thì lúc bà nội của đứa bé qua đời, đứa bé vẫn chưa sinh ra, bà mang theo sự tiếc nuối đi theo.

Trần Hạo dừng dừng nói

Người phụ nữ tròn tròn mắt một cách kinh ngạc, tại sao Trần Hạo lại biết rõ chuyện này.

Ánh mắt Chu Cường tức thì lóe sáng, nói :

- Xem ra cậu điều tra tôi rất kỹ.

Trần Hạo cười nói:

- Đội trưởng Chu nói như thế, tôi cũng không biết giải thích như thế nào, có điều cảnh trúc này chỉ là đối phó tạm thời, nếu như không có sự bảo vệ chu đáo, tin rằng trước năm 3 tuổi nha đầu này sẽ lại khóc rống lên, đến lúc đó đội trưởng Chu sẽ biết tôi nói đúng hay không.

Chu Cường trầm mặc một lát, người phụ nữ sốt ruột :

- Đại sư, xin anh giúp Đồng Đồng, nó nhỏ như vậy, cứ như thế thật tội cho nó.

Trần Hạo nhìn về phía Chu Cường.

Chu Cường nói:

- Tuệ Tuệ, em bé Đồng Đồng về phòng trước đi.

Người phụ nữ há miệng chữ O, nhưng vẫn nghe theo lời chồng bế đứa bé đứng dậy rời đi.

Lúc này, Chu Cường mới nhìn Trần Hạo nói:

- Trần tiên sinh đến đây, hẳn là có việc gì? Không ngại nói nghe xem.

Trần Hạo thở dài, quả nhiên là cảnh sát, nhìn việc một cái liền biết nguyên nhân.

Hắn cũng không vòng vo, mở miệng nói:

- Nếu như đội trưởng Chu hỏi, vậy tôi xin nói thẳng, tôi tới là xin sự giúp đỡ của đội trưởng, tại Thạch Thành có một tội

đồ hung ác xem thường pháp luật, làm xằng làm bậy, tội ác nặng nề, không biết đội trưởng Chu có muốn diệt trừ không?

- Tội đồ hung ác?

Ánh mắt Chu Cương lóe lên, cười nói:

- An ninh trật tự mỗi năm ở Thạch Thành đều rất tốt, người dân an cư lạc nghiệp, Trần tiên sinh nói chuyện có chút giật gân rồi?

Trần hạo bĩu môi:

- Nơi có ánh sáng thì nhất định cũng có bóng tối, đó là điều tất yếu từ xưa nay, đội trưởng Chu nói như vậy thì không thành thật rồi.

Chu Cương nói:

- Bóng tối? Ở đâu có bóng tối? Có thể nói rõ chi tiết mục tiêu cụ thể không ?

Trần hạo nói:

- Mục tiêu là Vương Hồ, bắt người, giết người bằng thuốc phiện, không biết những tội lỗi này có đủ chỉ tiêu để đội trưởng Chu bắt người không?

Sắc mặt Chu Cương biến đổi, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Hạo: - Trần tiên sinh, bây giờ là xã hội pháp luật, bất cứ chuyện gì cũng phải có chứng cứ, cậu nói những lời này nếu không có thực thì phải chịu trách nhiệm đấy.

Trần Hạo lại mỉm cười:

- Chứng cứ tất nhiên là có, không biết đội trưởng Chu có dám hành động không?

Chu Cương trầm mặc một lát.

Sau một lúc lâu, Chu Cương mới mở miệng nói:

- Không ngại nói với Trần tiên sinh, tình hình của Vương Hồ đã lập hồ sơ thụ án, chỉ là chưa có đầy đủ chứng cứ, vả lại Vương Hồ nhận được sự bảo vệ của một số người quyền lực lớn, dưới tình hình này không thể một phát đánh chí mạng, cảnh sát chúng tôi không thể dễ dàng hành động như vậy.

Trần hạo nói:

- Tôi biết mấy anh sợ đánh rắn động cỏ, bắt quá tôi có thể là chỉ điểm cho các anh, cam đoan một mẻ lưới tóm gọn, chứng cứ phạm tội toàn bộ đầy đủ, đến ông trời cũng không cách nào giúp Vương Hồ thoát khỏi tội danh của mình.

Chu Cương sững sờ, ánh mắt hồ nghi nhìn Trần Hạo.

- Có phải đang suy nghĩ, tại sao tôi phải làm như vậy để giúp anh? Làm như vậy là để đối phó Vương Hồ, tôi là người như thế nào? Có mục đích sâu xa gì?

Trần hạo đột nhiên cười nói.

Chu Cương không nói gì, nhưng ánh mắt biểu hiện ra ý nghĩ của mình.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Nói ra anh có thể không tin, sở dĩ tôi muốn đối phó Vương Hồ là vì nhận lời nhờ vả của một người chết oan, đó là một cô gái đáng thương, đang trong độ tuổi thanh xuân tươi đẹp lại bị Vương Hồ dụ dỗ giam cầm để làm công cụ kiếm tiền cho hắn, nhưng cuối cùng bị nhiễm Aids, bị Vương Hồ tự tay bóp chết.

Sắc mặt Chu Cương biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy.

Người cậu nói là Liễu Nguyệt Nga ư?

Trần Hạo có chút kinh ngạc:

- Anh quen Liễu Nguyệt Nga?

Chu Cương lắc đầu:

- Tôi không quen, nhưng Liễu Nguyệt Nga là người phụ nữ bên cạnh Vương Hồ, sau đó đột nhiên mất tích, Vương Hồ nói sức khỏe cô ấy không tốt, đã về quê dưỡng bệnh rồi, nhưng người nhà của Liễu Nguyệt Nga cũng báo cảnh sát con gái của họ đột nhiên mất tích, chúng tôi liên tục điều tra mấy tháng, cuối cùng không thu hoạch được gì, vụ án chưa được giải quyết.

Trần Hạo bĩu môi nói:

- Nhìn đi, đấy là những gì anh nói bách tính an cư lạc nghiệp, sự thật đen tối, người địa phương an cư lạc nghiệp nhưng người lao động từ nơi khác nhập cư vào gặp phải các loại xâm hại, biến thành công cụ trực lợi của các phần tử phạm tội. Nếu như chuyện này không giải quyết, tương lai nhất định sẽ có nhiều người bị hại, đội trưởng Chu thân vì bảo vệ nhân dân Thạch Thành, đối với chút khó khăn này không có biện pháp nào ư?

Chu Cương lãnh đạm nói:

- Tôi chỉ là một cảnh sát bình thường, đảm đương không nổi sứ mệnh bảo vệ nhân dân Thạch Thành. Ngoài ra, anh nói sự việc này quá mức huyền bí, theo góc độ pháp luật mà nói, không cách nào cấu thành chứng cứ, đối với tội phạm không có sức uy hiếp.

Trần Hạo nói:

- Đây đương nhiên không thể trở thành chứng cứ, có điều nếu Liễu Nguyệt Nga giúp đỡ chúng ta tìm được chứng cứ phạm tội của Vương Hồ thì sao?

Chu Cương chăm chú nhìn Trần Hạo:

- Trần tiên sinh, tôi là cảnh sát, không tin chuyện ma quỷ.

Trần Hạo nói:

- Được rồi, thế thì không nhắc tới Liễu Nguyệt Nga, đội trưởng Chu có dám đánh cược không, anh hành động, tôi dẫn đường tìm tất cả chứng cứ phạm tội của Vương Hồ.

Chu Cương đang do dự.

Nếu là thật, Vương Hồ là một tên có máu mặt ở Thạch Thành, Chu Cương từ lâu đã muốn bắt hắn rồi.

Chỉ là một khi có chút sai lầm, bản thân gánh chịu trách nhiệm, để cho Vương Hồ cảnh giác rồi thì muốn bắt hắn sẽ rất khó.

Trần Hạo nhìn Chu Cương đang do dự, lần nữa nói:

- Đội trưởng Chu, cơ hội chỉ có một lần, hơn nữa phải đánh nhanh thắng nhanh, bởi vì Vương Hồ từ một nơi khác nhập vào một lô thuốc phiện, đây là thời cơ tốt nhất để bắt hắn, một khi bỏ lỡ, tôi thì không sao cả, trợ giúp Liễu Nguyệt Nga chỉ là vì tu hành tích lũy công đức. Nhưng mà lô thuốc phiện này tràn ra ngoài sẽ làm hại người dân Thạch Thành, hy vọng đội trưởng Chu suy nghĩ kỹ càng.

- Lô thuốc phiện này? Ở nơi nào?

Chu Cương vội vàng hỏi, ánh mắt sắc bén.

Trần Hạo cười không nói.

Chu Cương tức giận, gả này còn giám chơi trò treo một miếng mỡ ngay miệng mèo, người tin không, chỉ bằng lời nói này của người, ta có thể kết án người đồng lõa biết tình hình phạm tội của người khác mà không báo.

- Trần tiên sinh, anh nên biết đối phó người xấu chỉ có một lần cơ hội, nếu như anh lừa gạt tôi thì chẳng khác nào tự hại mình.

Chu Cương nhìn Trần Hạo chăm chăm.

Trần hạo lạnh nhạt nói:

- Tôi biết thế vì vậy ta mới tới tìm anh, mà không phải tìm những cảnh sát khác.

Chu Cương trầm mặc

Sau một lúc lâu, Chu Cương nói:

- Được, tôi đánh cược với anh một phen, hy vọng Trần tiên sinh không lấy vận mệnh mình đi đùa cợt.

Nói xong, Chu Cương lấy điện thoại ra, đi qua một phía bắt đầu bố trí nhiệm vụ.

Trần hạo thấy vậy, cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có thể nhẹ người được một chút, dốc lòng vì nhiệm vụ, đã hoàn thành một nửa.

Editor: MinhLâm

Chương 5: Đại phát thần uy

Hiệu suất làm việc cấp tốc của cảnh sát cũng làm Trần Hạo có một cái nhìn mới.

Chỉ vừa qua năm phút đồng hồ thì đã có một xe cảnh sát ở dưới lầu đón Chu Cương và Trần Hạo, một cảnh sát hơn ba mươi tuổi, thoạt nhìn cường tráng lão luyện một bên lái xe, một bên nhìn Chu Cương nói:

- Chu đội, tại sao lại đột nhiên hành động? Chẳng lẽ có người giúp chúng ta sao? Người ta vất vả giúp chúng ta như thế, chúng ta gấp rút hành động thế này hình như cũng không ổn lắm.

Chu Cương liếc mắt nhìn Trần Hạo một cái, mặt không chút thay đổi nói: Trước tiên đừng hỏi nhiều, báo tin các tiểu đội đi quán bar Mị Hoặc.”

Lão luyện cảnh sát động tác một trận dừng lại, kinh ngạc nói:

- Quán bar Mị Hoặc? Đến chỗ đó làm gì?

Chu Cương nhú mày không nói lời nào.

Cảnh sát lão luyện phản ứng kịp thời, cười khan một tiếng cũng không dám nhiều lời, một bên lái xe xe, một bên lấy ra bộ đàm chuyên dụng bắt đầu phân phó.

Gần tám phút sau, bảy tám chiếc xe cảnh sát đã xuất hiện chặn trước cửa ra vào của quán bar, một đám cảnh sát rất nhanh xuống xe, chia làm mấy đợt chốt chặn tất cả lối ra vào của quán bar.

Nìn cửa ra vào, Chu Cương nhìn Trần Hạo nói:

- Trần tiên sinh, tiếp theo nên làm gì?

Nghe nói như thế, vẻ mặt cảnh sát lái xe vô cùng kinh ngạc, ánh mắt cổ quái nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo khẽ mỉm cười:

- Đương nhiên là trực tiếp đi vào, người nào đó đã chờ chúng ta rất lâu rồi, đành phải trông cậy vào Chu đội vì cô ấy giải oan đây.

Ánh mắt Chu Cương híp lại.

Mặc dù nói không tin quỷ thần, thế nhưng hẳn làm cảnh sát nhiều năm như vậy cũng gặp phải không ít kỳ án không cách nào dùng khoa học để giải thích, những thứ này đều trở thành phiền não ở trong lòng hẳn.

Lần này Trần Hạo chủ động tới cửa, sử dụng thủ đoạn mê tín, nói những lời mê tín, nếu như là một cảnh sát khác chắc hẳn không thèm để ý, thậm chí còn cảnh cáo một phen.

Thế nhưng Chu Cương thì khác, hẳn muốn nhìn một chút, thủ đoạn mê tín rốt cuộc là có phải là thật hay không, nếu như lần này Trần Hạo hoàn toàn đúng, như vậy công dụng người này rất lớn, ngày sau gặp phải kỳ án quý dị chưa giải quyết, thậm chí những vụ án trước đây không cách nào giải quyết đều có thể sử dụng phương pháp mới để phá án.

Đây là một trong những lý do Chu Cương làm theo những gì Trần Hạo nói.

- Đi thôi, tôi muốn nhìn một chút, hành động cấp tốc như thế này có ai mật báo cho tên Hồ ca kia không, nếu như có, hắc hắc, Chu đội anh đành phải thẩm tra đội ngũ của mình lại rồi.

Trần Hạo cười hắc hắc, đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Chân mày Chu Cương cau lại, không nói một lời theo sát phía sau.

Mà đồng chí cảnh sát lái xe như tưởng mình đang nằm mơ.

Tên tiểu tử thoát nhìn trẻ như thế rốt cục có lai lịch gì? Cứ nhiên có thể chỉ huy Chu đội của bọn họ?

Tiến vào quán bar, mấy người nhân viên đều tròn mắt nhìn, tại sao cảnh sát lại đến nhiều như vậy?

- Ai nha, tưởng ai làm ra tràng diện lớn như thế, thì ra là Chu đội trưởng của chúng ta, đại nhân vật như ngài lại giá lâm nơi đây, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này

Cả người xinh đẹp, dáng tươi cười như hoa, nữ nhân thành thực lắc lắc thân hình như rắn nước đi tới, cười hì hì nịnh hót.

Chu Cương còn chưa mở miệng, Trần Hạo liền cười nói:

- Phản ứng thật nhanh a, chắc chắn, Chu đội, không biết Mã Vĩ Triệu là vị nào, lá gan thật không nhỏ nha.

Mã Vĩ Triệu?

Trong mắt Chu Cương lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói:

- Từ Tuệ, ta nhận được tin báo quán bar Mị Hoạch có buôn lậu thuốc phiện, đây là lệnh khám xét. Nói xong, Chu Cương lấy ra một tờ giấy, mặt trên ghi rõ ràng ba chữ “Lệnh Khám Xét”.

Lại nói tiếp, đây cũng là phong cách Chu Cương, loại Lệnh Khám Xét này hẳn chuẩn bị không ít, thời điểm mấu chốt có thể đưa đến tác dụng to lớn.

Cũng là Chu Cương trong giới cảnh sát tại Thạch Thành đại danh đỉnh đỉnh, phá án như thần, bằng không loại lệnh khám xét này phải xin mới được cấp, làm sao có thể để cho người ta tùy tiện giữ được.

Trong mắt nữ nhân thành thực kia lóe lên một tia hoảng sợ, chột kinh ngạc nói:

- Buôn lậu thuốc phiện? Chu đội trưởng, đây thật là oan uổng quá, Mị Hoặc chúng tôi vẫn luôn tuân theo pháp luật, chưa bao giờ đi làm chuyện vi phạm luật pháp, chuyện này tuyệt đối là có người hãm hại chúng tôi.

- Có phải bị hãm hại hay không, sau khi lục soát thì sẽ biết. Xin phối hợp cảnh sát hành động.

Chu Cương mặt không thay đổi nói:

Từ Tuệ có chút chần chừ, còn muốn nói điều gì thì Chu Cương đã vung tay lên, cảnh sát đi theo liền hiểu ý tản ra khắp nơi.

Sắc mặt Từ tuệ trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Chu đội trưởng, có phải hơi quá đáng rồi không, không giải thích được thì nói chúng tôi môn buôn lậu thuốc phiện, còn giống trống khua chiêng lục soát như vậy? Nếu truyền ra ngoài vậy sinh ý của Mị Hoặc chúng tôi sau này phải làm sao đây?

Trần Hạo cười hì hì nói:

- Việc buôn bán làm sao không tốt chứ, nếu như sau khi cảnh sát lục soát xong vẫn khai trương như thường thì đây mới là kinh doanh hợp pháp, sinh ý làm người ta yên tâm mới thu hút được thêm nhiều khách hàng, không phải sao?

- Cậu!

Từ Tuệ nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Được rồi, cô gọi là Từ Tuệ đúng không, ừm, thoát nhìn là một người phụ nữ xinh đẹp, ai có thể nghĩ tới nội tâm lại như rắn rết, độc phụ âm ngoan độc ác, hắc hắc, bản tính ác độc tàn bạo ăn sâu vào trong máu, đánh đập người khác như nô lệ, đúng là làm người ta phải sợ hãi nha.

Từ Tuệ lúc này hoàn toàn không thể bình tĩnh, hoảng sợ nhìn Trần Hạo, không thể tin được bí mật lớn nhất của bản thân bị người khác biết? Lúc cô ta làm những sự tình kia đều cực kỳ kín đáo, ngoại trừ mấy người thân cận ra, căn bản không có khả năng có người khác biết.

Bị bán đứng.

Giờ khắc này, trong nội tâm Từ Tuệ đột nhiên xuất hiện một ý niệm như thế.

Chu Cương đem phản ứng Từ Tuệ hoàn toàn thu vào trong mắt, trong lòng đối với lần hành động này đã yên tâm hơn phân nửa.

Xem ra vị Trần Hạo thân bí này rất có thủ đoạn.

- Thế nào? Sợ cái gì? Nhớ lúc cô dạy dỗ hai mươi bảy cô gái nhỏ mỗi ngày đều sống dưới sự sợ hãi, ngay cả ngủ đều mơ thấy ác mộng, lúc cô làm những chuyện này không nghĩ đến nhân quả báo ứng sao?

Trần Hạo tiếp tục hé miệng, mỗi chữ mỗi câu đều đâm thẳng vào trái tim Từ Tuệ.

- Cậu, cậu nói bậy bạ gì đó, ta không biết cậu đang nói cái gì.

Giọng nói Từ Tuệ cũng thay đổi, run rẩy, thân thể cũng bất an vặn vẹo, thoát nhìn dường như có chút lạnh run.

Trần Hạo bĩu môi:

- Còn mạnh miệng, xem ra cô còn nghĩ Vương Hồ có thể che chở được cô, hắc hắc, nhìn cô còn có thể chống đỡ được bao lâu, Chu đội, đừng tìm lung tung nữa, chúng có phạm tội của Hồ ca có một phần trong phòng làm việc của hắn ở lầu ba, đem cái tủ thứ hai dời đi là thấy được một cái ngăn sắt ngầm, mật mã là wh737621, nhớ kỹ, mật mã không thể chọn sai, sai

ba lần sẽ khởi động tự hủy, bên trong sẽ phát lửa tiêu hủy hết toàn bộ chứng cứ, cảnh sát phải đi cần phải đáng tin cậy đây.

Lời này vừa ra, Từ Tuệ liền co quắp té trên mặt đất, căn bản cũng không cần mấy phút. Ánh mắt cô ta nhìn Trần Hạo tựa như nhìn thấy quỷ.

Chu Cương nhìn về phía cảnh sát bên cạnh, cảnh sát hiểu ý vội vàng chạy đi, đồng thời âm thầm liếc mắt nhìn Trần Hạo một cái, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trần Hạo khinh thường nhìn thoáng qua Từ Tuệ, tiếp tục nói:

- Còn mấy chứng cứ ngày hôm qua Vương Hồ giao dịch chất có hại đều giấu dưới mật thất dưới đất, mật thất này khá khó tìm, trong góc căn phòng, đem thăm dò ra thì có thể thấy một cái cửa vào, bất quá cửa vào bị khóa, chìa khóa không ở nơi này, tưởng không có chìa khóa thì có thể làm khó được cảnh sát nhân dân chúng ta tra xét sao??

Chu Cương hiểu ý, lại có mấy cái cảnh sát rất nhanh đi tới tầng hầm ngầm.

Trong mắt Từ Tuệ lúc này không còn sức sống, chỉ còn lại sự kinh khủng

MinhLâm - Truyeny.com

Chương 6: Hoàn thành nhiệm vụ

Thấy Trần Hạo đối với Mị Hoặc rõ như lòng bàn tay, Chu Cương cũng có chút hưng phấn, mong đợi nhìn hắn.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Còn có lão đại Vương Hồ, tên này cũng rất trâu bò, lúc này đang ở bên ngoài câu cá tiếp khách, khi nãy người của Tuệ tử gọi điện thoại báo, hiện tại Vương Hồ đang trên đường về, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ về tới, hiện tại đã có chứng cứ, cũng không thể để tội phạm chạy được. Chu đội phải cẩn thận có người âm thầm thông báo để cho Hồ ca chạy mất, vậy thì không tốt lắm đâu.

Chu Cương lấy lại tinh thần, âm thầm xấu hổ, Trần Hạo đại phát thần uy để cho hắn hoàn toàn đắm chìm trong loại thủ đoạn thần bí này, thiếu chút nữa đã quên quy tắc cơ bản khi cảnh sát phá án, lúc này liền hạ lệnh bắt Mã Triệu Vĩ.

Rất nhanh, một cảnh sát với vẻ mặt âm đạm bỗng rồi bị dẫn tới trước mặt Chu Cương.

- Chu, chu đội, làm cái gì vậy?

Cảnh sát kia run rẩy hỏi.

Chu Cương lạnh lùng nói:

- Vương Hồ cho cậu chỗ tốt gì? Lại làm cậu có dũng khí để mạo hiểm như thế.

Sắc mặt viên cảnh sát kia đại biến, thân thể cũng không nhịn được mềm nhũn ngã xuống, một lời cũng không nói ra được.

Trong mắt Chu Cương lóe qua một tia thất vọng.

Hắn là người hào sảng, đối với tội phạm là ác mộng, thế nhưng đối với anh em đồng chí trong cơ quan đều luôn ủng hộ, tất cả công lao lớn nhỏ không biết đã phân phát cho bao nhiêu, không chỉ có công lao mà còn rất nhiều loại phần thưởng, thậm chí ngay cả đề bạc hắn cũng không chút keo kiệt.

Nhưng dù đã như thế, anh em đồng chí của mình lại có kẻ phản bội

Quả nhiên lòng người không biết đủ.

Không bao lâu, mấy cảnh sát lục soát chứng cứ quay lại, các loại băng ghi hình, sổ sách, chất có hại, một đồng tiền mặt, thậm chí còn có vài hàng nóng phi pháp cùng với đạn dược, Chu Cương sau khi nhìn qua cũng hít một hơi lạnh.

Nếu không phải lần này có Trần Hạo tương trợ, cho dù có đủ chứng cứ triển khai hành động bắt Vương Hồ cũng không dễ dàng như vậy, thậm chí có khả năng xuất hiện thương vong.

Đối với lần này, sắc mặt Chu đen như mực, an bài mấy cảnh sát khác phong tỏa cảnh giác bốn phía.

Không tới một khắc đồng hồ, Vương Hồ đã vội vã chạy tới, mang theo hai tên tiểu đệ xông vào quán bar.

Không đợi hắn nói một lời, một đám cảnh sát đã ập ra khống chế hắn, Vương Hồ mang theo vẻ mặt phát ngốc trực tiếp bị áp xuống đất.

Thấy một màn như vậy, Trần Hạo rất cục yên lòng.

Chút tính toán này mặt dù có chút ấu trĩ, yếu kém, thậm chí có vài phần dựa vào vận khí, bất quá cuối cùng không có gì ngoài ý muốn xuất hiện. Thần thông Khai Quang, có được chắc rồi.

Lúc này Trần Hạo nhìn về phía bên cạnh, ánh mắt oán hận của Liễu Nguyệt Nga vẫn như trước, ánh mắt hấn khễ động, đi tới nói:

- Thế nào? Oán hận vẫn chưa tan sao? Có nhiều chứng cứ như vậy, tên Hồ ca này khẳng định xong đời rồi.

Liễu Nguyệt Nga cắn răng nghiến lợi nói:

- Hận vẫn chưa hết, tôi muốn thấy hấn phải chết.

Trần Hạo thâm nghĩ, vãi cả nói đùa, cho dù có tội, Thâm Phán có kết tội thì cũng không thể nào làm trong thời gian ngắn được, cho dù có tử hình thì cũng cần phải chọn ngày nữa chứ.

Một cái nhiệm vụ có cần phải làm khó nhau như vậy không, tiêu đề tôi cũng không muốn chờ đâu.

Con người Trần Hạo đảo một vòng, vội vàng nói:

- Tôi nói Nguyệt Nga cô này, tôi cảm giác cô cũng không quá hận Hồ ca.

Liễu Nguyệt Nga sững sốt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Tôi bị hấn giết, làm sao có thể không hận hấn?

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Cô muốn một mạng đền một mạng mới kết thúc ân oán, bất quá cô bị hại ba năm, Vương Hồ lại tiêu dao ba năm, nếu hấn hiện tại chết thì cô bị lỗ lớn rồi.

Liễu Nguyệt Nga có chút ngẩn ngơ.

Có thể tính như vậy sao? Suy nghĩ lại một chút thì hình như cũng có lý.

Mình làm cô hồn dã quỷ ba năm mà Vương Hồ lại tiêu dao tự tại ba năm, ăn no uống say, dù cho hiện tại hấn có chết thì khúc mắt cũng mình cũng chẳng thể tiêu tan ngay.

- Nếu thế, vậy tôi có thể làm sao?

Liễu Nguyệt Nga mờ mịt.

Trần Hạo cười nói:

- Dễ thôi. Nói xong, hắn gọi Chu Cương đến, hỏi Vương Hồ phải chịu những tội danh gì.

Chu Cương trầm ngâm chốc lát, nói:

- Tôi không phải là quan toà, bất quá bây giờ chúng cứ vô cùng xác thực, tên Vương Hồ này dù không bị tử hình thì án chung thân cũng khó tránh thoát.

Trần Hạo hài lòng nở nụ cười, xoay người đối với Liễu Nguyệt Nga nói:

- Nghe thấy không? Ở tù chung thân mới là sự báo thù tốt nhất.

- ...

Liễu Nguyệt Nga một bộ dáng hoàn toàn bị lừa, mờ mịt hỏi:

- Vì sao?

Trần Hạo nói:

- Nếu cô muốn hắn chết ngay thì tiện nghi cho hắn rồi, tốt nhất là để cho hắn sống nhưng lại bị giam cầm vĩnh viễn, cả đời bị mất tự do không phải là hình phạt đáng sợ nhất rồi sao, Vương Hồ là người quen với cuộc sống hưởng thụ, chắc chắn không thể nào chịu được loại hoàn cảnh sống tương phản này, mỗi ngày mỗi đêm đều giống bị dày vò, đây là khổ thân mà mọi người thường hay nói.

Liễu Nguyệt Nga trầm mặc, sau một lúc lâu nàng đột nhiên nhoẻn miệng cười: - Cảm ơn anh đã chỉ điểm, Nguyệt Nga biết suy nghĩ của anh, anh giúp tôi báo thù rửa hận mặt dù là vì công đức, thế nhưng Nguyệt Nga xác thật đã nhận ân huệ này,

hiện tại tính toán chi li căn bản là cần quấy, hôm nay Vương Hồ đã bị trừng phạt, bất kể là tử hình hay chung thân đối với Nguyệt Nga mà nói, vậy là đủ rồi, Nguyệt Nga vô cùng cảm kích.

Lời này vừa ra, trong đầu Trần Hạo nhất thời vang lên một âm thanh quen thuộc.

Keng: Nhiệm vụ di nguyện hoàn thành, ban cho phần thưởng thần thông Khai Quang.

Sau một khắc, một mảng lớn tin tức hiện lên trong đầu Trần Hạo, một tia lưu chuyển bị hấp thu tiêu hóa, đây chính là phương pháp sử dụng thần thông Khai Quang.

Bất quá lúc này Trần Hạo cũng không quan tâm đến thần thông này, hắn đang lúng túng nhìn Liễu Nguyệt Nga.

Thực sự xấu hổ quá, người ta cũng không phải là trẻ con, đâu dễ bị lừa như vậy, mình thật đúng là uống một phen làm tiểu nhân.

Bất quá nhiệm vụ hoàn thành cũng nói rõ oán niệm của Liễu Nguyệt Nga được tháo gỡ rồi.

Nhìn kỹ, quả nhiên oán khí trên người Liễu Nguyệt Nga đang dần tiêu tán, rất nhanh Liễu Nguyệt Nga biến thành một mảnh ánh sáng trắng, sau đó từ từ mờ nhạt rồi dần tan biến.

- Đại ân đại đức của người, Nguyệt Nga vô cùng cảm kích, nếu như kiếp sau có duyên, nhất định sẽ báo đáp ân tình này.

Thần sắc Liễu Nguyệt Nga một mảnh an tường, ánh mắt nghiêm túc nhìn Trần Hạo, rốt cục hoàn toàn biến mất.

Trần Hạo kinh ngạc hồi lâu, thân nhiên thở dài một cái.

Tuy rằng một đời chịu khổ, nhưng có thể cởi bỏ oán niệm, một lần nữa làm người cũng xem như là một chuyện tốt, hi vọng cô gái này kiếp sau có một cuộc sống bình an vui vẻ.

- Vừa rồi, Liễu Nguyệt Nga ở chỗ này?

Âm thanh Chu Cương vang lên, ánh mắt lấp lóe bất định.

Trần Hạo cười nói:

- Đúng vậy, nếu không có cô ấy, tôi làm sao có thể biết rõ Mị Hoạch như vậy... Ừm, Chu đội trưởng, cái gọi là quý thân đều là mê tín, lần này cảnh sát hành động chớp nhoáng, đã kích tội phạm, đều là do cảnh sát nắm giữ chứng cứ xác thật.

Đột nhiên sắc mặt Trần Hạo trang nghiêm, chăm chú nhìn Chu Cương.

Chu Cương sững sốt, sau đó dờ khóc dờ cười nhìn Trần Hạo.

Tiểu tử này, rất có ý tứ à.

- Cảnh sát có chứng cứ không giả, bất quá Trần tiên sinh cũng là một công dân tốt đã giúp đỡ cảnh sát, công lao này tôi sẽ nhớ kỹ, sau này có chuyện gì, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, không trái với pháp luật đều có thể tới tìm tôi.

Chu Cương nói thật.

Trần Hạo cười nói:

- Nói thế, vậy tôi đã ôm được một cái đùi to rồi? Hắc hắc, được được, có phiền phức tôi nhất định tìm Chu đội trưởng, ân, còn nữa, hai ta cũng coi như là cộng sự kiêm bằng hữu, một chút nữa cho cháu gái một món quà, Chu đội trưởng đừng xem nó như đồ đút lót là được rồi.

Chu Cương nghiêm mặt nói:

- Tôi sẽ nói chị dâu cậu chuẩn bị rượu và thức ăn, lúc nào cũng chào đón.

MinhLâm - Truyenyy.com

Chương 7: Lần thứ nhất

Khai Quang

Chúng cứ đã có, tội phạm cũng trốn không thoát, lần này hành động chớp nhoáng có thể nói hoàn mỹ thu quân. Về phần hành động bắt Vương Hồ lần này mang đến ảnh hưởng gì, vậy thì không liên quan đến Trần Hạo nữa.

Sau khi tạm biệt Chu Cương, Trần Hạo bắt đầu kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ lần này.

Khai Quang.

Dùng lý giải của Trần Hạo, thứ này chính chính là thủ đoạn để mấy lão đại sư dùng để đi lừa gạt tín đồ. Nhưng khi sau khi Trần Hạo tiếp nhận phần thưởng, lúc này mới phát hiện Khai quang không phải là một thủ đoạn lừa gạt gì, mà là một môn thần thông chân chính diệu dụng vô cùng.

Toàn bộ quá trình khi quang nói phức tạp thì phức tạp, nhưng nói đơn giản lại vô cùng đơn giản. Phức tạp bởi vì khai quang có chứa nhiều miêu tả, nếu dùng vào những vật khác nhau thì hiệu quả mang lại sẽ khác nhau.

Mà đơn giản là bởi vì thi triển ra thần thông Khai Quang rất trực tiếp, không cần phải chuẩn bị nghi thức hay đồ vật rườm rà gì, có thể thấy nó vô cùng thuận tiện.

Chỉ bất quá là để thi triển ra thần thông thì cần phải có đạo hạnh để hỗ trợ.

Tự biết mình ngay cả một chút đạo hạnh cũng không có, Trần Hạo liền hạn hán lời.

Đáng tiếc hệ thống giúp quý làm vui cũng không giống như những hệ thống khác trong tiểu thuyết có linh trí, bằng không

hắn thật muốn quăng một câu ĐMM để bộc lộ tâm tình lúc này của hắn.

Đương nhiên, Trần Hạo vẫn chưa có hoàn toàn tuyệt vọng.

Tiếp nhận thần thông Khai Quang cũng không phải nhất định phải có đạo hạnh hỗ trợ, nếu dùng ý niệm tinh thuần của bản thân vẫn có thể thi triển, nhưng nếu sử dụng như thế thì sẽ gây tổn thương cho cơ thể, được không bù đủ mất.

Đương nhiên, đối với người không có đạo hạnh như Trần Hạo thì dường như không có con đường thứ ba để hắn lựa chọn.

Bất đầu sắp xếp lại thông tin liên quan đến thần thông Khai Quang trong đầu.

Một lúc lâu sau, Trần Hạo thở ra một hơi, ánh mắt miên mang bất định.

Sau khi hoàn toàn hấp thu những tin tức liên quan đến thần thông Khai Quang, Trần Hạo đánh giá một chút, dùng thân thể chính mình hiện nay tối đa chỉ có thể Khai Quang được ba món đồ nhỏ, nếu nhiều hơn thì xác suất cơ hồ là 0, còn có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Không chỉ có như vậy, sau mỗi lần khai quang đều phải cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi, nếu không sẽ ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đối với thân thể.

Sự dả kích này làm Trần Hạo muốn nổi khùng.

Vốn cho là đạt được thần thông liền có thể bán sỉ lẻ hàng loạt linh vật khai quang, sau đó đại phát phát tài, cưới vợ xinh đẹp giàu có, đi lên con đường vẻ vang của đời người.

Haizz, hiện tại cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải nỗ lực hơn nữa!

Uh, bất quá ba cái linh vật khai quang cũng không ít rồi, dù sao cũng là hàng thật, so với đồ chơi đại sư giả làm ra đến lừa gạt người thì linh vật khai quang này tuyệt đối là vô giá, tùy tiện bán một cái cũng có thể không lo về vấn đề tiền sinh hoạt nữa rồi.

Nghĩ như vậy, tâm tình Trần Hạo lập xoay 180 độ.

Để cho anh mày ngẫm lại một chút, khai quang thứ gì là tốt nhất đây, lần đầu tiên cũng không thể quá tùy tiện được.

Yên lặng suy tư trong chốc lát, Trần Hạo hé miệng cười, hẳn đã có chủ ý.

Lâu lâu mới được hào phóng bắt xe taxi đi một lần, Trần Hạo đi tới một cửa hàng bán đồ ở trên phố.

Một giờ về sau, Trần Hạo trở về phòng trọ của mình.

Cố áp chế hưng phấn trong lòng, Trần Hạo từ bên trong túi lấy ra một khối ngọc Phật, một chuỗi Phật châu đeo tay, một thanh đồng tiền kiếm hồng tuyến dài nửa thước.

Đây là thu hoạch của Trần Hạo sau khi dạo một vòng cửa hàng.

Ngọc Phật sáu mươi sáu, vòng tay Phật châu tám mươi lăm, kiếm đồng tiền mắc nhất, đến tận một trăm hai. Bất quá kiếm đồng tiền, đồng tiền đều là thật, chỉ bất quá mấy đồng tiền này thuộc về nhà Thanh, không đáng bao nhiêu cả. Trần Hạo cũng biết mình không có thiên phú, sau này cần phải dựa vào hệ thống giúp quý làm vui, cho nên mới mua cái thanh kiếm đồng tiền này để phòng bất cứ tình huống nào.

Những thứ này cũng không làm hắn tốn bao nhiêu, tuy rằng cộng lại cũng bất quá hơn hai trăm tệ, nhưng lại làm cho Trần Hạo nhớ tới mình vô duyên vô cớ lại bị lừa mất 3000 tệ.

Mẹ nó, càng nghĩ càng đau lòng, tốt nhất là đừng để anh gặp lại tụi bây, nếu không đừng hỏi vì sao nước biển lại mặn.

Lờ đi những bực bội trong lòng, Trần Hạo cầm ngọc Phật lên chuẩn bị khai quang cho nó.

Ba món này đều là do Trần Hạo lựa chọn kỹ lưỡng.

Ngọc Phật dùng để đưa cho con gái của Chu Cương,

Dù sao cũng là chuyện mình đã đáp ứng, hơn nữa giao hảo cùng Chu Cương đối với mình có nhiều chỗ tốt hơn, đáng giá để đầu tư.

Mà chuỗi Phật châu và kiếm đồng tiền là để cho Trần Hạo tự mình dùng.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ là do gặp may, gặp được Liễu Nguyệt Nga dễ bị lừa.

Lần thứ hai cũng không thể toàn bằng vận khí, nếu không có một chút thực lực thì làm sao có thể chế phục được quỷ? Hơn nữa, nếu gặp vài vài tên ác quỷ, lệ quỷ không nói đạo lý thì làm sao bây giờ? Cho nên nếu muốn bình an làm nhiệm vụ, bản thân trước hết phải “cứng”, sau đó mới có vốn liếng để đối mặt trực tiếp được.

Pháp thuật và những thứ khác có lúc mất linh, nhưng nếu chế tạo được hai kiện pháp khí thì lúc nào cũng có thể sử dụng được.

Thu lại cảm cú, tâm tĩnh như nước, Trần Hạo cầm ngọc Phật trong tay, yên lặng niệm pháp quyết khai quang.

- Thiên thanh địa linh, nghe lệnh của ta, mở.

Theo khẩu quyết tụng ra, Trần Hạo trong nháy mắt cảm giác được tinh thần hần hái của mình bị hút đi như thủy triều, tiến vào ngọc Phật trong tay.

Mọi thứ diễn ra cứ như là ảo giác, Trần Hạo phát hiện ngọc phật trong tay hiện lên ánh sáng màu trắng, nhìn kỹ lại thì ánh sáng đã không còn, bất quá cảm giác ngọc phật không giống như lúc trước, thật giống như phát sinh biến hóa về chất, nắm trong tay đều khiến người ta có một loại cảm giác an toàn mơ hồ.

Khử khử khử, thành công rồi!

Trần Hạo đại hỉ, bất quá rất nhanh hẳn liền biến sắc, cảm giác cảnh vật trước mắt có chút nhạt nhòa, đầu cũng có chút chóng mặt.

Đây là cảm giác tinh thần bị tiêu hao sao? Đậu móa nó khó chịu quá.

Trần Hạo âm thầm chửi thề một câu, vội vàng ngồi xếp bằng xuống, bình tâm tĩnh khí.

Hắn không có pháp môn tu hành, chỉ có thể dựa vào thân thể lấy cứng đối cứng.

Sau một lúc lâu, cảm giác chóng mặt tán đi, chỉ là trên người luôn cảm giác có chút trầm trọng, dường như cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

Trần Hạo thở dài một tiếng, xem ra chính mình vẫn còn quá lạc quan, cái gọi là ba lần khai quang có thể là cực hạn của mình. Nếu muốn làm thế thì thân thể cũng không hề dễ chịu gì.

Uhm, xem ra chỉ có thể bỏ qua một lần, một cái đưa cho cô bé, một cái khác tự mình sử dụng. Nhưng, chọn cái nào mới tốt đây?

Ánh mắt Trần Hạo rơi vào Phật châu và kiếm đồng tiền. Phật châu có thể hộ thân, bảo hộ bình an, kiếm đồng tiền có thể gây tổn thương cho quỷ, cứng rắn như thép.

Ây da, một con gà con như mình có thể lao lên chém chém giết giết sao? Có thể hộ thân là tốt rồi, dù sao cũng là giúp quý chứ không phải đi giết quý.

Nghĩ như vậy, Trần Hạo liền lựa chọn Phật châu.

Sau khi nghỉ ngơi lần nữa, Trần Hạo cảm giác thân thể khá hơn một chút, liền cầm lên Phật châu lên. Lần nữa yên lặng niệm tụng pháp quyết khai quang.

- Thiên thanh địa linh, nghe lệnh của ta, mở.

Cảm giác tinh thần lần nữa bị hút đi lại xuất hiện, lần này Trần Hạo nhìn chăm chăm vào Phật châu trong tay, thấy rõ ràng hạt Phật châu bằng gỗ đào trong nháy mắt phát ra ánh sáng màu trắng, nhưng chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi biến mất, sau đó Phật châu phát ra khí tức không giống như trước.

Giống như một vật chết đột nhiên được ban cho sinh mệnh vậy.

Trong lòng Trần Hạo sợ hãi than, đây là tầng một Pháp Quang của thần thông Khai Quang sao? Á đù, anh vẫn chưa có đạo hạnh đâu đấy, nếu như có đạo hạnh, trực tiếp dùng đạo hạnh khai quang, linh quang khẳng định sẽ càng mạnh, nếu như đạo hạnh đủ gia trì hai tầng linh quang, cho dù là miếng gỗ bình thường cũng có thể trở thành cực phẩm pháp khí đó!

Đang lúc nghĩ ngợi, đột nhiên Trần Hạo cảm giác rất mệt, quá mệt mỏi, sau đó ngã xuống trên giường bất tỉnh nhân sự.

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động của Trần Hạo đột nhiên vang lên, đáng tiếc Trần Hạo hôn mê, căn bản không nghe được, sau đó chuông điện thoại di động cũng ngừng lại.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 8: Kết giao

Ui, đau đầu quá!

Lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, Trần Hạo cảm giác cái ót dường như giống như bị người ta đánh một gậy, cứ âm ỉ kho chịu, chịu không nổi nên khuôn mặt có chút vặn vẹo.

Dùng sức xoa xoa cái ót, Trần Hạo ngồi dậy nhìn xung quanh một chút.

Bên ngoài cửa sổ là một mảnh ánh sáng chói chang, xem ra đã gần trưa rồi, cái bụng réo lên ọc ọc, xem ra là đói quá nên tỉnh lại.

Hồi tưởng những chuyện trước khi hôn mê đã làm, hấn nhin không được cười khổ:

- Quả nhiên không có đạo hạnh không thể làm gì, dùng tinh thần để khai quang quá tổn thương thân thể rồi.

Thở dài, Trần Hạo từ trên giường ngồi dậy, cầm hai vật đã khai quang, Uyên Như bình thường đã có linh tính như thế, nếu thấy thứ này thì thể nào cũng thích, nghĩ thể một tia lo lắng trong lòng cũng tan biến đi.

Chịu tội hai lần lấy được hai kiện pháp khí, đáng.

Hả, nhiều cuộc gọi nhờ như thế?

Sau đó, Trần Hạo theo thói quen cầm điện thoại di động lên mở ra nhìn, nhất thời lại càng hoảng sợ.

Tren màn hình điện thoại có hơn ba mươi cuộc gọi nhờ, còn có hơn mười cái tin nhắn ngắn, vừa nhìn tên, khóe miệng Trần Hạo giật một cái, thầm nghĩ chết rồi.

Cuộc gọi nhờ là của Vương tử, tin nhắn cũng là do Vương tử gửi, đây chính là sếp của hắn đó.

Xong đời rồi, lo lay hoay làm nhiệm vụ với khai quang lại quên mất mình còn phải đi làm, hình như hôm đó cúp cả một ngày, sau đó ngày hôm nay...

Trần Hạo xem sắc trời, vẻ mặt đau khổ. Xem ra một cái công việc khá tốt sắp phải đi đến hồi kết rồi.

Vội vàng mở điện thoại di động ra, Trần Hạo bắt đầu gọi lại cho Vương tử. Chỉ trong vòng một tiếng bíp, sau đó một giọng nữ gào thét vang lên.

- Trần Hạo, cậu đang làm cái gì thế? Tưởng vẫn còn đang đi học nên muốn nghỉ là nghỉ sao?

Trần Hạo rời xa điện thoại di động, chờ tiếng chửi kết thúc, lúc này mới đưa điện thoại tới gần nói:

- Vương tử, xin lỗi, em gặp phải chút chuyện, cho nên...

- Đừng nói với tôi là bà cậu qua đời, cũng đừng nói là cậu đắc tội người nào, bị người ta khi dễ, đây không phải phim truyền hình đâu. Trần Hạo, không muốn làm thì từ chức đi, tôi đảm bảo sẽ duyệt cho cậu, đừng mang những tật xấu ở trường đến công ty.

Vương tử tiếp tục rít gào, sau đó không nói hai lời, trực tiếp cắt đứt.

Trần Hạo không biết nói gì.

Haiz, hết vui rồi.

Thôi kệ, đã có hệ thống giúp quý làm vui, loại công việc này cũng không cần phải làm tiếp nữa, có thể đây chính là cơ hội giải thoát.

Trần Hạo hít sâu một hơi, âm thầm quyết định, nỗ lực làm nhiệm vụ, tranh thủ sớm ngày đạt được đạo hạnh, như vậy mình mới có thể trở thành một đại sư chân chính, dựa vào khai quang để làm giàu.

Cầm điện thoại di động lên gọi một cuộc điện thoại.

- Ha ha, vừa muốn gọi điện cho chú em, không nghĩ tới cậu lại gọi đến trước, đúng là thần giao cách cảm mà.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói hào sảng của Chu Cương đã ha hả vang lên.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Đúng là khô lời, không hổ là người lăn lộn lâu năm trong cái thế giới này.

- Chu ca, đồ cho chất nữ đã chuẩn bị xong, có thời gian rảnh không, tôi sẽ đem qua.

Trần Hạo cười nói.

Chu Cương nói:

- Đương nhiên là có, chị dâu cậu đã đi mua thức ăn, cậu bây giờ cứ tới đây, hai anh em mình cùng nhau uống vài chén.

Trần Hạo nhận lời.

Cúp điện thoại, trước tiên tắm rửa, sau đó thay một bộ quần áo mới rồi mang theo hai kiện pháp khí ra cửa.

Nửa tiếng sau, Trần Hạo đi tới tiểu khu Chu Cương ở, vừa gõ cánh cửa, Chu Cương đã mở cửa nghênh tiếp, cười ha hả lên tiếng giống như đón tiếp bà con họ hàng, so với lần đầu tiên thì đúng là một trời một vực.

Trần Hạo cười nói:

- Thế nào? Được công lao lớn như thế mà anh Chu vẫn rảnh rỗi như thế?

Chu Cương tức giận:

- Lúc đó là do tôi nóng đầu nên mới lập tức hành động như thế, cậu không biết chuyện nào gây động tĩnh lớn thế nào đâu, phía trên còn đang muốn quở trách xuống đây.

Trần Hạo nói:

- Dù gì thì cũng đã làm rồi, công lao này vẫn là hàng thật, không lẽ không được công nhận sao??

Chu Cương cũng không che giấu, cười nói:

- Cũng không phải không được công nhận, phỏng chừng có khả năng lại tăng thêm một cấp, chỉ là chuyện tốt thì không có khả năng một mình độc chiếm,

Cũng phải cho anh em bên mới có chén canh húp chứ.

Trần Hạo bưng tỉnh, chột thảm than, ở trong cái thế giới này có thể trở thành người nắm quyền thì có một ai là người đơn giản đây, mình là người ngoài nghề như thế thì cũng không nên nhúng quá sâu vào.

- Đây, đây là thứ tôi chuẩn bị cho cháu, dùng dây xâu lại sau đó đeo lên cho nó là được, nhớ đừng tự ý lấy xuống.

Trần Hạo lấy ngọc phật đã chuẩn bị trước ra đưa cho Chu Cương.

Chu Cương không có khách khí, sau khi nhận lấy liền đánh giá một chút, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dùng nhãn lực của hắn nhìn qua một cái liền biết ngọc này cũng không phải là ngọc thật.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại thì có thể nhận ra viên ngọc này bất phàm, cái loại cảm giác linh động này làm hắn tựa như cảm thấy viên ngọc này có sự sống vậy..

Trong lòng Chu Cương nhất thời ngưng trọng lên.

Giá trị của một món đồ không phải chỉ đánh giá qua chất liệu của nó quý như thế nào.

Giống như ngọc phật này, Chu Cương biết giá trị của nó nhất định không cao, tối đa là mấy trăm tệ.

Nhưng cảm giác mà hẳn tự mình cảm nhận được và tác dụng mà Trần Hạo nói ra là giá trị của viên ngọc phật này tăng lên cả trăm lần, thậm chí đến mức có tiền cũng không thể mua được.

Chu Cương cảm giác như cầm phải một món đồ nóng phỏng tay, trong lòng có ý muốn trả tiền lại cho Trần Hạo.

Bất quá nhìn biểu tình Trần Hạo nhàn nhã tự tại, hoàn toàn không đem mình làm người ngoài mà khách sáo, Chu Cương suy nghĩ một chút cũng bỏ qua.

Một kỳ nhân như thế, nếu như bởi vì một phần khách sáo khách khí mà phá hư giao tình, vậy thì không đáng. Hơn nữa, sau khi chứng kiến thủ đoạn thần kỳ của Trần Hạo, Chu Cương hoàn toàn khẳng định tên kỳ nhân này tuyệt đối là một quý nhân, đối với tương lai mình chính là một sự trợ giúp vô cùng to lớn.

- Ừm, vậy anh đây cũng không khách khí, anh thay cháu nó cảm ơn cậu.

Chu Cương nói thật.

Trần Hạo nhất thời liền nở nụ cười.

Tuy rằng một món pháp khí khai quang rất trân quý, gần như là chính dùng mạng của mình để cầm tới. Nếu cứ đưa như thế thì cảm giác có chút rẻ mạt. Bất quá ở trên đời này, tiền tài cũng không phải là tất cả, các mối quan hệ cũng không thể dùng tiền là có thể có được.

- Anh Chu khách khí rồi, cho cháu nó một món đồ chơi thôi, cũng không đáng bao nhiêu tiền, khách khí làm cái gì, à phải rồi, chị dâu còn chưa về sao? Thằng em từ hôm qua đến bây giờ đều chưa có hạt cơm nào vào bụng đây, đói muốn xỉu rồi.

Trần Hạo sờ sờ bụng.

Chu Cương cười ha ha một tiếng:

- Vậy trước tiên ăn trái cây trước đi, đây chính là một loại quýt mà chị dâu cậu mang từ nhà mẹ đẻ về đây, đều là hàng tự nhiên ở nhà trồng đấy, không có thuốc đâu.

Nói xong, Chu Cương liền đem cho Trần Hạo mấy trái quýt.

Trần Hạo cũng không khách khí, lột xong rồi ăn.

Vừa ăn vừa nói chuyện, ánh mắt Trần Hạo đột nhiên chớp động, mở miệng hỏi: - Lão ca, anh là cảnh sát, kiến thức rộng rãi, không biết có thể vì anh em giới thiệu một vài chỗ đặc thù hay không.

Chu Cương sửng sốt, hỏi:

- Chỗ đặc thù gì?

Trần Hạo nói:

- Ví dụ như, ví dụ như những chỗ có người chết xảy ra những việc kỳ lạ, mọi người hay gọi là những nơi không sạch sẽ ấy.

Hề!

Khóe miệng Chu Cương giật một cái, không biết đỡ như thế nào.

Người lại cùng một tên cảnh sát nói những chuyện này, cảm giác thật là vi diệu mà.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Lão ca đừng có nghi ngờ em, ta cũng không phải làm chuyện gì xấu, chỉ là muốn tích góp một một chút điểm công đức mà thôi, đầu năm nay tu hành không dễ, cơ bản đều phải dựa vào công đức để tăng đạo hạnh, người anh em này của anh xuống núi không lâu, cũng phải có lý tưởng một chút chứ? Nếu ăn vãn không thể làm gì thì mặt mũi tổ sư gia đều bị em ném đi hết rồi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 9: Di thường

Chu Cương bưng tỉnh.

Thảo nào hẳn nhiệt tình giúp Liễu Nguyệt Nga như thế, thì ra chính là vì công đức quan trọng như vậy.

Nói cách khác, ngọc phật trong tay mình chính là pháp khí được khai quang trong truyền thuyết?

Giờ khắc này, Chu Cương theo bản năng nắm chặt ngọc phật trong tay, đây chính là bùa hộ mệnh của con gái bảo bối đó!

Chỉ hơi trầm ngâm, Chu Cương lắc đầu nói:

- Những chỗ cậu nói đúng là có không ít, nhưng bất quá là do những lời đồn thất thiệt chiếm đa số. Như vậy đi, tôi sẽ giúp cậu tìm kiếm một chút tư liệu, sau khi tìm được thì tôi sẽ nói cho cậu biết.

Trần Hạo đại hỉ.

Đây là chỗ tốt khi tìm được mối quan hệ đấy. Nếu như tự mình tìm thì khác nào mò kim đáy biển, biết đi nơi nào tìm đây. Mà nếu có người hỗ trợ thì có thể có đích đến rõ ràng, bản thân cũng đỡ được một phần sức lực.

- Vậy thì cảm ơn anh Chu rồi.

Chu Cương cười nói:

- Việc này cũng không tin là chuyện lớn gì, nhắc tay àm thôi, à, lão đệ, không biết cậu có ý kiến gì về việc làm cảnh sát không?

Trần Hạo sùng sốt.

Tự nhiên lại hỏi mình về việc làm cảnh sát? Chẳng lẽ tui còn có thể làm cảnh sát? Nói giỡn quài, tui là đạ sư tương lai đó, làm cảnh sát rồi thì mà ăn.

Chu Cương nhìn thấy Trần Hạo không nói, cho là hẳn không thích, vội vàng giải thích:

- Anh biết chú em là người trong giới tu hành, nhàn vân dã hạc, không thích trói buộc, bất quá cậu cũng nói tu hành gian nan, nếu như có thể cùng cảnh sát chúng ta hợp tác, đó cũng là một con đường tổ không phải sao? Cổ nhân nói, công môn chi trung hảo tu hành(ý nói nhiều người cùng hợp sức thì mọi người đều có lợi), cảnh sát chúng ta xử lý nhiều loại sự tình, cuối cùng sẽ gặp phải không ít sự tình kỳ lạ, gặp những vấn đề khó hiểu, nếu có chú em hỗ trợ thì chúng ta có thể xử lý tốt hơn, mà cậu cũng có thể từ đó đạt được công đức, đôi bên cùng có lợi, cậu cảm thấy thế nào?

Trần Hạo bưng tỉnh, nghe cũng có lý đây.

Dù sao đơn đả độc đấu là sao bằng một tổ chức có nhiều nhân lực được chứ.

Hơn nữa, sau này nếu gặp phải ác quỷ lệ quỷ, gây ra một vài vấn đề, lúc nào cũng cần phải có người xử lý hậu sự, bằng không một mình cũng rất phiền phức.

Cân nhắc chỉ chốc lát, Trần Hạo đạo:

- Ý của anh Chu em hiểu rồi, bất quá cũng như anh nói, em là người trong giới tu hành, không thích trói buộc, như vậy đi, nếu Chu ca gặp phải vấn đề không cách nào hiểu cần trợ giúp, thằng em này tuyệt không hai lời, nhưng vấn đề đại cục thì em không có nhúng tay vào, hơn nữa, em lựa chọn cùng Chu ca hợp tác chứ không phải hợp tác với cảnh sát, cho nên Chu ca gặp phải vấn đề gì thì thằng em này có thể giúp một tay, còn những chuyện khác thì nói sau.

Chu Cương vui mừng.

Tuy rằng Trần Hạo hạn chế không ít, thế nhưng chỉ cần đáp ứng thì đã tốt rồi.

- Chú em yên tâm đi, dù sao bây giờ là thế giới khoa học, không thể tuyên dương phong kiến mê tín, anh hiểu.

Chu Cương chăm chú trả lời. Hắn rất rõ những kỳ nhân như Trần Hạo đều có cá tính riêng mình, thậm chí chú ý duyên phận. Bởi vì mình giúp Trần Hạo, cho nên giữa hai người đã có duyên phận, có thể tiếp tục kết giao.

Thế nhưng nếu như chính bản thân không chút kiêng kỵ sử dụng đoạn duyên phận này, có lẽ không lâu sau duyên phận của hắn và Trần Hạo sẽ thật sự cạn, hai người cũng có thể trở thành người dưng.

Không lâu sau, Dương Tuệ quay trở về, một tay nắm tay bé gái, tay còn lại cầm một cái túi đồ ăn nhỏ.

Nhìn thấy Trần Hạo, Dương Tuệ vô cùng vui mừng, vội vàng hỏi han ân cần, thân cận thật giống như người một nhà.

Làm một nữ nhân, suy nghĩ của cô rất đơn giản, Trần Hạo cứu con gái của mình thì chính là ân nhân, hơn nữa Trần Hạo rất có bản lĩnh, người như vậy nếu kết giao cũng không phải là chuyện xấu gì.

Trần Hạo cười ha hả, cũng không thấy ngại, thậm chí ôm lấy Đồng Đồng chơi đùa.

Để cho Chu Cương kinh ngạc là con gái luôn rất nhát gan, sợ người lạ, lại để cho Trần Hạo ôm, hơn nữa còn cười rất vui vẻ, thoạt nhìn rất thích Trần Hạo.

Chờ Dương Tuệ đi làm cơm, Trần Hạo liền ôm Đồng Đồng không muốn xuống, cùng Chu Cương rãnh rỗi trò chuyện.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, Chu Cương nói đến gần nhất xuất hiện một vụ án mạng cô quái.

Ba tháng trước, tập đoàn Song Long ở Thạch Thành khai phá Thanh Khê Sơn gặp phải một chuyện lạ, thời điểm khai phá vùng phía bắc của Thanh Khê Sơn có đào ra mấy cây đinh sắt dài mấy chục thước thật lớn. Vốn không có xảy ra chuyện gì,

Chẳng qua là khi đinh sắt bị vận chuyển đi, phía bắc Thanh Khê Sơn mỗi đêm đều trở nên lạnh lẽo dị thường, những công nhân ở lại không quá hai ngày sẽ đều bị bệnh, giống như gặp phải ác mộng, sau đó thì tâm thần cũng trở nên thất thường. Lâu ngày, phía bắc Thanh Khê Sơn liền truyền ra các loại lời đồn đãi, chuyện này cảnh sát Thạch Thành bị yêu cầu bí mật điều tra, nhưng cảnh sát buổi tối ở lại cũng sẽ gặp vận mệnh giống như những người công nhân kia, nguyên nhân sự việc đều không thể nào điều tra ra được.

Trần Hạo ngồi nghe, cũng hé miệng cười:

- Chu ca, kỳ thật giữa người và quỷ là hai thế giới, đây là âm dương cách biệt. Nếu mà không phải thiên đại oan khuất, lại vừa gặp các loại cơ duyên xảo hợp chuyển hóa thành ác quỷ lệ quỷ, trên cơ bản thì sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, giống như Liễu Nguyệt Nga, bị hại chết ba năm vẫn chỉ là một cô hồn dã quỷ, đừng nói báo thù, nếu là sơ ý một chút nói không chừng đã có thể hồn phi phách tán, cho nên trên đời này rất nhiều người chết oan, người xấu lại vẫn có thể tiêu diêu tự tại. Cho nên thế giới vẫn do loài người là chủ, mà không phải yêu ma quỷ quái. Anh nói chuyện ở bắc sơn Thanh Khê Sơn, theo em đoán đó chắc là một nơi dị thường, nếu nói theo cách thông dụng thì nơi này có lực từ trường lạ, những đinh sắt này cho dù không phải là pháp khí thì cũng là đồ vật mà cao nhân dùng để trấn thư gì đó, khi rút ra chỉ ảnh hưởng trong phạm vi

nhỏ nên xem ra thứ này cũng không phải mạnh lắm, chỉ cần tìm một cao nhân phong thủy đến bố trí lần nữa nói không chừng có thể dẹp loạn, cũng không phải do quỷ quái gây nên.

Chu Cương lắc đầu nói:

- Tập đoàn Song Long đã làm như vậy, tìm không ít đại sư phong thủy thăm dò, thậm chí còn đã nhiều lần cúng bái hành lễ, lúc mới bắt đầu thì vẫn không xảy ra việc gì. Thế nhưng một tháng trước rốt cục xảy ra chuyện lớn, ba tên cộng nhân công trình trong một đêm đều biến thành băng thi(xác chết đóng băng), nếu không phải tập đoàn Song Long cùng cao tầng Thạch Thành khẩn cấp kiểm soát có mối quan hệ xã hội thì chuyện này đã sớm âm ỉ lên rồi. Nhưng Thanh Khê Sơn là khu vực thương nghiệp trọng điểm của Thạch Thành trong tương lai, không chỉ có vấn đề thương nghiệp của tập đoàn Song Long mà còn ảnh hưởng đến sự phát triển của Thạch Thành, bởi vì chuyện này nên phía trên nháo nháo đi tìm trợ giúp, chú em, cậu là người tu hành, không biết có biện pháp nào để giải quyết hay không?

Trần Hạo có chút kinh ngạc, lại trở nên nghiêm trọng như thế?

Ài, xem ra mấy người họ tìm đều là những tên đại sư lừa đảo rồi, bằng không tùy tiện trấn một cái đã có thể bình an vô sự trong khoảng thời gian dài rồi.

Nhưng mà hình như mình so với mấy tên lừa đảo kia cũng không mạnh hơn được bao nhiêu, dù sao chỉ vừa mới nhận được hệ thống giúp quỷ làm vui, công lực tích lũy vẫn chưa được thâm hậu, càng đừng nói đến những truyền thừa liên quan đến phong thủy.

- Để cho Chu ca thất vọng rồi, sở trường của ta cũng không phải là phong thủy, chỉ biết một chút da lông mà thôi, không thể hoàn toàn chắc chắn giải quyết được.

Trần Hạo không chút do dự trả lời.

Chu Cương có chút thất vọng.

Nhãn thần Trần Hạo khẽ nhúc nhích, tiếp tục nói:

- Bất quá người tu hành chúng ta nhìn thấy sự tình dị thường như vậy cũng không thể thờ ơ, như vậy đi, để em có thời gian đến đó xem một chút tình huống rồi tính tiếp.

Chu Cương vui mừng, vội vàng nói:

- Được, chú em cứ yên tâm, nếu như chú em vẫn chưa chắc chắn hoàn toàn thì anh sẽ không tiết lộ bất kỳ tin tức gì của chú đâu.

Rất nhanh, Dương Tuệ đã làm xong một bàn cơm trưa phong phú, Chu Cương cũng lấy ra một bình Mao Đài được cất kỹ, cùng Trần Hạo chén chú chén anh, hai người uống đến quên cả trời đất.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 10: Thanh Khê Sơn

Thanh Khê Sơn ở phía bắc Thạch Thành, dài liên miên cả trăm dặm, rừng cây nối đuôi nhau không dứt, hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc rất động lòng người.

Ngoài ra, Thanh Khê Sơn còn lưu lại những di tích danh xưa, xuất khẩu thành thơ. Cũng được xem là một thắng địa phong cảnh khá tốt.

Chỉ tiếc Thạch Thành tại Hoa Hạ chỉ có thể coi như là một thành phố tam lưu, một phần cũng bởi vì giao thông bất tiện, không có địa danh nào nổi tiếng, cũng không có tiềm lực phát triển.

Trải qua mấy nhiệm kỳ của các sếp quản lý, Thạch Thành cuối cùng cũng tìm được nơi cải cách, tranh thủ một phần lợi ích và tài nguyên, từ từ đã thông đường đi, thu hút vốn đầu tư thương nghiệp, làm cho Thạch Thành chậm rãi từ thành thị tam lưu tiến lên một cấp trở thành nhị lưu.

Bất quá muốn phát triển phương diện thương mại, chung quy cũng phải đột phá từ vị trí địa lý, Thạch Thành liền nhắm chuẩn mục tiêu, chuẩn bị khai phá Thanh Khê Sơn, một mặt xây dựng khu dân cư hài hòa gần gũi với thiên nhiên, một mặt xây dựng nên khu danh lam thắng cảnh.

Mà người phụ trách dự án này chính là tập đoàn Song Long.

Sau khi đến chân núi Thanh Khê Sơn, Trần Hạo ngó nhìn bốn phía.

Toàn bộ Thanh Khê Sơn cũng không có một ngọn núi nào cao nhất, bởi vì những ngọn núi của Thanh Khê Sơn không có nơi nào đặc biệt cao, thanh danh cũng không quá nổi tiếng.

Bất quá Thanh Khê Sơn có một điểm rất tuyệt, đó chính là thung lũng.

Thung lũng ngang dọc bốn phía làm Thanh Khê Sơn trở thành một nơi biệt lập, dòng suối trên đó chảy xuống thung lũng không ngừng, từ xưa đến giờ vẫn chưa lúc nào dừng lại.

Thậm chí có mấy thương nhân nhạỵ bén ở Thạch Thành dẫn nước từ Thanh Khê Sơn xuống, làm thanh châu bài nước suối Thanh Khê Sơn, đến nay thì đã trở thành nhãn hiệu nước suối lớn ở Thạch Thành.

Dùng một câu nói đó chính là khao sơn cật sơn(núi dựa vững chắc), bởi vì Thanh Khê Sơn nên mới có đô thị Thạch Thành này.

Thanh Khê Sơn to lớn, Thạch Thành cũng chỉ là một phần ở trong đó, đại đa số đều là những nơi chưa khai phá, cho nên lúc này mới làm cho chính quyền lâm thời ở Thạch Thành có ý muốn khai phá mở rộng.

Sau khi được khi phá, đây đã là con đường tốt nhất để có thể đi lên Thanh Khê Sơn rồi, phía trên đã từng có một ngôi miếu vô cùng nổi tiếng, bắt vào vào lúc hạo kiếp mấy chục năm trước thì nó cũng đã suy tàn rồi.

Dựa theo mô hình quy hoạch của chính phủ, quá trình quy hoạch khi phá cũng phải phát triển nhiều mặt, vừa quy hoạch được con đường giao thông, cũng phải đem chùa miếu cổ xưa kia trùng tu lại.

Bất quá đáng tiếc, bởi vì xuất hiện sự việc kỳ lạ nên quy hoạch đành phải đình chỉ, kế hoạch trùng tu miếu cổ còn chưa bắt đầu thì đã hoàn toàn bị đình trệ hết.

Sau khi Trần Hạo đến chỉ thấy một mảnh công trường to lớn, ngay cả một bóng người cũng không có.

Nhưng điều này lại bình thường, dù sao sự việc xảy ra đã có liên quan đến mạng người, công trường đều ngừng cả rồi, hình ảnh náo nhiệt tấp nập trước đây dường như phù dung sớm nở tối tàn, khung cảnh trở nên vô cùng vắng vẻ.

Đi tới công trường chỗ, Trần Hạo đánh giá xung quanh một lượt.

Âm Dương Nhân được mở, không chỉ có thể thấy quý, các loại khí ở trong trời đất đều không hề thoát khỏi mắt của Trần Hạo.

Nhắc tới cũng cũng buồn cười, con mắt như thế này thì bất kỳ một thầy phong thủy nào cũng tha thiết ước mơ có được. Bởi vì thầy phong thủy chính là nhìn khí của trời đất lưu chuyển, lúc này mới có thể thi triển các loại thủ đoạn. Ngay cả khí cũng không nhìn thấy thì còn làm thầy phong thủy làm cái trym gì.

Lúc này, Trần Hạo đã thấy khí của Thanh Khê Sơn.

Khí này màu vàng nhạt, cuộn cuộn khổng lồ, liên miên không dứt, bao phủ toàn bộ Thanh Khê Sơn, cả một vùng giống như một con rồng đang cuộn mình lại.

Căn cứ vào một chút ít kiến thức của hắn về phong thủy, Trần Hạo cho rằng loại khí này chính là long khí.

Dãy núi là long khí, đại địa là mạch máu. Bởi vì có long khí nên núi rừng nơi đây mới có được sinh cơ bừng bừng như thế.

Sau đó Trần Hạo vừa nhìn về phía công trường, khí của công trường không giống như long khí ở trên núi. Đây là một loại khí màu đen, mờ mờ ảo ảo, không có dày đặt mà lại thưa thớt trải rộng toàn bộ công trường.

Trần Hạo tỉ mỉ quan sát, phát hiện những khí đen này chỉ tồn tại ở những góc âm u, nếu như bị ánh mặt trời chiếu một cái thì ngay lập tức bị tan biến không còn thấy tăm hơi. Hắn

nhìn không được nhìn nắng gắt trên bầu trời một chút, âm thầm sợ hãi than.

Mặt trời, quả nhiên là tồn tại ngu ru bức nhất, chí dương chí cương!

Hắn tiếp tục bước đi, tiến vào bên trong công trường. Nhất thời, một loại cảm giác khác thường truyền vào trong cơ thể, càng đi vào trong thì cái cảm giác này càng mãnh liệt, thật giống như đang là mùa hè bỗng nhiên biến thành mùa thu, trong thân thể cảm giác như có một tia khí lạnh.

Mà lúc này hắn lại cảm giác từ cổ tay truyền đến một sự âm áp, sau đó khí lạnh đang len lỏi trong cơ thể cũng đột nhiên biến mất.

Trần Hạo thở mãn cười, pháp khí khai quang quả không làm mình thất vọng, phòng ngự đúng là quá tốt.

Chậm chậm tiến về một chỗ không có ánh nắng mặt trời trong công trường, trên mặt đất nơi đây có một sợi khí màu đen bay tới bay lui, nhìn thôi cũng thấy khiếp rờ. Trần Hạo do dự một chút, đưa tay tiếp xúc với hắc khí kia.

Sau một khắc, hắn liền cảm nhận được cái lạnh thấu xương truyền từ da vào cơ thể.

Vội vàng thu tay về, Trần Hạo lấy phật châu được khai quang tiến lại gần khí đen, lần này khí đen kia bị ép lui, giống như nó vừa gặp phải thiên địch. Hắn mạnh mẽ đem phật châu tiếp xúc khí đen, khí đen nhất thời tan rã, trong không trung biến mất không để lại dấu vết gì.

Có hiệu quả!

Trần Hạo gật đầu thu hồi phật châu, không tiếp tục thí nghiệm mà theo khí đen tìm kiếm nguyên nhân một lúc.

Không bao lâu, hắn đứng trên một cái hố lõm thật lớn, đây là nơi đào ra đinh sắt trong truyền thuyết sao? Tổng cộng có đến sáu cái hố, mỗi một cái đều sâu hơn 10m, lúc này ánh mặt trời chiếu xuống, bên trong hố không hề thấy bất thứ gì, ngay cả cảm giác âm trầm lạnh lẽo cũng không có.

Bất quá căn cứ vào sự lưu động của khí đen, Trần Hạo có thể khẳng định mấy cái hố này chính là nguồn gốc của đám khí đen kia. Nói cách khác, những điều kỳ lạ xảy ra ở nơi này đều đến từ mấy cái hố này

Đáng tiếc Trần Hạo không phải thầy phong thủy, không biết sáu cái hố ý gì, sáu cây đinh sắt có thể làm gì? Trấn huyết sao? Hắn cũng không nhận được có chút oán thâm.

Mấy người nói khai phá thì cứ khai phá đi, hà tất phải đem chỗ cổ nhân bố trí đều đào lên hết? Dù sao để yên nơi đây cũng chả xảy ra việc gì, chẳng lẽ nghĩ rằng bán mấy cây đinh rỉ sắt kia sẽ được bội tiền à? Cho nên mới nói, chính mình tìm đường chết cũng không trách được người khác.

Trần Hạo lắc đầu, tiếp tục quan sát nơi khác. Lần này lại không có phát hiện khác, rất hiển nhiên Thanh Khê Sơn phát sinh chuyện lạ chính là do khí đen ở nơi này.

Nhưng khí đen này là gì, còn mấy cây đinh sắt kia có công dụng gì, Trần Hạo không biết thì hắn cũng đành phải bó tay.

- Quả nhiên đều phải dựa vào những người chuyên nghiệp rồi, mình chỉ có thể dựa vào giúp quý để kiếm cơm mà thôi.

Trần Hạo quay người lại dự định rời đi.

Vốn chỉ muốn nhìn xem một vài thứ mới mẻ mà thôi, có thể giải quyết thì tốt, nếu không giải quyết được cũng chẳng thành vấn đề, hắn sẽ không miễn cưỡng chính mình. Vừa đi được vài bước, Trần Hạo đột nhiên dừng lại, nhìn về một nơi đằng xa.

Đây là ngôi chùa Sơn Tuyên Tự trên Thanh Khê Sơn nổi danh trăm năm. Người ta đồn rằng ngôi chùa này đã tồn tại từ rất lâu rồi, đến nay đã có 400,500 năm tuổi, tuyệt đối đạt tới tiêu chuẩn kiến trúc cổ, là di tích đáng được bảo vệ.

Chỉ tiếc ở dưới hạ kiếp, ngu quỷ xà thần đều phải phải chịu đòn, càng chưa nói chỉ là một tòa chùa miếu. Lúc đó thậm chí có người ác độc phóng hỏa, nếu không phải được phát hiện đúng lúc thì Thanh Khê Sơn đã bị hủy cả một phần rồi.

Dù vậy, Sơn Tuyên Tự cũng bị thiêu hủy hơn phân nửa, chỉ còn lại một cái chủ điện vẫn đang nỗ lực chống chọi với gió táp mưa sa.

Chỉ hơi trầm ngâm, Trần Hạo vẫn đi về hướng Sơn Tuyên Tự. Trong lòng hắt toát ra một ý niệm cổ quái, muốn đi khảo chứng một chút ý nghĩ của mình có đúng hay không.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 11: Lực lượng tín ngưỡng

Quy mô Sơn Tuyền Tự không nhỏ, tiền đình hậu viện, còn có mấy gian phòng.

Bất quá những thứ ở đây dưới một cây đuốc đã biến thành phế tích, ngoại trừ vài đám cỏ dại mọc thành bụi, những vết bản loang lổ trên mặt tường, những thứ khác đều bị bụi bặm chôn vùi.

Nếu có thể được xem là hoàn chỉnh thì chỉ còn gian đại điện ở giữa chùa, bất kể là tường hay là nóc nhà đều được bảo tồn hoàn hảo, chỉ là hơn mười năm chưa từng lau chùi nên thoạt nhìn rất cũ nát, người bình thường cũng không dám đi vào như thế, sợ chỉ cần đụng phải vài chỗ yếu yếu sẽ làm sập cả tòa đại điện.

Trần Hạo cũng phải quan sát cẩn thận một hồi, lúc này mới dám cẩn thận bước vào cửa đại điện.

Trong đại điện, hai cái trụ to lớn nối đến nóc đang đứng đờ cho nơi này, mơ hồ còn có thể thấy màu vàng đồng sẫm loang lổ.

Tại giữa đại điện là một tượng phật to lớn ngồi xếp bằng trên hoa sen, tay niết pháp chỉ, mặt mang vẻ từ bi mỉm cười.

Đương nhiên bởi vì không có bảo trì tốt nên nước sơn đồng trên tượng phật đã tróc ra, lộ ra phần đất cát cấu tạo nên tượng phật, có nhiều chỗ thậm chí xuất hiện mấy cái động lớn. Hình tượng thô thảm như thế nếu để cho tín đồ phật môn thành tâm thấy được, nhất định sẽ vô cùng đau lòng.

Ánh mắt Trần Hạo sáng quắc nhìn tượng phật.

Ở trong mắt người ngoài, đây là pho tượng phật có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào, thế nhưng ở trong mắt Trần Hạo hẳn lại không thấy pho tượng vô dụng như thế.

Đó là một đám ánh sáng màu vàng đang lượn lờ ở bên trong thân thể tượng phật, nhưng đám ánh sáng màu vàng kia đang dần dần tiêu tán. Ánh sáng màu vàng này cùng màu sắc với long khí bên ngoài, nhưng bản chất lại khác nhau vô cùng.

Long khí Thanh Khê Sơn hùng hậu vô cùng, cảm giác bao trùm vạn vật cả ngàn năm. Mà ánh sáng vàng óng này lại tường hòa, mang theo một chút điểm cương dương của mặt trời.

Đây là tín ngưỡng lực! Cũng chính là lực lượng nhan đền trong lời của người thường.

Trần Hạo cũng phải hít một hơi lạnh. Thứ này thật sự tồn tại, vậy chẳng phải nói Phật môn thật sự có Bồ Tát, La Hán, Phật Tổ sao?

Tồn tại như thế sẽ cường đại đến thế nào?

Nhưng hình như có chút không đúng.

Nếu như quả thật tồn tại, vì sao Hoa Hạ đối mặt với kiếp nạn, những đại lão trong truyền thuyết này không có một ai xuất hiện, đặc biệt hạo kiếp hơn mười năm trước, Phật môn bị chèn ép gần như bị hủy cũng không thấy có Phật Tổ hiển linh, trọng chấn danh uy?

Trong lòng Trần Hạo không giải thích được, tỉ mỉ quan sát pháp tướng Phật Tổ.

Tuy rằng tồn tại lực lượng tín ngưỡng, thế nhưng pháp tướng tuyệt đối là vật chết, thậm chí ngoại trừ lực lượng tín ngưỡng ra thì hẳn không tìm được chỗ nào đặc biệt nữa.

Hơn nữa, tín ngưỡng lực đang tiêu tán, đây là nghi điểm lớn nhất.

Nếu là đại lão Phật môn hoặc hạ thấp xuống một chút, cao nhân Phật môn vẫn tồn tại, bọn họ tuyệt đối sẽ không để tín ngưỡng lực thuần túy như thế tiêu tán, những thứ này nếu nói theo cách thần bí thì chính là căn cơ cơ bản nhất của bọn họ.

Là do trời đất có biến hóa gì, tiên Phật đầy trời đều biến mất, hay còn có nguyên nhân nào khác? Trần Hạo nghĩ mãi không thông, bất quá rất nhanh không tiếp tục suy đoán nữa.

Mặc kệ tiên Phật trên trời thế nào, một con kiến hôi nhỏ bé như mình thì có tư cách gì để quan tâm đến những việc của họ đây. Tốt nhất là liệu hồn bản thân mình trước.

Lắc đầu, Trần Hạo nhìn chằm chằm một đoàn lực lượng tín ngưỡng này, như có điều suy nghĩ.

Thời điểm khi tiến vào Sơn Tuyên Tự, Trần Hạo liền phát hiện công trường cách không xa có khí đen tràn ngập bốn phía, mà Sơn Tuyên Tự lại không hề xuất hiện một tia nào.

Nếu như mình đoán không sai thì đám lực lượng tín ngưỡng này đã che chở cho ngôi chùa. Nói cách khác, nhang đèn được dâng cho tượng Phật, làm tượng Phật có tác dụng trấn áp khí đen kia.

Trần Hạo ánh mắt khẽ nhúc nhích, cảm giác mình tìm được giải quyết dị thường biện pháp. Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Trần Hạo cầm lấy vừa nhìn, là Chu Cương gọi tới.

Bấm trả lời, Trần Hạo cười nói:

- Anh Chu có việc gì thế?

Chu Cương nói:

- Những tư liệu mà chú cần anh đã thu thập chỉnh lý lại một chút, nhưng mà có thật hay không thì anh không dám chắc, nếu cậu có thời gian thì hiện tại có thể đến lấy.

Trần Hạo nói: - Làm phiền anh Chu rồi, anh đã giúp em một chuyện lớn rồi, hiện tại em đang ở Thanh Khê Sơn nhìn xem có chỗ nào kỳ lạ không, chút về em sẽ đến nhà anh lấy.

Chu Cương cả kinh, vội vàng hỏi:

- Chú em đã đi đến công trường Thanh Khê Sơn? Thế nào, có phát hiện được gì không?

Trần Hạo nói:

- Thằng em chỉ có thể nói là tập đoàn Song Long tư tìm đường chết rồi, đỉnh bị chôn sâu dưới đất lại cho người đào lên, kết quả thả ra mấy thù tà tà, hiện tại toàn bộ công trường tràn ngập tà khí, bất quá mặt trời quá lớn, em cũng không phát hiện bên dưới mấy cái hố kia có thứ gì, hơn nữa em lại không phải là chuyên gia phong thủy, muốn phải giải quyết cái phiền toái này không hề dễ dàng.

Chu Cương bèn nhảy phát hiện, Trần Hạo nói là không dễ chứ không phải không có khả năng, trong lòng hẳn liền có chút kích động.

Dù sao công trường Thanh Khê Sơn này là mạch máu của Thạch Thành, chính phủ Thạch Thành phải chịu áp lực rất lớn, ngay cả cảnh sát cũng bị điều động đi điều tra căn nguyên, nhưng mọi thứ vẫn không có thay đổi gì.

Nếu như mình có thể giải quyết chuyện này, khẳng định công lao sẽ rất lớn, lần trước bắt Vương Hồ làm mấy sếp ở trên có chút không tốt, nếu lần này giải quyết thành công thì những thứ kia sẽ không còn quan trọng nữa.

Chu Cương không phải là trẻ con ba tuổi, nghe ra giọng nói Trần Hạo không hề có ý muốn trợ giúp nào, mình vất vả lắm

mới kết được một chút giao tình như thế, không thể hao hết vào chuyện này được, bằng không sau này gặp lại vấn đề tương tự thì nên tìm ai bây giờ?

Phải từ từ kết giao, bồi dưỡng cảm tình sau đó sẽ dần nghĩ cách.

- Được rồi, hiện tại là ai sai đã không còn quan trọng nữa rồi, nếu mà chú em tìm được biện pháp giải quyết thì nhất định phải nói cho anh biết, anh bảo đảm tập đoàn Song Long và chính phủ Thạch Thành sẽ đưa thù lao làm đệ hài lòng.

Chu Cương nói thật.

Trong lòng Trần Hạo thoả mãn nhưng không có trực tiếp trả lời.

Dù sao tín ngưỡng lực thật sự có công hiệu trấn áp hay không, vẫn không thể hoàn toàn xác định, nếu nhận lời người ta rồi mà không làm được, không lấy được thù lao là chuyện nhỏ, cái danh đại sư này cũng không cần phải làm nữa rồi, vĩnh viễn là chỗ bần không thể nào xóa nhòa trong cuộc đời làm đại sư của mình!

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo đang định rời đi, bước chân vừa nhấc lại đột nhiên dừng lại, trầm ngâm chốc lát, ánh mắt Trần Hạo sáng quắc xoay người nhìn tượng phật.

Dường như vừa có một quyết định quan trọng gì, Trần Hạo leo lên bàn, tới bên cạnh tượng phật, lấy phật châu trên cổ tay xuống đặt vào nơi có lực lượng tín ngưỡng.

Chỉ trong nháy mắt, một màn thần kỳ xuất hiện.

Những tín ngưỡng lực này sau khi phật châu đến gần đều giống như bị nam châm hút lấy, không chỉ có như vậy, những tín ngưỡng lực bất động khác cũng bắt đầu tập trung vào bên trong phật châu.

Trong sát na, phật châu phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, kích thích đôi mắt Trần Hạ đều phải híp lại.

Không bao lâu, kim quang thu liễm, phật châu lại khôi phục về bình thường như lúc trước.

Một chuỗi phật châu chất lượng bình thường vậy mà bắt đầu sáng bóng rõ ràng, mơ hồ có cảm giác an tường thanh minh.

Trần Hạ nhìn không được nuốt nước miếng một cái.

Á đù, thật sự có thể hấp thu! Quá trâu bò rồi!

Vội vàng cầm lấy phật châu, nhất thời Trần Hạ cảm nhận được một cỗ lực lượng nhu hòa ấm áp bao phủ toàn thân, thậm chí truyền tới ý niệm, các loại tạp niệm, cảm xúc tiêu cực trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh, thật giống như được cọ rửa từ trong ra ngoài một lần, cả người đều trở nên linh hoạt kỳ ảo tự nhiên, ý niệm trong đầu tinh thuần, thể xác và tinh thần thư sướng.

Lúc này Trần Hạ càng phát hiện tinh thần sử dụng khi khai quang hai kiện pháp khí đều đã được bổ sung đầy đủ, thậm chí cảm giác còn lớn mạnh thêm không ít, trên người hoàn toàn đã không còn cái loại cảm giác mơ hồ mệt mỏi và trầm trọng.

Phát tài rồi.

MinhLâm - Lục Đạo - Truyenyy.com

Chương 12: Thu hoạch nhỏ

- Không đúng, lực lượng tín ngưỡng và pháp khí khai quang khác nhau!

Sau khi hưởng thụ phật châu tẩy lễ cho mình, Trần Hạo đã nhảy bén phát hiện ra dị thường trong đó. Bởi vì sau khi tẩy lễ, hắn có thể cảm nhận được lực lượng tín ngưỡng trong phật châu đã yếu đi.

Trần Hạo không giải thích được nên vội vàng quan sát, sau đó im lặng phát hiện đây chính là chỗ khác biệt.

Mặc dù tín ngưỡng lực bị phật châu hấp thụ nhưng vẫn chậm rãi tiêu tan, chỉ là tốc độ chậm hơn so với lúc ở trong tượng phật nhiều, hơn nữa lúc mang theo trên người thì có một phần lực lượng tín ngưỡng dung nhập vào trong cơ thể, đa phần còn lại đều bị tiêu tán trong không khí.

Chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi, cho dù thu lại những lực lượng tín ngưỡng này thì phật châu vẫn chỉ là cái lọ, căn bản cũng không thể nào tăng phẩm cấp lên?

Kinh ngạc một lúc lâu, Trần Hạo đành thở dài một hơi. Quả nhiên muốn trở nên lợi hại thì không có con đường tắt nào. Phải tự thân vận động thôi.

Muốn tăng phẩm cấp của pháp khí vẫn cần bản thân nỗ lực đi làm nhiệm vụ, thu hoạch đạo hạnh, sau đó mới có thể tự mình tiếp tục khai quang, hấp thụ ngoại lực tối đa chỉ có thể làm một cái vật chứa, một chút uy năng cũng không thể tăng lên được.

Bất quá tác dụng của lực lượng tín ngưỡng tốt thật, tinh thật bị hao hụt lúc khai quang trong nháy mắt đều được bổ sung đầy đủ, xem như là tìm được một cái BUG tốt.

Xem ra có thể dùng lực lượng tín ngưỡng này để bổ sung một chút. Ánh mắt Trần Hạo lóe lên, tâm tư linh hoạt.

Từ Sơn Tuyên Tự đi ra, Trần Hạo quay lại khu vực thành thị, đến cái cửa hàng lúc trước mua vài món đồ. Lần này có tín ngưỡng lực hậu thuẫn, Trần Hạo tốn cả mấy nghìn tệ thu mua hơn mười món vật phẩm. Sau khi trở về phòng trọ, Trần Hạo khóa trái cửa phòng, hưng phấn bắt đầu lấy vật phẩm đã mua ra khai quang.

Một hơi khai quang hơn mười món, kết quả Trần Hạo kinh ngạc phát hiện tín ngưỡng lực trong phật châu đã tiêu hao hết. Phật châu lại khôi phục bộ dáng như trước, vẻ tường hòa âm áp của tín ngưỡng lực trên phật châu đã biến mất không còn đọng lại một chút nào.

Trần Hạo chán nản.

Thu nhiều tín ngưỡng lực như thế rốt cục chỉ có thể khai quang được hơn mười món? Tín ngưỡng lực này cũng quá keo kiệt đi?!

Sau khi khai quang, mỗi lần khôi phục tinh thần thì số số tín ngưỡng lực bị tiêu tán, quá là lãng phí mà, trong lòng Trần Hạo nhỏ máu không thôi.

Thế nhưng Trần Hạo cũng không dám tiếp tục khai quang, dù sao cái loại cảm giác tổn hại tinh thần này hẳn không muốn nếm thử lần thứ hai. Dù sao hiện tại có tín ngưỡng lực làm BUG, sau này nhất định phải tìm cơ hội đi lấy thêm một chút.

Hiện tại hơn mười món pháp khí khai quang đã đủ cho hắn sử dụng, dù cho vận khí không tốt gặp phải lệ quỷ, cho dù ca đánh không lại thì vẫn có thể xách quần chạy được mà.

Chỉ là nếu dựa vào lực lượng tín ngưỡng cũng không phải là cách, pháp khí khai quang dù sao vẫn có chia đẳng cấp.

Pháp Quang, Linh Quang, Bảo Quang, đây là ba cấp độ của pháp khí khai quang.

Cấp Pháp Quang đầu tiên có thể dựa vào tinh thần để khai quang, thế nhưng cấp thứ hai Linh Quang nếu không có đạo hạnh thì không thể nào làm được. Cho nên tín ngưỡng lực chỉ là cho những tên gà con mới vào nghề như hấn sử dụng, phải nghĩ cách đi giúp nhiều quý hơn, thu hoạch đạo hạnh mới là chính đạo.

Bỏ đi tâm tư tiếp tục sử dụng tín ngưỡng lực, Trần Hạo bắt đầu chỉnh lý một đồng pháp khí đã khai quang.

Tổng cộng mười ba món, theo thứ tự là một thanh đồng tiền kiếm, năm món ngọc phật, năm món ngọc quan âm, một tượng điêu khắc thần tài bằng gỗ, một cái bát quái bằng đồng.

Mười ba món vật phẩm, tác dụng mỗi món đều không giống nhau.

Đồng tiền kiếm, bát quái đồng có thể gây tổn thương cho hại quý vật, đây chỉ là do Trần Hạo tự suy diễn, cũng không dám đi thử nghiệm. Mà ngọc phật, ngọc quan âm, còn có tượng thần tài gỗ lại có thể dùng để bán lấy tiền.

Đặc biệt tượng thần tài gỗ có tác dụng còn trên cả ngọc phật và ngọc quan âm, bởi vì sau khi khai quang, Trần Hạo phát hiện tượng thần tài gỗ đã biến thành pháp khí phong thủy, có thể chiêu tài, còn có tác dụng che chở nhất định.

Nếu như có thể bố trí đúng phong thủy, như vậy tác dụng của tượng thần tài gỗ này sẽ càng thêm rõ rệt, đây tuyệt đối là đồ vật để mở cửa làm ăn đó.

Đương nhiên, bởi vì chỉ là Pháp Quang tầng một nên năng lực những pháp khí này cũng không quá lớn, thậm chí còn có hạn sử dụng nữa.

Tượng thần tài nếu như kết hợp với bố trí phong thủy thì còn có thể kiên trì lâu một chút. Thế nhưng ngọc khí hộ thân, Trần Hạo đánh giá một chút, mỗi một món tôi đa chỉ có công hiệu hai ba năm, nếu như gặp phải tình huống đặc biệt nào đó nó có thể bộc phát năng lượng, sau đó hoàn toàn mất đi công dụng.

Việc này cũng đành bất đắc dĩ, trừ phi là pháp khí cấp Bảo Quang có thể tự chữa trị, bằng không cho dù là pháp khí cấp Linh Quang cũng không thể vĩnh cửu bảo trì.

Đạo hạnh, hết thầy đều do mình không có đạo hạnh!

Thờ dài một hơi, Trần Hạo gọi điện cho Chu Cương, sau khi biết Chu Cương đã về đến nhà thì hắn thông báo là mình sắp đến đây.

Cúp điện thoại, Trần Hạo liền lấy ra một cái túi, đem bát quái đồng cùng đồng tiền kiếm, còn có bùa hộ mệnh bỏ vào túi xong khóa lại.

Nói đến thì cái túi này cũng là cái túi chuyên dụng của mấy tên đạo sĩ, túi màu vàng đất có đồ án bát quái trên đó. Mấy cái túi thế này rất dễ gặp được trên phim ảnh, Trần Hạo lúc tới cửa hàng mua đồ tình cờ thấy nó nằm ở trong một góc, bên trên đóng cả lớp bụi rồi.

Sau khi hỏi thì biết được loại ba lô kiểu dáng này lúc trước rất thịnh hành, nhưng sau đó lại lỗi thời, chủ quán trước đây cũng nhập về khá nhiều nhưng bị tồn hàng, cuối cùng không bán được nên đành trả hàng về, nếu không phải Trần Hạo mò ra được thì đã có một con cá bị lọt lưới rồi. Tương lai anh làm đại sư rồi, làm sao có thể không có item túi đạo sĩ được! Trần Hạo không chút do dự liền bỏ tiền ra mua.

Nửa giờ sau, Trần Hạo đi tới nhà của Chu Cương.

Dương Tuệ mặt tạt dề nấu ăn ra mở cửa, khi nhìn thấy Trần Hạo thì vô cùng nhiệt tình chào đón.

- Ha ha, chú em tới rồi, đến đây ngồi, chị dâu cậu biết sẽ tới nên đặc biệt làm món cá đặc biệt, anh chú cũng rất ít khi có lộc ăn món đó đây.

Chu Cương đang bung thức ăn, thấy Trần Hạo liền cười ha hả chào hỏi.

Đồng Đồng đang chơi đùa một bên thấy Trần Hạo liền tươi cười nhào đến hấn, Trần Hạo ôm Đồng Đồng vào lòng, hun cái chụt vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó. Sau đó Trần Hạo mới nhìn về phía bàn ăn phong phú ở phòng khách, cười nói:

- Nhiều món ăn như vậy, làm phiền chị dâu tốn kém rồi.

- Chỉ là cơm thường mà thôi, cũng kgôn đáng bao nhiêu, làm gì mà tốn kém chứ, cứ ngồi xuống uống với anh cậu một chén đi, trong bếp còn đang nấu nồi canh, để chị vào xem thế nào rồi.

Dương Tuệ cười một tiếng rồi đi vào phòng bếp.

Chu Cương nháy mắt ra hiệu, cười hắc hắc nói:

- Chú em đúng là phúc tinh của anh, chị dâu cậu bình thường không cho phép anh uống rượu, nêu gặp chuyện vui lắm thì chỉ cho làm ba chén đỡ ghiền, từ khi chú em đến thì anh đây được nói lỏng một chút đây.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Anh Chu the cho em đi, lần trước uống cùng anh em ngủ như chết cả buổi, lần này thằng em chưa rồi.

Chu Cương vội vàng nghiêm mặt nói:

- Vậy là không được rồi, uống rượu đã là văn hóa của nước ta, là truyền thừa từ xưa để lại, là đàn ông thì không thể nói không uống, bình Mao Đài này là anh lấy được từ lão sếp, tuyệt đối là rượu ngon, bảo đảm cậu uống không chê được vào đâu.

Trần Hạo bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành phải nhận mệnh, nhưng trong lòng thì mơ tưởng, có món pháp khí khai quang nào làm mình ngàn chén không say không nhỉ, nếu có thì phải làm nguyên set đề phòng hờ mới được.

MinhLâm - Lục Đạo - Truyenyy.com

Cảm ơn beosun, tinh tinh đã ủng hộ TLT cho truyện.

Chương 13: Nhân tình

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua ngũ vị.

Trần Hạo tự nhiên là uống tới đỏ mặt tía tai, cảm giác có chút chóng mặt, cũng không phải đau đầu, quả nhiên là rượu ngon, chỉ tiếc tử lượng của mình quá kém, không có phúc để hưởng thụ rồi.

Thấy bầu không khí có vẻ vui, Chu Cương tự nhiên nắm lấy cơ hội, hỏi:

- Chú em, buổi sáng cậu đến công trường Thanh Khê Sơn có phát hiện đặt biệt gì không?

Cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn(ý nói ăn đồ của người ta thì nói chuyện cũng mềm mỏng hơn), Trần Hạo cũng giấu diếm, trả lời:

- Phát hiện được nguồn gốc của tà khí, bắt quá long khí toàn bộ Thanh Khê Sơn hoàn hảo, tà khí không quá nghiêm trọng, chỉ là đầu năm nay tu hành khó khăn, cho dù là tà khí thông thường thì cũng đối phó không nổi, cần phải cẩn thận từng bước.

Ánh mắt Chu Cương sáng lên, hỏi tới:

- Vậy chú em có phương pháp nào giải quyết không?

Trần Hạo chần chờ một chút, nói:

- Biện pháp thì thằng em này có một cái, nhưng có thể làm hay không thì em cũng không dám khẳng định, những thứ mà em không nắm chắc thì em sẽ không xuất thủ.

Chu Cương ghen lời, trong lúc nhất thời không biết tiếp lời thế nào.

Trần Hạo cười cười, tiếp tục nói:

- Anh Chu đừng hỏi nữa, em sẽ cẩn thận tính toán lãi xem sao, khi xác định được có thể làm hay không thì em sẽ báo cho anh biết.

Chu Cương thở dài nói:

- Cũng được, vậy anh sẽ đợi tin tốt của chú.

Ăn uống no nê, Trần Hạo không có ở lâu, mang theo tư liệu Chu Cương cho rời rời đi.

Chờ Trần Hạo vừa đi, Dương Tuệ vừa mới dỡ Đồng Đồng ngủ đi ra, nhìn Chu Cương nói:

- A Cương, em cảm thấy anh bây giờ quá chỉ vì cái trước mắt, chỉ sợ không cẩn thận sẽ phá hư một chút tình nghĩa chúng ta vừa mới xây dựng với Trần Hạo.

Chu Cương ngẩn ra, chợt cười khỏ nói: - Em không biết, cục trưởng Bạch không biết làm sao biết được anh kết giao với một kỳ nhân, có thể giúp giải quyết vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn, buổi trưa cục trưởng Bạch tìm anh nói chuyện, anh khó lắm mới che giấu được thân phận của Trần Hạo, bất quá đây cũng là một cơ hội vô cùng tốt, nếu như có thể giải quyết vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn, anh...

Dương Tuệ trực tiếp cắt đứt, nói: - Anh nghĩ như thế nào là chuyện của anh, từ lúc kết hôn em đã nói rõ là không được đề vấn đề công việc ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta rồi, trước giờ anh đều làm rất tốt, em hy vọng sau này cũng thế.

Nói đến đây, Dương Tuệ dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Sau hai lần tiếp xúc với Trần Hạo, em cảm thấy con người cậu ấy rất tốt, hôn nữa cậu ấy còn có một thân bản lĩnh, nếu như ở nơi khác thì sớm đã trở thành người giàu có quyền quý rồi, nói đơn giản thì vì người ta mới xuống núi nên anh mới có

được cơ hội này thôi, đây cũng là cơ duyên của anh. Mà đối với nhà mình mà nói thì đây là đoạn duyên phận rất lớn, Đồng Đồng từ khi đeo ngọc phật mà Trần Hạo cho thì mấy tối nay nó đều ngủ rất ngoan, đây là việc mà một năm qua chẳng mấy lần xuất hiện, có thể trong thời gian tới Trần Hạo không thể giúp được gì nhiều cho chúng ta, nhưng vì có cậu ấy ở đây nên em và Đồng Đồng đều có cảm giác khá an toàn, không cần phải lo lắng xung quanh có thứ gì không sạch sẽ, cho nên anh cần phải xác định thật rõ ràng, công việc và gia đình, thứ nào quan trọng hơn.

Nói xong, Dương Tuệ xoay người đi vào phòng ngủ, cũng không cho Chu Cương cơ hội giải thích.

Chu Cương ngạc nhiên trong chốc lát, sau đó đột nhiên cười đuối theo, không bao lâu, bên trong phòng ngủ truyền đến âm thanh hì hì của hai người.

Thời điểm về đến phòng trọ, Trần Hạo đã thanh tỉnh rất nhiều, cũng suy nghĩ về biểu hiện của Chu Cương lúc ở trên bàn nhậu.

Nói đến việc này cũng không làm hắn ngạc nhiên lắm, dù sao mình cũng đã có biểu hiện sự tình này mình không lo nổi, mà công trường Thanh Khê Sơn quả thật có điều dị thường, hắn hy vọng được mình trợ giúp đó là lẽ thường tình. Bất quá mình muốn kết giao với một người bằng hữu có thể hỗ trợ lẫn nhau chứ không phải trở thành công cụ cho người ta lợi dụng, cho nên trong lòng Trần Hạo có một tia nặng nề.

Chỉ là hiện nay Chu Cương biểu hiện không rõ ràng, hơn nữa quả thật có trợ giúp mình cho nên Trần Hạo cũng không thể nói gì. Chỉ có thể nhìn xem tương lai như thế nào thôi, nếu như Chu Cương quả thật xem hắn là công cụ để thăng quan phát tài thì cũng không sao, sau khi trả hết ân tình thì vẫn có

thể dần tạo khoảng cách, bằng vào bản lĩnh của mình thì đi đến nơi nào không kiếm được một chén cơm.

Lắc đầu xóa đi tâm tư rồi bời, Trần Hạo lấy những tư liệu mà Chu Cương đưa ra xem.

Tổng cộng mười sáu trang giấy, trên mặt đều có tin tức, mỗi một mục đều là một địa điểm mang theo lời đồn đãi, truyền thuyết, còn có một chút nghiên cứu báo cáo của cảnh sát, thập phần cặn kẽ, vừa xem hiểu ngay.

Đúng là đỡ phải nhọc lòng.

Trần Hạo cười, liền bắt đầu nhìn từng trang. Sau một lát, hần đặt tư liệu xuống, trầm mặc suy tư.

Tổng cộng có bảy địa điểm, đều ở phụ cận Thạch Thành, mỗi chỗ đều có chuyện ma quái nhưng lại không hề giống nhau.

Thấy những thứ này, Trần Hạo đột nhiên có chút không hiểu. Theo lý thuyết, Thạch Thành hiện nay cũng được coi là đô thị hạng hai, nhân khẩu đã lên tới cả trăm vạn.

Nhân khẩu lớn như thế, chưa nói đến sự cố tai nạn giao thông, số lượng người già cũng không phải là ít, mỗi ngày cơ hồ đều có vài người hao hết thọ mệnh, quanh năm suốt tháng thì phải có rất nhiều quỷ hồn mới đúng.

Vì sao mình đi cả một vòng, ngoại trừ Liễu Nguyệt Nga ra thì vẫn không có một con ma nào có thể làm hệ thống giúp quỷ làm vui kích hoạt nhỉ? Lẽ nào mấy năm nay những người chết đi đều không có chấp niệm gì sao?

Hay là hệ thống giúp quỷ làm vui này có năng lực phân biệt đặc thù, muốn kích hoạt nhiệm vụ thì cần phải có yêu cầu đặc thù?

Hệ thống này chẳng có linh trí nên không thể giải thích cụ thể được, Trần Hạo bó tay đành dùng những lý giải của mình để đi tìm hiểu hệ thống giúp quý làm vui này, hẳn chỉ có thể mò mẫm từng chút một mà thôi.

Nghiên cứu bảy nơi một lượt, cuối cùng Trần Hạo lựa chọn ba nơi, quyết định ngày mai đi xem.

Đã có quyết định, Trần Hạo trực tiếp nằm xuống đến, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau Trần Hạo tỉnh dậy, không phải là tự nhiên tỉnh mà là bị tiếng chuông điện thoại kéo dậy.

Mơ mơ màng màng cầm lên nhìn, Trần Hạo giật mình một cái liền ngồi dậy, vội vàng bấm nút trả lời:

- Xin lỗi Vương tử, ngày hôm qua uống nhiều quá, em lập tức tới công ty ngay.

- Đến cái rắm, cậu nói mấy ngày rồi, chỉ là mắng cậu một câu, cậu liền tự ái không đi làm nữa? Cậu xem công ty thành cái gì rồi.

Giọng Vương tử oang oang xuyên thấu loa điện thoại truyền đến, triệt để chấn tỉnh Trần Hạo.

Cũng không phải sao, hai ngày nay đều không có đi làm, chính hẳn cũng không muốn sống theo lối sống lúc trước nữa, đậu má mới phát tài lên được một chút đã không còn biết ngày tháng gì nữa, thói quen này thật là quá đáng sợ mà.

Trần Hạo trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, không biết trả lời như thế nào.

Wang tử cũng trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi:

- Cậu dự định không đi làm nữa thật à?

Lúc nào cần dứt khoát thì nên dứt khoát, Trần Hạo trả lời:

- Vương tử, cảm ơn chị một tháng này đã giúp đỡ cho em, em biết chị đối với em rất tốt, trong công việc cũng giúp đỡ em rất nhiều, nhưng ông bà có câu, nước chảy xuống chỗ thấp, người thường đi nơi cao, hiện tại em vừa tìm được một công việc tốt hơn, cho nên...

Vương tử lại trầm mặc.

Trần Hạo đang muốn tiếp tục giải thích thì âm thanh Vương tử vang lên, lần này ôn hòa hơn nhiều hơn.

- Nếu đã tìm được chỗ tốt hơn thì chị cũng không khuyên cậu nữa, mấy người trẻ tuổi mới bước ra đời đều như thế, cậu có thể lặn lội được thì không còn gì tốt hơn, bất quá chị thật coi trọng chú, nếu như ở ngoài lặn lội không nổi nữa thì cứ trở về, chị lúc nào cũng hoang nghênh.

MinhLâm - Lục Đạo - Truyenyy.com

Chương 14: Ông ơi đừng đi

Ánh mắt Trần Hạo liền đỏ lên.

Đối với Vương tử, tuy trong ấn tượng của hắn thì cô ấy là một người nghiêm túc, thế nhưng đối với mình thật sự rất tốt, trong một tháng liền có thể giúp mình thích ứng với nhịp độ là việc trong công ty, công của Vương tử không thể không tính.

Nếu như không phải hệ thống giúp quý làm vui xuất hiện, cho dù có người đề xuất cho hắn một mức lương mê người thì hắn cũng không nhất định sẽ đáp ứng.

Chỉ là, làm người thì cuối cùng nên có một thứ gì đó để mơ ước.

Ngày ngày phải lếch xác đi làm, muốn mình có mộng tưởng thì cũng có đấy, nhưng đó là lúc còn ba bốn tuổi kia, Trần Hạo không muốn đối mặt với vấn đề trong thời gian dài như thế lại không có bất kỳ hành động nào để hoàn thành mộng tưởng của mình, hắn cũng từng có thời thanh xuân, có sự bốc đồng và nhiệt tình của sinh viên sau khi vừa tốt nghiệp, nếu dựa vào hệ thống giúp quý làm vui có thể giúp mình thực hiện mộng tưởng nhanh hơn, thậm chí còn tốt hơn những gì trong mộng tưởng của mình.

Cho nên, Trần Hạo biết lựa chọn như thế nào.

- Vương tử, xin lỗi.

Trần Hạo ghen ngào nói.

- Xin lỗi cái rắm, còn khách khí với chị mày nữa, hừ, chị còn tưởng cậu học thói xấu trong trường đại học còn chưa bỏ, xem ra hiện tại là chị nghĩ nhiều rồi, là đã tâm tiêu tử cậu lớn, nam nhân đã tâm lớn mới là chuyện bình thường, cũng là thứ

cần thiết, đàn ông mà không có dã tâm thì phụ nữ người ta cũng không thích. Chị đang mong cậu có thể công thành danh toại, như thế thì chị sẽ rất vui, bởi vì việc này chứng minh chị không có nhìn lầm người.

Vương tử cười mắng một câu.

Tinh thần Trần Hạo nhất thời phát phối, tự tin nói:

- Vương tử chờ em sao? Không bao lâu sau, em sẽ cho chị thấy một em hoàn toàn mới.

- Được rồi, chị sẽ chờ tin tức tốt của cậu, cậu ở công ty còn nửa tháng tiền cọc, chị sẽ không cho cậu lấy về, chờ lúc cậu lăn lộn ở bên ngoài không nổi nữa thì có thể trở về, cũng có thể nhanh chóng lãnh lương.

Vương tử đáp lại.

Trần Hạo nhất thời một đầu hắc tuyến.

Á đù, vừa rồi còn mới nói tin tưởng thằng đệ này? Lời trước lời sau liền không tin mình như vậy sao.

Hừ, là Vương tử không biết sự thần kỳ của hệ thống giúp quỹ làm vui, vẫn còn tưởng mình chỉ là một người bình thường, chờ mình cố gắng tu luyện, đến lúc đó thằng đệ này sẽ cho bà chị một sự bất ngờ thật lớn.

Cúp điện thoại, Trần Hạo cũng không có ý định tiếp tục ngủ nướng, từ trên giường nhảy dựng lên, đi rửa mặt rồi thay quần áo mới, sau đó mang theo tư liệu Chu Cương cung cấp, tâm tình hứng khởi mở cửa rời khỏi phòng.

Con đường đại sư, ta đến đây.

Nơi đầu tiên hẳn muốn đi là một nơi tên Chu thôn, vốn là một cái làng nhỏ ở ngoại ô Thạch Thành, theo Thạch Thành phát triển mà phát triển theo, Chu thôn này tất nhiên là được

đưa vào bản quy hoạch đô thị, hiện nay tình hình nơi đó cũng khá phồn hoa.

Tư liệu liên quan đến sự tình quỷ quái xảy ra ở Chu thôn, là bởi vì hai năm trước có một vụ án phân thây trong cống ngầm, người chết là một phụ nữ tuổi chừng ba mươi, bởi vì thi thể bị phân hủy, thậm chí cái đầu cũng không tìm thấy trong đường cống đó, cho nên đến nay chưa có xác định được thân phận của người chết, trở thành một mê án chưa giải quyết.

Mà những người ở Chu thôn, từ khi phát hiện ra thì bắt đầu nghe thấy những âm thanh kỳ lạ bên trong đường cống ngầm, âm thanh kia tựa như lời than trách nhỏ nhẹ, thật giống như có người ở bên dưới thang trách phạt đời bạc bẽo của mình. Loại thanh âm này xuất hiện cũng không nhiều lần, mỗi tháng chỉ có chừng hai đến ba lần, mỗi lần xuất hiện đều vào buổi tối lúc chín giờ đến mười hai đêm. Lâu ngày liền bắt đầu truyền ra các loại tin đồn quái quỷ trên trời dưới đất, làm cho những nơi gần đường cống ngầm đó ảnh hưởng vô cùng, giá bất động sản giảm mạnh làm người dân oán than khắp nơi.

Bởi vì loại ảnh hưởng này cho nên làm đám đông quần chúng vô cùng buồn bực, tổ chức đội ngũ đợi lúc thanh âm kia xuất hiện làm cho ra lẽ, kết quả không phát hiện gì hết, thậm chí nguồn gốc âm thanh đó ở đâu đều không tìm ra được. Sau này cảnh sát Thạch Thành cũng có đến hai lần, đáng tiếc vẫn không có thu hoạch được gì.

Cho tới bây giờ, đường phố đã vắng ngắt, lúc những nơi khác náo nhiệt, bất động sản sốt giá tăng lên gấp đôi thì nơi đây vẫn giữ giá cũ, đến như thế rồi mà vẫn còn bán không được.

Lúc Trần Hạo đi đến thì cũng có chút bất ngờ.

Mặc dù là ban ngày, ánh mặt trời đang chiếu rọi những tia nắng gay gắt, thế nhưng trên đường phố rất ít bóng người,

đường phố này lúc đầu đã đầu tư không tốt rồi, ngay cả rác rưởi trên mặt đất cũng không có một ai dọn, toàn bộ cửa hàng mặt tiền đều đóng cửa hết, nhìn vết rỉ sét phía trên xem ra họ đã dừng kinh doanh rất lâu rồi.

Trần Hạo lại nhìn xung quanh một chút, nhất là kiểm tra những nơi âm u không có ánh mặt trời chiếu đến.

Quả nhiên, Trần Hạo đã phát hiện nơi này có âm khí lưu lại. Có âm khí, nhất định sẽ có quý!

Hề, tại sao hệ thống giúp quý làm vui không có kích hoạt nhiệm vụ vậy nhỉ? Liễu Nguyệt Nga lúc trước cách cả vài cây số còn phát ra thông báo mà!

Trần Hạo mờ mịt không giải thích được, lẽ nào nhiệm vụ thứ nhất là nhiệm vụ tân thủ, hiện tại ta thoát kiếp gà con rồi nên không còn được hưởng quyền lợi của hệ thống nữa? Muốn làm nhiệm vụ thì phải tự mình đi tìm quý để nói chuyện? Đù móa, đúng là không có tình người mà.

Tinh thần Trần Hạo tỉnh táo lại, phát hiện được âm khí đã chứng minh có quý vật tồn tại. Hẳn hiện tại cũng không cần phải như lúc trước lừa gạt Liễu Nguyệt Nga, pháp khí khai quang anh đây c một túi này, cho dù đối mặt với ác quỷ thì anh vẫn có sức tự vệ.

Đi dọc theo đường phố, một lát sau, Trần Hạo đã tìm được đến cửa vào chỗ công ngầm nơi diễn ra án phân thân.

Đây là một cái công hoàn toàn lộ thiên, không có bất kỳ đồ vật gì che lại, Trần Hạo oán thâm, may là mình là tới ban ngày, nếu như buổi tối đến nói không chừng có thể bị vấp ngã sấp mặt.

Đi đến bên cạnh miệng công, Trần Hạo quan sát phía dưới.

Bên dưới toàn là rác rưởi, phía dưới mơ hồ truyền đến mùi vị hôi thối. Mà ở trong mắt Trần Hạo, bên dưới còn đang có

một cỗ âm khí đang lưu chuyển, phi thường nồng nặc, phía dưới thật là có quý, ừm, chỉ là không biết có phải nữ quý bị phân thay kia hay không.

Cân nhắc một chút, Trần Hạo theo bậc thang bò xuống.

Khi vừa chạm chân xuống đất thì lông mày Trần Hạo nhíu lại, bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt hắn hiện lên một khuôn mặt âm u ảm đạm cách đó không xa.

Đây là khuôn mặt của một ông lão, khuôn mặt không chút thay đổi, thân thể có chút hư ảo, chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên.

Trần Hạo mặc dù có chút kinh hãi, bất quá cũng không có sợ hãi, lá gan hắn vốn cũng không nhỏ, bằng không lần đầu tiên cũng không dám đi lừa Liễu Nguyệt Nga, sau đó còn thấy được gương mặt đáng sợ của Liễu Nguyệt Nga bên dưới chiếc khăn che mặt kia.

Hơn nữa, thân là một đại sư trong tương lai, nếu lại đi sợ quỷ thì chẳng khác gì phi công lại sợ độ cao? Đó là việc không thể nào xảy ra được.

Tỉ mỉ quan sát lão nhân, ánh mắt Trần Hạo chậm rãi hiện lên vẻ thương hại.

Lão nhân này, không cách nào tiếp tục tồn tại lâu thêm được nữa.

Bởi vì thân thể ông thoát nhìn hết sức không ổn định, chỉ có thể nhìn thấy nửa người, cũng bị sóng nước nhấp nhô làm cho thân ảnh gợn sóng bất định.

Quý vật bình thường hấp thu âm sát khí sau đó chậm rãi ngưng kết, cuối cùng có thể trở thành lệ quý xuất hiện được trước mặt người khác, thế nhưng cũng có quý vật không cách nào hấp thu được, hoặc là sẽ không muốn hấp thu, những quý

vật như thế đều duy trì bản tâm lúc đầu, không có một ý niệm hung ác nào, tục xưng: Du Hồn.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, đi đến gần lão nhân.

Ông lão lúc đầu còn hiếu kỳ là vì sao còn có người đi xuống dưới đây, cho nên âm thầm quan sát Trần Hạo.

Chờ đến lúc Trần Hạo đi đến, ông lão theo bản năng nhường đường, dường như ông lão cũng biết mình đã chết đi, âm dương hai lối, nếu như cứ tiếp xúc với người sống thì sẽ không tốt cho họ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ông lão liền kinh ngạc. Bởi vì Trần Hạo hô lên một tiếng:

- Ông ơi, ông đừng đi, con có việc muốn hỏi ạ.

Chương 15: Tự mình buông bỏ chấp niệm

“Cậu gọi ta à?”

Chờ khi Trần Hạo đến gần, ông lão mới kịp phản ứng lại, vội vàng lui về phía sau một khoảng cách, sau đó thận trọng hỏi.

Trần Hạo không nói gì. Nơi này còn có người khác sao?

- Đúng vậy, chính là ông đó, ông ơi, ông là một... Ừm, hồn ma ở nơi này sao?

Trần Hạo mỉm cười hỏi.

Ông lão đã trợn tròn mắt rồi. Biết mình là quỷ còn tới hỏi? Lá gan tiểu tử cậu đúng là quá lớn rồi?!

Không đúng, cậu ta thấy được mình!

Ông lão lần nữa phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Trần Hạo:

- Cậu có thể nhìn thấy được tôi? Cậu có mắt chó hả?(dân gian thường nói chó có thể nhìn thấy được ma)

Mặt Trần Hạo đen thui như đít nồi, nếu như không phải trước mặt là hồn ma một ông lão, hẳn thật sự muốn chửi thề một câu.

Mắt chó cái gì chứ, nghe mà muốn ói rồi, mà cái tên này hình như rất có hàm nghĩa sâu sắc đó(mắt chó nhìn người thấp), làm có thể dùng để hình dung Âm Dương Nhãn được!

- Ông à, con là một tên đạo sĩ.

Trần Hạo trịnh trọng giới thiệu bản thân một cách chuyên nghiệp nhất, nói rõ nguyên nhân hẳn có thể nhìn thấy ông lão

kia.

- Đạo sĩ? Không đúng nha, mấy năm nay lão cũng nhìn qua rất nhiều đạo sĩ rồi, mấy người đó đều không nhìn thấy được lão mà, hình như cũng không có pháp thuật gì gì đó giống như truyền thuyết đâu.

Lão nhân phản bác.

Trần Hạo hết chỗ nói rồi, có cần phải chấp nhất đến thế không, không phải hiện tại tui đã nhìn thấy lão gia ngài rồi à, chẳng lẽ còn muốn tui biểu diễn một chút pháp thuật để chứng minh sao? Ê mà khoan, hình như mình bị ông lão kéo theo rồi, không được, mình đến để làm nhiệm vụ mà.

Hít sâu một hơi, Trần Hạo nói:

- Ông ơi, đạo sĩ cũng chia ra rất nhiều loại, mấy người ông thấy đều là những tên giả mạo kiếm cơm, con mới là đạo sĩ hàng thật trăm phần trăm này, có tu hành, nếu không thì con làm sao thấy ông được, ông thấy có đúng không? À, không nói những thứ này nữa, ông ơi, ông còn chưa trả lời câu hỏi của con đó.

Ông lão bưng tỉnh, sau đó cười nói:

- À, ông là một người, khụ, là một hồn ma ở nơi này, mấy năm trước vẫn còn vài người bạn, bắt quá bọn họ đều biến mất hết rồi, hiện tại chỉ còn lại một mình ông mà thôi.

Nói đến đây, ông lão có chút bi thương, thoạt nhìn rất hoài niệm những người bạn đã rời đi.

Trần Hạo lặng lẽ.

Nhìn trạng thái của ông lão lúc này, hẳn liền biết ông lão nói biến mất là có ý gì, hồn phi phách tán, thứ gì cũng không để lại.

Lại nói tiếp, sau khi Trần Hạo có được hệ thống giúp quý làm vui còn có một vài suy nghĩ, từ cổ chí kim, không nói toàn thế giới, chỉ nói đến Hoa Hạ, nhân khẩu không biết có đến bao nhiêu tỷ người rồi, thế nhưng người sống chỉ chừng mười tỷ, mà người chết lại nhiều như vậy, tỉ lệ đầu thai lớn như thế thì địa phủ quản lý như thế nào?

Hiện tại xem ra, cũng không phải bất kỳ linh hồn nào cũng có tư cách đi đầu thai, người sau khi chết nếu như không có khả năng đầu thai, cũng không thể chuyển hóa trở thành lệ quý, vậy không có khả năng có thể vĩnh viễn tồn tại mà từ từ sẽ hồn phi phách tán, hóa thành một cỗ âm khí, không hình không bóng.

- Ông ơi, cô nén bi thương.

Trần Hạo không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể công thức hoá trả lời một câu.

Lão nhân cười cười:

- Không có việc gì, kỳ thực lão già ông cũng đã nhìn thấu nhiều rồi, người sống cả đời, cây cỏ qua một thu, đây là vận mệnh, sau khi ông chết rồi thì còn có thể tồn tại được bao lâu, cũng không thể tồn tại suốt đời được, như thế cũng không có gì để tiếc nuối.

Trần Hạo chần chờ một chút, hỏi:

- Ông ơi, theo con được biết thì người sau khi chết, trừ phi là trong lòng có chấp niệm, bằng không sẽ không thể lưu lại ở nhân gian, lẽ nào lúc đó không có thứ gì tới đón ông?

Lão nhân suy nghĩ một chút, nói:

- Hình như đã từng có, hơn mười năm trước, ông là một công nhân vệ sinh ở Thạch Thành, mùa đông năm ấy lạnh buốt, ông dậy sớm đi dọn rác rưởi trên đường phố, kết quả bệnh tim phát tác, thời tiết sáng sớm lạnh như thế, cũng không

có ai đến cứu, ên ông cứ như vậy mà chết đi, nói đến, ông cũng biết thân thể mình không tốt, phỏng chừng sống không được bao lâu, chết thì cũng chết rồi, chẳng qua là lúc đó ông còn có một đứa cháu nhỏ đang ở sơ trung, cha mẹ nó còn đi trước ông, không ai chăm sóc, sau khi ta chết, hình như có thứ gì đến dắt ông, lúc đó ông đang còn lo lắng cho đứa cháu nhỏ nên phản kháng lại, sau đó loại cảm giác này không còn xuất hiện nữa.

Ánh mắt Trần Hạo sáng lên:

- Nói như vậy, ông là do cho người cháu nhỏ ở lại sao? Vậy không biết đứa cháu của ông bây giờ thế nào rồi? Ông có muốn gặp lại người đó hay không?

Nói xong, vẻ mặt Trần Hạo mong đợi nhìn ông lão.

Ông lão cười:

- Lúc đầu còn rất lo lắng,

rất nhớ nó, bắt quá về sau đứa cháu đó của ta gặp được quý nhân, được người ta nhận nuôi, ông nhìn nó thi đậu vào trường đại học trọng điểm, mấy năm nay tuy rằng chỉ gặp hai ba lần, thế nhưng nó hiện tại có công việc, có gia đình, sống rất tốt, ông cũng yên tâm rồi.

Trần Hạo há hốc mồm.

Á đừ, cứ như vậy thôi sao, thật vất vả lắm mới gặp được một linh hồn có chấp niệm, vậy là tự mình lại có thể buông xuống chấp niệm, đây không phải đang chơi mình sao.

Trần Hạo không cam lòng hỏi thêm vài chuyện, nhưng ông lão vẫn thờ ơ như cũ, tựa hồ như đã thực sự bỏ xuống, hệ thống giúp quý là vui cũng chẳng có một chút động tĩnh nào, Trần Hạo lúc này mới hết hy vọng.

Bất kể như thế nào, trừ phi hệ thống giúp quý làm vui phát ra nhiệm vụ, bằng không dù cho lão nhân nói không có bỏ xuống thì cũng chẳng thể làm gì được.

- Được rồi, cậu đến chỗ này để làm gì? Chẳng lẽ là nghe nói lão già ta ở đây nên muốn tới thu lão?

Ông lão đột nhiên hỏi, sắc mặt có chút hoảng, đạo sĩ thu phục ma quỷ, đây không phải là chuyện bình thường sao? Trước khi còn sống nghe người khác nói như thế, hiện tại đến phiên mình, cho dù bỏ xuống chấp niệm nhưng ông cũng không muốn bị người ta bắt.

Trần Hạo bĩu môi.

Thu phục quỷ? Rãnh quá không có việc gì làm sao? Lại không chỗ tốt, loại việc làm tốn sức mà chẳng có lợi ích gì này tui còn lâu mới thèm làm, hơn nữa tui vẫn còn chưa biết làm thế nào để thu quỷ đây.

- Ông yên tâm đi, ông là quỷ tốt, cũng không có làm việc ác nào, con thu ông làm gì, ở đây cũng có vấn đề gì, sau này nếu gặp phải vấn đề thì có thể đi tìm con, chỉ cần không trái pháp luật, độ khó không lớn, con cam tâm tình nguyện hỗ trợ.

Trần Hạo cười ha hả truyền đạt thiện ý.

Ông lão cũng thở dài một hơi.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Con đến đây chủ yếu là do nghe đồn lúc trước ở đây có một vụ án phân thân, có một người phụ nữ đã chết ở nơi này nên đến xem, sau khi bị người khác giết nhất định sẽ có oán khí, lâu ngày có thể biến thành ác quỷ, đây mới là nhân tố không tốt, ông ở nơi này lâu như thế có biết xảy ra chuyện gì không ạ?

Ông lão nói:

- Lão có biết một chút, bắt quá người không phải bị giết ở chỗ này, là người khác mang đến nơi đây, sau đó vớt xuống dưới đường cống này, nữ quỷ đó cũng chưa từng xuất hiện qua.

Không phải bị giết ở nơi này?

Trần Hạo sững sốt, dường như trong tài liệu cũng có nhắc nhở, dưới cống ngầm này cũng không phải là hiện trường giết người đầu tiên mà là lúc nửa đêm có người mang xác đến nơi đây vớt, Chẳng qua là khi đó cảnh sát Thạch Thành không có điều tra ra được, nữ thi không đầu vì thế không tra ra được thân phận, đầu mỗi gián đoạn, là mê án chưa được giải quyết.

Nếu không bị giết ở nơi đây thì quỷ hồn sẽ không xuất hiện ở đây? WTF nguyên nhân?

- Được rồi, lão nhớ lúc trước bọn phi tang xác cô gái kia tổng cộng có ba người, hai người trẻ tuổi, còn có một người trung niên, người trung niên kia bên trên cái mũi của hắn có một nốt ruồi đen lớn, rất rõ ràng.

Ông lão còn nói ra một phần đầu mối.

Ánh mắt Trần Hạo sáng lên.

Thân phận những người ném xác có thể tra, đầu mối điều tra này có thể cung cấp cho Chu Cương, từ đầu mối này lại có thể tìm được hiện trường gây án đầu tiên.

- Đúng vậy, đầu mối rất quan trọng, cảm ơn ông.

Trần Hạo vội vàng nói tạ ơn.

Ông lão cười nói:

- Không có việc gì, có thể giúp một tay là được, những tên dám làm ra chuyện phân thân cùng hung cực ác này nhất định không phải hạ người tốt lành gì, người như vậy phải bị luật pháp nghiêm phạt mới được.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Ông cứ yên tâm, con với cảnh sát cũng có một ít hợp tác, bảo đảm không buông tha bất kỳ một tên người xấu nào.

Sau đó Trần Hạo lại hỏi vấn đề liên quan tới nửa đêm xuất hiện âm thanh, lão ông cũng cho hắn một cái đáp án.

Làm cho trái tim nhỏ bé của Trần Hạo có chút chua xót là âm thanh này là do ông lão chống lại những âm sát khí muốn tập kích, thân thể không chịu nổi, âm khí toả ra kết hợp nước ngầm lưu động tạo thành hiện tượng quỷ dị như thế.

Lại nói tiếp, ông lão không muốn hấp thụ âm sát khí, và lại nơi đây từng có vài lão quỷ hữu của ông nên cũng xem như là ngôi nhà thứ hai. Bất quá nửa năm gần đây, ông lão biết mình khó có thể chống cự lại âm sát khí nên vào buổi tối đều chạy đến nơi khác, bên dưới đường cống ngầm này rất lâu đã không còn âm thanh quỷ dị gì nữa rồi, nhưng những người ở đây đều rời đi cả rồi, cho nên họ không biết việc này .

Nghe đến đó, Trần Hạo nhạy bén phát hiện trong này có huyền cơ.

MinhLâm - Lục Đạo - Truyeny.com

Chương 16: Tiết lộ thân phận

Sau khi từ cổng ngầm bò ra, Trần Hạo nhìn không được thờ dài một hơi.

Xuất sư bất lợi mà, nữ quý án phân thân không gặp được, thật vất vả mới tìm được một hồn ma quý vật khác nhưng lại tự mình bỏ xuống chấp niệm, việc này bảo ta giúp quý như thế nào đây? Làm sao lấy được phần thưởng?

Xem ra con đường giúp quý làm vui cũng không dễ như mình tưởng rồi.

Cũng không có vội vã rời đi, hẳn làm một chút việc thiện, Trần Hạo cật lực đem miệng cổng đây lại như cũ, lúc này mới thân nhiên rời đi, chuẩn bị đi đến địa điểm thứ hai.

Đang chờ xe ở ven đường, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng ở trước mặt hắn. Trần Hạo liếc mắt một cái liền lập tức nhận ra.

Mercedes-Benz s350, giá hơn một trăm vạn, danh xưng với hai chữ, siêu xe. Trong lòng có chút ước ao, Trần Hạo âm thầm tính toán một chút, mấy món pháp khí khai quang của mình có thể đổi được một chiếc như thế này không nhỉ.

Bất quá cũng không phải loại hình Trần Hạo thích, hẳn vẫn tương đối thích SUV hơn, cảm thấy xe như vậy chạy mới thoải mái. Đang mơ mộng một hồi, đột nhiên cửa sổ siêu xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp.

- Trần tiên sinh muốn đi đâu? Có muốn tôi tiễn một đoạn hay không?

Người phụ nữ mở miệng cười, yếu ớt hỏi.

Trần Hạo sững sốt.

Hả, là đang gọi mình sao?

Nhìn xung quanh một lúc, bên cạnh cũng không có người khác mà.

Người phụ nữ kia cười càng thêm vui vẻ:

- Trần Hạo, Trần tiên sinh, tôi đang nói chuyện với anh đấy.

Trần Hạo nhướn mày lên, hồ nghi nhìn cô gái kia.

Hắn hai trăm phần trăm khẳng định mình không biết cô gái này, hơn nữa tại Thạch Thành hắn cũng không có bà con thân thích nào có tiền như thế, cô gái này làm sao biết mình tên Trần Hạo, hơn nữa nhìn qua giống như cũng không phải vô tình mà là cố ý đến tìm mình.

Có vấn đề!

Trong lòng Trần Hạo khẽ động, nói:

- Thật ngại quá, tôi không biết cô.

Cô gái kia nói:

- Tôi tên Bạch Như, anh không biết tôi nhưng tôi có biết một chút về Trần tiên sinh, lẽ nào Trần tiên sinh không hiểu kỳ vì sao tôi lại biết anh sao?

Trần Hạo cười cười, trả lời:

- Không hiểu kỳ.

Nói xong, Trần Hạo cũng không chờ xe nữa, trực tiếp xoay người rời đi. Không thân chẳng quen lại đột nhiên tiếp cận, nếu như không phải có âm mưu thì đến con nít ba tuổi cũng chẳng tin.

Trần Hạo hành động không theo những gì cô tính trước nên làm Bạch Như có chút bối rối, bất quá rất nhanh cô liền phản

ứng kịp, vội vàng đẩy cửa xe ra đuổi theo.

- Trần tiên sinh, hà tất phải từ chối người ngoài ngàn dặm như vậy, là tôi thật lòng muốn đến tìm anh giúp đỡ.

Bạch Như và Trần Hạo đi song song, cũng không lòng vòng mà nói thẳng ra mục đích.

Ánh mắt Trần Hạo nhưng lại.

Đến nhờ giúp đỡ? Tui là sinh viên mới tốt nghiệp, mới đi làm được có một tháng, có thứ gì có thể giúp đỡ được người khác sao?

Nếu có, vậy thì chỉ có một thứ mà thôi.

- Là Chu Cương nói cho cô biết?

Giọng nói Trần Hạo đột nhiên lạnh xuống.

Nếu là như vậy, cũng không cần tiếp tục kết giao với Chu Cương nữa, chưa được sự đồng ý của mình đã đem thông tin mình đưa cho người khác, người như vậy không đáng để hợp tác.

Bạch Như nháy mắt một cái, nói:

- Trần tiên sinh là một kỳ nhân như thế, không phải chỉ có một mình Chu đội trưởng mới biết anh đâu.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Nếu không phải Chu Cương, vậy khả năng là những cảnh sát cùng hợp tác hành động lúc trước kia, hiềm nghi lớn nhất chính là người cảnh sát lái xe kia.

Quả nhiên, mình còn muốn ẩn dấu một đoạn thời gian, làm thêm vài cái nhiệm vụ tăng một phần nội tình, nhưng xem ra mình đã quá ngay thơ rồi, thể hiện ra thủ đoạn như thế nhất định sẽ vào tầm mắt của vài người, thân phận tự nhiên sẽ không còn là bí mật.

Bất quá đã biết rồi, muốn mời ta xuất thủ cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bản thân là một đại sư có năng lực thật sự, cần phải có một chút rụt rè và cao ngạo.

- Ngại quá, cô nhận lầm người rồi, tôi chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học bình thường, không có chỗ nào có thể giúp đỡ người khác được.

Trần Hạo lạnh nhạt đáp lại, tiếp tục đi.

Bạch Như chán nản,

đừng có dứt khoát như thế có được không, giữa hai chúng ta cũng không có ân oán gì, nếu như muốn trả thù mình thì cứ nói một tiếng, vì sao ngay cả cơ hội cũng không cho, lẽ nào tôi còn kém hơn cả Chu Cương sao?

Chu Cương là cậu tự mình tìm đến để giúp đỡ đấy.

Bạch Như đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, lại vội vàng đuổi theo.

- Trần tiên sinh, Trần đại sư, tôi rất có thành ý, chỉ cần anh có thể trợ giúp tập đoàn Song Long chúng tôi giải quyết vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn, chúng tôi nguyện ý trả thù lao trăm vạn.

Bạch Như vội vàng mở miệng.

Trần Hạo nhất thời tâm động.

Một trăm vạn lận đó, mình đi làm một tháng mới kiếm hơn được ba ngàn, một năm cộng thêm tiền thưởng, tính toán đầu ra đây cũng chỉ bốn năm vạn, một trăm vạn là cần phải công lung ra làm tận 20 năm không ăn không uống gì mới có thể kiếm được, làm đại sư đúng là kiếm tiền thật nhanh mà.

Chỉ là vấn đề công trường Thanh Khê Sơn này mình mới nghĩ ra được có một biện pháp, cũng không biết có thể thành công hay không, nên không thể tùy tiện đáp ứng được.

- Cô là người của tập đoàn Song Long?

Trần Hạo không có trực tiếp cự tuyệt mà lại hỏi một câu.

Bạch Như cười nói:

- Trần đại sư lẽ nào tưởng tôi là một tên lừa đảo sao? Điều này xin anh yên tâm, tôi là phó tổng của tập đoàn Song Long, chuyên môn phụ trách công việc ở công trường Thanh Khê Sơn, nếu anh không tin thì có thể đi hỏi Chu đội trưởng.

Trần Hạo nói:

- Chuyện thân phận tôi cũng không cần hỏi, vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn không quá khả quang, lúc trước tôi có đi qua đó nhìn thử, xác thật có vấn đề, nhưng xin lỗi hiện tại tôi cũng không có biện pháp nào.

Nói xong, Trần Hạo lần nữa rời đi.

Bạch Như há hốc mồm.

Vừa nói thật hay mà tại sao lại bỏ đi rồi.

Không có biện pháp? Khẳng định không đúng, biểu tình của cậu đã nói cho tôi biết cậu đã có biện pháp, Bạch Như này khẳng định không có nhìn lầm.

Cắn răng một cái, Bạch Như bước nhanh đuổi theo, mở miệng nói:

- Trần đại sư, nếu như quyết đoán như thế thì nói lên anh thật sự là người có bản lĩnh, nếu như ngay cả anh đều không có biện pháp, tôi tin ngàn dặm xung quanh đây cũng không có ai giúp được việc này, nếu như là vấn đề thù lao thì tôi có thể giải quyết, hai trăm vạn, anh thấy thế nào?

Liên gấp đôi lên? Quả nhiên là tập đoàn lớn, chuyện tiền bạc không hề để vào mắt.

Trong lòng Trần Hạo cảm thán, bất quá nói đến nước này, Trần Hạo cũng không muốn làm căng nữa.

Làm đại sư là vì cái gì, còn không phải là vì tiền sao? Thù lao hai triệu đã đáng để mình ra tay.

Trần Hạo dừng bước nhìn về phía Bạch Như. Bạch Như có chút kích động, mong đợi nhìn Trần Hạo. Hai triệu, nếu như thật sự có thể giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn thì cô còn nhận lại được càng nhiều hơn.

Trần Hạo nói:

- Bạch phó tổng phải không, nói thật là hai trăm vạn làm tôi rất động tâm, bất quá vấn đề công trường Thanh Khê Sơn tôi cũng không có hiểu biết quá sâu, nếu muốn giải quyết thì cũng không thể làm trong thời gian ngắn được, cho nên hiện tại tôi cũng không thể đáp ứng cô ngay được, chờ khi tôi tìm được phương pháp giải quyết thì tôi sẽ nói lại cho cô?

Bạch Như làm sao có thể đáp ứng.

Gặp phải nhiều tên lừa đảo như vậy, cuối cùng tìm được một tên cao nhân chân chính, nếu như bị đối thủ cạnh tranh kéo đi thì công phải vô cùng đáng tiếc sao?

Con người đảo một vòng, Bạch Như cười nói:

- Đại sư là nhân sĩ chuyên nghiệp, đương nhiên là do anh làm chủ, à, hiện tại đại sư muốn đi đâu? Vừa lúc tôi cũng không có bận việc gì, tôi đưa đại sư đi nhé?

Trần Hạo không nói gì, đây là đang ỷ lại vào mình sao?? Xem ra nếu mình không đáp ứng thì chỉ sợ cô nàng này lẻo đẹo đi theo, trong khoảng thời gian ngắn không cắt đuôi được.

- Cũng tốt, vậy thì làm phiền quản lí Bạch rồi.

Trần Hạo gặt đầu đáp ứng.

MinhLâm - Lục Đạo - Truyeny.com

Chương 17: Ma nước

Ngồi vào chiếc Mercedes Benz, Trần Hạo trong nháy mắt liền cảm nhận khoái cảm khi ngồi trong siêu xe, bất luận là phương diện tinh thần hay phương diện thể xác đều làm cho tâm tình Trần Hạo kích động.

Bất quá thân là một đại sư trong tương lai, Trần Hạo không thể dễ dàng biểu hiện ra bộ mặt hai lúa của mình được, hắn điều chỉnh tư thế ngồi của mình một cái, nói ra địa chỉ liền nhắm mắt lại, giả bộ chợp mắt.

Bạch Như vừa muốn nhân cơ hội trao đổi một chút, kéo gần mối quan hệ, vừa nhìn thấy Trần Hạo như vậy, nhất thời hạn hán lời.

Tên này có ý gì đây, bà dù sao cũng là một mỹ nữ, lại còn nịnh bợ mày như thế, mày có thể biểu hiện ra một chút phong độ nam nhân được không?

Lẽ nào câu nói đại sư đều có tính tình cổ quái trong truyền thuyết là thật sao?

Không biết thực hư ra sao, Bạch Như trong lúc nhất thời cũng không biết mở miệng thế nào, miễn cho nói phải vài thứ kiêng kỵ đắc tội đại sư, như thế thì được không bằng mất rồi.

Chiếc Mercedes Benz chạy vừa ổn lại vừa nhanh, chỉ trong vòng hai mươi mấy phút đã đi đến địa điểm Trần Hạo nói lúc trước.

Chờ xe dừng hẳn, Trần Hạo mở mắt đẩy cửa xuống xe.

Bạch Như vội vàng từ một bên khác xuống theo, sau đó cười hì hì đứng ở bên cạnh, một bộ dạng tùy thân phục vụ.

Trần Hạo dừng một chút, mở miệng nói: - Bạch quản lí thân là lãnh đạo tập đoàn Song Long lớn như vậy, không có bận việc gì sao?

Bạch Như cười nói:

- Bạn chú, bất quá việc ở công ty chỉ là việc nhỏ, có thể giúp được Trần đại sư mới là việc quan trọng.

Thét ra lửa, võ mông ngựa, rất có đẳng cấp à, còn trẻ như vậy đã là phó tổng quả nhiên không phải là có phần bản lĩnh.

Trần Hạo nói:

- Bạch quản lí nói chuyện đúng là êm tai, bất quá chuyện ta làm hiện tại không thích hợp mang người theo, cô thực sự quyết định muốn đi theo?

Ánh mắt Bạch Như sáng lên nhìn xung quanh, đây là một ngôi làng ở ngoại ô Thạch Thành, thoạt nhìn không lớn, bất quá cũng không hẻo lánh, từng ngôi nhà đều là nhà lầu, phương tiện giao thông cũng rất tốt, cô nhin không được hỏi:

- Đại sư đến xem phong thủy sao?

Trần Hạo nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh lạnh.

- Đến xem quý.

Bạch Như hoảng sợ một cái, chợt cảm thấy ánh mặt trời nóng bức ban ngày bỗng nhiên có chút âm lãnh.

Cô hồ nghi nhìn Trần Hạo, nói:

- Đại sư đừng hù dọa tôi, trên đời này làm gì có quý.

Trần Hạo tràn đầy ác ý, buồn bã nói:

- Nếu như không có quý, công trường Thanh Khê Sơn làm sao xảy ra chuyện? Cô cần gì phải đi xin ta giúp đỡ?

Bạch Như vẻ mặt kinh ngạc:

- Công trường có quý? Không có khả năng? Máy đại sư lúc trước mời đến đều nói là do phong thủy không tốt.

Trần Hạo cười thần bí, cũng không nói nhiều, xoay người đi hướng ngôi làng.

Bạch Như chân chờ một chút.

Lại nói tiếp, hiểu biết của nàng đối với Trần Hạo cũng không nhiều, tin tức tra được cũng chỉ là một sinh viên xuất thân bình thường, đi làm tại một công ty thực phẩm, lần đầu tiên xuất thủ chính là cùng hợp tác với Chu Cương, toàn bộ quá trình theo lời kể của những cảnh sát tham gia thì phi thường quý dị, phi thường thần kỳ, thật giống như hắn có thể bấm tay tính toán, thế nhưng lại không có nghe có liên quan gì đến ma quỷ à.

Lẽ nào trên thế giới này thật sự có quỷ?

Nhìn Trần Hạo càng chạy càng xa, Bạch Như cắn răng một cái, vẫn quyết định chạy theo sau.

Mặc kệ có quỷ hay không, hiện tại là ban ngày, làm sao có thể gặp được?

Hơn nữa, Trần đại sư người ta còn không sợ, mình có gì phải sợ, nếu thật gặp quỷ vậy đã nói rõ đây là một kỳ nhân chân chính, dù cho sự tình công trường Thanh Khê Sơn giải quyết xong đi nữa thì người này vẫn đáng giá để kết giao lâu dài.

Sự tò mò đánh bại nỗi sợ hãi, cô lần nữa theo kịp, Trần Hạo thở dài, xem ra công trường Thanh Khê Sơn đối với người phụ nữ này quả thật rất quan trọng, quan trọng đến mức cô ấy có thể bỏ qua nỗi sợ hãi yêu ma quỷ quái.

Một đường không nói gì, sau khi đi vào trong làng, Trần Hạo đi thẳng tới một ngôi nhà hai tầng có sân vườn.

Đứng ở ven đường, Trần Hạo chỉ quan sát, cái gì cũng không nói.

Bạch Như nguyên bản còn có chút khiếp đảm, nhưng nhìn Trần Hạo như vậy lại không còn sợ nữa.

Hiện tại đến nơi này gặp quý, cảm giác hình còn còn có một chút mong chờ nhỉ?

Đang suy nghĩ có phải vị Trần đại sư này tiếp theo sẽ gõ cửa,

sau khi nhìn thấy chủ nhà thì sẽ nói trong nhà có thứ không sạch sẽ, nhưng Bạch Như liền kinh ngạc thấy Trần Hạo cư nhiên xoay người rời đi.

Đây là chiến lược gì thế? Trần đại sư người cuối cùng muốn làm gì thế?

Bạch Như luống cuống, cảm giác mình lúc nào cũng được người khác khen thông minh hiện tại não không đủ dùng.

Bất quá Bạch Như đã qua sợ hãi ban đầu, lúc này cũng toát ra một cỗ tâm tư khác thường.

Nhất định phải xem Trần này đại sư giỏi trò quý gì, hoặc là nói xem hẳn rốt cuộc là có phải là một đại sư chân chính hay không.

Bước chân chậm chậm trên đường, lần này Trần Hạo đi ra khỏi thôn, đến bên cạnh một con sông.

Sông này tên là Liễu Hà, là con sông lớn nhất ở Thạch Thành, quanh năm suốt tháng nhận nước suối từ trên Thanh Khê Sơn chảy xuống, nên mới tạo thành thủy tài nguyên lớn nhất Thạch Thành.

Liễu Hà ở nơi này chỉ là một trong những nhánh của nổi trôi, nổi thẳng vào bên trong Thạch Thành, bởi vì Thạch Thành rất chú trọng bảo vệ môi trường nên nước sông vẫn còn

trong, hai bên bờ sông cỏ dại mọc thành bụi, cỏ lau tươi tốt, thoạt nhìn cảnh sắc cũng không tệ lắm.

Trần Hạo đi dọc theo bờ sông một đường quan sát, thẳng đến một chỗ cách con sông khoảng 10m rút cục mới dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Bạch Như vẫn đang quan sát Trần Hạo, thấy thế cô rất hiếu kỳ, cũng bắt đầu quan sát mặt sông.

Nước sông bình thường, không có sóng gió gì, cũng không có những đồ vật cổ quái khác, hoàn toàn không biết có cái gì ly kỳ, Trần này đại sư tại sao lại vui mừng như thế? Chẳng lẽ là mình người phạm mắt thịt cho nên không thể nhìn thấy thứ mà hần thấy?

Lần này, Bạch Như cũng đã ngoài ý muốn đoán đúng.

Lúc này ở trong mắt Trần Hạo đích xác thấy được thứ mà mình muốn thấy.

Nước sông Liễu Hà khởi nguồn từ Thanh Khê Sơn, cho nên trong nước tràn ngập một cỗ nhật khí thể màu trắng, khí tức này là linh khí của sông nước, hoặc là nói linh khí của nước suối Thanh Khê Sơn.

Chữ phong bên trong Phong Thủy chính là chỉ gió nơi tự nhiên, thủy chính là dòng nước chảy có chứa sinh khí, thanh sơn lục thủy, mà linh khí chính là thứ để cấu thành linh sơn phúc địa, tạo phúc cho sinh linh một phương.

Nếu như phong đoạn thủy tuyệt, cho dù không phải là tử địa tuyệt địa thì đó cũng không phải là địa phương để con người ở lại lâu.

Sông Liễu Hà không biết sâu bao nhiêu, Trần Hạo cũng không ý muốn tra thử, dưới Âm Dương Nhãn hần có thể nhìn thấy được từng biến động nhỏ nhất của linh khí bên dưới dòng sông.

Từ nơi đây nhìn xuống dòng sông chừng 10m, Trần Hạo cảm giác được có âm khí hội tụ.

Âm khí bình thường đều tán loạn, chỉ có quỷ hồn mới có ngưng kết âm khí, tụ mà không tan, hóa thành âm thân.

Hơn nữa âm khí ngưng tụ bên dưới đáy sông cũng không phải chỉ có một mà có tận đến ba cái. Lần lượt ở bờ sông, giữa lòng sông, còn có một chỗ dưới bụi cỏ.

Suy nghĩ một chút về phân tử liệu Chu Cương đưa cho mình, ánh mắt Trần Hạo rơi vào trong bụi cỏ.

Đứa bé chết chìm kia, là chết ở nơi này sao?

Huh, vậy thì hai tên ma nước còn lại là thứ gì đây? Nhìn một tên trong đó mang theo âm sát khí khá nặng, ẩn hàm khí tức tà ác, lẽ nào lời đồn đại trong thôn là thật, đứa bé chết chìm nơi đây là do ma da mang âm sát khí kia hại chết sao, cứ như thế mà bị kéo chân xuống nước?

Nghĩ như vậy, Trần Hạo mày nhăn lại, ánh mắt nhìn này chỗ chứa âm sát khí cũng biến thành bất thiện.

Dường như cảm giác được sự ác ý nào đó, âm sát quỷ này bị kinh động, âm thân thay đổi di chuyển một cái, bắt quá vẫn không có rời đi.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, như có điều suy nghĩ.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 18: Cậu lừa tôi

Phán đoán một chút khoảng cách giữa mình cùng Âm Sát thủy quái, Trần Hạo bĩu môi, sau đó nhìn về phía Bạch Như, hỏi:

- Bạch tông, cô có chơi ném lụa bao giờ chưa?

Bạch Như vốn đang tự hỏi vì sao Trần Hạo lại cười, nghe vậy liền có chút kinh ngạc.

Ném lụa? Là cái vẹo gì?

Trần Hạo đứng một bên nhìn biểu tình trên gương mặt cô liền hiểu, lắc đầu nói:

- Quả nhiên là tiểu thư con nhà giàu, ngay cả ném lụa cũng không biết.

Bạch Như nghe vậy liền chán nản.

Đù mé, bà chịu đủ rồi, giả thần giả quỷ nửa ngày còn trào phúng bà, có ý gì đây? Bà là thật lòng thật dạ đến cầu xin chú em, có thể nói chuyện bình thường một chút được hay không?

Nhưng nghĩ đến sự quan trọng của công trường Thanh Khê Sơn, Bạch Như liềm đề sự tức giận trong lòng xuống, cố nở ra một nụ cười gượng:

- Tuy rằng không biết, nhưng nghĩa trên mặt chữ, đây là chơi giống như ném tạ phải không?

Trần Hạo gật đầu:

- Cũng gần giống như thế, tui tui khi còn bé, cậu bé đánh đập châu, nữ hài chơi ném lụa, ứm, hình như trò ném lụa còn có phổ thành nhạc thiếu nhi nữa đấy, cô chưa từng nghe qua à?

Việc này thì Bạch Như lại biết, bài hát thiếu nhi ném lựu hình như có nghe qua, chỉ là chưa có chơi trò đó mà thôi.

Hồ nghi nhìn Trần Hạo, Bạch Như hỏi:

- Việc kia, Trần đại sư hỏi tôi cái này, có chuyện gì không?

Trần Hạo chỉ vào trung tâm dòng nước nơi vừa có một cành cây trôi qua nói:

- Thấy nơi đó không, chính là chỗ bên dưới lá cây kia, tôi cho cô một vật, cô có thể ném nó vào đúng vị trí kia không?

Bạch Như nhìn một chút, khoảng cách đại khái chừng năm thước, không quá xa cũng không quá gần.

Bất quá khoan hãy nói, cô thật là có thiên phú về phương diện này, Bạch Như cười đắc ý nói:

- Trần đại sư, nói ra có khả năng cậu không tin, tôi hồi học đại học là chủ lực của đội bóng rổ nữ đấy, mỗi lần thi đấu đều được điểm MVP.

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên:

- Vậy được rồi, Ngọc Quan Âm này, cô trực tiếp ném bên trong chỗ đó, nếu như cô ném trúng thì tôi sẽ đáp ứng giả quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn cho cô.

Ánh mắt Bạch Như trong nháy mắt trở nên chớp lóe, kích động hỏi:

- Là thật sao?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, thân là đàn ông con trai thì chút điểm uy tín ấy tất nhiên phải có.

- Được, xem tôi đây.

Từ trong tay Trần Hạo tiếp nhận Ngọc Quan Âm, Bạch Như liếc mắt quan sát.

Đầu tiên phán đoán được đây là hàng giả, là ngọc pha tạp chất, hàng vỉa hè sản xuất theo dây chuyền.

Nhưng nhìn lâu, Bạch Như lại phát hiện Ngọc Quan Âm này không bình thường, phía trên kia dường như có ánh sáng lưu động, cầm trong tay mơ hồ cho cô một loại cảm giác an toàn mơ hồ.

Đây là đồ tốt.

Trong thời gian ngắn, Bạch Như liền cho Ngọc Quan Âm một cái đánh giá.

Vật quý trọng như vậy, cư nhiên không tiếc ném vào trong nước? Trần đại sư thật đúng là làm cho người khác nhìn không thấu.

Dù sao cũng không phải là của mình, Bạch Như không có áp lực gì, nhắm ngay vị trí Trần Hạo chỉ định, Bạch Như bình phục tâm tình, ánh mắt sắc bén, loáng thoáng, cảm giác chơi bóng rổ hồi đại học lại ùa về trong tâm trí của cô.

Nhắm chuẩn, ném!

Dừng lại một chút, Bạch Như liền không chút do dự cầm Ngọc Quan Âm trong tay ném ra.

Ngọc Quan Âm trên không trung vẽ ra một cái đường cong hoàn mỹ, thẳng tắp rơi vào trong nước.

Trần Hạo vừa thấy, nhin không được phải hô một tiếng hay.

Cú ném này thật đúng là quá chuẩn, trực tiếp ném vào đúng vị trí của quỹ nước rồi, thật không hổ là MVP của đội bóng rổ nữ.

Bạch Như đang muốn đắc ý thì đột nhiên một tiếng bùm bụp từ trong nước truyền đến, chấn động bọt nước cuộn cuộn lên, dọa cô hết hồn.

Ngạc nhiên nhìn mặt sông, Bạch Như có chút phát mộng, không lẽ vừa rồi mình ném không phải là ngọc phật mà là một viên pháo?

Trần Hạo không có thời gian quan tâm tới Bạch Như, mà hần thẳng tắp nhìn vào mặt nước.

Bên trong Âm Dương Nhãn, pháp khí khai quang rơi vào trên người Âm Sát thủy quái, trong nháy mắt pháp quang tăng vọt, phịch một tiếng nổ tung.

Dưới sự công kích của pháp khí khai quang, âm khí của Âm Sát thủy quái trong nháy mắt tán đi hơn phân nửa, cảm giác âm thân hiện nay không bằng một con thủy quái khác, chỉ mạnh hơn con ở trong bụi cỏ một chút mà thôi.

Chắc chắc, hữu hiệu rồi, pháp khí khai quang đúng là trâu bò mà,

chỉ vừa chạm vào người liền đánh tan tu vi, con thủy quái này nếu như muốn làm ác nữa thì phải tu dưỡng thêm ít năm mới được, bằng không căn bản không có cách nào hại người.

Trong lòng Trần Hạo thoải mái rất nhiều.

Bất kể có phải là tên này hại chết đứa bé trong bụi cỏ hay không, chỉ bằng vào khí tức tà ác trên người nó cũng biết nó chẳng phải thứ tốt lành gì, đánh nó không sai.

- Này, cái kia, Trần đại sư, đây là tình huống gì vậy? Tiếng nổ mạnh vừa rồi sẽ không phải là Ngọc Quan Âm truyền tới chứ??

Bạch Như cũng không ngu, nhìn biểu tình Trần Hạo, kết hợp với lời hần nói, lập tức liền phản ứng lại, có chút trong

lòng run sợ hãi.

Trần Hạo tâm tình không tẻ, gật đầu nói:

- Đúng vậy, vừa rồi Ngọc Quan Âm cô ném ra là một món pháp khí, ở chỗ cô ném có một con thủy quái, cô nói pháp khí đựng phải thủy quái thì sẽ như thế nào?

Bạch Như tròn tròn mắt, rung động.

Thật sự có thủy quái? Gạt ta sao? Ban ngày ban mặt mà quý dám xuất hiện ư?

Nhưng nhìn biểu tình Trần Hạo không giống như đang lừa gạt mình, Bạch Như nhất thời cảm giác cả người cũng không tốt.

Sau đó Bạch Như đột nhiên hỏi:

- Trần đại sư, vậy thủy quỷ kia hiện tại thế nào? Có bị tiêu diệt hay không?

Trần Hạo cười nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, con quỷ dưới nước đã bị thủy khí che lấp, có thêm một tầng bảo hộ, Ngọc Quan Âm tuy là pháp khí nhưng đẳng cấp lại không cao, chỉ có thể làm nó bị thương nặng mà thôi.

- A? Không chết, tại sao có thể, Trần đại sư còn có pháp khí nào hay không, chúng ta tiếp tục ném, nhất định phải tiêu diệt con thủy quái này.

Bạch Như liền vội vàng nói.

Trần Hạo ngạc nhiên, biểu hiện nha đầu kia làm sao so với ta còn ghét ác như thù hơn? Lại cương trực công chính như thế?

Chỉ là thấy sắc mặt Bạch Như tái nhợt, nhãn thần hoảng sợ, thân thể mềm mại run rẩy, Trần Hạo đột nhiên phản ứng kịp.

Còn cái gì mà ghét ác như thù, đây rõ ràng là đang sợ hãi mà.

Chính bản thân mình đi đánh quý, quý lại không chết, sợ là sau này trong lòng làm gì cũng không yên, xem ra là đang sợ quý tìm đến trả thù sao?

Trần Hạo có chút hài hước cười hỏi:

- Thế nào? Cô sợ à?

Bạch Như tức giận nhìn chằm chằm Trần Hạo, mé nó, tuyệt đối là mày gài bẫy chơi bà, bởi vì bà không tin quý nên liền dụ dỗ bà đuổi tà ma, sau đó để cho con quý kia khi dễ bà, để cho bà tin tưởng quý hồn tồn tại, đây là sách lược à, thì ra tất cả hành vi lúc trước đều là quăng quả mù làm cho mình choáng váng, sau đó gài bẫy mình một vố, Trần đại sư này thực sự là quá âm hiểm mà.

Trần Hạo không biết Bạch Như đang nghĩ gì, bằng không khẳng định sợ hãi than, cô mà không đi viết tiểu thuyết thật là phí phạm tài năng mà.

- Yên tâm đi, con quý này chỉ có thể hoạt động ở trong nước, vừa rồi lại bị trọng thương, hiện tại trốn cũng không kịp, làm sao tìm cô trả thù được.

Trần Hạo trấn an nói.

Bạch Như trừng mắt như trước, á đù nói đùa chị mày à, chú mày không sợ nhưng chị là người bình thường mà, làm sao lại không sợ được?

- Tôi mặc kệ, nhất định phải tiêu diệt nó.

Bạch Như hoàn toàn không muốn bị người ta xoay vòng vòng.

Trần Hạo nhìn mặt nước, con quý nước này sau khi bị ném trọng thương thật đúng là sợ vỡ mặt rồi, đã ần núp tới tận chỗ

sâu nhất đáy sông, chỉ sợ nếu như tiếp tục ném pháp khí cũng không đã thương được nó, bản thân lại không có pháp thuật diệt quỷ gì, đành lực bất tòng tâm rồi?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo nói:

- Con quỷ nước này đã bị dọa chạy, trong lúc nhất thời tui cũng không có biện pháp, như vậy đi, chỗ tui còn pháp khí, tui bán cho cô một món, có pháp khí hộ thân, đừng nói là quỷ nước, cho dù là quỷ hồn khác cũng không dám đến gần, cô thấy thế nào?

Trần Hạo nhìn Bạch Như, bộ dáng nếu cô không tin thì tui cũng hết cách rồi.

Bạch Như nghiêng răng nghiêng lợi, cũng có chút hoài nghi.

Tên này là thật không có biện pháp, hay là cố ý đến đây mạnh tiêu thụ pháp khí? Hoặc là nói, vừa rồi chỉ là thủ thuật che mắt, cố ý lừa gạt tiền của mình?

Nhưng cho dù là lừa gạt đi nữa thì Bạch Như cũng không dám đánh cược, hao tài tiêu tai, cuối cùng vẫn tốt hơn so với việc bị thủy quái trả thù.

- Một cái pháp khí bao nhiêu tiền?

Ánh mắt Bạch Như lóe lên hỏi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 19: Giao dịch và nhân quả

Có người khai trương!

Ánh mắt Trần Hạo nhất thời sáng lên, âm thầm suy nghĩ giá tiền sao cho phù hợp.

Nói dùng pháp khí khai quang đôi siêu xe, đây chỉ là một cái huyền tượng, Trần Hạo còn không có lòng tham lớn như vậy.

Hàng giá rẻ mấy chục tệ, chỉ là được khai quang, hơn nữa hiệu quả chỉ có hai ba năm, nếu như đòi mấy chục vạn thì cũng không hợp lý lắm. Nếu như là cấp Bảo Quang, thậm chí pháp khí cấp Linh Quang, Trần Hạo cũng dám sử dụng công phu sư tử ngoạn, pháp khí Pháp Quang vẫn nên phúc hậu một chút vậy.

Trần Hạo nhìn thoáng qua Bạch Như, nhỏ giọng nói:

- Một cái ngọc Phật một vạn tệ, không trả giá.

Bạch Như vốn chờ Trần Hạo trào phúng, nghe vậy cũng há mồm không nói gì.

Cư nhiên chỉ cần một vạn? Người xác định đây là pháp khí thật sao? Thật có thể tị quỷ hộ thân à?

Thấy Bạch Như không nói lời nào, Trần Hạo còn tưởng là mình chém giá quá cao, nhưng lời đã lỡ nói rồi cũng không biết thu lại như thế nào? Nếu như hạ giá thì chẳng phải làm mất giá pháp khí khai quang củ ta sao?

Trần Hạo vội vàng nói:

- Đây là do công cô giúp tôi khi nãy nên mới có giá này, nếu như cô không muốn thì quên đi, tôi cũng không ép buộc.

- Tôi muốn, bán cho tôi đi.

Bạch Như quyết đoán đáp ứng.

Trần Hạo sững sốt, thật đúng là muốn mua? Chẳng lẽ là mình chém giá quá thấp? Giọng điệu, thái độ này là hoàn toàn không quan tâm mà.

Quả nhiên, thế giới của người có tiền, mình không hiểu.

- Thành giao, một tay giao tiền, giao một cái hàng.

Lập tức, Bạch Như cùng Trần Hạo tặng thêm lòng tin, trực tiếp chuyển khoản một vạn tệ.

Nhìn vàng thật bạc thật tới tay, Trần Hạo đưa Bạch Như một khối ngọc Phật, trong lòng vui rạo rục.

Một món pháp khí một vạn, mười món pháp khí mười vạn, hơn nữa pháp tướng thần tài là pháp khí phong thủy có giá trị cao hơn, thoáng cái là có thể kiếm được món tiền bằng với tiền lương hai ba năm còng lưng đi làm rồi!

Hề... Không đúng, vừa rồi ném trong nước một món, một vạn tệ đã theo gió bay đi rồi.

Nhất thời Trần Hạo có cảm giác nuôi tiếc.

Chưa bước vào đời thì chưa biết đồng tiền quý giá, một vạn ném vào trong nước, quá là phá của, sau này kiên quyết không thể chơi ngu như vậy nữa.

Trần Hạo vui mừng, Bạch Như đang thưởng thức viên ngọc Phật.

Cùng Ngọc Quan Âm vừa rồi như nhau, vừa nhìn chính là hàng giá rẻ, thế nhưng cái loại ôn nhuận sáng bóng này so với thật ngọc đều phải mê người hơn.

Quan trọng nhất là ngọc phật cầm trong tay làm cho cô có dũng khí, coi như ác quỷ xuất hiện cũng không thể đến gần được mình.

Cảm giác như vậy làm cho Bạch Như hiểu rõ, thứ này hẳn là pháp khí thực sự, chỉ là mình làm phạm nhân nên không thể hiểu hết tác dụng của nó.

Sau đó Bạch Như nhìn Trần Hạo, trong ánh mắt cũng mang theo sự kính ngạc.

Tuy rằng căn cứ vào tin tức, phán đoán đây là một vị đại sư có bản lĩnh thật sự, thế nhưng Bạch Như cũng không phải là không có cảnh giác, nếu mà Trần Hạo không thể trợ giúp tập đoàn Song Long giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn, mấy chục tên đại sư đang ngồi trong đồn cảnh sát cầu xin tha thứ chính là tấm gương của hắn.

Mà bây giờ, lòng tin Bạch Như đối với Trần Hạo cũng càng lúc càng tăng.

Người kia nhất định có thể giúp mình hoàn thành ước mơ bản thân.

- Được rồi, hiện tại không còn lo lắng chứ?? Chúng ta tiếp tục.

Trần Hạo mạnh mẽ đè xuống vui sướng trong lòng, dùng giọng nói bình tĩnh nói.

Bạch Như lại càng hoảng sợ, vội vàng nói:

- Không phải đã trọng thương thủy quái rồi sao? Còn muốn phải tiếp tục làm gì?

Trần Hạo liếc mắt Bạch Như một cái:

- Tôi nói đến nơi này để đả thương thủy quái sao? Cô đã đều điều tra tôi, lẽ nào sẽ không tra ra Chu Cương đã cho tôi một phần tư liệu à?

Bạch Như đang hoảng nói:

- Có biết một chút, bất quá cùng nơi này có quan hệ gì?

Trần Hạo nói:

- Quan hệ rất lớn, bản đại sư yên lặng khổ tu vài chục năm, gần đây cũng có chút đột phá, đã có khả năng tiến thêm một bước vậy cũng phải tích một chút công đức, tiếp tục cố gắng tu luyện mới được, đến nơi này không phải là vì con quỷ hồn dưới nước khi này, chỉ là khí tức tà ác trên người con quỷ nước kia quá đậm, xung khắc với tôi quá, tôi nhìn không được liền đấm cho nó một phát thôi. Tôi đến nơi đây là vì một con quỷ hồn khác, hơn nữa còn là đến giúp nó.

Bạch Như há hốc mồm.

Còn có loại sự tình này, vì sao chú mày không nói sớm, hơn nữa chân thủy quái còn sẽ bị nó ghi hận nữa, vì sao chú mày không động thủ mà lại kêu bà làm, bà là một cô gái yếu đuối bình thường mà, cái tên khốn kiếp này.

Trong lòng Bạch Như ủy khuất vô cùng, thiếu chút nữa muốn đem Trần Hạo đặt ở dưới thân, điên cuồng bạt tai cho hả giận.

Bất quá suy nghĩ một chút, Bạch Như vận kìm chế xúc động đánh người lại, dù sao đã đắc tội với con thủy quái kia rồi, không thể hối hận được nữa, hiện tại chỉ có thể dựa vào tên đại sư này che chở mình mà thôi.

Trần Hạo không có nói nhảm nhiều, đi tới đồng cỏ và nguồn nước bên cạnh.

Động tĩnh vừa rồi không chỉ có đem thủy quái tà ác đánh cho trọng thương, mà hai tên thủy quái khác cũng bị dọa không nhẹ, đều cuộn mình trốn sâu hơn.

Chỉ là Quỷ Hồn có hạn chế nhất định, chết ở nơi này, âm thân cũng chỉ có thể ở lại đây, trừ phi là thi cốt được mang về, tiêu trừ ràng buộc, hóa thành du hồn, hoặc là buổi tối mượn âm khí ban đêm mới có thể rời khỏi nơi lúc trước chết, chạy xung quanh, nhưng nếu muốn hại người thì phải xem thực lực bản thân có bao nhiêu cân lượng rồi.

Trần Hạo trực tiếp mở miệng nói:

- Lý Mộng, tôi biết cậu nghe thấy tôi nói, đừng sợ, tôi đến để giúp cậu, tôi biết cậu chết không cam lòng, trong lòng khẳng định có oán khí, còn có chấp niệm. Bất quá số trời đã định như thế, ai cũng không có biện pháp, người chết cũng không thể sống lại, muốn biến thành lệ quỷ ác quỷ thì cậu nên suy nghĩ kỹ càng, tên vừa rồi chính là tấm gương. Thế nhưng chấp niệm có thể tiêu trừ, đến lúc đó cậu cũng có thể đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người. Tôi có một đồng tiền xu có khí tức của tôi, để ở chỗ này, nếu như cậu nghĩ thông suốt thì có thể tới tìm tôi, đến lúc đó tôi giúp cậu, nếu như cậu nghĩ không thông thì cũng không sao, trừ phi cậu biến thành ác quỷ, nếu không tôi cũng sẽ không tìm cậu gây phiền phức. Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.

Nói một lần xong, bỏ lại một đồng tiền xu, Trần Hạo xoay người rời đi, dứt khoát không dây dưa chút nào.

Bạch Như ngây ngốc nhìn, sau đó không tự chủ được đi theo đi.

Chờ lúc rời khỏi bờ sông, Bạch Như mới phản ứng lại, im lặng nhìn Trần Hạo đạo:

- Trần đại sư, đây là trợ giúp người nói?

Trần Hạo liếc mắt:

- Thế nào? Cô chẳng lẽ còn muốn cho nó ban ngày hiện thân? Tôi cũng muốn, nhưng nó có dũng khí sao? Hơn nữa,

việc buôn bán đều là thế này không phải sao? Đều là song phương tự nguyện mới được, bằng không tôi làm sao biết nó có chấp niệm gì, cũng không thể giúp sao lung tung. Làm thế thì có công đức vẹo gì cho tôi đâu.

Bạch Như:

- ...

Đại sư người chém đạo lý hay quá, bà đỡ không nổi rồi.

Bất quá lời này lại làm cho Bạch Như đối với Trần Hạo có một nhận thức mới.

Tên này đem việc tu hành như sinh ý làm ăn vậy, lẽ nào như thế sẽ có công đức sao? Không phải ông bà nói là, hữu tâm hành thiện, thiện bất thương, vô tâm làm ác, ác bất phạt? Lẽ nào ra giá làm việc thiện mà ông trời cũng tán thành?

Giờ khắc này Bạch Như đối với thế giới thần bí đã có một tia hiểu kỳ.

Sau khi trở về ngôi làng, Trần Hạo lại liếc mắt nhìn đại môn màu đỏ loét, thờ dài nói:

- Trời làm bậy còn có thể sống, tự làm bậy thì không thể sống rồi.

Nói xong Trần Hạo tiếp tục đi.

Bạch Như tò mò nhìn đại môn màu đỏ thắm một chút, vội vàng đuổi theo.

Lên xe, tài xế thông minh lái xe quay lại thành phố.

Bạch Như rút cục nhìn không được hiểu kỳ hỏi:

- Lý Mộng kia chính là đứa bé trong ngôi nhà có cảnh cửa màu đỏ kia sao? Tôi có nghe nói qua chuyện của nó, hình như là học sinh trung học, xuống sông bơi bị chết đuối, thành phố đều có đưa tin qua.

Trần Hạo gật đầu, có chút buồn vô cớ thờ dài nói:

- Không sai, hài tử rất đều vô tội, nhưng mọi việc cũng không phải không có nguyên do, gia chủ ngôi nhà kia cũng không phải là người tốt gì, oán khí trong ngôi nhà kia vô cùng lớn, đây là người đời trước làm bậy, con cháu đời sau phải trả, thực đúng là oan nghiệt.

Đọc nhanh nhất và sớm nhất tại [tienvuc\(.\)com](http://tienvuc(.)com)

Chương 20: Cởi bỏ hiểu lầm

Oan nghiệt!

Bạch Như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi biến đổi, nhin không được hỏi:

- Ý đại sư là nói cha của Lý Mộng đã làm qua chuyện gì thất đức, cho nên báo ứng mới đến lên người con trai?

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Có phải là cha cậu bé đó làm gì thất đức hay không thì tôi không biết, thế nhưng nơi ở kia bị một cổ oán niệm khổng lồ bao phủ, bên trong cảm giác của tôi thì ít nhất có ba cổ oán niệm của người chết, nếu như tôi đoán không lầm, Lý Mộng chính là bị oán niệm ảnh hưởng đến tâm trí, sau đó mơ mơ hồ hồ bị dẫn ra ngoài bờ sông, cuối cùng bị con quỷ hồn tà ác dưới sông kia hại chết.

Vẻ mặt Bạch Như đại ra, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt âm đạm một mảnh.

Trần Hạo hồ nghi nhìn Bạch Như.

Biểu tình gì đây? Chẳng lẽ trong nhà nữ nhân này cũng không có người tốt giống thế, đã từng hại người rồi sao??

Bất quá trên người cô gái này không có oán khí tà niệm, mà lại có một vòng sáng hộ thân khá tốt, đám âm binh tiểu quỷ bình thường cũng không dám đến gần.

- Đại sư, khi tôi còn bé đã từng gặp qua sự việc giống như thế, lúc đó tôi giống như bị ma quỷ ám vậy, cứ chạy theo trái banh da, không biết tại sao chạy ra làn đường ô tô, mém chút là bị xe cán chết rồi, sau đó vì sợ quá nên ngày nào tôi cũng

nằm mơ thấy ác mộng, qua nhiều năm mới khôi phục lại bình thường.

Bạch Như yếu ớt mở miệng.

Trần Hạo sùng sốt, sau đó cười nói:

- Như thế không phải không có gì lạ sao? Khi còn bé thiên chân vô tà, không có nhiều ý nghĩ như thế, lúc chơi vui vẻ thì không còn quan tâm đến sự việc bên ngoài, không có nhận thức được sự nguy hiểm, thế nào, cô cho là mình cũng bị ma sai quỷ khiến?

Bạch Như không nói lời nào.

Nếu như ngày hôm nay cô không chính mắt nhìn thấy thì có khả năng cô vẫn luôn nghĩ là như thế.

Thế nhưng ngẫm lại quá khứ trường bối trong nhà, Bạch Như cảm thấy đây cũng không phải là việc ngẫu nhiên.

- Được rồi, nếu như đã đáp ứng cô giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn thì tôi nhất định sẽ làm, hiện tại tôi giao cho cô một cái nhiệm vụ, đi tìm tượng thần phật hoặc những thứ tương tự đã được cung phụng trong thời gian dài, tốt nhất là có lịch sử mấy trăm năm, những pho tượng thần phật ấy quanh năm không dứt nhang đèn, tìm càng nhiều càng tốt.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Bạch Như nghe vậy cũng bình tâm lại, tinh thần phấn chấn.

Sự tình quỷ thần ít nhất thì hiện tại không còn phát sinh, hơn nữa cô có bùa hộ mệnh, Bạch Như cũng không muốn nghĩ nhiều, mà vấn đề công trường Thanh Khê Sơn là sự tình vô cùng quan trọng trước mắt.

- Thần tượng, phật tượng? Tìm những thứ này làm gì?

Bạch Như kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo liếc mắt nhìn cô, không nói chuyện. Khóe miệng Bạch Như giật một cái.

Mé, biết ngay tên khôn này sẽ không nói cho mình biết mà.

Bất quá cuối cùng đã bước lên một con đường mới, con đường mà trước kia ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Rất nhanh, chiếc Mercedes đã chạy vào thành phố, Trần Hạo xuống xe ở một lề đường trên đường cái, thông thả đi xa.

Bạch Như nhìn bóng lưng Trần Hạo biến mất tại chỗ rẽ, lúc này mới lấy ra một cái điện thoại di động, bấm một chuỗi dãy số.

- Ba, con đã tiếp xúc với Trần đại sư này, dạ, xác định có bản lĩnh thật sự, bất quá hẳn yêu cầu chúng ta tìm kiếm những pho tượng thần phật đã được cung phụng lâu đời, yêu cầu có chút cao, trăm năm trở lên. Được, con biết rồi, con sẽ đi làm ngay.

Cúp điện thoại, Bạch Như khôi phục lại khí tức cao quý của giới thượng lưu, phân phó tài xế lái xe.

Sau khi chia tay với Bạch Như, Trần Hạo cũng lấy điện thoại ra bấm số điện thoại của Chu Cương.

- Ha ha, chú em tìm anh có việc gì sao?

tiếng cười sang sảng của Chu Cương từ trong điện thoại truyền đến.

Trần Hạo có chút kinh ngạc, lần này nghe thấy thanh âm Chu Cương, dường như thân thiết nhiều hơn, đã không còn loại cảm giác hồi thúc và ần ần có chút ý đồ như lúc trước nữa.

Hình như chỉ mới qua một đêm thôi, làm sao lại có thay đổi nhiều như thế nhỉ?

Trần Hạo không biết nên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nói:

- Lão ca, em đi xem vụ án phân thây trong đường công ngầm, phát hiện một đầu mối tốt, anh có muốn biết hay không?

Chu Cương bên kia trầm mặc một chút, lúc này mới lên tiếng:

- A Hạo này, cậu có phải cảm thấy anh đang lợi dụng cậu hay không?

Trần Hạo sững sốt, dù, suy nghĩ của tui ông anh đều biết cả à? Đầu năm nay cảnh sát đều trâu bò như vậy sao?

Chu Cương tiếp tục nói:

- Nếu mà cậu cho là như vậy thì anh cũng không phủ nhận, trước kia là anh bị thủ đoạn của cậu làm chần động, nghĩ rằng mình đã gặp được một kỳ nhân chân chính,

Vì vậy mà anh cũng có không ít tính toán, điểm này, lão ca xin lỗi, là anh làm không đúng.

Trần Hạo không nói gì, tự nhiên dùng một cái xin lỗi như thế, tui biết nói gì đây.

Chu Cương nói:

- Tối hôm qua lúc cậu rời khỏi, chị dâu cậu đã cảnh tỉnh anh một chút, tuy rằng nếu dựa vào thủ đoạn của cậu thì anh cũng có lợi, nhưng đó chỉ là cái lợi trước mắt, lại làm mất đi một đoạn giữa anh và cậu, cái mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau này không lâu bền được, thân là một người cảnh sát, anh hỏ thẹn với tổ quốc đối đã bồi dưỡng anh, cũng hỏ thẹn với sự tin tưởng mà cậu dành cho anh, cho nên anh đã muốn tìm một cơ hội để xin lỗi trước mặt cậu, không nghĩ tới cậu lại tiếp tục làm chuyện này, anh cảm giác nếu bây giờ anh không nói rõ,

đến lúc anh nhận thêm được chỗ tốt từ chỗ cậu thì hai chúng ta cũng đã trở thành người xa lạ, lúc đó chị dâu và con bé Đồng Đồng nhất định sẽ trách anh không thôi, cho nên này hôm nay anh cố ý giải thích, trừ phi cậu chủ động yêu cầu hỗ trợ, đối với tu hành của cậu có lợi, bằng không anh tuyệt sẽ không ép cậu làm bất cứ sự tình nào mà cậu không muốn.

Nghe những lời này, Trần Hạo cũng dở khóc dở cười.

Nói mình miễn cảm sao? Không nghĩ tới đôi phương càng miễn cảm hơn, hơn nữa còn hào phóng nói ra.

Dù sao song phương mới có một khởi đầu tốt, Chu Cương không có làm chuyện gì ảnh hưởng đến mình, Trần Hạo cũng không phải loại người hay tính toán chi li, lúc này cười nói:

- Lão ca suy nghĩ nhiều rồi, lúc trước em đến tìm anh giúp đỡ, không phải anh không nói hai lời liền giúp em sao, em làm gì trách gì anh chứ. Chỉ là lúc trước thật là không có nắm chắc trăm phần trăm nên mới không có trực tiếp đáp ứng. Bất quá khi nãy có một cô gái tên là Bạch Như đến tìm em, sau một lúc tiếp xúc thì em đã quyết định giúp một phen, nhưng thành công hay không thì em không dám nói trước, đến lúc đó còn phải làm phiền đến chỗ lão ca rồi.

- Bạch Như? Cô ta tại sao lại tìm được cậu? Anh không có tiết lộ thông tin của cậu ra bên ngoài mà?

Chu Cương kinh ngạc, vội vàng giải thích một câu.

Trần Hạo cười nói:

- Dù sao trước đó hành động không phải chỉ có mình anh biết em, chỉ cần có tâm thì luôn có thể tra ra được.

Ở đầu dây bên này, sắc mặt Chu Cương nhất thời âm trầm xuống.

Tuy rằng không phải là mình nói, thế nhưng rõ ràng là thủ hạ của mình nói, không nghĩ tới ngoại trừ một tên Mã Vĩ Triệu ra còn có những người khác không quan tâm đến cảnh cáo của mình!

- Xin lỗi, là ta quản giáo vô phương.

Chu Cương khò sở nói.

Trần Hạo nói:

- Không có gì, lòng người sâu tựa biển, cũng không thể hoàn toàn trách anh được. Được rồi, việc này đừng ở đây, cứ cho nó qua đi. Có muốn em nói tin tức vụ án phân thân dưới đường cống ngầm không? Đừng nói là không muốn biết đấy nhé.

Chu Cương nở nụ cười, nếu Trần Hạo đều nói bỏ qua rồi thì nhật định sẽ không trách tội nữa. Trải qua một lần thử thách, cảm tình lại tăng thêm một bậc, không phải mọi thứ đều liên quan đến nhau sao?

- Ha ha, muốn, đương nhiên muốn, Trần đại sư chủ động đưa tin tức khẳng định không phải là tin tức bình thường, vụ án phân thân đã ngầm nước hai năm, lão ca đây không biết đã hao phí bao nhiêu tâm trí vào nó đấy.

Chu Cương cười ha hả nói.

Trần Hạo nói:

- Ừm, chỗ đường cống ngầm kia không phải là vị trí gây án đầu tiên, cho nên nơi đó không có tìm được quỷ hồn của người phụ nữ bị phân thân kia, bất quá em tìm được một du hồn ông lão, từ lời ông lão thì hung thủ trước đó ném xác xuống có ba người, hai người trẻ tuổi, một người trung niên, trên mặt người trung niên kia có một nốt ruồi đen lớn.

Chu Cương nghe vậy tinh thần chấn động, đại hỉ nói:

- Được, đã có đặc thù rõ ràng như vậy, hung thủ nhất định không thoát được, cảm ơn chú em nhiều, buổi tối lại tới nhà của anh cùng uống một chén.

- Ngày hôm nay thì không được, em đã tìm được quỹ hồn chết chìm tên Lý Mộng kia, đang xem xét có thể siêu độ được cho nó hay không.

- Lý Mộng? cậu ta thật sự là bị chết chìm? Không phải bị người khác giết?

Trần Hạo nở nụ cười:

- Muốn biết vậy phải chờ đến buổi tối cậu ấy đến thì mới biết được, được rồi, tranh thủ thời gian em lại đi đến một chỗ khác xem đây.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 21: Mèo yêu

Cúp điện thoại, Trần Hạo gọi một chiếc taxi, nói địa điểm cần đến.

Gần mười phút sau, Trần Hạo xuống xe tại một khu dân cư.

Đây là một khu dân cư cũ kỹ, khá giống với nơi mà Trần Hạo đang thuê phòng trọ, thuộc về nơi chưa được quy hoạch.

Đầu năm nay, việc phát triển thành thị cũng nhìn vào tâm tư của dân chúng.

Những nơi dân cư đông đúc, các loại cửa hàng san sát nhau, giá đất cũng sẽ tăng vọt, sau đó hấp dẫn nhiều người hơn, không ngừng tuần hoàn, càng ngày càng hiện đại hoá.

Mà có nhiều chỗ thoát nhìn không tồi, lại không có một ai muốn đến, không có nhân khí vậy thì không có giá trị, cho dù người hạ giá thấp thì cũng chẳng ai thèm, chỉ có thể tạm thời để đó chờ lọt vào mắt xanh của mấy đại gia bất động sản mà thôi.

Khu dân cư này thoát nhìn khá là cũ nát, phòng ốc đều là xây theo phong cách những năm 60-70, không chỉ nhỏ, hơn nữa còn không được bảo trì đầy đủ, vừa mưa một cái là phải lấy đồ để hứng nước mưa dột trong nhà rồi, hiện nay người ở nơi này đa số là người già hoặc những ngoài thuê phòng trọ ở giống như hẳn.

Trần Hạo nhìn một chút biển báo chỉ đường một chút liền theo một con đường vào khu vực bên trong.

Mấy phút sau, Trần Hạo dừng chân trước một ngôi nhà cũ nát.

Niên đại của ngôi nhà này hình như còn lâu đời hơn mấy ngôi nhà có lầu ở xung quanh, như là mấy căn nhà ngói cổ xưa ở nông thôn vậy.

Lúc này, giấy niên phong dán trước cửa nhà đã có nhiều dấu tích tàn phá của thời gian, bị gió tấp mưa sa làm cho tàn tạ.

Đây chính là địa điểm thứ ba.

Trần Hạo chọn địa điểm này cũng không phải là vì muốn gặp quý, mà là do hấn hiếu kỳ.

Nơi này từng xảy ra vụ án rất quý dị, tuy không có chết người nhưng mà lại hù diên đến mấy người

Đại khái vào khoảng năm năm trước, chủ nhân ngôi nhà này là một ông lão không vợ không con, chết già trong bệnh viện, sau đó tự nhiên không biết từ đâu ra ba đứa con của ông lão xuất hiện đòi phân chia gia sản này.

Dù sao lúc đó Thạch Thành đang phát triển rất nhanh, thương trường là một mảnh đất màu mỡ, hai đứa con trai và một đứa con gái của ông lão thấy ngôi nhà này lớn như thế, nếu như có thể bán được giá cao thì sẽ có tiền để đầu tư vào những thứ khác, đương nhiên là ai đều không muốn bỏ qua miếng bánh ngọt này.

Cuối cùng vẫn là người anh cả có thủ đoạn nhất, không biết dùng cách gì đem người em trai và đứa em gái kia đuổi ra khỏi nhà, một mình độc bá nơi này.

Nếu như chỉ có như thế thì đây căn bản chỉ là một cố sự về đám con bất hiếu tranh đoạt tài sản mà thôi.

Nhưng khi người anh cả dẫn theo bạn gái của mình vào ở thì không có đi ra ngoài nữa.

Vào ngày thứ ba, người con trai thứ hai không cam lòng thất bại, muốn quay lại làm khó dễ để kiếm chút lợi ích, nhưng khi

tiến vào ngôi nhà thì la toáng lên một tiếng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất báo cảnh sát.

Bởi vì hắn nhìn thấy người anh cả và cô bạn gái kia quần áo xốc xếch, thần tình quý dị, đang ở trong đại viện ôm chần cắn xé, trong miệng còn lẩm bầm “đói... đói...” Tình huống kia không cần nói cũng biết là đã dọa được vô số người.

Sau đó cảnh sát đến xử lý, chẩn đoán là người anh cả và cô bạn gái kia bị điên rồi, hơn nữa ba ngày không ăn cơm, lúc thấy cảnh sát đến thì thiếu chút nữa xông lên cắn người.

Nhưng vì sao người anh cả và cô bạn gái kia bị điên thì không ai biết, bên trong căn nhà không có dấu vết xô xát, cũng không có bất kỳ dấu vết phá hoại hay trộm cướp nào, trên cơ bản đã loại bỏ nhân tố gây án.

Sau đó người con trai thứ hai và cô em út không có một chút thương hại nào, trái lại còn rất vui mừng, đã không còn anh cả bá đạo, cả ngôi nhà này đều sẽ thuộc về hai người bọn họ.

Thế nhưng vào lúc ban đêm, hai người con kia từ trong ngôi nhà bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô toáng lên quý... quý...

Tình huống này tất nhiên là không ổn rồi, cảnh sát lại đến điều tra, từ trong miệng hai người con biết được sự việc, bọn họ thấy người cha quá cố của mình xuất hiện, còn ép hỏi hai người bọn họ, thậm chí còn muốn kéo theo hai người họ chết cùng. Cuối cùng hai người vì quá sợ hãi nên đã quyết định chạy trốn.

Đáng tiếc đối với loại hiện tượng thần bí này, cảnh sát cũng đành hết cách, sau vài lần điều tra thì không thấy quý trong lời hai người kia đâu, chỉ có thể tạm thời niêm phong ngôi nhà, tránh cho sự việc ngoài ý muốn.

Sau đó Thạch Thành quy hoạch phát triển cũng không qua tới nơi này, không thấy giá đất tăng vọt, cũng không lấy được khoản tiền bồi thường quy hoạch di dời, hai người con kia không còn dám xuất hiện nữa.

Nói đến, loại vụ án không chút nổi bật thế này lại bị Chu Cương tìm ra, đúng là hấn tổn không ít công sức rồi.

Trần Hạo sờ dĩ tới nơi này là vì muốn nhìn một chút, rốt cuộc là cái gì đem người hù dọa đến phát điên.

Nếu nói là quỷ thì có chút không đúng, người mới vừa chết làm sao có năng lực hiện thân ở trước mặt người khác, nếu như có thể thì Liễu Nguyệt Nga cũng không cần đợi mình đến giúp, sớm đã làm thịt xong Vương Hồ rồi.

Càng chưa nói đến hai người lớn đang sống sờ sờ, trong đó còn có một người có kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội, là nhân vật hung ác có thể đem em trai và em gái của mình đuổi ra khỏi nhà, người như thế lại bị dọa cho phát điên, trong đây nhất định có điều kỳ lạ.

Nhìn cửa lớn một chút, khóa rồi, không vào được.

Nhìn nhìn không gian bên trong sân nhỏ, các loại khí lưu di chuyển, không có âm khí, không có tà khí, ừm, không đúng, đây là khí gì!

Ánh mắt Trần Hạo ngưng động, tỉ mỉ quan sát.

Đây là một loại khí màu hồng nhạt, rất yếu ớt, từ trong viện tử trôi ra, khí lưu khác một hồi là tán đi, thế nhưng luồng khí đỏ này lại rất cổ quái, làm cho Trần Hạo không cách nào phán đoán ra lai lịch của nó.

Cái này thú vị đây.

Một loại khí mới xuất hiện, nói lên là có chủng loại mới, hiện tại Trần Hạo có pháp khí hộ thân, hoàn toàn không sợ,

hắn bắt đầu tìm kiếm biện pháp để đi vào.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện bức tường phía đông trong sân nhỏ có một chút hư hại, chỉ cao có hai mét, bên dưới còn có vài tạp vật chông chát, có thể từ đó để leo vào bên trong.

Nhìn xung quanh thấy không có gì người, Trần Hạo vội vàng từ đồng tạp vật trèo qua tường để vào ngôi nhà kia.

Sau khi tiến vào thì thấy trong sân cỏ dại đã mọc thành bụi, quả nhiên là rất lâu không có người nào đến ở.

Ánh mắt Trần Hạo phong tỏa khí đỏ kia, truy tìm nguồn gốc của nó.

Loại khí màu đỏ này trong ngôi nhà khắp nơi đều có, bất quá đều là từng sợi mỏng manh, so với đám âm khí dày đặc lúc trước thì không cách nào so sánh được, thậm chí so với hắc khí phát hiện ở Thanh Khê Sơn đều phải yếu ớt hơn.

Vừa đi vừa nhìn, rất nhanh Trần Hạo liền đi tới một bên cạnh một đám khí đỏ.

Trầm ngâm một chút, Trần Hạo đưa tay chạm vào.

Lúc ngón tay tiếp xúc, một loại cảm giác khác thường xông thẳng lên đầu, không phải cảm giác tà ác của tà khí, cũng không phải cảm giác âm lãnh của âm khí, mà là một loại cảm giác yêu dị.

Đúng vậy, chính là yêu dị!

Trong lòng Trần Hạo khẳng định, ánh mắt chớp động như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Hạo cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, lập tức xoay người lại, sau đó Trần Hạo nhìn thấy một con mèo.

Đây là một con mèo đen, thân thể mập mạp, mèo mập nằm trên đầu tường, một đôi mắt mèo xanh mượt thẳng tắp nhìn Trần Hạo.

Đôi mắt đối diện làm Trần Hạo cảm giác trước mắt mê muội, ngay cả thân thể đều có chút lảo đảo.

Đúng lúc này, trên cổ tay Trần Hạo truyền đến một tia ấm áp, sau đó cảm giác mê muội biến mất.

Việc này làm Trần Hạo cả kinh thất sắc.

Voã nổi, trúng chiêu rồi, con mèo này nhất định không bình thường!

Không đợi hẳn phản ứng lại, bộ lông mèo đen xù lên, méo một tiếng liền xoay người nhảy xuống bên kia tường.

Sắc mặt Trần Hạo hơi đổi, cắn răng một cái liền đuổi theo.

Lúc chạy ra ngoài thì đã không thấy tung tích con mèo đen kia đâu nữa.

Thế nhưng Trần Hạo lại có thể thấy một tia khí màu đỏ nhạt trôi nổi trong không khí.

Quả nhiên là khí đỏ này là do con mèo đen kia tỏa ra, mẹ nó, chẳng lẽ con mèo mập này thành tinh rồi?

Trần Hạo hết hồn, nhưng lại thập phần hưng phấn.

Yêu, đồ chơi này chỉ thấy qua bên trong TV thôi đó, không ngờ tới ở cái thời mạt pháp ngay cả người tu hành còn hiếm thấy như hiện nay lại có thể nhìn thấy một con mèo yêu chân chính?

Không thể để cho nó chạy.

Trong lòng Trần Hạo thầm hô, cấp tốc đuổi theo tia khí đỏ kia.

Đi tới đi lui, rất nhanh Trần Hạo đã chạy đến một khu nhà lều nhỏ, khí tức màu đỏ mà mèo đen kia dẫn vào bên trong khu vực này.

Đang lúc Trần Hạo muốn đi vào thì bước chân hắn bỗng nhiên dừng lại.

Bên trong tiểu khu, một thiếu nữ bộ dáng 16-17 tuổi, trong lòng ôm một con mèo đen đang từ trong góc đi ra.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 22: Bị nhiệm yêu khí

Đột nhiên tìm thấy con mèo đen mà mình đang đuổi theo, Trần Hạo híp mắt lại, ngưng thần nhìn chăm chú.

Con mèo đen này không tầm thường, có thể là mèo yêu trong truyền thuyết, nếu làm nó kích động quá mức thì cô gái nhỏ này có thể bị thương.

Trần Hạo nhìn thấy mèo đen, mèo đen quay đầu cũng nhìn thấy Trần Hạo, nhất thời bộ lông nó xù lên, đầu co rụt lại, trong miệng phát ra tiếng meo meo bén nhọn.

- Ai nha, Tiểu Hắc lại không ngoan rồi, có phải đã đói bụng rồi hay không? Đừng lo, chị lập tức sẽ lấy đồ ăn cho em đây, phải ngoan nha, hì hì.

Thiếu nữ đưa tay vuốt ve con mèo đen, hoàn toàn không có sơ hãi gì, ngược lại bộ dáng của cô vô cùng yêu thương con mèo đen kia.

Dưới sự an ủi của thiếu nữ, mèo đen chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt nhìn Trần Hạo vẫn không có di động, tràn đầy sự cảnh giác cùng uy hiếp.

Đù đù, đây là chủ nhân của mày sao? Cho là có chủ ở đây thì tao sẽ không làm gì được mày đúng không.

Trần Hạo bĩu môi một cái, nhìn về phía cô gái nhỏ kia, vừa nhìn, Trần Hạo sững sốt.

Cô gái này vóc dáng không cao, chỉ cao chừng hơn một mét năm, bất quá tuổi này còn có thể cao thêm được nữa, hẳn không quá ngạc nhiên, hơn nữa cô bé da trắng mỹ mạo, ngũ quan thanh tú, tóc dài đen sẫm rung động dưới cơn gió nhẹ, dáng người thon thả, phát dục thập phần không tồi, thuộc về

loại hình cô gái có thể khơi gợi hormone nam tính của đàn ông.

Thế nhưng tất cả sự hoàn mỹ này lại bị vết bớt màu đỏ to chùng bàn tay trên má phá hủy.

Thật giống như gân máu chần chịt hiện lên, rậm rạp xen kẽ, mơ hồ gắn liền với con mắt phía trên, người khác vừa nhìn vào chắc chắn sẽ bị dọa sợ.

Thế nhưng ở trong mắt Trần Hạo, những đường huyết vân này không bình thường, ở bên trong ả ả có một tia khí màu đỏ của mèo đen.

Đây là hiện tượng bị yêu khí tiêm nhiễm!

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, ánh mắt cũng trở thành bất thiện.

Xem ra, cô bé này rất thích con mèo đen mập này, thế nhưng mèo đen này lại hại cô bé kia, đậu má, đây không phải đang lấy oán trả ơn sao?

Ghê gớm thật, chú có thể nhìn được nhưng thím lại không nhìn được.

Trần Hạo không do dự nữa, sải bước đi qua.

Con mèo đen này lập tức bị dọa sợ, trong náy mắt từ trên người cô bé nhảy xuống, thoát nhìn vốn muốn chạy, bất quá sau khi chạy được vài bước lại quay trở lại, ngăn cản ở trước mặt cô bé, lông cả người nó đều xù lên, yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ, dường như đang cảnh cáo Trần Hạo không được tới gần.

Trần Hạo tự nhiên không rãnh để ý, tiếp tục đi tới.

Meo meo ô!

Mèo đen nổi giận, thân thể mạnh mẽ chạy nước rút, tới trước mặt Trần Hạo, nhảy lên một cái, móng vuốt sắc bén nhắm thẳng vào cổ Trần Hạo.

Hạ thủ ác như vậy! Nhất định là mèo yêu không chút nghi ngờ.

Trần Hạo không có kinh hoàng, vào lúc mèo đen đánh tới hấn liền vung tay tát một cái.

Ba một tiếng, mèo đen bị đánh bay ra vài mét, lăn vài vòng trên mặt đất, kêu rên một tiếng.

- Tiểu Hắc!

Cô bé đột nhiên bị một màn này dọa sợ ngây người, nhìn thân thể mèo đen run run đứng lên, cổ bé vội vàng chạy tới ôm lấy mèo đen, sau đó căm tức nhìn Trần Hạo:

- Tại sao anh lại làm hại Tiểu Hắc!

Trần Hạo mặc kệ cô, tiếp tục quan sát Hắc Miêu.

Chỉ mới một hiệp nhưng Trần Hạo đã nhìn thấu mèo đen.

Con mèo mập này hẳn là nắm giữ một loại yêu thuật mê hoặc người, nhưng bản thể lại chẳng khác gì mấy con mèo bình thường cả.

Lại nói tiếp, điều này so với mèo yêu trong truyền thuyết còn kém quá xa, làm cho Trần Hạo thở dài một hơi, đồng thời cũng có chút thất vọng.

Ngẩng đầu nhìn về phía cô bé, Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Cô không thấy là nó chủ động công kích tôi trước sao?

Cô bé sững sốt, hình như đúng là như thế, vừa rồi Tiểu hắc giống như phát điên lao vào tấn công người này. Thế nhưng vì sao Tiểu Hắc lại hung tàn như vậy? Lẽ nào...

Cô gái vừa nghĩ đến liền căm tức nhìn Trần Hạo:

- Nhất định là anh trước đây ngược đãi Tiểu Hắc, cho nên nó thấy anh mới sợ như vậy, mới có thể tấn công tên bại hoại như anh.

Trần Hạo:

- ...

Vãi, đúng là thiếu nữ vô tri không thể nào nói lý được.

Trần Hạo nói thẳng:

- Cô bé à, con mèo đen này có chút cổ quái, giao nó cho tôi đi.

Cô bé theo bản năng ôm chặt mèo đen, nhìn chăm chăm Trần Hạo:

- Không cho, anh đi đi, nếu không tôi sẽ gọi người đến.

Trần Hạo cau mày, nhìn cô bé nói:

- Cô có biết con mèo đen này là thứ gì hay không, hơn nữa cô...

Cô gái trực tiếp cắt đứt lời Trần Hạo nói, hét lớn:

- Bớ người ta có biến thái, cứu mạngggggg.

Mặt Trần Hạo đen thùi lùi như đít nôi.

Đù mé, anh đây thật sự đang cứu cô em mà, đúng là chó cắn Lã Động Tân, không thấy được lòng tốt của người khác.

Thế nhưng hấn không thể bỏ đi, bằng không sẽ trở thành người xấu như trong lời cô bé kia hô.

Lúc này bên trong tiểu khu còn có mấy người, nghe vậy lập tức chạy tới vây chặt Trần Hạo lại.

- Tiểu Hạo, làm sao vậy? Có người khi dễ em sao?

Một thiếu phụ khoảng hơn hai mươi tuổi đi đến bên cạnh cô bé, ánh mắt cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Có người hỗ trợ, cô bé nhất thời liền yên tâm, nhìn Trần Hạo đạo:

- Tên bại hoại này đánh Tiểu Hắc của em, còn muốn bắt Tiểu Hắc đi.

Thiếu phụ:

- ...

Không phải khi dễ Tiểu Hạ mà là khi dễ con mèo này sao? Người này có bị bệnh không!

Bất quá là khi dễ ai đều không phải là việc mà người tốt có thể làm.

Thiếu phụ nhìn Trần Hạo nói:

- Người trẻ tuổi, cậu không giải thích một chút sao?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Tôi không có khi dễ người nào, chỉ là đang cứu cô bé này, mấy cô nếu như quen biết nhau, như vậy cô hẳn biết vết bớt màu đỏ quý dị trên mặt cô gái này đi?

Hả!

Tình huống có chút ngoài dự đoán của mọi người, làm sao lại liên quan đến vết bớt trên mặt Tiểu Hạ rồi?

Mấy người bao vây hai mặt nhìn nhau, không rõ cho lắm.

Cô gái cũng khá sững sốt.

Sự đau đớn từ vết bớt truyền đến làm cô không thể nào quên, cũng là nguyên do này nên hiện tại cô phải nghỉ học, chỉ đành phải tự học tại nhà, nếu ngày thường không có việc gì thì cô cũng không muốn bước ra ngoài tiểu khu này một bước, cô sợ ánh mắt mọi người nhìn mình.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Đừng nói tôi ở đây nói chuyện giật gân, vết bớt màu đỏ này chắc hẳn gia đình cô đã tìm đến rất nhiều thầy thuốc rồi phải không? Khẳng định đều nói trị không được, bằng không cũng sẽ không lưu lại đến bây giờ.

Nói đến đây, Trần Hạo dừng lại một chút nhìn cô gái nói:

- Vết bớt kia của cô là sau khi tiếp xúc với con mèo đen này mới xuất hiện, nếu như không phải như thế thì tôi sẽ xin lỗi rồi lập tức đi ngay, sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô nữa.

- Là sau khi tiếp xúc với con mèo đen này mới xuất hiện, cậu thanh niên này, cậu nói vết bớt màu đỏ này có quan hệ với Tiểu Hắc sao? Vết bớt trên mặt con của tôi có thể chữa được không vậy?

Một âm thanh gấp rút nói, sau đó một người vội vàng chạy đến, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi với gương mặt cấp thiết nhìn Trần Hạo.

Thấy người phụ nữ này đến, sắc mặt mấy người đến trước cũng hòa hoãn lại, người nhà Tiểu Hắc đã đến rồi, bọn họ không cần phải lo lắng nữa.

Bất quá tình huống trước mắt lại có chút thú vị, ai cũng không đi mà vẫn đứng lại tò mò quan sát.

Trần Hạo nói:

- Vết bớt màu đỏ này không thành vấn đề, muốn giải quyết cũng khá đơn giản, thế nhưng tôi có một yêu cầu, con mèo đen này tôi phải mang đi.

Người phụ nữ đại hỉ, vội vàng nói:

- Không thành vấn đề, con mèo đen này chỉ là mèo hoang ở gần đây thôi, không phải của nhà chúng tôi, chỉ cần cậu giúp

con gái tôi chữa trị khỏi vết bớt này, yêu cầu gì nhà chúng tôi đều có thể đáp ứng.

- Mẹ, đừng đáp ứng người này, hẳn nhật định sẽ làm chuyện xấu với Tiểu Hắc.

Cô gái nhỏ đột nhiên phản đối, căm tức nhìn Trần Hạo.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 23: Thần kỳ

“Tiểu Tiểu, chớ nói nhảm.”

Người phụ nữ nóng nảy, con gái là thịt trong lòng bà, hiện tại đã thấy cơ hội có thể chữa khỏi vết bết trên mặt con mình, bà làm sao có thể bỏ qua đây.

Mắng con gái xong, người phụ nữ vừa nhìn về phía Trần Hạo, cười nói:

- Cái kia, con nhỏ không hiểu chuyện, cậu chớ trách, vết bết này chữa thế nào, cậu có thể nói một chút được không?

Cô gái nhỏ tức giận, căm tức nhìn Trần Hạo.

Tuy rằng cô rất hi vọng mình có thể được chữa khỏi, thế nhưng cô tuyệt đối sẽ không tin đây là do Tiểu Hắc lây cho cô, Tiểu Hắc chỉ là một con mèo, hơn nữa rất thích sạch sẽ còn rất nghe lời, thoát nhìn vô cùng khỏe mạnh, làm sao có thể lây cho cô quái bệnh này chứ.

Trần Hạo cười cười không nói chuyện, đi tới bên cạnh cô gái.

Mèo đen chấn kinh, meo meo ô một tiếng, bộ lông vẫn ở trạng thái xù lên, dường như còn có ý đồ tấn công.

Trần Hạo bước chân dừng lại, suy nghĩ một chút mở miệng nói:

- Đây nhóc, trên người mày có yêu khí vậy khẳng định mày không phải con mèo bình thường, mới có thể hiểu được tiếng người, nếu như mày thành thật thích cô gái nhỏ này thì hãy tránh ra một bên, để tao chữa trị cho cô ấy.

Trần Hạo nói, mấy người xung quanh nghe vậy liền biến sắc.

Yêu khí? Đây không phải là thứ yêu quái mới có sao? Lẽ nào Tiểu Hắc là mèo yêu?

Làm sao có thể, Tiểu Hắc là mèo hoang sống ở đây cũng đã vài năm rồi, mấy người sống ở đây ai mà không biết nó chứ, chưa một ai thấy nó hại người mà.

Cô gái nghe thế cũng há hốc mồm.

Nói Tiểu Hắc có yêu khí, làm sao có thể, nó...

Đột nhiên, cô gái cảm thấy được mèo đen trong lòng mình nhảy xuống đất.

Bất quá mèo đen lại không có chạy, mà là ngơ ngẩn nhìn cô, ánh mắt kia làm cho cô có thêm dũng khí kỳ dị.

Đây không phải là ánh mắt mà một con mèo nên có.

Sau đó, mèo đen đột nhiên meo meo ô một tiếng, thanh âm mang theo vẻ than khóc, làm cho mấy người vây xem có một cỡ cảm xúc bi thương, trong lòng dâng lên cảm giác thương tiếc.

Tiếp theo mèo đen làm động tác khiến cho mọi người kinh ngạc, nó cứ nhiên chủ động đi tới bên cạnh Trần Hạo, ngồi xuống nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo hài lòng nở nụ cười.

Xem ra con mèo đen này cũng không phải là một con mèo yêu hung ác, còn có thể cứu.

- Tốt lắm, mày cứ yên tâm, tao không phải đến để diệt trừ mày, chỉ là mày không thích hợp ở chung với con người, sau này cứ đi theo ta đi.

Trần Hạo nói xong, liền đi tới bên cạnh thiếu nữ đang ngây người, xem xét cẩn thận mặt gương của cô.

Bị một người nam nhân nhìn chăm chăm trong khoảng cách gần như vậy, thiếu nữ rất cục phục hồi tinh thần lại, khăn trương nhìn Trần Hạo, giờ khắc này Tiểu Hắc phản ứng dị thường làm cho cô không biết phải nói gì.

- Thoạt nhìn bị nhiễm còn chưa phải rất nghiêm trọng, tên nhóc này còn biết nặng nhẹ, ừm, tôi sẽ trị cho cô nhanh thôi, đừng sợ.

Trần Hạo nhẹ nhàng mở miệng.

Thiếu nữ nhếch miệng, không nói chuyện.

Người phụ nữ sáp tới gần, khăn trương nhìn, không dám quấy rầy.

Trần Hạo từ trong túi vải tùy thân lấy ra một cái ngọc phật, từ từ đặt lên chỗ vết bớt trên mặt thiếu nữ.

Cô gái theo bản năng muốn ránh ra, nhưng khi tiếp xúc với anh mắt Trần Hạo, cô liền dừng lại.

Từ trong đôi mắt của người đàn ông này, cô chỉ nhìn thấy sự thương tiếc và chân thành.

Nhìn không được nhìn thoáng qua Tiểu Hắc có những hành động không giống con mèo bình thường đang ngồi một bên, thiếu nữ rất cục nhắm mắt lại, không chống cự.

Khóe miệng Trần Hạo hơi nhếch lên, sau đó đem ngọc phật đặt lên chiếc mặt nhỏ của cô gái.

Thiếu nữ cảm giác một cơn mát lạnh từ trên mặt truyền đến, sau đó cô lại cảm thấy sự nặng nề đau nhứt trên mặt mình dần dần biến mất, cảm giác rất thoải mái, rất nhẹ nhàng.

Mà trong ánh mắt hoảng sợ của người phụ nữ và đám người vây xem, trên mặt thiếu nữ xuất hiện một tia khí màu đỏ sau đó chậm chậm tan biến trong không khí

Sau một lúc, khí màu đỏ kia cũng không xuất hiện tiếp nữa.

Trần Hạo cầm lấy ngọc phật quan sát pháp quang, dường như tiêu hao rất lớn.

Đây là pháp khí không có khả năng tự động khôi phục, hiện tại trên cơ bản đã phế đi hơn phân nửa, cho dù không tiếp tục sử dụng thì hai ba tháng sau nó cũng sẽ trở lại thành một vật bình thường,

Không thể sử dụng được nữa.

Lúc này một tiếng thét kinh hãi vang lên, sau đó Trần Hạo nhìn lại, liền phát hiện vết bớt màu đỏ trên mặt cô gái đã biến mất, toàn bộ khuôn mặt một lần nữa trở nên tinh khiết hoàn mỹ, khôi phục phong thái tươi trẻ của một cô gái xinh đẹp.

- Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, bảo bối của mẹ, con rốt cục khỏi bệnh rồi, ô ô ô, con rốt cục được cứu rồi.

Người phụ nữ kích động không tự chủ được, ôm lấy thiếu nữ, khóc không thành tiếng.

Mấy người vây xem toàn bộ đều kinh ngạc đến ngây người, vẻ mặt không thể tin được, sau đó vẻ mặt sợ hãi kinh khủng nhìn về phía mèo đen, bước chân vội vàng lui lại.

- Tại sao có thể như vậy? Như vậy đã chữa khỏi rồi, không phải nói đây là một loại bệnh di truyền đột biến gen, trong nước không cách nào chữa được sao? Thế nào lại do những thứ mê tín này tạo thành.

Thiếu phụ hơn hai mươi tuổi lắm bả, khó có thể tin.

Trần Hạo cười cười, đem ngọc Phật đặt ở bên trong bàn tay nhỏ của thiếu nữ, cười nói:

- Tuy rằng trị khỏi, bất quá để tránh cho tái phát thì cô nên mang thứ này bên người, nếu một ngày nào đó viên ngọc phật

này không còn sáng bóng nữa thì bệnh của cô đã khỏi hoàn toàn rồi.

- Cảm ơn, cảm tạ đại sư, thực sự là quá cảm ơn cậu, tốn hết bao nhiêu tiền, tôi trở về nhất định lấy đủ cho cậu.

Người phụ nữ phản ứng kịp thời, vội vàng mở miệng.

Trần Hạo lắc đầu:

- Tiền thì thôi đi, cũng không đáng bao nhiêu, được rồi, chuyện ở nơi này đã giải quyết xong, tạm biệt.

Nói xong, Trần Hạo ngoắc tay đối với mèo đen:

- Đi thôi.

Mèo đen khéo léo đứng lên, nhìn thoáng qua thiếu nữ vẫn còn đang hoảng sợ, yên lặng đi theo phía sau Trần Hạo.

Đi chưa được bao xa, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói:

- Anh gì ơi, thật sự là Tiểu Hắc làm hại em sao?

Trần Hạo dừng lại, suy nghĩ một chút, xoay người trở về nói:

- Con mèo đen này không xấu, sở dĩ em bị như thế cũng không phải là do nó cố ý, do tiếp xúc thời gian dài nên mới ảnh hưởng đến em thôi.

Thiếu nữ lệ rơi đầy mặt, kích động nói:

- Em biết ngay Tiểu Hắc sẽ không hại em mà, anh ơi, anh sẽ không giết Tiểu Hắc chứ??

Trần Hạo cười nói:

- Làm sao có thể? Tu hành không dễ, đầu năm nay có thể có thành tựu, bất kể là người hay là yêu ma quỷ quái đều quá ít,

anh chuẩn bị huấn luyện nó một chút, xem có thể bồi dưỡng nó thành một yêu quái tốt bảo vệ cho con người hay không.

Nói xong, Trần Hạo xoay người dứt khoát rời khỏi tiểu khu.

Nhìn một người một mèo biến mất, mấy tên quần chúng và hai mẹ con kia đầu đầy hắc tuyến.

Chăm sóc huấn luyện mèo yêu? Bảo vệ con người? Đây là thế giới mà chúng ta từng biết sao!

Sau khi ra khỏi tiểu khu, lúc đi ngang qua ngôi nhà rách nát khi trước, mèo đen dừng lại một chút, ánh mắt lưu luyến nhìn đại viện.

Trần Hạo cũng không ngăn cản, nói:

- Đây chính là nhà của mày sao? Người con cả của ông lão trước đây là do mày dùng yêu thuật hù cho phát điên à?? Chắc chắn, không thể không nói một câu, mày làm rất tốt.

Mèo đen khinh thường liếc mắt nhìn Trần Hạo, lắc lư cơ thể sang chảnh của mình, tiếp tục đi.

Trần Hạo nhìn thế liền thấy buồn cười.

Xem ra ép buộc con mèo này, đi theo chỉ là thân xác của nó, muốn tên nhóc này nghe lời thì còn cần thời gian bồi dưỡng rất dài rồi.

Bất quá không cần phải vội, từ từ sẽ đến, nhất định có thể đem con mèo mập này bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 24: Độc mèo

Lúc trở về phòng trọ thì trời đã chạng vạng tối.

Bận rộn hơn nửa ngày, đi đến ba nơi xảy ra những chuyện kỳ quái, mặc dù không có kích phát nhiệm vụ nhưng thu hoạch lại không nhỏ.

Thỏa thuận thành công một nhiệm vụ có thể mang đến một đồng tiền lớn. Nhận nuôi một con mèo yêu, còn có hẹn ước với một con ma nước.

Vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn không cần phải gấp, Trần Hạo chỉ mới hợp tác sơ bộ, muốn xem Bạch Như có thể tìm kiếm phật tượng thần tượng có pháp lực hay không, nếu như được thì mọi chuyện tiếp theo sẽ thuận lợi, còn nếu như không được thì đành phải tìm biện pháp khác rồi.

Hiện tại Trần Hạo đang mong đợi quý hồn Lý Mộng đến.

Đây là quý hồn có khả năng kích phát nhiệm vụ nhất trong cả ba nơi buổi sáng đi thực địa.

So với tiền tài, Trần Hạo càng cần thêm nhiệm vụ, càng cần thêm phần thưởng hơn nữa.

Nếu không chỉ bằng cái thần thông khai quang này thì thực lực của hắn cũng quá cùi bắp rồi.

Sau khi vào phòng trọ, Trần Hạo nằm ở trên giường thả lỏng thân thể, hưởng thụ khoảng thời gian thư giãn sau một ngày dài chạy đông chạy tây.

Con mèo đen sau khi tiến vào căn phòng liền đánh giá xung quanh một lượt, nhưng sau khi xem xong, bên trong mắt mèo tràn đầy vẻ thất vọng và khinh bỉ. Sau đó ánh mắt nó nhìn Trần Hạo cũng không đúng, thật giống như đang nói: Cái căn

phòng rách của ông còn không bằng đại viện to lớn lúc trước của bốn miêu, lại còn muốn để bốn miêu lẫn lộn với ông à?

Bây giờ nhìn thấy Trần Hạo hoàn toàn không để ý tới nó, đang nằm hưởng thụ trên giường, mèo đen càng lúc càng khó chịu.

Là một con mèo yêu ngoài ý muốn mở ra linh trí, tuy rằng trình độ linh trí chỉ tương đương với trẻ con của loài người, thế nhưng mèo đen lại thông minh biết tự ẩn giấu bản thân trong cuộc sống. Nó biết mình và những con mèo bình thường không giống nhau, nếu như thể hiện quá xuất chúng nhất định sẽ đưa đến tai nạn, cho nên sau khi lão chủ nhân của nó chết đi, ngoài việc trừng phạt đưa con bất hiếu kia ra thì nó không có hành động nào khác.

Chỉ là mèo đen không ngờ tới, người chủ thứ hai hết lòng hết dạ yêu thương nó lại bị nó ảnh hưởng.

Đối với lần này, mèo đen vô cùng tự trách, trước đây nó đã muốn rời đi, chỉ là sau khi phát hiện chủ nhân thứ hai càng ngày càng quái gở, càng ngày càng trầm mặc, cảm giác không được tốt, cuối cùng nó không đành lòng rời đi, lại trở về bên cạnh người chủ nhân thứ hai kia, dùng vài loại mảnh khóc nhu thuận làm nũng làm cho người chủ nhân thứ hai dần dần vui vẻ, cởi mở hơn với người xung quanh.

Nếu như không phải Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, có lẽ mèo đen đã kiên định cùng người chủ nhân này đi đến hết cuộc đời rồi.

Đáng tiếc hết thảy đều bị Trần Hạo phá vỡ.

Mèo đen không trách Trần Hạo, trái lại có chút cảm kích, đặc biệt khi thấy Trần Hạo dùng thủ đoạn thần kỳ trị cho chủ nhân thứ hai của nó, nó biết đã đến lúc nó phải đi.

Chỉ là mèo đen hoàn toàn không thể nào ngờ được.

Chủ nhân thứ ba của nó lại là một tên rác rưởi như vậy, nơi ở cũng kém đến thế, vừa nhìn đã biết tu hành trong cái bang phái rồi.

Thân là một con mèo yêu, mèo đen đối với ẩm thực hàng ngày cũng có tiêu chuẩn nhất định, người chủ nhân thứ hai đối với nó cũng rất hào phóng, hôm nay xem ra nó càng sống càng đi xuống rồi? Tại saooo!

Meo meo ô!

Một tiếng mèo kêu, mèo đen nhảy lên giường dùng móng vuốt đẩy đẩy Trần Hạo.

Trần Hạo quay đầu nhìn lại, nhếch miệng cười nói:

- Thiếu chút nữa đã quên mày rồi, tiểu tử, sau này mày và tao đều phải sống nương tựa lẫn nhau rồi, ừ, mày yên tâm, tao ăn gì thì mày ăn đấy, đảm bảo sẽ không bạc đãi mày.

Mèo đen tròn tròn mắt.

Ai muốn ăn đồ ăn của ông, tui muốn ăn đồ ăn cao cấp cho mèo mà, tui đéch thèm ăn cơm thừa canh cặn của ông đâu.

Tiếp tục đẩy, mèo đen dùng nhãn thần biểu đạt ý đồ của mình.

Trần Hạo cũng không phải mèo, đương nhiên không hiểu, chỉ là suy đoán nói:

- Chẳng lẽ đang đói bụng? Cũng đúng, cô gái nhỏ kia hình như đã nói phải cho mày ăn, ừm, mèo thường ăn cái gì nhỉ? Thức ăn cho mèo à? Không biết thứ này có đất không nữa?.

- Thôi, hôm nay đúng lúc buông bán lời một khoảng, đi, anh dẫn mày đi siêu thị mua sắm, muốn ăn cái gì anh đều mua cho chú.

Trần Hạo hăng hái.

Trong mắt mèo đen lóe lên một tia vui mừng, xem ra tên chủ nhân thứ ba này vẫn còn tính người, có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhìn thấy mèo đen không đẩy mình nữa, xem ra hẳn đoán không sai, quả nhiên là đói bụng rồi, bắt quá một con mèo có thể ăn được bao nhiêu, một vụn tẻ vẫn đang nằm im trong túi ca đây, nhìn xem ca làm sao thâu tóm cái dạ dày của chú, sau này chú cứ ngoan ngoãn làm công cho anh đi.

Đang tự thâm du tinh thần,

Trần Hạo cười hắc hắc, đứng dậy ôm lấy Tiểu Hắc, đẩy cửa đi ra.

Đi đến chiếc xe, Trần Hạo đặt mèo đen vào chiếc giỏ phía trước, sau đó phóng xe chạy như bay đến siêu thị gần nhất.

Bảy tám phút sau, Trần Hạo đi tới một cái siêu thị to lớn.

Nhìn ánh đèn sáng tại cửa vào siêu thị, Trần Hạo ôm lấy mèo mun với vẻ mặt mong đợi nói:

- Tiểu tử, ngày hôm nay ca chuẩn bị xuất huyết nhiều đây, chờ xem, cùng ca lăn lộn khẳng định tốt hơn nhiều so với lưu lạc một mình.

Bước đi vào siêu thị, hỏi thăm một nhân viên phục vụ, Trần Hạo đi tới trước một dãy gian hàng.

Đây là một dãy hàng chuyên kinh doanh thức ăn cho mèo, trên kệ bày ra các loại thức ăn cho mèo đủ loại nhãn hiệu, cái gì Blisk, Moew Moew Love, hay Happy Cats, lần đầu tiên Trần Hạo nhìn thấy có nhiều loại thức ăn cho mèo đến thế.

Vừa nhìn giá cả, có đắt có rẻ, Trần Hạo vừa nhìn vài loại đắt tiền khuông mặt liền đầy hắc tuyến.

Mé nó, đồ ăn cho mèo còn đắt hơn cả đồ ăn cho người, thực sự là không có thiên lý mà.

Trong lòng đang tính toán nên chọn loại nào rẻ rẻ một chút, kết quả Trần Hạo phát hiện tiểu tử kia cư nhiên nhìn cũng không thèm nhìn mấy loại thức ăn đóng hộp cho mèo này, nó đang dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn hắn

Trần Hạo kinh ngạc.

Á đù, chẳng lẽ tiểu tử này không thèm mấy loại thức ăn có sẵn này sao? Không thể nào, lê-vô khẩu vị mà cũng quá cao rồi. Chẳng lẽ muốn ca mỗi ngày phải làm cá cho mà ăn à? Con mèo mập chết tiệt.

Đang định mặc kệ mèo mun, tùy tiện chọn đại một loại nào đó thì điện thoại vang lên.

Móc điện thoại ra nhìn, là Chu Cương gọi tới, Trần Hạo lúc này mới nhớ Chu Cương hình như muốn mời mình đến nhà ông để ăn cơm tối.

Sau khi bấm nút trả lời, quả nhiên Chu Cương lại hỏi:

- Hạo Tử, tại sao còn chưa tới? Công việc chưa giải quyết xong sao?

Chuột? Hạo Tử! Đây là tên mới của mình sao?

Trần Hạo lúc này hoàn toàn câm nín.

Dường như sau cuộc điện thoại vào buổi trưa, Chu Cương biểu hiện càng thêm thân cận, xưng hô đều thay đổi.

- Khụ khụ, à ừm Chu ca, em hiện tại tại đang ở siêu thị, tìm vài sản phẩm thức ăn cho mèo.

Trần Hạo trả lời.

- Mua đồ ăn cho mèo? Cậu đi siêu thị làm gì, làm thế là đang đầu độc con mèo của cậu đấy.

Chu Cương kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo:

- ...

Đầu độc mèo? Tình huống gì vậy? Đồ ăn cho mèo bán trong siêu thị có vấn đề sao? Không có khả năng mà? Đồ hư còn có thể trưng bày?

Vẻ mặt Trần Hạo đơ đơ.

Lúc này lại nhìn ánh mắt của mèo mun, Trần Hạo đột nhiên có chút hiểu ra.

Tiểu tử này nhất định biết mấy loại thức ăn này, biết trong đây có vấn đề nên sau khi nhìn thấy mới có biểu tình như vậy.

Cmn mắt mặt quá, tiểu tử này không phải đang nghĩ mình muốn độc chết nó chứ?!

- Khụ khụ, cái kia, em là lần đầu tiên đi mua đồ ăn cho mèo nên không hiểu nhiều, Chu ca, đồ ăn cho mèo bán trong siêu thị có vấn đề gì không?

Trần Hạo yếu yếu hỏi.

Chu Cương đạo:

- Vấn đề gì không thì khó mà nói được, bất quá chị dâu cậu có một hảo tử muội đặc biệt thích nuôi mèo, rất có kinh nghiệm, hiện tại cậu cứ đến đây, chị dâu cậu sẽ truyền thụ cho một vài kinh nghiệm.

Rồi, xem ra không cần phải mua thức ăn cho mèo trong siêu thị nữa, miễn cho ấn tượng tiểu tử kia đối với mình tuột dốc không phanh.

Rời khỏi siêu thị, Trần Hạo gọi chiếc xe đi tới nhà Chu Cương.

Thấy Trần Hạo ôm mèo mun, Chu Cương cười nói:

- Thế nào đột nhiên lại nuôi mèo? Điều tùy thân mang theo, muốn chuyển chức làm ô-sin dọn vệ sinh à?

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 25: Ma nước đến

Trần Hạo cười khỏ nói:

- Cũng không phải em thích nuôi mèo, chỉ là con mèo mun này không bình thường, không thể thả ở bên ngoài chạy loạn, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Thần kỳ như vậy!

Chu Cương ngẩn ra, hồ nghi quan sát mèo mun.

Thấy thế nào cũng là một con mèo bình thường, tuy rằng cả người đen sẫm, không có một cọng tạp lông nào, có chút hiêm thấy, nhưng thế này thì thần kỳ chỗ nào nhỉ??

Bất quá Trần Hạo nếu đã nói thế, vậy khẳng định có nguyên nhân.

Chu Cương cũng không dám không tin, nói:

- À, tốt nhất là để cho chị dâu cậu nói cậu nghe, cô ấy cũng rất thích mèo, nếu không phải có Đồng Đồng, sợ mèo ảnh hưởng không tốt đến Đồng Đồng thì sớm đã mua một con.

Lúc này Dương Tuệ từ phòng bếp đi tới, thấy Trần Hạo liền cười nói:

- Hạo Tử tới rồi à, ồ, đây là con mèo mà cậu nuôi sao?

Nhãn tình Đồng Đồng bên cạnh Dương Tuệ sáng lên, vội vàng vàng chạy đến, ánh mắt phát quang nhìn Tiểu Hắc, dường như rất muốn chơi cùng.

Trần Hạo cười đem mèo mun để dưới đất nói:

- Đồng đồng có thích hay không? Để cho nó chơi với con có được không?

Đồng Đồng nhất thời vui mừng, mặt mày rạng rỡ gật đầu, sau đó không kịp đợi ngồi xôm xuống, dùng ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng chọt chọt Tiểu Hắc, khuôn mặt hiếu kỳ.

Tiểu hắc cảm nín nhìn về phía Trần Hạo, tựa hồ muốn nói: ông chơi tui đó hả, bữa tiệc lớn của tui đâu, tại sao bây giờ tui phải đi chơi với con nhỏ này.

Trần Hạo nhỏ giọng nói:

- Đây là nhiệm vụ, chơi thật vui với cô bé này đi, chờ chút nữa cho mày ăn ngon, nếu không ngày hôm nay mày sẽ phải nhịn đói đó.

Nói xong Trần Hạo đứng lên, đối với Dương Tuệ cười nói:

- Đúng vậy chị dâu, em chuẩn bị đi siêu thị mua thức ăn cho mèo, bắt quá Chu ca nói đó là độc mèo, có việc gì sao?

Dương Tuệ nghiêm túc nói:

- Đồ ăn cho mèo tốt nhất là đừng nên đi siêu thị mua, cho dù là loại rẻ hay đắt tiền đều có vấn đề, ăn nhiều sẽ làm mèo sinh bệnh, còn nói không có vấn đề sao? Đặc mua hoặc là mua sắm online đều không an toàn.

Trần Hạo sững sốt, thật là có vấn đề à.

Dương Tuệ tiếp tục nói:

- Đồ ăn cho mèo tốt nhất là mua ở nước ngoài, người chị em của chị đều làm như thế, có một nguồn cung cấp vô cùng tốt, thức ăn đều làm từ tự nhiên, tuy rằng giá cả đắt một chút nhưng dùng mấy năm cũng không có xảy ra vấn đề gì.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Vậy thì quá phiền toái rồi, em ngay cả siêu thị còn lười đi, chị dâu, có thể làm phiền chị nhờ người bạn kia mua giúp em một phần không? Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng đồ ăn cho mèo còn đắt hơn cả đồ ăn mà hán ăn, thế nhưng thực phẩm sạch là yên tâm nhất, Trần Hạo cũng không dám bảo đảm Tiểu Hắc trên phương diện ăn uống mạnh hơn những con mèo bình thường khác, nếu như trở thành con mèo yêu đầu tiên chết vì ngộ độc thực phẩm vậy thì quá mất mặt rồi.

Dương Tuệ cười nói:

- Ok, để chị mở video chat với cô ấy, để cô ấy nhìn Tiểu hắc một chút, người chị em kia của chị là chuyên gia nuôi mèo đấy, nhìn một chút liền biết con mèo này thích hợp với loại thức ăn nào.

- Vậy thì làm phiền chị dâu rồi.

Trần Hạo thật lòng nói lời cảm tạ.

Mặc kệ cái khác, chí ít sau khi kết giao có thể giúp mình một hai chuyện, đây là chỗ tốt rành rành ra trước mắt.

- Được rồi, chỉ là mua thức ăn cho mèo mà thôi, nói một tiếng là được, đến đây, chúng ta ăn cơm đi, còn không ăn thì đồ ăn sẽ nguội hết đấy.

Chu Cương chen vào nói, sau đó lôi kéo Trần Hạo đi đến bàn ăn.

Dương Tuệ cười nói:

- Hi hi, anh với Hạo Tử ăn trước đi. Em nói chuyện với bạn một chút rồi sẽ ra ngay.

Nói xong Dương Tuệ ôm lấy Tiểu Hắc, nắm tay con gái đi vào phòng ngủ.

Sau khi ngồi vào bàn, Chu Cương liền rót cho Trần Hạo một chén đầy.

- Hạo Tử, ngày hôm nay tin tức cậu đưa cho anh thực sự rất hữu dụng, hiện nay đầu mối bị gãy trong vụ án phân thân trong đường cống ngầm kia đã có thể nối lại, thân phân nghi phạm đã thu hẹp lại rất nhiều, phỏng chừng rất nhanh sẽ có thể bắt được, tuy rằng có chút ngưng ngừng nhưng anh vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với chú, anh kính chú một chén.

Chu Cương nói xong giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Trần Hạo không thể làm gì khác hơn là phụng bồi, tận lực uống một phần ba, lúc này mới nói:

- Chu ca, những thứ này thì không cần phải nói, làm một cảnh sát, điểm xuất phát của anh rất tốt, em cũng rất kính nể thái độ cùng lý tưởng vì nhân dân phục vụ của anh, nếu không sự tình liên quan đến Vương Hồ lúc trước em cũng sẽ không đến tìm anh.

Chu Cương thở dài nói:

- Nói đến việc của Vương Hồ, trong lòng anh cũng ủy khuất, không ngờ nhiều năm đối đãi chân thành như thế lại không có một người nào thật lòng với mình, nói chẳng khác nào đánh rắm, làm bại lộ thân phận lão đệ, đúng là anh không còn chút mặt mũi nào mà.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Đây là hiện trạng xã hội hiện tại, chỉ cần có cơ hội, ai không muốn leo lên, ai không muốn kết giao quyền quý? Cũng không thể trách được người ta. Hơn nữa, đây cũng không tính là chuyện lớn gì, với em mà nói, đây cũng là một lần sinh ý tốt.

Chu Cương lo lắng hỏi:

- Lão đệ, cậu đối với vấn đề công trường Thanh Khê Sơn có nắm chắc không? Nếu như không nắm chắc vậy tốt nhất đừng

nhận lời, mấy tên đại sư tập đoàn Song Long mời đến lần trước, tên nào tên nấy đều nổ banh xác, đến hiện tại đều ngồi uống nước trong phòng giam cục cảnh sát hết rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Yên tâm đi, em có chừng mực.

Chu Cương gật đầu:

- Vậy anh cũng không nói nhiều, lão đệ là người có bản lĩnh thật sự, anh tin tưởng chú.

Ăn uống trong chốc lát, Dương Tuệ liền đi ra, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Hạo Tử, không ngờ con mèo này của cậu rất không tệ đấy, người bạn kia của chỉ chỉ nhìn qua video liền đã vô cùng yêu thích rồi, nói con mèo này rất có khí chất, còn hỏi là con cái nhà ai, có nguyện ý nhượng lại hay không nữa.

Trần Hạo nói:

- Ánh mắt người bạn kia của chị rất chuẩn, bắt quá nhượng lại là điều không thể rồi, con mèo này cũng không phải là mèo bình thường, người bình thường nếu như tiếp xúc lâu đều sẽ gặp phải chuyện không may.

Dương Tuệ thất thần, có chút lo lắng nhìn phòng ngủ bên kia.

Đối với lời nói Trần Hạo, Dương Tuệ luôn hoàn toàn tin tưởng vô điều kiện.

Trần Hạo cười nói:

- Chị dâu yên tâm, trong thời gian ngắn tiếp xúc không có việc gì, hơn nữa Đồng Đồng có pháp khí hộ thân, không...

Lời nói đang nói bỗng nhiên dừng lại, Trần Hạo đột nhiên đứng dậy.

Lúc này, bên trong phòng ngủ cũng truyền đến một tiếng mèò kêu bén nhọn.

- Làm sao vậy?

Dương Tuệ cùng Chu Cương giật nảy mình.

Ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn kỹ chốc lát, lúc này mới nói:

- Chị dâu, Chu ca, hai người đi vào phòng ngủ chơi với Đồng Đồng đi, em phải tiếp hai vị khách rồi.

Tiếp khách? Tại nhà mình?

Dương Tuệ có chút mờ mịt.

Chu Cương phản ứng kịp thời, sắc mặt hơi biến, nhìn Dương Tuệ nói:

- Em đi vào chơi với con gái đi, nghe được cái gì cũng đừng đi ra.

Lúc này Dương Tuệ cũng hiểu ra, sắc mặt trắng bệch, nhưng nhìn dáng dấp Trần Hạo trấn định, cô chậm rãi gạt đầu, bước nhanh vào phòng ngủ.

Chờ cửa phòng ngủ đóng kỹ, Trần Hạo lúc này mới lên tiếng nói:

- Nếu như đã tới rồi, vậy thì ra đi.

Dưới ánh mắt Trần Hạo, hai luồng âm khí từ ngoài cửa sổ bay đến, sau đó biến ảo thành hai thân ảnh.

Một lớn một nhỏ, lớn mặc một bộ trang phục trường sam thư sinh, dáng dấp hơn ba mươi tuổi, nhỏ mặc một cái quần cộc, bề ngoài chừng mười ba mười bốn tuổi.

Điểm giống nhau giữa hai người đều là vẻ trắng bệch của người chết, thoạt nhìn ướt nhep, có nước ước đẫm cả người,

nhưng như thế nào đều cả một giọt nước cũng không rơi xuống.

Vừa nhìn, Trần Hạo liền biết lai lịch hai người, tức giận:

- Tôi nói mấy người có biết canh thời gian không thế? Tôi hiện tại vẫn còn làm khách nhà người ta vậy mà mấy người đã tìm đến rồi, có cần gấp gáp như vậy không?

Hai quý hồn ma nước nhìn nhau, trường sam thư sinh khom lưng thi lễ một cái, lúc này mới lúng túng nói:

- Việc kia, tiểu sinh không biết đây không phải là nhà của đại sư, chỉ là khí tức của ngài xuất hiện ở đây, cho nên chúng tôi mới tìm tới.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 26: Hai cái nhiệm vụ

Người ta đã nói như thế rồi, mình biết trả lời thế nào đây?

Bất quá quý hồn có thể đến, xem ra nhiệm vụ có hy vọng rồi, Trần Hạo sẽ không đem chuyện tốt đây ra ngoài.

- Được rồi, nếu đã đến vậy thì nói chuyện một chút đi? Ừm, thoát nhìn ông anh cũng là lão quỷ lâu năm, có thể hiện thân trước mặt người khác không?? Bằng hữu này của tôi là một vị cảnh sát, có thể giúp cho hai người một chút sự tình đây.

Nhìn thấy biểu tình cô quái của Chu Cương, trong lòng Trần Hạo khẽ động, đột nhiên nói.

Tuy rằng vẫn biểu hiện ra một bộ dáng cao nhân, thế nhưng ở trong mắt Chu Cương, mình vẫn đang nói chuyện với không khí đây, nếu như có thể làm cho hắn thấy quỷ một lần, vậy thì Chu Cương đối với chuyện ma quỷ sẽ không còn một tia hoài nghi nào. Đối với sự hợp tác sau này sẽ càng thêm thuận tiện.

Quỷ hồn trường sam vội vàng nói:

- Có thể, bất quá đứa nhỏ này mới chết không lâu, âm thân suy yếu, không thể hiện thân ở trước mặt người khác được.

Nói xong, âm khí của quỷ hồn trường sam dao động không ngừng, sau một khắc, con người Chu Cương liền chột co rút lại, mặc dù nhiều năm làm cảnh sát trải qua mưa bom bão đạn đã rèn luyện được một trái tim quả cảm, nhưng lúc này đột nhiên thấy quỷ cũng phải chột dạ một trận, đôi chân có hơi hơi mềm nhũn.

- Chu ca đừng sợ, quỷ hồn này đến để xin em trợ giúp, sẽ không hại người.

Trần Hạo nhân cơ hội trấn an một câu. Tô về mình càng trâu bò hơn so với quý.

Chu Cương nỗ lực làm ra biểu tình trấn định, kinh ngạc hỏi:

- Không phải nói người chết chìm là một cậu học sinh sao?

Trần Hạo nói:

- Cậu học sinh kia đang ở bên cạnh vị huynh đài này, bắt quá hấn là ma mới, tích lũy không đủ, không thể hiện thân trước mặt người khác được.

Chu Cương bình tĩnh, đối với sự tình ma quỷ cũng có một chút nhân biết mới.

Đạt được mục đích, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Lão huynh, hình như tôi chỉ mời Lý Mộng mà, làm sao anh cũng tới theo?

Trường sam quý hồn lúng túng nói:

- Tiểu sinh uổng mạng nhiều năm, chẳng biết tại sao không cách nào chuyển thế, chỉ có thể trở thành một cô hồn dã quỷ. Mấy năm nay đi vòng vòng, nhìn thấy con người sống trong thịnh cảnh nên sinh lòng ước ao, cũng muốn lần nữa chuyển sang kiếp khác làm người, thể nghiệm thịnh thế phồn hoa, chỉ là không tìm được một vị chân tu nào, không cách nào siêu độ. Lần này đại sư hiện thân làm cho tiểu sinh thấy được hi vọng, tiểu sinh mạo muội đến đây xin đại sư thương hại tiểu sinh là một quỷ hồn tốt, cho tiểu sinh một cơ hội lần nữa làm người.

Trơ mắt nhìn một linh hồn ma quỷ cầu xin Trần Hạo như thế, Chu Cương kinh ngạc quên cả sợ hãi, vẻ mặt lay động.

Người anh em này xem ra còn lợi hại hơn so với mình tưởng tượng, cũng may nghe lời vợ nói, tỉnh ngộ đúng lúc, bằng không sẽ bỏ lỡ một đoạn duyên phận tốt, cả đời này sẽ phải hối hận.

Trần Hạo cũng rất bình tĩnh, gật đầu nói:

- Anh rất tốt, quả thật chưa từng hại người, hơn nữa được linh khí của Liễu Hà che chở, lây dính linh tính, linh hồn thuần túy, nếu như có thể đầu thai lần nữa, ít nhất cũng xuất thân trong nhà đại phú.

Trường sam quý hồn nhân tình sáng lên, vẻ mặt chờ mong.

Có thể đầu thai làm người đã rất tốt rồi, nếu như có thể đầu thai nhà vào nhà giàu sang, vậy thì đến cả năm mơ cũng phải cười tỉnh.

Bất quá hết thảy tất cả đều ở trong một ý niệm của vị đại sư này, cho nên trường sam quý hồn không dám can rỡ, chỉ có thể khát vọng nhìn Trần Hạo.

- Bất quá! Linh hồn chuyển sang kiếp khác cũng không phải dễ dàng như vậy, lục đạo luân hồi, âm dương ràng buộc, muốn vào luân hồi, bình thường sau khi chết đều được luân hồi tiếp dẫn, dựa theo công tích lúc còn sống, công đức phẩm hạnh, luân hồi tự có phân phối. Một khi bỏ lỡ cơ hội, chẳng khác nào chính bản thân buông tha, anh đừng tưởng rằng tìm một cao tăng đại đức, đạo môn kỳ nhân siêu độ thì có thể một lần nữa làm người, điều này không có khả năng, chỉ là một tu sĩ nhân gian làm sao có thể thao túng Lục Đạo Luân Hồi, nếu như có thể thì thiên hạ này đã sớm hỗn loạn rồi.

Trần Hạo đem những gì mình kiến thức được, đe dọa nói.

Sắc mặt trường sam quý hồn hơi thay đổi.

Điểm này hắn cũng suy đoán được một chút, thế nhưng không thử một lần thì hắn thật không cam lòng.

- Vậy, nếu như cứ siêu độ sẽ có kết quả thế nào?

Trường sam quý hồn hỏi.

Trần Hạo nói:

- Mạnh mẽ siêu độ, linh tính mất hết, đừng nói làm người, cho dù làm cầm thú đều rất khó khăn.

Sắc mặt trường sam quý hồn đã trắng nay con trắng hơn, cả người cũng bắt đầu phát run,

Ai muốn mình đầu thai làm súc sinh đây, đó luôn là đối tượng bị con người làm thịt.

Nhìn thấy hiệu quả chém gió của mình không tệ, Trần Hạo âm thầm cười. Lúc này mở miệng nói:

- Bất quá vận khí của anh không tệ, gặp được tôi, pháp môn tu hành của tôi khác với những môn phái khác, vào cái thời đại mạt pháp này, tổ sư gia của chúng tôi mở một con đường riêng, sáng tạo ra pháp môn tu hành kỳ diệu, chuyên môn độ quỷ độ yêu, cởi bỏ khúc mắc, cân bằng âm dương, siêu độ như thể đảm bảo linh tính không mất, có thể vào luân hồi đầu thai làm người.

Trường sam quý hồn nhất thời đại hỉ. Tâm tình lúc này cứ như chơi tàu lượn siêu tốc vậy, lên lên xuống xuống là cho người ta cảm thấy nội tâm bất ổn, kích thích vô cùng.

Tuy rằng trong lòng có chút oán thâm, thế nhưng ở trước mặt cao nhân hẳn vẫn không dám nói ra, nếu để vụt mất cơ hội lần này, vậy thì thật là khóc không ra nước mắt rồi.

- Cầu đại sư siêu độ cho tiểu sinh.

Trường sam quý hồn hai tay hợp lại, thái độ thành khẩn.

Trần Hạo tức giận:

- Tôi còn chưa nói hết mà, gấp cái gì.

Trường sam quý hồn vội vàng làm ra bộ dáng kính cẩn nghe dạy bảo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Muốn tôi siêu độ, điều thứ nhất là anh phải biết chấp niệm của mình là gì, sở dĩ anh không vào được luân hồi là do chấp niệm của anh ngăn cản, chỉ có tâm vô tạp niệm, không còn lưu luyến, mới có thể siêu độ, bằng không lòng có chấp niệm, dù cho tôi có thiên đại thần thông đi chăng nữa thì cũng không có cách làm giúp anh vào luân hồi chuyển kiếp làm người đâu, cho nên, chấp niệm của anh là gì? Nói đi.

Thấy một màn như vậy, Chu Cương lặn nữa bưng tỉnh.

Thì ra đây chính là việc tu hành của lão đệ, nói vậy chấp niệm của Liễu Nguyệt Nga chính là Vương Hồ, mà lão đệ để cho Vương Hồ bị tống vào tù cho nên chấp niệm của Liễu Nguyệt Nga được tiêu trừ, từ đó có thể siêu độ.

Bất quá ma nước này có chấp niệm gì? Chu Cương có chút ngạc nhiên quan sát.

Trường sam quý hồn cũng mờ mịt.

Chấp niệm? Bản thân mình có chấp niệm gì? Nếu có, đó chính là muốn làm người, thế nhưng làm người thì phải đi đầu thai, mà đầu thai lại phải tiêu trừ chấp niệm, tiêu trừ chấp niệm lại phải... Cảm giác đầu óc quay cuồng quá, mình đang suy nghĩ gì vậy? Tôi là ai? Đây là đâu?

Nhìn trường sam quý hồn đại ra tại chỗ, hệ thống giúp quý làm vui cũng không hiện lên thông báo gì, Trần Hạo có chút thất vọng.

Sẽ không phải là một linh hồn không có chấp niệm nữa chứ?? Hình như có gì đó sai sai, hẳn đã muốn đi đầu thai thì ắt hẳn phải có chấp niệm mà, chẳng lẽ làm quý lâu quá rồi IQ bị suy giảm nghiêm trọng, trở thành lão hồ đồ rồi?

Trong lòng không nói gì, Trần Hạo nhắc nhở:

- Cái gọi là chấp niệm, chính là chuyện lúc chết anh không cam lòng nhất, hoặc do anh chết lâu quá nên quên mất rồi, anh

cứ suy nghĩ lại thật kỹ đi, nếu như nghĩ ra được thì tôi sẽ giúp anh.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Lý Mộng đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn, cười nói:

- Tiểu tử kia, chấp niệm của cậu là gì?

Lý Mộng sớm từ trong lời nói Trần Hạo nghe hiểu bảy tám phần, vội vàng nói:

- Đại sư, chấp niệm của em là chị Tuyết Kỳ, em muốn biết đến cuối cùng chị ấy có thích em hay không.

Trần Hạo nhất thời một đầu hắc tuyến.

Voãi, tên tiểu hài tử xấu xa cậu vừa nói cái gì? Nhóc mới bây lớn, lông còn chưa mọc đủ mà đã nói đến chuyện yêu đương? Mà nghĩ thế nào mà nói với cái thằng học 4 năm đại học chưa từng nắm tay con gái? Chú mày đang châm chọc anh sao?

Trong lòng oán thâm, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện hệ thống giúp quý làm vui vẫn không có biểu hiện gì.

Kỳ quái, Lý Mộng đã nói ra chấp niệm, không lẽ chấp niệm này nhỏ quá nên hệ thống không có phản ứng? Lẽ nào hệ thống bị hư? Không có khả năng! Hay là chấp niệm của Lý Mộng không phải là chấp niệm thật sự của nó, mà là đang lừa dối bản đại sư.

Sắc mặt trầm xuống, Trần Hạo nói:

- Tiểu tử kia, bản đại sư cũng không thích bị tiêu khiển, cậu tốt nhất suy nghĩ cho thật kỹ chấp niệm của cậu là gì, nếu như cứ chém gió trước mặt tôi thì bản đại sư cũng không giúp được cậu rồi.

- A, không phải, chấp niệm của em thật là cái này mà, em...

Lý Mộng còn muốn nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt Trần Hạo nhìn mình chăm chăm, nhất thời sợ hãi không nói nên lời.

Nếu chấp niệm của mình không phải chị Tuyết Kỳ, vậy thì là cái gì?

Lý Mộng theo bản năng bắt đầu nhớ lại thời điểm mà nó chết, suy nghĩ duy nhất trong lòng nó là cái gì.

Nghĩ tới đây, Lý Mộng đột nhiên phản ứng lại, khi đó, suy nghĩ duy nhất trong đầu nó chính là... Mẹ!

Ding: Quý hồn Lý Mộng, oan hồn một năm, hoàn thành di nguyện được thưởng Thiên Cương Bộ.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 27: Đến một đôi

Tiếng “Ding” vang lên trong nháy mắt, Trần Hạo thiếu chút nữa nhịn không được lệ rơi đầy mặt.

Thật không dễ dàng mà, làm nhiều như vậy, mong đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng kích hoạt được nhiệm vụ thứ hai.

Mẹ kiếp, quả nhiên mình đoán không sai, nhiệm vụ thứ nhất là nhiệm vụ phúc lợi, qua thời gian tân thủ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mạnh mẽ kìm nén kích động trong lòng, ánh mắt Trần Hạo sáng quắc nhìn Lý Mộng nói:

- Xem ra cậu nghĩ thông suốt rồi, nói nghe thử, chấp niệm của cậu là gì?

Biểu tình Lý Mộng có chút bi thương, nhỏ giọng nói:

- Em muốn gặp mẹ.

Hả?

Trần Hạo ngẩn ra, muốn gặp mẹ? Chẳng lẽ mẹ của thằng nhóc này không ở bên cạnh nó?

Trần Hạo liền vội vàng hỏi:

- Nói chi tiết một chút.

Lý Mộng đem thân thế của mình nói ra một lần. Trần Hạo nghe đến trợn mắt hốc mồm.

Gia đình Lý Mộng quả thật phức tạp, nếu như nói đến, vậy phải nói từ thời của ông của Lý Mộng.

Ông của Lý Mộng thời thiếu niên là một tên du thủ du thực, mèò mả gà đồng, đánh nhau ẩu đả như cơm thường, về sau

hạo kiếp xuất hiện, ông nội Lý Mộng cũng khôn khéo, đầu phục một tên quan to chức lớn ở trong vùng, trở thành một tên Hồng Vệ Binh(1) vào thời kỳ đó, sau đó lợi dụng thân phận này làm không biết bao nhiêu chuyện ác, thậm chí còn hại chết vài người.

Về sau tràng hạo kiếp kia kết thúc, ông nội Lý Mộng lại thông minh “chim khôn chọn cành mà đậu”, xoay người lại trở thành thành lương dân.

Cha của Lý Mộng thường hưởng tất cả tật xấu của cha mình nhưng lại không có sự khôn ngoan khéo léo kia, bản tính không đê, lỗ mãng xung động, rất cục gây họa, đánh người ta thành người thực vật, phải chạy trốn tha hương.

Sau đó Lý Mộng ra đời.

Vào lúc Lý Mộng hơi chút hiểu chuyện, nó biết có một người phụ nữ quan tâm che chở nó, thế nhưng không biết vì sao về đến cố hương, trong lúc nó chậm chậm lớn lên, nó phát hiện mình chỉ có cha mà không có mẹ, lúc nó bảy tuổi cha nó lấy một người phụ nữ khác, đó cũng là mẹ kế của nó, mặt ngoài thì người đàn bà kia hết mực yêu thương nó, thế nhưng thực tế lại luôn đánh đập mắng chửi nó, làm cho Lý Mộng chịu khổ vô cùng.

Lý Mộng thích cô gái Lý Tuyết Kỳ hơn mình tám tuổi ở nhà bên cạnh, bởi vì Lý Tuyết Kỳ từ nhỏ luôn đối tốt với Lý Mộng, mang đến sự ôn nhu ấm áp cho tuổi thơ bất hạnh của nó, chính vì thế cho nên nó không có bước vào con đường du thủ du thực như cha ông mình.

Mà Lý Mộng sở dĩ xuống nước cũng là bởi vì biết được Lý Tuyết Kỳ ngã bệnh, muốn đi xuống Liễu Hà bắt một con rùa cho Lý Tuyết Kỳ bổ thân thể, nhưng ý định này của nó lại bị oán niệm bao trùm trong nhà ảnh hưởng, mượn tay quỷ hồn Liễu Hà hại chết, làm cho Lý gia triệt để tuyệt hậu.

Nói đến đây, không thể không nói bởi vì ông nội làm ác, cha của Lý Mộng đi tha hương nên mới sinh ra hắn, sau khi cha Lý Mộng tái giá lần nữa, người mẹ kế liên tiếp mang thai ba người con gái, trong đó có hai người sinh non chết yểu, người con gái còn lại kia thân thể yếu ớt nhiều bệnh, quanh năm đều phải uống thuốc, bởi vậy, cho dù mẹ kế không thích Lý Mộng, nhưng chỉ cần cha Lý Mộng còn sống thì bà ta cũng không dám làm gì quá phận.

Trong giây phút đối mặt với cái chết, Lý Mộng nhớ đến không phải là người cha hay ông nội, cũng không phải Lý Tuyết Kỳ nó hắn thậm thương, mà chính là người mẹ nó không thể nào nhớ được dung mạo của mình.

Tổng kết lại, đây là cố sự của một thiếu niên thiếu khuyết tình thương của mẹ, mặc dù tình cảm có một chút nương tựa vào chị gái hàng xóm, thế nhưng đối với tình cảm mẫu tử thiêng liêng kia, không có bất cứ thứ gì có thể thay thế được.

Giờ khắc này, trong nội tâm Trần Hạo cũng không khỏi chua xót, vành mắt có chút ướt át.

Hắn nhớ tới cha mẹ trong nhà.

Nhiều năm qua luôn quan tâm lo lắng cho hắn, khi kiếm được công việc rồi thì hắn chỉ biết cắm đầu đi làm, bây giờ nghĩ lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, bởi vì hắn không có mấy khi nhớ đến cha mẹ trong nhà, mặc kệ dùng lý do gì đều không thể che giấu nội tâm của mình, đây là bất hiếu, có lẽ sau khi giải quyết xong vấn đề ở Thạch Thành phải dành thời gian về với cha mẹ một chuyến, quan tâm đến gia đình nhiều thêm chút, bằng không cho dù kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

- Tôi đã hiểu, chấp niệm của cậu chính là muốn gặp lại mẹ của mình đúng không?

Trần Hạo hỏi.

Lý Mộng gật đầu, ánh mắt mong đợi nhìn Trần Hạo nói:

- Có thể chứ? Em cũng không còn nhớ tướng mạo của mẹ ra sao, ba không nói cho em biết tên hay địa chỉ của mẹ.

Trần Hạo cười nói:

- Yên tâm đi, anh sẽ giúp em.

Lý Mộng vui mừng, một hàng lệ dài lăn dọc trên khuôn mặt vẫn còn non nớt kia, mong ước hơn mười năm qua, tuy rằng đã chết nhưng vẫn không thể nào quên đi được mẹ, vừa nghĩ đến điều đó thì trái tim của nó lại rung động lên, đó là tình cảm máu mủ không thể nào chặt đứt được.

Bên này nói chuyện với nhau làm cho trường sam quý hồn rơi vào trầm tư, sau đó hình như hiểu ra cái gì, trường sam quý hồn cũng cười lên, nhãn thần trong lúc nhất thời trở nên sáng sủa không gì sánh được.

Ding: Quý hồn Triệu Nguyên, oan hồn một trăm lẻ sáu năm, hoàn thành di nguyện được thưởng 10 năm đạo hạnh.

Bá!

Trần Hạo lập tức đứng dậy, toàn bộ sắc mặt thay đổi.

Đạo hạnh, rốt cục thấy đạo hạnh, dù mé dù mé, nhận, đánh chết cũng phải phải nhận!

Trần Hạo kích động khó kìm lòng lại được, ánh mắt cực nóng nhìn trường sam quý hồn.

Đây là ông trời mở mắt sao? Không đến thì thôi, đến một lần là cả đời! Trong đó còn có thứ mà mình khát vọng nhất, đạo hạnh! Bạo, boss lớn bạo đồ rồi!

Trường sam quý hồn Triệu Nguyên lại càng hoảng sợ, không hiểu vị đại sư này vì sao kích động như vậy.

- Anh cũng biết chấp niệm của mình rồi sao? Nói nghe một chút.

Trần Hạo nỗ lực bình phục tâm tình, sau đó ngồi xuống, dường như trở thành một đạo sư chuẩn mực, ân cần hướng dẫn.

Triệu Nguyên không dám chần chừ, liền vội vàng nói ra cố sự của mình.

Khác với Lý Mộng, Triệu Nguyên này đúng là một đời bi kịch. Bất quá đồng dạng, chấp niệm cũng là mẫu thân của hắn.

Hơn một trăm năm trước, khi đó là thời kì giao thoa giữa cũ và mới, xã hội phong kiến đang dần lui về phía sau của dòng sông lịch sử, Triệu Nguyên được sinh ra trong một gia tộc khổng lồ, Triệu gia. Đó là đại gia tộc chiếm cứ một phương thổ địa.

Cha của Triệu Nguyên là một người con chi thứ trong gia tộc Triệu gia, vốn phía trên có gia tộc che chở, dưới có ruộng tốt sinh sống, cha của Triệu Nguyên lại là một thợ săn giỏi, tạm thời vẫn không có gì trở ngại.

Thế nhưng thời đại kia chiến loạn xảy ra là chuyện bình thường, Triệu gia vì bảo đảm gia tộc phần vinh, cũng gây dựng một đội hộ vệ. Cha của Triệu Nguyên bởi vì là một xạ thủ giỏi, muốn kiếm thêm một chút tiền cho gia đình nên lựa chọn gia nhập. Đáng tiếc đao kiếm không có mắt, trong một lần thổ phỉ liên hợp công kích, cha của Triệu Nguyên bỏ mình trong chiến loạn, tuy rằng thổ phỉ bị đánh lùi thế nhưng nhà Triệu Nguyên đột nhiên mất đi trụ cột, càng ngày càng sa sút.

Cũng may Triệu Nguyên từ nhỏ đã thích học, thể hiện ra thiên phú trên phương diện học hành, Trần mẫu đem hi vọng ký thác vào trên người hắn, nỗ lực nuôi lớn Triệu Nguyên.

Nếu như lúc đó không phải là thời buổi loạn lạc thì Triệu Nguyên đã có thể làm rạng rỡ tổ tông, trở thành một chi thứ không lồ quan trọng của Triệu gia.

Thế nhưng sau khi Triệu Nguyên lớn lên, vương triều phong kiến tan vỡ, mất đi cơ hội khảo thủ công danh, hơn nữa thời đại càng trở nên hỗn loạn hơn, hắn chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt, vào cái thời đại đó cũng chỉ có thể làm lục bình mặc do dòng đời đưa đẩy, không nói trọng chấn gia đình, ngay cả cuộc sống còn phải khó khăn duy trì.

Không có biện pháp, Triệu Nguyên không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận lời mời của một người bạn tốt cùng đọc sách, đi tới một nhà phú thương ở huyện thành, làm gia sư riêng cho người ta, kiếm chút tiền sống qua ngày.

Bọn họ nào ngờ đến được, lần này đi là âm dương cách biệt, hai tên thư sinh ở trên đường gặp phải thổ phỉ, giết người cướp của, xác nơi Liễu Hà.

Lại nói tiếp, hai người đọc sách này không hổ là đệ tử Thánh Nhân, tuy rằng chết oan chết uổng nhưng không hóa thành ác quỷ, âm thân luôn núp dưới Liễu Hà, nhờ linh khí Liễu Hà che chở.

Thế nhưng thời gian là sát khí đáng sợ nhất, vào khoảng một năm trước, người bạn tốt của Triệu Nguyên rất cuộc không nhìn được nổi cô quạnh nơi đáy sông nữa, hắn nghĩ đến một biện pháp độc ác.

Đó chính là tìm một kẻ chết thay, sau đó hắn sẽ được chuyển kiếp đầu thai, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp thịnh thế phồn hoa.

Triệu Nguyên khổ sở khuyên ngăn nhưng không có kết quả, cuối cùng lại hại chết Lý Mộng.

Đáng tiếc ý nghĩ của người bạn tốt kia thất bại, sau khi hại chết người cũng không có xuất hiện cơ hội đầu thai luân hồi, tính tình liền trở nên táo bạo ác độc, thậm chí bắt đầu nổi lên kế hoạch càng thâm độc.

Sau đó Trần Hạo xuất hiện, một quả pháp khí liền trực tiếp đem người bạn tốt kia đánh trở về nguyên hình, đừng nói kế hoạch ác độc gì, lúc này tên kia vẫn còn núp ở dưới đáy Liễu Hà không dám thò đầu ra ngoài.

Chấp niệm của Triệu Nguyên chính là có thể một lần gắp lại người mẫu thân ngâm đấng nuốt cay đem hấn dưỡng dục nuôi lớn.

- Dù mé, không phải chứ??

Trần Hạo vẻ mặt không biết nói gì.

MnhLâm - Lục Đạo

* * *

Chú thích (1): Hồng Vệ Binh là danh xưng dùng để chỉ các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông. Trong Cách mạng văn hóa ở Trung Quốc thập niên 1960, lực lượng này được coi là xung kích trong việc đấu tranh, phá bỏ những tập tục hủ lậu trong xã hội, nhưng dần dần lực lượng này đã trở nên quá khích, họ sử dụng bạo lực tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân bị họ cho là thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và Đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng vệ binh đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm

ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục hoặc phải chết tức tưởi. Trong chiến dịch Bốn dọn dẹp và tiêu diệt Bốn cái cũ, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị lực lượng này phá hủy. Đến khi cách mạng văn hóa kết thúc vào đầu thập niên 1970, lực lượng này bị giải tán.

(Wiki)

Chương 28: Nhiệm vụ phiến toái

Nhìn ánh mắt mong chờ của Triệu Nguyên, Trần Hạo có chút đau đầu.

Lý Mộng còn có thể hiểu được, ông anh tham gia náo nhiệt làm gì, ông anh đã chết hơn trăm rồi, mẹ ông anh cho dù trường thọ nhưng có thể sống đến hiện tại sao?? Ông anh bảo làm sao tôi giúp được ông đây?

Bất quá mười năm đạo hạnh mê hoặc quá lớn, lớn thật là lớn luôn, bỏ lỡ lần này không biết bao giờ mới có thể gặp được đây.

Trần Hạo vẽ mặt khổ sở nói:

- Huynh đài, không phải là tôi không giúp anh, anh thử nghĩ đi, đã qua bao nhiêu năm rồi, anh chưa từng một lần về cố hương xem thử sao? Mẫu thân huynh đài chẳng lẽ còn tại thế?

Triệu Nguyên lắc đầu nói:

- Sau khi tôi chết, âm thân bị linh khí Liễu Hà quấy nhiễu, không về được gia hương, lúc có thể rời đi thì gia hương đã thay đổi, Triệu gia trước kia đã không còn tồn tại, thành thôn hoang vắng, mẫu thân tôi chẳng biết tung tích. Về sau tôi hỏi thăm một chút, người ta nói năm đó loạn quân đánh tới, xung quanh giết chóc tàn sát khắp nơi, Triệu gia bắt buộc phải di dời, mẫu thân tôi cũng bị mang đi, sau đó không còn tin tức gì. Mấy năm nay tôi chạy đông chạy tây tìm khắp nơi, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Đại sư, tôi không có mong ước xa vời phải nhìn thấy mẫu thân còn sống trên đời, chỉ cần tìm

được mộ phần mẫu thân để cho tôi tế bái, như vậy tôi đã hài lòng lắm rồi.

Sắc mặt Trần Hạo giãn ra rất nhiều, nếu là như vậy, vậy thì dễ làm hơn rồi.

Gật đầu, Trần Hạo nói:

- Việc này không tin là quá khó, bất quá cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, dù sao đã qua hơn một trăm năm, lại không có ghi chép gì, cần phải mất thời gian điều tra, anh phải kiên nhẫn chờ đợi.

Triệu Nguyên gật đầu:

- Tôi đã đợi hơn một trăm năm, một chút thời gian này tôi vẫn có thể đợi được.

Trần Hạo thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Chu Cương, cười nói:

- Chu ca, đến lúc làm phiền đến anh rồi, có gì không ổn không?

Chu Cương im lặng liếc mắt Trần Hạo, chú đáp ứng nhanh vãi nổi, nhưng sự tình này không dễ dàng như thế đâu.

Chuyện này đã qua hơn trăm năm trước rồi, lúc đó tổ quốc vĩ đại của chúng ta còn chưa có thành lập nữa, độ khó so với phụ án phân thân kia không kém hơn chút nào.

Bất quá Chu Cương sẽ không cự tuyệt.

Dù sao vừa mới xây dựng niềm tin cơ bản, thời điểm mấu chốt cũng không nên để tuột xích.

Hơn nữa, sau khi chính mắt thấy được quý hồn, Chu Cương cũng có chút hưng phấn.

Tra xét nhiều vụ án như vậy, còn chưa hề điều tra qua một quý án nào, điều này làm cho Chu Cương nhớ tới Bao Thanh

Thiên trong truyền thuyết, đó là đại nhân vật có thể ngày tra dương án, đêm đoan quỷ sự.

Mình không dám so sánh cùng Bao đại nhân, thế nhưng có cơ hội học tập theo ngài như thế này có sao lại không thử.

Cẩn rằng một cái, Chu Cương gật đầu nói:

- Tôi sẽ tận lực đi điều tra, bất quá cũng cần phải có thông tin cụ thể mới được.

Có nha môn hỗ trợ vậy không thể nào tốt hơn, Triệu Nguyên vội vàng đem toàn bộ tin tức Triệu gia nói ra.

Theo các loại tin tức càng ngày càng nhiều, sắc mặt Chu Cương cũng thả lỏng một hơi, chỉ cần có thông tin cụ thể, vậy thì có thể tra ra được, dù sao sau khi tổ quốc thành lập, các nơi đều có văn bản văn án bảo tồn, gia tộc Triệu gia lớn như vậy, mặc kệ đi tới chỗ nào đều có thể tra bản đăng ký.

Bất quá sau khi Trần Hạo nói lúc nào giải quyết xong chuyện của Lý Mộng rồi mới giải quyết tiếp, Triệu Nguyên thiếu chút nữa chửi thề, nhưng Lý Mộng còn đang ở đây, hấn cũng không nói cái gì, chỉ có thể mặt không đổi sắc mà đáp ứng.

Chờ hai tên quỷ hồn một lớn một nhỏ hài lòng rời đi, Chu Cương mới nhìn Trần Hạo nói:

- Lão đệ, có biết gia đình Lý Mộng hiện tại thế nào hay không?

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Hề? Có vấn đề gì sao?

Chu Cương tức giận:

- Ông nội Lý Mộng đã chết vào năm năm trước, một năm trước sau khi Lý Mộng chết chìm, cha của Lý Mộng cũng phát

điên rồi, mẹ kế Lý Mộng mang theo con gái trực tiếp đi đến vùng khác sống, muốn tìm cũng khó vô cùng, cậu nói có vấn đề hay không?

Trần Hạo lại hoảng sợ:

- Thảm như vậy? Đây chẳng phải nói tin tức mẹ của Lý Mộng không thể tìm được sao?

Chu Cương lắc đầu nói:

- Rất khó, so với vụ Triệu Nguyên hơn một trăm năm trước, chuyện Lý Mộng còn phiền toái hơn, bởi vì cha Lý Mộng năm đó chạy trốn, ở bên ngoài thay tên đổi họ, tin tức tiết lộ ra ngoài cực ít, cụ thể chỉ biết là cha Lý Mộng trốn ở Thanh Châu, thế nhưng Thanh Châu lớn như vậy, nhân khẩu mấy trăm vạn, cũng không biết mẫu thân nó có phải là người địa phương hay không, nếu không phải, vậy thì thật đúng là mò kim đáy biển rồi, hi vọng tìm được cực kỳ mong manh.

Sắc mặt Trần Hạo hơi biến.

Đã đáp ứng rồi, nếu làm không được đó mới gọi là phiền phức.

Chấp niệm sở dĩ gọi là chấp niệm bởi vì đó là một ổ khóa trong lòng, một khi nói ra chấp niệm lại làm không được, vậy thì quỷ hồn sẽ phát điên, chuyển hóa thành ác quỷ chỉ là chuyện trong phút chốc.

Trần Hạo trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Cha Lý Mộng điên đến mức nào?

Chu Cương thở dài một tiếng:

- Thần trí không rõ, hồ ngôn loạn ngữ, trên cơ bản đã phế rồi, bây giờ đang ở trong bệnh viện tâm thần chờ chết.

Trần Hạo cắn răng nói:

- Anh trước tiên đi điều tra sự tình gia tộc Triệu gia đi, em nghĩ biện pháp đi tìm cha của Lý Mộng.

Sau khi thống nhất kế hoạch hành động, Chu Cương liền gọi Dương Tuệ ra.

- Đi rồi sao?

Dương tuệ cẩn thận hỏi.

Chu Cương gật đầu, trong mắt còn tản ra không ít hung phần.

- Ngày hôm nay thực sự là thế giới quan hoàn toàn tan vỡ.

Trần Hạo cười nói:

- Chu ca đừng nói như vậy, từng văn minh đều có ẩn ký đặc biệt của mình, Hoa Hạ chúng ta chính là khởi nguồn của đạo gia, có dòng chảy lịch sử rất dài, cho dù hôm nay là xã hội khoa học kỹ thuật, nhưng trong lòng của mỗi người đều có một tia kính nể đối với trời cao, có thể nói, trong cơ thể nhận thức của chúng ta cũng có bao hàm tin tức về thần, ma, yêu quái, nếu không trong nháy mắt thấy quỷ kia, Chu ca cũng không được bình tĩnh hư thế.

Chu Cương suy tư một chút, gật đầu nói:

- Hạo Tử nói không sai, khi còn bé anh thích sắm vai Tôn Ngộ Không, còn thích nghe Bát Tiên Quá Hải, đối với thần minh cũng hết sức tò mò, chỉ là chưa từng thấy qua, vẫn bán tín bán nghi, hôm nay rốt cục thấy, trong lòng thực sự là chấn động cực kỳ.

- Nay, vậy những thứ này có ảnh hưởng đến nhà của chúng ta không?

Dương Tuệ dù sao cũng là phụ nữ, chú tâm đến những vấn đề khác hơn.

Trần Hạo nói:

- Chị dâu yên tâm đi, hai quý hồn này rất thức thời, không có lưu lại âm khí ở trong nhà, bất quá việc này cũng nhắc nhở em một hồi, chờ giải quyết xong sự tình hai quý hồn này, em sẽ luyện chế cho chị dâu một món pháp khí khai quang trần trạch, đến lúc đó quý quái gì cũng không dám bước vào trong nhà.

Dương Tuệ đại hỉ, liền vội vàng gật đầu nói:

- Vậy thì phiền phức Hạo Tử cậu, ai nha, cơm nước đều nguội rồi, để chị đi hâm nóng một chút, thuận tiện làm một một ít thức ăn cho Tiểu Hắc.

Sau đó bình an vô sự, ăn uống vui chơi, mèο mun rất cục được ăn mỹ thực, trong mắt thiếu chút nữa lưu lại miêu lệ.

Thật không dễ dàng mà, vì một bữa ăn mà phải để cho tiểu hài tử xấu xa dày xéo hết nửa ngày, râu mép thiếu chút nữa bị kéo xuống mấy cọng.

Ăn uống xong, dưới vẻ mặt không nở kết hợp với ánh mắt mai một cùng nhớ đến chơi với chụy nữa nghen của Đồng Đồng, trong lòng mèο mun run sợ giục Trần Hạo rời đi.

Trở lại phòng cho thuê, Trần Hạo tắm rửa sơ một cái, nằm ở trên giường, bắt đầu dùng điện thoại di động tìm tòi tin tức liên quan tới một nhà Lý Mộng.

Lý Mộng bị chết đuối, Thạch Thành cũng đã đưa tin qua, rất dễ dàng liền có thể tìm tới tin tức hần cần, sau đó thấy được một đoạn bình luận có liên quan.

Sau khi xem, Trần Hạo thở dài, rất nhiều bình luận đều có liên quan đến Lý Mộng, rất cặn kẽ, trong đó rất nhiều người đồng tình với thảm cảnh một nhà họ Lý này.

Bất quá sự tình ông nội của Lý Mộng gây nên, Trần Hạo chỉ có thể biểu thị, có nhân ắt có quả, người đời trước trồng ác nhân, con cháu đời sau đành phải nhận ác quả.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 29: Liên hệ

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Trần Hạo rời giường, mang theo mèo mun đơn giản ăn sáng qua loa, sau đó đón một chiếc xe đi đến bệnh viện tâm thần Thạch Thành.

Bệnh viện tâm thần Thạch Thành vốn chỉ là một bệnh viện tâm thần bình thường, thế nhưng tám năm trước một vị bác sĩ đột nhiên có sáng kiến vĩ đại mới, muốn trị liệu cho bệnh nhân bằng phương pháp sốc điện, kết quả thao tác không đúng, đem mấy bệnh nhân tâm thần chích điện đến chết, huyền não dư luận xôn xao, làm cho danh tiếng bệnh viện tâm thần vang xa, thậm chí trở thành thủ đoạn người lớn hù dọa tiểu hài tử.

Cha của Lý Mộng bị nhốt ở chỗ này để tiếp nhận trị liệu.

Trần Hạo không biết cha Lý Mộng điên đến trình độ nào, có thể từ trong miệng hắn biết được một phần tin tức hay không, bất quá đây là biện pháp duy nhất hiện tại có thể giúp Lý Mộng.

Nửa giờ sau tới bệnh viện tâm thần, Trần Hạo đăng ký một chút, tìm được cha của Lý Mộng, Lý Phong.

Vừa nhìn vào, Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Dựa theo tuổi đời của Lý Mộng, Lý Phong hẳn là không quá bốn mươi, thế nhưng lúc này Lý Phong cả đầu tóc bạc, khuôn mặt già nua, tựa như ông lão năm sáu chục tuổi.

Hơn nữa, Lý Phong dường như vẫn ở trong trạng thái hoảng sợ, trong miệng nói lảm bảm, thần tình vô cùng bất an. Mặc

một bộ quần áo chuyên dụng cho bệnh nhân tâm thần, bị trói chặt trên giường.

Y tá hướng dẫn cho Trần Hạo nói tình huống Lý Phong rất phức tạp, dù cho uống thuốc an thần cũng vô dụng, sai khi tỉnh lại liền trở nên điên điên khùng khùng, biện pháp gì đều vô dụng, sau một vài lần gây ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác, bệnh viện đã tiến hành cưỡng chế bắt buộc cho hắn, nhốt một mình hắn vào trong phòng bệnh, không cho ra ngoài.

Y tá còn nhắc nhở Trần Hạo đừng kích thích quá độ với bệnh nhân, bằng không một khi Lý Phong phản ứng mãnh liệt, vậy thì lần này chỉ có thể dùng biện pháp mạnh để trấn áp.

Trần Hạo vội vàng nói vài câu khách sáo, sau đó để cho y tá ở ngoài đợi.

Sau khi tiến vào, Trần Hạo không có mở miệng, mà là ngồi trước mặt Lý Phong, nghe lời nói của hắn.

Đáng tiếc lời Lý Phong nói hoàn toàn là vô thức, rối loạn ngôn ngữ, chữ cũng phát âm không chuẩn, căn bản nghe không hiểu đang nói cái gì.

Xem khí tức Lý Phong, Trần Hạo liền phát hiện trên người của hắn còn lưu lại âm sát khí, khí tức bản thân hắn cũng vô cùng đục ngầu, hiển nhiên phát điên không phải hoàn toàn bị đứa con trai chết đuối ảnh hưởng, còn có sự phụ trợ của tà hồn ác niệm.

Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt!

Trong lòng Trần Hạo không khỏi thở dài.

Trước đây mấy người bị ông nội Lý Mộng hại chết, rốt cục là phải đau đớn cảm tức thế nào, hiện tại sau khi âm hồn tán đi mà tà niệm vẫn ác độc bám vào trả thù đến như thế.

Bất quá đã tìm được nguyên nhân, vậy thì dễ làm.

Trần Hạo từ trong túi vải tùy thân lấy ra một món pháp khí ngọc phật, dán vào trên mi tâm Lý Phong.

Trong sát na, ngọc phật tỏa ra pháp quang, xua tan âm sát khí trên người Lý Phong.

Âm sát khí tiêu trừ, biểu hiện Lý Phong trong nháy mắt giống như người bình thường hơn, chỉ ít thân thể run rẩy hiện tại đã không còn run nữa.

Trần Hạo không có dời mắt mà tiếp tục quan sát, sau đó phát hiện, pháp khí lại có thể điều trị bản thân khí tức của Lý Phong. Vốn là đục ngầu lại từ từ lắng đọng. Mấy lời Lý Phong tự lảm bảm cũng đã biến mất, nhãn thần từ trạng thái kinh hoảng hơi chút ngưng tụ lại.

- Đây là... Nơi nào?

Lý Phong đột nhiên thấp giọng nỉ non một câu.

Trần Hạo đại hỉ, liền vội vàng hỏi:

- Lý Phong ông không sao rồi, tôi là bạn của Lý Mộng, tôi muốn hỏi một chút, mẹ của Lý Mộng tên họ là gì?

- Mẹ của Lý Mộng? Tiểu Hồng, em trở về chưa? Em đang ở nơi nào?

Giọng nói Lý Phong đột nhiên biến lớn, dường như còn ẩn chứa sự kích động và khát vọng.

Trần Hạo làm sao quan tâm Lý Phong nói sáng cái gì, thừa dịp hẩn thanh tỉnh hỏi thêm thông tin mới là quan trọng nhất.

- Cô ấy chưa có trở về, bất quá ông nói Tiểu Hồng họ gì, nhà ở chỗ nào, tôi nói Lý Mộng đi tìm cô ấy đến có được hay không?

Trần Hạo ân cần hướng dẫn.

- Đúng vậy, sẽ không trở lại, Tiểu Hồng sẽ không trở lại, cô ấy đã từ bỏ tôi và Tiêu Mộng, cô ấy vứt bỏ...

Lý Phong bắt đầu có chút không được bình thường, khí tức cũng bắt đầu nặng thêm, rõ ràng nhớ tới cái gì, thần trí bị kích thích.

Trần Hạo nóng nảy, trầm giọng nói:

- Ông nói cô ấy đang ở đâu, tôi sẽ bắt cô ấy đến, làm cho cô ấy vĩnh viễn không rời khỏi ông, nói mau.

Con Đường Sơn Phưởng... Mà là ai? Mà muốn làm gì? Bớ người ta có người muốn giết tôi, có người muốn giết tôi, bớ người ta!

Lời còn chưa dứt, Lý Phong đột nhiên bạo phát, thần tình kinh hoảng, vẻ mặt sợ hãi, cả người tựa như bạo phát lực lượng khổng lồ, làm dưới thân giường kéo bang bang thành tiếng.

Không đợi Trần Hạo kịp phản ứng, y tá ngoài cửa liền chạy vào, kéo Trần Hạo sang một bên, nhìn chăm chăm hẳn nói:

- Đã nói đừng kích thích bệnh nhân, anh tại sao không nghe lời, đi đi.

Mặc kệ cho Trần Hạo giải thích, trực tiếp đẩy hẳn ra phòng bệnh, sau đó y tá thuận thực lấy ra một ống tiêm, chích cho Lý Phong một mũi, mấy giây sau Lý Phong lập tức ngã xuống giường.

Trần Hạo nhìn không nói gì.

Đậu má, lời này mới nói phân nửa à, làm sao lại đột nhiên phát tác? Con đường sơn phưởng là có ý gì? Làm đéo gì có địa danh nào bốn chữ, chẳng lẽ Tiểu Hồng này là người ngoại quốc sao?

Thế nhưng lúc này Lý Phong đã bị tiêm thuốc, không thể tiếp tục hỏi nữa.

Trần Hạo không thể làm gì khác hơn là dưới ánh mắt bốc lửa của y tá ngại ngùng rời đi.

Tuy rằng thu hoạch không nhiều lắm, thế nhưng chí ít hai tin tức này cũng xem như một con đường.

Rời khỏi bệnh viện tâm thần, Trần Hạo lấy điện thoại di động gọi cho Chu Cương.

Điện thoại vang lên hai tiếng, Chu Cương bắt máy:

- Hạo Tử, thế nào? Tra được tin tức gì không?

Trần Hạo nói:

- Tra được một chút, mẹ của Lý Mộng, Lý Phong gọi cô ấy là Tiểu Hồng, đoán chừng trong họ tên có một chữ Hồng, về phần địa chỉ, nói xong con đường sơn phường... sau đó bệnh viện Lý Phong liền phát tác, em cũng bị đuổi ra.

Chu Cương:

- ...

- Được rồi, có thể từ trong miệng người điên lấy được những tin tức này đã rất tốt rồi, ok, để anh dùng hệ thống nội bộ tra một chút, xem có thể từ những tin tức này tìm được đầu mối hay không, chú chờ anh một chút.

Nói xong Chu Cương liền cúp điện thoại.

Trần Hạo không cách nào, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi.

Mặc kệ như thế nào, hai nhiệm vụ này tuyệt đối không thể buông tha.

Vẫy tay, mèo mun nằm trong bụi cỏ bên cạnh bệnh viện liền nhảy ra ngoài, sau khi Trần Hạo ôm nó lên liền chậm chậm rời đi.

Trần Hạo còn chưa trở lại phòng thuê thì điện thoại Chu Cương đã gọi đến.

- Tìm được rồi, Con Đường là một cái huyện ở trong Thanh Châu, Sơn Phường là sơn thôn nằm trong cái huyện đó, căn cứ vào người tên Hồng tìm kiếm, Sơn Phường thôn có một người phụ nữ phù hợp, anh thông qua một người bạn học tìm được phương thức liên lạc, cậu có muốn thử liên lạc một chút hay không.

Bên trong giọng nói Chu Cương mang theo sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Vốn cho là một cái nhiệm vụ khó khăn nhất, không nghĩ tới Trần Hạo thực sự từ trong miệng người điên kia moi ra tin tức, thông qua mạng lưới network nội bộ cảnh dụng rất nhanh định vị được, lại trở thành một cái nhiệm vụ dễ nhất, đúng là việc vui ngoài ý muốn.

Trần Hạo đại hỉ, vội vàng muốn tắt điện thoại, sau đó vội vàng gọi đến số liên lạc mà Chu Cương đưa.

Điện thoại rất nhanh gọi đi, sau đó âm thanh một người phụ nữ với khẩu âm đặc trưng của vùng Thanh Châu vang lên:

- Alô, xin chào.

Trần Hạo đè nén kích động trong lòng, mở miệng nói:

- Xin chào, xin hỏi cô có phải là Vi Tú Hồng không?

- Đúng vậy, xin hỏi cậu là ai?

- Tôi tên Trần Hạo, là một cậu bé tên Lý Mộng nhờ tôi giúp...

Bíp~~~~~

Đột nhiên điện thoại chấm dứt, vẻ mặt Trần Hạo như kiểu cái wtf gì vừa xảy ra.

Tình huống gì thế này? Mình chưa nói hết câu mà, tại sao lại cúp máy? Không lẽ mình gọi lộn số?

Không phải chứ, nếu gọi lộn số chí ít phải nhắc nhở một câu, tại sao không nói không rằng cúp máy như thế, dù có chửi lại một câu cũng là việc bình thường mà.

Có vấn đề!

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên, vội vàng lại gọi tới.

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...

Trần Hạo:

- ...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 30: Hi vọng

Đù mé, đúng thật là tắt điện thoại rồi! Củ lạp giòn tan?

Trần Hạo tức thiếu chút nữa ném điện thoại di động xuống đất.

Bất quá sau khi bình tĩnh lại, Trần Hạo tám phần mười khẳng định Vi Tú Hồng là mẹ của Lý Mộng.

Chỉ là Vi Tú Hồng cùng Lý Phong năm đó tới cùng xảy ra chuyện gì, khiến cho bây giờ vừa nghe tên con trai lại có thái độ như vậy!

Trần Hạo có chút đau đầu.

Người tuy rằng đã tìm được, nhưng diễn biến lại không mấy khả quan, nếu như thái độ Vi Tú Hồng không thay đổi, cho dù gặp lại nhau cũng không phải là tròng diện mẹ con gặp lại ấm áp suốt mướt, mà là Lý Mộng hơn mười năm chờ mong sẽ bị một gậy đánh nát, không chừng còn sinh ra sân hận, hậu quả khôn lường a!

Quả nhiên lúc trước là nhiệm vụ tân thủ, chém gió một chút là thành công, nhiệm vụ chính thức bắt đầu, không phải là quỷ có vấn đề, mà là người có vấn đề!

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo cũng không có biện pháp gì, lại bấm số điện thoại Chu Cương.

- Thế nào? Gọi được mẹ của Lý Mộng chưa?

Bấm nút trả lời điện thoại, Chu Cương tò mò hỏi.

Trần Hạo nói:

- Chắc vậy, bất quá xảy ra chút việc ngoài ý muốn.

Chu Cương nói:

- Chuyện gì ngoài ý muốn?

Trần Hạo nói:

- Vi Tú Hồng khóa máy không trả lời em.

Chu Cương:

- ...

Trần Hạo thở dài nói:

- Xem ra còn phải phiên phức lão ca giúp em tìm địa chỉ nơi ở của Vi Tú Hồng này, nếu như không thể gọi điện thì em chỉ có thể tìm đến nhà cô ấy mà thôi.

Chu Cương nói:

- Để anh gọi hỏi bạn học của anh xem sao. Bất quá nếu thái độ cô ta như thế thì cậu cũng đừng mang hy vọng quá lớn, Hạo Tử cậu phải chuẩn bị tốt tâm lý đi.

Trong lòng Trần Hạo chua xót một trận, vì Thiên Cương Bộ, không có hi vọng cũng phải làm cho có hi vọng!

- Được rồi, Triệu Nguyên bên kia điều tra thế nào rồi?

Trần Hạo hỏi.

Chu Cương nói:

- Không quá thuận lợi, tư liệu ghi lại liên quan tới Triệu thị gia tộc quá ít, càng chưa nói đến đã hơn trăm năm, anh chuẩn bị phái người đi gia hương Triệu Nguyên tìm một phần tư liệu văn hiến ngày xưa, hy vọng có thể tìm được manh mối.

Trần Hạo nói:

- Ok, vậy thì phiên phức lão ca, chờ mọi chuyện xong xuôi, lão đệ sẽ cho các huynh đệ hỗ trợ một phần tạ lễ, anh cũng đừng cự tuyệt, không phải là tiền bạc gì gì đâu, chỉ là một món

đồ hộ thân nhỏ thôi, nếu có lúc gặp phải chuyện lạ thì cũng có thể phòng thân.

Chu Cương lúc đầu thật đúng là muốn cự tuyệt, thế nhưng sau khi nghe liền cười đáp ứng.

Thấy được quý hồn chân chính, làm chiến sĩ tuyến đầu tiên tuyến, không biết khi nào gặp phải vài thứ không sạch sẽ, nếu có bùa hộ mệnh, đây chính là một tấm vé đảm bảo sinh mệnh đó.

Buổi chiều Trần Hạo đi đến nhà Chu Cương, lấy một phần thức ăn cho mèo mà Dương Tuệ đã chuẩn bị, đây là lấy từ chỗ bạn của Dương Tuệ, dù sao hàng Trần Hạo đặt mua cần vài ngày mới có thể đến, trong khoảng thời gian này không lẽ để mèo mun nhịn đói?

Sau đó Trần Hạo nhớ tới mình còn chưa trả tiền mua thức ăn cho mèo, liền trực tiếp chuyển khoản cho Dương Tuệ một vạn, nói rằng chuyển nhiều một chút, sau này mua từ từ.

Sau khi trở lại phòng thuê thì trời đã chạng vạng tối, Trần Hạo dựa theo Dương Tuệ hướng dẫn, làm cho mèo mun một phần thức ăn, mèo mun quả nhiên ăn nhiệt tình, thỉnh thoảng hoàn trả cho Trần ô-sin một cái ánh mắt tán thưởng.

Trần Hạo dở khóc dở cười, nhìn một chút khoai tây, trứng gà, ớt, cơm tẻ, mà mình mua dọc đường, hẳn cảm thấy ông trời đúng là quá ác, đậu má, thằng nào mới là chủ nhân!

Đang cố gắng tưởng tượng mình đang ăn sơn hào hải vị, đột nhiên điện thoại vang lên.

Trần Hạo vừa nhìn vào màn, nhất thời sững sốt, trên điện thoại hiện ra ba chữ, Vi Tú Hồng!

Ây da, không phải là cúp điện thoại tui sao? Không phải tắt máy sao? Làm sao lại chủ động gọi điện tới? Có tin ca cũng tắt máy không.

Trần Hạo chặc chặc chếp miệng.

Bất quá lúc này cũng không phải lúc tùy hứng, Trần Hạo vội vàng bấm nút trả lời, cố gắng dùng giọng ôn hòa nói:

- Vi đại tỷ, xin chào.

- Tiểu, Tiểu Mộng có ở đây không?

Khâu âm địa phương phổ thông có chút run rẩy từ trong điện thoại truyền đến.

Biểu tình Trần Hạo ngưng trọng, suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Vi đại tỷ, chị nên chuẩn bị tâm lý trước, Tiểu Mộng đã chết rồi.

- Cái gì? Làm sao có thể, Tiểu Mộng mới mười ba tuổi, nó còn nhỏ như vậy làm sao có thể chết? Cậu gạt tôi phải không, buổi sáng cậu còn gọi đến bảo tôi là Tiểu Mộng tìm tôi.

Giọng của Vi Tú Hồng thoáng cái bạo phát, trong giọng nói có sự khó tin cùng hoảng sợ.

Trần Hạo nói:

- Nói ra có lẽ đại tỷ không tin, tôi là một tên đạo sĩ, tình cờ gặp quỷ hồn Lý Mộng, trong lòng nó hiện tại có chấp niệm, muốn gặp lại người mẹ mà mình thất lạc nhiều năm, cho nên không cách nào đầu thai chuyển thế, tôi muốn siêu độ cho nó, cho nên để bằng hữu trong đồn cảnh sát giúp đỡ tìm được phương thức liên lạc của chị, muốn hỏi chị một chút, chị có thể dành chút thời gian đến Thạch Thành một chuyến không.

Trong điện thoại nhất thời liền truyền đến tiếng khóc, nghe rất áp lực, thế nhưng Trần Hạo có thể tưởng tượng được, một người mẹ sau khi nghe tin con mình đã chết thì sẽ bi thống như thế nào.

Nhưng lúc trước vì sau nghe điện thoại của mình liền tắt máy, lẽ nào lúc đó tưởng mình là kẻ lừa đảo sao?

- Vì sao? Tại sao có thể như vậy? Lý Phong đâu? Hẳn chăm sóc con mình thế nào? Tại sao hẳn không chết đi!

Vi Tú Hồng mở miệng lần nữa, trong giọng nói tràn đầy phần nộ.

Trần Hạo nói:

- Lý Phong không chết, thế nhưng bị điên rồi, hiện tại ở trong bệnh viện tâm thần Thạch Thành, phòng chùng không có khả năng chữa khỏi.

- Điên rồi? Hừ, hẳn cũng có ngày hôm nay, đúng là ông trời có mắt.

Vi Tú Hồng hung tợn châm chọc.

Trần Hạo không biết chống đỡ thế nào.

Xem ra hai người này năm đó nhất định là có chuyện, bằng không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Chờ Vi Tú Hồng mắng vài câu, Trần Hạo lúc này mới nói:

- Vi đại tỷ, sự tình giữa chị và Lý Phong em sẽ không hỏi tới, hiện tại Lý Mộng muốn gặp chị, bằng không liền không cách nào chuyển thế đầu thai, thân là mẹ, em hi vọng chị có thể cho em một câu trả lời thuyết phục, nếu đáp ứng thì em sẽ đi an bài giúp hai người, nếu như cự tuyệt, vậy em cũng phải báo cho Lý Mộng một tiếng.

Nhất thời, âm thanh Vi Tú Hồng biến mất.

Vào lúc Trần Hạo người phụ nữ này còn có điều cố kỵ, sẽ cự tuyệt, Vi Tú Hồng đột nhiên nói:

- Tôi ngày mai đến, đại sư đang ở chỗ nào?

Trần Hạo đại hỉ, vội vàng nói địa chỉ của mình, sau đó nói:

- Vì đại tỷ, vì để tránh cho chị nghĩ rằng em là tên lừa đảo, chị có thể tìm người đến cùng, như vậy cũng vậy an... .

Bíppppp...

Trần Hạo:

-

Móa, vị đại tỷ này thực sự là một người phụ nữ thẳng tính, ta phục.

Nhiệm vụ có hi vọng, tâm tình Trần Hạo nhất thời vô cùng hưng phấn, nhìn chén đồ ăn nhỏ trước mặt cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, nhất thời ăn vô cùng ngon miệng.

Sớm đã ăn no, mèo mun nằm sấp ở trên giường Trần Hạo khinh bỉ nhìn hấn.

Cái tên chủ nhân rác rưởi này, tướng ăn cũng kém sang như thế.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau Trần Hạo bị mèo mun lay tỉnh, sau đó mèo mun dùng móng mèo chỉ chỉ chỗ để thức ăn cho mèo, vẻ mặt người biết nên làm gì rồi đó.

Trần Hạo đang hóa thân làm kiếm tiên, tiến vào mộng đẹp phi thiên độn địa, trong nháy mắt vẻ mặt ủy khuất, lòng tràn đầy căm phẫn.

Lúc đó não nhất định là bị úng nước rồi mới đem cái tên chuyên ăn hàng mày mang về, đồ ăn không những vô cùng đắt, lại còn đi quấy rầy mộng đẹp của tao, nếu không phải thấy mày là mèo yêu có giá trị bồi dưỡng thì ca đã đem mày đi hằm rồi.

Buồn bực đứng lên, Trần Hạo rất nhanh chế biến đồ ăn cho mèo, nhìn thấy mèo mun vui mừng, trong lòng hấn cũng cười nhạt một tiếng, ăn đi, ăn cho đã đi, hiện tại ăn của tao, đến lúc gặp phải nguy hiểm thì mày hảo hảo làm tấm chắn thịt đi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 31: Gặp mặt

Sau khi ăn sáng qua loa, Trần Hạo lại bắt đầu một ngày mới bận rộn.

Vi Tú Hồng đã đồng ý tới gặp Lý Mộng, vậy thì phải chuẩn bị một chút.

Dù sao Lý Mộng vẫn chưa hiện thân trước mặt người khác được, như vậy cần phải chuẩn bị làm sao để Vi Tú Hồng thấy được Lý Mộng, bằng không âm dương xa cách, cái gì cũng không nhìn thấy thì ai tin có quỷ hồn tồn tại?

Muốn cho người thường thấy quỷ, giảng hồ mỗi nơi đồn mỗi khác, Trần Hạo biết thì biết được vài loại.

Dùng lá liễu nhúng nước vuốt mắt, dùng nước mắt trâu bò bôi lên mắt, dùng chu sa khai thiên nhãn, còn có cái gì dùng tam vị hỏa hơ qua đầu vai, đem mặc hắc y đốt tiền mã....

Mấy cái khó quá thì bỏ qua đi, Trần Hạo suy nghĩ một chút, chuẩn bị dùng lá liễu cùng với nước mắt trâu, đây là mẹo được lưu truyền từ thiên cổ đến nay chưa dứt đây, lúc trước còn bán tín bán nghi, hiện tại Trần Hạo đã tuyệt đối tin tưởng.

Bất quá lá liễu dễ tìm, hiện tại là thời điểm cây liễu sum xuê, tùy ý có thể thấy được.

Nhưng nước mắt trâu đi đâu kiếm đây... trâu bò trong thành phố đều trở thành món mỳ xào bò hết rồi.

Không còn cách nào khác, Trần Hạo không thể làm gì khác hơn là đi nhờ xe xuống phía dưới nông thôn.

Hỏi han người xung quanh một phen, rốt cục Trần Hạo tìm được người nuôi trâu bò. Thế nhưng lúc Trần Hạo hỏi xin

nước mắt trâu, lão hán nông gia liền há mồm muốn tiền, hơn nữa còn không rẻ, một giọt lệ một trăm tệ.

Trần Hạo thiếu chút nữa đã chửi tục.

Móa đi ăn cướp à, người ta bán một cân thịt bò còn chưa đến một trăm tệ đâu.

Bất quá lão hán lại vô cùng bình tĩnh biểu thị đây là giá thị trường, ông ta đã làm sinh ý nhiều năm, không thêm không bớt.

Trần Hạo kinh ngạc, hỏi một chút mới biết được, mấy năm nay chuyện ma chuyện quỷ lại hot lên, trên thành phố có nhiều muốn kiến thức một phen ma quỷ có hình dáng thế nào, mà lão hán nuôi một con trâu già 20 năm thập phần nổi danh, cho nên có không ít người trẻ tuổi tìm đến mua, hơn nữa biểu hiện rất hào phóng, ngần ngại mấy năm liền đem nước mắt trâu không đáng một đồng từ hơn mười hai mươi tệ đẩy lên giá trên trời một trăm tệ một giọt.

Sau khi nghe xong, Trần Hạo nghiêng răng nghiêng lợi. Âm thầm chửi bới cái đám thanh niên liều mạng khốn kiếp kia.

Bất quá hiện tại hán quả thật đang cần nước mắt trâu, trâu càng già càng tốt, tiền này nhất định phải tiêu.

Đau lòng bỏ ra năm trăm tệ, lão hán vô cùng vui vẻ đưa cho hán năm giọt nước mắt, hy vọng Trần Hạo lần sau tiếp tục đến ủng hộ sinh ý.

Ủng hộ cái con khỉ, đưa đầu cho ông chém thì có, sau này đánh chết tui cũng không tới đâu.

Mang theo nước mắt trâu rời đi, Trần Hạo lại đi đến bờ sông Liễu Hà ngắt vài chiếc lá liễu, lấy một chút nước suối Thanh Khê Sơn, lúc này xem như đã chuẩn bị đủ.

Xem thời gian, đã hai giờ chiều rồi, Vi Tú Hồng còn không thấy tăm hơi đâu, không lẽ tối qua người phụ nữ này hối hận rồi?? Hi vọng không phải.

Trần Hạo lo lắng, bấm số điện thoại Vi Tú Hồng.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã nhắc máy, khẩu âm địa phương của Vi Tú Hồng truyền đến:

- Trần đại sư, chúng tôi sắp đến Thạch Thành rồi, anh có thể đợi chúng tôi ở sở cảnh sát Thạch Thành không?

Trần Hạo cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên là không tin tưởng mình, địa điểm gặp mặt chọn ngay cửa vào sở cảnh sát, một khi phát hiện không đúng, mình muốn chạy cũng khó thoát.

Bất quá mình cũng không phải tên lừa đảo, gặp ở chỗ nào đều không thành vấn đề.

Sau khi đáp ứng, Trần Hạo liền gọi điện thoại cho Chu Cương, nói cho Chu Cương rằng Vi Tú Hồng tới rồi, yêu cầu gặp mặt ở trước sở cảnh sát.

Chu Cương vừa nghe lại cao hứng:

- Hạo Tử, xem ra uy tín của cậu không được tốt lắm, người ta vẫn còn nghi ngờ cậu đấy.

Trần Hạo nói:

- Mặc kệ chị ta có tin hay không, dù sao siêu độ cho Lý Mộng xong thì cũng chẳng liên quan gì nhau nữa, ừm, vì đề phòng ngừa vạn nhất, Chu ca cũng tham dự một chút đi, miễn cho người ta hoài nghi.

Chu Cương thoáng khoái đáp ứng.

Lúc Trần Hạo đi đến cửa sở cảnh sát thì Chu Cương đã đứng ở phòng bảo vệ đợi hắn, nhìn thấy Trần Hạo đến liền vội

vàng ra nghênh tiếp.

- Lúc gặp mặt có cần anh giúp thì chú cứ nói trước cho anh.

Chu Cương hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Cũng không có gì đặc biệt đâu, chỉ đảm bảo cho Vi Tú Hồng yên tâm mà thôi, để cho mấy người kia tin em không khả kè lừa đảo là được.

Chu Cương gật đầu:

- Cũng đúng, nếu như không phải anh tận mắt nhìn thấy, nhận được điện thoại kiểu như chú không nghi ngờ mới là lạ đó.

Trần Hạo thở dài nói:

- Cho nên đầu năm nay tu hành không dễ dàng, nếu vào thời cổ đại, em nói mình là một đại sư có đạo hạnh thì ai dám không tin chứ.

Đang nói, điện thoại vang lên.

Trần Hạo vừa nhìn vào màn hình, là Vi Tú Hồng gọi tới, vội vàng bấm trả lời.

- Trần đại sư, cậu đã tới chưa?

Trần Hạo nói:

- Tới rồi, đang đứng tại phòng bảo vệ đây, chị đang ở đâu?

- Tôi đang ở cửa vào, cậu đi ra một chút đi.

Trần Hạo nghe vậy, vội vàng ra khỏi phòng bảo vệ, sau đó liền thấy một chiếc BMW màu đen có rèm che đậu ở ven đường.

Cửa xe chiếc BMW mở ra, một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi tay cầm điện thoại, vẫy vẫy tay đối với Trần Hạo.

Á đù, Vi Tú Hồng không phải người nhà quê sao? Sao giờ lại chạy cả BMW rồi?

Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Sau đó cúp điện thoại, Trần Hạo lại thấy từ trên chiếc BMW có ba người đi xuống.

Ngoại trừ Vi Tú Hồng ra, còn có hai người nam nữ trẻ tuổi chừng hai mươi.

Ba người Vi Tú Hồng đi thẳng tới bên cạnh Trần Hạo, không cố kỵ chút nào quan sát cả người hắn.

Đặc biệt là người thanh niên trẻ tuổi, xem một hồi lại tỏ ra thất vọng.

- Chị, người này là đại sư thật sao? Còn trẻ như vậy, cảm giác còn không có lớn hơn em bao nhiêu nữa, đây là tên lừa đảo sao??

Cậu thanh niên mở miệng, vẻ mặt không tin.

Biểu tình cô gái lại vô cùng bình tĩnh, trực tiếp đối với Trần Hạo nói:

- Anh chính là Trần đại sư?

Trần Hạo cười:

- Không thể giả được.

- Sự tình Liên quan tới Lý Mộng, chúng tôi từ trên mạng đã tìm hiểu được, điều này là một sự đả kích lớn đối với chị Hồng. Thế nhưng chị Hồng làm bảo mẫu ở nhà chúng tôi mấy chục năm, đối với chúng tôi cũng không khác gì người thân, cho nên hy vọng anh có trách nhiệm với việc mình làm, nếu

mà dám lừa gạt chị Hồng, như vậy hậu quả thế nào thì trong lòng anh tự hiểu lấy.

Đây là đang uy hiếp mình sao? Không có cách nào khác, ai bảo mình còn trẻ như thế chứ, vì nhiệm vụ, nhin.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Thật hay giả, gặp được liền biết, à, hai vị, vì bảo đảm tôi không phải lừa đảo nên tôi có mời đội trưởng Chu của sở cảnh sát Thạch Thành đi theo, nếu mà các vị không tin thì có thể vào sở cảnh sát hỏi.

Ồ!

Hai chị em trẻ tuổi kia kinh ngạc một phen.

Làm chuyện này còn có thể dẫn cảnh sát đi theo? Chẳng lẽ thật sự không phải tên lừa đảo sao?

Lúc này Chu Cương biết mình nên ra mặt rồi, hấn đi lên trước vài bước, cười nói:

- Tôi là đội trưởng hình cảnh Chu Cương của sở cảnh sát Thạch Thành, nếu hai vị còn lo lắng, tôi có thể đứng ra đảm bảo cho Trần Hạo, nếu xảy ra việc gì thì tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Chu Cương, cảnh giới thần thám, thần hộ mệnh Thạch Thành! Em đã từng nghe nói qua, một người bạn học của em vô cùng sùng bái anh nên quyết tâm thi vào trường cảnh sát đây.

Người thanh niên trẻ tuổi kinh ngạc mở miệng nói, ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Chu Cương.

Chu Cương nói:

- Quá khen rồi, tôi chỉ là một cảnh sát nhân dân, thần hộ mệnh gì gì đó quả thật không gánh nổi.

Bất quá Chu Cương đã nói như vậy, vậy nói rõ đây không phải là âm mưu gì. Dù sao một người cảnh sát danh tiếng sẽ không vì chút tiền mà hủy đi tiền đồ của mình.

Cô giá ngạc nhiên nhìn thoáng qua Trần Hạo, lúc này mới tiếp tục nói:

- Được rồi, Trần đại sư, chúng ta cần phải làm gì?

Trần Hạo nói:

- Cái gì cũng không cần làm, chúng ta bây giờ đi đến nhà Lý Mộng, chờ đến buổi tối, để cho mẹ con họ gặp mặt, chấm dứt chấp niệm của Lý Mộng, để cho nó có thể chuyển thể đầu thai, đến lúc đó là xong rồi, yên tâm, quá trình không phức tạp, cũng sẽ không để cho các người bỏ tiền.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 32: Mẹ con gặp lại

Chạng vạng tối, Lý gia thôn.

Lúc này bóng đêm đã phủ xuống, trời đất tối đen như mực.

Hai chiếc xe đậu ở ven đường bên ngoài thôn, Trần Hạo ôm mèo mun về mặt hầm hầm, Chu Cương còn có ba người Vi Tú Hồng xuống xe, tò mò quan sát bốn phía.

Có cảnh sát đi theo, lo lắng ba người Vi Tú Hồng liền biến mất, hiện tại càng nhiều hơn chính là sự chờ mong, hiếu kỳ, còn có một chút... sợ hãi.

Dù sao cũng là đi gặp ma đó, cho dù là con trai của chị Hồng thì vẫn là quỷ mà.

Trần Hạo dẫn đường, đoàn người đi thẳng tới bờ sông Liễu Hà, nơi Lý Mộng bị chết đuối.

Bên dưới sông có ba chỗ âm khí bắt mắt, Trần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp gọi Lý Mộng ra.

Chỉ thấy hai luồng âm khí từ dưới nước bay ra, sau đó rơi vào trước mặt Trần Hạo, hiển hóa âm thân, chính là Triệu Nguyên và Lý Mộng.

Nhìn thấy Trần Hạo dẫn người đến, hai quỷ đều rất mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo về mặt xin lỗi nói:

- Triệu Nguyên, thật ngại quá, chuyện của anh qua lâu lắm rồi, bây giờ vẫn chưa có tin tức, tôi chỉ tìm được mẹ của Lý Mộng.

Triệu Nguyên có chút thất vọng, nhưng vẫn cười cười. Dù sao Trần Hạo có thể giúp Lý Mộng tìm được người nhà, như

vậy cũng có thể giúp hẳn, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà Lý Mộng thì đã vô cùng mừng rỡ, giống như vui đến phát điên, ánh mắt cực nóng nhìn về phía Vi Tú Hồng.

Trong này, người lớn tuổi nhất chính là cô ấy, hơn nữa nhìn kỹ, có thể phát hiện, Lý Mộng cùng Vi Tú Hồng vẫn có vài chỗ giống nhau, hiển nhiên tướng mạo Lý Mộng giống với mẹ mình.

- Mẹ! Mẹ!

Nước mắt Lý Mộng chảy xuống, nhưng tất cả đều do âm khí biến thành, thoáng cái đã biến mất.

Vào lúc nó kích động nhào đến, cả người nó đều đi xuyên qua người Vi Tú Hồng, nó nhất thời sững sốt.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Lý Mộng, cậu bây giờ là âm thân, hơn nữa tích lũy không đủ, không có cách nào tiếp xúc với người sống được, hơn nữa cũng không nên tùy ý đi qua thân thể người, việc này sẽ ảnh hưởng không tốt với thân thể mẹ cậu.

Lý Mộng nhất thời không dám lộn xộn, trơ mắt nhìn Trần Hạo. Bởi vì mẹ nó cũng không thể nào nhìn thấy nó được, hai mắt nó đỏ bừng, vẻ mặt sốt ruột.

Trần Hạo cười nói:

- Yên tâm, tôi có chuẩn bị đồ đạc rồi, có thể để cho mẹ cậu nhìn thấy cậu.

Nói xong, Trần Hạo lấy ra cành liễu, nước suối và nước mắt trâu.

Nhìn cành liễu một chút, Trần Hạo thở dài.

Quả nhiên chuẩn bị hai thứ là chính xác, lúc này cành liễu khô, phía trên lá liễu, thanh linh khí đã tán đi, ngay cả nước

suối cũng mất đi linh tính, hiển nhiên đã vô dụng rồi.

Cũng may nước mắt trâu không thành vấn đề, tiền này không có lãng phí.

Lấy ra nước mắt trâu, Trần Hạo nhìn Vi Tú Hồng nói:

- Đại tỷ, chị nhắm mắt lại, tôi bôi nước mắt trâu lên cho chị, như thế chị có thể nhìn thấy được con trai mình.

Vi Tú Hồng sớm chờ đến sốt ruột, nghe vậy vội vàng đưa đầu qua, nhắm mắt lại.

Trần Hạo dùng ngón tay điểm một chút nước mắt trâu, tại mí mắt Vi Tú Hồng bôi qua một chút, sau đó để cho Vi Tú Hồng mở mắt ra.

Nháy mắt một cái, Vi Tú Hồng nhất thời phát hiện hiện trường có thêm hai người.

Hai người này một lớn một nhỏ, cả người đều ướt hẹp, sắc mặt âm đạm trắng bệch.

Đầu tiên là bị dọa hoảng sợ, sau đó Vi Tú Hồng nhìn Lý Mộng, ánh mắt liền không dời ra.

Mẹ với con đều có huyết mạch tương liên, thiên nhiên ràng buộc, vừa nhìn liền khiến cho Vi Tú Hồng sinh ra cảm giác thân cận.

Đây là, con của mình!

- Tiểu Mộng, con là Tiểu Mộng!

Thanh âm Vi Tú Hồng run rẩy hỏi.

Lý Mộng nhất thời nước mắt chảy càng thêm nhiều, lẩm bầm nói:

- Mẹ, con rốt cục nhìn thấy mẹ rồi, ô ô ô, mẹ.

Tiểu Mộng!

Lúc này Vi Tú Hồng nhịn không được nữa, nước mắt lăn dài trên đôi má, cô cố gắng tiến tới ôm đưa con của mình vào lòng, nhưng vừa ôm lấy liền không thể.

Trần Hạo cười khỏ giải thích:

- Đại tỷ, âm dương cách biệt, chị chỉ có thể nhìn, không đụng vào được.

- Làm sao có thể, làm sao có thể, con của tôi, con trai mệnh khỏ của tôi, mẹ có lỗi với con, mẹ có lỗi với con!

Vi Tú Hồng tiếng nói nức nở, cõi lòng đầy bi thống.

Lý Mộng ô ô thành tiếng, chỉ là nhìn mẹ mình, nói không nên lời.

Hơn mười năm chờ đợi, rốt cục đã gặp được, giờ phút này lại chỉ có thể nhìn nhau,

không có khả năng tiếp xúc, gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời, chuyện khỏ thế gian, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Tình huống bên này thoạt nhìn có chút quỷ dị, dù sao một người một quỷ giao lưu, thật giống như một người điên đang lảm bảm, hai chị em trẻ tuổi kia nhìn cũng không biết nói gì.

- Đại sư, có thể thi pháp cho chúng tôi một chút được không, chúng tôi muốn gặp Lý Mộng một lần.

Cô gái trẻ tuổi mở miệng hỏi.

Nước mắt trâu còn nhiều, nếu như không dùng nữa thì sẽ lãng phí, Trần Hạo cũng không keo kiệt, gật đầu nói:

- Có thể, hai người nhắm mắt lại.

Nói xong, Trần Hạo bôi nước mắt trâu lên cho hai chị em kia, còn có Chu Cương, nhất thời, tất cả mọi người thấy được hai quỷ hồn.

Chu Cương còn tốt, dù sao từng thấy qua Triệu Nguyên, đối với quý vật đã có nhận thức.

Mà hai chị em kia lại là lần đầu tiên nhìn thấy, thân hình ẩm ướt cùng với sắc mặt trắng bệch của hai quý thực sự dọa hai người muốn đứng tim, trong lòng đối với quý vật không còn chút nghi ngờ nào nữa.

- Đây là Lý Mộng sao? Thật đáng thương, mới mười ba tuổi vậy mà.

Người thanh niên chậm rãi thu hồi vẻ mặt sợ hãi, trong mắt hiện lên vẻ thương hại. Chị Hồng đối với bọn họ chính là thân nhân, mười mấy năm qua, thời gian ở chung với nhau còn nhiều hơn so với người nhà của họ, hai người cũng giống như là con của chị Hồng vậy.

Mà con của chị Hồng đã ra đi như thế này, thực sự là làm người ta thôn thức.

Bất quá thời gian chưa đến mười lăm phút, đột nhiên Vi Tú Hồng hoảng sợ phát hiện mình không còn nhìn thấy được Lý Mộng, vội vàng nói:

- Đại sư, con của tôi đâu, tại sao không thấy được nữa? Đại sư, Tiểu Mộng làm sao vậy?

Sau đó, ba người Chu Cương cũng phát hiện mình cũng không còn thấy được hai quý hồn kia nữa.

Trần Hạo nhìn Triệu Nguyên và Lý Mộng vẫn còn đứng đấy, nhất thời hiểu rõ.

Cho dù là nước mắt trâu thì hiệu quả vẫn hơi yếu, có thời gian hạn chế. Không giống Âm Dương Nhân của hắn toàn bộ mở 24/7, không có hạn chế nào. Đây là sự khác biệt giữa thần thông và các biện pháp bình thường khác.

Trần Hạo giải thích:

- Đại tể, thời gian thi pháp cho mọi người có hạn chế, ài, nước mắt trâu còn một chút, hai người tranh thủ thời gian trò chuyện đi, sau đó Lý Mộng cần phải đi rồi, dù sao người và quý khác biệt, không thể nào ở chung được, hi vọng đại tể hiểu.

Vi Tú Hồng bi thương gật đầu nói:

- Đa tạ đại sư, tôi đã biết.

Sau đó Trần Hạo lần nữa bôi nước mắt trâu lên cho Vi Tú Hồng, sau đó nhìn Chu Cương và hai chị em nói:

- Chúng ta cho mẹ con họ một chút thời gian nói chuyện đi.

Sau khi đi ra mấy chục mét, nhìn một người một quý bên kia, lặng lẽ tâm sự, tâm tình người bên này có chút trầm trọng.

Người đầu bạc tiền người đầu xanh, hơn mười năm tưởng niệm, quay đầu lại chỉ thấy hồn ma của con mình, điều này cũng làm cho người nửa đời bình an chưa từng trải qua thâm trầm cảm nhận được loại khó chịu và thống khổ này.

Một lúc lâu sau, Vi Tú Hồng mang theo Lý Mộng đi tới bên cạnh mọi người.

Vi Tú Hồng giới thiệu cho Lý Mộng hai chị em trẻ tuổi, Lý Mộng cảm kích nói:

- Cám ơn anh chị đã chăm sóc mẹ của em khi em không có ở bên cạnh mẹ, cám ơn hai người.

Cô gái trẻ tuổi cười nói:

- Tiểu Mộng, rất xin lỗi mấy năm nay bọn chị không biết tin tức của em, hiện tại biết đến cũng đã muộn, bất quá em có thể yên tâm, chị Hồng chiếu cố chị cùng em trai hơn mười năm, đối với bọn chị thì chị Hồng giống như người nhà vậy, sau này, bọn chị sẽ thay em chăm sóc tốt cho chị Hồng, không để cho chị ấy chịu một chút ủy khuất nào.

Lý Mộng vui vẻ nói:

- Cảm ơn chị, mẹ có mọi người chiếu cố, em cũng yên lòng rồi.

Ding: Nhiệm vụ di nguyện hoàn thành, ban thưởng Thiên Cương Bộ.

Theo thanh âm vang lên, trong đầu Trần Hạo đột nhiên hiện lên một số tin tức.

Đã có kinh nghiệm trải qua một lần, biểu hiện Trần Hạo rất bình tĩnh, yên lặng tiếp nhận.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 33: Nhiệm vụ thứ 2

Sau khi giải trừ được chấp niệm, thân thể Lý Mộng liền bắt đầu tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa.

Bên trong ánh sáng, thân thể Lý Mộng càng ngày càng trong suốt.

Nó nói cảm ơn với hai chị em trẻ tuổi kia, nói lời cảm tạ đối với Trần Hạo, Chu Cương, thậm chí còn cảm tạ Triệu Nguyên một năm qua đã chăm sóc cho nó.

Sau cùng, Lý Mộng nhìn Vi Tú Hồng nhếch miệng cười:

- Mẹ, con phải đi rồi, mẹ phải bảo trọng thân thể thật tốt, nếu có cơ hội, kiếp sau con sẽ tiếp tục làm con của người.

Dứt lời, Lý Mộng hóa thành một đám ánh sáng nhỏ, tán đi khắp nơi.

Vi Tú Hồng xúc động tâm thần, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt lăn nữa không kịp được chảy xuống, hai tay gắt gao che miệng, nỗ lực áp chế chính bản thân không được phát ra âm thanh nức nở.

Cô gái trẻ tuổi ôm vai Vi Tú Hồng, tinh tế trấn an.

- Tôi thấy hai người nên mang chị ấy lên xe trước đi, buổi tối âm hàn, bi thương quá độ sẽ làm bị thương thân thể.

Trần Hạo nhắc nhở một câu.

Ánh mắt cô gái trẻ tuổi phức tạp nhìn thoáng qua Trần Hạo, đỡ Vi Tú Hồng bước chậm rời đi.

Ngược lại là người thanh niên, lá gan không nhỏ, trải qua một hồi xúc động, lúc này cư nhiên lộ ra vẻ hung phấn... như một đứa trẻ con.

Trần Hạo xoay người, nhìn về phía Triệu Nguyên nói:

- Chuyện của anh tôi vẫn nhớ, tôi sẽ từ từ giúp anh. Mặt khác, người bạn này của anh ở mãi đây cũng không là là chuyện tốt, anh gọi hắn ra đây, nhớ kỹ, đây là mệnh lệnh, không phải là khách khí, không có thương lượng gì cả, nếu không nghe, tôi cũng không phải không có biện pháp đối phó hắn.

Triệu Nguyên sững sốt, không nghĩ tới Trần Hạo lại còn muốn lôi đồng bạn của mình ra.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Lý Mộng đi rồi, chờ khi mình tìm được một phần của mẫu thân, sau khi cởi bỏ chấp niệm cũng phải lên đường, đến lúc đó sẽ chỉ còn lại một mình hắn ở nơi này, rất cô đơn.

Sinh tiền tương giao, sau khi chết trăm năm làm bạn, cảm tình không hề kém hơn một đôi vợ chồng già đồng tâm. Tuy rằng cuối cùng người bạn này không chịu nổi mê hoặc mà đi làm hại người khác, nhưng cũng đã chịu quả báo rồi, hôm nay mình không thể không quan tâm.

Triệu Nguyên lên tiếng trả lời, hóa thành âm khí, quay lại đáy sông.

Chu Cương lúc này ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Chú muốn giúp tên ác quỷ đã hại chết Lý Mộng?

Trần Hạo nói:

- Tuy rằng làm chuyện sai lầm, thế nhưng có thể tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm trăm năm đã là cực kỳ khó khăn, sợ dĩ phạm sai lầm, phỏng chừng cũng là bị oan hồn tàn độc trong nhà Lý Mộng ảnh hưởng, cho nên em muốn giúp một chút, miễn cho hắn ở chỗ này, sau khi khôi phục lại sẽ gây thêm phiền phức.

Chu Cương gật đầu. Biểu thị đã hiểu.

Giống như chính bản thân hắn làm một người cảnh sát, không chỉ diệt cỏ tận gốc, mà còn phải dự phòng phạm tội, như vậy mới có thể làm cho nhân dân an cư lạc nghiệp. Một tên ác quỷ đã từng hại người, nếu không quan tâm thì sau này nhất định sẽ có động cơ để tiếp tục phạm tội, nếu như cứ bỏ mặt không quản thì quả thật vô trách nhiệm quá.

Thế nhưng Chu Cương lại không biết, Trần Hạo sợ dĩ nhân từ như thế này là vì hắn không có khả năng giết được quỷ hồn kia, lại sợ tên này ngầm hại người, còn không bằng trực tiếp siêu độ, miễn cho tên kia làm thêm chuyện xấu, đỡ phải gánh thêm trách nhiệm.

Rất nhanh, Triệu Nguyên lần nữa trở về, bên cạnh có một quỷ hồn áo xanh âm thân ta rã, thoát nhìn niên kỷ so với Triệu Nguyên còn lớn hơn một chút.

Lúc nam tử áo xanh thấy Trần Hạo, thân thể có chút phát run, không thể không sợ, người ta là cao nhân chân chính đó, thoáng cái liền đem trăm năm tu hành của mình đánh trở về nguyên hình, đừng nói làm ác, lúc này nếu bị đánh một lần nữa nhất định sẽ hồn phi phách tán, cho nên Trần Hạo lên tiếng uy hiếp, hắn không dám không nghe, chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra.

- Đại sư, đây là người bạn tốt lúc còn sống của tôi, Phiền Đan, chúng tôi đã ở cùng nhau trăm năm bên dưới Liễu Hà rồi, trước phạm ác, đã biết sai, cầu xin đại sư thủ hạ lưu tình.

Triệu Nguyên nói, đối với Trần Hạo cúi đầu thi lễ.

Phiền Đan vội vàng đi theo hành lễ, nói:

- Tiểu sinh lúc trước lòng sinh ác niệm, hại tính mạng người, hôm nay hoàn toàn tỉnh ngộ, xin đại sư khoan dung siêu độ.

Trần Hạo tức giận:

- Được rồi, người sau khi phạm sai lầm đều có thái độ như thế, là thật tâm hối cải hay là khiêm tốn giả ý, trong lòng mình tự biết rõ ràng. Tôi cũng không muốn biết. Bất quá tà khí ác niệm trên người anh bị tôi đánh tan, còn có một cơ hội cứu vớt, anh nói cho tôi một chút, trước khi chết anh có chấp niệm gì?

Đôi mắt quý hồn khác nhau, thái độ đều phải khác nhau.

Dễ nói chuyện, vậy thì vui vẻ hợp tác, còn nếu như khó nói chuyện, vậy thì xin lỗi phải đề người ra để hợp tác rồi, dù sao cũng do ta làm chủ, như vậy mới có thể không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, thuận thuận lợi lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Phiền Đương ngược lại không nghĩ tới, chính bản thân hấn cư nhiên còn có cơ hội, đại hỉ, vội vàng nói:

- Bẩm báo đại sư, tiểu sinh chấp niệm là khoa cử.

Trần Hạo:

- ...

Biểu tình chậm rãi âm trầm, ánh mắt Trần Hạo lộ ra vẻ bất mãn.

Giờn mặt với ta hả?

Khoa cử? Đây là thời đại nào rồi, ông cho là vẫn còn cái thời thi tú tài thăng quan tiến chức à, còn đặc biệt khoa cử, tui đi đâu tìm khoa cử cho ông.

- Khụ khụ, đại sư, chấp niệm Phiền huynh thật có chút khó khăn, bất quá chấp niệm chúng tôi cũng không còn cách nào, chấp niệm của Phiền huynh đối với khoa cử, lúc tôi còn sống có thể hiểu được, đó là tâm nguyện lớn nhất của hấn, chỉ là liên tục hai lần khoa trường thất bại, không cam lòng. Bất quá cũng không phải không có biện pháp, Phiền huynh chỉ là

không cam lòng thất bại khoa cử, nếu như đại sư có thể tạo ra một phần bài thi, để cho Phiền huynh làm, sau đó mời một vị lão sư tài giỏi chấm thi, chỉ cần có thể thông qua, ta nghĩ Phiền huynh tất nhiên có thể hoàn thành tâm nguyện của mình.

Nhãn tình Phiền Dang sáng lên, cấp bách vội vàng gật đầu nói:

- Đúng đúng đúng, tôi chỉ muốn chứng minh bản thân, trăm năm thành quý, tôi thời khắc nào cũng không quên học tập, xin đại sư cho tôi một cơ hội.

Ding: Quý hồn Phiền Dang, ác linh 103 năm, hoàn thành di nguyện thương Bùa Sơ Giải.

Di!

Trần Hạo có chút ghé mắt.

Di nguyện lại còn có thể hoàn thành như vậy? Đúng là không ngờ.

Bất quá có thể gây ra nhiệm vụ, như thế nhất định có thể hoàn thành.

Sắc mặt Trần Hạo hòa hoãn xuống, gật đầu nói:

- Đã như vậy, vậy tôi đi an bài giúp anh, nhớ kỹ lời của anh nói, cũng đừng là lời nói gió thổi mây bay, cố gắng ôn tập một chút, nếu như lần thi này mà rớt thì tôi cũng hết cách giúp anh rồi.

Nói đến học vấn của bản thân, Phiền Dang nhất thời ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nói:

- Đại sư yên tâm, Dang nhất định không phụ kỳ vọng.

Trần Hạo nhìn về phía Chu Cương, mở miệng nói:

- Chu ca, còn phải làm phiền anh tìm người mang thi cốt của hai vị huynh đài này lên, tìm một chỗ an táng, tất cả chi

phí em sẽ thanh toán.

Chu Cương nói:

- Yên tâm đi, đây là việc nhỏ, ngày mai anh sẽ gọi người đến.

Triệu Nguyên cùng Phiền Đương đại hỉ, vội vàng hướng Trần Hạo và Chu Cương cúi người nói lời tạ ơn.

Nhập thô vi an, đây là truyền thống cổ xưa của Hoa Hạ, bất kể là đột tử hay là tự nhiên tử vong, ai cũng không muốn ném thi cốt lung tung, làm cô hồn dã quỷ.

Làm xong hết thảy, cũng không còn chuyện gì khác, đoàn người Trần Hạo rời khỏi bờ sông Liễu Hà.

Quay lại vị trí xe đỗ thì cô gái trẻ tuổi muốn xin số điện thoại và WeChat của Trần Hạo, lúc này mới lên tiếng nói:

- Chuyện ngày hôm nay, tôi đại biểu chị Hồng cảm tạ đại sư, bất quá chị Hồng bi thương quá độ, nơi thương tâm này không thích hợp ở lâu, chúng tôi lập tức phải trở về, đại sư khổ cực một phen, chúng tôi không thể không báo đáp, sau này tôi sẽ kính đại sư một phần lì xì, mong đại sư không cự tuyệt, đây là một chút điểm tâm ý của tôi.

Nói xong, cô gái trẻ khởi động BMW, rất nhanh rời đi.

Chu Cương về mặt làm trò nói:

- Cô bé này có ý tứ, anh cảm giác cô ấy không phải chỉ muốn xin số điện thoại và WeChat của chú, không phải chỉ để liên lạc mà còn cho chú một phần thù lao đấy!

Trần Hạo tức giận:

- Chu ca chó giễu cợt em, bận rộn cả ngày, mệt mỏi muốn nhũn người rồi, chúng ta cũng nên trở về đi, ngày mai còn phải

nghĩ biện pháp làm bài thi khoa cử, ài, đồ chơi này em đều chưa thấy qua, cũng không biết làm sao chơi.

Chu Cương lạnh nhạt nói:

- Việc này đơn giản, tìm chị dâu cậu là được, bà nội của cô ấy là giảng viên đại học đấy.

Hề!

Trần Hạo kinh ngạc.

Thật đúng là là chuyện gì hai người này đều có thể giúp mình một tay, phân giao tình này chỉ sợ là kéo không ngừng rồi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 34: Thiên Cương Bộ

Cự tuyệt lời mời đi ăn khuya của Chu Cương, lúc trở lại phòng trọ đã là tám chín giờ tối.

Trần Hạo vốn muốn đi tắm, sau đó hảo hảo nghiên cứu Thiên Cương Bộ một chút, bất quá thấy mèo mun đi chỗ để thức ăn cho mèo, dùng móng mèo lay một cái, sau đó dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn Trần Hạo.

Thái độ rất rõ ràng, ông không ăn khuya, bốn miêu muốn ăn.

Vẻ mặt Trần Hạo đầy hắc tuyến.

Đúng là hôi hện mà, không phải là con mèo yêu sao, sao chỉ biết một chút yêu thuật mê hoặc người rác rưởi như thế, ngay cả ngọc phát minh mang trên người đều có thể dễ dàng phá vỡ, đúng là hoàn toàn không có chỗ dùng mà.

Lúc trước mình bị ma nhập hay sao mà mang nó về nhỉ.

Lại không giúp được gì, chỉ có biết ăn, còn có giá trị bồi dưỡng đặc biệt gì không? Không chừng trước khi có tác dụng thì đã bị mập chết rồi.

Không có lời, đầu tư lỗ voãi nôi!

Meo meo!

Dường như nhìn ra Trần Hạo khó chịu, mèo mun rụt cổ một cái, bên trong mắt mèo đầy ủy khuất, lại không có tức giận.

Chủ nhân rác rưởi, lúc trước còn nói tui đi theo ông sẽ được ăn uống no nê mà? Lúc này mới qua vài ngày liền bắt đầu không nhìn được rồi, ô... thật là nhớ cô chủ nhỏ lúc trước quá đi.

- Voãi, còn giả vờ thương cảm? Đừng làm rộn, mày dù gì cũng là mèo yêu, không phải mèo bình thường, muốn ăn tự mình làm đi, thật đúng là đem bản đại sư như ô-sin mà.

Trần Hạo trái lại vui vẻ nói một câu, sau đó không quan tâm đến nó nữa.

Mèo mun căm tức nhìn Trần Hạo, nếu không phải là biết mình đánh không lại, lúc này khẳng định bốn miêu đã nhào tới cào chết người.

Mắt thấy Trần Hạo muốn đi tắm, một bộ thực sự không quan tâm đến mình. Mèo mun tròn tròn mắt, cũng không thể để bụng đói được, buổi tối không ăn no, sẽ không ngủ được.

Bất đắc dĩ bò dậy, mèo mun thuận thực tha ra cái chén nhỏ, sau đó đem thức ăn mèo đổ ra, ngay cả rót nước đều không làm khó được nó, dễ dàng liền đem bữa ăn khuya chế biến xong. Cùng quá trình lúc trước Trần Hạo chế biến hầu như giống nhau như đúc, sau đó còn đặc biệt dùng móng mèo khuấy lên một chút, cảm giác ăn được rồi mới thuận thế nằm xuống, yên tâm thoải mái bắt đầu hưởng dụng.

Trần Hạo nói không quản, trên thực tế cũng đang âm thầm quan sát, xem xong liền cảm thấy cả người không tốt.

Đù mé, thật đúng là có thể tự mình làm à, tên mập địt khốn kiếp này, rõ ràng có thể tự mình động thủ, lại còn sai lão tử đi làm, lão tử dễ tính quá mà, đồ ăn mua cho mày còn mất hơn cả đồ ăn tao ăn, như thế mà mày còn bắt ca đi làm ô-sin sao, ha ha, quả nhiên ca quá thiện lương, tật xấu này không thể tiếp tục được nữa.

Cười lạnh một tiếng, Trần Hạo đi vào phòng tắm.

Mèo mun hình như có cảm giác, nghi ngờ nhìn phương hướng phòng tắm một chút, không thấy Trần Hạo, nhất thời

không thèm quan tâm, ăn no trước rồi nói, chủ nhân rác rưởi, ta ăn, ăn, ăn cho ông sặc nghiệp luôn.

Năm sáu phút đồng hồ sau, Trần Hạo tắm xong đi ra liền thấy mèo mun đã ăn xong, bò đến một góc đầu giường, nằm co lấy, dường như đã ngủ.

Trần Hạo bĩu môi.

Thật biết hưởng thụ, ăn ngủ, ngủ rồi ăn, sống cứ như heo vậy. Chờ xem, bây giờ chưa dùng tới mảy, sau này có việc đều bóc lột tên mập chú, chờ ca hảo hảo chinh chú đi.

Thay quần áo xong, Trần Hạo cũng lên giường, ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, yên lặng chỉnh lý tin tức Thiên Cương Bộ.

Thiên Cương Bộ nghe rất trâu bò, nghe cứ như võ công bí tịch bên trong mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp ấy.

Xem sơ qua một lần, nội dung cũng xác thực kinh người.

Thế nhưng sau khi chỉnh lý xong, trong lòng Trần Hạo giống như rơi xuống vực thẳm.

Thiên Cương Bộ đích thực rất trâu bò, thế nhưng nó chỉ trâu bò khi có đạo hạnh mà thôi, bởi vì đây là một môn bộ pháp dùng đạo hạnh khống chế, đạo hạnh càng sâu, Thiên Cương Bộ càng lợi hại, cái gì mà Nhất Vĩ Độ Giang, võ nghệ cao cường, thậm chí Lăng Không Hư Độ mấy trăm mét nếu có thể dễ dàng thực hiện.

Thế nhưng không có đạo hạnh? Vậy thì xin lỗi, tắm xong đi ngủ rồi nằm mơ đi.

Thiên Cương Bộ, đại danh Thiên Cương Cửu Bộ, là một môn thần thông đạo môn càng về sau càng cao thâm.

Ba bước đầu tiên làm cơ sở, cho dù không có đạo hạnh cũng có thể thi triển, thế nhưng ba bước này cũng không có siêu việt phạm vi loài người, một bước cao lắm chỉ đi được 2-3 mét mà

thôi, gián tiếp na di, thiên biến vạn hóa, ẩn chứa tinh diệu. Nhưng dù vậy, muốn muốn thi triển ra ba bước đầu của Thiên Cương Bộ cũng cần khí lực rất lớn, bằng không khó mà phát huy uy năng của bộ pháp này.

Thân thể Trần Hạo hiện nay không có vấn đề, cũng không có bệnh lâu năm mà giấu gì, thế nhưng nếu nói thân thể của hắn cường tráng khỏe mạnh...xin lỗi nghe hư cấu vkl, đời này cho dù là lúc hắn học đại học có thời gian và siêng năng nhất, khi nổi hứng muốn rèn luyện thân thể bằng cách chạy bộ thì thời gian kiên trì cũng không quá 1 tháng, bây giờ thân thể chỉ bằng 1/2 hai chữ “khỏe mạnh” mà thôi, khí trời hơi có chút thay đổi liền dễ dàng bị cảm mạo.

Trần Hạo sau khi kiểm điểm thể trạng mình thì kết luận ngay cả ba bước đầu của Thiên Cương Bộ hắn cũng khó mà đi được, càng chưa nói ba bước sau còn liên quan đến đạo hạnh, dùng đạo hạnh không chế, một khi thi triển chính là 5-6 mét, phi thân lên cây, xoay người bay lên không đều là việc vô cùng bình thường. Về phần ba bước cuối, căn cứ vào trong tin tức thì cần đạo hạnh trăm năm trở lên, Trần Hạo cảm thấy đừng nói trong khoảng thời gian ngắn, cho dù mấy năm sau cũng chỉ có thể đi ngủ nằm mơ đến mà thôi.

Làm đại sư khó khăn quá đi! Tui cật lực biểu tình vì sao cái hệ thống của tui không có trí năng, kế hoạch trong khoảng thời gian ngắn tu thành thần công, sau đó kiếm một đồng tiền, ở biệt thự villa, đều đã triệt để tan vỡ cả rồi.

Một chậu nước lạnh tạt thẳng vào lòng, Trần Hạo tâm tình kích động trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Thiên hạ này, sẽ không bao giờ có chuyện tốt nào mà một bước lên trời, cho dù mình có được hệ thống thì cũng phải từng bước bước đi, ăn một ngụm làm sao có thể mập lên được.

Ok, vậy thì bắt đầu từ ba bước cơ bản đi.

Mặc dù chỉ là đơn giản là ba bước, thế nhưng mỗi một bước đều ẩn chứa mười hai loại biến hóa, ba bước chính là ba mươi sáu loại, bên trong tương hỗ, cũng có thể trao đổi lẫn nhau, ba mươi sáu loại biến hóa kết hợp diễn biến vô cùng, càng làm xuất hiện thêm nhiều loại biến hóa.

Cũng may là có hệ thống truyền thụ, tinh túy môn đạo bên trong đều hết sức chi tiết căn kẽ không gì bằng, không cần phải mài mò rèn luyện gì, chỉ cần thông thạo yếu quyết, sau đó rèn luyện thân thể cho thật tốt thì đã có thể dễ dàng thi triển rồi.

Đây cũng là phúc lợi của hệ thống sao? Dù sao người bình thường muốn học cái này, dù cho nghiên cứu bộ pháp biến hóa cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, càng chưa nói vừa học vừa luyện, cho dù thiên phú xuất chúng, ba bước đầu tiên cũng phải mất mấy năm mới có thể luyện được.

Nói cách khác, dựa theo trình tự chính quy, thời gian người bình thường tu luyện môn thần thông Thiên Cương Bộ này đều khiến cho Trần Hạo tuyệt vọng, hẳn có thể trực tiếp hiểu thông, chỉ thiếu khí lực và đạo hạnh, đã là con đường tắt siêu cấp rồi.

Thôi kệ nó, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại nghĩ cách rèn luyện thân thể, đậu xanh, thần thông đến tay rồi mà không có năng lực để thi triển, đây không phải cầm chén vàng đi xin cơm sao? CMN không thể như thế được!

Trong lòng Trần Hạo yên lặng lên kế hoạch.

Sau đó, hắn nằm ở trên giường suy nghĩ kế sách, một bên lấy điện thoại di động ra, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Có người người gửi lì xì!

Vội vàng mở ra, cũng là một người tên Thỏ Con Ngoan Ngoãn (Tiểu Thố Tử Quai Quai) gửi tới, tổng cộng năm vạn!

Phía sau còn có vài đoạn ngữ âm, sau khi nghe, Trần Hạo lúc này mới nhớ tới, Thỏ Con Ngoan Ngoãn không phải là người chị trong hai chị em đi cùng với Vi Tú Hồng đến hay sao, chắc đây chính là thù lao cô ấy nói, thật không hổ là đại gia lái BMW, xuất thủ vô cùng hào phóng.

Bất quá, muốn mời mình đi làm khách là cái vẹo gì? Thế nào, nhìn thấy ca đại phát thần uy, có thể câu thông âm dương, liền động tâm tư đối với ca? Nằm mơ đi, ca lúc này không có hứng thú.

Trần Hạo lười quan tâm, lại nhìn một chút, phát hiện còn có một nick Kiếm Hào Chi Tâm muốn kết bạn với mình, mấy cái nick không biết lai lịch này, Trần Hạo đều không hề quan tâm chút nào, trực tiếp bấm từ chối.

Đề điện thoại di động xuống, Trần Hạo chuẩn bị đi ngủ.

Bị Thiên Cương Bộ kích thích nên không ngủ được, lăn qua lăn lại vài lần, Trần Hạo đưa tay túm mèo mun ôm vào lòng.

- Mèo mèo mèo (miêu ngữ: WTF)!

Hắc Miêu chân kinh, bộ lông xù lên.

- Gọi cái trym gì, ăn của ca uống của ca, cho ca ôm ngủ một chút sẽ chết à? Nằm im.

Trần Hạo mắng một câu, sau đó liền coi mèo mun là gối ôm, cảm giác ôm con mèo mập này vô cùng đã.

Mèo mun:

- ...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 35: Bạch Như nóng nảy

Sáng sớm, Trần Hạo bị tiếng đập cửa làm giật mình tỉnh giấc.

Mơ mơ màng màng đứng lên, Trần Hạo hận không thể đem tên đang gõ cửa vứt xuống sông.

Hiện tại đã không còn đi làm rồi, làm sao còn vất vả hơn lúc còn đi làm nhỉ, mới sáng sớm, có thể để cho người ta ngủ nướng một chút hay không?

Mặc quần áo vào, sắc mặt Trần Hạo hằm hằm đi ra mở cửa, vừa mở cửa ra, tất cả xúc động muốn mắng người đều phải nuốt trở về.

Đứng trước cửa là một người phụ nữ, chính là Bạch Như.

Hai ngày không gặp, Bạch Như cũng không có gì thay đổi nhiều, tướng mạo vẫn xinh đẹp và gợi cảm như thế.

Đương nhiên, Trần Hạo cũng không phải bởi xinh đẹp mà không mắng người, mà quan trọng là đây là khách hàng của hắn, thân là đại sư, mở miệng nói tục còn ra thể thống gì? Khí độ đại sư còn cần không? Hình tượng đại sư còn cần không?

- Sao cô lại tới đây?

Trần Hạo tuy rằng sẽ không mắng chửi người gây tổn hại đến hình tượng đại sư mà mình xây dựng, nhưng mới sáng sớm có người đến chặn cửa thế này thì cũng phải ra về đại sư một chút. Tuy rằng cô là khách hàng, thế nhưng cho dù là ăn mày, làm việc hay không là do hắn quyết định, người khác làm sao có thể ép buộc được? Cô bá đạo như thế, đây là đang muốn ép bản đại sư làm việc hay sao?

Bạch Như hé miệng cười:

- Đương nhiên là đến mời đại sư giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn rồi.

Trần Hạo hỏi:

- Cô đã tìm được tượng thần phật kia rồi?

Bạch Như nói:

- Tìm thì tìm được rồi, thế nhưng những vật này cũng không dễ lấy như thế, hiện tại còn đang thỏa thuận, phỏng chừng hai ngày nữa mới có thể đưa tới.

Trần Hạo khó chịu, thứ trọng yếu nhất cũng không có, giải quyết thế vẹo nào?

- Vậy sau khi tìm được rồi hãy đến tìm tôi.

Trần Hạo tiện tay muốn đóng cửa.

Bất quá Bạch Như hơi nghiêng thân chặn lại, nghiêm túc nói:

- Đại sư, tôi cần anh giúp đỡ.

Trần Hạo tức giận:

- Tôi đã nói với cô rồi, đồ chưa chuẩn bị xong thì tôi giúp cô bằng cách nào?

Bạch Như nói:

- Những thứ kia thì không cần gấp, thế nhưng lần này anh phải giúp tôi, nếu không việc lần này đúng là làm tôi tức chết.

Trần Hạo không hiểu ra sao, cô gái này đang nói gì thế nhỉ?

Bạch Như không dám giấu diếm nữa, vội vàng đem sự việc nói ra, Trần Hạo lúc này mới chợt hiểu.

Cái gọi là tập đoàn Song Long, cũng không phải tập đoàn của một gia tộc, mà là hai gia tộc cùng quản lý, song long sở

đã lấy tên Song Long, cũng chính là hai người có cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn Song Long.

Hai người này, một người tên là Bạch Cảnh Long, một người tên là Tiết Long Kỳ, cả hai đều là bạn nối khố cõn trường tắm mưa chơi thân với nhau từ bé, sau khi lớn lên, chí hướng hai người mở rộng, hơn nữa đồng tâm hiệp lực, nhiều lần trải qua vô vàn khó khăn lúc này mới sáng lập tập đoàn Song Long, từ cái tên cũng có thể thấy được tình nghĩa của hai nhà.

Thế nhưng quan hệ cho dù tốt đến mấy một khi dính đến lợi ích đều không thể kiên trì lâu dài, tiền kiếm được càng nhiều, mục tiêu phấn đấu không còn giống nhau nữa, Song Long từ đó cũng xuất hiện tấm ngăn cách, tuy rằng ngoài mặt vẫn còn duy trì quan hệ thân thiết, thế nhưng tranh đấu kì thực đã bắt đầu.

Thế hệ trước đều là cáo già, hơn nữa đích xác có một tia lo lắng tình nghĩa cũ, không có quá gay gắt, thế nhưng đời kế tiếp, tranh chấp liền xuất hiện.

Con gái Bạch Cảnh Long Bạch Như, con trai Tiết Long Kỳ Tiết Xông, chính là hai đối thủ một mất một còn, mỗi người trong tập đoàn phụ trách một bộ phận sinh ý đời trước, không ngừng đánh nhau chết sống, dùng thực lực để chứng minh nhà nào mới là chủ lực của tập đoàn Song Long trong tương lai.

Lần này khai phá Thanh Khê Sơn là quyết sách trọng đại của tập đoàn Song Long, quyết định tập đoàn Song Long có thể tiến lên một bước hay không, thế nhưng vào lúc đang căng thì đứt dây đàn, thậm chí còn xảy ra sự tình liên quan đến mạng người, công trình đành phải ngâm nước nóng vô kỳ hạn.

Phiền phức này vô cùng lớn, nếu như xử lý không tốt, lợi ích tập đoàn Song Long không chỉ phải tổn thất lớn, tương lai

phát triển cũng sẽ gặp ngăn trở không nhỏ, đây là việc cao tầng tập đoàn Song Long không muốn nhìn thấy.

Sau khi vài lần thất bại trong việc giải quyết vấn đề ở Thanh Khê Sơn, nhất thời một tờ giấy hiệp nghị xuất hiện.

Song Long đưa ra hứa hẹn, nếu ai có thể giải quyết được vấn đề công trường Thanh Khê Sơn thì tập đoàn Song Long trong thời gian tới sẽ do nhà đó làm chủ.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, Bạch Như và Tiết Xông tự nhiên sẽ không bỏ qua, cả hai liền bắt đầu thi triển thủ đoạn.

Bạch Như đem hi vọng ký thác vào trên người Trần Hạo, mà Tiết Xông cũng từ vùng khác mời một vị cao nhân.

Nguyên bản Tiết Xông không thành công mời vị cao nhân kia, làm cho Bạch Như còn có thời gian chuẩn bị, thế nhưng không biết vì sao vị cao nhân kia đột nhiên đáp ứng, đồng thời hôm nay đã tới rồi, muốn đi công trường Thanh Khê Sơn để thăm dò tình huống.

Cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, nếu để cho Tiết Xông đi thăm dò trước thì Bạch Như có lẽ sẽ thua, Bạch Như cũng không dám đánh cuộc vị cao nhân không biết tên này có phải là một tên lừa gạt hay không. Lúc này cô mới vô cùng sốt ruột sáng sớm chạy đến đây gặp Trần Hạo.

Điều cô muốn làm, chính là phải để cho Trần Hạo xuất hiện trước tên cao nhân kia, như vậy cho dù cao nhân tới, vậy cũng phải để cho Trần Hạo giải quyết trước, nếu như Trần Hạo giải quyết không được thì mới đến lượt cao nhân, đây chính là tiên cơ.

Nghe xong những điều này, Trần Hạo còn có thể nói cái gì đây?

Ân oán danh môn vọng tộc a, thứ này trên phim không biết đã coi bao nhiêu lần rồi. Lần này chính mình lại được trải

nghiệm một hồi.

Giữa lúc Trần Hạo đang chuẩn bị nói, điện thoại Bạch Như vang lên.

Vừa nhìn vào điện thoại, sắc mặt Bạch Như hơi đổi, vội vàng bắt máy:

- Xảy ra chuyện gì... Cái gì? Được, tôi biết rồi.

Trực tiếp cúp điện thoại, ánh mắt Bạch Như sáng quắc nói:

- Trần đại sư, cao nhân Tiết Xông mời đã đến đây, phỏng chừng rất nhanh sẽ tới tập đoàn Song Long, đại sư, chúng ta không còn thời gian do dự, mời đại sư trợ giúp tiểu nữ tử lần này, chỉ cần thành công, thù lao tôi có thể trả ba trăm vạn.

Trần Hạo biết không thể giả bộ nữa, khó khăn lắm mới có sinh ý lớn thế này, com đưa tận miệng rồi nếu như còn để người khác đoạt thì mặt mũi bản đại sư biết để ở đâu?

- Ok, để tôi chuẩn bị một vài thứ cùng cô đi gặp vị cao nhân kia.

Trần Hạo quyết đoán đáp ứng.

Rất nhanh thu thập đồ đạc, Trần Hạo ôm mèo mun đang nằm sắp tiêu hóa sau khi tự giải quyết buổi sáng, đi theo Bạch Như rời khỏi phòng cho thuê.

Xe chạy vù vù trên đường.

Gần mười phút sau, Khi Trần Hạo cùng Bạch Như đi tới phía dưới một cái tòa cao ốc mấy chục tầng, mấy chiếc siêu xe đồng dạng cũng dừng lại.

Bạch Như nhìn thoáng qua, sắc mặt liền trầm xuống hừ lạnh một tiếng. Hiển nhiên không nghĩ tới, vội vã đi như vậy lại còn để cho Tiết Xông đuổi theo kịp.

Trần Hạo ngược lại không có vấn đề.

Hắn là loại đại sư dùng hệ thống để quật khởi, ngược lại rất muốn biết cao nhân tu hành chân chính sẽ có bộ dáng như thế nào.

Từ trên xe bước xuống, Trần Hạo liền thấy trận thế Tiết Xông mạnh hơn Bạch Như nhiều.

Mấy tên bảo vệ mặc tây trang đeo cà-vạt, một nữ thư ký xinh đẹp trước lồi sau vênh, ngay cả Tiết Xông thoạt nhìn cũng tuần lãng bất phàm, khí chất phú gia công tử thể hiện ra không sót chút nào.

Chỉ nói đến khí thế thì phe kia đã hơn một bậc rồi!

Trần Hạo thâm thở dài một tiếng, sau đó lại thấy một người mặc bộ trường sam xanh đậm, chừng bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc, giữ lại một nhúm tóc húi cua nhỏ, trong tay miết lấy một chuỗi hạt châu mã não, nam tử được Tiết Xông cung kính mời ra.

- Ai ui, đây không phải là Bạch Như muội muội sao, thực sự đúng là trùng hợp nha.

Tiết Xông mỉm cười cười, ngữ khí ôn hòa, tư thái bộ dáng này như ngư một người anh trai vậy.

Bạch Như hé miệng cười:

- Đúng là trùng hợp, em mới vừa tìm được một vị đại sư giải quyết vấn đề Thanh Khê Sơn, thế nào, Xông ca cũng mời đến một vị cao nhân sao?

Đại sư?

Ánh mắt Tiết Xông đảo qua mấy người bên cạnh Bạch Như, từ trên người Trần Hạo đánh giá một chút.

Tuổi còn trẻ, tướng mạo bình thường, không có khí độ, không có phong phạm, ánh mắt hắn không thèm nhìn tiếp nữa

Tiết Xông thuận tiện liếc mắt nhìn ngực của nữ thư ký một cái, khẽ cười, trong lòng khinh thị.

Người như thế này cũng gọi là đại sư? Nhìn cứ như thằng lưu manh đầu đường xó chợ ấy, xem ra lần này, là ta thắng.

- Ha ha, Như muội, em từng bị người ta lừa đến hai lần rồi, lần này phải cẩn thận một chút nha.

Tiết Xông ra vẻ thiện ý nhắc nhở một câu, sau đó đưa tay mời nam tử tóc húi cua đi tới cửa chính cao ốc.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 36: Độ sức bắt đầu

Nhìn đám người Tiết Xông đi ngang qua mình, sắc mặt Bạch Như thoáng cái âm trầm xuống.

Tên khốn kiếp này đang cười nhạo mình sao? Hừ, tôi bị lừa, lẽ nào anh có thể mời được đại sư chân chính?

Trong lòng khẽ động, Bạch Như nhìn về phía Trần Hạo hỏi:

- Trần đại sư, anh xem cái người tóc húi cua kia có phải là cao nhân thật hay không?

Trần Hạo cười:

- Đích xác có bản lĩnh thật sự.

Sắc mặt Bạch Như hơi biến:

- Đại sư, anh xác định?

Trần Hạo nói:

- Không cần lo lắng, vấn đề Thanh Khê Sơn cũng không nhỏ đâu, không cần phải nóng vội, vị này mặc dù có chút bản lĩnh, thế nhưng tôi cảm giác cũng không lợi hại hơn tôi bao nhiêu, ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Sắc mặt Bạch Như lúc này mới tốt hơn một chút, sau đó mang theo Trần Hạo tiến vào cao ốc.

Lúc này Tiết Xông đã đi vào trong tòa nhà, nhìn về phía người nam nhân tóc húi cua cười nói:

- Long đại sư, người mà xá muội mời đến cũng không phải do công ty chúng tôi quyết định, em ấy từ nhỏ đã không chịu thua ai, việc gì đều muốn nhúng tay vào, vấn đề công ty gặp phải lần này em ấy đã đi khắp nơi tìm cao nhân, bị người ta

lừa rất nhiều lần, vậy nên kính mong đại sư đừng để trong lòng, đây không phải chúng tôi không tin đại sư.

Nam tử tóc húi cua tựa cười như không phải cười nói:

- Tên tiểu tử kia cũng không đơn giản đâu, chí ít con mèo trong ngực hắn cũng không phải mèo bình thường.

Tiết Xông ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Không ngờ Bạch Như thật sự mời được người không tầm thường, chỉ là người này... thấy thế nào đều chỉ là một tên gà mờ bình thường không thể bình thường hơn. Lẽ nào nhìn người không thể nhìn bề ngoài?

Lúc này trong lòng Tiết Xông ngưng trọng, cảnh giác cao độ.

Không bao lâu, Tiết Xông và Bạch Như một trước một sau đi tới một căn phòng làm việc lớn. Bạch Cảnh Long và Tiết Long Kỳ đã đợi hồi lâu, nhìn thấy người đến liền đứng dậy lộ ra nụ cười.

Tiết Xông đi đến đầu tiên, nhiệt tình giới thiệu hai người cho Long đại sư, cũng giới thiệu Long đại sư cho cha mình và Bạch Cảnh Long.

Bạch Như tự nhiên sẽ không để cho Tiết Xông giành phần nổi trội, cười ha hả cũng giới thiệu hai người cho Trần Hạo, trong lời nói chém gió nứt cả trời, làm cho Trần Hạo cảm giác mặt đỏ bừng bừng.

Bất quá Trần Hạo vẫn luôn một mực chú ý vị cao nhân tóc húi cua kia

Vị đại sư này nhìn cũng không phải như mấy tên lừa đảo ngoài đường, trên người bao phủ một cỗ khí màu xanh, khí này công chính quang minh, cương dương to lớn làm cho mèo

mun đều bị kích thích, nằm úp sấp ở trong lòng Trần Hạo, động cũng không dám động một cái.

Đây là khí tức pháp lực sao? Nhưng thoát nhìn cũng không mạnh lắm, so với tín ngưỡng lực mình lấy từ Sơn Tuyền Tự còn yếu hơn mấy phần, hiển nhiên vị Long đại sư này mặc dù có bản lĩnh thật, nhưng đạo hạnh cũng không lợi hại bao nhiêu.

- Ha ha, hai vị đại sư đều là cao nhân, chỉ là trời xui đất khiến tới cùng nhau, sẽ là một sự xúc phạm lớn nếu như chúng tôi từ chối bất cứ người nào, không bằng như vậy đi, hai vị đại sư hãy đi cùng nhau, tất cả đều đến xem một chút vấn đề ở công trường Thanh Khê Sơn, nếu như vị nào có biện pháp giải quyết tương đối thì chúng ta sẽ áp dụng phương pháp của người đó, không biết hai vị đại sư cảm thấy thế nào?

Bạch Cảnh Long mở miệng, bộ dáng cười ha hả vô cùng dễ gần.

Tiết Long Kỳ cũng đồng ý nói:

- Chuyện ở công trường Thanh Khê Sơn có liên quan đến thời gian Thạch Thành phát triển, tập đoàn Song Long chúng tôi trên lưng mang áp lực cực lớn, có thể được hai vị đại sư hỗ trợ, đây là vinh hạnh của tập đoàn chúng tôi, xin hai vị yên tâm, bất kể là áp dụng ý kiến vị nào, chúng tôi đều sẽ dâng bồi thường cho vị còn lại.

Hai boss lớn đã lên tiếng nói như thế, Tiết Xông và Bạch Như đành nhìn về phía đại sư mà mình mời đến.

Trần Hạo mỉm cười:

- Tôi không thành vấn đề, không biết vị Long đại sư này có cao kiến gì?

Long đại sư cười nói:

- Tu chân giới đã dần suy thoái, có thể gặp được một vị đồng đạo đã là chuyện đáng mừng, cùng nhau thăm dò cũng có thể giao lưu một phen, ngược lại chuyên đi này không tệ.

Bạch Cảnh Long cười nói:

- Hai vị đại sư đã rộng lòng không câu nệ tiểu tiết như thế, lão hủ vô cùng cảm kích. Tiểu Xông, Tiểu Như, các con cùng hai vị đại sư đi đến công trường Thanh Khê Sơn đi, nếu như hai vị đại sư có nhu cầu gì thì các con phải cố gắng hoàn thành thật tốt.

Tiết Xông và Bạch Như tự nhiên liên thanh đáp ứng.

Đôi câu vài lời, ván đầu tiên bắt phân thắng bại, kế tiếp chính là chân chính dùng bản lĩnh để nói chuyện.

Song phương ung dung thản nhiên,

Chỉ cần nhìn đại sư hai người mời tới, thủ đoạn bên nào cao minh hơn thì chủ sự tập đoàn Song Long sẽ là của người đó.

Rất nhanh, đoàn người rời khỏi tòa nhà cao tầng, ngồi trong xe đi tới Thanh Khê Sơn.

Bạch Như cùng Trần Hạo ngồi chung một chỗ, mặt lộ vẻ lo lắng nói:

- Trần đại sư, vị Long đại sư này thoát nhìn khó đối phó đó.

Trần Hạo cười nói:

- Người cô cần đối phó là Tiết Xông, cũng không phải Long đại sư kia, hơn nữa tu hành một đường, đủ loại môn đạo, dù cho Long đại sư có bản lĩnh thật sự, nhưng nếu như vấn đề công trường Thanh Khê Sơn không phải là chuyên môn của hắn vậy thì cũng không có cách giải quyết, trước tiên cứ bình tĩnh xem kỳ biến đã.

Bạch Như không hiểu môn đạo, chỉ đành trầm mặc xuống, âm thầm cầu khẩn Long đại sư tốt nhất là không có cách nào giải quyết.

Một bên khác, Tiết Xông cũng hỏi Long đại sư.

- Đại sư, ngài nói tên tiêu tử kia không đơn giản, vậy hẳn không đơn giản như thế nào? Ngài có nắm chắc đối phó được hẳn không?

Long đại sư vân vê viên hạt châu mã não trên ngón tay, sau đó dừng lại cười nói:

- Nói hẳn không đơn giản chỉ là cho hẳn ba phần mặt mũi mà thôi, cùng lắm chỉ là một tên thuật sĩ bất nhập lưu mà thôi, không đủ thành đạo.

- Thuật sĩ?

Tiết Xông không hiểu.

Long đại sư giải thích:

- Cái gọi là thuật sĩ chính là hạng người không học vấn không nghề nghiệp, cơ duyên xảo hợp có được vài phương pháp tà đạo liền đi ra lặn lội giang hồ, giả danh lừa bịp. Loại thuật sĩ này không hiểu đạo môn chân pháp, không tu đạo hành, dùng tà môn đi vơ vét của cải, dựng chuyện đơn giản có thể giải quyết, dựng tới vấn đề hơi có chút khó khăn cũng chỉ có thể đứng nhìn. Lúc trước ta nói con mèo kia không đơn giản, chính là do con mèo này mang theo yêu khí, hiển nhiên chẳng biết trộm được kỳ hoa dị thảo gì lại có thể dị hoá thành yêu, quả thật có chút khí vận.

- Yêu? Mèo yêu? Trên đời làm sao có thể có tồn tại yêu quái được?

Tiết Xông quá sợ hãi, thiếu chút nữa bị dọa đá ra quần.

Long đại sư cười nói:

- Làm sao không thể tồn tại được, có chính ắt có tà, có âm ắt có dương, không có yêu tà tồn tại, làm sao có những người tu hành như chúng ta. Bất quá bây giờ không phải là thời cổ đại, kỳ ngộ trong thiên địa cực kỳ ít ỏi, tu hành đều thập phần khó khăn, mèo yêu này chỉ là được một phần cơ duyên nên mới dị hoá, ngay cả Bán Yêu cũng không phải, đoán chừng chỉ có thể xuất ra một chút yêu thuật nhỏ bé phụ trợ tên thuật sĩ này gạt người. Gặp phải người chân tu, tiện tay là có thể phá, chém giết cũng chỉ trong một ý niệm.

Tiết Xông lúc này mới yên lòng lại, sau đó ánh mắt nhìn Long đại sư càng phát ra vẻ sùng kính, vui mừng.

Ngay cả yêu quái cũng không để vào trong mắt, sự việc quý dị ở công trường Thanh Khê Sơn chắc chắn tiện tay liền có thể giải quyết được.

Tập đoàn Song Long, nhất định là của ta.

Tâm tình song phương mỗi bên mỗi khác, rất nhanh đoàn xe đã đi đến công trường Thanh Khê Sơn.

Nơi này một mảnh hỗn độn, hoàn toàn không có vết chân người.

Xe chạy sang một bên rồi dừng lại, mọi người lần lượt xuống xe.

Long đại sư đứng ở chân núi, quan sát thế núi phập phồng, phương hướng địa mạch hành quân, ánh mắt sáng ngời, sợ hãi nói: - Hay cho một thế Bàn Long Ngọa Thủy, đây là nơi thượng cát, chỉ bằng vào kết cục phong thủy nơi đây đã có thể duy trì sinh kế phồn hoa trăm năm.

Tiết Xông đắc ý cười nói:

- Tập đoàn Song Long chúng tôi cũng không am hiểu phong thủy, bất quá Thanh Khê Sơn núi sông xen kẽ, thủy quán quanh sơn, mùa hè mát lạnh, vào đông trở thành kỳ cảnh, một

khi khai phá tất nhiên sẽ nổi tiếng tứ phương... rất có tương lai.

Long đại sư gật đầu:

- Đây quả thật là nơi để làm giàu, à, phía trước chính là nơi cậu nói có dị thường sao? Quả thực Âm Sát vờn quanh, ắt có hung hiểm, bất quá mặt ngoài nhìn cũng không xảy ra vấn đề gì, chúng ta đi qua đó nhìn kỹ một chút.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 37: Long Huyết

Đi tới cái hồ lớn ở công trường lúc trước, Long đại sư dò xét trông ngóng xung quanh, ngưng thần suy tư.

Ban ngày là lúc dương khí thịnh, âm khí suy, nếu như không phải chỗ âm u lưu lại âm sát khí thì căn bản không nhìn ra dị thường ở nơi này.

Cho nên, lúc Long đại sư đi vòng vòng xem đi xem lại mấy cái hồ, sắc mặt cũng dần trở nên đặc biệt cổ quái.

Mấy cái hồ to lớn kia không hện mà hợp tạo thành bát quái, nhưng đỉnh sắt bị đào ra, mặt đất bị phá hư, hẳn cũng nhìn không ra đây là bố trí dùng làm gì.

Có thể là trận pháp, cũng có thể là phong ấn.

Không biết được thứ tiền nhân bố trí, vậy không thể làm gì được.

Dù sao loại bố trí này cũng không thể suy đoán lung tung, nếu sai một li là đi ngàn dặm.

Trầm ngâm chốc lát, ánh mắt Long đại sư lóe lên, nhìn sang Trần Hạo đang có bộ dáng cắn hạt dưa xem phim, cười hỏi:

- Trần đại sư có nhìn ra thứ gì không?

Trần Hạo:

- Không có.

Long đại sư:

- ...

Chú mày trả lời dứt khoát như thế là muốn xem bố bị chê cười à?

Hừ, thứ không học vấn không nghề nghiệp có lẽ thực sự không nhìn ra cái gì, chỉ đến để lừa tiền mà thôi.

Trong mắt Long đại sư lóe lên một tia xem thường, nhưng sau đó cũng rối rắm.

Vốn chỉ tưởng là một nơi Âm Sát hội tụ, thi triển một cái trận pháp phong trấn hoặc bố trí lại phong thủy là có thể xua tan được sát khí.

Không nghĩ tới tình huống có chút ngoài ý muốn, nơi xảy ra dị thường đều bị đào sâu như vậy, cách cục phong thủy trên mặt đất dù tốt dù xấu đều bị phá hư hết cả rồi, nếu thế thì Âm Sát đáng lẽ phải biến mất rồi chứ. Nhưng Âm Sát lại không biến mất, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng, đây lại là vấn đề khác.

Nhìn xung quanh một vòng, Long đại sư mở miệng nói:

- Chúng ta lên núi nhìn xem.

Cái gọi là ếch ngồi đáy giếng, chính là chỉ ở một chỗ mà phán bừa, nếu như có thể nhìn bao quát thì có thể nhìn ra càng nhiều, có thể nhìn được chút đầu mối.

Trần Hạo cười ha hả không nói gì liền đi theo, hắn vẫn một mực mang tâm tình đi xem náo nhiệt, dù sao hắn cũng không am hiểu thuật phong thủy, nhìn cũng không thấy được gì, dân chuyên nghiệp tới rồi, tự nhiên phải để người ta lên trước.

Từ con đường nhỏ dưới chân núi leo lên đỉnh, đứng trên núi cao nhìn xung quanh, ánh mắt bao quát hơn mười dặm.

Long đại sư vừa nhìn, quả nhiên nhìn ra môn đạo.

Thanh Khê Sơn núi non trùng điệp, thủy đạo ngang dọc, bốn phương thông suốt, tâm bổ sinh linh.

Thủy sinh thì sơn tú, sơn tú thì địa linh. (Nước có sống (lưu động) thì núi mới xanh tươi, núi xanh tươi thì vùng đất đó mới

có linh khí)

Ngọn núi này phập phồng không bằng phẳng, dòng nước uốn khúc như Ngọa Long(rồng nằm), đây chính là kết cấu của “Thế” Bàn Long Ngọa Thủy, nếu như đặt vào thời cổ đại lúc con người còn thưa thớt, nơi này chính là một cái linh sơn phúc địa dành cho người tu hành.

Huh, phúc địa!

Ánh mắt Long đại sư lóe lên như có điều suy nghĩ, quan sát bố cục núi sông xung quanh, kết hợp với sở học phong thủy, xác định long khí chảy trên đại địa.

Từ từ, một cái đồ án lớn hình thành bên trong đầu của Long đại sư, trong sát na sắc mặt Long đại sư đại biến, kinh hãi nói:

- Long Huyệt!

- Cái gì? Cái gì Long Huyệt?

Tiết Xông vẫn luôn quan tâm, nghe vậy liền vội vàng hỏi.

Long đại sư không đáp, hô hấp dồn dập, từ trên ngọn núi rất nhanh chạy tới chạy lui, trông ngóng bốn phía, biểu tình Long đại sư lại trở thành thất vọng, sau đó càng thêm nghi hoặc không giải thích được.

- Thì ra không phải là Chân Long Huyệt, mà là Thủy Long Huyệt, kỳ quái, dù là Thủy Long Huyệt cũng không thể ẩn chứa Âm Sát chứ?? Dù sao đây là một chỗ tụ hợp toàn bộ tinh hoa của cả vùng, làm sao có thể...trừ phi là!

Biểu tình Long đại sư càng ngày càng nghiêm túc, dần dần trong ánh mắt hiện lên sự kinh hãi và sợ hãi.

- Long, Long đại sư, ngài có thể nói một chút không, nhìn ngài như thế thì trong lòng tôi cũng không yên.

Tiết Xông nhìn biểu tình Long đại sư chuyển biến, có chút hết hồn.

Long đại sư lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tiết tông, xem ra đại lễ của anh tôi không cầm nổi rồi, vấn đề công trường Thanh Khê Sơn, quá lớn.

Sắc mặt Tiết Xông trắng nhợt, kinh hoàng nói:

- Đại sư, xin ngài nói rõ một chút tới cùng có vấn đề gì, nếu có yêu cầu tôi có thể giúp một tay, đại sư đã đáp ứng giúp tôi rồi, cũng không thể buông tay mặc kệ a.

- Đúng vậy đại sư, có vấn đề có thể nghĩ biện pháp, chúng tôi nhất định tận lực trợ giúp.

Bạch Như cũng bị kinh hãi, không tự chủ được hát đệm cho Tiết Xông.

Dù sao chịu trách nhiệm là tập đoàn Song Long, giải quyết vấn đề không được, tập đoàn Song Long coi như xong rồi, đối với hai người đều ảnh hưởng không tốt.

Long đại sư nói:

- Tôi vừa rồi quan sát long mạch của vùng núi Thanh Khê Sơn, phát hiện Thanh Khê Sơn trải qua trăm ngàn năm cư nhiên dựng dựng ra một điểm Long Huyết, mặc dù chỉ là Thủy Long Huyết, so với Chân Long Kỵệt khác nhau một trời một vực, bất quá Long Huyết vẫn là Long Huyết, bên trong vẫn mang theo long khí, chỉ cần lấy được, cho dù khí vận không có khả năng thành tựu ngôi vị hoàng đế, cũng có thể thành một phương chư hầu.

- Long Huyết? Số mệnh?

Vẻ mặt đám người Tiết Xông khiếp sợ, lại còn có chỗ như vậy, nhưng như vậy không phải là chuyện xấu mà, vận khí tốt,

tập đoàn Song Long cũng có thể một bước lên trời.

Nhìn biểu tình mọi người một cái, Long đại sư cười lạnh nói:

- Mấy người nghĩ cũng đừng nghĩ, Long Huyệt đã phé, hơn nữa Thủy Long Huyệt không thể so với Chân Long Huyệt, thủy không có gốc rễ, lơ lửng bất định, không có căn cơ. Vì thế, thủy long phúc họa đang xen, năm mươi năm mươi, có thể sẽ thành chuyện tốt cũng có thể trở thành tai họa, tổ tiên táng vào trong đó, nếu như thành công, thủy long nghịch chuyên, phúc miên vô cùng. Nếu như thất bại, thủy long táng linh, tai họa kéo dài đến cả đời con cháu.

Mọi người nghe vậy liền biến sắc.

Bạch Như đầu óc linh quang lóe lên, sợ hãi nói:

- Long đại sư, ý của ngài là bên dưới công trường Thanh Khê Sơn có một ngôi mộ, trong mộ còn an táng người chết, hơn nữa, hơn nữa còn không có thành công?

Long đại sư gật đầu, thở dài nói:

- Thủy Long Huyệt này không biết bao lâu trước kia đã bị người ta phát hiện, bí mật dựng mộ, sau khi chết táng thân vào đó, hi vọng tử tôn có thể sinh ra một đế vương hoặc là vương hầu, bất quá đáng tiếc, này người cược thua, tử tôn không thể thành công, nhận số mệnh phản phệ, Long Huyệt phé đi gây ra đại họa cho con cháu đời sau, chỉ sợ gia tộc này sớm đã đoạn tử tuyệt tôn rồi. Nếu như tôi đoán không lầm, về sau có cao nhân phát hiện Thủy Long Huyệt này, vì tránh cho táng linh trong Long Huyệt gây hại nhân gian nên mới dùng thủ đoạn phong tuyệt Thủy Long Huyệt.

Nghe đến đó, mọi người lại không phải người ngu, không cần nói cũng biết tiếp theo là tập đoàn Song Long tự tìm đường chết, muốn khai phá liền khai phá sao? Đã phát hiện

đình lớn tồn tại, lại cứ nhiên cho đào ra, đây hoàn toàn là tự mình đào hố để nhảy vào!

Trong lòng Tiết Xông hận người công nhân lúc trước tác nghiệp muốn chết, ba người bị hại chết rồi, thật đúng là gieo gió gặt bão, chết không có gì đáng tiếc.

- Long đại sư, vậy cũng phải có phương pháp bỏ cứu chứ? Nếu không, hay là chúng ta đem mấy cây đình lớn này chôn trở về?

Bạch Như hỏi.

Long đại sư nở nụ cười:

- Mấy cây đình kia hẳn là chuyên môn dùng để trấn trận pháp, thủ đoạn vị cao nhân này cũng kinh người, dùng đình to dẫn dắt long khí sơn mạch Thanh Khê Sơn mới có thể phong tuyết Long Huyết được, thương hải tang điền, hôm nay trận pháp bị phá hư, mấy cây đình kia cũng bị phế đi rồi, đem chôn lại cũng vô dụng thôi.

- Vậy, vậy phải làm thế nào đây?

Tiết Xông đều cấp bách đến phát khóc rồi, quyền nắm tập đoàn trong tay đã ở ngay trước mắt, không ngờ sự tình lại xoay 180 độ như thế, đừng nói nắm quyền làm chủ tập đoàn trong tay, chỉ sợ làm không tốt, tập đoàn Song Long đều phải đổi mặt với bi kịch.

Long đại sư trầm ngâm chốc lát, lắc đầu nói:

- Long Huyết đã mở ra thì không thể đóng lại được, nếu đã không đóng lại được thì phải mở nó ra hoàn toàn, hiện tại biện pháp duy nhất chính là đem long huyết đào ra, phá hư toàn bộ bố trí của cỗ nhân bên trong. Như vậy mới có thể giải quyết tận gốc. Đương nhiên...

Nói đến đây, biểu tình Long đại sư ngưng trọng nói:

- Long huyết phản phê, chuyển hóa thành hung địa, bên trong sẽ có điều kỳ dị, vô cùng có khả năng xuất hiện hung vật, thứ kia rất khó đối phó.

Hung vật!

Tiết Xông chỉ cảm thấy cúc hoa căng thẳng, hết hồn.

- Đương nhiên, cũng chỉ là có khả năng, dù sao tôi cũng chưa từng gặp qua Long Huyết nào, chỉ ở trong cổ tịch xem qua mà thôi, tỷ lệ xuất hiện hung vật tương đối nhỏ, tôi thì không dám đánh cuộc, ý mọi người thế nào?

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 38: Họp tác

Tôi muốn chắc chắn, tôi muốn phải giải quyết được!

Trong lòng Tiết Xông rỗng giện.

Thế nhưng vấn đề lúc này thoảng cái đã đáng sợ hơn gấp trăm lần dự kiến, hẳn càng không dám ở trước mặt Long đại sư lên cơn.

- Đại sư, nếu như, tôi nói nếu như, thật tồn tại hung vật, vậy ngài có biện pháp đối phó không?

Tiết Xông thận trọng hỏi.

Long đại sư cân nhắc một chút, lắc đầu nói:

- Tuy rằng được người ta gọi là đại sư, bắt quá trên con đường tu hành, tôi cũng chỉ hiểu biết sơ sơ mà thôi, âm hồn ác quỷ bình thường giải quyết dễ dàng, thế nhưng hung vật lại rất khó nói, cần phải xem đó là loại hình hung vật gì, có cấp bậc thế nào.

Tiết Xông tuyệt vọng, Long đại sư là do hẳn tiêu phí số tiền lớn, bỏ ra đại giới thật lớn mới mời về được cao nhân chân chính, cao nhân như thế cũng không có nắm chắc, vậy sự tình công trường Thanh Khê Sơn còn có ai có thể giải quyết?

Sắc mặt Bạch Như trắng bệch, nhịn không được nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đại sư, anh có thể có biện pháp nào không?

Trần Hạo cũng bị phán đoán của Long đại sư làm cho kinh sợ.

Đúng là không ngờ được, công trường lớn thế này lại là một nơi có Long Huyệt!

Suy nghĩ kỹ một chút lại cảm thấy hợp lý, công trường khắp nơi đều có thể thấy được âm sát khí, đích xác rất đáng sợ, hơn nữa còn là từ dưới đất thẩm thấu ra, nếu như nói bên dưới không có tà vật gì thì đến thẳng ngu nó còn không tin nữa kìa.

Bất quá như vậy cũng khó chơi rồi.

Mình lúc trước muốn dùng tượng thần phật trấn áp chỉ sợ cũng là trị ngọn không trị gốc, nếu như làm không tốt thì nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nghe thấy Bạch Như hỏi, Trần Hạo lắc đầu:

- Rất khó, tượng thần phật lúc trước tôi kêu cô chuẩn bị, chỉ có thể trị phần ngọn, không có khả năng trị tận gốc.

- Tượng thần phật? Không sai, đây cũng là một biện pháp để kéo dài thời gian, lực lượng tín ngưỡng trong tượng thần phật là khắc tinh của Âm Sát, có thể tạm thời áp chế Âm Sát.

Long đại sư nghe xong nhãn tình sáng lên, kinh ngạc liếc mắt nhìn Trần Hạo một cái.

Hắn không ngờ tên thuật sĩ lừa bịp này lại có ý tưởng khá như thế, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

Tiết Xông đại hi, có thể tạm thời áp chế cũng rất tốt rồi.

- Biện pháp này có được không? Vậy bây giờ tôi sẽ đi mua vài trăm pho tượng thần phật về ngay.

Long đại sư buồn cười nói:

- Tiết tổng, cũng không thể nói như vậy được, tượng thần phật có thể trấn áp Âm Sát, vậy cũng phải là tượng được người dân thành tâm cung phụng mới được, nhang đèn mấy trăm năm không ngừng mới có linh, mấy tượng thần phật bình thường cũng không có tác dụng gì đâu.

Tiết Xông ghen lời, lại còn như thế sao? Nếu như cung phụng mấy trăm năm, không nói đến nó có linh tính hay không thì đó cũng là bảo bối rồi, ai nguyện ý đem đi bán chứ?

Bạch Như ngược lại thở dài một hơi, biện pháp Trần đại sư ít nhất có thể dùng, không uổng phí một phen công phu của cô.

- Tôi đã tìm được một pho tượng được cung phụng hơn 300 năm, nhưng đối phương lại chào giá rất cao, vẫn còn đang trong qua trình thương lượng, xem ra hiện tại chỉ có thể đáp ứng, thần tượng cũng chỉ là tạm thời dùng đến, tiếp theo giải quyết như thế nào còn cần Long đại sư, Trần đại sư tương trợ, không chỉ có tập đoàn Song Long chịu trách nhiệm, mà còn ảnh hưởng đến đời sống của trăm vạn người dân sống trong Thạch Thành, hai vị đại sư, kính mong hai vị ra tay giúp đỡ.

Bạch Như hướng về phía Long đại sư, Trần Hạo cúi người chào, giọng thành khẩn.

Long đại sư lặng lẽ không nói.

Trần Hạo cười nói:

- Cô cũng không cần lấy đạo nghĩa đến đê người, Long đại sư đã nói rất rõ, bên trong có khả năng xuất hiện hung vật, đây chính là tồn tại nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, lấy đạo hạnh của chúng tôi không phải cứ nói đối phó là có thể đối phó được, cho nên thứ kia không xuất hiện thì tôi vẫn có thể ở lại hỗ trợ, nếu như nó xuất hiện hoặc sự tình càng khó giải quyết hơn, vậy chỉ có thể nói xin lỗi, tập đoàn Song Long vẫn nên làm tốt tư tưởng chuẩn bị đi, sớm liên hệ với chính phủ bên phía Thạch Thành, để cho quốc gia phái đại quân tương trợ, đầu năm nay, vũ khí khoa học kỹ thuật mới đúng là chủ lưu, có thể đối phó thứ đồ chơi kia.

Long đại sư nói:

- Trần đạo hữu nói không sai, tôi tán thành.

Hai vị đại sư đã tỏ thái độ như vậy, Bạch Như cũng không nói tiếp, chỉ có thể đồng ý.

Sau đó đoàn người xuống núi, lần nữa đi tới chỗ công trường.

Long đại sư lấy la bàn ra, phân kim định huyệt, rất nhanh liền tìm được vị trí mộ huyệt, đó chính là chỗ đối diện đỉnh trận 100m, đó là một cái khe suối chảy từ trên Thanh Khê Sơn xuống thung lũng.

Dựa theo Long đại sư nói,

Đây là Long Huyệt của Thanh Khê Sơn, cũng có thể xưng là Long Khẩu (miệng rồng).

Long Huyệt và Địa Huyệt là hoàn toàn khác nhau.

Long Khẩu Xuất Thủy (miệng rồng phun nước), ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, đây mới là khí tượng đế vương, mà mấy cái địa huyệt bình thường, bất kể là cái gì Tinh Đình Đỉnh Thủy, Bàn Giải Vệ Cung, Tam Phong Tụ Khí, cho dù kỳ quang dị cảnh thế nào đi chăng nữa thì vẫn không bằng Long Huyệt.

Sau khi định Long Huyệt, Long đại sư đang cầm một nhánh cây ở trên đất bằng, mở miệng nói:

- Nếu như phải khai mộ, vậy thì liền bắt đầu đào từ đây, Long Huyệt tạo mộ, ba trượng ba thước, có thể tìm thấy được Long Môn, mở ra Long Môn là Long Cung, đây cũng chính là mộ cung. Long Huyệt dựng mộ cũng không thể nào là mộ nhỏ được, ngàn trượng xưng Vương, vạn trượng xưng Hoàng, Thủy Long Huyệt này không thể lớn đến vạn trượng được, chỉ sợ ngàn trượng đã là cực hạn, tình huống bên trong tôi cũng không biết như thế nào, sau khi phá vỡ, vào trong điều tra thì mới biết được.

Tiết Xông ở bên cạnh Long đại sư đều ghi lại từng câu từng chữ, những việc này không thể giải quyết trong nội bộ tập đoàn được, giải giải trình rõ ràng trước mặt thanh tra chính phủ thành phố Thạch Thành, nhắc nhở những vấn đề quan trọng này mới có thể cùng nhau hợp tác giải quyết vấn đề.

Trần Hạo cũng nghe thấy cũng nhiệt tình, tầm mắt được mở rộng.

Đây là một cơ hội học tập tốt, tuy rằng không biết khi nào phải làm nhiệm vụ liên quan đến vấn đề phong thủy, nhưng nếu không biết thì phải tích cực học hỏi, đây mới là bé khỏe bé ngoan á.

Long đại sư bắt đầu phân phó từng chi tiết nhỏ, rất nhanh Tiết Xông liền đi an bài mọi việc, thể hiện ra tố chất quản lý chuyên nghiệp trong một tập đoàn lớn.

- Trần đại sư, cậu có gì cần bổ sung không?

Nói xong an bài của mình, Long đại sư cười híp mắt nhìn Trần Hạo, lúc này, hắn cũng thu hồi lòng khinh thường của mình lại.

Có thể nghĩ ra cách dùng thần tượng trấn sát, đã nói lên ánh mắt tên tiểu tử này rất khá, sợ đã sớm nhìn ra đây không phải là nơi tụ sát đơn giản.

Sắp đến sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn vô cùng, nhất định phải đoàn kết tất cả lực lượng lại, đây là nhu cầu cơ bản, Long đại sư cũng không ATSM đến mức chỉ cần một mình hắn là có thể giải quyết được mọi vấn đề, thằng nào mà nghĩ như thế đều nào tàn hết rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Long đại sư là chuyên gia phong thủy, mắt sáng như đuốc, an bài ngay ngắn rõ ràng, cẩn thận. Văn bồi bồi phục đến cực điểm, nào có cái gì bổ sung, tất cả nghe theo Long đại sư an

bài là được, chờ đợi Long Môn mở ra, vẫn bồi lại bồi đại sư đi một chuyến Long Cung.

Trong lòng Long đại sư thoải mái, người thường nịnh bợ, hẳn sớm nghe chán rồi, đồng đạo thổi phòng mới có thể sướng tận điếm G, hưởng thụ miễn bàn.

- Trần đại sư quá khen, tu hành gần bốn mươi năm, Trần đại sư cũng là nhân tài lợi hại nhất ta từng thấy, có thể bắt tay hợp tác cũng là vinh hạnh của ta, chờ sau khi Long Môn xuất thế, tôi sẽ cùng Trần đại sư khám phá ngọn ngành một phen.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Trần Hạo đã cho mặt mũi như thế, Long đại sư cũng không thể ngồi im, thổi phòng lẫn nhau cả làng cùng vui mới là vương đạo.

Sau đó, Long đại sư theo Tiết xông rời đi.

Công tác đào đất, khai phá còn phải cần một khoảng thời gian, hẳn định về nhà chuẩn bị thêm vài thứ, để tránh lúc gặp phải vấn đề thì chân tay luống cuống.

Bạch Như đi bên cạnh Trần Hạo, trong lòng tạm thời không còn ý nghĩ tranh đoạt quyền lợi tập đoàn nữa.

Dù sao vấn đề này không giải quyết, vấn đề tập đoàn đối mặt sẽ càng lớn hơn, vì khai phá Thanh Khê Sơn, tập đoàn Song Long không chỉ đầu tư thật lớn, còn đang vay ngân hàng không ít, hơi lơ là một chút là tập đoàn liền sẽ trở nên rối rắm, ai lên nắm quyền quản lý đều phải khổ sở.

- Trần đại sư, anh nếu có yêu cầu gì thì có thể nói cho tôi biết, những thứ này sẽ không trừ vào tiền thù lao.

Bạch Như hỏi Trần Hạo.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Thật ra có chút chuyện, tôi muốn tìm một nơi có thể rèn luyện thân thể, tốt nhất là có giáo viên chuyên nghiệp hướng

dẫn, mặt khác, tôi muốn có một phân thực phẩm bồi bổ thân thể, à, chính là loại thuốc bổ có thể tăng cường cơ thể, làm cho người ta trở nên cường tráng.

Bạch Như:

- ...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 39: Bùa Sơ Giải

Tuy rằng không hiểu yêu cầu Trần Hạo cùng vấn đề công trường Thanh Khê Sơn có quan hệ chỗ nào, bất quá Trần Hạo đã nói như thế thì Bạch Như chỉ có thể đi an bài.

Huấn luyện viên thì chỉ có câu lạc bộ Lưu Phong là tốt nhất, có người nói nơi đây từng huấn luyện ra mấy võ sĩ quyền anh nổi tiếng.

Thức ăn bồi bổ được mấy chục gần cả trăm vị đầu bếp nổi tiếng Thạch Thành chế biến, bí phương tổ truyền, bồi nguyên kiện thể.

So với cái giá thỉnh đại sư, giá chuẩn bị những thứ này đã rẻ hơn rất nhiều, tuy rằng theo Trần Hạo thấy thì giá này mắc vkl ra.

Bất quá Trần Hạo cũng không quá quan tâm.

Bây giờ hẳn huấn luyện là đề đề cao tố chất thân thể, sau đó mới có thể trợ giúp tập đoàn Song Long giải quyết vấn đề, hợp tác đôi bên cùng có lợi, không bên nào phải thiệt thòi hẳn mới yên tâm ra sức được.

Đầu tiên là kiểm tra thân thể theo sự an bài của huấn luyện viên, sau đó mô phỏng huấn luyện, huấn luyện từng phần một.

Kết quả kiểm tra làm cho Trần Hạo có chút vui mừng.

Thân thể không tính là khỏe mạnh, nhưng cũng không có tật xấu lớn gì, chỉ cần kiên trì luyện tập nữa tháng là có thể khôi phục tiêu chuẩn bình thường.

Nếu như có thức ăn tâm bổ thì thời gian sẽ càng ngắn hơn.

Nghĩ đến rất nhanh sẽ có thể thi triển ba bước đầu trong Thiên Cương Cửu Bộ, Trần Hạo liền vui mừng rạo rục. Môn

thần thông này không chỉ có thể đánh, mà còn có thể chạy, tuyệt đối là kỹ năng bảo mệnh, phải luyện càng nhanh càng tốt.

Hai ngày sau đó, Trần Hạo lại bắt đầu rèn luyện thân thể.

Buổi sáng buổi chiều luyện tập hai tiếng, lúc nghỉ ngơi còn được mỹ nữ xoa bóp để lưu thông máu thả lỏng cơ, sau đó một ngày ba bữa được trăm vị đầu bếp chế biến đồ ăn bồi bổ thân thể.

Mấy cái thức ăn bồi bổ này nhìn không ra được phối chế từ những nguyên liệu gì, thế nhưng mùi thuốc xông vào mũi, ăn vào chợt cảm thấy một cỗ nhiệt khí tản ra trong ngực, chỉ trong chốc lát, cảm giác mệt mỏi sau khi rèn luyện cũng đã biến mất không ít.

Hai ngày, Trần Hạo nhanh chóng vượt qua sự mệt mỏi khi lần đầu tiên rèn luyện cơ thể, thân thể cũng trở nên chắc chắn hẳn ra. Luyện tập Thiên Cương Bộ, nguyên bản bước đi lão đảo xiên vẹo cũng trở nên lưu loát hơn rất nhiều.

Lúc nhìn thấy bộ pháp tinh diệu quý dị của Trần Hạo, huấn luyện viên cũng kinh ngạc không thôi, hỏi hắn có muốn luyện quyền anh hay không, nếu như phối hợp với bộ pháp quý dị này, nói không chừng trên giới quyền anh có thể xông pha một phen danh tiếng nhỏ.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, quyết định cùng huấn luyện viên học tập.

Cũng không phải muốn học để đi đánh nhau, dù sao thân thủ tốt cũng là một trong những thủ đoạn đối phó yêu ma quỷ quái, hơn nữa, trong quá trình học tập còn có thể luyện tập Thiên Cương Cửu Bộ, tăng nhanh độ thuần thục.

Sau đó hạng mục huấn luyện lại thêm một cái, thời gian cá nhân càng thêm ít đi, cả ngày đều không có thời gian để làm

chuyện khác.

Buổi tối ngày hôm nay, Trần Hạo đang đẩy tạ tập cơ tay thì trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm.

- Ding: Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng Bùa Sơ Giải.

Á đù mé, nhiệm vụ này làm sao lại hoàn thành rồi?

Về mặt Trần Hạo kinh ngạc, sau đó bình tĩnh, ngày hôm qua lúc hắn đang luyện tập thì Chu Cương có gọi điện cho hắn, nói bài thi khoa cử đã chuẩn bị xong.

Lúc đó hắn đang dồn hết tâm trí vào quá trình rèn luyện thân thể, sớm ngày thông thạo Thiên Cương Cửu Bộ, không có thời gian chú ý đến chuyện của Phiền Đương, nhờ Chu Cương làm hộ mình, dù sao hắn cũng có thể nhìn thấy Triệu Nguyên, có một quý làm trung gian, Trần Hạo liền nhờ hắn đi hỗ trợ một chút.

Không nghĩ tới hôm nay nhiệm vụ đã hoàn thành.

Xem ra Phiền Đương sau khi chết trăm năm, thật đúng là học tập khắc khổ, một bụng kinh thư, chỉ tiếc bước sai một bước, hối hận thì đã muộn.

Trần Hạo đã nghe hệ thống nhắc nhở, đây là ác linh phạm phải tội nghiệt, cùng oan hồn chết oan Liễu Nguyệt Nga, Lý Mộng đái ngộ khẳng định không giống nhau, dù cho cởi bỏ được chấp niệm, nhưng có thể lần nữa đầu thai làm người không thì không ai biết được.

Bất quá nhiệm vụ hoàn thành là được, mình lại có thêm một thủ đoạn của đại sư rồi.

Trong lòng vui mừng, Trần Hạo điện thoại cho Chu Cương nói cảm ơn.

- Trần đại sư lại còn có thể biết trước à! Anh đây vẫn muốn làm cho chú ngạc nhiên đây này.

Vẻ mặt Chu Cương kinh ngạc.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi, việc này phiền phức Chu ca rồi.

Chu Cương cười nói:

- Có phiền toái gì, bắt quá đi hai chuyến mà thôi, ngoài ra còn có tin vui muốn nói cho Hạo Tử cậu, tìm được tin tức gia tộc Triệu Nguyên rồi, hiện nay đang liên hệ với bên đó, chắc hai ngày sau là có thể tìm được đầu mối.

Đây quả thật là tin vui.

So với Bùa Sơ Hiếu, đạo hạnh mới là thứ Trần Hạo cần nhất.

Trần Hạo chân thành nói:

- Chu ca, em không nói nhiều lời, tình nghĩa thẳng em này đều ghi nhớ trong lòng.

Đường dây điện thoại bên kia Chu Cương cười thỏa mãn.

Hắn tận tâm tận lực là vì cái gì? Chính là vì những lời này thôi.

Không chỉ bỏ qua một chút sai lầm lúc trước, hơn nữa cảm tình càng ngày càng sâu, đối với mình và gia đình mà nói là trăm lợi không có một hại.

- Mấy câu cảm ơn gì gì đó đừng nói, anh biết chú bây giờ đang tập trung giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn, chờ sau khi chú giải quyết xong thì đến uống cùng anh vài chén là anh vui rồi.

- Ha ha, Chu ca yên tâm, thẳng em chắc chắn liều mình bồi quân tử.

Cúp điện thoại, Trần Hạo cảm giác cả người đều thông thấu.

Hắn là nhập môn giữa đường, trong lòng đối với việc tu hành hoàn toàn không có một chút môn đạo gì, làm nhiệm vụ đều dựa vào chém gió và pháp khí, nếu như vận khí tốt, mấy tên quý vật ngây thơ vô tri đều sẽ rất dễ giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy rằng quá trình có vài điểm khó khăn, thế nhưng đều giải quyết xong từng người một, hôm nay Trần Hạo không chỉ có biết Khai Quang, còn biết Thiên Cương Cửu Bộ, hôm nay lại có thêm Bùa Sơ Hiếu, đạo hạnh cũng sắp đạt được, có thể nói, chờ hắn hoàn toàn hấp thu những kiến thức này, khi đó hắn sẽ trở thành một vị đại sư chân chính.

Tâm tình thoải mái liền nhìn mọi thứ thuận mắt, dù cho đối với mèo mun gần đây đi theo hắn ăn ngon ngon ngủ ngoan nằm một bên, thân hình con mèo mập này lại mập thêm một vòng thì hắn nhìn đều vô cùng thuận mắt

Kỹ năng tới tay, vậy phải tìm hiểu một chút, Trần Hạo cũng không rèn luyện nữa, tắm rửa vệ sinh sơ qua một cái liền ôm mèo mun trở về nhà.

Đóng kín cửa, Trần Hạo bắt đầu chỉnh lý tin tức Bùa Sơ Giải.

Chỉnh lý xong, Trần Hạo vui mừng quá đỗi.

Thực sự là thiếu cái gì liền đến cái đó, có thứ này rồi cho dù dùng phải ma quỷ thì cũng không cần phải sợ nữa.

Bùa Sơ Giải, tên như ý nghĩa, chính là bùa chú đạo gia, còn được gọi là phù chú.

Phù chú một đường, con số phong phú lên đến cả trăm loại, hệ thống quy hoạch, phù chú có 72 loại, bùa chú 24 loại, tiên phù 12 loại.

Tiểu phù chú chính là thứ mà mọi người đều biết như: bùa hộ mệnh, trấn trạch phù, tị quỷ phù, giai duyên phù, cầu tài

phù, giáp mã phù...

Bùa chú chính là lục giáp lục đỉnh trấn sát phù, thiên lôi phù, ngũ hành phù, thỉnh thân phù...

Tiên phù càng là liên quan đến quy tắc phép tắc, hở ra là.. kinh thiên động địa, là đại sát khí uy năng vô thượng.

Có thể nói chỉ bằng vào con đường bùa chú này là có thể khai sơn lập phái, truyền thừa lâu dài.

Đương nhiên, vui mừng thì vui mừng, nhưng hạn chế vẫn phải có.

Bùa Sơ Giải, cho nên tri thức hệ thống phát ra chỉ giới hạn trong mấy cái phù chú nhỏ, ngay cả tin tức về bùa chú cũng ít đến đáng thương, về phần cách vẽ hay phương pháp thi triển căn bản đều không có, đừng nói gì đến tiên phù, đồ chơi kia chỉ nói là rất trâu bò, nhưng ngay cả tên đều không nói cho Trần Hạo biết một cái.

Đã có kinh nghiệm hai lần, Trần Hạo dù bực mình nhưng không thể nói gì.

Dù sao ngày sau làm nhiệm vụ, cuối cùng sẽ từ từ đạt được, chạy không thoát.

Tâm tình tốt lên bắt đầu nghiên cứu cách vẽ và thi triển mấy loại tiểu phù chú.

Loại phù chú này uy năng không lớn, thế nhưng lại khá thực dụng, là thân khí chuẩn bị để trở thành sói ca lúc hành tẩu giang hồ.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 40: Bạch Như chưa từ bỏ ý định

Nghiên cứu trong chốc lát, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện tiểu phù chú cũng không đơn giản như hắn nghĩ.

Có hai vấn đề.

Một là cầm máu.

Thuộc tính phù chú có chỗ bất đồng, bởi vì hỗn hợp máu bất đồng.

Ví dụ như máu chó mực hoặc là máu gà trống hỗn hợp với chu sa sẽ tạo thành phá tà phù, trấn sát phù, tị quỷ phù, bùa hộ mệnh.

Máu chim khách trộn với chu sa sẽ tạo thành giai duyên phù.

Máu ngựa trộn với chu sa sẽ thành giáp mã phù...

Nếu như muốn vẽ bùa thì cần chuẩn bị các loại máu khác nhau, hơn nữa máu còn phải dùng lúc còn tươi nóng thì mới có hiệu nghiệm. Quá thời hạn có thể không còn công dụng.

Hai là cách vẽ.

Vẽ phù chú rất đơn giản, chỉ cần mô phỏng mấy lần là có thể vẽ phác thảo ra được. Thế nhưng muốn vẽ ra cái thần trong đó thì lại không dễ dàng gì, phù chú phù chú, chữ phù đúng trước làm nền, chữ chú tiềm ẩn vào bên trong. Bên trong những ký hiệu trên lá phù đều ẩn chứa chú pháp. Nói cách khác, lúc vẽ bùa cần phải niệm chú, cần bình tâm tĩnh khí, ý niệm ngưng tụ, sau đó dùng bút vẽ, miệng và tâm trí đều niệm

chú ngữ, dung nhập vào bên trong những ký hiệu kia. Như vậy phù chú mới được coi là chính phẩm.

Nếu nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo, đó chỉ là cái thứ phẩm tàn lụi, dù cho người đạo hạnh thông thiên cũng đừng mong kích phát được một tia uy năng.

Tuy rằng được hệ thống truyền thụ cấu tạo mỗi một loại phù, phối hợp, cách vẽ, Trần Hạo vừa xem hiểu ngay.

Nhưng nếu muốn hoàn chỉnh vẽ ra, phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn đều không thể vẽ ra một tấm phù hoàn chỉnh được, bởi vì chấp bút vẽ bùa cần phải sử dụng tinh tế từng cơ thịt trên tay, yêu cầu đặc biệt cao, cho dù là thoáng dừng lại một chút liền sẽ thất bại, phù hiệu sẽ mất đi hiệu lực, tinh thần hăng hái trong nháy mắt đều biến mất sạch sẽ.

Trần Hạo đối với việc viết bút lông cũng không phải là người lanh lẹ gì, muốn vẽ ra phù chú vậy thật không dễ dàng, dù sao lý luận suông và hành động thực tế là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn lần này không thể sử dụng bùa chú rồi.

Cmn tiếc quá, năm đó tại sao mình lại học viết bút lông ít như vậy, năm sơ trung tại sao lại từ chối lão sư thư pháp cơ chứ? Lão sư rõ ràng rất xem trọng mình, nói mình có thiên phú, đáng giá bồi dưỡng, lúc đó còn tưởng rằng ông vì tiền nên mới dụ mình đi học, bây giờ suy nghĩ lại một chút, lúc đó ông quả thật thiện chí mời mình. Hối hận, hối cmn hận quá!

Trong lòng Trần Hạo lại phiền muộn tự trách.

Làm đại sư quả nhiên không dễ, mọi mặt đều phải chú trọng bồi dưỡng, nếu như bỏ qua phần tu vi, đại sư giới tu hành đều là đại lão đa tài đa nghệ.

Trần Hạo âm thầm quyết định, sau này mua bút lông, nhất định phải luyện được một thân công phu viết chữ rồng bay phượng té.. à nhầm, múa.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo đang chuẩn bị tiếp tục đi rèn luyện thân thể thì Bạch Như đã gọi tới.

- Trần đại sư, bên Long đại sư đã chuẩn bị xong, khoảng mười giờ là có thể đến, Long Môn bên trong công trường đã được đào lên, dựa theo Long đại sư yêu cầu, đem bát máu chó mực dùng mặt kiếng chiết xạ ánh mặt trời phơi ba ngày, bây giờ cảnh sát được phái đến bảo vệ, buổi tối không xảy ra vấn đề gì nữa, anh xem cần phải chuẩn bị thứ gì nữa hay không, nếu như không có, tôi phái người qua đón anh?

Sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng.

Mấy hôm nay tập luyện quên cả thời gian, ba ngày lại trôi qua nhanh như vậy!

Ngẫm lại ba ngày tập luyện, hiệu quả vô cùng tốt, chỉ ít Thiên Cương Bộ nếu như tận lực thi triển vẫn có thể tránh thoát một phen.

Tuy rằng rất muốn luyện tập thêm một chút.

Bất quá Long đại sư người ta đều tới rồi, Trần Hạo cũng không thể kéo dài thời gian.

- Ok, bây giờ cô cho người đến đón tôi đi.

Nửa giờ sau, Trần Hạo đi tới công trường Thanh Khê Sơn.

Lúc này công trường Thanh Khê Sơn đã giới nghiêm toàn diện, rất hiển nhiên, sau khi tại vị trí Long đại sư chỉ điểm đào ra cỗ mộ, điều này lập tức liền dọa cho tập đoàn Song Long và bên phía chính phủ một phen.

Vì để tránh xảy ra sự việc ngoài ý muốn nào, phía chính phủ Thạch Thành lúc này cấp cho trợ lực lớn nhất, không chỉ phong tỏa khu vực công trường, còn liên lạc với một chi doanh trại bộ đội cách đó không xa, một khi có yêu cầu, trong vòng nửa tiếng là có thể vũ trang đầy đủ đến trợ giúp.

- Trần đại sư tới rồi à, sữa đậu nành và bánh quẩy nóng đây, còn có cháo trắng nữa, nếu anh chưa ăn sáng thì đến đây ăn cùng đi?

Bạch Như từ một căn phòng tạm đi đến, trong tay bung một chén cháo hoa, cười ha hả hỏi.

Trần Hạo liếc mắt quan sát Bạch Như, kinh ngạc phát hiện người phụ nữ này thoát nhìn dáng vẻ rất mệt mỏi, thật giống như mấy ngày mấy đêm không ngủ, quanh mắt hơi thâm đen như gấu mèo.

- Chuyện gì xảy ra? Bạch tổng thoát nhìn tinh thần không tốt lắm.

Trần Hạo không có khách khí, vừa đi về phía phòng tạm vừa hỏi.

Bạch Như cười khổ nói:

- Đại sư không phải là biết rồi còn hỏi, công trường Thanh Khê Sơn gây ra vấn đề lớn như vậy, nói đến trách nhiệm tập đoàn Song Long chúng tôi là lớn nhất, tuy rằng phía chính phủ Thạch Thành bày tỏ sẽ hỗ trợ, bất quá chúng tôi cũng không thể núp ở phía sau xem náo nhiệt, tôi là con gái của Bạch Cảnh Long, tự nhiên phải đi tuyến đầu, hai ngày nay tôi đều ở nơi này, thực sự đã cảm nhận được cái loại âm sát khí đáng sợ, cả người đều lạnh như muốn đóng băng, nếu không phải có Long đại sư giao phó an bài, tôi và Tiết Xông chỉ sợ sớm đã không được.

Trần Hạo cước bộ dừng lại, kinh ngạc nói:

- Tiết xông? Hấn cũng ở nơi đây?

Bạch Như lạnh nhạt nói:

- Hấn là con trai Tiết Long Kỳ, nếu như còn muốn tranh đoạt vị trí tổng tài tập đoàn Song Long, vậy cũng phải cùng nhau hợp sức, đây là việc mà hai người đã thỏa thuận.

Tiểu tử này có dũng khí!

Trần Hạo sợ hãi than nhìn xung quanh một lần.

- Đừng tìm nữa, hấn đi đón Long đại sư rồi, lần này là lần tranh đấu hung hiểm nhất của chúng tôi trong mấy năm nay, hiện tại hấn đem toàn bộ hi vọng ký thác vào trên người Long đại sư, nếu như lần này Long đại sư giải quyết được vấn đề, như vậy vị trí tổng tài tập đoàn Song Long chính là của hấn.

Bạch Như lạnh nhạt nói.

Trần Hạo một bên cầm bánh quẩy ăn, một bên hồ nghi nhìn Bạch Như hỏi:

- Nhìn cô thoát nhìn cũng không có quá nhiều thất vọng, dự định bỏ qua à?

Bạch Như bất đắc dĩ nói:

- Tôi đã tận lực rồi, nếu như thiên ý đã định thì tôi đành phải nghe theo ý trời thôi. Trừ phi Trần đại sư dám cùng xuống bên dưới mộ huyết, giải quyết vấn đề bên trong, tôi mới có thể xoay chuyển càn khôn.

Nói xong, ánh mắt Bạch Như nhu nhược mong đợi nhìn Trần Hạo, ánh mắt kia vô cùng có lực sát thương, tuyệt đối có thể làm cho nam nhân huyễn tượng nhiều ý niệm trong đầu, ví dụ như lấy thân báo đáp gì gì đó.

Trần Hạo gợn gàng dứt khoát đều thềm nhìn nữa, ngồi xỏm xuống cầm bánh quẩy trên chọc mè mun, mè mun phì phì

khinh bỉ không thôi.

Thiên ý chó má, nhận mệnh cái beep, cô quả nhiên chưa bỏ cuộc, còn muốn lừa ca đi chịu chết? Ha ha, ca đây không có ngu, kệ cô chém gió thế nào, ca không đi là không đi.

Nhìn Trần Hạo giả ngu, biểu tình Bạch Như trầm xuống, tên hỗn đản này quả nhiên không có chút thương hương tiếc ngọc gì, đối mặt với biểu hiện nhu nhược đáng thương của mỹ nữ, tâm trí lại vẫn sắt đá như thế, cmn, chú em nhất định là dân FA lâu năm rồi.

Trong lòng oán thâm, Bạch Như vẫn không nhin được hỏi:

- Trần đại sư, anh đến để giúp tôi mà, lẽ nào cứ như vậy tro mắt nhìn Long đại sư giải quyết vấn đề? Anh không có biện pháp nào sao?

Trần Hạo thả mèo mun ra, nhìn nó chạy xa xa, lúc này mới lên tiếng trả lời:

- Thứ nhất, ta tôi có đáp ứng với cô giải quyết vấn đề công trường Thanh Khê Sơn, nhưng không đáp ứng giúp cô tranh giành thứ gì với người khác. Thứ hai, tôi cũng đã sớm nói, phương diện phong thủy là sở đoản của tôi, Long đại sư mới thật sự là hành gia, chỉ có thể nói Tiết Xông có bản lĩnh tìm được đúng người. Thứ ba, tìm được vấn đề Long Huyệt là Long đại sư, đây là công lao của hắn, ai cũng không phủ nhận được. Thứ tư, vấn đề công trường vẫn còn chưa giải quyết, cô gấp cái gì, chưa biết ai là người cười cuối cùng mà? Tâm tính cô có vấn đề, không thích hợp làm gia chủ, tôi khuyên cô đừng nên có tâm tranh giành nữa, bằng không tập đoàn Song Long bị suy sụp, vậy thì quá mất mặt rồi.

Nói xong, Trần Hạo xoay người đi về hướng Long Huyệt, lưu lại Bạch Như với khuôn mặt tròn mắt hốc mồm,.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 41: Thần tượng Quan Công

Vài ngày không gặp, công trường thay đổi có chút không nhận ra được.

Máy công cụ máy móc ngổn ngang lúc trước đã được dọn dẹp sạch sẽ, thay vào đó là những bố trí đến cả Trần Hạo đều xem không hiểu.

Bên ngoài một cái hố lớn vừa mới được đào lên, hơn mười mặt kính lớn được xếp thành hình vòng tròn chiết xạ ánh mặt trời, chiếu vào trên cửa đá vết máu loang lổ trong hầm mộ, mờ hồ còn có thể nghĩ thấy một mùi máu tươi gay mũi.

Ngoài ra còn có mấy hàng đèn đũa hầu lớn to lớn, Trần Hạo nhìn có chút quen mắt, hình như là các loại đèn laser gì đó dùng để chiếu sáng vào ban đêm.

Khoan hãy nói những bố trí xem không hiểu này, Trần Hạo phát hiện khí Âm Sát lưu lại bên ngoài đều biến mất vô tung vô ảnh, hiển nhiên bố trí quả thật hữu dụng, thể hiện trình độ chuyên nghiệp của Long đại sư.

Đứng ở bên trên nhìn vào cánh cửa mộ ở dưới huyệt.

Dù cái tên Long Môn nghe ngẫu lòi vô cùng, thế nhưng kì thực có tiếng mà không có miếng, toàn bộ cửa đá bất quá cao hơn một thước, bề ngoài điêu khắc đồ án hình rồng, nhưng quanh năm chôn ở dưới đất, sớm đã bị hơi nước và Âm Sát ăn mòn, mốc meo có mùi, thấy không rõ ràng.

Biện pháp phong bế Long Môn làm không tồi, ban ngày không còn âm sát khí thẩm thấu ra nữa, nhưng lại không cách nào nhận biết tình huống bên trong.

Đi vòng vo một hồi, Trần Hạo không có thu hoạch gì, không thể làm gì khác hơn là quay lại bên cạnh Bạch Như, hỏi sự tình thần tượng.

Không phải là Trần Hạo muốn hỏi, mà bởi vì Âm Dương Nhân của hắn xem một vòng, nhưng không phát hiện lực lượng tín ngưỡng tồn tại.

Thần tượng trên núi lúc trước hắn lần đầu tiên thấy, bên trong còn sót lại lực lượng tín ngưỡng đều sáng chói rõ ràng như bóng đèn.

Bạch Như vội vàng chạy đến chỗ đậu xe, lấy một món đồ dùng vải bọc lại ra.

Xóc vải đỏ lên, một cái tượng điêu khắc bằng gỗ Quan Công cao không quá một thước, tròng mắt cầm đao vuốt râu xuất hiện trước mặt Trần Hạo, nhưng hắn nhìn có chút trợn mắt hốc mồm.

Bạch Như đặc ý nói:

- Đây là tôi tốn mấy trăm vạn mới từ trong tay một ông lão mua về, tìm chuyên gia giám định, chất liệu hắc đàn mộc trăm năm, tác phẩm điêu khắc trứ danh, đến nay đã có gần 300 năm lịch sử, chất lượng tuyệt hảo, giống như đúc, đại sư thấy thế nào?

Tui thấy không được tốt lắm, dù mé, thế giới của người có tiền mình thật đúng là không thể hiểu, bản đại sư nói cô tìm tượng thần phật, cô liền đi mua đồ cổ về?

Chưa nói đến vấn đề lớn hay nhỏ.

Quan Công này thoát nhìn dọa người, thế nhưng tín ngưỡng lực trên người lại yếu ớt đến đáng thương? Đồ chơi này có tác dụng thế nào?

Trần Hạo lặng lẽ không nói.

Bạch Như đang đắc ý cũng đã dần thu lại, có chút nom nớp lo sợ hỏi:

- Đại sư, anh đừng nói với tôi đây là hàng giả nhé.

Trần Hạo tức giận:

- Có phải hàng giả hay không thì tôi không phải chuyên gia, không dám kết luận. Thế nhưng tôi muốn hỏi cô một câu, lúc trước có phải tôi nói với cô cần tượng thần phật có tín đồ cúng bái, quanh năm hương khói không dứt đúng không?

Bạch Như yếu yếu gật đầu.

Trần Hạo cười nhạt:

- Vậy cô nói cho tôi nghe một chút, thần tượng Quan Công này đến từ đạo quán nào, mỗi ngày có bao nhiêu tín đồ đến thăm viếng cung phụng?

Hề! !

Bạch Như ghen lời.

Theo cô được biết, thần tượng Quan Công này đến từ một cái Miếu Quan Đế có từ lâu, nhưng lúc trước bị người ta xem như trăn bảo giấu đi, có người nói trước kiếp hạ kiếp, Miếu Quan Đế nhang đèn rất thịnh, nói vậy thì pho tượng Quan Công này hẳn rất có linh tính mới đúng.

Nhưng lúc này nhìn biểu tình của Trần Hạo, hình như cũng không có giống như cô nghĩ.

- Đại, đại sư, lẽ nào thần tượng này vô dụng sao? Vậy làm sao bây giờ, thứ này khó lắm mới mua được, tại sao lại có thể như vậy?

Bạch Như sốt ruột gần như muốn phát khóc rồi.

Trần Hạo biểu hiện không chắc chắn làm cô không yên tâm, ký thác một phần hy vọng vào thần tượng, đột nhiên bùm một

cái thần tượng cũng không còn đáng tin cậy, đã như thế còn tranh cái beep gì nữa đây.

Trần Hạo thở dài nói:

- Nếu như nói hoàn toàn vô dụng thì cũng không đúng, pho tượng này trước đây cũng hấp thu được không ít nhang đèn, thần tượng này chất liệu trân quý, nên không thể chịu được trăm năm thế nhân cúng bái như tượng thần phật làm từ bùn đất, tích lũy không nhiều lắm, lại bị người ta đối đãi như di vật văn hoá trân quý, hôm nay tín ngưỡng lực đã tán đi phần lớn, hiệu quả cũng không mạnh, nếu dùng để hộ thân thì còn được, còn nếu như muốn trấn áp hung vật, khừ khừ khừ.

Bạch Như trợn tròn mắt sợ ngây người, tiêu phí đại giới thật lớn mới lấy được thần tượng, cư nhiên lại cùng một loại với ngọc phật mà Trần Hạo bán cho mình? Đây không phải bị lừa rồi sao!

Phải biết rằng ngọc phật mà Trần Hạo bán chỉ có một vụn thôi, giá tiền pho tượng này đắt mấy trăm lần, mình đã làm gì nên tội chứ!

- Đại sư, nếu như lúc này tôi chạy đi tìm tượng thần phật bằng bùn đất được cung phụng lâu năm vậy thì con kịp không?

Bạch Như chung quy không phải người thường, cực lực đề xuống tâm tình bất an, hỏi Trần Hạo.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Nếu như cô là vì tranh địa vị, việc này đã không cần thiết nữa rồi, chờ Long đại sư đến, chúng ta sẽ tiến vào bên trong mộ địa dò xét, Long huyết không có xuất hiện hung vật, như thế Tiết Xông thắng chắc rồi, còn nếu như xuất hiện hung thần, nếu như may mắn gặp phải hung vật không mạnh, chúng ta có thể giải quyết, còn nếu như hung vật quá mạnh thì chúng ta cũng chỉ có thể lui ra, đến lúc đó cô lại đi tìm tượng thần

phật cũng không muộn, bất quá nếu như sự tình đến mức đó thì tượng thần phật không thể tìm loại thông thường nữa,... ít nhất ... phải là tượng thần cung phụng trong Chân Vũ Điện Võ Đang hoặc là tượng phật cung phụng trong Thiếu Lâm Tự mới được, hiện nay những chùa miếu bình thường đã không còn bao nhiêu tín đồ thành kính nữa rồi, ngay cả hòa thượng đạo sĩ chùa miếu đều là giả, những người đi bái thần phật đều mang theo những mục đích mưu lợi cá nhân, bị người như thế cung phụng thì tượng thần phật làm sao có linh tính được.

Bạch Như tuyệt vọng.

Nỗ lực một phen lúc trước đều đã trôi theo dòng nước, mình đã chậm hơn Tiết Xông không chỉ một bước, cơ hội lật bàn hầu như là không có.

Ba!

Một sự phản nộ mãnh liệt từ trong lòng bạo phát, Bạch Như rầm một cái ném tượng thần xuống đất. Sau đó ngồi xồm xuống ôm đầu, mơ hồ truyền ra tiếng khóc đê nén.

Trần Hạo nhìn mà đau lòng.

Đậu má, món đồ mấy chục triệu lại ném đi như vậy, cho dù cô không quan tâm đến tiền nhưng lại không sợ bất kính với thần linh hay sao, không sợ bị Quan Nhị Gia giáng tội sao!

Vội vàng nhặt thần tượng lên kiểm tra một chút, may quá không xảy ra vấn đề gì.

Bất quá Trần Hạo đột nhiên cả kinh, phát hiện thần tượng có điểm không đúng.

Mặc dù không có bao nhiêu lực lượng tín ngưỡng, thế nhưng thần tượng Quan Công này dường như ẩn chứa một tia linh tính, điều này không bình thường.

Tượng thần phật bùn đất bình thường, cho dù tích lũy vô số đực lượng tín ngưỡng, nhưng như thế pho tượng đó chỉ giống như một cục pin mà thôi, cho dù được nạp nhiều điện hơn nữa thì cũng không thể thay đổi bản chất.

Quan Công này lại bất đồng, một tia linh tính này thoáng cái đã làm tượng gỗ Quan Công khác với những tượng thần phật làm bằng bùn đất kia.

Trần Hạo tỉ mỉ quan sát, như có điều suy nghĩ.

- Được rồi, đừng khóc nữa, tượng Quan Công cô mua cũng không phải là vô dụng, bất quá vật này không phải là dùng để trấn áp, à, đừng có nóng, đến lúc vào mộ rồi lại nói, có thể pho tượng này sẽ giúp cô lật lại thế cờ.

Trần Hạo mở miệng nói.

Bạch Như nhất thời đứng dậy, hai mắt đắm lệ mông lung không thể tin nhìn Trần Hạo.

- Có thật vậy không? Anh không có gạt tôi chứ?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Tin hay không tùy cô, dù sao cũng phải xuống dưới một phen, xem tình huống bên trong như thế nào, có cần phải dùng đến pho tượng này không.

Bạch Như cắn răng nói:

- Được, tôi sẽ cùng đại sư đi xuống mộ huyết, đến lúc đó tôi mang theo thần tượng bên người, tùy thời nghe theo đại sư an bài.

Trần Hạo nhất thời ghé mắt.

Đúng là một người phụ nữ hung ác, vì thượng vị, ngay cả mạng nhỏ của mình đều không thêm quan tâm.

Đặc biệt lại là lá ngọc cành vàng con nhà giàu, bản đại sư
cho cô một chữ, Phục.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 42: Thủ đoạn khoa học kỹ thuật

Còn chưa đến mười giờ, Long đại sư quả nhiên đã xuất hiện.

Nhưng lúc này gặp lại thì Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Hiện tại Long đại sư cùng với lần đầu tiên gặp được khác nhau hoàn toàn.

Tướng mạo dĩ nhiên không thay đổi, thay đổi là cách ăn mặc, không còn là trường sam xanh đậm, mà là áo somi màu xám tro, bên ngoài còn mặc một chiếc áo giáp nửa người.

Bên ngoài chiếc áo giáp kia có đầy vết cào, bên góc có chút tổn hại, thoạt nhìn rất thâm hiểm.

Nhưng Trần Hạo không có chê cười, trái lại rất là ước ao.

Bên trên chiếc áo giáp kia hẳn thấy được linh lực cường đại đan xen như một tấm lưới dày đặc, đây là một món linh khí hộ thân! Long đại sư quả nhiên tài đại khí thô!

Linh khí và pháp khí đừng xem chỉ kém một chữ, thế nhưng hiệu quả tuyệt đối là khác nhau một trời một vực. Đồ chơi này, dùng từ vật báu vô giá để hình dung cũng không khoa trương chút nào.

Cho dù Trần Hạo có đạo hạnh, khai quang ra linh khí, nhưng cùng loại hộ thân linh khí dùng tài liệu quý giá luyện chế này không cách nào so sánh được.

Mặt khác, đôi giày Long đại sư đi cũng không đơn giản, Trần Hạo có thể cảm nhận được dấu vết linh lực trên đó, hiển nhiên đây cũng là một món pháp khí.

Lại nhìn đến cái balô to gấp đôi cả người mà Long đại sư đeo sau lưng, bên trong khẳng định còn nhiều đồ tốt hơn à.

Đây là tài sản chân chân của người tu hành sao? Thật đúng là làm cho người ta hâm mộ chảy nước miếng.

Nếu như không phải bản thân có hệ thống, thời gian sau này nhất định tiền đồ vô lượng, chỉ sợ lúc này đã không nhận được muốn bái sư, tìm cơ hội tức chết lão, sau đó hảo hảo kế thừa di sản của hắn.

- Long đại sư một thân bảo vật, làm cho văn bối rất ước ao.

Chờ Long đại sư và Tiết Xông đến gần, Trần Hạo lúc này mới yếu ớt mở miệng, vẻ mặt sợ hãi than.

Trong mắt Long đại sư hiện lên vẻ đắc ý, trong miệng lại khiêm tốn nói:

- Trần đại sư quá khen, đây bất quá là ngoại vật sư môn truyền thừa, thế hệ tu sĩ chúng ta quan trọng nhất vẫn là tự mình tu hành.

Hắn vốn muốn trào phúng Trần Hạo không học vấn không nghề nghiệp, không có luyện được đạo hạnh, nhưng sau khi nói xong, Long đại sư đột nhiên phản ứng kịp.

Dù móa hình như có gì đó sai sai, cái gì gọi là một thân bảo vật, mày tưởng bố là heo sao? Có biết nói chuyện hay không thế?

Trần Hạo lại dùng giọng điệu cung kính chặn miệng Long đại sư miệng.

- Long đại sư chỉ điểm rất đúng, văn bối thụ giáo.

Trần Hạo cũng không phải có ý định pha trò, dù sao Long đại sư võ trang đầy đủ, dù cho gặp phải hung vật lợi hại cũng có thể tiếp được vài ba chiêu, lúc đó mình còn có thể tranh thủ thời gia chạy trốn, khừ khừ.

Thầy Trần Hạo tôn sùng Long đại sư như vậy, trong lòng Tiết Xông cũng thầm thoải mái.

Đại sư hẳn mời lợi hại hơn so với Bạch Như, nếu như thật sự giải quyết được vấn đề thì công lao mình đã có hơn phân nửa, vị trí tổng giám đốc cũng ngồi lên được một nửa rồi.

Bạch Như mặt không có chút thay đổi gì, gất gao ôm lấy thần tượng Quan Công trong ngực, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Sau đó, đám người đi tới mộ huyết.

Long đại sư tỉ mỉ quan sát chốc lát, hài lòng cười nói:

- Không sai, sát khí trong Long Huyết hoàn toàn bị phong lại rồi, tạm thời không có thâm thấu ra ngoài nữa, hiện tại lại là lúc mặt trời lên cao trong ngày, dương khí đang dày đặc, đây là thời điểm tốt nhất để mở Long Môn. Tiết tổng, thuốc nổ đều chôn xong chưa?

Tiết Xông cung kính trả lời:

- Long đại sư yên tâm, dựa theo chỉ thị của ngài, chúng tôi đã mời nhiều chuyên gia đến, tất cả bố trí đều làm xong cả rồi.

Long đại sư gật đầu nói:

- Tốt lắm, chuẩn bị cho nổ Long Môn đi.

Nói xong hẳn đi đến một nơi khác.

Mọi người vội vàng đuổi theo.

Chờ sau khi tiến vào nơi an toàn, Trần Hạo nhin không được mở miệng hỏi:

- Long đại sư, Long Môn đều phải cho nổ sao?

Long đại sư âm thầm khinh bỉ, quả nhiên chỉ là thuật sĩ bật nhập lưu, không hiểu môn đạo. Trong miệng giải thích:

- Trần đại sư khả năng không biết, bình thường những ngôi mộ lớn vì phòng ngừa bị người khác phá hư, đều sẽ chặn hết đường vào, thường thấy nhất chính là Đoạn Long Thạch, nếu như không có Đoạn Long Thạch thích hợp thì sẽ chọn Lưu Ly Hỏa Long, phía sau Long Môn bố trí các loại thủ đoạn có thể chặn đứt lối đi. Long Huyệt ở Thanh Khê Sơn chính là Thủy Long Huyệt, bên dưới mặt đất có tồn tại thủy mạch, không cách nào bố trí Đoạn Long Thạch, hẳn chỉ có thể bố trí cạm bẫy phía sau Long Môn, một khi long môn đóng lại thì bên ngoài không có cách nào mở ra.

Nói xong, Long đại sư hài hước nhìn Trần Hạo, muốn thấy biểu tình xấu hổ trên mặt hắn.

Dù sao mình gọi hắn đại sư, kết quả điểm tri thức cơ sở ấy cũng không biết, thế này không mất mặt sao?

Bất quá Long đại sư thất vọng rồi, Trần Hạo chỉ là vẻ mặt bưng bình, sau đó còn có chút nhỏ ngạc nhiên mừng rỡ, dù sao đây cũng là tri thức không biết, có người giúp hắn giải thích nghi hoặc, vui mừng còn không kịp nữa, làm sao có thể xấu hổ.

- Thì ra là thế, vẫn bồi thụ giáo.

Trần Hạo cảm kích nói tạ ơn.

Long đại sư:

- ...

Àm!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền ra, mặt đất chấn động run rẩy, bụi bặm tung bay.

Trong lòng không có một chút phòng bị nào, mọi người theo bản năng nằm xuống, sau đó mới phản ứng lại, bọn họ

đang ở nơi có phòng ngự an toàn nhất, làm sao có thể bị thương được, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

- Khụ khụ, chúng ta có thể đi xem một chút.

Long đại sư bình tĩnh đứng lên, che giấu sự xấu hổ, sau đó nhận lấy mặt nạ phòng độc Tiết Xông đưa tới.

Trần Hạo cũng cầm một cái, nhìn có chút không biết nói gì.

Hình như hoàn toàn khác xa với những gì mình nghĩ khi đại sư tiến vào trong huyết mộ.

Không nói thuốc nổ nổ banh chảo, mặt nạ phòng độc đều đem ra hết, kế tiếp không phải còn thủ đoạn khoa học kỹ thuật nào nữa chứ.

Chắc chắn, chẳng lẽ giới tu hành bây giờ đều là như thế, kết hợp tu luyện và khoa học kỹ thuật, sử dụng thủ đoạn khoa học kỹ thuật đến hàng yêu phục ma?

Lúc đi đến cái mộ huyết, cửa đá kia đã biến mất, thay vào đó là một cửa động cao hơn một thước, bên trong đen kịt, thấy không rõ lắm.

Mà ở trong mắt Trần Hạo, một cỗ âm sát khí nồng nặc từ cửa động tuôn ra, như hơi nước bốc lên, bên dưới ánh nắng mặt trời không ngừng tan rã.

Âm Sát kinh vãi đạn, chẳng lẽ thật sự dựng dựng ra hung vật?

Trần Hạo có chút kinh hãi, âm thầm đề cao cảnh giác.

Sắc mặt Long đại sư cũng hơi biến, lặng lẽ đem hung hiểm trong Long Huyết tăng thêm một bậc.

- Long đại sư, còn cần tôi làm gì không?

Tiết Xông nhìn cửa động có chút kinh hoàng hỏi.

Long đại sư trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói:

- Cậu cho người đem mấy cái gương đến, tiếp tục chiết xạ ánh mặt trời vào, mặt khác đem dây điện kéo qua, chúng ta vừa đi vừa kéo đèn theo phía sau.

Tiết Xông gạt đầu, vội vàng dẫn người đi làm.

Long đại sư lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đại sư, chúng ta đi thôi, nếu bên trong Long Huyệt xuất hiện hung vật, khẳng định nằm ở bên trong long tằm, vừa rồi động tĩnh quá lớn, tôi không dám cam đoan có đánh thức nó hay không, tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh.

Nghe Long đại sư nói khẳng định như vậy, Trần Hạo biết vị đại sư này khẳng định trở về đã tìm kiếm tài liệu liên quan, so với mình càng biết nhiều thứ hơn về Long Huyệt, Trần hạo nghe vậy gạt đầu đáp ứng.

Sau đó, đoàn người chia làm hai đường.

Trần Hạo cùng Long đại sư đi ở phía trước, tiến vào thông đạo Long Môn.

Động nhiên vào lúc Âm Sát tập kích, chợt cảm thấy một cỗ hơi lạnh thấu xương, bất quá sau khi phật châu chỗ cổ tay toả ra ánh sáng nhu hòa, tất cả Âm Sát đều không thể chạm được đến người hắn.

Long đại sư cùng Trần Hạo không sai biệt lắm, hạt châu mã não đồng dạng ngăn cách Âm Sát.

Nhìn nhau một cái, đều đối với pháp khí hộ thân của đối phương coi trọng một chút, sau đó hai người tiếp tục tiến vào.

Đi theo phía sau Long đại sư và Trần Hạo chính là Bạch Như, nữ nhân này ôm chặt thần tượng Quan Công, đồng dạng tránh được Âm Sát tập kích, gắt gao đi theo phía sau Trần Hạo, cùng đợi cơ hội xoay người mà hắn nói.

Meo meo!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng mèo kêu vang lên, sau đó Trần Hạo liền thấy một đạo hắc ảnh chui vào bóng tối trong mộ huyết.

- Tiểu Hắc!

Trần Hạo cả kinh, chợt chán nản.

Khôn kiếp, ca mang mày tới là để cho mày mở rộng tầm mắt, không có ý định để mày vào hiểm cảnh mà, cmn con mèo mập mày lại chủ động lao vào tìm đường chết.

Thế nhưng là mèo mun đã chạy xa, Trần Hạo cũng không thoát ly đội ngũ đi tìm mèo, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn, mèo mập ngàn vạn lần đừng chết ở chỗ này, ca mới vừa dùng một vạn tệ mua cho mày thức ăn ngoại đấy, mày vẫn chưa ăn một miếng nào đâu.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 43: Nhị tử nhất sinh

- Trần đại sư, lá gan con mèo của cậu cũng không nhỏ đâu.

Long đại sư yếu ớt mở miệng, dưới mắt nạ phòng độc không thể nào nhìn thấy biểu tình của hắn lúc này.

Trần Hạo cười khỏ nói:

- Long đại sư, con mèo của tôi mới đến không được bao lâu, còn đang trong quá trình huấn luyện, đã tính chưa mất, vốn muốn để ở ngoài nhưng nó không chịu đi theo, việc này, không có ảnh hưởng gì chứ?

Long đại sư nói:

- Ảnh hưởng thì không nhất định, bất quá con mèo này của cậu thật không đơn giản, xem ra là bị thứ gì đó ở bên trong dẫn dụ, đáng tiếc, nơi này còn có một con hung vật đang ẩn núp, một con mèo yếu nhỏ lại dám làm loạn, nếu như xảy ra chuyện, Trần đại sư cũng đừng thương tâm.

Nghe khẩu khí của hắn dường như có chút hả hê.

Chỉ là một con mèo yếu nhỏ, nhưng dù sao cũng là yêu, so với người tu hành còn hiếm thấy hơn, trong miệng hắn tuy nhẹ nhàng nhưng nội tâm lại âm mị không thôi, thấy Trần Hạo bị mất đi thì trong lòng lão thậm vui sướng.

Trần Hạo vẻ mặt không nói gì, âm thầm suy nghĩ, bên trong mộ huyết rốt cục là có thứ tổ gì, ngay cả Long đại sư đều phải sợ hãi, mà Tiểu Hắc lại dám mạo hiểm xông vào?

Ong ong!

Đột nhiên, vô số bóng đèn được thắp sáng, hoàn toàn đem bóng tối xung quanh xua tan hết, lộ ra diện mạo bên trong. Chính là Tiết Xông dẫn người tiến đến, bắt đầu mắc đèn điện.

Hé mắt, Trần Hạo cũng không kịp quan tâm đến mèo mun, đánh giá xung quanh.

Đây là một lối đi, chiều dài hơn mười mét, rộng bất quá chỉ ba bốn mét, bốn phía dùng gạch đá dựng lên, bởi vì xung quanh có nước cho nên trên mặt tường khắp nơi đều là rêu, trên mặt đất cũng ướt nhẹp, còn có một vài phiến đá vụn, thoạt nhìn giống như một địa đạo bỏ phế mấy trăm năm.

Tỉ mỉ quan sát, Trần Hạo phát hiện rêu xanh trên vách tường khác với rêu xanh ngoài tự nhiên, nó có màu xanh đen, hiển nhiên do Âm Sát quanh năm ảnh hưởng nên xảy ra dị biến, trở thành một loài hoàn toàn mới

- Mọi người cẩn thận, nghìn vạn lần đừng đụng vào bất kỳ vật gì ở nơi này.

Long đại sư nhắc nhở một câu.

Kỳ thực không cần hắn nói, đám người Tiết Xông trên cơ bản đều mặc đồ bảo hộ kín người, cứ như đồ phi hành gia mặc, làm việc gì đều vô cùng dè dặt, sợ bị nhiễm vi khuẩn nơi đây.

- Trần đại sư, chúng ta tiếp tục đi thôi, đây là Long Môn Quan, từ nơi này đi vào chính là ngoại cung, tình hình chung là ngoại cung đều có thể bố trí bộ một số cạm bẫy, à, nói không chừng con mèo mun kia của cậu đã giúp chúng ta loại bỏ đám cạm bẫy kia rồi.

Giọng nói Long đại sư có ý tứ hàm xúc không rõ.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Thằng già khốn kiếp, tui đối với ông đã là đủ tôn kính, con mẹ nó ăn nói độc mồm độc miệng như thế? Lại cứ trù ẻo bé mậ của tui, mé nó, mèo của tui ăn cơm hay uống nước nhà ông à, sao cứ hờ cái là trù nó thế?

Trong lòng oán thâm, hảo cảm của Trần Hạo đối với Long đại sư đã hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ không còn lại chút gì.

Mặc dù Tiểu Hắc ăn hàng liên tục làm hấn ngứa mắt, nhưng dù gì đó cũng là mèo của hấn, hấn có thể nói, nhưng người khác thì không thể.

Sau đó hai người tiếp tục đi, đi tới cuối con đường.

Quả nhiên đến nơi này, phía trước liền trở nên rộng hấn ra, mơ hồ có thể thấy được một cái cung điện xuất hiện.

Trong lòng Trần Hạo sợ hãi than, khoa học kỹ thuật vào thời cổ đại không có phát triển như ngày nay, cổ nhân cư nhiên lại có thể dưới đất xây nên công trình lớn như vậy, loại trí tuệ và năng lực này khiến người khác khâm phục không thôi.

Long đại sư nhìn xung quanh một vòng, mở miệng nói:

- Quy mô còn không đến trăm trượng, xem ra Long Huyệt khác thường, phương thức kiến tạo huyệt mộ cũng thay đổi theo, như vậy thì phiền toái rồi, mộ huyệt biến động, long tằm liền khó tìm.

Trần Hạo nói:

- Cứ từ từ tìm, đi ra ngoại cung rồi nói, ông xem mấy cái cơ quan chạp bầy cũng không bị kích hoạt, có phải là bị rỉ sét hư rồi không, chẳng lẽ lâu năm không được bảo trì nên đã bị phế?

Long đại sư hừ lạnh nói:

- Trừ phi mộ huyệt bị hủy, bằng không bộ phận cơ quan sẽ không mất đi hiệu lực, ừm, trước hết để cho Tiết tổng kéo đèn đến, quan sát rõ một chút.

Không bao lâu, Tiết Xông liền dẫn người kéo dây điện đến, nhắc lên hai trụ đèn.

Nhất thời, ngoại cung to lớn trở nên sáng sủa hơn.

Vừa nhìn xung quanh liền khiến cho đám người kinh ngạc một phen.

Đây là một cái cung điện, hơn mười cây đại trụ to lớn sừng sững như chống cả bầu trời, chống đỡ cả một mảng lớn không gian dưới đất.

Ở giữa có một cái lối đi bạch ngọc nối thẳng đến đại môn cung điện. Bên trái là một cái ao, bên trong ao còn có trồng hoa sen, bên trên cái ao còn có một cây cầu uốn lượn.

Bên phải là một cái quảng trường lớn, trên quảng trường bày ra hai hàng binh khí, còn có mười mấy người đứng thẳng hai bên.

Chòi má đợi xúu, mười mấy... người!!!!

Nhất thời, mấy người chỉ cảm thấy một cỗ hơi lạnh từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, thiếu chút nữa bị dọa đến đá ra quần.

- Long, Long đại sư, bên... bên kia có người.

Tiết Xông kinh khủng kêu to, hai chân như nhũn ra.

Long đại sư tức giận:

- Thấy rồi, cũng không phải người sống, sợ cái gì.

Không phải là người sống?

Tiết xông ngẩn ra, nhìn kỹ lại.

Quả nhiên, những người này thân mặc khôi giáp, cầm trường thương trong tay, vẫn duy trì động tác ngẩng đầu uốn ngực, không nhúc nhích. Nếu quả thật là người sống, lúc này phải có phản ứng mới đúng.

Đây là chỉ là tượng binh mã.

Thở dài một hơi, Tiết Xông có chút lúng túng nhìn Bạch Như không có một chút động tĩnh gì, khuôn mặt dưới mặt nạ

phòng độc nhất thời đồ như đít khi.

Chỉ là Tiết Xông không nhìn thấy, lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Như cũng trắng bệch, thân thể lạnh run. Chỉ là mọi sự chú ý của cô ấy đều đặt lên trên người Trần Hạo, vẫn chờ cơ hội trở mình mà hấn nói, sau khi phản ứng lại liền nghe Long đại sư nói không phải người sống, lúc này mới không có chân kinh.

Cho dù là Trần Hạo cũng bị hù toát mồ hôi.

Mé, tượng người xuất hiện quá bất ngờ, thiếu chút nữa làm mình mất đi phong thái đại sư rồi.

- Trần đại sư, trước mặt có ba con đường, đây chính là cơ quan cạm bẫy ta biết dựa vào ghi chép trong sư môn bí điển, ngoại cung Long Huyết, nhị tử nhất sinh, cậu nói đi bên nào mới an toàn đây?

Đột nhiên, long đại sư mở miệng hỏi.

Trần Hạo sững sốt, nhìn kỹ lại.

Trước mắt đúng thật sự là có ba con đường.

Một cái cầu bắc qua ao nước, ở giữa là con đường bạch ngọc, cái còn lại chính là quảng trường kia.

Trần Hạo cũng không dám nói mò, dò hỏi:

- Long đại sư, sư môn bí điển của ngài không có ghi lại con đường nào đi an toàn sao?

Long đại sư nói:

- Cái này không có, bí điển ghi chép nói, Long Huyết là nơi khí mạch đại địa tụ hội, không thể chặn tuyệt, cho nên mới chỉ bố trí hai đường tử như thế, mà bố trí thế nào thì chỉ có người xây mộ biết, không có bản vẽ, cũng chỉ có thể nhắm mắt xông vào.

Xông vào?

Cần Lời Giải Thích.

Huynh đệ đến đây đầu tiên là vì mở rộng kiến thức, tích lũy kinh nghiệm, thứ hai là để kiếm tiền.

Rõ ràng tỷ lệ chỉ có một phần ba, như thế này có khác đéo gì đi tự sát đâu? Ca éo care nữa, cùng lắm thì tiền này không lấy, để xem thằng nào chết.

- Xông vào hình như không ổn, quá nguy hiểm.

Trần Hạo lắc đầu cự tuyệt.

Long đại sư cười nói:

- Trần đại sư sợ à?

Trần Hạo bĩu môi, nói rất hay, ông thì không sợ chắc.

- Không phải vấn đề sợ hay không, mà nếu như trong đây có cơ quan thì nên tìm người chuyên nghiệp đến giả quyết mới đúng, xông vào quá không có lý trí.

Trần Hạo phản bác.

Long đại sư nói:

- Không còn thời gian, nếu muốn tìm chuyên gia đến giải quyết thì không phải chỉ mất một hai ngày, chậm trễ sinh biến, nếu như để cho hung vật thức tỉnh thì đó là phiền toái lớn rồi. Như vậy đi, tôi và Trần đại sư mỗi người chọn một đường xông vào, cậu thấy thế nào?

Trần Hạo rất muốn cự tuyệt. Chỉ là lời này, thế nào cũng khó nói ra khỏi miệng.

Trầm ngâm chốc lát, Trần Hạo cắn răng một cái, gật đầu nói:

- Được, Long đại sư, ông chọn cái nào?

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 44: Âm khí

- Tôi chọn thủy đạo.

Long đại sư quyết đoán mở miệng.

Trần Hạo nhìn ba con đường một chút, ánh mắt lóe lên.

Ba con đường này, con đường ở giữa là dễ đi nhất, một con đường nổi thẳng vào bên trong cung điện, tên này cư nhiên lựa chọn chiếc cầu chật hẹp trên ao? Đây là vì sao? Lẽ nào Long đại sư biết con đường kia an toàn, lại không dự định nói cho mình biết?

Không có khả năng? Ngay cả hung vật còn chưa xác định có tồn tại hay không, dùng cạm bẫy để bóp dái đồng đội, Long đại sư cũng không phải là người ngu như vậy.

Như vậy chắc là Long đại sư biết một phần tin tức, đoán được tỷ lệ thủy đạo an toàn cao hơn, cho nên lúc này mới chủ động chọn lấy, để cho mình đi dò xét hai con đường còn lại.

Trời đụ, kiểu nào mình cũng bị chơi! Không được, mình phải cùng hấn... không đúng, có vấn đề.

Tên này chẳng lẽ là cố ý chọn trước, sau đó tốt dụ dỗ mình, để cho mình đổi đường với hấn? Nói cách khác, thủy đạo rất không an toàn, hấn chỉ cố ý lựa chọn, sau đó lợi dụng tư duy suy đoán của mình để hớ mình.

Đậu mé, nhưng tên này thoạt nhìn cũng không có âm hiểm như vậy? Có phải là mình suy nghĩ nhiều rồi hay không?

- Trần đại sư, suy nghĩ kỹ chưa? Nếu mà cậu cảm thấy thủy đạo an toàn, tôi cũng có thể tặng cho cậu.

Long đại sư cười ha hả nói, một bộ dạng dễ dàng thương lượng.

Trần Hạo nhếch mày lên, trong lòng hừ lạnh, mở miệng nói:

- Tôi chọn quảng trường.

Mặc kệ từ góc độ gì suy nghĩ, thủy đạo đều rất không an toàn, một khi kích hoạt cạm bẫy, trốn đều không có chỗ để trốn.

Mà quảng trường lại bất đồng, chỉ ít diện tích lớn, hiện nay đã có thể miễn cưỡng thi triển ra ba bước đầu trong Thiên Cương Bộ, hoàn cảnh như vậy là thích hợp nhất, dù cho có cạm bẫy cũng có không gian để tránh né.

Cho nên mặc kệ Long đại sư là tâm tư gì, Trần Hạo quyết định cứ dựa theo vốn liếng của mình mà chọn, không cần lo lắng cái khác.

- Quảng trường? Trần đại sư chắc chắn chứ?

Long đại sư truy vấn, dường như rất muốn đổi.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Long đại sư hay là chuẩn bị một chút đi, chúng ta không có thời gian đâu.

Nói xong Trần Hạo đi hướng quảng trường bên kia.

Bạch Như theo bản năng muốn theo sau, Trần Hạo liền mở miệng nói:

- Cô đừng đi theo, chờ tôi gọi thì cô hãy đến.

Bạch Như do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

Tín niệm duy nhất trong lòng nàng lúc này chính là cơ hội trở mình mà Trần Hạo nói lúc trước, cho nên lời Trần Hạo nói đối với cô như là thánh chỉ, ai cũng không so được.

Đi đến bên cạnh quảng trường, Trần Hạo tỉ mỉ quan sát.

Toàn bộ quảng trường không nhỏ, chiều rộng hơn 10 mét, dài hơn 30 mét, mặt đất bày ra đá phiến chĩnh tề, hai bên có một hàng pho tượng chiến sĩ thân mặc khôi giáp, cầm đao thương trong tay bảo vệ xung quanh, sau đó chính là hai hàng binh khí. Mặt trên đao thương còn bóng, mười tám món binh khí, mọi thứ đầy đủ hết, chỉ bất quá yên lặng dưới đất mấy trăm năm, lại đã bị sát khí cùng hơi nước ăn mòn, thoạt nhìn đều đã bị phế.

Từ mặt ngoài nhìn vào, quảng trường này hoàn toàn không có cạm bẫy gì.

Bất quá trí tuệ cổ nhân không thể coi thường, càng là địa phương an toàn, càng có vấn đề.

Trần Hạo cố gắng ổn định tâm tình, yên lặng nhìn thoáng qua Long đại sư bên kia, nhất thời phát hiện Long đại sư cũng đứng ở chân cầu, đang nhìn hấn.

Hai người đều mang mặt nạ phòng độc, thấy không rõ biểu tình đối phương, thế nhưng trong lòng hai người đều biết.

Lần này xông vào, chính là dùng mạng để đánh bạc.

Long đại sư đã tiếp nhận hậu lễ, không thể cự tuyệt, dù cho liều mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của này.

Trần Hạo lại bị Long đại sư sờ kích, dù sao cũng đã đáp ứng sinh ý, người ta còn không sợ, nếu như hấn lùi bước, con đường đại sư này còn chưa bắt đầu đã xuất hiện vết bẩn rồi. Đây là thứ Trần Hạo không cho phép.

Gần như là đồng thời, hai người động. Bạo phát ra tốc độ nhanh nhất, trực tiếp xông vào.

Long đại sư bên này, đi cầu uốn lượn, hấn chỉ có thể vừa cố gắng chạy vừa xoay người nhìn xung quanh, quan sát động tĩnh, cố gắng xác định phương hướng đúng đắn.

Trần Hạo thì dứt khoát hơn nhiều, thẳng tắp chạy nhanh, trực tiếp vọt tới trước mặt.

Trong vòng mấy giây đó, cả hai người đều đã tiến vào giữa con đường mà mình đang đi.

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên một cước đạp xuống, ca một tiếng, cả người đều ngã nhào về phía trước.

Bỏ mọe, quảng trường là tử lộ!

Trần Hạo trong lòng cả kinh, sau đó mi tâm cảm ứng được một loại đau đớn không rõ, hấn theo bản năng xoay người.

Huu huu!

Hai đồ vật từ sau lưng mang theo cường lực gào thét đánh tới, từ chỗ Trần Hạo đứng lúc trước xuyên qua, sau đó đóng đinh lên trên vách tường.

Voãi nồn con chồn, hù chết bố!

Trần Hạo cảm thấy hết hồn, cả người như nhũn ra, bàng quang đều có chút bành trướng.

Bất quá còn không chờ hấn thở phào, cánh tay trái đang chống lên đá phiến lại phát sinh âm thanh rắc rắc.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, liền thấy đá phiến chậm rãi thấp xuống.

Thôi bỏ mọe, lại tới rồi! Mé nó sao tới hoài không hết vậy.

Sắc mặt Trần Hạo đại biến, trong lòng tức giận mắng, bất quá thân thể cũng không dám chậm chạp, trực tiếp dùng chân đạp mạnh một cái nhảy ra thật nhanh.

Chỉ là rất nhanh, Trần Hạo liền sợ ngây người.

Âm thanh rắc rắc bên tai không dứt, dùng mắt thường có thể nhìn thấy từng cục đá phiến đang hạ xuống.

Rất hiển nhiên, không phải là mình kích hoạt, mà là kích hoạt một khối sẽ phản ứng dây chuyền một đám.

Quả nhiên là tử lộ a!

Trong lòng Trần Hạo kêu rên một tiếng, cũng không kịp đoán hoài cái khác, tinh thần tập trung hết công suất, thân thể theo bản năng thi triển ba bước đầu của Thiên Cương Bộ, chiêu thức vừa ra, gián tiếp na di vài mét, thân ảnh thay đổi liên tục.

Huu huu! Huu huu! Huu huu!

Tên sắt bắn sau lưng bay vèo vèo, vừa nhanh vừa ác.

Bất quá may mắn là bộ phận cơ quan mỗi khi kích hoạt đều truyền ra một lần tiếng vang, Trần Hạo không hiểu những âm thanh kia là gì thế nhưng Thiên Cương Bộ vào lúc âm thanh vào lên liền kích thích điều khiển Trần Hạo, lúc ám khí bay đến khiến cho hắn nhảy lên một cái, sau đó Thiên Cương Bộ liền tự thân vận động.

Liên tục vài lần sau đó, Trần Hạo rất là ngạc nhiên mừng rỡ.

Không nghĩ tới trải qua nguy hiểm lại có lợi như thế, lại có thể kích thích thân thể thích ứng với Thiên Cương Bộ.

Dù sao hắn hoàn toàn hiểu tinh diệu cùng nghĩa sâu xa của Thiên Cương Bộ, chỉ là thân thể quá kém không theo kịp phản ứng, dù cho mấy ngày qua tu luyện mấy trăm lần nhưng vẫn chỉ là mới nhập môn.

Nhưng vào lúc này, dưới nguy cơ sinh tử, thật giống như bộ xương cả người bị kích hoạt, bản năng dựa theo bộ pháp Thiên Cương Bộ, sau khi cảm nhận được cơ quan kích hoạt liên tục động tổ hợp phối hợp, sau đó linh xảo sử dụng ra, dễ dàng né tránh.

Giờ khắc này, Trần Hạo hoàn toàn cảm nhận được Thiên Cương Bộ tinh diệu và thần kỳ, loại tự thể nghiệm này so với tri thức truyền thừa là hoàn toàn khác nhau.

Động tĩnh bên này dọa đám người quan sát phía sau hết hồn.

Thật sự bên trong có cạm bẫy? Máy người có lòng muốn biểu hiện một phen trước mặt Tiết Xông, lúc này chỉ cảm thấy may mà không có lỗ mãng, bằng không lúc này thi thể đều bán cho toi bởi hoa lá.

Nhìn nhìn lại đại sư, chắc chắn, không hồ là đại sư à, cái này chẳng lẽ chính là khinh công trong truyền thuyết?

Long đại sư cùng Trần Hạo đồng thời lên đường, cũng đang quan sát Trần Hạo.

Lúc cơ quan trong quản trường kích hoạt thì hắn đã dừng bước. Lúc thấy bộ pháp Trần Hạo né tránh, sắc mặt Long đại sư giấu dưới mặt nạ phòng độc hiện lên vẻ khiếp sợ.

Người ngoài xem náo nhiệt, trong nghề nhìn môn đạo.

Trần Hạo thi triển ra Thiên Cương Bộ ẩn chứa sự tinh diệu, tam tan pha hợp, ba mươi sáu biến hóa kết hợp vào trong đó, thay đổi liên tục, đây chính là bộ pháp thần thông đó, dù cho sư môn hắn tồn tại đã mấy trăm năm cũng không có thần thông truyền thừa như thế, tiểu tử này không phải chỉ là một tên thuật sĩ hay sao? Từ đâu học được bộ pháp này?

Đang lúc kinh ngạc, đột nhiên tâm sinh cảnh báo, Long đại sư theo bản năng lui ra phía sau, sau đó biến sắc, lại xông về phía trước.

Thế nhưng lúc này, cái ao vốn yên ắng lại đột nhiên ào ào, từng con quái ngư dài chừng một thước, trong miệng mọc đầy răng nanh dữ tợn vọt ra, từ hai bên giáp công Long đại sư.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 45: Quái ngư và long loại

Thủy đạo cũng là cạm bẫy!

Cảm giác được quái ngư vây công tới, trong đầu Long đại sư lóe lên một cái ý niệm, sau đó vẻ mặt cay đắng.

Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người rồi.

Vốn tưởng rằng cây cầu này nhỏ hẹp không thể bố trí cạm bẫy gì, không ngờ huyền cơ lại nằm dưới nước.

Bất quá lúc này hối hận đã không còn kịp rồi, Long đại sư quát nhẹ một tiếng, thân ảnh đột nhiên bay lên trời, sau đó tay cổ tay tại phần eo lôi kéo.

Một đạo quang mang tuyết trắng trông rỗng hiện ra, sau đó vung lên hư không, mấy con quái ngư nhất thời một phân thành hai, máu văng đầy khoảng không.

Một chiêu đắc thủ, Long đại sư cũng không chần chờ, thân ảnh lại nhảy lên bên trên cây cầu, kiếm trong tay bay lượn, mỗi một lần công kích đều có thể chém giết một hai con quái ngư.

Tình huống bất ngờ bên đây tiếp tục làm cho mọi người kinh hãi.

Con đường Long đại sư cũng chọn sai, trong nước cũng có cạm bẫy!

Lúc này, một trái một phải, một người trong nước, một người trên quảng trường, toàn bộ đều ở đây thi triển tất cả khả năng, đối kháng với cạm bẫy công kích.

Bất quá Trần Hạo bên này vận khí tốt, sau khi tiếp nhận hơn mười đợt ám khí thì âm thanh rắc rắc cùng hưu hưu liền biến mất, lưu lại một quang trường gập ghềnh.

Trần Hạo thở dài một hơi, sờ sờ mồ hôi đầy đầu, lòng còn sợ hãi.

Thực sự là quá may mắn, nếu không phải linh cơ khế động, lựa chọn khổ luyện hai ngày Thiên Cương Bộ, lại dưới sự kích thích của nguy cơ, kích thích Thiên Cương Bộ dung hợp sơ bộ với thân thể, lúc này đã lên bàn thờ ngắm gà khóa thân rồi.

Đại sư không dễ làm a, lần này coi như là một bài học xương máu, chờ sau khi an toàn sau khi rời khỏi, nhất định phải nỗ lực khổ tu một đoạn thời gian, thông thạo nắm giữ toàn bộ kỹ năng hiện có, ngoài ra còn phải chuẩn bị các loại bảo vật giữa mạng. Sau đó mới có thể tiếp tục hành tẩu giang hồ.

Hữu kinh vô hiểm vượt qua chạm bẫy, Trần Hạo nhìn về phía Long đại sư bên kia, nhìn nhất thời có chút hả hê.

Lão già, còn muốn gạt tui, hiện tại không phải chính mình cũng rơi vào bẫy sao? Chạm bẫy của tui dù sao đều là vật chết, tránh né dễ dàng, đám quái ngư này vừa nhìn đều rất hung tàn, sơ ý một chút, khừ khừ khừ, xong cmn đời.

Trần Hạo ngồi xuống, lấy ra chocolate lúc trước chuẩn bị sẵn gặm một hồi, một bên khôi phục thể lực, một bên xem não nhiệt.

Hắn cũng không quá lo lắng, Long đại sư võ trang đầy đủ, thứ tốt nhiều lắm, bản thân cũng có pháp lực tu vi, diệt quái như cũng dễ như trở bàn tay.

Một cái cơ hội để quan sát tu vi Long đại sư tốt như vậy, Trần Hạo làm sao có thể bỏ qua.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Long đại sư biểu hiện thật đúng là rất thông dong, kiếm trong tay quang vung vẩy, giọt nước đều không lọt, phàm là quái ngư công kích không phải bị bổ ngang thì chính là bị chém dọc, hiển nhiên Long đại sư này không chỉ có thân thủ bất phàm, vũ khí trong tay càng vô cùng sắc bén.

Trần Hạo càng nhìn biểu tình càng kinh ngạc, từ từ thu hồi biểu tình hài hước, ánh mắt cũng biến thành nghiêm túc.

Từ trên người Long đại sư, Trần Hạo thấy được một tố chất đại sư chân chính nên có.

Liên như bây giờ.

Quái ngư không phải là yêu quái gì cả, rõ ràng là bị sát khí Long Huyết ảnh hưởng chuyển hóa thành, loại vật này dùng tu vi đả thương không có nhiều tác dụng, chỉ có thể dùng công kích vật lý.

Mà Long đại sư thi triển thân thủ không tầm thường chút nào, dễ dàng giải quyết, đây là tố chất cơ bản, có thể dùng pháp có thể dụng vật, gặp nguy không loạn.

Ngẫm lại vừa rồi mình ứng đối, sự so sánh này liền nhìn ra chênh lệch, quả thực không đáng để vào đâu, Trần Hạo cảm giác gương mặt nóng lên, âm thầm vì mình mới kiêu ngạo mà xấu hổ.

So với đại sư chân chính, sự chênh lệch của mình lúc này quá lớn, càng giống như là một tên lừa đảo hành tẩu giang hồ.

Không có khả năng kiêu ngạo, không có khả năng thật sự, vậy phải khiêm tốn, phải cố gắng, càng phải học tập người hơn mình.

Trong lòng Trần Hạo âm thầm cảnh cáo chính bản thân.

Sau đó, Trần Hạo nhìn Long đại sư ứng phó quái ngư, càng ngày càng bội phục.

Vị Long đại sư này mặc kệ nhân phẩm thế nào, thế nhưng thực lực của người ta thực sự đáng giá tôn trọng.

Chỉ chốc lát, dường như cảm giác được Long đại sư không dễ chọc, quái ngư chết đi không ít đồng bạn, rốt cục từ bỏ công kích, cái ao chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Long đại sư cầm lợi kiếm trong tay, âm thầm cảnh giác.

Sau một lúc lâu, hấn rốt cục khẳng định này quái ngư đã bị dọa lui, lúc này mới thở phào một hơi,

miệng to thở dốc.

So với Trần Hạo mới rời né tránh, hấn bên này phản kích càng thêm tiêu hao thể lực, vừa rời tiến công dày đặc một phen, thoát nhìn rất dễ dàng, kì thực Long đại sư cũng là có khổ tự mình biết.

Thân thể đám quái ngư này tựa hồ bị Âm Sát ăn mòn, trở nên cứng rắn không gì sánh được, cho dù nhuyễn kiếm trong tay được rèn bằng phương thức đặc biệt, vô cùng sắc bén, nếu không phải toàn lực thi triển cũng không thể dễ dàng chém chết quái ngư như vậy, liên tục duy trì bạo phát thể lực như vậy, thiếu chút nữa thì lấy cái mạng già của hấn rồi.

Nếu như quái ngư vẫn không chết không thôi, chỉ trong chốc lát hấn liền không nhận được phải hướng Trần Hạo nhờ giúp đỡ.

May là mặt mũi bản đại sư còn có thể giữ.

Mắt thấy cạm bẫy hai bên đều bị đại sư phá giải, chỉ còn lại một thông đạo thì bọn người Tiết Xông đại hỉ.

Cạm bẫy đáng sợ như vậy đều không làm khó được hai vị đại sư, lần này nhất định sẽ giải quyết được vấn đề.

- Long đại sư, ngài có muốn trở về nghỉ ngơi một chút hay không?

Tiết Xông là một người tinh minh, nhìn tiếng hít thở của Long đại sư không nhỏ, hiển nhiên tổn hao khá lớn, vì để ngừa vạn nhất, vẫn nên hỏi thăm một tiếng.

- Hừ, ngoại cung đã bị phá, đi tiếp là đến được chính điện, tinh thần hăng hái, sĩ khí đang cao phải tiến lên phía trước, há có thể bỏ dở nửa chừng? Trần đại sư, cậu nói có đúng hay không?

Long đại sư hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng hỏi Trần Hạo.

Trần Hạo đứng dậy, khiêm tốn nói:

- Long đại sư kinh nghiệm phong phú, vẫn bối nghe ngài.

Hả!

Long đại sư kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Tình huống gì đây? Tiểu tử này thế nào đột nhiên biến hóa lớn như vậy? Giọng điệu này nghe thật đúng như là thái độ của văn bối.

Xem không hiểu, Long đại sư cũng không suy nghĩ lung tung, lúc này chính sự quan trọng hơn.

- Được rồi, hai bên là tử lộ, con đường ở giữa nhất định là sinh lộ, mọi người đi theo ở phía sau, chúng ta đi vào điện tìm Long Tầm.

Long đại sư phân phó một tiếng, liền cất bước đi đến.

Trần Hạo cũng đứng dậy theo, từ quảng trường đi qua.

Không bao lâu, đi vào bên trong cung điện.

Khi đám người Tiết Xông câu đèn điện chiếu vào, cho dù là Long đại sư cũng phải hít một hơi hơi lạnh, nhin không được lui về phía sau vài bước.

Chỉ thấy chính giữa trong đại điện, một cái bộ xương màu trắng dài hơn mười mét, nằm trên mặt đất, đầu giương lên thật cao.

- Long loại!

Long đại sư kinh hãi thốt ra, giọng nói run rẩy, ai cũng có thể nghe được sợ hãi cùng kinh khủng bên trong.

- Cái gì? Long loại? Chính là bộ xương này à? Trên đời thật sự có rồng tồn tại sao?

Đám người Tiết Xông cũng bị dọa sợ choáng váng, trợn to hai mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Trần Hạo mặc dù có chút chấn kinh, bất quá sau khi đối mặt với hai lần bị dọa lúc trước, đã thông dong hơn rất nhiều.

Tỉ mỉ quan sát, Trần Hạo cau mày, không phải chỉ là bộ xương của măng xà thôi à, làm sao lại biến thành rồng được?

- Không được, chúng ta phải đi, nhất định phải rời đi ngay lập tức, hung vật trong huyết một này chính là do rồng biến thành, một khi kinh động đến nó, mọi người chúng ta đều hẳn phải chết chắc.

Không đợi Trần Hạo hỏi, Long đại sư mở miệng lần nữa, lần này lại chủ động lựa chọn rời đi, giọng nói quả quyết không gì sánh được, bộ dạng hoàn toàn không có khả năng thương lượng.

Phải rời đi? Tại sao có thể, đều đi tới nơi này rồi, nhất định phải giải quyết mới được chứ!

Tiết Xông giật mình một cái lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi:

- Long đại sư, có thể nói rõ hơn một chút không? Ngài như vậy, tập đoàn Song Long không cách nào tiếp nhận được.

Long đại sư hoàn toàn không nề tình, mở miệng nói:

- Không có khả năng tiếp nhận, vậy tôi đành trả lại toàn bộ chi phí, các người mời cao nhân khác đi. Hung vật long loại là đáng sợ nhất, đây chính là tồn tại cấm kỵ, nơi đây một khắc cũng không thể ở lâu, tôi cáo từ trước.

Vừa dứt lời, long đại sư cư nhiên xoay người rời đi, ngay cả lời cũng không chịu nói nhiều thêm một câu.

Nhưng khi Long đại sư đi tới cửa cung điện thì đột nhiên mặt đất run rẩy, một âm thanh bèn nhọn truyền ra.

- Ríttt...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 46: Phản kháng

Sau khi thanh âm vang lên, một cái bóng đen từ trong chỗ sâu đại điện chạy ra, sau đó trực tiếp nhào vào trong lòng Trần Hạo.

Meo meo!

Làm bộ đáng thương kêu lên, sau đó mèo mun thật giống như bị thứ to lớn gì đó dọa cho sợ hãi, cuộn mình một đoàn, cái thân béo tròn còn đang phát run.

Trần Hạo có chút há hốc mồm.

Quát đờ hơi? Thằng mập này đã kinh động đến hung vật bên trong? Đù mé, mày chơi ca à, thôi chết cmnr, hiện tại quãng cái cục nợ này xuống còn kịp không nhỉ?

- Hay cho một con mèo yêu!

Long đại sư cước bộ dừng lại, hung tợn nhìn chăm chăm mèo mun...và Trần Hạo.

Trần Hạo vẻ mặt vô tội, thực sự không quan hệ với tui mà, tui biết cái vẹo gì đâu.

- Đại, đại sư, làm sao bây giờ? Tình huống lúc này ngài cũng không thể mặc kệ được.

Tiết Xông nóng nảy, tiến lên liền ôm lấy Long đại sư, thật giống như người chết chìm cố gắng ôm lấy cái phao cứu mạng cuối cùng.

- Buông ra.

Long đại sư chán nản.

- Đại sư!

- Cậu ôm tôi như vậy thì giải quyết như thế nào, buông ra.

Long đại sư mắng một câu.

Tiết Xông đại hi, lúc này mới buông tay, sau đó khẩn trương nhìn Long đại sư.

Đây thật là hy vọng duy nhất, nếu mà Long đại sư mặc kệ, dù cho bọn họ an toàn lui ra ngoài, hung vật trong mộ huyết bị kinh động chạy đến Thạch Thành, trách nhiệm này tập đoàn Song Long không gánh nổi.

Long đại sư sửa sang lại quần áo một chút, lần nữa liếc mắt nhìn chằm chằm Trần Hạo, sau đó đem ba lô tùy thân tháo xuống, từ đó lấy ra một món đồ, thoạt nhìn lại là một cái ống chỉ tựa như ống mực.

- Trần đại sư, biết bầy Bắc Đẩu Trận không?

Trần Hạo có chút xấu hổ:

- Không biết.

Long đại sư:

- ...

Cái gì cũng không biết, mục đích mà đến đây để làm gì? Tiền của tập đoàn lớn để lừa như vậy sao?

- Cậu đến bảo hộ những người này, không nên chạy loạn.

Triệt để chẳng còn chút hi vọng nào vào Trần Hạo, tùy tiện phân phó một nhiệm vụ, Long đại sư liền lấy ra một lọ chất lỏng màu đỏ đỏ vào trong ống chỉ, sau đó bắt đầu bày binh bố trận.

Chọn ba cây cột sau đó dùng dây trong ống chỉ quấn quanh bốn năm vòng, giao nhau tạo thành hình lưới.

Long đại sư đem ống chỉ cố định, lại từ ba lô trong lấy ra kiếm gỗ đào cùng một xấp phù chú, ngưng thần canh gác bốn

phía.

- Long đại sư, như vậy là được rồi?

Tiết xông lo lắng hỏi.

Long đại sư trợn mắt nói:

- Vậy cậu còn muốn thế nào? Trực tiếp cùng long loại cứng đối cứng?

Tiết Xông có chút xấu hổ:

- Tôi không phải có ý này, chỉ là...

- Đừng nói nữa, long loại hộ huyết ban đầu chính là linh thú cùng một huyết đồng sinh cộng tử, sau khi chịu Long Huyết phản phệ, long loại chuyển hóa thành hung vật, đó là tồn tại cấm kỵ, dù cho là người đạo gia đều không muốn phải đối mặt, tôi cũng không có nắm chắc có thể đối phó, mấy người cũng nên chuẩn bị tinh thần phải chết đi.

Long đại sư nghiêm túc nói.

Tiết Xông ngậm miệng không dám nói tiếp nữa, bắp chân nhỏ đều đang phát run.

Bạch Như cũng hết hồn, lặng lẽ tới gần Trần Hạo, nhỏ giọng hỏi:

- Trần đại sư, thần tượng này bây giờ có thể dùng chưa?

Trần Hạo éo biết phải nói gì luôn.

Hiện tại đã là lúc nào rồi, cô còn băng khoản chuyện thắng thua?

Ha ha, quả nhiên hoạn nạn thấy chân tình, người phụ nữ này không thể kết giao.

Trong lòng thầm cho Bạch Như vào sổ đen, Trần Hạo cũng liếc mắt nhìn thần tượng Quan Công một cái.

Khoan hãy nói cái khác, thứ này tuyệt đối là đòn sát thủ, nhưng bản thân hẳn không có đạo hạnh, không cách nào phát huy uy năng lớn nhất của vật này, cũng không biết có tác dụng hay không.

Đến lúc phải chơi khô máu thật rồi, lúc này phải để cho tên Long đại sư kia thấy, Trần đại sư ta cũng không phải người ăn chay.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Không nên gấp gáp, xem trước một chút rồi lại nói.

Bạch Như thở dài một hơi, nhãn thần trở nên cứng cõi không gì sánh được.

Từ nhỏ nghe cha thở dài nhiều lần cô không phải là con trai, không ra làm sao cả, Bạch Như liền có một cái ý niệm trong đầu, cho dù mình là thân con gái, cũng phải thể hiện cho cha thấy mình còn mạnh hơn cả con trai, để cho cha phải thu hồi những lời nói coi thường này.

Cho nên, cô bỏ qua sự hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp mà con gái nhà giàu nên có, cho dù phải học ngành kinh tế mà mình không thích nhưng cô vẫn luôn cố gắng phấn đấu, tiến vào tập đoàn Song Long càng không thỏa hiệp, mọi chuyện đều muốn phải chứng minh thực lực bản thân.

Công trường Thanh Khê Sơn lần này chính là một cơ hội tốt nhất, chỉ cần cô thắng, cô có thể thực hiện nhiều năm mộng tưởng của mình, chính là có thể...

Nói chung, cơ hội lần này không thể bỏ qua.

Ôm chặt thần tượng Quan Công, ánh mắt Bạch Như vẫn theo từng cử động của Trần Hạo, chờ đợi hắn mở miệng nói thời cơ sử dụng thần tượng.

Không bao lâu, bên trong cung điện đột nhiên càng trở nên thêm âm lãnh.

Trần Hạo thấy rõ ràng, một mảng lớn sát khí màu đen nồng nặc đến mắt thường cũng có thể thấy được từ bên trong cung điện hiện ra.

Âm Sát rất nhanh tràn ngập toàn bộ cung điện, thậm chí làm cho nơi đặt ngọn đèn ánh sáng cũng ảm đạm xuống.

Mọi người toàn bộ thất thanh, kinh hãi nhìn một màn này, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh một cái.

Vèo!

Đột nhiên, một đạo bóng đen to lớn từ trong chỗ sâu vọt ra, ép thẳng đến Trần Hạo.

Ông!

Trong sát na, dây ông chỉ quán quanh cây cột đột nhiên sáng lên ánh sáng màu đỏ, bóng đen kia bị hồng quang quấy nhiễu, phát ra một tiếng thét chói tai, bỗng nhiên xoay quanh dựng lên, lộ ra bóng dáng xà ảnh thật lớn như thật như ảo.

Con rắn này lớn vô cùng, chiều dài hơn mười mét, răng nanh lộ ra ngoài, hai mắt đỏ như máu, dữ tợn đáng sợ.

- Phá tà!

Long đại sư quyết định thật nhanh, kiếm gỗ đào trong tay vung vẩy, một cái phù chú té xuất, mộc kiếm run lên, phù chú liền hóa thành một đạo hồng quang, đánh trúng vào mãng xà.

Mãng xà nhất thời lăn nửa kêu thảm thiết, thân ảnh khẽ đảo rồi biến mất, một bên cách đó không xa lại hiện lên thân ảnh, hư hư ảo ảo, lúc ẩn lúc hiện, làm mọi người kinh hãi không thôi.

- Yêu, yêu quái!

Tiết Xông và mấy người bình thường đã sợ đến choáng váng, tự lẫm bẫm, lạnh run, thậm chí có một người đũng quần tích tích đáp đáp, cư nhiên bị hù đái ra quần.

- Hoàn hảo, không có hóa giao, là một tên long loại cấp thấp.

Long đại sư cũng thở dài một hơi, vẻ sợ hãi tán đi không ít.

Trần Hạo mở miệng nói:

- Long đại sư, ông có thể nói tường tận một chút về long loại này không?

Long đại sư kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Ngược lại không nghĩ tới, hiện tại tiểu tử này lại còn có lòng muốn biết long loại là cái gì? Tiểu tử cậu quả thật gan to bằng trời rồi.

Trầm mặc chốc lát, Long đại sư vẫn mở miệng nói:

- Cái gọi là long loại, chính là linh thú hộ huyết nương theo Long Huyết mà thành, loại này đồng dạng đều là giao, rắn chiếm đa số. Trước mắt loại này chính là rắn. Chúng nó thủ hộ Long Huyết, chờ đợi Long Huyết hấp thụ đầy đủ tinh hoa liên thu lấy long khí trong đó, trợ giúp bản thân siêu thoát, lột xác hóa long. Trước mắt Thủy Long Huyết chính là như vậy, được một con rắn thủ hộ, nguyên bản Long Huyết bị phát hiện, mấy con linh thú hộ huyết này đều sẽ bị giết chết để tránh phát sinh ngoài ý muốn, không biết vì sao, linh thú thủ hộ long huyết cư nhiên không chết, còn nằm ở trong mộ cung, cứ như vậy, cho dù chủ nhân mộ huyết nghịch thiên cải mệnh thành công, tử tôn thành tựu vương hầu, chỉ sợ cũng không quá ba đời, lúc diệt vong còn có thể có một phần công lao của con rắn này. Bất quá long huyết phản phệ, kế hoạch chủ nhân mộ huyết thất bại, linh thú hộ huyết cũng không khá hơn chút nào, bị chuyển hóa thành hung vật bên trong mộ, trở thành tồn tại cấm kỵ.

Trần Hạo nghe xong giật mình, bí ẩn trong lòng nhất thời cười ra.

Không biết mấy trăm năm trước, một vị có tiền hoặc là người có thế lực nào phát hiện Long Huyết chỗ này, trong lòng sinh ra dã tâm, cho nên âm thầm tạo mộ, mà người trợ giúp hắn tạo mộ chỉ sợ không có lòng tốt, tuy rằng xây thành lăng mộ, nhưng không có tiêu diệt linh thú hộ huyết, dẫn đến chủ mộ thất bại trong gang tấc, đoạn tử tuyệt tôn.

Vậy đại khái đã phù hợp với phát hiện hiện nay.

Bất quá sự tình lâu như vậy, Trần Hạo cũng không muốn truy cứu tới cùng chân tướng.

Hiện tại quan trọng nhất chính là đối phó hung vật long loại này.

Hung vật hóa long không thành, lại bị quấy nhiễu, không biết hiện tại nó có bao nhiêu oán độc và phẫn nộ đây, nếu nó không chết, vậy thì chúng ta xong đời cả đám.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 47: Lâm nguy

- Long đại sư, ông đã đồng ý lưu lại, vậy chắc hẳn có biện pháp đối phó chứ??

Trần Hạo đột nhiên hỏi.

Long đại sư nhìn mẫn xà không ngừng ẩn hiện, đã không còn khả năng giản hòa nữa, trầm giọng nói:

- Tôi có một món đồ có thể có thể uy hiếp nó, bất quá có thể giết chết nó hay không thì tôi không dám cam đoan.

- Được, có biện pháp là được rồi, tiếp tục bị vây ở chỗ này quá nguy hiểm, Long đại sư ngài nói cần phải làm sao?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Long đại sư ngạc nhiên nhìn về phía Trần Hạo:

- Trần đại sư không sợ chết?

Trần Hạo nói:

- Tôi sợ, thế nhưng thứ này đã bị kinh động, nếu như không giải quyết, trăm vạn nhân dân Thạch Thành toàn bộ đều sẽ gặp nguy hiểm, tôi cũng không phải là người có đạo đức tốt có thể hy sinh vì đại nghĩa, nhưng mà phiền phức của chúng ta gây nên lại để cho người khác gánh, việc đó tôi làm không được, nói vậy Long đại sư nguyện ý lưu lại, cũng lo lắng về phương diện này sao?

Long đại sư nhất thời không nói, chỉ là nhìn Trần Hạo thật sâu.

Tiểu tử này, luôn luôn làm cho mình có những ấn tượng hoàn toàn khác nhau, rốt cục không hiểu nổi hẳn là hạng người gì.

Mặc kệ hắn có đúng là kẻ không học vấn không nghề nghiệp hay không, chỉ bằng lời hắn vừa nói đã làm cho mình coi trọng hơn mấy phần.

- Được, Trần đại sư đã có lòng như thế, tôi thật ra còn một biện pháp, không biết cậu có nguyện ý mạo hiểm hay không?

Long đại sư hỏi.

Trần Hạo nghiêm túc nói:

- Long đại sư cứ nói.

Long đại sư từ trong ba lô lấy ra một tấm phù chú, lúc này mới nói:

- Đây là một tấm Trấn Sát Phù, hung vật long loại lúc thực lúc hư, hoàn toàn không thể nắm bắt được, biện pháp của tôi không có khả năng trực tiếp thương tổn nó, cho nên cần Trần đại sư đi mạo hiểm, dùng Trấn Sát Phù trấn áp hung vật, như vậy, tôi mới có thể công kích nó.

Từ trong tay Long đại sư tiếp nhận Trấn Sát Phù, Trần Hạo trong nháy mắt liền đoán được đây là hàng thật, hơn nữa còn là dùng pháp lực vẽ ra, bên trong ẩn chứa linh lực cường đại.

- Tôi đã hiểu, ý Long đại sư là để cho tôi chủ động tiếp cận hung vật, sau đó dùng Trấn Sát Phù định trụ nó đúng không?

- Không sai, chỉ có như vậy tôi mới có thể đả thương nó, bằng không chúng ta chỉ có thể bị vây ở chỗ này, không có cách nào khác.

Trần Hạo đạo:

- Ok, Long đại sư chuẩn bị động thủ đi.

Nói xong, Trần Hạo cầm Trấn Sát Phù trong tay, đi tới bên cạnh vòng phòng ngự của dây ống chỉ.

Long đại sư nhìn thoáng qua Trần Hạo, ấn tượng trong lòng đối với hắn tốt hơn, không nói tu vi, tiểu tử này tuyệt đối là là người có phong độ tu hành nhất trong những người tu hành mà hắn đã gặp.

Sau đó Long đại sư cũng bắt đầu lu bu công việc lên.

Từ trong ba lô lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, thận trọng lấy ra một viên cầu lớn chừng quả trứng gà, toàn thân màu tím.

Nhìn viên cầu, trong mắt Long đại sư lóe lên một tia đau lòng.

Đây chính là trọng bảo của sư môn hắn, tuế nguyệt qua nhiều năm, trong kho chỉ còn lại có một hai quả, lần này mang đến một quả cũng là vì phòng ngừa vạn nhất, không ngờ thật đúng là có chỗ dùng tới.

Suy nghĩ một chút, thù lao Tiết tổng bỏ ra tuy rằng cũng là kỳ vật, nhưng so với trọng bảo sư môn của mình còn phải kém xa, con mọt nó thua thiệt lớn rồi.

Nhìn Trần Hạo mong chờ nhìn mình, Long đại sư cũng không kịp đoái hoài nhiều, cắn răng một cái lấy ra viên cầu, cầm kiếm gỗ đào trong tay, trầm giọng nói:

- Trần đại sư, có thể rồi.

Trần Hạo lúc này nhào tới trước một cái, từ trong khe hở sợi dây ống mực bay ra.

Lúc này, măng xà lúc ẩn lúc hiện đã phát hiện ra động tác của Trần Hạo, trong nháy mắt bị hấp dẫn đến.

Trần Hạo một tay cầm Trấn Sát Phù, một tay cầm ngọc phát khai quang, yên lặng nhìn bóng dáng cự măng không ngừng đến gần.

Rốt cục, khi bóng dáng cự măng cách hắn chỉ có vài mét thì Trần Hạo xuất thủ.

Ngọc phật trực tiếp ném ra đánh trúng vào thân ảnh của cự mãng, nhất thời một đạo linh quang hiện lên, ngọc phật bạo liệt, bóng dáng to lớn của cự mãng cũng bị thương tổn, âm sát khí ngưng tụ thân thể đều tan rã một phần.

Lần này, thân ảnh cự mãng thét lên chói tai lại không có lùi bước, trái lại càng hung ác lao thẳng tới Trần Hạo.

Trần Hạo giả bộ thất kinh, lui ra phía sau chạy trốn. Chờ sau khi cự mãng đến gần, thời điểm chuẩn bị há mồm cắn xé, Trần Hạo động.

Thiên Cương Bộ linh xảo sử dụng ra, thân ảnh quỷ dị né tránh một cái, lúc né tránh sang phía trên cự mãng. Đồng thời, Trần Hạo đưa tay vỗ ra.

Ba một tiếng, Trấn Sát Phù đánh thẳng vào phía trên người cự mãng.

Trong nháy mắt, Trấn Sát Phù bạo phát linh quang mãnh liệt, mà thân thể của cự mãng hoàn toàn cứng đờ, động cũng không thể động.

- Long đại sư!

Trần Hạo hét lớn một tiếng, Thiên Cương Bộ toàn lực thi triển, hai bước vượt qua 5-6 mét, núp ở phía sau một cây cây cột.

Mà thời điểm Long đại sư thấy thân thể cự mãng cứng đờ, một cái ý niệm trong đầu liền hiện lên.

Cơ hội tốt.

Sau đó Long đại sư cắn ngón tay, dùng máu trên ngón tay lướt lên viên cầu một cái, bề ngoài viên cầu nhìn như trơn tuột lại hiện lên từng đường văn huyền ảo, trên đường văn lại hiện lên ánh sáng màu tím, càng ngày càng sáng.

Long đại sư không chút do dự, trong tay xảo kinh run lên, viên cầu mạnh mẽ bắn ra.

Đúng lúc này, bóng dáng cự mãng đột nhiên động một cái, Trấn Sát Phù trên người lập tức bốc cháy hóa thành tro tàn, hiển nhiên đối phó với hung vật cấp độ này, Trấn Sát Phù cũng chỉ có thể áp chế vài giây ngắn ngủi như thế.

Mà lúc này, viên cầu vừa lúc rơi vào trên người của nó.

Bùm!

Viên cầu bạo liệt, ánh sáng tím kinh khủng trong nháy mắt chiếu sáng cung điện, rực rỡ nóng bức như một vầng thái dương nhỏ, đám người Tiết Xông một bên quan sát trong nháy mắt bị chói mù, nước mắt chảy đầm đìa, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, cái gì cũng nhìn không thấy. Sau đó chính là một tiếng thét chói tai kịch liệt, kích thích lỗ tai bọn họ ông minh rung động, tư duy hỗn loạn, chẳng biết người đang ở chỗ nào.

Qua một lát, mọi người cảm giác ánh mắt tốt hơn nhiều, lại nhìn qua, đừng nói là hư ảnh mãng xà to lớn, Âm Sát nồng nặc trong cung điện hầu như đều biến mất hết, chỉ còn lại vài tia mỏng manh phiêu đảng.

Trần Hạo chân động đến cực điểm, đây là pháp bảo gì, uy năng lại bá cmn thế, trong nháy mắt linh lực bạo phát, làm cho Trần Hạo núp phía sau thạch trụ đều cảm nhận được một loại cảm giác nóng rực.

Cảm giác này giống như ngửi vào mùa hè vào lúc buổi trưa nắng chang chang cõi trường đi phơi nắng vậy, tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Thế nhưng nóng rực đối với Âm Sát vật mà nói đã là thương tổn trí mạng.

Long đại sư không hổ là đại lão có sư môn truyền thừa, thứ tốt thật không ít.

- Giết chết rồi chưa? Thứ quỷ quái này đã chết chưa?

Ánh mắt Tiết Xông cay xè nhưng vẫn cố gắng mở ra, khăn trương hỏi.

Long đại sư không trả lời, mà đang ngưng thần quan sát.

- Ý, mọi người mau nhìn!

Đúng lúc này, Bạch Như hoảng sợ chỉ về một phương hướng.

Mọi người vội vàng nhìn lại, chột hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy một bộ xương rắn dài hơn 10 mét đột nhiên chuyển động, từ từ xoay thân thể, nhìn về phía bọn họ bên này.

- Không tốt, long loại có huyết mạch giao long, Long Linh bất diệt, còn có thể điều khiển bản thể, chúng ta chạy mau.

Long đại sư lúc này cũng đã luống cuống, thủ đoạn mạnh nhất đều sử dụng ra hết rồi, kết quả vẫn không thể giết chết được nó, hãn hiện tại cũng chẳng còn chiêu nào có thể sử dụng, hết cmn cách rồi.

Tiết Xông đang muốn mở miệng, một giọng nói liền truyền đến.

- Bạch Như, đưa thần tượng cho tôi.

Nghe thấy âm thanh, Bạch Như giật mình một cái lấy lại tinh thần, theo bản năng liền đem thần tượng ôm chặt trong lòng ném về phía Trần Hạo.

Trần Hạo bay vút tiếp được, sau đó nhìn về phía Long đại sư nói:

- Long đại sư, phiền phức kéo dài mấy giây, tôi có biện pháp đối phó nó.

Nói xong, Trần Hạo cũng không cho Long đại sư cơ hội phản bác, đem tờ lụa che lấp thần tượng xóc lên, ngồi xếp bằng xuống, hai tay nâng thần tượng lên, ngưng thần tĩnh khí, thi triển ra thần thông khai quang.

- Thiên thanh địa linh, nghe lệnh của ta, Khai.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 48: Vô Song Quan Nhị Gia

Theo thần thông khẩu quyết tuôn ra, Trần Hạo chỉ cảm thấy tinh thần của mình như thác lũ bị cuông đi, gào thét tuôn ra, trong khoảnh khắc liền biến mất không còn một mảnh, trong đầu đau nhức, trước mắt đều biến thành màu đen.

Trong nháy mắt ý thức Trần Hạo chìm vào trong bóng tối, Trần Hạo tiếp nhận tin tức hiệu quả sau khi khai quang thành công.

Thần tượng Quan Đế, linh khí khai quang: Hiệu quả gia trì... Vô Song.

Tục truyền: Vô Song Quan Nhị Gia, Khả Trảm Thiên Hạ Tà.

- Cho mời Quan Công trảm Yêu tà.

Sau khi dùng một chút ý niệm còn sót lại để thỉnh truyền, trước mắt Trần Hạo tối sầm, triệt để té xỉu trên mặt đất.

Một màn này diễn ra ở trong mắt người khác, liền đưa tới một trận kinh hô.

Sắc mặt Long đại sư càng đại biến, vãi chưởng, không phải nói người có thể đối phó sao? Đối phó kiểu đó gì thế này? Cmn không phải là lại hồ chúng ta nữa chứ.

Còn không chờ hấn có động tác, một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!

Thanh âm từ nhỏ thành lớn, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng âm vang.

Thanh âm dọa sợ mọi người, ngay bộ xương măng xà chuẩn bị triển khai trả thù đều cuộn mình lại, dường như đang sợ hãi.

- Đây là...

Long đại sư theo tiếng nhìn lại, nhất thời trợn to hai mắt.

Cái tiếng vó ngựa này chính là do thần tượng trên mặt đất đang nhảy lên, càng lúc càng nhanh, lúc này mô phỏng ra âm thanh cùng loại với móng ngựa.

Thế nhưng thần tượng làm sao có thể tự mình chuyển động được? Hơn nữa cư nhiên còn tản mát ra linh quang.

Đây là... Linh Khí!

Không có khả năng, thần tượng chỉ là vật bình thường, lúc trước mình tuyệt đối không có nhìn lầm, nó làm thế nào có thể biến thành linh khí!

Trong lòng Long đại sư rít gào, không dám tin tưởng.

Tu hành hơn bốn mươi năm, loại tình huống quỷ dị này mới nghe lần đầu, ngay cả thấy đều chưa từng thấy qua, quả thực đánh nát thường thức của Long đại sư.

Thế nhưng ngay sau đó, Long đại sư cũng trợn tròn mắt, ngốc trệ, phát mộng.

Chỉ thấy thần tượng đột nhiên từ mặt đất nhảy lên, bạo phát quang mang cường liệt mắt thường có thể thấy được.

Trong ánh sáng, một con ngựa to lớn màu đỏ thẫm đang từ trong hư không giẫm lộc cộc, chạy ra, tiếng vang hí luật luật hí.

Bên trên con ngựa to lớn ngồi một vị tráng hán thân to tám thước, mặt đỏ râu dài, cầm Thanh Long Yên Nguyệt Dao trong tay, đầu đội chiếc khăn búi tóc màu xanh, mặc chiến bào

Bích Mạt Truy Vân, bên ngoài chiếc áo xanh lục có mặt chiến giáp, khí vũ hiên ngang, khí thế lạnh lùng.

Loáng thoáng, mọi người hoảng hốt nghe được âm thanh niệm từ.

- Xuân vương chính nguyệt, nguyên niên giả hà? Quân chi thủy niên dã. Xuân giả hà? Tuế chi thủy dã. Vương giả thực vị? Vị văn vương dã. Hạp vi tiên ngôn vương nhi hậu ngôn chính nguyệt? Vương chính nguyệt dã. Hà ngôn hồ vương chính nguyệt? Đại nhất thống dã... .

- Đây là Xuân Thu Công Dương Truyện!

Long đại sư là hạng người có học thức phong phú, vừa nghe qua liền biết lai lịch.

Đây là Quan Đế thần linh, làm sao có thể, làm sao có thể, thần linh không tồn, tu hành giới sớm đã công luận, Quan Đế làm sao có thể xuất hiện được!

Thường thức vốn đã rách của Long đại sư, lần nữa bị nghiền ép nát bấy, đầu đều phình to như cái đầu, cảm giác như muốn nổ tung.

Mà Quan Công cũng không dừng lại chút nào.

Bên trên con ngựa màu đỏ to lớn, ánh mắt của hắn liền phong tỏa bộ xương măng xà, sát khí hư ảo nhưng tựa như hóa thành thực chất, mãnh liệt cuộn trào ra.

Bị sát khí kích thích, măng xà dường như bị đập phải đuôi mèo, bộ xương màu trắng xoay liên tục, điên cuồng trồn vào trong chỗ sâu trong cung điện.

- Thiên hạ yêu tà, chém tận!

Một câu nói hùng hậu nghiêm nghị vang lên, huyết mã to lớn chạy nhanh trong hư không, nhanh như thiểm điện, xông

thẳng xà cốt. Mà cánh tay Quan Công run lên, Thanh Long Yên Nguyệt Dao bá một cái lóc qua người xà cốt.

Nhất thời, bộ xương măng xà một phân thành hai, thân thể tan vỡ, hóa thành bột phấn tán đi.

Chết rồi?

Long đại sư há to mồm, trợn mắt hộc mồm.

Thật mạnh, thật đáng sợ, đây chính là Quan Đế sao?

Hề, Quan Đế!!!

Long đại sư giật mình hoàn hồn một cái, đang muốn mở miệng thì liền kinh hãi phát hiện, Quan Đế sau khi chém giết măng xà xong thì liền bạo liệt.

Trong ánh sáng kèm theo một phần mảnh vỡ gỗ.

Long đại sư ngơ ngác nhìn, sau một lúc lâu đột nhiên nhớ tới một ghi chép truyền thuyết trong sư môn bí điển.

Chúng Sinh Ý Niệm-Tạo Hóa Vạn Tượng, có thể làm cho thần vật hóa linh.

Đây không phải là Quan Đế, đây là linh tính của bản thân quan đế thần tượng, bị thần thông nào đó kích hoạt, từ đó hóa thành một đạo hư ảnh Quan Đế.

- Thì ra lúc đầu đây không phải là truyền thuyết, đây là thật, tiểu tử này tới cùng là ai?

Ánh mắt Long đại sư nhìn về phía Trần Hạo đang hôn mê, trong mắt có hiếu kỳ, có lay động, cũng có kiêng kỵ.

Trên người không có đạo hạnh, lại có thể làm phép thần tượng, đây cũng không phải là thứ bất học vô thuật bàng môn tà đạo có thể làm được.

...

Hỗn loạn, hốt hoảng, phù phiếm vô lực, trời đất quay cuồng.

Trần Hạo trong mơ hồ nghe được có người kinh hô, tỉnh, tỉnh, nhanh báo tin cho bác sĩ, đại sư tỉnh rồi.

Mình đang ở đâu?

Trần Hạo miễn cưỡng mở mắt ra, ánh mắt mờ mờ nhìn thấy được một mảnh màu trắng.

Trông mắt hơi chuyển động, hần nhận ra đây là phòng bệnh.

Mình vào bệnh viện?

Ý niệm trong đầu khẽ động, vô số tin tức hiện lên.

Không bao lâu, Trần Hạo phản ứng kịp.

Đã rời khỏi mộ huyết, mình không chết, thật sự là quá tốt.

- Anh không có sao chứ? Có muốn uống nước hay không?

Một giọng nói bên cạnh vang lên.

Trần Hạo quay đầu nhìn lại, liền thấy một khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp của cô gái chừng hai mươi, đang ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hần.

- Cô là?

Trần Hạo hỏi.

Cô gái vội vàng nói:

- Chào đại sư, em tên là Chu Ngọc Châu, là Bạch tổng phân phó em ở chỗ này chiếu cố ngài.

Bạch tổng, Bạch Như?

Trần Hạo trầm mặc một chút, hỏi:

- Chuyện ở công trường thế nào rồi?

Chu Ngọc Châu cười nói:

- Đại sư yên tâm đi, đã giải quyết rồi, ngày hôm qua liền bắt đầu tái khởi công, mộ huyệt kia rất thần kỳ, toàn bộ Thạch Thành đều bị oanh động, có người còn muốn làm hạng mục khai phá mộ cung nữa đó, à phải rồi, đại sư ngài có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không, ngài đã hôn mê năm ngày rồi đấy.

Năm ngày? Qua lâu như vậy à!

Trong lòng Trần Hạo thở dài.

Không có đạo hạnh, hoàn toàn dựa vào tinh thần đi khai quang thực sự là quá hung hiểm.

Cũng may bản thân thần tượng có linh tính, tinh thần của mình chỉ đưa đến tác dụng câu dẫn ra mà thôi, bằng không dù đem mình ép khô, chỉ sợ thần tượng cũng không cách nào khai quang được.

Quả nhiên, không có bản lĩnh thật sự, sau này tốt nhất là không nên đâm đầu vào chỗ chết, bằng không gặp phải phiền toái lớn cũng không phải lần nào đều may mắn như vậy.

Nói Chu Ngọc Châu rót cho mình một chút nước, sau đó Trần Hạo hỏi thăm một chút chuyện xảy ra lúc mình hôn mê.

Chu Ngọc Châu cũng không biết gì nhiều, thế nhưng lúc đó có không ít người ở đó, chính mắt thấy toàn bộ quá trình huyền huyền, dĩ nhiên đã lưu truyền ra ngoài.

Tuy rằng tập đoàn Song Long và phía chính phủ Thạch Thành nghiêm cấm loạn truyền, thế nhưng trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, dưới sự chém gió của truyền thông và quần chúng ngồi cắn hạt dưa phán đoán, các loại tin tức cũng bay đầy trời.

Chu Ngọc Châu là người nội bộ, sự tình biết rõ ràng hơn một chút.

Từ trong miệng nàng, Trần Hạo biết sau khi mình hôn mê, pháp tướng thần tượng Quan Công biến ảo, một đao chém giết bộ xương măng xà, sau đó bạo liệt.

Măng xà vừa chết, toàn bộ mộ cung liền không còn uy hiếp gì, sau khi Long đại sư kiểm tra một phen, tập đoàn Song Long cùng phía chính phủ Thạch Thành liên hợp tiến vào, lúc này mới phát hiện, toàn bộ địa cung cư nhiên có càn khôn khác.

Long Huyệt quá nhỏ, bất quá chỉ hơn trăm trượng, thế nhưng phía sau Long Huyệt lại có một chỗ hang động đá vôi dưới lòng đất, lăng tẩm chính là nằm trong hang động đá vôi này, đáng tiếc lăng tẩm đứng đầu, gặp phải Long Huyệt phản phệ, mộ thất bị nước bao phủ, sớm đã bị mục nát không còn hình dáng, ngoại trừ một phần đồ bồi táng, cái khác thứ gì cũng không tìm được.

Đối với mộ huyệt, Trần Hạo không có quá nhiều hứng thú, ngược lại là Quan Công, hẳn càng thêm quan tâm.

Chỉ là một linh tính thần tượng biến ảo, lại có uy năng như vậy, quả nhiên không hổ là thiên thu tán dương, trung nghĩa vô song Quan nhị Gia.

Độc Xuân Thu, trăm quý mị, trấn Hoàng Hán, quét càn khôn.

MinhLâm - Lục Đạo

* * *

*Xuân Thu Công Dương Truyện chính là cuốn sách Quan Nhị Gia hay cầm đọc.

Chương 49: Cô không phải mẫu người của tôi

Tin tức Trần Hạo tỉnh lại rất nhanh được truyền ra.

Nửa giờ sau, Bạch Như là người thứ nhất đến thăm Trần Hạo.

Lúc này Bạch Như lần nữa khôi phục vẻ thanh xuân tịnh lệ, bộ dáng quyền rũ thời thượng, một thân tây trang phụ nữ chức vụ cao, thoạt nhìn thật là có khí chất của thương giới nữ cường nhân.

- Trần đại sư, anh cảm thấy khỏe hơn chưa?

Bạch Như đặt hoa quả và hoa tươi xuống bàn, cười ha hả hỏi.

Mặc dù là một mỹ nữ, thế nhưng mấy phen tiếp xúc, thấy rõ bản tính, Trần Hạo lại không có quá nhiều hảo cảm đối với Bạch Như, giọng nói lạnh nhạt trả lời:

- Còn chưa chết được.

Bạch Như bị bơ, biểu tình trong nháy mắt cứng lại, sau đó lại khôi phục như thường, cười nói:

- Trần đại sư, anh thoạt nhìn không muốn thấy tôi, tôi có chỗ nào đắc tội với anh sao?

Trần Hạo nói:

- Bạch tổng nói đùa, giữa chúng ta hình như cũng không có quen thân như vậy, bất quá là quan hệ cố chủ mà thôi, hiện tại vấn đề công trường Thanh Khê Sơn đã giải quyết xong, Bạch tổng ngài mặc dù không có trở thành tổng tài, nhưng lại cùng Tiết Xông như nhau, đều treo danh tiếng phó tổng, cũng xem

như là nghịch chuyển thành công rồi, hiện tại hẳn đến lúc nên thực hiện cam kết lúc trước rồi??

Bạch Như nhất thời chán nản.

Tên hôn đản này, mỹ nữ đang đứng trước mặt, người lại muốn tiền? Không lẽ người muốn suốt đời phải độc thân như thế sao?

- Trần đại sư, lời này của anh không đúng rồi, tuy rằng quen biết không lâu, nhưng chúng ta lại cùng nhau trải qua sinh tử, cảm tình so với rất nhiều bằng hữu tương giao bình thường đã hơn rất nhiều, anh nói đúng không??

Bạch Như coi hiểu rõ tính cách Trần Hạo, cùng tên này nói chuyện thì không thể đi lòng vòng, chỉ có thể nói thẳng, bằng không mình thử hẳn liền giả ngu, hoàn toàn không có cách nào để trò chuyện.

Trần Hạo cười cười:

- Máy việc trải qua sinh tử hay gì gì đó thì đừng nhắc, đây là công việc của tôi, bất quá không nghĩ tới độ khó lại lớn hơn một chút, nếu như Bạch tổng cảm thấy tôi bị thua thiệt thì có thể tăng thêm một phần thù lao, tôi không có ý kiến.

Chú mày tuyệt đối sẽ không có bạn gái.

Trong lòng Bạch Như tức giận mắng, bộ dạng tươi cười cũng thu vào, ánh mắt chăm chú nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đại sư, đã như vậy thì tôi cũng nói thẳng, lần này được Trần đại sư trợ giúp, tuy rằng tôi không đoạt được thứ mình muốn, nhưng cũng đã tiến xa hơn một bước, cho nên tôi cảm thấy giữa hai người chúng ta có khả năng hợp tác lâu dài, thậm chí, Trần đại sư nếu như có ý, tôi cũng không ngại cùng anh tiến một bước, đến lúc đó hai người chúng ta cùng nhau

...

- Stop!

Trần Hạo nghe không nổi nữa, trực tiếp cắt đứt, sau đó chăm chú hỏi:

- Việc đó quá xa vời, chúng ta vẫn nên kết toán thù lao đi rồi lại bàn tiếp, Bạch tổng không phải muốn chỉ nói cảm tình không nói chuyện tiền bạc chứ, muốn quyet tiền tui sao??

Bạch Như ghen họng nhìn trần trời.

Tên khốn này, mày rớt cuộc có hiểu bà đang nói gì không? Bà đang quyet nợ chú mày sao? Lão nương chỉ là nhìn chú không tề, cho chú một cái cơ hội truy cầu bà. Chú mày làm sao trong mắt đều chỉ có tiền không thể, không có tiền chú mày liền sống không nổi nữa đúng không?

Tức giận ngực phập phồng, Bạch Như xấu hổ nhìn chăm chăm Trần Hạo, lạnh lùng nói:

- Trần đại sư yên tâm đi, ba trăm vạn, một xu cũng sẽ không thiếu, một chút nữa tiền sẽ vào tài khoản của anh, vừa lòng anh chưa?

Trần Hạo nở nụ cười:

- Vê ri gút, cái gọi là cảm tình huynh đệ vô giá, không nói đến chuyện tiền bạc là quá hư cấu, nghe điêu vkl.

Bạch Như tức giận nói:

- Vậy bây giờ tôi có thể nói tiếp chưa??

Trần Hạo vẻ mặt thành thật:

- Xin cứ bắt đầu.

Bạch Như:

- ...

Mé nó, sao mình cứ có cảm giác mình là con khỉ mua vui cho người ta vậy?

Trong lòng không được tự nhiên, thế nhưng Bạch Như không muốn buông tha như vậy, dù sao lúc ở bên trong một cung cô cũng đã tận mắt nhìn thấy một cái thế giới mới tồn tại song song với thế giới mà cô đang sống, đối với một đại sư có bản lĩnh thật sự như Trần Hạo, trong lòng cô cũng xuất hiện một chút ý niệm khác thường, hơn nữa, Trần Hạo tuy rằng dáng vẻ không đẹp trai, bất quá ngũ quan đoan chính, đã ở trên mức trung bình rồi, hơn nữa vóc người cũng không tệ lắm, có thể thông đồng qua lại một chút.

- Trần đại sư, anh cảm thấy tôi thế nào?

Bạch Như hỏi.

Trần Hạo đạo:

- Rất đẹp.

Trong lòng Bạch Như vui vẻ, coi như anh thức thời, còn biết tôi rất đẹp.

- Vậy anh đối với tôi có cảm giác gì?

Bạch Như tiếp tục hỏi, trong mắt có chút chờ mong.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Cô muốn nghe lời thật, hay là lời nói dối?

Bạch Như sững sốt.

Lúc này còn có thể chọn nói thật hay nói dối sao?

Nhìn biểu tình Trần Hạo có chút bình tĩnh, trong lòng Bạch Như có dự cảm bất hảo.

- Nói thật.

Trần Hạo nói:

- Ok, vậy để tôi nói, tôi chỉ là con cái gia đình nông dân bình thường, một tên vô danh tiểu tốt, Bạch tổng xuất thân nhà giàu có, thân gia hàng tỉ, sự chênh lệch này không có cách nào có thể vượt qua được, thậm chí chúng ta được giáo dục nhân sinh quan bất đồng, tương đương với người của hai thế giới, nếu như không có lần hợp tác này, giữa chúng ta đời này cũng không thể xuất hiện liên quan gì được. Cô nói đúng không?

Bạch Như không nói lời nào, chỉ là bình tĩnh nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Mà lần hợp tác này lại thay đổi hoàn toàn thế giới quan Bạch tổng? Có phải cảm thấy rất thần kỳ hay không, mọi nhận thức đều bị phá vỡ hết? Trên thế giới này lại còn có những vật lý kỳ cổ quái này, quỷ hồn, tà ma, thậm chí còn nhiều thứ hơn nữa, cô cảm thấy thế giới này bỗng nhiên xuất hiện nhiều thứ quỷ quái như thế, thực sự quá không an toàn, muốn tìm một người bảo vệ mình.

- Mà tôi chỉ là một tên tiểu bối trong giới tu hành, cũng coi như có chút thủ đoạn nhỏ, trong lúc hợp tác giúp cô, cho cô cảm giác an toàn, làm cho tâm hồn thiếu nữ của cô rồi bời sao?? Không thể, không có khả năng nói như vậy, người không từ thủ đoạn truy cầu thành công như Bạch tổng, tâm hồn thiếu nữ cứng như sắt, sẽ không dễ dàng dao động, cho nên, chắc chắn cô thấy bản lĩnh của tôi nên lòng sinh ý niệm, những ý niệm này đối với cô mà nói chính là phụ tá là trợ giúp, là đường tắt, duy chỉ có không có... cảm tình.

Hai chữ cuối cùng, bên trong giọng nói Trần Hạo mang theo trêu tức, trào phúng.

Sắc mặt Bạch Như biến thay đổi, vẫn không có mở miệng.

- Cho nên, hiện tại Bạch tổng cô ở trước mặt tôi nói như vậy, hơn nữa còn không nhìn thái độ không phối hợp của tôi,

trong lòng cô muốn tôi theo đuổi cô, đem hết toàn lực giúp cô trở thành nữ cường nhân chân chính trên thương trường, là như thế này sao??

Bạch Như trầm mặc chốc lát, thở dài nói:

- Trần đại sư, anh suy nghĩ nhiều rồi.

Trần Hạo nói:

- Suy nghĩ nhiều? Là tôi tự mình đa tình hay là tôi nói không đúng với ý nghĩ trong lòng cô lúc này, cô thật động cảm tình với tôi, sinh lòng ái mộ, muốn cùng tôi song túc song phi? Được, nếu như là loại thứ hai, tôi có thể truy cầu Bạch tổng, bất quá tôi có một yêu cầu, cô có thể làm không?

Nhãn tình Bạch Như sáng lên.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi muốn cô từ bỏ tập đoàn Song Long, từ nay về sau giúp chồng dạy con, làm người phụ nữ của gia đình, không xuất đầu lộ diện, không tranh cường hạo thắng, không...

- Anh quá đáng.

Bạch Như không đợi Trần Hạo nói xong, liền tức giận phản bác.

Trần Hạo nhún vai, cười híp mắt nhìn Bạch Như, ánh mắt kia rất rõ ràng, cô cũng biết đây là ép buộc à, nếu như đều không phải là mẫu người của nhau, hà tất còn nói nhiều lời ảo vọng như thế? Thật sự coi tui là trạch nam chưa từng ném mùi nữ nhân, thấy mỹ nữ liền hồng não hết sao.

Bạch Như phẫn nộ sau đó liền phản ứng kịp, đặc biệt là những lời nói sau cùng của Trần Hạo. Thực sự là một tên khốn kiếp, tại sao có thể đem chuyện nam nữ nói rõ ràng như vậy, nếu như hiệu quả và lợi ích đều được dung hòa, chắc chắn ở giữa phải có cảm tình.

Chỉ là Bạch Như thế nào cũng không nghĩ ra từ ngữ phản bác.

Cô tự hỏi lòng mình, nếu như Trần Hạo không có chút bản lĩnh nào, chính bản thân cô thật đúng là nhìn không thuận mắt, càng đừng nói đến trong lòng sinh ra ý niệm không nên có gì.

Sắc mặt có chút khó coi, Bạch Như nói:

- Trần đại sư nói như vậy quá đả thương lòng người, lẽ nào xuất thân trong nhà giàu có thì không thể có tình cảm gì sao, sau này nếu là có có Bạch Phú Mỹ (nữ đại gia) nhà giàu vừa ý đại sư, đại sư cũng sẽ như ngày hôm nay cự tuyệt sao?

Trần Hạo nở nụ cười:

- Việc đó không nhất định, nếu cảm tình là thật, tôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt, muội tử vừa xinh đẹp vừa nhiều tiền, thằng ngu nó mới phản đối.

Bạch Như:

- ...

Thì ra là thằng khốn chú chướng mắt bà, khốn kiếp mất dạy, bố lão, trạch nam đáng chết, không bằng cầm thú, # ¥ # % ## % ...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 50: Ước ao

Bạch Như đi rồi.

Lúc đèn rạng rỡ, lúc đi, gió thu lá rụng.

Trần Hạo cũng không phải thật không có lòng thương hương tiếc ngọc, dù sao cũng là nam nhân bình thường hai mươi tuổi, khí huyết tràn đầy, đối với nữ nhân dáng dấp xinh đẹp luôn sẽ có một phần ý tưởng đặc biệt khác.

Nhưng Trần Hạo cũng là một tên nam nhân truyền thống, đối với người mà mình thương đều có một tiêu chuẩn rõ ràng.

Người như Bạch Như chính là nhân sĩ quật khởi thành công trên thương trường, hoặc là nói chỉ cần cố thêm một chút, không có nam nhân bên cạnh cũng không sao.

Trần Hạo đừng nói truy cầu, cho dù muốn cũng không dám, sợ bản thân hãm sâu vào vũng bùn này không ngóc lên được, một khi không còn tình cảm thì càng khó xử, sau cùng tu luyện cũng hỏng bét.

Bạch Như vừa đi không tới năm phút đồng hồ, cửa phòng bệnh lần nữa mở ra, lần này có vài người và một con mèo đến.

Trần Hạo vừa thấy liền nở nụ cười:

- Chu ca, chị dâu, Đồng Đồng, mọi người làm sao đến đây cả vậy.

Meo meo!

Tiểu Hắc lắc lắc thân thể mập mạp, mạnh mẽ nhảy lên giường, nằm úp sấp lên người Trần Hạo, móng mèo khoác lên trên cánh tay Trần Hạo, hai mắt thật to không nháy một cái nhìn hắn, bộ dạng ta đây siêu cấp đáng yêu.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, xoa xoa nắn nắn cái đầu của mèo mun.

- Mèo mập khôn kiếp, ca biến thành như bây giờ, mày cũng phải chịu một phần trách nhiệm, đừng tưởng biểu hiện đáng yêu là tao sẽ quên đi, nợ nần lần này lúc về nhà sẽ tính với mày.

Mèo mun nhất thời thu hồi bộ dáng đáng yêu, thoát khỏi ma chướng của Trần Hạo, nhảy sang một bên, dùng ánh mắt khi dễ nhìn thoáng qua Trần Hạo.

Chủ nhân rác rưởi, quỷ keo kiệt.

Hả, con mèo mập chết tiệt, mày thêm ăn đòn rồi.

Trần Hạo đang muốn trừng mắt, liền thấy tiểu Đồng Đồng đã chạy tới, nằm úp sấp ở bên giường, dùng âm thanh trong vắt âm nhu nhu hô:

- Thúc thúc, ăn kẹo.

Nhìn bàn tay nhỏ bé trắng mịn đưa kẹo sữa đến, vẻ mặt Trần Hạo nhất thời tươi cười, tâm đều muốn chảy cả ra.

Tiểu loli xinh đẹp khả ái, quả thực có thể trị hết tất cả bệnh tật.

Nhịn không được ôm Đồng Đồng lên, hung hăng hôn một cái, Trần Hạo nhỏ giọng nói:

- Đồng đồng thật ngoan, thúc thúc không ăn, con ăn đi.

Đồng Đồng lắc đầu, kiên quyết nói:

- Thúc thúc ăn đi.

Trần Hạo mừng như mở cờ trong bụng, lúc này mới tiếp nhận, sau khi lột vỏ liền ăn vào, làm ra biểu tình ăn thật ngon, nhìn Đồng Đồng khanh khách cười không ngừng.

Chu Cương cùng Dương Tuệ liếc nhau, vẻ mặt đầy ý cười.

Sau đó Chu Cương nói:

- Hạo Tử, diễm phúc không cạn à, Bạch tổng bận trăm công ngàn việc đều đến thăm cậu, tâm ý rất đủ đó, có phải sắp có hí cho anh và chị dâu chú không?

Trần Hạo tức giận:

- Chu ca, đừng có ghép loạn uyên ương, Bạch Như này không phải kiểu người của em, nếu như quả thật cưới thì cả nời của em bị hủy rồi.

Chu Cương sùng sốt, kinh ngạc hỏi:

- Bạch Như này kém như vậy sao? Cô ấy tại Thạch Thành vô cùng nổi danh đó, vừa đẹp lại có tiền, mọi người nói nếu như cưới được Bạch Như thì coi như bỏ qua 30 năm phấn đấu.

Trần Hạo nói:

- Đó là ý nghĩ người thường, em và Bạch Như là người của hai thế giới, bất tự không hợp.

Chu Cương không nói gì, huynh đệ không hổ là kỳ nhân, người người ước ao khát vọng hoa tươi, chú lại xem như cỏ mọc ven đường.

Dương Tuệ cũng là một người phụ nữ thông tuệ, biết trong việc này còn có điều mà người khác không biết, lúc này nói tránh đi:

- Hạo Tử, lần này cậu hôn mê dọa cho chị và Chu ca cậu hoảng sợ một trận, cũng nói rất đúng, mới quen biết Bạch Như thời gian ngắn liền chịu tội lớn như vậy, sau này còn khổ đến thế nào, hay chị dâu sau này giới thiệu cho cậu một cô gái nhu thuận xinh đẹp nhé.

- Ha ha, lời này của chị dâu em thích, em chờ tin tức tốt của chị.

Chu Cương phản ứng kịp, đem một cái hộp cầm lên, nói:

- Được rồi, không nói tới Bạch Như nữa, cậu bị thương, thân thể suy yếu, đây là món gà hầm thuốc bắc mà chị dâu đã chuẩn bị cho cậu bồi bổ thân thể.

Một bên uống canh gà mỹ vị, Trần Hạo vừa cùng Chu Cương nói chuyện. Rất nhanh liền biết được tin tức cặn kẽ sau khi bản thân mình hôn mê.

Lúc đó sau khi mình hôn mê, Quan Nhị Gia cường thế chém giết mãng xà, sau đó không lâu, Long đại sư liền xử lý những thứ nguy hại khác trong mộ cung, đem địa phương giao cho tập đoàn Song Long và phía chính phủ Thạch Thành xử lý.

Lúc đó Trần Hạo hôn mê, mèο mun liền bảo vệ một mực không rời, không cho bất luận kẻ nào tới gần, phàm là người tới gần đều bị mèο mun điên cuồng công kích.

Mèο mun cũng vô cùng hung tàn, móng vuốt nó rất sắc bén, cho dù có mặc bộ đồ phòng hộ cũng không chịu được, làm bị thương vài người.

Cả đám đang lúc không biết làm sao thì Chu Cương xuất hiện, sau khi biết tình huống, Chu Cương chủ động mang mèο mun đi, lúc này mới để cho mọi người có cơ hội đem Trần Hạo đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Nghe đến đó, Trần Hạo nhin không được kinh ngạc nhìn thoáng qua mèο mun, tên mập này lại có lương tâm đến thế?

Mèο mun hất đầu sang một bên, bộ dáng chủ nhân rác rưởi chớ đắc ý, bọn mèο không phải yêu thương gì ông đâu.

Sau đó Trần Hạo được đưa đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ phát hiện Trần Hạo bị chết não, cũng chính là người thực vật trong miệng mọi người hay nói, lúc đó mọi người luống cuống không thôi.

Lúc này Long đại sư xuất hiện, dùng một lá bùa chú dán vào sau gáy Trần Hạo, bùa chú hóa thành linh quang tán đi, sau đó Long đại sư phiêu nhiên rời đi, chỉ để lại câu nói ngày sau có cơ hội, mời Trần Hạo đi sư môn hẳn làm khách.

Sau đó chính là não chết của Trần Hạo nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày không ngừng hồi phục, rốt cục năm ngày sau lại tỉnh dậy.

Sau khi nghe xong, Trần Hạo cảm thán.

Lúc cùng Long đại sư hợp tác có chút ma sát nhỏ, không nghĩ tới người ta không ghi hận, lúc mình gặp khó khăn lại đưa tay giúp đỡ.

Có thể Long đại sư cũng đáng giá kết giao một hồi, sau này tìm thời gian đi bái phỏng nói lời cảm tạ.

- Hạo Tử, lần này cậu đại phát thần uy, khắp nơi Thạch Thành đều đang truyền lưu cổ sự một vị Trần đại sư triệu hoán Quan Đế đại thần, trăm yêu trừ ma, cậu thực sự triệu hoán ra Quan Nhị Gia sao? Ngài có bộ dáng gì? Có thể lại triệu hồi được không, anh muốn xin chữ ký.

Chu Cương hiềm khi lộ ra dáng dấp ngượng ngùng, cứ như là một fan cuồng đang muốn gặp thần tượng vậy.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Chu ca, thật không nhìn ra anh còn thích theo đuổi mình tinh.

Chu Cương khí thế hào hùng nói:

- Làm sao lại không thích, một đời của anh chú chỉ có 3 idol mà thôi, thứ nhất chính là Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không, thứ hai chính là trung nghĩa vô song Quan Nhị Gia, thứ ba chính là Bao Chứng Bao Thanh Thiên.

Trần Hạo nở nụ cười:

- Anh đúng là biết nói chuyện thật, chỉ cần là người Hoa, ai không đem ba vị này xem là idol chứ, bắt quá anh muốn xin chữ ký thì không có biện pháp rồi, lúc đó em mượn dùng thần tượng chi linh để khai quang, tuy rằng triệu hoán ra Quan Nhị Gia, thế nhưng thần tượng này tư chất cũng chỉ có thể bảo trì một hồi ngắn ngủi, nếu như muốn gặp Quan Nhị Gia, có thể, Chu ca anh đi mua một cái thần tượng Quan Đế giá giá trị hơn mấy trăm nghìn vạn, lão đệ liền chỉ cho anh cách làm.

Chu Cương:

- ...

- Đây hay là thôi đi, hơn mấy trăm nghìn vạn, nếu có số tiền này anh đã sớm về hưu, mang theo chị dâu cậu và Đồng Đồng đi du lịch thế giới rồi.

Chu Cương lộ ra vẻ tức giận nói.

- Xi, nói thật dễ nghe, anh đã nói đi du lịch bao nhiêu lần rồi, kết quả chuyến đi tuần trăng mật của chúng ta đều bị anh dùng để đi phá án, còn ở nơi này khoe khoang khoác lác.

Dương Tuệ tức giận nói.

Chu Cương nhất thời vẻ mặt xấu hổ, cười hắc hắc nói:

- Yên tâm đi vợ à, du ngoạn sẽ có, tuần trăng mật cũng sẽ có, chờ em sinh cho anh thêm một đứa con trai, chúng ta một nhà bốn miệng khăng định chơi vui hơn.

Dương Tuệ liếc Chu Cương một cái, ngược lại không có chút ngưng ngừng, đều là vợ chồng, không có gì không thể nói, mật ngọt để ở trong lòng là được.

Trần Hạo nhìn mà ước ao.

Hắn cũng mong muốn có một người vợ như vậy, có thể cùng nhau nắm tay sánh vai tâm đầu ý hợp.

Bạch Như? Ha ha ha.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 51: Mèo mun

Nói một hồi nhàn thoai, Chu Cương liền nói đến sự tình Triệu Nguyên. Tình huống có chút phức tạp, gia tộc thì tìm được rồi, bắt quá không quá lý tưởng, bởi vì Triệu gia cuối cùng không chịu được chiến loạn ảnh hưởng, gia tộc tứ phân ngũ liệt, tộc nhân phân tán các nơi, ngay cả gia phả đều thất lạc.

Muốn tìm được chỗ mẫu thân Triệu Nguyên mai táng cần phải đi đến từng nơi một, tìm đến nơi ở của những người già nhất ở trong Triệu gia, thế nhưng hi vọng rất xa vời.

Nghe đến đây, trong lòng Trần Hạo cũng rất bất đắc dĩ.

Dù sao cũng là chuyện hơn một trăm năm trước, cách vài niên đại, hơn nữa mẫu thân Triệu Nguyên bắt quá là một người vô danh tiểu tốt trong trần thế, không có danh khí gì, mức độ khó khăn khi tìm kiếm vô cùng cao.

Quả nhiên, loại nhiệm vụ đạo hạnh này không dễ làm, trên trời không bao giờ có thể rơi xuống bánh ngọt.

Sau đó, một nhà Chu Cương rời khỏi bệnh viện, lưu lại mèo mun phụng bồi Trần Hạo.

Phòng bệnh trống trải, một người một mèo, mắt lớn trừng mắt nhỏ, không khí có chút an tĩnh.

Nói đến, Trần Hạo đối với hành động của mèo mun bên trong mộ huyết rất là bức mình, tên mập này to gan lớn mật, xông loạn chạy loạn, thiếu chút nữa đem hấn bầy chết.

Thế nhưng sau khi mình hôn mê lại biểu hiện ra liều chết hộ chủ, làm cho Trần Hạo xúc động không thôi, không đành lòng trách móc nặng nề, tâm tình rất có chút phức tạp.

Meo meo!

Dường như cảm giác được tâm tình vi diệu của Trần Hạo, mèo mun trong nháy mắt trở nên nhu thuận, nhảy đến bên người Trần Hạo nằm xuống, làm ra bộ đáng thương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhất thời mềm lòng, tức giận nâng mặt mèo lên nói:

- Đừng có giả bộ đáng thương nữa, nhìn mày mập kìa, sắp trở thành quả cầu thịt rồi đó.

Trong mắt mèo mun lóe lên vẻ đắc ý.

Nhân loại ngu xuẩn, quá dễ lừa gạt.

- Bất quá nói đến chuyện này, mày lại dám xông huyết, nói, mày từ bên trong lấy được thứ gì, cái thứ hung vật măng xà kìa là đuổi theo mày chạy ra, mày đừng có mà giả bộ làm ngơ để qua ải.

Trần Hạo đột nhiên trừng mắt quát hỏi.

Mèo mun sừng sốt, có chút há hốc mồm, chủ nhân rác rưởi không phải muốn đánh chủ ý vào bảo bối của mình chứ??

Lúc này mèo mun liền giãy giụa một cái.

Thế nhưng Trần Hạo đã có chuẩn bị, gắt gao ôm lấy, cười nhạt nhìn nó.

Meo meo!

Mèo mun biểu tình trong nháy mắt chuyển biến, làm bộ đáng thương nhìn Trần Hạo.

- Vô dụng, thẳng thắn sẽ khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị.

Trần Hạo nghe răng trợn mắt, vẻ mặt hung ác độc địa.

Mèo mun nhất thời kinh sợ, đứng thẳng người lên, dùng móng mèo chỉ chỉ một cái.

Trần Hạo quan sát liếc mắt, như có điều suy nghĩ nói:

- Xem bộ dáng của mày, có phải đã ăn vào bụng rồi không?

Meo meo!

Mèo mun vẻ mặt đắc ý.

- Khôn kiếp, đồ đạc không rõ ràng mày làm sao có thể ăn bậy, đây chính là thứ bên trong mộ huyết đó, mày không sợ ăn vào sẽ biến thành mèo zombie hay sao?

Trần Hạo giận điên lên, dùng sức nhéo.

Mèo mun tức giận tránh thoát, nhảy tới cuối giường, quăng cho Trần Hạo một cái ánh mắt khi dễ xem thường, liền nhảy xuống giường bệnh.

Tên tiểu hồn đản này!

Trần Hạo chán nản, bất quá lúc này nhìn mèo mun, Trần Hạo liền phát hiện bất đồng.

Yêu khí trên người mèo mun dường như cường đại hơn không ít, hơn nữa yêu khí vốn là màu đỏ, lúc này mơ hồ có chút chuyển sang màu vàng.

Lẽ nào thứ hấp dẫn vật nhỏ là long khí bên trong Long Huyết?

Mèo cắn nuốt long khí, sau này sẽ biến thành cái gì chứ? Long Miêu?

Như có điều suy nghĩ, Trần Hạo âm thầm sợ hãi than.

Chuyến đi mạo hiểm lần này tất cả đều thành toàn cho mèo mập rồi, bất kể là hấn hay là Long đại sư, chỉ sợ lấy được chỗ tốt cũng không có lớn như nó, thực sự là muôn vàn nỗ lực, người tính không bằng trời tính.

Buổi tối, Trần Hạo đang ngồi ăn thức ăn bồi bổ được đưa tới, đột nhiên điện thoại di động vang lên một tiếng.

Cầm lấy vừa nhìn, Trần Hạo nở nụ cười.

Là tin nhắn từ ngân hàng gửi đến, phần nhắn là kết toán 300 vạn, số dư 3054213.2.

Số tiền 3 triệu thù lao từ tập đoàn Song Long.

Năm vạn thù lao nhiệm vụ Vi Tú Hồng.

Số lẻ hơn bốn ngàn là nhiều năm tích góp từng tí một của Trần Hạo lúc học đại học, trong đó đại bộ phận đều là tiền công mà Trần Hạo đi làm.

Vừa so sánh ba loại, trong nháy mắt cảm giác được làm đại sư vĩ đại như thế nào.

Chỉ bằng vào tốc độ kiếm tiền thôi đã thấy bá vĩ rồi. Thời gian tới là một mảnh bưng sáng.

Đình đông!

Đang thăm thoải mái, lại một cái tin tức gửi tới.

Trần Hạo vừa mở ra nhìn, là Bạch Như gửi tin tới, biểu thị ba trăm vạn đã nộp thuế đầy đủ, Trần đại sư cứ yên tâm đi sử dụng, mặt khác chính là xin lỗi về thái độ buổi sáng, hi vọng Trần đại sư đừng tính toán, sau này tiếp tục hợp tác.

Nữ nhân này, còn chưa phải hết hy vọng.

Bất quá Trần Hạo cũng không dự định cùng cô có dây mơ rễ má gì, nói không chừng còn xảy ra phiền phức, vốn đã không thích hợp, hà tất phải kéo dài lê thê, đã rơi vào hố rồi thì hối hận cũng không kịp.

Cho nên Trần Hạo hoàn toàn không có để ý tiếp, tiếp tục uống thuốc bổ.

Nói năm năm ngày, thân thể cảm giác mềm nhũn, đầu khớp xương đều có chút rời rạc, đây cũng không phải là chuyện tốt, Trần Hạo yêu cầu thân thể càng phải cường tráng, sau đó tu luyện tốt Thiên Cương Bộ, không thể cứ tiếp tục nằm lì ở bệnh viện thế này, nằm nhiều quá sẽ hủy hoàn toàn cố gắng mấy ngày nay.

Vừa ăn, Trần Hạo một bên suy nghĩ, tinh thần của mình trải qua phù chú trị liệu của Long đại sư, lại qua năm ngày hôn mê, hiện tại trên cơ bản không có gì đáng ngại, tiếp tục ở lại bệnh viện đã không cần thiết, có thể cân nhắc ngày mai sẽ xuất viện, sau đó tiếp tục huấn luyện.

Chỉ là lần này, Trần Hạo cũng không dự định tiếp tục chiếm tiện nghi của tập đoàn Song Long.

Nhiệm vụ hoàn thành, tiền hàng thanh toán xong, duyên phận hai bên coi như đã chấm dứt, nhận thêm chỗ tốt của người ta, đó chính là thiếu nợ nhân tình.

Ăn đồ của người thì phải làm việc cho người, đạo lý này Trần Hạo hiểu, cũng không dự định vì một chút tiền lẻ mà bán đứng mình.

Đã có dự định, Trần Hạo liền nằm xuống, trong lúc suy tính con đường tương lai thì dần chìm vào giấc ngủ.

Đợi tiếng hít thở của hắn trở nên đều đều, mè mun lặng lẽ nhảy lên giường, quan sát vài lần về sau, sau đó chui vào bên trong chăn Trần Hạo, nằm xuống.

Một lát sau, dường như cảm thấy thiếu một chút gì đấy, mè mun đem một cái cánh tay của Trần Hạo khoác lên trên người mình, lúc này mới về mặt hưởng thụ nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai.

Sáng sớm Trần Hạo liền rời giường bắt đầu làm thủ tục xuất viện, mang theo mè mun ăn một bữa sáng phong phú, sau đó

liền trở về căn phòng trọ mấy hôm không về.

Vài ngày không về, gian phòng vẫn như trước, loạn thất bát tao, bản thiú.

Nam nhân có tiền một chút đã tâm liền bành trướng, lời này đặt vào bất cứ người nào đều vô cùng chính xác.

Trần Hạo cũng không ngoại lệ.

Nhìn phòng trọ bản thiú, Trần Hạo nhất thời cảm thấy nơi ở của mình có phải quá kém cỏi rồi không? Hoàn toàn không phù hợp với thân phận của bản đại sư.

Ca hiện tại không thiếu tiền, là thời điểm cân nhắc đổi sang một nơi ở tốt hơn, chí ít, trước đây đã đáp ứng với mèo mun đi theo ca sẽ được ăn no, uống say, cuối cùng không thể nói lời mà không giữ lời được.

Tìm cho mình lý do rồi, Trần Hạo liền bắt đầu thu thập hành lý. Sau đó báo cho chủ cho thuê nhà.

Biết được Trần Hạo phải đi, đồng thời bỏ luôn tiền thuê nhà nửa tháng, chủ nhà cho thuê nhất thời thống khoái thu lấy tiền cọc và tiền thuê nhà một tháng.

Chờ sau khi giao dịch hoàn tất, Trần Hạo một tay kéo rương hành lý, một tay ôm mèo mun, hăng hái rời khỏi khu phòng thuê mới đến ở không tới hai tháng, từ nay về sau hướng tới cuộc sống khang trang...

Thôi bỏ mọe, hình như mình quên mất thứ gì?

Đứng ở ven đường chờ xe, Trần Hạo có chút mờ mịt nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun khinh bỉ nhìn Trần Hạo, chỉ là nó không thể nói chuyện, nếu như có thể nói chuyện, mèo mun lúc này nhất định sẽ chửi tục một trận.

Nhân loại ngu xuẩn, ông nhu voãi cả lone, bốn mèò nhìn mà
phát cáu.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 52: Khởi đầu mới

Tiểu khu Lãm Nguyệt, số 2 lô B phòng 308.

Xem một vòng, hai phòng ngủ một phòng khách, một nhà bếp hai phòng vệ sinh, còn có một phòng sách nhỏ, tổng diện tích lên đến một trăm hai mươi mấy mét vuông.

Quan trọng nhất chính là phòng ở đã chuẩn bị xong hết, điện nước đầy đủ, phong cách bố trí cơ bản của người Hoa, bên trong ấm áp không mất đi vẻ thời thượng, nhìn hết sức thoải mái, mặt khác chính là hoàn cảnh địa lý tiểu khu không tồi, không phải nơi phố xá sầm uất, cũng không quá xa xôi, giao thông thuận tiện, giá cả khá mềm, chỉ chừng 98 vạn.

Giá tiền này trừ đi 30 vạn tiền tu sửa bảo trì, giá mỗi mét vuông cũng hơn 5000, Thạch Thành đang phát triển biến chuyển từng ngày, đây tuyệt đối là nơi mà mọi người đều muốn tranh mua.

- Thế nào? Có phải nhìn trúng rồi không?

Chu Cương mang theo Trần Hạo đến cười ha hả hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Chu ca giới thiệu làm sao có thể tẻ được, chỉ là hiện tại giá bất động sản Thạch Thành đang nóng, tiềm lực không nhỏ, giá căn nhà này báo hơn 5000 một mét vuông, Chu ca sẽ không phải là lợi dụng thân phận của mình đến chèn ép người khác bán đấy chứ??

Chu Cương cười mắng:

- Cút đi, Chu ca ta là người như vậy sao? Nói thật với chú, chủ nhân phòng này là một người bạn của anh, tên kia cái gì cũng tốt, nhưng chỉ đào hoa quá mà thôi, trước đây mua căn

phòng này vốn là dự định nuôi tiểu tam, không biết vì sao cuối cùng không thành, căn phòng này liền bị bỏ không, nghe cậu nói muốn tìm phòng ở, anh liền nghĩ đến nơi này, hỏi một chút, người bạn kia nghe bán cho Trần đại sư liền không nói hai lời mà đồng ý, đây là giá tiền mà người bạn kia lúc trước của anh mua, khẳng định không thua thiệt.

Trần Hạo ghé mắt:

- Chu ca, anh có người bạn như vậy, chị dâu có biết không?

Chu Cương tức giận:

- Chú đừng có ở chỗ này đào bẫy hổ anh, mấy người bạn của anh chị dâu cậu đều biết, tuy rằng cũng có chút không thích, bất quá xã hội bây giờ chính là như vậy, chỉ cần người tình ta nguyện, ai cũng không thể xen vào.

Trần Hạo gật đầu:

- Nói cũng phải, cô nhân còn ba vợ bốn nàng hầu, hiện tại trình độ sinh hoạt so với cổ đại đã đề cao hơn nhiều, đều là nam nhân cả. Nếu đã nói như vậy, phòng này em muốn.

- Ok, chút nữa anh sẽ đi làm thủ tục sang tên giúp chú, nếu như chú còn yêu cầu gì khác thì cứ nói anh, tại Thạch Thành anh cũng có thể làm chủ một chút, có nhiều chuyện đều có thể thu xếp được.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng không cần gì khác, nhưng bản thân còn thiếu một chiếc xe, cũng không cần quá tốt, chừng hai mươi vạn là được, có thời gian em sẽ đi xem một chút.

Chu Cương cười nói:

- Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, chìa khóa anh để ở đây, căn phòng sau này sẽ là của chú, sau này còn cần thứ gì thì cứ nói anh một tiếng, chờ sau khi chú xấp xếp xong xuôi thì đến

nhà anh, anh làm cho chú một buổi tiệc tân gia, anh sẽ mời người bạn kia đến, dù sao cũng là chúng ta chiếm tiện nghi, nên giới thiệu làm quen với nhau một chút.

Trần Hạo nói:

- Có thể, đúng thật là quá làm phiền Chu ca rồi, nhất thời xúc động làm loạn lên, thiếu chút nữa phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi.

- Ha ha, kỳ thực chị dâu chú đã sớm muốn nói, Hạo Tử cậu thế nào cũng là một vị đại sư âm vang đương đại, tại sao có thể ở trong căn nhà nhỏ bé hoàn cảnh kém như vậy, hiện tại cậu chủ động dời ra ngoài, chị dâu cậu dễ tìm bạn gái để giới thiệu cho cậu hơn.

Chu Cương bõn cọt nói.

Trần Hạo cười khở:

- Lão ca, anh đừng chọc em nữa, em lúc đó chỉ là nói đùa với chị dâu mà thôi, hiện tại lão đệ tu hành vừa mới có chút khởi sắc, không muốn nhanh như thế lại sa vào tình yêu nam nữ đâu.

Sau khi giải quyết xong vấn đề nhà cửa, Chu Cương liền rời đi, dù sao ảnh hưởng công trường Thanh Khê Sơn còn đang ở truyền bá bên ngoài, mỗi ngày đều có hàng loạt người tụ tập bên ngoài công trường, cảnh sát Thạch Thành khoảng thời gian này đều rất bận rộn, hẳn cũng là len lén chạy tới hỗ trợ, cũng không thể trì hoãn quá nhiều thời gian.

Chờ Chu Cương vừa đi, Trần Hạo liền bắt đầu bận rộn.

Đây là căn phòng đầu tiên tự mình mua được trong cuộc đời này, điều này làm cho trong lòng Trần Hạo vô cùng thỏa mãn.

Người chính là như vậy, mặc kệ có thành tựu gì, danh tiếng lớn bao nhiêu, đều cần một nơi đặt chân, đây chính là nhà.

Chỉ cần có nhà, gặp chuyện gì cũng không hoảng.

Mang theo mèo mun mua sắm khắp nơi, bắt đầu bố trí.

Những vật dụng cơ bản trong nhà đều có cả rồi, Trần Hạo chỉ mua vài món lặt vặt khác, như đồ dùng văn phòng, vật dụng vệ sinh cá nhân, còn có một chút thực phẩm ăn uống.

Thậm chí Trần Hạo còn mua cho mèo mun một chiếc giường nhỏ xinh đẹp, để cho nó hưởng thụ đãi ngộ của một con mèo quý sò tộc.

Sau khi đi mua sắm, Trần Hạo lại bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Một giờ sau, Trần Hạo nhìn căn phòng hoàn toàn đổi mới, hài lòng nằm trên ghế sa lon.

Mèo mun vẫn nhìn Trần Hạo dọn dẹp sắp đặt, còn mình thì cao ngạo như thánh ALa chờ hưởng thụ cuộc sống mới.

Bất quá mèo mun cũng rất có nhãn lực, nhìn thấy Trần Hạo làm xong mọi việc, nhất thời khéo léo đã chạy tới nằm úp sấp ở trên ngực Trần Hạo, dùng móng mèo nhẹ nhàng khều Trần Hạo.

- Con mèo mập mạp quả nhiên chỉ có thể làm ra bộ dáng đáng yêu để cho người ta mềm lòng.

Trần Hạo xoa xoa mặt mèo mun.

Mèo mun khinh thường liếc mắt Trần Hạo một cái.

Chủ nhân rác rưởi, ông căn bản không biết, về ngoài đáng yêu của tui chỉ là thủ đoạn để mê hoặc loài người thôi, chỗ lợi hại của bọn mèo ông hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi dọn dẹp xong nơi ở, Trần Hạo quyết định khao chính mình một bữa ngon, đến một tiệm cơm lớn ở gần nơi ở ăn một bữa hoành tráng, còn gọi cho mèo mun vài món cá, một người một con mèo cầm đầu ăn như hâu.

Nhà đã giải quyết xong, cũng tự khai bản thân một châu, Trần Hạo thu liễm tâm thần, chuẩn bị tiến vào trình tự tu luyện.

Sự tình xảy ra ở công trường Thanh Khê Sơn làm cho Trần Hạo thấy được mình và đại sư chân chính chênh lệch không nhỏ, làm cho tâm tính bành trướng của hắn thu liễm đi không ít.

Hiện tại Trần Hạo đã hạ quyết tâm, nếu như không có chân chính tu luyện ra vài phần bản lĩnh, làm mấy cái bảo bối để hộ thân, sau này gặp lại nhiệm vụ có độ khó lớn như mộ huyết này, đánh chết hắn đều không tham dự.

Hiện nay những năng lực mình có đó là, Khai Quang, Thiên Cương Bộ, Bùa Sơ Giải.

Khai quang không nói đến, hiện tại trước khi có đạo hạnh thì không thể liễm mạng như lần trước.

Thiên Cương Bộ đã có chút kinh nghiệm, dưới nguy cơ bên trong huyết chèn ép, tiến bộ rất lớn, bất quá Trần Hạo cảm thấy ba bước cơ bản này còn có thể tiến bộ hơn được nữa, nhất thiết phải tiếp tục tu luyện.

Còn lại chính là bùa chú được mọi người biết đến nhiều nhất.

Bùa Sơ Giải, bảy mươi hai tiểu phù chú, hầu như bao gồm hết thấy tất cả loại hình phù chú, chỉ cần hiểu rõ triết để, không nói tới hàng ma phục yêu,... ít nhất ... gặp phải quỷ vật hung vật các loại cũng có lực trở tay. Mặt khác chính là các loại phù chú thần kỳ, công dụng đa năng, dùng để chống đỡ mặt tiền của hàng đại sư là không thể tốt hơn.

Bất quá phù chú dùng tốt, nhưng tạo ra nó lại khó khăn, Trần Hạo hiện tại chỉ có thể từ chữ bút lông trụ cột nhất luyện lên.

Đem mèo mun đi tới chiếc giường mới của nó, Trần Hạo đi trong thư phòng, lấy ra những văn phòng phẩm mà hắn vừa mua.

Cũng không có trực tiếp luyện tập, mà là dùng điện thoại di động tìm tòi một vài clip trên mạng dạy cách sử dụng bút lông viết chữ, một bên học lý thuyết, một bên dựa theo video từ từ sửa những chỗ mình làm không đúng.

Luyện tập một hồi, Trần Hạo liền phát hiện chỗ thú vị khi viết chữ bằng bút lông, chậm rãi chìm đắm vào.

Sau khi Trần Hạo ở bên này tiến vào trạng thái khổ tu, mèo mun chơi một hồi trên giường cũng bỏ món đồ chơi ra, nó là mèo yêu, là sinh linh có trí khôn, làm sao có thể bị thứ đơn giản như vậy mê hoặc.

Bất quá Trần Hạo tu hành không rảnh để ý tới nó, mèo mun không chơi nữa, không thể làm gì khác hơn là bò đến học tử trên ban công, hướng về phía có ánh trăng, há miệng ra.

Rất quý dị, mèo mun chỉ là ngòi chòm hỏm, há mồm, không có động tác khác, thế nhưng yêu khí trên người nó lại cuộn cuộn một trận, dường như đang sôi trào.

Cùng lúc đó, trong bụng mèo mun cũng sáng lên một màu vàng óng ánh.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 53: Chuyện cũ của Bạch Như

Khổ tu không có thời gian, chỉ chớp đã hơn mười ngày trôi qua.

Mấy ngày này, sau khi hoàn thành các thủ tục mua bán, Trần Hạo không để ý đến chuyện bên ngoài nữa, một lòng đắm chìm trong việc tu hành, rèn luyện thân thể, tu luyện Thiên Cương Bộ, luyện chữ bút lông, mỗi một ngày đều tận dụng tối đa thời gian, Chu Cương hai lần hỏi chuyện ăn cơm đều bị Trần Hạo dời lại. Về phần các lời mời của Bạch Như, Trần Hạo tự nhiên là không chút khách khí cự tuyệt.

Vài lần sau đó, Trần Hạo không nhìn được trực tiếp tất máy, không để ý tới bất kỳ quấy rầy nào.

Hơn mười ngày trôi qua, Trần Hạo thu hoạch thật lớn.

Đầu tiên là Thiên Cương Bộ trải qua kích thích sinh tử trong mộ huyết, thân thể đối với Thiên Cương Bộ đã có ký ức dung hợp bước đầu, làm cho Trần Hạo tu luyện tìm được phương hướng chính xác, Thiên Cương Bộ đột nhiên tăng mạnh.

Quan trọng nhất chính là luyện chữ.

Trần Hạo viết chữ cũng không kém, bằng không lão sư lúc sơ trung cũng không khuyến khích hẳn, dù sao có cơ bản mới có thể dạy được, dạy được rồi thì phụ huynh mới không cảm thấy tiền tiêu oan.

Sau khi tốt nghiệp đại học không bao lâu, Trần Hạo vẫn chưa trả sạch hết kiến thức cho trường học, cho nên hơn mười ngày nỗ lực đã có tiến bộ chút ít, chỉ cần kiên trì, chắc chắn không bao lâu sẽ có thể bắt đầu vẽ bùa chú.

Tu hành tiến bộ thập phần rõ ràng, làm cho Trần Hạo rất hài lòng. Hấn cảm giác, một cánh cửa đại sư chân chính đang mở ra ở trước mặt hấn.

Ngày hôm nay.

Sinh hoạt giống như mười ngày trước đó, sáng sớm mèo mun tỉnh dậy trước, từ bên trong cánh tay Trần Hạo chui ra ngoài, uốn éo thân thể, đi kéo rèm cửa sổ ra, sau đó cũng không quản Trần Hạo bị ánh sáng kích thích tỉnh dậy, vẻ mặt khó chịu, quen cửa quen nẻo đi tới toilet, cư nhiên bắt đầu rửa mặt.

Toàn bộ quá trình rất đơn giản, liếm liếm kem đánh răng, sau đó súc miệng, còn hăng giọng một cái.

Rửa mặt xong hết, mèo mun chạy ra tha thức ăn ngoại mà Dương Tuệ đã mua, bắt đầu phối chế bữa sáng.

Khoan hãy nói, đồ ăn ngoại này rất hợp khẩu vị của mèo mun, nó mỗi lần đều ăn không ít, bất quá có một chút khiến Trần Hạo rất ngạc nhiên chính là, tên này hiện tại ăn nhiều, nhưng càng ngày càng gầy, rõ ràng có thể thấy được đám thịt mỡ lúc trước dần tan đi, bắt đầu phát triển theo hướng hình chữ nhật.

Bên này mèo mun hưởng thụ, Trần Hạo cũng bị ánh sáng kích thích thức tỉnh, nâng thân thể giương vai một cái, xoay xoay thắt lưng, vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng lại không nổi giận.

Buổi sáng như vậy, mười mấy ngày hôm nay đều là như thế.

Cũng không biết nói gì, đều mua cho nó một cái giường đặc biệt cho mèo rồi, thoạt nhìn nó cũng rất thích, thế nhưng chẳng biết tại sao cứ đến lúc ngủ là mò lên giường của mình? Chẳng lẽ là khuyết thiếu cảm giác an toàn à?

Bĩu môi, Trần Hạo đứng lên bắt đầu rửa mặt.

Chờ hẩn làm xong, mèο mun vừa vặn ấn xong, một người một mèο cũng khỏng cần lên tiếng liền một trước một sau ra cửa, đi ấn sáng.

Cách tiếu khu khỏng xa có một chỗ bán đồ ấn sáng, chủ cửa tiệm là một cặp vợ chồng già, bán chủ yếu là bánh bao sữa đậu nành và mỳ hoảnh thấnh. Bởi vì tay nghề tốt nên sinh ý khỏng tồi.

Trần Hạo đã bị đồ ấn trong tiệm hấp dẫn, mỗi sáng sớm đều đến đứng giờ.

Mấy phút sau, lão bản cho Trần Hạo một bát mỳ, một lồng bánh bao nhỏ, hai chén sữa đậu nành.

Trần Hạo tiệu tay đem một chén sữa đậu nành đưa đến trước mặt mèο mun, để cho nó chậm rãi liếm, mình thì cầm lấy chiếc đũa, vô cùng thích thú hưởng thụ bát mỳ.

Đang ấn, đột nhiên một bóng người ngòì xuống trước mặt.

Trần Hạo ngắng đầu nhìn lại, nhất thời khỏng biết nói gì.

Người tới lại là Bạch Như.

Cô gái này sao cứ như âm hồn bất tán thế? Cô khỏng phải đã thắng chức táng lương rồi sao, tập đòan Song Long to lớn như vậy mà khỏng có việc gì làm sao?

- Trần đại sư, đã lâu khỏng gặp.

Bạch Như nhìn Trần Hạo biểu tình khỏng muốn gặp mặt, nhưng cô vẫn tươi cười như trước, khỏng để lộ ra một chút khó chịu gì.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Bạch tổng tới tìm tôi, khỏng biết là tập đòan Song Long các vị lại xảy ra chuyện gì sao??

Bạch Như hé miệng cười, lần này đối với sự trào phúng Trần Hạo cư nhiên không có một chút thần sắc hờn giận nào.

- Gặp chuyện không may nhưng đã chuyện biến tốt, hiện tại tập đoàn Song Long đã phát triển theo quỹ đạo, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ công trường Thanh Khê Sơn hoàn thành là có thể nhất phi trùng thiên.

Lông mày Trần Hạo giương lên, có chút ngoài ý muốn.

Á đù, vài ngày không gặp, đạo hạnh nữ nhân này lại tăng lên rồi, cư nhiên mượn trào phúng của mình chuyển hóa thành ca ngợi, chặc chặc, nữ nhân quả nhiên rất đáng sợ, loại tiến bộ này đúng là hù chết người.

- Vậy thì thật là đáng chúc mừng.

Trần Hạo mắt thấy mồm mép chiếm không được tiện nghi, lúc này ngưng hẳn chủ đề.

Bạch Như cười đắc ý.

Tưởng rằng bà vẫn còn dễ dàng tức giận như lúc trước sao, trong khoảng thời gian này xem qua rất nhiều thư tịch, cũng học hỏi rất nhiều, đối phó với loại nam nhân như chú, chị đây hiện tại có mấy chục loại biện pháp.

- Trần đại sư, tôi vẫn tìm cơ hội mời anh ăn cơm để cảm tạ, anh luôn hẹn lần hẹn lượt, lần này tôi đã tự mình đến mời, không lẽ anh vẫn không nể tình như thế??

Bạch Như thẳng vào chủ đề.

Trần Hạo cười hỏi:

- Nếu như tôi từ chối, có phải cô sẽ xoay người rời đi không?

Bạch Như:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Quên đi, uyển chuyển một chút, tôi không có thời gian, lần sau đi.

Bạch Như:

- ...

WTF, chú nói thế có khác gì không nói đâu?

Trần Hạo liếc mắt lại muốn mở miệng, trực tiếp ngắt lời nói:

- Nếu như cô nhất quyết muốn mời, được rồi, thịnh tình này không thể chối từ, hiện tại cô thanh toán cho tôi bữa ăn này coi như xong.

Nói xong Trần Hạo tiếp tục ăn mì.

Sắc mặt Bạch Như nhất thời trở nên xấu xí.

Tên khốn này, thời điểm hợp tác cũng không có vấn đề gì cả, vì sao sau khi hợp tác xong liền biến thành như vậy? Bà hình như không làm chuyện gì có lỗi với chú mà?

- Trần đại sư, lẽ nào giữa chúng ta thực sự chỉ có một con đường hợp tác như vậy?

Bạch Như yếu ớt mở miệng.

Trần Hạo nở nụ cười:

- Thì ra Bạch tổng cô vẫn còn tự biết được, nói thật, nữ nhân như cô rất đáng sợ, vì thành công mà ngay cả tính mạng của mình cũng không quan tâm, cho dù là hợp tác tôi đều có chút lo lắng hồi hợp, lo sợ bị cô gài bẫy. Cho nên nếu mà Bạch tổng không bỏ cái tâm tính này đi, như vậy chúng ta không có cách nào ngồi nói chuyện phiếm, nếu như cứ cứng rắn, vậy thì đến cả hợp tác đều không dễ làm.

Bạch Như nói:

- Tốt lắm, vậy chúng ta liền hợp tác, Trần đại sư, hiện tại trên tay tôi có một khoảng tiền, anh có thể chỉ điểm cho tôi một chút nên đầu tư vào đâu không?

Trần Hạo sững sốt, hồ nghi nhìn Bạch Như.

Giờ khắc này, Bạch Như mỉm cười như hoa, híp mắt lại như hồ ly.

Ghê gớm thật, bị mê hoặc rồi, biểu hiện lúc trước của cô gái này là giả, cô ta chính là muốn đến hợp tác.

Chắc chắn, ảnh đế, sao cô không chủ động đi đóng phim luôn nhỉ?

Trần Hạo cũng không ăn mì nữa, lau miệng, nhìn Bạch Như nói:

- Bạch tổng, cô bây giờ thăng chức tăng lương, không đi xử lý chuyện công trường Thanh Khê Sơn, còn có tâm làm sinh ý khác? Đây không phải là quá phân tán rồi sao.

Bạch Như nhìn Trần Hạo một hồi, lúc này mới yếu ớt mở miệng:

- Bởi vì tôi đã bị bỏ rơi.

Trần Hạo:

- ...

- Có phải rất giật mình hay không, bất quá Trần đại sư có lẽ đã hiểu lắm, tôi nói bị bỏ rơi, cũng không phải là tình cảm cá nhân, mà là gia đình.

Bạch Như nói xong nhếch miệng cười, nụ cười nhìn rất lạnh.

- Trước đây tôi đã nói với anh cha của tôi thờ dài tiếc nuôi tôi không phải là con trai, không thể làm nên tích sự gì. Tôi vẫn đang cố gắng chứng minh bản thân mình không kém gì

con trai, làm cho cha nhìn tôi với cặp mắt khác xưa. Lần này, đại sư cũng nhìn thấy, vì thành công, tôi ngay cả mạng của mình đều không cần, thế nhưng là kết quả thì sao, đôi lấy không phải là vị trí tổng tài, mà là phó tổng tài, ha ha, vốn tôi tưởng rằng không có gì, dù sao Tiết Xông kia cũng chỉ là phó tổng tài, mọi người còn đang chờ đợi một cơ hội cạnh tranh tiếp theo.

Nói đến đây, Bạch Như cười càng nhiều, nụ cười cũng càng lạnh hơn.

- Bất quá, mấy ngày trước mẹ tôi nói cho tôi biết một tin tức, tôi cuối cùng đã hiểu rõ, tất cả mọi cố gắng nỗ lực của tôi đều là vô nghĩa, kết quả cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 54: Phí chỉ điểm

Trần Hạo nghe mà cả người nổi da gà, cảm giác so với lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Nguyệt Nga còn lạnh hơn.

Đậu má, thực sự là một thân oán khí rồi, nếu như bị đột tử thì dám chắc tám chín phần nhất định sẽ biến thành lệ quỷ ngay và luôn.

Trần Hạo còn kinh hãi hơn, nhưng lại có chút ngạc nhiên.

Là tin tức gì để cho Bạch Như nguyên bản toàn tâm toàn ý cạnh tranh cùng Tiết Xông, tự nhiên lại bỏ qua như thế? Còn biểu hiện ra oán hận lớn như vậy.

Bạch Như nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đại sư khẳng định nghĩ không ra, tôi cư nhiên còn có một người em trai tư sinh 14 tuổi, đồng thời cô phần cha tôi tại tập đoàn Song Long, 80% đều để cho người em trai này của tôi đứng tên, ha ha, anh nói tôi có phải rất buồn cười không, tôi từ sơ trung bắt đầu phải cố gắng học tập, bỏ qua thứ yêu thích, bỏ qua mộng tưởng, bỏ qua những người bạn thân trước đây, chính là vì giúp cha tranh một hơi trong tập đoàn, cũng để chứng minh tôi không làm cho người thất vọng. Thế nhưng hiện tại thì sao, ngay cả nguyên nhân làm cha tôi thất vọng tôi còn không biết rõ, ông ấy thất vọng chính bởi vì tôi không phải là con trai, không thể trở thành người thừa kế chân chính của ông, ha ha, tôi đột nhiên hiểu rõ, vì sao sau khi tôi lên cao trung, cha tôi đã không còn thờ dài lần nào, thì ra lúc đầu không phải là bởi vì thành tích học tập của tôi đứng đầu toàn trường, mà là bởi vì khi đó ông đã có con trai, đã có người có thể nối dõi tông đường chân chính.

Mấy chữ sau cùng, Bạch Như có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, hiển nhiên trong lòng không cách nào áp chế phần nộ cùng hận ý.

Trần Hạo nghe xong vẻ mặt không nói gì.

Đây chính là bi kịch nhà giàu, cầu huyết, cầu huyết voãi lone.

Bất quá hẳn cũng không ngạc nhiên, dù sao thân phận địa vị, quyền lực tài phú đều có, kết quả lại không có con trai, đây không phải là suốt đời nỗ lực, nhưng không có người kế thừa sao, những người mang nặng tư tưởng truyền thống sẽ làm ra những việc mà mình cho là đúng.

Trần Hạo nói:

- Cho nên cô muốn làm thế nào? Là muốn tự lập môn hộ, hay là muốn âm mưu tính toán đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình?

Bạch Như liếc mắt nhìn Trần Hạo:

- Trần đại sư nói đùa, tuy rằng tôi vô cùng tức giận, thế nhưng thân làm con gái, tôi không thể làm chuyện ngỗ nghịch lại cha mình, nếu như ông ấy đã có lựa chọn, như vậy tôi cũng nên có lựa chọn riêng của bản thân, dù sao tôi vẫn còn có mẹ, tôi không thể làm bà thất vọng được.

Trần Hạo bĩu môi, nhìn oán khí trên người cô còn cường đại hơn cả âm hồn, thẳng nào tin cô mới là lạ.

- Được rồi, Bạch tổng chí hướng rộng lớn, tôi rất kính phục, bất quá việc đó và tôi có quan hệ gì? Tôi cũng không phải nhà kinh tế học, không hiểu việc buôn bán, cô tìm nhầm người rồi.

Bạch Như khẳng định nói:

- Tôi không có tìm sai, so với nhà kinh tế học, Trần đại sư có thể giúp tôi được nhiều hơn.

Trần Hạo cười cười:

- Được rồi, nếu mà Bạch tổng đã nói như vậy, tôi cũng không thể từ chối, tôi có thể đồng ý hợp tác, cô muốn tôi làm gì cũng được, xem phong thủy, kiểm tra hoàn cảnh nơi ở hay gì gì đó tôi đều biết một chút, chỉ cần có tiền, tôi lập tức giúp cô, bảo đảm giá cả vừa phải, không hét giá trên trời, về phần những thứ khác thì đừng nói, dù sao xã hội pháp chế, chúng ta đều người văn minh. Cô nói có đúng không?

Bạch Như nở nụ cười:

- Thế nào? Trần đại sư cho là tôi tìm anh để giúp tôi hại người?

Trần Hạo nói:

- Tôi cũng không nói lời này, hơn nữa tôi cũng sẽ không hại người, nếu như có người tìm tôi đi hại người, người nhất gan như tôi nhất định sẽ tìm cảnh sát ca ca hỗ trợ.

Khóe miệng Bạch Như khẽ động.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Được rồi, tôi ăn xong rồi, còn có việc, không nói chuyện phiếm nữa, Bạch tổng đi làm sự nghiệp vĩ đại của cô đi, có gì thì cứ nhắn tin cho tôi, gặp mặt thì không cần, cô chính là nữ thần của vô số thanh niên tài hoa ở Thạch Thành, nếu như bị bắt gặp làm cho người ta ghen thì tôi phiền phức lớn rồi.

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy muốn đi.

Bạch Như không nhúc nhích, trong miệng lại nói:

- Trần đại sư, tôi là mang theo sinh ý đến.

Trần Hạo dừng bước, kinh ngạc nói:

- Tốc độ này của Bạch tổng cũng quá nhanh đi? Vừa mới nói vài câu đã có sinh ý? Cô không tỉ mỉ suy tính một chút à?

Cẩn thận lỗ vốn đó.

Bạch Như cười cười:

- Trần đại sư cũng biết, con đường phía nam ở Chu thôn.

Nhân thân Trần Hạo khẽ nhúc nhích:

- Cô nói là khu vực nơi vầy ra vụ án phân thây? Thế nào, Bạch tổng muốn đầu tư vào đó?

Bạch Như gật đầu:

- Hiện tại bầu không khí thương nghiệp Thạch Thành vô cùng tốt, hơn nữa lần này khai phá Thanh Khê Sơn, nhất định sẽ trợ giúp Thạch Thành tiến hơn một bước. Trong các loại thương nghiệp, bất động sản là một món lãi kết xù, khu vực phía nam Chu thôn là một nơi tốt, nhưng lại bị vụ án phân thây và chuyện ma quái ảnh hưởng, cho dù địa phương khác Thạch Thành cũng bắt đầu tăng giá, bất động sản trên con đường này vẫn không nhúc nhích, nếu như không có Trần đại sư, tôi cũng không dám động tâm, hiện tại Trần đại sư nguyện ý hợp tác, vậy tôi muốn hỏi nếu như đầu tư vào đây thì có ổn hay không.

Trần Hạo trầm ngâm chốc lát, nhìn Bạch Như nói:

- Hai mươi vạn.

Sắc mặt Bạch Như trầm xuống.

Thật đúng là công phu sư tử ngoạm mà.

Tuy rằng tên này vừa mới cầm 3 triệu tiền thù lao.

Thế nhưng là vấn đề công trường Thanh Khê Sơn không nhỏ, thù lao ba trăm vạn cũng có thể tiếp nhận được.

Mà phía nam Chu thôn là một khu vực bình thường, chỉ chết một người, náo loạn một chút động tĩnh, cũng không cần làm gì, nói ra mấy câu mà chú cũng đòi 20 vạn? Miệng của chú làm bằng vàng à, mở ra một chút đều cần tiền đắp vào.

Không đợi Bạch Như mở miệng, Trần Hạo liền tiếp tục nói:

- Cô chớ ngại dốt, 20 vạn này không chỉ giải thích tình huống cụ thể cho cô, mà còn đề xuất cho cô một chủ ý, bảo đảm cuộc buôn bán này của cô không thua thiệt.

Nhãn thần Bạch Như khẽ nhúc nhích, nói:

- Đại sư mời nói.

Trần Hạo cười nói:

- Đầu tiên, bên dưới công ngầm chỗ đó quả thật có quý, bất quá không phải quý hồn người phụ nữ bị phân thân, mà là du hồn của một ông lão, đó là người dọn vệ sinh Thạch Thành nhiều năm trước, bất quá bởi vì một phần nguyên nhân đặc thù, vị quý đại gia này phỏng chừng cũng sẽ không tới nơi này nữa, cho nên nếu muốn đầu tư vào thì hoàn toàn không có vấn đề.

Nghe Trần Hạo nói như vậy, sắc mặt Bạch Như hòa hoãn xuống, chỉ cần không thành vấn đề là được.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Thứ hai, chuyện ma quái truyền thuyết là hạn chế, nhưng cũng là kỳ ngộ, đầu năm nay lời đồn thổi trong nhà ngoài phố đều có rất nhiều, có không ít người sợ ma quỷ, còn có không ít người lớn gan muốn dùng những biện pháp từ xưa truyền lại đi kiến thức ma quỷ một phen, cho nên cô có thể hoàn toàn dựa vào điểm này để phát triển, phát triển văn hóa đặc thù, ví dụ như kiến tạo rạp chiếu phim kinh dị, nhà ma, làm ra một vài truyền thuyết văn hóa thần bí, như vậy truyền thuyết rất nhanh sẽ biến thành truyền thuyết thực sự, sau đó biến thành một đồng tiền mặt, cô nói thế nào?

Bạch Như nghe xong ánh mắt liền phát sáng.

Thật không nghĩ tới, Trần này đại sư không chỉ có một thân bản lĩnh, hơn nữa đối với thương nghiệp cũng có xúc giác nhạy cảm như vậy, hẳn nói đơn giản, bất quá Bạch Như sau khi nghe xong, trong đầu lập tức liền hiện lên ba bốn cái phương án.

Có thể nói, chỉ cần đem con đường này lấy xuống, cô liền có thể chế tạo thành khu phố thần bí đặc biệt độc nhất trong Thạch Thành, đến lúc đó không chỉ có thể kiếm một số tiền lớn, còn có thể thắng được danh tiếng. Đây quả thực chính là con đường phát triển dành riêng cho cô!

- Hay, đại sư quả nhiên không hổ là đại sư, kiến thức bất phàm, ý nghĩ vô cùng tuyệt diệu, bất quá Trần đại sư, tôi hình như còn không có đáp ứng anh, anh cứ như vậy nói hết ra? Không sợ tôi quyết tiền của anh sao?

Bạch Như cười híp mắt nói.

Trần Hạo cũng cười:

- Đây chính là cô nói, nếu như không trả thù lao, cô cũng không phải họ Bạch.

Nói xong, Trần Hạo ôm lấy mèo mun, tiêu sái rời đi.

Bạch Như chán nản.

Tên hỗn đản này, chỉ đùa một chút đều không được à, lại còn nhân cơ hội trêu chọc mình, anh ghét tôi như thế sao.

Lão nương đều cùng cha mình trở mặt rồi, không họ Bạch thì không họ Bạch, lão nương theo họ Trần người có được hay không.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 55: Tin tức tốt

Về đến nhà không mất mấy phút, Trần Hạo liền nhận được tin nhắn báo tin đến từ ngân hàng, tròn hai mươi vạn, một xu cũng không thiếu.

Nhìn tin tức, Trần Hạo nhìn một hồi, lúc này mới thở dài một tiếng, đóng điện thoại di động lại.

Lại nói tiếp, ngày hôm nay nghe Bạch Như nói chuyện của mình, hẳn thật là có chút đồng tình, người vì cha mình mà nỗ lực nhiều như thế, kết quả lại bị người con trai tư sinh xóa đi hết tất cả những sự cố gắng đó, quả thật là làm cho trái tim người ta băng giá.

Chỉ là sự tình trong nhà giàu có, ai có thể nói được rõ ràng, ân ân oán oán, nhưng Trần Hạo có hệ thống giúp quý làm vui, cũng có mục tiêu cố gắng của mình, không muốn nhảy vào vũng nước đục này.

Đi một bước tính một bước, đây chỉ là quan hệ giao dịch, những thứ khác cũng đừng nghĩ nhiều.

Dứt bỏ những việc vặt vãnh không liên quan đến mình, Trần Hạo tiếp tục tu hành mỗi ngày.

Đảo mắt, lại mấy ngày trôi qua.

Thạch Thành náo nhiệt, độ hot vẫn được duy trì liên tục không có hạ thấp.

Bởi vì mộ cung Thanh Khê Sơn hấp dẫn người giới khảo cổ đến, tra xét ra rất nhiều tin tức bên trong dòng sông dài lịch sử, tại phía chính phủ Thạch Thành hữu ý vô ý phóng túng, truyền thông không ngừng đưa ra yêu sách, cùng dân loạn quần chúng chém gió bay tận trời.

Đây là thủ đoạn thành phố quy hoạch cùng phát triển, không có gì quá kỳ quái.

Chỉ là Trần Hạo không nghĩ tới, bởi vì tin đồn càng nhiều, hấn và Long đại sư cũng được tán dương càng nhiều, thủ đoạn thần bí này quả thực trở thành đề tài trà dư tửu hậu của mọi người, là một trong những đề mục hot nhất trên diễn đàn online.

Long đại sư còn hoàn hảo, xuất đạo hơn mười năm, danh khí rất lớn, người quen biết không ít.

Mà Trần Hạo lại không có bất kỳ tư liệu gì, thật giống như từ trong tảng đá nhảy ra.

Cũng may tập đoàn Song Long không có quá phận, đối với tin tức thân phận của Trần Hạo làm tốt việc bảo mật, mặc dù có một phần tin đồn, nhưng lại thiếu căn cứ, cũng không có ảnh chụp hay thứ gì khác lộ ra, cho nên Trần Hạo sinh hoạt như cũ, không có ảnh hưởng gì.

Đương nhiên, bởi vì danh khí to lớn, cũng có người thông qua tập đoàn Song Long hướng Trần Hạo xin giúp đỡ, nhưng đều bị Trần Hạo cự tuyệt.

Trải qua một lần nguy hiểm đã cảnh tỉnh Trần Hạo, hiện tại nếu không hoàn toàn nắm chắc một phần thủ đoạn, hấn sẽ không tiếp tục xuất sơn.

Cuộc sống bình thường cứ như thế trôi qua, mỗi ngày tiến bộ rõ ràng đều là động lực lớn để cho hấn không ngừng cố gắng.

Đang ở lúc Trần Hạo cho rằng cuộc sống như thế còn phải duy trì liên tục một đoạn thời gian rất dài thì Chu Cương lại gọi điện thoại tới.

- Hạo Tử, anh có một tin tức tốt, có muốn nghe hay không.

Giọng nói Chu Cương rất kích động.

Trần Hạo nghe vậy cười nói:

- Chu ca, không phải anh định nói với em đã tìm được mẫu thân Triệu Nguyên rồi chứ?

Chu Cương sợ hãi nói:

- Quả nhiên là đại sư, có thể bấm độn tính toán.

Trần Hạo sững sốt, trời đất chứng giám, hẳn chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi.

Chợt Trần Hạo cũng hưng phấn:

- Thực sự tìm được rồi? Oimeoi, anh bá cmn đạo võãi, một người vô danh tiểu tốt hơn một trăm năm trước anh đều có thể tìm được, lợi hại, lão đệ bội phục.

Chu Cương dờ khóc dờ cười:

- Thế nào? Trong lòng chú đều không tin tưởng anh một chút nào sao?

Trần Hạo có chút xấu hổ.

Khoan hãy nói, hẳn thật có một chút không tin, dù sao biển người mênh mông, thời gian trăm năm, trước đây lại có chiến loạn, ai sẽ quan tâm đến một người già chết đi chứ.

Trần Hạo thậm chí đã chuẩn bị xong tâm lý cho tình huống xấu nhất, nếu như tìm không được thì mình phải nhẹ nhàng trấn an Triệu Nguyên, tìm biện pháp khác để siêu độ cho hắn, dù cho không lấy được đạo hạnh cũng không sao.

Thế nhưng không ngờ tới, Chu Cương thật đúng là giúp hắn tìm được, chắc chắn, cảnh sát nhân dân, quả thật vô cùng trâu bò!

- Bất quá còn có chút vấn đề, tìm thì tìm được rồi nhưng tình huống có chút không tốt, chúng ta chỉ tìm được bãi tha

ma, không có khả năng xác định phần mộ nào mới là đúng.

Chu Cương nói xong giải thích một chút.

Lúc đầu qua hơn mười ngày điều tra cẩn thận, cuối cùng từ trong miệng một lão nhân hơn tám mươi tuổi Triệu gia nghe được một đoạn cổ sự liên quan tới Triệu gia.

Trước đây Triệu gia không chịu nổi thổ phỉ luôn luôn tập kích quấy rối, bắt đắ dĩ di chuyển, trong quá trình di chuyển đương nhiên cũng không phải thuận buồm xuôi gió, trải qua nhiều lần chiến đấu và sự cố. Chết mất không ít người.

Những người này được an táng tập thể, có ba cái bãi tha ma, phân bố tại những nơi khác nhau.

Thời điểm lúc đầu, Triệu gia vẫn còn tồn tại, còn phái người đi qua tảo mộ, về sau Triệu gia sụp đổ, tảo mộ gì gì đó liền trở thành lịch sử, mộ bia trước đây kiến tạo tự nhiên cũng đã không còn tồn tại, không biết là ai với ai.

Nghe đến đây, Trần Hạo không có thất vọng, dù sao có thể xác định địa điểm đã là thập phần khó làm được, còn muốn tìm đến phần mộ chính xác? Vô nghĩa, ca cũng không phải thần tiên.

- Ok, như vậy đủ rồi, cảm ơn Chu ca, buổi tối em đi tới chỗ Triệu Nguyên nói một chút, tin tưởng hẳn cũng có thể hiểu.

Trần Hạo cười nói.

Chu Cương chần chờ một chút, nói:

- Hay là để anh cùng đi với chú, mặt khác, người bạn kia của anh còn muốn làm quen với chú, nhưng chú lúc nào cũng nói không có thời gian, lần này đi cùng nhau cũng để cho hắn kiến thức một chút, tiểu tử kia là một người mê tín chân chính, trong nhà cung phụng không ít thần tượng thần linh đâu. Đương nhiên, quyết định cuối cùng vẫn thuộc về chú.

Trần Hạo cười nói:

- Không thành vấn đề, chỉ cần hấn không sợ là được, buổi tối có gì gọi cho em.

Trần Hạo nể tình như vậy, Chu Cương thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Ok, đến lúc đó anh sẽ qua nhà đón chú, buổi tối mời chị dâu chú làm vài món ăn, làm xong chuyện Triệu nguyên, chúng ta trở về ăn bữa ăn khuya.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo vẫn cười đến cười toe toét.

Đạo hạnh sắp đến rồi, cái thần thông Khai Quang này cuối cùng là có thể tiến thêm một bước, phát huy uy năng chân chính.

Sáu giờ chiều, Chu Cương đi tới tiểu khu Lãm Nguyệt, dừng xe trước mặt Trần Hạo đang đứng đợi.

Sau đó, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vóc người hơi mập, lông mày rậm mắt to bước xuống xe, sau đó cười ha hả mở cửa xe cho Trần Hạo, một bộ dáng đáp như chó săn.

Trần Hạo vẻ mặt im lặng nhìn về phía Chu Cương.

Chu Cương bất đắc dĩ nói:

- Hạo Tử, đây chính là người bạn của anh, Vương Chấn, hấn hiện tại đã trở thành fan của chú, trên đường đi anh đã nhắc nhở nhiều lần rồi, nhưng vẫn nào tàn như thế, hết cách.

Wương Chấn cười hắc hắc nói:

- Đại sư, tôi đây là thật tình sùng bái cậu, tuyệt đối không phải fan nào tàn, cậu xem, có phải tôi cũng có thiên phú tu luyện hay không? Có thể bái cậu làm thầy được không?

Chu Cương khẽ nhíu mày:

- Chấn ca, đây cũng không phải lúc nói những chuyện này đâu.

Trần Hạo xua tay, cười nói:

- Điều không phải là người ngoài, không cần khách khí như vậy, bất quá việc thu đồ đệ này, em còn thật không dám, dù sao em cũng vừa mới bước lên con đường này, bản thân em còn hồ hồ đồ đồ đây nè, làm sao dám dạy người khác, anh không sợ bị tâu hỏa nhập ma à?

Vương Chấn bị giật mình.

Người bình thường nói, hấn không tin, thế nhưng Trần Hạo nói thì hấn tin. Bởi vì chuyện phát sinh trong huyết, hấn thông qua quan hệ của mình hiểu rõ rõ mồn một, đây đúng thật là cao nhân.

- Có nguy hiểm như vậy sao?

Vương Chấn có chút lùi bước.

Trần Hạo cười cười, miệng bắt đầu nã pháo:

- Nguy hiểm cũng không dám khẳng định, bất quá tu hành cũng khó, em từ năm tuổi bắt đầu học tập cơ sở, mười hai tuổi bắt đầu chính thức tu hành, năm nay hơn hai mươi tuổi cũng mới bước qua ngưỡng cửa, có một chút thành tựu. Anh lớn như vậy, thật nguyện ý tiêu phí thời gian vài chục năm để học tập từ đầu? Phải biết tuổi anh không còn nhỏ nữa, độ khó so với em còn muốn phải hơn gấp mấy lần.

Vương Chấn há hốc mồm.

Tu hành thật đúng là như tiểu thuyết võ hiệp, động một chút là hơn mười 20 năm, thời gian lâu như vậy, hấn nhìn không được.

- Vậy, vậy hay là thôi đi, anh cảm thấy bản thân anh cũng không thích hợp để tu hành.

Vương Chân có chút xấu hổ.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 56: Vương Chấn

Sau khi lên xe, sắc mặt Chu Cương có chút không tốt.

Tuy rằng là bằng hữu của mình, lúc trước khi đến đã dặn đi dặn lại nhiều lần thế nhưng vẫn ăn nói lung tung, đi nói mấy chuyện khác người làm cho hắn rất khó chịu.

Vì để có được mối quan hệ tốt với Trần Hạo, Chu Cương đã bỏ ra rất nhiều công sức, hắn cũng không muốn xảy ra việc gì ngoài ý muốn phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp này.

Vương Chấn cũng không phải đầu đất, chỉ là quá kích động, nhin không được sự hiếu kỳ của bản thân.

Nhìn thấy Chu Cương giận thật, hắn vội vàng xin lỗi, tư thái hạ rất thấp.

Nhìn ra được giao tình Vương Chấn cùng Chu Cương xác thực không cạn, nói chuyện cũng không có che che giấu giấu.

Trần Hạo không muốn bởi vì hắn mà gây ảnh hưởng đến mối quan hệ khác của Chu Cương nên liền giảng hòa, cuối cùng đem lo lắng trong lòng Chu Cương bỏ xuống.

Nói chuyện thêm một phen, Trần Hạo biết sơ một phần lai lịch của Vương Chấn.

Có chút kinh ngạc, cha của Vương Chấn tại Thạch Thành coi như là một đại gia, làm sinh ý vật liệu xây dựng, tài sản bạc tỷ, mà Vương Chấn chính là thiếu gia con nhà giàu trong miệng người khác.

Chỉ bất quá anh chị em của Vương Chấn tổng cộng có ba người, hắn đứng hàng thứ hai, phía trên có đại ca xuất sắc, đã bắt đầu trợ giúp cha xử lý sinh ý, tiểu muội phía dưới cũng cực kỳ ưu tú, hiện nay đang ở học thạc sĩ. Chỉ có hắn khi còn bé

ngịch ngợm gây sự, trưởng thành phong lưu ngỗ ngược, tốt nghiệp đại học không bao lâu thì bị cha chú trong nhà ép đi kết hôn, nhưng cuộc hôn nhân này lại thuộc về thông gia thương nghiệp, tình cảm vợ chồng cũng chẳng mặn nồng gì, sau khi sinh một đứa con trai để ứng phó thì ở trong nhà tình cảm cũng nhạt như nước ốc.

Cùng Chu Cương kết giao cũng là ngoài ý muốn, bởi vì ngày thường ăn chơi xa hoa làm cho người khác chướng mắt, bị kẻ gian hãm hại, thiếu chút nữa bị cuốn vào một cái sự kiện giấu độc, là Chu Cương phá giải hiểm án, trả lại sự trong sạch cho hắn, sau đó hai người liền tốt lên, ngoại trừ bản tính háo sắc ra, tính cách Vương Chấn rộng rãi không câu nệ tiểu tiết, cũng coi như là một người tốt, khá hợp với tính cách Chu Cương, hàng ngày cùng nhau duy trì mối quan hệ tốt.

Lần này biết được Trần Hạo chính là Trần đại sư, Vương Chấn cực kỳ hưng phấn, truyền thuyết Trần đại sư hấp hối không sợ chết, triệu hoán Quan Đế Quan Nhị Gia, một đao chém giết xà cốt, bên trong Thạch Thành đều lan truyền ra khắp nơi rồi.

Chỉ là Trần Hạo thường ngày tu hành, ẩn dật trốn tránh, không có Chu Cương dẫn đi giới thiệu thì hắn cũng không dám tự mình đến chào hỏi. Hiện tại có cơ hội, hắn liền bộc lộ ra mơ ước lúc còn nhỏ của mình, chính là có thể trở thành đại hiệp ngự kiếm phi hành, hành hiệp trượng nghĩa.

Đáng tiếc Trần Hạo vừa mới bắt đầu đã cho hắn một xô nước lạnh, triệt để phá tan giấc mộng của hắn.

Sau khi nói chuyện, ấn tượng Trần Hạo đối với Vương Chấn cũng không tồi.

Một người có tiền lại có thể cùng trò chuyện vui vẻ như thế cũng xem như khác thường rồi

- Trần đại sư, lúc đó ngài thực sự triệu hồi ra Quan Đế chém tà linh sao?

Trong lúc đang buồn đưa đến cao trào, Vương Chân nhìn không được hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Kỳ thực cũng không có mơ hồ như lời đồn đâu, nếu nói Quan Đế, cũng chỉ là một món thần vật có linh tính, em chỉ dùng pháp môn nhỏ làm một cái lời dẫn, để cho thần vật bạo phát uy năng, lúc đó không ít người thấy, thần vật này chỉ kiên trì vài giây liền hỏng mất, cũng không phải là em thực sự lợi hại như vậy.

Vương Chân sợ hãi nói:

- Đây cũng rất giỏi rồi, tôi trước đây cũng quen biết không ít đại sư, chỉ là ngoài miệng nói lợi hại, trên thực tế một chút bản lĩnh cũng không có, còn đã bị lừa gạt không ít lần đấy, lần này quen biết được đại sư, thực sự là tam sinh hữu hạnh, có thể nói khoác cả đời.

Chu Cương tức giận:

- Hạo Tử cũng không phải là đại sư trong miệng cậu nói, hơn nữa cũng không thích nổi bật như vậy, cậu nói khoác thì có thể, đừng có mà bại lộ thân phận Hạo Tử đấy.

Vương Chân cười hắc hắc nói:

- Đây là nhất định, xa rời thế tục, đạo môn cực cao, đây mới là đại sư, còn nếu như ai cũng biết thì đâu còn là đại sư gì nữa?

Trần Hạo:

- ...

- Ui, con mèo này của đại sư này nhìn cũng rất lợi hại à? Ánh mắt quá có thần, tựa như có trí khôn! Sẽ không phải là

mèo yêu chú??

Vương Chấn vừa nhìn về phía mèo mun, về mặt kính ngọc.

Mèo mun liếc mắt nhìn hắn, khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lại thêm một tên nhân loại ngu xuẩn.

Trần Hạo:

- ...

Tui có thể nói cho ông biết, ông đã đoán đúng rồi đó.

Gần mười phút sau, xe dừng hẳn, ba người một mèo xuống xe.

Nơi này là một cái bãi tha ma, thi cốt Triệu Nguyên và Phiền Đương đã được an táng ở chỗ này.

Sắc trời mờ tối, gió mát hiu hiu.

Nguyên bản Vương Chấn luôn hoạt bát lanh mồm lanh miệng, lúc này cũng thu liễm lại rất nhiều, có chút sợ hãi bất an.

Trước khi tới Chu Cương đã nói, đây là tới gặp quỷ.

Tuy rằng thời điểm trước biểu hiện rất dũng cảm, khí thế rất lớn.

Thế nhưng hiện tại thật đến nơi này, tim Vương Chấn vẫn còn đang đập mạnh thành thịch.

Sống hơn 30 năm, đây là lần đầu tiên gặp quỷ, thực sự là không nói ra được cảm giác thế nào.

- Hạo Tử, bên này.

Chu Cương dẫn đường, ba người một mèo rất nhanh đi tới một nấm mồ bên rừng cây.

Không đợi Trần Hạo mở miệng, một đạo lưu quang vụt hiện lên, hóa thành Triệu Nguyên.

- Trần đại sư, chu đội trưởng, đã lâu không gặp.

Triệu Nguyên đưa tay hành lễ, tư thái thư sinh mười phần.

- Quý... Quý...

Vương Chấn hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tốt, chỉ thấy từ trong hư không bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt trắng bệch, người mặc cổ trang, lúc này bị sợ đến cúc hoa căng thẳng, cả người rét run, nói năng lắp ba lắp bắp.

Chu Cương tức giận:

- Chấn ca, anh không phải nói không sợ sao?

Vương Chấn khóc không ra nước mắt.

Tui nhất thời cao hứng chém gió thôi mà, tại sao anh lại có thể cho là thật chứ.

Trần Hạo cười nói:

- Được rồi, Triệu Nguyên cũng không phải ác quỷ, không có gì phải sợ.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Triệu Nguyên, tiếp tục nói:

- Tới đây là để báo cho anh một tin tức tốt, đã tìm được phần mộ của mẫu thân anh rồi.

- Thực sự?

Nhãn tình Triệu Nguyên sáng lên, kích động hỏi.

Trần Hạo đạo:

- Cái gì mà thật hay không, lẽ nào anh nghĩ tôi ăn ở không rảnh rỗi đến đây trêu chọc anh à?

Biểu tình Triệu Nguyên cứng đờ, có chút xấu hổ, bất quá càng nhiều hơn là hài lòng.

Chấp niệm hơn một trăm năm rồi, hẳn tưởng niệm không biết bao lâu, cuối cùng đã có thể gặp được.

- Bất quá tình huống có chút đặc thù, chúng ta tìm được trong quá trình Triệu gia di chuyển, Triệu gia có xây ba cái bãi tha ma để mai táng tộc nhân, trải qua hơn một trăm năm, Triệu gia đã tứ phân ngũ liệt, không có xử lý ôn hòa, hiện tại bãi tha ma cơ bản không phân rõ ai là ai nữa rồi, cho nên anh đi cúng tế, chỉ có thể cùng nhau cúng tế, tôi không có cách nào giúp anh xác định tử mi.

Trần Hạo tiếp tục nói.

Triệu Nguyên sửng sốt, sau đó cười khỏ nói:

- Có thể tìm tới bãi tha ma là tôi đã thỏa mãn rồi, cảm ơn đại sư, cảm ơn chu đội trưởng, đại ân đại đức không thể báo đáp.

Trần Hạo hài lòng gật đầu, không làm khó hắn là được, dù sao đạo hạnh là thứ hắn vô cùng cần lúc này.

Sau đó Chu Cương đem địa chỉ ba cái bãi tha ma điều tra được báo cho Triệu Nguyên biết.

Sau khi Triệu Nguyên nhớ kỹ, lần nữa hướng về phía Trần Hạo cùng Chu Cương thật sâu thi lễ, sau đó thân ảnh biến mất không thấy đâu.

Hiển nhiên, Triệu Nguyên đã vô cùng nóng lòng muốn đi tế bái.

Tuy rằng đường có chút xa, thế nhưng đối với một lão quỷ trăm năm mà nói, một chút khoảng cách ấy không tính là gì.

Chờ Triệu Nguyên vừa đi, Trần Hạo liền mở miệng nói:

- Chuyện nơi đây đã giải quyết xong, chúng ta về thôi.

Vương Chấn còn đang quan sát một bên, nghe vậy có chút há hốc mồm.

Thế là xong rồi à.

Toàn bộ quá trình đâu khác gì một cuộc nói chuyện phiếm chém gió bình thường đâu? Giữa người và quỷ cứ như vậy nói chuyện với nhau à?

Đột nhiên, Vương Chấn không sợ nữa, trong lòng còn có chút thất vọng.

Trước khi hắn tới còn ảo tưởng suy nghĩ một chút, có lẽ sẽ xuất hiện tình tiết người quỷ đại chiến giống như trong phim, thế nhưng xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

Chờ lúc trở lại xe, sau một lúc lâu Chu Cương lái xe trở về, Vương Chấn lúc này mới thở dài nói:

- Thì ra ma quỷ lúc đầu là có hình dạng thế này, vậy dường như cũng không có gì phải sợ nữa.

Chu Cương nghe vậy liền cười.

Vừa rồi không biết là tên nào thiếu chút nữa tè ra quần, đang định trêu chọc một câu, đột nhiên Trần Hạo mở miệng.

- Dừng xe!!!

Kétttt...

Chu Cương theo bản năng xe thắng gấp, còn đang muốn hỏi, liền thấy ánh mắt Trần Hạo ngưng trọng nhìn về phía trước.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 57: Nữ quý không đầu và phần thưởng đạo hạnh

Theo ánh mắt Trần Hạo, Chu Cương nhìn kỹ lại.

Đây là một con đường bình thường ở ngoại ô, không có đèn đường, hai bên là đất hoang, lúc này trên con đường trước sau cũng không còn một chiếc xe nào khác.

Một mảnh mờ mờ tối, lại có thể thấy trong màn sương mù mỏng cách đó không xa, có một bóng người đang đứng lẳng lẳng.

- Có người!

Chu Cương trợn to hai mắt.

Nơi đồng hoang đất trống, sắc trời gần tối, tại sao lại có thể có người xuất hiện? Chẳng lẽ là người ở mấy thôn làng xung quanh?

Bất quá nhìn biểu tình ngưng trọng Trần Hạo, trái tim Chu Cương đột nhiên đập mạnh, có loại dự cảm xấu.

- Hả? Phía trước có vật gì à?

Vương Chân tò mò hỏi.

Trần Hạo nói:

- Chúng ta trúng tà rồi, không nên lộn xộn.

- Trúng tà thì sợ gì, chỉ làhề!

Thân thể Vương Chân chấn động, cũng hít một hơi lạnh.

Đặc biệt vừa mới thấy một con quý, hiện lại phải thấy con thứ hai sao? Thấy nhiều thứ này quá có xảy ra vấn đề gì không vậy?

- Hạo Tử, con quý này có vấn đề sao?

Chu Cương ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, thấp giọng hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Đây là một con lệ quý, các người nhìn không thấy, trên người nó oán khí, đều hình thành oán vân rồi, ừm, đừng nói chuyện nữa, nó tới rồi, hai người cầm cái này.

Trần Hạo rất nhanh móc ra hai viên ngọc Quan Âm đưa cho Chu Cương và Vương Chân.

Đại sư đều ngưng trọng như vậy, hai người tự nhiên không dám chân chờ, vội vàng nhận lấy.

Nhưng mèo mun chỉ liếc mắt một cái, ở trong lòng Trần Hạo uốn éo một cái tư thế thoải mái hơn, hài lòng nheo mắt lại, tư thái thân nhiên, thật giống như từ lúc trong mộ cung đi ra, tên này đã có được năng lực lớn, cô hồn dã quỷ như vậy hoàn toàn không thể lọt vào miếu nhãn của nó.

Lúc này, ba người thấy bóng người kia từ từ tới gần.

Khoan hãy nói, bóng người trong sương mù này không phải đi bằng chân, mà nó cứ chớp lóe lên một cái là lại xuất hiện ở một chỗ khác, sau khi chớp chớp được vài cái thì nó đã xuất hiện ở cách đầu chiếc xe 1m rồi.

Khoảng cách gần như vậy, nhục nhãn phàm thai như Chu Cương và Vương Chân đều có thể nhìn thấy thập phần rõ ràng.

Nhưng lúc thấy rõ rồi thì hai người cũng thiếu chút nữa bị dọa cho đái trong quần.

Đây là một... nữ quỷ không đầu!

Trên chiếc cổ trắng bệch hoàn toàn trống rỗng, mặc một chiếc váy liền áo ngắn tay, vết máu loang lổ.

Thậm chí có thể thấy được trên cánh tay nữ quý không đầu xuất hiện vết máu vẫn vênh dữ tợn, thoát nhìn giống như sau khi bị chặt xác mới được nối lại.

Quý hồn kinh khủng như vậy, so với Triệu Nguyên lúc trước hoàn toàn hình thành tương phản một trời một vực, làm cho cả người Chu Cương và Vương Chấn như nhũn ra, một chút điểm khí lực đều không thể dùng được.

Trần Hạo cũng sợ đến hết hồn.

Trong đám quý hồn mà hắn gặp được, đầu má, đây là quý hồn kinh dị nhất đó, hoàn toàn giống như trong phim hay chiếu, dùng hai chữ để hình dung chính là, buồn nôn.

Bất quá cho dù sợ hãi như thế nào đi nữa thì Trần Hạo cũng không thể giống như Chu Cương và Vương Chấn, hắn là đại sư đó, còn có pháp khí hộ thân, cho dù là lệ quý cũng không thể đến gần, phải bình tĩnh, thần thái phải thông cảm mới được.

Yên lặng bình phục kinh hoàng trong lòng, Trần Hạo mặt không thay đổi cùng lệ quý nhìn nhau... what, hiện tại là mặt đối mặt sao?

Xem một hồi, nữ quý không đầu không biết nghĩ như thế nào, đột nhiên quay người lại, biến mất.

Vùng xung quanh lòng mày Trần Hạo khẽ nhúc nhích, hắn cảm giác được khí tức lệ quý rất nhanh đã biến mất, hiển nhiên thực sự rời đi.

Bất quá có chút kỳ quái, khi này Trần Hạo đã mơ hồ cảm nhận được, khoảng cách còn xa nhưng sau đó lại đột nhiên hiện thân gần cận, hiện tại lại đột nhiên biến mất?

Giờ trò quý gì?

- Hạo Tử, lệ quý khi này đâu? Làm sao không thấy đau nữa?

Chu Cương khẩn trương hỏi.

Trần Hạo nói:

- Nó đi rồi, nhưng rất kỳ quái, quý hồn này hẳn là chết oan, cho nên oán khí rất lớn. Bất quá oan có đầu nợ có chủ, nó dù cho không cam lòng cũng nên đi tìm kẻ thù của mình chứ? Làm sao lại chặn đường chúng ta?

- Chặn đường? Hạo Tử, ý của chú là nói lệ quý cố ý hiện thân ở trước mặt chúng ta?

Chu Cương vẻ mặt sợ hãi chấn kinh.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Có lẽ vậy, nếu như cái chết của nó không phải có liên hệ với chúng ta, vậy chắc hẳn có nỗi oan cực lớn muốn đến tìm anh để giúp cô ấy giải oan á.

Khóe miệng Chu Cương giật một cái, cả mặt đen thui.

Đù mé, cô ta ngay cả đầu cũng bị chặt, còn có thể nhận ra bố là cảnh sát sao?

- Nhất định là tìm A Cương anh để giải oan rồi, chúng ta cũng không phải là người làm xằng làm bậy, làm sao có thể hại chết người ta.

Vương Chấn khẳng định nói.

Chu Cương tức giận liếc mắt Vương Chấn một cái:

- Cái đó thì chưa chắc à, tiểu tử cậu khắp nơi phong lưu, không biết đã hại biết bao thiếu nữ rồi, nói không chừng đây là một người trong số đó thì sao.

- A Cương, anh là cảnh sát, cũng không thể ăn nói lung tung được, cho dù tôi thông đồng với muội muội, vậy cũng là đôi bên ta tình người nguyện.

Nhất thời khuôn mặt Vương Chấn đều đen như dít nôi.

Nữ quý không đầu vừa nhìn đã biết chết rất thảm, một người thương hương tiếc ngọc như ta làm sao có thể làm ra loại sự tình này?

- Được rồi, em chỉ là suy đoán như vậy thôi, có thể người ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, chúng ta trùng hợp gặp được.

Trần Hạo chấm dứt tranh chấp.

Chu Cương cùng Vương Chấn liếc nhau, không nói thêm gì nữa.

Hai người đều cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy.

Trước đây chưa từng gặp nhau một lần, đột nhiên lúc này lại hiện thân trước mặt, nếu mà nói không có chuyện, bố thằng nào tin.

Sau đó Chu Cương tiếp tục lái xe, lo lắng đề phòng, kết quả không còn gặp phải tình huống ngoài ý muốn gì, sau cùng đã đến nhà của Chu Cương.

Bởi vì sự xuất hiện của nữ quý không đầu nên trong lòng cả ba người đều rất nặng nề, nguyên bản còn muốn náo nhiệt ăn liên hoan, nhưng chỉ làm cho qua loa sau đó ai về nhà nấy.

Trần Hạo lúc về đến nhà đã là đêm khuya. Đang định tắm một cái rồi ngủ, đột nhiên một tiếng vang truyền đến.

- Ding: Quý hồn Triệu Nguyên, oan hồn 103 năm, nhiệm vụ đi nguyện hoàn thành, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhiệm vụ đạo hạnh hoàn thành, đầu móa, lão tử rốt cục có đạo hạnh rồi, lão tử rốt cục đã trở thành đại sư chân chính rồi.

Đang lúc ngạc nhiên mừng rỡ, trong đầu trống rỗng hiện lên các loại tin tức, ngoài ra còn có một cỗ lực lượng dương cương tinh thuần to lớn trống rỗng xuất hiện trong đan điền Trần Hạo, sau đó cuộn trào mãnh liệt lưu chuyển toàn thân.

Cảm giác này thật giống như trong cơ thể xuất hiện một luồng năng lượng chạy nhanh, làm cho kinh mạch xuất hiện cảm giác ăn no phồng.

Cũng may cũng không có gì không thích ứng, trái lại có chút thư sướng.

Trần Hạo yên lặng cảm ứng.

Một lúc lâu, luồng lực lượng hoàn thành một lần lưu chuyển trong cơ thể Trần Hạo, về tới bên trong đan điền.

Trần Hạo thở dài một hơi, ánh mắt lóe lên, ngạc nhiên mừng rỡ đến phát điên.

Tin tức xuất hiện, luồng năng lượng nhỏ kia chính là pháp lực, cũng chính là đạo hạnh.

Cái gọi là đạo hạnh chính là một năm khổ tu tích lũy, cuối cùng tu luyện thành pháp lực, chính là một năm đạo hạnh.

Phần thưởng Trần Hạo mười năm, chính là mười năm khổ tu pháp lực, có thể nói một bước lên trời.

Cũng chớ xem thường mười năm đạo hạnh.

Thiên địa đại biến, người bình thường tu hành, một năm pháp lực quá mức pha tạp, căn bản là không đạt được một năm đạo hạnh tiêu chuẩn, thiên phú tốt, tài nguyên đầy đủ, có thể hai ba năm, ba năm rưỡi tích lũy mới có khả năng tích góp thành một năm đạo hạnh chân chính.

Tự như Long đại sư, khổ tu hơn bốn mươi năm, dựa theo tiêu chuẩn Trần Hạo cũng bất quá mới hơn mười năm đạo hạnh.

Trần Hạo có thể nói là trong nháy mắt liền đi xong con đường hơn ba mươi mấy bốn mươi năm của Long đại sư.

Đương nhiên, mười năm đạo hạnh cũng không nhiều, nhìn Long đại sư tại bên trong mộ huyết ứng đối cũng có thể thấy được, tu vi cũng chỉ là một tấm màn mỏng, không có gì đặc biệt hơn người.

Hơn nữa, Trần Hạo còn có hạn chế không giống như tu sĩ bình thường, đó chính là hắn không cách nào tự mình tu luyện tích lũy đạo hạnh.

Tin tức ban thưởng nhắc nhở, Trần Hạo có thể sử dụng đạo hạnh, mà lộ tuyến vận chuyển trước đó chính là cách thức để khôi phục.

Nói cách khác, Trần Hạo tiêu hao đạo hạnh có thể chậm rãi khôi phục, thế nhưng khôi phục được mười năm đạo hạnh cũng sẽ không tăng lên thêm nữa, chỉ có thể dựa vào làm nhiệm vụ để thu được đạo hạnh.

Sau khi xem xong tin tức, Trần Hạo thở dài một tiếng.

Đời này, chú định sẽ dây dưa với hệ thống giúp quý rồi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 58: Thí nghiệm đạo hạnh

Tuy rằng có chút tiếc nuối vì mình không thể tự mình tu luyện, thế nhưng tóm lại đã có đạo hạnh, hơn nữa sau này làm nhiệm vụ sẽ còn tiếp tục đạt được, vậy cũng không có gì không tốt.

Trần Hạo hiểu được điều này, trong lòng vui rạo rức bắt đầu nghiên cứu đạo hạnh.

Đồ chơi này với hắn mà nói quá mới lạ, thật giống như nội lực bên trong tiểu thuyết võ hiệp, có các loại năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Ví dụ như dùng đạo hạnh khai quang, có thể đạt được pháp khí chân chính.

Ví dụ như dùng đạo hạnh vẽ bùa, có thể phát huy uy lực phù chú chân chính.

Ví dụ như dùng đạo hạnh thi triển Thiên Cương Bộ, võ nghệ lại cao cường thêm một bậc.

Đạo hạnh chính là căn cơ của người tu hành chân chính, không có đạo hạnh, hết thầy đều là nói suông.

Hệ thống truyền tin tức, đối với đạo hạnh các mặt đều giới thiệu phi thường cặn kẽ, để cho Trần Hạo đối với cách vận dụng pháp lực có đầy đủ lý giải.

Có thể nói, chỉ cần có thể unlock đạo hạnh thì Trần Hạo đã vượt qua một bước dài, bản thân có bản lĩnh và năng lực chân chính của người tu hành.

Tâm tình kích động, trong lúc nhất thời Trần Hạo cũng không có buồn ngủ, lấy ra pháp khí khai quang, bắt đầu thí nghiệm.

Đầu tiên là pháp khí trên người.

Trần Hạo trước tiên lấy ra chuỗi hạt gỗ đào, thử thi triển ra thần thông Khai Quang.

Một cỗ lực lượng từ đan đan điền chảy ra, du nhập vào trong vòng châu, trong sát na, vòng tay bạo phát linh quang mãnh liệt, ngay cả hạt châu phía trên cũng biến thành lóng lánh, sáng bóng lưu chuyển, thoát nhìn thật giống như thủy tinh.

Sau đó, một cỗ tin tức truyền lại Trần Hạo.

Chuỗi ngọc gỗ đào, pháp khí khai quang, gia trì hộ thân, trừ tà, trấn sát, dưỡng thần, tinh lọc.

So với lúc trước, nhiều hơn hai thuộc tính trấn sát và tinh lọc.

Trấn sát, tinh lọc, danh như ý nghĩa, một là trấn áp Âm Sát, âm hồn tiểu quỷ bình thường nếu như chạm vào đều sẽ bị thương, nếu như dùng chuỗi ngọc vây khốn bản thể, thậm chí có thể xoá bỏ linh thể.

Tinh lọc cũng là một năng lực thần kỳ hơn, chỉ cần tùy thân mang theo, là có thể tinh lọc quanh thân, ví dụ như không khí, bệnh độc, phòng được bách bệnh.

Khai quang tiêu hao, hai năm đạo hạnh.

Trần Hạo đầu tiên là nhãn tình sáng lên, sau đó lại nhú lông mày, thở dài một tiếng.

Quả nhiên, cho dù là thần thông khai quang, cũng không cách nào gây ra bug được.

Chuỗi ngọc đào mộc này chỉ là vật phàm, cho dù dùng thần thông khai quang gia trì, hóa mục nát thành thần kỳ, cũng không cách nào siêu phàm nhiều lắm, chỉ là cấp bậc Pháp Khí như trước.

Nếu như muốn khai quang ra Linh Khí, như vậy đối với vật phẩm khai quang cũng có yêu cầu, ít nhất phải ẩn chứa linh tính, cũng ví như thần tượng Quan Công kia.

- Cũng được, mọi việc không thể cưỡng cầu, từ từ sẽ đến, sau này sẽ từ từ đến.

Trần Hạo dứt bỏ tạp niệm, không có lần nữa khai quang, mà là lựa chọn ngồi xếp bằng xuống, khôi phục đạo hạnh.

Ý niệm không chế pháp lực, từ đan điền thuận theo kinh mạch đi ra, vận chuyển một chu thiên, bất quá thời gian chừng 15 phút.

Hai năm đạo hạnh tiêu hao khôi phục không tới một phần mười.

Trần Hạo hơi nhíu mày.

Nói cách khác, khai quang một cái pháp khí liền yêu cầu đến ba giờ để khôi phục, đây cũng quá chậm rồi.

Dù sao tu hành không chỉ có riêng Khai Quang, còn có phù chú, Thiên Cương Bộ, mỗi một cái đều cần đại lượng thời gian để tu hành, pháp lực tiêu hao theo không kịp, đối với toàn thể tu hành liên lụy rất lớn.

Xem ra thần thông Khai Quang cũng không đa dụng, chuẩn bị mấy cái đồ dự bị cũng được rồi.

Cũng may hiện tại Trần Hạo tiến bộ không nhỏ, trong đầu đã không còn ý niệm dựa vào pháp khí khai quang kiếm tiền, bằng không mỗi ngày khai quang pháp khí kiếm tiền, hệ thống giúp quỷ làm vui này xem như phế đi.

Trần Hạo lại lấy ra một khối Ngọc Quan Âm, lần nữa thi triển ra thần thông.

Linh quang chớp động, tin tức lại truyền về.

Ngọc Quan Âm: pháp khí khai quang, gia trì hộ thân, trừ tà, dưỡng sinh.

Khai quang tiêu hao, một năm đạo hạnh.

Nhãn thần Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Lần này tiêu hao lại ít hơn, bất quá năng lực gia trì cũng ít.

Nói cách khác, thần thông Khai Quang tiêu hao là căn cứ vào từng vật phẩm, đồ càng tốt, đạo hạnh tiêu hao càng nhiều, hiệu quả gia trì cũng càng tốt.

Thượng thức Ngọc Quan Âm dường như tản mát ra sự âm áp, Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Giả ngọc sau khi gia trì khai quang lại giống như ngọc thật, vậy nếu như dùng thật ngọc đi khai quang, không biết sẽ như thế nào?

Có cơ hội phải thử nghiệm một chút.

Sau đó Trần Hạo lại lấy ra đồng tiền kiếm và bát quái đồng, thi triển Khai Quang.

Hai lần linh quang chớp động, hai kiện pháp khí cũng trở nên càng mạnh.

Đồng tiền kiếm, pháp khí khai quang, gia trì trừ tà, phá sát, báo động trước.

Bát quái đồng, pháp khí khai quang, gia trì trừ tà, phá sát, phong ấn.

Khai quang tiêu hao, 4 năm đạo hạnh.

Hai cái pháp khí, mỗi thứ đều được gia trì thêm hai thuộc tính.

Đồng tiền kiếm phá sát, báo động trước, bát quái đồng phá sát, phong ấn.

Đồng tiền kiếm thì thôi, hiệu quả còn nằm trong dự liệu.

Mà bát quái đồng liền thần kỳ, cư nhiên xuất hiện thêm thuộc tính phong ấn.

Phong ấn làm cho Trần Hạo có chút kinh ngạc, bởi vì đây là một loại năng lực phong môn, hơn nữa không hạn định âm linh, đối với yêu ma quỷ quái đều có hiệu quả trấn áp.

Trần Hạo hữu ý vô ý liếc mắt nhìn mèo mun, nói gì tiểu tử này cũng là yêu, có nên thử một chút hay không ta?

Mèo mun đang buồn chán đếm móng mèo chơi, đột nhiên cảm giác một cổ ác ý dòm ngó, nhất thời xù lông nháy toan lên, hồ nghi quan sát bốn phía, bên trong mắt mèo lộ ra vẻ nghi hoặc không giải thích được.

Thằng nào để ý đến bản mèo?

Trần Hạo cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ là muốn thử mà thôi, cư nhiên lại bị cảm giác được? Tên mập này trở nên mạnh như vậy sao? Thực sự là con mèo chết bầm ghê tởm, ca bỏ ra số tiền trên trời nuôi mày, mày lại giấu diếm ca nhiều như vậy?

Bất quá Trần Hạo vẫn bỏ qua thí nghiệm.

Ai biết phong ấn có thể gây ra thương tổn tác dụng phụ gì hay không, mặc dù nhìn nó chướng mắt nhưng nếu nó bị thương thì ca cũng đau lòng lắm.

Lấy tượng gỗ thần tài ra khai quang, lần này ngược lại rất khéo léo, tiêu hao 3 năm đạo hạnh, pháp lực trực tiếp chạm

đáy.

Bất quá hiệu quả khai quang không tồi, chiêu tài, trấn trạch, cũng nhiều thêm thuộc tính phá sát và tụ khí, triệt triệt để để trở thành pháp khí phong thủy.

Thứ tốt như thế, chỉ kém một đại gia hữu duyên với nó nữa thôi.

Một phen thí nghiệm, hiệu quả phi thường hài lòng, Trần Hạo thu hồi một đồng pháp khí, tắm rửa xong lăn đùng ra ngủ.

Sau đó mấy ngày, Trần Hạo lại tiến vào trạng thái khổ tu, mỗi ngày thông thạo cách sử dụng pháp lực, không ngừng tiêu hao, khôi phục. Tiến hành kết hợp phương diện tu hành pháp lực và Thiên Cương Bộ, pháp lực kết hợp cùng phù chú.

Khoan hãy nói, cách dùng pháp lực điều khiển, hiệu quả xuất kỳ tốt.

Thiên Cương Bộ biến hóa càng trở nên quỷ dị khó lường, thậm chí Trần Hạo cực hạn thí nghiệm, một bước dễ dàng vượt qua 3m, quả thực không thuộc nhân loại. Nhưng kết hợp tu hành, tiêu hao cũng nhanh, đạo hạnh mười năm dưới trạng thái bình thường chỉ có thể kiên trì thi triển Thiên Cương Bộ nửa giờ.

Chính là pháp lực kết hợp phù chú có chút khó khăn, hiện nay còn không có thành công một hơi thở hoàn thành một cái.

Ngày này, Trần Hạo lần nữa hao hết pháp lực, hoàn thành một ngày tu hành, đang định tắm một cái rồi ngủ thì đột nhiên Chu Cương gọi điện thoại tới.

- Hạo Tử, anh hình như gặp phải phiền phức rồi.

Bên trong giọng nói run rẩy của Chu Cương lộ ra sự sợ hãi.

Trần Hạo cả kinh, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Chu Cương nói:

- Nữ quỷ không đầu kia, nó vừa mới lại xuất hiện, lần này, nó xuất hiện ở nhà anh, làm Đồng Đồng sợ hãi.

Trần Hạo ngơ ngẩn, chột giận điên người.

Cmn muốn chết, dám hù dọa Đồng Đồng của bố, dù cho mày là oan hồn cũng không thể đi hù dọa lung tung như thế được, mẹ kiếp, món nợ này tao ghim rồi.

Trần Hạo liền nói ngay:

- Hai người chờ em, hiện tại em chạy qua đây.

Cúp điện thoại, Trần Hạo thu thập đồ đạc, mang theo mèo mun liền đi ra cửa.

Hơn mười phút sau, một chiếc taxi dừng lại tại tiểu khu Chu Cương ở, Trần Hạo trả tiền liền vội vã tiến vào tiểu khu.

Dọc theo đường đi, Trần Hạo đánh giá xung quanh.

Quả nhiên, nguyên bản tiểu khu bình thường, lúc này âm khí lưu động, trong đó đại bộ phận tụ tập tại chỗ ở của Chu Cương ở tầng trệt.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống.

Thảo nào quỷ hồn còn chia nhiều nhánh như du hồn, lệ quỷ..., đặc biệt oán hồn ác quỷ hành sự không có kỷ luật, muốn làm gì thì làm.

Hừ, ca hiện tại cũng không phải là trái hồng mềm, dám khi dễ tiểu bảo bối của tôi, tôi sẽ khiến cô ngay cả quỷ cũng không làm được.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 59: Nỗi Giận

Đi tới nhà Chu Cương, sau khi gõ cửa, Chu Cương nhanh chóng ra mở cửa, thoạt nhìn đã chờ sẵn ở bên trong.

- Thế nào rồi? Đồng Đồng không có sao chứ?

Trần Hạo vội vàng hỏi.

Chu Cương nói:

- Bị kinh sợ khóc một hồi, mới vừa được chị dâu cậu dỗ ngủ, à phải rồi, khối ngọc phật mà cậu cho nó cũng bị vỡ vụn ra rồi, có xảy ra vấn đề gì hay không.

Cái gì?

Lần này sắc mặt Trần Hạo quả thật thay đổi.

Ngọc phật mà hấn cho Đồng Đồng là pháp khí hộ thân có thể trừ tà, nói cách khác, nếu như âm linh không chủ động tới gần, tuyệt không có việc gì, mà ngọc bị vỡ nát, đây đã không còn chỉ là đến gần, mà là muốn làm hại đứa bé này.

Sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, Trần Hạo im lặng không lên tiếng đi vào phòng ngủ Chu Cương, quả nhiên thấy Dương Tuệ đang dỗ cô bé Đồng Đồng ngủ.

Nhìn thấy Trần Hạo đến, Dương Tuệ đứng dậy, Trần Hạo thở dài một tiếng, đi tới tỉ mỉ quan sát.

Trên gương mặt trắng mịn của tiểu nha đầu còn nhem nhuốc hai hàng nước mắt, cái mũi hơi đỏ, hiển nhiên thực sự bị giật mình.

Mèo mun đi theo bên cạnh Trần Hạo cũng nhảy lên trên giường, yên lặng nhìn tiểu nha đầu, cũng không kêu, chỉ là trong mắt lóe ra quang mang khác thường.

Lúc này Trần Hạo đã nhìn thấy ngọc phật bị vỡ nát.

Dương Tuệ rất quý trọng thứ này, dù cho bị vỡ nát rồi nhưng vẫn gom lại đầy đủ, đặt ở bên cạnh Đồng Đồng.

Đáng tiếc cô không biết, ngọc phật đã vỡ nát, hiệu quả đã không còn lại gì.

Ánh mắt Trần Hạo lóe hàn quang.

Từ vết tích ngọc phật bị vỡ hẳn liền nhìn ra, khi đó nữ quý không đầu nhất định là muốn nhập thể, kết quả bị ngọc phật kháng cự, ngọc phật vỡ nát, nữ quý cũng bị chấn văng ra.

Thoạt nhìn không giống như là hại người, thế nhưng là Trần Hạo biết, Đồng Đồng còn nhỏ như vậy, thân kiêu thể yếu, khí mạch thiếu, nếu như bị lệ quý phụ thân, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nói mưu hại cũng không khác là bao.

Cô bé nhỏ như vậy mà cũng nhẫn tâm hạ thủ, cho dù là quý hồn chết oan cũng phải chết.

Trần Hạo từ trong túi vải tùy thân lại móc ra một khối ngọc phật, đặt ở trong tay Dương Tuệ, nói:

- Chị dâu, đây là pháp khí em mới luyện chế, hiệu quả so với cái lúc trước tốt hơn, mang cái này theo, Đồng Đồng nhất định sẽ không có việc gì.

Dương Tuệ đại hỉ, vội vàng tiếp nhận, cảm kích nói:

- Hạo Tử, cảm ơn em.

Trần Hạo cười cười:

- Không cần khách khí như vậy, chị dâu chăm sóc Đồng Đồng đi, em đi xử lý thứ không mời mà đến này.

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Mèo mun bình tĩnh nhìn Đồng Đồng chốc lát, đột nhiên cũng nhảy xuống giường, chạy theo ra ngoài.

Đi tới phòng tiếp khách, Trần Hạo nhìn xung quanh một vòng, âm khí chưa tán, bất quá toàn bộ tiểu khu đều không thấy nữ quý xuất hiện, hiển nhiên là bị ngọc phạt phản phệ, bị thương nhẹ chạy mất.

Xoay người nhìn về phía Chu Cương, Trần Hạo nói:

- Chu ca, anh chiếu cố tốt chị dâu và Đồng Đồng, em đi tìm cái thứ không sạch sẽ đó tính sổ.

Chu Cương vội vàng nói:

- Hạo Tử, anh đã biết nữ quý này là ai.

Trần Hạo nói:

- Kỳ thực em cũng có chút đoán ra, là người phụ nữ bị phân thân trong vụ án công nước ngầm ở Chu thôn có đúng không?? Vốn thời điểm em đoán ra cũng không dự định quản, dù sao oan có đầu nợ có chủ, người ta giết cô ấy, cô ấy tự nhiên có tư cách trả thù. Thế nhưng em không nghĩ tới, đồ hỗn trướng này cư nhiên lại hung ác như vậy, không đi tìm nguyên chủ mà lại hạ thủ với một đứa bé như thế, quả thực không còn nhân tính, đã như vậy, cho dù cô ta quả thật bị chết oan thì em cũng không có ý định giúp đỡ.

Chu Cương cười khỏ nói:

- Còn vài thứ mà chú không biết, nữ quý không đầu đã quán quanh anh mấy ngày, không biết dùng yêu thuật gì làm cho anh nhiều lần hốt hoảng, nghe được thanh âm nói phải đem Trương Đại Khuê đến đồn cảnh sát, lúc bắt đầu anh còn tưởng rằng là ảo giác, cho tới hôm nay, anh lần nữa chịu ảnh hưởng, kết quả lúc Ngọc Quan Âm chú cho anh vỡ nát thì anh biết mọi chuyện không ổn rồi, quả nhiên, buổi tối hôm nay nữ quý không đầu lại đến nhà anh.

Trần Hạo nói:

- Trương Đại Khuê? Chính là hung thủ sát nhân ném thi, trên mặt có nuốt ruồi?

Chu Cương gật đầu:

- Chính là hắn, bắt được hắn ở tỉnh ngoài, sau khi giải về thì anh phụ trách thẩm vấn, khả năng bị lây dính hơi thở của hắn, sau đó hấp dẫn nữ quý không đầu, Hạo Tử, chú nói có khả năng siêu độ cho nữ quý này không?

Trần Hạo cười nhạt:

- Siêu độ? Nghĩ đẹp lắm, hung ác như vậy thì siêu độ có gì tốt chứ, trực tiếp diệt đi là xong hết mọi chuyện.

- Như vậy có thể bị tổn hao công đức hay không, dù sao nữ quý này cũng là bị người khác sát hại.

Chu Cương lo lắng hỏi.

Trong lòng Trần Hạo bất đắc dĩ, trước dùng công đức đi chém gió xin trợ giúp, chém gió hoàn hảo quá nên bây giờ càng cần thêm những lời nói dối để chống đỡ, đúng thật là một vòng luẩn quẩn.

Lúc này Trần Hạo giải thích:

- Chu ca, anh không biết đến thế giới tu hành, Đạo môn tu sĩ thế hệ chúng em cũng không chú trọng nhân quả như Phật môn, thứ chúng em truy cầu chính là ý niệm thông suốt, hài lòng như ý, giúp mọi người làm điều tốt, phổ độ chúng sinh chính là như thế, ở ẩn giữa trần thế, dù trời rung đất chuyển cũng không sợ. Em trợ giúp quý vật, thiện công chỉ là thứ nhất, chủ yếu vẫn là tu tập tự thân ý niệm trong đầu. Cho nên, giết quý đối với em mà nói cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Chu Cương vẻ mặt kinh ngạc, cũng không biết nói gì.

- Được rồi, anh tra hỏi Trương Đại Khuê, vậy chắc phải biết nơi mà nữ quý này chết?

Trần Hạo đột nhiên hỏi.

Chu Cương nói:

- Tra được rồi, tại một cái chuồng heo phía đông Khe Suối Đầu Thôn, hiện tại đã hoang phế, năm đó chính là một cái sòng bạc của bọn chúng, được một đám gian hồ lưu manh bảo kê, nữ quý này chính là một trong những con bạc khi đó, bởi vì thua quá nên đâm đầu vào bọn cho vay nặng lãi, cả đêm thua hơn năm trăm vạn, thế nhưng nữ quý không có tiền trả, lúc bị giam giữ muốn bỏ trốn, kết quả bị lỗ tay giết chết. Vì che giấu tai mắt người khác, chặt xác phân thây, thi thể nhét vào bên trong khu vực bên dưới thành thị, còn đầu người thì bị người ta dùng tà thuật phong ấn, tránh cho người chết oan biến thành lệ quỷ tìm bọn họ báo thù.

Trần Hạo giễu cợt nói:

- Phong ấn đầu người? Hắc hắc, không biết là tên ngu xuẩn bất học vô thuật nào, lại có thể nghĩ ra biện pháp củ chuối như thế, không phải hiện tại đã hóa thành lệ quỷ rồi sao?

Nói xong Trần Hạo tiếp tục nói:

- Hừ, vậy càng nhất định phải tìm ra chỗ này, nữ quý quá hung ác, chỉ sợ dù cho cởi bỏ chấp niệm đối với Trương Đại Khuê, cô ta cũng sẽ không cam lòng, sẽ còn tiếp tục hại người, biện pháp tốt nhất chính là giết sạch.

Chu Cương chần chờ một chút, cắn răng nói:

- Khe Suối Đầu Thôn có chút xa, hơn nữa mấy năm trước liền bắt đầu bỏ hoang, cậu gọi xe cũng không ai nguyện ý đi, hay là để anh đi với chú?

Trần Hạo cau mày:

- Nếu anh đi, vậy chị dâu và Đồng Đồng phải làm sao bây giờ?

Chu Cương nói:

- Lúc này anh có báo cho Vương Chấn, cậu ấy dẫn theo vài người đang chạy tới, còn mang theo các loại thần tượng, có thể bảo vệ Tuệ Tuệ và Đồng Đồng.

Nhìn thấy Trần Hạo còn có chút bận tâm, Chu Cương nghiêm túc nói:

- Nữ quỷ quấy rối anh thì anh không quan tâm, thế nhưng nó lại muốn làm hại Đồng Đồng, anh không nhìn được, cho nên phải thấy nó hồn phi phách tán thì anh mới yên tâm.

Trần Hạo ngạc nhiên. Nhìn Chu Cương hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt đờ đờ sát khí, muốn cự tuyệt cũng không nói thành lời.

Ngược lại không nhìn ra, ông này lúc nào cũng há mồm muốn một đứa con trai lại yêu thương con gái như vậy.

Không bao lâu, Vương Chấn đến, còn mang theo mấy tên đại hán khôi ngô, trong lòng mỗi người đều ôm thần tượng bằng gỗ, thần tượng bằng sứ.

- Trần đại sư, xảy ra chuyện gì? Anh nghe A Cương nói, nữ quỷ không đầu này lại xuất hiện?

Vương Chấn thấy Trần Hạo, vội vàng hỏi.

Trần Hạo cũng không nói nhảm, nói thẳng:

- Là tới qua một lần, thiếu chút nữa hại Đồng Đồng, hiện tại em cùng Chu ca đi xử lý thứ không sạch sẽ này, anh dẫn người thủ tại chỗ này, mặc kệ xuất hiện dị thường gì cũng đừng để ý, chỉ cần giữ chặt thần tượng này là được.

Trong miệng nói xong, ánh mắt Trần Hạo cũng ngạc nhiên chỉ chỉ một cái pho tượng Trương Quả Lão một trong bát tiên mà nam tử đang ôm trong lòng.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 60: Khe Suối Đầu Thôn

Chiếc xe lao nhanh trong màn đêm, rất nhanh đã chạy ra khỏi thành phố phồn hoa, tiến về khu ngoại thành vắng vẻ.

Chu Cương vừa lái xe, vừa nói:

- Hạo Tử, nữ quỷ không đầu này thực sự trở lại chỗ mà mình bị giết sao? Ban đêm ban hôm, nếu không phải vậy thì phiền toái rồi.

Trần Hạo một bên vuốt vuốt mèο mun, một bên cười nói:

- Chu ca yên tâm đi, loại âm linh này, sinh tiền chịu nổi khổ phân thân, sau khi chết lại không thu liễm, hồn phách không có chỗ nương tựa, cũng chỉ có thể ở lại nơi lúc chết, buổi tối có thể chạy khắp nơi, nhưng đã đến ban ngày, nó chỉ có thể trở về, bằng không không còn chỗ ẩn thân. Lần này cô ta bị ngọc phạt của em làm bị thương, nhất định sẽ trở về dưỡng thương.

Chu Cương gật đầu, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng.

Hắn thực sự nghĩ không ra, bởi vì một vụ án lại còn liên lụy đến người nhà, thậm chí thiếu chút nữa thì gây hại cho con gái.

Nghe tới âm thanh khóc rống kinh khủng của Đồng Đồng thì Chu Cương vừa kinh vừa sợ, lửa giận quả thực muốn bạo phát ngập trời.

Cái pháp luật chó má gì, cái gì mà chết oan, dám đụng đến con gái của bố, đúng là chán sống rồi.

- Được rồi Chu ca, anh mang theo thứ này bên người, phòng ngừa âm linh phụ thể.

Trần Hạo lại lấy ra một khối Ngọc Quan Âm.

Chu Cương cũng không có khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Hắn biết mình cho dù là cảnh sát, có súng có công phu, nhưng đối mặt với loại quỷ hồn này cũng chỉ là gánh nặng cho Trần Hạo mà thôi, pháp khí Ngọc Quan Âm hắn đã đích thân thể nghiệm qua, có thể hộ thân trừ tà, có thứ này rồi, chí ít sẽ không gây thêm phiền phức cho Trần Hạo.

Một một đường, sau 20 phút, hai người đã tới Khe Suối Đầu Thôn.

Cái gọi là Khe Suối Đầu Thôn, chính là một trong những nhánh sông của Liễu Hà, nhánh sông nhỏ đúng lúc ở ngay gần thôn làng, vì vậy thôn làng này liền lấy danh tự là Khe Suối Đầu Thôn.

Vào mấy năm trước, khe suối đầu thôn cũng coi là địa phương nổi danh Thạch Thành, bởi vì có người hài lòng với tính chất bí mật ở nơi đây, cho nên ở chỗ này tạo ra một cái sòng bạc, luôn luôn tụ tập những con bạc đến chơi.

Về sau đánh bạc quá lớn, nháo xảy ra chuyện bị người ta tố cáo, lúc này mới bị cảnh sát quét sạch, bắt quá mấy tên đầu sỏ đều chạy trốn hết, cũng chính là đám người Trương Đại Khuê mới bị bắt không lâu.

Mà sự tình nữ quỷ không đầu ngoài ý muốn bị giết, lại bị phân thân, không cách nào phân biệt thân phận, có trời mới biết là có quan hệ gì với sòng bạc.

Cho đến ngày hôm nay, Khe Suối Đầu Thôn bị giám thị trọng điểm, bởi vì không còn cơ hội phát tài nên người trong thôn liền ra ngoài làm công không trở về nữa, không tới hai năm, nhân khẩu cái thôn này dần dần thưa thớt, sau đó hoàn toàn hoang phế.

Sau khi xuống xe ở ven đường, Trần Hạo phát hiện nơi này lại là đường đất. Hơn nữa đã bị cỏ dại bao phủ, hiển nhiên một

đoạn thời gian rất dài không có ai đi đến nơi này.

Bốn phía đều u ám um tùm, gió mát lành lạnh, thoạt nhìn có chút dọa người.

Âm Dương Nhân liếc nhìn xung quanh một lượt, Trần Hạo lại không phát hiện ra nữ quý, chỉ thấy được âm khí nồng nặc, chậm rãi lưu động, mơ hồ có thể thấy được đầu nguồn, chính là một chỗ trong ngôi làng.

- Huh, âm khí có cổ quái!

Sau khi phát hiện âm khí, Trần Hạo tỉ mỉ quan sát, nhất thời phát hiện chỗ quỷ dị trong đó.

Âm khí tinh thuần cường đại, không giống như là âm linh phát tán, ngược lại có chút tương tự sát khí bên trong mộ huyết công trường Thanh Khê Sơn.

Lẽ nào nơi này cũng là một chỗ Long Huyết?

Không có khả năng, Thanh Khê Sơn cũng không phải danh sơn đại xuyên gì, cũng không đủ tiềm lực uẩn dưỡng ra hai Long Huyết! Nhất định có nguyên nhân khác.

Trong lòng Trần Hạo kinh ngạc, bước nhanh đi vào ngôi làng.

Mấy phút sau, hai người một mèo liền đi vào trong thôn.

Thôn này đích xác không lớn, thưa thớt, bất quá chỉ có 17-18 ngôi nhà, đều là phòng thô xây bằng đất, đại bộ phận đều đã tồn tại không thể ở.

Dưới sự chỉ đường của Chu Cương, Trần Hạo thấy được cái chuồng heo nơi xảy ra vụ án.

Nói đến, cái chuồng heo này hoàn toàn không phù hợp với cái thôn bên kia, là trước đây lão bản sông bạc dùng để che

mắt thiên hạ, xây dựng lều, nói là nuôi lợn rừng, kì thực ở bên trong đánh bạc.

Hiện tại sông bạc bị hủy, kết quả cái chuồng heo giả này cùng định mệnh với cái thôn kia, chờ đợi năm tháng chậm rãi ăn mòn, biến mất trong lịch sử.

Trần Hạo cau mày lại.

Sau khi tiến vào trong thôn, hắn cũng không có thấy nữ quỷ không đầu, hiển nhiên còn chưa trở lại.

Chỉ là không có trở về,

Vậy nó có thể đi nơi nào? Chẳng lẽ không cam lòng, lại trở về tìm phiền toái?

Trong lòng Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Chu Cương nói:

- Chu ca, anh gọi điện cho Vương ca thử xem, hỏi trong nhà có xảy ra chuyện gì không.

Chu Cương kinh ngạc, lẽ nào nữ quỷ không ở đây? Vậy nó chẳng phải muốn quay lại nhà mình?

Nhất thời Chu Cương có chút chấn kinh, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Vương Chấn.

Không bao lâu, Vương Chấn nhắc máy, giọng nói bình tĩnh hỏi:

- Thế nào A Cương? Giải quyết rồi chưa?

Nghe giọng điệu này, hình như không giống như là có chuyện.

Chu Cương thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Chúng tôi đến nơi rồi, không tìm thấy nữ quỷ, à, mọi người bên đó không có sao chứ?

Vương Chấn nói:

- Không có việc gì, tôi nghe theo lời Trần đại sư nói ôm thần tượng kia vào trong ngực, cảm giác rất an toàn đấy, à phải rồi, anh không hỏi thiếu chút nữa tôi đã quên rồi, thần tượng này quá thần kỳ, mấy phút trước đột nhiên tự mình nhảy lên một cái làm tui tui hoảng sợ một phen, bắt quá nhảy vài cái liền không còn động rồi, anh hỏi Trần đại sư một chút đây là tình huống gì? Có phải thần tượng không thích bị người khác ôm không?

Chu Cương mở ra loa ngoài, Trần Hạo nghe rõ mồn một, nghe vậy khóe miệng giật một cái.

Thần đặc biệt không thích bị người ôm à, đây là cảm giác được âm hồn, thần vật cảnh báo đấy, con hàng này lại không thèm quan tâm gì hết, thực sự là người không biết nên gan lớn.

Bất quá nữ quý không đầu cảm giác được thần tượng tồn tại, lần này khẳng định không dám làm loạn, đúng lúc có thể ôm cây đợi thỏ.

- Nói cho hắn biết không có việc gì, có thần tượng, nữ quý không đầu không dám đến gần.

Trần Hạo nói.

Chu Cương hoàn toàn tin tưởng Trần Hạo, vội vàng truyền đạt qua.

Trần Hạo vừa bắt đầu thăm dò chuồng heo.

Hắn phát hiện, âm khí dày đặc kia khởi nguồn từ bên trong cái chuồng heo này.

Theo quỹ tích âm khí lưu động, Trần Hạo tiến vào chuồng heo, sau đó trở lại một khối đất bằng phẳng, dừng bước, ánh mắt ngạc nhiên quan sát.

Mặt đất bằng phẳng hình tròn có đường kính chừng 4-5 mét vuông, toàn bộ đất bằng phẳng, không có một ngọn cỏ, chỉ có một tảng đá xanh cao một thước áp ở phía trên.

Đây là đầu nguồn của âm khí! Lúc này Trần Hạo đều có thể thấy, một luồng âm sát khí từ dưới tảng đá không ngừng toát ra, tràn ngập không trung.

Lại là một địa huyết Âm Sát!

- Meo meo!

Đúng lúc này, đột nhiên mèo mun gọi một tiếng, thân ảnh nhảy tới trên tảng đá.

- Tiểu Hắc, ngươi phát hiện cái gì không?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Mèo mun vươn móng mèo, vồ vồ tảng đá.

Trần Hạo sửng sốt, sau đó ánh mắt sáng lên.

- Đây là nơi cư trú của nữ quỷ không đầu sao? Hắc hắc, thảo nào mới chết hai năm liền trở nên hung ác như vậy, thì ra là dựa vào Âm Sát địa huyết ngày đêm tâm bô.

Nhìn tảng đá, nhãn thần Trần Hạo chớp động, như có điều suy nghĩ.

- Chu ca, anh qua đây một chuyến.

Trần Hạo hô một tiếng.

Mới vừa cúp điện thoại Chu Cương vội vàng đã chạy tới.

- Đến đây, chúng ta cùng nhau đem tảng đá kia dọn ra ngoài.

Trần Hạo chỉ chỉ tảng đá xanh.

Chu Cương gật đầu, cũng không có hỏi cái gì, Trần Hạo là đến giết chết ác quỷ, làm những chuyện như vậy khẳng định

có nguyên nhân.

Chỉ là tay vừa tiếp xúc với tảng đá, Chu Cương liền kinh hô rụt trở về.

- Tảng đá kia lạnh quá!

Trần Hạo cũng sờ soạng một chút, đúng thật là rất lạnh, thật giống như khối băng.

Bất quá cũng bình thường, quanh năm suốt tháng bị Âm Sát tập kích, tảng đá kia chỉ sợ cùng đá bình thường không giống nhau.

- Tảng đá kia là nơi ở của nữ quỷ, đương nhiên phải lạnh rồi, đến đây, chúng ta đem ra ngoài, như vậy nữ quỷ liền chạy không thoát.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 61: Đấu quỷ

Đây là nơi nữ quỷ ẩn thân!

Nhãn tình Chu Cương sáng lên, hỏi:

- Hạo Tử, nếu như phá hủy cục đá này, vậy nữ quỷ kia có phải nhất định sẽ chết hay không?

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Chu ca, anh nghĩ quá đơn giản rồi, đây chỉ giống với người không có nhà, không lẽ không còn nơi ở thì sẽ chết sao?

Chu Cương nói:

- Vậy di chuyển tảng đá này đi thì có tác dụng gì?

Trần Hạo cười nói:

- Vấn đề này hỏi rất hay, phía dưới tảng đá kia chính là một nơi âm sát địa huyết, em đoán lúc trước nữ quỷ là chết ở bên trên tảng đá kia, oan hồn có nơi ký túc, ngày đêm nhận âm sát tâm bổ, cho nên lúc này mới trở nên đáng sợ như vậy, nếu như không có âm sát tâm bổ, cô ta cùng Liễu Nguyệt Nga cơ bản cũng không khác nhau bao nhiêu.

Còn có loại sự tình này?

Chu Cương ngạc nhiên dò xét phần mặt đất phía dưới tảng đá.

Khoan hãy nói xung quanh đều là cỏ cây dày đặc, thế nhưng chỗ đất trống này lại độc lập đặc biệt, ngay cả một cọng cỏ cũng không thấy, nhìn vô cùng khô cằn bất mắt.

- Hạo Tử, âm sát địa huyết này rốt cuộc là thứ gì, lại có thể tâm bổ quỷ hồn, vậy nếu không ai xử lý, chẳng phải âm sát địa

huyết sẽ nuôi ra vô số ác quỷ hay sao? Thiên hạ này còn chỗ cho người bình thường sống không?

Chu Cương tò mò hỏi.

Trần Hạo nói:

- Cái gọi là âm sát, chính là lúc địa mạch vận chuyển lưu động tạo ra lực lượng, giống như người sống cần hô hấp, cần ăn cơm, sau khi hấp thu chất dinh dưỡng thì sẽ đem phế vật bài xuất. Cái âm sát này chính là tạp vật do địa mạch bài tiết. Mà địa huyết chính là tiết điểm của địa mạch vận chuyển, nếu như âm sát tích lũy quá đã lâu thì sẽ thông qua một cái tiết điểm bài xuất ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ Chu Cương kinh ngạc đến ngây người, Trần Hạo cười nói:

- So sánh này của em hơi tục một chút, chủ yếu để cho anh dễ hình dung hơn thôi, trên thực tế âm sát, địa huyết, địa mạch, địa khí quan hệ phi thường phức tạp, khó mà nói hết, đây cũng là một môn học vẫn mà một mạch phong thủy sư trăm ngàn năm không ngừng tìm tòi. Còn anh lo lắng nuôi ra vô số ác quỷ, đây là việc không thể nào, âm sát địa huyết cũng không phải quỷ gì đều có thể tiếp nhận nó tằm bổ, trên cơ bản thì trong 100 có 1 là đã rất không tệ rồi. Lại nói, âm sát địa huyết cũng có thời gian hạn chế, tất cả âm sát khi tích lũy bên trong địa huyết một khi tán đi hết thì địa huyết này xem như phế đi, chỉ có thể chờ địa mạch vận động tích lũy ra âm sát, mới có thể tại nơi khác dựng dựng ra một cái địa huyết khác.

Lúc nói xong những lời này, trong đầu Trần Hạo cũng hiện lên một chút tin tức.

Địa Sát Phù, một trong ba mươi sáu loại Linh Phù, sau khi vẽ xong thì cần phải dùng âm sát địa huyết này tằm bổ, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau mới có thể đem ra.

Về phần uy năng như thế nào, Trần Hạo ngay cả Linh Phù họa pháp cũng không biết, nên cũng chẳng rõ ràng, bất quá chỉ cần biết Linh Phù khẳng định rất ngu bực là được rồi.

Chu Cương gật đầu:

- Anh hiểu rồi, dòi tảng đá đi, nữ quý kia không còn chỗ để hấp thụ âm sát, sẽ không còn đáng sợ nữa.

Trần Hạo lắc đầu:

- Cũng không phải như thế, chỉ cần địa huyết tồn tại, quỷ vật liền có thể hấp thụ âm sát, bất quá dòi đi chỉ ít sẽ giảm bớt tốc độ hấp thụ, đối với con lệ quý này thì biện pháp tốt nhất vẫn là tiêu diệt, như thế mới có thể giải quyết tận gốc mọi chuyện.

- Được, vậy bây giờ chúng ta liền dọn đi.

Hai người hợp lực, đem tảng đá xanh di dòi từ bên dưới chuồng heo ra ngoài.

Nhìn tảng đá xanh, ánh mắt Trần Hạo nhất động, lặng lẽ xuất ra một viên ngọc phật, đặt ở dưới tảng đá.

- Hạo Tử, vậy bây giờ chúng ta...

Chu Cương còn chưa dứt lời, đột nhiên mèo mun meo meo một tiếng, nhìn về phía một phương hướng.

Sau đó Trần Hạo ngưng trọng nhìn sang.

Chu Cương ngẩn ngơ, xoay người sang chỗ khác.

Thôn xóm Hoang phé lạnh lẽo, tối như bung, ánh trăng mờ lung mờ ảo, bóng cây lắc lư.

Trong mảnh đất đầy u ám này, một bóng người đứng lặng yên trong bóng tối, bóng người kia... không có đầu.

Ừng ực!

Yết hầu Chu Cương cô động một chút, theo bản năng để tay lên bên hông, nơi hấn mang súng.

Bất quá lúc ngón tay đụng đến thân súng băng lãnh, hấn kịp phản ứng.

Súng ống đối quỹ hồn vô hiệu, cho dù viên đạn có ngu bực đi nữa thì cũng không thể làm cho người ta chết hai lần!

Sau đó hấn lại nắm lấy Ngọc Quan Âm mà Trần Hạo cho hấn, lúc này mới cảm giác trong lòng an toàn hơn một chút.

Ô ô ~ ~ ô ô ~ ~

Một âm thanh khó hiểu vang lên.

Giống như là yết hầu nghẹn ngào, lại như thanh âm gió rít trong không khí.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, tay nắm lấy đồng tiền kiếm, muốn đi về phía nữ quý không đầu.

Thế nhưng bước chân hấn khẽ động, nữ quý không đầu đột nhiên lại biến mất.

Trần Hạo hơi biến sắc, dùng Âm Dương Nhãn cẩn thận tìm kiếm.

Trong mắt hấn, âm thân cũng là một loại âm khí, dù cho âm thân cũng có thể phát giác âm khí lưu động.

Ánh mắt lưu chuyển, sau một khắc, Trần Hạo đột nhiên quay người, trong miệng hô:

- Chu ca, cẩn thận.

Chu Cương còn đang trừng mắt cảnh giác xung quanh, nghe vậy đột nhiên cảm giác phía sau lạnh lẽo, Chu Cương lập tức biết không ổn rồi.

Vào lúc hấn muốn tăng tốc tránh, một cỗ khí tức âm lãnh quán quanh thân thể, làm cho hấn không có cách nào bước đi

được.

Ông! Ô ô ~~

Trong chốc lát, một đạo bạch quang trong tay sáng lên, Chu Cương lại cảm thấy có thể cử động, lúc này lăn nhào một cái, sau đó lăn hai vòng.

Mà nữ quỷ không đầu xuất hiện sau lưng Chu Cương thật giống như nhận phải thương tổn cực lớn, âm khí từ chỗ cổ phun ra, hai tay làm động tác che mặt, co ro rút lui.

- Còn dám đả thương người, khi dễ ca không tồn tại à.

Trần Hạo nổi giận, cầm theo đồng tiền kiếm xông tới, chém thẳng vào nữ quỷ không đầu.

Bạch!

Đồng tiền kiếm chém vào trên thân nữ quỷ không đầu, trực tiếp tỏa ra một tia sáng màu đỏ.

Ô ô ~~

Nữ quỷ không đầu cổ phun ra âm khí nhanh hơn, thân thể đột nhiên hướng bay ra phía sau, đồng thời hai tay hát lên, một cỗ lực lượng vô hình xung kích đánh ra.

Trần Hạo chỉ cảm thấy ngực bị chấn động, thân thể bị mất không chế bay ra ngoài 4-5 mét, rớt cái rầm lăn mấy vòng trên mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

Ô ô ~~~

Sau khi công kích, nữ quỷ không đầu tựa hồ cũng bị chọc giận, không lùi mà tiến, nhào về phía Trần Hạo.

- Đến đây, ca không tin không chặt chết cô.

Trần Hạo cũng bị khơi dậy hung tính, trừng mắt mắt đứng lên, vung vẩy đồng tiền kiếm với nữ quỷ không đầu.

Nữ quý không đầu cũng biết đồng tiền kiếm lợi hại, không dám tiếp xúc, Trần Hạo bỏ tới, trong nháy mắt nó liền biến mất, xuất hiện ở đằng sau Trần Hạo, vung vẩy quý trao đánh lén.

Trần Hạo ăn một lần thua thiệt, sẽ không mắc lừa lần nữa, Thiên Cương Bộ phóng ra, trong nháy mắt tránh đi, sau đó quay người lại chặt một kiếm.

Thế nhưng nữ quý không đầu thoáng ảm thoáng hiện quá lợi hại, căn bản chặt không trúng.

Chém đi chém lại mấy lần, con người Trần Hạo đảo một vòng, lần nữa bỏ về phía nữ quý không đầu, đột nhiên quay người ném ra Bát Quái Đồng.

Ông!

Bát Quái Đồng bộc phát ánh sáng đỏ, đem nữ quý không đầu bỗng nhiên xuất hiện đánh bay.

Ô ô ~~

Cổ phun ra âm khí, phát ra tiếng ghen ngào thống khổ, thân thể nữ quý không đầu trở nên hư ảo đi rất nhiều, hiển nhiên liên tục mấy lần bị pháp khí đánh trúng, tổn thương phải chịu là cực lớn.

Lần này nữ quý không đầu không dám tiếp tục công kích, mà quay người lại, bay về phía tảng đá xanh.

Ông!

Sau một khắc, bên trên tảng đá xanh bộc phát ánh sáng trắng, đem nữ quý không đầu đánh bay, rơi vào năm sáu mét bên ngoài.

Nằm trên mặt đất, nữ quý không đầu còn có chút hồ đồ, tựa hồ không rõ mình vì sao không trở về được?

Thế nhưng Trần Hạo lại thừa dịp người bệnh muốn mạng của người, xông lại, đồng tiền kiếm hung hăng chém xuống.

Ô ô ~~

Nữ quý không đầu hoảng sợ lách mình biến mất, đồng tiền kiếm thất bại.

Lần này, nó không tiếp tục xuất hiện, tựa hồ như muốn chạy.

Sắc mặt Trần Hạo đại biến, đang muốn truy tìm phương hướng nữ quý chạy trốn, đột nhiên một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên.

Méo ô...

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 62: Ăn quỷ

Một tiếng mèo kêu này cùng ngày thường không giống, không có yếu đuối, không có vẻ đáng yêu, mà tràn ngập một loại hương vị cuồng bạo bá đạo.

Sau đó, Trần Hạo cùng Chu Cương trợn mắt hốc mồm nhìn mèo mun phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Toàn thân lông tóc xù lên, thân thể nghiêng về phía trước, tư thái như mãnh hổ. Sau đó... bắt đầu to lên!

Nguyên bản mèo mun nhỏ nhắn đáng yêu, bỗng nhiên khí chất tăng vọt, chớp mắt liền biến lớn gấp đôi.

Mèo mun sau khi biến lớn, hai mắt đỏ như máu, trên thân hiển hiện ánh sáng màu vàng chói mắt, bên trong song trảo mọc ra vuốt mèo dài gần cả tấc.

Mèo mun cơ hồ biến lớn trong nháy mắt, sau đó liền huy một cái lao ra xa mười mấy mét, hai chân sau lấy đà, hô bắn lên cao ba bốn mét. Sau đó bá bá bá điên cuồng vung vẩy vuốt mèo.

Trần Hạo thấy rõ ràng, vuốt mèo của mèo mun đang bắt lấy một đoàn âm khí, đang điên cuồng cào, âm khí kia dưới móng vuốt của mèo mun liền chia năm xẻ bảy.

Ô ô ~~

Âm khí chuyển đổi biến thành nữ quỷ không đầu, hoảng sợ tránh né.

Thế nhưng lúc nó biến ảo thành hình người, mèo mun lại lần nữa há mồm, một cỗ hấp lực cường đại từ trong miệng nó bộc phát, nữ quỷ không đầu bị nó hút vào miệng.

Ô ô ~~ ô ô ~~ ô ô ~~

Nữ quý không đầu cổ phát ra tiếng vang dồn dập, tựa hồ là cầu xin tha thứ, lại hình như đang khóc, thế nhưng nó không có một chút lực phản kháng nào, trong vòng mấy giây liền biến thành một đám âm sát khí rơi vào trong miệng mèo mun.

Rốp rốp rốp!

Trong miệng mèo mun nhấm nuốt, thật giống như đang ăn tiệt, một mặt hưởng thụ, sau đó, ừng ực một cái nuốt xuống.

Trần Hạo:

- ...

Chu Cương:

- ...

- Hạo Tử, đây là Tiểu Hắc?

Yết hầu Chu Cương run động một cái, cảm giác có chút miệng đắng lưỡi khô.

Trần Hạo khước miệng giật một cái:

- Yup.

Chu Cương nói:

- Tiểu Hắc thật là mèo?

Trần Hạo:

- ...

Meo meo!

Thôn phê nữ quý không đầu, thân thể mèo mun thật giống như nhà khí, lại khôi phục diện mạo như trước, sau đó vui mừng đầy mắt chạy tới trước mặt Trần Hạo, ngẩng đầu, mắt to nháy nháy, một mặt bé vô cùng đáng yêu.

Trần Hạo:

- ...

Mày cmn bá voãi lone như vậy, còn muốn giả bộ thảo mai gạt ca?

Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mày lợi hại như vậy, tại sao không chạy đến giúp ca sớm chút? Làm cho ca bận rộn nửa ngày, còn bị đả kích một chút, đây là mày cố ý à?

Trần Hạo rất muốn đem mèo mun bắt lại, dùng sức xoa nắn.

Bất quá nghĩ đến mèo mun khi nãy mạnh voãi beep, Trần Hạo cảm thấy, người và động vật cần phải hài hòa với nhau.

- Khụ khụ, cái kia, Tiểu Hắc, nữ quỷ kia bị mày ăn rồi?

Tốt xấu gì cũng ở chung được một đoạn thời gian, Chu Cương cũng không quá sợ, chỉ là hơi kinh hãi hiếu kỳ mà thôi.

Meo!

Mèo đen theo bản năng liếm miệng một cái, tựa hồ rất hài lòng với cái mùi vị kia.

Chu Cương im lặng, thật đúng là ăn rồi, đây chính là mèo nhà đại sư sao? Quá ngu bức rồi.

- Được rồi, nữ quỷ đã bị diệt, vậy chuyện này coi như xong, Chu ca, chúng ta trở về thôi.

Trần Hạo thu hồi đồng tiền kiếm, bình tĩnh nói.

Mèo mun đột nhiên trở nên lợi hại, mặc dù có chút ngoài ý muốn, bất quá tóm lại vẫn là chuyện tốt, chí ít con hàng này không còn liên lụy mình, về sau gặp phải mấy tên ác quỷ như thế này cũng có trợ lực cực lớn.

- À, à, được.

Chu Cương thu hồi ánh mắt dò xét mèo mun, có chút luống cuống trả lời.

Meo meo!

Mèo mun lại quay người lại, nhảy tới bên trên tảng đá xanh, kêu một tiếng.

Trần Hạo sững sờ, như có điều suy nghĩ.

- Chu ca từ từ đã, chúng ta đem tảng đá kia về theo.

Tảng đá?

Chu Cương kinh ngạc nhìn tảng đá xanh, cái đồ chơi này có cái gì để dùng?

Bất quá nhìn thấy động tác mèo đen, hắn cũng kịp phản ứng.

Con mèo mun này trâu bò như thế đều nhìn trúng tảng đá, khẳng định đây là bảo bối rồi.

Lúc này hắn liền cùng Trần Hạo đem tảng đá bung lên trên xe.

Sau khi sắp xếp xong, Chu Cương nhìn phương hướng thôn một chút, hỏi:

- Hạo Tử, âm sát địa huyết kia, cứ mặc kệ như vậy à?

Trần Hạo nói:

- Địa huyết kia quá nhỏ, âm sát khi trong đó phần lớn đều bị tảng đá này hấp thu, đoán chừng tồn tại không được bao lâu sẽ phé đi, không cần quan tâm đến nó.

Chu Cương giật mình.

Lúc sau, hai người một mèo lên xe, rời khỏi thôn trang hoang vắng.

Trên đường đi, Trần Hạo ôm mèo mun, yên lặng quan sát.

Trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc, ngược lại không để ý đến mèo mun, giờ phút này xem xét, Trần Hạo liền

phát hiện, mèo mun biến hóa thật quá lớn.

Đầu tiên là yêu khí trên người, trước kia là màu đỏ, nhưng là bây giờ đã biến thành màu vàng nhạt.

Mà cái khí tức màu vàng nhạt này thuần khiết minh mông, quang minh chính đại, đây cũng không phải là yêu khí.

Nghĩ đến mèo mun tại Long Huyết mộ cung trong đạt được chỗ tốt, Trần Hạo suy đoán, biến hóa của mèo mun nhất định có liên quan đến long khí.

Nhưng cho dù có hấp thu và luyện hóa long khí đi chẵn nữa, tiểu gia hỏa này làm sao có thể tiến bộ lớn như thế, nhanh như vậy đã có thể cảm ăn được quý hồn rồi? Mày là mèo đỏ, cũng có phải Chung Quỳ đâu!

Trong lòng Trần Hạo thờ dài, đột nhiên có chút mất hết cả hứng.

Sau lưng ca có hệ thống giúp quý, thế mà còn không tiến bộ bằng một con mèo? Cái hệ thống này yếu voãi beep ra.

Thời điểm trở lại nhà Chu Cương đã là nửa đêm.

Vừa vào cửa, Trần Hạo liền thấy mấy tên tráng hán bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, mỗi người đều ôm tượng thần, ngưng thần cảnh giác.

Vương Chân đồng dạng một tay ôm tượng thần Trương Quả Lão, một tay cầm điện thoại phát giọng nói, nghe lời hắn nói, con hàng này thế mà còn đang tán gái? Gan tên này quả thật không nhỏ à!

Nhìn thấy Trần Hạo cùng Chu Cương vào cửa, Vương Chân đại hỉ, vội vàng để điện thoại di động xuống, hỏi:

- A Cương, đại sư, hai người trở về rồi.

Chu Cương cười nói:

- Cảm ơn Chấn ca, muộn như vậy còn làm phiền cậu phải đến đây trợ trận.

Vương Chấn nói:

- Nay, việc này có gì mà phiền phức, thế nào, nữ quý kia?

Chu Cương theo bản năng nhìn sang mèò mun đang ghé vào ngực Trần Hạo híp mắt nghỉ ngơi, trả lời:

- Đã giải quyết.

Vương Chấn thở dài một hơi.

Mặc dù chỉ gặp qua nữ quý kia một lần, thế nhưng hình tượng kinh khủng kia làm cho hắn mấy đêm mơ thấy ác mộng.

Hiện tại tốt rồi, nữ quý bị diệt, hắn cũng không cần nơm nớp lo sợ, hắn thực sự tưởng rằng mình đã họa hại cho cô gái nào, bây giờ người ta đến tìm hắn trả thù.

- Vậy là tốt rồi, ừ, chị dâu và Đồng Đồng đã nghỉ ngơi, nếu như không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước, có chuyện gì, cứ gọi điện thoại cho tôi.

Vương Chấn nghiêm túc nói.

Chu Cương gật đầu:

- Cảm ơn Chấn ca, khuya như vậy rồi cũng nên về nghỉ ngơi, hai ngày nữa tôi lại mời cậu uống rượu.

- OK.

Vương Chấn cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, mặt lập tức biến thành vẻ nịnh bợ, cười hắc hắc nói:

- Cái kia, Trần đại sư, tượng thần Trương Quả Lão này của tôi có phải rất lợi hại không?

Trải qua chuyện tối nay, ấn tượng Trần Hạo đối với hắn tốt hơn một chút, nghe vậy cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

- Đó là đồ tốt, bất quá đem cất giấu cũng không phải chuyện tốt, anh mỗi ngày thắp ba nén hương, thành tâm cung phụng, có thể bảo vệ nhà cửa bình an.

Mặt Vương Chấn lập tức cười tươi như hoa cúc.

Những tượng thần trong tay hắn đều là dùng giá cao để, nguyên bản còn có chút không đoán được, cảm thấy có chút thua thiệt, không nghĩ tới trong đó lại có một cái hàng thật.

Chỉ bằng một câu hiện tại của Trần Hạo, Vương Chấn đã cảm thấy tiền này xài rất đáng, thậm chí có thể nói, đã lời lớn.

- Hắc hắc, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, A Cương, đại sư, ngày khác lại tụ họp, tôi làm chủ.

Vương Chấn mừng khắp khởi mang theo mấy cái tráng hán rời đi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 63: Nhập môn và gà trống

Sáng sớm, tia nắng rực rỡ, vạn dặm không mây.

Cư xá Lâm Nguyệt, bên trong thư phòng.

Trần Hạo thả bút lông trong tay ra, vặn vẹo uốn éo cổ tay có chút mỏi, hài lòng cười.

Ở trước mặt hắn, một đồ án phù chú được vẽ lên mặt giấy.

Đây là một tấm trừ tà phù, có thể xua tan tà khí, âm khí, yêu khí, tất cả những ảnh hưởng tiêu cực. Đối với quý vật cũng có lực sát thương nhất định, là một loại phù chú phi thường thực dụng.

Mà đây chính là kết quả cố gắng một tuần lễ của Trần Hạo, hắn hoàn thành toàn bộ cơ sở huấn luyện, thành công vẽ ra phù chú hoàn chỉnh.

Hiện tại có thể nói, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu chu sa và linh huyết.

Trong lòng đắc ý, Trần Hạo liếc qua trong phòng khách, mèo mun đã hoàn toàn bỏ qua chiếc giường cho mèo, cả ngày ghé vào bên trên tảng đá xanh. Nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Chính mắt thấy mèo mun bá khí vô song ăn quỷ, Trần Hạo hung hăng bị kích thích một cái, quyết tâm tu luyện càng mạnh mẽ hơn.

Ca đây sau lưng có hệ thống đại lão ủng hộ, không lý nào ngay cả một con mèo cũng không bằng?

Lúc ấy Trần Hạo liền giảm bớt thời gian ngủ, tăng thêm mấy giờ tu luyện.

Thời gian không phụ người hữu tâm, cho đến ngày hôm nay, Trần Hạo rút cục bước vào cánh cửa phù chú.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình chăm chú, mèο mun đang nằm hưởng thụ âm sát khí tằm bổ, ngẩng đầu nhìn về phía thư phòng, cùng Trần Hạo tiếp xúc ánh mắt.

Mắt lớn trừng mắt nhỏ, ánh mắt Trần Hạo hung ác.

Hiện tại coi như mày lợi hại, nhưng mà tiềm lực của ca lớn, sau này sẽ cho mày biết, mày chỉ là trợ thủ mà thôi, ca mới là chủ nhân.

Mèο mun khinh thường hất đầu sang một bên.

Nhân loại ngu xuẩn, về sau bốn mèο mang ông đi lẫn lộn, ông cứ thành thành thật thật làm ô-sin cho tui đi.

Trần Hạo lập tức trừng trắng mắt.

Tiểu tử này, càng ngày càng khoa trương.

Nói đến, tâm tình Trần Hạo cũng phức tạp.

Vừa mới bắt đầu tiểu tử này không có chỗ để dùng, mình còn trách nó ăn nó rừng mỡ, quá phí tiền.

Được rồi, hiện tại mèο mun trở mình, lập tức vượt qua hẳn, tâm tình Trần Hạo quả thật ngũ vị tạp phần, luôn cảm giác lực lượng chủ nhân mình vẫn không đủ.

Được rồi, nhất định phải vùng lên, phải trở nên ngu bực nhất mới được.

Chờ xem, nhìn ca khổ tu một phen, lại rời núi lần nữa, pháp khí hộ thân, phù chú mở đường, mày cứ đi bên cạnh phụ trách hò hét trợ uy cho ca đi.

Phù chú nhập môn, cần chuẩn bị một chút.

Chu sa dễ nói, nhưng linh huyết lại không dễ tìm.

Cái gọi là linh huyết, chính là máu của động vật có linh tính.

Như chó mực, gà trống mào tím... mèo mun!!!

Mấy động vật này đều có linh tính hơn so với đồng loại của nó, có thể chống chọi với tà khí cường đại, có thể chán tà linh, tỉ như... mèo mun.

Trần Hạo trước mắt chỉ có thể vẽ ra Trừ Tà Phù, như vậy thì cần phối hợp với máu chó đen, máu của gà trống mào tím!

Chó đen... Được rồi, đầu năm nay nhân sĩ yêu cầu quá nhiều, không thể trêu vào, vậy liền lựa chọn máu gà trống.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo liền cầm điện thoại lên gọi cho Vương Chấn.

Vài tiếng títtít kết nối vang lên, Trần Hạo liền nghe thấy một trận thanh âm cổ quái, giống như tiếng rên rỉ, lại hình như thống khổ, làm cho biểu lộ Trần Hạo trở nên cổ quái vô cùng.

- Đừng làm rộn bảo bối à, anh nhận điện thoại đã.

- Ai nha, thời điểm then chốt mà, là ai chán ghét như vậy.

Một trận thanh âm hì hì tác tác bên trong truyền ra, âm thanh Vương Chấn truyền đến:

- Alô? Ai vậy.

- Là em.

Trần Hạo tức giận trả lời, ngữ khí có chút tức giận, cũng có chút hâm mộ.

Mẹ kiếp, những tên công tử ca có tiền này, thiếu niên không biết tiết chế một chút, đến già xem ông rơi lệ như thế nào.

- Đại sư? Ha ha, ngài làm sao gọi điện thoại cho tôi, đừng làm rộn, anh đang có chính sự.

Một câu sau là Vương Chấn nói với người khác.

Trần Hạo lười nói nhảm với con hàng đang sinh hoạt đòi truy này, nói thẳng:

- Có vấn đề tìm anh hỗ trợ, có thời gian hay không?

- Có, nhất định phải có, đại sư ngài nói đi, có chuyện gì, chỉ cần không phải phạm pháp, xông pha khói lửa, tuyệt không chối từ.

Vương Chấn ngạc nhiên trả lời.

Trần Hạo nói:

- Em cần một ít chu sa sau khi chiết xuất, một chút giấy vàng tinh phẩm, còn có một con gà, à, gà này là gà thật nha, hơn nữa còn là gà trống có mào màu tím, anh đừng lý giải sai lệch.

- Ha ha ha, đại sư yên tâm đi, đây đều là việc nhỏ, cho tôi 1 giờ, cam đoan sẽ mang đến cho cậu.

Vương Chấn hăng hái, loại việc nhỏ đơn giản này đều làm không được, vậy hẳn cũng không cần kết giao với đại đại sư nữa, tìm chỗ mát mẻ nào đó rồi ngủ đi.

Chờ cúp điện thoại, Vương Chấn liền bắt đầu tìm quán.

Một cô gái không mặc đồ nằm mềm oặt trên giường, da thịt trắng nõn, mặt trái xoan, mày liễu mỹ mạo, bọc lấy chăn mềm, một mặt u oán nói:

- Chấn ca, là ai mà có mặt mũi lớn như vậy, một cú điện thoại liền khiến anh làm chân chạy cho người ta.

Vương Chấn một bên mặc quần áo một bên cười nói:

- Bảo bối, đây chính là cao nhân, người bình thường muốn nịnh bợ đều không có cơ hội đâu, anh cũng đang một mực tìm cơ hội, không nghĩ tới cơ hội chủ động tìm tới cửa, ha ha, phải

tận dụng thời cơ, hôm nay không thể ở bên cạnh em được, bữa sau sẽ đi shopping với em, em muốn mua gì cũng được.

Cô gái không có bởi vì được đi mua sắm mà vui vẻ, lại có chút ngạc nhiên hỏi:

- Cao nhân? Là cao nhân gì?

Vương Chân dừng một chút, trả lời:

- Anh đã đáp ứng không thể tùy tiện lộ ra, em cũng đừng hỏi, tóm lại giao hảo với người này, đối với anh chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu nào. Được rồi, anh đi đây, ngày mai lại đến tìm em.

Nói xong, Vương Chân cũng nhanh bước rời đi, đồng thời cầm điện thoại di động lên, bắt đầu gọi điện thoại.

Nói là một giờ, trên thực tế là gần ba giờ sau, Vương Chân mới một tay cầm gà trống, một tay cầm lấy một cái túi đi tới chỗ Trần Hạo.

- Trần đại sư, cậu nhìn xem, đây có phải là thứ cậu muốn hay không?

Vương Chân giống như tranh công đem gà trống và cái túi để lên bàn.

Trần Hạo kiểm tra một chút, hài lòng gật đầu.

Con gà này hình thể to béo, mào gà trên đỉnh đầu màu tím, nhìn số tuổi không nhỏ. Giấy vàng tinh tế tỉ mỉ, chất lượng thượng thừa, chu sa cũng là hàng cao cấp, ngón tay chạm đến, trên đó mang theo từng tia ấm áp.

- Đồ vật không tệ, làm phiền anh rồi.

Trần Hạo nói lời cảm tạ.

Vương Chân vội vàng nói:

- Một chút chuyện nhỏ mà thôi, đại sư tuyệt đối đừng cảm ơn. Lại nói, tôi mất cả nửa ngày mới tìm được con gà trống này, thật là ngại quá.

Trần Hạo im lặng.

Ông cho rằng con gà này rất phổ biến à? Tui vốn tưởng là người như ông cũng phải mất đến vài ngày mới tìm được, không ngờ mới mấy giờ ông đã tìm ra, coi như ông lợi hại.

Nhìn Vương Chân thật giống như là có chút dáng vẻ nhụt chí, Trần Hạo giải thích nói:

- Anh cũng đừng để ở trong lòng, có thể nhanh như vậy tìm được một con, em đã thật bất ngờ rồi, cái gọi là hai mươi tám chu thiên, bình minh gáy lớn, mào nhật tinh quan, vị Thần Quân tinh tú này, trong truyền thuyết chính là loại tử quan gà trống này đặc đạo. Bởi vậy tử quan gà trống không chỉ có linh tính, huyết khí chí dương, thời điểm sáng sớm mỗi ngày gáy minh cũng có thể hấp thu một sợi tử khí đông lai, dần dà, cái mào gà này biến thành màu tím, có thể khắc âm tà. Tại bên trong bày gà, loại gà trống mào tím này cũng là vạn con có một, thập phần hiếm thấy.

Vương Chân giật mình, chột gật đầu nói:

- Nguyên lai là như thế, anh đã nói mà, anh nhờ bạn bè tìm mấy cái trại nuôi gà đều không tìm được, vẫn một người anh em cũ lúc trước du ngoạn dưới quê đi qua một thôn làng, nơi đó có một gia đình nuôi một con như thế, lúc này mới có thể dùng giá cao mua về.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy vận khí của em không tồi rồi, con gà này không tệ, ân tình này em nhớ kỹ, sau này có chuyện gì đều có thể tìm em.

Vương Chân lập tức cao hứng bừng bừng, kích động không thôi, có lời này, phen này cố gắng không uổng công.

- Đại sư nói quá lời, vậy cậu tiếp tục làm việc đi, anh không quấy rầy nữa, nếu có gì cần cứ việc phân phó anh.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 64: Trừ tà phù

Chờ sau khi Vương Chấn rời đi, Trần Hạo liền lấy ra một cây đao, chuẩn bị giết gà lấy máu, điều phối chu sa.

Thế nhưng lúc Trần Hạo cầm đao đi đến bên cạnh gà trống, gà trống bị dọa sợ, lảo đảo gọi.

Chỉ là gà trống bị trời gô, quán quanh rất chặt, liền ngay cả mỏ nhọn đều bị dây nhỏ trời chặt, giãy giụa thế nào đi nữa cũng chỉ là phí công.

Mắt thấy Trần Hạo muốn động thủ, trong mắt gà trống đột nhiên chảy ra nước mắt.

Nhìn thấy một màn này, Trần Hạo sửng sốt.

Có làm hay không, gà còn có thể rơi lệ? Không phải nói gà không có tuyến lệ sao? Nước mắt của nó từ đâu chảy ra thế?

Không đúng, đây không phải trọng điễm, trọng điễm là con gà này làm sao biết mình phải chết? Chẳng lẽ nó cũng mở linh trí, thành yêu?

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, xem xét, quả nhiên nhìn ra vấn đề.

Trên thân gà trống không có yêu khí, nhưng lại có một cỗ tử khí thuần chính. Chỉ bất quá rất yếu ớt, tập trung ở bên trên mỏ gà, không chú ý thật đúng là không phát giác ra được.

Nói cách khác, con gà trống này cho dù không phải là Yêu, nhưng cũng là sinh vật có linh trí.

Mé nó, bồi rồi vl.

Trần Hạo không phải hạng người tâm như thánh mẫu, bình thường heo dê gà vịt, khi ra tay, tuyệt đối không hai lời, trực tiếp giơ tay chém xuống.

Thế nhưng đây là sinh vật có trí tuệ, vậy liền khác biệt rồi, hạ thủ cũng cảm giác giống như đang mưu sát tiêu hài tử.

Cũng tử như mèo mun, Trần Hạo không coi nó là mèo, mà đã trở thành một tồn tại có thể giao lưu ngang nhau.

Gà trống nhìn kém mèo mun một chút, nhưng cũng bước một chân qua cánh cửa kia, không còn là súc sinh ngu độn có thể ra tay giết.

Trên mặt có chút xoắn xuýt, Trần Hạo trầm ngâm một lát, vẫn là cắn răng tóm lấy gà trống, sau đó cắt vào đùi gà, dùng chén nhỏ tiếp mấy giọt máu.

Không còn cách, Trừ Tà Phù cần máu của nó, đã không thể giết, bất quá xin tí huyết cũng không làm nó chết được.

Gà trống lúc đầu tuyệt vọng, thế nhưng là rất nhanh nó lại vui vẻ, bởi vì chính mình không chết.

Cảm thụ được đau đớn trên đùi, gà trống lần nữa rơi lệ.

Thật là hù chết bọn gà.

Nó thật sự có một điểm linh trí, nói đến tựa như là sau khi ăn xong cái đồ vật nào đó, kém chút bị độc chết, sau đó nó liền mở ra linh trí. Kế tiếp cùng chủ nhân sống chung 2 năm, càng ngày càng trở nên có linh tính.

Lần này bị bắt, nguyên bản nó có thể chạy trốn, chỉ là biết chủ nhân nó khó khăn nên từ bỏ giãy dụa, mặc cho người bắt, chính là vì đổi một khoản tiền, để chữa bệnh cho chủ nhân.

Đương nhiên, ngay lúc đó tâm tình oanh liệt, nhưng lúc chính thức đối mặt với dao phay, nó vẫn hồng mắt, gà trống bị dọa đến rơi nước mắt.

Nhìn nhân loại đang lấy máu của mình, gà trống giãy dụa lần nữa, đáng tiếc sợi dây trên người quá bền chắc.

Nó quay đầu nhìn quanh, đột nhiên phát hiện mèo mun hiểu kì dò xét nó, nhãn tình gà trống lập tức sáng lên, phát ra thanh âm lẩm bẫm.

Mèo mun quả nhiên bị hấp dẫn, từ bên trên tảng đá xanh nhảy xuống, đi tới bên cạnh gà trống.

Ánh mắt gà trống lộ ra thần sắc mong đợi.

Mèo mun đi hai vòng vờn quanh gà trống, đột nhiên đưa đầu tạt trên đùi gà trống liếm liếm.

Thân thể gà trống trong nháy mắt cứng đờ, động cũng không dám động.

Phì ~~ phì phì!

Liếm vài giọt máu của gà trống, mèo đen lại giống như là ăn phải rác, ánh mắt lộ ra biểu lộ buồn nôn ghét bỏ, không ngừng phun ra, đồng thời còn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm gà trống.

Gà trống bị dọa đến rụt cổ lại.

- Tiểu Hắc, làm gì vậy, đừng khi dễ gà, về sau nó chính là tiểu đồng bọn của mày đó.

Nghe được động tĩnh, Trần Hạo nhìn qua, thấy thế quát lớn một câu.

Phun máu gà bên trong miệng ra, mèo mun khinh thường liếc gà trống. Bộ dạng quý sờ tộc nhảy lên tảng đá xanh.

Gà trống vội vàng đem đầu rụt xuống, cũng không dám lại loạn động.

Mấy giọt máu gà, hai muôi chu sa phẫn, dùng nước trong trộn đều, rất nhanh liền tạo thành mực chu sa.

Dùng bút lông một chấm mực chu sa, vận chuyên pháp lực đưa vào, thông suốt, Trần Hạo lập tức hài lòng cười.

Lấy giấy vàng sau khi đã cắt sửa xong, Trần Hạo cầm bút tĩnh khí,

ngung thân chuyên chú.

Đột nhiên, Trần Hạo động.

Cổ tay rung lên, mực chu sa óng ánh trên đầu bút rơi vào phía trên giấy vàng, bút động tùy tay, tay tùy tâm động, tâm pháp hợp nhất, miệng tụng chú ngữ.

Toàn bộ quá trình, chú pháp phối hợp, một mạch mà thành.

Thế nhưng là lúc phù chú hoàn thành nửa phần trên, chuẩn bị vẽ nửa phần dưới, cổ tay Trần Hạo lại run lên, lập tức ngòi bút dừng lại, chu sa tản ra, phù chú, phé!

Khóe miệng giật một cái, Trần Hạo thở dài một hơi.

Quả nhiên, dù là thời điểm luyện tập nhiều lần thành công, thế nhưng lúc chính thức họa phù vẫn là rất khó.

Bất quá Trần Hạo cũng không nhụt chí, hấn sớm đã đoán trước, có thể thành công thì vui, không thành công cũng chỉ có thể tích lũy thêm kinh nghiệm.

Bỏ phé phù sang một bên, Trần Hạo lần nữa hạ bút, ngung thân tĩnh khí.

Không bao lâu, Trần Hạo lần nữa viết xong.

Bút tẩu long xà, pháp theo chú ra, cát mực thành hình, tiềm ẩn chú ngữ.

Lần này động tác Trần Hạo không có phạm sai lầm, trực tiếp một mạch mà thành, hoàn thành phù chú.

Đến lúc cuối cùng một bút phác họa thành công, lập tức cả tám phù chú giống như sống lại, mặt ngoài phù chú lưu động ánh sáng, ần ần có thể cảm giác được một loại lực lượng đặc

thù ần núp trong đó, chỉ cần một cái kíp nổ, liền có thể bộc phát.

Vàng sáng lóe lên rồi biến mất, lá bùa trở nên thường thường không có gì đặc biệt.

Trần Hạo lại vui vẻ cầm lấy, nhẹ chân nhẹ tay, tựa như cầm một cái tuyệt thế bảo bối.

Đây chính là phù chú đó.

Kết hợp tin tức truyền thừa, Trần Hạo thông qua bề ngoài, nhìn thấu bản chất.

Phía dưới phù văn màu đỏ kia chính là pháp lực, chú ngữ, máu gà dương cương, dương khí chu sa thuần khiết hỗn hợp mà thành một loại sức mạnh đặc biệt.

Lực lượng này, trừ tà phá sát, chí dương chí cương.

- Không được, không thể kích động, phải tĩnh táo, phải bình tĩnh, lúc này mới là tở thứ nhất, nhất thời may mắn, còn cần tiếp tục cố gắng, tranh thủ về sau vẽ một lần là thành công mới gọi hợp cách. Mà cái trừ tà phù này chỉ là tiểu phù chú bình thường nhất, còn có rất nhiều phù chú khác cần học tập, không thể kiêu ngạo, không thể tự hào, bình tĩnh, bình tĩnh.

Thấp giọng thì thầm bản thân phải tĩnh táo, sau một lúc lâu, Trần Hạo mới bình phục tâm tình kích động.

Sau đó, Trần Hạo lần nữa viết.

Một tấm, phé, lại một tấm, phé, lại một tấm, thành...

Giấy vàng không ngừng tiêu hao.

Không biết bao lâu sau, Trần Hạo đành chỉ vẽ bùa, thở ra một hơi.

Không phải không còn pháp lực, mà là mực chu sa đã sử dụng hết.

Dù sao mới dùng mấy giọt máu chế biến mực chu sa, không có nhiều, nếu là nguyên một tô...

Trần Hạo nhìn phòng khách một chút, gà trống kia lại đang giãy dụa, tựa hồ cảm giác được ác ý, cái đầu liền co rụt vào, làm cho Trần Hạo xạm mặt lại.

Cmn mày cũng không phải con rùa, không có mai rùa bảo vệ, co lại cái rắm à.

Bất quá Trần Hạo cũng không nghĩ tới muốn giết chết nó.

Không nói không hạ thủ được đối với sinh vật có linh trí.

Lại nói, sông dài nước chảy, sống mới có thể đạt được thêm càng nhiều linh huyết à!

Hé miệng cười một tiếng, thu hồi suy nghĩ ác ý trong lòng, Trần Hạo đem lá bùa phân loại.

Hết thấy vẽ ra hơn hai mươi tấm Trừ Tà Phù, nhưng thành công chỉ có sáu tấm, còn lại, phé.

Đây là Trần Hạo vẽ nhiều, có kinh nghiệm, cũng đã có lực lượng, những lần sau xác suất thành công tăng nhiều, nếu không sáu tấm đều quá sức.

Đem mấy tấm phé phù ném vào thùng rác, Trần Hạo thận trọng thu lại Trừ Tà Phù vẽ thành công.

Trong thời gian ngắn chỉ sợ không có cơ hội vẽ tiếp, đây là toàn bộ hàng tồn, sau này phải dùng tiết kiệm một chút, nếu không thân thể gà trống đều bị hút khô, dinh dưỡng sẽ theo không kịp.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 65: Khách tới nhà

Phù chú tu hành có giới hạn, chỉ cần mỗi ngày bảo trì lựa chọn một vài loại bùa chú để luyện tập vẽ ra là được.

Về sau Trần Hạo trọng điểm tu hành chuyển dời sang Thiên Cương Bộ.

So với phù chú, tiềm lực Thiên Cương Bộ càng lớn, bởi vì đây là một bộ thần thông hoàn chỉnh, Trần Hạo có pháp lực đạo hạnh, có thể không ngừng tiến bộ.

Mà bây giờ, hẳn đối với ba bước đầu cũng chỉ là sơ khuy môn kính(hiểu biết sơ), ba bước tiếp theo thì càng khỏi phải nói, mười năm đạo hạnh vẫn quá ít, chỉ là đi mấy bước mà đạo hạnh thật giống như đồng hồ cát nhanh chóng tiêu hao.

Cho nên Trần Hạo chủ yếu tăng độ thuần thực của ba bước đầu.

Tại đạo hạnh gia trì, ba bước cơ bản đã có tiến bộ thần kỳ, na di tốc biến, nhanh như thiểm điện, toàn lực bộc phát, thân ảnh sẽ như là huyễn ảnh, chớp mắt đã bước đi mấy thước.

Loại gia tốc này làm Trần Hạo thậm chí có loại cảm giác có thể đi được trên mặt nước, phi thân trên ngọn cỏ.

Vì thế Trần Hạo cố ý tới vùng ngoại ô tìm một địa phương không người luyện tập, kết quả bị hiện thực tát cho tỉnh, hẳn xuất chiêu không thể nào quá siêu phàm, có thể nhảy lên cao ba bốn mét, cũng có thể nhảy lên bốn năm mét, nhưng nếu muốn đạp cỏ bay lượn, một chút đạo hạnh này căn bản không đủ.

Mà khi toàn lực bạo phát, mười năm đạo hạnh chỉ có thể kiên trì mười mấy hai mươi phút.

Đừng nhìn thời gian không ít, phải biết đây mới chỉ là ba bước cơ bản, ba bước tiếp theo ngay cả mười giây cũng không chống đỡ nổi, bộ pháp lộn xộn khó coi.

Bởi vậy, Trần Hạo từ bỏ mơ ước xa vời về ba bước tiếp theo, nghiên cứu ba bước đầu, cố gắng đem bộ pháp luyện thành bản năng, dùng ít pháp lực nhất, thời gian thi triển lâu hơn.

Theo lâu ngày tu luyện, Trần Hạo dần dần cũng lục lọi ra một ít môn đạo, pháp lực cùng Thiên Cương Bộ cũng không phải là trực tiếp phối hợp đơn giản như vậy, bên trong Thiên Cương Bộ ẩn chứa Thiên Cương đấu số, biến hóa khó lường, tự có uy năng. Mà công dụng pháp lực không chỉ là động lực đơn giản như vậy, càng giống như là một loại dầu bôi trơn, ở lúc mấu chốt gia trì, hiệu quả càng tốt hơn, mà lại cũng càng tiết kiệm.

Có dạng lĩnh ngộ này, Thiên Cương Bộ ba bước đầu liền phiêu dật hơn nhiều, ít đi một phần hỏa khí, nhiều thêm một phần tự nhiên, thời gian sử dụng cũng càng ngày càng lâu.

Một ngày này, sau 1 giờ đồng hồ luyện vẽ bùa chú, Trần Hạo bắt đầu xin tí tiết của gà trống.

Bị Vương Chấn đưa tới, trải qua thời gian mười ngày, hai ngày đầu tiên đều cột chặt gà trống lại không cho nó chạy, dù sao gia hỏa này không giống mèo mun, nếu như chạy rồi cũng khá phiền phức.

Bất quá buộc thời gian dài, gà trống liền trở nên hữu khí vô lực, iu xìu nằm bẹp xuống, nửa sống nửa chết.

Suy nghĩ cứ tiếp tục như thế thì con gà này liền phé, Trần Hạo không thể không mở dây trói cho nó, sau đó phân phó mèo mun trông coi, nếu như dám chạy, mặc cho mèo mun xử trí.

Cũng không biết là vì cái gì, mèo mun đối với gà trống thật đúng là chướng mắt, luôn luôn dùng ánh mắt khác thường dò xét gà trống, có loại cảm giác chỉ cần có cơ hội liền giết không tha.

Gà trống cũng không ngốc, được tự do, cũng không dám chạy loạn, sợ bị mèo mun cắn chết.

Cứ như vậy qua vài ngày nữa, gà trống cũng đã quen cuộc sống mới, mỗi ngày ăn ngon uống sướng, mặc dù không có cơ hội đi làm nhiệm vụ lưu truyền trong huyết mạch... gáy minh. Bất quá chỉ cần có thể còn sống cũng rất không tệ rồi.

Nhìn gà trống bên trên, Trần Hạo rất hài lòng, đãi ngộ bồi dưỡng đối với nó cũng nâng lên cùng cấp với mèo mun.

Chỉ là cùng gà trống giao lưu có chút khó khăn, Trần Hạo thử câu thông, con hàng này hoàn toàn không có phản ứng, cũng không biết là giả ngu hay là linh trí khai khiếu không đủ.

Ngay tại lúc đang ngồi chơi với gà ngu, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Trần Hạo đi qua, mở cửa xem xét, lập tức im lặng.

Người đến là Bạch Như.

Không có dự định mời vào nhà, Trần Hạo trực tiếp hỏi:

- Tôi nói Bạch tổng à, cô có thể đừng luôn luôn không mời mà tới như thế không?

Bạch Như tựa hồ cũng quen thuộc Trần Hạo lạnh lùng, cười hì hì nói:

- Trần đại sư, đều là bạn cũ, ghé thăm anh một chút mà, chẳng lẽ không thể sao?

Trần Hạo gật đầu:

- Đương nhiên không thể, đầu tiên, chúng ta không phải bằng hữu, chỉ là quan hệ cố chủ, mà nhiệm vụ đã hoàn thành, không ai nợ ai. Thứ hai, cô nam quả nữ, lui tới là không thích hợp.

Bạch Như nói:

- Tôi cảm thấy có thể, thứ nhất, cố chủ là anh cùng tập đoàn Song Long, tôi coi người là bằng hữu. Thứ hai, cô nam quả nữ mới phù hợp á, dù sao anh chưa lập gia đình tôi chưa gả.

Nói xong, Bạch Như cho Trần Hạo một cái ánh mắt.

Trần Hạo bất vi sở động, nói thẳng:

- Đừng làm rộn, nói thẳng đê, nếu không tôi đóng cửa à.

Lần này sắc mặt Bạch Như mới hơi trầm xuống, âm thầm nghiên răng nghiên lợi.

Hỗn đản này khẳng định là thằng Gay, nếu không một mỹ nữ nhiều lần ra hiệu, là đàn ông con trai làm sao có thể thờ ơ như thế.

Cũng may Bạch Như cũng không phải đến đùa giỡn Trần Hạo, lúc này nghiêm mặt nói:

- Trần đại sư, tôi là tới tìm anh hỗ trợ, đối với khách nhân, anh cũng không thể để người ta ngoài cửa mà nói chuyện làm ăn chứ?

Trần Hạo hồ nghi dò xét Bạch Như.

Cô bây giờ không phải bận bịu sự tình phố nam Chu thôn sao? Tôi đã cho chủ ý, cô còn cần hỗ trợ việc gì?

Bất quá Bạch Như đã nói như vậy, Trần Hạo cũng không thể đuổi người, tránh thân thể ra để Bạch Như vào nhà.

Bạch Như cười đắc ý, cất bước đi vào, đồng thời dò xét nơi ở của Trần Hạo.

Biết Trần Hạo ở chỗ này lâu như vậy, nàng lại là lần đầu tiên đến đây.

Sau khi nhìn thoáng qua, trong lòng Bạch Như đã có đến 5-6 cái phê bình. Bố trí quá kém, các loại phối hợp không hợp lý, chọn tài liệu xây dựng theo phong cách mấy năm trước, không theo kịp thời đại.

Bất quá sau khi nhìn đến mèò mun, nhãn tình Bạch Như sáng lên.

Mèò mun này nàng cũng không có quen, không nói dám đơn độc xông vào Long Huyết mộ cung, sau khi Trần Hạo hôn mê còn có thể hộ chủ, tuyệt đối không phải là con mèò bình thường, đáng tiếc lúc trước nàng tới gần, mèò mun cũng không nể mặt mũi.

Sau đó, cô lại thấy được một con gà trống!

Lập tức, biểu lộ Bạch Như có chút ngốc trệ.

Còn có người đem gà trống làm sủng vật? Trần đại sư này thật là một tên quái thai.

- Bạch tổng, xem đủ chưa? Xem đủ rồi vậy thì nói đến có chuyện gì đi? Tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh chiêu đãi cô.

Trần Hạo không khách khí nói ra.

Bạch Như lấy lại tinh thần, tức giận trợn nhìn nhìn Trần Hạo một chút, sau đó mở miệng nói:

- Tôi đã nhận thầu đại bộ phận cửa hàng ở phố nam Chu thôn, trước mắt đang trang trí, phương án chính là dựa theo mạch suy nghĩ của Trần đại sư, cũng đã nghiên cứu thị trường, tiền cảnh khả quan.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Vậy rất tốt, tôi chúc Bạch tổng mau phát tài.

Bạch như cười nói:

- Tuy phong cách này thú vị, nhưng tôi cũng có chút lo lắng, dù sao chỗ như vậy một khi nổi danh nếu hấp dẫn một chút thứ không sạch sẽ đến, nháo ra chuyện, vậy cũng không tốt.

Trần Hạo sững sờ.

Cũng đúng, phát triển theo phong cách quý dị khẳng định sẽ thu hút được sự quan tâm một số người, bất quá trên thế giới này cũng không phải không có quỷ quái.

Nếu như âm hồn ác quỷ nào cảm thấy nơi đây chơi vui, thật đem khách nhân dọa đến nguy hiểm tính mạng, vậy thì có vấn đề rồi.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo cười nói:

- Ý của Bạch tổng là để tôi giúp cô làm tốt phần pháp sự?

Bạch Như chân thành nói:

- Tôi càng hi vọng Trần đại sư có thể làm việc cho tôi, chức vụ là cung phụng đặc biệt của đường phố Linh Huyền, tiền lương dễ thương lượng.

Đặc biệt cung phụng? Dù mé, tưởng đây là tiểu thuyết võ hiệp à, cnm vậy còn hộ pháp và trưởng lão đâu.

Trong lòng Trần Hạo chửi thề, bên trong miệng không chút khách khí cự tuyệt nói:

- Cái này miễn đi, người trong tu hành, không tiện nhậm chức ở trong thế tục, bất quá lo lắng của cô cũng không phải không có lý, tôi nơi này có một cái bảo bối, cô có muốn nhìn thử hay không?

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 66: Tượng thần tài tìm được chủ

Bảo bối?

Bạch như sững sờ, chột ánh mắt cổ quái liếc nhìn hạ thân Trần Hạo.

Trần Hạo lập tức phản ứng kịp, tức giận:

- Cô nhìn đi đâu đó, tôi nói là bảo vật chân chính.

Bạch Như mắt trợn trắng.

Bảo vật thì bảo vật, còn bảo bối, chú mày nói như thế làm người khác không hiểu làm sao được.

- Là “Bảo bối” gì, tôi rất muốn thấy đó nha.

Con người Bạch Như đảo một vòng, ngữ khí yếu ớt, một câu hai ý nghĩa cười nói.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, quay người đi vào phòng ngủ, không bao lâu cầm tượng tài thần đi ra.

Bạch Như dò xét một chút, có chút kinh ngạc:

- Chính là cái này?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, ý vị thâm trường nói:

- Cô cũng chớ xem thường, tôi cho cô biết, thứ này ít hơn so với năm mươi vạn thì cô nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Năm mươi vạn? WTF, chú đi ăn cướp à!

Thanh âm Bạch Như đều đều cao một mảng lớn, để mèo mun cùng gà trống đều có chút ghé mắt.

Trần Hạo giễu cợt nói:

- Ba trăm vạn Quan Công cô cũng mua, tôi lúc này mới có năm mươi vạn mà cô liền chê đắt rồi?

Bạch Như vừa định tiếp tục phản bác, đột nhiên dừng lại, trừng to mắt nói:

- Anh nói cái tượng tài thần này cùng tượng thần Quan Đế là giống nhau?

Trần Hạo nói:

- Cô nghĩ hay lắm, nếu thế thì làm ế gì có giá này cho cô? Tượng tài thần so với tượng thần Quan Đế kém hơn một chút, nhưng tôi nể tình chúng ta đã hợp tác hai lần, đều rất vui vẻ, lúc này mới dự định bán rẻ cho cô.

Bạch Như nhe răng:

- Năm mươi vạn mà nói rẻ, bao nhiêu tiền đổi anh mới tính đắt?

Trần Hạo lúc này liền muốn quay người về phòng ngủ.

- Anh chờ một chút.

Bạch Như ngoài miệng chê đắt, nhưng là tay lại không chậm, kéo Trần Hạo lại, tức giận:

- Tôi nói anh dù gì cũng là đàn ông con trai, có thể rộng lượng một chút được không, tôi chỉ là chê đắt, còn có thể trả giá mà.

Trần Hạo chân thành nói:

- Vốn là mua bán nhỏ, tổng thể không trả giá, chê đắt, vậy cũng đừng mua.

Bạch Như tức đến nghiến răng, hỗn đản này, chú đây là muốn ép giá chị sao?

Hít sâu một hơi, Bạch Như đè nén khó chịu trong lòng xuống, tiếp tục nói:

- Trần đại sư, anh cũng nói chúng ta hợp tác hai lần, có thể cho cái giá công đạo không? Năm mươi vạn hoàn toàn chính xác có chút đất, tôi tạm thời không bỏ ra nổi.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn Bạch Như:

- Bạch tổng, cô đùa tôi à? Món đồ mấy trăm vạn cô cũng có thể tùy tiện mua, năm mươi vạn, cô làm sao lại không bỏ ra nổi?

Bạch Như tức giận:

- Mấy trăm vạn kia là tiền tập đoàn Song Long, hiện tại là tôi tự bỏ tiền ra, cũng không gạt anh, khai phát Linh Huyền Phố tôi không chỉ dùng số tiền mà cha đền bù, mà còn dùng tích súc nhiều năm của mẹ tôi, tôi còn đang vay ngân hàng một số tiền lớn, khai phát phát triển cần không ít tiền, truyền sau này càng là một cái hố đen to lớn, tài chính rất eo hẹp, đại sư, anh coi như giúp tôi một chút, coi như tôi thiếu anh một cái nhân tình được không.

Trần Hạo hoàn toàn không tin.

Tài chính lại eo hẹp, năm mươi vạn đối với hào môn thiên kim như cô cũng tuyệt không phải là con số lớn, bà cô này hiện tại nhất định là trở nên keo kiệt, xem ra có thể cân nhắc thay đổi khách hàng đại gia khác, tử như Vương Chấn.

Bất quá tượng tài thần lưu tại trong tay có vẻ như cũng không có gì dùng. Lại nói, món đồ này mua có mấy trăm tệ, chuyển tay thu được chục vạn, đã kiếm bộn rồi.

Ra vẻ suy tính một lát, Trần Hạo nói:

- Thôi được rồi, tôi chịu chút thiệt thòi, bốn mươi tám vạn, không thể ít hơn nữa.

Bạch Như há mồm im lặng, rất muốn nhào tới tát tên hỗn đản này phải phát.

Lão nương nói nhiều như vậy, ngữ khí đều thảo mai yêu đuối đáng thương như thế, chú mày chỉ giảm cho chị 2 vạn? Bốn mươi tám vạn này cùng năm mươi vạn có gì khác nhau? Hỗn đản này, thật sự là chết cũng muốn tiền.

Bạch Như gắt gao nhìn Trần Hạo:

- Tôi nhiều nhất chỉ có hai mươi vạn, nhiều thêm liền không có. Nếu như đại sư không hài lòng, tôi có thể thay cái biện pháp tốt hơn, dùng tượng thần này đổi lấy một bộ phận lợi nhuận của Linh Huyền Phố, anh cảm thấy thế nào?

Tui cảm thấy chẳng ra sao cả.

Ca ngay cả chức vị cung phụng đều không cần, làm sao có thể muốn chia hoa hồng, tiền này cầm phông tay vô cùng.

Trần Hạo nói thẳng:

- Chia hoa hồng thì đừng nói nữa, cho dù cô có kiếm được nhiều tiền thì tôi cũng không đở mắt đâu, bắt quá hai mươi vạn quá ít, tôi cho cô chủ ý đều phải hai mươi vạn, tượng tài thần là pháp khí chân chính, uy năng rất mạnh, cô ra hai mươi vạn là làm hồng tâm chiêu bài tài thần này rồi.

Hồng em gái chú, anh tưởng tôi bị khờ à!

Bạch Như nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp buông Trần Hạo ra, quả quyết nói:

Ba mươi vạn, đây là tối đa, không được thì tôi cũng không cần nữa.

- Thành giao.

Trần Hạo mặt mày hớn hở đem tượng tài thần để vào trong tay Bạch Như.

Bạch như:

- ...

Tên vương bát đản này lại hổ mình!

Cầm tượng tài thần, sắc mặt Bạch Như cực kỳ khó coi.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Cô cũng đừng trong lòng mắng ta, cảm thấy tôi hổ cô, nói cho cô biết, bản đại sư làm ăn từ trước đến nay đều là già trẻ không gạt, sẽ chỉ mình tui ăn thiệt thòi, tuyệt không chiếm tiện nghi của người khác, liền nói tượng tài thần này, chính là pháp khí phong thủy khai quang, có thể tụ tài, trấn trạch, phá sát, tụ khí, cô tìm một thầy phong thủy giúp cô bày một cái phong thủy cục, lấy tượng tài thần là trận nhãn, không chỉ có thể giúp cô sinh ý thịnh vượng, cửa trạch bình an, còn có thể trừ tà trấn sát, mấy thứ không sạch sẽ mà cô lo lắng kia, một tên cũng không dám tới gần. Nếu như không tin, cô cầm đi cho người tinh mắt nhìn xem, người khác không muốn đoạt lấy thì cô cứ tìm đến tôi.

Nghe nói như thế, nhãn tình Bạch Như sáng lên.

Cái tượng thần này lại có nhiều công dụng như vậy, vậy tiền này thật đúng là dùng đúng nơi.

Theo bản năng đem tượng tài thần ôm chặt một chút, Bạch Như nhìn Trần Hạo nói:

- Người khác đều là sinh ý bao trọn gói, anh đã bán cho tôi, không bằng trực tiếp giúp tôi bố cục đi?

Trần Hạo dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn Bạch Như:

- Tôi nhớ là tôi đã nói với cô, thuật nghiệp hữu chuyên công, tôi không am hiểu phong thủy, cô xác định để cho tôi giúp cô bố trí?

Bạch như:

- ...

Nhất thời hưng phấn thế mà quên điễm ấy.

- Vậy quên đi, tôi tìm người khác, à, anh không suy nghĩ một chút về lời mời tuyển dụng của tôi à? Lương một năm trăm vạn, ngày thường cũng không cần anh đến, chỉ cần gặp phải vấn đề, anh hỗ trợ giải quyết một chút là được.

Bạch Như không cam lòng lần nữa hỏi tới.

Trần Hạo cười:

- Tôi lần nữa nói cho cô rõ ràng, người trong tu hành, không thích hợp ở bên trong thế tục nhậm chức, có lẽ những người khác sẽ làm, nhưng mà tôi sẽ không, bởi vì thứ tôi truy cầu không ở nơi này, Bạch tổng vẫn nên bỏ cái ý niệm này đi.

Trong lòng Bạch Như phì một tiếng, mở miệng ngậm miệng đều là tiền, còn chí không ở nơi này, lừa gạt ai đây.

Cũng may mục đích lần này tới đã viên mãn, có tượng tài thần, sự nghiệp Linh Huyền Phó của mình xem như vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ khai trương.

Sau đó Bạch Như liền lựa chọn rời đi.

Đối với cô bây giờ, sự nghiệp mới là quan trọng, sự nghiệp không thành, cái khác hết thảy đều là hư ảo.

Bạch Như vừa đi, Trần Hạo nhìn không được mặt mày hờn hờ.

Lại kiếm một bút, sinh ý đại sư này chính là làm vô cùng tốt, lợi nhuận siêu lớn, có thể nói nhanh như đi ăn cướp.

Bất quá tiếp tục bị nữ nhân này phiền cũng không tốt, ừm, vừa vạn hiện tại tu luyện không cần phải quá gấp rút, tiếp theo có thể cân nhắc tiếp tục tìm quý có chấp niệm xem có được

nhệm vụ gì không, đặc biệt nhệm vụ đạo hạnh là thứ mình cần nhất, mười năm đạo hạnh vẫn là quá ít, hoàn toàn không đủ dùng.

Quyết định... về nhà một chuyến.

Tục ngữ nói, giàu mà không về quê, như cầm y dạ hành.

Tốt nghiệp bao nhiêu tháng liền tiên tiết kiệm mấy trăm vạn, ca cũng coi như là nhân sĩ thành công.

Cho dù không trang bức, trở về hiếu kính hiếu kính phụ mẫu cũng đã rất đủ rồi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 67: Về nhà

Có dự định, Trần Hạo liền bắt đầu chuẩn bị.

Đầu tiên cần một chiếc xe, cũng không cần quá đắt, chừng hai mươi vạn là được, có xe làm gì đều thuận tiện. Trần Hạo lúc trước cũng dành một chút thời gian tìm hiểu mẫu xe SUV mà mình thích có trên thị trường, cuối cùng nhìn trúng chiếc Tiguan TSI 2.0.

Xe này không chỉ có ngoại hình thời thượng, thiết kế nội thất cũng tương đối thoải mái dễ chịu, cửa sổ trên nóc xe cũng đủ lớn, tương đối phù hợp khẩu vị Trần Hạo.

Tiếp theo chính là chuẩn bị lễ vật.

Trở về nhà là vì cha mẹ, cho nên Trần Hạo chuẩn bị lễ vật để đưa cho cha mẹ mình.

Các loại sản phẩm dinh dưỡng cao cấp, một vài trang sức cho người trung niên thì nhất định phải có rồi, Trần Hạo mua thêm ngọc khí và một chút đồ gỗ tinh phẩm. Sau đó đem Khai Quang rồi đưa cho cha mẹ.

Biết trên thế giới này có quỷ, dù là mấy chục năm trước không phát giác gì, cũng không có gặp qua, thế nhưng Trần Hạo cũng không dám hoàn toàn khẳng định tương lai cha mẹ sẽ không gặp phải sự tình này, cho nên vì đề phòng vạn nhất, chuẩn bị pháp khí khai quang cho cha mẹ là yên tâm nhất.

Sau khi mua về, Trần Hạo trực tiếp khai quang cho mấy món ngọc khí.

Khá lắm, hàng thật lúc khai quang quả nhiên tiêu hao khá lớn.

Một cái vòng tay phỉ thúy khai quang, trực tiếp tiêu hao năm năm đạo hạnh của Trần Hạo, gấp hẳn 5 lần so với ngọc giả.

Bất quá hiệu quả cũng rất thật tốt.

Vòng tay phỉ thúy: pháp khí khai quang, gia trì dưỡng sinh, tĩnh khí, trừ tà, khu khí.

Bốn loại gia trì, hiệu quả trừ tà không nói đến, nhưng dưỡng sinh, tĩnh khí, khu khí ba loại này lại làm Trần Hạo vui mừng nhất.

Ngọc khí dưỡng sinh, bình tâm tĩnh khí, xua tan âm tà sát khí, toàn là phương diện bảo vệ thân thể.

Có ba loại năng lực bảo vệ này, thân thể của mẹ cũng sẽ càng ngày càng tốt, sống lâu trăm tuổi không phải là không thể.

Đương nhiên, ngọc thật khai quang cũng hoàn toàn không phải giả ngọc có thể so sánh, giả ngọc là cưỡng ép chuyển biến, tuổi thọ có hạn, cho dù lấy đạo hạnh gia trì, nếu không gặp ngoài ý muốn, nhiều nhất ba năm liền sẽ trở nên bình thường, mà ngọc thật nội uẩn linh cơ, sai khi đeo vào, người nuôi ngọc, ngọc nuôi người, không chỉ có thể bảo tồn lâu dài, mặc dù có chỗ tiêu hao nhưng cũng có thể tự thân khôi phục.

Có thể nói, đây mới gọi là pháp khí chân chính, giá trị không thể đo lường.

Có ngọc khí kinh hi, Trần Hạo vội vàng lại khai quang cho mấy món đồ gỗ.

Đồng dạng, tiêu hao năm năm đạo hạnh, đồ gỗ phát sinh biến hóa.

Đàn hương châu: pháp khí khai quang, gia trì dưỡng sinh, trừ tà, tĩnh khí, ngưng thần.

Hiệu quả cùng vòng tay cơ bản giống nhau, công năng chủ yếu đều là nhằm vào bảo vệ thân thể.

Thấy thế, Trần Hạo phi thường hài lòng, lễ vật này hẳn khá vừa ý.

Dù sao tà ma cũng không phải chỗ nào đều có, quê quán ở nhiều năm như vậy cũng không có nghe nói có nhiều loại sự tình này, cho nên pháp khí khai quang có năng lực che chở nhất định là được, chủ yếu vẫn là dưỡng sinh làm chủ.

Xe cùng lễ vật đều chuẩn bị xong, Trần Hạo liền gọi cho Chu Cương, nói mình dự định về nhà.

Hiếu kính cha mẹ là chuyện tốt, Chu Cương đương nhiên sẽ không nói cái gì, chỉ là lôi kéo Trần Hạo cùng Vương Chân ra ngoài ăn một bữa tiệc chia tay tạm thời.

Xử lý xong cũng không còn chuyện gì khác, Trần Hạo cùng ngày liền lái xe, mang theo mèo mun và gà trống rời khỏi Thạch Thành.

Từ Thạch Thành đến tỉnh phía bắc, bất quá bảy tám trăm cây số, lái xe nhanh, mấy giờ là có thể đến nơi.

Trần Hạo mặc dù lúc lên đại học đã thi bằng lái, nghỉ hè còn chuyên môn mượn xe rèn luyện tay nghề, thế nên kỹ thuật không có vấn đề.

Chỉ là vì lý do an toàn, hẳn chạy rất chậm, chỉ muốn chạy an toàn một chút.

Một đường lao vùn vụt, bình an vô sự, dưới sự hướng dẫn của tấm bản chỉ đường, không đến bốn giờ, Trần Hạo liền tiến vào Bắc Tỉnh. Sau đó lại qua hai giờ, Trần Hạo thấy được quê nhà của mình, Đào Thành.

Khi còn bé, Trần Hạo vẫn còn ở vùng nông thôn ngoại ô Đào Thành, dựa vào nuôi cá thu lợi, gia đình có chút tích súc,

lúc hẳn lên sơ trung để tiện cho việc học hành, cha mẹ vào thành phố thuê cho hẳn một căn phòng trọ.

Cho đến ngày nay, ban đầu ở bên trong thân bằng hảo hữu cũng coi như là gia đình khá là giàu có, bởi vì về sau nhiều người cũng bắt đầu nuôi cá, lợi nhuận dần dần giảm bớt, bây giờ cũng chỉ là một gia đình bình thường bậc trung, không giàu có, cũng không lo cái ăn cái mặc.

Cách nhà càng ngày càng gần, Trần Hạo cũng không khỏi có chút kích động.

Mặc dù mới đi làm không lâu, nhưng đi học nhiều năm, cho dù kỳ nghỉ phần lớn cũng lựa chọn đi làm thêm, tích lũy kinh nghiệm xã hội, cho nên thời gian ở bên cha mẹ vô cùng ít ỏi.

Ngẫm lại cha mẹ trong nhà ngậm đắng nuốt cay hơn hai mươi năm, không cầu hỏi báo, Trần Hạo bây giờ cũng coi như trưởng thành, khó tránh khỏi cảm khái rất nhiều.

Cha mẹ còn sống, phải cố gắng tận hiếu, đây là hiếu đạo truyền thống của Hoa Hạ.

Mà bây giờ xã hội nhanh chóng phát triển, thế nhân táo bạo, đồng tiền trở thành thứ quan trọng nhất, rất nhiều người mặc dù vất vả dốc sức làm, công thành danh toại, thế nhưng lúc quay đầu nhìn lại, người cha người mẹ hy sinh tất cả cho mình đã không kịp hưởng thụ vinh hoa phú quý mà mình mang về nữa rồi.

Thế gian hồi hận, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trần Hạo không muốn thể nghiệm loại thống khổ này, cho nên hẳn trở về, trong lòng cũng hạ quyết tâm, lần này nhất định phải hảo hảo bên cạnh gia đình, đền bù cho những xa cách khi trước.

Lần nữa chạy được mấy chục phút, Trần Hạo tiến vào cổng vào thị trấn quen thuộc.

Bắc Tinh là một cái địa khu bình nguyên, Trường Giang chảy ngang, nhánh sông vô số, trước đây thật lâu cũng coi là vùng đất phì nhiêu, thủy đạo bốn phương thông suốt, là một nơi phong thủy khá tốt.

Cái tên Thông Khẩu Trấn này có được là hồi xưa nơi này là một cái bến tàu tấp nập trên sông, bất quá theo thời gian biến hóa, cái bến tàu này dần biến mất, vùng sông nước biến thành đất đai màu mỡ. Thông Khẩu Trấn cũng bởi vậy từ bến tàu biến thành tiểu trấn tụ tập nhiều nhân khẩu.

Thời điểm tiến vào tiểu trấn đã là chạng vạng tối, sắc trời dần tối, đèn đuốc sáng lên, bởi vì rất nhiều người đi lên thành phố làm ăn nên tiểu trấn khá vắng vẻ, có chút an bình.

Trần Hạo lái xe, chậm rãi tới gần nhà mình.

Nhà hấn ở bên cạnh khu chợ trong trấn, cũng xem như là nơi náo nhiệt nhất ở trong Thông Khẩu Trấn này. Bất quá lúc này trong chợ chỉ còn có vài quầy bán thức ăn sáng đèn, cũng rất là an tĩnh.

Xe dừng lại trước cửa, Trần Hạo thông qua cửa sổ xe nhìn vào, đèn trong nhà sáng, cha mẹ hấn là ở nhà.

Lập tức, Trần Hạo liền cười, lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của mẹ hấn.

Điện thoại vang lên một tiếng liền kết nối, sau đó âm thanh ngạc nhiên của mẹ hấn truyền đến:

- Trần Hạo, sao hôm nay lại gọi điện cho mẹ thế? Có chuyện gì không?

Khóe miệng Trần Hạo giật giật, trong lòng thở dài.

Làm cha làm mẹ, gọi điện thoại, trước tiên là hỏi con mình có gặp phải chuyện gì hay không, thật sự là ấm lòng, lại vừa hồ thẹn.

- Mẹ, mẹ nhìn ra phía ngoài cửa sổ xem.

Trần Hạo cười hì hì nói.

Ngoài cửa sổ?

Trong phòng ngủ, Trần mẫu một mặt kinh ngạc, chột bà đi xuống giường, chạy tới trước cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra.

Tích tích!

Trần Hạo kịp thời ấn loa, sau đó mở cửa xe, vẫy vẫy tay.

- Con trở về rồi? Ui trời, làm sao không nói trước cho mẹ, chờ mẹ một chút.

Trần mẫu một mặt kinh hãi, oán trách nói một câu, liền xoay người nhốt cửa sổ.

Không bao lâu, Trần mẫu mở cửa lớn ra, nhìn thấy Trần Hạo đã xuống xe, lần nữa trách cứ:

- Làm sao đột nhiên trở về rồi? Cũng không gọi điện nói với mẹ một tiếng.

Trần Hạo cười nói:

- Còn không phải là muốn gây bất ngờ cho mẹ sao, mẹ hài lòng hay không?

- Bất ngờ cái đầu mày, dọa mẹ một hồi, đã trở thế như vậy, con có ăn cơm chưa? Trong nhà cũng không còn đồ ăn nữa, nếu không mẹ đi mua cho con một tô mì nha.

Trần mẫu hỏi.

Trần Hạo nói:

- Được, mẹ cứ mua đại món gì... A, bên kia là...

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo đột nhiên kinh ngạc nhìn về phía cuối phố. Một ngôi nhà cách mấy chục mét, mấy người đang dựng lều.

Trần mẫu nhìn thoáng qua, thở dài nói:

- Là Dương nãi nãi chết, lão nhân gia cũng không dễ dàng, một thân bệnh, nguyên bản chịu đựng qua mùa đông, tưởng là có thể lại kiên trì một năm, không ngờ tới đêm qua đột nhiên ra đi.

Trong đầu Trần Hạo hiện lên hình ảnh bà lão vóc người lưng gù, mặt mũi nhăn nheo, làm chao ăn cực kỳ ngon.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 68: Chuyện nhà

Kinh ngạc một lát, Trần Hạo đột nhiên cười nói:

- Đi cũng tốt, nói đến, bà Dương lúc còn sống cũng không dễ dàng gì, trong người mang bệnh không nói, người nhà cũng chẳng hề quan tâm đến bà.

Trần mẫu nhìn xung quanh một chút, lúc này mới trừng mắt liếc Trần Hạo nói:

- Chớ nói lung tung, đây là chuyện nhà người ta, được rồi, con vào nhà trước đi, mẹ đi mua cho con chân gà mà con thích.

Nói xong, Trần mẫu liền hấp tấp đi xa.

Trần Hạo cũng không nói nhảm, để mèo mun và gà trống từ trên xe đi xuống, sau đó bắt đầu thu thập lễ vật mang tới.

Mèo mun và gà trống một đường ngồi xe xóc nảy, nhìn đều có chút rã rời, bất quá giờ phút này, hai tên tiểu gia hỏa này đều trừng trừng liếc liếc chỗ nhà dựng rạp tang, rất hiển nhiên, bên kia có dị thường.

Trần Hạo đóng kỹ cửa xe, phát hiện động tác hai tiểu gia hỏa, quát lớn một câu: - Đứng nhìn, đều vào nhà cho tao.

Gà trống không chút do dự xoay người chạy như bay vào nhà, gà ngu nghe lời như thế làm Trần Hạo rất là vui mừng, đáng tiếc hơi ngốc một chút, bất quá rất ngoan ngoãn à.

Nhìn nhìn lại mèo mun đang liếm cái miệng, ê, mày muốn làm gì?

Trần Hạo trừng mắt, thấp giọng nói:

- Tiểu Hắc, đừng gây chuyện cho tao, người này không thể ăn.

Mèo mun khinh thường liếc Trần Hạo, lúc này mới thất vọng quay người, mấy bước chạy đến phía trước gà trống, đồng thời một cái đuôi quét ra, đem gà trống đánh lảo đảo một cái.

Gà trống ủy khuất nhìn về phía Trần Hạo.

Khóe miệng Trần Hạo co quắp, không phản bác được.

Không bao lâu, Trần mẫu liền trở lại, nhìn thấy mèo mun và gà trống trong phòng, mắt có chút tròn tròn.

- Trần Hạo, mèo và gà này là của nhà ai?

Trần Hạo vội vàng giải thích nói:

- Mẹ, đây là sủng vật con nuôi đấy, rất nghe lời.

Trần mẫu im lặng.

Nuôi mèo còn dễ nói, còn nuôi gà, mà xác định không phải dùng để ăn chứ? Lại nói gà trống cũng ăn không ngon, thịt quá cứng, không có hương vị ngon như gà mái.

Bất quá bà cũng không nói cái gì, con trai thích là được, dù sao bà chỉ ở trong nhà làm nội trợ, đại đa số thời gian bà đều ở nhà nghỉ ngơi, có thêm hai con vật nhỏ này cũng thêm náo nhiệt.

Trần Hạo hỏi:

- Ba con đâu rồi, ba lại đi ra ao cá rồi hả mẹ?

Trần mẫu tùy ý nói:

- Ồ, đoạn thời gian trước ao cá nhà Trần Châu xảy ra chuyện, chết mấy trăm con, tổn thất rất lớn, ba mà lo lắng ao cá nhà mình cũng xảy ra chuyện, trong khoảng thời gian này lúc nào rảnh rồi là ra canh ao cá.

Trần Hạo bĩu môi, vì mẹ mình đòi công đạo:

- Ba cả đời này đều chăm lo cho cái ao cá kia, cũng không ở bên cạnh mẹ nhiều một chút.

Trần mụ cũng không cảm kích, trợn mắt nói:

- Thế nào, mày còn chê? Nếu không phải có cái ao cá này thì mày có thể tốt nghiệp đại học được không? Em mày còn có thể đi vào thành phố đọc sách? Chúng ta có thể đi lên thị trấn ở?

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, là con nói sai, ba lao khổ công cao, đối với nhà chúng ta công hiến cực lớn, là công thần lớn nhất. Hắc hắc, cái kia, con lần này trở về có mang quà cho ba mẹ đó, đây đây, mẹ đeo thử cái này xem.

Trần Hạo vội vàng nói sang chuyện khác, lấy ra vòng tay phi thúy đã chuẩn bị xong, đeo lên cho Trần mẫu.

Trần mẫu nhìn thoáng qua, lập tức mặt mày hớn hở, yêu thích không buông tay.

Bà là một người phụ nữ bình thường ở ông thôn, đối với phi thúy ngọc khí cũng không biết gì, bất quá nhìn thứ này đẹp như thế, hơn nữa còn là con trai mua cho bà, trong lòng cũng chẳng để ý có đẹp hay không nữa.

- Thật đẹp, con trai lớn rồi, biết nghĩ cho mẹ nó.

Trần mẫu cười, trong mắt còn ậm nước.

Trần Hạo cười ôm lấy mẹ, chân thành nói:

- Ba mẹ nuôi con cực khổ, công việc bây giờ của con cũng có thể kiếm ra tiền, đương nhiên phải hiếu kính với hai người mà, con còn mua cho ba một chuỗi hạt châu nữa, đây chính là

đàn hương châu, cùng ngài vòng tay phi thúy của mẹ như nhau, đeo thường xuyên sẽ tốt cho thân thể.

- Mua nhiều như vậy? Con bây giờ làm việc gì? Có nhiều tiền như thế? Đúng rồi, con còn chạy xe trở về, xe này là của ai?

Trần mẫu đột nhiên kịp phản ứng, mở miệng hỏi.

Trần Hạo đã sớm chuẩn bị xong lí do thoái thác, cười nói:

- Mẹ, mẹ xem thường con trai mẹ quá rồi, con của mẹ từ nhỏ đã thông minh, học cái gì đều nhanh. Lên đại học thích thiết kế sân vườn, học được không ít, cho nên con được quý nhân thưởng thức, đi theo giúp những người có tiền kia thiết kế sân vườn cho khu biệt thự, đây là công việc kiếm được rất nhiều tiền, trước đây không lâu ông chủ gặp được một đơn mua bán lớn, bản thiết kế của con được người ta coi trọng, con được thưởng cho năm mươi vạn.

- Năm mươi vạn? Nhiều như vậy?

Trần mẫu bị giật nảy mình. Phải biết cái ao cá trong nhà lúc tốt nhất chỉ có thể kiếm được mười vạn, đây chính là tiền công vất vả một năm chăm sóc, mà Trần Hạo chỉ là tùy tiện động động tay liền có được, đơn giản dọa người.

Trần Hạo ngạo nghễ nói:

- Đúng đó, tri thức vô giá nha. Cho nên lúc ba trở về, mẹ nói chuyện với ba một chút, ao cá vẫn có thể tiếp tục nuôi, bắt quá không cần vất vả như lúc trước nữa, con bây giờ có thể nuôi hai người.

Trần mẫu tán thán nói:

- Xem ra đi học thật đúng là tốt, tiền đồ của con mẹ yên tâm rồi, à, xe kia không phải là con mua chứ?

Trần Hạo nói:

- Đúng vậy, mua xe bỏ ra hai mươi vạn, sau đó mua quà và quần áo cho ba mẹ dùng hơn mười vạn, à, trong tấm thẻ này còn có mười lăm vạn, hiện tại con đưa cho mẹ xài dần.

Trần mẫu lập tức hít một hơi lãnh khí, bực mình nói:

- Mà thật đúng là vung tay quá trán, năm mươi vạn cứ đi hơn phân nửa như vậy, mua xe còn chưa tính, người trẻ tuổi có chiếc xe là chuyện tốt, nhưng tao và ba mà nào cần những thứ này, lễ vật này quá mắc, có thể trả lại hay không?

Trần Hạo cười hắc hắc nói:

- Mua rồi làm sao mà trả, nếu mẹ muốn trả hàng cũng bị giảm giá trị, tính tới tính lui mình đều lỗ, cho nên mẹ chỉ cần an tâm đeo trên người đi, còn có thể bảo vệ thân thể, nếu như mang nó mà không vỡ thì tiền này đồ phí rồi.

Trần mẫu chán nản, nhìn chằm chằm Trần Hạo nói:

- Vậy cái thẻ này mẹ nhận, cái bộ dạng xài tiền như nước của mày, bao nhiêu tiền cũng không đủ cho mày tiêu, mày cũng không còn nhỏ nữa, hiện tại ngay cả cái bạn gái đều không có, tiền này...

- Được được, con đói rồi, mẹ mau đi làm đồ ăn cho con đi, nếu không bụng con đều giương cờ tạo phạn đây này.

Nghe thấy mẹ lại muốn bắt đầu trường thiên thuyết giáo, Trần Hạo vội vàng cắt ngang, vô cùng đáng thương nói.

Trần mẫu tức giận trợn mắt nhìn nhìn con trai một chút, lúc này mới đi vào phòng bếp.

Rất nhanh, Trần mẫu liền nấu xong tô mì, Trần Hạo đựng một chén lớn, lại làm một chút cho mèo mun và gà trống, lúc này mới một bên ăn mì gặm chân gà, một bên hỏi thăm Trần mẫu chuyện trong nhà.

Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là chút chuyện nhà, sinh hoạt vật vãn.

Ngược lại là tin tức em trai Trần Quang làm cho Trần Hạo có chút ghé mắt, tiểu tử này từ khi đưa vào thành phố học sơ trung, thành tích đề cao rất nhiều, top 5 trong lớp, top 20 toàn khối, so với Trần Hạo năm đó đi học thì mạnh hơn rất nhiều.

Cái này có chút không thể tưởng tượng nổi à, tiểu tử kia là con nhà người ta rồi, Trần Hạo mắt lớn mắt nhỏ, thành tích này so với mình năm đó đúng là một trời một vực, đi học trong thành phố lập tức liền biến hóa lớn như thế?

Là giáo viên trong thành phố lên vô cao, hay là tiểu tử này tinh ngộ? Xem ra phải nhanh đến nhìn thẳng đệ này một chút, mở mang kiến thức thẳng em trai học bá của mình có dạng gì.

Ăn uống xong, lại bồi mẹ nói chuyện phiếm chốc lát, Trần Hạo liền bị mẹ lấy lý do lái xe mệt mỏi, cần phải đi nghỉ sớm để lừa hấn đi ngủ.

Bước vào phòng ngủ mà mẹ đã dọn dẹp sơ, Trần Hạo đi thẳng tới trước cửa sổ, ánh mắt phức tạp nhìn phía rạp tang cách nhà không xa.

Dưới Âm Dương Nhãn, Trần Hạo thấy được một lão nhân vóc người gù lưng, đứng cô đơn ở trong gió đêm lạnh lẽo.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 69: Linh Hương

Sáng sớm, ánh nắng ban mai, gió mát nhẹ nhẹ, là một thời tiết âm áp tốt.

Trần Hạo kỳ thật đã tỉnh dậy từ rất sớm, bị sự náo nhiệt từ phía ngoài đánh thức.

Nhắc tới cũng có thật lâu không ở nhà, năm đó thanh âm náo nhiệt nghe đã thành thói quen, hiện tại đặc biệt miễn cảm.

Tỉnh dậy Trần Hạo cũng không có rời giường, uể oải lẩn lẩn trên giường, lấy điện thoại di động ra chơi.

Trước kia chơi điện thoại, nếu không phải là chơi game, thì cũng là lướt mạng xã hội.

Bất quá từ khi tu luyện, Trần Hạo sử dụng điện thoại chủ yếu là để tìm những thông tin chuyện kỳ quái xảy ra, sau đó lục soát một chút sự tình linh dị quý quái, tìm hiểu cặn kẽ.

Dù sao dựa vào hệ thống nhiệm vụ tùy hứng truyền thừa, ai biết nhiệm vụ kế tiếp sẽ ban thưởng cái gì? Cho nên muốn phát triển bản thân, vẫn phải tự thân vận động.

Chỉ là những thứ trên mạng thật thật giả giả, không cách nào phân biệt, Trần Hạo nhiều nhất nhìn vài việc vui, tăng thêm một chút kiến thức, phòng ngừa ngày sau gặp được đồng đạo, hỏi gì cũng không biết, vậy quá mất mặt rồi.

Nằm còn không lâu, cửa phòng liền bị mở ra, sau đó Trần mẩu đi đến, một tay ôm mèo mun, một tay bung chén mì xào tương.

- Vẫn chưa chịu dậy, lớn già đầu như thế này rồi mà còn lười biếng như con nít.

Trần mụ cười mắng một câu.

Trần Hạo để điện thoại di động xuống, cười hắc hắc nói:

- Tục ngữ nói, ra ngoài nhờ vả bằng hữu, ở nhà dựa vào cha mẹ, lại không cần con làm chuyện gì, đương nhiên là nằm ở trên giường để chịu nhất rồi.

Nói xong, Trần Hạo nhận lấy bữa sáng, nhìn thoáng qua mèo mun để chịu nằm trong lòng ngực Trần mẫu, lại nhìn một chút gà trống núp ở bên trong nơi hẻo lánh trong gian phòng, âm thầm cảm thán, đồng dạng là sủng vật, đáng tiếc gà ngốc không biết thảo mai như mèo mun, chú định nó chỉ có tác dụng lớn nhất khi nấu canh.

Trần mẫu nói:

- Đúng rồi, ba con một chút nữa sẽ về nhà, ở nhà có để cho con một con cá trắm đen, giữa trưa mẹ làm cho con nồi canh cá, ban đêm bên Dương nãi nãi chỉ có cơm rau dưa, nếu con không muốn qua bên kia thì chiều mẹ tranh thủ về nấu cơm cho con.

Trần Hạo nhìn ngoài cửa sổ, trầm ngâm một chút, nói:

- Cùng đi chứ, con còn nhớ khi còn nhỏ Dương nãi nãi đối với con rất tốt, không nghĩ tới chớp mắt một cái, người đã không còn, để con dậy thay đồ rồi qua thấp cho bà nén nhang.

- Được, vậy con ăn sáng trước đi, mẹ qua bên kia phụ giúp một chút.

Trần mẫu nói, lại ôm mèo mun rời khỏi phòng.

Trần Hạo muốn nói lại thôi, hẳn rất không muốn mẹ mang mèo mun đi theo, dù sao con hàng này đã có tiền án, không chừng nhất thời hung tính nổi lên, đem âm hồn Dương nãi nãi ăn mất.

Chỉ là chuyện này, Trần Hạo làm sao có thể nói cùng mẹ, đành phải nhanh chóng mặc quần áo rời giường, rửa mặt sơ

qua liền bung mặt đi ra khỏi phòng.

Chờ Trần Hạo vừa đi, gà trống đang cuộn mình nơi hẻo lánh, lặng lẽ mở mắt, tặc tặc nhìn chung quanh một lần, thận trọng mở rộng thân thể ra.

Xác nhận gian phòng không còn ai, gà trống lập tức liền đắc ý, bước nhanh chạy ra gian phòng, sau đó một đường thẳng lên tầng cao nhất, đi tới sân thượng.

Nhìn bầu trời xanh thẳm, gà trống hăng hái, lấy đà giang cánh bay thẳng lên nóc nhà, sau đó ngửa đầu ưỡn ngực.

Ò ~ ~ ó ~ ~ o o o ~ ~ ~

Một tiếng gà gáy to rõ thanh tịnh từ trong cổ họng phát ra, sinh truyền tứ phương.

Thoải mái, quá sung sướng, thật nhiều ngày không có gáy rồi, bản gà đều muốn nổi điên đến nơi.

Gà trống hưng phấn không thôi, lẩm bẩm không ngừng gọi, còn giương lên cánh, một bộ tư thái gà trống giương cánh, tựa hồ muốn đem tất cả khó chịu dồn nén lâu này gáy ra hết.

Nó lúc đó, lập tức kinh động đến mấy chỗ.

Mèo mun đang nhìn Trần mẫu loay hoay hỗ trợ dọn cái bàn, đột nhiên thân thể ngoi lên, ánh mắt lấp lóe nhìn về phía sân thượng Trần Hạo, trên đó đang có một bóng gà nhỏ đang vô cùng vui sướng.

Mặt khác, trong một góc phòng của Dương nãi nãi, một đoàn âm khí lay động cuộn mình không thấy.

Gà trống kêu hưng khởi, đột nhiên cảm giác một cỗ lãnh ý nhìn mình, lập tức liền giống bị cái gì bóp lấy cổ, tiếng kêu im bật, mắt gà nhìn về phía phương hướng mèo mun.

Hai mắt đôi mắt, miệng gà trống còn mở ra, nhưng lại không phát ra được thanh âm nào, sau đó nó thật giống như nhận lấy kinh hãi, ạch ạch bay xuống mái nhà.

Trong mắt mèo mun lóe lên một tia khinh thường.

Sau đó nó lại nhìn về phía cửa phòng Dương nãi nãi, liềm liềm môi, tựa hồ đang suy nghĩ, có nên hành động hay không.

- Đàng hoàng một chút cho tao.

Một thanh âm ở bên tai vang lên, mèo mun liền thấy Trần Hạo đứng bên cạnh, dùng ánh mắt cảnh cáo nó.

Mèo mun ngạo nghễ quay đầu, hoàn toàn không để ý tới.

Trần Hạo cắn răng.

Con mèo chết tiệt, ăn đến nghiện rồi phải không, nói cho mày biết, hôm nay nếu mày dám ăn âm hồn Dương nãi nãi, tao liền đem mày nấu cho gà ngu ăn.

Uy hiệp dùng sức vuốt vuốt đầu mèo mun, Trần Hạo dưới con mắt phần nộ của mèo mun đi đến rạp tang.

- Tiểu Hạo, vừa nghe mẹ con nói con mới về, đến để dì ba nhìn xem, thật sự là càng ngày càng đẹp trai nữa nha, có bạn gái chưa? Có muốn dì giới thiệu một người giúp con không?

Một người phụ nữ trung niên cười ha hả trêu ghẹo Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười, cũng không đáp lời.

Đều là người cùng quê, hẳn quá rõ ràng những người này, chỉ cần Trần Hạo tiếp lời, vậy liền nói không dứt, cả tốt hay không tốt đều sẽ giới thiệu hết cho hắn.

- Mẹ, dì ba, con vào thắp nén hương cho Dương nãi nãi.

Trần Hạo chủ động tránh chủ đề này, đi tới bên trong.

Thi thể Dương nãi nãi được đặt ở bên trên một tấm ván gỗ, dùng một tấm vải trắng bảo phủ cả người, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một hình dáng thân thể gầy yếu.

Khoảng trống trên đầu có một cái hương thai, bày di ảnh, lư hương, ngọn nến màu trắng.

Bên trong lư hương cắm hơn mười nén hương, hơi khói lượn lờ.

Trước kia nghe lão nhân nói, hương hỏa hộ linh, bảo hộ người vừa mới chết, âm hồn bất tán, đầu thất bình an.

Bất quá giờ phút này, dưới Âm Dương Nhãn của Trần Hạo, lại nhìn thấy tình huống không giống.

Đám hơi khói hương hỏa kia hoàn toàn không có tác dụng chút nào, trực tiếp tản ra trong không khí, vô ảnh vô hình.

Xem ra đây chỉ là một cách bài trí, một cái hình thức.

Nói cách khác, nếu như truyền thuyết là thật, như vậy cái gọi là hương hỏa hộ linh chỉ là loại nhang đặc biệt mà thôi, không phải mấy cây nhang bình thường mà vài chục tệ đã mua được cả bó.

Ánh mắt Trần Hạo lấp lóe, như có điều suy nghĩ.

Lập tức, Trần Hạo rút ra ba cây nhang, âm thầm sử dụng thần thông Khai Quang, một cỗ pháp lực tràn vào bên trong ba cây nhang, lập tức bên ngoài ba cây nhang hiện lên một cỗ hào quang nhỏ yếu, nguyên bản nhang chất lượng cực kém lại phát sinh biến hóa.

Sau một khắc, một cỗ tin tức phản hồi Trần Hạo.

Linh hương khai quang, gia trì hộ linh, tụ hồn.

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên.

Thế mà thật có thể thực hiện. Môn thần thông này của ca quả thật hiệu quả mọi lúc mọi nơi, vạn người đều thềm muốn.

Trong lòng vui vẻ, Trần Hạo nhóm lửa linh hương, rất cung kính cúi đầu hương đàn ba cái, sau đó cắm vào lu hương.

Làm xong những việc này, Trần Hạo nhìn di ảnh Dương nữ nữ mỉm cười hiền hòa bên trên, trong lòng thở dài một tiếng.

Lão nhân gia tốt bao nhiêu, nhớ lúc trước bà luôn yêu thương trẻ con, thế nhưng thằng con của bà lại không cho bà chăm cháu, thậm chí một năm đều không nhìn thấy mặt mấy lần, đây tuyệt đối là tiếc nuôi của lão nhân gia.

Sau này tìm cơ hội hỏi bà ấy một chút, có thể giúp liền giúp một phen.

Sau đó, Trần Hạo quay người rời đi.

Vì để phòng vạn nhất, Trần Hạo không để ý mèo mun giấy dựa, ôm nó mang đi.

Con hàng này chính là quả bom hẹn giờ, mặc dù có linh trí, thế nhưng Trần Hạo cũng không dám cam đoan, tiểu gia hỏa này ăn quỷ phân không phân đối tượng. Nếu như nó làm bậy vậy chẳng lẽ phải ra tay đối phó nó hay sao?

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 70: Gà trống mang đến linh ngộ

Còn chưa đi tới cửa, Trần Hạo liền thấy một người nam nhân trung niên chạy xe điện tới.

Động tác dừng lại, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn trùng trùng xe điện tới gần, lúc này mới lên tiếng hô một tiếng:

- Ba.

Nam tử trung niên chính là ba Trần, vóc dáng ông không cao lắm, cũng không có cường tráng thể nào, giữ lại một bộ tóc húi cua, khuôn mặt khuôn biểu tình giống như trong trí nhớ của hắn.

Bất quá người nam nhân bình thường như thế lại toàn bộ tập trung chăm lo cho gia đình mình, nuôi mình học xong đại học, cho thằng em mình vào thành phố đi học, để trong nhà áo cơm không lo.

- Ủm, ăn sáng chưa?

- Ăn rồi.

- Mẹ mày đâu?

- Mẹ ở bên nhà Dương nãi nãi phụ một tay rồi.

Trần phụ nhìn thoáng qua rạp tang nhà Dương nãi nãi bên kia, không có tiếp tục hỏi thăm. Dựng xe vào nhà, sau đó đem một con cá trắm đen dài gần cả nửa mét xách xuống.

Trần Hạo vội vàng đưa tay tiếp nhận.

Ba Trần đưa cho hắn, lúc này mới nói:

- Ba đi thấp nén hương, đợi lát nữa để mẹ mày về mần cá.

Nói xong, ba Trần liền xoay người đi hướng nhà Dương nãi nãi.

Trần Hạo không nói cái gì, nhưng hắn nhạy cảm phát hiện, lúc đang nói chuyện, ba vụng trộm nhìn hắn mấy lần, rất hiển nhiên trong lòng không hề bình tĩnh giống mặt ngoài vậy.

Tính của ba từ trước đến giờ đều như thế.

- Meo meo!

Mèo mun đưa đầu qua, ngửi ngửi mùi tanh cá trầm đen phát tán, trong mắt lóe ra ánh sáng hung phấn.

- Muốn ăn không? Hắc hắc, chờ chút đi, chút nữa mẹ tao về làm món cá chua cay, đảm bảo mày ăn phê cả lưỡi.

Trần Hạo tràn đầy ác ý cười cười.

Vào phòng, lúc Trần Hạo đi tìm chỗ để con cá, mèo mun lại nhanh chóng chạy lên lầu.

Trong phòng khách nhỏ lầu hai, gà trống thu cánh, rụt đầu lại, uốn mình bên cạnh góc tường.

Mèo mun đi lên, liền nhìn trừng trừng gà trống.

Gà trống nháy nháy con mắt, một mặt ngốc manh.

Mèo mun híp mắt lại, nâng móng vuốt lên, vẫy vẫy.

Gà trống... tiếp tục nháy mắt.

Oa ô!

Từ trong cổ họng mèo mun phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Gà trống lập tức nhảy dựng lên, cộp cộp chạy tới trước mặt mèo đen, nhìn thái độ, dáng vẻ rất ủy khuất.

Mèo mun cũng không để ý, trực tiếp một móng vuốt lắc tại trên đầu gà ngu.

Bộp một tiếng, gà ngu bị đánh bay.

Uyech cánh đứng vững, gà ngu hằm hằm nhìn mèo mun.

Biểu tình kia thật giống như đang nói, cmn đủ rồi, thật sự cho rằng gà gia dễ khi dễ à?

Thân ảnh mèo mun xông lên, như thiểm điện đến trước mặt gà trống, lần nữa một móng đập tới.

Gà trống lần này lại có cảnh giác, cánh lắc một cái, linh xảo tránh đi.

Thế nhưng là không đợi nó đặc ý, cái đuôi mèo mun thật giống như roi, quất vào trên thân gà trống, trực tiếp quất bay hai ba mét.

Lần này gà trống sợ rồi, con mèo này thực tình không thể trêu vào, lúc này cánh lắc một cái, từ lầu hai bay xuống, cộp cộp chạy tới trước mặt Trần Hạo, ha ha ha gọi.

Trần Hạo một mặt mờ mịt, nhìn gà trống một chút, lại nhìn trên lầu một chút. Sau đó liền thấy mèo mun nhô đầu ra.

Lần này Trần Hạo làm sao còn không biết nữa.

Con mèo chết tiệt này chịu ủy khuất dưới tay mình, liền đem cục tức này ném vào trên người gà ngốc.

Ấy dù mé, mày là mèo cái à, còn thù dai như vậy?

Lúc này Trần Hạo trừng mắt, thời điểm đang muốn trách cứ, mèo mun lại lưu lại một cái ánh mắt khinh bỉ, vừa nghiêng đầu, biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo:

- ...

Gà trống:

- Ha ha ha.

- Khụ khụ, Tiểu Hoàng à, con mèo này nó bị bệnh thần kinh, mày về sau tránh xa nó một chút.

Trần Hạo không có cách nào khác, đành phải an ủi gà trống một câu.

Gà trống:

- ...

Không bao lâu, Trần mẫu trở về, thuận thực bắt đầu xử lý cá trắm đen.

Trần Hạo muốn giúp đỡ, nhưng Trần mẫu đuổi hẳn đi nghỉ ngơi.

Không có cách nào, Trần Hạo trái xem phải xem không có chuyện gì, thời gian đến buổi cơm trưa còn đến 2-3 tiếng đồng hồ, đành phải chào hỏi một tiếng, liền mang theo gà trống ra cửa.

Mèo mun đâu? Con hàng này thời điểm nhìn thấy Trần mẫu lại đột nhiên xông ra, nhu thuận lấy lòng, đặc ý nhìn Trần mẫu đang xử lý con cá, Trần Hạo hừ một tiếng, không thềm để ý.

Con mèo mập thông minh voãi beep, sớm đã nhìn ra trong nhà này Trần mẫu mới thật sự là lão đại, lập tức liền lựa chọn đổi đuôi.

Ra cửa, Trần Hạo nhìn xung quanh, cũng không biết đi đâu.

Thông Khẩu Trấn cũng không lớn, nhân khẩu ở lại không cao hơn hai vạn người, đặc biệt là lúc này, đại đa số người đều ra ngoài làm việc, trên trấn quanh quẽ vô cùng, cũng không có gì chơi vui.

Trần Hạo nghĩ nghĩ, liền hướng bên ngoài trấn đi.

Nhớ khi còn bé, Trần Hạo rất thích đi dã ngoại, bởi vì có thể đốt lửa lung tung, thời khắc thu đông, cỏ cây khô héo, mang

theo một cái cái bật lửa đốt lửa cháy phừng phực, vận khí tốt còn có thể phát hiện ra con thỏ hay gà rừng.

Chỉ bất quá về sau đi học, không còn thời gian đi.

Lúc này nhàn rỗi không chuyện gì, Trần Hạo liền định đi dã ngoại nhìn xem, một chút dư vị khoái hoạt khi còn bé, một bên cũng có thể rèn luyện Thiên Cương Bộ một chút.

Tầm mười phút, Trần Hạo liền rời khỏi thị trấn, đi tới bên ngoài trấn.

Nhìn một cái, bờ ruộng dọc ngang giao thoa, một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Trần Hạo hào hứng nổi lên, nổi lòng rộn ràng, thân ảnh vút qua, tốc độ cực nhanh chui vào đường nhỏ giao thoa trên đồng ruộng.

Thiên Cương Bộ tùy tâm mà động, bước chân biến hóa nhìn như lỗ mãng bất lực, nhưng kì thực bao hàm huyền cơ, vừa sải bước ra, thân ảnh như gió đưa đẩy, nhẹ nhõm tự nhiên.

Gà trống đi theo Trần Hạo đằng sau cộc cộc chạy, bắt đầu còn có thể đuổi theo kịp, thế nhưng là rất nhanh gà trống liền phát hiện, ông chủ chạy thật đúng là nhanh, mình thế mà bị bỏ lại xa lác xa lơ, bốn gà làm sao có thể chịu thua, lúc này gà trống cánh lác một cái, lúc chạy thế mà như là phi hành thấp, mấy hơi thở liền đuổi kịp Trần Hạo.

Trần Hạo thấy một lần, mắt sáng rực lên, một bên tăng thêm tốc độ, vừa quan sát gà trống chạy vội.

Nhìn một lát sau, Trần Hạo như có điều suy nghĩ, đang thi triển Thiên Cương Bộ, hai tay cũng vận động theo, bắt đầu nhìn thật giống như gà trống run run cánh, sau đó phối hợp với Thiên Cương Bộ bắt đầu điều chỉnh.

Chậm rãi, Trần Hạo nắm giữ một tia quy luật, thời điểm vận chuyển Thiên Cương Bộ, hai tay tùy theo chuyển biến, lúc này, một màn thần kỳ xuất hiện.

Nguyên bản Thiên Cương Bộ chỉ có thể chạy nhảy vọt, lại có xu thế bay lên, làm cho Trần Hạo phía trên ngọn cỏ đại đập không ba bước, căn bản cũng không có chạm đến mặt đất.

Đù mé!!! Ca rốt cục luyện thành kinh công rồi!

Không đúng, đây là ba bước tiếp theo của Thiên Cương Bộ bên.

Trong đầu Trần Hạo đột nhiên hiện lên các loại tin tức ba bước tiếp theo của Thiên Cương Bộ, phát hiện động tác mới vừa rồi của mình, phù hợp với một ít biến động của ba bước kia, bất quá có chút chỉ giống ở bề ngoài, cảm giác mình chỉ là chạm đến một điểm da lông, không có lĩnh ngộ tinh túy.

Trần Hạo không tự chủ được tìm hiểu tin tức ba bước giữa, không ngừng tìm tòi, thời gian dần trôi qua, từng điều bí ẩn được giải khai, tấm màn đen khó khăn bao phủ ba bước giữa dần được mở ra.

Thế nhưng sau khi tìm hiểu một hồi, Trần Hạo lại cảm thấy khổ bức.

Bởi vì hắn phát hiện, ba bước tiếp theo này căn bản cũng không phải là bộ pháp đơn độc, mà là bộ pháp phối hợp, phối hợp với vật gì đó để thi triển.

Tỉ như bên trong tiêu thuyết võ hiệp phối hợp với kiếm pháp, phối hợp chưởng pháp mới có thể sử dụng bộ pháp.

Móa nó cái hệ thống củ chuối này, ban thường còn phải kết hợp với những ban thường nhiệm vụ khác, bị lừa cmnr!

Vừa rồi quan sát gà trống chạy vọt, Trần Hạo trong lúc vô tình lĩnh ngộ ba bước tiếp theo của Thiên Cương Bộ, cần phải

kết hợp với một pháp môn khác mới có thể thi triển hoàn toàn uy lực của môn thần thông khinh công này.

Loại lĩnh ngộ này làm Trần Hạo triệt để minh bạch, chỗ thần kỳ của Thiên Cương Bộ, ba bước đầu chỉ là cơ sở, mà ba bước giữa trở lên mới là thần thông chân chính, mình chỉ mới lĩnh ngộ da lông, biến hóa của ba bước giữa vô cùng nhiều, có thể xưng vô tận, trong đó pháp môn vận dụng có thể phối hợp là không thể đếm xuể.

Bất quá có thể đánh bậy đánh bạ lĩnh ngộ loại pháp môn khinh thân phi hành này cũng là vui mừng ngoài ý muốn cực lớn, chỉ cần tiếp tục nghiên cứu, Trần Hạo có thể khẳng định, tương lai không lâu, cho dù không dựa vào hệ thống truyền thừa, mình cũng có thể làm được thảo thượng phi, thủy thượng phiêu.(đạp cỏ lướt nước)

Con gà ngốc này thật sự là phúc tinh à, chỉ bằng điểm này, cmn ai cũng không thể lược mảy được.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 71: Một ngày bình thường

Tu hành có đột phá mới, Trần Hạo đương nhiên sẽ không tự ngạo lười biếng, ngay tại đồng ruộng, lợi dụng con đường nhỏ hẹp lồi lõm luyện tập Thiên Cương Bộ.

Một bên tìm tòi, một bên điều chỉnh, trong bất tri bất giác, thời gian liền qua nhanh.

Ngay tại thời điểm Trần Hạo trầm mê trong đó, chuông điện thoại vang lên, cắt ngang Trần Hạo tu hành.

Lấy điện thoại ra xem, là Trần mẫu gọi tới, vội vàng bắt máy.

- Mẹ, gọi điện thoại cho con có việc gì sao?

- Còn có việc sao? Mà xem một chút đã mấy giờ rồi, còn chưa trở về ăn cơm?

Trần mẫu tức giận quát lớn.

Trần Hạo xấu hổ, vội vàng biểu thị lập tức tới ngay.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo xem xét mới phát hiện mình vừa tu luyện thế mà đã 2 tiếng trôi qua, thật sự là tu hành không tuế nguyệt, đây mới là cơ sở tu hành, nếu như ngày sau càng cường đại, gặp phải vấn đề, chỉ sợ cũng không phải mấy giờ mấy ngày là có thể giải quyết, khi đó, thời gian mới thật là không đáng tiền.

Trong lòng không hiểu sao có chút nặng nề, vui sướng khi thu hoạch cũng không còn sót lại chút gì, kêu gà ngốc đang mổ cỏ tìm thức ăn, một người một gà lạch bạch chạy về nhà.

Tầm mười phút sau, Trần Hạo về đến nhà.

Vừa vào cửa, một cỗ mùi thơm xông vào mũi, mùi đồ ăn quen thuộc lập tức là khẩu vị Trần Hạo mở rộng, tâm tình lại biến tốt.

Nhưng vào phòng, nhìn kỹ, khoe miệng Trần Hạo co quắp, tâm tình lại phức tạp.

Mẹ vừa còn gọi điện thoại gọi mình ăn cơm, lúc này đã bắt đầu cho mèo mun ăn, nhìn thấy Trần Hạo cũng chỉ là thuận miệng nói một câu nhanh đi ăn, sau đó bộ dáng lại chuyên tâm chăm sóc cho mèo mun, Trần Hạo lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà mèo mun càng quá phận, ném cho Trần Hạo một cái ánh mắt trào phúng đắc ý, còn liếm liếm tay Trần mẫu, bộ dáng kia nếu không phải Trần mẫu ở đây, Trần Hạo lập tức sẽ giày vò nó một phen.

Vật nhỏ này, thế mà nhanh như vậy liền lấy lòng mẹ, không lẽ MOE vô đối thật sao?

Tiến vào phòng ăn, Trần Hạo thế mà cũng không thấy được ba mình, liền vội vàng hỏi:

- Mẹ, ba đâu?

Trần mẫu trả lời:

- Ba mày đi qua nhà Dương nãi nãi hỗ trợ, bị kéo đi uống rượu, không cần phải để ý đến ông.

Trần Hạo:

- ...

Mình lúc nào lại chỉ có một mình? Ấy da, tim của tao lạnh quá men.

Hóa đau thương thành lực lượng, Trần Hạo cũng mặc kệ cái khác, đựng cơm, lại cho gà ngốc làm một chén cơm, một

người một gà, đưa trên bàn đĩa dưới bàn, bắt đầu ăn uống thả cửa.

Liên tiếp hai bát cơm vào trong bụng, Trần Hạo lập tức hài lòng thở ra một hơi.

Phía ngoài đồ ăn làm đủ loại, hầu như cảm thấy là chuẩn cơm mẹ nấu rồi, đặc biệt là nồi cá này, làm rất tuyệt.

Ăn uống no đủ, Trần Hạo đi ra ngoài xem xét, mẹ đang ôm mèo mun ở trước cửa cùng người khác nói chuyện phiếm.

Ba người phụ nữ trung niên tụ cùng một chỗ, lúc này đều đang nói chuyện sùng vật, khen mèo mun nhu thuận đáng yêu, còn nói Thông Khẩu Trán khắp nơi đều là chó lang thang, còn cần tiểu hài nhà ai, không có tốt như con mèo này gì gì đó.

Trần Hạo nghe xong đều biết nói gì luôn.

Mấy người chưa thấy được bộ dạng con quẽ mèo này lúc ăn quỷ rồi, nếu như thấy mà còn nói nó đáng yêu, vậy tại hạ đành cam bái hạ phong.

Bất quá nhìn thấy Trần Hạo đi tới, nhãn tình mấy phụ nữ trung niên lập tức sáng lên, chủ đề lại kéo tới trên người Trần Hạo.

Phải biết Trần gia nguyên bản cũng rất không tồi, có nhà có ao cá, hàng năm đều có thể kiếm trên dưới mười vạn, tại dạng địa phương nhỏ như Thông Khẩu Trán tuyệt đối là tồn tại đứng số một số hai đó.

Mà Trần Hạo lần này trở về lại lái xe, lại đưa phỉ thúy, sự nghiệp con trai có thành tựu, Trần mẫu đương nhiên không hề che giấu.

Đối với bất kỳ một người mẹ nào, con trai mình có được công việc tốt một chút là sẽ vô cùng tự hào khoe với mọi

người, cho dù là Trần mẫu tính tình ôn hòa cũng thích được nghe người khác khích lệ con trai mình.

Cho nên sự tình Trần Hạo kiếm lời năm mươi vạn, hiện tại trên cơ bản toàn bộ mọi ngõ ngách trong cái thị trấn này đều biết rồi.

Mà hậu quả của việc này chính là nhiều người chú ý đến Trần Hạo, trong nhà có chất nữ, có nữ nhi bằng hữu chưa lập gia đình, đều quanh co lòng vòng nghe ngóng Trần Hạo có bạn gái hay không, nếu như không có, loại sự tình dặt dây đỏ này toàn bộ Hoa Hạ đại địa, như xuân tới hoa lá đâm chồi, khắp nơi đều có.

Mắt thấy mấy a di bắt đầu thảo luận sự tình giới thiệu, Trần mẫu càng là hai mắt sáng lên, đầy cõi lòng chờ mong, Trần Hạo vội vàng xuất ra đòn sát thủ, cười ha hả nói:

- Tam thẩm, việc này thì di đã chậm rồi, con đã có người thương, cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp đại học.

Trần mẫu mặt mũi tràn đầy vui mừng, vội vàng hỏi:

- Con có bạn gái? Tên gọi là gì? Nhà ở nơi nào? Có ảnh chụp hay không?

Trần Hạo cười khỏ nói:

- Mẹ, con không phải nói rồi à, là con thích, người ta còn không có đáp ứng con đây, bất quá sự nghiệp của con và cô ấy không xung đột, đoán chừng có thể thành, chờ đến lúc xác định, con lại dẫn cô ấy về cho mẹ nhìn.

Trần mẫu có chút thất vọng, thế mà còn không thành.

Bất quá nhi tử đã nói có hi vọng, vậy chắc hẳn còn cơ hội, cho nên Trần mẫu rất nhanh lại cao hứng, trong lòng chờ mong cô con dâu tương lai kia là người thế nào, tính cách có

được hay không, nếu là lần đầu tiên tới, mình phải đưa lễ gặp mặt gì.

Mà a di lại là một mặt thất vọng, hài tử nhà bên tốt như vậy, thế mà bị con gái khu ngoài vượt lên trước, đáng tiếc quá.

Bình an quá độ vấn đề thứ hai khi về nhà, trong lòng Trần Hạo dương dương đắc ý, trong khoảng thời gian này ở nhà có thể gói cao đầu không lo.

Về phần cô gái mình thích trong miệng, sau này hãy nói nha, luôn có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Không có khả năng giới thiệu, mấy người phụ nữ trung niên lại mời Trần mẫu đi đánh bài, đây cũng là hoạt động giải trí phổ biến của nhân dân hương thôn, đánh không lớn, đơn thuần chỉ đốt thời gian.

Trần mẫu nhàn rỗi không chuyện gì, tự nhiên đáp ứng.

Chỉ là nhìn Trần mẫu không có buông mèο mun xuống, mà là ôm theo trong lòng rời đi, Trần Hạo có chút trợn tròn mắt.

Có cần phải thích như thế không? Đánh bài đều mang theo, mẹ tưởng nó là mèο cầu tài à?

Chờ Trần mẫu cùng mấy người phụ nữ rời đi, Trần Hạo nhìn gà ngốc ở bên cạnh, âm thầm suy nghĩ, buổi trưa này hẳn nên làm gì bây giờ?

Dù sao tình huống trở về nhà có chút không giống như trong suy nghĩ.

Cha mẹ đều có mối quan hệ bạn bè riêng của mình, nhìn thấy con trai về nhà tất nhiên mừng rỡ, nhưng cũng không cần thiết suốt ngày ở cùng một chỗ, càng không nói đến không có chuyện gì nói.

Lại nói, Dương nãi nãi đột nhiên qua đời, ngày mai sẽ là ngày đưa ma, đoán chừng sẽ bận rộn hai ngày, Trần Hạo cũng

chỉ có thể tự nghĩ biện pháp giải trí cho mình.

Tu luyện... Được rồi, hiếm khi về nhà một chuyến, không thể để cho việc tu luyện chiếm cứ toàn bộ thời gian mình ở nhà.

Vậy thì... đi nhà cũ nhìn xem.

Trần Hạo nghĩ đến một chỗ.

Nhà hấn nguyên bản là ở cái thôn phía dưới thị trấn, kia là nhà thờ của Trần gia, toàn bộ thôn, đại bộ phận đều họ Trần, quan hệ dây mơ rễ má với nhau không ít.

Mặc dù chuyển đến trên trấn, qua lại không nhiều, nhưng huyết mạch tương liên, ngày lễ ngày tết đều tập hợp một chỗ, cũng không có bao nhiêu xa lạ.

Trần Hạo đã trở về, khẳng định phải đi nhà thờ nhìn xem, bái phỏng một vài trưởng bối trong nhà.

Bởi vì Trần gia cũng không có nhiều người có tiền đồ, hậu bối tử tôn không phải đi học thì chính là ra ngoài làm công, trong thôn cũng chỉ còn lại một chút hài đồng và lão nhân.

Thân là văn bối, Trần Hạo trở về liền có nghĩa vụ đi thăm viếng một hai.

Suy nghĩ một chút lão nhân Trần gia thôn cùng nhà mình thân cận có bao nhiêu, Trần Hạo liền mang theo gà trống lên xe, chuẩn bị đi mua sắm một chút lễ vật, sau đó về nhà thờ.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 72: Tổ tông ở nhà cũ

Trần gia thôn và Thông Khẩu Trấn cách nhau không xa, tự mình lái xe chừng mười phút liền có thể đến.

Lúc đến gần thôn, Trần Hạo cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Toàn bộ thôn không nhỏ, có đến mấy trăm gia đình, nhưng mà bây giờ từng nhà đều đóng kín cửa, trong làng cũng chỉ có rải rác vài ông bà già, hoặc tập hợp một chỗ nói chuyện phiếm, hoặc bận rộn tại vườn rau xanh, lộ ra vẻ rất quanh quẽ.

Đây chính là xã hội phát triển, ra ngoài làm công là lựa chọn duy nhất mà người dân lao động muốn theo kịp bước chân của thời đại.

Một chiếc xe hơi vào thôn hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của những lão nhân này.

Trần Hạo không có ý nghĩ khoe khoang, trực tiếp lái đến nhà thờ trước.

Ngôi nhà cũ của hắn chính là kiểu nhà ngói hay gặp ở nông thôn, đằng sau có tiểu viện và phòng bếp, còn trồng một mảnh vườn nhỏ, nếu như đặt ở vài thập niên trước, đó cũng rất không tệ rồi.

Chẳng qua trong thôn hiện nay phần lớn đều lựa chọn xây nhà nhỏ hai tầng lầu, đại viện nhà ngói liền lộ ra sự không hòa đồng.

Trần Hạo lúc lên sơ trung mới dọn lên Thông Khẩu Trấn, căn nhà này đã lâu rồi không có quét dọn, hiện tại đã thành phòng kho, bên trong chất đầy các loại tạp vật.

Trần Hạo dừng xe xong, đang muốn xuống, đột nhiên động tác dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía nhà cũ của mình.

Dưới Âm Dương Nhãn, thế mà thấy được một đoàn âm khí tụ tập!

Voĩ beep, trong nhà cũ của mình có quý?

Tim Trần Hạo trong nháy mắt bịch bịch nhảy dựng lên.

Cũng không phải sợ hãi, mà là bị kinh hãi, phải biết trước khi vào sơ trung thì hấn vẫn luôn ở chỗ này đó! Trong nhà có quý, đây là khái niệm gì?

Ánh mắt Trần Hạo lấp lóe nhìn ngôi nhà, trầm ngâm một lát, mở cửa xe, sau đó trực tiếp đi vào nhà.

Mặc dù đã không ở nơi này ở, quý vật thế mà chiếm cứ nhà thơ của mình, lá gan này không nhỏ.

Đẩy cửa phòng mục nát ra, Trần Hạo đi thẳng tới chỗ gian phòng có âm khí.

Tại không có hiển hóa thân ảnh, Trần Hạo cũng thấy không rõ quý vật này có bộ dáng gì, bắt quá từ trình độ âm khí nhìn qua, thời gian quý vật này tồn tại không ngắn, chỉ yếu hơn quý hồn Triệu Nguyên trăm năm một chút, đây cũng là một lão quý.

Nói cách khác, quý vật này nếu không phải nửa đường chiếm lấy hoang trạch, thì đó chính là nó luôn một mực ở chỗ này.

Khi còn bé thế mà cùng quý ở cùng chỗ, hơn nữa còn hoàn toàn không biết gì cả, cmn...

Sắc mặt Trần Hạo âm trầm, nhìn âm khí nói:

- Dừng lẩn trốn nữa, hiện thân đi.

Âm khí bên trong nơi hẻo lánh, không nhúc nhích tí nào, giống như không có cảm giác.

A, không thềm ngía đến mình? Biết đây là địa bàn của ai không?

Trần Hạo cười, từ trong túi rút ra Trừ Tà Phù, pháp lực đưa vào, tiện tay vung ra.

Trừ Tà Phù trong nháy mắt dẫn phát, hóa thành một đoàn linh quang, xung kích tại phía trên âm khí.

Phanh, bên trong tiếng trầm, âm khí một trận cuộn cuộn, tán đi non nửa.

Lần này, âm khí không dám né, từ nơi hẻo lánh bay ra.

Ngay lúc Trần Hạo chuẩn bị dùng vòng tay khai quang lần nữa quát nó, một thanh âm tức tối hỗn hên vang lên.

- Cái thứ con cháu bất hiếu, mày dám đánh tổ tông mày à.

Trần Hạo:

- ...

Lúc này, âm khí nhất chuyển, hóa thành một ông lão mập lùn mặc áo liệm, râu dựng tròng mắt nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nâng tay lên cứng đờ, ghen họng nhìn trân trời, đầu óc đều có chút quá tải.

Tổ tông? Quỷ này là tiền bối của Trần gia?

- Khụ khụ, cái kia, ông là?

Trần Hạo không dám làm càn, vội vàng thả tay xuống, yếu ớt mà hỏi.

Ông lão mập lùn cắn răng nói:

- Lão tử là ông nội của cha mày, thằng hỗn trướng, xem mày đã làm gì này, kém chút đem lão tử đánh đến hồn phi phách

tán, mà muốn khi sư diệt tổ sao?

Trần Hạo vội vàng nói:

- Ấy da, hiểu lầm hiểu lầm, con cũng không biết mà, ông không minh bạch trốn ở trong nhà cũ của con, hể, ông thật là... ông cố?

Giải thích một nửa, Trần Hạo lại hồ nghi nhìn lão quỷ mập lùn.

Nói đến, lúc hấn còn bé, ông nội bởi vì bệnh mà qua đời, ngay cả tướng mạo của ông nội hấn còn không nhớ, càng đừng nói đến là ông cố nội.

- Ha ha, mà thế mà không nhận ra tổ tông, tao đánh chết...

Lão đầu mập lùn phẫn nộ, phát tay liền muốn đánh người, bất quá tay giơ lên, lão đầu mới nhớ tới thằng cháu cố này của mình cũng không bình thường, hấn có thể nhìn thấy mình, hơn nữa còn có thể sử dụng pháp thuật, nếu động thủ thật, ai đánh ai còn không biết đâu, động tác lập tức cứng đờ, không biết làm sao bây giờ.

Trần Hạo phát hiện lão đầu dị thường, suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy có chút có độ tin cậy.

Bởi vì lão đầu biểu hiện rất tự nhiên, không giống như đang nói láo, mà Trần Hạo lại đột nhiên nhớ tới một sự kiện, tựa như là khi còn bé nghe nói qua một ông cố như thế, nghe nói năm đó ông cố cũng là một phương địa chủ, nhà có mấy trăm mẫu ruộng tốt, tại bến tàu Thông Khẩu Trấn còn có hai cửa hàng, là nhân vật bản địa nổi danh. Mà hấn nổi danh nhất chính là có người kế tục, một vợ một thiếp, sinh bốn đứa con trai, ba người con gái, là sự tình ông cố đặc ý nhất. Chỉ là về sau, tại đại thọ vui năm mươi của ông truyền đến tin tức người con cả bỏ ra đi, thời điểm ra đi còn mang theo đứa con thứ ba,

nghe được tin tức, ông cố liền bị tức chết ở bên trong thọ yến, cả nhà huyên náo xôn xao.

Chuyện này khi còn bé là hẳn nghe kể lại, Trần Hạo không có để trong lòng, nhưng giờ phút này nhìn lão quý, nhìn nhìn biểu lộ khí nộ của ông, trong lòng Trần Hạo đã có mấy phần khảng định.

- Khụ khụ, con không phải là không nhận, chỉ là người đột nhiên nói như vậy, con có chút khó tiếp nhận mà thôi.

Trần Hạo uyển chuyển trả lời.

Lão đầu mập lùn mượn cái bậc thang này để leo xuống, để tay xuống, khẽ nói:

- Thằng ranh con này, chỉ sợ mày sớm đã quên ông cố rồi, bất quá đại bá của mày còn giữ lại bức chân dung của ông, mày vào xem liền biết.

Lần này Trần Hạo triệt để tin tưởng, có thể nói ra lời này, liền đại biểu không sợ mình đi thăm dò.

Chỉ là, đột nhiên xuất hiện một vị tổ tông, thật sự là làm hẳn có cảm giác là lạ.

Trần Hạo có chút lúng túng nhìn lão đầu mập lùn, trong lúc nhất thời, không biết nói như thế nào.

Lão đầu mập lùn ngược lại nhìn Trần Hạo thờ dài nói:

- Sau khi chết nhiều năm như vậy, không nghĩ tới Trần gia ta lại còn có thể xuất hiện ra nhân vật như con.

Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Ông quá khen, chỉ là được chút cơ duyên, biết chút bâng môn tiểu đạo mà thôi, à, ông cố, ông vẫn một mực ở trong nhà con sao?

Lão đầu mập lùn khẽ nói:

- Mày cảm thấy người sống có thể chịu được âm khí của quỷ vật như tao sao? Nếu không phải nhà mày dọn đi, ông cố như tao còn không biết núp ở chỗ nào trú gió táp mưa sa đâu.

Trần Hạo một mặt kinh ngạc:

- Không thể nào, Trần gia làm gì có thể bất hiếu như thế? Ông năm đó cũng là nhân vật phong quang một đời, khẳng định có xây dựng phần mộ xa hoa mà.

Lão đầu mập lùn nghe vậy giận quá, nhìn chằm chằm Trần Hạo nói:

- Ông nội mày còn sống thì ông cũng không có cực khổ như thế, ông nội con chết thì còn có ai nhớ đến ông đây? Còn phần mộ, hiện tại cũng bị bới, thi cốt đều hư thối không thấy, hàng năm lương thực bội thu của nhà đại bá mày đoán chừng đều có công lao của ông.

Trần Hạo xấu hổ, bên trong những lời nói này hình như rất khó chịu à nha.

- Khụ khụ, ông cố, cũng không thể nói như vậy, ông nhiều con trai con gái như vậy, cũng không phải chỉ có mỗi mình ông nội con, những trưởng bối kia không có ai nhớ đến ông sao.

Nghe nói như thế, trên mặt lão đầu mập lùn lại toát ra cô đơn và thất vọng.

- Đúng vậy, có nhiều con cái như vậy, kết quả cũng chỉ có một mình ông nội mày nhớ đến ông thôi, tổ tông như ông làm thật đúng là thất bại mà.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 73: Tuyền xưa Trần gia

Chủ đề bắt đầu, lập tức không dừng lại được.

Dưới lời kể của lão quý mập lùn, Trần Hạo hiểu rõ chuyện cũ hưng suy của Trần gia vài thập niên trước.

Trần gia năm đó, quả thật do tích góp nhiều đời mà trở thành tiểu địa chủ, đến thế hệ ông cố của Trần Hạo, hậu tích bạc phát, lăn lộn trong cuộc sống phát huy ra hết tài năng, trở thành Trần lão gia danh tiếng gần xa.

Nhà có dư tiền, không lo ăn uống, tự nhiên thứ quan tâm chính là truyền tông đại nghiệp, Trần lão gia cũng không phụ tổ tiên hi vọng, cưới một vợ một thiếp, sinh bốn nam ba nữ, có thể xưng là ngựa giống số một.

Bất quá phúc họa khó lường, sự tình có thuận có trái.

Vào lúc đám con cái của Trần lão gia lớn lên thành tài, Trần lão gia cảm thấy Trần gia có thể lần nữa tiến thêm một bước thì lại phát sinh chuyện lớn.

Chính là vào lúc đại thọ năm mươi của Trần lão gia, Trần lão gia nguyên bản định mượn cơ hội lần này, đem đứa con cả đẩy lên sân khấu, tiếp quản sinh ý trong nhà.

Được rồi, thẳng cả lại cho ông một kinh hỷ thật lớn, bỏ nhà đi ra ngoài, chỉ để lại một phong thư tuyệt bút, nói là mang theo tam đệ đi tham gia cách mạng gì gì đó, không thành công thì thành nhân.

Trần lão gia lúc ấy liền tức giận thổ huyết đến hôn mê.

Hắn lúc trước đã ngàn lần dặn dò, vạn lần dặn dò, tuyệt đối đừng dính dáng tới chuyện này, ai biết con cả mặt ngoài vâng vâng dạ dạ, nhưng trong lòng lại nghĩ cái khác, vậy mà vào lúc diễn ra đại thọ, cho ông một đao.

Không chỉ có như thế, đi thì đi đi, còn đem theo thẳng ba có tiền đồ học vấn nhất trong cả bảy người con của ông.

Đây không chỉ chơi cha mình một vố, mà còn muốn đoạn mất con đường phát triển của Trần gia!

Khí nộ công tâm, Trần lão gia vào lúc ban đêm liền đi, một buổi tiệc thọ yên thật vui, cuối cùng lại biến thành tang sự.

Sau khi chết Trần lão gia tất nhiên là oán khí trùng thiên, tự nhiên kháng cự luân hồi tiếp dẫn, chính mắt thấy mình được an táng, Trần gia nội loạn.

Thời gian nửa năm ngắn ngủi, Trần gia lúc trước phong quang không còn tồn tại nữa, gia nghiệp bị chia năm xẻ bảy, thành đê tài trà dư tửu hậu trong miệng mọi người. Trần lão gia vốn là oán hận, cơ hồ đều muốn hóa thành lệ quỷ.

Thế nhưng nhờ hành động của một người, làm cho Trần lão gia lạc đường biết quay lại, từ đây trở thành quỷ hồn bình thường.

Người kia, chính là người con trai thứ tư của Trần lão gia, cũng chính là ông nội của Trần Hạo.

Bởi vì thời điểm mấy đứa con cái của Trần lão gia vì gia sản mà tranh đấu với nhau, chỉ có ông nội của Trần Hạo là không có quan tâm đến gia sản, mà chỉ yên lặng lựa chọn vì Trần lão gia giữ đạo hiếu ba năm.

Lòng hiếu thảo của ông nội Trần Hạo đã động đến Trần lão gia, từ đây ngồi xem Trần gia bị hủy diệt, thế thiếp con cái bán gia sản lấy tiền, đường ai nấy đi, sau đó lại yên lặng nhìn ông nội Trần Hạo một mình trùng kiến Trần gia.

Chuyện sau đó, Trần Hạo cũng được nghe kể sơ qua, ông nội trước kia vì quá mức mệt nhọc, lưu lại một thân bệnh, rớt cục vào lúc Trần Hạo ba tuổi, ông nội của Trần Hạo chết vì bệnh, một năm sau, bà nội của Trần Hạo cũng vì bi thương quá độ nên cũng đã đi theo, từ đây Trần gia một thời vang danh, đều bị chôn vào bên trong tuế nguyệt, không còn ai chú ý.

Bây giờ từ trong miệng ông cố biết được chuyện cũ, Trần Hạo cũng không phản bác được.

Ngược lại không nghĩ tới, tổ tiên nhà mình thế mà còn là một địa chủ.

Chậc chậc, nói đến năm đó lúc mình còn đi học chịu cực chịu khổ còn muốn chửi âm cả lên, trong lòng càng thang trời trách đất, bây giờ suy nghĩ lại thì lúc đó vẫn còn tốt chán.

- Vậy ông cố, về sau thì thế nào, ông cả và ông ba bọn họ ra sao? Còn có những trường bối kia, con chưa từng nghe ba nói qua lần nào.

Trần Hạo hiếu kì hỏi thăm.

Trần lão gia cười lạnh nói:

- Còn có thể như thế nào, cái chuyện cách mạng gì đó chúng ta có thể tham dự sao? Hai thằng con bất hiếu vừa đi là không con tin tức, đoán chừng đã chết ở trên một cái chiến trường nào đó rồi.

Nói đến chuyện cũ, trên khuôn mặt Trần lão gia là phần nộ và tiếc nuối, đứa con trai thứ ba kia là người ông chân chính ký thác tất cả hi vọng, kết quả là bị thằng cả lừa đi.

Trần Hạo an ủi:

- Ông cố cũng không cần quá thương tâm, chí ít Trần gia chúng ta cũng không có đứt rễ, phải biết vào những năm đó, rất nhiều người đều là cửa nát nhà tan, một mạch đoạn tuyệt.

Trần lão gia liếc qua Trần Hạo, nói:

- Những sự tình này đều qua mấy chục năm rồi, ông cũng đã sớm buông xuống, ngược lại là may để cho ông thấy được hi vọng để Trần gia quật khởi.

Trần Hạo xấu hổ, tại sao lại nói đến mình rồi? Con với ông khác biệt mà, ngài là đại địa chủ, con là người tu hành, con đường phát triển khác biệt, đời này có thể cho cha mẹ dưỡng lão vui vẻ, bảo đảm một thế không lo, con đã hài lòng rồi, việc khác, thuận theo tự nhiên là được.

Ha ha, ông cố quá khen, đầu năm nay không thể so với trước kia, tất cả mọi người đều sống rất tốt, không cần thiết quá cực khổ, chỉ cần không thiếu ăn thiếu uống, không vì tiền tài mà phiền não, con đã cảm thấy rất tốt rồi, ông nói có đúng không?

Trần lão gia một mặt lão hồ ly, giống như cười mà không phải cười mà nói:

- Không cần phải cực tuyệt vội, may có một thân bản sự, sớm muộn sẽ lên như điều gặp gió, đến lúc đó cũng không phải do may quyết định.

Trần Hạo:

- ...

Ngài nói có đạo lý, con hoàn toàn không cách nào phản bác.

Ục ục! Ục ục!

Đúng lúc này, âm thanh gà gáy bên trong vạng lên, gà trống cũng đi vào nhà cửa Trần gia, đuổi cái đầu đánh giá xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm Trần Hạo.

Trần Hạo đang muốn nói, Trần lão gia lại kinh dị một tiếng:

- Đây là gà của may?

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, mặt đen lại.

Cái gì gọi là gà của con, có thể thêm chữ “nuôi” không? Dù sao xuất thân cũng là địa chủ, nói chuyện phải có phong cách lão gia tử một chút chứ.

- Khụ khụ, đây là người khác đưa cho con, bởi vì có chút thần dị nên con liền nuôi, ông cố nhận biết nó à?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Nói đến, ở trong mắt dân chúng, gà đều giống nhau, nhiều nhất phân gà trống, gà mái, còn có trứng gà, chỗ nào quản nó có thần kỳ hay không, có thể ăn là được.

Trần lão gia nhìn thật sâu một chút Trần Hạo, sợ hãi than nói:

- Thăng nhóc mày ông cũng nhìn từ nhỏ lớn lên, không ngờ tới mới mấy năm không chú ý, thế mà đã có kỳ ngộ như vậy, mình có một thân bản sự không nói, còn nuôi một con thần kê. Xem ra Trần gia ta không chỉ là lần nữa quật khởi, mà còn có thể trở thành một cái tiên môn.

Trần Hạo ghen họng nhìn trần trời.

Quát đờ hợi? Tiên môn? Ông cố ngài thật là người bình thường sao? Có phải biết cũng quá là nhiều rồi hay không?

Tựa hồ nhìn ra Trần Hạo nghi hoặc, Trần lão gia giễu cợt nói:

- Cũng chính là thời đại này khác biệt, tụi bây tiếp xúc quá ít, vào thời đại của ông, yêu ma quỷ quái, nhà ai mà không biết một chút, liền nói Thông Khẩu Trấn chúng ta chỗ này, có một cái Trấn Hải Tự, năm đó cũng có cao tăng trấn giữ. Mà ở Thông Khẩu Trấn bên này còn có một chuyện thật cao tăng trấn xà yêu, thần kê đấu long vương, đoán chừng cho dù hiện tại biết đến, cũng bị xem như chuyện thần thoại xưa.

Trần Hải Tự? Đây không phải là cái miếu hoang nhỏ cách Thông Khẩu Trấn không xa sao? Khi còn bé còn vào xem qua đây, bên trong cung phụng một cái tượng thần hung thần ác sát, lúc ấy còn sợ sợ không dám nhìn, không nghĩ tới thế mà cũng có cao nhân tọa trấn?

Trần Hạo hứng thú, vội vàng hỏi:

- Ông cố, ông kể con nghe một chút đi.

Trần lão gia đoán chừng cũng là nhiều năm không có nói chuyện phiếm như vậy, nghe thấy cũng không cự tuyệt, nói đến cũng không phải sự tình hấn tự thân trải qua, nhưng cũng là chuyện thật sự diễn ra lúc hấn còn sống.

Đó là vào thời điểm Thông Khẩu Trấn vẫn còn tồn tại bên tàu, con sông nơi đó được gọi là sông Kinh Nam.

Trăm dặm Kinh Nam Hà, Thanh Hoa Thủy Long Vương.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 74: Di nguyện khó giải

Kinh Nam Hà là một trong những nhánh của sông Đông Kinh, liên miên trăm dặm, thời kì cường thịnh nhất cũng là một con sông lớn sâu đến mười mấy mét, rộng hơn trăm mét.

Mà Kinh Nam Hà không chỉ dưỡng dục dân chúng hai bên bờ, mà còn nảy sinh ra rất nhiều truyền thuyết.

Gần nhất chính là Thanh Hoa Thủy Long Vương.

Truyền ngôn, đó là một con cự xà đặc đạo, dài mười mấy mét, lúc nổi giận có thể dời sông lấp biển, nhắc lên sóng lớn.

Vì không cho con Long Vương này làm ầm ĩ, các trấn hai bên bờ sông Kinh Nam mỗi năm đều tổ chức hiến tế, cung phụng heo dê gà vịt các loại gia súc, còn xây miếu Long Vương.

Bất quá súc sinh vẫn là súc sinh, hi nộ vô thường, cho dù mọi người thành tâm cung phụng nhưng cũng thường xuyên gây ra chút động tĩnh, giày vò đám người khổ không thể tả.

Về sau có một ngày, Kinh Nam Hà lại xuất hiện động tĩnh, mọi người tưởng rằng Long Vương lại nháo tâm, kết quả ngày thứ hai Thông Khẩu Trấn liền xuất hiện một vị đại sư trẻ tuổi, xây một tòa Trấn Hải Tự, sau đó tọa trấn tại đây.

Về sau dòng sông Kinh Nam bình an rất nhiều năm, lúc này mới có lời đồn đại truyền ra nói là đại sư này có thần thông, gặp yêu xà cần quấy, nổi giận ra tay trấn áp yêu xà, vì để cho yêu xà không còn xuất thế nguy hại nhân gian, vị đại sư kia mới ở đây xây Trấn Hải Tự, trường kỳ trấn áp.

Chuyện tốt như vậy, tự nhiên làm cho bách tính hai bên bờ sông Kinh Nam vui vẻ, Trần Hải Tự cũng bởi vậy mà hương hỏa cường thịnh.

Đáng tiếc chuyện tốt không lâu dài, bắt quá hơn mười năm, vị đại sư kia đã tọa hoá. Sau hai năm, Thanh Hoa Thủy Long Vương vốn được dân chúng tưởng rằng đã biến mất lúc trước đột nhiên lại xông ra.

Lần này Thanh Hoa Thủy Long Vương trở nên càng thêm hung tàn, không ăn heo dê gà vịt, đổi sang ăn người. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết bao nhiêu người tao ngộ độc thủ.

Ngay lúc mọi người chân tay luống cuống, không biết làm thế nào cho phải, thậm chí đã có người bắt đầu rời khỏi nơi này thì việc ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Một buổi trưa bình thường, Thanh Hoa Thủy Long Vương lại đi ra ngoài tìm tìm huyết thực, tập kích một con thuyền đi ngang qua.

Thế nhưng lần này Thanh Hoa Thủy Long Vương tính sai, người qua đường ngồi thuyền chính là cao nhân, cao nhân kia vừa vịn mang theo một con gà trống to lớn, toàn thân màu vàng.

Thanh Hoa Thủy Long Vương tập kích, chọc giận cao nhân, thúc đẩy thần kê nghênh chiến Thanh Hoa Thủy Long Vương.

Cảnh tượng lúc đó rất nhiều người hai bên bờ nhìn thấy, chiến đấu có thể nói là cực kỳ ngoạn mục, đánh cho thiên hôn địa ám, cuối cùng, thần kê pháp lực mạnh hơn, đạo hạnh cao hơn, đầu tiên là mổ mù con mắt của Thanh Hoa Thủy Long Vương, sau đó truy kích giết chết Long Vương.

Sau đó, có người nghe ngóng, nghe nói cao nhân kia là một đệ tử tiên môn, thần kê kia chính là hộ Sơn Thần Thú của tiên

môn.

Đoạn sự tình cao tăng trắn xà yêu, thần kê đầu Long Vương, Trần lão gia cũng được tận mắt nhìn qua, khí thế lúc đó quả thật cả đời không quên được, người bình thường nghe chỉ sợ sẽ bị dọa thật sâu.

Thế nhưng Trần Hạo từ trong đó nghe được chân tướng.

Thanh Hoa Thủy Long Vương, rõ ràng chính là một đầu mãng xà yêu, còn nhắc lên sóng lớn, dời sông lấp biển, có loại bản lãnh này, mãng xà yêu làm sao có thể quanh quẩn tại bên trong trăm dặm sông nhỏ như thế, sớm đã ở đại giang hồ lớn xưng vương xưng bá, dù sao nước cạn nuôi không được cá lớn, huống chi một con rắn yêu.

Còn có chính là hòa thượng kia, mặc dù nghe rất ngu bực, nhưng là ngay cả một con xà yêu cao cấp đều không diệt được, chỉ có thể trắn áp, thậm chí không bao lâu đều đã bị chinh đến tọa hóa, từ như thế thấy người vị đại sư kia cũng không có bao nhiêu thần thông.

Bất quá khiến Trần Hạo rất ngạc nhiên chính là thần kê trong chuyện xưa.

Ngược lại là không nghĩ tới, tử quan gà trống còn có trưởng thành đến tình trạng này, nói cách khác, ca môn bồi dưỡng tốt, con gà ngốc này cũng có thể trở nên ngu bực?

Trần Hạo nhìn gà ngu, chỉ có mào gà có một điểm tử khí, trong nháy mắt liền từ bỏ ý nghĩ này.

Người ta còn không biết là nuôi dưỡng bao nhiêu năm, lại phí bao nhiêu tâm tư tâm huyết lúc này mới nuôi ra một con, mình tu hành đã cảm thấy thời gian không đủ, nào có tinh lực đến bồi dưỡng Tiểu Hoàng, nó cũng chỉ là cái cung cấp cho mình máu gà, trợ giúp mình vẽ bùa, nhiều lắm là về sau phát

hiện thứ tốt thì có thể để lại cho nó, có thể được tạo hóa hay không liền phải nhìn vào khí vận của nó rồi.

Nghe xong xong câu chuyện làm người thường phải kinh động này, Trần Hạo lại cảm thấy chẳng có gì đặc sắc, nhưng hẳn vẫn giả bộ lộ ra sợ hãi.

Hết cách rồi, ông cố đã hào hứng kể chuyện xưa cho hẳn nghe như thế, hẳn là hậu bối, làm sao không cố vũ một chút chứ.

- Lợi hại, thật sự là quá lợi hại, ông cố, xem ra con tử quan gà trống này đáng giá bồi dưỡng, ha ha, về sau con sẽ đối xử tốt với nó một chút.

Trần Hạo rất giả dối cười nói.

Trần lão gia tức giận trợn mắt nhìn nhìn Trần Hạo, người già thành tinh, ông thế nào không nhìn ra Trần Hạo là đang qua loa.

Bất quá Trần Hạo vừa rồi biểu hiện khá lợi hại, có lẽ cũng có ngạo khí của mình, tự giác không kém hơn cao nhân khổng chế thần kê kia, đây là chuyện tốt.

- Dù sao đây là sự thật, con thần kê này hoàn toàn chính xác đáng giá bồi dưỡng, tiểu tử ngươi cũng đừng làm cho nó nửa đường chết yểu.

Trần lão gia nhắc nhở một câu.

Trần Hạo trịnh trọng gật đầu.

Nhất định chứ, máu con gà ngốc này là chủ dược vẽ bùa không thể thiếu được mà, đương nhiên phải bảo vệ tốt.

- A đúng rồi, ông cố, ông có từng nghĩ đến đi đầu thai, một lần nữa làm người không?

Hiểu rõ chuyện cũ của Trần gia, lại nghe một câu chuyện thần thoại xưa, Trần Hạo đột nhiên nhớ tới mình còn gánh vác một cái hệ thống đấy.

Lão quý giống như ông cố, một khi giải khai di nguyện phần thưởng kia tuyệt đối là phong phú đó.

Lập tức, ánh mắt Trần Hạo sáng rực nhìn Trần lão gia, một mặt chờ mong.

Trần lão gia sững sờ, tựa hồ chưa hề nghĩ tới chuyện này.

Nhìn ánh mắt Trần Hạo làm cho hắn có chút hãi hùng khiếp vía, Trần lão gia có chút chột dạ:

- Làm sao? Tiểu tử mà thật muốn khi sư diệt tổ?

Trần Hạo vội vàng giải thích nói:

- Ui zời, lời này của ông cố là sao chứ, có ai lại bất kính với tổ tông nhà mình đâu, con không phải là thấy ông không nơi nương tựa, một người làm quý quá thê lương sao, phải biết sinh tử luân hồi, đây là thiên đạo cương thường, ông cứ như thế này, âm thân cũng không thể giữ lâu tại thế, làm hậu bối Trần gia con đương nhiên không thể nhìn ngài hèn phi phách tán ròi.

Trần lão gia nghe vậy cũng gật đầu.

Không có thẳng tư cung phụng, hắn rõ ràng cảm giác được âm thân bắt đầu tiêu tán theo thời gian, nếu như không phải lần này gặp được Trần Hạo, có lẽ không biết bao lâu sau, hắn liền triệt để biến mất, không lưu lại vết tích mảy may nào.

Chỉ là tiểu tử này có thần thông lớn như thế, còn có thể độ người vào luân hồi?

Trần lão gia thử thăm dò:

- Nếu như có thể, vậy con muốn làm thế nào?

Trần Hạo cười nói:

- Rất đơn giản, con đầu tiên cần biết di nguyện của ông cố, cũng chính là tiếc nuôi lớn nhất trước khi ngài chết.

Trần lão gia không chút do dự nói:

- Tao muốn trừ thằng cả chết tươi.

Ding: Tức chết quý Trần Phú Quý, oan hồn bảy mươi ba năm, hoàn thành di nguyện, ban thưởng hai mươi năm đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

Trần lão gia sau khi nói xong cũng kịp phản ứng, thờ dài nói:

- Xem ra miệng tao đã nói buông xuống, trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ.

Trần Hạo cũng đành thờ dài.

Đây mà là di nguyện à, ông nói con làm sao giúp ông được đây?

Còn nữa, đồ hệ thống hỗn trưởng này, cái di nguyện không thể hoàn thành này lại có thể kích phát nhiệm vụ? Còn là nhiệm vụ đạo hạnh mà mình mong ngóng nhất, cmn hệ thống đang chơi ca sao? Có ngon ra đây, ca không chỉ có muốn đánh chết người, còn muốn tặng kèm một câu “chết cmn đi”.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 75: Nhiệm vụ đơn giản đến đau lòng

- Việc này, ông cố à, cái di nguyện này của người không dễ làm đâu.

Trần Hạo lúng túng mở miệng.

Trần lão gia ngược lại rất bình tĩnh:

- Đây chính là di nguyện của tao, nguyện vọng không thành, chết không siêu sinh.

Trần Hạo im lặng.

Di nguyện không giải được, người muốn siêu sinh con cũng có làm được đâu.

Đáng tiếc một cái nhiệm vụ đạo hạnh tốt như vậy, thấy được nhưng lại không ăn được!

- Được rồi, mày cũng đừng lo lắng cho ông, vinh hoa nửa đời, sau khi chết còn có thể thấy được con cháu quật khởi, cho dù hồn phi phách tán ông cũng không có gì tiếc nuối.

Trần lão gia cười ha hả, trấn an ngược lại Trần Hạo.

Trần Hạo lắc đầu. Sau đó nói:

- Ông cố, như vậy đi, con trở về làm cho người một cái linh vị, cũng coi như có một cái chỗ an thân, không cần phải ở đông ở tây như thế này nữa, chờ sau này còn tìm được biện pháp tốt hơn rồi con sẽ nói cho người.

Trần lão gia không có vấn đề nói:

- Được, ông nghe theo mày.

Trần Hạo lúc này mới cười cười.

Cho dù không phải là vì làm nhiệm vụ, hấn cũng không thể nào trơ mắt nhìn tổ tông mình hồn phi phách tán, nếu không quả thật trở thành đứa con cháu bất hiếu rồi.

Bất quá không thể hoàn thành di nguyện của ông cố cũng là một chuyện không tệ.

Làm quý nhiều năm như vậy, ông cố đối với thế hệ Thông Khẩu Trần này tuyệt đối là người hiểu rõ nhất.

Lúc này Trần Hạo tiếp tục hỏi:

- Ông cố à, ông biết ở trong Thông Khẩu Trần này còn có nơi nào xuất hiện quý nữa hay không? Ừm, mặc kệ là lão quý hay là quý mới con đều cần, bởi vì trợ giúp quý vật vào luân hồi chính là mục tiêu tu hành của con.

Trần lão gia có chút ngạc nhiên nhìn thoáng qua Trần Hạo, hấn mặc dù biết một vài thứ, nhưng lại không biết kỹ càng, tỉ như cái môn đạo tu hành này hấn liền không hiểu.

Nghĩ nghĩ, Trần lão gia mở miệng nói:

- Những năm này, quý ông gặp được không ít, bất quá có một bộ phận đã đi đầu thai, còn có một bộ phận đã hoàn toàn biến mất, hiện tại Thông Khẩu Trần bên này, quý là có mấy tên, tỉ như Lưu lão thái chủ trang trại ngựa, mắc bệnh ung thư, nằm trên giường ba năm cũng chưa chết, kết quả bị con dâu hạ độc độc chết. Đều nói bệnh lâu sẽ làm khổ con cháu, nhưng làm như vậy cũng quá tàn nhẫn rồi, Lưu lão thái khúc mắc không giải được, không có đầu thai. Còn có Dương Chí của Dương Kiều Thôn, đây chính là hậu sinh xuất sắc nhất của Dương Kiều Thôn, ông nhìn tận mắt thấy hấn bằng vào hai tay trở thành đại gia vạn tệ đầu tiên trong thôn, so với ông nội đầu gối của mày mạnh hơn rất nhiều, bất quá tiểu tử này tính tình không tốt, với người nhà một lời không hợp liền động thủ, sau khi chết đám con của hấn đều không hiếu thuận, đem đó ngay

trước thi thể của hắn cãi nhau loạn cả lên, tiểu tử này tức giận quá cũng không có đi đầu thai, mấy tháng trước còn gặp qua, nhìn gió thổi một chút liền muốn biến hình, đoán chừng không chống cự được bao lâu. Mặt khác trên Thông Khẩu Trấn còn có một vài con quỷ, nhưng là đặc biệt nhất vẫn là Trấn Hải Tự kia.

Trần Hạo nghe vậy liền có chút kinh ngạc:

- Trấn Hải Tự? Người nói có quỷ ở Trấn Hải Tự?

Trần lão gia gật đầu:

- Quỷ hồn kia chính là người coi miếu sau khi vị đại sư kia diên tịch, sau khi chết một đoạn thời gian mới bị người khác phát hiện, thi thể đều bốc mùi. Trấn Hải Tự kia tao cũng không dám tới gần, bên trong có một cỗ lực lượng rất lợi hại. Bất quá người coi miếu kia luôn ở bên trong, ngày thường cũng ít khi ra ngoài.

Trần Hạo hứng thú.

Chùa miếu đó nha, quỷ hồn không dám tới gần là bình thường, bởi vì tượng thần nhận hương hỏa tế bái, có thể thu nạp hương hỏa chi lực, là khắc tinh của yêu tà quỷ vật.

Bất quá cho dù là người coi miếu, sau khi chết cũng là quỷ, thể mà không sợ hương hỏa chi lực, quỷ này có ý tứ.

- Còn có một số quỷ khác nhưng cách hơi xa, những ngày này ông cũng không đi nhìn, không biết hiện tại như thế nào.

Nghe xong những này, Trần Hạo rất hài lòng.

Quả nhiên vẫn là có người quen giới thiệu thì thuận buồm xuôi gió hơn nhiều.

Nếu như mình tìm lung tung, lại tốn thời gian lại phiền phức.

Thu hoạch đầy đủ, Trần Hạo lại cùng Trần lão gia nói chuyện phiếm một chút chuyện xưa, sau đó liền rời đi.

Nhiều manh mối như vậy, hiện tại bận rộn, không thể lãng phí thời gian.

Ra khỏi nhà cũ, Trần Hạo liền mang theo các loại thực phẩm dinh dưỡng, hoa quả, sát bên bán phỏng mấy trường bối.

Cũng không nói gì thêm mình có thành tựu ngu ngu bức bao nhiêu, chỉ là hàn huyên trò chuyện việc nhà, hỏi thăm tình trạng thân thể một chút, Trần Hạo liền rời khỏi quê cũ.

Thời điểm trở lại Thông Khẩu Trấn đã là ba bốn giờ chiều rồi.

Lúc này nhà Dương nãi nãi đã trở nên náo nhiệt, một chút thân bằng hảo hữu tụ tập tới, xử lý tang sự. Buổi tối cơm rau dưa cũng đang chuẩn bị xong, không được bao lâu liền sẽ khai tiệc.

Trần Hạo làm bộ tham gia náo nhiệt, lăn lộn vào, sau đó một đường đi tới một căn phòng phía sau lầu hai.

Đây là chỗ ở Dương nãi nãi khi còn sống, nhìn phi thường đơn sơ.

Mà giờ khắc này, âm hồn Dương nãi nãi liền hóa thành một đoàn âm khí, trốn ở nơi hẻo lánh trong gian phòng này.

Tang sự không phải việc vui, vì tị huý, các nhà đều để tiểu hài tử ở xa, cho nên trên lầu hai lãnh lãnh thanh thanh không có bóng người.

Trần Hạo lặng lẽ đóng cửa lại, khóa trái. Lúc này mới đi tới chỗ nơi hẻo lánh mà Dương nãi nãi đang ẩn nấp.

- Dương nãi nãi, người có thể hiện thân một chút không?

Trần Hạo nhu hòa mở miệng.

Nơi hẻo lánh âm khí lưu động một chút, chợt hóa thành một bộ dáng lão nhân, ngạc nhiên dò xét Trần Hạo, không nói chuyện, tựa hồ không dám khẳng định, Trần Hạo có phải thật nhìn thấy mình hay không.

Trần Hạo tiếp tục mở miệng:

- Dương nãi nãi, bà còn nhớ con không? Con là Trần Hạo.

Dương nãi nãi ngạc nhiên nói:

- Con là Tiêu Hạo, con có thể trông thấy bà?

Trần Hạo gật đầu:

- Dương nãi nãi, con học qua một chút pháp thuật, cho nên có thể trông thấy quý, trước đó con đốt nhang cho người, người hẳn là cảm nhận được đi.

Dương nãi nãi lần này lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười:

- Thằng bé ngoan, nguyên lai nhang kia là do con đốt, thật sự là cảm ơn con, trước đó một mực mơ mơ màng màng, nếu không phải mấy cây nhang của con, bà cũng không biết mình đã chết rồi.

Trần Hạo nói:

- Dương nãi nãi khách khí, chỉ là một nén nhang mà thôi. Bất quá con tìm đến người cũng là muốn giúp người hoàn thành một chút nguyện vọng, dù sao người qua đời quá đột ngột, khẳng định có rất nhiều chuyện chưa kịp an bài, người nói một chút, con giúp người.

Nhãn tình Dương nãi nãi sáng lên, vội vàng nói:

- Bà mỗi ngày đều dành dụm một ít tiền, bà để ở trong bình sắt, đặt ở phía dưới tủ bát, tụi nó cũng không biết, con giúp bà nói cho ba của Thiên Thiên là được.

Ding: Bệnh quỷ Dương Mạt Ly, âm hồn một ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng Sinh Cơ Thuật.

Trần Hạo nghe thấy thanh âm, sợ ngây người.

Không phải là bởi vì kích phát nhiệm vụ, phần thưởng là một loại pháp thuật.

Mà là bởi vì di nguyện Dương nãi nãi lại là như vậy?

Lão nhân gia luôn một lòng vì cái nhà này, dù con cái không hiểu thuận nhưng bà vẫn không oán không hối, vất vả lao động, còn vì cháu nội tích lũy tiền!

Đậu mé nó, vì cái gì trong lòng mình lại khó chịu như thế chứ?

Trần Hạo không hiểu trong lòng sinh ra một tia kháng cự, thế mà ần ần lại không muốn tiếp nhận cái nhiệm vụ đơn giản này, suy nghĩ đến nhiệm vụ, hai tay của hắn đều nắm chặt lại.

Nhìn Trần Hạo không nói lời nào, Dương nãi nãi tiếp tục nói:

- Tiểu Hạo, bà chỉ có một cái tâm nguyện như vậy thôi, con giúp bà một chút đi, những thứ khác bà điều không cần.

Nhìn ánh mắt Dương nãi nãi khao khát, Trần Hạo vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Một người mẹ tốt như vậy, tên khôn kiếp kia tại sao có thể bất hiếu như thế, không sợ bị trời đánh sao?

- Được, con giúp người, Dương nãi nãi yên tâm đi.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 76: Trần lão gia đến giúp

Từ trong nhà Dương nãi nãi đi ra, tâm tình Trần Hạo vẫn rất không tốt.

Đặc biệt nhìn thấy những thân bằng hảo hữu của Dương nãi nãi còn đang chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn không nhìn thấy một tia bi thương, thì càng không được tự nhiên.

Tang sự có hai loại, hỷ tang và bi tang.

Hỷ tang là khi lão nhân tuổi tác quá lớn, nhắm mắt xuôi tay, đây là thọ hết chết già, mặc dù qua đời, lại không cần thương tâm khổ sở, thiên mệnh khó trái, thuận theo tự nhiên là được.

Bi tang lại khác biệt, tuổi nhỏ chết yếu, ốm đau qua đời, sự cố ngoài ý muốn. Chết như vậy mới là đau lòng nhất, bởi vì nhân sinh tốt đẹp căn bản không hưởng được bao nhiêu.

Dương nãi nãi chính là bi tang, bà mặc dù tuổi tác lớn, trên thân rất nhiều bệnh. Nhưng cùng đại đa số lão nhân không sai biệt lắm, đều là chút bệnh thường gặp, nếu như chữa trị thỏa đáng, bảo vệ thân thể tốt, tối thiểu còn có thể sống mấy năm thậm chí trên mười năm.

Đáng tiếc, con cái bất hiếu, không ai quan tâm.

Trong lòng đang oán thầm, đột nhiên Trần Hạo nhìn thấy một chiếc Volkswagen chạy tới, dừng lại một bên, sau đó một nam một nữ từ trên xe bước xuống.

Hai người này, nam dáng người mập mạp, một thân hàng hiệu, khí chất người thành đạt, nữ cách ăn mặc diễm lệ, một mặt không kiên nhẫn, thấy thế nào cũng không giống là đến đưa ma.

Trần Hạo nhận ra, mấy người này chính là con trai Dương nãi nãi Tô Văn Chính, con dâu Lý Xảo.

Mặc dù người này bất hiếu, nhưng không thể không nói rất có thủ đoạn, ở bên ngoài làm chủ thầu, kiếm tiền mua nhà ở Đào Thành, thời gian qua sống rất tiêu sái.

Thế nhưng mẹ mình qua đời, ăn mặc không ra dáng thì cũng thôi đi, thế mà nhi tử cũng không mang đến, đây không phải để Dương nãi nãi đến làm quý cũng không gặp được tôn nhi một lần cuối sao, người này, tâm thật sự đủ ác.

Sau đó không lâu, đầu bếp nói cơm nước đã chuẩn bị xong, từng đoàn từng đoàn người từ bốn phương tám hướng đi tới.

Trần Hạo rất nhanh liền phát hiện ra mẹ mình.

Cùng mấy người trung niên phụ nữ vừa đi vừa nói, nhìn biểu tình hôm nay hẳn là bội thu.

Quả nhiên, thời điểm Trần mẫu nhìn thấy Trần Hạo, liền mặt mày hớn hở đi tới, tán dương:

- Tiểu Hắc thật sự là mèo cầu tài đó, hôm nay mẹ mang theo nó, thế mà thắng hơn bốn trăm tệ.

Trần Hạo liếc qua mèo mun.

Gia hỏa này một mặt kiêu ngạo, nhìn bộ dáng rất đắc ý, chỉ sợ trận bài này có vấn đề rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Thắng thua không quan trọng, mẹ vui vẻ là được rồi, à, chúng ta đi ăn cơm đi.

Ném qua cơm rau dưa, đám người dần dần tản đi.

Trần Hạo vốn định ban đêm cùng cha mẹ đoàn tụ một chút, cả nhà tâm sự việc trong nhà.

Bất quá đáng tiếc, tình huống lại không giống như hắn nghĩ.

Trần mẫu lại bị mấy người phụ nữ trung niên không cam tâm thua tiền kéo đi đánh đêm, lần này mèo mun lại không đi theo, lưu lại bên cạnh Trần Hạo.

Ba Trần thì lấy chiếc xe điện chạy về cái ao cá trong nhà.

Đối với hắn mà nói, nhìn thẳng con trai một chút là được rồi, dù sao con cái đã trưởng thành, gặp phải chính là vấn đề kết hôn, việc này liền muốn tiền. Cơ bản nhất cũng phải mua căn nhà ở trong thành phố chứ.

Mặc dù con trai có bản lĩnh kiếm lời năm mươi vạn, nhưng thân làm cha, thời điểm Trần Hạo kết hôn hắn cũng muốn gánh một phần, đây là trách nhiệm.

Với lại trong nhà còn thẳng út, tiền bạc còn cần phải lo, hắn không thừa dịp hiện tại kiếm tiền, tương lai phải làm sao bây giờ?

Đối với ý nghĩ của ba, Trần Hạo cũng minh bạch, mặc dù rất muốn biểu thị mình hoàn toàn không có áp lực, thế nhưng sự tình mình tu hành, Trần Hạo lại không thể nói.

Sự tình yêu ma quỷ quái là cấm kỵ, dù Trần Hạo biểu hiện có lòng tin, nhưng cha mẹ cũng sẽ không yên lòng.

Cho nên, nhìn mình bây giờ phong quang trở về, cha mẹ vẫn như thường ngày, làm Trần Hạo cảm thấy rất phiền muộn.

Nhìn sắc trời một chút, lúc này trời đã tối.

Lại nhìn nhà Dương nãi nãi vẫn còn náo nhiệt, là thân thích hảo hữu nhà Dương nãi nãi tập hợp một chỗ thủ linh, thuận tiện đánh bạc.

Nghe tiếng la liên tiếp, thoạt nhìn như đang chơi bài cào, đánh cược còn không nhỏ.

Trần Hạo thở dài, có tiền đánh bạc, không có tiền nuôi cha mẹ, thật sự là tác nghiệt, sau khi chết nhất định xuống địa

ngục.

Meo ô!

Đột nhiên, mèo mun kinh hô một tiếng,

Trên thân lông tóc xù lên, ánh mắt lấp lóe nhìn về phía ngoài cửa.

Gà trống cũng có chút mở cánh ra, bắt quá rất nhanh nó lại an tĩnh lại.

Trần Hạo cũng phát hiện dị thường, ngẩng đầu nhìn lên, lại là Trần lão gia tới, đứng tại cổng, hươ hươ tay, một mặt cười ha hả, rất có phong phạm địa chủ.

- Đừng gọi bậy, người này cũng không thể ăn.

Trần Hạo đập đầu mèo mun một chút, sau đó đứng dậy đi qua.

- Ông cố mới tới, con còn chưa chuẩn bị kịp linh vị cho ông, ngày mai con sẽ làm cho ông một cái linh vị.

Trần Hạo ngượng ngùng nói.

Trần lão gia cười nói:

- Không có việc gì, ông không nóng nảy, chỉ là tới đi bộ một chút.

Trần Hạo thảm than, làm quý cũng có thể thông dong như thế, quả nhiên là lão địa chủ mà.

Huh? quý!

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, trong lòng toát ra một ý tưởng.

- Ông cố, ông đến đến rất đúng lúc, con có vấn đề muốn ông hỗ trợ, ông xem có được hay không?

Trần Hạo hỏi.

Trần lão gia hiếu kỳ nói:

- Chuyện gì?

Trần Hạo đem sự tình Dương nãi nãi cáo tri cho Trần lão gia.

Lập tức sắc mặt Trần lão gia trầm xuống.

Khi còn sống thống hận nhất cái gì, hắn đã sớm quên đi, nhưng hiện tại, hắn thống hận nhất chính là con cháu bất hiếu.

- Được rồi, mày muốn ông giúp thế nào?

Trần lão gia hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng lên, cười hắc hắc nói:

- Thấy không, bên kia đang đánh bạc, chúng ta quá đó tham gia náo nhiệt đi?

Trần lão gia nhẫn tình sáng lên, gật đầu nói:

- Ý kiến hay, ông giúp mày.

Trần Hạo lúc này đứng dậy trở về phòng lấy giấy bút ra, viết một đoạn văn. Lúc này mới cùng Trần lão gia cùng một chỗ, đi hướng nhà Dương nãi nãi.

Mèo mun và gà trống nhìn không hiểu ra sao, hai mắt mê mang.

Mèo mun nhìn về phía gà trống, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Gà trống lắc đầu, biểu thị tui cũng không hiểu.

Tròng mắt mèo mun lập tức hơi híp, cái đuôi như roi vung ra.

Bất quá gà trống cũng không ngốc, đối với con hàng này đã sớm đề phòng mười phần, mèo đen khẽ động, nó liền vèo xuyên ra ngoài, để mèo đen một kích thất bại.

Ha ha ha!

Gà trống vừa chạy vừa gọi, cũng không biết là đặc ý hay là mời Trần Hạo làm chủ cho nó.

Rất nhanh, Trần Hạo liền đi tới nhà Dương nãi nãi, nhìn hơn mười người ngồi quanh thành một vòng, giả bộ một mặt hiếu kì đi vào.

Thấy có người đến, người đánh bạc nhất thời cảnh giác nhìn lại, thấy là Trần Hạo tới, nhãn tình đều sáng lên.

Việc hậu sinh Trần gia phát tài bọn hăn đều biết, trên người vô cùng có tiền.

Kẻ có tiền đó, đây là thứ dân cờ bạc thích nhất.

Lúc này một thân thích Dương gia chào hỏi Trần Hạo, muốn Trần Hạo cùng nhau chơi vài ván.

Trần Hạo tự nhiên giả bộ không chơi, muốn cự tuyệt, nhưng lại bị người lôi kéo, liền ngồi vào bên cạnh Dương Văn Chính.

- Ha ha, chúng ta là chơi nhỏ, đốt thời gian, ông chủ Trần ở bên ngoài kiếm nhiều tiền, còn quan tâm chút tiền ấy sao?

Dương Văn Chính nhường không gian cho Trần Hạo, cười tủm tỉm nói. Khuông mặt mập mạp kia nhìn giống Phật Di Lặc.

Trần Hạo ngượng ngập nói:

- Chưa từng chơi qua loại này nên không hiểu nhiều.

Dương Văn chính nói:

- Chỉ là lớn nhất thắng mà thôi, lớn nhất, sau đó hòa, tán bài....., A lớn nhất, hai ba năm nhỏ nhất,.....chung lớn nhất là 500 tệ, nhỏ nhất là 50 tệ, không giới hạn. Luật chơi chỉ đơn giản thế thôi.

Trần Hạo một mặt cái hiếu cái không, sau đó móc bóp tiền trên người ra.

Túi tiền phình lên, một sấp hơn ngàn tệ, nhìn ánh mắt đám người sáng lên.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 77: Giải khúc mắc

Nhìn Trần Hạo ngồi vào, đám người lập tức vô cùng hưng phấn, vội vàng kêu chia bài.

Xào xào bài hai ba lần, nhà cái thật nhanh bắt đầu chia bài.

Cộng thêm Trần Hạo vừa tới, hết thấy mười hai người, một bộ bài bỏ đi hai con joker còn có năm mươi hai lá, mỗi người ba lá, dư xài.

Vào thời điểm nhà cái chia bài, Trần lão gia liền cười ha hả thổi một hơi.

Âm khí này trực tiếp bám vào trên lá bài, sau khi chia xong, Trần lão gia liền mở miệng, điểm danh báo ra bài của những người khác.

Sau khi nghe xong, Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Thật đúng là người mới vận may tốt, cả ván bài này thế mà mình lớn nhất, là một đôi Q, người khác không phải bù, thì toàn là số nhỏ.

Trên mặt lộ ra một nụ cười thật thà, Trần Hạo trực tiếp đè ép một trăm, nói:

- Ủm, cháu là tiểu bối, liền theo sau mọi người vậy.

- Ha ha, lúc này mới có ý tứ nha, tôi theo.

Dương Văn Chính cười ha hả cũng ném vào một trăm, bộ dáng nhìn hoàn toàn không quan tâm.

Những người khác tự nhiên cũng khó nhìn bài, từng người theo.

Lại đến phiên Trần Hạo, Trần Hạo không nói hai lời, lại là một trăm.

Lần này lục tục có người nhìn, bài bù đều mát sạch, bài cặp còn tiếp tục dồn thêm, cứ như thế lên đến tận 200 tệ.

Nhưng là Trần Hạo hoàn toàn không quan tâm, âm thầm dấu bài.

Vài vòng qua đi, người giữ bài cặp đều không chắc, rốt cục bỏ bài.

Ngược lại là Dương Văn Chính mặt không đổi sắc, cùng theo ném đi hơn trăm.

Chờ thời điểm cuối cùng chỉ còn lại hai người, Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Chỉ còn hai người, chúng ta có mở bài hay không?

Thật sự là người mới!

Dương Văn Chính nghe thấy Trần Hạo nói mở bài, liền thâm nghĩ.

Bất quá hẳn cũng rất cho mặt mũi, đồng ý mở.

Mở ra xem, Dương Văn Chính bù, Trần Hạo đôi Q, Trần Hạo thắng.

Những người khác là âm thầm hâm mộ, ván thứ nhất đã kiếm lời hai ba ngàn, thật sự là vận khí tốt.

Dương Văn Chính cũng khích lệ nói:

- Tiểu Hạo vận may không tệ, đây chính là bài cào, ai lớn người đó thắng.

Trần Hạo vui vẻ nói:

- Đúng là may qua, à, lần này đến phiên cháu làm nhà cái à?

Ván thứ hai rất nhanh bắt đầu, bất quá ván này, Trần Hạo lại là cầm cái bài nhỏ J, 8, 7, theo sau hai vòng, giả bộ cầm lấy xem xét, liền bắt đặc dĩ lật ra:

- Thật nhỏ, cháu bỏ bài.

Dương Văn Chính cười cười nói:

- Bài hơi nhỏ, nếu có thêm A thì có thể đi thêm một vòng.

Về sau, một ván lại bắt đầu. Một màn thần kỳ cũng bắt đầu.

Trần Hạo cầm bài nhỏ, nhiều lắm là thua ba bốn trăm, thế nhưng là một khi cầm tới bài lớn liền lớn đến dọa người, mấy ván kia cơ hồ tiền cược đều không nhỏ.

Chơi hơn mười ván, những thân thích của Dương nãi nãi đều thua đến xanh mặt, ngay cả nụ cười của Dương Văn Chính cũng đã biến mất.

Bởi vì mặt bàn phần lớn tiền, cơ bản đều đến Trần Hạo trước mặt, hai đại đâm, nhìn đều có hai ba vạn.

Bọn họ lúc đầu là muốn chơi người mới một ván, kết quả ngược lại bị người mới chơi.

Đặc biệt là tên người mới, mỗi lần ngả bài đều có thể thu hoạch rất nhiều, mà lại nhiều lần về nhất, vận khí này cũng quá tốt rồi đi? Nếu không phải mỗi lần thắng, đều không phải là Trần Hạo chia bài thì tất cả mọi người cho là hấn đang gian lận!

Lại chơi thêm mấy ván, lần này rất cục có người không chịu được nữa, đành lựa chọn rời khỏi.

Mà Dương Văn Chính lại bị Trần lão gia một hơi thổi tới trên đầu, con mắt đều có chút đỏ lên, nguyên bản cũng có chút dự định nghỉ chơi, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, trong lòng chỉ có một cái ý niệm nhất định phải thắng trở về.

Vì thế, mỗi lần Dương Văn Chính đều là theo tới cuối cùng, sau đó thua nhiều nhất.

Lần này, những người khác không chơi nữa, Dương Văn Chính có tiền, nhưng bọn họ không có, hiện tại thua có chút lớn rồi, bọn họ không chơi nổi. Lúc này một đám người lựa chọn giải tán.

Lần này Dương Văn Chính rốt cục lấy lại tinh thần, nhìn mình lần này mang về mấy vạn tệ để thể hiện giờ thua hơn phân nửa, cảm giác trước mắt có chút choáng.

Mình làm sao lại bị ma quỷ ám rồi? Biết vận may không tốt, tại sao vẫn lựa chọn theo đến cùng.

Trần Hạo một bộ dáng ngượng ngùng:

- Cháu lần thứ nhất chơi, không nghĩ tới thắng nhiều như vậy, việc này, đa tạ các vị trưởng bối ưu ái.

Nhìn hần bộ dáng khiêm tốn vui vẻ, đám người Dương Văn Chính kém chút tức hộc máu, người đầu đem chúng ta thông sát, thắng đến cả 10 vạn, còn ngồi nói châm chọc?

Thế nhưng việc đánh bạc này, thắng thua do trời định, ai cũng không trách được ai, thua chỉ có thể tự nhận không may.

Bất quá cũng có người cảm thấy hậu sinh Trần gia này, nói không chừng là đang giả ngu, khẳng định tinh thông bài cào, cho nên mới lừa bọn họ.

Chỉ là từ đầu tới đuôi, Trần Hạo đều biểu hiện rất ngây thơ, ai cũng tìm nguyên nhân trong đó. Vì thế nên không ai dám nói ra.

Trần Hạo tựa hồ thấy cái gì, đều không nói, cúi đầu đem tiền ôm, yên lặng rời đi.

Nhìn bóng lưng hần, bọn người Dương Văn Chính mắt lớn trừng mắt nhỏ, tròng diện nhất thời vô cùng an tĩnh.

Nguyên bản bọn hần dự định đánh cược một đêm, hiện tại được rồi, bị người ta thanh niên kia gom hết, hiện tại trong tay

mọi người đều không có tiền, một đêm này làm sao mà sống?

Ra cửa, Trần Hạo liền cười, cảm giác tâm tình buồn bực trong nháy mắt trở nên thư sướng.

Không phải ông keo kiệt sao, thắng ông mấy vạn tệ, nhìn ông đau lòng như thế nào.

Cho dù đối với Dương Văn Chính là chủ thầu mà nói, mấy vạn tệ cũng không tính là gì, nhưng là giờ khắc này, Trần Hạo lại rất thoải mái.

- Cái này, Văn Chính tại sao thua nhiều như vậy? Bà cho mỗi ngày tích lũy tiền cũng mới hơn sáu ngàn thôi.

Dương nãi nãi từ lâu hiện thân, đứng sau lưng Trần Hạo, một mặt ngây ngẩn.

Trần lão gia nhếch miệng, một mặt khinh thường nói:

- Dương đại muội tử, không phải anh nói em, nuôi con để già nó chăm sóc mình, con của em đối xử với em như thế anh đều nhìn không vừa mắt, Tiểu Hạo cũng là vì em xả giận, tiền của em đưa cho Dương Văn Chính, em cảm thấy nó sẽ thấy vừa mắt sao? Sợ là mời em ăn bữa cơm liền không có, tuyệt không có nửa điểm cảm động.

Dương nãi nãi một mặt thất lạc, bất quá rất nhanh, sắc mặt bà lại kiên định nói:

- Đây là một điểm tâm ý của bà nội dành cho cháu trai.

Trần Hạo nghe vậy vừa cảm động vừa bất đắc dĩ, trả lời:

- Dương nãi nãi, người yên tâm đi, con đã viết một tờ giấy đặt ở trong áo con trai của người rồi, chú nhất định có thể nhìn thấy, đến lúc đó liền có thể đọc được.

Nhãn tình Dương nãi nãi sáng lên, cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Cảm ơn con Tiểu Hạo, thế này bà đã yên lòng rồi.

Ding: Bệnh quý Dương Mạt Ly, âm hồn một ngày, di nguyện hoàn thành, ban thưởng Sinh Cơ Thuật.

Theo thanh âm, một cỗ tin tức trống rỗng hiện lên, được Trần Hạo hấp thu.

Trần Hạo không có chú ý đến phần thưởng này, mà là nhìn thân thể Dương nữ nữ phát ra một tầng ánh sáng nhu hòa, chậm rãi dâng lên.

Hiển nhiên di nguyện hoàn thành, tâm nguyện đã xong, muốn ra đi.

Nhìn bên trong quang mang, lão nhân vẫn mang theo nụ cười hiền lành, Trần Hạo yên lặng đưa tay huơ huơ một chút.

Hi vọng, đời sau người có thể hạnh phúc an khang.

Trần lão gia ngược lại rất ngạc nhiên, đây chính là pháp thuật mà Trần Hạo siêu độ? Nhìn cũng không có làm cái gì mà, làm sao để Dương đại muội tử giải khai tâm nguyện? Chẳng lẽ là ta quá ngu dốt, xem không hiểu?

Rất nhanh, Dương nữ nữ triệt để tiêu tán, Trần Hạo cũng thu liễm tâm thần, nhìn Trần lão gia nói:

- Ông cố à, có hứng thú theo giúp con đi một chuyến Trấn Hải Tự hay không.

Trần lão gia trừng lớn mắt:

- Mà đi Trấn Hải Tự làm gì?

Trần Hạo mỉm cười:

- Vì tu hành thôi, người không phải nói bên kia có một quý hồn đặc biệt à, con muốn đi mở mang kiến thức.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 78: Ác sát

Từ khu chợ gần nhà đến Trấn Hải Tự chỉ chừng hơn 1km, lái xe bất quá hai phút đã đến.

Nhìn ngôi chùa nhỏ khi còn bé mình có ghé qua chơi, dưới Âm Dương Nhân, Trần Hạo lần này thấy được những thứ không ổn.

Dưới bầu trời đem lờ mờ có một cỗ khí tức tà ác quán quanh trên không Trấn Hải Tự, mà bên trong có một cỗ lực lượng tường hòa che chở cho chùa miếu.

Việc này khiến Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Khí tức tà ác kia, cùng tàn niệm oán linh ở nhà Lý Mộng khá giống nhau, nếu như đoán không sai kia hẳn là đầu mãng xà yêu.

Chỉ là mãng xà yêu không phải bị thần kê người ta mổ chết sao? Làm sao oán niệm lại quán quanh nơi này?

Trong này chẳng lẽ còn có nội tình Trần lão gia không biết?

Ánh mắt chú ý ngôi chùa, trong lòng càng nghi hoặc.

Bên trong cảm giác, hẳn cũng không có phát hiện khí tức quỷ vật, vậy quỷ hồn Trần lão gia nói thú vị đi đâu rồi?

Oa ô!

Trần Hạo nghi hoặc, bên cạnh mèo mun và gà trống cũng cảm nhận được không tầm thường.

Mèo mun thu hồi tư thái lười biếng, ánh mắt sắc bén, tư thái như hổ.

Gà trống thì là trực tiếp co cổ lại, sợ đến phát run.

- Tiểu Hạo, ông ở chỗ này chờ mày đi, Trần Hải Tự đặc biệt quý di, trước kia có một lão đệ nói chuyện rất hợp nhau, bởi vì khi còn sống cùng người coi miếu giao hảo, sau khi chết muốn bái thăm một chút, kết quả chỉ là đứng trước cổng chùa liền giống như phát điên vọt vào, sau đó rút cuộc không thấy đi ra.

Trần lão gia rút cục lộ ra một tia khiếp đảm nhìn ngôi chùa trong đêm tối lạnh lẽo, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Còn có chuyện này?

Trần Hạo mắt sáng lên, như có điều suy nghĩ nhìn về phía cổ khí tức tà ác bao phủ toàn bộ ngôi chùa kia.

- Được rồi, ông cố cứ ở lại trong xe đi, con đi vào bên trong xem một chút.

Trần Hạo nói, mở cửa xe đi xuống.

Mèo mun tự nhiên không chút do dự theo sau lưng, tư thái đi đường cùng bình thường không giống nhau, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn khí tức tà ác trên không một cái, mắt mèo lấp loé không yên.

Gà trống nguyên bản rụt đầu không nhúc nhích, thế nhưng rất nhanh nó tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại duỗi ra đầu, nhìn chùa miếu một chút rút cục quyết định từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài, sau đó cộp cộp đuổi theo.

Trong bóng đêm, bốn phía Trần Hải Tự đều là ruộng đồng, một gia đình gần nhất cũng cách hơn trăm mét, cho nên nơi này cô tịch hắc ám, hàn phong quỷ ảnh, bình thường người ta sẽ không chọn đi đến nơi đây.

Trần Hạo đi tới cổng của ngôi chùa.

Đến nơi này, sắc mặt Trần Hạo hơi biến, trong mơ hồ hẳn cảm nhận được một cỗ âm khí ăn mòn thân thể, trong tai đều

truyền đến một loại âm thanh rất nhỏ mơ hồ, tựa như muốn nói thứ gì.

Bất quá rất nhanh, vòng tay pháp khí chỗ cổ tay phát ra một cỗ ám áp, đem âm khí kia xua tan không còn một mảnh, lời thì thâm thấp giọng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía khí tức tà ác trên không.

Quả nhiên là thứ này giờ trò quỷ, chỉ là tàn niệm lại có thể ảnh hưởng đến thần trí.

Mình có pháp khí hộ thân, người bạn kia của Trần lão gia chỉ là quỷ phổ thông, tự nhiên không chịu được loại ảnh hưởng này.

Bất quá Trần Hạo cũng cảm nhận được yêu hồn và âm hồn phổ thông khác nhau.

Oa ô!

Mèo mun tựa hồ cũng cảm nhận được tàn niệm xâm nhập, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, lông tóc xù lên, quang mang vàng nhạt trên thân hiển hiện, thân ảnh bay thẳng đi, chạy nhảy mấy cái vọt lên đầu tường, sau đó bay vọt tới nóc nhà, thân thể vèo bành trướng há miệng hút vào.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, gà trống run lấy bẫy, Trần lão gia cũng hoàn toàn trợn tròn mắt, khí tức tà ác bao phủ toàn bộ ngôi chùa kia bị một cỗ khí lưu bao lấy, vạn sông về biển, tiến vào trong miệng mèo mun.

Sau một khắc, mèo mun ngậm miệng, thỏa mãn nhắm nuốt, thậm chí phát ra thanh âm kẹ kẹ kẹ kẹ, ăn rất là sảng khoái.

Ừng ực!

Trần Hạo nuốt nước miếng một cái, cảm giác mình trước đó vẫn xem thường con mèo mập này rồi.

Khí tức tà ác mặc dù chỉ là oán niệm, nhưng rất rõ ràng, so với nữ quỷ không đầu mạnh hơn rất nhiều.

Thế nhưng tại trước mặt mèo mun, vậy mà cũng chỉ là một món ăn!

Mẹ kiếp, con mập này đến cùng lúc ở dưới mộ huyết Thanh Khê Sơn được chỗ tốt gì?

Nhìn mèo mun uy phong lẫm liệt ăn tà niệm, trong lòng Trần Hạo đột nhiên toát ra một suy nghĩ.

Cmn sao nhìn cứ như mèo tiên thế nhỉ?

Không phải con mèo chết tiệt này bật hack chứ?

- Trần Hải Tự miếu chúc (người trông coi ngôi chùa/miếu) Trương Tuyên, gặp qua tu sĩ.

Đột ngột một thanh âm vang lên, sau đó một thân ảnh xuất hiện tại cửa chùa.

Trần Hạo hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, liền thấy một ông lão tóc bạc, người mặc một bộ áo bào xám, chấp tay trước ngực, một mặt tường hòa.

Ồ!

Trần Hạo không có gấp đáp lại, mà lại ngạc nhiên dò xét lão giả.

Người này xem xét cũng không phải là người sống, thế nhưng là trên thân cũng không có âm khí, ngược lại lộ ra một cỗ lực lượng đặc thù.

Lực lượng này giống với loại lực lượng tín ngưỡng, nhưng lại khác biệt, dường như có chút tính chất của phật môn.

- Con là Trần Hạo, gặp qua Trương miếu chúc.

Trần Hạo mỉm cười trả lời.

Trương suối cười nói:

- Ta biết Trần cư sĩ, là con trai của Trần Thụ Cẩn ở khu chợ Thông Khẩu Trấn, chỉ là không nghĩ tới mấy năm không gặp, Trần cư sĩ đã đi lên con đường tu hành.

Nói xong, Trương Tuyên lại nhìn về phương hướng dừng xe, cười nói:

- Trần lão cư sĩ cũng tới, nhiều năm như vậy, quen biết không thể gặp nhau, bây giờ ác sát tán đi, lão cư sĩ có thể tiến đến một hồi.

- Ha ha, Trương lão đầu, ngôi chùa này của ông quá lợi hại, tôi cũng không dám xông loạn.

Trần lão gia sau lưng Trần Hạo hiện hóa thân thể, cười ha hả trả lời.

Trương Tuyên nói:

- Lão cư sĩ yên tâm, lúc trước ác sát quay quanh, vạn phần hung hiểm, bây giờ ác sát bị thần miêu thôn phệ, trong thời gian ngắn không cần lo lắng.

- Ác sát? Chẳng lẽ chính là tàn niệm yêu hồn mãng xà yêu sao?

Trần Hạo chen vào hỏi thăm.

Trương Tuyên gật đầu nói:

- Năm đó đại sư trấn sát yêu xà, đáng tiếc yêu tà hung ác, không thể cảm hóa, lưu lại hậu hoạn, lúc này mới sáng lập Trấn Hải Tự, trấn áp hung hồn yêu xà, ngày đêm lấy phật pháp tẩy lã. Nhưng thiên ý khó lường, đại sư cảm hóa không thành, tà niệm quán thân, tọa hóa tại đây. Mà yêu hồn tuy bị trấn áp,

lại có thể tụ âm sát, đem chùa miếu biến thành hung địa thế này, thường nhân khó lại gần.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần lão gia, lúc này mới nói:

- Con nghe ông cố nói, yêu xà kia bị cao nhân qua đường thúc đẩy thần kê mổ giết, làm sao thành đại sư trấn sát?

Trần lão gia cũng là ngạc nhiên không hiểu nhìn về phía Trương Tuyên.

Trương Tuyên nói:

- Hai vị cư sĩ có chỗ không biết, yêu xà kia cũng không phải là một con, mà là hai con, một đực một cái, không biết từ chỗ nào chạy đến, chiếm cứ Kinh Nam Hà, làm xằng làm bậy. Năm đó đại sư đi ngang qua bản địa, phát hiện rắn đực, giáo hóa không thành, lúc này mới bắt đực dĩ xuất thủ. Về sau bị thần kê mổ giết, chính là con rắn cái, đại sư tọa trấn, nó không dám xuất thế, chờ đại sư tọa hóa, nó lúc này mới ra làm loạn.

Trần Hạo giật mình.

Nguyên lai có hai con à, vậy thì có thể hiểu được rồi.

Bên này đang chuyện trò, một người hai quý lại không phát hiện gà trống đi theo đến, tại lúc ác sát kia bị mèo đen thôn phệ, con mắt nhỏ liền lóe ra tinh quang, len lén tiềm nhập bên trong ngôi chùa, đi tới trước một tượng thần hung thần ác sát.

Tượng thần kia biểu tình hung ác không lọt vào mắt nó, gà trống kích động chạy như bay đến phía sau tượng thần, há mồm mổ vào cái mõng thần thượng.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 79: Yêu Hồn

Đang mở sung sướng, đột nhiên động tác gà trống dừng lại, cứng ngắc xoay người nhìn về phía mèo mun sau lưng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Mèo mun híp mắt, ý vị không rõ nhìn gà trống.

Gà trống đầu co rút lại, trơn tru dời đi thân thể.

Trong mắt mèo mun lóe lên một tia khinh thường, sau đó đi đến chỗ tượng thần, quan sát tỉ mỉ địa phương gà trống mổ.

Mặt ngoài nhìn không ra cái gì, bất quá cái này gà trống lại hưng phấn như vậy, khẳng định có đồ tốt.

Ánh mắt mèo mun lấp lóe, nâng móng vuốt lên.

Huu!

Móng nhọn bắn ra, sau đó vù vù mấy lần lên tượng thần, lập tức mảnh gỗ bay tán loạn, lộ ra một cái động lớn. Sau một khắc, một tia quang mang xanh đậm lộ ra.

Mèo mun nguyên bản có chút hưng phấn, nhưng sau khi nhìn đến quang mang xanh đậm, lại một mặt căm ghét lui về phía sau mấy bước, sau đó hằm hằm nhìn gà trống.

Gà trống đồng dạng thấy được quang mang xanh đậm, trong mắt có tham lam và tuyệt vọng, bị mèo mun trừng một cái, lập tức ủy khuất nằm xuống, một mặt vô tội.

Mèo mun khinh bỉ nhìn thoáng qua gà trống, quay người đi ra.

Gà trống sừng sốt, sau đó cuồng hỉ, không chút nghĩ ngợi, một cái bay nhào lên, trực tiếp đem quang mang xanh đậm bên

trong tượng thần mô ra, sau đó hơi ngửa đầu, ừng ực... Rồi... Khanh khách... Lạc, kẹt lại.

Quá tham lam, gà trông lại quên, cổ của nó không có lớn như vậy, mà bản thể quang mang xanh đậm mặc dù rất nhỏ, nhưng lại vượt qua độ rộng của cái cổ gà ngốc.

Mèo mun phát giác được động tác phía sau, lập tức mừng rỡ, cũng không đi, nằm xuống, hứng khởi xem kịch.

Nhưng vừa nhìn thấy hai giây, mèo đen vò bò lên, toàn thân lông tóc xù lên, trong mắt hung quang đại thịnh, gắt gao nhìn tượng thần, trong cổ họng phát ra ô ô gầm nhẹ.

Chỉ thấy phía dưới tượng thần kia, một đạo hắc ảnh xông ra, chậm rãi quần quanh tượng thần, lộ ra một hư ảnh đại xà như thật như ảo.

- Không tốt! Yêu hồn ra!

Lúc này, Trương Tuyên đang nói chuyện cảm giác được dị thường trong miếu, thần sắc đại biến.

Yêu hồn?

Trần Hạo nhìn một cái, cũng là hít một hơi lãnh khí.

Con rắn lớn voãi beep! Nhìn qua chỉ nhỏ hơn con ở trong mộ cung Thanh Khê Sơn một chút xíu.

Mé nó, gần nhà mình lại nhột thứ đáng sợ hư thế?

- Bò tát Quán tự tại khi hành Bát nhã ba la mật đa sâu xa soi thấy năm uẩn đều không, vượt qua mọi khổ ách. Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc; sắc tức là không, không tức là sắc; thọ, tưởng, hành, thức đều là như vậy.

Xá Lợi Tử! Tướng không của mọi pháp, không sinh không diệt, không dơ không sạch, không thêm không bớt. Cho nên, trong không, không sắc, không thọ, tưởng, hành, thức; không

mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý; không sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; không nhãn giới cho đến không ý thức giới; không vô minh cũng không vô minh hết; cho đến không già chết, cũng không già chết hết; không khổ, tập, diệt, đạo; không trí cũng không đắc.

Bởi không sờ đắc, Bồ tát nương Bát nhã ba la mật đa, nên tâm không mắc ngại; vì không mắc ngại nên không sợ hãi, xa lìa mộng tưởng điên đảo, rớt ráo niết bàn. Chư Phật ba đời nương Bát nhã ba la mật đa nên chứng a nậu đa la tam miệu tam bồ đề.

Nên biết Bát nhã ba la mật đa là chú thân lớn, là chú minh lớn, là chú vô thượng, là chú không gì sánh bằng, trừ hết mọi khổ ách, chắc thật vì không dối.

Nên nói chú Bát nhã ba la mật đa, nên nói chú rằng: Yết đế, Yết đế, Ba la Yết đế, Ba la tăng Yết đế, Bồ đề, Tát bà ha.

Trống rỗng, thanh âm niệm kinh vang lên, mang theo một loại thiên vị, một loại tường hòa, một loại chấn động thẩm thấu. Chính là Trương Tuyên phát hiện yêu hồn, hai tay hợp lại, dáng vẻ trang nghiêm bắt đầu tụng kinh.

Thế nhưng là niệm đến một nửa, thanh âm im bặt.

Bởi vì, theo hần tụng kinh, cổ gà trống phát ra lam quang.

Nhìn thấy một màn này, Trương Tuyên trợn tròn mắt.

Tê!

Nhận niệm kinh kích thích, đại xà tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên tà khí cuộn cuộn, nhe răng trợn mắt, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, biểu lộ hung ác.

Đặc biệt là cổ gà trống phát sáng, lập tức hấp dẫn đại xà chú ý, hai mắt xanh biếc ác độc nhìn chăm chú, thân thể chậm rãi hoạt động, tựa hồ đang chuẩn bị công kích.

Không được!

Trần Hạo nghe trái tim mình nhảy một cái, vội vàng bay vút qua, đồng thời móc lấy ra hai tấm trù tà phù, sau đó trong miệng nói ra:

- Ông cố, vào trong xe con mang đến một cái bao nhỏ.

Trần lão gia giờ phút này hoàn toàn mất hết thần thái lão địa chủ, kém chút bị đại xà kinh khủng kia dọa đá ra quần, nghe vậy theo bản năng liền biến mất không thấy gì nữa.

Đi!

Tới gần miếu điện, cổ tay Trần Hạo rung lên, một tấm Trù Tà Phù được kích hoạt lập tức bay ra, hóa thành một đoàn linh quang xung kích.

Phịch một tiếng, linh quang đánh trúng đại xà, đánh tan không ít hắc khí.

Đại xà bị đau, cũng không tiếp tục do dự, trực tiếp nhào xuống, há miệng cắn về phía gà trống.

Gà trống ngay tại trên mặt đất giãy dụa, mắt tròn trắng, hoàn toàn không cách nào để ý tới cái miệng như chậu máu đang cắn tới.

- Tiểu Hắc, ngăn cản nó!

Trần Hạo muốn rách cả mí mắt, gầm thét lên tiếng.

Mèo mun đã sớm vận sức chờ phát động, nghe vậy không chút do dự gào thét xung kích.

Oa ô!

Một tiếng gầm nhẹ, thân thể bành trướng, quang mang vàng nhạt bao trùm thân thể, trực tiếp nhào vào trên thân đại xà, vượt mèo điên cuồng cào cào!

Mèo mun công kích so với Trừ Tà Phù còn muốn lợi hại hơn, yêu hồn đại xà bị cào bắt đầu xuất hiện nhiều thương tích kinh khủng, thế mà không cách nào khép lại.

Đại xà phần nộ, thân thể nhảy bèn lắc một cái, liền đem mèo mun hất bay.

Sau đó... Tiếp tục nhào về phía gà trống, nhìn thái độ này của nó, chính là quyết tuyệt với cừu nhân.

Trần Hạo giật mình, lần nữa kích phát một tấm Trừ Tà Phù.

Thế nhưng uy lực Trừ Tà Phù đối với yêu hồn đẳng cấp này, tổn thương quá yếu, yêu hồn đại xà không quan tâm, cắn một cái vào gà trống.

Nó là yêu hồn chi thể, không có khả năng nuốt gà trống, nhưng trong miệng yêu hồn đại xà lại có một cỗ thôn phệ mãnh liệt sức không ngừng hấp thu sinh cơ gà trống.

Gà trống hai mắt trắng dã, thân thể co quắp. Loáng thoáng một cái bóng mờ từ trên thân hiện ra một nửa.

Đúng lúc này, đột nhiên cỗ gà trống phát ra lam quang mãnh liệt.

Lam quang này trực tiếp xuyên thấu đầu rắn yêu hồn đại xà, thủng trăm ngàn lỗ, đầu rắn trực tiếp hư hóa không thấy.

Thân thể yêu hồn đại xà lập tức điên cuồng vặn vẹo, giãy dụa rời khỏi gà trống, mà sau đó chỗ cái đầu bị nổ hắc khí lan tràn, chậm rãi sinh trưởng, thế mà tự khôi phục khép lại!

Oa ô!

Mèo mun lần nữa nhào tới, lần này nó không có cào, mà là há mồm liền cắn, sau đó cuồng hút.

Trong chốc lát, một cỗ hắc khí bị nó thôn phệ.

Hắc khí vào bụng, phần bụng mèo mun cũng sáng lên một đoàn kim hoàng.

Mèo mun lúc đầu phấn nộ, thấy thế lại cuống hỉ.

Ồ, cái đồ chơi này vậy mà càng ăn ngon hơn!

Lập tức mèo mun không buông ra, vuốt mèo bén nhọn gắt gao kẹp yêu hồn đại xà lại, trong miệng không ngừng thôn phệ.

Yêu hồn đại xà bị đau, thân thể hô một cái biến mất không thấy gì nữa.

- Muốn chạy! Nào có dễ dàng như vậy!

Trần Hạo lúc này vừa vặn tiếp nhận cái túi mà Trần lão gia lấy tới, trực tiếp móc ra đồng tiền kiếm và bát quái đồng, hừ lạnh một tiếng, bước chân dừng lại, thân ảnh đằng không bay lên cao ba mét, mượn nhờ mặt tường, thân ảnh xoay chuyển một cái, đồng tiền kiếm trong tay hung hăng chém xuống.

Ông!

Đồng tiền kiếm bộc phát hồng quang, trực tiếp hư không kéo ra khỏi một đường màu đỏ hơn một mét.

Sau một khắc, yêu hồn đại xà trông rỗng hiển hiện, thống khổ vụn vụn thân thể.

Oa ô!

Nhìn thấy yêu hồn đại xà hiện thân, mèo mun cũng hung phấn xung kích tới.

Bất quá động tác Trần Hạo càng nhanh, một chiêu công kích hữu hiệu, thời điểm rơi xuống đất, tay trái lắc một cái, bát quái đồng bay ra, đập vào trên thân yêu hồn đại xà.

Ông!

Bát quái bộc phát linh quang, yêu hồn đại xà bị trực tiếp đánh bay.

Mèo mun vô huyệt một cái, u oán nhìn thoáng qua Trần Hạo, sau đó tiếp tục bỏ nhào qua, truy kích yêu hồn đại xà.

Trần Hạo không có truy, mà là trợn mắt hốc mồm nhìn đồng tiền kiếm, khóc không ra nước mắt.

Chỉ thấy đồng tiền kiếm đã bị phé, thân kiếm biến mất, dây đỏ đứt gãy, thật giống như bị ăn mòn, chỉ còn lại một cái chuỗi kiếm, linh quang hoàn toàn không có, trở thành phế phẩm!

Sau đó hần nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, bát quái đồng cũng bị phé đi, hảo hảo bát quái lại biến thành một cục đồng nát!

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Đù mé, mới có chém một cái mà hai cái pháp khí đều bị phé! Yêu hồn này có độc à!

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 80: Gà ngốc xoay người

Oa ô!

Mèo mun lần nữa bắt lấy yêu hồn đại xà, há mồm liền cắn, hút quên cả trời đất, mặt mày hớn hở.

Yêu hồn đại xà không lo được nhiều, thân thể vặn vẹo, nhanh chóng vờn quanh, cuốn lấy mèo mun, tựa hồ muốn đem nó vặn chết.

Mèo mun giật nảy mình, không còn dám hút, muốn tránh thoát.

Thế nhưng là yêu hồn đại xà đã bao lấy, mèo mun điên cuồng phản kích, lại càng ngày càng gấp, vội vàng meo ô trực khiếu hướng Trần Hạo xin giúp đỡ.

Ngay lúc Trần Hạo cởi vòng tay pháp khí chuẩn bị cứu mèo mun, sự tình ngoài ý muốn chợt xảy ra.

Ục ục... Cô cô cô!!!

Một tiếng gà gáy vang lên.

Âm thanh tiếng gà gáy chấn tứ phương, thanh tịnh dương cương, tựa hồ mang theo lực lượng đặc thù nào đó, chấn tâm linh người.

Nghe thấy thanh âm, yêu hồn đại xà quán quanh dừng lại.

Trần Hạo nhìn lại, lần nữa trợn mắt hốc mồm.

Quát đờ hơi, đây là gà mình sao?

Chỉ thấy gà trông kém chút bị yêu hồn đại xà thôn phệ sinh cơ, lúc này phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hình thể bành trướng một nửa, ngẩng đầu ưỡn ngực lộ vẻ hùng vĩ, mào gà dựng đứng lên, sung mãn phong phú, giống như tăng khí lên, thần kỳ nhất chính là một thân lông gà, nguyên bản màu vàng đỏ, giờ phút này biến thành màu vàng xanh, mà màu đen phần đuôi, không chỉ trở nên giống như hắc ngọc, mà còn tăng gấp đôi, giống như cái đuôi Không Tước.

Giờ phút này, gà trống mở ra hai cánh, ngửa đầu kêu to, trên thân tản mát ra một cỗ khí tức chí dương chí cương.

Đậu đen rau muống, con gà ngu này cũng bật hack rồi! Cmn còn biết biến thân nữa?

Đầu óc Trần Hạo như biến thành não cá vàng, hoàn toàn không cách nào lý giải gà trống biến hóa.

Ngược lại là Trương Tuyên thấy thế, trong mắt hiển hiện một tia phức tạp, trên mặt cũng đầy đau lòng.

Ục ục! Ục ục!

Một tiếng kêu to, gà trống lòng tràn đầy thư sướng, chỉ cảm thấy nhiều ngày biệt khuất tan thành mây khói.

Sau đó nó nhìn về phía yêu hồn đại xà, bên trong mắt nhỏ hiển hiện một tia lẳng lẽ, sau đó cánh lắc một cái, bay lên.

Lúc phi mình bay lên phía trên yêu hồn đại xà, gà trống cánh vỗ xuống.

Bên trên lông vũ kia mang theo quang mang màu vàng xanh, giống như lưỡi dao, trực tiếp đem yêu hồn đại xà một phân thành hai, biến thành hai mảnh.

Yêu hồn đại xà nhảy lên kịch liệt, cũng không dám lại làm âm ỉ, hai mảnh thân thể đồng thời hướng về bên ngoài chạy đi.

Con mắt mèo mun sáng tỏ, làm sao bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, trực tiếp bắt lấy một đoạn, gắt gao ôm lấy, há miệng khê cắn, điên cuồng thôn phệ.

Mà một đoạn khác cũng bị gà trống bắt lấy, chân gà bén nhọn, tùy tiện liền xé rách yêu hồn đại xà sau đó gà miệng cuồng mổ.

Nhiều hơn nhiều hơn...

Trước đó mổ cái tượng thần đều tổn sức, lần này mổ yêu hồn đại xà, lại là như tiểu đao cắt đậu hũ, chớp mắt ngay tại trên thân yêu hồn đại xà lưu lại trăm ngàn lỗ thủng.

Nhận thương tích thể này, thân thể yêu hồn đại xà rất cục yên tĩnh lại, sau đó chậm rãi tán đi.

Mèo mun nhìn đỏ mắt, cái này đều là mỹ thực thượng hạng đó, ccon gà ngu này thế mà làm hư thuốc bổ của bản mèo!

Mèo mun một bên tăng tốc thôn phệ, một bên nhìn chăm chăm gà trống.

Gà trống cảm giác được ánh mắt mèo mun, lần này ngược lại kiên cường đi lên, trừng mắt ngược trở về, một bộ lưu cho người một nửa đã là xem ở mặt mũi chủ nhân hai ta rồi, đừng cmn lòng tham không đáy.

Ánh mắt mèo mun phẫn nộ, thế nhưng giờ phút này, cảm nhận được khí tức trên thân gà trống không hề yếu hơn so với nó, nó cũng có một tia kiêng kị.

Con gà ngu đáng chết này, ăn thứ đồ vật buồn nôn như thế lại có thể biến mạnh lên! Điều này không có khoa học chút nào!

Trong khoảnh khắc, một nửa yêu hồn đại xà liền hóa thành hắc vụ, tiến vào bụng mèo mun.

Mèo mun ợ một cái no nê, nhìn vẫn chưa thỏa mãn.

Gà trống không thèm để ý con hàng này, cộp cộp chạy đến bên cạnh Trần Hạo, giơ đầu gà lên, một mặt đắc ý, tựa hồ muốn nói, tui lợi hại đó, nhanh khen tui đi.

Trần Hạo im lặng im lặng.

Thực tình chịu đả kích rồi.

Nuôi con mèo, mèo mẹ nó xoay người.

Nuôi con gà, gà mẹ nó cũng xoay người.

Đến phiên mình, dù mẹ, cố gắng khổ tu rất nhiều ngày, ngay cả cơ hội trang bức đều không có, còn phải bồi thêm hai cái pháp khí?

Cmn đây là đả ngộ kiểu gì? Hệ thống đại lão đâu, người ở đâu? Không cho ta lời giải thích nào sao?

Meo ô!

Mèo đen vội vàng cũng chạy tới bên cạnh Trần Hạo, trừng mắt liếc gà ngốc, sau đó tỏ ra moe đáng yêu nhìn Trần Hạo.

Gà ngu chiếm đại tiện nghi, lập tức từ đối tượng bị khi dễ biến thành tồn tại bình đẳng, việc này để mèo đen cảm giác nguy cơ nổi lên.

Đây là muốn tranh sủng với bản mèo sao?

Gà ngu, chú đừng hòng làm được, chủ nhân ngu xuẩn là của ta.

Động tác hai cái tiểu gia hỏa làm cho Trần Hạo tỉnh táo lại.

Thở dài một tiếng, Trần Hạo nhìn về phía gà trống.

Nói thật, từ bên trên khí tức, gà trống cải biến quang minh chính đại, không có chút âm tà khí tức nào, hiển nhiên biến hóa này là cực tốt.

Chỉ là loại thay đổi này, đến cùng là do nguyên nhân gì? Trần Hạo không hiểu ra sao.

Không phải ở trong ngôi chùa này lấy được bảo bối gì đó chứ?

Trần Hạo suy nghĩ một chút, theo bản năng nhìn về phía Trương Tuyên.

Sau khi xem xét, khoe miệng Trần Hạo co quắp động.

Thời khắc này Trương Tuyên hoàn toàn mặc kệ yêu hồn đại xà có phải bị tiêu diệt rồi hay không, ánh mắt nhìn trùng trùng nhìn gà ngốc, ánh mắt kia u oán thật giống như nữ nhân.

Voãi nôi, sẽ không thật đoán đúng chứ?

- Khụ khụ, Trương miểu chúc, cái kia, yêu hồn đại xà này là chuyện gì xảy ra?

Trần Hạo mở miệng hỏi thăm.

Trương Tuyên lúc này mới kịp phản ứng, đầu tiên là kinh ngạc một lát, chột chắp tay trước ngực, niệm một tiếng A Di Đà Phật. Sau đó thở dài nói:

- Quả nhiên là bảo vật có linh, tự sẽ chọn chủ, duyên tụ duyên diệt, nhân quả tuần hoàn, ta hiểu rồi.

Vừa mới nói xong, trên thân Trương Tuyên, một cỗ khí tức không hiểu hiển hiện.

Trần Hạo hơi biến sắc mặt, đây là giải khai khúc mắc, muốn siêu độ.

Voãi, tình huống như thế nào vậy? Ông được siêu độ, hệ thống thế nào không nhắc nhở nhiệm vụ cho tui?

Trần Hạo vội vàng nói:

- Trương miểu chúc, người có thể nói rõ một chút không? Có phải con gà này ăn bảo vật gì của ông?

Trương Tuyên ôn hòa cười một tiếng:

- Bảo vật này do Hoành Sơn đại sư mang đến, lưu lại trấn áp yêu hồn, vật này chính là do thần điều phạt môn sinh ra, có

uy năng lớn lao, thần kê nuốt vào chính là tạo hóa của nó, mong rằng Trần cư sĩ chăm sóc thật tốt.

Dứt lời, thân ảnh Trương Tuyên từng mảnh tán đi, hóa thành hư vô.

Trần Hạo:

- ...

Vậy là xong rồi?

Thần Điều là cái chim gì? Còn thứ mà gà ngốc nuốt lại là vật gì, gà ngốc ăn vào sẽ có ảnh hưởng gì? Về sau ta có phải cải thiện cơm nước cho nó hay không? Người nói không tỉ mỉ, con nghe chả biết làm gì luôn!

Trần Hạo quay đầu nhìn gà trống nháy nháy con mắt, đang cố gắng học mèo mun tỏ ra đáng yêu, lập tức không phản bác được.

Có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi, con hàng này cho dù ăn được Cửu Chuyển Kim Đan cũng vẫn chỉ là một con gà ngốc.

Ừm, bất quá biến hóa như thế lớn, hiệu quả máu gà kia có phải cũng tăng cường rất nhiều hay không?

Xem ra có thể cân nhắc, tìm thời gian lại xin tí huyết, thử một lần.

Một cái ý niệm trong đầu Trần Hạo toát ra, gà ngốc đang học giả nai lập tức sợ run cả người, trong mắt toát ra thần sắc mờ mịt, không biết vì cái gì có loại dự cảm không tốt.

- Trần gia ta quả nhiên muốn quật khởi!

Đứng ở một bên, Trần lão gia mắt thấy toàn bộ quá trình chiến đấu kịch liệt, lúc này khôi phục bình tĩnh, hai tay một chấp sau lưng, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Năm đó đi sớm về tối, nửa đời vất vả, theo đuổi bất quá chỉ là phú quý thế tục.

Mà bây giờ, cháu của mình chính là người trong tiên môn vạn người không có một, còn nuôi hai thần sủng, tương lai thành tựu bất khả hạn lượng.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 81: Gân gà Sinh Cơ Thuật

Một trận chiến tới thật nhanh, nhưng cũng kết thúc trong vội vã.

Sau trận chiến chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh với đồng nát vụn.

Lặng nhìn bốn phía, đầu đó vẫn còn thoảng nhẹ sát khí, nhưng yêu hồn của măng xà đã bị tiêu diệt, những âm sát này chỉ là vật vô chủ. Rồi ngày mai khi mặt trời mọc, chúng cũng sẽ tự thân tiêu thất, tan thành mây khói.

Chiến đấu thu hoạch không nhỏ, gà ngốc cũng thành kẻ chiến thắng, nhưng cũng hao tổn không ít giáp khí.

Trần Hạo tổng kết, sau đó đưa ra kết luận.

Đặc biệt là mình không thích hợp để nuôi sủng vật, hoặc nếu có được hệ thống đại lão hậu thuẫn thì vẫn không đuổi theo kịp hai tên may mắn đến nghịch thiên này.

Trần Hạo không cam lòng liền đi vào trong chùa tìm kiếm khắp nơi, nhìn thử xem có gì để bù đắp tổn thất không.

Chùa cũng không lớn, ngoại trừ chánh điện, phía sau còn có hai gian kề bên. Nhiều năm rồi không có ai ở đó, nhìn thấy còn thảm hơn nhà cũ của Trần Hạo.

Chỗ như vậy, đương nhiên là không tìm được cái gì.

Trần Hạo thở dài mang theo tâm tình phức tạp rời đi.

Hành động lần này thật là thua thiệt lớn.

Vốn là muốn tìm một nhiệm vụ quý kích thật thú vị, có thể hay không kiếm được phần thưởng hậu hĩnh. Kết quả là quý kích thú vị đã có, nhưng chẳng có nhiệm vụ nào cả.

Còn muốn biết một chút về vị cao tăng trần xà yêu, lai lịch cao tăng và xuất xứ thần kê bên trong sự việc thần kê đầu Long Vương.

Dù sao thì hiện tại Trần Hạo cũng coi như là người tu hành, đối với quan hệ trong giới tu hành, chỉ quen biết với Long đại sư, ngoài ra không còn mối quan hệ nào tốt hơn cả.

Cho nên hẳn nhất định phải tìm hiểu một chút, tu hành giới là cái gì, đã trôi qua vài thập niên, hiện tại trở nên như thế nào rồi?

Nhưng mà kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, yêu hồn chạy ra ngoài. Một hồi tranh đấu quyết liệt cũng tiêu diệt được yêu hồn, làm cho Trương Tuyên tự mình cõi ra khúc mắc trong lòng, tiến vào luân hồi.

Bận việc một hồi tất cả đều tiện nghi co con gà ngốc này, mấy cái vấn đề không hiểu khúc mắc trong lòng vẫn chưa giải quyết được, đã vậy còn bồi thêm hai cái pháp khí vào.

Lòng đầy đau khổ, về nhà ngủ thôi!

Hi hi ha ha bên trong, ngoại trừ mèo mun và gà ngốc tranh nhau giường ngủ nháo nhào một trận thì không có chuyện gì xảy ra nữa.

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng thì Trần Hạo tỉnh dậy. Mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài liền nghe có tiếng nói chuyện ở ngoài cửa.

- Mấy người nói thật hay đùa vậy? Bà Dương cư nhiên để lại huyết tư cho Tô Văn Chính? Thật là quý dị! Thế nhưng sau khi bà Dương chết Tô Văn Chính mới trở về.

- Sao lại đùa được? Sáng sớm nhiều người thấy được, từng chữ từng chữ đều được viết bằng máu. Thật đáng sợ! Hơn nữa nó được tìm thấy cùng với số tiền mà bà Dương để lại cho anh ta. Ai mà ngu ngốc tự để tiền lừa bịp mình chứ.

- Máy người không thấy sao? Tô Văn Chính ngày hôm nay đã đổi quần áo, sáng sớm thì giúp một tay đến bản cũng không ngại. Trước đây hẳn cũng không như vậy, nhất định là ai gặp cũng đều bị dọa giật mình.

- Đúng vậy, cho tới bây giờ cũng không thấy Tô Văn Chính còn có một chút tâm lòng hiếu thảo như vậy. Xem ra người này vẫn còn một chút lương tâm.

...

Nghe đến đó, Trần Hạo cười thầm.

Xem ra mình dùng mực đỏ viết chữ để nhấn nhủ tin tức lại bị làm tương, Tô Văn Chính cũng sẽ không có dũng khí đem tiền này ra sử dụng.

Nhưng Trần Hạo chực nhớ tới bản thân hoàn thành nhiệm vụ đã được cấp cho phần thưởng pháp thuật.

Trần Hạo vội vàng suy nghĩ, hẳn lúc trước tiếp nhận nhiệm vụ lại không quan tâm tới phần thưởng.

Sinh Cơ Thuật, ngưng đại nhật chi khí, tụ lãnh nguyệt chi hoa, hợp âm dương huyền cơ, biến tạo hóa thần kỳ.

Tin tức pháp thuật chảy qua trong đầu, phần giới thiệu khiến cho Trần Hạo thật muốn vênh váo hò hét.

Bất quá chờ khi hiểu tường tận các loại Sinh Cơ Thuật hiện lên sau đó. Khóe miệng Trần Hạo giật lên một cái.

Quả nhiên là mình vui vẻ quá sớm, cái hệ thống cùi bắp này vẫn chưa hề thay đổi.

Cái gọi là sinh cơ thuật, nói tốt không tốt, nói kém không kém tựa như một cái gân gà.

Bởi vì đây là pháp thuật nổi bậc trong các loại, cùng cấp bậc với Bùa Sơ Giải.

Cũng may là Sinh Cơ Thuật không cần phải phức tạp như vẽ bùa chú.

Quá trình theo đó mà đơn giản đi nhiều.

Đầu tiên là chuẩn bị hai pháp khí làm vật chứa, tốt nhất là ngọc khí.

Sau đó thu thập ra khí thuần dương ánh mặt trời tỏa vào ban ngày, buổi tối thu thập ánh trăng, sau đó đem trộn hai vật này với nhau tạo thành một loại linh khí. Linh khí này có tên là Âm Dương Linh Khí.

Đừng nghe tên mà nghĩ nó lợi hại, thực chất tác dụng của nó là một cái hồ to đùng.

Đơn giản mà nói, có thể điều trị thân thể suy yếu bổ sung sinh cơ. Mỗi người bình thường ngày ngày kiên trì chạy bộ, duy trì trạng thái khỏe mạnh thì dùng cái này rất lãng phí.

Thế nhưng nó có một chỗ tốt khác, đó chính là có thể thăng cấp.

Ví dụ như trăm khí ngưng tụ lại hóa thành một giọt sinh cơ linh lộ thì hiệu quả lập tức bất đồng. Đó là một loại vật phẩm phụ tá tốt nhất trong việc luyện đan, có thể loại trừ tạp chất lại còn tăng giá trị của đan dược.

Thế nhưng Âm Dương Linh Khí phải mất ba ngày ba đêm sau mới có thể ngưng tụ thành một luồng, muốn tụ thành bách (trăm) khí thì cần phải đến ba trăm ngày, cũng chính là sau một năm mới có thể ngưng tụ thành một giọt.

Đối với luyện đan mà nói thì một giọt này là sản phẩm chỉ dùng một lần. Vừa nghĩ đến đó hẳn cũng có cảm giác lạnh lạnh.

Còn về phần càng nhiều sinh cơ linh lộ thì có thêm những tác dụng khác gì không. Việc này cần phải tiêu hao thời gian dài, đây không phải là mục đích mà người tu hành tìm kiếm.

Trong lòng Trần Hạo không có ý định làm vật này.

Dù sao hẳn khổ tu Thiên Cương Bộ, thân thể ngày càng tốt, cũng chưa cần dùng tới thứ này, càng không biết luyện đan có ích lợi gì?

Chỉ có thể xem đó làm nền tảng, tương lai tìm được một năng lực khác có thể phối hợp với nó lại nói tiếp.

À, nói đến pháp khí, đêm qua đồng tiền kiếm và bát quái đồng đều bị phế rồi, hiện tại cần phải đi mua cái mới.

Lúc trước đồng tiền kiếm và bát quái đồng nhìn rất tốt, kết quả là nhìn được nhưng không dùng được, không khác gì một món đồ chơi. Lần này không dùng đồ đặc giá rẻ để Khai Quang nữa, phẩm chất quá kém, nếu gặp phải yêu tà lợi hại chút căn bản là không có cửa dùng.

Chỉ có thể dùng đồ đặc đẳng cấp để khai quang.

Trong lòng suy nghĩ, Trần Hạo liền đi ra cửa.

Thấy Trần Hạo, những người bên ngoài đang nói chuyện trời đất mắt liền sáng lên. Một phụ nữ trung niên cười nói:

Tiểu Hạo, nghe nói ngày hôm qua con thắng mười vạn. Bài ba lá này con học từ vị sư phụ nào? Có thể giới thiệu cho mấy dì học theo một chút không?

Trần Hạo cười nói:

- Con nào có học. Chỉ là do vận khí tốt thôi, tay cầm bài tốt.

Hắn không muốn chém gió cùng những bà cô rảnh rỗi về chủ đề này. Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Trần mẫu:

- Mẹ, con vào thành phố làm ít chuyện, thuận tiện đi thăm Trần Quang. Mẹ không cần lo cho con.

Trần mẫu gật đầu, sau đó đi theo Trần Hạo tới cạnh xe, nhỏ giọng nói:

- Đêm qua con cùng họ chơi bài ba lá là như thế nào? Những người đó đều là trùm cờ bạc. Con làm sao thắng được?

Trần Hạo thấp giọng nói:

- Mẹ, chỉ lần này thôi. Mẹ biết con không thích đánh bạc, sau này cũng sẽ không đánh nữa.

Trần mẫu:

- Thế còn tiền thì sao? Con phải cất giữ cẩn thận. Con có biết con thắng nhiều như vậy, mới sáng sớm đã có người hỏi mẹ mượn tiền.

Trần Hạo then tùng, nói:

- Con đã biết. Tang sự của Dương nãi nãi con không tham dự được. Mấy ngày nay có chút chuyện cần con phải xử lý.

Trần mẫu:

- Vậy con lái xe cho cẩn thận.

Trên xe, mèo mun và gà ngốc đã ngồi an vị phía sau. Trần Hạo lái xe chậm rãi rời đi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 82: Quý Nhai

Đào Thành, một tuyến đường nhỏ của thành thị, không có mấy những địa điểm du ngoạn nổi danh, cũng không có đặc sản riêng, càng không có những xí nghiệp lớn đóng đô, tốc độ phát triển rất chậm, cho nên không ít người phải dờ đi trong nỗi thất vọng.

Cũng may là thành Đào ở Nghi Xuyên, Hoàng Châu, Lan Dương Tam tạo thành nút giao thông, khơi thông tứ phương, người đến cũng không nhiều lắm nhưng cũng khá tiện lợi, Đào Thành nhờ vậy mà không bị thiếu hụt vật chất.

Lái xe thẳng xuống khu thành thị, Trần Hạo không đi thăm em trai mà hướng về khu nam Đào Thành.

Thân là người Đào Thành, Trần Hạo biết Đào Thành gần mới cửa trấn.

Tại khu nam Đào Thành có một chỗ tương đối nổi tiếng. Đó chính là khu phố cổ, người địa phương gọi đó là quý nhai (con đường ma).

Cái gọi là con đường ma, không phải thực sự là có ma mà là nơi này là chỗ của thương nhân buôn bán đồ cổ. Kể từ khi Đào Thành chỉ là một thị trấn nhỏ, con đường ma đã tồn tại. Bốn phương tám hướng, các loại thủ đoạn để có được đồ cổ hằng năm đều trao đổi ở chỗ này rồi sau đó đem tiêu thụ ra bên ngoài.

Tuy rằng những năm gần đây chính phủ đối với việc này rất nghiêm túc và khắt khe. Thế nhưng trên có chính sách dưới có đối sách, ngoài mặt có vẻ như con đường ma đã hoàn lương, làm ăn trong sạch nhưng đồ cổ lại chuyển xuống bí mật giao

dịch ngầm, ăn vào góc rẽ, cũng không phải một hai chính sách là có thể đẹp được.

Trần Hạo không có hứng thú với đồ cổ, thế nhưng hẳn muốn có pháp khí thì buộc lòng hẳn phải tới đây, bởi vì chỉ có ở nơi này mới có những đồ cổ trân quý từ xưa.

Theo con đường quen thuộc, Trần Hạo bước nhanh tới khu phố đồ cổ.

Con đường ma năm đó chính là nơi náo nhiệt nhất Đào Thành, diện tích không nhỏ. Mấy năm nay Đào Thành phát triển ngày càng náo nhiệt, không chỉ tiệm đồ cổ mà cả hai bên đường đều biến thành con đường ẩm thực, quán rượu đường phố, đầy đủ tiện nghi, có thể đuổi kịp những thành phố lớn khác. Bởi vì có con đường ma tồn tại, khu này trở thành nguồn GDP quan trọng cho Đào Thành.

Dừng xe lại, Trần Hạo mang mèo mun và gà ngốc chậm rãi đi vào con đường ma.

Đường phố rộng mở, hai bên cửa hàng san sát nhau, 99% đều là lỗi thời.

Nhưng Trần Hạo nhìn cũng như không, liền trực tiếp đi vào trong thêm mấy trăm mét, tới một con đường chật hẹp, rất hợp với phong cách cổ xưa của khu phố nhỏ.

Nơi này mới chính là chỗ nòng cốt của con đường ma.

Dừng xem bên ngoài cửa hàng mặt tiền to lớn, thiết kế thẩm mỹ, giá trị không nhỏ. Nhưng hai cái cửa hàng lớn như thế cũng chưa chắc đòi được một cái cửa hàng nhỏ ở bên trong khu phố nhỏ. Còn phải có quan hệ, bằng không cho dù có tiền cũng không cách nào bước vào vòng tròn của khu phố này.

Khu phố nhỏ càng thêm náo nhiệt, người ra ra vào vào nhiều vô kể.

Trần Hạo nhìn xung quanh, tìm một cửa hàng ít khách và bước vào.

Một người trẻ tuổi mặc bạch y nhanh chóng chào và mỉm cười:

- Chào ông chủ, xin hỏi có ngài muốn mua gì?

Trần Hạo nhìn xung quanh âm thầm đánh giá.

Chính giữa tường treo một bức tranh mãnh hổ xuống núi, ngọn núi xôn xao, mãnh hổ như gió, dương nanh múa vuốt, khí thế phi phàm.

Trần Hạo không hiểu đồ cổ, nhưng khi nhìn kỹ lại phát hiện bức tranh mãnh hổ đang xuống núi này có một loại khí. Khí này hồn nhiên cứng cáp lại vừa nội liễm, mang đến cảm giác lắng đọng của lịch sử.

Đây rõ ràng là hàng thật, chỉ là Trần Hạo không biết cao nhân nào đã vẽ bức họa và niên đại của nó là bao nhiêu.

Hai bên bức tranh là hai giá sách mang phong cách cổ xưa, ở trên để một số đồ sứ đồ đồng và một số sách cổ cũng ẩn chứa loại khí này.

Đột nhiên, Trần Hạo nhìn chăm chăm vào cái bát vàng ba chân phủ đầy bụi trên kệ.

Người đàn ông mặc bạch y nhìn Trần Hạo rồi cười:

- Quý khách, bát vàng ba chân này chỗ chúng tôi không bán. Nếu như ngài thích kiểu này, tôi có thể lấy cho ngài vài cái khác, bảo đảm là hàng thật, nếu là hàng giả liền đền tiền gấp 10 lần.

Trần Hạo cười cười:

- Không cần, tôi không phải đến đây mua Kim Thiên Tử, hơn nữa tôi cũng mua không nổi.

Người đàn ông lập tức nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt nghi ngờ.

Tuổi vẫn còn trẻ, quần áo lại bình thường, không giống như những người khác, cũng không phải xuất thân con nhà giàu có lại có thể nhìn ra được độ bất phàm của Kim Thiên Tử?

- Ngài muốn mua cái gì?

Trần Hạo nói:

- Tôi muốn mua kiếm gỗ đào, kiếm đồng tiền, ngọc phù, bát quái, tượng thần và một vài đồ khác.

Người đàn ông:

-

Cmn đây là tới quấy rồi sao?? Chúng tôi là cửa hàng đồ cổ, đâu phải nơi bán đồ thờ cúng, chú em đi lộn tiệm rồi.

Người đàn ông đang muốn mở miệng nói thì một âm thanh khác xen vào:

- Quý khách muốn mua những thứ này để làm gì?

Trần Hạo quay lại thì người vừa nói là một người trạc tuổi trung niên, tóc để húi cua, mặt chữ điền, mang mắt kính, cũng mặt bộ đồ trắng, thoạt nhìn rất có khí chất.

Trần Hạo cười nói:

- Cho vui thôi. Gần đây tôi coi nhiều phim ma phim quỷ, cũng rất tò mò về các loại pháp khí nên tới đây hỏi mua. Nếu ngài không có thì quên đi, không cần mua nữa.

Người đàn ông trung niên nhìn Trần Hạo, nói:

- Mở cửa làm ăn kinh doanh, nào có cửa hàng nào đuổi khách hàng ra đường. Ngài muốn mua những thứ này không phải không có, chỉ có điều giá cả không hề rẻ.

Trần Hạo nói:

- Có hàng là được, tiền không là vấn đề.

Người đàn ông trung niên nói:

- Vậy tôi sẽ đi lấy, mời quý khách ngồi chờ.

Chờ người đàn ông tóc húi cua ấy rời đi, tên bạch y trẻ tuổi mới phản ứng, vội vàng mời Trần Hạo ngồi rồi rót trà cho y.

Trần Hạo cũng không khách khí, ngồi xuống rồi ngoắc tay, mèo đen và gà trống thấy vậy mắt liền sáng lên. Thế nhưng động tác của mèo mun nhanh hơn liền nhảy vào lòng của Trần Hạo, còn gà trống trông theo bằng một ánh mắt ước ao và đố kị.

Trần Hạo vừa ôm mèo mun vừa quan sát bộ cục trong cửa hàng.

Sau khi hẳn phát hiện bát vàng ba chân, Trần Hạo thấy ngoài ra còn có sự sắp xếp khác nhau, ví dụ như có đường màu đỏ bên trong cửa hàng, và trên đường đó có những đồng tiền xu.

Những thứ này cùng với kiềng ba chân thành một chỉnh thể tạo ra một loại khí rất đặc biệt.

Từ Âm Dương Nhãn có thể quan sát được động thái của khí lưu, hẳn nhận thấy đây là bộ cục theo phong thủy, giống như những gì mà hẳn đã tìm thấy trên internet.

Nhưng loại bộ cục phong thủy dường như không đủ mạnh, Trần Hạo xem không hiểu.

Không bao lâu sau, người đàn ông tóc húi cua quay lại, mang theo không ít thứ.

Trần Hạo liếc mắt sang, lông mày nhướn lên, khóa miệng cười tựa không cười.

Chờ khi các loại đồ vật được đặt xuống trước mặt, Trần Hạo liền tiến lên xem xét.

Đồ đạc không ít, có kiếm gỗ đào, kiếm đồng tiền, bát quái chạm ngọc, tượng thần điêu khắc, chuông đồng, ngọc phật, ngọc Quan Âm rất phong phú.

Thế nhưng những thứ này đều mới, nhìn là biết chỉ vừa chế tạo không bao lâu.

Trần Hạo đang quan sát đồ đạc, người đàn ông tóc húi cua lại quan sát Trần Hạo. Chỉ có bạch y trẻ tuổi còn mê mang không biết hóa ra cửa hàng mình còn có bán những thứ này.

Ánh mắt Trần Hạo đảo một vòng, trong lòng không khỏi cảm thán

Quả nhiên muốn đồ tốt phải tìm đúng nơi.

Mặc dù có hai ba món hàng giả, nhưng còn lại đều là hàng thật, chỉ là hàng mới quá không có tác dụng thôi.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 83: Chất liệu Khai Quan tốt

- Không tồi, đồ rất tốt.

Trần Hạo mở miệng khen một câu.

Người đàn ông tóc húi cua cười nói:

- Quý khách muốn lấy cái nào?

Trần Hạo không do dự liền chọn một cây kiếm gỗ đào, một cây kiếm đồng tiền, một tượng điêu khắc Chung Quỳ, một cái chuông đồng, sau đó nói:

- Tôi muốn mua bốn món này.

Người đàn ông thấy Trần Hạo chọn như vậy, thất vọng lóe lên trong mắt rồi mở miệng nói:

- Quý khách, bốn món này tổng cộng là tám mươi lăm vạn.

Trần Hạo cũng không cò kè mặc cả, nói thẳng ra:

- Ở đây có trả thẻ không? Cho tôi cà thẻ.

Người đàn ông dường như mất hứng, để cho bạch y trẻ tuổi nói số tài khoản rồi thu tiền của Trần Hạo.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Trần Hạo cười nói:

- Cảm ơn ông chủ, tôi đi trước.

Nói xong, anh không chút do dự rời đi.

Chờ khi Trần Hạo đi khuất, người đàn ông mới thở dài rồi nói:

- Tiểu Chu, cậu xem cửa hàng, tôi có việc ra ngoài.

- Vâng, ông chủ đi thông thả.

Người đàn ông vừa mới đi tới cửa thì có khách đến. Đó là một ông lão tóc bạc và một đạo sĩ trẻ tuổi.

- Ba, sao ba tới đây? Kỳ Kỳ lại gây ra chuyện gì sao?

Sắc mặt người đàn ông khẽ biến vội vàng hỏi.

Ông lão tóc bạc nói:

- Kỳ Kỳ vẫn như vậy, nhưng Tứ Bình đạo trưởng đã đến hỗ trợ. Hắn yêu cầu có vật trợ giúp. Ở chỗ con không phải có tượng Chung Quỳ trăm năm tuổi sao? Nhanh lấy ra đi.

Người đàn ông sừng sốt, sắc mặt liền tái nhợt, thanh âm run rẩy:

- Không lấy tượng Chung Quỳ thì không được sao?

Ông lão còn chưa lên tiếng, vị đạo sĩ trẻ đã cười nói:

- Ông Ngụy, sư phụ tôi đã nhìn qua tiểu thư Kỳ Kỳ. Trường hợp nhất thể song hồn rất phức tạp, sư phụ tôi không nắm chắc được phần thắng. Nếu có tượng thần Chung Quỳ thì khả năng thành công sẽ cao hơn nữa.

Người đàn ông nghe vậy mặt biến sắc, không nói chuyện nữa, chạy nhanh ra khỏi cửa tiệm, đưa mắt nhìn bốn phía biết đâu tìm được Trần Hạo.

- Thôi xong!

Người đàn ông ấy nhất thời cảm thấy chân tay mềm nhũn, cả người co quắp ngã xuống đất.

- Xảy ra chuyện gì? Con đã bán bức tượng ấy rồi sao?

Ông lão cũng đuổi theo, mặt cũng không khá gì mấy.

Vẻ mặt người đàn ông giống như đưa đám, nói:

- Trước khi ba tới đã có một vị khách trẻ tuổi tới hỏi mua. Con chỉ nghĩ hắn là người tu hành, nên mới đưa ra một vài

pháp khí, không ngờ hẳn không chọn, chỉ chọn 4 món mới, trong đó có tượng thần Chung Quỳ.

- Con! Thật là tức chết ta! Kỳ Kỳ phải làm sao bây giờ?

Ông lão tức giận trừng mắt.

Người đàn ông tuyệt vọng, thế nhưng sau đó mắt liền sáng, đứng lên nói:

- Còn có cách, người trẻ tuổi kia là chuyên khoản, con có tin tức của hắn.

Ông lão vui mừng, vội vàng nói:

- Còn không mau tra?

Đi ra từ khu phố đồ cổ, sắc mặt Trần Hạo đầy vui mừng.

Tuy rằng đã tiêu hết tám mươi lăm vạn, thế nhưng mua được những đồ này cũng không tiếc, trong đó có loại gỗ quý hắn cần.

Gỗ quý, lại nói là quý mộc, ngũ hành thuần âm, có thể cho linh hồn tạm trú.

Gỗ quý mười năm mới thành, trăm năm mới có linh. Trần Hạo vốn cho là tìm rất khó khăn, không nghĩ tới là may mắn ngay từ lần đầu tiên, lại còn là gỗ quý trăm năm.

Tuy rằng đã điêu khắc thành tượng Chung Quỳ, nhưng chưa qua tế bái, để ông cô dưỡng hồn là không thể tốt hơn.

Mặt khắc kiếm gỗ đào, kiếm đồng tiền cũng là đồ tốt.

Kiếm gỗ đào mặc dù là gỗ mới, nhưng được đánh bóng rất kĩ đã nói lên được là làm từ gỗ của những loại nhạc cụ tốt nhất.

Kiếm đồng tiền cũng là vật phẩm tương đối hoàn mỹ, đồng tiền có từ Minh triều, đặc biệt là sợi dây đỏ đã thấm qua máu

chó, chế luyện rất hoàn mỹ, căn bản là không thể so với những loại tạp nham.

Còn về phân chuồng đồng, Trần Hạo cũng không rõ dùng vào việc gì, nói không chừng sau này sẽ dùng.

Có thể nói là bốn món này với giá tám mươi lăm vạn thật đúng giá, thậm chí có thể nói đã hời to.

Rạo rục mang đồ đạc bỏ vào trong xe xong, Trần Hạo quay đầu xe rời khỏi khu phố đồ cổ.

Nơi này không còn việc gì nữa, Trần Hạo có thể đi thăm em trai.

Hôm nay là thứ năm, trường học không được nghỉ, mà trường trung học Đào Thành rất khắc khe, ngày thứ bảy cũng không được nghỉ, chỉ được nghỉ ngày chủ nhật.

Em trai Trần Quang ở trọ tại nhà của một giáo viên, Bình thường cơ hội ra ngoài cũng không có, nếu như muốn gặp lúc này thì chỉ dành chút thời gian vào buổi trưa.

Lúc này chỉ có mới hơn 10 giờ, Trần Hạo quyết định đứng đợi ngoài trường học.

Gần mười phút sau, Trần Hạo tới trường trung học Đào Thành. Sau khi dừng xe xong cũng không lập tức xuống mà lấy kiếm gỗ đào ra Khai Quang.

Vừa mới mở ra xem, pháp lực bên trong lập tức phủ ra ngoài, dung nhập vào kiếm gỗ, đồng thời kiếm gỗ lập tức bộc phát ra một ánh sáng mãnh liệt, ban đầu là đỏ sậm, rồi càng trở nên thâm trầm, loáng thoáng có một tia máu đỏ sáng bóng chớp động.

Sau đó, một thông tin phản hồi.

Kiểm gỗ đào: Pháp khí khai quang, gia trì trăm tà, phá sát, phá giáp, tăng phúc, báo động trước.

Khai quang xong tiêu hao mười năm pháp lực.

Trần Hạo cảm nhận được liền nghẹn họng nhìn trân trối.

Đù mé, hàng cao cấp lại trực tiếp nuốt hết pháp lực của mình.

Hơn nữa, Trần Hạo có cảm giác, kiếm gỗ đào này không có giới hạn, còn có thể tiếp tục gia trì khai quang.

Tâm tình sảng khoái vô cùng, Trần Hạo biết được thông tin phản hồi về năng lực gia trì.

Nhìn một cái, Trần Hạo càng vui mừng.

Tất cả đều nằm trong dự liệu, thế nhưng lại có thêm hai năng lực mới, cao hơn so với Trần Hạo dự đoán.

Phá giáp ý không phải nói nó sắc bén, mà đó là một loại năng lực đặc biệt nhằm vào yêu tà.

Ví dụ như là cương thi.

Dù cương thi có li lợm, cứng cáp như thế nào, có kiếm gỗ đào này thì dễ dàng phá vỡ thân thể nó. Đây là điểm mạnh của kiếm gỗ đào.

Bởi vì năng lực này có thể dùng máu để tăng cường uy năng của kiếm gỗ đào, nhưng sau đó lại sẽ tiêu hao tiềm năng cùng phẩm chất của kiếm gỗ, dùng lâu thì kiếm gỗ cũng phế đi.

Đương nhiên, loại năng lực gia trì này khi gặp phải cương thi cường đại thì mới dùng.

Bị hai loại năng lực mới làm cho khiếp sợ, Trần Hạo cũng không quên ba loại năng lực trước trảm tà, phá sát và báo động trước.

Thực sự chứng minh được là không có năng lực vô dụng, chỉ có vật vô dụng.

Hàng cao cấp chính là có giá trị trăm tà, phá sát, báo động trước, lợi hại hơn so với hàng tạp nham.

Lúc này vừa mới hoàn thành gia trì, kiếm gỗ đào liền ong ong run bần bật, nhắm thẳng vào trường trung học Đào Thành.

Trong trường có quỷ?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía cổng trường.

Trong trường học không có tin tức gì về ma quỷ. Những năm gần đây vẫn luôn duy trì trạng thái tốt đẹp, bằng không cũng không có nhiều người muốn còn mình vào học ở đây.

Khi không lại có chuyện có quỷ trong trường học?

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 84: Lôi Kiếp Mộc

Đáng tiếc là trường trung học Đào Thành bảo mật rất nghiêm ngặt, người không có nhiệm vụ hoặc lý do chính đáng thì không thể vào được.

Đưa tay vỗ vỗ kiếm gỗ, kiếm gỗ không run rẩy nữa, dần trở nên an tĩnh lại.

Nhưng không lâu sau đó, kiếm gỗ lại run lên mạnh nữa, sau đó nhắm vào mèo mun.

Đang tò mò quan sát thì mèo mun giật mình sững sốt, nhất thời giận lên, nhe răng trợn mắt rống giận.

Khi không lại dám xem lão nương là yêu ma ? Mày có bị điên không? Bỏ miêu mà mèo thần.

Hơn nữa, nói cho cùng đều là tiểu đệ của chủ nhân. Mèo muốn nội đấu có phải không?

Gà ngốc thấy, gọi gọi mấy tiếng giống đang cười nhạo mèo mun, thế nhưng ngay sau đó kiếm gỗ cũng chỉ vào nó.

Gà ngốc trợn mắt nổi giận ùng ùng.

Cái này đúng là muốn chết mà.

Ngược lại, Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Dù cho là hàng cao cấp, rồi cũng đã được khai quang, nhưng cũng quá thông minh rồi đi? Hoàn toàn vượt qua phạm vi báo động trước.

Vội vàng tỉ mỉ quan sát lại kiếm gỗ.

Quả nhiên Trần Hạo phát hiện ra điểm khác thường.

Ở giữa kiếm gỗ, có một đường vân đỏ, xuyên suốt toàn bộ thân kiếm giống như tĩnh mạch

Đặc biệt là khi thanh kiếm run rẩy, dòng máu đỏ bên trong thực sự chuyển động, giống như một sinh vật sống.

Đôi mắt của Trần Hạo lóe sáng, rồi anh nghĩ tới một chút điểm khi khai quang phản hồi lại kia.

Đào gỗ giáng sinh, độ lôi kiếp mà thuế biến.

Điều này có nghĩa là cây đào tự có linh tính, thu hút lôi kiếp của thiên địa, sau khi vượt qua có thể hóa thành yêu. Thế nhưng nếu không độ kiếp thành công thì cây đào sẽ chết. Người đời thường gọi đó là lôi kiếp mộc.

Lôi kiếp mộc dùng để chế tạo kiếm gỗ đào, uy năng rất mạnh, có thể phát ra thêm sấm sét.

Thanh kiếm trước mặt đây là cùng loại với lôi kiếp mộc, có dòng máu đỏ chính là loại gỗ đào có linh tính, về sau biến thành yêu mạch.

Ồ, số ca may mắn đến như vậy sao? Tùy tiện mua thanh kiếm gỗ đào lại là được chế tạo từ lôi kiếp mộc. Vật này có thể biến người bình thường thành phi thường, làm sao bán cho mình với giá trăm ngàn được?

Trần Hạo vừa mừng vừa sợ, vừa nghi hoặc lại không giải thích rõ ràng được.

Ngón tay búng vào thân kiếm kiểm tra thêm lần nữa, khước miệng khẽ nhếch lên.

Còn chưa thỏa mãn, chờ khi khôi phục pháp lực rồi tiếp tục khai quang linh khí.

Đây thật sự là lợi nhuận lớn.

Đang hạnh phúc, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt thời gian tự sướng của Trần Hạo.

Lấy điện thoại ra vừa nhìn, Trần Hạo vừa cau mày.

Tin nhắn tới, nhìn một dãy số là của người lạ gọi tới.

Trần Hạo không suy nghĩ liền ngắt máy. Anh nhiều lần đã nhận cuộc điện thoại như vậy, rồi nói với hấn về một tin tức gây sốc... balabala, gây phiền phức.

Thế nhưng chuông reo vừa dứt, lại có cuộc gọi đến.

Thật là thần kỳ! Dù cho là gọi điện lừa đảo cũng chỉ là cách thời gian mới gọi một lần.

Do dự một hồi, Trần Hạo vẫn nghe máy.

- Chào ngài Trần, tôi là ông chủ hiệu đồ cổ ngài vừa mua, họ Nguyễn.

Đầu dây bên kia là giọng nói của người đàn ông trung niên.

Trần Hạo nhú mày, không nói gì.

Giao dịch đã xong, đâu có thiếu nợ gì, người này gọi điện đến làm gì?

Hơn nữa hấn có thể biết được tên của anh, số điện thoại cũng tìm được? Đờ mờ, năm nay tin tức cá nhân không còn được bảo mật sao?

Trần Hạo quên mất là trước đây hấn cũng nhờ Chu Cương giúp hấn làm việc này.

- Ông chủ Nguyễn, có việc gì sao?

Trần Hạo hỏi.

Ông chủ Nguyễn vui mừng nói:

- Ngài Trần, chuyện là như vậy! Hôm nay ngài đến mua đồ, trong số đó có một món tôi đang cần. Bởi vì quên nên mới bán

cho ngài. Ngài có thể trả lại món đồ đó cho tôi được không? Ngài yên tâm, ta sẽ trả tiền gấp đôi lại cho ngài, không để ngài chịu thiệt.

Trần Hạo liền nghĩ ngay tới kiếm gỗ đào.

Dù sao đó cũng là lời kiếp mọt.

Mụ nội nó, bán rồi mà còn muốn thu về? Chả lẽ vào phòng rồi mới gõ cửa?

Trần Hạo không khách khí nói:

- Xin lỗi, tiền bạc đã thanh toán rồi, nó bây giờ là của tôi, không trả lại.

- Ngài Trần, ngài có thể thông cảm cho tôi một chút. Tôi muốn lấy tượng thần là vì để cứu người, đó là con gái duy nhất của tôi, xin ngài giúp một tay.

Giọng nói ông chủ Ngụy mềm xuống một chút.

Trần Hạo sừng sốt.

Tượng thần? Không phải nói kiếm gỗ đào hả? Cái gì mà tượng thần?

Trần Hạo hỏi:

- Có phải ngài nói tới tượng Chung Quỳ?

Ông chủ Ngụy:

- Đúng đúng rồi chính là nó. Ngài Trần có thể dàn xếp một chút được không?

Trần Hạo chần chờ một chút rồi nói:

- Cũng không phải không được, nhưng tôi cũng cần cần gỗ quý. Ngài nếu muốn lấy tượng Chung Quỳ về thì có thể giao cho ta gỗ quý khác tương tự được không?

Ông chủ Ngụy vui mừng:

- Không thành vấn đề. Ngài hiện đang ở đâu? Tôi qua chỗ ngài.

Nói xong địa chỉ, Trần Hạo cúp điện thoại rồi cầm lấy tượng Chung Quỳ.

Tượng không cao quá một thước, kỹ thuật điêu khắc của nghệ nhân quả bất phàm, giống như đúc. Chỉ có điều là chưa qua tế bái thờ cúng, cho nên không có tinh thần.

Đối với Trần Hạo mà nói, cũng không phải mình dùng, cũng không phải đam mê điêu khắc gì, chủ yếu là cho ông nội một chỗ nuôi hồn. Nếu ông chủ Ngụy thật sự mang một cái khác tương đồng như vậy thì cũng không có vấn đề gì.

Mười phút sau, điện thoại Trần Hạo vang lên lần nữa.

Anh không bắt máy được bởi vì có một chiếc xe jeep SUV dừng ở bên cạnh.

Mở cửa sổ, để lộ ra khuôn mặt của Trần Hạo

Trong xe jeep là ông chủ Ngụy, ông ta vui mừng gác máy, mở cửa xe và bước tới chỗ Trần Hạo.

- Ngài Trần, thực sự xin lỗi. Theo quy tắc thương mại thì tôi không có tư cách nói những lời này, nhưng thật sự tượng thần này đối với con gái tôi vô cùng quan trọng, nên tôi mới mặt dày tới đây cầu xin ngài.

Ông chủ Ngụy xấu hổ, mở miệng xin lỗi.

Trần Hạo cười nói:

- Không sao, chỉ cần có qỗ quý tương đồng là được. Tôi cũng không cần tới tượng thần.

Ông chủ Ngụy thở dài một hơi, gật đầu nói:

- Ngài yên tâm, trong tiệm tôi tuy không có qỗ quý, nhưng tôi đã liên lạc với bạn bè, rất nhanh sẽ có loại qỗ quý ngài cần

so với cái này tốt hơn, bảo đảm ngài sẽ hài lòng. Còn nữa, tiền mua tượng thần này, tôi sẽ hoàn trả lại đầy đủ, coi như là bồi thường cho ngài.

Trần Hạo không phản đối, dù sao đây cũng là cho chủ tiệm sai trước, bồi thường cũng đúng.

- Đây là tượng thần ông cần.

Trần Hạo đưa tượng Chung Quỳ cho ông chủ Ngụy.

Anh không hề lo lắng ông chủ Ngụy lật lọng. Có thể mở cửa tiệm ở trung tâm phố đồ cổ, còn có thể tra nhanh số điện thoại của mình thì cũng không phải là người bình thường.

Ông chủ Ngụy vui mừng, sau khi nhận lấy, mắt nổi lên một tầng nước. Đây chính là hi vọng của ông.

- Được rồi, xin lỗi tôi hỏi một chút, ông lấy tượng thần này để đối phó với quý vật sao?

Trần Hạo đột nhiên mở miệng.

Ông chủ Ngụy trả lời theo bản năng:

- Đúng thế, con gái của tôi một xác hai.... Nói được nửa, ông chợt ngừng rồi cười khan:

- Chính là tư tưởng mê tín, con gái của tôi bị bệnh, bệnh viện trị không được nên thử phương pháp cổ truyền xem thử.

Lục Đạo

Chương 85: Một tên trúng ba đích

Vẻ mặt Trần Hạo tỏ ra đã biết, nhưng trong lòng đang suy nghĩ.

Cần tượng thần, hơn nữa lại là tượng thần Chung Quỳ, chẳng lẽ để đối phó quý các loại?

Nhưng người đã không muốn nói, Trần Hạo cũng không gắng hỏi gì thêm.

Lại mấy phút sau, có người lái một chiếc Mercedes tới, một người trẻ tuổi hơi mập mập mặt dễ nhìn đem theo một cái túi bước xuống, tới chỗ ông chủ Ngụy rồi cười ha hả:

- Chú Ngụy, chú xem gỗ quý này có đúng ý của chú không?

Ông chủ Ngụy cười nói:

- Phiền cho Tiểu Trang con chạy tới đây rồi.

- Ha, chú Ngụy còn khách sáo gì với con. Thời gian này con cũng rảnh không có gì làm, chán ngán ở nhà làm trạch nam, bị cha mắng chửi mấy lần. Đưa đồ cho chú cũng tiện đường ra ngoài giải khuây một chút.

Vừa trò chuyện, ông chủ Ngụy vừa lấy bên trong túi một miếng gỗ.

Miếng gỗ dài hơn nửa thước, to cỡ miệng chén, lớp da cũ đã bị bỏ đi, hai bên cũng được mài phẳng, bề mặt nhẵn nhụi, có vẻ như là đã cất giữ một thời gian dài.

Ông chủ Ngụy đưa cho Trần Hạo, thấp thỏm chờ Trần Hạo trả lời.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nãhn xem xét thông thấu, trong lòng rất hài lòng.

Miếng gỗ này so với tượng thân Chung Quỳnh có niên đại nhiều hơn, chất liệu cũng tốt hơn, thật đúng không thua thiệt.

- Được, đồ tốt, có thể đổi.

Trần Hạo tiếp nhận, tiện tay nhét phía sau mông.

Ông chủ Ngụy cảm kích, nói:

- Cảm ơn ngài Trần, vậy tôi xin phép đi trước.

Nói xong, ông chủ Ngụy nói gì đó với người kia gì đó, rồi lập lúc lái xe rời đi.

Người kia nhìn Trần Hạo, lại nhìn tới xe jeep, ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

Người này là ai? Có thể làm cho chú Ngụy khách khí như vậy?

Bọn họ ở trong vòng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Người này tuy không được gọi là khách quý, nhưng người bình thường cũng được như vậy được.

- Người anh em, tôi tên là Trang Chu. Cũng nên làm quen chút ha?

Người kia tới gần cười híp mắt, mở miệng nói.

Trần Hạo ngẩn người.

Quen biết gì? Ai mượn? Không quen biết ông luôn tự nhiên ông xuất hiện. Cần phải biết ông à?

Trong lòng muốn đánh người nhưng ngoài mặt Trần Hạo vẫn tươi cười, không quá lạnh nhạt mà nói:

- Trần Hạo. Anh Trang tên thật đặc biệt.

Ông mập cười càng vui vẻ:

- Người anh em cũng thấy vậy hả? Haha, người anh em không biết đấy thôi, anh đây rất hiếm khi chơi game nhưng bây giờ đang nghiện game Vương Giả Nông Dục. Trong cái đó cái tên Trang Chu này rất nổi tiếng, hiện đang xếp hạng 1 trên bảng xếp hạng Đào Thành là.

Khóe miệng Trần Hạo giật lên một cái.

Người này thật sự quá tự sướng. Người ta là danh nhân Chu Trang trong lịch sử, cùng anh làm gì có quan hệ gì. Làm như trùng tên trùng họ là tốt lắm vậy.

Thế mà chỉ bằng những lời này, Trần Hạo thấy người này thật hài hước.

Đang muốn “ừ” cho có lệ thì động tác Trần Hạo dừng lại, quan sát tỉ mỉ Trang Chu.

Trang Chu bị nhìn đến mức mắt tự nhiên, nghi hoặc nói:

- Sao thế? Trên mặt tôi có dính gì à?

Trần Hạo cười một cách thần bí:

- Là có một thứ đặc biệt. Tôi đang có khối ngọc bội Quan Âm, không biết là anh có hứng thú hay không?

Trang Chu không hiểu gì, nói như thế nào mới tốt? Sao tự nhiên chủ đề lại liên quan tới ngọc Quan Âm?

- Người anh em đây là làm buôn bán ngọc hả?

- Không phải, tôi thấy ngọc Quan Âm này rất xứng với anh Trang đây. Nếu anh Trang không thích thì thôi vậy.

- Dừng. Để tôi xem một chút. Nhà tôi cũng là buôn bán đồ cổ, nói không chừng nó là đồ thật.

Trang Chu cười ha hả, nhưng trong lòng không yên nghĩ lý do của Trần Hạo.

Trần Hạo móc ra khối ngọc đưa cho Trang Thuyền.

Trang Thuyền cầm lấy nhìn một cái, lông mày vung lên.

Tuy rằng không học về ngọc, nhưng trong nhà mấy lần buôn bán hẳn có thấy, có nghe nói nên năng lực giám định cũng không tệ.

Thế nhưng ngọc Quan Âm này phải xem cẩn thận.

Chất ngọc đục ngầu nhìn như hàng giả, nhưng đó lại rất mịn và mượt mà giống học thật.

Ban đầu khi cầm thì cảm giác mát lạnh bàn tay làm cho cả người liền dễ chịu, cảm giác thật tốt.

Là đồ tốt!

Trang Chu kết luận, đồng thời lại không muốn buông miếng ngọc.

Trần Hạo nói không sai, thật là xứng với hẳn.

- Bao nhiêu tiền?

Trang Chu hỏi.

Trần Hạo hé miệng cười:

- Năm vạn.

Trang Thuyền đứng hình ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Là ăn cướp hay sao mà ra giá mắc quá vậy? Đây chỉ là miếng ngọc bội bình thường thôi mà! Đâu có phải ngọc phi thúy hay ngọc bích mắc tiền gì đâu?

- Nó không đắt đâu, đúng giá đấy anh Trang, đặc biệt là đối với anh nó vô cùng có giá trị.

Trần Hạo nói mà như có hàm ý.

Trang Chu nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Hắn đột nhiên cảm thấy quen biết tùy tiện là một sai lầm.

Người này chắc không lừa mình đâu ha?

Nhưng mà nhìn ngọc Quan Âm, Trang Chu lại không muốn trả lại cho Trần Hạo, càng cầm càng thích, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến, cảm thấy tràn đầy sức sống và sinh lực.

- Nếu anh Trang đã không thích thì tôi đây cũng không ép.

Nói rồi Trần Hạo vươn tay làm bộ muốn lấy về.

Trang Chu liền né:

- Đừng như vậy mà người anh em. Vật này không tồi, cho anh số tài khoản, anh sẽ chuyển khoản cho chú.

Trần Hạo cười híp mắt lấy điện thoại di động ra, cùng trao đổi với Trang Chu, sau khi chuyển tiền xong thì mới nói:

- Anh Trang, tôi là chuyên môn bán những món bảo vật kỳ lạ. Anh Trang sau này nếu có yêu cầu gì thì cứ nhắn cho tôi, bảo đảm giao hàng tức thời.

Trang Thuyền cười rất mát tự nhiên.

Mụ nội nó, sao mình lại có cảm giác như bị gài bẫy nhỉ? Vật này tuyệt đối không phải là ngọc thật.

Chỉ là cầm vào thấy thoải mái nên Trang Thuyền không nở buông tha.

- Được, sau này có cơ hội sẽ hợp tác.

Trong lúc này, Trang Chu không còn tâm trạng để kết bạn nữa, sau khi nói xong liền quay đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Trần Hạo nở nụ cười hài lòng.

Đó là một phần để kiếm tiền, cũng là để giúp mọi người, nhưng cũng mở ra một cánh cửa kinh doanh. Một mũi tên trúng ba đích. Thật sự là may mắn làm phần khởi.

Không bao lâu sau, trong trường vang lên tiếng chuông tan học, Trần Hạo lấy điện thoại gọi cho Trần Quang.

Gần như ngay lập tức bắt máy.

- Anh, em nhớ anh muốn chết. Anh trở về hai ngày rồi mới gọi cho em.

Trần Hạo cười:

- Anh không gọi là bởi vì em còn đi học, sao biết lúc nào có tiện gọi hay không? Hơn nữa sao em không chủ động gọi cho anh?

Trần Quang cười trừ:

- Điện thoại hết tiền, nên chỉ có thể nhận điện thoại thôi. Anh hai, nạp cho em một trăm đồng đi.

Trần Hạo:

- ...

- Được rồi, anh đang ở trước cổng trường nè. Giờ đi đâu ăn cơm, anh mời.

- Anh đến Đào Thành? Được rồi, chờ em một chút, em tới liền.

Cúp điện thoại, không tới năm phút sau, Trần Quang đã ra tới cổng.

Trần Hạo kéo cửa kính xe xuống ngoắc ngoắc tay.

Trần Quang chạy tới, kích động nói:

- Anh, anh mua xe rồi? Mẹ gọi nói cho em mà em không tin. Chắc chắn, để xem, xem ra anh ôm được bắp đùi của bạch phú mỹ rồi phải không? Nhớ đừng quên em trai này nha.

Trần Hạo thở dài một tiếng.

Còn học giỏi thì tính tình sẽ thay đổi, ai dè vẫn miệng lưỡi
trơn tru như trước, đặc biệt còn là em trai của mình nữa chứ.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 86: Em trai “con nhà người ta”

- Được rồi, anh đây là mua xe bằng tiền mình kiếm được, làm gì có chuyện phú bà nào. Nhanh lên xe.

Trần Hạo không vui nói.

Trần Quang nhanh như chớp ngồi vào ghế phó lái, bĩu môi nói:

- Anh đừng có giả vờ. Anh chỉ tốt nghiệp trường đại học tào lao gì đó, vậy mà một tháng kiếm được năm mươi vạn? Vịt cũng không hóa thành thiên nga nhanh vậy, em cũng không như ba mẹ tin anh gạt. Em cũng không khinh bỉ anh dù anh có phú bà bao nuôi đi chăng nữa thì cũng thành người giàu rồi. Đây là mèo của phú bà nuôi hả? Đáng yêu quá. Cho em sờ một tí nhé.

Trần Quang phát hiện ngồi mèo mun ở băng ghế phía sau liền đưa tay muốn ôm nó.

Còn gà trống... thì bỏ qua một bên, xem như ông anh trai mua nó để về nhà hầm.

Mèo mun khinh bỉ nhìn Trần Quang, không thèm chớp mắt tới.

Trần Hạo vừa khởi động xe, vừa nói:

Nói ít thôi, chuyện của anh mà mày mày biết được bao nhiêu? Đã không giúp được gì còn mang thanh danh của anh mà hủy hoại. Được rồi, mày làm anh phải nhìn bằng cặp mắt khác. Thành tích học tập sao tốt lên hay vậy, chương trình dạy học ở Đào Thành tốt vậy sao?

Trần Quang không đùa nghịch mèο mun nữa, trên mặt có một tia thẹn thùng:

- Anh, em đang yêu.

Hử?!!!!

Trần Hạo phanh xe gấp, sau đó nghẹn họng nhìn trần trời Trần Quang:

- Em vừa nói gì?

Trần Quang nghiêm túc nói:

- Em thích một bạn nữ. Bạn ấy nói là nếu như em có thể cùng bạn ấy học chung trung học, học chung trường đại học thì bạn ấy sẽ đồng ý làm bạn gái em. Em của hiện tại bây giờ, đều có một phần công lao lớn của Tiểu Ngọc.

Trần Hạo không nói gì, nhìn Trần Quang như người lạ.

Cái tên nhóc này thật là ngoài sức tưởng tượng. Thành tích học tập tăng lên là vì... gái?

Trần Hạo tự nhiên có chút ghen tị.

Hồi trung học hẳn cũng có thích một người, mà không được giống như em trai. Mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển, đến bây giờ vẫn còn là lão xử nam.

Thế nhưng em trai được khích lệ, hơn nữa lại còn được hứa hẹn.

Mụ nội nó, thật là không công bằng. Cùng một mẹ sinh ra mà sao có sự khác biệt lớn như vậy. Bởi vì em trai giống mẹ, đẹp trai hơn anh nên mới như vậy sao?

Vậy mà Trần Hạo không phản đối.

Dù sao Trần Quang cũng vì vậy mà học tốt hẳn lên. Minh thân là anh nó, vì một đố kị chút xíu mà ngăn cản, rồi nếu như nó trở về giống như trước thì sao?

Im lặng trong chốc lát, Trần Hạo nói:

- Em là em của anh nên anh không muốn nói gì làm em buồn. Nhưng mà mỗi tình đầu thì thường không bền. Em bây giờ chỉ mới học cấp 3, thời gian còn dài như vậy, tình cảm có giữ được hay không thì tự bản thân em biết rõ. Anh chỉ nói một câu thôi, em thích người ta như vậy, thì phải cố gắng nỗ lực, đừng từ bỏ giữa chừng dù cho tình cảm có thay đổi hay không thì cũng đừng sa sút chuyện học hành.

Trần Quang gật đầu, ngạo nghễ nói:

- Anh yên tâm đi, tình cảm của em sẽ không đổi. Anh phải biết là em là anh hùng cứu mỹ nhân mới có thể thu phục được tâm hồn của Tiểu Ngọc. Hơn nữa học cũng là biện pháp biến em thành “con nhà người ta” nha...

- Mới cho mày ba màu, mày đã muốn mở phường nhuộm? Nói cho mà biết, vấn đề là đừng để người khác phát hiện, nếu không ở trường học sẽ không bỏ qua đâu?

- Anh thật là xấu xa. Người ta là quan hệ thuần khiết, trong sáng mà.

Vừa nói chuyện phiếm, Trần Hạo cũng tìm được một quán ăn. Sau khi vào lựa đại vài món, Trần Hạo nhìn Trần Quang nói:

- Mày nói là anh hùng cứu mỹ nhân? Thế nghĩa là sao? Đánh nhau với người khác hả?

Trần Quang cười nói:

- Không phải đánh nhau. Tiểu Ngọc là học sinh ngoại trú. Bữa đó em trèo tường ra ngoài, không phải đi ra quán net đâu, lại gặp bạn ấy bị tên nào đó uống say chọc ghẹo. Xong em lao vào đánh tên đó. Lúc đó không phải là anh hùng cứu mỹ nhân thì là gì. Lúc đó là chỉ nghĩ cứu người chớ không để ý người được cứu là ai, về sau thì Tiểu Ngọc tới tìm em, giúp em học

bài. Sau đó thì em thích bạn ấy. Anh xem có giống như trong phim tình cảm không?

Rất lãng mạn sao?

Trần Hạo tức giận:

- Đúng vậy, rất giống như phim. Trong phim nam chính nữ chính cuối cùng không có kết quả tốt đẹp.

Trần Quang:

-

- Vậy em hiểu Tiểu Ngọc được bao nhiêu? Hai người quen nhau như vậy rồi người nhà của em ấy có biết không?

Trần Hạo ân cần hỏi han.

Trần Quang mắt tròn trắng nói:

- Nhất định không được phép cho biết anh ơi. Nhưng mà gia đình của Tiểu Ngọc chỉ có mẹ cô ấy, cha hình như mất sớm do tai nạn giao thông. Ở nhà mẹ cô ấy mở một tiệm tạp hóa nhỏ, em có thấy một lần, hồi trẻ chắc bà đẹp lắm. Tiểu Ngọc giống mẹ cũng đẹp như thế.

Trần Hạo không nói gì.

Cái tên này mở miệng ra một Tiểu Ngọc hai Tiểu Ngọc, đúng là bùn chân hãm sâu. Nếu như có thất tình thì đau buồn không ít, hi vọng là hai đứa có thể lâu dài.

- Anh bây giờ có tiền rồi, vẫn là nên giúp đỡ em trai như em đây thôi.

Trần Quang đột nhiên nghiêm mặt nói.

Trần Hạo nói:

- Mày cần bao nhiêu?

TRẦN QUANG:

- Hai nghìn.

Trần Hạo tròn tròn mắt:

- Mà mày chỉ mới là học sinh thôi cần nhiều tiền vậy làm gì? Muốn mang người ta đi mượn phòng hay sao? Nói cho mày biết, đừng có hòng.

Trần Quang nóng nảy vội vàng giải thích:

- Anh nghĩ đi đâu vậy? Em muốn mua tư liệu học tập, còn có thanh toán những chi phí. Anh xem đến nỗi nạp tiền điện thoại em còn không có nữa là?

- Đúng thật vậy?

Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

Trần Quang trịnh trọng gật đầu:

- Còn thật hơn cả trân châu, anh tin em đi, thành tích của em đều có đây còn có thể giả được cái gì. Tiểu Ngọc nói với em, cô ấy định học học tiếng Đức, em đương nhiên phải cố gắng. Có điều em không có tiền mua tài liệu toàn mượn cô ấy, thật ngại.

Trần Hạo héch mảy:

- Nếu vậy thì anh không còn gì để nói. Cái này cho em.

Nói rồi anh lấy ra một cái thẻ tín dụng.

Trần Hạo ngạc nhiên: - Thẻ này là...

- Hồi còn học đại học anh có làm thẻ tín dụng, trong thẻ bây giờ có hai vạn, mật mã là sinh nhật của anh. Nhưng mà tài khoản này anh quản, mày dùng bao nhiêu đều báo vào điện thoại anh nên đừng phung phí. Bằng không anh thu lại. Sau này nếu học tập có thiếu gì thì cứ nói với anh, anh cho.

Trần Hạo vui mừng, nhào đến ôm Trần Hạo thăm thiết:

- Anh đúng là anh trai tốt. Yêu anh nhiều lắm.

Trần Hạo ghét bỏ đẩy ra:

- Đừng vui mừng quá sớm, nếu như còn giống như trước, anh đây sẽ đánh chết mày.

Không bao lâu món ăn cũng được dọn lên, hai anh em cách mấy tháng mới gặp, cùng ăn một bữa cơm liền thấy ấm áp không thành lời.

Ăn cơm xong, Trần Quang phải về lại trường. Trừ ngày nghỉ, còn lại ngày nào giờ ăn cơm cũng rất ngắn.

Trần Hạo đưa Trần Quang tới trường, nói thêm nữa:

- Tiểu Quang, anh không phải là được phú bà bao nuôi, nhưng bây giờ anh cũng là người có tiền. Em ở trường rảnh học giỏi, làm tròn bổn phận học sinh, không nên gây chuyện, thế nhưng cũng không cần phải sợ phiền phức trốn tránh này nọ. Ai bắt nạt em mà trong khi em không có lỗi thì anh đây sẽ giải quyết cho em.

Lòng Trần Quang ấm áp, cười nói:

- Anh yên tâm, em cũng không giống trước đây suốt ngày lên mạng đọc tin vắn vớ. Em bây giờ sẽ học thật giỏi, mỗi ngày tiến lên, không quan tâm đến chuyện vớ vẩn nữa.

- Vậy là tốt rồi, anh với ba mẹ chờ em làm rạng danh.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 87: Ông chủ Ngụy nhờ giúp đỡ

Nói xong chuyện, Trần Hạo chuẩn bị đi về.

Sau khi có pháp khí rồi thì cần phải khai quang. Hiện tại phải về nhà thật nhanh để khôi phục công lực, để nhanh có được món linh khí thứ nhất.

Lúc gần tới khu đô thị, điện thoại Trần Hạo vang lên.

Cầm lấy nhìn thì là một chuỗi số điện thoại.

Đang định cúp máy, động tác Trần Hạo dừng lại. Số này anh nhớ là của ông chủ Ngụy.

Lại có chuyện gì nữa?

Trần Hạo cau mày, nhận điện thoại.

- Này ông chủ Ngụy, còn có chuyện gì nữa sao?

Trần Hạo cướp lời, nói một câu chế nhạo.

Ông chủ Ngụy lung túng:

- Ngài Trần đừng hiểu lầm, tôi không phải hối hận vì đổi đồ. Mà vì hối hận không nhận ra ngài sớm hơn.

Trần Hạo sững sốt:

- Sao? Ông quen biết tôi?

- Ngài Trần, người ngay không nói lời gian, ngài là người tu hành sao?

Ông chủ Ngụy không vòng vo nữa mà vào vấn đề ngay.

Trần Hạo cười:

- Ông chủ Ngụy nói lời này cùng với việc mua đồ có liên quan gì sao?

Ông chủ Ngụy nói:

- Không phải, tôi chỉ là muốn nhờ ngài Trần đây giúp đỡ.

Trần Hạo dừng xe đỗ sang một bên rồi mới trả lời:

- Ông Ngụy nếu đã nói vậy rồi tôi cũng không giả ngu nữa. Tôi chẳng qua là có chút bản lĩnh thôi, chứ không phải cái gì cũng biết để mà giúp.

Ông Ngụy nói:

- Là con gái tôi xảy ra chuyện, mẹ nó còn đang mang thai thì bị tà yêu quấy nhiễu, sinh ra mắt quỷ, được một vị đạo sĩ nhờ pháp khí trấn giữ suốt mười năm nay. Không may là lúc trước, pháp khí bị vỡ, con gái của tôi liền xuất hiện hai hồn, muốn cướp lấy con gái tôi. Lúc trước tôi cũng nhờ vị cao nhân giúp đỡ nhưng thất bại. Lần này mới nhờ đại sư Trần giúp đỡ.

Yêu tà quấy nhiễu, mắt yêu?? Nhất thể song hồn? Nghe thật thú vị!

Mắt Trần Hạo chớp động, miệng nói:

- Nghe việc có chút phức tạp. Nói thật là tôi chưa gặp chuyện này bao giờ nên không có biết rõ.

Ông Ngụy liền mừng rỡ:

- Như vậy Trần đại sư có thể tới đây xem một chút, nếu quả thật không được thì tôi cũng chịu thôi.

Cúp máy xong, Trần Hạo quay đầu xe phóng đi.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo dừng lại trước cửa một biệt thự. Ông chủ Ngụy đã đứng ở cửa chờ đợi.

Thấy xe Trần Hạo, mặt ông Ngụy hoan hỉ, bước nhanh tới.

- Đại sư Trần, thật là cảm tạ ngài nhận lời đến đây giúp đỡ, bất kể như thế nào thì Ngụy mỗ cũng không để ngài đến đây vô ích.

Ông Ngụy thành khẩn nói.

Trần Hạo để cho mèo mun và gà trống ở lại xe, rồi mới xuống xe, nói:

- Không cần thiết, tôi cũng phải muốn đồ của ông mà mới tới đây. Nhưng mà ông Ngụy đây làm sao biết tôi là người tu hành, không sợ tôi là người lừa đảo sao?

Ông Ngụy nói:

- Tên lừa đảo có thể tùy tiện lấy ra pháp khí, Ngụy mỗ chưa bao giờ thấy qua.

Lúc này Trần Hạo mới thấy, trong biệt thự có vài người đi lại, một người trong đó có chút quen thuộc, đó chính là Trang Chu. Ngoài ra còn có một ông lão tóc trắng, một lão đạo sĩ và một đạo sĩ trẻ.

Thấy Trang Chu, Trần Hạo coi như là quen biết, bản thân cùng hắn giao dịch ngọc Quan Âm, bị người này phát hiện.

Cười cười, Trần Hạo nói:

- Đi, chúng ta đi xem một chút.

Hai người cùng nhau đi vào biệt thự.

Trang Chu liền cười hắc hắc, nói:

- Chào đại sư Trần, cảm ơn cậu về ngọc Quan Âm.

Trần Hạo cười híp mắt hỏi:

- Sao, tôi không lừa anh chứ?

- Sao có thể, đại sư bán cho tôi pháp khí, giúp tôi tránh được Âm Sát, tôi vui mừng còn không kịp.

Trang Chu vội vàng trả lời.

Trần Hạo nhìn vài người khác, sau đó dừng lại tại lão đạo sĩ, giơ tay làm bộ giống như trên mạng bầy, theo đạo lễ xưa mà nói:

- Mạt học hậu bối Trần Hạo, ra mắt tiên bối.

Vì trong những người này, âm dương nhãn của Trần Hạo thấy được hai đạo sĩ có công lực, mà lão đạo sĩ này pháp lực thâm hậu nhất, so với Long đại sư còn hơn vài phần.

Đối với người đồng đạo, bất kể là còn trẻ hay đạt được tu vi, gọi một tiếng tiên bối cũng không quá đáng.

Lão đạo sĩ cười ha ha, đưa tay làm nghi thức xã giao, nói:

- Đạo hữu khách khí, lão là Tứ Bình, đây là đệ tử Ngũ Nguyên của tôi, tu hành tại Bạch Hạc Quan.

Đạo sĩ trẻ vội vàng đáp lễ.

Trong lòng Trần Hạo vui vẻ.

Quả nhiên là người tu hành, đây coi như là được tiếp xúc với môn phái tu hành chân chính, đợi lát nữa phải tìm cơ hội nói chuyện tử tế, tìm hiểu giới tu hành là cái gì.

- Đã để cho tiên bối chê cười, vẫn bối tự mình tu hành, đối với giới tu hành không hiểu nhiều, mong được chỉ điểm nhiều hơn.

Trần Hạo khiêm tốn tìm cho mình một lý do.

Đây không tính là nói dối, chính là không muốn nói ra lai lịch của mình, nếu không sẽ không đi đường vòng được.

Không ngờ, lão đạo sĩ nghe xong liền mở to hai mắt, vẻ mặt không tưởng tượng nổi nhìn Trần Hạo.

Vị đạo sĩ trẻ kia cũng y chang vậy.

Trần Hạo bị nhìn liền không biết làm sao, có vấn đề gì hả?

Sau đó, lão đạo sĩ sợ hãi nói:

Tu hành hơn mười năm, hôm nay lão coi như được mở mang kiến thức, đạo hữu đây không có người chỉ dẫn, cũng không nhờ vào linh thạch mà tu hành làm cho lão bội phục.

Linh thạch? Là đồ chơi gì? Lẽ nào trên đời này có con đường được lưu, linh thạch dành cho người tu hành?

Trần Hạo kinh ngạc.

- Tiền bối quá khen, cũng chỉ là ngẫu nhiên may mắn, không dám nhận lời khen.

Trần Hạo tiếp tục khiêm tốn.

- Khụ, Tứ Bình chân nhân, Trần đại sư, có thể xem cho con gái tôi trước được không?

Ông Ngụy nhin không nổi, các người đều là cao nhân, sau này có thể chậm rãi hàn thuyên, con gái tôi không đợi được nha.

Trần Hạo phản ứng kịp thời, cười nói:

- Nói cũng phải, chúng ta vào xem.

Đoàn người đi lên phòng ngủ ở lầu hai.

Đến nơi, Trần Hạo thấy trên tường dán đều là bùa, hẳn nhận ra đây là bùa trừ tà, mỗi một cái đều là hàng thật, nhưng nhìn uy năng rất yếu, thậm chí là đang suy yếu dần.

Quan sát tỉ mỉ, Trần Hạo phát hiện bùa trừ tà này hơi khác một chút, giống như là bị sửa đổi.

Bùa trừ tà bao quanh phòng ngủ.

Mà trên giường có một cô bé đang nằm im, một miếng vải vẽ hình bát quái đắp lên, rồi có những sợi dây đỏ quấn quanh

người.

Đầu giường có để một án dài, trên có ngọn nến, chén, lệnh bài, chuông đồng, kiếm gỗ đào, còn có tượng thần Chung Quỳ.

Nhìn một vòng, Trần Hạo thấy như có thêm kiến thức.

Dù sao tất cả mọi thứ trong phòng đều có công dụng, phù chú, pháp khí, ngay cả vải cô gái quấn quanh người có ẩn chứa linh lực.

Đây là nội tình của môn phái.

Trong lòng sợ hãi, Trần Hạo tới bên giường quan sát tỉ mỉ.

Cô gái nhỏ nhìn chỉ mới mười một mười hai tuổi, khuôn mặt gầy gò, da dẻ trắng tái, thoát nhìn như đang ngủ say, thế nhưng Trần Hạo phát hiện cô đang run rẩy nhẹ, dường như đang khó chịu.

Mà Âm Dương Nhân của Trần Hạo thấy được một luồng lãnh khí nằm bên trong ngực cô, như đang bị áp chế không động đậy.

Trần Hạo trầm ngâm, đưa tay vạch mắt cô gái, sau đó mặt liền biến sắc.

Mắt của cô gái, hoàn toàn là màu xanh.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 88: Quỷ Hồ đoạt xá

Thấy vậy Trần Hạo vội vàng buông tay.

Ánh mắt này không phải là của người bình thường, giống ánh mắt của dã thú. Cha mẹ ơi, rốt cuộc đây là cái gì?

Trần Hạo hơi nhú mào, xoay người nhìn về phía lão đạo.

- Tứ Bình tiên bối, ngài biết về cái này không?

Lão đạo sĩ gật đầu, nói:

- Đây là một quỷ hồ, lúc cô Ngụy còn ở trong bụng mẹ đã bị nhập vào, may là trước đây bị Hồ Sơn Lăng Phong chân nhân dùng Trấn Hồn Ngọc trấn giữ, bình an một thời gian. Nhưng đó cũng không phải cách hay, muốn chữa tận gốc thì phải tìm cách khác, Lăng Phong chân nhân cũng một thời đi tìm phương pháp nhưng không may ông thời trẻ bị ám thương, cộng thêm tuổi tác đã cao nên ba năm trước đã tạ thế. Trước khi lâm chung, Lăng Phong chân nhân đem việc này giao phó cho tôi. Lão đạo đã tìm đọc sách cổ, biết được một phương pháp tưởng có thể bắt được quỷ hồ, chỉ tiếc là học không trọn nên không thể tiếp tục được.

Nói xong, lão đạo sĩ thở dài một tiếng, đối với việc này có chút xấu hổ vì không thể hoàn thành chuyện đã được giao phó.

Trần Hạo bừng tỉnh, hiểu được gợi ý trong Bùa Sơ Giải.

Quỷ hồ là hồ yêu có đạo hạnh chết mà thành.

Nhưng mà loại hồ ly này rất thông minh, nếu không chọc tới nó thì vì cớ gì xảy ra chuyện?

Phải biết rằng Thiên Đạo tuần hoàn, Luân Hồi có báo, đoạt xác như vậy chính là tránh được Luân Hồi, nhưng cũng không phải là chuyện tốt. Nếu thành công như vậy cũng sống không

được lâu, kết cục là hồn phi phách tán, cơ bản là đồng vu quy tận.

Theo Trần Hạo biết được, có một phương pháp có thể đối phó được với loại chuyện này, đó chính là Khư Thú Phù.

Nhưng phù chú cần có máu của linh thú mới có thể vẽ được, linh thú công lực càng cao thì phù chú uy năng càng mạnh, đó là phương pháp đầu tiên trong bảy mươi hai thuật phù chú.

Đáng tiếc Trần Hạo không có máu linh thú, càng không có tư cách vẽ Khư Thú Phù. Nếu không tại Trần Hải Tự cũng đâu cần mèo mun và gà ngốc chiến đấu với yêu hồn mẫn xà, suýt nữa là làm bữa cơm cho đại xà yêu.

Biết được nguyên nhân, Trần Hạo nhìn tới vẻ mặt đầy mong đợi của ông Ngụy, hờ hững hỏi:

- Theo tôi được biết, quý hồ cũng không phải là ác hồn hung ác, nếu như ông không đắc tội thì căn bản sẽ không có chuyện này. Ông chủ Ngụy có thể giải thích cho tôi biết được không?

Ông chủ Ngụy sững sốt, Trần Hạo không nói phương pháp trị liệu, lại hỏi về nguyên nhân.

Mà chuyện này ông ta cũng khó lòng mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ hối hận.

- Hừ, làm thì cũng đã làm rồi, bây giờ ông còn không dám nói? Vậy thì để lão này nói nói. Con trai ta lúc còn trẻ cao ngạo, không tôn trọng quy tắc, lúc nào cũng mong mình phát tài. Cho nên nó gia nhập vào đám trộm mộ, quật mộ người chết trộm đồ cổ, buôn bán lấy tiền, ngày càng không biết tiết chế bản thân, rốt cục cũng gây chuyện. Trong một lần trộm mộ đã phá hủy đạo trường của quý hồ, bị quý hồ ghi hận, mượn đạo bảo rồi tới khi nó lấy vợ, liền muốn đoạt xá con gái nó. Tuy rằng lúc đó bị Lăng Phong chân nhân chặn trụ làm cháu gái ta sinh non, làm cho con dâu mất máu nhiều không đợi đến

con gái đây thánng liền qua đời. Đây là đều do con trai ta tạo nghiệt, vậy mà để cho cháu gái ta chịu tội, ông trời thật là đất bất công.

Ông lão mở miệng, mắt nhìn chăm chăm vào ông chủ Ngụy.

Ông Ngụy nghe nói vậy sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Trần Hạo lạnh tanh.

Có câu tự làm tự chịu, chính là nói người như thế.

Ngay cả lão đạo sĩ cùng đạo sĩ trẻ vô cùng kinh ngạc, cũng không biết rõ sự tình uẩn khúc này.

Ông lão nói xong, nhìn về phía Trần Hạo, giọng khản khoản:

- Trần đại sư, tôi biết nhân quả báo ứng, con ta trước kia đắc tội với nhiều người nhưng cháu tôi vô tội. Nó vốn dĩ không nên gặp chuyện này, cầu đại sư mau cứu cháu gái tôi.

Nói xong, ông lão quỳ xuống.

Trần Hạo càng hoảng sợ vội vàng nâng ông dậy, nói:

- Lão gia, ông quỳ như vậy làm tôi khó xử, ông mau đứng lên đi.

Đợi ông lão đứng dậy, Trần Hạo nhìn thoáng qua ông Ngụy, tiếp tục nói:

- Nguyên nhân hậu quả, hiện tại đều nói rõ ràng, vậy tôi cũng nói thật, quỷ hồ đoạt xá, càng gây bất lợi cho nó càng không tốt cho cô gái. Một khi đã không cẩn thận xảy ra chuyện không tốt thì ngay cả thần tiên cũng không cứu được.

Ông Ngụy ngẩng đầu, hai mắt đỏ lên, lệ rơi đầy mặt, quỳ xuống.

- Đại sư, đều là lỗi của tôi, xin ngài cứu lấy con gái tôi. Tôi có lỗi với mẹ nó, nhưng tôi không muốn vì lỗi của tôi mà để

con gái tiếp tục gánh lấy. Mấy năm nay tôi cũng đã làm nhiều việc thiện để bù đắp lại chuyện trước kia. Nếu vẫn còn chưa đủ, tôi nguyện ý chịu mọi hình phạt không có nửa câu oán hận.

Trần Hạo không diu hấn, mà cười lạnh nói:

- Tôi cũng không phải cảnh sát thì lấy tư cách gì mà trừng trị ai. Hơn nữa đây lại là việc khó, tôi biết có một loại Khư Thú Phù có thể đối phó. Đáng tiếc là tu vi có hạn, hội họa khiếm khuyết, Khư Thú phù lại cần máu của linh thú. Vật hiếm ấy tôi cũng chưa từng thấy qua.

Ông chủ Ngụy há to mồm, vẻ mặt đờ đẫn.

Trần Hạo không quan tâm, vừa nhìn về phía lão đạo sĩ:

- Tứ Bình tiền bối, không biết biện pháp trước kia của ngài là gì?

Lão đạo sĩ cười khở:

- Phương pháp của tôi phức tạp hơn nhiều so với cậu, trong sư môn vô tình lấy được trong thiên tàn pháp, có tên là Câu Linh Cấm Pháp. Bởi vì chỉ là tản quyền nên tôi muốn bắt quỷ hồ ra rồi dùng tượng Chung Quỷ để trấn áp. Đáng tiếc là tôi dùng phương pháp ấy lại không thể mở được linh tính tượng thần, không phối hợp được cùng với Câu Linh Cấm Pháp.

Trần Hạo nghe xong mắt liền sáng lên, suy nghĩ nói:

- Câu Linh Cấm Pháp? Xem ra là một loại biện pháp, nghe rất khả thi.

Lão đạo sĩ thở dài nói:

- Thế nhưng hiện tại cô bé không trụ được lâu. Thời gian ngắn như vậy tìm tượng thần khai linh thích hợp là rất khó.

Trần Hạo cười nói:

- Chưa chắc. Nếu như văn bối có tượng thần khai linh thì Tứ Bình tiên bối nắm chắc được bao nhiêu?

- Sao? Đạo hữu có?

Lão đạo sĩ ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

Trần Hạo nói:

- Không giấu gì tiên bối, văn bối có đọc biết có một phương pháp Khai Linh, đó là khai quang tượng thần, kích phát uy năng:

Lão đạo sĩ vui vẻ nói:

- Vậy thì tốt quá, chỉ cần khai quang tượng thần, Câu Linh Cẩm Pháp có thể thi triển.

Trần Hạo khổ sở nói:

- Nhưng bây giờ thi triển hơi khó khăn, cho văn bối xin một chút thời gian cùng một nơi yên tĩnh.

Ông lão nói:

- Cái này không thành vấn đề. Ở chỗ tôi phòng ốc rất nhiều, cách âm vô cùng tốt. Trần đại sư tùy tiện dùng, đảm bảo không ai quấy rầy.

Trần Hạo nói:

- Nếu như vậy thì tôi đi chuẩn bị đây. Anh Trang, tôi có hai thú cưng ở trong xe, phiền anh mang bọn nó tới đây chăm nó một chút được không?

Trang Chu vội vàng nói:

- Không thành vấn đề, đại sư. Tôi đi ngay đây.

Chờ khi Trang Chu vừa đi, Trần Hạo cầm tượng thần Chung Quỳ bước vào phòng khác.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 89: Gà gáy trấn linh

Cái gọi là Khai Linh chính là Khai Quang.

Vốn là Trần Hạo có thể tiện tay làm được, nhưng buổi trưa khai quang cho kiếm gỗ pháp lực đã dùng hết, lúc này khôi phục thì mới có thể làm được.

Hơn nữa, tuy Trần Hạo không hiểu giới tu hành, nhưng cũng hiểu là thần thông phát ra nhanh như tia chớp vốn đối nghịch nhau, vẫn tốt nhất là che giấu một chút.

Pháp lực khôi phục, dùng tốc độ ba cánh giờ hai năm đạo hạnh.

Cho tượng Chung Quỳ khai quang sợ hai năm đạo hạnh còn thiếu, hay là chuẩn bị nhiều hơn mới được.

Trong lòng đã định, Trần Hạo không do dự nữa, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyển pháp môn,

Thời gian từ từ trôi qua, từ ban ngày đến tối, cho đến khi bầu trời đầy sao.

Ông chủ Ngụy cùng mọi người trong phòng khách không đứng thì ngồi, không ngồi thì đứng, lặng lẽ chờ đợi.

Trần Hạo vốn nói chuẩn bị, nhưng bọn họ không biết là phải chuẩn bị lâu như vậy, tám chính canh giờ rồi vẫn chưa ra.

Nhưng Tứ Bình đạo trưởng cùng đạo sĩ trẻ ngược lại ngồi yên, ánh mắt hai người thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Trang Chu đang bung trà rót nước, dùng đồ ăn ngon nịnh hót mèo mun và gà trống.

Mèo mun nhìn đen thùi lùi, gà trống ngoài hơi lớn một chút thì không nhìn ra được cái gì khác thường.

Thế nhưng lão đạo sĩ và đạo sĩ trẻ là người tu hành, có thể cảm giác được hai tiêu động vật bất phàm.

Ẩn giấu bên trong thân thể nhỏ này là khí lực vô cùng lớn, chỉ có thể tồn tại ở yêu vật cấp một.

Thế nhưng hai vật nhỏ này không có yêu khí, làm họ nghĩ hai vật này cùng môn phái.

Lẽ nào Trần Hạo đạo hữu này có truyền thừa của môn phái nào sao.

Thế nhưng không nghe nói trong môn phái nào sở hữu hai con linh sủng như thế này.

Mọi người mỗi người một tâm tư, đột nhiên cửa phòng bật mở.

Tiếng mở cửa làm mọi người chú ý.

Ngay cả mèo mun và gà ngọc cũng đứng lên nhìn sang.

Trần Hạo mặt trắng nhợt đi ra, nhìn mọi người, lộ ra nụ cười miễn cưỡng:

- Tứ Bình tiên bối, đều đã xong.

Mọi người nghe vậy ai nấy đều vui mừng.

Đặc biệt là Tứ Bình đạo trưởng, nhìn tượng thần Chung Quỳ trong tay Trần Hạo tỏa ra linh quang, tinh thần liền phấn chấn.

Lần này có hi vọng rồi.

Lúc này ông Ngụy chạy đến, vẻ mặt cảm kích, nói:

- Cảm tạ Trần đại sư, đại ân đại đức tôi sẽ không quên, sau này sẽ báo đáp đại sư.

Những người khác cũng đi tới, Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Đạo hữu quả nhiên thần thông bất phàm, Câu Linh Cầm Pháp cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

Trần Hạo giao tượng thần cho lão đạo trưởng, nói:

- Văn bồi hao tổn không nhỏ, cần phải nghỉ ngơi, những chuyện khác liền phiền tiên bối rồi.

- Hẳn rồi, đạo hữu nghỉ ngơi cho tốt.

Tứ Bình đạo trưởng nhận lấy tượng thần, ngoắc đồ đệ tới, rồi xoay người hướng về phòng của con gái ông Ngụy.

Ông chủ Ngụy và ông lão cũng đi theo sau.

Lúc này, mèo mun cùng gà ngốc hót ha hót hải chạy đến bên người Trần Hạo, ngửa đầu nhìn Trần Hạo nghi hoặc.

Chủ nhân ngu ngốc đã làm chuyện gì? Nhìn có vẻ rất mệt mỏi?

Trần Hạo nhìn bóng lưng Tứ Bình đạo trưởng, thở dài một hơi.

Kỳ thực anh rất muốn theo sau, học tập thi pháp của vị đạo hữu này.

Thế nhưng đóng kịch thì phải làm tới cùng, ca biểu hiện mệt mỏi mức này còn cậy mạnh đi xem thì chẳng phải sẽ lộ tẩy? Hơn nữa tiếng chống đũa, nằm ngòì đến lúc một thân mồ hôi.

Hiện tại vừa mệt vừa đói như muốn nhũn người ra.

- Trần đại sư, cậu lâu như vậy không ăn gì rồi, tôi mua cái gì đó cho cậu nhé?

Trang Chu không đi xem mà cười híp mắt chạy tới chỗ Trần Hạo.

Rất biết điều mà nịnh Trần Hạo.

Trần Hạo đang đói bụng thật, buổi chiều còn chưa ăn cơm, lúc này cũng không khách khí nữa mà nói:

- Vậy phiền anh Trang.

- Trần đại sư khách khí rồi, đừng gọi tôi là anh Trang nữa. Gọi là Tiểu Trang, Tiểu Chu là được rồi.

Thấy Trần Hạo không từ chối, Trang Thuyền híp mắt đã nhỏ nay càng nhỏ hơn, thích chí chạy ra chỗ khác bấm gọi điện thoại.

- Lão Tần, mang những món quý và lạ đến nhà của chú Ngụy đi, nhanh lên.

- Cái gì? Đại sư phụ đã tan làm. Tôi không cần biết, trong vòng nửa tiếng nữa phải có những món ăn quý và lạ. Bằng không là tuyệt giao với cậu luôn.

Nhìn thái độ Trang Chu như thế, Trần Hạo dở khóc dở cười.

Người này phá vỡ ấn tượng của Trần Hạo về người giàu, nhìn rất dễ thân cận nha.

- Anh... Tiểu Trang, không cần phiền phức vậy, gọi gì cũng được.

Trần Hạo nói một câu.

Trang Thuyền nghiêm túc nói:

- Không được, tôi phải mời đại sư ăn một bữa ngon, cái gì cũng phải cao cấp. Nếu không thì mặt mũi tôi để ở đâu?

Trần Hạo bắt đắc dĩ, thôi kệ mịe hấn.

Đi tới phòng khách ngồi xuống, mèo mun thuận thế bò lên đùi Trần Hạo, dùng đầu cạ cạ vào người dường như đang an ủi hấn. Trần Hạo vui mừng, mèo nhỏ ngoan ngoãn đã trở lại rồi.

Gà ngốc cũng muốn đi tới, nhìn nhưng không có cách nào trèo lên giống mèo mun được.

Trần Hạo cười liền bế gà ngóc lên.

Lông của gà ngóc mềm mại trơn tuột, không kém gì so với lông của mèo mun.

Gà trông thấy hài lòng, liền nằm xuống, đôi mắt đầy niềm vui.

Trang Chu ước ao, mở miệng nói:

- Trần đại sư, mèo này với con gà cậu mua ở đâu vậy? Tôi thấy chúng rất thông minh, có linh tính à.

Trần Hạo buồn cười nhìn thoáng qua Trang Thuyền:

- Hai sủng vật của tôi đây không phải có tiền là mua được, anh đừng mơ tưởng nữa. Tiểu Trang, anh đừng phải thứ gì mà dính phải âm khí?

Trang Thuyền cười xấu hổ, chần chờ một chút rồi nói:

- Đại sư hẳn là biết phổ quỷ chứ? Ba của tôi là người trung gian, trước kia có một lô hàng tôi tò mò nên tới xem thử, không biết là gặp phải chuyện này. Đại sư, cậu còn pháp khí không? Tôi muốn mua mấy cái.

Trần Hạo cười cười, nhưng không thấy lạ.

Biết được công dụng thần kỳ của pháp ký, người hằng ngày tiếp xúc với những món đồ cổ hẳn là cần nhất.

- Tạm thời không còn, nhưng mà qua thời gian ngắn tôi sẽ luyện chế ra một ít. Nếu anh cần lúc đó tôi nhắn cho ông.

Trang Chu vui mừng, vội vàng nói:

- Không thành vấn đề, tôi có thể chờ.

Đang trò chuyện, đột nhiên Trần Hạo biến sắc nhìn về phòng con gái ông Ngụy.

Đúng lúc này, một giọng nói giận dữ bèn nhọn vang lên:

- Các người là những người ghê tởm, ta muốn cùng các người đồng quy vu tận.

Sau đó sát khí hàng loạt tỏa ra từ căn phòng đó.

Trần Hạo đang định hành động, gà trống như bị chọc giận, bỗng nhiên đứng dậy, vươn dài đầu, há mồm ra.

- hi hihihi

Tiếng kêu trong trẻo mang theo đại khí, vang vọng cả biệt thự.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 90: Lão đạo cá tính

Tiếng gà gáy trong trẻo, đàn áp âm và dương.

Âm dương nhãn của Trần Hạo thấy rõ ràng sát khí khuếch tán liền bị trì trệ.

Chợt nghe tiếng lão đạo sĩ hét lớn:

- Trần

Âm thanh rơi xuống và sát khí mau chóng lùi xuống, còn một phần tàn dư đều trôi nổi, chạy tán loạn.

Thấy gà trống có uy lực như vậy, mèo mun liền thấy khó chịu.

Cái con gà ngốc này dám đoạt danh tiếng của bản miêu ta đây? Người để lão nương ta ở đâu?

Lúc này mèo mun từ người Trần Hạo nhảy xuống, bước lên lan can tầng hai, mở miệng, thân thể xù lên.

Hồ~~~

Trong biệt thự âm thanh tựa gió vang lên.

Tiếng gió thổi bay tàn dư ám sát, rất nhanh bị hút vào trong miệng mèo, trong khoảnh khắc liền sạch trơn. Ngay lập tức mèo mun liền nuốt, vẻ mặt đắc ý nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc không thèm nhìn tới, nhẹ nhàng đi tới vị trí của mèo mun, nheo mắt lại hưởng thụ.

Mèo mun há miệng sừng sốt.

Ai gia, con gà ngu đáng chết này!

Lúc này, Trang Chu tròn tròn mắt, không dám tin vào những điều vừa thấy.

Vừa rồi chuyện gì đã xảy ra?

Tiếng kêu gà trống làm hắn cảm thấy nhẹ nhõm, cảm giác thần kỳ.

Chưa hết, Mèo mun đột nhiên biến thân! Giống như một con hổ con, khí phách vô song làm hắn tan vỡ, cảm giác xa lạ xâm chiếm hắn trong thế giới vốn dĩ quen thuộc.

- Thật... thật lớn, đại sư, đây là mèo sao?

Nhìn mèo mùng khôi phục hình dáng ban đầu, cùng gà trống chạy tới cướp bắp đùi, Trang Thuyền không kịp phản ứng, run rẩy hỏi.

Trần Hạo cũng hồi thần, đối với tiếng thét của gà trống cũng có chút sợ hãi.

Truyện thuyết kể là con gà này có thể cảm nhận được Tử Khí Đông Lai (ánh nắng đầu tiên vào buổi sáng).

Nhưng Trần Hạo không ngờ ngoài như vậy còn có uy năng đặc biệt.

Gà ngọc có bao nhiêu đạo hạnh, có thể là do ở Trấn Hải Tự đã ăn trứng gì đó. Hồi trước nó nhỏ xíu, luôn bị mèo mun bắt nạt không dám đáp trả lại.

Vậy mà giờ nó có thể trấn yêu tà.

Chắc chắc, sau này cũng không cần làm gì, đem gà trống này thả ra ngoài hướng lên trời kêu một tiếng, yêu ma quỷ quái chắc đều sợ đến vãi ra quần.

- Ha ha, ta nói, sủng vật của tôi, anh không mua được đâu.

Trần Hạo bí hiểm nói một câu, sau đó đứng dậy đi về phía phòng ngủ con gái ông Ngụy.

Vào trong phòng, Trần Hạo thấy bùa dán trên tường rải đầy nền nhà, không bị nghiền nát thì cũng mất đi linh lực. Trần

Hạo nhìn mà ghen lời.

Lá bùa không phải là vật dẫn sao? Vật dẫn cũng bị phá hư, một chút hiệu quả cũng không có? Phù chú rác rưởi như vậy?

Sau đó, Trần Hạo cũng thấy những thứ bên trong đều vỡ nát.

Ông Ngụy và ông lão té trên mặt đất, còn chưa hoàn hồn, Tứ Bình đạo trưởng đang cần tượng thần Chung Quỳ, về mặt âm đảm.

Vị đạo sĩ trẻ cầm kiếm đào, về mặt cảnh giác.

- Tứ Bình tiên bối, không thành công sao?

Trần Hạo nghiêm trọng hỏi.

Tứ Bình đạo trưởng nhẹ nhàng bỏ tượng thần Chung Quỳ xuống, thở ra một hơi, cười nói:

- Nhờ có đạo hữu giúp, bằng không lão đạo sẽ thất bại trong gang tấc.

Thành công rồi?

Trần Hạo thả lỏng, nhìn tượng Chung Quỳ.

Lúc này linh lực trên tượng thần bắt đầu phát huy công dụng, Trần Hạo mơ hồ nhìn thấy trên mặt có một lực hình lưới, ở dưới đem một luồng âm sát đặt ở trong tượng thần.

Đây là Câu Linh Cẩm Pháp? Nhìn qua rất lợi hại.

- Thật tốt, con gái tôi không sao nữa rồi.

Ông chủ Ngụy hồi phục tinh thần, kích động nói.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Quỷ hồ đã bị thu phục, đứa bé không có gì đáng ngại. Nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì sẽ bình phục. Nhưng đứa nhỏ bị quỷ hồ đoạt xá, trời sinh hồn phách suy yếu không thể tới nơi có

âm khí nặng, cũng không thể chịu sự sợ hãi, bằng không sẽ xảy ra chuyện.

Ông chủ Ngụy ra vẻ đã hiểu:

- Cảm tạ ngài nhắc nhở.

Tứ Bình đạo trưởng lúc này mới nở nụ cười, nhìn Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, yêu tà đã từ, nếu như đạo hữu không ngại có thể tới Bạch Hạc Quan làm khách không?

Trần Hạo phân chân, đương nhiên đồng ý, tui bây giờ với tu hành giới không biết gì cả, cần ngài chỉ bảo hơn nhiều.

Trần Hạo trả lời:

- Vãn bối rất vinh hạnh.

Ông chủ Ngụy vội vàng nói:

- Trời đã tối, mọi người ở lại nghỉ ngơi một đêm đi.

Tứ Bình đạo trưởng lạnh nhạt nói:

- Tôi đến đây chỉ vì lão hữu phân phó, hôm nay họa đã trừ, không cần thiết phải ở lại.

Biểu tình ông chủ Ngụy cứng đờ.

Trần Hạo yên lặng giơ ngón cái.

Lão tiên bối đối với người này cũng không thiện cảm. Lúc trẻ tìm đường chết hại người nhà, thật tình không cần phải quen biết.

Đừng nói về những thay đổi ở hiện tại.

Sai chính là sai, nếu dùng việc tốt đã bù đắp lại lỗi sai thì thiên hạ này sẽ ra sao?

Cho dù có thật tình ăn năn hối cải, thế nhưng vết bản trước kia có rửa mấy cũng không sạch.

Trần Hạo là vậy, trắng đen rõ ràng, hoặc là người tốt, hoặc là người xấu. Đã là kỹ nữ mà giả bộ thanh tao, thứ cho ca kham không nổi.

- Vậy người đi thông thả, thù lao tôi sẽ nhất định gửi tới, ngài không được từ chối.

Ông Ngụy cười lúng túng nói.

Tứ Bình đạo trưởng không để ý tới hắn, cùng Trần Hạo ra khỏi phòng, để lại để tự đang thu thập pháp khí.

Ra tới cửa, Trần Hạo nói với Trang Thuyền:

- Tiểu Trang, anh khỏi mua đồ ăn. Tôi phải đi bây giờ, đợi khi có pháp khí rồi thì tôi gọi anh.

- A? Đi liền bây giờ? Đã trễ thế này rồi mà, đại sư còn chưa có ăn cơm.

Trang Chu trở tay không kịp, cả lăm hỏi.

Trần Hạo cười nói: - Ăn cơm là chuyện nhỏ, anh không cần phung phí. Được rồi, tạm biệt.

Nói xong, Trần Hạo cùng Tứ Bình đạo trưởng rời khỏi biệt thự.

Mèo mun và gà ngốc đi theo sau.

Chờ khi ra ngoài biệt thự, Trần Hạo nhìn Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Tiền bồi, không cần đợi đệ tử của ngài sao?

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Không cần, nó sẽ ra sau, lão đạo cùng cậu là được rồi. Vẫn là nên đi ăn cơm trước. Lão đạo có biết một quán ăn không tệ, cũng là người tu hành, đạo hữu đi chứ?

Trần Hạo vui vẻ nói:

Đương nhiên đồng ý, một mình lục lợi, vẫn bồi đắp với việc tu hành có rất nhiều câu hỏi, có thể quen biết người tu hành thực là may mắn.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Tốt lắm, ta đi thôi. Vị kia có ba thứ tốt, tu hành, nấu ăn, thu nhận đệ tử. Đạo hữu như vậy không dựa vào ngoại vật, một mình nhập đạo Thiên Kiêu, nhất định người kia sẽ đánh giá cao đạo hữu.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 91: Tuyên đạo

Lên xe, dưới sự hướng dẫn của Tứ Bình đạo trưởng, Trần Hạo rời khỏi Đào Thành, tiến vào cao tốc Hoàng Châu.

Mắt thấy con đường phía trước không phải là ngắn, Trần Hạo không muốn lãng phí thời gian, nhin không được mở miệng hỏi:

- Tứ Bình tiên bối, ngài trước nói, không nên dựa vào ngoại vật, còn có Linh Thạch? Đây là ý gì? Văn bối không hiểu cho lắm.

Tứ Bình đạo trưởng ngồi ở ghế cạnh tài xế cũng không ngoài ý muốn, cười nói:

- Cái gọi là Linh Thạch cũng không phải là cục đá ẩn chứa linh khí mà đạo hữu xem trên tiểu thuyết internet, mà là một loại linh cơ chi thạch thập phần hiếm thấy. Cùng linh khí có liên quan cũng không có liên quan. Giữa thiên địa, linh khí chưa hề đoạn tuyệt qua, bằng không thiên địa vạn vật làm sao có sinh cơ? Linh khí là thiên địa mang theo tâm bổ vạn vật, tự nhiên đối với bất luận thứ gì giữa thiên địa đều có dùng. Mà thể hệ tu sĩ chúng ta, dù cho nhập đạo, cũng không thể như trong tiểu thuyết viết, thu nạp linh khí, tạo hóa tự thân. Đó là ý nghĩ sai lầm, nhập đạo chỉ là cơ sở, có khả năng tu hành, muốn không chế linh khí trong trời đất, trừ phi đạt đến Tiên Thiên. Mà tu sĩ chúng ta tu hành, thiếu nhất không phải là linh khí, mà là linh cơ.

Trần Hạo bừng tỉnh, chợt ánh mắt cổ quái nhìn thoáng qua Tứ Bình đạo trưởng.

Vị tiên bối này niên kỷ không nhỏ, lại còn thích xem tiểu thuyết internet?

Tứ Bình đạo trưởng phát hiện ánh mắt Trần Hạo vô cùng kinh ngạc, cười nói:

- Tôi đây là ví dụ, thuận tiện cho đạo hữu hiểu. Tiểu thuyết internet thiên kì bách quái, đối với việc tu hành không có tác dụng cho nên tôi không xem. Chỉ là đồ nhi của tôi tính tình trẻ con, thích nghĩ bậy, trước đây chưa nhập đạo đã tiếp xúc với internet, bị ảnh hưởng, còn tưởng đây là tri thức tu hành nên hỏi tôi, lúc đó tôi cho nó một trận nó mới dừng lại.

Trần Hạo then thùng, ngược lại không nghĩ tới, Ngũ Nguyên đạo huynh thoát nhìn thành thật ỏn trọng lại còn có một mặt như vậy.

- Tiên bối, dựa theo người nói như vậy, người trong tu hành, há không có Linh Thạch thì không thể tu hành?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Tứ Bình đạo trưởng thở dài nói:

- Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu người tu hành càng ngày càng điêu linh, lúc bắt đầu, trăm ngày Trúc Cơ đã là hy vọng xa vời, người trong tu hành yêu cầu dựa vào Linh Thạch ẩn chứa linh cơ phụ tá, lúc này mới có thể nhập đạo, dù vậy, cũng cần gần một năm khổ tu. Mà Linh Thạch cũng là nơi thiên địa tụ hội, trăm ngàn năm tích lũy mà thành, thập phần hiếm thấy, lại không giống nhau, khó có thể nhận biết được. Bởi vậy hôm nay tu hành giới sớm đã không còn thịnh cảnh như mấy trăm năm trước, trên cơ bản đều là đơn truyền mấy đời, nội tình thâm hậu mới thu đến hai tên đệ tử, nhiều hơn cũng không cách nào bồi dưỡng thành tài. Bất quá Hoa Hạ rộng lớn, địa linh nhân kiệt, ngược lại không thiếu kỳ tài tu đạo, có thể nhận biết linh cơ phiêu miểu trong thiên địa, tạo hóa tự thân, theo tôi được biết, tu hành giới đương đại chỉ có năm người không dựa vào Linh Thạch thành tựu tu sĩ đạo cơ, trong đó một vị đạo hữu có tám mươi năm đạo hạnh, được

xung là đệ nhất nhân tu hành giới Hoa Hạ, lão đạo cũng rất là bội phục, chỉ là vị đạo hữu này tọa trấn trọng địa, không thể dễ dàng xuất hiện.

Trần Hạo thấy chấn động không thôi.

Thì ra lúc đầu tu hành giới vào mấy trăm năm trước đã bắt đầu xuống dốc, cho tới bây giờ, đều biến thành đơn truyền từng đời.

Dựa theo như vậy, nếu không có linh thạch phụ tá, có chút người tu đạo sẽ gặp phải nguy cơ đoạn tuyệt truyền thừa.

Tu hành giới bây giờ khá là thê lương!

Ài, cũng may mình có hệ thống đại lão, không cần như những đồng đạo tu hành này, chính mình khổ tu còn gặp phải vô vọng.

Chỉ phải hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống đại lão cũng không keo kiệt phần thưởng.

- Ha ha, tiên bối nói như vậy, văn bối thực sự vừa vui mừng vừa xấu hổ!

Trần Hạo khiêm tốn đáp lại.

Tứ Bình đạo trưởng nghiêm túc nói:

- Đạo hữu hà tất khiêm tốn, hiểu ra con đường tu hành, thành chính là thành, không thành chính là không thành, không giả được, cũng không thay đổi được sự thật. Làm cho mình xem, không cần phải làm cho phàm tục xem, không bởi thì thời gian tu hành của cậu ngắn, cậu không có sư phụ chỉ điểm nhưng vẫn có thể một mình nhập đạo, đây là thiên phú, cũng là vận số, đạo tâm ngày sau nhất định sẽ không yếu.

Trần Hạo nhất thời thần sắc trang nghiêm.

Cổ nhân nói, gia truyền vạn cuốn kinh, chân truyền một câu nói.

Tứ Bình đạo trưởng lúc này nói đối với Trần Hạo tuyệt đối không kém hơn một câu chân truyền chút nào, chính là nhất ngôn chi sư.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối khắc trong tâm khảm.

Trần Hạo thành tâm nói lời cảm tạ.

Tứ Bình đạo trưởng thở mẫn gật đầu:

- Đạo hữu có cơ duyên sâu, cũng có thiên phú, đạo tâm càng thêm minh khiếu, trong cùng lứa cũng là một đời thiên kiêu. Lão đạo hi vọng cậu có thể kiên trì đạo tâm, học đạo không ngừng, đánh vỡ ngõ cụt mấy trăm năm của tu hành giới, tìm ra bí mật Tiên Thiên.

- Tiên Thiên? Có gì khác nhau sao?

Trần Hạo khiêm tốn cầu học.

Đối với hắn mà nói, tất cả những sự tình của tu hành giới đều rất mới mẻ.

Tứ Bình đạo trưởng kiên trì nói:

- Tiên Thiên là một cảnh giới trên con đường tu hành, người xưa nói, không vào Tiên Thiên, không chân tu, chỉ có thành tựu Tiên Thiên mới biết cái hay của việc tu hành, nhập thanh minh, dò xét Cửu U, thiên địa ngũ hành, vạn pháp tùy tâm. Mà trước cảnh giới Tiên Thiên, chính là trăm năm đạo hạnh cảnh giới Minh Thanh, hiện tại không có ai có thể chạm tới cảnh giới này, từ lúc ta sinh ra tới nay, đệ nhất nhân tu hành giới chính là người có tu vi cao nhất, tu hành giới có không ít đồng đạo tuyệt vọng đối với sự tình người tu hành có thể tiến vào Tiên Thiên. Bất quá lão đạo tin tưởng, đại đạo bốn mươi chín,

tất sẽ lưu lại một đường sinh cơ, đạo môn ta không dứt, chung quy sẽ có hi vọng quật khởi.

Trần Hạo cảm thấy kính nể đối với Tứ Bình đạo trưởng.

Vị tiên bối này, dựa theo cảnh giới hần nói nói, tự thân tu vi không cao, thế nhưng loại tâm tính này cũng rất đáng quý, nếu như sinh ra vào lúc tu hành thịnh thế, sợ cũng có thể thành tựu Tiên Thiên rồi.

- Vãn bối ghi nhớ lời tiên bối dạy, nhất định không quên sơ tâm.

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu, tiếp tục nói:

- Nói đến Tiên Thiên, lão đạo cũng phải nhắc nhở một chút với đạo hữu, Ngụy Hoài Trung gọi ta là chân nhân, đây chỉ là lời khuyếch đại. Người phạm tục không hiểu được con đường tu hành. Cái tên Chân Nhân kia chính là đạo hiệu dành cho tu sĩ Tiên Thiên, thế hệ chúng ta không vào được Tiên Thiên, dùng đạo hiệu thảo luận, nhập đạo đều là cùng một thế hệ, dù cho thân cận cũng chia lớn nhỏ. Giữa độn đạo với nhau không nên dùng tên thật để xưng hô, đây không phải là tôn kính mà là trêu đùa, nếu như gọi không đúng rất dễ dẫn đến hiểu lầm.

Trần Hạo gật đầu ghi nhớ, đồng thời cảm thấy may mắn, lần này lựa chọn trợ giúp Ngụy lão bản thực sự là một nước cờ hay, từ đó mới có thể gặp được vị tiên bối đồng đạo hảo tâm này, giúp mình giải đáp nghi hoặc, chỉ điểm sai lầm.

Sau đó Trần Hạo liền hỏi những thứ mình không hiểu, lão đạo sĩ đều giải thích cho hần tất cả những gì mình biết, làm cho Trần Hạo đối với tu hành giới có sự hình dung đại khái.

Bây giờ nói tu hành giới Hoa Hạ điều linh, cũng không phải nghiêm trọng như vậy, bởi vì người tu hành không tính là quá ít. Chỉ là đại đa số không xuất hiện ở bên trong thế tục, không

phải ở sơn môn khổ tu truy tìm đại đạo thì chính là du lịch tứ phương, tăng tiến đạo tâm, thuận tiện tìm kiếm kỳ vật, ví dụ như Linh Thạch có thể đảm bảo truyền thừa không đứt.

Ngoài ra yêu ma quỷ quái cũng điều linh như thế, đại yêu tuyệt tích, tiểu yêu lại rất hiếm thấy. Thường gặp nhất chỉ là một phần yêu hồn dã quỷ, bởi vì một phần tu sĩ du lịch tồn tại, bọn chúng sợ bị thu thập nên dù cho lợi hại cũng không dám đi ra gây hại.

Còn một điều chính là Tứ Bình đạo trưởng nhắc nhở Trần Hạo, đóng cửa khổ tu bất lợi cho tu đạo, chi bằng động tĩnh kết hợp, pháp tâm hòa hợp mới có khả năng thành đạo, kiến nghị Trần Hạo có thời gian thì đi du lịch tứ phương, một bên hành đạo, một bên quan sát thế gian muôn màu, hiểu ra huyền cơ.

Đối với lời đề nghị này, Trần Hạo tự nhiên nhận lời.

Sau lưng hấn có hệ thống đại lão, hành đạo thiên hạ chính là lựa chọn tốt nhất.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 92: Kỳ nhân Cổ Đạo Toàn

Trong lúc Tứ Bình đạo trưởng không chút giấu diếm giải thích nghi hoặc, bất tri bất giác, Trần Hạo đã lái xe đi tới Hoàng Châu.

Hoàng Châu là nơi có truyền thừa lâu đời, thành phố đã được hình thành từ mấy trăm năm trước, có không ít danh cổ tích lam thắng cảnh, cũng có giao thông đường thủy, phát triển rất tốt, tính trong toàn bộ Hoa Hạ cũng được xếp vào loại thành thị nhị lưu.

Bất quá Trần Hạo không có chạy vào thành phố, mà dưới sự hướng dẫn của Tứ Bình đạo trưởng tiến vào một con đường cái bình thường, lần nữa chạy khoảng hơn hai mươi phút đi tới một ngôi làng.

Thôn này dựa vào một ngọn núi nhỏ, phía sau là rừng phía trước là sông, chỉ là bóng đêm thâm trầm nên không thấy được vẻ đẹp phong cảnh mang đến.

Sau khi tắt xe cạnh một ngôi nhà nông thôn thoạt nhìn hết sức bình thường, Tứ Bình đạo trưởng liền cười nói:

- Chúng ta tới rồi, vị kỳ nhân kia ở nơi này, cậu đừng thấy hắn cũng là đồng đạo mà nhầm, người này vô cùng kỳ lạ, trốn ở chỗ này mở ra cái quán cơm, quán cơm của hắn kinh doanh cũng kỳ lạ như hắn, tài nấu nướng bản thân tuyệt đỉnh, danh khí bên trong giới ẩm thực cũng rất to, thể hệ tu hành chúng ta đều tán thưởng. Chỉ là muốn ăn đồ ăn hắn làm, thứ nhất phải là đồng đạo, còn phải nhìn thuận mắt, nhìn không vừa mắt thì giá rất mắc, nếu nhìn thuận mắt lại không lấy một xu.

Trần Hạo cười nói:

- Đúng là một vị kỳ nhân, hi vọng khuôn mặt này của của vãn bối không bị vị tiền bối kia ngứa mắt.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Đạo hữu không cần phải lo lắng, tôi mang cậu tới đây cũng là muốn muốn dính chút hào quang của cậu, người kia yêu thích nhất chính là tinh anh tuổi trẻ mới nổi lên trong đạo môn, thiên phú của cậu như vậy, hẳn nhất định sẽ thích, lão đạo cùng cậu đến, có thể ăn được món Tam Vị Thang (Canh ba vị) trứ danh của kỳ nhân, đây đối với tôi mà nói cũng là vật đại bổ.

Tứ Bình đạo trưởng nói như thế, Trần Hạo nhất thời tràn đầy chờ mong đối với Tam Vị Thang.

Xuống xe, hai người sóng vai, mèo mun và gà ngốc cùng đi theo hướng tiểu viện.

- À phải rồi Tứ Bình tiền bối, người còn chưa nói cho vãn bối biết tên vị kỳ nhân này là gì?

Trần Hạo đột nhiên nhớ tới, mình chỉ biết là kỳ nhân, lại không biết tính danh, tùy tiện đến đây cũng có chút không lễ phép.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Đạo hữu kia họ CỎ, tên Kiên Cường, bắt quá cái tên này của hắn lúc trước không dễ nghe, hắn tự mình đổi thành CỎ Đạo Toàn, ha ha, đạo hữu, CỎ Kiên Cường được khen là kỳ nhân của đạo môn, không chỉ có riêng Tam Vị Thang, mà là bởi vì hắn thuở nhỏ cơ khổ, cha mẹ chết sớm, cũng may bản thân có đạo căn, được một vị tán tu vừa ý dưỡng dục lớn lên. Bằng vào truyền thừa vị tán tu, cộng thêm mấy phen kỳ ngộ, mới có danh khí và tu vi như hôm nay, làm người khác tán thưởng không thôi.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên một giọng già nua truyền đến:

- Ta nói buổi tối không ngủ được, lúc nào cũng phiền lòng, thì ra là lão lỗ mũi trâu ông lại tới nhiễu tôi.

Nghe thấy thanh âm, Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Cổ đạo hữu, đã lâu không gặp, tôi hôm nay là đến thăm ông đấy.

- Thôi đi, tới chỗ của tôi, có mấy người là thật đến thăm? Không phải là thương nhớ món ăn của tôi, lòng muốn ăn uống hay sao? Bất quá lão lỗ mũi trâu ông biết quy củ của tôi, người bình thường tôi không tiếp, hơn nữa Cổ Đạo Toàn tôi chỉ nấu ăn vào giờ Tý (23h-1h), một ngày chỉ làm ba mâm, ông tới không đúng lúc rồi.

Thanh âm già nua tuyệt không khách khí trả lời.

Tứ Bình đạo trưởng lạnh nhạt nói:

- Tôi biết quy củ của Cổ đạo hữu, bất quá hình như ngoài những quy củ này, không phải còn một trường hợp đặc biệt sao.

- Hừ!

Thanh âm già nua kinh ngạc một tiếng, sau đó đèn tiểu viện mở lên, một lão đầu mập thấp thoát nhìn bất quá năm mươi tuổi đi ra.

Lão đầu không cao, khuôn mặt vòng tròn, đầu đầy tóc đen lại hơi lộ ra vẻ hói, lông mi rất dài, đều cong xuống, khoác chiếc áo màu trắng, quần đen dài, trong tay còn cầm theo một cái tẩu hút thuốc, nếu như không phải Trần Hạo cảm giác được đạo hạnh trên người lão đầu so với Tứ Bình đạo trưởng còn phải mạnh hơn, chỉ sợ cũng cho rằng đây là một ông lão nông dân bình thường.

Đây là kỳ nhân trong miệng Tứ Bình đạo trưởng, Cổ Đạo Toàn.

Thấy Cổ Đạo Toàn, Tứ Bình đạo trưởng dường như nói ra hứng thú, nhìn Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, cậu đừng nhìn dáng dấp Cổ đạo hữu này mới hơn năm mươi tuổi, trên thực tế hẳn cũng sắp chín mươi, năm đó tôi nhập đạo không lâu, đi theo sư phụ lần đầu tiên tới đây, bộ dáng của hắn còn rất trẻ, nghe nói là Cổ đạo hữu căn cứ cổ phương nghiên cứu ra một loại canh dưỡng nhan, nếu dùng lâu dài sẽ đảm bảo dung nhan phơi phới.

- Lão lỗ mũi trâu ông nói như vậy là muốn uống Dưỡng Nhan Mỹ Dung Thang sao?

Bộ dáng Cổ Đạo Toàn hài hước nhìn Tứ Bình đạo trưởng.

Tứ Bình đạo trưởng cười khan một tiếng:

- Muốn thì dĩ nhiên muốn thử rồi, đáng tiếc tôi uống không nổi.

- Biết ông nói rầm chớ mà, ừm, đây là người ông nói có thể cho tôi ngoại lệ sao? Là một đạo hữu tốt, bất quá có gì đặc biệt sao??

Cổ Đạo Toàn bộ tuyệt không khách khí, vừa nói chuyện vừa trên dưới quan sát Trần Hạo vài lần, ánh mắt kia cũng ôn hòa nhiều hơn, hiển nhiên đối với đồng đạo đạo môn mới ra rất có hảo cảm.

Tứ Bình đạo trưởng cười thần bí:

- Xem ra Cổ đạo hữu cũng có lúc nhìn lầm, vị Trần Hạo Trần đạo hữu này cũng không phải không có gì đặc biệt, mà là rất đặc biệt, có thể không chỉ để cho Cổ đạo hữu ngoại lệ, mà có thể làm ông cam nguyện làm một phần Tam Vị Thang.

Trong mắt Cổ Đạo Toàn chột lóe sáng, kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo:

- Nói nghe một chút, nếu như quả thật làm ông già này hài lòng, đừng nói Tam Vị Thang, Mỹ Dung Dưỡng Nhan Thang, ngày hôm nay cũng có phần của ông.

Tứ Bình đạo trưởng đại hỉ:

- Đây chính là Cổ đạo hữu nói nha, ha ha, một phần Mỹ Dung Dưỡng Nhan Thang có thể làm cho lão đạo trẻ ra ba bốn tuổi à.

- Bớt lắm nhảm, nói mau.

Tứ Bình đạo trưởng đặc ý nói:

- Cổ đạo hữu đừng xem tu vi Trần đạo hữu không hiện, kỳ thực Trần đạo hữu là độc thân nhập đạo, đồng thời không có ý lại vào Linh Thạch.

- Cái gì? Nói như vậy, Trần đạo hữu là người thứ sáu ngộ đạo của tu hành giới Hoa Hạ ta? Ha ha ha, để cho lão xem một chút.

Cổ Đạo Toàn quả nhiên đại hỉ, hưng phấn tiến lên, trực tiếp nắm lấy cánh tay Trần Hạo.

Trần Hạo không có phản kháng, sau đó cảm thụ được có một cỗ pháp lực tràn vào trong cánh tay mình, bất quá cũng vừa chạm vào liền lập tức tức lui, sau đó Cổ Đạo Toàn cười to nói:

- Tốt, thật tốt quá, quả nhiên là khí tức pháp lực thuần túy, không chứa tạp chất Linh Thạch, đạo môn Hoa Hạ ta lại sinh ra một vị thiên kiêu!

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Thế nào? Có đủ để cho Cổ đạo hữu làm Tam Vị Thang và Mỹ Dung Dưỡng Nhan Thang hay không?

- Đủ, quá được rồi, đây là chuyện vui nhất mà tôi gặp mấy năm gần đây, Trần đạo hữu, cậu nếu tới rồi, vậy thì ở thêm vài ngày, muốn ăn cái gì, muốn uống gì, cứ việc nói, chỉ cần lão nhân có thể làm, nhất định đều làm cho cậu.

Cổ Đạo Toàn bộ vui vẻ nhìn Trần Hạo, biểu tình kia vô cùng mong đợi.

Trần Hạo bị nói đến thật ngại, không quen không biết, nhiệt tình như vậy làm cho hắn có chút không được tự nhiên.

Tứ Bình đạo trưởng một đường giao lưu, ngược lại đối với Trần Hạo có chút lý giải, cười nói:

- Cổ đạo hữu, ngươi cũng đừng hù dọa Trần đạo hữu, hắn độc thân nhập đạo, đến nay đều là một người độc tu, đối với tu hành giới còn không biết nhiều, càng chưa nói biết tính nết ông.

- Không liên quan, chỉ cần ăn đồ ăn lão nhân ta làm, Trần đạo hữu liền sẽ thích tôi, không nói nữa, tôi đây đi chuẩn bị ngay, mấy người chờ tôi một chút.

Nói xong, Cổ Đạo Toàn liền hào hứng rời đi.

Trần Hạo nhìn Tứ Bình đạo trưởng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Tứ Bình tiên bối, Cổ tiên bối này còn kỳ lạ hơn so với người nói nữa!

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Ở chung lâu, đạo hữu liền sẽ hiểu, Cổ đạo hữu tính tình như vậy có liên quan đến việc hắn trải qua, có người nói nguyện vọng lớn nhất Cổ đạo hữu đời này chính là trước khi chết có thể thấy được phong thái Tiên Thiên, bởi vậy đối với đạo môn tinh anh trẻ tuổi vô cùng mong chờ, ngày khác đạo

hữu nếu như thành tựu Tiên Thiên, chính là báo đáp lớn nhất
đối với Cổ đạo hữu.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 93: Nhiệm vụ

Vào phòng trong là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Phòng khách không lớn nhưng lại mang sắc thái cổ xưa, giá sách, đồ sứ, bức rèm che, tranh chữ, một cái bàn vuông ở giữa, cùng bề ngoài nông gia tiểu viện hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, Trần Hạo nhìn tới nhìn lui cảm thán không thôi.

Tứ Bình đạo trưởng cùng Trần Hạo ngồi xuống ở trước bàn vuông, không tới vài phút, một mảng tóc dài chi chít, dáng người mềm mại, trên mặt mang theo một tia mỉm cười nhợt nhạt, đôi mắt sáng nhìn quanh bên trong, cô gái mặc cổ trang mỹ lệ vô song bung một cái mâm nhỏ, phiêu nhiên tiến đến.

Nhìn thấy cô gái này, Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, cô gái giống như tiên nữ từ trong bức tranh đi ra?

Tứ Bình đạo trưởng liền vội vàng đứng lên, cười nói:

- Đa tạ Thiên cô nương chiêu đãi.

Cô gái mỉm cười gật đầu, cũng không nói lời nào, đem một món ăn bên trong mâm nhỏ để xuống, xoay người phiêu nhiên mà đi.

... Phiêu! Quý!

Không đúng, trên người cô gái không có âm khí, không phải là quỷ vật, thế nhưng cô ấy không có sinh khí nên cũng không phải là người sống!

Lại một tồn tại xem không hiểu rồi.

Chân mày Trần Hạo cau lại, vẻ mặt nghi hoặc.

Dường như nhìn thấu Trần Hạo không giải thích được, Tứ Bình đạo trưởng giải thích:

- Trần đạo hữu, cô gái này gọi là Thiên cô nương, về phần họ gì thì không ai biết, từ khi Cổ đạo hữu hành đạo thì đã đi theo ở bên cạnh hắn, không rời không bỏ, nhưng lại không nói lời nào. Cổ đạo hữu gọi cô ấy là Thiên cô nương, lâu ngày, người đồng đạo đều gọi như vậy. Về phần lai lịch Thiên cô nương, trong đồng đạo có suy đoán nhưng Cổ đạo hữu lại chưa bao giờ tiết lộ ra ngoài, đây vẫn là một đoạn bí mật.

Trần Hạo bưng tỉnh, cũng không hỏi tới nữa.

Dù sao cũng là kỳ nhân, bên người có một chút tồn tại kỳ quái cũng không tính hiếm lạ.

- Đến đến đến, không nói cái này, Trần đạo hữu phỏng chừng đã sớm đói bụng, trước dùng bữa đã.

Tứ Bình đạo trưởng cười cười, tiếp tục nói:

- Món ăn này tên là Cô Tô Tam Tiên, dùng linh cô, sữa đậu nành, thụ trần điều chế mà thành. Chắc chắn, đây chính là món khai vị nhất đẳng bên trong nhiều món khai vị của Cổ đạo đó, xem ra hôm nay quả thật có lộc ăn rồi.

Nói lấy, Tứ Bình đạo trưởng liền không nhịn được trước ném thử một miếng, nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ.

Trần Hạo nhìn miệng nuốt nước bọt, vội vàng cũng cầm lấy một đôi đũa.

Gắp một miếng giống như nắm nhỏ đưa vào miệng, nhất thời một cỗ hương vị đậm đà, mềm mại tự nhiên truyền khắp khoang miệng, mùi vị đó quả nhiên đem đầu lưỡi kích thích tốt đỉnh, làm cho Trần Hạo không nhịn được lòng sinh cảm giác hạnh phúc.

Chờ thực vật vào bụng càng như một loại tình cảm ấm áp khuếch tán lỗ chân lông toàn thân, thật giống như rót ôn tuyền vào cơ thể, cả người đều thư thái.

Di!

Sau đó Trần Hạo ngạc nhiên cảm thụ được, pháp lực tiêu hao lại được bổ sung một tia, không cần phải tu luyện hồi phục!

Thấy Trần Hạo biểu tình, Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Đạo hữu cảm thấy sao?? Đây là mị lực của Cổ đạo hữu, không chỉ là đem nguyên liệu nấu ăn phối hợp vận dụng đến đỉnh phong, hơn nữa chọn nguyên liệu nấu ăn càng là phạm tục khó gặp, đối với tu hành rất có lợi. Bất quá loại linh tài này cũng rất thưa thớt, nếu bình thường thì Cổ đạo hữu cũng tiếc mang ra, ngày hôm nay thực sự là nhờ cả hào hào quang của đạo hữu rồi.

Trần Hạo gật đầu:

- Đúng thật là vô thượng mỹ vị, hơn nữa còn có tác dụng bồi bổ rất lớn, ăn được mỹ thực tuyệt phẩm như vậy, trong lòng vẫn bồi thật là có chút bất an.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Đạo hữu cũng không cần như vậy, đối với chúng ta mà nói, đây là cực phẩm, thế nhưng đối với Cổ đạo hữu mà nói, bất quá là khá phí công phu mà thôi, những thứ nguyên liệu nấu ăn này đều là do đích thân hắn trồng, cũng không phải trong nơi thâm sơn cùng cốc không có bóng dáng con người tìm được.

Trần Hạo nói:

- Lời tuy nói như vậy, nhưng chung quy vẫn chiếm tiện nghi của Cổ đạo hữu, trong lòng không yên, không biết tiền bồi biết Cổ đạo hữu có nhu cầu gì hoặc là tiếc nuôi gì hay không?

Tứ Bình đạo trưởng khen ngợi nhìn thoáng qua Trần Hạo.

Ý tứ này của hắn rất rõ ràng, đã ăn Linh Thực của người, nhất định phải báo đáp.

Tuy rằng Trần Hạo là ngôi sao mới nổi trong đạo môn, một đời thiên kiêu trong cùng thế hệ, được Cổ Đạo Toàn thưởng thức yêu thích, thậm chí chính miệng nói ra giữ lại để chiêu đãi, không có yêu cầu gì. Dù cho Trần Hạo ăn xong quẹt mồm, phủi mông một cái rời đi, cũng không ai nói hắn cái gì.

Bất quá Trần Hạo có thể nói ra hồi báo đã chứng minh hắn không chỉ biết nhận không của người khác, xem ra là một người đáng giá kết giao, không uổng mình một phen dốc lòng chỉ điểm.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Nói đến thứ mà Cổ đạo hữu cần thật đúng là không có người nào biết, dù sao phạm vật với thế hệ tu sĩ chúng ta xem như cặn bã, tu vi Cổ đạo hữu cũng là bất phạm người, chuyện bình thường cũng không làm khó được hắn. Bất quá nói tiếc nuôi, dường như cũng có nghe nói một chút, có người nói trước khi định cư ở nơi đây, Cổ đạo hữu trước kia đã ba lần hành đạo thiên hạ, dường như đang tìm thứ gì, một đồng đạo có quen biết với tôi nói là tìm kiếm một khối ngọc thạch viết chữ Tuyết bằng chữ Triện cổ, cũng không biết là thật hay giả, đạo hữu ngày sau hành đạo, nếu có tâm cũng có thể lưu ý một chút.

Trần Hạo nghe vậy tròn tròn mắt.

Cũng không phải là bởi vì Tứ Bình đạo trưởng nói hàm hồ, mà là bởi vì lời này vừa nói xong, hệ thống đại lão đã ra nhiệm vụ.

Ding: Si oán Tuyết Thiên, một nghìn hai trăm ba mươi năm si linh, hoàn thành di nguyện, ban thưởng cảm ngộ một lần Thiên Nhân Hợp Nhất.

Voĩ beep, làm sao lại xuất hiện một cái nhiệm vụ?

Mình đang cùng Tứ Bình đạo trưởng nói chuyện phiếm mà? Nhiệm vụ này là của người nào?

Tuyết Thiên? Cái tên này... ờ, Thiên? Tuyết Thiên? Chẳng lẽ là muội tử cô trang vừa rồi kia? Cô ấy là si oán? Si oán là cái quỷ gì? Một loại oán linh sao?

Thế nhưng mình cũng chưa từng nói với cô ấy một câu nào mà? Chỉ là thông qua Tứ Bình lại có thể kích phát nhiệm vụ?

Hệ thống đại lão, nhiệm vụ này người công bố có thể như quy tắc bình thường một chút được không? Bất thành linh như thế bảo ta làm sao trở tay kịp?

Trong lòng chửi thầm một tiếng, ánh mắt Trần Hạo cũng là trở nên sáng lên.

Phần thưởng Thiên Nhân Hợp Nhất? Hắn không biết phần thưởng này có lợi hại hay không, bất quá có thể khẳng định một cái nhiệm vụ di nguyện hơn một ngàn hai trăm năm, phần thưởng này tuyệt đối là rất trâu bò đây.

Trái tim đập thình thịch, Trần Hạo thiếu chút nữa nhìn không được hoan hô một tiếng.

Nhiệm vụ thành linh nhảy ra, không chỉ có thể hỗ trợ Cổ Đạo Toàn mà mình còn có thể được chỗ tốt, không ngại tu hành, nhất tiễn song điêu, vẹn toàn đôi bên, nhất định phải tiếp nhận thôi.

Đương nhiên trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng là độ khó loại nhiệm vụ này chỉ sợ so với ông cố càng khó giải quyết hơn rất nhiều à, dù gì cũng hơn cả ngàn năm đó.

Chỉ có cái tên, sau đó trong biển rộng mênh mông tìm một khối ngọc bài nhỏ?

Chắc chắn, đừng nói ba lần hành đạo, nếu như vận khí không tốt, ba mươi lần nữa, ba trăm lần đi nữa cũng chỉ sợ đều là hi vọng xa vời.

Chậm rãi bình phục tâm tư, Trần Hạo lại là bất kể độ khó như thế nào cũng phải luôn chú ý đến nhiệm vụ này, chỉ cần có khả năng liền không thể chối từ.

Sau đó, Thiên cô nương liên tục đưa ra bốn đợt thức ăn, trong đó có món để cho Tứ Bình đạo trưởng khen không dứt là Dưỡng Nhan Mỹ Dung Thang và Tam Vị Thang.

Hai loại canh, một loại là tẩm bổ bề ngoài, khôi phục thanh xuân. Một loại là cảm ngộ tam vị tu đạo, khổ, khổ, khổ.

Dưỡng Nhan Mỹ Dung Thang không cần phải nói nhiều, hiệu dụng chỉ một, tác dụng hữu hạn. Phải hàng năm đều phải kiên trì uống mới có thể có tác dụng khôi phục bảo dưỡng, chỉ uống một lần cũng chỉ có hiệu quả ngắn hạn, sau này sẽ từ từ khôi phục như thường.

Tam Vị Thang cũng là tuyệt.

Ba loại khổ, các không giống nhau, dựa theo Tứ Bình đạo trưởng nói nói chính là thân khổ, tâm khổ, tu hành khổ. Uống qua một lần, là có thể lại cảm thụ một lần nhập đạo khó khăn, tăng cường đạo tâm.

Đáng tiếc Trần Hạo có hệ thống truyền thừa, không có trải qua loại nỗi khổ nhập đạo này.

Bất quá tư vị ba loại khổ lại làm cho Trần Hạo thập phần thích thú, càng uống càng có mùi vị, có cảm giác như tâm linh được thanh lọc, đối với nhân sinh càng nhiều thêm cảm giác lĩnh ngộ.

Đương nhiên, ăn cơm hiện tại đã là thứ yếu, Trần Hạo chủ yếu quan sát Thiên cô nương.

Thực sự là nếu không có nhiệm vụ nhắc nhở, hẳn cũng không biết cô gái nhỏ trước mắt này đã là lão tổ tông hơn một ngàn hai trăm tuổi.

Minh lâm - Lục Đạo

Chương 94: Hộ Đạo Giả

Sau khi dùng xong năm món được đưa lên, Cổ Đạo Toàn rót cục xuất hiện lần nữa, tự mình bung một cái mâm nhỏ đi ra.

- Ha ha ha, Trần đạo hữu, thức ăn này cậu ăn có hợp khẩu vị không?

Cổ Đạo Toàn cười ha ha, vẻ mặt chờ mong.

Trần Hạo cười nói:

- Tài nấu nướng của Cổ tiên bối vô song, linh thực tuyệt đỉnh, đây là một bữa ăn ngon nhất mà vẫn bối ăn được từ trước đến nay.

Cổ Đạo Toàn mặt mày rạng rỡ, lông mi thật dài đều run run cả lên.

- Thích là được rồi, đến đây, nếm thử món cơm linh mễ mà tôi mới nghiên cứu thử xem, món này vừa mới hoàn tất không lâu, hiện nay còn chưa chuẩn bị giới thiệu cho các đồng đạo khác đâu.

Trong miệng nói xong, Cổ Đạo Toàn cũng ngồi xuống, đem cái mâm nhỏ đặt lên bàn.

Trần Hạo và Tứ Bình đạo trưởng vừa mới nhìn đến, bên trong mâm nhỏ có một chiếc chén sứ to cỡ nắm tay, bên trong chỉ có một lớp gạo mỏng chừng hai ba mươi hạt, lóng lánh trong sáng, từng hạt rõ ràng.

Tứ Bình đạo trưởng thở dài nói:

- Xem ra linh mễ này không có phần của tôi.

Cổ Đạo Toàn tuyệt không khách khí nói:

- Ông đương nhiên là không có phân, đã ăn Dưỡng Nhan Mỹ Dung Thang và Tam Vị Thang, ông còn chưa biết đủ sao? Tên quý sư phụ cả đời mặt dày của ông cũng chưa được ăn mấy lần Tam Vị Thang của tôi đâu

- Nói cũng phải, là lão đạo nổi lòng tham, bắt quá lão đạo rất tò mò, Cổ đạo hữu từ trước đến nay chỉ làm đồ ăn không làm cơm, không nghĩ tới lại làm ra cơm linh mễ? Không biết có hiệu quả gì?

Tứ Bình đạo trưởng cười hỏi.

Cổ đạo toàn bộ đặc ý nói:

- Cơm này chính là món tôi đặc ý nhất, đừng thấy chỉ có một chút ý như vậy, một khi ăn vào đảm bảo ba ngày không đói, còn có tác dụng cường thân kiện thể, bổ âm bổ dương.

Sắc mặt Tứ Bình đạo trưởng khẽ nhúc nhích:

- Ích Cốc Đan?

Cổ Đạo Toàn gật đầu:

- Đây chính là tôi căn cứ cổ đan phương Ích Cốc Đan thay đổi phù hợp với xã hội hiện tại, đáng tiếc cùng Ích Cốc Đan chân chính lại không có cách nào so sánh, hơn nữa trồng rất khó, phải mất hai năm cộng thêm kết hợp với hạt giống cổ quý giá mới có thể trồng ra, không chỉ sản lượng hạn chế, yêu cầu điều kiện chăm sóc cũng cực kỳ cao, không có cánh nào tạo phúc cho đạo môn.

Tứ Bình đạo trưởng thở dài nói:

- Đáng tiếc Cổ đạo hữu sinh sai thời đại, nếu như sinh ra vào trước thời Nguyên Minh, nhất định sẽ trở thành một phương kỳ tài của tu hành giới.

Cổ Đạo Toàn lạnh nhạt nói:

- Trước thời Nguyên Minh, kỳ tài có thiên phú hơn tôi cũng không ít, thêm tôi cũng chỉ nhiều thêm một người. Tôi tìm được cách trồng cũng chỉ là do thời đại thúc đẩy, phương pháp tùy cơ ứng biến này chỉ là bằg môn tà đạo mà thôi.

Nói xong, Cổ Đạo Toàn nhìn về phía Trần Hạo, nghiêm túc nói:

- Trần đạo hữu là một đời thiên kiều của đạo môn ta, thời gian tới là nhân vật dẫn dắt đạo môn, tôi vô cùng mong đợi ở cậu, cậu cũng không giống như Hồng Khánh Sơn đạo tâm không kiên, sa vào tà đạo.

Trần Hạo vẻ mặt chẳng biết làm sao, Hồng Khánh sơn là ai?

Trần Hạo nhìn về phía Tứ Bình đạo trưởng.

Tứ Bình đạo trưởng có chút bất đắc dĩ, giải thích:

- Hồng Khánh Sơn là một trong năm vị cảm ứng linh cơ mà lão đạo đã nói, là một người thiên kiều tự mình ngộ đạo. Năm đó cũng được Cổ đạo hữu hết sức coi trọng, bất quá Hồng đạo hữu xuất thân Hiên Viên Kiếm môn, được cổ bảo linh kiếm Hồng Lăng tán thành, tiếp nhận truyền thừa, được người tôn Hồng Lăng kiếm tiên, là một trong mười người mạnh nhất của đạo môn Hoa Hạ ta.

- Mười người mạnh nhất chớ má gì? Có ích lợi gì không? Không vào Tiên Thiên, dù cho tu luyện dưỡng sinh đạo quyết cũng bất quá trăm năm thời gian, cuối cùng vẫn thuộc về phàm tục, tiểu tử kia không nghe ta khuyên cáo, cố ý tiếp nhận linh kiếm truyền thừa, thực sự là tự tuyệt con đường, có thể sống một trăm tuổi đã rất may mắn, còn có cái gì đáng giá chờ mong?

Về mặt Cổ Đạo Toàn xem thường, trong mắt trần đầy thương tiếc.

Sau đó vẻ mặt Cổ Đạo Toàn chân thành nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, thiên địa linh cơ từ từ suy nhược, truyền thừa đạo môn chúng ta càng ngày càng tẻ, hôm nay đạo môn cơ bản đều dựa vào linh thạch để duy trì truyền thừa, có thể tự mình nhập đạo chỉ có năm người, đáng tiếc mỗi một người đều chỉ nhìn vào thứ trước mắt mà lựa chọn lệch khỏi đại đạo, cậu là người thứ sáu tự mình ngộ đạo, lão nhân tôi dù cho có phương thuốc cổ truyền cũng không cách nào tránh khỏi trăm năm thọ nguyên, mấy chục năm cuối đời không thể nhìn thấy kỳ tại đạo môn quật khởi, trong lòng quả thật vô cùng khó chịu, hi vọng đạo hữu đừng học theo những người đó, từ bỏ Tiên thiên đại đạo.

Thân thể Trần Hạo chấn động.

Trong giọng nói của Cổ Đạo Toàn, hắn cảm nhận được sự chân thành và chờ mong, đây quả thật là một người gởi gắm hy vọng rất lớn vào hắn, không phải chỉ là hư tình giả ý.

Những lời nói chân tình đó làm cho Trần Hạo có chút xúc động.

Trần Hạo nghiêm túc nói:

- Cổ tiên bối, văn bối mặc dù là mặt học hậu tiến, không người chỉ điểm, bất quá nếu đã đặt chân vào con đường này thì văn bối nhất định sẽ không lùi bước, Tiên Thiên chi đạo văn bối chỉ vừa được nghe nói đến không lâu, nhưng đạo tâm một mực hướng đến, tu hành cuộc đời này chỉ lấy Tiên Thiên.

Cổ Đạo Toàn nhất thời vui mừng, tán dương:

- Đây mới là phong phạm của thiên kiêu đạo môn chúng ta, lão nhân mặc dù trong đạo môn không tính là cái gì, bất quá cũng coi như có chút môn đạo, ngày sau có cần gì, chỉ cần tôi có thể giúp thì cậu cứ việc nói một tiếng.

Trần Hạo cười nói:

- Cổ tiên bồi khách khí, bất quá vẫn bồi quả thật có chút hiếu kỳ, Cổ tiên bồi vì sao lại chấp nhất đối với Tiên Thiên như vậy?

Cổ Đạo Toàn ngẩn ra, trầm ngâm trong chốc lát, thở dài nói:

- Nói thật thì chăm niệm đối với Tiên Thiên này cũng không phải là bản ý của tôi, mà là do nhất mạch truyền thừa, thời gian lâu dài cũng trở thành chấp niệm của lão nhân tôi. Lão lỗ mũi trâu khăng định đã nói với cậu, tôi là tán tu nhất mạch, thế nhưng hấn khăng định không có nói cho cậu biết, nhất mạch của tôi nói là tán tu cũng không phải tán tu, nhất mạch này có một cái tên rất đặc biệt, đó là Hộ Đạo Giả. Đạo môn hưng thịnh, mạch ta ẩn thế, đạo môn suy thoái, nhất mạch hộ đạo. Thế nhưng từ sau thời Nguyên Minh trở đi, nhất mạch này của tôi cũng bắt đầu suy thoái, chỉ có thể tự bảo vệ mình, khó có thể hộ đạo. Sau đó mấy đời Hộ Đạo Giả thay đổi ước nguyện ban đầu, biến thành tìm kiếm thiên kiều cho đạo môn, ý đồ đánh vỡ Tiên Thiên, hóa giải thiên địa linh cơ biến hóa chi mê. Cứ như thế đời đời truyền thừa đến thế hệ này của tôi, đạo môn đã càng ngày càng yếu, rất nhiều truyền thừa cổ xưa đều đã bị đoạn tuyệt. Ngay cả người dựa vào thiên phú bản thân để ngộ đạo linh cơ đều càng ngày càng ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lão nhân vốn đầy tuyệt vọng, vốn tới đây định cư cũng là dự định bồi dưỡng Hộ Đạo Giả đời kế tiếp, không nghĩ tới Trần đạo hữu như lại xuất hiện ở trước mặt tôi, cho tôi hi vọng.

Trần Hạo vẽ mặt kinh ngạc, tin tức hàm chứa trong này thật lớn, không nghĩ tới Cổ Đạo Toàn còn có một thân phận lớn như vậy.

- Cổ tiên bồi, theo lời của tiên bồi thì vẫn bồi còn có một chút nghi vấn, sau thời đại Nguyên Minh, đạo môn xuống dốc. Vậy còn trước thời đại Nguyên Minh thì sao? Nói như vậy lúc

trước có Chân Nhân tồn tại? Vì sao không để lại chút tin tức gì?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Ánh mắt Cổ Đạo Toàn trở nên phức tạp:

- Vấn đề Trần đạo hữu hỏi, tôi cũng rất muốn biết, đáng tiếc việc này trong tất cả đạo môn truyền thừa đều không có ghi chép, hơn nữa khoảng thời gian Nguyên Minh hình như là lúc đạo môn gì xảy ra chuyện, toàn bộ những Chân Nhân Tiên Thiên đều biến mất vô tung vô ảnh, vô cùng thần bí.

Trần Hạo không nói gì.

Những vị Chân Nhân kia không phải có chút hơi vô trách nhiệm rồi sao? Cho dù mặc kệ người khác chẳng lẽ cũng không quan tâm đến môn phái của mình? Đây là đạo lý gì?

Bất quá Cổ Đạo Toàn là Hộ Đạo Giả còn không biết, người người tu hành khác nhất định càng thêm mơ màng.

Có lẽ quả thật chỉ khi bước vào Tiên Thiên mới có thể tìm ra nguyên nhân trong đó.

- Văn bối đã hiểu, Cổ tiên bối yên tâm đi, văn bối nhất định toàn lực ứng phó, để cho tiên bối những năm còn sống nhìn thấy Tiên Thiên tái hiện.

Sắc mặt Trần Hạo trang nghiêm, lời nói chăm chú như thệ ngôn.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 95: Trần Hạo chờ mong

- Ha ha ha ha, tốt, Trần đạo hữu có lòng như thế, lão nhân mỗi mắt mong chờ.

Cổ Đạo Toàn khai mở tâm tình cười to, hết sức cao hứng.

Mắt thấy cổ đạo toàn bộ khai hỏa tâm, Trần Hạo thừa cơ tiếp tục nói:

- Cổ tiên bối, văn bối tu hành một mình không ai giáo huấn, bất quá cũng từng nghe nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành do bản thân. Giữa thiên địa này bất kỳ con đường nào đều là như thế. Cho nên hôm nay nếu đã ném mỹ thực của Cổ tiên bối. Cổ tiên bối cũng không cần cự tuyệt, đây chính là tín niệm của văn bối, nếu như người cự tuyệt sẽ cản trở tu hành của văn bối.

Bộ dáng tươi cười của Cổ Đạo Toàn cứng đờ, bất quá lại không có tức giận mà dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Hắn vô cùng xem trọng những ngôi sao mới nổi của đạo môn, suốt đời trợ giúp không biết bao nhiêu nhân tài mới nổi, bất quá cho dù Hồng Khánh Sơn trước đây ông yêu thích nhất, sau khi ăn mỹ thực lần đầu xong cũng không có ý nghĩ như vậy.

Trần này đạo hữu trước mắt thực sự không giống như người thường.

- Trần đạo hữu muốn hoàn lại như thế nào?

Cổ Đạo Toàn không có tranh luận mà có chút hứng thú hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Văn bối khi nãy từ trong miệng Tứ Bình tiền bối biết được Cổ tiên bối có một việc tiếc nuối đó là tìm kiếm một khối ngọc lệnh, chẳng biết có đúng vậy không?

Cổ Đạo Toàn gật đầu:

- Thật là có chuyện này, đạo môn có không ít đạo hữu đều biết, cũng từng trợ giúp tôi tìm kiếm một phần đầu mối nhưng lại không thu hoạch được gì.

Trần Hạo nói:

- Như vậy phần tiếc nuối này văn bối nhận, ngày sau tu hành sẽ để ý tìm kiếm cho tiền bối.

Cổ Đạo Toàn nở nụ cười:

- Thì ra là việc này, vậy ông già tôi đáp ứng với cậu, bất quá tìm kiếm ngọc lệnh không phải dễ dàng gì, tôi cũng không ngại nói cho đạo hữu, ngọc lệnh này chính là thứ Thiển cô nương cần, trước đây tiền bối trong sư môn được Thiển cô nương trợ giúp nên thiếu ân tình của cô, đáp ứng vì Thiển cô nương tìm kiếm ngọc lệnh, đáng tiếc nỗ lực mấy đời đều không thể tìm được, cũng may Thiển cô nương thông tình đạt lý không ép buộc phải vội vàng tìm kiếm. Nếu như Trần đạo hữu nguyện ý hỗ trợ vậy không gì tốt bằng.

Chờ hắn nói xong, Thiển cô nương như ngạo tuyệt hàn mai đứng thẳng một bên cũng hé miệng cười với Trần Hạo, khẽ khom người, tựa hồ là biểu thị cảm tạ.

Một bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt Trần Hạo sau khi ăn mấy chục hạt linh mễ vào bụng mới thực sự thể nghiệm được cái gì gọi là ấm no.

Cảm giác đói bụng hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng, bên trong dạ dày không ngừng tỏa ra từng tia ấm áp làm cho cả người đều trở nên phi thường thoải mái.

Loại cảm giác này nếu không có gia vị là linh tài thì cho dù mỹ thực đỉnh cấp cũng không làm được như vậy.

Sau khi ăn xong trời cũng đã khuya, Cổ Đạo Toàn thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho Trần Hạo và Tứ Bình đạo trưởng, hai người cũng không có cự tuyệt.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau Trần Hạo tinh thần phấn chấn rời giường, ra khỏi phòng, ở trong viện tu luyện Thiên Cương bộ.

Mèo mun và gà ngốc vốn tò mò theo tới, vừa thấy như thế liền đồng thời lộ ra biểu tình xem thường, dường như đang bày tỏ, chủ nhân ngu xuẩn chỉ cần yêu thương tui tui thật tốt là đủ rồi, còn tu luyện cái vẹo gì.

Sau đó hai bạn nhỏ không hẹn mà cùng xoay người trở về phòng nhảy lên giường đi ngủ tiếp.

Thân tùy ý động, thân ảnh lơ lửng, Trần Hạo đột nhiên cảm giác ba bước đầu Thiên Cương Bộ đi phi thường thông thuận, trong lòng có chút hài lòng, bước chân tùy theo tâm mà động.

Nhất thời hưng khởi, Trần Hạo không ngừng thí nghiệm biến hóa của ba bước tiếp theo, cả người giống như đều biến thành một đám ảo ảnh.

Không biết qua bao lâu, Trần Hạo hài lòng đình chỉ tu hành, đứng ở trong viện nghe lại mất cảm thụ thành quả tu hành.

Mà tu luyện thời gian dài như vậy Trần Hạo lại không thở mạnh, mồ hôi không chảy, vẫn phong khinh vân đạm như trước.

Giờ khắc này Trần Hạo không khỏi cảm thán, sau khi ăn một bữa linh thực đều có thể bù đắp cho nhược điểm thân thể của mình, tiết kiệm cho mình rất nhiều thời gian rèn luyện.

- Hay cho một cái Thiên Cương Bộ, Trần đạo hữu làm cho tôi càng ngày càng nhìn không thấu rồi!

Một giọng nói truyền đến.

Trần Hạo hoàn hồn nhìn lại liền thấy Tứ Bình đạo trưởng dường như trẻ đi một chút đứng ở bên cạnh, vẻ mặt sợ hãi than.

Trần Hạo nói:

- Tứ Bình tiên bối quá khen, văn bối bất quá chỉ hiểu sơ da lông.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Cho dù là hiểu sơ da lông cũng hơn hẳn đồng đạo cùng giai, loại thần thông Thiên Cương Bộ này càng về sau càng cao thâm, tu hành giới hầu như đã thất truyền, chỉ có những môn giải truyền thừa xa xưa mới còn bảo lưu, nhưng tổng thể lại không trọn vẹn, người có thể luyện thành cũng là phượng mao lân giác, không có biến ảo khó lường được như đạo hữu. Lấy tu vi bây giờ của đạo hữu lại có thể tu thành Thiên Cương Bộ, ngược lại làm cho tôi bác bỏ suy đoán của mình trước đây.

Trần Hạo hiếu kỳ nói:

- Tứ Bình tiên bối suy đoán cái gì?

Tứ Bình đạo trưởng nhìn căn phòng Trần Hạo một chút, lúc này mới nói:

- Tôi lúc trước nhìn thấy Trần đạo hữu mang theo linh sủng, cho rằng đạo hữu là được Linh Thú Môn truyền thừa, bất quá Linh Thú Môn dùng thuật điều khiển linh thú cũng không có loại thần thông truyền thừa như Thiên Cương Bộ.

Trần Hạo cười nói:

- Truyền thừa này vẫn bồi cũng không biết lai lịch, bất quá không có quan hệ với Linh Thú Môn, à, nói đến Linh Thú Môn, chuyện xưa cao tăng trấn xà yêu, thần kê đầu Long Vương, thần kê kia chính là của Linh Thú Môn sao?

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu, thở dài nói:

- Linh Thú Môn cũng là một môn phái truyền thừa lâu đời, pháp môn khu thú, nuôi thú của Linh Thú Môn là số một trong đạo môn, thế nhưng theo sự suy thoái của đạo môn, Linh Thú Môn chịu ảnh hưởng lớn nhất, cái cố sự này của cậu có người nói đó chính là do đệ tử cuối cùng của Linh Thú Môn tạo nên, từ đó về sau Linh Thú Môn không còn tin tức gì nữa.

Truyền thừa bị đoạn tuyệt sao?

Biểu tình Trần Hạo hơi ngưng lại.

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý nhưng đột nhiên nghe được một cái môn phái cứ như vậy không còn, trong lòng hẳn vẫn có cảm giác nặng trĩu.

Tu hành giới thật sự như lá rụng trong gió thu, càng ngày càng trở nên điêu linh!

- Được rồi, Ngũ Nguyên đã tới đón rồi, đợi lát nữa tôi phải rời đi, đạo hữu được Cổ đạo hữu ưu ái, không ngại ở lâu mấy ngày, ngày khác có rãnh lại đến Bạch Hạc Quan của tôi cũng không muộn.

Tứ Bình đạo trưởng cười ha hả nói.

Trần Hạo sững sốt:

- Ngũ Nguyên đạo huynh làm sao biết chúng ta ở chỗ này?

Tứ Bình đạo trưởng đương nhiên hồi đáp:

- Gọi điện thoại đó? Hiện tại có ai mà không có một chiếc điện thoại di động chứ.

PHỐC!

Trần Hạo thiếu chút nữa thổ huyết.

Mé nó, sau khi cùng những cao nhân này tán gẫu về tu hành giới thì thiếu chút nữa đã quên mình vẫn đang là người hiện đại. Còn quên cả sản phẩm khoa học kỹ thuật như điện thoại luôn.

Bất quá Tứ Bình đạo trưởng một bộ dáng đáp cao nhân như vậy lại dùng điện thoại di động, cảm giác tuột mood quá!

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của Trần Hạo, Tứ Bình đạo trưởng cười híp mắt nói:

- Lại nói tiếp trong đạo môn chúng ta có vô số thần thông, trong đó có hạc giấy đưa tin, phi kiếm truyền thư, so với điện thoại di động tuy không dễ dàng hơn, thế nhưng bảo mật lại tốt hơn, bất quá bây giờ phần lớn thất truyền rồi, cho dù có vài môn phái còn bảo tồn nhưng chỉ là truyền thừa không trọn vẹn, tối đa chỉ có thể nhắn nhủ ở trong vòng mười dặm, đạo hữu thiên phú xuất chúng, cơ duyên thâm hậu, ngày sau nếu như có cơ hội nói không chừng có khả năng tu thành.

Trần Hạo nghe xong liền động tâm.

Việc này quả thật có khả năng, hệ thống đại lão tuy rằng lãnh ngạo thế nhưng các loại phần thưởng đặc biệt rất thoải mái, không chút keo kiệt.

Ngày sau trên con đường hành đạo rất có thể được ban thưởng những thần thông này không chừng.

Vừa nghĩ tới, Trần Hạo đã cảm thấy rất chờ mong.

Hạc giấy đưa tin, phi kiếm truyền thư, loại thần thông này nghe là ngẫu lòi rồi, cần gì gọi điện thoại nữa, chờ tương lai mình có đạo hạnh cao rồi trực tiếp dùng thần thông giao lưu, cảm giác kia, vô cùng thoải mái à.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 96: Quân Sơn Tự

Tứ Bình đạo trưởng nói đi là đi, lưu lại Trần Hạo một mình, trong lúc nhất thời đột nhiên có chút lúng túng.

Dù sao cuộc sống không quen, còn phải đối mặt với một vị tiền bối vô cùng nhiệt tình, cảm giác chẳng khác gì con rể vừa mới về nhà vợ vậy.

Chủ yếu nhất là ngày hôm qua ăn linh mễ, ba ngày cũng không đói.

Ba ngày đều không cần ăn gì vậy ở tại chỗ này làm cái vẹo gì?

Cho nên Trần Hạo cũng hướng Cổ Đạo Toàn đưa ra lời chào tạm biệt, lý do là cần muốn về thăm nhà một chút, sau đó chuẩn bị hành đạo.

Đối với lần này, Cổ Đạo Toàn hoàn toàn không có biện pháp giữ lại.

Hành đạo là một truyền thống của đạo môn, sau khi nhập đạo đã có tu vi, đã có pháp khí, liền yêu cầu tăng trưởng kiến thức và cảm ngộ đối với thiên địa vạn vật, cho nên lần đầu tiên hành đạo rất quan trọng.

Cổ Đạo Toàn cực kỳ mong chờ đối với Trần Hạo, tự nhiên sẽ không quá nhiều sự tình Trần Hạo tu hành.

Bất quá Cổ Đạo Toàn vẫn chuẩn bị cho Trần Hạo không ít lễ vật, toàn bộ đều là đồ ăn, đã được xử lý thành hoa quả khô, tùy thời đều có thể đơn giản nấu nướng rồi ăn.

Tuy rằng Cổ Đạo Toàn nói không đáng nhắc tới, nhưng Trần Hạo có thể cảm giác được những thứ hoa quả khô này

đều là linh tài, đối với tu hành của tu sĩ có trợ giúp vô cùng lớn, không cách nào dùng giá trị để so sánh.

Trần Hạo không có cự tuyệt, có chút ân tình ghi tạc trong lòng là được, chờ đợi thời điểm nhất định sẽ hồi báo.

Lại tạm biệt với Thiên cô nương, Trần Hạo lúc này mới mang theo mèo mun và gà trống lái xe rời đi.

Rời khỏi sơn thôn, Trần Hạo không có trực tiếp về nhà mà là lái xe tiến vào Hoàng Châu.

Mặc dù ở mảnh đất lớn Hoa Hạ, Hoàng Châu không có đại danh khí gì, bất quá diện tích ngàn dặm cũng thập phần nổi danh, ngoài Quân Sơn Tự nổi bật, nhân gian còn có truyền ngôn, Quân Sơn ẩn cô Phật, quá đạo bái Quan Âm. Truyền ngôn kia chính là hai danh thắng của Quân Sơn Tự, vách đá Phật Đà và mười trượng Quan Âm.

Phật Đà là điêu khắc tại mặt bên vách núi, giống như đúc, giống như Phật Đà hòa vào vách núi, nếu không nhìn kỹ thậm chí có thể bỏ qua.

Mười trượng Quan Âm còn lại chính một pho tượng Quan Âm cao mười trượng được dựng bằng bạch ngọc, có tới mười trượng hay không Trần Hạo không biết, thế nhưng nghe nói rất có linh tính, đèn nhang hưng thịnh, người đến cầu con rất đông.

Trần Hạo sớm đã nghe nói đến Quân Sơn Tự chỉ là vẫn chưa có cơ hội đến đây, lần này nếu tới rồi, tự nhiên không thể bỏ qua.

Mặt khác, Trần Hạo cũng muốn xem thử tướng pháp của Phật môn.

Dù sao Tứ Bình đạo trưởng và Cổ Đạo Toàn nói với hắn đều là việc đạo môn, hoàn toàn không đề cập tới Phật môn, Trần Hạo không rõ sự tình nên cũng không hỏi.

Tới Quân Sơn, Trần Hạo rất cục cảm nhận được Quân Sơn Tự náo nhiệt, thật sự là người ra vào tấp nập, dòng người đông kịt. Ngay cả chỗ đậu xe đều không tìm được.

Thật vất vả mới tìm được một chỗ đậu xe, nhưng đường lên Quân Sơn Tự lại không dễ dàng gì, Quân Sơn Tự được xây tại giữa sườn núi, tuy rằng sau khi khai phá, đường lên núi dễ đi hơn rất nhiều, thế nhưng leo núi cũng là một chuyện không dễ dàng, yêu cầu rất cao đối với tố chất thân thể.

Trần Hạo có nghe nói qua một chuyện, nói là bên dưới chân núi Quân Sơn có một tín đồ phật môn, mỗi ngày đều lên núi bái phật, thập phần thành kính, cố tâm thành linh, hôm nay đều đã tám mươi tuổi rồi mà thân thể vẫn khỏe mạnh như cũ, còn tái giá cưới một cô gái xinh đẹp, sinh một đứa con trai.

Trước đó Trần Hạo không hiểu, lúc này nhìn con đường leo núi, trong lòng phì ngum nước bọt, ông già kia mỗi ngày kiên trì leo núi, thân thể tự nhiên sẽ khỏe, có quan hệ gì đến phật môn chứ?

Về phần sinh con trai, vậy thì khỉa khỉa, nói không chừng là của hàng xóm không chúng.

Đọc theo đường lên núi, nửa giờ sau, Trần Hạo rất cục thấy được mười trượng Quan Âm của Quân Sơn Tự.

Tượng Quan Âm này đích xác rất cao, toàn thể như bạch ngọc, kiến tạo thập phần sinh động, đứng sừng sững như thương tùng giữa cỏ tự.

Bất quá nhìn chùa miếu Trần Hạo lặng lẽ không nói gì.

Cùng với những ngôi chùa nhỏ mà hấn đã đi lúc còn học đại học không khác gì nhau.

Một bức tường màu vàng vờn quanh một vòng lớn, sau đó xây một cái quảng trường bằng phẳng, muốn vào chùa thì phải xếp hàng mua vé, người xếp hàng kéo dài cả một đoạn.

Bên ngoài ngôi chùa bày ra không ít quầy hàng, bán các loại ngọc phật ngọc Quan Âm, giấy đỏ kết, chuỗi phật châu, các loại nhang dài ngắn khác nhau.

Rất kỳ lạ chính là còn có một cái nông gia viện. À, không thể nói nông gia viện, bởi vì trên đó viết “traai phòng”, trong đó cũng không có niêm yết giá cả rõ ràng, bất quá có thể tưởng tượng ăn một bữa cùng bên ngoài không có gì khác nhau, thậm chí đều không đồ ăn mặn, một khi tính tiền nói không chừng bị chém cho hộc máu.

Trần Hạo thấy những thứ này liền không có hứng thú tiến vào ngôi chùa.

Một nơi đã trở thành khu du lịch thế này thì còn có thể có cao nhân gì đây?

Chỉ là tiếc nuôi không có thể nhìn thấy Quân Sơn Tự ẩn Phật phía sau núi, đây chính là do cổ nhân tạo nên mấy trăm năm trước, vài thời đại đó tuyệt đối xứng là là điều luyện sắc sảo.

Chọn một quầy hàng hỏi thăm một cái giá ngọc phật ngọc Quan Âm, chủ sạp vừa nói Trần Hạo liền xoay người rời đi.

Mặc dù nói là giá cả vô cùng rẻ, thế nhưng thứ đồ sản xuất đây chuyên này mà ông bán giá gấp mười lần bình thường, chém cũng quá ác rồi đó.

Bất quá còn chưa đi được bao xa Trần Hạo lại bị cản đường.

Không phải là có người đến trực xuất Trần Hạo mang theo mèo mun và gà ngọc, mà là một tên coi bói.

Người này vóc người khô ngô, tuổi chừng ba mươi, ăn mặc rất hiện đại, chỉ là trong tay cầm một chuỗi phật châu nhỏ.

Nhìn Trần Hạo, người tới cười nói:

- Ông chủ, có muốn coi bói không? Tôi thấy ngài mi tâm ứng hồng, trên tai có thiên tinh, đây là tướng phúc khí, có muốn tính một quẻ hay không?

Trần Hạo đều biết nói gì luôn.

Mi tâm ứng hồng? Nãy giờ bố leo núi mệt bỏ mọe, thiên tinh trên lỗ tai? Trên lỗ tai có cái nốt ruồi đen nhỏ liền kêu thiên tinh? Sao chú mày không nói nốt ruồi đen này là quý tướng của Phật Đà chuyển thế luôn đi?

Trần Hạo lười để ý đến hành vi lừa gạt người này, lúc trước đi tham quan cũng gặp được người như thế này, còn có bạn học tin thật, tốn năm mươi tệ kết quả muốn hỏi thêm thì cần phải trả thêm tiền, mẹ nó.

Thế nhưng lúc hắn rời đi thì tên này vẫn mặt dày mày dạn đi theo, tiếp tục nói:

- Nếu mà ông chủ không tin tôi, anh nhìn sư phụ tôi ở bên kia kia, sư phụ tôi là đệ tử đời thứ hai mươi chín của Bắc Đẩu Quan Tinh phái, sở trường xem phúc họa, coi không trúng không lấy tiền.

Quả nhiên tiếng nói hắn vừa dứt, một cái lão thái thái nhỏ gầy liền mặt mày bí hiểm tới gần, nhìn Trần Hạo mặt nghiêm túc nói:

- Vị thí chủ này, nhìn tướng mạo của cậu khác thường, là...

Trần Hạo không đợi bà nói xong liền trực tiếp xoay người rời đi.

Nam tử khôi ngô muốn kéo lại nhưng cánh tay Trần Hạo run lên, nam tử nhất thời buông tay, lui về phía sau hai bước, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Chờ Trần Hạo đi xa, nam tử khôi ngô lúc này mới buông tha, sau đó rất nhanh đi hướng người kế tiếp, mà lão thái thái

tập mãi thành thói quen, chuyển sang những phương hướng khác.

Trần Hạo đối với lần này không biết phải nói gì, thậm nghĩ cho dù có cao nhân phật môn chỉ sợ nhìn thấy những thứ này cũng sẽ tức giận làm cho đầu trọc bốc hơi nước, cảm giác nơi thanh tịnh của phật môn bị làm bẩn.

Rời khỏi ngôi chùa, Trần Hạo vốn định xuống núi, bất quá khi tiến vào một con đường nhỏ ở ven rừng thì đột nhiên cước bộ dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía ngọn núi đối diện.

Ở nơi đó còn có một cái ngôi chùa khác, ẩn ẩn bên trong ní rừng, nếu như không chú ý, người bình thường cũng không nhìn thấy.

Trần Hạo hứng thú đi vòng qua.

Gần mười phút sau, Trần Hạo đi tới trước ngôi chùa.

Ngôi chùa này ngoại trừ to lớn ra thì không khác gì ngôi tự trên Thanh Khê Sơn, thoát nhìn rất xa xưa, ngay cả bản tên cũng chẳng thấy. Ngoại trừ Trần Hạo ra thì không có bất kỳ du khách nào đến bên này.

Đang tò mò quan sát, Trần Hạo liền thấy từ trong chùa miếu đi ra một lão nhân áo bào tro đang cầm mấy quyển kinh thư.

Thấy lão nhân, ánh mắt Trần Hạo ngưng lại.

Dưới Âm Dương Nhãn, hẳn thấy trên người lão nhân có một cỗ khí tức tương tự như miếu chúc Trương Tuyên ở Trấn Hải Tự.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 97: Tín Linh

Có ý tứ!

Ánh mắt Trần Hạo lóe sáng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Lão nhân này rõ ràng không phải là người sống, nhưng cũng không phải là quỷ hồn, cùng Trương Tuyên tương tự nhau.

Mà bây giờ Trần Hạo rốt cục phát hiện loại tồn tại này cư nhiên không sợ ánh mặt trời, có thể tại ban ngày tùy ý đi lại! Đây là do nguyên nhân gì? Bọn họ khác với quỷ hồn chỗ nào chứ?

Trong lòng đầy nghi vấn, Trần Hạo quyết định đi qua chào hỏi.

Trần Hạo vừa mới tới gần cửa chùa, lão nhân áo bào tro lập tức liền phát hiện, thật giống như bị sợ hãi vội vàng cầm kinh thư trong tay vút trên mặt đất, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trần Hạo nhìn xong đầu đầy hắc tuyến.

Đù mé, đây là là hành động gì? Ông ném kinh thư xuống đất là có ý gì tôi? Ca thoát nhìn rất dọa người sao?

Trần Hạo bĩu môi, trực tiếp đi tới bên cạnh ông lão áo bào tro quan sát trên dưới một phen.

Dáng dấp thoát nhìn chừng bảy tám chục tuổi, thân hình gầy yếu, vóc dáng cao hơn hẳn một phen, da dẻ thô ráp, lông mi đều có chút xám trắng, hai mắt ngược lại rất có linh quang, không có chút đục ngầu nào.

Trần Hạo quan sát làm cho lão nhân áo bào tro có chút không được tự nhiên, vội vàng dõng đi vài bước.

Bất quá thấy Trần Hạo lại xoay ánh mắt, lão nhân áo bào tro trợn tròn mắt, nhin không được hỏi:

- Cậu nhìn thấy tôi?

Trần Hạo ngẩn ra, nhiều hứng thú hỏi:

- Thế nào? Ông cho rằng người khác không nhìn thấy ông?

Ông lão áo bào tro mắt người trừng lớn:

- Thật đúng là thấy được? Không đúng, chủ trì Quân Sơn tự nói người bình thường không nhìn thấy được Phật Linh.

- Phật linh? Chính là loại trạng thái này của ông à? Ừm, quả thật là có khí tức phật gia, bất quá Phật Linh là ý gì?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Lão nhân áo bào tro lắc đầu:

- Ông cũng không biết, sau khi ông chết liền biến thành như vậy, sau đó được đại sư Quân Sơn Tự an bài ở chỗ này, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, lúc mới bắt đầu ông cảm giác mình còn rất yếu ớt, bất quá niệm vài chục năm kinh phật, ông ngay cả ban ngày cũng có thể xuất hiện.

Trần Hạo kinh ngạc!

Đây là Phật Linh? Là người sau khi chết tụng kinh niệm phật biến thành?

Không có đạo lý, chết chính là chết, sau đó biến thành quỷ hồn, Phật Linh là tình huống gì?

Dù thế nào phật môn đến Trung Thổ truyền giáo, khắp nơi các mặt cũng bắt đầu thâm thấu, ngay cả sinh ý địa phủ đều muốn đoạt?

Làm sao có thể chứ, ở trong mắt ca chi có hai loại người, đó chính là người chết và người sống.

Nếu không phải là sống vậy là đã chết, đó chính là quý, đó chính là đối tượng để ca làm nhiệm vụ, mặc kệ là thứ quái quỷ gì.

Ánh mắt Trần Hạo lóe ra, nói:

- Ông à, con không biết đại sư Quân Sơn Tự đã nói cái gì với ông, bất quá người chết như đèn tắt, sau khi chết chính là quý, ông có thể là đã lĩnh ngộ đối với kinh Phật cho nên sau khi chết mới được che chở, bất quá như vậy là không được, Thiên Đạo Luân Hồi, có sinh ắt có tử, nếu như thọ mệnh của ông đã kết thúc thì nên đi đầu thai một lần nữa, cứ tồn tại không rõ ràng như vậy đối với nhân gian có ảnh hưởng không tốt, đối với ngài cũng vậy.

Lão nhân áo bào tro vẽ mặt mờ mịt:

- Là như thế sao? Chủ trì nói ông có Phật tâm, sau khi chết được Phật che chở, kiên trì tụng kinh, ngày sau được bước vào Phật quốc.

Trần Hạo lúc này phản bác:

- Nói vậy, cái gì Phật quốc chứ? Ông đã từng thấy qua chưa? Ông bây giờ cũng không phải người sống, hẳn là lý giải thế giới sau khi chết có bộ dáng gì, có từng tận mắt thấy thần linh hay Phật Đà, Bồ Tát không?

Lão nhân áo bào tro lắc đầu.

- Nói đúng ra là hòa thượng kia đang lừa dối người, để cho ông ở nơi này giúp bọn họ tụng kinh, à nói đến việc này, con ngược lại nhớ tới một cái truyền thuyết ở Quân Sơn Tự, nghe nói là hàng năm vào ngày sáu tháng tám, vách đá Phật Đà ở Quân Sơn Tự đều truyền đến tiếng tụng kinh, thanh âm kia có Phật lực vô biên, có thể để cho người trầm mê trong đó, không thể tự tìm chế. Con nói ông này, tiếng tụng kinh kia không phải là do ông làm ra chứ??

Trần Hạo hồ nghi hỏi.

Lão nhân áo bào tro lúng túng nói:

- Là ông, chủ trì nói nhân gian đầy lo toan, thất tình phức tạp, kinh Phật như con thuyền trên biển khổ, có thể độ người trên thế gian, nói ông vào ngày sáu tháng tám hàng năm niệm kinh ở dưới tháp phù đồ, tích lũy thiện quả.

Về mặt Trần Hạo không biết nói gì.

Thảo nào Quân Sơn Tự mấy năm nay như hưng thịnh như thế, thì ra lúc đầu hết thầy đều có người thao tác phía sau màn. Chủ trì Quân Sơn Tự này quả thật là một người biết làm ăn, cư nhiên đem chủ ý đều đánh tới trên người quý hôn, quả thật là kỳ tài!

Trần Hạo lúc này mở miệng nói:

- Ông à, đối với Phật giáo con không dám nói lung tung, bất kỳ một giáo phái nào có thể truyền thừa đều nói rõ bên trong giáo phái đó có đại năng giả, có Phật thật. Bất quá Quân Sơn Tự con lại không để vào mắt, ông có Phật tâm, sau khi chết linh hồn mang theo Phật tính là phúc của ngài, sau khi chuyển thế tất nhiên sẽ có phúc báo. Thế nhưng chủ trì Quân Sơn Tự lại lợi dụng ông trợ giúp Quân Sơn Tự tuyên truyền cúng bái hành lễ, ông cảm thấy hòa thượng như vậy thật là đại sư?

Sắc mặt lão nhân áo bào tro hơi biến.

Ông tin Phật, nhưng cũng không phải là người ngu.

Mấy năm nay nhìn Quân Sơn Tự từ từ náo nhiệt, ông cũng rất hài lòng, chỉ là luôn cảm giác có chút không thích hợp.

Lúc này bị Trần Hạo ngửa bài, lão nhân nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, hiểu vấn đề trong đó.

- Vậy ông sau này không đi tụng kinh nữa.

Lão nhân áo bào tro thở dài một tiếng, nhãn thần có chút buồn bã.

Trần Hạo nói:

- Không đi tụng kinh chỉ là trị phần ngọn. Quân Sơn Tự bởi vì ông mà hưng thịnh, người bên kia làm sao chấp nhận việc ông không làm nữa, như vậy truyền thuyết Quân Sơn Tự chẳng phải muốn tan vỡ? Ông à, biện pháp tốt nhất vẫn là giải thoát bản thân, thuận theo Thiên Đạo đi Luân Hồi.

Lão nhân áo bào tro mờ mịt nói:

- Vậy ông phải làm gì mới là giải thoát bản thân?

Trần Hạo nở nụ cười:

- Đây chính là sở trường của con.

Lão nhân áo bào tro nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Ông còn nhớ mình trước khi chết trong lòng có tiếc nuối gì không?

Tiếc nuối?

Ánh mắt lão nhân áo bào tro hiện lên hồi ức, dường như thấy được một màn chính mình sắp chết.

- Ông chỉ là một dân chúng bình thường, con gái bình an cũng không cần ta quan tâm, nếu nói là tiếc nuối vậy chính là người vợ quá cố của ông.

Ding: Quý chết già Trần Hữu Thanh, mười chín năm Tín Linh, hoàn thành di nguyện ban thưởng Chương Tâm Lô.

Tới rồi tới rồi, quả nhiên là quý hồn, hệ thống đại lão đã ra nhiệm vụ!

Nghe được tiếng Ding, Trần Hạo nhất thời vui mừng, sau đó thấy phần thưởng càng là hai mắt phát quang, thiếu chút nữa kích động gào lên một tiếng.

Chương Tâm Lôi! Bất kể là xem cố sự xem tiểu thuyết hay xem phim, đồ chơi này không biết xuất hiện qua bao nhiêu lần, Trần Hạo không cần truyền thừa liền biết đây tuyệt đối là một môn pháp thuật thần thông trâu bò!

Đối với hắn hiện nay mà nói, hắn càng cấp bách tìm một môn thần thông trâu trâu để gây dựng mặt mũi đại sư của mình.

Cái nhiệm vụ này nhất định phải nhận, cho dù đắc tội người nào cũng không sợ, ca nhất định phải lấy được Chương Tâm Lôi.

Trong lòng Trần Hạo mừng như điên, trên mặt cũng nỗ lực trấn định hỏi:

- Ông cứ nói tiếp.

- Người vợ quá cố của ông là lúc sinh đứa thứ hai mà chết, ông rất hối hận, nếu như năm đó ông không chấp nhất muốn một đứa con trai thì bà ấy cũng sẽ không qua đời. Vong thê sau khi chết, ông từ đó về sau tin vào phật pháp, dù cho bận rộn thế nào đi nữa cũng sẽ dành thời gian tụng kinh cho bà ấy. Bất quá người chết không thể sống lại, cho dù ông vì bà ấy kiên trì tụng kinh hơn mười năm cũng không thể thay đổi được gì, lúc sắp chết ông vốn nghĩ sẽ được gặp lại bà ấy, không ngờ tới sau khi chết ông lại thành ra như vậy.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 98: Di nguyện khó giải

Nghe thấy Trần Hữu Thanh nói, Trần Hạo có chút há hốc mồm.

Sẽ không phải là một nhiệm vụ siêu khó nữa chứ??

Hệ thống đại lão à, đừng có chơi tui như vậy mà.

Trần Hạo trong lòng thấp thỏm hỏi:

- Vậy ý của ông là muốn nhìn thấy người vợ quá cố của mình?

Trần Hữu Thanh gật đầu, vành mắt đều đã ươn ướt:

- Đây là nguyện vọng duy nhất của ông, nếu như có thể thấy vong thê, dù cho không vào phật quốc ông cũng nguyện ý, ông chỉ muốn gặp lại để nói chuyện với bà ấy.

Trần Hạo hết chỗ nói rồi.

Quả nhiên lại một cái nhiệm vụ siêu khó.

Người đã chết hết nhiều năm như vậy nếu như không có vào Luân Hồi, vừa không có cơ duyên xảo hợp biến thành lệ quỷ ác quỷ chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán.

Bất quá Trần Hạo cảm thấy vào Luân Hồi có khả năng lớn hơn, dù sao chỉ là người thường, năm đó đồng ý lựa chọn sinh đứa thứ hai, hơn nữa khó sinh mà vẫn đảm bảo hài tử bình an, vậy hẳn là là một người mẹ tốt, sẽ không chọn trở thành ác quỷ.

Thế nhưng là lời này có thể đi nói với Trần Hữu Thanh sao? Nói ra người ta còn không là tan vỡ à, nhiệm vụ này hoàn

thành cái beep nào được.

Trần Hạo suy nghĩ cấp tốc, khổ tư tìm đối sách.

Đột nhiên trong đầu Trần Hạo hiện lên một đạo linh quang, trầm ngâm một lát, Trần Hạo nhìn về phía Trần Hữu Thanh, cười nói:

- Ông à, con cảm thấy ông quá đề tâm vào chuyện vụn vặt.

Trần Hữu Thanh sững sốt không là ý gì.

Trần Hạo nói:

- Ông có yêu vợ của mình không??

Trần Hữu Thanh không chút do dự gật đầu.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Con nghĩ bà nguyện ý mạo hiểm nguy hiểm tính mạng cũng phải sinh cho ông một đứa con trai, vậy khẳng định bà cũng phi thường yêu ông. Vậy vấn đề cần thiết phải lớn như vậy không. Hai người đã yêu nhau như thế, hơn nữa ông thành tâm lễ phật hơn mười năm, linh hồn đều mang theo phật tính, nói cách khác ông hẳn là người có đức, nếu đã thế thì vận mệnh của ông cũng không phải như thế này, ông hẳn nên lựa chọn thuận theo Thiên Đạo, bởi vì ông có phật tính nếu như lựa chọn Luân Hồi, vô cùng có khả năng đạt được một sự an bài vừa lòng đẹp ý. Như vậy ông vì sao còn phải chấp nhất nhìn thấy vong thể? Chỉ thấy một lần, nói nói mấy câu, thế nào thỏa mãn tưởng niệm và chờ mong hơn mười năm của ông. Ông nên tích cực chủ động, dựa vào tích lũy lễ phật của mình đi vào luân hồi chuyển thế, cùng vợ trước nối lại tiền duyên.

Nghe thấy Trần Hạo nói như vậy, ánh mắt Trần Hữu Thanh nhất thời sáng lên, trên mặt hiện lên thần sắc kích động, trong miệng nhắc tới:

- Đúng vậy, đúng vậy, ông muốn cùng Xuân Hồng nói lại tiền duyên, ông muốn cùng Xuân Hồng lại kết phu thê, ông làm sao có thể ở lại chỗ này? Ông phải đi tìm Xuân Hồng.

Ding: Quỷ chết già Trần Hữu Thanh, Tín Linh mười chín năm, di nguyện hoàn thành ban thưởng Chương Tâm Lô ho.

Đang lúc Trần Hạo còn đang suy nghĩ làm thế nào để tiếp tục chém gió, đột nhiên tiếng Ding truyền đến.

Nhất thời, Trần Hạo trợn tròn mắt.

Á đù, thành công rồi? Nói mấy câu liền cời ra khúc mắc? Không phải cũng quaa1 dễ dàng rồi sao??

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên trên người Trần Hữu Thanh tản mát ra bạch quang lấp phát, thân ảnh từ từ bốc lên.

- Tiểu tử, cảm ơn cậu, nếu không phải cậu một lời đánh thức ông vẫn còn hồ đồ không biết làm sao, đại ân đại đức kiếp sau lại báo.

Vừa dứt lời, thân ảnh Trần Hữu Thanh hóa thành quang mang, biến mất vô tung.

Trần Hạo ngơ ngác nhìn, có chút không phản ứng kịp.

Vốn tưởng rằng đây là một cái nhiệm vụ siêu khó, không nghĩ tới hoàn thành dễ dàng như vậy? Quả thật thế sự khó lường!

Đồng thời Trần Hạo đối với di nguyện khó giải cũng hiểu ra một chút.

Không có di nguyện không thể giải, chỉ có không nghĩ ra biện pháp hoàn thành di nguyện mà thôi.

Chắc chắc, hệ thống đại lão, ca trưởng thành rồi, người không làm khó được ca nữa đâu.

Trong lòng thích vô cùng, Trần Hạo tìm tòi truyền thừa trong đầu.

Một cỗ tin tức toát ra, Trần Hạo yên lặng tiếp nhận.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo sợ hãi than một tiếng.

Như hấn suy đoán, Chưởng Tâm Lôi quả thật là một loại pháp thuật thần thông trâu bò.

Dùng pháp lực làm gốc, bàn tay sinh lôi, chuyên khắc yêu tà.

Hơn nữa Chưởng Tâm Lôi chỉ là cơ sở, phía sau còn có thể thăng cấp thành Dẫn Lôi Thuật càng trâu bò hơn. Đạo gia Dẫn Lôi, chí dương chí cương, chỉ cần không phải cấp bậc đại yêu, yêu ma quỷ quái gì đều một đạo lôi xuống tới là có thể lấy nửa cái mạng của nó.

Đừng nghĩ rằng chiêu này dùng cột tu lôi là có thể tránh được, pháp thuật đạo gia cũng không phải là lôi điện thông thường, bởi vì được không chế nên không bị phạm vật ảnh hưởng.

Cho nên, Chưởng Tâm Lôi... có tương lai à.

Tâm tình thật tốt, cả người thư sướng, Trần Hạo chỉ cảm thấy thời gian tiếp theo sẽ là một vùng tươi sáng.

Sau đó, Trần Hạo rời đi ngôi chùa.

Đào căn cơ làm ăn của Quân Sơn Tự, nếu như để người ta biết còn không lột da hấn sao, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo lái xe trực tiếp rời khỏi Hoàng Châu, rẽ vào đường cao tốc hướng về nhà.

Đêm đó, Hoàng Châu đèn đuốc sáng trưng, Quân Sơn Tự cũng trở nên an tĩnh lại.

Một lão hòa thượng râu mày bạc trắng, thoát nhìn phi thường già nua từ Quân Sơn Tự bước ra, theo đường nhỏ thản nhiên đi tới ngôi chùa nhỏ trong núi.

Như thường ngày, lão hòa thượng mặt mỉm cười tiến vào trong chùa chuẩn bị cùng Phật Linh tham khảo Phật hiệu.

Ngày thứ hai, Quân Sơn tự đóng tự, truyền ra tin tức phương trượng chấp chương Quân Sơn Tự gần sáu mươi năm đã viên tịch.

...

Chuyện ở Hoàng Châu, Trần Hạo dĩ nhiên không quan tâm, khi tiến vào Đào Thành mua một phần ngọc Phật Quan Âm liền trở về trong nhà.

Đem một gốc gỗ quý đưa cho một vị sư phụ điêu khắc, nói ra một chút yêu cầu, Trần Hạo thần thanh khí爽 quay về nhà, một bên tu hành một bên làm bạn với người nhà.

Tu hành chủ yếu là khai quang pháp khí.

Dù sao đạo hạnh không có nhiều, tùy tiện tiêu hao sẽ không tốt, quan trọng nhất là Chương Tâm Lô như một vị đại gia, tùy tiện đánh ra một chương chính là hai năm đạo hạnh, quả thực vô cùng dọa người.

Cũng may uy năng không tồi, Trần Hạo thí nghiệm qua, dùng hai năm đạo hạnh thi triển Chương Tâm Lô có thể một chương đánh nát cục gạch đá. Bởi vậy có thể thấy được Chương Tâm Lô không chỉ có lực sát thương cực đại đối với yêu tà, cũng có lực công kích vật lý tương đối khả quan. Không hổ nó uy danh truyền xa.

Mà kiếm gỗ đào trải qua Trần Hạo liên tục hai lần khai quang, tổng cộng tiêu hao ba mươi năm pháp lực, rốt cục hoàn thành biến chất.

Kiểm gỗ đào: Linh khí khai quang. Gia trì trăm tà, phá sát, báo động trước, phá giáp, tăng phúc.

Năng lực gia trì không có tăng, vẫn giống như trước.

Bất quá một chữ Linh thay đổi làm cho kiểm gỗ đào từ mặt ngoài liền có thể nhìn ra bất phạm, này dường như thân kiểm ẩn hiện huyết văn, mà từ bề ngoài nhìn kiểm gỗ đào đã không giống như là kiểm gỗ, mơ hồ có một phần kim loại sáng bóng, Trần Hạo dùng để chặt ống thép thậm chí phát ra âm hưởng kim loại xen kẽ.

Thông qua khai quang truyền lại tin tức, Trần Hạo biết được năng lực gia trì linh khí khai quang phát huy so với pháp khí cường đại gấp ba trở lên.

Nói cách khác, yêu hồn mãng xà lúc trước ở Trấn Hải Tự nếu gặp phải kiểm gỗ đào này thì như rắn nằm trên thớt, tùy tiện chặt là có thể chém chết.

Bất quá cũng không cao hứng cho lắm.

Kiểm gỗ đào khai quang hóa linh, trực tiếp bay lên trời, tựa hồ để ăn mừng bản thân sinh ra, kiểm đầu nhắm chuẩn mèo mun và gà ngốc, thân kiểm dồn dập run rẩy như muốn dùng máu của yêu thú để tế kiểm.

Đối mặt linh khí kiểm gỗ đào, mèo mun và gà ngốc mặc dù không có trốn tránh, nhưng lại cảnh giác không thôi, không miệt thị giống trước nữa, đồng thời đối với Trần Hạo kêu to, biểu thị cần phải nghiêm khắc phê bình với hành động đồng môn tương tàn của đồng chí kiểm gỗ.

Trần Hạo nhìn dở khóc dở cười, cũng tầm tắc lấy làm kỳ.

Kiểm gỗ đào hóa linh cư nhiên thật sự có như có linh tính, lẽ nào đây là sự khác biệt giữa pháp khí và linh khí hay sao?

Ừm, lúc trước nghe Tứ Bình đạo trưởng nói Hồng Khánh Sơn tiếp nhận truyền thừa Hiên Viên Kiếm môn Hồng Lăng Kiếm, được người tôn xưng Hồng Lăng kiếm tiên.

Cây kiếm gỗ đào nhà mình nếu như sau này tiếp tục tỉ mỉ bồi dưỡng vậy có thể giống như bảo vật truyền thừa Hồng Lăng kiếm hay không?

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 99: Hành đạo

Kiểm gỗ đào khai quang thành công làm cho Trần Hạo nổi lên hứng thú, đối với đồng tiền kiếm và chuông đồng cũng bắt đầu rồi khai quang.

Bất quá lần này Trần Hạo phải thất vọng rồi.

Đồng tiền kiếm tuy tốt nhưng chất liệu lại không có linh tính như kiếm gỗ đào, cho nên chỉ dùng tám năm đạo hạnh liền hoàn tất khai quang, thành tựu pháp khí.

Nếu như nói về sự thay đổi thì đồng tiền kiếm trước đó chỉ là hạ phẩm pháp khí, bây giờ cái chuỗi này đạt tới trung phẩm trở lên, uy năng càng mạnh.

Về phần chuông đồng không nói cũng được, đối với tầm mắt Trần Hạo đã lên một tầng cao mới như ngày hôm nay chỉ cho một cái đánh giá, rác rưởi.

Bất quá dù rác rưởi cũng là pháp khí, Trần Hạo dự định giữ lại, nói không chừng sau này gặp được đồng đạo có thể lấy ra làm giao dịch gì.

Thời điểm pháp khí chuẩn bị xong, pho tượng bằng gỗ quý cũng đã hoàn tất, Trần Hạo sau khi tiếp nhận thì ngay đêm đó liền lấy cho ông cố xem thử.

Trần lão gia bắt đầu còn có chút ngạc nhiên, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy tượng điêu khắc bằng gỗ quý thời liền tròn mắt.

Toàn bộ gỗ quý đều được điêu khắc thành bộ dáng địa chủ, dùng một câu nói hình dung đó chính là hình tượng đại địa chủ điển hình của xã hội phong kiến ngày xưa.

- Gì thế này? Tổ tông tao trong mắt mày chỉ có một chút đức hạnh đó thôi sao?

Trần lão gia rất là bất mãn, thế nhưng hấn theo bản năng hai tay chấp lại, thật đúng là tương tự đến tám phần mười.

Trần Hạo nhìn cười thâm, giải thích:

- Ông cố, không phải là vì phù hợp thân phận của người sao, nói như thế nào người năm đó cũng là địa chủ lão gia oai phong một cõi, pho tượng này rất có hình tượng có người năm đó đấy. Hơn nữa điêu khắc ra bộ dáng gì không quan trọng, ngài chẳng lẽ còn muốn con khắc thành thần tượng thần linh? Cho dù con dám là thì người dám ở sao?

Trần lão gia nhất thời ghen lời.

Bất quá nhìn kỹ tượng điêu khắc gỗ cũng càng xem càng có ý tứ, hơn nữa loại gỗ quý này là âm mộc, tuyệt đối là chỗ cư trú tốt nhất cho quỷ hồn.

Chí ít so với trước đây trốn đông trốn tây, cơ khổ thể lương thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Lúc này, Trần lão gia dùng một bộ mặt bất đắc dĩ nói:

- Được rồi được rồi, xem như miễn cưỡng tiếp nhận được vậy? Á phải rồi Tiểu Hạo, ông ngày hôm nay có chút việc muốn nói với con.

Trần Hạo đem thần tượng đặt ở trên bàn trà, lúc này mới trả lời:

- Chuyện gì?

Trần lão gia nghiêm túc nói:

- Con tu hành có thể giúp quỷ vào Luân Hồi đúng không, có thể giúp siêu độ mấy quỷ hồn phụ cận hay không.

Trần Hạo sững sốt:

- Thế nào, là có quý hồn tìm tới ngài xin giúp đỡ?

Trần lão gia thờ dài nói:

- Dương Chí biến mất rồi.

Trần Hạo nhất thời lặng lẽ.

Ý nghĩa của từ biến mất này chính là hồn phi phách tán, đây là kết quả rất thê lương đối với quý hồn.

Trần lão gia tiếp tục nói:

- Khi còn sống lúc nào ông cũng nghe nói quý thể này thế nọ, trong lòng sợ hãi. Thế nhưng sau khi biến thành quỷ ông mới biết được làm quỷ cũng không dễ dàng gì, thậm chí còn thảm hơn so với lúc còn sống. Sau khi Dương Chí biến mất, ông đi bái phóng những quý hồn khác, biết một chút chúng nó có tiếc nuối gì, đều không phải là quá khó khăn, tin tưởng con có thể giúp được.

Trần Hạo cười cười:

- Được, đây chính là con đường tu hành của con, tối hôm nay liền bắt đầu đi, giúp đỡ từng người một.

Trần lão gia nở nụ cười, vẻ lo âu trên mặt một cũng tán đi.

Nhà mình có tôn tử như vậy quả thật là chuyện may mắn.

- Được rồi, nói lên siêu độ, ông cố, nếu như con tìm được một biện pháp giúp ông, ông có nguyện ý hay không?

Trần Hạo hỏi dò.

Dù sao cũng là nhiệm vụ 20 năm đạo hạnh, đối với Trần Hạo hôm nay cực kỳ thiếu thốn đạo hạnh mà nói, chỉ cần có thể hoàn thành tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trần lão gia không chút do dự nói:

- Trừ phi để cho tao đập chết cái thằng nghịch tử kia, bất kỳ biện pháp khác nào lão tử đều không chịu.

Trần Hạo:

- ...

Đù, quả nhiên không hổ là nhiệm vụ 20 năm đạo hạnh, độ khó cao vôỉ beep!

Đêm đó Trần Hạo liền tìm một cái lý do rời nhà, lái xe mang theo Trần lão gia đến từng chỗ của quý hồn, giúp quý siêu thoát.

Những quý hồn bình thường này di nguyện thật đúng là không khó, bất quá phần thưởng kích phát nhiệm vụ ngược lại khá thú vị.

Thông Khẩu Trần có một quý hồn bản địa tên là Trần Khuê Sinh, phần thưởng di nguyện là cơ sở Biện Dược Thuật. Có thể nhận ra các loại thảo mộc và công dụng của nó, đây chính là thuật luyện đan cơ sở.

Lưu lão thái ở trại ngựa, phần thưởng di nguyện lại là bảy ngày đạo hạnh!

Điều này làm cho nhĩn tình Trần Hạo sáng lên.

Dù sao tích thiếu thành đại mà, hơn nữa nhiệm vụ di nguyện đơn giản, chỉ cần trợ giúp nhiều quý hồn thì có thể chậm rãi tăng lên, tích lũy đủ đạo hạnh.

Hạo tốn vài ngày, Trần Hạo đi khắp trăm dặm phụ cận Thông Khẩu Trần, siêu độ mười mấy quý hồn, đạt được Tự Thủy Thuật, Sinh Hỏa Thuật hai pháp thuật nhỏ đơn giản thực dụng và hai tháng lẻ chín ngày đạo hạnh.

Thu hoạch như vậy chưa làm cho Trần Hạo thỏa mãn, đáng tiếc quý hồn trong diện tích trăm dặm đều bị hẫi một lưới bắt

hết, sau đó dù cho chạy tìm một đêm cũng không tìm được một tên.

Bởi vậy có thể thấy được quỷ hồn tồn tại cũng có hạn chế, có thể tồn tại thời gian rất lâu, cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn liền hồn phi phách tán, về phần đa số là thuận theo Luân Hồi tiếp nhận dẫn độ, trước đi đầu thai, đây chính là nguyên do mỗi ngày đều có người chết nhưng quỷ hồn lại không có nhiều lắm.

Có linh ngộ như thế làm cho Trần Hạo sinh ra ra đạo tâm muốn đi hành đạo.

Dù sao đã đáp ứng Cổ Đạo Toàn phải cố gắng tu luyện, sớm ngày để cho hắn thấy được cảnh giới Tiên Thiên Chân Nhân. Cứ ở ru rú trong nhà chẳng khác nào lãng phí thời gian.

Sau khi ở nhà chơi hai ngày, cùng cha mẹ ăn vài bữa cơm đoàn viên, Trần Hạo dùng lý do công tác nói mình phải ra ngoài làm việc một thời gian.

Đối với lần này, cha mẹ ngược lại không có ý kiến.

So với con trai ở nhà, bọn họ càng hy vọng Trần Hạo có một tiền đồ tốt hơn, như vậy bọn họ không chỉ có thể an tâm, hơn nữa Trần Hạo nếu công tác ổn định còn có thể đến giúp em trai nó, như vậy hai ông bà già không còn mong chờ gì khác.

Quyết định rời nhà, Trần Hạo đem quý tượng điêu khắc gỗ giống chuyện nói cho Trần mẫu.

Cũng không có nói chuyện của Trần lão gia, mà là nói đây là bảo bối hắn tìm được, giá trị hơn mười vạn, hơn nữa còn là pháp khí đạo gia, rất có linh tính, đặt ở trong nhà có thể trấn trạch, làm cho bà rất xem trọng.

Đối với lời nói Trần Hạo, Trần mẫu tự nhiên là vạn phần coi trọng, tại chỗ liền đem tượng quý tộc dấu ở dưới ngăn tủ thấp

nhất, hơn nữa còn bao lấy một tầng chấn.

Thấy vậy, Trần Hạo ngoại trừ đối với Trần lão gia biểu thị đồng tình ra thì cũng không có cách nào.

Bất quá có Trần lão gia ở nhà, Trần Hạo yên tâm không ít, dù sao cũng là lão quý, có thể sử dụng một phần thủ đoạn quỷ hồn, che chở gia đình.

Làm xong tất cả an bài tốt nhất có thể nghĩ đến, gửi pháp khí hộ thân qua bưu điện cho Trang Chu kiểm một khoản tiền kha khá. Sáng sớm hôm sau Trần Hạo liền lái xe rời khỏi Thông Khâu Trấn, bắt đầu cuộc hành trình hành đạo của mình.

Tứ Bình đạo trưởng báo cho biết, hành đạo là một động thái củ người tu hành, là quá trình cảm ngộ vạn vậtm rèn luyện đạo tâm tốt nhất.

Đồng dạng đệ tử đạo môn nếu đã có tu vi và thủ đoạn tự bảo vệ mình sẽ đi ra ngoài hành đạo, lần đầu tiên trên cơ bản tại trong vòng một năm. Sau đó quay lại sơn môn lần nữa khổ tu, thẳng đến khi đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể lần thứ hai hành đạo.

Đây là con đường tu hành của đệ tử đạo môn, trải qua vạn tượng hồng trần, cảm ngộ thiên địa chí lý, truy cầu Tiên Thiên chi đạo, siêu thoát bản chất sinh mệnh.

Trần Hạo lần đầu tiên hành đạo không biết đi nơi nào, suy nghĩ một chút quyết định đi Bạch Hạc Quan.

Vốn là được người ta mời, chỉ là nửa đường ngoài ý muốn không có đi, hiện tại nếu không biết đi nơi nào vừa lúc đi xem môn phái tu hành có dạng gì.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 100: Bạch Hạc Quan

Bạch Hạc Quan ở bên trong một ngọn núi phía tây Hoàng Châu hơn trăm dặm.

Tên của ngọn núi này là Khiên Ngu, bởi vì thế núi phập phồng, hình thức như một con trâu già, còn có hai nơi trên ngọn núi giống như sừng trâu nên mới được đặt tên là như thế.

Toàn bộ Khiên Ngu Sơn bất quá kéo dài hơn mười dặm, chỉ là một ngọn núi nhỏ.

Bất quá Khiên Ngu Sơn vẫn có chút danh khí, bởi vì trong núi Khiên Ngu có một cái Hạc Tiên Hồ. Có người nói hàng năm mùa thu vừa qua đi thì có Bạch Hạc bay tới, tại Hạc Tiên Hồ dừng lại nghỉ chân, bởi vậy danh tiếng vang xa.

Trần Hạo sau khi đến phụ cận Khiên Ngu Sơn mới phát hiện Bạch Hạc Quan tại nơi này cũng rất có danh tiếng, chỉ bất quá danh tiếng không phải là hàng yêu trừ ma mà là y thuật!

Bạch Hạc Quan Tứ Bình đạo trưởng một thân y thuật trị liệu phong thấp bó xương thần kỳ, danh vang gần xa.

Nghe đến đây Trần Hạo dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới Tứ Bình đạo trưởng là đạo môn cao nhân như vậy, thực sự là nảy sinh nhận thức mới.

Căn cứ vào người dân bản địa chỉ đường, Trần Hạo rất nhanh đi tới Bạch Hạc Quan.

Nói là đạo quan hiển nhiên là đã xem trọng, toàn thể thoát nhìn cũng không lớn hơn Trấn Hải Tự bao nhiêu, phong cách ngược lại là phong cách cổ xưa, sợ là có mấy trăm năm lịch sử.

Đạo quan ở dưới chân núi Khiên Ngưu, cách thôn trấn gần nhất đều phải hai dặm, lân cận không có người sống, quả thật có chút thanh u.

Trần Hạo sau khi tìm chỗ đậu xe liền mang theo mèo mun và gà ngốc đi về hướng đạo quan.

Mới vừa tới cửa, Trần Hạo liền nghe được thanh âm nói chuyện bên trong.

- Trương lão đệ, cậu niên kỷ không còn nhỏ, xương cột không còn bằng được người trẻ tuổi, sau này đừng lên núi hái thuốc nữa, lần này chỉ là gãy một ít xương, nếu như lần sau gặp phải phiền phức nữa thì không ai cứu được cậu đâu.

Nghe thanh âm là Tứ Bình đạo trưởng.

Sau đó một thanh âm thờ dài nói:

- Tứ Bình đạo trưởng, tôi đây cũng không còn cách nào khác, con trai phải mua nhà trong thành phố thì bên nhà gái mới đồng ý cho kết hôn, tiền cần phải đến cả trăm vạn, tôi chỉ là một thầy lang hái thuốc thông thường đi đâu để kiếm một trăm vạn đây, chỉ có thể cắn chặt răng vào núi xem có thể tìm được một gốc nhân sâm núi hay không mà thôi.

- Khiên Ngưu Sơn làm sao có thể có nhiều nhân sâm như vậy, vài chục năm trước hái được một cái là do vận khí của cậu tốt mà thôi. Nói chung đã thương gân động cốt, lão đệ phải tĩnh dưỡng trăm ngày, bằng không lại xảy ra vấn đề thì tôi cũng không có biện pháp.

Vào đạo quan, Trần Hạo liền thấy người nói chuyện.

Tổng cộng có hai người, một trong số đó chính là Tứ Bình đạo trưởng, một người khác là lão hán khuông mặt nếp nhăn, da dẻ xanh đen. Nhìn thấy ông đang chống một cây gậy, chân trái bị ràng, hình như đã bị gãy xương.

Quả nhiên đạo trưởng thực sự là một lão sư phụ trị bệnh!

Trần Hạo cảm giác hình tượng cao nhân của Tứ Bình đạo trưởng trong mắt tự mình có chút biến hóa.

- Di, Trần... Hạo, sao cậu lại tới đây?

Tứ Bình đạo trưởng phát hiện Trần Hạo, trên mặt có chút ngạc nhiên mừng rỡ. Bất quá hẳn không có dùng đạo hữu xưng hô, tựa hồ không muốn ở trước mặt người bình thường bại lộ chuyện tu hành giới.

Trần Hạo cười nói:

- Tới thăm tiền bối một chút, thuận tiện thỉnh giáo một vài vấn đề.

Lão hán chống gậy vôi vàng nói:

- Đạo trưởng có khách đến thăm, lão nhân liền không quấy rầy.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Cũng tốt, Trương lão đệ trở về nghỉ ngơi thật tốt, có vấn đề gì tôi lại đến xem.

- Cảm ơn đạo trưởng.

Lão hán chống gậy nói xong khập khểnh rời khỏi đạo quan.

Nhìn bóng lưng lão hán rời đi, Trần Hạo bĩu môi nói:

- Tứ Bình tiền bối, con gái của ông lão này cũng thật bất hiếu.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Trần đạo hữu, đây là nhân gian thế tục, cùng loại gạo nuôi trăm loại người, Trần lão đầu ở nơi này cũng coi như là một kỳ nhân, lúc còn trẻ học tập hái thuốc, can đảm can trọng, có thể nhận ra trăm loại dược. Những năm trước đây vận khí cực tốt

phát hiện một gốc linh sơn sam(nhân sâm núi) vài chục năm, làm giàu rất nhanh. Bất quá đáng tiếc mẹ chiều hư con, nuôi con trai nhìn được mà không làm được, hết ăn lại nằm, chuyên môn lừa bịp.

Trần Hạo có chút ghé mắt.

Còn nói với tui là không lên mạng, phong cách nói chuyện chém gió này, Tứ Bình đạo trưởng à, ông bị lộ rồi.

- Ha ha, không nói hấn nữa, Trần đạo hữu, cậu đang chuẩn bị hành đạo thiên hạ sao?

Tứ Bình đạo trưởng cười ha hả hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Iểu được tu hành mới biết được đơn độc khổ tu thật là tiến triển quá chậm, vẫn bồi quyết định đi xung quanh một chút xem, có lẽ thu hoạch được một chút.

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu nói:

- Phải nên như vậy, hành đạo là một quá trình vô cùng quan trọng trong việc tu hành, không thể thiếu.

Trần Hạo nhìn thoáng qua Tứ Bình đạo trưởng, đột nhiên nói:

- Tứ Bình tiền bối, ngài tại bản địa danh tiếng không nhỏ à.

Tứ Bình đạo trưởng ngẩn ra, bất đắc dĩ nói:

- Làm đạo hữu chê cười rồi, y thuật này cũng là bản môn tiền bối truyền thừa xuống, mới đầu là vì sinh tồn, dù sao người tu hành cũng phải ăn cơm, tới thể hệ này của tôi không cần lo lắng vì sinh tồn, nhưng cũng không có ý định từ bỏ, coi như là giúp một chút ít cho dân chúng

Trần Hạo bưng tỉnh, chột cười nói:

- Đúng là nên như thế, à mà Ngũ Nguyên đạo huynh không có ở bên cạnh tiền bối sao?

Nói đến đồ đệ, bộ dạng Tứ Bình đạo trưởng lại là có chút khó chịu, sắc mặt khẽ biến thành đen nói:

- Nó về nhà thăm người thân rồi, tiểu tử thúi này đạo tâm không kiên định, tư tưởng lại mơ mộng muốn cưới vợ.

Trần Hạo ngạc nhiên.

Voãi, cưới vợ cũng sai sao? Lẽ nào Bạch Hạc Quan truyền thừa cảm hôn?

Tứ Bình đạo trưởng dường như nhìn thấu ý nghĩ Trần Hạo, mở miệng nói:

- Trần đạo hữu không nên hiểu lầm, bản môn cũng không cấm kết hôn, thế nhưng cũng phải nắm vững đạo cơ trước, bằng không đối với tu hành có hại vô ích. Ngũ Nguyên tuy có thiên phú, thế nhưng tâm tính không kiên định, không chịu nổi mê hoặc, tôi mang theo bên cạnh còn tốt, một khi rời khỏi liền giống như con khỉ, hoàn toàn nói không được.

Trần Hạo cười thâm, dù sao cũng là người trẻ tuổi mà, hormone kích phát khẳng định sẽ có ý nghĩ kỳ quái. Bình thường đi theo lão nhân, lúc rời khỏi đạo quan sớm không chế trụ được hồng hoang chi lực trong cơ thể, chỉ sợ thấy phụ nữ rồi đều sẽ nhìn lồi cả mắt.

- Tiền bối yên tâm đi, Ngũ Nguyên đạo huynh cùng ngài tu hành nhiều năm, hẳn là biết lợi hại.

Trần Hạo khóc an ủi một câu.

Tứ Bình đạo trưởng vẻ mặt sàu khổ nói:

- Nếu như chỉ là như vậy cũng không có việc gì, máu chốt tiểu tử này là con một, năm đó bị ta lừa... Tiêu hao tâm tư mới thu được vào trong cửa, vốn định truyền thừa bản môn, không

nghĩ tới cha mẹ Ngũ Nguyên làm khó, tôi sợ hẳn lần này đi nó sẽ mang thêm một đứa cháu dâu trở về.

Trần Hạo không nói gì.

Ông thu đồ đệ đệ cũng không nhìn tình huống gia đình người ta một chút, con một cũng dám thu, đây không phải là tìm kích thích à! Được rồi, bây giờ cha mẹ người ta muốn cháu, sư phụ như ông còn có thể làm được gì đây?

Xem ra Ngũ Nguyên đạo huynh là bị sao Hồng Loan chiếu trúng rồi, Tứ Bình tiên bối à, văn bối thấy ngài nên trông chờ vào Ngũ Nguyên đạo huynh sinh ra đồ tôn có căn cơ đi, sau đó truyền đạo cho đời thứ ba là được.

Đương nhiên lời này không thể nói ra miệng được, bằng không Tứ Bình đạo trưởng chỉ sợ sẽ suốt đêm đi tìm đồ đệ.

- Ha ha, Tứ Bình tiên bối, được người chỉ điểm, văn bối đối với tu hành giới đã có hiểu biết đại khái, thế nhưng hành đạo vẫn là không hiểu ra sao, chẳng biết làm sao đi làm, lần này đến cũng là muốn thỉnh giáo tiên bối một chút.

Trần Hạo chủ động dời đi chủ đề.

Tứ Bình đạo trưởng quả nhiên hồi tâm, ngưng trọng nói:

- Lần đầu tiên hành đạo đích xác rất quan trọng, dù sao lần đầu tiên cảm ngộ trên cơ bản liền xác định trọng điểm đạo tâm tương lai của cậu. Dựa theo đạo môn nhiều năm tổng kết, hành đạo tổng cộng có ba loại lựa chọn, hành tại thị, hành tại dã, hành tại triều, mỗi một loại thể nghiệm đều là bất đồng với nhau.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 101: Linh sủng gặp rắc rối

Nghe thấy Tứ Bình đạo trưởng nói, Trần Hạo không biết nói gì.

Tam hành chứ không phải là tam ẩn nha!

Bất quá ngẫm lại, dường như không có liên quan.

Người xưa nói: Đại ẩn vu triều, trung ẩn vu thị, tiểu ẩn vu dã.

Ba loại cách nói dường như phù hợp đạo môn tu hành nhỉ, chẳng lẽ nói Tam Ẩn cũng là người trong đạo môn?

- Tứ Bình tiên bối, tam hành là có ý gì?

Trần Hạo khiêm tốn thỉnh giáo.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Tam hành này đều có chỗ bất đồng, nhất hành nhìn trời đoán vận, nhị hành hồng trần luyện tâm, tam hành sơn thủy nhập đạo.

Trần Hạo bừng tỉnh, cười nói:

- Nói như vậy thì văn bối hiểu được. Xem ra văn bối muốn hành đạo chỉ có thể lựa chọn hồng trần luyện tâm.

Dù sao lưng đeo hệ thống đại lão, yêu cầu làm nhiệm vụ, rời xa thế nhân là không được, thế nhưng hấn chả biết thuật phong thủy, cũng không muốn ngắm trời ngắm sao xem biến hóa, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có “trung ẩn vu thị” là phù hợp với hấn.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Hồng trần luyện tâm cũng là lựa chọn đầu tiên của đại đa số người đạo môn lần đầu hành đạo, dù sao sơn thủy nhập đạo quá khó khăn, nhìn trời đoán vận càng cần phải có thêm thu vi và đạo tâm, bằng không ắt gặp phản phệ. Đạo hữu lựa chọn con đường này, tôi có một đề nghị.

Trần Hạo hỏi:

- Tiên bối mời nói.

Tứ Bình đạo trưởng đạo:

- Cách mỗi ba năm vào giữa tháng bảy, ở một hòn đảo nhỏ hồ Khúc Gian sẽ tổ chức Đạo Nguyên Hội, là sự kiện các tân binh tinh tú của đạo môn tụ họp, tính toán thời gian vừa đúng lúc là năm nay, đạo hữu ít khi tiếp xúc với tu hành giới vậy có thể đi chuyến này để tăng thêm kiến thức.

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên, đây chính là ý kiến hay. Dù sao mình quen biết người trong tu hành vẫn là quá ít, nhân cơ hội làm quen thêm với một vài người, cũng có thể tích góp từng mối quan hệ.

- Tứ Bình tiên bối, tham dự Đạo Nguyên Hội cần có yêu cầu gì không?

Trần Hạo hỏi.

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Yêu cầu không cao, chỉ cần tu hành nhập đạo, đồng thời niên kỷ không cao hơn ba mươi tuổi là có thể tham dự, năm đó lão đạo đã tham gia một lần, cũng coi như có tham gia một ít hoạt động náo nhiệt của đạo môn.

Trần Hạo nói:

- Đã như vậy, vậy vẫn bối hành đạo liền đi về hướng Khúc Giang.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Từ đây đến lúc đó còn một khoảng thời gian nữa, không cần phải vội, Trần đạo hữu không bằng tại Bạch Hạc Quan dừng mấy ngày, Bạch Hạc Quan của tôi có một gian Tàng Thư Các, ghi chép không ít cảm ngộ tu hành lúc trước, Trần đạo nhìn qua một chút nhất định có lợi cho việc tu hành.

Trần Hạo chần chừ nói:

- Tứ Bình tiên bối, như vậy không tốt lắm đâu.

Tứ Bình đạo trưởng lạnh nhạt nói:

- Có cái gì không tốt, bất quá là một phần tàng thư đạo gia và nhân tản bút ký mà thôi, lại không phải truyền thừa Bạch Hạc Quan tôi, Trần đạo hữu cũng không phải là người thứ nhất lật xem tàng thư của Bạch Hạc Quan đạo hữu, không cần đa tâm.

Trần Hạo lúc này mới gật đầu:

- Tiên bối thịnh tình, vãn bối từ chối thì bất kính.

Sau đó Tứ Bình đạo trưởng liền an bài nơi ở cho Trần Hạo.

Đừng thấy Bạch Hạc Quan không lớn nhưng hậu viện sương phòng lại không ít, hiển nhiên thật lâu trước đây, Bạch Hạc Quan cũng coi như là một môn phái không nhỏ, chỉ là cho tới bây giờ mới biến thành đơn mạch truyền thừa.

Sau đó Tứ Bình đạo trưởng dẫn Trần Hạo đi tới Tàng Thư Các, chỉ điểm cho Trần Hạo tàng thư.

Trong thư các toàn bộ đều là sách cổ, chừng hơn một nghìn quyển sách, bất quá đại đa số đều là đạo kinh thông thường, chỉ có một phần là bút ký ghi chép tay.

Trần Hạo tùy ý rút một quyển sách, phát hiện lại là một quyển sách giới thiệu yêu ma quỷ quái trong thiên hạ, ánh mắt

nhất thời bị hấp dẫn.

Tứ Bình đạo trưởng còn đang giới thiệu lại phát hiện Trần Hạo bị thư tịch hấp dẫn, nhất thời khẽ mỉm cười, cũng không quấy rầy mà lặng yên rời khỏi gian phòng.

Mèo mun và gà ngọc vốn rất nhàm chán chạy đi theo nhìn thấy chủ nhân bị lão đạo sĩ lừa đi đọc sách, nhất thời hai nhóc xoay mặt nhìn nhau, mắt mèo trừng mắt gà.

Dùng nhãn thần giao lưu, dường như đạt thành nhất trí, một mèo một gà, len lén ra khỏi gian phòng, sau đó lặng lẽ chạy ra bên ngoài đạo quan.

Tứ Bình đạo trưởng phát hiện động tác hai tiểu tử kia cũng không có ngăn cản.

Dù sao cũng là linh sủng, không cần lo lắng lạc đường hoặc là bị người ta khi dễ.

Bên trong thư các, Trần Hạo hoàn toàn bị sách hấp dẫn.

Hắn nửa đường tu hành, cái gì cũng đều là kiến thức nửa vời mà thôi, nhiều lần hoàn thành nhiệm vụ đều toàn dựa vào chém gió.

Mà bây giờ thấy quyển sách giới thiệu yêu ma quỷ quái, Trần Hạo mới hiểu được thiên hạ to lớn thế nào, thực sự là không thiếu cái lạ.

Thiên địa vạn vật, tất cả đều có đạo của mình.

Chim bay cá nhảy, thảo mộc núi đá, chỉ cần có thể mang theo linh cơ là có thể mở ra Linh Trí, bước vào con đường tu hành.

Mà các loại yêu ma quỷ quái cũng không giống nhau.

Thiên sinh địa dưỡng cũng có thể hình thành ra vô số tồn tại kỳ dị.

Bên trong một quyển sách bày ra giới thiệu trên trăm loại hình yêu ma quỷ quái cùng phương pháp đối phó bất đồng khiến Trần Hạo sợ hãi than liên tục.

Hai ngày sau đó Trần Hạo an tâm ở lại Bạch Hạc Quan, ngoại trừ mỗi ngày bắt buộc luyện chữ bút lông cùng Thiên Cương Bộ, những thời gian khác đều dùng để đọc sách, hẳn dường như bọt biển hấp thu các loại thường thức cơ bản của tu hành giới.

Trần Hạo hoàn toàn chìm vào trong sách, hẳn không có chú ý mèο mun và gà trống hai con hàng này ngày nào cũng đi sớm về trễ, mỗi ngày đều là cười gian vô cùng.

Ngày này buổi chiều, Trần Hạo đang xem một quyển sách cổ Ma Y Tướng Mạo, đột nhiên một tiếng mèο kêu bén nhọn vang lên.

Meo meo ô!

Trong tiếng mèο kêu mang theo sự kinh hoàng và gấp gáp, Trần Hạo nghe thấy trong nháy mắt hoàn hồn, lập tức đứng dậy.

Là mèο mun? Xảy ra chuyện gì?

Trần Hạo vội vàng chạy ra thư các, sau đó liền thấy mèο mun.

Vừa nhìn, Trần Hạo cũng hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy trong hậu viện mấy cái rễ cây to như cái chén quần quanh mèο mun và gà ngốc, mặc cho hai vật nhỏ giẫy giụa như thế nào cũng không cách nào chạy ra.

Mà cái rễ cây vũ động dài đến mấy chục thước, từ dưới đất lộ ra, chẳng biết bản thể của nó là gì.

Tình huống gì thế này? Khiên Ngu Sơn còn có yêu ma ẩn núp sao?

- Sơn Linh!

Lúc này Tứ Bình đạo trưởng cũng bị hấp dẫn đến, vừa nhìn thấy rễ cây liên kinh hô lên một tiếng.

Trần Hạo nghe vậy, trong đầu hiện lên một đoạn tin tức.

Sơn Linh thuộc loại thảo mộc, hấp thu sơn xuyên linh cơ nhập đạo, tính tình ôn hòa, tâm tính đơn thuần thiện lương.

Đù! Đây gọi là tính tình ôn hòa à?

Nhìn đám rễ cây chằng chịt uốn éo, khoe miệng Trần Hạo co rúm một trận.

Sắc mặt Tứ Bình đạo trưởng ngưng trọng, tay bắt pháp quyết, trong miệng nói lầm bầm, một lát sau biểu tình cổ quái nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo chợt cảm thấy một loại dự cảm không ổn hiện lên trong lòng.

- Trần đạo hữu, hai con linh sủng của cậu đã gây họa.

Tứ Bình đạo trưởng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trần Hạo cẩn thận, yếu yếu hỏi:

- Tứ Bình tiên bối, có thể nói rõ một chút không?

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Hai con linh sủng này đã ăn trộm Linh Tiên Thảo của Sơn Linh.

Trần Hạo sùng sốt, chợt biến sắc:

- Chính là nơi hạc tiên tích lạc, trăm năm mới hình thành Linh Tiên Thảo thành thực?

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu.

Trần Hạo lần này bị chọc tức rồi. Trùng mắt nhìn hai tên tiểu tử bị rễ cây quấn quanh không cách nào nhúc nhích đang

làm bộ đáng thương kia, quả thực hận không thể quất chết chúng nó.

Thực sự là ba ngày không chú ý đến tụi bây là bây đem họa lớn đổ lên đầu ca.

Linh Tiên Thảo này là linh vật thiên địa chân chính có thể luyện đan, bình thường người tu hành ăn đều có thể tăng đạo hạnh pháp lực, đối với những yêu tu thuộc loại mộc vô cùng quan trọng. Tụi bây lại đi ăn trộm của người ta! !

Trong lòng Trần Hạo bực bội, bất quá bảo hấn mặc kệ mèo mun và gà gộc thì hấn làm không được.

Cười khở nhìn tứ Bình đạo trưởng, Trần Hạo nói:

- Đây là do văn bồi không đúng, không có dạy tốt linh sủng, bất quá Tứ Bình tiên bồi, ngài có thể câu thông với Sơn Linh một chút được không, văn bồi có thể bồi thường.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 102: Phù Chiếu

- Bồi thường, người lấy cái gì bồi thường, Linh Tiên Thảo ta bồi dưỡng mấy chục năm lại bị hai tên trộm này ăn trộm, ta phải nghiêm phạt kẻ trộm.

Không đợi tứ Bình đạo trưởng trả lời, đột nhiên một âm thanh yếu ớt nhu nhu đồng vang lên.

Chợt, một đạo bạch quang hiện lên, một em bé béo bốn năm tuổi mặc cái yếm hồng xuất hiện ở trong viện tử.

Em bé béo ú ú, trắng mịn non mềm, đỉnh đầu có vài miếng lá xanh, mắt to vừa đen lại tròn, miệng nhỏ nhếch lên, tay nhỏ béo chổng nạnh.

Omeoi, Kawaii!

Trần Hạo thấy em bé béo, trong lòng không tự chủ toát ra một cái ý niệm như vậy.

Từ từ đã, mình đang nghĩ cái gì thế này.

Trần Hạo vội vàng ngưng thần, cười híp mắt nói:

- Cái kia, tiểu bằng hữu Sơn Linh, đồ đạc ăn thì cũng đã ăn rồi, cũng không thể nhỏ ra mà?? Nếu không cậu suy nghĩ lại một chút, có gì cần chỉ cần ca có thể làm được thì ca khẳng định giúp cậu.

Em bé Sơn Linh bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất nói:

- Ta chỉ muốn Linh Tiên Thảo thôi, không có Linh Tiên Thảo, ta không thể biến hóa, người ta cũng chờ 100 năm rồi, hiện tại lại thành thế này, ô ô ô ô ô.

Nhìn em bé Sơn Linh thực sự chảy ra nước mắt, Trần Hạo nhìn không được có chút tiếc, đối với mèo mun và gà gộc càng

nhìn càng ngứa mắt.

Bạn nhỏ người ta đáng yêu như thế, sai lầm này trong nháy mắt phóng đại gấp trăm lần!

- Đừng khóc, ca có biện pháp, cũng không phải chỉ có Linh Tiên Thảo mới có thể giúp nhóc biến hóa, còn có rất nhiều linh vật linh thảo hay những thứ tương tự đều có thể.

Trần Hạo vội vàng an ủi.

Em bé Sơn Linh chớp chớp ánh mắt, đột nhiên nói:

- Người người bồi thường sao? Ta muốn Hóa Linh Châu của quý bà bà.

Di? Dễ nói chuyện như vậy?

Trần Hạo trái lại ngây ngẩn cả người.

Bất quá Tứ Bình đạo trưởng lại biến sắc, mắng:

- Sơn Linh, đừng hồ đồ.

Nói xong, tứ Bình đạo trưởng nhìn Trần Hạo:

- Trần đạo hữu, quý bà bà này là đại năng giả quý tu, không chọc nổi, cậu cũng đừng đáp ứng loạn.

Vẻ mặt Trần Hạo không giải thích được:

- Tứ Bình tiên bối, quý bà bà là ai? Rất lợi hại phải không?

Tứ Bình đạo trưởng nghiêm túc nói:

- Đâu chỉ lợi hại, quý bà bà là một đại quý có đạo hạnh hơn 300 năm. Cơ duyên xảo hợp chiếm được một bộ pháp môn tu hành quý đạo, luyện thành thần thông Huyền Âm Quỷ Thân. Năm đó Hoa Hạ gặp đại kiếp nạn, quý bà bà liền xuất thủ, trong nháy mắt rút lấy binh hồn một đại đội bộ binh Nhật, hóa thành quỷ nô.

Hơn 300 năm đạo hạnh!

Trần Hạo cũng hít hơi lạnh.

Tuy rằng từ yêu ma lục bên trong Bạch Hạc Quan biết được, ngoại tộc tu hành nghìn năm mới thành đạo, hơn nữa so với tu sĩ nhân tộc khó khăn hơn nhiều.

Nhưng hơn 300 năm đạo hạnh, đó cũng là một tồn tại không dây vào nổi.

Quý vật mạnh mẽ như vậy mà mình chủ động đi trêu chọc, há không phải đưa đến cửa ối người ta làm thị sao! Nhóc Sơn Linh nào là một tên lừa đảo a!

Tứ Bình đạo trưởng tiếp tục nói:

- Mặc dù nói quý bà bà đã quy ẩn đã lâu, bắt đầu tu dưỡng đạo tâm, không có như lúc mới bắt đầu tu hành hung tàn bạo ngược, bắt quá tốt nhất đừng trêu chọc vào, bằng không dù cho bây giờ đạo môn đệ nhất nhân cũng không thể nào cứu được cậu.

Trần Hạo cười khan nói:

- Đúng vậy, đại quý hơn 300 năm đạo hạnh, vẫn bối lại không ngốc, làm sao lại đi trêu chọc người ta.

Nói xong Trần Hạo bất mãn nhìn em bé Sơn Linh nói:

- Nhóc đây là đang làm khó anh, anh nói là chuyện có thể làm được.

- Hừ, vậy ông anh có thứ gì giúp tui biến hóa được.

Em bé Sơn Linh bĩu miệng, bất mãn nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Ê, không đúng, mình bị thằng nhóc mập này làm cho ngốc rồi, nó chỉ muốn linh vật biến hóa, trên thực tế còn có một thứ có sức mê hoặc lớn hơn đối với tồn tại như thằng nhóc này.

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên, mở miệng nói:

- Ca biết có rất nhiều linh vật có thể giúp nhóc biến hóa, bất quá những thứ này đều là bình thường, không đáng giá nhắc tới. Ca có một món đồ, có thể giúp nhóc trực tiếp bước trên thông thiên đại đạo, nhóc có bằng lòng hay không.

Em bé Sơn Linh hiếu kỳ nói:

- Thứ gì?

Trần Hạo khẽ mỉm cười:

- Phù Chiếu.

Cái gì!

Không đợi em bé Sơn Linh làm ra phản ứng, Tứ Bình đạo trưởng liền kinh hô một tiếng, hoảng sợ nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, cậu có thể luyện chế phù?

Trần Hạo gật đầu:

- Vãn bối có truyền thừa, có phương pháp luyện chế phù, bất quá bây giờ tu vi không đủ, tạm thời không cách nào luyện chế ra được.

Hắn nói Phù Chiếu, chính là một trong 24 đạo linh phù trong Bùa Sơ Giải nhắc nhở.

Nguyên bản Trần Hạo còn không hiểu 24 đạo linh phù dùng như thế nào, thế nhưng tại bên trong Tàng Thư Các của Bạch Hạc Quan, Trần Hạo phát hiện một loại công dụng trong đó, đó chính là Phù Chiếu.

Cái gọi là phù chiếu tuy không có uy năng kinh thiên động địa nhưng lại có một năng lực rất thần kỳ, đó chính là phong linh. Dùng một câu thông tục để nói, chính là phong thần.

Đương nhiên, cái phong thần này cũng không có thần kỳ như trong thần thoại, mà là một loại hộ pháp thần linh tồn tại

trong đạo môn, sau khi được phù chiếu sắc phong liền có thể tiêu trừ yêu khí quỷ khí, ngày sau tu hành so với bình thường càng thêm dễ dàng, giảm thiểu nhiều tai kiếp.

Tứ Bình đạo trưởng cũng hít hơi lạnh, khiếp sợ nhìn Trần Hạo.

Vị đạo hữu tề này tới cùng là được vị đại năng giả nào truyền thừa! Thậm chí ngay cả Phù Chiếu đạo môn đã thất truyền nhiều năm đều có thể mang ra?

Sau đó tứ Bình đạo trưởng phản ứng lại, biểu tình nghiêm túc nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, phương pháp Phù Chiếu này tôi hi vọng cậu đừng nhắc tới cho bất kỳ người nào biết. Bằng không sợ sẽ đưa tới tai hoạ.

Trong lòng Trần Hạo ngưng trọng lại.

Đây chỉ là một đạo linh phù thôi, cũng không phải tiên phù, lại có lực cảm dỗ lớn như vậy?

Bất quá nhìn biểu tình Tứ Bình đạo trưởng không giống như là nói láo, nhất thời Trần Hạo gật đầu nói:

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm, vẫn bối hiểu.

Ánh mắt Tứ Bình đạo trưởng lại trở nên cực nóng hắn lên, giọng nói kích động:

- Trần đạo hữu có thiên đại cơ duyên như vậy, độc tu nhập đạo, đạo cơ thâm hậu, xem ra ta đạo môn xuống dốc mấy trăm năm, rốt cục nghênh đón thời đại chuyển mình. Tốt, thật tốt.

Em bé sơn linh lúc này mới phản ứng lại, trên khuôn mặt mập mập hiện lên một tia đỏ ửng, con mắt lóng lánh nhìn Trần Hạo nói:

- Tui muốn phù chiếu.

Trần Hạo hiện tại xem như đã hiểu uy năng của Phù Chiếu, đồ chơi này đối với ngoại tộc hoặc là linh thể mà nói, đó chính là vô thượng thần vật!

Lúc này, đến phiên Trần Hạo ngạnh khí.

Nhìn em bé sơn linh, Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Vậy ta linh sủng của ca đâu.

Em bé Sơn Linh vội vàng vung tay lên, rễ cây quán quanh mèo mun và gà ngốc rất nhanh biến mất, từ dưới đất rút đi.

Sau đó em bé Sơn Linh chớp mắt to, vẻ mặt đáng yêu yếu ớt nói:

- Đại ca ca, đã nói bồi thường Phù Chiếu nha, không được chơi xấu.

Trần Hạo mắt tròn trắng.

Chú còn lớn hơn công cốc của ca nữa, không biết xấu hổ gọi ta là đại ca ca à!

Bất quá sau khi Phù Chiếu Phong Linh, em bé Sơn Linh có thể đi theo mình, hắc hắc, đối với nhóc là chỗ tốt, với ta mà nói cũng là chỗ tốt, ngày sau lại có người trông nhà rồi.

Trong lòng đang xoắn, mèo mun và gà ngốc sau khi được thả liền vèo vèo chạy về bên cạnh Trần Hạo, hai cái đầu nhỏ dụi dụi vào chân hắn xem như cảm ơn đã cứu bọn nó.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, thờ ơ.

Tuy rằng coi như là nhân họa đắc phúc, bất quá nếu không phải là mình nghĩ tới Phù Chiếu chỉ sợ chuyện này cũng giải quyết dễ dàng như vậy.

Hai con hàng này nhất định không thể dễ dàng bỏ qua cho chúng nó như thế, phải nghiêm phạt, miễn cho sau này mang đến cho ca phiền toái càng lớn.

Lúc này Trần Hạo im lặng không lên tiếng tìm một sợi dây, đem đuôi mèo mun và gà ngốc trói lại.

Mèo mun và gà ngốc lúc đầu không hiểu cái mô tê gì, bắt quá rất nhanh hai con hàng đều trọn tròn mắt.

Trần Hạo sau khi trói mèo mun và gà ngốc lại liền trực tiếp máng lên một cái sào ở trong sân, cứ treo như vậy.

Nhìn xem mèo mun và gà ngốc muốn giãy dụa, Trần Hạo hung tợn nói:

- Đây là hình phạt cho rắc rối mà hai đứa bây gây ra, tội bây mà phản kháng thì lão tử không thèm tội bây nữa.

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 103: Nhóc béo dây dưa, rời khỏi

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trần Hạo sáng sớm liền tỉnh dậy, không phải là bị mèo mun và gà trống đánh thức, là bị em bé Sơn Linh đánh thức.

Từ chiều hôm qua sau khi Trần Hạo nói Phù Chiếu, thằng nhóc béo này liền không rời khỏi hần nữa bước, dù cho Trần Hạo núp ở thư các đọc sách, cục thịt nhỏ này đều chóng cảm dùng ánh mắt chớp chớp nhìn hần, cho dù là ban đêm cũng kè kè đi theo không thôi.

Loại nịnh bợ tinh thần này làm cho Trần Hạo rất có chút cảm khái.

Cái sự tình não cá vàng như dùng kẹo dụ dỗ tiểu cô nương, hần vẫn cho là là hư cấu vờ lờ, hiện tại Trần Hạo không thể không thừa nhận, không có chuyện làm không được, chỉ có chuyện nghĩ không ra.

Mở mắt nhìn thấy cục thịt ú na ú nần nằm bên cạnh, hái tay nhỏ béo chóng cảm, không ngừng dùng biểu tình đáng yêu công kích tinh thần của hần, Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Ca đã nói với nhóc một trăm lần rồi, hiện tại ca chưa luyện chế được Phù Chiếu, nhóc không cần phải đi theo anh.

Em bé Sơn Linh híp đôi mắt to lớn lại, vui vẻ nói:

- Em chỉ muốn nhìn anh.

Trần Hạo:

- ...

Lão tử cũng không phải Phù Chiếu, nhìn chăm chăm ca làm cái beep gì?

Trong lòng không nói gì, Trần Hạo lười lý tới, trực tiếp bò dậy.

Ra cánh cửa, sắc trời vẫn chỉ là hơi sáng, sơn dã một mảnh mát lạnh, hô hấp một hơi liền cảm thấy tinh thần tinh táo lại không ít.

Đi nhìn bên trái một chút, mèo mun và gà ngốc còn treo ở trên cái giá, vẫn không nhúc nhích, chỉ có bộ lông trong gió nhẹ run rẩy, thoát nhìn hơi thê lương.

Trong lòng không đành, Trần Hạo thâm suy nghĩ, nghiêm phạt như vậy có phải đủ rồi hay không, bị treo gần nửa ngày thêm một đêm, là một người còn chịu không nổi, càng chưa nói tiêu động vật, đừng thực sự treo đến xảy ra vấn đề.

Đang định đi qua nhìn hai yêu súng một chút, đột nhiên một cái rẽ cây trước một bước vụt bay đi, ba một tiếng quất vào trên người mèo mun và gà ngốc.

Meo meo ô!

Khanh khách!

Trong nháy mắt, mèo mun và gà ngốc nổi khùng, hung ác nhe răng trợn mắt, căng cánh ra. Thấy thế nào đều không giống như là bị treo đến xảy ra vấn đề.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Hai con hàng ghê tởm này lại còn đang ngủ! Thiếu chút nữa thành công lừa cảm tình của ca rồi!

Quay đầu xem nhóc béo đang ở hé miệng cười trộm, vẻ mặt ta sớm đã nhìn thấu.

- Meo meo ô!

Mèo mun bị quất tỉnh phát hiện Trần Hạo, vội vàng làm bộ đáng thương kêu to, mắt to toát ra vẻ tui đã biết sai rồi, chủ nhân cầu buông tha.

Gà trống cũng liền trở nên thành thật, lạch lạch ai gọi, thoạt nhìn hữu khí vô lực.

Trần Hạo nhìn vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai đứa bây treo đều có thể ngủ, hiện tại cho giả vờ thương cảm cho ca xem?

Không có cửa đâu! Cho lão tử tiếp tục treo, khi nào lão tử hài lòng mới thả các ngươi xuống.

Trần Hạo hừ một tiếng, cất bước liền đi ra ngoài.

Mèo mun và gà ngốc há hốc mồm.

Không phải chứ, chủ nhân động ác như vậy, tui tui đều biết sai rồi mà.

- Hì hì, đáng đời.

Em bé Sơn Linh thè lưỡi, vui mừng đuổi theo.

Mèo mun và gà ngốc nhất thời lại trở nên nghiêng răng nghiêng lợi.

Thằng mập chết tiệt, không phải chỉ ăn của chú một chút đồ thôi à, lại còn tính toán chi li như vậy? Thực sự là bụng dạ hẹp hòi, một chút rộng lượng cũng không có.

Bất quá nhìn em bé Sơn Linh đi cùng một chỗ với Trần Hạo, nhãn thần mèo mun trở nên ngưng trọng.

Tình huống không ổn.

Thằng mập nhỏ kia ra vẻ đáng yêu không kém gì bốn miêu, hiện tại bản meo meo lại để làm cho chủ nhân tức giận, chẳng lẽ để cho thằng mập nhỏ kia tranh thủ cơ hội tranh sủng với

bổn miêu sao?? Điều này không thể được, chủ nhân ngu xuẩn là của mình, người nào cũng không thể đoạt.

- Meo meo ô!

Mèo mun quay đầu nhìn về phía gà ngốc.

Khanh khách!

Gà trống đáp lại, hai con hàng bắt đầu nói to nói nhỏ, dường như đang thương lượng cái gì.

Tại trong viện tử, Trần Hạo bắt đầu tu luyện Thiên Cương Bộ.

Theo mỗi ngày không ngừng kiên trì tu hành, đối với Thiên Cương Bộ, Trần Hạo lĩnh ngộ càng ngày càng nhiều, biến hóa cũng càng ngày càng phong kinh vân đạm, tùy tâm sở dục.

Đặc biệt đối với pháp môn bay lên cũng có cơ sở nhất định, hiện tại không nói Thủy Thượng Phiêu, chỉ ít Thảo Thượng Phi có thể bay vút xa hơn mười thước.

Loại cảm giác tiến bộ không ngừng này cũng là động lực kích thích Trần Hạo nỗ lực tu luyện.

Tu luyện một phen, trời sáng choang, sau đó Tứ Bình đạo trưởng liền bưng bữa sáng đến.

Cũng cũng không phải bánh quẩy sữa đậu nành phàm tục, mà là cháo trắng, dưa muối, còn có mấy cái bánh nướng.

Đây là dược liệu Bạch Hạc Quan truyền thừa, mùi vị thượng cấp, tuy rằng so ra kém Cổ Đạo Toàn tinh xảo thần hiệu, thế nhưng đối với thân thể cũng có sự bổ dưỡng nhất định.

Ăn mỹ thực, nghe Tứ Bình đạo trưởng kể chuyện lý thú tu hành giới chính là một sự hưởng thụ to lớn.

Dùng qua bữa sáng, Trần Hạo liền mở miệng nói:

- Tứ Bình tiền bối, quấy rầy nhiều ngày, cũng nhận được không ít giáo huấn, vẫn bối cảm thấy mỹ mãn, chuẩn bị hôm nay liền xuất phát đi hành đạo tu hành.

Động tác Tứ Bình đạo trưởng hơi dừng lại, chợt gạt đầu nói:

- Cũng tốt, tâm động thì hành động, thế hệ tu sĩ chúng ta phải không bị câu thúc, tùy tâm sở dục. Cậu đã có dự định, tôi cũng không khuyên cậu, nếu như tu hành thành công thì lão đạo tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng cho cậu.

Trong lòng Trần Hạo âm áp.

Tứ Bình đạo trưởng tuy rằng mới quen không lâu, thế nhưng lại giúp đỡ cho hắn rất nhiều, không kém hơn một lão sư chân chính là bao.

Cao nhân đạo môn đức nghệ song hành, ý chí rộng rãi như vậy làm cho hắn đối với đạo môn sinh ra cảm giác thân cận không gì sánh được.

- Tiền bối yên tâm đi, vẫn bối tất nhiên không phụ kỳ vọng của tiền bối.

Trần Hạo trịnh trọng đáp lại.

Sau đó Tứ Bình đạo trưởng cũng vì Trần Hạo chuẩn bị lễ vật, phần nhiều là thuốc trị thương.

Dù sao lúc hành đạo sẽ gặp phải chút sứt mẻ va chạm chạm, cho dù chính bản thân không cần, cũng có thể cho người khác, đây cũng là vật chuẩn bị cho tu sĩ đạo môn hành đạo.

Trần Hạo không có sư môn tương trợ, hắn liền vì Trần Hạo chuẩn bị một phân, cũng coi như có thể đề phòng hờ trước.

Trần Hạo đối với hảo ý Tứ Bình đạo trưởng vui vẻ tiếp nhận, chỉ đem ân tình cất ở trong lòng.

Chuẩn bị thỏa đáng, Trần Hạo cũng thả mèo mun và gà ngốc xuống.

Tuy rằng treo nửa ngày một đêm đối với hai linh sủng đã có tu vi mà nói không tính là cái gì, bắt quá coi như là chèn ép thành công dã tính làm theo ý mình của húng nó, đáng hoàng hơn rất nhiều.

Chỉ bắt quá hai con hàng chặt chẽ chiếm đoạt trên dưới Trần Hạo, đem em bé Sơn Linh đẩy ra ngoài, còn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn nhóc mập.

Đánh thì đánh, thế nhưng muốn tranh sủng à, không có cửa đâu.

Em bé Sơn Linh rất không vui, nó cũng muốn đi cùng Trần Hạo.

Bất quá bị Tứ Bình đạo trưởng cự tuyệt, em bé Sơn Linh ủy khuất thiếu chút nữa lại rơi lệ, bất quá nó không có phản kháng.

Bởi vì em bé Sơn Linh được Bạch Hạc Quan che chở, là tiền bối Bạch Hạc Quan từ trong thâm sơn cứu ra, dàn xếp tại trong núi Khiên Ngưu, bằng không Khiên Ngưu Sơn nhỏ bé làm sao có thể xuất hiện loại tồn tại như Sơn Linh?

Được Bạch Hạc Quan chiếu cố, em bé Sơn Linh mặc dù bây giờ không kém bao nhiêu so với Tứ Bình đạo trưởng, nhưng nó cũng rất tôn kính, lời lẽ Tứ Bình đạo trưởng nghiêm khắc cự tuyệt, nó cũng không dám càn rỡ.

Nhìn Trần Hạo lái xe rời đi, trong mắt Tứ Bình đạo trưởng có chút thổn thức.

Đối với đạo môn tân tú Trần Hạo, hắn thật rất thích, chỉ tiếc Trần Hạo đã có truyền thừa của mình, đồng thời so với Bạch Hạc Quan còn tốt hơn nhiều, có tiền đồ hơn.

Ngẫm lại đệ tử của mình Ngũ Nguyên, trong lòng Tứ Bình đạo trưởng bất đắc dĩ, nếu mà hẳn được phân nửa như Trần Hạo, không, cho dù là một phần mười cầu đạo chí tâm của Trần Hạo thì mình đã thấp nhang tạ ơn rồi.

Nhìn đôi mắt em bé Sơn Linh trông mong nhìn bóng xe khuất dần, Tứ Bình đạo trưởng ôn nhu nói:

- Được rồi, Trần đạo hữu hành đạo cũng là vì tự thân tu hành, đợi hẳn tu hành thành công, Phù Chiếu đáp ứng người không thiếu được, người cứ thành thật chờ xem.

Em bé Sơn Linh hoàn hồn, buồn bực nhìn thoáng qua Tứ Bình đạo trưởng, quay người lại, biến mất.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 104: Quỷ chết đuổi Chu Phú Quý

Lái xe đi xa, Trần Hạo không tiến vào cao tốc mà là theo đường xe thông thường, tốc độ cũng không nhanh.

Một đường ruộng hoang xen kẽ, thôn trấn tương liên, ít có thể thấy được phong mạo nguyên thủy chân chính.

Thấy vậy, trong lòng Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Nhân loại sinh sôi nảy nở khổng lồ, khai sơn hủy lâm, khai thác không gian sinh tồn, hầu như thay trời đổi đất. Ở trong hoàn cảnh như vậy, tu sĩ lựa chọn sơn thủy nhập đạo có quá ít sự lựa chọn, phỏng chừng chỉ có thể tập trung ở trong mấy dãy núi Hoa Hạ, không biết có thể cảm nhận được tâm cảnh thượng thủy hạ sơn hay không.

Hơn nữa đối với tu sĩ tiêu điều tự tại như vậy, Trần Hạo cũng có chút ước ao.

Cùng núi cao làm bạn, trăng sáng cộng âm, thảo nhiên đọc hoàng đình, tìm hiểu thiên địa huyền diệu.

Nếu mà không phải mình lưng đeo hệ thống đại lão, ngược lại rất muốn thử tu hành như vậy.

Có thể, chờ khi mình tích lũy đầy đủ đạo hạnh có thể đi vào mấy dãy núi lớn ném thử một chút.

Một đường đi một chút dừng một chút, Trần Hạo trên đường nếu như gặp được có có nhiều người sinh sống sẽ dừng lại một chút để điều tra có âm sát khí tụ hội không.

Trải qua không ngừng lục lọi, Trần Hạo đối với hệ thống nhiệm vụ kích phát cũng hiểu chút đỉnh.

Nhiệm vụ độ khó càng cao, phần thưởng càng phong phú.

Cũng cũng không phải khinh thường nhiệm vụ nhỏ, dù sao thịt muỗi cũng là thịt, bất quá có thể kiếm cục thịt to, Trần Hạo tự nhiên sẽ lựa chọn nhiệm vụ khó khăn.

Một đường điều tra, ban ngày lái xe, buổi tối nghỉ ngơi, bắt tri bắt giặc đã rời khỏi Bắc Tinh.

Một ngày này vào buổi trưa, Trần Hạo đi tới một cái huyện thành nhỏ. Tìm một cái tiệm cơm, đang định sau khi ăn xong đi bái ngôi miếu ngũ hành một chút thì đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện bàn kế bên.

- Đây đã là người thứ ba sao? Là hòa thượng hay là đạo sĩ, vô dụng, lệ quỷ này quá hung, căn bản không thu phục được.

- Cũng không phải sao, ông chủ Dương còn muốn giấu diếm tin tức, thực sự là khôi hài, huyện Quả Tử này lớn bao nhiêu cơ chứ, có chuyện gì có thể giấu diếm được, cũng là do người bên ngoài không hiểu, cho rằng trăm vạn tiền thưởng dễ cầm, hiện tại toàn bộ nạp mạng rồi.

- Được rồi, uống rượu uống rượu, ông chủ Dương có thể để mấy người nghị luận sau lưng sao? Người ta gia tài hàng tỉ, hắc bạch ăn sạch, nếu như ông ta nổi giận thì mấy người chúng ta ăn đủ.

...

Nghe thấy tiếng nghị luận, vùng xung quanh lông mày Trần Hạo nhíu lại.

Nhìn tình huống, hình như cái huyện nhỏ này có vấn đề, lệ quỷ? Có bao nhiêu lệ? Là chết oan sao? Có thể làm nhiệm vụ hay không?

Trần Hạo âm thầm suy tính, để ý.

Ăn cơm trưa, Trần Hạo không có gấp gáp rời đi, mà là chạy một chuyến đến thị trấn, kiểm tra âm dương khí trong thị trấn.

Khoan hãy nói, mặc dù là ban ngày nhưng Trần Hạo vẫn phát hiện không ít địa phương có âm khí lưu lại, hiển nhiên cái huyện này có quý.

Chỉ bất quá, âm khí chỉ là quý bình thường, phải dẫn ra sát khí mới đúng là ác quý lệ quý, nhưng mấy thứ này lại không thấy đâu.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó tìm một căn phòng trọ ở trong huyện để thuê.

Buổi tối, anh đèn rục rờ được thấp sáng, thị trấn nhất thời náo nhiệt.

Trần Hạo cũng rời khỏi khách sạn, mang theo mèo mun và gà ngọc lái xe một vòng thị trấn.

Không bao lâu, ánh mắt Trần Hạo ngưng trọng, dừng lại tại một chỗ cầu hình vòm mờ tối, sau đó xuống xe đi về hướng chiếc cầu kia.

Bên dưới chiếc cầu hình vòm là một con sông, nước sông đục ngầu, bờ sông rác rưởi chất thành đống, cỏ dại mọc thành bụi.

Ở trên cầu có một người đàn ông trung niên đang ngồi im lặng không nhúc nhích.

Trần Hạo thân nhiên đi tới bên cạnh người đàn ông, ngồi chồm hồm xuống.

Người đàn ông cảm nhận được Trần Hạo đến, nhìn hẩn một cái chột lại nhìn sông, biểu tình ngơ ngác sững sờ, thoạt nhìn một chút cũng không có hình dạng đang tồn tại trên đời.

Trần Hạo có chút hứng thú lấy ra một gói thuốc lá, run lên tay, hướng về phía người đàn ông trung niên nói:

- Đại ca, hút một điếu không?

Người đàn ông trung niên theo bản năng liền vươn tay, bắt quá đưa đến phân nửa, ông ta ngậy ngấn cả người, kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói:

- Cậu nhìn thấy tôi?

Trần Hạo nhếch miệng cười:

- Anh to đùng thế này, người mù mới nhìn không thấy.

- Tôi là...

- Tôi biết, anh khẳng định có chuyện thương tâm, không sao, tục ngữ nói, không có chuyện gì là một điếu thuốc không giải quyết được, nếu có, vậy thì đến một bao.

Trần Hạo cắt đứt lời người đàn ông trung niên nói, chăm chú nói.

Khóe miệng người đàn ông trung niên giật một cái, không nói gì nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Không hút thuốc lá sao? Cũng tốt, kỳ thực tôi cũng vậy không thích, hút thuốc không tốt, có hại cho sức khỏe.

Nói xong, Trần Hạo tự mình thu lại bao thuốc lá.

Yết hầu người đàn ông trung niên di chuyển một cái, dường như rất muốn giữ lại, bắt quá vẫn là nhịn được.

Trần Hạo tiếp tục cười nói:

- Đại ca, có phải đã gặp chuyện gì hay không? Nhìn vẻ mặt này của anh xem ra có uẩn khúc trong lòng? Tôi sẽ là người nghe, anh thấy sao? Nói không chừng còn có thể giúp anh cởi ra khúc mắc?

Mèo mun và gà ngọc đi theo phía sau Trần Hạo, thấy Trần Hạo như vậy, hai con hàng nhìn nhau, lặng lẽ quay đầu.

Chủ nhân lại bắt đầu đi lừa quý.

Bất quá lần nữa gặp quý, mèo mun cũng đã không còn nhân thần mơ ước, dường như treo qua một lần, thực sự hiệu quả khá tốt.

Người đàn ông trung niên nguyên bản có chút chần chừ, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, nhãn tình sáng lên nóng bỏng nhìn Trần Hạo đạo: - Người anh em, cậu có thể giúp tôi một chuyện hay không?

Ding: Quý chết đuối Chu Phú Quý, oan hồn hai năm, hoàn thành di nguyện, thưởng ba tháng đạo hạnh.

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên.

Ai ui, lại là nhiệm vụ đạo hạnh, hơn nữa phần thưởng còn không ít, có đến ba tháng đấy nha.

- Nói nghe một chút, có thể giúp, tôi khẳng định giúp anh.

Trần Hạo cười hỏi.

Người đàn ông trung niên Chu Phú Quý vội vàng nói:

- Cậu có thể giúp tôi nói với vợ tôi rằng, hai năm trước tôi đem ngọc bội tổ truyền giấu ở trong ngăn tường thứ ba ở nhà cũ.

Trần Hạo cười nói:

- Đây là việc nhỏ, bất quá vị đại ca này, anh sẽ không sợ tôi là người xấu, đến lúc đó không giúp anh mà tự mình đi lấy miếng ngọc bội kia sao?

Chu Phú Quý sững sốt, sắc mặt hơi biến.

Đem bí mật của mình nó cho một người không quen không biết. Nếu như gặp phải người xấu thì vợ con biết phải làm sao

đây.

Lúc này Chu Phú Quý cảnh giác, không tiếp tục nói.

Trần Hạo cười nói:

- Được rồi, trêu chọc anh thôi, anh nói có người có dũng khí đi lừa gạt quý sao?

Di!

Chu Phú Quý há hốc mồm.

Tên này biết hắn là quý? Vậy tại sao còn có dũng khí đến nói chuyện? Thằng này không biết sợ là gì à?

Sắc mặt Trần Hạo nghiêm lại, nghiêm túc nói:

- Tự giới thiệu mình một chút, đệ tử Trợ Quý Môn, Trần Hạo, ra mắt Chu huynh.

Chu Quý Phúc càng há hốc mồm.

Trợ Quý Môn? Đây là quái gì? Hắn sẽ không phải là đến thu phục mình chứ??

Chu Phú Quý sinh lòng thối ý.

Trần Hạo nói:

- Chu huynh đừng sợ, tôi không phải là đến thu anh, cũng sẽ không muốn khôi ngọc bội của anh, mà tôi đến đây làm giao dịch với anh, tôi giúp anh, anh cũng giúp tôi. Đương nhiên, nếu anh không tin vậy tôi cũng không ngăn cản, bất quá, trừ tôi ra, anh nói còn có người nào có thể giúp anh sao?

Chu Phú Quý lặng lẽ.

Thật đúng như thế, thân là một quý hồn, hai năm qua hắn chính mắt nhìn thấy biến hóa to lớn ở trong nhà, trong lòng cấp bách muốn giúp vợ con nhưng không ai giúp đỡ, chỉ có thể ngồi ở chỗ này tự mình hối tiếc.

Hôm nay rất cực có một người có thể giúp đến hẳn, Chu Phú Quý dù cho trong lòng lo lắng cũng muốn đánh cuộc một lần.

- Cậu cần tôi giúp việc gì?

Chu Phú Quý hỏi thăm một câu.

Trần Hạo hé miệng cười:

- Rất đơn giản, Chu huynh là bản địa... quý, hẳn là biết ông chủ Dương ở huyện Quả Tử phải không?? Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 105: Nữ quý kỳ lạ

Ông chủ Dương! Đó không phải là chỗ nữ quý hung tàn kia sao!

Sắc mặt người đàn ông trung niên hơi thay đổi, nhìn trái nhìn phải một lúc sau đó mới nói:

- Vị... đại sư này, cậu không muốn sống nữa sao, nhà của ông chủ Dương có một con nữ quý rất hung ác, nửa tháng này đã có ba cao nhân mời từ vùng khác về bị nữ quý hại chết, cậu không sợ à?

Trần Hạo cười nói:

- Sợ cái gì, tôi cũng đâu có nói đến giúp ông chủ Dương kia thu phục nữ quý, tôi chỉ hiếu kỳ muốn hỏi một chút tình huống mà thôi.

Sắc mặt người đàn ông trung niên hòa hoãn một chút, lúc này mới thở dài nói:

- Nhưng nói đi phải nói lại, ông chủ Dương này cũng không phải hạng người lương thiện gì, chỉ là do tự làm tự chịu.

Sau đó, ông ta liền đem tình huống nữ quý nói một lần cho Trần Hạo.

Thật đúng là làm cho Trần Hạo kinh ngạc.

Nữ quý này lại là em vợ của ông chủ Dương!

Nói đến ông chủ Dương tên thật là Dương Kỳ, vốn là người lăn lộn trong xã hội ở huyện Quả Tử, dựa vào tính cách hung ác, tập hợp mấy người lại rồi suốt ngày ở ngoài đường điếu võ giương oai, khắp nơi lừa bịp hại người, đồn công an cũng không biết đã vào mấy lần.

Thế nhưng về sau huyện Quả Tử thăm dò ra một mỏ khoáng hi hữu, tuy rằng sản lượng không lớn nhưng giá trị lại xa xỉ. Dương Kỳ không biết dựa vào bản lĩnh gì chiếm đoạt thành công một khối thổ địa này, sau đó từ từ quật khởi, không tới mấy năm đã thành kẻ có tiền, ở khu nhà cao cấp, còn cưới một lão bà xinh đẹp như hoa.

Nếu như là như vậy cũng thôi đi, bất quá chỉ là một tên ác bá thổ hào bình thường mà thôi.

Thế nhưng ý nghĩ của loại người này khác với người bình thường, tâm tư khó dò. Hai tháng trước, em vợ Dương Kỳ đến chơi, không biết làm thế nào lại bị Dương Kỳ nhung nhớt, thừa dịp lão bà không ở nhà muốn chiếm đoạt luôn cả em vợ.

Vợ của Dương Kỳ cũng không phải người tốt lành gì, ngại bản yêu phú, tính tình ngang ngược. Thế nhưng em gái của cô ta lại là một người thành thật, đối mặt loại sự tình này tự nhiên sẽ không đáp ứng, kết quả trong lúc hoảng loạn chống cự từ lâu hai rớt xuống.

Lúc đó em vợ của Dương Kỳ đã mang thai bốn tháng, kết quả lần này hài tử không còn, em vợ Dương Kỳ cũng bị ngã đập đầu xuống đất, bản thân bị trọng thương, không thể cứu lại.

Tuy rằng nhà chồng của em vợ Dương Kỳ náo loạn một trận, thế nhưng nhà mẹ đẻ vợ Dương Kỳ không muốn mất đi phú quý, cuối cùng lên giải quyết, cái chết của cô gái xấu số cũng bị giám định thành trượt chân té lâu, không giải quyết được gì, bị người ở huyện Quả Tử âm thầm mắng nhiếc là thứ hèn mọn.

Làm chuyện đuối lý, Dương Kỳ tự nhiên chột dạ, hẳn không muốn phải rời khỏi ngôi biệt thự mà hẳn đã bỏ rất nhiều tiền vào, cho nên hẳn đã mời cao nhân đến để bày cách, còn không biết từ đâu lấy được một khối pháp khí trấn trạch.

Nhưng sau khi tỉnh pháp khí về thì chuyện lạ bắt đầu xảy ra.

Trong ngôi biệt thự mỗi đêm đều có tiếng khóc như có như không, vợ chồng Dương Kỳ mỗi đêm đều nằm mơ thấy ác mộng, mơ tới khuôn mặt oán hận của người em gái kia chất vấn bọn họ.

Thậm chí vào một buổi tối nọ, Dương Kỳ từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, phát hiện trên giường có một đứa trẻ con máu thịt mơ hồ đang nắm đấm.

Nhìn thấy một màn này, Dương Kỳ sợ đến mức muốn hồn phi phách tán, suốt đêm chuyển ra khỏi biệt thự, sau đó liền bắt đầu mời cao nhân từ nơi khác đến giải quyết vấn đề quỷ dị trong căn biệt thự này.

Thế nhưng là liên tục mời ba vị cao nhân đều không có biện pháp, vào ngày thứ hai đến xem thì ba tên cao nhân kia đều giống như bị hút cạn vậy, tất cả đều biến thành thây khô.

Tuy rằng chuyện này bị Dương Kỳ dùng thủ đoạn ép xuống, thế nhưng không có tường nào gió không lọt qua được, toàn bộ huyện Quả Tử cơ bản không ai không biết, chỉ là sợ sự hung ác độc địa của Dương Kỳ nên chỉ dám ở sau lưng nghị luận, âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Nghe đến mấy việc này, Trần Hạo nhăn mày lại.

Theo lý thuyết, người vừa mới chết không thể có được thần thông lớn như thế, đừng nói đến việc hút người thành thây khô, dù cho dọa người đều làm không được. Bằng không Liễu Nguyệt Nga làm sao phải đợi đến khi mình đến giúp cô ấy. Nếu có năng lực như thế thì cô đã tự mình giết Vương Hồ rồi.

Trong này có vấn đề.

- Đại sư, không phải là tôi nói nhiều chứ nữ quý này quá hung tàn, có một lần tôi đi ngang qua biệt thự kia, cô ta chỉ là

ở từ đằng xa liếc mắt nhìn tôi một cái liền làm tôi cảm thấy như muốn chết thêm một lần nữa, không dễ chọc vào đâu.

Chu Phú Quý lần nữa khuyên một câu.

Trần Hạo cười nói:

- Lão ca yên tâm, nữ quý này cũng là một người đáng thương, tôi làm sao có thể đi thu phục cô ấy, à không nói đến cô ta nữa, lão ca anh chuẩn bị cùng em đến nhà chị dâu đi, em đem chuyện của anh nói cho chị dâu, cho anh chính miệng nói chuyện cùng chị dâu và con anh, anh yêu tâm đi, em không quan tâm đến một chút đồ này của anh đâu.

Chu Phú Quý đại hi, cảm tạ liên tục.

Sau đó Trần Hạo mang theo Chu Phú Quý lên xe.

Nhìn thấy xe này, trong lòng Chu Phú Quý buông lỏng không ít, dù sao người có thể lái được chiếc xe mấy chục vạn, khẳng định tiền bạc không ít, sẽ không thêm để ý đến một chút đồ vật giá trị không cao mà mình cất giấu.

Sau khi lên xe, Chu Phú Quý nhin không được đem chuyện của mình nói một phần.

Hắn là người bản địa huyện Quả Tử, hai vợ chồng từ nhỏ đã chơi chung với nhau, lớn lên yêu nhau rồi kết hôn, cảm tình rất ổn. Trong nhà mở một cái cửa hàng bán quần áo trẻ con, khi hắn còn sống thì việc buôn bán trong nhà đều thuận lợi, tuy không đại phú đại quý nhưng cũng không lo cái ăn cái mặc.

Cuộc đời Chu Phú Quý không có yêu thích gì đặc biệt khác, duy chỉ có hai loại, hút thuốc và câu cá, nhất là thích nhất đi câu cá đêm.

Một buổi tối vào hai năm trước, Chu Phú Quý giống như thường ngày đến dưới cái sông dưới cây cầu vòm này câu cá, thế nhưng không cẩn thận té xuống trong nước, trong lúc bị

chìm bị cỏ quẩn lầy, lúc đó xung quanh không có một bóng người nên không ai cứu được, Chu Phú Quý liền gặp bi kịch rồi.

Hắn đột nhiên tử vong, cái tin tức này đối với gia đình hắn tựa như sét đánh giữa trời quang, dù sao cái cửa hàng thời trang trong nhà đều do Chu Phú Quý quản lý, cô vợ cũng chỉ là hỗ trợ bán, đối với giá thị trường hoàn toàn không biết.

Cho nên chỉ kiên trì hơn nửa năm thì cái cửa hàng này đành phải đóng cửa, người vợ đành phải đi tìm một công việc khác để nuôi sống gia đình. Dù sao trong nhà còn có một đứa con trai mười mấy tuổi đang đang đi học. Mà người vợ kia sau khi hắn chết cũng không có ý định tiến thêm bước nữa, một mình nuôi con.

Năm nay con trai phải thi tốt nghiệp trung học, bởi vì thành tích không tồi nên có cơ hội rất lớn để thi vào một trường đại học tốt, thế nhưng Chu gia lại không còn nữa từ trước, tiền gửi ngân hàng không còn nhiều lắm, thấy vợ mỗi ngày vẻ mặt buồn thiu thì hắn mắt nhìn lòng đau, nhưng không thể giao lưu nên không có cách nào để giúp vợ.

Nghe Chu Phú Quý nói chuyện nhà của mình, Trần Hạo hiểu được dụng ý trong đó.

Ông anh quý chết đuối này đang cầu đồng tình, tránh cho mình nổi lòng tham chiếm đoạt một chút tiền tích góp của hắn, không hổ là một người làm ăn, rất biết ăn nói.

Trần Hạo cũng không im lặng không nói, mang theo Chu Phú Quý đi tới nhà hắn.

Toàn bộ quá trình gặp mặt không có bất kỳ khúc chiết, bởi vì trong tay Trần Hạo còn có một hai giọt nước mắt trâu già lúc trước mua, đồ chơi này chất lượng rất bảo đảm kỳ, đến bây giờ còn có thể dùng.

Trần Hạo lau mắt cho vợ Chu Phú Quý, sau đó dĩ nhiên chính là một màn người quỷ tình thâm.

Hơn mười phút sau, tiếng Ding thông báo nhiệm vụ hoàn thành vang lên, Chu Phú Quý hài lòng đi đầu thai.

Không có tiếp tục quấy rầy bà Chu vừa vui sướng vừa thống khổ, Trần Hạo lặng yên rời đi.

Ngồi trên xe, Trần Hạo không có khởi động mà là yên lặng suy tư.

Một lát sau, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun và gà ngốc, hỏi:

- Tụi bây thấy có nên đến đó xem một chút hay không?

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Trần Hạo:

- Không nói lời nào đó chính là thâm chấp nhận, xem ra tụi bây cũng tò mò giống ca, liền quyết định như vậy đi, dù sao cũng là một người đáng thương, nếu là có thể kích phát nhiệm vụ thì ca sẽ giúp.

Mèo mun: Mắt trợn trắng.

Gà ngốc: Cánh che đầu.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 106: Tà Đồng

Căn biệt thự của ông chủ Dương không phải ở trong huyện mà là ở ngoại ô của huyện, căn biệt thự chiếm cứ cả một mảnh đất to, trong biệt thự còn có xây dựng khu vườn nhỏ như ở nước ngoài.

Xung quanh biệt thự mấy trăm mét không có căn nhà nào khác, thoạt nhìn lẻ loi cô quạnh, vừa nhìn là thấy được.

Trần Hạo đậu xe ở ven đường, tỉ mỉ quan sát.

Dưới Âm Dương Nhãn, hắn thấy được trên bầu trời biệt thự bao phủ âm sát tà khí.

Âm sát còn chỉ là thứ phụ, chủ yếu là tà khí, dù cho nhìn xa xa, Trần Hạo đều cảm giác có một loại hàn ý khuếch tán trong cơ thể, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Điều này làm cho Trần Hạo tâm tắc lấy làm kỳ.

Phong thủy của căn biệt thự này tuy không phải quá tốt, nhưng bốn bề thông thấu, không che không cản, không phải là địa phương quý dị gì, căn bản không có khả năng hình thành loại tà khí này.

Nếu như không phải vấn đề phong thủy vậy chỉ còn kiện pháp khí kia là đáng nghi nhất.

Điều này làm cho Trần Hạo có chút hứng thú.

Pháp khí hắn khai quang đều là quang minh chính đại, thủ thiện trừ tà. Hắn vẫn chưa từng thấy qua loại tà khí như thế này.

Đang nhìn nhìn, đột nhiên mèo mun gọi một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía biệt thự.

Ngay cả gà ngốc đều giương đầu lên, đôi mắt nhỏ bé lóng lánh.

Trần Hạo liếc mắt một cái, cười nói:

- Hai đứa cũng cảm giác không được bình thường sao? Cùng ca vào xem một chút đi.

Xuống xe, Trần Hạo từ trong bao đỏ lấy kiếm gỗ đào ra, mang theo hai nhóc đi về hướng biệt thự.

Mới vừa đi tới cửa biệt thự, đột nhiên mèo mun lần nữa gầm nhẹ một tiếng, đồng thời đè thấp thân thể, bộ dáng tùy thời chuẩn bị tấn công.

Trần Hạo dừng bước chân lại, quay đầu nhìn lại liền thấy một người phụ nữ mặc áo ngủ đứng ở trên ban công lầu hai căn biệt thự, cô ta đang yên lặng nhìn sang bên này.

Sắc trời lúc này đã lờ mờ tối, khuôn mặt cô gái kia hoàn toàn bị tóc đen che phủ, nhìn rất mơ hồ.

Trần Hạo lúc nhìn thấy cũng ngưng trọng, đang định tỉ mỉ quan sát thì cô gái kia đột nhiên biến mất.

- Thú vị, đây là đang cảnh cáo mình sao?

Khóe miệng Trần Hạo hơi nhếch lên, biểu tình bình tĩnh.

Dù là lệ quỷ thì sao, có thể hung hơn yêu hồn à? Hai đại hộ pháp của ca đây ngay cả yêu hồn còn mần ăn, tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, bằng không vậy thì đánh ăn xong lại hợp tác.

Vui mừng không sợ, Trần Hạo chậm chậm tiếp tục đi hướng biệt thự.

Cửa vào căn biệt thự khá lớn được mở tang hoang, mặt đất hỗn độn một mảnh, hiển nhiên lâu rồi không có ai đến dọn dẹp.

Trần Hạo tiến vào, chỉ là trong nháy mắt da lông liền cảm nhận một cơn lạnh tập kích.

Vùng xung quanh lông mày cau lại, hạt châu trên cổ tay Trần Hạo toả ra quang mang ảm áp, xua tan âm lãnh.

Meo meo ô ~

Mèo mun dường như phát hiện cái gì, hướng về phía phương hướng biệt thự gọi một tiếng.

Trần Hạo theo tiếng nhìn lại, thấy một thân ảnh nhỏ lóe lên rồi biến mất.

Hả.

Trần Hạo sững sốt.

Lại còn có tên tiểu quỷ? Chẳng lẽ là là đứa con trong bụng nữ quỷ?

Không đúng, cái thai kia mới có bốn tháng, sợ là hình người còn chưa thành, làm sao có thể lớn như vậy?

Trong lòng Trần Hạo nghi hoặc, vội vàng tăng nhanh cước bộ, trực tiếp tiến vào biệt thự.

Biệt thự rất lớn, sau khi bước vào cửa chính là đại sảnh, các loại vật phẩm trang trí thời thượng, bố trí xa hoa không gì sánh được.

Âm Dương Nhãn chuyển động, sau một khắc, ánh mắt Trần Hạo dừng lại, nhìn về phía hướng thang lầu.

Ở một góc cầu thang có một cái đầu nhô ra.

Đầu này là một đứa con nít, lấp lấp ló ló, thật giống như đang sợ hãi bất an lại tràn đầy tò mò nhìn coi Trần Hạo.

Thằng bé này, một thân của nó đều là tà khí!

Mèo mun và gà ngốc thấy lập tức muốn bạo phát, bắt quá Trần Hạo ngã hai con hàng lại, sau đó mặt nở nụ cười đi tới.

Đứa bé kia không những không sợ mà còn chủ động đi ra.

Nhìn thấy toàn cảnh, Trần Hạo phát hiện đứa bé này thoát nhìn chỉ chừng ba bốn tuổi, dáng dấp tuấn tú, ăn mặc quần yếm, vẻ mặt hồn nhiên, nhưng đôi mắt của nó loại hoàn toàn là một màu đen quỷ dị.

Chờ sau khi Trần Hạo đến gần rồi, đứa bé đột nhiên mở miệng, giọng nói trong vắt:

- Người là ba ba sao?

Trần Hạo cười nói:

- Anh không phải là ba ba, anh là ca ca.

Đứa bé dường như có chút thất vọng,

Chợt mong đợi hỏi:

- Ca ca biết ba ba em ở nơi nào không? Em muốn ba ba.

Trần Hạo đạo:

- Anh bạn nhỏ à, anh không biết em thì anh làm sao biết ba em đang ở nơi nào, em nói cho anh biết em là ai trước có được hay không?

Đứa bé khiếp khiếp nói:

- Em tên là Tiểu Mông, ca ca, anh là ba ba em có được hay không?

Nói xong, tiểu hài tử đột nhiên đi về hướng Trần Hạo, dường như muốn ôm một cái.

Chân mày Trần Hạo cau lại, tựa cười như không phải cười nói:

- Muốn làm con anh, vậy phải nhận một lễ vật của anh trước. Đến, truyền thống người Hoa Hạ chúng ta, phụ tử có thân hay không là phải nhìn vào mông đít.

Nói xong Trần Hạo đột nhiên xuất thủ, bắt đưa bé kia trực tiếp đặt lên trên đùi, vung lên tay trái, nhắm ngay mông đít tiểu hài tử liền hung hăng đánh xuống.

Tay trái Trần Hạo lúc nâng lên, trong lòng bàn tay liền hiện lên một cỗ khí tức cương liệt, một cái tát đánh xuống phát sinh một tiếng ba thật lớn, thật giống như tiếng sấm.

Đưa bé hoàn toàn không có phản ứng kịp, chờ bàn tay rơi vào trên mông, mặt nó trong nháy mắt vặn vẹo, trong miệng phát sinh một tiếng kêu bèn nhọn.

Sau một khắc, thân ảnh đưa bé tan biến vô hình.

Ánh mắt Trần Hạo chớp động, vẻ mặt kinh ngạc!

Cư nhiên biến mất, dưới Chương Tâm Lôi lại còn có thể chạy mất?

Thằng nhóc ngưng tụ từ tà khí này rất quý dị à!

Đang nghĩ ngợi, sắc mặt Trần Hạo khẽ động, xoay người nhìn về phía cầu thang.

Ở trên cầu thang, nữ quý tóc dài che mặt lại xuất hiện, tay phải dắt đưa bé khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy oán hận mới vừa bị mình đánh mông kia.

Trần Hạo sửa sang quần áo lại, lộ ra một nụ cười, đang muốn mở miệng nói chuyện đột nhiên biểu tình cứng đờ.

Không phải chứ, lại không thấy đâu rồi.

Em gái cô, có thể cho ca cơ hội nói chuyện hay không? Anh em cũng không phải đến thu người.

Mặt lộ vẻ bất mãn, Trần Hạo lúc này cất cao giọng nói:

- Trịnh tiểu thư, không nên hiểu lầm, tôi không phải là Dương Kỳ mời tới để đối phó cô, tôi chỉ là trùng hợp đi ngang qua nghe nói chuyện của cô, cho nên đặc biệt đến tương trợ, giúp cô báo thù.

Thanh âm truyền ra nhưng không có ai đáp lại.

Trần Hạo mày nhăn lại.

Xem ra là thật không có thể hảo hảo trao đổi, vậy cũng chỉ có thể vận dụng thủ đoạn cường ngành.

Ánh mắt Trần Hạo tìm kiếm âm sát tà khí lưu động, sau đó phong tỏa lầu hai, trực tiếp cất bước đi tới.

Lên lầu hai, Trần Hạo liền phát hiện ở trên còn có một phòng tiếp khách nhỏ.

Đang muốn đi vào, tiểu quý tà khí lại xuất hiện, đứng ở cửa phòng khách, hung ác nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười, giương lên tay trái, báo cho biết một cái.

Tiểu quý tà khí quả nhiên chấn kinh, lui về phía sau một bước.

Bất quá rất nhanh, tiểu quý tà khí đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó một màn quý dị xuất hiện, từng tiểu quý giống nhau như đúc với tiểu quý tà khí từ trong phòng khách vọt ra, rất nhiều, khoảng chừng mấy chục.

Trần Hạo lại càng hoảng sợ.

Voĩ beep, người nào trâu bò như vậy, có thể sinh hơn mười bào thai? Đậu má yêu cầu bụng rộng bao nhiêu mới có thể chứa đủ a?

Mắt thấy một đám tiểu quý đang đến gần, Trần Hạo không do dự nữa, đem vải đỏ hất ra, rút kiếm gỗ đào ra.

Ông!

Cảm thụ được khắp nơi đều là tà khí, kiếm gỗ đào ông minh run rẩy, thật giống như một thanh bảo kiếm đói khát đang mong đợi máu tươi.

Linh khí nơi tay, Trần Hạo hào tình vạn trượng, không nói hai lời, cầm kiếm gỗ đào trong tay xuất một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân về đám tiểu quỷ.

Một đạo quang mang đỏ đậm vẽ thành hình cung, mấy tên tiểu quỷ tà khí dẫn đầu bị chém biến thành tà khí tán đi.

Thấy thế, trong đầu Trần Hạo chợt hiện lên một tin tức, nhất thời bừng tỉnh.

Tà đồng Thái Lan, ác oán tà linh, có thể sử dụng tà khí, biến ảo hình thể, chủ thể không chết, tà đồng bất diệt.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 107: Chiến tà đồng

Không phải chứ, lại là quý ngoại quốc!

Biết được lai lịch của tiểu quý tà khí, trên mặt Trần Hạo đều kinh ngạc.

Đầu năm nay quý ngoại quốc đều lớn lối như vậy? Dám đến Hoa Hạ quấy rối?

Bất quá hiện tại đã không kịp cân nhắc những thứ này, mấy chục tà đồng đồng loạt xông lên muốn dùng chiến thuật quý hải hao tổn chết Trần Hạo.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, tàn ảnh của kiếm gỗ đào hiện lên như một dải lụa mỏng, pháp quang sắc bén, những tà đồng nhưng tụ từ tà khí này chệch chém rụng như rau cải, chớp mắt chém không còn một móng.

Bất quá thoáng sau lúc đó tiểu quý tà khí thét chói tai một tiếng, trong phòng khách nhỏ lại xuất hiện vô số tiểu quý lần nữa đồng loạt xông lên, số lượng lần này lại nhiều hơn lúc trước rất nhiều.

Trần Hạo nhìn cau mày, một bên vung vẩy kiếm gỗ đào chém mấy tên tiểu quý tà đồng tan biến, một bên âm thầm tìm kiếm đối sách.

Trong sách ghi chép, tà đồng Thái Lan là một loại tà linh quỷ dị, cái đầu bị pháp sư trộn cùng với ta vật, sau khi qua nhiều công đoạn độc ác buồn nôn không thể tưởng tượng mới chuyển hóa thành công.

Một khi thành công, tà đồng sẽ trở nên hung tàn thâm độc, có thể hút tinh khí của con người để bản thân càng thêm lớn

mạnh, hơn nữa có thể thúc giục tà khí, biến ảo muôn vàn, bắt tử bắt diệt.

Chỉ là tà vật như khá hi hữu, không chỉ yêu cầu nghiêm khắc đối với quá trình luyện chế mà xác xuất luyện chế thành công lại siêu cấp thấp, nguy hiểm khi bị phản phệ cao, còn lỗi kiếp trăm năm giáng xuống cơ bản không ai có thể chống cự nổi.

Ở trong giới tu hành, cho dù là thiện tu hay ác tu đều không muốn luyện chế ra món đồ chơi độc ác nguy hiểm này.

Mặc dù tà đồng đáng sợ thế nhưng cũng có một cái nhược điểm trí mạng, đó chính là chủ thể, cũng chính là nói mà tà đồng ký thác linh hồn vào, chỉ cần diệt được chân hồn của nó, tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

Nếu như hắc đoán không lầm thì cái pháp khí phong thủy kia chính là nơi tà đồng ẩn thân.

Trong lòng tư định, thân ảnh Trần Hạo chuyển động, không tiến ngược lại thụt lùi, một bộ dáng dập sấp chống đỡ không nổi.

Trong phòng khách nhỏ, tà đồng thấy vội vàng hét lên một tiếng, vô số tà khí biến ảo thể đuổi theo Trần Hạo, nhất quyết không buông tha.

Trần Hạo hô to một tiếng:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, hành động.

Hai nhóc vẫn chờ đợi mệnh lệnh Trần Hạo, vừa nghe vậy không tiếp tục xem kịch vui nữa, mỗi tên đều chuẩn bị hành động.

Gà ngốc ngẩng đầu ưỡn ngực, yết hầu cổ động một cái, há mồm liền kêu.

Ò ó o o ! !

Tiếng kêu trong trẻo cuồn cuộn vang vọng biệt thự, tiếng gà gáy vừa vang lên, đám tà đồng đuôi theo Trần Hạo tất cả đều cứng đờ, giống như bị định thân lại.

Mèo mun nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bành trướng, hóa thân hình thức tiên miêu, giống như báo săn vèo cái liền nhảy đến lầu hai.

Vừa nhảy lên đến, mèo mun há mồm hút một cái. Cái cô nhìn như bình thường thế nhưng đối với những tà đồng biến ảo này giống như một cái vòng xoáy hấp động, bọn chúng không thể nào thoát khỏi cỗ lực hút đáng sợ kia.

Đám tà đồng bị tiếng gà gáy làm cho hoảng sợ, từng khuông mặt sợ hãi vụn vẹo bay vào trong miệng của mèo mun.

Ngoàm ngoàm ngoàm!

Mèo mun ngậm miệng lại, vẻ mặt hưởng thụ nhấm nháp.

Đối với nó mà nói dường như thứ càng tà ác thì ăn càng ngon.

Linh sủng vừa xuất động trong nháy mắt chiến trận liền ngã ngũ.

Tên tà đồng lúc đầu còn đắc ý cũng trợn mắt hốc mồm, không thể tin được.

Trần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, cầm theo kiếm gỗ đào hướng về phòng khách nhỏ.

Tà đồng phản ứng kịp, lúc này Trần Hạo đã đến phụ cận, sau đó không chút do dự trực tiếp bỏ tới.

Ông!

Kiếm gỗ đào lóng lánh hồng quang, trực tiếp đem tà đồng một phân thành hai, hóa thành tà khí tán đi.

Sau đó Trần Hạo cũng không dừng lại, thân ảnh vừa chuyển, ánh mắt liền phong tỏa một cái thần đài ở bên trong phòng khách nhỏ.

Thần đài mang đậm phong cách Thái Lan, bên trên cung phụng một tà thần bộ mặt dữ tợn có bốn cánh tay.

Hai tay của tà thần cầm binh khí, dương nanh múa vuốt. Hai tay còn lại ôm lấy một đứa bé.

Đứa bé kia được bọc lại, không nhìn thấy thân thể, thế nhưng khuôn mặt lộ ra một chút, cũng là trạng thái nhe răng cười, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Mà tà khí bao phủ toàn căn biệt thự cũng là từ trên người đứa bé này phát ra.

Hiển nhiên đây chính là này pháp khí được Dương Kỳ thỉnh về.

Thấy thần tượng, Trần Hạo cười lạnh một tiếng.

Cái ông Dương Kỳ này quả thật là ngốc hết chỗ nói, Hoa Hạ truyền thừa lâu đời, không nói đến đạo môn phật môn, dù cho một phần bàng chi giáo phái cũng không biết có bao nhiêu, thế nào không có có thần linh cung phụng? Ông thỉnh ai không thỉnh lại đi thỉnh tà thần ngoại quốc về.

Loại người ngay cả tín ngưỡng còn không kiên định thì hỏi sao không gặp họa.

Trong lòng mắng chửi, tay Trần Hạo cũng không dừng, trực tiếp chụp vào thần tượng.

Đúng lúc này việc ngoài ý muốn phát sinh, từng đạo khí đen từ bên trong thần tượng xông ra, rất nhanh quán quanh cổ tay Trần Hạo.

Không đợi Trần Hạo phản ứng lại, chỗ cổ tay có một đạo linh quang hiện lên, hắc khí này trong nháy mắt bốc cháy biến

thành tro tàn, sau đó một tiếng thét chói tai vang lên.

Sắc mặt Trần Hạo hơi đổi, bên trong cái thần tượng này còn có hậu chiêu? Thiếu chút nữa trúng đòn rồi!

Lúc này Trần Hạo vung tay, kiếm gỗ đào ông minh một tiếng trực tiếp hung hăng chém trúng thần tượng.

Hồng quang lóe lên “ba” một tiếng, tà thần như nghiền nát. Một cái bóng trắng rỗng bay ra nện vào trên vách tường.

Cái bóng kia ngã nhào một cái cũng không lên tiếng, sau khi đứng lên liền muốn bỏ chạy ra bên ngoài.

Trần Hạo vừa nhìn lại, tà thần như ôm lấy hài đồng đã không thấy đâu nữa.

Móa, muốn chạy?

Trần Hạo đang muốn truy kích thì cái bóng kia đã bay trở lại. Sau đó mèo mun lắc lắc cái mõng khêu gợi thần nhiên đi đến, còn nâng móng vuốt lên nhẹ nhàng thổi một cái, vẻ mặt xem thường.

Trần Hạo nhìn xong khóe miệng giật một cái.

Mẹ kiếp, ca hiện tại có bảo kiếm càn quét vô địch lại bị con mèo chết này ra vẻ ngu bức chèn ép!

Bất quá sau khi thấy cái bóng đen kia Trần Hạo cũng sùng sốt.

Bóng đen kia lại chính là nữ quỷ.

Lúc này mái tóc dài của nữ quỷ đã vén lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp ảm đạm, lúc này vẻ mặt cô kinh khủng, sợ hãi.

Trần Hạo cau mày, muốn đi qua.

Nữ quỷ gắt gao ôm lấy đứa bé, bỗng nhiên mở miệng cầu xin tha thứ:

- Van cầu các ngài đừng tổn thương con tôi.

Động tác Trần Hạo dừng lại, cau mày nói:

- Đó không phải là con của cô, nó là tà linh Thái Lan.

- Không phải, đây là con của tôi, van cầu ngài đừng làm hại nó.

Nữ quý quyết đoán phản bác, vẻ mặt kiên định.

Trần Hạo hừ lạnh:

- Trinh tiểu thư, sự tình bi thảm cô trải qua tôi có thể thông cảm, cũng nguyện ý giúp cô. Thế nhưng không bao gồm tà linh này. Chỉ là một tiểu quý ngoại quốc lại dám đến Hoa Hạ hại người, nhất định phải diệt.

- Ô ô ô ô, đừng có giết tôi, ô ô, tôi không dám, ô ô ô ~~

Lúc này tà đồng lần nữa biến ảo thành một thân ảnh, rúc vào bên người nữ quý, làm bộ đáng thương thút thít cầu xin.

Trần Hạo cười nhạt:

- Tiếp tục khóc đi, thật tưởng ta không biết ngươi là cái thứ gì à. Ngoại vực dùng tà pháp luyện thành ác thể, trong người của ngươi các loại tình cảm dục vọng gì đều có, thứ duy nhất không có chính là tình yêu, còn đặc biệt diễn kịch cho ta xem sao.

Tiếng khóc của tà đồng chợt dừng lại, chợt oán hận ác độc nhìn Trần Hạo nói:

- Ngươi cũng sẽ chết, Mạc Tác đại sư sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Trần Hạo sững sốt, chợt cười nói:

- Ngươi không nói ta thiếu chút nữa quên, hắc hắc, có tà đồng, tự nhiên có người điều khiển, thầy tế Thái Lan lại dám

đến Hoa Hạ càn rỡ, chúng ta hiểu khách như vậy, ta sẽ để hẳn có đi không có về.

Dứt lời, Trần Hạo trực tiếp vung vẩy kiếm gỗ đào chém chết tà đồng.

Nữ quý thất kinh, lần nữa phi thân muốn chạy trốn.

Trần Hạo làm sao có thể để cho nữ quý rời khỏi, kiếm gỗ đào dè một cái, nữ quý liền kêu thảm ngã trên mặt đất.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 108: Nhiệm vụ và phản phê

Trần Hạo nhân cơ hội tiến lên đoạt lấy tượng hài đồng.

Bức tượng hài đồng sau khi bị chộp lấy thì gấp rút run rẩy bạo phát ra một cỗ tà khí, lan tràn lên cánh tay Trần Hạo. Thế nhưng sau khi đụng phải chuỗi hạt khai quang liền cấp tốc lui lại.

Trần Hạo vội vàng móc ra một tấm Trừ Tà Phù trực tiếp dán lên trên bức tượng hài đồng.

Linh quang Trừ Tà Phù lóe lên, bức tượng nhất thời yên tĩnh lại.

Lúc này nữ quỷ đang muốn đoạt lại bức tượng hài đồng đột nhiên cứng lại, hai mắt mê man.

- Tôi đang ở đâu... đây là nơi nào?

Hả!

Trần Hạo nghe vậy, trong lòng nao nao.

Tỉ mỉ quan sát nữ quỷ.

Vẫn là khuôn mặt âm đạm kia, chỉ bất quá sự kinh khủng sốt ruột trên mặt đã biến mất, thay vào đó là một mảnh mờ mịt.

Lúc trước là... bị khống chế?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Loại vật tà linh này quỷ dị khó lường, gây ảnh hưởng đến thần trí quỷ vật dường như cũng không phải gì việc khó.

- Trịnh tiểu thư, cô có nhớ mình là ai không?

Trần Hạo nhẹ giọng hỏi.

Nữ quý hoàn hồn, theo bản năng hỏi đáp:

- Tôi là Trịnh Dung, tôi đã đến nhà của anh rồi... A, đừng, đừng, anh rồi, đừng...

Nữ quý dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên biểu tình lần nữa trở nên kinh khủng, hai tay theo bản năng vung vẩy, dường như đang đẩy thứ gì.

Trần Hạo lặng lẽ.

Xem ra nữ quý không biết mình bị khống chế, kỳ ức của cô ấy vẫn dừng lại vào thời khắc trước khi chết.

- Trịnh tiểu thư, cô đã chết!

Trần Hạo chăm chú nói.

Nữ quý đang vung vẩy cánh tay bỗng dừng lại, sau một lúc lâu, biểu tình nữ quý trở nên dữ tợn:

- Là anh rồi, là hấn giết tôi, hấn muốn cưỡng bức tôi, hấn đáng chết. Trong miệng nói, nữ quý dùng tay xoa bụng của mình, sau đó cô lại ngây dại, vẻ mặt sốt ruột nói:

- Con của tôi đâu, con của tôi đâu rồi, tại sao không thấy con của tôi?

Trần Hạo thở dài nói:

- Trịnh tiểu thư, con của cô cũng đã mất, nếu như tôi không có đoán sai thì hồn phách con của cô đã bị tà linh cắn nuốt, cho nên cô mới có thể coi nó là con của mình.

Nữ quý ngẩng đầu, nhìn về phía bức tượng hài đồng trong tay Trần Hạo, dường như nhớ ra cái gì đó, trên mặt tràn đầy bi thương và thống khổ:

- Tại sao có thể như vậy? Con của tôi còn nhỏ như vậy, nó vẫn còn chưa được sinh ra.

Trần Hạo nói:

- Bây giờ nói chuyện này đã muộn, Trịnh tiểu thư nên bị thương. Bất quá oan có đầu nợ có chủ, ác nghiệp đã gieo nhất định có một ngày sẽ phải nhận lại, Trịnh tiểu thư, cô có muốn báo thù hay không?

Trong mắt nữ quý hiện lên một đạo hung quang, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Tôi muốn báo thù, tôi muốn giết Dương Kỳ!

Ding: Quý ngã chết Trịnh Dung, oan quý hai tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Trần Hạo nghe thấy tiếng “Ding” thật giống như nghe được âm nhạc mỹ diệu, trong lòng thư sướng đến cực điểm.

Sau khi nghe thấy phần thưởng là năm năm đạo hạnh lại càng mừng rỡ.

Xem ra nữ quý này mặc dù mới chết không lâu, thế nhưng gặp tà linh cường hóa, lại là mẹ con song vong, oán khí quá nặng, cho nên hệ thống đại lão cho một cái phần thưởng quy cách cao như thế.

Chắc chắc, hệ thống đại lão quả nhiên quả nhiên vẫn rất yêu thương con dân của mình a!

- Tốt lắm, tôi cho cô cơ hội, chỉ cần sau khi cô báo thù, bỏ xuống chấp niệm đi đầu thai là được.

Trần Hạo mở miệng nói.

Nữ quý đại hỉ, cô biết mình đã trải qua một khoảng thời gian đần độn, biết mình phạm phải sai lầm lớn, vốn tưởng rằng tội không thể xá, có thể bị vị đại sư trẻ tuổi trước mắt này thu.

Không nghĩ tới đại sư lại thông tình đạt lý như vậy, cho mình một cơ hội trả thù!

Nữ quý cảm kích trực tiếp quỳ xuống:

- Cảm ơn đại sư, đại ân đại đức, vĩnh viễn không quên.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Cũng không cần, bản đại sư hành sự không phân biệt âm dương, chỉ phân thiện ác. Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo. Dương Kỳ này hại mẹ con cô tử song vong, tội ác tày trời, chết không có gì đáng tiếc. Bất quá cô cũng phải nhớ kỹ, tôi cho ngươi cơ hội cũng không phải là cho cô giết người vô tội, bằng không đừng trách tôi độc ác vô tình, cho cô hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh.

Nữ quý gật đầu:

- Đại sư yên tâm, ngoại trừ Dương Kỳ, tiểu quý tuyệt không làm thương hại bất kỳ người nào khác.

Dứt lời, nữ quý trịnh trọng dập đầu một cái, sau đó quay người lại, biến mất.

Meo meo ô!

Nữ quý vừa đi, mèo mun liền đi tới bên cạnh Trần Hạo, nhìn bức tượng hài đồng trong tay hắn, thật giống như đang nhìn thấy một món vô cùng ngon, liếm miệng mèo một cái, ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Gà trống cũng đi đến, vẻ mặt nhìn về phía bức tượng hài đồng tràn ngập sự chán ghét, sau đó len lén liếc mắt mèo mun một cái cũng chướng mắt không thôi, lặng lẽ dời đi vài bước, tỏ vẻ lập trường kiên định với đảng của mình.

Trần Hạo nhìn bức tượng hài đồng, âm thầm suy nghĩ.

Căn cứ cổ thư ở Bạch Hạc Quan, tà linh loại này chỉ có huyết khế mới có thể thúc giục được, nếu như phá hủy tà linh thì tên thầy cúng kia chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Bất quá tà linh thoát nhìn cũng không có lợi hại giống như bên trong ghi chép, có thể là mới luyện chế không lâu, nếu như bị tà linh phản phệ không nhất định sẽ mất mạng, ý nghĩ của mình cũng không thành công.

Đối với tên thầy cúng ác độc thể này nhất định phải làm cho hắn tổn thất thảm trọng, chỉ là thụ thương thì lợi cho hắn quá.

Nhìn một chút vẻ mặt mong đợi Hắc Miêu, Trần Hạo hỏi:

- Tiểu Hắc, mày có thể căn cứ khí tức tà linh tìm đến chỗ tên thầy cúng này được không?

Mèo mun liền vội vàng gật đầu.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Thực sự có thể?

Mèo mun tròn trắng mắt, tui đã gật đầu thế rồi mà ông còn hoài nghi tui, có phải bình thường bản meo meo ẩn giấu quá tốt nên ông đã quên mất sự lợi hại của tui rồi không?

Trần Hạo nở nụ cười:

- Đã như vậy, vậy vật này liền giao cho mày.

Nói xong, ngón tay Trần Hạo điểm Trừ Tà Phù một chút, Trừ Tà Phù bốc cháy thành tro bụi bạo phát ra một cỗ linh quang.

Sau một khắc, bức tượng hài đồng vỡ nát, một đạo hư ảnh trống rỗng hiển hóa, chính là tà đồng kia.

Không đợi tà đồng có động tác, mèo mun trực tiếp há mồm hút một cái, tà đồng liền bay vào trong miệng nó, nhâm nuốt mấy cái rồi nuốt vào bụng.

Ăn một thứ đại bổ như vậy, trên mặt mèo mun lộ ra biểu tình vui vẻ, trên người óng ánh quang mang trở nên mãnh liệt một phần.

Nhìn thấy một màn này, gà trống sừng sốt, chột tội nghiệp nhìn về phía Trần Hạo.

Không được a, thật vất vả mới thoát khỏi cảnh bị con mèo chết chèn ép, tạo thành thân phận bình đẳng.

Hiện tại mèo chết lại mạnh hơn một chút, cứ tiếp tục như vậy thì địa vị của bản kê sẽ tràn ngập nguy cơ.

Chủ nhân à, mọi người đều là linh sủng, ông làm sao có thể phân biệt đối xử như vậy, tuy rằng tui không có dễ thương như con mèo chết tiết kia, thế nhưng tui có thể kiếm gà cho ông mà.

Trần Hạo đâu còn lo lắng gà ngốc, vẻ mặt mong đợi nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun thích vô cùng liếm miệng một cái, gọi một tiếng rồi xoay người chạy như bay.

Trần Hạo vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi biệt thự đi không tới một nghìn mét, Trần Hạo liền thấy một căn nhà bỏ hoang.

Đến nơi này, mèo mun lần nữa gọi một tiếng.

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên, Âm Dương Nhân kiểm tra, quả nhiên, hần cảm giác được bên trong phòng ốc có một khí tức yếu ớt.

Cười lạnh một tiếng, Trần Hạo bay vút tiến vào nhà hoang, sau đó hần thấy được một cái pháp đàn được bố trí quỷ dị.

Ở phía sau pháp đàn có một người đàn ông trung niên mặc đồ đen vóc người gầy yếu té trên mặt đất, trong miệng còn đang có máu chảy ra, ánh mắt trắng dã, thân thể giật giật, thoạt nhìn không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Trần Hạo nhìn thấy, vẻ mặt không biết nói gì.

Cmn đã bị phản phệ đến tình trạng này rồi, làm ca vừa rồi còn suy nghĩ nghiêm túc như thế! Không có bả lĩnh mà cũng dám chơi loại tà thuật cao cấp này, bị thế là đáng đời.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 109: Tự gây nghiệt không thể sống

Thấy thảm trạng của tên thầy cúng Thái Lan, Trần Hạo có chút không đành lòng nhìn tiếp.

Thật sự là... Quá thảm.

Miệng học máu, đôi mắt trắng dã, giống với trạng thái của người bị giạt kinh phong, hoàn toàn có thể thấy được gã đàn ông trung niên này đang phải nhận phản phệ thống khổ.

Huynh đệ à, bàng môn tà đạo, chơi không được a!

Trong lòng Trần Hạo thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời cũng không biết xử lý như thế nào.

Làm thịt gã? Người Hoa Hạ ta tâm tư hiền lành, trách trời thương dân, các loại con chó nhỏ con mèo nhỏ đều yêu thương hết mực, không đành lòng thương tổn, sao có thể bỏ một đao về phía bạn bè quốc tế đang hấp hối chứ.

Không làm thịt? Tên này dám đến Hoa Hạ hại người, nhất định không thể nhẫn, nếu như sau này hắn lại tái phạm thì như thế nào? Có thể tha thứ tiếp sao?

Đang lúc do dự, đột nhiên mèo mun gọi một tiếng, nhìn về phía một phương hướng.

Trần Hạo hoàn hồn, thuận thế nhìn lại, nhất thời ánh mắt ngưng trọng.

Nãy giờ một mực chú ý đến tên thầy cúng nên không có chú ý pháp đàn bố trí.

Lúc này nhìn về phía pháp đàn, Trần Hạo liền thấy một màn làm người ta khiếp sợ.

Một hàng chừng mười mấy bình, bên trong mỗi một cái bình đều chứa một tên tiểu quý.

Những tiểu quý này co rúc ở trong bình, toàn bộ đều là tà khí bức người, có vài phần tương tự như tên tà đồng bị mèo mun ăn.

Lúc này, từng tên tiểu quý đều bình tĩnh nhìn tên thầy cúng sắp chết, ánh mắt đỏ như máu, vẻ mặt dữ tợn.

Bất quá phía trên mấy cái bình đều dán phù chú, chúng nó không ra được.

Trần Hạo cũng hít hơi lạnh, nhãn thần trở nên lảng lệ.

ĐCM, lại giết nhiều đứa bé như thế!

Tuy rằng thoát nhìn những đứa bé này không phải người Hoa, nhưng đó cũng là trẻ con, cực kỳ tàn ác, mất sạch nhân tính, thằng khốn này chết không có gì đáng tiếc.

Sắc mặt Trần Hạo âm trầm không nói hai lời, trực tiếp đi qua xé đi phù chú phía trên mấy cái bình. Nhất thời từng tiểu quý hưng phấn từ trong bình bay ra, vờn quanh rơi xuống bên cạnh tên thầy cúng.

Trần Hạo yên lặng nhìn, không nói lời nào.

Hắn biết, đây là sau khi tên thầy cúng bị phản phệ, mất đi không chế đối với những tiểu quý, lúc này tiểu quý tạo phản tập thể.

Tuy rằng sắp chết, nhưng nhìn thấy một đám tiểu quý vờn quanh, trong mắt thầy cúng vẫn hiện lên nỗi sợ hãi, gã nỗ lực hướng về Trần Hạo xin giúp đỡ. Thế nhưng phản phệ quá lợi hại, gã căn bản không nhúc nhích được.

Đám tiểu quý đã không thể chờ đợi thêm, chúng nó há miệng hướng về phía tên thầy cúng.

Oa ô!

Đám tiểu quỷ có đũa cắn cánh tay, có đũa cắn cái cổ, cắn đùi, mỗi một tên đều điên cuồng không gì sánh được.

Tên thầy cúng muốn kêu rên nhưng không phát ra được thanh âm nào, trong khoảnh khắc đã bị tứ phân ngũ liệt.

Trần Hạo quay đầu ra không nhìn, ngược lại không phải là không đành lòng mà là quá máu tanh, quá tàn nhẫn, chịu không nổi kích thích.

Ngay cả mèo mun cùng gà trống đều yên lặng trông ngóng, không có quấy rầy.

Dường như hai đũa nó có thể cảm nhận được những tiểu quỷ này đang thống khổ và phẫn nộ.

Rất nhanh tên thầy cúng biến mất, hồn phi phách tán, ngay cả vết máu cũng không lưu lại một tia.

Sau khi xé xác tên thầy cúng xong, hơn mười tiểu quỷ từng đũa một khôi phục sắc mặt bình tĩnh, đồng thời nhìn về phía Trần Hạo.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Cũng không phải nói những tiểu quỷ không cảm ơn, muốn đối phó Trần Hạo. Mà là chúng nó một bộ chúng ta hoàn thành tâm nguyện, đại sư ngươi muốn thế nào thì làm thế đó đi.

Hiển nhiên, đám tiểu quỷ tuy rằng có tà tính, nhưng vẫn chưa bị tên thầy cúng kia luyện đến trình độ mất sạch nhân tính, chúng còn biết cảm ơn.

Nhưng mà, hệ thống đại lão lại không có kích phát nhiệm vụ mà, ca có thể làm sao? Ca cũng đang rất tuyệt vọng đây.

Trần Hạo không biết nói gì nhìn về phía mèo mun và gà ngốc.

Mèo mun vôi vàng vuron móng vuốt nheo mắt lại quan sát, bộ dáng móng vuốt của bản mèo hôm nay đẹp lạ thường.

Gà ngọc còn tuyệt hơn, co đầu lên, thân nhiên chớp mắt.

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, mấy đứa có biết tiếng trung không?

Trần Hạo không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là thử thăm dò trao đổi một chút.

Đám tiểu quý: Mắt to chớp chớp.

Trần Hạo:

- Quát y sờ do nê?

Đám tiểu quý: Hai mặt nhìn nhau.

Trần Hạo:

- ...

Thôi xong cnmr, đầu năm nay tu tiên còn phải học thêm ngoại ngữ sao? Điều này bảo ca biết làm thế nào đây?

Trần Hạo không dự định trao đổi, cầm lấy một cái bình nhỏ, đối với đám tiểu quý khua tay thủ thế nói:

- Mấy đứa dù sao cũng là người đáng thương, ca là người Hoa Hạ tốt, sẽ không bỏ mặt không quan tâm, nếu như muốn đi theo ca liền tiến đến, sau này ca tìm được chỗ tốt dàn xếp cho mấy đứa ở, nếu mà không muốn vậy quên đi, mấy đứa liền ở lại chỗ này, chỉ cần đừng không hại người, chờ bản đại sư khi nào học xong tiếng Thái sẽ đến siêu độ cho tụi bây.

Sau khi dùng ngôn ngữ hình thể nói ra ý nghĩ của mình, Trần Hạo liền bình tĩnh nhìn một đám tiểu quý.

Đám tiêu quý lần nữa hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, rốt cục có một tên tiêu quý hóa thành một đạo tà khí, tiến vào bên trong bình nhỏ, sau đó từng tên tiêu quý cũng đi theo vào.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Mé nó, cuối cùng cũng giải xong xuôi vấn đề này, bất quá hình mình mình thấy có gì đó sai sai.

Người ta làm đại sư ra vào mấy nhà quyền quý, chạy siêu xe, ôm mỹ nữ.

Ca lúc đầu chỉ có con mèo với con gà đi theo, lúc này lại thêm mùi mấy tiêu quý quy thuận? Hình như ca cảm thấy có gì đó hơi sai sai?!

Liếc mắt nhìn mèo mun và ngốc một cái, Trần Hạo có chút oán thâm.

Lúc cần ra sức thì không ra sức, đến lúc ca trang bức lên rồi lại nhảy ra ép ca xuống.

Cứ tiếp tục trang bức đi, chờ tụi bây thành công đột phá, thoát thai hoá cốt đều phải đi học một môn ngoại ngữ cho ca, tốt giúp chủ nhân ca độ quý hồn mấy vùng thiếu văn minh.

Giải quyết xong tên thầy cúng, lại thu một đám tiêu quý, căn phòng này đã không còn gì để lưu luyến.

Trần Hạo đi một vòng, xác nhận không có tai hoạ ngầm gì sau đó mới rời khỏi.

Trở lại trên xe, Trần Hạo khởi động xe chạy một mạch đến huyện Quả Tử.

Hắn muốn xem nữ quý Trịnh Dung kia làm gì rồi, có giết chết Dương Kỳ hay chưa.

Còn chưa chạy tới trong huyện thì thanh âm của hệ thống đại lão vang lên.

Ding: Quý ngã chết Trịnh Dung, oan quý hai tháng, di nguyện hoàn thành ban thưởng.

Trong nháy mắt, một cỗ pháp lực tinh thuần tiến vào đan điền Trần Hạo, làm cho tu vi của hắn trực tiếp tăng vọt năm năm.

Theo bản năng dừng xe lại, vẻ mặt Trần Hạo đầy vui mừng.

Nhiệm vụ hoàn thành rồi, tốc độ này nhanh như ăn cướp a.

Hơn nữa nhiệm vụ hoàn thành được trực tiếp đưa đi Luân Hồi chuyển thế, điều này đại biểu hệ thống đại lão tán thành, nữ quý này coi như thành thật, không có tư tâm.

Yên lặng cảm thụ một mười lăm năm pháp lực, trong lòng Trần Hạo thích vô cùng.

Quả nhiên là phần thưởng nhiệm vụ khó quá đã, hoàn toàn không cùng cấp bậc với mấy con quý hồn bình thường.

Chỉ tiếc nhiệm vụ như vậy phi thường khó gặp được, lần này có thể gặp trúng tuyệt đối coi như là cơ duyên.

Trong lòng cảm thán, Trần Hạo quay lại khách sạn trong huyện.

Một đêm vô sự trôi qua.

Rạng sáng ngày thứ hai Trần Hạo liền rời giường ăn sáng.

Hắn không có đi ra ngoài mua đồ ăn mà là đem một phần linh thực Cổ Đạo Toàn chuẩn bị chế nước nóng xong trực tiếp ăn.

Khoan hãy nói, mấy thứ này mùi vị vô cùng ngon, hơn nữa ẩn chứa linh khí, vô cùng tốt cho thân thể, ngay cả mèo mun và gà ngọc cũng vô cùng yêu thích, mỗi lần đều ăn nhiều hơn Trần Hạo, làm cho hắn vô cùng nghi hoặc hai cái bụng nhỏ kia làm sao mà chứa?

Bất ngoài trừ hai con hàng ra thì hiện tại lại thêm hơn mười miệng ăn.

Cũng may là tiểu quý ăn đơn giản, chỉ cần mua chút hương, khai quang sau đó cho tụi nó hấp thụ, đối với đám tiểu quý đó chính là mỹ vị vô thượng.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 110: 15 tiểu quý

Ăn uống no nê xong, Trần Hạo trả phòng rồi lái xe tìm một cửa hàng bán nhang đèn dọc đường.

Đi tới đi lui, trong một con đường nhỏ hẻm tìm được một cái cửa hàng vàng mã, bên trong bán những vật phẩm liên quan, hơn nữa còn có một loại vật phẩm làm Trần Hạo chú ý, búp bê trẻ con.

Búp bê trẻ con này lớn chỉ cỡ quả trứng gà, dùng vải sợi tạo thành hình búp bê, tô điểm bên ngoài thập phần đáng yêu.

Hỏi ông chủ cửa hàng Trần Hạo mới biết, thứ này là vàng mã, cấu tạo từ nhựa plastic, đốt đi để hầu hạ người chết.

Trần Hạo cảm thấy vật này không tệ, chỉ ít so với mấy cái bình kia đẹp hơn nhiều, lúc này hẻm mua một lượt mười lăm cái để cho đám tiểu quý.

Mua hoàn tất, Trần Hạo dự định lái xe rời khỏi huyện Quả Tử.

Khi đi ngang qua một con phố, Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện một nơi tụ tập không ít người.

Nhìn kỹ thậm chí còn có cảnh sát giới nghiêm, người vây xem cũng đang nghị luận âm ỉ.

Nghe ngóng một chút, Trần Hạo bưng tỉnh.

Đây là nơi ở mới hiện nay của Dương Kỳ, mà tin tức Dương Kỳ đêm qua chết bất đắc kỳ tử cũng truyền ra ngoài.

Nhãn thần khẽ nhúc nhích, Trần Hạo quan sát chỗ ở của Dương Kỳ.

Đây là một cái cư xá không tính quá lớn, bất quá chỉ có bốn lầu.

Sau khi dùng Âm Dương Nhân quan sát, Trần Hạo không có phát hiện bên trong cư xá có âm hồn tồn tại.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo cảm thấy với hận ý mẹ con song vong của Trịnh Dung, Dương Kỳ này sợ rằng chết thôi vẫn chưa đủ, phải hồn phi phách tán mới có thể giải trừ oán hận trong lòng, cũng sẽ không tồn tại các loại như âm hồn.

Thực sự là trời làm bậy còn có thể sống, người làm bậy, không thể sống.

Làm người vẫn nên có lòng từ bi một chút, không nói tích đức cho con cháu, ít nhất cũng phải thanh thản, không thẹn với đời lúc nhắm mắt xuôi tay.

Bữa môi, Trần Hạo trực tiếp lái xe rời đi.

Rời khỏi huyện Quả Tử, một đường chạy xe đi, không nhanh không chậm.

Bất quá thiên ý ai có thể đoán trước được, còn chưa tới giữa trưa mà sắc trời đột nhiên chuyển biến, trở nên âm đạm, không bao lâu mây đen ngùn ngụt che kín bầu trời, từng hạt mưa nặng trĩu bắt đầu rơi xuống.

Trần Hạo lái xe không lâu còn chưa quá chắc tay, lúc này mưa lớn như trút nước, ảnh hưởng tới tầm nhìn chạy xe nên hắn dứt khoát dừng xe lại ven đường, đợi mưa tạnh lại đi.

Nhàn rồi không chuyện gì, Trần Hạo đem mấy con búp bê trẻ con còn đang tỏa hương thơm lấy ra khai quang.

Chỉ là sau khi khai quang xong, Trần Hạo có chút kinh ngạc. Tiêu hao khi khai quang búp bê vô cùng nhỏ, chỉ dùng một phần mười một năm đạo hạnh liền hoàn thành.

Hơn nữa loại nhựa plastic này sau khi khai quang chỉ có một năng lực gia trì, phụ linh.

Trần Hạo lấy bình nhỏ ra, thả một tên tiểu quỷ, bảo nó phụ thân ở trên con búp bê này.

Tiểu quỷ lúc đầu vẫn không rõ, bất quá sau khi thấy búp bê trẻ con thì vẻ mặt đầy vui mừng, hóa thành một đạo tà khí trực tiếp chui vào bên trong búp bê.

Sau đó, một màn thần kỳ xuất hiện.

Búp bê trẻ con từ trong tay Trần Hạo nhảy dựng lên, phát ra trận trận tiếng cười, dường như đang rất vui vẻ.

Tình huống này hấp dẫn mèo mun và gà ngốc chú ý, mèo mun tò mò vươn móng vuốt muốn chạm đến búp bê.

Chỉ bất quá tiểu quỷ tựa hồ đối với nó có chút sợ hãi, vội vàng nhảy ra.

Mèo mun nhất thời híp mắt lại, lóe ra hung quang.

Gà ngốc cũng lác lác lác kê lên, dường như đang cười nhạo mèo mun.

Mèo mun khinh thường liếc mắt gà ngốc, gọi một tiếng.

Gà ngốc trừng mắt tự hồ như bị kích thích, cũng vươn cánh muốn chạm vào búp bê.

Tiểu quỷ lần nữa né tránh.

Gà trống: - ...

Ánh mắt mèo mun hèn mọn khà khà nhìn.

Lác!

Gà trống phát ra tiếng gọi trầm thấp, nhìn chằm chằm búp bê, đầy ý uy hiếp.

Trần Hạo nhìn thấy chương mắt, tức giận:

- Yên tĩnh một chút cho ca, tin ca hàm mà hay không?

Gà ngốc ủy khuất nhìn về phía Trần Hạo.

Trong mắt mèo mun đầy vui vẻ, mèo mun ô một tiếng, dường như biểu thị chủ ý này không sai, gà trông hàm nhân sâm, đại bổ a.

Gà ngốc bất mãn dùng cánh nhíp mèo mun, đương nhiên bị mèo mun đơn giản né tránh.

Trần Hạo lười để ý hai con hàng này, nhìn con búp bê đang vui vẻ kia, cảm thấy thứ đồ vật kỳ linh này không tồi. Lúc này từng tên tiểu quỷ phóng, toàn bộ phụ thân vào trên người mấy con búp bê.

Trong lúc nhất thời bên trong không gian xe, từng con búp bê trẻ con vui mừng nhảy nhót.

Mèo mun tuy rằng thành yêu, thế nhưng thiên tính loài mèo vẫn còn tồn tại, thấy cái gì hứng thú đều muốn vui đùa một chút.

Mắt thấy nhiều tiểu oa nhi sôi nổi đáng yêu như vậy, mèo mun nhẹ giọng gọi một tiếng, sau đó vươn móng vuốt, dùng ánh mắt tràn đầy nhu hòa nhìn mấy con búp bê, biểu đạt thiện ý bản thân.

Đám búp bê tụ tập chung một chỗ, dường như đang thương lượng cái gì.

Sau một lúc lâu, rốt cục có một búp bê sợ hãi nhảy tới trước mặt mèo mun.

Mèo mun đại hỉ, vội vàng dùng miêu chương sờ sờ.

Lông mèo mềm mại khẽ vuốt ở trên người, búp bê trẻ con dường như cảm thấy có chút dễ chịu, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Mấy con búp bê trẻ con khác bốt cảnh giác đi, đồng loạt mà lên, vây quanh mèo mun, không ngừng nhảy về phía trước, vui cười.

Một màn này gà ngốc nhìn vào trong mắt, nó có chút ước ao.

Bất quá rất nhanh nó cũng rất vui mừng, bởi vì khắc phục được nỗi sợ hãi với mèo mun, đám tiểu quý cũng bỏ hàng rào cảnh giác với gà ngốc, đám búp bê trẻ con nhảy đến bên cạnh nó, tựa hồ là mời nó cùng chơi.

Gà ngốc vô cùng kích động, nó há mồm muốn gáy một tiếng, bất quá vừa mở miệng ra thì nó ngay lập tức ngậm lại.

Nó biết tiếng gay của mình lại hại đến chùng nào, thật vất vả mới chiếm được hảo cảm của mấy bạn nhỏ, nó mà gáy một cái là cái gì cũng không còn.

Thấy một màn như vậy, Trần Hạo cười cười, cũng không có ngăn cản.

Mèo mun và gà ngốc đều có trí tuệ, nhưng rõ ràng thiếu thành thực, hoàn toàn giống như đứa trẻ bình thường, cần phải từ từ để trưởng thành.

Mà đám tiểu quý vốn là trẻ con, tính cách vốn hồn nhiên ngây thơ, lại chịu nỗi khổ bị người mưu hại, còn bị luyện chế thành tà linh, tâm linh bé nhỏ bị thương tổn nghiêm trọng, dù đã báo thù cũng sẽ lưu lại ám ảnh.

Hai tồn tại khác nhau lại cùng nhau đùa giỡn, dù cho giao lưu không thông cũng có thể cảm nhận được sự vui vẻ, đối với song phương đều mới có lợi.

Bên này đang đùa, Trần Hạo tự nhiên lại cảm lấy nhang thơm khi quang.

Tình huống so với lúc trước không có gì thay đổi, sau khi khai quang nhang thơm biến thành linh hương, gia trì hộ linh, tụ hồn, đối với đám tiêu quỷ có chỗ tốt rất lớn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không tới một giờ mưa lớn đã dừng lại, bầu trời trong veo.

Trần Hạo lần nữa khởi động xe lái đi.

Sau đó mấy ngày, Trần Hạo xuyên thôn qua trấn, những nơi có người ở đều tra xét âm khí một lần. Phát hiện quỷ hồn thì lưu lại, buổi tối đi qua hỏi. Sau hai ngày, Trần Hạo đã làm chừng mười cái nhiệm vụ, đều là quỷ vật mới chết không lâu, di nguyện đơn giản không phức tạp, Trần Hạo nhẹ nhàng liền hoàn thành nhiệm vụ, đưa quỷ vật vào Luân Hồi.

Bất quá những nhiệm vụ này phần lớn là nhiệm vụ lật vật, cộng lại cũng không đủ hai tháng. Vèn vèn có một phần thưởng pháp thuật, là một cái pháp thuật cấp thấp tên là Thông Linh Thuật.

Đã có Âm Dương Nhân rồi, Trần Hạo còn cần Thông Linh sao? Đều có thể thấy được, trực tiếp đối thoại, thông thông cái beep.

Loại thu hoạch này làm cho Trần Hạo có cảm giác tất cả may mắn của mình đều dùng hết lên người của nữ quỷ Trịnh Dung rồi.

Hôm nay Trần Hạo lần nữa đi tới một cái trấn nhỏ, dự định dừng lại chơi hai ngày.

Cái trấn nhỏ này tên là Đông Hằng Trấn, nơi này có một địa danh khá nổi tiếng tên là Thần Sơn.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 111: Thần Sơn

Thần Sơn rộng lớn mấy trăm dặm, kéo dài liên tiếp qua ba thành phố.

Mặc dù núi nhấp nhô không có đỉnh nhọn đặc biệt, danh tiếng không lớn, ở trong bảng xếp hạng du lịch cả nước còn không có tên nhưng Thần Sơn lại có đặc điểm riêng của mình.

Tỉ như thời cổ đại có danh Phiêu Miểu Phong.

Tỉ như nước suối Phiêu Lưu Khê.

Tỉ tìm được một hang động có chín khúc.

Càng thêm nổi tiếng là truyền thuyết của người địa phương, Thần Sơn là một Linh Sơn phong thủy, trong núi có lăng mộ vương hầu thời cổ làm hấp dẫn đến rất nhiều ánh mắt.

Chỉ bất quá về sau bị giới khảo cổ người bác bỏ tin đồn, lúc này mới yên tĩnh.

Trần Hạo sau khi đến nghe nói tình huống của Thần Sơn liền quyết định dừng lại du ngoạn hai ngày.

Dù sao một đường làm nhiệm vụ tốn hao không ít tế bào não, phải kết hợp thêm nghỉ ngơi thư giãn để cân bằng mới được.

Trần Hạo vốn rất thích leo núi, chỉ là có rất ít cơ hội.

Bây giờ hành đạo thiên hạ cũng không có nhiều vương bận, tâm hấn thái bình thân tự nhiên là nghĩ cái gì thì làm cái đó, không có gì phải lo lắng.

Ngày đầu tiên Trần Hạo liền nhìn ra phong cảnh nơi đây.

Cái tên Phiêu Miểu Phong từ xưa truyền đến giờ cũng không phải là giả, ngọn núi này mặc dù bất quá cao mấy trăm

mét nhưng lại như hạc giữa bày gà, đi đến đỉnh núi có thể nhìn vạn vật bốn phía, có thể thấy được dãy núi chập trùng tô điểm màu xanh biếc, đại địa như bàn cờ, chúng sinh như kỳ tử. Khuấy động ý chí bùng bùng phấn chấn.

Hành lang trong cửu khúc động tĩnh mịch quanh co, sáng tối tương liên, có động đàm như gương, không có chút rung động nào, cũng có gốc cây leo lên, tầng tầng núi non trùng điệp, chỗ sâu nhất chính là một khe suối thiên cổ chưa tuyết.

Chỉ là Phiêu Lưu Khê này Trần Hạo không quá ưa thích, dòng suối vốn vốn không tòi, lại bị con người cải tạo thành một chỗ chơi đùa cho du khách, rất nhiều dòng suối có mây khói kỳ thạch cũng bị cải tạo lại, không còn vẻ đẹp tự nhiên.

Xem địa điểm du lịch trên bản đồ, ngày thứ hai Trần Hạo lại lên núi.

Chỉ bất quá lần này Trần Hạo lại không đến điểm du lịch mà là từ một chỗ khác Thần Sơn đi thẳng đến thâm sơn.

Mang theo mèo mun và gà ngọc, mười lăm tà đồng và chuẩn bị một chút trang bị vật dụng cất vào trong ba lô, Trần Hạo lần này dự định thể nghiệm một chút sơn thủy nhập đạo tu hành là thế nào.

Một đường trèo đèo lội suối, sau mấy tiếng, Trần Hạo tiến vào chỗ sâu trong Thần Sơn.

Nơi này sơn lĩnh chập trùng, vách núi cheo leo, cỏ thụ thương tùng, chim hót hoa nở, là địa phương hiếm thấy bóng người.

Nhìn xung quanh một lần, con mắt Trần Hạo tỏa sáng.

Trong núi sâu mới thật sự là quý phủ thần công.

Mặc dù điểm du lịch cũng rất đẹp nhưng lại có vết tích nhân tạo, cùng cảnh sắc tự nhiên trong thâm sơn này so ra lại thiếu

một phần thanh linh hài hòa.

Loại cảm giác cùng thiên nhiên hòa làm một thể làm cho người mê mẩn không thôi.

Bò lên lâu như vậy, Trần Hạo đã bắt đầu đói bụng, đi vào một bên một chỗ khe núi, gỡ ba lô xuống lấy đồ ăn ra, mèo mun và gà ngốc cùng tiến vào bên trong núi rừng liền trở nên đặc biệt hưng phấn hưởng dụng.

Về phần mười lăm tiểu quỷ, Trần Hạo cũng tìm một chỗ tránh nắng đốt lên ba cây linh hương để tiểu quỷ nhóm chậm rãi hấp thu.

Ăn uống no đủ, Trần Hạo nằm trên một tảng đá mở rộng thân thể, một mặt hài lòng.

Sơn thủy nhập đạo tu hành, tựa hồ cũng thật thú vị!

Giờ phút này Trần Hạo đắc ý nghĩ đến.

Hắn đang nghỉ ngơi, mèo đen và gà ngốc lại toàn thân háo hức, mười lăm tiểu quỷ không thể ra nắng nên không thể chơi cùng chúng nó, hai tên liền tự mình tìm thú vui chạy vòng vòng xung quanh khe núi.

Mèo mun chạy tới bờ suối, con mắt lờ lờ nhìn suối nước rồi dùng cái đuôi tiếp xúc, tựa hồ cảm nhận được ý lạnh liền vội vàng thu hồi, bắt quá rất nhanh, nó lại duỗi duỗi cái đuôi vào trong nước suối, híp mắt lại, một mặt đắc ý.

Gà ngốc đang ở trong đám đá vụng mỗ mỗ khắp nơi.

Hiện tại nó bị Trần Hạo dùng mỹ thực nuôi nên kén ăn hơn nhiều, đã không còn tự mình đi kiếm ăn nữa. Bất quá gà thiên tính chính là như vậy, thấy cái gì liền muốn lóp bóp một chút, đơn thuần chỉ là mỗ co vui.

Đột nhiên mèo mun kêu một tiếng dọa Trần Hạo nhảy lên.

Hắn liền vội vàng đứng lên nhìn lại.

Mèo mun không có thất sắc kinh hoàng mà là tò mò nhìn dòng suối, tựa hồ nó nhìn thấy thứ gì đó.

Trần Hạo đi qua xem xét, lập tức im lặng.

Trong khe nước có thể thấy rõ ràng từng con cá to cỡ ngón tay trong bơi qua bơi lại.

Cái này mẹ nó có gì phải kinh ngạc đâu, mà là mèo đó, cá lớn mà cũng nếm qua còn đi sợ mấy con cá con này?

Trần Hạo tức giận quay người rời đi, đi đến một khúc khác của con suối nhìn thấy cá con trong nước, trong lòng hơi động, vội vàng cởi vớ giày, sau đó ngồi trên tảng đá đem chân vươn vào trong nước, cảm thụ được mấy con cá con đang rĩa chân mình, trên mặt hắn lộ ra vẻ hưởng thụ.

Đây là matxa cá thiên nhiên đó nha! Một chữ, sướng.

Mèo mun nhìn nhìn thấy chủ nhân bên này một mặt hưởng thụ không để ý đến nó, nó liền nhìn gà ngốc kêu một tiếng.

Gà ngốc lạch bạch chạy tới cũng nhìn về phía dòng suối, hai ông chủ nhỏ bắt đầu nghiên cứu cá con trong nước.

Tựa hồ có ý tưởng gì, mèo mun lại đem cái đuôi chia vào trong nước, những con cá nhỏ kia không quá hoảng sợ, nhìn thấy cái đuôi liền xông lên khẽ cắn, sau đó mèo mun ba một cái xông vào trong nước, giương nanh múa vuốt, khắp nơi cắn loạn, đáng tiếc ngoại trừ tóe lên bọt nước, cá con đã sớm không thấy bóng dáng.

Chịu ảnh hưởng, cá con bên Trần Hạo tự nhiên cũng giải tán ngay lập tức.

Nhìn mèo mun trong nước quẫy quẫy, Trần Hạo nhe răng trợn mắt.

Tên tiêu hồn đản này, cố ý cùng chủ nhân đối nghịch đúng không! Có phải cái mông ngựa muốn ăn đòn rồi hay không?

Đang định quát lớn một tiếng, Trần Hạo lại là sững sờ kinh ngạc nhìn dòng suối.

Thuận theo dòng nước có một tấm vải chảy xuống.

Chờ vải chảy đến phụ cận, sắc mặt Trần Hạo ngưng tụ, liền vội vàng đi tới mò lấy tấm vải.

Vải này không lớn, bất quá lớn lớn bằng quyển sách, có hình tam giác. Nhưng tấm vải này không tầm thường, Trần Hạo cũng nhận ra, trang phục quan viên nhà Thanh trong phim ảnh cùng miếng này vải giống nhau như đúc.

Sắc mặt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo quan sát tỉ mỉ.

Vải hẳn là một bộ phận quần áo bị xé rách xuống.

Dùng sức kéo lại thêm đáng vẻ mục nát nên tùy tiện liền bị xé rách thành hai nửa.

Việc này lạ à nha.

Một mảnh trang phục quan viên Thanh triều, hơn nữa còn không phải chất liệu hiện đại. Ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này từ nơi nào trôi đến?

Trần Hạo thuận dòng suối đi lên nhìn lại, tình huống gì cũng không có, bên trong m Dương Nhân nhìn thấy không chỉ có địa mạch chi khí của Thần Sơn, còn có một số âm khí chương khí bình thường trong núi rừng.

Như có điều suy nghĩ, Trần Hạo cũng không có ý định nghịch nước, mang vớ giày xong liền thu thập ba lô, gọi mèo mun và gà ngốc rời đi.

Lần này, Trần Hạo lại là thuận khe núi đi lên.

Hắn muốn nhìn một chút mảnh trang phục quan viên Thanh triều này đến cùng là cái gì.

Khe núi khúc chiết, kéo dài không thấy cuối cùng.

Trần Hạo một đường khắp đi, lại mất hơn một giờ.

Lúc này, Trần Hạo rốt cục dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía phía trước.

Phía trước cách đó không xa, mấy ngọn núi đều chiếm một phương vờn quanh một vòng, nhìn thật giống như một cái ngôi sao năm cánh.

Mà ở trong mắt Trần Hạo, ngọn núi này lại hội tụ địa mạch chi khí Thần Sơn, tạo thành một sự cân bằng quý dị, không có ba động chập trùng như địa phương khác, giống như bị định trụ lại vậy.

Trần Hạo mặc dù không hiểu phong thủy, nhưng cũng nhìn ra được loại tình huống phong bế địa khí này, nếu như không phải thiên nhiên hình thành địa phương kỳ diệu vậy chính là bị người động tay động chân.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 112: Ba con quý ngoại quốc

Trần Hạo quan sát.

Mèo mun và gà ngốc cũng đành chỉ chơi đùa, toàn bộ an tĩnh nhìn về phía năm tòa sơn phong, tựa hồ cảm giác được cái gì, cả hai đều trở nên rất nghiêm túc.

Ngược lại là mười lăm tên tiểu quý trong hành trang Trần Hạo trở nên sôi nổi hẳn lên, nói ra một đồng thứ Trần Hạo nghe không hiểu.

Trần Hạo đang định tiếp tục tiến lên thì mèo mun đột nhiên kêu một tiếng.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun, mèo mun lắc đầu tựa hồ nói Trần Hạo đừng đi qua đó.

Trần Hạo lập tức nhíu mày.

Mèo mun từ sau khi đi theo hẳn thì đây là lần thứ nhất nó ngăn hẳn lại. Hiển nhiên ngay cả mèo mun cũng có chút kiêng kị đối kia năm tòa sơn phong kia.

Gà trống nguyên bản đàn độn, nhìn thấy mèo đen ngăn cản cũng vội vàng gật cái đầu gà, bộ dáng mèo chết nói rất đúng.

Lần này Trần Hạo không chút do dự.

Hai linh sủng đều sợ, mình cứ tiếp tục đi vào nhất định là chán sống rồi.

Con mẹ nó mặt kệ là thứ quý gì đều không có quan hệ với ca.

Lúc này Trần Hạo quay người lại, rời xa vị trí năm ngọn núi kia.

Nắng gắt dần lặn về phía tây, sắc trời chuyển biến, rất nhanh tinh quang chiếu đầy trời.

Trong bóng đêm sơn lâm, vạn vật câu tịch, lò mờ u tĩnh.

Nguyên bản Trần Hạo cảm giác du ngoạn trong núi rừng không tệ, nhưng hiện tại đã cảm nhận thấy sự khó chịu của sơn lâm vào ban đêm.

m khí tăng vọt, chương khí lưu động, vừa lạnh vừa yên tĩnh, một chút này đối với tu vi của Trần Hạo cũng không tính là gì.

Máu chốt là... má nó muối nhiều quá, chỉ cần dừng lại một chút lập tức liền vo ve chen chúc tới, hận không thể đem Trần Hạo hút thành người khô.

Khốn kiếp, mình tự tìm đường chết rồi, sơn thủy nhập đạo căn bản không phải phạm nhân có thể chịu nổi.

Cũng may Trần Hạo xuất thân ở nông thôn, thời điểm đêm tối sắp giáng lâm hắn liền bắt đầu thu thập củi khô, dùng hỏa thuật đốt cháy, ánh lửa sáng lên, đám muối liền tán đi rất nhiều.

Bất quá không có muối quấy nhiễu, Trần Hạo lại phát hiện tín hiệu điện thoại cũng không tốt, 4G đều không lên, cái gì QQ, Wechat, website, hết thấy đều tại xoay vòng vòng.

Mọi nó đêm hôm khuya khoắt thế này ca còn có thể làm gì?

Nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, Trần Hạo trợn tròn mắt, đắc ý lúc trước không còn sót lại chút gì, xem như cảm nhận được sơn thủy nhập đạo gian khổ.

Bất quá mèo mun và gà ngốc lại rất hưng phấn, sau khi ban đêm có thể thả ra mười lăm tiểu quỷ chơi rất vui vẻ, còn quần quanh đồng lửa chơi đùa.

Về phân chủ nhân? Đó là cái gì? Ngu xuân chủ nhân muốn làm gì thì làm đi.

Trần Hạo bất đắc dĩ đành phải đứng dậy, định dùng tu luyện để đốt thời gian, đến giờ liền ngủ, sáng sớm ngày mai liền rời núi, về sau cũng không tiếp tục đến mấy nơi khi ho có gáy này nữa.

Bóng đêm bao trùm trong núi rừng, Trần Hạo thi triển Thiên Cương Bộ thân ảnh di động giống như quỷ mị, khi thì như mũi tên rời cung bay lượn mười mấy mét, khi thì đằng không mà lên, mượn nhờ đại thụ di động trên không trung, trong lúc nhất thời Trần Hạo khá là vui mừng.

Cảm giác này thật giống như khinh công trong điện ảnh à, quả là có tư vị khác.

Đang lúc tu luyện nhập thần thì mèo mun truyền đến một tiếng rít bén nhọn.

Trần Hạo lúc này đành chỉ tu luyện quay người nhìn lại, sau đó nhướng mày.

Dưới m Dương Nhãn hắn thấy được mấy âm hồn từ nơi không xa bên trong núi rừng xuất hiện.

A, bên trong Thần Sơn này cũng có quỷ?

Vội vàng từ trên cây bay xuống, Trần Hạo trấn an mèo mun và gà trống, sau đó để mười lăm tiểu quỷ trốn đi.

Không bao lâu, ba âm hồn rất cục xuất hiện ở trong mắt Trần Hạo.

Trong nháy mắt nhìn thấy, khoe miệng Trần Hạo lại giật một cái.

Mẹ nó... lại là quỷ ngoại quốc!

Đầu năm nay quỷ ngoại quốc đều thích đến Hoa Hạ sao?

Khoan, không đúng, quý ngoại quốc bình thường sẽ không xuất hiện tại Hoa Hạ, nếu có, vậy khẳng định là chết tại Hoa Hạ. Hơn nữa còn là chết ở trong rừng núi này?

Người ngoại quốc chết tại Trung Quốc? Ý vị sâu xa à?

Ánh mắt Trần Hạo chớp động như có điều suy nghĩ.

- Xin chào, mạo muội quấy rầy, mong người anh em Hoa Hạ bỏ qua cho, chúng tôi là du khách lạc đường, có thể giúp chúng tôi một tay hay không?

Một người trung niên da trắng bước tới một bước mở miệng, dùng tiếng Hoa sứt sọ hỏi thăm.

Trông mắt Trần Hạo hơi híp.

Đù, mấy tên quý này còn đem mình nguy trang thành người sống à? Hơn nữa còn đem ca xem thành người bình thường.

Du khách? Đùa ai vậy, du khách nhà ai lại chui vào nơi thâm sơn này, còn bồi thêm cái mạng mình vào trong đó, ha ha, muốn chơi đúng không, ca chơi cùng các người.

Trần Hạo vội vàng cười nói:

- Không sao, bạn bè quốc tế cả, tôi hiểu, mấy người đều là khách quý của chúng tôi, đến đây, mau tới ngồi.

Ba tên quý ngoại quốc lập tức vui mừng, vội vàng tới gần, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Trần Hạo cũng lóe ra quang mang dị dạng.

Trần Hạo một bộ dáng sơn dân thuần phác cười híp mắt hỏi:

- Ba vị bằng hữu ngoại quốc, mấy người có đói bụng không? Khát không? Có muốn ăn chút gì hay không?

Trung niên người da trắng vội vàng nói:

- Chúng tôi đều đã ăn nó, chỉ là tìm không thấy đường ra ngoài. Người anh em Hoa Hạ, cảm ơn đã nhiệt tình.

- Không có việc gì, Hoa Hạ chúng ta không có gì khác chỉ là đồ ăn nhiều, cam đoan đều là đồ ăn tốt nhất, ăn không chết người.

Trần Hạo một mặt chất phác, bộ dáng vô cùng hiếu khách.

Sau khi nói xong, Trần Hạo nhạy cảm phát hiện một người da trắng trên mặt hiển hiện một tia khó coi, tựa hồ trải qua cái gì.

Trần Hạo âm thầm buồn cười, sau đó tiếp tục nói:

- Ba vị bằng hữu ngoại quốc, bản địa chúng tôi có một truyền thống, chính là khách nhân tới phải quét dọn xúi quẩy, mấy người lạc đường tại sơn lâm khằng định lây dính chướng khí trên núi, điều này không tốt cho thân thể, tới tới tới, tôi có một vài tấm Linh Phù ngư bức của đạo môn hoa hạ, nghe nói khu trừ chướng khí vô cùng tốt, tôi cho mấy người thử một chút.

Nói xong, Trần Hạo không đợi ba tên ngoại quốc kịp phản ứng, một đạo Trừ Tà Phù trong tay liền bay ra ngoài.

Trừ tà phù hô một tiếng bạo liệt hóa thành một đoàn linh quang nện vào trên thân một tên quý ngoại quốc, quý ngoại quốc giống như bị cái gì va chạm, trực tiếp chấn bay ra ngoài nện ở trên một thân cây, phát ra tiếng kêu thảm bèn nhọn, linh thể đều trở nên trong suốt rất nhiều, một bộ muốn sụp đổ.

Hai tên quý ngoại quốc còn lại trợn tròn mắt.

Đây là bùa chú gì, lợi hại như vậy? Trực tiếp đem một người bọn họ đánh đến dạng này?

- Ai nha, chướng khí trên người bạn bè ngoại quốc thật nhiều, may mắn mấy người gặp được tôi, đến đây, tôi còn có mấy tấm phù, mặc dù đồ vật này đắt thật, bất quá người Hoa chúng tôi coi trọng nhất tình nghĩa, không quan tâm tiền tài, mấy người không cần cảm kích.

Mắt thấy Trần Hạo lại lấy ra một tấm Trừ Tà Phù, hai tên quỷ kiếp ngoại quốc còn lại phản ứng.

Fuck, tên này không phải người bình thường, đây là Hoa Hạ khu ma sư, lần này đã trúng thiết bản rồi.

Ba một cái, hai tên quỷ ngoại quốc liền quỳ xuống, người da trắng trung niên vội vàng nói:

- Pháp sư đại nhân tha mạng, đừng đánh chết chúng tôi.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười mà nói:

- Hai vị bạn bè quốc tế nói đùa, chúng tôi rất hiếu khách, làm sao lại đánh tan, đến, tiếp tục nha.

Người da trắng trung niên vội vàng khoát tay:

- NO NO NO, pháp sư đại nhân, chúng tôi biết sai rồi, cầu sư đại nhân khai ân rộng lượng tha cho mấy linh hồn tội lỗi chúng tôi.

Trần Hạo bĩu môi, một bên thu hồi Trừ Tà phù, một bên thờ dài nói:

- Thật sự là đáng tiếc, mấy người không cách nào trải nghiệm sự nhiệt tình đến từ Hoa Hạ.

Hai tên quỷ ngoại quốc thờ dài một hơi, âm thầm biệt khuất.

Loại nhiệt tình này, quỷ tài nguyện ý thể... Không đúng, là quỷ tài không nguyện ý trải nghiệm.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 113: Thi Quỷ

- Nói đi, chết như thế nào?

Trần Hạo chấp hai tay ra sau lưng, mỉm cười hỏi.

Hai tên quỷ ngoại quốc nhìn lẫn nhau một cái, đang muốn mở miệng.

Trần Hạo liền ngắt lời nói:

- Tuyệt đối đừng gạt tôi, phải biết tôi là khu ma sư, có thể thông linh, nếu như câu trả lời của mấy người không làm tôi hài lòng, tôi liền không chế linh hồn của mấy người, tra xét trí nhớ, đem mấy người biến thành quỷ ngớ ngẩn.

Trần Hạo nói rất tùy ý. Nhưng hai tên quỷ ngoại quốc nghe vào trong tai lại nhin không được sợ run cả người.

Lúc trước khi chết bọn họ không sợ trời không sợ đất.

Nhưng sau khi chết rồi hai người mới biết được trên thế giới này có quỷ, mà Trần Hạo xuất hiện cũng làm cho bọn họ khẳng định khu ma sư trong truyền thuyết thật sự tồn tại.

Lúc còn bé bọn họ không ít lần được nghe kể về những thứ bí ẩn của khu ma sư Hoa Hạ, cái thứ pháp thuật tra xét ký ức này hình như chỉ có ác ma mới làm mà thôi.

Tên khu ma sư trước mắt này không phải là người tốt rồi!

Người trung niên da trắng vôi vàng nói:

- Pháp sư đại nhân, chúng tôi sẽ không giấu diếm nữa, chúng tôi sẽ nói ra tất cả những gì mình biết.

Trần Hạo hé miệng cười:

- Vậy bắt đầu nói đi.

Người trung niên da trắng lúc này mới dùng giọng tiếng Hoa sứt sẹo nói, hấn nói ra lai lịch và nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Ba người ngoại quốc này lần lượt tên là Andrew, Prous, Jack. Ba người vốn là thành viên của một tập đoàn trộm mộ quốc tế, bọn họ bôn ba khắp nơi trên thế giới, tìm và trộm những ngôi mộ có niên đại lâu đời.

Lấy kỹ thuật của ba người thì lúc trộm mộ toàn dựa vào lực phá hoại, kiểu gì cũng sẽ náo ra động tĩnh lớn. Cái loại hành vi không có não này nhiều lần ảnh hưởng đến danh tiếng của tập đoàn nên không bao lâu ba người liền bị khai trừ.

Ba người này chả biết làm công việc gì khác, cuối cùng không biết nghe ai nói ở Hoa Hạ có nhiều cổ mộ, bên trong có đồ sứ hoa lệ, có tranh chữ tinh mỹ, còn có đồ cổ hoàng kim, nếu như thành công một vụ thì cả đời đều sung sướng.

Ba người lúc đó động tâm, sau khi chuẩn bị kỹ mọi thứ liền đi đến Hoa Hạ.

Nhiều lần bọn họ cộng thêm tốn một khoảng tiền lớn, ba người cuối cùng lấy được tin tức bên trong Thần Sơn có mộ cổ của vương hầu. Lúc ấy ba người bọn họ rất là hưng phấn, ngay trong đêm chạy vào Thần Sơn tìm kiếm mộ huyết.

Mặc dù lúc trước bọn họ bị đuổi khỏi tập đoàn vì phá hoại danh tiếng, thế nhưng ba người có chút thực lực, bọn họ quả thật phát hiện ra địa phương có ẩn chứa huyền cơ, đó chính là năm tòa sơn phong lúc trước.

Sau khi bọn họ đi vào bên trong năm ngọn núi thì một màn thần kỳ xuất hiện.

Trong thung lũng giữa năm tòa sơn phong có vô số xương cốt, nhìn qua giống như nơi đây đã từng là chiến trường vậy. Ba tên ngoại quốc này đều là kẻ chuyên đi đào mộ người,

đương nhiên sẽ không sợ mấy đồng xương khô này, ba người vô cùng hưng phấn đi vào lục soát.

Căn cứ vào phán đoán của bọn họ thì đồng người chết này đều là quân sĩ triều đại nhà Thanh của Hoa Hạ, bởi vì trang phục trên đồng xương cốt vẫn còn lại vài phần, chưa hòa toàn bị phong hóa.

Sau khi lục soát một phen thì họ phát hiện ở bên cạnh hẻm núi có một cái hang động, ba tên ngoại quốc này rất cục tìm được thứ quý giá rồi, trước mắt bọn họ là một cái thi thể sinh động như lúc còn sống, mặc quan phục, đầu đội lông công, nhìn khuôn mặt hình như là một vị quan viên trung niên triều Thanh.

Đây chính là bảo bối tốt đó ghen, thi thể cổ nhân có thể bảo toàn nguyên vẹn như thế này thì mấy sở nghiên cứu tuyệt đối sẽ bỏ ra cái giá khổng lồ để ma về.

Ba người lúc đó mừng đến phát điên, bọn họ rất cục không cần phải vất vả đi tìm cổ mộ nữa, có thể về nhà hưởng thụ rồi.

Thế nhưng bọn họ không thể nào ngờ đến, thi thể cổ nhân kia sau khi ba người đến gần lại đột nhiên mở mắt, sau khi đánh ba người trọng thương xong liền...cắn chết.

Nghe xong cố sự của ba người, Trần Hạo chả còn lời gì để nói.

Ba con hàng này, chết không oan.

Tổng tài của mấy người mặc dù biết Hoa Hạ có đồ tốt nhưng hẳn vẫn không dám đến, điều đó nói rõ hẳn đã biết đồ Hoa Hạ không dễ lấy, còn mấy người thì hay rồi, tùy tiện nghe người ta nói liền đâm đầu đến, đây không phải đi chịu chết thì là cái gì chứ, đừng nói gặp phải cương thi, cho dù vào được huyết mộ rồi nhưng có thể còn sống để ra không là một chuyện khác.

Bất quá trong lòng Trần Hạo vẫn còn khiếp sợ đối với năm tòa sơn phong này.

Khó trách mèo mun và gà ngốc đều khiếp đảm như vậy, quả thật không phải nơi tốt lành gì. May mà ca là người lý trí không có hành động lỗ mãng.

- Nguyên lai là như thế, vậy mấy người tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ mấy người muốn tìm người chết thay hay sao?

Trần Hạo buồn cười hỏi.

Trong dân gian cũng có lưu truyền về kẻ thế mạng, bất quá Trần Hạo từ trong Tàng Thư Các Bạch Hạc Quang biết được, người chết thay quả thật tồn tại, nhưng muốn tìm kẻ chết thay cũng có yêu cầu nhất định, đầu tiên, người chết thay phải là người đáng chết, tiếp theo, cách thức chết của hai người phải giống nhau, nếu như không thỏa đủ điều kiện thì không cách nào thực hiện được.

Giống như lúc trước siêu độ cho Phiên Chính bị chết đuối, mình là bị sơn tặc chém chết, cuối cùng lại kéo người ta chết đuối theo, có tác dụng quái gì không? Không chỉ không cách nào giải thoát được, ngược lại còn bị biến thành ác linh, cho dù có thể đầu thai thì kiếp sau làm gì còn chưa biết được.

Tên trung niên da trắng nghe thế liền lập tức quỳ xuống, cầu khẩn nói:

- Pháp sư đại nhân, cầu xin cậu hãy cứu chúng tôi với.

Trần Hạo sững sờ, buồn cười hỏi lại:

- Thế nào? Mấy người còn muốn sống lại sao?

Người trung niên da trắng cười khổ nói:

- Không phải như vậy đâu pháp sư đại nhân, chúng tôi bị cương thi kia khống chế, nó muốn trước khi mặt trời mọc phải

tìm đến cho nó mười người sống, nếu như không tìm được sẽ ăn linh hồn chúng tôi.

Trần Hạo trợn tròn mắt.

Cương thi ăn hồn?

Ông đùa tôi à? Tại sao ca còn không biết cương thi có bản lĩnh như thế chứ? Cho dù bên trong Tàng Thư Các Bạch Hạc Quan, tư liệu về cương thi cũng không có đề cập đến vấn đề này mà?

Không đúng, tựa hồ có một loại đồ vật có thể thôn phệ hồn phách.

Trần Hạo nghĩ đến một chút tin tức, mở miệng hỏi:

- Cương thi mà mấy người nhìn thấy có phải nhảy tung tung, hai tay duỗi thẳng hay không?

Trung niên da trắng ngần người:

- Nhảy tung tung? Không có, nó rất linh hoạt, không những khí lực lớn mà còn chạy nhanh hơn chúng tôi nhiều.

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí, biểu lộ trở nên ngưng trọng lên.

Nếu như hần đoán không lầm, ba tên quỷ xui xẻo này không phải gặp trúng cương thi, mà là chính là thi quỷ.

Cái gọi là thi quỷ chính là trước khi chết dùng tà pháp phong cấm linh hồn mình lại, không cho hồn phách xuất khiếu, tự nhiên không cách nào biến thành quỷ.

Mà nếu làm như thế đã tương đương với từ bỏ cơ hội đi đầu thai, từ nay về sau tồn tại như cương thi, lục đạo không thu, thiên địa bất dung.

Mà lại thi quỷ lợi hại hơn so với cương thi, không chỉ có thể hấp thu âm sát chi khí rèn luyện thân thể đến mức đao thương

bất nhập, lực lớn vô cùng, tư duy cũng không trì độn như cương thi, nó hoàn toàn giống như một người sống vậy.

Đương nhiên thiên địa ngũ hành, tương sinh tương khắc, không có cái gì vô địch tuyệt đối.

Thi quỷ không chỉ sợ ánh nắng mà còn sợ Lôi Hỏa, bản thân nó cần phải hấp thu sinh cơ để duy trì bất hủ, hồn phách cần hấp thu linh hồn để duy trì bất diệt. Nếu không có sinh cơ, thân thể sẽ sụp đổ. Không có linh hồn, ý thức sẽ dập tắt.

Nếu như nói cho cùng thì thi quỷ cũng giống như quỷ hút máu nước ngoài vậy, khác nhau ở chỗ nếu như không được bổ sung thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều mà thôi.

Ánh mắt Trần Hạo hơi chuyển động, mở miệng hỏi:

- Ông nói tên thi quỷ kia muốn trước khi mặt trời mọc tìm đến cho nó mười người sống?

Người trung niên da trắng gật đầu, vô cùng đáng thương cầu khẩn nói:

- Pháp sư đại nhân, chúng tôi không muốn làm chuyện như vậy, đại nhân có thể đi diệt con cương thi kia cứu chúng tôi hay không?

Trần Hạo híp mắt lại, nhếch miệng cười:

- Không thể.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 114: Ngũ Phong Hung Địa

A!

Nghe thấy Trần Hạo trả lời, người trung niên da trắng ngây ngẩn cả người.

Chúng ta đều đáng thương như thế, vậy mà ngươi vẫn không muốn giúp đỡ? Lương tâm của ngươi đâu?

Trần Hạo hé miệng nói:

- Đầu tiên, mấy người tự mình tìm đường chết, hảo hảo ở nước ngoài trộm mộ tốt bao nhiêu, hết lần này đến lần khác mấy người lại muốn đến Hoa Hạ trộm mộ? Hiện tại chết rồi, mấy người còn có ý kiến gì?

Người trung niên da trắng há mồm im lặng.

Bản thân làm một tên trộm mộ, làm việc thất đức như thế cho dù có chết cũng không oán ai được.

- Tiếp theo, hại chết các ngươi thi quý. Từ chủ quan mà nói, nó là tà ác, tôi là chính nghĩa, hẳn là đối lập với nhau. Bất quá từ khách quan mà nói, thi quý này giết ba người cũng coi là giữ gìn lợi ích của Hoa Hạ, thân là một phần tử Hoa Hạ, các ngươi nói, tôi có thể đi giúp đỡ người ngoài sao?

Quý ngoại quốc trọn tròn mắt.

Chuyện này còn có thể nói như vậy sao?

Khu ma sư không phải đối lập với tà ác sao? Loại đối lập này không phải cao hơn hết thảy sao? Tại sao tên pháp sư trước mắt này còn nói lên tình đoàn kết dân tộc chứ.

- Pháp sư đại nhân, con cương thi kia muốn hút máu của người sống, vô cùng tà ác!

Người trung niên da trắng vội vàng giải thích.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Tôi biết, nhưng không phải vẫn chưa có hút sao, lại nói, nếu như tôi đoán không sai thì con thi quỷ kia không thể rời khỏi năm tòa sơn phong kia, nếu như mấy người không giúp nó thì nó cũng hết cách. Tôi nói đúng không? Vị đạo hữu kia.

Dứt lời, Trần Hạo lại là quay người lại nhìn về phía một phương hướng.

- Ha ha ha ha, nói không sai, nói rất hay. Càn Khôn Ngũ Hành Trận không phải là hư danh, con thi quỷ kia không thể chạy ra được.

Một tràng tiếng cười sang sảng vang lên, sau đó một người đàn ông với mái tóc lồi thối, ăn mặc tùy ý, trong tay còn cầm một cái hồ lô lớn từ trong rừng cây đi ra.

Đi đến không thèm nhìn ba con quỷ ngoại quốc một cái, người đàn ông lồi thối chấp tay với Trần Hạo, biểu lộ nghiêm túc nói:

- Chân truyền đệ tử phái Tử Dương, Triệu Huyền Vũ, gặp qua đạo hữu.

Trần Hạo đáp lễ, cười nói:

- Đệ tử Lục Đạo Môn, Trần Hạo, gặp qua đạo hữu.

- Lục Đạo Môn? Ân thế môn phái sao? Hình như mấy chục năm này không nghe thấy môn phái này xuất thế.

Thần sắc Triệu Huyền Vũ hơi động, hơi có giật mình nói.

Trần Hạo mỉm cười:

- Đại đạo duy gian, đạo môn xuống dốc, ẩn thế môn phái cũng không thể không xuất thế tìm kiếm cơ duyên.

Phản ứng của Triệu Huyền Vũ cũng nằm trong dự liệu của Trần Hạo.

Bên trong Bạch Hạc Quan có ghi chép, đạo môn mặc dù có một mục tiêu chung, nhưng phương pháp tu hành có ngàn vạn, không giống nhau, có xuất thế ẩn thế khác nhau. Từ xưa đến nay, đột nhiên xuất hiện môn phái, nếu không phải hậu nhân sáng lập, tất nhiên sẽ là ẩn thế truyền thừa xuất thế.

Cho nên Trần Hạo tự nguyện trang cho mình một cái môn phái, cũng coi như phòng ngừa phiền phức sau này.

Triệu Huyền Vũ cười nói:

- Đạo hữu nói đúng lắm, bây giờ tu hành thật sự quá khó khăn, chủ yếu nhất là tu hành đã khó khăn như thế vậy mà vẫn luôn có những tên không biết tự lượng sức mình đến quấy nhiễu chúng ta.

Nói xong, Triệu Huyền Vũ liếc qua quý ngoại quốc, ánh mắt kia kém chút hù đám quý ngoại quốc đá ra quần.

Trần Hạo ra vẻ tò mò hỏi:

- Đạo hữu mới vừa nói Càn Khôn Ngũ Hành Trận? Chính là năm tòa sơn phong kia sao?

Triệu Huyền Vũ nói:

- Đúng vậy, việc này tu hành giới đều biết, Thần Sơn Ngũ Phong vốn là một nơi bình thường, bắt đầu hơn hai trăm năm trước có dị vật thiên ngoại bay tới, rơi vào bên trong ngũ phong, tạo thành hung địa quý dị, có cao nhân đạo môn tiến vào xem xét nhưng cuối cùng không thấy trở ra, vì vậy các môn phái khác liên thủ với nhau, lấy ngũ phong làm cơ sở, bố trí Càn Khôn Ngũ Hành Trận, tụ tập sơn mạch chi khí Thần

Sơn phong ẩn nơi đây. Tử Dương Môn tôi nhận phó thác của đạo môn, những năm gần đây luôn trấn thủ tại nơi này.

Nói đến đây, Triệu Huyền Vũ có chút lúng túng nói:

- Đáng tiếc Tử Dương Môn truyền thừa một đời không bằng một đời, người trông giữ đời thứ nhất bị đại quân triều đình bức bách, xâm nhập hung địa, tự tìm đường chết, người lĩnh quân hóa thành thi quỷ, làm cho việc trấn thủ của Tử Dương Môn gặp khó khăn hơn. Mấy ngày trước do mê rượu quá nên làm hỏng việc, để cho ba tên tiểu mao tặc thừa dịp Ngũ Hành nghịch chuyển hai mươi năm một lần xâm nhập vào hung địa. Không chỉ giúp tên thi quỷ đang hư nhược bổ sung sinh cơ, mà còn để bọn chúng đến mê hoặc người sống, quả thật là thẹn với đạo môn.

Trần Hạo nghe vậy đành im lặng không nói.

Xem ra cái chết của ba người ngoại quốc này, ông anh cũng có một phần trách nhiệm.

- Nguyên lai là như vậy, thế Ngũ Hành nghịch chuyển sẽ không gây ra loạn gì chứ?

Trần Hạo lo lắng hỏi.

Triệu Huyền Vũ nói:

- Trần đạo hữu yên tâm, hôm nay chính là một ngày cuối cùng Ngũ Hành nghịch chuyển, đợi ngày mai mặt trời mọc, Càn Khôn Ngũ Hành Trận sẽ được khôi phục lại bình thường, đến lúc đó Ngũ Hành Mê Trận sẽ lần nữa bao trùm ngũ phong hung địa, phạm nhân khó gần.

Trần Hạo giật mình, chột nhìn về phía đám quỷ ngoại quốc đã chờ đàn, nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi:

- Mấy người các ngươi còn có tâm nguyện gì không?

Hai tên quỷ ngoại quốc nhìn nhau.

Tại sao lại đột nhiên hỏi việc này? Có âm mưu gì chăng?

Thần sắc bất an nhìn Trần Hạo, người trung niên da trắng yếu ớt nói:

- Pháp sư đại nhân, chúng ta không có tâm nguyện.

Trần Hạo tức giận nhìn chằm chằm hẳn:

- Thật sao? Tôi vốn môn siêu độ cho mấy người, nếu như mấy người không nói ra chấp niệm vậy tôi không giúp gì được rồi.

Không đợi đám quỷ ngoại quốc trả lời, Triệu Huyền Vũ đột nhiên chen ngang nói:

- Trần đạo hữu, vẫn nên diệt đi, cậu không siêu độ được cho bọn chúng.

- A, pháp sư đại nhân tha mạng!

Hai tên quỷ ngoại quốc sợ tè ra quần, vội vàng quỳ xuống.

Trần Hạo hơi sững sờ, hỏi:

- Ý của Triệu đạo hữu là?

Triệu Huyền Vũ lạnh nhạt nói:

- Mấy người bọn họ đã bị thi quỷ lấy đi một tia tinh pháp, không phải là một tàn hồn hoàn chỉnh, đã mất đi tư cách bước luân hồi, sau khi hừng đông sẽ tan thành mây khói, nếu như đưa vào ngũ phong hung địa cũng sẽ bị thi quỷ thôn phệ, trở thành chất dinh dưỡng. Cho nên tốt nhất vẫn nên diệt.

Hai tên quỷ ngoại quốc bị dọa đến run lấy bẫy, tuyệt vọng nhìn về phía Trần Hạo, chờ mong hẳn có thể nói một câu.

Trần Hạo trầm ngâm một chút, nhìn về phía quỷ ngoại quốc hỏi:

- Lúc mấy người chết, chấp niệm cuối cùng là gì?

Mặc dù ba tên này đến Hoa Hạ trộm mộ, nhưng cuối cùng lại phải trả bằng chính mạng sống của mình, nếu như chết rồi mà còn bị hồn phi phách tán vậy cũng quá tàn nhẫn rồi, Trần Hạo cảm thấy có thể siêu độ thì vẫn nên siêu độ cho người ta. Nói không chừng có được thêm phần thưởng phong phú.

Ngoại quốc quý đại hỉ, người trung niên da trắng liền vội vàng hỏi:

- Chấp niệm là cái gì?

Trần Hạo:

- ...

- Chấp niệm chính là sau khi ông chết, trong lòng còn chưa yên tâm? Tỉ như vợ, con gái, tỉ như có gì đó muốn nói cho người khác nhưng không nói kịp, sau khi chết đột nhiên muốn nói cho người khác.

Trần Hạo kiên nhẫn giải thích một câu.

Người trung niên da trắng vội vàng nói:

- Tôi muốn tiếp tục tồn tại.

Một tên quý ngoại quốc khác điên cuồng gật đầu.

Còn một tên quý khác... không đề cập tới cũng được, bị Trừ Tà Phù đánh đã triệt để phế đi, cũng không chèo chống được bao lâu.

Trần Hạo mặt xạm lại xoay người nhìn về phía Triệu Huyền Vũ nói:

- Triệu đạo hữu, giao cho ông.

Con mẹ nó, lão tử khó lắm mới phát ra được thiện tâm, mấy người còn muốn chơi ca? Có hồn phi phách tán cũng đáng đời.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 115: Chính tà thiện ác

- ĐỪNG mà, hai vị pháp sư đại nhân, xin hãy giúp chúng tôi.

Người trung niên da trắng bị dọa đến mức cuối sát người xuống.

Triệu Huyền Vũ lại lười nói nhảm, vỗ tay vào cái hồ lô bên cạnh, một đạo tử quang bắn ra, bao lấy ba tên quý ngoại quốc, vừa lướt qua một cái thì ba tên quý kia đã không thấy đâu nữa.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Hắn đã sớm nhìn ra cái hồ lô lớn này là một bảo bối, cho dù không phải là Linh Khí thì cũng là một kiện Pháp Khí đỉnh cấp.

Giờ phút này nhìn thấy Triệu Huyền Vũ thi triển, Trần Hạo mới phát giác hồ lô kia có một tia huyền diệu.

Hồ lô bộc phát ra đạo tử quan cương liệt hạo nhiên, không thể coi thường.

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Trần Hạo, Triệu Huyền Vũ cười nói:

- Tử Dương Môn tu hành Liệt Dương pháp, pháp bảo thiên kì bách quái, rượu ngon của tôi đều chứa trong cái hồ lô này.

- Động lý càn khôn đại, hồ trung nhật nguyệt trường. Xem ra đạo hữu rất có phong thái của cổ nhân.

Trần Hạo cười nói.

Nhãn tình Triệu Huyền Vũ sáng lên, sợ hãi than:

- Trần đạo rất hiểu tôi, truy cầu lớn nhất của Triệu Huyền Vũ tôi đời này chính là bồi dưỡng Tam Chuyên Tử Linh Hồ Lô này thành Hồ Trung Động Thiên(động thiên bên trong hồ lô), ha ha ha ha ha.

Trần Hạo:

- ...

Tui chỉ nịn nọt một chút mà ông lại tưởng là thật à? Xem ra Triệu Huyền Vũ này cũng là hạng người phóng khoáng thẳng thắn.

Sau đó Triệu Huyền Vũ mời Trần Hạo về nơi hấn ở. Trên đường vừa đi vừa nói, khá là lăm lờ.

Bất quá Trần Hạo cũng hiểu được.

Bởi vì Triệu Huyền Vũ nói hấn trấn thủ hung địa đã mười lăm năm, Trần Hạo là người đồng đạo thứ bảy đến trong mười lăm năm này.

Trên cơ bản mỗi hai năm mới có thể gặp nói chuyện với một người, đây chẳng khác nào như đang ngồi tù vậy.

Mà Tử Dương Môn trấn thủ nơi này cũng làm cho Trần Hạo cảm thán.

Trước có Tứ Bình đạo trưởng tiếp nhận phó thác, bôn ba tương trợ. Sau có Tử Dương Môn được đạo môn phó thác, trấn thủ trăm năm.

Đạo môn tu sĩ, nhất ngôn cửu đỉnh, không oán không hối.

Không bao lâu, hai người đã đến một căn nhà nhỏ trong rừng.

Căn nhà này không lớn, xung quanh còn có trồng thức ăn, rất có phong thái nhà nông.

Trần Hạo đang dò xét thì đột nhiên truyền đến một tiếng chi chi, sau đó một con khỉ từ trong nhà chạy ra, vui vẻ ôm lấy đùi Triệu Huyền Vũ.

- Ha ha, con khỉ ngang ngược tham ăn này, cho mày nè, bắt quá không được uống quá nhiều Liệt Tửu của tao đâu đấy.

Triệu Huyền Vũ cười ha ha, liền đem hồ lô lớn trong tay ném cho con khỉ.

Khỉ vui vẻ ôm lấy hồ lô lớn, thuận thực vặn cái nắp ra, ngửa tu một miệng lớn.

Triệu Huyền Vũ chân kinh, vội vàng cướp về, thế nhưng hầu tử đã đặc ý nhếch miệng nở nụ cười, sau đó thân thể cứng đờ, bịch ngã xuống đất.

Triệu Huyền Vũ thở dài nói:

- Thật là con khỉ khờ, uống công đã khai linh trí, mỗi lần đều như thế, không có chút tiến bộ nào.

Trên miệng thì trách móc, nhưng tay Triệu Huyền Vũ lại không chậm, sau khi ôm lấy con khỉ liền dùng tay truyền vào trong người nó pháp lực chí dương, làm cho con khỉ đang say phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Trần Hạo há mồm cứng lưỡi, không nói lời nào được.

Lúc con khỉ này xuất hiện hẳn đã phát hiện ra nó đã khai mở linh trí.

Thế mà con khỉ kia lại tự nhiên nốc cả đồng rượu như thế, xem ra nó rất quen thuộc với Triệu Huyền Vũ.

Nhìn biểu lộ sủng ái của Triệu Huyền Vũ, chắc hẳn đây là một đôi người khỉ sống nương tựa lẫn nhau trong khu rừng này.

Một lát sau, Triệu Huyền Vũ ôm con khi đặt lên giường, lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo cười nói:

- Làm cho đạo hữu chê cười rồi, con khi này là linh chủng của Thần Sơn, sau mấy lần trộm rượu của tôi liền tâm đầu ý hợp, những năm nay cũng là nó bầu bạn lúc nhàm chán.

Trần Hạo cười nói:

- Là một con linh chủng không tệ.

Triệu Huyền Vũ liếc qua mèò mun, gà ngốc cùng mười lăm con búp bê, nói:

- Nhưng vẫn kém hai con linh sủng của đạo hữu, chỉ là mấy con tà đồng này, nếu như đạo hữu theo chính đạo thì không nên mang theo bên mình.

Trần Hạo sững sờ, vội vàng giải thích lai lịch tà đồng, thờ dài nói:

- Tôi cũng muốn để cho bọn chúng vào luân hồi, đáng tiếc truyền thừa không có pháp môn cưỡng chế độ hóa, với lại những đứa trẻ này cũng không thích hợp để cưỡng chế độ hóa.

Triệu Huyền Vũ nhíu mày:

- Mấy tên kia dám đến Hoa Hạ gây phiền phức, lá gan thật không nhỏ.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Làm sao vậy? Không lẽ trước đây cũng có thầy cúng đến Hoa Hạ sao?

Triệu Huyền Vũ gật đầu nói:

- Từng có mấy lần, không chỉ có thầy cúng, còn có Âm Dương Sư, Khu Ma Sư, Chú Ngôn Sư thậm chí có chút ác ma và Tà Thần cũng mạo phạm qua, những thứ này đều là tà môn ma đạo, cho rằng có chút bản sự liền dám ngấp nghé Hoa Hạ.

Bất quá toàn bộ bị tiền bối đạo môn hoặc giết hoặc khu trừ, mấy chục năm nay không có ngoại tộc tà đạo dám vào Hoa Hạ ta.

Trần Hạo giật mình.

Triệu Huyền Vũ tiếp tục nói:

- Bất quá những tà vật này vẫn nên xử lý, dù sao bọn chúng đã bị bóp méo tâm linh và hồn thể, trên cơ bản đã mất đi cơ hội chuyển thể, dù là phật môn độ hóa cũng không dễ dàng rửa sạch tà tính, giữ ở bên người là họa không phải phúc.

Trần Hạo ngạc nhiên, nhìn mười lăm búp bê rúc vào bên người mèo mun và gà ngốc, ánh mắt chậm rãi nhu hòa lại, cười nói:

- Lời tuy như thế, bất quá dù sao cũng là hài tử, vẫn là chết oan chết uổng, nếu như bởi vậy liền bị diệt đi, tôi cảm thấy quá không công bằng cho tội nó. Tôi mặc dù bất tài nhưng cũng nguyện ý hết sức chiếu cố, cố gắng tìm một biện pháp để đám hài tử này có kết cục tốt.

Triệu Huyền Vũ nhíu mày:

- Đạo hữu, chính tà bất lưỡng lập, suy nghĩ của cậu đã lệch khỏi chính đạo.

Trần Hạo im lặng.

Một câu liền thể hiện lập trường của mình.

Triệu Huyền Vũ này mặc dù thẳng thắn nhưng lại quá thẳng rồi, trong lòng chính tà rõ ràng, trong mắt hắc, tốt chính là tốt, xấu chính là xấu, không thể nào dung hòa vào nhau được.

Đây chính là đạo bất đồng mà mọi người hay nói sao?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Đại đạo ngàn vạn, mặc dù trăm sông đổ về một biển, thế nhưng không đến điểm cuối thì khác biệt vẫn chính là khác biệt, không cách nào thay đổi được.

Nhìn Triệu Huyền Vũ, Trần Hạo chân thành nói:

- Lời này của đạo hữu tôi không dám gạt bừa, ông lấy chính tà đúc đạo tâm, tôi lại lấy thiện ác thành đạo tâm. Trong mắt của tôi, chính tà phân chia quá không có ý nghĩ, chỉ có thiện ác trực chỉ bản tâm.

Triệu Huyền Vũ lạnh nhạt nói:

- Thiện ác tùy tâm, biến đổi thất thường, người tốt làm chuyện ác, người ác làm chuyện tốt, như thế làm sao phán định? Thiên thanh trọc, âm dương hai điểm, giữa thiên địa chỉ có chính tà, thiện ác bất quá là tạp niệm thế tục mà thôi.

Chuyển qua luận đạo rồi sao?

Biểu lộ Trần Hạo ngưng trọng lên.

Đạo tâm là cơ sở để tu hành, nếu như đạo tâm không kiên định, cho dù có tuyệt thế thiên phú, thiên đại cơ duyên, thì cũng như hoa trong gương trắng trong kính mà thôi, không thể có thành tựu gì.

Cho nên luận đạo có thể làm cho đôi bên xác minh bản tâm, tăng tiến đạo tâm. Cũng có thể kích thích đạo tâm đối phương bất ổn, đây là một loại tâm linh giao phong.

Nhìn thẳng vào Triệu Huyền Vũ, Trần Hạo mở miệng nói:

- Thiện ác từ bản tâm, chính tà trí tuệ định, tâm thành ý nhân, thiện niệm không dứt, hướng tới chính đạo. Kẻ có nội tâm bất thành, ác niệm sinh sôi, hướng tới đường tà đạo, chỉ cần kiên định thiện niệm, tất có phúc báo. Ác niệm cùng một chỗ, tất có ác báo.

Triệu Huyền Vũ mày nhăn lại, ngữ khí lập tức trở nên lạnh lùng:

- Đạo bất đồng, bất vi tương mưu.

Dứt lời, hắn quay người, đạp chân lên cho khí nhỏ.

Trần Hạo cũng cười cười, lạnh nhạt nói:

- Đa tạ đạo hữu khoản đãi, sau này còn gặp lại.

Dứt lời, quay người, rời đi.

Minh Lâm - Lục Đạo

Chương 116: Con Thỏ Nhỏ Ngoan Ngoãn Xin Giúp Đỡ

Sau khi rời khỏi căn nhà nhỏ trong núi, Trần Hạo nhìn mèo mun, gà ngốc và mười lăm con búp bê, bất đắc dĩ nói:

- Haiz, lại đi bụi nữa rồi, xem ra chúng ta chỉ có thể tìm một chỗ trong rừng để nghỉ chân thôi, tự làm tự chịu vậy.

Mèo mun và gà ngốc tuy không hiểu Trần Hạo cùng Triệu Huyền Vũ đạo tâm giao phong như thế nào, bất quá chúng nó có thể cảm nhận được Trần Hạo bất đắc dĩ nên cả hai nhu thuận tiến lên, mỗi đứa đến bên cạnh một cái chân của hắn, cọ a cọ, dùng cách này để dỗ dành Trần Hạo.

Ngay cả mười lăm búp bê ta đồng cũng quần quanh Trần Hạo.

Trong lòng Trần Hạo ấm áp, mang theo hai nhỏ cùng mười lăm tiểu quỷ khoan thai rời đi.

Tuy lần giao phong đạo tâm này đã mấy đi cơ hội kết giao với người đồng đạo, bất quá Trần Hạo không có thất vọng, cũng không có mê mang.

Dù sao lòng người khác nhau, không ai hoàn toàn giống ai cả.

Triệu Huyền Vũ chính tà rõ ràng, không sai.

Mình thiện ác rõ ràng, cũng không sai.

Bất quá trong lòng Trần Hạo vẫn có thiện niệm đối với Triệu Huyền Vũ, dù Triệu Huyền Vũ không tán đồng mình. Đây chính là đạo của mình, là căn cơ để mình tu hành.

Cho nên lúc Trần Hạo sắp đi đã nói, sau này còn gặp lại.

Bởi vì, đại đạo trăm sông chảy về một biển, điểm cuối cùng chỉ có một, đây cũng là nguyên do Trần Hạo chúc phúc cho vị đạo hữu Triệu Huyền Vũ này.

Một đêm yên bình trôi qua.

Thời điểm trời mông lung sáng thì Trần Hạo đã tỉnh lại.

Không phải có ai quấy rầy mà đơn thuần là vì cảm thấy khó chịu.

Sơn lâm hàn khí rất nặng, khí ẩm nhiều, dù có đóng lửa nhưng cũng khó tránh được.

Trần Hạo lên núi chày một đống mồ hôi, lại không có tắm rửa, hàn khí làm quần áo thấm ướt, cả người cảm thấy vô cùng không thoải mái, tự nhiên không ngủ được.

Trải qua lần này, Trần Hạo hoàn toàn thay đổi cách nhìn đối với con đường sơn thủy nhập đạo.

Cái này nếu như không có chuẩn bị vẹn toàn thì nhập đạo bằng niềm tin, chưa đến mấy ngày mà đã giống như dã nhân rồi.

Trần Hạo tỉnh lại, mèo mun và gà ngốc lập tức bò lên, hai nhỏ dựa vào hai bên Trần Hạo, mèo mun chiếm đoạt cánh tay trái, chân trước ôm cổ Trần Hạo. Gà trống chiếm đoạt cánh tay phải, đầu gà chúi vò nách Trần Hạo.

Ngay cả mười lăm búp bê tà đồng cũng thất linh bát lạc vờn quanh Trần Hạo một vòng.

Trần Hạo nhìn thoáng qua liền dờ khóc dờ cười.

Hắn luôn cảm giác mình giống như trở thành vú em rồi, nhưng mẹ nó dám hài tử mình chiếu cố không phải là người!

Meo ô!

Mèo đen dùng móng vuốt vuốt vuốt mặt, có chút mờ mịt nhìn xung quanh một chút, bộ dáng còn chưa ngủ đã.

Gà trống ngược lại rất thanh tĩnh, nhìn thân thể Trần Hạo một chút, lại nhìn sắc trời mờ lung, trong mắt mang theo tinh quang, lạch cách lạch cách chạy đến bên trên một hòn đá, nhắm ngay phương đông, háng giọng một cái, sau đó.

Ò ó o o!

Âm thanh trong trẻo truyền vang sơn dã.

Thanh âm vang lên, toàn bộ sơn lâm tựa hồ cũng trở nên khác biệt, có loại cảm giác bùng bùng sức sống.

Trần Hạo nguyên bản không quan tâm, lại nhớ tới cái gì, vội vàng nhìn về phía mười lăm búp bê, sau đó thở dài một hơi.

Đám tiêu quỷ vẫn bình yên vô sự.

Hiển nhiên gà trống gáy mình không có thương tổn đến bọn nó.

Huh, tựa hồ tiếng kêu gà ngốc có chút khác biệt, chẳng lẽ con gà ngốc này có thể gáy đến mấy loại tiếng khác nhau sao?

Trần Hạo nhìn gà ngốc không ngừng gáy mình, như có điều suy nghĩ.

Mèo mun bị cuống hợng gà trống kêu giật cả mình, mắt mèo rất là khó chịu nhìn chăm chăm gà trống, sau đó vô cùng đáng thương dùng song trảo ôm lấy Trần Hạo, bộ dáng cầu ôm, cầu an ủi.

Trần Hạo tức giận ôm lấy mèo đen, theo bản năng chà mạnh người nó một cái.

Đù mé, làm sao cảm giác con mèo chết này ngày càng cứng nhỉ, chẳng lẽ con hàng này biến dị rồi?

đ-ng phải Trần Hạo không có chút nhân tính nào, thủ đoạn bỉ ổi chà xát, mèo mun xù lông ra sức tránh thoát cánh tay Trần Hạo, chạy đến một bên, u oán nhìn hấn.

Biểu tình kia tựa hồ muốn nói, chủ nhân không còn giống như trước kia nữa, người thay đổi rồi, người không yêu ta.

Trần Hạo cười ha ha, đứng dậy bắt đầu thu thập.

Chuẩn bị thỏa đáng, một người hai sủng bước lên con đường rời núi.

Đi không lâu, Trần Hạo lần nữa thấy được ngũ phong hung địa.

Lại nhìn một lần nữa, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện nguyên bản năm tòa sơn phong, giờ phút này thế mà chỉ thấy được ba tòa, mặt hai ngọn núi khác đã biến mất không thấy đâu nữa.

Thậm chí dùng Âm Dương Nhãn, Trần Hạo chỉ nhìn thấy một loại lực lượng huyền ảo lưu chuyển, nguyên bản hai ngọn núi lại bị một khe núi sâu ngăn cách.

Đây là, Ngũ Hành Mê Trận? Hư Ảo Huyền Cảnh?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Nếu như chỉ là người bình thường, nhìn thấy hẻm núi này khẳng định sẽ tránh lui, như thế liền đảm bảo ngũ phong hung địa sẽ không phạm nhân tiếp cận.

Bất quá hung địa như vậy, tiếp tục ản thế là việc chính xác nhất.

Trần Hạo cười cười, quay người tiếp tục rời đi.

Lúc trở ra không còn từ từ ngắm phong cảnh nữa nên đi rất nhanh, đến buổi trưa Trần Hạo đã đi ra khỏi Thần Sơn.

Ra khỏi núi, Trần Hạo trực tiếp trở lại phòng trọ tắm rửa sạch sẽ rồi ra tiệm cơm ăn một bữa lớn, sau đó hấn mới cảm

giác được cả người tựa như sống lại.

Ở trong trần nhỏ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo lần nữa bước tiếp con đường hành đạo.

Thuận theo đường cái ở ngoài núi, một đường tiến lên, không nhanh không chậm.

Sau mấy tiếng, Trần Hạo nhìn thấy bóng dáng một tòa thành thị, đang định tiến vào thành phố lượn một vòng thì điện thoại reo lên.

Nhắc điện thoại lên, Trần Hạo phát hiện lại là Wechat thông báo tin tức.

Mà lại tin tức đang không ngừng cập nhật tới.

- Đại sư, tại sao anh không nghe điện thoại?

- Đại sư, anh có ở đó hay không?

- Đại sư, cứu em trai của tôi với.

- Đại sư...

Id gửi tin nhắn đến tên là “con thỏ nhỏ ngoan ngoan”.

Đây không phải là cô gái đi cùng Vi Tú Hồng lúc trước sao?

Sau khi gửi tiền lì xì năm vạn thì không còn liên hệ gì nữa, tại sao lúc này lại gửi tin nhắn cho mình?

Vẻ mặt Trần Hạo vô cùng nghi hoặc, sau khi tắt xe vào lề liền mở Wechat.

Nhìn thấy “con thỏ nhỏ ngoan ngoãn” vẫn điên cuồng gửi tin, Trần Hạo vội vàng nhấn lại.

- Đây, đừng spam nữa.

- Đại sư, cuối cùng anh cũng onl rồi, em trai tôi bị ác quỷ ám, cầu xin đại sư cứu nó.

Trần Hạo sững sờ.

Ác quỷ ám? Chính là tên thanh niên trẻ tuổi đi theo lúc trước sao? Hấn lại xui xẻo như vậy?

- Nói rõ một chút đi.

Trần Hạo hỏi thăm.

Không bao lâu, “con thỏ nhỏ ngoan ngoãn” liền phát tới một tin tức.

Sau khi nghe xong, Trần Hạo trực tiếp im lặng.

Nguyên lai em trai của “con thỏ nhỏ ngoan ngoãn” bởi vì lúc trước chân chính nhìn thấy quỷ, trong lúc hiếu kỳ không biết từ nơi nào tìm thấy nước mắt trâu già có thể nhìn thấy quỷ, cùng mấy người bạn đêm hôm khuya khoắt chơi câu cơ.

Mấy lần đầu cũng không thành công, đám bạn bè kia thấy thế liền mất đi hứng thú, cả đám giải tán. Nhưng ngay đêm qua, cái tên Nhị Hóa kia chưa từ bỏ ý định, thế mà tự mình chạy về quê chơi. Kết quả cũng không gặp phải chuyện gì, lúc phát hiện thì Nhị Hóa đã bị bất tỉnh, cả người lạnh toát, hô hấp như có như không, lúc đưa đến bệnh viện cũng không tìm được nguyên nhân.

Nếu không phải “con thỏ nhỏ ngoan ngoãn” tìm tới đám bạn bè của Nhị Hóa hỏi thăm thì cô quả thật không biết thằng em mình dám chơi cái trò này.

Lúc biết chuyện này, cô tự nhiên tìm Trần Hạo xin giúp đỡ.

- Đại sự, cầu xin anh, bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần anh cứu em trai tôi.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn cầu khẩn nói.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo trả lời:

- Nói thật, tôi cũng không thích loại người tự làm tự chịu, rảnh rồi không biết làm gì đi tìm kích thích, hại người hại

mình. Bất quá chị Vi Tú Hồng lúc trước chịu đến gặp con trai, cũng xem như giúp tôi một phần sức, lần này tôi có thể đến giúp cô, xem như trả lại tình nghĩa trước kia. Cô báo địa chỉ đi.

MinhLâm - Lục Đạo

Chương 117: Bị Hoài Nghi

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn là người ở Thanh Châu, đúng lúc vị trí Trần Hạo hiện tại cách Thanh Châu không xa, chạy thẳng một đường, đến đêm Trần Hạo đã tới Thanh Châu.

Sau khi gọi điện thoại, Trần Hạo ở trước cửa bệnh viện thành phố Thanh Châu nhìn thấy con thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

- Đại sư, thật sự là làm phiền ngài, lần này là em trai tôi không đúng, tôi cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không để nó làm ra chuyện như vậy nữa.

Nhìn Trần Hạo, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn lúng túng mở miệng.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Có sau này hay không cũng là chuyện của mấy người, cô không cần phải nói với tôi. Đối với loại người tự tìm phiền phức, tôi giúp một lần là đủ rồi, nếu như còn tái diễn mong rằng đừng liên hệ với tôi nữa.

Sắc mặt con thỏ nhỏ ngoan ngoãn phức tạp, không nói nữa.

Sau khi Trần Hạo đỗ xe xong, hấn để mèo mun và gà ngốc ở trên xe chờ mình, sau đó cùng con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đi vào bệnh viện.

Trên đường đi, ánh mắt Trần Hạo quan sát bốn phía, dò xét hoàn cảnh bệnh viện.

Từ lúc tu hành đến nay, hấn chưa từng đi vào bệnh viện đến tìm âm hồn.

Giờ phút này nhìn lại, cả tòa bệnh viện cũng chỉ có một vài nơi âm khí tràn ngập, những nơi khác hoàn toàn không có gì bất thường.

Về phần âm hồn, hấn cũng phát hiện mấy cái, đều trốn ở nơi âm u hẻo lánh bệnh viện.

Đang quan sát, đột nhiên có một thân ảnh ngăn ở phía trước, Trần Hạo dừng chân, nhìn kỹ lại.

Người ngăn cản hấn là một gã thanh niên trẻ tuổi, nhìn rất cao to anh tuấn, chỉ là vẻ mặt hoài nghi kia hoàn toàn không giấu diếm gì.

Trần Hạo nghi ngờ nhìn về phía con thỏ nhỏ ngoan ngoan.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn vội vàng mở miệng nói:

- Bạch Hạo, anh đang làm gì?

Thanh niên đẹp trai bình tĩnh nói:

- Nam Nam, anh đã thương lượng với chú và dì rồi, nên chuyển Tráng Tráng đến bệnh viện tốt hơn để tiếp nhận chữa trị, em cứ mê tín thế này sẽ ảnh hưởng đến quá trình trị bệnh của Tráng Tráng.

Anh!

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn chán nản, thế nhưng lại không biết giải thích như thế nào.

Những người chưa từng tận mắt thấy ma quỷ sẽ không tin trên thế giới này có quỷ.

Nếu như không phải tự mình trải qua, cộng thêm em trai lại bởi vì thứ “mê tín” này nên biến thành như vậy, có lẽ cô cũng sẽ có suy nghĩ như gã thanh niên đẹp trai trước mặt này.

Nhưng bây giờ, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn hoàn toàn có thể khẳng định, em trai tuyệt đối không phải bị bệnh, mà là đang bị một thứ hắc ám nào đó tổn thương, nếu không phải thế thì tại sao bệnh viện không tìm ra nguyên nhân chứ.

- Bạch Hạo, em biết anh là vì muốn tốt cho Tráng Tráng, bất quá có thể để cho em thử một lần hay không, nếu như không được vậy em sẽ nghe theo ý kiến của anh.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn cầu khẩn nói.

Gã thanh niên đẹp trai bình tĩnh mở miệng nói:

- Em nói đã quá muộn, vừa rồi Tráng Tráng đã được đưa đi, anh...

Không đợi gã nói xong, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn liền xù lông, hét to:

- Anh nói cái gì? Tôi không phải nói chờ một chút sao? Tại sao tôi vừa ra ngoài một lúc anh lại dám làm loạn cả lên. Bạch Hạo, tôi nói cho anh biết, nếu như em trai tôi xảy ra vấn đề gì thì anh không xong với tôi đâu.

Tiếng quát của cô vang vọng bốn phía, không ít người kinh ngạc nhìn qua.

Thanh niên đẹp trai nhú mày:

- Nam Nam, em hay đối mặt với sự thật đi, em trước kia không phải như vậy, tại sao Tráng Tráng xảy ra chuyện em lại trở nên mê tín thế? Em yên tâm, nếu như bệnh viện trong nước không chữa được, vậy anh sẽ đưa cậu ấy ra nước ngoài chữa trị.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn lười nói nhảm, cô dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía Trần Hạo, một mặt sốt ruột.

Trần Hạo cuối cùng hiểu ra, nói cả nửa ngày hóa ra người nhà của em gái này không tin vào ba cái thứ mê tín dị đoan.

Bất quá loại sự tình này hẳn cũng lười giải thích, cho nên nói thẳng:

- Cậu ấy mới đi không lâu, chắc phòng bệnh còn lưu lại thứ gì đó, cô mang tôi đi xem thử đi.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đại hỉ, cô vội vàng gặt đầu dẫn đường.

Hai người đi thẳng lên trên lầu, sắc mặt thanh niên đẹp trai hơi âm trầm.

Bởi vì kinh doanh, gã và Nam Nam là gia đình thông gia, mặc dù gã rất nguyện ý nhưng Nam Nam lại có thái độ tùy ý, vẫn còn chưa xác định chính xác, bởi vậy em trai Nam Nam vừa xảy ra chuyện, gã liền biểu hiện rất tích cực.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tựa hồ Nam Nam không tin hẳn, ngược lại càng tin tưởng một tên lừa đảo không rõ lai lịch.

Không sai, ở trong mắt gã, Trần Hạo chính là một tên lừa đảo.

Dù sao nhìn còn nhỏ hơn gã, cách ăn mặc bình thường, cũng không có khí chất tiên phong đạo cốt gì, làm sao có thể để cho người ta tin tưởng mình là đại sư chứ?

Trầm ngâm một chút, gã thanh niên đẹp trai lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Bên này, Trần Hạo và Nam Nam đi tới lầu bốn bệnh viện, sau đó tiến vào bên trong một phòng bệnh.

Vừa bước, sắc mặt Trần Hạo liền thay đổi.

Trong phòng bệnh có một cỗ âm khí ngưng tụ không tan.

Kiến thức nhiều quý như vậy, Trần Hạo đối với âm khí cũng có một chút hiểu biết.

Mặc dù thống nhất cách gọi, nhưng là âm khí cũng chia thành nhiều loại khác nhau.

Tỉ như âm khí vào ban đêm, âm khí bên trong núi rừng, âm khí bổ sung âm hồn, còn có một số âm khí kỳ dị do đại địa sinh ra, thuộc tính của âm khí sẽ mang theo hoặc nhiều hoặc ít các loại khác.

Âm khí phổ thông, vô cùng vô tận, người sống nhiều nhất chỉ cảm giác được hơi lạnh, mức độ nguy hiểm cực thấp.

Âm khí quý hồn sẽ theo sự cường đại của quý hồn mà tạo thành tổn thương đối với con người.

Giờ phút này âm khí trong phòng bệnh làm cho Trần Hạo cảm thấy khác biệt, âm khí này còn mạnh hơn cả âm khí yêu hồn bổ sung lúc trước nữa.

Đây không phải là một con quỷ bình thường!

Trong lòng Trần Hạo kết luận, sau đó thuận theo âm khí thấy được giường ngủ.

Nguồn gốc phát ra âm khí chính là từ trên chiếc giường bệnh kia, nếu như nói em trai của con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đã từng nằm trên đây, vậy cậu ta quả thật phiền toái to rồi.

- Thế nào? Đại sư, em trai tôi không phải?

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn lo lắng hỏi thăm.

Trần Hạo gật đầu:

- Đúng vậy, em trai cô gặp được quý, nếu như không nhanh chóng giải quyết vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sắc mặt con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đại biến, cô đang muốn tiếp tục mở miệng thì một thanh âm từ ngoài cửa truyền đến:

- Nói hươu nói vượn.

Trần Hạo quay người nhìn lại, liền thấy hai người đi tới, chính là gã thanh niên đẹp trai và một người phụ nữ trung niên ăn mặc giàu có, rất có khí độ.

Giờ phút này, sắc mặt người phụ nữ trung niên khó coi, bà không thèm nhìn Trần Hạo mà quay mặt nói với con thỏ nhỏ ngoan ngoãn:

- Nam Nam, em trai con đã biến thành như vậy, con ở đây còn gây thêm rắc rối, ma với quỷ gì chứ, tất cả đều là lừa gạt mà thôi.

Trần Hạo nghe vậy, hé miệng cười một tiếng, cũng không hề tức giận.

Hắn kiên trì đạo nghĩa trong lòng mình, có ân tất báo, có nợ tất trả. Vì thế lúc này hắn mới đến hỗ trợ.

Nếu như như người ta không cần vậy thì quên đi, dù sao cũng chỉ là người dung, thích thế nào nói thế nào thì nói, tin cũng được, không tin cũng chẳng sao.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn nhìn người tới, trước hung hăng nhìn chằm chằm gã thanh niên đẹp trai kia, lúc này mới vội vàng nói:

- Mẹ, đây là sự thật, em nó không phải bị bệnh, nó bị...

- Đủ rồi!

Phụ nữ trung niên cắt ngang lời của cô, cường ngạnh nói:

- Em trai con đã được chuyển lên bệnh viện tỉnh, con đi về với mẹ.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn còn muốn mở miệng.

Trần Hạo trước tiên nói:

- Ngại quá, có thể để tôi nói một câu không?

Mấy người nhìn về phía hắn, về mặt con thỏ nhỏ ngoan ngoãn áy náy, còn người phụ nữ trung niên thì lạnh lùng, tên thanh niên đẹp trai lại bình tĩnh.

Trần Hạo cười nói:

- Là vì Vi Tú Hồng cho nên tôi mới đến giúp, nhưng hiện tại xem ra không cần đến tôi nữa rồi. Ok, xem cũng đã xem, kết quả cũng đã nói, tin hay không thì tùy mấy người, nhân quả tôi đã trả xong, chúng ta cũng không cần gặp nhau nữa, cáo từ.

Dứt lời, Trần Hạo cất bước rời đi.

Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn muốn chặn đường nhưng lại bị thanh niên đẹp trai tiến lên giữ chặt, chỉ có thể sốt ruột rơi nước mắt.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 118: Xã Hội Đen Quyền Ca

Ra khỏi bệnh viện, Trần Hạo đi đến một bãi cỏ nhỏ.

Hiện tại đã hơn chín giờ đêm, gió lạnh đêm đen, trên bãi cỏ hắt không có ai mới đúng.

Bất qua trên bãi cỏ hiện tại lại có một gã thanh niên đang nằm, hắn vênh lên chân bắt chéo, hai tay chống trán, còn khẽ hát ngấm sao, ừm, nếu như không phải nửa thân trên đều là máu thì hắn quả thật giống như một tên tiểu nhị lang vô ưu vô lo.

Trần Hạo đi đến bên cạnh gã thanh niên, sau đó đặt mông ngồi xuống.

Gã thanh niên nhìn thấy Trần Hạo đi đến liền cảm thấy hứng thú, gã ngồi bật dậy, gương nanh múa vuốt trước mặt Trần Hạo, làm các loại mặt quỷ, sau đó còn cười ha ha:

- Ngu ngốc, nguoi vậy mà chạy đến ngồi bên cạnh quỷ, ha ha ha, nói cho nguoi biết, lão tử chính là Quyền ca, đến, gọi Quyền ca nghe chơi, nếu không gọi có tin bố hù chết nguoi không? Ý, quên mất chú em chỉ là người phạm mất thịt, không thể nhìn thấy Quyền ca anh, ài, làm một quỷ đại ca thật chán mà!

Người trẻ tuổi nói xong, lại nằm ngửa ra, nhìn bầu trời thờ dài nói:

- Nếu như lúc còn sống có thể uy phong như vậy thì tốt rồi.

- Thật sao? Lúc ông anh còn sống có dạng gì? Nói nghe chơi một chút?

Đột nhiên, bên cạnh gã truyền đến âm thanh.

Người trẻ tuổi theo bản năng trả lời:

- Lúc tao còn sống à, đó là một thằng vô dụng, ngu xuẩn, một chút tác dụng...

Lời nói bỗng nhiên im bật, người trẻ tuổi nhảy dựng cả lên, khiếp sợ nhìn Trần Hạo nói:

- Mà nhìn thấy tao?

Trần Hạo cười híp mắt nói:

- Nhìn thấy, ừm, máu me đầy người thế kia, chắc là bị người ta chém chết phải không? Quyền ca không phải lợi hại à, tại sao lại chết thảm như thế?

Người trẻ tuổi rung động, ngữ khí đều trở nên run rẩy:

- Làm sao có thể, người sống làm sao có thể thấy được tao? Trước kia không có ai có thể nhìn thấy tao.

Trần Hạo bĩu môi, vỗ vỗ bãi cỏ nói:

- Không phải tôi đang nhìn thấy anh ư, đến đây, Quyền ca ngồi xuống, hai chúng ta tâm sự một chút.

Người trẻ tuổi chân chờ hỏi:

- Mà thật sự không sợ tao?

Trần Hạo cười nói:

- Sợ cái gì, vừa nhìn liền biết Quyền ca là quỷ tốt rồi, ây da, xem vết thương này này, là do lúc còn sống thấy việc nghĩa nên hăng hái làm sao?

- Hăng cái beep, là tao giúp người ta cầm một đao.

Nói đến vết thương ở trên người mình, người trẻ tuổi lập tức mắng một câu, tựa hồ đã lâu rồi không nói chuyện với người

sống cho nên vừa biết Trần Hạo có thể nhìn thấy mình, hơn nữa còn không sợ hãi, người thanh niên liền tiếp tục nói:

- Đúng là may mắn mà, ở Thanh Châu quỷ giới này tao vậy mà có cơ hội nói chuyện với người sống, Quyền ca tao đoán chừng là người đầu tiên rồi.

Trần Hạo hỏi:

- Quỷ giới? Đây là ý gì?

Người trẻ tuổi cười nói:

- Còn có ý gì cơ chứ, đây là do tao đặt cho, người sống có thể giới của người sống, quỷ cũng có thể giới của riêng mình mà, bất quá quỷ trong quỷ giới chúng ta quá ít, tao chết ba năm rồi cũng chỉ thấy hơn mấy trăm con, lại có nhiều quỷ hồn đột nhiên biến mất, ài, nói ra thì tao thật hâm mộ mấy tên kia có thể đi đầu thai, nếu không phải lúc trước tao nhìn thấy bộ dáng thương tâm của má tao nên không đành lòng đi đầu thai thì hiện tại cũng không cần vất vưởng như thế này, haiz, chỉ sợ đời này tao cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn người tuổi trẻ:

- Nhìn bộ dáng của ông anh hình như rất thương tâm à?

Người trẻ tuổi bình tĩnh nói:

- Đã chết nhiều năm như vậy rồi, nên thương tâm đều đã thương tâm, tao còn có thể làm gì?

Chắc chắn, tâm tính này tôi nên nói tâm ông anh lớn, hay là cảnh giới ông anh cao đây!

- Kỳ thật cũng không phải không làm được cái gì, không phải tôi có thể nói chuyện với ông anh à, có cái gì tiếc nuối, nói cho tôi nghe một chút, không chừng tôi có thể giúp ông anh?

Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Người trẻ tuổi sững sờ, sau đó con mắt sáng lên.

Hình như đúng như vậy, lúc trước âm dương cách biệt, cái gì cũng không làm được, nhưng bây giờ thì khác, có người sống có thể nhìn thấy mình, tìm được người có thể giúp mình cầu thông được với người sống khác, đây là mơ ước của biết bao quỷ hồn!

- Thật chứ, đại ca cậu có thể giúp tôi?

Người trẻ tuổi mong đợi hỏi, ngay cả ngữ khí cũng thay đổi.

Trần Hạo hé miệng cười:

- Đương nhiên, tôi làm người cũng không có ưu điểm gì quá lớn, chỉ thích giúp quỷ làm niềm vui, ài, nhìn quỷ hồn lẻ loi hiu quạnh, tôi cảm thấy nếu như không giúp bọn họ thì trong lòng sẽ không yên, lúc trước giúp không ít quỷ hồn cho nên có kha khá kinh nghiệm rồi.

Người trẻ tuổi vui vẻ nói:

- Quá tốt rồi, tôi có tiếc nuôi, tôi có việc muốn cậu giúp.

Trần Hạo nói:

- Nói nghe một chút, chỉ cần không phải việc gì quá khó thì tôi nhất định sẽ giúp ông anh.

Người trẻ tuổi mong đợi nói:

- Tôi muốn gặp lại mẹ tôi.

Leng keng: Quỷ uổng mạng Mao Quyên, oan quỷ ba năm năm tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng một năm đạo hạnh.

Nhiệm vụ này, chính là nhiệm vụ tìm mẹ.

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc nói:

- Không phải ông anh là người địa phương à, nếu muốn gặp thì ban đêm cứ đi thẳng về nhà là được.

Người trẻ tuổi khỏ sở nói:

- Lúc trước quả thật có thể, nhưng không lâu sau khi tôi chết thì mẹ và em trai đã dọn nhà đi rồi, hai người bọn họ trở về quê, đường xá xa xôi nên tôi không đi theo được.

Trần Hạo hiếu kì nói:

- Có thể nói rõ ràng hơn không?

Người trẻ tuổi vội vàng nói thân thể của mình một lần, xem ra tên này cũng khá đáng thương.

Người trẻ tuổi này tên là Mao Quyền, tuy nói là người địa phương nhưng thực tế cũng không phải, bởi vì cha hắn Mao Tiểu Cương lại không phải là người ở đây, cha hắn năm đó đến Thanh Châu làm xã hội đen, trong giới gian hồ cũng xem như là một người có máu mặt.

Bất quá có câu nói nói hay lắm, người trong gian hồ, có ai không bị chém. Mao Tiểu Cương bởi vì quá trọng nghĩa khí cho nên bị người ta lợi dụng, chết oan chết uổng, bỏ lại người vợ và hai đứa con lẻ loi hiu quạnh, nếu không phải ở đây còn có bất động sản mà một số tiền tiết kiệm nhỏ thì không biết cô nhi quả mẫu họ sống như thế nào.

Cha chết, tuy mẹ không có tài giá nhưng cũng không có quá nhiều kinh nghiệm giáo dục con cái, cho nên Mao Quyền liền không có ai quản, học hành không ra làm sao nhưng nghĩa khí của Mao Tiểu Cương lại kế thừa đủ mười phần, sau khi dính vào nhóm xã hội đen ở địa phương, còn đường liền lệch hẳn ra.

Cũng may Mao Quyền sinh ra trong xã hội mới, trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, hiểu được phải trái đúng sai, mặc

dù lẫn lộn trong xã hội nhưng xưa nay không làm những việc phạm pháp loạn kỷ cương.

Đáng tiếc, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Hơn ba năm trước, Mao Quyền đi theo đại ca giành địa bàn, Mao Quyền lúc ấy còn nhỏ chưa hiểu sự đời, ngoài ý muốn bị người ta cầm mã tấu rượt theo chém đả bọn họ, lại “ngoài ý muốn” bị thằng đại ca kia kéo qua chặn một đao chí mạng cho gã, lúc ấy Mao Quyền mới biết một đao kia ác đến thế nào, từ cổ bên trái chém xéo xuống phía bên phải, thẳng đến bụng dưới, lúc đó máu tươi chảy ra như suối, chưa kịp đưa đến bệnh viện đã chết queo rồi.

Chết oan uổng như thế nhưng Mao Quyền lại không sinh ra oán niệm gì, cho đến khi hắn nhìn thấy mẹ mình chạy đến nhìn xác mình khóc thiên hôn địa ám, lúc đó hắn mới hối hận không muốn đi đầu thai, từ đó về sau ở lại bệnh viện, trở thành một tên du hồn dã quỷ.

Mà mẹ của Mao Quyền sau khi bị cái chết của con trai kích thích, đối với Thanh Châu lại sinh ra tâm lý kháng cự, không bao lâu liền bán sạch bất động sản, mang theo em trai Mao Quyền rời khỏi Thanh Châu trở về tới cố hương, quyết định về sau sống ở quê, miễn cho thằng út sau này đi theo con đường của cha anh nó, lúc đó hối hận sẽ không kịp.

Thân thế của Mao Quyền làm cho Trần Hạo động lòng trắc ẩn.

Chủ yếu là tên Mao Quyền này nhìn qua không tệ, cho dù làm giang hồ nhưng không có bộ dạng của giang hồ, à không đúng, là không có bị nhiễm đen như mấy tên giang hồ khác, vẫn còn có thể cứu được.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Mao Quyền, Trần Hạo nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng nói:

- Muốn tìm mẹ của ông anh thì không có vấn đề gì, nhưng mà tôi đến Thanh Châu là do nhờ vả, tiền xe còn không có ai thanh toán, tôi thấy một chuyến này không thể uổng công như vậy được, hay là thế này đi, ông anh giúp tôi một chuyện, sau đó tôi sẽ giúp lại ông anh.

MinhLâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 119: Ríu Rít

Mao Quyên kinh ngạc nhìn Trần Hạo hỏi:

- Tôi có thể giúp cậu chuyện gì?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng:

- Không nói những việc khác, chuyện này quả thật thích hợp với ông anh nhất, tôi muốn ông anh thông báo cho tất cả quý hồn ở Thanh Châu này biết, nói rằng có đại sư tới chơi, chủ trì công đạo vì dân chúng quý giới, siêu độ luân hồi, như có người muốn luân hồi, mời đến... à, chút nữa tôi sẽ đi thuê một căn phòng để ở, đến lúc đó nói bọn họ đến tìm tôi là được.

Mao Quyên tròn tròn mắt.

Lời này hình như nghe sao sao ấy nhỉ? Tên này không phải kẻ lừa đảo chứ?

Không đúng, quý có gì để lừa gạt đâu chứ, mình cái gì cũng không có mà?

Thôi kệ, hắn có thể nhìn thấy mình, cũng chỉ có thể giúp mình mà thôi, cho dù thế nào cũng không thể bỏ qua được.

- Được, tôi giúp cậu, nhưng sau đó cậu phải giúp tôi đấy.

Mao Quyên nói nghiêm túc.

Trần Hạo cười một tiếng:

- Yên tâm đi huynh đệ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Sau khi đạt được ước định, Trần Hạo liền rời đi.

Tìm một phòng khác sạn ở tạm, sáng sớm hôm sau Trần Hạo đi một vòng Thanh Châu tìm phòng trọ để thuê.

Mặc dù ý nghĩ kia là trong lúc nhất thời nghĩ ra, nhưng Trần Hạo lại cảm thấy nó rất có tiềm năng.

Thái tổ gia từng nói qua, muốn phát động quần chúng, cần phải thành lập căn cứ. Trần Hạo cảm thấy lời này hiện tại rất phù hợp với mình.

Phát động quỹ hồn giúp mình tìm quỹ, vậy nhiệm vụ sau này dễ làm rồi.

Đi vòng vo nửa ngày, Trần Hạo ở vùng ngoại thành Thanh Châu tìm được một căn nhà cho thuê, gia chủ thường xuyên đi làm ăn xa ở bên ngoài nên hiếm khi trở về nhà, căn nhà này vốn đang rao bán nhưng vì giá cả quá đắt cho nên không có ai mua, cuối cùng đành cho thuê, bất quá tiền thuê nhà cũng không rẻ, Trần Hạo phun nước miếng trả giá một phen mới thỏa thuận được một cái giá hợp lý, tạm thời thuê một tháng.

Có lẽ cũng không ở quá lâu như thế, nhưng chỉ cần hoàn thành được mấy cái nhiệm vụ thì xem như có lời rồi.

Đây cũng là Trần Hạo muốn thử nghiệm xem, nếu như có thể thực hiện, vậy việc hành đạo sau này cứ như vậy mà làm.

Một ngày vô sự, đến ban đêm, Trần Hạo liền cảm giác được có quỹ hồn tới, hơn nữa còn là hai người!

Nhãn tình sáng lên, Trần Hạo có chút mong đợi.

Vừa khai trương liền có sinh ý, điềm tốt a.

Mặt mỉm cười đi ra ngoài, Trần Hạo liền nhìn thấy Mao Quyền, bên cạnh còn có một... nữ quý!

Ý, thật là nữ quý, tóc nhuộm đủ loại màu sắc, mang khoen mũi, quần áo có vài lỗ rách theo style cái bang, dây xích lòng thòng, còn có hình xăm, đặc biệt là dáng người đơn bạc, thoát nhìn còn chưa phát dục hoàn toàn.

Cái này mẹ nó... Không đành lòng nhìn tiếp mà.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, miễn cưỡng nở nụ cười nói:

- Quyền ca tới rồi à, ừm, mời vào bên trong.

Mao Quyền vội vàng nói:

- Đại sư đừng gọi tôi như vậy, nếu không ngại cứ gọi tôi là A Quyền hoặc là Tiểu Mao là được.

Tiểu Mao (cộng lông)? Lớn hay nhỏ? Cong không cong? Rậm rạp không?

Trần Hạo cười nói:

- Vậy liền gọi là A Quyền đi, à, vị này là?

Mao Quyền giới thiệu nói:

- Đại sư, đây là Hùng Lệ Lệ, xem như là một người bạn của tôi, năm nay mới mười bảy tuổi, chết rất oan uổng.

Oan uổng? Nhìn phong cách này, bị người ta đánh chết cũng không oan mà.

Trần Hạo âm thầm trợn trắng mắt, lạnh nhạt nói:

- Vào đi, vào trong phòng rồi nói.

Tiến vào trong phòng, Trần Hạo nhìn về phía bộ mặt sợ hãi, thập phần yếu đuối, hoàn toàn trái ngược với phong cách ăn mặc nói: - Nói đi, chết như thế nào?

Hùng Lệ Lệ nghe vậy lập tức khóc rờn nói:

- Em bị người ta hại chết, bọn lừa em hút heroin, sau đó em bị sốc thuốc chết, hic hic hic...

- Ngừng!

Trần Hạo vội vàng dừng lại, bộ mặt khó chịu nhìn Hùng Lệ Lệ.

Mẹ kiếp, không thể bình thường được ư, còn “hic hic hic” cái gì! Có bệnh sao!

- Nói bình thường chút đi, em không phải chó con.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Hùng Lệ Lệ bị giật nảy mình, lui ra phía sau mấy bước, rụt cổ lại, bộ mặt ủy khuất nhìn Trần Hạo.

- Em, em bị chết oan uổng.

Trần Hạo cau mày nói:

- Anh muốn nghe kỹ quá trình.

Hùng Lệ Lệ không dám giấu diếm, vội vàng nói nguyên nhân cái chết của mình.

Nữ Quỷ Hùng lệ lệ, mười bảy tuổi, đã chết một năm rưỡi.

Nguyên nhân là hít heroin! Nghe đến đây Trần Hạo liền nhú mày.

Bất quá nguyên nhân Hùng Lệ Lệ hít heroin không phải do hiếu kì, cũng không phải cố ý, mà là bị người ta lừa gạt.

Hùng Lệ Lệ lúc còn nhỏ thì cha mẹ đã ly hôn, ai cũng mặc kệ, em được bà nội nuôi lớn, lúc em mười lăm tuổi thì bà nội qua đời, cha mẹ bây giờ đều đã có cuộc sống của mình, bọn họ chỉ làm trách nhiệm cung cấp tiền để Hùng Lệ Lệ có thể tiếp tục sinh hoạt chứ không muốn đón em về, thế là Hùng Lệ Lệ phản kháng, em nguyên bản là một học sinh khá giỏi lại bắt đầu trốn học giao du với người ngoài xã hội, thời gian một năm, Hùng Lệ Lệ trở mình hoa lệ, trở thành thiếu nữ chơi bởi người người chán ghét.

Một năm rưỡi trước, Hùng Lệ Lệ hoàn toàn ra khỏi trường, giao du với bạn trai, trong lúc chơi ở nhà bạn trai bị bạn trai dụ dỗ hít heroin, kết quả nằm ngoài dự tính, cơ thể Hùng Lệ Lệ

phản ứng kịch liệt với heroin, lúc ấy em co quắp, đưa đến bệnh viện cũng không thể cứu, cứ như thế mà chết đi.

Nghe thấy nguyên nhân cái chết của Hùng Lệ Lệ, Trần Hạo thật không biết nói cái gì cho phải.

Nói là do em ngu ngốc ư, chỉ là vấn đề của em ở cha mẹ mình, nếu như cha mẹ em không nhẫn tâm bỏ mặc em, vậy cuộc đời của Hùng Lệ Lệ có lẽ đã ở một hướng khác, tuy không dám chắc có cuộc sống tốt đẹp gì, nhưng ít nhất thì em vẫn có thể sống.

Thế nhưng nha đầu này tự mình đọa lạc, heroin là thứ độc hại mọi người đều biết, vậy mà Hùng Lệ Lệ vẫn dám thử, không phải tự mình làm tự mình chịu à, cũng may lúc đó bị sốc thuốc chết, nếu không sau này trở thành con nghiện hậu quả sẽ càng thê lương hơn, thật muốn tát cho em nó hai bạt tay để tỉnh ra mà.

Nhìn xem Hùng Lệ Lệ vô cùng đáng thương, Trần Hạo hỏi:

- Làm sao? Hiện tại cảm thấy hối hận rồi?

- Anh...

- Ừm!

Trần Hạo nheo mắt lại.

Giọng ghen ngào dừng lại, Hùng Lệ Lệ liền vội vàng gạt đầu nói:

- Hối hận, em rất hối hận, trước khi bà nội chết đã dặn em phải cố gắng học tập chăm chỉ, tất cả đều phải dựa vào mình, tem đã phụ sự kỳ vọng của bà nội rồi, bây giờ em rất hối hận.

Trần Hạo hừ lạnh:

- Hối hận thì có tác dụng quái gì, chết cũng đã chết rồi, bây giờ em có thể làm được gì?

Hùng Lê Lê:

- ...

- Khụ khụ, đại sư, chuyện của Lê Lê cũng không thể trách em ấy, nếu như cha mẹ em ấy có trách nhiệm một chút, vậy giờ này em ấy vẫn còn đang đi học rồi.

Mao Quyền nhìn không được nói giúp cho Hùng Lê Lê.

Trần Hạo tức giận:

- Anh có tư cách nói lời này sao?

Mao Quyền:

- ...

Nhìn Hùng Lê Lê tội nghiệp, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Đã chết rồi, hối hận thì không cần phải nói, hiện tại em có nguyện vọng gì?

Hùng Lê Lê nhếch miệng, yếu ớt mở miệng nói:

- Em, em không biết.

Trần Hạo:

- ...

Quay đầu nhìn xem Mao Quyền, vẻ mặt Trần Hạo khó chịu.

Chơi ca à, một người không có di nguyện, người mang đến làm gì hở?

Mao Quyền cười khan nói:

- Ấy da, đại sư, Lê Lê rất đáng thương, ngài trực tiếp đưa em ấy đi đâu thai là được rồi.

Trần Hạo chán nản.

Trực tiếp đưa đi? Người tưởng cứ muốn vào luân hồi là vào được sao, cho dù có, ca cũng không có bản sự kia.

Trần Hạo chân thành nói:

- Không phải tôi không giúp, phải biết, không tiếp nhận Luân Hồi dẫn độ, vậy đã chứng minh trong lòng có nguyện vọng chưa hết, nếu không làm xong nguyện vọng kia, vậy không thể vào luân hồi được.

Còn có chuyện này nữa á?

Mao Quyền tròn tròn mắt, vội vàng nhìn Hùng Lệ Lệ nói:

- Em gái, em suy nghĩ thật kỹ xem, còn có nguyện vọng gì em muốn hoàn thành không?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 120: Quý ăn không đủ no

Hùng Lệ Lệ trợn tròn mắt, sau khi làm quý, em mới biết lúc trước mình phóng túng là chuyện ngu ngốc biết bao, lúc này nghe được mình có cơ hội đầu thai liền mừng rỡ vô cùng.

Nhưng mà tại sao đi đầu thai mà còn cần phải có điều kiện? Tiếc nuôi? Tiếc nuôi của mình là gì? Cha mẹ vứt bỏ? Bà mất sớm?

Hình như không phải những thứ đó, vậy là gì cơ chứ?

Hùng Lệ Lệ cố gắng suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, mở miệng nói:

- Em muốn ăn no.

Ding: Uổng mạng quý Hùng Lệ Lệ, oan hồn một năm bảy tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Lúc đầu Trần Hạo còn hơi khó chịu nhưng khi nghe được tiếng “Ding” thì nhãn tình liền sáng lên.

Mười năm đạo hạnh đó, phát tài rồi!

Ừm, ăn no? Đây là di nguyện kiểu gì? Không phải bị sốc thuốc chết ư? Liên quan gì đến chuyện ăn no?

Trần Hạo mặt mờ mịt nhìn Hùng Lệ Lệ hỏi:

- Em đói bụng?

Hùng Lệ Lệ ngượng ngùng nói:

- Em, lúc em chết đã hai ngày chưa ăn cơm.

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Tại sao lại không ăn cơm?

Hùng Lệ Lệ ngượng ngùng nói:

- Bạn trai ta nói thích ta gầy teo bộ dáng, ta nghĩ giảm béo.

Trần Hạo im lặng nhìn dáng người Hùng Lệ Lệ giống như một cái cốc phơi đồ, hẳn cảm thấy phụ nữ quả là những người không thể nào hiểu được.

Đối với mấy người mà nói, thế nào mới gọi là gầy vậy?

Nói ra cũng có một vài tên đàn ông biến thái, phụ nữ gầy có gì tốt cơ chứ, có da có thịt mới là phụ nữ chứ, sờ dễ chịu, ôm dễ chịu, hắc hắc hắc cũng dễ chịu.

Tuy nhiên những thứ này cũng không quan trọng, quan trọng là bộ dạng của Hùng Lệ Lệ không giống như bị sốc thuốc chết, mà là bị đói chết!

Quý chết đói không dễ giúp, linh thể sau khi chết tuyệt đối giống như cái động không đáy.

Chắc chắn, hệ thống đại lão quả nhiên tính toán không sót, ban thưởng phong phú cũng phải bỏ ra công sức không nhỏ mới được.

Bất quá Hùng Lệ Lệ kích phát nhiệm vụ, làm gì cũng muốn thử một lần.

Trần Hạo đi lấy một cây trụ linh hương, sau khi đốt lên nói:

- Đến đây, em ăn thử xem.

Hương khí linh hương tỏa ra, đừng nói Hùng Lệ Lệ, cho dù là Mao Quyền cũng nhìn đến nuốt nước bọt, hận không thể tiến lên hít một hơi.

Bất quá Mao Quyền coi như có chút ý chí, nhẫn nhịn không nhúc nhích. Hùng Lệ Lệ nghe vậy liền chạy ngay đến hít một hơi, biểu tình vô cùng hưởng thụ.

- Ngon quá, quả thật rất, cảm ơn đại ca, anh quả thật là người tốt.

Hùng Lệ Lệ cảm động tròn xoe mắt.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Đừng nói chuyện, tranh thủ thời gian ăn đi.

Hùng Lệ Lệ không nói nhảm nữa, em từng ngậm từng ngậm thôn phệ hương khí.

Theo mùi hương bổ sung, thân thể Hùng Lệ Lệ cũng trở nên ngưng thực thêm không ít.

Bất quá sau khi nhang tàn, Hùng Lệ Lệ vẫn còn liếm liếm miệng mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo hỏi:

- Chưa ăn no?

Hùng Lệ Lệ gật đầu, ngượng ngùng nói:

- Một phần, không, đã no ba phần.

Trần Hạo nhú mày:

- Đến cùng là mấy phần? Nói thật.

Hùng Lệ Lệ cúi đầu xuống, không dám nhìn Trần Hạo:

- Hình như... vẫn rất đói, không biết đã no được bao nhiêu.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, bình thường một nén nhang đều có thể để cho đám tiểu quy ăn no nê, đến người chỉ như món điện tâm, đây chính là quỷ chết đói ư?

Nhưng mà không đúng, cổ họng của quỷ đói rất nhỏ, ăn không vô, cho nên chỉ có thể chịu đựng cơn đói tra tấn, mà

Hùng Lệ Lệ này lại có thể ăn hết, nhưng lại ăn không đủ no? Chuyện này quái thật.

Biết ngay là cái nhiệm vụ mười năm đạo hạnh không dễ làm ma.

Lúc trước Triệu Nguyên cũng thế, nếu không có Chu Cương trợ giúp, mình cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nhưng hiện tại có ai nói cho ta biết làm sao để cô bé này ăn no không?!

- Khụ khụ, đây là bệnh của em, phải trị khỏi mới có thể đi đầu thai.

Trần Hạo điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói.

Mao Quyên và Hùng Lệ Lệ tròn tròn mắt.

Đi đầu thai tại sao còn liên quan đến bệnh nữa?

- Đại sư, vậy phải chữa như thế nào? Em không muốn mỗi ngày đều phải đói bụng đâu, cảm giác rất khó chịu.

Hùng Lệ Lệ tội nghiệp nói.

Trần Hạo cười nói:

- Em không cần lo lắng. Chỉ là có chút phiền phức, như vậy đi, em cứ ở lại chỗ này, mỗi ngày anh sẽ cho em ăn, đồng thời xem bệnh của em như thế nào.

Hùng Lệ Lệ đại hi, liền vội vàng gật đầu:

- Cảm ơn đại ca, không, đại sư, anh thật sự là người tốt.

Trần Hạo:

- ...

Không quan tâm đến Hùng Lệ Lệ nữa, Trần Hạo nhìn về phía Mao Quyên nói:

- Anh đi một vòng tìm được một người, nhưng di nguyện của em ấy lại quá khó, có thể tìm mấy người có di nguyện dễ thực hiện hơn hay không?

Mao Quyên vội vàng nói:

- Đại sư yên tâm, vừa nãy chỉ là mới làm quen mà thôi, hiện tại tôi sẽ tiếp tục chạy đi tìm quý cho đại sư. Khục, đại sư, hương này có thể cho tôi một miếng hay không, nhiều năm qua chưa ăn cơm, cảm thấy rất nhớ.

Nói xong, Mao Quyên khát vọng nhìn Trần Hạo, một mặt đáng thương.

Trần Hạo chán nản.

Tên gia hỏa này vẫn chưa làm được gì liền muốn ăn cơm trước?

Đây là linh hương đó, đối với quý mà nói chính là vô thượng mỹ thực có tiền cũng không mua được.

- Được rồi, nhanh đi đi, sau khi anh dẫn thêm mấy người đến tôi sẽ cho anh ăn no đến nôn luôn.

Trần Hạo tức giận nói.

Mao Quyên đại hỉ, xoay người liền chạy, vừa chạy vừa nói:

- Đại sư chờ một chút, tôi sẽ quay lại ngay.

Mao Quyên vừa đi, nhìn Hùng Lệ Lệ có chút bút rút, Trần Hạo cảm thấy một người một quý ở đâu bầu không khí có chút không đúng. Hắn liền để Hùng Lệ Lệ vào phòng trông mấy đứa bé tà đồng.

Hùng Lệ Lệ nghe vậy cũng thở dài một hơi, vừa được chữa bệnh vừa ăn của người ta, cô vẫn cảm thấy mình thiếu đại sư quá nhiều, có thể giúp đại sư trông hài tử cũng làm cô dễ chịu hơn.

Nhưng Hùng Lệ Lệ vừa mới vào phòng liền nhìn thấy mười lăm búp bê trẻ con đang chơi cùng mèo mun và gà trống, cô bé lập tức tròn tròn mắt.

Cô bé cảm nhận thấy trên thân mèo mun và gà trống truyền đến uy hiếp vô cùng lớn, ngay cả mười lăm em bé quý kia nhìn qua cũng quá dọa người, chân cô lúc này như nhũng cả ra.

- Meo ô!

Mèo mun ngoác ngoác móng vuốt với Hùng Lệ Lệ.

Hùng Lệ Lệ bị dọa đến mức rụt cổ lại, theo bản năng lắc đầu.

Mèo đen híp mắt lại kêu nhẹ một tiếng.

Hùng Lệ Lệ muốn khóc rồi.

Cô rất muốn ra ngoài hỏi đại sư một chút, xem có thể đổi công tác hay không?

...

Mao Quyên đi được mười phút lại quay về, lần này khá lắm, kéo tới hơn mười con quý, nam nữ già trẻ đều có, giống như một cái đoàn du lịch vậy.

Trần Hạo vui vẻ, nhiều quý như thế chắc chắn sẽ có không ít nhiệm vụ dễ, đúng là cách này vẫn nhanh nhất.

Mao Quyên vội vàng chào hỏi Trần Hạo rồi bảo đám quý xếp hàng, sau đó quý hờn đứng vị trí đầu tiên đi đến trước mặt Trần Hạo, hiếu kì dò xét hẳn.

Đây là một lão quý, nhìn qua đã hơn bảy mươi tuổi, mặc chỉnh tề, bộ dáng uy nghiêm rất có khí độ, xem ra xuất thân hào môn.

Trần Hạo mỉm cười:

- Chào quý lão bá, người có nguyện vọng gì?

Lão quý không có trả lời, ngược lại sợ hãi than nói:

- Nghe tiểu Mao nói có đại sư đến độ quý, ta còn hơi nghi ngờ, bây giờ nhìn thấy đại sư, thật sự làm cho lão hủ thay đổi cách nhìn triệt để, không nghĩ tới trên đời này thật có người tu hành.

Trần Hạo cười nói:

- Thiên địa âm dương, một người có hai bộ mặt, nếu quý tồn tại, đương nhiên cũng có người độ quý. Quý lão bá còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành có thể nói ra.

Lão quý nói:

- Tâm nguyện lão hủ rất đơn giản, hi vọng đại sư có thể giúp ta nói với Bạch gia không nên thông gia cùng Tiết gia.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 121: Lại Cự Tuyệt

Ding: Quý chết già Bạch Hưng Nghiệp, âm hồn bốn năm ba tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng Thất Tinh Kiếm Quyết.

Ý, là Kiếm Quyết đó! Ban thưởng này quá tốt, gõ đào đại bảo kiếm của ca hiện tại gặp quý chém quý, gặp yêu chém yêu, nhưng lại không có kiếm pháp phối hợp, uy lực không thể phát huy tới đa chính là nhược điểm hiện tại, nếu như có thể lấy được kiếm quyết vậy đại bảo kiếm của mình có đất dụng võ rồi.

- Không muốn thông gia? Chuyện này không khó, bắt quá hai nhà này ở đâu? Ông lại lại trưởng bối của bên nào?

Trần Hạo nhin xuống sự vui vẻ, lạnh nhạt hỏi.

Lão quý nói:

- Tôi là phụ thân của Bạch Kính Nghiêu chủ tịch tập đoàn Hồng Trình Thanh Châu, Tiết gia tập đoàn kinh doanh bất động sản ở Thanh Châu. Thông gia chính là đưa cháu Bạch Hạo của tôi với Tiết Nam Tiết gia.

Sắc mặt Trần Hạo cứng đờ.

Con mẹ nó, đi một vòng lớn tại sao lại quay về hai nhà này rồi? Không dứt đúng không!

Nhìn lão quý, Trần Hạo lắc đầu nói:

- Chuyện này của ộng, tôi không giúp được

So với ban thưởng nhiệm vụ, hẳn càng quan tâm đến tâm cảnh tu hành hơn.

Nói không tới thì nhất định sẽ không tới nữa, thời gian còn chưa hết một ngày, Trần Hạo đương nhiên sẽ không làm sự tình mất mặt đó.

Lão quỷ sừng sốt:

- Đại sư, đây là ý gì?

Trần Hạo nói:

- Cũng không có gì, là tên tiểu tử nhị thiếu của Tiết gia bị trúng ta, vì một chút nguyên nhân nên tôi đến hỗ trợ, kết quả bọn họ chướng mắt tôi, cháu của ông còn là tên đầu sỏ cản đường tôi, ừm, chuyện chính là như vậy.

- Cái gì? Thằng khôn kiếp này, đây chính là loạn luân đây!

Lão quỷ đột nhiên nổi giận.

Trần Hạo nghe vậy sợ ngây người.

Ai ~~~~

Lời này có nội hàm nha!

Trần Hạo hiếu kì hỏi:

- Quỷ lão bá, có thể nói rõ hơn không?

Lão quỷ chần chờ một chút, thở dài nói:

- Thôi được, nếu đã đến bước này thì thay vì che che giấu giấu, cứ nói rõ mọi chuyện để đối mặt với nó vậy

Nói xong, lão quỷ liền kể một câu chuyện làm Trần Hạo rung động tam quan.

Lúc còn trẻ, lão quỷ cùng với gia gia của Tiết Nam có quen biết với nhau, cũng xem như bằng hữu, đáng tiếc bởi vì một người phụ nữ mà hai người trở mặt.

Nói ra cũng giống như phim truyền hình cầu huyết, năm đó lão quỷ và gia gia Tiết Nam còn chưa phát tài, trong lúc cả hai

còn đang lẫn lộn ở tầng lớp dưới cùng thì một cô gái ôn nhu nhu thuận, đáng yêu xinh đẹp bước vào vào cuộc đời của họ, cổ vũ cho bọn họ, đó là thời điểm lòng người còn đơn thuần, hai gã thiếu niên cùng thích một cô gái.

Nhưng không lâu sau liền xuất hiện vấn đề, những năm kia tư tưởng vẫn còn chưa thoáng như bây giờ, đối với tình yêu lại càng chấp nhất, không cho phép nó bị làm bản, cho nên cái gì mình tình yêu ba người, hòa thuận ở chung đều không thể nào tồn tại, vì thế hai tên thiếu niên kia bắt đầu thi triển thủ đoạn, tranh đoạt tình yêu về mình.

Kết quả nào lên một cái vấn đề càng lớn hơn.

Cô gái yêu gia gia của Tiết Nam nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn mà trao lần đầu cho lão quý.

Lúc đầu lão quý tưởng rằng như thế đã có thể lấy được trái tim mỹ nhân, thế nhưng ông ta không ngờ tới gia gia Tiết Nam cũng không chê, vẫn cưới cô gái kia về, sau này quan hệ giữa hai nhà liền lãnh đạm xuống.

Nhưng nếu như thế thì không có chuyện gì để nói rồi. Vấn đề nghiêm trọng dần xuất hiện.

Gia gia của Tiết Nam chết sớm hơn lão quý cho nên lão quý rất đặc ý, thế nhưng lúc lão quý lâm chung, hồn phách của gia gia Tiết Nam lại chờ sẵn ở bên cạnh để nói cho ông ta một chuyện.

Năm đó lúc gia gia Tiết Nam cưới cô gái kia thì trong bụng cô đã có đứa bé rồi, không cần đoán cũng biết đứa bé kia là của lão quý.

Chuyện này gia gia Tiết Nam ngoài miệng nói không ngại, nhưng trong lòng từ đầu đến cuối lại buông xuống được, bởi vì sau khi cô gái kia sinh đứa con trai xong liền không cách nào có thêm đứa nữa, trong lòng gia gia Tiết Nam phần hận không

cách nào tiêu tan, thế là ần nhẫn nhiều năm, sau khi chấp chương tập đoàn thì cho phép hậu đại bọn họ qua lại với nhau, xem như trả thù lão quỷ vì đã cho mình đội nón xanh.

Lúc ấy lão quỷ nghe thấy chuyện này liền chấn kinh, thế nhưng hôn phách gia gia Tiết Nam đã sớm bắt ổn, sau khi nói xong liền tan biến, làm cho lão quỷ luống cuống không biết làm sao.

Nghe xong chuyện củ của hai nhà, Trần Hạo cũng không biết phải nói gì.

Nam nhân một khi điên cuồng quả là đáng sợ mà, thà rằng đem gia nghiệp ngàn tỷ chấp tay đưa cho người cũng phải chơi lại người đã đội nón xanh cho mình một vố, quả thật là hung tàn mà!

- Đại sư, cả đời này của tôi chưa từng làm việc ác, không biết tại sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy. Cũng may hiện tại đại sư xuất hiện, có thể giúp tôi vãn hồi đoạn bi kịch này, kính mong đại sư giúp đỡ, lão hữu vô cùng cảm kích.

Lão quỷ thành khẩn nói.

Trần Hạo trầm nghĩ, đội nón xanh cho người ta mà còn nói mình không làm việc ác? Cho dù là ngoài ý muốn nhưng dù sao cũng làm mà, người ta không chỉ nuôi con trai cho người mà còn nuôi cả cháu cho người, loại chuyện này nam nhân nào mà chịu được. Người ta không trả thù người mới là lạ.

Lắc đầu, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Quỷ lão bá, có lẽ chuyện ngài nói là thật, bất quá việc này tôi vẫn không thể đáp ứng. Bởi vì bọn họ đã xem tôi thành kẻ lừa đảo rồi, vừa nãy còn cãi nhau không vui, nếu như hiện tại tôi lại tìm bọn họ thì sẽ có kết quả gì?

Lão quỷ sửng sốt.

Ông ta không có cách nào phản bác, nếu như không phải sau khi chết tự mình trải nghiệm loại chuyện này thì chỉ sợ mình đã báo cảnh sát ngay rồi, lúc đó không những Trần Hạo bị cảnh sát dẫn đi mà mình còn sẽ mang thù một chút.

Nhưng đó là cháu gái và cháu trai của mình, cho dù là anh em họ nhưng dù sao cũng là trực hệ! Nếu như kết hợp với nhau vậy nhất định sẽ bị trừ phạt!

Lão quý lộ vẻ tuyệt vọng, chán nản ngồi bệch trên mặt đất.

Trong lòng Trần Hạo thở dài.

Mặc dù cổ đại cũng thường xuyên xuất hiện sự tình kết hôn trực hệ, thế nhưng khoa học đã chứng minh loại chuyện này không chỉ trái lại luân thường mà còn ảnh hưởng đến đời sau.

Thế nhưng Trần Hạo không muốn vì một cái nhiệm vụ mà bán đi tự tôn, mặt dày mày dạn đi giúp người khác.

Thiên hạ quý hồn ngàn ngàn vạn, thêm một cái hay bớt một cái đối với hắn mà nói cũng không có gì khác biệt.

Về phần bi kịch của hai nhà này, thôi mặc kệ nó, thiên hạ ức vạn người, bi thảm đâu chỉ có hai nhà này, mình làm sao có thể quản hết cho được? Người đã vứt bỏ mình xem ra đã vô duyên rồi.

Kinh lịch nhiều lần, mỗi một quý hồn có một câu chuyện khác nhau, đạo tâm của Trần Hạo đã dần dần hoàn thiện, tâm cảnh cũng càng ngày càng cao, hiểu rõ chân lý tu hành của Đạo gia.

Đạo gia khác với Phật gia, Phật môn phổ độ chúng sinh, cấm rẽ ở bên trong phạm trần, dựa vào các loại thủ đoạn thu hoạch tín ngưỡng, tạo nên Kim Thân, ngưng tụ Xá Lợi.

Nhưng là Đạo gia lại khác, truy cầu chính là trường sinh, siêu phàm thoát tục, tâm như lưu ly, không nhiễm bụi trần.

Mình đi giúp quý cũng không phải để trở thành thánh mẫu, mà là để cho mình lĩnh ngộ thăng trầm phàm tục, mình ngộ sinh lão bệnh tử của chúng sinh, cái gọi là làm vui, không chỉ là làm cho quý vui, mà còn là làm cho bản thân mình vui.

- Người kế tiếp.

Trần Hạo không nhìn lão quý nữa, quay sang Mao Quyên bên cạnh đang kinh ngạc đến ngây người nói.

Mao Quyên lấy lại tinh thần, thương hại nhìn thoáng qua lão quý lúc này giống như một cây nến tàn trong gió, y lại hô lên người tiếp theo.

Rất nhanh một cậu bé cả người toàn là máu tươi đi đến, sau khi cậu bé sợ hãi bất an nhìn Trần Hạo xong liền quay đầu nhìn Mao Quyên.

Mao Quyên cười nói:

- Tiểu Cường đừng sợ, đại sư là tới giúp em, em nhất định có thể thực hiện di nguyện của mình.

Trần Hạo lúc này cũng đánh giá cậu bé kia.

Chỉ nhìn một chút, Trần Hạo liền híп mắt lại.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 122: Quý Lừa Gạt

Bộ dạng cậu bé này khoảng chừng bảy tám tuổi, mặc áo thun quần jean, cả người đều là máu nhìn vô cùng thô thảm.

- Đại sư, đây là Tiểu Cường, nói ra cũng là một quý hồn đáng thương nhất trong đám chúng ta, lúc chết chỉ mới có bảy tuổi, là bị tên tài xế say rượu lái xem đâm chết, đến giờ vẫn còn chưa bắt được tên tài xế kia.

Mao Quyên thay cậu bé giới thiệu.

Trần Hạo mỉm cười nhìn cậu bé nói:

- Anh bạn nhỏ, tâm nguyện của em là gì?

Cậu bé nhếch miệng, sợ hãi nói:

- Em muốn về nhà xin lỗi cha mẹ.

Ding: Quý bị đụng chết Lưu Cường, oan hồn hai năm lẻ bốn tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng pháp thuật Khai Linh Nhân.

Tiếng nói kích hoạt nhiệm vụ vang lên, phần thưởng vậy mà một loại pháp thuật, chẳng lẽ hệ thống còn ưu tiên tiêu quý?

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tiểu Cường, cha mẹ của em đều ở Thanh Châu à?

Cậu bé gật đầu:

- Dạ, nhà em ở phường Tam Lý, lúc em đến bọn họ vẫn chưa ngủ, còn đang cho em trai bú.

Nói đến nơi này, ánh mắt Lưu Cường âm đạm lại.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Cho bú, vậy chính là trẻ nhỏ rồi.

Nói cách khác, sau khi cậu bé này chết thì cha mẹ cậu lại sinh thêm một đứa, vận khí không tồi, vẫn là con trai.

Bất quá nhìn cậu bé, trong lòng Trần Hạo lại thở dài một tiếng.

Nói dối tông đường là một vấn đề quan trọng không thể tránh được, con trai chết đi rồi cũng cần kéo dài huyết mạch, sinh thêm một đứa cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

- Tiểu Cường, em có trách cha mẹ của mình không?

Trần Hạo hỏi một câu.

Cậu bé kinh ngạc một lát, chậm rãi lắc đầu. Vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo cười cười:

- Được, anh sẽ giúp em thực hiện tâm nguyện của mình, chờ anh chuẩn bị xong sẽ giúp em đi gặp cha mẹ của mình.

Cậu bé nhỏ giọng nói “Cảm ơn.” Sau đó bước nhanh đến bên cạnh Mao Quyên, im lặng đứng thẳng.

Sau Tiểu Cường là một lão bà bà.

Lão nhân tuổi già sức yếu, xoay người lưng còng, bất quá biểu lộ lại không có chút hiền lành nào, nhìn hơi có chút hung lệ, ngay cả bên ngoài cũng lờn vờn sát khí.

Trần Hạo thấy vậy liền hơi nhíu mày.

Mặc dù không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài của họ, thế nhưng khí chất lại không thể nào lừa được người khác.

Lão bà bà này xem ra cũng không phải là người hiền lành gì.

Đặc biệt là ánh mắt của bà ta làm cho Trần Hạo nhớ đến bà lão đã dàn cảnh hố mình đòi tiền bồi thường 3000 tệ lúc trước, trong lòng hẳn cảm thấy không tốt chút nào.

Quả nhiên vừa tiến đến, lão phu nhân liền gào khóc nói:

- Đại sư làm chủ cho lão bà tử a, lão bà tử tay phân tay nước tiểu nuôi lớn nhi nữ nhưng bọn nó lại bất hiệu, lão bà tử bệnh tật đều không ai quan tâm, cứ mặc cho lão bệnh chết, xin đại sư làm chủ.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái hỏi:

- Lão bà bà, vậy tâm nguyện của bà là gì?

Bà lão vội vàng nói:

- Bà muốn đầu thai, muốn sinh ra trong nhà đại phú đại quý, muốn suốt đời đều sống sung sướng, còn có quyền lực, dung mạo xinh đẹp.

Trần Hạo: "...”

Đù mé, người ra ngoài hỏi thử xem có ai không muốn những thứ này cơ chứ? Người nói muốn liền muốn, dựa vào cái gì?

Trần Hạo chân chờ giây lát, hệ thống cũng không có phản ứng, hiển nhiên lời này cũng không phải là di nguyện mà là vọng tưởng.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Bà lão, tâm nguyện này của bà tôi không thực hiện được, tôi chỉ có thể giúp mấy người tiêu trừ chấp niệm sau khi chết, nếu như bà không có vậy tôi chỉ có thể gọi người kế tiếp mà thôi.

Bà lão gấp gáp vội vàng nói:

- Đại sư, cậu không thể làm như vậy được, lão đã cực khổ một đời, chịu đủ hết tội, kiếp sau lão nhất định phải được hưởng phúc, đại sư, van cầu cậu hãy giúp tôi đi.

Trần Hạo mặt đen lại, khó chịu nhìn về phía Mao Quyền.

Bảo người kéo quý, nhưng cũng không bảo người quý gì cũng đều kéo đến, đây không phải làm cho ta thêm phiền phức sao!

Mao Quyền bị Trần Hạo nhìn không được tự nhiên, nhìn không được nói:

- Đại sư, ác bà tử này cũng không phải do tôi kéo tới mà là bà ta tự mình đi theo, mà khoan, vừa rồi còn xếp ở sau cùng, tại sao hiện tại lại chen lên phía trước rồi.

Hả?

Trần Hạo nghi ngờ nói:

- Anh nói bà lão này là ác bà?

Mao Quyền khinh bỉ nhìn thoáng qua bà lão, khinh thường nói:

- Nói bà ta là ác bà đã là khách khí lắm rồi, lão thái bà này quá kém cỏi, lúc còn sống chuyên gia dàn cảnh giả bộ bị đụng hổ người ta, không biết người ta luôn mắng chửi ở sau lưng, nghe một vài lão quý nói lúc còn trẻ bà ta cũng không tốt lành gì, con trai con gái sinh ra đều không phải con của chồng bà ta.

- Mà nói cái gì? Cái thằng vương bát đản đầu đường xó chợ kia, mà mới là ác bà, cả nhà mà đều là ác bà, mẹ mà là kỹ nữ, cha mà là culi, ông nội mà...

- Đủ rồi!

Trần Hạo nghe không nổi nữa, quát khẽ một tiếng, cắt đứt lời mắng chửi ác độc của bà lão kia.

- Bà đi đi, tôi không giúp được bà.

Sắc mặt Trần Hạo lạnh lùng mở miệng.

Nếu Mao Quyền không nhắc thì hẳn còn không biết, bà lão này chính là mấy người lừa đảo giả bộ bị đâm đòi bồi thường, có kinh nghiệm một lần nên đối với loại người thế này vừa nhìn Trần Hạo liền cảm thấy buồn nôn, đừng nói không có nhiệm vụ, cho dù có Trần Hạo cũng sẽ không đi làm.

Trần Hạo quả quyết cự tuyệt như thế làm cho bà lão nổi giận, bà ta nhìn chăm chăm Trần Hạo nói:

- Đại sư chó má gì, mày chỉ là thằng lừa đảo mà thôi, tao nói cho mày biết, mày muốn lừa những quý hồn khác à, tao sẽ không để cho mày toại nguyện đâu, đi, đều đi cho tao, cút hết đi, tên đại sư này chỉ là kẻ lừa đảo, lừa gạt quý, mấy người...

Ác bà nói xong liền quay người xua đuổi những quý hồn đang đợi ở ngoài kia.

Trần Hạo nhìn thấy thế liền bực mình.

Hình như ca có thù với loại người này à, lần trước bị hốt một lần, lần này lại bị hốt một lần?

Cái thứ khôn kiếp, nếu không tự tìm chết vậy sẽ không chết, đây là do bà ép tôi.

- Tiểu Hắc, ra thanh lý.

Trần Hạo kêu một tiếng.

Meo!

Một tiếng mèo kêu vang lên, sau đó một cái bóng từ trong phòng phóng ra lao thẳng đến ác bà.

Bá bá bá!

Vuốt mèo vung lên trong nháy mắt chi năm xẻ bảy bà lão, sau đó mèo mun há mồm hút tất cả tàn hồn vào trong miệng, kéo kẹt kéo kẹt nhai nuốt.

Sau khi liếm miệng, mèo mun có chút bất mãn liếc nhìn Trần Hạo, tựa hồ muốn nói cái quỷ hồn này không ngon chút nào, chủ nhân ngu ngốc lại lừa ta.

Trần Hạo không có trả lời, mà cái khác quỷ toàn bộ đều sợ ngây người.

Đây là thứ gì? Vậy mà có thể ăn quỷ?

Nơi này đều là quỷ hồn bình thường, bọn họ ngay cả người tu hành còn không biết chứ nói gì đến yêu vật như thế này!

Hiện tại cả đám quỷ hồn đều hoảng sợ nhìn mèo mun, trong nháy mắt đều chạy mất hút.

Tiểu quỷ và Mao Quyên cũng dọa đến run lấy bầy.

Trần Hạo nhìn rất dễ thân cận, thế nhưng bọn họ không nghĩ đến đại sư lại nuôi một con mèo đáng sợ như thế, con mèo mun kia vậy mà có thể ăn quỷ? Đây là loại mèo gì? Mèo Chung Quy u?

Trần Hạo nhìn trắng diện như thế lại không biểu lộ cảm xúc gì.

Hắn giúp không ít quỷ, đã không còn là tên thái điều lúc vừa mới bắt đầu.

Hắn hiện tại sẽ không cưỡng cầu giúp quỷ, người nguyện ý, nhiệm vụ phù hợp, ta liền giúp người, đôi bên cùng có lợi. Người không nguyện ý, sợ, đó chính là vô duyên, đến lúc người hồn phi phách tán, chấp niệm không tiêu.

Phất tay để mèo mun quay lại trong phòng, Trần Hạo lạnh nhạt nhìn về phía Mao Quyên và cậu bé nói:

- Các người cũng nhìn thấy, có sợ hay không?

Mao Quyên ực ực nuốt nước miếng, ôm cậu bé sợ hãi không nói một lời.

Trần Hạo cười cười:

- Thôi được, tôi cũng thẳng thắn, tôi giúp quý là để tu hành, nếu như mấy người muốn đầu thai thì phải tiêu trừ chấp niệm, đây là chuyện hai bên giúp đỡ lẫn nhau, nếu như cảm thấy linh sủng của tôi quá đáng sợ, cảm thấy tôi không đáng tin, vậy hiện tại mấy người có thể rời khỏi, tôi sẽ không ngăn cản.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 123: Làm Nhiệm Vụ

Nghe Trần Hạo nói như vậy, Mao Quyền theo bản năng muốn kéo cậu bé rời đi.

Bất quá không ngờ cậu bé lại kháng cự, mặc dù sợ hãi bất an nhưng cũng không có rời khỏi.

- Tiểu Cường?

Mao Quyền kinh ngạc nhìn cậu bé.

Cậu bé mở miệng, yếu ớt nói:

- Em muốn đi xin lỗi cha mẹ.

Mao Quyền sửng sốt.

Trần Hạo lại khá hứng thú hỏi:

- Anh bạn nhỏ, tại em em nhất định phải quay lại để xin lỗi cha mẹ?

Cậu bé cúi đầu xuống:

- Là lỗi của em, tại em cố ý trốn đi, em không phải đứa bé ngoan

Trần Hạo cũng ngây ngẩn cả người.

Quả thật không ngờ cậu bé này chết là do bỏ nhà trốn đi.

Bất quá nghĩ lại cũng không có gì kỳ quái.

Đầu năm nay đều là bảo vật, đừng nói là ông bà, cho dù là cha mẹ đều cứng chiều không giới hạn.

Trưởng thành trong hoàn cảnh đó đa số trẻ con đều trở nên ngang ngược, gặp chuyện gì không vừa ý liền phát cáu, trốn nhà đi cũng là chuyện bình thường.

Bất quá số của đũa bé này không tốt, một lần hờn dỗi liền phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Hiện tại hồi hận cũng không kịp nữa rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Được rồi, hiện tại chỉ có mình em, vậy trước tiên giúp em đi, em đợi anh một chút.

Nói xong, Trần Hạo đi vào trong phòng lấy trang bị.

Trên đường hành đạo, Trần Hạo cũng đã gặp qua mấy con trâu, thu thập không ít nước mắt trâu, tuy làm nhiệm vụ tiêu hao nhưng vẫn còn lại không ít.

Cũng may phần thưởng Khai Linh Nhãn sắp tới tay, lúc đó cũng không cần dùng nước mắt trâu này nữa.

Sau khi tiến vào trong phòng, Trần Hạo liền sững sờ.

Mười lăm quỷ bé con ngồi thành một vòng, bộ dạng nhu thuận như học sinh, mà Hùng Lệ Lệ chững chạc đàng hoàng, đang dạy bọn nó tiếng Trung.

Ngay cả mèo mun và gà gộc cũng hiếu kỳ nghe giảng.

Lúc Trần Hạo đi vào, Hùng Lệ Lệ cũng đứng lúc dạy bọn nhỏ hai chữ Hoa Hạ.

Nhìn thấy Trần Hạo, Hùng Lệ Lệ nguyên bản vẻ mặt nghiêm túc, lập tức trở nên có chút ngượng ngùng, dường như có chút xấu hổ với hành vi của mình.

Trần Hạo cười nói:

- Làm không tệ, anh còn đang đau đầu suy nghĩ làm sao để dạy bọn nhóc này, xem ra em đã giải quyết được nan đề này cho anh rồi.

Hùng Lệ Lệ có chút vui vẻ:

- Thật vậy ư? Em thấy bọn nhỏ không biết tiếng Hoa, không thể nào giao lưu, cho nên em liền dạy cho đám nhỏ một chút.

Trần Hạo nói:

- Ý nghĩ rất tốt, như vậy đi, anh giao bọn nhóc này cho em dạy bảo, bất quá đám nhóc này không biết một chút tiếng Hoa nào đâu, em phải dạy từ đầu đấy, nếu có cần thứ gì em cứ nói với anh.

Được Trần Hạo ủng hộ, Hùng Lệ Lệ lập tức phấn chấn tinh thần, nếu như không phải phong cách lúc này quá lôi thôi thì cũng xem như có bộ dáng tiểu lão sư rồi.

- Đại sư cứ yên tâm, em sẽ dạy bọn nhỏ thật tốt.

Hùng Lệ Lệ trịnh trọng gật đầu, khuôn mặt vui vẻ.

Trần Hạo cười cười không nói, sau khi lấy mấy món đồ liền xoay người rời đi.

Lần này mèo mun và gà ngốc cũng không muốn đi theo, dường như nghe em gái giảng bài thú vị hơn việc đi theo Trần Hạo nhiều.

Rời khỏi phòng, Trần Hạo đang muốn gọi cậu bé đi theo mình thì một âm thanh đột nhiên vang lên:

- Đại sư, cậu thật không thể giúp tôi một chút ư?

Trần Hạo dừng lại, quay người nhìn lão quỷ đang tuyệt vọng ngòai trên mặt đất, lạnh nhạt nói:

- Tôi xuất đạo nhập thế, nhìn xem vạn tượng hồng trần, tự tu thành đạo hạnh, trợ giúp những quỷ vật các ngươi, đến thiện công, minh đạo tâm. Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là thấy người gặp nạn tôi liền nghĩa vô phần cố đến cứu giúp, nếu đã không có duyên, vậy vô phương tương trợ.

Nói xong, Trần Hạo cất bước rời đi, không chút do dự.

Lão quý triết để tuyệt vọng, tự làm bầm:

- Không thể được, không thể để cho chuyện này phát sinh được, Bạch gia ta cả đời trong sạch, nhất định không thể để loại chuyện này phát sinh.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, con mắt lão quý đột nhiên phát sáng lên, sau đó đứng dậy sửa sang lại quần áo, biểu lộ ngưng trọng rời đi.

Trần Hạo lái xe chở theo Mao Quyền và Tiểu Cường, dưới sự chỉ dẫn của cậu bé, hắn rất nhanh đã tìm được phường Tam Lý.

Cái gọi là phường Tam Lý thật ra là một cái cộng đồng, một nửa là nơi ở, một nửa khu buôn bán, hiện tại là chín giờ đêm, là khoảng thời gian náo nhiệt nhất.

Trần Hạo mang theo hai quý đi đến dưới lầu, lúc đang định đi lên thì Mao Quyền đột nhiên kinh hô một tiếng:

- Mẹ nó, người anh em này thật bí ối.

Trần Hạo dừng bước, kinh ngạc quay sang nhìn, vừa nhìn thấy hắn liền xam mặt lại.

Ở bên ngoài chung cư lầu hai có một người đang ngồi gục xuống, tên kia hình như đang nhìn lên vào bên trong.

Nếu như không phải Âm Dương Nhân phát hiện đây là quý thì Trần Hạo còn tưởng rằng tên khốn kiếp kia là tên trộm.

Bên trong căn phòng kia phát ra ánh sáng màu đỏ, mơ hồ còn có tiếng âm nhạc truyền đến, dường như đang rất vui vẻ.

Dừng một chút, Trần Hạo nhìn Mao Quyền nói:

- Anh đi xem thử tên gia hỏa kia đang nhìn cái gì.

Mao Quyền cười hắc hắc, vội vàng bay lên.

Vừa bay đến cửa sổ, Mao Quyền kinh hô một tiếng liền xoay người chạy trở về.

- Đại sư, mù mắt rồi, bên trong đang làm loạn.

Lúc Mao Quyền nói trên khuôn y mặt lộ ra sự hung phấn cùng tò mò, dáng vẻ chưa từng thấy qua chuyện đời.

- Làm loạn gì?

Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

Mao Quyền nói:

- Có mấy người nam nữ, cũng không mặc quần áo, còn có...

- Được rồi, tôi biết rồi

Trần Hạo vội vàng cắt lời Mao Quyền, mặt xạm lại.

Con mẹ nó, đúng là thời buổi bây giờ loại người gì cũng có, ngay cả sự tình này cũng làm ra được, đúng là không biết xấu hổ, không có điểm dừng.

Nếu như không phải lúc này ca có nhiệm vụ trong người, ca chỉ cần một cú điện thoại là các người xong đời

Quan sát tên quỷ nhìn trộm kia một lúc, Trần Hạo quyết định bỏ qua.

Dù sao tên kia cũng chỉ nhìn mà thôi, không khác gì xem tivi, cùng lắm cũng chỉ là xem cận cảnh mà thôi, cũng không tính làm ác.

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, Trần Hạo dẫn đầu đi vào chung chur.

Mao Quyền có chút không nỡ nhìn thoáng qua lầu hai, tựa hồ tiếc nuối tại sao khi này mình không nhìn lâu hơn một chút.

Chờ sau khi một người hai quỷ vừa đi, tên quỷ nhìn trộm kia bỗng nhiên quay đầu lại, gã quỷ hồn này có khuôn mặt trẻ

tuổi hung phấn.

Gương mặt này vô cùng quý dị, có mũi có miệng, nhưng hai con mắt lại không thấy đâu, hốc mắt trống trơn, vừa nhìn liền khiến người khác sợ hãi.

Nhà của cậu bé ở lầu bốn.

Lúc Trần Hạo đi đến liền nhìn thoáng qua, đèn trong nhà vẫn sáng.

Sau khi đi đến trước nhà, Trần Hạo liền gõ cửa.

Không bao lâu cửa được mở ra, người xuất hiện là một tên đàn ông tuổi hơn ba mươi.

Nhìn thấy Trần Hạo, trong mắt người đàn ông này hiện lên vẻ nghi hoặc, mở miệng hỏi:

- Cậu là?

Trần Hạo cười nói:

- Mạo muội quấy rầy, xin hãy thứ lỗi. Tôi là một người tu hành, đến đây để giúp một cậu bé hoàn thành tâm nguyện.

- Cậu bé? Cậu bé nào chứ?

Người đàn ông bắt đầu cảnh giác.

Trần Hạo nhìn cậu bé đứng ở bên cạnh mình, lúc này Tiểu Cường đã nức nở, âm khí biến thành nước mắt rơi xuống liền tán đi, nhìn rất kích động, cũng rất thương tâm.

- Cậu bé đang đứng ở bên cạnh tôi, nó tên Lưu Cường.

Trần Hạo vừa nói xong, người đàn ông đột nhiên đóng cửa một cái rầm, để Trần Hạo bất đắc dĩ đứng ở ngoài.

Haiz, lại một người không tin có quỷ.

Đang định suy nghĩ biện pháp khác, cửa phòng đột nhiên lại mở ra, lần này người ra là một thiếu phụ mặt mày thanh tú.

- Mẹ ơi!

Thiếu phụ còn chưa mở miệng, cậu bé đã nhin không được hô lên, lao đến thiếu phụ kia.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 124: Gặp Mặt Và Tà Di

Cậu bé quá kích động, đáng tiếc, nó lại xuyên thẳng qua người thiếu phụ.

Bất quá con mắt của thiếu phụ đỏ bừng, lúc cậu bé xuyên qua thân thể, sắc mặt cô đột nhiên hơi thay đổi, sau đó lầm bầm nói:

- Tiểu Cường, là Tiểu Cường, em cảm nhận được nó.
- Nhất Văn, đừng làm rộn, Tiểu Cường đã chết rồi, nó không có ở đây, em tỉnh táo lại một chút.

Một giọng nói tức giận và bất đắc dĩ vang lên từ phía sau thiếu phụ.

Thiếu phụ không quan tâm, cô chờ mong nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Cậu dẫn Tiểu Cường đến ư?

Trần Hạo gật đầu:

- Tôi đến là vì di nguyện của cậu bé, Tiểu Cường trốn nhà đi, bị tai nạn xe cộ nên chết đi, hiện tại đã hồi hận, nhưng nguyện vọng của cậu bé vẫn chưa thực hiện được nên không cách nào đi đầu thai, Tiểu Cường muốn chính miệng nói với hai người một câu xin lỗi, cho nên tôi liền giúp cậu bé, hai người yên tâm, có phải lừa đảo hay không thì thử một lần là biết.

Thiếu phụ hơi biến sắc, khẩn trương hỏi:

- Vậy Tiểu Cường ở đâu? Tại sao tôi không nhìn thấy được.

Trần Hạo cười nói:

- Có thể cho tôi vào nhà không?

Thiếu phụ chần chờ một chút, từ từ mở cửa ra.

Sắc mặt của tên đàn ông sau lưng thiếu phụ khóe coi nhìn chằm chằm Trần Hạo, bộ dáng vô cùng cảnh giác, tự hồ nếu Trần Hạo có chút hành động gì thì hẳn sẽ ra tay ngay.

Trần Hạo lạnh nhạt, chờ thiếu phụ đóng cửa lại mới lấy nước mắt trâu ra, tiếp tục nói:

- Đây là nước mắt trâu tôi chuẩn bị, sau khi hai người xoa lên mắt sẽ có thể nhìn thấy Tiểu Cường, nếu như nghi ngờ vậy có thể để một người dùng thử trước

Thiếu phụ nghe thấy có thể nhìn thấy Tiểu Cường liền cầm lấy chiếc bình, gã đàn ông tóc húi cua tức giận nhìn nhìn chằm chằm Trần Hạo nói:

- Tiểu tử, cậu tốt nhất đừng nên có ý đồ gì, nếu không cho dù đánh chết cậu tôi cũng không phạm tội đâu.

Nói xong, gã đàn ông tóc húi cua còn ưỡn ngực, thể hiện thân hình cường tráng của mình vô cùng lợi hại.

Trần Hạo hé miệng cười một tiếng, gã đàn ông này còn chưa lọt vào mắt hắn.

Lúc này thiếu phụ đã chấm tay vào nước mắt trâu bôi lên trên mí mắt của mình, nhìn đôi tay run rẩy của cô có thể thấy trong lòng cô đang kích động đến thế nào.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Chị à, nước mắt trâu tuy có thể giúp nhìn thấy quý nhưng nhìn nhiều quá cũng không tốt, chị đừng nên dùng nhiều kẻo ảnh hưởng không tốt đến mắt

Động tác thiếu phụ dừng lại, ngay cả gã đàn ông tóc húi cua cũng nhìn Trần Hạo với ánh mắt cổ quái.

Gia hỏa này nói rất có đạo lý, lúc này còn thiện ý nhắc nhở? Hấn quả thật dẫn Tiểu Cường đến hay có mưu đồ gì khác?

Trong lòng chần chờ, ngón tay gã đàn ông bấm sẵn dây số 110 bỗng dờ ra một chút.

Dựa theo hướng dẫn của Trần Hạo, thiếu phụ điềm nhẹ một chút, bơi lên mí mắt, sau đó mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn quanh bốn phía, sau đó động tác dừng lại, ánh mắt nhìn trùng trùng vào một góc.

Cậu bé đang đứng cách cô hai mét, nước mắt vẫn rơi xuống rồi biến mất, khuôn mặt vẫn buồn bã đáng thương nhìn thiếu phụ.

- Tiểu Cường, là Tiểu Cường! Con của mẹ, hức, cuối cùng mẹ cũng nhìn thấy con rồi, ô ô ô ô!

Nói xong, thiếu phụ đã không nhịn được nữa, cô vừa khóc vừa chạy về phía Tiểu Cường.

Lại giống như khi nãy, thân thể hai người trực tiếp xuyên qua nhau.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Người quý khác nhau, không thể nào tiếp xúc, Tiểu Cường, hiện tại mẹ em đã nhìn thấy em, nếu có gì thì tranh thủ nói nhanh đi, hiệu quả của nước mắt trâu không dài

Thiếu phụ sợ ngây người, nước mắt lặng yên lăn xuống nhìn cậu bé, lòng cô lúc này quả thật giống như bị dao cắt.

Đưa con trai bé bỏng nhất thời sơ xảy bỏ nhà đi, lúc tìm được đã trở thành một cỗ thi thể huyết nhục mơ hồ, ngay cả người cán chết nó cũng không tìm được.

Lúc đó thiếu phụ mém chút phát điên, mặc dù thời gian dần dần lắng đọng nỗi đau, thậm chí có thêm đứa con trai thứ hai, thế nhưng sự áy náy đối với đứa con đầu lòng lại không thể nào biến mất hoàn toàn. Khi nghe nói có người dẫn con mình đến cô liền làm trái ý với chồng mình, lựa chọn tin tưởng người kia.

Hiện tại quả thật thấy được con trai, thế nhưng lại chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, loại thống khổ này đối với người làm cha làm mẹ như bọn họ quả thật vô cùng tàn nhẫn.

Thiếu phụ che miệng lại, cố gắng áp chế bi thương, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Cậu bé lại có chút kích động, mở miệng nói:

- Mẹ ơi, mẹ nhìn thấy con rồi sao? Ô ô ô, mẹ ơi, con rất nhớ mẹ, con biết lỗi rồi, con không nên bỏ nhà trốn đi.

- Ô ô ô!

Thiếu phụ nhịn không được lại chạy tới, đáng tiếc lại lần nữa xuyên qua, sau đó thiếu phụ thống khổ ngồi xồm xuống, buồn bã nói:

- Tiểu Cường, xin lỗi con, đều là do mẹ không tốt, là mẹ không quan tâm đến con, ô ô, mẹ xin lỗi, Tiểu Cường, là mẹ có lỗi với con.

Tiểu Cường mỉm cười:

- Mẹ không có lỗi, là lỗi của con, con quá tùy hứng, hơn một năm nay con nhìn thấy rất nhiều cha mẹ dẫn theo con mình đi chơi, nhìn thấy đủ loại trẻ con, lúc đó con rốt cục hiểu ra, cha mẹ luôn yêu thương con, là do con sai rồi.

Ô... Ô...

Nghe con trai mình nói giống như thoát thai hoá cốt, thiếu phụ càng thương tâm, bi thương không thể ức chế, cô rất muốn

con mình còn sống, cho dù không nghe lời, hiểu chuyện như bây giờ cũng được.

- Thật sự có thể nhìn thấy ư? Tiểu Cường, thật sự tới?

Nhìn biểu hiện của vợ mình, gã đàn ông tóc húi cua chân chò, sau khi nhìn Trần Hạo thật sâu một lúc, rốt cục không nhìn được cảm cái bình lên, chuẩn bị dùng thử.

Đối với đứa con đầu lòng của mình, sự yêu thương gã dành cho nó không ít hơn vợ mình, nhưng là là một người đàn ông, là trụ cột duy nhất trong gia đình, nếu như gã thể hiện ra một mặt yếu đuối này vậy cái nhà này xem như hủy rồi.

Nếu như thực sự có thể nhìn thấy con trai mình, gã nhất định không thể bỏ lỡ.

Mặc dù Trần Hạo đã trải qua nhiều chuyện như thế này rồi, thế nhưng trong lòng của hắn vẫn xúc động không thôi.

Thấy gã đàn ông tóc húi cua cũng muốn thử, hắn cười cười, đứng dậy đi về phía cửa sổ, cho gia đình này một khoản không riêng.

Hai mắt Mao Quyền đỏ bừng không đành lòng nhìn tiếp, đi theo Trần Hạo đến bên cửa sổ.

Trần Hạo kéo màn cửa sổ ra, nhìn ra phía ngoài.

Bóng đêm thâm trầm, ánh đèn bao phủ thành thị, cảnh tượng phồn hoa.

Ánh mắt chuyển động, Trần Hạo đột nhiên dừng, nhìn kỹ lại.

Hắn lại thấy tên quý nhìn trộm kia.

Bất quá lúc này tên quý nhìn trộm kia lại leo thẳng vào căn phòng kia luôn.

Mẹ kiếp, con hàng này cảm thấy nhìn vẫn chưa đủ ghiền, muốn tham gia vào sao? Quỷ hồn không có thực thể như người có thể làm gì?

Khoan, không đúng, trên người con hàng này hình như có thứ gì?

Trần Hạo hí hóp mắt lại.

Hắn phát hiện trên người quỷ hồn này lại có một vầng sáng màu đỏ, cái vòng sáng màu đỏ này lại lộ ra một cảm giác tà dị.

Thú vị.

Quỷ hồn này lúc trước nhìn vẫn bình thường, tại sao lúc này lại biến hóa rồi? Ánh sáng máu đỏ kia là thứ gì? Lại có thể tránh sự dò xét của Âm Dương Nhân?

Sắc mặt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, quay người nhìn thoáng qua, gã đàn ông tóc húi cua kia sau khi bơi nước mắt trâu xong cũng giống như vợ mình, hai mắt hắn chảy nước mắt nhưng vẫn cố gắng duy trì tư thái của một người cha, Trần Hạo thấy thế liền im lặng đi ra ngoài.

Trần Hạo từ trên lầu đi xuống dưới nơi tên quỷ nhìn trộm vừa rồi đứng, Trần Hạo nghĩ nghĩ, nhìn Mao Quyền nói:

- Anh giúp một chút, kéo tên vừa rồi ra đây.

Mao Quyền nhìn thấy Trần Hạo thật trợ giúp Tiểu Cường hoàn thành tâm nguyện, thái độ đối với Trần Hạo cũng chuyển biến ba trăm sáu mươi độ, nghe vậy liền vội vàng vỗ ngực nói:

- Không thành vấn đề, đại sư chờ một chút, tôi lập tức lôi tên gia hỏa đao mắt hột kia đến.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 125: Dục Linh

Ngoài miệng nói hay lắm, thế nhưng lần này Mao Quyền còn quay về nhanh hơn lần trước nữa.

Đồng thời sắc mặt Mao Quyền cũng trở nên hoảng sợ vô cùng:

- Đại sư, không xong rồi, con quái vật kia tôi không giải quyết nổi.

Mặt Trần Hạo đen lại.

Khó trách con hàng này không lên làm đại ca nổi, lấy cái cách làm việc này cho dù lúc còn sống không bị người ta hù chết thì cả đời cũng chỉ có thể làm tiểu đệ mà thôi.

Bất quá Mao Quyền đã nói có quái vật, chấn hấn xảy ra vấn đề gì rồi.

Trần Hạo nhìn lên căn phòng kia suy nghĩ một chút, thân ảnh đột nhiên chuyển động, mượn nhờ mặt tường bay lên lên hai ba mét, sau đó bắt lấy bệ cửa sổ, xoay người đi lên.

Mao Quyền nhìn trợn mắt hốc mồm, theo bản năng hô một tiếng:

- Vãi beep.

Hắn là quỷ nên có thể bay, nhưng Trần Hạo là người mà.

Mao Quyền rất rõ ràng, người sống không thể nào bay được, chí ít hắn chưa từng thấy người nào có thể bay như thế.

Mà Trần Hạo lúc này biểu hiện khốc soái (soái ca lãnh khốc) giống như trong phim, quả thật làm cho Mao Quyền hoa mắt thần mê, âm thầm ảo tưởng, nếu như lúc còn sống mình có thể ngu bức giống thế thì tốt biết bao!

Mặc kệ Mao Quyền đang y, Trần Hạo leo lên cửa sổ liền thấy tràng cảnh bên trong.

Vừa nhìn sơ Trần Hạo liền biến sắc.

Trong cửa sổ gian phòng, bảy tám nam nữ trẻ tuổi trần truồng nằm ngôn ngang, mỗi người dường như đang bị hôn mê.

Mà ở giữa đám nam nữ trẻ tuổi này có một linh thể quý dị đang lơ lửng, duỗi ra từng cái xúc tu nhỏ dài màu đỏ xuyên thẳng vào trán mấy người, tựa hồ như đang hấp thu cái gì, thân thể mấy người trẻ tuổi kia run run không biết là đang thống khổ hay vui sướng nữa.

Ma linh thể này chính là quý vật lúc trước hắn nhìn thấy.

Bất quá hình thể quý vật lúc này đã thay đổi.

Ngoại trừ thân thể có hình người ra thì những nơi khác không có chỗ nào nhìn giống con người cả.

Đầu quý vật này đầu hình tròn đẹp lớn giống như con ếch, đầu bóng loáng, hai bên có lông, miệng toét ra, không có... con mắt!

Hai tay và hai chân biến thành mấy chục cái xúc tu màu đỏ, một bộ phận kết nối nam nữ, bộ phận còn lại dính chặt đầu tường, như thế mới khiến quý vật lơ lửng.

Trần Hạo nhìn xong cũng phải hít một hơi khí lạnh, rung động không hiểu.

Tựa hồ trong Tàng Thư Các Bạch Hạc Quan cũng không có thông tin về loại linh thể này? Thứ này rốt cục là gì cơ chứ!

Quan trọng là thứ quý vật này lại có thể biến thành âm hồn bình thường, ngay cả Âm Dương Nhãn cũng không thể nhìn thấu được?

Lúc Trần Hạo đang giật mình, quái vật linh thể này cũng phát hiện ra Trần Hạo, bỗng nhiên trong hốc mắt trông rộng hiện ra hai điểm đỏ, tà khí bức người.

Trần Hạo lập tức cảm nhận được một loại hô hoán không hiểu, giống như có một loạt lời nói khó hiểu liên miên bất tận, vô cùng mị hoặc, tựa hồ muốn dẫn ra đục vọng sâu trong đáy lòng của Trần Hạo, cùng lúc đó, trước mắt Trần Hạo tựa hồ xuất hiện vô số mỹ nữ, bộ dáng dâm đãng, mặt mày gợi tình, không ngừng kích thích hắn.

Sau một khắc, trên tay hắn truyền đến một cỗ lực lượng như hòa, đôi mắt Trần Hạo trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, sau đó, Trần Hạo cũng không tiếp tục do dự mà phá cửa sổ lao vào, vung tay đánh thẳng về phía quái vật kia.

Ầm!

Một tiếng như kinh lôi vang lên, con quái vật kia không ngờ tới Trần Hạo lại có thể tránh thoát được huyền thuật của mình, nó bị một chưởng của Trần Hạo đánh thẳng vào lực, lôi quang léo lên rồi biến mất, nó trực tiếp bị đánh bay văng thẳng lên vách tường.

Cũng không biết là thay đổi sau khi biến thân hay có nguyên nhân nào khác, giờ phút này quái vật giống như có thực thể, trực tiếp bám lên trên vách tường, tà quang màu đỏ trên thân thể nhanh chóng biến mất, thân thể chuyển từ hình thái quái vật về trạng thái âm hồn.

Bất quá dính phải một chiêu Chưởng Tâm Lôi, quái vật biến thành âm hồn cũng ngây ngốc, thân thể trong suốt hơn rất nhiều, xem ra nó đã bị trọng thương.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, lần nữa bay vút qua, đưa tay bóp cổ quỷ vật, nhắc bổng nó lên.

- Người không được giết ta, ta là đệ tử dưới trướng Tà Vương.

Quý vật rớt cục tinh tảo lại, sau đó vụn phân hoảng sợ kêu to.

Trần Hạo cười lạnh:

- Người nói không giết liền không giết à, vậy vừa rồi người mị hoặc ta có thử nghĩ hậu quả không?

Quý vật vội vàng cầu xin tha thứ:

- Đại sư, tiểu quý biết sai rồi, xin đại sư tha mạng.

Trần Hạo hừ lạnh nói:

- Muốn bản đại sư tha mạng? Vậy mau nói người là thứ gì, khi nãy đang làm gì? Còn nữa, Tà Vương trong miệng người là ai?

Quý vật bị đánh đến phát sợ, nó căn bản không dám giấu diếm, dùng một hơi kể hết tất cả những thứ mình biết ra.

Nghe nó nói chuyện, Trần Hạo lập tức biến sắc, cuối cùng nhớ ra bên trong một quyển sách cổ tên là Quỷ Dị Kí Sự trong Bạch Hạc Quan có giới thiệu.

Thứ này hãn quả thật biết. Nó tên là Dục Linh!

Dục Linh là một loại tồn tại khác xa so với quý vật bình thường, bởi vì bọn chúng không phải chết một cách tự nhiên, mà là lúc sống bị người ta trực tiếp rút hồn phách ra, trải qua mấy thủ đoạn tà ác kích thích dục vọng tâm linh, cuối cùng chuyển hóa thành Dục Linh.

Dục Linh có sáu loại, Hi Dục, Nộ Dục, Khẩu Dục, Sáp Dục (ham muốn xxx), Bi Dục, Tử Dục.

Sáu loại dục linh này đều có chỗ quỷ dị và thần kỳ riêng của mình, một khi hoàn toàn trưởng thành sẽ rất khó đối phó.

Quý vật trước mắt chính là Sáp Dục bên trong sáu loại Dục Linh, chuyên môn hấp thu, xâm chiếm dục vọng giao hoang trong lúc nam nữ đang “mây mưa”. Mà dục vọng của những người này sau khi bị nó xâm chiếm sẽ càng khếch đại hơn, từ đây hành động vô độ dẫn tới hao tổn thân thể, trên cơ bản sống không quá mười năm.

Lúc xem Quỷ Dị Kí Sự, phần giới thiệu về Dục Linh cũng vô cùng ít ỏi, bởi vì tồn tại Dục Linh quá mức quỷ dị, hình thái cũng không giống nhau, lúc bình thường không thể nào nhìn ra được, trừ khi nó chủ động hiện thân.

Sáp Dục Linh trước mắt này chỉ là Dục Linh phổ thông mà thôi, mới thành hình không lâu, không khó đối phó, nhưng Tà Vương sau lưng nó hằm mà một loại Dục Linh cường đại nào đó, từ cái xưng hào Tà Vương liền có thể nhìn ra.

Nếu như quý vật không có năng lực cường đại thì căn bản không dám xưng vương.

Sau khi nói xong, Sáp Dục Linh tựa hồ cũng phản ứng lại, biểu lộ từ hoảng sợ biến thành bình tĩnh, ngạo nghễ nói:

- Ta khuyên ngươi nên thả ta đi, nếu như Tà Vương đại nhân xuất thủ vậy ngươi chết là cái chắc

Trần Hạo cười cười, cổ tay bóp cổ Dục Linh bỗng nhiên xuất hiện vô số lôi quang.

Lốp bóp, vẻ mặt ngạo nghễ của Dục Linh bỗng nhiên biến mất, ánh mắt của nó ngốc trệ, thân thể dần dần tan biến đi không còn sót lại gì.

Uy hiệp ta? Người tu hành tuân theo bản tâm, đã gặp vậy nhất định phải làm, lâm trận lùi bước, sợ đầu sợ đuôi, còn tu đạo cái lông gì? Trên đường trường sinh, có nhiều kiếp nạn còn đáng sợ hơn cái tên Tà Vương gì gì đó? Ngươi hù ai đây?

Sau khi giải quyết Dục Linh, Trần Hạo lại liếc mắt nhìn mấy tên nam nữ trần truồng trên mặt đất, hắc thử dài một tiếng.

Những người này cũng là tự làm tự chịu, hảo hảo sinh hoạt không tốt sao? Đột nhiên tinh trùng lên não muốn tìm kích thích, tốt a, bây giờ bị Dục Linh từng bước xâm chiếm dục vọng, tương lai của mấy người sẽ càng kích thích hơn, kích thích đến chết luôn!

Người có trăm loại, mấy người trước mắt chính là một trong những loại người Trần Hạo không chào đón, đừng nói hiện tại hắc không có biện pháp giải quyết sự tình này, cho dù có, hắc cũng sẽ không quản.

Gieo ác nhân, vậy cũng đành chịu ác quả mà thôi.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 126: Hoàn Thành Di Nguyện Ăn No

Lúc trở về nhà Tiểu Cường thì Trần Hạo phát hiện gia đình bọn họ tựa như quay lại khoảng thời gian lúc trước, ba người đều cười nói nói vô cùng tự nhiên.

Nhìn thấy Trần Hạo, nụ cười trên khuôn mặt cha mẹ cậu bé biến mất, ánh mắt trở nên âm đạm.

Sau khi nói chuyện bọn họ mới hiểu ra con trai của mình lần này trở về là để hoàn thành di nguyện, sau khi hoàn thành tâm nguyện thì con trai phải đi đầu thai chuyển kiếp.

Mặc dù con trai đã chết được hơn một năm, thế nhưng tình yêu của cha mẹ dành cho con mình mãi mãi không thay đổi, nhìn thấy con mình sắp trở thành con người khác, loại cảm giác này bọn họ cảm thấy không dễ chịu chút nào.

- Nói xong sao?

Trần Hạo lạnh nhạt hỏi.

Thiếu phụ nhếch miệng, muốn nói lại thôi.

Cậu bé đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, không còn sợ hãi, cười nói:

- Cảm ơn đại sư đã giúp Tiểu Cường hoàn thành di nguyện, em đã không còn lưu luyến gì.

Ding: Quỷ hồn Lưu Cường đi đặng chết, oan hồn hai năm bốn tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng pháp thuật Khai Linh Nhãn.

Cảm nhận được tin tức xuất hiện trong đầu, Trần Hạo hài lòng cười một tiếng, sau đó yên lặng nhìn cậu bé đang được

ánh sáng nhu hòa bao phủ bay lên.

Nước mắt thiếu phụ lần nữa chảy xuống, có vui vẻ, cũng có thống khổ.

Người đàn ông tóc húi cua ôm bả vai vợ mình, cố gắng trấn an cô, chỉ là khước mắt của anh ta cũng không tìm được nước mắt.

- Cha, mẹ, con đi đây, cha mẹ nhất định phải bảo vệ em thật tốt, đừng để nó trốn ra ngoài giống con.

Cậu bé cười tủm tỉm nói, cuối cùng biến mất trong hư không.

Thiếu phụ bịt miệng lại, vùi đầu vào trong ngực của chồng mình.

Người đàn ông tóc húi cua nhìn về phía Trần Hạo, anh ta miêng cưỡng cười nói:

- Cảm ơn đại sư đã giúp đỡ, lúc trước có chỗ nào không phải, mong đại sư bỏ qua cho

Trần Hạo lắc đầu:

- Không sao, chuyện đã xong, vậy cũng xin cáo từ hai vị

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Người đàn ông tóc húi cua vội vàng nói:

- Đại sư giúp con trai chúng tôi hoàn thành di nguyện, cũng giúp vợ chồng chúng tôi giải quyết khúc mắc, xin hỏi thù lao thế nào?

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói:

- Làm việc thiện sẽ có thiện quả, thù lao tôi đã nhận rồi.

Đi xuống dưới đất, Trần Hạo phát hiện xung quanh chung cư có rất nhiều người đang tu tập, bọn họ đang nhìn cửa sổ bị

phá vỡ kia nghị luận âm ỉ, hiển nhiên động tĩnh lúc trước đã kinh động đến nhiều người xung quanh.

Bất quá Trần Hạo không hề để tâm, cho dù cảnh sát tới cũng chỉ phát hiện nhóm nam nữ thác loạn mà thôi, so với chuyện này thì ô cửa bị vỡ kia chẳng là gì cả.

Lên xe, trở về.

Mao Quyền ngồi ở ghế phụ lái, tâm trạng có chút bứt rứt bất an.

Toàn bộ quá trình đưa Tiểu Cường về nhà đều do một tay đại sư thực hiện, hẳn chẳng giúp ích được gì, chuyện này làm cho “chân chạy tiểu đệ vương” Mao Quyền có chút chột dạ.

Liệu đại sư có xem thường mình hay không? Mình không giúp ích được gì cho đại sư, liệu đại sư có giúp mình hoàn thành tâm nguyện hay không?

Trong lúc Mao Quyền lo lắng, Trần Hạo đột nhiên mở miệng:

- Thế nào? Tại sao bộ dạng lại nặng nề như thế?

Mao Quyền vội vàng hoàn hồn, cười khan nói:

- Đại sư, chuyện kia, tiếp theo ngài còn ở lại Thanh Châu không?

Trần Hạo cười nói:

- Nhà cũng đã thuê rồi, dù thế nào cũng không thể lãng phí được, bất quá chuyện giúp quý này cũng không dễ dàng, như vậy đi, giao cho anh thêm một nhiệm vụ, anh đi liên lạc với những quý hồn kia, trước tiên điều tra ra thân phận cùng nguyên nhân cái chết, sau đó hỏi thăm di nguyện của bọn họ rồi đến tìm tôi, để tôi xem thử có thể giúp được ai, tôi dự định trước đi rời khỏi thì giúp được bao nhiêu hay bấy nhiêu

Mao Quyên đại hi, không vứt bỏ mình là tốt rồi, hấn vội vàng vỗ ngực nói:

- Đại sư yên tâm, lần này tôi nhất định sẽ làm tốt, cam đoan không phát sinh ra vấn đề gì nữa

Sau khi trở lại nhà thuê, Trần Hạo đốt cho Mao Quyên một cây linh hương, xem như ban thưởng cho lần bôn ba này.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai Trần Hạo liền đi mua sắm số lượng lớn.

Chủ yếu là Hùng Lệ Lệ muốn mua mấy phần tài liệu dạy học cho trẻ nhỏ, thuận tiện mua chút đồ ăn và đồ chơi cho con nít.

Sau khi trở về nhìn thấy Trần Hạo mua tài liệu giảng dạy, Hùng Lệ Lệ đại hi, bộ dáng giáo viên nhân dân nhảy lên vì vui sướng.

Nói đến cùng thì lúc trước tỷ tỷ ta cũng là một học sinh giỏi đi!

Bất quá xảy ra một chuyện ngoài ý muốn làm cho Hùng Lệ Lệ và Trần Hạo vui mừng.

Trần Hạo mua Hamburger chân gà, Hùng Lệ Lệ lại có loại cảm xúc khát vọng mãnh liệt, sau đó Trần Hạo để cô thử một chút, kết quả Hùng Lệ Lệ trực tiếp hút tinh hoa Hamburger chân gà, thế mà lại hữu dụng hơn cả linh hương, cảm giác đói bụng biến mất một chút.

Sự tình ngoài ý muốn này làm cho Trần Hạo có minh ngộ.

Nguyên lai tình huống của Hùng Lệ Lệ là đói thật, cần đồ ăn mới có thể nhét đầy cái bao tử, linh hương mặc dù có tác dụng cực lớn với quỷ hồn nhưng cũng không thể mang lại cảm giác chắc bụng như đồ ăn được.

Hiểu ra thứ Hùng Lệ Lệ cần, Trần Hạo cũng không do dự, lần nữa mua Hamburger chân gà số lượng lớn, hơn nữa còn mấy loại thức ăn khác.

Đáng tiếc mặt Trần Hạo lại đen thùi.

Mình bỏ ra mấy ngàn tệ chỉ có thể giảm bớt cảm giác đói bụng của Hùng Lệ Lệ, khoảng cách với cái gọi là “ăn no” quả thật còn quá xa.

Đây là đang ép mình vung tiền ư!

Khốn kiếp, bản đại sư làm nhiệm vụ từ trước đến nay đều là tốn hao nhỏ, thu hoạch lớn.

Lần này lại bị hô hàng.

Bất quá vì mười năm đạo hạnh, Trần Hạo mặc dù đau lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, nhưng đạo hạnh lại là thứ căn bản nhất.

Thế là Trần Hạo lái xe tự mình đi mua các loại đồ ăn cho Hùng Lệ Lệ, đến từng tiệm cơm, thứ khác không muốn, chỉ muốn món chính, màn thầu thành khung, cơm cả nồi, trong một khoảng thời gian ngắn Trần Hạo đã tiêu phí gần mười vạn tệ, cũng lưu lại một truyền thuyết thần bí ở Thanh Châu, rốt cục Hùng Lệ Lệ đã ăn no rồi.

Trong lúc Hùng Lệ Lệ vui vẻ hô lên mình đã ăn no, thanh âm hệ thống cũng đồng thời vang lên.

- Uổng mạng Quý Hùng Lệ Lệ, oan hồn một năm lẻ bảy tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Nương theo thanh âm, một cỗ pháp lực bàng bạc xuất hiện ở trong đan điền Trần Hạo, dung hợp, tạo thành một cỗ pháp lực cường đại hơn hai mươi năm đạo hạnh.

Trong lúc đặc ý cảm nhận thực lực của mình được tăng cường, Trần Hạo đột nhiên phản ứng lại.

Í, không đúng, mình không phải còn cần Hùng Lệ Lệ làm cô giáo cho mười lăm tên quý nhỏ ở nhà ư, hiện tại di nguyên hoàn thành rồi thì ai sẽ dạy học cho mấy bé quý nhà ca?

Trong lòng kinh ngạc, Trần Hạo nhìn về phía Hùng Lệ Lệ, lập tức sửng sốt.

Làm nhiều nhiệm vụ như vậy, cơ bản vào lúc hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, liền sẽ độ hóa quý vật tiến vào luân hồi.

Thế nhưng nhìn Hùng Lệ Lệ sờ cái bụng nhỏ đang phình lên, nằm nghiêng ở trên ghế sa lon, một mặt đặc ý, hoàn toàn không có bộ dáng sắp đi vào luân hồi mà?

WTF? Tình huống gì đây? Hệ thống đại lão đâu? Đừng có đùa vô lại nhaaa, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi mà vẫn không đưa người ta đi? Cầu lời giải thích?

Trần Hạo có chút lo lắng kêu gọi trong lòng.

Dù sao so với việc dạy học mấy bé quý, hẳn lại lo lắng hệ thống xảy ra vấn đề hơn, nếu như sau này giúp quý mà không thể đưa người ta vào luân hồi thì phải làm sao bây giờ? Thanh danh đại sư của ca sẽ bị hủy không còn một mảnh luôn!

Thế nhưng mặc cho Trần Hạo kêu gọi thế nào thì hệ thống đại lão vẫn cao lãnh như cũ, ngoại trừ làm nhiệm vụ, nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, muốn nói nhảm à? Không có cửa.

Trần Hạo chần chờ một chút, nhìn về phía Hùng Lệ Lệ hỏi:

- À, ừm, Lệ Lệ à? Bây giờ em có cảm giác như thế nào?

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 127: Hùng Lão Sư Vào Cương Vị

- Em hiện tại cảm thấy rất thoải mái, cảm giác sung sướng trước này chưa từng có.

Hùng Lệ Lệ thỏa mãn trả lời.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Câu trả lời này làm ca rất xấu hổ nha.

Mười vạn tệ làm cho em sung sướng... Ngạch, phi phi, ca đang suy nghĩ gì thế này, em chưa mười tám mà.

Trần Hạo hoàn hồn, tiếp tục hỏi:

- Em không có cảm giác... mình sắp đi đầu thai ư?

Đầu thai?

Hùng Lệ Lệ khẽ giật mình, sau đó cũng kịp phản ứng lại.

Đúng rồi, không phải giải khai tâm kết liên có thể đi đầu thai sao? Tại sao mình không có chút động tĩnh nào thế này? Tình huống gì đây?

Hùng Lệ Lệ mờ mịt nhìn về phía Trần Hạo.

- Đại sư? Em không có cảm giác này, xảy ra chuyện gì thế?

Trần Hạo nhíu mày, nghĩ nghĩ lại hỏi:

- Không phải em còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành chứ?

Mặc dù chưa từng gặp quỷ vật nào có hai tâm nguyện, nhưng cũng không loại trừ có khả năng này.

Hùng Lệ Lệ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên ngưng ngưng nói:

- Ừm, em muốn làm cô giáo.

Ding: Ủng mạng quý Hùng Lê Lê, oan hồn một năm lẻ bảy tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng Thủy Độn Thuật.

Híttt!

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Thật có di nguyện thứ hai kia, hơn nữa mình còn thành công kích hoạt nhiệm vụ? Ta XXX, thêm kiến thức, vậy mà có nhiệm vụ liền hoàn.

Ừm, không đúng à, làm giáo viên? Đây không phải nhiệm vụ mình giao cho Hùng Lê Lê ư? Tại sao lại trở thành nhiệm vụ hệ thống thế nhỉ? Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi!

Trần Hạo không biết phải nói như thế nào.

Hệ thống đại lão luôn luôn xuất kỳ bất ý, sự tình như thế này... ca thích.

Bé Hùng Lê Lê này là bảo vật đó nha, hơn nữa còn như tiểu boss mang theo bên cạnh, có thể lặn đi lặn, chắc chắn, chẳng lẽ đây là bug của hệ thống ư?

Dường như hệ thống đại lão cũng không có phản ứng gì khác, chẳng lẽ thật là lệ riêng.

Bất quá mặc kệ là cái gì, đã kích phát nhiệm vụ Hùng Lê Lê hai lần, đối với mình mà nói chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Không chỉ nhận được phần thưởng phong phú, hơn nữa còn hoàn mỹ giải quyết mười lăm vấn đề giáo dục cho mười lăm bé con. Ca quá tuyệt mà!

Trần Hạo cười cười nhìn Hùng Lê Lê nói:

- Làm việc tốt thường gian nan, xem ra em cần phải hoàn thành xong tâm nguyện này mới có thể đi đầu thai, ừm, em không có ý kiến gì chứ?

Hùng Lê Lê liền vội vàng lắc đầu nói:

- Không có, em rất thích công việc này, em cam đoan có thể dạy mười lăm bạn nhỏ ở nhà thật tốt.

Trần Hạo cười nói:

- Không có ý kiến là được, vậy nhiệm vụ này giao cho em, chờ khi em thấy đám tiểu quỷ này có thể xuất sư cũng là lúc em có thể đi đầu thai.

Hùng Lê Lê lập tức thở dài một hơi.

Mặc dù mới tiếp xúc không lâu, nhưng Hùng Lê Lê cảm nhận được Trần Hạo đối xử với mình rất tốt, hơn nữa còn giúp mình hoàn thành tâm nguyện, tuy mấy bản tiểu quỷ, mèo mun và gà trống nhìn rất đáng sợ, nhưng sau khi tiếp xúc cô lại phát hiện bọn họ tốt hơn đám hồ bằng cầu hữu của mình cả vạn lần. Cho nên trong lòng Hùng Lê Lê rất muốn dạy cho đám tiểu quỷ thật tốt, nếu như có thể, cô còn muốn dạy cho mèo mun gà trống nói chuyện.

- Cảm ơn đại sư, em sẽ cố gắng.

Hùng Lê Lê hăng hái, vô cùng nhiệt tình.

Trần Hạo nhìn Hùng Lê Lê một chút, chần chờ rồi hỏi:

- Hình tượng này của em hình như không phù hợp với giáo dục cho lắm, không biết em có thể huyền hóa ra bộ dạng tốt hơn không?

Hùng Lê Lê ngượng ngùng nói:

- Đại sư, lúc trước em từng thử qua nhưng lại không thành công. Bất quá sau khi hấp thu linh hương xong em cảm thấy em càng ngày càng mạnh hơn, có lẽ một thời gian sau em có thể làm được

Trần Hạo giật mình. Chợt cười nói:

- Vậy được, cứ quyết định vậy đi, sao này em phụ trách dạy dỗ đám tiểu quý ở nhà, anh phụ trách một ngày ba bữa, biểu hiện tốt còn có thêm tiền lương đó nha.

Giải quyết vấn đề của Hùng Lệ Lệ, tâm tình Trần Hạo sáng khoái vô cùng, ngày càng mong chờ đối với hệ thống.

Sau này nếu như gặp được quý hồn có nhiệm vụ liên hoàn như thế, mình nhất định phải bám chặt không được bỏ qua.

Đến ban đêm, Trần Hạo vừa làm quen với pháp lực mới, vừa ngồi chờ Mao Quyền dẫn quý về nhà.

Đợi trái đợi phải, thời gian cứ trôi qua từng chút một.

Mao Quyền... không có chút nào tin tức.

Cái tên này lại gặp phải chuyện gì rồi? Có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách bình thường được không?

Mất thấy sắp chín giờ rồi mà vẫn không thấy tin tức của Mao Quyền, Trần Hạo liền triệt để thất vọng, con hàng này quả thật không đỡ nổi mà. Không còn trông cậy vào hắn, Trần Hạo quyết định chủ động đi tìm.

Thu thập trang bị, Trần Hạo mang theo mèo mun và gà ngọc xuất phát.

Về phần mười lăm cái tiểu quý, bọn nó đã bước vào giai đoạn chính thức học tập, hiện tại Hùng Lệ Lệ đang bố trí công việc giảng dạy.

Lúc đầu nhóm tiểu quý cũng muốn đi theo, bất quá thái độ Trần Hạo nghiêm túc làm cho nhóm tiểu quý chỉ có thể ủ rũ khuất ở nhà, tiến vào khoảng thời gian thống khổ nhất trong nhân sinh.

Ra khỏi nhà, Trần Hạo lái xe tùy ý đi một vòng Thanh Châu. Dùng Âm Dương Nhãn quan sát âm dương chi khí lưu động trong thành phố.

Chạy được một lúc thì Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Hôm qua có mười mấy quý hồn đến tìm hấn giúp, tại sao hôm nay không thấy người nào? Chẳng lẽ lúc mèo mun ăn quý bá khí đến như thế, dọa hết toàn bộ quý ở thành phố này rồi?

Trong lòng nghi hoặc, bất tri bất giác, Trần Hạo đã chạy khỏi nội thành, đi đến ngoại thành Thanh Châu.

Đến nơi này, mắt Trần Hạo sáng lên, hấn dừng xe lại ở một khu công trình bị bỏ hoang.

Dưới Âm Dương Nhãn, hấn nhìn thấy bên trong nhà máy này có tồn tại âm hồn.

Vất vả lâu như thế mới tìm được một con, Trần Hạo làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.

Trần Hạo xuống xe đi vào công trường.

Công trường này hình như là một cái nhà máy bị bỏ hoang, dường như sắp sập đến nơi, khắp nơi đều dán giấy, cái gì mà nợ tiền không trả, lão bản chết cả nhà, cái gì trả tiền mồ hôi nước mắt của ta đây, lão bản không phải người vân vân, vừa nhìn liền biết đây là một nơi có cố sự rồi.

Trần Hạo chỉ liếc một cái, liền trực tiếp đi về nơi quý vật đang ẩn tàng.

Đây là một đường ống nước dưới mặt đất, dường như là dùng để thoát nước cho toàn bộ công trình, phía trên được che đậy cẩn thận, nếu như không phải Âm Dương Nhãn nhìn thấy không gian quý vật đang ẩn nấp dưới mặt đất thì quả thật không dễ để tìm ra.

Tên quý vật này cũng kỳ lạ thật, thời điểm vui vẻ như ban đêm lại nấp ở dưới đất, tên trạch quý này vừa nhìn liền biết lúc còn sống chắc hấn cũng không khá hơn bây giờ rồi.

Trần Hạo đến bên cạnh nắp giếng quan sát, vồ vồ nắp giếng, mở miệng nói:

- Lão huynh, đừng lẩn trốn nữa, tôi đã nhìn thấy anh rồi, ra đây tâm sự một chút nào

Không gọi còn tốt, Trần Hạo mới vừa mở miệng thì âm hồn kia giống như bị dọa sợ vậy, hừ một tiếng xuôi theo dòng nước ngầm chạy đi.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm nhìn.

Làm cái vẹo gì thế? Ca chỉ gọi một tiếng mà người đã bị dọa đến như thế? Lá gan này hình như hơi nhỏ quá rồi?

Khó lắm mới tìm được một tên, Trần Hạo sao có thể để nó chạy mất, lúc này thân ảnh vút qua đuôi theo phương hướng quỷ hồn chạy đi.

Không bao lâu, Trần Hạo đã chạy đến một nơi giống như kho hàng.

Liếc qua, Trần Hạo âm thầm buồn cười.

Trốn ở bên trong dòng nước ngầm, ca còn phải tốn chút thủ đoạn, người trốn ở chỗ này không phải muốn giúp ca một tay sao.

Lúc chuẩn bị đi vào thì mèo mun đột nhiên thét lên, sau đó hô một cái liền xông ra ngoài.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 128: Lại Gặp Ác Quỷ

Thấy mèo mun hành động, Trần Hạo cũng bắt đầu cảnh giác lên, không đúng, có khí tức của âm hồn thứ hai.

Âm hồn thứ hai này còn mang theo sát khí!

Vẻ mặt Trần Hạo ngưng trọng quay người nhìn lại, hắn liền nhìn thấy trên trần nhà có hai quỷ hồn đang đứng.

Hai quỷ hồn này đều có bộ dạng trẻ tuổi, sát khí nồng đậm trên người bọn họ không kém hơn nữ quỷ không đầu là bao, bọn họ tuyệt đối là ác quỷ.

Mèo mun lao thẳng qua đó, nhảy vọt mấy cái liền đã leo lên đến nóc nhà.

Lúc này hai tên ác quỷ vẫn không có để ý đến.

Mèo mun vừa leo lên nóc nhà liền biến thân, thân thể bành trướng phát ra ánh sáng màu vàng, nhe răng trợn mắt, trong mắt đầy vẻ hung phấn.

CMN!

Hai tên quỷ giật nảy mình kinh ngạc không thôi, hai quỷ theo bản năng tránh đi.

Mèo mun lại không buông tha cho bọn họ.

Trần Hạo không cho phép nó làm hại âm hồn bình thường, nhưng đối với loại ác quỷ sát khí bức người này, cho dù Trần Hạo không nói thì nó cũng sẽ không bỏ qua.

Đây đều là mỹ thực đại bổ đó nha!

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ yếu hầu, mào mun phóng nhanh đến một tên ác quỷ, móng vuốt sắt bén nhô ra, thi triển tuyệt kỹ giáng miêu thập bát trảo.

Bá bá bá!

Kim sắc lưu quang xuất hiện đầy trong hư không, tên ác quỷ chạy trốn kia lập tức bị chia năm xẻ bảy, gương mặt mơ hồ vẫn còn hiện lên vẻ kinh sợ.

Sau đó mào mun há miệng hút, mảnh hồn bị xé nát của tên ác quỷ kia bị mào mun hút vào, sau đó nghiền răng nhai ngòam ngòam.

Tên ác quỷ còn lại sợ đến choáng váng, lần này gặp phải cao thủ rồi, y nhanh chóng quay người bỏ chạy.

Thế nhưng Trần Hạo đã phát hiện làm sao có thể dễ dàng để cho nó chạy thoát như thế.

Thanh Châu vậy mà xuất hiện đến hai con ác quỷ? Chuyện này nhất định không phải là trùng hợp mà là có nguyên nhân.

Thân ảnh vút qua, Trần Hạo đuổi theo phương hướng tên ác quỷ kia chạy đi.

Ác quỷ bay rất nhanh, Thiên Cương Bộ của Trần Hạo mặc dù tiêu thành nhưng vẫn đuổi không kịp, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nó bay con một con sông để cắt đuôi Trần Hạo mà thôi.

Nhìn ác quỷ biến mất, Trần Hạo nhíu mày, suy nghĩ một chút liền quay trở về.

Không bao lâu, Trần Hạo lại xuất hiện ở cái nhà kho khi nãy.

Mào mun nhìn thấy Trần Hạo tay không trở về liền thất vọng.

Chủ nhân này quá rác rưởi rồi, vậy mà để cho mỹ thực của mình chạy thoát!

Lúc này bộ dáng gà ngốc thông dong tự tại, tỏ vẻ gà săn trông coi cho quý vật cho chủ nhân.

Trần Hạo không để ý đến thái độ của hai linh sủng, nhà kho này vẫn còn một âm hồn đang ẩn nấp, âm hồn kia đang run lẩy bẩy, cuộn mình trốn trong góc tối.

Trần Hạo cảm thấy hai tên ác quỷ kia xuất hiện nhất định có liên quan đến âm hồn này.

Sau khi Trần Hạo bước vào nhà kho liền trực tiếp đến thẳng nơi âm hồn kia đang ẩn nấp, trầm giọng nói:

- Ra đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Kia âm hồn đầu tiên là rút lại, sau đó vẫn hiện ra diện mạo lúc đầu.

Người ngày chừng ba mươi tuổi, dáng người hơi mập, ngũ quan đoan chính, đeo mắt kính, nhìn qua là một người văn nhã.

- Đừng, đừng giết tôi, tôi không biết gì cả, xin đại sư bỏ qua cho.

Ngữ khi anh ta run rẩy cầu xin tha thứ, đồng thời dùng bộ dáng tội nghiệp nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tức giận:

- Anh không phải ác quỷ, tôi giết anh làm gì? Vừa rồi anh quen với hai người kia ư?

Anh chàng văn nhã gật đầu, sau đó lại lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia sợ hãi, hiện nhiên sợ mình nhiều lời mà mang họa.

Trần Hạo nhú mày:

- Đừng có giấu diếm nữa, nếu như anh nói, vậy tôi còn có thể cứu anh một mạng, nếu như anh không nói thì tôi lập tức sẽ rời đi, đến lúc đó mấy tên ác quỷ kia tìm đến thì không ai cứu được anh nữa đâu

Anh chàng vẫn nhã chân chờ một chút, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Đại sư, hai tên ác quỷ kia là thủ hạ của Tà Vương, bọn họ không nói đạo lý liền ra tay bắt hết quỷ hồn trong thành phố, tôi ngoài ý muốn phát hiện cho nên mới chạy đến nơi này.

Lại là Tà Vương? Gia hỏa này bắt quỷ làm gì?

Trần Hạo lộ vẻ nghi hoặc.

- Đại sư, tôi chỉ là một âm hồn bình thường mà thôi, xin đại sư hãy giúp tôi, Tà Vương kia quả thật đáng sợ, phàm là quỷ bị bắt cho tới giờ đều không thấy đi ra.

Anh chàng vẫn nhã mở miệng xin giúp đỡ.

Trần Hạo nheo mắt lại, hỏi:

- Anh biết Tà Vương kia ở nơi nào không?

Anh chàng vẫn nhã theo bản năng gật đầu, sau đó kịp phản ứng lại, anh ta kinh hãi nói:

- Đại, đại sư, ngài đừng làm rộn, đi đến chỗ Tà Vương chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Trần Hạo nhếch miệng cười lạnh một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngữ khí nhẹ nhàng nói ra:

- Vừa rời linh sủng của tôi ăn quỷ hẳn anh cũng đã nhìn thấy, mặc dù hiện tại anh chưa biến thành ác quỷ nhưng tôi cảm thấy mỗi quỷ vật đều có tiềm chất biến thành ác quỷ, cho nên để đề phòng vạn nhất, tôi quyết định...

- Đại sư đừng nói nữa, tôi dẫn ngài đi là được chứ gì!

Anh chàng văn nhã mém chút bị Trần Hạo hù tè ra quần.

Con mèo mun kia quá kinh khủng, hai tên ác quỷ đáng sợ trong mắt anh ta vậy mà giống như thức ăn của nó, quả thực hung tàn mà.

Anh chàng văn nhã mặc dù đã biến thành quỷ, nhưng anh ta lại không muốn mình trở thành thức ăn cho mèo. Vì thế sau khi nghe Trần Hạo nói như thế thì anh ta không dám phản kháng nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt u oán nhìn Trần Hạo.

Cho dù người là cao nhân cũng không thể khi dễ người khác như vậy được chứ, hình tượng này hoàn toàn không giống cao nhân trong tiểu thuyết chút nào.

Nụ cười của Trần Hạo thay đổi, âm áp giống như gió mùa xuân.

- Rất tốt, giác ngộ của đồng chí rất cao, đây mới là tinh thần của nhân nhân lao động vùng lên khỏi sự áp bức bóc lột chứ. Người anh em, tôi rất xem trọng anh, anh tên là gì?

Anh chàng văn nhã khò sở nói:

- Bẩm đại sư, tôi tên Quách Tĩnh.

Trần Hạo khẽ giật mình, kinh ngạc nói:

- Tên của anh quả thật rất có danh khí đó nha! Xem ra giác ngộ của anh cũng không phải không có lý do.

Anh chàng văn nhã nghe Trần Hạo trêu đùa mình nhưng anh ta cũng không có phản bác.

Mặc dù không biết tên đại sư này lợi hại hay không, nhưng con mèo mun kia quả thật là tồn tại đáng sợ, đối mặt với đội ngũ lợi hại như thế mình sao có thể phản kháng? Cảm thấy quá tuyệt vọng mà!

Mang theo mèo mun, gà ngọc và Quách Tĩnh lên xe, sau đó chạy xe theo phương hướng Quách Tĩnh chỉ rời khỏi Thanh Châu.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa hướng về Quách Tĩnh ngồi kế bên hỏi:

- Huynh đệ, nhìn anh trẻ như thế, thân thể cũng không tồi, tại sao lại chết?

Quách Tĩnh nghĩ đến việc mình sắp đưa mạng đến chỗ Tà Vương, vẻ mặt như trái mướp đắng nói:

- Nhìn tốt như thế thôi chứ cả người đều có bệnh, vớ lại do tôi là một tác giả tiểu thuyết mạng, ngồi lâu trên máy tính cũng không có rèn luyện sức khỏe. Lúc đầu viết ra được một bộ truyện không tệ, kết quả bị độc giả thúc giục, sợ người ta bỏ đi không đọc nữa cho nên liên thức suốt đêm để viết, cuối cùng ngủ không đủ cho nên bị đột tử. Nhớ lại quả thật rất hối hận, biết thế mỗi ngày tôi đều sẽ tập thể dục rèn luyện thân thể rồi, nói không chừng bộ truyện mới đã lên được Thánh Bảng, còn được đẩy Kim Phiếu, ủng hộ, trở thành tác giả đại thần.

Trần Hạo nghe xong khước miệng giật một cái.

Thể loại văn học mạng này lúc còn đi học mình cũng từng xem ra, xuyên không, trùng sinh, tùy theo trí tưởng tượng của tác giả mà rộng mở, cũng coi như thú vị. Chỉ là sau khi ra ngoài xã hội liên không còn thời gian đọc nữa, hiện tại bắt đầu tu hành cho nên càng không có thời gian.

Nhìn biểu lộ tuyệt vọng tiếc nuối của Quách Tĩnh, Trần Hạo hỏi:

- Lúc trước khi chết, không phải anh muốn trở thành đại thần văn học mạng chứ?

Quách Tĩnh ngạc nhiên quay đầu, kinh ngạc nói:

- Làm sao đại sư biết được?

Ding: Đột tử quý Hữu Đoạn Thủ, âm hồn hai tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng Phục Sinh Thuật.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 129: Kịch Bản

Ui, kích phát nhiệm vụ? Phục Sinh Thuật? Đây là pháp thuật cấp bậc gì? Là pháp thuật có thể phục sinh ư?

Con mắt Trần Hạo lóe sáng, trong lòng chờ mong.

- Đại thần văn học mạng đó nha, nghe thôi cũng thấy ngu bực, à, nhưng mà anh cũng đã chết, tâm nguyện này chỉ sợ không thực hiện được rồi.” Trần Hạo cười nói.

Quách Tĩnh cười khỏ:

- Biết là thế, nhưng tôi quả thật không cam tâm, chịu khổ nhiều năm như thế, lúc có chút khởi sắc thì thân thể lại không chịu được, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

- Nói cũng đúng, như vậy đi, anh dẫn tôi đi tìm Ta Vương, sau khi trở về tôi sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện, anh thấy thế nào?

Trần Hạo mở miệng nói.

Hả...

Quách Tĩnh trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Ta chết queo rồi, còn có thể hoàn thành tâm nguyện?

Trần Hạo cười nói:

- Anh đừng không tin, con đường văn học mạng, có tiền chính là đại gia, trở về tôi khen thưởng cho anh mười vạn tệ, đảm bảo anh trong nháy mắt liền thành danh, vô số người bu xem.

Mặt Quách Tĩnh đen lại:

- Đại ca, đừng đùa tôi nữa, đây là cũng gọi là đại thần à? Có mà là thần nô ấy.

Trần Hạo nói:

- Thần nô cũng là thần mà, dù sao anh cũng chết rồi, cũng không thể gõ chữ, tôi cũng không thể viết thay anh được, phải viết bao lâu mới xong chứ? Tôi cũng không có nhiều thời gian như vậy, bây giờ anh có đồng ý hay không, nếu không đồng ý vậy tôi bó tay rồi, anh cứ tiếp tục tiếc nuôi đi.

Quách Tĩnh vội vàng nói:

- Đừng, tôi đáp ứng mà, bắt quá có thể đổi một chút được không, anh ủng hộ tiền ở trên mạng cũng không có ý nghĩa gì, anh đem mười vạn tệ kia cho người nhà của tôi là được, tôi gõ chữ cũng là vì kiếm tiền, hiện tại người chết, tiền cũng không kiếm được, em trai tôi vẫn còn đang đi học, có mười vạn tệ này tôi có thể báo hiếu cho cha mẹ tôi, cũng không còn tiếc nuôi nữa.

Trần Hạo: "..."

Voĩ beep, không phải mình nên cảm động à, dù sao đây cũng là một tên hiếu tử.

Nhưng khi này còn nói di nguyện là thành đại thần mà? Hiện tại còn có thể chơi như vậy?

- Cũng được, cứ quyết định vậy đi.

Trần Hạo mặc dù cảm thán mình bây giờ cũng trở thành người chơi đập tiền làm nhiệm vụ, thế nhưng Phục Sinh Thuật kia quả thật làm cho hắn đổ mắt, hắn không muốn bỏ qua như thế.

Quách Tĩnh đại hỉ, cảm kích nói:

- Tạ ơn đại sư, ngài quả thật là người tốt.

Trần Hạo tức giận:

- Cút, đàn ông con trai còn muốn phát thẽ người tốt gì chứ.

Quách Tĩnh cười hắc hắc, sau đó tò mò hỏi:

- Đại sư, tại sao ngài muốn tìm Tà Vương? Ngài có thù với hắn sao?

Trần Hạo bĩu môi:

- Lúc trước tôi giết một tên thủ hạ của hắn, cũng xem như có thù, với lại tên này nhìn không giống thứ tốt lành gì, nếu có cơ hội vậy xem như vì nhân gian trừ hại.

Quách Tĩnh lo lắng nói:

- Đại sư, tên Tà Vương kia rất đáng sợ, ngài có nắm chắc hay không?

Trần Hạo vui vẻ:

- Một tên tác giả bị vùi dập như anh thì hiểu cái gì, đầu năm nay tu hành không dễ, quý lợi hại đã không còn, ngay cả có một chút lợi hại cũng trốn đi, có một chút bản sự liền muốn phô trương như tên Tà Vương này chính là thứ ngu xuẩn, cũng may gặp được tôi, để xem tôi có thể độ hóa được cho hắn không, nếu như là cao nhân đạo môn khác đến thì đã răn rức chém chết từ lâu rồi.

Quách Tĩnh nghẹn họng nhìn trân trối:

- Không thể nào, đây chính là Tà Vương đó!

Trần Hạo liếc Quách Tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Nếu như tôi tự xưng Thiên Sư thì anh dám phản đối không?

Quách Tĩnh theo bản năng lắc đầu.

Sủng vật của người lợi hại như vậy, ta đương nhiên không dám.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy chẳng phải nói tên Tà Vương này chưa chắc đã lợi hại sao, chỉ là mèo khen mèo mà thôi, chuyện này xưa nay cũng có, mấy tên gia hỏa tạo phản trong lịch sử tên nào chả lấy danh hiệu vang dội, kết quả thì sao chứ? Qua một lúc liền bị đánh tan xác, anh cứ yên tâm, có tôi ở đây mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi.

Quách Tĩnh: "..."

Người nói rất hay, ta không còn lời nào để phản bác.

Tiếp tục lái xe hơn hai mươi phút, lúc này Trần Hạo dừng lại ở bên ngoài một khu rừng núi thâm sâu.

Quách Tĩnh nói ở sau nơi này có một cái thôn bị bỏ hoang, Tà Vương chính là trốn ở bên trong đó, chiêu mộ thủ hạ, khiến cả vùng Thanh Châu này không có quý hồn nào dám phản kháng.

Sau khi Trần Hạo dừng xe liền dùng Âm Dương Nhãn nhìn vào sơn lâm thâm sâu, tà sát ở bên trong dày đặc, cảnh tượng nhìn qua vô cùng dọa người.

Không giống với Trần Hạo, mèo mun lại hung phấn kêu meo meo, con mắt tỏa sáng nhìn sơn lâm, biểu tình kia tựa như nhìn thấy bảo vật quý giá.

Sau đó mèo mun thấp giọng thì thầm với gà ngốc, lúc đầu gà ngốc vẫn lắc đầu, thế nhưng dường như mèo mun đáp ứng nó cái gì cho nên con mắt gà ngốc lóe sáng lên, sau đó gật đầu, hai tên nhóc này lần nữa hợp tác với nhau.

Trần Hạo không có chú ý hành động của hai con hàng này, hẳn mở cửa bước ra khỏi xe.

Nhìn núi rừng thăm thẳm, Trần Hạo nói với Quách Tĩnh:

- Nếu như anh sợ vậy có thể chờ ở đây.

Lúc này Quách Tĩnh giống như nghe được thánh âm, anh ta không chút do dự nói:

- Tôi chờ đại sư ở chỗ này

Trần Hạo: "...”

Ông anh bị đột tử không ngoa mà, nay cả một chút can đảm cũng không có, khó trách độc giả dọa mấy câu liền sợ, dùng trái trí thông minh này ca quả thật không cứu nổi. Nếu là ca thì chắc chắn sẽ tuyệt bích bại độc giả, để bọn họ dọa mệt rồi thôi.

- Vậy anh hãy chú ý an toàn.

Trần Hạo cũng không bắt buộc, hấn gọi mèo mun và gà gộc, sau đó mang theo trang bị đi thẳng vào trong sơn lâm.

Đối với người tên Tà Vương này, hấn quả thật không sợ.

Lúc ở Bạch Hạc Quan nói chuyện phiếm cùng Tứ Bình đạo trưởng, Trần Hạo cũng có chút hiểu biết đối với tu hành giới.

Đại yêu không hiện, tiểu yêu hiếm thấy, quỷ vật mặc dù phổ biến nhưng những tên lợi hại lại rất thưa thớt, người có đạo hạnh trăm năm giống Quỷ bà bà, toàn bộ tu hành giới cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bọn họ đều ẩn thế không xuất hiện, chờ đợi thời cơ thích hợp.

Cái loại dám lấy danh hào Tà Vương đi gây sự không phải nào tàn thì cũng là tàn nào.

Tiến vào sơn lâm hơn hai trăm mét, Trần Hạo ngừng bước chân, ánh mắt cổ quái nhìn một cái lão đầu tử đang chống quái trượng bước đi, đi một bước dừng một bước, đi hai bước thì đứng lại ho khục khục một hồi, nhìn thế nào cũng giống như người sắp gần đất xa trời.

Hay nhỉ, người chết rồi nhưng sát khí lại dày đặc, oán niệm quần thân, xem ra lại là một đầu ác quỷ.

Kịch bản này không đúng rồi, không vài vào rừng người ta toàn gặp được nữ quỷ xinh đẹp ư? Tại sao đến lượt mình lại gặp phải lão đầu tử thể nào.

Mèo mun nhìn lão đầu tử liếm khóe miệng, bất quá Trần Hạo chưa có hành động, nó cũng không thể tùy tiện xuất thủ.

Trần Hạo bất đắc dĩ thở dài, đi tới.

- Đại gia, đã trễ như vậy rồi tại sao ngài lại đi bộ một mình trong rừng? Cần thận kéo ngã đấy.

Trần Hạo vừa nói vừa đỡ lấy tay của ông lão, cánh tay lạnh buốt, âm sát chi khí theo cánh tay truyền đến. Bất quá lại bị vòng tay ngăn cản.

Trần Hạo giả bộ run run một cái, kinh ngạc nói:

- Đại gia, thân thể của ông lạnh quá? Có phải thân thể không khỏe hay không?

Ông lão ngẩng đầu lộ ra một khuôn mặt già nua, yếu ớt nói:

- A, là một cậu thành niên trẻ tuổi à, thật sự quá tốt, ông bị lạc đường ở trong rừng cây này, con có thể đưa ông về nhà được không?

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 130: Kịch Bản Đảo Ngược

Trần Hạo lộ ra nụ cười chất phác:

- Đại gia, nhà ông ở chỗ nào?

Lão quý chỉ về một phương hướng, trả lời:

- Ở bên kia.

Trần Hạo giật mình, cười hỏi:

- Đại gia biết nhà mình ở bên kia tại sao còn bị lạc đường?

Lão quý: "..."

- Con biết rồi, chắc đầu óc không không còn minh mẫn nên mặc dù biết nhà ở nơi kia nhưng vẫn lạc phải không?

Lão quý: "..."

- Không sao, vận khí đại gia rất tốt, gặp được thiếu niên tốt giúp quý, à không, giúp người làm niềm vui, ngực mang khăn quàng đỏ tươi diễm bạn học Trần, cho nên mặc dù ông có lú lẫn như thế nào thì con vẫn sẽ giúp ông.

Trần Hạo chính nghĩa nói.

Lão quý: "..."

- Đi thôi đại gia, con cũng bị lạc đường rồi, hiện tại khát nước cho nên muốn đến nhà đại gia xin nước uống, đại gia không có ý kiến gì chứ?

Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Lão quý đột nhiên thẳng người lên, ánh mắt nhìn Trần Hạo thật sâu:

- Tiểu tử, cậu rốt cục là ai?

Vẻ mặt Trần Hạo thành thật:

- Con là người tốt.

Biểu lộ lão quý trở nên cô quái.

Nghe Trần Hạo nói nhảm này giờ, ông ta làm sao không biết người trẻ tuổi này nhìn thấy quý, hơn nữa còn không có chút kiêng kỵ trêu đùa ông ta.

- Tiểu tử, đừng có đùa với quý, hành động này của cậu rất nguy hiểm lắm.

Lão quý mở miệng, ngữ khí đâu còn vẻ suy yếu như vừa rồi, ngược lại trung khí mười phần.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Tiểu Hắc, ăn điếm tâm trước đi.

Mèo mun sớm đã nóng lòng, lúc này nghe thế liền sáng mắt lên, meo ô một tiếng liền lao đi, lao bảy tám mét đến chỗ ẩn nấp của mấy tên quý vật khác.

Động tác của quý vật quá nhanh, quý vật kia hoàn toàn không tránh kịp, bị mèo mun vồ ngã nhào trên mặt đất.

Quý vật quá sợ hãi.

Đây là mèo gì? Vậy mà có thể đụng tới quý? Ta rõ ràng không có thực thể mà?

Thế nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thì tên quý vật kia đã nhìn thấy thân thể mèo mun đang biến lớn, kim quang lóng lánh! Nâng chân lên liền vọt ra mấy cái móng sắt bén.

Quý vật mộng bức, cho dù sau khi làm quý nó được mở mang tầm mắt nhưng nó vẫn chưa từng nhìn thấy mèo có thể biến thân, hơn nữa sau khi biến thân khí tức lại khủng bố như vậy, quả thật là hù chết quý mà!

Thế nhưng quỷ vật không còn cơ hội mở miệng nữa, bởi vì móng vuốt của mèo mun vuốt lên, đầu quỷ vật liền rơi xuống, sau đó mèo mun mở miệng hút toàn bộ vào, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng nhai rôm rốp.

Thấy đồng bạn mình bị ăn, hai tên quỷ vật còn lại trợn tròn mắt.

Mèo mun đáng sợ như thế hoàn toàn phá hủy tam quan của bọn họ, đây là con mèo không thể trêu vào, chạy, phải nhanh chóng chạy đi thôi!

Thế nhưng động tác của mèo mun rất nhanh, ăn xong một tên liền uốn éo thân thể nhào về phía tên thứ hai, dùng một trảo đánh tàn phế tên thứ hai, lần này nó không nóng nảy ăn tên thứ hai mà lại nhào về phía tên thứ ba.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt, chỉ trong vài giây mèo mun đã dùng thực lực áp đảo để chiến thắng.

Nhìn tình huống bên kia, miệng lão đầu tử hả lớn đủ để nhét quả trứng vịt, tròng mắt kém chút rớt ra.

Trần Hạo tựa như mới vừa nghe lão quỷ nói, hấn cười híp mắt hỏi:

- Đại gia, ông mới vừa nói cái gì? Cái gì rất nguy hiểm?

Lão quỷ hoàn hồn, vội vàng lui về phía sau mấy bước, hãi hùng khiếp vía nhìn Trần Hạo.

- Cậu là người tu hành?

Trần Hạo cười nói:

- Ẩn tàng sâu như vậy mà lại để cho ông phát hiện, chỉ trách bản thân bất tài, đại đệ tử chân truyền Lục Đạo Môn, Trần Hạo, ngoại hiệu ngọc diện tiểu lang quân.

Lão quỷ bỗng nhiên biến sắc:

- Cậu là vì Tà Vương, không, là tiểu thiếu gia nhà tôi mà đến?

Trần Hạo nhíu mày:

- Tiểu thiếu gia nhà ông? Chính là tên Tà Vương kia sao? Chắc chắn, nghe tuổi không lớn, khẩu khí lại không nhỏ, vậy mà còn tự phong làm vương? Có hỏi qua ý kiến của đạo môn chưa?

- Không phải như vậy, đại sư, tiểu thiếu gia nhà tôi không phải ác quỷ, là bị ác linh lừa gạt, tiểu thiếu gia nhà tôi cho tới bây giờ chưa từng hại người nào.

Lão quỷ vội vàng giải thích.

Trần Hạo nghe vậy liền hứng thú, cười híp mắt hỏi:

- Thú vị, Quỷ giới vùng Thanh Châu này có ai không biết Tà Vương đại danh鼎鼎鼎鼎, hiện tại ông lại nói cho tôi biết hẳn là quỷ tốt?

Lão quỷ vội vàng nói:

- Tôi không có lừa gạt đại sư, là sự thật, lúc đầu tôi và tiểu thiếu gia ở trong Địa Linh Cung vô ưu vô lự, chưa từng xuất thế, hai năm trước đột nhiên có một ác linh cường đại chạy đến, muốn phụng tiểu thiếu gia nhà ta làm chủ, không biết dùng thủ đoạn gì lại thu được sự tín nhiệm của tiểu thiếu gia, cái danh hào Tà Vương cũng là do tiên kia đặt, hoàn toàn không liên quan gì đến tiểu thiếu gia.

Trần Hạo kinh ngạc.

Còn có chuyện này? Muốn lừa ca ư?

Nhìn lão quỷ, Trần Hạo nói:

- Vừa rồi ông còn muốn lừa tôi, hiện tại lại nói với tôi Tà Vương là quỷ tốt? Ông cảm thấy tôi sẽ tin ư?

Lão quý khở sở nói:

- Đại sư, tôi không muốn lừa cậu, phương hướng tôi chỉ khi này là đến một cái thôn người sống, là tôi muốn dẫn cậu ra ngoài, không tin cậu cứ thử đi rồi sẽ biết.

Trần Hạo tiếp tục hỏi:

- Vậy mấy tên ác quỷ mai phục kia là sao?

Lão quý cười khan nói:

- Bọn chúng là đến giám thị tôi, tên ác linh kia không muốn đắc tội với tiểu gia cho nên không giết tôi, nhưng lại hạn chế tôi xuất hiện ở trước mặt tiểu thiếu gia, còn phái mấy tên ác quỷ đến giám thị tôi, chỉ cần tôi không phá hư chuyện tốt của nó thì nó sẽ không quản đến tôi.

Trần Hạo triệt để bó tay rồi.

Vòng vòng nửa ngày rốt cục chỉ là hiểu lầm mà thôi?

Thế nhưng nhìn lão quý sát khí nồng đậm, oán khí mười phần, đây cũng không phải là quỷ bình thường.

Lão quý tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Trần Hạo, giải thích nói:

- Đại sư, sau khi tôi chết cũng chưa từng hại ai, chỉ là lúc còn sống đã giết người, nhưng thân là thuộc hạ đành phải tận trách, với lại Địa Linh Cung là một chỗ Địa Sát Linh Huyết, ở trong đó thời gian dài đương nhiên sẽ hấp thu sát khí, tuy tôi không dám nói tôi là người tốt nhưng tôi dám khẳng định mình là quỷ tốt.

Trần Hạo khẽ vươn tay:

- Ông chờ tôi load lại não đã, ông và tiểu thiếu gia nhà ông ở trong Địa Linh Cung, sau đó một tên ác linh mưu đồ làm loạn, chiếm địa vị lúc trước của ông, chiếm đoạt thiếu gia của ông, sau đó đuổi ông tới nơi này, mà Tà Vương là hào mà tên

ác linh kia tuyên truyền, những chuyện Tà Vương làm tất cả đều là do nó làm. Ý là như vậy phải không?

Lão quỷ vội vàng gật đầu, bộ mặt khẩn trương nhìn Trần Hạo, sợ hãi không tin.

Trần Hạo sờ lên cằm, nói ra:

- Chuyện này nghe có chút huyền bí à, tên ác linh kia tại sao muốn chiếm lấy tiểu thiếu gia nhà ông? Nếu như xem trọng Địa Linh Cung vậy có thể hoàn toàn giết chết ông và tiểu thiếu gia nhà ông mà, hơn nữa còn lấy danh hào cho tiểu thiếu gia nhà ông? Đây không phải là vẽ vờ cho thêm chuyện ư?

Lão quỷ cắn răng nói:

- Nó quả thật ngu như thế nhưng lại không là được, tiểu thiếu gia nhà tôi đã bị người ta ám toán từ khi còn là bào thai, khí huyết trở nên âm lãnh, sống không quá sáu tuổi. Lão gia nhà tôi chỉ có một đứa con trai này cho nên không cam tâm để tiểu thiếu gia chết như thế, sau khi phí hết tâm huyết tìm một nơi hội tụ Địa Sát, lại lấy Tam Âm Luyện Hồn Trận trấn áp Địa Sát, sáng lập Địa Linh Cung, mai táng tiểu thiếu gia ở trong đó, lấy âm sát luyện thân, bảo trì một sợi khí tức bất diệt, lại truyền cho tiểu thiếu gia Tử Dương Luyện Thần Pháp, ngàn năm sau tiểu thiếu gia liền có thể hồn hợp cùng thân, vượt qua thiên kiếp, trực tiếp thành tựu Tiên Thiên Chi Linh. Trước lúc này, ai nếu dám đụng đến tiểu thiếu gia đều sẽ bị Địa Sát Địa Linh Cung phản phệ, nếu đạo hạnh ít hơn 500 năm liền không thể chịu đựng nổi.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 131: Không Sợ

- Lợi hại như vậy! Lão gia nhà ông trâu thật!

Trần Hạo nghe xong liền tỏ vẻ sợ hãi lần thán phục.

Lão quý lập tức ngạo nghễ nói:

- Còn phải nói, hơn một trăm năm trước, lão gia nhà tôi cũng là một đại nhân vật nổi tiếng trong giới tu hành đấy. Nhưng sau đó lão quý lại lập tức thờ dài nói:

- Chỉ tiếc tu hành khó khăn, truyền thừa lại chẳng dễ dàng, lão gia nhà tôi vất vả lắm mới có hậu duệ, thế nhưng lại gặp tai vạ bất ngờ, vì tiểu thiếu gia, lão gia đã phí hết tâm huyết, không tiếc liều mạng hồn phi phách tán để chuẩn bị đường lui cho tiểu thiếu gia, không ngờ đã bố trí đủ kiểu, thế nhưng hôm nay tiểu thiếu gia nhà tôi vẫn gặp phải kiếp nạn này.

Trần Hạo ý vị thâm trường mở miệng nói:

- Thời gian hơn một trăm năm, thế mà ông lại bị một tên ác linh trục xuất? Xem ra ông không dốc lòng tu hành rồi.

Lão quý cười khan nói:

- Đại sư, ngài là cao nhân Đạo môn, hẳn là thấy oán khí trên người tôi rất nặng, đây là vì khi tôi còn sống giết người, bị cừu nhân hạ lời nguyền rửa, chết đi vẫn có thể giữ được hồn thể hoàn chỉnh đã là thiên đại cơ duyên rồi, tôi nào còn dám hi vọng xa vời đến việc có thể tu hành, nếu không phải được Địa Linh Cung che chở, lão hủ đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Trần Hạo gật đầu, tiếp tục nói:

- Vì không tận mắt nhìn thấy nên tôi chỉ có thể tin một nửa, như vậy đi, ông dẫn tôi đi gặp thiếu gia nhà ông, nếu như tình

huống đúng như ông nói, tương lai thiếu gia của ông sẽ trở thành một kẻ trâu bò, vậy tôi cũng có thể kết giao.

Lão quý vô cùng vui mừng, vội vàng nói:

- Đại sư, lão hủ nguyện ý dẫn đường, hi vọng đại sư có thể nhìn rõ mọi việc, làm chủ cho thiếu gia nhà tôi.

Sau đó, một người một quý thêm hai linh sủng cùng đi vào sâu trong núi rừng.

Vừa đi, Trần Hạo vừa tiếp tục hỏi chuyện, rất nhanh hẳn đã hiểu rõ mọi chuyện, lão quý này tên là Lý Sơn, khi sống sinh vào thời kỳ rối loạn, sống cũng không dễ dàng. Hơn ba mươi tuổi, thể tử chết bệnh, nhi tử chết đói, cuối cùng ông ta không vượt qua nổi liền lên núi làm thổ phỉ, bởi vì dáng dấp cao lớn, nên được xưng là Tiểu Lý Quý. Đừng thấy cái tên này mà lầm, trên thực tế khi Lý Sơn làm thổ phỉ, ông ta chưa từng giết người, ngược lại có một lần đi cướp bị người ta mai phục, chút nữa đã bỏ mạng, cuối cùng được một vị cao nhân ở đó cứu chữa, ông ta cảm tạ ân cứu mạng nên mới đi theo vị cao nhân này.

Mặc dù bởi vì thiên phú và tuổi tác, Lý Sơn không thể tu hành, nhưng cũng có ăn có uống, cuộc sống trôi qua cũng không tệ.

Nhưng đời người làm sao có thể tính được số trời, hơn mười năm sau, vị cao nhân cứu Lý Sơn bởi vì tính được tu hành của bản thân đã đến thời điểm cuối cùng, nên quyết định kéo dài huyết mạch, đem sở học cả đời mình truyền xuống. Đáng tiếc vị cao nhân này khi hành đạo đã đắc tội không ít người, thế nên lúc thể tử của vị cao nhân này mang thai, hẳn liền đi tìm ít linh dược chuẩn bị khi thai nhi được sinh ra sẽ truyền lại sở học cả đời của hắn, nhưng cừu nhân của hắn nhân cơ hội này đánh lén trả thù, mặc dù thể tử của vị cao nhân này cũng không phải người bình thường, nhưng khi bị ám toán, thai nhi

vẫn bị ảnh hưởng, Lý Sơn lúc ấy cũng liều mạng ngăn cản, hấn chém giết được một người, nhưng lại bị người kia trước khi chết nguyên rửa.

Đến lúc vị cao nhân kia về tới, chém giết những kẻ ám toán, lại phát hiện lời nguyên rửa ác độc đã gieo trên người thê tử ảnh hưởng tới cả thai nhi bên trong, khiến huyết mạch vận vẹo, chuyển hóa Cửu Âm.

Mặc dù như thế, thê tử hấn vẫn kiên trì sinh con ra, nhưng bởi vì huyết mạch tương liên, bản thân nàng cũng bị âm pháp ăn mòn, hao tổn cực lớn, không lâu sau khi sinh con ra liền qua đời.

Cao nhân kia tìm biện pháp khắp nơi, nhưng vẫn không có cách nào cứu được đứa trẻ, cuối cùng hấn lựa chọn hi sinh chính mình, chấp nhận bị trời phạt, vì đứa trẻ mới ra đời tạo nên Địa Linh Cung, con đường tắc này rõ ràng đã vi phạm đạo trời.

Lý Sơn sau khi bị trúng nguyên rửa cũng không sống được lâu nữa, ông ta vì báo ân, lựa chọn tự sát, sau đó lấy thân phận âm linh để bảo vệ tiểu chủ nhân.

Có thể nói, câu chuyện của cả gia đình này có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết dài khúc chiết đầy cảm động.

Trần Hạo gặp qua quý cũng không ít, mắt nhìn quý cũng có thể nhìn ra được một hai phần thật giả.

Chuyện mà lão quý Lý Sơn nói, không ngập ngừng cũng không dừng lại, ngữ khí chân thành tha thiết, tình cảm phong phú, không giống như nói láo bịa chuyện.

Cho nên Trần Hạo đối với việc của Lý Sơn cũng tín nhiệm mấy phần.

Đương nhiên, nếu như lão quý này thật sự là một kẻ có tài năng bịa chuyện ngay tại chỗ, hơn nữa còn có thể bịa đến mức

đặc sắc như thế, thể hiện được cả tấm lòng rung động, vậy cho dù Trần Hạo bị lừa thì hẳn vẫn bội phục ba phần, quý có tài bậc này cũng vô cùng hiếm thấy.

Tựa như nghĩ đến cái gì, Trần Hạo đột nhiên mở miệng nói:

- Lý đại gia, nguyện vọng sau khi chết của ông chính là bảo vệ tiểu thiếu gia, đến lúc hẳn có thể lần nữa xuất hiện trên đời mới thôi sao?

Lý Sơn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Chiu ân một giọt, báo ân một dòng, Lý Sơn tôi mặc dù không đọc thi thư, nhưng cũng biết trung nghĩa. Cao nhân đã cứu tính mệnh tôi, còn đối xử vô cùng tử tế với tôi, cho tôi hưởng phú quý vài chục năm, tiểu thiếu gia là do tôi nhìn lớn lên, giống như con của chính mình, cho dù là quý, tôi cũng muốn bảo vệ tiểu thiếu gia, ác linh kia ngấp nghé Địa Linh Cung, phá hoại tiểu thiếu gia tu hành, thiên lý bất dung. Nếu có cơ hội, cho dù là đồng quy vu tận, tôi cũng cam nguyện.

Ding: Quý tự sát Lý Sơn, oan hồn một trăm ba mươi bảy năm, hoàn thành di nguyện ban thưởng Thiên Cương Kiếm Pháp.

Lông mày Trần Hạo khẽ nhướng lên, cố gắng áp chế vui vẻ trong lòng.

Ngọa tào, hệ thống đại lão công bố nhiệm vụ, lời Lý Sơn nói là sự thật, tình cảm của hắn đối với Tà Vương kia cũng là thật.

Nhưng kinh hi lớn nhất chính là ban thưởng.

Trước đó nhiệm vụ của Bạch lão đầu ban thưởng Thất Tinh Kiếm Pháp, bởi vì đạo tâm kiên trì, Trần Hạo chỉ có thể từ bỏ.

Không nghĩ tới hiện tại mới qua một ngày lại có ban thưởng kiếm pháp khác, nghe tên kiếm pháp này này còn trâu bò hơn

cả Thất Tinh Kiếm pháp!

Vì phần thưởng này, ác linh kia nhất định phải trừ!

Nhận được nhiệm vụ, Trần Hạo nhìn Lý Sơn cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, không chỉ vì phần thưởng, mà còn vì Lý Sơn kiên trì với trung nghĩa, nếu như ở thời hiện đại này, ngàn dặm cũng khó tìm được một người như thế.

Hơn mười phút sau, hai người vừa ra khỏi sơn lâm, có hai ác quỷ đột nhiên nhảy ra ngăn Trần Hạo.

- Lý Sơn, ông muốn mang người sống đến Linh Cung? Không sợ Tà Vương đại nhân trách tội sao?

Một tên ác quỷ lạnh lùng mở miệng.

Lý Sơn nghe vậy liền nổi giận.

Ông ta ở Địa Linh Cung đã nhiều năm, cũng coi là nhà của mình, hiện tại những kẻ ngoại lai từ đâu đến muốn cướp địa bàn này còn dám hỏi ông ta như thế? Bọn chúng thật sự nghĩ chúng là chủ nhân nơi này sao?

Sắc mặt Lý Sơn trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vị tiên sinh này là bạn cũ của lão gia nhà ta, nghe nói tiểu thiếu gia ở nơi này, hôm nay tới đây bái phỏng, việc này cần người quản sao?

Ác quỷ kinh ngạc liếc nhìn Trần Hạo, sau đó trào phúng cười nói:

- Bạn cũ của lão gia nhà ngươi? Lừa ai đây? Làm sao? Là nhìn thấy Mạnh đại nhân dỗ Tà Vương vui vẻ, ông không cam tâm, muốn tìm người sống đến giúp đỡ? Không sợ kẻ này không chịu được sát khí ở Linh Cung à.

Lý Sơn chán nản, đang muốn nói tiếp, Trần Hạo đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, xông lên.

Meo ô!

Mèo mun trong nháy mắt lớn lên, như cuồng phong điện chớp, nháy mắt đã hút hai tên ác quỷ kia vào bụng, hạnh phúc đến nheo mắt lại.

Nó cảm giác hôm nay khẳng định là một ngày may mắn của mình, tiếc đến không ngừng, ăn đến đắc ý a!

Lý Sơn nhìn thấy liền trợn tròn hai mắt.

Một lời không hợp liền giết người, tên này quả thật là đại sư à?

Trần Hạo cười nói:

- Lý đại gia, không phải tôi nói ngài chứ, những kẻ này đã tới cửa khi dễ ông rồi, ăn cướp trắng trợn như thế mà ông còn có thể nhẫn nhịn? Dũng khí khi còn sống đâu? Ông như thế này làm sao có thể bảo vệ cho tiểu thiếu gia nhà ông?

Lý Sơn run lên một lát, sau đó lại cười, thân thể già nua gầy yếu cũng thẳng lưng lên một chút, chân thành nói:

- Đại sư nói đúng, Lý Sơn thụ giáo.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 132: Bé Con Mập Mập

Giải quyết xong hai tên ác quỷ cản đường, một lát sau, Trần Hạo đã đứng trước lối vào Địa Linh Cung.

Đây là hang động cạnh một ngọn núi nhỏ.

Nhìn từ bên ngoài, hang động có dạng đẹp, cửa vào sâu xuống dưới, lại có cỏ dại hai bên che giấu, cho dù đến mùa đông cây cỏ đều khô héo cũng khó phát hiện được cửa vào.

Theo lời Lý Sơn nói, trong này là một hang động, phải từ một lối vào được che giấu kín kẽ mới có thể tiến vào hang động đá vôi ở dưới.

Mà trong động đá vôi vừa vặn có một chỗ là điểm tụ của đại địa, năm đó cao nhân dùng thần thông cấm pháp, ngưng tụ sát khí trong địa mạch, tạo lên Địa Linh Cung, sát khí không dứt, Linh Cung bất diệt.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát, phát hiện động huyết có địa mạch chi khí rất cường thịnh, cảm giác sát khí nồng đậm lúc trước chẳng là gì.

- Đại sư, ở nơi này ngày bình thường đều có ác quỷ tuần sát, đề phòng sâm nghiêm, không ngờ hôm nay lại khác biệt, tôi cũng không biết nguyên nhân tại sao lại như thế.

Lý Sơn mở miệng nói ra.

Trần Hạo cười cười:

- Không có việc gì, những quỷ vật kia đều ở bên trong, được rồi, chúng ta đi vào thôi.

Dứt lời, Trần Hạo dẫn đầu đi vào động.

Hang động không lớn nhưng rất sâu, sau khi đi hơn mười mét, một không gian to lớn hiện ra, kết nối với sáu bảy cửa hang.

Không cần Lý Sơn chỉ điểm, Trần Hạo dùng Âm Dương Nhân đã phát hiện âm khí, sau đó đi vào một cửa hang.

Cửa hang vô cùng quanh co, bảy lần quẹo tám lần rẽ, một lát sau trước mắt Trần Hạo xuất hiện một không gian dưới mặt đất to lớn.

Không gian dưới đất này rộng chừng mấy trăm mét, từ trong nhìn không ra dáng vẻ cung điện, cũng không có bố trí gì đặc biệt, tuy nhiên ở trong không gian dưới mặt đất lại có một tảng đá tỏa ra ánh sáng màu trắng nhu hòa, khắp khắp mặt đất, khiến bên trong nhìn qua vô cùng sáng sủa.

Trần Hạo khẽ đảo ánh mắt, nhìn mộ chỗ khác biệt ở không gian dưới mặt đất này.

Đó là một cái cây cực kỳ cổ quái, toàn thân đen nhánh, thân cành gấp khúc, ở trong không gian dưới mặt đất này lại vô cùng to lớn.

Lúc này Lý Sơn mở miệng nói:

- Đại sư, đó là quý thụ, cũng là trung tâm của Địa Linh Cung, kết nối với sát khí địa mạch, thi thể tiểu thiếu gia nhà ta ở dưới quý thụ này.

Trần Hạo xem xét tỉ mỉ quý thụ, địa mạch chi khí, sát khí, còn có một loại lực lượng không biết tên dung hợp, không ngừng lưu chuyển, hẳn không nhận được cảm thán nói:

- Cha của tiểu thiếu gia nhà ông thật trâu bò, loại cấm pháp này, bình thường người tu hành có bảy tám chục năm đạo hạnh, sợ rằng cũng không bố trí được.

Lý Sơn cười cười, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý và kiêu ngạo.

- Ủm , ở bên kia, chính là tiểu chủ nhân nhà ông?

Trần Hạo lại nhìn về một phía mặt khác, trên mặt đất bằng phẳng ở bên ngoài mấy chục mét dày đặc quý vật, có chừng năm sáu mươi con.

Bên trong đám quý vật này, có một tiểu gia hỏa đặc biệt thu hút sự chú ý.

Đây là một hài tử cái nhìn qua chỉ bốn năm tuổi, mặc yếm đỏ, đeo vòng cổ bạc, để kiểu tóc ba chòm, mi thanh mục tú, khuôn mặt tròn tròn, trắng trắng mềm mềm.

Lần đầu tiên nhìn thấy, trong đầu Trần Hạo đột nhiên hiện lên một cái tên, Hồng Hải Nhi. Đúng thế, chỉ là đây là phiên bản bé con mà thôi.

Mắt Lý Sơn khẽ nóng lên, gật đầu nói: - Chính là con chủ nhân ta, kia là tiểu chủ nhân nhà ta, bên cạnh chính là tên ác linh kia. Khi nói đến ác linh, Lý Sơn có chút nghiến răng nghiến lợi.

Trần Hạo thử dò xét qua, sau đó liền cười.

Nói kẻ kia là ác linh, nhìn xem chẳng hề giống.

Con hàng này là một trung niên mập mạp, tròn vo, vẻ mặt đặc biệt phúc hậu, trên mặt luôn mỉm cười, đang trêu đùa bé con, khiến bé con vui cười ha ha.

Phía trước bọn chúng là một đám âm hồn và ác quỷ.

Ác quỷ không có nhiều, chỉ có mười mấy con, những con khác toàn bộ là âm hồn phổ thông đang run lẩy bẩy, trong đó mấy con đang biểu diễn tiết mục.

Nhìn một chút, Trần Hạo sững sờ.

Hắn thấy được ba người quen, người thứ nhất chính là Bạch gia lão gia tử cầu hắn giúp đỡ nhưng bị hắn cự tuyệt, hắn đứng

bên cạnh ác linh kia, trên thân lão bắt đầu ngưng tụ sát khí, đây là dự định buông bỏ chấp niệm lúc trước sao?

Người thứ hai chính là Mao Quyên.

Không nghĩ tới kẻ này thật là khổ cực, thế mà lại bị bắt tới nơi này, khó trách không thấy về tìm mình.

Một người khác càng có ý tứ hơn, chính là đệ đệ ngốc của con thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

Lúc này, khi mấy âm hồn đang biểu diễn, hắn đang đóng vai một loại động vật, nhún nhảy liên tục, nhìn qua rất chật vật.

Nhìn thấy nơi này, Trần Hạo vô cùng hứng thú.

Nếu như trước đó Bạch lão đầu không nói sai, vậy tên ngốc này chính là cháu trai ruột của ông, ông ta lại có thể tro mắt nhìn cháu của mình bị giày vò mà vẫn thờ ơ? Chắc chắn, tâm tính bậc này cũng kiên định phết.

Khi hắn đang quan sát, âm hồn ác quỷ bị quan sát cũng phát hiện phía này.

- Sơn bá!

Bé con trắng mập kia là người đầu tiên mở miệng, vẻ mặt kinh hãi, sau đó mặc kệ tiết mục đang biểu diễn, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt biến mất, lần nữa xuất hiện đã đến bên cạnh Trần Hạo và Lý Sơn. Sau đó ôm lấy Lý Sơn, vui mừng nói:

- Sơn Bá, Mạnh Triết Triết nói người đi tìm đồ chơi cho con, tại sao người lâu trở lại thế, Đồng Đồng rất nhớ người.

Lý Sơn kích động ôm lấy bé con trắng mập, nói:

- Sơn Bá cũng nhớ con.

- Sơn Bá, tại sao người khóc? Đừng khóc đừng khóc, Mạnh Triết Triết gọi thật nhiều nô tài đến, đang biểu diễn tiết mục

cho con xem, hì hì, thật vui, chúng ta cùng xem nhé.

Đồng Đồng hì hì cười nói.

Lý Sơn sững sờ, nói:

- Nô tài? Nô tài gì? Ai nói cho con?

Đồng Đồng ngây thơ nói:

- Là Mạnh Triết Triết nói, những âm hồn này là nô tài, là hạ nhân.

Mặt Lý Sơn trầm xuống, quát lớn:

- Đồng Đồng, không có người nào là nô tài, đây đều là những âm hồn đáng thương, là ác linh kia ép tới, cách gọi nô tài là hạ thấp người khác, vũ nhục người khác, về sau không cho phép nói như vậy.

Đồng Đồng tựa như bị giật nảy mình. Ủy khuất gật đầu nói:

- A, Đồng Đồng biết rồi.

Lý Sơn hung hăng nhìn chăm chăm tên ác linh, tiếp tục nói:

- Cũng là ta không đúng, cho là con còn nhỏ, không dạy con những thứ này, để ác linh kia thừa lúc ta vắng nhà mà xông vào, ta thật sự là then với sự phó thác của lão gia.

Lúc này Trần Hạo đứng bên cạnh lại trợn mắt hốc mồm.

Vừa rồi bé con trắng mập này tựa như thuận di, quả thực đã dọa hấn nhảy dựng lên.

Tốc độ đó quả thực không thể cảm giác được, thật giống như bé chỉ bước một bước là tới.

Tiểu gia hỏa này thật lợi hại!

- Ha ha, hóa ra là Lý Sơn, đã lâu không gặp, đây là đồ chơi ông mang đến cho Đồng Đồng sao?

Ác linh nhanh chóng đuổi theo, cười tùm tùm mở miệng.

Nghe được lời này, Trần Hạo hoàn hồn, vẻ mặt nửa cười nửa không quay sang liếc ác linh kia một cái.

Dò xét ở khoảng cách gần, ác linh này càng lộ vẻ béo mập, nhìn như một con lợn, cười lên rất giống Phật Di Lặc, thế nhưng hàn quang trong mắt y lại vô cùng lạnh lẽ.

Trên thân không có sát khí, cũng không có tà khí, khiến Trần Hạo nghĩ đến một tồn tại.

Dục Linh!

Gia hỏa này, chẳng lẽ là Dục Linh?

- Mạnh Chân, ngươi đừng quá phận, đây là bạn cũ của lão gia nhà ta, đến đây thăm hỏi tiểu thiếu gia.

Lý Sơn lạnh lùng phản bác, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói:

- Còn nữa, thu hồi trò xiếc của ngươi lại, tiểu thiếu gia nhà ta huyết mạch thuần khiết, không cần một kẻ man di như ngươi dạy dỗ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 133: Trêu Đùa

Nghe lời Lý Sơn nói, heo mập, à không, hai mắt của Mạnh Chân híp đến mức càng nhỏ hơn, hàn quang lãng lệ kia tựa hồ như muốn dùng ánh mắt đâm chết Lý Sơn.

- Lý Sơn, lời này của ông không đúng rồi, sao lại gọi là man di dạy dỗ? Đồng Đồng thân phận cao quý, tương lai là nhất định là một đại nhân vật, hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mạnh Chân lạnh nhạt phản bác.

Lý Sơn hừ lạnh:

- Ta ngược lại không biết đại nhân vật thành tiên ở Hoa Hạ sẽ được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt gì, người nói cho ta nghe một chút?

Mạnh Chân:

- ...

Mấy ngày không gặp, lão gia hỏa này lại dám phản kháng mình? Thật sự cho rằng mình không dám chinh chết lão ư?

Lần đầu tiên chiếm ưu thế trước Mạnh Chân, trong lòng Lý Sơn mừng thầm, quả nhiên có đại sư làm chỗ dựa thật là thoải mái.

Sau đó Lý Sơn mặc kệ Mạnh Chân, nhìn bé con trắng mập nói:

- Đồng Đồng, đến đây, vị này là bạn cũ của phụ thân con, con gọi hẳn thúc thúc đi.

Bé con trắng mập nhìn về phía Trần Hạo, không chút do dự mở miệng nói:

- Thúc thúc.

Trần Hạo:

- ...

Ta rất muốn chửi bậy một câu, không nói tới cha người, người cũng đã hơn một trăm tuổi rồi, giờ lại gọi ta là thúc thúc, đây không phải muốn ta giảm thọ à!

Nhưng ai bảo bé con này trông nhỏ như vậy lại còn đáng yêu như thế nữa.

Trần Hạo lộ ra một nụ cười:

- Ai, chào Đồng Đồng, thúc thúc đến vội vàng, cũng không kịp chuẩn bị lễ vật gì, đây là mấy cây linh hương mà ta luyện chế, cho con làm đồ ăn vặt nhé.

Nói xong, Trần Hạo móc ra mấy cây linh hương từ trong cái túi tùy thân.

Hương này mặc dù còn chưa châm, không phát ra hương khí, nhưng ý vị của linh hương sau khi khai quang kia, chỉ cần là người có chút nhãn lực đều có thể nhìn ra.

Lý Sơn vô cùng vui mừng, thầm nghĩ vị đại sư này quả nhiên không hổ là chân truyền Đạo môn, ra tay quả nhiên hào phóng.

Vội vàng đưa tay nhận lấy, Lý Sơn mở miệng nói:

- Đại sư thật sự quá khách khí, chúng ta đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, Đồng Đồng nhanh tạ ơn thúc thúc.

Trần Hạo:

- ...

Ông có thể nói ra lời này, thế mà còn đưa tay ra nhận hả?

Lúc này, Mạnh Chân cũng nhìn về phía Trần Hạo.

Đột nhiên xuất hiện, còn đưa ra đồ vật trân quý như linh hương này, tên tiểu tử này là ai? Thúc thúc? Gọi quý à, kém nhau cả trăm năm, tiểu tử này có gọi Đồng Đồng là tổ tông cũng đủ.

- Tạ ơn thúc thúc, thúc thúc, người biết cha con ư? Bé con trắng mập tò mò nhìn Trần Hạo.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, cười nói:

- Chưa thấy qua, nhưng rất sùng bái, cha con rất lợi hại.

Bé con trắng mập lập tức hớn hờ, cái đầu nhỏ dùng sức gật gật nói:

- Ừm, Sơn Bá cũng nói cho con, cha con rất lợi hại, hì hì, về sau ta cũng phải lợi hại giống như cha con.

Hai mắt Trần Hạo mắt sáng lên, nhìn về phía Mạnh Chân đang đánh giá mình, cười nói:

- Đồng Đồng, đây là Triết Triết của con?

Bé con trắng mập lập tức cải chính:

- Không phải Triết Triết, là Mạnh Triết Triết.

Trần Hạo cười hỏi:

- Đồng Đồng biết Triết Triết là gì không?

Sắc mặt Mạnh Chân hơi biến, đang muốn mở miệng. Bé con trắng mập liền hiếu kỳ nói:

- Không biết, Mạnh Triết Triết nói con gọi hấn như vậy.

Trần Hạo nói:

- Triết Triết có nghĩa là phụ thân, cũng chính là cha. Người gọi hấn là Triết Triết, chính là coi hấn là cha người.

- A!

Bé con trắng mặt ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn về phía Mạnh Chân, nghi ngờ nói:

- Người là cha con?

Ánh mắt mịt mờ Mạnh Chân lạnh lẽo nhìn Trần Hạo, vội vàng cười nói:

- Đồng Đồng, ta đương nhiên không phải là cha con, ta là...

- Vậy tại sao ông muốn ta gọi ông là Triết Triết, ông gạt ta.

Bé con trắng mặt cắt đứt lời giải thích của Mạnh Chân, giận dỗi cong môi lên.

Mạnh Chân gượng cười:

- Vậy về sau con không cần gọi.

Bé con trắng mặt vẫn không buông tha:

- Thế nhưng ta đã gọi nhiều như vậy, ông chính là lừa ta.

Mạnh Chân:

- ...

Trần Hạo cười nói:

- Đồng Đồng, kẻ lừa gạt đều phải nhận trừng phạt, con nói đúng hay không?

Đồng Đồng ra sức gạt đầu:

- Sơn bá nói với con, không thể gạt người, gạt người là chó nhỏ.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, gia hỏa này lừa con, vậy hẳn chính là chó con, nếu không thì hẳn chính là cố ý lừa gạt con, con có đồng ý không?

Đồng Đồng nghĩ nghĩ, nói:

- Tốt, để hấn làm chó con, còn phải kêu gâu gâu gâu.

Trần Hạo cười tùm tùm nhìn Mạnh Chân, cũng không nói tiếp, nhưng ánh mắt rõ ràng để lộ ra tin tức.

Hiện tại ta sẽ chơi chết con lợn béo nhà ngươi.

Sắc mặt Mạnh Chân biến đổi liên tục, hấn rất không muốn làm ra hành vi đê tiện kia.

Thế nhưng nghĩ tới mình cố gắng hơn hai năm qua, nếu cứ từ bỏ như vậy, sao có thể cam tâm!

Hung tợn nhìn hằm hằm Trần Hạo một chút, Mạnh Chân nhìn về phía bé con trắng mập cười ha hả nói:

- Đồng Đồng, là Mạnh... Thúc thúc sai, Mạnh thúc thúc hiện tại làm chó con.

Nói xong, Mạnh Chân nằm rạp trên mặt đất, còn kêu hai tiếng gâu gâu.

Bé con trắng mập lập tức vui vẻ.

Trần Hạo lại không buông tha, tiếp tục nói:

- Lão Mạnh a, kiểu làm chó của ông không giống đâu, chó phải có dây xích quanh cổ, còn phải để Đồng Đồng dắt đi chơi, nếu không ông chính là một con chó hoang.

- Mày đừng quá mức!

Mạnh Chân tức đến giờ chân lên, nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Ông lừa người khác gọi ông là cha, lúc đó sao không thấy quá phận?

Mạnh Chân:

- ...

Trần Hạo nhìn về phía bé con trắng mặt:

- Đồng Đồng, lão Mạnh nói con có thể thành tiên, là một đại nhân vật, người khác đều là nô tài, nếu hấn không phải cha con, như vậy cũng là nô tài, hơn nữa còn là cậu nô tài, con có muốn dắt cậu nô tài đi chơi hay không?

Bé con trắng mặt chần chờ nói:

- Có thể chứ?

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên có thể, đây không phải là chính hấn nói sao, chẳng lẽ lão Mạnh ông cảm thấy mình cao quý hơn so với Đồng Đồng?

Mạnh Chân nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến mức không thể nhìn được.

Hấn đã lăn lộn nhiều năm như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại bị một tiểu tử trâu đùa đến chật vật không chịu nổi, quả thực đây là sỉ nhục.

- Ta đương nhiên không cao quý hơn Đồng Đồng, nhưng cậu nô tài có phải quá đáng rồi hay không.

Mạnh Chân lạnh lùng mở miệng.

Trần Hạo giật mình:

- Hóa ra ông cũng biết là quá phận hử, những âm hồn kia đều là công dân tốt của Hoa Hạ, khi còn sống hiền lành lương thiện, sau khi chết cũng chẳng hại ai, tôi muốn hỏi ông, bọn họ tại sao lại biến thành nô tài rồi?

Mạnh Chân:

- ...

Trần Hạo giễu cợt nói:

- Hiện tại Hoa Hạ chúng ta phát triển không ngừng, trên dưới một lòng, thời gian càng ngày càng tốt, tại sao ông nhất định phải làm trái lại? Ông không sợ làm như vậy sẽ dẫn lửa thiêu thân à?

Mạnh Chân lạnh lùng nói:

- Tộc ta đã từng làm chủ Trung Nguyên, được nhân tộc long khí tán thành, cho dù hiện tại hoàng đình đã bị hủy diệt, những vẫn được long khí còn sót lại che chở, ai dám chống lại, không sợ bị long khí phản phệ sao?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Ta không sợ.

Mạnh Chân:

- ...

Trần Hạo lại không muốn tiếp tục giằng co, lời nói không hợp ý hẳn không muốn nói thêm nửa câu, trò chuyện một chút đã có thể biết phẩm hạnh của kẻ này, tiếp tục giằng co hoàn toàn là lãng phí thời gian.

- Lý đại gia, dây xích của con chó này đâu? Đờng Đờng vẫn đang chờ kìa.

Lý Sơn nhìn thấy Mạnh Chân kinh ngạc, trong lòng mừng thầm, vội vàng trả lời:

- Tôi sẽ nhanh chóng đi tìm.

- Đủ rồi!

Mạnh Chân nổi giận, đột nhiên đứng dậy, hung tợn nói: - Đùng thấy ta cho mặt mũi mà không biết điều, nếu không phải Vương gia nhà ta bị thần khí trấn áp, chỉ là một linh đồng cũng đáng để bản đại nhân tiêu hao tâm tư, hôm nay đến mức này,

tốt nhất các người ngoan ngoãn phục tùng cho ta, nếu không
đừng trách bản đại nhân không khách khí.

Trần Hạo cười nhạo:

-Ồ, khó trách đắc ý như thế, hóa ra phía sau có chỗ dựa lớn
hả? Bị trấn áp rồi? Bị trấn áp ông còn nói cọng long đây, với
chút tâm tư ấy, ngay cả miệng của tôi ông cũng không chịu
được, còn muốn làm thiên tử lệnh chư hầu, mấy ngàn năm
trước Hoa Hạ tôi đều chơi nát, ông sớm đầu thai đi, tôi cảm
thấy heo rất thích hợp với ông.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 134: Khẩu Dục Linh

- Mà y muốn chết!

Nghe Trần Hạo nói như vậy, sự tức giận của Mạnh Chân trong nháy mắt đạt mức cao nhất.

Từ khi đi vào Địa Linh Cung, mọi việc của y đều xuôi gió thuận nước, không chế tất cả, điều này khiến Mạnh Chân luôn cảm thấy tự mãn, coi trời bằng vung.

Nhưng bây giờ, Trần Hạo lại dùng ngôn ngữ lảng lệ để phản bác hắn, điều này lập tức khiến Mạnh Chân tỉnh táo lại.

Sở dĩ không gặp được đối thủ, đó là vì không gặp phải tên hồn đản trước mắt này!

Nhưng mình đã nhận nhiệm vụ thì không được phép thất bại.

- Đã tới giúp đỡ thằng nhóc này, vậy thu phục trước rồi dạy dỗ lại sau, không sợ nuôi không được một con sói con nghe lời.

Mạnh Chân vừa dứt lời, Trần Hạo đã xuất thủ trước một bước, một bàn tay vỗ lên mặt Mạnh Chân, một tiếng trầm đục vang lên, trực tiếp đánh Mạnh Chân bay ra ngoài mười mấy mét.

Thôi thôi bàn tay, Trần Hạo khinh bỉ nói:

- Tìm em gái ông, đánh thì đánh đi, ai rảnh cùng ông diễn xiếc, Tiểu Hắc, bắt đầu ăn.

Mèo mun ngo ngoe muốn động nghe thế liền lập tức vui mừng không kìm được.

Theo chủ nhân ngu xuẩn này lâu như vậy, cuối cùng cũng tốt với mình một chút, bôn miêu có chút khen ngợi người.

Tứ chi khẽ đập một cái, mào mun đã vọt ra ngoài, lẳng không biến thân, kim quang sáng chói, vuốt mào bắn ra, trực tiếp cào một ác quỷ ở gần thành ba mảnh, sau đó mào mun tiếp tục xông lên, tựa sấm vang chớp giật, đáng đi lả lướt, xuất trao lẳng lẹ, nhất kích tất sát, cơ hồ không có ác quỷ nào có thể ngăn cản được một chiêu của nó.

Trần Hạo vốn còn đang chú ý, suy nghĩ xem có cần giúp một tay hay không.

Nhưng nhìn đến một màn này, Trần Hạo lại im lặng.

Còn tưởng rằng đám ác quỷ này rất trâu bò chứ, hóa ra chỉ là một đám ác quỷ dựa vào Địa Sát chi khí hình thành chứ không phải là tự nhiên phát triển thành.

Mẹ nó, không phải là một đám phé vật chứ!

Khi Trần Hạo đang đứng một bên khinh bỉ, đột nhiên hẳn biến sắc, hét lớn:

- Tiểu Hắc cẩn thận.

Chỉ thấy một tia sáng màu đen phóng thẳng đến Tiểu Hắc, tốc độ cực nhanh.

Mào mun đang chém giết thoải mái, cũng cảm giác được một trận hàn ý dâng lên, theo bản năng lộn nhào trên không một cái, chỉ thấy một tia sáng màu đen bay sát qua mặt nó đi, nửa bên râu mép bị chém đứt một đoạn.

Mắt mào trong nháy mắt trừng lớn, Tiểu Hắc sau khi hạ xuống, nhìn về phía phát ra tia sang màu đen, lập tức miệng mào há lớn.

Kẻ phát ra tia sang màu đen là một người cao to, thân mặc khôi giáp, là một vị tướng quân cổ đại trong tay cầm đại đao

cán dài.

- Chết!

Một kích đánh không trúng, trường đao kia đã vung lên, xông thẳng tới Tiểu Hắc. Khí thế kia, hung tàn bá đạo, vô cùng hung hăng.

Lông toàn thân Tiểu Hắc dựng lên, tiếng thét chói tai vang lên, nó rõ ràng cảm giác được tướng quân cầm trường đao này rất đáng sợ, mình không phải là đối thủ, liền quyết đoán xoay người bỏ chạy tới bên cạnh Trần Hạo.

Trần Hạo đã sớm rút kiếm gỗ đào ra, sắc mặt ngưng trọng cảnh giác.

Tướng quân cầm trường đao, chính là do Mạnh Chân biến thành.

Khi nãy hắn bị một Chương Tâm Lôi của mình đánh trúng, thế mà không việc gì, ngược lại toàn thân lại có hắc khí bao phủ, chớp mắt đã thay đổi hình dạng. Mặc kệ là khí thế hay là sát khí, đều hoàn toàn không cùng một cấp bậc với khi nãy.

Mẹ nó, trở mặt kiểu này so với Xuyên kích còn lưu loát hơn!

- Ngăn cản bá nghiệp của Hoàng tộc ta, tất cả đều đáng chết.

Không chém giết được Tiểu Hắc, tướng quân vung trường đao lên, lạnh lùng đi về phía Trần Hạo.

- Đại sư, chính là như vậy, ác linh này biết biến thân, chẳng qua lần trước tôi thấy nó biến hóa thành một nữ tử.

Giờ phút này, Lý Sơn đang ôm bé con trắng mập đột nhiên lại mở miệng.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Lý đại gia, đại gia ông, lúc trước tại sao ông không nói?

Nhưng kẻ này có thể biến thân? Rất rõ ràng, đây là Khẩu Dục Linh.

Dục Linh có sáu loại, đều vô cùng huyền bí, năng lực của Khẩu Dục Linh này chính là thôn phệ, có thể đồng hóa âm hồn, Dục Linh càng mạnh, năng lực đồng hóa càng nhiều.

Mẹ nó, câu vĩ Dục Linh này chẳng lẽ lợi hại hơn so với tên Dục Linh lúc trước?

Suy nghĩ của Trần Hạo chuyển động, quyết định dò xét một chút.

Dùng Thiên Cương bộ, bóng dáng Trần Hạo bay vút, chủ động tấn công.

Bảo kiếm gỗ đào, phát ra âm thanh vù vù, mang theo một tia sáng màu đỏ, đánh thẳng tới mi tâm tên tướng quân kia.

- Giết, giết, giết!

Tướng quân ngẩng đầu đứng thẳng, không sợ hãi, gầm lên ba tiếng, trường đao chém thẳng ra.

Đinh!

Trường đao kia thoát nhìn là do sát khí chuyển hóa mà thành, thế mà khi tiếp xúc kiếm gỗ đào, lại phát ra tiếng va chạm của kim loại, sau đó, Trần Hạo không thể ngăn được, thân ảnh bị đánh bay về phía sau bốn năm mét, còn lão đảo mấy bước, suýt thì đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hít!

Cảm thụ được từng cơn đau từ cánh tay truyền đến, Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Khí lực của tướng quân này thật lớn, lực lượng kia tựa hồ có hiệu quả chấn động, chỉ một đao, thế mà lại truyền tới mấy

tàng lực đạo, dần dần tăng tiến, khiến Trần Hạo chút nữa đã không thể giữ được kiếm gỗ đào.

Quý dị, quá quý dị, con hàng này không phải biết võ công chứ?

Trong lòng Trần Hạo cảnh giác, tiếp tục xông lên tấn công, nhưng lần này hắn không lựa chọn cứng đối cứng, mà là đánh lén từ bốn phía, rất rõ ràng lần này Trần Hạo đã làm đúng.

Tướng quân này có lực lượng vô cùng lớn, nhưng phản ứng lại có chút chậm, trường đao chém ra, cũng chỉ chém thẳng hoặc ngang, ít có biến hóa.

Trần Hạo dùng Thiên Cương Bộ biến đổi vị trí liên tục, đến bóng dáng của hắn tướng quân cũng không bắt được, chỉ có thể lựa chọn bất động tại chỗ, ngăn cản công kích của Trần Hạo.

Ngay khi Trần Hạo dần dần bắt đầu áp chế, trên thân tướng quân đột nhiên lại toát ra hắc khí, khi Trần Hạo một lần nữa dùng kiếm gỗ đào đánh tới, thân thể tướng quân đã biến mất, sau đó một tiếng cười của nữ nhân vang lên, chỉ thấy một nữ tử mặc váy xoè màu trắng bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Trần Hạo.

Trần Hạo quá sợ hãi, thân ảnh liên tục di chuyển, nhưng tốc độ của nữ tử kia vô cùng quý dị, tốc độ của ả không kém Trần Hạo nửa phần, mỗi một lần đều đến sau lưng Trần Hạo, cũng may Thiên Cương Bộ huyền bí, biến ảo khó lường, Trần Hạo đánh không được ả, nhưng ả cũng không động được Trần Hạo.

Nhưng kiểu dây dưa này cũng không phải biện pháp lâu dài, Trần Hạo cắn răng một cái, đột nhiên dừng bước chân, lật tay đánh ra một chưởng.

Trong lòng bàn tay lóe lên lôi quang nhưng lại thất bại rồi.

Trần Hạo thầm kêu không tốt, sau lưng truyền đến tiếng cười, một dải lụa trắng quấn quanh cổ hắn, nhanh chóng thắt chặt. Sau đó chỉ thấy nữ tử kia khẽ kéo một cái, thân thể Trần Hạo đã bay lên.

Trên không không có chỗ để mượn lực, còn bị lụa trắng thắt chặt, Trần Hạo không có cách nào giãy dụa.

Meo ô!

Đúng lúc này, Tiểu Hắc gào lớn một tiếng rồi nhảy lên, vượt mào cắt đứt lụa trắng.

Trần Hạo rơi xuống đất, lại phát hiện lụa trắng quấn quanh cổ hắn giống như vật sống, còn đang liềm mạng xiết chặt, khiến hắn khó thở.

Mẹ nó, muốn thắt chết ca? Nằm mơ!

Trần Hạo trở tay đưa thanh kiếm gỗ đào lên cổ, khẽ vung, một tia sáng màu đỏ lóe lên, lụa trắng quấn quanh cổ hắn liền vỡ vụn, sát khí nhanh chóng tán đi.

Khụ khụ khụ!

Lấy lại được hô hấp, Trần Hạo ho khan liên tục, đồng thời quan sát nữ tử đang bị Tiểu Hắc công kích.

Nữ tử này nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, dáng người cũng khá tốt, trước sau lồi lõm, chỉ là trên mặt nàng tràn đầy sẹo mụn, còn có một đôi mắt gà chọi, xúc phạm người nhìn.

Mẹ nó, vẻ mặt này, vừa quay đầu liền có thể hù chết một con trâu, người thế mà còn có thể cười vui vẻ như vậy?

Trong lòng thầm chửi, nhưng Trần Hạo không tiếp tục lãng phí thời gian, sải bước ra, vung kiếm gỗ đào, cùng Tiểu Hắc liên thủ, hai đánh một.

Đôi mặt với thế công từ Trần Hạo và mèo mun, nữ tử không hề sợ hãi, hai cánh tay bay múa giữa không trung, lụa trắng xoay tròn tứ phía, khiến Trần Hạo và mèo mun không thể tới gần được!

Mắt thấy chiến đấu lại tiến vào trạng thái giằng co, đột nhiên một tiếng kêu to vang lên.

Ồ ó o o!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 135: Chém Giết Dục Linh

Ồ ó o o!

Đây là tiếng gà gáy, thanh âm trong trẻo xa xăm, nhưng không hề ảnh hưởng đến âm hồn xung quanh, từ trong miệng gà ngóc phun ra một vòng tròn màu vàng bay về phía chiến đấu.

Vòng tròn màu vàng này dần dần biến lớn, rất nhanh đã lớn bằng quả dưa hấu nhỏ, tựa hồ nó cũng có linh tính, khẽ chuyển động, trực tiếp bay về phía nữ tử.

Nữ tử vốn đang cười hì hì, thấy thế thì không cười nổi nữa, thân ảnh quỷ dị chuyển động, tạo ra từng đợt huyền ảnh, so với trước đó còn nhanh hơn mấy phần.

Nhưng dù cho như thế, vòng tròn màu vàng kia vẫn vững vàng, tựa như nhắm trúng mục tiêu, trực tiếp trúng đích.

Nữ tử kinh hãi, vội vàng giãy dụa, nhưng vòng tròn màu vàng kia lại cuốn lấy ngực ả, trói cả hai tay để ngăn chặn, thế nên ả không giãy ra được.

Thấy thế, trong mắt gà ngóc hiện hiện một tia đắc ý.

Trên đường đi nhìn các người trang bức, lần này rốt cục đến phiên đại gia gà ta ra tay, lợi hại không, sùng bái ta đi, bọn đại gia chính là trâu bò như vậy, vài phút ra sân đã trấn áp tất cả.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gà ngóc tựa hồ bị thoát lực, lập tức rơi xuống mặt đất, nhìn như bị rút hết sức lực.

Trần Hạo thấy nữ tử đã bị nhốt, sao có thể bỏ lỡ được, hấn nhanh chóng vận chuyển pháp lực, giơ kiếm gỗ đào lên hung

hăng chém xuống.

Bạch!

Một tia sang màu đỏ lóe lên, nữ tử lập tức kêu thảm, vẻ mặt dữ tợn, thân thể hóa thành một cỗ hắc khí nổ tung.

Lần này hắc khí lại không tiếp tục biến thành người, mà là điên cuồng khuếch trương, sau đó bên trong hắc khí truyền ra tiếng rống oán độc giận dữ.

Di biến này khiến Trần Hạo phải cảnh giác, vội vàng cùng Tiểu Hắc tránh đi.

Không bao lâu sau, trong hắc khí đột nhiên vươn ra từng cánh tay, những cánh tay này tới đâu là vô loạn tới đó, giống như phải chịu thống khổ to lớn.

Trần Hạo nhướng mày, đưa tay vào trong túi móc ra một tấm Trừ Tà Phù, dùng pháp lực kích hoạt, ném mạnh ra ngoài. Ba một cái đã đánh trúng một cánh tay.

Cánh tay kia lông tóc không thương tổn, ngược lại nó trở tay bắt lấy Trừ Tà Phù, dùng sức nắm chặt, trực tiếp bẻ vụn Trừ Tà Phù.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Trâu bò như vậy!

Lúc này, hắc khí dần dần thu liễm, rút cục lộ ra diện mạo bên trong.

Bên trong lại là một núi thịt to lớn.

Nhìn chính thể thì đây là một thứ mập đến mức không thể hình dung, cao ba bốn mét, đầu lớn như cái đầu, chỉ còn lại mấy cọng tóc, ngũ quan vắn vẹo nhìn không ra hình dạng, không có cổ, phía trên thân thể, trước ngực phía sau lưng có đến mấy chục cánh tay, từ phần bụng trở xuống là bốn cái

chân thô vắn vẹo, bàn chân phân nhánh, ở giữa ngón chân còn có màng mỏng kết nối, nhìn như là chân vịt nhưng lớn hơn mấy chục lần.

Mẹ nó, thật sự là xấu không thể hình dung, nhìn cay con mắt.

Nha...

Núi thịt khê nhếch miệng, phát ra tiếng kêu trầm thấp, sau đó cánh tay trên thân đột nhiên duỗi dài, thật giống như cao su, vung vẩy khắp nơi.

Một số âm hồn chưa kịp phản ứng, đã bị bàn tay bắt lấy, khê bóp một cái, âm hồn đã trực tiếp vỡ vụn, hồn phi phách tán.

- Mẹ kiếp, lão tử giết chết người.

Trong mắt Trần Hạo hiện vẻ giận dữ, không chút do dự xông tới, vung kiếm gỗ đào lên, trực tiếp chém về phía những cánh tay đang lan tràn.

Tia sáng màu đỏ từ kiếm gỗ đào phát ra khê động, từng cánh tay bị chém xuống.

Nhưng sau đó, tại vị trí cánh tay bị đứt lại mọc ra cánh tay mới.

Thế mà còn có thể tái sinh? Vậy thì ta sẽ công kích bản thể.

Trần Hạo híp mắt lại, chân đạp Thiên Cương Bộ, chớp mắt đi tới cạnh núi thịt kia, hung hăng đâm một kiếm vào trong núi thịt.

Ông!

Được pháp lực liên tục cung cấp lực lượng, kiếm gỗ đào bộc phát tia sáng màu đỏ mãnh liệt.

Thế nhưng không kiên trì được ba giây, một cỗ lực lượng cường đại từ trong núi thịt đã bộc phát, thanh kiếm gỗ đào bị

bắn ra, thậm chí còn đánh bay Trần Hạo.

Cảm thụ được đau nhức từ trên cánh tay truyền tới, Trần Hạo kịp phản ứng, lực lượng này chính là của tên tướng quân kia.

Khâu Dục Linh này đã thôn phệ mười mấy âm hồn, hóa thành quái vật, tạo thành một vòng bảo hộ. Còn có thể không chế lực lượng của âm hồn bị thôn phệ phản kháng.

Nếu không thể trực tiếp tiêu diệt bản thể của Dục Linh thì đồ chơi này chính là một pháo đài di động, đánh không chết.

Đã hiểu rõ bản chất của nó, Trần Hạo có chút nhức đầu.

Nếu không ngoài ý muốn thì bản thể của Dục Linh chính là tên Mạnh Chân kia.

Thế nhưng giờ phút này nó lại lớn như thế, hơn nữa còn có mười mấy âm hồn bảo hộ xung quanh, ngay cả kiếm gỗ đào cũng không gây thương tổn được nó, phải giết thế nào đây?

Chương Tâm Lôi?

Không được, pháp lực còn lại của mình không kiên trì được mấy lần công kích, hơn nữa Chương Tâm Lôi này mình cũng chưa tu luyện tới mức tinh thâm, uy năng không lớn, dùng để đánh yêu hồn ác quỷ phổ thông thì được, nhưng với Dục Linh này sợ là không đủ.

Đúng lúc đang rầu rĩ, một thanh âm của trẻ thơ vang lên:

- Hóa ra ngươi là tên lừa gạt, hừ, ta muốn đánh tên trướng thối nhà ngươi.

Tiếng nói vừa dứt, bé con trắng mập đột nhiên xuất hiện trên núi thịt.

Núi thịt tựa hồ có chút kính sợ đối với bé con trắng mập này, những cái tay dùng để bắt âm hồn toàn bộ buông ra, chụp

về bé con trắng mập này.

Trên gương mặt đáng yêu của bé con trắng mập lộ ra vẻ giận dữ, đối mặt với những cái tay đang chộp tới kia hoàn toàn không thèm để ý, chỉ vươn một ngón tay ú thịt, đầu ngón tay phát ra vàng sáng màu tím.

Vàng sáng này vừa ra, những cánh tay đang chộp tới đột nhiên dừng lại, núi thịt hoảng sợ, trên thân toát ra hắc khí nồng đậm, bao lấy thân thể.

Bé con trắng mập đứng trên núi thịt, ngón trỏ từ trên chọc xuống, nhẹ nhàng rạch một cái, một tia sáng màu tím bắn ra, chớp mắt đã biến lớn, trực tiếp xuyên thấu qua núi thịt.

Núi thịt cuộn cuộn hắc khí, lập tức cứng đờ tại chỗ, trong nháy mắt, giữa núi thịt lộ ra một vết nứt, chậm rãi lan rộng.

Ầm!

Núi thịt nổ tung, khói đen mờ mịt.

Vốn bị thủ đoạn của bé con trắng mập làm rung động, con mắt Trần Hạo chột nhứ lại, sau đó dùng Thiên Cương Bộ, chớp mắt đi được năm sáu mét, kiếm gỗ đào hung hăng chém vào hắc khí.

Bạch!

Hồng quang chớp động, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một hư ảnh mập mạp trực tiếp sụp đổ, hóa thành hư vô.

- Còn muốn chạy, sao có chuyện tốt như vậy được.

Một kích tất sát, Trần Hạo đảo mắt nhìn bốn phía, liền phát hiện những hắc khí kia trong nháy mắt tiêu tán không ít, hắc khí còn lại cũng dần dần bị sát khí ở không gian dưới mặt đất đồng hóa, không gian dưới mặt đất lại trở lên sáng sủa.

Quả nhiên, mập mập chết bầm kia chính là bản thể của Dục Linh, giết nó là xong hết mọi chuyện.

Nhưng lần chiến đấu này cũng làm cho Trần Hạo hiểu rõ Dục Linh quý dị và đáng sợ.

Dục Linh trước kia vừa hình thành không bao lâu, nên hẳn có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng Dục Linh đã tồn tại thật lâu như Mạnh Chân mới là đáng sợ, nếu không phải bé con trắng mập đột nhiên xuất thủ, Trần Hạo tự hỏi, bỏ chạy thì không có vấn đề, nhưng muốn tiêu diệt nó thì hoàn toàn không thể nào.

Quả nhiên, thần thông phép thuật của hắn vẫn thiếu một chút, đạo hạnh vẫn yếu một chút, về sau hắn vẫn phải cố gắng làm nhiệm vụ mới được.

Đang ngồi cảm thán, Trần Hạo liền nghe được Lý Sơn kinh hô một tiếng, hắn nhìn đến, liền thấy bé con trắng mập vừa mới đại phát thần uy, nay từ giữa không trung rơi xuống, thân thể vốn trắng trắng mập mập, thế mà hiện giờ lại trở nên có chút hư hóa.

Trần Hạo cũng vội vàng chạy tới, liền thấy bé con trắng mập nhắm chặt hai mắt, khí tức có chút suy yếu, hồn thể vốn sung mãn, nay lại có dấu hiệu tan rã.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo rút linh hương ra, dùng Sinh Hỏa Thuật nhóm lửa, đặt ở trước mặt bé con trắng mập.

Linh hương phát ra hương khí, Trần Hạo nhẹ tay vung vẩy, hương khí dung nhập vào thân thể bé con trắng mập.

Chỉ trong chốc lát, hồn thể tan rã của bé con trắng mập lại ngưng thực.

Lý Sơn thở dài một hơi, cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Đa tạ đại sư.

Ding: Quý tỵ sát Lý Sơn, sát linh một trăm ba mươi bảy năm, di nguyện hoàn thành, ban thưởng Thiên Cương Kiếm Pháp.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 136: Mèo Thương Tâm Và Gà Kiên Cường

Thế là đã hoàn thành nhiệm vụ?

Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Lý đại gia này lo lắng tên Dục Linh Mạnh Chân kia, Dục Linh vừa chết, lão nhân này liền không còn sợ.

Bất quá bây giờ không phải thời điểm để xem vật phẩm được ban thưởng, Trần Hạo nhìn bé con trắng mập, ngạc nhiên hỏi:

- Lý đại gia, tiểu thiếu gia nhà ông thật lợi hại, Dục Linh cường đại như vậy, nó lại dùng một chiêu diệt sát, tại sao ông còn muốn xin tôi giúp đỡ?

Lý Sơn khóc không ra nước mắt nói:

- Đại sư, ngài đừng nói nữa, tiểu thiếu gia nhà tôi lần này đã thua thiệt lớn, tia sáng màu tím vừa rồi chính là hạo dương tử khí mà tiểu thiếu gia tích góp hơn một trăm năm đấy, đây chính là mấu chốt để tiểu thiếu gia nhà tôi phục sinh, hiện tại đã dùng hết nên lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, có chút im lặng.

Ta nói làm sao trâu bò như thế, lại có thể bạo phát đại chiêu! Hiện tại cần thận suy nghĩ lại, cũng không quá khó hiểu, nam nhân mà, tích súc một lúc đã rất mạnh, chớ nói chi đến bé con này đã tích trữ hơn một trăm năm.

Không cần tiếp tục hỏi thăm nữa, Trần Hạo đứng dậy nhìn bốn phía một chút.

Chiến đấu qua đi, ác quỷ đã bị mèo mun tiêu diệt sát sạch sẽ, những âm hồn khác bị Dục Linh bóp vỡ giờ chỉ còn lại bốn người đang trốn ở bốn phía run lẩy bẩy.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, kinh ngạc phát hiện, Bạch lão đầu kia không còn ở đây. Nhưng tên ngốc kia vẫn tồn tại, lão đầu kia biết rõ cháu trai ruột vẫn đang ở đây, nên không thể tự kiềm chế chạy trước một mình rồi? Hay là bị tai bay vạ gió từ cuộc chiến?

Nhìn tên ngốc kia, gia hỏa này vẫn ngơ ngác sững sờ, tựa như bị dọa cho phát sợ.

Ngược lại Mao Quyền lại khiến Trần Hạo phải ghé mắt mà nhìn.

Gia hỏa này tưởng là vô dụng, hóa ra còn rất ương ngạnh, âm hồn bị bóp vỡ nhiều như vậy, con hàng này thế mà vẫn không có chuyện gì, lúc này đang ghé vào phía sau một tảng đá, co đầu rụt cổ, vẻ mặt hung phấn.

Mẹ nó chứ, tình cảnh như thế còn không sợ, người chết không oan mà.

Nhưng Trần Hạo vẫn quan tâm hơn đến tình trạng của mèo mun và gà ngốc.

Trải qua một trận chiến đấu, mèo mun thoát được một kiếp, hơn nữa còn cứu mình một lần, việc này khiến Trần Hạo âm thầm cảm thán, cuối cùng cũng không phí công nuôi nó.

Ồ, gia hỏa này đang làm gì?

Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, mèo mun đang cuộn tròn thành một đoàn, thân thể còn lắc một cái.

Trần Hạo vội vàng chạy tới ôm lấy xem xét, sắc mặt hơi đổi.

Gia hỏa này thế mà đang khóc! Nhìn nước mắt ngoằn ngoèo của nó, thật hiếm có, từ lúc theo mình, còn chưa thấy nó khóc qua, phải chăng có chỗ nào bị thương ư?

Trần Hạo vội vàng xem xét thân thể mèo đen, sau đó thở dài một hơi, không có việc gì mà, sao lại khóc rồi?

Meo ô!

Lần đầu tiên mèo đen phát ra tiếng kêu bình thường của loài mèo, nghe vô cùng nhu nhược, tựa hồ rất đáng thương, rất thương tâm.

Sau đó, nó nâng móng vuốt lên, sờ lên miệng.

Trần Hạo nhìn kỹ, chút nữa không nhìn được cười thành tiếng.

Mèo mun này không phải bị tổn thương, nhưng hai bên râu mép vốn cân xứng, giờ lại thiếu đi một bên, nhìn thế nào cũng thấy rất quái.

Nhưng Trần Hạo vẫn kịp thời phản ứng lại.

Mèo mun nhà mình cũng không phải mèo bình thường, nếu mình thật sự cười thành tiếng, tuyệt đối sẽ kích thích nó.

Chỉ là dù kịp thời nhìn được, biểu tình cổ quái trong nháy mắt kia của Trần Hạo cũng làm cho mèo đen giận dữ.

Chủ nhân ngu xuẩn, bản miêu đã phải chịu tổn thương lớn lao như thế, người không khóc cùng ta, thế mà còn chế giễu ta? Bản miêu tức giận rồi!

Meo ô!

Mèo mun phẫn nộ kêu lên một tiếng, sau đó nhảy khỏi tay Trần Hạo, chạy ra phía xa.

Trần Hạo cũng không đuổi theo, sợ nhìn đến mèo đen, mình lại không nhìn được cười ra, đến lúc đó sẽ thật sự đắc tội Tiểu

Hắc.

Để nó ở một mình một chút đi, chỉ là mấy cọng râu ria, không đến mấy ngày sẽ dài ra, thương tâm cái rắm ý.

Trần Hạo lại đứng dậy, đi tới bên cạnh gà ngốc.

Gà ngốc yếu đuối nằm rạp trên mặt đất, nhưng đầu gà vẫn cố gắng giơ lên, tư thái kia rất có dáng vẻ cho dù đại gia gà ta bị mất hết sức lực, nhưng ta vẫn là gà đại gia, ta vĩnh viễn không khuất phục.

Trần Hạo nhìn dáng vẻ này của gà ngốc bèn tấm tắc hô kỳ lạ, ánh mắt hần lấp lóe.

Thực tình không ngờ tiếng gáy của con hàng này rất có tác dụng, có thể gáy, có thể trấn hồn, còn có thể thả ra vòng tròn màu vàng, khi mình và mèo mun liên thủ cũng không thể làm gì nữ quỷ, thế mà bị nó chụp trúng vào, tránh đều không tránh được.

Gà ngốc này ở trong Trần Hải Tự đã ăn cái gì? Lợi hại như vậy sao?

Gà ngốc vốn rất cao ngạo, nhưng lại bị Trần Hạo nhìn như vậy, nó không khỏi có chút xấu hổ, ánh mắt cũng biến thành tội nghiệp, dáng vẻ như chủ nhân ơi, ta cũng được coi như công thần mà, ngài đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta có được hay không, lá gan ta rất nhỏ.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Lúc đầu dự định mấy ngày nữa sẽ lấy thêm chút máu của ngươi, dù sao Trừ Tà Phù cũng sắp hết, nhưng xem ra ngươi còn có công dụng tốt hơn so với đề lấy máu, ở thời điểm mấu chốt cũng là một phụ tá không tệ. Ca quyết định, sau này sẽ lại đi tìm con chó đen, về sau ngươi chính là nhị sư huynh.

Gà ngốc nháy nháy con mắt, có chút vui vẻ, mặc dù không biết nhị sư huynh là gì, nhưng nghe lời này tựa như đây là chuyện tốt, nó có chút đặc ý.

Ôm lấy gà ngốc, Trần Hạo lại tới bên người Lý Sơn và bé con trắng mập.

Lúc này, sau khi hấp thu hương khí một cây linh hương, bé con trắng mập đã khôi phục không ít, đã tỉnh lại, nhưng vẫn còn chút suy yếu, được Lý Sơn ôm, dáng vẻ mệt mỏi.

Chắc chắn, trăm năm tích lũy, một chỉ đánh ra, người so với Katou Kata còn lợi hại hơn!

- Lý đại gia, Dục Linh kia đã bị tiêu diệt, nhưng Dục Linh này có chỗ dựa, tôi sợ sẽ có ác linh khác tới đánh chủ ý vào Đồng Đồng, ông ở nơi này đã không an toàn, phụ thân của Đồng Đồng có lưu lại cho ông biện pháp bảo hộ hay không?

Trần Hạo mở miệng nói ra.

Lý Sơn gật đầu nói:

- Đại sư yên tâm đi, lúc trước lão gia đã dự bị một loại phong cấm chi pháp, chỉ cần khởi động, có thể bảo vệ ba năm không lo.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy thì tốt, nhưng Đồng Đồng tuổi nhỏ ngây thơ, đối với ngoại giới hoàn toàn không biết gì cả, như thế cũng không được, tôi cảm thấy ngài nên chịu trách nhiệm giáo dục của bé. Như vậy đi, lát nữa ta chuẩn bị một chút vật dụng giáo dục học tập cho Đồng Đồng, chờ sau khi Địa Linh Cung phong cấm, ông hãy an tâm dạy bảo nó, để nó biết thiện ác, cho dù không nhiều, nhưng cũng không dễ bị người ta lừa nữa.

Lý Sơn đại hỉ, cảm kích nói:

- Đại ân đại đức của đại sư, Lý Sơn vô cùng cảm kích.

Đông Đông nằm trong ngực Lý Sơn, vẻ mặt mờ mịt, không biết Sơn bá cùng vị thúc thúc này đang nói cái gì, nhưng nó luôn cảm giác đây không phải chuyện tốt.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía bốn âm hồn may mắn còn sống sót.

Nghĩ nghĩ, Trần Hạo triệu tập bọn họ lại một chỗ.

- Tình huống vừa rồi các người cũng nhìn thấy, thế giới này không an toàn như mấy người nghĩ, cho dù là làm quý cũng có khả năng lại chết một lần. Mà lần chết này là hoàn toàn hồn phi phách tán, cái gì cũng không lưu lại. Cho nên ta cho các người một cơ hội lựa chọn, có muốn đầu thai hay không?

Trần Hạo dùng ngôn từ nghĩa chính hỏi.

Hai quý vật nghe được có thể đầu thai, con mắt lập tức tỏa sáng, vội vàng biểu thị nguyện ý.

Bọn họ vốn bị Tà Vương bắt tới, luôn lo lắng hãi hùng, chiến đấu vừa rồi lại đáng sợ như vậy, càng dọa bọn họ đến mức thiếu chút đã vỡ lá gan bé nhỏ, đối với việc làm quý họ cũng không còn một chút lưu luyến.

Nhưng Mao Quyền và tên ngốc kia vẫn không có động tĩnh, đặc biệt là tên ngốc kia, dáng vẻ cổ quái, ánh mắt phức tạp.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 137: Nữ Quý Nãi Tàn

Trần Hạo nhìn về phía tên ngốc kia, ánh mắt có chút phức tạp.

Vốn cho rằng tên ngốc này chỉ bị quỷ vật nhập thân hoặc là cái gì đó, không ngờ tới hẳn lại bị câu hồn, hơn nữa còn ở trong Địa Linh Cung lây dính sát khí, thời gian đã qua mấy ngày, thân thể của hắn cũng không biết đã bị chuyển đến nơi nào, lúc này dù có đem hồn phách hắn trở về, chỉ sợ cũng không cứu được.

Đời cha ăn mặn, đời con khát nước, đây có lẽ chính là nhân quả mà Phật môn thường nói.

Nếu đã như thế, Trần Hạo cũng không làm được gì, chỉ có thể không để mắt đến hắn.

Sau khi tạm biệt Lý Sơn, Trần Hạo mang theo mấy âm hồn rời khỏi Địa Linh Cung.

Một đường quay lại ra khỏi sơn lâm đến bên cạnh xe, Trần Hạo liền thấy mèo mun đã chạy đến nơi này, đang nằm trên mũi xe, thân thể cuộn thành một vòng, trên thân tản mát ra vô tận oán niệm ~~~

Quách Tĩnh đứng bên cạnh xe nhìn thấy Trần Hạo trở về, liền vội vàng tiến lên, ủy khuất nói:

- Đại sư, mèo nhà ngài đã thương người.

Đang đánh giá mèo mun, Trần Hạo ngạc nhiên quay đầu:

- Có người đến?

Quách Tĩnh sững sờ, vội vàng đổi giọng: - Tôi nói sai, là tổn thương quý, cậu nhìn mặt tôi. Chính là bị nó cào đây, rất đau.

Trần Hạo nhìn kỹ, liền phát hiện trên mặt Quách Tĩnh có ba vết cào, mặc dù quý không thể chảy máu, nhưng vết thương mang theo khí tức của mèo mun, kiểu gì cũng không khép lại được.

Nhìn mèo mun đang oán giận sâu nặng, Trần Hạo nghiêm túc nói:

- Quách huynh, người tốt xấu gì cũng là một tác gia viết sách nổi tiếng cả nước, cần gì phải so đo với một con mèo?

Quách Tĩnh trừng mắt:

- Tôi lúc nào là đại thân nổi tiếng, tôi còn không chưa kịp nổi tiếng đã... Không đúng, việc này cùng với việc tôi viết sách có quan hệ méo gì? Mèo nhà ngài đã thương quý.

Trần Hạo cười nói:

- Được rồi, cho dù không có quan hệ, nhưng anh có lẽ không biết, mèo nhà tôi chuyên môn ăn quý, nó chỉ cào anh một cái mà thôi, cũng sẽ không trì hoãn anh đi đầu thai mà? Quách huynh không muốn đi đầu thai à?

Quách Tĩnh:

- ...

Đây là người đang uy hiếp ta à? Nhất định là người đang uy hiếp ta! Làm đại sư thì giỏi à, mèo ăn quý thì giỏi hả, mẹ nó nếu không phải ca đột tử, ca nhất định phải viết một quyển sách, chuyên môn viết đại sư là kẻ bại hoại, bị người đánh bị người mắng, còn phải bị người bạo hoa cúc.

- Được rồi, được rồi, vấn đề nhỏ mà thôi, chờ trở về, tôi sẽ đốt cho anh mười một vạn tệ, anh thấy thế nào?

Trần Hạo dùng bộ dáng kim chủ giải quyết vấn đề, thái độ vô cùng hào khí.

Quách Tĩnh: - ...

Đúng là nhiều a, tăng thêm một vạn, người nói ra miệng thì thôi đi, còn không biết xấu hổ thể hiện dáng vẻ ta rất hào phóng là có ý gì? Dáng vẻ của đại sư đâu, người một chút tư cách cũng không có.

Nhưng có thể thêm một vạn thì một vạn, thế thì có thể phụ cấp cho trong nhà một chút. Quách Tĩnh miễn cưỡng cười một tiếng, biểu thị ra thái độ hoà giải.

Trần Hạo lập tức hài lòng.

Tiểu hỏa tử này cũng rất thức thời nha, sau khi đi đầu thai, kiếp sau khẳng định có tiền đồ.

Sau đó Trần Hạo ôm mèo đen từ trên xe xuống.

Lần này mèo đen ngược lại cũng không phản kháng, nhưng nó vẫn còn bộ dáng không muốn sống, thấy thế nào cũng giống như tâm lý nhận lấy tổn thương lớn lao.

Trần Hạo nhìn thấy thế thật sự là dở khóc dở cười.

Mấy cái râu mép mà thôi, còn giống như bị thất tình vậy, con mèo này thật sự hết cứu nổi.

Đặt mèo mun và gà ngốc ở bên cạnh, để mấy âm hồn chen ở phía sau, Trần Hạo lái xe rời khỏi sơn lâm.

Hơn bốn mươi phút sau, Trần Hạo đã về tới tiểu viện mà hẳn thuê.

Vừa đi vào trong phòng, Hùng Lệ Lệ cùng lúc đi ra.

- Đại sư, ngài đã trở về.

Hùng Lệ Lệ cung kính chào hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Nhóm tiểu quý đâu?

Hùng Lệ Lệ nghiêm túc nói:

- Đang làm bài tập.

Trần Hạo:

- ...

Tiến độ này có phải là có chút nhanh không? Hoa Hạ giáo dục trẻ em cũng qua một năm mẫu giáo, lớp chồi mới bắt đầu bố trí một chút việc đơn giản. Người lúc này vừa mới bắt đầu đã trực tiếp xuất ra đại chiêu, có phải là quá nghiêm khắc rồi hay không?

Nhưng nhìn bộ dáng Hùng Lệ Lệ làm tấm gương tốt, Trần Hạo cũng không muốn đả kích nhiệt tình của nàng.

Nghiêm khắc thì nghiêm khắc đi, dạy dỗ sớm một chút liền có thể giao lưu sớm một chút, hỏi rõ ràng lai lịch của những tiểu quý này.

- Ừm, làm phiền em rồi, đợi lát nữa anh sẽ đốt hai cây linh hương cho các em, đợi đến lúc tối là có thể khôi phục lại sức lực ngay.

Hai mắt Hùng Lệ Lệ sáng lên, liếc qua quý hồn theo Trần Hạo trở về, gật đầu nói:

- Vậy em không quấy rầy đại sư nữa.

Nói xong, Hùng Lệ Lệ ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào gian phòng.

Lúc này, Trần Hạo mới nhìn tới một đám quý hồn theo mình tới, hỏi thăm chấp niệm bọn họ.

Ngoại trừ Mao Quyên và tên ngốc, còn hai quý hồn, một nam một nữ.

Sau khi Trần Hạo hỏi thăm, kích phát nhiệm vụ hệ thống.

Nam quý là một tên sợ vợ không có địa vị trong một ngôi nhà, trong lúc làm ăn dưỡng thành thói quen giấu tiền, đã ẩn giấu nhiều năm, tích cóp được không ít tiền tiết kiệm, nhưng gặp phải tai nạn xe cô nên đột tử, không kịp nói cho người nhà, trong lòng ắt hối hận. Nhiệm vụ này ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Nhiệm vụ này đơn giản, Trần Hạo thuận miệng đáp ứng.

Nữ quý thì thú vị hơn, cô ta chết vì bị lừa. Vốn cho rằng cô và bạn trai ân ái, trên thực tế bạn trai cô cố ý tiếp cận, âm mưu đoạt gia sản trăm vạn của bố mẹ cô để lại, nữ quý này bị bạn trai dỗ đến mơ mơ màng màng, liền đem thẻ ngân hàng giao cho bạn trai, bạn trai liền rút hết tiền của cô, sau đó biến mất vô tung vô ảnh. Vì quá giận dữ, nữ quý nhảy lầu tự sát.

Nhìn dung mạo nữ quý này cũng chỉ bình thường, dáng người mập mập, kết hợp với lời cô nói bạn trai đẹp trai lại có mị lực, Trần Hạo rất muốn thử bậy, với dung mạo này, trong lòng không tự hiểu sao? Sẽ có anh đẹp trai nào coi trọng ư, hơn nữa còn là một anh đẹp trai có tình thú? Gã mới dỗ vài câu đã đem thẻ ngân hàng giao ra, đầu óc cô như thế nào vậy?

Chỉ là ban thưởng cho nhiệm vụ của nữ quý quá phong phú, chính là kiến thức trận pháp căn bản.

Đây là một loại cơ sở lớn, sau khi học được, gặp được tình huống tương tự cũng có thể nhìn ra nguy hại, có biện pháp đối phó, là một thứ không thể thiếu lúc tu hành.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo mở miệng nói:

- Cô cũng đã chết gần một năm, người bạn trai kia của cô cũng đã biến mất gần một năm, một chút tin tức cũng không có, tôi thực sự không biết phải giúp cô như thế nào.

Nữ quý vội vàng nói:

- Tôi có biện pháp.

Trần Hạo sùng sốt.

A, thần kỳ à nha.

Là tôi giúp cô mới đúng chứ, thế nào mà người xin giúp đỡ lại có biện pháp giúp người giúp đỡ chứ?

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Nói ra nghe thử?

Nữ quý bắt lấy tóc của mình kéo một phát, lập tức một túm tóc bị giật xuống, sau đó cô ta đưa cho Trần Hạo:

- Đại sư, tôi không cầu ngài làm cái gì, chỉ hi vọng về sau nếu ngài có cơ hội gặp được bạn trai của tôi, tóc của tôi sẽ sinh ra cảm ứng, ngài đem tóc này quấn lên trên người hắn, vĩnh viễn không rời là được.

Trần Hạo ghen hống nhìn trần trời.

Đây là chấp niệm gì? Người ta lừa tiền của cô, làm hại cô nhảy lầu tự sát? Cô còn đưa tóc cho hắn? Đây là ý gì? Là muốn oán khí của mình vĩnh viễn cuốn lấy nam nhân kia? Để hắn cả một đời đều không được sống yên ổn sao?

Ừm, nghĩ như vậy, có vẻ như cũng hợp lý.

- Được, tôi đáp ứng.

Ding: Quý ngã chết Triệu Hiểu Quyên, oan hồn chín tháng, hoàn thành di nguyện ban thưởng trận pháp cơ sở.

Nghe được tin tức hiện lên trong đầu, khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Trời ạ, không nghĩ tới lại hoàn thành dễ như thế này, về sau nếu có nhiều thêm mấy quý vật như vậy, ban thưởng có thể thu tới tay dễ dàng.

Chờ nữ quý mang chấp niệm giao cho Trần Hạo, cuối cùng cô cũng mỉm cười đi đầu thai.

Nhưng sau khi Trần Hạo lấy được tóc của nữ quý, sắc mặt liền biến đổi, thật lâu không nói gì.

Hóa ra không phải mình gặp được nhiệm vụ phúc lợi, mà là nữ quý này quá kỳ lạ.

Chấp niệm trong tóc của nữ quý rõ ràng truyền cho Trần Hạo một tin tức.

Tìm tới bạn trai, quán hấn cả một đời, tiếp tục ân ái.

Mẹ nó, đúng là một kẻ não tàn, đáng bị lừa gạt.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 138: Ban Thưởng Phong Phú

Trong lòng mặc dù oán thâm, nhưng nữ quý nãi tào kia cũng đã đi đầu thai, Trần Hạo cũng đã đáp ứng, nên hẳn chỉ có thể thu lại tóc của cô.

Về phần có thể gặp phải tên bạn trai cận bã kia hay không thì phải xem vận khí, mình tuyệt sẽ không dốc sức đi tìm.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía Mao Quyền và tên ngốc.

Mao Quyền sớm đã có an bài, mấu chốt là tên ngốc kia.

Đối với tên gia hỏa này, Trần Hạo cũng không biết nói thế nào.

Gia gia hẳn gây nghiệt, nay gặp phải trả thù, tự mình tìm đường chết, lại bị quý câu hồn.

Dùng một câu để hình dung, tuyệt không vô tội.

Thế nhưng cứ như vậy cũng không được, Trần Hạo trầm mặc một lát, mở miệng hỏi:

- Cậu có ý muốn gì?

Tên ngốc kia từ khi ở Địa Linh Cung đã ngơ ngác sững sờ, nghe được Trần Hạo hỏi, cuối cùng cũng hoàn hồn, kinh ngạc một lát, không trả lời mà hỏi lại:

- Bạch lão gia tử tại sao lại muốn cứu tôi?

Trần Hạo sững sốt.

Tình huống như thế nào? Bạch lão đầu cứu người?Ồ, chẳng lẽ là khi oán linh công kích âm hồn? Bạch lão đầu vì cứu tên ngốc mới biến mất?

Nhìn tên ngọc này không rõ ràng mọi việc, Trần Hạo quyết định nói cho hắn biết, bất kể nói thế nào, kết hôn trực hệ là làm trái nhân luân. Trần Hạo mặc dù không giúp đỡ, nhưng cũng không thể biết mà không nói.

- Bởi vì Bạch lão gia tử là ông nội cậu, đây là một đoạn ân oán tình cừ của Tiết gia và Bạch gia vài thập niên trước.

Trần Hạo liền đem chuyện Bạch lão gia tử cùng Tiết lão gia tử tranh đoạt một người con gái nói cho tên ngọc này nghe.

Nghe được chuyện cũ giữa hai nhà, hai mắt tên ngọc trợn to nhìn, run rẩy nói:

- Chuyện này, chuyện này sao có thể, tôi không tin, tôi không phải là cháu trai của Bạch lão gia tử.

Nhìn xem tên ngọc, Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Đây là tôi nghe Bạch lão gia tử nói, là thật hay giả, chính cậu phán đoán, về phần chuyện khác, tôi cũng không giúp được cái gì.

Tên ngọc kịp phản ứng, vội vàng nói: - Đại sư, sao anh có thể mặc kệ được.

Trần Hạo nghe vậy vui vẻ:

- Cậu nói nghe một chút, tại sao tôi phải quản chuyện này?

Tên ngọc:

- ...

- Hơn nữa tôi cũng đã giúp rồi, nếu không tại sao tôi lại phải tới Thanh Châu, chỉ là do người nhà cậu không tin tôi, nếu đã như thế, vậy chuyện này không còn gì liên quan đến tôi.

Trần Hạo tiếp tục nói.

Tên ngọc kinh ngạc nói:

- Người nhà của tôi không tin? Vì sao lại không tin? Anh là đại sư mà, chị tôi của tôi cũng biết.

Trần Hạo không muốn dây dưa, nói thẳng:

- Nói nhiều lời cũng vô ích, hiện tại ác linh đã chết, cậu cũng coi như đã thoát khỏi khống chế, một thân tự do, chuyện của nhà cậu thì cậu đi xử lý đi, duyên phận giữa chúng ta sớm đã kết thúc.

Dứt lời, Trần Hạo quay sang nói với Mao Quyên:

- Anh mang theo bọn họ đi nghỉ ngơi, ngày mai tôi giúp các người giải quyết tâm nguyện.

- A, không phải, tôi thì sao? Tiền của Quách Tĩnh tôi.

Quách Tĩnh thấy Trần Hạo hỏi những con quỷ khác, chỉ không hỏi đến mình liền gấp gáp, đã nói là mười một vạn, đường đường là đại sư, người cũng không thể quỵ nợ chứ.

Trần Hạo tức giận nhìn Quách Tĩnh nói:

- Trong mắt anh chỉ có tiền à, gấp cái gì? Tôi đã có an bài tốt hơn, yên tâm, sẽ không thiếu anh.

Quách Tĩnh không yên tâm hỏi:

- An bài gì, tôi muốn biết.

Trần Hạo bất đắc dĩ nhìn Quách Tĩnh:

- Con người anh còn viết sách đấy, một chút tư duy logic đều không có, chỉ sợ sách của anh đều có độc đi, anh nói, tôi đột nhiên mang tiền đến cho người nhà của anh thì họ sẽ nghĩ như thế nào?

Quách Tĩnh sửng sốt.

Đúng vậy, trong nhà hắn đều là người bình thường, cũng không có thân thích nào có tiền, đột nhiên lại có mười một vạn

trong thẻ, chỉ sợ sẽ đứng ngồi không yên, thậm chí sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó mười một vạn đến tay ai còn không biết.

Thanh âm Quách Tĩnh run rẩy hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Trần Hạo nói:

- Đương nhiên là mua bản quyền, sách kia của anh vẫn còn là thái giám, tôi có thể dùng danh nghĩa công ty đến mua sách của anh, nói nếu như có chuyển thẻ thì có thể sử dụng nội dung sách của anh, thẻ này đã ổn thỏa chưa?

Quách Tĩnh giật mình, đây đúng là biện pháp tốt, có nhân có quả, cha mẹ cũng sẽ không nhạy cảm, dùng cũng yên tâm.

Quách Tĩnh yên lòng, đang muốn đồng ý, đột nhiên trừng to mắt:

- Không đúng, cái gì gọi là thái giám, cho dù người là đại sư cũng không thể nói lung tung, đây là ta gặp phải tai nạn không thể kháng cự, nên không có cách nào tiếp tục viết, cùng thái giám khác biệt rất lớn, người đừng nói xấu ta.

Trần Hạo bĩu môi:

- Độc giả của anh mặc kệ nguyên nhân của anh là gì, anh không viết xong thì anh chính là thái giám, có bản lĩnh thì khiến độc giả thay đổi suy nghĩ đi, gào cái gì chứ.

Quách Tĩnh:

- ...

Đại gia người, lão tử kiếp sau nhất định phải tiếp tục viết sách, nhất định phải viết đại sư là bại hoại, bạo cú đều là nhẹ, ta muốn để một trăm nam nhân ngày đêm đè người, cho người thương tích đầy mình mới dừng.

Đợi mấy âm hồn rời đi, lúc này Trần Hạo mới có thời gian xem xét thu hoạch của mình.

Nhiệm vụ ở Địa Linh Cung thu được Thiên Cương Kiếm Pháp, nữ quỷ nào tàn thì cho trận pháp cơ sở. Đây đều là kiến thức mới.

Sau khi xem xét một lượt, Trần Hạo rất hài lòng.

Thiên Cương Kiếm Pháp, tên như ý nghĩa, tuyệt đối là kiếm pháp lợi hại của Đạo môn, mà thần kỳ nhất chính là có thể kết hợp với Thiên Cương Bộ để thi triển, chỉ cần tu luyện thành công, liền có thể dùng pháp lực bộc phát ra Thiên Cương kiếm khí.

Kiểm khí này cũng giống kiếm khí trong tiểu thuyết võ hiệp nhưng lợi hại nhiều, không chỉ có thể đả thương người, yêu ma quỷ quái khi gặp phải còn chịu tổn thương lớn hơn.

Với đạo hạnh hiện tại của Trần Hạo, nếu như trước đó nắm giữ Thiên Cương Kiếm Pháp thì trận chiến ở Địa Linh Cung có lẽ cũng không bất lực như vậy, chí ít chỉ rơi vào thế hạ phong, mà không phải là không thể làm gì.

Mà Thiên Cương Kiếm Pháp lại tinh diệu và cường đại, nếu có thể một đường tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, tuyệt đối là vô thượng kiếm đạo của Đạo môn, so sánh với phi kiếm trong truyền thuyết chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu.

Về phần trận pháp cơ sở cùng phù lục sơ giải không sai biệt lắm, truyền thừa chính là Cửu Cung, Lương Nghi, Bát Quái, Tam Tài... cơ sở trận pháp Đạo môn bố trí, thi triển còn có tường giải.

Đương nhiên, kiến thức căn bản này tác dụng lớn nhất vẫn là mở mang tầm mắt, dễ dàng ứng đối. Nếu muốn thi triển, vậy phải có trang bị pháp khí, tỉ như trận bàn, trận kỳ, trận đình, trận đạo pháp khí, nếu không cũng chỉ có thể chờ đạo hạnh cao

thâm, có thể cảm giác được pháp tắc giữa thiên địa, lúc đó mới có thể phát tay, lấy cỏ cây đất đá hóa thành trận.

Tiếp thu kiến thức mới, trong lòng Trần Hạo đặc ý.

Giúp đỡ quý hoàn thành tâm nguyện, sinh linh muôn màu, nhân gian vạn tượng, tạo hóa đạo tâm. Có thể được ban thưởng Đạo môn truyền thừa, hộ đạo chi pháp, trong ngoài kết hợp, cùng tiến bộ, tương lai sẽ rực rỡ muôn màu.

Một đêm vô sự, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trần Hạo liền bị mèo mun đánh thức.

Mở to mắt, nhìn mèo mun ngậm một tấm vải trong miệng, Trần Hạo khó chịu.

Mèo mun chết tiệt này, lại thiếu ăn đòn?

Mèo mun nhìn Trần Hạo không để ý mình, giận dữ dùng móng vuốt cào hấn, sau đó đem vải nhét vào tay Trần Hạo, kêu một tiếng.

Trần Hạo cầm lấy tấm vải, thấy rất quen mắt, theo bản năng nhìn về phía cửa sổ, sau đó Trần Hạo mặt xạm lại.

Con hàng này, thế mà dám làm hỏng màn cửa nhà người ta! Người muốn làm cái gì?

- Meo ô!

Mèo mun lại kêu một tiếng, sau đó nhảy xuống giường, ngậm một quyển sách đến.

Trần Hạo xem xét, chính là truyện tranh siêu nhân che mặt.

Lần này Trần Hạo đã hiểu.

Con mèo chết tiệt, đối với mấy cọng râu đã bị gãy quá chấp nhất, đây là muốn hấn giúp nó làm khăn che mặt, che khuất mấy cọng râu bị gãy!

Đại gia người, vậy cũng không thể phá hỏng màn cửa nhà người ta chứ, muốn bồi thường tiền sao? Con mèo chỉ biết hồ chủ nhân này, lột chết người.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 139: Khăn Trùm Đầu Và Học Sinh Tiểu Học Phách Lối

Đóng cửa xe, nhìn mèo mun ngồi xồm trên ghế phó lái, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt dọa người, Trần Hạo khẽ vuốt mặt, rất là bất đắc dĩ.

Mẹ nó, tối hôm qua ngủ quá muộn, hôm nay lại bị con mèo chết bầm này âm ỉ, còn làm hỏng màn cửa phòng cho thuê, giỏi cho người còn nghĩ ra, vải rách kia làm sao che mặt cho người được? Lau mông cho người còn tạm được.

Hắn phải nói mãi, cuối cùng con mèo mun chết tiệt này mời từ bỏ cái quyết định ngu xuẩn kia, Trần Hạo cũng phải giúp nó mua một cái khăn trùm đầu.

Chỉ là, khăn trùm đầu mèo? Còn có loại đồ chơi này sao? Có muốn thuận tiện mua một bộ quần áo luôn không?

- Được rồi, đừng nhìn ta nữa, bây giờ sẽ đi mua cho người, nhiệm vụ của ca đều bị đẩy về sau, trước tiên giúp người chuẩn bị cho tốt, được không?

Tức giận nói một câu, Trần Hạo uốn éo xoay chìa khóa xe, sau đó chậm rãi rời đi.

Dạo khắp Thanh Châu, sau một hồi hỏi thăm, Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện, thật sự có khăn trùm đầu cho mèo!

Chỉ là sau khi xem mũ trùm đầu này, Trần Hạo không còn gì để nói.

Đây là mặt hàng gì, dùng để bán manh hả? Hoàn toàn không thể che chắn đoạn râu đứt của mèo mun mà! Nó muốn

cái này mới lạ.

Nhưng vận khí của Trần Hạo không quá kém, ở trong một cửa hàng, Trần Hạo tìm được một khăn trùm đầu đội Phi Hồ!

Khăn trùm đầu này đen nhánh, rất hợp với mèo đen, hơn nữa chỉ để lộ ra hai mắt và miệng, vừa vặn giúp mèo mun che mắt chỗ râu bị đứt, hoàn mỹ a!

Hai mắt Trần Hạo sáng lên, không chút do dự mua luôn.

Trở lại trong xe, nhìn ánh mắt mong chờ của mèo đen, Trần Hạo cười hắc hắc lấy ra khăn trùm đầu đội Phi Hồ: - Đây, người nhìn, khăn trùm đầu mua cho người này, xinh đẹp hơn so với tấm vải rách kia chứ.

Mèo mun nhìn thấy khăn trùm đầu, hai mắt cũng sáng lên, không kịp chờ mà nhảy qua, muốn Trần Hạo bế lên cho mình.

Trần Hạo tự nhiên thỏa mãn yêu cầu của nó, sau khi đeo lên cho mèo mun, ôm nó lên đối diện với kính chiếu hậu để nó nhìn.

- Thế nào? Che khuất rồi, không thấy được râu bị đứt, có phải rất thần kỳ không!

Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Mèo mun nhìn qua kính chiếu hậu, vắn vẹo uốn éo đầu, trong mắt có chút không vừa ý.

Cảm giác xấu quá à! Hoàn toàn phá hủy hình tượng của ta!

Nhưng đúng là che khuất, không nhìn thấy đám râu bị đứt xấu xí kia, uhm, cũng được.

Mèo đen kêu một tiếng, xem như hài lòng với chuyện chủ nhân ngu xuẩn này làm.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Đại gia, may mắn ca tinh mắt, đầu óc cũng linh hoạt, nếu không một cái khăn trùm đầu nho nhỏ còn khó làm hơn cả nhiệm vụ hệ thống đại lão đưa ra.

- Được rồi, khăn trùm đầu cũng đã mua được, không cho phép người nào loạn nữa, hiện tại thành thành thật thật đi làm nhiệm vụ cùng ca, địa chỉ của tên sợ vợ kia là Hồng Quang đường số 19, nhà của Quách Tĩnh ở dưới tiểu trấn, ừm, trước tiên xử lý xong việc của tên sợ vợ kia rồi tính.

Hắn lái xe nhanh chóng rời đi, mười mấy phút sau, đã đi tới đường Hồng Quang.

Đến nơi này, Trần Hạo mới phát hiện bên cạnh là một trường học.

Dừng xe, Trần Hạo xuống dưới nghe ngóng tin tức nhà của tên sợ vợ kia. Ngược lại cũng dễ dàng, tên sợ vợ kia buôn bán văn phòng phẩm, tất cả mọi người ở đây đều biết.

Sau khi nghe ngóng địa chỉ, Trần Hạo đi tới một tiệm văn phòng phẩm bên ngoài. Nghĩ nghĩ, Trần Hạo để mèo mun chờ ở ngoài, sau đó hắn đi vào trong tiệm văn phòng phẩm.

Nhìn theo bóng lưng Trần Hạo, mèo mun không nào loạn, chỉ là có chút không quen dùng tay mèo không ngừng sờ đầu, trước kia là lông xù, hiện tại chỉ cảm thấy trơn trượt, thật sự là không thoải mái.

Đang sờ đầu, đột nhiên động tác mèo mun dừng lại, con mắt nhìn về phía đối diện.

Ở nơi đó, có ba học sinh tiểu học mặc đồng phục, dắt một học sinh tiểu học khác chui vào một ngõ nhỏ.

Mắt mèo khê đảo một chút, mèo mun chạy nhanh tới.

...

Việc làm ăn của tiệm văn phòng phẩm nhìn chẳng ra sao cả, bên trong không có người nào, Trần Hạo gọi vài tiếng, lúc này mới nghe được một tiếng bước chân đi ra.

Rất nhanh, một phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi ra, nhìn thấy Trần Hạo, hỏi:

- Cậu muốn mua cái gì?

Trần Hạo cười nói:

- Cô là Lưu Hồng Hà vợ của Quyền ca?

Phụ nữ sững sờ, sau đó kịp phản ứng, cái tên Quyền ca này, hẳn là chồng mình vừa qua đời mấy tháng trước, Vương Quyền.

- A, đúng vậy, xin hỏi cậu là?

Trần Hạo giả bộ không biết nói ra: - Chào chị dâu, em là bằng hữu của Quyền ca, trước đó Quyền ca nói, mình có cất giữ một khoản tiền, muốn tham dự việc làm ăn với em, nhưng đến nay đã mấy tháng vẫn không Quyền ca liên lạc lại với em, cho nên em muốn đến hỏi Quyền ca một chút?

Nói đến chồng mình, trong mắt người phụ nữ liền hiện vẻ ảm đạm:

- Vương Quyền, ông gặp tai nạn xe cộ, không qua khỏi.

- A? Tại sao có thể như vậy?

Trần Hạo giả bộ như quá sợ hãi, sau đó vội vàng nói:

- Em thật vô ý, chị dâu đừng trách, em không biết, cái này...

Phụ nữ miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nói:

- Không có việc gì, đã có mấy tháng, à, cậu nói Vương Quyền cất tiền muốn cùng cậu làm ăn? Tại sao chị không biết?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của người phụ nữ này, Trần Hạo ra vẻ suy nghĩ một chút, lúc này mới lên tiếng nói:

- Quyên ca lúc trước có nói chuyện với em, anh ta rất có đầu óc làm ăn, nói là chị dâu quản quá nghiêm, không nắm giữ tài chính, cho nên rất nhiều ý tưởng cũng không thể thực hiện, lúc này mới quyết định tự mình giấu tiền, chuẩn bị mua bán kiếm chút tiền, cho chị dâu một kinh hỉ, không nghĩ tới chuyện làm ăn còn chưa làm, Quyên ca đã đi, chị dâu cố nén bi thương.

Thiếu phụ sững sốt, thật lâu không cách nào hoàn hồn, con mắt đều trở nên đỏ bừng.

Cô nghiêm khắc với chồng, người ở xung quanh đều biết, âm thầm gọi hần là Vương Quyên sợ vợ, cô cũng rõ ràng, chỉ là cô luôn cho rằng nam chủ ngoại, nữ chủ nội, đây mới là một gia đình hài hòa mỹ mãn. Cho nên luôn không để ý.

Bây giờ ngẫm lại, mình thật sự đã có lỗi quá nhiều với trượng phu.

- Đúng rồi tâu tử, nếu Quyên ca đã qua đời, việc làm ăn này tự nhiên là không được rồi, nhưng Quyên ca đã nói với em, tiền hần giấu đặt ở trong hộc tối dưới tủ chứa đồ tạp hoá, nếu như chị dâu có cần, liền lấy ra dùng đi, dù sao đây cũng là phần tiền Quyên ca để lại.

Trần Hạo lúc này mới chậm rãi nói ra lời mình muốn nói.

Trong ngõ nhỏ, bốn học sinh tiểu học mười tuổi đang giảng cò.

Không, phải nói là ba học sinh tiểu học, uy hiếp một người đeo kính, cậu bé này sợ hãi bất an, nhưng vẫn quật cường vô cùng.

- Tiểu Tứ Nhãn, biết tao bảo mày ra ngoài làm gì chứ?

Một học sinh tiểu học mập mạp, cười lạnh nói.

Học sinh tiểu học đeo kính giận dữ nói:

- Cậu đùa nghịch lưu manh với Phi Phi, tớ nói với lão sư là không sai.

- Sai con mẹ mày đấy, mà còn không phải là thích Phi Phi à, cho rằng mình có thành tích tốt không tầm thường là có thể thích Phi Phi sao, nói cho mày biết, người có tiền mới là đại gia, hôm nay tao nhất định phải giáo huấn mày.

Học sinh béo kia phách lối uy hiếp.

Học sinh đeo kính rụt cổ một cái, quật cường nói:

- Cậu, nếu cậu đánh tôi, tôi nhất định sẽ báo cho lão sư.

- Ghét nhất mấy đứa học giỏi như mày, chỉ biết gọi lão sư, nhưng mà mày nói thì làm được gì, cha tao có tiền, đánh cho tao.

Học sinh béo khinh thường vung tay lên, hai học sinh bên cạnh đã sớm chuẩn bị, thấy thế hai người cùng nhau tiến lên, quyền đâm cước đá.

Học sinh đeo kính nào dám phản kháng, chỉ ôm đầu cuộn mình một chỗ chịu trận.

Khi hai học sinh kia đang đánh đến nghiện, đột nhiên một đạo hắc ảnh vọt lên, chỉ nghe ba một tiếng, một tiểu học sinh đã kêu thảm, bụm mặt, ngồi xồm xuống.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 140: Mèo Mun Nghĩa Hiệp Và Hai Chuyện Vui

Cái quỷ gì thế!

Nhìn bạn học đau đớn ngồi xồm xuống đất, học sinh mập và một học sinh khác giật nảy mình, sau đó nhìn kỹ lại, cả hai đều trợn mắt há mồm.

Bóng đen này là một con mèo.

Không đúng, trên đầu con mèo này đang đội cái gì kia? Mèo nhà ai lại đội cái này? Người xấu xí quá hay là sao thế?

Khi hai người còn đang trợn tròn mắt, mèo đen lại không dừng lại, nó lại lộn hai cái, hai học sinh tiểu học bắt nạt người bị cái đuôi mèo quật vào mặt phải ngồi xồm xuống, đau đến nhe răng, nước mắt chảy ra.

Mèo đen khinh thường liếc ba đứa học sinh tiểu học, đang định rời đi liền nghe thấy tên mập mập đột nhiên móc ra một chiếc điện thoại quả táo, vừa khóc vừa giận dữ nói:

- Con mèo chết tiệt kia, mày dám đánh tao, tao gọi cho cha tao đến đánh chết mày.

Nghe được lời nói này, động tác của mèo đen dừng lại, sau đó xoay người lại xông đến tên mập mập, lập tức xô ngã thẳng bé xuống đất.

Sau đó mèo đen đứng trên ngực thẳng bé mập mập, nhìn xuống nó, ánh mắt kia dọa thẳng bé mập mập run sợ lấy bầy.

Ba ba!

Mèo đen xoay móng một cái, cái đuôi linh hoạt để lại hai vết đỏ trên mặt thẳng bé mập mập.

Bị đá kích, thẳng bé mập mập òa khóc.

Oa oa!

Mèo mun bỗng nhiên hét lên một tiếng, nhe răng trợn mắt, phát ra khí tức hung hãn.

Thẳng bé mập mập đang khóc cũng nghẹn ngào ngưng lại, vẻ mặt hoảng sợ.

Mèo đen nhìn chăm chăm một lát, lúc này mới hài lòng xoay người, nhảy xuống, sau đó thoải mái nhàn nhã đi ra ngõ nhỏ.

Sau một lúc lâu, thẳng bé mập mập vội vàng đứng lên, cầm lấy điện thoại bị vứt ở bên cạnh, run rẩy gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã kết nối.

- Cha, con bị bắt nạt, cha mau tới giúp con.

- Cái gì? Ai dám bắt nạt bảo bối nhi tử của cha, con đang ở đâu, đừng để tên bắt nạt con chạy.

- Con ở cạnh hai ngõ nhỏ, kẻ bắt nạt con chính là một con mèo.

“...”

- Đúng rồi, con mèo kia còn đội một cái khăn trùm đầu, ô ô ô, cha mau tới đi, mặt con đau quá, hu hu.

“...”

Từ chỗ cửa hàng đi ra, Trần Hạo phát hiện mèo mun đi từ đường phố đối diện tới.

Chờ mèo mun đến trước mặt, Trần Hạo nhìn đường phố đối diện vốn không có người nào, tò mò hỏi:

- Tiểu Hắc, ngươi vừa làm gì?

Mèo mun ngẩng đầu lên, meo ô một tiếng, mắt to nháy nháy, vẻ mặt bán manh (tỏ ra đáng yêu).

Trần Hạo:

- ...

- Đừng có chạy loạn, cẩn thận ta không tìm được, đến lúc đó ngươi cứ đợi biến thành mèo hoang bị người người ghét bỏ đi.

Trần Hạo tức giận nói một tiếng, mở cửa xe, ôm mèo mun đi vào, sau đó rời đi.

Đã hoàn thành một nhiệm vụ, nhiệm vụ thứ hai phải đi đến tiểu trấn dưới Thanh Châu.

Một đường xe chạy nhanh, dưới hướng dẫn của định vị, không đến một giờ sau, Trần Hạo đã đi tới tiểu trấn, hỏi thăm địa chỉ một chút, Trần Hạo liền đi tới bên ngoài một căn nhà hai tầng lầu nhỏ cũ nát.

Lúc này vừa vặn ở cửa nhà có mấy người phụ nữ đang ngồi nói chuyện phiếm.

Trần Hạo xuống xe đi tới, mở miệng cười hỏi:

- Mấy vị đại tỷ, cho hỏi một chút, người nhà Quách Tĩnh có ở nhà không?

- Cậu là ai?

Một phụ nữ hơi mập mở miệng hỏi thăm.

Trần Hạo cười nói:

- Em tên là Trần Hạo, là một biên tập của công ty, hôm nay tới đây là muốn thương lượng với người nhà Quách Tĩnh về một cuốn tiểu thuyết mà Quách Tĩnh sáng tác.

- A, cậu chờ một chút, tôi đi gọi giúp cậu.

Người phụ nữ hơi mập này vội vàng đứng lên, chạy vào bên trong.

Không bao lâu, cô ta dẫn theo một người phụ nữ nhìn có vẻ già nua, dáng người gầy yếu, tóc bạc đầy đầu và một cậu bé hơn mười tuổi đi ra.

- Di chính là Lưu Thái Hương sao, chào di, con tên là Trần Hạo, là một nhân viên của công ty biên kịch.

Trần Hạo vội vàng tiến lên, mỉm cười tự giới thiệu.

Người phụ nữ gầy yếu lộ ra một nụ cười, nói:

- Chào cháu, cháu tới nhà của di có chuyện gì không?

Trần Hạo cười nói:

- Là như vậy, Quách lão sư sáng tác tiểu thuyết trên mạng, viết vô cùng đặc sắc, có giá trị cải biên, công ty của chúng cháu luôn chú ý. Nhưng Quách lão sư bất hạnh mất đi, công ty của chúng cháu cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nhưng tiểu thuyết của Quách lão sư viết rất hay, sau khi chúng cháu nghiên cứu, quyết định đến mua bản quyền sáng tác, sau khi tác phẩm hoàn thành, lại cải biên thành phim. Dựa theo pháp luật quy định, tác phẩm hai lần sáng tác, chúng cháu cần bồi thường thỏa đáng cho tác giả gốc, công ty của chúng cháu quyết định, nếu như di đồng ý trao quyền cho chúng cháu, như vậy công ty của chúng cháu sẽ trả di mười một vạn tiền đền bù, di cảm thấy như thế nào?

A!

Nghe được lời Trần Hạo nói, đừng nói là mẹ của Quách Tĩnh, mấy người phụ nữ đang đứng xem đều mở to hai mắt nhìn.

Người đã chết rồi, thế mà còn có thể kiếm được tiền, tiêu thuyết trên internet dễ kiếm tiền lắm ư? Máy người trước kia còn khinh bỉ Quách Tĩnh kia chỉ biết ở nhà, thậm chí bố mẹ Quách Tĩnh cũng không hỗ trợ, để Quách Tĩnh rời nhà tìm phòng cho thuê để sáng tác, nên hắn mới đột tử mà không có người cứu.

- Chuyện này, chuyện này thật sự có thể chứ? Dù sao con trai tôi cũng đã,...

Người phụ nữ gầy yếu có chút kích động, cũng có chút sần nảo.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên là có thể, đối với Quách lão sư, chúng cháu thấy vô cùng đáng tiếc, đây là một tác giả có tài hoa, đáng tiếc tráng niên mất sớm, nhưng tác phẩm của anh ta thật sự có giá trị.

- Được, nếu như có thể hoàn thành tác phẩm, con trai của tôi chắc hẳn cũng không còn gì tiếc nuối, chỉ là tiền này, có phải là quá nhiều rồi hay không?

Người phụ nữ gầy yếu có chút bất an hỏi.

Trần Hạo mỉm cười giải thích nói:

- Đây không tính là nhiều, dù sao một tác phẩm hay, không thể dùng giá cả để cân nhắc, mặc dù Quách lão sư còn chưa hoàn thành, nhưng cũng có tiềm lực nhất định. Đương nhiên, đây cũng là lý do công ty của chúng cháu mua đứt, sau khi đưa tiền này cho dì, lợi ích thu được từ tác phẩm sẽ không có quan hệ với nhà dì nữa, dù sao sách cũng mới viết gần một nửa, sau này còn cần công ty của chúng cháu tiếp tục hoàn thành, trong này còn cần nỗ lực càng nhiều.

- Máy anh mua sách, là mua cả bút danh sao?

Đột nhiên, thiếu niên đứng bên cạnh mở miệng hỏi.

Trần Hạo sững sờ:

- Việc này thì không có, bên anh chỉ cần sách, bút danh không quy định.

Thiếu niên lúc này quyết định nói:

- Vậy chúng ta bán, bút danh em giữ lại.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Quách lão sư đã qua đời, bút danh này có vẻ như cũng không có tác dụng gì, em muốn giữ lại làm gì?

Thiếu niên nghiêm túc nói:

- Em cũng rất thích xem tiểu thuyết, về sau em cũng muốn viết tiểu thuyết, em sẽ dùng bút danh của anh em, nhất định sẽ khiến bút danh này trở thành một đại thần.

Trần Hạo:

- ...

Rất nhanh, Trần Hạo liền làm bộ hiểu rõ vấn đề, sau đó ở ngay trước mặt mọi người, chuyển khoản cho Lưu Thái Hương mười một vạn.

Nhìn tiền từ đâu rơi tay, mấy người phụ nữ đứng xem đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, âm thầm suy nghĩ, về nhà nhất định phải hỏi con cái nhà mình một chút, ai có thiên phú này, nhất định phải để bọn hắn cũng sáng tác thử mới được.

Hoàn thành giao dịch, Trần Hạo lại hàn huyên vài câu, sau đó lái xe rời đi. Để lại người nhà họ Quách kích động vui vẻ, còn mấy người phụ nữ đang nghị luận âm ỉ.

Ban đêm, Trần Hạo đang chuẩn bị mua cho bé con trắng mập mấy loại sách vở dạy học cùng dụng cụ, đột nhiên có hai âm thanh vang lên.

Ding: Quý bị đâm chết Vương Quyền, oan hồn bốn tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Ding: Quý đột tử Quách Tĩnh, âm hồn hai tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng Phục Sinh Thuật.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 141: Kế Hoạch Đảo Lộn

Hoàn thành nhiệm vụ?

Trần Hạo đang chuẩn bị sách vở nghe thấy thông báo liền dừng tay lại, trên mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó cảm thụ tin tức hiện lên trong đầu.

Một lát sau, nụ cười dần dần biến mất.

Mẹ nó, đã nói là phục sinh mà? Tại sao Phục Sinh Thuật này lại không giống?

Phục Sinh Thuật, khôi phục sinh cơ, có thể khiến tay chân bị gãy cụt mọc lại.

Thuật này và Sinh Cơ Thuật là cùng bộ pháp thuật, lấy Sinh Cơ thuật trăm ngày để ngưng tụ sinh cơ linh lộ làm gốc, thúc đẩy chỗ đau khôi phục nhanh hơn, tái tạo da thịt, nếu có được linh lộ tinh hoa, càng có thể thúc đẩy chân tay bị gãy mọc lại.

Nghe thì thấy lợi hại, trâu bò đấy!

Trên thực tế, hiệu quả hoàn toàn chính xác như thế, có hi vọng, nhưng tiêu hao cũng không ít.

Bình thường làn da bị tổn thương đã cần không ít sinh cơ linh lộ, càng đừng đề cập đến việc chân tay gãy mọc lại, linh lộ cần để thực hiện chuyện đó là một con số trên trời.

Đương nhiên, Phục Sinh Thuật không chỉ cùng bộ với Sinh Cơ Thuật, nó cũng có chỗ khác, hiệu quả càng tốt hơn, đáng tiếc Trần Hạo sẽ không dùng, hơn nữa lời nhắc nhở về tiêu hao của pháp thuật khác cũng khiến tâm Trần Hạo lạnh lẽo.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Hạo cũng không biết hiện tại cho mình thứ này có tác dụng gì?

Mười một vạn để mua, cũng không biết là lời hay lỗ.

Trong lòng Trần Hạo thở dài.

À, nói đến tiền, có vẻ như tiêu quá nhanh rồi, cứ dùng như vậy không chừng đến thời điểm nào đó sẽ không đủ dùng, xem ra lại phải làm chút pháp khí rác rưởi bán cho đám thổ hào kia mới được.

Mang theo tâm tư lộn xộn, Trần Hạo đem sách vở văn phòng phẩm để sau cốp xe, sau đó lái xe rời đi.

Lần này đi tới Địa Linh Cung, Trần Hạo được Lý Sơn nhiệt tình chiêu đãi... Tốt a, cũng chính là khách khí hàn huyền một chút, dù sao nghe tên thì uy phong lắm, trên thực tế chỉ là một hang động dưới đất, vừa ẩm thấp vừa lạnh lẽo, muốn cái gì cũng không có, may mắn Lý Sơn cùng bé con trắng mập là quý, không cần ăn uống, nếu không xương cốt cũng đã biến mất.

Bé con trắng mập đã khôi phục không ít, có thể tự do đi lại, bé con tò mò nhìn Trần Hạo mang đến sách vở văn phòng phẩm, cánh tay nhỏ sờ loạn, bé có cảm giác rất mới lạ, hoàn toàn không dự cảm được tương lai đau khổ sau này.

- Lý đại gia, hiện tại việc giáo dục ở ngoài rất nhanh, khác với ngày xưa, tôi cũng không biết nên chuẩn bị cho ông thứ gì, liền mua một ít sách giáo khoa tiểu học và sơ trung, những thứ khác chính là Tam Tự kinh, thiên tự văn, thơ Đường Tống cổ văn cũng có một chút, ông xem dùng là được.

Trần Hạo vừa cười vừa nói.

Lý Sơn cảm kích nói:

- Làm phiên đại sư, kỳ thật tôi cũng chỉ là một kẻ thô lỗ, sau khi đi theo lão gia mới biết một ít chữ, có thể dạy cũng không nhiều, nhưng tôi đã thỉnh một vị tiên sinh, cũng không có vấn đề.

- Mời tiên sinh?

Trần Hạo đầu tiên là sững sờ, sau đó ánh mắt cổ quái nhìn một âm hồn từ phía xa đi tới.

Âm hồn này, lại là tên đệ đệ ngọc của con thỏ nhỏ ngoan ngoan!

Ở đây nói chuyện một lúc, hắn cũng không chú ý, con hàng này thế mà lại ở nơi này, hắn chẳng lẽ không biết đây là Địa Sát linh huyết, tiến vào nơi này sẽ biến thành sát quỷ sao?

- Tiết Hữu Tráng, gặp qua đại sư.

Tên ngọc này chính là Tiết Hữu Tráng, thái độ cậu ta đoan chính chấp tay thi lễ với Trần Hạo.

Trần Hạo ngạc nhiên.

Lúc này mới một ngày không gặp, cảm giác biến hóa cũng lớn quá nha!

- Tiết Hữu Tráng, thân thể của cậu vẫn còn mà, không muốn hồn nhập bản thể sao?

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Tiết Hữu Tráng cay đắng cười một tiếng:

- Đại sư không cần an ủi tôi, sau khi tiến vào Địa Linh Cung, tôi đã cảm giác được mình và người chết không có gì khác biệt, cơ bản đã mất đi cơ hội một lần nữa làm người. Nói đến đây cũng là tôi tự làm tự chịu, không thể trách ai được. Nhưng có cơ duyên xảo hợp nên tôi biết được thân phận thật của mình, có cơ hội hóa giải nghiệp duyên của chị và anh họ

tôi, cho nên tôi cũng không khó chịu, lần này tôi xin Lý Sơn giúp đỡ, chỉ cần giúp tôi ngưng sát, để cho tôi có năng lực báo mộng cho chị hai, nói cho chị hai chân tướng, tôi liền nguyện ý lưu lại trợ giúp Lý Sơn giáo dục Đồng Đồng.

Trần Hạo không phản bác được.

Tiểu tử này phải nói là rất thông minh, nhưng cũng là người đàn độn chuyên làm chuyện nguy hiểm, đem chính mình chơi chết.

Nói hấn ngốc, thế nhưng hấn còn biết ngưng sát báo mộng, hóa giải chuyện loạn luân trong nhà.

Nhưng chuyện của nhà hấn cũng không quan hệ tới Trần Hạo, là tốt hay xấu, Trần Hạo không cần chú ý.

- Cậu quyết định là được, ở lại Địa Linh Cung đối với cậu mà nói là cơ duyên cũng là khảo nghiệm, tôi hi vọng cậu có thể phụ tá Lý đại gia, giáo dục tốt Đồng Đồng.

Trần Hạo ý vị thâm trường nói.

Tiết Hữu Tráng vẫn bình tĩnh:

- Đại sư yên tâm, tôi chỉ phụ trách dạy Đồng Đồng học tập, còn làm người như thế nào, kia là chuyện của Lý Sơn.

Trần Hạo nghe vậy không cần nhiều lời nữa.

Tu hành đạo pháp, có nhiều con đường khác nhau.

Đi đến Địa Linh Cung, nhưng cuối cùng chỉ là một đoạn đường trên con đường tu hành của mình thôi, cho dù có duyên cũng không quan hệ.

Người tu đạo, cần nhất vẫn là tự thân truy cầu đạo.

Nói chuyện thêm một lúc, Trần Hạo liền lựa chọn cáo lui.

Trở lại tiểu viện mình thuê, Trần Hạo có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm không ít.

Chuyến đi Thanh Châu này thu hoạch không ít, cũng có rất nhiều cảm xúc, không uổng phí mình đi một chuyến.

Hiện tại ngoại trừ nhiệm vụ của Mao Quyên và Hùng Lệ Lệ cũng không còn chuyện khác.

Hùng Lệ Lệ không nói đến, nhiệm vụ của em ấy cần tùy thân mang theo, nhiệm vụ của Mao Quyên cần rời khỏi Thanh Châu.

Xem ra, cũng đã đến lúc mình rời đi.

Đáng tiếc tiền mượn nhà một tháng đất đỏ, một trận đấu ở Địa Linh Cung làm rối loạn tất cả dự định của mình.

Quả thật kế hoạch luôn không ngừng biến hóa.

Một đêm bình tĩnh trôi qua, ngày thứ hai Trần Hạo liền thu thập hành lý, sau đó mang theo gà ngốc đã nghỉ ngơi hai đêm một ngày sinh long hoạt hổ, rồi ôm mèo mun đang xem truyện tranh siêu nhân che mặt quên cả trời đất, gọi Mao Quyên, rời khỏi Thanh Châu.

Mặc dù thuê nhà một tháng hẳn mới chỉ ở mấy ngày, nhưng Trần Hạo vẫn lưu lại một ngàn bồi thường màn cửa bị hỏng.

Không còn cách nào, phòng ở nơi này, mình không ở nữa, không có mặt mũi đòi lại tiền, nhưng làm hỏng đồ vậy nhất định phải bồi thường.

Rời khỏi Thanh Châu, Trần Hạo đi thẳng vào cao tốc, sau đó mau chóng phóng đi.

Quê mẹ Mao Quyên ở một tỉnh khác, cách đây mấy trăm km, nghe nói đó là một sơn thôn xa xôi, đến nay cũng chưa khởi sắc lên được.

Trần Hạo vốn nghĩ rằng dù vắng vẻ nhưng vẫn phải có đường chứ

Thế nhưng xế chiều hôm đó đi vào huyện thành nhỏ quê mẹ của Mao Quyền, Trần Hạo mới biết mình đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Nơi này nào chỉ không giàu có, quả thực chính là kéo lùi kế hoạch phát triển của đất nước mà.

Đường đất mấp mô, giống như đã mấy chục năm không có người sửa chữa, Trần Hạo dùng tốc độ còn chậm hơn cả người đi bộ chạy qua.

Nhưng cho dù là vậy, sau khi đi tới cuối đường vào thôn xóm hỏi một chút, Trần Hạo mới biết quê cũ của mẹ Mao Quyền còn ở trong núi, địa phương kia đừng nói là ô tô, cho dù là xe đạp cũng phải vác đi.

Nghe nói như thế, Trần Hạo thật sự là khóc không ra nước mắt.

Vì một năm đạo hạnh phải chịu giày vò như thế này, đừng nói đến hẳn là người, lúc này gà ngốc và mèo mun đã trở nên hoàn toàn mất hết tinh thần.

Mẹ của Mao Quyền cũng lạ thật, thành phố lớn dễ dàng xảy ra chuyện, nhưng ở nơi núi rừng này không có giáo dục tốt, chẳng lẽ bà ấy không muốn con trai trở nên nổi bật ư? Chỉ sợ ở đây đến con dâu cũng khó tìm được.

Không còn cách nào, Trần Hạo đành phải lựa chọn để xe lại trong thôn, sau đó mang theo hành lý, độc thân lên đường.

MinhLâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 142: Điều Dân Chốn Rừng Thiên Nước Độc

Đường núi gập ghềnh, chín lần chuyển mười lần rẽ, Trần Hạo leo núi rồi xuống núi, đến tận khi trăng sáng treo cao giữa bầu trời hán mới thấy được ánh sáng lập lòe của đèn đóm trong một thôn xóm nhỏ.

Nhìn thấy thôn xóm, Trần Hạo thiếu chút nữa lệ rơi đầy mắt.

Mẹ nó, về sau gặp lại loại nhiệm vụ như thế này, nhất định phải đẩy lại, quả thực quá mệt nhọc rồi.

- Chính là nơi này, tôi cảm thấy khí tức của mẹ tôi, còn có em trai, tôi phải gặp bọn họ.

Ban đêm, Mao Quyền đã có thể hiện ra, kích động hô to gọi nhỏ.

Trần Hạo tức giận:

- Anh cao hứng cái gì, tôi đang mệt chết đây, cho dù không ở thành phố lớn, ở huyện thành nhỏ cũng được mà, tại sao phải chạy đến cái nơi mù cang chải này, anh không sợ em trai anh sau này không cưới được vợ à?

Động tác reo hò của Mao Quyền dừng lại, ra vẻ suy nghĩ:

- Đại sư nói rất đúng, ý nghĩ của mẹ tôi quá bảo thủ, không thể bởi vì tôi mà làm chậm trễ chung thân đại sự của em trai tôi được, không được, tôi phải cẩn thận thương lượng với mẹ một chút.

Trần Hạo cười nhạt, chính là người gây ra phiền phức, người còn có mặt mũi khuyên người khác? Có chút xấu hổ đi

có được không.

Nhưng mà vẫn nên nhanh chóng hoàn thành việc này, lấy được ban thưởng rồi rời đi.

Từ dưới đỉnh núi đi xuống, xuyên qua một rừng cây nhỏ là thấy một đường nhỏ nối thẳng vào trong thôn.

Thôn này không lớn, chỉ có khoảng hai ba mươi hộ gia đình, phần lớn các nhà đều tối như bưng, chỉ có năm ba nhà vẫn sáng đèn.

Khiến Trần Hạo cảm thấy vui mừng là ánh đèn kia đều là đèn điện, chứng minh nơi này mặc dù vắng vẻ, nhưng lãnh đạo quốc gia cũng khôn bỏ qua nơi này, vẫn mang tới ấm áp, đưa đến sự quan tâm, để đám người xa xôi ở vùng núi có thể hưởng thụ sự tiện lợi từ hiện đại hoá.

Tiến vào thôn, Trần Hạo tùy tiện gõ một nhà có đèn sáng.

Không có cách, Mao Quyên chưa từng trở lại nơi này, hẳn có thể biết tên thôn này đã không tệt rồi, nhà cũ ở đâu cũng không thể trông cậy vào hẳn.

Rất nhanh, cửa phòng mở ra, một người khoảng sáu bảy mươi tuổi gầy gò hiện ra.

Mắt của người này hình như không tốt lắm, híp mắt hỏi:

- Ai đó?

Trần Hạo vội vàng cười nói:

- Chào ông, cái kia, con muốn hỏi nhà của Mao Tiểu Cương là hộ nào?

Người này nghĩ một lúc, lúc sau mới chột hiểu:

- Cậu nói cầu đàn tử à, nhà nó ở phía đông của thôn, trong viện có một tảng đá lớn chính là nhà nó.

Trần Hạo nói: - Cảm ơn ông, làm phiền ông rồi.

Người này cười nói:

- Không có gì, chúng ta ở nơi này cũng không thường có người đến, cậu có quan hệ như thế nào với cậu đàn tử? Từ trước tới nay tôi chưa từng gặp qua cậu.

Trần Hạo nói:

- Chào ông, cháu tên là Trần Hạo, là bạn của Mao Tiểu Cương, nghe nói vợ của Mao Tiểu Cương trở về nên đến thăm một chút.

Người này giật mình:

- Thế à, được, tôi dẫn mấy người đi qua, cậu chờ một chút.

Nói xong người này đi vào nhà, không bao lâu sau lại đi ra.

Nhưng vừa nhìn ông ta, khóe miệng Trần Hạo giật một cái, không biết nên nói gì.

Trong tay ông ta cầm một thanh đại đao, còn xắn tay áo lên.

Đây là ý gì? Ngài đây là muốn dẫn đường cho ta đi tìm người, hay là đưa ta lên đường? Đại gia ngài đừng đùa được không, ta không phải người xấu!

Người kia ngược vẫn bình tĩnh, mặc dù lớn tuổi nhưng trong lúc đi đường, bước đi như long như hổ, một chút cũng không có dáng vẻ của người cao tuổi.

Trần Hạo mặc dù không hiểu, nhưng cũng nhận ra, lão nhân này khẳng định có luyện qua võ.

- Đi thôi, lão dẫn người đi.

Người này vác đại đao lên trên vai, cười ha hả nói.

Trần Hạo: - ...

Khó trách tử tiểu Mao Tiểu Cương là xã hội đen, đều là điều dân chôn rùng thiêng nước độc a!

Bất đắc dĩ đi theo người kia, rất nhanh đã đi tới trước một nhà đã tắt đèn.

Lão gia tử cũng không khách khí, đẩy cổng ra đi vào sân. Sau đó gõ cửa, dùng giọng nói trung khí hô to:

- Mẹ đứa nhỏ, đã ngủ chưa? Nhà có khách tới.

Một tiếng này, đừng nói người bên trong đã ngủ rồi, cho dù là người chết cũng bị đánh thức, trong nháy mắt thôn xóm vốn đã tắt đèn, lập tức có mười mấy gia đình bật đèn sáng lên. Sau đó rất nhanh đã có người mở cửa, một số người đi ra quan sát.

Trần Hạo thấy thế liền trợn to hai mắt.

Ta nói này, đại gia đừng kiếm chuyện mà, đây là quảng chén rượu làm hiệu sao? Có phải là lát nữa ta không nói ra nguyên nhân đến, các người sẽ đánh chết ta?

Đừng nói Trần Hạo, cho dù là Mao Quyền thần kinh vững chắc cũng khẽ sừng sốt, sau đó thật giống như uống máu gà, tên này trở nên vô cùng hưng phấn, hai tay nắm chặt.

Đây chính là quê nhà của mình! Đây chính là hàng xóm láng giềng của mình! Cảm giác này thật tốt.

Lúc này, nhà cũ của Mao Quyền cũng sáng đèn, một lát sau, một phụ nữ trung niên đi ra mở cửa.

- Là Lục thúc sao, đã trễ thế này, chú có chuyện gì thế?

Người phụ nữ trung niên thấy lão nhân, kinh ngạc hỏi.

Lão nhân nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía Trần Hạo:

- Hỏi cậu đâu, có chuyện gì sao?

Trần Hạo: - ...

Người phụ nữ trung niên lập tức cảm giác được không thích hợp, cũng nhìn về phía Trần Hạo, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc:

- Cậu này là?

Lão nhân thu lại vẻ tươi cười, mặc dù không nhe răng trợn, nhưng nụ cười kia lại làm người ta rất sợ hãi:

- Nó nói là bạn của cậu đàn tử, làm sao, con không quen biết nó sao?

Người phụ nữ trung niên quan sát tỉ mỉ vài lần, cảnh giác nói:

- Con chưa thấy qua người này, hơn nữa Cương tử đã chết gần mười năm, không thể quen một người còn trẻ như vậy .

Lão nhân nghe thế liền đao cầm lên, lạnh lùng nhìn Trần Hạo nói:

- Nói, cậu tới làm gì? Muốn trả thù? Lão tử có thể nhường cậu ba chiêu.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười.

Mẹ nó, ca là vì nhiệm vụ mà đến, phải leo núi lội nước, hiện tại vừa khát lại vừa đói, đến đây còn bị hoài nghi? Các người có nghĩ đến cảm thụ của ta khôn?

Nhưng Trần Hạo cũng không nổi giận.

Người nhà của Mao Quyên rất khác, việc hấn bị hoài nghi lại khiến cho lòng người ấm áp, tuy địa phương này là nơi rừng thiêng nước độc, nhưng hàng xóm láng giềng ở đây đều rất đoàn kết, một nhà có việc, toàn thôn hỗ trợ!

Trần Hạo không có ý che đậy, trực tiếp tay nắm pháp quyết, khễ lằm bằm, kiếm chỉ vung lên, một đạo pháp quang bản thẳng đến hai mắt của lão nhân.

Pháp quang rất nhanh, lão nhân không kịp phản ứng nên bị đánh trúng.

Trong lòng lão giật mình, lão giơ đao khảm lên muốn chào hỏi Trần Hạo, liền nghe Trần Hạo mở miệng nói:

- Đại gia, ông nhìn kỹ lại một chút, con không phải đến trả thù.

Động tác của lão nhân dừng lại, lúc này mới phát hiện thân thể mình không có chuyện gì. Nhưng khi cẩn thận nhìn lại, lão nhân lại giật nảy mình.

Khá lắm, vốn chỉ có một mình Trần Hạo là người với một con mèo và một con gà trống, nhưng hiện tại lão thấy được một đám.

Ngoại trừ Trần Hạo, còn có một thiếu nữ ăn mặc dọa người, một thanh niên, còn thêm một đám nhóc con.

Cái này mẹ nó từ chỗ nào chui ra?

Ngay khi lão nhân đang kinh ngạc, liền thấy thanh niên lệ chảy đầy mặt quỳ xuống:

- Mao Quyền bái kiến Lục gia gia.

- Cậu nói cậu tên là gì?

Lão nhân giật mình, vội vàng hỏi.

Mao Quyền khỏ sở nói:

- Lục gia gia không cần hoài nghi, con là Mao Quyền, cha con nói cái tên này là ngài đặt cho con, nhưng bây giờ con đã chết rồi, Quyền nhi cầu đại sư hỗ trợ, đưa con trở lại quê hương, tới gặp gặp mẹ một lần cuối.

Lão nhân:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 143: Nhiệm Vụ Giày Vò

Nhìn Mao Quyền, vẻ mặt lão nhân trở nên vô cùng cổ quái.

Ông nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, chỉ không nghĩ tới khả năng này.

Cũng không cần hoài nghi, tướng mạo của Mao Quyền giống như đúc cha hấn khi còn trẻ, nói là báo thù nên chính dung thì ai mà tin?

Thầm nghĩ, lão nhân đột nhiên vung đao chém một nhát về Mao Quyền, đại khảm đao lẳng lệ chém qua thân thể Mao Quyền...

Mao Quyền: - ...

Trần Hạo: - ...

Bình tĩnh thu hồi đại khảm đao, lão nhân mở miệng nói: - Là quý thật, vào nhà rồi nói.

Trần Hạo: ...

Mao Quyền: ...

Gà ngốc: ...

Mèo mun: ...

Hùng Lệ Lệ: ...

Phụ nữ trung niên: ...

Mười lăm tiểu quý: Tình huống này là sao?

Đi vào trong phòng, lão nhân nhìn về phía Trần Hạo:

Có thể để cho mẹ đứa nhỏ cũng nhìn thấy Quyền tử không?

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng mà đại gia ơi, tại sao ngài nhìn thấy quý mà không kinh ngạc?

Lão nhân liếc qua Trần Hạo:

- Sao? Nghĩ lão ở trên núi nên không có kiến thức hả, yêu ma gì mà lão chưa thấy qua, âm hồn tiểu quỷ như thế này cũng không phải lần đầu gặp, có gì hiếm lạ đâu.

Trần Hạo: - ...

Đại gia người trâu bò.

Tiện tay Khai Linh Nhãn cho người phụ nữ trung niên, để bà nhìn thấy Mao Quyên.

Chỉ một cái liếc mắt, đôi mắt phụ nữ trung niên đã đỏ lên, nước mắt chảy xuống, kích động đến run rẩy.

- Mẹ, con bất hiếu, con về gặp mẹ đây.

Mao Quyên cũng không nhịn được, khóc lớn quỳ xuống.

Tình cảnh này chính là một màn mẫu tử tình thâm, Trần Hạo đã thấy nhiều, vẫn có thể bình tĩnh.

Hùng Lệ Lệ cũng lệ rơi đầy mặt, hai tay che miệng, cảm động trước tình cảnh này.

Ngay cả mười lăm tên quý bé, cũng có ánh mắt phức tạp, tựa hồ rất ghen tị.

- Đại sư, có thể ra ngoài trò chuyện vài câu không?

Lão nhân khẽ thở dài một tiếng, nói với Trần Hạo.

Trần Hạo liếc qua đại khảm đao của lão nhân, vội vàng nói:

- Đương nhiên có thể.

Vừa ra ngoài cửa, lão nhân ngẩng lên nhìn bầu trời đầy sao thở dài nói:

- Năm đó cầu đàn tử muốn đi ra ngoài xông xáo, tôi đã không đồng ý, tính nó vốn xấu xa giống như cha nó, ra ngoài sẽ bị thiệt thòi. Quả nhiên, nó chết ở ngoài. Không nghĩ tới cầu đàn tử cũng theo gót cha nó, không biết cha của cầu đàn tử dưới suối vàng biết được, sẽ nghĩ thế nào.

Trần Hạo chỉ cười không nói.

Đại gia người lôi kéo thế làm gì, điều này không quan hệ gì với ta.

Lão nhân lại nhìn về phía Trần Hạo, nói:

- Tiểu tử cậu không tồi, tuổi còn trẻ đã nhập đạo, có tiền đồ.

Trần Hạo ngạc nhiên nói:

- Ông cũng biết Đạo môn?

Lão nhân cười nói:

- Có gì không biết, trước kia bên trong núi này của chúng ta cũng có một Đạo gia truyền thừa, đáng tiếc vài thập niên trước lão đạo trưởng vừa ra đi, truyền thừa cũng bị đứt đoạn.

Trần Hạo giật mình, chột thờ dài.

Đạo môn tàn lụi a.

- Đúng rồi, chuyện vừa rồi xin lỗi cậu, lão không hỏi rõ ràng đã động đao động thương, không hù dọa cậu chứ?

Lão nhân lại mở miệng nói ra.

Đến quý cũng bị ông hù cho phát khiếp rồi kìa.

Trần Hạo cười nói:

- Làm sao có thể chứ, người cũng không sai, nửa đêm canh ba đột nhiên có người lạ tới, cảnh giác một chút cũng là điều bình thường.

Lão nhân nói:

- Không có việc gì tốt, nhưng tóm lại vẫn là tôi không lễ phép, như vậy đi, ngày mai tôi mở tiệc xin lỗi cậu.

- Việc này, việc này thì không cần.

Trần Hạo vội vàng cự tuyệt.

Lão nhân chân thành nói:

- Nhất định phải làm, tôi mặc dù ở trên núi nhưng cũng không phải là người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, sai chính là sai, chớ nói đến là sai lầm với ân nhân, vậy cứ quyết định như thế nhé.

Trần Hạo đang muốn lại nói tiếp, đột nhiên trong phòng vang lên tiếng cãi vã.

- Không được, việc này mẹ không thể đáp ứng.

Nghe tiếng này, là mẹ của Mao Quyên.

Trần Hạo và lão nhân kinh ngạc liếc nhau, sau đó vội vàng đi vào phòng.

Quả nhiên, lúc trước còn mẫu tử tình thâm, lúc này lại đang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

- Mẹ, việc này nhất định phải nghe con, mẹ không thể làm chậm trễ em trai được.

Mao Quyên ngẩng cao cổ, vẻ mặt quật cường.

Người phụ nữ trung niên trừng mắt:

- Dựa vào cái gì mà mẹ phải nghe con nói, chính bản thân mình còn quản không tốt, con có tư cách gì quản chuyện em trai con.

- Bởi vì con là anh trai, mà thôn này lại nghèo quá, giáo dục cũng không theo kịp, em trai về sau sẽ sống thế nào? Chẳng lẽ mẹ muốn nó ra ngoài bê gạch sao?

Mao Quyên phản bác.

Phụ nữ trung niên hừ lạnh:

- Cho dù phải bê gạch cũng tốt hơn con ở bên ngoài làm loạn, chí ít không chết được.

Mao Quyên:

- ...

Thấy cảnh này, Trần Hạo im lặng chẳng biết nói gì.

Mẹ nó, có phải là hẳn phải tự trách mình lắm miệng không, lúc đó chỉ là thuận miệng một chú thôi, nhưng tiểu tử thật đúng là vận dụng ngay tức thời nhỉ, trực tiếp dùng lời của hẳn, người muốn gây sự đúng không.

- Làm sao? Mà ghét bỏ cái quê nghèo này sao?

Lúc này lão nhân cũng mở miệng, đồng thời theo bản năng cầm đại khảm đao để trên bàn lên.

Mao Quyên rụt cổ một cái, sau đó nhớ tới mình là quý, sợ con khi, lúc này phản bác:

- Lục gia gia, không phải con chê quê nghèo, người nói đi, ở trong núi có phải không tốt như bên ngoài không, em trai học tập rất chăm chỉ, nó...

- Nó, nó cái gì, mà so cái gì. Mà chê cái quê này nghèo vậy mà trở về đây làm gì? Mà có tin lão tử đem tên mà gạch khỏi gia phả không, về sau nhà họ Mao liền không có thứ con cháu như mà, để mà xuống dưới cũng không có mặt mũi gặp tổ tiên.

Lục gia gia trừng mắt.

Mao Quyên há mồm không nói gì.

Lục gia gia lại quay sang người phụ nữ trung niên đang cảm giác là lạ ở chỗ nào nói:

- Đừng nghe tiểu tử này nói bậy, chính mình ra ngoài bị chết còn nói linh tinh, Mao lão thôn có ăn có ở, còn có thể đọc sách tập võ, cam đoan về sau cái gì cũng không cần lo.

Người phụ nữ trung niên không kịp suy nghĩ, vội vàng nói:

- Con nghe Lục thúc.

Mao Quyên tròn tròn mắt, lời ta nói chính là lời hữu ích, ta nghĩ cũng đúng mà, tại sao không có ai hiểu cơ chứ?

Vội vàng nhìn về phía Trần Hạo, vẻ mặt Mao Quyên xin giúp đỡ.

Trần Hạo cũng đen mặt lại, lắc đầu nói:

- Mao Quyên, tôi mang anh trở về là để anh gặp mặt mẹ của mình, không phải để anh trở về cãi nhau, làm sao? Anh không muốn đầu thai, muốn làm cô hồn dã quỷ?

- Không phải, đại sư ngài nói...

- Nói cái gì, anh cũng chết rồi, còn bận tâm gì? Lục gia gia cũng nói đúng, chính mình cũng không quản tốt được mình, còn có tư cách gì quản người khác? Mao Quyên, anh suy nghĩ kỹ một chút, mẹ anh có thể nuôi lớn anh và em trai anh, đã nói rõ có thể giáo dục tốt hài tử, có suy nghĩ của mình, bây giờ anh nói như vậy, nếu thật sự đi ra ngoài lại xảy ra chuyện gì, tìm ai hỗ trợ? Anh sao?

Trần Hạo cường thế phản bác.

Mao Quyên ngạc nhiên.

Hình như cũng đúng, là mình cân nhắc không toàn diện, chỉ là mù quáng quan tâm.

Trong lòng hấn lại tự nhủ, người ở nơi này đúng là không tệ.

Nhìn mẹ mình một chút, Mao Quyền cũng không tiếp tục tranh luận vấn đề này, mặt mũi tràn đầy khổ sở nói:

- Vậy, vậy con nghe lời mẹ.

Phụ nữ trung niên nhìn con trai chịu thua, cũng là lộ ra một nụ cười:

- Quyền tử, con yên tâm, chỉ cần em trai con chịu đọc sách, đến lúc đó dù mẹ phải đập nồi bán sắt cũng cho nó ăn học.

- Ủm, con đi đây, mẹ, mẹ bảo trọng, nhất định không để em trai giống như con.

Khi Mao Quyền dứt lời, một âm thanh khiến Trần Hạo buông lỏng vang lên.

Ding: Quý uổng mạng Mao Quyền, oan hồn ba năm lẻ năm tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Cảm thụ được pháp lực trong đan phủ tăng lên, Trần Hạo thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng đem gia hỏa luôn luôn tác quái này tiễn đi. Thật mẹ nó đúng là giày vò người.

Đưa tiễn Mao Quyền, lão nhân sắp xếp cho Trần Hạo ở lại một tiểu viện, nói rõ ngày mai lão nhất định phải mời khách, Trần Hạo phải cho ông ta mặt mũi.

Trần Hạo còn có thể nói cái gì, cũng không thể hơn nữa đêm trở về, đêm hôm khuya khoắt, đường núi cũng không dễ đi.

Lại nói, mèo mun và gà ngốc cũng bị giày vò không có tinh thần, đành phải đáp ứng.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai, một tiếng gà gáy trong sương mù vờn quanh trong vang lên sơn thôn, thanh âm to rõ, vang vọng khắp nơi, sau đó, hàng trăm con gà cùng gáy lên.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 144: Hồ Yêu

Ồ ó o o!

Sau tiếng gáy vang dội có tiết tấu, dân ở sơn thôn cũng lần lượt dậy, âm thanh nhộn nhịp vang lên.

Trần Hạo vừa mới tỉnh lại, nghe tiếng này thấy rất ngạc nhiên.

Nghe âm thanh giống như đang luyện võ!

Trong đầu hiện lên đã từng đoạn phim kinh điển đã từng xem, hình ảnh Hoàng Phi Hồng và trăm người cùng luyện công.

Chắc chắc, có ý tứ.

Trần Hạo hứng thú, đẩy Tiểu Hắc rõ ràng đã tỉnh lại nhưng vẫn giả vờ ngủ đang rúc vào người mình ra, đứng lên.

Tiểu Hắc không giả bộ được nữa, duỗi cái lưng mệt mỏi, uốn éo cái mông, đi theo sau Trần Hạo ra ngoài.

Ra khỏi cửa, hít một hơi không khí se lạnh buổi sáng sớm vào bụng, cảm thấy thư thái hẳn.

Lại nhìn lên trời cao, sương mù lượn lờ bao trọn cả núi rừng, thôn nhỏ thân nhiên yên tĩnh, Trần Hạo cảm thấy ngày hôm qua lặn lội đường xa, trèo đèo vượt núi đến đây cũng không uổng phí.

Vươn vai làm giãn cái lưng mỏi, khoe miệng Trần Hạo khẽ nhếch miệng lên.

Hắn thấy được gà ngốc.

Lúc này con hàng này đã tàn đầy tinh thần, nó đang đứng trên một cỏ khô, ngẩng đầu ưỡn ngực, điều võ giương oai.

Phía dưới đồng cỏ khô, một đàn mấy chục con gà vờn quanh một vòng, giống như thần dân đang cúng bái đế vương.

Thật là rắm thú!

Yên lặng cười một tiếng, Trần Hạo cũng không để ý, đi đến nơi phát ra âm thanh.

Mèo mun ngược lại có liếc qua gà ngốc một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Trong thôn không có chó, gà rừng xung đại vương, đúng là có tiền đồ.

Không bao lâu sau, Trần Hạo đã nhìn thấy cảnh mọi người trong thôn đang luyện võ.

Nhưng kiểu luyện võ này không hề giống với suy nghĩ của hắn

Một cái sân nho nhỏ, mười mấy lão nhân đang luyện tập một bộ đao pháp.

Những người này nhìn tuổi cũng không trẻ, có thậm chí có người tóc đã trắng xoá, nhưng mỗi người đều để trần thân trên, lộ ra thân thể cường tráng, nhìn từng khối cơ bắp kia có thể để cho một số thanh niên phải ghen tị đỏ mắt.

Các lão nhân luyện tập đao pháp cũng rất đơn giản, bổ, chặt, cản, lập đi lập lại, tiêu chuẩn nhất trí, mặc dù biến hóa không nhiều, nhưng khí thế mười phần, đại đao thẳng tới thẳng lui, hàn quang lập loè, nhìn thoáng qua là biết đao pháp kia nhìn như đơn giản nhưng lại vô cùng hung mãnh.

Khi đang nhìn hăng say, đột nhiên có một tiếng nói vang lên sau lưng hắn: - Đại sư sớm như vậy đã dậy? Tối hôm qua ngài có ngủ được không?

Trần Hạo hoàn hồn, quay người lại nhìn, thấy người đang nói chuyện chính là ông lão đêm qua.

Chỉ là lúc này, ông lão này cầm đại khảm đao trong tay, một thân đầy máu, áo trắng trở nên vừa bẩn vừa nát.

Trần Hạo ghen hống nhìn trần trời:

- Đại gia, ngài đây là?

Lão nhân cười nói:

- Hôm qua không phải đã nói, hôm nay sẽ bày tiệc xin lỗi đại sư sao, cho nên tôi đi săn một con lợn rừng, chuẩn bị làm một bữa tiệc thịt heo, không ngờ, súc sinh kia quá nặng, một mình lão mang không nổi, nên trở lại gọi thêm hai người hỗ trợ.

Trần Hạo:

- ...

- Đại gia, ngài là thật là mạnh.

Trần Hạo thực tình tán dương một câu.

Đại gia cười ha ha một tiếng:

- Mạnh cái gì, vẫn là lão đạo trưởng dạy đao pháp tốt, đây chính là đao pháp Đạo gia ông ta truyền thừa để chuyên giết ác quỷ, lợi hại chứ, năm đó cha tôi chính là học được đao pháp này, chặt đầu hơn một trăm con quỷ, năm đó lão đạo trưởng nói, ác quỷ là quỷ, tiểu quỷ cũng là quỷ, chém vào thoải mái.

Trần Hạo im lặng.

Lão nhân đột nhiên thở dài một tiếng:

- Nói đến đao pháp này, tôi luyện thuần thục hơn so với cha tôi, đáng tiếc tôi sinh muộn, nếu không ta đã trở thành niềm tự hào trong mắt cha rồi, trước khi chết cũng đặc ý nói đời này vượt trội.

Trần Hạo:

- ...

- Xin hỏi, lão nhân, à, vị lão đạo trưởng kia tu hành ở nơi nào? Ông ấy có đạo quan không? Con muốn đi bái tế.

Trần Hạo hỏi.

Lão nhân nói:

- Đạo quan mấy chục năm không có ai quản lý, đã sớm hủy, nhưng lão đạo trưởng được an táng ở trong viện đạo quan ở phía sau núi, đại sư muốn đi, từ bên kia đi tầm mười phút là có thể đến.

Nhìn theo hướng lão nhân chỉ, Trần Hạo gật đầu nói:

- Cảm ơn ông, vậy con đi bái tế Đạo môn tiên bối trước, sau khi trở về sẽ thưởng thức đại tiệc thịt heo của ngài.

Lão nhân cười ha ha nói:

- Đảm bảo sẽ khiến đại sư hài lòng, năm đó lão đạo trưởng ở lại nơi này, cũng là do bị đại tiệc thịt heo của Mao gia tổ truyền hấp dẫn.

Trần Hạo:

- ...

Gặp được cao nhân Đạo môn, vì sao mà mỗi một người đều để ta có cảm giác toàn là kẻ tham ăn thế nhỏ!

Được chỉ điếm, Trần Hạo cũng không do dự, mang theo mèo mun liền chuyển hướng thôn phía sau núi.

Về phần gà ngọc, lúc này như tên trộm đang dò xét con gà mái xinh đẹp trong bầy gà, trong mắt đã sớm không còn chủ nhân.

Đi ra khỏi thôn, ven theo một đường nhỏ, vượt qua một đỉnh núi, Trần Hạo nhìn thấy một Đạo quan cách đó không xa dưới một tòa núi nhỏ.

Nói là Đạo quan, trên thực tế không khác gì nhà trong thôn, tiểu viện, nhà ngói, không giống như Đạo quan bình thường, Trần Hạo có chút nhận không ra.

Đạo quan giờ phút này đúng như lão nhân đã nói, đã đổ nửa bên, dưới ảnh hưởng của mưa gió đã sớm rách mướp.

Đi vào tiểu viện, Trần Hạo nhìn thấy trong sân có một ngôi mộ nhỏ.

Mặc dù Đạo quan rách nát, nhưng ngôi mộ phần vẫn còn hoàn chỉnh, có thể nhìn thấy một chút vàng mã đã được hóa và hoa quả khô héo.

Hiển nhiên, đối với vị lão đạo trưởng này, thôn dân trong Mao lão thôn vẫn luôn tôn kính, dù người này đã qua đời mấy chục năm, thôn dân cũng không quên hàng năm tế bái.

Trần Hạo bước đến trước ngôi mộ, dùng Âm Dương Nhân quan sát, không phát hiện âm linh khí tức, cũng không biết vị lão đạo trưởng này đã chuyển thế hay là thế nào.

Mặc dù như thế, Trần Hạo vẫn rút ra ba cây linh hương, nhóm lửa trước mộ phần, sau đó bái tế một phen.

Sau đó, Trần Hạo bước vào Đạo quan.

Mấy chục năm không có người đi vào trong này, tất cả đồ vật trong đạo quan đều có một lớp bụi thật dày.

Đánh giá chung quanh, Trần Hạo phát hiện, trong đạo quan cũng không cung phụng tượng thần nào, chỉ có ba thần bài được đặt trên đài ở phòng chính, phía trên viết Hữu Thánh Chân Quân Đãng Ma Thiên Tôn, chính một hàng tông tôn vị, Du Tiên phái liệt tông tôn vị.

Theo chữ viết trên thần bài mà suy ra, vị lão đạo trưởng này chính là một chi nhánh truyền thừa, thuộc về Đạo môn tên là Du Tiên phái.

Cũng không biết vị Đạo môn tiên bối này độc lập, hay môn phái vẫn còn, nếu là độc lập, thì truyền thừa xem như đã đứt, nếu môn phái vẫn còn, tương lai gặp được Du Tiên phái, phải thông báo một phen.

Trần Hạo lau qua thân bài, quét dọn sạch sẽ án đài, sau đó đốt ba cây linh hương cắm vào lư hương, đang định bái thêm ba bái, đột nhiên mèo mun thét lên một tiếng. Khiến Trần Hạo phải ngừng động tác.

Ngạc nhiên quay người, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, một tiểu hồ ly toàn thân trắng như tuyết ngồi xồm ở cổng, chính chớp ánh mắt linh động nhìn hắn.

Mèo mun dựng thẳng lông, nhe răng trợn mắt, ánh mắt tràn vẻ uy hiếp cùng cảnh giác.

Tiểu hồ ly lại mặc kệ nó, chỉ dò xét Trần Hạo.

Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Dưới Âm Dương Nhãn, hắn thấy rõ ràng yêu trên thân khí tiểu hồ ly, hơn nữa còn rất nồng nặc, hiển nhiên đây là một Hồ yêu đã mở linh trí, có đạo hạnh.

Thật là có ý tứ, đây coi như là yêu vật thứ ba ngoại trừ mèo mun cùng gà ngốc mà mình gặp được! Hồ yêu này mạnh hơn mèo mun và gà ngốc một chút, nhưng yếu hơn yêu vật ở Bạch Hạc quan.

Nhưng yêu khí trên thân tiểu hồ ly rất thuần túy, hiển nhiên là Hồ yêu tự tu hành, không hại người.

Đối với loại này, Trần Hạo đương nhiên sẽ không kỳ thị.

Lộ ra một nụ cười, Trần Hạo khẽ hành lễ:

- Gặp qua đạo hữu.

Tiểu hồ ly nhìn Trần Hạo như thế, nhãn tình sáng lên, sau đó cũng đứng thẳng người lên, chân trước chồng lên nhau, khẽ gật đầu, xem như là đáp lễ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 145: Quỷ Thôn

Linh trí rất cao nha!

Trần Hạo nhìn tiểu hồ ly đáp lễ, trong lòng sợ hãi thán phục, sau đó tiếp tục hỏi: - Vị đạo hữu này, người tu hành trong Phương Sơn ư?

Tiểu hồ ly gật gật đầu, sau đó đột nhiên chạy vào thiên phòng Đạo quan, không bao lâu sau đã ngậm một phong thư đã ố vàng ra, đặt phong ở thư trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, lúc này mới cầm phong thư lên.

Phong thư có chút ẩm ướt, có chút xộp, xem ra đã cất giữ thời gian rất lâu.

Nhẹ nhàng xé mở, Trần Hạo móc ra một tờ thư viết tay.

Nhìn qua một lần, Trần Hạo cuối cùng cũng hiểu rõ sự việc.

Thư là do một người có tên Càn Bình đạo trưởng lưu lại, đúng như Trần Hạo suy đoán, hẳn là truyền nhân Du Tiên Phái, mà Du Tiên Phái là một môn phái tương đối nhàn tản, người tu hành trong phái, dù là nhất mạch đều có truyền thừa, không can thiệp chuyện của nhau. Càn Bình đạo trưởng cũng là nhất mạch đơn truyền, bởi vì lúc ấy thiên hạ đại loạn, ngoại tộc xâm lấn, Càn Bình đạo trưởng hành đạo thiên hạ, không để ý đến truyền thừa, không thu đệ tử, nên nhất mạch của hắn đến đời hắn xem như bị đứt đoạn.

Trong thư cũng nhắc tới tiểu hồ ly, Càn Bình đạo trưởng hành đạo gặp được nó, bởi vì thấy nó yêu khí thuần khiết, tu hành không dễ, cho nên mang theo bên cạnh để chỉ điểm dẫn đạo.

Đọc xong lá thư, Trần Hạo liếc qua tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly hình như nhận thấy hắn đang nhìn, bèn đứng thẳng người lên, giờ móng vuốt lên, tròng mắt hơi híp, anh một tiếng, phun ra đầu lưỡi.

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun nhìn thấy thế lại toàn thân run rẩy, cảm thấy khó chịu, nhe răng trợn mắt, mắt lộ ra hung quang, vuốt mèo đều giờ ra.

- Đứng âm ỉ.

Trần Hạo quát lớn mèo mun đang muốn đánh nhau, sau đó tiếp tục nhìn thư.

Đằng sau chính là kể lại một chút chuyện ở Mao lão thôn, nhưng mục đích ở lại trong thư mà vị đạo trưởng này nói tới hoàn toàn khác với lý do mà lão nhân nói.

Phía tây nam Mao lão thôn, cách hơn hai mươi dặm, có một quỷ thôn, Càn Bình đạo trưởng ngẫu nhiên phát hiện, sợ quỷ thôn làm hại người ở đây nên hắn ở lại đây để quan sát, cho dù sau khi chết cũng để tiểu hồ ly hỗ trợ trông nom. Trong thư nhắc nhở, nếu về sau có người của Đạo môn tới đây, tiểu hồ ly đưa ra phong thư để xin giúp đỡ.

Xem xong bức thư, sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng.

Quỷ thôn, đây chính là một địa phương ghê gớm.

Cái gọi là quỷ thôn, chính là người của cả một thôn bị giết chết một cách tàn nhẫn, oán khí không tiêu tan, quanh năm suốt tháng ngưng tụ lại hóa thành một địa phương quỷ dị.

Bên trong Tàng Thư Các Bạch Hạc Quan có nói, địa phương như thế, mặc kệ là người của Đạo môn hay Phật môn

phát hiện đều phải tìm mọi cách siêu độ, phòng ngừa quý thôn thành hình, gieo hại thương sinh.

Hiện tại xem ra trong núi này lại có một con cá lọt lưới, đồng thời đã có chút thành tựu.

Chuyện này khó làm đây.

Một quý thôn có thực lực, với tu vi trước mắt của mình không phải là thứ có thể trêu chọc.

Nhìn về phía tiểu hồ ly, Trần Hạo hỏi:

- Đạo hữu được Càn Bình tiên bối phó thác trông giữ quý thôn, Trần Hạo bội phục, không biết ta có thể giúp gì cho người?

Tiểu hồ ly nhìn Trần Hạo không cự tuyệt, trong mắt vui mừng, chi chi kêu lên, lại dùng móng vuốt khoa tay.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, kinh ngạc nói:

- Đạo hữu không phải muốn dẫn ta đi xem quý thôn chứ?

Tiểu hồ ly gật đầu, vẻ mặt chờ mong cùng gấp gáp.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Mẹ nó, biết đây không phải việc mình có thể động vào, tại sao lại hết lần này tới lần khác lại phải đi? Ta có thể cự tuyệt được không?

Nhìn Trần Hạo do dự, tiểu hồ ly càng gấp hơn, tiếng kêu chi chi cũng trở lên gấp gáp, còn giơ móng vuốt khoa tay, nhe răng trợn mắt, run lấy bầy, đổ xuống giả chết, thật giống như đang bày tỏ, ta đã chờ lâu như vậy mới chờ được một người, nếu người không tới xem, kết quả sẽ rất kinh khủng, sẽ chết rất nhiều người.

Trần Hạo:

- ...

Cân nhắc một lát, Trần Hạo lúc này mới lên tiếng nói:

- Bạch Hồ đạo hữu, ta chỉ là một tu sĩ phổ thông, không có bản lĩnh gì, không dám cam đoan có thể giúp một tay. Cho nên ta chỉ có thể đáp ứng đi xem một chút, nếu đủ khả năng ta sẽ tương trợ, nếu là bất lực, cũng mong đạo hữu thứ lỗi.

Tiểu hồ ly ngẩn người, sau đó vui vẻ gật đầu.

- Vậy thì tốt, đạo hữu ở đây đợi ta, ta trở về chuẩn bị một chút, sau đó sẽ tới tìm ngươi.

Trần Hạo cười nói.

Tiểu hồ ly lúc này đã khôi phục lại bình tĩnh, sau đó một lần nữa đứng thẳng người lên, song trao giao thoa, rất là nghiêm túc xoay người thi lễ một cái.

Trần Hạo cũng không biết có phải là ảo giác hay không, tựa hồ như trên thân tiểu hồ ly thấy được bóng dáng người tu đạo chân chính. Không khỏi cũng trịnh trọng đáp lễ lại.

Trở lại Mao lão thôn, thôn đã náo nhiệt lên, người già thì tại mổ heo, người trẻ thì... đuổi gà ngốc.

Nhìn thấy Trần Hạo, gà ngốc đang tránh đông tránh tây lập tức đại hí, ục ục bay tới, nhảy thẳng vào trong ngực của hắn, cánh co rút lại, run lẩy bẩy.

Trần Hạo nhìn thoáng qua những bé con đang truy đuổi kia, đại khái sáu bảy tuổi, lớn nhất cũng chỉ bảy tám tuổi, nhỏ thì ba bốn tuổi.

Khi nhìn thấy Trần Hạo, những bé con này đang cầm gậy gõ trong tay vôi vàng giấu gậy sau lưng, trên mặt lộ ra biểu tình ngượng ngùng.

Gà ngốc tội nghiệp nhìn Trần Hạo, tựa hồ đang cáo trạng.

Trần Hạo nhìn buồn cười.

Người khiến quý vật phải e ngại, xung bá trong đàn gà, thế mà lại bị một đám trẻ con bắt nạt, thật đáng kinh ngạc.

- Đại sư đã trở về, có tìm được Đạo quan không?

Lão nhân kia đi tới, ông đã thay quần áo, tay cầm theo một túi thuốc, cười híp mắt hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Đã bái tế qua, à, ông ơi, buổi tiệc thịt heo hôm nay có lẽ ta phải trì hoãn một chút, con có chút việc phải xử lý.

Lão nhân sững sờ, vội vàng nói:

- Đại sư muốn đi? Vậy thì không được, nhất định cậu phải ăn ở mấy ngày, không thì trong lòng tôi sẽ rất khó chịu.

Trần Hạo cười nói:

- Ông hiểu lầm rồi, không phải con muốn đi, mà là con phát hiện Càn Bình đạo trưởng để lại một vấn đề, cần phải đi xem xét.

Đại gia lập tức biến sắc, nói:

- Cậu không phải muốn đi cắm địa chứ? Đại sư, đó không phải địa phương tốt đẹp gì đâu, không nên đi.

Trần Hạo hơi kinh ngạc:

- Ông cũng biết quý thôn?

Vẻ mặt ông lão nghiêm túc gật đầu nói:

- Khi Mao gia chúng ta đến nơi này thì cắm địa kia đã tồn tại, nghe nói trước kia cũng là một đám nạn dân đến đó để tránh loạn thế thành lập thành thôn, không biết bị một đám sơn phỉ không chút nhân tính trời đánh nào diệt thôn, về sau thôn kia đã liền biến thành tử địa, đến dã thú cũng không dám tới gần, lão đạo trưởng trước kia đến đây cũng nhắc nhở tiền bối của chúng ta nên rời đi, nhưng năm đó khắp nơi đều loạn, dạn

ra ngoài còn không bằng ở lại, định chờ bên ngoài an ổn lại rời đi, nhưng sau này phát hiện, mặc dù cấm địa đáng sợ, nhưng chúng ta không đi đến đó cũng không có chuyện gì xảy ra, thế nên chúng ta vẫn lưu lại.

Nói đến nơi này, lão nhân lại tiếp tục nói:

- Nhưng trước khi lão đạo trưởng qua đời cũng đã nói, nếu như phát hiện dã thú trên núi bắt đầu chạy trốn thì nhất định phải rời đi, nếu không tất có đại nạn, chuyện này đã được ghi vào gia huấn của Mao gia chúng ta.

Trần Hạo hỏi:

- Vậy ngài có phát hiện có dã thú chạy trốn không?

Lão nhân lắc đầu nói:

- Không có, nếu không chúng ta cũng đã không ở lại nơi này, đại sư, cậu đi cấm địa làm gì? Lão đạo trưởng trước kia nói, hẳn có lưu lại thứ trấn áp ở bên kia, có thể bảo vệ thôn dân bình an, cậu không cần phải đi mạo hiểm.

Trần Hạo cười nói:

- Càn Bình đạo trưởng đã lưu lại bảo vật, con đi xem một chút cũng không có việc gì, nếu phát hiện xảy ra vấn đề gì cũng có thể giúp một chút, miễn cho yêu tà hại người, ngài cứ yên tâm đi.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 146: Hồ Yêu Có Hồ Tâm

Thuyết phục không có kết quả, lão nhân trầm ngâm chốc lát nói:

- Đại sư, cậu chờ một chút.

Nói xong, ông nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau ông lão đã trở về, mà trong tay ông lại đang xách một thanh đại đao.

Đây là một đại đao truyền thống của Hoa Hạ, tay cầm dài, đầu nhọn, thân đao có rãnh máu.

- Đại sư, cậu đi cầm địa cũng coi như vì bảo hộ Mao lão thôn chúng ta, những lão già chúng ta cũng không giúp được gì nhiều, chỉ có thể đưa cho cậu một thanh hung khí hộ thân, đây là thanh đao năm đó cha tôi dùng để chặt đầu lũ quỷ, đã giết qua không ít người, trên đao có sát khí, theo lão đạo trưởng nói, xem như quỷ gặp cũng phải sợ, lão tử đưa cho cậu, hi vọng giúp ích được cậu một phần.

Trần Hạo nghe vậy vội vàng nói:

- Cái này không được, đây cũng là bảo vật gia truyền của ngài, con không thể nhận.

Lão nhân trừng mắt:

- Cái gì mà bảo vật gia truyền, chỉ là một cây đao mà thôi, đầu năm nay thiên hạ yên ổn, cũng không cần để lại trong tay tôi, đây chỉ là vật sưu tập, không chừng đến lúc nào đó sẽ bị chôn trong đất, lúc đó thì có tác dụng gì? Đại sư cậu hành tẩu

tứ phương, nếu như đụng phải quỷ xấu, cầm đao này cũng có thể phòng thân.

Trần Hạo: - ...

Ông à, nghe giọng nói này của ngài hình như không phải dùng để phòng thân mà là mang đi chém người đó.

Nhưng nhìn vẻ mặt của ông lão kiên định, dáng vẻ không cho phép cự tuyệt, Trần Hạo đành phải nhận lấy.

Quan sát đại đao cẩn thận, Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục.

Đao này nói thế nào cũng có lịch sử trăm năm, nhưng thân đao sáng tỏ, lưỡi đao sắc bén, xem ra cũng không phải là dùng kim thiết bình thường rèn đúc.

Hơn nữa trên lưỡi đao còn có một rãnh máu đỏ sậm, huyết sắc xâm nhiễm rất sâu, phát ra sát khí sắc bén rất mạnh, xem ra đã được uống no máu tươi, là hung khí danh xưng với thực.

Ừm, nếu Khai Quang cho hung khí như thế này sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

Trong lòng Trần Hạo khẽ động, có chút chờ mong.

Sau đó Trần Hạo bị ông lão cưỡng ép ăn một bữa sáng, lúc này mới thu thập trang bị, mang theo mèo mun và gà ngốc, dưới ánh mắt chăm chú của thôn dân đi về phía sau núi.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo đã xuất hiện một lần nữa trước Đạo quan rách nát.

Trong sân Đạo quan, tiểu hồ ly nằm trên mặt đất, dùng móng vuốt nhàm chán trêu đùa một con kiến, nhìn nó chạy tới chạy lui vẫn chạy không thoát phạm vi chính mình chường khổng.

Đột nhiên, lỗ tai tiểu hồ ly dựng thẳng lên đến, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, con mắt lập tức tỏa sáng, trực tiếp nhảy dựng lên, chạy về phía Trần Hạo.

Còn chưa tới trước mặt, đột nhiên một đạo hắc ảnh lóe lên, ngăn cản tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nhìn kỹ, phát hiện lại là con mèo đen lúc trước đề phòng mình?

Nhìn mèo mun nhe răng trợn mắt, dáng vẻ người đừng có áp tới quá gần.

Tiểu hồ ly cũng không nóng giận, ưu nhã ngồi xổm xuống, ánh mắt linh động nhìn về phía Trần Hạo, dáng vẻ sủng vật nhà người mắc bệnh, còn không mau đưa nó đi tìm đại phu.

Trần Hạo cũng im lặng.

Con mèo chết tiệt này hôm nay xảy ra chuyện gì? Tại sao lại lạnh lùng với tiểu hồ ly như vậy? Chẳng lẽ hồ ly và mèo còn có thù hận không thể giải?

- Tiểu Hắc, đừng âm ỉ.

Trần Hạo tức giận quát lớn một tiếng.

Mèo mun lập tức ủy khuất nhìn về phía Trần Hạo, mắt to tội nghiệp.

Trần Hạo lười quản con mèo không hiểu chuyện này, nhìn về phía tiểu hồ ly nói:

- Đi thôi, ta chuẩn bị xong.

Khóe miệng tiểu hồ ly giương lên, tựa như đang cười, sau đó đứng dậy, linh xảo chạy ra viện tử.

Trần Hạo đang định đuổi theo, đột nhiên mèo mun kêu một tiếng, sau đó nhảy lên người Trần Hạo, Trần Hạo theo bản

năng ôm lấy. Lúc này, mèo mun kêu một tiếng với tiểu hồ ly, ánh mắt dương dương đặc ý.

Tiểu hồ ly nhìn thoáng qua, xoay người khinh thường.

Mèo ngọc, thật ngây thơ.

Mèo mun:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Hôm nay con mèo này bị sao thế? Cảm giác không đúng nha.

Gà ngọc ở bên cạnh nhìn mèo mun, lại nhìn tiểu hồ ly, mắt nhỏ như có điều suy nghĩ, chợt nhớ tới cái gì, lại toát ra một tia tiếc nuối.

Mèo mun không bình thường, Trần Hạo đành phải trấn an, cũng không nói mà cứ như vậy ôm nó đi theo tiểu hồ ly.

Mèo mun lúc đầu muốn khoe khoang, nhìn tình huống này chợt cảm thấy không có ý nghĩa, chủ động nhảy xuống, cùng gà ngọc song song đi phía sau, thấp giọng kêu.

Gà ngọc có câu được câu không đáp lại, nó còn đang hoài niệm mấy em gà mái xinh đẹp chút nữa đã thu vào hậu cung.

Mèo mun bất mãn, đập gà ngọc một cái.

Gà ngọc tức giận nhìn chăm chăm mèo mun. Cũng không phải ta muốn tranh với ngươi, đánh ta làm cái gì.

Mèo mun lại kêu vài tiếng. Gà ngọc lập tức lộ ra vẻ chán chờ.

Mèo mun hung tợn nhìn một chút tiểu hồ ly dẫn đường phía trước, yết hầu phát ra gầm nhẹ.

Gà ngốc lần này hoàn hồn, đầu gà gật gật, tựa hồ đồng tình.

Mèo mun hài lòng thu hồi tư thái, tiếp tục thấp giọng kêu.

Rất nhanh, một mèo một gà đạt thành một hiệp ước hợp tác.

Xuyên qua núi rừng, vượt qua đỉnh núi, mãi đến khi bóng đêm lờ mờ, cuối cùng tiểu hồ ly mới ngừng lại, quay người kêu một tiếng với Trần Hạo.

Trần Hạo vội vàng xúc tinh thần lại, nhìn về phía trước.

Xem xét qua một chút, sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng.

Ở phía trước là một sơn cốc giữa hai ngọn núi, trong sơn cốc có oán khí trùng thiên, sát khí bức người, Trần Hạo cảm nhận được sơn cốc kia tựa như đang muốn thôn phệ vạn vật.

Nhưng oán khí cùng sát khí này lại bị một lực lượng vô hình ngăn cản, kiểu gì cũng không thoát ra được sơn cốc.

Nhìn kỹ, Trần Hạo liền thấy bên ngoài sơn cốc có một cảm giác nghiêm khắc, lực lượng nghiêm nghị đứng sừng sững không thể xâm phạm.

Lực lượng này khiến Trần Hạo có cảm giác rất quen thuộc, tựa như đã gặp qua ở nơi nào đó nhưng nhất thời không nhớ ra.

- Đó chính là quỷ thôn ư?

Trần Hạo nhìn về phía tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy ngươi muốn ta tới đây để giúp chuyện gì?

Tiểu hồ ly nâng móng vuốt lên, chỉ chỉ sơn cốc.

Trần Hạo im lặng.

Tiểu hồ ly chỉ khẳng định không phải quý thôn, như vậy chính là chỉ vào lực lượng quen thuộc kia.

Lực lượng này có thể trấn trụ quý thôn, tựa hồ cũng không có gì đáng nói... Ồ, tình huống gì đây?

Trong lúc suy nghĩ, hai mắt Trần Hạo trừng lớn, hấn nhìn thấy lực lượng vốn nghiêm nghị không thể xâm phạm, đột nhiên suy yếu một chút, mặc dù rất nhanh đã khôi phục, nhưng biến hóa trong nháy mắt kia lại bị Trần Hạo dùng Âm Dương Nhân nhìn thấy được.

Đặc biệt là khi cỗ lực lượng kia biến động, Trần Hạo cũng phát hiện oán khí và sát khí trong sơn cốc tựa hồ kích động một chút.

Xem ra bảo vật trấn áp quý thôn này xảy ra vấn đề, rất nhanh sẽ không thể tiếp tục trấn áp được quý thôn!

Giờ khắc này, trong lòng Trần Hạo liền toát ra ý nghĩ này.

Sau đó hấn cũng hiểu vì sao tiểu hồ ly muốn hấn tới.

Đây quả thật là xin giúp đỡ, nếu là không thể trấn áp quý thôn, để nó bạo phát, đừng nói có bao nhiêu nguy hiểm, ít nhất trong chu vi trăm dặm tuyệt đối không còn sinh linh nào có thể sống sót.

Mẹ nó, vấn đề lớn như vậy ca giải quyết thế nào!

- Chuyện này, đạo hữu, vấn đề này có phải có chút quá khó rồi không, ta cũng không nắm chắc.

Trần Hạo yếu ớt nói.

Tiểu hồ ly chi chi kêu lên, nhìn chăm chăm Trần Hạo, móng vuốt nhỏ vung vẩy, ánh mắt nghiêm túc vô cùng.

Trần Hạo cảm giác trong lòng mình xuất hiện một tia xấu hổ. Người ta là một hồ yêu cũng để ý như vậy, mình vốn là

người, thế mà còn khiếp đảm? Đây không phải là làm mất mặt người tu hành sao! Thế này thì nhất định phải xông lên, nếu tự mình giải quyết không được sẽ liên lạc với Tứ Bình đạo trưởng để xin hỗ trợ.

- Ta chỉ muốn hỏi một chút thôi, chúng ta tiếp tục đi nào.

Trần Hạo lúng túng nói.

Tiểu hồ ly lúc này mới lộ ra ánh mắt hài lòng, sau đó gật đầu, dáng vẻ coi như người có lương tâm.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 147: Lại Gặp Kịch Bản

Đi tiếp, lại đi hơn nửa giờ nữa, nhóm Trần Hạo mới coi như tới bên ngoài sơn cốc.

Đến nơi này, Trần Hạo phát hiện đây là một địa phương không tệ.

Một bên núi non chập trùng, một bên mặt đất bằng phẳng, còn có một dòng suối vờn quanh, đây tuyệt đối là một địa phương tốt để ẩn cư.

Chỉ là lúc đến gần nhìn, Trần Hạo liền phát hiện một chỗ tốt như thế này lại vô cùng quý dị.

Gió lớn nổi lên, cây cối không có, nước sông nhờ nhờ, hoàn toàn không có tôm cá.

Liền mặt đất trăm mét xung quanh sơn cốc đều không có một ngọn cỏ, khắp nơi trụi lủi.

Mèo mun vốn còn đang tỏ vẻ khó chịu, nhưng nhìn thấy sơn cốc cũng trở nên thành thật, mắt mèo lấp loé không yên dò xét sơn cốc, vô cùng cảnh giác.

Gà ngốc cũng thu cánh lại, mắt lóe tinh quang.

Cũng may mặc dù phát hiện dị thường, nhưng bọn nó không giống như lúc ở Ngũ Phong Hung Địa, khuyên Trần Hạo rời đi, hiển nhiên mức độ nguy hiểm ở nơi này còn không cao bằng nơi đó.

Lúc này tiểu hồ ly chạy tới một tảng đá lớn trước cửa cốc, kêu một tiếng với Trần Hạo.

Trần Hạo khôi phục bình tĩnh, nhìn sang, chợt mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tảng đá này chính là trung tâm phát ra lực lượng nghiêm nghị không thể xâm phạm kia.

Khá lắm, bảo bối!

Vội vàng chạy tới xem xét, Trần Hạo sửng sốt.

Đâu phải tảng đá gì, đây chính là một tượng đá.

Tượng đá điêu khắc rõ ràng là một vị thần linh, chính thể hình tượng vô cùng uy vũ, tóc rối tung, người mặc giáp trụ, cầm trong tay một thanh bảo kiếm, hai bên tượng đá còn điêu khắc một con rùa đen và một con rắn!

Cảm giác này, giống như là Chân Vũ Đế Quân!

Chắc chắn, dùng tảng đá điêu khắc Chân Vũ Đế Quân mà cũng trâu bò như vậy? Thế mà có thể dùng để chấn nhiếp quỷ thần?

Trần Hạo tò mò dò xét, còn đưa tay sờ sờ.

Lúc chạm tới càng thấy lộ ra vẻ thần kỳ, tảng đá này tỏa ra khí tức ấm áp, ẩn chứa một cỗ lực lượng khổng lồ để cho Trần Hạo cũng thấy hãi hùng khiếp vía.

- Lực lượng hương hỏa!

Linh quang chợt lóe, Trần Hạo đột nhiên hiểu được.

Tảng đá này là thần vật đã từng tiếp thụ qua sinh linh chân thành tế bái, đồng thời dựng dựng ra linh tính!

Quá thần kỳ, để một tảng đá phổ thông biến thành dạng này phải cần bao nhiêu năm? Đồ vật này sẽ không phải là từ núi Võ Đang hoặc là một truyền thừa bên trong Đạo môn xa xưa nào đó làm ra chứ?

Trần Hạo trên dưới dò xét, lộ ra vẻ sợ hãi thán phục.

Chi chi!

Tiểu hồ ly nhìn không vừa mắt, vội vàng nhắc nhở một tiếng.

Trần Hạo kịp phản ứng, lúc này mới nhớ tới mình đến đây là để hỗ trợ, muốn biết lai lịch của tượng thần để làm gì.

Vội vàng quan sát cẩn thận, rất nhanh Trần Hạo liền phát hiện chỗ dị thường của tượng đá.

Tượng đá này hình như trên thân có vết nứt, mặc dù rất nhỏ bé, nhưng có không ít, trước ngực, phía sau, thậm chí trên thân quy xà bên dưới đều có.

Bởi vì những vết nứt kia, lực lượng hương hỏa bên trong tượng đá thỉnh thoảng sẽ bị dừng vận chuyển một chút, mà loại dừng lại này sẽ để cho oán khí và sát khí trong sơn cốc xông ra ngoài một chút.

Nếu tiếp tục như thế, tượng đá này sẽ bị vỡ!

Trần Hạo hiểu ra.

Tượng đá là vật dẫn, nếu như bị hỏng, lực lượng hương hỏa chỉ sợ sẽ không có nơi để dựa vào, chỉ có thể bị tán đi.

Không có lực lượng hương hỏa, quỷ thôn kia sẽ được tự do.

Thì ra vấn đề xuất hiện ở nơi này!

Trần Hạo đã hiểu ra vấn đề, cũng mỉm cười.

Nếu vấn đề là như vậy, ca có thể giúp được, tuyệt đối không có vấn đề gì, bởi vì ca biết Khai Quang.

Trong nháy mắt, khẩn trương trong lòng Trần Hạo hoàn toàn biến mất.

Có thể sử dụng Khai Quang để giải quyết vấn đề, vậy thì đó không phải là vấn đề.

Bình tĩnh nhìn tiểu hồ ly, Trần Hạo cười nói:

- Chuyện này ta đại khái có thể giúp.

Tiểu hồ ly sững sờ, chột mắt mày hờn hờ, kích động nhìn Trần Hạo, mắt đầy chờ mong.

Trần Hạo nhìn oán khí âm sát quán quanh sơn cốc một chút, cười nói:

- Uầy, người trước hết tránh ra, ta thử một chút.

Tiểu hồ ly vội vàng nhảy đến một bên.

Trần Hạo hít sâu một hơi, mặt trở nên nghiêm túc, sau đó tay bắt pháp quyết, vận chuyển pháp lực. Đang lúc muốn gia trì Khai Quang cho tượng đá, đột nhiên một tiếng nói vang lên.

- Vị đại sư này, không cần!

Thanh âm rất già nua, lộ ra một chút sốt ruột, là từ phương hướng sơn cốc truyền đến.

Động tác của Trần Hạo dừng lại, ngạc nhiên nhìn lại, hẩn nhìn thấy một lão nhân mặc áo dài kiểu cổ xuất hiện ở miệng sơn cốc, mặt tỏ vẻ cầu khẩn.

- Chi chi!

Thấy lão nhân, tiểu hồ ly kêu một tiếng, còn vung vẩy móng vuốt nhỏ, nhe răng trợn mắt. Hiển nhiên, tiểu hồ ly rất quen thuộc lão nhân kia.

Lão nhân nhìn cũng không nhìn nó, chỉ nói với Trần Hạo:

- Đại sư, chúng ta đều là người đáng thương bị uổng mạng, cầu đại sư cho chúng ta một cơ hội thoát khỏi cực khổ đi.

Trần Hạo im lặng.

Tình huống gì nữa đây? Ta đều chưa động thủ mà, liền bắt đầu cầu xin tha thứ? Muốn lừa ta hả?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo nói:

- Quý đại gia, không phải tôi không cho cơ hội, mấy người đều là người chết oan, tôi hoàn toàn đồng tình, nhưng oán khí của mấy người cũng quá lớn rồi, nếu như thả mấy người ra sẽ làm bị thương người khác.

Lão nhân chân thành nói:

- Đại sư yên tâm đi, chúng tôi đều là dân chúng bình thường, chúng tôi biết người bình thường sống cũng không dễ dàng, chúng tôi sẽ không...

Lời của lão nhân còn chưa nói xong, Trần Hạo đột nhiên tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang liền rơi vào bên trên tượng đá của đế quân.

Ông!

Pháp quang bao phủ, tượng đá tựa hồ cũng sáng lên một chút, mặc dù vết nứt trên thân tượng đá không khép lại nhưng linh tính trên thân lại bỗng tăng cường không ít.

Sự biến đổi này của tượng đá, nguyên bản oán sát khí có thể cùng tượng đá chống lại kia thật giống như bị bật ngược lại, trong nháy mắt lui ra phía sau mấy mét.

Lão nhân bên trong oán sát khí trực tiếp bị đẩy lùi.

Nhìn hiệu quả của Khai Quang, Trần Hạo đối với tu hành của mình cũng có khẳng định.

Trước kia Khai Quang giống như là vỡ đê, căn bản không kiểm soát được, không rút sạch pháp lực thì không chịu ngừng.

Mà trải qua một đoạn thời gian thí nghiệm Khai Quang đối với linh hương, Trần Hạo đối với môn thần thông này cũng có thể ngộ mới.

Khai Quang cũng có thể kiểm soát, có thể lựa chọn giá trị pháp lực nhiều ít, giá trị mạnh cỡ nào, mà không phải là một mạch toàn bộ thả ra.

Dù sao, thần thông mà không thể điều khiển tùy tâm sao có thể gọi là thần thông được?

Bây giờ lần thứ nhất thử ngưng tụ mười năm pháp lực giá trị, hiệu quả không tệ, tăng cường linh tính của tượng đá của đế quân cũng giải quyết uy hiếp do pháp lực hư thoát tạo thành lúc mình Khai Quang.

Sau đó tượng đá phản hồi lại tin tức để Trần Hạo biết được năng lực của tượng đá.

Tượng Chân Vũ Đế Quân: Pháp Khí Khai Quang, tăng cường thần uy!

Chắc chắn, không hổ là đại thần được người kính ngưỡng qua ngàn năm, đều không cần ca giá trị đã tự mang kỹ năng. Thần uy, nghe thôi cũng thấy ngưu bức rồi, đẳng cấp cao, cái gì trấn sát, trừ tà gì đó căn bản không cách nào so sánh được.

Chỉ là Khai Quang thế này cần nhiều pháp lực lắm, mình giá trị mười năm pháp lực, cảm giác tựa như là hạt cát trong sa mạc, vốn vẫn không đủ.

Trong lòng sợ hãi thán phục, Trần Hạo nhìn về phía sơn cốc.

Lúc này lão nhân bị đẩy lùi kia đang dùng ánh mắt oán độc nhìn hắn, không nói một lời.

Ở bên cạnh lão nhân hiện ra một đám quỷ ảnh già trẻ lớn bé, nam nữ, oán khí liên hợp như thủy triều, lưu động không dứt.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Gọi ông một tiếng đại gia là bởi vì ông là người già, kính già yêu trẻ là truyền thống mỹ đức của chúng tộc da vàng

chúng ta. Nhưng ông không thể cậy già lên mặt được, nói tôi
dừng tay, không được đâu, tưởng tôi ngốc hử, nếu thật thả mấy
người ra, chỉ sợ người thứ nhất chết chính là tôi, ông nói có
đúng không.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 148: Quỷ Thôn Chi Oán

- Tại sao, tại sao cậu lại ngăn cản chúng tôi báo thù, chúng tôi chết quá oan ức, chúng tôi chết rất thảm.

Sắc mặt của ông lão lập tức trở nên âm lãnh oán độc, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ phẫn nộ.

Sau khi ông ta nói xong, đám già trẻ lớn bé xung quanh cũng bắt đầu mồm năm miệng mười kêu gào các kiểu, trong lúc nhất thời, tiếng quỷ gào âm trầm kinh khủng vô cùng.

- Đủ rồi!

Trần Hạo nghe thấy thế liền cảm thấy nhức đầu, vội hô to một tiếng.

Lập tức những tiếng gào thê lương kia biến mất, nhưng những oán linh kia vẫn đang ác độc nhìn Trần Hạo, nếu như ánh mắt có thể giết người, Trần Hạo sớm đã thủng trăm ngàn lỗ.

Trần Hạo thở dài nói:

- Ông lão, đừng làm rộn có được không, mấy người đều đã chết bao nhiêu năm rồi, những người năm đó hại chết các người đã sớm không còn miếng xương vụn, mấy người đi tìm ai để báo thù bây giờ?

Lão nhân hung tợn nói:

- Thiên đạo bất công, chúng tôi đã tránh né tận chốn thâm sơn cũng bị giết chết, chúng tôi muốn tất cả mọi người đều bị thống khổ giống như chúng tôi, cũng phải bị tra tấn như chúng tôi.

Trần Hạo bĩu môi:

- Nói như vậy, mấy người muốn giết loạn hả, chuyện này không đúng rồi, oan có đầu nợ có chủ, giết loạn người vô tội liền không đúng, nếu không mấy người cùng những người hại chết mấy người có gì khác nhau?

Ông lão phẫn nộ nói:

- Chúng tôi mặc kệ, chúng tôi muốn giết, giết, giết!

Trần Hạo không nói, bắt thủ quyết, phát tay, lại là một đạo pháp quang gia trì trên thân tượng của Chân Vũ Đế Quân.

Ông một tiếng, linh tính của tượng Chân Vũ Đế Quân lại tăng vọt một lần nữa, đem oán sát khí trong sơn cốc bức lui lại mấy mét.

Lão nhân:

- ...

Đám oán linh:

- ...

Trần Hạo hé miệng, lộ ra một nụ cười thân thiện:

- Nói thật, tôi đây cũng không phải truyền nhân của Đạo môn truyền thống, tính ra là nửa đường gia nhập đi, cho nên tôi đối với yêu quý gì đó không có thành kiến quá sâu, chỉ cần mấy người không có làm qua chuyện vi phạm ranh giới cuối cùng của tôi thì đều dễ nói chuyện nha.

- Mấy người ở đây đều là chết oan, trước khi chết đều là người đáng thương chạy nạn, cho nên đối với mấy người, tôi cũng có đồng tình, cũng sẵn lòng trợ giúp, nói như vậy, chúng ta thương lượng một chút, oan khuất của mấy người cứ nói với tôi, nếu tôi có khả năng giúp đỡ liền sẽ giúp, sau đó siêu độ cho các vị đi đầu thai chuyển thế, tiếp tục sinh hoạt. Hiện tại là

thịnh thế đó, cho dù là dân chúng phổ thông cũng không thiếu ăn thiếu uống, nếu như may mắn đầu thai vào đúng nhà giàu, nói không chừng còn có thể trải nghiệm cuộc sống phú quý, đặc ý nữa.

- Không, không báo thù, chúng tôi tuyệt không đầu thai.

Khuôn mặt của ông lão vắn vẹo, phần nộ gào thét.

Đám oán linh cũng kịp phản ứng, gầm thét tán thành.

Trần Hạo sầm mặt lại:

- Ông lão, không nể mặt đúng không, đừng ép tôi làm chuyện trái với ý muốn, Đế Quân đại lão vẫn đang ngồi ở chỗ này, mấy người không hợp tác như thế, tôi cam đoan sẽ tiếp tục gia trì thần quang cho Đế Quân đại lão, để lão nhân gia trở nên mạnh hơn, nói không chừng đến lúc đó lão nhân gia không muốn cùng các người chơi ở đây nữa, trực tiếp đi ra diệt sạch mấy người, đừng nói báo thù, ngay cả cơ hội đầu thai mấy người cũng không còn.

Lão nhân kia ác độc nói:

- Vậy thì cậu tới đi, trừ phi hồn phi phách tán, nếu không chúng tôi thoát khốn, nhất định phải tàn sát sinh linh, muốn vô số người thống khổ và tuyệt vọng giống như chúng tôi.

Vừa dứt lời, ông lão cùng một đám oán linh vừa ác độc nhìn Trần Hạo chăm chú, vừa chậm rãi lui ra phía sau, sau đó biến mất ở bên trong oán sát khí.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó chứ, ngu xuẩn mất khôn à, bọn họ muốn như thế nào nữa?

Thật muốn báo thù, ta không có ý kiến, máu chót là các ngươi phải tìm đúng người, làm loạn như thế này dĩ nhiên không được.

Chi chi!

Lúc này tiểu hồ ly cũng tức giận kêu lên nhìn Trần Hạo, ánh mắt kia lộ ra ý tứ rất rõ ràng, không cần uổng phí tâm tư, nếu có thể siêu độ, trước kia Càn Bình đạo trưởng đã sớm làm, chỗ nào còn đến phiên ngươi.

Trần Hạo nhìn sơn cốc một lát, đột nhiên cười một tiếng:

- Ngươi không cần khích tướng ta, những oán linh này thật đáng thương, ta muốn thử một chút, có thể siêu độ là việc tốt nhất.

Tiểu hồ ly tức giận trợn mắt nhìn Trần Hạo một chút, gia hỏa này thật sự là đầu óc bị bò đá.

Được rồi, cũng là có bản lĩnh, xem trước một chút rồi nói sau.

Tiểu hồ ly nhảy lên trên một tảng đá, nằm xuống, thản nhiên ngồi nhìn động tác của Trần Hạo.

Sau đó, Trần Hạo bắt đầu đã tọa, khôi phục pháp lực đã bị tiêu hao.

Mèo mun với gà ngọc thì ngồi hai bên Trần Hạo, một con cảnh giác nhìn phía sơn cốc, một con thì cảnh giác nhìn... tiểu hồ ly.

Nhìn ánh mắt bất thiện kia của mèo mun, tiểu hồ ly có cảm giác vô tội.

Đầu óc của con mèo này có vấn đề rồi? Ta không trêu chọc ngươi, làm sao lại nhìn ta không vừa mắt? Chẳng lẽ là ghen tị với một thân lông tóc tuyết trắng của ta?

Ừ đúng rồi, có khả năng, nhìn con mèo lông đen này, ban đêm đều nhìn không thấy, thật xấu, còn mang cái vật gì che kín đầu, là lông trên đầu bị trọc sao? Con mèo đáng thương, ta nếu là người, ta liền trốn ở trong sơn động không dám đi ra ngoài.

Mèo mun tựa hồ cảm giác được suy nghĩ ác ý của tiểu hồ ly, lập tức nhe răng trợn mắt, lông tóc dựng lên, rất có ý tứ quản mẹ nó oán linh cái gì, ta chơi chết người trước.

Tiểu hồ ly bĩu môi một cái, quay đầu không thèm để ý.

Nếu không phải xem ở mặt mũi vị trong Đạo môn này còn có thể giúp đỡ, chỉ cần vài phút ta đánh cho người nằm bẹp trên mặt đất để cho người kêu tử tử tha mạng.

Đã tọa không đến hai giờ, đột nhiên trong sơn cốc xuất hiện việc dị thường.

Nguyên bản sơn cốc một mảnh đen kịt, đột nhiên sáng ngời lên, sau đó các loại âm thanh truyền ra.

Tiếng cười, tiếng nói chuyện, liên miên bất tuyệt.

Trần Hạo bị quấy nhiễu, không có cách nào tiếp tục ngồi, mở to mắt nhìn về phía sơn cốc.

Vừa nhìn thấy cảnh kia, Trần Hạo kinh ngạc.

Chỗ sáng tỏ kia chính là một thôn xóm, có khoảng mười gia đình, trong thôn xóm, thôn dân đang bận bịu, người lớn nói chuyện, làm việc, trẻ con vui đùa âm ỉ, một mảnh tường hòa.

Đây là... Quý thôn?

Đang đánh giá tình hình, đột nhiên dị biến xuất hiện.

Nguyên bản sơn thôn an tường, lập tức truyền đến các loại quái khiếu, sau đó một đám người tay cầm đao thương, cười

gần vọt vào sơn thôn, gặp người liền giết, nhìn thấy phòng ốc liền ném đuốc.

Các thôn dân thất kinh, khắp nơi tránh né, nhưng không có người nào có thể đào tẩu. Từng người ngã xuống trong vũng máu, nam nhân bị diệt sát, nữ nhân bị cưỡng đoạt.

Tiếng khóc rống, kêu rên, cầu xin tha thứ, gằm thét giao thoa, cảnh tượng rất thê thảm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thanh âm của thôn xóm cũng dần dần biến mất, một đám người bao lớn bao nhỏ, hi hi ha ha rời đi, lưu lại thôn xóm thi thể đầy đất, ánh lửa ngút trời.

Ánh lửa cũng chậm rãi biến mất, sau đó trong sơn cốc lại biến thành một mảnh đen kịt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Hạo cơ hồ còn cho đó là ảo giác.

Đó chính là, nguyên nhân quỷ thôn tồn tại sao?

Trong lòng Trần Hạo cảm thấy xót thương.

Dù là từ lúc tu hành đến nay, thường thấy sinh ly tử biệt, nhưng loại giết chóc tàn nhẫn này làm cho Trần Hạo không cách nào nhìn thẳng.

Những người kia, đốt giết cướp giật, liền người già với trẻ con đều không buông tha, quả thực chính là súc sinh.

Liền liền mèo mun với gà ngốc đều nhìn ngây người.

Bọn chúng cũng không nghĩ tới, thế giới nhân loại thế mà còn có chuyện tàn nhẫn như vậy.

Nhưng tiểu hồ ly lại bình tĩnh, cảnh tượng này nó không biết đã nhìn bao nhiêu lần, bắt đầu sẽ còn đồng tình, sẽ còn phần nộ, nhưng nhìn nhiều, nó cũng liền bình tĩnh, dù sao, sự

tình đã qua rất nhiều năm, nó là một con tiểu hồ ly cũng không thể làm gì.

- Ta nhất định phải siêu độ oán linh ở quý thôn.

Kinh ngạc nhìn sơn cốc, Trần Hạo đột nhiên mở miệng, giọng điệu kiên định.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 149: Chuẩn Bị

Ngày thứ hai, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, cảnh vật khôi phục hình dáng.

Sơn cốc vào giờ phút này hoàn toàn khác với ban đêm, oán khí không thấy đâu, sát khí không hiện ra, nếu như không phải thấy mặt đất không có cỏ cây sinh trưởng thì cũng nhìn không ra điều gì khác thường.

Ngay cả tượng của Chân Vũ Đế Quân đều trở nên bình thường, hương hỏa chi lực ẩn núp xuống.

Trần Hạo từ trạng thái đả tọa tĩnh lại, hoạt động thân thể một chút, để mèo mun và gà ngốc hộ vệ hẳn hơn nửa đêm đi nghỉ ngơi, sau đó đi tới hướng sơn cốc.

Trong sơn cốc không có âm khí, không có sát khí, ánh sáng mặt trời chiếu cả ở những nơi hẻo lánh nhất, cũng không có gì khác thường.

Mà trong cốc, một cái thôn xóm đã chỉ còn lại bộ phận không trọn vẹn, lò mờ có thể nhìn thấy kiến trúc xây dựng cơ bản lúc trước.

Mặt Trần Hạo không thay đổi một đường xem xét, rất nhanh liền đi tới khu vực trung ương thôn xóm.

Thời gian có thể mai một hết thảy, lúc trước toàn bộ người trong thôn chết đi, cây ngã khắp nơi trên mặt đất, nhưng hiện tại, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái xương tàn thừa thớt chôn ở trong đất.

Phòng ở trong thôn cũng bị đốt cháy chỉ còn lại tro tàn và chân tường.

Đảo mắt một vòng, Trần Hạo đi tới trước một cái phòng, đưa thay sờ sờ một mặt tường tàn tạ.

Tay chạm vào thấy lạnh lẽo, sau đó một cỗ oán niệm khổng lồ theo ngón tay, lan tràn trên thân thể Trần Hạo.

Nhưng sau khi chạm tới vòng tay bằng gỗ đào, oán niệm kia liền bị ngăn cản lại.

Nhưng oán niệm cũng không biến mất, mà là cùng vòng tay gỗ đào giằng co, không ngừng xung kích, các loại tiếng nói ác độc, âm tàn, bạo ngược thật giống như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước, liên miên bất tuyệt.

Trần Hạo vội vàng thu tay lại, nhưng cũng đã trễ, vòng tay gỗ đào đeo trên cổ tay, ba một tiếng đứt gãy, sau đó từng hạt gỗ đào tán mát vỡ vụn ra.

Vòng tay Pháp Khí bằng gỗ đào đã bảo vệ Trần Hạo nhiều lần, bị vỡ vụn.

Rung động nhìn bức tường tàn phế, Trần Hạo không thể thốt lên lời.

Oán niệm này cũng quá mạnh đi, quả thực tựa như là dã thú đã mất đi lý trí, chỉ cần gặp khí tức sinh mạng sẽ liều lĩnh cắn nuốt.

Mà oán niệm này cũng không phải là đơn độc, mà là một chính thể được liên hợp lại.

Việc này cùng ghi chép bên trong Tàng Thư Các Bạch Hạc Quan giống nhau như đúc.

Quý thôn chính là người của cả một cái thôn uổng mạng, oán khí của tất cả mọi người dung hợp làm một, đối với cuộc sống tốt đẹp của thôn xóm có chấp niệm không thể phá huỷ, ảnh hưởng tới cả thôn xóm đều trở nên dị thường.

Loại tồn tại này trừ phi hủy diệt cả thôn, nếu không một khi để quý thôn đào thoát, nếu muốn trấn áp sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Thế nhưng nếu như hủy diệt quý thôn, Trần Hạo khó có thể ra tay.

Cảnh tượng thê thảm kia đến nay còn đang hiển hiện trong đầu hẳn.

Một đám oán linh vô tội uổng mạng như thế, mình không làm được hành vi xoá bỏ vô tình, thậm chí vĩnh viễn trấn áp bọn họ Trần Hạo cũng cảm thấy không hạ thủ được.

Nên làm cái gì? Mình có thể làm gì cho bọn họ?

Trần Hạo rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, một âm thanh ở bên người truyền đến, là tiểu hồ ly.

Nó cũng đi đến, sần nảo nhìn thoáng qua tàn thôn, ánh mắt linh động nhìn về phía Trần Hạo, dùng ánh mắt biểu thị, người cái gì cũng không làm được, duy nhất có thể làm chính là không thể để cho cái quý thôn này từ bên trong trấn áp chạy đi. Nếu không sẽ xảy ra một màn bi kịch càng lớn hơn nữa.

Trần Hạo hoàn hồn, hít sâu một hơi nhìn bầu trời sáng sủa, cười nói:

- Ta vẫn kiên định, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng. Không phải không có biện pháp hỗ trợ, mà là không muốn đi hỗ trợ. Hồ đạo hữu, ta nhất định phải thử một chút.

Tiểu hồ ly ngồi xổm xuống, kinh ngạc nhìn Trần Hạo, một lát sau, tiểu hồ ly nheo mắt lại.

Từ sơn cốc đi ra, tiểu hồ ly lưu lại trông coi, Trần Hạo liền mang theo mèo mun và gà ngốc rời đi.

Hiểu rõ quý thôn, dưới tình huống Trần Hạo không muốn đối phó, chỉ có thể nghĩ biện pháp đến tiêu trừ oán khí của những oán linh này.

Ngoại trừ hệ thống đại lão kích phát nhiệm vụ, Trần Hạo không biết pháp môn siêu độ, cho dù biết hẳn cũng không muốn sử dụng pháp môn đó đối với mấy người bị uổng mạng này.

Cái gọi là siêu độ, nói thì êm tai, trên thực tế chính là cưỡng ép đem oán khí và oán niệm của oán linh xua tan, cùng ép buộc khác nhau chỗ nào? Cái gọi là hảo tâm chính là như vậy ư?

Dựng lên chiêu bài cứu khổ cứu nạn, mặc kệ tình huống của oán linh là như thế nào, cũng mặc kệ là nguyên nhân gì, thậm chí đều mặc kệ oán linh có ý nghĩ gì, trực tiếp siêu độ, chuyện như vậy chính là cưỡng ép tủy não, Trần Hạo làm không được.

So với dạng siêu độ đó, hẳn càng muốn tin tưởng vào hệ thống, dù sao hệ thống chỉ là phụ trợ hẳn hiểu rõ tâm nguyện của đám quý vật oán linh, trợ giúp quý vật giải trừ chấp niệm trong lòng, chỉ có tự mình lựa chọn giải thoát như thế mới thật là siêu độ.

Một đường quay lại đã là ban đêm, Trần Hạo đã đi đến Mao lão thôn.

Nhìn thấy Trần Hạo trở về, đám đại gia rất vui mừng:

- Đại sư trở về rồi? Thật là làm cho lão đầu tử lo lắng một hồi lâu, còn nghĩ là nếu đêm nay cậu không trở lại, sáng sớm mai tôi và những lão huynh đệ này liền đi qua nhìn xem.

Trong lòng Trần Hạo cảm động.

Lão nhân kia mặc dù tính tình hơi nóng một chút, nhưng đối với khách nhân là chân tình, quý gia thôn là cấm địa của Mao lão thôn, bất luận kẻ nào đều không được phép tới gần.

Mình chỉ bắt quá là giúp bọn họ độ hóa một tên hậu bối, liền có thể để cho đám lão nhân kia quan tâm tới. Thậm chí không tiếc mạo hiểm.

Đây mới là thể hiện ra phong phạm truyền thống, mỹ đức của Hoa Hạ ta.

- Để đại gia lo lắng, kỳ thật cũng không có chuyện gì, liền đi qua nhìn một chút, hỏi tình huống, à, bắt quá con quả thật có chút sự tình cần đại gia giúp đỡ.

Trần Hạo nghĩ nghĩ, mở miệng nói ra.

Ông cụ kia lúc này phóng khoáng nói:

- Có việc gì nói đi, nhà ta có hai thanh khảm đao vác trên vai, việc nghĩa thì đi đầu.

Trần Hạo:

- ...

- Không nghiêm trọng như vậy đâu, chính là ta cần mua một chút đồ vật, nhưng con mới đến, đối với bản địa không quen, các vị là địa chủ ở đây, cho nên con muốn nhờ người giúp con mua một vài thứ.

Trần Hạo nói.

Ông lão sửng sốt:

- Đại sư muốn mua cái gì?

Trần Hạo nói:

- Ừm, nếu như có thể, con muốn một cái máy chiếu phim chiếu phim ảnh cũ, lại mua một ít phim giáo dục yêu nước, còn có một số phim cực khổ, ví dụ như phim kháng chiến, cứu tế các loại, còn một cái máy chơi nhạc, tốt nhất là có sẵn một ít bài hát mang xu hướng tích cực vươn lên, à đúng rồi, con còn cần hương nến, giấy vàng, nếu có thể, lại làm chút đồ ăn gì đó.

Ông lão ngo ngác.

Muốn những đồ vật này làm gì? Đại sư muốn làm gì?

Nhìn bộ dáng không hiểu của ông cụ, Trần Hạo giải thích nói:

- Những đồ vật này con là dùng để siêu độ oán linh ở quý thôn, người ở cái thôn kia quá thảm rồi, con không muốn để cho bọn họ cứ bị trấn áp ở nơi này như vậy, ngày đêm chịu đựng dày vò, không muốn đối phó những người khi còn sống cực khổ nhưng lại bị uổng mạng này, cho nên con muốn thử thuyết phục họ một chút.

Đại gia giật mình:

- Đại sư còn muốn đi cắm địa nữa à?

Trần Hạo gật đầu:

- Không gặp được thì không sao, gặp rồi cũng nên làm vài thứ, những oán linh kia quá đáng thương, con muốn giúp bọn họ, ông à, ngài cũng biết thời đại đó rất rối loạn, dân chúng lầm than, có thể còn sống thật không dễ dàng. Quý thôn chính là một trong những quần thể chịu tai họa thời đại đó, muốn tìm cừu nhân, hiện tại không thể siêu độ ngay, chỉ có thể từng chút từng chút tiêu trừ oán khí của bọn họ, gọi lên lương tri khi còn sống của bọn họ, sau đó mới siêu độ, kiếp sau sinh ra làm một người tốt. Con sẽ cố hết sức, mặc kệ có được hay không con cũng không hối hận.

Ông lão yên lặng.

Một hồi lâu sau, ông lão sợ hãi than nói:

- Đại sư, trước đó tôi chỉ xem cậu như bằng hữu từ xa đến, hiện tại tôi cảm giác cậu với lão đạo trưởng đều là người tu hành, đáng giá tôn kính. Không nói nữa, chuyện này tôi sẽ giúp, nhưng mà tôi có một yêu cầu.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 150: Người Già Nhưng Tâm Không Già

Trần Hạo kinh ngạc nhìn ông lão:

- Ngài có yêu cầu gì?

Đại gia nhếch miệng cười một tiếng:

- Chuyện thú vị như thế, tính ta thêm một phần.

- Cái gì?

Trần Hạo mở to hai mắt nhìn:

- Ông ơi, đây cũng không phải là đi chơi, cũng không phải đi đối phó với lưu manh hay hung phỉ gì đó, đây chính là oán linh, nếu không cẩn thận, đao kia của ngài dù sắc bén cũng không gây thương tổn cho bọn họ được đâu.

Ông lão trừng mắt nhìn:

- Sao thế? Cậu không phải là nói đi hỗ trợ thôi sao? Còn có chuyện đánh nhau nữa à?

Trần Hạo:

- ...

Ngài nói cũng có đạo lý.

- Lại nói, đồ vật mà cậu cần cũng không ít, một người làm không kịp. Không có chúng tôi hỗ trợ, cậu cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ông lão khí định thần nhàn nói.

Trần Hạo thấy thế dờ khóc dờ cười.

Lão gia tử đây không phải là muốn cùng một chỗ hành động à, ngài lớn tuổi như vậy, không sợ làm không tốt sẽ bồi cái mạng già của mình vào sao.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nhiều đồ vật như vậy, mình thật đúng là không có cách.

- Được, ngài muốn đi cũng không thành vấn đề, nhưng con nói rõ trước, người không thể quá nhiều, những hành động khác phải nghe con, không thể làm loạn.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Đại gia lập tức cười:

- Đồng ý, đều nghe theo cậu, khoan hãy nói, trước đó đối với cảm địa tôi vẫn có chút chột dạ, nhưng sau khi nghe cậu nói, tôi cảm thấy những người kia thật là đáng thương, có thể giúp được thì nên giúp, xem như vì con cháu góp nhặt chút âm đức.

Đạt thành hợp tác, ông lão liền đi an bài.

Hôm sau trời còn chưa sáng Trần Hạo đã tỉnh, hấn bị làm cho tỉnh, một đám lão gia tử xông vào trong phòng Trần Hạo, lú rú, nghị luận âm ỉ, nghe giọng điệu mỗi người đều rất hưng phấn.

Gà ngóc mở to mắt, tỏ vẻ ngỡ ngác.

Không phải là nghe gà gáy rồi mới dậy à? Ta cũng chưa dậy, như thế nào liền náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ bốn gà ngủ quên mất?

Mèo mun cũng không quan tâm, chen vào một bên cánh tay Trần Hạo, trong ngực còn ôm một con siêu nhân che mặt sắp bị nó nhai nát, ngủ tới đắc ý.

Trần Hạo nghe một lát, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Những lão nhân này không có một ai sợ hãi, ngược lại từng người đều rất chờ mong, còn tự so với tiền bối, nói thế hệ trước chặt tiêu quý tử không tính là có bản lĩnh gì, nhà mình hiện tại giúp quý mới xem như là trâu bò.

Ghê chưa, người già nhưng tâm không già, không có biện pháp rồi.

Từ trên giường bò dậy, Trần Hạo đi ra ngoài.

Đám lão gia tử đang nghị luận nhìn thấy Trần Hạo, con mắt tỏa sáng cả lên, từng người đều tỏ vẻ chờ mong.

Trần Hạo nhìn thoáng qua, khước miệng giật một cái.

Mười lão gia tử, mỗi một người đều là một thân mình trần, tay cầm hồng cân đại đao, trên cánh tay còn quấn quanh một miếng vải đỏ.

Đây là muốn làm gì? Nói là đi giúp quý mà, mấy người đây là muốn đi chém lộn giành địa bàn ở đâu à!

- Ha ha, đại sư đã tỉnh, sớm như vậy liền đến ồn ào ở chỗ cậu, không có quấy rầy gì chứ.

Ông lão mở miệng trước một bước, cười ha hả như đang xin lỗi.

Trần Hạo liếc ra ngoài cửa.

Ah, mặt trăng đều chưa lặn, vẫn có chút sớm.

- Ông ơi, coi như muốn làm việc cũng phải ngủ ngon chứ, với lại đồ vật đều chưa chuẩn bị đầy đủ mà, không cần thiết gấp gáp như vậy chứ?

Trần Hạo bất đắc dĩ nói.

Đại gia vội vàng nói:

- Đồ vật đã chuẩn bị xong, đồ vật mà đại sư cần tôi gọi điện thoại cho mấy đứa nhãi con trong huyện xử lý trong đêm rồi,

một thứ không thiếu, một giờ trước đã đưa tới, mấy lão ca chúng tôi cũng ngồi không yên, lúc này mới tới đây chờ đại sư, ặc, đại sư chưa nghỉ ngơi tốt? Nếu không lại chợp mắt thêm một hồi đi.

Trần Hạo:

- ...

Đại gia, đây là cảm xúc trong mấy chục năm đè nén nay được kích thích lên ư.

Quả nhiên không hổ là hậu nhân của những anh hùng năm đó dám cầm đao chặt quỷ tử.

Thôi được, mấy đều như vậy, ta một người trẻ tuổi sao có thể tiếp tục ngủ được chứ.

- Được rồi, không có việc gì, xuất phát sớm một chút cũng tốt, à, con chuẩn bị trước một chút.

Trần Hạo nói xong quay lại trong buồng. Lưu lại một đám lão gia tử nhìn nhau, rất nhanh lại rộn ràng lên, từng người nghị luận oán linh là thứ gì, cầm địa không phải rất nguy hiểm sao? Cây đại đao này của ta có tác dụng hay không, cần để đại sư cho gia trì thêm linh phù gì đó hay không.

Sau khi thu thập một phen, Trần Hạo liền cùng một đám lão gia tử đi tới sân luyện công trong thôn.

Đồ vật cần chuẩn bị thật đúng là không ít, chất mấy cái rương lớn.

Đám lão gia tử cũng là cẩn thận, dây thừng đòn gánh đều chuẩn bị xong.

Sau khi đi vào, mấy lão nhân kia đã sớm phân công nhau rõ ràng, phân biệt tiến lên nâng từng cái rương lên, tỏ vẻ nhẹ nhõm bình tĩnh.

Trần Hạo muốn giúp đỡ đều không được, chỉ có thể ở phía trước dẫn đường.

Dưới ánh trăng, ừ, chính là dưới ánh trăng, đúng là vải thật.

Một nhóm người đi ra khỏi thôn, theo núi rừng, hướng tới quý thôn mà đi.

Trên đường đi, đám lão gia tử thay phiên nhau khiêng đám đồ vật, dù cho trèo đèo lội suối, mệt mỏi tới nổi thở hồng hộc cũng không kêu một tiếng. Trần Hạo thực sự là nhìn không đành, quả thực là muốn khiêng giúp một đoạn, nhưng bị một đám lão gia tử đuổi ra, muốn hỗ trợ liền xù lông, nói Trần Hạo xem thường bọn họ, còn muốn so tay một chút.

Trần Hạo chỉ có thể dờ khóc dờ cười nhận mệnh.

Một đường nghiêng ngả, buổi chiều mới chạy tới quý thôn.

Tiểu hồ ly nguyên bản đang nhàm chán ngồi bên bờ suối nghịch nước, nhìn thấy một đám người tới liền tròn tròn mắt.

Đây là tình huống như thế nào? Liên hoan dã ngoại à? Đây chính là quý thôn đó! Ngại sống quá thư thái à?

Nếu không phải nhìn thấy trong đội ngũ có Trần Hạo, tiểu hồ ly sẽ lập tức thi triển huyền thuật, dọa những này người chạy đi.

Chờ đến gần, tiểu hồ ly lúc này mới chạy đến trước mặt Trần Hạo, hoài nghi nhìn hắn.

Trần Hạo thở dài nói:

- Đừng nhìn ta, những ông lão này không thể trêu vào.

Tiểu hồ ly liếc qua những lão nhân kia, sau đó liền nhận ra.

Nói câu không khách khí, những lão nhân này cũng đều là người nó nhìn từ nhỏ đến lớn, đều là vãn bối.

Nó nhận ra mọi người, các ông lão kia cũng nhận ra tiểu hồ ly.

Một lão đầu ngạc nhiên nói:

- Lão Lục, ông nhìn, hồ ly này có phải là con năm đó đi theo bên cạnh lão đạo trưởng không, tôi nhớ cả người đều là màu tuyết bạch, lớn bằng nhau.

Ông lão Mao lục gia nhìn kỹ, trừng to mắt:

- Ô, đúng rồi, tôi nhớ được tam ca lúc đó còn rất thích tiểu tiên hồ, muốn bắt về nhà, kết quả bị tiểu hồ sử dụng pháp thuật dọa đến tè ra quần, trước khi qua đời cũng còn nói đó là vết nhớ cả một đời, hồi hận không thôi.

- Tôi nhớ rồi, lúc đó tam ca khóc trở về, còn bị cha ông cho ăn đòn, phạt đòn cả buổi trưa, nói ông mạo phạm linh thú.

- Chậc chậc, thật sự là linh thú, đều đã qua bao nhiêu năm, chúng ta đều chuẩn bị xuống mồ, tiểu tiên hồ này vẫn xinh đẹp như vậy, mấy người nói nó có thể sống bao lâu?

- Xuyt, đừng nói lung tung, để tiểu hồ không vui, ban đêm đem hồn phách ông gọi đi, đến lúc đó ông khóc không ra nước mắt luôn.

Nghe một đám văn bối nghị luận mình, tiểu hồ ly im lặng, liếc Trần Hạo một cái rồi chạy ra.

Trần Hạo gượng cười giữ im lặng, đành phải mang theo đám lão gia tử bắt đầu bố trí.

Đối với việc siêu độ oán linh ở quý thôn như thế nào, Trần Hạo không có biện pháp gì tốt, chuẩn bị những đồ vật này cũng chỉ là dùng để thăm dò, ý đồ mở ra một lỗ hổng, sau đó tiến hành theo chất lượng, chậm rãi cảm hóa, từng chút tiêu trừ oán khí, tranh thủ cho những oán linh đáng thương này một cơ hội bắt đầu cuộc sống mới.

Mở cái rương ra, đồ vật bên trong đã được phân loại, đều có nhãn hiệu cùng sách hướng dẫn, hiển nhiên chuẩn bị rất cẩn thận.

Dựa theo đánh dấu, rất nhanh Trần Hạo liền đem phim với máy chiếu phim chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng vấn đề là lần thứ nhất chiếu phim thì bộ phim nào là thích hợp nhất, một đám lão gia tử lại lâm vào tranh chấp.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 151: Quốc Ca Chiến Lược

Một đám lão gia tử lao nhao, người thì yêu cầu chiếu cảnh chiến đấu trong địa đạo, người khác muốn chiếu cảnh đấu trên huyết chiến đài, còn có người lại muốn chiếu cảnh nam chinh bắc chiến.

Mao lục gia lại xấu tính nhất, thế mà muốn làm một bộ phim đại đao hướng trên đầu quý tử mà chém tới.

Mắt thấy tranh luận không ngớt, Trần Hạo một lời làm toàn trường yên tĩnh.

Liên chiếu... trận động đất ở Đường Sơn đi.

Mẹ nó chứ, ta đây là đang đưa ra phương án giải quyết để có thể cảm động oán linh, mấy người đều muốn chém chém giết giết, đây là đưa ra lời khuyên sao? Đây là kích động thì có.

Nhìn thấy Trần Hạo đã quyết định, một đám lão gia tử cũng chỉ đành từ bỏ, nhưng tự mình cũng đang bàn luận, về sau nên làm như thế nào, oán linh cũng cần khuyên giải, đó chính là tinh thần vì nước kính dân, nhìn đám tiền bối xem, ném đầu lâu, đổ máu nóng, chết cũng không sờn, những thứ này nếu mà không cảm động cũng không cần phải cứu vãn nữa.

Ngoại trừ phim, Trần Hạo còn nhìn thấy một ít loa đài, nhạc khí và máy chiếu phim, mở ra nhìn một chút, hẳn thấy rất hài lòng, bên trong có rất nhiều ca khúc đều là theo hướng tích cực, đều là những bài hát kinh điển có thể làm xúc động tâm linh con người.

Sau khi sắp xếp tốt mọi việc, cơm nước đơn giản, liền đến ban đêm.

Mặt trăng ló ra, sơn thôn hoàn toàn yên tĩnh.

Nguyên bản một nhóm lão gia tử khí thế ngất trời cũng trở nên an tĩnh lại, nhìn cũng có chút hơi khấn trương.

Trần Hạo yên lặng quan sát sơn cốc.

Lúc mặt trời hạ xuống, hắn đã dùng Âm Dương Nhân nhìn vào trong sơn cốc, di chỉ kia còn sót lại từng sợi oán sát khí, từ từ hội tụ, sau đó tràn ngập toàn bộ sơn cốc, tạo thành một loại không khí quỷ dị.

Bên trong không gian kia ẩn chứa toàn bộ chấp niệm oán linh của quý thôn, ẩn núp không hiện, một khi bộc phát, chính là hung thần đáng sợ.

Giống như vì ngoài sơn cốc có nhiều người tới như vậy, hấp dẫn sự chú ý của các oán linh, từng chấp niệm hiện lên ở phía miệng sơn cốc, chú ý động tĩnh bên ngoài.

Trần Hạo lại nhìn hình ảnh của Chân Vũ Đế Quân một chút, sau khi cảm giác được lực lượng hương hỏa phật phù cũng lộ ra một nụ cười, sau đó đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Đương đương đương đương...

Một tiếng động đột ngột vang lên ở bên ngoài sơn cốc yên tĩnh, truyền ra tứ phương. Không chỉ để cho oán linh chấn kinh, cũng làm cho các lão gia tử, mèo mun, gà ngốc, tiểu hồ ly giật nảy mình.

Nhưng sau khi kịp phản ứng, nghe thấy tiết tấu quen thuộc kia, sắc mặt của các lão gia tử đột nhiên trở nên trang nghiêm, từng cây đại đao chộp vào trong tay, ngẩng đầu ưỡn ngực, con mắt trở nên cực nóng mà ướt át.

Rất nhanh, ca khúc vang lên.

“Đứng dậy, không muốn làm nô lệ, đem máu thịt của chúng ta, dựng thành trường thành mới của chúng ta, ...”

Ca khúc có cảm xúc mạnh mẽ, mang tình cảm thâm hậu, để ban đêm rét lạnh yên tĩnh cũng biến mất không thấy đâu nữa, một loại lực lượng âm áp vô hình, truyền tới trong lòng các lão gia tử, để tay của bọn hắn đang nắm chặt đại đao đều nổi gân xanh, run rẩy không thôi.

Trần Hạo cũng cảm thấy toàn thân khô nóng, tâm tình bị khuấy động, nhưng hắn vẫn đặt nhiều chú ý vào việc thăm dò những oán linh trong sơn cốc kia.

Hoa Hạ của ta có bao nhiêu kiếp nạn, dục hỏa trùng sinh, đứng ngạo nghễ thế gian, bài hát này chính là thể hiện sự bất khuất của chúng ta, là sự quật khởi của chúng ta, là chúng ta chứng minh tiếng lòng của mình.

Phàm là ai nghe được ca khúc này, không có ai là không kiêu ngạo, vì đó mà tự hào, vì đó mà cảm động.

Mặc dù những oán linh ở quỷ thôn đã chết trước khi tân Hoa Hạ thành lập, nhưng loại thanh âm kia xuất phát từ nội tâm kêu gào, bọn họ thân là một phần tử của Hoa Hạ, khẳng định có thể cảm nhận được.

Quả nhiên, Trần Hạo thấy được từng cái oán linh hiện ra, vờn quanh một chỗ, yên lặng nghe ca khúc.

Thần sắc của bọn họ bình tĩnh, mắt sáng ngời, sau đó... Con mẹ nó, cái này không khoa học, oán khí của các người làm sao lại càng thêm ngưng tụ! Các người đến cùng cảm động vì thứ gì thế?

Trần Hạo giật nảy mình, vội vàng tắt âm nhạc đi, im lặng nhìn sơn cốc.

Đám lão gia tử đang nghe say sưa cảm thấy không hài lòng, nhìn chằm chằm Trần Hạo, vì hắn khinh nhờn quốc ca như thế

mà khó chịu.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười, hướng tới sơn cốc bữu môi, nói:

- Lão gia tử, quốc ca hình như có tác dụng không đúng đối với mấy oán linh này.

Đám lão gia tử lúc này mới kịp phản ứng, nhìn về phía sơn cốc, sau đó toàn bộ đều đại ra.

Thật nhiều... Quý!

Lít nha lít nhít, già trẻ lớn bé, nam nam nữ nữ, xem xét không dưới năm sáu mươi người.

Ừa, không đúng, bọn họ thế mà không cảm với đối quốc ca? Các người muốn tạo phản hay sao? Kể cả là oán linh thì các người cũng là oán linh Hoa Hạ, là một phần tử của Hoa Hạ, các người thế mà không cảm động đối với quốc ca của chúng ta? Lương tâm của các người đâu? Bị chó ăn rồi à.

Đám lão gia tử từng người trừng mắt lườm, lòng tràn đầy nổi nóng.

- Đại sư, tiểu khúc vừa rồi rất có ý tứ đó, làm sao không bật tiếp?

Lão nhân mặc áo dài từ bên trong đám oán linh xông ra, ngữ khí âm trầm mở miệng.

Trần Hạo đang muốn nói chuyện, Mao lục gia liền không nhịn được, há mồm gầm thét:

- Con mẹ nó mày nói cái gì? Tiểu khúc? Mẹ kiếp đây chính là quốc ca của Hoa Hạ ta, là dùng máu thịt viết lên ca khúc thần thánh, mày dám nói là tiểu khúc? Lão tử chém chết mày.

Dứt lời, Mao lục gia nhắc đại đao lên xông tới.

Trần Hạo nhìn thấy thế quá sợ hãi, vội vàng nói:

- Đại gia, đừng xúc động mà.

Thế nhưng Mao lục gia người già nhưng động tác lại không chậm, mấy bước liền đến gần miệng oán linh sơn cốc, giơ đại đao lên liền hung hăng một đao bổ xuống.

Lão giả mặc áo dài nghe răng đứng yên tại chỗ cười, mặc cho Mao Lục gia chém vào trên thân, lại như chém vào không khí.

- Chém chết ta? Người nhìn xem, là thế này phải không?

Lão nhân mặc áo dài nói, nửa bên đầu liền từ trên đầu trượt xuống, rơi trên mặt đất.

Lão nhân mặc áo dài không có nửa bên đầu, miệng còn đang nói chuyện:

- Năm đó sơn phi chính là chém chết ta như thế, người cũng muốn chém chết ta sao?

Mao Lục gia hít một hơi khí lạnh, đột nhiên kịp phản ứng.

Mẹ nó chứ, quên mất đại đao không chặt được quỷ, lần này xong rồi.

Thế nhưng lúc hắn đang muốn rút đi, lại phát hiện thân thể không động được, cúi đầu xem xét, hai tiểu hài tử khoảng bảy tám tuổi, sắc mặt trắng bệch đang ôm lấy chân của hắn, ngửa đầu lộ ra nụ cười vẻ ngây thơ, nhưng lại tràn ngập âm lãnh.

Sau đó, bốn năm cái oán linh quay xung quanh Mao Lục gia, trên mặt lộ ra vẻ hung phấn mà tàn nhẫn.

- Cùng chúng ta ở chung một chỗ đi, cùng chúng ta ở chung một chỗ đi.

Đám oán linh nhóm phát ra tiếng nói vội vàng mà điên cuồng, đưa tay phải bắt lấy Mao Lục gia.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng ù ù vang lên, lực lượng thần thánh bộc phát, trong chớp lát, đám oán linh vờn quanh Mao Lục gia biến mất không thấy đâu nữa.

Chính là Trần Hạo nhìn thấy tình huống không ổn, trực tiếp lần nữa gia trì cho tượng của Chân Vũ Đế Quân. Để phạm vi chân nhiếp tượng của Chân Vũ Đế Quân lần nữa hướng phía trước tiến thêm vào mấy mét, những oán linh kia bị thần uy của đế quân đánh tan.

Mao Lục gia mặc dù kinh hãi nhưng lại không kinh hoảng, sau khi cảm giác có thể động được, trực tiếp nhảy một cái về phía sau, sau đó lăn lộn vài vòng, thoát khỏi phạm vi bao phủ của oán sát khí.

- Chết, các ngươi đều đáng chết, đều phải chết!

Đám oán linh bị đánh tan, lại tại nơi khác hiện ra, oán hận nhìn Mao Lục gia thoát khỏi nguy hiểm, phát ra nguyên rửa ác độc.

Mẹ chúng nó, kém chút đi tong cái mạng già này rồi.

Mao Lục gia bị dọa toát mồ hôi hột, vẫn còn chưa tỉnh hồn.

- Lão Lục, ông không sao chứ?

Những lão gia tử khác liền vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Mao Lục gia lắc đầu, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, tức giận nói:

- Đại sư, những oán linh này quá đáng quá, ngay cả quốc ca đều không tán đồng, hay là giết sạch đi.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 152: Cảm Hóa Ngoài Ý Muốn

Mặt Trần Hạo xạm lại.

Ôi lão gia tử à, những oán linh này không phải là không tán đồng, bọn họ là hấp thu tinh hoa của quốc ca, dung hợp tự thân, biến thành đồ vật của mình!

Mẹ nó chứ, mình lại biến khéo thành vụng.

- Các vị đừng nóng vội, chúng ta tiếp tục.

Trần Hạo nhìn oán sát khí bên trong, các oán linh thỉnh thoảng hiện ra, cắn răng một cái, mở miệng nói.

Mao Lục gia hỏi:

- Tiếp tục cái gì?

Trần Hạo cắn răng nói:

- Chiếu phim! Con không tin, oán linh cũng là người biến thành, chẳng lẽ không có một điểm nhân tính nào sao? Không có một điểm khát vọng đối với những thứ tốt đẹp ư? Chỉ luôn nghĩ đến báo thù, để cho mình không có kết thúc yên lành mới cam tâm? Nếu thật sự là như thế, con cũng không cố chấp nữa, trực tiếp gia tăng tượng của Chân Vũ Đế Quân, trấn áp bọn họ mãi mãi.

Các lão gia tử nhìn nhau, yên lặng làm theo chỉ thị của Trần Hạo.

Bọn họ cũng không cam chịu, đều là một phần tử của Hoa Hạ, chẳng lẽ cứ phải cùng người một nhà liều người chết ta sống?

Dù cho các người bị sơn phi cướp bóc sát hại, nhưng đó là thời đại hỗn loạn sai, là một phần nhỏ hạng người có dã tâm sai, có nhiều người đều là thân bất do kỷ, bị hãm hại, nếu như đều giống các người, Hoa Hạ sớm thành quỷ quốc.

Rất nhanh máy chiếu phim được đưa vào chỗ, sau đó bắt đầu chiếu, chuyện Đường Sơn động đất bắt đầu được kể ra.

Nhìn thấy bên ngoài lại bắt đầu thu hút thiêu thân bay loạn, những oán linh lại vờn quanh một chỗ, yên lặng quan sát.

Lão nhân mặc áo dài ánh mắt lấp lóe, ẩn giấu hung phấn.

Một cái tiêu khúc đã để chúng ta mạnh lên, hiện tại lại làm ra trò mới, chúng ta lại có thể trở nên mạnh hơn! Mạnh lên, phải trở nên mạnh hơn, chúng ta liền có thể tự do, liền có thể trả thù, liền có thể để tất cả mọi người sẽ đều thống khổ giống như chúng ta.

Sơn cốc an tĩnh lại, chỉ còn hình ảnh được phim chiếu lên, những sinh hoạt trước khi địa chấn phát sinh.

Chết đã gần hai trăm năm, thời đại chuyên biến quá lớn, các oán linh nhìn hình ảnh trong điện ảnh, cho dù là trong lòng tràn đầy oán hận cũng không khỏi bị hấp dẫn.

Hiện tại bên ngoài là như thế này sao? Những cái nhà thật cao, đường đi thật xinh đẹp, những cục sắt kia thế mà có thể chạy, là một loại xe ngựa ư?

Còn có thật nhiều tên mập mập, bọn họ có nhiều đồ ăn có thể ăn như vậy sao? Thật hạnh phúc!

Những chuyện thường ngày xưa cũ đã hấp dẫn thật sâu một đám oán linh, cho dù là lão nhân áo dài đều nhìn không chuyển mắt, trong mắt có ngạc nhiên với oán hận.

Vì sao những người này có cuộc sống tốt như vậy, vì sao chúng ta lại bị giết, vì sao ta không thể sinh hoạt ở thế giới

như thế này!

Không, ta muốn làm cho cả thiên hạ này đều phải trở nên giống như ta, đều phải chịu loại thống khổ này.

Thời gian chậm rãi qua đi.

Những oán linh vừa mới bị chuyện thường ngày hấp dẫn, đột nhiên bị chấn động.

Bởi vì, địa chấn.

Địa chấn giống như trời đất sụp đổ, bao trùm toàn bộ thành thị kinh khủng, cuồng bạo hủy diệt hết thảy, nhà cao tầng nghiêng ngả, mặt đất sụp đổ, những người bình thường bên trong tình huống như vậy căn bản là không có lực phản kháng, tai nạn xảy ra khắp nơi, khắp nơi nhìn thấy kinh hoàng, để những oán linh kia nhớ tới kinh nghiệm của bản thân, nhớ tới buổi chiều kinh khủng kia.

Đám oán linh kia có chút xôn xao, oán khí cũng trở nên chập trùng không ổn định.

Lão nhân mặc áo dài kia kích động, lại trở nên mạnh hơn sao? Tiếp tục xem, đều tiếp tục xem, chúng ta phải mạnh lên, chúng ta phải tự do.

Nhưng dần dần, lão nhân mặc áo dài kia phát hiện không hợp lý.

Bởi vì bên trong tai nạn xuất hiện rất nhiều người tốt tính.

Cha mẹ hi sinh tính mạng mình để cứu con cái. Giáo viên hi sinh để cứu học sinh, gặp phải người có khó khăn, cho dù liều mạng cũng vươn tay cứu giúp.

Đặc biệt là cuộc cứu trợ cuối cùng kia, trên dưới một lòng, đếm cũng đếm không xuể các đội ngũ cứu viện đến từ bốn phương tám hướng, họ dù phải đối mặt khó khăn cũng phải dùng hết một chút sức lực cuối cùng, những người vì cứu

người gặp nạn mà tự vứt bỏ tính mạng mình, lại không oán không hối, để oán khí của đám oán linh dần dần hạ xuống, từng người nhìn rồi suy nghĩ đến xuất thân.

- Đừng xem, đừng xem nữa! Pháp sư, người đáng chết, các người đều đáng chết.

Lão nhân mặc áo dài tựa hồ cảm nhận được một loại biến hóa nào đó không ổn, phần nộ nhìn chằm chằm Trần Hạo, sau đó vung tay lên, oán sát khí lưu động, lôi cuốn tất cả oán linh lui về trong sơn cốc.

Trần Hạo một mực chú ý tới đám oán linh kia, Âm Dương Nhân tự nhiên thấy được biến hóa trong đó.

Những oán linh kia, lại có vài người bị điện ảnh cảm động!

Tốt, chuyện này rất tốt, nói rõ cho dù là oán linh cũng còn tính người, dù sao người có thất tình lục dục, không có đạo lý sau khi chết chỉ còn lại các loại cảm xúc hận, giận, còn yêu thương lại bị vứt bỏ hoàn toàn.

Chuyện này nói không rõ được.

Cảm xúc là linh hồn xung động, dù là hận ý trùng thiên, nhưng chỗ sâu nhất trong linh hồn vẫn có vết tích của tình yêu, đó là thứ không cách nào xóa bỏ, đó là vết tích nguyên thủy nhất của loài người.

Mà mình phải đem cái vết tích không quan trọng này gọi ra từ chỗ sâu nhất, để đám oán linh kia không còn bị oán khí thao túng, có thể phán đoán dựa trên lý trí, làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Chiến lược chiếu phim, thành công.

Trần Hạo thấy tinh thần sáng khoái, rất hài lòng.

Tìm được biện pháp chính xác, tiếp theo liền tiếp tục tấn công, Trần Hạo yêu cầu đám người Mao Lục gia đêm nay liền

chiếu Đường Sơn động đất, lặn đi lặn lại, chiếu tới hừng đông mới thôi.

Nguyên bản đám lão gia tử chờ mong kháng chiến, cũng bị phim địa chấn làm cho rung động, cảm động, đây mới là truyền thống mỹ đức, căn bản truyền thừa bất diệt, trong lúc nhất thời không ai nhắc lại chuyện kháng chiến gì đó, yên lặng dựa theo sắp xếp của Trần Hạo mà làm.

Một lần chiếu xong, lại một lần nữa chiếu lại.

Mặc dù đám oán linh không có ở đây, nhưng âm thanh lại vẫn truyền vào trong sơn cốc, truyền vào trong lòng bọn họ.

Lão nhân mặc áo dài giận không thể chịu được, thúc đẩy oán sát khí ngăn cách âm thanh, sau đó nhìn một đám oán linh đã bình tĩnh lại, tựa hồ còn muốn đi xem tiếp, giận dữ hét:

- Các người làm gì thế? Các người quên chúng ta bị chết như thế nào sao? Không cam lòng trong lòng các người đâu? Oán hận trong lòng các người đâu? Những người bên ngoài kia đều là gạt người mà thôi, là giả.

Những oán linh kia giữ im lặng, có một vài oán linh có con cái, giống như là nhớ ra cái gì đó, càng là ôm chặt lấy hài tử nhà mình.

Lão nhân mặc áo dài kềm chút tức giận phun ra máu tươi, nếu như nó có thể học máu.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, lão nhân mặc áo dài biến mất, sau đó lại xuất hiện ở miệng sơn cốc, ánh mắt âm tàn nhìn về phía Trần Hạo: - Pháp sư, cậu đang tìm chết.

Trần Hạo thản nhiên cười một tiếng:

- Ông nói sai, tôi đang cứu vớt các người.

Lão nhân mặc áo dài gầm thét:

- Chúng tôi không cần cậu cứu vớt.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Không cần tôi cứu vớt, chỉ là mình ông mà thôi, ta đã nhìn ra, nơi đây hình thành hẳn là do ông chủ đạo, những thôn dân này chuyên hóa thành oán linh, khẳng định có không ít công lao của ông. Tôi cũng rất nghi hoặc, mặc dù gặp tai bay vạ gió, bị tàn nhẫn sát hại, nhưng hiện tại cừu nhân của mấy người đã chết sạch, nỗi hận này vì sao còn phải tiếp tục kéo dài? Mấy người cũng không báo được thù, không bằng chuyên thể đầu thai, hưởng thụ thịnh thế phồn hoa hiện tại, dù sao cũng so với ở lại nơi này chịu thâm lương thống khổ còn sướng hơn nhiều, dù gì mấy người cũng không cách có nào thoát ra được.

Lão nhân mặc áo dài âm lãnh nói:

- Cậu dựa vào cái gì khẳng định chúng tôi không ra ngoài được.

Trần Hạo mỉm cười, phát tay, một đạo pháp quang rơi vào bên trên tượng của Chân Vũ Đế Quân, để linh tính của Chân Vũ Đế Quân lần nữa tăng vọt lên một ít, đem oán sát khí nguyên bản lan tràn ra khỏi miệng sơn cốc trực tiếp đẩy vào trong sơn cốc.

Lão nhân:

- ...

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 153: Lão Gia Tử Kể Chuyện

- Người đừng đắc ý, người không siêu độ được cho chúng ta, chỉ cần được ra ngoài, chỉ cần được ra ngoài...

Bóng hình của lão nhân mặc áo dài ác độc nhìn Trần Hạo rồi dần dần biến mất, nhưng tiếng nói oán hận kia lại truyền vang không dứt, nghe rợn cả người.

- Điên khùng, đầu óc lão gia hỏa này bị hỏng rồi, lão tử chưa bao giờ thấy ai không nói đạo lý như thế, mình bị giết liền muốn liên lụy những người vô tội khác, con mẹ nó cùng những sơn phỉ kia khác gì nhau?

Mấy lão gia nhìn thấy thế cảm thấy phẫn nộ, một người trong đó càng to tiếng mắng, một mặt khinh thường.

- Lão Cửu, đừng nói nữa, một loại gạo nuôi trăm loại người, có vài người trời sinh tà ác, còn sống muốn người khác cung phụng, chết đi liền oán trời trách đất, theo ta thấy, người như thế cứ giết cho rồi, nói không chừng những oán linh khác còn có thể cứu.

Mao lục gia hừ một tiếng.

Trần Hạo nghe vậy, ánh mắt sáng lên, như có điều suy nghĩ.

Một đêm chiếu phim cho đến hừng đông, trong sơn cốc lại không có một oán linh nào đi ra.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, vạn sự khởi đầu nan, hiện tại đã tìm đúng biện pháp, liều mạng đánh, luôn có thể đánh vào nội bộ địch nhân, tan rã đầu chí của địch nhân, cuối cùng thu hoạch thắng lợi.

Ngày thứ hai, quý thôn ần núp, phim cũng không phát.

Một ngày bốn ba, lại bận rộn một đêm, đám lão gia tử cũng chỉ thay phiên chợp mắt một chút, đã sớm rã rời không chịu được, Trần Hạo để đám lão gia tử đi nghỉ ngơi. Minh bắt đầu bận rộn.

Ban ngày quý thôn mặc dù không ra, nhưng những oán linh kia đều ẩn trốn tại bên trong tàn thôn di chỉ, không nhìn thấy nhưng không phải không thể nghe được.

Trần Hạo liền đem đĩa nhạc mang đem đến di chỉ, sau đó phát ca khúc.

Cái gì cha mẹ bên trong ánh nến, lòng cảm ơn, trên đời chỉ có mẹ là tốt, chỉ cần là ca khúc có thể gợi ra những cảm xúc tốt đẹp nhất, Trần Hạo liền thay phiên mở, lặp đi lặp lại.

Dưới loại âm nhạc tốt đẹp này oanh tạc, cho dù ý chí sắt đá, ta cũng phải đem người bóp cho mềm.

Loại thủ đoạn lôi kéo này so với chém chém giết giết gì đó tốt hơn nhiều.

Trần Hạo tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đánh không lại cho nên mới làm thế.

Quả nhiên, âm nhạc vang lên, dưới ca từ tràn đầy tình cảm, Âm Dương Nhãn của Trần Hạo nhìn thấy khí tức oán linh còn sót lại bên trong di chỉ xuất hiện lưu động, hiển nhiên có hiệu quả tốt.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thấy hài lòng sau đó cũng đi đã tọa nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối tiểu hồ ly vẫn đang một mực quan sát, nó luôn ở trạng thái mê mẩn.

Trần Hạo làm những việc này hoàn toàn phá vỡ nhận thức cũ của nó.

Thì ra còn có cách siêu độ như thế? Đây là chuyện mà một người trong Đạo môn sẽ làm ư?

Bất quá hiệu quả này làm tiêu hồ ly sợ hãi than thở không thôi.

Biến hóa của đám oán linh nó cũng thấy tận mắt, nó đã xem xét quỷ thôn mấy chục năm, so với Trần Hạo còn cảm nhận rõ ràng hơn được loại biến hóa thần kỳ này, đó là một loại rạn nứt, lão quỷ kia sợ rằng sắp toi đời rồi.

Tiểu hồ ly rất hài lòng, quỷ thôn là tiếc nuối của Càn Bình đạo trưởng, nó nhận được sự dạy bảo của Càn Bình đạo trưởng, dẫn đạo, từ đó đi đến con đường tu hành chính xác, cũng xem quỷ thôn trở thành trách nhiệm của mình.

Không giải quyết vấn đề quỷ thôn, nó cả đời cũng sẽ không rời khỏi nơi này.

Bây giờ có hi vọng siêu độ cho quỷ thôn, tiểu hồ ly cảm thấy tương lai của mình tốt đẹp vô cùng.

Oa ô!

Ngay lúc tiểu hồ ly đắc ý ảo tưởng, đột nhiên một thanh âm vang lên.

Quay đầu nhìn lại, là mèo mun.

Tiểu hồ ly hí mắt lại.

Con mèo ngu này thật sự là ngứa da hay sao, lão nương ăn gạo của nhà ngươi, trộm gà của nhà ngươi à, cứ theo ám ta hoài.

Đang nghĩ ngợi có nên giáo huấn nó hay không, khỏi để nó phá hư tâm tình vui vẻ của mình, ánh mắt tiểu hồ ly đột nhiên chuyển động, nhìn về phía một bên khác.

Gà ngốc không biết cũng chạy tới lúc nào, mặc dù vẻ mặt không tình nguyện, nhưng vẫn đứng ở bên cạnh mèo mun.

Hả? Liên thủ, chơi hai đánh một à? Có tin ta cho các người một cái móng vuốt, các người sẽ nằm sấp như đé nhũn luôn không. Tỷ đã tu hành trăm năm chứ không phải chuyện đùa.

Trong mắt tiểu hồ ly lóe lên một tia khinh thường, nhìn mèo mun chi chi một tiếng.

Mèo mun lập tức xù lông, oa ô gầm thét một tiếng.

Tiểu hồ ly tỏ ra sừng sốt, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trần Hạo đang tĩnh tọa cách đó không xa, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó tiểu hồ ly nhìn mèo mun, lại kêu chi chi một tiếng.

Mèo mun sừng sốt, lộ vẻ không tin nhìn tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu lên, khinh thường trả lời lại, quay người ưu nhã đi ra.

Mèo mun chân chờ một chút, không nhúc nhích.

Gà ngốc loẹt xoẹt chạy tới, khanh khách gọi.

Mèo mun:

- Meo ô meo ô.

Trao đổi một chút, gà ngốc tức giận nhìn mèo mun, khanh khách vài tiếng. Sau đó cũng đi ra.

Mèo mun:

- ...

Hồ ly chết tiệt nói thật hay giả, vì sao ta có cảm giác bị dao động rồi? Có thể tin hồ ly không?

Chỉ nghĩ ngợi bốn năm cái giờ, đám lão gia tử đã tỉnh lại, tinh thần từng người đều phấn chấn.

Nhìn Trần Hạo đang ngồi, bọn họ cũng biết nặng nhẹ không đi quấy rầy, mà cùng đi đến tàn thôn di chỉ.

Nói đến cái cảm địa bị nguyên rủa này, trong lòng bọn họ vẫn còn kính sợ, cũng chưa tới qua.

Nhưng sau khi tiếp xúc đêm qua, kính sợ của đám lão gia tử đối với quỷ thôn ít đi rất nhiều, ngược lại có chút đáng thương cho bọn chúng.

Một đám thôn dân vô tội trong thời đại loạn lạc, bị cừu hận che đậy tâm linh, không cách nào giải thoát, thậm chí nếu không thể siêu độ sẽ phải đứng trước kết cục bi thảm bị trấn áp hoặc là bị tiêu diệt.

Đối với một đám người này, bọn họ bù ngùi mãi không thôi.

Mao lão thôn một đời trước cũng là bị thời đại bức bách sống không nổi, nhưng may mắn gặp được lão đạo trưởng truyền thụ Đạo gia đạo pháp mới có sức phản kháng, không chỉ có không có bị xâm hại, ngược lại bạo phát, huyết tính dâng lên, đánh ngược lại đám người kia một trận, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Cái quỷ thôn này do không có lực lượng tự bảo vệ mình mới bị thương tổn.

Nhìn di chỉ, Mao lục gia đột nhiên đi qua ngồi xếp bằng xuống đối mặt với di chỉ, móc ra thuốc cuộn, châm lửa đốt ý hít một hơi, lúc này mới lên tiếng nói:

- Ài... Nói đến, dù là hài tử trong số các người đều lớn tuổi hơn ta, lúc các người còn sống, ta còn chưa ra đời, đều là trưởng bối cả. Nhưng mà ta cũng lớn tuổi rồi, cũng là một lão đầu tử, đoán chừng sống không được bao lâu, cho nên cũng đừng có so đo tôn ti, ta đều là người Hoa, đều là hương thân phụ lão.

- Nói tiếp, chúng ta cũng coi như là hàng xóm, Mao lão thôn của chúng ta cách hơn hai mươi dặm ở hướng kia, ở hơn mấy chục năm. Tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, hôm nay lão đầu tử cùng các người làm nhảm một chút, nói vài lời trong lòng.

Mao lục gia vừa mở miệng, oán khí bên trong di chỉ liền động đậy.

Mao lục gia nói tới việc ngoại tộc xâm lấn vài chục năm trước, gió tanh mưa máu, nói tới rất nhiều người Hoa từ ngu muội đi tới khai sáng, từ bên trong khai sáng quật khởi. Nói lên bậc cha chú xây dựng lên Mao gia khảm đao đội, chuyện đổ máu trong chiến đấu, nói tới việc Hoa Hạ xoay người, hướng ra thế giới, nói tới lãnh tụ vĩ đại, nói tới cuộc sống hiện đại thoải mái.

Sử dụng giọng điệu trầm bổng du dương, cảm xúc phát ra từ phê phủ để cấu tạo nên một bộ sử thi trăm năm, đám lão nhân bên cạnh Mao lục gia nghe được câu chuyện đều thấy kích động trong lòng, cảm thán không thôi, thời gian trăm năm này, thực tình không dễ dàng gì.

Mà oán khí bên trong di chỉ dưới lời nói kia dần chậm rãi bình tĩnh lại.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 154: Cơ Duyên Của Mèo Mun

Trần Hạo đang tĩnh tọa khôi phục pháp lực cách đó không xa, cảm giác được hành động của đám lão gia tử, ban đầu cũng không nói cái gì.

Dù sao giữa ban ngày, những oán linh kia cũng không thể chạy ra hại người.

Thế nhưng rất nhanh, theo Mao lục gia thâm tình giải thích, biến hóa của oán khí bên trong di chỉ kia làm hấn trợn mắt hốc mồm.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay, lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa có thể nói, ngay cả oán linh cũng bị thuyết phục.

Nhưng đây là chuyện tốt.

Oán linh có thể đón nhận thiện ý, oán khí sẽ càng ít, dần dần liền có thể trở nên bình thường.

Mặc kệ hành động của các lão gia tử. Trần Hạo cảm giác gần như đã hoàn toàn khôi phục pháp lực, đứng dậy đi tới nơi cất giữ hành lý, lấy ra thanh đại đao khăn đỏ kia.

Đao này đã tồn tại trăm năm nhưng lưỡi đao vẫn sắc bén, chất liệu rất tốt.

Trên thân đao, bên trong rãnh máu ẩn chứa sát khí, đó là do chém giết quá nhiều sinh linh thai nghén mà thành.

Dạng hung khí như thế này cho dù âm tà quỷ vật gặp cũng phải sợ hãi.

Nhưng đại đao cuối cùng cũng chỉ là phàm khí, cũng không siêu phàm thoát tục, nếu như mình Khai Quang cho nó sẽ có

biến hóa như thế nào nhỉ?

Lần thứ nhất nhìn thấy hồng cân đại đao, Trần Hạo liền có ý nghĩ như vậy.

Giờ phút này, Trần Hạo cũng không có chuyện gì làm, cảm thấy có thể thử một lần, nói không chừng sẽ có kinh hỉ.

Cầm đại đao trong tay, Trần Hạo bất pháp quyết, vận chuyển pháp lực, sau đó điểm một cái lên đại đao, một đoàn đao hạnh năm năm ngưng tụ ra pháp quang bao phủ lên thân đao.

Đại đao khấn đở:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Gì đây? Ca đã Khai Quang mà? Người phản hồi đi?

Biểu lộ của Trần Hạo vô cùng cổ quái, cẩn thận cảm nhận hồng cân đại đao, không có chút phản ứng nào, không biến thành Pháp Khí, cũng không có dị thường gì.

Mẹ nó, năm năm pháp lực của ta đâu, bị người nuốt chửng hết rồi!

Trần Hạo chán nản. Sau đó vẫn chưa từ bỏ ý định lần nữa gia trì năm năm pháp lực.

Đại đao khấn đở: - ...

Trần Hạo nổi giận, trực tiếp ngưng tụ hơn mười năm pháp lực còn lại, một mạch gia trì tiếp.

Lão tử không tin, hơn hai mươi năm pháp lực đặt ở trên tượng của Chân Vũ Đế Quân đều có thể tăng cường linh tính, đặt trên người người lại không có động tĩnh gì sao.

Lần này hồng cân đại đao rốt cục có phản ứng.

Trong nháy mắt, thân đao kêu vù vù, run rẩy kịch liệt, rãnh máu bên trong thân đao xuất hiện huyết quang lăng lẹ.

Trong lòng Trần Hạo giật mình, vội vàng nắm chặt hơn.

Thế nhưng Trần Hạo vẫn phản ứng không kịp, hồng cân đại đao từ trong tay Trần Hạo tránh thoát ra, sau đó bay thẳng ra ngoài.

Trần Hạo quá sợ hãi.

Mẹ nó chứ, chuyện gì nữa đây? Khai Quang mà thôi, người thành tinh rồi à? Lôi kiếp mộc cũng không có trâu bò như người!

Trần Hạo vội vàng đuổi theo.

Còn chưa đuổi được mấy bước, Trần Hạo đột nhiên biến sắc, lớn tiếng nói:

- Tiểu Hắc, mau tránh ra.

Mèo mun đang ngồi xổm, ngẩn người nhìn lên bầu trời, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề miêu sinh, móng vuốt nhỏ vô tình lay hòn đá nhỏ trên mặt đất.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc, mèo mun theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau đó mắt mèo trừng lớn.

Thứ gì thế? Bay nhanh thật! Đây là, đang hướng về mình ư? Meo meo meo!

Mèo mun vội vàng nhảy lên, thế nhưng phản ứng của nó vẫn hơi chậm, trong nháy mắt nhảy lên, hồng cân đại đao theo dưới thân nó xuyên qua, cắt đứt vuốt mèo, mang theo một tia máu tươi.

Mèo mun bị đau thét lên một tiếng, lăn lộn ngã xuống đất, sau đó điên cuồng nhảy lên mấy cái, liền chạy ra xa bảy, tám

mét, lúc này mới chưa tỉnh hồn nhìn về phía chỗ lúc trước nó ngồi xôm.

Thế nhưng giờ phút này hồng cân đại đao cũng đã xuyên thấu ngọn núi, thẳng vào trong núi, biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo nhìn tới há hốc miệng.

Cái đồ vật này mẹ nó chứ ca Khai Quang cho mày, lại còn biết chạy? Ngươi là một thanh đao mà, ngươi chạy cái beep.

Đang buồn bực, đột nhiên tiếng vù vù lại vang lên, là từ... ngọn núi bên kia truyền đến.

Trần Hạo sững sờ, sau đó liền trừng to mắt.

Chỉ thấy trong lòng núi có một cái bóng vọt ra, sau đó bay về phía... mèo mun!

Mẹ kiếp, ngươi có thù với mèo sao?

Trần Hạo vội vàng.

Cũng không cần chờ hấn nhắc nhở, lúc mèo mun nhìn thấy cái đồ chơi này lại bay về phía mình, nó liền trực tiếp xù lông lên.

Mẹ mày chứ, lão nương không phát uy, tưởng ta là... hồ bệnh à!

Nhe răng trợn mắt, trong nháy mắt mèo mun hoàn thành biến thân, thân thể bành trướng, hóa thành hình thức mèo tiên có kim quang hộ thể, không lùi mà tiến, rống giận trực tiếp đón hồng cân đại đao.

Một màn này phát sinh trong lúc điện quang hỏa hoa, xung quanh một mảnh kinh ngạc.

Đám lão gia tử:

- ...

Có phải ở bên cạnh đại sư luôn có một con vật không bình thường không?!

Ánh mắt của tiêu hồ ly lấp lóe.

Nhìn không ra nha, con mèo ngu này còn có thể biến thân! Khí tức trong nháy mắt tăng vọt không chỉ gấp mười lần, chặc chặc, có ý tứ!

Gà ngốc trực tiếp nhắm mắt lại.

Miêu tử, vĩnh biệt.

Ngược lại Trần Hạo tỏ ra sốt ruột.

Con mèo chết tiệt này, người thật sự cho rằng người có chín cái mạng à! Mẹ nó né tránh đi chứ.

Thế nhưng mặc kệ tiếng lòng của bọn hắn là cái gì, ý tưởng gì, đều đã không còn kịp rồi.

Bạch!

Mèo mun cùng hồng cân đại đao đụng vào nhau.

Trần Hạo nhắm mắt lại, lộ ra vẻ thống khổ.

Tiểu Hắc, là lỗi của ta, là ta hại người.

Khóe miệng của tiêu hồ ly nhếch lên, sau đó đột nhiên sững sờ, mắt hồ tròn tròn, tràn đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy mèo mun vốn phải bị hồng cân đại đao phân thân tại chỗ, chết không nhắm mắt, nhưng lông tóc không tổn hao gì, bình an rơi xuống đất.

Mà hồng cân đại đao... Không thấy đâu nữa.

Mèo mun quay người nhìn quanh, mắt đầy mờ mịt, tình huống gì đây? Cái đồ vật quý quái kia đâu? Chạy đi đâu rồi?

Nhưng rất nhanh, con mắt của mèo mun trở nên quý dị, nó tựa hồ cảm giác được cái gì, yên tĩnh lại.

- Không chết? Tại sao lại không chết... Không đúng, không chết mới tốt, Tiểu Hắc nhà ta phúc lớn mạng lớn, thật sự có chín cái mạng!

Trần Hạo vui vẻ, vội vàng chạy tới xem xét.

Gà ngốc ghê hé mắt, tựa hồ không đành lòng quan sát cảnh máu me, nhưng rất nhanh lại trợn to, trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi, cánh đều giương ra, biểu thị rằng mình không lý giải nổi.

Đến trước mặt mèo mun, Trần Hạo vội vàng ôm lấy mèo mun, trên dưới lật xem, khắp nơi sờ loạn, lúc này mới yên lòng.

Quả thật không bị thương chỗ nào.

Thế nhưng hồng cân đại đao kia đâu?

Lúc này, mèo mun đột nhiên kêu một tiếng.

Trần Hạo sửng sờ. Liền thấy mèo mun duỗi ra một cái chân, bá một cái, bốn cái móng vuốt gãy ra.

Vuốt mèo mà thôi, Trần Hạo thấy nhiều rồi, không thèm.

Nhưng mà, đây là vuốt mèo sao?

Chỉ thấy trong lòng bàn chân của mèo mun, bốn cái móng vuốt kia khác hoàn toàn với lúc trước.

Móng vuốt trước kia, dài một tấc, rất sắc bén.

Móng vuốt bây giờ, dài ba tấc, rất đáng sợ.

Nhưng mà mèo làm thế quái nào lại có móng thép? Móng vuốt kia tuyết trắng sáng tỏ, nhìn thật giống như chế tạo từ tinh cương.

Đặc biệt là ở giữa cái móng vuốt thép có đường tơ máu màu đỏ, nhìn thế nào đều cảm thấy hung tàn bá đạo.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Mèo mun mặt mũi tràn đầy hưng phấn, trực tiếp từ trong ngực Trần Hạo nhảy ra ngoài, sau đó oa ô một tiếng, nguyên bản thân thể bành trướng gấp đôi, lần nữa lại lớn thêm ra ba vòng.

Mà một cái chân mèo khác cũng bắn ra móng vuốt thép chứa tơ máu.

Không chỉ như thế, trên cổ mèo mun bỗng nhiên xuất hiện một mảnh vải đỏ dài một mét, quấn quanh cổ, giống như một cái khăn đỏ đón gió bay múa.

Khăn trùm đầu thần bí, khăn đỏ tung bay, móng vuốt thép hung lệ.

Mèo mun, biến thân.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 155: Soái Miêu 3

Giây

Rất đẹp trai!

Nhìn mèo mun, Trần Hạo kinh hãi, ánh mắt mơ hồ.

Hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng con mèo mun ục ịch, béo tới mức chỉ có thể làm gối ôm này, thế mà sau khi biến thân còn có dạng này, quả thực rung động tâm linh mà!

Ngay cả đám lão gia tử cũng trợn tròn mắt.

Đây chính là sủng vật do các đại sư nuôi sao? Quả nhiên không giống với lão bách tính bình thường chúng ta nuôi.

Gà ngốc càng trợn tròn mắt.

Đây là mèo chết sao? Tại sao nó có thể biến thành màu đỏ tím?

Nhìn một thân lông của mình, ah, cũng rất lộng lẫy, tuyệt đối là soái ca bên trong đám gà, có phong phạm vương giả. Nhưng so với trạng thái của mèo mun giờ phút này, trong nháy mắt liền sinh lòng xấu hổ.

Sau đó, gà ngốc u oán nhìn về phía Trần Hạo.

Đều đi theo người lẫn lộn, có thể đối xử bình đẳng hay không?

Oa ô!

Hoàn thành biến thân, mèo mun hưng phấn nhảy vọt, khăn đỏ tung bay, vượt mèo vung vẩy, bá bá bá! Đẹp đẽ ngời ngời.

Sau đó, mèo mun đột nhiên nhìn về phía tiểu hồ ly, giương vuốt mèo lên, bên trong mắt mèo tràn đầy khiêu khích.

Nhìn thấy móng vuốt của tử chưa? Người có sợ hay không.

Tiểu hồ ly nguyên bản đang quan sát trạng thái của mèo mun, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của nó, lập tức tiểu hồ ly cười, híp mắt lại.

Lại xù lông đúng không? Có bản lĩnh đến cần ta đi.

Mèo mun phát hiện tiểu hồ ly khiêu khích lại, lập tức nổi giận.

Tử chỉ là cho người một cái cảnh cáo mà thôi, để người đừng có tâm tư gì đó, không nghĩ tới người còn dám phản kháng? Là cảm thấy móng vuốt của miêu tử ta không đủ sắc bén hay sao?

Thân thể nhún xuống một cái, sau đó mèo mun đột nhiên phóng tới tiểu hồ ly. Khí tức hung tàn bá đạo kia giống như một con mãnh hổ xuống núi, dũng mãnh không ai bì nổi.

Trần Hạo nhìn thấy liền sợ hãi.

Đậu phộng, con mèo chết tiệt này muốn làm cái gì? Chúng ta ở cùng một chiến tuyến mà, người đừng gây chuyện cho lão tử nha!

Thế nhưng chuyện phát sinh sau đó làm Trần Hạo lần nữa trợn tròn mắt.

Mèo mun vọt tới phía trước tiểu hồ ly ba bốn mét, trong nháy mắt dừng lại, chỉ là dùng cái khí tức khủng bố kia uy hiếp tiểu hồ ly, xem ra cũng biết nặng nhẹ, không có ý tứ đánh nhau, chỉ muốn hù dọa một chút, biểu hiện sự trâu bò của mình.

Nhưng đối mặt với uy hiếp của mèo mun, tiểu hồ ly lại hồ hững, không hề bị lay động.

Chờ tới lúc khí tức hung tàn bá đạo của mèo mun tới người, tiểu hồ ly đột nhiên mở mắt, sau đó thân thể cũng bắt đầu biến

lớn.

Lớn lên, lớn lên, lớn lên!

Nguyên bản tiêu hồ ly nhỏ bé đáng yêu, trong nháy mắt biến thân to lớn!

Cao chưa tới một mét, biến thành cao hơn ba mét, nguyên bản vẻ mặt đáng yêu cũng trở nên vô cùng dữ tợn, hai cái đuôi thật dài từ phía sau hiện ra, lơ lửng đong đưa.

Tiểu đại hồ ly cũng giương một cái hồ chưởng lên, bắn ra ba cái lợi trảo, nhe răng cười nhìn mèo mun.

Lợi trảo của nó không phải thép, nhưng cực lớn, so với tay người còn lớn hơn, vừa nhọn vừa sắc, lóe ra hàn quang khí thể hung ác.

Biến hóa trong nháy mắt này, thật giống như một con sóng lớn cao ba mét va chạm với một con sóng lớn cao mười mét.

Mèo mun:

- ...

Khung cảnh nhất thời trở nên yên tĩnh.

Đám người lão gia tử:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, uhm, biểu diễn rất đặc sắc, hồ đạo hữu đạo hạnh cao thâm, bội phục bội phục, ha ha ha ha.

Vừa kịp phản ứng, Trần Hạo vội vàng chạy tới, không để ý ánh mắt ngốc trệ mờ mịt của mèo mun, trực tiếp ôm lấy nó,

quát lớn:

- Đừng làm rộn, biến trở về cho ta.

Mèo mun không dám phản kháng, ngoan ngoãn thu nhỏ thân thể, móng vuốt trong lòng bàn tay mèo thu hồi, khăn đỏ trên cổ biến mất, lại biến thành bộ dáng ục ịch chất phác, ngoan ngoãn ghé vào trong ngực Trần Hạo, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, sau đó ánh mắt vừa tức vừa buồn bực nhìn đại hồ ly, trong lòng oán giận không thôi.

Chớ đắc ý, ngươi chớ đắc ý, ta sẽ vượt qua ngươi, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi.

Nhìn mèo mun bị hù dọa đến mất mật, đại hồ ly cũng biến trở về bộ dáng đáng yêu trước kia, ánh mắt linh động, cùng mèo mun đối mặt, lộ ra ý tứ tiểu tử, ta chờ ngươi.

Mèo mun:

- ...

Chờ Trần Hạo ôm mèo mun đến một bên trấn an, gà ngốc cũng lấy lại tinh thần, sau đó cộp cộp chạy tới bên cạnh tiểu hồ ly, đầu gà ra sức gật, sau đó ánh mắt cực nóng nhìn tiểu hồ ly, bộ dáng về sau ngươi chính là đại tử của ta.

Tiểu hồ ly trên dưới đánh giá gà ngốc một chút, chi chi một tiếng. Sau đó khinh thường đi ra.

Gà ngốc:

- ...

Ha ha ha! !

Gà ngốc nổi giận, cánh đều mở ra, mắt gà bộc phát lửa giận.

Nó cảm giác lòng tự trọng của mình bị chà đạp nghiêm trọng, đây là khinh nhờn không thể tha thứ đối với nó.

Thế nhưng ngấm lại chân diện mục vừa rồi của tiểu hồ ly, cổ gà ngốc rụt lại, vội vàng lại chạy về phía bên cạnh Trần Hạo, nhìn mèo mun khanh khách gọi.

Mèo mun lạnh lùng nhìn gà ngốc.

Chỉ biết nịnh nọt, nguoi vừa rồi đi đập đầu với tiểu hồ ly làm như ta không nhìn thấy vậy, nguoi con gà đầu đất này. Ta trước kia nhìn lầm nguoi rồi.

Trong mắt gà ngốc tràn đầy oan ức.

Ta chỉ muốn tìm chỗ dựa mà thôi, ai bảo bản bảo bảo hiện nay yếu nhất chứ.

Trần an mèo mun một hồi, nhìn mèo mun đã khôi phục bình tĩnh, Trần Hạo lúc này mới âm thầm ngạc nhiên.

Hồng cân đại đao kia đến cùng có lai lịch gì? Vì sao sau khi Khai Quang lại có thể bị mèo mun hấp thu, còn có thể biến hóa thần kỳ như vậy?

Trần Hạo nhìn về phía những lão gia tử kia, nhìn bọn họ vẫn còn ngơ ngác, lộ vẻ mê mang, Trần Hạo liền biết.

Xem chừng Mao lục gia cũng không biết lai lịch của thanh đại đao tổ truyền này.

Cũng đúng, thiên hạ to lớn cỡ nào, không thiếu cái lạ, là mình kiến thức kém mà thôi, có lẽ về sau sẽ có cơ hội biết được.

Nhưng việc để Trần Hạo chấn kinh vẫn là con tiểu hồ ly kia.

Thực tình không nhìn ra, con tiểu hồ ly này vậy mà đã mọc ra được hai cái đuôi, chặc chặc, cữu vĩ hồ trong truyền thuyết là thật sao? Hai cái đuôi mà đã lợi hại như vậy, vậy như chín cái đuôi sẽ lợi hại đến mức nào đây?

Náo loạn một chút, lấy việc tiểu hồ ly bại lộ thực lực trấn áp tiểu tâm tư của mèo mun mà kết thúc, sau đó bầu không khí lại hài hòa xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh nắng gắt lặn về phía tây, sắc trời bắt đầu tối.

Trần Hạo mang theo đám lão gia tử bắt đầu bố trí.

Sau khi bàn luận, hôm nay đám người lại chọn lựa một bộ phim kinh điển cũ.

Phim tên là Thiên Đường hồi âm, nói về chuyện của một người sống cô độc.

Nói đến, Trần Hạo chưa từng xem loại phim ảnh cũ của vài thập niên trước như thế này, rất thần kỳ, còn có thể bảo tồn đến nay, nhưng đám lão gia tử lại có người đã xem qua, biểu thị phim này có thể mang lại thân tình, càng thêm tinh tế, chạm tới tâm linh con người.

Đã có lựa chọn, đám người chuẩn bị thỏa đáng liền yên lặng chờ đợi oán linh đi ra, tiếp tục trình chiếu, tranh thủ để những oán linh kia từ bên trong oán niệm đi ra, để bản thân được cứu rỗi.

Sắc trời chậm rãi tối dần, càng ngày càng đen, mặt trăng đã lên cao, sơn thôn hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Trước đó trời tối sẽ bộc phát oán sát khí, giờ lại hoàn toàn không có một chút động tĩnh, trong sơn cốc đen nhánh yên lặng.

Nếu không phải là trải qua một màn đêm qua, đám lão gia tử kém chút cũng hoài nghi sơn cốc này có phải là cấm địa hay không? Minh có phải là già quá nên hồ đồ rồi, sinh ra ảo giác?

Đám người mờ mịt nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó chứ, lại có chuyện gì nữa? Oán sát đâu? Oán linh
đâu? Tại sao không thấy ai ra hết vậy?

Chẳng lẽ là.

Mắt Trần Hạo sáng lên, như có điều suy nghĩ.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 156: Kỹ Thuật Tán Gẫu Của Mao Lục Gia

Xem ra lại là chuyện tốt vị lão nhân mặc áo dài kia làm ra.

Lão gia tử này hoàn toàn đã bị oán hận bóp méo tâm linh, chỉ muốn trả thù phát tiết, hoàn toàn không nghe khuyên giải.

Chuyện như thế cũng thôi đi, nó còn ngăn cản không cho những oán linh khác được siêu độ, lòng dạ này đáng phải chết!

Nhìn sơn cốc, Trần Hạo suy tính một lát, đột nhiên cắn răng triệu tập đám lão gia tử tới, tỏ ra rằng mình muốn đi vào tìm oán linh, nói chuyện trực tiếp.

Đám lão gia tử lo lắng, Mao lục gia hỏi:

- Đại sư, đây có phải quá mạo hiểm rồi hay không?

Trần Hạo nói:

- Đêm qua chiếu phim đã lưu lại hạt giống trong lòng những oán linh kia, hiện tại khó cảm hóa nhất chính là lão gia tử oán linh kia, cho nên con muốn thử liên hệ một chút. Nếu không cứ kéo dài như vậy, có vị lão gia kia ngăn cản, căn bản sẽ không thể nào thành công.

Đám lão gia tử yên tĩnh.

Hôm nay những oán linh kia đều không ra, bọn họ cũng nhìn ra vấn đề.

Thế nhưng nếu để Trần Hạo mạo hiểm lại không tốt lắm, dù sao Trần Hạo là người chủ chốt, nếu như Trần Hạo xảy ra vấn đề gì, vậy oán linh nơi này ai đến siêu độ?

- Như vậy đi, đại sư, cậu để tôi đi đi.

Mao lục gia đột nhiên mở miệng nói.

Trần Hạo giật mình, đang muốn nói chuyện thì Mao lục gia lại tiếp tục nói:

- Đại sư cũng không cần từ chối, đây là biện pháp thỏa đáng nhất, cậu đi mạo hiểm không có lợi, nếu những oán linh này không nghe lý lẽ, không nghe cậu thì làm sao bây giờ? Hơn nữa tuổi tôi đã cao, cũng không quan tâm sống lâu thêm mấy ngày, nếu có thể cảm hóa những oán linh này, cũng coi như tích góp chút âm đức cho Mao gia thôn, đây là chuyện tốt, cậu là một thanh niên, tương lai còn dài mà, không cần thiết phải tranh với tôi.

Trần Hạo á khẩu không trả lời được.

Đây là chuyện tranh đoạt giữa con với ngài ư? Lão gia ngài nói như vậy, ta làm sao phản bác được?

- Lục ca, anh có được hay không? Nếu không đòi em đi?

Một lão đầu béo mập hỏi.

Mao lục gia trừng mắt:

- Chú dám nghi ngờ anh hả? Nếu không trở về hỏi chị dâu chú một chút, xem chị dâu người trả lời thế nào?

Lão đầu mập:

- ...

Trần Hạo lập tức xạm mặt lại, lão gia à, cho ngài đi là được rồi. Cũng đừng lời gì đều nói ra miệng, con vẫn là một hài tử đây này.

- Đại sư, cứ quyết định như vậy đi, mấy người cứ chờ tin tức tốt của ta.

Mao lục gia ngạo nghễ nói xong liền quay người đi tới sơn cốc.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Lão gia, ngài đừng vội, con chuẩn bị cho người...

Mao lục gia lại cũng không quay đầu lại, tiện tay vung lên nói:

- Không cần, lão đầu tử chém người mới dùng đao, khuyên người đều nhờ miệng lưỡi.

Trần Hạo:

- ...

Một đường cất bước, Mao lục gia trực tiếp đi vào trong sơn cốc, đi tới trước di chỉ.

Cảm giác được khí tức của người sống, oán sát khí lần nữa xao động, không bao lâu, một đám quỷ hiện ra, chính là những oán linh kia.

Những oán linh kia ngạc nhiên nhìn Mao lục gia, không dám tin tưởng, hấn đã thua thiệt một lần, thế mà còn dám xông tới, không muốn sống nữa à?

Lão gia tử oán linh kia càng nhe răng cười, âm lãnh nói:

- Người còn dám tới chịu chết! Ta sẽ giúp người một tay.

Mao lục gia không hề sợ hãi, đầu ngẩng lên, hừ lạnh nói:

- Vậy người làm đi, nếu ta kêu một tiếng, ta làm cha người.

Oán linh lão gia tử:

- ...

Một lời trấn trụ oán linh lão gia tử, Mao lục gia tiếp tục nói:

- Ta thật cảm thấy bi ai cho các người, vô tội uổng mạng thì cũng thôi đi, thời đại kia bụng ăn không no, ăn bữa nay lo bữa mai, chết cũng coi là một cách giải thoát, nhưng thời đại bây giờ đang thịnh thế, thiên hạ yên ổn phồn vinh, là thời điểm để

hưởng phúc, các người chỉ nhớ cừu hận, không muốn đầu thai. Thật sự là một đám dân vô tri.

Loại giễu cợt này, trong nháy mắt kích thích những oán linh kia, ánh mắt của từng người phần nộ nhìn chằm chằm Mao lục gia.

- Làm sao? Còn không phục? Tới đây, tới đây, chơi chết ta đi, nói cho các người biết, đại sư muốn siêu độ các người là ý nghĩ của đại sư, Mao lục gia ta là con trai của Mao tam đao, lão tử anh hùng hảo hán, đầu mất thì cùng lắm để lại một cái sẹo to bằng miệng chén, hôm nay đã dám đến, không có ý định sống mà đi ra. Nhưng các người cũng nghĩ kỹ đi, chết ở nơi này, ta chính là quý ở nơi này, đến lúc đó quý đuổi tà ma, liền xem ai hung ác hơn, lão tử sống bảy mươi ba năm, thứ khác không học được, nhưng chém người lại là một hảo thủ, muốn thử cứ tới.

Mao lục gia đuổi cổ ra, mặt lộ vẻ hung thần ác sát, trông ra so với những oán linh này còn đáng sợ hơn.

Đám oán linh:

- ...

Oán linh lão gia tử nổi giận:

- Lão tiểu tử, ngươi đến cùng muốn làm gì?

Mao lục gia nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng thiếu mất mấy chiếc:

- Nhàn rồi không có gì làm, tới cùng các người làm nhằm tán gẫu, làm sao? Không muốn giết chết ta nữa à? Được rồi, vậy ta liền chậm rãi nói một chút, ban ngày một người một mình nói nhằm, hiện tại cảm giác mặt đối mặt trò chuyện vẫn thoải mái hơn. Tới cả đây, đều ngồi.

Nói xong, Mao lục gia tựa như chủ nhân đang chào hỏi.

Đám oán linh:

- ...

Mặt Mao lục gia trầm xuống:

- Không nể mặt mũi hả? Lão tử đã nói rồi, hoặc là giết chết ta, chờ lão tử sau khi chết dùng nắm đấm nói chuyện, hoặc là bình tĩnh lại, chúng ta giảng đạo lý, các người chọn một loại đi.

Đám oán linh hai mặt nhìn nhau.

Mẹ nó chứ, đến cùng ai mới là ác quỷ đây?

Tuy thế vẫn có mấy oán linh động lòng, theo bản năng bỗng nhúc nhích.

-Không được động.

Oán linh lão gia tử đột nhiên găm thét, sau đó hung tợn nhìn về phía Mao lục gia: - Lão tiểu tử, người cố ý gây sự đúng không? Vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Nói xong, oán sát khí trên thân của oán linh lão gia tử bắt đầu xao động.

Còn chưa đợi ông ta xuất thủ, Mao lục gia bước nhanh tới trước mặt, đầu duỗi ra, dùng sức vỗ vào cổ, giống như nghên cổ đợi giết, giễu cợt nói:

- Tới tới tới, lão gia hỏa người bây giờ là quỷ, ta đánh không lại người, trước giết chết ta, để sau khi ta biến thành quỷ lại đến so tay một chút, xem nắm đấm của ai lớn hơn.

Oán khí trên thân oán linh lão gia tử lập tức cứng đờ, cả người đều thấy mơ màng.

Mẹ nó chứ chưa từng thấy qua người vô sỉ như vậy!

- Thế nào? Không dám động thủ? Ta còn tưởng rằng người có nhiều bản sự lắm. Gan bé như thế còn dám hô to gọi nhỏ,

nếu người là người sống, lão tử giết người đều không cần xuất ra đao thứ hai.

Mao lục gia cười lạnh đảo mắt một vòng, tiếp tục nói:

- Ta là người thô kệch, nói chuyện không dễ nghe, các ngươi đừng thấy lạ, nhưng mà ta cũng là người biết chuyện, làm gì đều thích giảng đạo lý. Các ngươi có oan khuất, ta hiểu rõ, nhưng cừu nhân đã chết hết, các ngươi tìm ai báo thù bây giờ? Đừng nói lòng mang oán hận, không báo thù không cam tâm. Đại sư nói, người như các ngươi chính là tự tuyệt đường lui, các ngươi có thể không quan tâm, nhưng bọn nhỏ này thì sao? Bọn nó làm quỷ bao nhiêu năm rồi, các ngươi có cần nhắc cho chúng bao giờ chưa? Các ngươi là dạng cha mẹ ông bà kiểu gì thế? Lương tâm của các ngươi để đâu? Bị chó ăn rồi hả?

Mao lục gia nói một hồi, nói vừa nhanh vừa vội, càng về sau âm điệu càng cao, nói tới nước bọt phun tung tóe.

Một đám oán linh nghe thấy thế ánh mắt phức tạp, đặc biệt là những người dẫn theo hài tử kia, họ vội kéo hài tử nhà mình lại.

Oán linh lão gia tử thấy thế thầ nói không tốt, liền muốn mở miệng, nhưng Mao lục gia thật giống như đã dự liệu được, đột nhiên quay người, giận dữ hét:

- Lão tiểu tử ngươi ngậm miệng cho gia gia, ta cho ngươi nói chuyện sao?

Oán linh lão gia tử:

- ...

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 157: Oán Linh Tạo Phản

- Người đừng nhìn ta, ta nói người đó. Người xem xem, người cũng đã lớn tuổi rồi, cho dù không bị người giết thì có thể sống thêm được mấy ngày? Có thể tại thời loạn thế kia sống lâu như thế, ta đã cảm thấy người lời to, hiện tại còn mặt mũi giả vờ ở đây sao.

Mao lục gia trừng mắt nhìn, lớn tiếng giận dữ mắng mỏ.

Oán linh lão gia tử:

- ...

Mao lục gia tiếp tục nói:

- Người nhìn lại những thôn dân này một chút xem, nhìn những hài tử này xem, bọn họ ai cũng nhỏ hơn người, bọn họ chịu tai vạ bất ngờ đã rất thống khổ rồi, người thân là một trưởng giả, không đi trấn an họ, không muốn cho bọn họ có một cái kết quả tốt, ngược lại còn ở đây châm ngòi thổi gió, bàn lộng thị phi, người nói người sống nhiều năm như, đều sống thành thân chó rồi à? Truyền thống mỹ đức của Hoa Hạ ta, người một cái cũng không có, người có tư cách gì lãnh đạo mọi người, có tư cách gì để tất cả mọi người nghe người.

Oán linh lão gia tử:

- ...

Thân thể của Mao lục gia ưỡn một cái, lại nhìn về phía những oán linh khác, ngạo nghễ nói:

- Ta cũng lười nhiều lời, các người đều là người đáng thương, nếu như có thể, đại sư của chúng ta sẽ giúp các người

cầu một chút báo đáp, cho nên tiếp tục lưu ở nơi này chịu thống khổ, hay là đời sau hưởng thụ thịnh thế phồn hoa, đều do các người quyết định, lời ta đã nói xong, ai phản đối, ai đồng ý?

Oán linh lão gia tử:

- ...

Chúng oán linh:

- ...

Mao lục gia cười: - Rất tốt, xem ra không có ai phản đối, như vậy hiện tại đều cùng ta ra xem phim, để các người mở mang kiến thức một chút về hoàn cảnh xã hội hiện nay, tình trạng thịnh thế, cũng để cho các người biết hiện tại đi đâu thái tốt bao nhiêu.

Nói xong, Mao lục gia ngẩng đầu ưỡn ngực xoay người đi luôn, không chút dây dưa dài dòng.

Một đám oán linh nhìn lẫn nhau, đều thấy được đối phương đang động tâm.

Nhưng khi đám người đang muốn hành động, oán linh lão gia tử đột nhiên mở miệng nói:

- Các người thật muốn từ bỏ sao? Nỗi thống khổ vì bị sát hại, thống khổ vì bị phá huỷ cuộc sống yên bình, trợ mắt nhìn vợ con chết thảm, gia đình bị huỷ, sau khi chết càng không ai chôn cất cho, hồn phách không nơi nương tựa trong mấy trăm năm, các người thật sự không hận? Thật không muốn...

- Đừng nghĩ tới việc ngừng cương trước tường, người lão già này, người vẫn còn nói nữa à, người...

Đột nhiên nghe được lời nói phía sau lưng, Mao lục gia mới đi chưa được mấy bước liền nổi giận.

Hắn vát vả miệng lưỡi, cầu mong những oán linh này có kết cục tốt, lão gia hỏa này vẫn còn ở đây nói hươu nói vượn, mẹ nó chứ ngươi không muốn đầu thai cũng đừng cản đường những người khác, ngươi như thế là có ý gì? Không chỉ muốn hại mình, ngay cả mọi người cùng thôn trước đây đều muốn kéo theo chịu tai họa? Lương tâm của ngươi thật bị chó ăn rồi ư?

Thế nhưng lời nói của Mao lục gia còn chưa nói xong, một tráng hán oán linh bỗng xuất hiện tại trước mặt Mao lục gia, đưa tay bắt lấy cổ hắn, chặt đứt lời của hắn.

Bị tráng hán oán linh chậm rãi nhắc lên, nhìn ánh mắt âm lãnh ác độc của oán linh này, trong lòng Mao lục gia thở dài một tiếng.

Dù mình miệng lưỡi dẻo quẹo, chung quy vẫn có người không chịu tình ngộ, cam nguyện một đường đi đến vực sâu! Lần này thật xong đời rồi.

Ngay lúc hắn bị bóp cổ tới nỗi trước mắt đã biến thành màu đen, đột nhiên một đạo hồng quang từ trước mặt chọt lóe lên, sau đó Mao lục gia liền cảm giác thân thể của mình rơi xuống đất, liên tục ho khan.

Sau khi bình tĩnh nhìn lại, Mao lục gia nhìn thấy Trần Hạo cũng chạy vào, cầm kiếm gỗ đào trong tay, một kiếm đánh bay tráng hán oán linh kia.

- Đại sư...

Trần Hạo nói:

- Lão gia tử chớ nói chuyện, con đều nhìn thấy, có vài ác linh đã không chịu tình ngộ, vậy cũng đừng trách con không khách khí.

Nói xong, Trần Hạo lạnh lùng nhìn về phía oán linh lão gia tử.

Đám oán linh khi còn sống đều là những người bình thường, nói thật, thật muốn siêu độ cũng không khó.

Thế nhưng oán linh lão gia tử này cũng không biết mọc ở đâu ra, bản thân mình không nghe, lại còn ảnh hưởng đến người khác, quả thực không thể nói lý.

- Đều đi vào rồi à, tốt, rất tốt, hôm nay các người đừng mong có thể thoát đi.

Oán linh lão gia tử nhìn thấy Trần Hạo, nhìn thấy mèo mun gà ngốc cùng tiểu hồ ly, càng thấy được mười mấy lão gia tử đi vào, ông ta nhe răng ra cười, tỏ vẻ điên cuồng oán hận.

Tiếp lời của nó, oán sát khí như thủy triều, âm vang bộc phát, bao trùm sơn cốc, ngăn chặn đường lui của đám người Trần Hạo.

Sự cường đại của oán sát khí này làm Trần Hạo không rét mà run, đó là gần trăm oán linh liên hợp cùng một chỗ, mấy trăm năm thai nghén mà thành, đừng nói hơn hai mươi năm đạo hạnh, cho dù có gấp đôi, Trần Hạo cũng không phải đối thủ.

Nhưng hẳn cũng không thể trơ mắt nhìn lão gia tử bị oán linh bóp chết, chỉ có thể mạo hiểm tiến đến, liên hợp lại thử xem có thể đối kháng hay không.

Mắt thấy oán sát khí hội tụ như vỡ đê miệng cống chạy ra tứ phía, Trần Hạo đang định để gà ngốc gáy lên.

Gà ngốc thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng, muốn vươn cổ gáy, dọa sợ đám oán linh.

Thế nhưng sau một khắc, một màn kinh người xuất hiện.

Chỉ thấy oán sát khí gào thét như sóng lớn kia đột nhiên một phân thành hai, đại đa số oán sát khí hướng về phía đám oán

linh bao phủ, an tĩnh ẩn núp xuống. Cơ hồ chỉ còn lại chưa tới một phần trăm oán sát khí bị oán linh lão gia tử thúc giục.

Một màn này xuất hiện làm cho bọn người Trần Hạo kinh ngạc.

Oán linh lão gia tử lại bị sợ hãi, nhìn hằm hằm các oán linh khác nói:

- Các ngươi đang làm gì? Các ngươi muốn tạo phản à?

Đám oán linh lần này không có tiếp tục giữ im lặng nữa, một oán linh có bộ dáng một phụ nữ bước ra một bước, mở miệng nói: - Lưu lão gia, chúng ta muốn đầu thai.

- Chúng ta muốn đầu thai.

- Chúng ta muốn đầu thai.

Một câu lại một câu, đám oán linh đều mở miệng. Thanh âm cơ hồ đã hòa vào một chỗ.

Oán linh lão gia tử trợn tròn mắt.

Chuyện này sao có thể, mình đã cố gắng dẫn đạo trong mấy trăm năm, thế mà bị tan rã dễ dàng như vậy? Bọn họ bị thuyết phục dễ như thế? Vì sao? Đám ngu dân các ngươi tại sao lại bị ảnh hưởng dễ dàng như vậy?

- Đầu thai, đầu thai? Tại sao phải đầu thai? Làm quỷ không tốt sao? Bọn hán đều đang lừa các ngươi, thế giới bên ngoài cho tới bây giờ cũng không có chân chính yên ổn, trong thế giới phồn hoa luôn tồn tại hắc ám, các ngươi cảm thấy mình thật sự có thể đầu thai làm người trong sạch, sống tốt cả đời ư? Đầu là gạt người, đầu là giả dối, chỉ cần đi theo ta, các ngươi mới có thể sống tốt được, mới có thể mạnh lên, mới có thể không sợ hãi, các ngươi tại sao muốn làm trái ta.

Oán linh lão gia tử gầm thét.

- Lưu lão gia, đừng nói hươu nói vượn nữa, cái chết của chúng ta có liên quan đến ngươi, là ngươi hại chết chúng ta.

Đột nhiên, một tiếng nói kinh người vang lên.

Ban đầu chúng oán linh đang giữ im lặng đều kinh hãi, kinh ngạc nhìn về phía oán linh vừa nói chuyện kia, đó là một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhìn đơn bạc, gầy như que củi, người mặc y phục rách rưới.

Đám oán linh nhận ra nó, đây là người lúc bọn họ còn sống đi tới thôn, hẳn là một người cô đơn, làm người nhát gan, không thích nói chuyện, dựa vào làm việc giúp các nhà trong thôn để kiếm chén cơm mới miễn cưỡng sống qua ngày.

Lúc đầu bên trong oán linh, nó là một tên phổ thông nhất, oán khí trên thân rất ít, không được coi trọng.

Hiện tại, tất cả oán linh đang nhìn nó, chờ nó giải thích.

Nhưng oán linh lão gia tử lại biến sắc, còn không đợi nó mở miệng, oán linh thiếu niên đã tiếp tục nói:

- Lúc ta chết, ta ở bên ngoài nhà ngươi nghe được bọn họ nói ngươi là một tên tham quan, tham rất nhiều bạc, ngươi còn giao ra rất nhiều ngân phiếu để xin tha, thế nhưng ngươi vẫn bị giết, những chuyện này ta đều thấy.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 158: Miệng Lưỡi Sắc Bén

Cái gì!

Lời của oán linh thiếu niên giống như một tiếng sét lớn, rung động tất cả oán linh.

Lưu lão gia là tham quan!

Sơn phi là vì Lưu lão gia mà đến.

Bọn hãn chỉ bị liên lụy?

Việc này khác với lời nói của Lưu lão gia nhiều năm qua!

Đông đảo oán linh cùng nhau nhìn về phía oán linh lão gia tử, oán sát khí muốn ngo ngoe động, làm oán linh lão gia tử cảm giác không rét mà run.

- Các ngươi đừng nghe nó nói mò, một mao đầu hài tử biết cái gì. Từ khi lão phu đi vào nơi này, tất cả mọi hành động các ngươi đều nhìn thấy, nếu không phải như thế, các ngươi cũng sẽ không đề cử lão phu làm trưởng thôn, chẳng lẽ tất cả mọi thứ các ngươi đã chứng kiến còn không bằng một câu của người khác?

Oán linh lão gia tử vội vàng nghĩa chính ngôn từ phản bác, bộ dáng đau lòng kia, nhìn thật đúng như là đang thuật lại chuyện cũ.

- Báo cáo, ta có nghi vấn.

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên giơ tay lên, ra vẻ học sinh tiểu học ngây thơ.

Oán linh lão gia tử âm lãnh nhìn về phía hắn, mặt mờ đưa ra cảnh cáo cùng uy hiếp.

Trần Hạo không hề bị lay động, hé miệng cười một tiếng:

- Lão gia tử nói lúc đến nơi đây, rất tốt đối với các thôn dân đúng không?

Oán linh lão gia tử hừ lạnh:

- Lão phu không thẹn với lương tâm.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Nhưng có một vấn đề, lão gia tử tốt như vậy, vĩ đại như vậy, thậm chí có thể để cho thôn dân đề cử trở thành trưởng thôn, vì sao sau khi chết lại nhất định phải đem các thôn dân vô tội bị uổng mạng biến thành oán linh? Chư vị oán linh ở đây, cho dù các ngươi không hiểu rõ quỷ có mấy loại, nhưng hẳn đã biết được một ít, dạng như các ngươi tương đương với tự từ bỏ cơ hội đầu thai, sau đó đi đến con đường tà ác, loạn giết người vô tội, kết quả sau cùng chính là bị cao nhân Đạo môn tiêu diệt. Lão gia tử ngươi cũng không cần phản bác, tà không thắng chính, từ xưa đã thế. Ngươi nhìn thấy kẻ xấu nào có thể một mực ung dung ngoài vòng pháp luật không? Không phải cuối cùng đều chết cả sao, lúc đó còn bị người phi nhổ, lưu lại tiếng xấu thiên cổ.

Oán linh lão gia tử nguyên bản đang muốn mở miệng cũng bị câu nói sau cùng của Trần Hạo làm cho há mồm nói không nổi.

Ánh mắt của đám oán linh lấp lóe, oán sát khí lưu động, trong lòng bây giờ cũng không bình tĩnh.

Trần Hạo cười nói:

- Thôi được, giải thích mạnh mẽ như vậy luôn luôn nói không thông, lão gia tử không thẹn với lương tâm đúng không,

vừa vắn vỏi bói có cái bí pháp, chỉ cần thêm vào trên thân thể người, liền có thể để người miệng phun chân ngôn, lão gia tử xin yên tâm, bí pháp này vô hại, cam đoan không có ảnh hưởng gì đối với ngài.

Sắc mặt oán linh lão gia tử đại biến, lúc này mới phản bác:

- Ai biết người nói thật hay giả, lão phu cự tuyệt.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Lời này của lão gia tử quá vô lý, bây giờ chúng ta đều ở đây, nếu các người liên hợp lại vắn bói cũng không phải là đối thủ, nếu như giờ trò xấu đối với người, đây không phải là tự tìm đường chết sao! Vắn bói còn không sợ, người sợ cái gì?

Trần Hạo lưu manh như thế, đám oán linh cũng kịp phản ứng, một oán linh mở miệng nói:

- Lưu lão gia, ân tình của ngài đối với chúng ta, chúng ta ghi ở trong lòng, nhưng hiện tại chúng ta cần biết chân tướng, chỉ cần ngài đồng ý phối hợp, chúng minh mình thật không then với lương tâm, ta đồng ý từ bỏ đầu thai, ngài nói cái gì chính là cái đó, không oán hận một câu.

- Không sai, Lưu lão gia, chúng ta chờ một câu của ngài, mời nói cho chúng ta biết chân tướng.

- Ta không muốn chết không minh bạch, còn phải loạn giết người vô tội, ta muốn biết chân tướng.

- Lưu lão gia...

Một oán linh mở miệng, những oán linh khác cũng mồm năm miệng mười nói, cho thấy thái độ nhất trí.

Sắc mặt của oán linh lão gia tử cực kỳ khó coi.

Trần Hạo đột nhiên đưa tay, bắt pháp quyết, một đoàn pháp quang tại đầu ngón tay hiện ra, giống như sắp thi pháp.

Oán linh lão gia tử thấy thế, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, sau đó hai oán linh tráng hán liền ngăn tại trước mặt của hắn, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

- Các ngươi tin tưởng hắn mà không tin tưởng ta, được, coi như mắt lão phu bị mù, năm đó vậy mà trợ giúp một đám bạch nhãn lang kiến thiết thôn xóm.

Sau khi oán linh lão gia tử hết kinh hoảng, lại tỏ vẻ bi phẫn quát lớn.

Trần Hạo thu hồi pháp quang, mặt trêu tức nói:

- Còn chưa động thủ mà, đừng sợ. Hơn nữa, lời này của lão gia tử không đúng rồi, cái gì gọi là bạch nhãn lang? Chẳng lẽ bởi vì một điếm trợ giúp không quan trọng của ngươi, liền muốn người khác vì ngươi trả giá hồn phi phách tán mới gọi là có lương tâm sao? Cái đạo lý củ chuối gì thế.

Oán linh lão gia tử giận dữ nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Tên khốn kiếp này, sao ngươi lại nói năng chua ngoa thế? Ngươi không nói lời nào thì sẽ chết à?

Trần Hạo lại không để ý, hắn nhìn về phía đám oán linh nói:

- Thấy được chưa, hiện tại ai đúng ai sai, liếc qua thấy ngay, các ngươi có ý gì không?

Ánh mắt của đám oán linh phức tạp nhìn về phía Lưu lão gia, không nói một lời.

Năm đó rối loạn, đám người bọn họ đều là nạn dân cùng đường mạt lộ, ngoài ý muốn được Lưu lão gia trợ giúp, lúc này mới ở trong sơn cốc sinh sống, được hưởng một đoạn thời gian bình tĩnh an ổn.

Nhưng cũng bởi vì Lưu lão gia, bọn họ bị giết chết thảm thiết, chết không có chỗ chôn, mấy trăm năm thê lương không nơi nương tựa.

Trong lòng có cảm ơn, cũng có oán hận, đủ loại cảm giác.

Cư dân Hoa Hạ đều là dạng này, lúc còn sống chỉ cần có thể sống sót liền không sinh ra ý nghĩ lộn xộn gì.

Mà lúc được người khác trợ giúp, cho dù cuối cùng bị thương tổn cũng khó có thể làm ra chuyện trả thù.

Đây là tư tưởng nho gia quá thâm nhập lòng người, người Hoa trọng ân hơn là mang thù.

- Đại sư, siêu độ cho chúng ta đi.

Một thanh âm đột ngột vang lên, là một lão nhân bên trong đám oán linh mở miệng, biểu lộ lạnh nhạt, oán sát khí trên thân cũng đang chậm rãi biến mất.

Những oán linh khác tuy không lên tiếng, nhưng cũng giống như lão nhân kia, oán sát khí trên thân đều đang yếu bớt, từng người nhìn về phía Trần Hạo, yên lặng chờ đợi.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng không uổng phí công phu, khiến đám oán linh này khôi phục lý trí cơ bản nhất.

Sau đó Trần Hạo cười nói:

- Bản môn siêu độ chi pháp khác với môn phái trong Đạo môn, ta ta cần biết tiếc nuối trước khi chết của mọi người là gì, chỉ cần hoàn thành tiếc nuối, các ngươi mới có thể lần nữa tiến vào luân hồi.

Đám oán linh nhìn lẫn nhau.

Còn có loại phương pháp siêu độ như thế sao? Không phải là pháp sư thi pháp, sau đó liền siêu độ ư? Tại sao đến vị đại sư trước mắt lại phiền toái như thế?

Nhưng ngẫm lại, tâm của đám oán linh lại có chút được sưởi ấm, tựa hồ rất có nhân tính, còn giúp hoàn thành nguyện

vọng, chỉ là, chúng ta có tiếc nuôi gì?

Một đám oán linh nhìn nhau.

Đều chết hết hơn một trăm năm rồi, ai còn nhớ chuyện này?

Nhìn một đám oán linh không nói lời nào, Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Các người đều không có gì tiếc nuôi sao?

Một cái oán linh lão nhân khô sớ nói:

- Đại sư, nói tiếc nuôi khẳng định có, chúng ta là vô tội uổng mạng, muốn nhất vẫn là tìm những người sát hại chúng ta kia, thế nhưng đã qua bao nhiêu năm, không nói những người kia, dù con cháu của bọn hắn đều đã xuống mồ hết rồi, tiếc nuôi này hoàn thành như thế nào?

Trần Hạo im lặng.

Nói rất có lý, chỉ nghĩ đến siêu độ không có chú ý tới việc này, vậy phải làm thế nào?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Mao lục gia mở miệng nói:

- Đại sư, tôi có biện pháp.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn về phía Mao lục gia.

Một đám oán linh đều mang vẻ mặt tràn đầy tò mò.

Mao lục gia cười nói:

- Chúng ta tới diễn một đoạn đi.

Chương 159: Hí Tinh

Diễn một đoạn? Diễn cái gì?

Trần Hạo có chút mờ mịt.

Trong mắt Mao lục gia hiện ra vẻ hưng phấn, tiếp tục nói:

- Các người nghĩ thử, trong hiện thực không báo được thù rồi, nhưng tiếc nuối cũng không phải không có cách giải khai, cho nên ta suy nghĩ, chúng ta sẽ diễn lại tình cảnh lúc trước một lần, chỉ là lần này ta thay đổi kết cục, cho những sơn phỉ xâm phạm kia một cái đón đầu đau đớn, các người thấy thế nào?

Chúng oán linh nhìn lẫn nhau, còn có thể chơi như vậy sao?

Trần Hạo cũng có chút tròn tròn mắt:

- Lão gia từ à, như vậy có được hay không? Cẩn thận thấy cảnh sinh tình, biến khéo thành vụng.

Mao lục gia nói:

- Làm sao không được, ta muốn chính là thống khoái trong lòng, bất kể nói thế nào đều nên thử một chút, không thử một chút làm sao biết.

Trần Hạo cảm thấy có chút đạo lý, nhìn về phía đám oán linh nói:

- Các người nghĩ thế nào?

Một oán linh lão gia tựa hồ động tâm ta trả lời:

- Có thể thử một chút, nói đến lão hán lúc trước cũng muốn phản kháng, chỉ là chân trượt một cái không có đánh trúng, cho nên rất tiếc nuối.

- Đúng đúng, lúc ấy trong tay ta không có vũ khí, nếu không khẳng định đã cùng sơn phi liều mạng rồi.

Lại một oán linh hán tử mở miệng, giống như rất chờ mong.

Trần Hạo:

- ...

- Được rồi, nếu như tất cả mọi người không còn ý kiến khác, vậy chúng ta sẽ diễn một đoạn.

Quyết định xong, Mao lục gia thật sự hưng phấn, chủ động chạy đến trước mặt đám oán linh, cười ha hả bắt đầu thương nghị làm sao diễn.

Rất nhanh ai vào chỗ người nấy. Dưới oán sát khí huyễn hóa, một màn sinh hoạt bình tĩnh trước đây lại xuất hiện.

Sơn thôn vẫn như cũ, phòng ốc hoàn chỉnh, vẫn là đám oán linh lúc còn sống mặc dù sinh hoạt không tốt nhưng lại tự do tự tại.

Ngay dưới tình huống mọi người không có chút cảnh giác nào, đột nhiên bọn người Mao lục gia đóng vai sơn phi, cầm trong tay đại đao, ê a quái khiếu lao đến.

Các thôn dân mờ mịt thất thố, lập tức rời bờ.

Vọt tới phụ cận, Mao lục gia vung vẩy đại đao đột nhiên dừng lại, bất mãn nói:

- Ta nói các vị, phải nhập vai đi chứ, các ngươi bây giờ không phải là dê đọi làm thịt à, các ngươi phải đoàn kết, phải phản kháng, nhìn bộ dáng như hiện tại, không cần mấy lần trùng sát, các ngươi liền chết sạch rồi, khác lúc trước chỗ nào đâu?

Một đám oán linh mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Quả nhiên lúc trước không phải chết oan uổng mà, hiện tại lại đến một lần, thế mà vẫn còn bộ dáng như thế này.

- Lại đến, ta vừa rồi không thích ứng, hiện tại tìm được chút cảm giác rồi.

Oán linh lão gia đáp ứng diễn một đoạn ban đầu kia kích động nói.

Mao lục gia gật đầu nói:

- Được, chúng ta tiếp tục.

Nói xong, Mao lục gia mang theo nhóm huynh đệ cùng một chỗ quay lại, lưu lại đám oán linh đang bàn luận.

Khoan hãy nói, lần thứ nhất không làm tốt, tính tích cực của đám oán linh ngược lại được tăng lên. Một đám oán linh tự mình suy nghĩ, nói mình lúc ấy làm gì, phải cảnh giác như thế nào.

Rất nhanh, ai vào chỗ nấy một lần nữa.

Đám oán linh bắt đầu làm việc như thường ngày, nhưng bắt đầu cảnh giác hơn.

Đột nhiên, nhóm các lão gia tử Mao lục gia đóng vai sơn phi lao đến.

Oán linh lão gia gầm thét một tiếng:

- Có sơn phi.

Vừa nói xong, một đám oán linh đâu còn ngờ ngẩn như lúc trước, lập tức huyễn hóa thành ác tướng, từng người bộc phát ra khí tức hung tàn, mắt lộ hung quang.

Đám lão gia tử vội dừng lại.

- ...

Oán linh lão gia mặt mũi mờ mịt:

- Sao thế? Lại thế nào?

Mao lục gia tức giận:

- Ta nói muốn đóng kịch, có biết đóng kịch hay không? Hiện tại chúng ta phải diễn xem lúc các người còn sống sẽ phản kháng như thế nào? Người xem các người bây giờ một chút, từng người đều là hung thần ác sát, lúc ấy sơn phi thấy các người không bị hù chết cũng bị hù sợ tè ra quần, mẹ nó chứ thằng nào có gan dám đến chọc giận các người?

Đám oán linh:

- ...

Lại nhìn lẫn nhau, thật đúng là bộ dáng này bây giờ của bọn họ không giết người đã là tốt rồi, có tên nào dám đến kiếm chuyện với bọn họ đây?

- Được rồi, xem ra các người không hiểu cái gì là đóng kịch, chúng ta xem trước một đoạn phim đi.

Mao lục gia bất đắc dĩ nói một câu, liền nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Đại sư, không bằng trước chiếu một đoạn địa đạo chiến đi, để bọn họ học tập một chút.

Trần Hạo một mực đang ở vào trạng thái mê mông:

- ...

Đại gia à, ngài thật là làm cho con lau mắt mà nhìn đó. Còn dám nói với con ngài chỉ là lão hán chơi đao trên núi, ngài hiểu biết hơi bị nhiều rồi, ngài xác định ngài không phải một vị phong đao thoái ẩn, đại lão cam hường thái bình nào đó chứ.

Nhìn đến ánh mắt mong đợi của đám oán linh, Trần Hạo yên lặng bắt đầu trợ giúp.

Bọn họ không phải chơi đóng kịch đến hứng thú rồi chứ, đại sư như ta biết làm sao đây? Thôi cứ chịu mệt nhọc để đảm oán linh chơi với mấy vị lão gia tử là được.

Rất nhanh, màn ảnh đã được bố trí tốt, máy chiếu vào chỗ, sau đó một bộ phim kháng chiến kinh điển chậm rãi xuất hiện.

Nguyên bản đảm oán linh đối với mình không cách nào phối hợp mà xấu hổ, nhưng xem bộ phim mới lạ kia, bọn họ rất nhanh liền bị hấp dẫn, ngay cả tiểu oán linh đều rúc vào bên người phụ mẫu, nháy mắt, vẻ mặt thành thật.

Địa đạo chiến kinh điển, là bất luận kẻ nào đều không có cách nào kháng cự, đặc biệt là các loại phương thức ứng đối mà nhân dân dùng để chống lại kẻ xâm lược càng khiến bọn họ dư vị vô tận, âm thầm khen hay.

Một đảm oán linh chưa hề xem qua các loại phim ảnh này, chỉ cảm thấy mở rộng tầm mắt, tư duy nhỏ hẹp đều phát triển ra, có vài oán linh đã bắt đầu thảo luận, lúc diễn kịch phải làm như thế nào mới được.

Lúc đảm oán linh bị điện ảnh hấp dẫn, oán linh lão gia tử mang theo hai oán linh hộ vệ bị hoàn toàn cô lập, trong gió rét có chút thể lương.

- Giả, đều là giả, ngu dân làm sao có thể phản kháng quân đội, đây đều là giả.

Mặc dù cũng đang xem phim, cũng xem không rời mắt, nhưng trong miệng oán linh lão gia tử vẫn đều là oán niệm.

- Lão gia tử, không phải ta có ý kiến gì với ngươi, chính là dùng loại phương thức mà ngươi cho rằng giả này mà Hoa Hạ ta chiến thắng kẻ xâm lược có vũ khí tân tiến hơn, đồng thời một đường quét khởi, ngươi miệt thị bộ phim này chính là miệt thị trí tuệ của vô số tiền bối Hoa Hạ.

Trần Hạo lạnh nhạt mở miệng.

Oán linh lão gia tử:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Không nói chuyện xưa, nói hiện tại, lão gia tử, lúc người còn sống cũng lớn tuổi rồi, tại sao lại là một tham quan? Coi như không bị tai vạ bất ngờ, người cũng chỉ có thể sống thêm mấy năm. Lấy nhiều bạc như vậy, mình cũng dùng không hết. Đừng nói với ta là người lưu lại cho hậu thế, lúc chết người còn tận nơi này, nếu có con cháu thì người đã cho bọn họ hết rồi.

Oán linh lão gia tử theo bản năng phản bác:

- Ai nói ta không có con cháu, chỉ là bọn họ...

Nói đến chỗ này, oán linh lão gia tử hoàn hồn, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trần Hạo mỉm cười:

- Chỉ là cái gì? Chỉ là bởi vì có dạng tướng bồi tham quan như người, cho nên họ mới bị mang họa ư? Hoặc là nói, đây chính là nguyên nhân người lại hận thế nhân như thế? Chắc chắn, tự hỏi mình xem, người cảm thấy hợp lý không? Đến cùng là ai sai?

Sắc mặt của oán linh lão gia tử cực kỳ phức tạp.

Trần Hạo nói:

- Chuyện đã xảy ra hơn một trăm năm, ta cũng mặc kệ ai đúng ai sai, người năm đó đã làm cái gì, ta cũng không muốn hỏi đến, dù không có hậu thế, nhưng lão gia tử người khi còn sống cũng là một thành viên của Hoa Hạ ta, là một thành viên của dân tộc chúng ta, còn đã từng là thủ lĩnh một phương. Ta hi vọng người có thể từ góc độ này suy tính một chút, người đã sống một đời, được mảnh đất này dưỡng dục cả đời, người

hồi báo được cái gì, người sao lại nhẫn tâm tổn thương nó như thế.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 160: Siêu Độ

Trải qua địa đạo chiến gột rửa, đám oán linh rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là phản kích đến từ dân chúng.

Không sợ địch nhân hung ác, chỉ sợ mình không nghĩ được biện pháp.

Phải biết, trí tuệ của dân chúng mới là vô tận!

Sau đó, lần diễn kịch thứ ba chính thức bắt đầu.

Lần này, quá trình liền trở nên thuận lợi hơn nhiều.

Đám oán linh hấp thu tinh túy của địa đạo chiến, tại lúc Mao lục gia đóng vai sơn phi vọt tới, đám oán linh nhanh chóng tản ra, kết thành liên minh phản kháng.

Lão nhân, tráng hán, phụ nữ, hài đồng, cơ hồ toàn bộ tích cực tham gia, không ngừng tổng kết vấn đề, giải quyết vấn đề, sau đó cải biến phương thức phản kháng.

Trần Hạo một mực yên lặng quan sát.

Hắn phát hiện, diễn kịch thật là một biện pháp tốt, không chỉ để đám oán linh hưởng thụ niềm vui thú được phản kháng, hơn nữa oán khí của bọn họ trong quá trình này không ngừng bị suy yếu.

Trong một lần thuận lợi kháng cự gần nhất, đánh tan sơn phi, lúc tất cả các oán linh reo hò, đột nhiên âm thanh đã lâu không nghe thấy của hệ thống đại lão truyền đến.

Ding: Oán linh quỷ thôn, oán sát một trăm bảy mươi ba năm, siêu độ hoàn thành, ban thưởng Tụ Lý Càn Khôn.

Ồ!

Không phải không có nhiệm vụ à, tại sao lại trực tiếp hoàn thành

Trần Hạo khẽ giật mình.

Hắn cảm giác phần thưởng lần này không giống với những lần trước.

Thông báo này hình như không giống với việc trợ giúp quý vật khác, là hoàn thành siêu độ chứ không phải là ban thưởng do hoàn thành di nguyện trước khi chết của oán linh.

Đây là một loại hình thức nhiệm vụ mới ư!

Mẹ nó chứ, hệ thống đại lão người không đúng rồi, người toàn bộ đều là nhờ túc chủ tìm tòi, hoàn toàn không nhắc nhở một chút nào, nếu như ca lười một chút, chẳng phải cả đời cũng sẽ không làm được loại nhiệm vụ này ư?

Trong lòng cảm thán, còn chưa kịp xem xét ban thưởng, Trần Hạo liền thấy oán sát khí trên người đám oán linh kia đang nhanh chóng biến mất, chỉ trong chốc lát, mỗi một oán linh đều biến thành trạng thái âm hồn bình thường, không còn cảm giác thấy một tia tà ác hung thần nào nữa.

Nhưng quý dị chính là oán linh lão gia tử với hai tên hộ vệ của hắn vẫn ở trạng thái oán sát như cũ, không có thay đổi nào.

Tựa hồ cảm giác được cái gì, mặt hai tên hộ vệ oán linh lộ ra vẻ hoảng sợ, còn chưa mở miệng, thân thể liền bị khổng chế bay lên, sau đó tán loạn.

Oán linh lão gia tử cũng có kết quả tương tự, nhưng lão gia tử vào giờ phút này không có oán hận, chỉ là ánh mắt phức tạp tựa lâm bảm:

- Báo ứng, đây là báo ứng.

Trong lúc nói nhỏ, ánh mắt hẩn nhăm lại, thân ảnh chậm rãi tán đi.

- Cảm ơn mọi người, tạ ơn đại sư.

Đám oán linh cũng bay lên, phát ra bạch quang nhu hòa, mỗi một người đều mỉm cười, thần sắc tường hòa, ánh mắt thanh tịnh. Đối với Trần Hạo, đối với các lão gia tử, thậm chí đối mèo mun, gà ngốc cùng tiểu hồ ly, phát ra lời cảm tạ chân thành.

Đám lão gia tử mệt mỏi thở hồng hộc, một thân mỏi mệt. Nhưng giờ phút này bọn họ nhìn những oán linh này được luân hồi, đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mèo mun và gà ngốc cũng yên lặng ngồi xồm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một đám oán linh được siêu độ.

Bọn nó vừa rồi cũng tham dự diễn kịch, đóng vai gà mèo trong thôn, lúc bị đám người Mao lục gia bắt, các loại chơi đùa khiêu khích, chơi rất là vui vẻ.

Mà trải qua tiếp xúc dạng này, bọn nó đối với những âm linh quỷ vật này cũng có cảm xúc khác.

Trong lúc bay lên, đám oán linh chậm rãi tán đi.

Theo bọn họ biến mất, bên trong sơn cốc cũng phát sinh biến hóa.

Di chỉ quỷ thôn kia đột nhiên bị sụp đổ, từng vách tường, từng cái xà nhà, thật giống như đã trải qua năm tháng dài đằng đặc, toàn bộ vỡ thành mảnh vụn.

Chờ cho hết thủy đều kết thúc, sơn cốc không còn một tia oán sát khí nào nữa.

- Phù! Mệt chết lão tử, xem như siêu độ bọn họ thành công.

Một lão gia tử không có chút hình tượng nào nằm ở trên mặt đất, mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Mao lục gia cười hắc hắc, ánh mắt cực nóng nói:

- Cả một đời sinh hoạt tại dưới cái bóng của cha ta, chưa hề vượt qua được, còn tưởng rằng đời này cứ như vậy, không nghĩ tới lục gia ta rốt cục làm được một chuyện vĩ đại, sau khi chết gặp tổ tông, ta cũng có thể đứng thẳng lưng, nói một câu, lão tử anh hùng tuy nhỏ nhưng càng mạnh.

- Ha ha ha, Lục ca nói đúng, chém tiểu quý tử có gì tài ba, kể cả có thể chém nhiều tiểu quý tử đi nữa, nhưng có thể siêu độ oán linh, ai không dám nói chứ lão tử liền dám nói. Sau khi chết gặp tổ tông, lão tử nhất định sẽ được tổ tông khen tới nở hoa.

...

Nhìn cả đám lão gia tử nói chuyện như đánh rắm, mặt mũi tràn đầy đắc ý, Trần Hạo hiểu ý cười một tiếng.

Thật sự là một đám lão tiên bối khả kính, hẳn rất khâm phục, có gan có mưu.

Chi chi!

Đột nhiên, tiểu hồ ly chạy tới bên cạnh Trần Hạo, ngồi xổm xuống, mắt to linh động nhìn Trần Hạo, tràn đầy cảm kích.

Trần Hạo cười nói:

- Hồ đạo hữu không cần khách khí, oán linh ở quỷ thôn này, ai trong Đạo môn gặp cũng sẽ quan tâm thôi. Ta chỉ là có duyên gặp được mà thôi.

Tiểu hồ ly lắc đầu.

Nhận qua dạy bảo của Càn Bình đạo trưởng, nó đối với Đạo môn cũng có hiểu biết nhất định.

Nếu là cao nhân khác của Đạo môn tới, tuyệt không phải xử lý như bây giờ.

Mà sau khi tự mình trải qua phương thức của Trần Hạo, nó đối với loại oán linh quỷ vật này cũng có thêm rất nhiều cảm ngộ và lý giải.

- Đúng rồi, quỷ thôn đã giải quyết, ngày sau hồ đạo hữu có tính toán gì không

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Tiểu hồ ly giơ móng vuốt lên, chỉ chỉ vào trong núi.

Trần Hạo sững sờ:

- Hồ đạo hữu dự định ở lại nơi này tu hành?

Tiểu hồ ly gật đầu, chi chi vài tiếng, nó liền nhồm người lên, song trảo khép lại, cúi đầu một cái thật sâu, sau đó không đợi Trần Hạo có hành động, xoay người rời đi.

Bất quá sau khi đi được vài bước, tiểu hồ ly dừng lại, đột nhiên vọt tới bên cạnh mèo mun, chân nhỏ đánh bay mèo mun, sau đó mang theo tiếng cười vui sướng, một đường chạy xa, bên trong ánh rạng đông yếu ớt biến mất ở trong núi rừng.

Mèo mun lăn mình một cái, thật vất vả mới đứng vững, bắn ra móng vuốt thép, nhưng phát hiện tiểu hồ ly đã không thấy đâu nữa, nó lập tức tức giận kêu lên, lông tóc đều dựng lên.

Hỗn đản hồ ly tinh này, đạo hạnh cao không bình thường, nhưng đạo hạnh cao liền có thể trêu đùa ta sao, ngươi chờ đấy, ngươi chờ đấy, miêu tử ta nhất định sẽ trở về, đến lúc đó...

Trần Hạo nhìn dở khóc dở cười.

Hai con vật này sao lại nhìn đối phương không vừa mắt nhỉ, cứ khiêu khích nhau mãi.

Nhưng lúc nhìn thấy tiểu hồ ly rời đi, Trần Hạo cũng thở dài một tiếng.

Nguyên bản hẳn có ý nghĩ muốn mang tiểu hồ ly theo bên cạnh, dù sao dạng linh vật vừa xinh đẹp vừa lợi hại như thế, hẳn rất thích.

Thế nhưng là tiểu hồ ly đã lựa chọn, cũng làm cho Trần Hạo hiểu được.

Hồ, là linh thú sống trong núi, nếu như mang theo bên người, đưa vào trần thế, vậy còn gọi là Hồ ư? Trong trần thế, hồ ly đều thành chó hết rồi.

Nếu như thế, ta cầu chúc đạo hữu, hiển hóa Cửu Vĩ, siêu phàm thoát tục.

Đối với phương hướng mà tiểu hồ ly rời đi, Trần Hạo làm một cái cổ lễ Đạo môn.

Không bao lâu, nắng gắt soi chiếu, mặt đất sáng tỏ.

Gà ngốc tinh thần sung mãn, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn trời gáy dài, chấn động núi rừng, biểu thị một ngày mới đã bắt đầu.

Quỷ thôn đã không còn tồn tại, đương nhiên không cần thiết phải lưu lại sơn cốc, đám lão gia tử thu thập hành lý, chuẩn bị lên đường về nhà ăn mừng.

Nhưng Trần Hạo lại ngăn cản đám lão gia tử, sau đó đi đến bên cạnh những đồ vật kia, phát tay, mấy rương hành lý lớn biến mất không thấy gì nữa.

Đám các lão gia tử:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 161: Chu Cương Gọi Đến

Không để ý tới biểu lộ của đám lão gia tử, Trần Hạo lần nữa đi tới trước mặt tượng Chân Vũ Đế Quân, vung tay lên, tượng Chân Vũ Đế Quân biến mất.

Đám lão gia tử:

- ...

Quay người mỉm cười, Trần Hạo nói:

- Chư vị lão gia tử, chúng ta đi thôi.

Ngơ ngác theo Trần Hạo rời đi, thật lâu, đám lão gia tử mới lấy lại tinh thần, nhưng cũng không hỏi cái gì, chỉ là nhìn Trần Hạo một cái thật sâu.

Cho dù biết không ít truyền thuyết về các lão đạo trưởng, cũng đã thấy mèo mun và tiểu hồ ly biến thân.

Nhưng tất cả đều không kinh người bằng loại thần thông như nước chảy mây trôi của Trần Hạo.

Đây là Tụ Lý Càn Khôn đó, theo truyền thuyết thì đây là thủ đoạn thần tiên mới có.

Chỉ là... Lúc trước vì sao không thi triển?

Một đường quay lại thôn, lúc này đã là chiều tối.

Đám lão gia tử khách khí hàn huyên vài câu, sau đó mỗi người đều quay về nhà mình, mặc dù trợ giúp oán linh luân hồi, tinh thần được thỏa mãn, nhưng cuối cùng vẫn là người già, không có quá nhiều tinh lực.

Trần Hạo quay lại nơi ở của mình, nhìn thấy Hùng Lê Lê đang dạy mười lăm tiểu quỷ ca hát.

Đây là sắp xếp của Trần Hạo trước khi đi, dù sao đám tiểu quỷ nói chuyện không thạo, Hùng Lê Lê lại nhỏ yếu, lúc làm nhiệm vụ mang theo, nói không chừng sẽ bị liên lụy.

Bây giờ nhìn thấy mười lăm tiểu quỷ đã bắt đầu lấp ba lấp bấp hát “Ta tại bên lề đường, nhặt được một đồng tiền”... . Trần Hạo đối với vị Hùng lão sư này rất hài lòng.

- Đại sư, anh đã trở về.

Nhìn thấy Trần Hạo, Hùng Lê Lê vui vẻ chào hỏi.

Mười lăm tên tiểu quỷ cũng tỏ ra kính hi, sau đó như là chờ mong cái gì.

Trần Hạo gật đầu:

- Không có việc gì, em tiếp tục dạy đi, anh bận rộn hai ngày nay hơi mệt, đi nghỉ trước một chút.

Hùng Lê Lê vội vàng nói:

Dạ, đại sư cứ đi nghỉ ngơi đi.

Nói xong, Hùng Lê Lê quay người lại, lại khôi phục bộ dáng nghiêm nghị của giáo viên, mười lăm tiểu quỷ vội vàng nghiêm mặt, tiếp tục hát: - Giao đến tinh cảm thức...

- Cảm cái gì?

Hùng Lê Lê mặt trầm xuống, trực tiếp cắt ngang.

- Là... Là... Cảnh sát!

Đám tiểu quỷ vội vàng sửa lại.

Sắc mặt Hùng Lê Lê hòa hoãn:

- Tiếp tục.

Trở lại phòng ngủ, Trần Hạo trực tiếp ngã xuống giường .

Hai ba ngày nay bận rộn, hấn cũng đã rã rời tới cực điểm, dù là đả tọa khôi phục cũng không bù nổi tiêu hao, hấn vẫn luôn ráng chống đỡ để hoàn thành nhiệm vụ, giờ phút này nằm xuống giường, vài giây đồng hồ đã ngủ say.

Mèo mun theo thói quen bò tới một bên cánh tay, nhưng khi gà ngốc cũng muốn chạy đến, miệng mèo mun kêu oa ô một tiếng, dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía nó.

Gà ngốc khẽ giật mình, sau đó tức giận nhìn chăm chăm mèo mun.

Con mèo chết tiệt này, lúc có chuyện thì gọi ta, hiện tại không có chuyện đem ta đá qua một bên? Quá đáng! Người như thế này, về sau chúng ta không có cách nào hợp tác nữa.

Nhưng mèo mun thật sự quá mạnh, gà ngốc không dám trêu chọc.

U oán nhìn thoáng qua mèo mun, gà ngốc thành thành thật thật chạy tới góc tường, yên lặng tự động viên cho mình.

Sẽ có một ngày, gà gia gia nhất định phải nở mày nở mặt.

Một đêm bình tĩnh, ngày thứ hai lúc mặt trời dần dần lên cao Trần Hạo mới tỉnh lại.

Nhìn đồng hồ đã sắp mười giờ rồi, hôm nay ngược lại là kỳ lạ, mèo mun cùng gà ngốc đều không làm âm ỉ!

Từ giường đứng lên, duỗi cái lưng mỏi, tinh thần sung mãn, toàn thân thoải mái.

Trần Hạo đi ra khỏi phòng ngủ, thôn xóm hoàn toàn như trước đây, yên tĩnh tường hòa.

Nhưng bên ngoài viện, Mao lục gia đang cùng mấy lão đầu tử nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Trần Hạo, Mao lục gia đứng dậy cười nói:

- Đại sư tỉnh rồi à, đói bụng không, tôi đã nói lão bà chuẩn bị xong bữa trưa, hâm nóng lại là có thể ăn.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Cảm ơn ông, à, có chuyện này con cũng muốn nói một chút.

Mao lục gia hỏi:

- Chuyện gì cậu nói đi.

Trần Hạo nói:

- Là như vậy, nguyên bản con đến nơi này là trợ giúp Mao Quyền, ngoài ý muốn gặp chuyện ở đây mới ở thêm mấy ngày, con chuẩn bị hôm nay rời đi.

Mao lục gia sửng sờ:

- Nhanh như vậy, đại sư khó có dịp đến đây, ở thêm mấy ngày đi, cũng để cho chúng ta tận tình địa chủ.

Trần Hạo cười nói:

- Có thể đến Mao lão thôn, quen biết lão gia cũng là duyên phận, ngày sau nếu nhàn rỗi, nhất định sẽ đến đây thăm hỏi, nhưng mà bên trong thôn này không có tín hiệu, con đã mấy ngày không liên lạc với bên ngoài, sợ là bên ngoài có việc không tìm thấy con, cho nên con phải đi.

Mao lục gia giật mình, gật đầu nói:

- Cũng đúng, thôn của chúng ta trong núi, không có tháp tín hiệu, đều dùng điện thoại riêng kiểu cũ, không dùng điện thoại di động như người trẻ tuổi các cậu, cái đồ chơi này không có tín hiệu thật đúng là không dùng gì được. Vậy tôi không giữ cậu lại nữa, sau này có thời gian nhất định phải tới chơi, đến lúc đó tôi dẫn cậu đi săn lợn rừng, dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, rất đã nghiền.

Trần Hạo: - ...

Sau khi ở nhà Mao lục gia ăn cơm xong, Trần Hạo thu thập hành lý, mang theo mèo mun cùng gà ngốc, đạp núi rời đi.

Một phen nhiệm vụ, tuy phức tạp, nhưng cũng thu hoạch cực lớn.

Tụ Lý Càn Khôn, đây là ban thưởng ngoài ý muốn.

Theo ý tứ về mặt chữ nghĩa thì đây là thần thông trong truyền thuyết, nhưng thực tế lại có chênh lệch lớn.

Tụ Lý Càn Khôn trong truyền thuyết có thể chứa đựng thiên địa, là đại thần thông mà Tôn Ngộ Không đều trốn không thoát.

Nhưng khi rơi vào trong tay Trần Hạo, chỉ còn lại một cái công năng trữ vật, mà công năng trữ vật này cần pháp lực đạo hạnh chèo chống.

Lấy một năm đạo hạnh pháp lực làm căn bản, tạo ra một cái tiểu không gian rộng khoảng hơn mười mét, thời gian sử dụng một ngày.

Đương nhiên, nói tiểu không gian cũng không đúng, bởi vì theo Tụ Lý Càn Khôn giải thích, đây là một loại đối với Đạo vận dụng, lấy pháp lực làm dẫn, sáng tạo ra một cái không gian, hoàn toàn không thoát ly khỏi thiên địa này.

Giải thích loại này, Trần Hạo không thể hiểu được, bởi vì hắn chỉ có được năng lực sử dụng, không thể hiểu được đạo lý ẩn chứa bên trong.

Dựa theo tin tức của hệ thống truyền thừa, hắn chỉ có thể sử dụng như thế, lại không thể thu nhập sinh linh, nếu muốn đạt tới trình độ thu người cần phải có đầy đủ đạo hạnh, còn phải lĩnh ngộ đối với Đạo ẩn chứa trong Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó Trần Hạo suy nghĩ một chút, tổng kết một câu.

Hệ thống đại lão đang chê mình nhỏ yếu.

Mẹ nó chứ, ngoại trừ nhiệm vụ đầu tiên thì mấy nhiệm vụ còn lại đều phải tự chạy đi tìm, sau khi kích hoạt được còn phải tự nghĩ biện pháp hoàn thành, có thể nhanh chóng cường đại mới lạ.

Hệ thống người không giúp sức, vậy không thể trách ta được rồi.

Chửi bậy một câu, Trần Hạo cũng không nhụt chí.

Dù sao có vẫn tốt hơn là không, hơn nữa còn để ca nhất được món hời, tượng Chân Vũ Đế Quân kia tuyệt đối là bảo bối nha, sau này gặp phải yêu tà cường đại, ca đánh không lại liền mời Chân Vũ Đế Quân ra, xem thử các người có sợ hay không?

Trong lòng đắc ý, Trần Hạo một đường trèo đèo lội suối, sau mấy tiếng rột cục thấy được thôn trang nhỏ nơi gửi xe.

Đang muốn xuống núi, đột nhiên điện thoại của Trần Hạo rung lên.

Móc ra xem xét, Trần Hạo kinh ngạc, lại là Chu Cương gọi tới.

Có chuyện gì đây?

Trần Hạo vội vàng kết nối. Sau đó tiếng nói mang theo hưng phấn của Chu Cương vang lên:

- Ông trời ơi, cuối cùng đã gọi được, chú chạy đi đâu thế, anh từ trưa hôm qua tới giờ gọi cả trăm cuộc cho chú mà không được.

Trần Hạo cười nói:

- Lên núi một chuyến, Chu ca có việc gì à?

Giọng Chu Cương nghiêm nghị trả lời:

- Có việc, anh gặp phiền toái rồi, lần này thật sự cần chú giúp một chút.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 162: Quỷ Di

Nghe giọng điệu này, chắc là gặp chuyện không nhỏ rồi!

Biểu lộ của Trần Hạo ngưng lại.

- Chu ca nói kỹ hơn một chút đi.

Trần Hạo hỏi.

Chu Cương nói:

- Có một vụ án ở Sâm huyện, đã chết ba người, đều chết rất quỷ dị, máu toàn thân đều bị hút khô, trên cổ phát hiện vết cắn, anh tưởng rằng có người cố ý bố trí, nhưng sau khi điều tra manh mối mới phát hiện ra suy đoán của anh là sai, đây là một sự việc rất bất thường, các biện pháp tra án phổ thông căn bản vô dụng.

Vết cắn? Còn bị hút máu, Trần Hạo sửng sờ, không phải là cương thi đây chứ?

Đầu năm nay, quỷ lợi hại đều không có nhiều, làm sao cương thi có thể xuất hiện được?

- Ok, anh chờ em một lúc, em chạy xe đến ngay đây

- Vậy anh chờ chú.

Cúp điện thoại, Trần Hạo tăng nhanh tốc độ, rất nhanh đã tới sơn thôn.

Mọi người trong thôn rất tốt, xe gửi mấy ngày được bảo dưỡng không tệ, lúc Trần Hạo nhìn thấy thì mặt trên vẫn còn có nước đọng, trước đó chạy ngược chạy xuôi làm cho bẩn thỉu, cũng trở nên sáng bóng.

Cảm kích một phen, Trần Hạo lặng lẽ tại trong nhà bác già lưu lại ba ngàn đồng, sau đó lái xe rời đi.

Sâm huyện là một huyện nghèo nhất ở Thạch Thành, nhân khẩu thưa thớt, nhiều đồi núi, lại không có địa phương đặc biệt đặc sắc gì, tìm không thấy đường làm giàu, cho dù Thạch Thành phát triển càng ngày càng tốt, đối với khu vực này cũng phải đau đầu bất đắc dĩ không thôi.

Trần Hạo một đường đi gập, đến hơn mười giờ đêm, cuối cùng cũng đi tới Sâm huyện.

Lần thứ nhất nhìn thấy Sâm huyện, trong lòng Trần Hạo thờ dài.

Nói là huyện thành đều cảm thấy nhục cho xưng hô của huyện thành, đây hoàn toàn chính là một cái hương trấn, mà đại đa số nhà cửa đều xây dựng theo kiểu cũ, số nhà vượt qua ba tầng ít đến thương cảm.

Gọi điện thoại cho Chu Cương, hai người gặp mặt ở bên ngoài đồn công an Sâm huyện.

Vừa nhìn thấy Chu Cương, Trần Hạo giật nảy mình.

Sắc mặt trắng bệch, tóc tai lồi thối, râu ria không cao, nhìn tiêu tụy vô cùng. So với Chu đội trưởng tinh khí thần bừng bừng phần chân, uy nghiêm phong độ lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau.

- Chu ca, không cần phải liều mạng như vậy chứ! Thân thể là tiền vốn làm cách mạng, đừng có bồi cái mạng nhỏ mình vào luôn đấy.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Chu Cương tức giận:

- Đây không phải là anh mệt mỏi, mà là anh bị tức, haizz, nói rất dài dòng, đi, chúng ta đi vào lại nói.

Đi vào đồn công an, tới một cái văn phòng, Chu Cương rót cho Trần Hạo một chén nước, lúc này mới lên tiếng nói:

- Lão đệ, trước không nói chuyện bản án, anh đang tức sôi ruột, nhất định phải tìm người giải tòa.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Thế nào? Sâm huyện không phối hợp phá án với anh ư?

Chu Cương cắn răng nói: - Không phối hợp chỉ là việc nhỏ, chú không biết, người bị hại thứ nhất trong vụ án này đều đã qua một tuần lễ, kết quả vẫn không tra ra kết quả, chờ hai người sau chết mới báo lên cảnh sát Thạch Thành, để cho anh tới tiếp nhận, còn quy định trong ba ngày phải phá được án, đây quá hồ người mà.

Trần Hạo cười nói:

Có lẽ là đồn công an phía dưới cũng muốn chứng minh năng lực của mình.

Chu Cương khẽ nói:

- Muốn chứng minh thì cũng phải có đầy đủ năng lực chứ, hiện tại anh tiếp nhận, có rất nhiều manh mối đều bị mất đi, tư liệu mà đồn công an điều tra vô cùng ít ỏi, chưa nói là vụ án này thật sự rất khó giải quyết, căn bản không phải thủ pháp gây án của người bình thường.

Trần Hạo hỏi:

- Trong điện thoại anh nói không đủ kỹ, em muốn biết rõ đã xảy ra chuyện gì?

Chu Cương gật đầu nói:

- Người bị hại đều rất quý dị, máu toàn thân bị hút khô, rõ ràng là vừa mới chết, nhưng thi thể giống như bị phơi khô thật lâu, vô cùng không bình thường. Mặt khác, trên thân thể người bị hại có vết cào, trên cổ có vết cắn, nhìn vết cắn này anh cũng nghĩ tới cương thi, nhưng vết cắn kia không giống như trong phim, chỉ là vết răng bình thường.

Trần Hạo sùng sốt.

Trước khi hấn tới cũng nghĩ đến cương thi, nhưng nếu là vết cắn bình thường, vậy liền không đúng, vết cắn của cương thi có đặc điểm rất đặc biệt.

Sau khi bị hút máu lại giống như bị hong khô, đây càng không giống tác phong của cương thi.

- Em hiểu rồi, à, Chu ca, anh là cảnh sát, chúng ta không nên hành động cùng nhau, dù sao cảnh sát phá án phải dựa vào khoa học và chứng cứ, em nghĩ chúng ta nên tách ra, nếu em điều tra được gì sẽ báo cho anh biết.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Chu Cương cười nói:

- Anh cũng đang muốn nói thế, nếu để chú hỗ trợ anh cũng không biết báo cáo này phải viết như thế nào, hơn nữa tình huống hiện tại không rõ ràng, anh chỉ muốn nhờ chú điều tra để đề phòng vạn nhất mà thôi.

Trần Hạo nói:

- Vậy là tốt rồi, chút nữa anh cho em một phần tài liệu đi, em đi đến hiện trường vụ án điều tra thử.

Chu Cương chuẩn bị tài liệu rất hoàn thiện, sau khi lấy được phần tài liệu, Trần Hạo từ chối lời mời của Chu Cương lái xe rời đi.

Dừng xe ở một đoạn đường yên tĩnh, Trần Hạo mở đèn lên, sau đó bắt đầu xem tư liệu.

Tư liệu rất ít nhưng lại miêu tả rất kỹ càng.

Tổng cộng có ba người chết, là hai nữ một nam, người tử vong đầu tiên là một phụ nữ nông thôn ở goá khoảng hơn bốn mươi tuổi, chết lúc nửa đêm, giữa trưa ngày thứ hai mới được

phát hiện. Một nữ một nam khác là một đôi nam nữ trẻ tuổi, nghe nói là đi xem mặt, mới tiếp xúc với nhau thôi, lúc chạng vạng tối chạy xe ra ngoài hẻm hóc, kết quả ngày thứ hai được phát hiện chết tại một rừng cây nhỏ vùng ngoại thành của huyện, thi thể một nam một nữ này cách xa nhau, tựa hồ như người con trai từng phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn bị giết.

Nhìn vị trí nơi mấy người tử vong, Trần Hạo buông tư liệu xuống, lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ, phán đoán một chút rồi lái xe rời đi.

Không bao lâu, Trần Hạo đi ra huyện thành, đi tới bên ngoài một bìa rừng.

Âm Dương Nhân quan sát thiên địa, buổi tối âm khí mờ nhạt lưu động, một mảnh tịch liêu.

Trần Hạo cẩn thận quan sát, một lát sau mắt lộ ra dị sắc.

Thế mà cái gì cũng không nhìn thấy?

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo mở cửa xe đi xuống, đi tới bên cạnh rừng cây nhỏ kia.

Dựa theo tư liệu viết, nam nữ trẻ tuổi đã chết ở nơi này.

Quan sát bốn phía, Trần Hạo liền thấy dấu vết của người chết.

Vị trí người phụ nữ ở sâu trong rừng cây khoảng năm mét, sau đó Trần Hạo lại nhìn thấy vị trí người đàn ông chết cách bìa rừng mười mấy thước.

Trần Hạo có thể tưởng tượng đến, lúc ấy giữa đôi nam nữ có cùng chung “chí hướng”, kìm lòng không được, sau đó, liền gặp phải chuyện đáng sợ này.

Cô gái kia là người bị hại đầu tiên, tên đàn ông bị dọa phát sợ, bỏ chạy, thế nhưng cũng không chạy được bao xa liền bị thứ đáng sợ kia đuổi kịp, nhẹ nhàng xử lý.

Chuyện giết người lấy máu này hoàn toàn không phải do người làm.

Thế nhưng nếu như không phải người làm, vậy tại sao không để lại một chút dấu vết dị thường gì? Thậm chí ngay cả âm hồn cũng không xuất hiện! Thứ quỷ quái kia có thể ăn cả âm hồn ư?

Trần Hạo đang nghi hoặc không hiểu, đột nhiên mèo mun kêu một tiếng.

Trần Hạo nhìn lại thấy mèo mun hươ hươ móng vuốt với hấn, sau đó chỉ tới một phương hướng.

Trần Hạo nhìn sang, đầu tiên là mờ mịt không hiểu, sau đó trong lòng hơi động, vội vàng cầm điện thoại di động lên quan sát bản đồ, rất nhanh, con mắt của Trần Hạo liền sáng lên.

Ba người tử vong, cùng phương hướng mà mèo mun chỉ, xếp thành một đường thẳng.

Suy nghĩ lại tư liệu tử vong của ba người một chút, cơ hồ là cách ba ngày xuất hiện một lần, nói cách khác, thứ quỷ quái kia là chạy thẳng, trên đường hại người lấy máu để dùng.

Tìm được người rồi!

- Ha ha, Tiểu Hắc làm rất tốt.

Trần Hạo đã hiểu ra, hấn ôm lấy mèo mun dùng sức hôn một cái.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 163: Thi Khôi

Quay lại xe, Trần Hạo dựa theo mèo mun chỉ điểm, lái xe đuổi theo.

Một đường lao vùn vụt, lúc sắp rời khỏi Sâm huyện, đột nhiên mèo mun kêu lên, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Tìm được rồi!

Trần Hạo dừng lại, quan sát bốn phía.

Bên ngoài thâm trầm, không có thôn xóm, bốn phía một mảnh đen nhánh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút bóng dáng.

Nhưng cũng giống như ở khu rừng cây nhỏ kia, Trần Hạo không nhìn thấy bất luận âm khí cùng sát khí dị thường nào.

Thật chẳng lẽ không phải do quỷ quái gây ra? Thế nhưng Tiểu Hắc sao có thể cảm ứng nhầm được?

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun, mèo mun vừa nhấc móng vuốt chỉ chỉ ngoài cửa sổ xe bên trái.

Trần Hạo đã hiểu, vội vàng mở cửa xe, mang theo mèo mun xuống xe.

Gà ngốc một đường khó chịu, nhìn chủ nhân và mèo mun không để mắt tới nó, lập tức trong lòng tràn đầy khó chịu, nhìn bóng lưng một người một mèo biến mất, đầu co rụt lại, lại chui trở về trong xe.

Hừ, gà gia gia tức giận rồi, công việc chuyển này, ta không làm.

Sau khi xuống xe, đi không đến năm phút, mèo mun liền dừng lại, vuốt mèo chỉ phía trước, kêu một tiếng với Trần Hạo.

Kỳ thật cũng không cần nó kêu, lúc này Trần Hạo đã phát hiện một người.

Không sai, chính là một người.

Bóng đêm rất dày, nhìn không rõ tướng mạo, nhưng vẫn nhìn thấy được đây là một người đàn ông dáng người khôi ngô.

Người này ngồi trên một tảng đá, không nhúc nhích, rất quý dị.

Trần Hạo chân chờ một chút, chậm rãi nhích tới gần.

Lúc gần đến nơi, thần sắc của Trần Hạo lần nữa khẽ biến.

Hắn đột nhiên phát hiện, mình xem xét âm khí cùng sát khí, nhưng lại không để ý đến nhân khí.

Âm Dương Nhãn của hắn không chỉ có thể nhìn những Âm Sát chi khí kia, mà còn có thể xem xét nhân khí của người sống.

Mà người ngồi trước mắt nhân khí rất yếu ớt, giống như nền tàn trong gió, sắp bị dập tắt.

Nhưng nhìn người này thế nào cũng không giống như sắp chết đến nơi.

Mẹ nó, gì đây? Chẳng lẽ con hàng này có bệnh di truyền đoản mệnh gì đó?

Trong lòng Trần Hạo ngạc nhiên, lại tới gần thêm một chút.

Lần này nhìn rõ ràng hơn không ít, đích thật là đàn ông, tóc ngắn, mặt chữ quốc, mặt không biểu tình, ngồi trên tảng đá, thân thể cứng đờ, hai tay rũ xuống như là một pho tượng.

Ngay lúc Trần Hạo đang quan sát, đột nhiên dị biến xuất hiện, người đàn ông đang ngồi ngay ngắn vững như Thái Sơn

kia đột nhiên nhảy lên, nguyên bản vẻ mặt bình tĩnh cũng trở nên hung thần ác sát, trực tiếp nhào về phía Trần Hạo.

Trần Hạo giật nảy mình, trong lúc nhất thời không dám ứng đối, hẫ dùm Thiên Cương Bộ lui về phía sau năm sáu mét.

Nhưng người kia lại không quan tâm, hai tay giơ lên nắm thành trảo, trong cổ họng phát ra âm thanh đói khát nóng nảy, như là tiếng rống của dã thú, ép thẳng tới Trần Hạo. Tốc độ của gã không chậm chút nào.

Trần Hạo kịp phản ứng, nhú mày, nổi giận.

Hồ to gọi nhỏ cái gì, dọa lão tử một cái, ngươi muốn chết à.

Lần này Trần Hạo không lùi mà tiến, trong nháy mắt lúc người kia tới gần, hẫ bay thẳng lên một cước trúng mặt của gã.

Thế nhưng lại một màn kinh người xuất hiện.

Người đàn ông bị Trần Hạo đá trúng chỉ nghiêng đầu một cái, mà Trần Hạo lại là nhe răng trợn mắt, hét thảm.

Mẹ nó, đau chết ca rồi!

Sau khi rơi xuống, Trần Hạo ôm lấy chân, khoe miệng giật giật.

Đau thật, thật giống như đập trúng một hòn đá, hình như bị bị bong gân luôn rồi.

Tên kia không cho Trần Hạo thời gian nghỉ ngơi, tiếp tục đánh tới, sau đó ôm lấy Trần Hạo.

Trần Hạo muốn giãy dụa, lại phát hiện khí lực tên này rất lớn, hai cánh tay như là sắt nguội, không nhúc nhích tí nào.

Sau đó gã đột nhiên há mồm, cắn về phía cổ Trần Hạo.

Meo ô!

Đúng lúc này, mèo mun động, trong nháy mắt biến thân, móng vuốt thép bắn ra, vung lên, chộp một trảo lên trên người gã đàn ông, xé rách áo, lưu lại vết cào thật sâu ở lưng.

Nhưng sau khi hạ xuống, mèo mun tròn tròn mắt.

Bốn vết thương dài như vậy, tại sao lại không bị chảy máu?

Chịu đòn mạnh như thế, nhưng tên kia lại không có chút phản ứng nào, vẫn nhắm về phía cổ của Trần Hạo.

Meo ô!

Mèo mun nổi giận, móng vuốt hai lần tiên giai, đánh không nổi tiểu hồ ly thì cũng thôi đi, ngay cả một con quái vật cũng không giải quyết được, vậy mặt mũi của miêu tử để nơi nào?

Mèo mun bắn vọt, liên tục nhảy lên mấy cái, ở trên thân nam tử kia lưu lại hơn mười vết thương ngón ngang lộn xộn, cơ hồ đều có thể thấy được xương cốt.

Thế nhưng gã đàn ông đối với chuyện này hoàn toàn thờ ơ, chỉ muốn cắn Trần Hạo.

Trần Hạo cố chống cái cằm của gã đàn ông lên, ban đầu còn rất phí sức, nhưng rất nhanh, Trần Hạo cảm giác được khí tức dị thường.

Khác với âm khí, sát khí, khí này rất tà ác, rất âm lãnh... Đây là, thi khí.

Mẹ nó, gia hỏa này không phải người.

- Tiểu Hoàng! Gáy một tiếng nhanh lên.

Trần Hạo gầm thét.

...

- Mẹ nó, Tiểu Hoàng đâu? Người chạy đâu rồi?

Sau khi hô một tiếng, Trần Hạo mới phát hiện gà ngốc thường ngày đi sau lưng không thấy đâu? Mẹ kiếp, đừng chơi ca vậy chứ, ca chưa từng bạc đãi người mà!

Trần Hạo khóc không ra nước mắt.

Không có gà ngốc ở đây, Trần Hạo chỉ có thể tự cứu mình, hấn cắn răng một cái, để trống một cái tay, ngưng tụ Chương Tâm Lô, một chương đánh vào cánh tay của gã đàn ông.

Một tiếng nổ đùng vang trầm, gã đàn ông gào lên một tiếng, buông lỏng Trần Hạo ra, thân thể run rẩy nằm xuống.

Trần Hạo cũng không ngoại lệ.

Mặc dù bị đánh trúng là tên kia, nhưng hấn bị gã tóm chặt lấy, cũng chịu một dòng điện mãnh liệt chạy qua người, tóc dựng đứng lên, bắp thịt cả người run rẩy, đổ xuống mặt đất, miệng đều có chút biến hình.

Đây chính là cảm giác trúng Chương Tâm Lô sao?

Mẹ nó chứ, làm cho lão tử tự xuống tay với mình, người cũng là người thứ nhất!

Trần Hạo quay đầu nhìn gã đàn ông còn đang run rẩy rút gân, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi.

Mèo mun quan tâm chạy tới, dùng vuốt mèo chạm vào Trần Hạo, nhưng trong nháy mắt đụng phải kia, dòng điện thông qua vuốt mèo giật một cái.

Mèo mun thét lên một tiếng, nhảy dựng lên, mắt tròn tròn nhìn Trần Hạo.

Chủ nhân ngu xuẩn, người bị gì thế?

Trần Hạo run rẩy mà nói:

- Đừng... Đụng... Ta... Có... Điện.

Mèo mun: - ...

Lẳng lẳng nằm trên mặt đất một hồi lâu, Trần Hạo mới cảm giác thân thể khôi phục không chế, chậm rãi ngồi dậy, nhìn gã đàn ông đang run rẩy, ánh mắt ngưng trọng.

Có khí tức của người sống, không có ý thức của người sống, bị mèo mun làm bị thương lại lộ ra thi khí!

Đây là thi khô!

Cái đồ chơi này không phải tự nhiên hình thành, là người bị yêu tà cắn nuốt sinh cơ hồn phách nhưng không hoàn toàn mất đi hồn phách mới có thể dưới dục vọng cầu sinh mãnh liệt, dị biến chuyển hóa.

Mà thi khô một khi thành hình liền không ở trong Ngũ Hành, không giống như cương thi, thi quỷ, thi khô chỉ là bảng môn tà vật cấp thấp nhất, chỉ có thể dựa vào bản năng cắn nuốt tinh huyết hồn phách của người sống để kéo dài sinh khí, một khi không thể kịp thời bổ sung, thi khô sẽ không còn sinh khí, hóa thành thân khô mà chết.

Nghĩ đến mấy vụ án ở Sâm huyện, Trần Hạo liền hiểu ra, ba người chết kia là không may gặp phải thi khô, lúc đó mới bị cắn nuốt sinh cơ, tinh huyết, hồn phách, hóa thành chất dinh dưỡng của nó.

Nhưng sau khi biết rõ thân phận của người đàn ông này, Trần Hạo càng nghi ngờ hơn.

Gia hỏa này là ai? Gặp phải yêu tà gì? Thế mà còn có thể từ trong tay yêu tà đào tẩu.

Chà, chuyện này cần điều tra một chút.

Trần Hạo lấy điện thoại ra, bấm điện thoại gọi cho Chu Cương.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 164: Thổ Lộ Tâm Tình

Hơn nửa tiếng sau, thi khôì kia đã dừng co quắp, nó bị cảnh sát mang đi.

Chu Cương vẫn lưu lại.

- Lão đệ, chú xác định đây chính là hung thủ?

Không còn ai khác, Chu Cương nghiêm túc hỏi thăm.

Trần Hạo gật đầu:

- Chắc 100%, gia hỏa này không phải người sống, nhưng cũng không phải người chết, thuộc về một loại rất kì lạ, anh nhớ nhốt nó kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không thể tùy tiện tiếp cận. Mặt khác, chuyện người này xuất hiện rất kỳ lạ, Chu ca chú ý điều tra Sâm huyện gần đây có xảy ra chuyện gì không.

Chu Cương gật đầu, hẳn không hỏi lại, quen biết một đoạn thời gian, hẳn biết Trần Hạo chưa từng nói chuyện gì mà không có nguyên nhân.

- Được, anh đi đây, tra được thứ gì anh sẽ báo cho chú biết.

Chờ Chu Cương cũng rời đi, Trần Hạo vắn vẹo uốn éo thân thể, cảm giác toàn thân không thoải mái.

Loại cảm giác bị điện giật kia thực tình không dễ chịu chút nào.

Nói tới đây lại tức giận, gà ngốc thế mà trốn việc, trong lòng muốn tạo phản sao? Ca đối xử với người không tệ, có ăn có uống, có chỗ tốt cũng cho người, vậy mà lúc cần người lại biến mất dạng?

Trần Hạo xụ mặt, quay về trong xe.

Xem xét, Trần Hạo nhếch miệng lộ ra một nụ cười thân thiện.

Gà con không tệ lắm, ngủ rất ngon.

- Khụ khụ!

Trần Hạo liên tục ho khan mấy tiếng.

Từng chút từng chút gà ngốc đột nhiên tỉnh lại, sau đó mờ mịt nhìn về phía Trần Hạo.

- Tiểu Hoàng à, người nói từ lúc người theo ta tới giờ, ta đối xử với người có tốt hay không?

Gà ngốc theo bản năng gật đầu.

Trần Hạo cười càng vui vẻ hơn:

- Vậy khi này tại sao lại không đi theo ta? Chúng ta là một đội mà, hành động vừa rồi là bán đứng đồng đội đấy.

Gà ngốc:

- ...

Làm sao mình có cảm giác hơi lạnh lạnh nhỉ? Bầu không khí dường như không đúng? Ta bán người nào đâu?

Nhìn thấy Trần Hạo cười nhe răng, linh quang của gà ngốc lóe lên, lúc này đứng dậy, giơ cánh lên, chỉ hướng mèo mun. Kêu vài tiếng cạc cạc.

Trần Hạo sững sờ nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun đang cười mờ ám, thấy thế liền vội vàng lắc đầu.

Trần Hạo nhìn gà ngốc, lại nhìn mèo mun, thở dài một tiếng, sau đó ngồi vào ghế lái, khởi động xe đi về hướng Sâm huyện.

Mèo mun nguyên bản đang xem náo nhiệt, lần này lại bắt đầu lo lắng.

Đầu tiên là nhìn chăm chăm gà ngốc một chút, sau đó nhảy tới chỗ ngồi bên cạnh Trần Hạo, kêu meo ô một tiếng với hấn, nháy mắt, mặt nịnh nọt.

Trần Hạo nhìn cũng không nhìn nó một chút.

Mèo mun tròn tròn mắt.

Chuyện này là thế nào? Không phải muốn dạy dỗ con gà chết tiệt kia sao? Làm sao bây giờ?

Gà ngốc mặt mũi mờ mịt, không biết Trần Hạo muốn làm cái gì.

Lái xe được một lúc, Trần Hạo đột nhiên dừng xe lại, nhìn về phía mèo mun, vẻ mặt thành thật nói:

- Tiểu Hắc, linh trí của cao, biết càng ngày càng nhiều, hiểu được cũng rất nhiều, cho nên ta vẫn không đối đãi với ngươi như mèo bình thường mà xem như một đạo hữu cùng tu hành, có cùng truy cầu không chỉ có ngươi, Tiểu Hoàng cũng thế.

Trần Hạo nói như thế, mèo mun ngây ngẩn cả người, ngay cả gà ngốc cũng bắt đầu nghiêm chỉnh lại.

- Ta hi vọng đội ngũ này của chúng ta cho dù không phát triển lớn mạnh, nhưng cũng không thiếu đi bất kỳ một ai, tương lai có thể cùng nhau đối mặt với bất cứ chuyện gì, trợ giúp nhau trưởng thành. Không phải suốt ngày tranh chấp những việc nhỏ nhặt, lưu lại ảnh hưởng không tốt cho đối phương, cuối cùng để chúng ta tách ra.

Mèo mun cùng gà ngốc lần này đã hiểu.

Vị chủ nhân này ngu xuẩn nhưng rất tình cảm, mặc dù chưa bao giờ nói nhưng cho tới nay đều nhìn thấy bọn nó cạnh tranh với nhau.

Khoan hãy nói, bình thường ở chung cũng không tệ, nhưng một khi tu vi một bên đột phá, thực lực cao hơn, lập tức cân bằng của hai bên nó liền sẽ bị đánh vỡ. Bên yếu hơn tất nhiên sẽ nhận đãi ngộ không công bằng.

Nếu tình huống như vậy tiếp tục kéo dài, sẽ có một ngày xuất hiện vết rách, sau đó trong lòng lưu lại suy nghĩ tiêu cực, kết quả cuối cùng, tất nhiên là hai bên thấy ngứa mắt, cuối mỗi người đi một ngả.

Trần Hạo không nói, bọn nó còn chưa nghĩ xa như vậy, nhưng giờ phút này hai con vật nhìn nhau, cùng phát hiện ra vấn đề này.

Trong lúc nhất thời, mèo mun cùng gà ngốc yên tĩnh lại.

Trần Hạo cười cười:

- Đương nhiên, con đường tu hành, trước tu tâm sau tu pháp, tâm bất chính, niệm bất chính, tu hành trăm năm cũng không dễ, ta không bắt buộc các ngươi, cho nên nếu quả như thật không cách nào ở chung, ta cũng không bắt buộc. Giống như Hồ đạo hữu kia, là linh vật sống trong núi, kiên trì đạo của mình, nếu như các ngươi xác minh rõ đạo trong lòng mình, vậy ta chúc phúc cho các ngươi.

Lời này vừa nói ra, mèo mun cùng gà ngốc đều cuống lên.

Đây không phải muốn đuổi chúng ta đi à!

Đừng mà, đạo của chúng ta giống như ngươi, rất thích hợp ở cùng một chỗ.

Mèo mun vội vàng meo ô một tiếng, sau đó nhảy vào trong ngực Trần Hạo, tỏ vẻ tội nghiệp nhìn Trần Hạo.

Thời điểm này còn quan tâm cái gì nữa, chủ nhân ngu xuẩn gì đó đều ném ra sau đầu, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, không thể đi.

Gà ngốc cũng kêu cạc cạc, tỏ vẻ người đi đâu, ta sẽ theo đây.

Trần Hạo cười nói:

- Đừng lo lắng, ta chỉ nói ra lời trong lòng, cũng không phải không cần các người, dù sao tu hành gian nan, người đồng đạo rất ít, có các người ở bên cạnh, ta sẽ không cô đơn. Nhưng ta hi vọng cái đội ngũ này của chúng ta có thể đồng tâm hợp lực, không nên lục đục với nhau.

Mèo mun dừng một chút, đột nhiên nhảy tới chỗ ngồi phía sau, sau đó đổi gà ngốc vươn vuốt mèo, mắt đầy nghiêm túc.

Gà ngốc ngẩn người, đồng dạng vươn cánh.

Một trao một cánh đụng vào, truyền lại ý tứ rằng bắt tay giảng hòa, từ hôm nay bắt đầu lại.

Trần Hạo hài lòng cười:

- Rất tốt, nếu các người đã lựa chọn, vậy từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ có một khởi đầu mới, ừ, tên gọi Tiểu Hắc Tiểu Hoàng nghe không lọt tai, không xứng với các người, để ta đặt tên mới cho các người đi.

Mèo mun và gà ngốc vừa mới bắt tay giảng hòa đều tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói: - Mèo mun, người tuy không có huyết mạch truyền thừa đặc biệt gì, nhưng lấy được Long khí chi bảo, có thể nuốt âm thuộc tính, lại có thể dung hợp thần bí đao khí, lợi trao vô song, tương lai thành tựu không thể đoán trước, về sau liền gọi Hắc Hoàng.

Con mắt mèo mun lập tức lóe sáng, vui vẻ không thôi.

Trần Hạo lại nhìn về phía gà ngốc, mắt nó đầy chờ mong:

- Gà ngọc người là tử quan gà trống, dị chủng trời sinh. Lại lấy được phật môn bí bảo, kích phát huyết mạch, tương lai thành tựu, ta cũng không dám kết luận, cho nên người về sau liền gọi Tử Hoàng.

Gà ngọc cũng nheo mắt lại.

Tên ta cũng có Hoàng này, quá vui.

Một phen giao lưu xong, tất cả đều vui vẻ.

Một người hai linh sủng đột nhiên cảm thấy so với trước kia càng thêm thân mật.

Trở lại Sâm huyện, tìm một quán trọ ở lại.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Trần Hạo đã nhận được điện thoại của Chu Cương gọi tới.

- Lão đệ, không có quái rầy chứ?

Chu Cương áy náy hỏi.

Trần Hạo tức giận:

- Chu ca, anh xem đồng hồ thử mấy giờ rồi? Nói đi, có chuyện gì gấp gáp như vậy, chẳng lẽ quái vật kia chạy mất rồi?

Chu Cương nghiêm túc nói:

- Quái vật không chạy, chỉ là biến thành thân khô.

- A? Nhanh như vậy đã toi rồi?

Trần Hạo kinh ngạc, còn tưởng rằng có thể kiên trì được mấy ngày chứ, không nghĩ tới chết nhanh như vậy!

Chu Cương tiếp tục nói:

- Lão đệ, bây giờ nó có chết hay không không quan trọng, anh vừa phát hiện thứ càng quan trọng hơn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 165: Thổ Lão Công

Trần Hạo nghi ngờ nói:

- Thứ gì càng quan trọng hơn?

Chu Cương nói:

- Dương Thụ thôn phía dưới Sâm huyện, chín ngày trước mưa to, xảy ra lở đất, làm lộ ra một cái huyết động. Sau khi các thôn dân của Dương Thụ thôn phát hiện, bọn họ giấu diếm tình huống, đi hang động, lúc đó năm người đi vào, kết quả chỉ có một người đi ra.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Chu ca, người này không phải là người bị bắt tối hôm qua chứ?

Chu Cương:

- Chính là hắn, hiện tại chúng ta đã chạy tới Dương Thụ thôn, sơ tán thôn dân, tra xét cái huyết động kia, rất quý dị, bên trong không ngừng phát ra hàn khí, mấy mét mặt đất bên ngoài hang động đều kết thành sương, cỏ cây chết héo.

Trần Hạo lập tức cả kinh ngồi dậy.

Cho dù là long huyết Địa Cung ở Thanh Khê Sơn cũng không có dị tượng đáng sợ như vậy, huyết động này không đơn giản.

- Em biết rồi, Chu ca, mấy anh đừng làm gì hết, hiện tại em chạy đến ngay.

Cúp điện thoại, Trần Hạo nhanh chóng đứng lên, đồng thời mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, rời giường làm việc.

Mèo mun và gà ngốc đã tỉnh ngay lúc điện thoại vang lên, nghe vậy cũng tự nhiên đứng dậy.

Nhưng rất nhanh, động tác của cả hai tên này dừng lại, mờ mịt nhìn về phía Trần Hạo.

Luôn có cảm giác... Có chỗ nào đó không đúng?

À, chẳng phải đã nói rằng sẽ gọi là Hắc Hoàng, Tử Hoàng sao? Tại sao mở miệng vẫn là Tiểu Hắc Tiểu Hoàng.

Mèo mun vội vàng kêu một tiếng, bất mãn nhìn về phía Trần Hạo.

Gà ngốc cũng chững chạc đàng hoàng, đầu gà ngẩng lên thật cao.

Trần Hạo vừa mặc quần áo tử tế nghi ngờ nhìn về phía hai con vật nhỏ:

- Thế nào Tiểu Hắc Tiểu Hoàng?

Mèo mun không nói một lời, chỉ nhìn hẩn.

Gà ngốc thì là nhồm cái đuôi lên, giương cánh ra.

Trần Hạo giật mình:

- A, người nói là tên đúng không, ha ha, Tiểu Hắc đừng làm rộn, người một nhà cho tới bây giờ đều là gọi nữ danh, thân thiết như vậy, đại danh là để cho người ngoài gọi.

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Từ quán trọ rời đi, Trần Hạo lái xe, một đường lao vùn vụt, hơn ba mươi phút sau, Trần Hạo nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh

sát dừng ở phía trước thôn xóm, sau đó liền thấy Chu Cương đang đứng tại cửa thôn hút thuốc, thần sắc rã rời.

- Lão đệ, lại làm phiền chú đi một chuyến rồi.

Nhìn thấy Trần Hạo, Chu Cương dập tắt điếu thuốc, mặt lộ vẻ áy náy.

Trần Hạo cười nói:

- Chu ca nói lời khách sáo thế, chưa nói giao tình, cảnh dân hợp tác cũng là lẽ thường mà.

- Lời khách khí thì không cần nói, trước hết chúng ta đi nhìn cửa hang một chút đi, nói thật, nghe anh nói mấy câu em cũng không có nắm chắc.

Trần Hạo xuống xe, nghiêm túc nói.

Chu Cương cũng không khách sáo, dẫn theo Trần Hạo cùng hai con vật, một đường đi lên trên núi.

Không đến vài phút, Trần Hạo liền thấy mấy cảnh sát đang giới nghiêm các phía.

Hắn nhìn lên đỉnh núi thiếu gần một nửa.

Tại chỗ đất lở trên đỉnh núi có một vết nứt hẹp dài, vô cùng bắt mắt.

Mà bên trong vết nứt kia có một cỗ khí tức âm hàn không ngừng tuôn ra, nhìn qua rất dọa người.

Oa ô!

Nhìn thấy vết nứt hẹp dài kia, mèo mun đột nhiên xù lông, hét lên một tiếng.

Gà ngốc càng tròn tròn con mắt, giang cánh ra.

Hai con này đều là linh vật, cảm giác đối với khí tức dị thường nhạy cảm hơn Âm Dương Nhãn rất nhiều.

Kiểu này, trong vết nứt kia nhất định có tồn tại khiến hai đũa nó sợ hãi.

Sắc mặt Trần Hạo hơi thay đổi, yên lặng quan sát.

Vết nứt hẹp dài, dài ước chừng ba mét, bề rộng khoảng chừng một mét, bên trong một mảnh đen kịt, ngoại trừ hiện lên khí tức âm hàn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Chỉ một cửa hạc thôi lại làm cho Trần Hạo không rét mà run, sinh lòng khủng hoảng.

- Thế nào lão đệ, phát hiện thứ gì ư?

Chu Cương một mực chú ý sắc mặt của Trần Hạo, thấy thế liền hỏi thăm.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, lúc này mới lên tiếng nói:

- Chu ca, chỉ sợ em không giúp được gì rồi, cái động huyết này là tồn tại cấm kỵ.

- Cấm kỵ?

Chu Cương sửng sốt.

Trần Hạo nói:

- Sự tình long huyết Thanh Khê sơn, Chu ca hẳn cũng biết, ở trong đó có một tồn tại cấm kỵ, nhưng cấp bậc rất thấp, lúc ấy em cùng Long đại sư liên thủ mới có thể may mắn thắng hiểm được. Hiện tại tồn tại cấm kỵ trong cái động huyết này chỉ sợ càng đáng sợ hơn so với tồn tại cấm kỵ trong Địa Cung Thanh Khê Sơn.

Chu Cương biến sắc.

- Vậy làm sao bây giờ?

Trần Hạo nói: - Biện pháp duy nhất bây giờ chính là anh báo cáo cho lãnh đạo, thử xem có thể liên lạc với cao nhân

Đạo môn hay không, thứ này đã bại lộ, tốt nhất phải nhanh chóng giải quyết, nếu không hậu hoạn khó lường.

Lúc này Chu Cương nghiêm nghị lại.

Trần Hạo đã nói như vậy, vậy khẳng định là vô cùng khó giải quyết.

- Được, anh hiểu rồi, vậy lão đệ có thủ đoạn dự phòng gì không? Chí ít là lúc bọn họ đến xử lý chuyện này, chúng ta cam đoan huyết động này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trần Hạo nói:

- Trên đường em tới, phát hiện vùng ngoại ô của Sâm huyện có cái miếu, Chu ca có thể tìm người đi qua bàn bạc một chút, có thể mời vị thần linh ở đó tới hay không.

Chu Cương không chút do dự nói:

- Được, vậy liền quyết định như vậy.

Sau khi nói xong, Chu Cương cũng hành động ngay lập tức, dẫn người đi xử lý.

Không đến một giờ, một chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ tiến vào trong thôn.

Trần Hạo đi lên xem xét, lập tức im lặng.

Xe chở hàng chở tới đúng thật là tượng thần, mà bên trong tượng thần ẩn chứa hương hỏa chi lực rất mạnh.

Chỉ là tượng thần này lại có bộ dáng một lão đầu, mặt mũi nhăn nheo, râu dài chạm ngực, dáng người thấp bé, xoay người lưng còng, trong tay còn nắm lấy một cây quả trượng, nhìn rất hiền lành.

Nếu như lão đầu đầu lớn hơn một chút, lại béo hơn một chút, vậy hoàn toàn giống như thọ tinh đại lão rồi.

Nhìn lái xe mời tượng thần đến, Trần Hạo hỏi:

- Đây là tượng thần gì?

Lái xe nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn cũng là người kính thần linh, nghe vậy trang nghiêm đáp lại:

- Lão bản, đây là Thổ Lão Công nổi danh ở chỗ chúng tôi. Rất có linh tính, chuyên bảo vệ dân cư nhà cửa.

Trần Hạo giật mình, sau đó mặt mũi tràn đầy cổ quái nhìn tượng thần.

Bảo vệ nhà cửa và giúp dân, không biết sau khi Khai Quang có thể trấn tà hay không!

Sau đó, tượng thần được mấy thanh niên khiêng xuống, Thổ Lão Công được mời đến ngọn núi đất lở cách bên ngoài huyết động không xa.

Chờ cho tượng thần được đặt cẩn thận, mấy thanh niên đi mời thần kia lấy ra các loại hương nến, rất cung kính thăm viếng dập đầu với Thổ Lão Công một phen, sau đó mới rời đi.

Không có người ngoài ở đây, Trần Hạo chuẩn bị động thủ.

Tay nắm pháp quyết, khu động Khai Quang thần thông, gia trì cho Thổ Lão Công.

Một đạo pháp lực mười năm truyền vào phía trên tượng thần, nguyên bản tượng thần bình thường, ngay lập tức tản mát ra hào quang nhỏ yếu, quang mang này tại ban ngày không hiện rõ, nhưng khó thoát khỏi Âm Dương Nhãn của Trần Hạo.

Sau khi gia trì, tượng thần ẩn chứa hương hỏa chi lực, thật giống như được khôi phục lại, từ trạng thái ẩn núp trở nên sinh động, sau đó một cỗ linh tính tỏa ra, cùng tiếp xúc với khí tức âm hàn trong động khẩu hẹp dài phát ra kia.

Cạch!

Đột ngột một tiếng động vang lên, trên thân tượng thần đột nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ bé.

Trần Hạo quá sợ hãi, một lần nữa vội vàng gia trì thêm mười năm đạo hạnh Khai Quang linh quang.

Lần này, linh quang mà tượng thần phát ra mạnh hơn, hương hỏa chi lực kia giống như đang sôi trào, trực tiếp đem âm hàn khí tức do cửa hang hẹp dài phát ra đẩy trở lại trong động khẩu, ngay cả tầng sương lạnh ngưng tụ trên mặt đất cũng bắt đầu chậm rãi tan rã.

Trần Hạo thở dài một hơi, lúc này mới cảm giác được tượng thần Khai Quang phản hồi lại.

Thổ Lão Công: Pháp Khí Khai Quang. Tăng cường Thần Vực.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 166: Đạo Khác Biệt

Thần Vực?

Lại một tượng thần có năng lực mới!

Trần Hạo cảm nhận phản hồi, trong lòng sợ hãi thán phục.

Quan Nhị Gia vô song, Chân Vũ Đế Quân thần uy, Thổ Lão Công thần vực!

Mỗi một loại hiệu ứng đều phù hợp với những đại lão này.

Ý niệm chúng sinh, tạo hóa thần kỳ.

Tiếp tục quan sát cửa hang hẹp dài kia, khí tức âm hàn bên trong rốt cuộc không còn cách nào lan ra ngoài nữa, chỗ bị Thần Vực của Thổ Lão Công bao phủ trở thành một mảnh tường hòa, rất có phong thái bách tà bất xâm, vạn pháp bất nhiễm.

Hai ngày sau đó, Trần Hạo ở lại Sâm huyện, mỗi ngày đều đến đây quan sát tượng thần một chút, bảo đảm an toàn, lúc rỗi rãi liền tu luyện năng lực của bản thân, quan sát rất nhiều Đạo gia kinh văn, gia tăng nội tình. Thời gian này cũng yên tĩnh không xảy ra chuyện gì.

Một buổi chiều kia, Trần Hạo đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Cương gọi tới.

- Lão đệ, anh mới nhận được thông báo, phía trên phái Ban Ngành Liên Quan đến đây xử lý vấn đề cửa hang Dương Thụ thôn, chú có biết gì về Ban Ngành Liên Quan không? Anh làm cảnh sát nhiều năm như vậy cũng không biết chút gì về mấy người này.

Nghe được bốn chữ kia, Trần Hạo có chút ngơ ngác.

Ban Ngành Liên Quan, đây không phải là ban ngành trong truyền thuyết không lộ diện nhưng quyền lực lại rất lớn ư! Vậy mà bọn họ thật sự tồn tại!

Bất quá nghĩ lại cũng không phải chuyện lạ. Tuy người bình thường không biết người tu hành tồn tại nhưng quốc gia khẳng định thuộc như lòng bàn tay. Thậm chí lý do người tu hành không bại lộ thân phận trước mặt người bình thường đoán chừng cũng có một phần của quốc gia.

- Ừm, em cũng không biết chuyện này, nhưng Chu ca à, đã có Ban Ngành Liên Quan tham dự, vậy chuyện này em sẽ không tham dự nữa.

Trần Hạo trả lời.

Chu Cương sừng sốt:

- Chú không muốn tiếp xúc với Ban Ngành Liên Quan sao?

Trần Hạo cười nói:

- Tu hành có nhiều đạo, em chính là một tán nhân, thích tiêu dao tự tại, không thích bị câu thúc, đạo bất đồng bất vi tương mưu, tiếp xúc nhiều có lẽ sẽ phiền phức nhiều hơn, lúc đó sẽ mệt lắm.

Chu Cương nói:

- Anh hiểu rồi, vậy chú phải nhanh khởi hành đi, anh nhận được thông báo sắp tới sẽ phong tỏa Sâm huyện, đến lúc đó ra vào sẽ có chút phiền phức.

Cúp điện thoại, Trần Hạo liền bắt đầu thu thập đồ vật, sau đó xách đồ lên xe, nhanh chóng rời đi.

Đi gọn gàng, không chút do dự.

Từ lúc Trần Hạo hành đạo đến nay, tiếp xúc kết giao với nhiều người, cũng từ bỏ đạo hữu đạo bất đồng, tích lũy dần

dần, Trần Hạo đối với tu hành giới cũng có chút hiểu biết.

Chút hiểu biết này làm Trần Hạo ngộ ra không ít.

Mù quáng tiếp xúc sẽ rơi xuống tầm thường, Đạo gia tu hành, từ trước đến nay đều là lập đạo tâm, cầu đạo quả, tùy tính, tùy duyên.

Đạo tâm khác biệt, lập trường khác biệt, truy cầu tự nhiên cũng khác biệt.

Tự thân đạo tâm phân thiện ác, cầu đạo ở trong hồng trần.

Ban Ngành Liên Quan kia có lẽ chính là vì nước mà thành đạo tâm, trợ giúp đất nước chính là tu hành.

Hữu duyên có thể tương trợ, vô duyên bất tương phù.

Như vậy, việc Trần Hạo nên làm cũng đã làm, tâm không có tiếc nuối, suy nghĩ thông suốt, nên tùy tâm sở dục, tìm đạo mà đi.

Loại minh ngộ đạo tâm này để lòng hiếu kỳ lúc ban đầu hành đạo của Trần Hạo giảm bớt không ít.

Nếu có duyên thì có thể gặp, đàm pháp luận đạo, biểu đạt tâm của mình, quên cả trời đất.

Còn không có duyên, không cần gặp gỡ, hành tẩu thế gian, xem âm dương muôn màu, tu đạo pháp, tu đạo tâm.

Một đường lái xe không có mục đích, tùy ý tiến lên.

Mấy canh giờ sau, bóng đêm bắt đầu dày đặc hơn, trăng lên giữa trời, bốn phía sơn thôn không thấy đèn đuốc.

Trần Hạo bắt đắ dĩ nhìn mèo mun và gà ngốc, sau khi mặt trời lặn thì mười lăm tiểu quỷ với Hùng lão sư cũng hiện ra:

- Xem ra hôm nay chúng ta lại phải ở ngoài sơn thôn rồi.

Mèo mun và gà ngốc tỏ vẻ không quan trọng.

Bọn nó cũng không phải nhân loại, đối với hoàn cảnh ăn ở cũng không có yêu cầu quá nhiều, chỉ cần có Trần Hạo ở bên cạnh, nơi nào cũng có thể là nhà.

Hùng lão sư cùng mười lăm tiểu quý càng không quan trọng, ngược lại có chút hưng phấn, sơn thôn chơi mới vui.

Không thấy một đồng bạn đồng tình an ủi gì hết, Trần Hạo nhất thời không nói gì.

Suýt nữa quên mất, đám gia hỏa này không giống với mình.

Chuyện này không được, qua đêm ở sơn thôn một lần là đủ rồi, làm gì cũng phải có chỗ che gió che mưa chứ.

Tiếp tục lái xe, lại đi hơn nửa giờ, đột nhiên gà ngốc kêu lên quạc quạc, thanh âm tràn đầy nóng nảy cùng hưng phấn.

Vẻ mặt của Trần Hạo hơi động, phanh lại một bên, sau đó nhìn về phía gà ngốc.

Chỉ thấy gà ngốc ghé vào trên cửa sổ xe, cánh đập phành phạch, bộ dáng ta muốn đi bên kia.

Trần Hạo thuận thế nhìn lại, nhìn thấy một mảnh núi rừng.

Bóng đêm thâm trầm, ngăn cản thị lực, núi rừng thấy không rõ lớn đến bao nhiêu.

Dưới Âm Dương Nhãn, Trần Hạo nhìn thấy âm khí lưu động trong núi rừng, ít có sinh khí, xác nhận động vật hoang dã thừa thớt.

Đây giống như sơn lâm bình thường mà, tại sao Tiểu Hoàng lại hưng phấn như vậy? Chẳng lẽ nơi này có đồ vật mà Âm Dương Nhãn của mình không thấy được?

Quạc quạc!

Gà ngốc lại quay người, lộ vẻ tội nghiệp nhìn Trần Hạo, chớp chớp mắt.

Trần Hạo lấy lại tinh thần, cười nói:

- Được rồi, đi thì đi, đừng giả bộ đáng thương lừa ta, chiêu này không thích hợp với ngươi.

Đỗ xe sát ven đường, sau đó đeo túi xách, Trần Hạo cùng một đám đồng bọn dưới sự dẫn dắt của gà ngốc, đi vào bên trong núi rừng.

Trên đường đi, gà ngốc vội vã không nhìn nổi, hướng phía trước cộc cộc chạy như bay, đồng thời thúc giục Trần Hạo.

Nhìn bộ dáng này, Trần Hạo càng tò mò.

Một mảnh núi rừng thường thường không có gì lạ này, đến cùng có đồ vật gì hấp dẫn gà ngốc.

Đi nửa giờ đầu, đột nhiên hai mắt Trần Hạo tỏa sáng, thấy được một ngọn sơn phong.

Ngọn núi này cũng không cao lắm, độ cao chỉ khoảng hơn hai trăm mét, sơn phong hơi nghiêng, cũng không có điểm gì lạ.

Nhưng bên trong núi rừng, xung quanh vài dặm, cũng chỉ có một tòa sơn phong này tồn tại, chuyện này vô cùng không bình thường.

Gà ngốc nhìn thấy sơn phong càng lộ vẻ hưng phấn, phát ra tiếng kêu quạc quạc.

Âm Dương Nhãn của Trần Hạo dò xét, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó ánh mắt lại chớp động.

Dưới Âm Dương Nhãn, hẳn nhìn thấy sơn phong không có Long khí, không có khí tức âm sát, ngay cả âm khí lưu động rời rạc bên trong núi rừng cũng không thấy một tia.

Nếu không chú ý, cũng sẽ không nhận ra chuyện kỳ lạ này.

Nhưng giờ phút này lại để gà ngốc hung phấn như vậy, loại sơn phong mà khí tức gì đều không có như thế liền lộ ra vẻ thần bí.

Trần Hạo nhìn về phía gà ngốc, để nó tiếp tục dẫn đường.

Nhưng ngoài ý muốn là gà ngốc không đi nữa, nó ngược lại chờ mong nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Đậu xanh rau muống, người có ý gì? Dẫn chúng ta đến nơi này là để chúng ta đến xem núi sao? Được rồi, ta thừa nhận núi này rất có ý tứ, bây giờ nhìn xong rồi, chúng ta tiếp tục đi tìm chỗ ở thôi.

Gà ngốc kêu quạc quạc vài tiếng, có chút vội vàng xao động, cũng có chút oan ức.

Trần Hạo nhìn sơn phong lại nhìn gà ngốc, lần này đã hiểu ra.

Con hàng này biết nơi đây có bảo bối gì đó, nhưng lại không thể xác định được địa điểm chính xác.

Bất quá người không biết, ta càng không thể biết, dù sao ngay cả khí tức bảo bối ta cũng không cảm nhận được đó gà đại ca à.

Trần Hạo bắt đầu nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun trực tiếp lắc đầu, tỏ vẻ đừng hỏi ta, ta hiện tại cũng rất mông lung.

Trần Hạo đành phải tự nghiên cứu.

Sơn phong cao hơn hai trăm mét, tự nhiên cũng không quá lớn, nằm ở giữa núi rừng, nhưng hơn mười mét xung quanh sơn phong đều không có cây cối sinh trưởng, thậm chí cả cỏ

dại cũng không có. Toàn bộ sơn phong tựa hồ chiếm lấy một mảnh địa phương này, không cho phép cỏ cây tới gần, cao ngạo tuyệt luân.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 167: Quỷ Núi

Sơn phong này càng nhìn càng cảm thấy có vấn đề, những thứ mà sơn phong bình thường có, nó không có. Thứ sơn phong bình thường không có, nó lại có!

Thế nhưng nhìn thế nào cũng không nhìn ra là chỗ nào lạ.

Trần Hạo dò xét một lát, quả quyết tiến lên, leo lên trên núi.

Mười lăm tiểu quỷ nhìn thấy thú vị, bản năng muốn đi theo, nhưng rất nhanh kịp phản ứng lại, từng tên chờ mong nhìn về phía Hùng lão sư.

Hùng lão sư cũng có chút ngo ngoe muốn động, cũng rất muốn leo núi, hoạt động này cô bé chưa từng tham gia bao giờ.

Cảm giác được ánh mắt của tiểu quỷ, Hùng lão sư ra vẻ bình tĩnh gật đầu.

Đám tiểu quỷ lập tức reo hò một tiếng, nhanh như chớp hướng trên núi phóng đi.

Chờ đám tiểu quỷ vừa đi, Hùng lão sư cũng chậm rãi ung dung đi theo, nhưng chỉ thấy bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng từ đi biến thành chạy. Sau đó rất nhanh liền vượt qua đám tiểu quỷ.

Đám tiểu quỷ:

- ...

Bên trên đỉnh núi, Trần Hạo rốt cục cảm thấy núi này có một chỗ không cân đối.

Núi này là duy nhất. Chỉ ít ở bên trong tầm mắt hắn cũng chỉ có duy nhất một ngọn núi này.

Chuyện này quá kỳ lạ.

Một ngọn núi, xung quanh là rừng cây, không có thêm một ngọn núi nào khác nữa, mà trên núi lại không hề có cỏ cây, trụi lủi, tất cả đều là tảng đá, chuyện này vốn không khoa học.

Trừ phi núi này không phải do địa mạch đẩy lên, mà là ngoài ý muốn hình thành.

Đang suy nghĩ, đột nhiên một loạt tiếng kinh hô truyền đến.

Trần Hạo theo bản năng nhìn lại, là đám tiểu quý, bọn nó vờn quanh một chỗ, dùng Hán ngữ cổ quái hô lớn lão thấp, lão thấp, Hùng lão thấp...

Trần Hạo ngưng mắt xem xét, cái quái gì thế, Hùng lão sư đâu?

Vội vàng chạy tới xem, sắc mặt Trần Hạo hơi biến.

Chỉ thấy một cái tay lộ ra bên ngoài, còn đang nắm tay một tên tiểu quý, nhưng những bộ phận khác đều khuất vào trong lòng núi.

Đậu phộng, cái tình huống vẹo gì đây?

Trần Hạo vội vàng đưa tay kéo, nhưng hấn lại không kéo được tay của Hùng lão sư, lúc này hấn mới nhớ ra, em gái này là quý mà! Mình là một người sống, trừ phi dùng pháp lực, nếu không căn bản không đụng vào được.

Thế nhưng nếu dùng pháp lực, vậy không phải đã trở thành công kích rồi à?

Trần Hạo đang cấp bách, nhưng gà ngốc lại hung phấn, vội vàng nhào tới, quàng quạc kêu đầu hướng tới chỗ Hùng lão sư đâm vào.

Bộp một tiếng, gà ngốc hét thảm, kém chút đã gãy cổ, đau tới mức giang cánh ra, nhảy tung tung vòng quanh.

Lúc này, đám tiểu quỷ đã kịp phản ứng, liên hợp cùng một chỗ, nắm lấy tay của Hùng lão sư từng chút từng chút từ bên trong ngọn núi kéo ra.

Bộ dáng kia, thật giống như củ cải từ trong đất nhổ ra.

Chờ Hùng lão sư đã được lôi ra từ bên trong ngọn núi, đang ngồi liệt ở trên mặt đất, mặt lộ vẻ chưa tỉnh hồn, ánh mắt đờ đẫn.

Trần Hạo thở dài một hơi, liền vội vàng hỏi:

- Hùng Lệ Lệ, chuyện gì xảy ra? Vừa rồi em xảy ra chuyện gì?

Hùng Lệ Lệ lấy lại tinh thần, oa một tiếng liền khóc:

- Hu hu hu... Có quỷ, phía dưới có quỷ.

Trần Hạo:

- ...

Trời đất quỷ thần ơi có quỷ, em chính là quỷ mà!

- Hùng lão sư, đừng khóc, đừng khóc, không sao đâu.

Trần Hạo an ủi nói một câu.

Hai mắt Hùng lão sư đầm lệ, cái mũi co lại.

Đừng nhìn ở trước mặt đám tiểu quỷ nuôi dưỡng ra một điểm phong phạm nghiêm sư, nhưng đây cuối cùng vẫn chỉ là một tiểu nữ quỷ mười mấy tuổi, đối mặt với tình trạng dọa người vừa rồi, bị dọa phát khóc cũng là việc bình thường.

- Có quỷ thật đó, vừa rồi em bị hụt chân, sau đó liền rơi xuống, thế nhưng phần dưới của em không động đậy được!

Hùng Lệ Lệ vô cùng đáng thương nói.

Trần Hạo:

- ...

Lời này của em có nghĩa gì, em lập chí muốn làm giáo viên đó, có thể nói quy phạm một chút hay không, nói cho văn hoa một chút được không.

Bất quá Trần Hạo cũng coi như hiểu ý.

Lúc này Trần Hạo đi đến chỗ mà Hùng Lệ Lệ rơi xuống, cẩn thận kiểm tra.

Cùng đá núi chỗ khác không có gì khác nhau, dùng tay sờ, lại lạnh lại băng, cũng không thấy có gì dị thường.

Vậy tại sao Hùng lão sư rơi xuống được? Chẳng lẽ núi này thành tinh rồi?

Trong lòng nghiêm nghị, Trần Hạo bắt đầu trở nên cảnh giác.

Lúc này, gà ngốc lại chạy tới chỗ Hùng lão sư rơi xuống quàng quạc kêu, nghe tiếng có chút hưng phấn, cũng có chút sợ hãi, hiển nhiên vừa rồi không chui vào được, bị bắn ngược ra làm ní đau điếng, tuy đau như thế nhưng vẫn không thể ngăn cản khát vọng tiến vào bên trong của nó.

Phản ứng của gà ngốc làm Trần Hạo im lặng, nhưng cũng yên lòng.

Núi hẳn là không thành tinh, nếu không gà ngốc sẽ không chủ động đưa lên, nó cũng không phải thiêu thân.

Nhưng vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Trần Hạo trăm mối vẫn không có cách giải.

Đúng lúc này, mỹ nhân mèo mun đang an tĩnh ở cách đó mấy mét đột nhiên kinh hô một tiếng, sau đó bộp nhảy dựng lên, kinh nghi nhìn về phía chỗ trước kia nó đang ngồi xôm.

Mà gà ngốc lại giống như nhận lấy một loại dụ hoặc đặc biệt nào đó, ụcch ụcch nhào tới.

Lần này, nó cuối cùng thành công.

Bên dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo và mèo mun, còn có Hùng lão sư, mười lăm tiểu quỷ, gà ngốc giống như vận động viên nhảy cầu, nhẹ nhàng linh hoạt chui vào trong lòng núi, biến mất không thấy đâu nữa.

Mẹ nó, thật sự là có thể chui vào? Đây là nguyên lý gì?

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn ngờ ngạc.

Căn bản không có đạo lý, đây chính là ngọn núi mà, vừa lạnh vừa cứng, búa sắt đều nện không vỡ, gà ngốc làm sao nhảy vào được?

Liên vội vàng tiến lên chạm vào, quả nhiên là tảng đá, dùng sức vỗ vỗ, cũng không có tiếng vọng, không phải là rỗng.

Trần Hạo mơ hồ, mờ mịt, sau đó... rơi xuống.

Hoàn toàn không kịp phản ứng, giống như là đột nhiên dưới chân trở nên trống rỗng, cả người đều không có cách nào không chế rơi tự do xuống.

Meo ô!

Nhìn thấy Trần Hạo cũng giống như gà ngốc, mèo mun cảm thấy cuống lên, cũng mặc kệ tình huống như thế nào, nhảy vọt một cái theo Trần Hạo chui vào.

Trần Hạo rất nhanh hoàn hồn, nhưng giờ phút này hắn đã chui vào trong lòng núi, thân thể còn đang rơi xuống vù vù, căn bản không dừng được, rất nhanh trước mắt xuất hiện ánh sáng, nhưng thân thể của Trần Hạo lại lơ lửng, sau đó ngã trên mặt đất, làm tung lên một cỗ bụi mù màu trắng, thế nhưng lại không đau!

Tâm lập tức buông lỏng xuống, sau đó Trần Hạo cảm giác mình bắt được cái gì, cầm lấy xem xét, con mắt trừng lớn.

Hắn nắm lấy... một cái đầu lâu!

Mẹ nó...

Trần Hạo vội vàng ném ra, sau đó cảm giác lại có một đồ vật gì đó rơi vào trong ngực, vừa bị đầu lâu làm giật nảy mình, hắn không chút do dự liền dùng hai tay đẩy ra.

Bộp! Mèo mun bị ngã ở trên mặt đất bên cạnh, lộn hai vòng, sau đó ngẩng đầu lên, u oán nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

- Ha ha, Tiểu Hắc à, ta không cố ý, vừa rồi bị sợ hãi một chút.

Trần Hạo gượng cười, thế nhưng rất nhanh hắn cười không nổi nữa.

Bởi vì Trần Hạo thấy được rất nhiều... hài cốt!

Đây tất cả đều là đầu lâu, xương ngực, xương tay, xương đùi, đa số đều đã tàn tạ, ngoài ra còn có rất nhiều quần áo, có cổ trang, cũng có trang phục gần hiện đại, càng có một ít thoát nhìn như là quân phục, nhưng phần lớn đều bị hư hại, mình vừa rồi sợ hãi không có bị té đau chính là vì rơi lên một tầng quần áo chùng chát.

Trần Hạo dù không sợ gặp quỷ, nhưng hắn nhìn thấy một màn này cũng phải hít một hơi khí lạnh, một cảm giác sợ hãi tự nhiên sinh ra.

Mẹ nó chứ... đây là địa phương quái quỷ nào!

Lúc này, tiếng kêu quàng quác hưng phấn của gà ngốc truyền đến, hấp dẫn sự chú ý của Trần Hạo.

Theo hướng phát ra âm thanh nhìn lại, Trần Hạo thấy được gà ngốc.

Sau đó Trần Hạo... lần nữa trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó, làm sao có hai con gà.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 168: Gà Phỉ Thúy

Ánh mắt nhìn tới, hai con gà một trước một sau, con đằng sau đang mổ mạnh tới cái mông con phía trước.

Ặc...

Không đúng, con phía trước kia không phải là gà sống!

Nhưng rất nhanh Trần Hạo đã kịp phản ứng.

Hai con gà, phía trước là một con óng ánh xanh biếc, gà phỉ thúy cao gần một mét, nhìn giống như gà thật, lộ ra linh tính mãnh liệt, nếu không phải là không có chút sinh khí nào, nói còn gà này sống đều có người tin.

Đằng sau chính là gà ngốc, giang cánh ra, giở trò, đối với cái mông của gà phỉ thúy mổ một hồi mãnh liệt, tư thái kia quả thực là điên cuồng.

Trần Hạo im lặng nhìn.

Con gà chết tiệt này, người đói khát đến thế cơ à, ngay cả con gà đá cũng không buông tha!

Đang định đi qua ngăn cản hành vi hèn mọn của gà ngốc, đột nhiên Trần Hạo dừng bước, con mắt trừng lớn.

Chỉ thấy mào của con gà phỉ thúy đột nhiên sáng lên một cái, sau đó toàn bộ không gian trong sơn động xuất hiện một cỗ hấp lực vô hình.

Sau đó Trần Hạo cảm giác được, phía trên đỉnh đầu tựa hồ xuất hiện biến hóa kỳ dị nào đó.

Nhìn lên, Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Chỉ thấy một chỗ trên đỉnh đầu khoảng năm sáu mét, xuất hiện một cái vòng xoáy màu đen, vòng xoáy kia nổi thẳng tới

đỉnh núi, mơ hồ thấy được bầu trời sao.

Nhưng cái vòng xoáy màu đen này xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, chỉ qua mấy giây, vòng xoáy đã không thấy tăm hơi, không gian trong sơn động cũng khôi phục bình thường.

Lần này, Trần Hạo chỗ nào còn không hiểu.

Mình bị rớt xuống, chính là do cái vòng xoáy màu đen này làm ra.

Mà vòng xoáy màu đen này lại do gà phi thúy gây ra.

Nhìn mào của gà phi thúy, Trần Hạo phát hiện cái mào này có chút khác biệt.

Mào gà bình thường, đều là hình dẹp dài, hiện ra màu đỏ hồng.

Nhưng mào của gà phi thúy lại là màu đen, cũng không phải hình dẹp dài mà là hình tròn, nhìn thật giống như một cái đài sen màu đen.

Mào gà hình đài sen cái mẹ gì, đây tuyệt đối là có ý gắn vào mào.

Sắc mặt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, tiến lên quan sát.

Đến gần, Trần Hạo liền phát hiện thêm nhiều thứ, cũng càng thêm kinh hãi.

Con gà phi thúy này nhìn không giống như điêu khắc mà thành, toàn bộ thân thể tựa như tự nhiên sinh ra, ngay màu sắc đều phân bố rất đều, không có một tia lộn xộn.

Nếu như không phải là mào gà có hình đài sen màu đen thì Trần Hạo cũng nghi ngờ con gà phi thúy này có phải là do thiên địa dựng dựng mà thành hay không!

Đang đánh giá, Trần Hạo thấy rõ ràng, cái mào gà hình đài sen màu đen kia lại sáng một lần nữa, ánh sáng đen nhánh, vô cùng bắt mắt.

Mà theo mào gà hình đài sen sáng lên, loại hấp lực vô hình trong không gian sơn động xuất hiện, sau đó là vòng xoáy màu đen, sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

Toàn bộ quá trình, thật giống như một loại chương trình đã được thiết kế tốt, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, xuất hiện lặp đi lặp lại.

Đặc biệt là ánh sáng màu đen lưu động kia, Trần Hạo từ bên trong đài sen màu đen phát sáng cảm giác được khí tức hắc ám, đây là hắc ám chứ không phải là âm khí, sát khí, tà khí, tính chất tương tự nhưng càng thêm thuần túy, ngược lại không có cảm giác tà ác, giống như là một loại bản nguyên.

Ngay cả mèo mun trong lúc hắc quang lưu động, đột nhiên kêu một tiếng sợ hãi, nhảy tới trong ngực Trần Hạo, cuộn mình lại, hiển nhiên hết sức e ngại đối với khí tức hắc ám này.

Trong lòng Trần Hạo căng thẳng, ánh mắt sắc bén, tiếp tục dò xét gà phi thúy.

Rốt cục phát hiện chỗ khác biệt của gà phi thúy.

Mào gà hình đài sen màu đen ẩn chứa lực lượng hắc ám, mà gà phi thúy lại ẩn chứa linh tính ôn hòa bàng bạc.

Hai loại sức mạnh dây dưa cùng với nhau, phân biệt rõ ràng.

Nhưng có thể nhìn ra, lực lượng hắc ám kia đã xâm nhập vào bên trong gà phi thúy, theo cổ gà một đường lan đến ngực!

Cái mào gà này có vấn đề!

Trong lòng Trần Hạo đột nhiên hiểu ra, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lực lượng hắc ám của mào gà tuy không có khí tức tà ác, nhưng lại thuần túy đến mức làm cho Trần Hạo hãi hùng khiếp vía, có loại cảm giác chỉ cần đụng vào một cái, ắt gặp tai vạ bất ngờ.

Liên mèo mun là loại linh thú chuyên đem những vật âm tà làm đồ ăn cũng sợ hãi, từ đó có thể thấy được chút ít.

Toi rồi, làm sao xử lý đây?

Ngọn núi này quá quý dị, nhất định có liên quan đến cái mào gà này, mà hài cốt đầy đất bên trong không gian sơn động tuyệt đối bị lừa đến giống như mình.

Không gian sơn động bị sơn phong bao phủ, không có đường ra, không có thức ăn nước uống, coi như không bị ngã chết cũng bị chết đói, hoàn toàn là một cái tử lộ!

Mẹ nó, gà ngốc làm hại ca!

Trần Hạo nghĩ đến, nhìn về phía gà ngốc vẫn đang mở phao câu gà phỉ thúy mãnh liệt, người nha, có thể mang bọn ta đi vào thì tốt nhất cũng có thể mang bọn ta ra ngoài, nếu không đến lúc cực đói liền sẽ ăn gà đầu tiên, hừ.

Rất nhanh, gà ngốc đang hưng phấn đột nhiên từ bỏ không mở nữa, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt tràn đầy ý tứ xin giúp đỡ.

Trần Hạo nhíu mày, tức giận:

- Đồ thì cũng giúp người tìm ra rồi, còn muốn ta làm gì nữa?

Gà ngốc nhìn gà phỉ thúy, lại nhìn Trần Hạo, chẹp chẹp miệng, mắt đầy oan ức.

Trần Hạo tò mò đi qua xem xét, không phản bác được.

Con gà chết tiệt này, mổ lâu như vậy, cái mông của người ta vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, đúng là vô dụng thật.

Nhìn gà ngốc co đầu rụt cổ, tràn đầy khát vọng với oan ức, Trần Hạo cũng không muốn mắng nó.

Cũng không thể thật sự ở lại nơi này chờ chết!

Đi một vòng xung quanh gà phỉ thúy, Trần Hạo ngạc nhiên phát hiện, hai chân của gà phỉ thúy cũng không phải là phỉ thúy, mà là tảng đá, cùng mặt đất liền nhau.

Mà chân đá của gà phỉ thúy bị một cái thi thể hóa thành đá nắm chặt.

Trang phục của thi thể này mặc dù bị hủ hóa không thấy đâu nữa, thân thể cũng có một nửa cùng mặt đá dung hợp, chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dáng bóng lưng, nhưng cũng có thể nhìn ra, thi thể hóa đá này là một người đàn ông, thân thể hơi béo, đầu trọc, trên cổ còn mang theo một chuỗi hạt lớn cũng đã hóa thành đá, nếu đoán không sai thì người này là một hòa thượng.

Chuyện này quá thần kỳ.

Những người khác tiến vào nơi này, toàn bộ đều biến thành hài cốt, thậm chí đều hủ hóa, nhưng thi thể này lại hóa đá.

Chẳng lẽ hòa thượng hóa đá này là người thứ nhất tiếp xúc với gà phỉ thúy? Hơn nữa lúc ấy gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, cho nên chết tại nơi này.

Trước khi chết thi triển một loại thần thông nào đó, hóa ra một ngọn núi, đem mình cùng phỉ thúy gà phong ấn tại nơi đây?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Mặc dù bây giờ trong Phật môn có rất nhiều hòa thượng giả, tung tin đồn nhằm đánh lừa, bại hoại thanh danh, nhưng đối

phật môn, trong lòng Trần Hạo cũng có kính ý. Bên trong Phật môn từ trước đến nay cũng không thiếu cao tăng đại đức lòng dạ từ bi.

Tỉ như hòa thượng trấn xà yêu tại quê nhà, dù đạo hạnh không cao, lại không oán không hối, đến chết mới thôi.

Hòa thượng này có lẽ cũng là một cao tăng vì lo lắng cái mào hình đài sen màu đen trên đầu gà phi thúy kia làm nguy hại thể nhân, nên tình nguyện hi sinh bản thân mình.

Đáng tiếc, vị cao tăng này không dự liệu được, mào gà hình đài sen màu đen cũng không đơn giản như vậy, dù bị phong ấn ở đây nhưng cũng có thể chậm rãi ăn mòn gà phi thúy.

Có lẽ, chờ khi gà phi thúy hoàn toàn biến thành màu đen, đến lúc đó tất có họa lớn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Hạo cũng trở nên ngưng trọng.

Mặc kệ con gà phi thúy này quan trọng đối với gà ngốc bực nào, liền nói tính nguy hại của cái mào gà hình đài sen màu đen này, Trần Hạo thấy mình không thể không quan tâm.

Chỉ là, đối mặt loại đồ vật này, mình có thể làm sao? Chẳng lẽ... Khai Quang cho nó?

Trần Hạo nhìn gà phi thúy, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Tình huống hiện tại rõ ràng là lực lượng hắc ám của mào gà hình đài sen màu đen mạnh hơn một chút, mà linh tính ôn hòa của gà phi thúy ở vào thế yếu.

Nếu như mình Khai Quang cho gà phi thúy, để nó trở nên mạnh hơn thì sao?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 169: Ta Là Gà Phỉ Thúy, Ta Tên Phỉ Thúy

Nghĩ đến đây, Trần Hạo cảm thấy có thể thực hiện.

Vạn vật tương sinh tương khắc, không phân chia mạnh yếu.

Linh tính ôn hòa của gà phỉ thúy cùng lực lượng hắc ám của mào gà hình đài sen màu đen rõ ràng là đối lập, nếu để cho linh tính của phỉ thúy gà mạnh hơn lực lượng hắc ám của mào gà hình đài sen màu đen, như vậy, rất có thể sẽ xuất hiện biến hóa thần kỳ.

Nhìn thoáng qua gà phỉ thúy, Trần Hạo quyết định làm.

Nếu như không giải quyết sự nguy hại của mào gà hình đài sen màu đen, ở lại nơi này sẽ thập tử vô sinh.

Tay bắt pháp quyết, Trần Hạo ngưng tụ năm năm pháp lực, sau đó nhắm gà phỉ thúy điểm một cái, một đoàn pháp quang rơi vào gà phỉ thúy, lập tức, linh tính trầm ổn của gà phỉ thúy kia thật giống như nhận lấy kích thích, đột nhiên tăng vọt.

Sau đó, lực lượng hắc ám của mào gà hình đài sen màu đen đã xâm nhập vào thân thể gà phỉ thúy, trong nháy mắt bị rút lui một phần.

Có hiệu quả!

Trần Hạo đại hỉ. Vội vàng ngưng tụ lần nữa.

Lần này, trực tiếp đem gần mười bảy năm đạo hạnh còn lại toàn bộ ngưng tụ, sau đó gia trì trên thân phỉ thúy gà.

Ông một tiếng, linh tính của gà phỉ thúy sôi trào, như là người xuống nước trong nháy mắt biến thành cá, vui sướng

vận chuyển, sau đó lao thẳng tới lực lượng hắc ám, bức lui từng chút một.

Lực lượng hắc ám kia vẫn không cam tâm, liều chết ngăn cản, cứng đầu không bì kíp.

Rốt cục, lực lượng hắc ám bị bức lui đến bên trên cổ gà, lúc này mới ổn định lại.

Trần Hạo thấy thế, tức đến xạm mặt lại.

Nhiều đạo hạnh pháp lực như vậy đều đủ để Khai Quang cho một cái tượng thần phát uy, nhưng con gà phỉ thúy này lại chỉ có thể được một đợt! Ngươi thật đúng là...!

Nhưng mà có hiệu quả là được.

Trần Hạo vội vàng ngồi xuống, bắt đầu khôi phục pháp lực.

Mấy canh giờ sau, Trần Hạo khôi phục năm năm pháp lực, không chút do dự lần nữa gia trì cho gà phỉ thúy.

Gà phỉ thúy đạt được trợ giúp, tự nhiên lại cứng rắn chiến đấu một đợt, đem lực lượng hắc ám bức lui thêm một tấc.

Đang lúc Trần Hạo dự định tiếp tục khôi phục pháp lực, tiếp tục phụ trợ, mào gà hình đài sen màu đen lại xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy mào gà hình đài sen màu đen đột nhiên đem lực lượng hắc ám thu nạp, triệt để từ bỏ xâm nhập thân thể của gà phỉ thúy.

Mà theo lực lượng hắc ám thoái lui, linh tính trên thân gà phỉ thúy rốt cục triệt để bộc phát, toàn bộ gà phỉ thúy phát ra quang mang màu phỉ thúy sáng tỏ.

Quang mang này nhu hòa, ấm áp, có loại linh tính thâm lòng người, tiêu trừ tạp niệm, để người có suy nghĩ trong sáng.

Cô! Cô! Ục ục...

Linh quang bao phủ gà phỉ thúy, đột nhiên động, giống như gà sống, giang cánh ra, ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu vui sướng.

Tiếng kêu vừa ra, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, Âm Dương Nhân của mình thấy được từng sợi âm sát hắc khí từ trong lòng núi thẩm thấu ra, hóa thành từng hư ảnh hình người, thần sắc tường hòa, mặt mỉm cười, sau đó tại giữa bạch quang, chậm rãi tiêu tán.

Sau đó, gà phỉ thúy nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo giật mình hoàn hồn, kinh ngạc nhìn gà phỉ thúy.

Cái quái gì đây, quả là thêm kiến thức, cái đồ chơi này vẫn còn sống? Là tác dụng do mình Khai Quang? Hay nguyên bản nó là dị thú thần kỳ.

Mà gà ngốc nhìn thấy gà phỉ thúy như thế, lại rụt đầu lại, trong mắt có tiếc nuối, cũng có e ngại.

Ngay lúc Trần Hạo cho là con gà phỉ thúy này muốn nói cái gì với mình thì gà phỉ thúy lại làm một hành động để mặt Trần Hạo đen lại.

Chỉ thấy hai chân gà phỉ thúy lắc một cái, một tầng hóa đá bên ngoài vỡ vụn, lộ ra đuôi gà màu phỉ thúy bên trong.

Sau đó gà phỉ thúy đột nhiên nhào về phía gà ngốc, trực tiếp đem gà ngốc đập ở trên mặt đất, đầu gà liên tục cuồn mỗ gà ngốc.

- Lưu manh, gia súc, cầm thú, súc sinh, sắc phôi, gà lưu manh...

Vừa mỗ, gà phỉ thúy vừa phát ra thanh âm nữ tính, dáng vẻ giận không thể nguôi.

Gà ngốc hoảng sợ không dám tránh né, chỉ là dùng cánh ôm đầu, nằm xuống, thừa nhận gà phỉ thúy bắt nạt.

Thấy cảnh này, khoe miệng Trần Hạo co quắp, không phản bác được.

Quả nhiên là báo ứng mà, Tiểu Hoàng à, người phải phụ trách với người ta đấy.

Nhưng gà phỉ thúy cũng không tiếp tục bao lâu, giống như là phát tiết xong bất mãn, lúc này mới từ trên thân gà ngóc nhảy xuống, khẽ nói:

- Nếu không phải thấy các người đã cứu ta, ta đã mổ các người thương tích đầy mình rồi.

Trần Hạo:

- ...

Gà ngóc:

- ...

Mèo mun:

- ...

- Khụ khụ, chuyện này, đạo hữu người khỏe không, lần đầu gặp mặt, ta tên Trần Hạo.

Trần Hạo gượng cười mở miệng.

Đối mặt Trần Hạo, phỉ thúy gà lại là khôi phục đứng đắn, dùng tiếng trẻ con thanh thúy đáp lại:

- Trần Hạo đạo hữu khỏe không, ta tên là Phi Thúy, người ta là gà phỉ thúy nha.

Trần Hạo:

- ...

Nghe được loại thanh âm đáng yêu ngọt ngào này, trong não hẳn tự nhiên phác họa một hình tượng.

Một tiểu nữ hài mười mấy tuổi màu phỉ thúy, mặt ngây thơ tự giới thiệu, ta là gà phỉ thúy, ta tên Phỉ Thúy. Không có bệnh chứ, người chính là phỉ thúy mà!

- Hi hi, cảm ơn người cứu ta thoát khỏi, thật sự là hù chết Phỉ Thúy, kém chút bị hắc ám ăn mòn, biến thành hắc phỉ thúy sẽ rất xấu.

Gà phỉ thúy bộ dáng hơi sợ nói.

Trần Hạo hiếu kì hỏi:

- Hắc ám ăn mòn? Chính là cái mào gà đài sen này sao?

Phỉ thúy gà gật đầu:

- Đúng vậy, đây là hắc ám, rất đáng sợ, bị một đại hòa thượng nhét vào bên trong mào của ta, thật sự là quá đáng ghét, người ta đều cự tuyệt, còn làm như thế đối với người ta, hừ, ta muốn tìm Hồng tử tử giúp ta lấy ra, người ta không muốn có cái mào xấu như vậy.

Trần Hạo càng mờ mịt.

Lượng tin tức có chút lớn rồi, hòa thượng làm, tại sao lại làm như thế? Hắc ám có lai lịch gì? Có nguy hại gì? Còn có Hồng tử tử là ai?

Đang lúc Trần Hạo muốn hỏi, gà phỉ thúy tựa hồ đột nhiên kịp phản ứng, kinh ngạc nói:

- A, ta làm sao cảm giác không được khí tức của Hồng tử tử nữa rồi? Hồng tử tử đi nơi nào rồi?

Trần Hạo đề xuống nghi hoặc trong lòng, hỏi:

- Hồng tử tử của người cũng ở nơi này sao?

Phỉ thúy gà vội vàng nói:

- Không phải, Hồng tử tử cho ta một đạo yêu khí, ta liền có thể biết Hồng tử tử ở nơi nào, thế nhưng yêu khí Hồng tử tử

cho ta lại không tìm được Hồng tử tử? Xong xong, có phải là yêu khí bị hỏng mất rồi không?

Trần Hạo:

- ...

- Không được, ta phải đi đến nhà Hồng tử tử nhìn xem, à, Hồng tử tử nói cho ta, mặc dù là dị loại thành đạo, nhưng cũng phải ân oán rõ ràng, có ân tất báo, có thù tất báo. Trần Hạo đạo hữu người đã cứu ta, ta phải báo đáp người, người nói xem muốn cái gì, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều sẽ làm cho người.

Gà phi thúy đột nhiên nghiêm túc nói, bộ dáng ân oán rõ ràng.

Trần Hạo cười nói:

- Việc này cũng không cần, tình cờ gặp gỡ, trợ giúp, chính là duyên phận, không cần so đo.

Phi thúy gà lắc đầu nói:

- Cái này không được, nhất định phải báo ân, nếu không Hồng tử tử mà biết, khẳng định sẽ trách ta. À, con đại sắc gà này đi cùng với người, nó vừa rồi muốn ăn yêu đan của ta, cái này không thể cho, nhưng linh trí của nó quá thấp, ta liền tăng lên cho nó một chút, coi như báo ân.

Nói xong, phi thúy gà không chờ Trần Hạo cự tuyệt, há miệng ra, một đạo khí lưu màu phi thúy phun ra, sau đó bay thẳng tới gà ngốc, chui vào trong thể nội nó.

Sau đó, trên thân gà ngốc bộc phát ra quang mang màu phi thúy, tiếp theo quang mang thu liễm, ngưng tụ tại hai mắt, để con mắt nguyên bản màu vàng sậm biến thành màu phi thúy.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 170: Thành Phố Nhỏ

Khanh khách!

Biến hóa đột ngột để cho gà ngốc sợ ngây người, đứng đậy cứng ngắc.

Chờ sau khi kịp phản ứng lại, gà ngốc lại nổi giận, gào lớn đối với gà phỉ thúy.

Gà phỉ thúy khinh bỉ nói:

- Con gà ngu ngốc, những con gà khác muốn ta còn không cho đâu, ngươi thế mà còn ghét bỏ, hừ, biến cho ta.

Theo tiếng nói vang lên, ngay lúc gà ngốc đang gào lớn đột nhiên quang mang trên thân lóe lên, thân thể nhanh chóng hóa đá, biến thành một con... gà đá!

Trần Hạo:

- ...

Tình huống như thế nào? Tiểu Hoàng nhà ta đây là thế nào? Vừa nói cho chỗ tốt mà? Đây gọi là chỗ tốt sao?

- Hì hì, ngươi không nên lo lắng, chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi, sẽ không tổn thương nó, chỉ cần nó luyện hóa bản nguyên yêu khí của ta, ta liền không làm gì được nó.

Phỉ thúy gà cười hì hì tiếp tục nói.

Trần Hạo im lặng.

Ý tứ này chính là nói, không luyện hóa thì cứ chịu như thế đi, chắc chắn, quả nhiên bất kỳ động vật nào, chỉ cần là con mái lòng dạ đều hẹp hòi mà, Tiểu Hoàng, đừng trách ca, đây là chuyện ngươi tự gây ra.

- Khụ khụ, không có việc gì, tùy người chơi, chỉ cần không chơi hỏng là được.

Trần Hạo cười nói, sau đó đổi đề tài, hỏi:

- Còn nữa, bốn phía sơn động này không thông, đạo hữu có biết làm sao để ra ngoài không?

Gà phi thúy nói:

- Đây là bản mệnh thân thông của ta biến thành, trước đó bị hắc ám điều khiển, hiện tại linh lực của ta đã khôi phục, đã có thể thu lại, người nhìn.

Nói xong, gà phi thúy há mồm khẽ hút, Trần Hạo liền thấy toàn bộ sơn phong nổ vang, đột nhiên hóa thành một cỗ khí lưu màu đá vôi, bị gà phi thúy hút vào trong miệng.

Chợt, quang minh đập vào mắt, thế mà trời đã sáng rồi.

Trần Hạo thở dài một hơi, xem như thoát khỏi nơi quỷ quái này, kém chút bị con gà chết tiệt hớ.

Nhưng mà rất nhanh, Trần Hạo cảm giác mình không để ý đến cái gì đó.

Nghĩ, nghĩ, nghĩ, đúng rồi, đám tiểu quỷ và Hùng lão sư!

Chờ Trần Hạo kịp phản ứng, lúc này mới giật mình.

Đậu phụ nhà nó, trời đều đã sáng, đám tiểu quỷ với Hùng lão sư không sao chứ?

Vội vàng xem xét chung quanh, rất nhanh, Trần Hạo liền phát hiện ở trong một cái hốc cây có mười mấy đoàn âm khí, hiển nhiên không chờ được mình đi ra, bọn họ sẽ không rời đi, nhưng do trời đã sáng nên chỉ có thể trốn trước.

Trong lòng Trần Hạo âm áp.

Quả nhiên không có phí công, ân tình vẫn rất hữu dụng nha.

- Trần Hạo đạo hữu, ta phải đi rồi, ta muốn đi tìm Hồng tử giúp ta giải quyết cái hắc ám chán ghét này, về sau có thời gian ta sẽ tìm các người chơi. Lúc này, gà phi thúy mở miệng nói.

Trần Hạo cười nói:

- Đạo hữu đi thông thả, hoan nghênh tới chơi.

Gà phi thúy gật gật đầu, cánh mở ra lất một cái, đột nhiên phóng lên tận trời, hóa thành một vòng lưu quang, phá không mà đi.

Chờ gà phi thúy rời đi, gà ngốc bị nó hóa đá cũng dần dần khôi phục lại, giải trừ trạng thái hóa đá.

Lần này, gà ngốc không dám kêu loạn, mà là tỏ vẻ oan ức nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tức giận:

- Đừng nhìn ta, là chính người muốn tới còn trách ai? Lại nói, con gà phi thúy này hẳn là dị chủng linh cầm, một ngụm bản mệnh yêu khí đối người tuyệt đối có rất nhiều chỗ tốt, chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Gà ngốc:

- ...

Trần Hạo không quan tâm gà ngốc, ngược lại quan sát tới hài cốt đầy đất này.

Sơn phong biến mất, lộ ra khoảng đất trống ở giữa, chất đồng một tầng xương vụn thật dày một, còn có rất nhiều quần áo mục nát.

Từ một vài cổ trang có thể thấy, con gà phi thúy này bị phong ấn ở nơi này đã rất nhiều năm, chỉ sợ còn trước cả thời đại tu hành suy bại, nếu không nó cũng không có khả năng

không cảm giác được người gọi là Hồng tử tử kia. Dù sao nó có thể đối kháng với lực lượng hắc ám để cho tim mình cũng phải đập nhanh, mà loại linh cầm dị chủng cường đại như gà phi thúy đều không thể làm gì, Hồng tử tử kia khẳng định là đã đạt đến cảnh giới tiên thiên trở lên rồi.

Tu hành suy bại, Tiên Thiên không thấy tung tích, đây chính là sự kiện lớn của tu hành giới.

Có lẽ không bao lâu nữa, sau khi gà phi thúy tìm kiếm không có kết quả liền sẽ tìm đến mình.

Đột nhiên, ánh mắt của Trần Hạo dừng lại, hắn phát hiện một vài đồ vật chướng mắt.

Một ít quân trang, một ít súng ống tổn hại, còn có một lá cờ.

Cái cờ xí này rõ ràng là một cái quân kỳ, mặc dù đã trở nên bẩn thỉu, nhưng là miếng thuốc cao da chó màu đỏ thật to bên trên cờ xí này rất bắt mắt.

Người Nhật?

Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Ngược lại không nghĩ tới ngọn núi này thế mà còn lừa được một vài tên lính Nhật.

Nhưng nghĩ lại trước đó gà phi thúy kêu to, ngoài loại trừ lực lượng hắc ám bên trong sơn phong, đoán chừng là nó thực hiện một loại phương pháp siêu độ, độ hóa âm hồn của những người chết tại nơi này trước đó.

Haiz, cho dù là lính Nhật nhưng có thể được siêu độ cũng xem như là duyên phận của bọn họ đi.

Sau đó Trần Hạo đi tới chỗ hốc cây.

Cảm giác được Trần Hạo đến, mười mấy đoàn âm hồn bên trong hốc cây có chút động đậy, hiển nhiên là rất kích động.

Trần Hạo cười nói:

- Yên tâm đi, ta không sao.

Nói xong Trần Hạo vươn tay, thu nhập đám tiểu quỷ và Hùng lão sư vào bên trong Tụ Lý Càn Khôn.

Chờ sau khi trở lại xe, gà ngốc còn có chút rầu rĩ không vui, thật giống như cuộc sống tự do đã bị tròng lên gông xiềng.

Mèo mun phát hiện gà ngốc sa sút, kêu một tiếng.

Nhưng gà ngốc không trả lời, mèo mun bất mãn, trực tiếp quay đầu nhảy tới ghế sau xe, nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Việc xấu là do người làm, cảm giác được khí tức của gà phi thúy, muốn đoạt nội đan của người khác, loại hành vi cường đạo này không bị đánh chết đã là may mắn rồi, hiện tại có được chỗ tốt, nỗ lực thêm một chút tính là gì, mèo mun cảm thấy con gà chết tiệt này vẫn nhận giáo huấn quá ít, cần phải giáo dục dần dần.

Một đường chạy đi, tới khoảng hơn ba giờ chiều, Trần Hạo rốt cục thấy được một tòa thành thị.

Thành thị này không lớn, có thể tính là một huyện thành.

Mà lần đầu tiên nhìn thấy huyện thành, con mắt của Trần Hạo liền sáng lên.

Đây có thể là một tòa thành nhỏ cổ xưa.

Cây cối trong thành nhỏ rậm rạp, hài hòa tự nhiên, có cầu nhỏ nước chảy, vịt béo bơi lội, có kiến trúc cổ xưa, rêu xanh loang lổ.

Người đi ven đường không nhanh không chậm, đầu đường cuối ngõ, yên tĩnh tường hòa.

Một cái thành nhỏ yên tĩnh trong thời kỳ náo nhiệt.

Trần Hạo lái xe đi vòng vo một vòng, phát hiện nơi này ngay cả xe cộ đều hiếm thấy, đại đa số đều đi bộ, số ít người mới chạy xe.

Tự dung, Trần Hạo cảm thấy mình lái xe có chút chướng mắt, thật giống như mình không thuộc về nơi này.

Nhưng trong lòng Trần Hạo đối với tòa thành nhỏ này có chút yêu thích.

Vừa vặn từ lúc hành đạo đến nay, phần lớn đều vôi vàng, khó có thể gặp được địa phương tốt như vậy, Trần Hạo dự định dừng lại một đoạn thời gian, tu tâm dưỡng tính, sắp xếp lại thành quả tu luyện.

Xoay chuyển ánh mắt, Trần Hạo nhìn thấy trước một ngôi nhà ở đầu đường dưới cây đại thụ, có hai lão nhân ngay đang đánh cờ, nhìn một hồi, Trần Hạo cười.

Dừng xe bên đường, Trần Hạo đi tới, cũng không quấy rầy, liền lặng lẽ nhìn.

Sau một lúc lâu, một lão nhân chiếu tướng, cười ha ha:

- Trương Lão Tứ, ông lại thua, ba trận thắng hai, Hoàng tử ba mươi năm kia, đêm nay có thể ném thử rồi.

Một lão nhân khác lộ vẻ khó chịu:

- Lão gia hỏa ông, đối cờ mấy chục năm, cách chơi tôi đã sớm quen thuộc, mấy ngày nay cách chơi của ông biến hóa quá lớn, khẳng định là được cao nhân chỉ điểm, cố ý lừa tôi.

- Thua chính là thua, không được hối hận, thắng thua tự chịu. Ha ha, tiểu hỏa tử cũng nhìn một lúc lâu, cậu phân xử cho tôi xem, đánh cờ có phải là cái đạo lý này không?

Lão nhân nói, rồi nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Đại gia nói đúng, thế cuộc như chiến cuộc, không được hối hận. Bất quá con nhìn ra vị đại gia này cũng là cố ý thua, chính là muốn tìm một cơ hội mời ngài uống rượu mà thôi.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 171: Lý Tam Trương Tứ

Ha ha ha ha!

Lời này của Trần Hạo vừa ra, hai lão nhân đều nở nụ cười.

- Tiểu hỏa tử có ý tứ, cậu xem lâu như vậy, hẳn là có chuyện gì hả?

Lão nhân thua cò cười híp mắt hỏi.

Trần Hạo mỉm cười:

- Cũng không tính là việc khó khăn gì, hai vị đại gia là người địa phương, vẫn bối mới đến, cảm thấy tòa thành nhỏ này không tệ, muốn ở lại một thời gian ngắn, cho nên muốn hỏi đại gia một chút, có biết nơi nào có thể thuê phòng không.

Ồ!

Nghe được lời của Trần Hạo, hai lão nhân sững sốt, nhìn lẫn nhau, đều có chút kinh ngạc.

Kiểu này hình như không đúng?

Hỏi chuyện này ư?

Lão nhân thua cò không tin hỏi lại:

- Tiểu hỏa tử, nếu như thật có chuyện gì, cậu có thể nói thẳng, mặc dù tôi đã thật lâu không xem bệnh, nhưng hôm nay cao hứng, chỉ cần không phải là bệnh hiểm nghèo gì đó quá hao tâm tổn sức, tôi liền giúp cậu.

Lần này đến phiên Trần Hạo sững sốt:

- Ngài là bác sĩ?

Lão nhân thua cờ trợn tròn mắt:

- Cậu không biết tôi?

Trần Hạo xấu hổ cười.

Phốc!

Lão nhân thắng cờ đột nhiên bật cười, ôm bụng mở miệng nói:

- Chết cười ta, Trương Lão Tứ, uống cho cả một đời danh y của ông, còn tự xưng diệu thủ thần y, không nghĩ tới kết quả cuối đời chỉ là một lão hán vô danh không ai biết đến, ha ha ha ha... Lão nhân thắng cờ hết sức vui mừng.

Lão nhân thua cờ kịp phản ứng lại. Không những không giận mà còn lấy làm mừng nói: - Lý Lão Tam, ông cười tôi làm gì, người qua đường không biết, đây nói rõ tôi đã phản phác quy chân, thật sự thành ẩn sĩ. Không giống ông, học đạo gì đó, kết quả cả một đời bắt được mấy con quỷ? Siêu độ mấy vong hồn? Cũng chỉ ở nơi một mẫu đất ba phần ruộng này mạo xưng đại sư, lừa gạt dân chúng bình thường một chút, nếu như đến địa phương lớn thì ông chính là một kẻ lừa đảo rồi.

- Hừ, lão hán vô tri, bản lãnh của tôi ông hoàn toàn không biết gì cả. Chờ sau khi ông chết ông sẽ biết được sự lợi hại của tôi.

Lão nhân thắng cờ đắc ý nói.

Nói xong, ông nhìn về phía Trần Hạo, cười nói:

- Người trẻ tuổi rất biết thưởng thức, biết Thất Thủy Trấn này của ta là một địa phương tốt, không giống những người trẻ tuổi khác, đều nói cái gì sinh hoạt tiết tấu nhanh, phồn hoa thời thượng, quả thực không biết mùi vị, lão tổ tông chúng ta truyền thừa chính là sinh hoạt chậm, không tranh quyền thế, thản nhiên tự đắc.

Trần Hạo cười nói:

- Đúng vậy, chính là nhìn trúng sinh hoạt ở nơi này với địa phương khác không giống nhau cho nên con mới thích, đại gia có thể hỗ trợ giới thiệu cho con một chút hay không.

Lão nhân cười nói:

- Nói việc này, cậu tìm đúng người rồi, lão hán chính là người sinh sống ở Thất Thủy Trấn này, chuyện khác không dám nói nhưng tìm phòng ở thì rất dễ dàng, vừa vặn nhà lão Vương, con trai con dâu của ông mua phòng ở thành phố lớn, phòng cũ đã hơn nửa năm nay không người ở, nếu cậu không chê vậy quét dọn một chút liền có thể vào ở.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Không chê, không chê, chỉ cần có chỗ ở là được, phiền phức đại gia rồi.

- Việc nhỏ, đi, tôi dẫn cậu đi, Trương Lão Tứ, hoàng tử ba mươi năm của ông nhớ chuẩn bị kỹ càng, lại chuẩn bị chút thức ăn, tôi đúng giờ sẽ tới.

Lão nhân nói xong đứng dậy, trong lúc lão nhân thua cờ cười mắng lên xe Trần Hạo.

Dưới sự chỉ đường của ông lão, lái xe qua hai con đường liền đi tới bên ngoài một loạt nhà có cùng kiểu sân nhỏ.

Lão nhân vừa thuận thực từ trên xà cổng sân lấy chìa khoá mở cửa, vừa nói cho Trần Hạo thân phận của mình và chuyện ở Thất Thủy Trấn.

Lão nhân họ Lý, trong nhà đứng thứ ba, người đời gọi là Lý Lão Tam, bắt quá ông ra bên ngoài Thất Thủy Trấn học đạo ở Trọng Thủy Quan, ở Thất Thủy Trấn cũng được người xưng là Lý Đại sư, Thất Thủy trấn có chu vi trăm dặm, nhà ai có tang lễ, việc hỷ, xây nhà, xem mệnh vân vân, đều sẽ tìm ông.

Tuy Lý Lão Tam nói lời kiêu ngạo, nhưng mà Trần Hạo chỉ cười không nói.

Mà người trước đó cùng Lý Lão Tam đánh cờ chính là Trương Lão Tứ, nói đến hai người cũng là có duyên với nhau, mọi người đều nói Trương Tam Lý Tứ, nhưng là hai người lại ngược lại, Lý Tam Trương Tứ.

Càng trùng hợp chính là, lúc còn nhỏ trong nhà đều nghèo, hai người đều bái sư ở Trọng Thủy Quan để học tập.

Chỉ là Lý Tam học đạo, mà Trương Tứ học y.

Về sau Lý Tam kế thừa truyền thừa Trọng Thủy Quan.

Mà Trương Tứ thì bốn phía bái phỏng danh sư, cố gắng học tập, cuối cùng thành danh y, tại giới y học rất nổi danh, chỉ là đến lúc tuổi già, Trương Tứ cảm thấy mệt nhọc, không muốn tiếp tục bôn ba, liền trở về Thất Thủy Trấn, sống cuộc sống tiêu dao tự tại.

Trước đó Trần Hạo đột nhiên ghé lại, hai người đều cho là Trần Hạo có người nào đó trong nhà sinh bệnh, biết Trương Tứ nên đến đây xin giúp đỡ, không nghĩ tới Trần Hạo thật sự là người qua đường.

Mà từ trong miệng Lý Tam, Trần Hạo cũng biết lai lịch của Thất Thủy Trấn.

Đây là một thị trấn cổ có lịch sử hơn hai trăm năm, mặc dù cũng từng chịu tai nạn, nhưng ngoài ý muốn không bị phá hư nhiều, tuy nhiên cũng bởi vì khoảng cách từ nơi này tới những thành phố lớn xung quanh khá xa, ngoại trừ hoàn cảnh không tệ cũng không có địa phương đặc biệt nào, cho nên đã thành một chỗ giống như thế ngoại đào nguyên.

Hiểu rõ những thứ này, Trần Hạo đối với Thất Thủy Trấn càng thêm yêu thích.

Hắn cảm thấy, cái cỗ hương cỗ sắc cỗ trầu này mới thật sự là nơi mà một người tu hành nên ở.

Tiến vào trong viện, Lý Tam mang theo Trần Hạo trong trong ngoài ngoài đi vòng vo một lần, lúc này mới hỏi:

- Tình trạng phòng ở là như vậy, nếu như cậu không chê vậy ở lại đi, tiền thuê nhà trước không vội, lúc nào muốn đi thì tính.

Trần Hạo cười nói:

- Vâng, vậy nghe đại sư.

- Ha ha ha, đừng gọi tôi là đại sư, đầu năm nay danh hào này đều được dùng để lừa đảo, cậu vẫn cứ gọi tôi là Lý Tam gia đi, người ở Thất Thủy Trán đều gọi tôi như vậy.

Lý Lão Tam cười nói.

Trần Hạo thuận theo cười nói:

- Vậy nếu Tam gia bận việc gì, trước hết đi làm đi, chờ con dọn dẹp xong lại đến nhà bãi phỏng.

Lý Lão Tam nói:

- Lão đầu tử không cần cậu bãi phỏng, cậu dọn dẹp trước đi, đến giờ cơm tối tôi sẽ đến tìm cậu, cùng đi tới nhà Trương Lão Tứ ăn chực, ha ha, y thuật của Trương Lão Tứ không tệ, nhưng tay nghề cất rượu của ông càng tốt hơn, Hoàng tử ở quê được ông ta cải tiến, cho thêm thảo dược, sau khi cất vào hầm, hương vị càng tuyệt vời, càng đại bổ, cậu tới vừa đúng lúc, chính là duyên phận, ban đêm cùng đi đi.

Trần Hạo không từ chối được, đành phải đáp ứng.

Lý Lão Tam lúc này mới cười ha hả rời đi.

Nhưng mà chờ lúc ra tới cổng sân, mặt mũi Lý Lão Tam tràn đầy nghi hoặc nhìn ngôi nhà, tự lẩm bẩm:

- Thật sự là kỳ quái, trên thân tiểu tử này vì sao luôn cảm giác có chút không thích hợp? Chẳng lẽ là ta gần đây ngủ không ngon?

Cảm giác được Lý Tam gia đã đi xa, Trần Hạo lúc này mới tiến vào buồng trong, sau đó thả mười lăm tiểu quỷ và Hùng lão sư ra.

- Ha ha, nơi này chính là nhà mới trong khoảng thời gian tiếp theo, anh đi mua một chút đồ dùng hàng ngày, hiện tại giao cho mấy đứa một nhiệm vụ, quét dọn vệ sinh, sau đó chọn lựa một gian phòng làm phòng ngủ của mình.

Hùng lão sư mừng hóm.

Mỗi lần Trần Hạo bận ba, công việc dạy học của cô bé liền không có cách nào triển khai, thế nhưng cô bé không dám nói lung tung, chỉ có thể yên lặng buồn rầu. Thích nhất chính là được an định lại, như thế mới có thể cẩn thận dạy bảo đám hùng hài tử này

Bây giờ thấy Trần Hạo không có ý định chạy loạn, Hùng lão sư lập tức nghiêm túc chỉ huy đám hùng hài tử làm việc.

Khoan hãy nói, làm việc khác không nói, quét dọn vệ sinh đơn giản, đám hùng hài tử này nói thế nào cũng đều là hung linh nhất lưu, không chế âm khí, cuốn tro bụi đi rất dễ dàng.

Dưới sự lao động vui vẻ của đám hùng hài tử, mấy gian phòng rất nhanh liền trở nên không nhuốm bụi trần. Không bao lâu sau Trần Hạo trở về, đổi mới những vật dụng trên giường, còn mua sách bài tập mới cho một đám hùng hài tử, ah, mấy cuốn sách này thật dày, làm cho đám hùng hài tử đang vui vẻ mặt đều co rút lại.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 172: Thính Âm Thuật

Đến gần năm giờ chiều, Lý Lão Tam đến tìm Trần Hạo.

Đi đến cổng, Lý Lão Tam hơi biến sắc mặt, quan sát sân nhà tỉ mỉ.

Thật kỳ quái, vì sao hẳn người thấy một cỗ âm sát khí tức ở trong nhà này? Giữa ban ngày quỷ làm sao xuất hiện được!

Ánh mắt ngưng lại, tay áo Lý Lão Tam lắc một cái, một đoạn dây đỏ hiện ra, bị ông chộp vào trong tay, sau đó mặt không đổi sắc đi vào trong sân.

Một đường cảnh giá quan sát, rất nhanh, Lý Lão Tam liền thấy Trần Hạo.

Trần Hạo đang muốn chào hỏi, đã thấy Lý Lão Tam xuyt một tiếng, sau đó bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đem mây gian phòng đi vòng vo một lần, thỉnh thoảng ngửi ngửi một cái.

Trần Hạo:

- ...

- Kì quái, vì sao lại có âm sát khí tức, lại tìm không thấy đầu nguồn, thật chẳng lẽ là mình già nên hồ đồ rồi?

Đi vòng vo một vòng, Lý Lão Tam không thu hoạch được gì, tự lẩm bẩm.

- Khụ khụ, cái kia, Tam gia, ngài đang tìm cái gì?

Trần Hạo ra vẻ không biết mà hỏi.

Lý Lão Tam lúc này mới hoàn hồn, cười nói:

- Không có gì, tùy tiện nhìn thôi, ừ, quét dọn không tệ, tiêu hỏa tử rất cẩn thận nha.

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia quá khen.

- Đúng rồi, dù sao cũng đã lâu rồi không người ở, có lẽ có ít đồ vật gì đó không sạch sẽ sẽ tiến đến, à, tấm bùa này cậu mang ở trên người, lúc đi ngủ đặt ở đầu giường là được.

Lý Lão Tam nói xong lấy ra một chồng phù lục xếp thành hình tam giác đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhận lấy xem xét, ngạc nhiên phát hiện, bùa này vậy mà là hàng thật.

Mặc dù yếu nhược hơn nhiều so với loại mà Tứ Bình đạo trưởng sử dụng lúc đối phó với yêu hồ, nhưng linh lực ẩn chứa bên trong phù lục hoàn toàn chính xác là tồn tại.

Chuyện này khiến Trần Hạo nhìn không được nhìn thoáng qua Lý Lão Tam.

Trước đó hẳn liền nhìn ra Lý Lão Tam là người tu hành, bởi vì trên người ông có vết tích của người tu hành, chỉ là trên thân không có đạo hạnh pháp lực, hiển nhiên là chưa nhập đạo, liền xem như đệ tử Ngũ Nguyên của Tứ Bình đạo trưởng đều mạnh hơn ông nhiều.

Mà mèo mun gà ngốc hai linh thú vẫn luôn đi theo bên cạnh Trần Hạo, Lý Lão Tam thế mà không cảm giác được khí tức của bọn nó, điều này chứng minh Lý Tam gia chỉ là một người tu hành so người bình thường hơi mạnh hơn một chút mà thôi.

Nhưng mà bây giờ Lý Tam gia lại có thể cảm nhận được khí tức âm sát, còn lấy ra một lá phù lục chân thực hữu hiệu, Trần Hạo cảm thấy có lẽ là mình đã xem thường Lý Tam gia rồi.

Dù không thể Nhập Đạo, nhưng có môn phái truyền thừa, tu hành hệ thống hoàn thiện, luôn có chỗ độc đáo của mình.

- Đa tạ Tam gia, vẫn bồi nhất định sẽ giữ kỹ.

Trần Hạo cảm kích nói.

- Ha ha, cũng chỉ là một tờ giấy cho an tâm thôi. Được rồi, chúng ta đi thôi, nếu không đi, Trương Lão Tứ đoán chừng sẽ đem hâm nóng đồ ăn thêm một lần.

Lý Lão Tam cười ha ha một tiếng.

Ra cửa, Trần Hạo cũng không lái xe, cùng với Lý Lão Tam một đường dạo bước, đi tới chỗ trước đó đánh cờ.

Đây là nhà của Trương Lão Tứ, cũng là nơi mà ông mở một hiệu thuốc.

Dù sao cũng là người ở quê, mình có một thân bản lĩnh, bên ngoài bôn ba trị bệnh cứu người, không có lý do gì lúc trở lại quê quán lại ẩn tàng không sử dụng.

Nhưng mà Trương Lão Tứ cũng không đoạt chuyện làm ăn của bệnh viện, bán đều là thuốc Đông y, bình thường bệnh nhẹ đau nhức nhẹ đều sẽ chỉ điễm đi bệnh viện khám, chỉ có một ít bệnh dữ khó chữa hoặc là gia đình khó khăn, ông mới hỗ trợ khám bệnh.

Xuyên qua sảnh hiệu thuốc phía trước, tiến vào hậu viện, Trần Hạo đã ngửi thấy hỗn hợp hương khí của mùi rượu thơm và mùi thuốc, thanh đậm, kéo dài.

- Ha ha, đến sớm không bằng đến đúng lúc, xem ra chúng ta vừa vặn.

Con mắt của Lý Lão Tam tỏa sáng, hít vào một hơi thật sâu, bộ dáng say mê tựa như một tên sâu rượu.

Tiến vào bên trong một gian phòng, quả nhiên Trương Lão Tứ đang bận rộn, đã làm cả bàn đồ ăn.

Đồ ăn là mấy món nhà nông, củ lạc, đậu hủ rang, rau xanh, thịt viên, còn có một bát nước dùng.

Kỳ lạ nhất chính là một cái lò lửa nhỏ, đáy lò còn thiêu đốt ra ngọn lửa màu lam, trên lò có một cái ấm gốm, mùi rượu chính là từ trong ấm phát ra.

- Ha ha, biết ngay hôm nay sẽ có thêm một người khách, sợ cậu ăn không quen những món thanh đạm, chuẩn bị cho cậu một con gà nướng, vôi vàng chuẩn bị, hi vọng tiêu hữu bỏ qua cho.

Nhìn thấy Lý Lão Tam và Trần Hạo, Trương Lão Tứ cười ha hả bung tóit một đĩa gà.

Gà là gà nướng, da khô vàng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, làm người nuốt nước miếng.

Nhưng lúc nhìn thấy gà nướng, khóe miệng Trần Hạo lại giật một cái.

Từ sau khi nuôi gà ngốc, hẳn chưa từng ăn thịt gà, nếu để cho gà ngốc biết mình ăn thịt gà sẽ suy nghĩ như thế nào?

Không biết hình tượng của mình trong mắt gà ngốc sẽ biến thành thế nào? Trần Hạo nhin không được nói:

- Tứ gia, kỳ thật con cũng thích ăn món chay, ăn chay tốt cho sức khỏe.

Trương Lão Tứ kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần Hạo, tán dương:

- Nghĩ không tệ, ăn nhiều món chay thật là tốt, nhưng thịt cũng không thể thiếu, nếu không thì dinh dưỡng sẽ bị thiếu hụt.

Trần Hạo gượng cười:

- Kỳ thật con nuôi một con gà trống làm sủng vật, đối với gà rất có hảo cảm, cho nên không đành lòng ăn, nhưng thịt heo thì không sao, con nhìn thịt viên này của Tứ gia làm không tệ.

Miệng nói, Trần Hạo đã kịp phản ứng, trong lòng yên lặng hạ quyết tâm, về sau cũng không thể nhìn thấy con gì có linh đều nuôi, nếu không nửa đời sau liền phải ăn chay đến chết mất.

Lý Lão Tam lúc này mới nhớ tới, Trần Hạo đích thật là tùy thân mang theo hai con sủng vật, một con là mèo mun, một con phi cầm lông vũ xinh đẹp.

Chỉ là phi cầm kia cho dù là hình thể hay là màu sắc đều không giống với gà trống, nếu không phải giờ phút này Trần Hạo nói ra, ông cũng không dám xác định kia là gà.

Lúc này Lý Lão Tam cười nói:

- Chuyện này tôi có thể chứng minh, thằng nhóc này mang theo một con mèo và một con gà, nhìn đều là chủng loại quý báu.

Trương Lão Tứ yên lặng.

Còn có người nuôi gà trống như sủng vật ư? Thật sự là thế giới to lớn, không thiếu cái lạ.

Nhưng mà Trần Hạo đã nói, Trương Lão Tứ cũng không bắt buộc, đem gà nướng cất trở về.

Ngồi thành một vòng, Lý Lão Tam không khách khí tự cầm lấy ấm gốm, đổ ra ba chén, đồng thời cười nói:

- Một năm khó được uống mấy ngụm Hoàng tửu do ông ủ, hôm nay tiểu hữu đến, lão tiểu tử ông cũng đừng quá hẹp hòi, để vãn bối chê cười.

Trương Lão Tứ dờ khóc dờ cười:

- Ông quả thật là muốn rượu không cần mạng nữa rồi, không cho ông uống là tốt cho ông, còn trách tôi nữa à, cũng được, hôm nay uống nhiều một chút cũng không sao, nhưng lúc trở về, nhớ cầm theo một chút thuốc tỉnh rượu.

- Ông xem thường tôi, Tam gia tôi tung hoành tứ giới bao nhiêu năm, ba cân không ngã, năm cân mới lắc lư, điếm ấy Hoàng tử của ông được bao nhiêu? Cũng muốn để cho tôi vịn tường trở về?

Lý Lão Tam tỏ vẻ khinh thường.

- Tôi là sợ ông uống nhiều mất mớ, đem người sống nhìn thành tiêu quỷ, đến lúc đó gậy ra trò cười.

Trương Lão Tứ tức giận nói.

Lý Lão Tam khẽ nói:

- Ông biết cái gì, Thính Âm Thuật tôi đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, khí tức của người sống với khí tức của người chết tôi phân biệt rất rõ ràng, cho dù uống say cũng sẽ không mơ hồ.

Trần Hạo nghe vậy ánh mắt hơi động, tò mò hỏi:

- Tam gia, Thính Âm Thuật này là gì vậy?

Lý Lão Tam đặc ý nói:

- Nói đến cậu có thể cho rằng mê tín, nhưng mà đây là bí pháp do một mình tổ sư gia của Trọng Thủy Quan tôi sáng tạo, tu luyện thành công có thể nghe được khí tức của âm hồn quỷ vật, tìm khí định vị, ngàn dặm khó thoát.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 173: Cô Gái Bị Thương Và Quý Đồng

- Tam gia lợi hại!

Trần Hạo sợ hãi than một tiếng.

Hắn là thật sự bội phục.

Dù sao Lý Tam gia căn bản chưa nhập đạo, lại có thể bằng vào Thính Âm Thuật cảm giác được âm sát chi khí, chỉ bằng điểm này đã hoàn toàn khác biệt với những đại sư chỉ biết tung tin đồn nhảm rồi.

- Lợi hại cái gì, đừng ở nơi này lay động người trẻ tuổi, nếu ông thật có bản lĩnh, vậy để cho tôi kiến thức một chút quý có cái dạng gì, chỉ khi tôi chính mắt nhìn thấy mới tin.

Trương Tứ gia lại không tin, giễu cợt một câu.

Lý Tam gia cũng là không tức giận, cười híp mắt nói:

- Nếu ông không tin, làm gì giữ bùa đào mà tôi đưa cho ông mấy chục năm? Nói cho ông biết, cái bùa đào này là Pháp Khí trân quý của Trọng Thủy Quan, mà lúc trước tôi đã kiểm tra một hồi, bùa đào giúp ông ngăn cản không ít tai nạn, biến hóa phía trên ông cũng nhìn thấy, làm gì làm bộ như không thấy vậy.

- Tôi mang theo cái đồ vật này là bởi vì nó là lễ vật mà ông đưa cho tôi, là tấm lòng thành, cũng không phải là tin tưởng mê tín. Đi, Hoàng tửu đều không chặn nổi miệng của ông, nhanh uống rượu của ông đi.

Trương Tứ gia tức giận nói.

- Hắc hắc.

Lý Tam gia cười nâng chén, uống một hơi cạn sạch, mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Trần Hạo thấy thế cười thâm, cái gọi là bạn tốt, cũng không phải chỉ người trẻ tuổi mới có, người già cũng có!

Ăn món ăn thanh đạm lại có tư vị khác so với các món sơn hào hải vị, uống vào mấy chén Hoàng tửu ấm áp vô cùng, nghe Lý Tam gia nói phong thủy định vị, Trương Tứ gia đàm luận đạo dưỡng sinh, Trần Hạo chỉ cảm thấy tâm tình thoải mái, tầm mắt được mở rộng. Vốn tửu lượng của hắn không cao, nhưng vẫn liên tiếp uống hai chén.

Lúc có chút say say, đột ngột có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một tiếng nói vội vàng truyền đến:

- Bác sĩ, bác sĩ, cứu mạng với! Bác sĩ.

Bị tiếng nói quấy nhiễu, Lý Tam gia đang hứng thú nói chuyện chính có chút bất mãn.

Trương Tứ gia lại giật mình, sau đó nhanh chóng đứng dậy, ra cửa.

- Chính là không thích những người trẻ tuổi không ổn trọng như thế này, gặp phải chút chuyện liền hô to gọi nhỏ, ủa... Ồ!

Lời của Lý Tam gia còn chưa dứt, đột nhiên khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa.

Sau đó, ông cũng đứng dậy, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trần Hạo cười đứng dậy, lạnh nhạt đi theo.

Ra cửa, đi ra trước hiệu thuốc, Trần Hạo liền nghe Trương Tứ gia nói:

- Thương thế quá nặng rồi, nhanh đưa đến bệnh viện đi, loại ngoại thương này ở đây tôi không có công cụ giải phẫu.

Một người trẻ tuổi vóc dáng cao lớn vội vàng nói:

- Không còn kịp rồi, ông giúp đỡ chút, cầm máu trước cũng được.

Trương Tứ gia nói:

- Ta thật sự là...

- Là là cái con mẹ ông, người đều sắp chết rồi, lão gia hỏa ông... Ôi.

- Cậu nói cái gì đó, không biết lớn nhỏ à, ai dạy cậu nói chuyện với trưởng giả như thế? Biết kính lão hay không? Biết quy củ hay không?

Một thanh niên trẻ tuổi tóc nhuộm vàng khác không nhận được trách cứ quát mắng, nhưng còn chưa nói xong liền bị Lý Tam gia mới tới một cái cầm nã bắt lấy tay, nhẹ nhàng linh hoạt vặn một cái, người trẻ tuổi tóc vàng kia liền bị đau kêu to.

- Buông tay, lão gia hỏa này, có tin tôi gọi người chém chết ông không... A, đau đau đau, mau buông tay.

Hoàng mao muốn uy hiếp, nhưng Lý Tam gia tăng thêm một phần lực đạo, gã liền nói không lưu loát, nước mắt kếm chút tuôn ra.

- Lão tam, đừng làm rộn.

Trương Tứ gia nói một tiếng với Lý Tam gia, sắc mặt của Lý Tam gia không vui buông ra, lúc này mới tiếp tục nói:

- Nơi này của tôi hoàn toàn không có công cụ giải phẫu, mà cô bé này lại bị vỡ đầu, vết thương ở phần eo quá lớn, mất quá nhiều máu, chỉ cầm máu là không đủ, cần bác sĩ chuyên nghiệp xử lý, khâu lại. Như thế này, mấy người hiện tại đi bệnh viện, tôi gọi điện thoại cho bác sĩ bệnh viện huyện, để bọn họ chuẩn bị kỹ càng, mấy người vừa đến liền có thể mổ.

Người trẻ tuổi cao lớn nhìn thoáng qua cô gái tóc dài hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, lúc này mới lên tiếng

nói:

- Cảm ơn ông đã hỗ trợ, vậy cháu đưa cô ấy đi trước.

Nói xong, y đang muốn ôm lấy cô gái tóc dài máu tươi đầy người thì Trương Tứ gia do dự một chút, lại mở miệng nói: - Trước đừng nhúc nhích, tôi cho cô bé sử dụng một viên thuốc.

Nói xong Trương Tứ gia nhanh chóng rời đi.

Lúc này, Trần Hạo đi vào bên trong hiệu thuốc, nhìn một vòng những người xung quanh này.

Hết thấy có sáu người, bốn nam hai nữ, ngoại trừ thanh niên cao lớn và thanh niên tóc vàng, trên thân mấy người khác đều mang thương tích, nhìn thấy thần sắc kinh hoảng, một cô gái khác thì rúc vào một trong ngực một thanh niên, còn đang khóc.

Một người tổn thương nặng nhất chính là cô gái tóc dài đang nằm trên ghế dài.

Cái trán của cô gái bị vỡ, máu chảy đầy mặt. Đáng sợ nhất là phần eo quần áo phá vỡ, lộ ra một vết thương dài xoay tròn đâm vào thịt, mặc dù được thanh niên cao lớn cầm máu, nhưng lại không ngăn được máu đang chảy ra, Trần Hạo nhìn thấy đều cảm thấy cô bé này chắc không cứu nổi.

Đương nhiên, để Trần Hạo coi trọng không phải là cô gái bị thương, mà là một đứa bé trai đang ngồi xồm bên cạnh cô gái, trên mặt mỉm cười cổ quái.

Thằng bé này bộ dáng năm sáu tuổi, tóc ngắn, mặt tròn, nếu như không phải khuôn mặt trắng bệch, hai mắt đen nhánh, cũng xem như một tiểu tử đáng yêu.

Đây là một quỷ đồng! Hơn nữa còn là một con có oán khí rất nặng, rõ ràng là quỷ đồng nhằm vào cô gái này.

Lý Tam gia hiển nhiên nghĩ thấy âm sát khí tức của quý đồng.

Bất quá tựa hồ như ấn tượng đối với những người mới đến này không tốt, Lý Tam gia cũng chỉ là nhìn thoáng qua chỗ của quý đồng, liền bình tĩnh không quan tâm.

Giống như là phát hiện Trần Hạo đang nhìn mình chăm chú, quý đồng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Hạo, con mắt đen nhánh, âm trầm băng lãnh.

Trần Hạo lập tức mỉm cười một cái, lộ ra hàm răng trắng. Con mắt không chút yếu thế đối mặt với quý đồng.

Đương nhiên, Trần Hạo cũng chỉ là cảnh cáo nó đừng làm rộn, cũng không có tính toán trực tiếp ra tay.

Quý cũng đã gặp nhiều, ngoại trừ một vài con xấu xa không có thuốc chữa, kỳ thật đại đa số, mặc kệ là ác quý, lệ quý, oán linh gì đó, hại người đều sẽ có lý do.

Cho nên, đừng nhìn nữ hài bây giờ rất đáng thương, sinh mệnh hấp hối, nhưng ai đúng ai sai còn chưa thể xác định được, thế nên Trần Hạo không có ý đi giúp người.

Quý đồng chần chờ một chút, giống như đang cân nhắc mình có làm gì được người này không, người này rõ ràng truyền đến uy hiếp rất lớn cho nó, cuối cùng nó vẫn cúi đầu xuống, quay người lại, biến mất không thấy đâu nữa.

Ồ!

Quý đồng rời đi, kinh động đến Lý Tam gia, ông kinh ngạc nhìn một chút.

Nhưng mà quý đi là chuyện tốt, loại đồ vật không sạch sẽ này, nếu không phải những người trước mắt này cho ông ấn tượng đầu tiên thực sự không tốt, ông đã sớm xuất thủ xua đuổi.

Không bao lâu, Trương Tứ gia quay lại, cầm trong tay một cái bình ngọc nhỏ, đến bên cạnh cô gái đang bị trọng thương, từ trong bình ngọc đổ ra một viên thuốc màu đỏ lớn cỡ hạt đậu, bỏ vào trong miệng nữ hài, sau đó tay chỉ dưới hàm dưới linh xảo vuốt một cái, viên dược hoàn kia liền thuận theo yết hầu trôi xuống.

Trương Tứ gia thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Ăn Cường Sinh Hoàn này, cô bé trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có việc gì, cậu cần thận ôm, tận lực đừng lay động, đến bệnh viện sẽ có người an bài giải phẫu cho cô ấy.

- Rất cảm ơn ông.

Người trẻ tuổi cao lớn cảm kích nói, sau đó mới thận trọng ôm lấy cô gái, bước nhanh đi ra ngoài.

Mấy nam nữ trẻ tuổi khác đi theo sau, tên thanh niên tóc vàng óan hận nhìn chằm chằm Lý Tam gia một chút, lại bị một cái ánh mắt khinh thường của Lý Tam gia đập trở về.

Bọn người vừa đi, Lý Tam gia liền tức giận:

- Một điểm lễ phép cũng đều không biết, đối với dạng người này, ông lại lãng phí một viên Cường Sinh Hoàn bảo mệnh.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 174: Đám Tiểu Quỷ

Trương Tứ gia cười nói:

- Tâm lòng của thầy thuốc như cha mẹ, nếu không có tâm tư này, đâu được tính là bác sĩ, lại nói, cậu thanh niên kia cũng do quá lo lắng, nhất thời nói sai thôi, trong lòng chưa chắc đã thế.

Lý Tam gia nói:

- Là hạng người gì, tôi có mắt nên thấy rõ, được rồi, hào hứng hôm nay bị mất hết rồi, trở về thôi.

Nói xong, Lý Tam gia xoay người rời đi, tư thái kia rất là thoải mái.

Trương Tứ gia lắc đầu, nói với Trần Hạo:

- Cậu nhóc, tính tình của lão tam chính là như vậy, cả một đời đều chưa từng đổi, cơm này mới ăn một nửa, chúng ta trở về tiếp tục ăn?

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia thẳng tính, vẫn bối là kính nể. Ah, không ăn nổi cơm nữa, uống một chút rượu có chút nhức đầu rồi, con đi về nghỉ trước đây, ngày khác trở lại bái phỏng Tứ gia.

Trương Tứ gia cười nói:

- Được, trên đường chú ý an toàn.

Ra khỏi hiệu thuốc, Trần Hạo xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía đầu đường không xa.

Quỷ kia đồng trốn ở chỗ tối bên ngoài bảy tám mét, giống như đang dòm ngó hẳn.

Trần Hạo bĩu môi, đi tới.

Quý đồng giật nảy mình, vội vàng lui lại biến mất.

Nhưng Trần Hạo như không nhìn thấy trực tiếp đi qua, nhìn cũng không nhìn nó một chút nào.

Chờ cho Trần Hạo đi xa, quý đồng lại hiện ra, nhìn xem bóng lưng Trần Hạo, im lặng.

Trở lại ngôi nhà mới thuê, Trần Hạo liền thấy mèo mun và gà góc đang vui mừng ăn linh thực hoa quả khô do Trần Hạo đưa cho.

Hai đĩa nó đều là linh sủng, phối hợp với nhau cũng chu toàn, ăn tới mức thơm ngọt, nếu lại thêm một chút rượu, sợ là so với Trần Hạo đi dự tiệc đều muốn thoải mái hơn nhiều.

Trần Hạo mặc kệ bọn nó, thả mười lăm tên tiểu quý và Hùng lão sư ra.

Vừa được ra ngoài, đám tiểu quý liền reo hò một tiếng, chạy tung lên như bị dờ hơi.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Hùng lão sư.

Hùng lão sư chững chạc đàng hoàng nói:

- Hôm nay là chủ nhật, cho chúng nó nghỉ một đêm, lao động phải kết hợp với nghỉ ngơi.

Trần Hạo im lặng.

Nghe để cho người ta rất cảm động nha, rốt cục cũng có ngày nghỉ.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Trần Hạo cho mười lăm tên tiểu quý một cái ánh mắt thương hại.

Học lâu như vậy, chỉ có một buổi tối nghỉ ngơi, các người còn vui vẻ như thế, thật sự là tà đồng đơn thuần ngây thơ mà!

Dạy học sinh là chuyện của Hùng lão sư, Trần Hạo luôn luôn không nhúng tay vào, gật đầu nói:

- Em sắp xếp là được, anh uống một chút rượu, có chút choáng váng, đi nghỉ trước đây.

Chờ lúc Trần Hạo vừa đi, mười lăm tên tiểu quỷ liền chạy tới trong sân chơi đùa.

Đây là một ngày đáng giá kỷ niệm, không cần học tiếng Trung, không cần viết chữ, không cần ngâm thơ cổ, không cần suy nghĩ nhân chia cộng trừ, càng không cần phải làm bài tập, quá thư thái, đột nhiên cảm giác nguyên lai cái gì cũng không làm là nhẹ nhõm vui sướng nhất, đây chính là khí tức tự do.

Lúc đang chơi đến vui vẻ, đột nhiên đám tiểu quỷ an tĩnh lại nhìn về phía một mặt tường trong sân.

Phía trên đầu tường, một tiểu hài tử đang đứng đấy, giữ im lặng.

Đám tiểu quỷ thu liễm lại biểu lộ vui cười, lộ ra khuôn mặt âm trầm lạnh như băng.

Mặc dù ở trước mặt Trần Hạo, mèo mun gà ngốc, cùng với Hùng lão sư, bọn nó rất ngoan ngoãn, đó là bởi vì bọn nó biết Trần Hạo đang giúp bọn nó, đối tốt với bọn nó.

Thế nhưng là lúc gặp người ngoài, với bản năng của tà đồng, bọn nó sẽ không có sắc mặt tốt.

Đừng nói người đến còn không phải là người.

Bị mười lăm tên tiểu quỷ nhìn như vậy, tiểu hài tử giật nảy mình, giống như muốn chạy, nhưng là nghĩ đến cái gì, nó thê mà không nhúc nhích, ngược lại mở miệng nói:

- Các bạn khỏe không.

Đám tiểu quỷ sững sờ, quay ra nhìn lẫn nhau.

Đây là đang chào hỏi à? Tiểu quỷ này có lai lịch như thế nào? Muốn làm gì?

Nhìn nhau một cái, một tên tà đồng mở miệng dùng tiếng Trung sút sọc hỏi:

- Cậu khỏe chứ, cậu là loại quý gì?

Cậu bé thấy được đáp lại, rất vui vẻ cười:

- Tớ là quý sậy thai.

Đám tiêu quý:

- ...

Quý sậy thai là quý gì? Nghe không hiểu.

- Các cậu là quý gì?

Cậu bé hỏi lại.

Một tên tiêu quý trả lời:

- Chúng tớ là tà đồng, chúng tớ rất lợi hại. Nói xong lộ ra vẻ đắc ý.

Cậu bé vội vàng nói:

- Tớ cũng rất lợi hại.

- Cậu lợi hại thế nào?

- Rất lợi hại, rất lợi hại, tớ có thể làm cho người lớn không nhìn thấy, còn có thể để người lớn tự nhảy lầu.

Cậu bé kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Một tiêu quý khinh thường nói:

- Cái này quá đơn giản, chúng tớ còn có thể ăn người.

Cậu bé:

- ...

- Nhưng Hùng lão sư nói cho chúng tớ, không thể tùy tiện ăn người, cũng không thể giết người, như thế là quý xấu.

Đám tiểu quý vội vàng giải thích một câu, biểu thị chúng ta chỉ là người mang tuyệt kỹ, quý tốt tâm hướng quang minh.

- Vì sao không thể giết người, tớ đều có thể giết bọn họ.

Cậu bé đột nhiên phản bác, tỏ vẻ tức giận, oán khí trên thân càng mãnh liệt lưu động.

Một tiểu quý tò mò hỏi:

- Cậu bị cha mẹ giết à?

Cậu bé gật đầu lại lắc đầu:

- Không tính là cha mẹ, tớ còn chưa xuất sinh liền đã bị giết, đã bị giết tám lần.

Đám tiểu quý lập tức đồng tình nhìn cậu bé.

Bọn nó mặc dù cũng là còn nhỏ đã chết thảm. Nhưng cũng chỉ là một lần mà thôi, tên tiểu đồng bọn này thế mà chết tám lần, thật đáng thương mà.

- Cậu đến chơi với chúng tớ đi.

Một tiểu quý trong đám mở miệng mời.

Cậu bé yếu ớt nói:

- Có thể chứ?

Tiểu quý nói:

- Đương nhiên có thể, chúng ta đều là tiểu hài tử mà, đương nhiên phải cùng nhau chơi đùa.

Cậu bé suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý, sau đó từ đầu tường nhảy xuống, rơi vào bên trong đám tiểu quý.

Đám tiểu quý vây xung quanh, một tên tiểu quý tiếp tục hỏi:
- Cậu tên gì?

Cậu bé lắc đầu:

- Tớ không có tên.

Đám tiểu quý: - ...

Cậu bé hỏi:

- Các cậu có tên à.

Đám tiểu quý gật đầu, một tên trong đó nói ra:

- Chúng tớ trước kia có tên Thái Lan, nhưng bây giờ Hùng lão sư nói chúng tớ là tiểu quý ở Hoa Hạ, không dùng tên Thái Lan nữa, cho nên đặt cho chúng tớ tên mới.

Sau đó đám tiểu quý theo thứ tự tự giới thiệu.

Tớ gọi Trần Ái Quốc, tớ tên Trần Ái Hoa, tớ tên Trần Ái Quân, tớ tên Trần Ái Gia, tớ tên Trần Ái...

Nghe một đám bạn nhỏ đều có tên, cảm xúc của tiểu nam hài lập tức sa sút, nó chết nhiều lần như vậy, ngay cả cái tên cũng không có, thật đau lòng.

- Đúng rồi, chúng tớ có thể nói Hùng lão sư đặt tên cho cậu, cậu có chịu không.

Một tên tiểu quý đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt của cậu bé sáng lên, vội vàng hỏi:

- Có được không?

- Đương nhiên là được, để tớ đi gọi Hùng lão sư.

Một tên tiểu quý nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Không lâu sau, Hùng lão sư đi ra, nhìn xem cậu bé không mời mà tới, biểu lộ uy nghiêm.

Cậu bé theo bản năng đứng thẳng người, rất nhanh kịp phản ứng lại, có chút không hiểu thấu, tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi chị gái này nhỉ!

- Em chính là tiểu quý không có tên kia?

Hùng lão sư mở miệng, giọng nói bình tĩnh. Mặc dù cô chỉ là quý phổ thông, tuy tiểu quý trước mắt này rõ ràng không tầm thường, nhưng Hùng lão sư lại không sợ hãi.

Cậu bé sợ hãi gật đầu.

Hùng lão sư tiếp tục nói:

- Chị nghe Ái Quốc nói một lần, thân thể của em rất đáng thương, Trần đại sư biết nhất định sẽ giúp em. Nhưng bây giờ Trần đại sư đang ngủ, không thể quấy nhiễu. Như vậy đi, chị đặt cho em cái tên, gọi là Trần Ái Học đi, hiện tại em cứ chơi với bọn Ái Quốc, chờ Trần đại sư tỉnh lại xem tình huống như thế nào, làm cách nào để giúp em. Nếu quả thật không thích hợp đầu thai cũng không sao, chỉ cảm thấy em ở lại cũng không tệ, vừa vặn chị đang thiếu một lớp trưởng.

Cậu bé, à không, Trần Ái Học:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 175: Quý Đồng Có Cuộc Sống Mới

Ngơ ngơ ngác ngác gia nhập hàng ngũ tiểu quý, Trần Ái Học cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Hình như mình đến đây là để cảnh cáo cho tên đáng sợ kia mà, tại sao lúc này lại gia nhập với bọn họ rồi?

Nhưng nhìn một đám đám bạn nhỏ nhiệt tình, Trần Ái Học cảm thấy hiện tại cũng không tệ lắm.

Có tên gọi, lại còn có bạn chơi, mặc kệ, chơi trước rồi nói sau.

Đang lúc chơi vui vẻ, mèo mun và gà ngốc đã ăn uống no đủ cũng chạy ra.

Nhìn thấy hai con linh thú đến, Trần Ái Học giật nảy mình.

Cảm giác uy hiếp như ẩn như hiện trên thân mèo mun cùng gà ngốc kia làm nó hoàn toàn không dám coi nhẹ, toàn thân không được tự nhiên, nó dường như cảm giác mình giống như đồ ăn của chúng nó vậy.

Nhưng đám tiểu quý lại không quan tâm, hoan hô xông tới, cùng mèo mun gà ngốc hoà thành một khối, nhìn đặc biệt buồn cười.

Trần Ái Học nhìn thấy thế mắt tròn.

Rõ ràng là hai loại chủng loại khác biệt, khí tức ẩn ẩn chống lại nhau, tại sao có thể thân cận như thế?

Nhìn dáng vẻ Trần Ái Học sợ hãi bất an, một tiểu quý trong đám chạy tới cười nói:

- Lớp trưởng đừng sợ, Miêu tử cùng Gà đại ca rất tốt, sẽ không tổn thương cậu đâu, đến đây, cùng nhau chơi nào.

Nói xong, tiểu quỷ không chờ Trần Ái Học trả lời liền lôi kéo nó đi tới trước mặt mèo mun.

Mèo mun ngồi chồm hồm ở trên mặt đất, lẳng lặng dò xét Trần Ái Học, ánh mắt bình tĩnh, không chỉ không có ý tứ uy hiếp, ngược lại còn lộ ra một cỗ thương hại.

Trần Ái Học xuất hiện, mèo mun đã sớm phát giác, chỉ là cảm giác được đám tiểu quỷ cùng nó chơi rất vui, cho nên cũng không làm gì cả.

Chờ sau khi Hùng lão sư ra mặt, mèo mun càng cải biến tâm tính.

Hùng đại quan đã chú ý người, tiểu quỷ người phải trân quý thời gian vui vẻ hiện tại đó.

Meo ô!

Mèo mun kêu một tiếng, quay đầu ra hiệu.

Trần Ái Học chớp chớp mắt, ta không hiểu tiếng mèo!

Đám tiểu quỷ lại hì hì cười nói:

- Lớp trưởng, miêu tử là ăn nhiều muốn giảm béo, đến, chúng ta leo lên trên lưng của miêu tử.

Nói xong, tiểu quỷ liền lôi kéo Trần Ái Học bay lên, liên hợp với những tiểu quỷ khác, như xếp chồng người, nằm ở trên thân mèo mun, chồng thành một đống cao.

Sau đó, âm sát khí tức trên người đám tiểu quỷ lưu động, truyền lại một loại áp lực vô hình, đem mèo mun ép nằm xuống dưới.

Mèo mun cũng không biến thân, cứ như vậy trực tiếp thừa nhận, sau đó như là tập chống đẩy, hít đất, cúi người, đứng

dậy, cúi người, đứng dậy, nhìn rất nhẹ nhàng.

Nói là giảm béo, còn không bằng nói là một hoạt động chơi đùa giải trí.

Trần Ái Học ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng rất nhanh, nhìn đám tiểu quý chơi vui vẻ, nó cũng bắt đầu động tâm, sau đó một cỗ oán khí trên thân bộc phát.

Ba!

Mèo mun trực tiếp nằm bẹp xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang trầm, cái cằm đều bị hung hăng đập một cái, sau đó mắt mèo trừng lớn, một mặt ngơ ngác!

Đám tiểu quý:

- ...

Trần Ái Học:

- ...

Tay chân có chút luống cuống nhảy ra, Trần Ái Học yếu ớt nói:

- Em không phải cố ý, em... xin lỗi.

Mèo mun quay đầu nhìn nó một chút, ánh mắt ngưng trọng.

Oán khí của tiểu quý này... thật nặng nha!

Meo ô!

Mặc dù bị bất ngờ một lần, nhưng mèo mun lại không tức giận, kêu nhu hòa một tiếng.

Đám tiểu quý vội vàng an ủi Trần Ái Học, ra vẻ không có chuyện gì, Miêu tử rộng lượng vô cùng, sẽ không ăn cậu đâu.

Trần Ái Học nhìn thấy mèo mun thật sự không quan tâm, hơn nữa còn dùng ánh mắt nhu hòa nhìn nó, nó lập tức thở dài một hơi, cõi lòng băng lãnh đột nhiên xuất hiện một tia ấm áp.

Nhưng rất nhanh, mèo mun liền kêu một tiếng với gà ngốc, sau đó ra hiệu cho đám tiêu quỷ.

Đám tiêu quỷ nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc nguyên bản đang ở bên cạnh nhìn trộm, thấy thế vội vàng lắc đầu, sau đó chạy đi.

Nói đùa cái gì, ta không có mập như ngươi, không thèm chơi trò chơi ngậy thơ này.

Nhưng đám tiêu quỷ lại hoan hô truy kích gà ngốc.

Trần Ái Học ban đầu còn không có ý định gì, sợ hãi lại gây ra vấn đề, nhưng là bị đám tiêu quỷ kéo một phát, liền không quan tâm, gia nhập vào bên trong đám đuổi theo.

Trong phòng ngủ, Trần Hạo nằm ở trên giường, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng là khóe miệng lại nhếch lên.

Lại một tiêu quỷ, thật có ý tứ.

Xoay người, Trần Hạo ngủ thật.

Ngày thứ hai, mặt trời mọc ở phương đông, sáng sớm hơi lạnh.

Trần Hạo rời giường, sau khi rửa mặt mũi đơn giản, liền đi ra cửa.

Mèo mun với gà ngốc tự nhiên đi theo, một người hai vật, thản nhiên tản bộ.

Xuyên qua ngõ nhỏ, đi tới một lối đi, Trần Hạo phát hiện nơi đây thật náo nhiệt, mấy nhà bán đồ ăn sáng trên đường đi cơ hồ đã kín hết chỗ.

Nhưng những người ăn điểm tâm ở đây không giống như trong thành phố lớn, mua xong vừa đi vừa ăn, thần thái trước khi xuất phát vội vàng. Mà là mấy người một bàn, cất mấy thứ

đồ ăn, cầm một bình rượu đế, vừa uống vừa ăn, thản nhiên nói chuyện phiếm.

Trần Hạo rất thích bầu không khí như thế này, cũng tìm một chỗ ngồi xuống, gọi một phần sữa đậu nành bánh quẩy, một bát cháo nấu nồi đất, hai cọng dưa muối, ah, mè mun và gà ngốc đều ăn say sưa ngon lành.

Cái tổ hợp này của hắn lập tức hấp dẫn sự chú ý của bàn bên, mấy ông bà lão đều tò mò quan sát. Đặc biệt là mấy tiểu hài tử càng tò mò chạy tới quan sát gà mè ăn cơm.

Mè mun và gà ngốc cũng không thèm để ý, đặc ý ăn nhanh, còn giả ngây đối với đám tiểu hài tử, để một đám hài tử kinh hô không ngừng.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng nói truyền đến:

- Hạo tử thức dậy rất sớm nha, ha ha, cùng ăn đi.

Tiếng nói vừa phát ra, Lý Tam gia liền xuất hiện tại trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo đứng lên nói:

- Tam gia dậy sớm thế, ngài muốn ăn cái gì, hôm nay con mời khách.

Lý Tam gia nói:

- Nhanh ngồi xuống đi, cậu là khách còn mời cái gì, hôm qua ăn ở nhà Trương Lão Tứ rồi, hôm nay qua nhà tôi đi, à, còn có rượu ngon đó nha.

Nói xong, Lý Tam gia nói với bà chủ cửa hàng bán đồ ăn sáng:

- Hoa nương, đem trân tàng của tôi ra, cắt thêm một cái tai lợn, đem thêm ít rượu nữa.

- Có ngay Lý Đại sư, lập tức đưa tới cho ngài.

Chỉ thấy một phụ nữ trung niên mập mạp tuổi hơn bốn mươi ở cửa hàng bán đồ ăn sáng cười ha hả đáp lại, sau đó đi vào buồng trong.

Trần Hạo nhìn dờ khóc dờ cười:

- Tam gia, tối hôm qua ngài còn chưa uống đủ sao?

Lý Tam gia khinh thường nói:

- Kia đã là cái gì, lão già tôi không có yêu thích gì khác, chỉ yêu thích món rượu này thôi, một ngày ba bữa, sớm rượu, buổi trưa uống, tối muộn say, một ngày vui ung dung.

Trần Hạo:

- ...

Lý Tam gia đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên một tiếng nói từ đằng xa truyền đến.

- Lý Đại sư, ngài đi quá nhanh, chuyện giá cả có thể thương lượng, có thể thương lượng mà!

Theo lời nói phát ra, một người đàn ông trung niên mập mạp thờ hồng hộc chạy tới, đặt mông ngồi ở bên cạnh Trần Hạo.

Trần Hạo thấy thế, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Người đàn ông này trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt nhỏ miệng rộng, lông mày thưa, cao khoảng một mét tám, cả người vừa mập vừa cao, nhìn không phải người hiền lành gì.

Nhưng để Trần Hạo kinh ngạc chính là trên thân người đàn ông này này mang theo âm sát chi khí, hiển nhiên là đang gặp phải chuyện phiền toái.

Quả nhiên, nhìn thấy người này, sắc mặt của Lý Tam gia trầm xuống, khẽ nói:

- Có cái gì tốt mà thương lượng, loại con cái bất hiếu như cậu, chịu tội cũng đáng đời, cho bao nhiêu tiền Tam gia đều chẳng muốn đi.

Người đàn ông béo khóc không ra nước mắt:

- Tôi biết ta sai rồi, tôi nguyện ý đền bù, làm cái gì cũng được, cầu xin đại sư khai ân, giúp tôi một chút đi.

Lý Tam gia nói:

- Nếu như chuyện gì cũng nguyện ý, vậy cậu đi nói chuyện với mẹ cậu đi, nhìn xem bà ta nói gì với cậu.

Người đàn ông mập:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 176: Tướng Mệnh Và Nháo Sự

Nhìn người đàn ông béo kia bị nói tới mức mặt mũi vắn vẹo, Trần Hạo cười không nói.

Chỉ qua đôi câu vài lời, Trần Hạo cũng nghe ra đại khái câu chuyện.

Người đàn ông béo này là một đứa con bất hiếu, mẫu thân không biết vì sao bị chết, lòng có oán khí, sau khi chết quán lấy con mình không thả.

Bị quán lấy không có cách gì, người đàn ông béo kia liền đến tìm Lý Tam gia xin giúp đỡ.

Mà từ biểu lộ và thái độ vội vàng của gã béo kia, chỉ sợ gã muốn xua tan âm hồn của mẹ gã, không phải thật sự thành tâm hỏi cải gì.

Loại con cái không có lương tâm này, chịu tội là đáng.

- Đại sư, hiện tại chủ yếu là mẹ tôi không muốn nghe tôi nói, tôi cần sự giúp đỡ của ngài, để cho tôi cùng với mẹ bình tĩnh nói chuyện, ngài xem có thể không?

Gã béo vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục cầu khẩn.

Lý Tam gia cười:

- Chu bàn tử, cậu thật sự cho rằng tôi kém hiểu biết, chưa từng nghe qua chuyện của cậu đúng không? Chuyện mẹ cậu bị cậu làm tức chết, người của Thất Thủy trấn chúng ta đều truyền ra, cậu là một người nuôi cá, có quen biết một ông chủ lớn, dần dần phát tài, đây quả thật là chuyện tốt, thế nhưng sau khi có chút tiền cậu liền làm loạn, còn tiền trăm hậu tấu, để

tiêu tam mang theo con nhỏ tới cửa, hắc hắc, không phải tôi nói chứ nếu cậu muốn để mẹ cậu yên tĩnh thì biện pháp duy nhất chính là tái kết hôn với vợ trước, đoạn tuyệt liên hệ với tiêu tam, nếu không mẹ cậu tuyệt đối sẽ không để cậu yên đâu.

Gã béo cười khỏ nói:

- Tam gia, ngài là chỉ nghe đồn mà thôi, tôi cùng vợ trước ly hôn trong hòa bình, không có làm âm ỉ gì, với lại tôi chỉ muốn có con trai mà thôi, là tôi sai rồi sao?

Lý Tam gia bình tĩnh nói:

- Vậy phải xem mẹ cậu nghĩ như thế nào.

Gã béo:

- ...

- Được rồi, tôi muốn ăn sáng, cậu trở về suy nghĩ thật kỹ đi, đến cùng là ai sai.

Lý Tam gia lười nhiều lời, không muốn tiếp gã béo nữa.

Sắc mặt của gã béo xoắn xuýt trong chốc lát, cắn răng quay người rời đi.

Chờ gã béo kia đi xa, Trần Hạo cười nói:

- Tam gia, cuộc mua bán tốt như vậy ngài không làm à?

Lý Tam gia giễu cợt nói:

- Cái gì mà mua bán tốt, Lý Tam gia tôi là người vì tiền tài mà không từ thủ đoạn như thế sao? Tôi chỉ là một người cô đơn, cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Với lại tên này vứt bỏ vợ con, làm mẹ tức chết, chính là loại bất hiếu ngu ngốc, bị người ta lừa còn không biết.

A...

Trần Hạo trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Lý Tam gia.

Lý Tam gia cười hắc hắc nói:

- Cậu không tin? Tôi cho cậu biết, Trọng Thủy Quan của tôi có ba loại pháp thuật, Thính Âm Định Quỷ, Phong Thủy Đồi Huyệt, Xem Tướng Phán Mệnh. Đương nhiên, thính âm thuật cùng phong thủy thuật tôi tương đối tinh thông, nhưng xem tướng phán mệnh kia chỉ hiểu sơ chút da lông, chỉ có thể nhìn ra một chút xiu, Chu bàn tử này lúc tôi nhìn thấy lần đầu tiên liền phát hiện mệnh số tử tôn của y tối tăm, nói rõ ra thì chỉ có một trai hoặc là một gái, kết hợp với việc vợ trước của y chỉ sinh được một gái sau lại không sinh được nữa, cơ bản có thể xác định được đứa con của tiểu tam kia là của ai, cậu nghĩ thử xem.

Trần Hạo sợ hãi than:

- Tam gia quả nhiên lợi hại, xem tướng đều hiểu, à, Tam gia có thể xem một chút cho con được không, gương mặt con như thế nào?

Động tác của Lý Tam gia dừng lại, trầm ngâm một lát sau nghiêm túc nhìn Trần Hạo nói:

- Cậu không nói, kỳ thật tôi cũng đã sớm muốn hỏi một chút, tướng mạo này của cậu có chút lạ, tôi nhìn không thấu. Từ góc độ mười hai cung nhìn, cuộc sống của cậu vốn là bình thường không có gì lạ, tướng đại chúng, phúc duyên không đủ. Nhưng nếu nhìn kỹ, lại phát hiện cậu mệnh số hỗn loạn, cung tinh di vị, như trong sương nhìn hoa, khó phân biệt tốt xấu. Chuyện này rất kỳ lạ, tôi cảm giác tướng mạo này của cậu giống như đã bị người ta sửa lại. Thế nhưng kỳ thuật Nghịch Thiên Cải Mệnh bực này, thiên cổ hiếm thấy, bây giờ nói có người làm được thì Lý Tam gia tôi không tin.

Trần Hạo sửng sốt.

Lý Tam gia này thật là có bản lĩnh xem tướng.

Nếu như người bình thường nghe nói như thế, đoán chừng sẽ cho là lừa đảo, dù sao nói không rõ ràng, căn bản không có tin tức gì chân thực.

Nhưng Trần Hạo lại có trải nghiệm sâu sắc.

Trước lúc hắn lấy được hệ thống giúp quý làm vui, hắn chỉ là một người bình thường, một tiểu nhân vật trong chúng sinh, trong nhà không có quyền tài, thân thích không cường nhân, cả một đời cố gắng cũng chỉ sống cuộc sống bình thường mà thôi, có thể cả đời không lo đoán chừng đã là tốt nhất rồi.

Mà sau khi lấy được hệ thống giúp quý làm vui, Trần Hạo tiếp xúc với những thứ không giống như trước đây, dăm chiêu suy nghĩ dần thay đổi diện mạo, thậm chí tự Trần Hạo soi gương, đều có thể nhìn ra mình tựa hồ so trước kia càng đẹp trai hơn một chút.

Đương nhiên, loại đẹp trai này không phải biến hóa ở tướng mạo, mà là một loại khí chất, một loại nội tình ảnh hưởng giác quan.

- Ha ha, Tam gia quá khen, con chỉ là một người bình thường, nào có cao nhân gì đó Nghịch Thiên Cải Mệnh cho con.

Trần Hạo cười ha ha một tiếng.

Lý Tam gia cũng không nói nhiều, chỉ là ý tứ sâu xa nhìn Trần Hạo một chút.

Đang lúc ăn uống, đột nhiên có tiếng hô truyền đến.

- Tất cả mọi người dừng ăn nữa, có người đi tới nhà Trương Tứ gia gây rối, mọi người nhanh đi hỗ trợ.

Thanh âm truyền đến, nam nữ già trẻ đang ăn điếm tâm lập tức đều ngừng lại, từng người nhìn về phía người nói chuyện.

Đây là một người phụ nữ, cầm giỏ thức ăn, tiếp tục nói:

- Là thật, có mấy người trẻ tuổi đang gây rối ở hiệu thuốc của Tứ gia, nói là muốn trả mạng.

- Ha ha, thứ hỗn trưởng từ đâu tới, y thuật của Tứ gia, Thất Thủy trấn ai không biết, có thể làm chết người? Đi, đi xem một chút.

Một đại gia tức giận đứng lên.

- Cùng đi, lại dám gây rối tại Thất Thủy trấn, còn phỉ báng Tứ gia, đúng là muốn ăn đòn mà.

- Khẳng định là có người muốn gây chuyện, đoán chừng là người bên ngoài, trăm dặm xung quanh Thất Thủy trấn, ai không biết bản sự của Tứ gia, ai chưa nhận qua ân huệ của Tứ gia.

- Không nói nữa, đi mau, dám gây rối chỗ Tứ gia, đánh gãy chân chó của nó.

Từng người đang ăn điểm tâm cũng không ăn nữa, liên hợp cùng một chỗ, hướng hiệu thuốc của Trương Tứ gia bước nhanh tới.

Lý Tam gia cũng ngăn người, sau đó đứng dậy liền đi.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Hắn có cảm giác mơ hồ rằng, đám người gây chuyện này, sợ là đám người đêm qua kia.

Chuyện này cũng thú vị, trả giá đắt cứu người lại bị vu hãm, lấy tiếng tăm của Trương Tứ gia, những người kia sợ là phải ăn thiệt thòi rồi.

Trần Hạo cũng không ăn nữa, gọi mèo mun với gà ngốc một tiếng, cũng đi theo.

Không bao lâu, Trần Hạo liền thấy hiệu thuốc của Trương Tứ gia, hiện tại đã bị trên trăm người lít nha lít nhít vây chặt

như nôm cối, bên trong ồn ào, rất là náo nhiệt.

Từ trong đám người xuyên qua, quả nhiên Trần Hạo thấy được năm sáu người trẻ tuổi, một người trong đó chính là tên tóc vàng hôm qua ở trong tay Lý Tam gia ăn thiệt thòi. Mấy người khác trông rất lạ, nhưng từng người đều hung thần ác sát, hiển nhiên kẻ đến không thiện.

- Ông gì, ông nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, ăn đồ vật quý kia của ông, Phương tử bị phán định có thể sẽ biến thành người thực vật, ông nói phải giải quyết như thế nào đây?

Tên tóc vàng hằm hằm nhìn Trương Tứ gia, tỏ vẻ phẫn nộ.

Trương Tứ gia vẫn bình tĩnh:

- Lưu viện trưởng gọi điện thoại cho tôi nói, sở dĩ biến thành người thực vật, đó là bệnh nhân kia bị thương ở đầu, chấn động cực lớn, lại mất máu quá nhiều rất nhiều nên bị ảnh hưởng. Vả lại, đây chỉ là sơ bộ chẩn bệnh, sau này còn có rất nhiều trị liệu, cũng không phải nói không có khả năng khôi phục.

- Ông còn nguy biện, nếu không phải ông cầm đồ vật quý quái gì kia, trì hoãn thời gian, Phương tử sao có thể biến thành bộ dạng này sao? Ông dám nói ông không có trách nhiệm?

Tên tóc vàng lớn tiếng phản bác.

Trương Tứ gia im lặng, bộ dạng không muốn tranh luận.

- Hắc hắc, quả là khéo mồm khéo miệng, nếu không có Cường Sinh Hoàn bảo mệnh của Trương Lão Tứ, Phương tử kia của cậu đã sớm biến thành quỷ rồi, còn dám trở về gây rối, có phải là cảm thấy người của Thất Thủy trấn rất dễ bắt nạt phải không?

Lý Tam gia mở miệng chen vào, cười lạnh đi tới.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 177: Cứu Tử Oán Linh

- Lão gia hỏa, ông tới thật đúng lúc, Phương tử biến thành thể này cũng có một phần trách nhiệm của ông.

Nhìn thấy Lý Tam gia, thanh niên tóc vàng lại không sợ mà còn giận, trực tiếp lôi kéo Lý Tam gia vào.

Lý Tam gia nghe vậy liền cười.

Đây là tới gây chuyện à, làm sao? Mang theo mấy người liền cho rằng có thể điều võ giương oai rồi? Lão tử ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm, muốn gây rối, người còn thiếu chút bản lĩnh.

- Được, thêm một phần trách nhiệm do tôi, cậu muốn làm sao lấy đi, nói rõ ra xem.

Lý Tam gia chấp tay, lộ ra vẻ người bắt đầu biểu diễn đi.

Thanh niên tóc vàng:

- ...

- Ha ha, lão gia hỏa này rất cứng đầu, ông có tin...

Một tên khôi ngô trong đám mây người do thanh niên tóc vàng mang đến nhìn thấy thế, lộ vẻ hung hãn muốn tiến lên.

Nhưng gã còn chưa đi được hai bước, bước chân liền dừng lại, bởi vì mười mấy người vây xem lập tức đi lên trước, lạnh lùng nhìn gã, biểu tình kia rõ ràng là người động một cái thử xem.

Nam tử khôi ngô ngậy dại.

Đây không phải đang xem não nhiệt sao? Làm gì cả đám đi lên vậy?

Nhưng rất nhanh, gã kịp phản ứng lại, kinh nghiệm phong phú cười lạnh nói:

- Làm sao? Mấy người muốn chơi tôi? Đến đây, đụng đến tôi thử...

Lời nói còn chưa nói xong, mười mấy người cùng nhau tiến lên, bắt lấy cánh tay liền nhấn xuống mặt đất, quyền đâm cước đá, ra tay không chút không tình.

Không qua mấy lần, nam tử khôi ngô liền ai nha kêu thảm, bị đau cầu xin tha thứ.

Mấy người do thanh niên tóc vàng mang đến nhìn tròn tròn mắt.

Đánh thật sao? Có cần xúc động như vậy không, sẽ đánh chết người đấy.

Nhưng nhìn những người mới ra tay này, lại nhìn lại những người vốn được cho là xem não nhiệt kia, lúc này ánh mắt của từng người phẫn nộ, biểu lộ bất thiện, bọn hắn thực sự sợ.

Mẹ nó chứ, đây đều là một đám điêu dân mà, quá hung tàn, quá dọa người.

Nhìn thấy đánh người, Trương Tứ gia vội vàng khuyên can, nhưng cứ như vậy mất một lúc, bộ dáng của nam tử khôi ngô liền thay đổi, mặt mũi bầm dập, bên trong miệng chảy đầy máu, co quắp nằm trên mặt đất, rầm cũng không dám thả một cái.

Lý Tam gia nhìn thanh niên tóc vàng đang tròn mắt hốc mồm nói:

- Khỏi làm những thứ vô dụng này, không ai sợ cậu đâu, hôm nay tôi liền đem lời đặt chỗ này, mấy người đã tới thì cứ

nói ra vấn đề, nếu là trách nhiệm của Trương Lão Tứ, chúng ta không chối từ, nên nói như thế nào liền nói thế ấy, đền một cái mạng cho các người cũng không có vấn đề gì. Nhưng nếu các người nói không ra, hắc hắc, đó chính là cố ý gây chuyện, hôm nay nếu cậu có thể đứng thẳng rời đi, tên Lý Tam gia tôi liền viết ngược lại.

Thanh niên tóc vàng run lập cập, liền mấy người bên cạnh hắn cũng đều sợ hãi không thôi.

Mẹ nó, quá bạo lực đi! Đến cùng là ai gây chuyện đây?

- Lão tam, chớ nói lung tung, cái gì nằm ngang đứng thẳng, nói chuyện dễ nghe hơn một chút đi.

Trương Tứ gia tức giận quát lớn một tiếng.

Lý Tam gia vẫn không quan tâm:

- Vậy phải xem đối với ai, ông lãng phí một viên Cường Sinh Hoàn bảo mệnh giá trị trăm vạn, bọn họ còn nói ông hại người? Hắc hắc, người không biết xấu hổ như vậy, lão đầu tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trăm vạn? Nói nhảm gì thế? Làm sao có loại thuốc đắt như vậy?

Thanh niên tóc vàng giật nảy mình, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Trương Tứ gia.

Trương Tứ gia lại không phản bác, nhìn thanh niên tóc vàng nói:

- Chuyện cứu người tôi đã hết sức, có hại người hay không, tự có công luận. Mấy người đi đi, việc này hôm nay dừng ở đây, tôi không hi vọng còn có người tới cửa quấy rầy.

Ông nói rất bình tĩnh, nhưng trên mặt một tia biểu lộ đều không có, hiển nhiên là thầy thuốc có tấm lòng cha mẹ, nhưng

gặp phải loại sự tình này cũng rất không vui, không muốn dây dưa.

Thanh niên tóc vàng còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn ánh mắt phần nộ của đám người vây xem, cuối cùng đem lời nuốt xuống, nhắc người bị thương lên chạt vật rời đi.

Bọn người vừa đi, Lý Tam gia liền bắt mắt nhìn Trương Tứ gia nói:

- Tính cách hiền lành này của ông làm sao vẫn không thay đổi, hôm qua đã nói đừng quản, bây giờ thấy chưa, xảy ra chuyện chỉ trách trên đầu ông, có oan hay không.

Trương Tứ gia thở dài nói:

- Được rồi, đều qua rồi, ông cũng đừng làm loạn, xảy ra chuyện, ai cũng khó mà nói.

Lý Tam gia giễu cợt nói:

- Còn cần tôi làm loạn sao? Ông có biết cô bé kia vì sao lại bị thương không? Đó là bị trúng tà, hắc hắc, bị đồ vật ô uế đè mất tới, có thể tốt được không?

- Đồ vật không sạch sẽ?

Trương Tứ gia sững sờ.

Lý Tam gia không trả lời, tiếp tục nói:

- Ông cứ chờ xem, những người này có thể tới một lần liền có thể đến lần thứ hai, bất quá ông yên tâm, quỷ vật quán thân cũng không phải dễ dàng liền có thể giải quyết như vậy, đến lúc đó xem bọn hắn làm sao khóc.

Nói xong, Lý Tam gia xoay người rời đi, lộ vẻ trêu tức.

- Lão tam...

Trương Tứ gia gọi không kịp, mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Trần Hạo nhìn kịch vui nửa ngày, ấn tượng đối với những người này cũng biến thành vô cùng giảm sút.

Xem ra đã đến lúc nói chuyện với tiểu quý mới vào rồi.

Từ hiệu thuốc rời đi, Trần Hạo liền quay lại căn nhà thuê.

Tiến vào buồng trong, Trần Hạo nhìn về phía quầy bày đám búp bê, cười nói:

- Đều ra đi.

Tùng đạo âm sát chi khí từ bên trong búp bê bay ra, rơi xuống đất biến thành Hùng lão sư với từng tên tiểu quý, trong đó có quý đồng mới tới kia.

Mặc dù cùng đám tà đồng chơi một buổi tối, cảm giác không tệ lắm, nhưng đối với Trần Hạo, nó vẫn có bản năng kính sợ.

- Trần đại sư, đứa bé mới tới này...

Hùng lão sư đang muốn mở miệng giới thiệu. Trần Hạo liền cười nói:

- Anh biết nó, ừ, gọi mọi người ra cũng là muốn hỏi một chút chuyện.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía quý đồng nói:

- Nói đi, em có lai lịch gì?

Quý đồng nhìn thoáng qua đám tà đồng, đạt được ánh mắt khích lệ của đám tà đồng, lúc này mới lên tiếng nói:

- Em tên Trần Ái Học, à không, em không có tên, đây là tên Hùng lão sư đặt cho em.

Trần Hạo cười nói:

- Không có việc gì, em thích cái tên này là được rồi.

Quý đồng tiếp tục nói:

- Em là một con quỷ sảy thai tám lần, em rất đáng thương, lần thứ nhất đầu thai, lúc sắp xuất sinh, mẹ đẻ em bị người bắt đi giết chết, sau đó còn muốn bắt em, mẹ em liền để cho em chạy, không biết chạy bao lâu, em phát hiện em có thể tiếp tục đầu thai, sau đó em ngay tại lúc ai đó mang thai bắt đầu đầu thai, thế nhưng mỗi lần đầu thai đều sẽ xảy ra bất trắc, mà sau mỗi lần xảy ra bất trắc, em đều sẽ trở nên lớn hơn một chút, trở nên lợi hại hơn, lần thứ tám chính là người hôm qua kia, em đã kiên trì rất lâu, đều sắp ra đời rồi, nhưng là bà ấy lại đi phá thai, em rất tức giận, cho nên em liền trả thù.

Nói đến chỗ này, quý đồng đột nhiên trở nên có chút oan ức nói:

- Ái quốc nói, không thể hại người, nếu không chính là quỷ xấu, nhưng là bà ấy bỏ em trước.

Trần Hạo cười nói:

Ái Quốc nói không sai, nhưng chuyện của em cũng có thể thông cảm, mà trước kia cũng không ai dạy em cho nên mới thế, về sau không hại người là được.

Quý đồng trừng to mắt, kinh hãi hỏi:

- Thật sao?

Trần Hạo nghiêm túc gật đầu:

- Thật.

- Quá tốt rồi, cảm ơn đại ca ca, à, Ái Quốc nói, bọn họ gọi anh là đại ca ca, em có thể không?

Quý đồng có chút sợ hãi hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên có thể, anh rất thích.

Quý đồng lập tức hít mất lại, oán khí trên thân tan đi một chút.

Nhìn quý đồng, trên mặt Trần Hạo đang cười, nhưng trong lòng thì thở dài.

Quả nhiên là cử tử oán linh, không nghĩ tới thật là có loại tồn tại này.

Bên trong tàng thư Bạch Hạc Quan có ghi chép, mang thai hài tử vào âm lịch ngày âm giờ âm, nếu như bị tà pháp hiến tế, liền có thể hóa thành oán linh, sau khi oán linh cử tử liền sẽ phát sinh chuyển biến to lớn, có được năng lực khó tin. Nếu như tập hợp đủ chín cử tử oán linh liền có thể luyện chế một loại pháp bảo bằng môn tà đạo, uy năng cực kỳ đáng sợ.

Nhưng cũng may oán linh quý đồng này chỉ mới đầu thai tám lần, lần thứ chín máu chốt nhất còn chưa bắt đầu, còn có thể cứu vãn.

Chỉ là, không biết hệ thống đại lão có thể trợ giúp siêu độ dạng oán linh tự hành đầu thai tám lần như thế này hay không.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi:

- Ái Học, anh hỏi em, em có tâm nguyện gì không?

Trần Ái Học sững sờ, nhìn Hùng lão sư, mèø mun, gà ngốc, đám tà đồng một chút, sau đó nhìn về phía Trần Hạo: - Đại ca, em có thể đi theo anh sao? Hùng lão sư nói, muốn em làm lớp trưởng.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 178: Thiên Tài Học Bá Trần Ái Học

- Tên này bị dao động rồi sao? Đây là từ bỏ đầu thai ư? Thế nhưng người là tiểu nam tử hán kiên trì đầu thai tám lần rồi, nhìn thấy một đám bạn nhỏ liền người đều không muốn làm, người chỉ có chút tiền đồ này thôi à?

Nhìn biểu lộ chờ mong kia của Trần Ái Học, Trần Hạo không phản bác được.

Như loại cử tử oán linh này, nếu quả thật có thể đưa vào luân hồi, một lần nữa làm người, có lẽ hệ thống đại lão sẽ cho ban thưởng không nhỏ.

Nhưng Trần Ái Học đều nói như vậy, hán có thể làm sao? Cũng không thể ép buộc nó đi!

- Đương nhiên có thể, chỉ cần em thích là được.

Trần Hạo miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Nuôi thêm một con quý cũng không có gì, cũng không uổng phí thứ gì, mấu chốt là tiểu quý này là cử tử oán linh, theo nó nói ra thân thế, nó đã bị tên pháp sư bàng môn tà đạo nào đó nhớ thương, thậm chí có khả năng loại đầu thai này cũng là do tên ác nhân kia phóng túng, chính là vì muốn nuôi ra một con cử tử oán linh.

Mình thu lưu tiểu quý, chẳng khác nào cùng tên tu sĩ bàng môn kia đối chọi.

Chuyện này hán cũng không sợ, tu vi của hán nói mạnh cũng không mạnh, nhưng tuyệt đối không yếu, hơn nữa còn có mèo mun với gà ngốc hộ vệ, mười lăm tà đồng làm tiểu đệ, lấy

hoàn cảnh tu hành trước mắt này, những đại lão kia không xuất hiện, người tu hành bình thường hẳn thật đúng là không sợ ai.

Mấu chốt nhất là hẳn liền sợ âm mưu quỷ kế, tiểu quỷ đã đầu thai tám lần, lại thêm một thành công liền sẽ triệt để hắc hóa, trở thành cử tử oán linh. Đến lúc đó sẽ như thế nào, bên trong tàng thư Bạch Hạc Quan ghi chép rất rõ ràng, sẽ trở nên hung ác cực độ, vạn phần hung tàn, tâm vô thiện niệm, giết chóc chúng sinh.

Mặc dù cảm thấy hình dung này khoa trương một chút, thế nhưng cũng đủ để nói rõ tám lần cùng chín lần khác nhau.

Xem ra cần phải nghĩ biện pháp lôi tên tu sĩ bàng môn kia ra, cần thận nói chuyện một chút rồi.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Hắn bên này đang nghĩ, Trần Ái Học lại reo hò một tiếng, cùng một đám tà đồng ôm ở cùng một chỗ, nhảy nhót liên hồi, rất là vui vẻ.

Hùng lão sư thấy thế, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Mặc dù vẫn là không đạt tới tình trạng huyễn hóa ra khuôn mặt bình thường, dù giờ phút này cô chỉ có vẻ bề ngoài mơ hồ, nhưng cũng để thể hiện ra phong thái giáo sư chân chính.

- Ái Học, anh muốn hỏi em một chuyện, cô gái mà em muốn trả thù kia tại sao lại đi phá thai? Hơn nữa còn là trước lúc sắp sinh?

Nhìn quỷ đồng, Trần Hạo tiếp tục hỏi thăm.

Trần Ái Học lắc đầu nói:

- Em không biết, nhưng người kia là cố ý từ trên cầu thang lăn xuống, là bà ấy cố ý giết chết em.

Cố ý lăn xuống cầu thang?

Trần Hạo hít mắt lại, hít một hơi khí lạnh.

Thật nhìn không ra, cô gái kia bề ngoài xinh đẹp, nhìn nhu nhu nhược nhược, thế mà có thể hung ác đối với mình như thế! Cô ta không sợ một thi hai mệnh sao? Cô ta không sợ cũng bồi cái mạng của mình vào trong đó sao?

Nhưng từ hành vi này mà nhìn, chỉ sợ lượng tin tức bên trong sẽ rất lớn, chẳng lẽ lại là kịch bản nhà giàu gì đó chăng?

- Đúng rồi đại ca ca, em có lưu một đạo khí tức trên thân thể của bà ta, phong cấm hồn phách của bà, chuyện này đúng hay không? Nếu như không đúng, em sẽ thả bà ấy ra?

Trần Ái Học đột nhiên nói.

Trần Hạo sùng sốt.

Cái gì? Cô bé kia biến thành người thực vật, hóa ra là người làm à! tiểu quý người, không thể không nói... làm tốt lắm!

- Ha ha, không cần, bà ấy bỏ em, tương đương với bắt nạt em, khẳng định phải nhận một chút trừng phạt, trước hết để cho cô ấy suy nghĩ lại, nếu cần thiết, anh sẽ thông báo cho em.

Trần Hạo cười nói.

Trần Ái Học nhếch miệng cười một tiếng, rất là vui vẻ.

Kỳ thật oán niệm của nó đối với cô gái kia thật sự rất lớn, mặc dù nếu Trần Hạo nói, nó khẳng định sẽ thả hồn phách cô bé ra, nhưng Trần Hạo nói như thế lại làm cho nó càng vui vẻ hơn, quả nhiên đại ca ca là người tốt.

- Được rồi, các em tiếp tục nghỉ ngơi đi, ban đêm bắt đầu, Ái Học cùng mọi người đến trường, nhưng nếu muốn làm lớp trưởng, nhất định phải có dáng vẻ của lớp trưởng.

Trần Hạo ý vị sâu xa nói.

Trần Ái Học trùng điệp gặt đầu, mặc dù không biết lớp trưởng là cái gì, nhưng nó cảm thấy hình như rất lợi hại, khẳng định phải làm lớp trưởng thật tốt.

Cùng lúc đó, gã béo bị Lý Tam gia cự tuyệt, lúc này đã rời khỏi Thất Thủy trấn, lái một chiếc xe BMW, đang gọi điện thoại.

- Hàn ca, vị đại sư kia tới rồi sao? Đến rồi à, tốt, anh giúp em chào hỏi một chút, em lập tức chạy tới, ừ, nếu sự tình thành công, không thiếu tiền hoa hồng cho anh đâu.

Cúp điện thoại, gã béo hừ lạnh nói:

- Lý đại sư cút chó gì, tưởng rằng thiếu ông thì thế giới sẽ không quay nữa sao? Đại sư còn nhiều, không có ông, chẳng lẽ lão tử không làm được gì sao, ma quỷ lão nương, sinh cho bà một đứa cháu trai bà cũng không muốn, nhất định phải nuôi cháu gái, không phải tất cả gia sản của lão tử sau này đều chấp tay đưa cho người ngoài ư? Đầu óc kém cỏi, tức chết đáng đời.

Xe BMW nhanh chóng chạy đi.

Thời gian trôi qua, đảo mắt bóng đêm đã buông xuống, tiểu trấn an tĩnh lại, từng nhà dần yên giấc.

Ban đêm, lớp học Trần gia lại bắt đầu lên lớp bình thường.

Trần Ái Học là nửa đường nhập học, nhưng cũng không làm chậm tiến độ.

Dù sao tiếng Trung nó đang nói còn tốt hơn đám tà đồng nhiều, hơn nữa đã đầu thai tám lần, cũng coi như kiến thức rộng rãi, dù rất nhiều đạo lý không hiểu, thế nhưng so với đám tà đồng lại mạnh hơn nhiều, dư sức làm lớp trưởng.

Chính là vấn đề không biết chữ thì phải tăng cường học tập, sau khi Hùng lão sư nói xong, Trần Ái Học son sắt cam đoan,

nhất định sẽ cố gắng, cam đoan sẽ không để cho Hùng lão sư thất vọng.

Quả nhiên, sau khi chính thức nhập học, biểu hiện của Trần Ái Học vô cùng xuất sắc, Hùng lão sư dạy nhạc thiếu nhi, nó nghe một lần đã thuộc, dạy chữ, cũng là nhìn một lần đã biết viết, liền nhân chia cộng trừ đều có thể đã gặp qua là không quên được, suy một ra ba.

Loại biểu hiện này để Hùng lão sư mừng hóm, nhất được bảo bối rồi, cũng làm cho một đám tà đồng sùng bái không thôi.

Quả nhiên là tên tiểu quý này có thể làm lớp trưởng, so với chúng ta mạnh hơn nhiều lắm, thật là lợi hại.

Mà biểu hiện của Trần Ái Học cũng kích thích đám tà đồng, thu liễm tâm tư chơi đùa, trở nên càng cố gắng hơn.

Nhìn thấy loại trạng thái này, Hùng lão sư tự nhiên hết sức cao hứng, sắp xếp học tập cho đám tiểu quý, cũng từ từ tăng cường, khôi phục tiết khóa bình thường, ở giữa các tiết học cũng có thời gian nghỉ.

Chờ đến đến lúc rạng sáng , sau khi xong ba tiết học thì đám tiểu quý được Hùng lão sư khen ngợi, đồng thời cho thời gian nghỉ ngơi một giờ.

Đám tiểu quý cảm thấy Hùng lão sư thật sự là quá tốt, Trần Ái Quốc tiểu quý hiếu động nhất, thậm chí còn hỏi thăm có thể đi ra ngoài chơi hay không? Cam đoan là không gây chuyện, đồng thời nhất định dựa theo thời gian quy định trở về.

Hùng lão sư sau khi cân nhắc thì gật đầu đồng ý.

Dù sao đều là tiểu quý, luôn luôn bị vây ở trong một cái nhà, ít tiếp xúc, cũng dễ dàng buồn bực, có một hoàn cảnh rộng lớn hơn, khẳng định hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Thậm chí Hùng lão sư liên tưởng tới càng nhiều, suy nghĩ sau có phải là nên cùng Trần đại sư bàn bạc một chút, mang đám tiểu quỷ ra ngoài học tập, hiểu rõ nhiều tin tức hơn, bồi dưỡng càng hoàn thiện hơn, tích cực hướng tới thiện lương quý tâm.

Đám tiểu quỷ không biết ý nghĩ của Hùng lão sư, nhưng đạt được sự đồng ý, lập tức reo hò một tiếng, bay vọt ra, hóa thành từng đạo âm sát khí lưu, bay ra khỏi sân.

Xuyên qua đường phố ngõ hẻm, bay lượn trên nóc nhà, trên đường đi, mấy nhà có nuôi chó, lập tức cuồng gào không ngừng.

Đám tiểu quỷ cười toe toét, cũng không trêu chọc, thậm chí chủ động tránh đi, không bao lâu, đám tiểu quỷ liền đi tới bên cạnh con sông của Thất Thủy trấn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 179: Tiểu Nữ Quý Càn Rõ

Nước sông thanh thanh, cong cong uốn lượn, một cái cầu hình vòm mười mét kết nối hai bên bờ.

Đám tiểu quý bay thấp, hoặc bay dưới vòm cầu, leo lên trên cầu, hoặc chạm mặt nước, đập nước chạy, cười toe toét, cùng nhau đùa giỡn.

Đang lúc chơi vui vẻ, đột nhiên một tên tiểu quý kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Các cậu nhìn bên kia.

Đám tiểu quý bị hấp dẫn chú ý, nhìn sang, lập tức từng con lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tại phương hướng bọn chúng nhìn lại, một cỗ khí tức âm sát cường đại gào thét mà đến, như thủy triều, vô cùng đáng sợ.

Đám tiểu quý biểu lộ nghiêm nghị, yên tĩnh lại.

Bọn chúng là tà đồng, đối với loại khí tức âm sát này, cảm giác càng mãnh liệt, dù là chỉ mạnh hơn một phần, cũng có thể rõ ràng phân biệt rõ chênh lệch.

Khí tức âm sát mới xuất hiện kia rất cường đại, để bọn chúng sinh ra tâm tư kính sợ, so với chúng nó mạnh hơn nhiều lắm.

- Khí tức này rất quen thuộc, cảm giác như rất giống với lớp trưởng.

Một tên tiểu quý đột nhiên mở miệng, tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

Nghe nói thế, những tiểu quý khác cũng kịp phản ứng.

A, thật đúng là thế, giống với khí tức của lớp trưởng. Lập tức đám tiểu quý nhìn về phía Trần Ái Học.

Trần Ái Học lúc cảm giác được khí tức âm sát kia liền ngây ngẩn cả người.

Đám bạn nhỏ chỉ là cảm giác thấy giống, nhưng là nó lại cảm giác được, đây chính là đồng nguyên, có loại lực hút vô hình, thật giống như người một nhà.

Thế nhưng là mình cũng không có huynh đệ tý muội gì? Tại sao có khí tức đồng nguyên thân thiết như vậy?

Trần Ái Học có chút mờ mịt.

Đúng lúc này, phương hướng khí tức âm sát kia truyền đến, một đạo âm khí đột nhiên lao đến, bay thấp ở trên mặt đất cách đám tiểu quý không xa. Hóa thành một thân ảnh, lại là một lão bà bà.

Lão bà bà kia rất kinh hoảng, sau khi hạ xuống, liền bắt đầu chạy.

Nhưng mới chạy được mấy bước, lão bà bà kia liền thấy đám tiểu quý trước mặt, lập tức sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nó dừng lại một chút, khí tức âm sát không lồ kia liền hội tụ lại một chỗ, hóa thành một cô bé bảy tám tuổi, mặc một cái váy đỏ chót, tóc dài xõa vai, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mi thanh mục tú, ngược lại là rất xinh đẹp.

Tiểu cô nương hì hì cười một tiếng:

- Lão bà bà, bà chạy không thoát, cùng tôi trở về đi, vừa rồi hù dọa bà thôi, tôi sẽ không ăn bà đâu.

Lão bà bà e ngại lui về phía sau mấy bước, thế nhưng là trước có sói sau có hổ, nó cảm thấy không còn đường sống.

- Ô! Cậu cũng ở nơi này?

Đột nhiên, cô bé thấy được đám tiểu quý, tỏ ra khẽ giật mình, sau đó kinh ngạc mở miệng.

Đám tiểu quý nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Trần Ái Học.

Bọn chúng cảm giác được, cô bé này đang nói với Trần Ái Học.

Trần Ái Học kinh ngạc nhìn cô bé kia:

- Cậu là ai? Tôi quen cậu sao?

Cô bé trừng mắt:

- Tôi đương nhiên biết cậu, ừ, đã tám lần rồi, một lần nữa, chúng ta liền có thể ở cùng một chỗ, cậu nhanh đi đầu thai.

Cái gì!

Trần Ái Học mắt tròn tròn.

Tiểu tử tử này thế mà biết mình đầu thai tám lần, còn muốn mình lại đi đầu thai? Dựa vào cái gì, ta lại không biết ngươi, ta mới không đi đầu thai.

- Tôi không đi đầu thai, mà lại tôi cũng không biết cậu, không muốn nói chuyện cùng cậu.

Trần Ái Học bất mãn mở miệng.

Cô bé tức giận cười:

- Không đầu thai? Hừ, cha cũng sẽ không đáp ứng, cậu nhất định phải đi với tôi.

- Ê, cô quá đáng rồi, không cho phép bắt nạt lớp trưởng.

Đám tà đồng nhìn không vừa mắt, mặc dù ngươi rất lợi hại, nhưng lợi hại liền có thể bắt nạt quý sao? Có bản lĩnh ngươi đi

bắt nạt miêu tỳ đi.

- Một đám tiểu quý chưa mọc lông cũng dám làm càn với ta.

Đối với Trần Ái Học không khách khí, nhìn về phía đám tà đồng, cô bé càng tỏ vẻ khinh thường, giọng nói âm lãnh, mườì phần uy hiếp.

Đám tà đồng giận dữ. Từng tên lộ ra bộ dáng hung ác.

Nói chúng ta là tiểu quý chưa mọc lông à? Người mọc lông chưa? Lộ ra nhìn thử xem.

- Dù sao cũng không cho phép người bắt nạt lớp trưởng.

Đám tà đồng nhất trí đối ngoại, hằm hằm nhìn tiểu cô bé.

- Dám lên mặt với ta, cút cho ta.

Biểu lộ của cô bé trong nháy mắt chuyển biến, trên thân bộc phát ra khí tức âm sát bàng bạc, như là một đạo cuồng phong, gào thét mà đi.

Mườì lăm tên tà đồng dừng nói phản kháng, căn bản nhìn đều nhìn không rõ, liền bị cô bé điên cuồng đánh, bay tung ra bốn phía, tà khí sát khí trên thân từng tên đều tán đi không ít.

Qua mấy giây, cô bé dừng lại, nhìn đám tà đồng bò đầy đất không dậy nổi, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường cười:

- Một đám rác rưởi, cũng chỉ biết kêu vài tiếng.

- Không cho phép bắt nạt bạn học của ta.

Trần Ái Học nhìn đám bạn bị đánh, giận không thể nguôi, trong nháy mắt khí tức âm sát tăng vọt, rống giận xông tới.

Nhưng cô bé lại bình tĩnh đối mặt, chờ Trần Ái Học đến trước người, đưa tay liền tóm lấy cổ của nó, nhấc lên, lạnh lùng nói:

- Muốn đấu với ta, lại chết thêm một lần đi.

Cổ bị tóm, Trần Ái Học lần thứ nhất cảm thấy đau đớn, đó là khí tức âm sát đến từ oán linh cường đại hơn, xâm nhập vào linh hồn mình.

Trên mặt lộ ra vẻ mặt thống khổ, Trần Ái Học lại bất lực phản kháng.

Đúng lúc này, đột nhiên oa ô một tiếng gào lớn, sau đó một cái bóng kim sắc từ đằng xa vọt tới.

Cái gì!

Mặt của cô bé lần thứ nhất biến sắc, phát tay vứt bỏ Trần Ái Học, sau đó thân ảnh bay ngược ra sau.

Nhưng tốc độ lui của nó không nhanh bằng cái bóng kim sắc kia, trong khoảnh khắc đã bị đuổi kịp, bá bá bá, mấy đạo ánh sáng chói mắt ở trong màn đêm chớp động, sau đó một cánh tay của cô bé lìa khỏi thân thể, sắc mặt nó đại biến, thân thể vỡ vụn, hóa thành khí tức âm sát, cuốn về phía bên cạnh, lúc này mới né tránh được.

Lúc này, cái bóng kim sắc lộ ra nguyên trạng, chính là mèo mun biến thân.

Đầu đội mũ đen, khăn đỏ trên cổ bay lên, song trảo lóe ra hàn quang, tư thái như mãnh hổ hạ sơn, khí thế bạo ngược.

Cô bé chuyển hóa thành khí tức âm sát né tránh, nhưng cánh tay bị chém xuống vẫn còn ở đó, bị mèo mun cắn một cái, kẽo kẹt kẽo kẹt nhai nuốt, một ngụm nuốt xuống, chợt mắt sáng rực lên, bộ dáng phát hiện đồ ăn ngon, ánh mắt vui mừng nhìn khí tức âm sát lưu động tung bay kia.

- Miêu tử, có quỷ bắt nạt chúng em!

Thấy mèo mun, đám tà đồng oan ức la lên.

Mèo mun vẫy vẫy vuốt mèo, ra vẻ an tâm chớ vội, có Miêu tử ở đây, nhất định giúp các ngươi lấy lại danh dự.

Hô ~~

Âm Sát chi khí rơi lên trên một cái phòng ốc, lộ ra thân ảnh của tiểu cô nương, nó thiếu đi một cánh tay, nhưng giờ phút này lại đang chậm rãi ngưng tụ, sinh trưởng ra.

Cô bé cảnh giác nhìn mèo mun, đang muốn mở miệng, đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn sang một bên.

Đã thấy một con gà ngốc lớn không biết lúc nào đã leo lên nóc nhà, ngay ở cách đó không xa.

Lúc cô bé nhìn thấy gà ngốc, gà ngốc đã giang cánh ra, đối với nó gáy lên một tiếng, một đạo kim sắc vòng sáng phun ra, nhanh như thiểm điện, bay đi.

Cô bé cảm nhận được uy hiếp, thân ảnh lần nữa chuyển hóa thành khí tức âm sát, nhưng vòng sáng kim sắc vẫn đâm thẳng vào, trực tiếp đem cô bé bức về nguyên hình, bao lấy thân thể.

Cô bé quá sợ hãi, cố gắng giãy dụa, làm thế nào cũng không tránh thoát được, trực tiếp rơi lên trên mặt đất.

Lúc này, mèo mun liền bạch bạch nhảy tới, một trảo đè cái cổ của cô bé xuống, miệng mèo há ra, lộ ra bốn cái răng bén nhọn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyeYY.com

Chương 180: Thẳng Thẳng

- Tiểu Hắc dừng lại.

Một tiếng nói vang lên, ngăn cản động tác chuẩn bị xơi tái của mèo mun.

Nghe tiếng, động tác của mèo mun dừng lại, sau đó ánh mắt u oán nhìn về phía người nói chuyện.

Ngăn cản mèo mun, tự nhiên là Trần Hạo.

Lúc tiểu nữ quý mang theo khí tức âm sát khổng lồ, phách lối bắt nạt đám tiểu quý, hắn đã cảm giác được, liền vội vàng mang theo mèo mun với gà ngốc đi tới.

Chờ sau khi nhìn thấy tiểu nữ quý, Trần Hạo tự nhiên kinh hãi.

Giống như Trần Ái Học, con mắt của tiểu nữ quý cũng đen nhánh, khí tức âm sát trên thân tương đồng, rõ ràng cũng là oán linh cửu tử.

Hơn nữa, tiểu nữ quý đã hoàn thành chín lần tử vong, trở thành áu sinh thể. Theo việc nó nhẹ nhõm nghiền ép mười lăm tà đồng với Trần Ái Học liền có thể nhìn ra sự lợi hại của cửu tử oán linh.

Đương nhiên, cửu tử oán linh cũng chỉ là giai đoạn cơ sở thứ hai, muốn phát huy uy năng chân chính, cần hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng lớn lên, chất dinh dưỡng này chính là những hồn phách khác, mặc kệ là người sống hay là người chết, cửu tử oán linh đều có thể nuốt để hấp thu, hóa thành của mình. Chờ tới lúc hấp thu đầy đủ hồn phách, để cho mình trưởng thành đến mười tám tuổi thành thực thể, cửu tử oán

linh coi như triết đề đại thành, dù là một tên đơn độc cũng có thể khuấy động phong vân, khó mà tiêu diệt.

Nhưng cử tử oán linh đơn độc trưởng thành, cần số lượng hồn phách khổng lồ, càng cần cơ duyên to lớn để vượt qua được kiếp nạn. Bạch Hạc Quan tàng thư có ghi chép, từ xưa đến nay, cử tử oán linh không ít, thế nhưng thành thực thể chỉ xuất hiện qua một lần, đến nay không có cách nào tiêu diệt, bị cao nhân Đạo môn trấn áp tại một cấm địa bí ẩn nào đó.

Càng nhiều hơn chính là cử tử oán linh bị tu sĩ bàng môn tà đạo lợi dụng chế tạo Pháp Khí bàng môn tà ác, cũng bị Đạo môn cấm chỉ, phát hiện nhất định truy xét.

Mình gặp được một Trần Ái Học, không nghĩ tới bây giờ lại lòi ra một cái oán linh đã hoàn thành cử tử ấu sinh thể.

Đây là tên không sợ chết nào làm, thật đúng là muốn tế luyện ra chí tà chí âm cử tử oán linh kỳ chằng! Người này không chỉ là đang thách thức Đạo môn, mà cũng đang thách thức chính quyền đương nhiệm à!

Trần Hạo sợ hãi thán phục đi đến bên cạnh tiểu nữ quý.

Bị quang mang màu vàng của gà ngốc trói chặt, nó đã đã mất đi sức phản kháng, lại bị lợi trao của mèo mun khóa cổ, lúc nào cũng có thể chờ bị mèo cắn.

Nhưng cô bé lại không hề sợ hãi, ngược lại lộ ra ánh mắt oán độc nhìn mèo mun, nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên thân sắc hơi động, phát tay, đem đám tiểu quý và tiểu nữ quý, còn có lão bà một mực ở vào trạng thái chờ sẵn bà thu nhập vào bên trong Tự Lý Càn Khôn.

Sau đó, Trần Hạo gọi mèo mun với gà ngốc đã trở lại trạng thái bình thường, theo bờ sông tản bộ.

Không bao lâu, một thân ảnh nhanh chóng chạy tới, rất nhanh cùng Trần Hạo chạm mặt.

- Tam gia? Chào buổi tối.

Trần Hạo nhìn người mới tới cười chào hỏi.

Người tới chính là Lý Tam gia, ông ta lúc này mặc một bộ đạo bào màu vàng, đầu đội đạo khôi, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ đào và la bàn. Nhìn sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Nhìn thấy Trần Hạo, Lý Tam gia giật mình, vội vàng nhìn la bàn một chút, sau đó thở dài một hơi, nhìn Trần Hạo nói:

- Nhóc con, hơn nửa đêm, cậu không ngủ được à, ở bên ngoài làm gì?

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia, ngài không phải cũng không ngủ sao, con lạ nhà, ngủ không được, ra đi dạo với đám súng vật, ngài khoan hãy nói, cảnh vật ban đêm của cổ trấn này có đặc sắc kiểu khác, rất là hấp dẫn người xem.

Phối hợp với Trần Hạo, mèo mun nhu thuận meo ô một tiếng, gà ngốc thì cuộn mình một đoàn, đại chiêu trước đó đã móc rỗng nó, hiện tại chỉ muốn an tĩnh nằm một hồi.

Lý Tam gia nhìn một mảnh u ám bốn phía một chút, im lặng.

Lừa gạt quý à, nơi nào có phong cảnh gì? Tiểu hỏa tử không thành thật.

Nhưng chính sự quan trọng hơn, nhìn kim đồng hồ trên la bàn bát quái đi quanh, Lý Tam gia hỏi:

- Tiểu hỏa tử có thấy đồ vật kỳ kỳ cổ quái gì hay không?

Trần Hạo chớp chớp mắt, tỏ ra mờ mịt nói:

- Cổ quái kỳ lạ? Thất Thủy trấn có đồ vật kỳ kỳ gì sao?

Lý Tam gia:

...

- Được rồi, đêm hôm khuya khoắt gió lạnh, cậu vẫn là về sớm một chút đi, nếu không bị cảm sẽ không tốt.

Nói xong Lý Tam gia liền đi về phía trước, rất nhanh liền đi xa.

Trần Hạo nhìn thấy Lý Tam gia đi xa, lúc này mới quay người, ôm lấy gà ngốc, mang theo mèo mun trở về.

Lý Tam gia một đường đi mau, đánh giá xung quanh, đi vòng vo mấy con phố, nhìn kim đồng hồ la bàn từ chuyển động trở nên an tĩnh lại, trên mặt lộ ra nét cổ quái.

- Làm sao không thấy đầu nữa, khí tức âm sát cường đại như vậy, quỷ vật này không phải đơn giản, chẳng lẽ lại chạy rồi?

Tiếp tục đi vòng vo một hồi, Lý Tam gia thu hồi la bàn, nhìn về phía căn nhà nơi Trần Hạo thuê.

- Thật sự là kỳ quái, tiểu tử này vừa đến, làm sao lại xuất hiện nhiều âm sát quỷ vật như vậy? Trên người hắn cũng không có phát hiện khí tức âm sát quán quanh mà?

Trong lòng khẽ nhúc nhích, Lý Tam gia lặng lẽ hướng chỗ ở của Trần Hạo đi đến.

Không bao lâu, Lý Tam gia đi tới bên ngoài căn nhà mà Trần Hạo thuê, yên lặng dò xét.

Lúc này, ánh mắt của Lý Tam gia ngưng lại.

Quả nhiên thấy được Âm Sát chi khí, mặc dù rất mỏng manh, tuy quỷ vật không hiện ra, nhưng khí tức âm sát này cùng cổ khí tức âm sát cường đại trước đây khác biệt, không phải cùng một con quỷ vật.

Tên tiểu tử này làm cái gì? Chẳng lẽ hắn đang...

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Lý Tam gia trực tiếp tới cửa, gõ cửa phòng một cái.

Một lát, Trần Hạo ra mở cửa, nhìn thấy Lý Tam gia cười nói:

- Tam gia có chuyện gì sao?

Lý Tam gia biểu lộ nghiêm túc, rất nghiêm túc nói:

- Tiểu hỏa tử, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia, mời ngài nói.

- Có phải cậu đang nuôi quý hay không?

Lý Tam gia thẳng thắn, mở miệng hỏi thăm, nói xong ánh mắt rất ngưng trọng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo ngẩn người, trầm ngâm một chút nói:

- Tam gia, việc này nói rất dài dòng, nếu như ngài tin tưởng con, tiến đến ngồi, con cùng ngài từ từ nói.

Lý Tam gia cười, không nói hai lời, cất bước liền đi vào.

Trần Hạo đóng cửa lại, cùng Lý Tam gia vào trong nhà, rót cho Lý Tam gia một chén nước nóng, lúc này mới đưa tay thi triển một cái Đạo gia cổ lễ, mở miệng nói:

- Hậu bối Trần Hạo, xin tiên bối tha tội, trước đó có nhiều giấu diếm, xin rộng lòng tha thứ.

Lý Tam gia trọn tròn mắt.

Tình huống như thế nào? Tiểu tử này là một người đồng đạo sao?

Kinh ngạc nhìn Trần Hạo, Lý Tam gia vội vàng nói:

- Không cần đa lễ, tiêu, à... đạo hữu cũng là người trong Đạo môn ta?

Trần Hạo cười nói:

- Nói phải cũng không đúng, nói không phải cũng không phải, con là ngoài ý muốn đạt được truyền thừa, lúc này mới bước vào cửa này, cũng không có sư môn trưởng bối, hiểu biết đối với Đạo môn cũng giới hạn trong mấy lần gặp mấy vị tiền bối, tiếp xúc không nhiều.

Lý Tam gia giật mình, chợt cười:

- Bước vào đạo này, chính là đệ tử Đạo môn, đạo hữu trước đó vì sao còn muốn giấu diếm, đây không phải vẽ vờ thêm chuyện nha, chẳng lẽ cậu cho rằng Trọng Thủy Quan ta không chào đón đồng đạo đến?

Trần Hạo thở dài nói:

- Tiền bối khả năng không biết, vẫn bối trước đó hành đạo, gặp được một vị đạo hữu Tử Dương Môn, vốn cho rằng có thể đàm đạo luận pháp, đáng tiếc đạo khác biệt, bỏ lỡ cơ hội. Con mới gặp tiền bối, cũng sợ đạo tâm khác biệt, đến lúc đó khả năng để tiền bối không thích, vẫn bối liền lúng túng.

Lý Tam gia lần này đã hiểu, gật đầu nói:

- Nói cũng đúng, Đạo môn tu hành, chú trọng đạo tâm, mặc dù truy cầu cùng mục tiêu, nhưng đều có truyền thừa, lý niệm luôn có chỗ tương đồng. Tử Dương Môn kia ta cũng biết, tu Liệt Dương Pháp, tính tình cương liệt. Không chỉ như thế, bên trong Đạo môn cũng có không ít truyền thừa đều là tính tình thú như vậy, khó mà tiếp xúc. Nhưng mà Trọng Thủy Quan của ta cũng không có tính tình thú như vậy, chỉ cần không làm ác, tất cả đều dễ nói chuyện. Đạo hữu cứ việc yên tâm.

Trần Hạo cười nói:

- Cho nên văn bồi cũng đang nghĩ, như thế nào mới có thể cùng tiền bồi nói ra. Bây giờ tiền bồi hỏi thăm, văn bồi liền mượn bậc thang xin lỗi một chút, hi vọng tiền bồi đừng trách tội.

Lý Tam gia nói:

- Chuyện này có cái gì xin lỗi, tu sĩ Đạo môn cho tới bây giờ tu đều là tự tâm, đạo bất đồng bất tương vi mưu, cậu thận trọng một chút cũng là phải. Bất quá, Đạo môn tu hành cũng phải đúng đường, đạo hữu một phòng âm sát tà khí, là chuyện gì xảy ra?

Trần Hạo nói:

- Âm sát tà khí này là con hành đạo gặp một vị pháp sư Thái Lan lưu lại, vị pháp sư kia đến Hoa Hạ hại người, bị ta bắt gặp, liền phá tà thuật của gã, nhưng vị pháp sư kia mặc dù chết rồi, thế nhưng khi hắn còn sống lại tàn nhẫn mưu hại một vài hài tử, luyện chế thành tà đồng, những tà đồng này chỉ là hài tử, con không cách nào làm ra hành vi xoá bỏ, liền mang theo bên người dạy bảo, tìm kiếm cách thức giải cứu.

Lý Tam gia lập tức giận lên:

Pháp sư Thái Lan? Bọn họ thế mà còn dám tới Hoa Hạ quấy rối? Hắc hắc, thật sự là không sợ bị cao nhân Đạo môn ta phá hủy truyền thừa hay sao. Nhìn ông tỏ vẻ phẫn nộ, cũng giống như Triệu Huyền Vũ kia, đều rất xem thường loại bàng môn tà thuật này.

Sau đó Lý Tam gia nhìn Trần Hạo nói:

- Cách làm này của cậu không tệ, âm hồn quỷ vật cũng không phải là hoàn toàn xấu, Trọng Thủy Quan truyền thừa cũng là thuận theo thiên lý, chỉ cần không phải làm bậy, cũng không kỳ thị. Đạo hữu cứ yên tâm đi.

Trần Hạo nói:

- Tiên bói hiệu liền được, à, thính âm thuật của tiên bói tuyệt kỳ, không biết có thể nhìn thấy quỷ vật hay không?

Lý Tam gia lập tức ngạo nghễ nói:

- Trọng Thủy quan của tôi chuyên môn làm việc này, làm sao có thể không thấy được, cậu yên tâm đi, tôi trước khi ra ngoài, tại trước tượng thần của tổ sư gia mở pháp nhãn, chỉ cần có quỷ vật tồn tại, liền không chỗ che thân.

Trần Hạo gật đầu:

- Vậy thì tốt, con thả ra những tiểu quỷ này ra, cũng cho tiên bói nhận thức một chút.

Nói xong, Trần Hạo phát tay, nhóm tiểu quỷ bị hấp thu nhập vào Tụ Lý Càn Khôn, lão bà bà còn có bị tiểu nữ quỷ đều thả ra.

Mặc dù làm xong chuẩn bị tâm lý, nhưng đột nhiên nhìn thấy nhiều quỷ vật như vậy cùng lúc xuất hiện, Lý Tam gia vẫn giật nảy mình.

Đặc biệt là những tiểu quỷ này, từng con so với đám quỷ ông từng nhìn thấy đáng sợ hơn rất nhiều, quả thực là xung kích tâm linh.

Nhưng là rất nhanh, Lý Tam gia liền kinh ngạc, nhìn lão bà bà kia nói:

- Chu gia muội tử, bà làm sao cũng ở nơi này?

Lão bà bà còn đang mờ mịt, nhìn thấy Lý Tam gia, lập tức trong mắt liền chảy ra nước mắt:

- Lý Tam ca, em đến để xin anh giúp đỡ, thằng con bất hiếu kia, nó mời pháp sư tới bắt em, còn nói muốn để ác quỷ ăn em.

- Cái gì? Tên hỗn trướng kia lại ác độc như thế, ngỗ nghịch bất hiếu, mẹ ruột mà cũng có thể làm ra loại sự tình này! Lão

thiên gia tại sao không đánh chết nó cho rồi.

Lý Tam gia tức tới nổi trừng mắt.

Trần Hạo lúc này xen vào nói:

- Tam gia, ác quỷ muốn bắt bà lão ngay ở nơi này, ngài nhìn, chính là tiểu nữ quý này, nó là một cửu tử oán linh, ngài thấy xử lý thế nào mới tốt đây?

Lý Tam gia đang tức điên đầu, nghe vậy nắm kiếm gỗ đào lên, liền muốn chặt tiểu nữ quý.

Nhưng vừa nâng kiếm gỗ đào lên, Lý Tam gia liền ngây ngẩn cả người, trừng to mắt nhìn Trần Hạo nói:

- Cậu mới vừa nói nó là cái gì?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 181: Mua Bán Ngoài Ý Muốn

Trần Hạo cười nói:

- Cứu tử oán linh.

Lý Tam gia nghe vậy hít một hơi lãnh khí, vốn dĩ muốn bỏ kiếm gỗ đào về phía tiểu nữ quý lại vội vàng thu hồi lại. Sau đó tỉ mỉ quan sát.

Xem xét lại, Lý Tam gia xác định thật sự là một cứu tử oán linh!

Hù chết lão tử, kém chút đem pháp khí tổ truyền góp vào.

Lý Tam gia kinh nghi bất định nói:

- Là tên nào lớn gan như vậy, ở thời đại này lại dám làm ra loại đồ vật này? Không sợ người người oán trách, đoạn tử tuyệt tôn ư.

Trần Hạo bĩu môi nói:

- Đâu chỉ là dám, tiền bối nhìn bên kia. Cậu bé này bây giờ tên Trần Ái Học, nó cũng là một tên cứu tử oán linh đã chết tám lần. Chỉ thiếu một lần liền có thể hoàn thành cứu tử ấu sinh thể, con đoán chừng cả hai đều là do một người làm ra.

Lý Tam gia nhìn về phía Trần Ái Học, lần nữa tròn tròn mắt. Loại đồ vật này thế mà còn có hai tên? Mẹ nó, đúng là tìm đường chết mà!

Lý Tam gia chậm rãi trở nên nghiêm túc, chân thành nói:

- Việc này có chút nghiêm trọng, tôi muốn liên lạc với vị cao nhân Đạo môn một chút.

Trần Hạo nói:

- Nếu có cao nhân tới xử lý là tốt nhất, bắt quá bây giờ hai cửu tử oán linh đều ở nơi này, con sợ vị đồng đạo kia sẽ không cho chúng ta thời gian chuẩn bị đâu.

Lý Tam gia sững sờ, lúc này sắc mặt cô quái nhìn về phía Trần Hạo.

Nãy giờ lại không để ý đến, cửu tử oán linh thứ tà ác như vậy lại bị vị tiểu đạo hữu này nhẹ nhõm bắt lại.

Cảm giác này không thích hợp à. Ai mới là hung phạm đây?

Lại nhìn tiểu nữ quý, Lý Tam gia liền phát hiện, tiểu nữ quý bị một vòng ánh sáng vây khốn, khí tức âm sát hoàn toàn bị khóa lại, căn bản không thể động đậy.

Chắc chắn, xem như mình gặp ấu sinh thể cửu tử oán linh, ngoại trừ chết thì cũng chỉ có thể chạy.

Mà vị tiểu đạo hữu này lại trực tiếp bắt lại!

Đại gia à, cậu ở đây rồi còn cần gì cao nhân nữa.

Lý Tam gia nhìn về phía Trần Hạo:

- Đạo hữu, cửu tử oán linh đã bị cậu bắt, không biết cậu có biện pháp gì không?

Trần Hạo sững sờ, cười khan nói:

- Tiên bối, ngài chớ coi con thành cao nhân, vẫn bồi tu hành ngăn ngại, không dám cam đoan có thể đánh thắng được tên có thể bồi dưỡng cửu tử oán linh kia.

Lý Tam gia cười hắc hắc nói:

- Đạo hữu đừng khiêm tốn, có thể bắt cửu tử oán linh chính là bản sự. Lý lão tam tôi tu hành hơn nửa đời người ngay cả Nhập Đạo cũng không thể, chỉ có thể dựa vào thiên môn chi pháp tổ sư gia cùng mấy món pháp khí tổ truyền mới có thể

miễn cưỡng kiếm cơm, tôi khẳng định cậu lợi hại hơn. Hiện tại liên hệ cao nhân Đạo môn khác đoán chừng không còn kịp nữa, chỉ có thể dựa vào cậu.

Trần Hạo:

- ...

- Bất quá cậu nói đúng, tên tu sĩ tà đạo bồi dưỡng cử tử oán linh bị cậu bắt được khẳng định không cam tâm. Như vậy đi, đạo hữu theo tôi đến Trọng Thủy Quan, chúng tôi mặc dù xuống dốc nhưng cũng có một chút bố trí, càng có tượng thần tổ truyền tọa trấn, có thể che chở một hai. Nếu như tên kia dám đến, liền không thể chạy.

Lý Tam gia tiếp tục nói.

Trần Hạo cân nhắc một chút, gật đầu nói:

- Tiền bối kinh nghiệm phong phú, vẫn bồi nghe ngài, bất quá con mang theo tiểu quỷ đều thuần âm vật, có thể tiến vào Đạo quan hay không?

Lý Tam gia nói:

- Đạo hữu yên tâm đi, gian phòng ở Trọng Thủy Quan còn nhiều, cam đoan không có việc gì.

Trần Hạo nói:

- Đã như vậy, vậy liền quấy rầy tiền bối.

Đạt thành hợp tác, Trần Hạo cũng dứt khoát lưu loát, thu thập một hai liên lái xe mang theo Lý Tam gia tiến về Trọng Thủy Quan.

Trọng Thủy quan ở vùng ngoại thành Thất Thủy trấn, quy mô không nhỏ, so với Trấn Hải Tự càng lớn hơn gấp hai, nhìn rất có bộ dáng danh môn đại phái.

Đi vào đó, Lý Tam gia liền giới thiệu kỹ càng lai lịch Trọng Thủy Quan cho Trần Hạo.

Trọng Thủy Quan truyền thừa cũng có mấy trăm năm, thuộc chi nhánh Mao Sơn, thời kỳ cường thịnh cũng có hơn mười vị đệ tử, trong vòng phương viên mấy trăm dặm Thất Thủy trấn cũng rất nổi danh.

Bất quá cho tới bây giờ, truyền thừa chỉ có Lý Tam gia, bên trong đạo quan to như vậy còn một cặp lão phu thê không có con cái, đều là người bình thường, phụ trách quét dọn vệ sinh, giặt quần áo nấu cơm.

Nghe được Lý Tam gia giới thiệu, trong lòng Trần Hạo thờ dài.

Bạch Hạc Quan Tứ Bình đạo trưởng còn có thể tìm ra một truyền nhân Ngũ Nguyên Dương. Mà Lý Tam gia cũng không thể tự thân Nhập Đạo, chớ nói chi là tìm kiếm một đệ tử có thể tiếp nhận truyền thừa.

Nếu như không ngoài dự liệu, sau Lý Tam gia, Trọng Thủy Quan cũng coi như đứt đoạn mất.

Tiến vào bên trong xem, Trần Hạo bồi tiếp Lý Tam gia tới trước chủ điện, cung kính thăm viếng hành lễ với Tam Mao Chân Quân và liệt đại tổ sư gia Trọng Thủy Quan.

Không có Lý Tam gia cung cấp hương, Trần Hạo tự mình lấy ra linh hương, sau đó nhóm lửa cắm vào lư hương tỏ vẻ tôn kính. Lý Tam gia thấy, đầu tiên là kính ngạc, sau đó mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nói:

- Linh hương!

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là linh hương, không đáng nhắc đến.

Cái này còn không đáng nhắc đến! Trọng Thủy Quan ta đã nhiều năm không thấy, cho dù môn phái giàu có nhất cũng chỉ trong ngày giỗ trọng đại mới có thể bày đồ cúng 1 cây, người tiện tay chính là ba cây, thô hào nha!

Lý Tam gia không nói gì nhìn Trần Hạo.

Còn nói cái gì không có sư môn trưởng bối, có tài sản này thì cần gì sư môn trưởng bối.

Sau đó ánh mắt Lý Tam gia sáng lên, mong đợi hỏi:

- Đạo hữu, linh hương này cậu còn dư không?

Trần Hạo sững sờ, sau đó cười nói:

- Còn ít, nếu như không chê, trở về con đưa một chút cho tiền bối.

- Không được không được, lễ vật này quá quý giá, tôi không thể tiếp nhận, bất quá nếu có thể mua thì 30 vạn một cây, tôi lấy mười cây. Đạo hữu cảm thấy thế nào?

Lý Tam gia yếu ớt hỏi, dáng vẻ sợ hãi Trần Hạo cự tuyệt.

Lần này đến phiên Trần Hạo trợn tròn mắt. Đây không phải đến hợp tác đối phó tà đạo ư, làm sao kéo tới làm ăn rồi? Mà mình lại không phải nghe lầm chứ.

Một cây linh hương 30 vạn? Đừng đùa, ta mua một xe hương đều không đến 30 vạn đâu.

- Chuyên đó, tiền bối, ngài ra giá như vậy có phải hơi cao rồi không?

Trần Hạo cũng yếu ớt hỏi.

Lý Tam gia lắc đầu nói:

- Không cao, đây chính là linh hương, hiện tại vật liệu có thể chế tác linh hương càng ngày càng ít, mà người hiểu cách làm cũng càng ngày càng hiếm. Các phái tôi biết trên cơ bản

sản xuất cực ít, đều dùng tiết kiệm. Tôi ra 30 vạn đều cảm thấy ngại ngùng, dù sao đối với chúng tôi mà nói, tiền tài như cặn bã, nhưng những thứ cần thiết để tu hành lại vạn kim khó cầu.

Trần Hạo bó tay rồi.

Cứ vậy mà làm nửa ngày, mình khai quang pháp khí đi lặc lư thổ hào đều là mua bán nhỏ, đầu năm nay khai quang linh hương kiếm tiền mới là đại đạo!

Mẹ kiếp, quả nhiên được mở rộng tầm mắt mà, cũng do mình hiểu biết nông cạn! Đây quả là một môn thần thông vạn năng. Hệ thống đại lão quả là đáng yêu mà, chỉ là từ trước đến giờ không phát hiện được, hiểu lầm hệ thống đại lão.

- Được, nếu như tiền bồi cảm thấy có giá trị, vậy con bán. Bất quá 30 vạn một cây thì con không đồng ý, 10 vạn một cây thì con liền đáp ứng.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Kiểm tiền là cần thiết, dù sao mình dùng cũng như nước chảy. Bất quá ân tượng đối với Lý Tam gia rất tốt, tương lai ở lại Thất Thủy trấn cũng còn rất nhiều địa phương cần liên hệ, hẳn không muốn quá xấu bụng.

Lý Tam gia cười nói:

- Chỉ cần cậu bán là được, ha ha, có linh hương, về sau cũng có thể cho tổ sư gia một chút đãi ngộ tốt, những năm này một mực nhìn nhà khác có hương thượng hạng, trong lòng thật khó chịu.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 182: Hồ

Sau đó Lý Tam gia mang theo Trần Hạo đi vòng vo Trọng Thủy Quan một vòng, hiểu rõ hoàn cảnh Đạo quan.

Phía trước Trọng Thủy quan là chủ điện, nơi đây cung phụng tượng thần cùng liệt đại tổ sư gia, đằng sau là mấy gian sương phòng và phòng bếp, thậm chí còn có một cái ao nước nhỏ.

Ao nước nhỏ không lớn, cùng đường sông Thất Thủy trần tương thông, tuần hoàn lẫn nhau, nước trong hồ trồng lá sen thập phần ưu nhã.

Đối với Đạo quan này, Trần Hạo tràn đầy tán thưởng, thật sự là một nơi tu hành tốt.

Lý Tam tán dương đối với Trần Hạo, cười đắc ý, đây là tổ sư gia đời đời truyền thừa xuống, là căn cơ Trọng Thủy Quan, không cần khiêm tốn.

Sau đó Lý Tam gia sắp xếp cho Trần Hạo một gian phòng, thả một đám tiêu quý ra.

Nhìn thân hình một đám tiêu quý trở nên có chút hư ảo, Trần Hạo có chút đau lòng, vội vàng đốt cho bọn chúng ba cây linh hương, đèn bùa một chút. Đến bà lão đều hít ké vài hơi, khuôn mặt thoải mái.

Nhìn Trần Hạo làm như thế, Lý Tam gia cũng chỉ có thể ghen tị.

Thổ hào làm tu sĩ có khác, những tu sĩ nghèo chúng ta không cách nào hiểu được mà!

Sau đó hai người liền đến bên cạnh tiêu nữ quý. Vòng sáng trên thân tiêu nữ quý vẫn cứng chắc, nó chỉ có thể trung thực

ngồi trên mặt đất, ánh mắt oán độc âm tàn.

Trần Hạo hỏi:

- Tiểu nha đầu...

- Gọi ta tiểu nha đầu, tiểu thí hài nhà ngươi mà cũng đòi lớn hơn ta sao.

Tiểu nữ quý bị nhốt không sợ, tính tình ngược lại rất cứng.

Trần Hạo:

- ...

- Voãi, quả nhiên là cửu tử oán linh, tâm vô thiện niệm, ác ý tràn đầy. Ngươi bây giờ bị bắt rồi, không sợ chúng ta diệt ngươi hay sao?

Lý Tam gia buồn cười mở miệng.

Tiểu nữ quý giễu cợt nói:

- Lão gia hỏa có bản lĩnh đến diệt ta đi, mấy món pháp khí cùn kia của ngươi, đến ngay cả một sợi lông của ta cũng không thể tổn thương được.

Lý Tam gia:

- ...

Trần Hạo thở dài.

Đây chính là cửu tử oán linh hoàn thành chín lần tử vong sao? Mẹ nó ăn nói cũng chua ngoa như thế, khó trách tàng thư trong Bạch Hạc Quan nói nếu gặp được thứ này thì không nên dây dưa, trực tiếp tiêu diệt là tốt nhất.

- Thật sao? Vậy ngươi cảm thấy kiện pháp khí này thế nào?

Trần Hạo không còn khách khí, phát tay liền lấy kiếm gỗ đào ra. Cảm giác được khí tức cửu tử oán linh, kiếm gỗ đào

lập tức vù vù, đầu kiếm nhắm ngay tiểu nữ quý, huyết sắc mạch lạc trên thân kiếm bộc phát hồng quang mãnh liệt.

Tiểu nữ quý:

- ...

- Linh khí!

Lý Tam gia nhìn thấy kiếm gỗ đào liền trùng to mắt, kinh hô một tiếng, sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, con mắt trùng còn lớn hơn:

- Không đúng, đạo hữu, kiếm gỗ đào này là cậu lấy ra từ đâu?

Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Vãn bối ngẫu nhiên có được cơ duyên, học được một chiêu Tụ Lý Càn Khôn, để tiền bối chê cười rồi.

Lý Tam gia: - ...

Ha ha, ta rất muốn cười, nhưng ta cười không nổi thì làm sao bây giờ?

- Người dám đả thương ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho các người.

Tiểu nữ quý đối mặt kiếm gỗ đào, rốt cục lộ ra vẻ mặt sợ hãi, sau đó ánh mắt hung ác uy hiếp.

Trần Hạo cười nói:

- Không có việc gì, dù sao trước tiên diệt người, cha người cũng không có cách gì. Lại nói, cha người cũng chưa chắc có thể đánh thắng chúng ta, người nói có phải không?

Tiểu nữ quý:

- ...

- Nhưng mà cứu tử oán linh rất hiếm có, mà lại đáng đáp rất được, cứ như vậy diệt thì quá đáng tiếc. Không bằng như vậy đi, ta nhốt người lại, sau đó gả người cho Ái Học, chờ Ái Học có thành tựu, để nó dạy bảo người làm thế nào để trở thành một tiểu quý tốt. Sau đó bung trà dâng nước cho Ái Học, giặt quần áo xếp chăn, chờ các người trưởng thành còn có thể sinh tiểu quý, hạnh phúc mỹ mãn, người cảm thấy thế nào?

Trần Hạo cười tùm tùm tiếp tục nói.

Tiểu nữ quý còn chưa mở miệng, Trần Ái Học đang hút linh hương liền vội vàng nói:

- Đại ca ca, em không muốn đâu, nó quá hung ác, em không muốn nó làm vợ em đâu.

Trần Hạo chân thành nói:

- Ái Học đừng sợ, vợ em bị nhốt rồi, nó hung không nổi, về sau em muốn thế nào thì làm thế đó.

- Thật sao?

Trần Ái Học có chút hồ nghi nhìn về phía tiểu nữ quý.

Tiểu nữ quý giận dữ:

- Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta móc mắt người. Còn muốn cưới bản cô nương, nói cho người biết, nằm mơ đi, bản cô nương cho dù hôn phi phách tán cũng không gả cho người.

- Chuyện này không phải do người, là người tự mình đưa tới cửa, bây giờ hoặc là chết, hoặc là làm vợ Ái Học nhà ta, tự người chọn đi.

Trần Hạo uy hiếp nói.

Tiểu nữ quý nhìn chăm chăm Trần Hạo:

- Có bản lĩnh người diệt bản cô nương đi. Nói cho người, chủ hôn bản cô nương bên trong âm kỳ của cha, người không

giết ta được.

- A, ta nói người làm sao lại không sợ, thì ra nguyên lai là như thế.

Trần Hạo thu hồi kiếm gỗ đào, biểu lộ mình đã hiểu rõ.

Tiểu nữ quý kịp phản ứng lại, nổi giận đùng đùng lên.

Hỗn trưởng, vương bát đản, dám lừa ta nói!

Trần Hạo lại nhìn về phía Lý Tam gia đang ngốc trệ nói:

- Tiên bối, đối với âm kỳ của cửu tử oán linh con không hiểu rõ nhiều, người có biện pháp phá giải pháp khí tà đạo kia không?

Lý Tam gia lấy lại tinh thần, trong lòng thầm than Trần Hạo tuổi còn trẻ mà đã ngu bức như vậy, còn mình sống mấy chục năm ngay cả Nhập Đạo cũng không thể.

Bất quá nói đến âm kỳ của cửu tử oán linh, ông thật đúng là biết không ít.

- Nói đến âm kỳ cửu tử oán linh, đầu tiên cần dùng quý mộc cùng âm tơ tằm luyện chế trận phiên, sau đó cần tập hợp đủ chín con cửu tử oán linh mới có thể tế luyện thành. Quý mộc cùng âm tơ tằm đã là vật hiếm thấy, chín con cửu tử oán linh càng rất khó gặp được. Cho nên từ xưa đến nay, âm kỳ cửu tử oán linh xuất hiện cũng không nhiều, phần lớn là Huyền Âm Kỳ đơn giản hoá, lấy cửu tử oán linh làm chủ hồn, luyện hóa lệ quý ác quỷ xong liền bồi dưỡng âm sát quý binh. Chỉ cần âm kỳ không phá, quý binh bất diệt. Mà chủ hồn cửu tử oán linh càng nhiều, Huyền Âm Kỳ cũng càng mạnh.

Nói đến chỗ này, Lý Tam gia cân nhắc một chút, tiếp tục nói:

- Nếu như muốn phá Huyền Âm Kỳ thì cần vật chí dương mới có thể, nếu như không có, kém nhất cũng phải dùng thuần

dương chi huyết vẩy lên lá cờ, như thế thì Huyền Âm Kỳ mới tự sụp đổ được.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Tiền bối có thể nói kỹ hơn không?

Lý Tam gia nói:

- Chí dương chi vật chính là pháp bảo Thuần Dương, như kiếm gỗ đào này của đạo hữu, nếu như lại ôn dưỡng trăm năm, linh tính đại thành, trải qua thiên lôi địa hỏa rèn luyện, chỉ cần một kiếm liền có thể diệt Huyền Âm Kỳ. Về phần thuần dương chi huyết chính là một vài linh vật có tinh huyết chí dương, à, tinh huyết đồng tử cũng được. Bất quá tinh huyết đồng tử yêu cầu cũng cao, phải là người tu hành 60 năm, ôn dưỡng mà thành.

Lý Tam gia nói xong liền phát hiện ánh mắt Trần Hạo khác thường, lúc này biểu lộ có chút mất tự nhiên mà nói:

- Cậu đừng nhìn tôi, tôi mặc dù là người tu hành chưa kết hôn, tuổi cũng lớn. Nhưng thời điểm tuổi trẻ tôi định lực không đủ, mắc phải sai lầm, chuyện này, sớm đã không phải đồng thân nữa rồi.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, không nghĩ tới Lý Tam gia thoải mái, thời điểm tuổi trẻ cũng là người phong lưu.

Bất quá vì sao không kết hôn? Có cô sự chắc luôn!

Tam gia không thể trông cậy vào nữa, muốn phá Huyền Âm Kỳ phải làm sao đây? Chí dương pháp bảo không cần nghĩ, còn chí dương chi huyết thì sao?

Ánh mắt Trần Hạo theo bản năng nhìn về phía gà trống.

Gà trống không hiểu, cảm giác được một hồi ác hàn, sau đó liền thấy ánh mắt Trần Hạo, lúc này lộ ra vẻ tội nghiệp. Một mặt ta bị đại chiêu móc rỗng rồi, lão đại hãy bỏ qua ta đi.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 183: Tượng Thần Che Chở, Vạn Tà Bất Xâm

- Tiền bối, ngài nói máu gà thế nào?

Mặc dù có chút không đành lòng, bất quá nghĩ đến đôi phó âm kỳ trong tay tà đạo, Trần Hạo vẫn hỏi một câu.

Máu gà?

Lý Tam gia nhìn gà trống nằm trên mặt đất, bộ dáng hư thoát, mở miệng nói:

- Máu gà mang theo dương khí, bất quá đôi phó âm hồn tiểu quỷ thì được, nhưng muốn khắc chế Huyền Âm Kỳ vẫn còn kém một chút hỏa hầu.

Gà trống nghe vậy kém chút khóc rống, người tốt, người tốt cả đời bình an.

Trần Hạo cũng không thất vọng, tiếp tục hỏi:

- Vậy tượng thần thì sao? Chính là loại được tế bái trăm ngàn năm, tượng thần dựng dựng ra linh tính thần uy?

Lý Tam gia giật mình, trừng to mắt nhìn Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, cậu đừng nói với tôi ngay cả thứ này cậu cũng có đi?

Trần Hạo gật đầu:

- Trước đó hành đạo, cơ duyên xảo hợp có được một pho, à, là tượng thần Chân Vũ Đế Quân.

Lý Tam gia hít một hơi lãnh khí, kinh hỉ nói:

- Được, có tượng thần này, yêu ma quỷ quái gì đều phải quỳ xuống, đạo hữu cậu sớm nói có tượng thần che chở thì ta cũng

không cần phải lo lắng rồi.

Trần Hạo ngạc nhiên nói:

- Tượng thần tốt như vậy ư?

Lý Tam gia một mặt nhẹ nhõm cười nói:

- Đương nhiên rồi, đạo hữu có biết vì sao tu sĩ chúng ta truy cầu siêu thoát, xem thế tục quyền tài như cặn bã, nhưng vẫn cung phụng thần linh không?

Trần Hạo nói:

- Chẳng lẽ không phải vì tín ngưỡng hương hỏa?

Lý Tam gia lắc đầu:

- Tín ngưỡng hương hỏa chỉ là thuyết pháp không rõ ràng, thứ mà chúng ta cần chính là ý niệm chúng sinh.

Trần Hạo mờ mịt nói:

- Có khác nhau sao?

Lý Tam gia nói:

- Đương nhiên là có. Đạo hữu tu hành Nhập Đạo, người tu hành chân chính biết không thể đặt nặng ngoại vật, vậy còn chư thiên thần linh thì sao? Cậu chưa thấy qua, tôi cũng chưa từng thấy qua, thậm chí trong cổ tịch Trọng Thủy Quan tôi cũng không có ghi chép sự tình thần linh Hiển Thánh. Chuyện này nói rõ thần linh đã vượt ra phạm tục, thậm chí đã vượt qua cảnh giới người tu hành chúng ta có thể tưởng tượng, trở thành một loại tồn tại không cách nào tưởng tượng, sẽ không tùy tiện phản ứng với thế tục hồng trần. Thế nhưng chúng ta tu hành chung quy là có truyền thừa, truyền thừa khác nhau, thờ phụng đương nhiên cũng khác nhau. Mà chúng ta cung phụng thần linh được tín niệm chúng sinh gia trì cho nên tượng thần mới có linh, tượng thần có linh thì thần uy vô tận, tượng thần có

thần uy đối với chúng ta mà nói chính là bảo bối, có thể trấn áp sơn môn, che chở truyền thừa tồn tại.

Nói đến chỗ này, Lý Tam gia thở dài nói:

- Nói đến đây, chúng ta cung phụng thần đều là Ngụy Thần, là ý niệm chúng sinh tạo hóa mà ra, có thần uy lại không có bản chất thần linh. Không chỉ có như thế, địa vị đều tượng thần khác nhau, thần uy cũng khác nhau, Trọng Thủy Quan cung phụng Tam Mao Chân Quân, mặc dù nghe danh khí cực lớn, nhưng ấn tượng trong lòng chúng sinh quá nhỏ bé, hơn hai trăm năm cung phụng cũng bắt quá có chút linh tính mà thôi. Đạo hữu có được tượng Chân Vũ Đế Quân, là vị thần không ai không biết. Cho nên thần uy mạnh, yêu ma quỷ quái đều phải sợ hãi.

Trần Hạo bừng tỉnh im lặng.

Lời này nói ra làm hấn đối với tượng thần có hiểu rõ sâu hơn.

Chẳng trách mình khai quang xong, linh tính tượng thần tăng vọt, nhưng vẫn không có phát hiện tượng thần có ý niệm Chân Thần.

Bởi vì tượng thần cung phụng chỉ là bởi vì chúng sinh mới có linh, mà thần chân chính sẽ không để ý đến những thứ này.

Thú vị thật, Chân Thần? Bọn họ như thế nào rồi? Tu chân giới suy thoái có quan hệ gì với bọn họ hay không?

Vấn đề này Trần Hạo không dám suy nghĩ sâu xa, bởi vì cảnh giới của hấn quá thấp, có lẽ chờ mình tu luyện đến một bước kia mới có thể tiếp xúc, mới có thể minh bạch được.

- Ha ha, có tượng Chân Vũ Đế Quân ở đây, đạo hữu liền không cần lo lắng, tà đạo kia nếu dám đến, mời ra tượng thần đế quân lập tức liền có thể phá Huyền Âm Kỳ của hấn, đến lúc đó không chết cũng lấy được nửa cái mạng của y.

Lý Tam gia bình tĩnh nói.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Vậy con liền yên tâm, tiền bối, đã muộn rồi, ngài sớm nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta chậm rãi chờ tà đạo tới cửa.

Lý Tam gia nói:

- Cũng tốt, khoảng thời gian này cậu ở lại Trọng Thủy Quan đi, chờ giải quyết việc này lại chuyển đi cũng không muộn.

Sau đó, Lý Tam gia mang theo âm hồn bà lão rời khỏi phòng.

Dù sao bà lão quen biết ông ta, tự nhiên cũng do ông ta an bài.

Lý Tam gia vừa đi, Trần Hạo nhìn về phía tiểu nữ quý trợn mắt hốc mồm, nhếch miệng cười một tiếng:

- Người nghe rồi chứ, ca có để quân che chở, cha người tới chính là tự chui đầu vào lưới, đến lúc đó để cha người biết cái gì gọi là ác hữu ác báo.

Con người Tiểu nữ quý đảo một vòng, cầu khẩn nói:

- Đại sư, ta biết sai, cầu đại sư tha mạng, tiểu quý về sau cũng không dám làm ác nữa.

Trần Hạo cười nói:

- Biết sai?

Tiểu nữ quý vô cùng đáng thương gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, để tỏ thành ý, đến đây, nói cho ta biết cha người là ai? Bây giờ ở nơi nào? Ngoại trừ âm kỳ, còn có thủ đoạn gì khác hay không?

Tiểu nữ quý:

- ...

Trần Hạo bĩu môi:

- Ngay cả một chút tin tức cũng không chịu nói, người muốn ta tin người?

Tiểu nữ quý đã bị lừa một lần, làm sao có thể bị Trần Hạo lừa lần nữa.

Gia hỏa này có tượng thần che chở, thật nói chỗ cha ra, không phải cha sẽ gặp nguy hiểm ư? Cha mà gặp nguy hiểm, Huyền Âm Kỳ liền gặp nguy hiểm, Huyền Âm Kỳ mà gặp nguy hiểm thì cô bé sẽ không có nhà, không cách nào trưởng thành, biến thành cô hồn dã quỷ, không chỗ nương tựa.

- Hừ, cha khẳng định sẽ giết chết toàn bộ các người, sẽ giam cầm các người bên trong âm kỳ, đến lúc đó ta sẽ ngày đêm tra tấn các người, để các người vĩnh viễn thống khổ.

Tiểu nữ quý biểu lộ biến đổi, lần nữa trở nên hung ác vô cùng, mắt đen ác độc tựa hồ muốn trừng chết Trần Hạo.

Trần Hạo lười nói nhảm, trực tiếp phát tay, thu nhập tiểu nữ quý vào Tụ Lý Càn Khôn.

Chờ giải quyết người cha tà đạo kia của người, đến lúc đó lại từ từ dạy lại, ta không tin chuyên gia siêu độ như ca lại không thể siêu độ được người.

Thu tiểu nữ quý, Trần Hạo lại trấn an nhóm tiểu quý, sau đó cũng đi nghỉ ngơi.

Hiện tại cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, chậm rãi chờ tà đạo đến.

Trời đông bắt đầu sáng tỏ, mặt trời đỏ chiếu sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Sáng sớm, Trần Hạo rời giường, đi vào trong sân hoạt động gân cốt, tu luyện Thiên Cương Bộ phối hợp Thiên Cương Kiếm Pháp.

Thiên Cương Kiếm Pháp phối hợp với Thiên Cương Bộ, Trần Hạo chưa hề dừng tu luyện một lúc nào, có thời gian liền suy nghĩ, sau đó lại thử tu hành, bất quá hiệu quả vẫn không lớn.

Bởi vì hắn tu luyện Thiên Cương Bộ nông cạn, Thiên Cương Kiếm Pháp càng thêm thâm ảo, nắm giữ rất khó, muốn để cả hai phối hợp hoàn mỹ tuyệt không phải một sớm một chiều liền có thể làm được. Chớ nói chi là muốn phát huy uy năng Thiên Cương Kiếm Pháp cần phải có pháp lực thâm sâu.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, mỗi ngày tiến bộ một chút, cuối cùng cũng sẽ có một ngày có thể nắm giữ tinh túy, trở thành đại lão chân chính giới tu hành.

Đang suy nghĩ, đột nhiên một tiếng kinh hô truyền đến.

Trần Hạo nhìn lại liền phát hiện là một lão nhân lưng còng, hắn mở ra cửa lớn của đạo môn, tựa hồ phát hiện cái gì liền kinh hãi.

Trần Hạo liền vội vàng đi tới, lập tức hí mắt lại.

Trên cửa đạo quan có một cái đầu lâu màu trắng lớn chừng bàn tay dính ở giữa.

Khô lâu này dữ tợn tà ác, chỗ mi tâm khô lâu có một chữ “Lệnh” bằng máu cực kỳ chói mắt.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 184: Khô Lâu Huyết Lệnh

Trong đại điện Trọng Thủy Quan.

Đánh giá đầu lâu trong tay, sắc mặt Lý Tam gia ngưng trọng. Trần Hạo đứng ở bên cạnh không nói một lời.

Thật lâu, Lý Tam gia mới ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói:

- Đây là Khô Lâu Huyết Lệnh của Tam Âm Phái .

Trần Hạo nào biết Tam Âm Phái, Khô Lâu Huyết Lệnh là gì, sắc mặt hần mông lung không thôi.

Lý Tam gia lúc này mới nhớ tới Trần Hạo đã nói qua, hần không có truyền thừa chính thống, cho nên vội vàng giải thích nói:

- Tu hành tự nhiên có chính có tà, Tam Âm Phái chính là môn phái tu hành theo tà đạo. Theo ghi chép của Trọng Thủy Quan, Tam Âm phái Tương Tây chủ yếu tu không thi luyện hồn chi thuật, nói đến cũng có chút nguồn gốc cùng nhất mạch Mao Sơn tôi, chỉ là lý niệm khác biệt, đôi bên thấy ngứa mắt. Bất quá, từ thời kì Minh mạt, Tam Âm Phái đầu nhập Thất tử, lấy tà thuật hại người, gặp môn phái chính Đạo đả kích, từ đây không gượng dậy nổi, đã nhiều năm không có truyền nhân xuất thế. Không nghĩ tới hôm nay thế mà thấy được Khô Lâu Huyết Lệnh của Tam Âm Phái!

Trần Hạo giật mình, chột hỏi:

- Nói như vậy, người luyện chế Huyền Âm Kỳ chính là truyền nhân Tam Âm phái?

Lý Tam gia gật đầu:

- Vô cùng có khả năng, bất quá nói đến, chỉ sợ là tên kia đã hiểu lầm, tưởng rằng tôi đang đối phó hắn. Nói xong, ánh mắt Lý Tam gia cổ quái nhìn thoáng qua Trần Hạo.

Trần Hạo xấu hổ cười một tiếng.

Thật sự là vô ý, ai biết trùng hợp như vậy, liên tiếp hai con cừu tử oán linh đều ngã quỵ trong tay của ta, mà càng trùng hợp, Tam gia người nổi danh tại bản địa lại như vậy.

Thả ra cừu tử oán linh để hại người, kết quả một đêm không trở về, người ta muốn không nghi ngờ người cũng không được.

- Bất quá như thế này cũng tốt, ta hấp dẫn lực chú ý của tên gia hỏa này, đến lúc đó đạo hữu thừa dịp hắn thúc đẩy Huyền Âm Kỳ, mời tượng Chân Vũ Đế Quân ra phá Huyền Âm Kỳ của hắn, để gia hỏa này gặp phản phệ, đến lúc đó lại chơi chết hắn.

Lý Tam gia tiếp tục nói.

Trần Hạo bị khẩu khí hung ác của Lý Tam gia làm giật nảy mình, kinh ngạc nói:

- Tam gia thật muốn giết người?

Lý Tam gia chăm chú nhìn Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, tôi biết cậu có ý tưởng gì. Bất quá tôi khuyên cậu một câu, đồng đạo chi tranh, hung hiểm vạn phần, một khi đối lập, chỉ phân sinh tử, bất phân thắng bại. Nếu không hậu hoạn vô tận.

Trong lòng Trần Hạo ngưng lại. Suy nghĩ kỹ một chút.

Người bình thường nếu phát sinh tranh chấp, nhiều lắm thì đùa giỡn cãi nhau, còn có cảnh sát xử lý tranh chấp, trở về

bình yên.

Nhưng người tu hành thì khác, một khi đắc tội thì chính là trở ngại, nếu như đấu pháp mà có thể sống sót, hậu quả tất nhiên sẽ rất đáng sợ, trả thù là chuyện đương nhiên.

Mình có thể không sợ, nhưng người nhà mình thì sao?

Suy nghĩ một chút, bé con ở Địa Linh Cung không phải như thế sao, cha đắc tội người, bị người ta trả thù, thừa dịp thời điểm thê tử mang thai liền đột kích, làm cho cửa nát nhà tan, cuối cùng thậm chí hi sinh chính mình, đi đường hiểm bằng môn vì hài tử cầu một đường sống.

Cho nên, truyền nhân Tam Âm Phái đã phát ra Khô Lâu Huyết Lệnh, như vậy chính là địch nhân, mà địch nhân thì phải trực tiếp đánh chết.

Biểu lộ nghiêm túc, Trần Hạo nói:

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm, vẫn bối thụ giáo.

Lý Tam gia cười nói:

- Đạo hữu minh bạch là tốt, à , dựa theo quy củ Tam Âm Phái, Khô Lâu Huyết Lệnh chính là cảnh cáo muốn chúng ta thả cử tử oán linh, nếu không ban đêm sẽ đột kích, nhất quyết thư hùng. Bất quá như vậy cũng tốt, biết đối thủ là ai, chuẩn bị trước là được.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Tiên bối có biện pháp đối phó?

Lý Tam gia ngạo nghễ nói:

- Đối thủ cũ mà thôi, hắc hắc, nói không chừng hiện tại truyền thừa tản mát, còn không có lợi hại như trước kia. Tóm lại, Huyền Âm Kỳ giao cho cậu, chuyện khác cứ để tôi giải quyết.

Nói xong, Lý Tam gia liền bắt đầu bận rộn.

Đầu tiên ông để Triệu Lão Tứ hỗ trợ chiếu cố một ngày, miễn nỗi lo về sau.

Sau đó Lý Tam gia lại ở bên ngoài chủ điện mang án đài, dâng phù bố. Lại mần gà trống lấy máu, tiêm nhiễm ống mực.

Đương nhiên, một màn Lý Tam gia giết gà, gà trống nhà Trần Hạo bởi vì còn ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng sức nên không thấy được, nếu không hảo cảm đối với Lý Tam gia lập tức sẽ không còn sót lại chút gì.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, Lý Tam gia liền mặc đạo bào xếp bằng ở bên trên bồ đoàn dưới tượng thần chủ điện, kiểm gõ đào đặt ở trên đùi, bắt pháp quyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thấy Lý Tam gia bố trí cùng chuẩn bị, Trần Hạo đột nhiên có chút ghen tị.

Mình cũng coi là người tu hành có đạo hạnh, nhưng vẫn không có thoát khỏi diễn xuất thế tục, ăn mặc, tác phong làm việc đều không dựa sát vào hướng tu hành.

Tỉ như mình ngay cả đạo bào đều không có.

An tâm tu hành cũng không.

Đương nhiên, Trần Hạo trước mắt còn phụ mẫu, còn có nỗi lo về sau, hẳn không thể bỏ qua thân nhân một bên để thân nhiên tu hành được.

Chỉ có chờ em trai trưởng thành, sau này nó công thành đánh toại, có thể lo cho cha mẹ ở nhà mình mới có thể chuyên tâm tu hành được.

Bất quá, đạo bào có lẽ có thể tìm cơ hội làm một bộ, chí ít đến lúc cần mặc đạo bào cũng có đạo bào để mặc. Chứ lúc nào cũng mặc hình như không ổn, tuy ca soái khí ngời ngời nhưng mặc hoài cũng chẳng ra làm sao.

Ban ngày vô sự, bình an vượt qua.

Chờ tới khi mặt trăng chéch sau Tây Sơn, màn đêm bao phủ, Lý Tam gia đang ngồi trên ghế bên trong chủ điện. Trầm Hạo đang ôm mèo mun, ngay khi vuốt lông mèo một cái, động tác Trầm Hạo liền dừng lại, có hành động.

Lý Tam gia mở mắt, ánh mắt sắc bén lộ vẻ ngưng trọng, so với khí chất tản mạn thường ngày hoàn toàn khác nhau. Trầm Hạo nhìn về phía bên ngoài đại điện, Âm Dương Nhân thấy được một người xuất hiện ở bên ngoài Đạo quan, tựa hồ đang thăm dò gì đó.

Thoạt nhìn là người, nhưng trên thân lại không có chút nhân khí nào, chỉ có khí tức âm sát. Mèo mun càng thêm bình tĩnh, mắt mèo híp thành một đường nhỏ, tựa hồ cảm thấy người đến quá rác rưởi, sau đó lại nhắm lại, một bộ an tâm hưởng thụ Trầm Hạo hầu hạ, thái độ tựa như mấy con tiểu quý tạp vụ không lọt vào mắt nó.

- Lại là người dò đường, thủ đoạn nham hiểm của Tam Âm Phái không có thất truyền, đạo hữu, chúng ta đi chiếu cố chỉ âm thuật Tam Âm Phái này.

(Chỉ Âm Thuật: người giấy/ hình nộm)

Lý Tam gia hừ lạnh một tiếng liền đứng dậy.

Chỉ âm thuật? Chính là người này sao? Trầm Hạo thấy thú vị cùng đi theo.

Thời điểm này, người bên ngoài Đạo quan đẩy cửa ra, đi đến.

Có ánh nến dưới đài, Trầm Hạo nhìn thấy người này là một người đàn ông trung niên, dáng người gầy yếu, đầu đội mũ đen nhỏ, người mặc trường bào màu đen, lông mày vừa thô lại thẳng, hai bên gương mặt bôi màu đỏ, trên mặt mang theo ý cười nhìn giống như bị cương cứng.

- Tiểu quý La Hữu Canh, tôi thay gia chủ đến vấn an Lý đạo trưởng Trọng Thủy Quan.

Thấy được Lý Tam gia, người đàn ông trung niên liền mở miệng nói chuyện. Điều quý dị là tuy nó mở miệng nhưng lại không có động đậy gì, vẫn là bộ dáng mỉm cười như trước.

Lý Tam gia hừ lạnh:

- Đã hạ Khô Lôu Huyết Lệnh, cũng không cần phải tới nơi này nói nhảm? Có chiêu số gì cứ việc lấy ra đi.

Người đàn ông trung niên nói:

- Lý đạo trưởng hiểu lầm, chủ nhân nhà tôi phát Khô Lôu Huyết Lệnh chỉ là cho thấy thân phận, hi vọng Lý đạo trưởng xem tình cảm hai phái ngày xưa mà thả tiểu thư nhà ta. Chủ nhân nhà tôi nói, chỉ cần Lý đạo trưởng đáp ứng, chúng tôi sẽ lập tức rời đi, tuyệt sẽ không ở đây nháo sự.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 185: Âm Chiêu

- Không ở đây nháo sự? Người nói lại một chút, chủ nhân nhà người muốn tới nơi nào nháo sự?

Lý Tam gia giống như cười mà không phải cười, hỏi.

La Hữu Canh:

- ...

- Còn nữa, nếu ta nhớ không lầm, nhất mạch Mao Sơn chúng ta giết không ít người của Tam Âm Phái, ừm, nếu như đây cũng là giao tình, ta cảm thấy đầu óc gia chủ của người có vấn đề rồi. Ta biết một cái bệnh viện tâm thần, nếu không giới thiệu cho chủ nhân nhà người một chút.

Lý Tam gia lại giễu cợt một câu.

La Hữu Canh:

- ...

- Lý đạo trưởng, đừng có mà cho thể diện lại không cần, chủ nhân nhà tôi chỉ không muốn gây phiền toái, cũng không phải sợ người, tốt nhất thả tiêu thư nhà tôi ra, nếu không...

Giao lưu không thông, ngữ khí La Hữu Canh trở nên hung lệ, nhưng lời còn chưa dứt, một đạo hồng quang từ trong tay Lý Tam gia bay ra đánh trúng nó, trực tiếp xuyên thủng khuôn mặt La Hữu Canh, một cỗ Âm Sát chi khí tán đi, La Hữu Canh biến thành một tờ giấy hình người tung bay trên mặt đất.

- Kỹ kỹ oai oai, nói nhảm nhiều quá, có bản lĩnh thì làm, không có bản lĩnh liền rút. Tam Âm Phái rác rưởi, lão tử đã bày xong pháp đàn, muốn cứu tử oán linh, có bản lĩnh thì cứ tới lấy.

Lý Tam gia hét to một tiếng.

- Hay cho đạo sĩ thúi Mao Sơn, người đã muốn đấu pháp, bản tọa liền phụng bồi.

Một đạo thanh âm âm trầm truyền đến, sau đó âm phong thổi lên, sát khí tràn ngập rất nhanh liền bao vây Đạo quan.

Lý Tam gia không hề sợ hãi, hừ lạnh nói:

- Tam âm pháp? Thật sự một chút cũng không tiến triển.

Nói xong, Lý Tam gia liền đi vào pháp đàn, trong tay cầm kiếm gỗ đào thi triển đạo pháp, đầu kiếm điểm một ngọn lửa xanh, nhắm pháp quyết, lấy pháp đàn làm trung tâm vẽ một vòng.

Lập tức, lá bùa trên kiếm gỗ đào phát ra một tầng ánh sáng hồng khuếch tán.

Nguyên bản Âm Sát chi khí xâm nhập đến, dưới ánh sáng hồng liền nhanh chóng bị bức lui.

Lý Tam gia đeo kiếm đứng thẳng, một mặt khinh thường.

Bất quá rất nhanh Lý Tam gia liền biến sắc, kinh ngạc nhìn bên trong Âm Sát chi khí chậm rãi bò ra mấy chục con bọ cạp cỡ nắm đấm.

- Đây là vật sống? Người đã sửa lại tam âm pháp?

- Hắc hắc, năm đó bị gia hỏa các người đối trá, phá linh pháp Tam Âm Phái. Chẳng lẽ người nghĩ rằng chúng ta thật không phát triển ư? Lão đạo sĩ thôi, nhắm nháp một chút tam âm pháp mới của Tam Âm Phái ta đi, hôm nay liền dùng người té bái tiên bối Tam Âm Phái đã chết.

Thanh âm âm trầm truyền đến, lộ ra vẻ trêu tức.

Lý Tam gia trừng mắt:

- Cái gì tam âm pháp mới, đều là tà môn ma đạo mà thôi, vật sống thì như thế nào? Vẫn không chịu nổi một kích. Dứt lời, Lý Tam gia giơ kiếm gỗ đào điểm lá bùa, nhanh chóng niệm chú ngữ, sau đó kiếm gỗ đào lắc một cái, một đạo pháp quang bay đi, trực tiếp đánh trúng một con bọ cạp.

Bị pháp quang xung kích, bọ cạp liền bay ra ngoài, sau khi hạ xuống còn lăn vài vòng.

Bất quá rất nhanh bọ cạp lại xoay người, lần nữa nhanh chóng bò về phía trước, lông tóc không tổn hao gì.

Khóe miệng Lý Tam gia giật một cái.

- Đừng uổng phí tâm tư, bọ cạp của bản tọa vốn chính là dị chủng, lại trải qua thí nghiệm chống cự đối với đạo pháp, lựa ra con tốt nhất trong những con tốt để phó những tu sĩ đối trá các ngươi. Hiện tại đạo pháp của ngươi vô dụng, lão gia hỏa, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi lấy cái gì phá tam âm pháp của ta.

Thanh âm âm trầm cười đắc ý nói.

Lý Tam gia nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đắc ý cái rắm, một mạch Mao Sơn ta không chỉ có riêng đạo pháp phá tà, còn có pháp khí trăm tà.

Nói xong, Lý Tam gia cầm thanh kiếm gỗ đào hướng một phương trên đài, thân ảnh nhảy đến phía trước, cánh tay lắc một cái, một đạo dây thừng từ trong tay áo bay ra, hướng phía trước xông lên, một mũi tên từ đầu dây thừng hung hăng cắm vào trên thân một con bọ cạp.

Lần này, bọ cạp kia thật giống như đậu hũ, trong nháy mắt vỡ tan, chất lỏng văng khắp nơi.

Một kích hữu hiệu, Lý Tam gia vui mừng, dây thừng vung vẩy hất nước không lọt. Từng mũi tên ở đầu dây thừng xuất

kích, từng con bọ cạp bị ghim chặt, trực tiếp vỡ vụn mà chết, trong khoảnh khắc liền có bảy, tám con mất mạng.

Nhưng khi Lý Tam gia đang phát uy, đột nhiên cửa Đạo quan phanh một tiếng sụp đổ, sau đó một bóng người vóc dáng khôi ngô không tưởng vọt vào, nhe răng trợn mắt, gầm nhẹ xông về Lý Tam gia.

Lý Tam gia theo bản năng tay run một cái, dây thừng liền xông về bóng người khôi ngô.

Đình một tiếng, đầu tiêu lại đánh trúng, phát ra thanh âm kim loại giao thoa.

Sắc mặt Lý Tam gia đại biến, thân ảnh nhảy lên, nhanh chóng lui ra phía sau, sau đó mới nhìn về hướng bóng người khôi ngô.

Xem xét liền làm mặt Lý Tam gia đen lại.

Bóng người khôi ngô thân cao hơn hai mét, dáng người cao lớn, chân thô, cánh tay khỏe, nhìn thật giống như một nhân hùng!

Không chỉ có như thế, trên bộ vị yếu hại của bóng người này còn phủ thiết giáp, găng tay là lợi trảo lóe ra lam quang, xem xét liền có chút mờ ám.

Vừa rời dây thừng mình đánh trúng đầu người này, chính là bị mũ giáp của hắn ngăn cản.

Mẹ kiếp, đây là đấu pháp hay là đánh nhau? Ngươi rõ ràng phạm quy!

- Hắc hắc, không nghĩ tới đạo sĩ thúì còn có pháp khí phá tà truyền thừa, bất quá ngươi đã lạc hậu, thật sự cho rằng bản tọa sẽ dùng tam âm pháp chơi cùng ngươi? Thứ ngu xuẩn!

Thanh âm âm trầm trào phúng truyền đến.

- Hồn trưởng, tà môn ngoại đạo có khá nhiều đấy.

Lý Tam gia giận mắng, trong lòng lại phát khổ.

Thật sự là già nên hồ đồ rồi, tưởng rằng đấu phá đường đường chính chính, không ngờ tới đối phương giở trò, kẻ to con như thế, rõ ràng còn bị tà pháp khống chế, xuất thủ tàn nhẫn vô tình. Dù thân thủ mình không tội, nhưn trong lòng Lý Tam gia cũng chột dạ, không dám cứng đối cứng.

Thời điểm này Trần Hạo đang một mực quan sát lại nhìn không được.

Còn tưởng rằng có thể nhìn thấy tràng cảnh đấu pháp chân chính như trong phim ảnh.

Lúc này vừa ra chút bầu không khí, làm sao lại thay đổi?

Kẻ kẻ to con này rõ ràng là người sống, dù khí tức nhìn có chút không bình thường, nhưng chính là người sống không thể nghi ngờ.

Việc này người dùng đạo pháp đánh như thế nào? Lý Tam gia không có Nhập Đạo, không có đạo hạnh tu ra pháp lực, đương nhiên thực lực không thể chống lại những người bị pháp lực khống chế được!

- Tiểu Hắc, giao cho ngươi.

Trần Hạo không có ý định bàng quan, vồ vồ mèo mun, mở miệng nói ra.

Mèo mun kêu ô một tiếng, cũng rất có hứng thú nhìn về phía tên to con.

Tên to con như thế, thế mà còn có móng vuốt? Không biết là móng vuốt ta lợi hại, hay là của ngươi lợi hại?

Mèo mun lộ ra biểu hiện muốn phân cao thấp. Từ trong ngực Trần Hạo nhảy xuống, mèo mun phi mấy bước liền chạy

tới phía trước, kêu oa ô một tiếng.

Đang muốn lần nữa tiến công Lý Tam gia, tên to con liền nhìn về phía mèo mun.

Lý Tam gia cũng có chút sửng sốt. Con mèo này muốn làm cái gì?

Lúc này, thanh âm Trần Hạo truyền đến:

- Tam gia, tên to con này giao cho Tiểu Hắc đi.

Lý Tam gia im lặng. Giao cho một con mèo? Người đùa...

Suy nghĩ đến đó thì Lý Tam gia đột nhiên mở to hai mắt nhìn, há to miệng, cảm giác đầu óc ong ong.

Chỉ thấy mèo mun kêu một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng, biến lớn gần như gấp hai, lông tóc chuyển thành màu vàng, một đầu khăn đỏ trống rỗng quấn quanh cổ, không gió vẫn tung bay.

Đặc biệt là mèo mun giờ móng vuốt lên, bốn đạo móng vuốt bắn ra tơ máu, lấp lóe hàn quang lăng lẹ.

Mẹ nó... đây thật là mèo sao?

Lý Tam gia kinh ngạc.

Tên to con cũng kinh ngạc.

Bất quá mèo mun lại không kịp chờ đợi, lần nữa oa ô một tiếng, thân ảnh xông lên liền nhảy tới trên không tên to con, vuốt mèo giờ lên, hung hăng đập xuống đầu gã.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 186: Tà Hồn Hung Mãnh

Tên to con mặc dù nhìn hung mãnh nhưng phản ứng lại là rất tri độn, đôi mắt mèo mun tiến công chỉ theo bản năng ngẩng đầu, thậm chí cũng không kịp làm ra động tác ngăn cản hoặc là tránh né, mèo mun một trảo liền đánh vào trên mặt gã, từ trên hướng xuống, kéo xuống.

Thân ảnh rơi xuống đất, mèo mun dừng một chút, ánh mắt khinh thường liền xoay người rời đi.

Lúc này, thân ảnh tên to con bỗng đổ xuống, phát ra phanh một tiếng. Không đến một lúc, máu chảy đầy đất.

Lý Tam gia:

- ...

Meo ô!

Thời điểm đi đến trước mặt Trần Hạo, mèo mun biến trở về nguyên hình, ngẩng đầu, nhu thuận kêu một tiếng.

Trần Hạo cười ôm lấy nó, trên mặt mèo mun xoa một cái:

- Tiểu Hắc nhà ta thật là lợi hại.

Mèo mun nheo mắt lại, trong lòng đắc ý.

- Linh sủng? Không nghĩ tới trong Đạo quan lại còn có một con linh thú? Người cũng dự định đối địch với Tam Âm Phái sao?

Thanh âm âm trầm truyền đến, ngữ khí uy hiếp.

Ánh mắt Trần Hạo nhìn bên ngoài Đạo quan, lạnh nhạt nói:

- Tam Âm Phái, nói nhảm nhiều như vậy sao?

- Hay cho một con linh thú, dám giết hộ pháp của ta, không chết không thôi. Hôm nay, các ngươi một kẻ cũng đừng hòng sống sót.

Thanh âm âm trầm nổi giận, sau đó một thân ảnh bay lượn lên phía trên tường Đạo quan, đây là một người mặc áo bào đen, thấy không rõ tướng mạo tuổi tác.

Tay hắn cầm một cây tiêu kỳ màu lam dài một mét, vung vẩy trong đạo quan.

Tiêu kỳ màu lam mỗi một lần vung vẩy, Âm Sát chi khí vờn quanh Đạo quan liền sẽ tăng vọt một lần. Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, Âm Sát chi khí vờn quanh toàn bộ Đạo quan tăng vọt lên, âm phong càng cường thịnh, làm đạo pháp Lý Tam gia lúc trước thi triển đều bị phá giải.

Về sau, nương theo một hồi thanh âm ô ô, từng đạo hư ảnh trống rỗng hiển hiện, sau khi hạ xuống hóa thành từng đầu lệ quỷ, lít nha lít nhít chùng mấy trăm.

Lý Tam gia nhìn qua liền sợ hãi, vội vàng lui ra phía sau.

Mà pháp đàn ông ta bố trí lại bị âm phong thổi ngã, ánh nến dập tắt, lá bùa bay ra.

- Giết, giết, giết, giết sạch bọn hắn.

Người áo đen không ngừng vung vẩy tiêu kỳ màu lam âm lãnh gầm nhẹ.

Lập tức mấy trăm lệ quỷ liền hung thần ác sát xông tới.

- Tổ sư gia che chở!

Lý Tam gia lui vào đại điện vội vàng đi vào trước tượng thần Tam Mao Chân Quân, hai tay hợp lại, nói lầm bầm.

Sau một khắc, tượng thần Tam Mao Chân Quân linh quang lưu động, Thần Vực triển khai.

Một vài lệ quý vừa mới xông tới kêu thảm hóa thành hư vô.

Mắt thấy tượng thần bộc phát thần uy, bọn lệ quý lại không chút hoang mang, xuất kích bốn phía bắt đầu công phá.

Trên đại điện, mảnh ngói bị âm phong cuốn đi, rơi xuống đất lộp bộp.

Mà bên trong đại điện cũng có một cỗ Âm Sát chi khí, như thủy triều không ngừng mãnh liệt tiến đến. Càn quét tứ phương, cùng lực lượng tượng thần đối kháng.

Quả nhiên như Lý Tam gia nói, tượng thần Đạo quan hần cung phụng thu nạp ý niệm tín đồ không nhiều, linh tính không đủ, đôi mắt Huyền Âm Kỳ công kích, lực lượng tượng thần tiêu hao cực nhanh, linh tính cũng đang chậm rãi yếu dần. Lý Tam gia nhìn muốn rách cả mí mắt, tâm can đau nhức, chỉ có thể vung vẩy Phá Tà Tiêu, không ngừng công kích những lệ quý kia, ngăn cản ý đồ bọn chúng.

- Tìm được người rồi!

Trần Hạo một mực không động thủ, bởi vì hắn chưa tìm được chỗ thật sự của người áo đen, người áo đen đang đứng tại đầu tường thoạt nhìn là thật, nhưng Âm Dương Nhãn của Trần Hạo liếc mắt liền nhìn ra, đây là một hư ảnh huyễn hóa, thật muốn xuất thủ, căn bản cũng không có một điểm uy hiếp.

Bất quá giờ phút này Trần Hạo dựa theo âm sát lưu động, rốt cuộc tìm được chân thân của hắc bào nhân này.

Ánh mắt khóa chặt, để mèo mun đi giúp Lý Tam gia, Trần Hạo trở tay lấy kiếm gỗ đào ra, vọt thẳng vào trong đám lệ quý.

Bạch!

Thiên Cương Kiếm Pháp mặc dù vẫn chỉ lĩnh ngộ được da lông, bất quá kết hợp với kiếm gỗ đào thi triển càng lợi hại

hơn trước kia, một kiếm quét ngang, hai lệ quý liền bị trăm diệt, lệ quý tới gần cũng bị linh quang kiếm gõ đào bức lui.

Trần Hạo không dây dưa chút nào mà vọt thẳng vào đại điện, hướng khía cạnh bay vút qua, đối với một bầy lệ quý, hung hăng vung ra một kiếm.

Huu!

Một đạo pháp cương ngưng tụ mười năm pháp lực từ bên trên kiếm gõ đào bay ra, xuyên thủng ba lệ quý, công kích nhìn như hư vô trong nháy mắt hiển hóa lên trên thân người áo đen.

Một đạo ánh sáng màu đỏ trên thân người áo đen sáng lên, chặn pháp cương, chột ảm đạm phá diệt, nhưng người gã vẫn bị đánh bay ra ngoài, kém chút ngã nhào trên đất.

- Làm sao có thể! Người thế mà có thể khám phá hư ảo quý ảnh của Huyền Âm Kỳ!

Người áo đen quá sợ hãi.

Trần Hạo không nói một lời, lần nữa vọt tới.

Người áo đen vung cờ xí, đột nhiên huyền hóa ba cái hư ảnh, phân biệt tản ra.

Tròng mắt Trần Hạo hơi híp, thi triển Thiên Cương Bộ, mấy bước vượt qua, khóa chặt một chỗ trong hư vô, vung vẩy kiếm gõ đào chặt xuống.

Người áo đen lần nữa hiển hóa chân thân, vôi vàng vung vẩy cờ xí ngăn cản, trong lòng kinh hoàng, thế mà thật có thể nhìn ra? Không phải nói hư ảo quý ảnh Huyền Âm Kỳ che lấp khí tức, vô tung vô ảnh sao? Vì sao ten gia hỏa này nhìn một chút liền có thể xem thấu?

Trần Hạo thừa cơ dây dưa, Thiên Cương Kiếm Pháp một chiêu tiếp một chiêu, liên tục không ngừng đánh tới người áo

đen.

Người áo đen mặc dù âm pháp vô số, nhưng tựa hồ không am hiểu cận chiến, đối mặt với kiếm pháp Trần Hạo trăm ngàn chỗ hở, thế mà cũng rất phí sức ngăn cản, không ngừng lui ra phía sau.

Rốt cục người áo đen bị dồn đến bên tường, không thể lui nữa, tựa hồ giận dữ, cờ xí trong tay lắc một cái, một cỗ Âm Sát chi khí bạo ngược xung kích.

Trần Hạo giơ kiếm ngăn cản, lại bị đẩy lui ra ngoài.

- Huyền Âm tụ sát, tà hồn hoá sinh.

Bức lui Trần Hạo, người áo đen vung tay lên, cờ xí bay múa giữa không trung, đón gió đong đưa, phát ra tà khí dọa người. Ngay khi mấy trăm lệ quỷ tiến hành phá hư Đạo quan, đột nhiên bị cờ xí hấp dẫn, hội tụ một chỗ, trong khoảnh khắc dung hợp trở thành một quỷ vật to lớn cao bốn, năm mét.

Gương mặt quỷ vật này vậy mà hơi giống với tiểu nữ quỷ bị Trần Hạo bắt, bắt quá giờ phút này khuôn mặt vặn vẹo, trở nên xấu xí đến cực điểm, tóc lộn xộn, toát ra từng cái sừng nhọn, hai mắt đen nhánh, tà khí lẫm lẫm, răng nanh trong miệng bén nhọn dọa người. Hai tay vung vẩy, có thể nhìn thấy lòng bàn tay của nó thế mà xuất hiện mặt quỷ nhe răng trợn mắt, tựa hồ muốn cắn xé cái gì.

- Đạo hữu, đây là chủ hồn Huyền Âm Kỳ, không có cử tử oán linh chướng không, uy lực giảm nhiều, chính là cơ hội tốt trấn áp.

Lý Tam gia nhìn thấy quỷ vật to lớn vội vàng kinh hô một tiếng.

Người áo đen âm lãnh bật cười:

- Trần áp Huyền Âm Kỳ? Nằm mơ đi, tà hồn, giết bọn hán cho ta.

Đôi mắt đen của con quỷ vật to lớn nhìn xuống, đưa tay chụp vào Trần Hạo.

Trần Hạo một bên tránh né, một bên tìm cơ hội, lại phát hiện quỷ vật này hình thể dù lớn, nhưng phản ứng lại không chậm, mà lực lượng lại đặc biệt khoa trương, chỉ là một trào liên đem chủ điện Đạo quan phá mất một nửa, một cước đạp đến, mặt đất đều lún ra một cái hố to.

Đôi mắt với quỷ vật khủng bố như vậy, đừng nói trần áp, nếu không phải ý vào Thiên Cương Bộ tinh diệu, Trần Hạo đã mấy lần kém chút bị thương.

Quỷ vật to lớn khi dễ Trần Hạo làm mèo mun nổi giận, oa ô một tiếng liền xông ra ngoài.

Nhưng lợi trào mèo mun vọt qua trên thân quỷ vật, lưu lại vết thương giống như xẹt qua mặt nước, nhanh chóng khép lại, căn bản không tổn thương được. Mà quỷ vật to lớn chỉ ra một trào liền đánh bay mèo mun.

Mắt thấy quỷ vật to lớn bạo ngược Đạo quan không ai cản nổi, đột nhiên một đạo tiếng kêu vang lên.

Ồ ó o o!

Tiếng gà gáy vang dội, âm sát đứng im.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 187: Gà Trống Bất Khuất Và Đế Quân Trần Tà

Phát ra tiếng kêu chính là gà ngốc.

Lại nói thời điểm gà ta hảo hảo nằm sấp trong phòng khô phục thân thể bị móc sạch, một bên neho mắt lại, tưởng tượng vô số gà đẹp vờn quanh, đặc ý, đột nhiên có động tĩnh.

Gà ngốc còn tưởng rằng là mèo mun đang làm âm ỉ nên cũng không để ý.

Nhưng khi phòng ốc bị một cái móng vuốt to lớn cào nát, gà ngốc đã kịp phản ứng.

Mèo mun là gì phá đến mức đó, đây là có người đến gây chuyện rồi!

Mẹ kiếp, gà gia ta nghỉ ngơi còn chưa khỏe đâu, ai cũng đừng có trêu chọc, phá hủy căn phòng gà gia đang ở là có ý gì? Cảm thấy thân thể gà gia ta hiện tại bị móc rỗng, dễ dàng khi dễ ư?

Nói cho các ngươi biết, gà gia chính là gà gia, cho dù thân thể gà gia có trống rỗng cũng có thể khinh thường quần hùng!

Gà ngốc phần nộ bay lên nóc nhà, thấy được quỷ vật to lớn, cũng nhìn thấy Trần Hạo và mèo mun vừa bị một bàn tay đánh bay.

Hắc, không chỉ phá hư mộng đẹp gà gia, còn khi dễ đồng bọn của ta! Tội ác tày trời, không thể tha thứ!

Gà trống lúc này há miệng, phát ra khí thể sáng sớm, bạo phát đem hết toàn lực kêu to một tiếng.

Gà gáy to rõ, tiếng như gợn sóng, những nơi đi qua khiến âm sát khí dừng lại.

Mà quỷ vật to lớn nghe được thanh âm này lại phát ra tiếng kêu thê thảm, tiếng kêu này như hỗn hợp của mấy trăm người, chói tai khó nghe.

Quỷ vật to lớn ôm đầu ngồi xồm xuống.

Trần Hạo thấy thế, nhãn tình sáng lên. Cơ hội tốt.

Thân ảnh bay lượn, mượn nhờ vách tường tàn tạ, nhảy thẳng vào trên không, chờ lúc xuất hiện phía trên quỷ vật, Trần Hạo đưa tay điểm vào quỷ vật to lớn.

Hô, một tòa tượng đá trông rỗng to lớn xuất hiện trên đầu quỷ vật, chính là tượng Chân Vũ Đế Quân.

Tượng thần vừa ra, cảm giác được âm sát khí tức, lập tức linh tính bộc phát, thần uy khuếch tán.

Thần uy bao phủ xuống, quỷ vật to lớn phát ra tiếng kêu càng thêm kinh khủng, tựa hồ muốn gãy dựa.

Nhưng đối mặt thần uy đế quân, quỷ vật to lớn chỉ có thể không ngừng thu nhỏ, sau đó từng cái âm hồn từ trong thân thể bay ra, không kịp động đậy liền bị thần uy trực tiếp xoá bỏ.

Trong vòng mấy hơi thở, quỷ vật to lớn liền mất đi tất cả âm hồn gia trì, chỉ còn lại tiêu nữ quỷ cùng một cây cờ xí, cuối cùng bị tượng thần Chân Vũ Đế Quân ép ở mặt đất.

Mà theo Huyền Âm Kỳ bị trấn trụ, người áo đen nơi xa đột nhiên phốc một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thân ảnh rơi xuống đất, Trần Hạo nhìn tượng thần một chút, lại nhìn một chút người áo đen, thở dài một hơi.

Cuối cùng đã làm xong.

Vội vàng đi đến bên cạnh người áo đen, Trần Hạo xem xét, có chút im lặng.

Khí tức yếu ớt, cảm giác còn tệ hơn tình huống của tên pháp sư Thái lúc trước nữa.

Đây là phản phệ sao? Quả nhiên tà môn ma đạo, phản phệ siêu cấp đáng sợ mà!

Gỡ nón che đầu của người áo đen xuống, đây là một gương mặt lão nhân nhìn hơn năm mươi tuổi, lúc này sắc mặt trắng bệch, mặt mũi đầy máu tươi, khí tức yếu ớt, hít vào nhiều mà thở ra chẳng bao nhiêu.

Nhìn thấy Trần Hạo, người áo đen trừng trừng mắt, dứt quãng nói:

- Linh Thú Môn, các người... chờ đây... chờ vương... vương gia xuất thế, ta . . phía dưới chờ... người.

Dứt lời, người áo đen nghiêng đầu một cái, chết.

Trần Hạo bĩu môi, đang muốn trào phúng một tiếng, đột nhiên thần sắc động.

Vương gia? Vương gia gì? Mẹ nó, chẳng lẽ sau lưng người cũng có đại lão để dựa?

Cẩn thận xem xét, Trần Hạo thở dài.

Phản phệ thật đáng sợ, liền hồn phách đều không còn, còn nói phía dưới chờ ta? Không cần phải phía dưới, khắp thế giới đều là người.

Người áo đen xong đời, Trần Hạo quay lại, thu lại tượng thần Chân Vũ Đế Quân.

Trải qua thí nghiệm lần này, Trần Hạo triệt để tin tưởng mình nhặt được bảo vật, cũng không uổng công mình cố gắng một phen.

Có tôn đại lão này hộ thân, cái gì Vương gia, cho dù là hoàng thượng tới, ta cũng dám khiêu chiến với ngươi.

Mà tiểu nữ quý bị tượng Chân Vũ Đế Quân trấn áp đã vô tung vô ảnh, cờ xí màu lam lúc này cũng gãy.

Cột cờ đứt gãy thành 3 đoạn, cờ xí vỡ tan hai nửa.

Trần Hạo duỗi tay lần mò, kinh ngạc phát hiện, không chỉ là đứt gãy đơn giản như vậy, mà là triệt để phế đi, cờ xí chỉ là dùng sức liền có thể tan thành phân vụn, thật giống như xi măng mục nát.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Trần Hạo cảm giác không gian số ảo Tụ Lý Càn Khôn.

Toàn bộ không gian số ảo bị Trần Hạo chia thành ba nơi, một nơi cất giữ tượng thần, một nơi cất giữ tạp vật, một nơi cho nhóm tiểu quý còn có Hùng lão sư ở.

Giờ phút này tiểu nữ quý vốn được thu vào chỗ không gian của nhóm tiểu quý lại biến mất không thấy, chỉ còn lại một đoàn quang đoàn màu đen lưu động.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, lấy quang đoàn màu đen ra.

Quang đoàn như quả trứng gà, thuộc về Âm Sát chi khí ngưng kết mà thành, không có ý thức, vô cùng thuần túy.

Meo ô!

Đột nhiên mèo mun kêu một tiếng, ánh mắt cực nóng nhìn quang đoàn, bộ dáng chờ mong.

Trần Hạo nhìn mèo mun một chút, lại nhìn quang đoàn một chút, sau đó trực tiếp vung tay lên ném cho mèo mun, xem như ban thưởng công lao lần này cho nó.

Mèo mun vui vẻ một ngụm ngậm lấy, sau đó đắc ý nhấm nuốt, nuốt xuống, neho mắt lại, cảm thụ được tinh túy âm sát kim sắc quang đoàn trong bụng tiêu hóa, chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Ừm, đúng rồi, lần này gà trống có công lao lớn nhất.

Trần Hạo kịp phản ứng, vội vàng nhìn lại, sau đó liền thấy gà trống đứng trên nóc nhà ngẩng đầu ưỡn ngực, không nhúc nhích.

Trần Hạo:

- ...

Con gà khôn kiếp, biết người công lao lớn rồi, còn phải bày ra tư thái tao khí như thế ư!

Đang muốn kêu một tiếng, sắc mặt Trần Hạo hơi biến, thân ảnh bay vút lên nóc nhà.

Đến phụ cận xem xét, Trần Hạo dờ khóc dờ cười.

Con gà chết này, không phải đắc ý, mà là... đã hôn mê.

Khí tức nhẹ nhàng, hơi có chút suy yếu, hiển nhiên liên tục hai lần bộc phát làm nó hao tổn rất nhiều.

Bất quá con gà này cũng rất kiên cường, tuy hôn mê nhưng vẫn không ngã xuống, người đây là làm cho ai nhìn?

Có chút đau lòng, Trần Hạo ôm lấy gà ngốc, cảm thụ được thân thể nó cứng ngắc, suy nghĩ trở về làm chút thuốc bổ gì cho nó bồi bổ thân thể.

- Hai sủng vật của Đạo hữu quả nhiên bất phàm!

Chờ Trần Hạo từ dưới nóc nhà xuống, Lý Tam gia liền lên phía trước, sợ hãi thán phục tán dương.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là cơ duyên xảo hợp, lúc này mới thu lưu ở bên người, nói là sủng vật, không bằng nói là đồng bạn cùng nhau tu hành, không phân chia cao thấp.

Lý Tam gia:

- ...

Lại không biết nên trả lời thế nào.

Người đều là cơ duyên xảo hợp, tại sao ta lại không có cơ duyên hư thế? Một lần cũng không có.

- Ách, Tam gia, Đạo quan này thật sự có lỗi quá.

Trần Hạo nhìn thoáng qua chủ điện tổn hại, sương phòng hậu viện cũng bị phá hư mấy gian, toàn bộ Đạo quan rối tinh rối mù, trên mặt có chút xấu hổ.

Họa là mình dẫn tới, Lý Tam gia hoàn toàn là bị tai bay vạ gió, thay mình nhận lỗi.

Lý Tam gia thoải mái, cười nói:

- Không có gì, sửa chữa một chút là được, tôi không thiếu chút tiền ấy, dù sao Thần Quân cùng bài vị tổ sư gia không có vấn đề, việc khác cũng không đáng kể.

Trần Hạo chân thành nói:

- Bất kể như thế nào, đều là con liên lụy Tam gia, như vậy đi, con cơ duyên xảo hợp học được một môn thần thông khai quang, chút nữa con khai quang cho Tam gia tượng Tam Mao Chân Quân Đạo quan, có thể tăng cường linh tính, hi vọng Tam gia không cự tuyệt.

Lý Tam gia:

- ...

Lại là cơ duyên xảo hợp, người có thể vụng trộm khai quang cho tượng thần được mà, đừng nói với ta nữa được không?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 188: Độc Hạt Là Thứ Tốt

Không muốn bị Trần Hạo đả kích nữa, Lý Tam gia nói sang chuyện khác:

- Đạo hữu, gà của cậu nhìn qua hao tổn không nhỏ, cần bồi bổ một chút đó! Vừa vặn rác rưởi Tam Âm Phái mặc dù không làm được chuyện gì tốt, nhưng cũng lưu lại chút đồ vật tốt.

Trần Hạo kinh ngạc hỏi:

- Đồ vật tốt gì?

Lý Tam gia cười, chỉ bọ cạp đầy đất, đứng im bất động.

- Đây là dị chủng độc hạt, đối với người mà nói là đại hại, bất quá đối với gà mà nói chính là đại bổ, vừa vặn Trương lão tứ am hiểu vật liệu, trở về để hắn làm cho toa thuốc, mỗi ngày hầm một con, không cần mấy ngày, gà của đạo hữu liền sinh long hoạt hổ.

Trần Hạo lúc này mới chú ý, còn có mấy chục con độc hạt chưa có giải quyết.

Bất quá giờ phút này nhìn những này độc hạt không chết, từng con lại yên tĩnh bất động, thật giống như si ngốc.

Xem ra cũng là bị tà đạo điều khiển, tà đạo vừa chết, những độc hạt này liền mất đi mệnh lệnh chỉ dẫn.

- Nguyên lai là dạng này, trở về phải phiền phức Trương Tứ gia, à, đúng rồi, còn hai cỗ thi thể này.

Trần Hạo nhìn người áo đen và tên to con một chút, có chút khó khăn.

Lý Tam gia lạnh nhạt nói:

- Yên tâm đi, trở về tôi cho người kéo đi hoá táng, rồi hướng Ban Ngành Liên Quan báo cáo chuẩn bị một chút là được.

Trần Hạo trừng to mắt:

- Đơn giản như vậy?

Lý Tam gia cười nói:

- Chỉ đơn giản như vậy. Bất quá giết người cũng phải nhìn tình huống. Tu sĩ chúng ta dù không Nhập Đạo, nhưng chỉ cần nắm trong tay đạo thuật liền có năng lực hoành hành không sợ, đối với xã hội chính là một loại uy hiếp. Cho nên Đạo môn cùng đương triều từng có hiệp nghị, đương triều sẽ không quấy rầy Đạo môn tu hành, nhưng Đạo môn cũng không thể tùy ý làm loạn, thậm chí bên trong Đạo môn cũng có không ít tu sĩ cùng đương triều hợp tác, sáng tạo Ban Ngành Liên Quan giải quyết một chút sự tình người bình thường không cách nào lý giải. Nhưng đối với tà môn ma đạo lại không cần khách khí như vậy, Ban Ngành Liên Quan cũng sẽ cổ vũ làm như thế.

Trần Hạo giật mình.

- Đúng rồi, đạo hữu có hứng thú nhận thức người Ban Ngành Liên Quan hay không? Tôi có thể dẫn cậu đi?

Lý Tam gia hỏi.

Trần Hạo liền vội vàng lắc đầu:

- Tam gia, con quen tự do tự tại rồi, không thích câu thúc, tiếp xúc với những người kia, chỉ sợ sẽ có các loại phiền phức, cho nên hay là thôi đi.

Lý Tam gia lắc đầu nói:

- Cậu đây là xem thường Ban Ngành Liên Quan, tôi đoán chừng tư liệu đạo hữu hiện tại đã bị ghi lại, chỉ là đạo hữu chỉ để ý tu hành, không có làm ác, dựa theo hiệp nghị mới không bị quấy rầy.

Trần Hạo cười nói:

- Con cũng có đoán trước, quốc gia như thế lớn, muốn tra một người vẫn rất đơn giản, nhưng con không làm ác, bọn họ cũng không tìm con, mọi người bình an vô sự thì tốt biết bao nhiêu.

Lý Tam gia bất đắc dĩ nói:

- Thôi được, vậy tôi không nói nhiều nữa.

Sau đó, Trần Hạo dùng túi đựng hai con độc hạt, liền mang theo hai linh sủng lái xe rời đi.

Bởi vì Lý Tam gia muốn đi liên hệ Ban Ngành Liên Quan xử lý việc này, trong thời gian ngắn rất bận bịu.

Trở lại viện, an bài tốt cho gà ngọc, lại thả nhóm tiểu quý và Hùng lão sư ra để họ ăn một bữa linh hương, cuối cùng Trần Hạo mới đi ngủ khôi phục thể lực.

Hôm sau, Trần Hạo mang theo độc hạt, dẫn theo gà trống cùng mèo mun đi tới nhà Triệu Lão Tứ.

Vừa vào cửa, Triệu Lão Tứ liền vội vàng mà nói:

- Tiểu hỏa tử, biết tình huống đêm qua như thế nào không? Các loại quái thanh, Trọng Thủy Quan đều biến thành phế tích rồi?

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia không nói với ngài sao?

Triệu Lão Tứ tức giận:

- Lão tam hiện tại cũng không có liên hệ với tôi, điện thoại cũng gọi không được.

Trần Hạo nói:

- Tam gia hẳn là đi tìm Ban Ngành Liên Quan rồi, đêm qua có tà môn ma đạo đến gây chuyện đã bị giải quyết, bất quá Trọng Thủy Quan cũng bị phá hư.

Triệu Lão Tứ một mặt kinh ngạc:

- Tà môn ma đạo? Yêu ma quỷ quái gì có thể phá hủy cả Trọng Thủy Quan? Khoan, không đúng, tiểu hỏa tử cậu hình như biết hơi nhiều rồi?

Nhìn ánh mắt Triệu Lão Tứ hồ nghi, Trần Hạo xin lỗi nói:

- Lúc trước có chỗ che giấu Tứ gia, kỳ thật con cũng là tu sĩ Đạo môn. Tà đạo đột kích, ta cùng Tam gia liên thủ mới trấn trụ tà đạo kia. Bất quá tà đạo âm pháp hung ác, cũng trải qua một phen khổ đấu, vì thế mới khiến Trọng Thủy Quan bị phá hư.

Triệu Lão Tứ:

- ...

- Còn Ban Ngành Liên Quan là gì nữa?

Triệu Lão Tứ tò mò hỏi.

Trần Hạo chần chờ một chút, trả lời:

- Tứ gia, nói thật, ngài không phải người theo nghề này, nếu như không có gì ngoài ý muốn, cả một đời đều chưa chắc có thể đụng tới. Cho nên biết đến cũng không có chỗ tốt gì cho ngài.

Triệu Lão Tứ im lặng, chợt cười nói:

- Cũng đúng, lòng hiếu kỳ quá nhiều cũng không tốt, à, tiểu đạo trưởng, hôm qua cùng yêu tà đánh nhau không bị thương

chứ?

Trần Hạo nói:

- Con không có việc gì, Tam gia cũng mạnh khỏe, bắt sủng vật con nuôi hao tổn không nhỏ. Tam gia nói ngài là y đạo cao nhân, rất có tâm đắc đối với đạo an dưỡng. Cho nên con liền mang theo hai con dị chủng độc hạt đến, xem ngài có thể điều phối thuốc bổ hay không, giúp cho sủng vật của con điều trị thân thể một chút.

Triệu Lão Tứ lúc này mới nhìn thấy trong ngực Trần Hạo ôm một con gà trống ỉu xiu, nhìn thật giống như gà toi.

Trong lúc nhất thời, Triệu Lão Tứ có chút im lặng.

Cả một đời làm nghề y còn chưa xem bệnh cho gà bao giờ, mà gà cũng cần bổ thân thể sao? Nó không phải bổ thân thể cho chúng ta sao?

Bất quá Trần Hạo đã cầu tới cửa, ông ta cũng không dám cự tuyệt.

Trước nhìn một chút cho gà trống, Triệu Lão Tứ phát hiện con gà này có chút thân dị!

Thoạt nhìn là gà trống, nhưng cùng gà trống mình biết lại khác nhau, mcho dù là hình thể hay là màu sắc đều chênh lệch cực lớn.

Đặc biệt là thời điểm Triệu Lão Tứ chuẩn bị lấy tay sờ, gà trống đột nhiên trừng to mắt, đầu gà uốn éo nhìn về phía Triệu Lão Tứ.

Mặc dù thân thể suy yếu nhưng ánh mắt kia rất sắc bén, làm trong lòng Triệu Lão Tứ chột lạnh, có loại ảo giác gà này không thể trêu chọc.

Gặp quý, đây là gà trống sao?

Ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần Hạo một chút, Triệu Lão Tứ lại nhìn về phía dị chủng độc hạt mà hắn mang đến, xem xét thứ này, Triệu Lão Tứ kinh hô một tiếng:

- Bọ cạp đế vương! Không đúng, bọ cạp đế vương cũng không to như thế đi! Đây là chủng loại gì?

Trần Hạo giải thích nói:

- Tứ gia, đây cũng là một loại bọ cạp đế vương, bất quá bị tu sĩ tà đạo dùng âm pháp luyện chế, lúc này mới biến dị. Bất quá thần trí bọ cạp bị thương, mặc dù còn sống nhưng lại giống như người chết.

Triệu lão bốn mắt sáng lên, ngạc nhiên nói:

- Đồ tốt à, xem ra độc tính rất mạnh, bất quá y độc không phân biệt, đồ vật càng độc, có thời điểm càng có hiệu quả.

Càng xem càng vui vẻ, Triệu Lão Tứ cười nói:

- Chuyện này tôi giúp, à, bất quá tôi có yêu cầu, bọ cạp độc có thể đưa tôi một con không? Tôi muốn làm mấy cái thí nghiệm.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên có thể, con có hai con, còn có mấy chục con bị Tam gia thu, chờ ngài ấy trở về, Tứ gia cần nhiều ít, cứ việc mở miệng.

- Ha ha ha, quá tốt rồi, dị chủng hạt độc này khẳng định có giá trị nghiên cứu, nói không chừng có thể có hiệu quả bảo mệnh. Chậc chậc, tiểu đạo trưởng suy tính một chút, nếu không đổi một con sủng vật đi, dị chủng độc hạt giá trị khó đánh giá, cho một con gà ăn quá lãng phí.

Sau khi sợ hãi thán phục, Triệu Lão Tứ đột nhiên hỏi.

Trần Hạo:

- ...

Gà trống:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 189: Phiền Toái Lớn

Mặc dù Trương Tứ gia danh xưng thần y, bất quá đây cũng là lần thứ nhất điều trị thân thể cho gà trống, cho nên trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, cần thời gian suy nghĩ nghiên cứu một hai.

Trần Hạo cũng không thúc giục, cảm tạ một phen liền ôm gà trống lòng tràn đầy oán khí rời khỏi hiệu thuốc.

Trọng Thủy quan đêm qua động tĩnh quá lớn, đi trên đường, Trần Hạo đều có thể nghe được các loại tiếng nghị luận. Bất quá tựa hồ người địa phương đối với Lý Tam gia rất tự tin, cũng không kinh hoảng, chỉ là các loại suy đoán, thậm chí có người đánh bậy đánh bạ nói trúng.

Bất quá kết quả không có gì hơn Lý Tam gia đại phát thần uy, chém yêu trừ ma, dẫn tới cả đám vui cười, hiển nhiên đa số cũng không tin trên thế giới này thật có đồ vật đáng sợ như vậy.

Đang định quay lại viện, đột nhiên bước chân Trần Hạo dừng lại.

Hắn nhìn thấy một chiếc xe BMW ở phía trước.

Bởi vì người qua đường nhiều, lái xe rất chậm, người lái xe không ngừng gào to, đáng vẻ tức hỏn hên.

Trần Hạo nhận ra người lái xe, chính là kẻ xin Lý Tam gia giúp đỡ, cũng là đứa con bất hiếu trong miệng bà lão, kẻ kia bị đội nón xanh, ngược lại còn đắc chí.

Giờ phút này thần sắc gã béo kinh hoảng, trên mặt tựa hồ còn có ngấn tổn thương, tóc lồi thoi, xem ra giống như bị tra tấn.

Không ngoài dự liệu, khẳng định là mẹ của gã lại trở về tìm gã để gây sự, mà lần này tương đối hung.

Gia hỏa này đánh vợ, tức chết mẫu thân, đến chết cũng không hối cải, tìm tà đạo bắt âm hồn mẫu thân nhằm ý đồ tiêu diệt, quả thực không còn nhân tính, tâm địa ác độc, sau khi chết nên xuống vạc dầu.

Đáng tiếc, Lý Tam gia bận bịu sự tình, nếu thật nhìn thấy người, người đi chuyến này không chừng lại bị đánh một trận.

Trần Hạo cũng không để ý, quay lại chỗ ở.

Điều phối cháo loãng linh thực cho mèo mun một phần, sau đó Trần Hạo bung một phần khác định tự mình cho gà ngốc ăn, lúc này điện thoại Trần Hạo đột nhiên vang lên.

Lấy ra xem xét, Trần Hạo kinh ngạc, lại là dãy số Lý Tam gia mới trao đổi hôm qua.

Vội vàng kết nối, Trần Hạo cười nói:

- Tam gia, có chuyện gì sao?

- Đạo hữu, tôi không phải Lý đạo hữu, tôi tên Trần Quân, đệ tử Khánh Nhạc Quan, mạo muội quấy rầy, xin hãy tha lỗi.

Một thanh âm nặng nề truyền đến.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, dừng lại một lát, lúc này mới nói:

- Trần đạo hữu, có chuyện gì sao?

Trần Quân nói:

- Liên quan tới chuyện Trọng Thủy Quan phát sinh tối hôm qua, Lý đạo hữu nói với tôi, bất quá sự tình có chút phức tạp, khả năng liên lụy rất sâu. Tôi cảm thấy đạo hữu đã đổi mặt, hẳn cần hiểu rõ tình huống một chút. Đương nhiên, nếu như

đạo hữu không nguyện ý cùng chúng ta tiếp xúc, tôi cũng không bắt buộc, có thể ở trong điện thoại cáo tri.

Trần Hạo suy nghĩ một cái, nói:

- Vậy liền phiền phức đạo hữu, nói nghe một chút.

Trần Quân nói:

- Liên quan tới tà đạo tập kích Trọng Thủy Quan, đạo hữu chắc hẳn đã biết. Hắn là một vị đệ tử của Tam Âm Phái, người này lấy tà pháp hại người, nghiệp chướng nặng nề, không chỉ là tội phạm Ban Ngành Liên Quan truy nã, bên trong Đạo môn cũng danh liệt Hắc bảng, chỉ cần có đồng đạo phát hiện đều có thể đánh giết không cần chịu trách nhiệm, Ban Ngành Liên Quan cũng sẽ cấp cho ban thưởng.

Trần Hạo cười nói:

- Ban thưởng thì không cần, chỉ cần không có phiền phức là được.

Trần Quân nói:

- Phần thưởng này nhất định phải cho, đương nhiên, đạo hữu cũng đừng hiểu lầm, đây không phải chúng ta thu mua lòng người, ban thưởng là Ban Ngành Liên Quan cùng Đạo môn liên hợp tồn trữ. Ban thưởng tài nguyên cho nhân tài mới nổi của Đạo môn, là giới tu hành cổ vũ hậu bối cố gắng tu hành, không có ý gì khác.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, đột nhiên nói:

- Đã như vậy, tôi muốn hỏi hỏi, tà đạo ban thưởng, có đủ một khối linh thạch hay không?

Trần Quân:

- ...

- Xem ra là không đủ, như thế quên đi, đạo hữu muốn nói với tôi chính là những việc này sao?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Trần Quân nói:

- Đạo hữu đừng nóng vội, đây chỉ là sự tình thứ nhất, tôi muốn nói chuyện thứ hai, quan hệ đến an nguy của đạo hữu.

Trần Hạo nhướn mày, nói:

- Đạo hữu xin nói rõ.

Trần Quân nói:

- Tam Âm Phái sớm tại rất nhiều năm trước đã đầu nhập Thanh triều, dù sau đó bị tiêu diệt, nhưng Tam Âm Phái cũng không đoạn tuyệt truyền thừa. Những năm gần đây đột nhiên lại nổi lên, chúng tôi qua điều tra phát hiện, Tam Âm Phái tựa hồ cùng một tồn tại kinh khủng nào đó hợp tác, không chỉ có Tam Âm phái, còn có rất nhiều bàng môn tà đạo khác, thậm chí phiến bang truyền thừa cũng ngoi đầu lên, liên hệ tương hỗ mật mờ. Đạo hữu xuất thủ trấn sát đệ tử Tam Âm Phái, chỉ sợ sẽ dẫn tới đệ tử Tam Âm Phái khác, thậm chí một chút nhân vật tà môn độc ác.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, thế mà phía sau thật có đại lão? Chính là vị Vương gia kia sao?

À, trước đó tại Địa Linh Cung gặp được Dục Linh, tên kia cũng mật mờ nói cái gì Vương gia.

Chẳng lẽ Vương gia này ngu bức đến như vậy?

Không phải chứ? Hoa Hạ truyền thừa đã bao nhiêu năm, tồn tại cường đại cũng không có ai dám nói mình không ai bì nổi,

một hậu bối Mãn Thanh ngang ngược càn rỡ còn có thể nghịch thiên hay sao?

Trần Hạo suy nghĩ một lát, hỏi:

- Không biết đạo hữu đối với thứ tồn tại kinh khủng này hiểu rõ nhiều hay ít?

Trần Quân nói:

- Trước mắt điều tra tình huống, chỉ biết tồn tại kinh khủng này tựa hồ là đạt được một loại thần vật nào đó, lúc đầu muốn nghịch chuyển khí vận Mãn Thanh, kết quả bị một cao nhân Đạo môn chưa từng nổi danh trấn áp tại cấm địa nào đó. Hơn mười năm trước, một vị cao nhân Đạo môn tinh thông suy tính, lấy đại giới hai mươi năm tuổi thọ cũng chỉ là suy tính ra, ban ngày sao hiện, hiện hình quỷ tượng yêu ma.

Trần Hạo im lặng.

Nói như thế, vậy liền thật là Vương gia kia.

Đạt được thần vật, muốn lại nổi tiếp khí vận hoàng triều, chuyện này bị một vị cao nhân Đạo môn biết được, khó chịu, trấn áp. Bất quá có thể tưởng tượng ra được, năng lực có thể lại nổi tiếp khí vận hoàng triều, Vương gia kia tất nhiên đã đạt được bảo bối kinh người, có năng lực cực kì khủng bố.

Dù là cao nhân Đạo môn cũng chỉ có thể trấn áp, mà không cách nào tiêu diệt.

Con mẹ nó, mình thế nào lại dính líu với chuyện này rồi?

Trần Hạo có chút đau đầu.

- Đương nhiên, ma cao một thước, đạo cao một trượng, bất luận yêu ma quỷ quái gì muốn kháng cự đại thế, tất nhiên sẽ bị trấn áp, tiêu diệt, tuyệt không có khả năng xoay người. Chỉ là trước mắt những bång môn tà đạo này ần nấp làm việc, che

giấu tung tích, khó mà tìm kiếm tung tích, đạo hữu chỉ là một người, tôi sợ cậu tứ cố vô thân sẽ...

Trần Quân cuối cùng nói ra ý đồ.

Mặc dù Đạo môn cùng chính phủ hiệp nghị là không can thiệp lẫn nhau.

Nhưng cũng không nói không thể lôi kéo, chỉ cần người tình ta nguyện, hợp tác vui vẻ nha.

Không đợi Trần Quân nói xong, Trần Hạo trực tiếp ngắt lời:

- Tôi đã biết, đa tạ đạo hữu nhắc nhở, tôi vô cùng cảm kích, bất quá tôi là tu sĩ, không gây chuyện, cũng không sợ gì, tôi tự học đạo, nếu muốn lần tôi thì phải có bản sự để nói chuyện cái đã.

Trần Quân:

- ...

- Được rồi, không nói nữa, Tiểu Hoàng nhà tôi sinh bệnh không thể ăn cơm, tôi cho ăn nó trước đã, không quấy rầy đạo hữu công tác.

Trần Hạo nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Bên kia điện thoại, một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi cầm điện thoại mờ mịt nhìn về phía Lý Tam gia hỏi:

- Lý đạo hữu, Tiểu Hoàng là ai?

Lý Tam gia cười khan nói:

- Hình như... là một con gà Trần đạo hữu nuôi, à, cậu chớ xem thường, con gà này là linh sủng, rất lợi hại.

Trung niên nam tử:

- ...

Chương 190: Tính Toán Gã Béo

Cúp điện thoại, Trần Hạo rơi vào trầm tư.

Ban Ngành Liên Quan lộ ra ra tin tức cho mình, nói đến thật đúng là phiền phức.

Nếu như chỉ là một đệ tử Tam Âm Phái thì cũng thôi đi, nhưng phía sau lại có đại lão ủng hộ, mặc dù vị đại lão kia bị trấn áp, nhưng rõ ràng có không ít tà môn ma đạo đầu nhập vị đại lão kia, đang chờ vị đại lão này xoay người, dẫn dắt bọn hắn làm mưa làm gió.

Mình vô ý phá hủy hai lần kế hoạch của bọn họ, nói không chừng thật đúng là sẽ có nhân vật tà môn nhìn chướng mắt, tới gây sự.

Lấy tu vi của mình hiện tại cũng không dám cam đoan không sợ bất cứ điều gì.

Đầu nhập Ban Ngành Liên Quan cầu che chở? Trần Hạo không muốn.

Vừa vào công môn, thân bất do kỷ.

Được người khác che chở, mình phải bỏ ra càng nhiều, đến lúc đó liên lụy không ngừng, còn tu đạo con khỉ gì.

Cho nên, biện pháp duy nhất chính là mạnh lên.

Chỉ có không ngừng cường đại, cường đại đến mức làm cho người khác sợ hãi mới không ai dám trêu chọc, đương nhiên hết thảy vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Sau lưng mình có hệ thống đại lão, cho nên việc tu hành khác với tu sĩ dựa vào tích lũy cùng khổ tu quanh năm suốt

tháng.

Chỉ ít trước khi bước vào Tiên Thiên mình sẽ không gặp phải bình cảnh.

Xem ra chờ sau khi gà ngốc tu dưỡng xong, mình nên tiếp tục xuất phát làm nhiệm vụ.

Đang suy nghĩ, một tiếng khanh khách truyền đến.

Trần Hạo nhìn lại, sau đó liền phát hiện, mèo mun đang ăn... linh thực của gà ngốc!

- Đi đi đi, đây là của Tiểu Hoàng.

Trần Hạo vội vàng xua đuổi mèo mun.

Mèo mun đã ăn một miếng lớn, đắc ý chạy đi.

Nhìn ánh mắt gà ngốc u oán, Trần Hạo một mặt xấu hổ:

- Không sao, chỉ là ăn một ngậm mà thôi, à, chờ mấy hôm nữa điều phối bộ cặp xong, ta cam đoan chỉ cho ngươi ăn, không cho Tiểu Hắc ăn.

Gà trống:

- ...

Buổi chiều, Lý Tam gia đi vào trong nội viện Trần Hạo thuê.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Lý Tam gia, Trần Hạo cười hỏi:

- Thế nào Tam gia, sự tình xử lý tốt chứ?

Lý Tam gia gật đầu:

- Không thành vấn đề, bất quá ta không nghĩ tới Trần Quân sẽ thừa cơ lôi kéo cậu, đạo hữu đừng có hiểu lầm, đây cũng không phải là ta cố ý.

Trần Hạo nói:

- Tam gia nói gì thế, kỳ thật người cũng đã giúp con, nếu không phải Trần Quân nói cho con những thứ này thì con cũng còn mơ mơ hồ hồ đây này, hiện tại chí ít trong lòng đã có chuẩn bị.

Nhìn Trần Hạo không giận, Lý Tam gia thở dài một hơi, toàn tức nói:

- Nói đến, phiền phức chuyện này thật đúng là không nhỏ, tôi phải chuẩn bị hướng Mao Sơn tổng bộ hồi báo, thỉnh cầu một vị đồng đạo có đạo hạnh chân chính đến đây chủ trì Trọng Thủy Quan.

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc nói:

- Làm như vậy chẳng phải là đem truyền thừa dâng tặng môn phái khác hay sao?

Lý Tam gia cười khổ nói:

- Còn truyền thừa gì nữa, tôi giữ nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối đều không cách nào Nhập Đạo. Đạo pháp Trọng Thủy Quan tôi cũng chỉ có thể dựa vào pháp khí tổ truyền miễn cưỡng thi triển, những năm này tôi cũng có ý tìm kiếm đệ tử để truyền thụ thừa, nhưng người kia còn khó Nhập Đạo hơn cả tôi, cho đến bây giờ cũng không thể. Nếu như tôi chết, Trọng Thủy Quan mới xem như thật sự đoạn tuyệt truyền thừa. Bây giờ đã liên lụy tới tu sĩ tà môn lợi hại, tôi cảm thấy trọng trách này cũng nên buông xuống, chí ít, tôi cũng là chi mạch trở về chủ mạch, không hề có lỗi với tổ sư gia.

Trần Hạo im lặng.

Tu hành gian nan, Đạo môn tàn lụi, tu hành càng ngày càng ít, Trọng Thủy Quan khá tốt, chí ít thuộc về chi nhánh Mao Sơn, một khi suy thoái còn có thể tìm kiếm tông mạch che chở, tương lai có ngày mở lại.

Một vài tiểu môn phái không có chỗ dựa chỉ có thể ngồi đợi truyền thừa môn phái của mình bị đoạn tuyệt.

- Đạo hữu có tính toán gì không? Người dù sao cũng là tán tu Đạo môn, không có sư môn, bây giờ đã trêu chọc Tam Âm Phái, cho nên phải làm chuẩn bị cho tốt, đề phòng vạn nhất.

Lý Tam gia dò hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Còn có thể làm sao, đi được tới đâu hay tới đó, nói đến, con cũng phải cùng Tam gia nói một chút, lại tu dưỡng mấy ngày, chờ Tiểu Hắc khôi phục xong thì con định rời đi, tiếp tục hành đạo. Đã có phiền phức, con cũng không thể ngồi đợi, cũng nên cố gắng tu hành, trở nên mạnh hơn, phiền toái như vậy tới mới có năng lực đối mặt.

Lý Tam gia:

- ...

Người đây là tâm lớn hay là sao thế? Đều nói có thể sẽ bị tu sĩ tà môn để mắt tới, người còn chạy loạn? Chẳng lẽ hành đạo liền có thể tránh né?

Hắn cũng không cho rằng Trần Hạo hành đạo sẽ có thể nhanh chóng mạnh lên.

Theo hắn biết, hành đạo là tu hành đạo tâm, muốn chân chính mạnh lên vẫn phải trầm ổn khổ tu, chậm rãi tăng lên.

Nguyên bản Lý Tam gia dự định nói cho Trần Hạo, có thể giới thiệu Trần Hạo tiến về Mao Sơn tu hành, dù sao nơi đó là phái Mao Sơn sáng lập, có đại năng tọa trấn, thậm chí một vùng Mao Sơn có không ít tu sĩ Đạo môn ẩn cư, dạng địa phương này, tà môn ma đạo ngay cả tiếp cận cũng không dám, chớ nói chi là đến nháo sự.

Chỉ là Trần Hạo đã nói dự định, lời ông ta muốn nói cũng chỉ có thể chôn ở trong bụng.

Người tu hành, tâm động thì hành động, sự tình quyết định sẽ không tùy tiện cải biến.

Mình có nói cũng không thể thay đổi được gì.

- Cũng tốt, thời điểm đạo hữu muốn đi thì cứ nói với tôi một tiếng, lúc chia tay tôi sẽ chuẩn bị cho đạo hữu một món quà.

Lý Tam gia cười nói.

- Tam gia yên tâm, con chắc chắn sẽ không lén lút đi, đúng, Tam gia trở về có nhìn thấy gã béo bị đội nón xanh không?

Trần Hạo cười hỏi.

- Nó còn chưa có chết?

Lý Tam gia trừng to mắt.

Trần Hạo:

- ...

Sao thế? Người còn dạy người ta mẹ giết con? Có phải quá tàn nhẫn rồi hay không?

Nhìn thấy Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, Lý Tam gia khẽ nói:

- Làm sao? Chỉ có nhi tử ngoan độc với phụ mẫu, không cho phép mẫu thân hại chết nhi tử? Ai quy định? Chu gia muội tử cũng yếu lòng, tôi gia trì phù sát cho bà ấy, thế mà lại không thể ra tay, loại nghiệt tử này lưu lại để làm gì? Chẳng lẽ chờ hấn lại tìm tu sĩ tà môn khác tới đối phó bà ấy sao.

Trần Hạo cười khan nói:

- Đối với loại người này, con cũng cảm thấy sống lãng phí không khí, bắt quá mẹ giết con, không bằng cứ để quỷ giết?

Lý Tam gia:

- ...

Còn nói ta hung tàn, người không phải cũng muốn lộng chết hồn đản kia sao.

- Chuyện này không được, để Chu gia muội tử động thủ, đây là nhân quả tuần hoàn. Nếu như chúng ta xuất thủ, đó chính là giết người, pháp luật không cho phép, quy định Đạo môn cũng không cho phép.

Lý Tam gia lắc đầu cự tuyệt.

Trần Hạo nói:

- Vậy liền không cách nào, mẫu thân người ta không hạ thủ được, chúng ta cũng không thể làm thay, nếu không, hủy sinh ý hóa này, đánh hấn về nguyên hình, như thế tên mập kia nhất định sẽ thành thật lại.

Nhãn tình Lý Tam gia sáng lên, cười nói:

- Chủ ý này không tồi, tiểu tử có tiền liền xấu đi, nhìn nó không có tiền làm sao bây giờ.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Tam gia thật đúng là muốn làm như vậy à? Đó cũng là phạm pháp mà?

Lý Tam gia nói:

- Làm trái cái gì, tôi lại không nói tôi đi, để Chu đại muội tử đi làm, nếu như thế này vẫn không xuống tay được, đó chính là tự mình chịu tội, tôi cũng không quản được.

Trần Hạo gật đầu, rất tán thành.

Sự tình hai mẹ con kia, đối với mình mà nói cũng là một nhiệm vụ có thể kích phát, nhưng Trần Hạo từ bỏ hỗ trợ, bởi vì nhìn tình huống liền có thể nhìn ra mẫu thân là muốn nhi tử lạc đường biết quay lại, mà nhi tử lại tâm ngoan thủ lạt. Nếu

như kích phát nhiệm vụ, mình cũng không thèm đến giúp loại người này, nhìn phần thưởng không lấy được, chi bằng không kích phát nhiệm vụ luôn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 191: Trương Thần Y

Đảo mắt hai ngày đã trôi qua, Trọng Thủy Quan dần dần được trùng kiến, cư dân Thất Thủy trấn khó thấy được tràng cảnh náo nhiệt như vậy, mỗi ngày đều bu lại vây xem, nhiều người nắm lấy cơ hội buôn bán, bán một chút ẩm thực tham gia náo nhiệt.

Trần Hạo còn chưa nghe được tin tức gã béo bị hô ra sao thì Trương Tứ gia đã thông báo điều phối thuốc xong.

Lúc này Trần Hạo mang theo gà ngốc và mèo mun đi tới phòng Trương Tứ gia.

Đến xem xét, còn có người quen.

Người này chính là thanh niên cao lớn đêm đó ôm cô gái tới xin giúp đỡ.

Mấy ngày không gặp, thanh niên nhìn tiều tụy đi nhiều, râu ria lồi thoi, hướng Trương Tứ gia cầu khẩn, trong lời nói nghe được hẳn xem như biết được thân phận Trương Tứ gia. Trước mắt cô gái nạo thai vẫn hôn mê bất tỉnh, cơ bản chẩn đoán là người thực vật, biết Trương Tứ gia là thánh thủ y đạo, tới mời Trương Tứ gia xuất thủ.

Thanh niên cũng biết điều, biết hành vi của tên thanh niên tóc vàng đắc tội Trương Tứ gia, lần này mang theo rất nhiều lễ vật tới nhận lỗi.

Trương Tứ gia cũng không có lộ ra sắc mặt không kiên nhẫn hoặc là kháng cự, ông bình tĩnh giải thích cùng thanh niên, biểu thị tình huống cô gái này, ông cũng chú ý, được bệnh viện huyện đưa cho tư liệu, đáng tiếc ông cũng không có biện pháp quá tốt, hi vọng cậu thanh niên có thể đưa cô gái này tới bệnh viện tốt hơn để tiếp nhận trị liệu.

Thanh niên rõ ràng không tin, thần y trước mắt chính là người đại danh鼎鼎 trong giới y học, đối với rất nhiều nghi nan tạp chứng đều có kinh nghiệm chữa khỏi.

Người thực vật này hẳn hiểu qua, phương án trị liệu trên cơ bản đều giống nhau, đưa đi đâu đều như thế, thà rằng như vậy, không bằng để thần y y thuật hơn người hỗ trợ, nói không chừng hiệu quả càng tốt hơn.

Đang lúc không biết cự tuyệt như thế nào, Trương Tứ gia nhìn thấy Trần Hạo tới liền cười nói:

- Tiểu đạo trưởng tới rồi à, thuốc kia tôi đã chế biến xong rồi, ở hậu viện, cậu có thể trực tiếp cho gà của mình ăn.

Trần Hạo cười nói:

- Làm phiền Tứ gia rồi.

Nói xong, Trần Hạo trực tiếp hướng về hậu viện, cũng không nhìn tên thanh niên kia một chút nào.

Bất quá nghe thấy Trương Tứ gia, thanh niên lại kinh ngạc nhìn Trần Hạo một chút.

Tuổi còn trẻ, ăn mặc an nhàn, chỗ nào nhìn giống đạo trưởng chứ?

Nhưng nhìn đến gà trống Trần Hạo ôm trong ngực, trong mắt thanh niên xuất hiện một tia mắt tự nhiên.

Ta cầu người cứu người, người không cứu, ngược lại giúp một con gà ? Ở trong mắt người, chẳng lẽ nhân mạng còn không đáng tiền bằng một con gà sao?

Chờ Trần Hạo đi vào hậu viện, sắc mặt thanh niên khó coi:

- Trương thần y, ngài thật không thể giúp tôi một chút được sao?

Lông mày Trương Tứ gia khẽ nhúc nhích.

Nghe giọng điệu này, là bất mãn sao? À, người tuổi trẻ bây giờ hoàn toàn không cách nào nói chuyện được.

Nhìn thanh niên, Trương Tứ gia lần nữa nói:

- Tôi thật bất lực, y đạo có chuyên công, tôi...

- Tôi chỉ hỏi, thần y có nguyện ý giúp hay không.

Thanh niên cắt lời Trương Tứ gia, ánh mắt sáng rực nhìn Trương Tứ gia.

Trương Tứ gia trầm mặc.

- Tôi hiểu rồi, xin rồi đã quấy rầy.

Thanh niên sắc mặt âm trầm xoay người liền đi, không chút do dự

Chờ thanh niên đi, Trương Tứ gia thở dài một tiếng, sắc mặt có chút phức tạp.

Tiến vào hậu viện, Trần Hạo đã ngửi được một mùi thuốc thơm, từng tia từng tia làm cho mình đều có chút thèm ăn.

Con mắt gà gộc và mèo mun tỏa sáng, rất chờ mong.

Sau đó, Trần Hạo liền thấy một cái hỏa lô, phía trên có một cái nồi nhôm. Hương khí chính là từ trong nồi nhôm truyền ra.

Hiếu kì mở nắp nồi ra, lập tức một cỗ nhiệt khí bốc lên, mùi thơm nồng nặc đập vào mặt.

Chờ nhiệt khí tán đi, Trần Hạo liền ngạc nhiên phát hiện, trong nồi nhôm mang một cái vỉ, phía dưới là nước, phía trên có một cái bát sứ, trong chén là hai con độc hạt, không có vật khác.

Trần Hạo:

- ...

Nói nấu thuốc xong rồi? Đây không phải là hấp sao, có phải hơi đơn giản rồi không?

Khoan, không đúng, rõ ràng là hấp, vậy mùi thơm của thuốc phát ra từ đâu?

Đang đánh giá, một thanh âm từ phía sau truyền đến:

- Tiểu đạo trưởng, cảm thấy thuốc này như thế nào? Đây chính là tôi căn cứ cổ phương ngũ độc cải chế mà thành, lấy bốn loại độc thảo có độc tính trung hoà với độc của hạt độc, hình thành một loại cân đối, không chỉ có không có phá huỷ thuộc tính độc hạt, thậm chí sau khi dung hợp độc tính, đối với thân thể có một loại tác dụng tẩm bổ đặc biệt, ngoài ra ta còn tăng thêm ba vị kỳ hoa, hương vị cũng vô cùng không tồi.

Người nói chuyện chính là Trương Tứ gia, mặt mỉm cười, nhìn có chút tự đắc.

Trần Hạo sợ hãi than nói:

- Tứ gia quả nhiên lợi hại, gửi hương, càng gửi càng thơm, à, vậy cái này, người có thể ăn không?

Gà ngốc:

- ...

Mèo mun:

- ...

Trương Tứ gia cười nói:

- Đương nhiên có thể ăn, đây cũng chính là ý tôi muốn nói, gà thân quá nhỏ, nhu cầu cũng không lớn, ăn nhiều thì phí, chỉ cần ăn một chút liền...

Hắn vẫn chưa nói xong, gà ngốc liền trừng mắt, mẹ, lúc trước nói cho ta ăn, hiện tại muốn đòi ý sao? Đồ các ngươi không ăn, hiện tại đến thức ăn của ta đều muốn đoạt?

Ha ha ha, gà ngốc uych uych bay đến bên trên nôi nhôm, duỗi đầu ra, trực tiếp đem một con độc hạt gấp lên, sau đó uych uych bay đi.

Sau đó, mèo mun đã hành động, động tác càng nhanh hơn, thân ảnh vút qua, từ nôi nhôm bay qua, con thứ hai cũng biến mất.

Trương Tứ gia:

- ...

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, Tứ gia, kỳ thật hai con sủng vật không phải sủng vật bình thường, ăn nhiều một chút tiêu hóa không có vấn đề.

Trần Hạo cười khan một tiếng.

Trương Tứ gia còn có thể nói cái gì, bỏ đi, cũng không thể tranh đoạt cùng hai con sủng vật được. Mặc dù ông ta thật rất muốn làm như thế.

- Đúng rồi, người kia đi rồi sao?

Trần Hạo nói sang chuyện khác.

Trương Tứ gia hoàn hồn, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Cậu không nói, tôi cũng muốn hỏi, Lý Lão Tam nói cô gái kia bị trúng tà? Chuyện này là thật sao?

Trần Hạo gật đầu:

- Là thật, nói đến, cô gái kia cũng là tự làm tự chịu, cô ấy lúc đầu mang thai, kết quả không biết vì sao có ý từ trên thang lầu lặn xuống, làm hại hài tử, đứa bé trong bụng là một oán linh đầu thai bảy lần muốn làm người. Bởi vì cô ta tàn nhẫn, oán linh kia liền mang hận, hơn nữa còn đem hồn phách của cô ấy phong cấm, làm cô gái thoát nhìn như người thực vật.

Trương Tứ gia:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Hiện tại oán linh này bị con thu, nhưng cô gái kia sở tác sở vi, con cảm thấy không thể tùy tiện tha thứ, cho nên liền không để oán linh giải trừ phong cấm. Thế nào, Tứ gia đồng tình với người kia? Muốn hỗ trợ? Tứ gia y đức khiến người kính nể, cũng giúp con không ít, nếu như người muốn giúp, con liền để oán linh thả cô ấy ra, lúc đầu oán linh cũng là bị người bức bách, nhắc tới cũng phức tạp.

Trương Tứ gia lúc này mới thở dài nói:

- Khó trách tư liệu bệnh viện huyện cho tôi, tai nạn trước đó tổn thương rất nghiêm trọng, giám định cô ấy cho dù khôi phục thanh tỉnh, nhưng đời này chỉ sợ không sinh được hài tử nữa.

Trần Hạo sững sờ, chột bĩu môi.

Quả nhiên không tìm đường chết sẽ không phải chết, làm như thế có đáng giá hay không? Có vài người quả thật không còn gì để nói.

- Tiểu đạo trưởng, cô gái kia đã chịu đủ rồi, tương lai khẳng định sẽ hối hận, hi vọng tiểu đạo trưởng thuyết phục oán linh khoan dung độ lượng, sau này nhất định sẽ có phúc báo.

Trương Tứ gia chung quy cả đời làm nghề y, lấy thiện làm gốc, không thể thấy chết không cứu.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 192: Chân Tướng Phía Sau

Từ hiệu thuốc rời đi, mèo mun và gà ngốc đều ăn rất hài lòng, từng con nhìn về phía Trần Hạo đầy chờ mong.

Trần Hạo tức giận nhìn mèo mun nói: - Người nhìn người mập như thế nào, còn đoạt đồ ăn của Tiểu Hoàng, không cảm thấy quá phận sao?

Mèo mun ủy khuất nhìn Trần Hạo.

Đối mặt với mỹ thực, nhân loại ngu xuẩn các người cũng nhìn không được dụ hoặc, còn có thể nói bốn miêu sao?

Bất quá nhìn thấy ánh mắt u oán của gà ngốc, mèo mun cũng cảm thấy không có ý tứ.

Đều là một đội, tương ăn của mình quả thật hơi khó coi.

Mèo mun lúc này meo ô vài tiếng đối với gà trống.

Gà trống hồ nghi nhìn mèo mun, tựa hồ có chút không tin.

Ánh mắt mèo mun nghiêm túc, tiếp tục meo ô.

Gà trống chần chờ một chút, rốt cục nhẹ gật đầu.

Mèo mun lập tức nheo mắt lại cười, lại meo ô vài tiếng.

Gà trống lập tức xù lông, con mắt mở lớn.

Mèo mun lại duỗi chân, khoác lên trên thân gà trống, tiếp tục meo ô. Một bộ hảo huynh đệ, phải biết chia sẻ.

Gà trống vô cùng đáng thương nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Con mèo chết này, lại đang lừa gạt gà ngốc?

Lần này cũng không thể để người bị hổ nữa, Trần Hạo gỡ chân mèo mun ra, đem gà trống ôm ở trong ngực, lúc này mới nói:

- Tiểu Hoàng yên tâm đi, là của người chính là của người, mèo mun khẳng định không giành được lần thứ hai.

Nói xong, Trần Hạo nhìn cũng không nhìn mèo mun, cất bước liền đi.

Mèo mun ngồi xồm xuống, trong mắt có chút thất vọng.

Mỹ thực đó, cứ như vậy rời mình mà đi sao?

Chuyện này không thành, mình phải nghĩ biện pháp.

Sau khi trở lại viện, Trần Hạo liền gọi Trần Ái Học ra, hỏi thăm sự tình liên quan tới linh hồn cô gái bị phong cấm.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Trần Ái Học không còn cố chấp giống trước đó, nghe vậy cũng không muốn so đo với cô gái kia nữa, dù sao nếu không phải cô gái làm vậy, nó cũng không cách nào quen nhiều đồng học đáng yêu như vậy, còn có Hùng lão sư, Miêu tử, Gà đại ca và đại ca ca Trần Hạo, tất cả đều đối với nó rất tốt.

Nếu như Trần Hạo muốn nó thả, vậy ban đêm nó sẽ thả đi.

Trần Hạo có chút vui mừng, cứu tử oán linh này cũng không phải không có khả năng cứu vớt, chỉ cần tiếp tục giáo hóa, tương lai còn có thể đi đến chính đạo.

Chờ đến ban đêm, Trần Ái Học liền hướng Hùng lão sư xin nghỉ, đi giải quyết một chút nhân quả cuối cùng của bản thân.

Một đường phi độn, mượn nhờ xe qua đường, tìm khí tức trên thân cô gái phá thai lưu lại, Trần Ái Học đi tới một bệnh viện trong thành thị.

Bệnh viện rất lớn, bên trong âm khí rất nặng, cũng ẩn núp mười mấy âm hồn.

Khi Trần Ái Học đến, những âm hồn này liền bị kinh sợ, lập tức giải tán, căn bản không dám đối mặt.

Nếu là Trần Ái Học lúc trước, đối mặt tình huống như vậy khẳng định sẽ rất đắc ý, bởi vì như thế sẽ tỏ ra mình rất lợi hại.

Bất quá khi được Hùng lão sư giáo dục và đồng học lây nhiễm, tư duy Trần Ái Học có biến hóa vi diệu, trong lòng ngược lại sinh ra một tia ảm đạm.

Quả nhiên, mình không được hoan nghênh sao?

Ừm, về sau ta nhất định sẽ trở nên rất được hoan nghênh, ai cũng sẽ thích ta.

Trần Ái Học tự cổ vũ trong lòng, sau đó thân ảnh lóe lên, đi tới một phòng bệnh trong bệnh viện.

Giờ phút này trong phòng bệnh có ba người, ngoại trừ cô gái phá thai nằm ở trên giường, còn có một thanh niên tóc vàng và một người đàn ông trung niên.

Gã thanh niên tóc vàng chính là kẻ náo sự tại hiệu thuốc của Trương Tứ gia, còn người đàn ông trung niên thì khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt âm lãnh hung ác.

Lúc này, gã thanh niên tóc vàng và tên đàn ông trung niên đang nói chuyện với nhau.

- Mày không phải nói không có ngoài ý muốn sao? Tại sao lại có nhiều thứ ngoài ý muốn như vậy? A Phương không chỉ sau này không thể sinh con, hiện tại còn biến thành người thực vật? Mày làm tâm huyết mấy nay nay của tao uổng phí sao.

Gã đàn ông trung niên phần nộ nhìn tên tóc vàng nói.

Tên tóc vàng sợ hãi rụt rè ủy khuất nói:

- Cha, đây thật là do ông trời mà, con sao có thể hoàn toàn không chế, lúc đầu sảy thai, Phương tử cũng không biết suy nghĩ thế nào, tự túc chủ trương, con cũng không kịp ngăn cản. Lần này tai nạn xe cộ càng kỳ quặc hơn, đoạn đường tốt như vậy cũng không biết tại sao lại đột nhiên lao ra, con...

- Đừng kể cho tao những thứ vô dụng này, hiện tại kế hoạch đã đến một bước này, kết quả mà đã làm thành thế nào rồi? Làm sao bây giờ? Mà nói phải làm sao bây giờ?

Gã đàn ông trung niên tức giận rống to.

Hoàng mao dừng một chút, mở miệng nói:

- Cha, cha đừng có gấp, kỳ thật con có một biện pháp.

Gã đàn ông trung niên kia sững sờ, hỏi:

- Nói.

Hoàng mao nói:

- Phương tử còn có đường muội, cô bé kia con đã gặp qua, dáng dấp rất giống Phương tử, thân cũng kém không nhiều, nếu như chúng ta đem người đưa đi giải phẫu, chỉnh dung một chút, giả trang thành Phương tử cũng không thành vấn đề.

Nhãn tình gã đàn ông trung niên sáng lên, kinh hỉ nói:

- Mà nói thật chứ?

Hoàng mao gật đầu:

- Con lừa cha làm gì, cô bé kia cũng ái mộ vinh hoa, lúc trước mấy lần con đưa qua lễ vật, còn muốn chơi đùa...

- Chơi em gái mà, thu lại tâm tư cho tao, chỉ cần kế hoạch lần này thành công, về sau hai cha con ta sẽ không thiếu tiền, nữ nhân gì mà không có, mà đừng gây chuyện cho tao nữa là được.

Gã đàn ông trung niên hung ác uy hiếp.

Hoàng mao vội vàng gật đầu:

- Con biết rồi, người yên tâm, con có chừng mực, bất quá Phương tử làm sao bây giờ?

Gã đàn ông trung niên nhìn thoáng qua cô gái đang ngủ say, hờ lạnh nói:

- Phế vật vô dụng, đương nhiên phải xử lý xong, chẳng lẽ giữ lại để phá hư kế hoạch của chúng ta sao? Việc này giao cho tao, mày đi tìm đường muối A Phương đến đây, nhất thiết phải cam đoan vạn nhất, đến lúc đó chúng ta lại đến đánh tráo.

Tên tóc vàng hít một hơi lãnh khí:

- Xử lý? Cha, giết người là...

Lời còn chưa dứt, tên tóc vàng liền bị ánh mắt âm lãnh của gã đàn ông trung niên làm cho im miệng.

- Mày nên biết, mày cũng không phải con độc nhất, tốt nhất nên giúp tao hoàn thành kế hoạch thuận lợi, nếu không đến mày tao cũng xử lý.

Trung niên nam tử nói xong, không cho tên thanh niên tóc vàng cơ hội phản bác, xoay người liền rời đi.

Tên tóc vàng ngốc trệ một lát, cắn răng nghiêng lợi gặm nhẹ nói:

- Uy hiếp tôi à, lão gia hỏa, đến lúc đó không biết ai xử lý ai đâu.

Mắng liệ một câu, tên tóc vàng lại nhìn về phía cô gái đang hôn mê, thở dài nói:

- Phương tử, chị chớ có trách tôi, cơ hội đã cho chị rồi, kết quả là chị không có nắm chắc, tôi vì vinh hoa phú quý đành phải hi sinh chị vậy, hi vọng sau khi chị biến thành quỷ hãy tìm đúng người, đừng đến tìm tôi.

Nói xong, hoàng mao sửa sang lại quần áo một chút, cũng quay người rời đi.

Trần Ái Học nhìn thấy hết thấy, có chút trợn mắt hộc mồm.

Đám gia hỏa này còn đáng sợ hơn cả quỷ!

Bất quá sau đó nhìn về phía cô gái đang hôn mê, lại cười.

Mặc dù linh hồn bị phong cấm, nhưng cô gái kia cũng không có hôn mê, cô ấy có thể cảm giác được hết thấy bên ngoài, cũng có thể nghe tiếng nói chuyện phía bên ngoài, chuyện này đối với nàng là một loại tra tấn.

Nhưng bây giờ, có ý tứ à nha.

Trần Ái Học hóa thành một đạo Âm Sát chi khí, chui vào trong thân thể cô gái.

Bên trong một mảnh không gian không ánh sáng, u ám, một cô gái tóc dài hai tay ôm chân, ngồi trên mặt đất, tóc che đầy khuôn mặt, tản mát ra sự tĩnh mịch nồng đậm.

- Có phải rất sợ hãi? Ta có thể thả ngươi ra ngoài nha.

Đột ngột, một tiếng nói trẻ con vang lên. Cô gái tóc dài đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt băng lãnh dọa người.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 193: Tâm Khó Lường

- Đại ca ca, em phát hiện có một gã người lớn đáng sợ!

Nửa đêm, Trần Ái Học trở về, nhìn thấy Trần Hạo, một mặt hơi sợ nói.

Trần Hạo đang luyện tập chữ bút lông, nghe vậy, kinh ngạc nhìn Trần Ái Học.

Không phải đi thả hồn phách cô gái kia ra sao, chẳng lẽ phức tạp rồi?

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Hạo buông bút lông xuống, hiếu kì hỏi.

Trần Ái Học vội vàng đem sự tình mình chứng kiến hết thảy nói một lần, sau đó nói:

- Em thả cô ấy ra, cô ấy cũng thật hung, cảm giác rất dọa quý.

Trần Hạo:

- ...

Thật sự là thêm kiến thức, lòng người như quý, phía sau sự tình phá thai thế mà còn có nhiều cố sự như vậy, đúng là đại kịch mà!

Bất quá mặc kệ nó, không liên quan gì đến ca, thích thế nào thì kệ.

- Ái Học, kỳ thật em thấy chỉ là cá biệt mà thôi, đại đa số vẫn là người tốt, chí ít không có đáng sợ như vậy.

Trần Hạo mỉm cười nói với Trần Ái Học.

Mặc kệ như thế nào cũng không thể để trong lòng hài tử lưu lại ấn tượng xấu với người lớn được.

Trần Ái Học nhếch miệng cười một tiếng:

- Em biết, cũng như đại ca ca chính là người tốt.

Trần Hạo:

- ...

- Hi hi, em đi lên lớp đây, không nói với anh nữa.

Trần Ái Học nói xong trở về liền chạy hướng căn phòng cách vách cùng Hùng lão sư học tập.

Lắc đầu, Trần Hạo đang định tiếp tục luyện bút lông chữ, đột nhiên động tác dừng lại, nhìn về phía ngoài cửa.

Hắn cảm nhận được một cỗ âm khí nhanh chóng từ bên ngoài viện bay lượn qua.

Âm khí này có chút quen thuộc, tựa hồ là mẹ của gã béo.

Nhìn phương hướng âm khí bay về phía Trọng Thủy Quan, Trần Hạo kinh ngạc một lát, cúi đầu xuống tiếp tục luyện chữ.

Chỉ là, không biết vì sao, Trần Hạo luôn cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, tựa hồ có chuyện gì sắp phát sinh.

Sau khi viết mấy chữ, rốt cục viết không nổi nữa, Trần Hạo ném bút lông sang một bên, sắc mặt cổ quái trầm ngâm, quay người ra khỏi viện.

Lái xe thẳng phương hướng đi Trọng Thủy Quan.

Một lát sau Trần Hạo đi vào Trọng Thủy Quan.

Mới vừa tới hậu viện Trọng Thủy Quan đang quy hoạch trùng kiến, đột nhiên Trần Hạo nhìn thấy một thân ảnh từ trong phòng bay ra.

Nhìn kỹ lại là Lý Tam gia, Trần Hạo biến sắc, vội vàng tiến lên.

Lúc này, Trần Hạo lại nhìn thấy một cái bóng bay ra, lao thẳng tới Lý Tam gia.

Đạo bóng này chính là mẹ của gã béo kia.

Chỉ là lúc này, lão bà này một mặt hung ác phần nộ.

Mẹ kiếp, tình huống như thế nào đây?

Mắt thấy lão bà hướng tới cổ Lý Tam gia, Trần Hạo không kịp suy nghĩ, bay lượn tiến lên, một chưởng đánh bay bà lão.

- Tam gia, ngài không sao chứ?

Sau khi đánh bay bà lão, Trần Hạo liền nâng Lý Tam gia dậy, mở miệng hỏi thăm.

Lý Tam gia lật người, vừa nhìn, sắc mặt Trần Hạo đại biến.

Chỉ thấy ngực Lý Tam gia có ba đạo vết thương, quần áo rách rưới, máu tươi chảy ra, thập phần thê thảm.

Trần Hạo sầm mặt lại, nhìn về phía bà lão lạnh lùng nói:

- Có phải bị bệnh hay không? Tam gia một mực giúp bà, bà đối xử với Tam gia như thế?

- Giúp ta? Chính là giúp ta hại chết nhi tử ta sao? Đáng chết, đều đáng chết.

Lão bà phần nộ, sắc mặt nhăn nhó điên cuồng.

Trần Hạo sững sờ.

Gã béo chết rồi? Làm sao mà chết?

- Tam gia, có chuyện gì?

Trần Hạo nhìn về phía Lý Tam gia.

Lý Tam gia ngồi trên mặt đất, thở dài nói:

- Ta để Chu gia muội tử mang theo Thủy Sát Phù đi phá phong thủy ngư trường Chu béo, không ngờ Chu béo ngoài ý muốn đến, nhìn thấy ngư trường biến hóa, trong kinh hoảng lọt vào bên trong ngư trường, bị chết đuối.

Trần Hạo:

- ...

Đây cũng quá trùng hợp đi, nửa đêm canh ba, mập mạp chết bầm đi ngư trường làm gì? Đây tuyệt đối là tới số, đáng chết, trách ai được?

- Nói như vậy, bà liền đem trách nhiệm đổ trên đầu Tam gia?

Biết được tiền căn hậu quả, Trần Hạo nhìn về phía bà lão, cười lạnh hỏi.

Bà lão nghiêng răng nghiêng lợi nói:

Tôi chỉ có một nhi tử, chỉ muốn để nó hồi tâm chuyển ý, ta không muốn để cho nó chết, nếu không phải hẳn muốn...

- Muốn ông nội bà, vốn cho rằng bà là một nữ quỷ đáng thương, cũng không nghĩ tới, bà còn hung hăng càn quấy như thế. Hắc hắc, Tam gia trước khi để cho bà ra tay hẳn đã nói ra nguyên nhân, lúc bà đi cũng biết chuyện, chẳng lẽ bà không sai? Lại nói, đứa con bất hiếu của bà là tự mình chết đuối, bà có ngon thì cứu nó đi, tại sao còn đến đây gây rối?

Trần Hạo dừng lại.

Biểu lộ bà lão cứng đờ, không phản bác được.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Mặt khác, con của bà mời tu sĩ tà đạo đến bắt bà, loại con cái lòng dạ ác độc, không có lương tâm như thế, bà vậy mà còn che chở cho gã? Được, cho dù gã không chết, về sau gã lại

tìm người đến bắt bà, bà nói bà có thể chống cự được không? Đến lúc đó chẳng phải còn phiền Tam gia cứu bà? Sau đó bồi tiếp mẹ con mấy người? À, bà cho rằng gia đình bà là thứ gì? Đáng giá để Tam gia nhiều lần ra tay giúp đỡ sao.

Bà lão cả giận nói:

- Nhưng con trai của tôi chết rồi, nó chết rồi.

Trần Hạo lắc đầu. Lười giải thích.

Bà lão này ngay từ lúc đầu đã không đáng để giúp rồi, chỉ muốn người khác giúp mình, lại hoàn toàn không cân nhắc vấn đề của chính mình, một khi xảy ra chuyện liền đổ lỗi cho người giúp mình?

- Được thôi, vậy bây giờ bà muốn thế nào?

Trần Hạo mặt không đổi sắc hỏi.

Bà lão oán hận nhìn về phía Lý Tam gia:

- Tôi muốn giết ông ta.

Theo lời nói nói ra, trên thân bà lão thậm chí hiện lên từng sợi Âm Sát chi khí, hiển nhiên đây là dấu hiệu chuyển hóa ác quỷ.

Trần Hạo bĩu môi, nhìn về phía Lý Tam gia sắc mặt trắng bệch nói:

- Tam gia, người có ý kiến gì không?

Lý Tam gia thở dài nói:

- Không có, mời đạo hữu làm chủ.

Trần Hạo nói:

- Được, vậy liền giao cho con.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía bà lão nói:

- Bà muốn giết Tam gia báo thù đúng không, đến đây, trước tiên bước qua người tôi này.

Ánh mắt bà lão hung ác nhìn về phía Trần Hạo:

- Mà muốn ngăn cản tao, mày cũng phải chết.

Trần Hạo cười khúc khích:

- Nói rất hay, trước đó tiểu nữ quý kia truy sát bà, đuổi bà chạy như thỏ, bà đến cái rằm đều không thả một cái. Hiện tại con của bà chết rồi, bà ngược lại trở mặt vô tình, biến hung ác? Chậc chậc, nhân tâm quả nhiên khó dò.

Bà lão không muốn nghe Trần Hạo nói nhảm, gương mặt dữ tợn lao đến.

Trần Hạo biểu lộ nghiêm túc:

- Tôi mặc kệ là có suy nghĩ như thế nào, muốn chuyển di thống khổ cũng được, là oán giận công tâm cũng được, là muốn cầu giải thoát cũng được, đã lựa chọn lấy oán trả ơn, vậy liền đi đi.

Dứt lời, bà lão vọt tới trước người.

Trần Hạo một bước đạp Thiên Cương Bộ, tay phải ngưng tụ một đạo Chưởng Tâm Lôi hung hăng đánh vào trên người bà lão.

Ba!

Thanh âm như kinh lôi vang lên, trên người lão bà bà có điện quang hiện lên, thân ảnh bay thẳng lui lại, giữa không trung, thân ảnh dần dần nhạt rồi biến mất.

Lý Tam gia nhìn hồn phách lão bà bà biến mất, kinh ngạc hồi lâu, thở dài một tiếng.

- Oan nghiệt, thật sự là oan nghiệt.

Trần Hạo nói:

- Cái gì oan nghiệt con mặc kệ, Tam gia bị thương nặng như vậy, con đưa người đến chỗ Tứ gia.

- Vô dụng, Chu gia muội tử dùng âm phù sát lục tôi gia trì trên người nó, hiện tại sát khí công tâm, thần tiên khó cứu. Trần đạo hữu, xem ra đây cũng dạy cho cậu một bài học thực tiễn, hiện tại tôi không xong rồi, chúc cậu sớm ngày thành đạo.

Lý Tam gia nhếch miệng cười một tiếng, thản nhiên sinh tử.

Trần Hạo cả giận nói:

- Đừng nói nữa, con hiện tại đưa người đi.

Nói xong, Trần Hạo ôm lấy Lý Tam gia nhanh chóng rời khỏi hậu viện.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 194: Cách Tự Cứu

- Tứ gia, Tứ gia, mở cửa nhanh.

Thời điểm lái xe đi vào hiệu thuốc, Lý Tam gia đã hôn mê, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hô hấp yếu ớt.

Trần Hạo vội vàng gõ cửa kêu to.

Không bao lâu, ánh đèn sáng lên, sau đó Trương Tứ gia đi ra, một mặt chưa tỉnh ngủ.

- Tiểu đạo trưởng? Muộn như vậy có...

Lời còn chưa dứt, Trương Tứ gia liền thấy Lý Tam gia trong ngực Trần Hạo, giật mình hoàn hồn một cái, hoảng sợ nói: - Lý Lão Tam, ông ấy thế nào vậy?

Trần Hạo nói:

- Tứ gia, Tam gia bị quỷ gây thương tích, người nhanh khám cho ông.

Trương Tứ gia lần này không nói, nhanh chóng để Trần Hạo tiến đến, đặt Lý Tam gia ở trên ghế dài, sau đó Trương Tứ gia nắm mạch đập Lý Tam gia.

Chỉ trong vòng hai cái hô hấp, sắc mặt Trương Tứ gia liền trở nên khó coi.

Vừa cẩn thận bắt mạch một lát, Trương Tứ gia đứng dậy liền hướng hậu viện đi, một lát sau cầm bình sứ nhỏ tới, đổ ra một viên thuốc, đưa cho Lý Tam gia ăn.

Không bao lâu, trên mặt Lý Tam gia khôi phục một tia huyết sắc, lại bắt mạch, Trương Tứ gia thở dài một hơi, lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo, chăm chú hỏi:

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Trần Hạo đem tiền căn hậu quả nói một lần, lo lắng hỏi:

- Tứ gia, thương thế Tam gia có thể trị được hay không?

Ngũ khí Trương Tứ gia ngưng trọng nói:

- Ngoại thương trị được, nội thương khó làm, vấn đề Lý Lão Tam hiện tại là ngũ tạng suy kiệt, đồng thời tiếp tục yếu dần, vấn đề này quá khó giải quyết, bảo mệnh hoàn cũng chỉ có thể kéo dài một ngày. Mà cậu nói, đây là âm phù sát lực gì đó, mặc dù cũng tại Trọng Thủy Quan học qua, nhưng đối với đồ vật của Đạo môn tôi một chút cũng không hiểu rõ, cũng không biết trị liệu như thế nào.

Nhìn trên mặt Trương Tứ gia hiện lên thống khổ cùng xoắn xuýt, sắc mặt Trần Hạo cũng khó coi.

Thật chẳng lẽ không có biện pháp? Mẹ nó, chuyện này là sao.

Khụ khụ!

Đúng thời điểm này, Lý Tam gia đang hôn mê đột nhiên ho khan, sau đó mở mắt.

Trương Tứ gia liền vội vàng tiến lên đỡ hấn, hỏi:

- Lão tam, cảm giác thế nào?

Lý Tam gia nhìn Trương Tứ gia, lại nhìn Trần Hạo, cười khổ nói:

- Đã nói không cứu nổi, làm gì phải lãng phí một viên bảo mệnh hoàn.

Trương Tứ gia tức giận:

- Một viên bảo mệnh hoàn tính là gì, đáng tiền bằng một mạng sao? Ngược lại là ông, luôn nói tôi hiền lành, loạn giúp người. Ông xem ông một chút, còn mặt mũi nói tôi sao?

Lý Tam gia giải thích:

- Chuyện này không giống.

Trương Tứ gia nói:

- Không giống, tôi nhiều lắm chỉ làm cho người ta hung hã càng quấy, ông thì trực tiếp ném mạng của mình vào luôn rồi.

Lý Tam gia:

- ...

- Khụ khụ, hai vị đại gia, bây giờ không phải là thời điểm cãi nhau, trị thương mới là quan trọng nhất.

Trần Hạo vội vàng chen vào nói, bất đắc dĩ cắt lời hai người.

Nhị lão hoàn hồn, Trương Tứ gia vội vàng nói:

- Tiểu đạo trưởng nói đúng, lão tam, cái âm phù quỷ quái kia làm sao để khắc chế? Ông đừng có mà nói ông hết cứu nổi rồi, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, khẳng định sẽ có biện pháp.

Lý Tam gia thở dài nói:

- Quả thật không thể trị, âm phù sát lực chỉ là một đạo phù dẫn, ngưng tụ sát khí, kết hợp quỷ vật âm khí, có thể làm cho quỷ vật đả thương người, không chỉ có thể suy kiệt thân thể, càng có thể ám thương hồn phách. Tôi trước đó cũng là khí cấp công tâm, lúc đó mới cho Chu gia muội tử, cũng không nghĩ tới tự làm tự chịu.

Trần Hạo nói:

- Tam gia, đã có thể khai phá ra âm phù sát lực phù đạo, liền có thể khắc chế, ngài khẳng định biết.

Lý Tam gia nói:

- Có, bất quá tôi sẽ không lựa chọn.

Trương Tứ gia trợn mắt nói:

- Ông muốn chết như vậy à, ngay cả sống cũng không muốn sống nữa?

Lý Tam gia lắc đầu nói:

- Ông không hiểu, âm phù sát lực nói là phù đạo, nhưng cũng là một loại bùa môn tả đạo, là quỷ đạo phụ tá chi pháp. Tôi thân là đệ tử Mao Sơn chính tông, nếu như chuyển tu Quỷ đạo, đây không phải làm trái sư môn, thẹn với tổ sư gia sao? Loại sự tình này tôi làm không được.

Trương Tứ gia chán nản:

- Chính tông chính tông, là cái chính tông kia hại ông cả một đời, năm đó nếu không phải lo lắng chính tông truyền thừa, Thanh Mai cũng sẽ không gả cho người khác. Hiện tại ông còn nói chính tông, tôi cũng phải hỏi một chút, chính tông này, ông tu luyện ra cái gì?

Lý Tam gia:

- ...

Trương Tứ gia quả quyết mà nói:

- Cả một đời nhớ thương chính tông, ông đã bỏ qua nhiều thứ, hôm nay ông nhất định phải nghe tôi, nếu không, nếu không sư huynh ông, tôi cho dù chết cũng sẽ không nhận.

Sắc mặt Lý Tam gia khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Trương Tứ gia.

Giờ phút này hai mắt Trương Tứ gia đều đỏ, mơ hồ có nước mắt lưu động, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, một bộ nếu như người còn kiên trì như vậy, tuyệt đối sẽ đoạn tuyệt giao tình.

Trần Hạo xúc động, cũng mở miệng nói:

- Tam gia, không phải con nói. Mặc dù con tu hành một mình, không có sư môn truyền thừa, nhưng đối với truyền thừa con cũng có quan điểm của mình. Bây giờ mặt pháp tu hành, truyền thừa gian nan, thứ chúng ta nên làm không phải là tuân thủ quy định của môn phái mà là phải duy trì truyền thừa. Trước ngài nói muốn liên lạc với tổng bộ Mao Sơn, giao Trọng Thủy Quan ra, ngài nói thoải mái, nhưng con biết ngài khẳng định không cam lòng, tổ sư gia từ tổng mạch phân ra, tự thành một phái, chuyện này nói rõ tổ sư gia Trọng Thủy Quan có tính toán của mình, cũng muốn đem mạch này phát dương quang đại, kết quả ngài lại muốn cho tổng bộ, ngài thật có thể bình tĩnh đối mặt sao? Chuyên tu Quỷ đạo mặc dù không tốt, nhưng lại có thể giúp ngài tìm được truyền nhân, đến lúc đó Trọng Thủy Quan còn có khả năng nối tiếp, đây cũng xem như là một biện pháp.

Lý Tam gia trầm mặc.

Sau một hồi lâu, Lý Tam gia nhìn về phía Trương Tứ gia:

- Hình như ông chưa bao giờ gọi tôi một tiếng sư huynh.

Trương Tứ gia:

- ...

- Ông chuyên tu Quỷ đạo, tôi liền gọi.

Trương Tứ gia nghiêm túc trả lời.

Lý Tam gia cười:

- Đây là ông nói đấy?

Trương Tứ gia kinh hỉ nói:

- Ông đáp ứng?

Lý Tam gia gật đầu, thờ dài nói:

- Có lẽ đạo tâm một đời sẽ bị phá. Bất quá chuyên tu Quỷ đạo cũng không phải dễ dàng như vậy, dương khí hóa âm, tà ma loạn tâm, sơ sẩy một cái liền có khả năng biến thành tà thi, cho nên ta cần phải có người hộ đạo, nếu như ta vô ý thất bại, không nên lưu tình.

Nói đến nơi này, ánh mắt Lý Tam gia nhìn về phía Trần Hạo ngưng trọng mà nghiêm túc.

Trần Hạo nói:

- Hộ đạo giao cho con đi, Tam gia cứ việc thử, nếu như ngài thất bại, đó chính là đoạn tuyệt đại đạo, con sẽ hoàn thành tâm nguyện của người.

Lý Tam gia gật đầu:

- Vậy thì tốt, chuẩn bị cho tôi một gian tĩnh thất, mặt khác tại cái ngăn thứ ba bên tay trái tủ quần áo trong phòng ngủ của tôi ở Trọng Thủy Quan có cái hộp sắt, phiền phức đạo hữu giúp tôi mang tới. Vật này là sư phụ tôi năm đó ngoài ý muốn thu hoạch được, lúc đầu nghĩ đến cũng muốn kéo dài truyền thừa, nhưng sư phụ tôi cuối cùng từ bỏ, trước khi lâm chung giao cho tôi. Lúc đầu tôi cũng không có ý định đi con đường này, không nghĩ tới trời xui đất khiến, cũng đã con đường này.

Trần Hạo cười nói:

- Tam gia, đây gọi là trời không tuyệt đường người, ngài vẫn chưa đến tuyệt lộ, đừng nói, con hiện tại đi ngay, Tam gia chờ một lát.

Chờ Trần Hạo vừa đi, Lý Tam gia nhìn về phía Trương Tứ gia nói:

- Lão tứ, chuyên tu Quỷ đạo, tôi không có chắc chắn một chút nào, nếu như thất bại, ông đừng cản Trần đạo hữu.

Trương Tứ gia trầm mặc một lát, cười nói:

- Sư huynh yên tâm, tôi có chừng mực.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 195: Duyên

Trần Hạo rất mau trở lại, mang đến hộp sắt mà Lý Tam gia cần.

Khi tiến vào gian phòng yên tĩnh Trương Tứ gia chuẩn bị trước, Lý Tam gia nhìn Trương Tứ gia cùng Trần Hạo thật sâu, sau đó quả quyết đóng cửa lại.

Tràng diện nhất thời an tĩnh lại.

Trương Tứ gia trầm mặc một lát, lặng yên rời đi, không bao lâu dẫn theo một bình Hoàng tửu cùng một túi củ lạc trở về, nói với Trần Hạo:

- Tiểu đạo trưởng, theo tôi uống một chén đi.

Trần Hạo cười cười, chuyển tới một cái bàn nhỏ có hai ghế.

Hai người cứ như vậy bên trong hậu viện, dưới ánh trăng, mặt đối mặt ngồi xuống.

Trương Tứ gia uống rượu, nhưng Trần Hạo nhìn thấy tuy mặt ngoài Tứ gia bình tĩnh nhưng tay lại tại run rẩy. Lúc này nhận lấy, mở miệng nói:

- Tứ gia, ngài cũng đừng quá lo lắng, phải có lòng tin đối với Tam gia.

Trương Tứ gia trầm mặc một lát, thờ dài nói:

- Tiểu đạo trưởng, tôi sẽ nói với cậu cố sự của tôi và lão tam.

Trần Hạo uống rượu, nói:

- Tứ gia ngài mời nói.

Trương Tứ gia lộ ra ánh mắt hồi ức, mở miệng nói:

- Tôi và lão tam không phải một thôn, bắt quá khi đó chúng tôi đều nghèo, thời điểm đó cơ bản đều là ăn không đủ no. Có lúc ăn bữa trước không có bữa sau, cả ngày nghĩ làm gì để kiếm ăn, thậm chí thịt lúc đó là một thứ rất xa xỉ. Khi vừa vặn gặp được Hoàng đạo trưởng Trọng Thủy Quan muốn tuyển nhận đệ tử, cậu không biết, sau khi tin tức truyền ra, phương viên trăm dặm, mười mấy thôn đều oanh động. Chỉ là Hoàng đạo trưởng chỉ cần trẻ con mười tuổi trở xuống, đồng thời còn phải qua ba cửa ải khảo nghiệm. Lão tam lá gan rất lớn, nhận được tin tức xong cũng không nói với cha mẹ một tiếng đã tự mình chạy tới Trọng Thủy Quan, là người đầu tiên tiếp nhận hoàng đạo trưởng khảo nghiệm. Vận khí ông ấy cũng rất tốt, thế mà một lần đã vượt qua, mấy ngày sau tôi mới đuổi tới. Một lần kia, Trọng Thủy Quan thu sáu tên đệ tử, tôi xếp ở vị trí thứ sáu. Nói đến thật có ý tứ, bên trong sáu đệ tử chúng ta, lão tam là nhỏ nhất, kết quả hẳn thành đại đệ tử, tôi là lớn nhất, kết quả thành mạt đồ.

- Năm đó tôi bởi vì đi theo một lão tiên sinh đọc sách mấy ngày, xem thường lão tam, cho nên chưa hề kêu hắn một tiếng sư huynh, nhưng lão tam lại rất chiều cố tôi, trợ giúp tôi rất nhiều. Thậm chí tôi không học đạo, chỉ thích y học, hắn cũng y vào thân phận đại đệ tử, cho tôi rất nhiều phúc lợi, có thể nói, nếu không có học tập trong Trọng Thủy Quan mấy năm, tôi cũng không có ngày hôm nay.

Nói đến nơi này, Trương Tứ gia dừng một chút, tiếp tục nói:

- Tiên vào Trọng Thủy quan không đến mười năm, hoàng đạo trưởng liền qua đời, bởi vì lúc ấy nuôi sáu hài tử, tiêu hao rất lớn, Trọng Thủy Quan cũng gian nan sống qua ngày. Hoàng đạo trưởng vừa đi, các đệ tử liền lập tức giải tán, đi tìm sinh lộ, chỉ có lão tam kiên trì lưu lại, tiếp thủ Trọng Thủy Quan. Tôi lúc ấy cũng cảm thấy Trọng Thủy Quan học không được cái gì, cho nên dứt khoát rời đi, lão tam khuyên tôi

nhưng tôi lại cự tuyệt, hắn cũng không giữ lại, lại tặng bùa đào hộ thân một trong Tam Bảo của Trọng Thủy Quan lúc ấy cho tôi, chính là thứ này.

Miệng thảo luận, Trương Tứ gia từ trên cổ kéo ra một thẻ gỗ nhỏ bé rộng chừng ba ngón, vuốt ve. Trong bóng đêm, lờ mờ có thể nhìn thấy phía trên tấm bảng gỗ điêu khắc một nhân vật, xung quanh còn có các loại phù văn.

Trần Hạo không có ngạc nhiên.

Tại lần thứ nhất gặp mặt, hắn liền cảm giác được trên người Trương Tứ gia có pháp khí, bất quá linh tính yếu ớt, tựa hồ hao tổn cực lớn, sắp bị phế đi.

- Chỉ chớp mắt đã qua mấy chục năm, mặc dù những năm gần đây chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng mỗi một lần gặp nhau đều là lúc tôi vui sướng nhất, cũng chỉ có khi cùng lão tam một chỗ mới khiến cho tôi cảm thấy cả đời này không cô đơn.

Nghe được lời này, Trần Hạo kinh ngạc mà hỏi:

- Tứ gia, chẳng lẽ ngài...

Trương Tứ gia cười nói:

- Không sai, tôi cả đời trầm mê y học cũng không có kết hôn, tự nhiên cũng không hậu đại, cho tới bây giờ cũng chỉ có một người bạn như lão tam.

Trần Hạo im lặng.

Hai lão nhân không có hậu đại, mấy chục năm tình nghĩa đồng môn, phần tâm tình này lúc một phương gặp nguy hiểm tính mạng, người bình thường thật khó mà lý giải.

Bất quá rất nhanh, Trần Hạo kịp phản ứng, hơi biến sắc mặt nói:

- Tứ gia, cho dù Tam gia gặp vấn đề, ngài cũng không cần nghĩ quần.

Triệu Tứ gia cười nói:

- Tiểu đạo trưởng yên tâm đi, dù lão tam thật không qua được, nhưng cũng phải có người nhất xác, an táng cho hắn, hàng năm mỗi tháng đốt vàng mã cho hắn.

Trần Hạo đang muốn nói tiếp, đột nhiên dị biến xuất hiện, chỉ nghe một tiếng gào thét như là dã thú từ trong phòng truyền ra.

Trần Hạo bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía gian phòng.

Quả nhiên vẫn không thể chống đỡ nổi sao?

Trương Tứ gia cũng trợn tròn mắt.

Thật nói trúng? Sao miệng ta lại thôi như thế, tại sao nói gì không nói lại đi nói điềm gỡ chứ!

Àm!

Một tiếng bạo liệt vang lên, cửa phòng bị kích phá, sau đó Lý Tam gia giương nanh múa vuốt, khuôn mặt dữ tợn, trên thân lượn lờ một tia hắc khí từ trong phòng vọt ra, nhìn thấy Trần Hạo, hắn gian nan quát:

- Đạo hữu, giết ta, nhanh, giết ta!

Trần Hạo theo bản năng lấy ra kiếm gỗ đào.

Bất quá lập tức, hắn dừng một chút, nhìn về phía Trương Tứ gia.

Trương Tứ gia kinh ngạc nhìn Lý Tam gia một lát, nhắm mắt lại, chảy xuống hai hàng lệ:

- Tiểu đạo trưởng, động thủ đi.

Trần Hạo nhìn về phía Lý Tam gia, sắc mặt nghiêm túc lên:

- Tam gia, vãn bối cung tiễn, lên đường bình an.

Ông!

Kiểm gỗ đào hồng quang sáng lên, Thiên Cương Bộ di chuyển, Trần Hạo trong nháy mắt đi tới bên cạnh Lý Tam gia, một kiếm xuyên thủng phân bụng Lý Tam gia.

Kiểm gỗ đào bộc phát linh quang, hắc khí trên thân Lý Tam gia quần quanh gấp rút run rẩy, chột phanh tán đi.

Hắc khí tản ra, Lý Tam gia biểu tình dữ tợn chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhìn Trần Hạo, khổ sở nói:

- Tạ ơn đạo hữu đã giải thoát cho ta.

Nói xong, thân thể Lý Tam gia bắt đầu héo rút một cách quỷ dị, thẳng đến chỉ còn lại da bọc xương.

Trần Hạo nhìn trợn mắt hộc mồm.

Đây chính là Quỷ đạo tu hành sao? Một khi thất bại liền thi thể đều trở nên vô cùng thâm hiểm.

Khoan đã, hồn phách Tam gia.

Trần Hạo hơi động trong lòng, vội vàng thu hồi kiếm gỗ đào, sau đó liền thấy một đoàn u ảnh yếu ớt từ trên thi thể trôi nổi, thế mà liền hình người đều ngưng tụ không ra.

Trần Hạo vội vàng xuất ra một cây linh hương nhóm lửa, hương khí mờ mờ, bị u ảnh hấp thu, sau một lát, u ảnh rốt cục hóa thành bộ dáng Lý Tam gia.

- Đa tạ đạo hữu, chuyển tu Quỷ đạo sắp thành lại bại, kém chút làm hồn phách tán loạn, nếu không phải đạo hữu, giờ phút này lão đầu tử sợ liền cơ hội chuyển thể cũng không có.

Lý Tam gia ôm tay nói lời cảm tạ Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Tam gia khách khí, ngài hiện tại cảm giác được luân hồi tiếp diễn không?

Lý Tam gia gật đầu nói:

- Trong một khắc tôi liền sẽ vào luân hồi, đời này tu hành mặc dù chưa Nhập Đạo, nhưng cũng góp nhặt một chút âm đức, có lẽ kiếp sau tôi còn có cơ hội Nhập Đạo. Nếu có duyên, có lẽ còn có thể cùng đạo hữu tạm biệt.

Lời vừa nói ra, sự tình cổ quái liền phát sinh.

Chỉ thấy bên trên thi thể Lý Tam gia chết đi, một cái bóng bắn ra, rơi vào trong tay Trần Hạo.

Nhìn kỹ, lại là Phá Tà Tiêu của Lý Tam gia!

Trần Hạo trừng to mắt, một mặt mờ mịt.

Lý Tam gia:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 196: Chuyện

Đây là tình huống gì? Phá Tà Tiêu của Tam gia tại sao lại bay lên trên tay của mình rồi?

Nhìn Phá Tà Tiêu một chút, Trần Hạo lại nhìn về phía Lý Tam gia.

- Xem ra, tôi quả thật có duyên cùng đạo hữu, có lẽ đời sau vẫn cần đạo hữu độ một kiếp.

Ánh mắt Lý Tam gia phức tạp nhìn Trần Hạo nói.

Trần Hạo:

- ...

Độ? Ngài có ý gì? Muốn làm đồ đệ của ta sao, ài... cảm giác này thật kỳ quái.

- Tam gia, có thể nói rõ hơn một chút không?

Trần Hạo yếu ớt hỏi.

Lý Tam gia nói:

- Phá Tà Tiêu là trước kia tôi ngoài ý muốn có được, tương hợp cùng khí huyết của tôi. Mấy chục năm ôn dưỡng cơ hồ đạt tới tình trạng có thể giúp tôi Nhập Đạo. Đáng tiếc tôi thiên tư không đủ, không thể tiếp tục được nữa. Bất quá Phá Tà Tiêu đã truyền cho tôi một tia đạo ý, nếu như tôi tiến vào luân hồi, đời sau đạo hữu có thể dùng Phá Tà Tiêu để tìm đến tôi, tiếp dẫn môn hạ, đương nhiên, nếu như đạo hữu không muốn, tôi cũng không bắt buộc, chỉ hi vọng đạo hữu có thể nể tình tương giao của chúng ta, giúp tôi bái nhập vào Mao Sơn cũng được.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, cười nói:

- Nếu như cần câu trả lời chắc chắn thì con cũng không biết nên nói thế nào. Bất quá Tam gia yên tâm, Phá Tà Tiêu đặt ở nơi này, đến lúc gặp được người rồi, cho dù là báỉ nhập môn hạ của con hay là đến Mao Sơn, con đều sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng.

Lý Tam gia vui vẻ nói:

- Vậy tôi cảm ơn đạo hữu trước.

Sau đó Trần Hạo thu hồi Phá Tà Tiêu, đi tới phía trước hiệu thuốc, để Lý Tam gia còn không nhiều thời gian ôn chuyện với Trương Tứ gia.

Rất nhanh, Trần Hạo liền cảm giác được khí tức Lý Tam gia hoàn toàn biến mất, hiển nhiên đã bước vào luân hồi.

Trong lúc nhất thời, Trần Hạo có chút thẫn thức.

Không nghĩ tới, một người đang sống sờ sờ như thế nói chết là chết.

Nhân tâm quỷ tâm quả không có cách nào đoán trước được mà!

Trần Hạo suy nghĩ rất nhiều.

Trương Tứ gia đi tới hiệu thuốc, giờ phút này sắc mặt ông đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Tứ gia, Tam gia đi rồi?

Trần Hạo hỏi.

Trương Tứ gia gật đầu cười nói:

- Sư huynh đi rồi, bất quá ông ta còn để lại cho tôi một tin tức tốt.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn Trương Tứ gia.

Trương Tứ gia tiếp tục nói:

- Tôi vốn cho rằng sư huynh là một tên đầu gối, không nghĩ tới ông ấy thật có bản sự, năm đó cô nương ông ấy thích mặc dù gả cho người khác, nhưng trước khi lấy chồng vẫn sinh cho sư huynh một đứa con trai, chỉ bất quá là năm đó cô nương kia đau lòng đến cực điểm, chưa nói cho ông ta biết, sinh hạ xong liền giao cho một thân thích không có con cái nuôi dưỡng. Nếu không phải ngoài ý muốn gặp được, sư huynh sẽ mãi không biết, bây giờ hài tử kia cũng có hài tử, rất thông minh nhu thuận, tôi dự định thử một chút xem có thể thu về môn hạ hay không, cũng phòng ngừa một thân bản sự của tôi bị thất truyền.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, thật hay giả vậy, thời đại đó phụ nữ đều mạnh mẽ như vậy ư? Dám chưa lập gia đình mà sinh con? Hơn nữa tại sao Lý Tam gia bây giờ mới nói?

Chẳng lẽ sợ mình vừa đi, Trương Tứ gia bị đả kích, sinh lòng tử niệm, lúc này mới biên cố sự để Trương Tứ gia tiếp tục an ổn sống tiếp?

Nhìn tinh thần Trương Tứ gia rõ ràng tỉnh lại một chút, Trần Hạo đem nghi vấn đặt ở đáy lòng.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Trương Tứ gia có ý muốn sống tốt chính là tốt nhất.

- Vậy con chúc mừng Tứ gia.

Trần Hạo chúc.

Trương Tứ gia mặt mày hơn hở, trong lòng đắc ý, miệng lại nói:

- Mọi chuyện còn chưa ra gì đâu, cũng không biết có được hay không. Ngược lại là tiêu đạo trưởng, sư huynh lúc gần đi

cũng bàn giao, độc bộ cạp tôi đã điều phối tốt cho cậu, lúc nào cậu cũng có thể đến lấy, chỉ cần nhớ kỹ mỗi lần dùng phải hâm lại trước, phải chung nóng mới có thể phát huy được hiệu.

Trần Hạo nói:

- Con đã nhớ, làm phiền Tứ gia.

Từ nhà Trương Tứ gia rời đi, thời điểm trở lại chỗ ở đã hơn hai giờ sáng.

Trong nội viện, nhóm tiểu quý còn đang lên lớp, âm thanh đọc sách đều nhịp, trầm bổng du dương làm Trần Hạo nghe ra đây là Tam Tự Kinh.

Xem ra Hùng lão sư quả thật dự định bồi dưỡng toàn diện nhóm tiểu quý, cũng không biết tiếp tục như thế này thì nhóm tiểu quý sẽ biến thành dạng gì?

Cười cười, Trần Hạo cũng không quấy rầy, tiến vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Mèo mun và gà ngọc thê mà không ngủ, nhìn thấy Trần Hạo tiến đến liền đi tới.

Một tay ôm một con, Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Ta nói tinh thần hai người thật tốt, không có ta bồi tiếp sẽ không đi ngủ đúng không?

Gà trống u oán liếc mèo mun, hiển nhiên nó muốn ngủ nhưng mèo mun lại trừng mắt, nhất định phải chờ, sau đó còn quấy rầy nó nghỉ ngơi.

Thật sự là một con mèo ngọc, không biết gà trống không nghỉ ngơi tốt sẽ ảnh hưởng công việc ngày thứ hai sao.

Mèo mun trong ngực Trần Hạo cọ cọ, âm thầm vui vẻ, quả nhiên vẫn là chủ nhân ngu xuẩn ôm ấp thoải mái dễ chịu, không có loại cảm giác ấm áp này liền ngủ không được.

Nhìn thấy thế, Trần Hạo cũng không nói gì, cởi quần áo lên giường, một bên một con, bình yên đi ngủ.

Mấy ngày sau, Trần Hạo không có ra ngoài, trốn ở trong nội viện tu luyện. Chờ Trương Tứ gia thông tri, hẩn lấy độc hạt, thuận tiện cùng Trương Tứ gia chào từ biệt.

Trương Tứ gia tựa hồ sớm đoán trước, ngoại trừ độc hạt còn đưa vài hũ Hoàng tửu, biểu thị ngày sau Trần Hạo lại đến Thất Thủy trấn, ông sẽ tùy thời hoan nghênh.

Trần Hạo đương nhiên đáp ứng, nói chuyện một chút, Trần Hạo liền rời đi.

Hết thầy thu thập thỏa đáng xong, Trần Hạo cuối cùng lái xe đi đến Trọng Thủy Quan, lặng lẽ gia trì một đạo khai quang mười năm đạo hạnh cho Tam Mao Chân Quân.

Đây là việc Trần Hạo đáp ứng Lý Tam gia, người tu hành nói lời phải giữ lời.

Làm xong những thứ này, Trần Hạo cũng không tiếp tục dừng lại, hẩn một mạch rời khỏi Thất Thủy trấn.

Một đường lao vùn vụt, rất nhanh, Thất Thủy trấn đã ở lại phía sau.

Hoàn toàn như trước đây, đi đường thường, một đường đi thẳng, không có mục đích.

Bất quá lần này không tốn nửa giờ, Trần Hạo đột nhiên giảm tốc độ xe lại, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Hình ảnh hiện lên trong mắt là một cái đập chứa nước. Gợn sóng cuồn cuộn, quy mô không nhỏ.

Trần Hạo nhìn không phải đập chứa nước, mà là bên trong đập chứa nước có tồn tại một thứ. Đây là một âm hồn, trên thân đã hiện lên sát khí, hiển nhiên là ác quỷ.

Mà âm hồn này cho Trần Hạo một loại khí tức quen thuộc, chính là gã béo lúc trước.

Nơi này chính là ngư trường gã béo chết đuối? Chắc chắn, thật đúng là làm sinh ý không nhỏ, đáng tiếc, làm người quá thất bại, có tiền liền đánh vợ, đến loại sự tình này đều làm ra được, quả thực không có nhân tính.

Bây giờ biến thành quý, thế mà trực tiếp liền ngưng tụ sát khí, chuyên hóa ác quỷ!

Làm sao? Đây là oán trời bất công, sinh lòng ác niệm, muốn trả thù người nào ư?

Dừng xe sang bên, Trần Hạo không chút do dự xuống xe, đi hướng đập chứa nước, đi tới chỗ âm hồn gã béo đang đứng.

Đây là một cái dốc đứng, cách mặt nước cao hai, ba mét. Âm hồn gã béo ẩn núp dưới nước cách bờ ba bốn mét.

Nếu là lúc trước, Trần Hạo có lẽ đối với quỷ nước thật đúng là không có cách.

Bất quá bây giờ Trần Hạo cũng coi như người tu hành có chút bản sự, muốn đối phó ác quỷ trong nước là chuyện quá bình thường.

Lật tay, kiếm gỗ đào xuất hiện trong tay, ánh mắt khóa chặt âm hồn gã béo, pháp lực tùy tâm thay đổi, hắn trực tiếp bỏ kiếm gỗ đào vào gã béo.

Huu!

Một đạo pháp cương từ bên trên kiếm gỗ đào bộc phát, trực tiếp bắn về phía trong nước.

Pháp cương phá vỡ mặt nước, kéo ra một đạo khe hở bảy tám mét chui vào bên trong, trảm lên trên thân âm hồn.

Ba một tiếng vang trầm, bọt nước sôi sục, âm hồn sụp đổ,
hoàn toàn không kịp phản ứng.

Làm xong hết thủy, Trần Hạo lật tay thu hồi kiếm gỗ đào,
quay người rời đi.

Giúp quý vì tu hành, chém quý vì nhân quả.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 197: Nhiệm Vụ Đã Lâu

Tới gần chạng vạng tối, Trần Hạo đi tới một thành phố lớn, thành phố này có tên Đông Dương.

Hành đạo một đoạn thời gian, nếu không phải huyện thành thì cũng chỉ là tiểu trấn, đa số đều là thôn trang, rất lâu rồi chưa tới thành thị.

Trần Hạo cũng không tận lực tránh đi, trực tiếp tiến vào thành phố Đông Dương.

Quy củ cũ, sau khi chạy vào thành phố, Trần Hạo liền lái xe đi dạo, quan sát nhân khí, âm khí thành phố Đông Dương. Sau khi chạy một vòng, Trần Hạo cũng thu hoạch không nhỏ.

Nơi hội tụ âm khí có bảy tám chỗ, lộn xộn rải cũng có rất nhiều, tổng kết mà nói thì có rất nhiều âm hồn, có thể thu hoạch kha khá.

Trong lòng có ý nghĩ, ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía một lối đi, khóe môi hơi nhếch lên.

Đường đi u ám, bên ngoài tuy đóng kín cửa nhưng bên trong lại rất náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, có vẻ hơi cổ quái.

Nhưng nhìn những cái tên cửa hàng có hơi quái quái, nào là Tàu Nhanh, Khách Sạn Tình Yêu, Tình Nông...có một âm hồn ngồi xồm ở cửa một nhà trong con phố, âm đạm đáng thương, Trần Hạo liền có suy đoán.

Dừng xe xong, Trần Hạo đi xuống tới chỗ âm hồn.

Đột nhiên có người tới, làm âm hồn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Âm hồn này nhìn tuổi không lớn, hơn hai mươi tuổi, dáng dấp cũng coi như đoan chính, chỉ là dáng người hơi có vẻ gầy yếu.

Nhìn thoáng qua Trần Hạo, âm hồn lại cúi đầu xuống, tiếp tục âm đàm thút thít, hiển nhiên cô gái biết mình chết rồi, người sống không thấy mình, giãy giụa như thế nào đều phí công.

Nhưng làm âm hồn ngạc nhiên chính là Trần Hạo lại ngồi xôm ở bên cạnh mình, cười nói:

- Anh bạn, một con quỷ ngồi xôm ở nơi này làm gì?

Âm hồn giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo, ngạc nhiên nói:

- Anh nhìn thấy tôi?

Trần Hạo cười nói:

- Không nhìn thấy sao có thể nói chuyện với anh.

- Không đúng, anh biết tôi là quỷ?

Âm hồn lại kịp phản ứng, trừng to mắt, bộ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Trần Hạo lắc đầu:

- Làm sao cảm giác lời thoại quen thuộc thế nhỉ, được rồi, tôi nói thẳng, tôi đây là một người tu hành, trước mắt hành đạo thiên hạ, làm một chút chuyện tốt góp nhặt công đức, lúc này đến thành phố Đông Dương mới nhìn thấy anh, nhìn hồn phách phiêu hốt như thế, hẳn mới chết không lâu phải không?

Âm hồn một mặt rung động:

- Trên thế giới này thật có người tu tiên ư? Làm sao có thể, đây là thời đại khoa học kỹ thuật mà.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Anh cũng biến thành quỷ rồi, còn khoa học kỹ thuật thì sao, đừng nói nhảm, tôi hỏi anh đáp, nếu như trả lời làm cho tôi hài lòng, nói không chừng tôi có thể giúp một chút, nếu làm cho tôi không hài lòng, vậy tôi thu anh.

Nói xong, Trần Hạo vận chuyển pháp lực, một cỗ áp lực trống rỗng bao trùm âm hồn.

Âm hồn giật mình hoàn hồn, hoảng sợ nhìn Trần Hạo.

Mặc dù đối với người tu hành xuất hiện có chút kinh ngạc, nhưng đột nhiên xuất hiện uy hiếp lại là thật sự, làm người thanh niên có loại cảm giác hồn phách tan rã, lần này không dám nói chuyện, sợ hãi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo hài lòng mà nói:

- Nói đi, chết thế nào?

Âm hồn cười khan nói:

- Ngã chết.

Trần Hạo nhìn qua ban công tầng ba. Lại nhìn về phía âm hồn:

- Từ nơi này ngã xuống?

Âm hồn xấu hổ gật đầu.

Trần Hạo cười:

- Nói như vậy anh là tới làm chuyện xấu, sau đó bị càn quét, kết quả anh sợ bị bắt, liền từ trên lầu nhảy xuống té chết?

Âm hồn vội vàng nói:

- Không có, tôi không muốn làm chuyện xấu, tôi bị người ta kéo vào.

Trần Hạo ý vị thâm trường nói:

- Mỗi người đàn ông phạm sai lầm đều nói như vậy.

Âm hồn:

- ...

- Tôi thật sự vô tội mà, tôi lúc ấy chỉ đi ngang qua, ai biết đi chậm một chút liền bị một chị gái khí lực rất lớn kéo vào, mơ mơ hồ hồ liền lên lầu ba, thời điểm tôi muốn chạy, ai biết đột nhiên có cảnh sát tới, lúc ấy tôi bị dọa sợ, mơ mơ hồ hồ nhảy từ lầu ba xuống.

Âm hồn vội vàng giải thích.

Trần Hạo ah xong một tiếng, hỏi:

- Vậy anh đã làm gì cảm thấy có lỗi ư?

Âm hồn nói:

- Không có mà, tôi không muốn làm, trên người tôi lúc ấy chỉ có mười mấy tệ, muốn làm cũng không làm được.

- Quào, lợi hại, anh không chỉ làm, hơn nữa còn muốn ăn quyết à, chắc chắn, cho dù cảnh sát không đến, anh cũng không sợ mình bị đánh chết ư?

Trần Hạo cười hỏi.

Âm hồn:

- ...

Chúng ta có phải sống chung một hành tinh hay không, tại sao ta cảm giác dường như càng ngày càng không đúng thế.

- Được rồi, tôi tạm thời tin tưởng anh lúc đó không muốn làm, vậy tôi hỏi anh, anh hẳn biết nơi này là nơi nào chứ, tại sao còn đi đến đây? Hơn nữa còn đi rất chậm?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Âm hồn nói:

- Bởi vì con đường về nhà tôi phải đi qua nơi này, chẳng qua lúc đó tôi chơi điện thoại cho nên đi chậm, ai biết sẽ xảy ra chuyện cơ chứ.

Nói xong, trên mặt âm hồn lộ ra biểu lộ ủy khuất.

Trần Hạo gật đầu:

- Là như vậy à, vậy anh còn người nhà không?

Âm hồn chán nản nói:

- Cha mẹ tôi trước kia xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, tôi còn một đứa em gái đang học sơ trung.

Trần Hạo lông mày nhíu lại:

- Nói cách khác, nếu như anh chết vậy không có ai chăm sóc em gái anh rồi? Vậy chắc anh hẳn lo cho em gái của mình lắm đúng không?

Âm hồn gật đầu:

- Chuyện tôi không yên tâm nhất chính là em gái mình, mặc dù trong nhà còn có chút tiền tiết kiệm, nhưng tính cách em gái tôi mềm yếu, không thích nói chuyện, tôi sợ nếu như không có người chăm sóc thì em gái tôi sẽ bị người khác khi dễ.

Ding: Quỷ ngã chết Khương Lợi Huy, âm hồn chín ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng ba tháng đạo hạnh.

Thanh âm dễ nghe vang lên làm trong lòng Trần Hạo sinh ra cảm giác thân thiết.

Hệ thống đại lão à, quả thật đã lâu không gặp rồi.

Nhiệm vụ kích hoạt, Trần Hạo liền cười nói:

- Anh trả lời không tồi, tôi quyết định sẽ không thu anh, bắt quá nếu muốn giúp thì tôi phải xem sao đã. Như vậy đi, anh dẫn tôi đến nhà anh để tôi giải thích cho em gái anh một chút,

cũng để phòng em gái anh hiểu lầm mình có một ông anh đói khát, chết trong phòng mát-xa.

Âm hồn:

- ...

- Làm sao? Không tin tôi à?

Nhìn âm hồn trầm mặc không nói, Trần Hạo cười hỏi.

Âm hồn nhìn Trần Hạo nói:

- Anh đột nhiên đến tìm tôi, ai biết anh có phải người xấu hay không. Nếu anh khi dễ em gái tôi thì phải làm sao bây giờ?

Trần Hạo:

- ...

Voĩ beep, ta tới giúp người đó, kết quả người còn hoài nghi ta? Khi dễ em gái của người? Ta là loại người này sao? Nhà người đi chết luôn đi!

Trần Hạo lười giải thích, hắn chỉ là nghĩ đến nơi mới, tình cảnh mới, khởi đầu mới.

Nếu đối phương không tiếp nhận, vậy hắn cũng không bắt buộc.

- Lo lắng của anh cũng không phải không có lý, tôi không miễn cưỡng.

Trần Hạo cười cười liền muốn rời đi.

Âm hồn lại kịp phản ứng.

Không đúng, hiện tại không phải lo lắng những thứ này, điều quan trọng nhất là phải đến gặp khuyển bảo em ấy thật tốt. Sau khi mình chết em gái càng ngày càng trầm mặc ít nói hơn, mấy ngày không đi học rồi.

- Đại sư, đại sư,

Âm hồn vội vàng đuổi theo Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Còn có việc gì?

Âm hồn chân chờ một chút, nói:

- Đại sư, anh là người tốt sao?

Nụ cười Trần Hạo cứng đờ, tức giận:

- Không phải là kiểu người được phát thẻ người tốt đâu.

Âm hồn gượng cười:

- Chuyện kia, tôi có thể dẫn anh đến nhà tôi, cầu đại sư hỗ trợ.

Trần Hạo lần nữa cười:

- Muốn tôi hỗ trợ à? Được thôi, bất quá tôi có một điều kiện.

Âm hồn nói:

- Mời đại sư nói.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, ngữ khí trầm lặng:

- Tôi muốn ở nhà của anh.

Âm hồn:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 198: Muội Khổng Quý

Nghe Trần Hạo nói, Khương Lợi Huy sợ hãi kinh ngạc, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

- Anh muốn làm gì?

Trần Hạo cười nói:

- Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi mới đến, nơi đây không dễ tìm được chỗ ở, tôi giúp anh, anh giúp lại tôi, đây không phải là chuyện bình thường ư.

- Vậy tôi cho đại sư tiên, anh đi khách sạn mượn phòng đi.

Khương Lợi Huy nghiêm túc nói.

Trần Hạo nói:

- Ừm, tôi không phải chỉ ở một ngày, có thể sẽ ở mấy ngày.

Khương Lợi Huy giận dữ:

- Không được, khôn kiếp, chắc chắn anh đánh chủ ý lên em gái tôi, tôi không muốn anh giúp. Nói xong thanh niên xoay người rời đi, bộ dáng thờ phỉ phò.

Trần Hạo cười tủm tỉm, cứ như vậy nhìn người thanh niên.

Quả nhiên, đi không bao xa, Khương Lợi Huy lại quay lại, tức giận nhìn chằm chằm Trần Hạo nói:

- Tại sao anh lại muốn ở lại nhà tôi, tôi chỉ có một đứa em gái, nó lại còn nhỏ như vậy, vốn không thích hợp ở chung mà.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Anh nghĩ cái gì thế, chỉ là tôi có việc cần làm, không thích hợp ở khách sạn, nếu như đã có duyên gặp anh, vậy cứ để tôi ở lại nhà anh, tôi cũng có thể xem chừng em gái giúp anh luôn.

Nhìn Khương Lợi Huy nghe xong liền muốn xù lông, Trần Hạo kịp phản ứng lại, hình như lời này của mình còn có nghĩa khác nhỉ, hẳn lúc này nói thẳng:

- Là thế này, tôi tu hành chủ yếu sắp xếp âm dương như ý, góp nhặt công đức. Nói cách khác, giúp quý chết oan như anh tôi cũng có thể tiến bộ. Mà ở Đông Dương tôi phát hiện có không ít âm hồn tồn tại, cho nên muốn lưu lại nơi đây một khoảng thời gian để tích góp công đức. Nếu thế thì tôi cần phải có một nơi an tĩnh, dù sao chuyện này không thích hợp ở nơi nhiều người sống.

Khương Lợi Huy giờ mới hiểu được, chợt nói thẳng:

- Vậy được, tôi có thể nói em gái tôi dẫn anh đi thuê phòng.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, quả nhiên chết là đáng, đây là không cho phép người khác tiếp cận nửa bước, người nói em gái người tính cách mềm yếu, không thích nói chuyện, ta có chút hiểu được rồi, có người anh trai như người cô bé còn dám phản ứng gì sao?

- Được, anh nói sao thì làm thế đi, tôi cũng không nhất thiết phải ở lại nhà anh.

Trần Hạo bất đắc dĩ đáp ứng.

Khương Lợi Huy lúc này mới hài lòng.

Sau đó Trần Hạo mang theo Khương Lợi Huy đi tới xe.

Tiến vào trong xe, Khương Lợi Huy nhìn thấy một con mèo và một con gà.

Ánh mắt lập tức Khương Lợi Huy cổ quái nhìn thoáng qua Trần Hạo.

Nhìn không ra nha, đại sư này còn có sở thích như thế, bình thường người yêu thích động vật nhỏ đều không phải là người xấu.

Khương Lợi Huy mỉm cười, muốn đưa tay vuốt ve mèo mun.

Nhưng tay của nó còn chưa đụng phải mèo mun, đột nhiên mèo mun ngửa đầu nhìn về phía Khương Lợi Huy, ánh mắt kia yếu ớt, ý vị không rõ.

Khương Lợi Huy lại có loại kinh hoảng không hiểu, thật giống như chỉ cần tay mình đụng phải con mèo này, sau một khắc mình liền phải chết.

Trời đất, con mèo này thật đáng sợ!

Trần Hạo tiến ghé lái, nhìn về phía Khương Lợi Huy đang cứng ngắc, hỏi:

- Đi con đường nào đây?

Khương Lợi Huy run rẩy nói:

- Rẽ trái, đi hơn ba mươi mét lại rẽ phải chính là khu nhà tôi sống, căn nhà thứ ba bên trong chính là nhà tôi.

Trần Hạo cười cười, khởi động, quay đầu.

Chạy qua đường đi u ám, đi không đến mười mét, Trần Hạo liền thấy một cái cư xá cũ. Cư xá đã không có cảnh vệ, cửa lớn rộng mở, hoàn cảnh u ám, nhà lầu bên trong đều cổ xưa, chỉ có mấy nhà còn sáng đèn.

Trần Hạo trực tiếp lái vào, đi tới tòa thứ ba.

- Chính là nơi này sao?

Trần Hạo hỏi.

Khương Lợi Huy nhẹ gật đầu.

Trần Hạo đang muốn xuống xe đột nhiên động tác dừng lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe cách đó không xa.

Tại bên ngoài năm sáu mét, một lão nhân từ chỗ ngoặt hành lang nhẹ nhàng đi ra.

Lão nhân kia cũng là quý, hơn nữa nhìn thân ảnh, từ đuôi trở xuống cơ hồ biến mất không thấy gì nữa.

Đây là một âm hồn sắp tiêu tán.

Quan sát tỉ mỉ, Trần Hạo phát hiện, lão nhân kia tỉnh tỉnh mê mê, tựa hồ không có ý thức.

- Đây là Chu gia gia, ba năm trước xuất huyết não qua đời, tôi cũng là sau khi chết mới biết hồn phách của ông vẫn còn lưu tại cư xá. Chỉ là khi tôi nói chuyện ông cũng không trả lời, chỉ có ban đêm mới hiện ra, bay tới bay lui ở chỗ này.

Lúc Khương Lợi Huy mở miệng nói, trên mặt có chút bi thương.

Trần Hạo hỏi:

- Người nhà của ông lão đâu?

Khương Lợi Huy nói:

- Sau khi Chu gia gia chết thì con trai ông đã bán căn nhà ở đây rồi, còn người ở đâu thì không biết.

Trần Hạo nhíu mày:

- Vậy thì có chút kỳ quái, nếu có người nhà, vậy ông ấy hẳn có mộ mới đúng, tại sao lại vất vưởng ở nơi này?

Khương Lợi Huy hừ một tiếng:

- Mợ? Làm gì có mợ, con trai Chu gia gia từ khi biết cha mình bị bệnh thì đã không về nhà một ngày nào rồi, lúc Chu gia gia chết rất nhiều ngày mới được phát hiện. Ngay cả lúc đi hỏa táng con trai của ông ấy cũng không đến, nếu như không phải căn nhà ở đây đáng tiền thì tên khốn kia đoán chừng cả đời cũng không quay lại rồi.

Trần Hạo im lặng.

Lại là một kẻ bất hiếu.

Đáng tiếc mình phát hiện chậm, giờ phút này hồn phách lão nhân đã tan rã, ý thức hỗn độn, muốn câu thông cũng không được, đương nhiên cũng không thể nào trợ giúp.

Đúng là thế gian nơi nào cũng có bi kịch mà.

Từ trên xe bước xuống, Trần Hạo mang theo gà ngốc cùng mèo mun, đi theo Khương Lợi Huy tới cửa nhà.

Cửa có hai lớp, bên trong cửa gỗ, bên ngoài cửa sắt.

Gỗ cửa một cái, không bao lâu, cửa phòng mở ra, một thiếu nữ tóc dài xuất hiện.

Thiếu nữ nhìn mười bốn mười lăm tuổi, dáng người gầy yếu, mang theo kính mắt, có chút khí chất.

Nhìn thấy Trần Hạo, thiếu nữ cảnh giác hỏi:

- Chú tìm ai?

Trần Hạo:

- ...

- Ừm, anh chỉ lớn hơn em vài tuổi mà thôi, cứ gọi anh là được rồi.

Trần Hạo nhin không được giải thích một câu.

Thiếu nữ:

- ...

- Khụ khụ, đây không phải trọng điểm, em tên Khương Cẩm Cẩm phải không, ừm, em nhìn xem anh mang ai đến này?

Trần Hạo không có ý định nói nhảm, trực tiếp gia trì một đạo pháp thuật Khai Linh Nhãn trên hai mắt thiếu nữ, sau đó thiếu nữ liền thấy Khương Lợi Huy đứng bên cạnh Trần Hạo.

Con mắt thiếu nữ đột nhiên trừng lớn.

Sau đó cô gái làm một chuyện khiến Trần Hạo kinh ngạc.

Ba một tiếng, thiếu nữ lui ra phía sau, trở tay đóng cửa phòng lại.

Trần Hạo:

- ...

Khương Lợi Huy:

- ...

- Đây là em gái của anh sao?

Trần Hạo hồ nghi nhìn Khương Lợi Huy.

Khương Lợi Huy mờ mịt nói:

- Là em gái của tôi, chẳng lẽ nhìn thấy tôi sau khi chết bị kinh sợ rồi?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Khương Lợi Huy nghe được trong phòng có tiếng nói vội vàng.

Lần này Khương Lợi Huy biến sắc, thân ảnh vọt thẳng vào.

Nhưng rất nhanh, Khương Lợi Huy lại chạy ra, một mặt xấu hổ.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Tình huống như thế nào.

Khương Lợi Huy nói:

- Nhà tôi có người.

Ồ!

Đêm hôm khuya khoắt, trong nhà một thiếu nữ độc thân có người, có ý tứ gì?

Không đúng, nếu như là đàn ông, Khương Lợi Huy đoán chừng cũng không có vẻ mặt này.

Quả nhiên, Khương Lợi Huy lúng túng nói:

- Là con gái, bằng tuổi với em gái tôi, à, cô bé vừa tắm rửa xong, không mặc quần áo.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, không hồ là nam nhân chết trong phòng mát-xa, sau khi chết đều có thể mở rộng tầm mắt.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 199: Vũ Nguyệt Bá Khí

Ý, mà không đúng, cô gái từ đâu đến? Trễ rồi còn ở nhà người ta tắm rửa? Muốn làm cái gì?

Trần Hạo hồ nghi nhìn Khương Lợi Huy hỏi:

- Anh biết cô bé kia không?

Khương Lợi Huy nghĩ nghĩ, nói:

- Có chút ấn tượng, hình như là học cùng trường với em gái tôi, tôi có gặp qua vài lần, bất quá cô bé chưa từng đến đây lần nào!

Trong lòng Trần Hạo hơi động, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Khương Lợi Huy bị cười rất mất tự nhiên, nhin không được hỏi:

- Đại sư, anh cười cái gì.

Trần Hạo nói:

- Không có gì, ừm, thật không có gì.

Khương Lợi Huy đang muốn hỏi lại, lúc này cửa phòng đột nhiên lần nữa mở ra, sau đó thân ảnh Khương Cẩm Cẩm lại xuất hiện.

- Anh, là anh sao?

Khương Cẩm Cẩm có chút yếu ớt hỏi.

Khương Lợi Huy vội vàng nói:

- Cẩm Cẩm, là anh, anh trở về thăm em, em đừng sợ.

Khương Cẩm Cẩm rõ ràng có chút sợ hãi, chân chờ một chút, tiếp tục nói: - Anh, anh cũng chết rồi, tại sao còn trở về làm gì?

Khương Lợi Huy:

- ...

Ta khát, anh là anh ruột của em mà, mới chết có mấy ngày mà giờ ngay cả cửa nhà cũng không cho vào ư? Em quả thật là em gái của anh sao? Uổng công anh yêu thương em nhiều năm như vậy!

- Không không không, em không phải có ý này, là em muốn hỏi tại sao bây giờ mới trở về? Không phải sau bảy ngày anh phải đi đầu thai rồi ư?

Khương Cẩm Cẩm phát giác mình nói sai nên vội vàng giải thích.

Khương Lợi Huy:

- ...

Ta trở về, còn cần phải đúng thời gian sao?

Còn nữa, cái gì gọi là sau 7 ngày liền phải đi đầu thai? Ta không yên lòng người cho nên mới không đi đầu thai, tại sao người nữ nói như thế? Tâm ta đau quá!

- Sau 7 ngày phải đi đầu thai, là cô gái bên trong nói cho em biết à?

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên mở miệng.

Khương Cẩm Cẩm giật nảy mình:

- Anh làm sao...

Lời còn chưa dứt, Khương Cẩm Cẩm liền ngậm miệng, kinh hãi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cao thâm mặt trác cười một tiếng, ta quả nhiên không có đoán sai, hai anh em này đều là kỳ hoa.

Khương Lợi Huy rốt cục cảm giác không được bình thường, biểu lộ nghiêm túc, nhìn Khương Cầm Cầm nói:

- Cầm Cầm, em mở cửa, để anh đi vào.

- Anh...

Khương Cầm Cầm yếu đuối đáng thương nhìn Khương Lợi Huy.

Khương Lợi Huy quát lớn:

- Mở cửa. Khương Cầm Cầm lúc này mới sợ hãi mở cửa sắt, để Trần Hạo cùng Khương Lợi Huy đi vào.

Tiến vào trong phòng, Trần Hạo thú vị dò xét một vòng, phát hiện nhà này mặc dù cũ nát, nhưng bên trong không tồi, giản lược, mộc mạc, lại hết sức âm áp.

Sau đó, Trần Hạo liền thấy một cô gái vừa mặc quần áo xong, ngồi trên ghế sa lon.

Nhìn thấy cô gái, Trần Hạo càng khẳng định suy đoán của mình.

Cô bé này tóc ngắn, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, dáng dấp coi như xinh đẹp. Chỉ bất quá một thân khí khái hào hùng, thấy thế nào đều không giống một cô gái yếu đuối, giờ phút này ngồi trên ghế sa lon, nhếch chân bắt chéo, ôm vòng tay, bộ dạng trầm ổn tinh táo.

Trần Hạo nhìn cô gái, cô gái cũng đang nhìn Trần Hạo, đồng thời ánh mắt sắc bén, khí thế thập phần.

Chỉ bất quá, cô gái nhìn thấy Trần Hạo, nhưng không có nhìn thấy anh trai của Cầm Cầm, lúc này Khương Lợi Huy hơi nhíu mày.

- Đại sư, có thể để cô bé nhìn thấy tôi không.

Khương Lợi Huy biểu lộ chăm chú hỏi.

Trần Hạo cười một tiếng, không nói hai lời, gia trì một đạo pháp thuật Khai Linh Nhân lên thân cô gái.

Lập tức, trước mắt cô gái lóe lên, liền nhìn thấy Khương Lợi Huy.

Đột nhiên nhìn thấy trống rỗng xuất hiện một người, động tác cô gái cứng đờ, bất quá rất nhanh cô liền nhận ra đây chính là anh trai của Khương Cầm Cầm, đối thủ mình khó dây dưa nhất.

Đối thủ nha, tại sao có thể yếu thế, dù người là quỷ cũng không được.

Cô gái buông lỏng thân thể, hai tay mở ra khoác lên trên ghế sa lon, ánh mắt lần nữa không yếu thế chút nào, đối mặt cùng Khương Lợi Huy.

Khương Lợi Huy:

- ...

Trời đất ơi, đây rốt cuộc là nhà ai? Có biết lễ phép hay không? Nhìn thấy chủ nhân cũng không đứng dậy, người có ý gì? Khương Lợi Huy càng có dự cảm không tốt, y nhìn nữ hài hỏi:

- Chắc em là bạn của Cầm Cầm hả, em tên gì?

Cô gái cười một tiếng:

- Em tên Vũ Nguyệt, chào anh vợ.

- Vũ Nguyệt, em... a, em gái anh là gì?

Khương Lợi Huy đang muốn tiếp tục hỏi, đột nhiên cảm giác không thích hợp, kinh ngạc hỏi.

Cô gái Vũ Nguyệt lạnh nhạt nói:

- Là anh vợ, em và Cầm Cầm là thật tâm yêu nhau, chúng em đã thương lượng xong, chỉ cần trưởng thành liền lập tức đăng ký kết hôn, về sau em sẽ bảo vệ cho cô ấy.

Khương Lợi Huy trợn mắt hốc mồm, giống như bị sét đánh, tư duy nổ tung.

Kết hôn? Là thật sao, người, em gái mình, không được, đây tuyệt đối không được, ta tuyệt đối không đồng ý. Khương Lợi Huy phản nộ xoay người nhìn về phía Khương Cầm Cầm:

- Cầm Cầm, đây là có chuyện gì? Em giải thích rõ ràng cho anh?

Khương Cầm Cầm cúi đầu không nói lời nào.

Khương Lợi Huy sắc mặt âm trầm, nhìn hướng Vũ Nguyệt nói:

- Anh nói cho em biết, anh sẽ không đồng ý chuyện này đâu, em đi cho anh, đi đi.

Vũ Nguyệt cười cười, đứng lên nói ra:

- Em có thể đi, bất quá trước khi đi em muốn nói câu không dễ nghe, anh vợ à, anh cũng chết rồi còn muốn quản Cầm Cầm? Hơn nữa mấy tên thân thích cực phẩm của hai người là hạng người gì hẳn anh cũng biết, anh còn sống, bọn họ không tiện nói gì, hiện tại anh chết rồi, anh cảm thấy bọn họ sẽ làm như thế nào? Cầm Cầm là một cô gái không chỗ nương tựa, tính cách yếu đuối, có thể làm cái gì? Nếu không phải em ra mặt, anh chết ngày thứ hai thì bọn họ đã chạy đến đòi nuôi Cầm Cầm để chiếm lấy nhà rồi, nói không chừng sau này còn lợi dụng Cầm Cầm đến nịnh bợ quyền quý.

Khương Lợi Huy:

- ...

Vũ Nguyệt tiếp tục nói:

- Anh không ủng hộ em với Cầm Cầm, em có thể hiểu, dù sao truyền thống là nam nữ kết hợp, cùng giới quá dị đoan đã ăn sâu vào lòng người. Bất quá anh vợ à, Cầm Cầm biến thành như bây giờ cũng có một phần của anh, nếu không phải anh quản quá nghiêm, không cho phép cô ấy tiếp xúc với nam sinh, Cầm Cầm cũng sẽ không rơi vào lòng em, cho nên, đừng nói Cầm Cầm, chính anh mới là người có vấn đề.

Nói xong, Vũ Nguyệt cất bước liền đi, đi ngang qua bên cạnh Khương Cầm Cầm đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, sau đó ra cửa.

Khương Lợi Huy:

- ...

Trần Hạo lại nhìn kinh thán không thôi.

Em gái này bá khí thật, gặp quý không sợ, ngược lại ngôn từ giao phong, cường chế Khương Lợi Huy, lại tiến thối có độ, nói đi là đi, khó trách cô gái nhỏ Cầm Cầm kia lại thích. Cổ khí thế này ngay cả những những đàn ông bình thường cũng hiếm có. Tiểu cô nương mê muội cũng không ngoài ý muốn.

Bất quá nhìn Khương Lợi Huy ngốc trệ, Trần Hạo cũng không nói cái gì.

Trách được ai, quản em gái mình chặt quá, cuối cùng đẩy em gái mình vào vòng tay một cô gái khác, quả nhiên là chính mình có vấn đề.

- Cầm Cầm, anh không đáp ứng, anh không thể đáp ứng, chuyện này quá, quá... Dù sao anh không cho phép.

Khương Lợi Huy kịp phản ứng, kích động nhìn Khương Cầm Cầm.

Khương Cẩm Cẩm tựa hồ được Vũ Nguyệt cổ vũ kích phát dũng khí, ngẩng đầu nhìn Khương Lợi Huy nói:

- Anh, vậy anh nói một chút, em nên làm cái gì? Cự tuyệt Vũ Nguyệt, đi theo chú Đường, hay là đi theo cậu hai?

Khương Lợi Huy há hốc mồm, lại nói không ra lời.

Chú Đường hay là cậu hai đều luôn ngấp nghé căn nhà này, sau khi chết y cũng kỳ quái hai người này tại sao chưa đến đây gây sự, không nghĩ tới là Vũ Nguyệt ở sau lưng hỗ trợ.

Chỉ là, chuyện này làm sao có thể, đều là con gái, tại sao có thể...

Khương Lợi Huy cảm giác mình hỗn loạn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 200: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

- Thế nhưng, thế nhưng chuyện này cũng...

Khuong Lợi Huy bất lực phản bác, lại không biết mở miệng như thế nào.

Khuong Cầm Cầm mím môi một cái, nói:

- Anh, em biết anh tốt với em, từ khi cha mẹ bị tai nạn xe cộ, anh liền gánh vác trách nhiệm cái nhà này, anh chăm sóc em rất tốt. Bất quá Vũ Nguyệt nói đúng, anh quản em chặt quá, thời điểm cha mẹ còn sống, em còn có thể chơi với con trai, nhưng khi cha mẹ qua đời, anh liền không cho em tiếp xúc với con trai nữa. Mấy người bạn trước kia dần dần rời đi, em trở nên không thích nói chuyện, bạn học cùng lớp đều nói em là nữ quái. Chỉ có Vũ Nguyệt khác, tuy xưa nay cô ấy không nói chuyện với em nhưng cô ấy đối với em rất tốt, em có thể trong tình cảnh này vẫn không làm trễ việc học cũng là do Vũ Nguyệt giúp em, nếu không có cô ấy, em đã sớm cam chịu.

Khuong Lợi Huy bất lực rũ tay xuống, một mặt âm đạm.

Khuong Cầm Cầm tiếp tục nói:

- Lúc đầu em cũng chỉ xem Vũ Nguyệt như bạn bè tốt, có thể nói chuyện, như khuê mật bình thường. Nhưng anh không biết, cậu hai đến trường học tìm em, muốn em sang tên hộ khẩu cho cậu, còn nói em chưa trưởng thành, cậu có trách nhiệm quản lý, nếu như em không đáp ứng liền dùng pháp luật để ước thúc em.

- Cái gì? Khốn kiếp, sao ông ta dám làm như vậy!

Khương Lợi Huy giận dữ, trừng mắt.

Khương Cầm Cầm nói:

- Cũng là Vũ Nguyệt, cô ấy đuổi cậu hai đi, còn nói về sau sẽ chiều cố em, cũng là vào lúc đó, em cảm thấy, có lẽ em đã thích cô ấy rồi.

Khương Lợi Huy vội vàng nói:

- Thế nhưng hai em đều là nữ, quan hệ cho dù tốt cũng được, nhưng kết hôn...

Khương Cầm Cầm nói:

- Nhưng em đã động lòng, em thật thích, chuyện khác em mặc kệ.

Khương Lợi Huy:

- ...

Trần Hạo lúc này nhìn không nổi nữa.

Còn tranh chấp như vậy, nhiệm vụ này mình sợ là phải hủy bỏ, không chừng Khương Lợi Huy còn bị kích thích chuyển hóa trở thành ác quỷ.

Vội vàng mở miệng nói:

- À, tôi có thể nói một câu được không?

Hai anh em Khương Lợi Huy nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo hé miệng cười một tiếng:

- Kỳ thật, vấn đề này cũng không có phức tạp như vậy, không nói ai đúng ai sai. Khương Lợi Huy, tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có hi vọng em gái của mình được hạnh phúc không?

Khương Lợi Huy gật đầu.

Trần Hạo lại nhìn về phía Khương Cầm Cầm:

- Em cảm thấy em đi theo Vũ Nguyệt có hạnh phúc không?

Khương Cầm Cầm dùng sức gật đầu:

- Vũ Nguyệt cho em cảm giác an toàn, chiều cổ em rất tốt, hiện tại chỉ cần cô ấy không có ở bên cạnh, em sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Khương Lợi Huy nghe được một mặt xoắn xuýt.

Trần Hạo nói:

- Như vậy không phải rõ ràng rồi sao, hai người đều truy cầu một mục đích, mặc dù nữ với nhau hoàn toàn có chút không nên. Bất quá thế giới này đang không ngừng phát triển. Ở nước ngoài, kết hôn đồng tính cũng đã được hợp pháp hóa, quốc gia chúng ta cũng có không ít người thành công kết hôn, chuyện này nói rõ, giữa con gái cũng có chân ái, cũng có thể làm bạn cả đời.

- Nhưng ...

Khương Lợi Huy còn muốn nói điều gì.

Trần Hạo ngắt lời nói:

- Tôi biết sự lo lắng của anh, bất quá tôi muốn hỏi anh một câu, cho dù em gái của anh cự tuyệt Vũ Nguyệt, vậy tương lai sẽ như thế nào? Không nói trước mặt thân thích của anh ngấp nghé căn nhà này, anh có dám chắc với tính cách yếu đuối của em gái anh sau này có thể tìm được một người đàn ông tốt làm bạn không? Nếu như gặp phải cặn bã thì phải làm sao bây giờ? Bị người khác khi dễ thì phải làm sao bây giờ? Cô bé không có cha mẹ, không có anh trai ở sau lưng giúp, cô bé còn có thể nhờ vào ai đây?

Khương Lợi Huy trợn mắt hốc mồm.

Khương Cầm Cầm lại dùng sức gật đầu, ánh mắt rung rung ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Người thanh niên chưa từng gặp mặt này thế mà có thể hoàn mỹ nói ra lo âu và bất lực ở sâu trong lòng cô.

Nói một hơi những điều này, Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên, tôi nói cũng chỉ là suy đoán, chỉ là khả năng vạn nhất. Có thể Cầm Cầm tương lai cả đời không lo, gặp được người có thể phó thác chung thân. Tôi chỉ hi vọng, anh có thể nhìn toàn diện hơn một chút, suy nghĩ cho em gái của mình một chút, nếu như anh vẫn kiên trì ý nghĩ của mình vậy cứ xem như tôi chưa nói gì là được.

Khương Lợi Huy trầm mặc.

Khương Cầm Cầm lại là mở miệng nói:

- Anh, em sẽ không chia tay với Vũ Nguyệt đâu, nếu như anh ép em như thế vậy em sẽ không đi học nữa, dù sao không có Vũ Nguyệt giúp em, mấy người họ hàng kia khẳng định sẽ khi dễ em, đến lúc đó đến cái nhà này cũng sẽ không còn.

Khương Lợi Huy quát lớn:

- Hồ nháo, em không đi học thì đi đâu, đi bày hàng vỉa hè sao?

- Vậy anh nói cho em biết, em phải làm như thế nào?

Khương Cầm Cầm phản bác hỏi.

Khương Lợi Huy nghe rằng, nha đầu này, có nam nhân... không đúng, là có nữ nhân liền đem vứt đi người anh trai này, hiện tại còn dám hỏi ngược.

- Anh không nói nữa, hiện tại em quyết định như thế, hi vọng tương lai em sẽ không hối hận.

Khương Lợi Huy tức giận quát lớn.

Khương Cầm Cầm ngẩng đầu lên, chân thành nói:

- Em tuyệt không hối hận.

Khương Lợi Huy khẽ nói:

- Vậy thì tốt, em gọi Vũ Nguyệt về đây, anh có chuyện muốn nói với cô ấy.

- Không cần gọi, em đã trở về.

Khương Lợi Huy vừa dứt lời, một thanh âm vang lên, sau đó Vũ Nguyệt từ bên ngoài cửa đi vào.

Khương Lợi Huy:

- ...

Vũ Nguyệt bình tĩnh nói:

- Anh cho rằng em đi thật sao? Nằm mơ, nếu anh khi dễ Cầm Cầm, em sẽ lập tức dẫn cô ấy đi.

Khương Lợi Huy vốn muốn nổi giận nhưng không biết vì sao lại giận không nổi.

Nhiều năm nay y vẫn bận công việc, chiếu cố Cầm Cầm đã thành thói quen.

Thế nhưng mình chết rồi, Cầm Cầm làm sao bây giờ?

Trông cậy vào thân thích?

Không có khả năng, những người kia mình sớm đã nhìn thấu, nếu như giao phó cho bọn họ, gia sản không con, đến tương lai Cầm Cầm đều không cách nào tự làm chủ được.

Mặc dù Vũ Nguyệt là nữ, khiến mình cảm giác rất không được tự nhiên.

Nhưng Vũ Nguyệt rất quan tâm Khương Cầm Cầm, còn có ăn ý giữa hai người, làm Khương Lợi Huy đột nhiên cảm thấy, có cô ấy, Cầm Cầm chí ít sẽ sống rất vui vẻ. Không cần lo lắng những sự tình loạn thất bát tao.

Có lẽ tương lai sẽ có biến hóa, nhưng ai biết được, có lẽ sẽ tốt, có lẽ sẽ không có kết quả, nhưng thời điểm đó, Cầm Cầm đã lớn lên, có thể tự mình chiếu cố bản thân, cũng không cần đến mình lo lắng.

- Anh có thể cho phép em ở bên cạnh Cầm Cầm, nhưng anh hi vọng các em đừng làm ầu.

Khương Lợi Huy nghiêm túc nói.

Vũ Nguyệt bĩu môi:

- Anh vợ à, hai nữ làm ầu bằng cách nào, người dạy em thử?

Khương Lợi Huy:

- ...

Mẹ kiếp, biết ta là anh vợ mà còn nói chuyện như thế?

- Em có thể cam đoan sẽ đối xử tốt với Cầm Cầm không? Chỉ ít trước khi nó trưởng thành?

Khương Lợi Huy không để ý tới nhuệ khí của Vũ Nguyệt, y mở miệng hỏi.

Vũ Nguyệt biểu lộ nghiêm túc:

- Em có thể cam đoan, nhưng không phải trước khi cô ấy trưởng thành, mà là cả đời.

Khương Cầm Cầm cũng nhin không được nữa, hai tay che miệng, lệ rơi hai hàng.

Khương Lợi Huy nhìn em gái một chút, lại nhìn Vũ Nguyệt một chút, đột nhiên cười.

Ding: Quỷ ngã chết Khương Lợi Huy, âm hồn chín ngày, nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng ba tháng đạo hạnh.

Cảm thụ được pháp lực bên trong đan phủ tăng trưởng, Trần Hạo lại nhìn bạch quang xuất hiện trên người Khương Lợi

Huy, y đang chậm rãi bay lên.

- Cầm Cầm, hãy sống thật tốt, cố gắng chăm sóc bản thân.

Trước khi Khương Lợi Huy tán đi, y nhu hòa nói.

Khương Cầm Cầm và Vũ Nguyệt nhìn sợ ngây người.

Trần Hạo giải thích nói:

- Khương Lợi Huy là lo lắng cho em gái mình cho nên mới không có đi đầu thai, bây giờ Cầm Cầm đã có người chiều cố, hơn nữa còn chiều cô rất tốt, cho nên anh ta yên lòng tiến vào luân hồi.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 201: Cố Sự Kỳ Quặc

Nghe Trần Hạo nói, Khương Cầm Cầm bịt miệng lại, nước mắt lần nữa chảy xuống.

Lần này, quả thật phải vĩnh biệt anh hai rồi.

Sắc mặt Vũ Nguyệt cũng hoà hoãn lại, ôm bả vai Khương Cầm Cầm, im lặng an ủi.

Trần Hạo nói:

- Kỳ thật cũng không cần khóc, chuyện này đối với anh trai em cũng là chuyện tốt, nhân đạo luân hồi, truyền thừa có thứ tự. Nếu như không có luân hồi, đó mới gọi là thê lương, hồn phi phách tán, vô tung vô ảnh.

Vũ Nguyệt nhìn về phía Trần Hạo, lạnh nhạt nói:

- Anh muốn bao nhiêu tiền?

Trần Hạo:

- ...

Tại sao lại nhắc tới tiền rồi? Ta có biểu đạt ý này sao?

Y, không đúng, này giờ bị chuyện hai anh em các người kéo theo, chuyện của ta hoàn toàn không có cơ hội nói, hiện tại Khương Lợi Huy đi luân hồi rồi, ta biết mở miệng nói như thế nào đây?

Lưu lại?

Nói nhảm, người ta là vợ chồng trẻ, dính nhau không rời, tự nhiên ta đến làm bóng đèn, muốn ăn đập à?

Chẳng lẽ chỉ có thể đi?

Trần Hạo thở dài trong lòng một tiếng:

- Tôi đến vì Khương Lợi Huy, không vì tiền, ừm, chuyện nơi đây đã xong, tôi cũng nên rời đi.

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

- Chờ một chút.

Vũ Nguyệt gọi Trần Hạo lại.

Bước chân Trần Hạo dừng lại.

Vũ Nguyệt tiếp tục nói:

- Đại sư, thiên hạ không có chuyện vô duyên vô cớ, cũng không có không làm mà hưởng. Anh đã giúp Cẩm Cẩm, vậy nhất định phải có thù lao, đây là lễ thường, xin nói ra một con số.

Trần Hạo im lặng.

Tiểu nha đầu này tuổi còn trẻ nhưng lại hiểu rất sâu, người đây là không muốn thiếu ân tình chứ gì.

Nhìn Vũ Nguyệt, Trần Hạo cũng không muốn nhiều lời, nói thẳng:

- Lúc đầu cũng không phải đại sự gì, nếu em muốn trả thù lao, cũng được, anh cần ở lại Đông Dương mấy ngày, em giúp anh tìm một chỗ an tĩnh là được.

Vũ Nguyệt nhú mày:

- Đã không phải đại sự gì, vậy muốn một căn nhà không phải hơi quá rồi sao?

Trần Hạo:

- ...

Mẹ trẻ, là cô không hiểu tiếng người, hay là não quá lớn, ta nói chỉ ở mấy ngày, có muốn đòi nhà đâu? Nói chuyện với cô thật tốn sức.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Tôi chỉ muốn ở mấy ngày mà thôi, không phải muốn nhà, em có tìm được không?

Vũ Nguyệt nhìn thật sâu Trần Hạo một lát, đột nhiên nói với Khương Cầm Cầm:

- Cầm Cầm, thu thập quần áo, theo tớ đi.

- A?

Khương Cầm Cầm sững sờ.

Vũ Nguyệt liếc qua Trần Hạo, cười nói:

- Chắc hẳn đại sư giúp anh vợ chính là muốn ở tại nơi này đi, danh vợ dẫn anh đến, nói rõ hẳn đã đáp ứng, đã như vậy, em sẽ để đại sư ở lại đây mấy ngày, đại sư thấy thế nào?

Trần Hạo:

- ...

Yêu nghiệt a!

Đây là khuê nữ nhà ai, lúc này mới bao nhiêu tuổi, trí thông minh này cơ bản không thua kém bất kỳ người lớn nào!

- Đương nhiên có thể, nhiều nhất ba ngày, ba ngày sau em có thể quay về.

Trần Hạo mỉm cười trả lời.

Khương Cầm Cầm giờ mới hiểu được, chần chờ một chút rồi nhu thuận đi tới gian phòng của mình, thu thập quần áo.

Trần Hạo nhìn Hương Vũ nguyệt, ánh mắt giật giật, hỏi:

- Vũ Nguyệt tiểu thư, không biết lời nói bảy ngày phải đi đâu thai là từ trong miệng vị đại sư nào biết được?

Vũ Nguyệt sững sờ, hỏi:

- Là Hồng đại sư Thiện Ngôn Đường, chẳng lẽ lời này không đúng?

Trần Hạo quỷ dị cười một tiếng:

- Không nói đến có sai hay không, Vũ Nguyệt tiểu thư, gần đây có có phải đã gặp quái sự gì rồi hay không?

Vũ Nguyệt nheo mắt lại:

- Đại sư nhìn ra cái gì rồi?

Trần Hạo nói:

- Rất rõ ràng nha, trên người tiểu thư có âm khí quán quanh, ban đêm chắc ngủ không an ổn nhỉ.

Vũ Nguyệt im lặng. Tựa hồ đang chằm chước cân nhắc cái gì.

Một lát sau, Vũ Nguyệt nói:

- Không biết đại sư có thể chỉ dạy một chút không?

Trần Hạo nói:

- Cũng không có gì chỉ dạy cả, anh chỉ nhắc một câu thôi, âm khí trên thân tiểu thư cũng không phải là nhằm vào em, em chỉ là bị liên lụy thôi, muốn an ổn sinh hoạt, tốt nhất là cách người mệnh tận xa một chút.

- Mệnh tận? Nghiêm trọng như vậy sao? Hồng đại sư nói chỉ là gặp tà, không có vấn đề gì lớn mà.

Vũ Nguyệt sợ hãi. Hiển nhiên Trần Hạo đã dọa cô một cú không nhỏ.

Trần Hạo cười cười không nói.

Vũ Nguyệt lần này không bình tĩnh, nhìn Trần Hạo nói:

- Đại sư, em đã thấy bản lĩnh của anh, lời anh nói em cũng tin. Không biết đại sư có thể giúp anh họ em một chút hay

không? Giá tiền có thể thương lượng.

Trần Hạo thú vị hỏi:

- Em nói trước đi, nói thử tình huống của anh họ em như thế nào.

Vũ Nguyệt nói sự tình một lần.

Anh họ Dương Hòa Húc của Vũ Nguyệt là một nhân sĩ ba mươi tuổi đã kết hôn, không chỉ có khuôn mặt đẹp trai, mà làm người cũng khiêm tốn, cẩn thận, hiền lành, có thể nói chính là một người đàn ông tốt có tiền lại ôn hòa, được rất nhiều cô gái thích.

Bất quá Dương Hòa Húc lại là một kẻ si tình, thời điểm đi học thích một cô gái, sau khi tốt nghiệp liền lựa chọn kết hôn, hai người ân ái ái ái sống rất hạnh phúc.

Đáng tiếc cũng không biết là ai có vấn đề, kết hôn mấy năm, hai người không có con cái.

Dù như thế, hai người vẫn ân ái như xưa, chưa từng oán giận nhau.

Một năm trước, Dương Hòa Húc dẫn vợ ra ngoài chơi, leo núi ngắm cảnh, lại gặp phải tai vạ bất ngờ, hai người từ vách núi rơi xuống, người vợ chết tại chỗ mà Dương Hòa Húc may mắn được cỏ cây đỡ, sống sót sau tai nạn.

Thảm kịch này làm thân bằng hảo hữu tiếc hận. Dương Hòa Húc cũng bởi vậy mà trầm mặt, im lặng suốt mấy tháng, sau này mới trở lại bình thường.

Một tháng trước, Dương Hòa Húc lần nữa gặp tình yêu, đồng thời rất nhanh đã có con.

Việc này làm thân bằng hảo hữu vui vẻ, cảm thấy đây là ông trời đền bù, là người tốt có hảo báo.

Thế nhưng khi Dương Hòa Húc chuẩn bị thành hôn thì phát sinh quái sự.

Y bị một nữ quỷ quân lên, quấy đến sinh hoạt không yên, khổ không thể tả, nhờ Hồng đại sư Thiện Ngôn Đường ở thành phố Đông Dương giúp đỡ, biết được đây là trúng tà, làm pháp sự mấy ngày quả nhiên nữ quỷ không đến quấy rầy nữa, Dương Hòa Húc cũng thành công chuẩn bị hôn lễ.

Thế nhưng ngay buổi tối đêm tân hôn, quái sự lại xuất hiện, Vũ Nguyệt đứng lúc có mặt ở nơi đó, chính mắt cô nhìn thấy một trận gió kỳ quái phá hủy hôn lễ. Thậm chí người ở đó đều có thể nghe thấy một loại tiếng cười thê lương điên cuồng.

Lúc ấy mọi người đều bị dọa, hôn lễ đương nhiên thể cử hành được.

Về sau các lời đồn kỳ quái liên xuất hiện, tỉ như nói người vợ thứ nhất của Dương Hòa Húc dù chết cũng không nguyện ý có người chia sẻ chồng mình, cho nên vì yêu sinh hận.

Cũng có người nói, là có cô gái thầm mến Dương Hòa Húc, kết quả Dương Hòa Húc lại muốn kết hôn, vì yêu sinh hận, sau khi chết bay đến đây ngăn cản.

Tóm lại, bởi vì trận quái sự này, Vũ Nguyệt cũng bị cha mẹ cảnh cáo, không cho phép đi tìm Dương Hòa Húc.

Những ngày này cô từ trong miệng bạn bè biết được, Dương Hòa Húc lại đi mời đại sư lợi hại hơn tới hỗ trợ, chỉ là trước mắt vẫn không có kết quả.

Bây giờ nhìn thấy Trần Hạo, Vũ Nguyệt cảm thấy đại sư này có bản lĩnh thật sự, có lẽ có thể giúp đỡ.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Vũ Nguyệt, Trần Hạo suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Việc này có chút cổ quái, anh họ của em cũng quá tốt rồi, ngay cả anh cũng hoài nghi anh ta là người đàn ông tốt nhất thế giới luôn ấy.

Vũ Nguyệt nói:

- Em cũng không tin trên thế giới có người đàn ông tốt như vậy, nhưng ba mươi năm nay anh họ vẫn như thế, dù là thân nhân hay là bằng hữu, thậm chí người xa lạ, anh ta chưa bao giờ hiện ra một mặt không tốt. Cho nên, em tin anh ta hẳn là người tốt.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Người tốt sẽ bị ác quỷ dây dưa sao?

Vũ Nguyệt:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 202: Quý Vực

- Sự tình biểu huynh em, anh bắt lực, tốt nhất cứ để anh ta đi mời cao nhân khác đi.

Trần Hạo quả quyết cự tuyệt Vũ Nguyệt.

Anh họ trong miệng Vũ Nguyệt quá tốt rồi, tốt đến mức làm cho người ta cảm thấy có chút không chân thực.

Dù sao một người có thất tình lục dục, không thể tránh né, cho dù hòa thượng thanh tâm quả dục cũng có lúc Kim Cương Nộ Mục mà.

Mà người này từ nhỏ đã biểu hiện kinh người như thế, quả thực chính là thiên chi kiêu tử trời sinh.

Hơn nữa cái chết của người vợ quá kỳ quặc, leo núi ngấm cảnh vậy mà bị té chết, vấn đề là người kia bị mắc vào một nhánh cây nên còn sống, đây giống như đang đóng phim kiếm hiệp à?

Đối với sự tình như thế, Trần Hạo cảm thấy khẳng định có vấn đề, cho nên hẳn không nguyện ý tham gia.

Vũ Nguyệt muốn nói lại dừng, nhìn biểu lộ hờ hững của Trần Hạo, cuối cùng trầm mặc lại.

Không bao lâu, Khương Cầm Cầm mang theo rương nhỏ đi ra, đem chìa khoá phòng ở giao cho Trần Hạo. Vũ Nguyệt cái gì cũng không nói, kéo Khương Cầm Cầm liền rời đi.

Hai người vừa đi, trong phòng liền chỉ còn lại Trần Hạo và hai con vật.

Trần Hạo bật cười lớn, cũng không nóng nảy vào ở.

Hiện tại là ban đêm tốt, là thời điểm tốt để mở hàng làm nhiệm vụ đó.

Không bao lâu, Trần Hạo khóa chặt cửa, lái xe rời đi.

Một đường không do dự, thẳng đến một nơi lúc trước đã quan sát kỹ.

Đây là khu nhà cũ bị vứt bỏ ở Đông Dương, lúc trước Trần Hạo phát hiện nhà lầu này tựa hồ như từng bị lửa thiêu, mặt tường đen nhánh, cỏ dại rậm rạp, hiển nhiên bị bỏ hoang đã lâu.

Mà bên trong nhà lầu tính ra có hàng trăm âm hồn, cứ như một cái ổ quỷ.

Chờ Trần Hạo đến, hẳn rõ ràng nhìn thấy bên trong nhà lầu xuất hiện từng quỷ ảnh, có nam có nữ, có già có trẻ, nói đùa đùa náo, nhìn còn rất náo nhiệt.

Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Nhiều quỷ như vậy đương nhiên cũng không hoàn toàn là quỷ tốt, trong đó cũng có ác quỷ, lệ quỷ.

Chỉ là những quỷ hồn này tựa hồ cũng bình an vô sự, làm cho Trần Hạo mở rộng tầm mắt.

Có ý tứ.

Trần Hạo hứng thú dừng xe lại, sau đó ôm gà trống mang theo mèo mun tới gần nhà lầu bị bỏ hoang kia.

Nói đến hai con vật, tựa hồ bọn chúng thương nghị xong, một ngày ôm một con, hôm nay vừa vặn đến phiên gà trống, đây là Trần Hạo ngẫu nhiên phát hiện, đối với phân phối này có chút dở khóc dở cười.

Khi Trần Hạo bước chân vào bậc thang nhà lầu, một cỗ cảm giác khác thường quần quanh trên người Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo động một tý, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc. Sau đó hé miệng cười một tiếng, đi thẳng vào.

Vừa muốn lên lầu hai, đột nhiên bậc thang xuất hiện một tráng hán ác quỷ, ánh mắt âm lạnh nhìn Trần Hạo.

- Người tu hành! Nơi này không chào đón cậu.

Ngữ khí tráng hán lạnh lẽo cứng rắn, bộ dáng cự tuyệt người ngàn dặm.

Trần Hạo mỉm cười:

- Mặc dù anh ở nơi này, bất quá chủ nhân nơi này cũng không có cự tuyệt tôi, anh tựa hồ cũng không có tư cách đuổi tôi đi.

Sắc mặt tráng hán trầm xuống, cũng không có nhường đường, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, giương tay phải lên.

Ầm!

Chưởng Tâm Lôi ngưng tụ, ở giữa năm ngón tay có điện quang lưu động.

Thấy thế, đại hán rút cục sắc biến, hoảng sợ lui về phía sau mấy bước.

- Chân nhân chớ giận, chân nhân chớ giận, Khuê Tử chỉ là vô tâm mà thôi, cũng không có ý đắc tội, xin chân nhân đại nhân bỏ qua tiểu quỷ.

Nhìn Trần Hạo hiện ra thần thông, một thanh âm vội vàng truyền đến, sau đó một lão đầu vóc dáng thấp bé, mặt mũi đầy râu trắng xuất hiện.

Trần Hạo nhìn về phía lão đầu, cười híp mắt nói:

- Vừa rồi tôi đi vào, chính là ông thử thăm dò tôi phải không.

Lão đầu râu bạc cười khan nói:

- Chân nhân đột nhiên đến thăm, tiểu lão khủng hoảng, có chút bất đắc dĩ, chân nhân chớ có tức giận.

Trần Hạo thu hồi thần thông Chương Tâm Lôi, lạnh nhạt nói:

- Ta thật cũng không tức giận, bất quá hành đạo thiên hạ, đi ngang qua nơi đây, không nghĩ tới gặp được một quý vật có cơ duyên, thế mà đạt được Phù Chiếu, sáng lập Quỷ Vực. Không biết lão gia tử có thể giải thích cho ta một chút được không, ngài tụ tập nhiều quý hồn như vậy là muốn làm gì?

Đối với Trần Hạo liếc cái liền thấy lai lịch của mình, lão đầu râu bạc cũng không sợ hãi, giải thích nói:

- Chân nhân nói đùa, Phù Chiếu là bảo vật Đạo môn, ta chỉ là tiểu quý, có tài đức gì có thể đạt được. Tiểu quý năm đó chỉ là hậu phụng miếu Thổ Địa, sau khi chết dưới tượng Thổ Địa tìm được một viên phù chiếu tàn tạ, may mắn đạt được một chút thổ địa chi năng. Về sau miếu Thổ Địa bị phá dỡ, xây nhà mới, không nghĩ tới lại bị ác nhân phóng hỏa đốt cháy, hại chết không ít người. Tiểu lão nhân không thể làm gì với người sống, nhưng cũng không thể để cho người chết họa loạn nhân gian, cho nên liền lấy phù chiếu khai sáng Quỷ Vực, trấn an vong linh vô tội. Về sau cũng có không ít quý vật muốn được che chở nên mới tụ tập về đây, nếu như chân nhân không tin, vậy ngài có thể xem thử.

Trần Hạo cười nói:

- Lão gia tử trên thân âm đức thâm hậu, tôi tin lời ngài nói. Chỉ bất quá Quỷ Vực cũng không kiện toàn, không có công năng hộ linh, suy nghĩ của lão gia tử cuối cùng chỉ có thể trị phần ngọn, không cách nào kéo dài vong linh tồn tại, làm như vậy tựa hồ cũng không có ý nghĩa gì?

Lão đầu râu bạc cười khổ nói:

- Ta chỉ có thể làm được như thế, dù sao quý khổ không nơi nương tựa, phiêu linh tứ phương, thật là quá mức thâm lương.

Trần Hạo giả bộ suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Thôi được, đã có duyên, tôi cũng không đành lòng thấy các người lẻ loi hiu quạnh. Như vậy đi, lão gia tử có thể triệu tập chúng quý, tôi có thể nhìn thử xem có thể trợ giúp hay không, nếu như có thể, tôi liền trợ giúp bọn họ đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người, cũng tốt hơn ở nơi này chờ hồn phi phách tán.

Lão đầu râu bạc kinh hãi nói:

- Chân nhân nguyện ý trợ giúp chúng tôi?

Trần Hạo cười nói:

- Lão gia tử khách khí, chân nhân tôi không dám nhận, chỉ là học sau tiến cuối thôi, bất quá sở học của tôi có độ linh chi pháp, giúp các người cũng là giúp tôi tu hành.

- Quá tốt rồi, Khuê tử, cậu nhanh triệu tập mọi người tới.

Lão đầu râu bạc nói với đại hán.

Đại hán chân chờ một chút, nhưng vẫn quay người rời đi.

Sau đó lão đầu râu bạc nhìn Trần Hạo nói:

- Chân nhân, xin mời đi theo tôi.

Trần Hạo mỉm cười, đi theo lão đầu râu bạc, vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã trao đổi tính danh cùng lai lịch.

Thời điểm này, một người một quý liền tới một căn phòng lầu ba.

Chỉ thấy lão đầu râu bạc vung tay lên, gian phòng lập tức trở nên sáng sủa, đồ dùng trong nhà đầy đủ, phong cách cổ

phác.

Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục.

Đây chính là công năng của Phù Chiếu sao?

Phù chiếu phong thần, mặc dù chỉ là một loại thần linh hộ pháp, nhưng cũng có thần thông, huyền diệu khó lường.

Đáng tiếc, tu vi mình không đủ, cũng không gặp được loại quý có thể kích phát nhiệm vụ ban thưởng Linh Phù, ngay cả phương pháp luyện chế cũng không có.

Không bao lâu, từng quý vật liền đi tới trong phòng, rất nhanh đã tụ tập thành một mảng lớn.

Những quý vật này có già có trẻ, có nam có nữ, có âm hồn có ác quỷ, còn có lệ quỷ tà khí bức người.

Bất quá trước mặt lão đầu râu bạc, tất cả quý vật đều thành thành thật thật, chỉ là hiếu kì dò xét Trần Hạo, dáng vẻ mơ hồ còn có chút e ngại.

Lão đầu râu bạc nhìn thấy bày quý tụ hợp, hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Khuê tử chắc đã nói nguyên nhân cho mấy người, nói đến, lão già tôi mở Quỷ Vực, che chở mọi người cũng không ít năm. Nhưng lão đầu tử năng lực có hạn, mấy năm này có rất nhiều người hồn phi phách tán, lão đầu tử chỉ có thể nhìn, lại bất lực. Trong lòng rất khổ sở, bất quá hôm nay chúng ta gặp được người tốt, Trần đại sư là cao nhân Đạo môn, nguyện ý trợ giúp các người đầu thai, nếu có ai nguyện ý thì có thể bước ra.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 203: Đoàn Tham Quan Nhiệm Vụ

Nghe lão đầu râu bạc nói xong, thần sắc đám quỷ khác nhau.

Âm hồn bình thường tựa hồ động tâm.

Ác quỷ lệ quỷ, thờ ơ.

Trần Hạo nhìn thấy hết tất cả, hần mỉm cười nói tiếp:

- Đương nhiên, tôi đến giúp đỡ đều là tùy tâm, người muốn tôi giúp tôi sẽ giúp, người không muốn tôi cũng không bắt buộc.

Trần Hạo nói xong, rốt cục có một nữ quỷ hơn hai mươi tuổi yếu ớt hỏi:

- Ngài muốn giúp chúng tôi đầu thai như thế nào?

Trần Hạo nói:

- Phương pháp siêu độ của tôi rất đơn giản, đầu tiên mấy người nói ra mong muốn tha thiết nhất của mình, cũng chính là di nguyện, tôi giúp các vị hoàn thành di nguyện, lúc các vị không còn tiếc nuối, tôi sẽ giúp các vị tiến vào luân hồi. Đương nhiên, tôi cũng không phải vạn năng, cũng phải xem di nguyện của các vị là gì, nếu như ngoài khả năng, tôi cũng đành lực bất tòng tâm.

Lần này đừng nói âm hồn bình thường, cho dù thần sắc của ác quỷ lệ quỷ cũng có chút biến động. Lúc đầu trong suy nghĩ của bọn họ, pháp sư siêu độ chính là cưỡng ép để quỷ hồn tiến nhập luân hồi.

Âm hồn bình thường thì không có việc gì, nhưng những âm hồn biến thành ác quỷ, lệ quỷ, ai mà không có chuyện cũ cơ chứ.

Bọn họ không muốn cứ như vậy bị siêu độ, hạ chậ́m niệ̣m ở trong lòng xuống.

Nếu như cách siêu độ của Trần Hạo là như thế, vậy bọn họ cảm thấy có thể chấp nhận được.

Bất quá ác quỷ lệ quỷ cũng không có mở miệng, bọn họ rất cảnh giác, muốn nhìn xem có phải thật sự như vậy không, miễn cho bị lừa.

Bất quá nữ quỷ thứ nhất hỏi, lại một mặt vui vẻ, vội vàng nói:

- Thật sao? Vậy em có tâm nguyện, em đánh bạn trai em một trận? Tâm nguyện như thế, đại sư có làm được không?

Ding: Quỷ bị đ̣am cḥết Lưu Vân, oan hồn một năm hai tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng bảy ngày đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

Quả nhiên, di nguyện quỷ vật thiên kì bách quái, đủ loại, làm hấn mỗi lần đều cảm thấy mở mang tầm mắt.

Chặc chặc, đánh bạn trai? Chuyện này cũng có thể trở thành chấp niệ̣m, người đối với bạn trai mình là hận, hay là yêu đây?

Nhìn nữ quỷ chờ mong, Trần Hạo gật đầu nói:

- Chuyện này dễ dàng, chỉ cần bạn trai em còn đang ở Đông Dương, hiện tại anh liền có thể dẫn người đi xử gã.

- Được, vậy trước tiên giúp Tiểu Vân siêu độ, chúng tôi sẽ đi với cậu.

Lúc này, một nữ quý áo đỏ đột nhiên mở miệng, ngữ khí yếu ớt.

Trần Hạo sững sờ, nhìn về phía đám quý thân sắc dị dạng. Chợt cười nói:

- Đương nhiên có thể.

Nữ quý đại hỉ:

- Bạn trai của em đang ở Đông Dương, nếu như em không có đoán sai, hiện giờ hẳn ta đang đi ngâm chân.

Trần Hạo:

- ...

Đến bạn trai đang làm gì cũng biết, hình như cô biết hơi nhiều rồi đấy?

Bất quá người của Quý Vực đang quan sát hẳn, đây cũng là một cơ hội để cho ca thể hiện bản lĩnh, sau khi chứng kiến tài năng của ca, mấy người nhất định sẽ ào ào kéo đến.

Lúc này Trần Hạo cùng một đám quý vật, đi theo nữ quý Lưu Vân rời đi.

Có Lưu Vân chỉ điểm, Trần Hạo lái xe đi tới một cư xá.

Tiến vào cư xá, phòng 302, Trần Hạo ấn chuông.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, một tên thanh niên tóc húi cua mang kính mắt xuất hiện.

Thanh niên chừng hai lăm hai sáu tuổi, gầy gò cao cao, bộ dáng đẹp trai, từ tướng mạo nhìn qua, đây là một hài tử trung thực chất phác.

Vừa nhìn thấy người thanh niên, lúc đầu Lưu Vân vui vẻ, đột nhiên che miệng lại, ô ô khóc lên.

Nữ quý áo đỏ ôm bả vai Lưu Vân, yên lặng trấn an.

Mà thời điểm này, nam tử lại tại hồ nghi nhìn Trần Hạo.

Dù sao đêm hôm khuya khoắt, một kẻ lạ lẫm ôm gà trống mang theo một con mèo đột nhiên gõ cửa, nếu không phải hẳn là đàn ông, lúc này đã trực tiếp đóng cửa lại, sau đó có động tĩnh gì liền trực tiếp báo cảnh sát.

- Cậu là?

Trần Hạo không muốn nói nhảm, trực tiếp đánh qua một đạo Khai Linh Nhân pháp thuật, sau đó thanh niên nhìn thấy bên cạnh quái nhân có một đám người đi theo.

Lần này gã giật nảy mình, lui về phía sau mấy bước.

Thế nhưng sau đó gã thanh niên vui mừng hô:

- Tiểu Vân!

- Đại Phong.

Thấy thanh niên thật có thể nhìn thấy mình, Lưu Vân ngừng thút thít, kích động hô một tiếng, liền vọt tới.

Bất quá rõ ràng âm dương hai cách, Lưu Vân từ trong thân thể gã thanh niên xuyên qua.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Lưu Vân tiểu thư, tôi chỉ là mở linh nhãn cho bạn trai cô, các người âm dương cách xa, không chạm vào nhau được. À, nói đến, di nguyện của cô cũng hơi khó, cô không thể tự mình đánh gã được.

Lưu Vân lúc đầu kinh ngạc, nghe vậy lắc đầu nói:

- Em không muốn đánh, em chỉ muốn nhìn anh ấy một chút, chỉ muốn nói chuyện.

- Chuyện này, đây, đây là chuyện gì? Tiểu Vân, tại sao anh lại không thể chạm được vào em.

Gã thanh niên sốt ruột nói.

- Đồ ngốc, em đã chết, anh đương nhiên không đụng vào được, đúng rồi, cái tên ngu ngốc anh, em đã chết hơn một năm rồi, tại sao anh cứ cự tuyệt chị Thanh. Chị ấy cũng thích anh, tại sao anh ngốc như vậy, chị Thanh vì anh mà đã âm ỉ với gia đình chị ấy mấy lần rồi.

Lưu Vân tựa hồ nghĩ đến cái gì, tức giận mắng gã thanh niên.

Gã thanh niên lại nhếch miệng cười một tiếng, tựa hồ tìm được một loại cảm giác nào đó, không nói một lời, chỉ yên lặng nhìn Lưu Vân.

Giờ khắc này, gã nhìn thấy người mình yêu, chứ không phải nhìn thấy một con quỷ.

Thấy thế, nước mắt Lưu Vân lại chảy xuống, hóa thành âm khí tán đi.

Trần Hạo nhìn thấy tình huống như vậy liền nói:

- Di nguyện của em đã đại khái hóa giải xong, thời gian còn lại em cứ từ từ nói chuyện, anh đi trước.

Nói xong, Trần Hạo quay người xuống lầu.

Một đám quỷ hai mặt nhìn nhau.

Đây chính là siêu độ sao? Đơn giản thế, hoàn toàn không giống như những gì mình tưởng tượng.

Bất quá nhìn thấy vậy, ánh mắt nữ quỷ áo đỏ lại chuyển động, đi theo phía sau Trần Hạo.

Đi xuống lầu, dừng lại bên cạnh một vườn hoa, Trần Hạo nhìn bầu trời đêm.

Mặc dù bóng đêm lơ mờ, nhưng ánh trăng trong sáng, làm đêm yên tĩnh thêm một chút sáng sủa.

- Sao thế? Cô không nhìn một màn cảm động kia sao?

Trần Hạo quay người, cười hỏi nữ quý áo đỏ.

Nữ quý áo đỏ nói:

- Tiểu Vân là một cô gái tốt, chỉ tiếc số mệnh không tốt.

Trần Hạo nói:

- Vậy còn cô? Nhìn cô cũng không tốt hơn Tiểu Vân bao nhiêu, hơn nữa còn biến trở thành lệ quý, chỉ sợ số mệnh còn tệ thảm hơn so với Lưu Vân?

Nữ quý áo đỏ biểu lộ âm trầm:

- Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.

Trần Hạo nói:

- Được, vậy tôi mặc kệ.

Áo đỏ nữ quý:

- ...

- Chuyện kia, đại sư, kế tiếp có thể đến phiên tôi không?

Thời điểm này lại một quý vật hiện ra, yếu ớt mở miệng.

Đây là một người đàn ông trung niên lưng hùm vai gấu, nhân cao mã đại.

Thế nhưng lúc nói chuyện lại rất nhẹ nhàng, bộ dáng nhỏ nhẹ.

Trần Hạo cười nói:

- Chú có di nguyện gì?

Quý vật đang muốn mở miệng.

Nữ quý áo đỏ đột nhiên nhìn chăm chăm nó.

Người đàn ông trung niên:

- ...

- À, có thể nhường cho Hồng tở trước, tôi không vội, không vội.

Người đàn ông trung niên gượng cười lui về phía sau mấy bước.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nhìn nữ quý áo đỏ.

Nữ quý áo đỏ tựa hồ quên đi lời của mình đã nói, mặt không thay đổi nói:

- Di nguyện của tôi rất đơn giản, tôi muốn cậu giúp tôi cứu một người.

Ding: quý nháy lâu Dương Hồng, lệ quý ba năm năm tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 204: Nhiệm Vụ 10 Năm Đạo Hạnh Thứ Ba

Lại một nhiệm vụ 10 năm đạo hạnh!

Di nguyện nữ quý áo đỏ kích phát nhiệm vụ, làm tinh thần Trần Hạo đột nhiên chấn động, sau đó trong lòng lại ngưng lại.

Nhiệm vụ mười năm đạo hạnh dù hoặc rất lớn, cũng là khảo nghiệm rất lớn.

Trần Hạo đã có kinh nghiệm mấy lần.

Hệ thống đại lão sẽ không cho không thứ gì miễn phí, ban thưởng càng cao, độ khó cũng càng cao.

Lần thứ nhất bởi vì có Chu Cương trợ giúp, ngàn dặm truy tìm, tứ phương điều tra, tiêu hao nhân lực vật lực, lúc này mới có cơ duyên xảo hợp hoàn thành.

Lần thứ hai là ông cố, đây là một câu đố không có lời giải.

Còn đây là lần thứ ba, chắc chắn, khẳng định không có đơn giản như vậy.

Trần Hạo nhìn nữ quý áo đỏ, mở miệng hỏi:

- Cứu người? Cứu ai?

Nữ quý áo đỏ nói:

- Cứu em gái của tôi.

Trần Hạo cười nói:

- Cô nói rõ một chút đã xảy ra chuyện gì, nếu không nói rõ thì tôi sao có thể cứu.

Nữ quý áo đỏ suy nghĩ một chút liền kể chuyện xưa của mình ra.

Nữ quý tên Dương Hồng, tính đến sau khi chết, năm nay đã hai mươi bảy tuổi. Xuất thân nông thôn, vốn là một viên chức công ty bình thường, mơ ước dựa vào cố gắng bản thân mua nhà mua xe tại thành phố lớn, trở thành thị dân chính thống.

Kết quả Dương Hồng cố gắng hai năm sau liền nhìn nhận rõ hiện thực, xã hội này trừ phi có quan hệ, hoặc cũng chỉ có thể tìm một người chồng tốt, nếu không, trở thành thị dân cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Mà vào thời điểm này, cô được quản lý của một công ty theo đuổi, dưới các loại lời hứa mỹ hảo trở thành người của vị quản lý này.

Nguyên bản tưởng tượng tương lai tốt đẹp, thế nhưng về sau chính là tình tiết máu chó, cô mang thai, nạo thai, sau đó ngoài ý muốn biết được, quản lý đã kết hôn, con cũng đã ba bốn tuổi rồi.

Cảm giác bị lừa gạt, Dương Hồng chất vấn, quản lý cũng trở mặt. Kết quả không cần nói cũng biết, Dương Hồng bị đá kích, sinh lòng oán hận, nhảy lầu bỏ mình.

Đương nhiên, Dương Hồng xin Trần Hạo giúp đỡ chính là cứu người, bởi vì sau khi chết hóa thành lệ quý, cô muốn trả thù người đàn ông đã lừa gạt mình. Về phần làm sao trả thù, người đàn ông kia hiện tại thế nào, Dương Hồng không nói, nhưng Trần Hạo từ trên mặt của cô thấy được một tia khoái ý, cảm giác không rét mà run. Phụ nữ một khi đã hận quả thật đáng sợ mà.

Dương Hồng muốn Trần Hạo cứu em gái của mình, Dương Lệ.

Khi Dương Hồng chết, em gái Dương Lệ lên đại học không dám tin chị mình lại tự tử, cho nên chạy tới điều tra tình huống.

Khi bắt đầu, Dương Hồng còn không có năng lực trả thù, quản lý cặn bã vẫn tiêu dao như cũ, phát hiện Dương Lệ đến đây chất vấn còn đẹp hơn người chị, cho nên y lập lại chiêu cũ, lừa dối đủ kiểu, tựa hồ còn muốn chơi chị xong lại chơi em, tính toán rất hay.

Thời điểm này, một người xuất hiện, cứu được Dương Lệ, người kia chính là con trai của lão bản công ty Dương Hồng, Dương Hòa Húc.

Dương Hòa Húc trợ giúp Dương Lệ điều tra rõ ràng gã đàn ông cặn bã kia, còn khai trừ gã, chuyển giao cho pháp luật xử lý.

Nguyên bản thấy cảnh này, Dương Hồng cũng rất cảm động, bởi vì thanh danh thiếu gia Dương Hòa Húc thật sự quá tốt, nếu như không phải sớm kết hôn, có lẽ lúc trước cô đã động tâm.

Thế nhưng rất nhanh Dương Hồng phát hiện, em gái của mình thích Dương Hòa Húc.

Mà Dương Hồng chết rồi cũng phát hiện phía sau người đàn ông tên Dương Hòa Húc hoàn mỹ này có điều cổ quái.

Người đàn ông này tựa hồ có thể cảm giác được mình tồn tại, rất nhiều lần Dương Hồng cảm giác Dương Hòa Húc tựa hồ có thể thấy được mình, chỉ là chưa từng để ý tới, không biết là có nguyên nhân gì.

Thời điểm này Dương Hồng liền bắt đầu lo lắng cho em gái.

Bởi vì Dương Hòa Húc đã kết hôn, hơn nữa còn có loại khí tức cổ quái làm cô bất an, mà em gái chưa hề đoạn tuyệt liên

hệ cùng Dương Hòa Húc, tình huống dường như càng lún sâu hơn.

Thắng đến khi Dương Hòa Húc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cùng vợ leo núi ngắm cảnh, một chết một bị thương, thời điểm này Dương Hồng triệt để phát hiện chỗ cổ quái của Dương Hòa Húc. Bởi vì núi bọn họ leo cũng không cao, không dốc đứng, phòng hộ cũng rất tốt, nhiều năm qua không biết bao nhiêu người đến xem mặt trời mọc, chưa bao giờ có sự tình ngã chết.

Mà Dương Hồng cũng đi tìm vợ Dương Hòa Húc sau khi chết, cô quý dị phát hiện, vợ Dương Hòa Húc sau khi chết không đến một ngày, thi thể liền bắt đầu bốc mùi mục nát, hồn phách hoàn toàn không còn!

Lần này Dương Hồng bị dọa sợ, cô có một loại dự cảm nào đó không tốt, đồng thời lúc ấy cô đã chuyển hóa trở thành lệ quý, tiến đến thăm dò Dương Hòa Húc.

Quả nhiên, dù cô đã là lệ quý, thế nhưng vẫn không phải đối thủ của Dương Hòa Húc.

Dương Hòa Húc có thể thấy quý, đụng được vào quý, thậm chí có được một loại sức mạnh đáng sợ nào đó có thể trực tiếp đả thương cô.

Lần thứ nhất thăm dò, Dương Hồng bị thương, phải ẩn núp một đoạn thời gian, nhưng khi cô xuất hiện lần nữa thì tuyệt vọng phát hiện em gái của mình đã mang thai, chính là con của Dương Hòa Húc.

Đồng thời em gái sau khi mang thai cũng bắt đầu trở nên không bình thường, mặc dù mỗi ngày mỉm cười, khuôn mặt hạnh phúc, nhìn thật giống như người mẹ hiền lành đang mang thai. Nhưng trong mắt em gái là loại trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoàn toàn khác với vẻ hoạt bát đáng yêu trước kia.

Hơn nữa Dương Hồng cố ý hiện thân trước mặt em gái, thế nhưng em gái lại không nhận ra cô!

Thời điểm này, Dương Hồng làm sao không biết, Dương Hòa Húc có vấn đề, hơn nữa còn có vấn đề lớn.

Thế nhưng cô hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Hòa Húc, cũng chỉ có thể lo lắng suông, làm một chút chuyện phá rối, khiến Dương Hòa Húc muốn ứng phó cũng không được.

Dương Hồng xin giúp đỡ, chính là hi vọng Trần Hạo cứu em gái của cô từ bên cạnh Dương Hòa Húc ra, không không thể để em gái bước lên vết xe đổ của vợ Dương Hòa Húc.

Nghe xong cố sự của Dương Hồng, Trần Hạo trong nháy mắt ngốc trệ.

Mẹ nó, trùng hợp như vậy sao?

Vừa mới cự tuyệt Vũ Nguyệt, không nghĩ tới trở về lại gặp Dương Hòa Húc.

Đồng thời câu chuyện hoàn toàn khác với Vũ Nguyệt, Dương Hòa Húc trong miệng Dương Hồng tựa như một tên tà ma ngoại đạo vậy! Chuyện này tương phản cũng quá lớn đi!

Sau khi nghe xong câu chuyện, Trần Hạo liền hiểu tiền căn hậu quả.

Dương Hòa Húc trước đó thế nào không nói, sau khi vợ chết, quý vật dây dưa, mà quý vật xuất hiện lúc gã kết hôn hẳn là Dương Hồng.

Mà người yêu hiện tại của Dương Hòa Húc lại chính là em gái Dương Lệ của Dương Hồng.

Chỉ là, tâm tình Trần Hạo cũng có chút ngưng trọng.

Đây dù sao cũng là một nhiệm vụ mười năm đạo hạnh.

Như vậy đã chứng minh rõ, nếu như Dương Hòa Húc thật có vấn đề, vậy vấn đề này nhất định không nhỏ.

Bị một người quý dị không chế, mình làm sao giúp cô gái kia đây?

Có lẽ phải tiếp xúc với Dương Hòa Húc mới có thể biết được.

Trần Hạo chầm chước một lát, nhìn về phía Dương Hồng nói:

- Sự tình của cô có chút phức tạp, tôi chưa từng gặp qua loại tình huống này. Trước mắt tôi cũng không biết có thể giúp hay không, bất quá tôi sẽ đi tìm hiểu trước, nếu Dương Hòa Húc quả thật là tà môn ngoại đạo như lời cô nói, vậy tôi sẽ giúp cô. Đương nhiên tôi cũng không dám cam đoan cái gì, cô cũng phải chuẩn bị tâm lý.

Dương Lệ nói:

- Đại sư nguyện ý giúp là được, nếu như là kết quả xấu nhất, vậy tôi cũng phải để Dương Hòa Húc chôn cùng em gái tôi.

Câu nói sau cùng, Dương Lệ biểu hiện hung tướng lệ quỷ, ngữ khí âm lạnh đáng sợ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 205: Di Nguyện Oanh Tạc

Mắt thấy di nguyện Dương Hồng được Trần Hạo trợ giúp, người đàn ông trung niên không đành nói:

- Hồng tử, đến phiên tôi rồi.

Dương Hồng lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên, quay người thản nhiên lên lầu.

Người đàn ông trung niên bị ánh mắt Dương Hồng dọa rụt cổ một cái, chờ Dương Hồng biến mất ở đầu hành lang, lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo, cười nhỉnh nói:

- Đại sư, tôi tên Quách Trung Khuê, di nguyện của tôi là cưới một người vợ ôn nhu.

Ding: Ma men Quách Trung Khuê, oan hồn một năm hai tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

Cái, cái di nguyện gì thế này? Cưới vợ? Còn muốn ôn nhu? Mẹ nó, người đưa ta à? Làm sao ta kiếm vợ cho người được?

Hệ thống đại lão cũng thế, di nguyện như thế mà chỉ ban thưởng một năm đạo hạnh? Ta có thể nói thế nào? Ha ha ha, tặng cho người luôn.

- Đại sư? Di nguyện này có phải hơi khó rồi hay không?

Nhìn khuôn mặt cổ quái của Trần Hạo, người đàn ông trung niên Quách Trung Khuê yếu ớt hỏi.

Trần Hạo tức giận:

- Lão huynh, chú cũng đã chết rồi, còn cưới vợ gì nữa? Hơn nữa tôi là giúp quý đi đầu thai chứ không phải giúp người dắt dây đỏ, chú cảm thấy di nguyện này có hợp lý không?

Quách Trung Khuê ủy khuất nói:

- Thế nhưng đây quả thật là di nguyện của tôi, thời điểm tôi còn sống, cưới phải bà vợ hung tàn, mỗi ngày không đánh thì là mắng, cô ấy còn vụng trộm với người khác, lúc tôi hỏi thì cô ấy nói tôi quá phé vật.

Trần Hạo mặt xạm lại.

Lại là hãn thê nô phu, còn tưởng rằng ông chú độc thân đến chết đấy!

Với lại, nếu nữ quý nói lời này cũng không có gì, ông chú là đàn ông con trai, hơn nữa còn lưng hùm vai gấu, vậy mà chú nói mỗi ngày vợ chú đánh mắng mình, vụng trộm với người khác, còn mắng chú là phé vật, vậy mà chú không có chút phản ứng gì? Là vợ chú khô ngô cường trán hơn chú, hay là bên trong thân thể cường tráng này là trái tim của một cô gái yếu ớt thế!

- Lão huynh, tôi bấm ngón tay tính toán, phát hiện chú là say mà chết, cũng không phải bị vợ làm tức chết mà?

Trần Hạo hỏi.

Quách Trung Khuê ngượng ngùng nói:

- Tôi không biết uống rượu, vợ hung ác như thế, tôi chán nản, không cẩn thận uống nhiều quá.

Trần Hạo:

- ...

Được, người còn sống chỉ chịu tội, chết còn thoải mái hơn một chút.

- Di nguyện này tôi không giúp được cho chú rồi. Chú bây giờ cũng chỉ có hai con đường có thể lựa chọn, thứ nhất, tự mình buông xuống chấp niệm, đi đầu thai, kiếp sau tranh thủ cưới một người vợ tốt, gả cho người tốt cũng không tệ. Thứ hai, tự đi tìm nữ quý phù hợp với yêu cầu của mình, đồng thời nữ quý kia cũng không chê chú, chịu đựng một chút, nói không chừng có thể sống mấy ngày tốt lành, chú nghĩ đi.

Trần Hạo nói xong, không thèm để ý đến tên này nữa.

Con hàng này nhất định là đầu thai nhầm rồi, vốn dĩ là phụ nữ lại đầu thai vào thân xác đàn ông. Người thế này không nên đi tìm vợ, mà là tìm chồng mới đúng.

Không để ý Quách Trung Khuê kêu gọi, Trần Hạo đi lên lầu.

Rất nhanh lại đến nhà bạn trai Lưu Vân.

Lúc này trong phòng hài hòa, già trẻ lớn bé một đám quý vật tựa như khách tới nhà mẹ đẻ, trong phòng nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Trần Hạo đột nhiên tiến đến, nguyên bản tràng diện sung sướng trong lúc nhất thời tê ngắt, bầy quý đều nhìn về phía Lưu Vân và bạn trai của cô.

Vẻ vui cười trên mặt Lưu Vân biến mất, có chút thương cảm, có chút không nở bở.

Nhưng có thể gặp lại bạn trai một lần, lần nữa hưởng thụ cảm giác được sủng ái, cô đã thỏa mãn.

- Đại Phong, em phải đi rồi, anh phải nhớ lời em nói, đừng cự tuyệt chị Thanh nữa, tình yêu của chị ấy dành cho anh không ít hơn em, anh không thể cô phụ chị ấy được.

Lưu Vân nhìn bạn trai, nghiêm túc nói.

- Tiểu Vân...

Bạn trai Lưu Vân muốn mở miệng.

Nhưng ánh mắt Lưu Vân lại nghiêm túc nhìn y.

Bạn trai Lưu Vân trầm mặc, sau một lúc lâu mới gật đầu nói:

- Anh đồng ý.

Lưu Vân cười, sau đó trên thân phát ra bạch quang, chậm rãi trôi nổi.

Ding: Quý bị đâm chết Lưu Vân, oan hồn một năm hai tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng bảy ngày đạo hạnh.

- Đại Phong, cảm ơn anh, chỉ cần anh vui vẻ sống tốt thì em đã yên lòng, nếu có kiếp sau, em muốn trở thành cô dâu của anh.

Dứt lời, thân ảnh Lưu Vân hóa thành điểm linh quang tán đi.

Thấy cảnh này, bạn trai Lưu Vân lệ rơi đầy mặt, đau đớn đến mức không muốn sống.

Lúc trước nếu không phải y bề bộn nhiều công việc, Tiểu Vân sẽ không đêm hôm khuya khoắt đi đưa bữa ăn khuya cho y, cũng sẽ không bị tai nạn xe cộ.

Đáng tiếc, trong thế gian này thuốc gì cũng có, duy chỉ không có thuốc hồi hận mà thôi. Ánh mắt đám quỷ hồn từng người khác nhau.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Lưu Vân có thể luân hồi đầu thai là chuyện tốt, trong lòng bọn họ thật chúc phúc cho cô ấy.

Sau đó, ánh mắt đám quỷ nhìn về phía Trần Hạo liền trở nên cực nóng.

Đại sư này là người tốt!

Trợ giúp Lưu Vân xong, nơi này cũng không cần phải ở lại nữa.

Trần Hạo cùng đám quý hồn rời phòng, để bạn trai Lưu Vân yên tĩnh, dù sao y là người sống, không có Lưu Vân y cũng phải tiếp tục sống tiếp.

Đi xuống lầu, đám quý liền không kịp chờ đợi liền bắt đầu trò chuyện cùng Trần Hạo, biểu đạt di nguyện của mình.

Trong lúc nhất thời, tiếng Ding vang lên không dứt bên tai, trong khoảnh khắc xuất hiện mấy chục cái nhiệm vụ.

Loại oanh tạc nhiệm vụ này, Trần Hạo nghe mà hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy đau nhức và vui vẻ, hấn vội vàng ngắt lời nói:

- Mọi người yên lặng một chút.

Bây quý an tĩnh lại, từng người chờ mong nhìn hấn.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi chỉ có một mình, mọi người nhiều như vậy, trong lúc nhất thời không thể một lần giúp được hết tất cả, tôi sẽ ở lại thành phố Đông Dương một khoảng thời gian, cam đoan chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp.

Đám quý kịp phản ứng lại, bộ dáng có chút xấu hổ.

Nói cũng đúng, một cái di nguyện bình thường của Lưu Vân cũng đã bận rộn nửa ngày như thế, nhiều quý như vậy, đại sư chỉ có một người, làm sao có thể trong lúc nhất thời giải quyết hết được.

- Như vậy đi, chúng ta dựa theo truyền thống, kính già yêu trẻ, người già và trẻ em tới trước, kẻ khác xếp ở phía sau, mọi người có ý kiến gì hay không?

Trần Hạo nhìn thoáng qua đám quý, tiếp tục nói.

- Không có, chúng tôi nghe đại sư.

- Đúng đúng, đại sư nói thế nào, chúng tôi liền làm như thế.

- Đại sư đã an bài, tôi cũng không gấp.

...

Đám quý vôi vàng tỏ thái độ.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy được, thứ nhất là em, em gái, di nguyện của em là gì?

Trần Hạo hỏi một tiểu nữ quý, nhìn tâm mười tuổi, dáng dấp gầy gò yếu ớt, mái tóc loạn bấn, trên mặt vô cùng bấn, thần sắc có chút sợ hãi bất an, nhưng ẩn ẩn tràn đầy chờ mong.

Tiểu nữ quý tên là Viên Kỳ Kỳ, oan hồn năm tháng, di nguyện là cứu em trai, ban thưởng lại là thần thông Hồ Phong.

Tiểu nữ quý nhìn Trần Hạo hỏi mình, con mắt lập tức sáng lên, vôi vàng nói:

- Đại sư ca ca, em bị người xấu đánh chết, bọn họ còn bắt em trai em và rất nhiều bạn khác, họ đánh gãy tay chân chúng em, muốn chúng em đi xin ăn, nếu không có tiền sẽ không cho cơm ăn, còn đánh chúng em. Hiện tại em đã chết, nhưng em trai của em vẫn còn ở trong tay bọn họ, đại sư ca ca, anh có thể cứu em trai của em được không?

Lời vừa nói ra, Trần Hạo liền biến sắc.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 206: Không Giết Không Bình Tâm

Đây không phải đám người chuyên chặn dắt trẻ em đi xin ăn sao? Bọn chúng là đám người nên bị bằm thây vạn đoạn!

Trong lòng Trần Hạo bạo phát lửa giận, ngay cả đạo tâm cũng không áp chế nổi.

Cưỡng ép trấn định lại, Trần Hạo nhìn tiểu nữ quý nói:

- Kỳ Kỳ không nên gấp, em biết những người kia đang ở đâu không?

Tiểu nữ quý nhẹ gật đầu, mong đợi hỏi:

- Em biết, hiện tại có thể đi ngay không?

Trần Hạo cười, lộ ra một ngụm răng trắng:

- Đương nhiên phải đi ngay chứ.

Lên xe, có tiểu nữ quý chỉ điểm, một đường lao vùn vụt, chỉ mười mấy phút liền đi tới một khu nhà dân cũ nát.

Sau khi xuống xe, Trần Hạo ôm gà ngốc, mang theo mèo mun, dẫn một đám âm hồn ác quỷ sắc mặt khó coi đi theo tiểu nữ quý, trực tiếp tiến vào cái hẻm nhỏ, vòng qua vòng lại. Đi tới một đầu ngõ hẻm.

Đến nơi này, tiểu nữ quý sợ hãi chỉ một căn nhà trước mặt nói:

- Đại sư ca ca, những người xấu kia ở bên trong.

- Mẹ nó, sao Kỳ Kỳ trước kia không nói những thứ này, nói sớm, không cần đại sư hỗ trợ, chú liền đến giúp con phé đi đám cặn bã này rồi.

Thời điểm này, bên trong đám quỷ, ác quỷ trắng hán tên Khuê Tử đã nghe răng giận mắng, một mặt tức giận.

Tiểu nữ quỷ yếu ớt nói:

- Chú Khuê Tử, căn nhà này chúng ta vào không được, bên trong có đồ vật đáng sợ.

- Hả?

Trần Hạo nghe vậy, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xem xét tỉ mỉ tiểu viện.

Hai bên tường xây rất cao, cửa sắt, nhìn qua không có gì lạ.

Bất quá Âm Dương Nhãn của Trần Hạo nhìn khí lưu, lại phát hiện cổng sân có một khối bia đá cao hơn một mét!

Tám bia đá này bằng phẳng, phía trên tựa hồ điêu khắc cái gì, bên trong ẩn chứa một cỗ lực lượng thuần khiết, cảm giác có trừ tà chi ý, khu hồi.

Con mắt có chút nheo lại, Trần Hạo mở miệng nói:

- Máy người ở đây chờ một chút, tôi đi vào bên trong nhìn xem.

Nói xong, Trần Hạo mang theo hai con vật đi tới cổng sân.

Đến gần, Trần Hạo nhìn rõ ràng, trên tám bia đá điêu khắc đầu hồ, dưới khắc ba chữ.

Thứ này có thể là một khối Thái Sơn Thạch!

Đối với thứ này, Trần Hạo trước đó lên mạng tra các loại tin tức Đạo gia cũng thấy qua, đồng thời hiểu rõ một chút.

Thái Sơn Thạch còn gọi là Thái Sơn Thạch Cảm Đương, thông tin về nó cũng khác nhau, thậm chí ngược dòng tìm hiểu đến thời đại Tây Hán.

“Cấp Tựa Chương” trong lịch sử có viết: “sur mãnh hổ, thạch cảm đương, sở bất xâm, long vị ương.”

Bên trong “Nam Thôn Xuyết Canh Lục” Đào Tông Nghi cũng có ghi chép: “Nhà cửa nếu như ở trong ngõ hẻm, cửa chính không thông thì nên lấy một tảng đá nhỏ đặt ở trong sân làm tường, từ đó cái tên Thạch Cảm Đương xuất hiện.

Có thể nói Thái Sơn Thạch Cảm Đương trong nhân gian chính là một vật liệu xây dựng cần thiết, trừ tà, tiêu sát, tiêu tai, hộ trạch.

Đây vốn là một vật cát tường giúp đỡ sinh linh an cư.

Thế nhưng giờ phút này Trần Hạo lại cảm thấy trào phúng không thôi.

Vật cát tường bảo vệ sinh linh lúc này lại bảo vệ cho người xấu! Nếu tường vật có linh, không biết nó sẽ nghĩ như thế nào?

Bất quá đạo trời sáng tỏ, thiện nhân của thiện quả, ác nhân có ác quả.

Tường vật tuy không biết, nhưng người lại biết.

Trần Hạo mặt không biểu tình, nhìn thoáng qua bức tường, thân ảnh vút qua, mượn nhờ mặt tường bay lên trời, lẳng không xoay chuyển, bay thấp vào bên trong tường viện.

Tiến vào bên trong, Trần Hạo liền thấy trong sân còn có mấy gian phòng.

Lúc này một phòng trong đó vẫn sáng, mơ hồ có thanh âm đàm thoại truyền đến.

Trần Hạo lặng yên đi qua, xem xét xuyên thấu qua cửa sổ, biểu lộ trong nháy mắt lạnh lẽo, lửa giận trong mắt hừng hực.

Bên trong gian phòng có không ít người, lớn có năm người, trẻ con có tám người.

Đám người lớn ngồi quanh một cái bàn chất đầy thức ăn, uống rượu nói chuyện phiếm, nói khoác, đùa tặc không dứt.

Mà bọn nhỏ thì từng đưa quỳ gối trên mặt đất, có gãy tay, có gãy chân, thân thể lồi thối.

Làm cho người ta chán ghét chính là trong đó một gã đàn ông ôm một bé gái mười bốn mười lăm tuổi cụt một tay, vừa cùng bạn nói khoác, tay vừa tiến vào bên trong quần áo của cô bé.

Cô bé tựa hồ đã chết lặng, mặt không biểu tình, mặc cho người đàn ông khinh bạc.

Đáng chết, đều đáng chết!

Con mắt Trần Hạo dần dần biến đỏ, một cỗ sát ý từ trong lòng bộc phát.

Sau đó, hắn vận chuyển pháp lực, trực tiếp đá một cước phá cửa phòng, vọt vào.

Đột nhiên có động tĩnh, dọa tất cả mọi người bên trong gian phòng giật mình.

Bất quá phản ứng những người này không giống nhau, Trần Hạo mấy bước tới gần, trực tiếp xuất thủ công kích.

Ba ba ba ba!

Thân ảnh chuyển động như quỷ mị, xuất thủ hung ác, đụng vào liền gãy xương.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, năm gã đàn ông liền bị Trần Hạo đánh trúng, từng kẻ bị đánh bay tứ phương, trong đó ba kẻ bị đánh trúng đầu, tròng mắt bạo liệt, ngũ quan chảy máu, tử vong tại chỗ.

Còn có hai kẻ thì vận khí tốt, bị đánh trúng ngực, miệng cùng cổ, mặc dù cũng kêu rên, nhưng vẫn còn sống.

Chờ Trần Hạo dừng lại, tràng diện đã bị hấn không chế.

- Mày là ai? Dám đụng đến tui tao, không sợ Phi ca giết cả nhà mày sao?

Người đàn ông bị đánh trúng ngực há miệng miệng phun một ngụm máu, nhưng gã không sợ, ngược lại hung ác nhìn chăm chăm Trần Hạo, ngữ khí uy hiếp.

Trần Hạo nhếch miệng cười mỉa mai:

- Rất tốt, phía sau còn có chỗ dựa à, tên kia cũng phải chết.

Nghe Trần Hạo nói, gã đàn ông sợ thổ huyết cả kinh, lúc này gã mới chú ý đến mấy tên cùng mình ăn uống vui đùa lúc trước đã nằm bất động, trong đó một tên ngũ khiêu chảy máu, gã vừa nhìn liền rợn cả da gà.

- Đại, đại ca, chúng ta có phải là có hiểu lầm gì đó không, nếu có hiểu lầm, tôi có thể xin lỗi, bồi thường tiền cũng được, anh muốn bao nhiêu cũng được, xin đại ca đừng giết tôi.

Sau khi lấy lại tinh thần, gã vội vàng cầu xin tha thứ.

Trần Hạo không nói chuyện, đi tới trước kẻ bị đá gãy cổ, còn đang giãy dụa, một cước giẫm trên cổ, chậm rãi dùng sức.

Rắc rắc rắc ~

Theo âm thanh xương cốt gãy vang lên, gã đàn ông giãy dụa mở to hai mắt nhìn, hai tay ôm lấy chân Trần Hạo, tựa hồ muốn cầu tha, nhưng lại nói không ra lời.

Két ~

Trần Hạo đột nhiên dùng lực, thân thể gã cứng đờ, hai tay bắt lực đổ trên mặt đất.

Hít!

Nhìn một màn giết người này, toàn thân gã đàn ông thổ huyết rét run, giãy dụa lui ra phía sau, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

- Phi ca của mày bây giờ đang ở đâu?

Trần Hạo mỉm cười hỏi.

Gã đàn ông thổ huyết không chút nghĩ ngợi, vội vàng nói:

- Đại, đại ca, Phi ca trong quán bar Phong Kiều, đại ca bỏ qua cho em đi, em không biết gì cả, em không làm gì cả.

- Không làm gì sao? Vậy những đứa bé này cũng không liên quan đến mày?

Trần Hạo lạnh lùng hỏi.

Gã đàn ông thổ huyết:

- ...

- Trên thế gian này tao chỉ thích có hai thứ, thứ nhất, làm người phải có lương tâm. Thứ hai, kính già yêu trẻ. Mày đã làm được điều gì?

Trần Hạo đi qua, mỉm cười hỏi.

Gã đàn ông thổ huyết liền hiểu ra, người trước mắt hẳn là đến đây để trả thù cho những đứa trẻ này.

Lúc này gã giải thích:

- Đại ca, không có, em chỉ vừa gia nhập...

Không đợi gã nói xong, Trần Hạo liền ngưng tụ pháp lực, hung hăng đá tới một cước.

Ầm!

Ngực gã lần nữa gặp trọng kích, thân ảnh như bao tải lướt nhẹ, trực tiếp bị đá bay, đập vào trên tường.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 207: Giết Triệt Đê

Thân thể từ tường rơi xuống, gã đàn ông mở to hai mắt nhìn, miệng lần nữa thổ huyết, thân thể co giật mấy lần, sau đó liền không còn thở nữa.

Một hơi làm thịt năm tên súc sinh, Trần Hạo cảm thấy nộ khí trong tâm đột nhiên tán đi hơn phân nửa, toàn bộ thể xác tinh thần đều trở nên thư thả hơn rất nhiều.

Bất quá nhìn năm thi thể, Trần Hạo nhếch miệng cười. Chết cũng không phải giải thoát.

Cạn bã, hăn là cái gì cũng không cần lưu lại, đầu thai chuyển thế cũng là hi vọng xa vời.

- Tiểu Hắc!

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun, hô một tiếng.

Mèo mun hiểu ý, nhìn năm cái thi thể, mở miệng.

Oa ô ~

Há miệng, miệng mèo mun phát ra một cỗ hấp lực.

Cái hấp lực này rất quý dị, ngay cả một hạt bụi trên mặt đất đều không bị kinh động, nhưng năm bộ thi thể lại có năm đạo hư ảnh bị trực tiếp lôi kéo ra.

Tựa hồ dự cảm được chuyện kinh khủng gì.

Năm đạo hư ảnh hoảng sợ giãy dụa.

Thời điểm mèo mun tưởng có quà vặt để ăn thì Trần Hạo lại động.

Lật tay một cái, kiếm gỗ đào trống rỗng xuất hiện, Thiên Cương Bộ di chuyển, thân ảnh như thiểm điện.

Xoát xoát vù vù!

Kiểm gỗ đào mang theo từng đạo hồng quang, chém rách mỗi một cái hư ảnh, hồn thể sụp đổ, tan thành mây khói.

Mèo mun:

- ...

Trần Hạo trở tay thu hồi kiếm gỗ đào, lạnh nhạt nói:

- Tiểu Hắc, mấy người cận bã này có độc, ta sợ người ăn tiêu chảy, diệt sạch sẽ vẫn hơn.

Mèo mun im lặng liếc qua Trần Hạo.

Chỉ cần là hồn phách, độc gì ta đều có thể tiêu hóa được.

Bất quá mèo mun nhạy bén cảm giác Trần Hạo thống hận mấy gia hỏa này, cho nên nó cũng không có nững nịu buồn bực.

Cũng chỉ là mấy món điểm mà tâm thôi, không ăn, không ăn nha.

Người chết, hồn tàn, thi thể bị Trần Hạo trực tiếp thu nhập vào trong Tụ Lý Càn Khôn, chuẩn bị sau này tìm núi rừng không người vớt xác sơn thôn, có lẽ sẽ có động vật hoang dã sẽ cảm thấy hứng thú.

Bất quá lúc này nhìn một đám hài tử trợn mắt hốc mồm, Trần Hạo mới kịp phản ứng, chỉ lo thống khoái nhất thời, lại không để ý đến những hài tử này.

Cũng không biết, mình hung tàn có hù bọn nó hay không.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, cô bé mười bốn mười lăm tuổi cụt một tay đột nhiên quỳ rạp xuống đất, một bên đập đầu một bên khóc thút thít nói:

- Tạ ơn đại hiệp, tạ ơn đại hiệp.

Trần Hạo:

- ...

Đại hiệp? Chuyện gì đây, ca không phải đang đón phim kiếm hiệp đâu!

Bất quá Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện, bọn nhỏ không có kinh sợ, không có sợ hãi, ngược lại mắt tràn đầy hưng phấn cùng khoái ý.

Hiển nhiên, gặp nhiều cực khổ và tra tấn như vậy, tận mắt nhìn những người xấu này bị giết, tâm bọn nó cảm thấy vui vẻ, cảm thấy hả hê.

Trần Hạo thở dài một tiếng, đi qua đỡ cô bé lên:

- Thật xin lỗi, là anh tới chậm.

Cô bé cụt một tay lệ rơi đầy mặt, nức nở nói:

- Không muộn, không có muộn chút nào, chỉ cần nhìn những hồn trướng này chết, chúng em đã thỏa mãn.

Nói xong, cô bé đột nhiên kịp phản ứng, tiếp tục nói:

- Đại hiệp yên tâm, chúng em sẽ không sẽ không để lộ danh tính của anh ra ngoài đâu, chúng em sẽ nói những người xấu này...

Lời còn chưa dứt, cô bé liền nghẹn lời.

Thi thể của đám người xấu đã bị Trần Hạo thu lại.

Thủ đoạn tiêu thất hư không như thế, cô bé chưa từng nghe thấy qua.

Nhìn cô bé kinh ngạc, Trần Hạo cười nói:

- Không cần các em chịu trách nhiệm gì, ai cũng không cần, các em cũng yên tâm, người xấu chết cũng đã chết, sẽ không ai biết đến, cũng sẽ không có người cầu công lý giúp bọn

chúng. À, đúng rồi, các em chờ một chút, anh sẽ dẫn một vài người tới, có một người, có lẽ các em sẽ biết.

Nói xong Trần Hạo ra khỏi phòng.

Mở cửa sắt xong, Trần Hạo đi vào trước mặt đá Thái Sơn, nhìn một lát, thở dài, trực tiếp đem thu Thái Sơn Thạch vào. Sau đó vẫy vẫy tay đối với đám quý một mực quan sát.

Đám quý thấy vậy, lúc này mới tới.

- A..., thứ đáng sợ kia không thấy đâu nữa?

Tiểu nữ quý kinh hãi nói.

Trần Hạo cười nói:

- Đồ vật bị anh thu rồi, à, những người xấu kia cũng bị anh giết, hiện tại chúng ta đi vào, trước hết để cho Kỳ Kỳ xem thử em trai của mình còn ở đó hay không.

Tiểu nữ quý đại hãi, vội vàng một bước chạy đi vào.

Không bao lâu, Trần Hạo cùng đám quý đi tới gian phòng, thời điểm này, Trần Hạo nhìn thấy Viên Kỳ Kỳ khóc lóc chạy tới bên cạnh một cậu bé bị gãy chân, đương nhiên, âm dương xa cách, không cách nào chạm vào được.

Trần Hạo trực tiếp mở linh nhãn cho bọn nhỏ, để bọn nhỏ thấy được đám quý.

Quả nhiên, cậu bé bị gãy chân mà Viên Kỳ Kỳ muốn ôm, khóc hô tở tở, chỉ là hai người căn bản không đụng được, chỉ có thể thút thít.

Một màn này làm đám quý chua xót xa, cho dù là ác quý lệ quỷ cũng dời ánh mắt, không đành lòng nhìn nhiều.

Tâm Trần Hạo trầm xuống, nói với đám quý:

- Không biết các vị có biện pháp tốt nào để dàn xếp cho những đứa trẻ này không?

- Đại sư yên tâm đi, hài tử giao cho chúng tôi, trở về nói cùng Đường lão gia tử một chút, lưu ở Quỷ Vực sinh hoạt, mặc dù bên kia không thích hợp cho người sống ở lại, nhưng chú ý một chút thì nuôi bọn nó lớn cũng không thành vấn đề.

Ác quỷ tráng hán mở miệng nói ra.

Trần Hạo chần chờ một chút, hỏi:

- Không thể liên lạc với cha mẹ tui nó ư?

Ác quỷ tráng hán cười:

- Đại sư, ngài là người tu hành, khả năng không biết, trẻ con lớn như thế này đã không còn nhớ cha mẹ mình là ai, nhà mình ở đâu, hơn nữa có một số bị lừa bán từ vùng núi xuống, mà những đứa bé bị tàn phế, chưa nói đến có thể tìm được người nhà hay không, nếu như không tìm được thì ngoại trừ một số cô nhi viện ra thì còn có nơi nào nhận bọn nó? Sống trong cô nhi viện còn không bằng để Đường lão gia tử trông coi.

Trần Hạo im lặng.

Có quang có ám, đây mới là xã hội chân thực.

Một đám tàn tật, thậm chí tâm linh chịu tổn thương to lớn, thật không cách nào tiếp nhận thêm cực khổ nữa, nếu không không chết yếu cũng sẽ thay đổi tư duy, đi theo hướng cực đoan.

Tuy Quỷ Vực không phải nơi dành cho người sống, nhưng Đường lão gia tử có được Phù Chiếu không trọn vẹn, âm đức thâm hậu, chiếu cố cho bọn nó có lẽ sẽ tốt hơn.

- Vậy thì tốt, cứ an bài như vậy, chúng ta đi trước, mấy tên cận bã này chỉ là thủ hạ, còn có một kẻ cầm đầu cần tôi đi xử lý.

Trần Hạo vừa cười vừa nói.

Từ viện tử rời đi, Trần Hạo để một đám hài tử vào trong xe, lái chậm chậm hướng về phía nhà lầu vút bỏ.

Nhìn thấy Đường lão gia tử, giải thích một chút xong, lão nhân cũng dựng râu tròng mắt, mắng thô tục. Cuối cùng cam đoan với Trần Hạo, chỉ cần mình không hồn phi phách tán, tuyệt đối sẽ chiếu cố những hài tử này.

Trần Hạo đang muốn nói chuyện, đột nhiên thanh âm hệ thống vang lên.

Ding: Quý chết oan Viên Kỳ Kỳ, oan hồn năm tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng thần thông Hô Phong.

Trần Hạo kinh ngạc, hoàn thành nhiệm vụ?

Lại nhìn, Trần Hạo mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy thân tiểu nữ quý nguyên bản sáng lên bạch quang, nhưng ngay sau đó bạch quang lại tán đi.

Tựa hồ phát hiện cái gì, tiểu nữ quý xoay người, nhếch miệng cười một tiếng với Trần Hạo: - Đại sư ca ca, cảm ơn anh đã cứu em trai em, bất quá em muốn chiếu cố em trai em, em không muốn đi đầu thai.

Trần Hạo:

- ...

Bây quý:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 208: Thu Hoạch Và Cố Nhân

Tiểu nữ quý bản thủ, nhưng giờ phút này nghe được lời cô bé nói, nhìn thấy nụ cười cô bé, mặc kệ là Trần Hạo hay là đám quý đều cảm nhận được một loại cảm giác thánh khiết từ trên thân tiểu nữ quý.

Đây là thân tình thuần nhất, giống như một cớ gió mát gột rửa tâm linh Trần Hạo và đám quý.

Nhìn tiểu nữ quý, Trần Hạo chân thành nói:

- Được, vậy em hãy ở lại chăm sóc em trai đi, chờ sau khi em trai em lớn, nếu như muốn vào luân hồi, anh sẽ giúp em.

Tiểu nữ quý dùng sức gật đầu, cười híp mắt lại:

- Cảm ơn đại sư ca ca.

Sau đó, Trần Hạo nhìn về phía đám quý, đang muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên một đạo âm phong từ đằng xa bay tới, đến trước mặt Trần Hạo cùng đám quý, hóa thành một đạo thân ảnh áo đỏ, chính là Dương Hồng.

Giờ phút này sát khí trên thân Dương Hồng bức người, hung lệ đáng sợ.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ trái trứng, tình huống gì đây? Người đã làm chuyện gì thế?

Đám quý hai mặt nhìn nhau.

Dương Hồng ngược lại bình tĩnh, mở miệng nói:

- Đại sư tiếp tục giúp chúng tôi hoàn thành đi nguyện đi, Phi ca tôi đã xử lý xong.

Trần Hạo:

- ...

Đám quý:

- ...

- Khụ khụ, cô quá xúc động rồi.

Trần Hạo gượng cười nói.

Dương Hồng liếc qua Trần Hạo:

- Tôi chỉ giết một người, đại sư ngài giết đến năm người.

Trần Hạo:

- ...

- Chúng ta không giống, tôi là người tu hành, luyện đạo trường sinh, không sợ nhân quả, lại giết ác chúng đạo, không thẹn với lương tâm. Nhưng cô hóa thân lệ quý, đã khó được thiện quả, bây giờ lại giết người, góp nhặt hung lệ sát khí sẽ chỉ làm mình càng nặng nghiệp hơn mà thôi, cho dù tôi tôi giúp cô giải tâm kết, đầu thai chuyển thế, Lục Đạo Luân Hồi, cô cũng không nhất định có thể làm người.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Dương Hồng cười, nguyên bản khuôn mặt đẹp đẽ, cười lên lại làm người ta sợ hãi:

- Hảo ý của đại sư, tôi xin tâm lĩnh. Đã đầu thai không có hảo báo, vậy tôi liền không đầu thai, làm quý cũng không tôi, chí ít tâm bất bình, liền có thể giết.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ ơi, người xác định trước đó là bị người vứt bỏ, nhảy lầu mà chết à? Hình như người hơi quá hung ác rồi!

Bất quá Trần Hạo cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Dù sao Dương Hồng làm chủ cho bọn nhỏ, điểm xuất phát là tốt, muốn nói cũng là lấy ác chế ác.

Cũng được, kẻ cầm đầu vừa chết, việc này xem như chấm hết, cũng không cần mình đi thêm một chuyến.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía một âm hồn lão bá, cười ha hả hỏi:

- Kế tiếp chính là người, đại gia, di nguyện của người là gì?

Ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây.

Đã là buổi trưa, nhà Khương Cẩm Cẩm.

Trần Hạo ngồi trên ghế sa lon, chậm rãi mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Mặc dù tinh thần đầu không tồi, nhưng thân thể thật có chút rã rời.

Dù sao tối hôm qua bận rộn đến ba bốn giờ sáng.

Một lần sóng lớn nhiệm vụ kích phát, mặc dù có một phần nhỏ căn bản không có cách nào hoàn thành hoặc là độ khó có chút cao, mình khó hỗ trợ được. Bất quá một đêm thu hoạch cũng lớn, Trần Hạo làm mười cái nhiệm vụ, đạt được hơn một năm đạo hạnh cùng một cái thần thông Hô Phong, một cái Ngưng Hỏa Pháp.

Thần thông Hô Phong không nói đến, đây là thần thông không trọn vẹn, còn thiếu một cái thần thông Hoán Vũ, tổ hợp lại chính là đại thần thông Hô Phong Hoán Vũ, tu luyện tới đỉnh cấp cũng là một môn thần thông lợi hại. Nhưng muốn hô Cửu Thiên Cương Phong, gọi Thiên Hà Nhược Thủy, đạo

hạnh kém một chút liền trực tiếp làm người gọi thịt nát xương tan, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Mà bây giờ chỉ có nửa bên thân thông Hồ Phong, lấy tu vi đạo hạnh Trần Hạo cũng chỉ có thể nhìn, thổi một cơn gió mát, hoàn toàn không đáng mong chờ.

Ngược lại Ngung Hỏa Pháp làm nhân tình Trần Hạo sáng lên.

Phương pháp này hoàn toàn khác với cái pháp thuật nhóm lửa lúc trước.

Tụ Hỏa Thuật là lấy pháp lực ngưng tụ hỏa khí trong hư không, hóa thành hỏa diễm, thuộc về một loại tiểu pháp thuật, không có uy năng gì đặc biệt, trừ phi là hạng người đạo hạnh cao thâm, rèn luyện tinh hoa hỏa khí mới có thể có lực phá hoại lớn.

Mà Ngung Hỏa Pháp cũng không phải là ngưng tụ hỏa khí hư không, mà là ngưng tụ hỏa khí tự thân.

Thân người có Tam Hỏa bên ngoài, cũng có Tam Hỏa bên trong.

Tam Hỏa bên ngoài gọi là Tam Dương Hỏa, là đỉnh đầu và ở hai bên bả vai, truyền thuyết dân gian nói nếu như dương hỏa ở vai tắt, hai mắt liền có thể thấy được cõi âm

Tam Hỏa bên trong thì gọi là Tam Vị Hỏa, tục xưng Tam Vị Chân Hỏa. Đạo gia nói, tâm người chính là Quân Hỏa, tên thượng muội. Thận chính là Tinh Hỏa, tên trung muội. Bàn quang, cũng là khí hải dưới rốn là Dân Hỏa, tên hạ muội. Đây chính là Tam Vị Chân Hỏa (Tam Muội Chân Hỏa).

Trong Đạo gia, Tam Vị Chân Hỏa là đại thần thông rất nổi danh, chư điển tịch, thậm chí tiểu thuyết gia đều liệt vào hàng thượng đẳng.

Trần Hạo lấy được Ngưng Hỏa Pháp, chính là cơ sở Tam Muội Chân Hỏa, có thể ngưng tụ hỏa khí tự thân, đạt tới tiêu chuẩn tu luyện Tam Muội Chân Hỏa.

Đương nhiên, cơ sở chỉ là cơ sở, phần tu luyện tiếp theo của Tam Muội Chân Hỏa không có truyền thừa, hiển nhiên đại thần thông thế này hệ thống đại lão cũng không dễ dàng đưa ra.

Bất quá Trần Hạo cũng đã thỏa mãn, chí ít có cơ sở, về sau cũng có thứ chờ mong, trước mắt hảo hảo tu hành, chờ đại thần thông Tam Muội Chân Hỏa chân chính truyền thừa xuống, lúc đó liền có thể một đường tiến lên, thành tựu đại đạo.

Mà làm cho Trần Hạo hài lòng nhất là tiến bộ đạo hạnh pháp lực.

Một đêm kiếm hơn một năm đạo hạnh, chuyện này nếu để cho tu sĩ Đạo môn khác biết thì không biết sẽ thế nào, sẽ hận trời bất công, hay là hận hực tức chết.

Cảm thụ được pháp lực chậm rãi đến gần mốc ba mươi năm đạo hạnh, trong lòng Trần Hạo liền đắc ý.

Lấy tu vi của mình, trong Đạo môn bây giờ tối thiểu cũng coi là nhân tài mới nổi đi! Quả nhiên sau lưng có hệ thống đại lão còn mạnh hơn so với những môn phái có nội tình thâm hậu!

Từ trên ghé sa lon, động tác Trần Hạo kinh động đến mèo mun cùng gà ngốc.

Hai con vật cũng mở mắt, mèo mun nhảy vọt một cái, nhảy vào trong ngực Trần Hạo, sau đó bày một cái tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Gà ngốc có chút ghen tị, bất quá hôm nay đến phiên mèo mun được ôm, nó chỉ có thể nhìn.

Trần Hạo rửa mặt đơn giản, lại cho hai con vật hai con độc hạt, chờ chúng nó ăn uống no đủ, lúc này mới ôm mèo mun, mang theo gà ngốc đi xuống lầu.

Lái xe rời đi, Trần Hạo chuẩn bị mua một chút vật dụng riêng tư.

Dù sao cũng là nhà người khác cho mình ở nhờ, cũng không thể làm loạn, chí ít chần giường mình phải chuẩn bị cái mới. Đây là lễ phép, cũng là tránh hiềm nghi.

Mặt khác cũng phải đi mua cho những đứa trẻ gặp nạn kia một chút quần áo, đồ ăn.

Trước mắt không có rời khỏi Đông Dương, nếu có thể giúp, Trần Hạo muốn giúp bọn nhỏ một tay.

Ở Đông Dương đi dạo một phen, không đến một giờ Trần Hạo liền mua sắm xong đồ vật mình muốn.

Đang định đi nhà lầu bị vút bỏ thăm hỏi bọn nhỏ, đột nhiên Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía một cỗ xe sang trọng trên đường.

Chiếc xe sang trọng lao vút, bất quá bây giờ Trần Hạo cũng không phải là Trần Hạo trước kia, hẳn không có chút ghen tị nào.

Chỉ là hẳn kinh ngạc, trên chiếc xe sang trọng kia có một cỗ khí tức pháp lực quen thuộc.

Cẩn thận hồi tưởng một chút, Trần Hạo đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Mẹ kiếp, đây không phải là Long đại sư ư!

Ai da, Long đại sư làm sao tới Đông Dương rồi, ông ta cũng không phải dân vùng này mà?

Trong lòng ngạc nhiên, Trần Hạo vội vàng chuyển hướng xe, nhanh chóng chạy theo chiếc xe sang trọng kia.

Bám theo một đoạn, hơn mười phút sau, Trần Hạo phát hiện chiếc xe sang trọng chạy vào trong một căn biệt thự sang trọng.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 209: Chào Long Ca

Trần Hạo dừng xe xong, thông qua cửa sổ dò xét biệt thự.

Đây là biệt thự với tòa nhà vườn hoa độc lạ, cửa điện tử, mơ hồ có thể thấy được biệt thự thiết kế tinh xảo, còn có cỏ cây quý báu, xem ra là biệt thự đúng chuẩn dành cho giới thượng lưu.

Bất quá Trần Hạo lại ngạc nhiên phát hiện, trên không biệt thự này có một loại khí tức cổ quái màu đỏ nhạt bao phủ, khí tức này không phải dương không phải âm, không phải tà không phải sát. Ban ngày có thể thấy được, dưới ánh nắng vô hại. Nhưng Trần Hạo cảm giác thứ này không phải thứ tốt lành gì.

Đang kinh nghi, đột nhiên một thanh âm vang lên ở bên cạnh.

- Trần đại sư, sao anh lại ở chỗ này?

Trần Hạo sửng sờ, vội vàng hoàn hồn nhìn lại, chợt cười nói:

- A... không phải Vũ Nguyệt tiểu thư và Khương Cầm Cầm tiểu thư sao, thật là trùng hợp.

Người hỏi chính là Vũ Nguyệt, cô chạy một chiếc xe Beetle, ăn mặc vẫn có chút trung tính hóa, Khương Cầm Cầm ngượng ngừng ngồi ở ghế lái phụ.

Quả thật là, mấy mấy tuổi đã lái xe chở tình nhân chạy trên đường rồi, có bằng lái không thế? Không sợ bị bắt sao? Haiz, mà nhà người ta có tiền mà, cũng không cần lo lắng những chuyện này.

Nghe thấy Trần Hạo nói, Vũ Nguyệt giống như cười mà không phải cười nói:

- Thật trùng hợp, đại sư không phải nói mặc kệ sự tình biểu ca em sao? Tại sao đột nhiên lại đến nhà biểu ca em?

- Biểu ca em? Dương Hòa Húc? Đây là nhà y?

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Vũ Nguyệt nhìn Trần Hạo thật sâu một chút, phát hiện Trần Hạo thật không giống như biết được, cho nên cười nói:

- Đúng vậy, nghe nói biểu ca em mời đại sư đến nên em tới xem thử. Trần đại sư đã tới, không bằng cùng vào xem?

Trần Hạo trầm ngâm một chút, cười nói:

- Được, dù sao cũng đến nơi này rồi, vào nhìn một lần cũng không ảnh hưởng gì.

Vũ Nguyệt cười cười, không có nói tiếp, khởi động xe, dẫn đầu chạy vào cổng biệt thự.

Hai chiếc xe, một trước một sau tiến vào biệt thự, dừng lại một khu để xe.

Xuống xe, Vũ Nguyệt tự nhiên giơ cánh tay lên, mà Khương Cầm Cầm chần chờ nhìn thoáng qua Trần Hạo, nhưng nhu thuận tiến lên khoát tay Vũ Nguyệt.

Giống như cười mà không phải cười nhìn thoáng qua Trần Hạo, Vũ Nguyệt cất bước dẫn Khương Cầm Cầm hướng về biệt thự nhỏ.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, còn công nhiên ở trước mặt ta ân ái, làm gì cần phải khoát tay kéo nhau như thế.

Trần Hạo khẽ vươn tay, ôm mèo mun vào trong ngực, đắc ý vuốt mèo.

Ân ái người tính là gì, vuốt ve mèo mới gọi là thích.

Đi vào biệt thự nhỏ, vừa vào cửa, Trần Hạo liền nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

- Long đại sư, ngài nói như vậy cũng không phải là vấn đề phong thủy, vậy đây là vấn đề gì? Tại sao con trai tôi năm qua lại gặp nhiều vận rủi như thế, còn bị nữ quỷ dây dưa nữa?

- Dương phu nhân đừng gấp gáp, vận mệnh vô thường, luôn có chút gập ghềnh, chỉ là tiểu kiếp mà thôi, quý phủ là gia đình phú quý, có quý khí hộ thân, không có việc gì.

- Đại sư có cao kiến gì không?

- Chuyện này sao, tôi cần chiêm chước một hai, việc này tôi nhìn không thấu nên cần phải suy nghĩ một chút.

- Vậy thì tốt, đại sư ở lại đây đi, tôi sẽ an bài hết cho ngài, chỉ cần ngài có thể giúp chúng tôi giải quyết những quái sự này, mọi chuyện đều dễ nói.

- Ha ha, Dương phu nhân khách...

Long đại sư đang định hàn huyên, đột nhiên lời nói im bật, ông ta trừng to mắt nhìn Trần Hạo từ bên ngoài đi tới.

Cái này... Mẹ nó, tại sao lại gặp được tên này?

Nhìn Long đại sư trợn mắt hốc mồm, Trần Hạo hé miệng cười một tiếng:

- Long ca, đã lâu không gặp, nhớ tôi không?

Long đại sư lấy lại tinh thần, kinh ngạc mà hỏi:

- Trần đại sư, sao cậu lại tới đây?

Trần Hạo cười nói:

- Là tôi quen với Vũ Nguyệt tiểu thư, nghe cô ấy nói sự tình biểu ca, tôi cảm thấy người tốt tại sao không có hảo báo, cho nên nghĩa bất dùng từ tới hỗ trợ, Long ca cũng như thế sao?

Khóe miệng Long đại sư giật một cái.

Thời điểm ở Thạch Thành, ta được người ta mời, người là do quen biết với phụ nữ nên đến.

Lần này ta vẫn được nam mời, kết quả người vẫn là quen biết với phụ nữ nên đến.

Sao thế, là người đang muốn khoe nhân duyên với phụ nữ của người rất tốt ư?

Lúc này, một người phụ nữ chừng năm mươi thân thể nở nang, khuôn mặt mỹ lệ, tư thái không giống như người bình thường, lộ ra phú quý đại khí nghi hoặc nhìn về phía Vũ Nguyệt.

Vũ Nguyệt thấy thế cười nói:

- Di mục, Trần đại sư là do con mời tới, anh ấy là cao nhân Đạo môn, con cảm thấy có thể sẽ giúp được sự tình biểu ca.

Người phụ nữ giật mình, chợt cười nói:

- Không sao, đại sư càng nhiều càng tốt, di chỉ cần mọi việc được giải quyết thì chuyện khác dễ bàn.

Trần Hạo cười nói:

- Phu nhân khách khí, tôi đạo hạnh tâm thường, không cách nào so sánh được với Long ca, không dám nói có thể giúp một tay, bất quá tôi cùng Long ca cũng từng hợp tác qua, ngược lại có thể phụ tá một hai. Long ca, anh nói đúng không?

Dứt lời, Trần Hạo lặng lẽ vận chuyển một tia pháp lực.

Long đại sư gượng cười:

- Đúng vậy, đúng vậy, Trần đại sư tu hành, ngay cả tôi cũng rất bội phục, cậu...

Lời còn chưa dứt, Long đại sư đột nhiên sững sốt, chột tròng mắt kém chút nổ ra.

Mẹ kiếp, mình vừa thấy cái gì kia? Trên thân tiểu tử này làm sao có khí tức pháp lực? Hơn nữa cảm giác còn không yếu, không đúng, pháp lực này thậm chí còn mạnh hơn cả mình!

Tình huống gì thế này? Lúc này mới bao lâu không gặp, làm tại sao biến hóa lại lớn như thế? Người là ăn tiên đan, hay là ăn tiên quả thế?

Nhìn biểu lộ Long đại sư cổ quái, Trần Hạo cười nói:

- Phu nhân, lúc nữa tôi sẽ đi quan sát bộ cục quý gia một chút, à, có lẽ phải bàn với Long ca một chút chuyện, xin phu nhân đừng phiền lòng.

Người phụ nữ cười nói:

- Không sao, hai vị đại sư cứ tùy ý.

Trần Hạo nhìn về phía Long đại sư nói:

- Long ca, chúng ta ra ngoài tâm sự chứ?

Khóe miệng Long đại sư giật một cái.

Long ca Long ca, con mẹ nó chứ Long ca, ta với người quen thân như vậy à.

Bất quá Trần Hạo xuất hiện quá kỳ hoặc, ông ta cũng có rất nhiều nghi vấn.

- Được, mời Trần đại sư.

Hai người đi ra lầu nhỏ, đi tới bãi cỏ vườn hoa.

Trần Hạo lúc này mới dừng bước chân, cười nói:

- Long ca...

- Đừng gọi tôi là Long ca, gọi tôi Long đại sư là được rồi.

Long đại sư vội vàng cắt ngang.

Trần Hạo thở dài nói:

- Hai huynh đệ chúng ta cũng xem như có sinh tử chi giao, không nghĩ tới Long ca lại lạnh lùng như thế.

Long đại sư tức giận:

- Thôi đi, cậu còn nói, tôi tu hành lâu như vậy, luôn luôn xuôi gió xuôi nước, kết quả gặp cậu tại Thạch Thành kém chút xong đời, không nghĩ tới lần này lại gặp cậu, hiện tại tôi đang có loại dự cảm rất không tốt.

Trần Hạo cười hắc hắc nói:

- Long ca, tôi cảm thấy dự cảm của ông anh khả năng không sai, lần này đoán chừng gặp phải đại phiền toái rồi.

Long đại sư sững sờ, kinh nghi nhìn Trần Hạo nói:

- Xem ra Trần đại sư biết không ít?

Trần Hạo bĩu môi, nói:

- Long ca, anh cũng đừng nói cho mình không có phát hiện biệt thự này dị thường.

Long đại sư sắc mặt khẽ nhúc nhích, trầm mặc một lát sau nói:

- Ba ngày không gặp, lau mắt mà nhìn, Trần đại sư tiến bộ quả thật làm cho tôi rất khiếp sợ. Bất quá cậu nói đúng, biệt thự này hoàn toàn quả thật rất quái lạ, rõ ràng là hung cứ bên trong, đất tới tứ phương cách cục, cũng coi là thủ bút đại sư. Nhưng nguyên bản vương nhân chi hủ, lại trở thành hung thần chi hủ, quỷ dị nhất chính là sát khí hung thần chi hủ thể mà

không chút nào thấy được, thật giống như hư không tiêu thất, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trần Hạo sững sờ:

- Long ca, anh không có phát giác được khí tức màu đỏ bao trùm toàn bộ không trung biệt thự sao?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 210: Giao Lưu

Khí tức màu đỏ? Khí tức màu đỏ gì?

Long đại sư nghe thấy Trần Hạo nói, một mặt mờ mịt, còn ngẩng đầu nhìn.

Bầu trời rất sáng sủa, mặc dù không phải trời xanh, nhưng cũng không có gì đặc biệt mà? Tiêu tử này đang lừa phỉnh mình ư?

Trần Hạo nhìn thần sắc Long đại sư nghi hoặc, trong lòng hơi động.

Long đại sư không nhìn thấy sao?

Chắc chắn, Âm Dương Nhân quả nhiên không tầm thường? Long đại sư Nhập Đạo tu hành đều không nhìn thấy, ta lại có thể nhìn thấy

Hệ thống đại lão lợi hại, truyền thừa thần thông cũng ngu bực.

- Long ca, trước không nói đến khí tức màu đỏ này nữa, tôi hỏi anh, anh có biết người tên Dương Hòa Húc này không?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Long đại sư gật đầu nói:

- Trước khi đến tôi đã tra xét một chút, nói thật, tôi vài chục năm nay chưa hề gặp... Không, nghe đều chưa từng nghe qua người đàn ông nào tốt như vậy. Cuộc đời của y chưa bao giờ phạm sai lầm gì, giống như từ nhỏ tâm trí đã thành thực, có thể hoàn mỹ xử lý bất cứ chuyện gì. Nếu như không phải lần này Dương phu nhân thông qua một vị lão hữu đi cầu tôi hỗ trợ, tôi cũng không dám tin trên thế giới có dạng người này tồn tại.

Nhìn Long đại sư sợ hãi thán phục, Trần Hạo cười nói:

- Vậy anh cảm thấy dạng người này có thể bình thường sao?

Long đại sư chần chờ một chút, lắc đầu nói:

- Không bình thường, trừ phi là trời sinh thánh nhân.

- Thánh nhân? Ha ha, đầu năm nay thừa nam thặng nữ có không ít.

Trần Hạo trào phúng.

Long đại sư hồ nghi nhìn Trần Hạo:

- Nghe cậu nói như vậy, Dương Hòa Húc này có vấn đề?

Trần Hạo gật đầu nói:

- Em đến sớm hơn anh một ngày, trong miệng cô bé lúc trước anh nhìn thấy biết được sự tình Dương Hòa Húc, lúc ấy em đã cảm thấy quái, không đáng tin cậy, cho nên cự tuyệt hỗ trợ. Bất quá đêm qua em gặp một quý vật, kết quả trong miệng nó biết được một tình huống khác, vừa vặn tương phản, nó nói Dương Hòa Húc không phải người tốt, thậm chí không phải người.

Long đại sư giật mình:

- Yêu tà đoạt xá?

Trần Hạo nói:

- Tạm thời em chưa nhìn thấy người thật nên không dám xác định, Long ca anh có gặp Dương Hòa Húc chưa?

Long đại sư lắc đầu:

- Dương phu nhân nói Dương Hòa Húc dẫn vợ đi bệnh viện kiểm tra thân thể, nếu như cậu nói như vậy, vậy tôi có thể đi thăm dò một chút.

Trần Hạo nhìn khí tức màu đỏ trôi nổi phía trên biệt thự, cười nói:

- Em đoán chừng anh thăm dò cũng không ra đâu.

Long đại sư sửng sốt.

Trần Hạo nói:

- Đây là suy đoán của em thôi, Long ca có thể thử một chút, bất quá anh đã phát hiện biệt thự có vấn đề, em cảm thấy hai anh em ta có thể liên thủ, có lẽ có thể nhìn ra cổ quái trong đó.

- Lại liên thủ...

Long đại sư giật mình, chột lắc đầu:

- Hay là thôi đi, cậu với tôi ai làm phần người nấy, tôi cảm thấy bất tự hai ta xung đột, nói không chừng liên thủ lại sẽ thật xuất hiện đại phiền toái.

Trần Hạo:

- ...

Một mực bị Trần Hạo dắt mũi, con ngươi Long đại sư đảo một vòng, đột nhiên cười nói:

- Không nói Dương Hòa Húc nữa, Trần đại sư làm tôi rất ngạc nhiên đấy, lần trước chia tay, Trần đại sư tựa hồ còn không có Nhập Đạo, lúc này mới qua bao lâu? Hiện tại đạo hạnh của cậu đã cao hơn tôi rồi? Trần đại sư có thể nói nghe một chút hay không, cho tôi thêm chút kiến thức?

Nếu ta nói sau lưng ta có hệ thống đại lão, đạo hạnh không cần tu hành, ngươi tin không?

Trần Hạo cười hắc hắc, nói bậy:

- Nói đến còn phải cảm tạ Long ca, kể từ khi hợp tác với anh ở long huyết, tiểu đệ đã cảm thấy tự thân tu vi quá kém, thế là liền tiến về thâm sơn tìm kiếm cơ duyên, đúng lúc đó em

gặp được một tiên tử xinh đẹp, nàng nói em là tiên nhân chuyển thế, cho nên tặng cho em một viên Cửu Chuyển Kim Đan, ăn xong, em trực tiếp Nhập Đạo. Sau đó tăng lên hơn hai mươi năm đạo hạnh, bất quá đây mới là cơ sở, tiên tử nói, chỉ cần em cố gắng tu hành, không bao lâu liền có thể đạt được trăm năm đạo hạnh. Nếu như em có thể lĩnh ngộ huyền cơ Tiên Thiên, đạp đất thành tiên chỉ là việc bình thường.

Long đại sư:

- ...

Mẹ nó, người cảm thấy ta rất ngu sao? Còn tiên tử, còn tiên nhân chuyển thế, còn Cửu Chuyển Kim Đan, ha ha, sao người không nói người là con trai của ông trời luôn đi.

Nhìn Trần Hạo chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn, Long đại sư liền biết gia hỏa này sẽ không nói lời thật.

- Đại sư có cơ duyên, vậy tôi cầu chúc Trần đại sư sớm ngày thăng thiên.

Long đại sư tức giận, nói xong liền quay người hướng về biệt thự nhỏ.

Trần Hạo đang muốn khách khí vài câu, đột nhiên biểu lộ cứng đờ, mặt xạm lại.

Thăng em gái người, nguyên rửa ta đây à?

Bất quá đại sư này luôn luôn bảo trì phong phạm cao nhân, đột nhiên xụ mặt lại như vậy, quả thật còn có chút đáng yêu.

Quay lại biệt thự nhỏ, Vũ Nguyệt lúc này đang kéo cánh tay Dương phu nhân, giống như tiểu nữ sinh nũng nịu bình thường, nhìn rất vui vẻ.

Khuong Cầm Cầm thì ngồi ở bên cạnh, đúng như một thê tử xuất giá tòng phu.

Dương phu nhân đối với cô cháu gái Vũ Nguyệt này cũng rất thích, bị nịnh đến mặt mày hớn hở, hai đầu lông mày nhăn nhó vì con trai cũng tán đi không ít.

Nhìn thấy Trần Hạo cùng Long đại sư tiến đến, hai người đành chỉ nói chuyện, quay đầu nhìn lại.

Long đại sư cân nhắc một chút từ ngữ, cười nói:

- Dương phu nhân, cùng Trần đại sư trao đổi một cái, tôi lại có ý nghĩ mới, à, bất quá tôi muốn gặp Dương Hòa Húc một lần, không biết có thể nói cậu ta trở về hay không?

Dương phu nhân vội vàng nói:

- Đương nhiên có thể, để tôi gọi điện thoại cho nó.

Nói xong, Dương phu nhân lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số.

Điện thoại kết nối, Dương phu nhân liền bắt đầu hỏi thăm.

Rất nhanh, Dương phu nhân cúp điện thoại, cười nói với Long đại sư:

- Long đại sư, Húc nhi sẽ lập tức sẽ trở về. Ngài chờ một lát.

Long đại sư cười nói:

- Không sao.

Dương phu nhân lại nhìn Trần Hạo hỏi:

- Trần đại sư, ngài có cần gì không?

Trần Hạo cười nói:

- Dương phu nhân, tôi thực sự có một số việc, tôi muốn đi xem gian phòng anh Dương Hòa Húc, không biết thuận tiện hay không?

Dương phu nhân nói:

- Chuyện này không có vấn đề, tôi nói Hoa tẩu dẫn cậu đi.

Một người phụ nữ ở bên cạnh chờ đợi liền vội vàng gạt đầu, sau đó vội gọi Trần Hạo.

Trần Hạo đi theo bà lên lầu hai, sau đó đi vào một căn phòng.

Gian phòng rất lớn, rất xa hoa, bên trong chia làm mấy phòng, có phòng tắm, có tủ quần áo, có cửa sổ to lớn sát đất, có giường nệm cao su rộng lớn, còn có một tủ sách nhỏ.

Xem xét chính là thủ bút đại gia, gian phòng nguyên bản không lớn nhưng bị bài trí như thế lại cảm thấy rộng rãi hơn rất nhiều.

Người phụ nữ đứng ở cửa, Trần Hạo thì đi vào đánh giá xung quanh.

Hắn rất ngạc nhiên.

Khí tức màu đỏ trên không bao phủ biệt thự tụ mà không tan.

Thế nhưng hắn lại không tìm được khởi nguồn của nó.

Trần Hạo tưởng rằng ở phòng ngủ, nhưng hắn lại phát hiện bên trong phòng ngủ lại sạch sẽ vô cùng, đừng nói khí tức màu đỏ, âm khí tán loạn bình thường trong phòng ngủ đều không có một sợi tơ một hào, sạch sẽ giống như mỗi ngày đều được phơi nắng.

Trần Hạo đi đến cửa sổ sát đất, kéo màn cửa, lại phát hiện ngoài cửa sổ chính là hậu viện biệt thự, có một cái lều hoa nhìn rất đẹp, các loại cỏ cây vờn quanh, xanh um tươi tốt.

Bất quá lều hoa lại không được mặt trời chiếu rọi.

Chuyện này có ý tứ.

Nơi ánh sáng mặt trời không chiếu đến lại chẳng có một sợi âm khí nào.

Nếu như nói Dương Hòa Húc không có vấn đề thì quả thật thằng đàn cũng không tin.

Nhưng không tìm được nguồn gốc của khí màu đỏ kia, Trần Hạo cũng không còn cách nào.

Hiện tại chỉ có thể chờ Dương Hòa Húc trở về mới có thể biết được chân tướng.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 211: Đại Sư So Đấu

Trong phòng ngủ tìm không thấy cái gì, Trần Hạo đang định từ bỏ, đột nhiên mèo mun kêu một tiếng, từ trong ngực Trần Hạo nhảy ra.

Trần Hạo sững sờ nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun thì đi tới bên giường, duỗi móng vuốt chỉ chỉ giường, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt ra hiệu.

Trần Hạo hí mắt lại.

Tiểu Hắc thần kỳ, trước đó cũng nhiều lần như thế, mình không cảm giác được đồ vật nhưng nó lại có thể cảm giác được.

Lần này, đột nhiên lại như thế với cái giường này, vậy khẳng định cái giường này có vấn đề.

Nhưng dò xét giường, Trần Hạo lại hoàn toàn nhìn không ra vấn đề gì.

Trên giường chỉ có chăn mền chồng chất, hai cái gối đầu, không còn thứ gì khác.

Nhưng Trần Hạo càng tin tưởng Tiểu Hắc sẽ không nhìn lầm.

Đi đến bên giường, cẩn thận kiểm tra.

Đột nhiên Trần Hạo phát hiện một đồ vật.

Đây là một mái tóc màu đen, từ cạnh góc giường duỗi ra một chút, nếu không chú ý thật đúng là không nhìn thấy.

Trần Hạo đưa tay nắm tóc, đang định kéo ra thì chuyện quỷ dị xuất hiện.

Tóc kia thật giống như vật sống, đột nhiên rụng trở về.

Trần Hạo giật mình. Vội vàng nhìn kỹ, lại phát hiện tóc đã không thấy đâu nữa.

Ôi mẹ ơi, là ca hoa mắt, hay là cái giường này thành tinh rồi?

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun meo ô một tiếng, duỗi móng vuốt, móng vuốt thép bắn ra tơ máu, dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Hạo, muốn mình hỗ trợ hay không.

Trần Hạo:

- ...

Chần chờ một chút, Trần Hạo đột nhiên cười, sau đó vung tay lên, trong nháy mắt, toàn bộ cái giường không thấy đâu nữa.

Mặc dù nhìn không ra cái giường này là thứ gì. Nhưng Trần Hạo cảm thấy nếu như Dương Hòa Húc có vấn đề, chiếc giường này nhất định có liên quan.

Không thể lưu đồ vật trọng yếu cho đối thủ được.

Cùng lúc đó, bên trên một cỗ xe sang trọng đang chạy, một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở phía sau, nhếch chân bắt chéo, hai tay khoác lên trên đùi, đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt, trong mắt có huyết sắc quang mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Tư thái nguyên bản thông dong bình tĩnh cũng không cách nào giữ vững, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh nghi.

Không bao lâu, người đàn ông mở miệng nói:

- A Phúc, còn bao lâu mới về đến nhà?

- Còn bảy tám phút, thiếu gia, muốn tăng tốc hay không?

Một người đàn ông trung niên lái xe hỏi.

Nam tử nghĩ nghĩ, nói:

- Không cần, lái chậm chậm là được.

- Vâng, thiếu gia.

Người đàn ông trẻ quay lại nhìn cảnh sắc thành thị phía ngoài cửa sổ xe vụt qua, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, tựa hồ đối với sự tình gì có chút không lý giải.

Thu giường xong, Trần Hạo cảm thấy trong lòng mình bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau đó hắn ôm lấy mèo mun, dùng sức hôn một cái, tán dương:

- Tiểu Hắc thật tuyệt.

Mèo mun nheo mắt lại, mặt mèo đặc ý.

Gà ngốc đi theo Trần Hạo nhìn đỏ cả mắt, ạch ạch bay đến bên trên giá sách, mổ mổ giá sách sau đó nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo sững sờ.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ ngoại trừ giường, tủ sách này cũng có vấn đề?

Trần Hạo liền vội vàng đi tới xem xét.

Giá sách ở một góc phòng ngủ, phối hợp với một cái bàn pha lê tròn, gần cửa sổ sát đất, nếu là lúc xế chiều, ngắm hoa đọc sách cũng rất có tình thú.

Chỉ bất quá giá sách cũng không lớn, bên trong cất giữ sách cũng ít.

Trần Hạo tùy ý rút ra một bản, kinh ngạc phát hiện, sách này đều mới tinh, một lần đều không có đọc qua.

Cẩn thận xem xét, tất cả sách đều mới tinh giống như thế.

Chuyện này cổ quái.

Không đọc sách, vậy trong phòng ngủ để giá sách làm gì?
Trang trí sao?

Hả, đây là cái gì?

Trần Hạo đột nhiên nhìn về phía đồ vật nơi hẻo lánh trong giá sách, thứ này giống như một cái đồ chơi.

Đây là một đôi hình nộm nam nữ bé con, điêu khắc bằng, lớn tầm nắm đấm, nam ăn mặc tân lang cổ trang, răng cười không thấy mắt. Nữ mặc trang phục tân nương, trên đầu còn che kín khăn đỏ cô dâu, nhìn không thấy mặt.

Hai bé con trong tay đều cầm một đóa hoa đỏ, đứng cùng một chỗ, nhìn giống như đang đợi báai đường.

Hai tượng gỗ điêu khắc này ngoại trừ nhìn có chút cũ cũ, cũng không có gì dị thường.

Nhưng giờ phút này gà trống nói giá sách có vấn đề, mà giá sách mới, sách mới, duy chỉ có một đôi bé con là cũ.

Nếu như giá sách không có vấn đề, vậy chính là một đôi bé con này có vấn đề.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó cũng không khách khí, trực tiếp thu vào Tụ Lý Càn Khôn.

Bên trong chiếc xe sang trọng, người đàn ông trẻ tuổi đang suy nghĩ cái gì đột nhiên biểu lộ biến đổi, đứng dậy, đầu đâm vào trên nóc xe, lại giống như chưa tỉnh, mở miệng nói: - A Phúc, nhanh tăng tốc, tôi muốn trở về.

Lái xe:

- ...

Liên tiếp thu hai cái đồ vật, Trần Hạo vừa lòng thỏa ý, đối với gà ngốc cũng thương, dùng sức hôn một cái.

Gà ngốc cũng trở nên đặc ý.

Sau đó gà ngốc cùng mèo mun đều không có gì biểu thị gì nữa, Trần Hạo thấy thế liền xoay người rời phòng ngủ, đi xuống lầu.

Nhìn thấy Trần Hạo trở về, Dương phu nhân chờ mong nhìn hẳn.

Trần Hạo cười nói:

- Phu nhân, tôi đã xem xong, à, tôi phát hiện hai đồ vật có chút cổ quái, cảm thấy có vấn đề cho nên tôi mang đi trước, hi vọng phu nhân bỏ qua cho.

Dương phu nhân kinh hãi:

- Đồ vật gì có vấn đề?

Trần Hạo nói:

- Một đôi mộc điêu trẻ con, phía trên có sát khí, còn có giường ngủ cũng bị ác quỷ xâm nhiễm, mang theo âm khí, không tốt cho thân thể người sống.

Dương phu nhân thở dài một hơi, đều là đồ vật nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

Bất quá rất nhanh, Dương phu nhân biểu lộ kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Mộc điêu trẻ con còn dễ nói, đồ chơi kia mình cũng đã thấy, rất bình thường, không có gì hiếm lạ. Có vẻ như con trai cũng không xem trọng nên nhét vào bên trên giá sách trong phòng ngủ, mặc kệ có vấn đề hay không, cũng không tính là cái gì.

Nhưng là giường... Đại sư, người nói cho ta nghe một chút đi, người để ở chỗ nào rồi?

Lúc này, Hoa tẩu cũng vội vàng xuống lầu, mở miệng nói:

- Phu nhân, giường thiếu gia không thấy đâu nữa.

Dương phu nhân:

- ...

Vũ Nguyệt, Khương Cẩm Cẩm:

- ...

Long đại sư:

- ...

Nhìn cả đám ngạc nhiên, Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Chỉ là thủ đoạn đạo thuật nhỏ không đáng giá nhắc tới, chủ yếu là vì trấn trụ Âm Sát chi khí phía trên đồ vật cổ quái, tạm thời phong tỏa.

Dương phu nhân lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Trần Hạo có chút sáng.

Mặc dù Trần Hạo một mực nói kém hơn Long đại sư.

Nhưng bà chỉ tin những gì mình nhìn thấy.

Long đại sư tới, cái gì cũng không thấy ra, cũng không có chỉ điểm hay cao kiến đặc biệt gì. Khi này bà có chút thất vọng.

Nhưng Trần Hạo lại khác, trực tiếp phát hiện vấn đề, sau đó còn đem đồ vật có vấn đề mang đi.

Đặc biệt là thủ đoạn mang đồ vật đi, thường nhân khó có thể tưởng tượng được, giường lớn như vậy, tại sao chớp mắt không thấy đâu nữa? Thần thông, đại sư có thần thông.

Long đại sư là người cảm thấy cổ quái nhất trong đám người.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Ông không biết có thủ đoạn đạo thuật gì có thể phong tồn Âm Sát chi khí hay không, nhưng giường lớn như vậy đều có thể tùy tiện mang đi? Không lẽ người có túi trữ vật trong truyền thuyết?

Mẹ nó, đều nói ba ngày không gặp, lau mắt mà nhìn, người đây đâu chỉ lau mắt nhìn, khẳng định lại lợi hại vô biên luôn rồi.

Đột nhiên Long đại sư đã nhận ra cái gì, nhìn Dương phu nhân một chút, lại nhìn về phía Trần Hạo, khóe miệng co quắp quắt.

Đại gia người, quả nhiên đụng phải người liền không có chuyện tốt gì, bị vô này đoán chừng phải treo rồi.

Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 212: Ngũ Hàm Phong Cơ

- Tạ ơn Trần đại sư, thật sự là quá cảm tạ cậu, cậu yên tâm, chỉ là đồ vật không đáng nhắc tới, nếu có cái gì ngài cảm thấy không tốt thì cứ tùy tiện mang đi.

Cảm thấy Trần Hạo lợi hại, thái độ Dương phu nhân đối với hắn trong nháy mắt trở nên càng nhiệt tình.

Trần Hạo cười nói:

- Phu nhân không để ý là được, à, bất quá Long đại sư nói cũng không sai, mặc dù quý phủ có chút âm sát tà vật, bất quá đều là bình thường, còn không cách nào đối kháng với quý khí của quý phủ. Cho nên muốn biết con trai của người gặp chuyện gì, còn phải xem từ bản thân anh ta.

Trần Hạo nhạy cảm phát hiện ánh mắt Long đại sư cổ quái, cảm thấy có chút xấu hổ.

Mình đột nhiên chen ngang, chẳng phải là đoạt mối làm ăn của người ta sao? Dù thành hay không, nhất định phải mang lão Long theo mới được.

Long đại sư:

- ...

Nếu như ta hiện tại mình phẩy tay áo bỏ đi, có phải lòng dạ hẹp hòi quá không?

Trần Hạo biểu hiện ra bất phàm, Dương phu nhân đối với hắn tự nhiên là nói gì nghe nấy, bà nghe vậy liền gật đầu nói:

- Không cần một hồi, con trai tôi sắp trở về rồi, hết thấy làm phiền đại sư.

Quả nhiên, bà vừa dứt lời, thanh âm động cơ xe ô tô từ bên ngoài liền truyền đến.

Không bao lâu sau, một người trẻ tuổi liền đi vào căn biệt thự nhỏ.

Đây là một người trẻ tuổi mới hai mươi tuổi, thân cao chừng một mét tám, dáng người thẳng tắp, không mập không ốm, mày kiếm mắt to, tướng mạo tuấn lãng, tóc ngắn ba phần, tinh thần sáng láng.

Một thân âu phục thẳng tắp, trong lúc đi bộ, khí độ bất phàm.

- Biểu ca.

Vũ Nguyệt là người thứ nhất mở miệng, rất ngọt hô một tiếng.

Người trẻ tuổi tuấn lãng chính là Dương Hòa Húc, trên mặt y lộ ra một nụ cười, ôn nhu nói:

- Vũ Nguyệt, lâu rồi em không đến, mẹ anh nhắc em đến mấy lần đấy.

Vũ Nguyệt nheo mắt lại cười nói:

- Biểu ca, người ta vẫn là học sinh đó, phải học thật chăm chỉ.

- Ha ha ha, nói cũng đúng, ở cái tuổi này của em chuyện học mới là quan trọng nhất.

Dương Hòa Húc vừa cười vừa nói. Sau đó y nhìn về phía mấy người Trần Hạo.

Dương phu nhân lúc này nói ra:

- Hòa Húc, mẹ giới thiệu với con một chút, vị này là Trần đại sư, vị này là Long đại sư, là đại sư mà cha con nhờ vào quen biết mời đến.

Dương Hòa Húc đầu tiên là gật đầu vắn an, sau đó cười nói:

- Kỳ thật cũng không có việc gì, trước đó Hồng đại sư không phải cũng sang xem, đều là vấn đề nhỏ, khoảng thời gian này chúng ta một nhà đều rất bình an. Bất quá lo lắng của mẹ con cũng có thể hiểu được, hai vị đại sư đã tới, xem ra cũng không sao.

Trần Hạo cùng Long đại sư nhìn lẫn nhau một cái.

Long đại sư nghi hoặc.

Bởi vì thời điểm Dương Hòa Húc vào cửa, ông ta liền lấy ra tiêu pháp khí giám định một chút, hoàn toàn không cách nào cảm giác được khí tức cổ quái trên người Dương Hòa Húc, anh ta là một người rất bình thường.

Trần Hạo lại ý vị thâm trường nhìn người trẻ tuổi này.

Bởi vì hắn thấy trên thân Dương Hòa Húc được bao phủ bởi khí tức màu đỏ giống như khí tức bao phủ toàn bộ biệt thự, mà so với khí tức bao phủ căn biệt thự, khí tức trên thân người này còn dày đặc hơn. Cơ hồ bao trùm toàn bộ thân thể Dương Hòa Húc giống như một cái tầng bảo hộ.

Rất quý dị.

Khí tức màu đỏ rõ ràng cho Trần Hạo một loại cảm giác xấu.

Nhưng hắn lại không thể nói nó không tốt ở chỗ nào được.

Mà Trần Hạo lại có loại cảm giác, bên trong khí tức màu đỏ này ẩn giấu một thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

- Ha ha, Long ca, sở trường của anh là xem tướng, chuyện này liền giao cho anh vậy.

Trần Hạo nhìn Long đại sư nói.

Long đại sư:

- ...

Mẹ kiếp, lại là ta, tại sao ta có sở trường xem tướng mà ta không biết thế? Rõ ràng sở trường của ta là xem phong thủy mà.

Nhưng lời nói Trần Hạo đều đã nói ra miệng, mà tất cả mọi người nhìn về phía ông ta, Long đại sư bây giờ không thể cự tuyệt.

Cho Trần Hạo một cái ánh mắt tự ngơ lơ đãng.

Long đại sư sửa sang lại quần áo một chút, mỉm cười đi đến bên cạnh Dương Hòa Húc, ra vẻ cao thâm dò xét trên dưới.

- Ừm, tướng mạo này! !

Long đại sư xem xét, sau đó lại ngậm ngẫn cả người.

Mặc dù không tinh thông xem tướng đoán mệnh, nhưng Long đại sư nói thế nào cũng là đệ tử chân truyền Đạo môn, so với mấy tên giang hồ lừa đảo hơn cả một con chó.

Ông ta xem xét liền phát hiện tướng mạo Dương Hòa Húc rất quái lạ.

Đây là... chết yếu chi tướng, sống không quá năm tuổi.

Nhưng tướng chết yếu này lại ẩn chứa sinh cơ, có loại cường ép nối liền, đồng thời thay đổi tướng mệnh.

Mẹ kiếp, tiểu tử này bị người ta nghịch thiên cải mệnh rồi? Chuyện này sao có thể, loại nghịch thiên chi pháp này, đừng nói hiện tại không ai có thể làm được, cho dù làm được cũng phải hao tổn đạo hạnh, giảm phúc giảm thọ, thậm chí đối với tương lai tu hành còn có tai họa ngảm to lớn, ai sẽ vì một người bình thường nghịch thiên cải mệnh? Nhân đến như thế này à.

Long đại sư theo bản năng nói:

- Anh bạn, có phải trước năm tuổi cậu đã gặp phải tai kiếp? Ủm, chính là có chuyện gì xảy ra không?

Dương Hòa Húc cười nói:

- Chuyện trước năm tuổi tôi không còn nhớ, mẹ có nhớ gì không?

Dương phu nhân nghĩ nghĩ, giật mình nói:

- Tôi nhớ ra rồi, thời điểm sinh nhật bốn tuổi của Hòa Húc, lúc đến nhà bà ngoại hình như có bị rơi xuống nước, lúc ấy chúng tôi kinh hãi không thôi. Đúng lúc có người đi ngang qua cứu nó lên, bởi vậy Hòa Húc bị một trận bệnh nặng, giày vò tận một tháng.

Long đại sư nói:

- Chuyện kia hẳn là không sai, bất quá tử kiếp này không đơn giản như vậy mới đúng? Thật chẳng lẽ quý nhân có quý khí? Nói xong, Long đại sư tiếp tục xem tướng mạo cho Dương Hòa Húc.

Nhưng xem thế nào vẫn cứ cảm giác khó chịu.

Mặt ngoài nhìn rất bình thường, giữa trán đầy đặn, cung tinh sáng tỏ, bộ dáng phú quý chi tướng.

Thế nhưng Long đại sư luôn cảm thấy tướng mạo này giống như một lớp da, rất hư ảo, không chân thực.

Dạng tướng mạo này bảo ông ta mở miệng nói như thế nào?

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên mở miệng nói:

- Dương phu nhân, người còn nhớ trước năm tuổi, Dương thiếu gia có tính cách như thế nào không?

Sắc mặt Dương Hòa Húc khẽ nhúc nhích.

Dương phu nhân lại cười nói:

- Dương nhiên nhớ rồi, nói đến, có lẽ cũng là nhân họa đắc phúc, trước năm tuổi, Hòa Húc mặc dù rất đáng yêu cũng nhu thuận, nhưng cũng có chút tinh nghịch, thích chạy loạn khắp nơi. Rơi xuống nước cũng là bởi vì một mình lén đi ra ngoài huyên náo. Bất quá sau khi rơi xuống nước, Hòa Húc liền dàng hoàng hơn, không còn có chạy loạn, lúc ấy tưởng rằng nó bị hù dọa, nhưng bây giờ xem ra hẳn là chuyện tốt.

Dương Hòa Húc nói tiếp:

- Mẹ, mẹ nói chuyện này con cũng có chút ấn tượng, hoàn toàn chính xác, lần đó rơi xuống nước thật bị dọa sợ, con nhớ trước đó lúc mười tuổi còn mấy lần mơ thấy ác mộng.

Nói xong, Dương Hòa Húc mở miệng, liền nhìn Long đại sư hỏi:

- Đại sư, tướng mạo tôi như thế nào? Có phải có gì không đúng không?

Long đại sư trầm ngâm một lát, lắc đầu nói:

- Dương thiếu gia tướng mạo rất tốt, không có vấn đề gì.

- Đúng vậy, Dương thiếu gia chính là mệnh phú quý, mệnh bình an, như vậy ác quỷ quấn thân cùng là do quỷ vật làm ác, cố ý khi dễ người, à, vừa vặn tôi đã thu tà vật. Dương phu nhân, như vậy đi, tôi cùng Long đại sư trở về suy tính một chút, tìm cách tìm con ác quỷ kia, diệt trừ nó, như vậy nhà của ngài sẽ không còn xảy ra chuyện gì.

Trần Hạo đột nhiên chen vào nói.

- Tà vật? Tà vật gì?

Ánh mắt Dương Hòa Húc khẽ nhúc nhích, mở miệng hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Dương thiếu gia người là người bình thường, không nhìn thấy tà vật tà khí, chuyện này nói cho anh anh cũng không hiểu, anh và Dương phu nhân cứ an tâm ở nhà chờ đi, chúng tôi cam đoan quý phủ sẽ không còn chuyện kỳ lạ gì xuất hiện nữa đâu.

Dương Hòa Húc:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 213: Long Ca, Lên Xe

- Long ca, chúng ta đi thôi.

Trần Hạo nói xong, quả quyết nhìn về phía Long đại sư, dùng ánh mắt ra hiệu.

Long đại sư kịp phản ứng lại.

Trần đại sư cùng Dương Hòa Húc đối thoại tựa hồ có chứa thâm ý à.

Chẳng lẽ hắn thật nhìn ra cái gì rồi?

Mặc dù không rõ, bất quá Long đại sư vẫn phối hợp Trần Hạo, cười nói:

- Cũng tốt, tóm lại là quý vật làm hại, trừ bỏ quý vật có lẽ quý phủ sẽ bình an vô sự, Dương phu nhân cứ yên tâm đi.

Nhìn hai đại sư đều nói như vậy, Dương phu nhân gật đầu nói:

- Vậy liền phiền phức hai vị đại sư.

Dương Hòa Húc lúc này vội vàng nói:

- Không cần như thế...

- Dương thiếu gia, anh không cần phải nói, chúng tôi là người tu hành, liền phải trấn tà trừ ác, phát dương chính nghĩa, quý vật làm hại, tội không dung xá, chúng tôi tất nhiên sẽ làm chủ thay anh.

Trần Hạo ngắt lời Dương Hòa Húc, một mặt chính nghĩa.

Dương Hòa Húc:

- ...

Dương phu nhân cũng nói:

- Hòa Húc, con cũng đừng quan tâm, để hai vị đại sư an bài là được, con vẫn nên chiếu cố tốt Lệ Lệ đi, dù sao nó vẫn đang mang thai.

Dương Hòa Húc:

- ...

- Ha ha, Dương phu nhân nói đúng, Dương thiếu gia vẫn là nên quan tâm gia đình thì hơn, sự tình ngoài thân liền giao cho chúng tôi là được. Dương phu nhân, vậy chúng tôi cáo từ trước, chờ chúng tôi trừ bỏ quỷ vật, lại đến nói tử mĩ cho Dương phu nhân biết.

Trần Hạo mỉm cười nói.

Dương phu nhân nói:

- Để tôi nói lái xe đưa hai vị đại sư về.

Trần Hạo cười nói:

- Không cần, tôi tự chạy xe tới, phu nhân chờ tin tức tốt của chúng tôi là được.

Dương Hòa Húc hí mắt lại:

- Vậy để tôi tiễn hai vị đại sư.

Trần Hạo nhìn Dương Hòa Húc một chút, nhếch miệng cười một tiếng, cũng không có cự tuyệt.

Đi ra biệt thự nhỏ, Dương Hòa Húc đi nhanh hai bước, cùng Trần Hạo sóng vai mà đi.

- Trần đại sư, không biết cậu trong phòng ngủ của tôi phát hiện tà vật gì?

Dương Hòa Húc cười nhẹ hỏi.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Dương thiếu gia làm sao biết chúng tôi ở phòng ngủ anh phát hiện được tà vật?

Dương Hòa Húc:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Bất quá thật cũng không phát hiện cái gì, chỉ là một đôi trẻ con bằng gỗ, Dương thiếu gia khả năng không biết, đồ vật này bình thường đều dùng nguyên rửa người, sát khí rất nặng, thường nhân tiếp xúc sẽ không tốt, đặt ở phòng ngủ khẳng định sẽ hấp dẫn quỷ vật, cho nên tôi liền mang nó đi, giao cho Long đại sư xử lý.

Long đại sư đang đi lão đảo một cái kém chút ngã sấp xuống. Sau đó trừng to mắt nhìn Trần Hạo.

Mẹ nó, tại sao lại là ta? Lão tử cái gì cũng không làm mà.

Dương Hòa Húc hí mắt lại:

- Chính là hai tượng người gỗ kia sao? Thứ kia là do một người bạn tặng, rất quan trọng với tôi, không biết hai vị đại sư muốn xử lý thế nào?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Tình nghĩa vô giá, nhưng tính mệnh càng vô giá hơn, Dương thiếu gia vẫn nên nhìn đi, sư huynh tôi cảm thấy đột chúng đi là tốt nhất.

Dương Hòa Húc đột nhiên liếc qua Long đại sư.

Ánh mắt kia rất quý dị, Long đại sư liền giật mình một cái, thấy lạnh cả người từ bàn chân thẳng tới trán, cảm giác huyết dịch đều muốn đọng lại.

Giờ khắc này, ông ta trong nháy mắt cứng tại chỗ, nhịp tim như sấm, không khỏi kinh hãi.

Ánh mắt này! Thật đáng sợ!

Đây tuyệt đối không phải ánh mắt người bình thường!

Mẹ kiếp, Dương thiếu gia này quả nhiên có vấn đề lớn.

- Đốt không tốt lắm, vẫn trừ tà rồi trả lại cho tôi, tôi với người này tình nghĩa rất nặng, hi vọng hai vị đại sư thông cảm.

Dương Hòa Húc nhu hòa nói.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy phải xem sư huynh của tôi nghĩ như thế nào, phải biết sư huynh tôi ghét ác như cừ, nếu như tà vật không chịu khuất phục, khẳng định phải đánh cho đến chết.

- Chỉ sợ người bị phiền phức là các người.

Dương Hòa Húc đột nhiên thọt một câu.

Trần Hạo ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không thể nào, bất quá chỉ là quỷ vật quấy rối quý phủ mà thôi, còn có thể lợi hại đến đâu, Dương thiếu gia không cần lo lắng, vẫn được.

Dương Hòa Húc dừng bước chân, nhìn Trần Hạo thật sâu một chút, cười đưa tay ra nói:

- Vậy tôi cầu chúc đại sư thành công.

Trần Hạo nhìn Dương Hòa Húc bình thường, nhưng ở bàn tay khí tức màu đỏ lưu động kịch liệt, cười làm một cái lễ tiết Đạo gia:

- Đa tạ Dương thiếu gia quan tâm, chúng tôi cáo từ trước.

Nói xong, Trần Hạo đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe ra.

Dương Hòa Húc:

- ...

Ngồi vào ghế lái, Trần Hạo nhìn về phía Long đại sư sắc mặt hơi tái:

- Long ca, lên xe đi, trở về còn có nhiều việc phải làm đấy.

Long đại sư lấy lại tinh thần, lần này ông nhìn cũng không dám nhìn Dương Hòa Húc một cái, bước nhanh đi đến ghế lái phụ, ngồi xuống.

Long đại sư thời điểm này trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng tay lại run rẩy, hiển nhiên trong lòng rung động đến cực điểm.

Trần Hạo bình tĩnh cười với Dương Hòa Húc một tiếng, sau đó đóng cửa lại, khởi động, rời đi.

Dương Hòa Húc nhìn xe chậm rãi rời đi, lãnh ý trong mắt lặng yên xuất hiện, sau đó một ngón tay gõ gõ, một đạo khí tức màu đỏ bay về phía xe, rơi vào phía trên.

Trần Hạo mặc dù lái xe nhưng một mực chú ý phía sau, nhìn thấy động tác Dương Hòa Húc, khóe môi hơi nhếch lên.

Ra tới cửa, Trần Hạo tăng tốc, rất nhanh rời biệt thự.

Thời điểm này, Long đại sư rốt cục nhìn về phía Trần Hạo, biểu lộ trở nên nghiêm túc vô cùng.

- Trần đại sư, tôi cần cậu cho tôi một lời giải thích.

Trần Hạo một bên lái xe, một bên cười nói:

- Còn không rõ ràng sao, Dương Hòa Húc này có vấn đề.

Long đại sư trợn mắt nói:

- Vấn đề này tôi cũng nhìn ra, là tôi muốn được giải thích cặn kẽ.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Nếu như em nói em cũng không biết Dương Hòa Húc là cái gì, ông anh tin không?

Long đại sư:

- ...

Trần Hạo liếc qua Long đại sư, cười hỏi:

- Chẳng lẽ Long ca sợ?

Long đại sư theo bản năng muốn phản bác, nhưng trong đầu trong nháy mắt hiện lên ánh mắt Dương Hòa Húc khi nãy, ông ta chỉ cảm thấy tâm lạnh như băng, không sợ, nhưng làm sao cũng nói không nên lời.

- Yên tâm đi, không có việc gì, hai anh em ta liên thủ, long huyết cấm kỵ đều bị chúng ta diệt, chỉ là một tên Dương Hòa Húc, mưa bụi mà thôi.

Trần Hạo an ủi.

Long đại sư cười lạnh:

- Cốt Mãng là loại cấm kỵ cấp thấp, cậu lấy ra so với Dương Hòa Húc, cậu tưởng tôi là thằng ngu sao?

- Ô? Long ca nhìn ra Dương Hòa Húc lợi hại à?

Trần Hạo cười hỏi.

Long đại sư mắt trợn trắng.

Mẹ nó một ánh mắt thiếu chút nữa hù chết ta, ta có thể nhìn không ra sao?

Không được, chuyện này mình tuyệt không thể tham gia, căn bản cũng không phải mình có thể đối phó được!

- Dừng xe, tôi muốn xuống xe.

Long đại sư nghiêm túc nói.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Long ca có lẽ không biết, vừa rồi trước khi chúng ta đi, Dương Hòa Húc đã động tay động chân trên người chúng ta, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay y sẽ tìm đến chúng ta gây phiền phức, anh thật xác định muốn tách ra? Đơn độc đối mặt?

Long đại sư:

- ...

Mẹ kiếp biết ngay mà, gặp phải người là không có chuyện tốt gì rồi, lần trước còn là hổ nhỏ, lần này là hổ to, người không hổ chết ta, người không cam tâm đúng không!

Sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Trần Hạo, Long đại sư thật muốn bóp chết tên này.

- Dương Hòa Húc là cái gì cậu cũng không biết, cậu nhắm mình có thể đối phó với y không?

Cưỡng ép để để mình tỉnh táo lại, Long đại sư cũng không đề cập tới chuyện rời đi, mở miệng hỏi.

Trần Hạo hé miệng cười một tiếng:

- Nếu như là trước đó, có lẽ độ khó sẽ rất cao, bất quá em đoạt hai cái đồ vật của hắn đi, nếu như Long ca liên thủ với tiểu đệ đây, tiểu đệ cam đoan hắn không làm gì được chúng ta.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 214: Long Bảo Bảo

Nghe được Trần Hạo nói, Long đại sư lần nữa mở to hai mắt nhìn.

Ông ta cũng không phải đồ ngốc, ngược lại rất thông minh.

Trần Hạo lời này là công khai an ủi ông ta, thế nhưng hàm ý ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

- Trần đại sư, là cậu đoạt đồ vật của y, cho nên y mới tìm chúng ta gây phiền phức?

Long đại sư ngữ khí yếu ớt nói.

Trần Hạo hé miệng cười một tiếng:

- Không cần để ý những chi tiết này, đây không phải trọng điểm.

Cái này mẹ nó không phải trọng điểm, vậy cái gì mới là trọng điểm!

Long đại sư thật muốn chửi ầm lên.

Hỗn đản này, người cho rằng mình có chút đạo hạnh thì ngon à, trên thế giới này nhiều thứ lợi hại hơn, người vì sao lại muốn trêu chọc hắn? Người không phải ăn no rủng mỡ chứ? Làm chuyện này sẽ được thứ gì tốt?

- Trần đại sư, cậu xác định hai đồ vật kia rất quan trọng với y? Có thể uy hiếp được y?

Long đại sư không yên lòng truy vấn.

Trần Hạo chân thành nói:

- Trước đó em cùng Dương Hòa Húc đối thoại, Long ca anh cũng nghe thấy, nếu như không trọng yếu, y sẽ không liên tục

truy vấn, hơn nữa còn động tay động chân với chúng ta.

- Đúng rồi, Long ca anh dù sao cũng là có người truyền thừa, hẳn là nhận biết không ít người trong Đạo môn, anh có thể tìm đồng đạo có kiến thức hỏi một chút hay không, có loại khí tức quỷ dị màu đỏ nào mà cho dù là tu sĩ Nhập Đạo cũng không cách nào cảm giác được, làm cho mình nhìn nhầm thành phạm nhân.

Trần Hạo đột nhiên nói.

Long đại sư sững sờ, kinh ngạc mà nói:

- Chính là khí tức màu đỏ bao phủ biệt thự lúc trước cậu nói?

Trần Hạo gật đầu:

- Bao phủ biệt thự vẫn là nhỏ, chủ yếu nhất là thứ này trên thân Dương Hòa Húc, loại khí tức màu đỏ này càng nhiều, giống như khô giáp bảo vệ y.

Long đại sư trầm mặt móc ra một cái điện thoại iphone. Sau đó mở Wechat, tiến vào một nhóm chat tên là nhóm đại sư bằng hữu.

Nhóm không nhiều người, chỉ có sáu người, lúc này bên trong rất an tĩnh, không ai nói chuyện.

Long đại sư thuận thực đánh chữ, phát ra một tin tức.

- Chư vị đạo hữu, có ai rảnh không?

Tin tức phát ra chỉ trong mấy giây, liền có một tin nhắn hồi âm, người phát tin tức có ảnh đại diện là một mỹ nữ ngực lớn.

- Ý, là Long Bảo Bảo à, ông hai tháng không nói chuyện, hôm nay sao thế? Có phải là tịch mịch không? Đến nơi này uống trà nè, linh trà thượng hạng, uống đảm bảo làm ông sinh mãnh.

Trần Hạo vừa lái xe, vừa liếc một cái, nhìn thấy tin tức này lập tức tức xạm mặt lại.

Không nghĩ tới người đường đường là Long đại sư, còn ở trước mặt ta cao thâm mặt trắc, vậy mà tình cảm lại trẻ trung như thế.

Sắc mặt Long đại sư có chút mất tự nhiên, tiếp tục phát tin tức:

- Lãnh đạo hữu đờnghồ nháo, bên cạnh tôi có người đấy.

Đối phương phát biểu lộ úy khuất phối một câu.

- Nguyên lai ông có nhân tình mới.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư cảm thấy không giải thích không được, vội vàng hướng Trần Hạo nói:

- Đây là một người tu hành Nhập Đạo, vị đạo hữu này họ Lãnh, Nguyên Tâm trai chủ, tính cách cô ấy sôi nổi, chơi vui.

Trần Hạo:

- ...

Long ca, người còn không bằng không giải thích, chơi vui là thế nào? Các người chơi qua video sao? Ta muốn mở mang hiểu biết đây.

Long đại sư tựa hồ cũng phát hiện sơ hở trong lời nói của mình, nhìn ánh mắt Trần Hạo cổ quái, từ bỏ giải thích, tiếp tục phát tin tức.

- Lãnh đạo hữu, tôi gặp phiền toái, cô là người bác học đa tài nhất trong mấy người chúng ta, có một số việc muốn hỏi cô.

- Phiền phức? Phiền toái gì? Phương diện phong thủy, ông là dân chuyên nghiệp, cần gì phải hỏi tôi?

- Không phải vấn đề phong thủy, là vấn đề sinh tử, rất nghiêm trọng.

Lần này đối phương tựa hồ cũng phát hiện không đúng.

- Long đạo hữu nói cẩn thận một chút.

- Tôi muốn mời Lãnh đạo hữu giúp tôi điều tra một chút, có một loại khí tức màu đỏ, dùng âm dương pháp khí cảm giác đều không có phản ứng, nhưng trên người một người lại được loại khí tức này che đậy, nhìn không thấu nội tình, cô biết là thứ gì không?

- A, nghe giống như gặp qua ở nơi nào rồi, ông chờ một chút, tôi đi thư các tìm xem, cái này tôi giống như đã nhìn qua, giống như đồ vật vô cùng ghê gớm, nhất thời nhớ không ra.

Nhìn thấy tin nhắn hồi âm, Long đại sư biểu lộ ngưng trọng.

Đến Nguyên Tâm trai chủ đều nói không được, vậy khẳng định rất khó đối phó, quả nhiên lần này có đại phiền toái rồi.

Ánh mắt u oán nhìn thoáng qua Trần Hạo, Long đại sư quyết định, sau lần này, gặp lại Trần Hạo, nhất định không nói hai lời, trực tiếp rời đi, quản mẹ nó cái gì sinh ý, bao nhiêu tiền lão tử cũng không cần.

Một đường lái xe, Trần Hạo đi tới tòa nhà bị vứt bỏ.

Đến nơi này, Long đại sư nguyên bản lo lắng đột nhiên sững sốt, nhìn kỹ ngôi nhà bỏ hoang một chút, ánh mắt trở nên cổ quái.

- Trần đại sư, ngôi nhà này có vấn đề đó.

Long đại sư kinh nghi nói.

Trần Hạo cười nói:

- Có vấn đề gì, không phải chỉ là Quỷ Vực thôi sao.

Long đại sư:

- ...

Mẹ nó là Quỷ Vực đó, tại sao lại không phải vấn đề, ta phát hiện tên tiểu tử người rất có ý tứ nha, thứ tiếp xúc còn quý dị hơn so với những thứ ta từng gặp, Quỷ Vực hiếm thấy thậm chí cũng xuất hiện, người còn muốn thế nào.

Trần Hạo bình tĩnh xuống xe, sau đó từ ghế sau xe cầm ra một đồng đồ vật, lúc này mới nói với Long đại sư:

- Long ca, đồ vật hơi nhiều, giúp một chút nhé.

Long đại sư nhìn tòa nhà một chút, sau đó nhìn về phía Trần Hạo:

- Cậu nhất định phải đi vào ư?

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên phải đi vào rồi, em mua nhiều như vậy cũng là để đưa đến nơi này.

Nói xong, tựa hồ nhìn ra tâm tư Long đại sư, Trần Hạo giải thích nói:

- An tâm đi Long ca, Quỷ Vực chi chủ là linh quỷ âm đức thâm hậu, không có ý muốn hại người, hơn nữa còn có chút nguyên nhân phức tạp, chúng ta đi vào rồi nói.

Long đại sư chần chờ một chút vẫn bước xuống xe, giúp Trần Hạo vác mấy cái bao, không yên lòng mở miệng nói:

- Tôi nói với cậu, thời điểm ở long huyết Thạch Thành chúng ta hợp tác cũng coi như rất vui sướng, hiện tại vấn đề Dương Hòa Húc này còn chưa có giải quyết, cậu cũng đừng đi kiếm thêm chuyện nữa.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Anh nghĩ đi đâu vậy, đi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Nói xong, Trần Hạo vác theo bao, cùng Long đại sư vừa đi, vừa nói đơn giản việc quen biết Quỷ Vực.

Chờ Trần Hạo nói xong, Long đại sư trầm mặc.

Đường lão gia tử cơ duyên, bọn buôn người ác liệt, còn có cố sự Dương Hồng, làm ông ta thay đổi cái nhìn đối với Quỷ Vực này.

Nguyên lai trên đời còn có dạng Quỷ Vực này.

Đặc biệt là sự tình Dương Hồng, cùng Dương Hòa Húc liên lụy với nhau, đây mới khiến Long đại sư minh bạch, vì sao mình lại gặp được Trần Hạo.

Thời điểm này, hai người đi vào lầu hai tòa nhà.

Chỗ góc của thang lầu, hai người thấy được một thân ảnh cao lớn, chính là ác quỷ tráng hán Khuê Tử.

Mặc dù nghe Trần Hạo giới thiệu, nhưng đột nhiên nhìn thấy Khuê Tử, sắc mặt Long đại sư vẫn ngưng lại, pháp khí trên người ông ta phát ra cảm ứng cùng dự cảnh, đây quả thật là quỷ, hơn nữa còn là ác quỷ.

Khue Tử ngược lại không có hung ác như lần thứ nhất, mà cười nói:

- Trần đại sư tới rồi à, vị này là?

Trần Hạo cười nói:

- Đây là một người bạn của tôi, Long đại sư, cùng tôi đưa quần áo đến cho bọn nhỏ.

Khue Tử giật mình, sau đó nhìn Long đại sư nói:

- Tạ ơn Long đại sư hảo tâm. Bọn nhỏ được an bài ở lầu trên, đang thanh lý mấy gian phòng, nơi đó là nơi âm khí Quỷ

Vực yếu nhất, ban ngày cũng có ánh nắng, thích hợp cho bọn nhỏ nhất ở, tôi mang hai người lên.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 215: Long Bảo Bảo Nổi Giận

Bên trên tầng cao nhất của tòa nhà, đi vào bên trong một gian phòng sáng tỏ, Trần Hạo cùng Long đại sư liền thấy đám nhỏ được mình cứu ra.

Dưới sự chỉ dẫn của cô bé cụt một tay, bọn nhỏ đang chỉnh lý mấy gian phòng lại.

Mặc dù bọn nhỏ tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất cố gắng làm việc, không có một ai lười biếng. Trên mặt mỗi đứa đều nở nụ cười, trạng thái tinh thần hoàn toàn khác với lúc còn trong tay bọn ác ôn kia.

Nhìn thấy Trần Hạo, ánh mắt bọn nhỏ lập tức sáng lên, cô bé cụt một tay càng kinh hỉ tiến lên phía trước nói:

- Đại hiệp, ngài mới tới à?

Long đại sư kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười khan nói:

- Đã nói đừng gọi anh là đại hiệp mà, cứ gọi là anh là được rồi. À, mọi người cảm thấy nơi này thế nào?

Cô bé cụt một tay dùng sức gật đầu, vui vẻ nói:

- Nơi này rất tốt, những thức thức a di kia cũng rất tốt.

Trần Hạo nói:

- Thích là được, đến đây, anh có mua quần áo mới cho các em, còn có một số đồ dùng hàng ngày, do không biết size nên anh mua theo độ tuổi của các em luôn, các em thử xem có vừa không.

Trần Hạo mang bao lớn bao nhỏ ra.

Cô bé cụt một tay nghe vậy, con mắt lập tức đỏ lên, cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Cảm ơn ... anh, đã lâu lắm rồi chúng em không có quần áo mới.

Trần Hạo cười nói:

- Đừng khóc, thời gian cực khổ đã qua rồi, sau này các em sẽ có rất nhiều quần áo mới, đến đây, em giúp mấy đứa nhỏ chọn quần áo đi, anh đi tìm Đường gia gia tâm sự một chút.

Giao quần áo đã mua cho cô bé cụt một tay, Trần Hạo dẫn theo Long đại sư ra khỏi phòng, cùng Khuê Tử đang chờ đợi ở trong góc tối đến tầng tiếp theo.

Lúc này đám quý vật đã biết Trần Hạo đến, bọn họ với Đường lão gia tử đang cùng nhau chờ hấn đến.

Nhìn thấy Trần Hạo, bầy quý liền chào hỏi, cho dù những người không cách nào hoàn thành di nguyện cũng không hề sinh lòng xa cách.

Dù sao mặc chỉ mới quen, nhưng Trần Hạo lại giúp bọn họ rất nhiều, tất cả những điều hấn làm bọn họ đều nhìn thấy, cho nên đám quý rất tôn kính Trần Hạo.

Sau khi tán gẫu xong, bầy quý tán đi, chỉ để lại Trần Hạo, Long đại sư, Đường lão gia tử, Khuê Tử, cùng Dương Hồng.

Sắc mặt Trần Hạo thời điểm này nghiêm túc, nhìn về phía Dương Hồng nói:

- Buổi sáng tôi đã đi gặp Dương Hòa Húc.

Nguyên bản Dương Hồng mặt không đổi sắc, nghe vậy, con mắt lập tức hiển hiện một đạo lệ quang, Long đại sư nhìn thấy

liền hãi hùng khiếp vía, pháp khí giấu ở tay áo truyền đến từng đợt run rẩy kịch liệt.

Lệ quý, hơn nữa lệ quý này còn rất hung!

Mẹ nó, trước kia gặp được lệ quý thế này, ta liền trực tiếp trở mặt động thủ.

Thế nhưng nhìn thấy Trần Hạo trò chuyện vui vẻ, thật giống như đang tiếp khách, Long đại sư cảm giác tam quan của mình bị vỡ nát, tư duy của ông ta trong lúc nhất thời có hơi hỗn loạn.

- Trần đại sư có phát hiện gì sao?

Dương Hồng trừng trừng nhìn Trần Hạo hỏi.

Trần Hạo nói:

- Dương Hòa Húc có vấn đề, bất quá trên người y có một cỗ khí tức quý dị làm cho tôi nhìn không thấu.

Dương Hồng tiếp tục hỏi:

- Vậy em gái tôi thì sao, cậu có nhìn thấy nó không?

Trần Hạo lắc đầu:

- Không gặp được.

Hung sát chi khí trên thân Dương Hồng lưu động, âm lãnh nói:

- Chẳng lẽ y đã giấu em gái tôi đi rồi? Hừ, xem ra ban đêm tôi phải đi tìm y mới được.

Trần Hạo nói:

- Có lẽ không cần, tôi đến nhà y, lấy đi hai món đồ vật của Dương Hòa Húc, hiện tại y đang để mắt tới tôi và Long đại sư, đoán chừng rất nhanh liền sẽ tìm đến chúng ta, đây là một cơ hội tốt nhất để thăm dò.

- Thăm dò? Tôi cảm thấy không cần, trực tiếp bố trí, chờ Dương Hòa Húc đến, giết y, xong hết mọi chuyện.

Dương Hồng quả quyết nói.

Long đại sư nghe vậy liền nhíu mày, kém chút nổi giận ra quát lớn một câu. Chỉ là ông ta nhìn xuống, kìm nén đến mức biểu lộ có chút vặn vẹo.

Chuyện này quả thật có chút làm khó ông ta, mặc kệ là truyền thừa hay là kiến thức xuất đạo, Long đại sư vẫn cảm thấy ác quỷ lệ quỷ không nên tiếp tục lưu lại nhân gian, bọn chúng tồn tại có uy hiếp quá lớn đối với người sống.

Thế nhưng từ trong miệng Trần Hạo biết được thân thế Dương Hồng, ông ta cũng cảm thấy cô gái này có chút đáng thương, chỉ là khí thế hung ác như thế có được không? Về sau thật sẽ không tai họa người vô tội?

- Vị này đại sư, ngài có ý kiến với tôi sao?

Long đại sư nhìn được lời muốn nói, nhưng Dương Hồng lại phát hiện động tác của ông ta, ánh mắt yếu ớt nhìn về phía Long đại sư.

Trong lòng Long đại sư lạnh lẽo, cảm thấy một loại hung lệ khí tức khóa chặt chính mình.

Lần này, Long đại sư không cam lòng.

Thế nào, cho mặt mũi còn không muốn? Người quen với Trần đại sư, nhưng ta lại không quen người, trong nhận thức của ta, lệ quỷ chính là có vấn đề, người tồn tại chính là uy hiếp đối với người sống.

Long đại sư không yếu thế chút nào nhìn về phía Dương Hồng:

- Tôi đối với thân thế cô cũng biết chút ít, quả thật Dương Hòa Húc có chút vấn đề, bất quá y đến cùng có phải hại em

gái của cô hay không, trước mắt chỉ là suy đoán, hết thấy đều không có chứng cứ chuẩn xác. Nếu như bởi vậy liền muốn hạ tử thủ với Dương Hòa Húc, khó tránh khỏi có chút quá phận, nếu như Dương Hòa Húc chỉ là bị yêu tà lợi dụng, cũng không phải là bản thân y cố ý gây nên, đây chẳng phải là lạm sát người vô tội ư?

Ánh mắt Dương Hồng trong nháy mắt trở nên vô cùng băng lãnh:

- Nếu như tôi nhất định phải giết Dương Hòa Húc thì sao?

Long đại sư cười lạnh:

- Ngại quá, vậy tôi nhất định sẽ diệt cô.

- Ông muốn chết!

Dương Hồng lập tức nổi giận, áo đỏ trên thân phiêu động, bộc lộ bộ mặt hung ác.

Long đại sư không hề sợ hãi, trong tay áo đã chuẩn bị xong pháp khí, thật muốn động thủ, bản đại sư cũng không phải ăn chay.

- Đủ rồi!

Trần Hạo lúc này quát khẽ một tiếng, mặt lộ vẻ bất mãn nhìn về phía Dương Hồng nói:

- Dương tiểu thư, cô có chút quá phận rồi, Long đại sư nói không sai, vấn đề Dương Hòa Húc tạm thời chỉ là suy đoán, nếu như bản thân y vô tội, mà là yêu tà hại người, đến lúc đó cô quả thật lạm sát người vô tội. Cô mặc dù hóa thân lệ quỷ, nhưng cô nên nhớ, có năng lực cũng không thể hành động không kiêng nể gì, đến lúc đó thật giết người tốt, cô nói tôi không phải đã giúp cô trợ Trụ vi ngược rồi sao?

Ánh mắt Dương Hồng hung ác nhìn về phía Trần Hạo, hung sát chi khí trên thân chập trùng không ngừng.

Trần Hạo yên lặng đối mặt, ánh mắt lảng lệ.

Quý bình thường, dù là cùng người sống có chút khác biệt, nhưng chí ít tư duy vẫn bình thường, có thể giảng đạo lý.

Mà ác quỷ lệ quỷ đã bị sát khí xâm nhiễm, trong lòng ác niệm vốn đã nặng, nếu như một khi bị kích thích, tuyệt đối sẽ có khả năng loạn giết người vô tội.

Dương Hồng chính là như vậy, mặc dù trước mắt tâm lý vẫn còn thủ vững, chưa buông thả bản thân.

Thế nhưng thật làm cho nó không kiên nhẫn gì cả, vậy hậu quả sẽ biến thành ác quỷ không còn chút thiện niệm nào, như vậy, cho dù là Trần Hạo cũng sẽ không lưu tình, tất phải giết.

Chậm rãi, hung sát chi khí trên thân Dương Hồng bình phục lại.

Cô ta lựa chọn nhượng bộ.

Chí ít, trước khi em gái chưa được cứu, cô ta không muốn đối đầu với cao nhân Đạo môn duy nhất có thể giúp mình.

Long đại sư cũng thở dài một hơi.

Mặc dù không sợ lệ quỷ, nhưng nơi này là Quỷ Vực đó, ông ta không biết nếu mình đánh nhau với cô gái này thì những quỷ hồn khác có vây công mình không!

Bất quá Long đại sư vẫn không nhịn được cho Trần Hạo một cái ánh mắt chính người lĩnh ngộ.

Mặc dù người chi viện ta, nhưng quỷ này cũng là người trêu chọc, hợp tác cùng loại lệ quỷ tính tình động một chút lại bạo phát này, đầu óc người có vấn đề rồi.

Trần Hạo bất đắc dĩ.

Uy hiếp từ tên Vương gia không biết kia làm hắn luôn luôn có áp lực, bức thiết muốn mạnh lên, Dương Hồng mặc dù là lệ

quý, nhưng sự hấp dẫn của mười năm đạo hạnh quả thật hẳn không thể kháng lại.

Bất quá trải qua chuyện này, Trần Hạo đối với Dương Hồng cũng để ý hơn, chung quy là lệ quý, có năng lực giết người vẫn nên cảnh giác thì hơn, nếu như Dương Hồng thật không kiêng nể gì cả, vậy mình cũng không thể tùy ý để cô ta làm ầu.

Mắt thấy bầu không khí có chút tẻ ngắt, đột nhiên, một tiếng tích tích vang lên.

Sau đó Long đại sư vội vàng móc iphone ra, sau đó mở Wechat.

Tin tức từ nhóm chat, là mỹ nữ Nguyễn Tâm trai chủ ngục lớn gửi tới.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 216: Vô Tình Thu Trúng

Nhìn thấy tin tức, nhân tình Long đại sư đầu tiên là sáng lên, sau đó lại sững sốt.

Bởi vì tin tức chỉ có hai chữ, chạy mau!

Cái gì vậy?

Chạy đi đâu?

Cái gì lệ quỷ cũng bất chấp, Long đại sư mở Wechat lên, phát một đầu tin tức.

- Lãnh đạo hữu, cô tra được cái gì rồi?

- Đừng quản tôi tra được cái gì, ông tranh thủ thời gian chạy mau đi, không thể trì hoãn một phút nào, nếu không ông nhất định phải chết đấy.

Sắc mặt Long đại sư hơi biến, tiếp tục phát tin tức.

- Lãnh đạo hữu, có lẽ tôi không đi được rồi.

- Không thể nào, nó đã để lại ký hiệu trên người ông rồi à? Xong, xong, lão Long à, đã bảo ông đừng có nhận loạn sinh ý mà, tiền đủ là được, tu sĩ chúng ta tu hành vẫn trọng yếu nhất, xem đi, lần này ông gây ra đại phiền toái rồi. Được rồi, không nói nữa, tôi sẽ lập tức báo cho những người khác để chạy đến, nhớ kỹ, lúc ông gặp phải thứ kia, tuyệt đối đừng nhìn mắt nó. Nhớ kỹ đấy, tuyệt đối đừng nhìn.

Chờ Nguyên Tâm trai chủ phát xong đoạn tin tức này, Long đại sư gửi mấy tin tức đều không có ai trả lời, ông ta lập tức im lặng nhìn về phía Trần Hạo.

- Thế nào?

Trần Hạo hỏi.

Long đại sư lắc đầu nói:

- Lãnh đạo hữu không nói, bất quá nhắc nhở tôi, nói Dương Hòa Húc rất đáng sợ, bảo tôi chớ nhìn vào con mắt của y.

Trần Hạo tròn tròn mắt.

Đạo hữu kia cũng quá không đáng tin cậy rồi! Nói rõ ra một chút thì chết à! Đây không phải hồ người chứ.

- Đúng rồi, Lãnh đạo hữu đi liên hệ mấy vị bạn tốt rồi, bọn họ đang chạy đến.

Long đại sư tiếp tục nói.

Trần Hạo nói:

- Tới hay không không quan trọng, quan trọng phải nói là thứ gì để chúng ta có thể chuẩn bị đề phòng chứ, anh gọi điện lại cho cô ấy thử xem.

Long đại sư nghĩ cũng đúng, chỉ là nói đáng sợ, đây không phải hù chúng ta lo lắng sợ hãi sao.

Vội vàng lôi điện thoại ra, bấm gọi một số.

Rất nhanh liền kết nối, sau đó một giọng nữ vang lên:

- Thế nào lão Long? Không phải ông không chịu nổi rồi chứ? Không đúng, thứ kia không thể ra ngoài vào ban ngày mà.

Long đại sư tức giận:

- Cô cứ hù dọa tôi như thế, không nói rõ ràng kia là thứ gì, muốn để tôi lo đến chết à?

Giọng nữ nói:

- Không phải tôi không nói, mà tôi sợ nếu nói ra, lão Long ông sẽ bị hù chết thôi.

Long đại sư:

- ...

- Được rồi, tôi còn phải liên hệ Trình lão, để ông ấy phải chuyên cơ đưa chúng ta qua, nếu không cứ không được ông. Hiện tại nói ngắn gọn, thứ mà ông gặp phải, tôi từ trong một bản cổ tịch tra được lai lịch của nó rồi, nó là Tình Ma.

Tình Ma?

Long đại sư mở miệng nói, Trần Hạo nghe được cái tên này, trên mặt có chút mờ mịt.

Liên xem như bên trong tàng thư của Bạch Hạc Quan cũng không có ghi chép về loại đồ vật này.

Long đại sư nghi hoặc hỏi:

- Tình Ma là gì?

Giọng nữ nói:

- Giải thích rất phức tạp, chờ tôi đến lại nói tỉ mỉ. Bất quá ông phải chú ý, tình ma đều là tình thâm oán lữ chuyển biến mà thành. Bọn chúng sẽ có một nơi ký túc, chỉ cần nơi ký túc vẫn còn, bọn chúng sẽ không thể bị tiêu diệt, mà tình ma còn có thể hấp thu ái niệm lòng người, không sợ đạo pháp bình thường, lấy bản lãnh của ông, nó giết ông như giết gà.

Long đại sư:

- ...

Gà ngốc:

- ...

- Không biết có biện pháp gì có thể phòng ngự Tình Ma không?

Trần Hạo nhin không được mở miệng hỏi.

- Ý? Ai thế?

Giọng nữ kinh ngạc hỏi.

Long đại sư giới thiệu nói:

- Đây là Trần Hạo Trần đạo hữu, cùng ta gặp phải Tình Ma.

- Chắc chắn, vừa nghe liền biết là tiểu thịt tươi, lão Long à, chính ông tự tìm đường chết, còn muốn kéo những người khác làm đem lưng sao? Thật là hư nha.

Long đại sư:

- ...

Ta mới là đem lưng đó!

Nhìn Long đại sư liếc đến u oán, Trần Hạo có chút xấu hổ.

- Bất quá Tình Ma cũng không phải vô địch, Linh Khí pháp bảo hoặc là đạo pháp chí dương chí cương có thể đối phó với nó, đúng rồi, chủ yếu nhất là phải tìm được nơi ký túc của Tình Ma, nếu vậy uy hiếp của Tình Ma liền sẽ giảm một nửa.

Giọng nữ tiếp tục nói.

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên, hỏi:

- Đạo thuật Chưởng Tâm Lôi có thể đả thương được nó không?

- A? Tiểu đạo hữu biết Chưởng Tâm Lôi ư, lợi hại, bất quá nếu cậu biết Dẫn Lôi Thuật, tiếp dẫn Cửu Thiên Cương Lôi, Tình Ma cũng chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi, bất quá Chưởng Tâm Lôi nhiều nhất chỉ có thể hộ thân.

Trần Hạo thở dài một hơi, có thể hộ thân đã rất khá rồi, sau đó cơ hồ hỏi:

- Ký túc là cái gì? Tôi từ chỗ Tình Ma đoạt được một đôi mộc điêu trẻ con cũ nát ăn mặc trang phục cưới. Y nhìn rất khàn trương, còn có một bộ tóc quý dị ẩn giấu như vật sống ở giường, đây có tính là ký túc không?

Giọng nữ:

- ...

Sau một lúc lâu, giọng nữ mới thán phục nói:

- Trần đạo hữu, cậu thật có chút thâm sâu.

Trần Hạo kinh hỉ nói:

- Đúng rồi à?

Giọng nữ nói:

- Không sai, mộc điêu trẻ con hẳn là tình lữ tình ma cực độ tình thâm, trước đó sắp kết hợp lại thăm tao ngoài ý muốn, không chỉ có không cách nào kết hợp, ngược lại song song chết thảm, lúc này mới có thể từ tình hóa oán, từ oán thành ma. Theo cổ tịch chúng ta ghi chép, tình ma ký túc đều có đôi có cặp, mộc điêu trẻ con chính là búp bê xưa nay không biến dạng, cũ vô cùng. À, bất quá đạo hữu phải giấu kỹ đấy, Tình Ma cùng ký túc có cảm ứng, nó sẽ không cam lòng để cậu cướp đi ký túc, khẳng định sẽ đến cướp lại.

Trần Hạo chần chờ một chút, hỏi:

- Nếu như giấu ký túc ở bên trong Tụ Lý Càn Khôn, vậy Tình Ma có thể tìm được không?

Giọng nữ:

- ...

Long đại sư:

- ...

- Chuyện kia, Trần tiền bối, cậu còn thiếu nha đầu làm âm giường không? Tôi mặc dù hơn ba mươi, bắt quá cậu yên tâm, tôi rất xinh đẹp, lại bảo dưỡng rất tốt, nhìn vẫn như mấy em xin tươi hai mươi, làn da rất non, mà lại ngực tôi lại rất bự...

Giọng nữ còn chưa nói xong, Long đại sư liền nghe không nổi nữa, trực tiếp ngắt máy.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư thu hồi điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo có chút phức tạp.

Ba ngày không gặp, quả nhiên thay... con mẹ nó chứ, đây hoàn toàn là đả kích người mà!

Giờ khắc này, ông ta bỗng nhiên tin Trần Hạo đã gặp được tiên tử, ăn tiên đan gì đó.

Nếu không phải như thế, tên gia hỏa này làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn biến hóa lớn như thế, đạo hạnh mạnh hơn mình, còn học được các loại thần thông mình chỉ nghe qua.

- Ủm, Trần đạo hữu, cái mạng già của tôi liền nhờ cả vào cậu, cậu nói làm sao đối phó với Tình Ma kia đi.

Long đại sư bình tĩnh nói, bộ dáng ta cái gì cũng không biết, chỉ biết ôm đùi người thôi.

Trần Hạo gượng cười:

- Long ca đừng đùa.

Long đại sư nói:

- Tôi không có đùa, vừa rồi cậu cũng nghe thấy Lãnh đạo hữu nói đấy, Tình Ma giết tôi như giết gà, tôi không còn cách

nào.

Trần Hạo còn không nói chuyện, gà trống đã lên tiếng, o o o kêu một tiếng, khí thế bùng bùng nhìn chăm chăm Long đại sư.

Thế nào, xem thường gà gia ta sao? Ta dễ bị giết như thế?

Long đại sư:

- ...

Ta sát, nãy giờ bị hào quang của Trần Hạo làm cho lóa mắt, không để ý đến bên cạnh tên gia hỏa này lại có thêm một con gà!

Mèo mun kia liền không nói, tựa hồ cũng mạnh hơn rồi, khí tức so với lúc trước khác nhau một trời một vực, khí tức này ngay cả mình cũng cảm thấy sợ hãi.

Mà con gà vừa rồi kêu ông ta nhìn qua cũng không chênh lệch với con mèo kia bao nhiêu.

Chẳng lẽ con gà con mèo này cũng được ăn tiên đan?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 217: Địa Mạch Long Châu

Biết lai lịch khí tức màu đỏ trên thân Dương Hòa Húc, còn có sự lợi hại của nó, Trần Hạo cùng Long đại sư đều đã nắm chắc trong lòng.

Long đại sư triệt để thả lỏng bản thân.

Đều nói thứ kia giết ta như giết gà, ta còn có thể làm sao? Ta cũng rất tuyệt vọng đó.

Bất quá biểu hiện của Trần Hạo lại làm cho Long đại sư rất chờ mong.

Phản kháng, là không có cách nào phản kháng rồi, chỉ có thể ôm chặt đùi Trần Hạo.

Gia hỏa này đạo hạnh cao, thần thông lợi hại, còn có linh sủng ngu ngu bức như vậy, cái đùi này hơi bị to rồi.

- Tình Ma đáng sợ như vậy, tôi cảm thấy ở nội thành đối phó không tốt lắm, dễ làm người vô tội bị thương, không bằng như vậy đi, chúng ta làm bộ rời khỏi thành phố Đông Dương, đem dụ y ra ngoài.

Trần Hạo suy nghĩ nói.

Long đại sư:

- Được.

Trần Hạo:

- Bất quá sau khi dụ nó ra rồi làm thế nào để đối phó, Long ca có biện pháp gì tốt không? Nếu không như để nó chạy vậy thì phiền toái lớn rồi.

Long đại sư:

- Được.

Trần Hạo:

- ...

- Hà, cậu nói cái gì?

Long đại sư hoàn hồn, kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Long ca, anh thật sự đặt hết hy vọng vào em rồi sao? Anh cũng là tu sĩ có đạo hạnh mà.

Long đại sư liếc qua gà trống, nói:

- Có đạo hạnh tính là cái gì chứ, Tình Ma giết tôi còn dễ hơn giết gà nữa.

Trần Hạo:

- ...

- Bất quá cậu nói cũng có đạo lý, hiện tại nó ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, nếu như không thể một kích chiến thắng, chỉ sợ hậu quả khó lường!

Long đại sư nghiêm túc nói.

- Hai vị đại sư, tôi có chủ ý, không biết có được hay không.

Đường lão gia tử đột nhiên mở miệng nói ra.

Trần Hạo cùng Long đại sư nhìn về phía ông ta.

Đường lão gia tử nói:

- Nghe nói, Thản Sơn bên ngoài thành phố Đông Dương không chỉ là nơi tốt ngắm mặt trời mọc, mà ở Thản Sơn ẩn chứa địa mạch Long khí, trong núi có Lạc Hà Cốc, địa khí hội tụ, đã từng dựng dục ra linh vật, nếu như hai vị đại sư hiểu

được trận pháp thì có thể lợi dụng địa khí Lạc Hà Cốc để trấn áp yêu tà.

Long đại sư nhận tình sáng lên, kinh hỉ nói:

Chủ ý này không tồi, địa mạch Long khí, thuần khiết hậu đức, nếu lấy trận pháp làm dẫn, có lẽ có kỳ hiệu.

Trần Hạo quyết định thật nhanh:

- Vậy thì tốt, chúng ta liền đi Thản Sơn, đến Lạc Hà Cốc.

Dương Hồng nói:

- Ta cũng phải đi.

Trần Hạo nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

- Cô không thể đi, tôi có nhiệm vụ khác giao cho cô.

Dương Hồng sững sốt:

- Nhiệm vụ gì?

Đương nhiên là nhiệm vụ đạo hạnh, cô không đi cứu em gái mình, mười năm đạo hạnh của ta làm sao đây?

Trần Hạo nói:

- Đây là cơ hội tốt để cô cứu em gái mình, chúng tôi dẫn Dương Hòa Húc đi, cô phải nhanh chóng đi tìm em gái cô, đến lúc đó làm thế nào, không cần tôi dạy cho cô chứ?

Nhãn tình Dương Hồng sáng lên, gật đầu nói:

- Được, tôi biết rồi.

Trần Hạo nhìn Dương Hồng thật sâu, chân thành nói:

- Dương tiểu thư, nhớ kỹ, tôi đáp ứng cô cứu người, không phải đáp ứng cô hại người, tôi hi vọng cô có thể nghĩ cho em gái mình đừng làm liên lụy đến người vô tội, đừng để tôi khó xử.

Dương Hồng trầm mặc chốc lát, gật đầu đáp ứng.

Đừng nhìn Trần Hạo dễ gần như thế mà làm, thủ đoạn lôi đình của Trần Hạo lúc trước Dương Hồng cũng nhìn ra, người tu hành này không dễ chọc. Nếu như làm Trần Hạo phản cảm, bị trấn sát thì cũng thôi, đến lúc đó em gái không có ai cứu, cô ta cho dù hồn phi phách tán cũng không cam lòng.

Giao phó xong liền đi.

Trần Hạo dẫn theo Long đại sư trực tiếp rời khỏi thành phố Đông Dương.

Một đường lao vùn vụt, hơn nửa canh giờ, Trần Hạo thấy được Thản Sơn.

Thời điểm này, Long đại sư thuận thực dùng Baidu tra xét tin tức liên quan đến Thản Sơn.

Toàn bộ Thản Sơn trải dài trăm dặm, là một trong những chi nhánh của Bạch Vân Sơn.

Thản Sơn có ba khu danh thắng, một là Vọng Nhật Phong, nổi danh nhất trong phương viên mấy trăm dặm, mọi chỗ đều có thể nhìn mặt trời mọc. Trước đó Dương Hòa Húc cùng vợ xảy ra chuyện ở nơi này.

Hai là Dã Quả Câu, mỗi khi đến Hạ Thu, khắp núi đồi Dã Quả Câu đầy quả dại, hấp dẫn rất nhiều người vào núi ngắt hái.

Quả dại không thể ăn, quá chua, nhưng dùng để sản xuất rượu hoa quả lại thơm ngát mùi chua ngọt, rất có tư vị.

Ba chính là Lạc Hà Cốc. Lạc Hà Cốc cũng không phải nổi danh vì nơi này đẹp thế nào, thậm chí có thể nói Lạc Hà Cốc cùng sơn cốc bình thường không khác gì nhau, chỉ là màu của núi đá giống như màu rắng chiều nên nó mới có cái tên này.

Mà Lạc Hà Cốc sở dĩ nổi danh là vì một buổi tối hơn ba mươi năm trước, Lạc Hà Cốc xuất hiện biến hóa thần kỳ, lúc nửa đêm, trong sơn cốc vạn đạo hào quang, chiếu sáng cả nửa bầu trời.

Kỳ cảnh này hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

Nhưng cũng không lâu lắm, Lạc Hà Cốc liền bị cơ quan địa phương giới nghiêm, thậm chí điều động binh sĩ cảnh giới. Trọn vẹn hơn một tháng, Lạc Hà Cốc mới khôi phục bình tĩnh.

Về sau có người hiếu kì đi xem mới phát hiện một cái hố to lớn xuất hiện trong Lạc Hà Cốc.

Về sau, lời đồn đại về Lạc Hà Cốc rất nhiều, cũng bởi vậy náo nhiệt rất nhiều năm.

Nhưng trên Lạc Hà Cốc ngoại trừ một đêm kia lại không có dị thường gì nữa, dần dần cũng không ai chú ý đến.

Lái xe theo con đường cỏ dại rậm rạp đi tới bên ngoài Lạc Hà Cốc, Trần Hạo liền phát hiện nơi này xem ra đã lâu rồi không có ai đến.

Dùng Âm Dương Nhãn nhìn, Trần Hạo phát hiện, Đường lão gia tử thật đúng là không có nói sai, nơi này là một nơi hội tụ địa khí, địa khí toàn bộ dấy núi lưu động, ở nơi này tạo thành một cái vòng xoáy.

Chỉ bất quá bây giờ vòng xoáy lại có chút tán loạn, nhìn giống như nhận qua tổn hại, lưu thông không tốt.

Long đại sư không nhìn thấy địa khí lưu động, lại có biện pháp khác xem phong thủy dấy núi, nhìn thấy Lạc Hà Cốc cũng hơi sáng mắt, một mặt ngạc nhiên nói:

- Kỳ phong phân nhánh, núi xác như răng, đây là sơn mạch chi khẩu, cũng không nghĩ tới khu núi nhỏ này thế mà có thể thai nghén địa mạch như vậy. Ừm, không đúng, nơi này vốn

nên muôn hình vạn trạng, thế mà thành bì tiền chi địa, chẳng lẽ... .

Sắc mặt Long đại sư biến đổi.

Trần Hạo nghe vậy cũng quan sát tỉ mỉ.

Quả nhiên hẳn phát hiện, cỏ cây bên ngoài Lạc Hà cốc còn tốt, nhưng sơn phong hai bên miệng Lạc Hà Cốc cơ hồ chẳng có mấy gốc, khắp nơi trụi lủi.

Mà khi Âm Dương Nhân nhìn thấy, thời điểm địa khí bàng bạc bay qua miệng cốc cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Dừng xe lại, Trần Hạo cùng Long đại sư đi đến Lạc Hà Cốc.

Lạc Hà cốc sâu mấy trăm mét, bên trong là một cái sơn cốc hình tròn, mà tại trung tâm sơn cốc có một cái ao nhỏ.

Cái ao này có phương viên bảy tám mét, nước trong suốt, nhìn kỹ chừng sâu năm sáu mét.

Long đại sư sau khi đi vào vẫn quan sát bốn phía, chờ sau khi nhìn thấy ao nước, rớt cục dậm chân, một mặt đau lòng như óc:

- Quả nhiên là Địa Mạch Long Châu, tới chậm, tới chậm rồi, không đúng, mình không có muộn, mà là mở quá sớm, Đạo môn bại gia tử thế mà đứt đoạn Long Châu Địa Mạch, còn chưa thai nghén thành đã lấy đi, mổ gà lấy trứng, mổ gà lấy trứng a!

Gà trống:

- ...

Nữa rồi, người nói chuyện có thể chú ý dùng từ một chút hay không, gà mổ vẫn đang đứng đây này, có thể suy nghĩ cho cảm thụ của ta có được hay không.

Trần Hạo ngạc nhiên hỏi:

- Long ca, Địa Mạch Long Châu?

Long đại sư thờ dài nói:

- Địa Mạch Long Châu này dĩ nhiên không phải long châu thật, mà là các loại cơ duyên xảo hợp, lại tăng thêm địa khí tâm bồ mới có thể thai nghén mà ra. Dưới ao này hẳn là một tảng đá lớn, bởi vì có tảng đá cho nên trăm ngàn năm qua xâm nhiễm địa khí, mới có thể trở nên thần kỳ. Nếu như không có tảng đá, sơn cốc này cũng chỉ là sơn cốc bình thường. Thế nhưng tảng đá này vẫn chưa hoàn thành chuyển biến triệt để, chưa hóa thành Địa Mạch Long Châu liền bị người ta lấy đi. Ta không biết người kia là ai, nếu không bại hoại linh vật đại địa thai nghén như thế, lão tử nguyên rửa hẳn không sinh được con.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 218: Đến

- Long ca, nơi này không có Địa Mạch Long Châu, vậy có thể bày trận được không?

Trần Hạo lo lắng hỏi.

Long đại sư nhìn bốn phía một chút, lắc đầu nói:

- Cũng không phải là không thể bày trận được, Địa Mạch Long Châu là linh vật thiên địa thai nghén, có hiệu quả càng tốt hơn, không có cũng không sao, chỉ là tim tôi hơi đau mà thôi.

Trần Hạo thở dài một hơi, nói:

- Không sao là được, Địa Mạch Long Châu bị lấy đi cũng đành chịu, dù sao cho dù linh vật cũng sẽ có kiếp số, có lẽ linh vật này không nên viên mãn, cho nên mới bị người khác lấy đi.

Long đại sư ngẩn người, sắc mặt trở nên bình thản:

- Nói cũng đúng, thiên địa vạn vật đều có kiếp số, mệnh số vô thường, thiên cơ khó lường!

Nói xong, Long đại sư tiếp tục nói:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, tôi cũng nhìn sơ được bố cục của Lạc Hà Cốc rồi, cảm thấy có thể bố trí Địa Khí Tỏa Long Trận, chỉ là không biết có hiệu quả hay không.

Trần Hạo nói:

- Không sao, Long ca cứ việc bố trí, xem như tăng thêm một chút thủ đoạn cũng tốt.

- Vậy thì được, cứ giao cho tôi đi.

Tinh thần Long đại sư phần chấn lại.

Mặc dù lời nói của Lãnh đạo hữu đả kích ông ta không nhỏ, nhưng Long đại sư cảm thấy mình lăn lộn nhiều năm, cũng có chút đạo hạnh, nếu mình quả thật bị giết dễ như giết gà thì không còn mặt mũi nào đi gặp tổ sư gia nữa. Xem ra cũng phải tận chút lực, cho dù chết cũng có thể nói mình đã cố hết sức.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt mặt trời đã lặn về phía tây, sắc trời dần lờ mờ.

Bên ngoài Lạc Hà Cốc, Trần Hạo đứng bên cạnh xe, một mực chú ý khí tức màu đỏ trên xe.

Đây là khí tức Dương Hòa Húc lưu lại khi hắn rời đi, Trần Hạo đã thử mọi cách nhưng vẫn không có cách nào xóa đi.

Dựa vào chút khí tức này, Dương Hòa Húc liền có thể xác định vị trí của hắn, đến tìm hắn để gây sự.

Mất thấy sắc trời bắt đầu tối, Trần Hạo cảm thấy Dương Hòa Húc chắc chắn sẽ không kiên nhẫn, dù sao vật ký túc của y đang ở trong tay mình, nếu không lấy lại làm sao có thể an tâm?

Đang quan sát, đột nhiên ánh mắt Trần Hạo chuyển động.

Hắn phát hiện, nguyên bản khí tức màu đỏ đứng im, đột nhiên di động.

Đến rồi!

Trần Hạo hí mắt lại, gọi mèo mun và gà ngốc đang chơi đùa một tiếng, sau đó tiến vào Lạc Hà Cốc.

Trong Lạc Hà Cốc, lúc này tay Long đại sư đang cầm một cái la bàn, đi lại bốn phía.

Bận rộn hơn nửa ngày, lúc này trong cốc biến hóa rất lớn.

Cũng không phải bố trí đặc thù gì, mà là bày ra các loại tảng đá, còn trên mặt đất khắc hoạ một chút đường vân, lúc Long đại sư đi lại cũng nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi, không dám phá hư.

Lúc Trần Hạo hỗ trợ hiểu kì hỏi thăm mới biết, địa khí vùng núi này kéo dài bằng bạc, chính là lực lượng nguyên thủy cường đại nhất. Chỉ cần dùng la bàn định vị, dẫn đạo địa khí, hình thành tuần hoàn, liền có thể cấu tạo trận pháp, căn bản cũng không cần pháp khí cũng có thể vận dụng.

Đương nhiên, trận pháp như thế chỉ có thể điều động một phần nhỏ địa khí của sơn mạch, hơn nữa chỉ có tác dụng một lần.

Trần Hạo tới, mở miệng hỏi:

- Long ca, thế nào rồi? Bố trí xong chưa?

Long đại sư không có trả lời, mà sau khi đi một vòng, lúc này mới thu hồi la bàn, một mặt rã rời nói:

- Được rồi, địa khí tuần hoàn bình thường, hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt.

Long đại sư sững sờ:

- Sao thế? Tình Ma đã đến rồi à?

Trần Hạo gật đầu:

- Thứ nó lưu lại trên người chúng ta có động tĩnh, đoán chừng cũng sắp tới rồi.

Long đại sư biểu lộ ngưng trọng:

- Trần đạo hữu, tôi có thể làm cũng chỉ có chủ trì Địa Khí Tỏa Long Trận, chuyện khác phải dựa vào cậu rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Không có vấn đề, à đúng rồi, những bằng hữu của anh đến chưa?

Long đại sư nói:

- Trước mắt không liên lạc được, tôi đã phát vị trí của mình vào nhóm rồi, chỉ cần theo định vị, bọn họ nhất định sẽ có thể tìm đến.

- Được, Long ca cứ ở nơi này chủ trì trận pháp đi, em chờ ở bên ngoài.

Đạt thành phương thức hợp tác, Trần Hạo liền đi tới miệng cốc, đốt một đồng củi khô, yên lặng chờ đợi.

Mèo mun và gà ngốc ghé vào bên người Trần Hạo, hai đứa nó cũng trở nên rất yên tĩnh, rất cảnh giác.

Bọn chúng là Linh thú, trời sinh miễn cảm với nguy hiểm.

Lần này đối thủ rất đáng sợ, bọn chúng cũng không dám chủ quan.

Không bao lâu, một chiếc xe đột nhiên từ đằng xa chạy đến.

Mèo mun và gà ngốc liền vội vàng đứng lên, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng.

Trần Hạo cũng đứng lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn về chiếc xe.

Suy nghĩ rất nhiều phương thức Tình Ma đến, chỉ không có nghĩ đến tên này lại lái xe đến! Chắc chắn, rất hiện đại hoá nha.

Không bao lâu, xe cách Trần Hạo mười mấy thước liền dừng lại, sau đó Dương Hòa Húc mở cửa xuống xe, nhìn về phía Trần Hạo.

Dương Hòa Húc vẫn mặc âu phục mang giày da, phong độ ngời ngời, nhìn không giống như đến gâ chuyện.

Bất quá tầng khí tức màu đỏ kia bao khóa trên thân y lại lưu động, hóa thành một con mãnh thú cổ quái, đôi mắt tam giác lấp lóe hung quang.

Mèo mun và gà ngốc ngo ngoe muốn động.

Chỉ là hơi dừng một chút, Dương Hòa Húc liền đi tới, rất mau liền đến trước đồng lửa.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Dương thiếu gia, chào buổi tối.

Dương Hòa Húc mặt không biểu tình, nói thẳng:

- Tôi không biết tại sao muốn đối nghịch với tôi, chẳng lẽ ngại sống qua 1 tốt rồi sao?

Y dứt khoát như thế, Trần Hạo cũng không giả bộ ngớ ngẩn nữa, nói:

- Dương thiếu gia khẳng định mình thắng chắc?

Dương Hòa Húc liếc qua Lạc Hà Cốc, giễu cợt nói:

- Địa Khí Sơn Mạch? Chỉ bằng thứ này mà mấy người tự tin có thể đối phó với tôi? Từ bỏ đi, tôi không có ý đối chọi với Đạo môn, tôi chỉ muốn cùng thê tử bình an làm người, trả đồ vật lại cho tôi, sau đó rút khỏi Đông Dương, tôi có thể xem như chuyện lần này chưa xảy ra.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống:

- Vì anh muốn làm người nên có thể hại người lung tung ư? Anh xem người sống là gì? Đồ chơi ư?

Dương Hòa Húc hờ hững nói:

- Người Đạo môn không phải tâm không ngoại sự ư, một lòng thành tiên sao? Chẳng lẽ mấy người cũng bắt đầu học theo Phật môn rồi, bắt đầu phổ độ chúng sinh ư?

Trần Hạo nói:

- Phổ độ chúng sinh, anh quá coi trọng tôi rồi, tôi không có năng lực kia, cũng không có ý nghĩ kia, tôi chỉ cầu người suy nghĩ thông suốt. Lại nói, trên người anh còn có thứ tôi cần, không thể bỏ qua.

Dương Hòa Húc lắc đầu:

- Xem ra cậu quả thật muốn chết, nói đến tôi cũng nhắc cho cậu, có gia hỏa đối nghịch với chúng tôi, đã phá hủy kế hoạch chúng tôi hai lần, nếu gặp, nhất định phải diệt trừ. Lúc đầu tôi không có ý định so đo với cậu, dù sao tôi cùng thế tử chỉ nghĩ tới cuộc sống của mình, không muốn làm các loại sự tình khác, đối với nghịch thiên chi mưu cũng không có hứng thú quá lớn. Không nghĩ tới cậu chủ động đưa tới cửa, chỉ có thể nói là thiên ý.

- Cái gì!

Trần Hạo ngây ngẩn cả người.

Cùng các ngươi đối nghịch, phá hủy kế hoạch hai lần?

Mẹ kiếp, ngươi cũng là người của Vương gia!

Wang gia này đến cùng ngu bức bao nhiêu, tại sao chỗ nào cũng có người của hắn hết vậy?

Đang chấn kinh, đột nhiên Trần Hạo biến sắc, Thiên Cương Bộ vút qua, thân ảnh bay ngược mấy mét.

Mà lúc này, nguyên bản ngọn lửa bình thường đột nhiên oanh một tiếng hóa thành bạo hỏa, xoay quanh cuốn lên, ngưng tụ thành một con hỏa xà dài hơn mười thước, há mồm cắn về phía Trần Hạo.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 219: Gà Gia Phản Kích

Oa ô!

Khi ngọn lửa hóa thành hỏa xà, mèo mun đã sớm chuẩn bị lập tức lệ khiêu kê lên, thân ảnh bành trướng, biến thành kim sắc, khăn đỏ tung bay, móng vuốt thép bắn ra, sau đó không chút do dự nhào tới.

Bá bá bá!

Hư không lấp lóe trào quang, hỏa xà trong nháy mắt bị chém thành mấy đoạn, tản mát ra rồi bị dập tắt.

Sau khi hạ xuống, ánh mắt mèo mun hung ác nhìn chằm chằm Dương Hòa Húc.

Dương Hòa Húc mỉm cười:

- Miêu yêu có ý tứ, ta nhớ hơn hai trăm năm trước có một con Tam Nhân Tà Miêu, vì tu luyện Cửu Mệnh Thuật, giết chóc sinh linh, thảm tạo Đạo môn vây công, chết thảm. Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy miêu yêu cùng tu sĩ Đạo môn ở chung với nhau, cậu xứng với các vị tiên bối của mình ư?

Mèo mun nghe vậy liền giận dữ, gầm thét một tiếng, xông về phía Dương Hòa Húc.

Cái gì mà miêu yêu, lão nương là linh miêu!

Đôi mắt mèo mun đánh tới, sắc mặt Dương Hòa Húc bình tĩnh, chờ mèo mun đến gần, lúc này mới đưa tay chộp một cái, toàn bộ khí tức màu đỏ quanh thân thể hấn biến thành mãnh thú, đột nhiên hóa thành cự trảo lớn mấy mét, trực tiếp chộp mèo mun vào trong tay.

Mèo mun kinh hãi, ra sức giãy dụa, lại hoàn toàn không tránh thoát được.

Dương Hòa Húc nheo mắt lại:

- Yêu chính là yêu, người và con Tam Nhãn Tà Miêu kia đều ngu xuẩn như vậy, một con chọc Đạo môn, một con chọc... ta!

Dứt lời, Dương Hòa Húc không chế cự trảo màu đỏ đột nhiên dùng sức.

Đúng lúc này, sự tình kỳ dị xuất hiện, móng vuốt trong lòng bàn tay mèo mun đột nhiên lùi về, sau đó trên thân bá một cái bay vọt ra từng mảnh từng mảnh phi đao, còn cấp tốc xoay tròn, xoắn nát cự trảo màu đỏ kia thành từng mảnh.

- Ô!

Dương Hòa Húc nao nao, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sau đó bàn tay hấn lưu động rất nhỏ, khí tức màu đỏ tản mát nhanh chóng ngưng tụ thành cự trảo, vỡ xuống.

Lúc này, phi đao vờn quanh trên thân mèo mun lại linh xảo tổ hợp, hóa thành một đôi cánh, giúp mèo mun né tránh công kích của cự trảo.

Cự trảo rơi vào trên mặt đất phanh một tiếng, đất rung núi chuyển, lưu lại một cái trảo ấn mấy mét.

- Chém!

Một tiếng quát khê, sau đó hồng quang đánh thẳng đến Dương Hòa Húc, Trần Hạo cũng động thủ, cầm kiếm gỗ đào trong tay, chân đạp Thiên Cương Bộ, thân ảnh như gió táp vọt tới.

Dương Hòa Húc mặt không biểu tình, khí tức màu đỏ trên thân lại âm vang bộc phát như mãnh thú dữ tợn, lợi trảo vung

vẩy chụp về phía Trần Hạo.

Ba!

Kiểm gỗ đào cùng cự trảo tiếp xúc, hồng quang cùng khí tức màu đỏ va chạm, một cỗ ba động vô hình khuếch tán, khuấy động bốn phía.

Chợt, Trần Hạo bị một cỗ cự lực đánh bay, mà Dương Hòa Húc lại không nhúc nhích tí nào.

- Yếu, quá yếu, một chút tu vi ấy cũng dám đến trêu chọc tôi.

Dương Hòa Húc mỉm cười, thân thể được khí tức màu đỏ bao lấy, trôi nổi lên, sau đó bá một cái xuất hiện sau lưng Trần Hạo, cự trảo bắt đầu hướng đến Trần Hạo.

Trần Hạo mặc dù chân kinh lực lượng mạnh mẽ của Dương Hòa Húc, nhưng trải có kinh nghiệm chiến đấu mấy lần, góp nhặt kinh nghiệm, dù kinh nhưng không hoảng, lảng không thân thể lật một cái. Thiên Cương Bộ đập không mà động, linh xảo tránh thoát cự trảo, trở tay chém một kiếm.

Hưu một tiếng, một đạo pháp cương bộc phát. Dưới khoảng cách ngắn, trực tiếp trúng người Dương Hòa Húc.

Ba!

Pháp cương rơi vào bên trên khí tức màu đỏ, trực tiếp chui vào ba phần.

Nhưng rất nhanh, khí tức màu đỏ kia nhanh chóng ngưng tụ, gắt gao ngăn cản pháp cương ra ngoài.

Dương Hòa Húc rút cục lộ ra biểu lộ kinh ngạc:

- Kiếm cương! Lấy tu vi của cậu thể mà có thể thi triển kiếm thuật cao cấp như vậy!

Trần Hạo đưa mắt nhìn pháp cương làm khí tức màu đỏ hao mòn một chút, trong lòng thở dài.

Xem ra chỉ bằng vào Thiên Cương Kiếm Pháp chưa đủ tinh thông, căn bản không làm gì được con hàng này, vẫn phải liên thủ cùng Long đại sư mới được.

Thiên Cương Bộ di động, thân ảnh nhanh chóng lùi về phía sau, đồng thời Trần Hạo mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, đi.

Gà ngốc một mực đang tìm kiếm cơ hội xuất thủ, đáng tiếc tìm không thấy, nghe vậy đành không cam lòng nhìn chằm chằm Dương Hòa Húc, âm thầm phân cao thấp.

Chờ lấy, gà gia ta sẽ nắm lấy cơ hội, đến lúc đó để người biết đại giới xem thường gà gia.

Mèo mun lúc này lại có chút sung sướng.

Vừa rồi thời điểm nguy hiểm, móng vuốt nó chủ động biến thành cánh, còn giúp nó bay lên, cảm giác này quá mới lạ!

Bất quá nghe thấy Trần Hạo kêu, mèo mun cũng phản ứng lại, lúc này cũng không phải thời điểm nghiên cứu móng vuốt hay cánh, vội vàng huy động hai cái cánh bằng lưỡi đao kia, thế mà đôi cánh linh xảo nghe lời, mang theo nó huy một cái phá không mà đi, trực tiếp theo Trần Hạo tiến vào Lạc Hà Cốc.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, mèo mun lại biến thành thứ gì kia? Tại sao lại mọc cánh rồi?

Ngay khi gà trống cộc cộc chạy cũng có chút mắt tròn tròn.

Miêu tử nhà ta ngày càng ngu bức! Bây giờ còn có thể bay luôn cơ đấy!

Nhìn Trần Hạo, mèo mun cùng gà trống tiến vào sơn cốc, Dương Hòa Húc được bao khóa trong khí tức màu đỏ cười lạnh một tiếng:

- Địa Khí Sơn Mạch sao? Miệng nói, y liền nổi lơ lửng bay vào sơn cốc.

Một đường xâm nhập, rất nhanh Dương Hòa Húc liền nhìn thấy Trần Hạo, mèo mun, gà ngốc, còn có Long đại sư.

- Từ bỏ đi, trong lúc ta còn chưa nghiêm túc động thủ giao đồ vật ra, nếu không hôm nay các người đều sẽ chết.

Dương Hòa Húc lạnh lùng mở miệng.

Trần Hạo nói:

- Đừng có mạnh miệng nữa, vừa rồi chỉ là làm nóng người, ai quỳ xuống hô “ba ba” còn chưa biết đâu.

Dương Hòa Húc lắc đầu:

- Cần gì chứ, tu hành tự suy thoái, có thể Nhập Đạo đã là thiên đại cơ duyên, các người thế mà không trân quý, nhất định phải tìm đến cái chết.

- Hừ, ma cao một thước, đạo cao một trượng, nhập trận pháp ta, hôm nay tìm chết chính là ngươi.

Long đại sư chuẩn bị hơn nửa ngày, chờ chính là giờ khắc này, nhìn thấy Dương Hòa Húc tiến vào sơn cốc, ông ta liền hừ lạnh phản bác.

Dương Hòa Húc cười:

- Chỉ bằng địa khí Thần Sơn sao? Đến đây, ta để ngươi động thủ trước, miễn cho những lão tạp mao Đạo môn nói ta khi dễ hậu bối.

Nhìn Dương Hòa Húc khinh thường mình như thế, Long đại sư nổi giận, lúc này không chút do dự đem một khối tảng đá

lớn trước mặt nhẹ nhàng đẩy. Lập tức, sơn cốc nguyên bản bình tĩnh liền hiển hiện một cỗ khí tức hùng hậu, sau đó một loại lực lượng bàng bạc như là mở cổng vỡ đê phun trào, kinh khủng tuyệt luân.

Âm Dương Nhân của Trần Hạo thấy rõ ràng vòng xoáy địa khí bàng bạc giống như bị kích hoạt, hóa thành một dòng lũ lớn đè ép tới Dương Hòa Húc.

Đối mặt lực lượng kinh khủng như vậy, Dương Hòa Húc lại cười, sau đó hần bay xuống trên mặt đất, thu liễm khí tức, chỉ là phía bên trái vượt động một bước, chợt chuyển phát sinh làm Trần Hạo cùng Long đại sư đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy lực lượng bàng bạc từ bên người Dương Hòa Húc xông qua. Giống như một vách tường gặp đoàn xe lửa, nhìn kinh tâm động phách nhưng trên thực tế lại không có chút tổn thương nào.

Nhìn Trần Hạo cùng Long đại sư, Dương Hòa Húc nhếch miệng cười một tiếng:

- Có phải là rất thất vọng không? Quên nói cho các người biết, phong thủy trận đạo này ta cũng hiểu.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư:

- ...

- Ò ó o o!

Đúng lúc này, đột nhiên gà ngốc vươn cổ kêu to, tư thái kia thật giống như bạo phát sinh mệnh, kìm nén đến mào gà đều đầy máu.

Mà trong miệng nó, một cái vòng sáng kim sắc gào thét bay ra, bay về phía Dương Hòa Húc, sau đó bọc trên thân y.

Dương Hòa Húc:

- ...

- Cơ hội tốt, Long ca động thủ!

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên, kêu to một tiếng.

Long đại sư vội vàng chuyển động tảng đá lớn, sau đó địa khí phun trào đột nhiên chuyển biến, hung hăng đung vào trên thân Dương Hòa Húc.

Phốc...

Phun ra một ngụm máu tươi, Dương Hòa Húc trực tiếp bị chân bay ra ngoài, đập vào trên núi.

Thấy cảnh này, nguyên bản gà ngốc thân thể cứng đờ, lập tức mắt nhỏ sáng lên, sau đó hài lòng ngã xuống.

Mẹ kiếp, cho người thấy, gà còn dễ bị giết như thế không.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 220: Lão Bà Bà Thần Bí

Một tiếng vang trầm, Dương Hòa Húc đập vào trên núi, dính thật sát vào.

Mặc dù mặt mũi đầy máu tươi, nhưng Dương Hòa Húc nhìn tựa hồ cũng không chịu tổn thương quá lớn.

- Các ngươi đã chọc giận ta.

Hai mắt Dương Hòa Húc trở nên hung ác vô cùng, ngữ khí càng lạnh như hàn phong.

Theo nói ra, khí tức màu đỏ trên thân Dương Hòa Húc biến thành mãnh thú trong nháy mắt bành trướng, nhanh chóng biến lớn, khí tức không ngừng tăng vọt, trong khoảnh khắc liền hóa thành mãnh thú hơn mười trượng, phần nộ gào thét.

Biến hóa như vậy, mãnh thú nhìn như là thực thể, cho dù là Long đại sư đều thấy được.

Nhìn thấy màn này, Long đại sư hít một hơi lãnh khí, hãi hùng khiếp vía.

Đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Ngay cả địa mạch chi khí Thần Sơn cũng không cách nào diệt sát, Lãnh đạo hữu quả nhiên không có nói sai, nếu như đơn độc đối mặt, mình chết là cái chắc.

- Long ca, tiếp tục.

Trần Hạo không có sợ hãi, hấn tiếp tục mở miệng.

Long đại sư sững sờ. Nhìn biểu lộ Trần Hạo ngưng trọng, giữ im lặng, lần nữa di động tảng đá lớn.

Địa mạch chi khí nhanh chóng chuyển biến, phóng tới Dương Hòa Húc.

Rống!

Đối mặt địa mạch chi khí, Dương Hòa Húc lại không có tránh né gì, ngược lại đối diện gầm thét, vung vẩy cự trảo, hung hăng phản kích.

Phanh một tiếng, lực lượng khuếch tán, tạo ra gió mạnh kịch liệt.

Ba ba ba ba...

Sơn cốc dưới gió mạnh, sơn thạch tán loạn, sóng nước lưu động, chỗ Long đại sư lúc trước khắc hoạ trận văn trực tiếp bị xóa bỏ.

Tảng đá lớn trước mặt Long đại sư dưới lực lượng phản chấn, kết một tiếng phân thành mấy khối, Long đại sư hãi nhiên lui ra phía sau.

Trong nháy mắt, Địa Khí Tỏa Long Trận bị phá.

Đã mất đi trận pháp dẫn đạo, địa mạch chi khí lập tức liên tán loạn, dưới cự thú phản kích, tán loạn tứ phương.

- Chết!

Đánh tan địa mạch chi khí, Dương Hòa Húc không ché mãnh thú nhào về phía Trần Hạo.

- Trần đại sư, mau lui lại.

Long đại sư vội vàng kêu to, đang muốn chạy đi, đột nhiên trông mắt trừng lớn.

Chỉ thấy Trần Hạo phát tay, một cái tượng thân trông rỗng xuất hiện.

Trong chốc lát, thân uy khuếch tán, bao phủ khắp nơi.

Ông một tiếng, sắc mặt Dương Hòa Húc vừa mới xông tới liền đại biến, sau đó giống như gặp xung kích to lớn, thân ảnh phá không bay ngược, trong miệng phát ra kêu thảm.

Hữu hiệu!

Trần Hạo thấy thế đại hỉ, không chút do dự vận chuyển pháp lực, ôm lấy tượng thần. Thiên Cương Bộ vận chuyển, truy kích Dương Hòa Húc.

Thần uy Đế Quân vô song vô đối, mãnh thú màu đỏ trên thân Dương Hòa Húc thật giống như gặp thiên địch, có thể ngành kháng địa mạch chi khí cũng phải rơi vào thế hạ phong, khí thế hoàn toàn không thấy đâu nữa, nó hoảng sợ thu nhỏ, ẩn núp tiến vào thể nội Dương Hòa Húc, không ngừng lui ra phía sau.

Rất nhanh, Dương Hòa Húc liền bị buộc đến góc chết sơn cốc, lui không thể lui.

Mắt thấy uy áp tượng thần Đế Quân xung kích trên thân liền phát sinh dị biến.

Oanh!

Một tiếng vang trầm bỗng nhiên xuất hiện, sau đó một cỗ hắc khí từ ngoài sơn cốc tràn vào, phô thiên cái địa, như mây đen bao trùm sơn cốc.

Hắc khí âm lãnh kia lại không có cảm giác tà ác nào.

Nhưng dưới hắc khí bao trùm lại truyền một loại uy áp cường đại.

- Tiểu đạo hữu, hạ thủ lưu tình.

Một giọng già nua từ trong hắc khí truyền ra, vang vọng sơn cốc.

Trần Hạo sợ hãi cả kinh, vội vàng dừng lại, cảnh giác nhìn về phía hắc khí.

Rất nhanh, hắc khí phân ra một bộ phận rơi xuống đất, hiển hóa mấy thân ảnh.

Theo thứ tự là một lão bà bà chống quái trượng, mộc mạc, một nữ hài nâng cao bụng lớn, một nữ tử tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch.

Ba người này Trần Hạo nhận ra một người, lại là lệ quỷ Dương Hồng!

Tình huống như thế nào đây? Dương Hồng sao lại tới đây?

Trần Hạo không hiểu ra sao, ánh mắt quét một vòng, rơi vào trên thân lão bà bà, hít mắt lại.

Ba người này, người duy nhất làm hắn nhìn không thấu, đồng thời ẩn ẩn có loại rung mình chính là lão bà này.

Trên người bà ấy không có hơi thở của người sống, nhưng cũng không có Âm Sát chi khí, nhìn tựa hồ tồn tại, cũng tựa hồ không tồn tại, ẩn ẩn có loại ý vị phù hợp một loại quy tắc nào đó, đã siêu phàm thoát tục.

Lão bà bà này rất đáng sợ, hoàn toàn không bình thường.

Trong lòng Trần Hạo toát ra một cái ý niệm như vậy.

- Tiểu đạo hữu, có thể cho bà bà tôi một chút mặt mũi không, thả cho Tuyên nhi một con đường sống.

Lão bà bà mỉm cười mở miệng.

Trần Hạo nhíu mày.

Lão bà bà kêu là Tuyên nhi, mà không phải Dương Hòa Húc, nói cách khác bà biết Tinh Ma này, hơn nữa còn có thể là chỗ dựa của Tinh Ma!

Người Vương gia?

Trong lòng Trần Hạo kinh hãi.

Mẹ nó, nếu là Vương gia có thủ hạ lợi hại như vậy, vậy còn giấy dựa cái rắm, chủ động đưa đầu lên được rồi.

- Vị bà bà này, ngài biết Tình Ma?

Mặc dù trong lòng không có sức, bất quá Trần Hạo cũng không có câu xin thỏa hiệp, mà mở miệng tuân đạo, thăm dò lai lịch.

Lão bà bà lại cười nói:

- Nhắc tới cũng là lão bà ta sai, bệ quan một đoạn thời gian, không nghĩ tới hai tiểu gia hỏa liền không chịu nổi tịch mịch, chạy ra nháo sự, còn phạm sai lầm lớn, bất quá tiểu đạo hữu có thể yên tâm, lần này là Tuyên nhi sai, ta sẽ đền bù giúp nó.

A?

Nghe lời này, hình như không giống là người của Vương gia.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Bất quá lão bà bà nói chuyện tốt như vậy, Trần Hạo tự nhiên cũng không ngốc, vội vàng phát tay thu tượng Chân Vũ Đế Quân vào, cười nói:

- Bà bà đã nói như vậy, vậy vẫn bồi đương nhiên không có ý kiến.

Ánh mắt lão bà bà nhìn Trần Hạo thật sâu một chút, nói:

- Đa tạ tiểu đạo hữu rộng lòng tha thứ, ta thiếu ngươi một ân tình, ngày sau nếu có cần, có thể tới Thiên Sơn Phiêu Miêu Phong Vân Quang Động tìm ta, lão bà tử cũng coi như có chút bản sự, có lẽ có thể giúp ngươi một hai.

Miệng thảo luận, lão bà bà liền nhìn về phía Dương Hòa Húc hoảng sợ bất an nói:

- Tuyên nhi, còn không ra.

Dương Hòa Húc không dám do dự, khí tức màu đỏ trên thân trực tiếp thoát ly thân thể, hóa thành một nam tử cổ trang, bay thấp tới trước mặt lão bà bà, cúi đầu nói:

- Tuyên nhi bái kiến bà bà.

- Hừ, trăm năm dạy bảo đều uổng phí, Thanh nhi nghĩ lung tung, ngươi cũng làm loạn, tá thân chuyển thể chi pháp là thứ các ngươi có thể làm sao? Nhân quả tuần hoàn, nghiệp lực gia thân, hiện tại oán hận trên thân các ngươi chất chứa thâm hậu, muốn tu thành chính quả sợ là khó hơn.

Nam tử cổ trang vội vàng nói:

- Thanh nhi thật muốn tiếp tục làm người, mà lại đã hợp thai...

- Không cần nói, mượn thân chuyển thể có tam kiếp, hợp thai chỉ là sơ bộ, bằng chút bản lĩnh các ngươi này căn bản chính là si tâm vọng tưởng, ta sẽ đem Thanh nhi tách rời khỏi người mang thai. Sau khi trở về, các ngươi tu thiện công trăm vạn cho ta, trừ khử nghiệp lực.

Lão bà bà cắt lời cổ trang nam tử.

Nam tử cổ trang không dám phản bác, lần nữa cúi đầu:

- Tuyên nhi biết sai.

Lúc này, lão bà bà lại nhìn về phía Trần Hạo, cười nói:

- Tiểu đạo hữu, vật ký túc của Tuyên nhi ở trên thân thể ngươi, vật này là căn bản để bọn nó nấu thân, còn ba búi tóc đen bị Tuyên nhi mang, đây là tam chuyển âm thân lão bà tử luyện, lưu lại trong tay ngươi cũng vô dụng. Không bằng để lão bà tử trao đổi cùng ngươi, thấy thế nào?

Trần Hạo nào dám phản đối.

Có thể ngạnh kháng địa khí Tình Ma, nhưng trước mặt lão bà bà này lại như học sinh tiểu học, lão bà bà này tuyệt đối lợi hại vô biên rồi.

- Bà bà không cần khách khí như thế, ta cũng là mơ mơ hồ hồ mới cầm tới tay, nếu là đồ vật của bà bà, vẫn bồi đương nhiên phải hoàn trả.

Nói xong, Trần Hạo phát tay thả mộc điêu trẻ con và chiếc giường ra.

Lão bà bà mỉm cười vẫy gọi, mộc điêu trẻ con cùng đầu tóc dài đến mấy trượng bên trong giường bay vào trong tay áo lão bà bà.

Sau đó lão bà bà mở miệng nói:

- Nếu người đã lấy được vậy không thể tay không trở về, tiểu đạo hữu vẫn chọn lựa mấy món đi, có lẽ đối với người hữu dụng.

Nói xong, lão bà bà lần nữa phát tay, trong nháy mắt lít nha lít nhít chừng mấy trăm kiện đồ vật lơ lửng, mỗi một kiện đều chớp động quang mang.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 221: Ngày Sau Gặp Lại

Trần Hạo nhìn đến trọn mắt hóc mòm.

Nhiều đồ tốt quá kìa! Có Linh khí, linh vật, linh đan, thậm chí có các loại đồ vật Trần Hạo không nhận ra.

Những thứ này dù là tùy tiện một kiện, người tu hành bình thường tu hành cả đời đều chưa chắc có được.

Lão bà tử này thật giàu a!

Bất quá sắc mặt Trần Hạo bình tĩnh không nhúc nhích chút nào, bình thân nói:

- Bà bà nói quá lời, đối với tu hành có trợ giúp, không phải những ngoại vật này, truy cầu đại đạo vẫn phải dựa vào bản thân.

Đương nhiên, lời nói này mặc dù cao thâm nhưng trên thực tế Trần Hạo chỉ là đang nói nhảm mà thôi.

Tu hành giới đang suy thoái, sao có thể không dựa vào ngoại vật, dù có thêm một kiện cũng có thể bảo mệnh, thậm chí bảo đảm được truyền thừa.

Chỉ là Trần Hạo cũng có quy tắc của mình.

Thật vất vả dồn Tinh Ma vào chỗ chết, có khả năng giải quyết nó. Lão bà bà này lại chạy ra ngăn cản hẳn.

Mặc dù nhìn rất khách khí, nhưng tư thái rõ ràng phô bày sự cường đại của bản thân, nếu như Trần Hạo có đủ thực lực, có lẽ hiện tại hẳn cũng không phải khách khí với bà bà, mà là bá khí bà ấy.

Bị người ta đối xử như thế, trong lòng Trần Hạo cũng rất khó chịu. Thứ này tuy nói là đền bù nhưng lại giống như bố thí, cho dù những thứ kia có tốt đi chăng nữa thì Trần Hạo cũng không lấy. Đồng thời trong lời nói ẩn chứa một tầng ý tứ khác.

Hiện tại người ngu ngốc, người lợi hại, ta không thể không phục.

Bất quá cổ nhân có câu rất hay, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, ngày sau còn gặp lại.

Ánh mắt lão bà nhìn Trần Hạo thật sâu một lát, đột nhiên cười, phát tay thu hồi tất cả linh vật, cười nói:

- Tiểu đạo hữu có hùng tâm, lão bà tử bội phục.

Trần Hạo mỉm cười:

- Bà bà tán dương, bất quá ta cũng có chút thỉnh cầu, hi vọng bà bà có thể đáp ứng.

Lão bà bà nói:

- Mời tiểu đạo hữu nói.

Trần Hạo nói:

- Tình Ma làm ra việc tổn thương người khác, thứ nhất chính là Dương Hòa Húc, anh ta là người vô tội, ta hi vọng bà bà có thể bảo đảm anh ta không chết, cho hắn một cuộc sống yên tĩnh. Tiếp theo, Dương Hồng là bằng hữu ta, bà bà có thể giúp một lần không?

Lão bà bà cười nói:

- Tiểu đạo hữu yên tâm, đây là chuyện do Tuyền nhi gây ra, ta đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, người sống ta sẽ đưa trở về, để hắn quên đi ký ức không nên có, không có tổn thương gì. Về phần nha đầu này lại có chút phiền phức, em

gái nàng hoài thai, dung hợp âm thân Thanh nhi, ta cần mang về xử lý, nếu như nàng muốn theo, ta cũng không có ý kiến.

- Tôi muốn đi theo.

Dương Hồng không chút do dự nói. Sau đó cô nhìn về phía Trần Hạo:

- Trần đại sư, cảm ơn ngài đã giúp tôi, bà bà đã giải thích cho tôi, tôi tin tưởng bà bà sẽ xử lý tốt vấn đề em gái tôi.

Ding: Quý nháy lều Dương Hồng, lệ quý ba năm năm tháng, di nguyện hoàn thành, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Thanh âm hệ thống đột ngột vang lên, sau đó một cỗ pháp lực cường đại bên trong đan phủ xuất hiện, cùng pháp lực nguyên bản hợp thành một thể.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, vậy là đã hoàn thành nhiệm vụ? Đây không phải còn chưa cứu được sao?

Chẳng lẽ lão bà bà xuất hiện làm hệ thống đại lão biết ta đã không cách nào tiếp tục nhiệm vụ, cho nên căn cứ lời cảm tạ của Dương Hồng, trực tiếp phán định ta thành công?

Chắc chắn, nghĩ không ra, hệ thống đại lão cũng nhân tính hóa như thế, nhiệt liệt hưởng ứng.

Phiền muộn do lão bà bà xuất hiện lập tức tán đi không ít.

Làm nhiều như vậy vì chính là vì cái nhiệm vụ này, hiện tại nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, thích thế nào thì cứ thế đi, dù sao trời sập, lão bà người ngu bức, tốt nhất xử lý hoàn mỹ, nếu không làm ra sự tình gì, trách nhiệm không hề liên quan đến ta.

Lão bà bà cười nói:

- Tiểu đạo hữu, không biết ngươi còn yêu cầu gì?

Trần Hạo nghĩ nghĩ, nói:

- Yêu cầu không có, bất quá ta có một vấn đề muốn hỏi Tình Ma một chút.

Nam tử cổ trang sững sờ, chợt chủ động nói:

- Hẳn ngươi muốn hỏi sự tình Vương gia, bất quá ngươi có thể sẽ thất vọng, bởi vì ta cùng Thanh nhi cũng là ngẫu nhiên mới tiếp xúc với thủ hạ của Vương gia. Bọn chúng mời chúng ta gia nhập, bất quá ta cùng Thanh nhi không thích, vì để tránh cho phiền phức, cũng chỉ là bên ngoài gia nhập, đối với sự tình Vương gia không hiểu nhiều lắm, chỉ biết bọn chúng đang mưu đồ một chuyện nghịch thiên.

Trần Hạo bất đắc dĩ, manh mối này xem như lại đứt mất, tên Vương gia phiền toái này vẫn núp trong bóng tối, chỉ có thể từ từ suy nghĩ biện pháp ứng đối.

- Ta không thành vấn đề, hết thầy làm phiền bà bà.

Lão bà bà gật đầu:

- Vậy lão bà tử liền cáo từ, ân tình này lão bà tử sẽ không quên, tiểu đạo hữu tùy thời đều có thể tới tìm ta.

Nói xong, lão bà bà vẫy gọi, một đám hắc khí bao lấy Dương Hòa Húc đang hôn mê ngã xuống đất, sau đó hắc khí xoay tròn, gào thét bay đi.

Trong khoảnh khắc, bầu trời đêm tan dần, khắp nơi sáng tỏ.

Trần Hạo kinh ngạc một lát, thở dài một tiếng, quay người nhìn về phía Long đại sư đang trầm mặc nói:

- Long ca, có hối hận hay không?

Long đại sư sững sờ:

- Hối hận cái gì?

Trần Hạo cười nói:

- Lão bà bà đèn bù đây, khi nãy em cự tuyệt, nếu như em không cự tuyệt, có lẽ anh cũng có thể lấy được một kiện.

Long đại sư tức giận:

- Tôi không có cốt khí như vậy sao?

- Ô? Anh cũng cảm thấy ủy khuất à? Có phải là dự định hăng hái cố gắng, một ngày kia lấy lại danh dự.

Trần Hạo cười hỏi.

Long đại sư quả quyết lắc đầu:

- Tôi không dám, đại danh Quý bà bà như sấm bên tai, loại tu sĩ lãn lộn thế tục như tôi bị người khi dễ chỉ có thể tự nhận không may, nào dám có ý nghĩ gì.

Quý bà bà!

Trần Hạo sùng sốt.

Nguyên lai lão bà tử này chính là Quý bà bà, khó trách lại lợi hại như vậy.

Bất quá Tứ Bình đạo trưởng nói sai rồi, cái gì tu tâm dưỡng tính, không còn làm ác, một lớp da mặt ngoài mà thôi. Hôm nay nếu mình không thỏa hiệp, chỉ sợ khó có quả ngon để ăn, diệt một tên tu sĩ đối với bà ta mà nói bất quá chỉ là việc tiện tay, đến lúc đó khả năng Long đại sư, mèo mun, gà ngốc đều phải chôn cùng.

Ha ha, hơn ba trăm năm đạo hạnh sao? Chỉ là đạo hạnh dị loại thôi.

Chờ xem, chờ ca tiếp tục làm nhiệm vụ, góp nhặt trăm năm đạo hạnh, lại được mấy cái thần thông ngưu bức, đến lúc đó ta nhất định sẽ đi gặp ngươi.

- Trần đạo hữu, người tốt nhất đừng ghi hận chuyện này, tồn tại của Quý bà bà, Đạo môn đều biết đến, thế nhưng không có ai dám đi trêu chọc. Huyền Âm Quý Thân của bà ấy nghe nói đã tu luyện đến cấp độ vô tướng, nếu không có đạo hạnh và thần thông khác chế Quý đạo, căn bản không gây thương tổn được cho bà ta mấy may.

Long đại sư nhìn biểu lộ Trần Hạo cổ quái, vội vàng khuyên giải một câu.

Trần Hạo hoàn hồn, cười nói:

- Long ca yên tâm đi, em có chừng mực, nếu không vừa rồi cũng sẽ không sợ. Được rồi, Tình Ma đã bị mang đi, việc này cũng coi là chấm dứt, chúng ta trở về thôi.

Nói xong, Trần Hạo đi qua, bẻ gà ngóc lên, nhìn nó lại hư thoát hôn mê, hẳn có chút đau lòng.

Tiểu gia hỏa này tính tình đủ cứng, vậy mà tìm ra cơ hội để trị Tình Ma.

Chỉ là đại chiêu người cũng quá hổ rồi, mỗi lần dùng xong là phế luôn, không biết sau này có cơ hội giúp người tăng tu vi lên không, nếu không mỗi lần đều như vậy, ca sợ thân thể người sớm muộn sẽ bị hư thôi.

Ôm gà trống, mang theo mèo mun, Trần Hạo cùng Long đại sư rời khỏi Lạc Hà Cốc.

Vừa ra, hai người liền sững sờ, thấy được ba người đứng ở bên ngoài.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 222: Cấp Bậc Tu Vi

Ba người này theo thứ tự là hai nam một nữ.

Hai người nam theo thứ tự trên dưới bốn mươi năm mươi tuổi, người mặc áo dài, dáng người thẳng tắp. Nữ nhìn rất trẻ trung, dáng người không mập không ốm, bộ ngực cao ngất, vòng eo rất nhỏ, đặc biệt là đôi chân dài, quần soóc ngắn, trắng nõn nà, vào buổi tối đặc biệt bắt mắt.

Thấy Trần Hạo cùng Long đại sư từ sơn cốc ra, ba người đều có chút kinh hãi.

Cô gái mở miệng nói:

- Long đại sư, mọi người không sao chứ?

Long đại sư kinh ngạc:

- Lãnh đạo hữu, mấy người đến rồi?

Cô gái gật đầu, có chút lúng túng nói:

- Trên đường tới đụng phải Quỷ bà bà, bà ấy bảo chúng tôi chờ ở bên ngoài.

Long đại sư giật mình, liền vội vàng hỏi:

- Quỷ bà bà không làm gì các người chứ?

Nữ hài lắc đầu:

- Cũng không có, dù sao bà ấy là tiên bối giới tu hành, cũng không thể tùy tiện động thủ với hậu bối.

Long đại sư thở dài một hơi:

- Vậy là tốt rồi, lần này thật sự là quá hung hiểm, một tên Tình Ma vô cùng khó đối phó, nếu không phải Trần đại sư lấy

thần vật ra, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Không ngờ cuối cùng Quý bà bà lại chạy ra, quả thực bó tay rồi.

Nhân tình cô gái sáng lên, nhìn về phía Trần Hạo cười hỏi:

- Cậu chính là Trần Hạo Trần đạo hữu? Tôi gọi Lãnh Yên Nhiên, hay còn gọi là Nguyên Tâm trai chủ, mặt khác vị này là Nguyên đại sư, vị này là Triệu đại sư, chúng ta đều là bạn tốt lâu năm.

Trần Hạo gật đầu ra hiệu:

- Tôi là Trần Hạo, lần đầu gặp mặt, Lãnh đạo hữu quả nhiên rất xinh đẹp.

Lãnh Yên Nhiên được khen nheo mắt lại, đắc ý mà nói:

- Trần đạo hữu cũng rất đẹp trai, mà cậu đối mặt với Quý bà bà lại có thể bình an vô sự, chẳng lẽ cậu đánh thắng bà ấy?

Trần Hạo cười nói:

- Lãnh đạo hữu nói đùa, Quý bà bà là cường giả Quý đạo, tôi chỉ là tiến cuối học sau, sao có thể đánh thắng được bà ấy, lần này chỉ có thể nói là bà ấy thả chúng tôi một con đường.

Lãnh Yên Nhiên sợ hãi than nói:

- Vậy cũng rất lợi hại rồi, chí ít chúng tôi đừng phải Quý bà bà, ngay cả lời cũng không dám nói nhiều một câu, bà ấy bảo chúng tôi chờ, chúng tôi cũng không dám loạn động.

Long đại sư thời điểm này nói:

- Được rồi, việc này đã qua, cũng không có cần đề gì nữa. Cường giả như Quý bà bà không cùng cấp với chúng ta, có thể hữu duyên tiếp xúc một lần đã xem như có thêm kiến thức rồi, về sau đoán chừng không còn cơ hội gặp lại, không cần quản.

Trần Hạo nói:

- Long đại sư nói đúng, à, ba vị đạo hữu, nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta về thành phố Đông Dương trước, tìm chỗ ngồi xuống chậm rãi trò chuyện, như thế nào.

- Được, có thể quen biết với Trần đạo hữu đẹp trai, lại lợi hại như vậy, tôi cũng rất chờ mong, nhất định phải tiếp xúc nhiều nhe.

Lãnh Yên Nhiên cười tủm tỉm nói, con mắt không ngừng dò xét Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun:

- ...

Sau đó mọi người cùng rời đi.

Ba người Lãnh Yên Nhiên đi xe tới, chiếc xe này là mượn từ phân bộ Ban Ngành Liên Quan ở thành phố Đông Dương.

Nguyên đại sư và Triệu Đại sư tự nhiên là lựa chọn chiếc xe này.

Mà Lãnh Yên Nhiên lại muốn ngồi xe Trần Hạo, hơn nữa còn muốn ngồi ghế phó lái.

Đối với cô gái nhiệt tình này, Trần Hạo cũng không phải làm sao.

Nói thế nào cũng là người tu hành Nhập Đạo, tại sao đáng vẻ lại như thế chứ?

Rất nhanh, lái xe lên đường, quay lại Đông Dương.

Trần Hạo lái xe phía trước, một đường đi từ từ.

Lãnh Yên Nhiên ngồi ghế lái phụ, mèo mun và gà ngốc đành phải ngồi ghế sau với Long đại sư.

Dù sao gà ngọc hư thoát hôn mê, mèo mun phải chiếu cố nó, bắt quả mèo mun lại có chút không quan tâm, thỉnh thoảng nhìn trộm Lãnh Yên Nhiên trước mặt một chút, ánh mắt lộ ra ý vị sâu xa.

Không bao lâu, tiến vào đường cái bình ổn, Lãnh Yên Nhiên rốt cục nhìn không được, nghiêng người nhìn về phía Trần Hạo, cười nói:

- Trần đạo hữu, cậu ở sư môn nào? Trước kia dường như chưa từng nghe đến tên cậu.

Trần Hạo nói:

- Tôi là tán tu, không có sư thừa, cho tới nay đều là đơn độc tu hành.

Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc nói:

- Không có truyền thừa? Vậy cậu Nhập Đạo...

Trần Hạo cười nói:

- Tự nhiên mà Nhập Đạo, có lẽ là vận khí tốt.

Lãnh Yên Nhiên:

- ...

Long đại sư ở chỗ ngồi phía sau nghe vậy, ánh mắt lấp lóe.

Nói khoác, lại bắt đầu nói khoác.

Khi ta lần đầu tiên gặp người, người Nhập Đạo con khi ấy, lúc này mới bao lâu, hiện tại đã lợi hại hơn ta, có bản lĩnh người nói mình ăn tiên đan với Lãnh đạo hữu đi, nhìn xem người ta tin hay không.

- Trần đạo hữu thật lợi hại, thế mà không cần Linh Thạch trợ giúp liền có thể Nhập Đạo, làm được như thế trong tu hành giới không quá năm người, tương lai tiền đồ cậu vô lượng nha.

Miệng thảo luận, ánh mắt Lãnh Yên Nhiên nhìn Trần Hạo sáng lên.

Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Lãnh đạo hữu quá khen, đây chỉ là cơ sở mà thôi, đại đạo duy gian, tôi cũng không dám hi vọng xa vời quá cao.

Lãnh Yên Nhiên chân thành nói:

- Lời này không đúng, hiện tại tu hành, cơ sở mới là trọng yếu nhất, bằng thực lực Nhập Đạo càng phù hợp đạo pháp tự nhiên, tu hành ít chướng ngại. Cậu xem chúng tôi dựa vào Linh Thạch Nhập Đạo, tu luyện chậm muốn chết, tôi đã ba... khụ khụ, tu luyện nhanh hai mươi năm, vẫn chỉ có một chút pháp lực, đời này không biết có thể góp nhặt ba mươi năm pháp lực hay không. Trần đạo hữu, cậu có bao nhiêu năm đạo hạnh rồi?

Trần Hạo cười cười không nói.

Cũng không thể nói với Lãnh Yên Nhiên mình đã hơn ba mươi năm đạo hạnh đi, đây chẳng phải là nói, người ta cả một đời cố gắng đều không lợi hại bằng mình bây giờ? Thế này thì quá phô trương rồi.

- Lãnh đạo hữu đừng hỏi nữa, Trần đạo hữu đã dùng qua tiên đan, đạo hạnh không thể đo lường.

Nhìn Trần Hạo thế mà không nói khoác, Long đại sư cảm thấy chuyện này không được, người nỏ ở trước mặt ta, còn ở trước mặt nữ nhân lại khiêm tốn như thế, có ý gì đây? Biết cái gì gọi là nam nữ bình đẳng hay không?

Lúc này Long đại sư liền chen vào nói rõ ngọn nguồn.

Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc nói:

- Tiên đan? Tiên đan gì? Tu hành giới xuất hiện tiên đan hay sao?

Trần Hạo dờ khóc dờ cười.

Long ca, đùa với người một chút thôi mà, sao lại thù dai như thế chứ!

- Lãnh đạo hữu đừng nghe Long ca nói lung tung, trước đó tôi chỉ nói đùa mà thôi.

- Vậy thì tốt, hiện tại cậu có bao nhiêu năm đạo hạnh, đây là tiêu chuẩn để giới tu sĩ bình phán tu sĩ trẻ Nhập Đạo, tôi tò mò muốn biết cậu đã đạt đến cấp bậc gì rồi.

Long đại sư không buông tha, truy vấn.

Trần Hạo bất đắc dĩ đành phải trả lời:

- Đại khái 37~38 năm đạo hạnh, ừm, đây đã đến cấp bậc gì?

Nói xong, Trần Hạo cũng có chút tò mò.

Long đại sư:

- ...

Lãnh Yên Nhiên:

- ...

- Thế nào? Có vấn đề gì không?

Trần Hạo nhìn hai người không nói, nghi ngờ hỏi.

Long đại sư lúc này mới lên tiếng, ngữ khí trầm lặng nói:

- Trần đại sư, hay là sau này tôi gọi cậu là Trần ca đi, chút nữa thêm bạn Wechat, kéo cậu nhập nhóm, về sau tiểu đệ gặp khó khăn gì, xin Trần ca giúp đỡ, nhất định phải chiếu cố nhiều hơn.

Trần Hạo:

- ...

Lãnh Yên Nhiên cũng mở miệng nói:

- Trần đạo hữu, tiêu chuẩn tu sĩ Trẻ Tuổi hiện tại mức cao nhất là hai mươi năm đạo hạnh. Vượt qua hai mươi năm đạo hạnh chính là cấp Tinh Anh.

À, đạt tới ba mươi năm đạo hạnh là cấp Trưởng Lão. Đúng rồi, để trở thành tu sĩ Trẻ Tuổi phải dưới bốn mươi, trước mắt xếp hạng nhất chính là Mục Vân Phong thủ tịch ba đời Côn Ngô Cung, năm nay ba mươi ba tuổi, hấn năm ngoái cũng mới miễn cưỡng đạt đến 19 năm đạo hạnh.

Nói xong dừng lại một chút, Lãnh Yên Nhiên tựa hồ cam chịu tiếp tục nói:

- Tôi mười hai tuổi Trúc Cơ, năm nay ba mươi một, mới... mười hai năm đạo hạnh.

Long đại sư thở dài:

- Tôi bốn mươi hai, đạo hạnh, 15 năm.

Trần Hạo:

- ...

Ta đây coi như là... còn chưa lên tiểu học, liền bắt đầu học sinh cấp ba rồi ư?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 223: Người Vs Mèo

Không đúng, tu vi chân chính không hoàn toàn chỉ có tiêu chuẩn pháp lực.

Pháp lực nhiều lắm là một cái nguồn năng lượng mà thôi, còn cần thần thông kết hợp, thực lực mới có thể phù hợp với tu vi.

Cũng tỷ như ô tô đều hao xăng, nhưng xe tốt cùng xe bình thường lại có chênh lệch rõ ràng.

Trần Hạo không có tự mãn, hẳn tinh táo nghĩ đến máu chột trong đó.

Nếu như hẳn đạt đến cấp bậc Trưởng Lão thì tại sao lúc đối mặt với Quý bà bà ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

Chân chính Trưởng Lão hơn ba mươi năm đạo hạnh, họ cũng là tu luyện mấy chục năm, không chỉ có đạo hạnh, mà các loại đạo gia pháp thuật thần thông đều tu luyện đến tinh thông, lại phối hợp Linh Khí pháp bảo, tuyệt đối có thể miêu sát mình.

Vẫn là thời gian tu hành quá ngắn, mặc dù đạo hạnh có thể dựa vào nhiệm vụ thu hoạch. Nhưng thần thông lại cần mình tốn thời gian cố gắng tu luyện, đây là vấn đề không cách nào tránh khỏi.

Có lẽ, mình có thể không cần gấp gấp làm nhiệm vụ, bình tĩnh trở lại, trước tiên tu luyện thần thông đến một mức độ nhất định rồi nói.

Trong lòng như có điều suy nghĩ, Trần Hạo cười nói:

- Hai vị đạo hữu quá khen, đạo hạnh mặc dù có chút, bất quá phương diện pháp thuật thần thông lại kém xa, còn cần cố gắng nhiều hơn.

Long đại sư yếu ớt nói:

- Đúng vậy, thần thông của cậu cũng rất lợi hại, không phải Chương Tâm Lô thì là Tụ Lý Càn Khôn, đích thật rất khó tu luyện. Dù sao chúng ta ngay cả tư cách tu luyện cũng không có.

Trần Hạo:

- ... Lãnh Yên Nhiên đột nhiên nói:

- Trần đạo hữu, cậu có đạo lữ chưa? Trần Hạo sững sờ, hồ nghi nhìn Lãnh Yên Nhiên, sao thế, người nghĩ gì thế?

Ừm, người xinh đẹp, ngực lớn chân dài, mặc dù nói 31 nhưng mặt trắng cơ non, nói chừng hai mươi, tuyệt đối không ai dám phản đối.

Nữ nhân như thế bên trong giới tu hành tuyệt đối là cực phẩm trong lòng các nam tu!

Nếu như lúc trước có cô gái biểu lộ với mình như thế, hẳn sẽ vui vẻ.

Nhưng là hiện tại, Trần Hạo rất quý dị, thế mà không có một chút động tâm, chuyện này khiến Trần Hạo cũng nhìn không được phải nhìn lại bản thân.

Đôi mắt với mỹ nữ chủ động thế mà vẫn thờ ơ? Ta đây là... muốn bộc lộ giới tính thật ư?

Nhìn Trần Hạo thế mà không trả lời, Lãnh Yên Nhiên lại muốn tiếp tục mở miệng.

Đúng lúc này, mèo mun đột nhiên meo ô một tiếng, từ sau ghế nhảy ra, đứng bên trên cái hộp để đồ cạnh ghế lái. Sau đó

mèo mun nhìn chăm chăm Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên:

- ...

Ánh mắt con mèo này cô quái thật, hình như có địch ý với mình? Có ý gì đây? Ta trêu chọc ngươi sao?

Nhìn Lãnh Yên Nhiên một chút, mèo mun đột nhiên meo ô một tiếng, lại nhảy dựng lên, nhảy lên bờ vai Trần Hạo, vũng vàng dừng lại, sau đó ở trên cao nhìn xuống. Nhìn xuống Lãnh Yên Nhiên, ánh mắt lộ ra thần sắc khinh thường.

Khóe miệng Lãnh Yên Nhiên giật một cái, cô đột nhiên có loại cảm giác không hiểu, con mèo này đang biểu thị công khai chủ quyền!

Ta kháo, còn mèo này thành tinh rồi!

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên khẽ nhúc nhích, cười nói:

- Trần đạo hữu, mèo mun là sủng vật của cậu ư?

Trần Hạo nói:

- Lãnh đạo hữu nói sai rồi, Tiểu Hắc cũng không phải sủng vật của tôi, nó cũng coi là đạo lữ của tôi đi, tu hành đến nay, một mực trợ giúp lẫn nhau.

Lãnh Yên Nhiên híp mắt lại.

Thật đúng là mèo yêu à, đầu năm nay người tu hành đều khó khăn, ngươi một con mèo còn có thể có suy nghĩ không yên phận gì sao?

- Nguyên lai cũng là một đạo hữu dị loại, à, con mèo này thật có ý tứ, chỉ là có chút mập.

Lãnh Yên Nhiên vừa cười vừa nói, trong lời nói, nhấn mạnh dị loại và mập, sau đó đưa một cái ánh mắt ý vị thâm trường cho mèo mun.

Nếu là người bình thường nói nó như vậy, Tiểu Hắc lập tức liền sẽ xù lông.

Bất quá đôi mắt Lãnh Yên Nhiên, ánh mắt lại Tiểu Hắc bình tĩnh, bất quá thời điểm ánh mắt nhìn qua Lãnh Yên Nhiên, đột nhiên bên trong mắt mèo lộ ra kim sắc quang mang, một cỗ khí thể đáng sợ bộc phát, trong nháy mắt bao trùm Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên:

- ...

- Tiểu Hắc đừng làm rộn, nhanh đi chiếu cô Tiểu Hoàng đi. Ha ha, để Lãnh đạo hữu chê cười rồi, tính tình Tiểu Hắc chính là như vậy, mặc dù mập chút, bất quá thịt tút tút, lông xù xù, rất đáng yêu nha, không thể so với người gầy.

Cảm giác được mèo mun dị động, Trần Hạo quát lớn một câu, sau đó lại giải thích.

Mèo mun bình tĩnh thu lại khí thể, cũng ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lãnh Yên Nhiên, sau đó linh xảo nhảy tới ghế sau xe, ngồi xổm ở bên cạnh gà trống, nheo mắt lại, chộp mắt.

Lãnh Yên Nhiên:

- ...

Trong lòng Long đại sư thở dài một tiếng.

Lãnh đạo hữu à, mặc dù ta biết ngươi lớn tuổi, muốn tìm một đạo lữ lợi hại, bất quá cũng đừng dồn dập như vậy chứ, bên cạnh tu sĩ lợi hại đều có rất nhiều hồng nhan, cô đừng mộng tưởng nữa.

Hiện tại Trần Đạo hữu là thiên tài mới nổi, bị một miêu yêu nhìn trúng, ngươi như thế là đoạt thức ăn trước miệng cạp, chỉ sợ khó được như ý.

Trong lòng vì Lãnh Yên Nhiên mặc niệm, bất quá Long đại sư cũng kinh ngạc nhìn mèo mun một chút.

Lần thứ nhất nhìn thấy nó cũng chỉ là một con mèo yêu bất nhập lưu, nếu như nhiệm tức cũng có thể giết chết nó.

Mà bây giờ, nó không chỉ có thực lực mạnh hơn, hơn nữa yêu khí trên thân còn chuyển hóa thành một loại khí tức thuần khiết to lớn. Đặc biệt là linh trí dường như chẳng khác người bình thường, con biết đoạt nam nhân nữa đó.

Bị Tiểu Hắc quấy rầy như thế, Lãnh Yên Nhiên cũng trầm mặt.

Trần Hạo thở dài một hơi, chuyên tâm lái xe.

Không bao lâu, hai chiếc xe một trước một sau tiến vào thành phố Đông Dương.

Nguyên bản Trần Hạo định tìm nơi an bài ba vị đồng đạo Lãnh Yên Nhiên, ai biết thời điểm này điện thoại Lãnh Yên Nhiên lại vang lên.

Lãnh Yên Nhiên lấy điện thoại di động ra, nghe chốc lát, đột nhiên thần sắc biến đổi.

Không bao lâu, Lãnh Yên Nhiên cúp điện thoại, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, chúng ta có nhiệm vụ.

- Cái gì?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên.

Long đại sư cũng sững sốt, mặt mũi tràn đầy không hiểu.

Lãnh Yên Nhiên nói:

- Mới vừa rồi là người phụ trách phân bộ Ban Ngành Liên Quan gọi điện thoại tới, hẩn đại biểu Ban Ngành Liên Quan, đặc biệt mời chúng ta hỗ trợ.

Trần Hạo nghi ngờ nói:

- Ban Ngành Liên Quan còn có thể làm như thế? Không phải Đạo môn cùng quốc gia có hiệp nghị tương hỗ không can thiệp lẫn nhau sao?

Lãnh Yên Nhiên nói:

- Trần đạo hữu khả năng biết, hiệp nghị là tương hỗ không can thiệp, nhưng cũng có tán thành, nếu như trong lúc quốc gia cần, có thể đặc biệt mời chúng ta hỗ trợ. Đương nhiên, bọn họ sẽ căn cứ độ khó nhiệm vụ mà trả thù lao.

Trần Hạo trầm mặc một lát hỏi:

- Vậy còn lời mời đặc biệt này không có cách nào cự tuyệt sao?

Lãnh Yên Nhiên nói:

- Có thể, dù sao tu sĩ cũng không phải vạn năng, nếu thực lực không đủ cũng có thể cự tuyệt, Ban Ngành Liên Quan cũng sẽ không cưỡng cầu. Bất quá lời mời đặc biệt tại Đạo môn cũng thành một loại lưu hành, dù sao quốc gia là lớn nhất, tài nguyên thu thập không phải môn phái đơn độc có thể so sánh, tương hỗ hợp tác, theo như nhu cầu đã thành lệ cũ.

Nói đến nơi này, Lãnh Yên Nhiên dừng một chút, tiếp tục nói:

- Vả lại nói, người tu hành truy cầu chính là đại đạo, nhưng điều kiện tiên quyết truy cầu là mảnh đất này có thể bình an vô sự, để chúng ta có thể an tâm cầu đạo. Cho nên một khi xuất hiện vấn đề mà người bình thường không cách nào xử lý, người trong Đạo môn cũng sẽ xuất thủ tương trợ, lắng lại sự cố.

Nhìn ánh mắt Lãnh Yên Nhiên khác thường, Trần Hạo cười nói:

- Lãnh đạo hữu không nên hiểu lầm, tôi cũng không phải muốn cự tuyệt, chỉ là quen tự do tự tại, đối với Ban Ngành Liên Quan hạn chế cực lớn, liên lụy rất nhiều, trong lòng có chút không thích. Bất quá cô nói đúng, người tu hành truy cầu đại đạo, nhưng trước khi theo đuổi, người tu hành cũng là người, cũng thuộc quốc gia này, do mảnh đất này dưỡng dục lớn lên, chúng ta có thể Nhập Đạo, có thể tu hành, liền phải có trách nhiệm với mảnh đất này. Cô nói đi, là nhiệm vụ gì?

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 224: Địa Mạch Ân Động

Nghe Trần Hạo nói, con mắt Lãnh Yên Nhiên liền sáng lên, nhìn Trần Hạo một lát, lúc này mới nói:

- Nhiệm vụ này, người phụ trách phân bộ không có nói tỉ mỉ, chỉ nói là một cái nhiệm vụ trấn thủ, mức độ nguy hiểm ở cấp D, về phần chi tiết cần phải đi phân bộ mới biết được.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta lập tức đi phân bộ.

Có quyết định, có Lãnh Yên Nhiên chỉ điểm, Trần Hạo lái xe, mười mấy phút sau liền đi tới một đại viện ba tầng lầu.

Viện này nhìn bình thường nhưng cổng lại có cảnh vệ đứng gác, cảnh vệ nhìn không phải nhân viên bình thường, đứng thẳng, lộ ra một cỗ khí độ quân nhân mới có.

Đổi mặt cảnh vệ hỏi thăm, Lãnh Yên Nhiên không có nhiều lời, chỉ lấy ra một tấm thẻ giống như thẻ căn cước, phía trên có ảnh chân dung Lãnh Yên Nhiên, cảnh vệ nhìn một chút mới cho qua.

Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Lãnh Yên Nhiên chú ý tới ánh mắt Trần Hạo, cười nói:

- Đây là thẻ căn cước Ban Ngành Liên Quan cho tu sĩ chuyên xử lý. Thứ này chỉ có tu sĩ Nhập Đạo mới có tư cách làm. Cũng là mạng lưới liên lạc toàn quốc, không chỉ có tác dụng như thẻ căn cước, thẻ ngân hàng, giấy thông hành cùng nhận lấy nhiệm vụ, thậm chí còn có rất nhiều tiện lợi cùng quyền lợi bổ sung, có thể tại bất luận thời điểm khó khăn tìm

kiểm phân bộ Ban Ngành Liên Quan nơi đó hỗ trợ. Dùng phi thường tốt, nếu như Trần đạo hữu thích, cũng có thể lấy một cái, dù sao cũng là xã hội hiện đại hoá, những đồ vật này đối với chúng ta mà nói cũng rất thuận tiện hữu dụng.

Trong lòng Trần Hạo sợ hãi thán phục.

Đạo môn cũng rất thức thời, rất nhanh thích ứng khoa học kỹ thuật xã hội nha.

Bất quá cũng thế, đầu năm nay phi kiếm truyền thư, hạc giấy đưa tin, nghe cao đại thượng, thế nhưng một cái điện thoại liền có thể làm được, mà tốc độ lại nhanh hơn. Ngự kiếm phi hành mặc dù rất ngu bức, nhưng máy bay cũng bay không chậm, hơn nữa còn không cần tiêu hao pháp lực bản thân.

Trước đó tu sĩ còn không có đạt tới đẳng cấp kia, lại có thể hưởng thụ năng lực cường giả Đạo môn mới có, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bất quá Trần Hạo cảm thấy khoa học kỹ thuật phát triển cho dù tốt, đó cũng là khoa học kỹ thuật, đối với tự thân tu hành không có bất cứ chỗ ích lợi nào, cho nên khoa học kỹ thuật có thể hưởng thụ, nhưng không thể ý lại.

Nếu không một khi ý lại vào khoa học kỹ thuật, người tu hành liền xem như bị phé.

Có lẽ, giới tu hành trước mắt suy thoái, khoa học kỹ thuật cũng là một cái tay đẩy trọng yếu nhất, tu sĩ thế hệ trẻ tuổi có ít người có thể kiên trì, cố gắng tu hành, vừa nghĩ tới mình cố gắng cả một đời, kết quả người bình thường dễ dàng liền có thể làm được cũng giống như mình, đả kích kia tuyệt đối không nhỏ.

Dù sao đã bao nhiêu năm, tu sĩ Đạo môn đột phá Tiên Thiên đều không có một ai, phía dưới Tiên Thiên, thợ không hơn

trăm năm, đã không có biện pháp trường sinh, đương nhiên học chút bản sự rồi có thể tiêu sái khoái hoạt rồi.

Nhưng loại tình huống này sẽ chỉ làm giới tu hành càng ngày càng chệch hướng con đường cũ, nếu như truyền thừa bị đứt đoạn, vậy tương lai tu hành giới khó mà nói trước được.

Không biết tương lai như thế là tốt hay xấu, nhưng Trần Hạo cảm thấy, Đạo môn truyền thừa xa xưa, nguyên thủy nhất, căn bản nhất là phương thức tu hành, tuyệt đối là chính xác nhất, nếu như muốn đột phá Tiên Thiên, tuyệt không thể dao động đạo tâm.

Lãnh Yên Nhiên nói một câu để làm Hạo liên tưởng rất nhiều, trong lòng có rất nhiều lĩnh ngộ không hiểu sao, hấn ần ần cảm giác đạo tâm của mình có một chút tiến bộ.

- Ha ha, chuyện này sau hãy nói đi, hiện tại đi hỏi nhiệm vụ một chút.

Trần Hạo cười nói.

Lãnh Yên Nhiên gật đầu:

- Cũng đúng, người phụ trách phân bộ gọi điện thoại cho tôi, ngữ khí rất ngưng trọng, nhiệm vụ này sợ là không đơn giản.

Dừng xe xong, một người đi xuống, đi hướng lầu nhỏ.

Lãnh Yên Nhiên, Long đại sư, Nguyên đại sư, Triệu đại sư bốn người đi ở phía trước.

Trần Hạo ôm gà trống, mang theo mèo mun, theo ở phía sau.

Long đại sư đi ở đằng trước, song hành cùng Lãnh Yên Nhiên.

Đang đi, Lãnh Yên Nhiên đột nhiên nhỏ giọng hỏi:

- Long đạo hữu, ông quen với Trần đạo hữu, sau này ông nói cho tôi biết tất cả những chuyện liên quan đến cậu ấy cho tôi biết đi.

Long đại sư sững sờ, chột dờ khóc dờ cười:

- Lãnh đạo hữu, cô thật muốn đánh chủ ý với Trần đại sư à?

Lãnh Yên Nhiên chân thành nói:

- Tôi đã hơn ba mươi tuổi, một mình thanh tu cũng đủ rồi, hiện tại là thời điểm tìm một đạo侣 chí hợp, cùng truy cầu đại đạo. Trần đạo hữu cho dù tu vi hay là phẩm hạnh đều rất phù hợp với yêu cầu của tôi.

Long đại sư nói:

- Nhưng mèo mun kia...

Lãnh Yên Nhiên cười khẽ một tiếng:

- Nó rất lợi hại, bất quá nó có một cái khuyết điểm trí mạng.

Long đại sư sững sốt.

Lãnh Yên Nhiên tiếp tục nói:

- Nó là mèo, không có khả năng sinh hài tử.

Long đại sư:

- ...

Lãnh Yên Nhiên nói:

- Mặc dù mèo chết này cũng là người tu hành, nhưng yêu loại tu hành vốn chậm hơn chúng ta, động một tí trăm ngàn năm mới có khả năng thành đạo, thế này nó mới có cơ hội hoá hình. Không nói đầu năm nay nó có cơ hội này hay không, cho dù có, đến thời điểm kia, Trần đạo hữu đã không biết còn ở đó hay không. Cho nên, mặc kệ nó có thái độ gì, đều không cách nào đền bù khuyết điểm này, tôi sẽ thuyết phục nó.

Long đại sư muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra.

Lãnh đại muội tử của ta ơi, cô quá coi thường con mèo mun này rồi.

Lúc trước ta có thể tùy tiện thu phục nó. Hiện tại... nó đã ngu bức hơn ta, cứ tốc độ tiến bộ như vậy, cần gì phải trăm ngàn năm?

- Tôi hiểu cũng không nhiều, bất quá tôi vẫn phải nhắc nhở Lãnh đạo hữu một câu, chớ có xúc động.

Long đại sư nghiêm túc nói.

Lãnh Yên Nhiên hé miệng cười một tiếng:

- Yên tâm đi, đoạt nam nhân là việc cần kỹ thuật, tôi không tin, tôi còn không tranh nổi với một con mèo.

Mèo mun đang thảnh thơi bên cạnh Trần Hạo, đột nhiên cảm giác được cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên trước mặt.

Lúc này Lãnh Yên Nhiên cũng nhìn lại, một người một mèo, ánh mắt đối mặt, mơ hồ có tia lửa bắn ra bốn phía.

Bất quá rất nhanh, Lãnh Yên Nhiên liền quay đi, tiếp tục dẫn đường.

Mèo mun nhìn bóng lưng của nàng một lát, chột bĩu môi, ánh mắt đầy khinh thường.

Không bao lâu, mọi người đi tới một văn phòng ở lầu hai.

Mở cửa ra, trong văn phòng đang có một người đàn ông trung niên đang gọi điện thoại.

Nhìn thấy nhóm Lãnh Yên Nhiên đến, nhãn tình người đàn ông trung niên sáng lên, vội vàng nói vài câu liền dập máy, sau đó mặt mũi tràn đầy nhiệt tình mở miệng nói:

- Máy vị đại sư đều tới rồi, thật sự là quá tốt.

Lãnh Yên Nhiên không muốn nói nói nhảm, rất dứt khoát nói:

- Nhiệm vụ gì, nói thẳng đi.

Người đàn ông trung niên cũng không phải là tu sĩ Nhập Đạo, bất quá đối với giới tu hành cũng coi như hiểu rõ, nghe vậy cười nói:

- Tôi đã hỏi thăm qua thượng cấp, kỳ thật vấn đề không lớn, chính là mời chư vị đại sư hỗ trợ trấn thủ một cái tiết điểm địa mạch âm động mà thôi.

Địa mạch âm động?

Đám người nghe vậy đều kinh ngạc.

Người đàn ông trung niên tiếp tục nói:

- Là như vậy, bên ngoài mấy trăm dặm Thạch Thành phát hiện một cái địa mạch âm động, chúng tôi điều động người đi xử lý, kết quả phát hiện trong động ẩn núp cấm kỵ. Trải qua một phen cố gắng, cấm kỵ bị đá thương, chạy trốn. Về sau chúng tôi điều tra phát hiện, địa mạch âm động thể mà lan tràn vô biên, thông suốt bốn phương, trong vòng phương viên mấy trăm dặm có vài chục cái tiết điểm. Trước mắt thượng cấp đã liên lạc tu sĩ các nơi hỗ trợ trông coi, dự phòng cấm kỵ kia phá vỡ. Nhưng Đông Dương chúng tôi bên này không có tu sĩ, cũng may chư vị ngoài ý muốn đến, xem như giúp chúng tôi giải vây khẩn cấp.

Bọn người Lãnh Yên Nhiên giật mình.

Trần Hạo lại trợn tròn mắt.

Thạch thành phát hiện địa mạch âm động, mẹ nó, sẽ không phải chính là cái ngọn núi đất lở kia bại lộ ra cửa hang a? Ta đều chạy xa như vậy, thế mà còn không có tránh khỏi!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 225: Quỷ Ngô (Rất Quỷ)

- Cấm kỵ trong địa mạch âm động là gì?

Lãnh Yên Nhiên mở miệng hỏi.

Người phụ trách phân bộ nói:

- Căn cứ tin tức truyền đến, kia là một đầu Quỷ Ngô, nghe nói Quỷ Ngô đã chuyển hóa nửa người thành màu đỏ.

Mấy người Lãnh Yên Nhiên hít một hơi lãnh khí, sắc mặt đại biến.

Cấm kỵ, bên trong Đạo môn đều có tu liệu, đây là việc cơ bản.

Mà cấm kỵ chia làm hai loại.

Cao cấp nhất chính là cấm kỵ do thiên địa thai nghén, rất thần kỳ, gần như không thể ma diệt, không phải Tiên Thiên không thể địch.

Cấp thấp nhất chính là sinh linh sau khi chết biến thành, mặc kệ là người hay là động vật, thực vật. Chỉ cần được tẩm bổ đầy đủ, lại tăng thêm một chút may mắn cùng cơ duyên, liền có thể trở thành cấm kỵ.

Dạng cấm kỵ này lúc mới sinh, uy hiếp rất nhỏ, đối với người bình thường mà nói tuy khó giải, nhưng gặp được người trong Đạo môn, chỉ cần ứng đối thoả đáng liền có thể tiêu diệt.

Mà cấm kỵ cấp thấp cũng có thể tiến giai, phương thức tiến giai mỗi một loại đều không giống nhau, như lúc tu hành, cao nhất cũng chỉ có thể ngang với cấm kỵ trời sinh mà thôi.

Mà cấm kỵ mỗi lần tiến giai, uy hiếp đều sẽ tăng vọt. Loại tăng vọt này căn cứ thực lực ban đầu của cấm kỵ hoặc là tiềm lực làm căn bản, có vài cấm kỵ sơ thành, thế nhưng một khi hoàn thành tiến giai, thực lực cũng có thể tăng vọt gấp mấy chục lần.

Quý Ngô này, bọn người Lãnh Yên Nhiên biết, đây là một loại cấm kỵ tiềm lực rất lớn, sơ thành là Quý Ngô, mà một khi hoàn thành tiến giai, toàn thân chuyển hóa màu đỏ, đó chính là U Minh Quý Ngô. Thời điểm đó, đừng nói là bọn hắn, xem như cao nhân Đạo môn ba bốn mươi năm đạo hạnh gặp phải cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám đối mặt.

- Nửa người chuyển đỏ, đây là trạng thái đang tiến giai, lấy thực lực của chúng ta, sợ là khó có thể ứng phó.

Long đại sư mở miệng, sắc mặt nghiêm túc vô cùng.

Người phụ trách phân bộ nói:

- Điểm này chúng tôi cũng biết, cho nên đã tăng cường phòng thủ, nếu không để Quý Ngô này chạy mất, hậu quả sẽ rất đáng sợ. Chúng ta tuyệt không thể để loại sự tình này phát sinh. Mặt khác, Ban Ngành Liên Quan đã tiến đến liên hệ mấy vị cao nhân Đạo môn, thỉnh cầu trợ giúp, mà chư vị đại sư có thể yên tâm, một khi không cách nào kháng cự, chúng tôi sẽ không cưỡng cầu các vị lưu lại chịu chết.

Bọn người Lãnh Yên Nhiên trầm mặc.

Bọn họ không phải không nguyện ý xuất lực, chỉ là cấm kỵ này đã nằm ngoài khả năng của họ. Nếu quả như thật gặp phải, tuy có có thể đi, nhưng thật có thể rời đi ư?

- Khanh khách, khanh khách!

Đúng lúc này, một tiếng kêu to phá vỡ yên tĩnh.

Là gà trống không biết tỉnh lại khi nào, lúc này mặc dù suy yếu nhưng lại cố gắng ngẩng đầu, cố kêu vài tiếng, sau đó dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Ánh mắt gì đây? Sẽ không phải ngươi muốn đi chứ?

Ta khát, ngươi cũng quá ngu rồi, còn muốn đi đôi phó Quỷ Ngô? Gà đại ca ngươi đừng làm rộn được không.

Đang muốn mở miệng, gà trống lại ráng chống đỡ từ trong ngực Trần Hạo đứng dậy, lần nữa cố gọi, con mắt nhỏ lộ ra thần sắc nghiêm túc cùng khát vọng.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn gà trống một lát, đột nhiên có chút kịp phản ứng.

Gà, con rết, kê, ngô... ý khoan, không phải gà là khắc tinh của rết, bộ cạp à.

Con gà chết này, lá gan ngươi cũng quá lớn đi, người ta là cầm kỳ đang tiến giai đó! Hiện tại ngươi còn hư nhược, lấy cái gì để đấu với người ta?

Meo ô!

Lúc này, mèo mun đột nhiên cũng kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc khanh khách kêu vài tiếng.

Mèo mun như có điều suy nghĩ, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, lần nữa meo ô, ánh mắt cũng biến thành nghiêm túc vô cùng.

Trần Hạo:

- ...

Nhìn mèo mun thật sâu một chút, lại nhìn gà ngốc tội nghiệp một chút, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn về phía người phụ trách phân bộ một mặt kinh ngạc nói:

- Nhiệm vụ này tôi nhận.

- Trần đạo hữu?

Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Mùoi mấy cái tiết điểm, có thể gặp được hay không vẫn là hai chuyện. Lại nói, cho dù gặp được cũng không có gì, chỉ là đang tiến giai, vẫn chưa hoàn thành tiến giai đâu, lại bị đả thương, có tôi ở đây, không sao.

Bọn người Lãnh Yên Nhiên lúc này mới kịp phản ứng.

Má ơi, suýt nữa quên mất, Trần đại sư là đại lão cấp Trưởng Lão hơn ba mươi năm đạo hạnh mà, chúng ta chỉ là lo lắng gặp phải, lại quên có vị đại lão này, Quỷ Ngô kia cũng chưa chắc có thể đánh thắng được đại lão đâu.

- Vậy thì tốt, chúng ta cùng nhau nhận.

Lãnh Yên Nhiên vội vàng tỏ thái độ.

Người phụ trách phân bộ vui vẻ nói:

- Thật sự rất cảm tạ chư vị đại sư, các vị có gì cần cứ mở miệng, tôi cam đoan chỉ cần có thể làm được, toàn bộ đều thỏa mãn.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi không có vấn đề, Long ca thì sao.

Long đại sư nói:

- Tôi không cần.

Lãnh Yên Nhiên cười nói:

- Thời điểm chúng ta tới đều đã chuẩn bị, tuy vô dụng trên thân Tình Ma, vừa vặn lần này dùng tới, không cần chuẩn bị, trực tiếp đưa chúng tôi đến tiết điểm bên kia là được.

Người phụ trách phân bộ nói:

- Được, vậy tôi giúp mấy vị đại sư liên lạc máy bay trực thăng.

Không bao lâu, một chiếc máy bay trực thăng quân dụng bay thấp đáp trên bãi cỏ đại viện, mấy người Trần Hạo trực tiếp leo lên máy bay trực thăng, sau đó cất cánh, phá không mà đi.

Lần thứ nhất ngồi trực thăng, quan sát đại địa.

Dưới bóng đêm, thành phố Đông Dương đèn đuốc sáng trưng, cảnh sắc hút hồn.

Bất quá Trần Hạo không có tâm tình xem cảnh sắc lộng lẫy, mà là đem mèo mun cùng gà trống ôm vào trong ngực, yên lặng dò xét.

Gà trống bộc phát đại chiêu, tiêu hao rất nhiều, hiện tại vẫn đang ở trạng thái hư nhược.

Nguyên bản Trần Hạo môn gà ngốc tu dưỡng tốt xong mới đi nhận nhiệm vụ, tận sức mọn.

Không nghĩ tới gà ngốc còn vội hơn cả mình, vừa nghe đến Quỷ Ngô, thế mà nghỉ ngơi đều không yên, mãnh liệt yêu cầu tham dự.

Loại thái độ này làm Trần Hạo nhớ tới lần thứ nhất mang mèo mun đi long huyết Địa Cung Thanh Khê Sơn, mèo mun cũng có bộ dáng như thế, không để ý mình, mạo hiểm xông vào Địa Cung.

Kết quả chính là mèo mun xoay người, thực lực tăng vọt, năng lực đại biến.

Nhìn dáng vẻ gà trống, Quỷ Ngô này đối với nó mà nói tựa hồ cũng là một loại cơ duyên, thế mới khiến nó không kịp chờ đợi.

Mặc dù gà ngốc đang suy yếu, nhưng mình lại không yếu.

Nếu có thể, Trần Hạo không có ý định bỏ qua cơ hội này, nhất định phải giúp đỡ gà ngốc.

Dù sao tu hành đến nay, gà trống trợ giúp mình rất nhiều, mà mình chẳng giúp được cho nó bao nhiêu.

Loại cơ duyên có thể làm cho gà trống xoay người, sau này không biết còn có thể gặp được hay không, cơ hội không nên bỏ lỡ.

Cảm giác được ánh mắt Trần Hạo, gà ngốc ngẩng đầu đối mặt cùng Trần Hạo, sau đó duỗi cánh vỗ vỗ cánh tay Trần Hạo, tựa hồ biểu thị an tâm, không có vấn đề.

Mèo mun cũng meo ô một tiếng, duỗi ra móng vuốt, biểu thị còn có mình.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Con mèo chết này, thường ngày người một mực khi dễ gà ngốc, thời điểm máu chót, đến phiên người xuất lực, cũng đừng như xe bị tuột xích đấy!

Máy bay trực thăng vạch phá bầu trời, rất nhanh liền rời thành phố Đông Dương, tiến vào khu vực Thản Sơn, một đường bay trên bầu trời cuối cùng mới chậm rãi hạ xuống.

Chờ máy bay trực thăng đáp xuống đất, đám người Trần Hạo bước xuống, liền phát hiện, đây là một cái sơn cốc.

Trong sơn cốc, còn có một quân doanh đang trú đóng.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 226: Kinh Hỉ Đến Tù Tượng Thần

Bọn người Trần Hạo đến, được một doanh trưởng quân doanh nhiệt tình chiêu đãi.

Doanh trưởng họ Cao, ngoài ba mươi tuổi, thân rộng thể tráng, mặt đen tóc húi cua, một thân cơ thịt, thanh âm nói chuyện sang sảng vang vọng, có loại hương vị hán tử Tây Bắc.

Nhóm người Trần Hạo cũng không phải đến chơi, trực tiếp yêu cầu xem tiết điểm trước.

Cao doanh trưởng không nói hai lời, mang theo một người dẫn đường tới một chỗ trong sơn cốc.

Nơi được vây quanh một đội ngũ quân sĩ trang bị vũ trang hạng nặng, thông qua Cao doanh trưởng giới thiệu, bọn người Trần Hạo mới biết cái gọi là tiết điểm chính mà là một vòng địa mạch âm động chôn sâu dưới mặt đất.

Dày có bảy tám mét, mỏng chỉ có hai ba mét.

Mà tiết điểm như thế này sau khi kiểm tra chỉ có bốn nơi ba mét.

Cao doanh trưởng cũng đã nói, hiện tại tiết điểm xuất hiện bốn phía, thậm chí toàn bộ sơn cốc đều đã đặt không ít bom và những đồ vật có lực sát thương đối với cấm kỵ vừa mới nghiên cứu thành công trong những năm gần đây, một khi phát hiện cấm kỵ muốn đột phá vòng vây, khi không thể ngăn cản được nữa thì sẽ cho nổ toàn bộ nơi này.

Trần Hạo nhìn xung quanh sơn cốc một vòng, trong lòng lập tức ngưng trọng.

Một khi cho nổ, ngay cả mình cũng chưa chắc có thể thoát được, huống chi quân nhân bình thường này...

Nhìn Cao doanh trưởng đăm đăm, Trần Hạo không khỏi sinh lòng tôn kính.

- Ha ha, Cao doanh trưởng yên tâm đi, có chúng tôi ở đây sẽ không có vấn đề gì, từ giờ trở đi, chúng tôi sẽ thay phiên thủ hộ tại nơi này, phát hiện dị thường liền sẽ kịp thời xử lý, anh mang người ở phía sau chi viện là được.

Trần Hạo vừa cười vừa nói.

Cao doanh trưởng đang muốn phản bác, Trần Hạo lại lần nữa nói:

- Dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công, đối phó những thứ này, chúng tôi mới là dân chuyên nghiệp, anh đừng để những binh sĩ này phải hi sinh vô ích. Tổ quốc cần các anh, không nên xem thường cái chết như thế.

Cao doanh trưởng nhìn Trần Hạo một chút, cười nói:

- Được, tôi nghe cậu, nếu có cần gì thì cậu cứ việc mở miệng, cho dù là nhiệm vụ gì, nếu không có biện pháp chúng tôi cũng phải nghĩ ra biện pháp.

Tiếp theo, đám người Long đại sư liền bắt đầu bố trí.

Cũng không có quá phức tạp, Nguyên đại sư đánh dấu nơi tiết điểm, đâm bảy cái cờ tam giác, lấy dây đỏ quấn quanh, hợp thành một cái đồ án.

Sau đó ông ta lấy ra một cái tiểu linh đang (chuông nhỏ), treo ở trên nhánh cây bên ngoài đối ứng lá cờ nhỏ bảy mét một cái.

Sau khi Nguyên đại sư giải thích Trần Hạo mới hiểu đây gọi là Thất Tinh Tỏa Khí Trận. Một khi có yêu tà tới gần trong

vòng trăm thước, Thất Tinh Tỏa Khí Trận liền sẽ cảm ứng được, sau đó linh đàng sẽ vang lên.

Có Thất Tinh Tỏa Khí Trận, cầm kỵ chỉ cần đi tới bên này liền sẽ bị phát hiện. Cũng sẽ không cần quá mức hao tâm tổn sức, chỉ cần yên lặng trông coi là được.

Một phen thương nghị, nhóm Trần Hạo chia làm ba tổ.

Nguyên đại sư cùng Triệu Đại sư một tổ.

Long đại sư cùng Lãnh Yên Nhiên một tổ.

Trần Hạo đơn độc một tổ.

Ba tổ cứ sau sáu giờ chuyển đến thay phiên trông coi.

Lãnh Yên Nhiên cùng Long đại sư chủ động đảm nhiệm ca đầu, sau đó là Trần Hạo, còn lại là Nguyên đại sư cùng Triệu Đại sư.

Phân phối xong, đám người liền tán đi, lưu lại Long đại sư cùng Lãnh Yên Nhiên, những người khác đi nghỉ ngơi.

Dù sao loại trông coi này trước mắt không có thời gian cụ thể, cầm kỵ chưa trừ diệt, đây là một trận đánh lâu dài, cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, bảo trì trạng thái mới có thể tránh chuyện ngoài ý muốn.

Dựa theo Cao doanh trưởng an bài, Trần Hạo được phân phối một cái lều vải đơn độc.

Thời điểm này, một ngày bốn ba, rất cực yên tĩnh xuống.

Trần Hạo mượn Cao doanh trưởng một cái lò than cùng một cái nồi nhôm, sau đó liền bắt đầu nướng độc hạt.

Mèo mun và gà ngốc cũng không có sốt ruột.

Đã đến nơi này, tiếp theo liền chờ xem con Quỷ Ngô kia có chạy sang bên này hay không.

Ăn uống xong, Trần Hạo để hai con vật nghỉ ngơi, sau đó hẳn lấy ra tượng Chân Vũ Đế Quân.

Đồ vật này càng ngày càng đáng sợ, càng ngày càng lợi hại.

Bản thân mặc dù tiến bộ, thế nhưng dựa theo sự tình diễn biến, kiêu gì cũng sẽ gặp phải vài chuyện không lường trước được, hơn nữa còn có thể uy hiếp đến tính mạng.

Cho nên chuẩn bị một vật bảo mệnh vẫn là chuyện phải làm.

Thần thông cái gì, không cần suy nghĩ, không nói Thiên Cương Bộ tu luyện nhiều nhất cũng vền vện vừa mới bắt đầu tiếp xúc bước thứ ba không bao lâu, đến Thiên Cương Kiếm Pháp cũng chỉ chạm được vào da lông, hoàn toàn là dựa vào đạo hạnh pháp lực cưỡng ép bộc phát, đến một phần trăm uy lực Thiên Cương Kiếm Pháp đều không phát huy ra, nói ra quá mất mặt.

Về phần thần thông Hô Phong và thần thông Tam Muội càng không thấy bóng dáng. Cho nên, muốn bảo mệnh, chỉ có thể y lại ngoại vật.

Tỉ như kiếm gỗ đào, thứ này trước mắt đã gia trì đến cấp cao nhất, đạt đến pháp bảo cấp bậc Linh Khí.

Chỉ là kiếm gỗ đào tuy đủ để hộ thân, nhưng lại không đủ để bảo mệnh.

Cho nên Trần Hạo dồn hết tâm trí vào tượng Chân Vũ Đế Quân.

Tượng Chân Vũ Đế Quân là thu hoạch ngoài ý muốn, là do Càn Bình đạo trưởng lưu lại, lai lịch không rõ, nhưng linh tính rất mạnh, tuyệt đối kinh người.

Mà Trần Hạo vừa vặn nắm giữ thần thông Khai quang, có thể gia trì tượng Chân Vũ Đế Quân, làm linh tính càng thêm

cường đại.

Trước mắt tượng Chân Vũ Đế Quân đã gia trì rất lợi hại, ngay cả Tinh Ma cũng chịu không nổi thần uy. Nhưng linh tính tượng thần lại chưa đạt tới mức cao nhất.

Trần Hạo nghĩ nếu như tiếp tục gia trì cho tượng đế quân thì nó sẽ đạt đến cấp bậc gì, thần uy sẽ trở nên như thế nào.

Có lẽ, đây chính là bảo vật bảo mệnh lợi hại nhất mình có được từ trước đến nay.

Tâm tư trầm định, Trần Hạo ngưng thần nhìn chăm chú tượng thần, vận chuyên pháp lực toàn thân, toàn bộ gia trì cho tượng Chân Vũ Đế Quân.

Nháy mắt, tượng Chân Vũ Đế Quân phát ra bạch quang mịn mờ.

Gần bốn mươi năm đạo hạnh gia trì, cơ hồ có thể so với tất cả đạo hạnh gia trì trước đó của Trần Hạo.

Nhiều đạo hạnh như vậy, linh tính tượng Chân Vũ Đế Quân lập tức điên cuồng tăng vọt, sau đó, một màn thần kỳ xuất hiện.

Nguyên bản tượng Chân Vũ Đế Quân cao chừng hơn hai mét đột nhiên bắt đầu thu nhỏ, biến thành hai mét, một mét tám, một mét năm, một mét hai, đến chừng một mét, tượng Chân Vũ Đế Quân rốt cục đình chỉ thu nhỏ.

Mà thời điểm này, tượng Chân Vũ Đế Quân cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Khuôn mặt tượng thần trở nên càng thêm chân thật, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, bờ môi nhỏ bé, râu tóc rõ ràng, gương mặt không giận mà uy.

Đặc biệt là hai mắt tượng thần vốn là một mảnh trống không, lúc này thế mà ẩn ẩn lộ ra sự linh động.

Mặt khác chính là trên thân tượng thần nguyên bản có vết rách nhỏ bé, lúc này cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Mà Quy Xà Thân Thú tọa hạ của đế quân cũng biến thành giống như vật sống, nhìn thế nào cũng thấy thật sự giống sống sờ sờ.

Tượng thần biến hóa, kinh động đến mèo mun và gà ngốc.

Mèo mun có chút xù lông, ánh mắt nhìn tượng thần ần ần lộ ra vẻ e ngại.

- Tượng Chân Vũ Đế Quân: Linh Khí khai quang, tăng cường thần uy.

Biến hóa xong, tượng thần khai quang phản hồi lại, con mắt Trần Hạo bỗng nhiên sáng lên.

Biến thành Linh Khí rồi!

Quả nhiên, tượng thần này tiềm lực cực lớn mà!

Không đúng, vẫn chưa đạt đến hạn mức cao nhất, nó còn có thể tiếp tục Khai Quang!

Trần Hạo nhìn tượng thần, con mắt càng ngày càng sáng, ần ần có loại cảm giác mình sẽ làm ra một thứ vô cùng ghê gớm.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 227: Chủ Động Xuất Kịch

Trong lòng kinh hãi, Trần Hạo vội vàng thu hồi tượng Chân Vũ Đế Quân. Sau đó ngồi xuống, bắt đầu khôi phục đạo hạnh tiêu hao.

Thừa dịp hiện tại cấm kỵ Quỷ Ngô còn chưa đến, tranh thủ gia trì cho tượng Chân Vũ Đế Quân lợi hại hơn, đến lúc đó, để quân vừa ra, Quỷ Ngô gì chứa, cho dù là U Minh Quỷ ngô cũng có thể liều mạng một trận.

Nhìn thấy Trần Hạo như thế, con mắt mèo mun chớp động, tựa hồ nghĩ đến cái gì, cũng nhảy xuống giường, sau đó nâng chưởng.

Hưu một cái, móng vuốt thép bắn ra.

Theo mèo lắc một cái, móng vuốt thép thoát ly, lơ lửng trước mặt.

Mèo mun đánh giá móng vuốt thép, tựa hồ suy nghĩ gì, móng vuốt thép lập tức phát sinh biến hóa.

Bốn đạo móng vuốt thép, bá một cái phân hoá ra mấy chục đạo, sau đó còn quần quanh mèo mun bay múa, ngưng tụ ở sau lưng của nó, biến thành cánh thép.

Cánh thép lắc một cái, vô thanh vô tức, mèo mun liền thoát ly mặt đất, bay lên.

Mèo mun vui vẻ, thân thể lắc một cái, cánh thép lại tán đi, nhanh chóng tụ hợp, biến thành một thanh đại đao, đao này chính là hình thái ban sơ, chuôi đao quần quanh vải đỏ, thân đao sáng tỏ, phát ra sát khí dọa người.

Bị kinh động, Trần Hạo mở to mắt nhìn về phía mào mun. Nhìn mào mun chơi vui vẻ cũng không để ý hẳn, lập tức tức giận nhắm mắt lại, tiếp tục khôi phục.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua năm ngày.

Từ lúc mới bắt đầu khẩn trương, ngưng trọng, chậm rãi, ngay cả mấy người Long đại sư cũng buông lỏng hơn rất nhiều.

Dù sao địa mạch âm động có vài chục cái tiết điểm, tỉ lệ chạy đến nơi bọn họ cũng không cao.

Mấy ngày này, Thất Tinh Tỏa Khí Trận không có phản ứng gì, xem ra khả năng Quỷ Ngô chạy tới nơi này không quá lớn.

Bất quá dù sao Ban Ngành Liên Quan vẫn chưa có truyền đến tin tức, hiển nhiên Quỷ Ngô còn tiềm phục tại địa mạch âm động, chưa bị diệt trừ. Bọn người Long đại sư vẫn dựa theo phân tổ, thay phiên trông coi.

Một ngày này, Trần vẫn ở trong lều vải, đã tọa khôi phục pháp lực.

Mấy ngày qua, mỗi lần Trần Hạo khôi phục lại mười năm đạo hạnh liền khai quang cho tượng Chân Vũ Đế Quân một lần.

Cho tới bây giờ, tượng Chân Vũ Đế Quân lần nữa rút nhỏ mấy tấc, ngày càng gọn.

Mà linh quang trên thân tượng Chân Vũ Đế Quân cũng bắt đầu khuếch tán toàn thân, bao trùm đại bộ phận.

Trần Hạo có loại cảm giác, chờ tượng Chân Vũ Đế Quân hoàn toàn được linh quang bao trùm, thời điểm tràn ngập mỗi một phần toàn thân, sẽ có biến hóa càng thần kỳ.

Đang cố gắng khôi phục pháp lực, đột nhiên lều vải bị mở ra, một người tiến đến.

- Trần đại sư, xảy ra chuyện rồi.

Trần Hạo mở to mắt, nhìn về phía người tới, lại là Long đại sư.

- Thế nào Long ca? Chẳng lẽ là Quý Ngô xuất hiện ở tiết điểm chúng ta?

Trần Hạo thu liễm pháp lực, mở miệng hỏi.

Long đại sư biểu lộ ngưng trọng:

- Quý Ngô không xuất hiện, nhưng có một cái tiết điểm bị đánh lén, chết không ít quân nhân, còn có hai đồng đạo vẫn lạc, tiết điểm kia cũng bị phá vỡ, hoài nghi kẻ đánh lén đã xâm nhập địa mạch âm trong động.

Trần Hạo sững sờ.

Ta không nghe lầm chứ?

Đánh lén? Đây chính là Ban Ngành Liên Quan liên hợp Đạo môn hành động đó. Ai lớn gan như thế? Lại dám đánh lén hai quái vật khổng lồ? Còn dám giết người?

- Ban Ngành Liên Quan và Đạo môn nói thế nào?

Trần Hạo hỏi.

Long đại sư lắc đầu nói:

- Cao doanh trưởng vừa mới nhận được tin tức, nghe nói Đạo môn lại điều động ba nhóm người tiến vào địa mạch âm trong động, thế nhưng chuyện này quá quý dị, hoài nghi có người muốn đánh chủ ý đến Quý Ngô.

Trần Hạo còn chưa mở miệng, gà ngốc liền o o o kêu lên, mắt nhỏ trừng cực lớn.

Mấy ngày này ăn mấy con độc hạt, nó đã khôi phục lại như thường.

Nguyên bản đang chờ Quý Ngô xuất hiện, không nghĩ lại còn có người tới giành với nó?

Mẹ kiếp, đồ ăn gà gia nhìn trứng cũng có người dám đoạt! Có phải là xem thường ta! Có phải là xem thường ta không!!!

Nhìn thoáng qua gà ngốc tức giận, Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Long ca, chúng ta đi tìm Cao doanh trưởng.

Long đại sư sùng sờ:

- Trần đại sư có chủ ý gì ư?

Trần Hạo cười nói:

- Trước tìm Cao doanh trưởng lại nói.

Nói, Trần Hạo nhanh bước ra khỏi lều vải.

Gà ngốc không kịp chờ đợi chạy theo sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, bên trong mắt nhỏ lộ ra dấu chí hừng hực.

Dám cướp đồ vật của ta, chính là địch nhân của ta, chờ xem, Gà đại ca sẽ để cho các người biết cái gì gọi là gà gia không thể khinh thị, gà gia vĩnh viễn không bại.

Mèo mun đi theo phía sau gà ngốc, lần này nó cũng quyết định, mặc kệ là lai lịch gì, đều sẽ giúp gà ngốc, không có nguyên đặc biệt gì, chỉ là con gà này chỉ có một mình bản miêu mới được khi dễ nó thôi.

Không bao lâu, Trần Hạo liền tìm được Cao doanh trưởng.

Lúc này anh ta đang ở trong phòng kế hoạch.

Dù sao có tiết điểm bị đánh lén, hiện tại không chỉ có cấm kỵ uy hiếp, cũng có ngoại lai uy hiếp. Vì để tránh cho ngoài ý muốn, hiện tại y nhất định phải an bài tốt.

- Cao doanh trưởng, tôi có việc muốn thương lượng với anh một chút.

Trần Hạo đến, thẳng thắn nói.

Cao doanh trưởng cười nói:

- Trần đại sư có việc cứ nói.

Trần Hạo nói:

- Tôi hi vọng anh cho nổ tiết điếm.

- Cái gì?

Cao doanh trưởng sững sờ.

Trần Hạo nói:

- Tôi muốn đi vào địa mạch âm động, tìm kiếm Quỷ Ngô.

- Trần đại sư, cậu đừng làm ầu, chuyện này sao có thể được? Quá nguy hiểm.

Long đại sư cũng bị dọa sợ, vội vàng khuyên giải.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca yên tâm, em có ý nghĩ này, đã cân nhắc qua lợi hại. Lại nói, hiện tại có thể lực không biết tên cũng bắt đầu đánh chủ ý đến Quỷ Ngô, chiến dịch lần này đã xảy ra biến cố, em thân là người có năng lực, tiến vào địa mạch âm trong động chi viện là điều nên làm.

Long đại sư lập tức nghẹn lời.

Còn không phải sao, Trần Hạo hơn ba mươi năm đạo hạnh, thần thông cũng đủ mạnh, còn có hai linh sủng hộ vệ, chiến lực này coi như gặp Quỷ Ngô cũng chưa biết ai thắng ai thua đâu.

Cao doanh trưởng nhíu mày:

- Trần đại sư, cậu có nắm chắc không?

Trần Hạo nói:

- Cao doanh trưởng yên tâm, cho dù không địch lại Quỷ Ngô, nhưng toàn thân trở ra cũng không thành vấn đề.

Cao doanh trưởng chần chờ, nửa ngày sau, lúc này mới cắn răng nói:

- Được, tôi đáp ứng, bất quá tôi có một thỉnh cầu.

Trần Hạo nói:

- Mời Cao doanh trưởng nói.

Ánh mắt Cao doanh trưởng sắc bén nói:

- Trần đại sư đã không sợ Quỷ Ngô, đương nhiên bản lĩnh cao cường, tôi hi vọng nếu cậu gặp những kẻ đánh lén tiết điểm, giết chiến hữu của chúng tôi thì không nên lưu tình.

Trần Hạo chân thành nói:

- Cao doanh trưởng yên tâm, quân nhân là căn bản quốc gia để chúng ta yên ổn, là tường bảo hộ người tu hành chúng ta an tâm tu hành, những người này thế mà động thủ đối với quân nhân, đáng chết.

Cao doanh trưởng cảm kích nhìn thoáng qua Trần Hạo, sau đó đưa ra mệnh lệnh, bắt đầu bàn giao.

Sau đó, Trần Hạo cũng chuẩn bị một chút.

Dù sao địa mạch âm động rất lớn, nếu hấn tiến vào, không biết bao lâu mới có thể đi ra.

Như vậy thức ăn và nước đều phải chuẩn bị.

Cao doanh trưởng toàn diện ủng hộ, đồ ăn là lương khô quân dụng, nước là nước lọc, chuẩn bị mấy rương lớn.

Không chỉ có như thế, Cao doanh trưởng còn chuẩn bị cho Trần Hạo đèn pin cao cường, còn có điện thoại vệ tinh quân

dụng, cho dù lạc đường, chỉ cần cách mặt đất không phải quá xa liền có thể gọi điện thoại.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, Cao doanh trưởng ra lệnh một tiếng, sơn cốc tiết điểm lập tức oanh minh, đất rung núi chuyển, ngọn núi vỡ vụn.

Chờ khói bụi tán đi, bề ngoài ngọn núi lộ ra một cái cửa hang to, bên trong Âm Sát chi khí lan tràn ra, dưới ánh mặt trời liền tan rã.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 228: Ăn Hàng

- Trần đại sư, cậu thật nghĩ kỹ rồi ư? Địa mạch âm động này liên miên mấy trăm dặm, bên trong có lẽ không chỉ có một Quỷ Ngô, cậu xông loạn thế này quá liều lĩnh, quá lỗ mãng.

Mắt thấy Trần Hạo chuẩn bị hành động, Lãnh Yên Nhiên nhin không được mở miệng hỏi.

Trần Hạo khẽ cười nói:

- Lãnh đạo hữu không cần lo lắng, tôi có suy nghĩ của mình, hơn nữa nhất định phải đi chuyến này. Mọi người ở lại nơi này đề phòng phát sinh ngoài ý muốn đi.

Nhìn khuyên không được, Lãnh Yên Nhiên lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, đạo hạnh của tôi thấp, cũng không có gì giúp đỡ được, bất quá Long Huyền Bội cũng coi là một kiện pháp khí phòng thân không tệ, cho cậu mượn phòng thân, có lẽ sẽ có trợ giúp.

Trần Hạo xem xét ngọc bội, liền cảm giác được linh tính phía trên không yếu, hiển nhiên không phải pháp khí bình thường, vội vàng muốn cự tuyệt.

Nhưng Lãnh Yên Nhiên lại chân thành nói:

- Trần đạo hữu, tôi chỉ là cho mượn, không phải cho luôn, cũng coi là một điểm tâm ý, chớ cậu từ địa mạch âm trong động đi ra, trả lại cho tôi là được. Mà Long Huyền Bội cùng Phượng Linh Bội là một đôi, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể sinh cảm ứng lẫn nhau. Cậu mang ở trên người, chúng tôi cũng có thể biết cậu có xảy ra chuyện gì hay không.

Trần Hạo ghen lời.

Lãnh Yên Nhiên đã nói như vậy, hấn cự tuyệt như thế nào? Đành phải nhận lấy, nói lời cảm tạ.

Lãnh Yên Nhiên lúc này mới cười nói:

- Hi vọng Trần đạo hữu lượng sức mà đi, cần phải kịp thời thoát thân, không cần bất chấp nguy hiểm, chúng tôi ở nơi này chờ cậu trở về.

Trần Hạo:

- ...

Đây này là khẩu khí thê tử phân phó trượng phu xuất hành cẩn thận ư?

Chúng ta chỉ là vừa mới quen biết đó.

Không muốn tiếp tục dây dưa, Trần Hạo dứt khoát cáo từ, sau đó mang theo mèo mun cùng gà ngốc tiến thẳng vào trên trong tiết điếm vừa được cho nổ tung.

Chờ thân ảnh Trần Hạo biến mất, Long đại sư lúc này mới đi đến bên cạnh Lãnh Yên Nhiên, thở dài nói: - Lãnh đạo hữu à, ngay cả bát tự còn chưa biết cô liền đem Long Huyền Bội cho người ta, không sợ cuối cùng giỏ trúc múc nước sao?

Lãnh Yên Nhiên mỉm cười:

- Quen biết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ông còn không biết tôi chính là một người phụ nữ một lòng một ý sao? Đã lựa chọn, liền sẽ cố gắng tranh thủ, dù sao, không thử làm sao biết có được hay không.

Tiến vào tiết điếm, đi không bao xa, Trần Hạo liền phát hiện con đường phía trước đã hết, chỉ có một nửa nghiêng hướng phía dưới có vết nứt, phía dưới một mảnh tĩnh mạch, nhìn không thấy đáy.

Đang suy nghĩ làm sao xuống dưới, gà ngóc liền không kịp chờ đợi trực tiếp nhào tới.

Sau đó, mèo mun đuôi theo.

Trần Hạo:

- ...

Lần này muốn hỏi hận đều không có cơ hội.

Thở dài bất đắc dĩ một tiếng, Trần Hạo cũng chui vào.

Một đường cong cong quán quán, không biết chui bao lâu, rốt cục xuất hiện một cái động lớn dưới mặt đất.

Trong động một mảnh u ám, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Ngoài ra còn có tiếng nước chảy rất nhỏ.

Trần Hạo lấy ra đèn pin cao cường chiếu xạ bốn phía, đồng thời Âm Dương Nhãn quan sát Âm Sát chi khí lưu động.

Động không phải rất rộng, cao bốn năm mét, nhìn như là một cái hành lang dưới đất.

Giữa hang động trong lòng đất là một dòng suối nhỏ, nước chảy nhỏ giọt không dứt.

Mà trong động đá vôi Âm Sát chi khí lại vô định, khi thì hướng phía trước phun trào, khi thì cuốn ngược, có thời điểm còn xao động.

Trần Hạo không biết làm sao.

Xem ra muốn bằng vào Âm Sát chi khí để phán định phương hướng là không thể nào rồi, tới đây đi sao nữa bây giờ?

Khanh khách!

Thời điểm này, gà ngóc kêu một tiếng, tựa hồ đang triệu hoán Trần Hạo nhanh lên.

Trần Hạo nhìn lại, liền phát hiện mèo mun cùng gà ngốc chạy tới phía trước mấy chục mét.

Nhãn tình sáng lên, Trần Hạo cười.

Ta thật ngốc, có gà ngốc và mèo mun, cần ta phán định phương hướng ư, bọn chúng cảm ứng Âm Sát chi khí, thậm chí là cảm kỳ, mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Chỉ cần đi theo gà ngốc và mèo mun là được, cần gì quan tâm nhiều như vậy.

Lúc này Trần Hạo cất bước liền đi, đi theo sau lưng gà ngốc và mèo mun.

Một trước một sau, trong bóng tối tiến lên.

Sau hai ngày, trên cơ bản đều vừa đi vừa nghỉ, Trần Hạo đã không biết đây là nơi nào.

Nhưng gà ngốc cùng mèo mun tựa hồ cảm giác được cái gì, đi không có chút lo lắng, cắm đầu hướng về phía trước.

Một ngày này, Trần Hạo đã mệt mỏi, đang định dừng lại ăn chút đồ vật, nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên mèo mun meo ô một tiếng, nghe tiếng kêu rất hưng phấn.

Trần Hạo sững sờ, xảy ra chuyện gì rồi?

Vội vàng quan sát tỉ mỉ, Âm Dương nhãn lại không phát hiện động tĩnh gì.

Nghi hoặc nhìn về phía mèo mun và gà ngốc, Trần Hạo lại phát hiện.

Chỉ là mèo mun hưng phấn, nhưng gà ngốc... lại bình tĩnh vô cùng.

Ta sát, tình huống gì? Các ngươi không cùng một kênh à!

Mèo mun lần nữa meo ô một tiếng, sau đó đột nhiên chạy về phía trước.

Trần Hạo không thể gọi được nó về, nhìn thoáng qua gà ngốc, Trần Hạo đành phải buông xuống dự định nghỉ ngơi, đi theo.

Hướng phía trước không hơn trăm mét, Trần Hạo liền thấy mèo mun đứng tại một chỗ đường rẽ chờ mình, sau đó lại lần chạy về phía trước.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, Tiểu Hoàng còn không tìm được thứ tốt, người đã phát hiện ra cái gì tốt trước sao?

Tiếp tục đuổi.

Rất cục, mèo mun dừng lại, đứng bên cạnh một vách núi, duỗi ra móng vuốt trên vách núi đá bắt mấy lần.

Trần Hạo hồ nghi dò xét vách núi, quả nhiên Âm Dương Nhãn phát hiện dị thường.

Vách núi có một cái khe, lúc này bên trong khe hở tản mát ra từng sợi Âm Sát chi khí, lẫn vào khí tức bên trong động.

Nói đến Trần Hạo trước đó liền phát hiện, Âm Sát chi khí địa mạch trong động đá vôi đủ loại, tạp nhạp vô cùng. Ngoại trừ chủ lưu địa mạch Âm Sát, còn có các loại Hồn Sát, Thủy Sát, Mộc Sát, ... các loại sát khí cổ quái hỗn hợp.

Bởi vì không có đầu nguồn, Trần Hạo cũng lười nghĩ nhiều.

Không ngờ tới lúc này mèo mun lại phát hiện một cái.

Cái khe hở vách núi này thông đến nơi nào? Có gì cổ quái? Thế mà có thể dẫn dụ mèo mun kích động như vậy?

Mèo mun nhìn Trần Hạo bất động liền không nhìn được.

Chủ nhân ngu xuẩn không giúp đỡ, vậy liền tự mình động thủ, com no áo ấm.

Lúc này mèo nâng chưởng lên, móng vuốt thép bắn ra to máu, xoạt xoạt xoạt lên vách núi.

Dưới móng vuốt thép sắc bén, mảnh đá vách núi vấy ra, bắt quá qua một lát liền bị đào ra một cái lỗ lớn hơn một mét.

Sau đó mèo mun hung phấn chui vào.

Trần Hạo:

- ...

Đại gia, người cũng không sợ bên trong có cái gì kinh khủng chơi chết người à.

Thế nhưng mèo mun đã đi vào, mình có thể mặc kệ ư?

Trần Hạo liếc qua gà ngốc, phát hiện nó chỉ bình tĩnh đi theo, hoàn toàn không lo lắng.

Hiển nhiên, cửa hang bên kia cho dù có cái gì cũng không mang đến uy hiếp, lúc này cũng yên lòng, theo mèo mun đào ra cửa hang, đi đến nhìn lại.

Vừa xem xét, Trần Hạo liền sửng sốt.

Trong không gian cửa hang, một đạo quỷ ảnh to lớn mặc kim giáp cao lớn từ một trong thạch quan nhẹ nhàng bay ra.

Nó hung thần ác sát, khí thế hung mãnh, trôi nổi ổn định liền từ từ mở mắt, thật giống như vừa mới tỉnh ngủ, ngũ khí trầm thấp lại uy nghiêm quát:

- Là ai quấy rầy bản tướng... A!

Quỷ ảnh cao lớn còn chưa dứt lời, một tia sáng trực tiếp từ đầu chém xuống, trực tiếp chém nó thành hai nửa.

Sau đó, mềo mun há miệng, quỹ ảnh cao lớn liền bị nó hút vào trong miệng, kễo kệt kễo kệt nhấm nuốt, đắc ý nuốt xuống.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 229: Mộ Viên Phi

Mẹ nó, còn tưởng rằng có thứ gì tốt, ai ngờ là vì miếng ăn!

Trần Hạo nhìn xong chỉ biết im lặng.

Người muốn ăn thì đi một mình là được, còn khiến cho ta khản trương như vậy!

Bất quá cửa hang bên kia thoạt nhìn như là một cái mộ huyết, cũng không biết là vị tướng quân cổ đại nào chôn ở nơi này.

Đáng thương nhất chính là kẻ đang ngủ ngon giấc bị Tiểu Hắc để mắt tới, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh còn không nói được.

Trần Hạo mặc niệm một giây vì nó.

Đang định gọi Tiểu Hắc ra, không ngờ Tiểu Hắc lại meo ô một tiếng, tựa hồ muốn Trần Hạo đi qua.

Trần Hạo sừng sốt.

Làm gì, mộ huyết không chỉ có một cái âm hồn?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo lấy kiếm gỗ đào ra, gia trì pháp lực, phá mở cửa hang rộng ra một chút, sau đó cũng chui vào.

Tiến vào trong động, Trần Hạo liền nhìn thấy đây chỉ là một cái mộ thất, bên trong trống rỗng, chỉ có một bộ thạch quan.

Ở bên trái là một thông đạo thông hướng cửa vào.

Nhìn Trần Hạo tiến đến, Tiểu Hắc liền đi đến cửa vào.

Trần Hạo có chút ngạc nhiên, cùng gà ngốc theo Tiểu Hắc đi ra mộ thất.

Vừa tới mộ thất, trước mắt rộng mở trong sáng, lại là một cái mộ cung không lồ dưới mặt đất.

Toàn bộ cung điện cao bảy tám mét, rộng lớn chừng bốn năm trăm mét, được từng cây cột đá chống lên.

Ở bốn phía mộ cung đứng không ít bóng người, dọa Trần Hạo nhảy một cái.

Bất quá rất nhanh Trần Hạo liền kịp phản ứng, những người này không phải người sống, mà là tượng binh mã.

Mà bên trong mỗi một cái tượng binh mã đều ẩn núp một âm linh sát khí bức người.

Thần sắc Trần Hạo cứng lại.

Mèo mun lại đột nhiên oa ô rít lên một tiếng.

Tiếng kêu này bén nhọn, truyền vang tứ phương.

Nháy mắt, toàn bộ âm khí mộ cung đều sôi trào, sau đó những âm linh ẩn núp bên trong tượng binh mã chậm rãi giãn ra, sau đó bay ra.

Trần Hạo:

- ...

Đại gia người, có thể bớt làm loạn hay không!

Nhìn thoáng qua mèo mun hung phấn, Trần Hạo im lặng thờ dài.

Con mèo chết này, cho tới bây giờ đều là tự tác chủ trương, một chút đều không như gà ngốc nhu thuận nghe lời.

Bất quá những âm linh này cũng chính là tương đương với lệ quỷ bình thường, thật cũng không có uy hiếp gì, mèo mun đã muốn ăn, vậy liền để nó ăn đi, sau khi ăn xong thành thật cho ca một chút, nếu không ca quát người.

Rất nhanh, âm linh hiện thân, từng tên cầm trường thương trong tay, hung thần ác sát tựa hồ như tiểu binh.

Bất quá làm Trần Hạo ngoài ý muốn chính là những tên lính quèn này mặc quân phục Thanh triều! Mỗi âm binh đều có một cái đuôi heo!

Đây thế mà... là một ngôi mộ triều Thanh sao?

Trần Hạo nhếch miệng lên, trên mặt xuất hiện một tia cười lạnh.

Lúc này, âm linh thành quân, trợn vện mấy trăm, từng cái ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, băng lãnh vô tình.

- Giết!

Âm binh nhắc thương, dưới sự chỉ huy của một đầu lĩnh âm tướng, ầm vang phóng tới Trần Hạo.

Trần Hạo bất động thanh sắc.

Mèo mun lại meo ô một tiếng, trong nháy mắt bành trướng, hóa thành trạng thái kim sắc, chưởng vung lên, từng mảnh từng mảnh đao quang bay ra, phóng tới âm binh.

Huru huru huru huru!

Đao quang nhanh chóng vọt thẳng bên trong âm linh, trong nháy mắt mấy trăm âm linh liền tổn thất một nửa.

Sau đó đao quang xoay tròn, bao lấy một mảng lớn âm linh vỡ vụn, bay vào trong miệng mèo mun.

Kẹo kẹt kẹo kẹt! Mèo mun một bên nhấm nuốt, một bên cực nóng nhìn âm linh còn lại.

Âm linh:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Nha, con mèo chết này, thế mà chơi đao đến trình độ này rồi!

Nuốt âm linh xong, kim sắc trên thân mèo mun đột nhiên tăng vọt mấy phân, khí thể trở nên càng thêm cường đại.

Sau đó, nó lại nhìn về phía những âm binh kia.

Mèo mun vừa nhìn lại, âm binh lui về phía sau mấy bước, khí thể bạo ngược trước đó trong nháy mắt biến mất hết.

Trời ơi còn đánh đấm gì nữa, chưa đến gần liền bị một đòn diệt hơn phân nửa, còn bị người ta ăn, nếu như tiếp tục xông lên thì ngay cả lông mèo còn chưa đụng tới đã bị nó ăn sạch rồi.

Meo ô!

Mèo mun nhìn âm binh bất động, liền không chịu nổi, gầm rú một tiếng, làm ra tư thái xung kích.

Chạy thôi!!!

Một tên âm binh đột nhiên kêu lên, sau đó xoay người chạy. Sau đó... âm binh tập thể chạy trốn.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, gi thế này? Các ngươi không phải Thanh binh sao? Các ngươi không phải không gì không địch được sao? Các ngươi sao có thể không đánh mà lui?

Mèo mun nào cho miếng thịt đến miệng chạy mất, oa ô một tiếng, đao cánh tổ hợp, vừa bay vừa truy sát âm binh.

Trong khoảnh khắc, âm binh còn lại liền bị trảm diệt một mảnh.

- Đại sư tha mạng, đại sư tha mạng, ta trên có mẹ già 80, dưới có con nhỏ 3 tuổi, không thể chết được.

Lúc này âm tướng chỉ huy âm binh kinh hoàng chạy tới bên cạnh Trần Hạo, vội vàng quỳ xuống, nước mũi nước mắt khóc cầu.

Trần Hạo:

- ...

Đây là Hán ngữ, hơn nữa hình như vẫn còn chưa tỉnh ngủ!

Đây không phải Thanh binh!

Trần Hạo nhíu mày, mở miệng nói:

- Người đã chết.

Âm tướng:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Người nói, đây là mộ gì?

Âm tướng vội vàng nói:

- Đây là Viên Phi mộ.

- Viên Phi? Viên Phi nào? Ta không biết, nói rõ ràng một chút.

Trần Hạo tức giận.

Âm tướng vội vàng nói:

- Đại sư, đây là Bình Tây Vương lập mộ cho Trần Viên Viên, cho nên gọi Viên Phi mộ.

Trần Hạo sững sờ:

- Bình Tây Vương? Trần Viên Viên? Thật hay giả thế? Mộ Trần Viên Viên không phải đang ở Kiếm Đông sao? Người

đang lừa phỉnh ta đấy à.

Âm tướng nói:

- Đại sư, ta nói thật mà, ta còn nhớ rõ ngày đó đột nhiên tiếp quân lệnh khẩn cấp, còn tưởng rằng là vây nhà, kết quả bị mê choáng, bị cưỡng ép đúc thành tượng binh mã, chờ ta tỉnh lại, liền thấy Chu tướng quân, lúc này mới biết chúng ta được tử lệnh trấn thủ mộ cung, nếu chống lại, gây họa tới người nhà. Đúng rồi, Chu tướng quân còn đang ngủ say, hấn độc hưởng một cái mộ thất, đại sư nếu như không tin có thể tìm hấn hỏi thử.

Trần Hạo liếc qua mộ thất, còn hỏi con khi gì nữa, tên kia đã nằm ở trong bụng Tiểu Hắc rồi.

Bất quá âm tướng lộ ra tin tức thật đúng là làm Trần Hạo giật nảy cả mình.

Cũng không nghĩ tới, ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp mộ huyết, lại là mộ cung một nữ nhân nổi danh như vậy!

- Ủm, mộ thất Trần Viên Viên ở đâu?

Ánh mắt Trần Hạo nhất động, mở miệng hỏi.

Âm tướng vội vàng nói:

- Đại sư, ta cho ngài biết, ngài có thể bảo mèo của ngài chó ăn ta không? Tiểu nhân vô tội, cho tới bây giờ không có hại ai bao giờ.

Trần Hạo bĩu môi.

Đã là loạn binh, có ai vô tội? Chưa nói đến việc người là Hán binh lại đầu nhập ngoại tập, hành động như thế đã đủ nói người có tội rồi.

Thời điểm này, mèo mun đã ăn hết âm binh khác, vẫn chưa thỏa mãn đi đến bên cạnh Trần Hạo, ánh mắt bất thiện nhìn âm

tướng.

Âm tướng bị dọa đến run lẩy bẩy, vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo không nhìn nó.

Mộ cung ở nơi này không quá lớn, không cần người nói ta cũng có thể tìm ra.

Mắt thấy Trần Hạo như thế, âm tướng tuyệt vọng, không nói hai lời, hóa thành một đạo âm khí muốn bay đi.

Mèo mun một mực khóa chặt nó, nào có thể để nó chạy mất, không chế phi đao lóe lên, âm khí một phân thành hai, chọt cuộn ngược vào trong cửa, trở thành thức nã cho mèo mun.

Trần Hạo cười nói:

- Hiện tại ăn cũng ăn rồi, giúp ta tìm mộ thất đi, chặc chặc, xung quan giận dữ vì hồng nhan đó, phải đẹp đến mức nào mới có thể làm được như thế chứ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 230: Yêu Hồn Bạch Lộ

Mèo mun ăn no một bữa, khí tức trở nên càng thêm hùng hậu, lông trên thân mèo càng phát ánh vàng rực rỡ, tâm lý đặc ý vô cùng.

Nghe Trần Hạo nói, mèo mun chớp mắt, liền hướng chỗ sâu mộ cung chạy tới.

Trần Hạo cùng gà ngọc theo ở phía sau.

Đi vào chỗ sâu mộ cung, lại là một cánh cửa đá bị phong tỏa.

Mèo mun dừng lại ở bên ngoài cửa đá, nhìn về phía Trần Hạo, dùng ánh mắt biểu thị, nơi này có một cái, bất quá nhìn bộ dáng của nó tựa hồ không có hứng thú với thứ ở bên trong.

Trần Hạo dò xét cửa đá, tìm tìm bốn phía, cũng không có phát hiện cơ quan.

Nghĩ nghĩ, Trần Hạo cũng mặc kệ, xuất ra kiếm gỗ đào, gia trì pháp lực, trực tiếp bộc phát pháp cương, chém hai lần lên cửa đá.

Hồng quang lóe lên, nửa bên cửa đá trực tiếp sụp đổ, rơi xuống đất vang vọng.

Nhìn kỹ một chút, không có động tĩnh, Trần Hạo liền tiến vào bên trong cửa đá.

Nơi này lại là một cái mộ cung, so với bên ngoài nhỏ hơn một chút, thoát nhìn như là một căn phòng.

Tiểu mộ cung cũng rất tinh tế, các loại đồ sứ tranh chữ, vải vàng quyền liêm, càng có san hô châu báu làm mộ cung nhìn

thêm lộng lẫy.

Trong mộ cung, đứng hầu mấy pho tượng thị nữ. Mà giữa hành cung chính là một cái đài cao, phía trên đài cao này trưng bày một cái bạch ngọc quan tài đã vỡ vụn.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, Trần Viên Viên đâu? Đùa ta à, cái quan tài này tại sao vỡ rồi? Chẳng lẽ là trộm mộ? Không phải chứ

Vội vàng leo lên đài cao.

Trần Hạo liền phát hiện, bạch ngọc quan tài điêu khắc vân văn dị thú vỡ vụn, tinh mỹ tuyệt luân, cũng là một kiện bảo bối, thứ này nếu như đem ra bên ngoài tuyệt đối có giá trị liên thành. Chỉ tiếc, hiện tại đã thành một đồng phế thạch.

Sau đó Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, bên trong quan tài vỡ vụn không có thi cốt.

Tình huống như thế nào? Quan tài vỡ, thi thể không có? Thi biến sao?

Trần Hạo cảnh giác nhìn quanh bốn phía, Âm Dương Nhân không có phát hiện âm hồn tồn tại, cũng không có phát hiện thi thể gì.

Tương đối quỷ dị, theo lý thuyết, bên trong tượng binh mã đều ẩn núp âm linh.

Nhưng tượng binh mã nội thị nữ tiểu mộ cung lại không có một cái, sạch sẽ vô cùng.

Đang suy nghĩ, gà ngốc đột nhiên o o o kêu lên.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo, gà ngốc đột nhiên chạy hướng một góc tiểu mộ cung, bỗng nhiên nhảy một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Mẹ kiếp! Cái quỷ gì nữa vậy.

Trần Hạo kinh hãi, liền vội vàng tiến lên xem xét.

Vừa xem xét, Trần Hạo liền nghẹn họng nhìn trân trối.

Nơi gà ngốc biến mất lại có một cái cửa hang to như vậy, phía dưới lại là một cái địa mạch âm động khác, cách mình năm sáu mét.

Nơi này thế mà cùng thông với địa mạch âm động sao? Là Trần Viên Viên thi biến phá vỡ, hay là có đồ vật khác?

Trần Hạo chần chờ một chút, cuối cùng vẫn nhảy xuống.

Bất kể nói thế nào, Tiểu Hoàng vẫn đi xuống, mình không có khả năng không quan tâm.

Lăng không đập mạnh Thiên Cương Bộ, thân ảnh nhất chuyển, bình an rơi xuống.

Sau đó Trần Hạo liền thấy mèo mun cũng nhảy xuống.

Bất quá lần này Trần Hạo không có gặp nạn giống ngọn núi trước đó, đem mèo mun đẩy ra, mà chủ động đưa tay, tiếp nhận mèo mun.

Rơi vào trong ngực Trần Hạo, mèo mun hài lòng liếc qua Trần Hạo.

Chủ nhân ngu xuẩn rốt cục không làm chuyện ngu xuẩn nữa.

- O o o!

Gà ngốc lần nữa kêu lên.

Trần Hạo nhìn lại, liền phát hiện gà ngốc mở một cái đồ vật to lớn.

Trần Hạo sững sờ, vội vàng tiến lên xem xét.

Vừa xem xét, Trần Hạo liền hít một hơi lãnh khí.

Đây là một con cự xà lột xác.

Toàn bộ da cự xà dài đến gần mười mét, cỡ thùng nước, toàn thân đen nhánh, nằm trên mặt đất, mơ hồ còn có yêu khí phát ra.

Trần Hạo dùng tay mò sờ, da rắn thật lạnh, cũng có chút cứng rắn. Ánh mắt nhất động, Trần Hạo móc ra kiếm gỗ đào, hung hăng chặt xuống một kiếm.

Lăng lệ pháp quang rơi vào bên trên da rắn, trực tiếp đánh xẹp da rắn, nhưng lại không có thương tổn mảy may.

Lần này, con mắt Trần Hạo cũng sáng lên.

Bảo bồi nha!

Thứ đồ chơi này tuyệt đối là tài liệu quý hiếm để chế tác pháp y.

Lúc này Trần Hạo mừng khắp khởi lấy Chưởng Tâm Lôi xua tan yêu khí còn sót lại phía trên da rắn, đem toàn bộ da rắn biến mềm, chông chắt ở cùng một chỗ, thu nhập bên trong Tự Lý Càn Khôn.

Cái đồ chơi này có thể làm nhiều bộ y phục, đến lúc đó trước làm một kiện đạo y, sau đó lại khai quang gia trì, lại soái khí lại có thể hộ thân!

Thu hoạch ngoài ý muốn, Trần Hạo mừng thầm trong lòng. Đang định khích lệ gà ngốc một cái, đột nhiên mèo mun oa ô một tiếng, nhìn về phía chỗ sâu âm động.

Gà ngốc cũng cảnh giác.

Sắc mặt Trần Hạo động một tý, nhìn sang, quả nhiên Âm Dương Nhân phát hiện một đoàn Âm Sát chi khí tiềm phục bên trong âm động khổng lồ, nếu không chú ý, kém chút liền không để ý đến.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo mở miệng nói:

- Ra đi, ta nhìn thấy người rồi.

- A, còn trốn đúng không, tin ca một kiếm chặt người hay không.

Trần Hạo lật tay, lấy ra kiếm gỗ đào, thúc giục pháp lực, hồng quang lấp lóe.

- Đại sư đừng mà, tiểu nữ tử ra là được.

Một giọng nữ vang lên, sau đó một cái bóng mờ chậm rãi ngưng tụ.

Hư ảnh này dáng người yếu điệu, một thân váy dài, cho dù phiêu động cũng cho người ta một loại tư thái ưu nhã, cảnh đẹp ý vui.

Chờ hư ảnh tới gần, càng có thể nhìn thấy tướng mạo tuyệt mỹ của hư ảnh, khí chất thoát tục.

- Trần Viên Viên?

Nhìn thấy nữ tử, Trần Hạo theo bản năng hô một tiếng.

Nữ tử khẽ khom người, chột mở miệng nói:

- Đại sư, thiếp thân không phải Trần Viên Viên, thiếp thân tên là Bạch Lộ.

- Bạch Lộ? Người tại sao ở nơi này?

Trần Hạo có chút thất vọng, thế mà không phải Trần Viên Viên, bất quá xinh đẹp như vậy, nhìn tựa hồ không thể kém hơn so với nữ thần đóng vai Tiểu Thiên, chỉ là khí tức trên thân có điểm lạ! Không giống như là âm hồn bình thường.

Bạch Lộ ủy khuất mà nói:

- Đại sư, thiếp thân là xà hồn, thân thể thiếp thân bị người khác đoạt đi.

- Cái gì?

Trần Hạo sững sốt.

Bạch Lộ vội vàng giải thích kinh lịch của mình.

Sau đó, Trần Hạo im lặng nhìn Bạch Lộ.

Bạch Lộ là một đầu xà yêu đặc đạo, mình ngoài ý muốn thu hoạch da rắn, cũng là của nó lột ra. Không đúng, không thể nói là của nó lột ra, mà là người tranh đoạt thân thể của nó lột ra.

Bởi vì vào trăm năm trước, Bạch Lộ đi ngang qua nơi đây, phát hiện địa mạch âm động tốt, có lợi cho tu hành, cho nên lưu lại.

Kết quả liên tục mình hồ mình.

Hơn tám mươi năm trước, Bạch Lộ hấp thu minh nguyệt tinh hoa, đang định quay lại hang động tiềm tu, ai biết tai họa từ trên trời giáng xuống, bình thường âm động an toàn vô sự, đột nhiên phía trên phá vỡ, sau đó một cái bạch cốt rơi vào trên người nó.

Bạch cốt kia có một kiện pháp khí đáng sợ, phát ra một đạo hắc quang, trực tiếp định trụ thân thể Bạch Lộ, không thể động đây.

Bạch Lộ cũng sinh lòng cảnh giác, yêu hồn ly thể, lúc này mới tránh thoát một kiếp.

Nhưng về sau, bạch cốt lại chui vào thân thể của nó, sau đó cũng không biết thi triển yêu thuật gì, thể mà chiếm đoạt thân thể Bạch Lộ, đồng thời tại chỗ thuế biến, lưu lại một lớp da, huyền hóa trưởng thành.

Sau khi bạch cốt cướp đoạt thân thể mình rời đi, Bạch Lộ mới dám ra, thế nhưng thời điểm này nó cũng chỉ có thể nhìn mình lột da, khóc không ra nước mắt.

Về sau, Bạch Lộ liền lưu ở nơi này, mỗi ngày trông mong, nghĩ nghĩ, không biết phải làm sao.

Lần này Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, Bạch Lộ cũng muốn xin giúp đỡ, lúc này mới hiện thân.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 231: Nhiệm Vụ Yêu Hồn

Nghe xong chuyện cũ của Bạch Lộ, Trần Hạo biểu thị sự đồng tình đối với chuyện mà nó gặp phải.

Thật vất vả tu luyện để Nhập Đạo, mở ra linh trí, có cơ hội siêu thoát, kết quả thân thể lại bị cướp mất?

Tiểu muội này cũng quá ngây thơ, thân thể bị cướp đã hơn tám mươi năm, thế mà bản thân vẫn ở lại nơi này chờ, người còn trông cậy bạch cốt tinh kia sẽ đồng tình với người, sẽ trả thân thể lại cho người sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ Bạch Lộ đáng thương, trong lòng Trần Hạo lại hơi động, hỏi:

- Bây giờ có phải người muốn đoạt thân thể về?

Bạch Lộ gật đầu như gà mổ thóc, chờ mong nhìn Trần Hạo nói:

- Đại sư, ngài sẽ giúp thiếp thân ư?

Ding: Hồn yêu Bạch Lộ, ly hồn tám mươi ba năm, hoàn thành linh nguyện, ban thưởng Vãi Đậu Thành Bình.

Đột ngột tiếng thông báo vang lên khiến Trần Hạo đại hỉ.

Chỉ muốn thăm dò một chút, không ngờ thật sự có thể thành.

Mà phần thưởng lần này lại là một thần thông quen thuộc, những lúc xem phim thấy xuất hiện cảnh này, quả thực là soái đến ngây người.

Hệ thống à, người quá đáng yêu! Moaaa!

Trần Hạo cười nói:

- Gặp nhau chính là hữu duyên, nếu như có thể, ta nguyện ý giúp người, nhưng bạch cốt tinh kia đoạt thân thể của người, người biết nàng ta ở nơi nào không?

Bạch Lộ vô cùng vui mừng, vội vàng nói:

- Hồi bẩm đại sư, bạch cốt tinh kia đang ở trong hang động dưới mặt đất, hình như nó muốn cướp Địa Sát Hỏa Quả, nó đã đánh bại Long tiên bối vốn là thủ hộ giả của hỏa quả, độc chiếm rất nhiều năm, theo ta được biết, hỏa quả kia sẽ thành thực trong mấy ngày tới.

Trần Hạo kinh ngạc, hỏi kỹ càng, lúc này mới biết được.

Hang động Địa Sát, vốn là động phủ do một con Khâu Yêu đắc đạo mở ra. Nó một mực thủ hộ Địa Sát Hỏa Quả trong dung nham hỏa mạch dưới hang động, chỉ cần thôn phệ được hỏa quả kia, Khâu Yêu này sẽ có thể hoá hình, trở thành yêu tu chân chính.

Đáng tiếc, sau khi bạch cốt tinh đoạt xá của Bạch Lộ, nó cầm pháp bảo trong tay, đánh bại được con Khâu Yêu, con Khâu Yêu kia nếu không phải có bản mệnh thần thông, dù lìa thân cũng có thể sống, sợ rằng đã bỏ mạng.

Những năm gần đây, bạch cốt chiếm giữ hỏa mạch, canh giữ hỏa quả, chờ ngày hỏa quả thành thực để đoạt lấy.

Con Khâu Yêu kia cũng không hề từ bỏ, liên hệ bạn bè tu đạo, chuẩn bị đến thời điểm hỏa quả thành thực, lại cướp trở về.

Nghe xong những này, ánh mắt Trần Hạo cổ quái hỏi:

- Bạch Lộ đạo hữu, người có biết con Khâu Yêu kia tìm bao nhiêu bạn đến trợ giúp không?

Bạch Lộ nói:

- Có bốn, một là Quỷ Ngô, hai là Điệp Yêu, ba là Hung Linh, còn có một kẻ giống như người sống, nhưng lại không phải, toàn thân hắn được bao phủ trong áo bào đen, có pháp quang hộ thể, ta không nhìn ra thân phận. Nhưng người áo đen kia đáng sợ nhất, có một lần ta không cẩn thận đụng phải hắn, hắn nhìn ta một chút mà kém chút đã hù chết ta luôn.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hang động ở dưới đất vốn huyền bí, có cả Quỷ Ngô tồn tại.

Tất cả yêu ma quỷ quái có lẽ đều vì một Địa Sát Hỏa Quả mà xuất hiện.

Đối với Địa Sát Hỏa Quả, Trần Hạo có chút hiểu biết, trong tàng thư ở Bạch Hạc quan có ghi lại các loại thiên địa kỳ trân, hỏa quả này chính là trân bảo thứ hai mươi chín, hấp thu đại địa tinh hoa ở Địa Sát hỏa mạch, năm trăm năm mới thành thực, có được hiệu quả huyền diệu, đặc biệt đối với yêu loại, có tác dụng giúp yêu vật hoá hình, tăng trưởng đạo hạnh hoặc gia tăng linh trí.

Nói một câu không ngoa, ăn được Địa Sát Hỏa Quả, cho dù là động vật phổ thông cũng có thể trực tiếp mở ra linh trí, đồng thời có được trăm năm đạo hạnh.

Dạng đồ vật tốt như vậy, có ai không muốn?

Nhưng sau khi biết rõ, Trần Hạo chần chờ mở miệng nói:

- Bạch Lộ đạo hữu, không ngại nói rõ với ngươi, ta tới hang động dưới mặt đất kia cũng có nguyên nhân, chính là vì con Quỷ Ngô kia đã thương người, trước mắt bị Đạo môn chú ý, ta hợp tác tới đây hỗ trợ, nếu gặp nó, sợ rằng không tránh khỏi một trận chiến.

Bạch Lộ kinh ngạc nói:

- Đại sư là vì Quỷ Ngô đến đây? Quá tốt rồi, tên kia xấu đến phát hoảng, thế mà hắn dám đánh chủ ý vào ta, đại sư phải hung hăng đánh nó.

Trần Hạo:

- ...

- Nhưng nếu gặp được Khâu Yêu tiên bối, xin đại sư hạ thủ lưu tình một chút không, năm đó Khâu Yêu tiên bối đã chứa chấp ta, ngài ấy không phải yêu xấu.

Bạch Lộ đáng thương hề hề nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Yên tâm đi, ta không phải người tu hành có quan điểm nhân yêu bất lưỡng lập, người xem con gà trống và mèo mún kia, bọn chúng chính là đồng bọn của ta.

Bạch Lộ lập tức cười, nó cũng vì nhìn thấy mèo mún và gà trống nên mới dám ra.

Bây giờ Trần Hạo đã nói rõ, nó cảm thấy vị đại sư này thật sự là một người tốt.

Sau đó, Trần Hạo mang theo mèo mún và gà ngốc, đi theo Bạch Lộ tiến lên, đồng thời hỏi thăm lai lịch Bạch Lộ và hoàn cảnh yêu giới hiện nay.

Bạch Lộ là rắn dị chủng trên Kỳ Liên Sơn, trong thân thể có một ít huyết mạch giao long, hơn hai trăm năm trước đã Nhập Đạo, nhưng ở Kỳ Liên Sơn còn có một con dị chủng Huyền Ứng luôn có ý đồ với nó, Bạch Lộ hơi sợ nên bỏ chạy, ngoài ý muốn đi vào hang động dưới mặt đất, kết quả vẫn không thoát được kiếp nạn.

Theo lời nó kể, hiện nay yêu tu quá ít, nó tu hành hơn hai trăm năm, cũng mới biết năm sáu con, có một số còn nhỏ yếu hơn nó.

Mà con Khâu Yêu kia tất bật ngược xuôi hơn tám mươi năm cũng mới tìm được một Quỷ Ngô và một con Điệp Yêu, hung linh kia không phải yêu, càng đừng nói tới người áo bào đen thần bí.

Trần Hạo hiểu kì hỏi thăm, có tồn tại đại xà yêu Bạch Tố Trinh hay không, người tên là Bạch Lộ, có quan hệ gì với Bạch Tố Trinh.

Kết quả là Bạch Lộ nói không biết Bạch Tố Trinh, nó tên là Bạch Lộ, cũng là vì năm đó sau khi Nhập Đạo, nghe được thư sinh đọc sách, đọc đến câu thơ bạch lộ vi sương, nó cảm thấy Bạch Lộ rất êm tai, thế nên lấy làm tên luôn.

Giải thích rõ ràng, trong lòng Trần Hạo khẽ nhàn nút like cho Bạch Lộ.

Tiểu muội ngọc Bạch Lộ này khoác lên yêu xà bì, tu hành đã hơn hai trăm năm nhưng vẫn đơn thuần như thế.

Một đường đi tới, sau hai giờ, gà ngốc đột nhiên kêu lên, bộ dáng hung phấn.

Mèo mun cũng nheo mắt lại, ngưng tụ khí thế

- Là Quỷ Ngô kia, à, còn có những người khác.

Bạch Lộ ngạc nhiên nói.

Trần Hạo cũng cảm giác được pháp lực ba động, suy nghĩ một chút liền cười nói:

- Có thể là những người khác ở Đạo môn đến, chúng ta đi qua xem một chút.

Lại tiếp tục tiến lên, đi vào một lối rẽ ở hang động, tiếp tục đi về phía trước không đến trăm mét thì một hang động rộng lớn xuất hiện, trong huyệt động, pháp quang lưu động, không gian sáng tỏ.

Nhìn kỹ, Trần Hạo thấy hai trung niên tu sĩ một nam một nữ đang vây công một con Quỷ Ngô khổng lồ.

Quỷ Ngô khổng lồ này dài năm sáu mét, bộ dáng dữ tợn đáng sợ, nửa thân trước màu đỏ, nửa thân sau màu đen, một mình chiến đấu với hai tu sĩ cũng không rơi vào thế hạ phong, chân rết múa loạn, vô cùng sắc bén, tiếng nổ không ngừng vang lên.

Mà hai trung niên tu sĩ trong tay cầm trường kiếm, pháp quang chớp động, dường như hai người đều luyện kiếm thuật, vừa công vừa thủ, dây dưa liên tục với Quỷ Ngô, ngăn chặn Quỷ Ngô bỏ chạy, trong lúc nhất thời, khó phân thắng bại.

Nhóm Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, khiến hai trung niên tu sĩ vui mừng, nam tu lên tiếng nói:

- Vị đạo hữu này, mong đạo hữu góp chút sức lực, cùng nhau tiêu diệt Quỷ Ngô này.

Trần Hạo còn chưa mở lời, Quỷ Ngô kia đã chấn kinh, kêu lên một tiếng chói tai, trên thân nó bộc phát ra một cỗ huyết quang hung lệ, đẩy lui hai trung niên tu sĩ, sau đó đầu nó chui vào dưới mặt đất, muốn bỏ chạy.

Thật vất vả mới tìm được nó, sao có thể thả đi!

Gà ngốc vô cùng nôn nóng, mèo mun ở một bên vẫn một mực vận sức chờ phát động liền động.

Một tiếng gầm rú, Tiểu Hắc vung lên một trảo, đại đao khảm đỏ phá không bay đi, như thiểm điện lóe qua Quỷ Ngô đã chui nửa người xuống dưới đất.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 232: Bị Dao Động

Huu!

Đại đao xuyên qua thân thể Quỷ Ngô, giống như cắt đậu hũ, dễ như trở bàn tay.

Một nháy mắt, thân thể Quỷ Ngô một phân thành hai, nửa thân thể trước chui xuống dưới đất không thấy đâu, nửa thân thể phía sau nhảy loạn trong huyết động, không ngừng co giật.

Trung niên tu sĩ:

- ...

O o o!

Gà ngốc ở một bên xem Miêu tử đại phát thần uy, lập tức hai mắt phát sáng, vui vẻ vỗ cánh, chạy như bay đến cạnh một nửa thân thể Quỷ Ngô. Kêu một tiếng với nửa thân thể Quỷ Ngô, tiếng kêu này ẩn hàm một loại ba động, trùm lên thân thể quý rết, quý rết vốn đang không ngừng co giật lập tức nhỏ đi một vòng.

Gà ngốc tiếp tục kêu, Quỷ Ngô tiếp tục thu nhỏ, chỉ trong một chốc, một nửa thân thể Quỷ Ngô vốn dài hơn hai mét đã nhỏ bằng ngón tay cái, gà ngốc trực tiếp mổ một phát, trực tiếp nuốt xuống, sau đó lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Trung niên tu sĩ:

- ...

Bạch Lộ:

- ...

Trần Hạo cũng tò mò nhìn gà ngốc.

Con hàng này chết sống muôn tới đây, không biết ăn được Quý Ngô kia, có biến hóa gì không.

Hắn chăm chăm nó một lát...

Má nó, thế mà lại không có biến hóa gì! Quý Ngô kia đối với người không phải chỉ là mỹ thực thôi chứ?

Trần Hạo đen mặt lại.

Vì ăn một bữa mà chịu nguy hiểm lớn như thế, đáng giá không?

Đúng lúc này, gà ngóc đột nhiên kêu lên một tiếng, đầu gà ngẩng cao, cánh giương ra, sau đó giơ một chân lên, tạo thế Kim Kê Độc Lập.

Chợt, mào gà của gà ngóc sáng lên.

Thật sự là đang phát sáng, vàng sáng màu đỏ tím, thuần khiết, dương cương.

Cùng lúc đó, âm khí trong Địa Sát ở mấy mét xung quanh gà ngóc trực tiếp bị bắn ra, không thể nào tiếp cận.

Trần Hạo mở to hai mắt nhìn, thật sự có hiệu quả, Tiểu Hoàng nhà ta thật trâu bò!

Đúng lúc đang vô cùng mong chờ, đột nhiên vàng sáng đỏ tía ở mào gà... tắt.

Trần Hạo:

- ...

Gà ngóc không cam lòng tiếp tục đứng thẳng, sau một lúc lâu, gà ngóc vô cùng đáng thương nhìn về phía Trần Hạo, ủ khuất kêu một tiếng.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Mẹ nó, một nửa thân thể Quý Ngô mà không đủ dùng sao?

Thế nhưng nhìn dưới mặt đất, một nửa thân thể kia đã sớm chạy không còn bóng dáng.

- Khụ khụ, Tiểu Hắc, có thể đuổi kịp không?

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun liếc hắt một cái. Ta có thể chém đứt một nửa thân thể nó, đã tận lực lắm rồi!

Trần Hạo gượng cười, nhìn về phía gà ngốc nói:

- Đừng nóng vội, một nửa thân thể đã ăn được rồi, một nửa còn lại không chạy được.

Gà ngốc đành phải buồn bã gục đầu xuống.

- Khụ khụ, vị đạo hữu này, bản đạo tên là Lăng Phong, đây là sư muội tôi, cũng là đạo lữ của bản đạo, Lăng Nguyệt, xin chào đạo hữu.

Đúng lúc này, nam trung niên tu sĩ đã lấy lại tinh thần, dè lại tâm tình chán kinh đối với một mèo một gà đi tới gần Trần Hạo, chấp tay hành lễ. Nữ tu sĩ trung niên bên cạnh Lăng Phong cũng hành lễ.

Trần Hạo cũng đáp lễ lại:

- Văn bối Trần Hạo, chào hai vị đạo hữu.

- Trần Hạo? Cậu là người không dựa vào Linh Thạch, tự dựa vào sức mình Nhập Đạo!

Nghe được Trần Hạo nói tên mình, Lăng Phong kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo cũng kinh ngạc:

- Lăng Phong đạo hữu biết văn bối?

Lăng Phong cười nói:

- Đâu chỉ là biết, quả thực tên đạo hữu như sấm bên tai, dù sao hiện tại đạo hữu là người thứ sáu ở giới tu hành không dựa vào Linh Thạch mà Nhập Đạo, Cổ Đạo Toàn tiên bồi giới thiệu cậu với người trong Đạo môn, muốn mấy vị cao nhân mà ông ta quen biết chiếu cố đến cậu. Bây giờ các tiên bối trong các phái của Đạo môn đều mong cậu có thể phá vỡ hạn chế, nhập đạo Tiên Thiên đấy.

Trần Hạo nghe thế toàn thân toát mồ hôi, Cổ Đạo Toàn tiên bồi thật là rất nhiệt tình!

- Trần đạo hữu, tại sao cậu lại tới hang động dưới đất này?

Lăng Phong tò mò hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Khi vẫn bồi bắt đầu hành đạo, có đi ngang qua Đông Dương, biết được chuyện về hang động dưới đất này nên muốn đến giúp đỡ một chút. Nhưng giữa đường vẫn bồi gặp được Bạch Lộ đạo hữu, biết được một chút nội tình, cũng không biết hai vị đạo hữu có biết hay không.

Lăng Phong liếc qua Bạch Lộ, cười nói:

- Chúng tôi trực tiếp được phái đến đây, mục tiêu chính là bắt con Quỷ Ngô kia, chẳng lẽ còn có tin tức gì khác?

Trần Hạo liền thuật lại tin tức biết được từ trong miệng Bạch Lộ.

Nghe được tin tức này, thần sắc Lăng Phong và Lăng Nguyệt lập tức trở nên cổ quái, sau đó Lăng Phong vội vàng nói:

- Trước đó có một vị đồng đạo bị hung linh phục kích, chút nữa thì bỏ mình, còn tưởng rằng là trước đó hung linh trộm đến, không nghĩ tới chuyện lại là như vậy, đạo hữu, sợ là chúng tôi không thể đồng hành cùng cậu, tin tức này, tôi cần

về hồi bẩm với môn phái, để những đạo hữu khác cùng nhau đến đây đề cao cảnh giác.

Trần Hạo cười nói:

- Không sao, đạo hữu cứ làm việc của mình đi, vẫn bồi sẽ tiếp tục đuổi theo Quỷ Ngô kia.

Đợi sau khi Lăng Phong và Lăng Nguyệt rời đi, Trần Hạo nhìn về phía gà ngóc nói:

- Người có thể khóa chặt khí tức của Quỷ Ngô hay không?

Gà ngóc nhìn thoáng qua hang động, đầu gà rũ xuống.

Hang động dưới đất này, thực sự là bốn phía thông suốt, chỗ Quỷ Ngô chui xuống dưới là một đầu hang động, mà trong hang động này có Địa Sát chi khí hỗn loạn vô hình, lúc này khí tức Quỷ Ngô đã sớm tán loạn, sao có thể khóa chặt.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Con Quỷ Ngô này bị thương nặng như vậy, chắc chắn sẽ không cam tâm rời đi, nhất định muốn ở lại để tranh đoạt Địa Sát Hỏa Quả, Bạch đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi xuống đi.

Cùng nhau đi tiếp, còn chưa đi được bao xa đâu, đột nhiên Trần Hạo biến sắc, hần phát hiện mấy người ngã trên mặt đất.

Vội vàng đi qua xem xét, Trần Hạo sửng sốt.

Những người ngã trên mặt đất, thân mặc đạo bào, thân thể khô gầy, chết không nhắm mắt, thoạt nhìn như bị hút hết sinh cơ huyết nhục, đến hồn phách cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi Lăng Phong và Lăng Nguyệt cũng chưa nói có người chết mà? Chẳng lẽ bọn họ cũng không biết?

- Không đúng, hình như mình bỏ sót thứ gì rồi.

Trong lòng Trần Hạo nhảy một cái, hấn vọt vàng suy nghĩ

Một lát sau, Trần Hạo đột nhiên nhảy lên, sau đó thân ảnh nhanh chóng chạy đi, đuổi theo hướng Lãng Phong Lãng Nguyệt rời đi.

Nhưng đuổi theo được khoảng trăm mét, Trần Hạo nhìn mấy nhánh rẽ trong hang động, sát khí kia đã che dấu khí tức Lãng Phong và Lãng Nguyệt, không phân biệt được hướng đi của họ. Sắc mặt của hắn lập tức trầm xuống.

Chết tiệt, lão tử bị khí tức pháp lực thuần khiết trên người bọn họ lừa gạt!

Hai đồng đạo này không phải người tốt!

Bây giờ Trần Hạo mới nhớ tới, mặc dù hai trung niên tu sĩ kia tu hành Đạo môn pháp thuần khiết, nhưng trên người bọn họ lại mang theo tà khí.

Mới đầu Trần Hạo còn nghĩ rằng họ bị khí tức của Quỷ Ngô xâm nhập hoặc là bị nhiễm khí tức trong hang động.

Nhưng nghĩ lại hành vi của hai người, liền thấy không bình thường.

Với tu vi của bọn họ, mỗi một người đều có đạo hạnh hai mươi năm trở lên, khi hai người liên thủ, cho dù không đánh chết được Quỷ Ngô kia, cũng không nên là giằng co mãi, trừ phi, bọn họ muốn... bắt sống.

Sau đó, nghe được mình nói tới Địa Sát Hỏa Quả, khi đó Lãng Phong và Lãng Nguyệt lộ ra vẻ cổ quái, rồi hai người nhanh chóng kiếm cơ rời đi.

Nếu như mình không nghĩ sai, hai kẻ đó không chừng chính là kẻ trộm ở hang động dưới đất này.

Ngọa tào, kinh nghiệm giang hồ của mình quá ít, hơn nữa luôn gặp được tu sĩ chính phái, đồng đạo hiền lành, Trần Hạo

vẫn luôn giữ vững tín nhiệm với mọi người.

Bây giờ lại bị lừa một vố, trong lòng Trần Hạo vừa tức vừa buồn bực.

Xem bộ dáng của hai kẻ kia, có lẽ là muốn đánh chủ ý vào Địa Sát Hỏa Quả, chờ xem, nếu gặp lại, ca nhất định phải nói chuyện thật tốt một phen.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 233: Hồng Bào Hỏa Quý

- Đại sư sao thế?

Bạch Lộ, mèo mun cùng gà ngốc chạy tới sau, thấy sắc mặt Trần Hạo khó coi, Bạch Lộ tò mò hỏi.

Trần Hạo lắc đầu:

- Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Tiếp tục đi sâu vào trong, mấy canh giờ sau, trước mắt bọn họ xuất hiện một mảnh hỏa hồng chi sắc.

Hỏa hồng sắc này là màu của Sơn Thạch, giống như dung nham đọng lại, tỏa ra hồng quang, tỏa ra ánh sáng khiến không gian dưới đất sáng tỏ.

Đến nơi này, Bạch Lộ mở miệng nói:

- Đại sư, nơi này chính là bên ngoài hỏa mạch, tiếp tục đi đến phía trước, chính là trung tâm hỏa mạch, bên kia rất nguy hiểm, cho dù chỉ là một đóm lửa cũng có thể hòa tan kim thiết, đại sư nhất định phải cẩn thận.

Trần Hạo cười nói:

- Đa tạ nhắc nhở, nhưng Bạch đạo hữu bây giờ đang ở trạng thái yêu hồn, hỏa khí ở đây mạnh như vậy, không có ảnh hưởng với người sao?

Bạch Lộ nói:

- Đại sư yên tâm, thiếp thân là hậu duệ Hỏa Giao, trời sinh có thể ngự hỏa.

Trần Hạo giật mình, trong lòng khẽ suy nghĩ.

Hỏa Giao hậu duệ, nếu lộ da ra, chẳng phải là cũng có ngự hỏa chi năng? Cái này nếu luyện thành pháp bào, lại khai quang, chắc chắn, đây chính là bảo bối thủy hỏa bất xâm trong truyền thuyết, ca cũng lời to.

Đang muốn tiếp tục đi, đột nhiên mèo mun kêu lên một tiếng, trong tiếng kêu lộ vẻ ngưng trọng.

Gà ngốc cũng đồng thời biểu hiện ra động tác cảnh giác.

Trần Hạo dừng lại quan sát một chút, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, nhìn về phía trước, chỉ thấy một hồng ảnh gào thét bay đến, tốc độ cực nhanh.

Khi đến gần, hồng ảnh hạ xuống đất, hóa thành một bóng người áo bào đỏ.

Người này là nam, nhìn hơn ba mươi tuổi, dáng người gầy gò, mặc xuyên giáp.

- Hung linh!

Bạch Lộ kinh ngạc thốt lên một tiếng, theo bản năng lui ra sau mấy bước, vẻ mặt hơi sợ.

Vẻ mặt Trần Hạo không lộ ra biểu tình gì, nhưng trong lòng đang âm thầm kinh hãi.

Hung linh áo bào đỏ này, không chỉ có sát khí bức người, mà trên người có một lực lượng cực kỳ bạo ngược, khiến hắn có cảm giác uy hiếp.

- Trung tâm hỏa mạch, người sống dừng bước, đặt chân một bước, thập tử vô sinh.

Hung linh áo bào đỏ nhìn nhóm Trần Hạo một lượt, lạnh lùng mở miệng.

Trần Hạo nhú mày, không chút yếu thế nói:

- Đây là nhà ngươi sao? Ngươi nói không cho người đi vào thì ta không được vào sao? Ngươi là thứ gì.

Hung linh áo bào đỏ đột nhiên nhìn chăm chăm vào Trần Hạo, nó hóa thành một tàn ảnh, trực tiếp công kích.

Trần Hạo đã sớm đề phòng, cũng không lui lại, vận chuyển pháp lực ngưng tụ ở hai tay, đánh ra Chương Tâm Lô.

Ầm một tiếng, điện quang chớp động, chương của Trần Hạo và hung linh áo bào đỏ va vào nhau.

Khi hai lực lượng va chạm vào nhau lập tức bùng ra, Trần Hạo phải lui về sau hai bước, hung linh áo bào đỏ thì bay ngược ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, nhìn không tổn hao gì.

Ánh mắt quỷ dị nhìn Trần Hạo, hung linh áo bào đỏ nhếch miệng cười một tiếng:

- Chương Tâm Lô? Có chút đạo hạnh, nhưng chỉ dựa vào chút bản lĩnh này, ngươi còn chưa đủ tư cách tranh đoạt Địa Sát Hỏa Quả, khuyên ngươi một câu, tốt nhất rút đi, nếu ngươi nhất định tiến vào hỏa mạch, chính là bãi săn của ta, đừng trách ta không nói trước.

Dứt lời, hung linh áo bào đỏ khẽ lắc một cái, hóa thành hồng quang, trong nháy mắt phóng đi.

Nhìn hồng quang biến mất, Trần Hạo nhíu mày.

Hung linh này thật hung ác, quỷ vật bình thường khi đối mặt với Chương Tâm Lô như là chuột thấy mèo, hoàn toàn bị khắc chế.

Thế nhưng hung linh áo bào đỏ này lại không bị tổn thương chút nào, Chương Tâm Lô vốn là khắc tinh của quỷ vật, nhưng với nó lại vô hiệu!

- Đại sư, đây là một trong tam đại Quỷ Vương Mang Sơn - Hồng Bào Hỏa Quỷ, chết vì bị lửa đốt cháy, âm hồn hấp thu hỏa độc, hóa thành hung linh, nó có thể ngự hỏa, có rất nhiều pháp thuật Đạo môn vô hiệu đối với nó, chỉ có thần thông đạo pháp Thủy hệ mới có thể khắc chế nó.

Bạch Lộ yếu ớt mở miệng.

Trần Hạo sững sờ.

Đậu xanh, Hồng Bào Hỏa Quỷ! Đây không phải là một trong những hung linh Ngũ Hành chứ! Loại hung linh này có thể hình thành cũng cần thiên thời địa lợi nhân hoà, nếu không rất khó xuất hiện.

Mẹ kiếp, lại là một kẻ khó dây dưa!

Trần Hạo nhức đầu.

Quỷ bình thường, không quản nó là ác quỷ hay lệ quỷ, Chưởng Tâm Lôi đánh ra một cái không chết cũng tàn phế. Thế nhưng loại hung linh Ngũ Hành này, ngoại trừ đạo pháp chuyên môn khắc chế, nó căn bản không sợ đạo pháp khác, trừ phi có thể tu luyện đạo pháp thần thông tới cảnh giới cực cao, vượt qua hạn chế Ngũ Hành.

Thế nhưng người có thể tu luyện tới cảnh giới đó, cũng phải là người có thâm niên tu hành, chỉ là Hồng Bào Hỏa Quỷ tại sao đi theo con đường này chứ.

Ngẫm lại bản thân hẳn nắm giữ pháp thuật thần thông Thủy hệ cũng chỉ biết Tụ Thủy Thuật, đây chỉ là một pháp thuật nhỏ, ngoại trừ khi khát nước thì ngưng tụ một vốc nước để giải khát thì chẳng có tác dụng gì nữa, làm sao có thể đối phó Hồng Bào Hỏa Quỷ?

Chẳng lẽ lại phải mời đế quân? Không được, quá mất mặt, tùy tiện gặp một đối thủ đã phải dùng đại chiêu mời đế quân,

chẳng phải chứng minh mình quá vô năng? Hơn nữa cứ luôn làm phiền đế quân, ông ta cũng sẽ không vui.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun, hỏi:

- Tiểu Hắc, ngươi có thể ăn Hồng Bào Hỏa Quỷ này không?

Mèo mun:

- ...

Trực tiếp quay đầu không thèm nhìn Trần Hạo.

Nếu có ta thể ăn, còn cần ngươi nói à, ta đã sớm mở miệng.

Trần Hạo bất đắc dĩ, nhìn về phía Bạch Lộ nói:

- Bạch đạo hữu, không biết ngươi có thể nói một chút với vị Khâu Yêu kia hay không, chúng ta đến đây không phải muốn đoạt Địa Sát Hỏa Quả, ngược lại còn có thể giúp nó, có thể mở cho chúng ta một con đường hay không.

Bạch Lộ yếu ớt nói:

- Đại sư, đã lâu rồi thiếp thân cũng không nhìn thấy Khâu Yêu tiên bối, cũng không biết bây giờ ngài ấy ở nơi nào.

Trần Hạo im lặng.

Kiểu gì cũng không được, cũng không thể thật sự quay đầu trở về chứ? Phải xử lý con gà ngốc kia thế nào? Thật vất vả mới gặp được một thứ có thể trợ giúp nó, kết quả mới ăn một nửa, bây giờ nếu thật sự quay về, nó sẽ oán chết mình.

Hơn nữa, còn có nhiệm vụ của Bạch Lộ nữa, Vãi Đậu Thành Bình đó, đây chính là một trong những thần thông trong truyền thuyết Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, cứ từ bỏ như vậy, Trần Hạo có chút không cam tâm.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo cắn răng nói:

- Chúng ta tiếp tục đi.

Bạch Lộ kinh hi nói:

- Đại sư có biện pháp đối phó với Hỏa Quỷ sao?

Trần Hạo nói:

- Ta không có biện pháp đối phó với nó, nhưng nếu nó muốn đối phó với chúng ta cũng không dễ dàng, trước tiên đi qua nhìn rồi tính. Dù sao Địa Sát Hỏa Quả cũng không phải chỉ có mình nó nhớ thương, cơ hội luôn luôn có.

Bạch Lộ thở phào một hơi, nó cũng lo lắng Trần Hạo sẽ bỏ dở giữa chừng mà quay về, đến lúc đó thân thể của nó sao có thể đòi lại? Nó cũng không thể tiếp tục ở lại hang động dưới đất này trốn đông trốn tây được, thời gian ở đây đã hơn tám mươi năm, nó trốn đủ rồi.

Tiếp tục đi về phía trước, qua nửa giờ, Trần Hạo đã thấy hỏa mạch.

Lần đầu tiên nhìn thấy hỏa mạch, Trần Hạo ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Một tầng không gian bao la, từng gò núi chập trùng, ở giữa gò núi là dung nham chảy xuôi, tựa như một dòng sông, cuộn cuộn không dứt.

Dung nham đỏ sậm, ẩn chứa lực lượng hỏa khí mênh mêng, chấn động lòng người.

Mà giữa lòng dung nham thỉnh thoảng toát ra từng đoá hỏa tinh màu đỏ thẫm, tưởng rằng bình thường, nhưng Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn nhìn ra, hỏa tinh là do dung nham hỏa khí ngưng tụ, dù là một viên nhỏ như hạt gạo cũng có thể so với hỏa đạo thần thông bình thường!

Nếu như bị hỏa tinh này đánh trúng, thì cho dù có Linh Khí pháp y hộ thân, cũng sẽ trực tiếp bị xuyên thủng, không chết cũng phế.

Quả nhiên lực lượng căn bản nhất của đất trời mới là thứ đáng sợ nhất, dù là một tờ một mảnh trong đó, tu sĩ tầm thường tu luyện cả một đời cũng khó sánh được.

Trong lúc trong lòng đang rung động, đột nhiên ánh mắt Trần Hạo nhíu lại.

Hắn thấy được Hồng Bào Hỏa Quỷ.

Gia hỏa này đứng trên một gò núi, hai tay khoanh lại, ánh mắt băng lãnh về phía Trần Hạo, trong mắt tràn đầy sát ý.

Hiển nhiên, Trần Hạo không nghe lời khuyên, đã tiến vào danh sách tử vong của nó.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 234: Quả Thật Trùng Hợp

A, mặc dù thời gian tu hành của ca không dài, nhưng không phải ai muốn giết là có thể giết, mặc xác ngươi, có bản lĩnh thì đến đánh.

Trần Hạo bĩu môi, không nhìn Hồng Bào Hỏa Quỷ nữa, sau đó nhìn về phía Bạch Lộ nói:

- Địa Sát Hỏa Quả ở đâu?

Bạch Lộ lắc đầu nói:

- Địa Sát Hỏa Quả ở trong dung nham hỏa mạch, không có rễ, được hỏa khí bồi dưỡng, trừ khi đến thời kì thành thực, hàng năm chỉ có mấy ngày mới có thể nổi lên. Hiện tại hỏa quả hẳn là ở sâu dưới hỏa mạch, không thể nhìn thấy được.

Trần Hạo sững sờ:

- Vậy bạch cốt tinh chiếm thân thể ngươi ở đâu?

Bạch Lộ tức giận nói:

- Bản thể của ta có thể ngự hỏa, sau khi nó chiếm được, nó có thể chui vào trong dung nham, hiện tại cũng chỉ có nó mới biết hỏa quả ở đâu.

Trần Hạo im lặng.

Nói nửa ngày, đến cái bóng của nó cũng không thấy thì ta phải giúp ngươi thế nào?

- Ngươi xác định hỏa quả sẽ thành thực trong mấy ngày tới?

Trần Hạo hỏi.

Bạch Lộ gật đầu:

- Ta nghe Khâu Yêu tiên bối nói, trước khi hỏa quả thành thực sẽ xảy ra dị tượng, trước đó hỏa mạch chấn động mấy lần, đây chính là dấu hiệu.

Trần Hạo sững sờ.

Hỏa mạch chấn động. Lúc trước ngọn núi kia bị lở đất, không là do chấn động ở đây gây ra chứ?

Mẹ nó, thật đúng là quanh co lòng vòng, mọi việc đều có thể giải thích.

- Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ có thể chờ ở nơi này, được rồi, chúng ta tìm chỗ an toàn trốn đã, ta nghĩ trong Đạo môn cũng sẽ có người phát hiện ở nơi này có thiên tài địa bảo xuất thế, có lẽ rất nhanh sẽ có người tới, đến lúc đó chúng ta đục nước béo cò, trước tiên tiêu diệt Quỷ Ngô, lại sau đó lại giúp người đoạt lại thân thể.

Trần Hạo suy tư một chút rồi quyết định.

Bạch Lộ muốn nói lại thôi, nó rất muốn hỏi tại sao trước tiên lại bắt Quỷ Ngô ngô, sau đó mới giúp nó?

Nhưng Trần Hạo có thể giúp nó đã là ân tình thật lớn, ai trước ai sau, đại sư định đoạt là được.

Sau đó Trần Hạo tìm một chỗ cách dung nham mấy chục mét, cắm trại ở đó.

Nơi này vừa vặn có thể tránh thoát dung làm tổn thương, phía sau cũng có đường lui, một khi xảy ra vấn đề gì, cũng thuận tiện chạy trốn.

Mặc dù nhu cầu của gà ngọc và nhiệm vụ của Bạch Lộ rất quan trọng, nhưng Trần Hạo vẫn phải suy nghĩ, nếu chuyện không theo ý mình, bảo mệnh vẫn quan trọng nhất.

Không thể vì lợi ích nhất thời, mà lấy mạng sống ra đánh cược, như thế không có lời.

Sau khi dừng lại, Trần Hạo nhìn quanh bốn phía, lại hỏi:

- Kỳ quái, hung linh kia cũng ở đây, thế Khâu Yêu đâu?

Bạch Lộ có chút mờ mịt:

- Ta không biết, lần cuối cùng nhìn thấy Khâu Yêu tiên bối là hơn một năm trước, lúc đó ngài ấy ở cùng người áo đen, sau đó ta bị người áo đen hù dọa nên bỏ chạy.

Trần Hạo:

- ...

Xem ra việc tranh đoạt hỏa quả này cũng cuồn cuộn sóng ngầm đây, Khâu Yêu kia mời mấy kẻ đến giúp đỡ, lại rơi vào tình trạng tách rời, hung linh và Quỷ Ngô đơn độc hành động, Khâu Yêu và người áo đen còn có điệp yêu kia lại biến mất không thấy đâu, khẳng định là bọn chúng đang mai phục ở một chỗ âm thầm, xem xét tình hình để ra tay.

A, may mắn ca đến đây không phải để tranh đoạt hỏa quả, các người tùy tiện, ta ở phía sau cổ vũ cho các người.

Cười một tiếng, Trần Hạo lấy thức ăn nước uống ra, cứ ngồi xuống như vậy, một bên vừa ăn vừa quan sát hung linh ở bên kia.

Đứng trên một cái gò núi, hung linh khoanh hai tay, lực lượng bạo ngược đáng sợ trên thân nó không ngừng tỏa ra, theo từng nhịp lực lượng tỏa ra, từng sợi hỏa khí ở bốn phía vây tới, bị nó hút vào trong thân thể.

Khi hỏa khí nhập thể, lực lượng bạo ngược liền mạnh thêm một phần.

Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Gia hỏa này chẳng lẽ là đang tu luyện ư? Nhưng kiểu tu luyện này có phải là quá nhanh không, tu luyện một chút đã

mạnh thêm được một ít, cứ tiếp tục như thế, để người tu luyện trong một năm nửa năm, người chẳng phải sẽ thiên hạ vô địch? Còn tranh hỏa quả cái gì?

Không đúng, đây không phải là đang tu hành, đây là quý hỏa thần thông!

Trong đầu Trần Hạo hiện lên tin tức về hung linh Ngũ Hành.

Hung linh Ngũ Hành, do Ngũ Hành sinh ra, thân thể chứa Ngũ Hành chi lực Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Mỗi một hung linh Ngũ Hành đều có thể khống chế một loại lực lượng, Hồng Bào Hỏa Quỷ này có thể khống chế hỏa diễm, nó là hung linh, đương nhiên khống chế được dị chủng hỏa diễm, cũng chính là quỷ hỏa.

Giờ phút này nó hấp thu hỏa khí của hỏa mạch, khẳng định là đang dùng quỷ hỏa thần thông.

Đây là đang chuẩn bị đại chiêu à!

Mẹ nó, đánh nhau với người, cũng không chiếm được chỗ tốt, đại chiêu này của nó không thể đỡ, vẫn là để người khác đánh cùng người xong rồi tính, đến lúc đó xem Tiểu Hắc có thể tranh thủ chỗ trống hay không.

Trong lòng đang nghĩ mien man, đột nhiên mặt đất lại run rẩy.

Trần Hạo sợ hãi, động đất!

Hắn vội vàng đứng lên xem xét, quả nhiên, mặt đất đang không ngừng run run, mà dòng dung nham cũng sôi trào, nhanh chóng di chuyển.

Bạch Lộ vội vàng nói:

- Đại sư, là hỏa quả, nó sắp thành thực rồi.

Trần Hạo nói:

- Bình tĩnh, chúng ta đến đây không phải vì hỏa quả, không cần gấp gáp.

Mà lúc này, Hồng Bào Hỏa Quỷ cũng mở mắt, ánh mắt liếc về phía Trần Hạo, thân ảnh hóa thành một đạo hồng quang gào thét bay đi.

Trần Hạo cười nói:

- Người nhìn, có người dẫn đường cho ta kia, chúng ta đi theo ở phía sau, yên tâm đi, chỉ cần có cơ hội, ta khẳng định giúp người đoạt lại thân thể.

Bạch Lộ:

- ...

Vì sao nó lại có dự cảm bất tường, nói như vậy là nếu không có cơ hội, người có phải sẽ mặc kệ ta hay không?

Đi theo sau Hồng Bào Hỏa Quỷ tầm mười phút, Trần Hạo thấy Hỏa Quỷ dừng lại.

Mà tới nơi này, Trần Hạo liền phát hiện, giữa dòng dung nham xuất hiện một vòng xoáy chậm rãi chuyển động. Giữa vòng xoáy, mùi thơm nồng nặc lượn lờ trong không khí.

Người được hương thơm này, tinh thần Trần Hạo chấn động, cảm giác mệt mỏi khi đi lại trong hang động dưới đất này đều giảm bớt không ít.

Mà gà ngốc và mèo mun cũng sáng mắt lên, dáng vẻ kia tựa như rất muốn đoạt được.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ chuyển, nhìn mèo mun gà ngốc nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta không phải hỏa quả, là Quỷ Ngô và bạch cốt tinh chiếm thân

thể Bạch Lộ, đợi chút nữa các người cũng đừng hồ nháo mà đi đoạt hỏa quả.

Mèo mun nhìn gà ngốc một chút.

Gà ngốc kịp thời phản ứng, liên tục gật đầu, tỏ vẻ ta chỉ cần Quỷ Ngô kia thôi.

Sau đó mèo mun thu liễm khí thể lại, nhẹ gật đầu, biểu thị mình đã biết.

Trần Hạo thở dài một hơi, đồ vật tốt ai cũng muốn, nhưng cũng phải nhìn tình huống, nếu không đồ vật còn không cướp được, lại trở thành bàn đạp cho những người khác, thế thì bi ai lắm.

Giờ phút này, theo sự khuếch tán của hương khí, có thêm rất nhiều khí tức xuất hiện.

Ở phía đối diện với Trần Hạo, một đám tu sĩ từ trong hang động đi ra, ở góc nghiêng đối diện với hắn, Quỷ Ngô chậm rãi bò lên.

Sau đó... Hai người từ trong hang động bên cạnh Trần Hạo đi ra, chính là Lăng Phong Lăng Nguyệt.

Trần Hạo:

- ...

Lăng Phong Lăng Nguyệt:

- ...

Ha ha, thật là trùng hợp, là ai đưa người đến cạnh ta, đây chính là duyên phận đây.

Nhìn Lăng Phong Lăng Nguyệt, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- A, là hai vị đạo hữu Lăng Phong Lăng Nguyệt này, trùng hợp như vậy, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Lăng Phong Lăng Nguyệt đầu tiên là cảnh giác nhìn Trần Hạo, nhưng thấy hắn không lộ vẻ địch ý, hai người nhìn chăm chú một lúc, sau đó Lăng Phong cười nói:

- Xem ra duyên phận giữa chúng ta và Trần đạo hữu thật không cạn, ồ, đó chính là nơi hỏa quả ẩn tàng hả?

Trần Hạo nói:

- Đúng vậy, nhưng hỏa quả này bị hung linh kia để mắt tới, chư vị cao nhân của Đạo môn cũng đang quan sát, ta cũng chỉ đến xem náo nhiệt, không có ý nghĩ gì, hai vị đạo hữu không biết có muốn tranh đoạt hỏa quả hay không? Nếu như hai vị muốn, ta có thể hộ pháp cho hai người, cuốn lấy hung linh kia, tranh thủ thời gian cho hai vị .

Lăng Phong hồ nghi nói:

- Trần đạo hữu chớ có gạt ta, hỏa quả này chính là thiên tài địa bảo, cho dù trực tiếp ăn, chúng ta cũng có thể tăng mấy chục năm đạo hạnh, ngươi không động tâm?

Trần Hạo nói:

- Cùng là người trong Đạo môn, sao có thể lừa các vị, nếu như đạo hữu không tin, ta lấy đạo tâm phát thệ, nếu ta muốn cướp đoạt hỏa quả thì ta sẽ vô duyên với con đường tu đạo.

Hai mắt Lăng Phong Lăng Nguyệt lập tức sáng rực lên.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 235: Bọ Ngựa Bắt Ve, Hoàng Tước Xếp Hàng

- Không dối gạt Trần đạo hữu, trong tay ta có một tờ đan phương, hỏa quả này chính là chủ dược, nếu đạo hữu giúp ta đoạt được hỏa quả này, đợi sau khi ta luyện chế thành đan, nhất định sẽ dâng lên một nửa.

Lăng Phong tỏ vẻ thành thật nói.

Ồ, đúng dịp như vậy, thấy hỏa quả là người lại có đan phương, nếu ta gặp được Linh Thạch, người có phải muốn nói con của người sắp Nhập Đạo mà còn thiếu Linh Thạch hay không?

Trần Hạo cười nói:

- Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy, chờ hỏa quả xuất thế, ta sẽ cuốn lấy hung linh, hai vị đạo hữu ra tay phải nhanh, để chậm sợ sẽ sinh biến.

- Tất cả phải làm phiền đạo hữu.

Lăng Phong cảm kích nói lời cảm ơn.

Đúng lúc này, vòng xoáy giữa dung nham bắt đầu từ từ mở rộng, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vòng màu đỏ tím xuất hiện giữa trung tâm vòng xoáy.

Hỏa quả sắp xuất thế!

Nhìn cảnh này, mặc kệ là tu sĩ hay là yêu vật ở đây, toàn bộ đều dùng mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào trung tâm vòng xoáy, mỗi một kẻ đều chuẩn bị kỹ càng.

Ông!

Rốt cục, tia sáng tím đỏ từ sâu dưới vòng xoáy lộ ra nguyên trạng.

Đây là một tảng đá lớn cỡ nắm đấm, toàn thân đỏ tía, lơ lửng trên vòng xoáy, trên mặt có từng tia từng vết rạn, tựa hồ như muốn nổ tung.

- Động thủ.

Ánh mắt Lăng Phong trong nháy mắt cực nóng, vẻ mặt tham lam, nói một câu với Lăng Nguyệt bên cạnh. Thân ảnh bay vút đi.

Lăng Nguyệt theo sau lưng, hai người đạp không bay lên, bay thẳng về phía vòng xoáy.

- Muốn chết!

Hỏa Quỷ áo bào đỏ lập tức giận dữ, thân ảnh lóe lên, muốn đuổi theo.

- Trần đạo hữu.

Lăng Phong kêu to một tiếng.

Trần Hạo cũng động, móc ra một lá Khu Tà Phù cuối cùng trên thân, kích phát pháp lực, hóa thành một đoàn pháp quang bắn về phía Hồng Bào Hỏa Quỷ.

Hồng Bào Hỏa Quỷ đưa tay bắt lấy, dùng sức bóp nát.

Ba!

Pháp quang vỡ vụn.

Trần Hạo sợ hãi:

- Làm sao có thể, đây là Linh Phù hộ thân lợi hại nhất của ta, thế mà ngươi trực tiếp bẻ vụn, làm sao ngươi có thể mạnh như vậy!

Áo bào đỏ Hỏa Quỷ:

- ...

Lăng Phong Lăng Nguyệt:

- ...

Hung hăng nhìn chăm chăm một màn kịch của Trần Hạo, Lăng Phong trầm giọng nói:

- Tế pháp khí.

Lăng Nguyệt không cần hắn nói, phát tay, một huyết hồng khô lâu tà khí bức người từ trong tay bay ra, quay tròn tại chỗ, chỉ trong nháy mắt, từng tia sáng màu đỏ nổ tung bắn ra bốn phía, thế mà không kém công kích.

Hồng Bào Hỏa Quỷ đưa tay ra ngăn cản tia sáng đỏ, nhưng lại bị tia sáng đỏ trực tiếp đánh bay.

Những người trong Đạo môn khác đang chạy tới cũng bị tia sáng màu đỏ phát ra từ huyết hồng khô lâu ngăn chặn.

Mà Lăng Phong thì thừa cơ xoay về phía vòng xoáy, đưa tay chụp vào tảng đá đỏ tía kia.

Mắt thấy hỏa quả đã tới tay, trong mắt Lăng Phong lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng đột nhiên dị biến lại xảy ra.

Một cái đầu lâu to lớn từ trong dung nham đột nhiên xuất hiện, há mồm cắn vào thân thể Lăng Phong.

Chỉ nghe rắc một tiếng, nửa người dưới của Lăng Phong đã bị đầu lâu to lớn cắn đứt, máu tươi chảy xuống, rơi vào dòng dung nham bên dưới.

Ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía đầu lâu to lớn. Lăng Phong phát hiện, đây là một đầu lâu cự xà to như thùng nước.

Không đúng, trên đầu của nó nổi lên một cái sừng nhỏ, rõ ràng đây là một đầu xà sắp hóa thành giao!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Lăng Phong trước khi mất hẳn biến thành một vùng tăm tối, vì hắn chỉ còn lại một nửa thân thể, nên trực tiếp rơi xuống dòng dung nham, chậm rãi chìm xuống.

- Phong ca!

Chỉ trong nháy mắt mà Lăng Phong đã tử vong, Lăng Nguyệt đuổi theo sau Lăng Phong cũng không kịp trợ giúp.

Mắt thấy đạo lữ của mình bỏ mạng, hai mắt Lăng Nguyệt trợn tròn, bi phẫn đến điên cuồng.

Chết, ngươi chết cho ta!

Lăng Nguyệt không chế huyết hồng khô lâu, bắn ra từng tia sáng đỏ, công kích đến cự xà.

Huu huu huu!

Tia sáng đỏ bộc phát, rơi vào giữa dung nham khiến bốn phía nổ tung, nhưng khi rơi vào trên thân cự xà, lại chỉ khiến thân thể của nó khẽ vụn một cái, nhưng không để lại chút tổn thương gì.

Cự xà quay đầu, gầm lên một tiếng, một hồng ảnh từ trong miệng nó bay vọt ra, phanh một tiếng, trực tiếp đâm vào huyết hồng khô lâu, chấn huyết hồng khô lâu đầu vỡ vụn.

Phốc!

Đầu lâu vừa vỡ, Lăng Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người đột nhiên giảm mạnh, thân ảnh lung lay sắp đổ. Sau đó hồng ảnh kia một lần nữa đâm vào trên người nàng, trực tiếp khiến Lăng Nguyệt nổ tung.

Hô!

Hồng ảnh quay đầu, bay vào trong miệng cự xà.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lăng Phong Lăng Nguyệt đã chết.

Một đám tiêu côn trùng dám đoạt thức ăn trong miệng cộp đều đáng bị chém giết, cự xà ngẩng đầu lên, miệt thị nhìn bốn phía một vòng.

Bị ánh mắt của nó chiếu tới, mặc kệ là người trong Đạo môn, hay là Trần Hạo đều im lặng đứng nhìn.

Quá đáng sợ!

Đạo hạnh của Lăng Phong Lăng Nguyệt không hề yếu, huyết hồng đầu lâu kia rõ ràng cũng là một Linh Khí rất cường đại, thế mà lại bị hồng ảnh cự xà phun ra, đánh cho trực tiếp vỡ vụn, đây quả thực quá hung tàn!

Bạch Lộ kinh ngạc nhìn cự xà, thì thầm nói:

- Làm sao lại như vậy? Nó thế mà đem Hỏa Giao huyết mạch của ta kích hoạt lên, còn ngưng tụ thành giao đan!

Trần Hạo nghe vậy cười khỏ:

- Cái kia, chuyện này, thật sự là không dễ giúp rồi.

Bạch Lộ tỏ vẻ ảm đạm.

Nó còn có thể nói cái gì, thân thể của mình bị người ta tu luyện đến mức chuyển hóa thành giao long, hơn nữa còn ngưng tụ thành giao đan, thế này làm sao mà đoạt lại?

Thấy đám tiêu côn trùng bị hung uy của mình chấn nhiếp, cự xà hài lòng quay đầu, nhìn về tảng đá đỏ tía ở trung tâm vòng xoáy.

Bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên, bên ngoài tảng đá đỏ tía vỡ tan, lộ ra một tia sáng màu đỏ tía ở bên trong.

Đây chính là hỏa quả sau khi thành thực, sớm một giây cũng không thể phá hư, nếu không tinh hoa bên trong hỏa linh không hoàn thành thuế biến, đến lúc đó đây không phải là hỏa quả, mà là độc quả.

Mắt thấy hỏa quả đã thành thực, cự xà há mồm cắn một phát, một ngụm đã nuốt sống hỏa quả.

Đang định nuốt hỏa quả vào bụng, đột nhiên trong mắt cự xà toát ra vẻ kinh sợ, một tiếng vang trầm truyền ra, miệng cự xà điên cuồng mở lớn, muốn phun ra cái gì, thế nhưng bên trong miệng rắn, một luồng khí lạnh phun trào, trong khoảnh khắc đã đóng băng đầu rắn. Lan tràn xuống thân thể.

Kinh biến này khiến đám người trong Đạo môn và Trần Hạo trợn tròn mắt.

Tình huống này là như thế nào? Hỏa quả có độc?

- Không đúng, đây là, bị cướp!

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn nhìn, thấy trong vòng xoáy ẩn hiện một điệp ảnh, lắc cánh một cái rồi lại biến mất.

Huyền thuật!

Trần Hạo hí mắt lại, dùng Âm Dương Nhãn quan sát tỉ mỉ, liền phát hiện, có một tia yêu khí yếu ớt hòa vào Địa Sát chi khí nhanh chóng rời đi.

Mẹ nó, là Điệp Yêu chưa xuất hiện kia!

Trần Hạo ghen hòng nhìn trần trời.

Đây quả nhiên là bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở sau, Điệp Yêu này thật khôn khéo, hơn nữa nó còn thành thạo huyền thuật, lừa gạt được tất cả mọi người, ở thời điểm máu chót ra tay đoạt bảo vật xong chạy, lại còn hớ cự xà một phen! Phải công nhận là điệp yêu này rất lợi hại.

Khi Trần Hạo nghĩ rằng hỏa quả đã thuộc về điệp yêu lại xảy ra dị biến.

Thấy điệp yêu đang muốn bay về phía một hang động, nhưng trong hang động kia có một cỗ hắc khí tràn ra, trực tiếp

phá vỡ trạng thái tàng hình của Điệp Yêu, đồng thời đánh bay nó.

Điệp Yêu hiện ra bản thể, lại là một lam hồ điệp lớn bằng trái bóng bàn, đôi cánh vỗ giữa không trung, phát ra từng tia sáng vô cùng lộng lẫy.

Lúc này bị hắc khí công kích, lam hồ điệp không giữ được tư thế bay múa, một tia sáng màu đỏ tía từ trong ngực nó rơi xuống, chính là hỏa quả.

Hỏa quả còn chưa kịp rơi xuống đất, một đạo hồng quang bắn tới, bắt lấy hỏa quả rồi bắn đi.

- Để lại cho bản tọa!

Một thanh âm khàn khàn vang lên, hắc khí mãnh liệt dâng lên, hóa thành một hắc thủ che kín bầu trời chặn đường của hồng quang, hắc thủ hung hăng vỗ xuống, ba một tiếng đã đập hồng quang kia rơi xuống mặt đất, hiện ra nguyên hình, chính là Hồng Bào Hỏa Quỷ.

Mắt thấy hắc thủ che trời kia hạ xuống, Hồng Bào Hỏa Quỷ gầm thét:

- Vu vương, ngươi không giữ chữ tín, bản vương liều mạng với ngươi.

Dứt tiếng, Hồng Bào Hỏa Quỷ bắt đầu bành trướng, hóa thành một quỷ ảnh cao lớn bốn năm mét, răng nanh lộ ra ngoài, hỏa diễm vây quang, nhìn vô cùng dữ tợn.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 236: Loạn Đấu

Quý ảnh to lớn, lỗ mũi Hồng Bào Hỏa Quỷ phun ra hỏa khí, trên thân hỏa khí cuộn cuộn, lộ ra dáng vẻ vô cùng hung ác.

Hắc thủ che trời dần hạ xuống, Hồng Bào Hỏa Quỷ chỉ khẽ lắc thân thể một cái, hắc thủ đã tan thành hắc khí tán đi.

Sau đó Hồng Bào Hỏa Quỷ đưa tay đánh một trảo vào hắc khí, kéo vào một mảnh vải đen, móng vuốt hung hăng kéo một cái.

Lập tức một thân ảnh từ trong hắc khí trực tiếp bị kéo ra.

Chết!

Trong tay Hồng Bào Hỏa Quỷ đột nhiên bùng lên hỏa diễm xanh biếc hùng hực, vây quang thân ảnh.

Đối mặt với công kích này của Hồng Bào Hỏa Quỷ, thân ảnh kia vẫn lộ vẻ thờ ơ, mặc cho hỏa diễm xanh biếc đốt cháy.

Chỉ lát sau, Hồng Bào Hỏa Quỷ đột nhiên biến sắc, hoảng sợ muốn buông thân ảnh kia ra.

Nhưng lúc này, thân ảnh kia lại chủ động nắm lấy quỹ trảo của nó, một cỗ hấp lực cường đại hiện ra, không ngừng thôn phệ hỏa diễm xanh biếc kia.

Mắt thấy hỏa diễm xanh biếc trên thân ảnh kia càng ngày càng ít, cánh tay Hồng Bào Hỏa Quỷ khẽ lắc một cái, thân thể nhanh chóng lùi lại, quát âm lên:

- Vu vương, ngươi lại tu luyện Phệ Linh Hắc Vu Pháp, người của Đạo môn sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Thân ảnh kia là một người mặc áo đen, toàn thân được áo bào đen bao quanh, chỉ có thể đoán đại khái người này cao

khoảng một mét bảy, vóc người gầy gò, cái tay khô so với quý trao càng giống quý trao hơn.

Đôi mắt với Hồng Bào Hỏa Quý gào thét, người áo đen vẫn thờ ơ, hấn vẫn không ngừng thôn phệ hỏa diễm trên quý trao kia, rất nhanh cánh tay quý kia của Hồng Bào Hỏa Quý đã bị hấn thôn phệ sạch sẽ.

Lúc này, người áo đen mới dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Để hỏa quả kia lại, ta sẽ thả ngươi đi.

Hồng Bào Hỏa Quý nghe răng cười:

- Thôn phệ quý trao linh hỏa của ta, không cần đền bù cho bản vương sao? Vu vương, chuyện hôm nay, sau này chúng ta từ từ tính.

Vừa dứt lời, Hồng Bào Hỏa Quý đã quay người muốn chạy.

Nhưng người áo đen kia nhanh chóng biến thành hắc khí, sau một khắc đã chặn đường Hồng Bào Hỏa Quý muốn bỏ chạy.

Hồng Bào Hỏa Quý dừng lại, thân thể đột nhiên tách ra, hóa thành từng tia sáng màu đỏ, bay loạn ra bốn phương tám hướng.

Người áo đen một lần nữa hóa thành hắc khí, nhanh chóng đuổi theo mỗi một tia sáng đỏ.

Khi bên này đang đánh nhau kịch liệt.

Quý Ngô đang thăm dò, tựa như không cam tâm rời đi như vậy đột nhiên cảm thấy hải hùng khiếp vía, sau đó nó quay người... thấy được gà trống và mèo mun đang lén lút lên đến chỗ nó.

Gà ngốc:

- ...

Mèo mun:

- ...

Bị phát hiện ra hành tung, gà ngốc và mèo mun nhìn nhau, đột nhiên mèo mun ngoa một tiếng rồi nhào tới. Gà ngốc cũng bắt đầu chân bị đại chiêu, thừa cơ đánh lén.

Quý Ngô:

- ...

Mẹ nó, mọi người đều tranh hỏa quả mà, các người không biết hỏa quả là bảo bối à? Các người cứ sống chết để mắt tới ta làm gì? Ta và các người đến cùng có thù oán gì?

Nhưng gặp hai đồng đạo không nhìn dưa hấu, mà chỉ nhắm vào hạt vừng, quý vật cũng không có cách nào, trên người nó lóe lên tia sáng đỏ, hung hăng phản kích lại.

Chạy? Không thể nào, không giành được hỏa quả thì cái thân thể tàn tật của nó sẽ thành phế thải, dù chết cũng không thể chạy. Hai tên gia hỏa không có nhân lực này, đi chết đi.

Phanh một tiếng, mèo mun trực tiếp đối đầu với Quý Ngô, vừa chạm vào đã lập tức tách ra, mèo mun bị bắn bay về sau, Quý Ngô lại không nhúc nhích tí nào.

Hiển nhiên, cho dù chỉ còn một nửa thân thể, nhưng là nửa thân thể còn lại này là tinh hoa của Quý Ngô, chứa hơn một nửa thực lực của nó, đối mặt với mèo mun, nó không sợ chút nào.

Nhưng mèo mun cũng không kinh ngạc.

Về mặt thể hình nó không thể so với Quý Ngô, nên lực lượng không phải là đối thủ của Quý Ngô cũng là điều bình thường.

Chỗ chân chính lợi hại của nó, cũng không phải là so lực lượng tay chân.

Mèo mun xoay người giữa không trung rơi xuống đất rồi một lần nữa lại xông lên, lần này, mèo mun vừa chạy vừa biến lớn, tiến vào hình thái thứ hai kim mao.

Sau khi biến thân, tốc độ của mèo mun trong nháy mắt tăng tốc, chớp mắt đã chạy tới sau lưng Quỷ Ngô, móng vuốt thép hung hăng vồ xuống thân Quỷ Ngô.

Xì xì xì...

Móng vuốt thép vốn vô cùng sắc bén, không có gì không thể phá, nhưng lần này lại không thể phá vỡ lớp xác ngoài màu máu của Quỷ Ngô, tựa như bổ vào kim thiết, mang theo một tia lửa.

Mèo mun kinh hãi.

Mà Quỷ Ngô lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, các chân dưới bụng màu máu của nó linh hoạt phản kích. Khi mèo mun đang tận lực tránh né, thân thể nó đột nhiên quay người, dùng tốc độ cực nhanh há mồm cắn xuống.

Khi Quỷ Ngô sắp muốn cắn trúng mèo mun, đột nhiên trên lưng mèo mun xuất hiện đôi cánh bằng đao, nhanh chóng xoay người, sau một khắc, một vòng sáng màu vàng xẹt qua khe hở khi mèo mun xoay người, trực tiếp đánh trúng vào Quỷ Ngô.

Trong chốc lát, một lực lượng cổ quái áp chế lực lượng của Quỷ Ngô, khiến nó có cảm giác không sử dụng được lực lượng.

Quỷ Ngô rơi xuống mặt đất, có cảm giác đang nằm mơ.

Ó ó ó o!

Gà ngốc hưng phấn xông lại, kích động nhìn Quỷ Ngô, sau đó nhanh chóng gáy lên với Quỷ Ngô.

Cục ! Quỷ Ngô nhỏ một chút, cục! Quỷ Ngô lại nhỏ thêm một chút.

Qua mười mấy lần hô hấp, Quỷ Ngô vốn dài hơn hai mét đã biến thành nhỏ như một nửa thân thể lúc trước.

Nhìn gà trống kích động muốn há miệng ăn mình, Quỷ Ngô mới hoàn hồn, vội vàng kêu lên một tiếng cổ quái, tựa như đang cầu xin tha thứ.

Gà ngốc không quan tâm nó cầu xin tha thứ cái gì, trực tiếp mổ xuống ngậm lấy, sau đó nuốt xuống.

Sau một khắc, Quỷ Ngô tiến vào trong bụng gà ngốc, còn không đợi nó kịp giãy dụa, tia sáng xanh đậm đã bao phủ nó.

Một lát sau, gà ngốc đột nhiên vô cùng hưng phấn, một lần nữa đứng thế Kim Kê Độc Lập, đầu gà ngẩng lên thật cao, mào gà trong nháy mắt phát ra tia sáng đỏ tía, một khí tức dương cương thuần khiết nhanh chóng khuếch tán, xua tan Âm Sát chi khí xung quanh gà ngốc.

Thấy gà ngốc đang vào trạng thái máu chột, mèo mun vội vàng cảnh giác, tập trung hộ pháp cho gà ngốc.

Ở một bên khác. Một đám khác đang chiến đấu loạn lên, các tu sĩ Đạo môn hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, bọn họ nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào.

Bởi vì đám tu sĩ Đạo môn này, đạo hạnh chỉ là hai ba mươi năm, đều được xem như tinh anh của Đạo môn, yêu tà quỷ vật bình thường, bọn hắn tùy tiện là có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Nhưng bây giờ, cự xà sắp hóa giao, Hồng Bào Hỏa Quỷ, còn có người áo đen kia tu luyện Phệ Linh Hắc Vu Pháp, mẹ nó, mỗi một kẻ đều không thể trêu vào !

Chỉ có Quỷ Ngô kia... vừa rồi bị một con mèo mun và một con gà trống liên thủ xử lý, sau đó còn bị gà ngốc ăn.

Mẹ nó, bọn họ tu luyện mấy chục năm lại không sánh được với gà mèo sao?

Trong lúc lung túng không biết làm thế nào, đột nhiên một tu sĩ hô lên một tiếng, hấp dẫn chú ý của những người khác, đám tu sĩ đồng thời quay lại nhìn, lập tức biến sắc.

Chỉ thấy đầu cự xà bị hàn băng đông kết, đột nhiên phát ra tiếng kễ kễ kễ kễ, sau đó hàn băng nứt ra từng đạo đường vân, hiển nhiên, hàn băng này không ép được cự xà.

Sự đáng sợ của cự xà đã được chứng minh bằng cái chết của hai vị đạo hữu trước đó, chỉ sợ cự xà này so với người áo đen kia và Hồng Bào Hỏa Quỷ còn đáng sợ hơn.

- Đi!

Một vị tu sĩ quyết định thật nhanh, nói xong xoay người bỏ chạy.

Những tu sĩ khác cũng không do dự, đây cũng không phải là nơi để bọn hắn lấy kinh nghiệm chiến đấu, nếu là các lão cao nhân thập cường trong Đạo môn tới, mới có thể đối mặt với những kẻ này.

Thế nhưng ai mà ngờ một nhiệm vụ đối phó với Quỷ Ngô đơn giản, lại có thể gặp phải nhiều yêu tà cường đại như vậy! Lúc nhận nhiệm vụ, không ai sẽ nghĩ đến việc mời các vị cao nhân của Đạo môn đến nơi này, đó không phải là dùng đại pháo để giết muỗi sao, đại tài tiểu dụng.

Nhưng bây giờ con muỗi đó lại biến thành bạo long, mà bọn hắn vốn là đại pháo lại trở thành đồ chơi dưới đao người ta, ha ha, lúc này mà không chạy còn chờ đến khi nào.

Răng rắc!

Cuối cùng, hàn băng bao quanh cự xà đầu lâu cũng vỡ tan, sau đó cự xà ngửa mặt lên trời há mồm gầm lên, sau đó, ánh

mắt lạnh lùng ác độc nhìn về phía ngay người áo đen đang dấy
đưa với Hồng Bào Hỏa Quỷ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 237: Hỏa Quả Võ

Tê!

Người áo đen và Hỏa Quỷ áo bào đỏ đang truy đuổi lẫn nhau. Cự xà cũng không trực tiếp gia nhập chiến đấu, mà là gầm lên một tiếng, thân thể to lớn đong đưa, dung nham cũng theo đó mà sôi trào mãnh liệt.

Ba ba ba ba!

Dung nham nhấp nhô, bao trùm tứ phương, che mất từng hang động.

Khi dung nham không còn sôi trào nữa, những kẻ đang âm thầm quan sát ở cửa hang động đã bị phong kín.

Trần Hạo vừa quan sát chiến đấu giữa áo bào đen và áo bào đỏ, vừa để ý tới mèo mun gà ngốc thấy cảnh này, khóe miệng giật một cái.

Mẹ nó, đây là muốn bắt gọn một mẹ sao? Mẹ nó, ta cũng không đoạt hỏa quả của ngươi mà, tại sao lại liên lụy ta!

Nhưng cự xà này thật sự rất lợi hại, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng, Trần Hạo vội vàng nhìn về phía gà ngốc, gà đại ca ơi, ngươi có thể nhanh lên một chút hay không, nơi đây không nên ở lâu.

Sau khi phong tỏa hết mọi đường lui, cự xà bắt đầu tiến công, thân thể rơi xuống, đâm đầu rơi thẳng vào trong dòng dung nham.

Chỉ qua một nhịp hô hấp, cự xà một lần nữa từ trong dung nham vọt ra, há miệng cắn trúng một hồng quang, rắc một tiếng, nó cắn nát hồng quang. Sau đó đầu nó khẽ vẩy, lại đập trúng vào hắc khí, trực tiếp đập nát hắc khí.

Nhìn tốc độ của cự xà cực nhanh, bắt đầu cán xé những hồng quang hắc khí khác, người áo đen và Hồng Bào Hỏa Quỷ không giữ được bình tĩnh nữa, đều hiện ra thân ảnh.

Cự xà vẫn không buông tha, há mồm phun một một hồng ảnh, bắn tới Hồng Bào Hỏa Quỷ.

Hiển nhiên, cự xà nghĩ rất đơn giản, hỏa quả trong tay ai, kẻ đó là địch nhân.

Sắc mặt Hồng Bào Hỏa Quỷ đại biến, thân ảnh xoay một cái, lần nữa biến thành hồng quang bay đi. Nhưng hồng ảnh vẫn đuổi theo, giống như nó đã khóa chặt mục tiêu, quyết không thả.

Lúc này, cự xà lại nhìn về phía người áo đen, ánh mắt lạnh lẽo vô tình.

Người áo đen đứng im bất động, khàn khàn nói:

- Người tu hành Vô Tướng Bạch Cốt, là đệ tử đời mấy của dòng dõi Tà Cốt?

Cự xà há mồm, lại phát ra một giọng nữ cao:

- Tiểu gia hỏa, ngươi còn chưa có tư cách biết thân phận của bản cô nương.

Người áo đen nói:

- Vô Tướng Bạch Cốt rất lợi hại, nhưng ngươi tu luyện vẫn chưa đủ hỏa hầu, chỉ có thể mượn dùng thân thể giao xà mới có chút bản sự, nể giao tình giữa Tà Cốt Môn và Vu Môn ta, để hỏa quả lại cho bản tọa, bản tọa có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ngươi.

- Tiểu gia hỏa si tâm vọng tưởng! Chết cho ta.

Cự xà giận dữ, cái đuôi hất lên, một dòng dung nham cuộn cuộn gào thét bắn tới.

Người áo đen thân ảnh hóa thành hắc khí tán đi, tránh khỏi dung nham.

Sau đó thanh âm khàn khàn lại vang lên:

- Nếu người đã không nghe lời hay, vậy bản tọa sẽ thay Tà Cốt Môn thanh lý môn hộ.

Tiếng nói vừa dứt, người áo đen chuyển thành hóa hắc khí điên cuồng tăng vọt, nhanh chóng tản ra, bao trùm cả không gian tựa như một mảnh mây đen, bên trong như ẩn như hiện từng đạo xiềng xích rơi xuống quán quanh cự xà.

- Ríttt!

Cự xà gặm thét, điên cuồng gãy dựa, kéo đứt xiềng xích, nhưng trong hắc khí, xiềng xích từng sợi bay tới dày đặc, càng ngày càng nhiều, cả hai tiến vào trạng thái giằng co.

Một bên khác, Trần Hạo đang nhìn những thần thông tà môn ngoại đạo này, đột nhiên thấy sau lưng hắt phát lạnh, quay đầu nhìn lại, hai mắt Trần Hạo thiếu chút nữa đã nổ ra.

Chỉ thấy Hồng Bào Hỏa Quỷ đang bị hồng ảnh đuổi giết, đột nhiên bay về phía hắc bên này.

Không đợi Trần Hạo phản ứng lại, Hồng Bào Hỏa Quỷ đột nhiên ném tới một đạo hồng quang về phía Trần Hạo.

- Hỏa quả cho ngươi, tiếp lấy.

Trần Hạo theo bản năng muốn đưa tay ra, nhưng rất nhanh kịp phản ứng lại, cả người nhảy dựng lên trực tiếp tránh đi, khiến hồng quang kia rơi xuống mặt đất.

Hồng Bào Hỏa Quỷ:

- ...

Trần Hạo bĩu môi, muốn hỏi ta, không có cửa đâu, lão tử không thèm hỏa quả gì đó.

Mắt thấy hồng ảnh từ sau bay tới, Trần Hạo vội vàng chạy ra càng xa, sau đó đứng nhìn như vậy.

Hồng Bào Hỏa Quỷ hằm hằm nhìn Trần Hạo, tiểu tử chết tiệt, không cần hỏa quả thì ngươi đến đây làm gì?

Thế nhưng khi nó muốn đến đây nhất lại, thì xảy ra dị biến.

Mặt đất đột nhiên trũng xuống thành một cái hố, sau đó hỏa quả chuẩn bị rơi xuống cái hố đó.

Nhưng hỏa quả còn không rơi xuống sâu, một lần nữa biến mất giữa hư không, lại là lam hồ điệp ra tay một lần nữa, đoạt được lập tức bỏ chạy.

Tiểu Điệp Yêu này, thật sự là muôn bảo vật đến mức không muốn sống nữa!

Ô! !

Hố sâu ở mặt đất đột nhiên phát ra một tiếng cở quái gập rút, sau đó mặt đất vỡ ra, một thân ảnh to lớn hiện ra, mở ra miệng lớn mọc đầy răng nhọn, cắn vào hư không.

Răng rắc một tiếng, hư không phát ra gợn sóng, lam hồ điệp hiện ra thân hình, một bên cánh đã bị cái miệng lớn kia cắn đứt.

Một tiếng kêu như thút thít vang lên, thân ảnh lam hồ điệp trong lúc nhất thời không kịp ổn định, rơi xuống mặt đất, hỏa quả một lần nữa từ trong ngực nó rơi xuống.

Hai mắt Hồng Bào Hỏa Quỷ sáng lên, đang muốn bay qua cướp lại, nhưng tốc độ của hồng ảnh kia càng nhanh hơn, nhanh chóng bắn tới, rất trùng hợp rơi vào trên hỏa quả.

Ba!

Một tiếng vang giòn, một cảnh quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy hỏa quả giống như pha lê bị đánh vỡ vụn, sau đó hóa thành mây tia sáng đỏ tía tiêu tán giữa không trung.

Áo bào đỏ Hỏa Quỷ:

- ...

Lam hồ điệp:

- ...

Miệng lớn răng nhọn:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Bạch Lộ:

- ...

Một bên khác, người áo đen và cự xà đang chiến đấu kịch liệt cũng cảm giác được dị thường, đồng thời nhìn qua, sau đó cự xà bất động, xiềng xích cũng bất động.

Toàn trường nhất thời an tĩnh lại, tựa hồ có chút xấu hổ.

Mẹ nó, hỏa quả vỡ vụn rồi? Vậy còn tranh đoạt nữa không?

Meo ô!

Đột nhiên một tiếng mèo kêu lên phá vỡ không gian yên tĩnh, mèo mun động.

Chỉ thấy một tia sáng đỏ tía bay qua đầu nó, tiểu Hắc theo bản năng cắn một cái, sau đó đắc ý nuốt xuống.

Hành động này, khiến tất cả quỷ vật ở đây kịp phản ứng lại.

Đúng vậy, hỏa quả chỉ bị vỡ vụn, nhưng là khí tức nó phát tán ra chính là tinh hoa, cho dù chỉ có chút ít, nhưng vẫn hữu dụng.

Lập tức Hồng Bào Hỏa Quỷ, lam hồ điệp, miệng lớn răng nhọn cũng không thềm chiến đấu, vội vàng truy đuổi theo tia sáng đỏ tía.

- Chết, các ngươi đều đáng chết!

Bảo vệ mấy chục năm, đợi đến lúc hỏa quả thành thực, thế nhưng hiện tại hỏa quả lại bị phá!

Cự xà nổi giận, trên thân bộc phát ra một nguồn sức mạnh mênh mông, chấn dứt tất cả xiềng xích đang dây dưa, sau đó ngửa mặt lên trời kêu một tiếng.

Ông!

Hồng ảnh run rẩy, đột nhiên gào thét bắn đi, lần này, tốc độ nhanh gần gấp đôi, trực tiếp xuyên thủng thân thể Hồng Bào Hỏa Quỷ, đánh ra một lỗ hồng lớn.

Nhưng Hỏa Quỷ áo bào đỏ hoàn toàn không quan tâm thương thế của mình, bắt lấy một tia sáng đỏ tía, kinh hỉ nuốt vào, sau đó thân ảnh hóa thành hồng quang bay đi.

Lam hồ điệp cùng miệng lớn răng nhọn cũng đồng thời bắt lấy một tia sáng, nhanh chóng hấp thu.

Hồng ảnh bay múa, trong lúc nhất thời không biết công kích kẻ nào, đột nhiên, nó bay về phía mèo mun, tựa như muốn đồ tất cả sai lầm lên đầu mèo mun.

Trong nháy mắt mèo mun xù lông, vội vàng tránh né.

Thế nhưng tốc độ của hồng ảnh kia so với nó nhanh hơn không ít.

Thấy mèo mun sắp bị hồng ảnh đánh trúng, đột nhiên một thân ảnh ngăn phía trước, chính là Trần Hạo, trừng to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khó chịu.

Má nó, hỏa quả tinh hoa kia tự mình bay đến trong miệng Tiểu Hắc nhà ta, Tiểu Hắc nhà ta chỉ há to miệng mà thôi, dựa vào cái gì mà khi dễ Tiểu Hắc nhà ta!

Đối mặt hồng ảnh, Trần Hạo không có ý chống lại, hấn vung cánh tay lên, thi triển ra Tụ Lý Càn Khôn.

Hồng ảnh vọt tới, ở trước người Trần Hạo bỗng nhiên biến mất.

Cự xà:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 238: Thần Uy Gà Ngốc và Bạch Cốt Linh Châu

Ồ!

Thế mà bị ta thu! !

Cảm giác được một quả cầu đỏ to bằng miệng chén bị vây trong Tụ Lý Càn Khôn bỗng an tĩnh lại, Trần Hạo cảm thấy như đang nằm mơ.

Cho tới nay, hắn chỉ coi Tụ Lý Càn Khôn là một túi tùy thân có tác dụng trữ vật, dù sao hắn chỉ dùng để đựng đồ, cũng không biết nhiều về Tụ Lý Càn Khôn rõ, nên không thể thể hiện ra chân chính uy năng Tụ Lý Càn Khôn.

Nhưng hiện tại, Trần Hạo cảm giác suy nghĩ của mình đã được đả thông.

Tụ Lý Càn Khôn chính là Tụ Lý Càn Khôn, cho dù không thể khống chế, thì sự trâu bò của nó cũng không thể nghi ngờ, tuy hắn không thể khống chế, nhưng có thể làm kỹ năng bị động, khi người khác đánh tới, hắn thu lại cũng có hiệu quả.

Đúng lúc này, một tia sáng hỏa quả tinh hoa lại bay qua bên người Trần Hạo, Trần Hạo theo bản năng phát tay, sau đó, tia sáng hỏa quả tinh hoa lại biến mất.

Cự xà bị kích thích.

Hỏa quả không có, giao đan vất vả ngưng tụ cũng bị mất, thế này không chỉ canh giữ thất bại, mà còn tổn thất nặng nề!

Tránh thoát khỏi xiềng xích, không quan tâm đến người áo đen đều, cự xà phóng tới Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo khế biến.

Tụ Lý Càn Khôn có thể thu đồ vật, nhưng không thu được vật sống! Hơn nữa cự xà này lớn như thế, dù nó có thể thu cũng không đủ chỗ để thu vào.

Không có biện pháp, thế thì chạy thôi.

Trần Hạo chạy vụt đi, sử dụng Thiên Cương Bộ phóng đi, chớp mắt đã cách chỗ lúc trước ba bốn mét.

Cự xà sao có thể để Trần Hạo chạy được, cái đuôi khê vẩy xuống, thân thể không lồ bay trên dung nham, tốc độ cực nhanh. Qua mấy hơi thở, cự xà đã đuổi kịp Trần Hạo, mở to miệng máu cắn xuống.

Trần Hạo bước chân thoáng chuyễn, giống như tàn ảnh, xảo diệu tránh thoát miệng rắn, sau đó lật tay xuất ra kiếm gỗ đào, hung hăng chém một kiếm xuống cự xà.

Đình!

Lực phản chấn rất mạnh khiến kiếm gỗ đào chút nữa đã tuột tay khỏi tay Trần Hạo rơi xuống, hấn cũng bay ngược ra ngoài năm sáu mét.

Cự xà quay đầu, phun ra nuốt vào lưỡi rắn, ánh mắt lạnh lẽo, sát ý tràn ngập.

Trần Hạo:

- ...

Thật sự đánh không lại! Chẳng lẽ muốn ép ta mời đế quân ra?

Meo ô!

Nhìn thấy cự xà khi dễ Trần Hạo, mèo mun nổi giận, đột nhiên từ phía sau nhảy lên thân cự xà.

Vuốt mèo sắc bén hung hăng cào lên thân cự xà. Đáng tiếc, móng vuốt thép của nó đến xác ngoài của Quỷ Ngô cũng

không thể phá mở, nên đôi mắt với cự xà, đến một vết tích cũng không thể lưu lại.

Thân thể cự xà khẽ hắt lên, mèo mun đã bị đánh bay. Sau đó cự xà tiếp tục đuổi giết Trần Hạo, đáng vẻ không giết chết Trần Hạo thì tuyệt đối không bỏ qua

Ục ục! Ục ục!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu to vang lên.

Thanh âm trầm thấp lại vang dội. Mơ hồ ẩn chứa một lực lượng cổ quái.

Nghe được thanh âm, động tác cự xà biến thành trì trệ, kinh ngạc nhìn về phía phát ra thanh âm.

Là gà trống.

Gà trống sau khi ăn được cả Quỷ Ngô, giờ phút này đã một lần nữa phát sinh biến hóa, thể hình lại lớn thêm một vòng, mào gà biến thành màu tím sậm, lông gà bóng mượt, đuôi gà cũng dài thêm một đoạn. Nhìn toàn thể, nó đã không còn giống một con gà trống, có khuynh hướng chuyển thành Khổng Tước.

Giờ phút này, gà ngốc liên tục kêu lên, mắt gà nhìn chăm chăm vào cự xà mà không hề sợ hãi.

Cự xà chân chừ nhìn gà trống, có chút cảnh giác!

Ục ục!

Kêu thêm một tiếng, gà ngốc bắt đầu động, nó ngẩng đầu ưỡn ngực, nhanh chân chạy về phía trước, hướng tới cự xà, bộ dáng kia giống như một người lớn muốn bắt nạt một đứa trẻ con, tràn đầy tự tin.

Cự xà chấn kinh, đang muốn lui ra phía sau, đột nhiên nó kịp phản ứng, mắt xa toát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nó thế mà lại bị một tiểu gia hỏa hù dọa, điều này sao có thể! Khí tức của nó, rõ ràng yếu hơn mình rất nhiều, sao có thể là đối thủ của mình?

Cự xà rít lên một tiếng, hung ác nhào về phía gà ngốc.

Vật nhỏ này vì sao lại đem đến cho nó một cảm giác uy hiếp to lớn, nó phải thử một lần để biết.

Trong mắt gà ngốc hiện vẻ khinh thường.

Gà đại gia ta xuất chiến, chưa từng thất bại, ngươi vừa to vừa dài thì giỏi à! Gà đại gia ta mạnh hơn ngươi!

Khi cự xà tới gần, gà ngốc cũng động, nó há mồm phun ra một tia sáng màu xanh biếc, lập tức liền đánh trúng thân thể cự xà.

Lúc đầu cự xà còn có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh nó phát hiện ra, tia sáng màu xanh biếc kia đánh vào thân thể nó, không đau không ngứa, hoàn toàn không có chút lực sát thương nào!

Quả nhiên, chỉ là ảo giác của ta, tiểu gia hỏa này, chỉ là... cái gì!

Cự xà còn không nghĩ xong, suy nghĩ đã đột nhiên dừng lại.

Cự xà cúi đầu xuống, nhìn về phía thân thể mình, nó phát hiện nơi bị tia sáng màu xanh biếc đánh trúng, đã biến thành... tảng đá!

Hơn nữa bộ phận hóa đá này còn không ngừng lan ra, trong khoảnh khắc, cự xà liền cảm giác những vị trí sau khi hóa đá đã mất đi không chế.

Cự xà:

- ...

Mẹ nó, một con gà tại sao lại nắm giữ thần thông hóa đá! !
Người là thạch kê sao?

Thế nhưng chuyện này cũng chưa phải là tất cả, sau khi thân thể cự xà hóa đá, mào gà gà ngọc hiện lên một vòng sáng màu tím.

Vòng sáng màu tím này mào gà gà ngọc vù vù bay ra, sau đó lượn mấy vòng bay tới trên đầu cự xà.

Cự xà lập tức hãi hùng khiếp vía, có cảm giác đại nạn giáng xuống.

Đúng, chính là loại cảm giác này! Đây chính là đồ vật khiến nó cảm thấy bị uy hiếp!

Mất thấy vòng sáng màu tím dần hạ xuống, cự xà muốn trốn tránh, nhưng nó có cảm giác không thể hiểu được kiểu gì cũng không tránh được, trong chốc lát nó đã bị khóa chặt.

Sau đó cự xà quyết định thật nhanh, miệng răn khê mở, một bóng trắng bay ra.

Sau một khắc, vòng sáng màu tím bao vây cự xà, mạnh mẽ siết chặt, không ngừng thu nhỏ, cự xà cũng không ngừng thu nhỏ, sau đó biến thành một tiểu xà.

Gà ngọc vội vàng chạy tới, há miệng muốn mổ xuống.

- Đừng mà!

Bạch Lộ nhìn quá sợ hãi, vội vàng kêu lên một tiếng.

Bị thần thông của gà ngọc dọa sợ ngây người, Trần Hạo cũng kịp phản ứng, vội vàng mở miệng nói:

- Tiểu Hoàng chớ ăn.

Gà ngọc miệng mở rộng, nhìn thoáng qua Bạch Lộ, lại nhìn tới Trần Hạo, tiếc nuối từ bỏ thịt rắn đã đến miệng.

Trần Hạo thở dài một hơi, vội vàng chạy tới, tóm lấy tiểu xà đã hóa đá nửa người, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Sợ chính là sau khi gà ngọc ăn được Quỷ Ngô, hiện tại nó thật lợi hại, trước đó chỉ là một vòng sáng màu vàng nhỏ, đã có thể khắc chế tất cả yêu tà, hiện tại vòng sáng biến thành màu tím, ngay cả cự xà mà hẳn không chọc nổi, cũng lập tức bị khống chế, hoàn toàn không thể phản kháng.

Đúng là không sợ thực lực mạnh, chỉ sợ một vật khắc một vật! Tiểu Hoàng nhà ta soái ngay người!

Vui, đương nhiên là bởi vì thân thể Bạch Lộ đã tới tay, nhiệm vụ để lấy được phần thưởng Vãi Đậu Thành Bình hoàn thành trong nháy mắt, đây chính thật là sau cơn mưa trời lại sáng, quá đẹp.

Khi hẳn đang kinh hãi, đột nhiên trong lòng vang lên tiếng báo động, Trần Hạo nhìn lại, chỉ thấy bóng trắng từ trong thân xà bay ra, lúc này đang đứng ở đằng xa, hốc mắt trống rỗng lại toát ra tia sáng màu đỏ, lạnh lẽo nhìn qua.

Bóng trắng này chính là một bộ bạch cốt, trong tay nó lơ lửng một tiểu cầu màu quýt đang quay tròn, tản ra linh quang mãnh liệt.

- Định Linh Châu!

Một thanh âm già nua tràn ngập vẻ hoảng sợ vang lên, sau đó miệng lớn răng nhọn đột nhiên nhanh chóng rút về, muốn trốn vào dưới mặt đất.

Nhưng là giờ phút này, bạch cốt lắc tay một cái, tiểu cầu màu quýt bộc phát một tầng sáng màu quýt, bao trùm tứ phương.

Hắc khí cuộn cuộn trên không bị ngưng kết, miệng lớn răng nhọn đang muốn chạy trốn bỗng cứng đờ, Điệp Yêu bị cản đứt nửa bên cánh, đang muốn lạng lẽ chạy đi cũng bị định trụ.

Trần Hạo, gà trống, mèo mun, cũng cảm nhận được một loại lực lượng vô hình khóa quanh thân thể.

Giống như đem không gian áp súc quanh thân thể, hoàn toàn không có một khe hở, thân thể muốn động, nhưng không động được chút nào.

Ngọa tào, đây chính là pháp bảo của bạch cốt lúc trước cướp đoạt thân thể Bạch Lộ sao? Má nó, thứ này cũng quá trâu bò rồi!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 239: Đế Quân Xuất Thủ, Yêu Tà Diệt

Bạch cốt tế ra pháp bảo, dùng một chiêu trở mình, trong nháy mắt toàn bộ không gian dung nham đã bị nó điều khiển.

Đảo mắt một vòng, miệng bạch khê làm bầm, thanh âm oán độc trống rỗng vang lên:

- Đều đáng chết, tất cả các ngươi đều đáng chết, ta muốn nuốt hết huyết nhục của các ngươi, giam cầm linh hồn của các ngươi, ngày đêm dùng hỏa độc đốt cháy, để các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.

Nói xong, bạch cốt nhìn về phía Trần Hạo:

- Còn ngươi, đoạt giao châu của ta, phá hỏng kế hoạch trăm năm của ta, tội không thể tha. Ta muốn luyện hóa hồn phách của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, lại trách ta, ta cũng không muốn đoạt hỏa quả mà, rõ ràng là Hồng Bào Hỏa Quỷ muốn lừa ta, cuối cùng vẫn bị chính người đánh tới khiến hỏa quả bị đánh vỡ, ngươi muốn báo thù thì nên tìm Hồng Bào Hỏa Quỷ chứ, tên kia đã chạy mất dạng, ngươi không đuổi theo nó, còn ở nơi này gào thét, đáng đời kẻ hoạch của ngươi không thành công.

Nhưng hận ý mà bạch cốt toát ra quá dọa người, không được, ca không thể ngồi chờ chết.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo vội vàng vận chuyển pháp lực, thấy pháp lực cũng không bị hạn chế, lại cảm giác thấy Tự

Lý Càn Khôn vẫn có thể sử dụng, điều này khiến hắn bình tĩnh lại.

Ha ha, không có ba lượng ba, sao dám lên Lương Sơn, tới đây nào, thần uy của lão đế quân đã sớm đói khát khó nhịn, thần uy dùng để trấn tà, ngược lại ta muốn xem ngươi có thể chịu đựng nổi Đế Quân hay không.

Sau khi bạch cốt nói xong, nó bước về phía Trần Hạo, hiển nhiên là hận ý của nó với Trần Hạo đã vượt qua kẻ khác, trước hết nó phải giết chết Trần Hạo mới cam tâm.

Chờ bạch cốt đi tới gần bốn năm mét, Trần Hạo hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy tượng Chân Vũ Đế Quân từ Tụ Lý Càn Khôn ra.

Hiện tại, tượng đế quân đã được Trần Hạo đắp thêm đến độ cao hơn một thước, vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng linh tính trên tượng thần đế quân cũng tăng gấp hai ba lần.

Đột nhiên từ Tụ Lý Càn Khôn ra, linh tính trên tượng thần đế quân cảm giác được các loại khí tức yêu tà xung quanh, lập tức linh tính phun trào, tượng thần sáng lên.

Tiếng âm âm vang lên, thần uy tản ra bốn phía.

Thậm chí tượng thần đế quân lơ lửng trên không, một hư ảnh đế quân như ẩn như hiện chậm rãi ngưng tụ.

Từng tiếng ken két vang lên giữa không gian!

Bị Thần Vực bao phủ, bạch cốt vô cùng sợ hãi, hàm răng đập vào nhau, quay người muốn bỏ chạy, nhưng dưới uy áp của thần uy, động tác của nó chậm như ốc sên, đồng thời bạch cốt trên thân bị thần uy bao trùm, bắt đầu chậm rãi bị hòa tan.

Xương tay, xương đùi, xương sườn, chưa được mấy bước, thân thể bạch cốt chỉ còn lại một đầu lâu.

Trong tích tắc, bạch cốt vừa kịp trở mình, còn chưa kịp thể hiện một phút, đã biến thành một bãi nước.

Có thần uy hộ thân, Trần Hạo cảm giác lực lượng giam cầm quanh thân hẳn đã biến mất, thân thể lại có thể hoạt động, sau đó hẳn tận mắt nhìn thấy bạch cốt bị thần uy đánh tan thành nước, hai mắt hẳn lóe ra quang mang rực rỡ.

Đế Quân uy vũ!

Lúc này, tượng thân Đế Quân tiêu diệt bạch cốt đã ngưng tụ thành hư ảnh.

Giống tượng thần nhưng lại như chân nhân, đứng lơ lửng trên không, uy nghiêm vô song.

Bỗng nhiên, đế quân gào thét một tiếng, đồng thời lật tay rút ra một thanh bảo kiếm từ eo, chém tới hắc khí bao trùm dung nham không gian trên không.

Bạch!

Kiểm quang chớp động, hắc khí một bị chém thành hai mảnh.

Một tiếng hét thảm vang lên, người áo đen bỗng xuất hiện giữa không trung. Thân thể uốn éo, tựa như rất đau đớn.

Sau đó áo bào đen đột nhiên tan thành từng mảnh, lộ ra hình dáng bên trong.

Nhìn thấy hình dáng trong áo bào đen, Trần Hạo giật nảy mình, quả thực không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Bóng dáng trong áo bào đen này là một lão nhân gầy yếu, không đúng, nói hẳn gầy yếu, còn khoa trương, đây rõ ràng chính là một lão nhân chỉ có da bọc xương, nếu như không có lớp da bên ngoài, thì không có gì khác biệt so với bạch cốt.

Làn da lão nhân trắng bệch, trên thân vẽ đầy các loại ký tự cổ quái chằng chịt, trên tay chân, thậm chí trên mặt trên đầu cũng có.

Ký tự này vô cùng tà tính, tỏa ra hắc quang, giống như vật sống đang không ngừng vận vẹo.

Mà trên thân lão nhân bị một kiếm quang có linh tính quán quanh, không ngừng áp chế ký tự, dần dần, hắc quang từ ký tự kia càng ngày càng ảm đạm.

Lão nhân lộ ra vẻ hoảng sợ, ký tự trên thân đột nhiên tụ lại, bao phủ một cái bóng mờ, thoát ly thân thể, phá không bắn đi.

Sau một khắc, kiếm quang xuyên thấu, thân thể của lão nhân nổ tung.

Đúng lúc này, hư ảnh được ký tự bao phủ vừa mới bay đi được mấy chục mét, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ở trước mặt nó, một con rùa đen lơ lửng giữa không trung, ngăn cản đường đi của nó, rùa đen lớn cỡ cối xay, bốn chân đong đưa, dáng vẻ nhàn nhã, trên mai rùa có một linh xà quay quanh, đầu lâu giờ cao lên.

- Huyền Vũ!

Hư ảnh kêu lên một tiếng sợ hãi, xoay sang hướng khác bỏ chạy.

Rùa đen không đuổi theo, mà là há mồm khê hút, hư ảnh được ký tự bao phủ kia chỉ ngăn cản được trong chốc lát, sau đó bị hút vào trong miệng rùa đen.

Trong chốc lát, người áo đen, chết!

Trần Hạo nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

Ngọa tào, Huyền Vũ này từ đâu nhảy ra đây?

Không đúng, nó cũng là trạng thái hư ảnh, là linh sủng của lão đế quân sao?

Lúc này, hư ảnh đế quân cũng không dừng lại, quay người lại nhìn về phía dòng sông dung nham, lật tay một cái, bảo kiếm rời khỏi tay, trực tiếp bay về phía một gò núi, dưới một kích này, gò núi kia vỡ tan, sau đó một tiếng hét thảm vang lên, một đạo hồng quang nhanh chóng bỏ chạy, là Hồng Bào Hỏa Quỷ, gia hỏa này thế mà không chạy, còn ẩn núp.

Thế nhưng pháp nhãn của đế quân có thể nhìn rõ mọi việc, con hàng này căn bản không thể ẩn trốn!

Hồng Bào Hỏa Quỷ ngược lại rất thông minh, trực tiếp bay về phía Trần Hạo, đồng thời hoảng sợ nói:

- Đại sư tha mạng, đại sư tha mạng, tiểu quỷ nguyện ý...

Lời còn chưa kịp nói xong, bảo kiếm của đế quân đã bay qua, chém xuống.

Đế Quân uy vũ, lại tiêu diệt một yêu tà!

Mắt thấy Đế Quân nổi giận, Diệp Yêu, Khâu Yêu miệng rộng răng nhọn, thậm chí yêu hồn Bạch Lộ đều bị dọa đến run lẩy bẩy.

Đế Quân hư ảnh và Huyền Vũ hư ảnh đột nhiên ngưng kết, sau đó chậm rãi tán đi.

Lúc này, tượng thần Chân Vũ Đế Quân đang lơ lửng cũng rơi xuống.

Trần Hạo vội vàng giơ tay tiếp được, nhìn thấy thân tượng, toàn thân hắn đều đau như bị cắt thịt.

Đế quân này thật sự vô cùng trâu bò, vô cùng lợi hại.

Nhưng linh tính trên tượng thần đế quân, bây giờ đã mất hơn phân nửa.

Cái giá phải trả lần này cũng quá cao rồi, không biết còn có thể khôi phục lại hay không nữa.

Cẩn thận cất tượng thần đế quân đi, Trần Hạo dự định trước khi linh tính trên tượng đế quân khôi phục, về sau kiểu gì cũng không thể dùng linh tinh.

Trần Hạo ở chỗ này đau lòng, ở phía khác mấy yêu vật như Diệp Yêu lại thở dài một hơi.

Thật là đáng sợ, quá là dọa người, vị đại sư này luôn không xuất thủ, nhưng đến lúc ra tay lại hung tàn chém giết, chém quý như bổ dưa, một kiếm đã giải quyết một quý, quý vật muốn đầu hàng cũng không được. Quả nhiên tu sĩ nhân tộc không thể trêu vào.

Sau khi thu hồi tượng thần đế quân, Trần Hạo thở dài một tiếng, sau trận chiến đấu này, tính thử một chút, thu hoạch được cũng không nhỏ.

Hỏa quả bị đánh vỡ, tinh khí tiêu tán mọi người được chia đều, có vẻ như mình cũng nhận được một tia.

Mục đích đi vào hang động đã hoàn thành, gà ngốc ăn được Quỷ Ngô nên tiến giai, thần thông càng bá đạo.

Mèo mun cũng đạt được chỗ tốt, cướp được một tia tinh khí hỏa quả.

Mặt khác nhiệm vụ của Bạch Lộ, hiện tại cũng cơ bản có thể xác định là hoàn thành.

Nhiều thu hoạch như thế, cũng nên thỏa mãn, chỉ là linh tính tượng thần đế quân giám mạnh, so sánh một chút, Trần Hạo vẫn cảm thấy mình bị lỗ vốn!

- Đại, đại sư, thân thể của thiếp thân, có thể trả cho thiếp thân không?

Đúng lúc này, Bạch Lộ yếu ớt mở miệng, vẻ mặt chờ mong.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 240: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Nghe Bạch Lộ nói vậy, Trần Hạo nhìn về phía nó, cười nói:

- Đương nhiên có thể.

Trần Hạo lấy tiểu xà ra.

Bạch Lộ đầu tiên là vui vẻ, sau đó biểu lộ cứng đờ.

Uhm, thân thể nhỏ đi, không sao, dù nhỏ cũng là thân thể của mình, sau này chậm rãi lớn lên là được.

Thế nhưng ... Thân thể một nửa đá một nửa thịt, là thể nào? Đại sư muốn ta làm rắn liệt sao? Thế này không giống với mong đợi của ta mà.

Sau khi Trần Hạo lấy tiểu xà ra cũng kịp phản ứng. Ấy náy cười một tiếng, nhìn về phía gà ngốc.

- Tiểu Hoàng, nào, trước tiên giải trừ hóa đá trên thân thể này đi.”

Gà ngốc chớp chớp mắt.

Trần Hạo:

- ...

Ngọa tào, ngươi đừng với ca là ngươi không làm được, đây là do ngươi biến nó thành đá mà!

Nhìn Trần Hạo trừng to hai mắt, Tiểu Hoàng ủy khuất rụt cổ lại, trách ta sao, đây là do con Quỷ Ngô kia thêm trên người ta, có thể phát ra không thể thu lại.

Trần Hạo tức đến đầu bốc khói.

Má nó, mọi việc đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, người lại nói với ta là không được!

Tác dụng hóa đá không được giải trừ, Bạch Lộ sao có thể hài lòng, nó không hài lòng, nhiệm vụ của ta tuyệt đối là không thể hoàn thành!

Trần Hạo luống cuống, nhìn Bạch Lộ đang tội nghiệp ở kia, cắn răng một cái, đưa tay bắt lấy nơi tiểu xà hóa đá, vận chuyển pháp lực, thăm dò xem có thể cưỡng ép loại bỏ hay không.

Pháp lực bao trùm lên phần đuôi hóa đá của tiểu xà, trong nháy mắt hẳn cảm giác được bên trong phần thân thể bị hóa đá kia ẩn chứa từng sợi lực lượng nặng nề, đây là Sơn Thạch tinh hoa chi lực, cưỡng ép thay đổi bản chất thân rắn, chuyển thành đá.

Lực lượng này mặc dù ít, nhưng cực kì tinh túy.

Trần Hạo tăng thêm một chút pháp lực không ngừng xung kích vào thân rắn, nhưng phần thân thể hóa đá kia lại vững như Thái Sơn, không thay đổi chút nào, lông mày Hạo cau lại, đột nhiên pháp lực trong lòng bàn tay tập trung lại, chuyển thành Chương Tâm Lô.

Lần này, biến hóa thần kỳ đã xảy ra.

Lực lượng bạo ngược của Chương Tâm Lô bao quanh tiểu xà, tiểu xà vốn mềm mại không xương, đột nhiên biến thành cứng ngắt thẳng đờ, mà phần thân thể hóa đá nặng nề lập tức bị lực lượng kích thích.

Trần Hạo vô cùng vui mừng, vội vàng chuyển hóa Chương Tâm Lô không ngừng, sau đó loại bỏ dần phần thân thể hóa đá.

Hai loại sức mạnh đối đầu nhau, lực lượng của Trần Hạo mạnh hơn một chút, từng chút đem lực lượng hóa đá từ trong

thân thể tiểu xà bức ra.

Chờ lực lượng hóa đá bị đẩy ra bên ngoài thân thể tiểu xà, Trần Hạo nhanh tay bóc ra từng mảng da hóa đá.

Xoát xoát xoát!

Theo động tác của Trần Hạo, từng mảng da hóa đá từ bên ngoài thân thể tiểu xà tróc ra.

Bạch Lộ:

- ...

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Rốt cục, da đá trên thân thể tiểu xà đã bị Trần Hạo lột sạch, loại bỏ tình trạng hóa đá!

Trần Hạo ngừng lại động tác lột rần... không đúng, lột da rần.

Hài lòng nhìn Bạch Lộ đang trợn mắt há mồm nói:

- Thế này là được rồi.

Bạch Lộ không biết vì sao, đột nhiên nó có cảm giác muốn khóc.

- Đại, đại sư, cảm ơn người.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Không cần khách khí.

Bạch Lộ có chút xoắn xuýt đưa tay nhận tiểu xà.

Một lần nữa chạm đến thân thể của mình, cảm giác quen thuộc cùng huyết mạch đã lâu rồi mới cảm nhận thấy xông lên

đầu, Bạch Lộ cũng không do dự gì, hóa thành một tia sáng, nhập vào trong tiêu xà.

Trong nháy mắt, tiêu xà sống lại, linh quang trong mắt sáng lên, thân thể bắt đầu vận vẹo, chậm rãi bò trên mặt đất.

Ding: Yêu hồn Bạch Lộ, ly hồn tám mươi ba năm, linh nguyên hoàn thành, ban thưởng Vãi Đậu Thành Bình.

Tiếng thông báo từ hệ thống đại lão thân thiết truyền đến. Sau đó, một cỗ tin tức tràn vào não hải Trần Hạo.

Trần Hạo như nghe được tiên âm, tâm tình vô cùng kích động.

Vãi Đậu Thành Bình cuối cùng cũng đến tay.

Vội vàng ngưng thân xem xét, một lát sau, vẻ mặt Trần Hạo rất cô quái.

Cũng không phải bị hồ, Vãi Đậu Thành Bình thực sự là Đại Thần Thông, rất lợi hại, chỉ cần có đủ đạo hạnh, khẽ phát tay là có mười vạn Linh Bình cũng không có vấn đề gì.

Không sai, nhưng lại có hạn chế.

Thần thông như vậy cơ bản đều phải đạt cảnh giới Tiên Thiên mới có thể phát ra uy năng, cảnh giới Tiên Thiên trở xuống, có hạn chế cực lớn.

Vãi Đậu Thành Bình, chia thành ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất, khi vừa Nhập Đạo có pháp lực, cưỡng ép pháp lực kích phát loại đậu chứa sinh cơ, một năm đạo hạnh có thể chuyển hóa một hạt, với đạo hạnh của Trần Hạo, cũng chỉ có thể chuyển hóa thành hơn ba mươi Đậu Bình, thực lực bình thường. Không chỉ như thế, một năm đạo hạnh, cũng chỉ có thể chống đỡ một khắc đồng hồ, sau một khắc đồng hồ, Đậu Bình sẽ biến mất, loại đậu kia sẽ thể dùng lại.

Giai đoạn thứ hai lợi hại hơn, lĩnh ngộ đạo pháp Vãi Đậu Thành Bình, đem thần thông biến hoá để bản thân sử dụng, nắm giữ hoàn toàn, cứ như vậy, không hạn chế đạo hạnh tiêu hao, lĩnh ngộ càng sâu, chuyển hóa được Đậu Bình càng nhiều, dù Trần Hạo chỉ có hơn ba mươi năm đạo hạnh, nếu là lĩnh ngộ đạo pháp Vãi Đậu Thành Bình đại thành, cũng có thể chuyển hóa thành hàng ngàn hàng vạn Đậu Bình, mà thời gian sử dụng cũng rất lâu.

Giai đoạn thứ ba, đó chính là giai đoạn Tiên Thiên, đến trình độ như vậy, căn bản là không có hạn chế, hơn nữa đậu chuyển thành Đậu Bình, cũng không phải là Đậu Bình phổ thông, mà là Linh Bình, không chỉ phát huy lực lượng cường đại, thời gian tồn tại càng lâu, thậm chí Linh Bình sẽ có linh trí, nếu có cơ duyên, không chừng còn có thể tu hành, tạo hóa thần kỳ.

Đối với tin tức về Vãi Đậu Thành Bình, Trần Hạo không thất vọng, dù sao truyền thừa nhiều lần, Trần Hạo đã sớm tập thói quen, hệ thống đại lão cũng có khả năng lập tức để hắn một bước lên trời, chỉ có thể dựa vào mình chậm rãi tu luyện.

Mặc dù giai đoạn đầu tiên là phổ thông, nhưng tóm lại vẫn có thể sử dụng, hơn nữa còn có thể chậm rãi lĩnh ngộ đạo pháp Vãi Đậu Thành Bình, chậm rãi tăng cường, tương lai vẫn rất tươi sáng.

Trần Hạo đang suy nghĩ rồi tưởng tượng ra tương lai tốt đẹp.

- Đại, đại sư, còn có một đồ vật chưa trả cho thiếp thân.

Lúc này, tiếng của Bạch Lộ lại vang lên.

Trần Hạo hoàn hồn, nhìn về phía tiểu xà, kinh ngạc nói:

- Đồ gì?

Bạch Lộ yếu ớt nói:

- À, là giao đản.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Bạch Lộ đạo hữu, nói đến giao đản, chúng ta phải nói rõ ràng một chút, trước khi thân thể người bị bạch cốt cướp đi, người có tu luyện ra giao đản không?

Bạch Lộ lắc đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì đúng rồi, giao đản này là do bạch cốt ngưng tụ ra, sau đó là ta cướp từ trong tay bạch cốt, nó không thuộc về người.

Bạch Lộ:

- ...

Nghe lời này hình như rất có đạo lý, nhưng vì sao nó lại có cảm giác là lạ ở chỗ nào.

- Đại sư, vậy giao đản của ta...

- Không đúng, là của ta, ta cướp từ trong tay bạch cốt, đây chính là của ta.

Trần Hạo nghiêm túc sửa lại.

Bạch Lộ:

- ...

- Được, là của đại sư, vậy đại sư, giao đản này có thể đưa cho thiếp thân hay không?

Trần Hạo cười:

- Bạch Lộ đạo hữu, người cũng có chút lòng tham nhỉ, người nghĩ một chút, người bị bạch cốt đoạt xá, vốn là chuyện xấu, nhưng thân thể của người bị bạch cốt tu luyện hơn tám mươi năm, đã có dấu hiệu hóa giao, đây quả thực là chuyện

gặp họa được phúc, người nhàn nhã rong chơi hơn tám mươi năm, để người khác giúp người tu luyện, mà lại hiệu quả tu luyện càng tốt hơn, hiện tại chỉ cần người tiếp tục cố gắng, về sau rất có thể sẽ tiến thành giao, sau đó có hi vọng hóa rồng, người còn muốn gì?

Bạch Lộ khóc không ra nước mắt.

- Đại sư, Hỏa Giao huyết mạch của ta bị bạch cốt hóa thành giao đan, hiện tại không có giao đan, ta không hóa giao được!

Trần Hạo nói:

- Là như thế à, vậy thì đúng là có chút phiền toái. Chỉ là giao đan này cũng quý giá, cứ đưa cho người như vậy, ta quá thua thiệt, Bạch Lộ đạo hữu, người có gì dùng để trao đổi với ta sao? Con người ta thích nhất là công bằng, chỉ cần có thể giao dịch, ta tuyệt không hai lời.

Bạch Lộ:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 241: Bắt Cóc Tiểu Yêu

- Thiếp thân cái gì cũng không có hết.

Bạch Lộ yếu ớt nói.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Không, ngươi có.

Bạch Lộ sùng sốt:

- Thiếp thân có cái gì?

Trần Hạo nói:

- Ngươi có thể đi theo ta, dùng thời gian để đổi lấy, ta cũng sẽ đáp ứng, ví dụ như ngươi đi cùng ta một trăm năm, ta gặp được sự tình khó khăn thì ngươi giúp ta, giao đan này ta coi như thù lao cho ngươi, ngươi nói được không?

Bạch Lộ tròn tròn hai mắt.

Đại sư ngài muốn đánh chủ ý với ta sao? Thật sự chỉ cần ta chiến đấu? Không quan tâm ta làm việc khác? Nhưng mà một trăm năm có phải là quá dài rồi không?

- Đại sư, một trăm năm quá lâu, có thể đổi yêu cầu khác không?

Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên, sau đó trên thân Khâu Yêu hiện lên một thân ảnh người già.

Trần Hạo nghe vậy nhìn về phía Khâu Yêu, lại nhìn Điệp Yêu một chút, nhếch miệng cười một tiếng:

- Nói đến hai vị, ta cũng cứu được các ngươi, cũng tha cho các ngươi, các ngươi nói một chút là có nên nỗ lực làm chút

chuyện để cảm tạ ta không.

Khâu Yêu:

- ...

Điệp Yêu:

- ...

- Thiếp thân đáp ứng, đại sư, ngài bỏ qua cho Khâu Yêu tiền bối đi, ngài ấy là yêu tốt.

Mắt thấy Trần Hạo lại đánh chủ ý với Khâu Yêu, Bạch Lộ vội vàng mở miệng.

Điệp Yêu:

- ... Ta thì sao? Vì sao không thêm ta, ta cũng là yêu tốt mà.

Trần Hạo cười:

- Được, ngươi đã đáp ứng, đó chính là người một nhà, người một nhà không nói hai lời, yêu cầu của ngươi, ta khẳng định đáp ứng.

Điệp Yêu gấp gáp, chuẩn bị rời đi, nhưng vừa quay người lại, Diệp Yêu đã cứng đờ, nó thấy được một đôi mắt mèo đang tràn ngập hứng thú dò xét nó.

Điệp yêu:

- ...

- Sao thế? Điệp đạo hữu có chuyện gì? Gấp gáp rời đi như vậy?

Trần Hạo mở miệng nói.

- Không có việc gì, ta chỉ muốn đi tìm cánh trở về, ô ô, Khâu Yêu tiền bối vừa rời căn dứt cánh của ta.

Tiếng nói tràn ngập ủy khuất vang lên, vội vàng giải thích.

Ồ! Vẫn là một tiểu nha đầu?

Trần Hạo dò xét qua lam hồ điệp.

Nói thật, lúc nhỏ hắn cũng chơi qua tiêu bản hồ điệp, chưa từng nhìn thấy hồ điệp lớn như thế, to đến mức có thể làm một bàn thức ăn.

- Không có việc gì, người trước tiên tìm cánh trở về, chuyện thù lao, chúng ta chậm rãi nói sau.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói.

Lam hồ điệp vô cùng đáng thương mà nói:

- Đại sư, ta không có gì cả chứ, bé rất đáng thương, bé là yêu nghèo.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Nghèo không sợ, người cũng có thể bán mình, vừa vặn Tiểu Hắc nhà ta thiếu bạn chơi, người cùng nó chơi, ta cũng không cần nhiều, hai ba mươi năm là đủ rồi.

Lam hồ điệp:

- ...

Meo ô!

Mèo mun tựa hồ cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, hai mắt nó đều sáng lên.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhìn thấy hồ điệp này, mèo mun đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, chỉ muốn nhào lên nó.

Trần Hạo nói xong, nhìn về phía Bạch Lộ, phát tay, quả cầu đỏ xuất hiện. Hắn nói với Bạch Lộ :

- Cho người giao đơn.

Bạch Lộ nhìn thấy quả cầu đỏ, kích động nhảy một cái mà lên, há mồm khẽ hút, giao đan kia liền bay lên, thu nhỏ lại rồi tiến vào trong miệng của nó.

Một ngụm nuốt hết giao đan, khí tức trên thân Bạch Lộ nhanh chóng tăng vọt, trong chốc lát đã cường đại gấp hai ba lần, thân thể cũng lớn thêm, biến thành một đại xà màu đỏ thẫm dài bảy, tám mét.

- Tạ ơn đại sư.

Thu hồi giao đan, trong nháy mắt Bạch Lộ cảm giác được mình có biến hóa không nhỏ, nó mơ hồ cảm giác được một loại cảnh giới mới nào đó, chỉ là lực lượng chưa đủ thuần khiết, cần lắng đọng thêm.

Nhưng dù vậy, Bạch Lộ cũng là vô cùng kinh hi, dù sao nó mới tu luyện hơn một trăm năm, sau đó thân thể lại bị đoạt mất, sau hơn tám mươi năm nó mới lấy được thân thể về, kết quả đạo pháp lại tăng trưởng nhiều như thế, nó thật sự không dám nghĩ tới, nếu là do nó khổ tu, chỉ sợ hiện tại không thể đạt được.

Có lẽ, đây chính là gặp họa được phúc trong truyền thuyết.

- Bạch Lộ đạo hữu a, thân thể này của ngươi có thể thu nhỏ lại không? Trần Hạo nhìn Bạch Lộ dài sáu bảy mét, lo lắng hỏi thăm.

Bạch Lộ trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Có giao đan, ta có thể biến lớn hóa nhỏ.

Nói xong, thân thể Bạch Lộ bắt đầu thu nhỏ, rất nhanh lại biến thành một tiểu xà dài khoảng một mét.

Trần Hạo thở dài một hơi, nếu thân thể của nó không thể biến nhỏ, vậy thì rất khó khăn, dù sao thân thể lớn như vậy, cũng không tiện mang đi.

Đã có thể biến lớn thu nhỏ, vậy thì tốt rồi, nhà mình lại có thêm một vị yêu tu có thực lực, về sau gặp được địch nhân, hắc hắc, lúc chiến đấu, một đám cùng tiến lên, nghĩ đến mà đắc ý.

Hoàn thành được nhiệm vụ của Bạch Lộ, Trần Hạo nhìn về phía lam hồ điệp, cười nói:

- Điệp yêu đạo hữu, tại sao ngươi không đi tìm cánh? Ngươi chỉ có một bên, nhìn không đẹp chút nào.

Lam hồ điệp yếu ớt mà nói:

- À, thật ra cánh gãy mất cũng không sao, cánh vẫn có thể dài ra.

Trần Hạo quỷ dị cười nói:

- Vậy ngươi đã nghĩ xong chưa, là trả một chút thù lao, hay là theo giúp ta mấy chục năm chơi với tiểu Hắc nhà ta?

Lam hồ điệp ủy khuất nói:

- Ta thật sự rất nghèo, bé đến nhà cũng không có, vẫn luôn đi khắp tứ xứ, bị tu sĩ Đạo môn truy sát rất nhiều lần.

- Đại sư, Điệp đạo hữu không nói dối, nó thật sự là một điệp yêu lang thang, nếu như không phải dị chủng trời sinh, nắm giữ băng pháp và huyền thuật, có lẽ đã sớm chết rồi.

Khâu Yêu cũng mở miệng nói chuyện thay lam hồ điệp.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Khâu đạo hữu, nếu như ta không nhìn lầm, cánh của nó là bị ngươi cắn rơi, biết nó đáng thương như thế, ngươi còn ra tay hung ác như vậy?

Khâu Yêu:

- ...

Lúc đó không phải là hỏa quả bị cướp nên sốt ruột sao, chúng ta yêu tu cũng không giống nhân loại các ngươi tu hành, không dựa vào thiên tài địa bảo, đến ngày tháng năm nào mới có thể thành đạo! Hỏa quả này ta đã bảo vệ nhiều năm là cơ duyên của ta, có cơ hội đoạt đương nhiên không thể nhường được.

Nhưng hỏa quả vỡ tan, nó cũng cướp được một tia tinh khí hỏa quả, mặc dù cũng không giống dự đoán, nhưng có chút ít còn hơn không, tự nhiên liền dễ nói chuyện.

- Nếu là như vậy, ta cảm thấy ngươi vẫn đi cùng ta thì hơn, bởi vì đi theo ta, sẽ không còn tu sĩ Đạo môn truy sát ngươi, cho dù có, ta cũng sẽ giúp ngươi.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Lam hồ điệp hồ nghi hỏi:

- Thật sao?

Trần Hạo nói:

- Không tin, ngươi hỏi Tiểu Hắc Tiểu Hoàng một chút, từ khi ta tu hành đến nay, vẫn luôn mang theo bọn chúng, đây chính là minh chứng.

Lam hồ điệp chân chờ một chút, rốt cục gạt đầu:

- Ta có thể đi theo, nhưng đại sư phải nuôi ta, bé muốn ăn mật hoa, ăn nhiều mật.

Trần Hạo cười:

- Đây chính là một trong những chỗ tốt khi đi theo ta, đừng nói mật hoa, chỉ cần thế giới loài người có, cái mật gì đều có thể chuẩn bị cho ngươi.

- Thật ư? Quá tốt rồi, ta muốn đi theo đại sư, ta không muốn tiếp tục bị đói bụng nữa.

Lam hồ điệp lập tức trở nên hưng phấn, giống như tiểu cô nương bị kẹo que dụ dỗ.

Liên tục lừa được hai con tiểu yêu, Trần Hạo vô cùng vừa lòng, sau đó hắn thu lấy Định Linh Châu của bạch cốt, hắn càng vui vẻ hơn.

Đồ chơi này chính là một bảo bối đó, sau khi luyện hóa, lại có thể định trụ một góc trời, tuyệt đối là một đại sát khí.

Nhưng khi Trần Hạo cảm nhận Định Linh Châu, ánh mắt dần ngưng lại.

Bên trong định linh châu, Trần Hạo cảm giác được một khí tức, là khí tức của bạch cốt, mặc dù khí tức rất yếu ớt, nhưng được định linh châu che chở, khi Trần Hạo dùng ý niệm cảm giác, hắn bị ngăn cản bên ngoài, không thể tiến vào trong.

Ha ha, bạch cốt này mệnh cũng rất lớn đấy, xương cốt đều hóa thành nước, thế mà vẫn còn một sợi tàn niệm trong Định Linh Châu.

Xem ra bảo bối này tạm thời không thể dùng, chờ đến khi ca làm nhiệm vụ đạt được pháp quyết luyện bảo, đến lúc đó lại cùng người độ sức một phen.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 242: Lam Hồ Điệp

Sau khi hoàn thành mọi việc, ở đây cũng không còn gì đáng để lưu lại.

Có lẽ mấy trăm mấy ngàn năm sau, nơi này sẽ còn sinh ra hỏa quả mới, nhưng đó là cơ duyên của người sau này.

Chờ Bạch Lộ cùng Khâu Yêu cáo biệt một phen, sau đó cả nhóm mở ra một đường hầm, bắt đầu lộ trình quay lại mặt đất.

Trên đường đi, Bạch Lộ dẫn đường, Trần Hạo ôm gà ngốc, mèo mun đỡ lam hồ điệp bị gãy cánh.

Mèo mun từ khi theo Trần Hạo, càng ngày càng không thích bị người xa lạ tiếp cận, nhưng khi đối mặt với lam hồ điệp, nó lại chủ động để lam hồ điệp ghé vào trên người mình, cũng không biết mèo và hồ điệp có phải là trời sinh hữu duyên hay không.

Vừa đi, Trần Hạo vừa nói chuyện với lam hồ điệp, để tăng sự hiểu biết lẫn nhau.

Thông qua nói chuyện, Trần Hạo biết được, lam hồ điệp Nhập Đạo cũng là chuyện ngoài ý muốn, hơn một trăm năm trước, lam hồ điệp vẫn là một tiểu hồ điệp ngây thơ vô tri, sống trong sơn cốc không buồn không lo.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ nó chỉ có tuổi thọ mấy tháng.

Nhưng đến một ngày, lam hồ điệp đang ngắt hoa lấy mật hoa để ăn, đột nhiên một cái hộp từ trên trời rơi xuống, cái hộp vỡ ra lộ ra một khối băng tản ra hàn khí nồng đậm màu lam.

Lam hồ điệp trùng hợp bị hàn khí màu lam khối băng bao phủ, toàn bộ thân thể đều đóng băng, sau đó rơi xuống khỏi

băng màu lam, từ từ dung hợp thành một thể.

Không biết bao lâu sau, lam hồ điệp tỉnh lại, nó phát hiện mình thay đổi, không chỉ thân thể trở nên lớn hơn, mà toàn thân cũng biến thành màu lam, sau đó không rõ vì sao nó lại nắm trong tay băng pháp và huyền thuật, sau rất nhiều năm, lam hồ điệp tiếp xúc với nhiều người, còn bị tu sĩ Đạo môn truy sát mấy lần, lúc này nó mới biết, mình đã trở thành yêu.

Lam hồ điệp rất nhát gan, gặp tu sĩ Đạo môn liền chạy, trốn đông trốn tây, lưu lạc khắp nơi, cứ như thế đã qua một trăm năm.

Đến gặp được Khâu Yêu, bị hấn thuyết phục về công dụng của hỏa quả, lúc này nó mới tới, sau đó phát hiện, hỏa quả thật sự là một bảo vật, loại quả được thiên địa hỏa linh tinh hoa kết thành, cho dù thuộc tính tương phản với nó, nhưng cũng cực kỳ trọng yếu đối với nó, cho nên khi này nó mới liều mạng đoạt thức ăn từ miệng rắn. Sau đó... bị Trần Hạo bắt làm tù binh.

Nghe lam hồ điệp kể về quá khứ, Trần Hạo thở dài, quả nhiên là một tiểu hồ điệp có cơ duyên thâm hậu.

Với người khác, nhân vật chính còn phải trải qua đủ chuyện cử tử nhất sinh, rơi vào vách núi mới có thể gặp được kỳ ngộ, nguoi thì tốt rồi, trực tiếp có bảo bối dâng tới cửa, sau đó còn có được hai thần thông! Vận khí này quả thực là nghịch thiên!

Sau đó Trần Hạo hỏi thăm, lam hồ điệp vì sao có thể nói chuyện.

Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng nhà mình cũng không yếu, nhưng đến nay vẫn không thể nói chuyện, cũng không biết có phải là động vật đều có xương ngang, phải luyện hóa mới được.

Lam hồ điệp trả lời khiến Trần Hạo im lặng.

Yêu loại chỉ cần có đạo hạnh trăm năm trở lên là có thể ngưng tụ yêu hồn, khi có yêu hồn rồi thì có thể nói chuyện.

Bạch Lộ cũng giống như thế, cũng nói mình sau khi có trăm năm đạo hạnh, ngưng tụ yêu hồn mới có thể cùng người nói chuyện.

Nghe được nơi này, Trần Hạo nhìn thoáng qua mèo mun cùng gà ngốc.

Mặc dù nói đi theo mình, gặp được mấy lần cơ duyên, hẳn cũng đạt được đồ vật và truyền thừa vô cùng tốt. nhưng khoảng cách đạt tới trăm năm đạo hạnh, có vẻ như còn kém xa.

Xem ra, mình muốn Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng có thể nói được, vẫn phải tiếp tục chờ.

Hắn không khỏi tưởng tượng một chút, nếu Tiểu Hắc Tiểu Hoàng ngưng tụ yêu hồn, sẽ có bộ dáng gì?

Tiểu Hắc có phải sẽ là cô gái mập nhỏ, còn Tiểu Hoàng là tiểu soái ca?

Trần Hạo cảm thấy, có chút ít chờ mong.

Trên đường trở về không xảy ra việc gì, cũng nhanh hơn rất nhiều, thời gian hơn một ngày, cả nhóm đã ra khỏi hang động, nhìn thấy bầu trời xanh thẳm.

Nhưng nơi này lại không phải vị trí lúc trước Trần Hạo tiến vào, mà là một sơn cốc khác.

Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, sau khi mở máy thấy ở đây không có tín hiệu, sau đó lấy ra điện thoại vệ tinh cao doanh trưng tặng, lúc này mới có thể gọi điện thoại.

Trực tiếp gọi cho Long đại sư, điện thoại vang lên tiếng kết nối.

- Long ca, em ra ngoài rồi.

Sau khi điện thoại thông, Trần Hạo vừa cười vừa nói.

Long đại sư có chút kinh hãi, vội vàng hỏi:

- Trần đại sư không sao chứ? Bây giờ cậu ở đâu?

Trần Hạo nói:

- Em đang ở một cửa ra khác của hang động, không biết đây là đâu, em gọi điện thoại cho anh để báo bình an, tránh cho mọi người lo lắng, đợi chút nữa em tìm đường ra, sau đó đi Đông Dương. Hiện tại mọi người không có việc chứ?

Long đại sư nói:

- Chúng tôi không có việc gì, nhưng chúng tôi nhận được thông tri từ phía trên, nói là trong hang động xuất hiện đại yêu vô cùng lợi hại và mấy kẻ bàng môn tà đạo, Trần đại sư có gặp phải không?

Thần sắc Trần Hạo khẽ động, mở miệng nói:

- Việc này em biết, ở dưới hang động là một hỏa mạch, bên trong dưỡng ra một hỏa quả, hấp dẫn mấy tên yêu tu. Bởi vì lúc ấy quá nguy hiểm, đồng đạo đều rời đi, em cũng lạng lẽ tránh đi, đi vòng vo trong hang động hai ngày, lúc này mới ra.

- Hỏa quả! Đây là thiên tài địa bảo đấy! Đáng tiếc, lại bị đại yêu đê mắt tới, xem ra Đạo môn phải phải nhiều đạo hữu lợi hại hơn đến xử lý, Trần đại sư cậu không sao là tốt.

- Được rồi, vậy thôi nhé, em đi tìm đường đây, chờ gặp mặt chúng ta trò chuyện tiếp.

Cúp điện thoại, Trần Hạo bắt đầu tìm đường ra.

Sơn cốc chật hẹp, bốn phía tràn ngập Âm Sát địa khí từ trong hang động tràn ra, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, bốn phía không có cây cỏ nào, đương nhiên cũng không có động vật.

Nhưng cũng may nơi này không phải tuyệt cốc, chọn một phương hướng rồi cứ thế đi về phía trước, không đến nửa giờ, Trần Hạo đã nghe được tiếng nước.

Theo tiếng nước đi đến, đi qua một khe núi nhỏ hẹp, trước mắt Trần Hạo rộng mở, hẳn thấy được một thác nước ở phía trước.

Thác nước cao mười mấy mét, từ trên cao đổ xuống, rơi vào đầm sâu.

Trong đầm nước đầy tràn, chảy ra một dòng suối, dòng chảy nhỏ giọt không dứt.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo vô cùng vui mừng.

Nước là nguồn của sự sống, đi theo mạch nước chảy, nhất định có thể đi ra ngoài.

Nhưng bọn hắn ở trong hang động ngày người mấy ngày, tuy không sợ Âm Sát chi khí, nhưng dưới mặt đất ẩm ướt, mà mỗi ngày đi đường, khiến Trần Hạo vẫn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Lúc này thấy được nước suối trong mát, Trần Hạo đương nhiên sẽ không sót ruột tìm đường, mà nhanh chóng đi tới bờ suối, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Bạch Lộ:

- ...

Điệp yêu:

- ...

Mèo mun và gà ngốc ngược lại cũng không để ý. Dù sao nên nhìn không nên nhìn, bọn chúng đều đã nhìn qua, cũng không hiếm lạ gì. Nhìn thấy Trần Hạo như vậy, mèo mun và

gà ngốc cũng hưng phấn, cả hai cũng nhảy xuống suối, ở trong nước đánh loạn.

Cởi đến khi chỉ còn lại một cái quần cộc, Trần Hạo vui mừng nhảy vào trong nước, nước suối trong vắt, cọ rửa thân thể, khiến Trần Hạo nhìn không được kêu to một tiếng thoải mái.

Mèo mun và gà ngốc vội vàng nhảy tới chơi đùa cùng Trần Hạo.

Vừa chơi đùa, Trần Hạo vừa nhìn về phía Bạch Lộ:

- Người không xuống tắm một cái sao? Nước suối rất dễ chịu.

Bạch Lộ chần chờ một chút, sau đó cũng bơi xuống nước, cảm giác đã lâu mới được tắm xông lên đầu, Bạch Lộ cũng vui vẻ, ở trong nước bơi vô cùng vui sướng.

Điệp yêu:

- ...

Các người có ai đã thấy hồ điệp tắm rửa chưa? Nếu bé đi xuống, khẳng định sẽ bị cuốn đi .

A a a a... bé phải cố gắng tu luyện, sớm hoá hình, sau đó, bé cũng muốn cùng các người tắm rửa.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 243: Chôn

Sau khi tắm rửa một phen, cả người thoải mái, Trần Hạo vung tay lên:

- Tiếp tục xuất phát!

Đi theo dòng suối về phía trước, cỏ cây hai bên bờ tươi tốt, chim hót hoa nở, cảnh đẹp ý vui. Lại có bầu trời xanh thẳm, không khí trong lành, có linh sủng làm bạn, cảm giác kia, một chữ thôi, đã.

Thời gian trôi qua, nắng dần ngả bóng, Trần Hạo thấy sắc trời sắp đen nhưng vẫn chưa ra khỏi núi được.

Vốn nghĩ rằng hôm nay phải ngủ một đêm trong rừng, ai ngờ đi hết dòng suối, phía trước lại xuất hiện một thôn xóm.

Thôn này dựa núi gập nước, bóng cây vờn quanh, đều là tiểu viện cũ kỹ cỏ đóng tường đất, nhìn lướt qua chỉ có mười mấy hộ, quả thực là một tiểu sơn thôn.

Trần Hạo vô cùng vui vẻ, vội vàng đi về phía tiểu sơn thôn.

Còn chưa vào trong thôn, đột nhiên bước chân Trần Hạo dừng lại, hai mắt lộ ra kinh ngạc.

Ánh mắt Trần Hạo đảo qua tiểu sơn thôn, hần dừng lại quan sát tỉ mỉ.

Sơn thôn này rất quý dị, phòng ở cũng không cũ nát, có một số nhà ở trong sân còn có một chút hoa quả khô và đồ vật, hiển nhiên không phải là thôn hoang.

Thế nhưng giờ phút này Trần Hạo phát hiện, trong sơn thôn, không có một tia nhân khí, thậm chí liền một tia sinh khí cũng không có.

Điều này nói rõ, trong sơn thôn không có vật sống.

Việc này quá kì quái, rõ ràng không phải thôn xóm bị bỏ hoang, vậy người ở đây đã đi đâu? Chẳng lẽ họ gặp phải chuyện gì? Nhưng trong sơn thôn, cũng không có khí tức cổ quái gì mà?

Trong lòng Trần Hạo nghi hoặc, hấn tiến lên, đi vào sơn thôn.

Đúng như Âm Dương Nhân thấy, trong thôn không có một người, thậm chí gà chó cũng không có một con.

Mà những tiểu viện kia, có nhà đóng cửa, cũng có có mở cửa, không có dáng vẻ bị phá hư.

Lông mày Trần Hạo cau lại, đi vào một tiểu viện mở cửa.

Khi hấn đi vào trong phòng, đồ dùng trong nhà đầy đủ, mặt đất sạch sẽ, thậm chí ở trên bàn, Trần Hạo thấy được một bàn thức ăn.

Thức ăn có hai món thêm một chén canh, có hai đôi đũa, một bên có chén rượu, một bên là nửa bát cơm, thoạt nhìn như mới một nửa, đột nhiên người đang ăn biến mất.

Trần Hạo sờ lên đồ ăn, đã nguội, nhưng còn rất mới mẻ, cũng không bị hỏng, hiển nhiên đây là cơm trưa hôm nay, vậy hai người ở nhà này lúc đang ăn uống đã gặp phải chuyện gì.

Mẹ nó, chuyện gì xảy ra khiến người ta cơm cũng không ăn mà đã đi? Hơn nữa, đến bây giờ cũng chưa trở lại?

Trần Hạo nhíu mày, trong lòng tràn đầy không hiểu.

Khi hấn đang suy nghĩ, đột nhiên Bạch Lộ ngạc nhiên nói:

- Đại sư, hình như ta ngửi được một mùi hương cổ quái.

Trần Hạo sững sờ, khẽ nhích nhích cái mũi, hấn cũng ngửi được loáng thoáng có một mùi thối, vô cùng gay mũi, rất khó

người.

Đi theo mùi này ra ngoài, mùi đã biến mất, hiển nhiên nơi phát ra mùi thối, do thời gian đã lâu, nên bị gió núi thổi đi, chỉ có bên trong phòng còn lưu lại.

- Bạch Lộ đạo hữu, người có biết mùi thối này là do vật gì phát ra không?

Trần Hạo hỏi.

Bạch Lộ nói:

- Cảm giác rất quen thuộc, hình như là, chồn.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Chồn? Vậy mùi này không phải là nó... thả rắm chứ?

Trong lúc nhất thời, Trần Hạo cảm giác muốn nôn, mẹ nó, khi này ca còn nghiêm túc người người, đây không phải người rắm sao? Ngọa tào, buồn nôn chết ta rồi.

- Ai nha, thật đúng là chồn, trước kia ta cũng đã gặp qua, chính là thú như vậy.

Điệp yêu cũng mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ ghét bỏ.

Sắc mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, mở miệng nói:

- Đi, chúng ta tản ra, tìm quanh bốn phía, ta hoài nghi, người trong thôn này khẳng định là bị chồn trả thù.

Sau đó, một nhóm tản ra, xem xét kỹ trong thôn ngoài thôn.

Rất nhanh, mèo mun đã phát hiện nơi phát ra mùi thối, ở rừng cây phía đông còn lưu lại một chút mùi.

Lúc này Trần Hạo mang theo mấy tiểu yêu, đi về rừng cây phía đông của thôn.

Một đường đỏi theo, không đến nửa giờ, Trần Hạo không cần ngửi mùi thối cũng đã phát hiện ra một tia khí tức cổ quái, khí tức này như có như không, giống như yêu khí, nhưng cũng không giống.

Đi theo khí tức, Trần Hạo đi tới một sơn cốc, sau đó sắc mặt Trần Hạo liền thay đổi.

Trong sơn cốc, có một đám người đang nằm, nam nữ già trẻ đều có.

Vội vàng chạy tới xem xét, Trần Hạo thở dài một hơi, những người này chỉ bị hôn mê, cũng chưa chết.

Meo ô!

Đúng lúc này, mèo mun ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trần Hạo quay người nhìn lại, thấy một tiểu động vật lông vàng nằm trên sườn núi đang nhìn hắn. Chính là một con chồn.

Khí tức cổ quái kia, chính là do con chồn này phát ra.

Quan sát một chút, Trần Hạo phát hiện, đây là một chồn tinh có chút thành tựu nhưng vẫn chưa Nhập Đạo.

A, đầu năm nay yêu tu nếu không phải ẩn núp thật thì chính là điệu thấp làm yêu, không có con nào dám giống trổng khoa chiêng ra tay với người như vậy, người đây là có một chút thành tựu đã coi trời bằng vung à!

Trần Hạo đứng dậy, nói với Tiểu Hắc:

- Đi, bắt nó tới.

Mèo mun lập tức hưng phấn, meo ô một tiếng, xông về dốc núi.

Thế nhưng còn không đợi nó chạy lên, chồn kia đột nhiên quay người lại, phốc một tiếng đánh ra một cỗ khí tức màu

vàng.

Mèo mun thấy thế, mắt mèo trừng lớn, liền xoay người chạy.

Trần Hạo:

- ...

Rất nhanh, khí tức màu vàng còn chưa thổi đến, một mùi thổi đã lan đến trước.

Trần Hạo ngửi thấy mùi này, chỉ cảm thấy dạ dày đều muốn nổ tung, loáng thoáng, đầu óc có chút mơ hồ

Mẹ nó thật là thôi ! Hơn nữa còn có hiệu quả mê thần!

Hiện tại, Trần Hạo đã biết người trong thôn ở ngọn núi nhỏ này bị hôn mê trong sơn cốc như thế nào, chính là do con chồn này.

Muốn đánh ngất ta bằng mùi thổi này? Nằm mơ!

Trần Hạo ngưng thân, vận chuyển pháp lực, sau đó há miệng thở ra.

Hô hô

Một khí từ trong miệng Trần Hạo thoát ra. Khí này vừa ra, lập tức hóa thành một cơn gió lớn, gào thét bay lên, phóng tới hoàng khí.

Sau một khắc, cuồng phong bao lấy hoàng khí, cuốn ngược lại, tốc độ rất nhanh cuốn tới con chồn.

Chồn:

- ...

Chi chi!

Rít lên một tiếng, con chồn xoay người chạy.

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, Tiểu Bạch, ngăn nó lại.

Trần Hạo vội vàng kêu gọi.

Mắt thấy hoàng khí bị Trần Hạo xua tan, ba tiểu yêu liền động, trực tiếp tản ra truy kích.

Mèo mun chính diện đuổi theo, gà ngốc đập cánh, như khinh công Thảo Thương Phi, đuổi ở bên trái, Bạch Lộ thì co rút thân thể lại bắn ra, một lần đã bắn xa mấy mét, sau đó liên tục mấy lần như vậy, đuổi theo từ bên phải.

Qua mấy hơi thở, ba tiểu yêu đã vây quanh con chồn.

Chồn kia vô cùng phần nộ, nó uy hiếp mèo mun.

Hai mắt mèo mun lộ vẻ khinh thường, oa ô một tiếng, tiến vào trạng thái kim mao, khí thể tăng vọt, nhe răng trợn mắt.

Chồn:

- ...

Quay người lại, chồn lại nhìn về phía Bạch Lộ, ánh mắt chớp động, tựa như muốn mở đường máu từ bên này.

Bạch Lộ khẽ lắc thân một chút, thân thể dần biến lớn, hóa thành cự xà dài bảy, tám mét, lưỡi rắn phun ra nuốt vào.

Chồn:

- ...

Lại liếc mắt nhìn gà ngốc, sợ con gà ngốc này cũng sẽ biến thân dọa nó, chồn khẽ kêu một tiếng, trực tiếp nằm xuống, mắt nhỏ tội nghiệp, ô ô cầu xin tha thứ.

Lúc này, Trần Hạo bay xẹt tới, nhìn bộ dáng của chồn, bĩu môi cười một tiếng.

Có chút năng lực liên đặc ý, hiện tại còn dám tỏ vẻ, ca mà đã ra tay, bốn đánh một, không sợ không chính chết người.

- Bạch Lộ, có thể nói chuyện với tên gia hỏa này hay không?

Trần Hạo hỏi.

Bạch Lộ nhìn về phía chôn một lát, sau đó mở miệng nói:

- Nó nói nó là cháu nuôi của Đông Bắc Hoàng bà bà, chúng ta muốn giết nó, khẳng định sẽ bị trả thù.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 244: Hoàng Thượng

- Hoàng bà bà? Đó là ai? Chẳng lẽ là tồn tại giống Quý bà bà?

Trần Hạo thật sự bị dọa sợ.

Dù sao sự đáng sợ của Quý bà bà, hắn đã tự mình trải nghiệm, hắn vốn không phải đối thủ, Hoàng bà bà này nếu cũng lợi hại như Quý bà bà thì bọn hắn thật sự không thể động vào con chồn này được.

Uy hiếp từ Vương gia thân bí còn chưa giải quyết, hắn cũng không thể lại trêu chọc một tồn tại đáng sợ khác? Đó hoàn toàn là tự tìm đường chết, cho dù có hệ thống giúp hắn tăng tốc độ tu hành, chỉ sợ cũng không ứng phó được.

Đương nhiên, cũng không thể vì tiểu gia hỏa này nói một tiếng, mình đã sợ không làm gì, như thế cũng quá mất mặt.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Bạch Lộ, người nói cho nó biết, nó không chút kiêng kỵ mà tổn thương người, nãi nãi của nó màu gì cũng vô dụng.

Không đợi Bạch Lộ truyền lại lời, con chồn kia đã kêu chi chi loạn lên, giơ ra chân sau còn loang lổ vết máu, ánh mắt nộ vẻ tức giận.

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, nó nói là những người này làm tổn thương nó trước, chút nữa nó đã mạng.

Trần Hạo:

- ...

Chi chi chi! Chồn tiếp tục gọi.

Bạch Lộ giải đáp:

- Nó nói nó không muốn giết người, chỉ muốn trừng phạt những người này.

Chồn liên tục gật đầu, hai mắt vô cùng đáng thương.

Trần Hạo tức giận:

- Coi như trừng phạt, những người làm thương tổn người cũng không phải toàn bộ bọn họ chứ, oan có đầu nợ có chủ, người xem việc người làm, đã liên lụy đến người vô tội, người không cảm thấy mình có chút quá mức à.

Chồn:

- ...

- Nhưng việc người làm về tình có thể hiểu, như vậy đi, thương thế của người ta giúp người chữa khỏi, những thôn dân này cũng chịu tội rồi, người hãy bỏ qua cho bọn họ, có được không?

Trần Hạo tiếp tục nói.

Chồn suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, người trước tiên để bọn họ tỉnh lại, trời đã sắp tối, tiếp tục nằm như thế, nếu một số người già và trẻ nhỏ xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm này ta sẽ tính trên người người.

Chồn ủy khuất nhìn Trần Hạo, nó xoay người chạy đến sơn cốc.

Quay về phía những thôn dân nằm trên đất, nó thả ra một mùi hương cổ quái, một lát sau, những thôn dân kia lần lượt tỉnh lại.

Dù sao chuyện xảy ra cũng quá lạ lùng, sau khi thôn dân tỉnh lại khẳng định sẽ nghi ngờ, nếu nhìn thấy hấn ở nơi này, không biết sẽ có cái gì ý nghĩ.

Vì để tránh phiền phức, Trần Hạo chào hỏi một tiếng rồi lặng lẽ rời đi.

Xem ra hôm nay không thoát khỏi vận mệnh phải ngủ trong rừng rồi.

Đi ven theo dòng suối hướng về phía trước, sau khi cách sơn thôn một đoạn, Trần Hạo tìm được một chỗ trống trải nên dừng lại.

Nhặt một chút củi khô, nhóm lên một đống lửa, Trần Hạo bắt đầu xử lý vết thương cho chồn.

Nó bị thương ở trên đùi chân sau, nhìn qua như bị súng bắn bị thương, trên đùi có mấy lỗ thủng.

Trần Hạo dùng pháp lực bức mấy viên đạn sắt trong vết thương ra, lại rắc Vân Nam bạch dược lên sau đó lấy băng gạc bao quanh.

Chồn thử hoạt động một chút, rất hài lòng, chi chi một tiếng với Trần Hạo, tựa như nó muốn nói lời cảm tạ.

Trần Hạo cười nói:

- Không cần khách khí, cũng là những người kia tổn thương ngươi trước, hi vọng ngươi chớ để ý.

Chồn gơ chân lên, khẽ vung móng vuốt, chi chi vài tiếng, giống như đang nói, không có việc gì, ta cũng không thêm để ý.

Trần Hạo nói:

- Vậy được, rất hân hạnh được biết ngươi, ta gọi là Trần Hạo, ngươi thì sao?

Chồn chi chi.

Lúc này Bạch Lộ lại giúp nó phiên dịch:

- Đại sư, nó nói nó tên Hoàng Thượng, là người của Hoàng gia ở núi Đông Bắc Miên Áo.

Trần Hạo:

- ...

Chồn tự xưng là người Hoàng gia, Trần Hạo không cảm thấy hiếm lạ, bởi vì linh vật như thế, mặc kệ là dã sử, hay là trong ghi chép của Đạo gia, đều hướng tới con người, mong muốn lớn nhất chính là trở thành một con người thực sự.

Nhưng cái tên của ngươi rất kêu đấy!

Hoàng Thượng, ngươi nếu sinh ở cổ đại, dám tự giới thiệu như thế, nhất định sẽ bị đánh chết.

Tựa hồ hiểu được suy nghĩ của Trần Hạo, chồn lại chi chi.

Bạch Lộ phiên dịch:

- Đại sư, Hoàng Thượng nói, đời cha mẹ nó dựa theo một hai ba bốn năm để gọi tên, bọn chúng đặt tên cũng khó, nó còn có mấy em trai em gái, tên là Hoàng Trung, Hoàng Hạ, còn có Hoàng Quân Hoàng Dân...

Trần Hạo chút nữa đã không nhịn được mà cười.

Mẹ nó, nếu mấy cái tên này truyền lên trên mạng, cả nhà ngươi sẽ bị phun nước bọt.

Ngươi xem cái tên này, tuyệt đối là tự tìm mắng, nếu thêm vào giữa mấy cái tên một chữ yêu, cảm giác lập tức có gì đó sai sai.

Sau đó Trần Hạo lại hỏi, chồn nói, Bạch Lộ phiên dịch, rất nhanh, Trần Hạo đã hiểu được thân phận của con chồn này.

Đây là một con chồn đã tu hành hơn ba mươi năm, xuất thân từ núi Đông Bắc Miên Áo, mặc dù gia tộc khổng lồ, nhưng cẩn thận xem xét, chồn tộc cũng giống như Đạo môn, ngày càng suy thoái, rất ít người có thể Nhập Đạo.

Mạch của con chồn tên Hoàng Thượng này có chừng hàng ngàn con, cha mẹ của nó cũng sinh ra mười mấy đứa con, nhưng thế hệ này của nó có thể Nhập Đạo chỉ có sáu bảy con, nó là con có thiên phú nhất, bởi vậy, Hoàng Thượng rất may mắn được Hoàng bà bà thu làm cháu nuôi thứ sáu.

Mà lai lịch của Hoàng bà bà kia đúng như Trần Hạo nghĩ, đó là một con chồn có đạo hạnh gần ba trăm năm, ở Đông Bắc Linh được xưng là Hoàng bà bà, hoặc là Hoàng tiên nữ, Hoàng nữ nữ.

Mặc dù mình Nhập Đạo có thể tu hành, còn có chỗ dựa, nhưng ở Đông Bắc Linh giới đã qua nhiều năm như vậy, các loại tài nguyên sớm đã bị vơ vét đến khô kiệt. Hoàng Thượng cảm thấy nếu ở nhà, thì con đường tu luyện sẽ vô cùng khó khăn, thế Hoàng Thượng quyết định làm một chuyện lớn mật, rời nhà trốn đi, ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Đáng tiếc, Hoàng Thượng nghĩ thì rất tốt đẹp, hiện thực lại rất tàn khốc, nó đi một đường từ Đông Bắc đến nơi này, nhưng cơ duyên thì chẳng thấy đâu, lại mấy lần suýt tu sĩ bị Đạo môn bắt được, nó thật vất vả mới thoát thân được, kết quả lại gặp bị một thôn dân đi săn, còn bắn bị thương nó, lần này Hoàng Thượng tức điên lên, nó tìm đến thôn dân đã khiến nó bị thương để trả thù, kết quả lại gặp Trần Hạo.

Có thể nói, từ khi Hoàng Thượng rời nhà đến bây giờ, mỗi ngày trôi qua đều rất khổ.

Nhìn hai mắt con chồn đầy vẻ uất ức, trong lòng Trần Hạo khẽ thở dài một tiếng.

Trách ai được, đang ở nhà vui vẻ, lại có cha mẹ che chở, kết quả mình không trân trọng, chạy ra ngoài xông xáo giang hồ, chặc chặc, bên ngoài nguy hiểm như vậy, người chỉ là một con chồn mới có hơn ba mươi năm đạo, có thể sống đến bây giờ đã là vận khí tốt rồi.

Lần này cũng may mà gặp được ta, nếu là khác người trong Đạo môn, cái gì cũng không cần nói, không đem người giết chết, lột da ăn thịt người mới là lạ.

- Ha ha, Hoàng Thượng đạo hữu, cơ duyên không đơn giản như người nghĩ, người lỗ mãng chạy khắp nơi, lại không thể giao lưu với con người, cho dù không gặp phải người trong Đạo môn, vũ khí của người thường đối với người mà nói cũng là một uy hiếp to lớn, nếu không cẩn thận gây họa bị vây quét, chỉ sợ cho dù Hoàng bà bà biết, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Trần Hạo buồn cười nói.

Chồn nghe thế không thể phản bác lại, nó đã tự mình trải nghiệm nên nó biết, lời này của Trần Hạo quá đúng. Hiện tại con người thật đáng sợ, không đủ đạo hạnh, căn bản là không có tư cách ra vẻ.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Được rồi, đi thì đi rồi, lần này cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết, trước tiên người đi theo ta, chờ vết thương khỏi, thì lại về Đông Bắc, về sau cũng đừng chạy loạn, nếu còn gây ra chuyện nữa, thật sự sẽ không ai có thể cứu được người.

Chồn kêu lên chi chi, sau đó về mặt chờ mong nhìn xem Trần Hạo.

Bạch Lộ phiên dịch nói:

- Đại sư, Hoàng Thượng nói, đường trở về nhà nó quá dài, nó hỏi ngài có thể đưa nó trở về hay không?

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 245: Tâm Tình Mệt Mỏi Của Long Đại Sư

Ta kháo, ngươi còn dám đánh chủ ý vào ta à!

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Nhưng nói đến Đông Bắc, Trần Hạo cũng muốn đến đó một lần, lúc đi học, hắn có một bạn học cùng phòng ngủ bốn năm ở Đông Bắc, tính cách sáng sủa, làm người hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, hai người quan hệ rất tốt, nhưng sau khi tốt nghiệp mỗi người chạy khắp nơi tìm việc, trước đó do bận rộn công việc nên ít liên hệ, không biết bây giờ tình huống của hắn như thế nào.

Có lẽ, có thể nhân cơ hội này qua đó thăm hắn một chút.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo mở miệng nói:

- Cũng được, tục ngữ nói, giúp người giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, hôm nay quen biết cũng là có duyên, ta có thể tiễn ngươi một đoạn đường, nhưng trước khi đến Đông Bắc, ngươi cũng không thể gây chuyện.

Chôn nghe thế lập tức vui mừng, vội vàng gật đầu thể hiện sự đồng ý.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, rạng sáng ngày thứ hai, Trần Hạo lại lần nữa tìm đường trở về.

Lần này thuận lợi hơn nhiều, đi chỉ hơn hai giờ, cuối cùng Trần Hạo cũng nhìn thấy một vùng đất mênh mông.

Đập vào mắt là một con đường lớn thẳng tắp, trên đường lớn, xe cộ đi lại không thôi.

Mà bên cạnh đường lớn có một trấn nhỏ.

Trần Hạo thở dài một hơi, xem như hấn đã ra khỏi núi, mang theo mấy con vật, đi vào tiểu trấn.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo đi vào tiểu trấn, sau khi nghe ngóng mới biết, thị trấn này cũng là một nhánh của Đông Dương thị, mình cũng không đi lệch quá xa so với vị trí lúc đầu.

Thuê một chiếc xe, đi thẳng đến thành phố Đông Dương, đồng thời Trần Hạo gọi điện thoại cho Long đại sư, hỏi thăm tình huống.

Qua một hồi hỏi thăm, Trần Hạo mới hiểu.

Tối hôm qua, đám người Long đại sư đã trở về thành phố Đông Dương, bàn giao nhiệm vụ, trong lời nói, dường như có chút bất mãn, muốn nói lại thôi.

Trần Hạo ngầm hiểu, nói để Long đại sư ở Ban Ngành Liên Quan chờ hấn, hấn rất nhanh sẽ đến.

Hơn một giờ sau, Trần Hạo xuống xe ở chỗ Ban Ngành Liên Quan, thấy Long đại sư đang đợi mình.

- Trần đại sư, cậu không sao chứ?

Long đại sư đánh giá Trần Hạo một chút, mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Anh thấy em giống như có việc sao? An tâm đi.

Long đại sư gật đầu, nói:

- Được, xe của Trần đại sư ở bên kia, chúng ta đi thôi.

Trần Hạo sững sờ, nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy Lãnh Yên Nhiên cùng hai đại sư khác, ngạc nhiên hỏi:

- Long ca, mấy người Lãnh đạo hữu đâu?

Long đại sư nói:

- Đi rồi, đêm qua sau khi nhận nhiệm vụ liền đi.

Trần Hạo mắt tròn tròn:

- Đã đi rồi? Vậy pháp khí hộ thân mà Lãnh đạo hữu cho em mượn...

Long đại sư cười nói:

- Trần đại sư, cậu không phải biết rõ còn cố hỏi chứ, tâm tư của Lãnh đạo hữu, cậu không nhìn ra ư?

Trần Hạo:

- ...

Người đừng nói nữ nhân này thích ta chứ? Lúc trước là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt mà! Nào có nhanh như vậy, mà lại, mà lại...

Trần Hạo cũng không biết nói thế nào, bộ dáng vô cùng xoắn xuýt.

- Ha ha, ngọc bội Long Huyền kia Trần đạo hữu cứ nhận đi, nếu như người không muốn, có thể tự mình đi tìm Lãnh đạo hữu, tự mình trả lại cho nàng, tôi sẽ không tham gia, nếu không tôi thành cái gì rồi?

Long đại sư nói thẳng, chặt đứt ý nghĩ Trần Hạo muốn để mình thay hắn trả lại.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi, có thời gian em sẽ đi tìm cô ấy, ân, trong hang động kia không xảy ra việc gì chứ? Nhanh như vậy mà mọi người đã bàn giao nhiệm vụ?

Sắc mặt Long đại sư có chút mất tự nhiên, mở miệng nói:

- Đạo hữu cứ lái xe đi, trên đường đi chúng ta từ từ nói.

Trần Hạo nhìn Long đại sư một chút, đi đến xe của mình để ở trong sân.

Không bao lâu, Trần Hạo lái xe rời đi.

Lúc này, Long đại sư mới thở dài nói:

- Điều nói nội bộ của Ban Ngành Liên Quan rất sâu, ta vốn không tin, nhưng lần này, không thể không tin.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Long đại sư nói:

- Từ khi tin tức về hỏa quả truyền ra ngoài, chúng tôi liền được thông báo nhiệm vụ hoàn thành, đồng thời ban thưởng gấp bội, nhưng lúc truyền đạt thông tin, lại yêu cầu chúng tôi lập tức đi ngay.

Trần Hạo sững sốt:

- Ý anh là, các Ban Ngành Liên Quan muốn đánh chủ ý vào hỏa quả?

Long đại sư hừ lạnh nói:

- Không chỉ có Ban Ngành Liên Quan, còn có mấy người Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan hợp tác, muốn luyện chế hỏa quả thành đan, đến lúc đó mỗi người lấy một phần, có thể tạo ra mấy tu sĩ tinh anh trong môn phái.

Trần Hạo im lặng.

Nói cách khác, hỏa quả kia bị mấy môn phái Đạo gia và Ban Ngành Liên Quan để mắt tới, cho nên muốn xua đuổi tu sĩ khác, phòng ngừa xảy ra bất trắc.

Dù sao tất cả mọi người đều là người trong Đạo môn, đều trên cùng một con đường, nếu bị một số môn phái nhỏ hoặc là tu sĩ tán tu có cơ duyên xảo hợp đạt được hỏa quả, thì xử lý ra

sao? Cũng không thể cướp được, đều là người trong chính đạo, làm như vậy cũng quá mức.

Nhưng suy nghĩ một chút, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hiện tại việc tu hành quá khó, sơ ý một chút, con đường tu đạo sẽ thất truyền, nếu có cơ hội để kéo dài, làm một chút việc trong phạm vi, cũng có thể lý giải.

Long đại sư thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Thực ra cũng không có gì, dù sao cũng là thiên tài địa bảo, ai mà không muốn có. Chỉ là bị đối xử như thế, trong lòng cảm thấy không thoải mái, mấy người Lãnh đạo hữu trực tiếp rời đi, thậm chí đều không muốn lấy phần thưởng của nhiệm vụ lần này, thể hiện sự bất mãn với hành vi này.

Trần Hạo cười nói:

- Được rồi, thiên tài địa bảo, có duyên sẽ có được, bọn họ làm như thế, cũng không nhất định có thể lấy được.

Long đại sư nói:

- Cậu nói đúng, dù sao còn có yếu tố để mắt tới, hiện tại Ban Ngành Liên Quan mới phản ứng, đã chậm rất nhiều, bây giờ làm ra hành vi buồn nôn như vậy, đến lúc cái gì cũng không lấy được, về sau xem bọn họ còn có mặt mũi tiếp tục nhờ chúng ta hỗ trợ.

Nói đến đây, Long đại sư nói:

- Được rồi, không nói chuyện này, Trần đại sư, bên Đông Dương cũng không có việc gì, muốn đến nhà tôi chơi mấy ngày hay không?

Trần Hạo nghĩ nghĩ, nói:

- Hôm nào đi Long ca, đến lúc đó nhất định đến nhà bãi phỏng, hiện tại em dự định đi Đông Bắc một chuyến.

Long đại sư sùng sờ:

- Trần đại sư đi Đông Bắc làm gì?

Trần Hạo bữu môi một cái nhìn về ghé sau, nói:

- Long ca không phát hiện ra con chồn kia sao? Nó là người Hoàng gia ở Đông Bắc Linh giới, Lúc trước gặp được em, bởi vì bị thương nên nhờ ta giúp đỡ, hộ tống nó về nhà.

Lúc này Long đại sư mới nhìn về phía ghé sau, chột trợn mắt há mồm.

Ta kháo, vừa nãy chỉ nghĩ nói chuyện khiến mình bực, không phát hiện bên người Trần đại sư lại thêm một con... không đúng, không chỉ có chồn, còn rắn, con hồ điệp kia cũng không phải động vật bình thường!

- Trần đại sư, vậy rắn và hồ điệp này thì sao? Cũng là nhờ cậu giúp đỡ?

Long đại sư nhìn về phía Trần Hạo hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Không phải, xà yêu tên là Bạch Lộ, điệp yêu gọi Tiểu Lam, chúng nó đi theo em.

Long đại sư:

- ...

Má nó, vì sao ta tu hành mấy chục năm, cũng không gặp được một con yêu tu, chớ nói đến đi theo ta.

Mà ngươi chỉ đi vào hang động một chuyến, trở về thì bên cạnh đã có thêm ba con? Trong đó còn có hai con đi theo ngươi? Ngươi là thiên tử à? Đi đến đâu cũng gặp được yêu tu, còn thích ngươi như thế?

- Trần đại sư, phiền phức dừng xe.

Trần Hạo sùng sốt:

- Sao thế Long ca?

Long đại sư nói:

- Cảm giác tim... có chút đau, thân thể mệt mỏi, tôi muốn tìm một quầy rượu uống một chén, giải sầu.

Minh Lâm - lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 246: Gặp Tai Nạn Xe Cộ Trên Đường

Long đại sư nói đi là đi, khiến Trần Hạo cảm thấy khó hiểu, hai người đang nói chuyện vui vẻ, tại sao đột nhiên tâm tình lại sa sút? Chẳng lẽ mình khuyên giải không được, hẳn vẫn không vui vì việc của Ban Ngành Liên Quan?

Nhưng trước khi đi, Trần Hạo hỏi thăm địa chỉ nhà Long đại sư, đợi đến khi có thời gian sẽ tới cửa bái phỏng.

Đồng thời hỏi một chút, Trần Hạo cuối cùng cũng biết tên đầy đủ của Long đại sư.

Hắn tên Long Ngạo.

Chờ Long đại sư rời đi, Trần Hạo cũng không gấp đáp lên đường, mà là đi thăm nhà Dương Hòa Húc.

Khí tức màu đỏ trên không ở Dương gia hào trạch đã biến mất vô tung vô ảnh, mà Dương Hòa Húc cũng đã mạnh khỏe, nhìn rất bình thường.

Nhưng khi Trần Hạo tới cửa bái phỏng, cả nhà Dương phu nhân tựa như không có ấn tượng gì với hắn, giống như trong trí nhớ không hề có hắn tồn tại.

Không chỉ như thế, đến Dương Lệ mang thai con của Dương Hòa Húc, bọn họ cũng quên, chỉ nhớ Dương Hòa Húc đi leo núi bị thương, vẫn luôn dưỡng thương đến nay.

Đối với việc này, Trần Hạo cũng không hỏi nhiều, chỉ là trong lòng cảnh giác thêm một chút đối với thủ đoạn của Quỷ bà bà.

Lão quỷ bà rất đáng sợ!

Sau đó Trần Hạo mua nhiều lễ vật lễ vật đi Quý vực thăm bọn nhỏ một chút, đồng thời hỏi thăm tâm nguyện của mấy quý vật còn lại, ngoại trừ một số tâm nguyện không thể hoàn thành, còn có mấy cái mình từ bỏ, Trần Hạo làm sáu bảy nhiệm vụ, đưa mấy quý vật vào luân hồi, đạt được đạo hạnh pháp lực hơn một tháng.

Hiện tại, không cần ở lại Đông Dương nữa, Trần Hạo không chút lo lắng rời đi, lên đường đi đến Đông Bắc.

Lần này đi Đông Bắc xa mấy ngàn dặm, Trần Hạo cũng không có ý định đi nhanh, mà là chậm chậm lái xe, từ từ tiến lên.

Ban ngày chạy, ban đêm dừng chân, hai ngày sau, Trần Hạo đã đến đông tỉnh.

Buổi chiều hôm đó, Trần Hạo lái xe, Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, Tiểu Bạch, Tiểu Điệp, Hoàng Thượng năm yêu vật ngồi ở phía sau, mỗi con bận một việc.

Mèo mun liếc nhìn nhắc Trần Hạo mua khăn che mặt siêu nhân mới cho nó.

Tiểu Hoàng ghé vào một bên nhìn lên.

Tiểu Bạch cùng chồn nói chuyện phiếm, không đúng, là Tiểu Bạch nghe chồn chém gió, tiếng chi chi có âm thanh, động tác tứ chi phong phú, sinh động vô cùng. Mà Tiểu Bạch chỉ lẳng lặng nhìn nó chém gió.

Lam hồ điệp thích chí nhất, ghé vào một bình mật ong mà Trần Hạo mua cho nó, hút từng ngụm, một cánh lớn và một cánh vừa mới mọc ra nhẹ nhàng vui múa, biểu thị sự phi thường vừa lòng đối với sinh hoạt trước mắt của mình.

Mắt thấy nắng gắt ngã về tây, lập tức đã đến chạng vạng tối, Trần Hạo dự định đi đến một thành trấn dừng lại nghỉ ngơi.

Khi đang nhìn hướng dẫn lái xe, đột nhiên Trần Hạo sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn một chiếc xe nhanh chóng vượt qua xe mình.

Cũng không phải đột nhiên bị vượt qua mà sợ, mà là do cái xe này tràn ngập âm khí, đầy tử khí!

Đây là lần thứ nhất nhìn thấy một chiếc xe có âm khí nặng như vậy! Trên xe kia có thứ gì?

Trần Hạo hiểu kì chú ý xe kia, phát hiện nó lái rất nhanh, vội vàng tăng tốc đuổi theo.

Bám theo một đoạn, vẫn chưa tới một khắc đồng hồ, Trần Hạo đột nhiên biến sắc.

Chỉ thấy tốc độ xe kia càng lúc càng nhanh, đột nhiên rẽ ngoặt, từ trên đường xông ra, bay xuống một khe suối ở ven đường.

Xe nhỏ bay ra xa năm, sáu mét, sau đó rơi xuống khe suối, lộn nhào mấy vòng, cho đến đầu khe suối.

Trần Hạo vội vàng giảm tốc độ, dừng xe sang bên đường.

Còn không đợi hẳn hành động, trong hốc núi ầm một tiếng nổ tung, hỏa diễm thiêu đốt phùng phụt.

Trần Hạo đứng ở ven đường, sắc mặt cổ quái.

Bởi vì khi xe kia nổ tung, âm khí cùng tử khí tràn ngập trên xe kia cũng biến mất vô tung vô ảnh. Khiến Trần Hạo nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt nên thấy ảo giác hay không.

Quay người nhìn về phía mấy tiểu yêu vật đi theo, Trần Hạo hỏi:

- Các người vừa rồi có cảm giác được âm khí trên xe kia không?

Mèo mun và gà ngốc gật đầu.

Bạch Lộ mở miệng nói:

- Thiếp thân cũng cảm thấy, tử khí kia rất tà tính.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống:

- Nói như vậy, lại có yêu tà hại người rồi?

Nhìn chiếc xe trong hốc núi đang cháy hừng hực, Trần Hạo vừa đi xuống dưới, lấy điện thoại cầm tay ra báo cảnh sát, báo cáo việc mình phát hiện có tai nạn xe cộ.

Chờ cúp điện thoại, Trần Hạo đi xuống khe suối, ở khoảng cách gần thấy được hỏa diễm bao trùm xe nhỏ.

Chiếc xe đã vặn vẹo biến hình, nhìn rất thê thảm, bên trong xe có lửa rất lớn, khói đặc cuộn cuộn.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, hai người ngồi ghế trước của xe nhỏ bị ngọn lửa bao trùm.

Trần Hạo nhíu mày, nhìn về phía lam hồ điệp nói:

- Tiểu Lam, băng pháp thân thông của ngươi có thể dập tắt ngọn lửa này hay không?

Lam hồ điệp nói:

- Có thể, rất đơn giản.

Nói xong, trên thân lam hồ điệp bốc lên một cỗ lam quang, khi nó đang muốn dập lửa, Trần Hạo lại mở miệng nói:

- Tiểu Lam dừng lại. Lửa này không cần dập tắt.

Lam hồ điệp:

- ...

Trần Hạo thở dài nói:

- Người ở bên trong đã chết, hiện tại dập tắt lửa cũng không kịp, cảnh sát lập tức sẽ đến, đến lúc đó nhìn thấy lửa trên xe bị dập nhanh như vậy, ta cũng không biết giải thích thế nào.

Lam hồ điệp là một con yêu rất đơn giản, đã không cần thì nó nhanh nhanh thu hồi thần thông, tiếp tục đậu trên thân mèo mun, thưởng thức vị ngọt mật ong còn dư trong miệng.

Một lát sau, một xe cảnh sát đã đến đến, sau khi dừng lại, có hai cảnh sát một béo một gầy đi xuống.

- Tiên sinh, là anh báo cảnh sao?

Cảnh sát đi xuống khe suối, đi đến cạnh Trần Hạo, mở miệng hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Là tôi, trước đó khi tôi lái xe, chiếc xe này vượt qua tôi, sau đó đột nhiên tăng tốc, vọt thẳng xuống dưới.

Hai cảnh sát nhìn nhau, sau đó cảnh sát gầy đi điều tra hiện trường, cảnh sát mập tiếp tục hỏi thăm một chút tình huống chi tiết, lại nhìn thẻ căn cước của Trần Hạo, lấy số điện thoại, cuối cùng hai cảnh sát trao đổi một chút, lúc này mới gật đầu nói:

- Được rồi, anh có thể đi, nếu có vấn đề gì chúng tôi sẽ tiếp tục liên hệ với anh.

Trần Hạo sững sờ.

Đơn giản như vậy? Đây chính là tai nạn xe cộ đó, hơn nữa còn chết hai người, bốn phía cũng không có nhân chứng khác, thế mà quá trình lại đơn giản như vậy? Không hoài nghi mình ư?

Tựa như nhìn ra sự nghi hoặc của Trần Hạo, cảnh sát mập giải thích nói:

- Tiên sinh, đây đã là trận tai nạn xe cộ thứ mười lăm trong hai tháng này, cùng việc lần trước giống nhau như đúc, chúng tôi cũng đang điều tra tình huống này, hiện tại để anh rời đi, về sau nói không chừng có gì cần sẽ liên lạc với anh.

Trần Hạo ngưng ngẩn.

Thế mà xảy ra mười lăm trận tai nạn xe cộ! Hơn nữa còn giống nhau như đúc, chẳng lẽ thật sự có yêu tà hại người?

Trong lòng suy tư, trên mặt Trần Hạo vẫn bình tĩnh, gật đầu nói:

- Được, vậy tôi đi trước, mấy ngày tiếp theo tôi sẽ ở lại đây, nếu có cái gì cần, có thể liên hệ tôi.

Sau đó, Trần Hạo không chút do dự lên đường, lái xe rời đi.

Đột nhiên gặp tai nạn xe cộ, nếu như là tình huống bình thường, đến đây cũng là được rồi, nhưng lại xảy ra án mạng.

Âm khí, tử khí kia xem chừng cũng không đơn giản.

Trần Hạo đã gặp phải, không có lý do không quan tâm.

Tiếp tục đi tiếp, không đến nửa giờ, Trần Hạo đã thấy một huyện thành.

Quy củ cũ, muốn dừng lại địa phương nào, Trần Hạo đều đi dạo một vòng, nhìn trạng thái dương khí âm khí ở nơi đó.

Nhưng một lần xem xét, Trần Hạo ngạc nhiên phát hiện, huyện thành có âm khí rất nặng!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 247: Tiểu Quý Lái Xe

Cả huyện thành, những nơi hẻo lánh đều có thể thấy sự tồn tại của âm khí, những âm khí này tương tự như chiếc xe bị tai nạn trước đó, giống nhau đến mấy phần, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Trần Hạo đi vòng vo một vòng, phát hiện âm khí này tán loạn, trạng thái giống như là bị lưu lại, mà chủ nhân của âm khí lại không có cách nào tìm ra.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo mang theo mấy con linh vật đi tế Ngũ Tạng miếu trước, sau đó một lần nữa lái xe đi tới một con đường vắng vẻ ở huyện thành, sau đó cứ chậm rãi chờ như vậy.

Đã có âm khí lưu lại, vậy liền nói rõ chủ nhân của âm khí thường xuyên xuất hiện ở huyện thành, nói không chừng buổi tối hôm nay liền có thể nhìn thấy.

Thời gian lặng yên trôi qua, dần dần, đèn đóm được thắp lên sáng trưng.

Ngay lúc Trần Hạo đang hoài nghi có phải là mình tính sai hay không, mèo mun đột nhiên kêu meo ô một tiếng, úp sấp trên cửa sổ xe.

Trần Hạo hoàn hồn, vội vàng thuận thế nhìn lại, sau đó ánh mắt trì trệ.

Tại ven đường bên ngoài cửa sổ xe, hắn thấy được một cỗ xe giấy chậm rãi lái qua.

Cái xe giấy này rất nhỏ, chỉ lớn khoảng một phần ba chiếc xe bình thường, nhìn lại còn rất xinh đẹp, giống như là nhân

hiệu BMW.

Mà bên trong xe giấy, một tiểu hài tử khoảng bảy tám tuổi đang nghiêm túc lái xe, loáng thoáng có thể nghe được tiếng khóc của trẻ con truyền ra từ trong xe.

Mà trên xe giấy phát ra khí tức đồng nguyên với âm khí tràn ngập cả các nơi hẻo lánh của huyện thành.

Trần Hạo nhìn trợn mắt hốc mồm.

Đậu đen rau muống, gì thế kia? Một tên tiểu quỷ lái xe đi dạo lung tung, muốn làm cái gì? Mà tiếng khóc của trẻ con trong xe là thế nào?

Trần Hạo thấy xe giấy đi xa, vội vàng khởi động, sau đó theo ở phía sau.

Một đường rẽ ngang rẽ dọc, rất nhanh, tiểu quỷ liền lái xe tiến vào một cái cư xá.

Trần Hạo thử thăm dò tiến vào, cảnh vệ của cư xá thế mà cho đi qua, Trần Hạo thở dài một hơi, nếu là kiểm tra, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.

Xoay chuyển ánh mắt, Trần Hạo tìm kiếm khí tức của xe giấy để đi theo, sau đó, hắn liền thấy xe giấy dừng ở dưới lầu một tòa nhà.

Trần Hạo yên lặng quan sát.

Lúc này, tiểu nam hài từ trên xe giấy đi xuống, sau đó từ phía sau ôm ra một đứa bé, đi tới bên cạnh một chiếc xe.

Bỗng nhiên, chuyện để Trần Hạo ghen hờn nhìn trần trời xuất hiện.

Tiểu nam hài lấy ra một cái đồ vật gì đó, vỗ lên thân đứa bé kia, đứa bé kia lập tức liền hóa thành một chùm sáng, sau đó bao phủ bên trên chiếc xe.

Trong khoảnh khắc, nguyên bản chiếc xe phổ thông liền biến thành âm khí nồng đậm, âm u đầy tử khí, cùng chiếc xe xảy ra tai nạn Trần Hạo nhìn thấy kia giống nhau như đúc.

Nhìn thấy một màn này, Trần Hạo híp mắt lại.

Thật đúng là yêu tà quấy phá!

Mặc dù ra tay chỉ là một tên tiểu quý, nhưng dám làm ra loại chuyện này, cho dù là tiểu quý cũng không thể tha.

Trần Hạo không tiếp tục quan sát nữa, trực tiếp xuống xe đi tới.

Tiểu nam hài nhìn chuyển biến của chiếc xe kia, lộ ra một nụ cười hài lòng, sau đó giống như vừa làm một chuyện rất bình thường, quay người hướng xe giầy đi đến.

Đúng lúc này, Trần Hạo ngăn trước mặt của nó, ngừng bước chân.

Tiểu nam hài sững sờ, nhìn Trần Hạo một chút, chuyển hướng khác đi tiếp.

Nhưng nó động, Trần Hạo cũng động, tiếp tục cản.

Tiểu nam hài lại tránh ra, Trần Hạo lại tiếp tục cản.

Lần này tiểu nam hài trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo:

- Ngươi nhìn thấy ta?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Tiểu bằng hữu, đã trễ như vậy làm sao vẫn chưa về nhà, còn ở nơi này nghịch ngợm?

Thế mà thật thấy được! Tiểu nam hài bị dọa đến lui ra phía sau mấy bước, sau đó kịp phản ứng, lộ ra một nụ cười:

- Thúc thúc, con ở nơi này, trong nhà đang bận, con xuống đây chơi.

- Thật sao? Vì sao thúc chưa từng thấy con ở trong cư xá? Con là con cái nhà ai?

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười hỏi.

Tiểu nam hài nheo lờ, tròng mắt chuyên động, giống như đang suy nghĩ biện pháp.

Lúc này, Trần Hạo quay người nhìn về phía xe giấy, giả bộ tức giận nói:

- Đây là do nhà ai làm chuyện linh tinh, thế mà làm ra loại đồ vật này trong cư xá, thật là quá đáng.

Nói xong, Trần Hạo đi đến trước xe giấy, đưa tay vỗ một cái vào xe giấy.

Ba một tiếng, mui xe giấy bị phá ra một cái lỗ lớn.

Tiểu nam hài thấy thế sắc mặt đại biến, vội vàng nói:

- Thúc thúc, đây là xe của con.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Xe của con? Không phải chứ, đây là xe đốt cho người chết, sao con lại chơi loại đồ vật này? Người lớn nhà con đâu, tại sao không quản.

Miệng thì nói, nhưng Trần Hạo lại tiếp tục hung hăng vỗ, ba một tiếng, nửa cái xe giấy người triệt để tàn phế.

Tiểu nam hài:

- ...

Không đúng, đây là xe đã đốt, người sống đừng nói đụng tới, liền nhìn đều không nhìn thấy mới đúng chứ, người này làm sao có thể đụng tới được, hơn nữa còn có thể phá hủy!

Có vấn đề, chạy mau.

Tiểu nam hài kịp phản ứng, sắc mặt đại biến, thân ảnh nhất chuyển liền muốn chạy.

Nhưng lúc quay người lại, thân thể của tiểu nam hài cứng đờ, ánh mắt hoảng sợ.

Ở trước mặt nó, xuất hiện một con mèo mun.

Mèo mun ngồi xồm trên mặt đất, đang đùa giỡn miêu chưởng, lúc tiểu nam hài nhìn tới, con mắt mèo mun nhướng lên nhìn nó, trong lòng bàn chân mèo giương ra bốn cái móng vuốt thép mang tơ máu, tản mát ra sát khí lăng lẹ.

Tiểu nam hài:

- ...

Lúc này, chồn nhìn tiểu nam hài, ánh mắt thương hại, trong lòng thở dài.

Tiểu bằng hữu, ngươi không phải người thứ nhất đâu!

- Làm sao muốn chạy rồi? Thúc thúc còn chưa nói xong với con mà.

Trần Hạo miệng nói, bàn tay bao trùm trên xe giấy, một đạo điện quang hiện lên, xe giấy lập tức bị phá diệt, tản ra vô ảnh.

Tiểu nam hài nhìn thấy thế càng thêm hoảng sợ, run run rẩy rẩy nói:

- Ngươi, ngươi là pháp sư.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Tuổi còn nhỏ, biết không ít nha, đến đây, chúng ta tiếp tục trò chuyện.

Tiểu nam hài liếc qua mèo mun, lại nhìn mấy con động vật tản mát ra khí tức đáng sợ khác đang chậm rãi tản ra, đem

đường lui của nó ngăn lại, trong lòng tuyệt vọng, sợ hãi nói:

- Trò chuyện cái gì?

Trần Hạo thản nhiên nói:

- Tâm sự người là loại quỷ gì, chết như thế nào, còn nữa, xe này là như thế nào?

Tiểu nam hài yên lặng, thế mà không trả lời.

Trần Hạo nhíu mày, nói:

- Người không nói lời nào, ta coi như người ngầm thừa nhận tâm tư ác độc của mình, làm quỷ hại người.

- Ta không có tâm tư ác độc, là người lớn các người ác độc mới đúng.

Tiểu nam hài tức giận phản bác lại một câu.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Nghe lời này, hẳn là có chuyện gì đó.

- Được rồi, người đã không thừa nhận, vậy người nói cho ta nghe một chút, đây là có chuyện gì? Ta nghe nói có mười mấy lần tai nạn xe, những người kia chết, đều là do người làm.

Trần Hạo mở miệng nói.

Tiểu nam hài khẽ nói:

- Chẳng lẽ cho phép bọn họ sát hại tiểu hài tử, lại không cho phép tiểu hài tử chúng ta giết bọn họ sao?

Trần Hạo nói:

- Nói như vậy, người là bị người lớn giết sao?

Tiểu nam hài hung tợn nói:

- Đương nhiên, mà ta là bị cha ta giết chết.

Sắc mặt của Trần Hạo hơi biến.

Cha giết con! Đây quả thực là ác độc mà, hồ dữ còn không ăn thịt con, người kia làm một người cha, tại sao có thể ra tay đối với thân sinh hài tử của mình? Đây cũng quá không có nhân tính rồi!

Tiểu nam hài tiếp tục nói:

- Mà cái xe âm này cũng không phải ác độc, chỉ cần những người giết hài tử kia hồ thẹn đối với đám trẻ chúng ta, vượt qua bảy ngày, bọn họ liền sẽ không có việc gì, nếu như xảy ra chuyện, đó chính là trong lòng bọn họ không hề hối hận, là bọn hắn đáng chết.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 248: Tiểu Quỷ Quật Cường

Nghe được lời của tiểu nam hài, Trần Hạo trầm giọng nói:

- Nói rõ một chút, ta muốn biết, vì sao những này người lớn này lại đáng chết.

Tiểu nam hài hừ một tiếng, rớt cục mửa miệng.

Tiểu nam hài tên là Chu Kỳ, lúc chết mới tám tuổi, nói đến, cái chết của nó cũng làm cho người ta thôn thức.

Cha mẹ của Chu Kỳ mặc dù không tính là giàu có, nhưng cũng là nhà không lo ăn uống, lại thêm bọn họ chỉ có một đứa con là Chu Kỳ, thời gian trôi qua cũng vui vẻ.

Nhưng là có một ngày, cha của Chu Kỳ bởi vì đạt được thành tích trong công việc tốt, cảm tiền thưởng, muốn ăn mừng, đặc ý đi về sớm, không thông báo cho vợ, chủ động đi đón con về nhà, chuẩn bị dẫn vợ đi ăn tiệc, cho cô ấy niềm vui bất ngờ.

Kết quả là mẹ Chu Kỳ cho hắn một niềm kinh hãi, nàng vượt quá giới hạn, hơn nữa còn là trong nhà hắn, ở trong phòng ngủ của hắn vượt quá giới hạn.

Tình huống như vậy kém chút để cho cha của Chu Kỳ mỗi ngày đều đi sớm về muộn trong chín năm, một lòng chỉ vì gia đình sụp đổ, tại chỗ liền đem đôi cầu nam nữ đánh một trận toi bời.

Ngay lúc đang đánh hăng, mẹ của Chu Kỳ dùng danh nghĩa của con cầu xin tha thứ, nhưng lúc ấy cha của Chu Kỳ đang nổi giận nhìn thấy Chu Kỳ, lại quá bi phẫn, rống giận để cho mẹ của Chu Kỳ mang con cút đi, đẩy mẹ của Chu Kỳ ra.

Kết quả là mẹ của Chu Kỳ vướng vào Chu Kỳ, làm Chu Kỳ từ trên cầu thang ngã xuống, đầu đâm vào trên vách tường, tử vong tại chỗ.

Tấn trò hề này, tự nhiên lấy bi thống mà kết thúc, đứa trẻ đáng thương.

Sau khi Chu Kỳ chết, kháng cự luân hồi, trong lòng oán hận, lúc sắp chuyển hóa thành ác quỷ, nó thấy được cha nó một đêm đầu bạc, lại thấy được mẹ nó điên điên khùng khùng, trong lúc nhất thời không biết nên hận người nào.

Không trả thù cha mẹ được, cũng không muốn lại nhìn thấy bọn họ, Chu Kỳ rời khỏi Gia Thành làm cô hồn dã quỷ, nguyên bản nó không có chỗ ở cố định, lưu lãng tứ xứ, cho đến tận khi tiến vào một chỗ quỷ dị, gặp một con Quỷ Anh.

Về sau, Chu Kỳ liền có thêm một công việc.

Đó chính là vì nhưng đứa trẻ bị chết đi tìm công đạo, tìm kiếm thông cảm.

Công việc này rất đơn giản, phạm là những đứa trẻ lúc hoài thai bị phá, sinh ra bị giết, nó đều dùng một loại quỷ chú mà Quỷ Anh cho nó để gia trì, sau đó dùng để khảo nghiệm những người cha mẹ kia, ai thông qua khảo nghiệm, bình an vô sự, không thông qua khảo nghiệm, lấy cái chết để trả nợ.

Mấy tháng nay, huyện thành phát sinh một loạt những vụ tai nạn xe, thậm chí còn có một ít chuyện khác, cho nên tính gộp lại cũng có chừng hơn ba mươi vụ, đều là nó tự tay làm ra.

Nghe xong chuyện của Chu Kỳ, Trần Hạo hoàn toàn im lặng.

Nghe ý tứ trong lời nói này, người sai thật đúng là những người lớn.

Nhất thời xúc động, chỉ lo sáng khoái, làm người chết, lại không muốn dưỡng dục. Chuyện này đối với những tiểu sinh mệnh có cơ hội diện thế lại bị cưỡng ép bỏ đi, như thế quá tàn nhẫn!

Đặc biệt là hành vi của tiểu quý, chỉ là vì những tiểu sinh mệnh này lấy một cái áy náy trong lòng cha mẹ chúng, kết quả cũng không có người nào hối hận, thật giống như xoá bỏ một sinh mệnh, chỉ là một chuyện không quan trọng, dạng tâm tính như thế, như thế nào để những tiểu sinh mệnh bị xoá bỏ kia có thể tiêu tan?

Nhưng cũng phải nói lại, đầu năm nay quá nhiều người bị tai nạn giao thông, nếu để cho tiểu quý tiếp tục làm như vậy, vậy số người tử vong tất nhiên lên đến một con số không lồ, đến lúc đó người sống còn có thể còn lại bao nhiêu đều không biết được.

Nó không kiêng nể gì cả như thế, khẳng định sẽ dẫn tới sự chú ý của Đạo môn, đến lúc đó thì tiểu gia hỏa này xem như xonf, tùy tiện đến một tu sĩ Đạo môn đều có thể một bàn tay chụp chết.

Trầm mặc một lát, Trần Hạo nhìn về phía tiểu quý hỏi:

- Mặc dù điểm xuất phát của ngươi là tốt, nhưng loại khảo nghiệm này đối người khác quá nghiêm khắc, dù sao cũng là bào thai chưa xuất sinh, tình cảm của cha mẹ đối với dạng hài tử này cũng chưa đạt tới trình độ khắc sâu như vậy, bảy ngày khảo nghiệm, mười người liền có chín không thể thừa nhận.

Chu Kỳ ngẩng đầu lên, quật cường phản bác:

- Đã phạm sai lầm, vì sao không thể tiếp nhận trừng phạt, lúc ta không nghe lời, lúc ấy ba ba còn đưa tay đánh ta, cũng không cho ta cơ hội sửa đổi, chẳng lẽ cũng bởi vì các ngươi là người lớn, các ngươi liền có tư cách đối xử với trẻ con chúng

ta như thế sao? Nếu như người nghĩ như vậy, vậy người giết ta đi, dù sao ta cũng không phục.

Trần Hạo ghen lời, tức giận:

- Ta không phải nói người lớn có tư cách làm như vậy, chỉ là cái xã hội này chính là như thế, người vẫn là trẻ con, không hiểu ý nghĩ của người lớn. Muốn dựa theo khảo nghiệm của người, ta đoán chừng về sau người chết sẽ càng nhiều, đến lúc đó dẫn tới những người có thể bắt quý kia, người cảm thấy mình chạy được sao?

Chu Kỳ khẽ nói:

- Vậy liền giết ta thôi, dù sao người lớn các người chính là như vậy, luôn vì tư lợi.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, lời này của người chính là nói bừa, cũng không phải tất cả người lớn đều như vậy, tối thiểu nhất, ta cũng không phải như thế.

Hơn nữa, ta cũng không phải vì những người lớn phạm phải sai lầm kia cầu tình sao, ta đây là suy nghĩ cho người đấy, người cũng không phải là vô địch thiên hạ, ai cũng đánh không lại người, nếu như vậy, người thích thế nào thì là thế đó, nói không chừng còn có thể cải tạo tập tục xã hội, sửa lại đạo đức lòng người nữa.

Mà bây giờ, ha ha, lại chơi chết thêm mười mấy người, khẳng định sẽ bị trọng điểm chú ý, đến lúc đó người muốn chạy đều chạy không thoát.

- Tiểu gia hỏa, người thật không sợ? Phải biết, người bây giờ đã chết, lại chết một lần, chính là hồn phi phách tán, đến lúc đó chẳng còn gì nữa.

Trần Hạo nói.

Chu Kỳ cắn răng nói:

- Ta không sợ, đây là nhiệm vụ mà anh linh giao cho ta, là vì đám trẻ chúng ta đòi lại công đạo, đây là chính nghĩa.

Chính nghĩa?

Trần Hạo dờ khóc dờ cười, loại sự tình này có thể sử dụng chính nghĩa để hình dung sao? Đây là vấn đề đạo đức.

Nhưng gặp được đứa trẻ bướng bỉnh như thế, hẳn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Đối phó Chu Kỳ? Trần Hạo cảm giác mình không hạ thủ được, không nói đứa trẻ trước mắt này bị uổng mạng vô tội, lúc máu chót, không xuất thủ trả thù đối với cha mẹ đã ngộ sát nó, đây chính là một đứa trẻ có lương tâm, Trần Hạo căn bản làm không được loại sự tình này.

Thế nhưng nếu mặc kệ, tiểu quỷ này khẳng định sẽ tiếp tục làm thế, kết quả không có gì hơn là giết chết một vài người, sau đó bị tu sĩ Đạo môn khác đánh cho hồn phi phách tán, đây cũng là một cái kết thúc thê lương.

Haizz, xem ra vẫn là phải tìm anh linh kia, hết thấy những thứ này đều là do nó đứng phía sau thao túng.

Cũng không biết tên gia hỏa này làm như thế là có chủ ý gì.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo mở miệng nói:

- Người luôn nói anh linh, không biết người có dám dẫn ta đi gặp nó hay không?

Chu Kỳ hồ nghi nhìn Trần Hạo:

- Người muốn làm gì?

Trần Hạo cười nói:

- Ta muốn cùng nó tâm sự vấn đề liên quan tới chính nghĩa và đạo đức, làm sao? Người sợ?

Chu Kỳ ngạo nghễ nói:

- Ta mới không sợ, anh linh rất lợi hại, người khẳng định đánh không lại.

- Nó đã lợi hại như vậy, vì sao không đích thân đến trả thù những người làm tổn thương trẻ con này, nhất định phải là người tới làm?

Trần Hạo bĩu môi nói.

Chu Kỳ theo bản năng nói:

- Đó là bởi vì bản thể của anh linh không thể rời khỏi quý...

Lời còn chưa dứt, Chu Kỳ ngậm miệng, nhìn chăm chăm Trần Hạo, bộ dáng tức giận vì người dụ ta nói.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Không thể rời khỏi quý... Quý cái gì đó khẳng định là một nơi, nói cách khác, bản thể của nó là bị vây, sau đó dùng thủ đoạn gì đó lung lạc Chu Kỳ, để Chu Kỳ giúp nó làm những chuyện này.

Ha ha, nếu như không có vấn đề, ta liền ăn thức ăn của chó.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 249: Quỷ Động

- Hừ, người gạt ta, ta không dẫn người đi.

Chu Kỳ cảm giác bị mắc lừa, rất khó chịu quay đầu sang một bên.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Không có việc gì, đã anh linh không ra được, như vậy nói cách khác, ta bắt người lại, chuyện hại người này đoán chừng coi như xong, về sau cũng sẽ không phát sinh tiếp.

Chu Kỳ:

- ...

- Cũng đừng nghĩ tới việc chạy trốn, ta vì thân thể đáng thương của người, không muốn ra tay với người, nhưng ta không khoan nhượng người điên cuồng hại người như vậy, nếu như không tin, người có thể thử một chút.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Chu Kỳ tức giận trợn mắt nói:

- Người cũng là người xấu.

Trần Hạo cười nhạt:

- Người tốt, người xấu, không phải đơn thuần định nghĩa như người vậy, người nói hại trẻ con đều là người xấu, vậy người nói cho ta, mẹ người vượt quá giới hạn, cha người ngộ sát người, bọn hắn là người tốt hay là người xấu? Những người bị hại này chẳng có tí quan hệ gì với người, lại bị người lừa chết, người xem người là người tốt hay là người xấu?

Chu Kỳ muốn nói lại thôi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tiền bối của chúng ta có câu nói nói rất hay, mình đã không muốn bị thì chớ dùng trên thân người khác, người cũng không muốn đi trả thù cha mẹ của mình, người nói cho ta, những đứa trẻ này còn chưa có ý thức, tư duy một mảnh trống không, bọn chúng làm sao rõ ràng cha mẹ đối với mình là yêu hay là không yêu? Mà những người phá thai kia, người xác định đều là hẳn tâm không muốn có hài tử, mà không phải bởi vì nguyên nhân khác? Bọn họ thật sự đáng chết? Còn nữa, cái âm khí tử khí nặng nề này, đừng nói người sống, cho dù người ngồi vào đều sẽ bị ảnh hưởng, người nói với ta muốn chịu đựng bảy ngày? Tới tới tới, ta có một đạo Chương Tâm Lô, không cần bảy ngày, người chỉ cần chịu qua bảy phút, ta coi như người thắng.

Chu Kỳ tỏ vẻ ngơ ngác, đầu óc non nớt, hoàn toàn không tìm thấy từ nào để phản bác.

Trần Hạo nói:

- Nói nhảm cũng không cần nữa, hoặc là ta bắt người giam lại, hoặc là nói cho ta biết anh linh kia ở đâu, chọn một.

Chu Kỳ nhìn Trần Hạo hằm hằm:

- Người sẽ hối hận.

Trần Hạo cười:

- Ta có hối hận hay không không biết, nhưng người hại nhiều người như vậy, muốn hối hận đều không có cơ hội.

- Được, ta dẫn người đi.

- Trước không vội, thu lại anh linh trên xe này trước đã.

Trần Hạo bình tĩnh nói.

Chu Kỳ khẽ nói:

- Ta chỉ làm, sẽ không thu.

Trần Hạo lắc đầu.

Hiện tại đã hoàn toàn hiểu ra.

Đây chính là một tiểu quỷ chết oan bị lợi dụng! Bị tẩy não quá sâu, phạm sai lầm quá nặng, muốn cứu đều không có cơ hội.

Chu Kỳ không thu lại được, Trần Hạo cũng biết rằng cái anh linh trên xe là do Quỷ Anh chuyên hóa. Đi đến bên cạnh xe, trong tay ngưng tụ ra Chương Tâm Lô, vồ xuống cái xe nhỏ.

Một tia sáng hiện lên, sau một khắc, âm khí tử khí bao phủ cái xe nhỏ kia, ầm vang mà diệt, biến mất vô tung vô ảnh, nhưng mui xe cũng bị đánh ra một cái lỗ lớn.

Ngay lúc này, ô ô, tút tút, ô tút... tiếng còi báo động vang lên.

Tiếng còi báo động vừa vang lên, tầng lầu có người mở cửa sổ nhìn xuống.

Trần Hạo:

- ...

Vội vàng quay lại trong xe, lái xe chạy mau.

Sau khi rời khỏi cư xá, Trần Hạo vừa hỏi thăm Chu Kỳ, vừa chạy, một giờ sau, Trần Hạo ra khỏi huyện thành, rẽ phải ở một ngã tư đường, tiến vào một con đường nhỏ.

Vừa mới rẽ vào, đột nhiên sắc mặt của Trần Hạo hơi động, giảm tốc độ, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe.

Chỗ ánh mắt chiếu tới, hai thân ảnh đang chậm rãi đi lại.

Hai thân ảnh này, là một nam một nữ, nhìn đều rất trẻ trung, lúc này lại ngơ ngác sững sờ, từng bước một tiến về phía

trước.

Dưới Âm Dương Nhãn, Trần Hạo nhìn thấy trên thân bọn chúng quần quanh một sợi tử khí, cùng anh linh trên xe giống nhau như đúc.

Ánh mắt chớp động, quan sát một lát sau, Trần Hạo như suy nghĩ ra cái gì, chợt liếc qua Chu Kỳ.

Lúc này Chu Kỳ cũng đang kinh ngạc nhìn hai con quỷ kia, tựa hồ có chút không hiểu.

Trần Hạo hỏi:

- Làm sao? Người biết bọn chúng?

Chu Kỳ chần chờ một chút, nói:

- Bọn họ không phải đã phải là đã chết cùng đứa bé, hồn phi phách tán rồi sao? Vì sao vẫn còn sống, còn chạy tới nơi này?

Trần Hạo nhếch miệng cười:

- Chuyện này phải hỏi người, người bị người bẫy chết, vì sao lại chạy đến nơi này?

Chu Kỳ:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Người có thể nói cho ta, anh linh kia nói với người như thế nào không?

Chu Kỳ chần chờ một chút, mở miệng nói:

- Anh linh nói, giúp đứa bé đòi công đạo, nếu như cha mẹ thông qua kiểm tra liền có thể bình an vô sự, đứa bé cũng có thể đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người. Nếu như không thông qua kiểm tra, đứa bé liền sẽ mang cha mẹ đi, cùng một chỗ hồn phi phách tán.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười mà nói:

- Nói hồn phi phách tán gì đó? Chính là như vậy sao?

Chu Kỳ nghẹn lời.

- Đứa trẻ ngốc, người bị lừa rồi, người làm những chuyện này đều là sai lầm, đều là trợ trụ vi ngược, người mới là người xấu trong miệng mình.

Trần Hạo thở dài nói.

- Không, không có khả năng, anh linh sẽ không gạt ta.

Chu Kỳ kích động lớn tiếng phản bác.

Trần Hạo bĩu môi:

- Được, vậy thì đôi mắt nói chuyện đi.

Chu Kỳ im lặng, nhưng ánh mắt chớp động, ẩn chứa bất an, tay cũng không nhịn được nắm ở cùng một chỗ, nhè nhẹ run.

Không bao lâu, Trần Hạo đi theo hai âm hồn đi tới một miệng sơn cốc.

Đến nơi này, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, sơn cốc này thường thường không có gì lạ, cũng không có cái gì dị thường.

Nhưng Chu Kỳ chỉ hướng nơi này, mà âm hồn cũng tới nơi này, chính là chỗ này không sai được.

Sau khi xuống xe, Trần Hạo tới gần âm hồn kia.

Dưới khoảng cách gần, Trần Hạo phát hiện quần áo của hai con quỷ này có chút quen quen, suy nghĩ một chút, Trần Hạo nhớ tới, đây không phải là hai người mà mình gặp ở cùng một chỗ trong tai nạn xe trên đường kia à, mặc dù lúc ấy không thấy tướng mạo rõ ràng, nhưng quần áo lại nhìn rất cẩn thận, cùng hai con quỷ này giống nhau như đúc.

Giúp đám trẻ chắt vắn cha mẹ? Tìm kiếm công đạo? Con mẹ nó chứ, đây chính là tà pháp hại người, lòng mang ý đồ xấu.

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, theo hai âm hồn đi vào trong sơn cốc.

Đến sâu trong thung lũng, Trần Hạo liền thấy một cái sơn động.

Ngay lúc hai âm hồn đang muốn đi vào trong sơn động, đột nhiên Chu Kỳ chạy đi vào trước một bước.

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, không quấy nhiễu, đi theo sau.

Trong sơn động một mảnh đen kịt, Trần Hạo nhìn không rõ ràng, lấy ra đèn pin cường quang, tìm tòi tiến lên.

Đi mấy phút, trước mắt rộng mở trong sáng, đồng thời phát hiện ánh sáng.

Đây là một cái hang động có không gian to lớn, sơn động chỗ mình đang đứng, chính là một cái cửa vào, khoảng cách phía sâu nhất còn có khoảng sáu bảy mét.

Hang động một mảnh lộn xộn, không gian bên trong tràn ngập từng đoàn từng đoàn lục sắc quang mang lớn cỡ nắm đấm, bốn phía bay múa, như là những con đom đóm lớn.

Những lục sắc quang mang này lại là từng con âm linh, tản mát ra âm khí nồng nặc.

Trần Hạo đầu tiên là giật mình, chột trợn mắt hốc mồm.

Hắn lại phát hiện ra một đồ vật, không đúng, không phải một đồ vật, là một đám!

Bao quanh hang động, có từng dãy bia đá.

Những bia đá này Trần Hạo nhận biết, chính là Thái Sơn thạch.

Mỗi một Thái Sơn thạch, đều ẩn chứa một cỗ lực lượng thuần khiết, giống như sắp xếp thành một cái trận thế, tác động qua lại, lực lượng ẩn ẩn tương liên cộng sinh, đem âm linh bên trong huyết động này giam ở trong đó.

Quả nhiên, nơi này cũng bị vị cao nhân nào đó phát hiện, đồng thời làm ra thủ đoạn dự phòng.

Đang quan sát, Trần Hạo liền nghe được Chu Kỳ giận dữ hét:

- Anh linh, người ra đây cho ta.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 250: Anh Linh

Tiếng nói truyền ra, vang vọng trong động huyệt.

Bị tiếng nói làm kinh động, lục sắc quang đoàn trôi nổi đang bay tà tà trên mặt đất ở bốn phía hang động lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lúc nhất thời, hang động ảm đạm xuống.

Lúc này, hai cái âm hồn kia chờ dẫn đi tới, trực tiếp hướng về phía trước, liền muốn nhảy xuống hang động.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, vung tay lên một cái, hai cái âm hồn lập tức không thấy đâu nữa.

Lần này, động huyệt rốt cục xuất hiện động tĩnh, một đoàn lục quang từ mặt đất trong huyệt động dâng lên, chậm rãi ngưng tụ, quang mang lóe lên, chuyển hóa thành một bé gái mặc yếm đỏ, nhìn mới khoảng một hai tuổi, trắng nõn như búp bê.

Bé gái cứ lẳng lẳng lơ lơ, nhìn Trần Hạo, quang mang trong mắt chớp động.

- Anh linh, ngươi không phải nói cho ta, những người lớn này cùng đứa bé biến mất với nhau sao? Vì sao hai người này không có? Ngươi có phải lừa ta hay không?

Chu Kỳ lớn tiếng chất vấn.

Ánh mắt của Anh linh rơi vào trên thân Chu Kỳ, chậm rãi mở miệng, thanh âm trong trẻo.

- Đúng vậy, ta lừa ngươi.

Nó thế mà thẳng thắn thừa nhận.

Chu Kỳ:

- ...

- Nhưng người không cảm thấy, những người lớn tổn thương những đứa bé kia đều đáng chết sao? Trên thế giới này, chỉ có trẻ con chúng ta mới là thuần chân nhất thiện lương nhất, không có tâm tư tổn thương bất kỳ người nào. Nếu để cho ta ra ngoài, ta liền sẽ để tất cả mọi người trong thiên hạ không cần lớn lên, cũng vui vui sướng sướng làm trẻ con, như thế, liền vĩnh viễn sẽ không có thương tổn, mặc dù ta lừa người, nhưng người có thể tham dự vào bên trong một sự nghiệp vĩ đại như vậy, người hẳn phải cao hứng chứ.

Anh linh tiếp tục nói.

Trần Hạo lúc này nhếch miệng cười một tiếng:

- Nay, ta có thể nói một câu không?

- Vị này đạo hữu, người muốn nói cái gì.

Anh linh lạnh lẽo nhìn Trần Hạo, trong mắt có sát ý lưu động.

Trần Hạo không có chút sợ hãi nào, trực tiếp hỏi:

- Người nói người trong thiên hạ đều làm trẻ con, liền sẽ không có thương tổn, ta mặc kệ người có thủ đoạn gì có thể làm ra được loại sự tình này, ta liền muốn hỏi một chút, tất cả mọi người là hài tử, ai đi làm việc, ai đi làm ruộng, các người ăn cái gì, uống gì? Mặc cái gì? Ở đâu?

Anh linh:

- ...

Trần Hạo không để nó mở miệng, tiếp tục nói:

- Hơn nữa, người nói trẻ con là đơn thuần nhất thiện lương nhất, ta muốn hỏi một chút, người là trẻ con sao?

Anh linh nói:

- Ta đương nhiên là trẻ con.

- Vậy thì tốt, được rồi, xin mời bắt đầu thao tác của người, trước tiên đem mình trở nên đơn thuần thiện lương đi.

Trần Hạo cười nhìn nó.

Anh linh:

- ...

- Làm sao? Không làm được ư? Chính người cũng không muốn đem mình biến thành loại này, dựa vào cái gì liền khẳng định người khác cũng muốn? Nói câu không khách khí, người mẹ nó tính là cái gì? Liền có thể quyết định cuộc sống của người khác?

Trần Hạo mĩa mai.

Anh linh giận dữ:

- Nếu như trưởng thành làm người lớn, liền sẽ trở nên ác độc, chuyện gì đều làm ra được, vì sao còn phải biến thành người lớn?

Trần Hạo cười nhạo nói:

- Hiện tại xúi bẩy tiểu quỷ, mưu hại người sống tựa như là người đi?

Khuôn mặt trắng nõn của anh linh đột nhiên trở nên vắn vẹo, ngữ khí trầm lặng nói:

- Đạo hữu, người có biết cái gì gọi là trần nước không.

Trần Hạo sững sờ.

Anh linh tiếp tục nói:

- Người khẳng định không biết, bởi vì người là nam tử, người chú định sẽ được xem như bảo bối. Mà ta lại bị trần nước, quá trình rất đơn giản, đem đứa bé đưa đến mép nước,

sau đó chậm rãi nhấn vào trong nước, nhìn đứa bé ở trong nước giãy dụa, thẳng đến lúc chết đuối, quá trình này, người có thể tưởng tượng được đáng sợ đến thế nào không? Người có thể tưởng tượng được người làm ra loại chuyện này ác độc đến cỡ nào không?

Gương mặt của anh linh lập tức biến thành màu xanh, hai mắt âm u đầy tử khí, tà khí trên thân bức người.

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Hắn không phải bị khuôn mặt của anh linh dọa, mà là bị nó hù dọa.

Làm sao lại như vậy? Trên thế giới này tại sao lại có thể có chuyện như vậy? Nhân tính phải vặn vẹo đến mức nào mới làm ra được loại chuyện này? Mà ở thời đại này, pháp luật cũng sẽ không cho phép loại chuyện như thế phát sinh.

Nhìn anh linh, Trần Hạo nói:

- Người nói loại trấn nước này, là chuyện của thời đại trước đi, mặc dù ta rất đồng tình, nhưng người cũng không thể đem những sai lầm của người thời trước, để người bây giờ tiếp nhận, như thế, người cùng người dìm chết người kia khác nhau ở chỗ nào?

Anh linh cười, lộ ra một hàm răng bén nhọn:

- Người thật xác định hiện tại không có người làm như vậy sao? Người xem bọn nó một chút.

Nói xong, anh linh vẫy tay một cái, từng đoàn từng đoàn lục quang từ mặt đất bay lên, huyền hóa thành từng đứa bé, lít nha lít nhít, chừng mấy trăm đứa.

- Nhìn thấy chưa, đây đều là bé gái bị chết chìm, đều là những người lớn tâm ngoan thủ lạt kia làm, bọn họ chỉ muốn

có con trai, không muốn con gái, người cảm thấy những người lớn này, không đáng chết sao?

Trần Hạo:

- ...

Khuôn mặt của anh linh từ từ khôi phục lại bình tĩnh, tiếp tục nói:

- Nếu như người thật đồng tình với ta, cũng đừng quản chuyện của ta, thả Tiêu Kỳ, để nó tiếp tục giúp ta thu thập âm hồn.

Trần Hạo hỏi:

- Người thu thập âm hồn làm gì?

Anh linh nhẹ răng cười:

- Ta muốn phá vỡ cái Thạch Linh Trận này, ta muốn vì tất cả bé gái chết oan trong thiên hạ đòi lấy một cái công đạo.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Nói xong, Trần Hạo đột nhiên tay nắm kiếm chỉ, một chỉ điểm ra. Một đạo pháp quang nỗ bắn ra, rơi vào một tấm bia đá phía dưới cửa hang.

Tấm bia đá này, phía trên quán quanh oán khí, sát khí, không ngừng ô nhiễm lực lượng thuần khiết phía trên, nhìn tới, đây chính là mục đích mà anh linh cần âm hồn, là để âm hồn lấy linh hồn chi lực, đến xung kích bia đá Thái Sơn, sau đó lấy oán khí và sát khí sau khi hồn phi phách tán đến ô nhiễm bia đá, tiếp theo chậm rãi đánh vỡ phong cấm của trận pháp lập từ tấm bia đá này.

Nhìn đến, phương pháp của nó tựa hồ có thể thực hiện, lực lượng của tấm bia đá Thái Sơn này so với những bia đá khác

yếu hơn rất nhiều , đã biến thành tối tăm, chỉ sợ nếu âm hồn tiếp tục xung kích như thế, thật đúng là sẽ để cho nó thành công.

Đã biết mục đích của anh linh, Trần Hạo làm sao có thể để nó như ý?

Mặc dù chuyện chìm chết trẻ sơ sinh, đáng giá đồng tình, thậm chí cần khiển trách, thế nhưng để dạng hung vật như thế này lọt ra ngoài, kia càng là một trận tai nạn, không biết sẽ có bao nhiêu người chết, ở trong đó sẽ có bao nhiêu người vô tội.

Nếu là trả thù oan có đầu, nợ có chủ, Trần Hạo có thể mặc kệ, bởi vì hại người thì người sẽ hại lại, đây là báo ứng. Nhưng nếu vì vậy mà đại quy mô giết loạn, Trần Hạo tuyệt không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Tiếp nhận Trần Hạo khai quang gia trì, bia đá kia kêu ông lên một tiếng, đột nhiên bộc phát ra linh tính cường đại, trực tiếp đem oán khí sát khí đang bao trùm trên tấm bia đá tách ra không còn, sau đó linh tính khuếch tán sang những bia đá khác, liên kết thành một khối chính thể.

Trong khoảnh khắc, một cỗ áp lực vô hình tự nhiên hiển hiện, sau đó áp chế anh linh.

Anh linh kinh sợ thét lên, lại không có chút lực phản kháng nào, thân ảnh ảm vang hóa thành lục quang, sau đó chậm rãi chìm vào trong đất.

Trong khoảnh khắc, hang động lại ảm đạm xuống.

Áp chế anh linh xong, Trần Hạo nhìn về phía Chu Kỳ, ánh mắt phức tạp.

Tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, Chu Kỳ giờ phút này đã trợn mắt hốc mồm, thân thể nho nhỏ đang run lẩy bẩy.

Sai, mình hoàn toàn sai, tự cho là đang làm việc chính nghĩa, nhưng mình lại làm chuyện xấu, hại chết nhiều người như vậy, chính mình là hung thủ!

- Ô ô, ô ô ô...

Đột nhiên, Chu Kỳ ôm đầu ngồi xuống, khóc thành tiếng.

Trần Hạo đang muốn nói cái gì, trong nháy mắt biến sắc, kinh ngạc nhìn Chu Kỳ.

Chỉ thấy thân thể của Chu Kỳ, đột nhiên từng sợi âm khí tán đi, từng đạo hư ảnh từ trong thân thể tản ra, chỉ trong chốc lát, thân thể của nó liền trở nên trong suốt.

Tiểu gia hỏa này, thế mà tự tán hồn phách! Người cũng quá cương liệt đi!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 251: Thủy Hầu Tử

Cách làm của Chu Kỳ, Trần Hạo nhìn thấy hết, nhưng không thể làm gì.

Quý vật muốn tự tán hồn phách, đây là chuyện ai cũng không cách nào ngăn cản.

Chỉ là đứa nhỏ này, tuổi tuy nhỏ, nhưng tính tình lại là rất kiên cường.

Biết mình phạm vào sai lầm lớn, mặc dù là bị yêu tà dụ dỗ, nhưng cũng biết đạo lý giết người thì đền mạng, không chút do dự lấy hồn phi phách tán đến hoàn lại.

Tơ mắt nhìn Chu Kỳ biến mất, cho đến lúc triệt để vô ảnh vô hình.

Trần Hạo lúc này mới quay người, nhìn về phía hang động, trong nháy mắt sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Mặc kệ anh linh kia có phải là chết oan hay không, nhưng hành vi của nó bây giờ đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Trần Hạo.

Giết oan kẻ vô tội, thậm chí lấy hồn phách của âm hồn vô tội để xung kích Thái Sơn thạch, vì để nó thoát khốn, đây quả thực ác độc đến cực điểm.

Người muốn thoát khốn đúng không, ha ha, lão tử hôm nay trực tiếp giúp người giải thoát.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, tay bắt kiếm chỉ, vận chuyển pháp lực, một lần nữa ngưng tụ khai quang pháp quang.

- Đạo sĩ thú vị, người thật muốn cùng ta đối nghịch, muốn cùng ta không chết không thôi sao!

Mắt thấy Trần Hạo lại sắp gia trì cho bia đá Thái Sơn để trấn áp mình, tiếng nói của anh linh kia vang lên lần nữa, giận không thể nguôi.

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Đúng, lão tử chính là muốn làm như thế, ngươi có ý kiến gì?

Nói xong, Trần Hạo không chút do dự đem mười năm pháp lực ngưng tụ thành khai quang pháp quang gia trì lên tấm bia đá Thái Sơn.

Vù vù một tiếng, linh quang của Thái Sơn bia tăng vọt một nấc, uy năng một lần nữa mạnh lên.

Một tiếng hét thảm đột ngột truyền đến, chợt anh linh kia đắc ý cười:

- Đạo sĩ thú vị, biết vì sao ta chỉ bị nhốt, lại không ai dám tới giết ta không? Bởi vì ta lôi cuốn mấy trăm Quỷ Anh, đó đều là oan hồn vô tội, ngươi không giết được ta, lại giết oan kẻ vô tội, chờ lấy tâm ma quần thân đi.

Trần Hạo nhíu mày lại, sau khi suy nghĩ một chút thì cũng cười:

- Đây chính là thứ mà ngươi ý vào sao? May thay, ta thực sự không sợ tâm ma.

Dứt lời, Trần Hạo lại thêm một đạo pháp lực mười năm đạo hạnh gia trì trên bia đá, lần này, tối thiểu mấy chục tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Anh linh:

- ...

- Đạo sĩ thú vị, ngươi muốn đồng quy vu tận cùng ta sao? Làm thế đối với ngươi có chỗ tốt gì, ngươi giết oan người vô

tội, sẽ bị trời phạt.

Anh linh tức tới nổi hồn hển gầm thét.

Trần Hạo nói:

- Trời phạt thì trời phạt, dù sao hôm nay ta chính là muốn chơi chết ngươi.

Nói xong trực tiếp đem toàn bộ pháp lực còn lại gia trì tại trên tấm bia đá.

Lần này, tiếng kêu thảm thiết liên miên bất tuyệt, trong khoảnh khắc, từng đạo lực quang trong tấm bia đá nổ vang biến mất.

Mặt Trần Hạo không biểu tình.

Giết oan người vô tội, hấn không muốn làm.

Nhưng đều bị anh linh này lôi cuốn, chẳng lẽ còn chạy đi được?

Cùng với việc trở thành tầng bảo hộ của anh linh kia, còn không bằng để tự tay mình giải quyết, còn tốt hơn là để chúng trợ trụ vi ngược.

Anh linh hoảng sợ.

Mẹ nó hôm nay gặp phải một tên điên rồi, tu sĩ Đạo môn trấn phong mình trước đó cũng không dám làm như thế, hấn dựa vào cái gì dám phách lối như thế? Đồng quy vu tận vui như vậy ư? Tại sao ngươi lại cứng đầu như thế chứ?

Mắt thấy đám quỷ anh bảo vệ an nguy của mình từng con bị Thái Sơn bia trấn sát, nếu tiếp tục ần núp, tuyệt đối sẽ không có đường sống. Anh linh không dám đánh cược, vội vàng từ dưới đất bay ra, ác độc nhìn thoáng qua Trần Hạo, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hay cho một tên đạo môn tu sĩ, mỗi thù hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ trả thù ngươi, trả thù thân nhân của ngươi, để ngươi hối hận về những gì hôm nay ngươi gây ra.

Nói xong, anh linh lôi cuốn đám quỷ anh còn sót lại, phóng tới một tấm bia đá.

Ông!

Thái Sơn bia bộc phát uy năng, đem đám quỷ anh xung kích trực tiếp diệt đi.

Nhưng anh linh kia không quan tâm, sau khi đám quỷ anh biến mất, nó vẫn tiến lên, nương theo những tiếng kêu thảm thiết, thân thể của anh linh cũng nhanh chóng bị tiêu tán. Nhưng anh linh cũng vọt tới trước tấm bia đá Thái Sơn.

Lúc này, chuyện kỳ lạ xuất hiện.

Ngay lúc anh linh kia muốn tán đi, đột nhiên xuất hiện một con quái vật có làn da xanh nhạt, thân hình giống như người, nhưng mặt khỉ mỏ nhọn, cánh tay thon dài nhỏ nhắn.

Quái vật này chịu đựng tổn thương thân thể do lực lượng của Thái Sơn bia đá gây ra, thét chói tai đột phá sự phong tỏa của Thái Sơn bia, nhảy ra ngoài.

Sau khi thoát ra, quái vật không dừng lại chút nào, xoay người liền chạy.

Trần Hạo bị một màn này làm sợ ngây người.

Mẹ nó, anh linh kia thế mà chạy ra khỏi Thái Sơn bia! Mẹ nó, có thể ra, vì sao còn phải dụ dỗ Chu Kỳ đi hại người đến làm hao mòn lực lượng của Thái Sơn bia?

Không đúng, gia hỏa này lập tức trở nên rất suy yếu, quả thực so với ác quỷ lệ quỷ bình thường cũng không bằng.

Trần Hạo nhìn quái vật, đột nhiên phát hiện điều dị thường.

Thoát khỏi xác ngoài của anh linh, quái vật này thật giống như một đại phú hào trăm cấp, lập tức bị thôi lui mười cấp!

Nó là không bỏ được lực lượng của anh linh, cho nên mới mượn nhờ âm hồn làm hao mòn trận pháp Thái Sơn bìa!

Trong lòng đã hiểu ra, Trần Hạo liền cười, cũng không đuổi theo, yên lặng nhìn quái vật chạy xa.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng kêu meo ô, sau đó quái vật hoảng sợ kêu to:

- Miêu yêu!

Oa ô!

Lần này, tiếng mèo kêu càng thêm bén nhọn, giống như là bị gọi là Miêu yêu như thế làm kích thích, sau đó tiếng quái vật kêu thảm truyền đến.

Không bao lâu, Trần Hạo đi ra ngoài, liền thấy quái vật.

Nó bị mèo mun giẫm dưới lòng bàn chân, vết thương đầy người, run lấy bầy.

- Tha, tha mạng, bỏ qua cho ta đi, ta cũng không dám nữa, không dám nữa.

Quái vật nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng cầu xin tha thứ, tỏ vẻ cầu khẩn.

Trần Hạo cười:

- Ngươi là anh linh?

- Đúng đúng, à mà không, ta không phải anh linh, ta là Thủy Hầu Tử hồn.

Quái vật vội vàng giải thích.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Tiếng tăm của Thủy Hầu Tử tại dân gian cũng không nhỏ, lúc hấn còn nhỏ mỗi khi đến mùa hè liền thường nghe người lớn nói không được xuống nước, sẽ bị Thủy Hầu Tử kéo chạy.

Cũng không nghĩ tới, Thủy Hầu Tử có hình dạng như thế này? Thật mẹ nó xấu.

- A, Thủy Hầu Tử? Vậy cái anh linh này là như thế nào?

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Thủy Hầu Tử vội vàng giải thích.

Thì ra, con Thủy Hầu Tử này cũng là một loại yêu vật, ngoài ý muốn đạt được nửa bộ quỷ đạo pháp môn, đáng tiếc bởi vì yêu thân không cách nào tu hành. Vừa vặn lúc ấy gặp một bé gái bị một lão phu nhân thả vào trong nước nhấn chìm, nó thừa cơ chiếm anh hồn của cô gái này, phát hiện sau khi hợp hồn, thế mà liền có thể tu hành.

Thế là Thủy Hầu Tử liền chiếm cứ hồn phách của bé gái, bắt đầu tu hành Quỷ đạo pháp môn, đồng thời nó không ngừng thu thập những anh hồn khác, muốn tu luyện quỷ linh hóa thân chi thuật bên trong pháp môn.

Mười mấy năm sau, ngay lúc Thủy Hầu Tử lợi dụng anh hồn sắp tu thành quỷ linh hóa thân chi thuật, lại bị một vị tu sĩ Đạo môn phát hiện, đồng thời truy sát nó.

Cuối cùng, bởi vì Thủy Hầu Tử lôi cuốn theo mấy trăm anh hồn, cao nhân Đạo môn kia không dám mạo hiểm, lấy thạch trận Thái Sơn bia phong cấm Thủy Hầu Tử.

Dụng ý của vị tu sĩ kia, chính là để Thủy Hầu Tử tự từ bỏ anh hồn, đột phá phong cấm, sau đó chính mình mới tiện hạ thủ tiêu diệt nó.

Đáng tiếc là tu sĩ kia nghĩ thì đẹp vô cùng, kết quả lại không nghĩ tới lòng dạ Thủy Hầu Tử hẹp hòi, không muốn bỏ qua

mười mấy năm khổ tu anh hồn chi thân, thế mà cứ chịu đựng như vậy, dây dưa tu sĩ kia đến chết.

Về sau, bởi vì tu sĩ kia bố trí trận pháp phong tỏa trong sơn cốc, không có ai biết được Thủy Hầu Tử, nó cũng an tâm ẩn núp, chờ đợi cơ hội tốt, việc chờ đợi này ròng rã mấy chục năm, rốt cục đợi đến lúc trận pháp bị tự động phá vỡ. Lại có Chu Kỳ đến.

Đáng tiếc dù Thủy Hầu Tử tiêu hao chết tu sĩ Đạo môn, vẫn không trốn qua một kiếp này.

Nói xong lai lịch của mình, Thủy Hầu Tử vô cùng đáng thương nói:

- Đại sư, ta đã biết sai rồi, ta nguyện ý cải tà quy chính, van cầu người, bỏ qua cho ta đi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Không nói tới những người trước đây bị người hại chết, chỉ bằng việc vừa rồi người uy hiếp ta, người vẫn đến đi đầu thai thì tốt hơn. Tiểu Hắc, bắt đầu ăn.

Oa ô!

Mèo mun đã sớm vội vã không nhìn nổi, nghe vậy trực tiếp há mồm khẽ hút, Thủy Hầu Tử ngay cả cơ hội nói chuyện đều không có, thân ảnh liền hóa thành một đạo khí lưu, bị mèo mun hút vào trong miệng, kéo kẹt kẹt nhai.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 252: Nam Tử Cạn Bã Và Bò Nhí

Nhai nhai rồi nuốt xuống, mề mun liếm miệng một cái, cảm giác hương vị còn không tẻ, nhai rất giòn nha.

Chòn đứng ở một bên thấy thế trợn mắt hộc mồm.

Đậu phộng, con miêu yêu này thế mà có thể thực hồn!! Người là Chung Quý đầu thai à? Người cũng quá hung tàn rồi!

Đáng sợ, về sau cần phải ăn nói cẩn thận mới được, ngàn vạn lần không thể gọi miêu yêu.

Nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy Thủy Hầu Tử bị mề mun kia điên cuồng bạo ngược, sau đó lại bị ăn, chòn liền run lập cập.

Về sau còn cùng Bạch Lộ thổi phồng cái gì nữa, vị này mới là thực sự là trâu bò, cao thủ chân chính không thể trêu vào.

Giải quyết xong Thủy Hầu Tử, Trần Hạo một lần nữa trở lại trong sơn động.

Yêu tà không còn, nhưng Thái Sơn bia vẫn còn ở đó.

Đây chính là Thái Sơn bia được mình gia trì hơn ba mươi năm đạo hạnh đó.

Nếu là bình thường, Trần Hạo cũng mặc kệ, sau khi được mình khai quang, Thái Sơn bia này đã thành bảo bối, cứ đặt ở nơi này như vậy quá lãng phí.

Nhưng tóm lại đây là đồ vật của Đạo môn khác, Trần Hạo cũng không tiện cứ lấy đi như vậy.

Cho nên Trần Hạo đem một khối mình lấy được ở Đông Dương kia ra, sau đó đem khối khai quang đổi lại, trong lòng

đắc ý.

Nhà các người một khối cũng không thiếu, ta cũng không chịu thiệt, công bằng công chính.

Mang Thái Sơn thạch bia đã khai quang đi, Trần Hạo lúc này mới hài lòng mang theo bọn mèo chồn rời đi.

Sau khi tới huyện thành thuê phòng, Trần Hạo đem hai âm hồn một nam một nữ trẻ tuổi đã thu hồi kia thả ra.

Giờ phút này, Thủy Hầu Tử đã sớm bị mèo mun tiêu hóa, tà pháp trên thân hai âm hồn kia đã biến mất, khôi phục bình thường, lúc này đang tựa sát nhau run lẩy bẩy.

Đột nhiên được thả ra khỏi tiêu không gian phong bế kia, thấy được Trần Hạo, hai âm hồn đều mừng lớn.

Nam tử vội vàng mở miệng nói:

- Đại ca, tôi thật sự là không có tiền, ngài đại ân đại đức thả chúng tôi đi đi.

Trần Hạo:

- ...

- Hai người đã chết rồi.

Trần Hạo tức giận nói.

Nam tử sững sờ, sau đó cười nói:

- Đại ca, ngài đừng nói giỡn, tôi đây không phải là đang khỏe mạnh sao, làm sao chết rồi.

A, là một tên quỷ hồ đồ.

Trần Hạo cười nói:

- Anh suy nghĩ thật kỹ lại xem, mình đã gặp chuyện gì?

- Tôi không phải là bị cậu bắt sao... Ặc!

Lời còn chưa dứt, nam tử ngậy người, tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt lập tức trở nên cực kì hoảng sợ.

- Là lửa, lửa thật lớn, đau quá, chẳng lẽ, khó...

Hắn run rẩy, nói không ra lời.

Cô gái kia cũng trợn tròn mắt, mình làm sao lại chết rồi? Mình còn rất trẻ, mình còn chưa kết hôn nữa!

- Đại, đại ca, làm sao lại như vậy? Chúng tôi không đau không bệnh, làm sao lại chết? Tôi làm sao lại chết!

Nam tử kia kinh hoảng phóng tới Trần Hạo, chụp vào cánh tay hắn.

Nhưng hắn thất bại, làm sao cũng không bắt được Trần Hạo.

Nam tử:

- ...

Trần Hạo nói:

- Làm sao lại chết, còn không phải tự mình gây ra sao, hai người trước đó đi nạo thai, có yêu tà lợi dụng thai nhi bị các người bỏ đi kia trả thù các người, sau đó các người liền chết.

- A, là đứa bé trả thù chúng tôi? Dư Văn Diệu, em sớm đã nói với anh rồi, không nên phá, không nên phá, anh lại không nghe, hiện tại thì tốt rồi, bỏ hài tử đi, nó trả thù chúng ta, bây giờ anh hài lòng chưa? Anh là đồ khốn nạn, anh cũng hại chết tôi luôn rồi.

Nữ hài nghe xong là nguyên nhân như vậy, lập tức nổi giận, trừng mắt lên, quát mắng nam tử kia.

Nam tử lúc này đang kinh hoảng, bị nữ hài quát mắng, lập tức cũng nổi giận, cãi lại:

- Chẳng lẽ em không sai à, nuôi em thật tốt là được rồi, nhất định phải có con, em cứ muốn lên chức như vậy?

- Dư Văn Diệu, anh khôn nạn, trước khi anh theo đuổi em cũng không nói là đã có vợ, em theo anh, không mua nhà cửa cho em cũng không mua xe cho em, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi có con đều không có? Anh, em liều mạng với anh.

Nữ hài tức quá xông lên đánh tới tấp.

Nam tử trực tiếp hất nữ hài xuống mặt đất, cả giận nói:

- Chết cũng đã chết rồi, em còn muốn thế nào?

Nữ hài ngồi yên trên mặt đất, đột nhiên ôm đầu khóc rống lên.

Trần Hạo:

- ...

Hmm, tình cảm giữa một nam tử vượt quá giới hạn với bồ nhí, ha ha.

Nam tử kia lại nhìn về phía Trần Hạo, cầu khẩn nói:

- Đại ca, ngài có thể giúp tôi phục sinh hay không, tôi còn trẻ, ta không muốn chết.

Trần Hạo nghe thế cười khẩy.

Còn trẻ, không muốn chết? Người hỏi một chút có ai muốn chết, còn giúp người phục sinh? Người suy nghĩ quá nhiều rồi.

Trần Hạo nói:

- Phục sinh là không thể nào, hai người đã chết, thi thể đều bị đốt cháy sạch sẽ, hiện tại lựa chọn duy nhất chính là siêu độ luân hồi, có lẽ kiếp sau còn có cơ hội làm người.

Nam tử biến sắc:

- Không được, tôi không thể chết, trong nhà của tôi có tiền, đại ca muốn bao nhiêu cũng được, tôi không muốn đầu thai, ta phải sống.

Vừa rồi còn nói không có tiền, hiện tại lại có? Liền bộ dáng keo kiệt này của ngươi, cô gái này thật sự là mù mắt rồi.

Trần Hạo bĩu môi:

- Tôi nói siêu độ, cũng không nói tôi có thể giúp anh siêu độ, chỉ là nói cho anh một sự thật, được rồi, hiện tại hai người có thể đi.

Nam tử gấp, vội vàng nói:

- Đại ca, chúng ta có thể thương...

- Chẳng lẽ anh muốn tôi đuổi đi ư?

Giọng điệu của Trần Hạo trầm xuống, lạnh lùng mở miệng.

Nam tử:

- ...

Nữ hài cũng bị dọa đến ngừng thút thít, hai mắt đăm lẹ xoạch nhìn về phía Trần Hạo.

Kinh ngạc nhìn Trần Hạo một chút, nam tử giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên có thêm dũng khí, không vui lớn tiếng nói:

- Mà y bảo ai cút, lão tử hiện tại là quý, mà y cũng không đụng tới tao được, lão tử không cút thì thế nào? Tao cho mà y biết, hôm nay không giúp tao, lão tử liền quán lấy mà y, để mà y không được an bình.

Trần Hạo tức giận cười.

Mẹ nó, không chỉ là một tên nam tử vượt rào, còn là một tên vô lại, uy hiếp ta à?

Vốn nhìn ngươi không vừa mắt, lần này có lý do rồi.

- Tiểu Hắc, ăn vật.

Trần Hạo lạnh nhạt mở miệng.

Nam tử sủng sốt, đang không hiểu chuyện gì, đột nhiên thân thể cảm thấy một cỗ hấp lực, sau đó thân thể vặn vẹo hóa thành một đạo khí lưu, tiến vào trong miệng mèo mun.

Kèo kẹt kèo kẹt!

Mèo mun nhai nuốt, ánh mắt quý dị nhìn về phía nữ hài, tựa hồ không ngại ăn nhiều thêm một món điểm tâm.

Nữ hài ngơ ngác.

Mèo ăn Dur Văn Diệu rồi? Mèo sao có thể ăn người... không đúng, ăn quý!

- Làm sao? Cô cũng muốn uy hiếp tôi?

Trần Hạo yếu ớt mở miệng.

Nữ hài hoàn hồn, bị sợ tới mức nhảy dựng lên, xoay người chạy, vọt thẳng ra ngoài phòng, biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo hừ một tiếng.

Cận bã nam tử với bồ nhí, cơ hồ thành hiện trạng của xã hội, nhiều vô số kể. Việc không liên quan đến mình, hấn cũng lười quản.

Nhưng chớ chọc ta, chọc ta, tự gánh lấy hậu quả.

Tắm rửa một cái, thay quần áo, Trần Hạo đang định nghỉ ngơi thật tốt một chút, ngày mai tiếp tục đi đường.

Đột nhiên sắc mặt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn về phía phương hướng cửa phòng, nữ hài chạy đi kia, lại chạy trở về, sợ hãi bất an nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười:

- Tôi nói lá gan của cô cũng không nhỏ à, có phải là cảm thấy tôi thả cô đi, liền rất dễ nói chuyện không?

- Đại, đại ca, tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn hỏi một chút, vì sao người sống khác không nhìn thấy tôi?

Nữ hài yếu ớt hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, ý tứ sâu xa nói:

- Cũng có người có thể nhìn thấy, nhưng nếu có thể nhìn thấy cô, cô phải cẩn thận một chút.

Nữ hài lại muốn khóc, trực tiếp quỳ xuống:

- Đại ca, van cầu ngài giúp tôi, tôi chết đi, mẹ của tôi chỉ có một mình, thân thể của bà ấy không được tốt, không ai chăm sóc.

Ding: Quý chết cháy Từ Hương Xảo, oan hồn một ngày, hoàn thành tâm nguyện lúc chết, khấu trừ một năm đạo hạnh.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 253: Thiên Sát Cô Tinh

Ồ, không tệ, thế mà có nhiệm vụ chủ động đưa tới cửa, được đấy!

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên, đang muốn hỏi thăm vị tiểu tam này... Không đúng, là tỷ tỷ còn có cái gì không cam lòng, nhưng đột nhiên kịp phản ứng lại.

Mẹ nó, đây là cái gì? Khẩu trừ?

Hệ thống đại lão người mau ra đây, người bị trục trặc rồi, hệ thống nhiệm vụ đánh chữ sai rồi, tranh thủ thời gian ra sửa chữa đi.

Trần Hạo kêu gọi trong lòng.

Làm sao, hệ thống đại lão vẫn cao ngạo như cũ, không có chút phản ứng nào.

Trần Hạo bó tay rồi.

Tình huống này không thích hợp à, là vấn đề tự thân của hệ thống đại lão, hay là trước đó liên lụy người vô tội, thật phải bị trời phạt, hoặc là, cái nhiệm vụ của muội tử này có độc!

Trong lòng Trần Hạo thấp thỏm.

Không sợ nhiệm vụ có độc, có độc ta cũng không để ý.

Chỉ sợ hệ thống đại lão có trục trặc gì đó, hoặc là... thật là bị trời phạt, con mẹ nó chứ, vậy sẽ là một bi kịch.

Nhìn nữ hài cơ hồ đang muốn dập đầu, Trần Hạo mở miệng hỏi:

- Tình huống của mẹ cô như thế nào?

Thấy Trần Hạo hỏi thăm, nữ hài có chút mừng rỡ, vội vàng đem chuyện của mình nói một lần.

Nữ hài này tên là Từ Hương Xảo, gia đình chỉ có mẹ, mẹ đau yếu nhiều bệnh, cần phải dùng thuốc không được ngừng.

Cũng là bởi vì mẹ, cô mới đồng ý với sự theo đuổi của Dư Văn Diệu, hi vọng tìm kẻ có tiền, có thể chữa bệnh cho mẹ, để cô có thể hiếu kính mẹ mình. Nhưng sau khi đồng ý cô mới phát hiện, Dư Văn Diệu là một tên cặn bã đã kết hôn.

Thế nhưng cũng do được Dư Văn Diệu hỗ trợ, mẹ cô mới có được trị liệu tốt hơn, thân thể có chỗ cải thiện, cho nên dù là cảm thấy oan ức, nhưng Từ Hương Xảo cũng yên lặng chịu đựng.

Thật không nghĩ, bởi vì muốn có một đứa con, kết quả là không chỉ bị đánh, còn đem cả mạng mình góp vào.

Hiện tại cô đã chết rồi, tâm nguyện hiếu kính với mẹ tự nhiên là thành không, cho nên Từ Hương Xảo hi vọng Trần Hạo đi tới chỗ mình ở, trước khi chết cô bởi vì lo lắng không có danh phận, về sau sẽ bị Dư Văn Diệu vứt bỏ, cho nên tự mình vụng trộm góp nhặt một chút, cũng có mười mấy vạn, hi vọng Trần Hạo đem tiền này thay mặt mình giao cho mẹ cô, cũng coi là một lần hiếu kính cuối cùng của mình đối với mẹ mình.

Nghe xong chuyện của Từ Hương Xảo, Trần Hạo yên lặng suy tư.

Nhiệm vụ rất bình thường mà, từ đầu tới đuôi đều không có vấn đề gì, hơn nữa lại ngoài ý muốn phát hiện cô bé này còn rất hiếu thuận.

Thế nhưng là, thế quái nào hệ thống nhiệm vụ lại muốn khẩu trừ đạo hạnh?

Thật chẳng lẽ có trời phạt? Thế nhưng trời phạt này có phải là đến cũng quá nhanh không, trực tiếp tính trong hệ thống nhiệm vụ! Hệ thống đại lão người giải thích cho ta xem, người cùng ông trời kia có quan hệ gì? Các người có phải cùng một hội hay không?

Trong lòng oán thâm, Trần Hạo quyết định thử một chút.

Dù sao nhiệm vụ này quá kỳ quái, nếu không làm rõ ràng, Trần Hạo đi ngủ đều không ngủ được.

- Từ tiểu thư, lòng hiếu thảo của cô đã đả động tôi, tôi quyết định sẽ giúp cô.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Từ Hương Xảo mừng lớn, liên tục nói cảm ơn.

Sau đó, Trần Hạo cũng không có ý định nghỉ ngơi, mang theo mấy con vật và Từ Hương Xảo trực tiếp xuất phát.

Tên căn bã Dư Văn Diệu ở trong thành phố, nhưng Từ Hương Xảo lại ở trong huyện thành, đây là nơi mà Dư Văn Diệu sắp xếp cho cô, đương nhiên, chủ phòng là Dư Văn Diệu, đây cũng là lý do chủ yếu mà Từ Hương Xảo sợ ngày sau Dư Văn Diệu vứt bỏ mình.

Trên mạng không phải đã nói sao, bao một tiểu tam chơi mấy năm, cuối cùng phòng ở cũng bán, còn kiếm lời.

Đi vào nơi ở của Từ Hương Xảo, đây là một tòa biệt thự đơn lập, mặc dù ở huyện thành, nhưng hiển nhiên giá cả cũng không thấp, khó trách Dư Văn Diệu không nỡ cho Từ Hương Xảo đứng tên chủ hộ.

Dưới sự chỉ dẫn của Từ Hương Xảo, từ trong một cái hốc tối ở cổng móc ra một chùm chìa khoá dự bị, đi vào trong biệt thự, ở một ngăn tủ quần áo gian trong phòng ngủ tìm được một cái thẻ.

Sau khi lấy thẻ ra, Từ Hương Xảo khẩn trương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo phát hiện thần sắc dị dạng của Từ Hương Xảo, tức giận nói:

- Cô nếu sợ tôi tham tiền của cô, tôi có thể trả về, cam đoan không động chút nào.

Từ Hương Xảo gượng cười một tiếng:

- Không, tôi không hề hoài nghi đại ca, nhưng đây là một chút tiền cuối cùng tôi cho mẹ nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Mẹ cô chắc là tốt với cô lắm, nên cô mới hiếu thuận như thế.

Từ Hương Xảo do dự một chút, mở miệng nói:

- Không sợ nói cho đại ca biết, tôi thật ra là được mẹ nhặt được, bà ấy mặc dù không nói, nhưng trước kia lúc còn ở trong thôn tôi đã biết. Thế nhưng là mặc dù không phải thân sinh, nhưng mẹ của tôi đối với tôi rất tốt, tôi cảm ơn ơn dưỡng dục của bà đối với tôi, tâm nguyện thứ nhất đời này của tôi chính là báo đáp bà.

Trần Hạo sững sờ.

Ngược lại là không nghĩ tới, giữa mẹ con Từ Hương Xảo này còn có một mối liên hệ như thế này.

Thật đúng là khiến cho người thôn thức, không thiếu những đứa con thân sinh không có hiếu tâm, nhưng đây tuy không phải thân sinh, lại có lương tâm vô cùng tốt.

Sắc mặt biến thành ôn hòa, Trần Hạo hỏi:

- Mẹ cô bây giờ ở đâu?

Từ Hương Xảo nói:

- Tại bệnh viện nhân dân huyện, vài ngày trước bệnh cũ của bà tái phát, đã ở viện mấy ngày, tôi cũng là năn nỉ Dur Văn Diệu tới, cùng một chỗ thăm mẹ tôi, để bà biết tôi hiện tại đang hạnh phúc, để bà an tâm, không nghĩ tới...

Nói đến chỗ này, trong mắt Từ Hương Xảo hiện ra nước mắt, thần sắc ảm đạm.

Trần Hạo thở dài một tiếng, nói:

- Được rồi, vậy chúng ta liền đi bệnh viện, tôi sẽ cho cô một cơ hội, để cô và mẹ cô gặp lại một lần, cũng coi như trọng vẹn tình cảm của mẹ con cô.

Từ Hương Xảo mừng lớn:

- Đại ca, thật có thể chứ?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Đến lúc đó cô sẽ biết biết.

Rời khỏi biệt thự, Trần Hạo mang theo Từ Hương Xảo, đi tới bệnh viện nhân dân huyện.

Lúc này đã là đêm khuya, bệnh viện rất yên tĩnh, chỉ có thể nhìn thấy từng y tá đi lại ở bốn phía, chăm sóc bệnh nhân.

Mà ở trong bệnh viện, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, bệnh viện này thế mà không có quỷ vật.

Nhưng âm khí trong bệnh viện cũng rất nặng, những nơi như thế này, làm sao lại không có quỷ vật? Có chút kỳ quặc à!

Trần Hạo kinh nghi dò xét vài vòng, dưới sự chỉ dẫn của Từ Hương Xảo, đi tới khu nội trú trên tầng hai, đi tới một phòng bệnh độc lập.

Tiến vào phòng bệnh, Trần Hạo liền thấy một lão phu nhân đang nằm ở trên giường.

Đúng thật là một lão phu nhân, đầu đầy hoa trắng, làn da già nua, nói là bà của Từ Hương Xảo, Trần Hạo đều tin tưởng.

Đây là một người rất quan tâm tới con gái, một lão tiên... đậu phộng, trên người bà ấy có cái đồ vật gì kia!

Ý nghĩ của Trần Hạo vừa mới hiện lên, liền kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Ở trên thân lão phu nhân, từng sợi hắc khí bao phủ quanh thân thể, lượn lờ không dứt.

Hắc khí kia lộ ra ý tử vong nồng đậm, nhưng lại không cảm thấy một tia tà ác nào, để Trần Hạo có loại cảm giác tương phản mãnh liệt.

Kinh ngạc nhìn lão phu nhân, trong đầu Trần Hạo đột nhiên hiện lên nội dung một quyển sách đã xem qua ở Bạch Hạc Quan.

Lúc này, Từ Hương Xảo lại là hai tay che miệng lại, nước mắt lần nữa nhịn không được chảy xuôi nhỏ xuống, hóa thành âm khí tán đi.

Nó đang muốn đi qua, lão phu nhân đang nằm trên giường ngủ mở mắt trước một bước, sau đó nhìn lại, sau đó bà thế mà cười:

- Là Xảo Nhi à, đã trở thế như vậy, sao con lại tới đây.

Từ Hương Xảo tự nhiên mở miệng nói:

- Mẹ, con đến thăm mẹ đây, mẹ cảm giác thế nào? Chân còn đau không?

Lão phu nhân đang muốn nói chuyện, đột nhiên khẽ giật mình, chợt run rẩy nói:

- Xảo Nhi, tại sao con lại... chết rồi!

Từ Hương Xảo:

- ...

Mờ mịt nhìn về phía Trần Hạo, Từ Hương Xảo không rõ, mẹ mình làm sao biết mình chết!

Trần Hạo lúc này thở dài một tiếng:

- Không nghĩ tới, mình thế mà đụng phải một Thiên Sát Cô Tinh, thật là nguy hiểm, còn tưởng rằng hệ thống đại lão có sai lầm gì chứ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 254: Liên Lụy Đáng Sợ

Thiên Sát Cô Tinh?

Nghe được Trần Hạo nói, Từ Hương Xảo sửng sốt, mà lão phu nhân lại hơi biến sắc, ngạc nhiên nhìn về phía Trần Hạo.

Nhìn hắc khí lượn lờ trên thân lão phu nhân kia một cái thật sâu, Trần Hạo mở miệng nói:

- Từ tiểu thư, cô tốt nhất không nên đến gần mẹ cô, nếu không tôi sợ cô không chịu được tử khí trên người bà ấy.

Từ Hương Xảo kinh hãi, vội vàng hỏi:

- Đại ca, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Thiên Sát Cô Tinh là gì?

Trần Hạo nói:

- Cái gọi là Thiên Sát Cô Tinh, chính là một loại người bị trời cao nguyên rủa, trên thân loại người này, trời sinh có một loại tử khí, loại tử khí này khắc chế lục thân, chú định tuổi già cô đơn, liên quý thân đều sợ, gặp thì có thể trốn bao xa liền trốn xa bấy nhiêu, nếu bị tử khí nhiễm phải, nghe nói ngay cả thần tiên đều không trốn được kiếp số.

Từ Hương Xảo trợn mắt hốc mồm.

Trên đời này làm sao còn có đồ vật đáng sợ như thế?

Thế nhưng là mẹ mình, căn bản chính là một người phụ nữ bình thường mà, làm sao lại khắc chế lục thân? Làm sao lại bị trời cao nguyên rủa?

- Mẹ? Hắn nói là sự thật sao? Người thật là...

Từ Hương Xảo nhìn về phía lão phu nhân, ngữ khí run rẩy hỏi thăm.

Lão phu nhân cố gắng chống thân thể lên, khổ sở nói:

- Xảo Nhi, vị đại sư này nói không sai, mẹ chính là Thiên Sát Cô Tinh, lúc mẹ sinh ra đời, mẹ của mẹ bị rong huyết mà chết, lúc ba tuổi, cha mẹ cũng bị khắc chết, mà theo mẹ trưởng thành càng lớn, những người thân thích của mẹ, cơ hồ mỗi năm đều có người chết, cho nên bọn họ sợ hãi, liền đem mẹ lúc ấy mới mười mấy tuổi gả cho người cha mà con chưa gặp mặt kia, kết quả đêm hôm kết hôn đó, cha con liền uống nhiều quá cũng bị chết, sau đó không đến một năm, cả một nhà liền chỉ còn lại một mình mẹ.

Nói đến chỗ này, lão phu nhân thở dài nói:

- Lúc đầu mẹ cũng thấy tuyệt vọng, cảm thấy mình còn sống chính là một sai lầm, mẹ muốn đi tìm cái chết, nhưng bất luận mẹ chết như thế nào, đều không chết được, mẹ treo cổ thì dây thừng bị đứt, mẹ nhảy sông thì bị đẩy vào trên bờ, mẹ không ăn không uống đều được người khác đưa đi bệnh viện cứu trở về, ngược lại hại bệnh viện của người ta cháy. Như thế, mẹ đều từ bỏ ý định muốn chết. Ban đầu mẹ dự định cứ sống đơn độc như vậy tới hết đời, nhưng lại gặp con.

Nói lão phu nhân nhìn về phía Từ Hương Xảo nói:

- Xảo Nhi, con không phải do mẹ sinh ra, con hẳn đã sớm biết, nhưng con là con nhà ai, mẹ cho tới bây giờ vẫn chưa nói cho con biết. Hôm nay con thế này... , mẹ liền không dối gạt con, con là do Lý thần bà đưa tới cho mẹ, lúc ấy thần sắc của bà ấy bối rối, nói mình đắc tội hung vật đáng sợ, không còn sống lâu nữa, nhưng con là tôn nữ duy nhất của bà ấy, không thể để con chết như vậy được, liền đưa con đến chỗ mẹ. Còn giao cho mẹ một khối đồng phù, nói cái đồng phù này có thể phòng ngừa tử khí trên người mẹ ảnh hưởng tới con, mà tử khí

trên người mẹ là khắc tinh của toàn bộ sinh linh trong thiên hạ, một khi nhiễm phải nhân quả, tất nhiên sẽ bị tử khí ảnh hưởng. Lúc đầu mẹ rất lo lắng, sợ hại con, nhưng con mang theo đồng phù, lại lớn lên ở bên cạnh mẹ, không chịu ảnh hưởng, mẹ rất vui vẻ, liền đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên người con, chăm sóc con lớn lên, không nghĩ tới, không nghĩ tới...

Nói đến nơi này, lão phu nhân biểu lộ thống khổ, lão lệ nhỏ xuống.

Từ Hương Xảo cũng bịt miệng lại, âm khí chuyển hóa thành nước mắt không ngừng chảy.

- Mẹ, con không trách người, không phải mẹ khắc con, chính là con gây nghiệt, mà đồng phù kia cũng bị Dur Văn Diệu...

Nói đến chỗ này, Từ Hương Xảo không nói, chỉ là không ngừng rơi lệ.

Nhìn một màn này, Trần Hạo thở dài trong lòng.

Thiên Sát Cô Tinh đáng sợ, sau khi đọc xong cuốn sách kia, Trần Hạo đều run sợ không thôi.

Tử khí của Thiên Sát Cô Tinh chuyên khắc lục thân, chỉ cần nhiễm phải quan hệ, tuyệt đối sẽ có trong danh sách tử vong.

Không chỉ như thế, Thiên Sát Cô Tinh là do trời cao chú định, có thể khắc chết thân nhân, tự thân lại không cách nào chết được, chỉ có thể tự nhiên sống quãng đời còn lại, một khi Thiên Sát Cô Tinh tử vong, tử khí trên người mới có thể tán đi.

Mà trước khi Thiên Sát Cô Tinh chết, người mưu hại thân nhân có quan hệ với Thiên Sát Cô Tinh, ha ha, vậy thì chờ bị tử khí của Thiên Sát Cô Tinh khắc đi, người có quan hệ với Thiên Sát Cô Tinh chỉ có thể bị Thiên Sát Cô Tinh khắc chết, ai dám làm thay, đó chính là tự tìm đường chết.

Giờ phút này, Trần Hạo đã hiểu rõ chân tướng tử vong của Từ Hương Xảo, cũng có chút cảm giác được, Thủy Hầu Tử kia chỉ sợ cũng có công lao của tử khí này, dù sao cũng là tu luyện mấy trăm năm, mà lại được nhiều quý anh bảo hộ như vậy, tự thân cũng tu luyện quý đạo thần thông, nào có dễ bị xử lý như thế, trước đó tu sĩ Đạo môn còn không phải chỉ có thể phong cấm, cuối cùng còn bồi cái mạng mình sao, mà mình lại dễ dàng giết chết nó, đây chính là nó bị tử khí của Thiên Sát Cô Tinh trả thù thôi!

- Khụ khụ, vậy thì, nếu mẹ cô đã có thể nhìn thấy cô, vậy chuyện này cũng không cần tôi ra sức nữa, cái thẻ ngân hàng này đặt ở nơi đây, có chuyện gì chính hai người cứ nói với nhau đi, tôi...

Ding: Quý chết cháy Từ Hương Xảo, oan hồn một ngày, hoàn thành nguyện vọng trước khi chết, khấu trừ một năm đạo hạnh.

Trần Hạo còn chưa nói xong, đột nhiên một thanh âm vang lên, sau đó Trần Hạo liền cảm thấy, đạo hạnh của mình bị thiếu đi một năm.

Hiện tại pháp lực của hắn hao hết, còn chưa khôi phục, khấu trừ tự nhiên không phải pháp lực, mà chính là đạo hạnh.

Nói cách khác, Trần Hạo cho dù khôi phục pháp lực, cũng bị thiếu một năm đạo hạnh so với trước đó.

Cảm nhận được loại biến hóa này, Trần Hạo cứng đờ, nhìn cái thẻ ngân hàng mình đặt ở trên giường bệnh một chút, có chút ngơ ngác.

Đại lão, ta đã từ bỏ mà? Tại sao đột nhiên lại nói ta đã hoàn thành rồi?

Chẳng lẽ bởi vì ta đem cái thẻ ngân hàng tới, sau đó đặt ở trên giường bệnh, vậy liền coi như hoàn thành?

Mẹ nó, đại lão người không có nhân tính, ta có thể cầm lại hay không, đưa trở lại cái biệt thự kia?

Trần Hạo có chút khóc không ra nước mắt.

Từng có lúc, vì một năm đạo hạnh, mình phải bôn ba trong đêm, xuyên tỉnh làm nhiệm vụ.

Lần này ngược lại lại tốt, chỉ đưa một cái thẻ, một năm đạo hạnh liền biến mất?

Đây chính là uy lực của Thiên Sát Cô Tinh sao? Mẹ nó ta chỉ là một người đi đường ngoài ý muốn liên lụy tới, ta và người không có nhân quả mà!

Biểu lộ cổ quái nhìn thoáng qua lão phu nhân, Trần Hạo xoay người rời đi.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào, khó trách toàn bộ quỹ vật ở bệnh viện đều không thấy đâu, mẹ nó có một tên đáng sợ như thế này ở đây, có ai dám tới gần chứ, niêm một chút liền phải hồn phi tán ròi.

- Đại...

- Đừng gọi tôi, tôi cái gì cũng không biết, tôi cái gì cũng không muốn quản.

- Không phải...

- Không có cái gì không phải hết, tôi chưa thấy qua cô, cô cũng không biết tôi, cầu xin cô hãy bỏ qua cho tôi đi.

Lời vừa phát ra, Trần Hạo liền ra phòng bệnh, bước nhanh chạy như bay.

Mẹ nó chứ, không thể ở lại, huyện thành này đều không có cảm giác an toàn, đi, trong đêm đi ngay, đi xa xa, đời này không thể đến nơi này nữa.

Ra khỏi bệnh viện, Trần Hạo lái xe, liền mở phòng cũng không cần, mang theo mấy con vật, trong đêm rời khỏi huyện thành.

Mấy con vật ở trên xe, vừa rời không đi theo, nhìn tình huống của Trần Hạo như vậy, đều không hiểu ra sao.

Bạch Lộ tò mò hỏi:

- Đại sư, thế nào? Tại sao lại đi gấp gấp như vậy?

Trần Hạo lộ vẻ xúi quẩy nói ra:

- Đừng nói nữa, kém chút bị lừa chết rồi, huyện thành này quá nguy hiểm, không thể ở lại.

Meo ô!

Nghe được Trần Hạo nói nguy hiểm, mèo mun kêu một tiếng, tỏ vẻ không phục.

Trần Hạo nói:

- Đừng làm rộn, nguy hiểm này không phải tới từ địch nhân, là đến từ trời cao, chúng ta không đắc tội... .

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo đột nhiên biến sắc, chỉ thấy trên con đường đường phía trước, đột nhiên chạy ra một cái xe điện.

Trần Hạo vội vàng chuyển tay lái, phanh một cái đâm vào hàng rào ven đường, cả xe rung rung không thôi.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 255: Tiệt Hồ

Đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, để người chạy xe điện kia cũng ngây ngẩn cả người, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì, vội vàng nhanh chóng rời đi.

Trần Hạo:

- ...

Đám sủng vật:

- ...

- Con mẹ nó chứ, một năm đạo hạnh này của ta cũng đã bị mất rồi, còn muốn kiêu gì đây? Thật mẹ nó muốn lừa chết ta mới hài lòng à?

Trần Hạo kịp phản ứng, trong lòng gâm thét.

- Còn nữa, hệ thống người ra nói một câu, thân là túc chủ của người, ta chết đi đối người có chỗ tốt gì? Người có phải nên cùng ông trời hỏi vài câu hay không, ông trời coi trọng tiểu tam kia, muốn vứt bỏ vợ cả đi à! Người có bản lĩnh lừa ta, vậy người ra nói chuyện đi!

Ding: Oán tu Trần Hạo, tuyên bố nhiệm vụ trăm Thiên Sát, oán niệm hoàn thành, bảo đảm người đầu thai, đời sau lại hợp tác.

Trần Hạo:

- ...

Ha ha, đại lão lại nói đùa rồi, cái gì oán tu, ta chính là giải tỏa bức xúc thôi mà, nói một chút thôi mà, trăm cái gì Thiên Sát, người có thể bị thượng thiên nguyên rửa, đời trước khẳng định là tác nghiệt vô số, gặp phải báo ứng, dạng người như

thế, ta sẽ không phản ứng gì, đại lão yêu quý, chúng ta vẫn là đời này vui sướng hợp tác đi.

Không chút do dự khởi động xe, Trần Hạo lái vào làn xe, một lần nữa xuất phát, tiếp tục rời xa huyện thành.

Lần này, Trần Hạo lái xe liền chậm hơn rất nhiều, cũng đề cao cảnh giác.

Tựa hồ sau một lần bị tai nạn xe cộ, tử khí của Thiên Sát Cô Tinh đã buông tha Trần Hạo, sau khi lái xe, mãi cho đến cách xa huyện thành đều không tiếp tục phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Hung hiểm quá, đây chỉ là tùy tiện tiếp xúc một chút, có chút liên lụy, không chỉ khấu trừ một năm đạo hạnh, còn kém chút đụng phải người! Liền hệ thống đại lão đều biểu thị không thể trâu vào.

Thiên Sát Cô Tinh, danh bất hư truyền! Xem như ngã một lần lại khôn hơn một chút, về sau gặp được nhiệm vụ khấu trừ đạo hạnh, không quan tâm người là ai, đều tránh xa ta ra một chút.

- Đại sư, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Lộ cảm giác được dị thường của Trần Hạo, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi.

Trần Hạo thở dài nói:

- Đừng nói nữa, gặp phải Thiên Sát Cô Tinh, kém chút dính đến nhân quả.

Bạch Lộ sửng sốt:

- Thiên Sát Cô Tinh là gì?

Trần Hạo còn chưa mở miệng, chồn đã kêu một tiếng sợ hãi, chi chi không ngừng, trong mắt tràn đầy sợ hãi, hiển nhiên, nó biết chuyện về Thiên Sát Cô Tinh.

Sau đó Bạch Lộ sợ hãi nói:

- Còn có loại tồn tại này! Đây không phải là ai cũng không thể trêu vào sao?

Chồn vội vàng kêu lên, giải thích cho Bạch Lộ.

Bạch Lộ lúc này mới chợt hiểu:

- Nói như vậy, chỉ cần chúng ta cách Thiên Sát Cô Tinh xa một chút liền không sao rồi?

Chồn gật đầu.

Bạch Lộ lại hỏi:

- Thế nhưng vì sao lại có loại tồn tại như Thiên Sát Cô Tinh này? Đây là phạm vào sai lầm gì, mới có thể để cho người ta cả đời gặp thống khổ như vậy!

Vấn đề này rất thâm ảo, chồn đầy mắt mờ mịt, không cách nào giải đáp.

Trần Hạo lúc này mở miệng nói:

- Được rồi, đừng hỏi cái này nữa, cái đồ chơi này cũng không phải chúng ta có thể giải thích được, các ngươi chỉ cần biết, những tu sĩ, yêu tu nhỏ nhoi chúng ta không thể trêu vào, nếu gặp lập tức lăn ra xa xa, tự nhiên là vạn sự Đại Cát.

Lần này mèo mun không có phản bác, co quắp tại đằng sau, giả làm mèo ngoan.

Chồn thì cái đầu nhỏ liên tục gật gù, biểu thị đồng ý, có chút đồ vật thật là cấm kỵ, hoàn toàn khó giải.

Cẩn thận từng li từng tí, vạn phần cảnh giác, về sau lên đường bình an vô sự, Trần Hạo lúc này mới yên lòng lại, có

chút hiểu ra.

Có lẽ là không phải hệ thống đại lão không thể trêu vào Thiên Sát Cô Tinh, mà là thực lực của mình quá yếu, đại lão muốn kéo mình ra đều không có cách nào. Dù sao gợi ý khấu trừ đạo hạnh đã là cảnh cáo, là mình không rõ, mơ mơ hồ hồ liền chọc tới, cũng không thể trách đại lão!

Ài, tu hành tu hành, khắp nơi đều là cạm bẫy, mình vẫn có đại lão chiếu cố, có ít người ngoài ý muốn gặp, chỉ sợ chết đều không biết mình chết thế nào, thế kia mới gọi là oan uổng.

Vào lúc buổi chiều hai ngày sau, Trần Hạo dừng lại ở bên ngoài một ngọn núi, chồn hưng phấn nhảy xuống xe, vui vẻ chạy tới chạy lui, mắt đầy mê say.

Vẫn là khí tức quen thuộc, hương vị quen thuộc, đây chính là quê quán của ta!

- Chi chi!

Hưng phấn chạy một vòng, chồn tiến lên nhìn về phía Trần Hạo, chi chi gọi.

Bạch Lộ phiên dịch nói:

- Đại sư, Hoàng Thượng mời ngài đi tới Hoàng gia làm khách.

Trần Hạo suy nghĩ trong chốc lát, cười nói:

- Cũng tốt, có thể mở mang kiến thức về Hoàng gia trong ngũ đại tiên gia một chút, cũng coi như chuyến đi này không tệ.

Chồn mừng rỡ, vội vàng dẫn đường ở phía trước.

Trần Hạo khóa kỹ xe, sau đó mang theo mấy con sủng vật, theo ở phía sau.

Một đường leo lên núi, đi chưa tới một giờ, đột nhiên chồn dừng lại.

Trần Hạo cũng ngạc nhiên nhìn về phía phía trước.

Trên một sườn núi cách đó không xa, một con hồ ly màu đen ngồi xổm ở trên một tảng đá, yên lặng dò xét nhóm Trần Hạo.

Chồn rõ ràng là nhận biết hồ ly đen kia, tựa hồ có chút nhìn không vừa mắt, chạy lên phía trước mấy mét, kêu chi chi đối với hồ ly đen.

Hồ ly đen ô ô đáp lại.

Trao đổi một lát, chồn đột nhiên tỏ vẻ nổi giận, tiếng kêu đều lớn hơn một chút.

Trần Hạo thấy thế không hiểu ra sao cả.

Tình huống này như thế nào, đây là trở về liền muốn đánh nhau sao? Các người đều là một trong ngũ đại tiên gia, chẳng lẽ đoạt địa bàn lẫn nhau, huyên náo tới mức như nước với lửa rồi?

Đang lúc nghi ngờ, Bạch Lộ đột nhiên nói:

- Đại sư, hồ ly đen nói người là người của bọn chúng, nó muốn dẫn người đi.

Cái gì?

Trần Hạo trừng to mắt, lộ vẻ mờ mịt.

Đậu phộng, ta một người sống sờ sờ, như thế nào lại biến thành hồ ly rồi?

Lúc này, hồ ly đen không có ý định cùng chồn trao đổi tiếp, từ trên sườn núi đi xuống, đi tới trước mặt Trần Hạo, ô ô kêu lên, ánh mắt ngược lại là lộ ra vẻ thiện ý.

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ chân chờ một chút, lúc này mới lên tiếng nói:

- Đại sư, nó nói, con rể của Hồ gia, không thể đi Hoàng gia, nhất định phải về nhà ngoại.

Phụt...

Trần Hạo kém chút phun ra một ngụm máu.

Lời nói này, càng ngày càng đùa rỗi, không chỉ là người của các người, còn là con rể của nhà các người, đừng làm rộn, ta lần đầu tiên tới đông bắc đấy.

Nhìn thấy Bạch Lộ có thể thay mình chuyển đạt ý tứ, hồ ly đen đầu tiên là cảm kích nhìn thoáng qua Bạch Lộ, sau đó tiếp tục ô ô.

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, không phải là ngài đã từng gặp được một con hồ ly, hơn nữa còn là bạch hồ?

Trần Hạo sững sờ, chột giật mình:

- Đúng là có, nhưng mà ta cùng bạch hồ đạo hữu cũng chỉ là hợp tác một lần, về sau liền tách ra, giao lưu cũng không nhiều, cái này cùng con rể cái gì đó, không có quan hệ gì đi.

Hồ ly đen nghe vậy, vội vàng ô ô.

Bạch Lộ tiếp tục phiên dịch:

- Đại sư, nó nói, người gặp được bạch hồ, chính là hoàng tộc trong hồ tộc, bạch hồ lưu lại một đạo hồ khí ở trên thân thể người, cái này nói rõ rằng người đã được bạch hồ nhìn trúng, là con rể của Hồ tộc, bất luận hồ tộc nào nhìn thấy người cũng chỉ có thể lấy lễ mà đối đãi.

Trần Hạo:

- ...

- Meo ô!

Lúc này, mèo mun kêu lên một tiếng, ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm hồ ly đen.

Hồ ly đen giật nảy mình, rõ ràng đối với hắc miêu có chút e ngại, sau đó vô cùng đáng thương nhìn về phía Trần Hạo, ô ô một tiếng.

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, nó nói nếu như gặp được ngài lại không mời về được, nếu bị Hoàng gia mang đi, nó sẽ bị trưởng bối trong tộc trừng phạt.

Trần Hạo:

- ...

Ài, Bạch Hồ đạo hữu của ta ơi, hai ta hoàn toàn trong sạch mà, cái gì cũng không có, ngươi làm gì lạ lưu lại một đạo hồ khí trên người ta, mặc dù có thể là ngươi hảo tâm, nhưng lần này bị hiểu lầm, ta nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 256: Tiệc Tối

Đi Hồ gia là chuyện không thể nào, vốn chính là hiểu lầm, nếu thật muốn đi, không phải con rể thì cũng là con rể.

Trần Hạo mở miệng nói:

- Người trở về đi, ta với bạch hồ đạo hữu chỉ là bè nước gặp nhau, cũng không phải như người nghĩ, cho nên ta không có khả năng đi Hồ gia.

Hồ ly đen cuống lên, đang muốn khuyên giải lần nữa, đột nhiên mèo mun oa ô một tiếng, hung thần ác sát nhìn hồ ly đen, một cỗ khí tức lừng lệt trực tiếp bao phủ hồ ly đen, dọa tới nỗi lời nó muốn nói trực tiếp bị chặn ở cổ, thân thể đều run lẩy bẩy.

Hoàng Thượng nguyên bản đang tức giận, bây giờ lại trở nên vui vẻ.

Đắc ý đi, tiếp tục đắc ý đi, trêu tới miêu tử không cao hứng, miêu tử ăn người.

Hồ ly đen không còn phản ứng nữa, Trần Hạo nhìn về phía Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng hiểu ý, lập tức điều võ giương oai tiếp tục dẫn đường.

Mèo mun liếc qua hồ ly đen đang phát run, lúc này mới khinh thường xoay người đi theo.

Một nhóm đi xa, hồ ly đen do dự một chút, quay người nhảy vào bụi cỏ không thấy đâu nữa.

Tiếp tục đi, lần này không bị ai cản đường nữa, sau khi vượt qua mấy đỉnh núi, đi tới một cái sơn cốc.

Vừa tới nơi này, Trần Hạo liền thấy hơn mười con chồn đang chơi đùa ở bên ngoài thung lũng.

Chỉ là, những con chồn này đều là động vật phổ thông, may yêu khí cũng không có.

Nhìn thấy có người đến, những con chồn này kinh hoàng tán đi, nhưng một lát sau lại hội tụ, nhìn về phía Hoàng Thượng đang dẫn đường.

Hoàng Thượng kêu chi chi một tiếng, những con chồn này lập tức hưng phấn vui vẻ chạy tới, vờn quanh bên người nó, cọ cọ vào thân nó, nhìn rất là thân mật.

Hoàng Thượng cũng hưng phấn cùng đám chồn chơi đùa một lát, sau đó nó kêu một tiếng, đám chồn liền nhìn về phía bọn Trần Hạo.

Mặc dù là động vật phổ thông, nhưng loài chồn cũng có chút linh tính, rất nhanh xếp thành một đội, đối với đám Trần Hạo bên này gật đầu, thoạt nhìn giống như là nghênh đón.

Hoàng Thượng đặc ý kêu chi chi vài tiếng đối với Trần Hạo.

Không cần Bạch Lộ phiên dịch, Trần Hạo xem qua liền hiểu ý tứ, cười nói:

- Được rồi, không cần đa lễ như vậy, chúng ta trực tiếp đi bãi phóng trường bồi của nhà ngươi đi.

Hoàng Thượng lúc này chi chi một tiếng, một đám chồn tán đi, đi đến nơi khác chơi đùa.

Đi theo Hoàng Thượng tiến vào trong sơn cốc, Trần Hạo thấy được càng nhiều chồn, tập năm tập ba ở các nơi trong sơn cốc, mặc dù ngạc nhiên với nhóm Trần Hạo, nhưng vì có Hoàng Thượng dẫn đường, đám chồn cũng không có dị động gì.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, phát hiện toàn bộ đều là phổ thông, cũng là thờ dài trong lòng, đại đạo khó khăn, thiên địa vạn vật, ai cũng chịu ảnh hưởng.

Lúc này, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, nhìn về phía phía trước.

Lại xuất hiện ba con chồn, một con nhìn dáng vẻ rất già nua, hai con khác ngược lại là lông tóc sáng bóng, đang vào lúc tráng niên.

Trên thân ba con chồn đều có yêu khí, hơn nữa còn không yếu, một con già nua này so với lam hồ điệp đều mạnh hơn một chút.

- Đạo hữu lâm môn, không có nghênh tiếp từ xa, mong rằng đạo hữu rộng lòng tha thứ.

Một giọng nữ vang lên, sau đó con chồn già nua kia đứng thẳng người lên, ôm trao đổi với Trần Hạo.

Hai con khác cũng rất lễ phép làm theo.

Trần Hạo vội vàng làm một cái Đạo gia lễ tiết, cười nói:

- Đạo môn hậu bối Trần Hạo, xin ra mắt tiên bối.

- Đạo hữu khách khí, Hoàng gia chúng ta cũng có hơn mười năm không có đệ tử Đạo môn đến thăm, đạo hữu có thể đến đây, vạn phần vinh hạnh.

Con chồn già nua kia tiếp tục nói.

Chi chi, chi chi!

Lúc này, Hoàng Thượng mở miệng, tựa hồ nói cái gì.

Không bao lâu, con chồn già nua kia nói:

- Không nghĩ tới tên tiểu tử không nghe lời nhà ta thế mà được đạo hữu tương trợ, thật sự là rất cảm tạ, đạo hữu nhất

định phải ở thêm mấy ngày ở Hoàng gia chúng ta, để cho Hoàng gia ta cảm tạ một phen.

Trần Hạo cười nói:

- Tiền bối khách khí, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, giúp chút chuyện nhỏ.

Về sau, hai bên giới thiệu lẫn nhau một chút.

Ba con chồn tinh, một con là bà nội của Hoàng gia, đạo hạnh trên một trăm ba mươi năm, là trụ cột Hoàng gia, hai con khác thì là cha mẹ của Hoàng Thượng, cũng đã tu hành được bảy tám chục năm.

Nhập Đạo tức là có linh, cho dù là dị loại, dưới tình huống không phải địch nhân, Trần Hạo cũng làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, xem như trưởng bối.

Thái độ của Trần Hạo để ba con chồn tinh đều rất vui vẻ, ánh mắt nhìn hắn càng thêm hiền lành, cảm thấy tu sĩ Đạo môn này rất không tệ.

Sau một hồi khách sáo, Trần Hạo theo mấy con chồn tiến vào sâu bên trong thung lũng.

Nguyên bản Trần Hạo cho là nơi chồn ở chính là hang động.

Nhưng lúc tiến vào sơn cốc mới phát hiện, bên trong lại có vài toà biệt thự, vô cùng hiện đại, thậm chí còn có hồ bơi lộ thiên, rất xa hoa xa xỉ.

Thông qua giao lưu, Trần Hạo mới biết, mặc dù là yêu thú, nhưng Hoàng gia cũng theo sát xã hội phát triển, không có bảo thủ không chịu thay đổi. Bên ngoài có cái gì, nơi này đều có, mà nếu không thích, Hoàng gia còn có động phủ, bên trong cũng thuận tiện cho sinh hoạt.

Đương nhiên, đãi ngộ như vậy chỉ có chồn tinh đã nhập đạo mới có tư cách hưởng thụ. Chồn chưa nhập đạo, chỉ có thể ở

trong huyết động bên ngoài.

Sau khi hỏi thăm ý kiến của Trần Hạo, hắn được sắp xếp trong một tòa biệt thự. Sau đó ba con chồn tinh mang theo Hoàng Thượng rời đi, biểu thị muốn chuẩn bị tiệc tối hoan nghênh long trọng, để chiêu đãi Trần Hạo, bảo nhóm Trần Hạo nghỉ ngơi thật tốt trước.

Chờ đám chồn tinh đều đi, Trần Hạo vẫn còn có chút giật mình.

Thật đúng là mở rộng tầm mắt, đây chính là yêu tu sao? Nếu như không phải là thân chồn, Trần Hạo đều cho rằng đây là một nhà giàu ở trong núi.

Nhưng kể từ khi hành đạo đến nay, bọn ba mệt nhọc, đến nơi này cũng có thể chinh đốn lại một chút.

Để mấy con vật nhỏ tự mình lựa chọn gian phòng, Trần Hạo liền đi tắm, đổi một bộ quần áo, sau đó bắt đầu đá tọa khôi phục đạo hạnh.

Tu hành đứt quãng, tiêu hao lúc trước hắn đối phó với anh linh chỉ mới khôi phục lại non nửa.

Tu hành không biết năm tháng, chờ sau khi đạo hạnh bị tiêu hao một lần nữa khôi phục lại một chút, rốt cục đã gần chạng vạng tối.

Lúc này, Hoàng Thượng lần nữa trở về, mời nhóm Trần Hạo đi tham gia tiệc tối do Hoàng gia chúng nó an bài.

Tiệc tối của nhân loại Trần Hạo đã gặp qua không ít, cũng đã tham gia vài lần, nhưng đây là của yêu thú, thật đúng là lần thứ nhất nghe nói tới, có chút chờ mong.

Mấy con vật nhỏ cũng hiếu kì, từng con có chút hưng phấn.

Rời khỏi biệt thự, một nhóm đi vào một góc khác của sơn cốc, đi không đến một khắc, trước mắt liền xuất hiện một cái

sân bãi to lớn.

Trong sân đã bày mấy bàn dài, phía trên bày đầy đồ ăn, thậm chí còn có rượu.

Lúc Trần Hạo đang tò mò quan sát, đột nhiên một thanh âm vang lên ở bên người.

Ục ục! Ục ục!

Thanh âm đến từ gà ngốc, nghe, dáng vẻ có chút tức giận.

Trần Hạo sững sờ, chột mặt đen lại.

Hắn thấy được trên những cái bàn dài kia, bày toàn gà, từng con nướng vàng rộm, nhìn mê người vô cùng.

Mẹ nó chứ, quá xấu hổ rồi! Vì suy nghĩ tới tiểu Hoàng, ca ca liền món đùi gà yêu thích nhất đều từ bỏ, không nghĩ tới Hoàng gia bên này lại chuẩn bị nhiều như vậy? Đây không phải là kích thích gà ngốc sao!

Bị thanh âm của gà ngốc quấy nhiễu, Hoàng Thượng có chút kinh ngạc chi chi vài tiếng.

Gà ngốc trừng to mắt, ục ục đáp lại.

Hoàng Thượng:

- ...

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ nói:

- Hoàng Thượng hỏi có phải là bất mãn đối với tiệc tối hay không, tiểu Hoàng nói, ngay trước mặt nó ăn gà, Hoàng gia là có ý gì.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 257: Buộc Gà Gia Động Thủ

Nghe được Bạch Lộ phiên dịch, Trần Hạo thầm than không tốt, nếu là Hoàng Thượng trả lời không tốt một chút, tiểu Hoàng khẳng định sẽ xù lông a.

Đúng lúc này, cha mẹ và tổ mẫu của Hoàng Thượng cùng đến đây.

Nhìn thấy bầu không khí có chút không đúng, vội vàng đi lên hỏi thăm, sau khi biết được nguyên nhân gà ngốc phần nộ, ba con chồn nhìn gà ngốc cũng im lặng không biết nói gì.

Đừng làm rộn có được không, người ngoại trừ có cái mào gà, có điểm nào giống gà đâu! Người rõ ràng chính là chim quý thú lạ mà!

Nhưng thái độ của gà ngốc, rõ ràng biểu thị nó chính là một con gà, lão chồn rất tinh minh, vội vàng nói xin lỗi, sau đó giải thích nói gà này cũng không phải là chồn đi săn, mà là cùng thương nhân nhân loại hợp tác, bọn hắn cung cấp thịt gà, dù sao hiện tại thú hoang trên núi càng ngày càng ít, liền xem như yêu thú, cũng chỉ có thể dựa vào khoa học của nhân loại để sinh sống, nếu như gà ngốc có gì bất mãn, bọn chúng có thể bỏ đi, đổi đồ ăn khác.

Đối mặt với thái độ tốt của chồn như vậy, gà ngốc cũng yên tĩnh lại.

Kỳ thật sau khi linh trí tăng lên thì tự gà ngốc cũng hiểu rằng, thế giới này chính là ăn những động vật nhỏ yếu hơn để sinh tồn.

Mình là tốt số, theo Trần Hạo, sau đó có mấy lần cơ duyên mới có hôm nay, nếu không thì vận mệnh cuối cùng cũng không ngoài việc bị nấu canh.

Nếu như bởi vì nhìn thấy mấy con gà nướng, mình liền tức giận, sợ là không thích hợp.

Ánh mắt bị ai nhìn thoáng qua những con gà bị nướng vàng kia, gà ngốc nghiêng đầu, nhanh chóng chạy ra xa.

Đám chồn:

- ...

Trần Hạo áy náy cười một tiếng, nói:

- Không có việc gì, ta đi an ủi nó một chút.

Nói xong, Trần Hạo đuổi theo hướng gà ngốc chạy.

Mèo mun và Bạch Lộ nhìn lẫn nhau, vội vàng đuổi theo.

So với tiệc tối thú vị, vẫn là đồng bọn nhà mình quan trọng hơn.

Nhìn bóng lưng của nhóm Trần Hạo, đám chồn nhìn lẫn nhau.

Trách gì chúng ta? Loài chồn chúng ta chính là ăn thịt mà, nhất là thịt gà, giòn, ăn ngon vô cùng, Hoàng gia càng là có truyền thống, trước khi lâm chung, nhất định phải ăn một bữa toàn gà, cho không uổng công được sinh ra trên đời a!

Không nghĩ tới đạo hữu Trần Hạo lại có một sủng vật linh kê, mẹ nó chứ, cũng không thể bởi vì người mà chúng ta phải đổi thành ăn chay chứ!

Một đường chạy ra khỏi sơn cốc, gà ngốc mới nằm xuống bên trên một sườn núi nhỏ, mắt nhỏ mê mang, cảm xúc sa sút.

Trần Hạo đuổi theo, nhìn gà ngốc một chút, ngồi xuống bên người nó, trong lúc nhất thời cũng không mở miệng.

Lại nói tiếp, Trần Hạo đã sớm cân nhắc tới vấn đề này.

Mình có thể không ăn gà, phòng ngừa tổn thương tâm linh của gà ngọc.

Nhưng là gà là đồ ăn đại chúng, là loại đồ ăn thiết yếu thường ngày. Về sau kiểu gì Tiểu Hoàng cũng sẽ thấy, đến lúc đó xử lý làm sao?

Cho nên đây là tâm kết của nó. Phải tự đối mặt. Nếu không vượt qua được, tu hành về sau của gà ngọc có thể sẽ gặp vấn đề, nếu vượt qua được, đại đạo liền mất đi một chương ngại vật.

Không bao lâu, mèo mun cũng lam hồ điệp và Bạch Lộ chạy tới, cũng ở bên cạnh an tĩnh làm bạn.

Bạch Lộ còn tốt, đã tu hành mấy trăm năm, đạo hạnh so với gà ngọc cao hơn, kiến thức nhiều lắm, cũng hiểu được nhiều lắm, đối với mấy thứ này đều coi nhẹ, dù sao yêu cùng động vật phổ thông khác nhau, một khi Nhập Đạo, chẳng khác nào thoát khỏi phạm vi động vật phổ thông ngu muội, trở thành một tồn tại cấp bậc cao hơn, những đồng loại phổ thông kia ăn động vật nhỏ yếu hơn hoặc là bị động vật khác ăn, đã có thể lý giải được quy tắc mạnh được yếu thua.

Mèo mun càng là không quan trọng, nó ăn quỷ không ít, đối với chuyện ai ăn ai, nó hoàn toàn không quan tâm, có bản lĩnh đến ăn ta, nếu không, liền đợi bị ta ăn đi.

Lam hồ điệp... Được rồi, loại này trong đầu đều là mật, không nói cũng được.

Yên tĩnh một lát, gà ngọc phục hồi lại tinh thần, nhìn thoáng qua đám đồng bọn và Trần Hạo ở bên cạnh, ánh mắt giật giật.

Trần Hạo nhìn về phía gà ngọc, cười nói:

- Nếu như người cảm thấy không thoải mái, chúng ta bây giờ liền rời đi, thế nào?

Gà ngốc không mở miệng.

Mèo mun cũng meo ô một tiếng, nhe răng trợn mắt, biểu thị nếu như trong lòng không thoải mái, ta hiện tại liền đi qua bắt mấy con chồn đánh cho một trận, báo thù cho đồng loại của người.

Bạch Lộ không nói chuyện, chỉ nhìn gà ngốc, im ắng an ủi nó.

Lam hồ điệp suy nghĩ, rồi nói:

- Đại sư ca ca mua mật ong cho ta, ta lấy một nửa cho người có được hay không, mật ong rất ngọt, ăn rất ngon.

Ánh mắt của gà ngốc chớp động, trong lòng âm áp, kêu vài tiếng cô cô cô.

Mèo mun meo ô, tựa hồ không tin.

Gà ngốc vội vàng ục ục gọi, sau đó ngẩng đầu gà lên, mắt nhỏ một lần nữa bộc phát thần thái, khí phách bay lên.

Nó chỉ là thấy đồng loại bị ăn, trong lòng nhất thời phiền muộn, cũng không phải là nghĩ không thông.

Dù sao nó đã ăn quý ngô, cũng không nghĩ cái gì, một ngụm liền nuốt xuống, cái đạo lý mạnh được yếu thua này, nó hiểu rõ vô cùng.

Giờ phút này sau khi suy nghĩ nghiêm túc, gà ngốc cảm thấy rằng mình không có cách nào cứu vớt tất cả đồng tộc trong thiên hạ, nó có thể làm, chính là để cho mình từ bên trong loại vận mệnh bị ăn này vượt ra.

Trần Hạo nghiêm túc nhìn gà ngốc một chút, cười nói:

- Được, vậy chúng ta trở về đi, chúng ta tới làm khách, đến bữa ăn đột nhiên rời đi, cũng không lễ phép.

Gà ngốc gật đầu, chạy xuống đỉnh núi trước một bước, cộp cộp chạy vội, nhìn thật giống như đã tỉnh lại.

Mới vừa tới đến cốc khẩu, lúc đang định đi vào, lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trong một bụi cỏ, một con chồn đột nhiên vọt ra, nhe răng trợn mắt cắn về phía gà ngốc.

Gà ngốc sinh lòng cảnh giác, ục ục kêu, cánh lắc một cái, bay lên.

Nhưng con chồn kia cũng không phải động vật phổ thông, mà là yêu tu Nhập Đạo, đối với việc bắt gà càng là kinh nghiệm phong phú, gà ngốc vừa bay lên, nó cũng thuận thế nhảy lên, tiếp tục tấp tới.

Cô cô cô!

Lúc gà ngốc bay lên không, rốt cục nhìn rõ ràng đánh lén mình là cái gì!

Mẹ nó chứ, là chồn!

Gà gia vừa mới từ bỏ việc truy cứu các người ăn đồng loại của ta, lúc này người lại có ý đồ với ta!

Thật! Cho! Là ! Gà! Gia! Dễ! Bắt! Nạt! Sao!

Con mắt gà ngốc trợn tròn, nhìn con chồn đang hưng phấn cắn tới, lập tức há mồm phun một cái, một đạo khí lưu xanh biếc đánh trúng con chồn đối diện.

Chồn quá sợ hãi, lúc đang muốn xem xét mình có chuyện gì, đột nhiên thân thể cứng đờ, rơi xuống đất, trong khoảnh khắc, nó liền biến thành một con chồn đá!

Ục ục!

Gà ngọc bay thấp, há mồm liền muốn mổ.

- Nguyệt súc dừng lại!

Một thanh âm vang lên, sau đó một thân ảnh bay tới.

Thế nhưng là gà ngọc lại không quan tâm, trực tiếp mổ một cái vào con chồn hóa đá.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, thân thể con chồn kia xuất hiện từng đạo đường vân, sau một khắc liền bị chia năm xẻ bảy, chết không toàn thây.

- Hải nhi của ta, nguyệt súc, ta muốn ăn ngươi!

Thân ảnh đang bay tới bị phẫn, oán độc gầm thét.

Thế nhưng lúc nó còn chưa đi tới cạnh gà ngọc, một đạo hắc ảnh đã tấn công tới nó.

Một tia sáng hiện lên, thân ảnh đang bay tới kia rơi xuống đất dừng lại, thế mà cũng là một con chồn tinh! Nhìn khí tức trên thân thể, đạo hạnh cũng không kém.

Tấn công nó, tự nhiên là mèo mun.

Ngăn cản chồn tinh, mèo mun nhe răng trợn mắt, làm ra tư thế công kích.

Chồn tinh tức giận:

- Một con tiểu miêu yêu, cũng dám cản ta, hôm nay ta muốn đem các ngươi...

Lời nói đột nhiên im bặt, chồn tinh trợn mắt hốc mồm nhìn trong bụi cỏ bên cạnh chậm rãi hiện ra một con rắn to, mắt rắn băng lạnh kia, trực tiếp khóa chặt nó, làm nó hãi hùng khiếp vía.

- Ngươi nói muốn ăn Tiểu Hoàng nhà ta?

Lúc này, Trần Hạo chấp hai tay sau lưng, thản nhiên dạo bước mà đến, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh khiết.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 258: Phương Thức Không Đắc Tội Gà Ngốc

Thoáng một chút lại xuất hiện nhiều đối thủ như vậy, chồn tinh trợn tròn mắt.

Nguyên bản tiểu tử nhà mình thấy được một con chim quý đã nhập đạo, nói không chừng ăn có thể tăng tiến đạo hạnh, liền không kịp chờ đợi đã xuất thủ.

Đối với chuyện này, nó thấy vạn phần vui mừng.

Yêu thú, vốn chính là tranh, không tranh sao có thể mạnh lên, sao có thể truyền thừa. Tiểu tử nhà mình có lòng cầu tiến, đó là việc tốt.

Thế nhưng lại không nghĩ tới, vốn nên là tiểu tử nhà mình đi săn, kết quả ngược lại bị săn, mà lại rất nhanh liền bị mất mạng, ngay cả cứu viện cũng không kịp.

Chồn tức giận chùng chát, muốn báo thù vì tiểu tử nhà mình.

Nhưng bây giờ, đối mặt một con xà yêu khí tức dọa người, lại nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Trần Hạo, nó chỗ nào không biết, lần này đã trúng tâm sất rồi.

Chồn không dám khoa trương, vội vàng ngửa mặt lên trời kêu chi chi một tiếng, thanh âm truyền ra, thẳng vào sơn cốc, hiển nhiên là bắt đầu cầu cứu.

Trần Hạo híp mắt lại, trực tiếp mở miệng nói:

- Bạch Lộ, giết chết nó.

Bạch Lộ nghe vậy, không chút do dự, lưỡi rắn phun một cái, thân ảnh nhanh chóng di động, nhào về phía con chồn.

Chi chi!

Chồn tinh vội vàng xoay người một cái, thả ra một cỗ hoàng khí.

Trần Hạo từng có kinh nghiệm đối phó với Hoàng Thượng, đã sớm chuẩn bị, lúc chồn tinh phóng độc, hô phong thần thông đã chuẩn bị sẵn trực tiếp phát ra.

Một đạo khí từ trong miệng phun ra, chớp mắt biến lớn, cuốn về phía hoàng khí, trong khoảnh khắc liền đem hoàng khí bao lấy, thổi sang bên cạnh.

Chồn tinh trợn mắt hộc mồm.

Nhưng Bạch Lộ cũng đã nhào tới, đuôi rần vung lên, hung hăng quát tới.

Chồn tinh sợ hãi kêu to né tránh, nhưng đuôi rần của Bạch Lộ lắc một cái, huyền hóa ra hơn mười bóng đuôi, bao trùm một mảnh không gian, chồn thất kinh, còn chưa tránh xong hai lần, liền bị một đạo đuôi ảnh đánh trúng, ba một cái bị đánh nghiêng ngã, ngã xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm.

Mèo mun thấy thế, ánh mắt sáng lên, lặng lẽ vung miêu chưởng lên, hồng cân đại đao xông trong lòng bàn tay bay ra, bắn tới.

Ông một tiếng, mũi của thanh đại đao lao thẳng tới chồn tinh, mắt thấy là sắp đâm ra một lỗ thủng trên người nó, đột nhiên một đạo lưu quang bay tới, ngăn cản hồng cân đại đao.

Lưu quang kia cùng hồng cân đại đao tiếp xúc, phanh một tiếng... bị chặt đứt!

A một tiếng, phía sơn cốc truyền đến một tiếng hét thảm.

Mà lúc này, hồng cân đại đao tiếp tục xung kích, trực tiếp rơi trên thân chồn tinh, trực tiếp từ phần bụng đâm vào, từ phía sau lưng xuyên thấu ra.

Thân thể chồn tinh cứng ngắc, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng của mình, thân thể run rẩy mấy lần, nhũn ra ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Mèo mun hài lòng cười một tiếng, mèo chường khẽ vẫy, hồng cân đại đao kia tự động từ trong thân thể chồn tinh bay ra, không dính chút máu nào, quay lại trong lòng bàn tay mèo của nó.

- Đạo hữu, đây là ý gì? Vì sao giết đồng tộc của ta!

Cha mẹ và tổ mẫu của Hoàng Thượng cuối cùng từ trong sơn cốc đi ra, một con trong đó, nhìn khí tức có chút bất ổn, ánh mắt kinh nghi nhìn về phía mèo mun, hiển nhiên trước đó ngăn cản mèo mun chính là nó, kết quả pháp khí của mình không đủ sức, bị hồng cân đại đao chặt phé đi!

Nhìn tổ mẫu của Hoàng gia chần vắn, Trần Hạo cười nói:

- Tiên bối, bởi vì chủng tộc khác biệt, các ngươi ăn gà ta có thể lý giải, cũng sẽ không bởi vì cảm thụ của linh sủng của ta cùng các ngươi đối lập, nhưng là nếu như trực tiếp động thủ với linh sủng của ta, vậy thì sẽ khác biệt, ai tốt với ta, ta tất đối tốt lại, cùng ta làm ác, ta tất phải giết.

Tổ mẫu của Hoàng gia chán nản:

- Đạo hữu, ngươi không khỏi cũng quá võ đoán đi, có lẽ là hiểu lầm, làm gì có đại sát tính như thế.

Trần Hạo nói: - Lời này của tiên bối liền không đúng rồi, nếu như ta ngoài ý muốn giết Hoàng Thượng, chẳng lẽ giải thích một chút, tiên bối liền có thể tha thứ ta? Lại nói, Tiểu Hoàng nhà ta mắt thấy một nhà tiên bối ăn gà, đã đủ thương tâm, hiện tại tộc nhân này của ngươi còn muốn ăn Tiểu Hoàng nhà ta, không cảm thấy quá phẫn sao?

Tổ mẫu của Hoàng gia:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Sự tình chính là như vậy, tiền bối nếu là bất mãn, có thể nói thẳng.

Ba con chồn nhìn nhau, thật đúng là không biết nói thế nào.

Đầu tiên là người ta ngàn dặm đưa tiễn, tương đương với việc có ân đối với Hoàng gia.

Hiện tại lại là tộc nhân nhà mình động thủ trước đối với linh sủng của người ta, lúc này mới đưa tới mầm tai vạ, bọn chúng càng là không có lời nào để nói.

Nếu là bởi vậy còn muốn không thêm nói đạo lý, sợ là chân đứng không vững.

Hơn nữa, thật đúng là không nhất định có thể làm được.

Chỉ bằng vào một con xà yêu kia, đoán chừng có thể đem bọn chúng diệt sạch.

Mắt thấy bầu không khí trở nên xấu hổ, đột nhiên một đạo tiếng cười già nua vang lên.

- Ha ha ha ha, Hoàng đại muội tử, quý khách tới nhà, lại bị các người đối xử như thế, thật là làm cho quý nhân thất vọng đau khổ.

Thanh âm kinh động cả hai bên, đồng thời nhìn lại, liền thấy một con hồ ly già thoải mái nhàn nhã đi ra.

- Hồ lão nhân, ngươi tới làm gì!

Tổ mẫu của Hoàng gia trầm giọng hỏi.

Lão hồ ly thản nhiên nói:

- Ta nghe Hán Tam nói, có một vị quý nhân cùng với Hoàng tộc Hồ tộc của ta hữu duyên đi tới Miên Áo Sơn, thân là tộc

trưởng của chi mạch Hồ tộc, lão đầu tử phải có trách nhiệm và nghĩa vụ chiêu đãi, cũng không nghĩ tới, Hoàng gia các người đoạt trước, bây giờ lại chủ động đắc tội quý nhân, chặc chặc, Hoàng gia thật sự là một đời không bằng một đời, xã hội đều đã khai sáng, thế mà còn ăn lông ở lỗ, xúc động hiếu sát, phát hiện Linh Thú liền muốn ăn, dã man, quá dã man.

- Người!

Tổ mẫu của Hoàng gia giận dữ.

Lão hồ ly nói:

- Đừng người người ta ta, quý nhân của Hồ gia ta không có thù Hoàng gia các người nữa, vậy Hồ Tiên Phong ta liền dẫn về.

Nói xong, lão hồ ly đi tới bên cạnh Trần Hạo, đứng thẳng người lên, chấp trảo làm lễ:

- Thanh Khâu Hồ tộc Miên Áo sơn Hắc Hồ nhất tộc tộc trưởng Hồ Tiên Phong, gặp qua quý nhân.

Đối mặt với Hồ yêu hữu lễ như thế, Trần Hạo cũng đáp lễ nói:

- Đạo hữu khách khí, hai từ quý nhân ta không dám nhận.

Lão hồ ly cười nói:

- Đạo hữu yên tâm, cái xưng hô quý nhân này cũng không phải con rể, tiểu tử Hán Tam kia không hiểu chuyện, coi là mang theo khí tức Hoàng Tộc chính là con rể Hồ tộc, nếu có chỗ nào đắc tội, mong rằng quý nhân thứ lỗi.

Trần Hạo thở dài một hơi, hẳn thật đúng là cho rằng đây lại là đến nhận con rể, vậy liền lúng túng.

Nhưng không làm con rể liền được.

- Không có việc gì, ta cũng không để ở trong lòng.

Trần Hạo trả lời.

Lão hồ ly nói:

- Vậy được, đã Hoàng gia không chiêu đãi khách nhân nữa, quý nhân không bằng đi Hồ gia chơi mấy ngày.

Mắt thấy lão hồ ly này ở trước mặt kéo người, tổ mẫu Hoàng gia tức giận, quát lớn:

- Hồ lão nhân, Hoàng gia ta chỗ nào không chiêu đãi khách nhân, Hồ Minh Lý kia cũng không phải là dòng chính của nhà ta, chỉ là chi nhánh, tự làm tự chịu, cùng Hoàng gia của ta có quan hệ gì.

Lão hồ ly lạnh nhạt nói:

- Nó là chôn.

Tổ mẫu của Hoàng gia:

- ...

- Hồ lão nhân, lời này của người rất thối, Hoàng gia ưa thích ăn gà, nhưng Hồ gia của các người chẳng lẽ là ngoại lệ? Cũng không phải là đạo hữu đi tới nhà người, Hồ gia liền đổi sang ăn chay đi!

Tổ mẫu Hoàng gia cười lạnh.

Lão hồ ly không trả lời nó, mà là nhìn về phía gà ngốc hỏi:

- Gà đạo hữu, không biết đối với gà nhập khẩu từ nước ngoài người có cái nhìn như thế nào?

Gà ngốc:

- ...

Chần chờ ục ục vài tiếng, lão hồ ly liền cười:

- Vậy là được rồi, bắt đầu từ năm năm trước, Hồ gia ta đã tìm con đường khác, ăn đều là gà ngoại nhập.

Tổ mẫu của Hoàng gia:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 259: Mém Chút Bị Lừa

Tục ngữ nói, lão hồ ly lão hồ ly, dạng giao hoạt với khôn khéo như thế này, bọn chồn kia sao có thể so sánh? Trí thông minh này căn bản không ở cùng một cấp bậc mà!

Thuần thực, lão hồ ly liền dẫn dắt tiết tấu, nắm trong tay toàn trường, chặn lũ chồn bên này á khẩu không trả lời được.

Liền gà ngốc đều không có lời nào để nói.

Mặc dù đều là gà, nhưng là gà cũng chia ra rất nhiều loại, chủ yếu nhất chính là, ngựa nước ngoài... À không đúng, gà nước ngoài nó cũng không có cảm xúc gì nhiều.

Cuối cùng, Trần Hạo vẫn là lựa chọn rời đi.

Dù sao thật sự đã giết hai con chồn, dù là tổ mẫu Hoàng gia nói chúng không phải dòng chính, nhưng đó cũng là đã kết thù, hai bên không khai chiến thì cũng thôi đi, còn ở lại nơi này ăn uống, không nói đám chồn có ý nghĩ gì, tự Trần Hạo cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng Trần Hạo cũng không hối hận.

So với người ngoài, đồng bạn của mình vẫn quan trọng hơn, mặc kệ là ai, chỉ cần trêu chọc đồng bọn của ta, đó chính là địch nhân, là địch nhân thì phải triệt để đánh chết, không lưu lại hậu hoạn.

Trơ mắt nhìn Trần Hạo bị lão hồ ly mang đi, đám chồn nhón nháo.

Chuyển hướng quá nhanh, để bọn chúng đều không cách nào giải thích, tại sao có thể như vậy? Một cơ hội tốt để kết

giao với người trong Đạo môn, cứ như vậy bị bỏ qua.

Chớ nói chi là loại tu sĩ như Trần Hạo xem qua liền rất có tiền đồ, đồng thời linh sủng bên người đều vô cùng khó lường.

Có thể trách ai? Đều là do bản chất thích ăn gà gây họa a!

Một đường rời đi, thẳng đến chỗ cách xa phạm vi Hoàng gia, lão hồ ly Hồ Tiên Phong lúc này mới cùng Trần Hạo nói chuyện phiếm.

- Đạo hữu là ở nơi đâu gặp được Hoàng hồ?

Trần Hạo nói ra địa chỉ, cười nói:

- Nói đến ta với Bạch Hồ đạo hữu cũng chỉ là cùng hợp tác một lần, thời gian rất ngắn, về sau Bạch Hồ đạo hữu liền vào trong núi tu hành, bây giờ còn ở đó hay không, ta cũng không dám khẳng định.

Hồ Tiên Phong thở dài nói:

- Chỉ cần Hoàng hồ còn tồn tại là được. Không dỗi gạt đạo hữu, Hoàng tộc của Hồ tộc ta hiện tại càng ngày càng ít, có thể nhập đạo lại vô cùng hiếm thấy, lão đầu tử tu hành gần hai trăm năm đều không gặp được một con, bây giờ trên người đạo hữu có lưu lại hồ khí Hoàng tộc ta, đối với người mà nói, là một loại chỗ tốt, ngày sau nếu có Hồ tộc gặp được, tất nhiên sẽ lấy lễ để tiếp đón. Đối với chúng ta mà nói, càng là tin vui thật lớn, hồ hoàng nhất tộc của ta, truyền thừa chưa tuyệt!

Trần Hạo có thể hiểu được tại sao lão hồ ly lại vui sướng như thế.

Truyền thuyết Hồ tộc phân chia đẳng cấp rõ ràng, hồ sinh có trăm loại, Bạch Hồ đứng đầu, bởi vì chỉ có Bạch Hồ mới có thể thành tựu cửu vĩ chi thân, mà so kém hơn Bạch Hồ hơi là Hắc Hồ và Ngân Hồ, cũng chỉ có thể thành tựu lục vĩ, mà

những loài như Hoàng Hồ, Lam Hồ, Hoa Hồ vân vân, có thể sinh tam vĩ, đó cũng là thiên phú xuất chúng rồi.

Bây giờ nghe được tin tức một con bạch hồ nhập đạo, lão hồ ly cao hứng cũng là chuyện bình thường.

Đây giống như bên trong Đạo môn xuất hiện một tu sĩ tiên thiên nhập đạo, trong Đạo môn sẽ có người ghen ghét ghen tị, nhưng càng nhiều hơn vẫn là vui vẻ, bởi vì tiên thiên xuất hiện, liền chứng minh Đạo môn sẽ không bị đoạn tuyệt, đây là may mắn của Đạo môn.

- Đúng rồi, nhắc nhở đạo hữu một câu, Hoàng gia kia, tốt nhất vẫn là bớt tiếp xúc một chút thì tốt hơn.

Nói chuyện phiếm vài câu, Hồ Tiên Phong đột nhiên nói.

Trần Hạo ngạc nhiên nói:

- Đạo hữu, lời này là như thế nào?

Hồ Tiên Phong nói:

- Cũng không phải là ta tại nơi này nói xấu Hoàng gia không ra gì, mà là Hoàng gia kia trước mắt gặp phải đại phiền toái, nếu không cẩn thận liên lụy vào trong đó, sợ là phiền phức không ngừng.

Nói xong, Hồ Tiên Phong giải thích nguyên nhân.

Ngũ gia tiên, Hồ Hoàng Bạch Liễu Hôi, tại phương bắc này vô cùng nổi danh, từng đều là những gia tộc được cung phụng.

Nhưng không ai biết, giữa ngũ gia tiên với nhau, cũng không phải là hòa thuận, mà là minh tranh ám đấu không ngừng, hơn nữa còn truyền thừa ân oán từ xa xưa.

Trong đó, ân oán giữa chồn và chuột lớn nhất.

Hai tộc đều là có hình dạng chuột, nói đến vô cùng có khả năng trước đó thật lâu vẫn là đồng nguyên. Nhưng là chồn

cùng chuột hoàn toàn như nước với lửa, chỉ cần gặp mặt nhất định chém giết, thậm chí bên trong những món ăn của chồn, chuột cũng là một trong những đồ ăn thiết yếu.

Đương nhiên, mặc dù chuột nhiều vô số kể, có thể coi là một gia tộc khổng lồ, nhưng mà chuột Nhập Đạo, so với Đạo môn hiện tại còn thâm hơn, trăm vạn dặm có thể xuất hiện một con nhập đạo đã gọi là kỳ tích rồi, mà một con nhập đạo này, tu hành có thành tựu hay không còn phải xem vận mệnh, không chừng có cơ duyên nhập đạo, nhưng lại chết còn thâm hơn so với chuột phổ thông.

Dưới tình huống như vậy, tự nhiên chuột liền ở vào thế hạ phong, bị chồn tộc miệt thị, bắt nạt.

Nhưng mọi việc đâu có lúc nào cũng chiều lòng người, phong thủy có luân hồi.

Chồn tộc bây giờ nhìn như rất mạnh, nhưng hậu bối lại không người kế tục, dựa vào Hoàng nữ nữ chèo chống, lúc này tạm thời mới có địa vị bên trong ngũ gia tiên.

Nhưng kiếp nạn của yêu tu rất nhiều, lại khó lòng phòng bị, có lúc chỉ cần một ý niệm trong đầu liền có khả năng nhập kiếp.

Cũng giống như hai con chồn chết dưới mỏ gà ngốc và đao của mèo mun kia, không phải chính là do suy nghĩ bất chính, gặp báo ứng hay sao.

Trước mắt chỗ dựa chồn tộc Hoàng nữ nữ đang gặp phải phiền toái, hơn nữa còn là đại phiền toái. Bởi vì tứ cửu thiên kiếp của nó sắp đến.

Đây cũng không phải là một kiếp nạn phổ thông, nếu làm không tốt, đó chính là có kết quả thân tử đạo tiêu, nếu như Hoàng nữ nữ không độ qua, chồn tộc kia coi như bị kịch, không chỉ là xếp hạng trong ngũ gia tiên nháy mắt tụt xuống

đến tận dưới đáy, thậm chí có khả năng sẽ bị chuột yêu trả thù, lúc đó, tuyệt đối là không đem đôi phương diệt tộc thì quyết không bỏ qua.

Nghe được loại bí ẩn này, sắc mặt của Trần Hạo cũng nghiêm nghị.

Ngũ gia tiên tồn tại từ xa xưa, cho dù hiện tại tu hành gian nan, mỗi một tộc đều có nội tình của mình, chuyện này nếu thật xảy ra, mình đừng nói chỉ có hơn ba mươi năm đạo hạnh, cho dù có tám chín mươi năm, chỉ cần không vào tiên thiên, căn bản là không có tư cách tham dự, nếu bị ghi hận, đây tuyệt đối là không chết không thôi.

Giờ phút này ngẫm lại thái độ của chôn tộc, cũng rất có vấn đề.

Mình chỉ hộ tống Hoàng Thượng đoạn đường, dù có ân tình, cũng không cần tộc trưởng xuất hiện tiếp đãi, đoán chừng nếu như, nếu không có một màn giết hai con chôn kia, qua mấy ngày nữa, sợ là Hoàng gia liền sẽ đưa ra yêu cầu muốn nhờ mình hỗ trợ.

Ăn thức ăn của người, khó có thể từ chối việc người nhờ, dưới tình huống không biết ân oán giữa hai tộc chôn và chuột, mình dù chỉ tùy tiện giúp đỡ chút chuyện nhỏ, vậy cũng sẽ bị tộc chuột cừu hận.

Mẹ nó, thật kém chút bị lừa! Từng con đều ráp tâm hại người, không có ý tốt, quả nhiên là không thể tin loài giáo hoạt.

Trong lòng Trần Hạo thâm mắng, sau đó ánh mắt nhất động, ánh mắt cổ quái nhìn về phía lão hồ ly.

Hồ Tiên Phong vội vàng nói:

- Đạo hữu cũng đừng nhìn ta, nếu như trên người người không có hồ khí hoàng hồ, lão đầu tử nói không chừng thật

đúng là sẽ động tâm đối với người tu, cam đoan thần không biết quỷ không hay, bán người đi người còn phải cảm ơn ta. Nhưng người là bằng hữu của hoàng hồ, kia chính là quý nhân của Hồ tộc, bất kỳ một Hồ tộc nào cũng không thể động tâm đối với người.

Trong lòng Trần Hạo bĩu môi, lừa quỷ hả, người nói chuyện của chồn và chuột với ta, khẳng định không có ý tốt. Nhưng trên mặt Trần Hạo ngược lại là bình tĩnh, nhếch miệng cười một tiếng:

- Đạo hữu nói đùa, ta không hề hoài nghi người, dù sao người có thể nhắc nhở ta như thế, cũng coi như đã cứu ta.

Hồ Tiên Phong khôn ngoan cỡ nào, là một lão hồ ly, rõ ràng có thể cảm giác được Trần Hạo không tin, nhưng nó cũng không giải thích.

Lời nói vừa rồi, nó thật đúng là không nói sai, so với chủng tộc khác, Hồ tộc rất mê tín cùng sùng bái đối với Hoàng tộc, đó là không có gì sánh kịp, nếu có Hoàng tộc Nhập Đạo, nhất định sẽ bảo vệ, dù chết không hối hận.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 260: Hùng Lão Sư Đấu Chí Trần Đây

Một đường quay lại chỗ dừng xe, Trần Hạo lái xe, dựa theo chỉ dẫn của Hồ Tiên Phong, đi tới bên ngoài một cái tiểu sơn thôn cách hơn một trăm dặm.

Đến nơi này, ánh mắt của Trần Hạo cổ quái nhìn sơn thôn.

Toàn bộ sơn thôn, yêu khí tràn ngập, nhưng lại hỗn tạp nhân khí, trong thôn có thể thấy được người đến người đi, sinh hoạt bình thường.

Nhìn Trần Hạo tỏ vẻ kinh ngạc, Hồ Tiên Phong đặc ý mở miệng nói:

- Đạo hữu có phải là rất bất ngờ Hồ gia chúng ta lại ở trong làng của nhân loại không?

Trần Hạo thành thật gật đầu:

- Là có chút ngoài ý muốn.

Hồ Tiên Phong nói:

- Đây chính là khác biệt giữa chúng ta và Hoàng gia, chân chính dựa vào nhân loại, bên trong ngũ gia tiên, cuối cùng vẫn chỉ có Hồ gia chúng ta mới có bản sự và cơ duyên này, Hoàng gia đó chính là làm bộ, giả bộ thôi. Với lại đạo hữu đừng nhìn ta là Hồ yêu, kỳ thật ta tại Ban Ngành Liên Quan cũng có tên, là một trong những người phụ trách ở địa phương này.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó chứ, lần này đúng thật là ngoài ý muốn, một con yêu thú lại là nhân viên Ban Ngành Liên Quan? Còn là người phụ trách ở khu vực này! Mẹ nó, quả nhiên không hổ là Ban Ngành Liên Quan, bao quát vạn tượng!

- Ha ha, kinh ngạc chưa, kỳ thật cũng không có gì, chủ yếu là năm đó ta tu hành có thành tựu, lúc có kiếp nạn, thân là yêu tu Hoa Hạ, ta đương nhiên không thể ngồi xem không để ý tới, thế là liền tham gia một chút, lập được một chút công lao, lúc này mới có liên quan tới Ban Ngành Liên Quan, nhưng vẫn khá là đáng tiếc, năm đó ta xuất thủ chậm, cũng bỏ qua mấy lần tu hành giới giao phong, công lao không đủ, nếu không ta cũng muốn xin một suất dân tộc thứ năm mươi bảy, vì Hồ tộc đạt được chính danh.

Hồ Tiên Phong tỏ vẻ tiếc nuối nói.

Trần Hạo:

- ...

Lão hồ ly ngươi đây là muốn lên trời à, còn dân tộc thứ năm mươi bảy, ngươi thành công mới có quý, coi như công lao nghịch thiên cũng không dùng làm cái quái gì được, quốc gia sẽ ở bên ngoài tuyên bố có thêm một Hồ tộc? Đây không phải là đang nói nhảm hả, thật sự cho rằng học được người, liền thật sự là người.

- Nhìn trên người đạo hữu cũng không có huyết sát chi khí? Làm sao lại tham gia kiếp nạn?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Hồ Tiên Phong đặc ý nói:

- Đây chính là trí tuệ, yêu tộc chúng ta vốn tu hành không dễ, nếu giết loạn, tất nhiên sẽ trêu chọc kiếp nạn. Năm đó tu vi của ta không đủ, tự nhiên là không dám, nhưng ta có thể cùng người hợp tác mà, địch nhân đến, ta đi trước hạ chút thuốc xổ,

thuốc mê, phá hư công trình, vũ khí, về phần địch nhân chết như thế nào, kia cũng là bị người khác đánh chết, ta nhiều lắm chỉ tính là gây rối, trách nhiệm không lớn.

Trần Hạo:

- ...

Lão hồ ly a lão hồ ly, tiểu quỷ tử có câu nói thật không có nói sai, người quá giáo hoạt, thật sự là quá giáo hoạt.

Tiến vào trong làng, đi tới một cái viện sau đó dừng xe bên ngoài, Trần Hạo liền thấy một người trẻ tuổi đi tới.

- Hồ lão, ngài đã trở về, vị này chắc hẳn chính là Trần Hạo Trần đạo trưởng rồi, ta là bộ phó phân bộ Ban Ngành Liên Quan, ta tên là Bạch Nguyên Hạo, rất vinh hạnh được gặp ngài.

Người trẻ tuổi mỉm cười, mời phần khách khí.

Trần Hạo mỉm cười đáp lại, cũng không ngoài ý muốn.

Lấy năng lực của Ban Ngành Liên Quan, sau khi hiểu rõ tin tức cơ bản của mình, muốn điều tra thân phận của mình, quả thực là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng hẳn cũng không thêm quan tâm, chỉ cần mình không vi phạm pháp luật, không phách lối gây chuyện, mọi người đều bình an vô sự, vui vẻ sống.

- Ha ha, tiểu Bạch, chuẩn bị xong chưa?

Lão hồ ly từ trên xe bước xuống, cười ha hả nói.

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Đã chuẩn bị xong.

- Được, vậy người đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, Trần đạo hữu cứ để ta phụ trách.

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Vậy làm phiền Hồ lão.

Nói xong, Bạch Nguyên Hạo chào Trần Hạo một cái nữa, lúc này mới quay người rời đi.

Nhìn Bạch Nguyên Hạo đi xa, lão hồ ly thở dài nói:

- Đáng tiếc tiểu tử này, gia gia hắn năm đó chính là một vị tu sĩ cộng tác với ta, đáng tiếc phụ thân có thiên phú, lại không cố gắng, yêu thích kinh doanh kiếm tiền, tiểu tử này cố gắng lại không thiên phú, không cách nào Nhập Đạo, xem ở tình cảm với gia gia hắn, bị ta gọi tới làm một người cộng tác, chỉ điếm mấy năm, cũng không có gì tiến triển.

Trần Hạo cười nói:

- Đại đạo khó cầu, đây cũng không phải là nói suông, nếu cố gắng liền có thể đạt được, thiên hạ này đã sớm là thiên hạ tu đạo rồi.

Lão hồ ly nói:

- Đúng vậy, tu hành cũng không phải chỉ cần cố gắng, còn muốn có thiên phú và cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được, cho dù là như thế cũng chưa chắc có thể có được thành tựu.

Nói xong lão hồ ly cười nói:

- Được rồi, không nói nó nữa, ta vội vàng đi tìm Trần đạo hữu, cũng không kịp chuẩn bị gì, các ngươi tạm thời liền ở lại nơi này, ta chuẩn bị cho Trần đạo hữu một chút đồ ăn, các ngươi nghỉ ngơi trước một đêm, có chuyện gì, chúng ta ngày mai nói tiếp.

Trần Hạo nói:

- Khách tùy theo chủ, phiền phúc đạo hữu.

- Đâu có phiền toái gì, đạo hữu là bạn của Hoàng hồ, cũng chính là bạn của Hồ tộc ta, tùy ý đi, coi như nhà mình đi.

Khách khí vài câu, lão hồ ly liền thân nhiên rời đi, thái độ cùng Hoàng gia hoàn toàn có chút khác nhau, chưa từng có chút nhiệt tình nào.

Nhưng Trần Hạo cũng không buông lỏng cảnh giác.

Lão hồ ly này lúc chọc tức Hoàng gia, hiển thị rõ bản sắc hồ ly, mặc dù miệng nói rằng bạn của Hoàng hồ là quý nhân, nhưng là yêu tâm khó dò, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, thịnh tình không thể chôi từ, ở mấy ngày rồi tìm cái lý do rời đi, nếu không thật sự là có vấn đề gì đó, lão hồ ly này cũng không có gì đáng sợ, mình cùng đám bạn nhỏ liên thủ, hoàn toàn không sợ, nhưng nó có thân phận là Ban Ngành Liên Quan, lại là một cái đại phiền toái.

Lại nói, Bạch Hồ đạo hữu cũng coi là một đồng đạo không tệ, bởi vì vậy mà trở mặt, cũng không có lời.

Ở lại trong tiêu viện, sau khi Trần Hạo dò xét một phen phát hiện đồ dùng đều là đồ mới, hiển nhiên lão hồ ly sớm có nắm chắc nó nhất định có thể mời mình đến, bởi vậy những thứ này cũng đã chuẩn bị xong.

Trần Hạo bắt đắ dĩ lắ đầu, phát tay thả Hùng lão sư cùng đám tiểu quý ra.

Một mực đi đường gặp phải sự tình, không có thời gian xem xét tới bọn họ, vấn đề họ ở bên trong không gian Tụ Lý Càn Khôn của mình chậm rãi học tập.

Đều là bọn nhỏ, kìm nén như thế mãi cũng không tốt, vẫn cần có không gian sinh hoạt rộng lớn.

Quả nhiên, vừa mới ra ngoài, đám tiểu quý thật hưng phấn, điên cuồng reo hò.

Trần Hạo mỉm cười, đang định đi rửa mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi, thì Hùng lão sư lại ngăn cản hẳn.

Trần Hạo tò mò nhìn Hùng lão sư, không rõ vì sao.

Hùng lão sư có chút xấu hổ, nhưng vẫn nghiêm túc nói ra:

- Đại sư, em có một thỉnh cầu.

Trần Hạo cười nói:

- Em nói đi.

Hùng lão sư nói:

- Những đứa nhỏ này đều rất ngoan rất thông minh, sau khi học tập đã đi vào quỹ đạo, tiến bộ rất nhanh, bây giờ đã đạt đến trình độ tiểu học năm thứ hai, em cảm thấy áp lực rất lớn, cho nên em muốn nạp thêm năng lượng, về sau có thể tiếp tục dạy bảo bọn nhỏ, sau đó căn cứ theo sở thích và khuynh hướng của bọn nóm phân loại dạy bảo.

Trần Hạo sững sốt.

Trình độ tiểu học năm thứ hai? Đậu xanh rau muống, lúc này mới bao lâu, ngoại trừ Trần Ái Học, những đứa khác đều là tà đồng Thái Lan mà! Người đây là học tập với cường độ lớn bao nhiêu, thế mà trong thời gian ngắn như vậy, dạy nhiều như vậy! Hùng lão sư, lợi hại.

Sau khi sợ hãi thán phục trong lòng, Trần Hạo hỏi:

- Hùng lão sư, em muốn nạp năng lượng như thế nào?

Trong mắt Hùng lão sư bộc phát ánh sáng chí hừng hực:

- Tri thức từ trung học phổ thông trở lên của em, phần lớn đã quên mất, em muốn đại sư mua nguyên bộ sách giáo khoa trung học phổ thông cho em, còn có sách giáo khoa đại học, mặt khác, em còn muốn nhạc cụ, vẽ tranh, chụp ảnh...

Mắt thấy Hùng lão sư càng nói càng nhiều, Trần Hạo vội vàng nói:

- Ngừng một chút, Hùng lão sư, các thứ em cần này, không khỏi hơi quá nhiều ư?

Hùng lão sư chân thành nói:

- Không nhiều, đây đều là mộng tưởng tương lai của bọn nhỏ, thân là thầy của bọn nó, em không thể đổ cho người khác.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 261: Di Thường

Ta hiểu rồi, đây chính là hệ thống đại lão an bài cho ta một con quỷ hút tiền!

Nhìn Hùng lão sư, trong lòng Trần Hạo thở dài một tiếng.

Nhiệm vụ thứ nhất, ban thưởng phong phú, mười năm đạo hạnh dùng mười vạn tệ để đổi, có thể nói, lời vô cùng, quả thực có thể gọi là nhiệm vụ dễ dàng nhất của hệ thống cho đến nay.

Nhưng tới đợt nhiệm vụ thứ hai, lập tức lại khác.

Ban đầu Trần Hạo còn tưởng rằng, cũng chỉ là dạy học sinh mà thôi, mua chút sách giáo khoa là được, nhiều lắm là tốn thời gian.

Hiện tại, mẹ nó nhìn tình huống này không thích hợp rồi, đây là không chỉ muốn giáo dục thành tài, còn muốn bồi dưỡng thành nhân tài chuyên nghiệp, quá trình này tốn hao rất nhiều, nhà người ta có một hài tử đều muốn táng gia bại sản, ta chỗ này có tới mười mấy tiểu quỷ... mẹ nó chứ, tương lai đen tối gì đang chờ ta đây.

Thế nhưng đều đã bồi dưỡng bọn nó lâu như vậy, tình cảm cũng đã tích lũy rồi, cũng không thể bây giờ nói từ bỏ được? Chưa cần nghĩ tới ban thưởng của nhiệm vụ này, liền một đám hài tử kia, bọn nó cũng coi mình như thân nhân, nếu nói không quan tâm, thực tình là làm không được.

Lại nói, vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết, đó đều không phải là vấn đề.

Trần Hạo gật đầu đồng ý, biểu thị là sẽ dựa theo yêu cầu của Hùng lão sư, chuẩn bị cho cô.

Hùng lão sư cười hài lòng, lúc này mới xoay người đi tới chăm sóc một đám tiểu quý.

Một đêm tu hành, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trần Hạo liền đến trong sân tu luyện Thiên Cương Kiếm Pháp phối hợp Thiên Cương Bộ.

Theo kiến thức càng ngày càng nhiều, Trần Hạo có thể rõ ràng nhược điểm hiện tại của mình là cái gì.

Pháp lực thì có thể làm nhiệm vụ, nhưng kỹ năng lại cần mình khổ tu, không có đường tắt nào có thể đi.

Đặc biệt là mấy thần thông lợi hại, rõ ràng rằng mạnh rồi tinh rồi mù, kết quả bởi vì không thuần thực mà không phát huy ra uy năng được, nếu gặp đối thủ có lực lượng ngang nhau, thua kém một chút xíu liền có thể phân ra sinh tử.

Đang cố gắng tu luyện, đột nhiên thần sắc Trần Hạo hơi động, thu hồi đại kiếm gỗ đào, quay người nhìn về phía cửa viện.

Một người trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa, chính là Bạch Nguyên Hạo hôm qua đã gặp, trong tay anh ta bung một cái đĩa, thoạt nhìn là tới đưa bữa sáng.

- Trần đạo trưởng, buổi sáng tốt lành.

Bạch Nguyên Hạo mỉm cười chào hỏi.

Trần Hạo trả lời:

- Bạch bộ trưởng dậy sớm.

Bạch Nguyên Hạo đi đến, buông đồ ăn trong tay xuống, mở miệng nói:

- Trần đạo trưởng tối hôm qua nghỉ ngơi có tốt hay không? Có cần cái gì không, nếu có, có thể nói với tôi.

Trần Hạo cười nói:

- Người tu hành chúng ta, đối với ngoại vật không có nhiều yêu cầu như vậy, có chỗ che gió che mưa là được rồi. Hơn nữa bên này an bài rất tốt, không cần phiền phức như vậy.

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Trần đạo trưởng hài lòng là được rồi, Hồ lão tối hôm qua có việc lại rời đi, tạm thời nếu đạo trưởng bên này có vấn đề gì đều có thể tìm tôi, nếu như không có chuyện gì, Hồ lão cũng đã nói, ngài tự do hành động, muốn đi nơi nào đều có thể. Nhưng cần phải lưu lại một đoạn thời gian, chờ Hồ lão trở về.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Hồ đạo hữu rời đi rồi sao? Muốn đi bao lâu?

Bạch Nguyên Hạo chần chờ một chút, vẫn trả lời:

- Nguyên vốn không nên nói, nhưng đạo trưởng là người trong Đạo môn, biết cũng không sao, kỳ thật chính là chuyện ở giữa Hoàng Tiên và Hôi Tiên, tiếp qua mười ngày nữa, chính là ngày mà Hoàng tiên nãi nãi độ kiếp, mặc dù Hoàng tiên nãi nãi đã sớm trốn đi, không ai biết nó ở nơi đâu, nhưng ân oán giữa hôi tiên và hoàng tiên đã lâu, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội trả thù này, cho nên gần đây ở trong phạm vi mấy trăm dặm tương đối loạn, cũng hấp dẫn một vài yêu loại và quỷ vật chạy ra đục nước béo cò, Hồ lão chính là bị điều đi hỗ trợ giải quyết tranh chấp, dù sao lão nhân gia cũng là yêu tu, làm người trung gian là thích hợp nhất.

Trần Hạo giật mình, chợt cười nói:

- Được, chúng ta liền tạm thời ở lại, có chuyện gì lại tìm anh.

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Vậy tôi sẽ không quấy rầy đạo trưởng tu hành.

Nói xong Bạch Nguyên Hạo quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, mắt Trần Hạo lộ ra dị sắc.

Cũng không phải là hoài nghi lão hồ ly đang chơi hoa chiêu gì, mà là Bạch Nguyên Hạo này, đột nhiên cho hắn một loại cảm giác rất cổ quái, thế nhưng là cổ quái chỗ nào, Trần Hạo lại nói không ra.

Chuyện này thực kì quái.

Một người bình thường cố gắng cầu đạo lại không thể được, có tư cách gì có thể để cho hắn cảm thấy dị thường?

Có vấn đề.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, đột nhiên cười.

Cần quan tâm tình huống của các người làm gì, ca ca liền trốn ở trong tiểu viện không đi đâu cả, chờ lão hồ ly trở về, sau đó tìm cơ hội rời đi.

Sau đó, Trần Hạo ăn bữa sáng, tiếp tục tu hành.

Buổi sáng tu luyện Thiên Cương Kiếm Pháp, buổi chiều tu hành Chương Tâm Lô, ban đêm khôi phục pháp lực, ngày qua ngày, một trạch liền qua bốn năm ngày.

Buổi trưa một ngày này, Bạch Nguyên Hạo lại tới đưa cơm, một ngày ba bữa, anh ta cơ hồ là từng bữa không quên, mỗi một lần đều tự mình đưa tới, cũng không nói chuyện gì, thật giống như chỉ là một người chiêu cố tới sinh hoạt thường ngày của Trần Hạo mà thôi.

Sau khi Trần Hạo nhận đồ ăn từ Bạch Nguyên Hạo, quen thuộc nói một tiếng cảm ơn.

Nhưng lần này, Bạch Nguyên Hạo lại không đi, mà là nhìn Trần Hạo khen:

- Trần đạo trưởng, ngài tu hành thật khắc khổ, khó trách tuổi còn trẻ, liền có đạo hạnh tu vi cao thâm như vậy, loại kiên trì

này quả khiến người ta bội phục.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ giống như làm công việc phổ thông 9 giờ tới 5 giờ về, là thói quen thôi.

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Mạo muội nói nhiều một câu, tôi cảm thấy tu hành vẫn là khổ nhàn kết hợp mới tốt, Trần đạo trưởng đã tới Hồ thôn, cũng có thể đi xung quanh nhìn một chút, ở nơi này cũng không có cảm đoán gì đối với đạo trưởng.

Trần Hạo liếc qua Bạch Nguyên Hạo, nói:

- Chuyện này không cần, người tu hành, chú trọng tu hành là được, các thứ khác đều là vật ngoài thân, nhìn qua cùng không nhìn, cũng không hề khác gì nhau.

Nhìn Bạch Nguyên Hạo lại muốn mở miệng, Trần Hạo chủ động nói sang chuyện khác hỏi:

- Đúng rồi Bạch phó bộ trưởng, gần đây Hồ đạo hữu có tin tức gì không?

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Hôm qua tin tức truyền tới, Hồ lão đi tới chỗ Bạch Tiên. Tôi đoán chừng, sợ là muốn chờ Hoàng gia chi kiếp lần này qua đi, Hồ lão mới có thể buông lỏng.

Trần Hạo cười nói:

- Thì ra là thế, vậy thì được rồi, tôi tiếp tục ở lại nơi này chờ. Bạch phó bộ trưởng còn có chuyện gì không?

Bạch Nguyên Hạo:

- ...

- Không sao, Trần đạo trưởng chậm dùng, tôi đi trước.

Bạch Nguyên Hạo miễn cưỡng cười một tiếng, quay người rời đi.

Chờ anh ta ra khỏi tiểu viện, sắc mặt của Trần Hạo chậm rãi nghiêm nghị lại.

Bạch Nguyên Hạo này, loại cảm giác cô quái trên thân kia càng ngày càng mãnh liệt, tình huống này là như thế nào? Lão hồ ly đi, người bình thường thay đổi, mẹ nó, không phải ta lại bị lừa chứ?

Lão hồ ly này, như thực có can đảm lừa ta, vậy cũng đừng trách ta không cho Bạch Hồ đạo hữu mặt mũi, ta không gây chuyện, nhưng cũng không hi vọng có ai chọc ta!

Trong lòng thầm nói, Trần Hạo quay lại trong phòng.

Trong phòng, bốn con sủng vật tự lo cho bản thân mình.

Bạch Lộ đang tu hành, giao đan ở trong miệng không ngừng phụt ra hút vào.

Mèo mun xem siêu nhân che mặt, say sưa ngon lành.

Gà ngốc và lam hồ điệp đang xem TV, một con nằm trên ghế salon, một con đậu trên bình mật, cả hai đều đang xem phim chiến tranh.

Trần Hạo tiến đến, bốn con vật đều không chú ý hấn một chút nào, làm Trần Hạo có chút im lặng.

Từng có lúc, Tiểu Hắc Tiểu Hoàng đều là tranh đoạt lấy sự chú ý của hấn.

Mà bây giờ thì...

Nhìn bọn nó tự đắm chìm trong thế giới của mình, trong lòng Trần Hạo thở dài, có loại cảm giác hài tử trưởng thành, không còn thân thiết với hấn nữa.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 262: Đoạt Xá Và Hoàng Tiên Nãi Nãi

- Khụ khụ, này này, tạm dừng một chút nào, ta có chút chuyện muốn nói.

Trần Hạo mở miệng, hấp dẫn sự chú ý của đám linh vật.

Bạch Lộ đình chỉ tu hành, mèo mun cũng không xem truyện siêu nhân nữa, gà ngốc và lam hồ điệp cũng nhìn về phía hắn, Trần Hạo lúc này mới tiếp tục nói:

- Các ngươi chuẩn bị đi, chúng ta lập tức xuất phát.

Bạch Lộ tò mò hỏi:

- Đại sư, đã xảy ra chuyện gì?

Trần Hạo lắc đầu:

- Tạm thời không có việc gì, nhưng ta luôn có cảm giác nơi này có chút không thích hợp, vẫn nên rời đi thì tốt hơn.

Bạch Lộ nói:

- Thế nhưng vừa rồi ta nghe người nói muốn chờ hồ đạo hữu quay về mà.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Có quy định nói người tu hành không thể gạt người ư?

Bạch Lộ:

- ...

- Được rồi, nơi đây không nên ở lâu, về sau có cơ hội gặp lại hồ đạo hữu lại xin lỗi cũng không muộn, hiện tại rời xa chỗ thị phi này thì tốt hơn.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Nói thu thập cũng không có cái gì cần thu thập, chỉ có mấy bộ quần áo đang phơi.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Trần Hạo liền mang theo đám linh vật lên xe, sau đó chậm rãi rời đi.

Lúc này, Bạch Nguyên Hạo đang ở trong sân của một hộ gia đình, nghe được tiếng xe vang, ngạc nhiên quay đầu, sau đó liền thấy Trần Hạo lái xe đi.

Đầu tiên là sững sờ, sau đó Bạch Nguyên Hạo vội vàng ra chặn đường.

Trần Hạo dừng xe, hạ cửa sổ xe xuống cười nói:

- Bạch bộ trưởng có chuyện gì sao?

Bạch Nguyên Hạo hỏi:

- Trần đạo trưởng muốn đi đâu vậy?

Trần Hạo nói: - Vừa rồi cơm nước xong xuôi, tôi cẩn thận suy nghĩ lời của Bạch bộ trưởng, cảm thấy rất có đạo lý, tu hành cũng phải khổ nhàn kết hợp, cho nên tôi dự định ra ngoài hóng gió một chút.

Bạch Nguyên Hạo:

- ...

- Vậy, Trần đạo trưởng sẽ không rời đi như vậy chứ?

Bạch Nguyên Hạo cười khan nói.

Trần Hạo nói:

- Bạch bộ trưởng nói đùa, người tu hành chúng ta nói một không hai, nếu như không có chuyện gì, tôi sẽ không không từ mà biệt như vậy, anh yên tâm đi.

Bạch Nguyên Hạo:

- ...

Ý của người là có chuyện gì, không từ mà biệt cũng được à?
Ba xàm với ta hả!

Bạch Nguyên Hạo đang nghĩ biện pháp, Trần Hạo liền nói tiếp:

- Không có chuyện gì, vậy tôi đi trước, hôm nay thời tiết không tệ, gió mát mặt trời ấm áp, thích hợp đi hóng mát, Bạch bộ trưởng cứ làm việc tiếp đi.

Dứt lời, Trần Hạo khởi động, lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe dần đi xa, biểu lộ trên mặt Bạch Nguyên Hạo chậm rãi âm trầm, ánh mắt lấp lóe, tựa hồ có cái gì đó không cam lòng.

Chợt, y quay người lại, nhanh chóng rời đi.

Thông qua kính chiếu hậu, Trần Hạo vẫn một mực đang quan sát Bạch Nguyên Hạo, nhìn thấy thể vóc miệng hơi vênh lên.

Người bình thường con khí ấy, nếu người không có vấn đề gì, lão tử giết gà tạ tội.

Ra khỏi thôn, theo con đường trực tiếp đi xa.

Còn không đi được bao lâu, đột nhiên lam hồ điệp mở miệng nói:

- Đại sư ca ca, có huyệt trận.

Trần Hạo sửng sờ, dừng xe lại, dùng Âm Dương Nhãn dò xét bốn phía.

Đây là một con đường xi măng nối thẳng tới hồ thôn, xung quanh không phải núi rừng thì là đất hoang, hiển nhiên rất vắng vẻ.

Mà lại hiện tại vẫn là giữa ban ngày, âm khí không hiện, Âm Dương Nhân cũng không phát hiện cái gì không đúng.

Trần Hạo nhìn về phía lam hồ điệp:

- Tiểu Lam, nào có huyền trận gì?

Lam hồ điệp nói:

- Ngay ở phía trước, hiện tại vẫn ở trạng thái ẩn núp, nếu đại sư ca ca đi qua, huyền trận lập tức liền kích hoạt.

Trần Hạo hí hóp mắt lại.

Ôi mẹ nó chứ, đây là trùng hợp gặp phải hay là cố ý nhằm vào ta thế?

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo cười tiếp tục tiến lên, quả nhiên, chưa đi tới mười mét, đột nhiên Trần Hạo cảm thấy một loại ba động không hiểu khuếch tán, bao phủ khắp nơi.

Ba động này trong mắt Trần Hạo hết sức rõ ràng, sau khi bao phủ, Trần Hạo liền thấy một loại lực lượng cổ quái, giăng khắp nơi, loáng thoáng, hiện ra hình vòng xoáy, tựa hồ có thể mê huyền mắt người, khiến người ta không phân biệt được phương vị.

Ánh mắt chuyển động, Trần Hạo cố ý lái xe thoát khỏi con đường, tới mặt đất tự nhiên bên cạnh con đường, bắt đầu xoay quanh.

Nhưng trong khoảnh khắc, Bạch Lộ đột nhiên cũng mở miệng nói:

- Là khí tức của rắn, có đồng tộc của ta đến.

Trần Hạo vừa xoay quanh, vừa nói:

- Nói như vậy, chính là đồng tộc của người ở nơi này hại chúng ta sao? Vậy chuyện này giao cho người.

Bạch Lộ nói:

- Được, các người chờ ta một chút.

Nói xong, Bạch Lộ từ cửa xe bay vụt ra ngoài.

Trần Hạo thì trực tiếp dừng xe, sau đó yên lặng chờ đợi.

Không bao lâu, Trần Hạo liền thấy, lực lượng huyền trận bao phủ khắp nơi kia biến mất, sau đó hai thân ảnh từ một chỗ không xa đi tới.

Lúc đến gần, Trần Hạo liền thấy, dẫn đầu chính là Bạch Lộ, đi theo đằng sau nó là một con rắn hổ mang dài tới hai mét.

Cười cười, Trần Hạo mở cửa xe, đi xuống.

Bạch Lộ mở miệng nói:

- Đại sư, ta hỏi rõ rồi, đây là do Bạch Nguyên Hạo kia sai nó làm, muốn ngăn cản đại sư rời đi.

Trần Hạo nhìn về phía rắn hổ mang, đây là một con xà yêu nhập đạo, nhìn đạo hạnh cũng bình thường, cũng chỉ có khoảng hai ba mươi năm, lúc này đang nằm trên mặt đất, tỏ vẻ sợ hãi.

Trần Hạo nói:

- Bạch Nguyên Hạo chỉ là người bình thường, y không có tư cách yêu cầu một con xà yêu làm việc cho mình được mà.

Rắn hổ mang ngẩng đầu lên, phun ra nuốt vào lưỡi rắn.

Bạch Lộ nói:

- Nó nói là Hoàng tiên nãi cho Bạch Nguyên Hạo quyền, bởi vì Bạch Nguyên Hạo trợ giúp Hoàng tiên nãi, muốn độ kiếp tại Hồ thôn.

Trần Hạo quá sợ hãi.

Mẹ nó, độ kiếp ở Hồ thôn? Đây là muốn cùng Hồ tộc không chết không thôi hay sao?

Bạch Nguyên Hạo kia cũng quá to gan rồi, lại dám đồng thời đắc tội Thử yêu và Hồ yêu, thậm chí làm trái với Ban Ngành Liên Quan, đến giúp đỡ Hoàng tiên nữ nãi, đối với y rốt cuộc có chỗ tốt gì?

Bạch Lộ tiếp tục nói:

- A? Đại sư, Bạch Nguyên Hạo để mắt tới nhục thân của ngươi.

Trần Hạo theo bản năng sờ xuống hông.

Sau đó Trần Hạo kịp phản ứng lại, ánh mắt nghi ngờ nói:

- Ý tứ của ngươi là đoạt xá?

Bạch Lộ nói:

- Đúng vậy, Hoàng tiên nữ bây giờ đang ẩn núp ở Hồ thôn, chờ đợi độ kiếp, Bạch Nguyên Hạo trợ giúp nó, nó đáp ứng giúp Bạch Nguyên Hạo bước vào con đường tu hành, vừa vận đạo hữu tới, Hoàng tiên nữ nãi nãi có một loại bí pháp, có thể thu lấy khí tức của đạo hữu, dung hợp tiến vào thân thể của Bạch Nguyên Hạo, dần dà, chờ khí tức bị đồng hóa, Hoàng tiên nữ liền có thể vận dụng bí pháp, để hồn phách của Bạch Nguyên Hạo chiếm cứ thân thể của ngươi. Đương nhiên, loại bí pháp tà đạo cưỡng ép cướp đoạt nhục thân này, từ trước đến nay đều có xác suất thành công rất thấp, vạn lần mới thành công một. Thất bại chính là kết quả hồn phi phách tán, nhưng Bạch Nguyên Hạo lại đáp ứng.

Trần Hạo:

- ...

Con mẹ nó, ta nói làm sao mỗi ngày đều đưa cơm cho ta, mà tiếp xúc càng nhiều, cảm giác cổ quái càng mãnh liệt, mẹ nó lại muốn thân thể của ta, tỉ lệ vạn mới được một mà ngươi cũng dám đánh cược, cũng thật là độc ác mà.

Sắc mặt âm trầm xuống, Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên thần sắc hơi động, ánh mắt nhìn về một chỗ.

Mèo mun oa ô một tiếng, nằm rạp xuống, gà ngốc bày ra tư thế chiến đấu, đầu rắn của Bạch Lộ giơ lên, lam hồ điệp cuộn mình.

Chỉ thấy một đạo hoàng khí từ bên kia bay tới, sau khi rơi xuống, huyền hóa ra một trung niên mỹ phụ mặc hoàng y, tư thái chậm chạp, ngực cao mông nở.

- Ha ha, đạo hữu đã tới, cần gì phải gấp gáp rời đi, không bằng ở lại thêm mấy ngày đi.

Trung niên mỹ phụ cười tủm tỉm mở miệng.

Trần Hạo gât gao nhìn trung niên mỹ phụ, cười nói:

- Người chính là Hoàng tiên nãi nãi đi, chắc chắc, tiên sữa tiên sữa, sữa của người lợi hại như vậy, trực tiếp cho Bạch Nguyên Hạo một ngụm sữa, để y trực tiếp thành tiên không phải tốt hơn sao, còn đánh chủ ý tới ta làm gì.

Trần Hạo xuất khẩu cuồng ngôn, trực tiếp liền chọc tức.

Còn khách khí cái cọng lông gì nữa, người ta đều muốn cướp đoạt thân thể của ta, còn cho mặt mũi cái gì nữa, không phục liền tới đây.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 263: Thần Thông Không Địch Lại Thiên Số

Đối mặt với sự châm chọc của Trần Hạo, Hoàng tiên nữ nãi cũng không tức giận, vẫn giữ vẻ tươi cười:

- Đạo hữu vẫn nên cùng ta trở về đi.

Trần Hạo khẽ nói:

- Muốn thân thể của ta, được thôi, đến đây, trước đánh thắng ta lại nói.

Miệng thảo luận, Trần Hạo ngưng tụ pháp lực, nhìn thẳng Hoàng tiên nữ nãi, không chút nào yếu thế.

- Cái này lại cần gì chứ.

Hoàng tiên nữ nãi thở dài một tiếng, phát tay, một sợi dây thừng bay múa xuất hiện, bay thẳng tới Trần Hạo.

Oa ô!

Mèo mun động đầu tiên, lệ khiêu một tiếng, trực tiếp biến thân, hung ác xông tới.

Nhưng cái dây thừng kia chỉ là lắc một cái, ba một tiếng, liền đánh bay mèo mun, không có chút lực phản kháng nào.

Bạch Lộ trong nháy mắt hóa nguyên hình, há mồm phun một cái, giao đan bay ra.

- A? Long tộc huyết mạch!

Ánh mắt của Hoàng tiên nữ nãi sáng lên, cười càng vui vẻ hơn:

- Tốt tốt tốt, có vật này, ta độ kiếp lại nắm chắc thêm một phần.

Dứt lời, kia dây thừng nhanh chóng quấn quanh, dệt thành một tấm lưới, trực tiếp giữ chặt yêu đan, sau đó bao vây lại.

Yêu đan ở bên trong dây thừng lưới đột phá lung tung, nhưng căn bản tránh không thoát ra.

Bạch Lộ quá sợ hãi.

Đúng lúc này, gà ngốc đột nhiên hiện ra trước mặt Hoàng tiên nữ, sau đó há mồm phun ra một đạo khí lưu xanh biếc.

Đối mặt với tập kích, Hoàng tiên nữ mỉm cười lật tay một cái, liền đem khí lưu xanh biếc kia chộp vào trong tay, ngưng tụ thành một cái tiểu cầu xanh biếc. Trở tay ném lại cho gà ngốc, đánh bay nó.

- Chỉ là mấy con tiểu yêu, dù thiên phú của các ngươi không tệ, thần thông cũng rất tốt, nhưng đạo hạnh vẫn kém rất nhiều, đừng vùng vẫy vô vị, ta chỉ cần thân thể của đạo hữu, còn có cái giao đan này, cái khác ta có thể bỏ qua, ngươi nói thế nào.

Hoàng tiên nữ nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói ra.

Mặt Trần Hạo không biểu tình.

Hoàng tiên nữ hời hợt liền giải quyết toàn bộ mấy linh vật, cho dù là Bạch Lộ đạo hạnh mạnh nhất lấy ra giao đan, cũng không có tác dụng gì, con chồn tinh này quả thật rất lợi hại!

Trong lòng đắng chát, đối với lần hành trình tới Đông Bắc này có chút hối hận, không cẩn thận liền đem mình quấn vào, đây chẳng lẽ chính là kiếp nạn tu hành sao?

Nhưng nếu từ bỏ như thế, cũng không phải tính cách của Trần Hạo.

Nhếch miệng cười một tiếng, Trần Hạo trở tay lấy ra đại kiếm gỗ đào, nói:

- Ta còn muốn thử một chút, nguyên lĩnh giáo thần thông của Hoàng tiên nữ nãi.

Dứt lời, Trần Hạo chân đạp Thiên Cương Bộ, kiếm gỗ đào lắc một cái, Thiên Cương Kiếm Pháp xuất ra, chém thẳng tới Hoàng tiên nữ nãi.

Hoàng tiên nữ nãi nhìn thấy động tĩnh của Trần Hạo, sợ hãi than nói:

- Thần thông tốt, kiếm pháp tốt, khó trách Bạch Nguyên Hạo nhìn trúng ngươi, đáng tiếc, ngươi là thân nam nhi, nếu không ta còn thực sự không nỡ cho hấn.

Miệng nói, Hoàng tiên nữ nãi lại không có chút ý định tránh lui nào, chờ Trần Hạo đến gần, hời hợt tránh được mấy lần công kích của Trần Hạo, sau đó bắt lấy khe hở, thân ảnh chuyển động một cái, đi tới sau lưng Trần Hạo, đưa tay bắt lấy cổ Trần Hạo, yêu pháp gia trì, Trần Hạo lập tức cứng đờ, không thể động đậy.

- Ta nói, đừng vô vị phản... Ô!

Nhẹ nhõm bắt lấy Trần Hạo, lời của Hoàng tiên nữ nãi còn chưa nói xong, đột nhiên biểu lộ khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn trên thân thể Trần Hạo đột nhiên tràn ngập ra một cỗ tử khí, theo tay của nó nhanh chóng lan tràn.

Tưởng rằng đây là ám chiêu của Trần Hạo, Hoàng tiên nữ nãi vội vàng vận chuyển pháp lực khu trục, nhưng sau một khắc, chuyện quỷ dị lại xuất hiện.

Gần ba trăm năm đạo hạnh pháp lực kia của Hoàng tiên nữ nãi lúc đối mặt với tử khí, thế mà không có chút tác dụng nào, căn bản tiếp xúc không được, tro mắt nhìn tử khí thâm nhập vào bên trong pháp lực, quán quanh thân thể.

Một màn này xuất hiện, Hoàng tiên nữ nãi rất cực biến sắc, thật giống như trong tay bắt lấy một quả cầu gai, hoảng sợ đầy

Trần Hạo ra, sau đó thét to:

- Thiên Sát Tử Khí! Ngươi là Thiên Sát Cô Tinh!

Trần Hạo thoát khỏi tay của Hoàng tiên nữ nãi, khôi phục lại tự do, vội vàng giữ vững thân thể, nhìn về phía Hoàng tiên nữ nãi, sau đó hấn cũng trợn tròn mắt.

Thật là Thiên Sát Tử Khí, mẹ nó, trên người ta làm sao còn có Thiên Sát Tử Khí? Chẳng lẽ mấy lần gặp phải phiền phức này, đều là do Thiên Sát Tử Khí mang đến? Thế nhưng sao nó lại chạy đến trên người Hoàng tiên nữ nãi rồi? Trần Hạo nghĩ mãi không thông.

Mà lúc này, pháp lực trên thân Hoàng tiên nữ nãi toàn lực vận chuyển, một cỗ khí tức khổng lồ tràn ngập tứ phía, đem Trần Hạo cùng mấy con yêu tu toàn bộ đẩy lui ra xa mấy chục mét.

Sau đó tay Hoàng tiên nữ nãi nắm pháp quyết, một đạo hoàng quang quán quanh tử khí, không ngừng đối kháng, mơ hồ thể mà có thể chặn Thiên Sát Tử Khí lại.

Trần Hạo kịp phản ứng lại, ánh mắt sáng lên, thân ảnh lao tới trước lưới dây thừng đang vây khốn giao đan, vung tay lên, dây thừng và giao đan cùng một chỗ biến mất không thấy đâu nữa.

Phốc!

Hoàng tiên nữ nãi đang cố gắng đối kháng với Thiên Sát Tử Khí, đột nhiên pháp bảo bị đoạt, tâm thần chấn động, há mồm phun ra một ngụm máu, lần này, hoàng quang trên thân đều ảm đạm xuống, sau đó Thiên Sát Tử Khí triệt để quán quanh thân thể.

Mặt Hoàng tiên nữ nãi lộ vẻ vẻ hoảng sợ, chột nhìn Trần Hạo hằm hằm, phần nộ nói:

- Hay cho một tên tu sĩ Đạo môn, ta muốn người hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Vừa mới nói xong, Hoàng tiên nãi nãi bước ra một bước, đi tới trước mặt Trần Hạo, đưa tay chụp về phía đỉnh đầu của Trần Hạo, yêu lực mạnh mẽ, thoát nhìn như thật sinh lòng sát ý, không có ý để lại người sống.

Nguyên bản Trần Hạo tránh không được công kích của lão yêu bà này, nhưng Trần Hạo theo bản năng nghiêng người một cái, thế mà tránh thoát từ dưới tay của Hoàng tiên nãi nãi.

Sau đó hần quen thuộc ngưng tụ một cái Chưởng Tâm Lô, lại vỗ trúng Hoàng tiên nãi nãi.

Điện quang chớp động, Hoàng tiên nãi nãi thét lên chói tai vội thối lui.

Thế nhưng không đợi nó kịp thối lui mấy mét, đột nhiên một cái vòng sáng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Hoàng tiên nãi nãi.

Hoàng tiên nãi nãi quá sợ hãi, pháp lực vận chuyển, chống cự lại vòng sáng, làm nó chậm rãi giãn ra.

Lúc này, lại một đạo lam quang đánh trúng Hoàng tiên nãi nãi, quang mang lóe lên, thân thể của nó liền bị đóng băng, sau đó vòng sáng vụt nhỏ lại, không ngừng co lại, trong khoảnh khắc, thân thể của Hoàng tiên nãi nãi liền tán đi hình người, sau đó thu nhỏ thành một con chồn băng, đổ xuống mặt đất.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó chứ, sao lại chuyển bại thành thắng rồi? Mấy tiểu gia hỏa chúng ta, thế mà chiến thắng một con lão yêu gần ba trăm năm đạo hạnh?

Cái này mẹ nó, cũng quá là kịch tính rồi.

Nếu vừa rồi Hoàng tiên nữ nãi nãi muốn giết mình, quả thực là chuyện dễ như ăn bánh, một tay là có thể đánh mình chết không toàn thây, căn bản không phản kháng được.

Nhưng mình thế mà thật sự né tránh được, còn có thể phản kích nó một đòn.

Đây tuyệt đối không phải là thực lực của mình đã có thể cùng lão yêu này so chiêu, mà là... Tác dụng của Thiên Sát Tử Khí!

Trong lòng Trần Hạo thở dài.

Quả nhiên Thiên Sát Tử Khí tiếng tăm thần quỷ đều sợ hãi không phải là nói chơi, cái đồ chơi này tuyệt đối là thiên địch của bất kỳ tu sĩ nào, một khi trêu chọc tới, tuyệt đối không đạt được chỗ tốt nào.

Giống như Hoàng tiên nữ nãi nãi bây giờ, thực lực rất trâu bò, hời hợt thu thập mình và bọn linh vật.

Nhưng lúc bị Thiên Sát Tử Khí quán lấy, lập tức liền gặp bị kích.

Thần thông không địch lại số trời!

Trong lòng Trần Hạo không hiểu hiện ra câu trích dẫn kinh điển này của Đạo gia.

Trong lòng sợ hãi thán phục, nhưng tay của Trần Hạo không có ngừng lại, Thiên Cương Bộ phóng ra, chớp mắt đi tới trước mặt Hoàng tiên nữ nãi nãi, trực tiếp vung vẩy kiếm gỗ đào, ngưng tụ pháp cương, một kiếm chém rụng đầu lâu của Hoàng tiên nữ nãi nãi.

Đầu chồn đóng băng lăn xuống mấy mét, hai mắt y nguyên trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Thấy cảnh này rần hồ mang tiểu yêu trực tiếp cuộn lại thân thể, run lấy bầy.

Tu sĩ nhân tộc cùng mấy tên đồng bọn này thật là đáng sợ, thế mà chơi chết được cả Hoàng tiên nữ, chuyện này nếu như truyền đi, còn không phải là chấn động cả tu hành giới à.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 264: Ve Sâu Thoát Xác

- Đại sư, chúng ta sợ là có phiền toái.

Ngay lúc Trần Hạo đang thở dài một hơi, đột nhiên Bạch Lộ mở miệng nói.

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc hỏi:

- Thế nào?

Bạch Lộ nói:

- Đại sư tự xem đi, lão yêu này lưu lại chỉ là giả thân.

Trần Hạo vội vàng nhìn về phía chồn, quan sát tỉ mỉ một lát, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mẹ nó chứ, con chồn bị chém đứt đầu này không phải chân thân, thân thể bị chém đứt đầu trống không, chỉ có một lớp da.

Mà chân thân của Hoàng tiên nữ thì biến mất không thấy đâu.

- Đây, đây là tình huống như thế nào?

Trần Hạo tỏ vẻ ngờ ngác.

Không phải là bị Thiên Sát Tử Khí cuốn lấy, lại bị thần thông vòng sáng của gà ngọc với thần thông đóng băng của lam hồ điệp vây khốn sao? Làm sao lão yêu này còn có thể chạy mất? Ba trăm năm đạo hạnh trâu bò như vậy sao?

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, đây là pháp thuật ve sâu thoát xác, lấy trăm năm đạo hạnh ngưng tụ một đạo giả thân, thời điểm mấu chốt có thể cứu mạng, lão yêu này bị Thiên Sát Tử Khí quán thân, lần

thiên kiếp này chú định không có cách nào vượt qua, nó cố ý khích giận đại sư, mượn dùng pháp kiếm của người chém giả thân của nó là có thể tiêu trừ Thiên Sát Tử Khí, mặc dù tổn thất trăm năm đạo hạnh, nhưng lại bảo toàn bản thân, cũng bình an vượt qua lần thiên kiếp này.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó chứ, đều bị Thiên Sát Tử Khí quán thân, thế mà còn có phương pháp thoát thân, lão yêu chính là lão yêu, còn có át chủ bài bảo mệnh.

Nhưng cứ như vậy, mẹ nó lại có thêm một cường địch rồi! Ta đây là số mệnh quái quỷ gì, vì sao trêu chọc đều là đại lão, đầu tiên là một vị Vương gia thần bí nào đó, sau đó cùng Quý bà bà cũng có cừ oán, hiện tại lại còn đắc tội Hoàng tiên nữ nữa, lần này còn ác hơn, còn diệt luông cả giả thân của nó, đây tuyệt đối là không chết không thôi.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, đưa tay thu hồi giả thân của Hoàng tiên nữ nữa, sau đó gọi đám linh vật, mang theo rắn hổ mang tiêu yêu đang sợ hãi bất an, lái xe thẳng tới hồ thôn.

Một đường chạy vội, rất nhanh Trần Hạo liền quay lại hồ thôn.

Vừa mới tiến vào thôn, Trần Hạo liền phát hiện bên ngoài viện của Bạch Nguyên Hạo tụ tập không ít người, cũng có một vài hồ ly đang quan sát.

Trần Hạo híp mắt lại, dừng xe đi xuống. Hỏi một lão phụ nhân:

- Bác gái, xảy ra chuyện gì thế?

Lão phụ nhân thở dài nói:

- Là Nguyên Hạo xảy ra chuyện, hài tử này đi vào hồ thôn chúng ta nhiều năm, vẫn luôn rất không tệ, làm sao tuổi quá trẻ, lại đột nhiên muốn tự sát.

Cái gì?

Trần Hạo trợn tròn mắt.

Bạch Nguyên Hạo tự sát? Gia hỏa này cũng quá quả quyết đi.

Vội vàng tiến vào trong tiểu viện, sau đó Trần Hạo thấy được Bạch Nguyên Hạo nằm trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, chết không nhắm mắt.

Trên người hắn còn lưu lại nhân khí, hiển nhiên là vừa mới chết không lâu.

Dò xét một chút, ánh mắt Trần Hạo rơi vào tay Bạch Nguyên Hạo.

Tay của hắn gắt gao nắm lấy, mơ hồ có thể nhìn thấy nắm chặt một đồ vật.

Trần Hạo ngồi xổm xuống, mở nắm tay của Bạch Nguyên Hạo ra, lấy ra một cái cục giấy.

Mở cục ra giấy, phía trên dùng máu viết bốn chữ.

Ta không cam tâm!

Bốn chữ, từng nét đều thấm đẫm máu tươi, từ phía trên phảng phất có thể cảm nhận được tâm tình bi phẫn tuyệt vọng của Bạch Nguyên Hạo.

Trần Hạo im lặng.

Gia hỏa này, tất cả mọi hành động, đều vì một thứ, đó là tu hành!

Nhưng là không có thiên phú chính là không có thiên phú, mặc ngươi đau khổ giãy dụa, cuối cùng cũng chỉ uổng phí tâm

tư mà thôi.

Thở dài một tiếng, Trần Hạo đứng dậy, ánh mắt xoay chuyển, chợt nhìn về phía phòng ốc bên trong, sau đó đi vào.

Tại trong phòng ngủ của Bạch Nguyên Hạo, Trần Hạo thấy được hồn phách của Bạch Nguyên Hạo, nó trốn ở nơi âm u hẻo lánh, không phát ra tiếng động.

Trần Hạo nhìn hồn phách, mở miệng nói:

- Hiện thân đi.

Hồn phách phun trào một cái, cuối cùng từ nơi hẻo lánh đi ra, huyền hóa thành hình người, chính là Bạch Nguyên Hạo.

- Trần đạo trưởng, đắc tội rồi.

Bạch Nguyên Hạo khẽ khom người, mở miệng nói xin lỗi.

Trần Hạo mặt không biểu tình, hỏi:

- Đáng giá không?

Bạch Nguyên Hạo nói:

- Đạo trưởng là thiên chi kiêu tử, sẽ không hiểu loại tâm tình của người biết tu hành tồn tại, biết khả năng trường sinh, nhưng ngay cả một cơ hội theo đuổi đều không có như tôi, tôi chỉ hận trời cao bất công, không cho tôi một cơ hội.

Trần Hạo lắc đầu:

- Tôi hiểu, nhưng tôi lại biết anh đây là không phải cầu đạo, đây là tâm ma, tu hành không đơn giản như anh nghĩ, trường sinh càng là hi vọng xa vời ức vạn khó cầu. Nếu như trời cao cho anh cơ hội có thể Nhập Đạo, sau đó thì sao? Bây giờ là thời tu hành mạt pháp, liền tiên thiên đều không thể được, anh cảm thấy anh có thể vượt trội những tu sĩ khác, thành tựu tiên thiên? Có phải là đến lúc đó anh không chiếm được, lại muốn trách trời cao không cho anh một cơ hội?

Được rồi, trời cao lại cho anh thêm một cơ hội, để anh thành tựu tiên thiên, nhưng tiên thiên cũng không thể trường sinh, anh có phải lại muốn hận trời không cho người trường sinh hay không? Tu hành a tu hành, muốn tu đạo thì phải tu tâm trước, tâm bất chính, nhập đạo cũng là tà đạo.

Bạch Nguyên Hạo:

- ...

Trần Hạo thở dài nói:

- Chuyện anh nhằm vào tôi, anh đã dùng cái chết hoàn lại, nhân quả với tôi đã tiêu tan, tôi không truy cứu nữa. Nhưng anh lại trợ giúp Hoàng tiên nãi nãi, đây là hành vi đắc tội Thử yêu và Hồ tộc, ngay cả Ban Ngành Liên Quan cũng không dung được anh, đến lúc đó cũng không phải đơn giản chỉ là cái chết như vậy, anh sẽ liên lụy đến gia đình mình, thậm chí bạn bè cũng bị vạ lây, hết thấy những thứ này, đều bởi vì tội lỗi trong nhất niệm của anh, anh chớ nên hối hận.

Nói xong, Trần Hạo không chút do dự xoay người liền đi.

Bạch Nguyên Hạo đưa tay muốn nói cái gì, nhưng là sau khi hé miệng, thế nào cũng nói không ra, chỉ là ánh mắt đã không còn cách nào bình tĩnh.

Ra khỏi nơi ở của Bạch Nguyên Hạo, Trần Hạo lại về tới viện tử nơi mà Hồ Tiên Phong an bài cho mình, lần nữa ở lại.

Tới gần chạng vạng tối, Trần Hạo đang tĩnh tọa khôi phục pháp lực mở mắt ra, nhìn về phía ngoài cửa.

Hắn cảm nhận được yêu khí của Hồ Tiên Phong đang chờ ở bên ngoài.

Thu liễm pháp lực, đưa về đan phủ, Trần Hạo đi ra khỏi phòng, quả nhiên thấy được lão hồ ly.

- Trần đạo hữu, ta nói trước một câu, đây thật không phải là ta lừa ngươi, ta chưa bao giờ nghĩ đến, Hoàng tiên nãi nãi thế mà trốn ở nơi này của ta, mà Bạch Nguyên Hạo còn làm nội ứng cho nó, nếu đạo hữu không tin, ta có thể lấy đạo tâm thế, nếu ta lừa ngươi, thiên địa bất dung.

Hồ Tiên Phong nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng trước giải thích một câu.

Trần Hạo cười nói:

- Hồ đạo hữu nói đùa, chỉ bằng vào quan hệ giữa Hoàng gia và Hồ gia, ta cũng tin tưởng ngươi sẽ không bao che Hoàng tiên nãi nãi, càng sẽ không để Hoàng tiên nãi nãi ở nơi này của ngươi độ kiếp, làm như thế, chính là tự đem chính mình đặt vào bẫy.

Hồ Tiên Phong thở dài một hơi, lúc này mới thở dài nói:

- Thật sự là xin lỗi đạo hữu, không nghĩ tới Bạch Nguyên Hạo thế mà lại làm ra chuyện phát rò như thế, nó vì muốn tu hành nên đã điên rồ rồi, coi như có thể tu hành, tương lai cũng khó đi theo chính đạo, cháu của lão hữu làm ra hậu quả như vậy, ta cũng có lỗi.

Sau khi nói xong, Hồ Tiên Phong nhìn về phía Trần Hạo, hỏi:

- Đạo hữu, ngươi gặp Hoàng tiên nãi nãi, không biết có bị thương hay không? Nếu có, hết thảy đều do Hồ tộc chịu trách nhiệm.

Trần Hạo nói:

- Nói tới cái này thật là có, đã Hồ đạo hữu nhiệt tình như vậy, vậy ta cũng không khách khí, ngươi nhìn.

Nói, Trần Hạo vung tay lên, thả ra thi thể giả thân tách rời kia của Hoàng tiên nãi, lúc này mới nói:

- Hoàng tiên nãi nãi muốn đoạt thân thể ta cho Bạch Nguyên Hạo dùng, kết quả bị ta chém giả thân, phá trăm năm đạo hạnh, thù này đã kết, Hồ đạo hữu người nói muốn giúp ta gánh chịu, nói chuyện phải giữ lời.

Hồ Tiên Phong:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 265: Thương Lượng

Nhìn xem đầu của giả thân Hoàng tiên nữ đã mỗi thứ một nơi, Hồ Tiên Phong có chút hãi hùng khiếp vía, Trần đạo hữu này thực là hung tàn, không hổ là người ngay cả Hoàng hồ đều muốn kết giao bằng hữu, thế mà có thể chém giả thân của Hoàng tiên nữ, trâu bò, thực sự quá trâu bò.

Nhưng Hoàng tiên nữ là tồn tại gì, kia là trụ cột của Chồn tộc trong ngũ gia tiên, đại lão yêu tu chân chính, dù là thiếu đi trăm năm đạo hạnh, nhưng kinh nghiệm vẫn còn, cũng không dễ trêu chọc! Hồ Tiên Phong tự nhận không phải là đối thủ, làm không được, theo bản năng liền sợ hãi.

- Ha ha, cái kia, Trần đạo hữu, tục ngữ nói, oan gia nên giải không...

Nói được một nửa, nhìn vẻ mặt tựa cười mà không phải cười của Trần Hạo, Hồ Tiên Phong xấu hổ không nói được nữa.

Mẹ nó chứ, cái miệng này của ta cũng thú vị quá, sao có thể nói ra lời tự bẫy mình thế này, thẹn với thân phận của ta quá!

- Ha ha, ta cũng chỉ là nói đùa thôi, Hồ đạo hữu đừng coi là thật, cũng không thể bởi vì ta, liền để Hoàng tiên với Hồ tiên xích mích, chuyện này không thích hợp.

Trần Hạo mỉm cười nói.

Hồ Tiên Phong càng ngày càng nóng nảy đến hoảng, lời đều đã nói ra ngoài, kết quả là mình lại sợ, đây không phải tự mình đánh mặt mình sao.

Hơn nữa, Trần Hạo là bạn của Hoàng hồ, cũng chính là bạn của Hồ tộc, bạn bè bị bắt nạt, có thể không giúp đỡ ư? Vậy sau

này còn có mặt mũi gì gặp Hoàng hồ nữa?

Căn rằng một cái, Hồ Tiên Phong chân thành nói:

- Trần đạo hữu, nói đến chuyện này cũng không phải lỗi của ngươi, là Hoàng tiên nữ gây bất lợi cho ngươi trước, nó tổn thất trăm năm đạo hạnh, đó là tự làm tự chịu, không chiếm được lý, cho nên chuyện này, ta khẳng định đứng bên phía ngươi, nếu như Hoàng tiên nữ thật muốn trả thù, Hồ gia khẳng định sẽ giúp ngươi.

- Ha ha, ý tốt của đạo hữu ta xin tâm lĩnh, nhưng chuyện này là ân oán giữa ta với Hoàng tiên nữ, chung quy là việc của chúng ta, không thể liên lụy Hồ tộc, lại nói, pháp bảo của Hoàng tiên nữ còn đang trong tay của ta, ta xem chừng, Hoàng gia khẳng định sẽ đến tìm ta, đến lúc đó lại so đo một phen.

Hồ Tiên Phong sững sờ, kinh ngạc nói:

- Pháp bảo của Hoàng tiên nữ? Có phải là một sợi dây thừng?

Trần Hạo gật đầu.

Ngay lập tức ánh mắt của Hồ Tiên Phong nhìn về phía Trần Hạo càng ngày càng cổ quái.

Chưa nói tiểu tử này có thể chém giả thân của Hoàng tiên nữ, đã đủ ngoài ý muốn, dù sao chên lệch tu vi vẫn bày ở đó, tên gia hỏa này như thế nào làm được nhỉ?

Bây giờ lại lại đem bản mệnh pháp bảo của Hoàng tiên nữ thu đi, mẹ nó, ngươi biết điều này đại biểu cho cái gì không? Tổn thất trăm năm đạo hạnh lại thêm một kiện pháp bảo bản mệnh, Hoàng tiên nữ lần này thua thiệt thảm rồi, thực lực tối thiểu thấp xuống một nửa! Hiện tại cho dù là ta cũng dám nói chuyện cứng với nó một chút.

- Trần đạo hữu, nếu thật là cái dây thừng kia, vậy cũng không thể dễ dàng trả lại cho nó, cái đồ chơi này đối Hoàng tiên nữ quá quan trọng, không có sợi dây này, về sau gặp được tu sĩ cùng giai nó nói chuyện đều không cứng rắn được nữa. Nhưng không trả cũng không tốt, chém giả thân lại đoạt pháp bảo, đó thật là không chết không ngót. Coi như đạo hữu không sợ, người nhà của đạo hữu cũng sẽ bị Hoàng gia trả thù, đó mới là đại phiền toái.

Hồ Tiên Phong nghiêm túc nói.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Đây là bản mệnh pháp bảo sao? Xem ra ta vẫn còn nghĩ quá nông cạn, nếu là như thế, vậy thì dễ nói rồi.

Hồ Tiên Phong suy nghĩ, mở miệng nói:

- Như vậy đi, chuyện này giao cho ta, ta đi thương lượng với Hoàng gia, muốn Hoàng tiên nữ lấy danh nghĩa Hoàng gia thề, đoạn ân oán này sẽ chấm dứt, ngày sau không cho phép Hoàng gia có hành vi trả thù đạo hữu hoặc là người nhà bạn bè của đạo hữu, nếu không Hoàng gia sẽ tuyệt chủng. Mặt khác còn đòi bồi thường với hành vi làm tổn thương đạo hữu, vừa vặn ta có chút hiểu rõ đối với những món bảo bối mà Hoàng gia có, đến lúc đó xem có thể giúp người lừa về được mấy món không.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, ta lúc đầu chỉ tính toán chấm dứt ân oán là được rồi, kết quả người nói so với ta còn hung ác hơn, còn muốn chặt một đao, người xác định Hoàng gia sẽ đồng ý?

Nhìn Hồ Tiên Phong tràn đầy tự tin, Trần Hạo cân nhắc một chút, gật đầu đáp ứng.

Vốn ân oán với Hoàng gia chính là do Bạch Nguyên Hạo mà ra, Bạch Nguyên Hạo vừa chết, chuyện này liền không có cớ, cũng không thể thật cứng rắn đối chọi đến cùng, làm cho Hoàng gia đi trả thù người nhà mới thu tay lại sao? Lúc đó muốn hỏi hận cũng không kịp rồi.

Nói xong chuyện này, nói chuyện phiếm vài câu, Hồ Tiên Phong liền rời đi.

Trần Hạo trong lúc nhất thời cũng không có tâm tư tu luyện, dứt khoát bắt đầu sửa sang một chút những tích lũy của mình bây giờ.

Đầu tiên là tượng của Chân Vũ Đế Quân.

Cái tượng thần này từ khi ở trong âm động địa mạch bộc phát qua một lần, vẫn chưa khôi phục lại, dù mình gia trì đạo hạnh khai quang, linh tính cũng khôi phục rất chậm, trên cơ bản mười năm pháp lực chỉ có hiệu quả một phần mười so với trước đó, cũng không biết đây có phải là bộc phát quá độ, đã thương tới căn bản của tượng thần đế quân hay không, có lẽ mình cũng nên tìm một nơi ổn định, xây một cái đạo quan, sau đó thử tìm tín đồ chân thành thăm viếng, để tượng thần đế quân thu thập tín niệm của chúng sinh, thử xem hiệu quả có thể chữa trị tốt hơn không.

Một vấn đề lớn khác, chính là liên quan tới Thiên Sát Tử Khí.

Theo lý thuyết, mình tiếp xúc với Thiên Sát Cô Tinh, cũng chỉ là trong một giây lát như vậy, cũng không có ân oán dây dưa quá lớn, mà lại kịp thời rời khỏi, càng là bỏ ra một năm đạo hạnh, kém chút đụng xe vào người khác, đó đã đủ để hoàn lại rồi.

Nhưng lúc chiến một trận với Hoàng tiên nữ, trên người mình lại toát ra Thiên Sát Tử Khí, hơn nữa còn không ít, đây

hoàn toàn không hợp lý à, ta lại không đắc tội Thiên Sát Cô Tinh, Thiên Sát Tử Khí sao lại dây dưa không ngót như thế?

Mà Thiên Sát Tử Khí quán thân, hẳn là có thể để cho tu sĩ nhập đạo cảm thụ được mới đúng.

Nhưng mà mấy con linh vật một mực đồng hành với mình, lại không có cảm giác được chút nào, gặp được chồn tinh và hồ yêu cũng đều không nhìn thấy, chuyện này nói rõ, Thiên Sát Tử Khí kia cũng không phải là quán quanh ở trên người mình.

Vậy Thiên Sát Tử Khí kia là từ đâu mà ra?

Trần Hạo thở dài trong lòng:

- Hệ thống đại lão, ngươi cái gì cũng mặc kệ, ta liền không nói, nhưng mà cái Thiên Sát Tử Khí này, ngươi có thể giải thích cho ta hay không, cũng có thể làm cho ta yên tâm hơn một chút.

Lúc đầu chỉ là tùy ý nhắc tới một cái, nhưng không nghĩ tới hệ thống đại lão lần này thật có động tĩnh.

Ding: Thiên Sát Tử Khí, hệ thống thu lấy một năm đạo hạnh của túc chủ để chuyển đổi, ngày sau nếu có nhu cầu, có thể cung cấp một năm đạo hạnh tiếp tục đổi lấy.

Trần Hạo ngây người.

Đậu phộng, đại lão ở trên cao ơi, đại lão nói chuyện với ta, đại lão ngươi bắt đầu thân dân rồi sao? Rất cảm động, đến đây đại lão, chúng ta tiếp tục... Ai không đúng, cái gì gọi là cung cấp một năm đạo hạnh tiếp tục đổi lấy? Ngươi đổi lấy như thế, sẽ không phải là khấu trừ đạo hạnh, sau đó lại cung cấp ta một lần cơ hội sử dụng Thiên Sát Tử Khí chứ? Đại lão ngươi giải thích rõ ràng cho ta, nếu không loại mua bán này của ngươi ta không làm.

Ding: Túc chủ đã đoán đúng, chính là dùng đạo hạnh của người để đổi lấy, không cần hoài nghi, đạo hạnh của người bây giờ đã mất đi một năm.

Ding: Chú giải: Hệ thống cung cấp Thiên Sát Tử Khí không chứa thiên ý, chỉ lừa chứ không giết, túc chủ xin tiếp tục cố gắng làm nhiệm vụ, tự thân mạnh mẽ mới thật sự là mạnh mẽ, mọi thứ đều ỷ lại vào hệ thống, túc chủ như người có tác dụng gì.

Trần Hạo:

- ...

Con mẹ nó, thật vất vả có cơ hội trò chuyện một chút, mẹ nó sao người lại xát muối vào lòng ta thế? Một năm đạo hạnh đổi lấy Thiên Sát Tử Khí, người nói với ta là loại hàng gì, liền chỉ có thể lừa người, mẹ nó chứ, ta vẽ một cái Vận Rủi Phù hiệu quả cũng giống như người, người đây không phải là lừa ta à!

Thế nhưng về sau Trần Hạo nói thế nào, hệ thống cũng không trả lời, căn bản không quan tâm tới hắn.

Trần Hạo sau khi cảm thấy uất ức, cũng có chút an ủi.

Mặc dù là loại hàng dỏm, nhưng là chí ít cũng dọa sợ Hoàng tiên nữ, để nó làm ra hành vi bỏ qua giả thân, nói đến, nó mới là bị lừa thảm nhất.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Hạo mới thấy thoải mái hơn.

Bất kể như thế nào, về sau gặp được ai mà đánh không nổi, dọa người vẫn không thành vấn đề.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 266: Công Phu Sư Tử Ngoạm

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Hồ Tiên Phong lại đến đây, đi theo bên người là một con chồn, cũng là người quen, chính là Hoàng gia tổ nữ nãi.

Nhìn thấy Trần Hạo, Hoàng gia tổ nữ nãi nói:

- Trần đạo hữu, ta thay mặt tiên nãi xin lỗi ngài, hi vọng ngài khoan dung độ lượng, tiên nãi nhà ta chỉ là sốt ruột độ kiếp, lúc này mới sinh tà niệm, bây giờ cũng bỏ ra hao phí lớn, hi vọng chúng ta có thể hoà giải.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Hoà giải thì không cần nói, khả năng trong mệnh ta cùng Hoàng gia các người xung đột, cho nên mới nhiều lần đối đầu như thế, đã như vậy, chúng ta đại đạo chỉ lên trời, các người một bên, hôm nay nói sự tình cho rõ ràng, về sau ai đi đường người nấy.

Hoàng gia tổ nữ nãi vốn cũng không trông cậy vào việc Trần Hạo sẽ cho nó mặt mũi, không nói tới việc cứu Hoàng Thượng, kết quả bị đồng tộc đánh lên linh sủng, bị giết chết, đem ân tình triệt tiêu, về sau Hoàng tiên nãi lại đánh chủ ý tới thân thể của Trần Hạo, đây là do Trần Hạo không đủ lợi hại, nếu không đã trực tiếp đánh tới Hoàng gia, không đánh nhau chết sống mới là lạ.

- Liền nghe theo đạo hữu, ngài nói phải làm sao?

Trần Hạo nhìn thoáng qua Hồ Tiên Phong, nói:

- Hồ đạo hữu chẳng lẽ chưa nói rõ ràng sao?

Hoàng gia tổ nữ nữ nhìn chăm chăm Hồ Tiên Phong, khẽ nói:

- Trần đạo hữu, Hồ lão nhân yêu cầu quá mức, ta cảm thấy hay là chúng ta bàn bạc lại.

Trần Hạo:

- ...

Lão hồ ly này yêu cầu những gì? Thế mà để Hoàng gia tổ nữ nữ tức giận như vậy.

Hồ Tiên Phong nghe thấy thế mở miệng nói:

- Làm sao lại quá phận rồi? Bằng lương tâm mà nói, so với việc Hoàng tiên nữ muốn tính mệnh của Trần đạo hữu, đến cùng cái nào càng quá phận hơn?

Hoàng gia tổ nữ nữ:

- ...

Hồ Tiên Phong nói:

- Phản bác không được đi, haizz, các ngươi những hoàng tiên này, chính là vừa nhỏ nhen lại còn hẹp hòi, chỉ muốn chiếm tiện nghi của người khác, không muốn tự mình nỗ lực, thanh danh của ngũ gia tiên chúng ta, chính là bị các ngươi làm bại hoại.

Hoàng gia tổ nữ nữ tức giận, nhìn chăm chăm Hồ Tiên Phong, đang muốn mở miệng.

Hồ Tiên Phong liền tiếp tục nói:

- Sao hả, không phục? Đến, để cho ta mạo phạm một chút, ta lại nói lời xin lỗi với ngươi, ngươi có thể tha thứ?

Hoàng gia tổ nữ nữ:

- ... Lão lưu manh!

Hồ Tiên Phong giễu cợt nói:

- Nói giống như là người chưa bao giờ giờ trò lưu manh, nói cho người hay, không lưu manh còn dám xưng hùng ?

Trần Hạo:

- ...

Con mẹ nó, lão hồ ly đột nhiên trở nên rất điệu ngoa a! Nói chuyện cứng rắn không được, cũng dám ở ngay trước mặt giờ trò lưu manh! Đây là ai cho người dũng khí?

Hoàng gia tổ nữ nữ không thèm để ý lão hồ ly vô lại này, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, ta cứ việc nói thẳng, đây từng hoàng tiên là bản mệnh pháp bảo của tiên nữ, không thể thiếu. Chúng ta nguyện ý dùng mười quyển đạo kinh, ba viên Bồ Nguyên Đan, ba viên Linh Thạch đến trao đổi, không biết ngài có ý kiến gì không?

Ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe.

Khoan hãy nói, hẳn thật sự có chút động tâm.

Nguyên bản Trần Hạo cảm thấy, nếu như có thể sử dụng cái pháp bảo này để Hoàng gia cùng mình tiêu tan ân oán, liền đã rất có lời, dù sao mình còn yếu, thật muốn chết sống đến cùng, mình thì sao cũng được, nhưng người nhà thì làm sao bây giờ? Đối mặt với hoàng tiên ám toán, người bình thường căn bản không phản kháng được.

Mà Hoàng gia tổ nữ nữ thế mà còn bỏ ra nhiều đồ vật như vậy.

Mười quyển đạo kinh, đây nhất định không phải đạo kinh phổ thông, Bồ Nguyên Đan, đây là đan dược đó, cái đồ chơi này chính mình cũng chưa thấy qua, chớ nói chi là Linh Thạch kia tự mình cũng biết, cũng là đồ vật rất quý giá rất hiếm thấy.

Không đợi Trần Hạo mở miệng, Hồ Tiên Phong giành nói ra trước, khinh thường nói:

- Thật sự là thật hào phóng, Hoàng lão bà tử, nếu không ta xuất ra những này, không đúng, ta lại thêm gấp đôi đến cùng người trao đổi một kiện dây thừng hoàng tiên nhé?

Hoàng gia tổ nãi nãi oán hận nhìn chằm chằm Hồ Tiên Phong.

Trần Hạo nhìn hai vị một chút, không nói chuyện.

Xem ra dây thừng hoàng tiên đối với Hoàng gia thật rất quan trọng, đã lão hồ ly mạnh mẽ như thế, liền để nó hỗ trợ xem sao.

- Hồ lão nhân, chuyện này hình như không liên quan tới người?

Hoàng gia tổ nãi nãi nhin không được nói.

Hồ Tiên Phong nói:

- Nói tới cái này, ta cũng muốn hỏi một chút, Hoàng tiên nãi trốn ở Hồ thôn của ta chờ độ kiếp, đây là ý gì? Nó bầy Hồ tộc ta như vậy, có phải là cảm thấy Hồ tộc dễ bị bắt nạt?

Hoàng gia tổ nãi nãi:

- ...

Hồ Tiên Phong tiếp tục nói:

- Đừng cho là ta không biết người đang suy nghĩ gì, người khẳng định là đang nghĩ, Hồ gia đã xuống dốc nhiều năm, tôm tép hai ba con, dù là Hoàng tiên nãi thiếu đi trăm năm đạo hạnh, cũng cường đại hơn chúng ta rất nhiều đúng không, ha ha, không sợ nói cho người, chuyện này thượng cấp của chúng ta đã nói, đứng ở bên này của ta, vì Hồ tộc cầu công đạo. Mặt khác, người thật sự cho rằng Hồ tộc xuống dốc rồi? Bây giờ

Thanh Khâu Hoàng hồ của chúng ta lại có một con nhập đạo, trước mắt đang tiềm tu, các người có thể bắt nạt ta, ta đánh không lại, ta đồng ý, nhưng là thế sự chuyên vắn, ngày sau Thanh Khâu Hoàng hồ đến, món nợ này cũng phải tính từng chút một, ta chỉ sợ đến lúc đó Hoàng gia không đủ để chúng ta giết.

Một câu cuối cùng, uy hiếp mười phần, Hoàng gia tổ nữ nữ nghe xong liền sợ hãi:

- Hoàng hồ Nhập Đạo! Chuyện này sao có thể!

Hồ Tiên Phong hừ lạnh nói:

- Có cái gì là không có khả năng, trời không tuyệt con đường của Hồ tộc, sáu trăm năm, từ khi Lục Vĩ Linh Hồ mất tích, Hồ tộc của ta rốt cục lại nghênh đón một vị Hoàng giả, đến lúc đó, cái gì ngũ gia tiên, Hồ gia mới không thèm, ta là Thanh Khâu nhất mạch, người không với cao nổi.

Hoàng gia tổ nữ nữ:

- ...

- Trần đạo hữu, nếu như người không hài lòng, vậy ta liền đi về trước, hỏi tiên nữ một chút, lại đến cho người câu trả lời chắc chắn.

Hoàng gia tổ nữ nữ rõ ràng là trong lòng rối loạn, cũng không muốn nhiều lời, nói xong thì lễ một chút, liền xoay người chạy như bay.

Trần Hạo không quấy nhiễu, chờ sau khi Hoàng gia tổ nữ nữ rời đi, lúc này mới nhìn về phía lão hồ ly, nghi ngờ hỏi:

- Hồ đạo hữu, người đến cùng nói ra yêu cầu gì?

Hồ Tiên Phong đặc ý nói:

- Đạo kinh trăm quyển, Bỏ Nguyên Đan ba mươi viên, Linh Thạch mười viên, thạch nhũ mười giọt.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, Hoàng gia tổ nãi nãi nói ta đã cảm thấy đủ thành ý, người đây là còn đòi gấp mấy lần! Công phu sư tử ngoạn, khó trách Hoàng gia tổ nãi nãi tức điên.

- Hồ đạo hữu, đây có phải có chút quá mức rồi hay không?

Trần Hạo có thù với Hoàng tiên nãi, đều cảm thấy có chút không có ý tứ.

Hồ Tiên Phong bình tĩnh nói:

- Không có việc gì, rao giá trên trời, trả tiền ngay tại chỗ, từ từ nói chuyện, luôn có thể để Hoàng gia bỏ ra một cái giá khiến bọn họ đau lòng, nỗ lực trên ranh giới cuối cùng. Nhưng Trần đạo hữu, thứ khác đều có thể không cần, nhưng cái thạch nhũ kia, tuyệt đối không thể thiếu, cái đồ vật này rất tốt, cho dù là đối với đạo hữu, hay là đối với yêu tu, đều có lợi ích to lớn. Hoàng tiên nãi kia cũng là tìm được thạch nhũ này mới có tu vi như hiện tại, nếu không một mảnh Đông Bắc này, sao có thể đến phiên Hoàng gia che trời.

Trần Hạo gật đầu không nói.

Hắn biết thạch nhũ, đây cũng là linh vật liệt danh vào hàng thiên tài địa bảo, có công năng tái tạo sinh cơ, bách bệnh bất xâm, cũng có thể phụ trợ tu hành, tăng tiến đạo hạnh. Ghi chép nói, địa khí ở dãy núi, tạo hóa chung linh, bảy năm mới có thể thai nghén ra một giọt.

Nếu Hoàng tiên nãi có thứ đồ chơi này, kia nhất định phải lấy, không thể thiếu.

- Đúng rồi, Ban Ngành Liên Quan thật muốn tham gia tranh đấu giữa yêu tu sao?

Trần Hạo đột nhiên tò mò hỏi.

Hồ Tiên Phong nói:

- Chuyện này sao có thể, có hiệp nghị tồn tại, chỉ cần yêu tộc không làm loạn, Ban Ngành Liên Quan sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, mọi người bình an vô sự, đây là ta hù lão bà tử này, hừ, lão chồn năm đó dụ dỗ ta, còn muốn để cho ta ở rể Hoàng gia, ha ha, nó có ý nghĩ gì ta rõ ràng, không phải liền là muốn để Hồ gia trở thành phụ thuộc của Hoàng gia sao? Nó tiếp tục mơ tiếp đi, chờ Hoàng hồ của tộc ta thành đạo, đến lúc đó lão tử nhất định phải hung hăng sỉ nhục lão chồn kia, để nó cầu xin tha thứ hô cha.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 267: Thiên Kiêu Một Mình Nhập Đạo Chân Chính

Thật không có nhìn ra, lão hồ ly này cùng Hoàng gia tổ nữ
nãi còn có một đoạn ân oán tình cừ như thế, trong đầu đang
tưởng tượng cảnh một con chồn với một con hồ ly ở trong bụi
cỏ ma sát ma sát... Ấc ặc, không dám nghĩ, cay con mắt quá.

- Khụ khụ, Hồ đạo hữu, vậy chuyện này liền giao cho
ngươi, ta cũng không quan tâm tới nữa, cứ dựa theo tiêu chuẩn
của Hoàng gia tổ nữ nữ, vượt hơn nhiều ít, chúng ta chia đều.

Trần Hạo vội vàng nói.

Hồ Tiên Phong chần chờ một chút, nói:

- Chia đều thì không cần, ta chỉ muốn hai giọt thạch nhũ, dù
sao Hồ gia ta quả thật đang quá xuống dốc, hắc hồ có thể nhập
đạo quá ít, có hai giọt thạch nhũ, ta liền có thể bồi dưỡng được
hai con hắc hồ nhập đạo, truyền thừa căn cơ.

Trần Hạo nói:

- Được, hết thấy làm phiền Hồ đạo hữu.

Chờ Hắc Hồ hài lòng rời đi, Trần Hạo cũng thở dài một hơi.

Thu hoạch ngoài ý liệu không tính, chí ít hiện tại có thể cam
đoan ân oán với Hoàng tiên nữ xem như kết thúc.

Mặc dù biết cái gai này vẫn cắm ở đây, tương lai có cơ hội,
tất nhiên sẽ chấm dứt, nhưng chí ít cũng có thể tranh thủ thời
gian cho mình, chờ sau này ai bắt nạt ai cũng chưa biết được.

Tâm không lo lắng, nhẹ nhõm tự nhiên.

Nhìn thấy mèo mun đang trằm mê trong manga, Trần Hạo tiện tay liền kéo nó tới.

Mèo mun vùng vẫy một hồi, bất mãn nhìn về phía Trần Hạo.

Lúc muốn người ôm thì người không ôm, lúc không muốn người ôm thì người lại ôm, người làm chủ nhân không hợp cách.

Trần Hạo tức giận:

- Mỗi ngày đều đọc manga, người nhìn người mập cỡ nào rồi, đi, theo ta ra ngoài đi bộ đi.

Mèo mun trừng mắt.

Tản bộ? Hắc hắc, chủ nhân ngu xuẩn, người quá coi thường ta, thần tượng của ta là mèo cam, còn lâu mới thềm đi tản bộ ấy.

Thân thể lắc một cái, mèo mun từ trong ngực Trần Hạo nhảy ra, cắp cuốn manga lên liền chạy.

Chủ nhân cái gì, lúc máu chót dùng một chút liền được rồi, lúc không có việc gì, đang làm gì thì làm cái đó đi, đừng có dụ dỗ ta.

Nhìn mèo mun chạy xa, Trần Hạo im lặng.

Con mèo chết tiệt này, có phải là bị ta làm hư, một chút cũng không đáng yêu như mèo nhà khác.

Sau đó ánh mắt của Trần Hạo lại nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc tối hôm qua xem tivi quá muộn, làm cho việc gáy sáng đều quên, lúc này đang co ro ngủ bù, ngủ đến mơ mơ màng màng.

Về phần Bạch Lộ cùng lam hồ điệp, một con trằm mê tu hành, một con trằm mê vào hũ mật ong, đoán chừng cũng sẽ

không theo mình lãng phí thời gian.

Trần Hạo bắt đắc dĩ thờ dài, một mình đi ra ngoài.

Đi tới hồ thôn, Trần Hạo chưa bao giờ đi dạo qua.

Lúc này nhàn rồi, cũng không còn lo lắng, vừa vắn nhìn xem.

Một đường tản bộ, Trần Hạo gặp người thì chào hỏi, gặp hồ ly cũng chào hỏi, bất tri bất giác, liền đi tới bên ngoài một cái viện to lớn.

Viện này khác với những viện tử khác trong hồ thôn. Diện tích không chỉ lớn hơn nhiều lần, mà ngoại hình thoạt nhìn giống như là từ đường.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát, phát hiện âm khí trong cái từ đường này rất nặng, có khí tức âm linh!

Sau khi dò xét một chút, Trần Hạo đột nhiên cười, cất bước đi vào.

Đi tới cửa viện, đứng xem xét, quả nhiên, chính là một cái từ đường.

Ở trên đại sảnh thờ phụng rất nhiều bài vị, trên đó viết từng cái danh tự.

Hồ Hữu Đức, Hồ Hữu Sơn, Hồ Nguyệt Tân, Hồ Nguyệt Vũ...

Từ những tên tuổi kia mà xét, đều là Hồ tộc.

Đang đánh giá bàn, thần sắc của Trần Hạo hơi động, quay đầu nhìn về phía một bên, một đám âm linh hồ ly ngồi xôm ở một bên, tò mò nhìn hắn.

Đang muốn mở miệng, Trần Hạo sững sờ, hắn thấy được một âm linh nhân loại đứng sau lưng đám âm linh hồ ly.

Âm linh này là nữ hài, nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tết tóc đuôi ngựa, mặc áo lông, sợ hãi mà đứng. Nhìn cũng là mi thanh mục tú.

Có ý tứ, từ đường của Hồ tộc, tại sao có thể có âm linh nhân loại tồn tại.

Trần Hạo mỉm cười nói:

- Các người khỏe chứ.

Nhìn thấy Trần Hạo mở miệng, đám âm linh hồ ly lập tức kinh ngạc kêu lên chi chi, đáng tiếc Bạch Lộ cùng lam hồ điệp không ở bên cạnh hỗ trợ phiên dịch, Trần Hạo nghe không hiểu.

- Anh nhìn thấy chúng tôi?

Nữ hài cũng mở miệng, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Anh đã nói chuyện, đương nhiên là nhìn thấy. Tiểu cô nương, em tên là gì? Làm sao ở trong từ đường Hồ tộc?

Con mắt của nữ hài trừng lớn:

- Anh biết nơi này là từ đường Hồ tộc? Anh biết Hồ yêu mà không sợ sao?

Trần Hạo nói:

- Tiểu cô nương, anh là người tu hành, đến Hồ tộc làm khách, đương nhiên không sợ.

- Anh là tu chân giả!

Tiểu cô nương vừa mừng vừa sợ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Xem như thế đi, à, em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh.

Tiểu nữ hài vội vàng ôm quyền, nghiêm mặt nói:

- Tiền bối khỏe không, em tên là Tôn Nguyệt, là một người yêu thích tu hành, ngoài ý muốn đi vào từ đường Hồ tộc.

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Em gọi anh là tiền bối? Em cũng là người tu hành?

Tôn Nguyệt ngượng ngùng cười một tiếng:

- Cái kia, em chính là tự mình tu luyện, tìm bí tịch trên mạng, sau đó khắp nơi thu thập, không ai chỉ điểm, ai biết lúc em tu luyện, đột nhiên hồn phách lại ly thể, mơ mơ màng màng liền đi tới nơi này, may mắn được Hồ tiền bối thu lưu, lúc này mới không bị tán hồn.

Trần Hạo trừng to mắt.

Đậu xanh rau muống, không ai chỉ điểm cũng dám mò mẫm tu luyện, lá gan này của người cũng quá mập rồi, cái đồ chơi này là không thể tự mình loạn tu... Mà không đúng, người bình thường cho dù mò mẫm tu luyện, đó cũng không có tác dụng mà, không có thiên phú, coi như cho bí tịch chân chính, cũng căn bản không tu luyện ra được cái gì.

Tiểu cô nương này, thế mà tu luyện tới hồn phách ly thể! Mẹ nó chứ, nha đầu này có thiên phú, hơn nữa thiên phú không nhỏ.

Trần Hạo ngạc nhiên dò xét Tôn Nguyệt.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện ra dị dạng.

Bình thường âm hồn đều là âm khí tràn ngập, mà tiểu cô nương này thế mà linh quang sung mãn, đây là thật đã Nhập Đạo, đã rèn luyện qua hồn phách bản thân.

Thiên kiêu, thiên kiêu chân chính một mình nhập đạo!

Mắt Trần Hạo sáng rực lên, tâm tư lưu động, nhưng mặt ngoài lại rất bình tĩnh, nhìn Tôn Nguyệt nói:

- Em thật đúng là gan to bằng trời, không ai chỉ điểm liền dám tu hành, hiện tại hồn phách ly thể, thời gian lâu dài sẽ gặp phiền toái rất lớn đấy.

Tôn Nguyệt ủy khuất nói:

- Em cũng không biết sẽ gặp phải tình huống như vậy, tiền bối, anh có thể giúp em một chút hay không, em đã ly thể gần nửa tháng, Hồ tiền bối nói giúp ta, nhưng mà ông ấy bề bộn nhiều việc, một mực trì hoãn.

Ding: Ly hồn Tôn Nguyệt, linh hồn nửa tháng, hoàn thành linh nguyện, ban thưởng bảy ngày đạo hạnh.

Quả nhiên kích phát nhiệm vụ, nha đầu này quả thật tu luyện linh hồn của mình ly thể.

Ha ha, một mình nhập đạo sao? Dạng thiên kiêu như thế này, há có thể bỏ mặc không quan tâm, ca phải thu.

- Được, anh có thể giúp em, nhưng anh có một yêu cầu.

Trần Hạo nói thẳng.

Tôn Nguyệt nói:

- Mời tiền bối nói.

Trần Hạo nói:

- Anh hộ tống hồn phách em về lại thân thể, nhưng mà em phải bái anh làm thầy.

Tôn Nguyệt sững sờ, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

- Tiền bối, người...

Trần Hạo cười nói:

- Em không có người chỉ điểm như thế, liền có thể tu hành nhập đạo, ly hồn xuất thể, đối với người tu hành chúng ta mà

nói, chính là truyền nhân tốt nhất, đã gặp, thu làm đệ tử là lựa chọn tốt nhất.

Tôn Nguyệt chân chờ một chút, nói:

- Cái kia, Hồ tiên bối cũng nói muốn thu em làm đồ đệ.

Ha ha, lão hồ ly quả nhiên cũng đánh chủ ý tới nha đầu này a, bất quá đáng tiếc, ca đã phát hiện, không liên quan đến ngươi.

Trần Hạo liền nói ngay:

- Nó là yêu tu, cùng nhân loại chúng ta khác biệt, chỉ điểm ngươi không có hiệu quả tốt hơn anh, mà lão hồ ly hiện tại đang rất bận rộn, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó giúp được em, đến lúc đó hồn phách em quay về thân thể đều khó khăn, chớ nói chi là tu hành.

Tôn Nguyệt quá sợ hãi, nói:

- Vậy làm sao bây giờ.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Anh sẽ đến giúp em, đồ nhi ngoan.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 268: Lão Hồ Ly Giảo Hoạt

Từ trong từ đường ra, Trần Hạo có chút bất đắc dĩ.

Dù dẫu thất bại, tiêu nha đầu tuổi không lớn, phẩm hạnh lại không tồi, sự tình đã đáp ứng, liền tuyệt không đổi ý, mình mặc dù nói nghiêm trọng thế mà cô bé vẫn cự tuyệt mình.

Nhưng Trần Hạo cũng có chút thương thức.

Chọn lựa đệ tử, không chỉ có nhìn thiên phú, còn phải nhìn phẩm đức, nếu không nuôi ra một con bạch nhãn lang, vậy liền xong.

Tôn Nguyệt này, rất không tệ.

Đi tìm lão hồ ly, hỏi một chút nó đến cùng có ý gì, thiên khiếu của nhân tộc ta, nó muốn chỉ điểm như thế nào, nếu như quả thật so với mình càng tốt hơn thì đành thôi, nếu như là có tâm tư gì khác, vậy mình cũng không thể đồng ý.

Một đường dạo bước, không bao lâu, Trần Hạo liền đến đến một căn lầu nhỏ hai tầng.

Đây là nhà lầu duy nhất trong hồ thôn, bên trong nhà lầu, khí tức của Hồ Tiên Phong vô cùng dễ thấy. Không chỉ như thế, còn có khí tức của hai tu sĩ khác.

Trần Hạo chần chừ một lát, quay người rời đi.

Rõ ràng căn lầu này chính là nơi làm việc của phân bộ của Ban Ngành Liên Quan, cái ban ngành này, Trần Hạo cảm thấy bớt tiếp xúc thì thỏa đáng hơn.

Nhưng hắn vừa mới chuyển thân, tiếng của lão hồ ly liền truyền tới:

- Trần đạo hữu đã tới, làm sao không tiến vào?

Quay người nhìn lại, Trần Hạo nhìn thấy Hồ Tiên Phong ngồi xôm ở trên bệ cửa sổ lầu hai, nhìn lại.

Trần Hạo cười nói:

- Hồ đạo hữu đang bận chuyện, ta không muốn quấy rầy.

Hồ Tiên Phong nói:

- Cũng không có việc gì, chỉ là vấn đề liên quan tới Nguyên Hạo, Trần đạo hữu cũng là người biết chuyện, muốn đi lên ngồi một chút hay không.

Lần này ngữ khí của Hồ Tiên Phong, ngoài ý muốn có một chút khác biệt, nghe có chút hương vị ngưng trọng.

Ánh mắt của Trần Hạo giật giật, đi vào lầu nhỏ.

Lên lầu hai, Trần Hạo liền thấy Hồ Tiên Phong, cũng nhìn thấy hai trung niên nam tử.

Hai người một béo một gầy, một cao một thấp, đều có tu vi trên người, nhưng cách ăn mặc như người bình thường, mặc âu phục đi giày da, bộ dáng của một nhân sĩ thành công.

Nhưng ánh mắt của hai người lúc nhìn về phía Trần Hạo lại hết sức cổ quái, làm Trần Hạo cảm giác rất không thoải mái.

Trần Hạo nhìn về phía Hồ Tiên Phong, ánh mắt hỏi thăm tình huống như thế nào.

Hồ Tiên Phong cười nói:

- Đến, ta giới thiệu cho người một chút, hai vị này là cấp trên của chúng ta phái tới xử lý chuyện liên quan tới Bạch Nguyên Hạo, bởi vì Bạch Nguyên Hạo làm trái với quy định, cho nên muốn dẫn hồn phách của Bạch Nguyên Hạo đi, nhưng Bạch Nguyên Hạo đêm qua đã rời đi, cũng không biết đi nơi nào.

Trần Hạo im lặng.

Mẹ nó, người là một Hồ yêu, còn có thể để Bạch Nguyên Hạo từ dưới mí mắt chuồn mất? Đây không phải là quá khéo đi, chắc hẳn là người đã động tay chân rồi. Mẹ nó chứ, chuyện này cùng ta không có liên quan gì đến ta.

- Là như thế hả, có thể chiêu hồn mà, trực tiếp gọi trở về là được.

Trần Hạo bình tĩnh trả lời.

Hồ Tiên Phong thở dài nói:

- Hôm qua thi thể của Bạch Nguyên Hạo đã được kéo đi hoá táng, không có thi thể làm dẫn, hồn phách của Bạch Nguyên Hạo không nơi nương tựa, pháp thuật chiêu hồn kia sợ là không được.

Trần Hạo:

- ...

Cô ý, người khẳng định là sớm biết như vậy, cho nên mới làm thế, lão hồ ly này quả thật rất狡 hoạt.

Nhưng cũng có thể lý giải, gia gia của Bạch Nguyên Hạo cùng lão hồ ly là bạn nối khố, tình cảm vẫn ở đó, mặc dù cách làm của Bạch Nguyên Hạo làm tổn thương tình cảm của Hồ tộc, nhưng chung quy Bạch Nguyên Hạo là đời cháu, gây ra cũng là do chấp niệm tu hành quá sâu, bây giờ đã bỏ mình, cũng coi là trả giá cho những gì mình gây ra, nếu như còn muốn cho cháu trai của lão hữu sau khi chết bị tra tấn, lão hồ ly không nhẫn tâm được như vậy cũng là bình thường.

- Vậy Hồ đạo hữu định làm như thế nào?

Trần Hạo mỉm cười đem bóng da đá trở về.

Hồ Tiên Phong bất đắc dĩ nói:

- Cho nên ta cũng buồn rầu a, hôn phách thường rất mờ mịt, nếu thật lòng muốn ần núp, ai cũng không có cách nào tìm ra.

Nhìn Trần Hạo và Hồ Tiên Phong một hỏi một đáp, một bộ hát hí khúc, mặt của nam tử cao gầy trong hai trung niên nam tử kia không thay đổi mở miệng nói:

- Nhưng nói thế nào thì nói, Hồ đạo hữu thả Bạch Nguyên Hạo đi, chính là thất trách, việc này tôi phải báo lên trên.

Hồ Tiên Phong cười nói:

- Chuyện này cũng được, tốt nhất là để tổng bộ điều động đạo hữu lợi hại hơn tới, nói không chừng có biện pháp bắt lấy Bạch Nguyên Hạo. Miệng nói thế, nhưng Hồ Tiên Phong lại vô cùng bình tĩnh.

Thân là một lão tiên bối đã hợp tác với Ban Ngành Liên Quan từ thời kì kiếp nạn, nó quen biết rất nhiều đại lão, còn cùng chụp ảnh với mấy vị lão tướng quân, chỉ bằng thân phận này, mặc dù chỉ là người phụ trách của một cái phân bộ, nhưng nếu đi đến tổng bộ, coi như người tổng phụ trách Ban Ngành Liên Quan nhìn thấy nó, cũng phải gọi một tiếng Hồ lão, nhiệt tình chiêu đãi.

Hai tên hậu bối tu sĩ thế mà uy hiếp nó? Ha ha.

Trung niên nam tử:

- ...

Lúc này, nam tử mập lùn kia mở miệng nói:

- Chuyện liên quan tới Bạch Nguyên Hạo, tạm thời không đề cập tới, đợi khi tìm được lại nói, vị này hẳn là Trần Hạo Trần đạo hữu, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía người này.

A, khẩu khí không nhỏ a, cái gì gọi là có chút việc muốn hỏi ta? Người cho rằng người là ai? Thượng cấp của ta? Hay là sư môn trưởng bối của ta?

Trần Hạo cũng cười:

- Đạo hữu có chuyện gì?

Mập lùn nam tử nói:

- Đạo hữu trước đó đi qua địa mạch âm động? Tôi muốn hỏi cậu, hỏa quả kia bị ai chiếm được?

Trần Hạo nói:

- Không biết.

Nam tử mập lùn nhướng mày:

- Trần đạo hữu, xin hãy phối hợp với tôi, hỏa quả can hệ trọng đại, chúng tôi cần hiểu rõ tường tình.

Trần Hạo cười nói:

- Nói đến, lúc trước người tiến vào địa mạch âm động không ít, vì sao anh liền khẳng định tôi biết? Lúc ấy nhiều yếu tố lợi hại như vậy, người của các anh đều chạy, chẳng lẽ còn trông cậy vào tôi lưu lại cùng những yếu tố lợi hại kia tranh đoạt sao?

Nam tử mập lùn nói:

- Nhưng chúng tôi đã hỏi qua, cậu cũng ở đó.

Sắc mặt Trần Hạo lạnh xuống:

- Thứ nhất, tôi ở đây cũng không đại biểu tôi cảm kích, tôi chỉ là tận nghĩa vụ của một người tu hành, gặp chuyện hỗ trợ. Thứ hai, tôi không phải thủ hạ của Ban Ngành Liên Quan, tôi không có nghĩa vụ phối hợp với anh điều tra cái gì. Thứ ba, hỏa quả là thiên tài địa bảo, người có duyên có được, đều là người tu hành, đừng nói tới chuyện có hay không có, nếu như

anh muốn nói phàm là nơi hoang đại đều là của Ban Ngành Liên Quan, vậy tôi không lời nào để nói.

- Đạo hữu chớ nói lung tung, tôi không phải có ý này.

Người đàn ông mập lùn biến sắc, vội vàng giải thích.

Nếu như dám thừa nhận mọi nơi đều là của Ban Ngành Liên Quan, vậy trách nhiệm này lớn rồi, gã căn bản đảm đương không nổi.

Trần Hạo giễu cợt nói:

- Đã vô chủ không phải của Ban Ngành Liên Quan, vậy chuyện hỏa quả còn có gì quan trọng nữa? Chẳng lẽ không phải ai đạt được chính là của người đó sao?

Nam tử mập lùn:

- ...

Nam tử cao gầy mở miệng nói:

- Trần đạo hữu đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là hỏi thăm một chút mà thôi, cũng không có ý tứ gì, nếu đạo hữu đã không muốn nói, vậy quên đi.

Trần Hạo cười không nói.

Hồ Tiên Phong lúc này mở miệng nói:

- Hai vị đạo hữu, chúng ta vẫn trước tiên nói một chút chuyện của Bạch Nguyên Hạo đi, vấn đề này ta thất trách, trong lòng áy náy, cho nên lão đầu tử chủ động đơn xin từ chức, hết thầy làm phiền hai vị đạo hữu.

Nói xong Hồ Tiên Phong không để cho hai nam tử trung niên kia mở miệng, liền nói với Trần Hạo:

- Trần đạo hữu, người tìm ta có việc đi, chúng ta ra ngoài nói.

Nói xong nó dẫn đầu đi ra ngoài cửa, Trần Hạo không nhìn hai vị nam tử trung niên kia, đi theo.

Chờ rời khỏi lầu nhỏ, Trần Hạo nhìn về phía Hồ Tiên Phong nói:

- Hồ đạo hữu, tình huống này là như thế nào?

Hồ Tiên Phong thở dài nói:

- Còn có thể là cái gì nữa, lão đầu tử phụ trách phân bộ vùng này rất nhiều năm, có vài người đã sớm nhìn không quen, cảm thấy ta là một yếu tố dị loại, không đáng tin, đã sớm muốn tìm cơ hội để cho ta về hưu, hiện tại được rồi, xảy ra chuyện của Bạch Nguyên Hạo, xem như nắm lấy tay cầm.

Trần Hạo im lặng, cái Ban Ngành Liên Quan này cũng không phải đơn vị phúc lợi gì, đối mặt cũng đều là tình huống dị thường, hoàn toàn là công việc lao tâm lao lực lại gặp nguy hiểm, công việc như thế còn có người muốn giành?

- Nhưng bọn gia hỏa này cũng không chiếm được tiện nghi, hắc hắc, Hoàng tiên nữ đạo hạnh tiêu giảm trăm năm, lão tặc thủ kia khẳng định ngồi không yên, từ nay về sau, khẳng định sẽ có thêm nhiều chuyện phát sinh, đến lúc đó cũng sẽ mặc kệ chuyện của lão đầu tử.

Hồ Tiên Phong cười hắc hắc, không hề buồn bã ngược lại có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Trần Hạo liếc qua lão hồ ly.

Đúng là tính toán của hồ ly. Ai ăn thiệt thòi cũng còn chưa biết đây.

- Đúng rồi, đạo hữu tới tìm ta thật có chuyện gì?

Hồ Tiên Phong lại hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Là có chút việc, ừ, liên quan tới tiểu nữ hài trong từ đường Hồ tộc kia, Hồ đạo hữu đến cùng có ý tưởng gì?

Hồ Tiên Phong sững sờ, kinh ngạc nói:

- Người đi từ đường?

Trần Hạo cười nói:

- Tùy tiện tản bộ một cái, nguyên bản chuẩn bị bái tế một chút, kết quả phát hiện kinh hỉ ngoài ý muốn.

- Cái gì kinh hỉ, kia là của ta.

Lão hồ ly vội vàng phản bác.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Ta cũng không có nói là của ta, chính là muốn hỏi một chút, dù sao dạng thiên kiều như thế này thế nhưng là của nhân tộc chúng ta, không thể trơ mắt nhìn cô bé đi theo một yêu tộc, bị dạy lệch đi.

Hồ Tiên Phong trừng to mắt:

- Trần đạo hữu, lời này của người ta không thích nghe, cái gì gọi là dạy lệch đi, Hồ tộc của ta truyền thừa từ xa xưa, cũng không thấy yếu nhược hơn chút nào so với truyền thừa Đạo môn, bái ta làm thầy, khẳng định không tệ.

Trần Hạo chân thành nói:

- Vậy sau khi bái người làm thầy? Người là đơn thuần muốn dạy dỗ cô bé, vẫn là có tâm tư khác?

Hồ Tiên Phong im lặng.

Một lát sau, Hồ Tiên Phong mở miệng nói:

- Nói thật, ta còn thực sự có chút tâm tư, dù sao Hồ tộc xuống dốc quá tệ rồi, trước mắt có cấp bậc như ta cũng chỉ có năm ba con, còn ở nơi khác, đều có gia tộc, hắc hồ nhất tộc

cũng chỉ có một mình ta chèo chống, mấy chục năm nữa, chính là thiên kiếp trăm năm của ta, đến lúc đó nếu như ta tránh không được, thân tử đạo tiêu, vậy hắc hồ tộc của ta coi như xong, ta cần giải quyết nỗi lo về sau cho tộc nhân, Tôn Nguyệt đến đây, lão đầu tử cảm giác đây chính là thượng thiên an bài, ta dự định cẩn thận dạy bảo nàng, bồi dưỡng thành tài, ngày sau nếu như ta xảy ra chuyện, cũng có thể có đồng đạo bảo vệ hắc hồ nhất tộc.

Trần Hạo khẽ liếc.

Lão hồ ly này lại có ý nghĩ như vậy, vậy ngược lại không thành vấn đề.

Dù sao vì tương lai của tộc nhân tìm kiếm chỗ dựa, nếu lão hồ ly dạy bảo Tôn Nguyệt, nhất định sẽ tận tâm tận lực, dạng này nỗ lực càng nhiều, hồi báo càng nhiều.

- Nếu là như thế, vậy liền không thành vấn đề, chuyện của Tôn Nguyệt, ta sẽ...

Trần Hạo còn chưa nói xong, đột nhiên Hồ Tiên Phong liền chặn hấn lại, tiếp tục nói:

- Đương nhiên, nếu như Trần đạo hữu đối Tôn Nguyệt cũng có ý tưởng, cũng không phải không thể thương lượng, dù sao ta là yêu tu, cũng chưa từng dạy bảo qua đệ tử nhân loại, ở thời đại như thế này, có thể bồi dưỡng thành tài hay không, ta cũng không nắm chắc, nếu như đạo hữu có thể nỗ lực một chút, ta cũng có thể tặng cho người nha.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, người vừa mới kiên trì xong? Nói phải bảo vệ tộc nhân? Người mẹ nó cứ như vậy từ bỏ rồi? Lão hồ ly, ta khinh bỉ người.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 269: Kết Minh Thu Đồ

- Hồ đạo hữu muốn điều kiện gì?

Trong lòng mặc dù khinh bỉ, nhưng Trần Hạo vẫn hỏi ra.

Hồ Tiên Phong cười nói:

- Ta muốn đạo hữu bảo vệ Hồ gia của ta trăm năm.

Trần Hạo:

- ...

Ha ha, thật sự là chủ ý rất hay, một người còn cần bồi dưỡng, tương lai không thể xác định, một người không cần bồi dưỡng, đồng thời có chút tiềm lực, tùy thời đều có thể cần dùng đến. Còn nữa nếu ta đáp ứng, vậy ta bảo vệ Hồ gia của ngươi, đồ đệ của ta, về sau khẳng định cũng phải giúp Hồ gia, giao dịch này, ngươi chiếm hết tiện nghi rồi.

Lão hồ ly, ngươi nghĩ quá tốt rồi.

Trần Hạo quả quyết nói:

- Được, điều kiện này ta cự tuyệt.

- Thật sao, đạo hữu... Ồ!

Hồ Tiên Phong lúc đầu ra vẻ bình tĩnh, nghe vậy kinh hãi, sau đó đột nhiên mất trợn tròn.

Mẹ nó, ngươi cự tuyệt, ngươi còn được cái rắm!

Trần Hạo hừ lạnh, không chút do dự xoay người mà đi.

Chỉ là phát hiện thiên kiêu tự mình nhập đạo, không đành lòng cứ như vậy bỏ qua.

Nếu như lão hồ ly muốn bồi dưỡng, vậy liền để nó bồi dưỡng, vừa vặn ta cũng bớt lo.

- Đạo hữu, đừng nóng vội, còn có thể thương lượng, nếu không thời gian ít chút, tám mươi năm, này chớ đi, bảy mươi... Năm mươi năm, chỉ cần năm mươi năm, ngươi liền có thể có được một đệ tử thiên kiêu một mình nhập đạo! Việc giao dịch này ta nói ra, cao nhân Đạo môn đánh vỡ đầu đều sẽ tranh đoạt.

Lão hồ ly không cam tâm từ bỏ, đi theo đằng sau Trần Hạo, thật giống như một tên nhân viên chào hàng.

Trần Hạo hoàn toàn không để ý.

Mắt thấy cái này chuyện tốt muốn bị phá hỏng, Hồ Tiên Phong đột nhiên nói:

- Nếu không, chúng ta liên hợp bồi dưỡng, cùng một chỗ làm sư phụ thì sao?

Bước chân của Trần Hạo dừng lại, kinh ngạc nhìn lão hồ ly:

- Đây là như thế nào?

Hồ Tiên Phong chân thành nói:

- Chúng ta cùng một chỗ thu Tôn Nguyệt làm đệ tử, công pháp nàng tu luyện do ta cung cấp, về sau ở tại hồ thôn tu hành, bất quá một chút tài nguyên tu hành, ngươi cũng phải giúp đỡ, nếu ta vượt qua thiên kiếp hoặc là Hồ gia có vị trụ cột thứ hai, như vậy Tôn Nguyệt liền xem như đệ tử của ngươi, ngày sau trở về sơn môn của ngươi.

- Vậy nếu như không có thì sao?

Trần Hạo hỏi.

Hồ Tiên Phong nói:

- Thì vẫn là đệ tử của ngươi, nhưng Tôn Nguyệt tính là thiếu ân tình của Hồ gia, phải bảo vệ Hồ gia, cam đoan Hắc Hồ một mạch không dứt.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Ý của ngươi, Tôn Nguyệt vẫn là đệ tử của ta, nhưng tài nguyên tu hành của cô bé chúng ta cùng gánh vác, nhưng phải lưu tại hồ thôn, một khi tương lai đạo hữu độ không qua thiên kiếp, an nguy của Hồ gia liền rơi vào trên người cô bé, nói cách khác, trách nhiệm vẫn là rơi vào trên người ta, mà ta lại còn đặt đệ tử ở nơi này của ngươi làm con tin.

Hồ Tiên Phong nói:

- Không thể nói như thế, chỉ là để Tôn Nguyệt trở thành một cái cầu nối ở giữa chúng ta, ngày sau Hồ tộc cùng đạo hữu cùng tiến cùng lui. Trần đạo hữu, xin hiểu cho tâm tình của ta, dù sao Hồ gia hiện tại chỉ có một mình ta chèo chống, nếu như ta đi rồi, Hắc Hồ tộc coi như triệt để xuống dốc, có thể xoay người hay không cũng khó nói, ta cần vì hậu bối tìm kiếm một chỗ dựa, Tôn Nguyệt xuất hiện là một hi vọng, lại không phải toàn bộ, nếu có đạo hữu tương trợ, vậy an nguy của Hồ gia ta liền càng thêm bảo đảm.

Trần Hạo yên lặng.

Có thể nhìn ra, Hồ Tiên Phong đây đã là làm ra nhượng bộ lớn nhất, mà mình cũng tương đương với một cọng cỏ cứu mạng của nó, dù sao mình tuổi còn trẻ, tu vi bầy ở nơi này, tương lai tiền đồ vô lượng. Hơn nữa còn có quen biết cùng Bạch Hồ, đáng tin cậy.

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng không thấy có gì không tốt.

Một mình nhập đạo, thiên phú này tuyệt đối là thiên kiều ức dặm có một, một khi bỏ lỡ, muốn gặp được cũng không phải dễ dàng như thế nữa.

Mặc dù thời gian mình tu hành rất ngắn, nhưng Trần Hạo cảm thấy tương lai cũng nên thu đệ tử, hiện tại có người tốt như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha.

Nhưng mình tu hành mới chỉ được nửa đường, muốn dạy đồ đệ, thật đúng là không có tự tin.

Nếu để cho lão hồ ly thay mặt dạy, có lẽ hiệu quả càng tốt hơn, mặc dù bởi vậy sẽ cùng Hồ tộc có liên lụy, nhưng có Bạch Hồ đạo hữu phía trước, loại liên lụy này cũng không ăn thiệt thòi, ngược lại Hồ tộc vì thế sẽ coi như một đồng minh của mình.

Tu hành tu hành, tài nguyên công pháp, một thứ cũng không thể thiếu, mình trước mắt đã có một đám tiểu đồng bọn, tương lai có lẽ sẽ còn lớn mạnh, có nhiều hơn minh hữu, đối với mình mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt.

- Người nói như vậy cũng có thể, nhưng vẫn nên hỏi qua ý kiến của Tôn Nguyệt, tính tình của cô gái nhỏ này rất cứng cỏi, nói một không hai.

Trần Hạo cười nói.

Thấy Trần Hạo đã đáp ứng, Hồ Tiên Phong vui mừng.

Đối với người có thể chém rụng trăm năm đạo hạnh của Hoàng tiên nữ, còn thu được pháp bảo của Hoàng tiên nữ, nó hoàn toàn nhìn không thấu, nếu có dạng tu sĩ như thế này bảo vệ Hồ gia, vậy Hồ gia xem như ổn thỏa, chỉ ít lúc gặp chuyện, mình cũng có minh hữu để cầu cứu.

Về phần Ban Ngành Liên Quan, Hồ Tiên Phong mặc dù cũng coi là một thành viên trong đó, nhưng nó cũng nhìn thấu, Ban Ngành Liên Quan chính là phục vụ vì quốc gia, tuyệt không có khả năng vì ai đó đơn độc mà tùy ý quyết định, không chừng có lúc nào đó nếu hi sinh nó mà thu được đầy đủ lợi ích, Ban Ngành Liên Quan cũng sẽ không nương tay.

Cho nên Hồ Tiên Phong sau khi phát hiện Tôn Nguyệt cũng không báo cáo, nếu không chỉ bằng một cái thiên phú một mình nhập đạo, Hồ Tiên Phong tất nhiên sẽ thu hoạch một mẻ ban thưởng không nhỏ.

Đối với Hồ gia mà nói, ban thưởng cái gì đó có cũng được mà không có cũng không sao, bọn chúng thiếu khuyết chính là một cường lực chi viện.

- Vậy được, chúng ta bây giờ liền đi qua, nói việc này với Tôn Nguyệt một chút.

Hồ Tiên Phong không kịp chờ đợi nói.

Sau đó, hai người đồng hành, đi thẳng tới từ đường.

Trong từ đường, Tôn Nguyệt đang cùng một đám hồ linh chơi đùa.

Nhìn thấy Trần Hạo quay lại còn có lão hồ ly, ánh mắt của Tôn Nguyệt sáng lên, mà đám hồ linh thì xông lại, còn quần lầy lão hồ ly kêu chi chi không ngừng. Lão hồ ly cũng chi chi trả lời lại, cùng đám hồ linh giao lưu.

Một lát sau, đám hồ linh tựa hồ có chút thất vọng, tự hành tán đi, chỉ để lại một mình Tôn Nguyệt.

Lão hồ ly nhìn về phía Trần Hạo đang tràn đầy nghi hoặc, thở dài nói:

- Đạo hữu có phải là đang kỳ quái, từ đường Hồ tộc làm sao có nhiều hồ linh như vậy?

Trần Hạo gật đầu:

- Sinh linh tử vong, luân hồi chuyển thế, đây là thiên định, Hồ gia có nhiều hồ linh như vậy, chẳng lẽ đều từ bỏ cơ hội đầu thai?

Lão hồ ly lắc đầu:

- Từ bỏ là không thể nào, những hồ linh này đều có cơ hội nhập đạo của Hồ gia, nhưng thủy chung khiếm khuyết kia một tia cơ duyên và cảm ngộ, cuối cùng không cách nào tu hành, bọn chúng không cam tâm luân hồi, muốn chuyển tu quỹ linh hồ chi đạo, đáng tiếc quỹ linh hồ tu hành càng thêm khó khăn, Hồ gia cũng không có nhiều tài nguyên phụ trợ như vậy, chỉ có thể ở lại trong từ đường, chậm rãi tu hành, những năm gần đây, Hồ gia không biết có bao nhiêu hồ linh tại bên trong tiếu nuối tán hồn, nói cũng nói không lại, khuyên cũng khuyên không được, ta cũng lo lắng vô cùng.

Trần Hạo im lặng.

Đây chính là chấp niệm tu hành, có cơ hội lại không thể được, ai có thể cam tâm?

Nhưng những người này vẫn còn tốt, chí ít chỉ là không cam tâm, chỉ là hi vọng có cơ hội tiếp tục cố gắng, nếu có vài con sinh lòng ác niệm, đi vào con đường tà đạo, vậy liền hại người hại mình.

Nhìn lão hồ ly, ánh mắt Trần Hạo nhất động, phát tay, một cái linh hương xuất ra.

- Hồ đạo hữu, ta cũng không có khả năng giúp đỡ cái gì, cái linh hương này đối với âm linh cũng coi như có chút trợ giúp, coi như một điểm tâm ý của ta đi.

Hồ Tiên Phong đang thở dài, nhìn thấy Trần Hạo đưa tới linh hương tròn tròn mắt, ngũ khí run rẩy mà nói:

- Đây là linh hương? Trần đạo hữu, ngươi muốn đưa cho ta?

Trần Hạo cười nói:

- Đều cầm ra rồi, chẳng lẽ là ta đem ra khoe khoang hay sao?

Hồ Tiên Phong vội vàng tiếp nhận, quan sát tỉ mỉ, sau đó kích động.

Thật là linh hương! Mặc dù phẩm chất bình thường, nhưng là chủng loại hương khí của linh hương mà nó quá quen thuộc. Thoảng một cái có được nhiều như vậy, đầy đủ đám hồ linh trong từ đường dùng rất lâu, đây, đây là đại lễ a!

Lần nữa nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt của Hồ Tiên Phong chấn kinh càng nhiều hơn.

Trần đạo hữu này, đến cùng còn có bao nhiêu nội tình mà mình không biết, một nắm lớn linh hương như thế, hẳn đều tùy ý tặng người, thật giống như hương phổ thông, người có biết, linh hương này trong Đạo môn là vật hi hữu, không nói vật liệu chọn lựa yêu cầu rất cao, người có thể chế tác càng ít.

- Trần đạo hữu, người có thể chế tác linh hương?

Hồ Tiên Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt cực nóng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Xem như thế đi.

- Quá tốt rồi, vậy ta muốn mua, bao nhiêu tiền đều được, không, coi như muốn đồ vật khác cũng được.

Lão hồ ly kích động đến mức muốn nhảy dựng lên.

Trần Hạo đã sớm được chứng kiến kích động của Lý lão tam lúc đối mặt với linh hương, nhưng dù hẳn kích động, so với lão hồ ly này, nhưng vẫn còn bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Hồ đạo hữu, người cũng đừng nói cho ta, có linh hương, đám hồ linh trong từ đường liền có thể tu hành?

Trần Hạo tò mò hỏi.

Hồ Tiên Phong lắc đầu nói:

- Cái này đương nhiên không đủ, nhưng có linh hương, chí ít có thể cam đoan hồ linh của tộc ta có khả năng tồn tại càng lâu, càng có nhiều thời gian tranh thủ một tia khả năng tu luyện kia.

Trần Hạo giật mình, vội nói:

- Vậy thì tốt, sự tình linh hương bao trên người ta, hàng năm ta cung cấp cho Hồ đạo hữu ba mươi bó linh hương, giá cả nha, mỗi bó một trăm vạn, mặt khác nếu như có thể, ta muốn nhìn qua Hồ gia tàng thư.

Hồ Tiên Phong không chút do dự nói:

- Không thành vấn đề, Hồ gia tàng thư tùy ý để đạo hữu quan sát, cam đoan không ẩn tàng một tờ một hào.

Nói xong, trong mắt hồ ly của Hồ Tiên Phong đều hiện lên nước mắt:

- Đã bao nhiêu năm, mỗi lần nhìn thấy hồ linh trong tộc ta ở trong tuyệt vọng tán hồn, ta đều cảm giác đau lòng, nếu như, nếu như sớm gặp được đạo hữu, thật là tốt biết bao.

Dứt lời, Hồ Tiên Phong nhẹn không được chảy nước mắt ra, ô ô khóc rống.

Nhìn dáng vẻ vừa kích động lại vừa thương tâm của Hồ Tiên Phong, Trần Hạo thở dài trong lòng.

Nhà ai cũng đều có nỗi khó xử riêng, dù là yêu tộc, cũng có sự đau khổ của mình.

Sau một lúc lâu, Hồ Tiên Phong mới thu liễm cảm xúc, xin lỗi nói:

- Để đạo hữu chê cười rồi, phần khó chịu này, ta ẩn nhẫn quá lâu, hôm nay mới cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Trần Hạo nói:

- Phần tâm tình này của đạo hữu, ta có thể hiểu được.

Hồ Tiên Phong nói một tiếng cảm ơn, quay người nhìn về phía Tôn Nguyệt, nói:

- Cô gái nhỏ, chậm trễ con lâu như vậy, thật xin lỗi.

Tôn Nguyệt vội vàng nói:

- Không có gì, Hồ tiên bối có thể giúp con, con đã vô cùng cảm kích, một chút xíu thời gian không sao.

Hồ Tiên Phong nói:

- Nhưng trước khi giúp con, ta cũng muốn nói một chút, liên quan tới chuyện trước đó ta nói muốn thu người làm đệ đệ, có chút thay đổi, muốn hỏi ý kiến của người một chút.

- A?

Tôn Nguyệt sửng sò, sau đó theo bản năng nhìn về phía Trần Hạo.

Hồ Tiên Phong nói:

- Không sai, chính là Trần đạo hữu, hắn cũng rất xem trọng con, cũng muốn thu con làm đệ tử, nghe hắn nói, con đã cự tuyệt hắn.

Tôn Nguyệt có chút xấu hổ:

- Dù sao con đã đáp ứng tiên bối, cũng không thể ba tâm hai ý được.

Hồ Tiên Phong cười nói:

- Con phần thủ tín rất tốt, nhưng so với Đạo môn chính thống, ta thân là Hồ yêu, thu con thật sự có chút không thích hợp, cho nên sau khi bàn luận cùng với Trần đạo hữu, chúng ta quyết định đồng thời thu con làm đệ tử, nhưng con sẽ quy về môn hạ của Trần đạo hữu, ngày sau liền ở hồ thôn của ta tu hành, ta đến chỉ điểm con.

Tôn Nguyệt có chút trợn tròn mắt:

- Chuyện này, chuyện này tính thế nào?

Hồ Tiên Phong nói:

- Tính rất dễ, con gọi Trần đạo hữu sư phụ, gọi ta là Hồ tiên sinh là được rồi.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 270: Sống Chết

- Ta không đồng ý.

Tôn Nguyệt đột nhiên mở miệng, sắc mặt trang nghiêm.

Hồ Tiên Phong đang muốn gật đầu, đột nhiên sững sốt.

Mẹ nó, người cũng như thế ư!

Loại chuyện tốt như thế này, ai sẽ cự tuyệt? Người là bị đổ nước vào não hay thế nào vậy?

- Vì sao?

Trần Hạo mở miệng trước, khá hứng thú hỏi.

Tôn Nguyệt chân thành nói:

- Con biết hai vị tiên bối có hảo tâm, nhưng con cũng có kiên trì của mình, nếu như muốn bái sư, vậy liền bái một người thôi, một mực theo, không thay đổi sơ tâm.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Tôn Nguyệt.

Lời này từ trong miệng một tiểu nữ hài nói ra, thật sự có chút kinh người, đặc biệt là ánh mắt nghiêm túc kia của cô bé, rất hiển nhiên nói chính là lời trong lòng.

Không hổ là thiên kiêu không người chỉ điểm, liền có thể một mình nhập đạo, loại tín niệm này, hẳn là sơ bộ đạo tâm của cô.

Nhưng Hồ Tiên Phong lại tròn tròn mắt.

Đậu đen rau muống, ta đây là tự đào hố chôn mình rồi!

Lúc trước chỉ là vì chiếm tiên cơ, lúc này mới nói chuyện thu đồ, không nghĩ tới hôm nay cái tiên cơ này lại thành trở

ngại! CMN, ta thông minh như vậy, liền muốn chết yếu như thể này ư?

Chuyện này không được, đây là cơ hội của Hồ gia, không thể cứ như vậy bỏ qua được.

Hồ Tiên Phong đang muốn mở miệng, đột nhiên dị biến xuất hiện, nguyên bản Tôn Nguyệt đang nghiêm túc biểu lộ, đột nhiên kêu thảm một tiếng, rốt cuộc không bảo trì được thân ảnh, hóa thành một cái linh hồn quang đoàn.

Kinh biến này làm Hồ Tiên Phong cùng Trần Hạo giật nảy mình.

Sau đó sắc mặt của Hồ Tiên Phong đại biến, kinh hãi nói:

- Không tốt, có người muốn đoạt thân thể của Tôn Nguyệt. Nói xong Hồ Tiên Phong trực tiếp chạy ra ngoài, hóa thành một đạo khói xanh bay đi.

Trần Hạo muốn đuổi theo đuổi, lại đuổi theo không kịp, trở mắt nhìn Hồ Tiên Phong biến mất, mặt mũi ngơ ngác.

Tình huống đây là như thế nào? Đoạt thân thể? Tôn Nguyệt không phải vẫn chưa chết sao, tại sao có thể có người muốn giành thân thể của cô bé?

Bất quá lão hồ ly kinh hãi như thế, tất nhiên sự tình rất nghiêm trọng.

Trần Hạo nhìn linh hồn Tôn Nguyệt một chút, yên lặng chờ đợi.

Không đến một giờ, lão hồ ly một lần nữa trở về, há mồm phun một cái, một vệt ánh sáng từ trong miệng phun ra, rơi xuống mặt đất sau hóa thành một người.

Trần Hạo nhìn kỹ, cùng Tôn Nguyệt giống nhau như đúc, chính là nhục thể của nàng.

Nhưng giờ phút này, cái nhục thân này lại là mở to mắt, còn sống!

Trần Hạo nhìn trợn mắt hốc mồm.

Linh hồn của Tôn Nguyệt đều ở chỗ này đây, thân thể này là tình huống như thế nào?

Sau khi bị lão hồ ly phun ra, Tôn Nguyệt lại rất bình tĩnh, sau khi nhìn thoáng qua Trần Hạo, liền giữ im lặng.

Hồ Tiên Phong tức giận nói:

- Bạch Nguyên Hạo, ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?

Tôn Nguyệt không nói lời nào.

Trần Hạo kinh ngạc!

Bạch Nguyên Hạo? Mẹ nó, thân thể của Tôn Nguyệt bị Bạch Nguyên Hạo chiếm? Mẹ nó, ngươi đây còn không hết hi vọng, thế mà đem chủ ý đoạt xá đánh vào trên thân Tôn Nguyệt!

- Nguyên Hạo, ta đối với ngươi quá thất vọng, ngươi quá thực chính là sỉ nhục của Bạch đạo hữu.

Hồ Tiên Phong ngữ khí bi phẫn tiếp tục nói.

Tôn Nguyệt lúc này ngẩng đầu, nhìn về phía Hồ Tiên Phong, mở miệng nói ra tiếng nửa nam nửa nữ:

- Ta chỉ muốn tu hành, ta tin tưởng mình, chỉ cần ta có cơ hội, ta liền nhất định có thể tu luyện ra kết quả.

Hồ Tiên Phong cười lạnh:

- Ngươi cho rằng đoạt thân thể người khác liền có thể tu hành? Trò cười, tu đạo trước tu tâm, không có đạo tâm, ngươi có thể tu luyện cái rắm, nếu như ngươi còn có một chút lương

tri, lập tức rời khỏi thân thể Tôn Nguyệt, ta có thể coi như việc này chưa từng xảy ra.

Bạch Nguyên Hạo quả quyết nói:

- Không có khả năng, đây là cơ hội duy nhất của ta, Hồ lão người như còn coi trọng tình nghĩa với gia gia, vậy liền bỏ qua ta, để cho ta cố gắng một lần, nếu như người không nguyện ý, vậy liền để thân thể này cùng một chỗ hủy diệt, tóm lại, cơ hội này ta tuyệt không buông tha.

- Người, ngu xuẩn mất khôn!

Hồ Tiên Phong kém chút tức điên lên!

Lão hữu làm người tốt bao nhiêu, không nghĩ tới lại có một đứa cháu trai như thế này, hơn nữa còn cùng mình chung đưng mấy năm, đều không phát hiện ra hẳn là loại người này! Loại ánh mắt nhìn người này, thất bại, thật sự là quá thất bại!

Trần Hạo lúc này mở miệng nói:

- Hồ đạo hữu, chẳng lẽ không có biện pháp gì trực tiếp khu trục nó ra?

Hồ Tiên Phong còn chưa mở miệng, Bạch Nguyên Hạo bắt âm bắt dương cười lạnh nói:

- Khu trục? Các người có thể thử một chút, ta cam đoan trước khi các người động thủ, phá hỏng cỗ thân thể này trước.

Trần Hạo lười nhác nói nhảm, trực tiếp một bước đi trên phía trước, đối với cái ót của Tôn Nguyệt vung tay chặt chặt xuống.

Tôn Nguyệt trừng mắt, thế mà không có hôn mê.

Trần Hạo:

- ...

- Đến, tiếp tục đánh. Ta bây giờ còn chưa hoàn toàn chứng không cỗ thân thể này, các ngươi làm ra bất cứ thương tổn gì, đều chỉ là cỗ thân thể này.

Bạch Nguyên Hạo cười, nhìn rất đặc ý.

Trần Hạo cười lạnh:

- Vậy cũng không nhất định. Nói xong nắm Tôn Nguyệt lên, Thiên Cương Bộ di chuyển, bay lượn hướng trở lại viện tử.

Không bao lâu, lúc tới gần viện tử, Trần Hạo mở miệng hô:

- Tiểu Hắc, ăn cơm.

Meo ô!

Một tiếng mèo kêu, mèo mun từ trong phòng chạy vội ra, ánh mắt lóe sáng đánh giá xung quanh.

Trần Hạo nói ăn cơm, đó chính là ăn hồn! Chuyện tốt như vậy, càng nhiều càng tốt.

Trần Hạo trực tiếp đem thân thể Tôn Nguyệt nâng lên trước mặt mèo mun, nói:

- Tiểu Hắc, hút nội hồn trong cơ thể cô gái này ra.

Mèo mun: (☉. ☉)

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Làm sao? Không làm được à? Nội hồn trong thân thể này không phải của bản thể, nó chính là một con quỷ.

Con mắt của mèo mun hơi động, quan sát tỉ mỉ Tôn Nguyệt, lúc này, quả nhiên phát hiện ra dị thường, sau đó mèo mun liếm miệng một cái, đối với Tôn Nguyệt há mồm khế hấp, một cỗ lực lượng quỷ dị bao phủ Tôn Nguyệt, sau đó phát ra lực kéo mãnh liệt.

Bạch Nguyên Hạo lúc đầu còn bình tĩnh, cảm giác được lực hút này, lập tức biến sắc, hoảng sợ muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của Trần Hạo, nhưng mà Trần Hạo giữ rất chặt, y căn bản không tránh thoát được.

Mắt thấy hồn phách sắp bị tóm ra bên ngoài thân thể, Bạch Nguyên Hạo cuống lên:

- Trần Hạo, mau dừng tay, nếu không ta sẽ phá hủy cỗ thân thể này, ta nói được thì làm được.

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi hủy, ta cũng phải để ngươi vĩnh viễn không siêu sinh, quả thật chưa thấy qua người nào buồn nôn như ngươi vậy, bỏ qua một lần, còn muốn tiếp tục tìm đường chết, vậy ngươi liền đi chết đi.

Trong khoảnh khắc, liền có một nửa hồn phách của Bạch Nguyên Hạo từ bên trong thân thể của Tôn Nguyệt bị lôi ra, bị ánh nắng chiếu vào, lập tức nhói nhói kêu thảm, chậm rãi hòa tan.

Mèo mun thấy thế cuống lên, vội vàng bỏ nhào qua, cắn một cái vào bên trong hồn thể của Bạch Nguyên Hạo, sau đó ô gằm nhẹ tóm ra bên ngoài.

- Ghê tởm , đáng hận, cơ hội của ta, tu hành của ta, là các ngươi ép ta, là các ngươi ép ta...

Bạch Nguyên Hạo gào lên đau đớn,

Hồn phách phát ra ánh sáng.

Mèo mun sững sờ, sau đó đột nhiên buông ra miệng, nhảy tới một bên.

Liền liền Trần Hạo đều cảm thấy không thích hợp, thân ảnh vút qua một bên, sau một khắc, hồn phách của Bạch Nguyên

Hạo liền sụp đổ, như là một trận bạo phá vô hình, thân thể của Tôn Nguyệt, lập tức thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng bệch.

Sắc mặt của Trần Hạo khó coi tiên lên xem xét, thở dài một hơi.

Thân thể này còn có khí tức yếu ớt, cũng chưa chết.

Mới đuổi tới, vừa hay nhìn thấy một màn này Hồ Tiên Phong hai mắt vô thần, lẩm bẩm nói: - Thế mà thật dám làm, thế mà thật dám làm, nó sao có thể! !

Nghe được Hồ Tiên Phong nói, Trần Hạo ngưng trọng hỏi:

- Hồ đạo hữu, chẳng lẽ có cái tai hoạ ngầm gì?

Hồ Tiên Phong thở dài nói:

- Hết thấy đều xong, Bạch Nguyên Hạo tự bạo hôn phách, đem oán khí và tàn hồn của mình để lại một bộ phận trong thân thể của Tôn Nguyệt, mặc dù Tôn Nguyệt vẫn có thể trở về xoay người, nhưng có tàn hồn và oán khí trong thân thể, liền thành trở ngại, đoạn tuyệt con đường tu hành của cô bé, chỉ có thể làm một người bình thường, không chỉ có như thế, ngày sau sẽ còn nhiều tai nhiều bệnh, khổ không thể tả.

- A? Còn có loại sự tình này?

Trần Hạo chấn kinh.

Tôn Nguyệt có thể một mình tu hành nhập đạo, hiển nhiên cũng là một người chân thành muốn tu hành, nếu như nói cho nàng tương lai không cách nào tu hành, đả kích này tuyệt đối sẽ không nhỏ.

- Hồ đạo hữu, có biện pháp gì có thể giúp cô bé không?

Trần Hạo hỏi.

Hồ Tiên Phong nói:

- Có, dùng Nguyệt Linh Thủy rửa thân, liền có thể tẩy đi các loại mặt trái trong thân thể, nhưng loại đồ vật Nguyệt Linh Thủy này không biết bao nhiêu năm chưa xuất hiện qua, muốn tìm được quá khó, mà thân thể của Tôn Nguyệt cũng không cách nào chèo chống lâu như vậy, trong vòng bảy ngày không cách nào tẩy đi tàn hồn cùng oán khí, về sau coi như tìm được cũng vô ích.

Trần Hạo lập tức im lặng, đây không phải chẳng khác nào tuyên án tu hành vô vọng sao? Ài, thật sự là đáng thương một thiên kiêu nhân tộc, thế mà gặp phải tai kiếp như thế này...

Đang lúc thở dài, đột nhiên ánh mắt của Trần Hạo nhất động, kinh ngạc nhìn về phía Tôn Nguyệt.

Chỉ thấy giờ phút này, Tôn Nguyệt đột nhiên mở mắt, lại sống lại.

Trần Hạo: (☉. ☉)

Mèo mun: (☉. ☉)

Ta sát, tình huống như thế nào đây là? Bạch Nguyên Hạo không phải tự bạo sao? Chẳng lẽ là Tôn Nguyệt hoàn hồn lại? Chuyện này không thể đi, Tôn Nguyệt trọng thương, bị đánh về hình thái hồn thể mà.

Hồ Tiên Phong cũng là bị sợ hãi.

Hồn thể tự bạo đều có thể khôi phục? Nói đùa cái gì?

Mà lúc này, Tôn Nguyệt mở mắt ra ngồi dậy, ánh mắt đầu tiên là mờ mịt nhìn một vòng bốn phía, chột chậm rãi hoàn hồn, sau một lúc lâu, đột nhiên điên cuồng cười to:

- Ha ha ha ha ha, báo ứng, báo ứng, ha ha ha ha ha...

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun:

- ...

Hồ Tiên Phong:

- ...

Tình huống dị thường, làm Trần Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là chăm chú nhìn Tôn Nguyệt.

Tôn Nguyệt một bên cười, một bên bò lên, mặc dù là nữ thân, nhưng là tư thái kia, ánh mắt kia, thế mà cho Trần Hạo một loại khí chất nam nhi tiêu sái.

Rốt cục tiếng cười ngừng lại, Tôn Nguyệt nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói:

- Hồn phách của thân thể này ở đâu?

Trần Hạo theo bản năng trả lời:

- Tại từ đường.

- Mang ta đi.

Tôn Nguyệt tiếp tục nói.

Trần Hạo đang muốn quay người, đột nhiên kịp phản ứng lại, mẹ nó, ta làm sao nghe lời như thế? Gia hỏa này tự bạo một lần, cảm giác giống như là biến thành người khác, nói chuyện đều giống như thượng vị giả hạ mệnh lệnh.

- Cái gì cơ? Người có phải Bạch Nguyên Hạo hay không?

Trần Hạo hỏi.

Tôn Nguyệt mỉm cười:

- Chuyển thể thân của ta kiếp này tên là Bạch Nguyên Hạo sao? Danh tự không tệ.

- Một thể này, chuyển thể thân, mẹ nó, lượng tin tức này có chút lớn rồi.

Trần Hạo cảm thấy sợ ngây người.

Tôn Nguyệt hé miệng cười một tiếng:

- Đạo hữu, có thể để cho ta nhìn nguyên hồn của thân thể này một chút hay không, đến lúc đó, ta tự sẽ nói ra đạo hữu nghĩ biết đến sự tình.

Trần Hạo nhìn Tôn Nguyệt một cái thật sâu, lúc này mới gật đầu nói:

- Được, đi theo ta.

Nói xong, Trần Hạo ở phía trước dẫn đường, Tôn Nguyệt theo ở phía sau, sau đó chính là Hồ Tiên Phong đang ngơ ngác, còn có mèo mun, cuối cùng chính là Bạch Lộ nghe được động tĩnh, gà ngốc cùng lam hồ điệp, tựa hồ cũng tò mò, theo ở phía sau cùng một chỗ.

Không bao lâu, một nhóm đi tới từ đường Hồ tộc.

Tiến vào bên trong, Tôn Nguyệt liền nhìn về phía hồn phách của Tôn Nguyệt, ánh mắt trong nháy mắt trở nên vạn phần phức tạp.

Sau một lúc lâu, nàng mới mở miệng yếu ớt:

- Ba trăm năm ân ân oán oán, hôm nay lại trùng phùng.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 271: Kết Thúc

- Ba trăm năm ân ân oán oán, hôm nay lại trùng phùng.

Nghe Tôn Nguyệt mở miệng nói ra như thế, Trần Hạo sợ ngây người, mặt tỏ vẻ tò mò nhìn Tôn Nguyệt.

Tôn Nguyệt cũng không giải thích, mà là đi tới trước mặt hồn phách của Tôn Nguyệt, vươn tay, nhu hòa vuốt ve hồn phách, động tác kia, tựa hồ như người yêu, vô cùng ôn nhu.

Sau khi vuốt ve, đột nhiên Tôn Nguyệt nắm tay lại, kết một tiếng, đem hồn phách của Tôn Nguyệt bóp tan ra.

Trần Hạo:

- ...

Hồ Tiên Phong:

- ...

Bọn linh vật:

- ...

- Chấm dứt, rốt cục chấm dứt, ân oán kiếp trước, tan thành mây khói, từ đây hồn quy thiên địa, ai cũng không nợ ai.

Sau khi Tôn Nguyệt bóp nát hồn phách của Tôn Nguyệt, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, tựa hồ thản nhiên, lại tựa hồ như được giải thoát.

Nói xong, Tôn Nguyệt nhìn về phía đám Trần Hạo, cười nói:

- Rất xin lỗi, bởi vì ân oán dây dưa giữa ta với sư muội, ảnh hưởng tới các ngươi, nhưng chuyện này đã kết thúc, ta lập tức

cũng sẽ hồn phi phách tán, có chuyện gì muốn hỏi, đều có thể hỏi.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ ngươi, vừa rồi ngươi nói rằng mình sẽ nói, hiện tại lại muốn ta hỏi? Ta mẹ nó biết cái gì mà hỏi?

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Trần Hạo, Tôn Nguyệt cười nói:

- Chuyện cũ của ta với sư muội, không đủ thành đạo, bắt quá là tam thế oán chú thôi, ta nói chuyện muốn hỏi, là bất luận chuyện gì mà các ngươi muốn biết đến, ta đều có thể trả lời.

Trần Hạo giật mình.

Đậu đen rau muống, thật hay giả, ngươi trâu bò như vậy?

Hồ Tiên Phong lại đột nhiên nói:

- Ngươi là truyền nhân của Thiên Cơ Môn đã thất truyền ba trăm năm!

Tôn Nguyệt mỉm cười gật đầu:

- Không sai, ta chính là truyền nhân của Thiên Cơ Môn đời thứ mười bảy Diệp Huyền Cơ, đáng tiếc, thành cũng thiên cơ, bại cũng thiên cơ, ta cuối cùng gặp báo ứng. Bây giờ thời gian của ta không nhiều lắm, chư vị đạo hữu cũng coi như đã giúp ta chấm dứt tâm nguyện, ta có thể trong khoảng thời gian cuối cùng, giúp các ngươi giải đáp ba vấn đề.

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên, nói:

- Vậy thì tốt, ta muốn hỏi một chuyện, ngươi có biết một khối tuyết ngọc lệnh, viết chữ cổ triện.

Nói xong, Trần Hạo tỏ vẻ chờ mong nhìn Tôn Nguyệt.

Đây chính là nhiệm vụ của hắn, thế nhưng là thiên địa mệnh mông, Trần Hạo liền đi nơi nào tìm đều không biết, làm sao có thể tìm tới? Bây giờ gặp dạng cao nhân trâu bò này, đương nhiên phải hỏi một chút.

Tôn Nguyệt nhìn chăm chú Trần Hạo một lát, đột nhiên trầm mặc, một lát sau, Tôn Nguyệt mở miệng nói:

- Mộ trong mộ, huyền trong huyền, phá huyết lộ, phân giả tiên, nhật nguyệt hội tụ thì sẽ nhìn thấy ngọc lệnh.

Trần Hạo: (☉. ☉)

Đại lão ơi, ngươi có thể nói tiếng người hay không, ngươi nói cái này, ta nghe hoàn toàn không hiểu.

Tôn Nguyệt sau khi nói xong, mỉm cười nói:

- Đây là ta từ trên người đạo hữu nhìn thấy một tuyến huyền cơ lấy được lời bình luận, nếu muốn lấy được ngọc lệnh, cần tự đạo hữu lĩnh ngộ, mà một tuyến huyền cơ này cũng không phải là chú định, mà ngẫu nhiên mà biến, cơ hội chỉ có một lần, một khi bỏ lỡ, đạo hữu muốn lấy ngọc lệnh sợ là sẽ không thành.

Trần Hạo im lặng.

Nói mơ hồ cũng thôi đi, thế mà cơ hội chỉ có một lần? Vậy nếu như sơ sót, nhiệm vụ này sẽ không biến thành tử nguyện sao? Thế nhưng nhìn ý tứ của Tôn Nguyệt này, có thể nói cũng chỉ có thế, Trần Hạo chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận, yên lặng nhắm lại mấy lời nói này mấy lần, về sau không có việc gì liền suy nghĩ một chút.

Nhìn Trần Hạo hỏi thăm đạt được đáp án, nhãn tình Hồ Tiên Phong sáng lên, vội vàng nói:

- Ta cũng có một vấn đề, ta muốn hỏi Linh Hồ của tộc ta đi nơi nào?

Tôn Nguyệt nhìn về phía Hồ Tiên Phong, tựa hồ đang xem xét cái gì, nhìn, nhìn, nhìn, nhìn, nhìn...

Trần Hạo cảm thấy không được bình thường, liền vội vàng tiến lên, sau đó mắt tròn tròn.

- Hồ đạo hữu, Tôn Nguyệt này, hình như là chết rồi.

Hồ Tiên Phong:

- ...

Mẹ nó, vừa nói là trả lời ba vấn đề mà, đây mới là cái thứ hai, Trần đạo hữu hỏi người đáp, ta hỏi, người lại chết, người có ý gì?

Trần Hạo im lặng nhìn về phía Hồ Tiên Phong:

- Đạo hữu, có phải là vấn đề người hỏi quá lớn hay không, người ta thôi diễn bị phản phê, kết quả đem mình táng thân vào.

Hồ Tiên Phong:

- ...

Hình như, cũng có chút đạo lý, dù sao thôi diễn một con Lục Vĩ Linh Hồ, mà lại mất tích hơn sáu trăm năm, Diệp Huyền Cơ này cũng chỉ là một hồn phách, đoán chừng lực lượng cũng có hạn.

Không được, làm sao có thể thừa nhận như thế này.

Hồ Tiên Phong vội vàng nói:

- Đoán chừng là nó đã đến giờ, ài, để đạo hữu nhất được tiện nghi.

Trần Hạo:

- ...

- Đúng rồi, cái tam thế oán chú này là cái gì?

Trần Hạo nhớ lại lời của Tôn Nguyệt, tò mò hỏi.

Ngữ khí của Hồ Tiên Phong ngưng trọng nói:

- Đây là một loại độc chú, hồn linh làm dẫn, vận mệnh dẫn dắt, dù là tử vong cũng không thể tiêu trừ, một khi trúng loại oán chú này, cho dù cách thiên sơn vạn thủy, cũng sẽ có cơ hội trùng phùng, sau đó chú ngôn thôi động, thành thù địch lẫn nhau. Phải luân hồi ba lần mới có thể giải trừ.

Trần Hạo cả kinh nói:

- Đáng sợ như vậy! Nói cách khác, Tôn Nguyệt này và Diệp Huyền Cơ chính là vận mệnh chú định bọn họ sẽ trùng phùng, sau đó chấm dứt nhân quả.

Hồ Tiên Phong lắc đầu nói:

- Cũng không thể nói như vậy, vận mệnh thay đổi trong nháy mắt, không có chuyện gì chú định hết, cái này cần các loại trùng hợp, còn phải có người hỗ trợ mới được. Tỉ như lần này, nếu như Bạch Nguyên Hạo đầu thai, Diệp Huyền Cơ kia liền không có cách nào thức tỉnh, nếu như Bạch Nguyên Hạo chính là đời thứ ba của Diệp Huyền cơ, vậy sau khi hấn đầu thai, tam thế oán chú ở giữa Diệp Huyền Cơ và Tôn Nguyệt coi như tiêu trừ, Diệp Huyền Cơ cũng không thể thức tỉnh nữa.

Trần Hạo:

- ...

Nghe ý tứ này của người, làm sao cảm giác giống như là lỗi của ta thế.

Nếu như ta không đến từ đường, không phát hiện Tôn Nguyệt, không động tâm muốn thu đồ, cái tam thế oán chú này sợ là khó mà xuất hiện.

- Khụ khụ, ta biết rồi, đa tạ Hồ đạo hữu giải thích, à, không sao rồi, chúng ta liền đi về trước.

Trần Hạo gượng cười một tiếng, quay người mang theo đám linh vật rời đi.

Hồ Tiên Phong nhìn theo bóng lưng Trần Hạo, lại nhìn xem Tôn Nguyệt đã chết, trong lúc nhất thời cảm giác có chút lộn xộn.

Giống như mọi chuyện phát triển có chút không đúng.

Đã nói là cùng một chỗ thu đồ, sau đó cùng Hồ gia minh hữu nữa mà?

Hiện tại được rồi, Tôn Nguyệt đã xảy ra chuyện, mà Bạch Nguyên Hạo thế mà lại cùng Tôn Nguyệt là tam thế oán chú, chuyện này đã vượt ra ngoài ý định rồi.

Nhưng nếu phát triển như thế, nó cũng không ngăn cản được, cũng thôi đi.

Thế nhưng, vì sao lại như vậy, Trần đạo hữu hỏi được một vấn đề, đạt được đáp án, mà mình, lông đều không có lấy được một cái, mẹ nó, Tôn Nguyệt là ta phát hiện trước mà.

Hồ Tiên Phong muốn khóc, lại khóc không ra.

Sau khi quay lại chỗ ở, Trần Hạo cũng thở dài, từ khi đi theo Hoàng Thượng đi tới nơi này, toàn gặp được những chuyện kỳ kỳ cổ quái, còn kém chút nữa bỏ cả mạng mình vào.

Thôi, chờ xử lý xong chuyện với Hoàng tiên nữ, vẫn nên nhanh chóng rời đi, làm nhiệm vụ để tăng đạo hạnh, kiếm thần thông mới là chính đồ của mình.

Chờ đến ban đêm, Trần Hạo thả Hùng lão sư và đám tiểu quỷ ra, lúc đang chuẩn bị đóng cửa tu luyện Chương Tâm Lô, Hoàng gia tổ nữ lại tới.

Lần này, nó trực tiếp mang theo một nhóm lớn đồ vật đến đây.

- Trần đạo hữu, yêu cầu của ngươi ta đã nói với Hoàng tiên nữ, Hoàng tiên nữ đồng ý dùng ba mươi quyển đạo kinh, mười viên Bồ Nguyên Đan, năm viên Linh Thạch, mười giọt thạch nhũ đến giao dịch. Đồ vật ta cũng mang đến, đây là ranh giới cuối cùng của chúng ta, nếu như đạo hữu không đáp ứng, vậy ta liền mang theo đồ vật trở về.

Hoàng gia tổ nữ nữ rất là nghiêm túc nói.

Trần Hạo đang muốn rời đi, nghe vậy không chút do dự nói:

- Được, ta đồng ý.

Sau khi nói xong, Trần Hạo vung tay lên, liền thả ra dây thừng hoàng tiên bị hấn thu nhập vào Tụ Lý Càn Khôn.

Sau khi Hoàng tiên dây thừng rời khỏi Tụ Lý Càn Khôn liền run rẩy một cái, sau đó đột nhiên hóa thành một đạo hoàng quang phá không mà đi.

Hoàng gia tổ nữ nữ thở dài một hơi, đối Trần Hạo ôm chào nói:

- Đa tạ đại ân của đạo hữu, lão thân cáo lui trước.

Dứt lời, Hoàng gia tổ nữ nữ quay người chạy như bay.

Lúc này, Hồ Tiên Phong vừa vặn chạy đến, nhìn Hoàng gia tổ nữ nữ rời đi, mắt hồ trừng lớn, trơ mắt nhìn nó rời đi, sau đó mới vào nhà, vội vàng nói:

- Đạo hữu, chuyện gì xảy ra? Ngươi đáp ứng giao dịch?

Trần Hạo gật đầu:

- Hoàng gia tổ nữ nữ mang đến ba mươi quyển đạo kinh, mười viên Bồ Nguyên Đan, năm viên Linh Thạch, mười giọt thạch nhũ, ta đã đồng ý.

Hồ Tiên Phong thở dài một hơi:

- Như thế còn tốt, không có ăn thiệt thòi quá.

Sau đó ánh mắt Hồ Tiên Phong sáng rực nhìn Trần Hạo, có chút chờ mong.

Trần Hạo cười nói:

- Hồ đạo hữu yên tâm, chuyện ta đã đáp ứng, sẽ không đổi ý, mười giọt thạch nhũ, đạo hữu cầm lấy đi.

Hồ Tiên Phong nói:

- Không cần, đã nói hai giọt chính là hai giọt.

Nói xong Hồ Tiên Phong từ bên trong đám đồ vật Hoàng gia tổ nãi nãi mang đến lật ra một cái bình ngọc nhỏ, sau đó mở ra, nhũ hương tỏa ra bốn phía.

Hồ Tiên Phong vội vàng há mồm phun ra một cái hộp, sau đó từ trong bình ngọc nhỏ đổ ra hai giọt, thận trọng lại nuốt vào trong bụng.

Lúc này, đám linh vật bị hương khí hấp dẫn vây quanh, tỏ vẻ ngạc nhiên khát vọng nhìn về phía bình ngọc nhỏ.

Hồ Tiên Phong vội vàng muốn đắp lên, Trần Hạo mở miệng nói:

- Đạo hữu không cần.

Nói, Trần Hạo tiếp quá tiêu bình ngọc đối với mấy con linh vật nói:

- Cùng Hoàng tiên nãi chiến một trận, các ngươi cũng xuất lực, hiện tại bắt đầu ban thưởng, đến, mỗi con một giọt.

Đám linh vật lập tức hưng phấn, vội vàng xúm lại, từng con chờ mong nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo từ mào mun bắt đầu, tại trong miệng nó nhỏ một giọt, sau đó gà ngốc, Bạch Lộ, lam hồ điệp.

Theo thạch nhũ uống vào, bốn con vật lập tức yêu khí bành trướng, khí tức tăng vọt.

Bạch Lộ cũng không rõ ràng lắm, khí tức của mèo mun và gà ngốc, cơ hồ tăng lên một phần ba.

Mà kinh người nhất là lam hồ điệp, khí tức tăng lên không bao nhiêu, nhưng là cái cánh nho nhỏ vừa mới mọc ra kia, giờ phút này mắt trần có thể thấy lớn lên, trong phút chốc, liền trở nên lớn nhỏ như nhau. Run rẩy một cái, lam hồ điệp liền bay lên, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Trần Hạo thấy thế, lúc này mới hài lòng thu hồi bình ngọc nhỏ.

Hồ Tiên Phong:

- ...

Mẹ nó, thạch nhũ này cứ dùng như vậy sao? Còn lập tức dùng bốn giọt! Trần đạo hữu này, người thật sự là quá hào phóng.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Hồ Tiên Phong nhỏ giọng nói:

- Trần đạo hữu, người có phải có sở thích nuôi linh sủng hay không? Hắc Hồ tộc cũng có mấy con Hắc Hồ có linh tính, dáng dấp rất đẹp, đợi lát nữa ta đưa tới cho người nhìn xem? Người yên tâm, mặc dù là đồng tộc của ta, nhưng là sau khi tặng cho người, người muốn thế nào đều được, chỉ cần có chỗ tốt gì, nhớ kỹ tùy tiện phân chia chút liền được rồi.

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun meo ô một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hồ Tiên Phong, ý vị không rõ.

- Khụ khụ, Hồ đạo hữu nói đùa, ta không phải thích nuôi linh sủng, mấy con này đều là đạo hữu của ta, cùng nhau tu hành mà thôi, có việc cùng một chỗ gánh chịu, có chỗ tốt cùng một chỗ chia sẻ nha, à, đúng rồi, chuyện này kết thúc, ta cũng

không cần thiết ở lại nữa, dự định ngày mai liền xuất phát, tiếp tục hành đạo.

Trần Hạo gượng cười nói.

Hồ Tiên Phong sững sờ, vội vàng nói:

- Như vậy sao được, ta đều chưa chiêu đãi tốt mà, mà Hồ tộc tàng thư của ta, đạo hữu còn chưa xem qua mà.

Trần Hạo cười nói:

- Có cơ hội ta sẽ lại đến, đến lúc đó cũng có thể xem, hiện tại đạo tâm động, nếu dừng lại sẽ có trướng ngại cho tu hành, vẫn là nên rời đi thì tốt hơn.

Hồ Tiên Phong nhìn Trần Hạo một cái thật sâu, thở dài nói:

- Thôi được, đạo hữu là bạn của Hoàng hồ, hồ thôn của ta vĩnh viễn hoan nghênh, người tùy thời đều có thể trở về.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 272: Bạn Học Cũ Gặp Tà

Hôm sau, trời trong gió nhẹ, vạn dặm không mây.

Sáng sớm, Trần Hạo liền đem đồ chất lên xe, nên thu thập thì thu thập, sau đó ăn một bữa sáng phong phú do Hồ Tiên Phong chuẩn bị, sau đó lái xe xuất phát, rời khỏi hồ thôn.

Nhìn bóng xe đi xa, Hồ Tiên Phong cũng chỉ có thể thở dài. Phí hết tâm tư, chung quy là duyên cạn, không thể hợp tác. Có lẽ, chờ Hoàng hồ xuất thế, mới có cơ hội.

Một đường tiến lên, chạy rất nhanh, lần này, Trần Hạo gặp được thành trấn cũng không dừng lại, mà là trực tiếp xuyên qua.

Lão hồ ly nói đúng, Hoàng tiên nữ tử tồn thất trăm năm đạo hạnh, chuột yêu khảm định sẽ có động tác, các loại minh tranh ám đấu không ngừng, chính là một cái vòng xoáy lớn, mình thật vất vả mới thoát khỏi vòng xoáy, cũng không thể lại bị dây dưa vào bên trong, lựa chọn tốt nhất vẫn là rời xa nơi này.

Thiên hạ to lớn, âm hồn vô số, chỗ nào không thể làm nhiệm vụ, không thể bởi vì nhỏ mà mất lớn.

Lái xe nửa ngày, vượt quãng đường mấy trăm dặm, đến lúc buổi trưa, Trần Hạo thấy được một cái biển báo giao thông.

An Khánh, năm cây số.

Nhìn thấy biển báo giao thông, Trần Hạo cười.

Đến một mục tiêu khác ở phương bắc, thăm bạn học cũ, rút cục sắp tới nơi rồi.

Bạn học cũ nhà không ở trong nội thành, mà ở thị trấn nhỏ vùng ngoại thành, Trần Hạo căn cứ theo biển chỉ dẫn, một đường đi vòng, hơn nửa canh giờ, xuyên qua An Khánh đi tới một chỗ gọi là An Đài Trấn.

Lúc này đã là gần bốn giờ chiều, Trần Hạo cũng không có thông báo cho bạn học cũ, mà là tiến vào trong thị trấn, nghe nói bạn học ở khu đường mới.

Quanh đi quẩn lại, Trần Hạo rốt cục nhìn thấy đường đi, sau đó chậm rãi tìm kiếm, rốt cục dừng lại bên ngoài một tiệm ăn.

Tiệm ăn có tên “Gà ba vị Bạch gia”. Chính là trong nhà bạn học cũ Bạch Kính Nông kinh doanh, mấy năm đại học, không ít lần nghe y nói khoác nhà mình làm gà chính tông, là truyền nam không truyền nữ danh tiếng lâu năm. Đáng tiếc khoảng cách quá xa, một mực không có cơ hội tới.

Giờ phút này nhìn thấy, quả nhiên khách hàng không ít, tình hình buôn bán có vẻ không tệ.

Trần Hạo nhếch miệng lên, dừng xe xong, để mấy con linh vật chờ trên xe, sau đó hấn thoải mái nhàn nhã đi tới tiệm ăn uống.

Tiến vào trong tiệm, liền có một phục vụ viên đi lên hỏi thăm:

- Quý khách, đi mấy người?

Trần Hạo nói:

- Một người.

- Vậy mời ngài tới bên này.

Người phục vụ dẫn Trần Hạo đến một cái bàn nhỏ, tiếp tục nói:

- Quý khách muốn ăn cái gì?

Trần Hạo nói:

- Đến nơi này, đương nhiên là ăn ba vị... À, được rồi, không ăn gà, tôi tìm đến người.

Lúc đầu dự định gọi vài món thức ăn, sau đó ăn uống xong rồi để Bạch Kính Nông ra miễn phí, cũng coi như cho bạn học cũ một niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng Trần Hạo lại nhớ tới gà ngốc, mặc dù nói gà ngốc tựa hồ nghĩ thoáng hơn rồi, nhưng thân là tiểu đồng bọn, mình vẫn phải tự giác một chút thì tốt hơn.

Tìm người? Người phục vụ sừng sốt.

Đến tiệm cơm không ăn cơm, tìm người nào?

Trần Hạo nói:

- Tôi là bạn học của Bạch Kính Nông, làm phiền anh giúp tôi gọi Bạch Kính Nông ra được hay không.

Người phục vụ tựa hồ hơi mê mang một chút, sau đó kịp phản ứng:

- Cậu nói tìm ông chủ nhỏ ư, à, cậu không biết chuyện của ông chủ nhỏ ư?

Trần Hạo sừng sốt:

- Thế nào? Bạch Kính Nông xảy ra chuyện gì rồi sao?

Người phục vụ gật đầu nói:

- Đúng vậy, ông chủ nhỏ bị tai nạn xe, đã nằm viện hơn nửa tháng, lão bản của chúng tôi cũng là đóng cửa hơn mười ngày, ba ngày trước mới mở cửa lại.

Trần Hạo lập tức đứng lên, kinh ngạc nói:

- Làm sao xảy ra tai nạn xe cộ? Có nghiêm trọng không? Nằm ở bệnh viện nào... Được rồi, lão bản của các anh có ở

đây hay không?

Người phục vụ nói:

- Lão bản không có ở nhà, nhưng bà chủ vừa mới tới, bà ấy mỗi ngày đều lấy một phần canh gà mang đi bệnh viện, tôi đi giúp anh hỏi một chút.

Nói xong phục vụ viên bước nhanh ra.

Mày Trần Hạo nhăn lại.

Bạch Kính Nông này làm cái gì, tại sao lại xảy ra tai nạn xe? Hắn không phải nói mình là tài xế kỳ cựu à, tài xế lý cựu sao lại lật xe rồi?

Không bao lâu, người phục vụ dẫn theo một người phụ nữ trung niên đi tới.

Người phụ nữ trung niên này hơi mập, nhưng thân cao làn da trắng, ăn mặc cũng rất thỏa đáng, có chút dáng vẻ của phu nhân, chỉ là nhìn có chút tiêu tụy.

Trần Hạo trước kia đã xem qua album ảnh của Bạch Kính Nông, bên trong có không ít ảnh chụp của bốn người nhà hắn, vừa nhìn thấy người phụ nữ trung niên liền đã nhận ra.

Liền vội vàng đứng lên, Trần Hạo hô:

- A di, ngài khỏe không, con tên là Trần Hạo, là bạn học của Bạch Kính Nông.

Phụ nữ trung niên nghe vậy, lộ ra một nụ cười:

- Dì biết con, con là bạn cùng phòng với Kính Nông, trước kia Kính Nông cũng không ít lần nói với chúng ta chuyện của con, là vừa tới sao? Đã ăn gì chưa?

Trần Hạo nói:

- Ăn cơm không cần vội, con vừa rồi nghe phục vụ nói Kính Nông bị tai nạn xe? Dì à, đã xảy ra chuyện gì thế? Kính Nông

bị thương có nặng hay không?

Phụ nữ trung niên thờ dài nói:

- Bị thương cũng không nặng, bị thương ngoài da, nhưng lo lắng nhất chính là nó vẫn bất tỉnh, đã nằm viện hơn mười ngày, đến bây giờ vẫn còn hôn mê, bệnh viện cũng không kiểm tra ra được vấn đề gì, một mực giữ lại viện quan sát, nếu không phải nhìn nó không có chuyện gì khác, cửa hàng này của chúng ta đều không còn tâm tình mở lại nữa.

A?

Xảy ra tai nạn xe cộ, người không sao, nhưng vẫn còn bất tỉnh? Có vấn đề.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói:

- Di à, di có thể dẫn con đi thăm cậu ấy không?

Phụ nữ trung niên nói:

- Con vừa mới tới, chúng ta cũng chưa kịp chiêu đãi, nếu không ăn chút cơm rồi đi.

Trần Hạo cười nói:

- Không cần đâu di, trước thăm Kính Nông về rồi tính.

Phụ nữ trung niên nhìn thấy Trần Hạo kiên trì, đành phải gật đầu:

- Vậy cũng được, con đợi di một chút, di mang một ít đồ vật theo.

Rất nhanh, phụ nữ trung niên chuẩn bị kỹ càng, mang theo một hộp cơm liền đi ra.

Trần Hạo chủ động lái xe tới, nói phụ nữ trung niên khỏi lái xe, hẳn chờ bà lái xe tiến về nội thành.

Trên đường đi, Trần Hạo hỏi thăm nguyên nhân Bạch Kính Nông xảy ra tai nạn xe.

Phụ nữ trung niên liền kể lại.

Thì ra Bạch Kính Nông sau khi tốt nghiệp, ở lại trong tiệm để hỗ trợ, đi theo cha học kinh doanh, dự định tiếp nhận tiệm cơm.

Kỳ thật cũng không cần học tập, từ nhỏ đã nhìn tới lúc lớn, lúc không có việc gì cũng đi theo giúp, trên cơ bản đều hiểu, cho nên phải chuyện cần bận rộn cũng ít đi, Bạch Kính Nông tính tình trẻ tuổi, nhàm chán ngồi không yên, liền lái cái xe mới do cha mua cho hẳn sau khi tốt nghiệp đi dạo khắp nơi, hô bạn gọi bè, rất là tiêu sái.

Cũng may Bạch Kính Nông cũng hiểu chuyện, không khoe khoang, lúc đầu cũng để cho người ta yên tâm.

Thế nhưng là chẳng ai ngờ rằng, nửa tháng trước Bạch Kính Nông cùng bạn bè ở trong thành phố chơi đến nửa đêm, ở trên đường trở về kết quả là bị tai nạn xe.

Tai nạn xe kia cũng rất quý dị, cũng không đâm vào nhau, cũng không đụng phải cái gì, nhưng là xe vọt thẳng ra đường cái, sau đó Bạch Kính Nông liền hôn mê, cho đến hôm nay cũng chưa tỉnh lại.

Nghe được lời này, ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe, nhạy cảm phát giác trong đó khẳng định có vấn đề.

Nhưng có phải thật sự có quan hệ với linh dị hay không, vậy phải đến xem Bạch Kính Nông mới biết được.

An ủi người phụ nữ trung niên vài câu, Trần Hạo bình ổn lái xe, nửa giờ sau, đi tới bệnh viện thị trấn.

Dừng xe xong, Trần Hạo cùng người phụ nữ trung niên đồng hành, đi vào trong bệnh viện.

Vừa đi, Trần Hạo vừa quan sát bệnh viện.

Cơ hồ không có khác nhau, âm khí rất nặng, có âm hồn tồn tại, ẩn núp ở các nơi.

Nhưng bây giờ không phải lúc làm nhiệm vụ, Trần Hạo cùng đi với người phụ nữ trung niên vào một cái phòng bệnh trên lầu ba khu nội trú, liền thấy Bạch Kính Nông đang nằm trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Kính Nông lớn hơn mình mấy tháng, dáng người cao lớn, có chút mập mạp, nhưng giờ phút này, nhìn cậu ta gầy đi không ít.

Nhưng sau khi Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, xác định ý nghĩ của mình.

Lão Bạch quả thật bị trúng tà.

Bởi vì, hồn phách của cậu ta không ở đây.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 273: Lạc Hồn

An tĩnh nằm ở trên giường bệnh, hô hấp của Bạch Kính Nông yếu ớt, nhìn tựa như người thực vật.

Mà hồn phách của Bạch Kính Nông thì không thấy đâu, chỉ là dựa vào bản năng của thân thể kéo dài sinh cơ, cũng may là đầy đủ thiết bị chữa bệnh hiện đại, tiếp tục bổ sung, nếu không như thời trước đây, loại tình huống này kéo dài ba ngày trở lên, thân thể của Bạch Kính Nông liền chịu không được, không chết cũng phải chết.

Lúc Trần Hạo đang quan sát, người phụ nữ trung niên đi đến bên giường, quen thuộc ôm lấy Bạch Kính Nông, tựa ở trên giường bệnh, sau đó mở hộp cơm ra, lấy ra một vò canh gà, rót một chén, dùng thìa thận trọng cho cậu ta ăn.

Vừa cho con ăn, người phụ nữ trung niên vừa lên tiếng nói:

- Kính Nông này, luôn luôn quy củ, tâm địa thiện lương, cũng không biết vì sao, lại chịu tội như thế này, nếu như có thể, di nguyện ý thay nó tiếp nhận.

Nói xong, con mắt của người phụ nữ trung niên có chút đỏ lên, hiển nhiên nhìn tình trạng của con mình như thế này, trong lòng rất khó chịu.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Di à, nếu như con nói con biết tình huống của Kính Nông, di có tin không?

Người phụ nữ trung niên đang cho Bạch Kính Nông ăn đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo:

- Con biết?

Trần Hạo nói:

- Nếu như con không nhìn lầm, Kính Nông là bị lạc hồn.

- Lạc hồn?

- Chính là bị kinh sợ hoặc là do tình huống quý dị nào đó, hồn phách ly thể, tạm thời chưa trở về, cho nên người không cách nào tỉnh lại.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Người phụ nữ trung niên giật nảy mình:

- Con nói là hồn phách của Kính Nông bị câu đi rồi? Chuyện này, chuyện này sao có thể.

Trần Hạo nói:

- Đây là tình huống hiện tại con thấy được, nói cách khác lần tai nạn xe này của Kính Nông, có vấn đề.

Người phụ nữ trung niên cũng không cho ăn canh gà nữa, buông bát xuống, vội vàng hỏi:

- Vậy phải làm thế nào? Tiểu Hạo con có thể giúp đỡ Kính Nông hay không?

Trần Hạo hỏi:

- Dì có tin tưởng con không?

Người phụ nữ trung niên nói:

- Dì tin, kỳ thật trước đó dì đã có chút hoài nghi, muốn đi tìm đại sư nhìn xem, chỉ là cha nó không tin, không cho dì làm như vậy.

Trần Hạo cười nói:

- Nếu như dì tin con, vậy dì có thể dẫn con đến chỗ xảy ra tai nạn xe nhìn một chút ha không, có lẽ có thể tìm được một chút manh mối gì.

Người phụ nữ trung niên nói:

- Được, chúng ta bây giờ đi ngay luôn.

Từ bệnh viện đi ra, quay lại trên xe, phụ nữ trung niên chỉ dẫn tiến lên.

Lúc Trần Hạo điều khiển xe, phụ nữ trung niên chân chờ một chút, hỏi:

- Tiểu Hạo, con rất hiểu những chuyện này sao?

Trần Hạo nói:

- A di, không dối gạt dì, nghề chính của con chính là làm cái này, những thứ như thế này gặp qua không ít.

Người phụ nữ trung niên ngạc nhiên nhìn Trần Hạo nói:

- Thật sự có loại đồ vật này?

Trần Hạo cười nói:

- Không phải dì cũng tin con sao?

Người phụ nữ trung niên lắc đầu nói:

- Dì cũng chưa từng thấy qua, chỉ là bán tín bán nghi, những người lớn đều nói, tin thì có, không tin thì không có, trong lòng có kính sợ là được rồi.

Trần Hạo nói:

- Như thế là tốt nhất, đối với thứ này có kính sợ, nhưng không nên tò mò, bình tĩnh sinh hoạt, đương nhiên bình an vô sự, giống như Kính Nông, dù sao cũng là số ít, bởi vì âm dương cách biệt, đồ vật có thể ảnh hưởng tới người sống không có nhiều.

Người phụ nữ trung niên gật đầu, không tiếp tục hỏi thăm nữa, nhưng ánh mắt nhìn Trần Hạo vẫn còn có chút tò mò cùng sợ hãi thán phục.

Tuổi quá trẻ, liền có loại bản sự này, con trai quả thật kết giao được một kỳ nhân.

Hai mươi phút sau, Trần Hạo liền đi tới nơi mà Bạch Kính Nông xảy ra tai nạn xe.

Đây là một con đường vùng ngoại thành, hai bên đều là đất hoang, chỉ có rất xa mới có thể nhìn thấy nhà máy.

Mà con đường cũng rất rộng rãi bằng phẳng, nếu như chú ý điều khiển, trên cơ bản sẽ không xảy ra chuyện mới đúng.

Trần Hạo dừng xe bên đường, đánh giá xung quanh.

Giữa ban ngày, cái gì cũng không nhìn thấy, liền âm khí đều không hiện ra một chút nào.

Chuyện này quá kì quái, đã không có cái gì dị thường, Bạch Kính Nông làm sao lại xảy ra chuyện ở nơi này?

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun meo ô một tiếng, nâng móng vuốt lên chỉ chỉ khu đất hoang bên trái.

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên. Mở cửa xe đi xuống, hướng phía khu đất hoang đi tới.

Tiến lên chưa tới mười mét, ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại.

Hắn thấy được giấy đỏ đầy đất.

Những mẫu giấy đỏ này bị cắt thành chữ hỷ, một đường phiêu tán, kéo dài hướng tới nơi rất xa.

Trần Hạo nhặt lên một tờ giấy đỏ, rất phổ thông, cũng không có âm khí gì.

Lúc này, phụ nữ trung niên cũng theo sau, nhìn thấy giấy đỏ trên đất, có chút kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Hạo, đây là đồ vật gì?

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Con cũng chưa từng thấy qua cái này, nhưng nhìn không giống như là có chuyện gì tốt, a di, như vậy đi, dì lái xe trở về, con đi điều tra một chút.

- A? Như thế sao được, hay là dì đi với con đi.

Phụ nữ trung niên cự tuyệt.

Trần Hạo cười nói:

- Dì cũng không cần lo lắng, Kính Nông chỉ là lạc hồn, nếu như con gặp được, khẳng định sẽ mang hồn phách của cậu ta về, không có việc gì. Mà lại loại chuyện này, đối với người sống có ảnh hưởng không tốt, dì đi theo con sợ gặp chuyện con sẽ không chiếu cố được dì, đến lúc đó sẽ phiền phức.

Người phụ nữ trung niên yên lặng, sau một lúc lâu mới nói:

- Vậy được rồi, dì không đi theo, nhưng con phải chú ý an toàn, chớ lỗ mãng.

Trần Hạo gật đầu đáp ứng.

Sau đó, phụ nữ trung niên quay lại, lái xe rời đi.

Mà Trần Hạo mang theo mấy con linh vật, theo chữ hỉ đỏ một đường truy tìm.

Chữ hỉ đỏ rải đầy đất, một mực dọc theo vài dặm tới một chỗ núi rừng.

Đến nơi này, mèo mun meo ô một tiếng, ánh mắt lấp lóe.

Bạch Lộ cũng mở miệng nói:

- Đại sư, âm khí nơi này thật nặng.

Trần Hạo nhìn về phía bên trong núi rừng tràn ngập âm sát chi khí, cười nói:

- Không sợ âm khí nặng, chỉ sợ không có vấn đề, đi, chúng ta đi qua nhìn một chút.

Quan sát tình huống âm sát chi khí lưu động, một đường tiến lên.

Không bao lâu, xuyên qua núi rừng, trước mắt rộng mở trong sáng, nhưng nhìn quang cảnh phía trước, ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại, dừng bước chân.

Chỉ thấy phía trước có một cái trống lớn, nhìn giống như là một ngọn núi nhỏ, bị cỏ dại mọc cao vây quanh, nhìn bình thường không có gì lạ.

Mà chung quanh cái trống lớn này, rơi xuống rất nhiều giấy đỏ, hoàn toàn tương tự loại trên đường lúc nãy.

Trần Hạo xem xét tỉ mỉ một lát, đột nhiên cười.

Sau đó Trần Hạo gộp nhặt một ít củi khô bốn phía, tìm một chỗ đất trống, sau đó đốt, cứ như vậy dừng lại.

Giờ phút này, nắng gắt đã ngả về tây, sắc trời gần muộn, âm sát chi khí tràn ngập bốn phía cũng bắt đầu sinh động hẳn lên.

Chờ một tia ánh sáng cuối cùng biến mất ở chân trời, núi rừng càng âm đạm xuống nhanh hơn.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện bên trong sườn núi, khí tức của từng cái âm hồn pháp phù hiện lên.

Làm bộ nhìn không thấy, Trần Hạo ngồi bên cạnh đống lửa, lấy điện thoại di động ra chơi.

Mà bọn mèo mun tự nhiên đều thu liễm lại khí tức, nằm ở bên cạnh Trần Hạo, nhìn thật giống như động vật phổ thông.

Rốt cục, sắc trời toàn bộ màu đen, âm sát chi khí bao trùm sườn núi, sau đó tình huống kỳ dị xuất hiện, sườn núi huyền hóa, thế mà biến thành một cái thôn xóm nhỏ.

Các nhà trong thôn, từng đạo âm hồn đi ra, thật giống như người bình thường dậy sớm, bận rộn làm việc của mình, gặp ai cũng chào hỏi, tỏa ra khí tức sinh hoạt.

Trần Hạo nhìn như đang chơi điện thoại, trên thực tế đang quan sát âm hồn.

Đột nhiên, ánh mắt của Trần Hạo hơi động, hắn thấy được người quen, đúng là bạn học cũ Bạch Kính Nông của mình.

Lúc này, Bạch Kính Nông ngồi ở bên cạnh một cô gái, mặt mũi tràn đầy nụ cười, thân mật dựa sát vào nhau, thật giống như một đôi tình lữ.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 274: Nhân Quỷ Tình Duyên

Đậu phộng, ta còn đang lo lắng gia hỏa này chịu khổ chịu tội, nhưng không ngờ tình cảm lại thoải mái như thế.

Lúc Trần Hạo nhìn thấy Bạch Kính Nông có chút dở khóc dở cười.

Tuy diễm phúc của Bạch Kính Nông không cạn, nhưng mình cũng không thể cứ trơ mắt nhìn cậu ta sa đọa như vậy, hồn người sống, nếu ở chung lâu với âm hồn, muốn hồi hồn cũng khó.

Cắt điện thoại đi, Trần Hạo cất bước đi tới quỷ thôn.

Đối với sự xuất hiện của Trần Hạo, đám âm hồn lập tức liền phát hiện, nhưng bọn chúng cũng chỉ là nhìn Trần Hạo, cũng không có động tĩnh gì.

Nhưng rất nhanh, đám âm hồn liền trợn tròn mắt.

Trần Hạo thế mà giống như có thể nhìn thấy bọn chúng, trực tiếp đi vào trong quỷ thôn, chuyện này khiến đám âm hồn có chút nao động.

Tuy rằng quỷ thôn này đang hiển hóa ra, nhưng cũng chỉ có âm nhãn mới có thể nhìn thấy, người sống là không thể nào nhìn thấy quỷ thôn.

Nhưng mà Trần Hạo lại ngạc nhiên phát hiện, anh em tốt Bạch Kính Nông, thật giống như không quen biết hẳn, nhìn Trần Hạo, cũng không có vẻ mặt vui mừng.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, đi tới bên cạnh Bạch Kính Nông và nữ quỷ.

Xem xét ở khoảng cách gần, khoan hãy nói, nữ quý rất xinh đẹp, dáng người xinh đẹp, mi thanh mục tú, làn da trắng nõn, mái tóc như thác nước. Mặc một thân váy áo màu đỏ, đem dáng người hoàn mỹ hiện ra, tuyệt đối là đại mỹ nữ chín đằm trở lên.

Lúc này nữ quý kéo cánh tay Bạch Kính Nông, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo dừng bước, cười nói:

- Lão Bạch, không nhận ra tôi rồi sao?

Bạch Kính Nông sững sờ, nghi ngờ hỏi:

- Cậu là?

Trần Hạo bĩu môi:

- Bốn năm cùng phòng ngủ, làm sao? Cưới được vợ đẹp, liền không nhận huynh đệ?

Trần Hạo mặc dù nói nhẹ giọng, nhưng trong thanh âm, lại thi triển một tia pháp lực, để lời nói trực tiếp xuyên thấu vào lỗ tai Bạch Kính Nông, chui vào trong lòng của cậu ta.

Giật mình một cái, ánh mắt của Bạch Kính Nông có chút mê mang, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đang muốn mở miệng, nữ quý kia lại kéo Bạch Kính Nông một phát, Bạch Kính Nông lại phục hồi tinh thần lại, lắc đầu nói:

- Cậu nhận lầm rồi, tôi không biết cậu.

Trần Hạo nhìn về phía nữ quý, sắc mặt biến lạnh:

- Có ý gì đây?

Nữ quý lộ ra nụ cười:

- Tiên sinh, anh nói cái gì?

Trần Hạo nói:

- Không cần giả bộ hồ đồ, cô là một nữ quý, đoạt hồn người sống, muốn làm gì?

Sắc mặt của nữ quý cũng lạnh xuống:

- Anh nói gì tôi nghe không hiểu, đây là tướng công của tôi, xin đừng ly gián tình cảm của vợ chồng chúng tôi, anh nói đúng không, Kính Nông ca ca.

Bạch Kính Nông liền vội vàng gật đầu:

- Thiên Thiên, anh đương nhiên vĩnh viễn yêu em. Nói xong, nó nhìn về phía Trần Hạo:

- Thật xin lỗi tiên sinh, tôi thật không biết anh, tôi muốn cùng Thiên Thiên đi tản bộ.

Nhìn Bạch Kính Nông muốn kéo nữ quý rời đi, Trần Hạo nói:

- Tôi nể mặt cô, cho nên mới dễ nói chuyện, đừng ép tôi động thủ.

Nữ quý dừng lại, quay người nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Anh đang uy hiếp tôi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng:

- Tôi chính là đang uy hiếp cô, làm gì.

Sắc mặt của nữ quý lập tức trở nên xanh lè, lạnh lùng nói:

- Vậy anh liền chết.

Lời của nó vừa phát ra, đột nhiên hóa thành hình thái hung ác, vung vẩy quý trao bén nhọn, chụp tới Trần Hạo.

Trần Hạo không chút nào né tránh, Thiên Cương Bộ nhất chuyển, đi vào bên cạnh nữ quý, trở tay bắt lấy cánh tay nữ quý, trong lòng bàn tay, điện quang lấp lóe.

Ầm!

A!

Nữ quý kêu thảm, quang mang chỗ cánh tay lóe lên, chủ động từ bỏ cánh tay, sau đó hoảng sợ lui ra phía sau.

Lúc này một tiếng nói tức giận vang lên:

- Ai bắt nạt khuê nữ nhà ta.

Vừa mới nói xong, một ác quỷ vóc người cao lớn, khí tức hung hãn nhanh chân chạy tới.

Đồng thời, đám âm hồn đang quan sát Trần Hạo kia, cũng đều trở nên mặt xanh mắt lạnh, từ tứ phương vây tới.

Trần Hạo không hề sợ hãi, lật tay lấy ra đại kiếm gỗ đào, hướng ác quỷ trực tiếp chém ra một kiếm, một đạo pháp cương phá không, gào thét mà đi, đem mặt đất chém ra một cái khe rãnh bảy tám mét.

Sau đó pháp cương công kích trên một căn phòng ốc do âm khí huyền hóa ra, trực tiếp trảm phá phòng ốc biến mất, toàn bộ âm khí huyền hóa thôn xóm đều trở nên có chút vụn vẹo.

Bạch!

Trần Hạo trở tay đem đại kiếm gỗ đào hướng mặt đất cắm xuống, ngạo nghễ đứng thẳng, đảo mắt tứ phương, bộ dáng các người cứ tới.

Ác quỷ cao lớn:

- ...

Đám âm hồn:

- ...

Nữ quý:

- ...

Bạch Kính Nông:

- ...

- Khụ khụ, việc này, đạo trưởng, chúng ta có phải là có hiểu lầm gì đó?

Ác quỷ có khí tức bạo ngược trong nháy mắt thu liễm lại, yếu ớt mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười lạnh:

- Giam cầm hồn phách của bạn ta, che đậy tâm linh của hắn, người nói có phải hiểu lầm hay không?

- Cái này...

Ác quỷ nhìn về phía Bạch Kính Nông đang ngỡ ngàng, lại nhìn nữ quỷ đang hoảng sợ thất thố, cười khan nói:

- Đạo trưởng, cái này kỳ thật không phải giam cầm, đây là tự Bạch Kính Nông đáp ứng.

Trần Hạo cười:

- Bạn ta đã đáp ứng, vì sao ta đến hắn lại không biết ta, chẳng lẽ không phải là bị ma quỷ ám ảnh rồi? Nếu như các người có lý, được, để cho bạn ta khôi phục tinh táo, chúng ta ở trước mặt nói rõ.

Ác quỷ vội vàng nói:

- Chuyện này có thể, đạo trưởng cũng có thể làm chủ cho con gái của ta.

Nói xong, ác quỷ đối nữ quỷ nói:

- Thiến Thiến, để hắn khôi phục tinh táo đi, có đạo trưởng ở đây, tiểu tử này khẳng định không dám trở mặt.

Nữ quỷ chân chờ một chút, vẫn là vung cánh tay lên với Bạch Kính Nông một cái, một cỗ âm khí quất vào mặt, ánh

mắt của Bạch Kính Nông mờ mịt một cái, chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Sau đó Bạch Kính Nông nhìn thấy nữ quý, giật nảy mình, vội vàng nói:

- Cô làm cái gì với tôi? Tôi cho cô biết, tôi tuyệt đối không đáp ứng, tôi sẽ không lấy cô.

Nữ quý nhìn Bạch Kính Nông hằm hằm:

- Thân là nam nhi, nhất ngôn cửu đỉnh, tại sao anh có thể nói chuyện không giữ lời gì hết.

Bạch Kính Nông tức giận nói:

- Nhưng là cô cũng không có nói cô là quý mà, tôi là người sống sờ sờ, làm sao kết hôn cùng cô được.

Nữ quý nói:

- Nhưng anh đã ăn sạch tôi rồi, một thân trong sạch của tôi đều cho anh, anh muốn không chịu trách nhiệm hả.

Bạch Kính Nông:

- ...

Ác quý lúc này đối Trần Hạo nói:

- Đạo trưởng thấy chưa, đây không phải chúng ta giam cầm trước, đây là tự tiêu tử này gây ra việc trước, ăn xong muốn chùi mép, liền không nhận trách nhiệm.

Nghe được lời của ác quý, Bạch Kính Nông vốn định phản bác, sau đó nhìn thấy Trần Hạo, kinh ngạc nói:

- Hạo tử! Cậu tại sao lại ở đây?

Trần Hạo lại thấy rõ, nghe vậy tức giận:

- Trước tiên đừng quản tôi tại sao lại ở đây, cậu nói tôi nghe xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Kính Nông gượng cười:

- Cái kia, đây không phải chỉ là nhất thời xúc động thôi sao, tôi cũng không biết Thiên Thiên là quý, sau đó uống một chút rượu, kết quả là.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười mà nói:

- Chưa chắc đi, lão Bạch, tôi nhớ tửu lượng của cậu rất tốt, uống chút rượu liền làm ra chuyện kia? Đây là rượu làm gan người lớn, hay là mượn rượu làm loạn?

Bạch Kính Nông:

- ...

- Thế nhưng, thế nhưng cô ấy lớn hơn tôi, lớn hơn tôi rất nhiều, hơn nữa còn là quý, chúng tôi sao có thể kết hôn.

Bạch Kính Nông tìm lý do.

Ác quỷ bất mãn:

- Làm sao lại lớn hơn rất nhiều, mặc dù con gái của ta đã chết mấy trăm năm, nhưng lúc nữ nhi của ta chết mới mười tám tuổi, vẫn là thân thể trong sạch, âm hồn tuế nguyệt, sao có thể không chắc chắn? Lại nói, con của ta mặc dù lớn, thế nhưng là người xinh đẹp, vĩnh viễn không già, gả cho người người ăn thiệt thòi sao? Người vậy trong sạch của người khác, thì phải phụ trách.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 275: Giảng Đạo Lý

Lời của ác quỷ, làm Bạch Kính Nông ghen lại không có lời nào để nói, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cũng có chút im lặng.

Mặc dù đối với việc người quý kết hợp, mình hoàn toàn không coi trọng, cũng cảm thấy là không thể.

Thế nhưng tình huống này không đúng, phạm sai lầm chính là Bạch Kính Nông, nữ quý là người chịu thiệt thòi, nếu là giúp bạn, chẳng phải là thật xin lỗi nữ quý?

Dùng âm dương khác biệt tới nói đạo lý, vậy liền quá không muốn mặt, lúc chơi không nói, chơi xong mới nói âm dương khác biệt, đây không phải là ngụy biện à, nữ quý nhà người ta liền bị người chơi, bị người khinh thị rồi.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo nhìn về phía Bạch Kính Nông nói:

- Cậu thật làm chuyện không phải với vị nữ quý này à?

Bạch Kính Nông há hốc mồm, nói không ra lời, chỉ có thể gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Sau đó cậu cũng đồng ý muốn cưới nàng?

Bạch Kính Nông vội vàng nói:

- Cô ấy là quý, tôi là người, người với quý làm sao kết hôn?

Trần Hạo nói:

- Tôi chỉ hỏi, cậu có nói hay không?

Bạch Kính Nông khổ sở nói:

- Có nói.

Trần Hạo nói:

- Nói cách khác, cậu chơi người ta, còn hứa hẹn muốn cưới, kết quả là sau khi biết người ta là quý, cậu liền hối hận?

Bạch Kính Nông nói: - Đây không phải là hối hận, đây là, đây là...

Trần Hạo nói:

- Không cần giải thích, lão Bạch, tôi nhìn lầm cậu rồi, nguyên lai cậu là người như vậy.

- Hạo tử, lời này của cậu cũng không phải rồi, nếu Thiên Thiên là người, tôi tuyệt đối cưới, khẳng định không hối hận.

Bạch Kính Nông vội vàng nói.

Trần Hạo bĩu môi:

- Nói nhảm, nữ quý này xinh đẹp như vậy, nếu là người sống, người muốn cưới cô ấy có thể xếp thành hàng dài vài dặm, có thể đến phiên cậu sao. Lão Bạch, năm đó ở trường học, cậu mỗi ngày khinh bỉ những nam tử cận bã, trào phúng những nam tử cận bã kia, không nghĩ tới, hôm nay cậu cũng biến thành nam tử cận bã, cậu làm tôi quá thất vọng.

Bạch Kính Nông khóc không ra nước mắt.

Hắn đây là nam tử cận bã sao? Hắn đây là biết nhân quý không có khả năng, người nhà cũng không có khả năng đồng ý, sau đó cũng không thể sinh hài tử, thậm chí sau khi cưới quý thì có khả năng sống không lâu, khả năng...

Được rồi, ta không giải thích nữa, giải thích cũng không thay đổi được tình huống, chính là nam tử cận bã, dù là mình có ngàn vạn câu lý do, nhưng mà động tâm tư trước, lại lãn ga

giường, còn nói ra lời hứa, kết quả không nhận nợ, đây không phải cặn bã thì là cái gì?

- Hạo tử, đừng nói nữa, đều là lỗi của tôi, thế nhưng chuyện này thật có thể thực hiện sao? Tôi làm người sống, kết quả là hồn phách ly thể, cùng với nữ quý kết hôn, cha mẹ tôi nuôi tôi lớn như thế, tôi vẫn chưa có tận hiếu, không có chăm lo cho bọn họ lúc tuổi già, tôi làm không được.

Bạch Kính Nông oan ức nói.

Trần Hạo cho Bạch Kính Nông một ánh mắt tán thưởng, phối hợp rất tốt.

Sau đó Trần Hạo quay người, nhìn về phía nữ quý nói:

- Đối với chuyện của các người, ta có thái độ rõ ràng, ta tuyệt đối không đứng về phía bằng hữu của ta, mà là lấy tâm thái công chính đến giải quyết vấn đề này, cho nên có chuyện gì, chúng ta cẩn thận nói, không nên kích động, cũng không cần nổi nóng, chuyện tình cảm vẫn phải thử thách đúng không.

Nữ quý nói:

- Vậy đạo trưởng muốn giải quyết như thế nào? Phải biết, lúc trước y muốn thân thể của tôi, tôi đã nói mình là quý, nhưng mà y vẫn muốn tôi.

Trần Hạo liếc qua Bạch Kính Nông.

Bạch Kính Nông gượng cười.

Ca ca của ta ơi, nam nhân tại thời điểm đó, đừng nói nói mình là quý, cho dù nói mình là búp bê bơm hơi, ta cũng mặc kệ.

- Khụ khụ, đừng gấp gáp, tôi không nói không để cho y chịu trách nhiệm. Trần Hạo vội vàng trấn an.

Bạch Kính Nông trừng mắt, vẫn phải chịu trách nhiệm ư? Thế nhưng ta chịu trách nhiệm như thế nào đây?

Nữ quý hài lòng, sắc mặt cũng hoà hoãn lại, nhìn Trần Hạo, chờ hắn nói tiếp.

Trần Hạo nói:

- Đầu tiên, để Kính Nông ở lại nơi này cũng không thích hợp, dù sao hắn là hồn phách của người sống, ở lại nơi này quá lâu, liền thật không có biện pháp sống lại, làm người chết, y đúng là sẽ làm cha mẹ bị tổn thương, cũng là không chịu trách nhiệm đối với sinh mạng, cho nên chúng ta có thể để hồn Kính Nông về trước hay không, đầu tiên nói trước, ta cũng không phải là muốn chạy, dù sao Bạch Kính Nông là người địa phương, các người chắc hẳn đều rất rõ ràng, chạy là chạy không thoát. Chỉ là, trước hết để cho hắn sống lại, sau đó chúng ta lại bàn bạc, hơn nữa còn là hai nhà cùng một chỗ ở trước mặt nói chuyện. Các người nói như thế nào?

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía nữ quý.

Nữ quý chần chờ một chút, nhìn về phía ác quý.

Ác quý nói:

- Đạo trưởng, dù sao chúng ta là quý, cha mẹ của Kính Nông có thể chấp nhận sao?

Trần Hạo cười nói:

- Cho nên cần bàn bạc lại, dù sao cũng là Kính Nông tổn thương các người trước, cô phụ Thiển Thiển, nếu như cha mẹ của Kính Nông thiên vị nhi tử, không nói đạo lý, vậy ta cái gì cũng không nói, các người muốn thế nào đều được, ta cam đoan mặc kệ.

Ánh mắt của ác quý sáng lên, nói:

- Vậy thì, có thể thử một chút.

Trần Hạo cười:

- Thế này mới đúng, dù sao cũng là chuyện của hai nhà, không có khả năng con cái kết hôn mà phụ mẫu đều không biết rõ tình hình đi, vậy liền cứ như thế, chúng ta bây giờ xuất phát, đi về nhà Kính Nông.

Bạch Kính Nông yếu ớt mà nói: - Hạo tử, vậy được hay không đó, chớ dọa sợ cha mẹ tôi.

Trần Hạo hừ lạnh nói:

- Lão Bạch, cậu lúc trước lăn ga giường sao không bị hù dọa? Không phải tôi nói, nhớ lúc đi học, cậu còn nói rất ghen tị với Ninh Thái Thần sao, hiện tại mình thành Ninh Thái Thần, tại sao còn vui không?

Bạch Kính Nông:

- ...

Trần Hạo nói:

- Hơn nữa, không phải cậu còn có em trai à, chuyện nói dối tông đường cũng không cần lo lắng, cậu liền an tâm sinh hoạt với tiểu Thiên đi.

Nói xong Trần Hạo dẫn đầu đi ra ngoài.

Nữ quý lúc này nhặt cánh tay của mình lên nối liền lại, sau đó tự nhiên tiến lên, khoác lấy cánh tay của Bạch Kính Nông.

Bạch Kính Nông muốn tránh, nhưng nữ quý vừa trừng mắt, Bạch Kính Nông liền sợ, khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó chứ, nam nhân quả nhiên phải cẩn thận cho cẩn thận, nếu tùy tiện hành động, vô cùng có khả năng bị rơi vào bẫy.

Đám âm hồn cũng không đi theo toàn bộ. Chỉ có ác quỷ cao lớn và nữ quý đi theo cùng một chỗ.

Đi vào rừng cây bên này, mấy linh vật liền chạy tới.

Nhìn thấy đám linh vật, ác quỷ và nữ quỷ đều là sắc mặt đại biến, lộ ra ánh mắt kính sợ.

Hai quỷ nhạy cảm phát hiện sự đáng sợ của đám linh vật, nhất là mèo mun, ánh mắt kia nhìn đến, để hai quỷ cảm giác toàn thân run lên, có loại cảm giác vong hồn chảy mồ hôi lạnh.

Sau đó nhìn thấy đám linh vật đi theo, hai quỷ lúc này mới kịp phản ứng.

Mẹ nó chứ, không chỉ có tên đạo trưởng này lợi hại đáng sợ, liền liền sủng vật của hắn đều là yêu thú đáng sợ!

Tiểu tử Bạch Kính Nông này, làm sao lại có một bằng hữu trâu bò như thế.

Bạch Kính Nông ngược lại là không sợ, mà là tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn đám vật, lại nhìn Trần Hạo, rốt cục nhìn không được hỏi: - Hạo tử, làm sao cho tới bây giờ tôi lại không biết cậu lợi hại như vậy, hơn nữa sủng vật đều đáng sợ như thế

Trần Hạo nói:

- Làm sao? Tôi cần phải khoe khoang với cậu sao?

Bạch Kính Nông gượng cười:

- Tôi không phải ý này, chính là, cậu ẩn tàng quá sâu, sớm biết cậu lợi hại như vậy, tôi cũng có thể cao hứng cho cậu.

Trần Hạo nói:

- Không cần, tôi cho cậu vui mừng, còn không lớn bằng vui mừng mà cậu cho tôi đâu, hiện đại Ninh Thái Thần à, nói ra, bao nhiêu người ước ao ghen tị.

Bạch Kính Nông:

- ...

Nhìn thoáng qua mặt mỉm cười, xinh đẹp như hoa nữ quỷ, Bạch Kính Nông khóc không ra nước mắt.

Hạo ca của ta ơi, tiểu Thiên mới không phải dạng nữ quý này đâu, Thiên Thiên này quá tham ăn dấm, bạn nữ bên trong Wechat QQ của ta đều bị nàng xóa hết, liền hạt giống trân quý mà ta cất giấu nhiều năm đều bị tiêu diệt, nếu như về sau cưới nàng, ca ca liền nhìn những nữ nhân khác, sợ là đều không được nữa.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 276: Con Trai Của Ngài Đã Thành Thân

Vừa đi, Trần Hạo vừa hỏi thăm lai lịch của nữ quý và ác quý.

Dù sao có một số việc phải hiểu rõ ràng, mới có thể dễ nói chuyện.

Nữ quý cũng không giấu diếm, nói thẳng ra thân thế.

Ác quý và nữ quý là một đôi cha con, phụ thân gọi là Lý Hoành, nữ nhi gọi là Lý Thiển Thiển, lúc còn sống là tín đồ Bạch Liên Giáo, thậm chí Lý Hoành còn là một người phụ trách trong Bạch Liên Giáo, hai cha con nguyên bản đối với chân không gia hương, vô sinh lão mẫu vô cùng sùng tín, cũng vì cùng triều đình đối nghịch, cùng quý tây dương đối nghịch, không oán không hối.

Nhưng hành vi của hai cha con, rốt cục chọc giận triều đình lúc ấy, điều động đại quân vây quét.

Kết quả đội ngũ mà hai cha con lãnh đạo bị đánh bại, bọn họ cuống quýt núp ở bên trong một cái địa động, lại bị phát hiện, sau đó bị chôn sống ở dưới mặt đất tới ngạt thở mà chết.

Sau khi chết, hai cha con mới phát hiện, cái gì vô sinh lão mẫu, cái gì chân không gia hương, mẹ nó sau khi chết đều là quý, lúc ấy mới hối hận.

Thế nhưng chết cũng đã chết rồi, còn có thể làm thế nào? Hơn nữa lúc ấy các loại người tu hành hành tẩu thiên hạ, hai cha con cũng sợ hãi sau khi chết bị người đánh cho hồn phi phách tán, đành phải trốn ở dưới mặt đất.

Nhưng mặc dù tín ngưỡng bị phá diệt, nhưng Bạch Liên Giáo lúc đó truyền thụ một chút pháp môn cũng không tệ, hai cha con sau khi ném thử, phát hiện có một bộ phận có thể dùng, có thể làm cho mình mạnh lên, tiếp tục ẩn núp, tiến vào trạng thái tu luyện.

Trong lúc đó cũng có một vài vong hồn chết oan đến, bị hai cha con thu lưu, chậm rãi liên tục tập một cái, cũng là tự nhiên tự tại.

Chuyện này thoáng qua, chính là hơn một trăm năm.

Rốt cục, mấy tháng trước, Lý Thiên Thiên đột nhiên sinh ra tâm tư dị dạng, nói muốn thành thân.

Dù sao tu hành pháp môn quá nông cạn, mấy trăm năm tu hành, hai cha con cũng chỉ có đạo hạnh bình thường, tiếp tục tu hành, càng ngày càng chậm chạp, cũng không biết có cơ hội thành tựu Quỷ đạo hay không.

Mà Lý Thiên Thiên trước khi chết một lòng cung phụng vô sinh lão mẫu, đừng nói yêu đương kết hôn, lúc ấy nàng bởi vì thân phận cộng thêm luyện võ luyện tới tính tình nóng nảy, nam nhân bình thường liền nhìn nàng nhiều một chút cũng không dám.

Kết quả tuổi quá trẻ liền chết, liền cái gì là tình yêu, còn có vợ chồng là dạng gì đều không biết.

Đối với tâm tư của con gái, Lý Hoàn đương nhiên là hoàn toàn tán đồng, dù sao nữ nhi cũng là do ông ta dạy dỗ ra, kết quả không chỉ có tự bẫy mình, còn hại chết nữ nhi, lòng mang áy náy.

Thế là Lý Thiên Thiên liền đi ra tiến vào nhân gian phồn hoa. Cô quyết định tìm một nam nhân làm mình hài lòng để làm vị hôn phu của mình, cho nên bố trí ra ba cửa ải, thứ nhất

là nhìn thuận mắt, lại phải nhìn thuận mắt, thứ ba cũng phải nhìn thuận mắt.

Không sai, nhìn thuận mắt, cô liền hài lòng.

Mấy tháng qua, Lý Thiên Thiên ban ngày nằm đêm ra, gặp được đủ loại nam nhân, có xấu có đẹp có nghèo có giàu, thế nhưng không có một ai nhìn thuận mắt. Ngay hơn một tháng trước, Lý Thiên Thiên gặp được Bạch Kính Nông.

Nhắc tới cũng là bài cũ rích, Lý Thiên Thiên bị một người dây dưa, Bạch Kính Nông uống rượu, nhìn cô gái không vui, liền giúp một chút, đuổi nam tử kia đi.

Nói đến lúc ấy Bạch Kính Nông cũng có chút uống quá nhiều, cũng không có cái ý nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân gì, thậm chí sau khi đuổi người đi, liền nhìn Lý Thiên Thiên một chút đều không có, cũng rời đi.

Nhưng chính là lần này, Lý Thiên Thiên cảm thấy Bạch Kính Nông có ý tứ, sau đó quan sát mấy ngày, cảm thấy Bạch Kính Nông cũng không tệ, tìm một cơ hội, chủ động quen biết Bạch Kính Nông, mỹ nữ kết giao, Bạch Kính Nông tự nhiên là vui vẻ, sau khi tiếp xúc vài ngày, nhìn Lý Thiên Thiên vừa xinh đẹp lại có khí chất, hơn nữa còn rất đơn thuần đáng yêu, Bạch Kính Nông liền sinh ra tâm tư, nam hữu tình nữ có ý, một lần sau khi uống rượu, Bạch Kính Nông liền to gan lòi kéo Lý Thiên Thiên mượn phòng.

Tại trước khi lãn ga giường, Lý Thiên Thiên hỏi Bạch Kính Nông có thể cưới cô hay không, còn nói nó là nữ quý thì Bạch Kính Nông có ngại vứt bỏ hay không, Bạch Kính Nông không nói hai lời, tại chỗ thề, đời này không phải cô không cưới ai, sau đó chính là một đêm phong lưu.

Thế nhưng về sau Lý Thiên Thiên triệt để biểu lộ thân phận của mình, Bạch Kính Nông liền sợ, mấy lần tránh né.

Lý Thiến Thiến đương nhiên không thuận theo, lấy được thân thể của ta, liền muốn vứt bỏ ta, chuyện này không thể được, về sau chính là một trận tai nạn xe cộ cướp chú rể, hôn phách của Bạch Kính Nông bị Lý Thiến Thiến mang đi, làm đám cưới.

Nghe được những chuyện này, Trần Hạo nhìn về phía Bạch Kính Nông.

Ánh mắt của Bạch Kính Nông tròn tránh, không dám đối mặt, hiển nhiên Lý Thiến Thiến nói hoàn toàn là thực, cũng không thêm thắt gì.

Trong lòng Trần Hạo thở dài một tiếng.

Lão Bạch, chuyện này không thể trách ta không giúp người, chuyện này hoàn toàn là người tự làm tự chịu, tự mình lựa chọn con đường, cho dù quỳ cũng phải đi hết.

Lấy điện thoại ra, Trần Hạo từ trong miệng Bạch Kính Nông hỏi số điện thoại của mẹ cậu ta, liền gọi tới, điện thoại kết nối, Trần Hạo liền thông báo, mình tìm được hôn phách của Bạch Kính Nông, muốn bà đến nơi xảy ra tai nạn xe đón hẳn.

Mẹ của Bạch Kính Nông mừng rỡ, vội vàng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo nói:

- Hiện tại không nói những thứ khác, nên nói như thế nào, chờ thúc thúc a di đến, chúng ta ngồi xuống, từ từ nói chuyện.

Nữ quý lúc này trở nên vô cùng khéo léo, gật đầu đồng ý.

Về phần Bạch Kính Nông, a, nam nhân không tự kiểm chế được, có tư cách nói chuyện sao?

Về tới ven đường, đợi khoảng hai mươi phút, mẹ của Bạch Kính Nông liền lái xe của Trần Hạo đi tới.

Sau khi dừng lại, mẹ của Bạch Kính Nông liền không kịp chờ đợi hỏi:

- Tiểu Hạo, Kính Nông đâu? Ta làm sao không thấy?

Trần Hạo cười nói:

- A di, Kính Nông hiện tại là hình thái hồn phách, mắt thịt phàm thai của người không nhìn thấy được, nhưng người yên tâm, chúng ta bây giờ liền đi bệnh viện, lần này, con không chỉ có mang theo hồn phách Kính Nông, còn mang theo con dâu và thông gia của ngài.

Mẹ của Bạch Kính Nông đầu tiên là gật đầu, sau đó đột nhiên tròn tròn mắt.

Cái gì? Con dâu? Cái gì con dâu? Ta làm sao không biết?

Nhưng Trần Hạo lại không muốn nhiều lời, chủ động lái xe, sau đó mang theo một nhóm, thẳng đến bệnh viện thị trấn.

Khoảng một giờ sau, đi vào bệnh viện thị trấn, nhóm Trần Hạo xuống xe, tiến vào phòng bệnh mà Bạch Kính Nông đang nằm.

Đến nơi này, mẹ của Bạch Kính Nông chờ mong nhìn Trần Hạo.

Cái gì con dâu thông gia, bà trước mặt kệ, bà muốn thấy nhất chính là con của mình tỉnh lại, mà không phải giống như người thực vật như thế này, nhìn đều đau lòng.

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Kính Nông:

- Tự trở về đi, còn muốn tôi đưa cậu về sao?

Bạch Kính Nông gượng cười một tiếng, không dám nói lời nào, ngoan ngoãn bò lên giường, sau đó nằm vào thân thể của mình.

Không cần một lát, mí mắt của Bạch Kính Nông liền giật giật, sau đó mở mắt ra.

Thật sự tỉnh! Mẹ của Bạch Kính Nông mừng rỡ, trong mắt đều hiện lên nước mắt, hai tay che miệng, kích động khóc lên ô ô.

Bạch Kính Nông quay đầu nhìn chung quanh một lần, thấy được Trần Hạo, thấy được mẹ mình, lại không nhìn thấy nữ quý và ác quý.

Hiển nhiên hai quý hiện tại vẫn là trạng thái âm thân, không hiện thân trước mặt người khác. Bọn họ đang chờ, chờ Trần Hạo giới thiệu, chờ thông gia ổn định tâm thần, lúc này mới dám ra, nếu không đột nhiên hiện ra, hù dọa thông gia, lần thứ nhất gặp mặt coi như không hoàn mỹ.

- Mẹ!

Bạch Kính Nông hô một tiếng, cuống họng có chút khàn khàn, hiển nhiên có chút không quen.

Mẹ của Bạch Kính Nông rất cục nhẹn không được, bỗ nhào qua ôm lấy Bạch Kính Nông, nói các thứ.

Bạch Kính Nông yên lặng lắng nghe, ánh mắt cũng là phức tạp, một lần ly hôn này, mới biết cha mẹ là quan trọng, người nhà quan trọng, trước đó mình không để tâm bốn phía đi lang thang, không hiểu chuyện, quá không ổn trọng.

Nhìn hình tượng mẫu tử tình thâm này, Trần Hạo cũng không quấy rầy, mà là chờ cảm xúc của mẹ Bạch Kính Nông ổn định lại một chút, lúc này mới lên tiếng nói:

- A di, hiện tại Kính Nông cũng tỉnh, chúng ta có thể nói một chút chuyện nàng dâu, không sợ nói cho ngài, Kính Nông phạm sai lầm lớn, cậu ta đã kết hôn rồi.

Mẹ của Bạch Kính Nông:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 277: Thân Sinh

Bị lời của Trần Hạo làm cho kinh hãi, mẹ của Bạch Kính Nông sau khi ngậy ngốc một lúc, ánh mắt nhìn về phía Bạch Kính Nông.

Trước đó nói con dâu, vậy còn không tính là cái gì, đầu năm nay, chỉ cần nam nữ có tình yêu cuồng nhiệt, đều gọi lão công lão bà, đâu có lạ gì.

Thế nhưng là chuyện kết hôn này! Ha ha, đều không có gặp cha mẹ chồng chúng ta, ai cho người lá gan kết hôn.

Bị ánh mắt của mẹ mình nhìn có chút mất tự nhiên, Bạch Kính Nông tránh con mắt đi.

Mẹ của Bạch Kính Nông hừ một tiếng, quay người nhìn về phía Trần Hạo, hỏi:

- Tiểu Hạo, đây là có chuyện gì? Con dâu của dì ở đâu?

Ah, lúc này còn chưa nhìn thấy đâu, cũng đã gọi con dâu, nói cách khác, ngài là nhìn nghiêm khắc, trên thực tế cũng xót con, hẳn lựa chọn, ngài cũng chấp nhận đúng không?

Trong lòng Trần Hạo cười thầm, nhưng trên mặt lại nghiêm túc:

- A di, người con dâu này của ngài, không đơn giản đâu, con sợ dì không chấp nhận được.

Mẹ của Bạch Kính Nông cười:

- Tiểu Hạo, con nghĩ sai rồi, dì hoàn toàn không có ý kiến tới chuyện xuất thân, Kính Nông tìm nhà giàu, chúng ta cũng không sợ, tìm nghèo khó, chúng ta cũng không khinh thường, dù là vấn đề gì, chỉ cần Kính Nông thích, dì cũng không có ý kiến.

Trần Hạo vội vàng duỗi ra ngón tay cái, tán dương:

- A di thoải mái quá, sáng suốt, phóng khoáng.

Mẹ của Bạch Kính Nông cười nói:

- Được rồi, con cũng đừng khen dì nữa, mau nói, con dâu của dì ở nơi nào? Tên gọi là gì?

Nhìn bộ dáng của bà, còn có chút không thể chờ đợi.

Trần Hạo nói: - Nàng dâu của con trai dì, hình như tên Tiểu Thiển.

- Tiểu Thiển? Cái gì Tiểu Thiển?

Mẹ của Bạch Kính Nông có chút mờ mịt.

Trần Hạo nói: - Thiển Nữ U Hồn, Tiểu Thiển.

Mẹ của Bạch Kính Nông sững sờ, sau đó nhồm một cái đứng thẳng dậy, ngữ khí run rẩy nói:

- Con nói, nó là...

Trần Hạo gật đầu:

- Không sai, chính là một nữ quý.

Mẹ của Bạch Kính Nông:

- ...

Ác quý và nữ quý khẩn trương nhìn mẹ của Bạch Kính Nông, con mắt nhìn trừng trừng, sợ nàng nói ra lời phản đối quả quyết gì đó.

Sau khi yên lặng một lúc lâu, mẹ của Bạch Kính Nông nhìn về phía Bạch Kính Nông, biểu lộ nghiêm nghị nói:

- Nói cho mẹ nghe một chút, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Mẹ mặc dù không nổi trận lôi đình hoặc hoảng sợ sợ hãi, nhưng dưới ngữ khí bình tĩnh, lại có thể thấy được hai tay bà

run nhè nhẹ, hiển nhiên trong lòng cực kì không bình tĩnh.

Bạch Kính Nông không dám che giấu, vội vàng đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần.

Nghe xong lời của con, mẹ của Bạch Kính Nông nói:

- Nói như vậy, là con bắt nạt người ta trước, sau đó biết được thân phận, lại muốn đổi ý?

Bạch Kính Nông cười khan nói:

- Mẹ, con không phải đổi ý, đây không phải âm dương khác biệt sao, người làm sao cưới quý? Hiện thực cùng phim không giống, mọi người có thể chấp nhận sao?

Mẹ của Bạch Kính Nông nói:

- Nhưng là con bắt nạt người ta.

Bạch Kính Nông:

- ...

Mẹ của Bạch Kính Nông thở dài một tiếng, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Tiểu Hạo, con gọi khuê nữ kia... nữ quý kia tới, có thể làm bọn họ xuất hiện không, di muốn làm quen.

Trần Hạo gật đầu, nhìn về phía nữ quý nói:

- Các người hiện thân đi!

Nữ quý đã sớm muốn ra, dù sao mẹ của Bạch Kính Nông cũng không cự tuyệt ngay lập tức, chuyện này khiến cô thấy được hi vọng.

Chờ Trần Hạo mở miệng, nữ quý và ác quý đồng thời hiện thân ảnh lên.

Mặc dù bên ngoài bình tĩnh, nhưng đột nhiên nhìn thấy hai con quý hiện ra thân ảnh, mẹ của Bạch Kính Nông vẫn giật

nảy mình, nhưng sau khi nhìn thấy nữ quý, bà lại là sững sờ, nữ quý này thật đúng là xinh đẹp, vóc người đẹp, khí chất xuất chúng, đừng nói con trai, mình nhìn thấy đều cảm thấy có chút thích, chỉ là, làm sao lại là một nữ quý.

Sau khi nữ quý hiện thân, vội vàng hướng mẹ Bạch Kính Nông thi lễ một cái, nhu thuận hô: - Mẹ khỏe không.

Mẹ của Bạch Kính Nông:

- ...

- A di, con nói đây là con dâu dì, cũng không phải nói chơi đâu, Kính Nông và Thiên Thiên đã bái đường, đương nhiên đó là phi pháp, dì và chú đều chưa đồng ý, cũng chưa uống kính trà, càng không lĩnh chứng, không được tính là chính thức, hiện tại vấn đề duy nhất chính là, dì và thúc thúc, đến cùng có thể tiếp nhận một cô con dâu như thế này hay không.

Trần Hạo chen vào nói.

Mẹ của Bạch Kính Nông bắt đầu yên tĩnh suy nghĩ, nhìn nữ quý có chút khẩn trương.

Cô mặc dù hung hãn, nhưng lúc còn sống, tiếp nhận truyền thống giáo dục, ở nhà theo cha, xuất giá tòng phu, gả đi, bố mẹ chồng chính là trời, dù cho con dâu có lợi hại hơn nữa, tại trước mặt bố mẹ chồng, cũng phải thu liễm lại, phải cung kính.

Rốt cục, mẹ của Bạch Kính Nông ngẩng đầu nhìn về phía nữ quý, mở miệng nói:

- Theo dì được biết, người sống cùng quý tiếp xúc lâu, dễ dàng đoán mệnh, dì muốn hỏi đây có phải thật hay không?

Nữ quý vội vàng nói:

- Mẹ, nếu như quý bình thường, sẽ ảnh hưởng tới người sống, nhưng con đã tu hành mấy trăm năm, có một chút đạo hạnh, có thể không chế âm khí bản thân, chỉ cần không chế tốt

số lần chuyện phòng the, sau đó lại dạy Kính Nông tu hành một chút pháp môn cường thân kiện thể, ảnh hưởng đối với Kính Nông cũng không lớn, chỉ là, chỉ là không có biện pháp sinh hài tử.

Một câu cuối cùng, nữ quý nói có chút áy náy, giáo dục truyền thống, sinh hài tử là hạng mục lớn nhất sau khi thành thân, nhưng mà nàng không làm được, đây cũng là chỗ yếu điểm nhất của nàng.

Trần Hạo nghe thấy thế cũng gật đầu, nữ quý này cũng thoải mái, cùng vừa gặp mặt mẹ chồng cũng dám mở miệng nói chuyện phòng the, vì hôn sự này, người cũng thật liều mạng nha.

Sắc mặt của mẹ Bạch Kính Nông lại hòa hoãn hơn rất nhiều, gật đầu nói:

- Chỉ cần không có ảnh hưởng là được rồi, về phần chuyện hài tử. Nói xong, mẹ của Bạch Kính Nông nhìn về phía Bạch Kính Nông nói:

- Bỏ đi thân phận nữ quý của Thiên Thiên, con nói với mẹ, con có thích cô ấy hay không?

Bạch Kính Nông nhìn Thiên Thiên một chút, nhẹ gật đầu. Khẳng định là thích, mới có thể đi uống rượu tăng thêm lòng dũng cảm, kéo mọi tử mướn phòng.

Mẹ của Bạch Kính Nông nói:

- Nếu con thích, cũng muốn Thiên Thiên, vậy con không thể hối hận, nam nhi nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói, tuyệt không thể đổi ý.

Ánh mắt của nữ quý sáng lên, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

Ác quý cũng mặt mày hớn hở, giống như có thể thành rồi.

Bạch Kính Nông tròn tròn mắt, yếu ớt nói:

- Thế nhưng mà chúng con không sinh được hài tử.

Mẹ Bạch Kính Nông bình tĩnh nói:

- Con còn có một em trai cơ mà, mặc dù bây giờ mới lên trung học, nhưng chờ sau khi nó lớn lên, mẹ sẽ bảo nó sinh thêm mấy đứa, đến lúc đó nhận một đứa làm con thừa tự cho con, người không có ý kiến chứ?

Bạch Kính Nông:

- ...

Nữ quý mừng rỡ, vội vàng nói:

- Cảm ơn mẹ, con không có ý kiến, cam đoan xem như con của mình để yêu thương.

- Mẹ, mình mẹ đồng ý không được, còn có cha nữa, cha vẫn chưa biết chuyện này.

Bạch Kính Nông tiếp tục nói.

Mẹ của Bạch Kính Nông giống như cười mà không phải cười mà nói:

- Được, mẹ gọi điện thoại cho ông, để xem thái độ của ông ấy như thế nào.

Nói xong, mẹ của Bạch Kính Nông lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, mở ra loa ngoài.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, sau đó một giọng nam tử trầm vang lên: - Bảo bối, có chuyện gì?

Bạch Kính Nông:

- ...

Trần Hạo:

- ...

Nữ quý:

- ...

Ác quý:

- ...

Mẹ của Bạch Kính Nông ngược lại là bình tĩnh:

- Thân ái, con trai lớn của ông tỉnh lại rồi.

- Thật à? Không có việc gì chứ? Có để bác sĩ kiểm tra một chút hay không?

Nam tử giọng trầm kia có chút vui mừng.

Mẹ của Bạch Kính Nông nói:

- Thân thể thì không có việc gì, nhưng mà con của chúng ta giấu diếm vụng trộm kết hôn.

Nam tử giọng trầm:

- ...

Mẹ của Bạch Kính Nông tiếp tục nói:

- Chuyện là như thế này. Liền đem chuyện của Bạch Kính Nông lặp lại một lần, sau đó nói:

- Thân ái, ông nói chuyện này nên làm sao bây giờ?

Nam tử giọng trầm không chút do dự nói:

- Chuyện cưới trước đó không tính, chờ tôi trở lại, chúng ta và thông gia bàn tìm ngày hoàng đạo, tùy ý thành hôn, hỗn tiểu tử này, nếu muốn vô tình, đánh gãy ba cái chân của nó.

Bạch Kính Nông:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 278: Em Trai Trâu Bò

Ồ, thúc thúc này nhìn tới so với a di còn rộng rãi hơn, hai người này làm cho Trần Hạo thay đổi cách nhìn.

Nếu như đều là người sáng suốt như vậy, vậy cái hôn sự này, thật đúng là có thể thành công.

Mặc dù đối với chuyện người quý kết hợp này, thật không tốt lắm, nhưng mà ai kêu Kính Nông không quản được nửa thân dưới, hơn nữa bộ dáng của nhìn hắn, không phải không thích nữ quý, mà là sợ người nhà không tiếp nhận, một bên là tình yêu, một bên là thân tình, tình thế của hắn rất khó xử.

Bây giờ gia trưởng đã đồng ý, ha ha, chỉ sợ trong lòng đang đắc ý.

Cúp điện thoại, mẹ của Bạch Kính Nông mỉm cười nhìn nữ quý nói:

- Trong nhà con còn có... ừ.

Nữ quý hiểu ý, vội vàng kéo ác quý qua nói: - Mẹ chồng, đây là cha con, mẹ của con đã qua đời lúc sinh con, con từ nhỏ cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, sau khi chết cũng ở cùng một chỗ.

Ánh mắt của mẹ Bạch Kính Nông sáng lên.

Từ trong lời nói, nàng liền có thể đoán ra, do phụ thân theo bên người, nữ hài tất nhiên là một người giữ mình trong sạch, không có làm qua cái gì lộn xộn, mặc dù thân phận có chút hơi kỳ dị, nhưng mà dạng nữ quý trong sạch như thế này, cũng không kém.

- Chào anh thông gia, tôi tên là Giang Đan Đan.

Mẹ của Bạch Kính Nông tự giới thiệu.

Ác quỷ rất khân trương nói:

- Chào chị thông gia, tôi là Lý Hoàn, là cha của Lý Thiên Thiên, cái kia, về sau Thiên Thiên liền giao cho các vị phụ trách, nó có cái gì không đúng, các vị muốn thế nào cũng được.

Giang Đan Đan nghe nói như thế cười nói:

- Anh thông gia nói đùa, Thiên Thiên xinh đẹp như vậy, nhìn cũng nhu thuận, khẳng định là một hài tử nghe lời, ngược lại là Kính Nông, tuổi trẻ không hiểu chuyện, có chỗ nào đắc tội, tuyệt đối đừng để trong lòng.

Miệng thì thảo luận, Giang Đan Đan kỳ thật cũng cảm giác là lạ.

Lý Thiên Thiên đều là lão quỷ hơn một trăm năm, thế nhưng là mình lại gọi nó là con dâu, xét tuổi tác, làm tổ mẫu của mình cũng đủ rồi.

Thế nhưng không có biện pháp, ai bảo mình là mẹ chồng chứ, Giang Đan Đan giả bộ coi nhẹ vấn đề tuổi tác, làm ra tư thái trưởng bối.

Ác quỷ nói:

- Không có việc gì không có việc gì, Kính Nông cũng là hài tử tốt, không có đắc tội gì.

Mất thấy việc hôn nhân này đã đi lên quỹ đạo, chuyện Bạch Kính Nông cưới quỷ đã thành kết cục đã định, Trần Hạo cười nói:

- Vậy, nơi này cũng không phải là nơi trò chuyện, a di, chúng ta về trước rồi nói được không?

Giang Đan Đan kịp phản ứng, gật đầu nói:

- Cũng tốt, thông gia với Thiên Thiên cùng tôi trở về đi, chờ cha của Kính Nông trở về, chúng ta lại bàn bạc chuyện này một chút, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, tuyệt không thể để Thiên Thiên oan ức.

Nữ quý nghe được mặt mày hớn hở, thấp thỏm khi lập gia đình kia cũng tản đi không ít, mẹ chồng tốt như vậy, khẳng định là cuộc sống sau này sẽ tốt hơn.

Đơn giản làm thủ tục xuất viện, Trần Hạo lái xe, mang theo một nhóm quay lại An Đài Trấn.

Là một tiệm ăn hơn nữa còn có danh tiếng lâu năm, Bạch gia ở An Đài Trấn cũng coi là một nhà giàu, nơi ở chính là một căn biệt thự. Nhưng mà trang trí cũng không xa hoa, rất có hương vị lâm viên đại trạch.

Trên đường đi tới, Giang Đan Đan và Lý Hoành liền hàn huyên không ít chuyện của hài tử nhà mình, nói nhiều, cũng liền trở nên thân quen, chờ lúc đến biệt thự, nhìn thật giống như người quen, ít đi một chút câu nệ.

Trong biệt thự, ánh đèn sáng tỏ, lúc một đám xuống xe, liền có hai người đi tới. Theo thứ tự là một nam tử trung niên vóc người khôi ngô cùng một thiếu niên thanh tú.

- Thông gia, đến, em giới thiệu cho anh một chút, vị này là chồng em, Bạch An Chí, đây là con trai thứ hai Bạch Kính Học của em.

Sau khi Giang Đan Đan giới thiệu xong, liền nói với nam tử trung niên:

- An chí, vị này là Lý Hoành, là cha con dâu Lý Thiên Thiên của chúng ta.

Bạch An Chí vội vàng đưa tay ra nói:

- Thông gia khỏe không, tôi thay mặt Kính Nông xin lỗi vì sai lầm nó phạm phải, hi vọng anh chớ để ý.

Lý Hoành có chút không quen vươn tay, cùng Bạch An Chí nắm tay, lúc này mới cười nói:

- Lão đệ nói đùa, nói đến chúng tôi cũng có lỗi, làm việc quá lỗ mãng, kém chút hại Kính Nông, cũng mong anh đừng trách tội.

Bạch An Chí nói:

- Đó là nó đáng đời, từ nhỏ tôi đã giáo dục nó, làm người muốn đi chính, ngồi thẳng. Đối với tình cảm phải toàn tâm toàn ý, trước sau như một, yêu liền yêu triệt để, không thể có bắt đầu nhưng không có kết thúc, cũng may thông gia và Thiển Thiển không phải người bình thường, nếu không Thiển Thiển phải làm sao? Tiểu tử này chính là muốn ăn đòn.

Bạch Kính Nông bên cạnh nghe thấy thế mặt xạm lại, liếc qua mẹ mình đang tươi cười, thầm nói cha dạy con đi chính, ngồi thẳng, con nhận. Nhưng nhưng mà chuyện tình cảm này hình như cha chưa từng nói mà, lời này khẳng định là nói cho mẹ nghe, một bên tổn hại mình, một bên lấy lòng mẹ, quả nhiên là ăn muối còn nhiều hơn ăn cơm, chiêu này chơi quá đẹp.

- Ha ha, lão đệ đừng nói Kính Nông, làm việc tốt thường gian nan, không phải hiện tại rất tốt sao.

Lý Hoành nói đỡ cho Bạch Kính Nông.

Bạch An Chí nói:

- Được rồi, thông gia không trách hẳn là được rồi, đi, lần đầu gặp mặt lần sau tính, hôm nay nhất định phải bồi thông gia uống nhiều mấy chén, sau đó rõ ràng chuyện này, anh yên tâm, Kính Nông đã làm chuyện này, tuyệt đối phải chịu trách nhiệm, chúng tôi tuyệt đối không bực đãi Thiển Thiển.

Lý Hoành vội vàng nói:

- Tới nhà lão đệ, hết thầy đều do lão đệ làm chủ.

Nhìn Bạch An Chí và Lý Hoành vai sóng vai, hai anh em tốt, Giang Đan Đan thân mật lôi kéo Lý Thiển Thiển đang ngượng ngùng đi ở phía trước, thiếu niên thanh tú thì hấp tấp chạy tới bên cạnh Bạch Kính Nông, tỏ vẻ kính ngưỡng nói:

- Ca, anh quá trâu bò, bản hiện thực của Ninh Thái Thần, em trai phục anh sát đất.

Bạch Kính Nông tức giận:

- Đừng làm cho anh bực thêm, trong lòng anh đang loạn đây.

Thiếu niên thanh tú khinh bỉ nói:

- Anh, anh đây là thân ở trong phúc không biết phúc, thiên hạ này, có thể cưới quý có mấy người? Hơn nữa chị dâu nhìn thật xinh đẹp, em thật ước ao ghen tị đó nha.

Bạch Kính Nông khẽ nói:

- Làm sao? Em cũng dự định cưới một nữ quý?

Thiếu niên thanh tú cười hắc hắc nói:

- Nếu là có nữ quý xinh đẹp giống như chị dâu, em ngược lại thật muốn, nhưng trước khi mọi người đến, cha đã nói, anh cưới quý, chỉ sợ không sinh được hài tử, muốn em nhất định phải cưới người sống mới được, nếu không nhà ta coi như tuyệt hậu.

Khóe miệng Bạch Kính Nông giật một cái, sau đó nhìn cha mẹ và hai cha con nữ quý đang đi vào trong biệt thự, tò mò hỏi:

- Kính Học, anh có chút tò mò, nhà chúng ta cho tới bây giờ đều không có giao tình gì với quý, đây lần thứ nhất gặp mặt,

mẹ thì không nói, phản ứng này của cha cũng quá bình thường, cha con Thiến Thiến này dù sao cũng là quý mà, cha không sợ ư?

Thiếu niên nói:

- Anh hỏi em em biết hỏi ai, bất quá hình như em nhớ trong thư phòng của cha có nguyên bộ sách liêu trai, ngoài ra còn có rất nhiều sách dã sử quý quái, đều là bản cũ, em xem chừng, lúc còn nhỏ cha khẳng định cũng từng mơ đến giấc mộng quý vợ hồ điệp.

Bạch Kính Nông kinh ngạc nói:

- Có những thứ này sao? Tại sao anh không biết?

Thiếu niên khinh bỉ nói:

- Anh không thích học tập, chỉ có thể thi đại học rác rưởi, bình thường cũng không nhìn tới, có thể biết cái gì?

Bạch Kính Nông:

- ...

- Khụ khụ, ừm, Kính Học hả, anh là Trần Hạo, là bạn học của anh cậu.

Trần Hạo bên cạnh nhếch miệng cười chen vào nói, lộ ra hai hàm răng trắng.

Thiếu niên:

- ...

- Ha ha, Hạo ca khỏe không, ân, em đi bên trong nhìn xem có gì cần em hỗ trợ không.

Có chút xấu hổ đáp lại một câu, thiếu niên liền chạy như bay.

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Kính Nông:

- Lão Bạch, đưa em này của cậu rất trâu bò đấy.

Bạch Kính Nông bĩu môi nói:

- Thế nào, nói đại học của chúng ta là rác rưởi cậu còn không phục? Nói cho cậu biết, em trai tôi từ nhỏ đã thông minh, không chỉ học tập, hơn nữa còn tự học tiếng Hàn và tiếng Nhật, lúc tốt nghiệp trung học, liền một mình đi Hàn Quốc du lịch nửa tháng, giấc mộng của nó là đi Nhật Bản du học, ha ha, cha mẹ tôi còn rất vui mừng, hoàn toàn không biết, tiểu tử này tự cũng đã nói muốn làm vẻ vang nước nhà, khốn kiếp, đều cùng một mẹ sinh ra, tại sao cuộc sống lại khác nhau đến thế.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 279: Nhiệm Vụ Ngoài Ý Muốn

CMN, người đây là đang khoe khoang với ta hả? Em trai người trâu bò, em trai ta cũng không kém, nó cũng đang cố gắng học tập kìa, em người làm về vang nước nhà, không chừng còn đem hạt giống tốt lưu cho ngoại quốc, em ta chỉ cần vì quốc gia mình, hạt giống không xói mòn. Đúng, em ta đã có bạn gái, em trai người có không? Em trai người có không?

Nhìn Bạch Kính Nông, trong lòng Trần Hạo oán thầm.

- Đúng rồi Hạo tử, tại sao cậu lại tới phương bắc?

Bạch Kính Nông nhìn về phía Trần Hạo, đột nhiên hỏi.

Trần Hạo nói:

- Tôi đi lung tung bốn phía tu hành, vừa vặn nghĩ đến cậu, liền đến thăm, cũng không nghĩ tới, vừa đến đã phát hiện cậu thoải mái như thế, đều có vợ là nữ quý xinh đẹp, cuộc sống cũng sung sướng.

Bạch Kính Nông dở khóc dở cười:

- Người anh em của tôi, cậu nhớ đến tôi tôi cũng rất vui, nếu như có thể làm lại...

- Cậu muốn học Lý Bạch sao?

Trần Hạo không đợi ý nói xong, liền cười ngắt lời.

Bạch Kính Nông đảo mắt:

- Tôi muốn học Liễu Hạ Huệ, cam đoan nữ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn.

- Nói nhảm, Liễu Hạ Huệ là nữ nhân chủ động vào lòng nhưng tâm bất loạn, cậu là chủ động lôi kéo người ta đi mượn phòng, chuyện này khác nhau quá lớn đi.

Trần Hạo khinh bỉ.

Bạch Kính Nông thở dài:

- Cậu cũng đừng nói tôi, chờ ngày nào đó cậu gặp được người con gái để cho mình động tâm, cậu sẽ hiểu, nắm lấy cơ hội ăn cô ấy luôn, biến cô ấy thành của mình, đây là bản năng của nam nhân.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Vậy cậu sẽ phải thất vọng rồi, tôi trước mắt một lòng tu hành, nói không chừng cả đời đều không cưới ai.

Bạch Kính Nông ghé mắt:

- Hạo tử, người sống một đời, nói dối tông đường, đây là sứ mệnh lưu truyền tại trong máu chúng ta, ý tưởng này của cậu có chút nguy hiểm đấy.

Trần Hạo nói:

- Có rất nhiều người không kết hôn, chuyện này có cái gì kỳ quái. Mà hiện tại nam nhiều nữ ít, thiếu đi người cạnh tranh như tôi, nam nhân khác vui vẻ còn không kịp.

Bạch Kính Nông trào phúng:

- Là bây giờ cậu chưa gặp được thôi, đợi cậu gặp được rồi sẽ hiểu. Lúc trước tốt nghiệp tôi từng nói không tới ba mươi sẽ không cưới vợ, lúc này mới bao lâu, còn không phải bị nhốt rồi à, cậu đó, đừng có khoác lác sớm, cẩn thận bị mất mặt.

Trần Hạo cười cười:

- Cậu cũng đừng nói tôi, cậu nên giải quyết chuyện của cậu trước thì hơn, vợ là quý, chắc chắn, về sau chỉ sợ cậu làm gì

cũng không gạt được cô ấy, cái này ở trong phim trong tiểu thuyết, tựa hồ miêu tả rất rõ, nhưng mà ở thời buổi hiện tại, tôi cũng chỉ có thể an ủi cậu mà thôi.

Bạch Kính Nông:

- ...

Trần Hạo nói:

- Đi thôi, đi xem cha mẹ cậu sắp xếp thế nào, người cùng quý kết hôn, vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Tiến vào trong biệt thự, Bạch An Chí cùng Lý Hoàn đang trò chuyện, Bạch Kính Học ở một bên đang nhu thuận nghe, mà Giang Đan Đan cùng Lý Thiên Thiên thì không thấy đâu.

Trần Hạo xoay chuyển ánh mắt, liền phát hiện khí tức của Lý Thiên Thiên xuất hiện tại đằng sau biệt thự, tựa hồ đang chuẩn bị thức ăn.

Nữ quý này cũng rất chăm chỉ, lần thứ nhất tới cửa, liền bắt đầu bận rộn việc mà rất nhiều nữ hài bây giờ sẽ không làm, nếu như nói cô ấy đối với Bạch Kính Nông thật không có ảnh hưởng, vậy thật đúng là một người vợ tốt.

Trần Hạo và Bạch Kính Nông đi vào cửa, Bạch An Chí liền kêu gọi tới, sau đó cười nói:

- Kính Nông, con còn nhớ nhị gia của con hay không.

Bạch Kính Nông sửng sờ, suy nghĩ một chút, nói:

- Có chút ấn tượng, lúc còn nhỏ con thích đi về nông thôn, nhị gia dắt con đi chơi khắp nơi, sở trường của người chính là tìm rùa đen, đến trên bờ sông một tìm một cái là chuẩn xác, nhưng không phải nhị gia đã qua đời hơn mười năm rồi sao?

Bạch An Chí nói:

- Đúng vậy, nhị gia con sau khi qua đời, liền đi tới chỗ Lý lão ca, một mực ở nơi đó, con không thấy à.

Bạch Kính Nông kinh ngạc nói:

- Còn có loại chuyện này!

Lý Hoành cười nói:

- Nếu như không phải Bạch lão đệ nói tới, cha đều không biết còn có cái tầng quan hệ này, cha nhớ nhị gia con nói, hần đời này tiếc nuôi nhất chính là cán thiết thương chum tua đỏ của cha hần dùng để đâm chết bảy tên tiểu quý tử bị rơi vào khe quỷ sâu, đến nay không có biện pháp mò lên.

Ding: Quỷ chết già Bạch Ái Dân, âm hồn mười ba năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng cảm ngộ lôi pháp.

Trần Hạo đang hóng chuyện, đột nhiên thanh âm của hệ thống vang lên, lập tức sững sốt.

Mẹ nó, nghe câu chuyện trời ơi đều có thể kích phát nhiệm vụ? Hệ thống đại lão người dùng đột ngột như vậy được hay không?

Nhưng có nhiệm vụ là chuyện tốt, Trần Hạo kiểm tra một hồi, con mắt lập tức sáng lên.

Phần thưởng này rất thú vị à.

Ánh mắt nhất động, Trần Hạo mở miệng nói:

- Khe quỷ sâu? Đó là nơi nào?

- Chuyện này em biết, khe quỷ sâu là một khe núi bên ngoài Ứng Chủ Sơn cách An Đài Trấn mười sáu dặm về phía đông, nơi đó dòng nước chảy xiết, đá ngầm ẩn núp, đáy nước có vô số vòng xoáy. Hơn nữa khe núi khúc khuỷu, bên trong có các loại gió lượn vòng, đừng nói người, cho dù chim bay vào cũng không bay ra được.

Bạch Kính Học vội vàng nhắc tay chen vào nói, giải thích cho Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Vậy nhị gia sau khi chết, không đi khe quở sâu nhìn thử xem à?

Lý Hoành lúc này mở miệng nói:

- Nếu có thể đến liền tốt rồi, bên trong khe quở sâu có yêu vật ẩn núp, đừng nói nhị gia của Kính Nông, cho dù là ta cũng không dám tới gần một bước.

Trần Hạo im lặng.

Mẹ kiếp, khó trách nhiệm vụ này ban thưởng phong phú như thế, độ khó cũng rất lớn nha.

Nhưng mà lời pháp cảm ngộ đó, cái đồ chơi này nói không chừng có thể tăng uy lực Chương Tâm Lô lên, cứ từ bỏ như vậy, Trần Hạo có chút không cam tâm.

Cũng được, chờ chuyện của Bạch Kính Nông xong xuôi, mình nhất định phải đi nhìn xem, nói không chừng lại có thể hoàn thành.

Lúc này, Giang Đan Đan ra gọi mọi người vào ăn cơm.

Bạch An Chí vội vàng nói:

- Lý lão ca, hai nhà chúng ta kết thân, cũng coi là một đoạn liêu trai giai thoại, hôm nay anh cần phải cạn chén, nếu không không cho phép đi.

Lý Hoành cười nói:

- Không nói những cái khác, riêng uống rượu, tôi quyết không thua người khác.

Đi vào phòng ăn, đám người ngồi xuống.

Giang Đan Đan liền cười nói:

- Hôm nay lúc đầu định bộc lộ tài năng nấu nướng cho mọi người, không nghĩ tới hài tử Thiên Thiên còn tốt hơn tôi, thức ăn này đều là nó nấu, mọi người uống trước, chúng tôi tiếp tục làm.

Nữ quý lộ ra biểu tình ngượng ngùng.

Bạch An Chí nhìn mấy món ăn trên bàn, khen:

- Tay nghề giỏi, Lý lão ca dạy nữ nhi tốt a.

Lý Hoành khiêm tốn nói:

- Bạch lão đệ khách khí, cũng bình thường, mọi người không chê là được rồi.

- Ha ha, không nói những thứ khác, tôi nếm thử trước.

Bạch An Chí cười kẹp một đũa, sau khi ăn một miếng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi thán phục:

- Hương vị vô cùng tốt, tay nghề này quả là cao minh.

Nữ quý lộ ra biểu lộ vui vẻ, mở miệng nói:

- Cảm ơn cha đã khích lệ, người thích, con sẽ tiếp tục làm.

Nói xong, nữ quý cùng Giang Đan Đan lại quay lại phòng bếp.

Bạch An Chí nhìn về phía Lý Hoành, nói:

- Lão ca, nói câu thật lòng, trước khi mọi người đến, tôi vẫn là rất lo lắng, bởi vì tôi rất thích Liêu Trai Chí Di, đã thấy nhiều nhân quý khác biệt, không được chết tử tế. Nhưng sau khi tán gẫu cùng với anh, tôi liền an tâm, quý vật cũng không có cổ quái như tôi nghĩ, ngược lại là giống như người bình thường, có ý nghĩ, có kinh nghiệm của mình, cũng không phải là thiện ác không phân, chỉ cần Kính Nông và Thiên Thiên hòa hợp, chuyện khác cũng không thành vấn đề.

Lý Hoành cũng không kinh ngạc, đều là người già thành tinh, Bạch An Chí biểu hiện rất nhiệt tình, nhưng lúc nói chuyện phiếm, nói bóng nói gió, các loại thăm dò, mặc dù có tò mò trong đó, nhưng tổng hợp lại mà nói, chính là một trận phụ thân và cha vợ giao phong, nếu như mình không phối hợp, mà biểu lộ ra một tia hung lệ, sợ rằng hạnh phúc của con gái liền muốn kết thúc.

Cũng may Lý Hoành hoàn mỹ đối đáp lại Bạch An Chí, để hẳn triệt để yên lòng.

Giờ phút này Bạch An Chí xem như đã tỏ thái độ, cũng là buộc ông ta tỏ thái độ, để nó nói ra rõ ràng, dù con gái là quý, nhưng đến Bạch gia, đó chính là con dâu của Bạch gia, làm con dâu, phải có dáng vẻ của con dâu. Không thể bởi vì mình là quý liền có thể không kiêng nể gì cả.

Lý Phong cười nói:

- Bạch lão đệ yên tâm, Thiên Thiên nhất định sẽ làm cho cậu và đệ muội hài lòng, nếu như nó làm ra chuyện gì mất quy cách, tôi cũng không có mặt mũi nào yêu cầu Kính Nông chịu trách nhiệm.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 280: Tấm Lòng Cha Mẹ

Qua ba lần rượu, đồ ăn cũng nếm qua ngũ vị, nhân quý giao lưu, vui vẻ hòa hợp.

Bạch An Chí vốn đang lo lắng chuyện ăn uống của quý vật và người khác biệt.

Không ngờ quý có đạo hạnh cũng không khác gì người, thịt rượu hoàn toàn có thể vào bụng, cũng không có gì dị thường.

Chỉ có Trần Hạo nhìn ra, sau khi rượu và những đồ ăn bị quý ăn, chỉ hấp thu mùi rượu và mùi đồ ăn, bản thể lại thành phế vật, bị âm khí nhanh chóng làm tan rã, loại phương pháp ăn này rất hao tổn âm khí, Lý Hoành này cũng coi như là cố gắng vì hạnh phúc của con gái.

Hoàn thành sơ bộ hiểu nhau, trong lúc uống rượu, Bạch An Chí liền cùng với Lý Hoành bàn bạc xong công việc liên quan tới chuyện kết hôn.

Thời gian diễn ra là ba ngày sau. Bởi vì vấn đề nhân quý kết hôn, không nên giống trồng khua chiêm, hết thầy giản lược, mà lại cũng sắp xếp cho Lý Thiển Thiển một cái phong tục địa phương, ban đêm tiếp tân nướng, vụng trộm cưới trở về. Loại phương thức kết hôn này, một vài địa phương ở phương nam thật là có.

Mà đầu năm nay người trẻ tuổi luôn theo đuổi mới lạ, phương thức kết hôn cũng khác nhau, cũng sẽ không quá kỳ quái, ngược lại sẽ trở thành đề tài nói chuyện.

Thông gia sắp xếp thích đáng như thế, Lý Hoành và Lý Thiển Thiển đâu còn cái gì không hài lòng, sau khi com nước

no nê, hai cha con liền chào từ biệt ra về.

Dù sao chuyện kết hôn đã bàn bạc kỹ lưỡng, còn lại chính là hai bên chuẩn bị chờ đợi ngày kết hôn mà thôi.

Trước đây Lý Thiên Thiên còn dám tùy ý cướp người, nhưng mà hiện tại cha mẹ đều đạt thành nhất trí, vậy cô cũng không cần liều mạng như vậy, làm người vợ nhu thuận hợp lý liền tốt rồi.

Đôi cha con quý vừa đi, nguyên bản Bạch An Chí có chút say khướt liền khôi phục lại thái độ bình thường, nhìn sắc mặt đỏ bừng, mắt say lơ đãng, nhưng về mặt kia thấy thể nào đều không giống như là dáng vẻ say rượu.

Giang Đan Đan cũng không ngoài ý muốn, tửu lượng của chồng, bà biết rất rõ ràng.

- Kính Nông, con có suy nghĩ gì?

Bạch An Chí nhìn về phía Bạch Kính Nông, chăm chú hỏi.

Bạch Kính Nông nói:

- Cha mẹ không phải đã sắp xếp xong tất cả sao? Con còn có thể có ý nghĩ gì?

Bạch An Chí trừng mắt:

- A, con còn dối đúng không? Tự mình phạm sai lầm, muốn cha mẹ nói tốt cho con, con cảm thấy đây là tất nhiên hả?

Bạch Kính Nông ngạc nhiên:

- Cha, con không nghĩ như vậy.

Bạch An Chí hừ lạnh:

- Con chỉ lo tự mình hưởng lạc, bất chấp hậu quả, sẽ không nghĩ như vậy, nhưng chúng ta là cha mẹ con, chúng ta cần phải nghĩ hay không? Lý Thiên Thiên này đã đoạt hôn phách của con một lần, nếu như chúng ta không thỏa hiệp, có phải sẽ

đoạt một lần nữa, đến lúc đó chúng ta nên làm cái gì? Lấy cái gì cứu con?

Bạch Kính Nông mắt tròn tròn:

- Chuyện này, nếu cha nghĩ như vậy? Vậy vừa rồi...

Bạch An Chí thở dài một tiếng:

- Kính Nông, thành thực hơn một chút đi, phần nộ, nói lời hung hăng, sẽ không giải quyết được vấn đề, cha và mẹ của con đều là người bình thường, không có biện pháp ngăn cản, ngoại trừ thỏa hiệp, còn có thể làm sao? Chẳng lẽ trong lòng chúng ta không muốn? Nhưng con là con của cha mẹ, lại lấy một nữ quý làm vợ, cả một đời cũng không thể có hài tử, cha mẹ không đau lòng? Không khó chịu sao?

- Cha!

Con mắt của Bạch Kính Nông có chút đỏ, trong lòng chua xót.

Bạch An Chí nói:

- Được rồi, bây giờ nói gì cũng đã muộn, con phạm sai lầm, trước có lỗi với người ta, cha mẹ không để ý tới, chỉ có thể nhận. Cũng may Lý Thiển Thiển này cũng không xấu, cũng biết lễ tiết, hiểu phân tặc. Đồng thời Lý Hoành cũng đã cam đoan, cha chỉ hi vọng con về sau có thêm chút tâm nhãn, đừng đầu nóng lên là làm loạn, đây cũng không phải là cách đối nhân xử thế mà một người trưởng thành nên có.

Nói xong, Bạch An Chí đứng dậy, Giang Đan Đan tiến lên đỡ lấy hắn, lúc này mới nói:

- Mẹ đưa cha con đi nghỉ ngơi trước, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, người trẻ tuổi phạm một hai lần sai lầm, có thể tha thứ, nhưng sau khi cưới Thiển Thiển, mẹ hi vọng con sinh hoạt cẩn thận một chút, đừng gây ra ra mâu thuẫn gì.

Nhìn cha mẹ đỡ nhau rời đi, Bạch Kính Nông ngồi, yên lặng suy nghĩ.

Trần Hạo nhìn hẳn, cũng không biết nói cái gì thì tốt.

Nếu như cha con nhà kia đều là ác quỷ không nói đạo lý mà chỉ làm bừa, cái gì cũng không cần nói, thả Tiêu Hắc, ăn tiệc, xong hết mọi chuyện.

Nhưng bây giờ là tự Bạch Kính Nông động tâm, chủ động phạm sai lầm trước, lại là mở miệng đòi ý, mà nữ quỷ không chỉ cam đoan là sau khi sống chung sẽ không tổn thương đến người, mà tư thái cũng bày rất thấp, chuyện này bảo Trần Hạo sao mà xuất thủ được? Cường ép diệt quỷ, một cửa đạo tâm của mình đều không qua được.

- Anh, thật ra thì cha mẹ cũng không có ý gì khác, bọn họ chỉ lo anh và chị dâu sau này ở chung với nhau gặp chuyện không tốt, dù sao chị dâu cũng là quỷ, mặc kệ là đi ra ngoài hay là sinh hoạt hàng ngày cũng không quá thuận tiện, thời gian lâu dài, liền sợ tâm tư của anh thay đổi, để chị dâu tìm được có, đến lúc đó anh sẽ chỉ có thể để chị dâu bài bố.

Bạch Kính Học đột nhiên mở miệng, bộ dáng ta sớm đã nhìn thấu.

Trần Hạo kinh ngạc liếc qua thiếu niên này.

Ôi không tệ a, trí thông minh cao, EQ cũng không thấp, chặc chặc, khó trách dám nói làm vẻ vang nước nhà, tiểu tử này về sau không biết muốn họa hại cho bao nhiêu nữ hài, quả nhiên vẫn là đưa ra nước ngoài thì tốt hơn.

Bạch Kính Nông ngẩng đầu, cười cười:

- Anh đã hiểu, việc đã đến nước này, anh cũng không có ý khác, nam nhân phải có trách nhiệm, đã đến trình độ này, anh cũng không có tâm tư khác, về sau khẳng định bình thân sống, sẽ không để cho cha mẹ khó xử.

Bạch Kính Học cười nói:

- Anh hiểu thì tốt rồi, kỳ thật cũng không có gì, em quan sát, chị dâu vẫn rất thông tình đạt lý, em cho anh thêm một chút chỉ điểm, chờ anh dung hội quán thông, em cam đoan về sau chị dâu đối với anh khăng khăng một mực, tháng ngày đặc ý.

Bạch Kính Nông tức giận:

- Em cút sang một bên cho anh, có chút thiên phú đọc sách, đừng cho rằng anh một chút gì cũng không biết, cẩn thận với ước mơ đi ra nước ngoài của em.

Bạch Kính Học khẽ nói: - Lòng tốt lại xem như lòng lang dạ thú, không nghe em chỉ điểm, về sau liền đợi đến lúc bị chị dâu bắt nạt đi. Nói xong, Bạch Kính Học đứng dậy rời đi.

Bạch Kính Nông lắc đầu, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Hạo tử, cậu vất vả đến một chuyến, cần phải ở thêm mấy ngày, tôi không có cách nào, đoán chừng khoảng thời gian này chỉ có thể mặc cho bài bố, hay để tôi bảo Kính Học dẫn cậu đi tham quan một vòng, An Đài Trấn này của tôi mặc dù là địa phương nhỏ, nhưng chỗ chơi vui cũng có không ít.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi cũng không có khách khí đâu, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không sót ruột rời đi, chờ tham gia hôn lễ của cậu xong lại nói tiếp.

Sau đó, Bạch Kính Nông sắp xếp Trần Hạo ở phòng cho khách, rồi cũng đi nghỉ ngơi.

Một đêm bình tĩnh, sáng hôm sau trời còn chưa sáng, gà ngóc liền bay lên nóc biệt thự, nhìn trời gáy dài. Đã một đoạn thời gian không có gáy sớm, một trận gáy này, toàn thân thấy thoải mái.

- Mẹ nó, gà rừng nhà ai, bay đến nhà ta gáy bậy, vừa sáng sớm quấy nhiễu giấc ngủ ngon của người ta, có tin ta nấu người không.

Gà ngốc gáy tới dễ chịu, nhưng mà có người không dễ chịu, Bạch Kính Học mở cửa sổ ra, mắt buồn ngủ mông lung, nhìn bên ngoài bất mãn kêu la.

Cậu vừa nói xong, một hình bóng bay xuống tới, rơi vào trên bệ cửa sổ, nhìn trùng trùng cậu, chính là gà ngốc.

Bạch Kính Học sững sờ, quan sát tỉ mỉ gà ngốc, sau đó mặt kính hi nói:

- Hà, đây là động vật gì, thế mà gáy sáng giống như gà trống ư? Bảo bối, đến để cho ta vỗ một cái, tay nghề gia truyền, đảm bảo thích thú!

Cậu đang muốn xoay người đi tìm điện thoại, gà ngốc lại trực tiếp nhào tới, sau đó cánh khẽ vỗ, ba một cái vả Bạch Kính Học ngã xuống mặt đất, trong nháy mắt hôn mê.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 281: Người Mới Là Đại Lão

- Cái kia, thúc thúc, a di, thật xin lỗi, con không nghĩ Tiểu Hoàng sẽ xúc động như vậy, thật sự rất xin lỗi.

Bạch Kính Học nằm ở trên giường, bị gà ngốc vỗ một cánh, đau nhe răng trợn mắt.

Trần Hạo đứng bên giường xin lỗi vợ chồng Bạch An Chí đến xem.

Gà ngốc ngửa đầu ưỡn ngực, mắt nhỏ liếc nhìn Bạch Kính Học, một chút cũng không có ý tứ nhận sai.

Còn muốn hãm ta? Ha ha đất.

Bạch An Chí đang muốn mở miệng, Bạch Kính Học liền ngắt lời nói:

- Em không tha thứ, trừ phi anh cho em con gà này, a không, bán cho em cũng được.

Trần Hạo im lặng, bị đánh một cái còn không nhớ ư.

Yết hầu gà ngốc cổ động một tiếng, cánh có chút mở ra, ánh mắt sắc bén nhìn Bạch Kính Học.

Đưa? Mua? Người xem ta là cái gì, ta là thứ người có thể mua được sao? Tin ta bộp cho người một bạt tay nữa để người tỉnh hay không.

Bạch An Chí vội vàng nói:

- Kính Học hồ nháo.

Nói xong nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Thật ngại quá, tiểu hài tử hồ nháo, Tiểu Hạo chớ để ý.

Trần Hạo lắc đầu:

- Không có việc gì, kỳ thật nếu như là súng vật bình thường, đưa cho Kính Học cũng không có việc gì, nhưng gà ngốc cũng không phải là súng vật, mà là đạo hữu con.

Đạo hữu?

Một nhà Bạch An Chí đều sừng sốt.

Trần Hạo nói:

- A di chắc hẳn đã nói với thúc thúc rồi, con có thể tiếp xúc linh dị, Kính Nông cũng là con mang về. Kỳ thật tiếp xúc linh dị chỉ là bình thường, thân phận của con là người tu hành, truy cầu đại đạo, tu hành trường sinh.

- Tu chân giả!

Bạch Kính Học chột nhảy dựng lên, mặc dù thân thể đau buốt nhưng trên mặt chân kinh lại là không cách nào che giấu.

Đến vợ chồng Bạch An Chí cùng Bạch Kính Nông đều có chút mắt tròn.

Cho dù là tự mình trải qua, bọn họ cũng bất quá coi Trần Hạo là đại sư có thể giải quyết loại chuyện này, cũng không nghĩ tới thân phận của hắn lại cao cao tại thượng như thế.

Trần Hạo cười nói:

- Tu chân giả kia là tiểu thuyết gia nói quá, kỳ thật con là người tu đạo, loại này ở trong nước hẳn là rất phổ biến đi, chỉ là xã hội hiện đại, tu hành gian nan, người trong Đạo môn phần lớn là kiếm miếng cơm ăn, người tu đạo chân chính ít càng thêm ít.

- Vậy gà này?

Bạch An Chí ngạc nhiên mà hỏi.

Trần Hạo nói:

- Nó gọi Tử Hoàng, nữ danh là Tiểu Hoàng, là một con gà ngốc đặc đạo. Mọi người cũng chớ xem thường nó, Tiểu Hoàng rất lợi hại, thời điểm trước đó con đi tìm Kính Nông, nếu không phải sợ đả thương hồn phách Kính Nông, Tiểu Hắc chỉ cần kêu một tiếng, sẽ bị diệt hơn phân nửa người ở đó.

Vợ chồng Bạch An Chí:

- ...

Bạch Kính Nông:

- ...

Bạch Kính Học:

- ...

Gà ngốc đặc ý cong lên đầu, bộ dáng phàm nhân các người há có thể biết được gà đại ca ta ngu bức.

- Đúng rồi, con còn có mang mấy con khác, một con mèo mun, gọi Hắc Hoàng, nữ danh Tiểu Hắc, là linh miêu đặc đạo. Một con rắn, gọi Bạch Lộ, dị chủng linh xà đặc đạo. Còn có một con bướm, gọi Tiểu Lam, là yêu tu trăm năm.

Trần Hạo tiếp tục nói.

Người một nhà Bạch An Chí triệt để ngốc trệ.

Hôm qua gặp quý, đã đổi mới tam quan bọn họ, nếu không phải liên lụy đến nhi tử, bọn họ căn bản không có cách nào bình tĩnh xử lý.

Thế nhưng không nghĩ tới, quý tính là gì.

Bạn của nhi tử mới là thực ngu bức, tự thân là người tu đạo, đi theo bên người đều là yêu quái. Tam quan không cần đổi mới, hoàn toàn hồng mắt.

- Sư phụ!

Đột nhiên, Bạch Kính Học từ trên giường nhảy xuống, quỳ xuống trước mặt Trần Hạo, một mặt hô.

Trần Hạo:

- ...

- Sư phụ, xin nhận con ba bái.

Bạch Kính Học tiếp tục mở miệng, nói xong cũng dập đầu.

Trần Hạo vội vàng ngăn lại hắn, đỡ khóc đỡ cười nói:

- Em làm cái gì vậy.

Bạch Kính Học nói:

- Bái sư a, sư phụ lợi hại như vậy, em muốn theo anh học tu hành.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Tu hành không phải em bái anh làm thầy là được, phải xem em có thiên phú hay không, còn phải có cơ duyên cùng nghị lực, lại nói, em bây giờ tuổi không nhỏ, thật muốn tu hành, anh sợ em sẽ hối hận.

- Làm sao lại hối hận? Em sẽ không hối hận, em muốn học tu đạo.

Bạch Kính Học phản bác.

Trần Hạo cười nói:

- Để anh giải thích rồi em hãy quyết định. Đầu tiên, tu hành phải nhìn thiên phú, đây là cơ sở, không có thiên phú, cả một đời cũng không thể Nhập Đạo, không vào đạo, đó chính là người bình thường. Tiếp theo, coi như Nhập Đạo, cũng chỉ là bắt đầu, muốn tu ra pháp lực, hiện tại mọi người không thấy người tu đạo chân chính, đó chính là bởi vì tu đạo quá khó, tu đạo cũng xuống dốc. Em tu luyện một trăm năm, kết quả cũng chính có thể bắt quỷ, che chở gia đình, cuối cùng vẫn phải

chết, tương đương với tu hành không công, nếu là như thế, em không hối hận sao?

Bạch Kính Học sững sốt:

- Không phải tu đạo trường sinh sao? Dù không thể trường sinh, sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề chứ?

Trần Hạo nói:

- Kia là tiểu thuyết, người tu đạo chân chính có tuổi thọ hạn chế, cho dù em quên đi tất cả, chuyên tâm tu hành, bảo hộ thân thể, cũng bất quá chỉ sống được 140-150 tuổi. Không đột phá Tiên Thiên, tuổi thọ căn bản không thể nào kéo dài. Mà cảnh giới Tiên Thiên đã hơn mấy trăm năm chưa từng xuất hiện.

- A? Đó chính là nói, em hiện tại bắt đầu tu luyện, kết quả vẫn là công dã tràng?

Bạch Kính Học có chút thất vọng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Có thể lý giải như thế, vậy em nói, em có hối hận hay không?

Bạch Kính Học gượng cười không nói.

Nếu như là như thế, vậy khẳng định sẽ hối hận. Cố gắng cả một đời, kết quả chẳng khác gì người bình thường, còn tu luyện cái cọng lông, còn không bằng tiêu tiêu sái sái sống qua một đời, cũng tốt hơn so với thanh tu khổ luyện.

Gà ngốc lúc đầu nhìn Bạch Kính Học gọn gàng linh hoạt muốn bái sư còn có chút ngạc nhiên, nhưng nhìn vẻ mặt cậu ta lúc này lập tức liền khinh bỉ, tùy tiện liền bị hù dọa mất mật, thật vô dụng.

Trần Hạo nói:

- Đã sợ, vậy còn không...

Bạch Kính Học lúc này mới mượn bậc thang đứng dậy.

Bạch Kính Nông lúc này tò mò hỏi:

- Hạo tử, vậy cậu hiện tại tu luyện đến cảnh giới gì rồi?

Trần Hạo nói:

- Tôi tu hành đến nay gặp mấy lần cơ duyên, lúc này mới có một chút đạo hạnh, nhưng cách Tiên Thiên còn rất xa xôi, tôi cũng không có nắm chắc có thể thành công.

Nói đến nơi này, Trần Hạo cười nói:

- Bất quá tu đạo chưa thành, nhưng đối phó tiểu yêu tiểu quỷ bình thường hoàn toàn không thành vấn đề. Giống như cha con Lý Hoành này, trước đó tôi uy hiếp bọn họ, về sau chỉ cần cậu không sai làm nguyên tắc, để cho mình đuối lý, bọn họ tuyệt không dám uy hiếp gì cậu.

Lời này làm vợ chồng Bạch An Chí nhả tình sáng lên.

Mặc dù đối với Trần Hạo rất ngạc nhiên, rất ghen tị, nhưng bọn họ cũng minh bạch, đây là cơ duyên người khác, mình không thể với.

Bất quá con trai nhà mình có bằng hữu như vậy, cha con Lý Hoành cũng không dám làm càn, chuyện này khiến trong lòng hai người dễ dàng hơn không ít.

- Có Tiểu Hạo nói câu này, vợ chồng hai người chúng ta an tâm, được rồi, buổi sáng mọi người cũng chưa ăn gì, tôi đi chuẩn bị bữa sáng đây.

Giang Đan Đan cười tủm tỉm nói xong, quay người rời đi.

Bạch An Chí cũng mang theo Trần Hạo ra ngoài uống trà.

Ngược lại là khi gà ngốc chuẩn bị cùng theo, Bạch Kính Học đột nhiên ngăn cản nó, sau đó cố gắng mỉm cười một cái

nhìn rất hòa thuận: - Hoàng ca, chúng ta thương lượng chút chuyện được không. Gà ngốc ngửa đầu nhìn cậu ta.

Bạch Kính Học nói:

- Hai chúng ta selfie một tấm có được không, ta cho thù lao, người muốn cái gì cũng được.

Gà ngốc chần chờ một chút, hướng về phía ngoài cửa khách sạn kêu một tiếng.

Không bao lâu, lam hồ điệp bay đến, mở miệng nói:

- Tiểu Hoàng, gọi ta làm gì?

Gà ngốc tiếp tục khách khách.

Lam hồ điệp giật mình, sau đó nhìn về phía Bạch Kính Học đang trợn mắt hốc mồm nói:

- Tiểu Hoàng hỏi selfie là cái gì?

Bạch Kính Học giật mình hoàn hồn, ánh mắt trở nên nóng bỏng, cô nén kích động, lấy ra điện thoại, nhanh chóng ấn mở một cái app, đặt ở trước mặt gà ngốc cùng lam hồ điệp:

- Các người nhìn, chính là cái này, ta chụp rồi đăng hình lên, sau đó cho người khác nhìn, như thế các người sẽ rất hot, có vô số người sùng bái các người.

Lam hồ điệp tựa hồ biết, nói:

- Nguyên lai là cái này à, trước đó ta đã thấy, tựa hồ cũng thú vị, àn, Tiểu Hoàng, ý người thế nào?

Gà ngốc cùng lam hồ điệp trao đổi một cái, sau đó Lam hồ điệp nói:

- Tiểu Hoàng nói chuyện này không thành vấn đề, đăng hình thì không sao nhưng phải mua đồ vật cho chúng ta đã.

Bạch Kính Học lập tức mặt mày hớn hở, không chút do dự nói:

- Không có vấn đề, muốn cái gì đều được.
- Thật sao? Tiểu Hoàng nói nó muốn một cây súng lục.

Bạch Kính Học:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 282: Khe Quỷ Sâu

- Súng ngắn?

Bạch Kính Học có chút tròn tròn mắt, người là một con gà, muốn súng ngắn làm gì.

Lam hồ điệp nói:

- Đúng vậy, Tiểu Hoàng nói, súng lục này gọi Súng Phóc, chính là loại trên TV kia.

Phóc...

Bạch Kính Học kém chút phun ra một ngụm máu.

Mẹ kiếp, người là một con yêu, còn xem TV, hơn nữa còn là phim kháng Nhật? Người muốn làm cái gì?

- Phượng ca, súng này không mua được.

Bạch Kính Học gượng cười nói.

Gà ngốc liếc mắt nhìn y, rất khinh bỉ, súng cũng không mua được, người còn dám nói ta muốn cái gì cũng được?

- Thật, ta không có lừa người, quốc gia ta nghiêm cấm đồ vật này, không giống ngoại quốc, từng nhà đều có đâu. Nếu không, chúng ta thế này đi, người xem phim kháng Nhật, rất hận người Nhật đúng không? Ta cũng hận, cho nên ta dự định đi Nhật Bản du học, tán vài cô gái nhật, đến lúc đó ta mang về cho người mấy con gà Nhật Bản, để người cũng tán thử?

Bạch Kính Học yếu ớt nói.

Gà ngốc dùng ánh mắt nhìn tên thiếu năng nhìn thoáng qua Bạch Kính Học, xoay người rời đi.

Bạch Kính Học nhìn gà ngốc rời đi, sau đó nhìn về phía lam hồ điệp, nhỏ giọng nói:

- Cái kia, người là Tiểu Lam tử tử phải không, người nhìn người xinh đẹp bao nhiêu, nếu không, ta đăng hình người?

Lam hồ điệp nói thẳng:

- Không muốn, nổi danh sẽ bị nhân loại bắt, người tưởng ta ngốc à.

Nói xong, Lam hồ điệp cũng bay ra ngoài.

Bạch Kính Học:

- ...

Ăn điểm tâm xong, Bạch An Chí liền mang theo Bạch Kính Nông đi.

Dù sao hôn sự đã định ra, cha con Lý Hoành bên kia đoán chừng cũng đang chuẩn bị, sớm ngày chuẩn bị chuyện này thật tốt, về sau có quý thông gia. Về phần con trai sau này sống với quý như thế nào, đó là chuyện của nó, dù sao cũng là do nó quyết định.

Về phần Trần Hạo, người tới là khách, cũng không thể mặc kệ được.

Trước khi đi, Bạch An Chí bảo Bạch Kính Học bồi tiếp Trần Hạo đi thưởng thức một vài địa điểm nổi tiếng của An Đài Trấn.

Trần Hạo cũng không cự tuyệt, mỉm cười đồng ý.

Bất quá hỏi Bạch Kính Học cảnh vật An Đài Trấn xong, Trần Hạo nói:

- Nếu như anh muốn đi khe quý sầu, em có dám đi hay không?

Bạch Kính Học sững sờ:

- Làm sao không dám đi, khe quỷ sào mặc dù hung hiểm, nhưng đứng xa nhìn cũng có thể gặp sơn xuyên chi hiểm, tạo hóa thần kỳ, rất hùng vĩ, hiện tại cũng thành khu du lịch.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta liền đi nhìn khe quỷ sào.

Mang theo mấy con vật cùng Bạch Kính Học, Trần Hạo lái xe, rời biệt thự Bạch gia.

Có Bạch Kính Học chỉ đường, một đường thẳng đến khe quỷ sào.

Bất quá hai mươi phút sau, Trần Hạo liền thấy Ứng Chủ Sơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo đã cảm thấy núi này tên thật đúng là danh phù kỳ thực, một tòa núi lớn, hướng ra phía ngoài chấp lên một góc, nhìn tựa như là một cái miệng ung to lớn.

Bên cạnh Ứng Chủ Sơn chính là một cái hồ nước bao la, dòng nước chảy xuôi trong núi, phong xuy lãng, cuộn cuộn không ngớt.

Mà hai bên Ứng Chủ Sơn lại lan tràn rất xa, núi cao chập trùng, núi rừng rậm rạp, hiển nhiên Ứng Chủ Sơn chỉ là một góc núi lớn.

Giờ phút này ngoài núi rất náo nhiệt, người đi đường lui tới không ít, hiển nhiên đều là du khách bị khe quỷ sào hấp dẫn đến.

Trần Hạo sau khi đậu xe xong, nhìn chung quanh một lần, đột nhiên hướng đường nhỏ núi rừng đi đến.

Bạch Kính Học vội vàng nói:

- Hạo ca, anh đi đâu thế? Trần Hạo cười nói:

- - Đi xem khe quý sâu.

Bạch Kính Học nói:

- Từ bên này có thể đi được mà, anh đi bên kia rất xa, lại gần với khe quý sâu, quá rất nguy hiểm.

Trần Hạo cười nói:

- Là như vậy, tối hôm qua Lý Hoàn không phải nói bên trong khe quý sâu có yêu vật chiếm cứ sao, anh đến khe quý sâu chính là muốn kiến thức yêu vật một chút.

Bạch Kính Học:

- ...

Mắt thấy Trần Hạo mang theo mấy con vật đi xa, Bạch Kính Học phục hồi tinh thần lại, vội vàng đuổi theo, cười khan nói:

- Hạo ca, trước khi đến anh cũng không có nói là đi xem yêu vật.

Trần Hạo nói:

- Vậy em nghĩ sao? Anh là một người tu hành, danh sơn di tích cỡ gì đó không đi xem, lại phải đến đây xem khe quý sâu?

Bạch Kính Học yếu ớt nói:

- Hạo ca không sợ?

Trần Hạo cười nói:

- Anh cũng không phải đến gây sự, sợ cái gì. Lại nói, Tiểu Hắc, Tiểu Hoàn cũng là yêu, em sợ sao? An tâm đi, yêu ma quỷ quái cũng không hoàn toàn tà ác giống như em nghĩ, dù sao có thể tu hành, đa số đều hướng tới thành đạo, trường sinh bất tử, không phải có linh tính liền làm xằng làm bậy, như thế chẳng phải đã cô phụ ông trời tặng cho một phen cơ duyên sao? Cô phụ mình mấy chục mấy trăm năm cố gắng tu hành?

Bọn nó tất nhiên sẽ không làm. Đương nhiên, nếu em sợ thì có thể ở lại chỗ này chờ anh.

Bạch Kính Học nhìn gà ngốc một chút, nguyên bản tâm tình kinh hoảng cũng bình phục một chút.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo hình như cũng thế.

Nếu như yêu vật khe quý sâu này thật hại người, nhưng những năm qua nhiều du khách đến xem khe quý sâu cũng không thấy ai xảy ra chuyện gì.

Còn có Lý Thiên Thiên lập tức muốn trở thành tẩu tử nữ quý mình cũng không có đáng sợ như nữ quý ở trong phim kinh dị.

Có lẽ, mình cùng người bình thường như nhau, đều là bị phim ảnh ảnh hưởng, tiềm thức cho rằng yêu ma quỷ quái đều là xấu. Trên thực tế, người có tốt xấu, yêu ma quỷ quái cũng có chính tà.

An tâm, Bạch Kính Học đương nhiên không muốn lưu lại.

Cơ hội mở mang tầm mắt tốt như vậy, tại sao có thể bỏ lỡ.

Một nhóm xuyên qua núi rừng, rất nhanh liền đi hết nơi có vết tích nhân công, tiến vào chỗ sâu Ứng Chủy Sơn.

Đi qua hai cái đỉnh núi, Trần Hạo liền thấy khe quý sâu.

So với du khách ở khoảng cách xa thường thức, khoảng cách gần quan sát khe núi phía dưới càng lộng lầy hơn.

Khe quý sâu quanh co khúc chiết, không thấy cuối cùng. Hai bên bờ cách xa nhau hơn trăm mét, sau đó hai bên núi lại thẳng đứng hướng xuống, sườn dốc mười độ, vách núi cũng rất bằng phẳng, khó thấy lối ra, giống như bị một đao bổ ra. Mà phía dưới khe núi hơn mười mét chính là nước chảy xiết, người bình thường từ nơi này rơi xuống, quả thật không thể bò lên được.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát, nhìn thấy địa khí đầy núi, nước chảy linh khí, loáng thoáng cũng có thể cảm giác được một tia yêu khí.

Yêu khí này thuần khiết, không tà ác, xem ra đúng như mình nghĩ, cũng không phải là yêu tà.

Bất quá trong nước không thấy yêu vật, hiển nhiên cũng không tìm phục tại một đoạn này.

Trần Hạo bốn phía nhìn xem, nói:

- Chúng ta tiếp tục đi lên phía trước.

Bạch Kính Học không hiểu, cũng không thấy được gì, thấy Trần Hạo quyết định, đành phải đi theo.

Bất quá giờ phút này cậu ta cũng không lo lắng gì, ngược lại còn lấy ra điện thoại, ánh mắt thỉnh thoảng dò xét gà ngốc mèo mun, suy nghĩ nắm lấy cơ hội chụp mấy tấm để up lên, không chừng có thể hot một chút.

Theo hướng khe núi phía trước, một đường tiến lên, đi hơn phân nửa giờ rốt cục đi tới một chỗ kẽ hở, cân bằng với khe núi chảy nước ra.

Đến nơi, Trần Hạo đi vào mép nước, yên lặng quan sát, trầm ngâm một lát, ánh mắt Trần Hạo động một tý, khẽ vươn tay, một viên đậu nành xuất hiện ở trong tay.

Đậu nành tròn sung mãn, lộ ra linh tính, hiển nhiên đã từng được khai quang.

Đây là trước khi Trần Hạo rời khỏi thành phố Đông Dương mua, chuẩn bị sẵn cho thần thông Vãi Đậu Thành Bình.

Chỉ bất quá Vãi Đậu Thành Bình uy năng quá nhỏ, trước đó một mực không có cơ hội dùng đến.

Giờ phút này nhìn khe núi, Trần Hạo lại toát ra một cái ý niệm trong đầu.

Vận chuyển pháp lực, kích phát đậu nành, sau đó Trần Hạo vung tay lên, đậu nành rời khỏi tay, quang mang lóe lên, hóa thành một nam tử khôi ngô mặc hoàng giáp, cầm trong tay trường thương chống xuống đất, nửa quỳ xuống trước mặt Trần Hạo nói:

- Bái kiến chúa công.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 283: Thuyết Phục

Hoàng giáp Đậu Bình, dáng người khô ngô, khí vũ hiên ngang, cầm trong tay trường thương, ăn nói lễ phép.

Nửa quỳ xong, Đậu Bình nhìn về phía Trần Hạo chờ đợi mệnh lệnh. Trần Hạo nhìn hài lòng.

Thần thông Vãi Đậu Thành Bình này sử dụng lần thứ nhất, nhìn hiệu quả cũng không tồi, mặc dù sau khi gia trì khai quang, linh lực trên thân cũng không nhiều, chỉ có thể chèo chống hai mươi phút, nhưng dùng để dọa người hoặc là làm chút việc vặt vãnh cũng đủ rồi.

- Đi, kiểm tra độ sâu cạn của thủy vực này.

Trần Hạo trực tiếp mở miệng nói ra.

- Tuân lệnh chúa công.

Hoàng giáp Đậu Bình sau khi bái liên đứng lên quay người, không chút do dự dậm chân nhảy vào trong nước.

Nhìn một màn này, Bạch Kính Học mở to hai mắt nhìn.

Mẹ kiếp, ta vừa thấy cái gì thế này? Biến ra người sống? Đây là pháp thuật gì? Vừa rồi Hạo ca hình như ném thứ gì ra, sau đó liền thay đổi, chẳng lẽ đây chính là Vãi Đậu Thành Bình trong truyền thuyết!!!

Ánh mắt Bạch Kính Học đầy lửa nóng, tu hành chi tâm bị đả kích cũng có chút ngo ngoe muốn động.

Mặc dù không được trường sinh, nhưng pháp thuật này nhìn rất ngu bức nha.

Đột nhiên kip phản ứng lại, Bạch Kính Học vội vàng giơ tay lên, bắt đầu quay chụp Hoàng giáp Đậu Bình.

Vừa mới chuẩn bị kỹ càng, động tác Bạch Kính Học cứng đờ.

Chỉ thấy Hoàng giáp Đậu Bình nhảy vọt một cái, trực tiếp rơi vào trong nước, chìm xuống dưới, hấn chậm một bước, chỉ chụp tới Đậu Bình nhảy cầu, bọt nước văng lên.

Chờ đợi chỉ chốc lát, y nguyên không thấy Hoàng giáp Đậu Bình, Bạch Kính Học tiếc nuối quan sát hình mình chụp.

Vài giây đồng hồ, chỉ có một đại hán mặc Hoàng giáp, dáng người khôi ngô, cầm trong tay trường thương, không sợ hãi nhảy cầu.

Nhìn một chút, Bạch Kính Học cảm thấy mặc dù ngắn, nhưng liền bóng lưng này liền đặc biệt bá khí, nhảy một cái càng soái không thể bắt bẻ.

Cắt một cái, Bạch Kính Học đăng hình lên. Đồng thời ghi thêm tiêu đề.

Bạch Kính Học ở chỗ này thao tác, Trần Hạo cũng đang quan sát mặt nước.

Dưới Âm Dương Nhãn, Trần Hạo nhìn thấy Đậu Bình chui vào đáy nước, lúc đầu còn tốt, nhưng thời điểm xâm nhập ba bốn mét, Đậu Bình đột nhiên hoa một cái cấp tốc xông ra xa bảy, tám mét, sau đó dừng một chút lại phóng đi, sau đó tựa hồ đụng vào phía trên, linh khí Đậu Bình phanh vỡ vụn, biến mất không còn tăm tích.

Trần Hạo:

- ...

Đậu Bình bảo bảo nhà ta lần thứ nhất xuất chiến liền chết như thế? Mẹ kiếp, ám lưu trong nước thật đáng sợ!

- Đại sư, khe núi này có dòng chảy xiết, đá ngầm dày đặc, không quen thuộc thủy tính, căn bản là không có cách nào tìm

kiếm, nếu không, để cho ta đi đi?

Bạch Lộ lúc này mở miệng nói ra.

Trần Hạo hỏi:

- Người có thể cảm giác được yêu vật bên trong nước này tiềm phục ở chỗ nào sao?

Bạch Lộ nói:

- Không cách nào xác định, yêu vật tựa hồ am hiểu thu liễm khí tức, tràn ngập yêu khí hỗn hợp cùng linh khí trong nước, ta cần tiến vào trong nước mới có thể phán đoán.

Trần Hạo trầm ngâm một cái, gật đầu nói:

- Cũng tốt, vậy người cẩn thận một chút.

- Đại sư yên tâm.

Bạch Lộ nói xong, thân ảnh bay ra đã vào trong nước, đuôi rắn bãi xuống, ả núp xuống dưới.

So với Đậu Bình, Bạch Lộ lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nó ả núp đáy nước, mặc dù các loại vòng xoáy, ám lưu không dứt, nhưng thân rắn vắn vẹo, tùy tiện liền có thể tránh đi, thậm chí còn có thể mượn lực lượng mạch nước ngầm để cho mình tiến lên dưới đáy nước, linh hoạt vô cùng.

Trong khoảnh khắc, khí tức Bạch Lộ liền tiềm nhập chỗ sâu, Trần Hạo cũng không cách nào cảm giác được.

- Ha ha ha ha, thoải mái, ca ca hot rồi!

Đột nhiên, một tiếng vui vẻ cười to vang lên, đánh gãy Trần Hạo quan sát.

Quay người nhìn lại, Trần Hạo phát hiện Bạch Kính Học bung lấy điện thoại, đang cười ngây ngô.

Hiếu kì tiến lên xem xét, Trần Hạo mặt xạm lại.

Ta sát, tiêu tử này còn chơi..., lạc hậu a, hiện tại tiêu thí hài đều chơi tik tok rồi.

Nhìn kỹ một chút, Trần Hạo càng im lặng.

Bạch Kính Học đăng video rất ngắn, chính là Hoàng giáp Đậu Bình nhảy cầu. Video có tiêu đề là:

- Gặp sự kiện thân bí, bắt đầu phiên giao đoán hình tượng, đoán đúng có thưởng.

Lúc này xuất hiện mười mấy cái bình luận, các loại suy đoán.

Trần Hạo nhìn thấy chính là:

- Ôi học bá, đây là khe quỷ sâu, đạo diễn nào ngu bực như vậy, dám để cho diễn viên nhảy cầu ở nơi này?

- Thật tuyệt, bóng lưng này, tư thái nhảy cầu này không có ai bằng, đoán chừng cũng không cứu nổi.

- Mau gọi 110, có người nhảy cầu.

- Xong cmnr, cần tiền không cần mạng.

- Cần địa điểm, ta muốn đến hiện trường xem kịch.

- Ta khẳng định là diễn viên quần chúng không biết khe quỷ sâu đáng sợ, đạo diễn nào muốn lên đầu đề thế.

- Tin tức tiêu đề ta đã nghĩ kỹ, đạo diễn nào đó truy cầu kích thích, bực bách diễn viên quần chúng nhảy cầu. Đây là lần thứ nhất có người nhảy ở khe quỷ sâu trong sáu mươi năm nay, ta muốn phát hỏa.

Nhìn những bình luận này, Trần Hạo dở khóc dở cười. Tức giận:

- Ta nói Kính Học này, em chơi thì chơi, nhưng có chút đồ vật không thích hợp bại lộ trước công chúng, nếu không sẽ rước lấy phiền phức, cũng đừng trách anh không nhắc nhở em.

Bạch Kính Học đang cười ngây ngô, nghe vậy kinh ngạc nói:

- Chuyện này còn có phiền phức?

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Người tu đạo đều tồn tại, em nói quốc gia biết hay không biết? Quốc gia đều biết, vì sao trong thế tục không rộng rãi thông báo, cũng không có người tin thứ này thật tồn tại? Đây đều là bị che giấu. Quốc gia có một cái Ban Ngành Liên Quan, chuyên môn xử lý sự kiện này. Nếu em đăng loạn, đến lúc đó hấp dẫn chú ý của Ban Ngành Liên Quan, hắc hắc, em nói sẽ có hậu quả gì?

Bạch Kính Học giật nảy mình, vội vàng nói:

- Vậy ta hiện tại xóa đi có kịp hay không?

Trần Hạo nói:

- Tùy ý em, cái này thoát nhìn không có bại lộ cái gì, nhưng về sau anh hi vọng em không nên đăng loạn, có chút đồ vật thật không thích hợp để người bình thường biết đến.

Bạch Kính Học liền vội vàng gạt đầu, sau đó nhanh chóng đem xóa video, tiểu tâm tư trong lòng kia cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Biết đến quý, cũng biết đến yêu, Trần Hạo nói Ban Ngành Liên Quan, cậu ta đương nhiên hoàn toàn tin.

Nhà mình sống an ổn mấy chục năm, cũng không thể vì nhất thời cao hứng mà đánh mất loại hạnh phúc này.

Nhìn Bạch Kính Học đã biết lợi hại, cẩn thận thu liễm, Trần Hạo hài lòng gạt đầu.

Bạch gia sắp có cô con dâu quý, vốn phải nên im hơi lặng tiếng hơn, nếu bởi vậy hấp dẫn chú ý, đến lúc đó khẳng định

không dễ chịu.

Mình muốn hành đạo, muốn tu hành, cũng không thể ở bên này chiếu cố, có xảy ra chuyện gì đều không thể giúp.

- Hạo ca, anh vừa rồi là dùng thần thông Vãi Đậu Thành Bình à? Nhìn rất đẹp trai đó, ta có thể học hay không?

Thu liễm tiêu tâm tư, Bạch Kính Học lại đỏ mắt lên hỏi.

Trần Hạo nói:

- Có thể, em trước học tập 3~5 năm tri thức Đạo gia, sau đó dốc lòng luyện pháp, có cơ hội Nhập Đạo, lại học 40~50 năm, đoán chừng liền có thể học thành Vãi Đậu Thành Bình.

- A? Phải lâu như vậy? Vậy anh...

Bạch Kính Học mắt tròn.

Trần Hạo hé miệng cười một tiếng:

- Mặc dù anh học đại học rác rưởi, nhưng cơ duyên tu hành không tồi, à, chúng ta không giống.

Bạch Kính Học:

- ...

Cậu ta đang muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên Trần Hạo biểu lộ thu liễm, ánh mắt nhìn về phía mặt nước, chân thành nói:

- Đừng nói chuyện, yêu vật đã ra.

Trong lòng Bạch Kính Học ngưng lại, nhìn kỹ lại, liền thấy một đạo hư ảnh từ trong nước bay ra.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 284: Giao Dịch

Hư ảnh lên bờ, lộ ra nguyên trạng, lại là Bạch Lộ.

Đi vào Trần Hạo bên người, Bạch Lộ mở miệng nói:

- Đại sư, quy yêu đã ra.

Quy yêu?

Trần Hạo sững sờ, chợt liền thấy khe núi cuộn cuộn bọt nước, sau đó một cái lưng đen to lớn hiển hiện ra.

Lưng đen chùng cái bàn ăn, phía trên có chút rêu xanh dơ bẩn, mơ hồ có thể thấy được một chút đường vân mai rùa.

Lưng đen hiện lên liền có một cái đầu lâu lớn từ trong nước nâng lên.

Đầu lâu này có chút dữ tợn, làn da nhăn lại, nhưng ánh mắt lại sáng tỏ thanh tịnh, lộ ra linh tính. Chính là một lão ô quy.

- Đạo hữu đại giá quang lâm, không thể nghênh đón, mong được tha thứ.

Ra khỏi mặt nước, lão ô quy cũng không có bò lên, mà là ghé vào mép nước, phát ra thanh âm già nua.

Có thể nói chuyện, hiển nhiên quy yêu này tối thiểu có một con trăm năm đạo hạnh trở lên.

Trần Hạo nghiêm mặt, thi triển một cái lễ tiết Đạo gia, cười nói:

- Tán tu Trần Hạo, hữu duyên tới đây, gặp qua Quy đạo hữu.

- Tán tu?

Lão ô quy dò xét Trần Hạo, trong mắt có chút không tin.

Người lộ ra khí tức tu vi cũng không giống như là tán tu, cho dù là một vài đệ tử chân truyền của Đạo môn, ở cái tuổi này, chỉ sợ cũng kém xa người.

- Đạo hữu tới đây không biết có chuyện gì?

Trong lòng hồ nghi, lão ô quy mở miệng hỏi thăm.

Trần Hạo cười nói:

- Ta nghe được Lý Hoành nói khe quý sâu có một vị đạo hữu ở đây tiềm tu, cho nên tới xem một chút, dù sao thời đại mạt pháp, đồng đạo hiếm thấy, có thể gặp được một vị, cũng là chuyện may mắn.

Ánh mắt lão ô quy quét Bạch Lộ, lam hồ điệp, mèo mun, gà ngọc một vòng.

Ha ha, quả thật hiếm thấy, lần này còn nhìn thấy bốn tên đồng loại.

- Ủm, nhìn cũng đã nhìn, đạo hữu còn có việc không?

Lão ô quy mở miệng, tựa hồ có chút ý tứ không chào đón.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, đây là muốn đuổi khách à! Ta đã làm cái gì sao?

Bất quá lão ô quy này quá xấu, Trần Hạo cũng không có ý nghĩ gì, nó đã nói, Trần Hạo cũng không che lấp, nói thẳng:

- Cũng là có việc nhỏ, ta có một người bạn, tổ tiên có một thanh thiết thương truyền thừa bị thất lạc trong khe núi mấy chục năm trước, khe núi này phạm nhân không cách nào xâm nhập, cho nên ta muốn hỏi đạo hữu, có từng thấy hay không?

- Không có, cắt.

Lão ô quy đột nhiên ngữ khí trầm thấp, rất là bất thiện đáp lại.

Trần Hạo:

- ...

- Đạo hữu, lời này hơi quá rồi?

Trần Hạo bất mãn nói.

Lão ô quy hừ lạnh:

- Là ai quá đáng? Đạo hữu vừa đến, liền hỏi ta Thiết Thương pháp bảo? Ngươi xác định không phải đến đoạt?

Thiết thương? Pháp bảo?

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Tình huống như thế nào, ta hỏi chính là thiết thương phạm nhân thất lạc mà? Làm sao lại là pháp bảo rồi?

Ân, không đúng, chẳng lẽ thiết thương của nhị gia Bạch Kính Nông thất lạc là một kiện pháp bảo?

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, như có điều suy nghĩ.

- Quy đạo hữu, ta hỏi chính là thương mà phạm nhân làm thất lạc trong khe núi, không phải thương của ngươi, có phải là có hiểu lầm gì đó không?

Trần Hạo thử thăm dò.

Lão ô quy nói:

- Đạo hữu, Thiết Thương pháp bảo này lão hủ nhật được ở bên trong khe núi, ngươi biết rõ còn cố hỏi ư? Cần gì giả mù sa mưa.

Trần Hạo có chút bất đắc dĩ:

- Ta quả thực không biết, Quy đạo hữu hiểu lầm.

Lão ô quy nói:

- Bất kể có phải là hiểu lầm hay không, bảo vật người có duyên có được. Thiết Thương pháp bảo bị ta đoạt được, lại ôn dưỡng mấy chục năm, vậy pháp bảo này chính là của ta, nếu như đạo hữu không đề cập tới pháp bảo, vậy chúng ta vẫn là đạo hữu.

Trần Hạo:

- ...

- Lão ô quy thật không biết xấu hổ, thiết thương này là tổ tiên ta truyền lại, thái gia gia năm đó dùng cái này giết tiêu quỷ tử, làm sao lại thành của ngươi.

Bạch Kính Học lúc đầu nhìn còn có ý tứ, nhưng nghe được lão ô quy nói, lập tức bất mãn, kêu la nói.

Ánh mắt lão ô quy trong nháy mắt trở nên lảng lệ, nhìn trừng trừng Bạch Kính Học:

- Còn chưa Nhập Đạo, tiểu nhi phạm tục, ngươi có tư cách ở nơi này nói chuyện ư?

Bạch Kính Học chán nản, nhìn chằm chằm lão ô quy, lại không phản bác được.

Thật đúng là, y mặc dù thông minh nhưng bản chất vẫn là người bình thường, đối mặt quy yêu dạng này, nếu không phải có Trần Hạo, cái rắm cũng không dám thả một cái.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Quy đạo hữu, bằng hữu này nói cũng không phải sai, dù sao cũng là vật tổ tiên y, tuyệt đối không phải nói ngoa. Bất quá chuyện đoạt bảo vật, ta sẽ không làm. Quy đạo hữu, chúng ta có thể thương lượng một chút, có thể giao dịch hay không?

Lão ô quy trầm ngâm một lát, nói ra:

- Người dùng cái gì để giao dịch?

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên là dùng đồ vật đạo hữu dùng được để giao dịch, dù sao pháp bảo là ngoại vật, đối với người tu hành không có tác dụng gì, nếu như có thể đổi lấy vật có thể giúp người tu hành, cứ sao lại không làm?

Lão ô quy nói:

- Vậy người nói một chút, người có cái gì?

Trần Hạo nói:

- Ta có tinh khí hỏa quả, đạo hữu muốn hay không?

Nhãn tình lão ô quy sáng lên, bất ngờ nói:

- Nhanh, cho ta xem một chút.

Trần Hạo vung tay lên, từ bên trong Tụ Lý Càn Khôn lấy ra hỏa quả tinh khí.

Cái đồ vật này có thể giúp người tu hành tăng tiến đạo hạnh.

Bất quá Trần Hạo làm nhiệm vụ liền có thể kiếm lấy đạo hạnh, với hắn mà nói có chút gân gà, một mực giữ, giờ phút này có thể đổi lấy cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên Trần Hạo sẽ không hẹp hòi.

- Quả nhiên là linh vật tinh khí, bất quá chỉ là một bộ phận, còn thiếu một chút, nếu là cả một quả thì còn tạm được.

Lão ô quy bất ngờ, bất quá lại không vừa lòng nói.

Trần Hạo cười:

- Đạo hữu, lời này của người không đúng, thiên tài địa bảo vốn là vật hiếm thấy, hỏa quả năm trăm năm mới thành thực, càng trân quý. Mặc dù chỉ có một đạo tinh khí, nhưng dùng để đổi lấy một cây thiết thương cũng đã đủ rồi?

Lão ô quy nói:

- Hiện tại là người muốn đổi lấy, nếu không đưa đủ, ta không giao dịch.

Trần Hạo tức xạm mặt lại.

Mẹ nó, ta xem như biết chủng loại người, người chính là một con rùa lòng dạ hiểm độc!

Trực tiếp đem hỏa quả tinh khí thu lại, Trần Hạo nói:

- Vậy quên đi, hỏa quả hoàn chỉnh ta không có, đạo hữu đã không nguyện ý, Thiết Thương pháp bảo, người vẫn là tự mình giữ đi.

Nói xong Trần Hạo nói với mấy con vật cùng Bạch Kính Học:

- Gặp mặt kết thúc, chúng ta trở về đi.

Mắt thấy Trần Hạo thật xoay người liền đi, lão ô quy lại gập, vội vàng nói:

- Đạo hữu, còn có thể thương lượng một chút.

Trần Hạo cười nói:

- Quy đạo hữu người đồng ý?

Ánh mắt lão ô quy lóe lên một cái, nói:

- Thôi được, gặp nhau chính là hữu duyên, ta đồng ý. Bất quá thiết thương bị ta giấu ở động phủ dưới nước, nếu đạo hữu muốn giao dịch, cần đem hỏa quả tinh khí đưa trước cho ta.

Trần Hạo nhìn lão ô quy thật sâu một chút, giống như cười mà không phải cười nói:

- Có thể, đạo hữu tiếp lấy.

Trần Hạo nói xong, trực tiếp đem hỏa quả tinh khí ném ra, bay về phía lão ô quy.

Lão ô quy vội vàng há miệng hút vào, hỏa quả tinh khí kia liền tiến vào trong miệng của nó.

Tinh khí vào bụng, lão ô quy trong mắt hiển hiện sợ hãi lẫn vui mừng, lập tức nói:

- Đạo hữu chờ một lát, ta đi lấy giúp ngươi.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Không có việc gì, Quy đạo hữu xin cứ tự nhiên.

Lão ô quy gạt đầu, rút vào trong nước.

Bạch Kính Học lúc này mở miệng nói:

- Hạo ca, ngươi cứ như vậy cho nó ư? Không sợ nó quyết nợ ư?

Trần Hạo không trả lời, mà nhìn về phía Bạch Lộ hỏi: - Đánh thắng được lão ô quy này không?

Bạch Lộ nói:

- Hay là thiếp thân đi theo lão ô quy kia xem nó có thành thật hay không. Nếu không thành thật, thiếp thân vừa vặn lấy máu tim rùa để tẩm bổ giao đan.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 285: Quả Báo, Tới Cũng Nhanh

Nghe thấy Bạch Lộ nói, Trần Hạo kinh ngạc một chút.

Ai da, tiểu Bạch Lộ khả ái đơn thuần của ta đâu? Tại sao nói chuyện lại đặng đặng sát khí như thế.

Ta chỉ hỏi ngươi có đánh được hay không, cũng không có nói nhất định phải giết mà, có thể cảm thiết thương trở về xem như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, suy nghĩ của ngươi hình như hơi nguy hiểm rồi. Xảy ra chuyện gì thế?

Trần Hạo nhìn không được quan sát tỉ mỉ Bạch Lộ.

Vừa xem xét, lông mày Trần Hạo hơi nháy.

Bạch Lộ vẫn là Bạch Lộ trước kia, yêu khí có chút hỗn tạp nhưng cũng không phải hoàn toàn thay đổi, mà là yêu khí nguyên bản thuần khiết lại xuất hiện thêm một tia bạo ngược.

- Tiểu Bạch? Ngươi không có việc gì chứ?

Trần Hạo có chút lo lắng hỏi.

Bạch Lộ kinh ngạc nói:

- Đại sư? Ta có thể có chuyện gì?

Trần Hạo nói:

- Khí tức của ngươi hình như hơi lạ, trước kia ngươi cũng không phải người thích chém chém giết giết, tại sao hôm nay lại nói muốn dùng máu tim rửa tẩy bỏ giao đản?

Bạch Lộ:

- ...

Trầm mặc một lúc lâu, Bạch Lộ rốt cục mở miệng nói:

- Đa tạ đại sư nhắc nhở, nếu không phải người nói, ta sợ rằng đã phải ngộ nhập kỳ đồ.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Là sao?

Bạch Lộ nói:

- Ta bị giao đan ảnh hưởng, giao đan này mặc dù xuất phát từ huyết mạch ta nhưng lại không phải ta rèn luyện ngưng tụ ra, bên trong ẩn chứa một tia tà khí, lúc ta hấp thu nó liền ảnh hưởng đến ta. Nếu như đại sư không nhắc nhở, hôm nay ta có khả năng thật giết quy yêu lấy máu tim, như thế yêu khí liền không còn thuần khiết.

Trần Hạo kinh hãi, vấn đề này rất nghiêm trọng rồi.

Phải biết tu hành chi đạo thuần túy, tuy hỗn tạp không phải không có cơ hội thành đạo, nhưng độ khó sẽ tăng lên rất nhiều lần, tỉ lệ thành công sẽ nhỏ hơn nhiều lắm.

- Vậy được, nếu như quy yêu gạt ta, không nguyện ý xuất ra thiết thương, hôm nay việc này ta nhớ kỹ, ngày sau lại tìm nó thanh toán, người cũng đừng xuất thủ.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

So với tổn thất một đạo hỏa quả tinh khí, Bạch Lộ mới là trọng yếu nhất, cũng không thể bởi vì nhỏ mà mất lớn.

Bạch Lộ cười nói:

- Không sao, ta kịp thời tỉnh ngộ đã ức chế giao đan, sẽ không tùy tiện bị ảnh hưởng, chờ sau này chú trọng rèn luyện, triệt để luyện hóa giao đan, cũng sẽ không còn như vậy.

Đang nói, trong khe núi bọt nước cuộn cuộn, quy yêu kia lần nữa hiện ra.

Trần Hạo hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng quy yêu lừa gạt mình, muốn lừa lấy hỏa quả tinh khí, cũng không nghĩ tới nó sẽ thật giao dịch. Chẳng lẽ là mình lòng dạ tiểu nhân?

Nhưng rất nhanh, Trần Hạo liền đem mình ý nghĩ thu hồi, thậm chí có loại muốn nói tục.

Chỉ thấy quy yêu đi vào bên bờ, mai rùa lắc một cái, một cây ống thép vung ra trên bờ.

Cái ống thép này dài bảy tám mét, mặt ngoài mấp mô, vết rỉ loang lổ, mục nát rất tàn tạ. Ống thép rơi xuống đất, còn có một con lươn nhỏ từ trong chui ra, thất kinh nhảy xuống nước không thấy đâu.

Trần Hạo:

- ...

Máy con vật:

- ...

CMN đây là thiết thương sao? Mẹ kiếp, người đùa ta à, đây rõ ràng chính là một cái ống sắt rơi xuống mà, trời ơi ở mặt ngoài còn chưa bay hết vết sơn kia.

Lúc này quy yêu mở miệng nói:

- Thiết thương đưa đến, giao dịch hoàn thành, ta sẽ không tiến đạo hữu.

Nói xong nó liền muốn lên về trong nước.

Trần Hạo trầm giọng nói:

- Quy đạo hữu đượi đã.

Quy yêu hỏi:

- Đạo hữu còn có việc gì?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Quy đạo hữu, nếu như người không nguyện ý giao dịch thì thôi đi, thậm chí nói, người được hỏa quả tinh khí, không nguyện ý xuất ra thiết thương, ta cũng nhận, nhiều lắm là bị người chơi xấu, ngày sau sẽ tính sau. Nhưng hiện tại, Quy đạo hữu, người cảm thấy ta rất dễ bắt nạt sao?

Quy yêu kinh ngạc nói:

- Đạo hữu nói gì thế, người nói giao dịch thiết thương, ta đồng ý, cũng lấy ra thiết thương ta cất giữ, chẳng lẽ có vấn đề gì?

Trần Hạo lắc đầu:

- Nói nhảm không nói nhiều, hai lựa chọn, đem hỏa quả tinh khí trả cho ta, hoặc là chiến một trận.

Quy yêu nói:

- Hắc hắc, giao dịch hoàn thành, nào có đổi ý nói chuyện, về phần đánh một trận? Có bản lĩnh vào trong nước đánh.

Cười đắc ý, quy yêu thân thể chìm vào trong nước không thấy.

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, giao cho ta đi, không lấy máu tim rùa luyện giao đan, không có nghĩa là ta không thể sát sinh.

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Lộ:

- Xác định không có vấn đề?

Bạch Lộ không trả lời, mà trực tiếp bắn vào trong nước, đồng thời thân thể nhanh chóng bành trướng, biến thành cự xà dài bảy, tám mét, đỉnh đầu nổi một cục u, dần dần có xu thế hóa sùng.

Tê!

Lưỡi rắn phun ra nuốt vào, cự xà đâm thẳng đầu vào trong nước, quấy lên một mảnh bọt nước.

Không chỉ có Bạch Lộ tiên lên, mèo mun, gà ngọc cùng lam hồ điệp cũng đều tức giận đi xung quanh chiếm cứ, ánh mắt sáng rực nhìn mặt nước.

Mẹ kiếp, lừa gạt chúng ta, thật sự cho rằng người trong nước thì ai cũng không làm gì được người à, chúng ta mở đội ngũ nhỏ, hải lục đều không sợ.

Không bao lâu, đáy nước truyền đến thanh âm phanh phanh, bất quá một lát, một vật thể to lớn liền từ trong nước bay ra, rơi vào trên đất.

Vật thể rơi xuống đất lăn lộn, còn không có đợi nó ổn định, một đầu thân ảnh to lớn từ trong nước bay ra, đè nó lại.

Lúc này, thanh âm quy yêu kinh hoảng vang lên:

- Đạo hữu khoan động thủ đã, ta phục, ta chịu phục.

- Người không phải rất phách lối sao? Bây giờ nói chịu phục? Có biết quá muộn rồi hay không?

Bạch Lộ rũ xuống đầu rắn to lớn, ánh mắt sắc bén nhìn quy yêu, ngữ khí băng lãnh.

Quy yêu tội nghiệp nói:

- Ta không biết đạo hữu là giao xà huyết mạch, nếu biết là người, đánh chết ta cũng không dám đắc tội người, quy tộc từ xưa đến nay đều phụ thuộc long tộc.

- Cũng không cần nói nhiều, nếu như ta muốn...

Bạch Lộ ngữ khí âm tàn đang nói, đột nhiên Trần Hạo ngắt lời nói:

- Bạch Lộ, đủ rồi, áp chế giao đan, đừng để bị tà khí ảnh hưởng.

Bạch Lộ sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo, nhìn chăm chú một lát sau đó Bạch Lộ từ trên thân lão ô quy dờn đi, chậm rãi khôi phục tiêu xảo, đồng thời mở miệng nói:

- Đại sư, xem ra là thiếp thân khinh thường, tà khí bên trong giao đan quá quý dị, lơ đãng liền bị ảnh hưởng. Đại sư, thiếp thân trước để giao đan ở chỗ người, chờ thiếp thân tu một đoạn thời gian lại nói.

Trần Hạo gật đầu nói được, sau đó vươn tay, Bạch Lộ há miệng, giao đan bay ra, tiến vào trong tay áo Trần Hạo.

Lúc này, Trần Hạo mới nhìn về phía quy yêu, cười hỏi:

- Quy đạo hữu, trả hỏa quả tinh khí lại cho ta đi.

Lão ô quy nhìn mèo mun, gà ngốc cùng lam hồ điệp chậm rãi bao vây nó cười khan nói:

- Cái kia, hỏa quả tinh khí đã bị ta ăn, nếu không, ta đi đem thiết thương thật đưa tới cho người.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Chậm rồi, ta cự tuyệt giao dịch, chỉ cần hỏa quả tinh khí, cái khác ta cũng không cần.

Quy yêu:

- ...

Báo ứng, tới tốt lắm!

- Đạo hữu, lão hủ biết sai rồi, xin đạo hữu cho ta một cơ hội, thông cảm cho ta đi, lão hủ tu hành hơn một trăm năm không dễ dàng, nếu không phải kiếp số gần, trong lòng lo nghĩ, cũng không dám sinh lòng tham niệm.

Quy yêu tội nghiệp nói.

Trần Hạo nói:

- Cơ hội không phải người khác cho, mà là mình tranh thủ, kiếp số đạo hữu có liên can gì với ta? Hôm nay không trả ta hỏa quả tinh khí, liền cho ta một câu trả lời thỏa đáng, nếu không, hừ hừ...

Đến chỗ này Trần Hạo không nói chuyện, chỉ là cho quy yêu một cái ánh mắt linh ngộ.

Quy yêu:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 286: Thiết Thương Và Trưng Rùa Lửa

- Đạo hữu, vậy người nói làm sao bây giờ?

Quy yêu đáng thương nói.

Trần Hạo cười tủm tỉm dò xét trên dưới quy yêu. Quy yêu bị nhìn có chút chột dạ, yếu ớt hỏi:

- Đạo hữu, người không phải coi trọng ta chứ? Nếu như người muốn thu lưu ta, cũng không phải...

- Phì phì, ai muốn thu lưu người, có lợi cho người quá rồi.

Quy yêu vừa nói xong, Trần Hạo liền trực tiếp cắt đứt.

Nói đùa, thật đúng là tưởng mình là người sủng yêu ư, thấy cái gì đều muốn thu lưu? Không nói mang theo phiền phức, liền bộ dáng bản thủ này của người, ta đều thấy ngứa mắt.

- Đạo hữu là muốn ăn ta? Đạo hữu, ta đã rất già, thịt không nhai được.

Quy yêu có chút hãi hùng khiếp vía hoảng sợ nói.

Quy yêu nói:

- Ta rất nghèo...

- Ừm!

Trần Hạo híp mắt lại, ánh mắt trở nên lảng lệ một chút.

- Kỳ thật, cũng không phải rất nghèo, ta có thể cho đạo hữu một bảo bối, dùng bảo bối này đến tiêu trừ nhân quả chúng ta lần này.

Quy yêu kịp thời đổi giọng.

Trần Hạo hứng thú. Thật là có bảo bối à, đúng là lão ô quy, không thấy quan tài không đổ lệ.

- Được, cầm ra xem một chút đi, Quy đạo hữu, ta hi vọng lần này cũng không phải là đồng nát sắt vụn gì, nếu không, coi như người chui vào hang không đáy, ta cũng sẽ bắt người ra, hơn nữa cũng không còn có cơ hội thứ hai.

Trần Hạo ngữ khí nói nghiêm túc.

Quy yêu vôi vàng nói:

- Cam đoan sẽ không, quy tộc ta là phụ thuộc long tộc, trung thành thiên cổ, thiên địa có thể bày tỏ. Coi như ta lừa người, ta cũng không dám lừa gạt giao xà đạo hữu.

Trần Hạo:

- ...

Đại gia người, lời này nghe sao chói tai thế.

Sau đó, quy yêu lần nữa bò vào trong nước, không bao lâu lại đi ra.

Lần này nó quả thật mang ra thiết thương.

Mũi thương sáng tỏ lóe ánh sáng, phong mang tất lộ, cơ hồ cùng đầu thương hòa làm một thể, nhìn gỗ cũng không phải gỗ, sắt cũng không phải sắt, đường vân xếp hàng chỉnh tề trên cán thương.

Ra khỏi nước, nước đọng trượt xuống, không dính một giọt, thập phần thần kỳ.

Trần Hạo cầm lấy, cảm giác thiết thương có chút nặng, chừng hai ba mươi cân, bên trong cán thương ần ần có cỗ khí tức cổ quái, mặc dù rất yếu ớt, nhưng đích thật là pháp khí không thể nghi ngờ.

Quan sát một chút, Trần Hạo liền nhìn ra, cán thương của thiết thương mới là chủ yếu, đầu thương là tinh thiết tạo thành, cùng cán thương liên hợp có thể truyền uy năng.

Nếu như đoán chừng không sai, cán thương này là dị chủng Linh Thụ, bị người chặt cây xong, rèn đúc thành thương, đáng tiếc không có được rèn luyện tốt, công nghệ chế tác cũng thô ráp, tuy có uy năng, nhưng cũng không quá mạnh. Bình phẩm một câu, pháp khí rác rưởi.

Cái đồ chơi này lão ô quy thế mà xem như bảo bối, nó nói mình nghèo, quả nhiên không phải không có đạo lý.

Hả, yêu nghèo sẽ có bảo bối gì?

Trần Hạo hồ nghi nhìn về phía lão ô quy.

Lão ô quy do dự một chút, cổ duỗi ra, sau đó một viên cầu chảy ra.

- Đạo hữu, đây là một viên trứng rùa lửa, ta có được cũng mấy chục năm, vốn là muốn nở ra, đáng tiếc sinh cơ trứng rùa lửa quá yếu ớt, lão hủ không chỉ không thành công, ngược lại làm nó càng ngày càng suy yếu. Lão hủ kiếp số tới gần, cũng không biết có thể vượt qua hay không, đem trứng rùa lửa này giữ ở bên người sợ là vô dụng, hôm nay liền đưa cho đạo hữu, hi vọng đạo hữu có biện pháp để rùa lửa này xuất thế, đến lúc đó cũng có một vị linh sủng tiềm lực cực lớn hộ đạo.

Lão ô quy thở dài nói.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, mặt đen lại.

Mẹ kiếp, vừa nói không muốn người, người liền đưa cho ta con rùa càng nhỏ hơn, cmn thậm chí còn chưa ra khỏi vỏ nữa, người bảo ta nuôi làm sao?

Ánh mắt rơi vào bên trên trứng rùa lửa.

Trứng này đại khái lớn hơn trứng ngỗng một chút, toàn thân hoàn toàn đỏ đậm, mơ hồ có thể cảm giác được bên trong có một cỗ sinh cơ yếu ớt, giống như đèn đuốc tàn nên, sắp tắt.

Dạng trứng này còn muốn nở? Nằm mơ đi!

Trong lòng Trần Hạo khinh bỉ, bất quá vật phẩm nhiệm vụ tới tay, trong lòng thỏa mãn, thứ này coi như là vật phẩm kèm theo đi.

- Được, đồ vật này ta tiếp nhận, ân oán giữa chúng ta xem như thanh toán xong, đều không thiếu nợ nhau gì.

Trần Hạo mở miệng nói ra.

Lão ô quy thờ dài một hơi, sau đó cúi đầu trước Bạch Lộ nói:

- Hôm nay mạo phạm huyết mạch giao long, hồ thẹn quy tộc truyền thừa, nếu ta có thể vượt qua kiếp số, ngày sau tất sẽ đền bù.

Nói xong, lão ô quy quay người bò vào trong nước.

Trần Hạo nhìn dờ khóc dờ cười.

Cmn, đắc tội ta, còn muốn ta uy hiếp mới đền bù, đắc tội Bạch Lộ, đều không cần nói, trực tiếp cho hứa hẹn, đại gia người, quả nhiên không hổ là chó săn của long tộc mà!

Nhưng hiện tại vật phẩm nhiệm vụ đã đến tay, những thứ khác không quan trọng.

Trần Hạo vung tay lên, bắt đầu quay lại.

Một đường trèo núi, chờ lần nữa trở lại trên xe đã là hơn hai giờ chiều, lần này vừa đi vừa chạy vừa trèo đèo lội suối, không nói Trần Hạo cùng mấy con vật, Bạch Kính Học cũng mệt và đói, hữu khí vô lực, một câu cũng không muốn nói.

Trần Hạo lái xe, tiện tay đem trứng rùa lửa ném đến tận chỗ ngồi phía sau, mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, thứ này cho ngươi làm đồ chơi.

Mèo mun hiếu kì vươn móng vuốt lay trứng rùa lửa.

Bạch Lộ lại ngạc nhiên nói:

- Đại sư, trứng rùa lửa này ngươi không có ý định ấp nở sao? Nó cũng coi là dị chủng Linh Thú đó.

Trần Hạo cười nói:

- Ngươi không nghe lão ô quy kia nói à, mấy chục năm đều không có cách, chẳng lẽ cho ta ta lại có biện pháp? Lại nói, ta muốn tu hành, không có ý định ấp trứng, trước cho Tiểu Hắc chơi, thời điểm chán rồi, chúng ta phá vỡ nó, làm cái trứng tráng rau hẹ, bồi bổ thân thể.

Bạch Lộ:

- ...

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Đại sư ca ca, ta không ăn thịt.

Trần Hạo cười nói:

- Không sao, đến lúc đó làm một món khác phối hợp với mật ong, cho ngươi một món trứng ướp mật.

Lam hồ điệp:

- Ăn ngon như vậy sao?

Trần Hạo nói:

- Ngươi nếm qua sẽ biết.

Gà ngốc lúc này cũng khanh khách kêu lên.

Lam hồ điệp phiên dịch:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói nó không ăn trứng.

Trần Hạo tức giận liếc gà ngốc một chút:

- Con khỉ, không ăn không sao, đến lúc đó người ăn rau họ là được rồi.

Gà ngốc:

- ...

Bên này nói, đột nhiên mèo mun meo ô một tiếng giờ lên móng vuốt, kinh nghi bất định nhìn trứng rùa lửa.

Thật kỳ quái, sinh cơ yếu ớt như thế, vừa rồi làm sao có cảm giác giống như nhảy lên một cái? Còn đang giãy dụa?

Lại nhìn kỹ một chút, mèo mun phát hiện là xe động mang theo trứng rùa lửa động, lập tức lại đem vuốt mèo đặt ở bên trên trứng rùa lửa, lay chơi. Trong lòng cũng đang suy nghĩ, trứng rùa lửa sẽ có tư vị gì.

Trứng rùa lửa:

- ...

Đường cái bình ổn, một đường thông suốt, hai mươi phút sau Trần Hạo liền trở về biệt thự Bạch gia.

Đi vào, nghe được tiếng xe, Giang Đan Đan liền ra chào hỏi.

Bạch Kính Học xuống xe, ánh mắt xanh lét hỏi:

- Mẹ, có cơm không? Con sắp chết đói, lần thứ nhất đói như thế.

Giang Đan Đan vội vàng nói:

- Có cơm, ở bếp...

Không đợi bà nói xong, Bạch Kính Học liền chạy đi.

Giang Đan Đan im lặng nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Tiểu Hạo, các con đi đâu thế, hơn nửa ngày liền đói thành đến như vậy?

Trần Hạo cười nói:

- Cũng không đi xa, chỉ lên núi một chuyến, đoán chừng Kính Học không thường rèn luyện thân thể, tố chất không đủ, cho nên đói nhanh.

- Lên núi?

- Ừm, đi một chuyến đến Ứng Chủ Sơn, sau đó xem khe quỷ sâu một chút, thuận tiện giúp thái gia gia Bạch Kính Nông mò thiết thương bị thất lạc ở bên trong khe quỷ sâu.

Giang Đan Đan:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 287: Tiểu Nữ Quý

Lúc chạng vạng tối, Bạch An Chí cùng Bạch Kính Nông trở về, hai người vì hôn sự chạy một ngày cũng mệt mỏi.

Bất quá sau khi trở về nghe nói Trần Hạo tìm được thiết thương tổ tiên thất lạc ở khe quý sâu liền trợn mắt hốc mồm.

Sau khi hỏi thăm mới biết được Trần Hạo là giao dịch với yêu vật ở khe quý sâu.

Bạch Kính Nông rất cảm động, hảo huynh đệ chỉ là nghe một câu, sau đó hôm nay liền đi hoàn thành tiệc nuôi của nhị gia, phần tình nghĩa này làm y đã khắc trong tâm khảm.

Đêm đó, Bạch An Chí một nhà làm một bàn tiệc tối phong phú chiêu đãi Trần Hạo, làm tiệc chào đón muện cho hắn, chủ khách đều vui mừng.

Hôm sau, phụ tử Bạch An Chí tiếp tục vất vả vì hôn sự mà, Bạch Kính Học cũng trở về trường học.

Trần Hạo sau khi tu luyện, cũng lấy đạo kinh giao dịch với Hoàng tiên nữ ra nhìn một chút.

Đạo kinh này cũng không ở bên ngoài có thể mua được, nó là một vài bút ký tiền nhân tu hành, cảm ngộ thiên địa, lý luận huyền ảo, tường giải về thiên tài địa bảo.

Trong đó có một bộ phận giống với Bạch Hạc Quan, bất quá Trần Hạo cũng không có vứt bỏ, mà là trịnh trọng thu hồi.

Tu hành sau này càng ngày càng lợi hại, cũng phải kiến sơn môn mở chi mạch, những thứ này có trợ giúp rất lớn với đệ tử hậu bối.

Một ngày bận rộn, chờ đến ban đêm, Hùng lão sư cùng một đám tiểu quý đã thu xếp tốt, Trần Hạo liền lái xe ra ngoài.

Mấy con vật cũng không đi cùng.

Mèo mun tiếp tục thưởng thức manga, đồng thời dưới lòng bàn tay có thêm một cái đồ chơi. Gà ngóc vãn xem phim kháng chiến, nhìn thấy súng ngắn liền sáng cả mắt lên, lam hồ điệp trầm mê mật ong không thể tự kiềm chế.

Duy chỉ có Bạch Lộ lựa chọn bế quan.

Nó cần một lần nữa rèn luyện thân thể, tăng cao tu vi, nếu không không cách nào luyện hóa giao đan, đối với nó ảnh hưởng quá lớn.

Trần Hạo đơn độc lái xe, đi tới thành phố An Khánh, bắt đầu đi dạo, quan sát nơi âm khí thành phố An Khánh hội tụ.

Chạy chậm rãi, không bao lâu ánh mắt Trần Hạo ngưng lại, thấy được hai người.

Đây là một người phụ nữ dẫn theo đứa bé.

Cô gái nhìn hơn hai mươi tuổi, quần áo rất mộc mạc. Hài tử kia là bé gái, năm sáu tuổi, tóc búi 2 bên, được cô gái kia nắm tay đi trên đường.

Hai người, không có bóng.

Trần Hạo lái xe theo đuôi một hồi, rốt cục gia tốc đuổi theo, sau đó hạ kính xe xuống, nói với cô gái:

- Chị gì ơi, đã trễ thế rồi, một người mang theo hài tử bên ngoài, có phải là có chuyện gì hay không?

Cô gái mặt không biểu tình, không có phản ứng với hắn, ngược lại là cô bé quay đầu nhìn về phía Trần Hạo, đôi mắt vốn nên to sáng ngời lại âm u đầy tử khí, âm lãnh tịch mịch.

Trần Hạo nhíu mày, tiếp tục nói:

- Tiểu bằng hữu, em tên gì?

Cô bé lại đột nhiên quay đầu, tiếp tục cùng cô gái đi lên phía trước, không có phản ứng với Trần Hạo.

Trần Hạo âm thầm im lặng.

Tình huống đây là như thế nào? Ta có thể thấy các người đó, có thể có chút phản ứng không? Các người là quỷ đó!

Bất quá nhìn cô gái dẫn theo đứa nhỏ rời đi, Trần Hạo cũng không nói chuyện, cứ như vậy đi theo.

Thất chuyển bát chuyển, gần nửa giờ sau, cô gái và đứa bé đi tới một cái cư xá, sau đó đi thẳng vào.

Trần Hạo dừng xe nhìn về phía cửa cư xá.

Biệt thự này trông coi rất nghiêm, có bảo an đứng gác, không ngừng quan sát bốn phía, hiển nhiên nếu không có lý do chính đáng, Trần Hạo sợ là không vào được.

Nhìn chăm chú cô gái tiến vào cư xá, Trần Hạo nhìn về phía bên trong.

Cư xá có phong thủy rất khá, bên trong đều là vườn hoa biệt thự, dưới Âm Dương Nhãn, Trần Hạo thậm chí có thể nhìn thấy một loại khí tức đường hoàng bao phủ biệt thự. Hiển nhiên người trong này ở không phú thì quý.

Cô gái và đứa bé kia vừa nhìn liền biết chỉ là người bình thường, tại sao lại đến nơi này?

Trần Hạo yên lặng quan sát, đang nhìn xem, đột nhiên lông mày Trần Hạo nhíu lại, ánh mắt ngưng tụ một chút.

Hắn thấy được một tòa biệt thự trong cư xá đột nhiên bộc phát một cỗ linh quang. Đây là khí tức linh vật hộ trạch.

Chẳng lẽ...

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Về sau Trần Hạo tiếp tục xem.

Linh quang kia thỉnh thoảng bộc phát, liên tục sau mấy lần rất cục yên tĩnh, không xuất hiện nữa.

Nhưng thời điểm này Trần Hạo cũng cảm giác được, hai cái âm linh kia tiến vào cư xá biến mất cái búp.

Hai quý hồn đến tìm cái chết sao? Gặp được linh vật hộ trạch thế mà không rút đi? Lá gan thật không nhỏ à.

Trần Hạo lắc đầu, dự định quay đầu xe rời đi.

Thật vất vả gặp được hai quý, kết quả đầu óc có vấn đề, chủ động tìm đường chết, cũng được, xem ra không có duyên với hai người rồi.

Vừa khởi động xe, Trần Hạo đột nhiên kinh nghi, tiếp tục nhìn về phía cư xá.

Chỉ thấy linh vật hộ trạch bên trong biệt thự kia đột nhiên linh quang đại tác.

Mà một cái khí tức âm linh bên ngoài cũng bạo ngược cường đại, ần ần đối kháng với linh vật hộ trạch, không rơi vào thế hạ phong.

Ta khát, tình huống gì thế này? Không chỉ một cái, một cái khác thế mà mạnh lên.

Tiếp tục quan sát, sau đó tình huống làm Trần Hạo kinh ngạc xuất hiện.

Linh lực linh vật hộ trạch đang nhanh chóng yếu bớt, mà hơi thở âm linh càng ngày càng mạnh, đã từ âm linh bình thường chuyển hóa trở thành lệ quý, hơn nữa còn là trực tiếp tấn cấp trở thành lệ quý cường đại.

Sau đó, bên trong biệt thự, ánh đèn minh minh ám ám, rất cục theo linh lực linh vật hộ trạch tán đi, ánh đèn trong biệt thự đột nhiên dập tắt.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm vang lên trong biệt thự, Trần Hạo ở bên ngoài cư xá đều nghe được.

Tiếng kêu thảm thiết này xuất hiện, bảo an cư xá nhanh chóng chạy tới.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Đây là lật bàn trong truyền thuyết sao, còn tưởng rằng hai âm hồn trốn không thoát bị hồn phi phách tán, cũng không nghĩ tới lập tức nghịch chuyển.

Bất quá đến cùng là thù oán gì mới khiến cho hai âm hồn cam nguyện hồn phi phách tán, chuyển hóa lệ quỷ, cũng phải đi báo thù?

Đang nghĩ ngợi, trong biệt thự lại vang lên tiếng thét hoảng sợ, sau đó chính là kêu thảm.

Lông mày Trần Hạo nhảy lên, đè xuống xung động trong lòng.

Quý hại người mặc dù không nên, nhưng cũng phải nhìn tình huống.

Nếu như là trước bị hại, đến trả thù, đó chính là đáng đời, hại người người hại lại, đây là nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

Biệt thự lúc này hấp dẫn càng nhiều người ra, có ít người cũng chạy đến biệt thự, xem xét tình huống.

Nhưng Trần Hạo lại phát hiện, âm hồn chuyển hóa lệ quỷ từ biệt thự đi ra, hướng cửa tiểu khu đi tới.

Rất nhanh, Trần Hạo liền thấy lệ quỷ.

Chuyển hóa lệ quỷ lại là tiểu nữ quỷ.

Giờ phút này hình tượng nó đại biến, hai búi tóc tản ra, hóa thành tóc xanh bay múa, xanh cả mặt, hai mắt đen nhánh, tay

nhỏ cũng trở nên bén nhọn đáng sợ, cầm lấy một đoàn linh hồn.

Trần Hạo yên lặng dò xét, rốt cục phát hiện tiểu nữ quý dị thường.

Trên thân tiểu nữ quý lại có âm hồn, trong đó không chỉ có nữ quý vừa rồi, còn có hai khuôn mặt một nam một nữ, thật giống như mấy cái hồn phách dung hợp trên thân tiểu nữ quý, này mới khiến tiểu nữ quý từ âm hồn bình thường chuyển hóa thành lệ quý.

Trong này tuyệt đối có vấn đề!

Ánh mắt Trần Hạo lấp lóe, yên lặng đi theo sau lưng tiểu nữ quý.

Một đường tiến lên, còn chưa đi bao xa, đột nhiên một chiếc xe nhanh chóng bắn tới, ngăn phía trước, sau đó một trung niên nam tử xuống, cầm kiếm gỗ đào trong tay, ánh mắt sắc bén, đại nghĩa lẫm liệt nhìn tiểu nữ quý quát lớn:

- Yêu nghiệt phương nào, lại dám giết hại sinh... Ô!

Trung niên nam tử lời còn chưa nói xong, đột nhiên trừng to mắt nhìn tiểu nữ quý, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, chợt hấn giọng cười:

- Vậy, vậy cái gì, ta cái gì cũng không nhìn thấy, ngươi cứ tiếp tục.

Dứt lời, gã quay người liền muốn lên xe.

Nhưng ánh mắt tiểu nữ quý đen nhánh lại khóa chặt trung niên nam tử, nhếch miệng thét lên một tiếng, hai tay xiết chặt, bắt lấy hồn phách trong nháy mắt sụp đổ, sau đó nó phóng tới trung niên nam tử.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 288: Quý Báo Thù

Đổi mặt tiểu nữ quý đuổi theo, người đàn ông trung niên giật nảy mình, vội vàng móc ra một lá bùa, niệm động chú ngữ, vung lên về phía tiểu nữ quý, lá bùa hóa thành một đạo hoàng quang đánh bay tiểu nữ quý.

Sau đó trung niên nam tử lại không chút nào dừng lại, đóng cửa xe, nhanh chóng đi xa.

Tiểu nữ quý giữ vững thân thể, nhìn trung niên nam tử chạy, khí nộ kêu to, sau đó nó đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo xe, con mắt đen nhánh, lẳng lẹ đáng sợ.

Trần Hạo:

- ...

Sao thế, giận chó đánh mèo? Ha ha.

Trần Hạo bất động thanh sắc nhìn tiểu nữ quý.

Tiểu nữ quý thân ảnh lóe lên, hiển hóa thân ảnh ở ghế phụ trong xe Trần Hạo, nhìn Trần Hạo nói:

- Đuổi theo hắn.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Không đuổi theo.

Tiểu nữ quý giận dữ, nâng tay còn nhỏ lại bén nhọn lên, hung tợn nói:

- Đuổi theo hắn.

Trần Hạo bĩu môi, lạnh nhạt nói:

- Người muốn hại người, ta mặc kệ thì cũng thôi đi, còn giúp người hại người, chuyện này không thể được. Tiểu nữ

quý cả giận nói:

- Là hấn hại chúng ta trước, hấn hại chết ông ngoại và bà ngoại của ta.

Trần Hạo sững sờ, chăm chú nhìn tiểu nữ quý nói:

- Người xác định?

Tiểu nữ quý hung tợn nói:

- Chính là hấn, dù hóa thành tro ta cũng nhận ra, mau đuổi theo hấn, ta muốn báo thù.

Ding: Lệ hồn Minh Châu, oán linh bảy ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng ba tháng đạo hạnh.

Nha, kích phát nhiệm vụ! Chuyện này là thật.

Mà lại ban thưởng còn không ít, ba tháng đạo hạnh đó.

Trần Hạo lúc này khởi động, nói:

- Yên tâm đi, chạy không thoát.

Nói xong Trần Hạo giẫm chân ga, tiếng bánh xe gào thét vang lên, đuổi theo hướng gã đàn ông trung niên.

Âm Dương Nhãn khóa chặt khí tức pháp lực yếu ớt của người đàn ông trung niên, Trần Hạo một bên lái xe, vừa lên tiếng nói:

- Tiểu gia hỏa, hiện tại có thể nói cho anh biết em tên là gì, chuyện này rốt cuộc là như thế nào không? Vừa rồi em hại chết đến hai người đấy.

Tiểu nữ quý một mực chú ý phía trước, nghe vậy nói:

- Chuyện không liên quan tới anh.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Ông trời ơi, ta đã hỗ trợ như thế rồi, hỏi thăm một chút cũng không được ư? Người là lệ quý thì hay lắm à, ca chỉ cần dùng

một bàn tay là có thể giải quyết được đấy.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Hay là nói thử đi, không chừng anh có thể giúp một tay đấy.

Tiểu nữ quý quay đầu nhìn về phía Trần Hạo:

- Không cần anh hỗ trợ, em có thể tự báo thù, anh cứ lo việc lái xe của anh đi.

Trần Hạo:

- ...

Gặp được tiểu nữ quý siêu hung hãn như thế, ta vẫn nên thành thật một chút vậy.

Không ngừng truy kích, chậm rãi liền đi tới bên ngoài một cao ốc.

Trần Hạo quan sát được khí tức pháp lực trung niên nam tử đang tiến vào cao ốc.

Mà giữa cao ốc mơ hồ có linh tính ba động, hiển nhiên là hang ổ của người đàn ông trung niên kia.

Trần Hạo dừng xe, đang muốn mở miệng, chợt im lặng.

Tiểu nữ quý trực tiếp lách mình biến mất.

Mẹ nó, tiểu thí hài không biết lễ phép gì cả, mà người lại quá xúc động, tên kia cũng không phải người bình thường, hang ổ còn có pháp khí hộ thân, người muốn báo thù, đoán chừng khó khăn.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, sau khi xuống xe, chậm rãi đi vào cao ốc.

Thông qua thang máy một đường hướng lên, không bao lâu Trần Hạo đi tới tầng 12.

Mới vừa đi ra thang máy, Trần Hạo liền nghe được một tiếng hét thảm, theo tiếng nhìn lại, Trần Hạo liền thấy tiểu nữ quý bị một cỗ linh quang bắn bay.

Nhéch miệng cười một tiếng, Trần Hạo đi tới.

- Anh nói rồi, em cần phải có người hỗ trợ, nếu không em sẽ không thể báo thù được.

Đi đến bên cạnh tiểu nữ quý, Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Tiểu nữ quý không cam tâm, lần nữa phóng tới cửa phòng.

Vừa mới tới gần, trên cửa phòng đột nhiên bộc phát linh quang, sau đó tiểu nữ quý lần nữa bị bắn bay, phát ra tiếng kêu thảm, âm khí trên thân đều tán đi không ít, mơ hồ mấy cái âm hồn khác cũng có xu thế tản ra.

Trần Hạo nhìn về phía cửa phòng, liền phát hiện linh quang trên cửa phòng mơ hồ giống như là đồ án bát quái. Cẩn thận quan sát, Trần Hạo liền nhìn ra, đồ án bát quái này là khắc họa ra, bên trong tựa hồ dùng linh vật phác họa bổ sung, vì thế khiến đồ án bát quái có một chút linh tính.

Môn linh hộ pháp rất sáng tạo à nha.

Trần Hạo mỉm cười, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn tiểu nữ quý.

Liên tục hai lần bị đẩy lùi, tiểu nữ quý cũng có chút e ngại, nhìn về phía Trần Hạo.

- Anh mới vừa nói muốn giúp em.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Đúng là anh nói thế, bất quá anh phải xem tình huống rồi mới quyết định có giúp hay không.

Tiểu nữ quý nói:

- Người kia hại chết ông ngoại và bà ngoại của em. Trần Hạo nói:

- Em nói rõ xem, là hại chết như thế nào.

Tiểu nữ quý nhìn Trần Hạo thật sâu một lát, rớt cục mớ miệng.

Nguyên lai tiểu nữ quý tên Chu Minh Châu, năm nay mới sáu tuổi, gia đình không hoàn mỹ, cha là một gã sở khanh, lúc đang hoài thai Chu Minh Châu, ông ta đã bỏ rơi mẹ Minh Châu. Mặc dù như thế, mẹ Chu Minh Châu vẫn cô bé ra, coi như máu thịt, bảo bồi trong tay, cái tên của cô bé chính là minh chứng tốt nhất.

Vài ngày trước là sinh nhật của Chu Minh Châu, ông ngoại bà ngoại và mẹ quyết định dẫn cô bé đi chơi một ngày, để tiểu nữ quý có một sinh nhật thật vui vẻ.

Đây vốn là chuyện tốt, một gia đình mỹ hảo.

Nhưng trời có bất trắc phong vân, chơi đùa một ngày, tới gần chạng vạng tối, một nhà bốn người lái xe trở về, trên đường đột nhiên gặp phải mấy người đua xe, ông ngoại Chu Minh Châu không xử lý kịp, trực tiếp lao xe ra khỏi đường, xe nát người mất.

Chuyện này cũng chưa hết.

Tựa hồ có một chút hiểu biết với chuyện linh dị, người đua xe sau khi thu dọn một nhà Chu Minh Châu liền liên hệ với gã đàn ông trung niên này, khi hoả táng an táng sau nghĩa địa khắc hoạ phù chú lên, ngăn cản linh hồn của bọn họ chạy ra ngoài.

Vì muốn kêu oan, ông ngoại và bà ngoại Chu Minh Châu dùng hồn phách xung kích phù chú, bỏ ra đại giới hồn phi phách tán, giúp Chu Minh Châu và mẹ mình chạy ra nghĩa địa.

Còn tàn hồn ông ngoại bà ngoại Chu Minh Châu bám vào trên thân cô bé, đến đây lấy mạng báo thù.

Thế nhưng bọn họ truy tìm cừu nhân cũng không ngờ tới trong nhà cừu nhân còn có linh vật, mẹ cô bé cũng bị hồn phi phách tán.

Mất thấy những người thân của mình cứ như vậy chết đi, tiểu nữ quý phần nộ, nó hấp thu tàn hồn mẫu thân, dung hợp lực lượng tam hồn, để cho mình chuyển hóa trở thành lệ quý, dựa vào chấp niệm báo thù trong lòng, sinh sinh áp chế linh vật hộ trạch, báo thù rửa hận.

Nguyên bản còn một người hại chết bọn họ, tiểu nữ quý dự định đi tìm kẻ kia.

Thế nhưng không nghĩ tới gã đàn ông trung niên kia tự mình chạy ra, oán hận xông lên, nó đương nhiên sẽ không bỏ qua kẻ ngăn cản một nhà mình báo thù, còn làm ông ngoại bà ngoại hồn phi phách tán.

Nghe xong chuyện này, mây Trần Hạo nhăn lại.

Băng đua xe? Đây chính là một đám bại hoại, chỉ muốn mình vui vẻ, không để ý đến sinh mệnh người khác, chết không có gì đáng tiếc.

Mặt khác người đàn ông trung niên kia thân là người tu hành, thế mà trợ Trụ vi ngược, dùng phù chú áp chế linh hồn, hành động này không nói có phải là giúp người xấu hay không, nhưng nó đã khiến một nhà Chu Minh Châu không thể tiến vào luân hồi được, hoàn toàn là hành vi độc ác.

- Nếu thật như thế, vậy anh sẽ giúp em.

Trần Hạo mở miệng, sau đó đi tới trước cửa phòng, nhìn thoáng qua đồ án bát quái, vươn tay, đầu ngón tay lưu động pháp quang, chậm rãi ngưng tụ một ụ nước.

Trần Hạo lắc ngón tay một cái, nước rơi vào trên đồ án bát quái, thâm thấu trong đó.

Chờ dòng nước chảy hết, linh tính bên trong đồ án bát quái liền biến mất không còn tăm tích, đồ án bát quái, phá!

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 289: Đấu Pháp

Nhìn thấy Trần Hạo phá bát quái đồ, tiểu nữ quý vội vàng vọt vào, trực tiếp xuyên thấu cửa phòng.

Nhưng sau một khắc, một tiếng rít vang lên, tiểu nữ quý lại bay ra.

Trần Hạo im lặng:

- Thế nào?

Tiểu nữ quý nói:

- Bên trong có tượng thần, rất đáng sợ.

Trần Hạo cười nói:

- Người này là một vị đại sư có tu vi, cung phụng tượng cũng không kỳ quái.

- Vậy làm sao bây giờ? Em muốn báo thù.

Tiểu nữ quý tức giận nói.

Trần Hạo lắc đầu:

- Mặc dù anh có thể giúp em, nhưng không thể giúp em giết người được, oan có đầu nợ có chủ, muốn báo thù chỉ có thể dựa vào chính em.

- Tiểu quý bên ngoài, ta không muốn dây dưa, chuyện này ta làm không đúng, nhưng ta cũng bị người bức bách mà thôi, nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể đền bù cho ngươi.

Thời điểm này, trong phòng truyền đến một tiếng nói.

Tiểu nữ quý cả giận nói:

- Hại ông ngoại bà ngoại hồn phi phách tán, ngươi lấy cái gì đền bù, ta muốn mạng của ngươi.

- Tiểu quý, oan oan tương báo khi nào, người lại không giết được ta, như thế dây dưa đối với người nào đều không tốt, cần gì chứ, nếu không ta siêu độ cho người, hai chúng ta hết nợ, thế nào?

- Siêu độ? Người nghĩ hay lắm, người không chết, ta tuyệt không siêu độ.

Tiểu nữ quý phản bác.

- Không thèm nói đạo lý, đã như vậy, vậy người cũng đừng trách ta.

Vừa nói xong, cửa phòng đột nhiên mở ra, sau đó trung niên nam tử đi ra.

Giờ phút này, người hấn mặc đạo bào màu vàng, cũng một cây đao mộc kiếm, trong tay bung một tượng thần.

Nhìn thấy tượng thần, tiểu nữ quý lần nữa thét lên, sau đó rút lui về sau.

Trung niên nam tử đang muốn truy kích, đột nhiên động tác dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo, dò xét một chút, mở miệng nói:

- Vị đạo hữu này, người muốn trợ giúp yêu nghiệt này?

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Đừng gọi đạo hữu, đạo chúng ta khác biệt.

Người đàn ông trung niên hơi biến, trầm giọng nói:

- Người trẻ tuổi đừng nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra.

Trần Hạo cười:

- Chuyện này sao họa từ miệng mà ra rồi? Đạo hữu trợ Trụ vi ngược thì giải thích thế nào? Không sợ gặp báo ứng à?

- Báo ứng? Ta chém yêu trừ ma, bảo vệ nhân đạo, sao gặp báo ứng? Ta kiếm lấy tiền tài, giúp đỡ nghèo khó, góp nhặt công đức, ai có thể báo ứng ta?

Trung niên nam tử hừ lạnh.

Trần Hạo bĩu môi:

- Một bên làm ác kiếm tiền bản, lại đến giúp người cầu an tâm? Thật sự cho rằng như thế liền có thể công tội triệt tiêu? Cũng được, nếu ông dám nói tiền mình kiếm được toàn bộ giúp đỡ người nghèo khó, vậy tôi xoay người rời đi, ông làm thế nào tôi đều mặc kệ.

Người đàn ông trung niên:

- ...

- Làm sao? Không dám nói? Chắc chắn, thì ra ông là loại người sợ mạnh bức yếu, đúng là thứ ngụy quân tử.

Trần Hạo khinh bỉ.

Trung niên nam tử giận dữ:

- Mày muốn chết. Dứt lời, ông ta vừa sải bước ra, trực tiếp đánh một chưởng về phía Trần Hạo.

Khi tới gần thân thể Trần Hạo, tay người đàn ông trung niên đột nhiên trở nên đen nhánh.

Trần Hạo không tránh không né, trở tay một chưởng đối đầu.

Ba!

Điện quang chớp động, người đàn ông trung niên sợ hãi kêu một tiếng, lui về phía sau mấy bước, tượng thân trong tay lắc vài cái rồi rơi xuống đất.

- Chưởng Tâm Lôi!

Gã đàn ông trung niên nắm lấy bàn tay run rẩy, khuôn mặt hoảng sợ, nguyên bản bàn tay đen nhánh, trực tiếp tán đi hết, lộ ra bàn tay trắng bệch.

Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Tôi đã nói đạo chúng ta không giống, ông tu luyện tà pháp, lộn xộn, gặp chính phải phá.

- Hồn...

Gã đàn ông trung niên đang muốn mắng, đột nhiên biến sắc, vội vàng chụp vào tượng thần rơi xuống.

Nhưng tay của gã vừa chạm đến tượng thần, một đạo điện quang tránh đến, gã nhảy lên cái cao ba thước.

Mà lúc này, tiểu nữ quý xuất hiện bên cạnh gã đàn ông trung niên, ánh mắt oán độc nhìn gã.

- Người đáng chết.

Nói tiểu nữ quý liền chụp vào gã đàn ông trung niên.

Nhưng khi tiếp xúc, trên thân gã đàn ông trung niên liền có pháp quang lưu động, đem tiểu nữ quý bắn bay.

Gia hỏa này, đồ vật bảo mệnh thật đúng là có không ít.

Bức lui tiểu nữ quý, gã đàn ông trung niên không dám do dự, quay người lại chạy tới cửa phòng.

Nhưng lúc này, một cỗ quái phong cuốn lên, cửa phòng ba một tiếng đóng lại, kềm chút đụng phải mặt gã.

Trung niên nam tử:

- ...

Ngạc nhiên quay người nhìn về phía Trần Hạo, gã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người trẻ tuổi, giúp quý hại người, ắt bị trời phạt.

Trần Hạo nói:

- Bị ông nhìn thấu rồi, ngại quá, tu hành của tôi chính là giúp quý.

Gã đàn ông trung niên chán nản.

Nhưng tiểu nữ quý lại không quan tâm, lần nữa nhe răng trợn mắt xông lên, đồng thời trên thân hiện lên bốn đạo hư ảnh, chính là ông ngoại, bà ngoại cùng mẹ của cô bé. Trong lúc nhất thời, khí tức của cô bé trở nên bạo ngược, cường đại.

Gã đàn ông trung niên nhìn thế hoảng sợ run rẩy, trở tay cầm kiếm gỗ đào, cắn nát ngón giữa, tại bên trên kiếm gỗ đào vẽ một vòng, hiển hiện một đạo linh quang, lúc này mới trầm giọng nói:

- Tiểu quý, bản đại sư cũng không phải dễ trêu, người thật không buông tha, bản đại sư để người hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

- Vậy thì cùng chết.

Hư ảnh hiển hiện, thanh âm tiểu nữ quý cũng thay đổi, tựa hồ bốn đạo thanh âm hỗn hợp cùng một chỗ, mang theo trọng âm.

Nói xong, tiểu nữ quý thét lên một tiếng, sợi tóc bay múa, móng tay trên tay trở nên càng phát ra bén nhọn. Ngang nhiên phóng tới gã đàn ông trung niên.

Gã đàn ông trung niên giận dữ, vung vẩy kiếm gỗ đào, trực tiếp vỗ tới.

Hưu!

Kiếm gỗ đào chém xuống, tiểu nữ quý không né tránh, đưa tay bắt lấy thân kiếm.

Kiểm gỗ đào bọc phát linh quang làm hao mòn âm sát, phát ra tiếng vang. Tiểu nữ quý lại bất vi sở động, trên tay bọc phát âm sát, thanh kiếm gỗ đào trực tiếp bị ăn mòn hòa tan.

Gã đàn ông trung niên vội vàng rút kiếm gỗ đào về, lại phát hiện thân kiếm tổn hại, trở thành phế phẩm.

Trên mặt hiện lên một tia đau lòng, gã đàn ông trung niên lại từ trên cổ kéo xuống một khối ngọc bát quái, hung tợn nói:

- Hay cho một tiểu lệ quý, hôm nay không đánh ngươi hồn phi phách tán, ta liền không xứng làm đại sư.

Trung niên nam tử tay nắm pháp quyết, niệm động chú ngữ, ngọc bát quái bọc phát hồng quang cường đại.

Trần Hạo gặp, vội vàng nói:

- Tiểu gia hỏa mau tránh ra.

Thế nhưng tiểu nữ quý lại oán hận nhập tâm, không sợ hãi chút nào, không lùi lại .

Lúc này, gã đàn ông trung niên dừng đọc chú ngữ lại, ngọc bát quái rời khỏi tay, đánh trúng tiểu nữ quý.

Một nháy mắt, ngọc bát quái chớp động hồng quang đánh bay tiểu nữ quý, hư ảnh thân nhân trên thân từng đạo tán đi, hóa thành hư không, trong khoảnh khắc, tiểu nữ quý liền kêu thảm, từ trạng thái lệ quý biến trở về âm hồn.

Lúc này, trung niên nam tử không buông tha, vọt thẳng tới, cắn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết ra, muốn triệt để tiêu diệt tiểu nữ quý.

Thế nhưng lúc này, ngoài ý muốn xuất hiện, một cỗ quái phong cuốn lên, đem tinh huyết cuốn về phía bên cạnh, nhào vào trên vách tường.

Gã đàn ông trung niên:

- ...

- Người trẻ tuổi, người đủ rồi!

Trung niên nam tử tức hỏn hên.

Trần Hạo nói:

- Lúc đầu ta chỉ tính xem náo nhiệt, không có ý định xuất thủ giúp nó, dù sao người là cừ nhân của nó, không phải ta. Nhưng mà vừa rồi người đánh ta một chưởng, ta rất công bằng, trả lại người một chưởng là được, tiếp chiêu đi.

Dứt lời, Trần Hạo sai bước đi qua.

Gã đàn ông trung niên biết Trần Hạo có Chưởng Tâm Lô nên kinh hãi tránh né, nhưng Thiên Cương Bộ của Trần Hạo càng tinh diệu hơn, căn bản tránh không kịp, đành phải ngưng tụ tất cả lực lượng kháng cự.

Nhưng Trần Hạo lại đưa tay bắt lấy cổ áo hắn, trung niên nam tử sửng sốt.

Không dùng Chưởng Tâm Lô? Tiểu tử người gạt ta!

Lúc này Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Là một chưởng này cơ.

Gã đàn ông trung niên ngẩng đầu, liền thấy pháp lực Trần Hạo ngưng tụ, điện quang lưu động ở một cái tay khác.

Còn chưa mở miệng, một bàn tay Trần Hạo đã tát lên trên mặt gã. Ba một tiếng, gã lẳng không xoay tròn 360 độ, rơi xuống đất.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 290: Ban Thưởng

Một Phút Đạo Hạnh

Rơi trên mặt đất, gã đàn ông trung niên trực tiếp mặt hướng đất, ngất đi.

Sau một kích, Trần Hạo lạnh nhạt nói:

- Một chương trả một chương, ân oán giữa chúng ta đã xong.

Nói xong, Trần Hạo đi đến bên cạnh tiểu nữ quý, yên lặng dò xét.

Hồn phách thân nhân trên thân tiểu nữ quý tán đi, nó lại khôi phục bộ dáng nguyên bản, mặc dù suy yếu rất nhiều, nhưng hồn phách lại không có Âm Sát chi khí.

Trong mắt hiển hiện một tia minh ngộ, Trần Hạo mở miệng nói:

- Nha đầu, em còn muốn báo thù không?

Tiểu nữ quý mờ mịt nói:

- Báo thù?

Trần Hạo nói:

- Không sai, băng đua xe hại chết một nhà em, người này cũng ngăn cản linh hồn mấy người đầu thai, trước đó ông ngoại, bà ngoại và mẹ của em oán khí cực lớn bám vào trên người em, giết người đua xe. Bất quá bọn họ đối với em là chân ái, chủ động tiếp nhận nhân quả giết người để em không bị tổn thương. Nếu như bây giờ em từ bỏ, còn có thể đầu thai chuyển thế, tìm được cuộc sống mới. Nhưng nếu em chấp nhất tại báo thù, em sẽ mất đi cơ hội này.

Tiểu nữ quý trầm mặc.

Sau một lúc lâu, tiểu nữ quý đi tới bên cạnh trung niên nam tử, sau đó trực tiếp một đầu chui vào thân thể của gã.

Chợt, trung niên nam tử đình chỉ co quắp, chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Trần Hạo.

Giờ phút này trung niên nam tử sắc mặt trắng bệch, hai mắt toàn bộ màu đen.

- Em chọn báo thù.

Tiểu nữ quý bình tĩnh mở miệng.

Trần Hạo gật đầu:

- Lựa chọn của em, anh không hỗ trợ, cũng không phản đối. Bất quá anh hi vọng em tự giải quyết cho tốt, đừng loạn giết vô tội.

Tiểu nữ quý nói:

- Cảm ơn anh, em chỉ cần báo thù cho ông ngoại, bà ngoại còn có mẹ, báo thù xong em sẽ đi cùng họ, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Theo nó nói ra, một tia ý niệm trống rỗng xuất hiện, sau đó quần quanh thân thể trung niên nam tử.

Cái ý niệm này không có hình thể, lại rất thân mật, làm tiểu nữ quý vui vẻ nói:

- Ông ngoại, bà ngoại, mẹ, là mọi người sao? Quá tốt rồi, mọi người vẫn còn ở đó.

Ý niệm vô thanh vô tức, chỉ là phụ thuộc.

Tiểu nữ quý nói:

- Ông ngoại, bà ngoại, mẹ, đừng nóng vội, con rất nhanh sẽ tìm đến mọi người.

Nói xong, tiểu nữ quý nhìn Trần Hạo nói:

- Em đi đây, cảm ơn anh, anh là người tốt.

Nhìn tiểu nữ quý cùng trung niên nam tử rời đi, mấy đạo ý niệm cũng theo cùng một chỗ, Trần Hạo im lặng.

Lần này gặp được quý báo thù, làm hắn có rất nhiều cảm xúc.

Ngoài ý muốn bỏ mình, oan hồn báo thù, nhưng là dưới cừu hận, vẫn duy trì nồng đậm yêu thương đối với cháu gái, đối với con gái.

Mà tiểu nữ quý tuy nhỏ lại rất đơn giản, nó không cầu đòi sau, chỉ cầu kiếp này, báo thù rửa hận, làm bạn với người nhà.

Nhân gian quả nhiên là nơi lịch luyện tốt nhất cho người tu hành.

Lần này, Trần Hạo không có đi theo tiểu nữ quý.

Về phân nhiệm vụ, đã xong.

Hắn không giết người được, chỉ có thể chúc phúc tiểu nữ quý có thể hoàn thành tâm nguyện.

Từ cao ốc rời đi, Trần Hạo cũng không còn tâm tình tiếp tục đi tìm quý. Trục tiếp lái xe, chuẩn bị rời khỏi thành phố An Khánh, đi về nghỉ ngơi.

Một đường chạy xe vẫn chưa ra khỏi thành phố An Khánh, đột nhiên thần sắc Trần Hạo động một tý, giảm tốc độ xe, chậm rãi tới gần ven đường.

Đây là một cái cư xá, ven đường bên ngoài cư xá có một cô gái đang ô ô thút thít.

Cửa tiểu khu, người đi đường lui tới, không ai chú ý tới nó.

Nói không tìm, không nghĩ tới lại gặp một cái.

Trần Hạo dừng xe sang bên, dò xét cô gái.

Cô gái ngồi ven đường, chôn đầu giữa hai chân, cúi đầu thút thít, thanh âm u oán, tựa hồ bị ủy khuất cực lớn.

Trần Hạo nhìn một lát, chờ người cửa tiểu khu đi đường đi hết, lúc này mới xuống xe đi tới.

Đi đến bên cạnh cô gái, Trần Hạo ngồi xổm xuống, cười nói:

- Em gái, thế nào? Tại sao lại ngồi khóc ở đây?

Cô gái lúc đầu khóc thương tâm, nghe được có người nói chuyện, ngẩng đầu lên.

Tóc tản ra, lộ ra một khuôn mặt hơi mập, nhìn còn chưa lớn, đoán chừng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.

Giờ phút này cô một mặt ủy khuất, nước mắt trượt xuống, hóa thành âm khí tán đi.

- Anh, anh nhìn thấy em?

Cô gái sợ hãi hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Không phải là quý sao, đương nhiên nhìn thấy, làm sao? Em chết thế nào? Tại sao không đi đầu thai?

Nhãn tình cô gái sáng lên, vội vàng nói:

- Quá tốt rồi, anh có thể thấy được em, có thể giúp em một chút hay không.

Ding: Quý tự sát Quách Tiểu Quyên, âm hồn một tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng một phút đạo hạnh.

Nhiệm vụ đến! Chỉ có... Một phút đạo hạnh!! Mẹ kiếp, đây là nhiệm vụ thấp nhất lịch sử rồi, nhiệm vụ này đến cùng đơn

giản đến trình độ nào, mới có thể cho một tý ban thưởng như thế.

Trần Hạo hơi động trong lòng, mở miệng nói:

- Nói đi, em muốn anh giúp chuyện gì?

Cô gái vội vàng nói:

- Em muốn đi gặp Nguyên Nguyên, em không muốn anh ấy ở chung với cô gái khác.

Trần Hạo:

- ...

Đây là tự sát vì tình à? Mẹ kiếp, mới bao lớn, cuộc đời phía trước còn dài, kiểu gì cũng sẽ gặp được người phù hợp. Người thế này xứng với sự dưỡng dục của cha mẹ người sao, đúng là thứ con bất hiếu mà.

Lại nói, người cũng chết rồi, người còn có thể quản người khác không tìm nữ nhân sao?

Trần Hạo nói:

- Em gái, em đã chết rồi, cho dù gặp được cũng không thể làm được gì.

- Em mặc kệ, em muốn được gặp Nguyên Nguyên, em không cho phép anh ấy thích những người phụ nữ khác, cho dù chết, em cũng muốn ở bên cạnh anh ấy, một đời một kiếp.

Cô gái ngoan cố nói.

Trần Hạo chán nản.

Tiểu thí hài đối với nam nhân ngược lại là tình sâu vô cùng, người cổ chấp như vậy, nhưng từng nghĩ tới cảm giác của cha mẹ người chưa? Nuôi vài chục năm, kết quả vì nam nhân, tự mình kết thúc mình, cha người lúc trước làm sao không có bản người lên trên tường đi?

- Nguyên Nguyên kia ở đâu?

Trần Hạo mặc dù cười, bất quá cũng có chút hiếu kì, nam nhân này đến cùng là soái đến trình độ nào hay là xuất sắc đến trình độ nào mới khiến một cô gái yêu như thế.

Cô gái tội nghiệp nói:

- Em không biết, anh ấy là đại minh tinh Hàn Quốc, anh có thể đi điều tra một chút hay không, sau đó dẫn em đi tìm anh ấy.

Trần Hạo:

- ...

Lần này Trần Hạo cái gì cũng không hỏi, đứng dậy liền đi.

Mẹ kiếp, chết đáng đời, còn tưởng rằng thật sự là tình sâu vô cùng, tình tay ba gì đó, con mẹ nó hóa ra là fan nào tàn.

Trước kia nghe nói không ít người vì minh tinh mà cự tuyệt kết hôn, thậm chí tự sát, Trần Hạo đã cảm thấy buồn cười.

Hiện tại làm fan cũng cần phải có trình độ chứ, thích thì ủng hộ là được rồi, đáng dùng mạng để đùa giỡn hay sao? Người chết người khác liền sẽ thích người? Liền sẽ cảm động? Fck, chả thấy có chút liên quan nào cả, người là ai người ta đều không biết, dù là nhận dư luận mà bị ép xin lỗi cái gì gì đó, kết quả vài ngày sau, người ta vẫn như thường, người chết cũng chết vô ích, cuối cùng thương tâm vẫn chỉ là người nhà mình.

Thậm chí trong lòng Trần Hạo cũng tán thưởng hệ thống.

Khó trách nguyện vọng quý tự sát cần xuất ngoại hỗ trợ, ban thưởng cũng chỉ có một phút đạo hạnh, hệ thống đại lão đều cảm thấy người không đáng để hỗ trợ!

- A, anh đừng đi mà.

Cô gái vội vàng đứng lên.

Trần Hạo quay người lại, nhìn chăm chăm cô gái:

- Bye, sự tình của em anh không giúp được.

Cô gái:

- ...

Nhìn Trần Hạo lên xe, sau đó lái xe rời đi, rất nhanh liền biến mất.

Cô gái lại ngồi xồm xuống, ô ô ô khóc lên.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 291: Nhiệm Vụ Ban Thưởng Và Chấp Niệm Của Gà Ngốc

Một đường trên đường trở về, Trần Hạo tâm tình càng không tốt.

Hắn cũng nghĩ không ra, hiện tại giới trẻ đến cùng là nghĩ như thế nào, tự sát vì một người xa lạ chẳng có một chút quan hệ nào? Chết còn không hỏi cái, vẫn khăng khăng một mực. Người lớn lên như thế nào vậy? Đầu óc đều bị nước vào rồi sao? Không có một chút áy náy nào với cha mẹ hay người thân?

Trở lại biệt thự Bạch gia, Trần Hạo phát hiện Bạch gia lại có một âm hồn đến.

Âm hồn là một lão quý, sau khi Bạch Kính Nông giới thiệu, Trần Hạo mới biết, đây chính là nhị gia đã qua đời hơn mười năm của cậu ta.

Lão quý này giờ phút này đang quan sát thiết thương, trên mặt kích động lộ rõ.

Chờ Bạch Kính Nông nói đây chính là Trần Hạo. Lão quý kích động đi lên, cảm tạ liên tục.

Ding: Quý chết già Bạch Ái Dân, âm hồn mười ba năm, di nguyện hoàn thành, ban thưởng cảm ngộ lôi pháp.

Nhiệm vụ hoàn thành làm tâm tình buồn bực của Trần Hạo trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp.

Bất quá lúc này cũng không tiện xem xét ban thưởng. Trần Hạo khách khí cùng lão quý hàn huyên.

Thế nhưng sau khi nói vài câu, Trần Hạo phát hiện lão quý hoàn toàn không có vì tâm nguyện hoàn thành mà đi đầu thai chuyển thế, lập tức ngậy ngấn cả người.

Tình huống là như thế nào đây? Di nguyện đã hoàn thành rồi, người thế nào còn không có động tĩnh?

Chẳng lẽ... đây lại là một nhiệm vụ liên hoàn? Trong lòng hơi động, Trần Hạo mở miệng hỏi:

- Nhị gia, ngài còn có tâm nguyện gì khác chưa dứt sao?

Lão quý cười nói:

- Thiết thương trở về, tôi cũng không có tâm nguyện gì, bất quá chỉ là có chút ít suy nghĩ.

Trần Hạo nói:

- Suy nghĩ gì?

Lão quý nói:

- Phụ thân tôi năm đó theo đuổi võ nghệ, danh sư tòng, học một tay thương pháp, thương đâm tiểu quý tử, liền làm thịt bảy tên. Nếu không phải tiểu quý tử có vũ khí mạnh, lại người đông thế mạnh, phụ thân tôi năm đó cũng không bị ép vào Ứng Chủ Sơn, bản thân trúng đạn, còn thất lạc thiết thương ở khe núi. Hôm nay thiết thương trở về, tôi cảm thấy thương pháp cũng truyền thừa tiếp tương đối tốt. Vừa vặn Kính Nông muốn cưới Thiên Thiên, người quý kết hợp, người nếu không có một thân thể tốt, làm sao có thể chịu nổi quý âm khí, tôi dự định điều giáo Kính Nông, để nó mang Bạch gia Thương pháp truyền thừa tiếp.

Trần Hạo:

- ...

A? Không có nhắc nhở? Hệ thống đại lão, lão quý này không phải là nhiệm vụ liên hoàn ư? Ông ta còn có tâm nguyện khác kia, tại sao người lại không tin?

Lại đợi một lát, hệ thống đại lão vẫn không có phản ứng.

Trần Hạo bó tay rồi.

Chẳng lẽ nói lão quý ý nghĩ nhỏ, hệ thống đại lão cũng không tán thành? Đây là chuyện gì? Vất vả hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại còn bắt mình phải tự mò nhiệm vụ sao?

Ha ha, quý đại gia a!

- Biện pháp tốt, Kính Nông hoàn toàn chính xác cần rèn luyện thân thể.

Trần Hạo không phản bác được, đành phải phụ họa một câu.

Lão quý đặc ý nhìn về phía cha của Bạch Kính Nông, nói:

- Ta đã nói rồi, tiểu tử còn không đáp ứng, hừ, Thiên Thiên là cô gái tốt, gả cho tiểu tử này, hẳn không thiệt thòi, bất quá phúc khí này cũng không phải dễ dàng hưởng thụ như thế, không nhận tội, ăn chút đau khổ, sao có thể đi.

- Chào nhị gia, ngài nói cái gì chính là cái đó, liên quan tới hôn sự, chúng con cũng đã nói xong. Hôm nay rất mệt mỏi, con muốn đi nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi mua sắm rất nhiều đồ.

Bạch Kính Nông gượng cười nói.

- Cũng tốt, quyết định như vậy đi, ông trở về cùng Lý Hoành nói một câu, liền chờ ngày tốt mấy người tới cửa đón Thiên Thiên.

Lão quý nói xong cùng Trần Hạo còn có Bạch An Chí hàn huyên vài câu, liền hóa thành một trận âm phong biến mất.

Lão quý vừa đi, Trần Hạo cũng tìm lý do rời đi.

Liên quan tới sự tình Bạch gia, hẳn chính là một cây định hải châm, bảo đảm hảo hữu một nhà vô sự, về phần cái khác, chính là chuyện của cậu ta, mình đưa lên chúc phúc là được rồi.

Đi nhìn Hùng lão sư và đám tiểu quỷ một chút.

Theo Hùng lão sư dạy bảo, nhóm tiểu quỷ dần dần đi lên quỹ đạo, từng tên trở nên yêu thích học tập, đồng thời mỗi một đứa đều xác định giác ngộ cùng mục tiêu của mình, điên cuồng hấp thu tri thức. Thấy thế, Trần Hạo rất cảm thán, xem ra mình sắp bồi dưỡng ra một đám tiểu quỷ có học thức rồi.

Cũng không biết về sau có cơ hội cho hiện thế hay không, để thế nhân mở mang kiến thức một chút, cái gì gọi là quỷ học bá!

Sau đó lại nhìn mấy con vật.

Bạch Lộ bế quan tiềm tu, Trần Hạo cũng không quấy rầy.

Mèo mun ngoài ý muốn không đọc manga, lại đang tu hành.

Đại đao khảm đỏ chuyển hóa thành từng mảnh tiểu đao, còn quần nó bay múa, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, khi thì phân tán, khi thì tụ hợp, khi thì chuyển hóa thành cánh, biến hóa tùy tâm, luyện rất thành thạo.

Mà Trần Hạo lại cảm giác được, cái đại đao khảm đỏ này có chút biến hóa kỳ dị, trong thân đao dung hợp khí tức mèo mun, tựa hồ thật bị nó huyết luyện trở thành pháp bảo của mình.

Đây là điềm tốt, Trần Hạo cũng ủng hộ, chờ mong mèo mun trở nên càng thêm lợi hại.

Về phần gà ngọc và lam hồ điệp. Một con ghé vào trên ghế sa lon xem tivi, một con ghé vào bên trên bình mặt, liếm say sưa ngon lành.

Trần Hạo lắc đầu, đang định đi nghiên cứu cảm ngộ ban thường lôi pháp mình vừa mới đạt được, đột nhiên một đạo thanh âm quái dị vang lên.

- Súng... súng... .

Trần Hạo dừng bước chân lại, ngạc nhiên nhìn lại, liền thấy trên TV đang phát phim kháng Nhật, trong đó một đợt dân binh đang truy kích phát-xít.

Bên trong cũng không nói chuyện mà? Chẳng lẽ là mình bị ảo giác?

Ánh mắt nhìn về phía gà ngốc, Trần Hạo phát hiện nó hé miệng, tựa hồ rất kích động.

Mẹ kiếp, Tiểu Hoàng nhà ta có thể nói chuyện rồi? Mẹ nó người có chút đạo hạnh ấy làm sao làm được?

Vội vàng đi đến bên cạnh gà ngốc, Trần Hạo mở miệng nói:

- Tiểu Hoàng, vừa rồi là người nói chuyện ư?

Gà ngốc không có phản ứng hẳn.

Lam hồ điệp lại nói ra:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng đang học nhân loại nói chuyện, đã có thể đọc nhận rõ từng chữ, thật là lợi hại.

Trần Hạo sợ ngây người.

Mẹ nó thật đúng là Tiểu Hoàng, người đây là muốn nghịch thiên à, người là gà đó, không phải vẹt đâu.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Nó có thể nói chữ gì?

Lam hồ điệp nói:

- Đã nói súng, nói nhiều nhất, cái khác rất ít.

Súng?

Trần Hạo không hiểu ra sao, nhìn về phía TV, phát hiện bên trong lúc này đã chiến đấu, tựa hồ phátxít bị phục kích, các dân binh đại phát thần uy, hợp lực vây quanh, không ngừng tiêm kích.

Mà cái tràng diện này cũng làm cho gà ngốc rất kích động, tựa hồ bị đè nén thật lâu lập tức rộng thoáng, đột nhiên há mồm, lần nữa phát ra thanh âm:

- Súng... súng... nổ súng.

Trần Hạo:

- ...

Lam hồ điệp nói:

- Nhìn kia, lại nói, hơn nữa còn không phải dùng yêu hồn phát ra thanh âm, là dùng miệng phát ra thanh âm, đại sư ca ca, Tiểu Hoàng thật là lợi hại.

Trần Hạo theo bản năng cảm thán:

- Là lợi hại, lợi hại đến ta đều cảm giác tam quan hồng mất, trước kia chỉ nghe nói nói như vẹt, gà ngốc bép xép, chắc chắc. Tiểu Hoàng, thiên hạ có vô số gà, ta chỉ phục ngươi.

Lúc này, các dân binh rốt cục giải quyết phátxít, phát ra reo hò thắng lợi.

Gà ngốc cũng hoan hô lên, sau đó đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo, kích động mở miệng:

- Súng... súng...

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng muốn một cây súng, ngươi có thể mua cho nó một cây hay không?

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 292: Lôi Pháp Tiến Nhanh

Mẹ kiếp, ta nói người thế nào bắt đầu biết nói chuyện, thì ra là nhìn trúng súng!

Đều nói súng ông là sự lãng mạn của nam nhân.

Người là gà ngốc cũng rất có ánh mắt nha.

Bất quá, người là một con gà thì chơi súng kiểu gì? Người dùng cái gì để chơi?

Trần Hạo âm thầm oán thầm.

Nhưng nhìn ánh mắt nóng rực của gà ngốc, tư thái kích động, hài, cũng không nở đả kích nhiệt tình của nó.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo cười nói:

- Mua súng, không thành vấn đề.

Gà ngốc lập tức hưng phấn.

Quả nhiên vẫn là Hạo ca nhà ta ra sức, tên Kính Học kia hoàn toàn không có tác dụng gì, còn không mua được. Nhìn, Hạo ca nhà ta liền không có vấn đề.

- Nhưng mà, ta có yêu cầu.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Gà ngốc vội vàng khanh khách gọi, một bộ cứ việc nói, ta cũng không thành vấn đề.

Trần Hạo cười nói:

- Không phải người đang học nói sao, vậy đến khi nào người nói chuyện lưu loát thành thạo, ta sẽ mua súng cho

ngươi, muốn súng gì cũng có.

Gà ngốc trợn tròn mắt.

Không phải chứ, yêu cầu này có hơi cao rồi không.

Ta nói chuyện rất tôn sức, vậy mà ngươi còn bắt ta phải nói lưu loát? Hạo ca, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Đây là yêu cầu duy nhất, vì mộng tưởng súng ống, cô lên nha Tiểu Hoàng.

Nói xong, Trần Hạo cũng không nhiều lời, xoay người rời đi.

Gà ngốc:

- ...

Quay lại phòng ngủ, Trần Hạo đóng cửa thật kỹ, sau đó ngồi xuống, bắt đầu xem xét phần thưởng lần này.

Ý niệm tiếp xúc, Trần Hạo liền phát hiện thức hải có thêm một cái quang đoàn, bên trong quang đoàn này lấp lóe điện quang, ần ần có lôi đình.

Tâm tư Trần Hạo động một tý, ý niệm xâm nhập quang đoàn, sau một khắc vô số tin tức hiển hiện, các loại lôi đình dung nhập bên trong tư duy Trần Hạo, không ngừng bắn ra ánh sáng.

Ý niệm bị lôi đình bao phủ, Trần Hạo cảm giác mình giống như tiến vào hải dương lôi đình.

Các loại thiểm điện, lớn thì kéo dài ngàn vạn dặm, vượt ngang chân trời, thiên uy huy hoàng. Nhỏ thì hỏa hoa vừa hiện, chợt mất diệt, lặng yên vô tung.

Thiểm điện chuyển đổi, rả rích không dứt, số không thể đếm.

Mỗi một lần chớp động, Trần Hạo đều cảm giác tư duy nhận lấy tịnh hóa, đối với lô đĩnh có một phần minh ngộ nông cạn.

Liên tục mấy lần sau, Trần Hạo đắm chìm trong đó, không cách nào dừng.

- Ân, a? Ai...

Trần Hạo tư duy ngưng ngẩn cả người.

Ngay khi đang cảm ngộ, tại sao lại không còn rồi?

Lô đĩnh đầy trời, đại diện quang lớn nhỏ, thật giống như phù dung sớm nở tối tàn, đột nhiên tiêu thất trong hư không vô tung vô ảnh.

Tư duy yên lặng trong u ám, tựa như hải tử lẻ loi trợ bị ném bỏ, mờ mịt luống cuống.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo phục hồi tinh thần lại.

Mẹ kiếp, đây chính là cảm ngộ lô pháp? Mẹ nó, thời gian này có phải là quá ngắn rồi không? Ta còn không chuẩn bị kỹ càng, người đừng một cái biến mất tiêu rồi?

Hệ thống đại lão, người ra đây, ta cần một lời giải thích!

Trần Hạo gầm thét trong lòng.

...

Vô thanh vô tức, không có đáp lại.

Cao ngạo như hệ thống đại lão, không cần giải thích cho túc chủ.

Trần Hạo chán nản.

Mẹ kiếp, ta liền biết, kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn, cái này nhìn to lớn, thật ngon thom ngào ngọt, chỉ cho ta người một cái, sau đó liền bung đi? Đại lão người làm như vậy thật sao?

Trong lòng buồn bực oán thâm vài câu, Trần Hạo cũng từ bỏ truy cứu.

Còn có thể làm sao đây, gặp được cái hệ thống như thế, ta cũng rất tuyệt vọng.

Bất quá tốt xấu gì cũng cảm ngộ một hồi, Trần Hạo giờ phút này bình tĩnh lại, phát hiện mình đối với lôi pháp cũng có thu hoạch không.

Thậm chí, trong lòng Trần Hạo hiện lên mấy loại lôi pháp lĩnh ngộ.

Mở to mắt, Trần Hạo giơ tay lên, trong chốc lát điện quang hiển hiện, ở giữa năm ngón tay lưu chuyển.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, điện quang ngưng tụ thành một cái quang cầu, lơ lửng trong lòng bàn tay. Phát ra khí tức cường đại bạo ngược.

Trên mặt rốt cục lộ ra một nụ cười.

Mặc dù thời gian hơi ngắn một chút, nhưng trong khắc thời gian này, thực lực tăng lên lại rất lớn.

Thi triển Chương Tâm Lôi càng thêm vừa lòng đẹp ý, hơn nữa tiêu hao chỉ bằng một nửa trước kia, mà Chương Tâm Lôi lại trực tiếp thần thông đại thành, có thể ngưng tụ lôi cầu, uy năng tăng vọt.

Mà lần này hoàn toàn khác với lúc trước.

Trước kia Chương Tâm Lôi điện quang tán loạn, cho dù là tấn công người, cũng chỉ có thể đánh cho tàn phế hoặc hôn mê bất tỉnh.

Mà bây giờ lôi cầu, ha ha, coi như người mặc khôi giáp, cũng có thể đánh xuyên qua.

Tâm niệm vừa động, lôi điện tiêu cầu trong lòng bàn tay đột nhiên phân hoá, biến thành hai cái, sau đó biến thành bốn cái, sau đó... hết rồi.

Ngưng tụ bốn khóa Chương Tâm Lôi đã là cực hạn.

Bất quá thấy thế, Trần Hạo lại càng hài lòng.

Chương Tâm Lôi đại thành, ban đầu có thể ngưng tụ hai viên lôi cầu, tu luyện tới cực hạn, có thể ngưng tụ chín khóa, chín khóa lôi cầu đều có thể biến hóa.

Một khi có thể làm được như thế, xem như đã tu luyện Chương Tâm Lôi thành công, có thể tu luyện bản lôi pháp tiến giai, Dẫn Lôi Thuật.

Lấy lôi quang tự thân làm dẫn, cảm ứng thiên địa, kêu gọi lôi đình, đến lúc đó chỉ cần một câu “lôi đến”, thiên địa chi lôi ứng thanh mà động, cho dù cách mấy chục dặm, chỉ cần ý niệm có thể cảm giác được, cũng có thể trong nháy mắt đánh chết người.

Đương nhiên, khoảng cách đến chuyện này còn xa, Trần Hạo không dám nghĩ sâu.

Mà bây giờ lôi pháp cũng đủ làm Trần Hạo hài lòng.

Chỉ ít hiện bây giờ giới tu hành cho dù tu vi cường đại hơn hẳn, cũng chưa chắc có thể đem tu luyện Chương Tâm Lôi tới cảnh giới như vậy.

Cái này chính là chỗ tốt khi có hệ thống đại lão.

Ừm, nghĩ như vậy, hệ thống đại lão vẫn rất tốt nha, mặc dù không nói lời nào, cảm ngộ ban thưởng cũng có chút hổ, nhưng lại cho chỗ tốt, luôn có thể để cho mình không còn lời nào để nói.

Đại lão, hiểu lắm người rồi.

Trong lòng vui vẻ, Trần Hạo không ngừng thưởng thức lôi cầu, không ngừng làm quen với thực lực mới.

Đồng thời, Trần Hạo tiến hành thí nghiệm đối với bốn khóa lôi cầu.

Cửu lôi đều có huyền bí.

Mỗi một loại lôi cầu đều là một loại lôi pháp biến hóa.

Trần Hạo lĩnh ngộ bốn đạo chính là như thế.

Đạo lôi thứ nhất là bôn lôi. Nhanh như thiểm điện, nhanh chóng như bôn lôi, chính là hình dung về bôn lôi. Lôi này là lôi pháp công kích, sau khi xuất thủ bên trong phạm vi khoảng cách xa không chế tiến hành đả kích.

Trần Hạo thí nghiệm, bốn lôi cầu thoát ly lòng bàn tay có thể bay ra xa năm, sáu mét, đến khoảng cách này, cảm giác không chế liền yếu đi không ít. Nói cách khác, trước mắt phạm vi không chế chỉ trong vòng sáu mét.

Việc này đối với bôn lôi xuất thủ, truy kích ngàn dặm chênh lệch còn rất lớn, nhưng cũng coi là một chiêu áp đáy hòm, thời điểm máu chót đủ để thay đổi càn khôn.

Đạo lôi thứ hai là lôi độn. Điện quang lóe lên, Thuần Tức Thiên Lý, chính là hình dung về lôi độn, đây là độn pháp, lôi đình gia thân, độn quang mà đi.

Trần Hạo thí nghiệm cũng chỉ có thể trong nháy mắt, bỏ chạy bốn năm mét, mà lấy pháp lực hắn cũng bất quá chỉ có thể chống đỡ mấy giây, xem như gân gà, chỉ có thể cứu mạng thời điểm máu chót.

Đạo lôi thứ ba là lôi quang. Lôi đình thân uy, vạn tà bất xâm. Lôi quang là hộ thân chi lôi, gia trì bản thân, có thể bảo vệ yêu tà bất xâm, cũng là một phương pháp không tặc bảo vệ tính mạng. Mà lôi quang tiêu hao càng nhỏ hơn, trước mắt

dưới tình huống không thuận thực, pháp lực Trần Hạo cũng đủ để chèo chống một khắc đồng hồ.

Đạo lôi thứ tư là lôi nhãn. Ánh mắt như điện, làm người ta sợ hãi, đây là hình dung lôi nhãn. Ân, đây coi như là lôi pháp càn gân gà, trước mắt chỉ có thể dọa người, những tác dụng khác cũng không phải không có, nếu như có thể tu luyện lôi nhãn tới cực hạn, cũng có thể nhìn thấu yêu tà.

Bốn lôi gia thân, Trần Hạo lập tức hăng hái.

Cuối cùng mạnh lên, áp lực Vương gia vô hình lập tức nhỏ đi không ít.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 293: Thu Ngũ

Hai ngày sau, giờ lành đến. Bạch gia bắt đầu chuẩn bị tiệc cưới việc vui.

Bởi vì tân nương nguyên nhân đặc thù, Bạch gia cũng không có mời quá nhiều người, tổ chức cũng rất âm thầm.

Buổi sáng ở khách sạn xử lý tiệc rượu, ban đêm thì đi nghênh đón tân nương.

Cũng không phải đi hoang vu dã ngoại, dù sao phải phù hợp thực tế, phòng ngừa phiền phức, cho nên Bạch gia trước kia ở An Khánh mua một căn nhà ngụy trang cho Lý Thiên Thiên.

Trần Hạo làm bạn của Bạch Kính Nông đương nhiên phải làm phù rể tùy hành.

Một đường tiến về chỗ Lý Thiên Thiên, vừa mới đến địa điểm, Trần Hạo đang định cùng một đám người trẻ tuổi Bạch gia đi đón tân nương.

Bất quá tại thời điểm chuẩn bị lên lầu, một nam tử trung niên mặc áo bào xám, nhìn bốn mươi năm mươi tuổi đột nhiên đi ra, chặn đường đám người.

Đội ngũ đón dâu sững sờ.

Trung niên nam tử đang muốn mở miệng, một thanh âm trước một bước vang lên.

- A..., đây không phải lão Vương sao, thật là đúng dịp, ngài làm sao cũng ở nơi này.

Mở miệng chính là Trần Hạo, hắc cười ha hả tiến lên, kéo trung niên nam tử lại, sau đó đi hướng một bên.

Trung niên nam tử trừng mắt, còn muốn nói chuyện, Trần Hạo liền thấp giọng nói:

- Đạo hữu, đừng gây chuyện.

Trung niên nam tử sững sờ, quan sát tỉ mỉ Trần Hạo, chột sắc mặt biến hóa. Bị Trần Hạo kéo sang một bên.

Trần Hạo nhìn Bạch Kính Nông nói:

- Lão Bạch, nhanh đi tiếp tân nương, tôi có chút sự tình.

Ánh mắt Bạch Kính Nông cổ quái nhìn thoáng qua trung niên nam tử, mang theo thân hữu lên lầu.

Lúc này, Trần Hạo buông trung niên nam tử ra, cười nói:

- Đạo hữu, lần đầu gặp mặt, tôi tên Trần Hạo, hữu lễ. Nói xong liền thi triển một cái lễ tiết Đạo gia.

Trung niên nam tử cũng không đáp lễ, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, cậu đây là giúp người cưới quý?

Trần Hạo cười nói:

- Có vấn đề sao?

Trung niên nam tử khẽ nói:

- Âm dương khác đường, nhân quý kết hợp là tối kỵ.

- Có quan hệ gì với ông sao?

Trần Hạo vẫn bình tĩnh hỏi.

Trung niên nam tử:

- ...

- Không phải tôi nói, những môn phái các ông đều quá cứng ngắt, đầu năm nay nam nam đều là chân ái, cưới búp bê bom hơi đều có, người với quý tại sao lại không thể kết hợp? Người

ta có thể cam đoan không sợ, một nhà hòa hòa khí khí, có cái gì không tốt?

Trần Hạo tiếp tục nói.

Trung niên nam tử chán nản:

- Người sao có thể cam đoan quý không sợ người? Phải biết quý thân âm khí nặng, ở chung lâu nhất định sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó người nào chịu trách nhiệm chứ?

Trần Hạo nói:

- Cần người nào chịu trách nhiệm sao? Hiện tại coi như cười người sống sờ sờ, xảy ra chuyện còn ít? Tình cảm không nói chính xác, lại nói, tôi đã ở nơi này, đương nhiên là có thể cam đoan người sống một nhà bình an, nếu không cũng không cần đạo hữu nhìn thấy, tôi đã giúp xử lý.

Trung niên nam tử:

- ...

- Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo đạo hữu họ gì?

Trần Hạo mỉm cười hỏi.

Trung niên nam tử nhìn Trần Hạo thật sâu một chút, lúc này mới nói:

- Bần đạo Thu Ngữ, nói đến đạo hữu đã ở An Khánh, bần đạo cũng có một việc muốn cầu vấn một chút.

Trần Hạo nói:

- Thu Ngữ đạo hữu cứ nói.

Thu Ngữ nói:

- Bần đạo có sư đệ ở An Khánh, hai ngày trước sư đệ tôi hướng tôi xin giúp đỡ, nói là tao ngộ lệ quý, chờ lúc tôi chạy đến, sư đệ tôi đã mất tích. Bần đạo điều tra một chút, hai ngày

nay ở An Khánh chết mấy người, đều rất quý dị, cũng không phải là phạm nhân gây nên, đạo hữu có biết chuyện này không?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn thoáng qua trung niên nam tử, a, là sư huynh đệ với tên kia? Đều nói không phải người một nhà không tiến một cửa, gia hỏa này chẳng lẽ cũng là ngục quân tử?

Mặt ngoài nhìn không ra, mà khí tức trên thân Thu Ngữ thuần khiết, đạo hạnh so với tên kia cũng cao hơn không ít, cơ hồ ngang bằng với Long đại sư.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này tôi biết một chút, à, nói đến Thu Ngữ đạo hữu, ông đối với người sư đệ này có biết nhiều không? Biết y đang làm gì hay không?

Lông mày Thu Ngữ nhíu lại:

- Đạo hữu lời này là có ý gì?

Trần Hạo cười:

- Rất khó lý giải sao? Tục ngữ nói, làm việc thiện tích đức, làm ác có báo, sư đệ ông gặp phải lệ quỷ cũng không phải ngoài ý muốn.

Thu Ngữ ngữ khí trầm xuống:

- Xin đạo hữu nói rõ một chút.

Trần Hạo nói:

- Rất đơn giản, sư đệ ông ỷ vào sở học đạo thuật, trợ Trụ vi ngược, một nhà bốn miệng bị người hại chết, sau khi chết y còn trợ giúp người khác lấy phù chú áp chế hồn phách, dẫn đến người ta một nhà bốn mạng ngay cả cơ hội đầu thai đều không có. Kết quả người ta phá vỡ phù chú áp chế, đi ra ngoài

báo thù. Ông nói sư đệ ông có lý hay không? Lệ quý có sai hay không?

Thu Ngữ:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Lúc đầu tôi phát hiện việc này cũng dự định ngăn cản, bắt quá sau khi biết rõ nguyên nhân sự tình tôi liền làm ngơ, về phần sư đệ ông như thế nào, tôi không biết.

Thu Ngữ trầm mặc một lát, thở dài một tiếng:

- Oan nghiệt, năm đó thầy tôi thu đồ, bởi vì sư đệ trời sinh Âm Nhân, có thể gặp linh. Đối với y vạn phần sủng ái, cũng không nghĩ tới, phần hậu ái này không có rèn đúc đạo tâm. Sư đệ học thành xuất sư, thế mà có thể làm ra loại sự tình này.

Trần Hạo ghé mắt:

- Làm sao? Thu Ngữ đạo trưởng không có ý định báo thù vì sư đệ?

Thu Ngữ nói:

- Nhân quả tuần hoàn, phạm sai lầm liền phải nhận quả báo, tôi tìm ai báo thù? Cũng được, tự gây nghiệt thì không thể sống, tôi cũng thương mà không giúp được gì.

Nói xong Thu Ngữ nhìn Trần Hạo nói:

- Trần Hạo đạo hữu, mặc dù lời của cậu nói tôi tôi không thể phản bác, nhưng thiên địa vạn vật tự có đạo, âm dương tương cách, đây là thiên luật, kết hợp lung tung tất sẽ bị trời phạt, người kết hợp với quý cần thận trọng cho thỏa đáng.

Sắc mặt Trần Hạo nghiêm túc.

Thu Ngữ ngược lại cùng những đại sư kia khác nhau, lần này khuyên bảo, xem ra cũng xuất phát từ trong lòng.

- Đa tạ đạo hữu, chỉ là giống như ông từ bỏ báo thù vậy, bạn của tôi cưới quý, cũng là chủ động xâm phạm người ta trước, đưa ra hứa hẹn, nói tất làm, làm tất được. Cậu ta cần chịu trách nhiệm cho những việc mình làm, ngày sau nếu có chuyện gì, đó cũng là do cậu ta tự tìm lấy.

Nếu như cũng không phải là nữ quý sai, chuyện này tôi cũng sẽ không quản.

Thu Ngữ gật đầu:

- Đạo hữu có đạo tâm này, ngày sau nhất định có thể đắc đạo.

- Đạo hữu cũng thế.

Thời điểm này, đội ngũ đón dâu từ trên lầu đi xuống, Lý Thiên Thiên mặc phục trang tân nương đỏ chót, che kín khăn cô dâu, nhìn so với áo cưới càng đỏ hơn.

Bạch Kính Nông một mực lo lắng Trần Hạo, sau khi ra ngoài nhìn về phía bên này.

Trần Hạo mỉm cười, khoát tay ra hiệu các người tiếp tục, không cần phải để ý đến ta.

Bạch Kính Nông chần chờ một chút, mang theo tân nương rời đi.

Lúc này Thu Ngữ nói:

- Nữ quý âm khí rất thuần khiết, cũng không có làm hại người, nếu như có thể không chế âm khí, có lẽ có thể lâu dài.

Trần Hạo cười nói:

- Thiên địa vạn vật, yêu ma quỷ quái, tôi cảm thấy phần lớn vẫn là tâm hướng quang minh, dù sao có linh tất có cầu, có chuyện nhờ tất có kiên trì, sinh lòng tà niệm, làm hại nhân gian, đây không phải vấn đề thân phận, là vấn đề bản tâm.

Thu Ngữ nhìn về phía Trần Hạo, sợ hãi than nói:

- Đạo hữu kiến giải để cho tôi được lợi rất nhiều, không biết có thể mời đạo hữu đến hàn xá làm khách? Luận đạo một hai?

Trần Hạo trầm ngâm một lát, nói:

- Cũng tốt, bất quá tôi đang tham dự hôn lễ, phải chờ bọn họ ổn định mới có thể đi, đạo hữu nói cho tôi địa chỉ, hai ba ngày sau tôi sẽ đến.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 294: Gặp Mặt (1)

Một phương thức hôn lễ khác lạ vô kinh vô hiểm vượt qua.

Chờ tân khách tán đi, Bạch gia cùng Lý Hoành đều thở dài một hơi.

Trần Hạo một mực đứng ngoài quan sát, nhìn thấy thế này cũng yên lòng.

Đối với hảo hữu có thể làm cũng chỉ là một loại ủng hộ yên lặng, để cha con Lý Hoành không tùy ý làm bậy, nhưng sinh hoạt phải nhờ vào mình.

Hai ngày sau, Bạch gia bình thường sống qua ngày.

Mặc dù Lý Thiển Thiển ban ngày không thể đi ra ngoài, nhưng che ánh nắng đi cũng có thể hiện thân ở trong phòng.

Cô cũng làm đủ tư thái nàng dâu, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, hầu hạ cha mẹ chồng, vô cùng vừa vặn, để vợ chồng Bạch An Chí hoàn toàn không có chút không vừa lòng nào.

Bạch Kính Nông cũng cười cả ngày, không ngăn cách nữa.

Mặc dù vợ đối với mình hơi nghiêm khắc một chút, nhưng làm con dâu lại tròn bổn phận, điểm này cũng đủ để cho cậu ta hài lòng với lựa chọn của mình.

Nhìn thấy chuyện này, Trần Hạo biết mình đã đến lúc rời đi.

Sáng thứ ba, Trần Hạo chào từ biệt.

Bạch gia đương nhiên là giữ lại đủ kiêu, nhất là Bạch Kính Nông, đồng học tới, mình lại bẽ bộn nhiều việc hôn sự, không có hảo hảo trò chuyện, kết hôn xong, đồng học lại muốn đi, như thế sao được?

Bất quá Trần Hạo khăng khăng muốn đi, đồng thời biểu thị đây là mình tu hành.

Đôi mắt với thái độ kiên quyết của Trần Hạo, Bạch Kính Nông đành phải đáp ứng, đồng thời yêu cầu Trần Hạo nhất định phải đến nữa, đến lúc đó mình nhất định hảo hảo vui chơi.

Sau một hồi khách sáo, Trần Hạo lái xe, mang theo mấy con vật rời đi.

Đến lúc này, hai chuyện đến phương bắc xem như triệt để hoàn thành, thời gian kế tiếp chính là tùy ý hành tẩu, làm nhiệm vụ bốn phía.

Một đường tiến lên, nửa ngày công phu, Trần Hạo liền đi tới một thành thị khác.

Đến nơi này, Trần Hạo dựa theo hướng dẫn, đi tới một cái sơn thôn cách xa phố thị phồn hoa.

Sơn thôn này được dãy núi vờn quanh, chỉ có đường nhỏ, không thể lái xe vào, chỉ có thể để xe lại ở trên trấn, đi bộ mới có thể đến.

Sơn thôn chính là nơi Thu Ngữ cáo tri cho Trần Hạo, cũng là môn phái ông ta truyền thừa.

Trần Hạo đáp ứng sẽ tới, đương nhiên phải nói lời giữ lời.

Khi đi bộ vào sơn thôn đã là bảy tám giờ.

Trần Hạo ở sơn thôn hỏi một chút, lúc này mới biết Thu Ngữ ở địa phương tên là Sơn Khâu Quan, ở sau thôn mấy dặm trong núi.

Mà Sơn Khâu Quan rất nổi danh ở khu vực này, là Đạo quan có linh trong vòng trăm dặm.

Phàm là gặp phải vấn đề, chỉ cần đi Sơn Khâu quan, không có việc gì Thu Ngữ đại sư không giải quyết được.

Mà thanh danh Thu Ngữ đại sư ở bản địa rất tốt, người người kính ngưỡng.

Cái gọi là lời truyền miệng không đáng tin, thế nhưng cho dù có thêm mắm thêm muối, nhưng chí ít cũng đúng đến bảy, tám phần.

Chuyện này khiến Trần Hạo cảm thán, quả nhiên là một loại gạo nuôi trăm loại người, cho dù là sư huynh đệ đồng môn cùng bồi dưỡng, kết quả lại hoàn toàn lựa chọn khác biệt.

Đây quả nhiên chính là vấn đề đạo tâm, tâm thuật bất chính, cho dù là phí hết tâm tư, chung quy vẫn là một đường tà đạo đi đến cùng, tâm tính đốn chính, dù là mọi loại dụ hoặc, ta vẫn tự đi theo đạo của ta, một lòng tu hành.

Đối với Thu Ngữ đạo hữu có nhận biết đơn giản, Trần Hạo đối với một chuyện này cũng coi như hài lòng.

Gặp đồng đạo, đàm huyền lí, đây chính là chuyện vui của người tu hành.

Sau khi hỏi đường, Trần Hạo trực tiếp tiến về Sơn Khâu quan.

Xuyên qua rừng cây phía sau thôn, tiến vào trong núi, vòng qua hai đoạn đường núi, một cái Đạo quan ánh đèn sáng tỏ tiến vào tầm mắt Trần Hạo.

Trần Hạo đang muốn dạo bước tới gần, đột nhiên mèo mun oa ô một tiếng, ngữ khí hung lệ vô cùng.

Đến gà ngốc khanh khách.

Trần Hạo sững sờ.

Thanh âm lam hồ điệp liền vang lên:

- Đại sư ca ca, trong đạo quan có yêu tà.

- Cái gì?

Trần Hạo giật mình.

Đạo quan là đất của người tu hành, không nói người tu luyện, bên trong còn có tượng thần tọa trấn, yêu tà gì dám xông vào?

Đang ngạc nhiên, đột nhiên phương hướng Đạo quan truyền đến một tiếng “phanh”, ánh đèn sáng dần ảm đạm.

- Không tốt, xảy ra chuyện rồi.

Sắc mặt Trần Hạo động một tý, thân ảnh thi triển Thiên Cương Bộ, vút qua hai ba mét, nhanh chóng chạy về phía phương hướng Đạo quan.

Mấy phút sau, Trần Hạo đi vào Đạo quan, sau đó liền thấy cửa Đạo quan tàn tạ, Âm Dương Nhân cũng nhìn thấy bên trong Đạo quan tràn ngập tà khí.

Mẹ kiếp, quả nhiên là xảy ra chuyện, yêu tà gì hung tàn như vậy, trực tiếp xông đến.

Trần Hạo vội vàng chạy vào Đạo quan, sau đó liền thấy mấy cái thân ảnh nhảy nhót nhót nhót đang vây công Thu Ngữ.

Thu Ngữ tay không tác sắt, chỉ có thể dùng cứng đối cứng thực chiến. Nhưng thân ảnh nhảy nhót nhót nhót kia, bất kể đánh thế nào đều không có tổn thương chút nào, ngược lại không ngừng quay chung quanh, bức bách Thu Ngữ đến góc tường.

- Cương thi!

Nhìn thấy những thân ảnh nhảy nhót này, Trần Hạo mở to hai mắt nhìn.

Mẹ kiếp, lần trước nhìn thấy một bộ trang phục triều Thanh còn tưởng rằng là cương thi, kết quả lại là hung địa.

Lần này tới bãi phỏng, không nghĩ tới lại gặp cương thi!

Mà những cương thi này còn đang công kích Đạo quan!

Trong lòng chấn kinh, nhưng Trần Hạo lại không thể tiếp tục xem tiếp, lật tay một cái, kiếm gỗ đào bỗng xuất hiện, pháp lực thôi động, bộc phát hồng quang cường đại, sau đó xông về phía cương thi.

Ông!

Đại kiếm gỗ đào thẳng tắp tiến công, trực tiếp chém trúng cổ cương thi.

Kiểm gỗ đào lóe lên hồng quang, đầu lâu cương thi trong nháy mắt bay ra, thân thể còn đang run rẩy, nhảy nhót.

Trần Hạo một kích chém giết một con, động tác không ngừng, ăn khớp mà ra, chân đạp Thiên Cương Bộ, xuất ra Thiên Cương Kiếm Pháp, thân ảnh giống như giao long vùng vẫy, mấy con cương thi đều bị chém rụng đầu.

Gà ngốc, mèo mun cũng không xem náo nhiệt.

Gà ngốc nhắm ngay một đầu cương thi, há miệng phun một cái, một đạo lưu quang đánh trúng, cương thi nhảy, nhảy, sau đó không nhảy, biến thành một tảng đá cương thi.

Mèo mun mèo vung chưởng lên, đại đao khăn đỏ phá không mà đi, trực tiếp xuyên thủng cương thi.

Nhưng vết thương kia đối với cương thi hiệu quả không lớn.

Ánh mắt mèo mun nhất động, đại đao khăn đỏ huyền hóa mấy chục, xoát xoát vù vù cuồn cuộn chém một đầu cương thi.

Trong khoảnh khắc, cương thi liền thủng trăm ngàn lỗ, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, như một đám thịt nhão.

Lam hồ điệp thoải mái nhất, bay ở phía trên, nhìn thấy cương thi liền kích xạ một đạo lam quang, đóng băng cương thi. Biu Biu Biu thập phần nhẹ nhõm.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 295: Gặp Mặt (2)

Có Trần Hạo cùng mấy con vật liên thủ, không đến một phút liền kết thúc chiến đấu, toàn bộ chém giết mấy chục con cương thi vây công Thu Ngữ.

Lúc này, Trần Hạo nhìn về phía Thu Ngữ, liền vội vàng hỏi:

- Đạo hữu, xảy ra chuyện gì thế?

Thu Ngữ thở hồng hộc, hiển nhiên đã rời đến cực điểm, nhìn Trần Hạo khổ sở nói:

- Đạo hữu, cậu tới thật đúng lúc, trận pháp phong cấm của Sơn Khâu Quan trăm năm trấn thủ cương thi bị người ác ý phá hư. Bây giờ ta bị cương thi trấn áp căn trướng, thi độc công tâm, đã không cứu được. Tiếp theo chỉ có thể dựa vào đạo hữu tự mình đi đối mặt. Những cương thi này chỉ là bình thường, cương thi trong động còn có một con kim giáp cương thi thập phần khó chơi, đạo hữu nhất định phải cẩn thận.

Vừa nói xong, Thu Ngữ đột nhiên đưa tay một kích đối với trái tim mình.

Phanh một tiếng, miệng Thu Ngữ phun máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Đạo quan, bi phẫn nói:

- Bần đạo vô năng, thẹn với tổ sư gia.

Nói xong, thân thể Thu Ngữ thẳng tắp đổ xuống.

Trần Hạo:

- ...

- Thu Ngữ đạo hữu!

Trần Hạo liền vội vàng tiến lên xem xét.

Thu Ngữ đã khí tận bỏ mình. Ông ta chết không nhắm mắt, trên mặt còn mang theo bi phần, có vẻ hơi dữ tợn.

Trần Hạo thở dài một tiếng, yên lặng chờ đợi.

Không bao lâu, một đạo linh hồn từ trên thi thể hiển hiện, chính là Thu Ngữ.

Ông ta tựa hồ bởi vì tiêu hao quá lớn, hồn phách có chút không ổn định, ánh mắt đờ đẫn.

Trần Hạo vội vàng xuất ra một cây linh hương, nhóm lửa rồi đem hương khí linh hương phát động, thổi hướng Thu Ngữ.

Hồn phách Thu Ngữ hấp thu linh hương, chậm rãi bắt đầu ngưng kết.

Một lát sau, ánh mắt Thu Ngữ khôi phục linh động.

- Đa tạ đạo hữu.

Phục hồi tinh thần lại, Thu Ngữ nhìn về phía Trần Hạo cầm trong tay linh hương, chấp tay nói tạ.

Trần Hạo nói:

- Đồng đạo không cần nói lời cảm tạ. Thu Ngữ đạo hữu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Thu Ngữ thở dài nói:

- Nói rất dài dòng, đạo hữu đã tới, có ý niệm vì thương sinh mà hết sức hay không?

Trần Hạo nghiêm mặt:

- Ta lấy thiện ác đúc đạo tâm, vì thương sinh, đương nhiên nghĩa bất dung từ.

Thu Ngữ nói:

- Vậy thì tốt, đạo hữu trước đi theo tôi, cầm trọng bảo của sư môn tôi lên, tôi dẫn cậu đi động thi.

Nói xong, Thu Ngữ nhìn cũng không nhìn thi thể mình một chút, hướng chính điện Đạo quan đi.

Trần Hạo đi theo phía sau. Tiến vào chính điện, Thu Ngữ mở miệng nói:

- Trần Hạo đạo hữu, người dời thần án đi, phía dưới có một phiến đá, mở phiến đá ra, bên trong chính là trọng bảo sư môn ta, Trần Ma Đình. Vật này là do tổ sư gia sư môn ta dụng công ba đời luyện chế mà thành, có hàng ma chi lực, nếu như có thể đóng đinh vào trái tim kim giáp cương thi, nhất định có thể tiêu diệt cái tai hoạ này.

Trần Hạo dựa theo Thu Ngữ chỉ thị, đẩy án đài ra, quả nhiên thấy một phiến đá, mở phiến đá ra, phía dưới có một chiếc hộp màu đen.

Lấy hộp lên, mở ra xem, găm trong bao chứa lấy một chiếc đinh màu đỏ dài bằng cái đũa.

Cây đinh màu đỏ này một đầu thô, một đầu nhọn, hiện ra hình tam giác, nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong lại ẩn chứa lực lượng làm Trần Hạo chấn kinh.

Lúc này Thu Ngữ tiếp tục nói:

- Đinh này là trọng bảo Sơn Khâu Quan ta, đời đời truyền thừa, không phải quán chủ không thể khinh thị, cho dù sư đệ ta năm đó rất được sư tôn hậu ái, nhưng cũng chưa từng cáo tri co y biết. Nguyên bản ta coi vật này là căn cơ truyền thừa, có lẽ mãi mãi cũng không dùng đến, không nghĩ tới lại có yêu tà thừa dịp ta ra ngoài, phá hủy cấm pháp trấn áp cương thi Sơn Khâu Quan, thật sự là đáng xấu hổ, đáng hận!

Trần Hạo đóng chiếc hộp lại, hỏi:

- Thu Ngữ đạo hữu, sự tình thi động là như thế nào?

Thu Ngữ nói:

- Thi động tồn tại đã gần ba trăm năm, nghe nói năm đó thi động bất quá cũng chỉ là một chỗ hội tụ hung sát chi khí mà thôi, có một vị tướng quân đương triều nhìn trúng, sát sinh tụ hồn, bài binh bố trận, lấy tà pháp chuyển hóa hung thần chi địa trở thành một chỗ nuôi thi. Về sau tướng quân kia táng nhập sát khí, muốn luyện chế mình thành cương thi bất tử bất diệt. Khi sư môn ta phát hiện, tướng quân kia đã chuyển hóa mao cương, đồng thời người mặc một bộ kim giáp dị bảo, sinh sinh luyện hóa vào thân. Lấy hung sát chi khí tẩm bổ, trở thành một đầu kim giáp cương thi đao thương bất nhập, chỉ thiếu chút nữa liền có thể thành tựu Phi Cương. Vì để tránh cho tên yêu nghiệt này xuất thế hại người, tiền bối sư môn lấy cấm pháp phong cấm thi động, ngăn cản hung sát chi khí hội tụ, làm kim giáp cương thi không cách nào đột phá. Sau đó sư môn ta cũng tọa trấn ở đây, trấn thủ mấy trăm năm.

Nói đến nơi này, Thu Ngữ thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

- Nguyên bản sư môn ta bố trí cấm pháp Càn Khôn Tụ Dương Luyện Ma, mỗi ngày hấp thu tử khí mặt trời, thẩm thấu thi động, chỉ cần cúng thất tuần 149 năm liền có thể triệt để thay đổi hung sát chi địa, phá diệt nơi dùng để dưỡng thi kia. Đến lúc đó kim giáp cương thi kia không cách nào hoàn thành một bước cuối cùng, lại dùng Trấn Ma Đinh sư môn liền có thể tiêu diệt nó. Đáng tiếc bây giờ cấm pháp bị yêu tà phá hư, thất bại trong gang tấc, lúc ta phát giác, kim giáp cương thi cũng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, truyền lệnh thi binh truy sát ta. Bàn đạo đạo hạnh không đủ, áy náy tiền bối, hi vọng đạo hữu có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta, ngăn cản kim giáp cương thi xuất thế, phòng ngừa một trận họa kiếp sinh linh.

Ding: Quỷ tặc sát Thu Ngữ, đạo linh uổng mạng, hoàn thành nguyện vọng, ban thưởng Tướng Mệnh Thuật.

Chờ Thu Ngữ nói xong, hệ thống nhiệm vụ nói.

Trần Hạo không chú ý nhiệm vụ này, gật đầu nói:

- Ta biết, đạo hữu yên tâm, diệt yêu trừ ma là trách nhiệm chúng ta, không thể trốn tránh, tên kim giáp cương thi kia sát sinh luyện tà pháp, không thể nhân nhượng được.

Thu Ngữ cảm kích nói:

- Đa tạ đạo hữu, nếu không phải có duyên gặp ngươi, bản đạo thật đúng là không biết nên làm sao bây giờ. Nếu đề cương thi xuất thế, Sơn Khâu Quan ta một mạch mấy trăm năm cố gắng thay đổi Đông Lưu, bản đạo thế nào còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông?

Trần Hạo thu hồi hộp gỗ, mở miệng nói:

- Vậy trước tiên không nói nhiều, chính sự quan trọng hơn, đạo hữu, chúng ta bây giờ liền đi thi động đi.

Nói xong Trần Hạo mang theo mấy con vật, cùng Thu Ngữ rời Đạo quan, đi về phía sau núi.

Một đường đi mau, sau một khắc đồng hồ, nhóm người Trần Hạo đã tới một cái hẻm núi.

Hẻm núi này hẹp dài, uốn lượn khúc chiết, bốn phương thông suốt.

Quỷ dị nhất chính là trong bóng đêm, địa phương khác mặc dù quanh quẽ nhưng cũng bình thường không có gì lạ. Nhưng sau khi tiến vào hẻm núi, trong nháy liền mắt cảm giác được một cỗ âm lãnh nhập thân, làm Trần Hạo cảm giác cực kì không được tự nhiên.

Thu Ngữ giải thích nói:

- Trần Hạo đạo hữu, hẻm núi này bao trùm hơn mười dặm, kéo dài khắp nơi, bên trong thuật phong thủy gọi là Chu Ti Tự

Sát, là một trong những hung sát chi địa có tiếng. Phàm nhân không thể ở lâu, nếu không tất có họa bệnh, sư môn ta tọa trấn ở đây, nhiều năm cố gắng cũng làm cho mấy cái thôn xóm bản địa biết được tình huống nơi đây, đã mấy chục năm không có người dám tiến vào nơi này.

Trần Hạo nói:

- Môn phái đạo hữu, tích đức thâm hậu.

Thu Ngữ cười khỏ:

- Bất quá chỉ là tận sức mọn mà thôi, đáng tiếc trăm năm khổ công, hiện tại vẫn phải liều mạng mạo hiểm, thậm chí toàn bộ trách nhiệm này đều đặt ở trên người đạo hữu, ta quả thật xấu hổ trong lòng.

Trần Hạo nói:

- Đạo hữu không cần phải nói, người ta gặp nhau, có lẽ cũng là duyên phận trong cõi u minh, đã như vậy, trách nhiệm này, ta không thể đổ cho người khác.

Tiến vào hẻm núi, đi vào không đến một dặm liền tới bên ngoài một cái hang động u ám.

Không cần Thu Ngữ nói, Âm Dương Nhãn của Trần Hạo đã phát hiện trong hẻm núi có từng tia Âm Sát chi khí không ngừng hội tụ, sau đó tiến vào trong huyết động.

Đánh giá xung quanh, Trần Hạo liền thấy không ít bố trí, đặc biệt là một gương đồng to lớn đối diện hang động, lúc này dường như đã bị cái gì công kích, trở nên tàn tạ không chịu nổi.

Thu Ngữ nói:

- Đây chính là gương đồng, cấm pháp của sư môn ta, có thể tụ tập tử khí mặt trời, yêu tà thừa dịp ta rời đi, dùng thuốc nổ phá hư, hiện tại nó đã mất đi tử khí. Cấm pháp do sư môn ta

bố trí coi như đã bị hủy đi hơn phân nửa, phần còn lại ngay cả thi binh cũng không áp chế nổi. Đạo hữu, trong thi động có không ít thi binh, người cần phải cẩn thận.

Trần Hạo gật đầu:

- Thu Ngữ đạo hữu yên tâm, ta tự có phân tấc. À, người bây giờ là âm thân, không thể tiếp xúc quá nhiều Âm Sát chi khí, người đừng vào thi động, hãy ở bên ngoài cảnh giới đi.

Thu Ngữ vội vàng nói:

- Đạo hữu không cần phải lo lắng cho ta, người gánh trách nhiệm vì Sơn Khâu Quan ta, ta há có thể ở bên ngoài quan sát? Nhất định phải cùng đi, dù sao Sơn Khâu Quan trấn thủ thi động trăm năm, cũng hiểu rõ tình huống bên trong hơn, có thể giúp người một tay.

Nhìn Thu Ngữ kiên trì, Trần Hạo đành phải gật đầu đáp ứng, sau đó cả nhóm đi thẳng vào thi động.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 296: Mèo Mun Chi Biến

Thi động cao chừng ba mét, rộng hai mét, nhưng càng đi vào bên trong thì càng lúc càng lớn, rõ ràng có vết tích người tu sửa qua.

So với bên ngoài, nơi này sát khí phun trào như là triều tịch.

Trần Hạo lấy Long Huyền Bội hộ thân do Lãnh Yên Nhiên tặng ra, lập tức sát khí tránh lui, hoàn toàn bị ngăn cách ở phạm vi mấy mét.

Lại lấy ra đèn pin cường lực, đang chuẩn bị chiếu sáng đi lên, Thu Ngữ liền mở miệng nói:

- Trần đạo hữu, cương thi rất mẫn cảm với ánh sáng, thứ khác trong động có chút quý dị, sẽ bị ánh sáng kinh động, đến lúc đó sẽ phiền phức.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Nơi này còn có thứ khác?

Thu Ngữ gật đầu:

- Thi động cũng không ít, kim giáp cương thi chiếm cứ chỉ là một phần trong đó, những năm gần đây cũng có chút tà vật ẩn núp bên trong, mượn nhờ sát khí nơi này.

Trần Hạo nói:

- Ta biết rồi.

Trần Hạo thu hồi đèn pin, chỉ là mượn Âm Dương Nhân nhìn sát khí lưu động, dựa vào tia sáng mờ mờ để phán đoán hướng đi.

Một đường xâm nhập, vừa đi tầm mười phút, Trần Hạo đột nhiên cảm giác được dị thường, lập tức dừng chân lại.

Thu Ngữ nói:

- Trần đạo hữu, phía trước là nơi quý vật chiếm cứ, chúng ta cần thận một chút, chỉ cần không kinh động bọn chúng là sẽ không có việc gì.

- Quý Bức? Chính là loại hồn phách sau khi dơi chết biến thành à? Đây có phải quá nhiều rồi hay không?

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Hắn dùng Âm Dương Nhãn nhìn thấy, trên hang động phía trước lít nha lít nhít quý bức đang ẩn nấp, không thể đếm hết.

Thu Ngữ nói:

- Chính là như thế, thời điểm tiền bối Sơn Khâu Quan năm đó phát hiện thi động, liền phát hiện bọn quý bức này. Bọn chúng hẳn sinh hoạt trong động, nhưng bị tướng quân tiền triều thay đổi chỗ nuôi thi, những con dơi này bị sát khí xâm nhập, sau khi chết âm linh không tiêu tan, chuyển hóa quý bức. Cũng may những còn quý bức này chỉ là bình thường, mặc dù có sát khí tằm bở, bất tử bất diệt, nhưng cũng không có linh trí, chỉ là bị sát khí đồng hóa, trở thành một bộ phận thi động, một khi bị kinh động, thập phần khó đối phó.

Trần Hạo giật mình, ánh mắt chột nhìn về phía mèo mun, mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, âm linh quý bức, ngươi ăn không?

Mèo mun meo ô một tiếng, ngo ngoe muốn động.

Cái gì quý bức âm linh, chỉ cần là hồn phách, tất cả đều là đồ ăn của nó, chỉ xem hương vị có được hay không thôi.

- Thế à, vậy đám quý bức này giao cho ngươi.

Trần Hạo cười nói.

Mèo mun ô ô một tiếng, chạy như bay lao ra ngoài.

Thu Ngữ vội vàng nói:

- Đạo hữu, đừng vọng động, số lượng đám quỷ bức này quá nhiều, nếu ...

Còn chưa nói xong, lời nói ông ta lập tức im bật.

Chỉ thấy mèo mun đột nhiên lao ra oa ô một tiếng, trên thân bộc phát kim quang mãnh liệt, sau đó hình thể bành trướng.

Bị mèo mun kinh động, nguyên bản quỷ bức tiềm phục trên vách núi đá lập tức rối loạn lên, từng con phạch phạch vỗ cánh bay ra.

Sau khi cảm giác được khí tức mèo mun, quỷ bức phát ra thanh âm rất nhỏ, sau đó từng mảng lớn bay lên, vô số quỷ bức cơ hồ che kín thông đạo thi động.

Con mắt mèo mun lập tức sáng lên, thân ảnh chạy, mấy hơi thở liền xông vào bên trong đám quỷ bức, trực tiếp hé miệng cắn mấy con.

Kèo kẹt kèo kẹt nhai nhai nhấm nuốt hai lần, con mắt mèo mun trở nên vui vẻ.

Hương vị không tệ, tràn đầy sát khí tinh khiết, còn ăn sướng miệng hơn cả quỷ vật bình thường.

Bất quá, một con chất lượng quá ít, cảm giác ăn mấy con thế mà cũng chỉ tương đương với một con quỷ vật bình thường.

Bất quá không sao, nơi này có nhiều quỷ bức, đủ ăn no.

Ngon lành nuốt vào, mèo mun lần nữa há mồm, một cỗ hấp lực mạnh mẽ từ trong miệng phát ra, một mảng lớn quỷ bức trước mặt nó không cách nào kháng cự bị hút vào.

Thật giống như hạt đậu lăn lăn, trong khoảnh khắc đều bị mèo mun ăn không còn một mảnh.

Thấy cảnh này, Thu Ngữ có chút trợn mắt hốc mồm.

Mẹ kiếp, miêu yêu có thể ăn quý bức?!!

Một đường đồng hành, đối với mấy con yêu loại Trần Hạo mang theo bên cạnh, ông ta đã rất kinh ngạc, chỉ là lúc này sốt ruột thi động mới không có hỏi thăm.

Không nghĩ tới miêu yêu đi theo Trần Hạo thế mà còn có bản sự bức này, tiền bối Sơn Khâu Quan cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết quý bức, nhưng mà những thứ kia đối với người ta mà nói lại là mỹ thực.

Chuyện này khiến ông ta không còn lời gì để nói.

Mèo mun trơ mắt nhìn quý bức ngây thơ vô tri, không sợ hãi chút nào, từng mảnh từng mảnh đưa vào trong miệng. Không đến một phút, lít nha lít nhít quý bức đã bị mèo mun ăn sạch.

Ăn một trận này, mèo mun vừa lòng thỏa ý, ợ một cái no nê, đang định quay lại bên cạnh Trần Hạo tranh công, đột nhiên động tác nó dừng lại.

Trầm mặc một lát, mèo mun đột nhiên oa ô một tiếng lộ khiếu, thân thể phát sinh biến hóa, lần nữa bành trướng.

Lần này, thân thể của nó lại biến lớn gấp đôi, khăn trùm đầu cũng bị thân thể bộc phát kim quang cường đại xé rách, lộ ra đầu mèo.

Sau khi bành trướng, bề ngoài mèo mun cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Đầu lâu dữ tợn, đồng sinh tử phá ra ánh sáng, hai bên đầu nhô lên hai cái mụt.

Bên khóe miệng râu mèo chưa sinh trưởng hoàn toàn, đồng thời cũng không còn là râu mèo bình thường dài nhỏ, mà lại như râu rồng, nhẹ nhàng bay múa.

Còn có tứ chi mèo cũng phát sinh chuyển biến, từng mảnh từng mảnh lân giáp bao khớp móng vuốt, vuốt mèo càng bén nhọn hơn.

Mà biến hóa lớn nhất chính là khí tức trên thân mèo mun.

Khí tức của nó không còn là yêu khí, mà là một loại linh khí cổ quái cường đại, nhưng lại thập phần thuần khiết.

Đột nhiên biến hóa làm nhóm Trần Hạo đang quan sát sợ ngây người.

Cho dù là Trần Hạo cũng không nghĩ tới mèo mun ăn quỷ bức xong lại biến thân.

Lần này biến hóa rất lớn, không chỉ có ngoại hình, còn có hơi thở, thật giống như hoàn toàn thay đổi.

Kinh ngạc đến ngây người chính là Thu Ngũ, ông ta nhìn mèo mun ghen hống trên trời, tư duy hỗn loạn.

Ta mẹ nó cho tới bây giờ chưa từng gặp... Không đúng, liền nghe đều không có nghe nói qua trên thế giới còn có yêu tu ăn quỷ bức sẽ mạnh lên!

Đây là tình huống như thế nào?

Vừa nãy còn nói rất nguy hiểm, cần phải cẩn thận cơ mà?

- Oa, Tiểu Hắc thật là lợi hại, lại mạnh lên, đạo hạnh cơ hồ gấp đôi rồi.

Lam hồ điệp sợ hãi thán phục nói.

- Đại sư, khí tức Tiểu Hắc có chút lạ, khí tức này không giống như là có thể xuất hiện trên thế gian.

Bạch Lộ cũng mở miệng, ngữ khí có chút ngạc nhiên.

Trần Hạo sững sờ, nhìn kỹ, thật đúng là khí tức mèo mun giờ phút này hoàn toàn khác với lúc trước, khí tức kia không chỉ thuần khiết cường đại, trong mơ hồ còn có loại cảm giác cao quý vô cùng. Giống như là một loại tồn tại cường đại nào đó trong cõi u minh.

Cmn xảy ra chuyện gì thế? Là bản thân Tiểu Hắc tồn tại một loại huyết mạch cường đại nào đó truyền thừa hay là nó ở bên trong địa cung Thanh Khê Sơn đạt được cơ duyên?

Mặc dù nhìn mèo mun mạnh lên, đây vốn nên là một sự tình mừng rỡ vui vẻ. Nhưng nhìn mèo mun, Trần Hạo lại có loại cảm giác không hiểu, mèo mun tiếp tục mạnh lên như thế, sẽ có một ngày sẽ rời mình đi.

Suy nghĩ cùng một chỗ, Trần Hạo kịp phản ứng.

Mẹ kiếp, ta tại sao có thể có ý nghĩ như vậy? Tiểu Hắc mạnh lên cùng việc rời mình đi có quan hệ cái vẹo gì?

Thế nhưng là cẩn thận suy nghĩ, lại tìm không thấy đầu nguồn, tựa hồ chính là một loại suy nghĩ bản năng.

Ý niệm này làm Trần Hạo có chút bất an.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 297: Mèo Mun Quả Quyết

Meo ô!

Biến thân xong, mèo mun đầy hiếu kì đối với trạng thái mới, thích ứng một chút, cảm thấy rất không tồi, lập tức tâm hoa nộ phóng.

Ta lại mạnh lên, ha ha.

Sau đó nó quay lại bên cạnh Trần Hạo, nháy mắt với Trần Hạo, meo ô nũng nịu, tràn đầy đắc ý.

Trần Hạo miễn cưỡng lộ ra một cái nụ cười, tán dương:

- Tiểu Hắc thật sự là lợi hại, lại mạnh lên nữa rồi.

Mèo mun lập tức sững sờ, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Mặc dù Trần Hạo nói khích lệ. Nhưng mèo mun lại nhạy cảm từ trên thân Trần Hạo cảm giác được cái gì không tốt?

Ngoạ đầu, mèo mun nghĩ nghĩ, tựa hồ đã nhận ra cái gì, đột nhiên ánh mắt cũng trở nên có chút kỳ quái.

- Khụ khụ, chuyện kia? Chúng ta có phải là nên tiếp tục xuất phát không?

Thu Ngữ phát hiện bầu không khí cổ quái, yếu ớt mở miệng.

Mặc kệ trước mắt kinh người như thế nào, nhưng là chấp niệm của ông ta vẫn là kim giáp cương thi, kim giáp cương thi chưa trừ diệt, Thu Ngữ chết không nhắm mắt.

Trần Hạo gật đầu:

- Vậy được, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi.

Nói xong Trần Hạo trước một bước đi thẳng về phía trước.

Lam hồ điệp, gà ngốc chạy đến bên cạnh mèo mun, sợ hãi thán phục dò xét nó.

Lam hồ điệp nói:

- Tiểu Hắc, người bây giờ nhìn thật là uy vũ, thật suất khí.

Mèo mun tựa hồ cũng có chút cảm giác không được bình thường, không có phản ứng, quay người liền đi theo phía sau Trần Hạo.

Lam hồ điệp cùng gà ngốc sững sờ, hai mặt nhìn nhau.

Chuyện gì xảy ra?

Tiểu Hắc trở nên lợi hại, cũng biến thành u buồn rồi sao?

Ngược lại là Bạch Lộ nhìn ra thứ gì, nói ra:

- Tiểu Lam, Tiểu Hoàng đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.

Lam hồ điệp ah xong một tiếng, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Rõ ràng trở nên rất lợi hại, tạ sao lại không vui? Nếu như ta lập tức mạnh lên gấp đôi, ta sẽ rất vui.

Tiếp tục xuất phát, có Thu Ngữ chỉ điềm, cong cong quần quần thay đổi mấy cái phương hướng, trước mắt rộng mở, một không gian to lớn dưới mặt đất xuất hiện trước mắt mọi người.

Không gian dưới mặt đất này không giống với những không gian dưới mặt đất tự nhiên khác, nơi này từng có rất nhiều nhân công tu kiến, nhìn giống như một cái đình viện bên ngoài.

Tại chỗ sâu đình viện, từng đạo khí tức âm tà đang ẩn núp, số lượng không ít.

Thu Ngữ mở miệng nói:

- Trần đại sư, đây chính là hang ổ kim giáp cương thi, đồng thi chi địa, nơi này chỉ là ở bên ngoài, bên trong có rất nhiều thi binh, năm đó tiền bối Sơn Khâu Quan liên hợp xông cung, bỏ ra cái giá vô cùng thảm trọng mới phong cấm kim giáp cương thi ở bên trong huyết trì. Nhưng lại không có cách nào tiêu diệt, chỉ có thể bố trí phong cấm chi pháp, chậm rãi hao mòn nó.

Bây giờ phong cấm chi pháp bị phá, sát khí một lần nữa ngưng tụ, nếu hiện tại không tiêu diệt kim giáp cương thi, tương lai không lâu tất tiến giai Phi Cương, xuất thế hại người.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên mèo mun oa ô một tiếng, vọt thẳng hướng về phía nơi nuôi thi, thân ảnh nó cực nhanh, nhảy mấy cái liền tiến vào chỗ sâu, khí tức trên thân bộc phát, kinh động đến thi binh ẩn núp bên trong.

Trần Hạo:

- ...

Thu Ngữ:

- ...

Lam hồ điệp, gà ngốc thậm chí Bạch Lộ đều kinh ngạc im lặng.

Tình huống gì đây? Tiểu Hắc điên rồi sao? Tại sao táo bạo như thế, Hạo ca còn chưa phân phó, nó đã chủ động đánh ra? Hơn nữa còn quang minh chính đại cứng đối cứng như thế.

Bất quá lại chấn kinh thế nào cũng không thể nhìn Tiểu Hắc một người đối mặt với thi binh được.

Trần Hạo cũng không hỏi, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, mèo mun đã tiếp xúc cùng thi binh, oa ô một tiếng lệ khiêu, vung vẩy vượt mèo, trực tiếp nhào tới bên cạnh một

con thi binh nhảy đến, vuốt mèo vúi vào, thi binh trực tiếp một phân thành hai, thân thể xé rách.

Nhất kích tất sát, mèo mun không chút do dự, mượn lực nhảy tới trên người một con thi binh khác, vuốt mèo thọc cổ, dùng sức kéo một phát, đầu thi binh liền bay đi.

Mèo ảnh chớp động, cơ hồ không có một thi binh bị nó bỏ qua, dễ dàng giảo sát, làm một nhóm Trần Hạo đuổi theo sau đó nhìn trợn mắt hộc mồm.

Mèo mun biến thân càng phát khí tức cường đại đáng sợ, công kích lăng lệ hoàn toàn khắc chế thi binh, liền như ác lang xông vào bầy cừ, điên cuồng tàn sát.

Lam hồ điệp yếu ớt nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hắc bị sao thế? Hình như trở nên rất hung tàn rồi.

Trần Hạo không có trả lời, chỉ nhìn mèo mun đang giảo sát thi binh, ánh mắt phức tạp.

Thi binh càng ngày càng nhiều, gà ngốc chuẩn bị đi qua hỗ trợ.

Nhưng mèo mun lệ khiếu một tiếng, quay đầu nhìn chăm chăm gà ngốc, dọa gà ngốc ngốc trệ tại chỗ, một mặt mộng bức.

Ý gì? Chúng ta không phải đội ngũ nhỏ sao? Làm sao ta muốn giúp đỡ người lại không vui?

Nhìn kỹ thần thái mèo mun, không giống như là đáng vẻ làm bộ, gà ngốc lập tức không vui.

Không muốn giúp thì dẹp đi, hừ, hảo tâm xem như lòng lang dạ thú.

Gà ngốc lòng tràn đầy khó chịu thu nạp cánh, nằm xuống.

Thu Ngữ nhìn về phía Trần Hạo, hỏi:

- Đạo hữu, đây là...

Trần Hạo nói:

- Đạo hữu đừng quản, để nó tới.

Thu Ngữ nhìn mèo mun đang đơn độc ngành kháng thi binh, lại nhìn Trần Hạo, lựa chọn trầm mặc.

Ông ta nhìn mơ mơ hồ hồ, không rõ vì sao, bất quá chỉ cần tiêu diệt kim giáp cương thi liền tốt, chuyện khác không quan trọng.

Mèo mun tiếp tục tấn công thi binh, nó thật giống như đang phát tiết, không ngừng tiến công, tiến công, lại tiến công.

Mặc kệ thi binh đến nhiều hay ít, đều không có chút nào ngoài ý muốn chết dưới vuốt mèo mun.

Không biết bao lâu, không còn một tên thi binh nào tiến công, thi thể thi binh tàn tạ bị mèo mun diệt sát chất đầy mặt đất, chừng mấy trăm tên.

Nhìn thấy những thi binh tàn tạ này, ánh mắt mèo mun lấp lóe, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng ánh mắt nó trở nên cứng cõi, lần nữa mở miệng, khẽ hấp thụ thi binh đầy đất.

Một nháy mắt, từng đạo tàn hồn trên thân thi binh bị mèo mun thôn phệ.

Theo tàn hồn vào bụng, linh khí trên thân mèo mun cũng nhanh chóng mạnh lên, tốc độ ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, loại khí tức cao quý kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Cho dù là gà ngọc và Lam hồ điệp phản ứng trì độn cũng có chút cảm giác không được bình thường, từng tên lo lắng nhìn mèo mun.

Rốt cục, mấy trăm tàn hồn thi binh bị mèo mun thôn phệ, hóa thành chất dinh dưỡng để mèo mun tiến thêm một bước.

Lần nữa trở nên cường đại, mèo mun trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên quay người, chạy vội trở về.

Đi về bên cạnh Trần Hạo, mèo mun nhìn về phía Trần Hạo, linh lực trên thân lưu động, phía trên đỉnh đầu huyễn hóa ra một cái thân ảnh tiểu xảo.

Thân ảnh này có bộ dáng một tiểu nữ hài bảy tám tuổi, người mặc một thân váy liền áo màu đen, có chút mập mạp, thịt tút tút, nhưng mặt mày rất thanh tú, đặc biệt là một đôi mắt to thập phần linh động đẹp mắt.

- Chủ nhân ngu xuẩn, nếu như không còn lợi hại nữa, ngươi còn quan tâm đến ta hay không?

Tiểu nữ hài mở miệng, ngữ khí nhu nhu, vô cùng dễ nghe.

Trần Hạo khẽ giật mình, nhìn tiểu nữ hài sau một lúc lâu, nhếch miệng cười một tiếng:

- Cho dù ngươi có trở thành một con mèo bình thường, ta cũng sẽ không vứt bỏ ngươi.

Tiểu nữ hài lập tức mặt mày hớn hờ:

- Đây là ngươi nói đó, chủ nhân ngu xuẩn, nhớ kỹ bộ dáng ta hiện tại, sau này không biết lúc nào ngươi mới có thể thấy lại đâu.

Vừa mới nói xong, không đợi Trần Hạo trả lời, thân ảnh tiểu nữ hài tán đi, mèo mun oa ô một tiếng, khí thể trên thân bộc phát, khuếch tán một tầng ba động huyền diệu.

Từ nơi sâu xa, tựa hồ có loại đồ vật ngủ say đã lâu bị đánh thức, sau đó một cỗ lực lượng mênh mông từ bên trong khe hở không gian thẩm thấu ra, khóa chặt mèo mun.

Mèo mun giận dữ nói:

- Ta không muốn truyền thừa của ngươi, ta là mèo, ta không muốn trở thành Cửu U Kỳ lân, không đi U Minh, đồ vật của ngươi, ta trả lại cho ngươi.

Dứt lời, mèo mun lộ khiêu, trên thân lưu động kim quang, chậm rãi ngưng tụ.

Trong bụng mèo mun cũng sáng lên một cỗ hoàng quang.

Hoàng quang từ phần bụng mèo mun không ngừng hướng phía trước di động, hướng ra miệng của nó.

Hành vi của mèo mun làm thứ trong cõi u minh dừng lại một chút, sau đó tựa hồ bị chọc giận, lực lượng mênh mông đè ép.

Mèo mun phun ra một ngụm máu tươi, quang mang trên thân đều mờ đi.

Nhưng mèo mun lại ráng chống đỡ thân thể, ngẩng đầu, tiếp tục gầm thét:

- Ngươi lấy đi, ta không muốn.

Nó tiếp tục thôi động hoàng quang từ phần bụng lên trên miệng.

Lực lượng mênh mông chấn động, bao trùm một mảnh không gian.

Nhóm Trần Hạo dưới loại lực lượng kinh khủng này căn bản ngay cả động cũng không động được, chỉ có thể hoảng sợ, muốn rách cả mí mắt.

Trần Hạo phẫn nộ.

Mèo mun thật gặp vấn đề.

Là nó ở bên trong địa cung Thanh Khê Sơn thu hoạch cơ duyên.

Cái cơ duyên này rõ ràng có yêu cầu gì, mèo mun lúc trước ngây thơ vô tri, không rõ ra sao.

Thôn phệ quỷ vật, không ngừng mạnh lên, nó dần tiếp xúc đến cái cơ duyên này cho nên nó kinh hoảng, không muốn, muốn từ bỏ cơ duyên của mình.

Loại hành vi này rõ ràng chọc giận tới cơ duyên kia.

Trần Hạo rất lo lắng, rất muốn giúp mèo mun.

Nhưng bây giờ hẳn đối mặt với loại tồn tại này căn bản không có bất luận năng lực phản kháng gì, nhỏ yếu như một con giun dế.

- Hệ thống đại lão, hệ thống đại lão, ta yêu cầu trợ giúp, ta muốn giúp Tiểu Hắc, van cầu người giúp ta một chút, chỉ cần một lần, bất kỳ giá nào đều được.

Trần Hạo nhìn mèo mun lực lượng mênh mêng phía trước, một bên thổ huyết, một bên bức bách hoàng quang rời thân thể, tâm như kim đâm, ý niệm hướng hệ thống đại lão xin giúp đỡ.

Ding, hệ thống tương trợ, giảm thọ mười năm.

Như khát khô cực hạn gặp được cam lộ, tiếng Ding đáng yêu vang lên.

Trần Hạo vui mừng quá đỗi, không chút do dự đáp lại.

- Ta đáp ứng.

Ông!

Theo Trần Hạo đồng ý, một loại lực lượng vô hình xuất hiện, lực lượng này không có bằng bạc như trong cõi u minh mênh mêng, nhưng nó lại vĩ đại, tôn quý, hoàn toàn nghiền ép lực lượng mênh mêng.

Tồn tại trong cõi u minh tựa hồ bị kinh hãi, lực lượng áp chế mèò mun dừng lại một chút.

Nhân cơ hội có khe hở, mèò mun thừa cơ nôn ra hoàng quang trong thân thể.

Hoàng quang rời thể, lơ lửng giữa không trung, đây là một quang cầu như thật như ảo, quay tròn xoay tròn.

Đã mất đi hoàng quang, ngoại hình mèò mun trong nháy mắt chuyển biến, khí thể giảm xuống, nhanh chóng biến thành hình thái màu đen nguyên thủy nhất, ghé vào trên mặt đất, khí tức suy yếu, há mồm, ngay cả thanh âm meo ô đều không phát ra được.

Tồn tại trong cõi u minh lập tức trở nên táo động, tựa hồ rất phần nộ.

Đúng lúc này, lực lượng hệ thống đột nhiên bao trùm qua, lập tức bao khóa hoàng quang, hoàng quang lập tức sụp đổ.

Nó tựa hồ bị trọng thương, lực lượng mênh mông lập tức tán loạn, sau đó một loại âm thanh gầm thét quỷ dị vang lên, ngay cả Trần Hạo cũng nghe được.

Trong tiếng gầm rống tức giận mang theo phần nộ, tuyệt vọng, còn có không cam lòng.

Nhưng lực lượng hệ thống sai khi nghiền nát hoàng quang, lần nữa phóng tới lực lượng mênh mông kia, giống như một cái miệng má lớn, lập tức cắn lực lượng mênh mông kia một nửa.

Tồn tại trong cõi u minh kia không dám kêu nữa, nó nhanh chóng biến mất.

Nhưng lực lượng hệ thống lại giống như một con Thao Thiết tham lam, một ngậm lại một ngậm, nhanh chóng thôn phệ tất cả lực lượng mênh mông.

Tồn tại trong cõi u minh:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 298: Hồ Và Chuyển Biến Của Mèo Mun

Thấy được lực lượng hệ thống đáng sợ, tồn tại trong cõi u minh sợ, phát ra một loại ba động.

Hệ thống tới giao lưu.

Sau một lát, lực lượng hệ thống thu liễm, tồn tại trong cõi u minh rút cục rút về vết nứt bên trong không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Mà lúc này, lực lượng hệ thống lưu động, hoàng quang bị nó nghiền nát lần nữa tụ lại, biến thành một viên cầu.

Chỉ bất quá giờ phút này hoàng quang so với trước đó nhỏ đi một nửa, đồng thời hình thể vô cùng hư ảo.

Làm xong hết thấy, lực lượng hệ thống cũng lặng yên biến mất.

Nhóm Trần Hạo rút cục cảm giác được mình có thể động.

Bất chấp những thứ khác, Trần Hạo vội vàng chạy đến bên cạnh mèo mun, ôm mèo mun vào trong lòng.

Giờ phút này mèo mun đã tiến vào trạng thái nửa hôn mê, nguyên bản lông tóc quang trạch sáng rõ cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng, khí tức suy yếu vô cùng.

Trần Hạo không chút nào do dự, từ bên trong Tụ Lý Càn Khôn lấy ra một giọt thạch nhũ, cho vào trong miệng mèo mun.

Thạch nhũ vừa vào liền tan, tẩm bổ mèo mun.

Đang khẩn trương chú ý, Trần Hạo phát hiện khí tức mèo mun rất cục ổn định rất nhiều, lúc này mới thở dài một hơi.

Mẹ kiếp, Tiểu Hắc có cơ duyên này, thật sự là hung hiểm!

Suy nghĩ kỹ một chút, tựa hồ cũng có thể lý giải.

Ăn quỷ liền có thể mạnh lên, mà lại không có chút hạn chế nào, đây quả thực còn bug hơn cả hệ thống, hệ thống đại lão còn bắt mình phải làm nhiệm vụ đây, ban thưởng một chút xíu đạo hạnh, thậm chí còn có phong hiểm, thần thông cái gì còn muốn mình cố gắng tu luyện mới có thể phát huy uy năng.

Lần này nếu không phải gặp được mình, mèo mun mới là nhân vật chính.

Không đúng, không phải nhân vật chính, tình huống Tiểu Hắc không thích hợp, vừa rồi tồn tại kia rõ ràng không có lòng tốt, lưu lại cơ duyên này, tuyệt đối là một cái hố bự chà bá.

Haiz, cơ duyên Tiểu Hắc là hố, còn hệ thống của ca thì sao? Chẳng lẽ cũng muốn lừa ca? Ta có nên cũng học theo Tiểu Hắc hay không, vứt bỏ hệ thống?

Trần Hạo niệm động trong lòng.

Ding: Nhiệm vụ hoàn thành, giảm thọ mười một năm.

Đột ngột thanh âm hệ thống vang lên, sau đó Trần Hạo liền cảm giác trên người mình có thứ gì đó bị tước đoạt.

Cái đồ vật này nhìn không thấy, sờ không được, lại có thể cảm nhận được.

Đây chính là, tuổi thọ!

Trần Hạo im lặng, cái nỗ lực này cũng coi là cực lớn, một người bình thường có thể sống bao lâu? Máy chục năm mà thôi, dù là mình tu hành có thể kéo dài tuổi thọ cũng chỉ trong vòng 150 năm, cứ dựa theo một trăm năm mà tính, đó cũng là

vô cùng... A, không đúng, mẹ nó không phải mười năm sao?
Tại sao biến thành mười một năm?

Trần Hạo kịp phản ứng, trừng to mắt.

Mẹ kiếp, hệ thống người xuất thủ còn thu thêm lợi tức sao?
Người trả một năm tuổi thọ trả cho ta.

Ding: Xét thấy tức chủ phi báng hệ thống, kèm theo một năm, răn đe, nếu như tái phạm, thu hồi ban thưởng, tiêu trừ ký ức, bye bye.

Trần Hạo:

- ...

Ta chỉ là nghĩ nghĩ thôi mà, mẹ nó mới nghĩ một hồi liền ăn quả đắng, so với gặp được Thiên Sát Cô Tinh còn đắng hơn, một năm tuổi thọ đó, nhiều người mộng tưởng sống lâu một ngày còn không thể được, lần này ta liền ném đi một năm?

Hệ thống đại lão, ta biết sai rồi, có thể trả tuổi thọ cho ta hay không?

Hệ thống hoàn toàn không để ý. Bộ dáng thích thì chơi, không chơi xéo đi, hệ thống chỉ có một cái thái độ, người sống khắp thiên hạ đều thua ta.

- Đạo hữu, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Thời điểm này, Thu Ngữ rất cục kịp phản ứng, run run rẩy rẩy mở miệng hỏi.

Trần Hạo lấy lại tinh thần, thở dài nói:

- Ta cũng không giải thích nổi, đạo hữu chỉ cần biết, vừa rồi rất nguy hiểm là được rồi.

Thu Ngữ:

- ...

Ta đương nhiên biết nguy hiểm, vừa rồi loại uy áp cường đại kia hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nổi, so với nó, cái gì kim giáp cương thi, cho dù kim cương cương thi cũng chỉ là cặn bã mà thôi.

Mẹ kiếp, Trần Hạo này đến cùng có lai lịch ra sao? Chuyện này phát sinh ở trên người hắn, hơn nữa còn có yếu tố đi theo, đều là người trong giới tu hành, tại sao lại khác nhau lớn như thế? Chúng ta còn sống cùng một thế giới sao?

Thu Ngữ oán thầm trong lòng.

- Meo ô!

Lúc này, mèo mun kêu một tiếng.

Nhãn tình Trần Hạo sáng lên, vội vàng dò xét.

Quả nhiên mèo mun tỉnh lại, con mắt chưa hoàn toàn mở ra, thoạt nhìn vẫn rất suy yếu. Bất quá khí tức đã ổn định không ít.

Trần Hạo hỏi:

- Tiểu Hắc, ngươi cảm thế thế nào rồi?

Mèo mun lại meo ô một tiếng, lắc đầu.

Trần Hạo thở dài nói:

- Đúng là đồ ngốc, chúng ta là người một nhà, phải tín nhiệm nhau. Về sau làm gì đều phải nói một chút, ngươi làm loạn như thế, nếu ta không cứu ngươi kịp thì phải làm sao bây giờ?

Mèo mun ủy khuất nhìn Trần Hạo, dùng chân nhỏ lay lay trên ngực Trần Hạo.

Trần Hạo bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn nói:

- Được rồi, không sao là tốt rồi, ừm, bất quá đồ vật ngươi phun ra đã khôi phục, ngươi xem còn muốn hay không?

Mèo mun quay đầu nhìn về phía hoàng quang lơ lửng, đang định lắc đầu, đột nhiên mắt lộ ra ngạc nhiên, nhìn kỹ một chút, đối với Trần Hạo kêu một tiếng, trong mắt có chút vui vẻ.

Trần Hạo hỏi:

- Người xác định sao? Lần này không sao?

Mèo mun gật đầu.

Trần Hạo liền ôm mèo mun đi tới trước hoàng quang lơ lửng.

Mèo mun trực tiếp há mồm, cắn một cái nuốt vào.

Hoàng quang bị nuốt vào trong bụng.

Sau một khắc, trên thân mèo mun lại hiện lên kim sắc quang mang, khí tức phi tốc tăng lên, trong khoảnh khắc liền cường đại gần như gấp hai ba lần. Sau đó nó từ trong ngực Trần Hạo nhảy ra, rơi vào trên mặt đất, sau một tiếng oa ô, bắt đầu biến thân.

Thân thể nhanh chóng bành trướng, lần này biến thân lại khác biệt.

Trước kia biến thân, thân thể sẽ phát sinh chuyển biến vi diệu. Nhưng hiện tại mèo mun biến thân, thân thể bành trướng...vẫn chỉ là mèo mun, đầu mèo, râu mèo, thân mèo, đuôi mèo. Hơn nữa còn mập phì, nhìn giống như bị thổi phồng, à, còn có loại cảm giác rất ngốc nữa.

Trần Hạo nhìn thấy, kém chút cười ra.

Mèo mun biến thân, cũng đang nhìn mình, phát hiện vẫn là trạng thái mèo mun, lập tức mặt mày hơn hở, nhảy tung nhảy loạn, sau đó phóng tới chỗ gà ngốc. Lập tức nhào vào nó. Gà ngốc không có tránh né, mà tùy ý để mèo mun khi dễ, đồng thời quan sát mèo mun.

Chờ xác định Miêu tử vẫn là Miêu tử trước kia. Gà ngốc vội vàng giãy dụa ra, sau đó chạy đến một bên, ghét bỏ nhìn mèo mun.

Con mèo chết, hiện tại biến thân vừa mập vừa xấu.

Mèo mun lại nhào về phía lam hồ điệp, Lam hồ điệp tự nhiên hơi sợ, vội vàng bay lên, ta bé lắm, người lớn hơn, bị người ép hồng cánh làm sao bây giờ.

Về phần Bạch Lộ, mèo mun nhìn một chút, từ bỏ, vị giao xà tử tử này vẫn phải tôn trọng một chút.

Trong lòng đắc ý, sáng khoái, mèo mun chỉ cảm thấy không gian âm u dưới mặt đất cũng trở nên tươi đẹp.

Nó không muốn trở thành cái gì, chỉ muốn làm mèo, làm chính nó, sau đó ở bên cạnh Trần Hạo, vĩnh viễn viễn viễn.

Vui vẻ sau một lúc, mèo mun đột nhiên nhớ tới cái gì, vuốt mèo nâng lên, móng vuốt thép từ trong lòng bàn tay bắn ra, lấp lóe quang mang sắc bén.

Thấy thế, mèo mun càng vui vẻ hơn.

Mặc dù bây giờ khí tức của nó nhỏ yếu hơn lúc trước nhiều, thậm chí còn không bằng cả gà ngốc.

Thế nhưng hiện tại nó cảm giác cực kỳ tốt.

- Meo ô!

Vui vẻ, mèo mun hăng hái nhìn về phía Trần Hạo, kêu một tiếng, sau đó vuốt mèo một chỉ chỗ sâu Địa Cung, khí thế dâng cao.

Trần Hạo cười cười, nhìn về phía Thu Ngữ nói:

- Đạo hữu, hiện tại không sao, chúng ta đi tìm kim giáp cương thi đi, à, tâm tình có chút không tốt, chúng ta cần một đối thủ tốt.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 299: Cương Thi Đâu?

Nguyên bản phiên phức bên ngoài Địa Cung bị mèo mun thanh tẩy hết, còn lại cũng chỉ là lão tướng kim giáp cương thi mẹ goá con cô.

Một đường thông suốt, thẳng vào chỗ sâu Địa Cung, rất nhanh, một nhóm Trần Hạo liền thấy một cái cung điện to lớn.

Ánh mắt Trần Hạo nhất động, đưa tay bắt pháp quyết, ngưng tụ mấy chục cái hỏa đoàn bay múa tứ phương, trong khoảnh khắc liền chiếu sáng toàn bộ cung điện lên.

Thấy rõ ràng, Trần Hạo liền phát hiện cung điện này tu kiến rất xa hoa, Kim Long giữ lời, sàn nhà bạch ngọc, khắp nơi được tinh điêu tế trác, bài bố đồ sứ châu báu, đến màn treo cũng đều là màu vàng.

Trên mặt lộ ra biểu tình tự tiếu phi tiếu, Trần Hạo nói:

- Vị tướng quân này đại nhân, tâm cũng không nhỏ đâu.

Thu Ngữ nói:

- Sư môn trưởng bối ta đã từng điều tra qua, tướng quân này khi còn sống xuất thân tướng môn, quan thăng cực hạn, trấn thủ một phương, quyền thế cực lớn, đáng tiếc tiền triều thịnh thế, đã tâm vô vi.

Trần Hạo bĩ môi nói:

- Đây chính là khi còn sống làm không được, sau khi chết tự ngu tự nhục sao? Ha ha, thành cương thi đã không phải bản thân lúc đầu, coi như cuối cùng tiến giai thành Hạng Bạt, uy

hiếp thiên hạ thì làm sao, đầu óc tên tướng quân này quả thật bị úng nước rồi.

Meo ô!

Lúc này, mèo mun kêu một tiếng, mắt mèo sáng rực phát sáng, nhìn chỗ sâu trong cung điện.

Trần Hạo ánh mắt dừng lại, sau đó liền phát hiện bên kia ẩn núp tà khí cường đại.

- Đi thôi, mặc kệ nó có ý nghĩ gì, đã muốn biến cương thi, vậy liền nhân quý căm hận, không thể nhân nhượng.

Miệng nói xong, Trần Hạo cất bước đi vào chỗ sâu trong cung điện.

Vòng qua cung điện, đi vào đằng sau, bỗng nhiên nhìn thấy một cái hầm cung to lớn, xung quanh tu kiến rất tốt, ở giữa lại là một cái ao to lớn.

Nước trong ao màu đỏ sậm, bên trong ngưng tụ sát khí, hóa thành trạng thái sương mù, Trần Hạo cảm giác được cường đại tà khí ở dưới đáy ao.

- Đạo hữu, đây chính là huyết trì, chính là một loại tà pháp cực kỳ ác độc, không chỉ sát sinh lấy máu, còn phải giam cầm hồn phách, cái ao này chính là vong hồn mấy ngàn người hội tụ!

Thu Ngữ thờ dài nói.

Ánh mắt Trần Hạo trở nên lảng lệ.

Sát hại người vô tội chỉ vì tư lợi bản thân, dạng người này không nên sống, muốn hóa thân cương thi điều võ giương oai? Ha ha.

Nhìn sát khí ngưng tụ quanh ao, Trần Hạo vươn tay, vận chuyển pháp lực, trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ

thành một viên lôi cầu.

Lôi cầu phát ra khí tức bạo ngược, ẩn chứa lực lượng hủy diệt cường đại.

Cảm nhận được lôi đình chi lực, Thu Ngữ đứng ở bên cạnh cũng nhìn không được lui về phía sau một chút, sợ hãi thán phục nhìn Trần Hạo.

Vị đạo hữu này tuổi còn trẻ nhưng lại có pháp lực cùng thần thông không thể tưởng tượng nổi, dạng đạo hữu này đến cùng là truyền thừa gì mới có thể bồi dưỡng ra?

Về phần Trần Hạo trước đó nói mình tán tu, ông ta hoàn toàn không tin, cmn tán tu lại có thể ngưng tụ như vậy? Hơn nữa đây còn là thời mạt pháp, nói như thế có quỷ mới tin ấy.

Lôi cầu ngưng tụ rời khỏi tay, tiến thẳng vào trong huyết trì.

Lôi đình chi lực, chí dương chí cương.

Sát khí hội tụ, chí âm chí tà.

Cả hai hoàn toàn là trời sinh đối lập. Lúc tiếp xúc sẽ bộc phát xung đột.

Lôi cầu bạo liệt, hóa thành một đạo thiểm điện, trực tiếp bổ sát khí ra, chấn động tiêu tán.

Trong khoảnh khắc, sát khí đầy ao, một chút cũng không còn.

Sát khí tản ra, Trần Hạo trở tay lấy ra đại kiếm gỗ đào, đang muốn nhảy vào, đột nhiên động tác dừng lại, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ao không sâu, bất quá chỉ bốn năm mét, phía dưới có một cái quan tài xóc lên, bên trong... Không có thứ gì.

Mà Trần Hạo cảm giác được tà khí cường đại từ trong cái quan tài này phát ra.

Mẹ kiếp! Kim giáp cương thi đâu?

Trần Hạo mờ mịt nhìn về phía Thu Ngữ.

Thu Ngữ cũng ngậy ngẩn cả người.

Không có khả năng, kim giáp cương thi còn chưa hoàn toàn tiến giai, nếu rời khỏi huyết trì, chẳng khác nào thất bại trong gang tấc.

Vội vàng bay thấp đáy ao, Thu Ngữ kiểm tra quan tài, cái gì cũng không tìm được, chợt sắc mặt đại biến.

- Không có khả năng, kim giáp cương thi đang ở nơi này, làm sao lại không thấy đâu? Chuyện này không đúng.

Sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng nói:

- Có phải là lúc trước động tĩnh kia kinh động đến nó, nó sợ hãi, bỏ chạy rồi hay không?

- Chạy?

Thu Ngữ sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

- Muốn chạy cũng phải chạy ra Địa Cung mới được, Địa Cung phong bế bốn phía, chính là vì chặn đường sát khí, tầm bổ thi thể. Nó muốn chạy, chúng ta cũng có thể nhìn thấy được.

Trần Hạo nói:

- Nhưng bây giờ cương thi không thấy? À, tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, các người cảm giác được không?

Mèo mun lắc đầu.

Gà ngốc lắc đầu.

Bọn chúng có thể cảm giác được bên trên quan tài lưu lại khí tức kim giáp cương thi, cũng không có phát hiện gì khác.

- Không đúng, nơi này từng có người đến rồi.

Đúng lúc này, Bạch Lộ mở miệng, ngữ khí ngưng trọng nói.

Trần Hạo sững sờ, Âm Dương Nhãn cẩn thận quan sát, sau đó ánh mắt hẩn nheo lại.

Bên trong sát khí nồng đậm này thật sự có khí tức của người sống lưu lại, chỉ là khí tức này rất yếu ớt, không thể tra, nếu không phải Bạch Lộ mở miệng, Trần Hạo căn bản không phát giác ra được.

- Người sống? Chẳng lẽ là người phá hủy phong cấm? Nhưng người này làm sao có thể mang kim giáp cương thi đi? Kim giáp cương thi cho dù chưa tiến giai Phi Cương, cũng không phải người bình thường có thể đối phó được. Hơn nữa hoàn toàn không làm kinh động thi binh bên ngoài, cũng không có phát sinh đánh nhau, làm sao có khả năng?

Thu Ngữ lộn xộn, không cách nào lý giải.

- Thu Ngữ đạo hữu, người nói có phải là có người đã sớm biết Sơn Khâu Quan ở nơi này trấn áp một đầu kim giáp cương thi hay không, sau đó âm thầm lên kế hoạch chờ người rời khỏi, lấy cương thi đi?

Trần Hạo hỏi.

Thu Ngữ đang muốn lắc đầu, đột nhiên biểu lộ khê giật mình, tựa hồ nghĩ đến cái gì, đột nhiên kinh hoảng nói:

- Không có khả năng, hẳn không phải là bọn họ, thế nhưng, thế nhưng có thể vô thanh vô tức khống chế một đầu mao cương, ngoại trừ bọn họ...

Thu Ngữ không nói được nữa, thân ảnh nhất chuyển, hóa thành một đạo lưu quang, điên cuồng hướng bên ngoài Địa Cung bay đi.

Trần Hạo tròn tròn mắt.

Ta khao, đạo hữu người nói rõ ràng chút đi, cái gì bọn họ, đây rốt cuộc là ai?

Bất quá kim giáp cương thi không có, Trần Hạo đành phải đi theo phía sau Thu Ngữ.

Chỉ là ra Địa Cung, Trần Hạo đã không cảm giác được khí tức Thu Ngữ, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Mẹ kiếp, thật vất vả đến một chuyến, nhiệm vụ diệt yêu trừ ma không hoàn thành, còn kém chút góp Tiểu Hắc nhà ta vào, lần này đầu voi đuôi chuột, biệt khuất quá.

Được rồi, chờ Thu Ngữ đạo hữu xem tình huống lại nói, có lẽ trong đó thật có âm mưu gì.

Mang theo mấy con vật đang định quay lại, đột nhiên sắc mặt Trần Hạo động, quay người nhìn về phía một cái lối đi mở miệng nói:

- Ra.

Trong thông đạo vô thanh vô tức, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, nâng tay phải lên, năm ngón tay lấp lóe lôi đình điện quang.

- Không ra, ta sẽ xuất thủ.

- Đại sư, đừng, ta ra.

Lần này, trong thông đạo rốt cục truyền đến một đạo thanh âm kinh hoàng, sau đó một nam tử mặc màu xám áo mỏng, mang theo mũ, dáng người gầy yếu, mặt dài như khỉ chạy ra, nó xoay người gạt đầu, một mặt nịnh nọt.

Dò xét nam tử một chút, phát hiện y mang mũ, ánh mắt Trần Hạo ngưng lại.

- Hán gian.

Mắt thấy khí tức Trần Hạo khóa chặt nó, nam tử quá sợ hãi,
vội vàng nói:

- Đại sư tha mạng, ta có tình báo trọng yếu.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 300: Lấy Thân Tuân Đạo, Tuy Tử Bất Hối

Nghe nam tử nói, trong đầu Trần Hạo đột nhiên toát ra một lời kịch.

- Đội trưởng, đừng nổ súng, người một nhà.

Giống như cười mà không phải cười nhìn nam tử, Trần Hạo nói:

- Người có tình báo gì?

Nam tử vội vàng nói:

- Đại sư, các người là muốn tìm đầu cương thi kia ư, ta biết nó bị ai lấy đi, nếu ta nói, đại sư ngài có thể đáp ứng ta một điều kiện hay không.

Ding: Quỷ chết công Lý Phú Quý, âm linh tám mươi bảy năm, hoàn thành di nguyện, khấu trừ hai mươi năm đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

- Thế nào, đại sư, ta thật biết cương thi bị ai...

Nhìn Trần Hạo trầm mặc, nam tử vội vàng mở miệng, một mặt cam đoan mình tuyệt đối nói thật.

Thế nhưng nó còn chưa dứt lời, Trần Hạo đột nhiên bay lượn tiến lên, lôi đình chi lực trong tay hung hăng bổ vào trên thân nam tử.

Ba một tiếng, nam tử trực tiếp sụp đổ vô hình, hồn phi phách tán.

Làm xong hết thấy, Trần Hạo thở dài một hơi.

Mẹ kiếp, lại muốn lừa ta.

Tụt hai mươi năm đạo hạnh đó, mẹ nó người đã gây nghiệt thế nào mới khiến cho hệ thống đại lão nhìn không nổi. Giúp người liền đánh ta trở lại nguyên hình

Tình báo? Tình đại gia người, lão tử không thèm.

- Đại sư ca ca, tại sao người lại diệt nó, nó nói có tình báo mà.

Lam hồ điệp nghi hoặc mở miệng.

Mèo mun, gà ngốc, Bạch Lộ cũng đều không hiểu nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo giải thích nói:

- Đó là người xấu, trước kia chuyên môn lừa người một nhà, cho nên nó không đáng tin, vẫn diệt sát là tốt nhất.

Mấy con vật giết mình.

Mèo mun có chút tiếc nuôi meo ô một tiếng. Tựa hồ biểu thị, dạng người này hẳn nên cho ta ăn mới đúng. Quá lãng phí.

- Được rồi, chúng ta đi thôi, nhìn Thu Ngữ đạo hữu có thể có phát hiện gì không.

Một đường trở về, ra khỏi thi động.

Trần Hạo trầm ngâm một chút, quay người lấy ra kiếm gỗ đào, vung vẩy kiếm quang, không ngừng chém vào, lập tức sơn thạch sụp đổ, không ngừng rơi xuống.

Trong khoảnh khắc, thi động liền bị phong bế.

Làm xong chuyện này, Trần Hạo mới hài lòng cười một tiếng.

Mặc dù đây chỉ là trị ngọn không trị gốc, không cách nào ngăn cản hung địa tiếp tục tụ tập sát khí.

Nhưng sát khí tụ tập, ngưng tụ trong động, giờ phút này phong kín sơn động cũng có thể phòng ngừa người đến sau tìm đường chết. Xem như đã tận hết sức mình.

Đương nhiên, nếu như vẫn có người hiếu kì, sau đó nghĩ biện pháp tiến vào, đó chính là mệnh tuyệt, không thể làm gì được.

Từ hẻm núi rời đi, thời điểm đi vào Đạo quan đã là đêm khuya.

Trần Hạo không tìm được hồn phách Thu Ngũ, đành phải giúp đỡ thu thập một chút.

Những thi binh bị chém giết thì tụ tập một đống, sau đó ngưng tụ hỏa cầu, thiêu sạch sẽ.

Thi thể Thu Ngũ thì cất giữ một bên, chờ Thu Ngũ như thế nào.

Sửa soạn xong hết, Trần Hạo đang ở Đạo quan chờ đợi Thu Ngũ trở về.

Thời gian chậm rãi qua đi, thẳng đến khi chuông hơn một giờ, Trần Hạo đang tĩnh tọa khôi phục pháp lực chợt mở mắt.

Sau đó hắn liền thấy hồn phách Thu Ngũ từ đằng xa bay tới, hiển hóa thân ảnh trong đạo quan.

Giờ phút này sắc mặt Thu Ngũ âm trầm, trên thân lưu động từng sợi hắc khí, nhìn Trần Hạo hơi nhú mày.

Thu Ngũ một lòng hướng đạo, sau khi chết cũng là đạo linh, miễn dịch đối với tượng thần uy hiếp.

Nhưng hiện tại, ông ta thế mà đạo tâm giao động, có xu thế chuyển hóa lệ quý!

- Thu Ngũ đạo hữu, đến cùng xảy ra chuyện gì? Tình huống này của ngươi không ổn lắm.

Trần Hạo đứng dậy, mở miệng hỏi.

Thu Ngữ im lặng, sau một hồi lâu thờ dài một tiếng:

- Trần đạo hữu, người nói giữa đồng đạo có tín nhiệm lẫn nhau không?

Trần Hạo:

- ...

Thu Ngữ khỏ sở nói:

- Trần đạo hữu không cần lo lắng, ta nói không phải người, mà là một đồng đạo tương giao với Sơn Khâu Quan ta.

Trần Hạo hiểu kì hỏi:

- Chẳng lẽ phá hư phong cảm thi động chính là vị đồng đạo kia?

Thu Ngữ nói:

- Hẳn là y, người đó là một vị truyền nhân chi mạch Mao Sơn, tinh thông khu quỹ luyện thi chi pháp, giao hảo cùng sư gia, ta gọi là sư thúc, giữa hai nhà thường có kết giao, quan hệ mật thiết. Lần này kim giáp cương thi mất tích, ta đi đến chỗ y ở nhìn một chút, đã không thấy. Mặt khác cũng phát hiện bố trí pháp đàn, chính là pháp đàn luyện cương rất nổi danh Mao Sơn nhất mạch, tựa hồ chuẩn bị đã lâu.

- A? Nói như vậy, kim giáp cương thi bị y luyện hóa mang đi?

Trần Hạo kinh ngạc mà hỏi.

Thu Ngữ gật đầu.

Trần Hạo hồ nghi nói:

- Vị đạo hữu kia lợi hại như vậy, đây chính là mao cương đó, nhẹ nhàng liền bị luyện hóa như vậy?

Thu Ngữ cười khỏ:

- Nhưng hiện tại cương thi không thấy là thật, vị sư thúc này cũng không thấy là thật.

Trần Hạo phản bác không được, nhìn Thu Ngữ nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

Trong mắt Thu Ngữ có chút mờ mịt.

- Ta không biết, Sơn Khâu Quan một mạch vẫn luôn lấy trấn áp kim giáp cương thi làm trọng trách, hiện tại phong cấm thi động bị phá, kim giáp cương thi cũng không thấy, ta không biết nên làm gì bây giờ.

Trần Hạo im lặng, sau một hồi lâu mở miệng nói:

- Đạo hữu, mặc kệ như thế nào, người bây giờ cũng là vì đảm nhiệm trọng trách mà bỏ ra tính mệnh, cũng không tính cô phụ trách nhiệm của sư môn. Sự tình liên quan tới kim giáp cương thi, người cũng đừng quản, cũng đừng suy nghĩ nhiều, nếu không mấy chục năm khổ tu một khi hủy hết, còn đánh mất đạo tâm, đời sau khả năng liền vô duyên với đại đạo. Lựa chọn duy nhất của người bây giờ chính là quên đi tất cả, đầu thai chuyển thế. Kim giáp cương thi bị người mang đi, không xuất thế thì thôi, một khi xuất thế tất sẽ phải gánh chịu trấn áp từ Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan, chắc chắn không có việc gì.

Thu Ngữ im lặng.

Sau một lúc lâu, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Đa tạ đạo hữu vì ta giải hoặc, bất quá kim giáp cương thi là chấp niệm của ta. Chấp niệm không mất, bản đạo không cách nào thuận nhiên vào luân hồi, cho nên ta dự định truy tìm vị sư thúc này, cho dù hồn phi phách tán, ta cũng muốn cùng

kim giáp cương thi đồng quy vu tận, hoàn thành trọng trách thủ vững trăm năm của sư môn ta.

- Đạo hữu, ngươi đây là...

Trần Hạo còn muốn khuyên giải.

Thu Ngữ liền chân thành nói:

- Đạo hữu không cần nói nhiều, bản đạo tâm ý đã quyết, sẽ không sửa đổi, đạo hữu hãy lấy Trấn Ma Đỉnh ra đi.

Trần Hạo nhìn thật sâu Thu Ngữ một chút, lúc này mới đem hộp gỗ từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra.

Thu Ngữ tiến lên, mở hộp gỗ ra, nhìn thoáng qua trấn ma đỉnh ẩn chứa lực lượng khổng lồ, ánh mắt phức tạp, lại nói với Trần Hạo:

- Trần đạo hữu, tương giao tuy ít, nhưng đạo tâm cộng minh, kham vi tri kỷ, phúc họa không thể cùng đạo hữu đàm huyền luận đạo, lấy làm tiếc nuối. Nhìn Sơn Khâu Quan ta có thể để đạo hữu có chút cảm ngộ, ngày sau tu hành cẩn thận, cần biết lòng người khó dò, niệm tình hóa thù.

Nói xong, không đợi Trần Hạo mở miệng, Thu Ngữ cười to vài tiếng, ngữ khí cao nói:

- Đời này cùng đại đạo hữu duyên vô phận, dù không cam lòng, nhưng cũng vui, thanh tu không uổng công cả đời. Nay lấy thân tuẫn đạo, dù chết cũng không hối tiếc.

Dứt lời, hắc khí trên thân Thu Ngữ tán đi, hồn phách hóa thành một đạo lưu quang, dung nhập bên trong trấn ma đỉnh.

Trấn ma đỉnh trong nháy mắt bộc phát linh quang, bay múa mà lên, quay xung quanh Trần Hạo hai vòng, phá không mà đi, không có Nhập Đạo.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Trần Ma Đình biến mất, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, thi một cái lễ tiết Đạo gia, chấp tay thi lễ phương hướng Trần Ma Đình rời đi:

- Đạo hữu đi mạnh khỏe.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 301: Trở Về Thạch Thành

Thu Ngữ vừa đi, không gian xung quan liền trở nên yên tĩnh im ắng.

Trần Hạo ngưỡng vọng nhìn ngôi sao đầy trời, đột nhiên cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Một trận hành đạo, tao ngộ rất nhiều, cũng lĩnh ngộ rất nhiều.

Đặc biệt là tiếp xúc cùng Thu Ngữ, Trần Hạo phát hiện một ít ý nghĩ cũng thực buồn cười.

Người tu hành cũng không phải làm ăn, không cần kết giao tứ phương, có ba lượng hảo hữu, đàm huyền luận đạo là được, muốn nhiều đạo hữu như vậy làm gì? Kết giao nhiều, rỗng rảnh lẫn lộn, có lẽ sẽ làm cho người đổ mắt, đây chính là lấy họa chi đạo.

Đến tận đây, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy. Trận này hành đạo nên kết thúc, trở về hảo hảo kiểm chế lại, lắng đọng, vững chắc căn cơ lại.

Ở Sơn Khâu Quan nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai Trần Hạo liền xuất phát.

Mang theo mấy con vật lái xe trở về, một đường đi cao tốc, không có chút nào dừng lại.

Buổi chiều hai ngày sau, Trần Hạo đã đi tới Thạch Thành.

Cửu biệt trở về, thành thị quen thuộc ngày xưa vẫn như trước, không có gì thay đổi.

Phòng ở cũng rất sạch sẽ, hẳn là trước khi đi, Chu Cương lưu lại chìa khoá, anh ta thường để cho người tới quét dọn.

Trong lòng sinh âm áp, Trần Hạo gọi điện thoại cho Chu Cương, thông báo mình đã trở về.

Chu Cương đại hỉ, yêu cầu đón tiếp Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không cự tuyệt, đáp ứng sau đó cúp điện thoại.

Tuần đồ mệt nhọc, Trần Hạo thanh tẩy một cái, thay một thân quần áo khô mát, sau đó hỏi thăm mấy con vật, muốn cùng mình đi dự tiệc hay không.

Biết được là đi tới nhà Chu Cương ăn cơm, mèo mun biểu thị cự tuyệt, nó sợ tiểu nha đầu kia thích túm lông, đánh cũng đánh không được, cự tuyệt cũng không tốt, dứt khoát không gặp mặt.

Mà mèo mun để Lam hồ điệp phiên dịch truyền lời, lúc này trở về, nó muốn đi thăm cô gái chiếu có nó nhiều năm lúc trước.

Gà ngọc cũng không muốn về ông chủ cũ, linh trí nó phóng đại rất rõ ràng, mình bị bán đi, nếu trở về, không chừng ông chủ cũ bắt lấy nó lại bán một lần, đến lúc đó làm thế nào.

Bất quá nó cũng không muốn đi dự tiệc, muốn ở nhà học nói, có gắng vì mộng sủng ông.

Bạch Lộ thì biểu thị muốn độc lòng tu hành, Lam hồ điệp cũng không muốn chạy loạn.

Cuối cùng Trần Hạo đành phải đi một mình.

Lái xe đi vào nhà Chu Cương, gõ gõ cửa, tẩu tử Dương Tuệ liền ra mở cửa.

Nhìn thấy Trần Hạo, Dương Tuệ lộ ra khuôn mặt tươi cười:

- Anh chị luôn chờ cậu quay về, Đồng Đồng không biết nhắc tới cậu bao nhiêu lần, chỉ hỏi Hạo thúc thúc bao giờ trở về.

Trần Hạo vừa vào cửa vừa cười nói:

- Đồng Đồng nói như vậy à, nó ở chỗ nào rồi?

Dương Tuệ nói:

- Đi học ở nhà trẻ rồi, Chu ca cậu mỗi ngày đưa đón, vừa vặn cậu trở về, Chu ca cậu thuận đường đi mua chút đồ ăn, đón tiếp cậu vẫn là trong nhà tương đối tốt.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này tuyệt đối tốt, mấy ngày này không ăn thức ăn tầu tử làm, rất nhớ.

- Ha ha, vậy cậu nghỉ ngơi trước, chị đi nấu canh trước, tầu tử gần đây vừa học được một loại canh, Chu ca cậu thử qua nói rất ngon, hôm nay liền làm cho cậu nếm thử.

- Được, làm phiền tầu tử rồi.

Chờ Dương Tuệ đi vào phòng bếp, Trần Hạo tìm sofa ngồi xuống.

Trái phải vô sự, Trần Hạo lấy ra điện thoại.

Hành đạo đến nay, Trần Hạo cơ bản thuộc về trạng thái tuyệt giao cùng điện thoại, ngoại trừ cách mấy ngày gọi điện thoại cho mẹ báo bình an, cũng không có tác dụng khác.

Giờ phút này mặc kệ là QQ hay là Wechat, đều chồng chất đầy tin tức, các loại 99+.

Trần Hạo cười cười, từng cái ấn mở.

Tin tức QQ tất cả đều là tin tức nhóm, group bạn học, bằng hữu, công việc, còn có một nhóm trước kia thêm các bạn đọc.

Group bạn học có bốn cái, tiểu học, sơ trung, cao trung, đại học.

Trong đó náo nhiệt nhất là nhóm cao trung, đồng học bên trong đều là người bản địa, nói chuyện đều thoải mái, nói khoác, bạn gái, cái gì năm thu nhập mười mấy vạn, hỡn không ra cái gì. Trần Hạo chỉ là lật nhìn một chút liền thôi.

Những đồng học nói khoác này hẳn rất rõ ràng, trong nhà không quan hệ, toàn mẹ nó đi nhà máy làm việc, từng người tiền lương hai ba ngàn, còn chưa nhất định có người muốn. Chỉ là đầu thai tốt, có cái gì tốt để khoe khoang, ca được hệ thống còn không nói cái gì đây.

Nhóm tiểu học, sơ trung cùng cao trung liền phát tin tức ít, đứt quãng, cũng không ai nói tiếp, trừ hàng mấy tháng mới góp nhặt hơn một trăm tin, ngoại trừ nhóm đại học công tác ít có thời gian nói nhảm, nhóm tiểu học cùng sơ trung xem chừng không được bao lâu sẽ tan.

Các bạn đọc không nói, sách cũng không nhìn, còn nói cọng lông.

Đóng lại QQ, mở ra Wechat, Trần Hạo lay một cái, đột nhiên nhãn tình sáng lên.

Là mình thêm nhóm bằng hữu Long đại sư.

Lúc này bên trong đang nói chuyện phiếm.

Trần Hạo mở ra xem. Quả nhiên, Long đại sư online, đang cùng hai đạo hữu nói chuyện phiếm.

Trần Hạo lật xem một cái, trò chuyện liên quan tới một cái vấn đề phong thủy công trường.

Tựa hồ người chết ở công trường, sau đó liền xuất hiện sự kiện linh dị, trong đó một đại sư tiếp nhận nhiệm vụ, đi qua nhìn một chút, kết quả phát hiện công trường cũng không phải

là vấn đề phong thủy. Cho dù là ban đêm đi điều tra cũng không có phát hiện cái gì dị thường.

Thế nhưng lúc đại sư kia dự định rời đi, công trường lại chết thêm người, kiểu chết còn rất thê thảm, thậm chí sau khi chết đều không có hồn phách, nhìn không giống như là người sống gây nên, cho nên y ở trong nhóm xin giúp đỡ.

Sau đó Long đại sư cùng một đại sư khác thì giúp một tay hỏi thăm, tìm hiểu tình huống, trong lúc đó còn dẫn chứng phong phú, các loại thảo luận, hiển lộ rõ ràng ra mấy vị đại sư này một đạo đối với phong thủy, kiến thức linh dị và học thức thâm hậu.

Trần Hạo nhìn mở rộng tầm mắt, lật đến cuối cùng liền thấy Long đại sư phát tin tức nói:

- Đây không phải vấn đề phong thủy, đây là có tà đạo âm mưu giết người, đoán chừng là muốn mượn thủ pháp phong thủy để che dấu sự thật phạm tội. Lão Trương, ông vẫn là tham gia cái khác, loại sự tình này vẫn là giao cho Ban Ngành Liên Quan đi.

Lão Trương đại sư trả lời:

- Tôi cũng giải thích cho lão bản công trường, thế nhưng ông ta càng sợ hơn, quần lầy không cho tôi đi.

- Người kia là người quen à? Làm sao giới thiệu cho ông loại nhiệm vụ này?

- Là ngũ ca.

- Ngũ ca? Lão tiểu tử này không phải rửa tay chậu vàng, không làm chuyện này sao? Làm sao còn hỗ trợ giới thiệu?

- Nói đến phức tạp, ngũ ca cũng là bị người quen xin giúp đỡ, ài, mấy người nói làm thế nào, tôi hiện tại mặc kệ đi đâu, lão bản công trường đều đi theo tôi, sợ tôi chạy, đi ngủ đều ở

bên cạnh giường của tôi dựng chần đệm nằm dưới đất, lão tử cũng sợ.

- Ha ha ha, lão bản chẳng lẽ làm việc trái với lương tâm, lúc này mới sợ trả thù, lão Trương ông kiếm chế một chút, cũng đừng vì một chút tiền mà kéo mình vào.

- Đúng đúng, chúng ta làm chính là phong thủy, cũng không phải đấu pháp cùng người ta, vì ít tiền không đáng.

Nhìn mấy vị đại sư trò chuyện như thế này, Trần Hạo cười cười, phát tin:

- Chào mấy vị đại lão.

- ...

- ...

- ...

Nhóm lập tức an tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, Long đại sư phát tin tức:

- Tu hành giới lão bị vùi dập giữa chợ cung nghênh Trần Hạo đại lão giáng lâm.

Tu hành giới lão bị vùi dập giữa chợ cung nghênh Trần Hạo đại lão giáng lâm + 1

Tu hành giới lão bị vùi dập giữa chợ cung nghênh Trần Hạo đại lão giáng lâm + 2

Hai vị đại sư vội vàng bổ sung.

Hiển nhiên sự tình Trần Hạo nhóm người đều biết, đây chính là một kẻ tu hành rất có tiền đồ, tân tú thiên kiêu!

Đáng giá kết giao.

Trần Hạo phát ảnh chân dung mồ hôi lạnh.

- Đúng rồi, Trần Hạo đại lão cậu không phải hành nghề đạo sao, muốn đi nhìn việc bên kia của lão Trần hay không?

Long đại sư tiếp tục phát tin tức.

Trần Hạo cười nói:

- Anh nói chậm, tôi hôm nay vừa trở về Thạch Thành, dự định lẩn động một chút, tạm thời không có ý định đi ra.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 302: Muốn Tìm Chút Kích Thích, Lại Gặp Đã Kích Lớn

- Cậu về Thạch Thành rồi? Không có ý định hành đạo nữa?

Nghe Trần Hạo nói, Long đại sư phát tin tức hỏi thăm.

Trần Hạo trả lời:

- Ừm, ở phương bắc gặp không ít chuyện, cảm ngộ rất nhiều, cho nên dự định an tâm, hảo hảo tu luyện một đoạn thời gian.

Long đại sư:

- Là như thế này, ừm, chuyện Trần Hạo đại lão gặp khẳng định không phải người tu hành bình thường chúng ta có thể so sánh, không biết có thể nói cho chúng ta một chút sự tình hành đạo hay không, để chúng ta được thêm kiến thức?

- Đúng thế, Trần Hạo đại lão, chúng ta chỉ có thể trà trộn phạm tục, vất vả kiếm chút tiền sinh hoạt, đối với sự tình giới tu hành chân chính cũng không rõ nhiều, cậu hành đạo nhất định thập phần thú vị.

- Ha ha, Trần Hạo đại lão cậu không biết, bên trong chúng ta có đạo lão tám năm trước gặp được một con lệ quỷ đạo hạnh không kém trăm năm, cũng không biết vận khí cứ chó gì, trốn khỏi một kiếp. Kết quả hiếm tử hoàn sinh không may mắn thì cũng thôi đi, còn trước mặt chúng ta hít hà bảy tám năm, cậu mau nói tao ngộ khi mình hành đạo, để cái lão này về sau cũng không tỵ lại đem chuyện xưa xửa xừa xưa ra nói.

Chu đại sư nói xong, Trần Hạo nhìn dở khóc dở cười.

Những đại sư này không nói tu vi, nhỏ nhất đều là tuổi bốn mươi, giọng điệu này hoàn toàn là người già nhưng tâm không già.

Còn Long ca, ngươi là cố ý à? Cảm giác mình bị ta kích thích còn chưa đủ, còn muốn để đồng đạo khác cũng bị lừa một cái sao? Ngươi làm như vậy thật sao? Lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?

Lúc này, La Bình đại sư phát một đầu tin tức.

- Lão Chu, ta không nói lời nào không có nghĩa là ta không ở đây, ngươi nói ta như vậy, là không sợ sao?

- Nha, lão La ngươi ở đây à, thế mà dòm màn hình không trả lời, khinh bỉ. Bất quá ta nói có sai sao?

- Được, tại trước mặt đại lão Trần Hạo, ta không cùng ngươi tranh, hôm nào ta đi tìm ngươi, một rương Ngũ Lương Dịch chuẩn bị xong, ngươi rửa sạch sẽ cái mông chờ xem.

Sau đó, La Bình đại sư lại phát một đầu tin tức:

- Trần Hạo đại lão, lần đầu nói chuyện phiếm, không cần tin tưởng những lão gia hỏa này nói, ta người này rất điệu thấp, xưa nay không đem sự tình giao chiến lệ quỷ trăm năm treo ở bên miệng.

Trần Hạo cười phát tin tức:

- Ừm, ta tin tưởng La Bình đại lão.

- Không dám, đừng gọi ta đại lão, ngài mới là chân tu sĩ, chúng ta đây đều từ bỏ đại đạo, kiếm miếng cơm ăn trên xã hội.

- Lão La nói câu này nói đến ý tưởng bên trên, sau khi Trần Hạo đại lão về đây, cảm giác đẳng cấp chúng ta đều cao hơn một chút.

Trương đại sư phát biểu.

Trần Hạo vội vàng phát tin tức:

- Trương đại sư nói đùa, ta chỉ là một tán tu, không dám nhận.

- Được, không nói chuyện khác, Trần đạo hữu, có thể nói một chút sự tình hành đạo được không? Ta đã chuẩn bị xong quýt, chờ người lên tiếng.

Long đại sư chen vào nói.

Trần Hạo nghĩ nghĩ, vẫn là ăn ngay nói thật:

- Gặp không ít chuyện, ừm, phát hiện một cái yêu hồn Thủy Hâu Tử bị phong cấm, diệt.

- Yêu hồn Thủy Hâu Tử? Cái này rất hiếm thấy, Thủy Hâu Tử nhiều, nhưng Nhập Đạo ít, sư tổ ta tu hành có ghi chép bút ký, hơn bảy mươi năm trước gặp được một con, đáng tiếc Thủy Hâu Tử yêu giao hoạt, chạy rất nhanh, chỉ là nhìn liếc qua một chút liền không tìm thấy nữa.

- Trần Hạo đại lão quả nhiên lợi hại, yêu hồn nói diệt liền diệt, nếu ta gặp được, đoán chừng chỉ có thể chạy.

- Còn không, còn không?

Giờ phút này, Long đại sư đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, một bên giám sát con gái nhỏ bảy tuổi làm bài tập, một bên phát tin tức, trên mặt cười gian.

Các người liền kinh ngạc, đây chỉ là món ăn khai vị mà thôi.

Đối với Trần Hạo đạo hữu, ta tin tưởng phương bắc hẳn đi khẳng định gặp rất nhiều chuyện, mà lại là sự tình chúng ta ai cũng không gặp được, nhất định phải ép hỏi ra, để đám gia hỏa các người tự cho là có tu vi trước mặt phạm nhân biết cái gì

gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, về sau cùng ta cùng một chỗ hô Trần đại lão đi.

Trần Hạo tiếp tục phát tin tức:

- Gặp một Thiên Sát Cô Tinh, ta chạy.

Trong nhóm trong nháy mắt yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Trương đại sư phát biểu:

- Mẹ kiếp, Thiên Sát Cô Tinh? Trần đại lão thế mà gặp loại người quý dị này!

- Đáng sợ, Thiên Sát Cô Tinh đó, thấy được ta đều bị hù chết.

- Không thể trêu vào, loại người này chính là đời trước chọn thiên nô, thượng thiên giáng tội, phạm tu hành gặp được chỉ có thể trốn tránh.

- Mấu chốt nhất là, gặp Thiên Sát Cô Tinh, Trần Hạo đạo hữu thế mà không có chuyện gì? Lợi hại, đại lão của ta.

Long đại sư sợ hãi thán phục.

Mặc dù Trần Hạo nói mình chạy, chuyện này nghe rất không quang vinh. Nhưng Long đại sư rất rõ ràng uy lực Thiên Sát Cô Tinh, đây mẹ nó căn bản chính là khắc tinh của tất cả người tu hành trong thiên hạ. Gặp không chạy mới là ngu xuẩn, bởi vì chỉ cần cùng Thiên Sát Cô Tinh có một chút xú liên lụy liền bị tai vạ nguy hiểm bất ngờ.

Trần Hạo trả lời:

- Có chuyện, bởi vì liên lụy một chút xú, bị tử khí Thiên Sát quán thân, sau khi đi phương bắc, cùng Hoàng tiên nữ, một trong ngũ gia tiên quán lấy, kém chút bị hù chết.

- Hoàng tiên nữ!!!

La Bình đại sư phát một câu, ba cái đầu chấm than biểu thị là ông ta chấn kinh.

Long đại sư cũng lập tức đứng lên, đụng phải cái bàn, làm chén nước trên bàn bị lắc đổ.

Cô bé đang làm bài tập ngừng đầu nghi hoặc nhìn về phía Long đại sư.

Long đại sư vội vàng nói:

- Duyệt Duyệt không có việc gì, cha vừa rồi bị con gì cắn một cái.

Nhãn tình cô bé sáng lên, liền vội vàng đứng lên nói:

- Bị cắn phải thoa thuốc, nếu không sẽ nghiêm trọng, con đi lấy thuốc.

Nói xong cô bé chạy đi.

Long đại sư lại không có thời gian phản ứng với con gái, khoanh tay tiếp tục gửi tin tức.

- Trần đạo hữu, vậy ngươi không sao chứ?

Trần Hạo trả lời:

- Ta không sao, nào có sự tình gì. Hoàng tiên nãi kia muốn hốt ta, kết quả bị ta chém giã thân trăm năm đạo hạnh, còn thu dây thừng hoàng tiên, cuối cùng Hoàng tiên nãi hao tổn một chút đại giới đổi về. Nhân quả này mới xem như có một cái kết thúc, ta đoán chừng chuyện này cũng không xong, bất quá nó tổn thất trăm năm đạo hạnh, về sau muốn tìm ta gây phiền phức, đoán chừng phải đợi.

Long đại sư:

- ...

Trương đại sư:

- ...

Chu đại sư:

- ...

La Bình đại sư:

- ...

Bên trong nhóm lập tức triệt để trầm mặc xuống.

Cho dù là Long đại sư cũng trong lúc nhất thời không có tâm tư tiếp tục đả kích đồng đạo.

Ông ta kiến thức Trần Hạo tiến bộ thần kỳ, đối với sự tình Trần Hạo có thể gặp được có loại tin tưởng vững chắc, thế nhưng sự tin tưởng vững chắc này cũng có ranh giới cuối cùng.

Vừa vặn rất tốt, điểm máu chốt của mình vẫn là quá thấp, quá coi thường Trần đạo hữu.

Đây cũng không phải là ngu bức có thể hình dung, đây là thần bức rồi! Mẹ nó người đến Hoàng tiên nữ vị đại lão giới yêu tu đại danh đỉnh đỉnh đều đánh bại, chém trăm năm đạo hạnh không nói, còn đoạt pháp bảo. Hoàng tiên nữ còn bị người làm cho trả giá đắt mới có thể đổi về pháp bảo?

Ha ha, người xác định là người gặp Thiên Sát tử khí, mà không phải Hoàng tiên nữ gặp phải sao?

- Ta quyết định, cái giao tình quý gì, xóa không ra mặt mũi, đi mẹ nó lão bản công trường, ta hiện tại liền đi Thạch Thành. Trần Hạo đại lão, người gặp ta không? Ta muốn mời người ăn cơm, đi nhà tắm hơi, xem đại bảo kiếm.

Thời điểm này thấy Trương đại sư phát ra một đầu tin tức phiền phức.

Trần Hạo:

- ...

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 303: Làm Khách

- Trương đại sư, người quá phận, người đem Trần đại lão thành cái gì rồi? Còn nhà tắm hơi, còn đại bảo kiếm? Ha ha, người đây là muốn hố Trần đại lão sao?

Long đại sư phát một đầu tin tức cho Trương đại sư.

Bất quá sau đó Long đại sư lại phát một đầu tin tức:

- Trần đại lão, nữ nhi Long Duyệt của ta, nữ danh Bảo Bảo, năm nay bảy tuổi lẻ sáu tháng, đáng dấp rất đáng yêu lại rất nghe lời, mà thiên phú nữ nhi của ta coi như không tồi, người có muốn thu đồ hay không? Người yên tâm, lễ bái sư cái gì, ta có thể dựa theo tiêu chuẩn đồ cưới chuẩn bị, cam đoan người hài lòng.

Trần Hạo:

- ...

- Lão Long vô sỉ, không có chút hạn cuối.

- Lão Long vô sỉ, không có chút hạn cuối + 1

- Lão Long vô sỉ, không có chút hạn cuối + 2

- Lão Long vô sỉ, không có chút hạn cuối + 3

Trần Hạo đang định cũng bổ sung một câu, đột nhiên động tác dừng lại, nhìn bên kia đột nhiên lại xuất hiện một người.

Người này hắn quen biết, chính là Lãnh đạo hữu tặng hắn Long Huyền Bội hộ thân.

Muội tử này vừa tới vẫn một mực dòm tin nhắn!

- Lãnh đạo hữu đã lâu không gặp, qua một thời gian ngắn ta dự định đi tìm người, trả lại Long Huyền bội cho người, có thể

nói cho ta biết địa chỉ không?

Trần Hạo phát tin tức.

Lãnh đạo hữu hồi âm:

- Người là Trần đạo hữu à? Xin lỗi, Lãnh tử tử bề quan, ta là Tiểu Thúy, là trợ thủ Lãnh tử tử, nhìn chur vị đại sư trò chuyện vui vẻ, thay mặt Lãnh tử tử nói.

Trần Hạo:

- ...

- À ừm, có một số việc ta đang bận, chúng đại sư chậm rãi trò chuyện.

Lãnh đạo hữu lại phát một đầu tin tức.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Thần mẹ nó Tiểu Thúy, một cái tiểu trợ thủ dám đùa giỡn Long đại sư như thế? Còn dám xưng hô đạo hữu? Ta sớm đã xem thấu người rồi Lãnh đạo hữu, người cũng chớ giả bộ.

Trần Hạo vội vàng phát tin tức:

- Long ca, nói cho ta địa chỉ Lãnh đạo hữu.

Long đại sư còn chưa phát biểu, Lãnh đạo hữu lại phát một đầu tin tức:

- Ha ha.

Liên hai chữ lại làm cho nhóm lập tức lạnh xuống.

Trần Hạo tức xạm mặt lại, ấn mở nói chuyện riêng với Long đại sư, phát tin tức:

- Long ca, nói địa chỉ cho ta.

Lúc này, Long đại sư đang bị Lãnh Yên Nhiên phát một cái hình ảnh uy hiếp, chần chờ một chút mở giọng nói:

- Trần đạo hữu, người muốn địa chỉ Lãnh đạo hữu cũng đơn giản, sự tình nữ nhi của ta, người cho ta một cái trả lời chắc chắn, chỉ cần người thu nữ nhi của ta, Lãnh đạo hữu bên kia...

Ông ta còn chưa nói xong, liền nghe được ba một tiếng.

Theo bản năng nhìn lại, Long đại sư tròn tròn mắt.

Lúc này con gái Duyệt Duyệt vừa mới trở về, cầm trong tay một cái bình nhỏ, nghe ông ta nói, bình nhỏ rơi trên mặt đất, tròn mắt hốt mồm nhìn ông ta.

Long đại sư trong lòng nhảy một cái, vội vàng nói:

- Duyệt Duyệt, con nghe cha nói, cha vừa nói là thu...

- Mẹ ơi, mẹ ơi, ba ba muốn bán con, ô ô ô, con còn nhỏ như vậy, con không muốn lấy chồng.

Cô bé hoàn toàn không nghe ông ta giải thích, khóc lên chạy ra ngoài.

Long đại sư quá sợ hãi, còn chưa đuổi theo liền nghe được tiếng gầm lên giận dữ:

- Lão vương bát đản họ Long, tôi đã sớm biết ông ghét bỏ tôi không sinh được con trai, con gái lớn sớm bị ông gả đi, Duyệt Duyệt còn nhỏ như vậy mà ông cũng không buông tha, tôi liều mạng với ông.

Tiếng gầm thét truyền đến, Long đại sư nhẹ buông tay, liền đem tin còn đang ghi âm phát ra ngoài.

Trần Hạo ấn mở nghe xong, một mặt im lặng.

Tình huống như thế nào đây, Long ca chẳng lẽ cũng đánh chủ ý lên ta? Nhìn ta tiền đồ vô lượng, muốn làm nhạc phụ ta? Mẹ kiếp, người tính toán hay thật.

Chỉ bất quá, nghe thanh âm con gái của người vẫn là cái tiêu la ly, người làm sao hung ác như thế, cầm thú!

Cũng không muốn từ bên Long đại sư tìm địa chỉ Lãnh đạo hữu, Trần Hạo thối lui ra khỏi nhóm nói chuyện phiếm.

Lại lật nhìn một chút tin tức khác, có con thỏ nhỏ ngoan ngoãn phát nói xin lỗi, còn có một số nhìn ngữ khí không thích hợp, thời gian cách vài ngày rồi.

Chỉ bất quá một trận não kia, Trần Hạo hạ quyết tâm không liên hệ, cũng không muốn phản ứng.

Còn có tin tức Bạch Như phát tới, các loại vấn an, hỏi thăm, còn có một số hình ảnh loạn thất bát tao không giải thích được, Trần Hạo nhìn đau đầu, trực tiếp đóng lại.

Mặt khác chính là các loại tin tức Vương tử phát tới, hỏi thăm tình hình hấn gần đây, gần nhất là gửi hai ngày trước.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Trần Hạo ngược lại rất âm áp.

Sau khi tốt nghiệp, công việc thứ nhất mặc dù ở chung không lâu, bất quá Vương tử chiếu cố hấn rất tốt, dù mình có lựa chọn tốt hơn, cũng đem vị trí công việc lưu lại cho mình.

Cười cười, Trần Hạo trả lời tin nhắn của Vương tử:

- Khoảng thời gian trước đi ra một chuyến, hôm nay vừa về Thạch Thành, nếu Vương tử có chút thời gian, em mời chị đi ăn cơm.

Tin tức phát ra, chưa có hồi âm. Đoán chừng là bận rộn công việc rồi.

Trần Hạo cũng không để ý, rời khỏi Wechat, lên mạng xem các loại tin tức để giết thời gian.

Cũng không lâu lắm, cửa mở ra, Chu Cương mang theo đồ ăn, ôm con gái trở về.

Vừa vào cửa, Chu Cương liền nhìn xung quanh một lần, nhìn thấy Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Hạo tử đến rồi à.

- Chu ca, đã lâu không gặp.

Trần Hạo thu hồi điện thoại, đứng lên.

- Hạo thúc thúc.

Đồng Đồng được Chu Cương ôm nhân tình cũng sáng lên, há miệng hô một câu.

Sau đó từ trong ngực Chu Cương thoát xuống, chạy tới.

Trần Hạo mặt mày hớn hờ ôm lấy Đồng Đồng.

Tiểu nha đầu trước đó mặc dù thân cận, lại không biết nói, không nghĩ tới lần này vừa đến, nha đầu liền hô ra miệng.

- Đồng Đồng thật ngoan, í, hiện tại lại xinh đẹp hơn rồi.

Trần Hạo nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tút tút thịt của Đồng Đồng, khích lệ nói.

Đồng Đồng mừng đến nheo mắt lại, mở miệng nói:

- Hạo thúc thúc, Tiểu Hắc Hắc đâu, nó không đến ư?

Trần Hạo cười nói:

- Tiểu Hắc Hắc có việc, không tới đâu.

- A, Tiểu Hắc hắc không đến ư.

Cảm xúc Đồng Đồng lập tức sa sút rất nhiều, nhìn cũng không vui vẻ.

Trần Hạo:

- ...

Làm sao luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Chu Cương đem đồ ăn giao cho Dương Tuệ, đi tới, cười nói:

- Hạo tử, đi ra ngoài một chuyến, cảm giác thế nào?

Trần Hạo nói:

- Tạm được, quốc gia chúng ta đất rộng của nhiều, phong thổ ân tình, thêm không ít kiến thức.

- Ha ha, người cả đời chính là phải đi một chút, nhìn một chút, thấy nhiều, tư duy tự nhiên sẽ mở ra, anh cũng đang bận rộn công việc, không có thời gian, nếu không cũng mang tẩu tử cùng chất nữ cậu ra ngoài chơi.

Chu Cương cười một câu.

Ngồi xuống, Chu Cương tiếp tục nói:

- Hạo tử, lần này trở về là ở hay là ở một thời gian ngắn rồi đi?

Trần Hạo nói:

- Tạm thời chưa định, trước ở đã, xem tình huống lại nói.

Chu Cương gật đầu:

- Cũng đúng, cậu làm một chuyện này cũng không có định trước, nói không chừng liền có chuyện tự đến làm phiền cậu.

Đang nói, đột nhiên tiếng đập cửa truyền đến.

Trần Hạo sửng sờ, Chu Cương cười nói:

- Anh thông tri cho Vương Chấn, hẳn là anh ta đến.

Nói xong Chu Cương liền đi mở cửa.

Mở cửa, quả nhiên Vương Chấn đứng ở bên ngoài, trong tay còn cầm một cái hộp.

Bất quá bên người Vương Chấn còn có cả một cô gái xinh đẹp, nhìn Chu Cương đang sửng sờ.

Thời điểm này nữ nhân mỉm cười:

- Chu đội trưởng, tôi đến làm khách, có hoan nghênh hay không?

Chu Cương cười nói:

- Bạch tiểu thư có thể đến, bồng tất sinh huy, làm sao lại không chào đón.

Cô gái này chính là Bạch Như.

Minh Lâm - Lục Đạo - TruyenYY.com

Chương 304: Cơ Duyên Của Bạch Như

Trần Hạo đang chơi đùa với Đồng Đồng, kỳ vọng có thể làm cho cô bé vui vẻ, nhìn thấy Bạch Như cũng sững sờ.

Ta khaó, cô gái này thật sự là âm hồn bất tán, mình mới trở về thì cô ấy đã tìm đến rồi.

- Trần đại sư, đã lâu không gặp.

Bạch Như cười tủm tỉm chào hỏi, nhìn bộ dáng của cô thật đúng là chạy đến vì Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Đã lâu không gặp, quản lý Bạch.

Bạch Như cười nói:

- Để Trần đại sư chê cười, tôi đã rời tập đoàn Song Long, trước mắt là tổng giám đốc công ty Linh Huyền cùng cơ quan Thạch Thành hợp tác khai phát Linh Huyền Phố.

Trần Hạo cười:

- Xem ra Bạch ... Không đúng, hẳn là tổng giám đốc Bạch cuối cùng đạt được ước muốn, hợp tác cùng quan phương, cuộc làm ăn mở rộng không tệ lắm.

Bạch Như cười nói:

- Đa tạ khích lệ, trước mắt chỉ là mới bắt đầu, còn cần cố gắng nhiều hơn mới được.

Trần Hạo không có ý định lôi kéo, nói thẳng:

- Tổng giám đốc Bạch đến nhà Chu ca sẽ không thật tới làm khách chứ?

Bạch Như nói:

- Đây cũng không phải, tôi phải người ngồi xỏm ở bên ngoài cư xá Trần đại sư ở, chỉ cần Trần đại sư trở về, tôi liền có thể ngay lập tức biết, Trần đại sư rời cư xá, tôi đoán hẳn là đến nơi này.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, giống như cười mà không phải cười nói:

- Tổng giám đốc Bạch, mặc dù hai ta cũng coi như quen biết, nhưng cô làm như thế tựa hồ có chút quá phận.

Bạch Như nói:

- Không còn biện pháp, ai kêu người nào đó mặc kệ điện thoại của tôi, còn không trả lời tin tức của tôi. Chẳng lẽ Trần đại sư vui lòng nhìn thấy tôi không ngừng đổi số quái rôi?

Trần Hạo:

- ...

Bạch Như tiếp tục nói:

- Bất quá Trần đại sư yên tâm, ngài là nam nhân ý chí sắt đá, không hiểu phong tình, tôi đã không có hứng thú, hiện tại tôi chỉ muốn cùng anh xác định quan hệ hợp tác của chúng ta, dù sao Linh Huyền Phố là anh gợi ý, cũng không thể mặc kệ được? Tôi đã dồn hết tài sản vào, còn đang vay ngân hàng một khoảng lớn, nếu như thua lỗ, tôi chỉ có nước đi nhảy lầu mà thôi.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Nữ nhân này, ta nói chỉ là một cái sáng kiến mà thôi, chẳng lẽ người có sáng kiến liền nhất định có đầu óc kinh doanh sao? Còn lấy cái chết uy hiếp ta? Ha ha, người muốn chết thật, cũng chết vô ích, muốn hóa thành lệ quý, nhiều lắm là cho Tiểu Hắc nhà ta thêm bữa ăn, còn có thể sao nữa?

Lắc đầu, Trần Hạo nói:

- Tổng giám đốc Bạch đã nói, vậy tôi cũng nói thẳng, liên quan tới sự tình sinh ý, tôi không hiểu. Bất quá chuyện này hoàn toàn có quan hệ với tôi, như vậy đi, thời điểm cô làm việc buôn bán của cô, gây dựng, tôi sẽ đi qua hỗ trợ nhìn xem, bảo đảm sẽ không để cho một ít đồ vật không sạch sẽ phá hư chuyện làm ăn của cô, về sau như thế nào thì tôi không quản nữa, trừ phi cô thật gặp vấn đề. Đến lúc đó chính là sinh ý, chúng ta lại thương nghị.

Bạch Như cười:

- Trần đại sư quả nhiên nhân hậu, mục đích của tôi chính là chuyện này, ba ngày sau Linh Huyền Phố chính thức kinh doanh, đến lúc đó tiểu nữ cung nghênh Trần đại sư đại giá quang lâm.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Mẹ nó, quả nhiên nữ nhân không thể trêu vào, một cái mục đích đơn giản có thể quán xa như vậy, còn có thể để cho mình chủ động tỏ thái độ.

Cũng được, tóm lại có chút giao tình, cũng coi là quý nhân lúc mới bắt đầu tu hành, đi qua nhìn một chút, coi như là chấm dứt một đoạn giao tình này.

Sau khi nói xong, Bạch Như gọn gàng linh hoạt nói với Chu Cương:

- Chu đội trưởng, chuyện của tôi đã xong, chút lễ vật này xem như là quà gặp mặt Đồng Đồng, hi vọng anh không cự tuyệt.

Nói xong, Bạch Như đem một cái cái hộp nhỏ trong tay để lên bàn, sau đó khẽ gật đầu, quay người rời đi.

Chu Cương muốn nói lại thôi, chỉ có thể nhìn Bạch Như đi ra ngoài.

- Ài, khó lường a khó lường, về sau ở Thạch Thành, cô gái này tuyệt đối là nhân vật số 1.

Chờ Bạch Như rời đi, Vương Chấn mở miệng, sợ hãi thán phục nói.

Trần Hạo cười hỏi:

- Làm sao? Em rời đi khoảng thời gian này, Bạch Như gặp chuyện gì sao?

Wương Chấn nói:

- Gặp được chuyện gì thì anh không biết, chỉ biết cô gái này chạy tỉnh thành một chuyến, về sau trở về, quan phương Thạch Thành liền nhiệt tình hơn rất nhiều, các loại chính sách, mở rộng đèn xanh, nếu không Linh Huyền Phó của cô ấy đừng nói hoàn thành, chỉ sợ là sớm đã có người đổ mắt muốn nhúng tay vào rồi.

- Đúng vậy, mấy vị lãnh đạo đều khen cô ấy rất nhiều, ngày thường anh đều nghe không ít lời khen, nói cô ấy sáng ý, vì Thạch Thành phát triển mở ra một loại phương pháp mới, nói không chừng có thể hình thành một loại đặc sắc. Như thế rất được những lãnh đạo ưu ái, cô ấy lưu luyến vật lại cho anh, ngay cả anh cũng không cự tuyệt nổi.

Chu Cương gượng cười phụ họa.

- Đi tỉnh thành? Chẳng lẽ là kết giao quý nhân? Chắc chắn, cơ duyên đến, cản cũng không nổi.

Trần Hạo cười nói.

Chu Cương trêu ghẹo nói:

- Thế nào? Cô gái này hiện tại có tiền đồ như thế, Hạo tử cậu vẫn không động tâm ư?

Trần Hạo nói:

- Động tâm cái gì? Tiền tài? Không phải ta khoe khoang, nếu như em muốn kiếm tiền, rất đơn giản, trong một năm trở thành người giàu nhất cũng không có vấn đề gì. Nhưng tiền tài hiện tại đối với em mà nói đã không còn quan trọng như vậy. Dung mạo? Chuyện này ra ngoài cũng gặp được mấy cô gái, luận dung mạo, khí chất, ý chí, Bạch Như còn phải xếp phía sau, những người kia em còn không động tâm, nào đến phiên cô ấy.

Nhìn Trần Hạo bình tĩnh, Chu Cương cùng Vương Chân hai mặt nhìn nhau.

Lúc này mới bao lâu không gặp mặt, Trần Hạo cho hai người cảm giác người tu hành chân chính, chẳng lẽ có thể biến hóa nhanh như vậy sao?

- Oa, thật xinh đẹp!

Thời điểm này, Đồng Đồng từ trong ngực Trần Hạo tránh thoát mở hộp Bạch Như lưu lại ra, lấy ra một cái đồ vật, phát ra tiếng sợ hãi thán phục.

Trần Hạo nhìn lại, ánh mắt động một tý.

Thứ này lại là một khối ngọc phật, nhìn ánh sáng long lanh, quang trạch lưu động, cho dù người không hiểu ngọc cũng có thể nhìn ra đây tuyệt đối là một khối cực phẩm.

Chu Cương cười khò:

- Đồ vật quý giá như vậy, anh vẫn nên nghĩ biện pháp trả lại mới được.

Trần Hạo cười nói:

- Chu ca không cần để ý, là cô ấy đột ngột đến đây cho nên mới lấy ra đèn bù, anh không thiếu cô ấy thứ gì, nếu như trong lòng có chút băn khoăn, nhiều lắm là chiếu cố vấn đề trị an ở Linh Huyền Phố một chút là được, cô ấy cũng không có ý kiến gì đâu.

Nói xong Trần Hạo nói với Đồng Đồng:

- Đồng Đồng, đưa ngọc cho thúc thúc nào.

Đồng Đồng nhu thuận tiến lên, đưa ngọc phật cho Trần Hạo.

Ngọc phật tới tay, Trần Hạo liền cảm nhận được cực phẩm ngọc khác biệt, ôn nhuận, hơi lạnh, bên trong thể mà ẩn chứa linh tính yếu ớt, đã có cơ sở pháp khí.

Quả nhiên là đồ vật tốt.

Cười cười, Trần Hạo khẽ vươn tay, tay bắt pháp quyết, một đoàn pháp quang tại đầu ngón tay hiển hiện, nhìn Chu Cương cùng Vương Chấn trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Liền Đồng Đồng đều hiếu kỳ hưng phấn nhìn tay Trần Hạo.

Ngưng tụ pháp quang chuyển vào trên ngọc phật, sau một khắc, ngọc phật phát ra linh quang mãnh liệt, loáng thoáng có thanh âm phật âm thiện xướng. Làm trong lòng người ta một mảnh an tường, tạp niệm bị quét sạch sành sanh.

Khai quang rất mau trở lại quỹ đạo.

Ngọc phật: Pháp Khí khai quang, gia trì trừ tà, thủ thần, tĩnh tâm, dưỡng sinh, dự cảnh.

Tác dụng Khai Quang tuyệt hảo, sau khi khai quang, ngọc phật còn có tiềm lực, có thể tiếp tục khai quang, hiển nhiên có khả năng trở thành Linh Khí.

Bất quá suy nghĩ một chút, Trần Hạo từ bỏ hai lần khai quang, sau đó giao ngọc phật cho Chu Cương nói:

- Về sau để Đồng Đồng mang theo thứ này, có nó, Đồng Đồng sẽ được bảo hộ, hơn nữa tương lai còn có rất nhiều chỗ tốt.

Chương 305: Yêu Cầu Của Hùng Lão Sư Và Nữ Quý Kinh Bỉ

- Chuyện này, chuyện này...

Chu Cương có chút nói năng lộn xộn, kích động không biết nên nói cái gì cho phải.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là một kiện tiêu pháp khí mà thôi, cảm trước cho Đồng Đồng đi, anh kích động cái gì.

Chu Cương tiếp nhận, lập tức cảm nhận được điều đặc biệt đến từ pháp khí.

Bên trong ôn lương mang theo một loại ấm áp, đặc biệt là có loại lực lượng thần bí, thông qua làn da truyền vào toàn thân, làm anh ta có loại cảm giác tiêu trừ mệt mỏi, cảm giác diệt hết tạp niệm trong lòng.

Bảo bối, đây là bảo bối tuyệt đối!

Chu Cương cảm thán trong lòng, sau đó nhìn Trần Hạo trịnh trọng nói:

- Cảm ơn cậu, Hạo tử.

Nguyên bản anh ta còn có khúc mắt Bạch Như, nhưng thứ này đối với con gái có chỗ tốt như thế, anh ta chỉ có thể từ bỏ, dự tính bồi thường thứ khác.

Chỉ cần có thể tốt cho con cái, là phụ mẫu ai có thể bỏ qua được chứ.

Trần Hạo nói:

- Chu ca nói lời này quá khách khí rồi, em mới bắt đầu tu hành, được anh tương trợ, nếu không cũng không có em hôm nay. Lão tổ tông nói rất hay, tích thủy chi ân đương dũng tuyên tương báo. Chu ca anh một nhà cũng không có nhu cầu gì khác, báo ân đương nhiên là phải rơi vào trên thân Đồng Đồng rồi, đây là cơ duyên của em, cũng là cơ duyên của Đồng Đồng.

Vương Chân ở một bên nhìn rất nóng mắt, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Mặc dù mình hết sức nịnh bợ Trần đại sư.

Nhưng tóm lại là kẻ đến sau, dẹt hoa trên gấm không bằng Chu Cương đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

- Ha ha, đại sư, khoảng thời gian cậu rời đi anh cũng góp nhặt khắp nơi một chút đồ vật loạn thất bát tao, lần này mang tới, cậu xem một chút có cái gì cậu có thể dùng tới không.

Vương Chân lúc này mang chiếc hộp đến đặt ở trên mặt bàn, mở miệng cười.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Em nói Vương ca này, chuyện này cũng không cần đâu.

Vương Chân vội vàng nghiêm mặt nói:

- Đại sư lời này không đúng rồi, anh người này không có thiên phú thương nghiệp, nhưng gia đình không tệ. Cũng chỉ có thể ngồi ăn nằm chờ chết, thời gian quá lâu cũng không có tư vị, vừa vặn anh thích sưu tầm đồ vật, phát hiện đồ vật gì thú vị đều sẽ mua lấy, mà đại sư là người trong giới tu hành, không chừng đồ vật anh sưu tầm được đại sư có thể sử dụng, nếu như đại sư cảm thấy tốt, giao dịch với anh cũng được.

Trần Hạo im lặng.

Người còn nói mình không có thiên phú thương nghiệp, người mua bán đều tính trên người ta luôn rồi.

Bất quá Vương Chấn mặc dù tiếp xúc ít, nhưng cũng có chút trợ giúp cho Trần Hạo, chí ít, Tiêu Hoàng nhà mình chính là do Vương Chấn mang đến, đây chính là một phần tình nghĩa.

- Cũng tốt, em đến xem Vương ca anh sưu tầm được những thứ kỳ lạ gì.

Trần Hạo nói nhìn về phía Vương Chấn mở hộp ra.

Hộp không lớn, bên trong tất nhiên không chứa vật lớn, toàn bộ đều là đồ vật nhỏ nhỏ.

Tỉ như mộc điêu, ngọc khí, bùa đào, khí cụ bằng đồng vân vân, mỗi một loại nhìn đều rất cổ xưa, giống như đã có niên đại từ lâu.

Bất quá khi Trần Hạo chưa mở hộp ra liền cảm giác được bên trong cũng không có khí tức đặc thù tồn tại, đương nhiên cũng không ôm hi vọng.

Nhìn lướt qua, Trần Hạo cười nói:

- Đối với đồ cổ thì em không hiểu, nhìn không ra thật giả. Bất quá anh thu thập những thứ này cũng không có khí tức đặc biệt gì.

Ý tứ này rất rõ ràng.

Vương Chấn mặc dù có chút chờ mong, nhưng sau khi nghe Trần Hạo cũng không có thất lạc.

Đồ vật tốt chân chính không phải dễ dàng có thể gặp được như thế, lần này mang đến cũng chỉ là cái cớ, nhìn thái độ Trần Hạo.

Trần Hạo không cự tuyệt, về sau mình cũng xem như là có một cánh cửa, có thể tìm cơ hội cùng Trần đại sư dụng cầu nối càng vững chắc, không chừng có thời điểm Trần Hạo cần đồ vật, vậy cơ hội liền tới rồi.

- Không có thì thôi vậy, bất quá Trần đại sư, sau này anh vẫn tiếp tục sưu tầm đồ vật, mong đại sư cũng có thể giúp đỡ nhìn một chút.

Vương Chấn cười nói.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này không thành vấn đề.

Trần Hạo đáp ứng, trong lòng Vương Chấn thở phào một hơi.

Sau đó, ăn xong yến tiệc Chu gia bày mời khách, Trần Hạo liền rời đi.

Cặp vợ chồng Chu Cương cũng không có giữ lại, dù sao Trần Hạo vừa trở về, phong trần mệt mỏi, cần nghỉ ngơi thật tốt.

Về đến nhà đã là tám chín giờ tối.

Mèo mun vẫn chưa về, Trần Hạo cũng không lo lắng. Tiểu Hắc lợi hại, xem như gặp phải người trong tu hành cũng không sợ, người bình thường càng không lo, có lẽ là chủ cũ yêu thích, sợ là sẽ lưu một đoạn thời gian.

Phất tay thả nhóm quý đồng và Hùng lão sư ra, Trần Hạo cáo tri, đoạn thời gian tiếp theo sẽ ở nơi này, để Hùng lão sư an bài tốt công việc học tập cho nhóm quý đồng, đồ vật Hùng lão sư yêu cầu, mình cũng sẽ từng bước chuẩn bị đầy đủ.

Hùng lão sư gật đầu đáp ứng, bất quá nhìn nhà Trần Hạo xong, cô bé lại đưa ra một cái yêu cầu.

Phòng ở quá nhỏ, nếu như Trần Hạo có tiền, có thể đổi cái lớn hay không, chí ít để các học sinh có phòng học, có lẽ về sau còn phải dùng đến phòng vẽ tranh, âm nhạc, phòng máy tính...

Nghe các phòng học từ trong miệng Hùng lão sư nói ra, Trần Hạo ngây ngốc tại chỗ.

Mẹ kiếp, tại sao cảm giác cái hồ này càng đào càng lớn, mẹ nó nhiệm vụ liên hoàn này cũng quá tàn ác rồi, đây là bức ta mở một cái trường học quý tộc quý cỡ nhỏ sao?

Hệ thống đại lão, hiện tại ta từ bỏ còn kịp không?

Nhìn vẻ mặt Hùng lão sư đây đều là vì bọn nhỏ yêu cầu, biểu lộ không có chút tư tâm nào, Trần Hạo cảm giác cự tuyệt làm sao cũng nói không nên lời.

Chỉ là, thay cái lớn như thế nào mới đủ? Dựa theo yêu cầu này của người, sợ là biệt thự đều không đủ dùng.

- Chuyện này, để anh ngẫm lại tìm biện pháp đã, hiện tại trước hết ủy khuất mọi người vậy.

Trần Hạo áp chế ủy khuất của mình, yếu ớt mở miệng.

Hùng lão sư hài lòng gật đầu:

- Đại sư thật tốt, anh đối với bọn nhỏ hậu ái, em thay chúng nó biểu thị cảm tạ sâu sắc.

Trần Hạo khiêm tốn biểu thị không cần, trong lòng thầm than, ta có tốt cái gì đâu chứ, chỉ hi vọng người đừng đột nhiên lại cho ta một cái yêu cầu càng nhiều hơn, mẹ nó một cái nhiệm vụ này, hi vọng hoàn thành xa xa khó vời a!

Chờ Hùng lão sư mang theo nhóm quý đồng tiến vào một căn phòng, Trần Hạo cũng không có ý định tu hành.

Khô nhàn kết hợp, lần này hành đạo chưa hảo hảo nghỉ ngơi, Trần Hạo định cho mình nghỉ ngơi thật tốt, hảo hảo ngủ một giấc, có chuyện gì bắt đầu từ ngày mai lại nói.

Đang muốn đi vào phòng ngủ, Trần Hạo dừng bước chân, quay người ngạc nhiên nhìn về phía cửa.

Hắn cảm giác được một cỗ âm khí xuất hiện ở ngoài cửa.

Mẹ kiếp, bên ngoài nhà mình có quý, lá gan đúng là không nhỏ!

Trần Hạo chú ý một lát, đột nhiên cười, đi ra phía trước, mở cửa, sau đó liền thấy hai người.

À, không đúng, là một người, một quý.

Là người, thì là một tiểu ca giao hàng, mặc dù mang theo mũ nhưng khi Trần Hạo mở cửa, tiểu ca giao hàng nghiêng đầu lại, lộ ra một gương mặt thanh tú soái khí tuổi trẻ, còn gật đầu nở nụ cười với Trần Hạo, nhìn rất lễ phép.

Một nữ quý khác lại chừng ba mươi, tướng mạo bình thường, có vẻ hơi mập, cô ta đi theo sau lưng tiểu ca giao hàng, một mặt cười ngây ngô.

Trần Hạo mở cửa, cô ta cũng nhìn lại, tựa hồ đánh giá một chút, sau đó khinh thường bỏ qua một bên, tiếp tục đặc ý nhìn chăm chăm tiểu ca giao hàng, một mặt si mê.

Trần Hạo:

- ...

Chương 306: Bị Cự Tuyệt

Đại gia người, ánh mắt này của người là có ý gì? Người xem thường ta, người có phải xem thường ta hay không.

Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn nữ quý, thời điểm tiêu ca đi vào thang máy, Trần Hạo hững hờ đi ngang qua, đưa tay bắt lấy cánh tay nữ quý.

Cái gì?

Nữ quý tròn tròn mắt?

Mình làm sao lại bị người ta tóm lấy? Mình không phải đã chết rồi sao? Mình không có thân thể mà? Người này sao có thể bắt lấy mình?

Cô ta điên cuồng giãy dụa, lớn tiếng chửi rủa, đáng tiếc ngoại trừ Trần Hạo, không còn ai khác nghe được.

Thời điểm này, thang máy đóng lại, bắt đầu hạ xuống.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn về phía nữ quý nhìn hẩn hằm hằm nói:

- Tiểu quý, dây dưa với người sống, cô muốn lại chết một lần sao?

- Liên quan gì đến cậu, lập tức thả tôi ra ngay, tôi muốn đi tìm tiêu ca của tôi.

Nữ quý thế mà không sợ hãi, không yếu thế chút nào phản bác.

Trần Hạo:

- ...

Quý vật phách lồi như thế thật đúng là lần thứ nhất nhìn thấy.

- Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng mà người có đường của người, quý có đường của quý, cô tới gần người sống, muốn mưu đồ bất chính, tôi thân là người tu hành có nghĩa vụ phải tiêu diệt cô.

Trần Hạo cố ý đe dọa nói.

Nữ quý lần này hơi sợ, sợ hãi nhìn thoáng qua Trần Hạo, sau đó đột nhiên ủy khuất nói:

- Tôi biết ngy nam nhân đều không tốt, thời điểm tôi làm người, bị nam nhân lừa gạt, bị nam nhân vứt bỏ, chết còn bị nam nhân khi dễ, ô ô ô, ông trời vì sao không công bằng như thế? Vì sao?

Nữ quý vừa nói vừa rơi lệ, dáng vẻ tội nghiệp, Trần Hạo trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Ta kháo, ta đây không phải uy hiếp người sau đó giúp đỡ người sao, nào người tại sao lại không nhảy bén thế.

- Khụ khụ, chuyện kia, kỳ thật tôi cũng không có muốn diệt cô, bất quá bây giờ cô là quý, tồn tại ở nhân gian, đối với người sống, đối với mình đều không tốt, nếu có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, tôi có thể giúp cô, sau đó đưa cô đi đầu thai, kiếp sau tiếp tục làm người, nói không chừng có thể tiến vào nhà giàu có.

Quanh co lòng vòng không được, Trần Hạo đành phải nói thẳng.

Nữ quý hồ nghi nhìn Trần Hạo:

- Cậu muốn giúp tôi?

Trần Hạo nói:

- Không sai, bởi vì tôi là người tu hành, trợ giúp quý vật các người sẽ có công đức, cô tốt tôi cũng tốt.

Nữ quý mong đợi nói:

- Cậu có thể giúp tôi đầu thai vào gia đình giàu có?

Trần Hạo:

- ...

- Thôi đi, tôi biết ngay nam nhân đều là lừa đảo, chỉ biết lừa gạt người, cậu giống hệt bạn trai cũ của tôi, ăn không nói mạnh miệng, lúc thực hiện lời hứa liền bắt đầu chơi xấu.

Nữ quý khinh bỉ nói.

Trần Hạo chán nản.

Ui trời, nói chuyện sao bèn nhọn như thế? Ta giúp người đầu thai, chẳng lẽ còn sai? Lấy hình thái hồn thể này của người có thể tồn tại mấy năm? Đến lúc đó hồn phi phách tán, hối hận cũng không kịp.

- Tôi nói có thể giúp cô đi chuyển thể đầu thai chỉ là một cơ hội, còn đầu thai thể nào tôi có thể quản sao? Lại nói, đầu năm nay gia đình giàu có còn ít à? Chỉ cần cô không làm gì chuyện thương thiên hại lý, hoặc là nói làm qua một chút chuyện tốt, đầu thai nhà giàu sang rất dễ thôi.

Trần Hạo giải thích nói.

Nữ quý do dự một chút, hỏi:

- Tôi muốn hỏi một việc.

Trần Hạo nói:

- Cô hỏi đi.

Nữ quý nói:

- Nạo thai hai lần có tính là không thương thiên hại lí không?

Trần Hạo:

- ...

- Xem ra tôi vẫn là không đi đầu thai, giết hai đứa nhỏ còn chưa ra đời, tôi nhất định phải xuống địa ngục, tôi không đi, tôi muốn ở nhân gian.

Phát hiện sắc mặt Trần Hạo, nữ quý vội vàng lắc đầu, biểu thị cự tuyệt.

Trần Hạo vội vàng giải thích nói:

- Nạo thai tương đối mà nói, mặc dù không đạo đức, trên thực tế xã hội hiện tại rất phổ biến, cũng không tính là thương thiên hại lí.

- Cậu đừng gạt tôi, tôi không tin, nạo thai còn không tính là thương thiên hại lí thì thế nào mới tính? Khẳng định cậu đang lừa tôi, tôi không cần cậu giúp.

Nữ quý một mặt kiên quyết nói.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Chủ động đưa tới cửa thế mà còn cự tuyệt, thật là khờ, xem ra mệnh trời đã định rồi.

- Cô xác định không cần tôi trợ giúp?

Trần Hạo hỏi.

Nữ quý nói:

- Trừ phi cậu có thể cam đoan tôi sẽ được đầu thai vào nhà giàu, nếu không tôi sẽ không đi, lúc nhỏ có nghe nói, xuống địa ngục rất đáng sợ, cái gì xuống vạc dầu, bò núi đao, các loại cực hình, tôi rất sợ.

- Vậy quên đi, bắt quá cô phải nhớ kỹ, hôm nay cự tuyệt tôi, lần sau tìm tôi tôi cũng sẽ không hỗ trợ, bản đại sư cũng rất có giá đấy.

Trần Hạo tức giận nói.

Nữ quý bữu môi:

- Tôi làm quý vô ưu vô lự, tự do tự tại, còn có thể mỗi ngày nhìn tiêu ca ca, có gì phải hối hận.

Lông mày Trần Hạo nhú lại, cười nói:

- Nhìn thì nhìn, nhớ chớ làm loạn, nếu không tôi không những không giúp cô đầu thai, mà sẽ thẳng tay diệt trừ cô, lúc đó đừng trách tôi không nói trước.

Nữ quý khẽ nói:

- Ngu xuẩn, tôi là quý mà, đều không đụng được thì có thể làm gì? Tôi cũng chỉ có thể nhìn, nhìn thành nghiện, cần cậu phải nói sao.

Dứt lời nữ quý hướng thang máy nhảy một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, ta cự tuyệt giúp người, quý cũng có thể cự tuyệt hỗ trợ của ta, ngược lại không hiếm có.

Chỉ là người lựa chọn cự tuyệt thì cần phải tiếp nhận hậu quả cự tuyệt, hi vọng sau này đừng hối hận.

Một đêm nghỉ ngơi, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra xem xét, xem tin tức.

Mở ra xem, là Vương tử phát tin tức Wechat, nói muốn mời mình ăn cơm, nếu như đây thì gọi điện thoại lại cho chị ấy.

Trần Hạo cười cười, gọi cho Vương tử.

Điện thoại vang lên hai tiếng liên kết nối, sau đó một giọng nữ cười mở vang lên:

- Tiểu tử thôi, lâu như vậy mới gọi lại, đang làm gì đó?

Trần Hạo cười nói:

- Đi ra ngoài làm một chuyến mua bán, kiếm chút tiền lời.

- Ô? Nói như vậy em phát tài? Vậy thì tốt quá, lần này em phải mời chị, chị muốn ăn một bữa lớn.

Vương tử cười ha ha.

Trần Hạo nói:

- Không có vấn đề, nhiều người còn muốn mời Vương tử ăn cơm đây, em chen ngang xếp hàng, cảm giác vinh hạnh sâu sắc.

- Hôm nay công ty không có nhiều việc, chị mười giờ có thể đi, em có rảnh giờ đó không?

- Một ngày hai mươi bốn giờ, tùy thời chờ đợi.

- Vậy thì tốt, mười giờ rưỡi, chúng ta gặp mặt ở Minh Châu, à, có niềm vui nhỏ cho em đây.

Vương tử ý vị thâm trường cười nói.

Trần Hạo hiếu kỳ nói:

- Cái gì bất ngờ.

Vương tử nói:

- Bất ngờ đương nhiên không thể nói, gặp mặt em liền biết, không nói nữa, chị đang bận, nhớ kỹ mười giờ, đừng để con gái phải chờ đây.

Cúp điện thoại, Trần Hạo rời giường, mặc quần áo rửa mặt.

Sau khi chuẩn bị hết, Trần Hạo nhìn nhóm quý đồng cùng Hùng lão sư một chút, bọn nó tiếm phục trong tủ chén, lúc này còn chưa nghỉ ngơi, vẫn đang chơi đùa.

Hỏi thăm một chút, nhóm quý đồng biểu thị trong ngăn tủ rất tốt, không muốn vào bên trong Tủ Lý Càn Khôn ngủ.

Trần Hạo cũng không bắt buộc, dù sao trong nhà cũng không thành vấn đề.

Về sau Trần Hạo đi nhìn mấy con vật. Mèo mun còn chưa có trở lại, đoán chừng bị chủ cũ lưu lại.

Bạch Lộ tiếp tục tiềm tu, Lam hồ điệp đang liếm mật.

Gà ngốc đang luyện tập phát ra tiếng.

- Giết... Giết... Giết...

Tư thái kia, đừng đề cập vấn đề nghiêm túc, chỉ là ngữ khí nói chuyện quái thanh quái khí, hoàn toàn là bị nhiễm phim ảnh trầm trọng.

Cười cười, Trần Hạo cũng không có quấy rầy, quay người ra khỏi cửa.

Khi Trần Hạo đóng cửa, gà ngốc đột nhiên nói ra hai chữ:

- Ngu xuẩn.

Chương 307: Mời Khách

Minh Châu là một tòa cao tầng, tên đầy đủ là đông thành Minh Châu, thuộc về một tòa tập hợp thương nghiệp Thạch Thành, phục vụ ăn uống, đồng thời là một khu vực giải trí trò chơi cỡ lớn.

Đông thành Minh Châu có hai nơi nổi danh nhất.

Một là khu bán trang phục trẻ em, bên trong có các loại thời trang trẻ em thời thượng, lại tiện nghi đẹp mắt, chất lượng cũng không lo, trên cơ bản mỗi tháng đều sẽ có một lần đại hạ giá, hấp dẫn vô số bà mẹ mang theo hài tử tới tranh mua.

Sau đó tranh mua liền có thể dẫn tới cho thương nghiệp Minh Châu một đợt sôi nổi.

Hai là phòng ăn bầu trời Minh Châu, tiêu phí chia làm hai khu, một khu dành cho những người tầng lớp thượng lưu, còn một nơi dành cho nhân dân đại chúng, lấy một loại thủ đoạn marketing thập phần xảo trá để phòng ăn bầu trời trở thành nơi nổi danh ẩm thực nhất Thạch Thành. Mặc kệ là tụ hội, sinh nhật, hay là mời khách ăn cơm, trên cơ bản đều sẽ lựa chọn phòng ăn bầu trời, làm nơi này thập phần nổi tiếng.

Trần Hạo vào buổi sáng đi đông thành Minh Châu, chính là muốn tìm một cái chỗ ngồi ở khu thượng lưu, nếu không cũng chỉ có thể lựa chọn phòng ăn bình thường dưới lầu, nơi đó đẳng cấp thấp hơn rất nhiều.

Sau khi, Trần Hạo rất may mắn, khu vực thượng lưu vẫn còn một bàn trống, Trần Hạo đương nhiên lập tức đặt bàn đó.

Sau khi đặt bàn xong, Trần Hạo liền thoải mái, tùy ý tản bộ, chuẩn bị mua một chút quần áo cùng đồ dùng hàng ngày.

Trong tay có tiền, đương nhiên cũng không cần chọn lựa, thấy thích, trực tiếp liền mua.

Máy tính quả táo kiểu mới nhất, mua hai cái. Bởi vì Tiểu Hoàng thích xem TV, có cái này liền dễ dàng hơn, hơn nữa còn có thể download phần mềm giáo quốc ngữ, dạy nó nói chuyện.

Mặt khác khi mua quần áo cho mình, Trần Hạo suy nghĩ lại mua cho nhóm quý đồng một chút, đều là cùng tuổi giống nhau như đúc.

Quần áo người sống, quý không thể mặc, nhưng sau khi khai quang rồi đốt, quý liền có thể mặc vào.

Theo bên người lâu như vậy, cũng coi là người một nhà, liền bộ quần áo mới đều không mua sao được.

Đang tản bộ, điện thoại vang lên.

Lấy ra xem xét, là Vương tử gọi tới.

Trần Hạo kết nối.

- Tới rồi sao? Ở đâu?

Vương tử hỏi.

Trần Hạo nói:

- Ở bên trong Minh Châu đi dạo đâu, chị ở đâu, em đến đón chị. Trần Hạo trả lời.

Vương tử cười nói:

- Đến sớm thật đấy, biểu hiện không tồi, cho em thêm điểm. À, không cần ra, em dự định ăn ở đâu, chị đến thẳng đó là được.

- Phòng ăn bầu trời.

- Ý, thật phát tài à, chọn nơi đất như vậy? Em chờ một chút, chị sẽ lập tức đến ngay.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo cũng không đi dạo, mượn nhờ toilet không ai, thu thập đồ vật đã mua vào trong Tủ Lý Càn Khôn, lúc này mới đi tới tầng cao nhất.

Không bao lâu sau Trần Hạo liền thấy Vương tử đi tới.

Vương tử là nữ nhân hơn ba mươi tuổi, dáng người đầy đặn, tướng mạo xinh đẹp, lại là tinh anh chỗ làm việc, tự có một cỗ khí độ nhìn vô cùng mê người.

Đối với Vương tử, Trần Hạo nhớ kỹ lần thứ nhất nhìn thấy, trái tim liền hơi nhúc nhích một chút, cũng không phải vừa thấy đã yêu, mà là thiếu nam gặp được nữ nhân có khí chất xinh đẹp như vậy, theo bản năng có một loại hâm mộ.

Đáng tiếc Vương tử đã sớm kết hôn, mặc dù không biết tình trạng gia đình, nhưng cũng có thể nhìn ra rất hạnh phúc, Trần Hạo tự nhiên cũng đem loại hâm mộ này chuyển hóa thành một loại tâm thái dành cho tử tử, cũng là loại biểu hiện này làm cho Vương tử rất chiếu cố hắn. Sau đó Trần Hạo dụng tâm học tập, chăm chỉ làm việc cũng làm cho Vương tử để bụng bồi dưỡng hắn.

Đáng tiếc lúc tới khúc ngoặt, vận mệnh vô định, Trần Hạo đạt được hệ thống, nhất định phải đi đến một con đường hoàn toàn khác.

Đang định mở miệng chào hỏi, Trần Hạo sững sờ, hắn phát hiện bên cạnh Vương tử còn có một cô gái khác.

Cô bé này cách ăn mặc thời thượng, tóc dài xõa vai, không thể nói xinh đẹp bao nhiêu, nhưng dáng dấp cũng không kém, mà dáng người cũng rất tốt, khí chất thoát tục, cùng Vương tử sóng vai, cười cười nói nói, nhìn quan hệ không tệ.

Cái này không phải là bất ngờ mà Vương tử... A? Cô gái này.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, không bao lâu, khóe miệng lộ ra một tia ý vị thâm trường.

Thời điểm này, Vương tử cũng nhìn thấy Trần Hạo, cùng cô gái bên cạnh nói một câu, liền đi tới.

Đến gần, Vương tử trên dưới dò xét một chút, cười nói:

- Nha, một đoạn thời gian không gặp, tiểu tử thói nhìn có chút không giống, có một chút bộ dáng tiểu thịt tươi.

Trần Hạo cười nói:

- Vương tử cũng đừng cười em nữa, trời sinh gương mặt bình thường, có thể có cái gì không giống. Bất quá Vương tử nhìn mê người hơn, tóc quăn quăn? Chị ăn mặc thế này, những đồng sự nam trong công ty ai còn có tâm tư làm việc.

- Tiểu tử thói, bất quá lời này tử tử thích, nữ nhân nha, chính là phải ăn mặc đẹp, mỗi ngày vui vẻ, để những nam nhân xấu kia thấy được nhưng ăn không được.

Wương tử quyền rũ cười một tiếng, đắc ý nói.

Sau đó không đợi Trần Hạo mở miệng, Vương tử nói:

- Đến, giới thiệu cho em một tiểu tử tử, Kim Tiểu Linh, là một người bạn ở cùng chị, vừa tới Thạch Thành không lâu.

- Chào anh.

Kim Tiểu Linh chủ động mở miệng, mỉm cười chào.

Trần Hạo nói:

- Chào cô, tôi tên Trần Hạo.

Wương tử lúc này nhìn Trần Hạo, lại nhìn Kim Tiểu Linh, trên mặt lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

- Tiểu Hạo, có mua thức ăn không? Bọn chị đều chưa ăn cơm, chờ em đấy.

Vương tử mở miệng nói ra.

Trần Hạo nói:

- Đã đặt bàn, bắt quá muốn ăn cái gì, để Vương tử chọn món đi.

- Hào phóng như vậy, không sợ chị làm thịt em à?

- Có thể bị Vương tử làm thịt một châu, đoán chừng sẽ có rất nhiều người ghen tị với em đấy.

- Ha ha ha, tiểu tử thôi càng ngày càng biết nói chuyện, đi, chúng ta đi vào.

Ba người đồng hành, tiến vào phòng ăn.

Vương tử lúc đầu tưởng rằng khu bình thường, không nghĩ tới Trần Hạo dẫn bọn họ vào khu vực thượng lưu, lập tức trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc:

- Tiểu Hạo, không cần thiết lãng phí như thế, ăn đều không khác mấy, cũng chỉ khác hoàn cảnh liền đất gấp đôi, em quá lãng phí.

Trần Hạo nói:

- Vương tử, chẳng lẽ chị còn trông cậy vào em mỗi ngày mời chị ăn sao, liền một lần này mà thôi.

Vương tử liếc Trần Hạo một cái:

- Em đã không đau lòng, chị thay em bận tâm làm gì, được, em muốn xa xỉ, tử tử liền hưởng thụ một lần.

Đi vào bàn đã đặt trước, quả nhiên không tầm thường.

Khu bình thường cơ bản ở bên trong, mà khu thượng lưu chính là tầng cao nhất vùng ven, sau khi ngồi xuống có thể

nhìn xuống toàn cảnh Thạch Thành.

Đây cũng là ban ngày, chỉ có cảm giác mới lạ, nếu là ban đêm liền có thể nhìn thấy cảnh đêm đèn đuốc sáng trưng Thạch Thành trong bóng đêm, đó mới là lộng lẫy.

Bất quá vào ban đêm thì bàn khó mà đặt trước được, trên cơ bản phải đặt sớm mấy ngày mới được.

Sau khi ngồi xuống, có phục vụ tới.

Vương tử đã ăn qua mấy lần, đương nhiên thành thạo, gọi vài món thức ăn và một bình rượu đỏ.

Chờ gọi xong đồ ăn, Vương tử lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo, cười híp mắt hỏi:

- Tiểu Hạo, em có phải đoán được chị muốn dẫn mỹ nữ tới hay không, cho nên em mới lãng phí như thế?

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Vương tử, chị cũng đừng nói, em mới đầu nghĩ chỉ có một mình chị mà thôi.

- Hi hi, vậy em nói, chị mang mỹ nữ đến em thích hay là không thích?

Vương tử ý vị thâm trường hỏi.

Trần Hạo nghiêm mặt nói:

- Bằng hữu của Vương tử, chính là bằng hữu của em, em đương nhiên hoan nghênh.

Vương tử cười:

- Miệng rất ngọt, biểu hiện không tồi, Tiểu Linh, em nói có đúng hay không?

Kim Tiểu Linh mỉm cười:

- Là nam hài không tồi.

Vương tử liếc qua Trần Hạo:

- Nói em không tệ đấy.

Trần Hạo:

- ...

Tỷ tử của ta, ngươi cũng đừng náo, nha đầu này gọi ta là nam hài, ha ha, coi ta là tiểu hài tử sao? Tin ta bại lộ tu vi, ngươi lập tức đứng dậy hô tiên bối hay không.

Chương 308: Yêu Chúng

- Hi hi, cảm thấy ngại à? Không không sao đâu, tở tở hôm nay dẫn Tiểu Linh đến cũng không phải có ý muốn mai mối gì, Tiểu Linh đi công tác ngang qua Thạch Thành rồi tiện đường đến thăm chị, đúng lúc em cũng vừa quay về thế nên muốn cùng nhay gặp mặt một lần, quen biết một người bạn thêm một con đường. Tiểu Linh rất lợi hại, trước kia chị có phiền toái gì, chỉ cần nói cho cô ấy, lập tức liền có thể giải quyết được.

Vương tử vừa cười vừa nói.

Nói xong Vương tử ý vị thâm trường nói:

- Nhưng mà, hai đứa cũng không chênh lệch nhiều, nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, nếu có thể ma sát ra lửa hoa, đó cũng là một chuyện tốt.

Trần Hạo cười nói:

- Chuyện tình cảm cưỡng cầu không được, công việc em bây giờ vẫn chưa ổn định, không có ý định sớm như vậy.

Kim Tiểu Linh cười cười không nói chuyện, hiển nhiên tán đồng đối với biểu thị của Trần Hạo, hai ta không phải chung một cái thế giới.

Vương tử nhìn hai người một chút, có chút tiếc nuối, thân là lão tài xế nhìn vừa ý, một chút liền có thể nhìn ra mình đã tính nhầm.

- Ha ha, không có việc gì, làm bằng hữu cũng rất tốt. À, Tiểu Hạo, khoảng thời gian này em đi nơi nào thế?

Vương tử tâm tư linh lung, cười cười, đổi chủ đề.

Trần Hạo nói:

- Chỉ là chạy loạn khắp nơi, công việc mới tìm được tương đối rườm rà, bất quá tiền lương rất cao, cũng đáng để phấn đấu.

Vương tử gật đầu:

- Hiện tại em còn trẻ, ăn chút khổ, về sau khẳng định sẽ sống tốt.

- Đúng rồi Tiểu Hạo, em biết sự tình Dương Kiệt không?

Vương tử hỏi.

Trần Hạo sững sờ:

- Dương Kiệt? Y xảy ra chuyện gì?

Vương tử nói:

- Lão bà y vượt quá giới hạn, có chừng một tuần lễ, nghe nói huyên não rất hung, nam nhân lão bà y thông đồng bị Dương Kiệt chém 13 đao, bỏ mình tại chỗ, Dương Kiệt cũng bởi vậy mà bỏ trốn, đến bây giờ đều không tìm thấy tung tích.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm:

- Lão bà hẳn vượt quá giới hạn? Không thể nào, Dương Kiệt không phải thường xuyên nói lão bà y rất hiền lành nhất sao? Tại sao lại vượt quá giới hạn?

- Ai biết đâu, lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, chính chúng ta đều không hiểu rõ chúng ta, chỉ một lúc là tâm tư liền thay đổi.

Vương tử thở dài một tiếng.

Trần Hạo không phản bác được.

Dương Kiệt là công nhân viên chức đi làm công ty, người thành thật, đặc ý nhất chính là gia đình mình, có lão bà hiền lành, con cái một trai một gái đều thông minh lanh lợi, thành tích học tập rất giỏi.

Cũng không nghĩ tới, chỉ chớp mắt liền phát sinh biến cố như vậy? Vợ chồng trở nên xa lạ, vậy con cái bọn họ phải làm sao bây giờ?

Đặc biệt là Dương Kiệt, thế mà động thủ giết người. Quả nhiên người thành thật một khi nổi giận, so với người thường xuyên gào thét này nọ thì đáng sợ hơn rất nhiều, không động thì thôi, động một tý liền giết.

- Ài, thế sự vô thường, lòng người dễ biến, hiện tại cái xã hội này quá táo bạo.

Trần Hạo nói.

Vương tử cười nói:

- Cho nên Tiểu Hạo à, về sau phải tìm đúng đối tượng, nhất định phải nghiêm túc, nghĩ rõ ràng, cũng không thể tùy tiện ra quyết định.

Trần Hạo chưa hồi đáp, chuông điện thoại trên thân Kim Tiểu Linh đột nhiên vang lên.

Kim Tiểu Linh đang yên tĩnh áy náy cười một tiếng, đứng dậy lấy điện thoại ra, đi tới một bên, nhỏ giọng trò chuyện.

- Đội trưởng.

- Thời gian an nhàn kết thúc, mục tiêu xuất hiện, chuẩn bị tập hợp, hành động đi sẵn bắt đầu.

Một giọng nam nặng nề vang lên.

- Đã hiểu, em lập tức tới ngay.

Nhanh chóng cúp điện thoại, Kim Tiểu Linh quay người nói với Vương tử:

- Hân tử, em có chút sự tình phải đi, chờ em làm xong lại đến chơi với chị mấy ngày nhé.

Vương tử cười nói:

- Được, nếu có việc thì em cứ đi trước đi.

Kim Tiểu Linh lại gật đầu với Trần Hạo, quay người bước nhanh rời đi.

Kim Tiểu Linh vừa đi, Vương tử liền thở dài nói:

- Tiểu tử thôi, thật vất vả tạo cho em một cái cơ hội tốt, em lại không nắm chặt, Tiểu Linh là cô gái tốt điển hình đó.

Trần Hạo cười nói:

- Cô gái tốt rất nhiều, em có thể cưới toàn bộ ư? Bất quá Vương tử, Kim Tiểu Linh làm công việc gì thế? Nghe chị nói, hình như có lai lịch không nhỏ.

Vương tử nói:

- Làm việc gì thì chị quả thật không biết rõ lắm, Tiểu Linh nói là đơn vị cơ mật, chị cũng không tiện nghe ngóng, bất quá cho dù cô ấy không ở Thạch Thành làm việc, chợ gặp phải sự tình phiền toái lại có thể thông tin quan phương Thạch Thành, sau đó liền sẽ có người tới giúp chị, lợi hại đến mức làm cho chị không dám tin tưởng luôn đấy.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Vừa có lai lịch vừa có pháp lực, hẳn là người của Ban Ngành Liên Quan.

Chỉ là nhìn tình huống cũng không giống như là xuất thân con đường Đạo môn, dường như là Ban Ngành Liên Quan bồi dưỡng ra. Pháp lực trên thân không quá mạnh, thoạt nhìn như là chiến sĩ quy mô hóa bồi dưỡng.

- Đơn vị cơ mật à, thật là lợi hại, dạng này em cũng không dám lấy lòng.

Trần Hạo hơi sợ nói.

Vương tử liếc Trần Hạo một cái:

- Nhìn em sợ kìa, nếu như là hai người thực tình thích nhau, vậy có quan hệ gì với đơn vị?

Trần Hạo cười hắc hắc:

- Làm sao không quan hệ, nếu phát sinh tranh chấp, em ăn thiệt thòi là cái chắc, thực lực không ngang nhau, cô gái thế này tốt nhất vẫn là tìm người môn đăng hội đối thì hơn.

- Được, đã bỏ lỡ, tiểu tử thôi em sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

- Ha ha ha, về sau khẳng định sẽ có tốt hơn, Vương tử, đồ ăn tới rồi, chúng ta ăn cơm thôi.

Mặc dù cô gái kia có việc rời đi, bất quá Trần Hạo cùng Vương tử vẫn vui vẻ ăn một bữa, không có sinh ra khúc mắc gì.

Sau bữa ăn, Vương tử bởi vì công ty buổi chiều có hội nghị cho nên phải đi chuẩn bị, cùng Trần Hạo hàn huyên vài câu liền rời đi.

Trần Hạo cũng thản nhiên về nhà. Đối với sự tình buổi trưa hôm nay cũng không để ở trong lòng.

Chỉ bất quá cùng tỷ tỷ trước kia rất chiếu cố mình ăn bữa cơm mà thôi, về phần Kim Tiểu Linh thì không quan trọng.

Lái xe rời đi, không nhanh không chậm.

Đang mở cửa ra, thần sắc Trần Hạo đột nhiên động một tý, tiến lên, ánh mắt nhìn về phía bên trái.

Đây là một khu công viên rậm rạp, lúc này là giữa trưa cũng không có ít người ở bên trong.

Bất quá Trần Hạo lại nhìn thấy yêu khí ẩn núp trong công viên.

Nhìn rất yếu ớt, cũng không cường đại.

Có ý tứ, Thạch Thành nhỏ nhỏ từ lúc nào có tiểu yêu xuất hiện đây? Nó là chủng loại gì? Tiềm phục ở nơi này làm gì?

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo dừng xe lại ở bên đường, sau đó xuống xe đi vào công viên.

Đi thẳng tới chỗ yêu khí ẩn núp, Trần Hạo sừng sốt.

Thứ này lại để trong một thùng giấy con, bên trong có hai con chó nhỏ.

Con chó nhỏ này, một đen một trắng, hẳn vừa ra đời không lâu, mắt còn chưa mở ra, lúc này ghé vào trong thùng, yếu ớt than nhẹ, tựa hồ cực đói.

Mà yêu khí cũng phát ra từ trên thân bọn nó.

Làm Trần Hạo kinh ngạc chính là yêu khí trên thân bọn chúng giống nhau như đúc, hỗn hợp cùng một chỗ, hoàn toàn phân biệt không ra là hai con.

Mẹ kiếp, vừa ra đời chính là yêu, địa vị có chút to a? Làm sao lại để ở nơi này? Phụ mẫu nhân tâm như vậy sao?

Nhìn hai bên một chút, cái gì cũng tìm không thấy, cũng không có phát hiện yêu khí khác tồn tại.

Do dự một chút, Trần Hạo vẫn là ôm lấy thùng giấy.

Mặc dù là yêu chủng nhưng cũng là hai sinh mệnh, cũng không thể không quan tâm.

Lại nói, người bình thường sợ là nuôi không nổi tiểu yêu dạng này, vẫn là mình mang đi đi, nếu như về sau cha mê tui nó tới tìm, mình cũng có thể thu chút phí nuôi dưỡng.

Chương 309: Thêm Hai Đội Viên Dự Bị

Lái xe về nhà, trên đường đi cũng không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn, tựa hồ hai con chó con yêu này thật bị vứt bỏ.

Trần Hạo cũng không biết nói thế nào.

Đầu năm nay đến yêu đều nuôi không nổi hài tử sao? Chuyện này cũng quá đáng thương rồi.

Đến nhà, Trần Hạo mở cửa, đang muốn ôm thùng giấy vào nhà liền nghe được một tiếng gọi bèn nhón.

- Ngu xuân, buông xuống.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, tặc đến nhà ta!

Không đúng, nhà ta đừng nói Bạch Lộ, Lam hồ điệp cùng gà ngốc, dù là một đám quỷ đồng cũng không phải người bình thường có thể đắc tội được, mẹ nó ai dám tới nhà của ta trộm cướp?

Trần Hạo đi vào, ánh mắt ngưng trọng nhìn bốn phía.

A, không có ai? Vừa rồi là ai nói chuyện?

Ánh mắt chuyển hướng vào trên người gà ngốc.

Gà ngốc tựa hồ cũng có chút tròn tròn mắt, đối mặt cùng Trần Hạo, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút yên tĩnh.

Chậm rãi, Trần Hạo cười, lộ ra một ngum răng trắng:

- Tiểu Hoàng , giải thích cho ta.

Khanh khách!

Gà ngốc vội vàng gọi.

Lam hồ điệp bang bận bịu phiên dịch:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói nó đang luyện tập phát âm.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Luyện tập phát âm a, ngu xuẩn a, còn buông xuống a.

Gà ngốc rụt đầu một cái, có chút ủy khuất khanh khách tiếp tục gọi.

Lam hồ điệp phiên dịch:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, hai câu này đặc biệt dễ dàng học, nó nói học nói tốt.

Trần Hạo:

- ...

Đặc biệt học tốt? Thô tục!

Ta sát, người mẹ nó cái tốt không học, học cái xấu? Người là yêu, người còn biết xấu hổ hay không? Về sau ta mang người ra ngoài, người mở miệng chính là ngu xuẩn, mặt của ta phải để chỗ nào?

Sầm mặt lại, Trần Hạo nói:

- Lời giải thích này ta không hài lòng, nhất định phải trừng phạt người, ta yêu cầu người trước học tốt mấy chữ, học tốt được ta liền tha thứ cho người.

Gà ngốc liền vội vàng gật đầu, biểu thị đáp ứng.

Không có biện pháp, ai bảo thời điểm nó nói vừa vặn Hạo ca trở về, bùn đất rơi vào trong đũng quần, không phải phân cũng là phân.

Trần Hạo cười:

- Ta muốn người trước học mấy chữ này, khu trừ tà đạo, bảo hộ Hoa Hạ.

Gà ngốc:

- ...

- Đây là yêu cầu của ta, người tự xử lý, nếu như không hoàn thành thì đừng đề cập tới súng nữa, ha ha.

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, đem thùng giấy trong ngực đặt ở trên mặt bàn, sau đó từ bên trong Tụ Lý Càn Khôn lấy ra lọ sữa bò.

Cái này vốn là là định cho mấy con vật uống.

Bất quá chó nhỏ sữa cần, chỉ có thể bọn chúng trước.

Tìm bát, đổ đầy sữa bò vào, Trần Hạo do dự một chút vẫn là lấy ra một giọt thạch nhũ nhỏ vào.

Đã quyết định nuôi, vậy liền hảo hảo nuôi, không thể bạc đãi.

Lại nói, cầu yêu đó, nếu như cha mẹ bọn chúng không đến, nuôi tốt sau cũng có thể dùng được.

Nhìn thấy động tác Trần Hạo, gà ngốc cùng Lam hồ điệp đều hiếu kỳ vây quanh, nhìn thấy con chó nhỏ đều rất hiếu kì.

Lam hồ điệp kinh ngạc nói:

- Đại sư ca ca, người từ chỗ nào tìm ra cầu yêu thế?

Trần Hạo nói:

- Nhật được.

Lam hồ điệp kinh ngạc nói:

- Yêu còn có thể nhật được sao?

Trần Hạo cười nói:

- Ta cũng ngoài ý muốn, bất quá chính là thần kỳ như vậy, ta nhất được.

Nói xong, Trần Hạo ôm hai con con chó nhỏ ra.

Con chó sữa nhỏ tựa hồ có chút kháng cự, nhưng bọn chúng quá hư nhược, căn bản không phản kháng được.

Bất quá rất nhanh, con chó nhỏ đã ngửi thấy hương khí thạch nhũ, bản năng đến từ nhu cầu làm bọn chúng đành chỉ phản kháng, khao khát nhìn sữa bò trong chén.

Trần Hạo cười cười, liền đặt con chó nhỏ ở bên cạnh bát.

Con chó nhỏ lập tức kích động đưa đầu qua, liếm một chút xiu.

Gà ngốc cùng Lam hồ điệp nhìn nóng mắt, thạch nhũ này bọn chúng cũng thích, nhiều ít đều không chê.

Bất quá cái này rõ ràng là Trần Hạo chuẩn bị cho con chó nhỏ, hai con vật rất sáng suốt biết không có phần mình, không dám đoạt.

Rất nhanh, một bát sữa bò liền bị hai con con chó sữa nhỏ chia ăn.

Thạch nhũ trong thể nội tản ra, tầm bổ, yêu khí cường thịnh, tinh thần hai con chó nhỏ lên rất nhiều, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, liếm tay hắn.

Trần Hạo hài lòng cười.

Nhìn một giọt thạch nhũ này không có uổng phí, hai con chó nhỏ đã coi hắn thành thân nhân.

- Đại sư, đây là yêu chủng, người làm sao mang về?

Một thanh âm vang lên, sau đó Bạch Lộ xuất hiện bên cạnh, mở miệng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Ta ở ven đường nhặt được, cũng không biết cha mẹ của bọn nó nghĩ gì, hài tử cũng ném đi.

Bạch Lộ ngưng trọng nói:

- Yêu vật truyền thừa, thập phần hiếm thấy, yêu chủng có thể sinh dục thập phần cường đại, đại sư, hai con chó yêu sợ là có phiền phức rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Có phiền toái gì, cha mẹ từ bỏ, ta mang về, còn cung cấp ăn uống, bọn chúng còn có thể có ý kiến gì?

Bạch Lộ nói:

- Yêu chủng truyền thừa không đơn giản như vậy, có lẽ trong đó còn có nguyên nhân.

Trần Hạo nói:

- Yên tâm đi, ta chính là một người hảo tâm nuôi dưỡng tiểu cầu cầu, mặc kệ là yêu chủng hay là cái gì khác, không liên quan gì đến ta.

Bạch Lộ không nói.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Khác không nói, ăn của ta, chính là yêu của ta, à, đặt tên cho chúng nó đi, một đen một trắng, ha ha cũng coi như trùng hợp, về sau liền gọi Tiểu Hắc, Tiểu Bạch.

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Bạch là danh tự Bạch tử tử cùng Miêu muội muội a.

Trần Hạo nhìn về phía Bạch Lộ:

- Ý bảo ngươi Đại Bạch sao?

Bạch Lộ:

- ...

- Nhìn người có chút để ý, vậy hai con này về sau liền gọi Tiểu Tiểu Hắc, Tiểu Tiểu Bạch.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Bạch Lộ quay người đi.

Lam hồ điệp lấy cánh che đầu:

- Đại sư ca ca, trình độ đặt tên của người thật sự là quá tệ.

Trần Hạo liếc lam hồ điệp:

- Làm sao? Người có ý kiến? Nếu không không gọi người Tiểu Lam, gọi người là tiểu ăn hàng nhé?

Lam hồ điệp:

- ...

Gà ngọc thấy thế không ôn, vội vàng co đầu.

Dám chất vấn Hạo ca? Không muốn cùng một chỗ lẫn lộn ư.

- Tốt, về sau chúng ta là đại gia đình, lại nghênh đón hai tiểu gia hỏa, các người đều là ca ca tỷ tỷ, phải chiếu cố bọn chúng nhiều hơn.

Trần Hạo vừa cười vừa nói.

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Được a, ta khẳng định sẽ hảo hảo chiếu cố, đại sư ca ca yên tâm đi.

Vừa nghi ngờ đại sư ca ca, bị phản bác, chuyện này khiến trong lòng Lam hồ điệp hơi sợ.

Thật vất vả gặp một người tốt, đi theo lại an toàn, lại có thể mỗi ngày ăn mật ngon, cũng không thể bởi vì một chút chuyện nhỏ mà, vậy nó sẽ khóc chết.

- Ừm, vậy thì tốt, hiện tại liền giao cho người chiếu cố, hảo hảo cùng chúng nó chơi.

Trần Hạo nói.

Lam hồ điệp:

- ...

Nói xong, Trần Hạo đặt con chó nhỏ ở trên ghế sa lon, giao cho Lam hồ điệp phụ trách, sau đó Trần Hạo liền lấy ra điện thoại, mở ra. Cân nhắc một chút, Trần Hạo phát tin tức:

- Các vị đại lão, cần một chút sữa bò dinh dưỡng giá trị cao, không chứa chất phụ gia, ai biết có thể giới thiệu một chút không?

Rất nhanh, có tin tức trả lời:

- Trần đại lão muốn sữa bò à, cái này dễ nói, ta biết một thổ hào mở nông trường, Trần đại lão muốn nguyên chất không chứa chất phụ gia, vậy chỉ có thể lấy tại chỗ. Như vậy đi, ta bảo y cho đại lão một con bò sữa, chuyên môn phục vụ cho người.

Người trả lời là Chu đại sư.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy liền phiền phức Chu đại sư, cần bao nhiêu tiền cứ việc nói, mặt khác người chăm sóc, tiền lương cũng do ta phụ trách.

Chu đại sư nói:

- Trần đại lão khách khí, chút chuyện nhỏ này cần tiền làm gì, người đưa tiền chính là không nể mặt ta rồi.

Trần Hạo bất đắc dĩ, đang muốn nói.

Đột nhiên một đầu tin tức bắn ra, là Long đại sư.

- Trần đạo hữu, ngươi còn có tâm tư muốn sữa bò, Thạch Thành xảy ra chuyện ngươi không biết sao?

Chương 310: Không Trêu Vào Nồi Thì Không Trốn Được Sao?

Thạch Thành xảy ra chuyện rồi?

Nhìn thấy Long đại sư phát biểu, trong đầu Trần Hạo không hiểu hiện lên thân ảnh Kim Tiểu Linh.

Nhớ đến lúc cô nàng đột nhiên rời đi, tựa hồ là nhận được nhiệm vụ gì, chẳng lẽ lại phát sinh ở Thạch Thành?

Trần Hạo vội vàng hỏi thăm:

- Xảy ra chuyện gì?

Long đại sư nói:

- Ta không biết.

Trần Hạo:

- ...

Không biết người nói làm gì, hù dọa ta rất vui sao?

- Bất quá ta nghe nói, Ban Ngành Liên Quan xuất động quy mô lớn, trước mắt tụ tập ở một chỗ Thạch Thành, khẳng định có động tác lớn. Trần đạo hữu cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Long đại sư tiếp tục nói.

Trần Hạo hỏi:

- Có liên qua gì đến em chứ? Em cũng không có phạm pháp, bọn họ xuất động thì cứ mặc kệ bọn họ.

Long đại sư nói:

- Cũng không thể nói như vậy được, Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan có hiệp nghị, nếu như ra sự tình Ban Ngành Liên Quan không cách nào giải quyết, xảy ra chuyện, tu sĩ Đạo môn có nghĩa vụ hỗ trợ.

Trần Hạo im lặng.

Làm sao có nghĩa vụ rồi? Chẳng lẽ lại Ban Ngành Liên Quan gây phiền toái, còn muốn tu sĩ Đạo môn chùi đít cho bọn họ sao? Ha ha, không thể trêu vào, ta đi còn không được sao?

Trần Hạo lúc này phát tin tức:

- Chu đại sư, ngoài chuyện liên quan đến sữa bò thì em không có hứng thú, Ban Ngành Liên Quan ở Thạch Thành làm việc, vì để tránh cho phiền phức, em vẫn nên quay về nhà nghe ngóng tình hình một thời gian rồi tính tiếp.

Chu đại sư nói:

- Cũng được, tùy thời chờ đợi tin tức Trần đại lão.

Nói liền làm, Trần Hạo thu hồi điện thoại, nói với bọn gà ngốc.

- Đây, chúng ta chuẩn bị xuất phát.

- A? Lại muốn đi à? Không phải nói nghỉ ngơi một khoảng thời gian sao?

Lam hồ điệp hơi kinh ngạc hỏi.

Gà ngốc cũng nghi hoặc nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Ta cũng muốn nghỉ ngơi, bất quá bên này có thể sẽ có một số việc, hiện tại không đi, về sau nói không chừng liền có phiền phức.

Lam hồ điệp nói:

- Là như thế à, vậy ta nghe đại sư ca ca.

Ngã một lần khôn hơn một chút, Lam hồ điệp bắt đầu thích ứng nghe lời chần nuôi viên.

Thu thập xong, Trần Hạo rời đi, gọi điện thoại cho Chu Cương, mịt mờ biểu thị ra một cái vấn đề trước mắt, nói về nhà tránh hai ngày.

Chu Cương đối với chuyện này cũng im lặng, Ban Ngành Liên Quan lần trước làm Thạch Thành lấy phương thức đả kích phạm tội phong cấm mấy ngày, huyên não thần hồn nát thần tính, mặc dù để tập tục một vùng Thạch Thành thay đổi tốt hơn, nhưng anh ta cũng cảm thấy biệt khuất.

Không nghĩ tới lúc này mới bao lâu, lại tiếp tục tới náo? Còn có để cho người sinh hoạt hay không?

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo lái xe, thẳng đến nơi ban đầu phát hiện mèo mun.

Tầm mười phút sau, Trần Hạo đi vào cư xá, Âm Dương Nhân phát hiện khí tức mèo mun, quả nhiên được lưu lại.

Cũng không có xuống xe, Trần Hạo để Lam hồ điệp đi thông tri mèo mun trở về.

Lam hồ điệp bay ra cửa sổ xe.

Không bao lâu, Lam hồ điệp mang theo mèo mun trở về.

Lên xe, mèo mun nghi hoặc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Thạch Thành có thể sẽ có chút phiền phức, chúng ta trước rời đi mấy ngày, chờ bên này an tĩnh, chúng ta sẽ trở lại.

Mèo mun lúc này mới an tĩnh lại, biểu thị phục tùng.

Đón xong mèo mun, Trần Hạo cũng không có trực tiếp rời đi, mà đi tới linh huyệt đường phố.

Đáp ứng Bạch Như, đương nhiên nói lời phải giữ lời.

Ba ngày đợi không được, vậy liền hiện tại đi xem một chút, miễn cho nữ nhân này lại tìm lý do quân hấn.

Đi vào linh huyền đường phố, Trần Hạo rất ngạc nhiên.

Trước kia đường đi vắng vẻ, bình thường.

Mà bây giờ, đường đi phát sinh thay đổi cực lớn, từng cái bề ngoài trang trí rất nhiều sắc thái, không chỉ có Trung Quốc còn có ngoại quốc, cái gì quý lưỡng dài, quý thất cổ, nữ quý áo đỏ, ác quý, thẳng hề, Sadako, ác quý... Quả thực chính là một nơi tụ hội đại quý quái.

Bất quá khoan hãy nói, những quý vật này phân bố thiết kế cũng không có cảm giác rất hỗn loạn, cơ hồ từ từng góc độ nhìn thấy, chỉ cần trong lúc lơ đãng liền có thể giật mình. Hiển nhiên đây là thủ bút đại sư.

Tiến vào đường đi, Trần Hạo lại thấy được một pho tượng.

Pho tượng đúc bằng đồng, hình tượng là Chung Quỳ, một mặt râu quai nón, đầu đội mũ thiên quan, trừng mắt nhe răng, bảo kiếm khua tay, nhìn hung thần ác sát nhưng lại có một cỗ chính khí.

Đáng tiếc tượng đồng vừa nhìn liền biết chính là tác phẩm hiện đại, cũng không có chút linh tính nào.

Bất quá dạo qua một vòng, Trần Hạo cũng không có phát hiện cái gì khác.

Nghĩ nghĩ, Trần Hạo khai quang cho tượng đồng gia trì một đạo pháp lực, nháy mắt, trên thân tượng đồng hiện lên quang mang nhàn nhạt, chợt biến mất, biến hóa này giữa ban ngày cũng không dễ thấy, không ai chú ý.

Mà khai quang xong, tượng đồng biến thành pháp khí cấp thấp nhất, có hai tác dụng trừ tà cùng chấn nhiếp.

Có tượng đồng dạng này, chỉ cần hung linh không quá lợi hại, trên cơ bản đều không dám tới gần nơi này.

Hài lòng trong lòng, Trần Hạo gọi điện thoại cho Bạch Như.

- Trần đại sư, người có phải gọi sai điện thoại hay không?

Điện thoại kết nối, Bạch Như cười hì hì hỏi.

Trần Hạo lười nhác nói bậy, nói thẳng:

- Tôi gặp chút chuyện, có thể rời đi một đoạn thời gian, ngày về chưa định, cho nên tôi hiện tại đi tới linh huyền đường phố, giúp cô kiểm tra một hồi, không có vấn đề gì, tượng đồng Chung Quỳ không tồi, tôi đã khai quang gia trì, về sau cô tuyên truyền nhiều một chút, có người chân thành tế bái, tượng đồng sẽ càng ngày càng lợi hại, có thể bảo vệ linh huyền đường phố.

Bạch Như vội vàng nói:

- Anh đã đến? Ồ đó đi, tôi lập tức tới ngay.

- Cũng không cần đâu, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tạm biệt.

Nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại, cũng không quay đầu lại rời đi.

Chờ sau khi Trần Hạo lái xe rời đi, Bạch Như lúc này mới vội vàng đi vào linh huyền đường phố, cũng đã không tìm thấy thân ảnh Trần Hạo, tức giận nói:

- Hỗn đản, chạy đúng là nhanh.

Bất quá khi Bạch Như nhìn thấy tượng đồng Chung Quỳ, ánh mắt lại sáng lên.

Cũng coi là được chứng kiến pháp khí, Tượng đồng Chung Quỳ cho nàng loại cảm giác không giống nhau, làm Bạch Như xác định Trần Hạo không có lừa nàng.

Lập tức trong lòng Bạch Như hài lòng hơn rất nhiều.

Kiến thức pháp khí lợi hại, hiện tại trong mắt Bạch Như, cái gì tốt cũng không sánh nổi loại này. Cho dù là nòng đưa cho Chu Cương khối ngọc phật kia cũng không được.

Hoàn thành sự tình mình đáp ứng, Trần Hạo lần này tâm không lo lắng, không mảy may do dự chạy thẳng đến đường cao tốc.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo tiến vào đường cao tốc, chân đạp tăng ga.

Trần Hạo chạy thẳng đến quê, lúc trước hẳn phát hiện con chó nhỏ ở công viên, lúc này có một đôi nam nữ trẻ tuổi tựa sát, cười cười nói nói đi vào.

Bọn họ cũng không biết là cố ý hay là vô ý, rất nhanh liền tiếp cận nơi Trần Hạo phát hiện hai con chó nhỏ.

Sau đó, hai người dừng lại, nói đùa cũng đã biến mất, hai mặt nhìn nhau.

- Cái rương đâu?

- Số bảy nói đặt ở nơi này.

- Nhưng cái rương đâu?

- Chuyện này, để tôi liên lạc số bảy một chút.

- Anh nghĩ chúng ta có bị bại lộ không?

- Vậy, vậy làm sao bây giờ? Trước đó tất cả đã an bài xong, giám sát nơi này sớm bị phá hư, căn bản là không có cách tra ra là ai mang cái rương đi.

Nhìn nam nhân có chút thất kinh, nữ hài tức giận nói:

- Vô dụng, một cái kế hoạch kín đáo như thế lại bị các người chấp hành trăm ngàn chỗ hở, hiện tại con mèo không thấy, Thiên Cầu đại nhân lại bị Ban Ngành Liên Quan truy

kích, thoát không ra, người chờ lửa giận Âm Nguyệt đại nhân đi.

Chương 311: Bàn Tính

Một đường chạy vội, Trần Hạo cũng không trực tiếp về Đào Thành, mà nửa đường đi vòng Hoàng Châu.

Đã hành đạo trở về, không có lý do không gặp hai vị đạo hữu.

Gần nhất chính là Hoàng Châu, Trần Hạo trước hết đi đến chỗ của Cổ Đạo Toàn.

Xuống cao tốc, sau đó vòng qua Hoàng Châu, thẳng đến chỗ thôn Cổ Đạo Toàn.

Bất quá đáng tiếc, khi Trần Hạo đến liền phát hiện, Cổ Đạo Toàn cũng không ở nhà, một vị lão hán coi nhà cho ông ấy cáo tri Trần Hạo, Cổ Đạo Toàn đã rời đi rất nhiều thời gian, không biết ngày về.

Trần Hạo hỏi Cổ Đạo Toàn điện thoại, trực tiếp gọi tới.

Không bao lâu, Cổ Đạo Toàn kết nối:

- Lão Phương, có chuyện gì?

Trần Hạo cười nói:

- Cổ tiên bối, là văn bối, Trần Hạo.

- A, Trần đạo hữu à, cậu làm sao có điện thoại của tôi?

Cổ Đạo Toàn cười hỏi.

Trần Hạo nói:

- Văn bối hành đạo trở về, ghé thăm ngài một chút, không nghĩ tới Cổ tiên bối không có ở nhà.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Là lão Phương cho câu à, ha ha, tôi dùng không quen cái này, làm một cái điện thoại di động cũng là vì để tránh cho lão Phương bên kia có chuyện tìm tôi. Đạo hữu hành đạo trở về tất nhiên phải ăn mừng, bất quá hiện tại tôi có việc quần thân, sợ là không thể chiêu đãi.

Trần Hạo nói:

- Có việc tiền bối cứ làm đi, vẫn bối không nóng nảy, chờ ngài trở về vẫn bối lại đến, một lát nữa vẫn bối đi trước thăm Tứ Bình tiền bối.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Có lẽ cậu lại thất vọng rồi, lão Tứ Bình lỗ mũi trâu kia đang ở cùng một chỗ với tôi đây.

Trần Hạo sừng sốt:

- Cổ tiền bối, đây là có chuyện gì? Tại sao mọi người lại cùng đi thế?

Cổ Đạo Toàn nói:

- Sự tình rất thú vị, nếu như đạo hữu có hứng thú cũng có thể tới.

Nói xong, Cổ Đạo Toàn giải thích một chút.

Nguyên lai Cổ Đạo Toàn cùng Tứ Bình đạo trưởng đi ra ngoài cũng là có quan hệ với Ban Ngành Liên Quan.

Nửa tháng trước, Ban Ngành Liên Quan nhận được một tin tức, Nhật Bản Âm Dương giới đại sư Âm Nguyệt có một cái kế hoạch nhằm vào Hoa Hạ Yêu giới.

Âm Nguyệt thu đệ tử rất có thiên phú, ở Âm Dương giới Nhật Bản vô cùng có danh khí.

Thế nhưng là Âm Dương giới bên kia xuống dốc so Hoa Hạ bên này thậm chí hơn nhiều. Ngoại trừ mấy cái truyền thừa có yêu

súng ra, rất nhiều Âm Dương sư đều chỉ có thể chơi yêu quý, đẳng cấp còn rất thấp, căn bản không lấy ra được.

Âm Nguyệt cũng vì đệ tử mà sốt ruột, cho nên quyết định bí quá hoá liều, từ Hoa Hạ Yêu giới mượn giống.

Nàng để mắt tới chính là Khiếu Nguyệt Lang trân quý trong danh sách Ban Ngành Liên Quan Hoa Hạ ghi lại.

Đầu Khiếu Nguyệt Lang này mặc dù chỉ có hơn một trăm năm đạo hạnh, nhưng huyết mạch trân quý, là yêu tu giới quý tộc Hoa Hạ.

Vừa vắn yêu súng Âm Nguyệt là một đầu Thiên Cầu cái, Âm Nguyệt liền nghĩ đến mượn giống, nói không chừng còn có thể tăng thêm một loại sản phẩm mới, mở một con đường tu hành mới.

Kế hoạch bắt đầu rất thành công, không ai có thể nghĩ đến Nhật Bản Âm Dương sư có thể làm được loại sự tình này, để Thiên Cầu thành công tiếp cận Khiếu Nguyệt Lang.

Khiếu Nguyệt Lang đơn thuần, tiềm tu thâm son, nhất tâm hướng đạo, vậy thì có tâm tư gì khác.

Thiên Cầu xuất thân có rất nhiều kinh nghiệm, đặc biệt là kỹ xảo thông đồng tuyệt đối lợi hại. Khiếu Nguyệt Lang bị nó cầm xuống, sau đó chiêu đãi các loại tư thế liền mang bầu.

Nếu như không phải một số người bên này truyền đạt tin vui, có lẽ Ban Ngành Liên Quan căn bản không thể nhận ra, kết quả truyền đạt này lập tức bị lọt ra ngoài.

Vì thành công mang về yêu chủng, các loại minh tranh ám đấu liền diễn ra.

Dạng sự tình này có ý tứ, Đạo môn đương nhiên không thể bỏ lỡ, cũng bắt đầu đánh chủ ý Thiên Cầu.

Dù sao Thiên Cầu cũng coi là một chủng loại trân quý, nếu đem Thiên Cầu lưu lại, cách mấy năm sinh một thai, có lẽ các phái Đạo môn đều có thể phân đến một con yêu chủng, bồi dưỡng thành Linh Thú hộ sơn.

Tứ Bình đạo trưởng cùng Cổ Đạo Toàn chính là như vậy được mời qua.

Nghe Cổ Đạo Toàn giải thích, Trần Hạo theo bản năng nhìn về phía xe dừng ở bên ngoài viện.

Ta XXX, không phải hai tiểu gia hỏa này chính là hài tử của Khiếu Nguyệt Lang cùng Thiên Cầu đây chứ?

Mẹ nó, Đạo môn, Ban Ngành Liên Quan cùng Âm Dương sư tranh đoạt đồ vật, cứ như vậy bị ta kiếm về rồi? Chuyện này... chuyện này nên nói như thế nào?

- Khụ khụ, cái kia, vẫn bồi hành đạo thu hoạch một chút, cần lắng đọng, đóng cửa tu hành một đoạn thời gian, tạm thời là không có ý định nháo lại, Cổ tiên bồi các vị cứ chơi đi.

Trần Hạo gượng cười trả lời.

Cổ Đạo Toàn gật đầu nói:

- Cũng tốt, tự thân tu hành mới là căn bản, tôi đi đến xem nào nhiệt một chút, nếu có thể bắt lấy, đến lúc đó nói cái gì cũng phải tặng một con cho cậu.

- Ha ha, Cổ đạo hữu ngài cứ làm đi, phần vẫn bồi thì thôi đi.

Trần Hạo hàn huyên hai câu, cúp điện thoại, cảm giác trên người có chút đổ mồ hôi.

Còn đưa ta một con, ta đã được hai con rồi đó Cổ tiên bồi, mẹ nó, quả nhiên là đại phiền toái, tuyệt đối không thể để cho Ban Ngành Liên Quan cùng đám người Âm Dương Sư kia biết được.

Lại nói khắp nơi thành thị đều là camera, đoán chừng giấu điểm có chút khó, chờ một chút xem đi, nếu Ban Ngành Liên Quan tìm tới cửa, đến lúc đó lại nói.

Ca là bỏ ra một giọt thạch nhũ, cái này nếu không cho chút đền bù, muốn mang đi là tuyệt đối không thể nào.

Đương nhiên, tốt nhất là để Thiên Cầu bị người Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan bắt lấy, sau đó nuôi nhốt, Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan coi như biết cũng sẽ không nhớ thương ta.

Mang theo thôn thức cùng một chút thập thỏm, Trần Hạo rời thôn, thẳng đến Đào Thành mà đi.

Chín giờ tối, Trần Hạo tiến vào Đào Thành.

Lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho đệ đệ Trần Quang.

Điện thoại kết nối, Trần Quang cười hì hì vang lên:

- Ca, nghĩ như thế nào đến gọi điện thoại cho em thế?

Trần Hạo tức giận:

- Anh điện thoại cho em rất kỳ quái sao?

- Em không phải có ý này, anh không phải bề bộn nhiều việc sao, nhắn tin cho anh anh cũng không có phản hồi mà.

Trần Quang cười nói.

Trần Hạo nói:

- Lúc đó là bận công việc, bất quá bây giờ thông thả, à, em bây giờ ở trường học hay là ở đâu?

Trần Quang kinh ngạc nói:

- Anh, anh lại trở về rồi?

Trần Hạo nói:

- Nói nhảm, anh không trở về thì gọi điện hỏi em làm gì.

- Em bây giờ ở bên ngoài, vừa tự học buổi tối không bao lâu, đang cùng Tiểu Ngọc ở bên ngoài ăn khuya, đợi chút nữa phải đưa cô ấy về nhà.

Trần Quang cười hắc hắc nói.

Trần Hạo:

- ...

Ta còn có thể nói cái gì? Cam chịu số phận thôi.

- Được, báo địa chỉ, hiện tại anh chạy tới, vừa vặn gặp một lần, nếu thật lòng cùng một chỗ, người ca ca này nhất định phải gặp.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Trần Quang không nói chuyện, sau một lúc lâu mới trả lời:

- Tiểu Ngọc đáp ứng, bắt quá anh, thời gian không thể quá lâu, cô ấy phải sớm trở về, nếu không mẹ của cô ấy sẽ lo lắng.

Trần Hạo nói:

- Yên tâm đi, sẽ không lâu đâu, tùy tiện tâm sự, nhận thức một chút em dâu tương lai.

Chờ Trần Quang báo địa chỉ, Trần Hạo lái xe đến.

Đến nơi, Trần Hạo để mấy con vật ở xe chờ, sau đó xuống xe đi qua.

Đây là phố quà vặt bên ngoài trường học, mặt tiền cửa hàng không nhiều, Trần Hạo đảo mắt một vòng liền thấy Trần Quang đang vẫy gọi.

Đồng thời, Trần Hạo cũng nhìn thấy tiểu cô nương đứng bên người Trần Quang mang theo kính mắt.

Đang muốn đi qua, Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc dò xét tiêu cô nương.

Trên thân tiêu cô nương có một sợi âm khí, rất yếu ớt.

Âm khí cũng không phải là trạng thái dây dưa, cũng là ngoài ý muốn tiếp xúc một cái, lưu lại ở trên người.

Trầm tư một chút, Trần Hạo liền nhớ lại, âm khí giống với cái ở trường học em trai.

Chương 312: Lão Đệ

Cô bé này đã từng tiếp xúc với quý vật ở trường học?

Lông mày Trần Hạo cau lại, bước chân không ngừng đi tới.

- Anh, em giới thiệu một chút, đây là Ninh Ngọc, Tiểu Ngọc, đây là anh của tớ, về sau cũng là anh của cậu.

Trần Hạo đến gần, Trần Quang liền không kịp chờ đợi giới thiệu, mang vẻ mặt cười ngây ngô, một điểm không có ý tứ, da mặt dày vô cùng.

Cô bé ngược lại là có chút ngượng ngùng, sợ hãi hô một tiếng anh.

Trần Hạo nhẹ gật đầu, nói:

- Hai em ăn xong chưa?

Trần Quang nói:

- Vẫn chưa, vừa ra không lâu lắm.

- Vậy thì tốt, cùng nhau ăn đi, anh mời các em. Đợi lát nữa anh đưa Tiểu Ngọc về rồi chở em về trường học.

Trần Hạo mở miệng nói.

Trong ba người, hắn là người lớn nhất, đương nhiên phải định đoạt.

Tại quán đồ nướng hỗn loạn cùng mấy phần đồ nướng, ba người ngồi xuống.

Trần Hạo nhìn về phía Ninh Ngọc.

Tiểu cô nương đúng như em trai trước đó giới thiệu, dáng người rất đơn bạc, nhìn rất nhỏ nhắn xinh xắn, bất quá ngũ quan lại tinh xảo, nhìn rất thanh tú.

Nhìn Ninh Ngọc có chút khấn trương, Trần Hạo cười nói:

- Anh cũng gọi em là Tiểu Ngọc đi, trước đó tiểu Quang có nhắc em với anh, nói đến cũng coi là duyên phận, em trai anh rất nghịch ngợm, gây sự không thiếu, bắt quá nó có thể thích em, cũng xem như làm một chuyện tốt, không có lệch lạc ra.

Nhìn anh mở miệng liền nói mình như thế, Trần Quang vừa xấu hổ vừa không dám nhiều lời.

Ninh Ngọc lại chân thành nói:

- Tiểu Quang rất tốt, cậu ấy rất thông minh, học tập rất nhanh, bây giờ trong lớp cũng là trong top 10, lão sư thường xuyên khen ngợi. Hiện tại cùng em học tiếng Đức cũng biểu hiện ra thiên phú ngôn ngữ, em dự định để cậu ấy học thêm một môn tiếng Nga.

Trần Quang đặc ý nhìn về phía Trần Hạo.

Xem đi, lão đệ chúng ta rất mị lực, anh còn nói em, cho dù em không mở miệng, nữ nhân của em đã mở miệng nói thay rồi.

Trần Hạo nói:

- Đó cũng là công lao em, không có em, tiểu tử này không ai quan tâm, có thể thi đậu đại học đã không tệ.

Nhìn Ninh Ngọc còn muốn phản bác, Trần Hạo nói:

- Anh nói, các em cứ nghe.

Ninh Ngọc sửng sờ.

Trần Quang cũng mắt tròn, không phải đâu, chúng ta là hai anh em mà, có thể đừng nghiêm túc như vậy hay không.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tiểu Quang, đối với chuyện của các em, anh không ủng hộ, cũng không phản đối. Không ủng hộ là bởi vì các em dù

sao cũng còn nhỏ, cha mẹ hai nhà cũng sẽ không tiếp nhận, nhưng các em đã có tình cảm, chỉ cần có thể tiếp tục giữ vững cũng là một phần không thể để bắt đầu, cho nên anh không phản đối. Bất quá, Tiểu Ngọc hôm nay gặp anh, vậy anh sẽ coi em như em gái, về sau vấn đề học tập của Tiểu Quang anh liền giao cho em giám sát, anh có đưa cho nó cái thẻ, trong thẻ có hai vạn, nếu như em cảm thấy em có thể quản nó, vậy cái thẻ này em thu, tổn hao không cần lo lắng, chỉ cần các em có thể tiếp tục tốt, về sau ra nước ngoài học, làm gì anh đều có thể ủng hộ các em.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Trần Hạo, Ninh Ngọc trầm mặc một lát, nhìn về phía Trần Quang.

Trần Quang khóc không ra nước mắt liếc qua Trần Hạo.

Anh ơi là anh, bây giờ liền bắt đầu dạy nữ nhân quản gia sao? Anh có xứng làm anh em không? Lúc này mới cảm thụ thân phận thổ hào được bao lâu chứ, sắp tới liền không còn rồi?

Bất quá nhìn thấy ánh mắt Ninh Ngọc, Trần Quang vẫn là yếu ớt móc thẻ ra, giao cho cô bé.

Đưa tay tiếp nhận. Ninh Ngọc quay đầu nhìn về phía Trần Hạo, chân thành nói: - Anh yên tâm, em khẳng định sẽ hảo hảo xem chừng Tiểu Quang.

Trần Hạo hài lòng cười.

Tiểu tiết nhìn hư thật a.

Tiểu cô nương này vẫn vẫn nhược nhược, nhưng rất cường thế, lão đệ nhà mình ở trước mặt cô bé hoàn toàn ở vị trí bị áp bách.

Mặc dù đồng tình với em trai, bất quá chuyện này Trần Hạo xem ra tuyệt đối là chuyện tốt.

Em trai tính tình nghịch ngợm, đến cha mẹ đều không biết làm sao, bây giờ có một người trông giữ nó, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

- Có câu nói này của em là đủ rồi. À, anh còn có một cái yêu cầu. Sau khi lên đại học thế nào thì anh mặc kệ, nhưng bây giờ các em còn nhỏ, kết giao có thể, nhớ kỹ đừng hồ tình phát hồ lễ.

Trần Hạo ý vị thâm trường nói.

Ninh Ngọc lần này không bảo trì được bình tĩnh, đỏ bừng mặt cúi đầu xuống.

Trần Quang lúng túng nói:

- Anh, anh còn nói nữa.

Trần Hạo bĩu môi:

- Làm sao? Anh còn không thể quản, hay là nói em muốn làm bố sớm?

Trần Quang:

- ...

- Được, ta chỉ những thứ này tự các người suy nghĩ.

Trần Hạo chủ động kết thúc chủ đề.

Dù sao em trai cùng Ninh Ngọc còn nhỏ, khuyết thiếu tính giáo dục, phụ mẫu hai nhà cũng không biết rõ tình hình, thật có em bé thì việc vui liền lớn.

- Anh yên tâm đi, nếu như Tiểu Quang chịu nghe lời, em nguyện ý cùng cậu ấy cả một đời.

Ninh Ngọc đột nhiên mở miệng, ánh mắt rất kiên định.

Trần Quang nguyên bản có chút không biết xử lý làm sao, nghe nói như thế lập tức mặt mày hớn hở, vui không ngậm

miệng được.

Tuổi nhỏ đơn thuần, cảm động chính là đơn giản như vậy.

Trần Hạo gật đầu:

- Những sự tình này anh không nói, Tiểu Ngọc, thứ này cho em, mang ở trên người, không nên tùy tiện lấy xuống.

Nói xong, Trần Hạo lấy ra một khối ngọc phật.

Ninh Ngọc vốn muốn cự tuyệt, Trần Quang liền cầm qua, cười nói:

- Tiểu Ngọc, đây là lễ gặp mặt, cậu cứ cất đi.

- Cảm ơn anh.

Ninh Ngọc nhẹ gật đầu, nhận lấy ngọc phật.

Ngọc phật tới tay, một cỗ ấm áp không hiểu từ lòng bàn tay truyền lại, trong khoảnh khắc, Ninh Ngọc liền cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, cảm giác thư thái hơn rất nhiều.

Con mắt tròn lớn, Ninh Ngọc có chút ngạc nhiên.

Đây là ngọc gì? Thần kỳ như vậy!

Bất quá khi đồ nướng đưa tới, Ninh Ngọc cũng không dám hỏi.

Ăn xong đồ nướng, Trần Hạo dẫn em trai cùng Ninh Ngọc rời đi.

Lái xe đưa Ninh Ngọc đưa về nhà, Trần Hạo mang theo em trai tiến về trường học.

Người canh cổng quen biết với Trần Quang, giải thích một chút liền cho đi.

Dù sao cũng là ban đêm, trong sân trường không ai, tạm thời dừng xe cũng không có vấn đề gì.

Tiến vào sân trường, Trần Quang tò mò hỏi:

- Anh, anh đưa em đến cửa chính là được rồi, tại sao đến tận đây?

Trần Hạo nói:

- Anh muốn nhìn ký túc xá em ở không được sao?

Trần Quang gượng cười:

- Đương nhiên được.

Đi vào lầu ký túc xá, Trần Quang xuống xe, cùng Trần Hạo nói vài câu sau đó liền tiến vào lầu ký túc xá.

Em trai vừa đi, ánh mắt Trần Hạo chuyển động, dò xét sân trường, một lát sau ánh mắt Trần Hạo dừng lại, lái xe đi tới bên cạnh một chỗ tập thể dục.

Dừng xe, Trần Hạo xuống xe, đến bên cạnh thiết bị rèn luyện trên mặt cỏ.

Giờ phút này, một hài tử bảy tám tuổi đang nằm trên một cái thanh song song, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, yên tĩnh im ắng.

Trần Hạo dừng lại bước chân trước xà kép. Mở miệng nói:

- Tiểu quý, nhìn thấy sao không?

- Tạm được, không có rõ ràng như trước, cũng không biết là bị nhân loại phá hư, hay là con mắt ta gần... Ừm!

Tiểu hài tử mở miệng trả lời, nhưng còn chưa nói xong, đột nhiên thanh âm dừng lại, ngồi dậy, nhìn về phía Trần Hạo.

- Người thấy ta?

Tiểu nam hài ngạc nhiên mà hỏi.

Trần Hạo nói:

- Làm sao? Một quý hồn thôi, ta còn không thể nhìn thấy sao?

- A, người thật thấy được ta, quá tốt rồi, lão đệ, giúp một chút nhé.

Tiểu nam hài kích động từ trên thanh song song nhảy xuống, chờ mong nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, người là một tiểu quý, gọi ta lão đệ?

Bất quá lúc này, tiếng đình đông vang lên.

- Quý chết bệnh Vương Phong, âm linh ba mươi năm, hoàn thành di nguyện, ban thưởng Tụ Vụ Thuật.

Chương 313: Giao Nhân

Ôi mẹ kiếp, chết ba mươi năm, coi như ta cũng có thể gọi thúc thúc rồi, gọi ta lão đệ, không sao không sao.

Bất quá tiểu... lão quý có di nguyện gì, nhìn phần thưởng này rất phong phú.

Trần Hạo cười nói:

- Hỗ trợ, được, ta thích nhất là hỗ trợ, người có chuyện gì?

Tiểu quý nói:

- Ta muốn đi Đông Hải.

Trần Hạo:

- ...

Người sao không nói muốn đi Long Cung luôn đi.

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ Trần Hạo, tiểu quý nói:

- Ta là thật muốn đi, chuyện này có quan hệ với di nguyện của ta.

Trần Hạo cười:

- Người nói nghe một chút, làm sao có quan hệ?

Tiểu quý nói:

- Khi ta chết, trường học này còn chưa xây dựng, thời điểm đó, sông Kinh Nam cách Đào Thành rất gần, khi ta nhỏ thường xuyên chạy tới bờ sông Kinh Nam bắt cá, bắt tôm hùm. Có một ngày, ta lại đi sông Kinh Nam gặp mỹ nhân ngư.

- Ài ...hả, người nói người gặp cái gì?

Trần Hạo đánh gãy, ngạc nhiên hỏi.

Tiểu quỷ nói: - Mỹ nhân ngư a, được rồi, người một người bình thường, đoán chừng giải thích người cũng không hiểu, cũng không tin, nhưng ta đích xác gặp mỹ nhân ngư, nửa người nửa cá, nửa người trên hoàn mỹ không một tí vết, nửa người dưới vảy màu vàng kim, dáng dấp đẹp, lúc ấy ta đều nhìn tròn tròn mắt, sau đó mỹ nhân ngư nói chuyện.

Trần Hạo hí híp mắt lại.

Nửa người nửa cá, giao nhân sao? Đầu năm nay còn có loại này tồn tại sao?

Tiểu quỷ tựa hồ lâm vào hồi ức, mang trên mặt sợ hãi thán phục cùng si mê, tiếp tục nói: - Người không biết đâu, ta lần đầu tiên nhìn thấy nó liền thích, lúc ấy mỹ nhân ngư bị thương, ta liền đi qua giúp nó.

- Người, giúp nó?

Trần Hạo cười khở không thôi.

Một tên tiểu thí hài, giúp một giao nhân, chắc chắn, giúp thế nào? Hồ hấp nhân tạo sao?

Tiểu quỷ trừng to mắt nói:

- Đương nhiên là ta giúp nó, lúc ấy không có bất kỳ ai, chỉ một mình ta, còn ai có thể giúp?

Trần Hạo nói:

- Ta muốn hỏi hỏi, người gặp được là nửa người nửa cá đó, người không sợ ư?

Tiểu quỷ nói:

- Sợ cái gì? Đây là mỹ nhân ngư, cũng không phải yêu quái.

Trần Hạo:

- ...

- Được, người nói tiếp.

Tiểu quỷ nói:

- Lúc ấy ta tới gần, nó nhìn thật đáng thương, trên thân tất cả đều là máu, sau đó nó hướng ta xin giúp đỡ, nói muốn ta ôm một cái, muốn ta cứu nó.

- Sau đó thì sao?

- Ta đương nhiên liền đi qua ôm lấy nó, mỹ nhân ngư nói, nó là giao nhân Đông Hải, bị người xấu truy sát, thông qua một đầu nước ngầm chạy trốn tới nơi này, chỉ cần ta ôm lấy nó, dùng sinh khí người liền có thể tẩm bổ tổn thương của nó. Còn nói chờ nó lành sẽ báo đáp ta.

Tiểu quỷ đặc ý nói.

Trần Hạo cười:

- Sau đó người liền chết, mỹ nhân ngư cũng biến mất, đúng không?

Tiểu quỷ nói:

- Làm sao? Người cho rằng là mỹ nhân ngư hại chết ta? Không phải đâu, nó nói cho ta biết, sinh khí người có thể cứu nó nhưng ta sẽ trở nên suy yếu, muốn ta bồi bổ thân thể thêm, phòng ngừa ngoài ý muốn xảy ra, là ta không cẩn thận ban đêm đi ngủ đạp chân mền ra, sau đó hàn khí nhập thể, kết quả là bệnh chết.

Trần Hạo lắc đầu:

- Đầu tiên, ta cho người biết, mỹ nhân ngư gì ta chưa thấy qua, nhưng yêu quái ta gặp qua không ít, không thể tin. Tiếp theo, người sinh khí trị thương cái gì, mặc kệ người tin hay không tin, ta là không tin, trừ phi là dùng sinh cơ người để đền bù sinh cơ nó, loại tà pháp cướp đoạt này mới có hiệu quả.

Tiểu quỷ trợn mắt hộc mồm.

- Cho nên nói, ngươi là bị hại chết, cái gì Đông Hải, chó chết, nơi này cách Đông Hải xa như thế, một đầu mỹ nhân ngư bị đuổi giết có thể chạy xa như vậy ư? Cũng như ngươi, cố sự chỉ có tiểu thí hài mới tin tưởng, mỹ nhân kia đoán chừng chính là một con yêu quái, không chừng là bị tu sĩ Đạo môn truy sát, cho nên mới liều mạng chạy trốn.

- Không có khả năng, không phải như vậy, nếu như nó là yêu, làm sao có thể nói ta sẽ trở nên suy yếu, còn bảo ta bồi bổ thân thể.

Tiểu quỷ phản bác.

Trần Hạo nói:

- Ai biết đâu, nói không chừng là muốn hút thêm mấy lần, đáng tiếc ngươi quá nhỏ, bị hút sinh cơ liền cơ hội đèn bù đèn không có, một trận phong hàn liền lấy mệnh ngươi.

- Ta không tin, không phải như vậy.

Tiểu quỷ lớn tiếng phản bác.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Mặc kệ ngươi tin hay không tin, ta suy đoán chính là như vậy.

Tiểu quỷ trầm mặc, sau một lúc lâu tiểu quỷ mở miệng nói:

- Ta vẫn là không tin, ta muốn đi Đông Hải.

Trần Hạo bắt đắc dĩ, nói:

- Ngươi muốn đi cũng được, trước tiên có thể chờ, ta lần sau đi ra ngoài liền mang ngươi cùng đi, bất quá ngươi xác định là Đông Hải?

Nói xong Trần Hạo nghiêm túc nhìn tiểu quỷ.

Dù sao ban thường rất phong phú, là cái thần thông, chỉ là đưa qua liền có thể đạt được, chuyện này không khỏi quá đơn giản rồi?

Tiểu quỷ nói:

- Là Đông Hải, à, tên đầy đủ gọi Đông Hải Linh Ngư Đảo.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, ta liền biết không đơn giản như vậy, không phải đưa đến Đông Hải là được, còn phải tìm cái gì Linh Ngư Đảo? Ha ha, Linh Ngư Đảo khẳng định không phải nơi người bình thường có thể biết đến, không chừng còn có nguy hiểm. Đại gia, nhiệm vụ này nên tính toán có nên từ bỏ hay không đây?

- Ta biết, vậy người ở nơi này chờ xem, khi ta muốn đi, sẽ đến thông tri cho người.

Trần Hạo nói.

Tiểu quỷ chân chờ mà hỏi:

- Người sẽ không chạy chứ?

Trần Hạo hơi bất ngờ, người còn hiểu lòng người như thế? Diêm tiểu tâm tư ấy đều bị người nhìn ra được?

- Yên tâm đi, nếu như ta đi, khẳng định sẽ mang người theo.

Trần Hạo cam đoan.

- Vậy thì tốt, chúng ta ngoéo tay.

Tiểu quỷ đưa tay ra.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Có quá ngây thơ hay không.

Tiểu quỷ nói:

- Làm sao lại ngây thơ, đây là thẻ độc, ngoéo tay treo ngược, đáp ứng sự tình không cho phép thay đổi, nếu không không thể sinh nhi tử.

Trần Hạo:

- ...

Cuối cùng Trần Hạo vẫn là không đáp ứng ngoéo tay, một đạo lôi nhãn lấp lóe, dọa tiểu quỷ không dám nói nữa.

Cái tên tiểu thí quỷ này, nói giúp người là được rồi, còn bảo ta thẻ ác độc như vậy, ta là tu sĩ a, bên trên cảm giác thiên cơ, không thể nói lung tung được, nếu không ứng nghiệm phải làm sao bây giờ?

Từ trường học rời đi, Trần Hạo một đường thẳng đến nhà.

Đến cửa chính, Trần Hạo gọi điện thoại cho mẹ, cáo tri mình trở về.

Kinh hỉ này làm Trần mục không vui, thời điểm mở cửa cho Trần Hạo liền quở trách hắn không nói sớm một chút, còn đến chậm như thế, trong nhà còn chưa kịp chuẩn bị cái gì.

Đối với mẹ Trần Hạo hiểu rõ vô cùng, hắn cười hì hì nói vài câu, lừa gạt tới.

Hắn nói cùng em trai Trần Quang ăn khuya mới trở về, Trần Hạo cuối thuyết phục mẹ mình không cần nấu cơm, đi nghỉ ngơi.

Trần mục vừa đi, Trần lão gia liền đi ra, cười híp mắt nói:

- Kỳ Lân tôn tử nhà ta trở về, chắc chắc, nhìn qua hình như biến hóa không nhỏ nha.

Trần Hạo nhìn hồn thể Trần lão gia ngưng kết, vô cùng phúc hậu, cũng cười:

- Cho dù có thay đổi thế nào cũng không bằng thái gia gia ngài, thế nào, hờn một tâm bồ không tẻ chứ?

Trần lão gia nói:

- Cũng kha khá, là so với trước kia ở dễ chịu hơn, chỉ là có chút buồn bực, mai người cùng nói với mẹ người một chút, đem tượng thần ra hít thở không khí, luôn luôn trốn ở dưới chần, luôn cảm thấy không được tự nhiên.

- Ha ha, ngài coi như xong rồi, nếu như con thật nói, nói không chừng mẹ con sẽ đem ngài phơi nắng đấy, đến lúc đó ngài sẽ càng không được tự nhiên.

Trần lão gia:

- ...

Chương 314: Quý Cửa Nát Nhà Tan

- Ta nói tiểu tử ngươi có thể không vừa về đến liền dọa ta hay không? Còn phơi ngoài nắng? Ngươi đây là muốn khi sư diệt tổ sao?

Trần lão gia tức giận nói.

Trần Hạo nói:

- Thái gia gia ngài đừng nóng giận, nói đùa thôi mà, à, bất quá nói đến con cũng có chuyện muốn hỏi thái gia gia một chút.

- A, chuyện gì?

Trần lão gia hỏi.

Trần Hạo nói:

- Thái gia gia biết sự tình Thanh Hoa Thủy Long Vương sông Kinh Nam, không biết có nghe nói qua một con mỹ nhân ngư hay không?

- Mỹ nhân ngư? Ngươi nói chính là giao nhân à? Chuyện này ngươi làm sao biết được?

Trần lão gia kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo nói:

- Là từ trong miệng một tên tiểu quý Đà Thành biết được, lúc ấy nó phát hiện giao nhân, sau đó còn cứu được nó, kết quả tự mình hại chết mình rồi, nhưng tiểu quý này còn không biết, coi giao nhân kia là tốt, còn dự định bảo con đưa nó đi tìm giao nhân.

- Ha ha, nguyên lai là do nó cứu được à, thật đúng là đáng chết, còn muốn đi tìm, chẳng lẽ còn dự định chết thêm một lần?

Trần lão gia bĩu môi trào phúng.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Thái gia gia ngài biết chuyện gì ư?

Trần lão gia nói:

- Giao nhân kia xuất hiện thời gian rất ngắn, ngoại trừ tiểu quỷ người nói kia, ta biết ít nhất có sáu người bị nó hút nhân khí mà chết, những người chết này ta cũng nói chuyện qua, đều nói là gặp mỹ nhân ngư, sau đó nói cái gì Đông Hải, còn muốn đi tìm người ta. Kết quả thì sao, cũng không lâu lắm, toàn bộ đều tan thành mây khói, tiểu quỷ người gặp được ngược có vận khí tốt, thế mà còn tồn tại cho tới bây giờ.

Trần Hạo sắc mặt ngưng trọng.

Thật đúng là giao nhân tà ác, bị hút nhân khí liền sẽ chết, sau khi chết sẽ tan thành mây khói.

Tiểu quỷ kia làm sao tồn tại ba mươi năm, nhìn bộ dáng nó trôi qua còn rất thoải mái, hồn thể vững chắc vô cùng.

Là trời sinh hồn phách cường đại, hay là...

Trần Hạo nhớ tới trường học.

Nơi đọc sách truyền thừa là nơi nhân loại coi trọng nhất, có lẽ nơi này có lực lượng đặc biệt bảo vệ hồn phách tiểu quỷ, giúp nó tồn tại đến nay cũng không chừng.

- Sau đó thì sao?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Trần lão gia nói:

- Về sau giao nhân kia liền biến mất, đoán chừng là chạy thông qua thủy mạch bên dưới lòng đất.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Thật có mạch nước ngầm ư?

Trần lão gia nói:

- Bất học vô thuật, có nguồn nước tất có thủy mạch, thiên hạ thủy mạch, chỗ nguồn nước đạo đạo tương liên, bốn phương thông suốt. Đây là cơ bản có biết không. Bất quá thủy mạch nơi này chúng ta, rất nhiều năm trước liền không còn, nếu không sông Kinh Nam làm sao lại thay đổi tuyến đường, trở nên nhỏ đi rất nhiều.

Trần Hạo xấu hổ, mình là một phần tử trí thức, bị một lão địa chủ phê bình quả nhiên mình chỉ có thể vào học một trường đại học rác rưởi mà thôi.

Bất quá Trần lão gia thuyết pháp cũng làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

- Được rồi, ngươi không sao chứ?

Trần lão gia hỏi.

Trần Hạo nói:

- Không sao, thái gia gia muốn đi nghỉ ngơi sao?

Trần lão gia nói:

- Ta là quý, đêm hôm khuya khoắt nghỉ ngơi, ngươi bảo ta ban ngày làm gì? Là ta có chút sự tình tìm ngươi.

- Chuyện gì?

Trần Hạo hiếu kì hỏi.

Trần lão gia nói:

- Người rời đi khoảng thời gian này, bên cạnh lại có một người chết, ta suy nghĩ người trợ giúp quý có công đức, liền gọi đến giúp người, chờ người trở về siêu độ cho nó.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười:

- Thái gia gia, người chết bình thường có thể cảm giác luân hồi tiếp dẫn, tự đi luân hồi, ngài gọi người ta đến làm gì.

Trần lão gia nói:

- Ta đương nhiên biết, nhưng đây không phải gia hỏa chết bình thường.

- Đột tử?

Trần Hạo hỏi.

Trần lão gia lắc đầu:

- Uống nhiều, say chết, mơ mơ màng màng liền bỏ qua luân hồi.

Trần Hạo:

- ...

- Cái này là gieo gió gặt bão rồi, chết cũng chết vô ích, đây là vị hảo hán nào?

Trần Hạo hỏi.

Trần lão gia nói:

- Là Vương Chiêu, cũng là người đáng thương, bị mẫu thân bệnh liên lụy, trong nhà cái gì cũng không có, nghèo rớt mòng toi, người vợ chiệu không nổi bỏ lại hai cha con, một đi không trở lại. Kết quả khi ra ngoài làm việc, hải tử bảy tuổi không ai chiếu cố, đi ra bờ sông chơi bị chết đuối, y trở thành người cô đơn. Mấy năm này trở nên trầm mặc không nói gì, mỗi ngày say rượu, ba ngày trước rốt cục uống chết rồi.

Trần Hạo cảm thấy người này rất quen thuộc, nghĩ nghĩ, giật mình nói:

- Đây không phải Vương đại gia chưa già đã yếu sao.

Người này Trần Hạo thật đúng là biết, cũng không phải quen thuộc, chỉ gặp qua vài lần mà thôi.

Mà người này ở bản địa rất nổi danh, không phải thanh danh tốt, mà là bị người chê cười, lão bà chạy, hài tử chết, trong nhà cái gì cũng không có, đi làm thợ hồ sống qua ngày, bởi vì nguyên nhân cửa nát nhà tan, bị người kiêng kị, không ai mời y làm việc. Kết quả tuổi hơn bốn mươi lại như ông già năm sáu mươi tuổi, người khác hay gọi là Vương đại gia.

Mặc dù bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng Vương Chiêu có một thứ không ai có thể phủ nhận, đó chính là hiếu thuận, mẹ già bị các loại bệnh quăn thân, y cắn răng nghiên lợi đi làm chữa bệnh cho mẫu thân, không có chút nào oán giận, cuối cùng giúp cho mẫu thân sống thêm mấy năm.

Chỉ bằng một điểm này, Trần Hạo cảm thấy những người kia cười cười chỉ trỏ liền nên đỏ mặt xấu hổ, có lẽ sau này già, con cái bọn họ không hiếu thuận, mới biết Vương đại gia tốt ra sao.

- Ủm, thái gia gia, ngài có gặp qua hôn phách mẫu thân Vương Chiêu không?

Trần Hạo hỏi.

Trần lão gia gật đầu:

- Mẫu thân y cũng đáng thương, sau khi chết hôn phách rất suy yếu, nhìn thấy nhi tử vì chịu nhiều khổ sở như vậy, cự tuyệt luân hồi, mỗi ngày canh giữ ở trong nhà, bất quá khi biết cháu trai mình chết đuối, bà ấy liền phẫn nộ, liên tục mắng trời mấy đêm, còn liên tục nguyên rửa, về sau bà ấy đã hôn phi phách tán.

Trần Hạo im lặng.

Đây là đời trước gây nghiệt, đời này gánh chịu ư.

Cửa nát nhà tan, đây là thật sự cửa nát nhà tan.

Dạng này mình có thể giúp đỡ sao? Liệu có vấn đề gì hay không?

Do dự một chút, Trần Hạo nói:

- Thái gia gia, ngài đi gọi Vương Chiêu đến, con xem một chút rồi nói.

Trần lão gia nghe vậy hỏi:

- Làm sao? Có vấn đề gì không?

Trần Hạo nói:

- Tạm thời nói không rõ ràng, bất quá dạng cửa nát nhà tan, cả đời cực khổ này khẳng định có nguyên nhân, con phải nhìn thấy rồi mới nói được.

Trần lão gia như có điều suy nghĩ gật đầu:

- Cũng đúng, ta trốn ở nhà tổ, nhìn qua khổ, nhưng so với Vương Chiêu một nhà khổ như vậy cũng không đáng là gì. Tiểu Hạo à, ta mặc dù không phải người xấu, nhưng cũng không thể làm loạn việc tốt, không thể ảnh hưởng tới người.

Nói xong, Trần lão gia chăm chú nhìn Trần Hạo.

Ông ta rất kỳ vọng vào Trần Hạo, tuyệt không cho phép có người phá hư hi vọng nhà mình quật khởi.

Trần Hạo cười nói:

- Thái gia gia yên tâm đi, trong lòng con nắm chắc, sẽ không làm loạn.

Trần lão gia trầm mặc một chút, vẫn là quay người rời đi.

Tôn tử yêu quý vừa không bị ảnh hưởng vừa có thể tích được công đức, đó là chuyện vô cùng tốt.

Khi còn sống ông là một người bình thường, sau khi chết là quỷ bình thường, năm đó con trai cãi lời làm loạn, bây giờ ông cũng không hi vọng chặt trai lại làm loạn.

Bất quá Trần lão gia không phải người thấy con cháu phải chịu khổ chịu cực mà bỏ qua, ông không muốn bởi vì một chút suy đoán mà khiến người ta bỏ lỡ cơ hội đi dầu thai.

Chương 315: Lại Một Nhiệm Vụ Liên Hoàn

Trần lão gia đi nhanh, trở về cũng nhanh, bên cạnh dẫn theo một lão đầu râu ria xồm xoàm, tóc trắng bệch, quần áo cũ nát, lưng còng đồi phé.

Lão nhân này chính là Vương Chiêu chưa già đã yếu.

Mấy năm không gặp, hiện tại Trần Hạo cơ hồ đã không nhận ra được, khoảng bốn mươi tuổi nhìn như hơn bảy mươi, có thể thấy được sinh hoạt cực khổ đã kích tới ông ta thế nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy ông ta, Trần Hạo liền nhíu nhíu mày.

Vương Chiêu lúc này mới chết mấy ngày, trên thân lại có oán khí.

A... Không đúng, oán khí không phải bản thân ông ta phát ra, đây là đang dây dưa trên người.

Trần Hạo hí hóp mắt lại, quan sát tỉ mỉ.

Đây là một cỗ khí tức tối tăm mờ mịt, từng tia từng sợi âm lãnh tà ác, dây dưa âm hồn Vương Chiêu, cơ hồ xâm nhập bên trong hồn phách, có xu hướng muốn làm Vương Chiêu hồn phi phách tán.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi:

- Ông có nguyện vọng gì?

Vương Chiêu dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Trần đại sư, ta biết vì cái gì một nhà ta chịu lấy khổ nhiều như vậy? Khi ta còn nhỏ, phụ mẫu khoẻ mạnh, dù không giàu nhưng cũng yên vui, vì sao đột nhiên lại biến thành như thế.

Ta nghĩ, Vương Chiêu ta một nhà là bị trời phạt, hay là bị người nguyên rủa.

Ding: Quỷ say chết Vương Chiêu, âm hồn bốn ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng mười ngày đạo hạnh.

Nghe được thanh âm hệ thống, Trần Hạo hơi suy nghĩ.

Lại có thể giúp, chỉ là, mười ngày đạo hạnh là thế nào? Đại lão người cho rằng nhiệm vụ này rất đơn giản sao?

Hồ nghi nhìn Vương Chiêu, Trần Hạo hỏi:

- Vương Chiêu, ta từ trên người của người thấy được một cỗ oán khí, oán khí này có quan hệ cùng biến cố một nhà người, cho nên ta muốn hỏi người, người đã đắc tội với người nào sao?

Wang Chiêu lắc đầu:

- Ta cả đời đều không có ra khỏi cửa quá xa, ở nhà hiếu kính mẫu thân, đối ngoại hòa hòa khí khí, làm sao lại đắc tội với người ta được.

- Cũng không nhất định là người, hoặc là gia gia của người, hoặc là cha... à, đúng, phụ thân của người là chết thế nào?

Trần Hạo đột nhiên hỏi.

Lại nói sự tình Vương Chiêu, mình chưa từng nghe qua phụ thân y chết thế nào.

Wang Chiêu thở dài nói:

Phụ thân ta mất tích, hiện tại sống hay chết, ta đều không biết được.

- A...

Trần Hạo trừng to mắt.

Wang Chiêu tiếp tục nói:

- Khi ta chín tuổi, phụ thân ta vội vàng ra ngoài, cũng không có để lại lời gì, về sau cũng không trở về nữa, cũng không biết đã đi nơi nào.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Vội vàng ra ngoài? Đây nhất định là gặp phải sự tình gì, một nông dân bình thường, nếu như không có nguyên nhân gì, rời đi khẳng định sẽ thông báo một tiếng cho nhà mình, không có khả năng vô duyên vô cớ rời đi như thế.

Có vấn đề.

Trần Hạo hỏi:

- Vậy người biết phụ thân người là làm cái gì không?

Vương Chiêu lắc đầu:

- Ta cũng không biết, từ khi bắt đầu biết chuyện, phụ thân ta chính là một nông dân, cùng mẫu thân ở nhà làm ruộng, chưa hề nói trước kia làm cái gì.

Trần Hạo:

- ...

Lúc này Trần lão gia mở miệng nói:

- Nói đến phụ thân Vương Chiêu, ta ngược lại thật ra có chút ấn tượng, rất nhỏ liền rời nhà, trở về lúc sau đã hơn hai mươi, cùng mẫu thân nó kết hôn cũng là được người giới thiệu. Mà phụ thân Vương Chiêu rất thích nuôi con lừa, lúc ấy còn dựa vào nuôi lừa kiếm lời chút tiền.

- Đúng đúng, trong nhà của ta trước kia có nuôi lừa, phụ thân ta thích nhất chính là vó lừa, khi bé ta thấy ông ấy cất giữ mấy cái móng lừa đen, ông ấy nói là bảo bối. Chỉ là khi phụ thân mất tích, mấy cái móng lừa cũng không thấy đâu nữa.

Vương Chiêu vội vàng bổ sung.

Trần Hạo đột nhiên có chút minh bạch.

Móng lừa đen à, cái đồ chơi này không hữu dụng với người bình thường. Chỉ có một số người mới đặc biệt mới có thể dùng được.

Phụ thân Vương Chiêu làm nghề gì, đã rõ tám chín phần mười.

Trần Hạo nói:

- Nói cách khác, nhà các ngươi bắt đầu chịu khổ gặp nạn, chính là từ khi phụ thân ngươi rời đi, đúng không?

Vương Chiêu gật gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy liền rõ ràng, nếu như ta không có đoán sai, vấn đề này hẳn là phụ thân ngươi rước lấy phiền phức.

- Cái gì?

Vương Chiêu sửng sốt.

Trần lão gia suy nghĩ một cái, nói:

- Tiểu Hạo, ngươi không phải nói phụ thân Vương Chiêu là trộm mộ, đào mộ phần người ta cho nên gặp báo ứng?

Trần Hạo nói:

- Ngoại trừ chuyện này, không có nguyên nhân khác, dù sao thảm kịch cửa nát nhà tan, trừ phi là kiếp trước oán hận chất chứa, nếu không chỉ có kiếp này gây chuyện, bị người nguyên rủa. Vương Chiêu một nhà nửa đời trước vô tai vô nạn, hiển nhiên kiếp trước không có oán hận chất chứa. Mà lúc chịu khổ gặp nạn là khi phụ thân rời đi, chuyện này chẳng lẽ còn không rõ sao?

- Làm sao lại như vậy? Phụ thân ta làm sao lại đi làm loại sự tình này, người rất tốt, chưa từng gây sự, thành thành thật thật

làm ruộng nuôi gia đình, thế nào lại đi trộm mộ!

Vương Chiêu có chút không thể nào tiếp thu được.

Trần Hạo nói:

- Đây chỉ là suy đoán của ta, dù sao trên người người oán khí dầy dụa rất sâu, đây tuyệt đối là đã làm chuyện gì mới trả thù một nhà người như thế, trước đó ta gặp được một kẻ xuất thân trộm mộ, chọc yêu tà, kết quả bị yêu hồn phụ thân con gái kém chút mất mạng, cũng may vận khí y tốt, được cao nhân hỗ trợ.

Vương Chiêu trầm mặc.

Ông ta mặc dù bình thường cái gì cũng không nói, nhưng cửa nát nhà tan trong lòng làm sao có thể không có oán khí, oán hận đối với thượng thiên đã sớm tích súc đến đỉnh phong.

Thế nhưng giờ phút này nghe Trần Hạo nói, Vương Chiêu trong lúc nhất thời mê mang.

Không có vô duyên vô cớ hận, mình một nhà cực khổ là do phụ thân trêu chọc, là ông ấy làm chuyện thất đức, bị nguyên rủa.

Chuyện này có thể trách ai?

- Nếu như vậy, vậy phụ thân ta hẳn đã chết rồi. Trần đại sư, người có thể giúp ta tìm hồn phách phụ thân ta không? Ta muốn hỏi ông ấy, tại sao lại đi trộm mộ người khác.

Vương Chiêu nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng hỏi.

Ding, Quỷ say chết Vương Chiêu, âm hồn bốn ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, cái này còn thặng cấp? Mẹ nó lại là một cái nhiệm vụ liên hoàn sao?

Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Từ mười ngày biến thành mười năm, chênh lệch này quá lớn, quả thực là một cái dụ hoặc không nhỏ.

Phần thưởng lớn, đương nhiên độ khó cũng lớn.

Chỉ ít trước mắt không hiểu rõ hướng đi của phụ thân Vương Chiêu, chết ở đâu đều không biết, vậy phải tìm như thế nào?

Lại nói, nhiệm vụ liên hoàn của Hùng lão sư lúc trước làm Trần Hạo minh bạch, loại nhiệm vụ liên hoàn này rất khó thực hiện.

Do dự một chút, Trần Hạo nói:

- Ta không am hiểu tìm kiếm quý vật, dù sao phụ thân người đi đâu cũng không biết, thậm chí một điểm manh mối đều không để lại, không có biện pháp tìm.

Hắn lựa chọn cự tuyệt, dù sao quá phiền toái, dù cho ban thưởng phong phú, thậm chí có khả năng phần thưởng sau này càng lớn.

Nhưng người phải tự biết mình, làm con ruồi không đầu, qua nhiều năm như vậy rồi làm sao còn tìm được?

Bất quá sau khi nói ra, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy mình bỏ qua cái gì, có loại không được tự nhiên không hiểu.

Trên mặt Vương Chiêu hiển hiện một tia âm đạm, cúi đầu nói:

- Là ta làm đại sư khó xử, cũng được, chuyện vài thập niên trước làm sao tìm được, phụ thân ta hồn phách còn ở đây hay không còn khó nói.

Nói xong, Vương Chiêu quay người muốn đi.

Trần Hạo theo bản năng nói:

- Chờ một chút.

Vương Chiêu sững sờ, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cân nhắc một chút, nói:

- Như vậy đi, sự tình liên quan tới phụ thân ngươi, ngươi có thể tự mình điều tra một chút, tìm kiếm manh mối, hoặc là tìm di vật phụ thân ngươi, nếu như tìm ra cái gì, có phương hướng, ta có thể giúp ngươi thử một chút.

Vương Chiêu đại hỉ, vội vàng nói:

- Đa tạ đại sư.

Nói xong, ông ta rút cục rời đi.

Chờ Vương Chiêu đi, Trần Hạo thở dài một hơi, cảm giác đạo tâm bình phục rất nhiều.

Cũng kì quái, chỉ là lựa chọn không giúp mà thôi, tại sao lại đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ qua cái gì cơ chứ.

Chương 316: Có Ăn Hay Không

Một đêm nghỉ ngơi, vừa rạng sáng ngày thứ hai, mẹ Trần Hạo đã mua bữa sáng phong phú cho hẳn.

Mèo mun và gà ngốc cơ hồ là đồng thời chạy tới, ở bên người Trần mục cọ qua cọ lại, bộ dáng hai tên nịnh bợ kia ai cũng có thể nhìn ra.

Lam hồ điệp bà Bạch Lộ một mặt mờ mịt.

Tình huống như thế nào, thái độ Tiêu Hắc và Tiêu Hoàng lạ thường cổ quái thế, cho dù đối mặt với Trần Hạo cũng không có nhiệt tình như vậy mà.

Nhưng sau đó, Lam hồ điệp cùng Bạch Lộ liền thấy Trần mục tránh mèo mun và gà ngốc, sau đó ôm lấy hai con chó nhỏ còn đang ở trong thùng giấy.

Con chó ô ô kêu to, tựa hồ rất không vui.

Nhưng Trần mục lại mặt mày hớn hở, tựa hồ rất thích, tán dương:

- Trước kia không có phát hiện con thích động vật, tại sao hiện tại nuôi nhiều như vậy.

Trần Hạo một bên ăn điếm tâm, một bên cười nói:

- Ở bên ngoài một mình rất cô đơn, thêm mấy con vật cũng không tệ.

Trần mục liếc qua Trần Hạo, nói:

- Biết cô đơn thì tìm bạn gái đi, mẹ vẫn đang đợi ôm cháu trai đây.

Trần Hạo gượng cười, về đến nhà hẳn liền biết sẽ gặp phải loại sự tình này, cho nên đã sớm chuẩn bị xong lí do thoái thác.

- Ha ha, mẹ à, con vừa tốt nghiệp không bao lâu, đang cố gắng tìm công việc, không gấp, mẹ cứ chơi thêm mấy năm, khẳng định sẽ có cháu trai ôm.

Trần mục khẽ nói:

- Mẹ thấy là con muốn chơi mấy năm thì có, được rồi, mẹ cũng không nói con nữa, chờ những anh em họ hàng của con hết rồi, mẹ xem con làm thế nào.

Trần Hạo không dám nói tiếp, đôi mắt sự tình con dâu, nói càng nhiều sai càng nhiều, im lặng là được.

Lúc này, mèo mun và gà ngốc lại hai mặt nhìn nhau.

Lão mục Trần Hạo chính là Thái hậu đại nhân a, trở về khẳng định phải nịnh bợ.

Nhưng bây giờ nhìn xem, có Tiểu Tiểu Hắc và Tiểu Tiểu Bạch, đừng nói gà ngốc lúc trước không có được sủng ái, đến mèo mun Trần mục thích qua cũng bị từ bỏ.

Hai con vật trong lòng ủy khuất, đụng đến đến người không muốn, kháng cự người người thích, nhân loại tư duy thật phức tạp.

- Con có mang thức ăn cho chó không? Hai thằng nhóc này hình như đói bụng rồi, mẹ đi cho tụi nó ăn.

Trần mục mở miệng nói ra.

Trần Hạo nói:

- Có mang theo sữa bò.

- Sữa bò? Chó con nhỏ như vậy sao có thể uống sữa tươi? Sẽ chết mất, con thế này làm sao mà nuôi sủng vật được thế,

được rồi, mẹ đi làm một ít sữa em bé, về sau hai con chó này là của mẹ.

Trần mục trách cứ, sau đó đem chó con bỏ vào thùng giấy con, ôm đi.

Trần Hạo:

- ...

Đây chính là yêu cầu... không đúng, Khiếu Nguyệt Lang, đây là lang yêu đó, uống sữa tươi có thể chết? Nói đùa, cho nó ăn thịt nó đều có thể tiêu hóa đấy.

Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là lão mục muốn!

Mẹ à, ngài lợi hại, nuôi lang yêu, nói ra có thể hù chết người luôn.

Trần Hạo rất muốn ngăn cản, nhưng không biết phải nói thế nào.

Nói đây không phải cho con bình thường ? Mẹ có thể tin được sao?

Không nói thân phận lang yêu, mẹ muốn hai con chó con, người còn không cho? Thứ bất hiểu!

Trong lúc nhất thời, Trần Hạo chỉ có thể nhìn Trần mục ôm hai con sói con đi.

Cũng được, trước xem tình huống một chút, nếu như thích hợp cũng có thể lưu lại.

Dù sao ba thường xuyên đi làm, đa số thời gian không ở nhà qua đêm, mẹ ở nhà một mình không ai làm bạn, rất cô đơn.

Thân là nhi tử, không thể làm bạn, như vậy lưu hai con lang yêu ở bên người, không chỉ có thể cam đoan an toàn, cũng có thể để mẹ có chút việc làm.

Chỉ là không biết, hai con này có thể tiếp nhận hay không.

Ăn sáng xong, Trần Hạo xuống lầu.

Dưới lầu, Trần mục đã lấy được sữa bột, thuần thực trộn đều, sau đó cho ăn hai con lang yêu ăn.

Lang yêu còn rất bướng bỉnh, mặc dù đói bụng nhưng không ăn, nhìn thấy Trần Hạo còn ô ô gọi, trơ mắt nhìn hần.

Trần Hạo đang muốn tới, Trần mục liền quát lớn:

- Đừng nhúc nhích, chó con nhận quen, không điều giáo tốt về sau trông nhà thế nào.

Nói xong, Trần mục chỉ một ngón tay vào chó nhỏ, trừng mắt, lớn tiếng nói:

- Người có ăn hay không.

Hai con chó sấn bị giật nảy mình, kinh ngạc nhìn Trần mục.

Trần Hạo cũng bị giật nảy mình, trong thoáng chốc nhớ tới, khi mình bé, thời điểm cùng đệ đệ tiêu không ăn cơm, nghịch ngợm, mẹ chính là rống bọ hần như thế.

Cũng rất thần kỳ, lão mục mỗi lần rống, hần và đệ đệ đều sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, không dám làm càn.

Không nghĩ tới đối mặt sói con, mẹ lại dùng ra một chiêu này, người đây là một chiêu dùng ngàn năm à.

Sau một khắc, một màn xảy ra làm Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Sói con thật đúng là nằm xuống, chậm rãi liếm liếm, mặc dù thỉnh thoảng còn ủy khuất nhìn Trần Hạo một chút, nhưng động tác ăn không dám dừng lại.

Mẹ kiếp, các người thật đúng là bị dọa? Thái hậu rống thần kỳ như vậy sao? Yêu chúng các người làm sao thế, tôn nghiêm

yêu chúng các người đâu? Chẳng lẽ cũng bởi vì mẹ của các người là Thiên Cầu, cho nên đều nghe lời như thế?

Trần mụ lại hài lòng nói:

- Còn rất nghe lời, rất tốt, về sau chó đen gọi Colt, chó trắng gọi Browning.

Trần Hạo nghe thấy khóe miệng liền giật một cái, cười nói:

- Mẹ, đây là tên gì.

Trần mụ nói:

- Con có ý kiến?

- Không, kỳ thật cẩn thận suy nghĩ một chút cũng rất tốt, cảm giác rất tây.

Trần Hạo vội vàng tỏ thái độ.

Trần mụ nói:

- Vậy là được rồi, dù sao về sau hai con này mẹ nuôi, không liên quan đến con.

Trần Hạo không phản bác được.

Bọn nó đều bị ngài thuần phục, con còn có thể nói thế nào? Tiểu Tiểu Hắc, Tiểu Tiểu Bạch, xin lỗi, duyên phận các người cùng ta vẫn có chút cạn a.

Thái hậu đại nhân thể hiện ra thủ đoạn thần kỳ, Trần Hạo cũng mặc kệ hai con tiểu lang yêu, mang theo mấy con vật đi ra ngoài, tìm rừng cây không người tu luyện.

Hai ngày thân nhiên trôi qua, thể nghiệm được thanh tịnh khó có được.

Một ngày này, Trần Hạo ăn cơm trưa, đang định tiếp tục đi tu hành, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên.

Cầm lấy xem xét, lại là Long đại sư gọi tới.

- Trần đạo hữu, cậu bây giờ không ở Thạch thành ư?

Long đại sư mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên không, anh nói như vậy làm cho người ta khó xử, em đương nhiên phải thừa dịp sớm rời đi cho thỏa đáng, bây giờ đang ở quê rồi.

Long đại sư thở dài nói:

- Đều tại ta miệng thúi, ài, làm trể nãi cơ duyên của Trần đạo hữu.

Trần Hạo hiếu kỳ nói:

- Cơ duyên gì?

Long đại sư nói:

- Ban Ngành Liên Quan đại động tác ta biết, không chỉ có là Ban Ngành Liên Quan, Đạo môn cũng xuất động liên hợp cùng một chỗ, bắt quỷ tử Thiên Cầu, đêm qua bắt thành công. Chắc chắn, mấy thập niên rồi, giới tu hành cuối cùng làm ra một cái động tĩnh lớn như thế.

Trần Hạo cười nói:

- Chuyện này em cũng biết, bất quá không liên quan với em.

Long đại sư nói:

- Làm sao không liên quan, Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan đã thông tri, liên quan tới việc bắt Thiên Cầu lần này, phạm là đạo hữu hiệp trợ, chờ Thiên Cầu gây giống thành công, đều có cơ hội lấy được một con yêu chủng linh sủng. Đều tại ta nói lung tung, làm Trần đạo hữu mất đi một cơ hội tốt.

Trần Hạo giật mình, cười nói:

- Không sao, khi em đi, ở ven đường nhặt được hai con chó con, hình như cũng là yêu chủng, cũng không biết có quan hệ cùng Thiên Cầu hay không, bất quá không có gì hiểm lạ, về đến nhà em liền đưa cho mẹ nuôi, dự định về sau dùng canh công.

Long đại sư:

- ...

Chương 317

- Trần đạo hữu, yêu chủng nhỏ yếu, yêu khí không cách nào chưởng khống, người bình thường không cách nào làm bạn lâu dài được đâu.

Long đại sư yếu ớt nói.

Trần Hạo nói:

- Không có việc gì, em trang bị cho mẹ em pháp khí hộ thân.

Long đại sư tiếp tục nói:

- Nhưng nếu yêu chủng bị tu sĩ phát hiện, có thể sẽ dẫn tới phiền phức.

Trần Hạo sắc mặt động một tý, nói:

- Đây cũng đúng, dù sao cũng là yêu chủng, tu sĩ phát hiện, hoặc là bắt, hoặc là giết, không chừng sẽ còn liên lụy cha mẹ.

Long đại sư đang muốn mở miệng.

Trần Hạo nói:

- Dứt khoát giết ăn thịt, thịt yêu chủng còn chưa nếm qua, hai con vừa vặn đủ.

Long đại sư:

- ...

- Ha ha ha, chỉ đùa một chút, yêu chúng linh sủng tốt như vậy, sao có thể giết, hơn nữa còn là huyết mạch trân quý của Khiếu Nguyệt Lang cùng Thiên Cầu.

Trần Hạo cười nói.

Long đại sư tức giận:

- Trần đạo hữu, không có việc gì ta cúp máy đây, ta còn có việc.

- Đừng đừng đừng, Long ca, nói đến em còn có việc muốn hỏi anh đây.

Trần Hạo vội vàng nghiêm mặt nói.

Long đại sư nói:

- Chuyện gì?

Trần Hạo nói:

- Tu hành lâu như vậy, mặc dù một mực gặp khắp nơi hành đạo, trôi qua rất tự tại. Bất quá thân là một tán tu, luôn cảm thấy bèo trôi không rễ, em suy nghĩ, muốn dựng một sơn môn, anh có nơi nào tốt giới thiệu cho em đi?

Long đại sư kinh ngạc nói:

- Trần đạo hữu muốn khai tông lập phái?

Trần Hạo cười nói:

- Làm sao có thể, em hiện tại tu vi còn không có tư cách, chỉ là đánh trước cơ sở, có chỗ tu hành ổn định, cũng miễn cho về sau cần lại luống cuống tay chân.

Long đại sư nói:

- Trần đạo hữu khiêm tốn, tu vi của cậu đủ để thu đồ truyền thừa rồi, bất quá muốn tìm sơn môn, chuyện này thật đúng là rất đơn giản. Tu hành giới cách mỗi một năm đều sẽ có một ít

môn phái gãy đoạn truyền thừa, sau đó lưu lại căn cơ, không người kế thừa. Nhằm vào điểm này, Đạo môn hoặc là Ban Ngành Liên Quan đều sẽ tiếp nhận quản lý, chờ đợi người hữu duyên kế thừa. Nếu như đạo hữu muốn một sơn môn, có thể tìm Đạo môn hoặc là Ban Ngành Liên Quan giao dịch một cái.

Trần Hạo có chút trợn mắt hốc mồm:

- Thứ này còn có thể giao dịch?

- Đương nhiên rồi. Bất quá muốn giao dịch cũng không đơn giản như vậy, không chỉ phải có đầy đủ tu vi chứng minh mình có thể tiếp quản, còn phải đánh đổi một số thứ.

Long đại sư giải thích nói.

Trần Hạo nói:

- Cái gì ?

- Nếu như cùng Đạo môn giao dịch, như vậy cậu liền nhận quản hạt của Đạo môn, ngày sau Đạo môn gặp sự tình, người không thể đổ cho người khác, chí ít thời điểm cần, cậu không thể từ chối. Ban Ngành Liên Quan cũng vậy. Chỉ là Ban Ngành Liên Quan bên này cùng Đạo môn giao dịch có chút khác biệt, cậu có thể tìm hiểu một chút rồi quyết định.

Trần Hạo nói:

- Vậy em minh bạch rồi, Ban Ngành Liên Quan coi như xong, trở về em tìm người quen hỏi một chút Đạo môn bên này.

Long đại sư nói:

- Như thế là tốt, chờ Trần đạo hữu nghị định sơn môn xong, chúng ta nhất định sẽ đi báỉ phỏng.

- Ha ha, vậy em quét dọn giường chiếu mà đối đãi, hoan nghênh cực kỳ.

Cúp điện thoại, Trần Hạo liền bấm điện thoại cho Cổ Đạo Toàn.

Điện thoại rất nhanh liền kết nối, thanh âm Cổ Đạo Toàn cười mở vang lên:

- Trần đạo hữu, có chuyện gì sao?

Trần Hạo nói:

- Có chút việc, muốn mời Cổ tiên bối giúp một chút?

Cổ Đạo Toàn nhiệt tình nói:

- Cậu nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định toàn lực ứng phó.

Trần Hạo nói:

- Là như vậy, vẫn bối là tán tu, trước kia không Nhập Đạo, bốn phía phiêu lưu không quan trọng, bây giờ hành đạo, thu hoạch một chút, đạo hạnh cũng có chút tiến bộ, cảm thấy luôn ở phạm trần, bất lợi cho tu hành, cho nên định tìm chỗ tu hành an tĩnh, an tâm tiêm tu. Nghe nói Đạo môn có không ít nơi bỏ trống, Cổ tiên bối có thể giới thiệu một hai cho vẫn bối hay không?

Cổ Đạo Toàn cười nói:

- Là việc này à, kỳ thật cậu không nói, về sau ta cũng sẽ trao đổi cùng cậu, sơn môn không chỉ là nơi truyền thừa, mà còn là nơi cầu đạo. Sau khi cậu hành đạo xong liền nên tiêm tu, ta biết ba nơi truyền thừa tương đối không tệ, theo thứ tự là Vu Sơn Tam Thủy Quan, Đại Ba Sơn Thu Vân Cốc, Vũ Di Hồng Diệp Quan. Ba khu truyền thừa này đều là chỗ thượng giai tu hành, nhiều năm trước đã đoạn tuyệt truyền thừa, một mực bỏ trống. Nếu cậu như vừa ý cái nào, Đạo môn bên kia ta sẽ đi nói giúp.

Trần Hạo suy nghĩ một cái, nói:

- Văn lựa chọn Vu Sơn, à, Cổ tiên bối, nghe nói tiếp nhận truyền thừa chi địa chẳng khác nào bị Đạo môn quản hạt, việc này là thật ư?

Cổ Đạo Toàn cười ha ha:

- Đạo hữu, không tiếp thụ truyền thừa chi địa chẳng lẽ cậu còn không phải là người trong Đạo môn? Cái gọi là quản hạt, bất quá là một câu ước định miệng thôi, nếu như Đạo môn gặp nạn, chẳng lẽ cậu lại đứng ngoài quan sát?

Trần Hạo giật mình, cười nói:

- Vậy chuyện này xin nhờ Cổ tiên bối.

- Chỉ là việc nhỏ, quan tâm làm gì, chỉ cần Trần đạo hữu không phụ ta kỳ vọng, có thể dòm ngó Tiên Thiên, lão đầu tử liền tâm không tiếc nuôi.

Cổ Đạo Toàn ngữ trọng tâm trường nói.

Trần Hạo chân thành nói:

- Cổ tiên bối yên tâm, văn bối nhất tâm hướng đạo, không cầu gì khác.

- Vậy thì tốt, Trần đạo hữu chờ tin tức ta là được. A đúng rồi, Trần đạo hữu thật không muốn linh sủng yêu chủng? Thiên Cầu bị Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan liên thủ bắt được, mặc dù Âm Nguyệt chạy tới cầu xin tha thứ, bất quá sau khi thương nghị, đạt thành ước định, Thiên Cầu phải sinh mười con yêu chủng mới có thể thả lại. Lão đạo mặc dù hỗ trợ không nhiều, nhưng mặt dạn mày dày cũng có thể lấy một con.

Trần Hạo cười nói:

- Cổ tiên bối hảo ý, văn bối tâm lĩnh, bất quá yêu chủng văn bối đã có, cũng không thể để Cổ tiên bối bởi vậy mà thiếu ân tình người ta.

- Cậu có rồi? Cũng tốt, Trần đạo hữu chờ tin tức ta.

Cúp điện thoại, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy tâm tình khác nhiều.

Từ khi đạt được trợ quỹ hệ thống, từng bước một đi đến hôm nay, rốt cục có một chỗ tu hành thuộc về mình.

Đoạn đường này đi tới, từ ngây thơ vô tri, đến dần dần hiểu rõ, cho tới bây giờ có chút tu vi, mình cũng có thể được cho là một tài xế lâu năm.

Giải quyết trong lòng sự tình, Trần Hạo liền nhớ lại lời Long đại sư nói.

Mặc dù yêu chủng giữ nhà là ý nghĩ rất tốt.

Bất quá nguy hiểm tiềm ẩn vẫn quá lớn, tổn thương phụ mẫu, Trần Hạo tuyệt đối không cách nào tha thứ chính mình.

Cho nên, Tiểu Tiểu Hắc cùng Tiểu Tiểu Bạch vẫn là không thể để ở nhà.

Xem ra phải nghĩ biện pháp làm hai con chó con đen trắng này trộm long tráo phượng.

Vào lúc ban đêm, Vương Chiêu đột nhiên chạy tới tìm Trần Hạo, trong nhà ông ta phát hiện một cái rương nhỏ ẩn tàng.

Trần Hạo đến nhà Vương Chiêu, tìm ra cái rương, mở ra xem, bên trong là một tờ giấy dầu không biết tên, phía trên các loại văn tự kỳ dị, nhìn giống bản đồ tuyến đường, đáng tiếc là không trọn vẹn, chỉ có một phần ba.

Trần Hạo sau khi hỏi thăm, mang Vương Chiêu cùng giấy dầu đi, chờ sau này từ từ suy nghĩ.

Hắn cảm giác, cái đồ chơi này đối với mình tuyệt đối hữu dụng, mặc dù độ khó nhiệm vụ không nhỏ, nhưng hắn không muốn cứ từ bỏ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo lại chạy chợ mua hai con chó con một đen một trắng vừa ra đời, vụng trộm hoán đổi Tiểu Tiểu Hắc cùng Tiểu Tiểu Bạch.

Sau đó Trần Hạo liền cùng Trần mụ nói có việc cần phải rời đi.

Trần mụ biểu thị nhi tử có thể trở về một chuyến, ăn mấy ngày cơm bà làm, bà đã rất vui vẻ.

Dù sao con trai đã lớn, có sự nghiệp của mình, bà không thể cưỡng cầu, cuối cùng làm bữa cơm trưa phong phú, liền nhìn Trần Hạo lái xe rời đi.

Trần Hạo vừa đi, Trần mụ liền xuất tuyệt chiêu, bắt đầu cho Colt cùng Browning ăn.

Bất quá chuẩn bị cho tốt nhưng hai con chó lại không nghe lời.

Trần mụ lúc này trừng mắt mắt đọc:

- Có ăn hay không.

Hai con chó mờ mịt.

Trần mụ:

- ...

Chương 318: Giả Nguyện

Rời nhà, Trần Hạo cũng không có trực tiếp đi luôn, hấn lại chạy đến Đào Thành một chuyến.

Còn có một con tiểu quý ở trường học.

Từ trong miệng thái gia gia biết được chân tướng giao nhân, Trần Hạo cảm thấy đi Đông Hải đoán chừng không thể nào, muốn đem chân tướng nói cho nó biết, xem nó nói thế nào, nếu nhất định phải đi tìm Đông Hải Linh Ngư Đảo, vậy quên đi, nhiệm vụ phức tạp lại khó thành công như vậy, không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Đợi đến ban đêm, Trần Hạo lấy danh nghĩa gặp Trần Quang đi vào trường học, tìm được tiểu quý.

Nhìn thấy Trần Hạo, tiểu quý rất vui vẻ, bất ngờ hỏi:

- Đại ca, là muốn dẫn ta đi Đông Hải ư?

Bị Trần Hạo trừng mắt, tiểu quý cũng không dám khinh thường, rất thông minh đổi giọng.

Trần Hạo nói:

- Đi Đông Hải cái gì, trước mắt không có ý định, bất quá người gặp được giao nhân, ta đã hỏi thăm một chút, biết được một chút tin tức nội tình.

Nói xong, Trần Hạo liền đem sự tình Trần lão gia kể lúc trước ra, sau đó nói:

- Tình huống này hoàn toàn giống như phán đoán của ta, giao nhân chính là cái yêu tà, hút sinh cơ con người tẩm bổ bản thân. Cho nên ta cảm thấy Đông Hải Linh Ngư Đảo cho dù có thật, cũng không có quan hệ gì với nó, người có đi cũng là đi không.

Tiểu quý có chút trọn tròn mắt.

Nó không nghĩ tới cứu giao nhân không chỉ có mình nó, còn có sáu người khác, mà những người kia toàn bộ đều chết rồi, hồn bay phách tán.

- Ta không tin, nó khẳng định không có ác ý với ta, nếu như không phải tại sao ta lại không bị hồn phi phách tán?

Tiểu quý giảo biện, nó giữ vững được mấy chục năm, lập tức bị phủ nhận toàn bộ, tiểu quý không tiếp thu được.

Đây là thứ duy nhất nó chờ mong, sau khi chết không và luân hồi, không phải là muốn gặp lại giao nhân làm cho tâm linh nó rung động sao?

Trần Hạo hoàn toàn thất vọng với nó, tiểu quý này quá ngoan cố, chấp niệm quá sâu, căn bản khuyên không được. Nói:

- Người không tin cũng không có biện pháp, đến đây nói cho người cũng xem như đã bàn giao cho người, ngày sau như thế nào, tự mình lựa chọn đi.

Trần Hạo nói xong, xoay người rời đi.

- Đại ca chớ đi, chúng ta còn có thể thương lượng mà, van cầu người.

Tiểu quý gấp lên, vội vàng đuổi theo.

Trần Hạo vừa đi vừa nói:

- Người muốn đi có thể tự mình đi, thân là một quý hồn, ngồi xe không cần tiền, đến nơi đâu không được.

Tiểu quý yếu ớt mà nói:

- Thế nhưng ta không rời khỏi trường học được.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, kinh ngạc nhìn tiểu quý:

- Người không thể rời khỏi nơi này?

Tiểu quý gật đầu.

Trần Hạo mặt đen lại:

- Người cũng không thể rời khỏi nơi này, bảo ta làm sao dẫn người đi Đông Hải? Đùa ta rất vui sao?

Tiểu quý nói:

- Cũng không phải không thể rời đi, ta có thể bám vào trên thân người rời đi, bất quá không thể rời đi quá lâu, nhiều nhất ba ngày ta phải trở về, nếu không ta liền cảm giác hồn phách sẽ tán loạn.

Trần Hạo không phản bác được.

Cái này thật đúng là được trường học che chở. Người vận tốt như vậy còn không trân quý, còn muốn đi tìm giao nhân, tìm được thì như thế nào? Mặc dù coi như ba mươi mấy, nhưng người là tiểu thí quý, còn trông cậy vào giao nhân có ơn tất báo gả cho người? Tỉnh mộng đi tiểu quý.

- Ba ngày? Vậy nếu là tìm không thấy thì làm sao bây giờ?

Trần Hạo buồn cười hỏi.

Tiểu quý trầm mặc.

- Nói nhảm ta không muốn nhiều lời, hai lựa chọn, hoặc là buông xuống chấp niệm đối với giao nhân, luân hồi đầu thai, một lần nữa làm người. Hoặc là người tiếp tục lưu lại nơi này chậm rãi chờ, xem người ta có phải là còn nhớ người, sẽ trở về báo đáp người. Chuyện khác, người đừng nói.

Trần Hạo quả quyết nói xong, tăng tốc bước chân.

Trở lại trên xe, Trần Hạo nhìn thấy tiểu quý đứng ở cửa trường học, nhìn có chút lẻ loi trợ trợ, rất thê lương.

Chỉ là có thể làm sao xử lý? Ngây thơ vô tri, bị yêu tà làm hại, còn nghĩ người ta là người tốt.

Tuy nói năm đó người thiên chân vô tà, tâm hướng mỹ hảo.

Nhưng bây giờ được trường học nhiều năm hun đúc như vậy cũng nên thành thực đi chứ, vẫn là ngây thơ như vậy, đến chết cũng không hối cải, đó chính là người có vấn đề.

Trần Hạo khởi động xe, đang muốn rời đi, đột nhiên kinh ngạc nhìn về phía cửa trường học.

Tiểu quý đột nhiên chạy ra, đi tới bên cạnh xe Trần Hạo.

Vừa ra cửa trường, Trần Hạo liền thấy tiểu quý biến hóa.

Nguyên bản hồn phách sung mãn vững chắc, đột nhiên trở nên có chút mờ đi, ần ần tán đi.

Bất quá tiểu quý lại thờ ơ, nó nghiêm túc nhìn Trần Hạo nói:

- Có lẽ người nói đúng, là ta mơ mộng hảo huyền quá, bất quá ta vẫn kiên trì ý nghĩ, chỉ là ta muốn cầu đại ca một việc, nếu như về sau người có cơ hội gặp được mỹ nhân ngư, có thể hỏi nàng còn nhớ Vương Phong ở bờ sông Kinh Nam năm đó hay không ?

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, người không chỉ là nghe nhiều cổ sự, Hoàn Châu Cách Cách cũng đã thấy nhiều đi. Còn Vương Phong ở bờ sông Kinh Nam, Phong đại gia người!

Trần Hạo không nói hai lời, giẫm chân ga rời đi.

Tiểu quý chưa từ bỏ ý định đuổi theo, tiếp tục nói:

- Đại ca, ta rất rõ ràng, ta đã không được đầu thai, ta chỉ có một cái tâm nguyện như vậy, van cầu người, giúp ta một chút đi.

Trần Hạo hờ hững nói:

- Ta cũng muốn hỏi người một câu, chết nhiều năm như vậy, người có hối hận hay không, có cảm thấy có lỗi với phụ mẫu hay không?

Tiểu quỷ sùng sốt.

Trần Hạo cười:

- Kỳ hoa a, nhớ thương tưởng niệm một người hại chết người, mặc dù không biết đây có phải là yêu pháp ảnh hưởng hay không, nhưng trong lòng người không nhớ phụ mẫu, thật xin lỗi, người dạng này, ta không giúp.

Nói xong, Trần Hạo gia tốc.

Tiểu quỷ thì ngã tại tại chỗ, mờ mịt nhắc tới.

- Phụ mẫu, phụ mẫu, ta hình như...thật cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, ha ha, ha ha.

Chậm rãi, hồn phách nó đột nhiên tan rã, tam hồn thất phách không ngừng tán đi, thân ảnh trở nên hư hóa, nhưng tiểu quỷ cũng không trở về trường che chở.

Ding: Quỷ chết bệnh Vương Phong, âm linh ba mươi năm, lạc đường biết quay lại, ban thưởng thần thông Tụ Vụ Thuật.

Đang lái xe, đột nhiên thanh âm hệ thống vang lên, Trần Hạo cả kinh kém chút thắng gấp.

Mẹ kiếp, tình huống như thế nào đây? Ta không phải cự tuyệt nhiệm vụ sao? Làm sao còn cấp phần thưởng cho ta? Lạc đường biết quay lại? Tiểu quỷ lĩnh ngộ?

Dừng xe sang bên, Trần Hạo nhìn về phía sau.

Tiểu quỷ đã tán hồn, cứu không thể cứu.

Trần Hạo trong lòng nhắc tới:

- Hệ thống đại lão, đây là có chuyện gì? Có thể cho một lời giải thích không?

Ding: Di nguyện quý vật, bản tâm mà ra, yêu pháp trái lương tâm là giả nguyện.

Trần Hạo:

- ...

- Giả? Đại lão lời này của ngươi cũng đừng có qua loa, nếu như là giả, ngươi vì sao lại phát động nhiệm vụ, còn nhắc nhở ban thưởng, nếu ta giúp nó, vậy làm sao bây giờ?

Ding: hên xui.

Trần Hạo:

- ...

Tốt a, ta liền biết đại lão luôn luôn tươi mát thoát tục như thế, trước kia hồ thì cũng thôi đi, đầu đó vẫn rõ ràng.

Hiện tại hay rồi, đâu đâu đều có thể gặp bầy rập.

Cũng may ca vận khí rất tốt, trời đất xui khiến hoàn thành nhiệm vụ.

Cái này mẹ nó về sau gặp lại nhiệm vụ, phạm là có gì đó quái lạ, cần phải cẩn thận. Nếu không thật sẽ hoàn thành một lần giả nguyện. Ha ha, hệ thống đại lão, hạ đao xuống không lưu tình chút nào.

Cuối cùng nhìn thoáng qua tiểu quý biến mất, Trần Hạo liền lái xe rời đi.

Mặc dù kém chút bị hổ, bắt quá tiểu quý cũng cho mình kiến thức hệ thống đại lão càng nhiều bầy rập.

Chỉ bằng điểm này, ngươi nghỉ ngơi đi, thật gặp giao nhân kia, ca môn nhất định đem nó đặt ở dưới thân, đánh bạt tai,

giúp người hỏi nó, còn nhớ đến tiểu khả ái ở bờ sông Kinh
Nam hay không.

Chương 319: Tam Thủy Quan

Tàng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân.

Câu thơ này chính là mượn dùng vẻ đẹp đám mây Vu sơn đến ví von.

Đương nhiên, vẻ đẹp Vu sơn không chỉ có như thế, vu hạp càng lộng lẫy huyền bí, trung ngoại hiểm thấy. Các đời danh nhân trong lịch sử vì thế điền từ viết văn, ca tụng, càng có truyền thuyết thần thoại thần nữ Vu Sơn lan truyền trong dân gian.

Mà ở giới tu hành, Vu sơn cũng là một chỗ thánh địa tu hành, không biết nhiều ít chi sĩ tu hành ở nơi này cầu đạo tiên tu, lưu lại truyền thừa.

Khi Trần Hạo đi vào cổ thành dưới chân Vu sơn đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Giờ phút này nắng gắt lặn về tây, mặt trời đỏ chiếu xuống sông, chân trời muôn màu muôn vẻ, mà dưới bầu trời, thế núi chập trùng, cỏ cây xanh thắm, sinh cơ bùng bùng. Có một loại linh khí huyền chi bao phủ dãy núi, bồi dưỡng Chung Linh Thần Tú.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo liền thích nơi này, Vu sơn huyền bí, cảnh sắc lộng lẫy, chỉ là không biết Tam Thủy Quan như thế nào.

Hỏi người địa phương, biết được chỗ Tam Thủy Quan, Trần Hạo lái xe đến.

Cổ thành cách Tam Thủy Quan chừng khoảng mười dặm, xung quanh không có người nào, nếu không có một đường đất giữa cỏ dại rậm rạp, Trần Hạo đều tìm không được phương hướng.

Đường đất khó đi, gần mười phút mới nhìn thấy một cái Đạo quan như ẩn như hiện.

Đạo quan ở trong màn đêm nhìn không rõ lớn bao nhiêu, bất quá dựa vào núi, ở cạnh sông, cỏ phác u tĩnh, ấn tượng lần đầu tiên không tệ.

Đến bên ngoài viện Đạo quan, Trần Hạo dừng xe xong, đi qua gỗ cửa một cái.

Không bao lâu, đại môn mở ra, một lão đạo sĩ mở cửa.

Lão đạo sĩ năm sáu mươi tuổi, dáng người đơn bạc, hơi thở cũng không khí lực, hiển nhiên cũng không phải là tu sĩ Nhập Đạo.

Nhìn thấy Trần Hạo, lão đạo sĩ sững sờ, chợt cười nói:

- Cậu chính là Trần đạo trưởng?

Trần Hạo gật đầu nói:

- Lão đạo trưởng hữu lễ.

Lão đạo sĩ vội vàng tránh ra, để Trần Hạo cùng mấy con vật tiến vào, lúc này mới tiếp tục nói:

- Ta hôm nay nhận được thông tri, còn tưởng rằng phải mấy ngày nữa Trần đạo trưởng mới có thể đến, không nghĩ tới đến nhanh như vậy, lúc này cái gì cũng không có chuẩn bị, lãnh đạm Trần đạo trưởng.

Trần Hạo cười nói:

- Lão đạo trưởng khách khí, là ta chưa thông tri đã đến, không có thêm phiền phức gì chứ?

Lão đạo sĩ nói:

- Cũng không có, ta ở Tam Thủy Quan cũng vài chục năm, nơi này chỉ có một mình ta ở, nào có phiền phức gì.

Hàn huyền vài câu, lão đạo sĩ nói:

- Trần đạo trưởng đã tới, vậy ta liền giới thiệu cho Trần đạo trưởng một chút về Tam Thủy Quan, cũng sớm hoàn tất việc bàn giao, về nhà ôm cháu trai.

- A...

Trần Hạo sững sờ, nhìn về phía lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ cười nói:

- Trần đạo trưởng là tu sĩ Nhập Đạo, ta rất ghen tị. Bất quá lão đạo duyên cạn, chưa từng Nhập Đạo, đương nhiên là phải cân nhắc truyền thừa, trước kia khổ tu không thành, ta liền kết hôn, có hài tử. Đến bây giờ cháu trai cũng mấy tuổi. Trong nhà bên kia một mực muốn ta trở về trông cháu trai, thế nhưng Tam Thủy Quan trông nhiều năm, trước đó không ai tiếp quản, trong lòng thực không nở, bây giờ Trần đạo trưởng tới, vậy ta cũng có thể yên tâm.

Trần Hạo giật mình, cười nói:

- Vậy liền phiền phức lão đạo trưởng.

Hai người đồng hành, vừa đi vừa nói.

Liền nghe lão đạo sĩ giới thiệu:

- Tam Thủy Quan, xây dựng vào thời Minh, cách nay cũng có hơn bốn trăm năm, năm đó sáng lập Tam Thủy Quan chính là Chỉ Thủy đạo trưởng, xuất thân Thái Ất Tông, đệ tử đời cuối cùng mười chín năm trước đã tọa hóa, từ Đạo môn tiếp quản, giao cho ta phụ trách trông coi. Trần đạo trưởng người nhìn, phía trước chính là chủ điện, bên trong nguyên bản cung

phụng lịch đại tổ sư gia Thái Ất Tông, bắt quá từ đời đệ tử Thái Ất Tông cuối cùng, liệt đại tổ sư gia liền được mời trở về Đạo môn tổ đình, làm an bài khác.

Trần Hạo nhìn liền thấy một cái đại điện, mặc dù không đủ hùng vĩ, nhưng lại cổ phác trang nghiêm, bên trong ánh đèn sáng tỏ, mơ hồ có thể thấy được thần án bên trong, chỉ là không có cái gì.

Ở bên trong đại điện dạo qua một vòng, Trần Hạo lại cùng lão đạo sĩ đi vòng vo địa phương khác.

Như dừng chân sương phòng, hậu viện, còn có loại thực chi địa, thậm chí bao gồm một ngọn núi sau Đạo quan đều thuộc về Tam Thủy Quan.

Chờ lão đạo sĩ giới thiệu xong, Trần Hạo tính một cái, kinh ngạc phát hiện, Tam Thủy Quan thật đúng là không nhỏ, so với Bạch Hạc Quan và Đạo quan Lý Tam Gia trước đó nhìn thấy còn lớn hơn gần mười lần.

Đây mới là nơi môn phái truyền thừa cỡ lớn!

Xem ra chính mình thật là thiếu tiền bối Cổ Đạo Toàn ân tình, nếu như không có ngài ấy hỗ trợ, muốn một nơi truyền thừa, sợ lấy thân phận của mình, căn bản không có tư cách. Cho dù Đạo môn muốn cho cũng chỉ là một cái Đạo quan bình thường.

Giới thiệu xong Đạo quan, lão đạo sĩ cười nói:

- Đây chính là tình huống đại khái ở Đạo quan, cái khác Trần đạo trưởng ở lâu chậm rãi sẽ hiểu rõ. Mặt khác ta lại giới thiệu cho Trần đạo trưởng một chút tình huống gần Đạo môn.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Nơi này còn có môn phái Đạo môn khác ?

Lão đạo sĩ gật đầu nói:

- Có, ở bên ngoài Đông Nam bảy mươi dặm chính là chi nhánh Kim Đan Phái, Linh Đan Môn, môn chủ là Tam Vị đạo trưởng, còn có tiêu đệ tử Nguyên Hoa, đạo trưởng hữu tâm, có thể đi bái phỏng. Tại phía sau núi Đạo quan còn có một con chuột yêu, chuột yêu có chút lười, đến Tam Thủy Quan xin ăn, đạo hữu là tu sĩ Nhập Đạo, nếu như gặp phải, còn xin thủ hạ lưu tình, nó là linh yêu trong núi, chưa từng làm hại ai.

Trần Hạo im lặng.

Tự mình lựa chọn chỗ tu hành, không chỉ có đồng đạo môn phái, thế mà còn có hàng xóm yêu tu. Xem ra về sau cũng không tính cô đơn.

- Đa tạ lão đạo trưởng nhắc nhở, ta nhớ kỹ.

Trần Hạo gật đầu.

Lão đạo sĩ cười nói:

- Có thể nói cũng chỉ có thế, ngày sau Tam Thủy Quan liền giao cho Trần đạo trưởng, Tam Thủy Quan mấy trăm năm truyền thừa, đạo trưởng hảo hảo thiện đãi.

Trần Hạo chân thành nói:

- Lão đạo trưởng yên tâm, truyền thừa tay ta, nhất định sẽ không cô phụ tiền bối trọng thác.

Sau đó, lão đạo sĩ dẫn Trần Hạo đi sương phòng.

Tam Thủy Quan thời kỳ cường thịnh cũng có hơn mười vị đệ tử, sương phòng đương nhiên không ít, lão đạo sĩ cũng đã sớm chuẩn bị xong sạch sẽ chần đệm, đồ rửa mặt, tùy thời đều có thể vào ở.

Hết thấy thỏa đáng, lão đạo sĩ liền đi nghỉ ngơi.

Trần Hạo hỏi thăm mấy con vật, thích ở chỗ nào, tự mình chọn lựa.

Bất quá khi biết Trần Hạo về sau muốn ở nơi đây, Bạch Lộ biểu thị không quen ở Đạo quan, muốn đi phía sau núi tìm kiếm một chỗ tiềm tu.

Lam hồ điệp cũng không muốn ở lại gian phòng, yêu cầu Trần Hạo ở mặt cỏ bên cạnh viện Đạo quan dựng một cái căn phòng trên cây liễu, về sau nó liền ở trên tàng cây.

Ngược lại là mèo mun cùng gà ngốc không quan trọng, hai con đều là nuôi trong nhà, vẫn là thích ủ ấm ổ chăn, tốt nhất là còn có thể ngủ cùng Trần Hạo.

Để Bạch Lộ tự mình đi tìm, lại hứa hẹn cho Lam hồ điệp, mấy ngày sau liền giúp nó an bài, sau đó Trần Hạo bắt đầu cân nhắc an bài Hùng lão sư cùng đám tiểu quý.

Dựa theo yêu cầu của Hùng lão sư, sợ Đạo quan đều không đủ dùng.

Bất quá quý nha, tựa hồ cũng không cần nhà ở tử tế, có thể mua một vài căn nhà giấy là được. Đến lúc đó Khái Quang, tuyệt đối có thể làm cho Hùng lão sư hài lòng.

Còn lại là an bài thái gia gia như thế nào.

Đang quyết định muốn một nơi truyền thừa, Trần Hạo suy nghĩ thái gia gia để ở nhà cũng không tốt lắm, quý hồn một mình rất tịch mịch, còn không bằng mang đến cùng một chỗ, chờ mình có thể luyện chế phù chiếu, lại an bài cho thái gia gia một cái, cũng rất thích đáng.

Về phần nhiệm vụ thái gia gia, Trần Hạo chỉ có thể cười ha ha, lão quý có chuyện, hẳn biểu thị sớm đã xem thấu.

Lấy pho tượng địa chủ ra ngoài, Trần lão gia liền huyễn hóa ra, nhìn xung quanh một lần, lồng tay áo cười nói:

- Rất không tệ, tôn tử bảo bối nhà ta rốt cục muốn khai tông lập phái, phát dương quang đại, à, thân là thái gia gia ngươi, ta

có nghĩa vụ hỗ trợ, có nơi nào cần ta giúp không.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Thái gia gia, ngài có muốn làm hiệu trưởng hay không?

Chương 320: Bi Kịch Sốc Con Bắt Đầu

Sáng sớm hôm sau, lão đạo trưởng liền thu thập xong hành lý, chuẩn bị rời đi.

Trần Hạo vốn muốn lão đạo trưởng ở thêm mấy ngày, nhưng sau khi lão đạo trưởng thả xuống trách nhiệm liền gấp rút muốn về nhà chơi với cháu.

Trần Hạo bắt đắ dĩ, đành phải lái xe chở lão đạo trưởng đến Cổ Thành, sau đó trơ mắt mình ông ấy rời đi.

Lão đạo trưởng vừa đi, Tam Thủy Quan xem như triệt để thuộc về Trần Hạo.

Nhà mới bắt đầu, Trần Hạo sẵn tiện ở Cổ Thành mua vài món đồ mới.

Chạy vòng vo một hồi, ghé hết cửa hàng này đến cửa hàng nọ, tuy nhiên không tìm thấy chỗ nào bán ổ mèo, đành phải lên mạng đặt.

Cuối cùng ở tiệm văn phòng phẩm mua các loại dụng cụ, sách vở, Trần Hạo rốt cục thắng lợi trở về.

Bên này Trần Hạo bận rộn, bên trong Tam Thủy Quan cũng náo nhiệt một mảnh.

Mèo mun và gà ngốc ở trong đạo quan vui chơi bốn phía, dò xét địa bàn mới.

So với căn phòng ở Thạch Thành, Đạo quan to hơn, nhìn liền dễ chịu, chạy càng thống khoái hơn.

Gà ngốc một bên chạy một bên nói tiếng người.

- Ngu xuân, ngu xuân, ngốc...

Ba!

Mèo mun một cái gào thét tới, tay mèo đánh gà ngốc lão đảo.

Ủy khuất nhìn về phía mèo mun, gà ngốc có chút không hiểu.

Mèo mun kêu một tiếng.

Gà ngốc hiểu được, sau đó phản bác.

Mèo mun trừng mắt, tiếp tục gọi.

Gà ngốc lập tức sợ, đổi tiếng người:

- Đi... Đi đất, đi, đi mảnh...

Mèo mun tròn trắng mắt, quay người đi.

Con gà ngốc, không cứu nổi.

Nhìn mèo mun không khi dễ nó, gà ngốc liền vội vàng xoay người chạy đi, trực tiếp rời Đạo quan, đi tới phía sau núi.

Lần này không ai quản, gà ngốc hưng phấn mở miệng lần nữa.

- Ngu xuân, ngu xuân, ngốc...

Ba!

Một tiếng vang giòn vang lên bên cạnh, gà ngốc cả kinh nhảy bay lên, sau đó cảnh giác nhìn bốn phía.

Sau đó, nó nhìn về phía một cái cây bên cạnh.

Trên tàng cây, một con sóc lông trắng đứng trên chạc cây, song trảo chống nạnh, nhìn như đang cười.

Gà ngốc ngẩn người, đột nhiên nổi giận, khanh khách trực khiếu, nhìn hằm hằm con sóc.

Con sóc cũng chi chi gọi về, còn trên nhánh cây nhảy tới nhảy lui, bộ dáng đặc ý. Tựa hồ đang gây hấn, có bản lĩnh đi lên đây.

Gà ngốc lập tức xù lông.

Ai ta đi, quấy rầy gà gia luyện tập phát âm, còn phách lối như thế, nguoi cho rằng nguoi có thể nhảy liền nguoi bức.

Khanh khách một tiếng, gà ngốc vọt thẳng tới, cánh lác một cái, uych uych bay lên.

Nó bay rất nhanh, lại rất cao, dọa con sóc nhảy một cái, vội vàng ở trên nhánh cây nhảy vọt, tốc độ kia càng nhanh, quả thực không theo kịp.

Gà ngốc lác cánh một cái, lần nữa chuyển hướng đuôi tới, đồng thời há mồm phun một cái, một đạo khí lưu xanh biếc xung kích.

Đáng tiếc con sóc nhanh nhẹn hơn, căn bản đánh không trúng, khí lưu màu xanh biếc rơi vào trên một nhánh cây, nhánh cây kia nhanh chóng hóa đá.

Con sóc nhìn trừng to mắt, sau đó nhìn hằm hằm gà ngốc.

Ta chỉ là giỡn với nguoi, nguoi thế mà đến thật!

Được, xem ai lợi hại hơn.

Con sóc nhanh chóng nhảy vọt, sau khi hạ xuống, nắm lên mấy cục đá, vù vù liền bay vọt ra ngoài.

Gà ngốc muốn tránh nhưng cục đá kia quá nhanh, trực tiếp đánh trúng gà ngốc, gà ngốc khanh khách trực khiêu.

Con sóc đắc thế không tha gà ngốc, thân ảnh ở trên mặt đất nhanh chóng chớp động, mỗi một lần xuất hiện liền ném ra một cục đá, mỗi lần đều có thể đánh trúng gà ngốc.

Mà gà ngốc tránh nó liền đánh, gà ngốc đuổi, nó liền tránh, địch tiến ta lùi, địch lui ta đánh, chiến thuật tinh yếu.

Gà ngốc lúc này vô cùng biệt khuất.

Con sóc cũng không mạnh hơn nó, nếu như cứng đối cứng, mình dùng hai cái đại chiêu tùy tiện liền có thể giải quyết.

Thế nhưng con sóc quá giao hoạt, ỷ vào tốc độ, nhất quyết không cận chiến, từ đằng xa ném đá, hơn nữa còn ném rất chuẩn, nện rất đau.

Mắt thấy cứ náo như thế, mình hoàn toàn ở vào thế hạ phong, quá bị thua thiệt.

Gà ngốc cánh lắc một cái, nhanh chóng chạy về Đạo quan.

Thân ảnh con sóc chớp động, bắt đầu truy kích.

Gà ngốc một bên chạy một bên khanh khách gọi.

Gần đến Đạo quan, gà ngốc thấy mèo mun đang đi ra.

Gà ngốc đại hỉ, vội vàng chạy tới, đồng thời khanh khách gọi.

Con sóc ngẩng đầu lên, tràn đầy khinh thường.

Đến hai kẻ không tầm thường, vẫn đánh như thường, trong núi này, ta lớn nhất.

Gà ngốc ủy khuất hướng mèo mun xin giúp đỡ, đồng thời dùng cánh chỉ trở con sóc, biểu thị bất mãn của mình.

Mèo mun gật gật đầu, sau đó nhìn về phía con sóc, meo ô một tiếng.

Con sóc chi chi đáp lại, dùng móng vuốt nhỏ vồ vồ ngực, sau đó miệt thị nhìn sang.

Mèo mun híp mắt lại, thân ảnh suu vọt tới.

Tốc độ nó nhanh vô cùng, bắt đầu chạy giống như một đạo hắc ảnh.

Con sóc giật nảy mình, bên trong móng vuốt nắm lấy cục đá, lông tóc nổi lên, chi chi thét chói tai, sau đó chạy trốn.

Nhưng chạy không bao xa liền bị mèo mun đuổi kịp.

Con sóc vội vàng xoay người một cái, sru sru sru leo cây.

Nhưng vừa tới trên nhánh cây, con sóc trợn tròn mắt.

Mèo đã lên cây, ngăn trước mặt mình.

Một móng vuốt nhấn con sóc trên chạc cây, mèo mun meo ô một tiếng, lộ ra một hàm răng nanh, giống như cười mà không phải cười nhìn con sóc.

Thật sự cho rằng người ở sơn lâm liền dám cùng tử so leo cây.

Chi chi!

Con sóc khí nộ gọi, tựa hồ không phục.

Mèo mun không nói một lời, ấn con sóc xuống, vuốt mèo vung qua, móng vuốt thép gãy ra, gác ở trên cổ con sóc.

Hàn mang sắc bén kích thích da lông, toàn bộ thân thể con sóc đều cứng đờ, trái tim thít chặt một cái.

Mẹ kiếp, móng vuốt mèo này thật đáng sợ!

Chi chi, con sóc vội vàng gọi, lần này ngữ khí yếu đi không ít, nhìn giống như đang cầu xin tha thứ.

Mèo mun meo ô một tiếng, thu hồi móng vuốt.

Con sóc thở dài một hơi, vội vàng di động thân thể, đột nhiên nhảy vọt một cái, phóng lên một cái nhánh cây khác, muốn chạy trốn.

Hưu một tiếng, một thanh phi đao như thiểm điện đánh phía trước con sóc, làm nó kém chút đụng vào vết đao.

Hãi hùng khiếp vía quay đầu nhìn mèo mun đang bình tĩnh, con sóc vội vàng thu hồi tiểu tâm tư, tội nghiệp nhảy xuống cây.

Ba!

Con sóc xuống, gà ngốc liền lên trước, không chút do dự cho nó một cánh, đánh con sóc lão đảo một cái.

Con sóc nhìn hằm hằm gà ngốc, đứng thẳng người lên, bộ dáng chết vinh còn hơn sống nhục.

Gà ngốc khanh khách vừa gọi, một đạo khí lưu màu xanh biếc phun ra bên trên cỏ dại bên cạnh nó, cỏ dại cấp tốc hóa đá.

Con sóc:

- ...

Meo ô!

Mèo mun thời điểm này cũng nhảy xuống, dùng thân thể mập mạp đi ra tư thái ưu nhã, khí độ miêu tử, nhìn một cái không sót gì.

Con sóc vội vàng chi chi gọi, sau đó co lại thành một đoàn, biểu thị sợ hãi.

Gà ngốc khinh bỉ đầy mắt.

Thật mắt mặt yêu mà, gà gia nếu như bị người khi dễ, coi như móc sạch thân thể cũng phải chơi một vố, người đây là chủ động khiêu khích, còn chưa làm gì liền sợ thành cái dạng này, vô dụng, quá vô dụng.

Nhìn về phía mèo mun, gà ngốc dùng ánh mắt hỏi thăm làm sao bây giờ.

Mèo mun meo ô một tiếng, nhìn về phía con sóc.

Con sóc vội vàng đứng lên, vô cùng đáng thương chi chi gọi.

Gà ngốc thì khanh khách vừa gọi, nhìn hằm hằm con sóc.

Con sóc lộ ra biểu lộ ủy khuất, chần chờ một lát, rớt cục nhẹ gật đầu, sau đó chi chi kêu một tiếng.

Mèo mun cùng gà ngốc lập tức sáng mắt lên, sau đó gà ngốc tiến đến, đem cánh khoác lên trên thân con sóc, nói ra một câu tiếng người.

- Dẫn đường.

Chương 321: Sơn Lão Đại

Trở lại Tam Thủy Quan, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện không thấy mèo mun và gà ngốc đâu.

Hỏi thăm Lam hồ điệp, Lam hồ điệp nói hình như đã đi ra ngoài, cũng không biết đi đâu.

Trần Hạo lập tức không còn quan tâm.

Tới nơi mới, khắp nơi chạy loạn một hồi, tựa hồ cũng bình thường, dù sao hai con đều là linh sủng, đều có thủ đoạn, cũng không cần lo lắng.

Đem sách vở bỏ vào trong phòng, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho Cổ Đạo Toàn, cáo tri mình tiếp thủ Tam Thủy Quan, đồng thời còn nói lời cảm tạ, hi vọng ngày sau rảnh, phải tới đây chơi.

Cổ Đạo Toàn biểu thị có thể, nhất định bái phỏng.

Lại gọi điện thoại nói địa chỉ mới cho Long đại sư, Long đại sư trực tiếp biểu thị ngày mai liền xuất phát, bảo Trần Hạo chuẩn bị kỹ càng chiêu đãi.

Một phen hàn huyên xong, Trần Hạo cúp điện thoại.

Làm xong việc, Trần Hạo bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Trong đạo quan, phòng bếp cái gì cũng có, dù sao cũng là xã hội hiện đại, phòng bếp hết thảy công cụ đều là hiện đại hoá, trong tủ lạnh thậm chí dự trữ không ít nguyên liệu nấu ăn.

Trước cho hai con lang yêu đói đến bấp chân run rẩy ăn.

Vẫn như cũ là sữa bò, bất quá Trần Hạo nấu cho nóng lên.

Hai con lang yêu ăn đắc ý, làm Trần Hạo bội trực tiếp quên đi lời thái hậu ở nhà.

Cái gì không thể ăn, yêu chúng a, nếu bú sữa có thể chết... vậy liền chết đi, ca không có thời gian chiếu cố bọn chúng.

Cho lang yêu ăn no, Trần Hạo nấu cơm đơn giản, làm một đĩa đồ ăn mặn, một chén canh, ăn uống no đủ xong, Trần Hạo rời Đạo quan, tản bộ khắp nơi.

Mới đến, đối với hoàn cảnh xung quanh cũng nên làm quen một chút, nếu không sao có thể gọi là địa bàn của mình.

Ra khỏi Đạo quan, bên trái là rừng cây, bên phải cách đó không xa chính là một dòng sông. Trần Hạo đi ra bờ sông liền phát hiện, dòng sông chỉ là một nhánh của khe núi rộng bốn, năm mét, nước rất nhạt.

Khe núi uốn lượn khúc chiết, cuối cùng thẳng vào trong một cái hẻm núi, hiển nhiên là một trong phân lưu hẻm núi giăng khắp nơi Vu sơn.

Theo khe núi đi về phía trước, bất quá qua mấy trăm mét, Trần Hạo liền thấy hẻm núi lõng lẫ.

Hai bên núi nhô lên, vách núi dốc đứng khoảng sáu bảy mét, ở giữa chính là nước chảy xiết, một bên chảy hướng khác. Dòng suối trước cửa Tam Thủy Quan chỉ là phân nhánh dòng sông này thôi.

Ngửa đầu thưởng thức quý phủ thần công này, Trần Hạo rất là hài lòng.

Ở trước cảnh đẹp, không có việc gì sang đây xem một chút cũng là cảnh đẹp ý vui.

Đang đánh giá, đột nhiên lông mày Trần Hạo động một tý, quay người nhìn lại, liền thấy cách đó không xa có một người đi đường.

Đi đường có bảy tám người, đều là tráng nam, mỗi một người đều mặc áo bào cũ, eo quần vải đỏ, đi thành một hàng,

người cầm đầu còn đang gõ chiêng.

Bất quá rất cổ quái, chiêng gõ không vang, người kia lại như cũ đi mấy bước gõ một cái, trong miệng còn nói lầm bầm.

Mà sau lưng người này còn có bốn người giơ lên một cái rương.

Trần Hạo có chút mê hoặc.

Đây là làm gì vậy? Kỳ quái.

Mất thấy người này đi đường từ xa, Trần Hạo do dự một chút, vẫn là không có ý định đi theo nhìn.

Mới đến, vẫn nên ít tò mò chuyện thiên hạ, nói không chừng đây là tập tục địa phương, nếu lung tung tới gần, làm cho người ta giận, vậy cũng không tốt.

Nhìn cảnh vật hẻm núi một hồi, Trần Hạo xoay người về Đạo quán, bắt đầu tu hành thường ngày.

Đảo mắt nắng gắt đã ngã về tây, một ngày đã sắp qua đi.

Thời điểm này, mèo mun và gà ngốc rốt cục trở về.

Hai con vật nhìn đặc ý, lưng la lưng lay, đi rất khoe khoang.

Bất quá nhìn thấy Trần Hạo trong Đạo quán, hai con vật lập tức rất là biết điều. Lặng lẽ đi vào.

Trần Hạo chú ý tới động tĩnh, thấy là hai con vật, cũng không để ý, bất quá sau đó động tác Trần Hạo dừng lại, ánh mắt lần nữa ngưng tụ trên thân mèo mun cùng gà ngốc:

- Dừng lại.

Mèo mun cùng gà ngốc lập tức dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Tới.

Hai con vật ngoan ngoãn tiến lên, không dám phản kháng.

Trần Hạo còn nhìn quanh hai con vật một vòng, nói:

- Các ngươi chơi cái gì?

Mèo mun meo ô một tiếng.

Trần Hạo nói:

- Tiểu Lam tới phiên dịch.

Lam hồ điệp hấp tấp bay tới, đáp xuống sau đó nói ra:

- Tiểu Hắc nói đi lên núi chơi một chút.

Nói xong không đợi Trần Hạo mở miệng, Lam hồ điệp liền lên án:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, các ngươi đi chơi thế mà không gọi ta, chúng ta còn là hảo bằng hữu à.

Mèo mun vội vàng meo ô một tiếng.

Lam hồ điệp nói:

- Được rồi, lần sau nhất định phải gọi ta đó, ta rất lâu rồi không ở trong núi chơi.

Trần Hạo lúc này mở miệng:

- Đừng đổi chủ đề, đi chơi? Chơi cái gì có thể để yêu khí các ngươi tăng một đoạn? Đừng nói cho ta khi chơi, ngoài ý muốn phát hiện thiên tài địa bảo cái gì, sau đó lơ đãng liền ăn.

Mèo mun meo ô một tiếng.

Lam hồ điệp nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hắc nói là đầu to mời chúng nó ăn, ô ô, thế mà còn có đồ ăn, các ngươi cũng không có chừa cho ta một chút.

- Đầu to? Cái gì đầu to?

Mèo mun gọi, Lam hồ điệp phiên dịch:

- Tiểu Hắc nói đầu to là một con sóc yêu, nó khá tốt, nhìn thấy Tiểu Hắc cùng Tiểu Hoàng, nhất định phải lưu hai bọn nó làm khách, còn mời bọn chúng ăn.

Con sóc yêu? Thử yêu? Không phải là lão đạo sĩ trước khi đi giới thiệu ư?

Ta kháo, ta còn tưởng rằng là chuột, không nghĩ tới là con sóc.

Trần Hạo âm thầm nhắc tới, bất quá trên mặt lại không lộ vẻ gì:

- Các người xác định là con sóc yêu mời các người? Không phải là các người lại trộm giống như lúc ở Bạch Hạc Quan chứ?

Mèo mun vội vàng gọi Lam hồ điệp phiên dịch:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hắc nói, khi bọn chúng ăn, con sóc yêu đứng bên cạnh, còn cùng một chỗ ăn, không tin ngày mai có thể gọi con sóc yêu tới hỏi.

Trần Hạo lúc này mới yên lòng lại, gật đầu nói:

- Vậy được rồi, bất quá người ta một mình trong núi tu hành cũng không dễ dàng, các người đã cùng nó giao hảo, về sau phải chiếu cố một chút.

Mèo mun liền vội vàng gật đầu, biểu thị không có vấn đề.

Bóng đêm xuống, mấy con vật bận rộn, Trần Hạo cũng tới Tàng Thư Các Đạo quan, quan sát tàng thư lưu lại.

So với Bạch Hạc quan, Tàng Thư Các Tam Thủy Quan liền lớn hơn, bên trong có các loại Đạo gia kinh điển. Mặc dù đều là thư tịch bình thường, mà lại phần lớn rất mới, không có cao cấp như Bạch Hạc Quan, bất quá những sách này đều hữu

dụng đối với Trần Hạo, cũng có thể gia tăng rất nhiều cảm ngộ.

Đang nhìn nhập thần, đột nhiên ngoài cửa truyền đến mèo kêu meo ô một tiếng

Trần Hạo bừng tỉnh, đứng dậy đi ra ngoài, liền thấy mấy con vật tụ tập, ân, hình như có thêm một con.

Nhìn kỹ, lại là một con sóc lông trắng.

Giờ phút này con sóc này lông trắng rất kinh hoàng, run run rẩy rẩy, tựa hồ nhận lấy cái gì kinh hãi.

- Thế nào?

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Đại sư ca ca, đầu to nói sơn lão đại lại ra săn thức ăn.

Sơn lão đại? Ta kháo, danh tự này có chút khó hiểu.

Trần Hạo hỏi:

- Cái gì sơn lão đại?

Chờ con sóc lông trắng nói xong, Lam hồ điệp phiên dịch:

- Đầu to nói sơn lão đại là một con lang yêu Nhập Đạo, thường hoạt động ở thâm sơn, thích ăn gà nhất, cách mấy tháng liền sẽ chạy ra, người địa phương liền sẽ cung phụng. Nhưng sơn lão đại lần này không có đi ăn gà, mà chạy tới tóm nó, tựa hồ muốn ăn nó.

Trần Hạo còn chưa mở miệng, gà ngốc liền xù lông.

Mẹ kiếp, làm sao đi đến đâu cùng toàn gặp những kẻ muốn ăn gà, người nha, nhìn thấy ta có phải cũng muốn ăn luôn không?

Chương 322: Tham Lam

- Ăn nguội? Nói cách khác, sơn lão đại đuổi tới nơi này rồi?

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, mở miệng hỏi.

Con sóc liền vội vàng gật đầu, nhìn có vẻ hơi sợ.

Trần Hạo cười:

- Vậy thì tốt, chúng ta chờ nó, ngược lại muốn xem xem vị sơn lão đại này có bản lĩnh gì.

Ý niệm ngưng tụ, cảm giác tứ phương.

Không bao lâu, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn về phía phương hướng phía sau núi Đạo quan.

Xa xa, một cỗ yêu khí cường đại hiển hiện, đồng thời nhanh chóng tới gần.

Mấy con vật cũng cảm giác được yêu khí, từng con nhìn sang.

Gà ngốc dút khoát nhất, ạch cái bay đến bên trên tường viện, ánh mắt sáng rực.

Gà gia đứng nơi rõ ràng như vậy, muốn ăn gà thì tới đi.

Rất nhanh, yêu khí tiếp cận, đi tới bên ngoài Đạo quan, hiển lộ một cái thân ảnh to lớn.

Chính là một con sói nhìn con nghé con, dữ tợn cường tráng, khi ngửa đầu có thể phát hiện cự lang chỉ có một con mắt, một cái khác nhắm lại, giống như là độc nhãn lang.

Nó tựa hồ đang đuổi theo khí tức con sóc, khi đến bên ngoài Đạo quan, cự lang ngậy ngấn cả người.

Kỳ quái, làm sao không chỉ có khí tức con sóc, còn có mấy loại yêu khí khác? Hơn nữa còn rất lạ lẫm, Vu sơn vùng này khi nào xuất hiện nhiều đồng loại như vậy.

Hồ nghi nhìn về phía Đạo quan, xem xét liền phát hiện gà ngốc đứng trên đầu tường.

Cự lang đầu tiên là khế giật mình, độc nhãn trong nháy mắt chột biến đỏ, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, thân thể cũng bày ra tư thái tiến công. Vọt thẳng tới.

Gà ngốc nguyên bản vẫn còn đang biểu diễn.

Lần đầu tiên nhìn thấy sói lớn như thế, nó cũng giật nảy mình, bất quá gà gia là ai, gà gia chính là gà gia, không sợ hãi. Dung mạo người lớn không nổi a, dù lớn hơn nữa ta cũng có thể cho người ăn đòn.

Nhưng tên này đều không có mở miệng nói câu gì, liền trực tiếp liền xông lại cứng rắn, gà ngốc có chút kinh ngạc.

Mẹ kiếp, con hàng này thật đúng là chưa gặp gà a, người nhìn thấy liền không nói hai lời? Cứ như vậy muốn ăn?

Mắt thấy cự lang nhanh chóng vọt tới, thời điểm tới gần tường viện, trực tiếp nhảy vọt một cái nhào về phía gà ngốc.

Gà ngốc mặc dù không sợ, nhưng cũng biết mạnh yếu, đạo hạnh cự lang này cao hơn nó, cứng rắn tuyệt đối không được, khi cự lang đánh tới, gà ngốc lắc cánh một cái, linh xảo tránh đi.

Mà cự lang rơi vào bên trên tường viện, đứng không vững liền nhảy vào trong nội viện.

Đang định tiếp tục đuổi gà ngốc, đột nhiên động tác cự lang dừng lại, quay người nhìn sang, thấy được một người, một mèo, một bướm, còn có con sóc lông trắng một đường truy kích.

Lập tức thấy được mấy cái đồng loại có đạo hạnh, cự lang chỉ có một con mắt lộ ra quang trạch tham lam, trong cổ họng phát ra thanh âm ô ô, thân thể tự nhiên ần núp, vận sức chờ phát động.

- Đại sư ca ca, đầu lang yêu này khí tức tảo bạo, giống như mang theo kiếp khí, nó muốn độ thiên kiếp trăm năm.

Lam hồ điệp mở miệng.

Trần Hạo ánh mắt động một tý:

- Độ kiếp? Nói như vậy nó là muốn ăn yêu loại khác để tăng cường lực lượng, vượt qua kiếp nạn sao? Tính toán khá lắm.

Ô ô ô!

Cự lang tiếp tục gầm nhẹ, bắt quá nghe được Lam hồ điệp mở miệng, ánh mắt nó rụt lại, đề phòng nhìn lam hồ điệp, bắt quá rất nhanh liền bị tham lam che đậy tâm linh.

Một con điệp yêu, trời sinh yếu mềm, cho dù đạo hạnh cao hơn mình cũng uy hiếp không lớn.

Ăn, nhất định phải ăn, chỉ cần mạnh lên mới có thể vượt qua kiếp nạn, lại sống tiếp trăm năm.

Tiệc đang trước mặt, cự lang không nhẫn nại được, vọt thẳng hướng về phía... mèo mun.

Ở trước mắt yêu loại, đạo hạnh con sóc lông trắng nó đã biết rõ, tuyệt đối là đồ ăn trong miệng, không nóng nảy.

Điệp yêu mạnh hơn nó còn có thể bay, sợ là không dễ cầm xuống, dễ bắt nạt nhất dĩ nhiên chính là mèo mun.

Trước ăn con này, sau đó lại ăn con sóc, ăn gà trống, đến lúc đó điệp yêu hoặc là trốn, hoặc là bị ăn, không có đường khác có thể chọn.

Về phần Trần Hạo, trực tiếp bị cự lang không nhìn, một người trẻ tuổi có bản lĩnh gì. Nếu không phải trong lòng còn có cố kỵ, một trảo liên có thể lấy mệnh hắn, bất quá sắp đến lúc độ kiếp, vẫn nên tránh phiền phức, dẫn tới Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan chú ý không hay chút nào.

Nhìn thấy cự lang xông về phía mình, mèo mun có chút im lặng.

Làm gì? Nơi này đứng đầy mấy tên, nhìn ta dễ khi dễ đúng không?

Trăm năm đạo hạnh không tâm thường? Bạch Hồ cùng Hoàng tiên nãi ta còn không sợ, sợ ngươi cái cọng lông!

Đổi mặt cự lang vọt tới, mèo mun cũng không né tránh, mà oa ô một tiếng, thân ảnh phi tốc bành trướng, khi cự lang đến gần, hình thể mèo mun cũng thay đổi lớn đến trình độ không nhỏ hơn cự lang là mấy.

Ánh mắt tham lam của cự lang lập tức trở nên ngốc trệ.

Ta kháo, tình huống con mèo mun này như thế nào, còn có thể biến thân! Mà biến thân xong đạo hạnh cũng mạnh lên, lập tức liền trở thành một cục xương khó gặm.

Ngươi vô lại, yêu tu chúng ta nào có dạng như ngươi.

Mèo mun lại không cho cự lang thời gian do dự, biến thân xong, trong lòng bàn tay mèo bắn ra móng vuốt thép, trực tiếp cứng rắn.

Bạch!

Móng vuốt thép bay múa, thẳng tới cự lang.

Cự lang mặc dù chân kinh nhưng cũng không sợ, nâng chân trước, ba một tiếng, miêu chưởng và vuốt sói va chạm.

Hai cái móng vuốt vừa chạm vào thật giống như hai đại lực sĩ đang so đấu khí lực, không ai nhường ai, yêu khí cường đại va chạm càng khuếch tán ra một cỗ ba động vô hình.

Con sóc lông trắng nhìn trợn mắt hốc mồm.

Mèo mun thế mà lợi hại như vậy, liền sơn đại vương đều không sợ, đánh nhau cũng không rơi vào thế hạ phong.

May mắn trước đó nhận thua nhanh, nếu không mình liền xong rồi.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, mèo mun cùng cự lang tách ra, bất quá sau đó hai con lại xông lên, không ngừng tiến công, đánh túi bụi.

Trần Hạo thấy thế, lông mày cau lại.

Hai yêu loại chiến đấu mặc dù khó thấy, thậm chí có thể tôi luyện mèo mun.

Bất quá Tam Thủy Quan là nhà mình, vừa đáp ứng lão đạo sĩ sẽ bảo hộ thích đáng, sao có thể để lang yêu phá hủy.

Vẫn phải tốc chiến tốc thắng.

Tâm niệm vừa động, Trần Hạo cũng xuất thủ, thân ảnh vút qua, đi thẳng tới bên trong chiến đấu.

Khi mèo mun tránh đi, Trần Hạo lần người tới gần, phát tay một quyền đánh về phía cự lang.

Cự lang kinh sợ!

Tốc độ thật nhanh, tính sai nhân loại tu sĩ này, mẹ nó, nhân loại tu sĩ sao có thể che giấu khí tức bản thân? Ngươi tu luyện là công pháp gì?

Mắt thấy năm đấm Trần Hạo muốn đánh vào đầu của mình, cự lang nảy sinh ác độc, không lùi mà tiến tới, quay đầu há

mồm, hung tợn cắn.

Đôm đốp!

Mắt thấy tay sắp bị cự lang cắn trúng, đột ngột Trần Hạo mở tay ra, một viên lôi cầu hiển hiện, phát ra khí tức bạo ngược, chỉ là lắc một cái, lôi cầu bay vào trong miệng cự lang.

Cự lang: o◎

Ầm!

Lôi cầu bạo liệt, điện quang càn quấy. Miệng cự lang mở lớn, lưỡi sói vỡ nát, máu thịt be bét, mấy chiếc lang nha đứt gãy, bị điện quang mẫn diệt. Cự lang đứng thẳng người lên, hai tay ôm đầu kêu rên.

Trần Hạo đang muốn tiến lên giải quyết cự lang.

Ngoài ý muốn phát sinh sự việc, bên trong bóng đêm tăm tối, bầu trời đột nhiên oanh minh một tiếng, một cỗ khí tức kinh khủng hội tụ.

Lam hồ điệp quá sợ hãi:

- Đại sư ca ca, cự lang buông ra kiếp khí, nó muốn độ kiếp ở nơi này.

Trần Hạo biến sắc.

Mẹ kiếp, ở nơi này độ kiếp, Tam Thủy Quan sợ là sẽ biến thành phế tích, lang yêu muốn đồng quy vu tận.

Đúng lúc này, gà ngốc thăm dò đã lâu đột nhiên khanh khách gọi, một đạo kim sắc vòng sáng từ trong miệng phun ra, như thiểm điện bọc trên thân cự lang.

Chương 323: Mời

Vòng sáng quán thân, cự lang đang kêu rên đột nhiên yêu khí thu liễm, bắt lực đổ vào trên mặt đất, mà trên bầu trời ngưng tụ khí tức khủng bố, đang nhấp nhô một vòng cũng chậm rãi tán đi.

Cự lang im lặng nhìn bầu trời đêm, miệng sói bị điện quang xé rách không khép lại được phát ra vài tiếng nghẹn ngào không cam lòng, sau đó thân thể đình chỉ co quắp, yên tĩnh trở lại.

Trần Hạo nhìn một lần, thở dài một hơi.

Mẹ kiếp, thật đúng là sói tính hung tàn, muốn đồng quy vu tận, thật là độc ác.

Vẫn là gà ngốc ra sức, vầng sáng này thật sự rất khó giải, cũng không biết là thần thông gì, cái gì đều có thể khóa lại, một khi bị nhốt lập tức bị đánh về nguyên hình, cảm giác thứ này không khác Khổn Tiên Thăng trong truyền thuyết.

Meo ô!

Đúng lúc này, mèo mun đột nhiên vọt tới một bên thi thể cự lang, há miệng hút vào, một đạo hồn ảnh sói liền bị nó hút vào trong miệng, kéo kẹt kẹt kẹt nhấm nuốt.

Đám Trần Hạo đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng con sóc lông trắng: (☉. ☉).

Nuốt xuống yêu hồn, khí tức mèo mun có chút tăng lên, mắt mèo vui nheo lại.

Khanh khách!

Thời điểm này gà ngóc bay đến bên người Trần Hạo, kêu vài tiếng.

Lam hồ điệp vội vàng phiên dịch nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói ngày mai muốn ăn thịt sói, muốn báo thù.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Con gà chết này thật đúng là có thù tất báo, đến chết còn không tha, người ta đều treo, hồn phách cũng bị mèo mun nuốt, hiện tại người đến thịt của nó đều không buông tha.

Bất quá gà ngóc yêu cầu cũng làm cho trong lòng Trần Hạo hơi động, đột nhiên cười nói:

- Tốt, ngày mai liền ăn thịt sói.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía con sóc lông trắng, cười nói:

- Sóc đạo hữu, không có sơn đại vương uy hiếp, trong núi không có nguy hiểm khác chứ?

Con sóc lông trắng lắc đầu.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Đã trễ như vậy? Người có muốn lưu lại nghỉ ngơi hay không, ngày mai lại trở về.

Con sóc lông trắng liếc qua mèo mun, lắc đầu gấp rút.

Nói đùa, sơn đại vương hung dữ như thế còn bị các người làm thịt, các người mới thật sự là hung hổ đó!

- Vậy thì được, tùy ý đạo hữu.

Trần Hạo nói, liền đi tới bên cạnh cự lang.

Ngày mai Long đại sư sẽ tới, nguyên bản Trần Hạo còn đang suy nghĩ dùng cái gì chiêu đãi.

Hiện tại đưa tới cửa một con lang yêu, đây tuyệt đối là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, ăn đối với tu hành cũng có rất nhiều trợ giúp.

Chỉ bất quá Trần Hạo làm một chút đồ ăn bình thường thì không sao, về việc xử lý thịt sói như thế nào thì hoàn toàn mù tịt.

Nghĩ nghĩ, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, đăng nhập Wechat, tiến vào nhóm đại sư.

@ Long đại sư.

- Long ca, ngày mai khi nào tới.

- Trần đạo hữu, ta sáng sớm ngày mai xuất phát, đến Vu sơn nhanh nhất đoán chừng cũng phải xế chiều. Làm sao, không kịp chờ đợi như vậy muốn chiêu đãi ta?

Long đại sư rất mau trả lời, còn phát một cái ý cười xấu xa.

Trần Hạo phát tin tức:

- Không phải ta không kịp chờ đợi, mà là thứ chiêu đãi anh em không biết mãn, muốn hỏi một chút anh có biện pháp gì không.

Long đại sư trả lời:

- Cái gì?

Trần Hạo nói:

- Là như vậy, vừa rồi có một con lang yêu sắp độ kiếp chạy tới nơi này làm ầm ĩ, nhìn không ưa, giết, vừa vặn anh không phải muốn tới sao, em muốn hỏi, thịt sói này anh biết mãn không?

Long đại sư:

- ...

Chu đại sư:

- ...

Trương đại sư:

- ...

Nguyên Tâm trai chủ:

- ...

...

- Trần đạo hữu, ta có thể đưa ra một cái đề nghị không?

Long đại sư phát biểu.

Trần Hạo ngạc nhiên, đánh chữ nói:

- Kiến nghị gì?

Long đại sư nói:

- Có thể đừng chạy khắp nơi, cho giới yêu tu đồng đạo một đầu sinh lộ hay không.

Trần Hạo dở khóc dở cười, phát một cái biểu lộ mờ hồ, sau đó giải thích nói:

- Chuyện này thật không phải ta gây chuyện, là lang yêu sắp độ kiếp, sinh lòng tham niệm, muốn ăn Tiểu Hắc Tiểu Hoàng nhà em, cho nên chỉ có thể giết nó. À, Long ca không đành lòng ăn? Vậy yêu lang em đem chôn, anh tới, em làm cho anh mấy món ăn chay đi.

- Cái này không được, có thịt ăn, ai còn ăn chay, chúng ta cũng không phải hòa thượng.

Long đại sư phản bác rất nhanh.

- Đúng đúng, ăn thịt. Trần đại lão, ta có thể đi không? Ta cũng muốn ăn.

Chu đại sư mở miệng.

- Ta nữa.

Trần đại sư phụ họa.

- Lãnh tử tử nhà ta còn đang bế quan, sợ là không đi được, Long đại sư, người có thể cho Lãnh tử tử nhà ta mang về mấy cân hay không?

Nguyên Tâm trai chủ phát biểu.

Trần Hạo đối với nàng bó tay rồi, bà cô này cứ như sợ gặp ta thế? Pháp khí người lưu cho ta xong dự định từ bỏ sao?

- Nếu như chư vị đạo hữu nguyện ý đến, ta hoan nghênh. Bất quá nói rõ, em phụ trách cung cấp nguyên liệu nấu ăn, làm thế nào thì phải nhờ vào mọi người rồi.

Trần Hạo gửi tin nhắn.

- Chuyện này không thành vấn đề, ta sẽ làm, cảm tạ Trần đại lão mời, ta hiện tại liền đến, xử lý sự tình liền giao cho ta, không có vấn đề gì.

Trương đại sư phát biểu.

Trần Hạo tò mò hỏi:

- Trương đại sư, chuyện bên kia anh xử lý xong rồi?

Trương đại sư nói:

- Còn chưa, nhưng cũng sắp rồi, là bởi vì tranh đoạt công trình dẫn phát, một thổ lão khác nhờ pháp sư thi triển tà pháp hại người, trước mắt Ban Ngành Liên Quan đã tham dự, đoán chừng chạy không được.

Lông mày Trần Hạo cau lại:

- Pháp sư, làm sao bọn gia hỏa này chạy tới bên này càng ngày càng nhiều thế nhỉ?

Trương đại sư nói:

- Trần đại lão khoan hãy nói, hai năm này pháp thật đúng là đến không ít. Mấy tháng trước, pháp sư còn chui vào Miêu Cương bên kia, trộm lấy đồ vật, cùng Miêu Cương cố môn sống mái với nhau một lần, tựa hồ ăn phải quả đắng liền không có tin tức.

Trần Hạo hỏi:

- Pháp sư bên kia có phải là có nhân vật lợi hại, mới khiến cho bọn họ phách lối như thế?

Trương đại sư nói:

- Chuyện này cũng không rõ, bất quá chuyện này Ban Ngành Liên Quan hẳn đã biết, đoán chừng sẽ có an bài.

Trần Hạo nói:

- Vậy được, những thứ này để các đại lão từ phía trên đi đối mặt đi, chúng ta vẫn là sống bình yên qua ngày, có thời điểm cần hăng nói.

Có an bài, Trần Hạo rời khỏi Wechat, sau đó để Lam hồ điệp thi triển pháp thuật, đem cự lang đóng băng, chờ mấy vị đại sư tới, đến lúc đó đoàn tụ ăn thịt ăn canh.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai Trần Hạo tu hành bình thường.

Mèo mun và gà ngọc cũng trung thực, không có chạy loạn khắp nơi. Một con nằm trên nóc nhà, phơi mặt trời đọc manga, một con ôm tivi, học nói.

Chờ đến lúc sắp giữa trưa, Trần Hạo chuẩn bị đi làm cơm.

Còn chưa đi đến phòng bếp, đột nhiên bước chân Trần Hạo dừng lại, quay người nhìn về phía đại môn.

Hắn cảm giác được khí tức pháp lực đang tới gần.

Ta khát, không phải nói buổi chiều mới có thể đến sao? Làm sao tới nhanh như vậy? Cái này chẳng lẽ chính là sự dụ hoặc của sói ư.

Bước nhanh đi đến đại môn, mở cửa, Trần Hạo liền thấy một người đạo sĩ mặc đạo bào, mặc dù tóc trắng phơ, sắc mặt lại hồng nhuận, nếp nhăn cực ít.

- Tam Vị Linh Đan Môn, mạo muội tới chơi, đạo hữu hữu lễ.

Lão đạo chấp tay thi lễ, mỉm cười mở miệng.

Trần Hạo giật mình, nguyên lai là hàng xóm báỉ phỏng. Vội vàng đáp lễ nói:

- Tam Thủy Quan Trần Hạo, gặp qua Tam Vị đạo hữu.

Lão đạo cười nói:

- Đạo hữu tuổi còn trẻ liền có thể chấp chương Tam Thủy Quan, xem ra Đạo môn ta may mắn. Đây là lễ mọn ta chuẩn bị, mong rằng Trần đạo hữu chớ có chôi từ.

Lão đạo nói, đưa lên một cái bình ngọc.

Nhìn lễ vật này đến đóng gói cũng không có, hiển nhiên cũng không phải là có chuẩn bị mà đến, là lâm thời chuẩn bị.

Trần Hạo cũng không cự tuyệt, sau khi nhận liền cười nói:

- Đa tạ Tam Vị đạo hữu, mới đến cũng không có gì tốt chiêu đãi, đạo hữu mời vào bên trong ngôi, uống chén trà xanh.

Lão đạo lắc đầu nói:

- Không dối gạt Trần đạo hữu, ta đến nơi này cũng không phải tới làm khách. Một vùng núi này ẩn núp một con sói yêu, mặc dù thu liễm nhưng cũng uy hiếp địa phương, yêu cầu cung phụng, mỗi lần ta đều tới xem một chút, phòng ngừa nó đã thương người. Không nghĩ tới lần này lại phát hiện sơn dân

cung phụng huyết thực, lang yêu cũng không lấy dùng, thậm chí lang yêu đều chưa từng hiện thân, đạo hữu đã ở đây không biết có phát hiện gì không?

Chương 324: Vô Đề

Lang yêu? Sơn đại vương!

Trần Hạo cười khan nói:

- À ừm, lang yêu ở chỗ này.

Hả?

Tam Vị đạo trưởng sững sờ.

Trần Hạo nói:

- Ừm, nó đã bị ta đánh chết.

Ồ!

Tam Vị đạo trưởng trừng to mắt.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Là như vậy, lang yêu không phải muốn độ kiếp rồi sao, nó đoán chừng là cảm thấy khó quá liền muốn ăn chút cái gì bồi bổ, cho nên liếc tới tìm sóc đạo hữu trên núi, sau đó đuổi tới nơi này. Sau đó nó muốn ăn linh sủng của ta, sau đó ta liền đánh chết nó.

Tam Vị đạo trưởng:

- ...

- Nó sắp độ kiếp rồi?

Tam Vị đạo trưởng nhỏ giọng hỏi.

Trần Hạo gật đầu.

- Sau đó bị người đánh chết?

Trần Hạo tiếp tục gật đầu.

- Đạo hữu thần thông, khiến người kính nể.

Tam Vị đạo trưởng chấp tay thi lễ, một mặt sợ hãi thán phục.

Trần Hạo vội vàng nâng lên:

- Tam Vị đạo hữu quá khen, kỳ thật cũng không phải ta, là ta cùng linh sủng của ta cùng một chỗ, nói đến, lang yêu này cũng rất hung tàn.

Tam Vị đạo trưởng cười không nói.

Nếu không hung tàn, ta đã sớm hạ thủ, còn đến phiên ngươi sao.

Bất quá hàng xóm mới rất lợi hại nha, về sau phải giao thiệp nhiều hơn mới được.

- Đúng rồi, mấy vị đạo hữu ta mời đoán chừng buổi chiều đến, chuẩn bị cùng một chỗ ăn thịt sói, lang yêu tu hành gần trăm năm cũng coi như đại bổ, Tam Vị đạo trưởng đã tới, không bằng lưu lại cùng một chỗ?

Trần Hạo hỏi.

Tam Vị đạo trưởng nhãn tình sáng lên, suy nghĩ một chút nói:

- Vô công bất thụ lộc, như vậy đi, ta trở về một chuyến.

- A? Đạo trưởng cái này...

Trần Hạo đang muốn giữ lại liền nghe Tam Vị đạo trưởng tiếp tục nói:

- Trở về ta làm chút dược liệu, thịt sói tanh, dùng dược liệu có thể khử mùi, hơn nữa dược thiện kết hợp thịt sói, đây mới là ăn ngon tuyệt đỉnh.

Trần Hạo:

- ...

Trời, Tam Vị đạo trưởng cũng là kẻ tham ăn.

- Vậy liền phiên phúc Tam Vị đạo hữu.

Trần Hạo cười nói.

Tam Vị đạo trưởng chân chờ một chút, hỏi:

- Đạo hữu, ta muốn dẫn đồ nhi ta đến, không biết được không?

Trần Hạo nói:

- Không thành vấn đề, lang yêu không nhỏ, đủ ăn.

- Đa tạ đạo hữu.

Tam Vị đạo trưởng lần nữa chấp tay thi lễ.

Không trách ông ta đa lễ, lang yêu trăm năm đó, bên trong thịt này có tinh hoa, tuyệt đối là vật đại bổ cho người trong tu hành, người tu vi yếu ăn một bữa ít nhất cũng có thể cố bản bồi nguyên, tương đương với mấy tháng khổ tu.

Thứ tốt như vậy, người tu hành bình thường đều sẽ che giấu, chậm rãi hưởng dụng.

Nào giống Trần Hạo dạng này, ai đến cũng không có cự tuyệt, ân tình này nặng a.

Bất quá Tam Vị đạo trưởng nguyện ý tiếp nhận.

So với một cái ân tình, truyền thừa mới là căn bản.

Buổi chiều, nhận được điện thoại Long đại sư, Trần Hạo lái xe tiến đến đón người.

Khi đi vào Cổ Thành, ở cổng Cổ Thành liền thấy được Long đại sư.

À, được rồi, không chỉ là một người, còn có một người phụ nữ trung niên tướng mạo đoan trang, khí độ bất phàm cùng một tiểu nữ hài sáu bảy tuổi.

Trong đó, phụ nữ trung niên thế mà cũng là một vị người trong tu hành, mà tu vi so với Long đại sư còn mạnh hơn một chút.

Nhìn thấy Trần Hạo, Long đại sư liền lên trước cười nói:

- Trần đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Trần Hạo cười nói:

- Em cảm thấy Long ca vẫn là giới thiệu cho em một cái đi, vị này là tẩu tử sao?

Long đại sư nói:

- Đúng vậy, vợ ta là sư muội Mục Văn Thu, còn có khuê nữ Long Duyệt, lúc đầu ta muốn một người đến, bất quá Trần đại sư nói mời ăn thịt yêu lang, ta liền mang theo người nhà tới, chuẩn bị đánh chén.

- Ha ha ha ha, Long ca nếu một người đến, em còn xem thường anh đây, có đồ tốt không nói cho người nhà, tự mình một người hưởng thụ, vậy không tốt đâu.

Trần Hạo cười nói, sau đó nhìn về phía người phụ nữ nói:

- Tẩu tử tốt.

- Sớm nghe lão Long nhiều lần nói đến Trần đạo hữu, lần đầu bái phỏng, có cái gì mạo muội, mong bỏ qua cho.

Phụ nữ trung niên Mục Văn Thu chấp tay thi lễ, mỉm cười nói.

Trần Hạo nói:

- Cái này có cái gì mạo muội, em cùng lão Long quan hệ, hai lần xuất sinh nhập tử, bạn bè thân thiết, được rồi, em trước dẫn mọi người đến Tam Thủy Quan, về sau có thể thường tới.

Chờ Long đại sư một nhà ba người lên xe, Trần Hạo liền lái xe quay lại.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa hướng Long đại sư ở ghế phụ nói:

- Long ca, lần này tới nếu không bận rộn, nhất định phải ở thêm mấy ngày đó.

Long đại sư cười nói:

- Đoán chừng khó, sau năm ngày ta có công việc theo đội, cần sớm làm chút chuẩn bị.

Trần Hạo hiếu kỳ nói:

- Theo đội?

Long đại sư gật đầu:

- Là một vị người quen giới thiệu, một đội khảo cổ phát hiện một cái manh mối cổ mộ Đại Tống, chuẩn bị đi điều tra, địa phương kia ở Quý Châu. Cậu cũng biết bên kia có danh xưng quý hương, sợ gặp nguy hiểm, cho nên mời ta đi theo.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này cũng có thể làm phiền anh? Đoán chừng thù lao không cao đi?

Long đại sư lắc đầu nói:

- Cũng không so đo thù lao, chủ yếu là tu sĩ chúng ta trà trộn thế tục chỉ có thể theo hầu trào lưu, kết giao tứ phương, nếu không cho dù có bản sự cũng không có người biết được, như thế nào sinh hoạt. Người quen cùng ta cũng có rất nhiều năm hợp tác, đã nhờ thì không tiện cự tuyệt.

Trần Hạo giật mình.

Đây chính là sự khác nhau giữa chân tu sĩ cùng đại sư thế tục.

Vừa vào thế tục, thân bất do kỷ, muốn đắc đạo là muôn vàn khó khăn, nào có người tu hành thân không lo lắng, vô câu vô thúc, nhất tâm hướng đạo.

- Ủm, Long ca hẳn là có đệ tử đi, loại sự tình này hẳn là giao cho đệ tử đi làm chứ, không trở ngại thể diện, cũng có thể rèn luyện truyền nhân.

Trần Hạo cười nói.

Long đại sư cười khổ:

- Lão đệ còn không có ý nghĩ thu đồ, nếu không cậu liền biết tìm một truyền nhân tốt là rất khó khăn, ta ngược lại có một tên đệ tử thiên phú không tồi, hao phí không ít tinh lực, thật vất vả bồi dưỡng Nhập Đạo, kết quả bị người lặc lư một cái, chạy ra nước ngoài phát triển, còn nói cái gì kiếm tiền người nước ngoài dễ dàng, ài. Ngược lại là hai nữ nhi ta cũng có thiên phú, đáng tiếc đại nữ nhi không thích tu luyện thì cũng thôi đi, người tuổi trẻ bây giờ lá gan cũng lớn, cao trung liền giấu diếm chúng ta yêu sớm, mới vừa lên đại học liền có hài tử, ta làm phụ thân có khổ chỉ có thể nuốt trong bụng, chỉ có thể để bọn nó kết hôn, tiếp tục lên đại học, hiện tại cũng không quản được.

Nói xong, Long đại sư nhìn thoáng qua tiểu nữ nhi ngồi phía sau rúc vào trong ngực mẫu thân, tiếp tục nói:

- Nha đầu này thiên phú so với tỷ tỷ nàng tốt hơn, vì để tránh cho giẫm lên vết xe đổ, ta trông coi nghiêm hơn. Sự tình Thanh Khê sơn Địa Cung đạo hữu biết đến, Tiết Sâm mời ta, dùng một viên linh thạch, ta chuẩn bị cho nha đầu dùng. Lần này đạo hữu xuất ra thịt lang yêu, ta cũng là mặt dạn mày dày tới cửa, chính là hi vọng có ích cho tương lai tu hành của Duyệt Duyệt.

Trần Hạo cười nói:

- Đây coi là gì chứ, em đôi với Long ca là bạn tri kỉ, con gái của anh chính là chất nữ của em, nói khách khí gì.

- Anh xem em như chất nữ ư? Thật sẽ không cưới em?

Đột nhiên, tiểu nữ hài mở miệng, sợ hãi mà hỏi.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư dở khóc dở cười, quát lớn:

- Đừng nói lung tung, nào có để con lấy chồng, đều là mẹ con nói lung tung.

Phụ nữ trung niên tức giận nhìn chăm chăm Long đại sư, sau đó trấn an nữ nhi.

- Duyệt Duyệt đừng sợ, con còn nhỏ, sẽ không để cho con lấy chồng, lại nói, cho dù muốn gả cho Trần đại sư, con tối thiểu còn phải đợi mười năm mới được.

Trần Hạo:

- ...

Chương 325: Vô Đê

Không đến một giờ, mấy người Chu đại sư cũng đều tới.

Dù sao không có Trần Hạo cùng Long đại sư quen thuộc như vậy, lại là tới kiểm cơm, không dám làm phiền Trần Hạo tự mình tiếp đãi. Chu đại sư là tự mình ngồi xe tới. Đến cổng Tam Thủy Quan mới thông tri Trần Hạo.

Lần thứ nhất gặp mặt, Trần Hạo cuối cùng là biết tướng mạo nhóm mấy người đại sư.

Chu đại sư là người mập mập, bóng loáng không dính nước, làn da vừa trắng vừa mềm, nói hơn bốn mươi, khẳng định không ai tin, chừng ba mươi tuổi còn tạm được.

Trương đại sư cùng Chu đại sư vừa vặn tương phản, dáng người cao gầy, làn da ngăm đen, nhìn tựa như là một lão nông dân, một chút phong phạm đại sư đều không có.

Hai người tự mình mang theo một cái bọc lớn, nhìn thấy Trần Hạo liền nhiệt tình chào hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Hai vị đại sư đến là được rồi, còn mang lễ vật gì.

Chu đại sư mặt béo cười một tiếng, hai con mắt đều không thấy được:

- Trần đạo hữu, chỉ là ít lời lẽ, sao có thể vượt thịt yêu lang, trừ phi là người xem thường tâm ý chúng ta.

Trần Hạo đành phải tiếp nhận.

Nhưng vừa tiếp xúc với, Trần Hạo chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, kém chút rơi xuống.

Ta kháo, đưa cái gì nặng như vậy?

- Còn có ta đây, của ta tương đối nhẹ.

Trương đại sư cũng đưa qua bao lớn dài.

Trần Hạo tiếp nhận chỉ cảm thấy ép tay, chỗ nào nhẹ, lập tức đỡ khóc đỡ cười:

- Hai vị đại sư, các người đưa lễ thật là dày.

Chu đại sư cười nói:

- Tốt, lễ vật đưa đến, lần này có thể an tâm ăn uống. Lão Trương, Trần đạo hữu chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, liền nhìn tài nấu ăn của người.

Trương đại sư cười nói:

- Cái này không có vấn đề, trù nghệ là sở thích của ta, trước kia bên ba bốn phía cũng không ít ở dã ngoại làm ăn, xử lý thịt sói như thế nào, ta có kinh nghiệm phong phú.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Trương đại sư, xử lý sự tình ta còn mời một vị đạo hữu, là Tam Vị đạo trưởng Linh Đan Môn bản địa, ông ấy chuẩn bị dược liệu, phải làm thịt sói dược thiện.

Trương đại sư nhăn tình sáng lên, tán dương:

- Người trong đồng đạo a, ha ha, vậy ta liền chờ Tam Vị đạo hữu tới, sẽ cùng nhau thương lượng làm như thế nào.

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tam Vị đạo trưởng cũng mang theo một nam hài trẻ hơn mười tuổi đến đây, cũng mang theo bao lớn bao nhỏ.

Trần Hạo giới thiệu, một phen hàn huyên xong, đám người tiến vào bên trong.

Lang yêu trăm năm, ngoại trừ Tam Vị đạo trưởng ở bản địa, lúc nhìn thấy bên ngoài, những người khác đều chưa bao giờ thấy qua.

Hiện tại thể mà có thể ăn tự nhiên là không có ý khác, toàn bộ tới vậy xem hỗ trợ.

Một đầu cự lang sau khi được giải khai da, xương, nội tạng cũng không dư thừa nhiều thịt.

Bất quá da, xương, nội tạng cũng đều là đồ tốt.

Da có thể chế tác pháp y hộ thân, xương cốt có thể luyện tùy làm thuốc, nội tạng được Tam Vị đạo trưởng chỉ điểm, chôn bên trong chỗ vườn rau Nhập Đạo, nói có thể tẩm bổ thổ địa, ngày sau có thể trồng dược liệu, tăng cường dược tính.

Bất quá nói đến da, Trần Hạo đột nhiên nhớ tới da rắn Bạch Lộ bên trong Tụ Lý Càn Khôn.

Một đầu dài như vậy đều để bùi.

Thế là Trần Hạo hỏi:

- Máy vị đạo hữu, có biết ai có thể chế tác pháp y?

Tam Vị đạo trưởng cười nói:

- Ta biết một người, bất quá vị đạo hữu này mặc dù kỹ nghệ tinh xảo nhưng tính tình có chút lạ, không có thừa vật liệu, y sẽ không tùy tiện xuất thủ, bất quá da sói không tồi, ta đoán chừng y hẳn là sẽ đáp ứng.

Trần Hạo nói:

- Không phải da sói, à, ta có một cái da rắn, muốn mời người giúp ta chế tác một kiện đạo bào.

- Da rắn! Da yêu xà sao?

Tam Vị đạo trưởng hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Một cái da yêu xà trăm năm.

Tam Vị đạo trưởng lập tức ánh mắt cổ quái nhìn Trần Hạo.

Vị hàng xóm này vốn liếng thật là phong phú a.

Long đại sư mấy người cũng không phản bác được.

Đặc biệt là Long đại sư, trong lòng cảm thán.

Vị đạo hữu này mỗi một lần đều làm cho ông ta ngạc nhiên, con hàng này đến cùng còn có nhiều ít đồ vật ẩn tàng không người biết đến. Hẳn thật là tên bất học vô thuật còn chưa Nhập Đạo ở Thạch Thành năm đó ư?

- Nếu như là dạng này thì được, vị đạo hữu kia khẳng định sẽ đáp ứng hỗ trợ.

Tam Vị đạo trưởng cười nói.

Trần Hạo nói:

- Vậy liền phiên phức Tam Vị đạo hữu.

Cái gọi là có qua có lại.

Hắn lần này nguyện ý xuất ra thịt yêu lang chiêu đãi đồng đạo, cũng là đánh lấy thái độ giao hảo.

Cái gọi là ăn người miệng ngắn, cần hỗ trợ còn có thể chối từ?

Nếu thật là dạng người này, một lần về sau liền không có cơ hội thứ hai.

Sau đó liền đơn giản nhiều, Tam Vị đạo trưởng cùng Trương đại sư phụ trách xử lý, bọn người Trần Hạo phụ trách hỗ trợ.

Một phen bận rộn, hơn mười khối thịt sói được thiện đã làm xong, hương thơm tràn ngập.

Tam Vị đạo trưởng cười ha ha lấy ra một vò rượu nói:

- Có thức ăn ngon nhất định phải có rượu ngon, bách thảo hầm rượu ẩn giấu 60 năm, vừa vặn uống với yêu lang yến.

- Vậy Nguyệt Lộ ta đây liền giúp chư vị đạo hữu tỉnh rượu đi.

Long đại sư cũng mở miệng cười nói.

- Nguyệt lộ, lão Long đại khí a, bảo bối bực này người cũng bỏ ra được, xem ra vẫn là ta cùng lão Trương hẹp hòi chút.

Chu đại sư nghe vậy sợ hãi thán phục nói.

Tam Vị đạo trưởng cũng ngạc nhiên nhìn về phía Long đại sư:

- Linh bàn tụ lộ, có thể lên núi tâm long, người là đệ tử Khuyết Nguyệt Môn?

Long đại sư nói:

- Văn bối chính là đệ tử đời 27 Khuyết Nguyệt, tu hành mật pháp, Khuyết Nguyệt Môn đến bây giờ cũng khó có thể kể tục.

Tam Vị đạo trưởng gật đầu:

- Tổ tông Linh Đan Môn ta trước kia cũng cùng Khuyết Nguyệt môn có quan hệ, chỉ là nhiều năm chưa liên hệ, không nghĩ tới hôm nay lại gặp truyền nhân, cũng thật thật đáng mừng.

- Ha ha, việc vui như thế, chúng ta còn chờ cái gì, chớ để thức ăn ngon lạnh.

Trần Hạo trêu ghẹo nói.

- Cùng ăn cùng ăn, cái bụng này đều kêu rột rột rồi.

Chu đại sư vội vàng phụ họa.

Dược thiện lên bàn, đám người ngồi xuống.

Trần Hạo làm cho mèo mun, gà ngốc một phần xong cũng ngồi xuống.

Bách Thảo tửu, thảo mộc tinh hoa, mùi rượu nồng đậm, tâm bổ thân thể.

Thịt yêu lang, trăm năm tu hành, thịt ngậm linh lực, tăng tiến đạo hạnh.

Nguyệt lộ, linh bàn hội tụ, mỗi tháng một giọt, ngưng thần dưỡng khí, ôn dưỡng hồn phách.

Ba loại linh vật tụ hợp, toàn phương vị trợ giúp tu hành.

Cho nên đám người ăn uống vốn không nói chuyện nhiều, vào bụng liền vận chuyển pháp lực, nhanh chóng hấp thu.

Chờ ăn uống xong, mỗi người đều là mặt đỏ tía tai.

Trần Hạo hiểu ý, an bài gian phòng cho đám người nghỉ ngơi, để bọn hắn yên lặng luyện hóa.

Trần Hạo cũng không cần.

Hắn ăn uống xong, linh vật phát ra dược tính, toàn bộ đều bị pháp lực tự động hấp thu, căn bản không cần đến hắn xuất thủ.

Điểm này cũng có thể thấy được hệ thống xuất phẩm thần kỳ.

Bất quá chờ dược tính linh vật hoàn toàn bị hấp thu xong, pháp lực vận chuyển bắt đầu phản hồi thân thể, không bao lâu trên thân Trần Hạo đều toát ra một tầng mồ hôi bản tinh mịn đen nhánh.

Một phen thanh tẩy xong, thân thanh khí sáng, cảm giác thân thể linh hoạt hơn rất nhiều, cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Không cần phải nói Trần Hạo liền biết, thân thể của mình trở nên tốt hơn rồi.

Không chỉ mười năm tuổi thọ trong thi động tiêu hao được bù lại một chút.

Tinh thần tốt không có cách nào nghỉ ngơi, Trần Hạo nghĩ nghĩ, mở ra lễ vật Chu đại sư cùng Trương đại sư mang đến.

Vừa xem xét, Trần Hạo liền kinh ngạc.

Chu đại sư đưa chính là một tôn hoàng kim thần thú, thoát nhìn như là Tỳ Hưu, điêu khắc giống như đúc, kim quang lóng lánh, đến hai con người đều là đế vương phi thúy.

Vật này không nói những cái khác, giá trị tuyệt đối không ít, nhìn thấy liền một cỗ hào khí đập vào mặt.

Trương đại sư đưa lại là một thanh kiếm đồng rộng lớn sắc bén.

Kiếm đồng dù cổ phác, rút kiếm ra khỏi vỏ lập tức phong mang tất lộ, sát khí tràn ngập.

Chương 326: Hiên Viên Kiếm Giả

Hảo kiếm!

Cảm nhận được kiếm đồng phát ra sát khí, Trần Hạo theo bản năng tán thưởng một tiếng.

Sau đó cẩn thận quan sát, Trần Hạo liền phát hiện kiếm đồng này không tầm thường.

Đầu tiên là quy cách, kiếm bình thường, lưỡi kiếm nhỏ hẹp thon dài. Mà kiếm đồng lại rất rộng, chừng bốn ngón tay khép lại.

Mặt khác chính là chuôi kiếm rất dài, hai tay bắt lấy cũng còn dư một đoạn.

Còn có trên thân kiếm, điêu khắc từng chữ cổ triện nhỏ bé, lít nha lít nhít, không biết viết là ý gì, nhưng khi nhìn thấy chữ triện dường như có một luồng gió thổi vào mặt, cảm giác rất có đại khí, chứng minh thân phận bất phàm.

Lưỡi kiếm xoay chuyển, một mặt khác cũng có đồ vật.

Nhưng sau khi nhìn đến, Trần Hạo chỉ cảm thấy mặt đen lại, không biết nói gì.

Một mặt thân kiếm này, phía trên điêu khắc hoa, chim, cá, sâu, phía dưới điêu khắc sông núi cỏ cây. Ở giữa viết ba chữ, là chữ triện phóng đại.

Chữ triện này, Trần Hạo nhìn một chút liền nhận ra.

Nó viết... Hiên Viên Kiếm.

Mẹ nó, ai vô sỉ như vậy, thế mà đem một thanh kiếm đồng đặt là Hiên Viên Kiếm, người xem thánh kiếm Hoa Hạ thành cái gì.

Tốt a, đồ giả xưa nay cũng có, không có cách nào nói, thế nhưng người giả cũng phải chuẩn bị cho tốt một chút, làm cho giống một chút chứ.

Điều khắc hoa, chim, cá, sâu, sông núi cỏ cây, lại viết ba chữ Hiên Viên Kiếm, lão tử đi làm cái rìu theo yêu cầu, lại thêm ba chữ Bàn Cổ Phủ, chẳng lẽ nó thật sự là Bàn Cổ Phủ sao?

Trong lòng oán thầm, nhưng nhìn đồng kiếm, Trần Hạo cũng không thể không thừa nhận kiếm đồng này quả thật bất phàm, cũng không phải sản phẩm hiện đại.

Sát khí phía trên liền nói rõ kiếm này diệt hạ không ít vong hồn, nhưng trải qua thời gian lâu như vậy, dùng nhiều lần, lưỡi kiếm vẫn phong mang lãng lệ, không thấy lỗ hồng, tuyệt đối là một thanh kiếm tốt.

Đưa tay trên lưỡi kiếm búng một cái, lưỡi kiếm phát ra thanh âm thanh thúy, cảm giác bên trên cũng không phải là đồng nguyên chất, hẳn là gia tăng thêm kim loại hiếm gì khác.

Chỉ là sát khí dù nặng nhưng lại chưa thành pháp khí, cũng không biết sau khi Khai Quang sẽ có biến hóa thần kỳ gì không.

Ánh mắt lấp lóe, Trần Hạo động niệm.

Hiên Viên Kiếm? Khẳng định không có khả năng.

Nhưng kiếm đồng tuyệt không phải người bình thường rèn đúc, đây đã là vật liệu luyện chế pháp khí tốt nhất, đồ tốt thế này nếu không luyện chế thành pháp khí, vậy liền quá thiệt thòi.

Tâm tư động một tý, Trần Hạo đưa tay bóp pháp quyết, một đoàn pháp quang ngưng tụ mười năm pháp lực, sau đó được Trần Hạo gia trì trên thân kiếm đồng.

Pháp quang dung hợp, sát khí trên thân kiếm đồng lập tức lưu động, kiếm đồng càng phát ra linh quang mãnh liệt.

Không bao lâu, kiếm đồng hấp thu pháp quang, đột nhiên vù vù một tiếng, sát khí tiêu tán đột nhiên thu liễm, rút vào trong thân kiếm. Sau một khắc, một cỗ phản hồi xuất hiện ở trong lòng Trần Hạo.

Kiểm đồng: Pháp khí Khai Quang, gia trì phong mang.

- Hà.

Cảm giác được phản hồi, Trần Hạo liền tròn tròn mắt.

Thế mà chỉ có một loại gia trì, Hiên Viên Kiếm này không được rồi, người ta chính bản, có các loại thần uy, có thể trấn áp quốc vận, người hàng giả này liền công năng trăm yêu trừ ma đều không có, có phải cũng quá rác rưởi rồi không?

Im lặng nhìn kiếm đồng một lát, Trần Hạo lần nữa ngưng tụ mười năm pháp quang, gia trì lần hai.

Lần này kiếm đồng phát ra linh quang mạnh hơn, sát khí phía trên hoàn toàn không thấy, nội liễm vô hình.

Sau đó phản hồi.

Đồng kiếm: Pháp khí Khai Quang, gia trì phong mang.

Trần Hạo:

- ...

Chuyện này không đúng, không gia trì nữa, xem thử phong mang đến cùng là cái gì?

Trần Hạo không thêm nữa, cầm đồng kiếm lên.

Kiểm đồng tới tay, Trần Hạo cảm giác nhẹ đi nhiều, đem pháp lực lan tràn qua, thông suốt, đồng thời một loại liên hệ như có như không hiển hiện trong lòng Trần Hạo.

Trong lòng có loại xúc động không hiểu, Trần Hạo lật tay vung lên.

Kiểm đồng ông một tiếng, đong đưa một cái, sau một khắc, Trần Hạo trợn mắt hốc mồm nhìn cái bàn trước mặt đột nhiên một phân thành hai, ba ba vỡ vụn.

Mẹ kiếp! Sắc bén như vậy sao?

Trần Hạo vội vàng xem xét cái bàn, phát hiện trên bàn vết cắt trơn nhẵn, giống như cắt đậu hũ.

Yết hầu cổ động một cái, mắt Trần Hạo sáng ngời.

Thanh kiếm đồng này còn chưa tiếp xúc đến cái bàn, bản thân nó dường như tàn mát ra loại loại khí chất sắc bén, cắt đôi cái bàn này.

Đây chính là phong mang?

Ừm, không đúng, pháp khí chi uy không chỉ có công kích vật lý bình thường như vậy mới đúng.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, đưa tay bóp bắt pháp quyết, ngưng tụ một quả cầu lửa.

Sau đó Trần Hạo cầm kiếm đồng trong tay trăm hỏa cầu một cái, trong chốc lát, hỏa cầu một phân thành hai, hóa thành hỏa hoa mãnh liệt.

Trần Hạo vui mừng quá đỗi.

Quả nhiên, pháp khí rất uy lực.

Ha ha, cái gọi là phong mang hẳn là phong mang tất lộ, phá hết vạn pháp!

Mẹ kiếp, ca quá ngu bức. Chỉ cần gia tăng uy năng thanh kiếm đồng này lên, về sau gặp lại nhân vật lợi hại, ha ha, mặc người đánh ra mọi loại pháp thuật, ca liền trăm một kiếm qua, xem các người đánh thế nào.

Trong lòng kích động, Trần Hạo lần nữa ngưng tụ mười năm đạo hạnh, gia trì trên thân kiếm đồng.

Sau một khắc, ánh sáng kiếm đồng tăng vọt, vù vù run rẩy, mỗi liên kết với Trần Hạo trở nên rõ ràng.

Sau đó phản hồi về.

Kiểm đồng: Linh khí Khai Quang, gia trì phong mang.

Quả nhiên tấn cấp nhưng hiệu quả vẫn là phong mang.

Trần Hạo phúc chí tâm linh, Thiên Cương Bộ di chuyển, thân ảnh bay lượn ra Đạo quan, thẳng đến phía khe nước.

- Chém!

Thân ảnh tới gần, Trần Hạo ngưng tụ tất cả pháp lực vung vẩy kiếm đồng, chém về phía khe nước.

Một cỗ ba động vô hình bắn ra, phá không mà đi.

Huu!

Ba động vô hình vạch phá mặt nước, trực tiếp phá vỡ dòng nước đang chảy xiết, sâu năm sáu mét. Ba động xung kích, dòng chảy xiết không thể ngăn cản, vọt thẳng qua, mang theo một đạo khe nước dài hơn mười thước, sau đó đánh vào ngọn núi, vách núi chấn động, loạn thạch rơi ra.

Sau một lúc lâu dòng nước khép lại như cũ, nước chảy xiết không thổi, chỉ là vách núi kia bị phá vỡ một vết nứt, chứng minh một kích trước đó bá đạo, hung tàn cỡ nào.

Trần Hạo đóng giữ mép nước, nhìn uy lực kiếm đồng, ánh mắt cực nóng.

Kiểm đồng tấn cấp Linh khí, uy năng mạnh, vượt qua dự tính của mình, so với kiếm gỗ đào còn cường đại hơn rất nhiều.

Mặc dù một kích này tiêu hao mấy năm đạo hạnh của mình, nhưng bởi vậy có thể thấy được kích phát pháp lực càng mạnh, uy năng càng mạnh. Nếu hơn ba mươi năm pháp lực gia trì cùng một chỗ, hắc hắc, sợ là Quỷ Bà Bà, Hoàng Tiên Nãi Nãi cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Mặt khác kiếm đồng cho Trần Hạo một loại cảm giác, mặc dù tiến giai trở thành Linh khí nhưng nó vẫn còn có thể tiếp tục gia trì, hiển nhiên tiềm lực chưa hết.

Chuyện này khiến Trần Hạo vô cùng chờ mong, có lẽ thanh kiếm đồng này có cơ hội tấn thăng thành pháp bảo.

Đương nhiên, Linh khí Khai Quang đã cần ba mươi năm đạo hạnh, nếu muốn tăng lên đến cấp bậc pháp bảo chỉ sợ không có đơn giản như vậy, trong đó không chỉ Khai Quang là được, còn cần thứ khác trợ giúp.

Trong lòng thầm nhủ, Trần Hạo đối với hiện tại đã rất hài lòng.

Nội tình càng ngày càng thâm hậu, về sau kiếm gỗ đào không đối phó được thì trực tiếp dùng kiếm đồng, mặc người mình đồng da sắt, pháp thuật quỷ dị, một kiếm chém tới cũng khiến cho người ngòm củ tỏi.

Hài lòng thu hồi kiếm đồng, Trần Hạo thân nhiên quay lại Đạo quan.

Một đợt mời khách này không lỗ, không chỉ bồi dưỡng tình cảm, có hi vọng may đạo bào, còn thu hoạch được một kiện pháp bảo.

Ừm, bất quá chỉ là Hiên Viên Kiếm gọi có chút ngưng ngưng. Cho dù là thật lợi hại nhưng Hiên Viên Kiếm là thánh

kiếm Hoa Hạ, thân vật nhân đạo truyền thừa, không thể vũ nhục.

Về sau, liền gọi nó... Hiên Tể Kiếm đi.

Chương 327: Nhân Đồi Trước

Hôm sau, Tam Vị đạo trưởng là người thứ nhất chào từ biệt.

Cũng không phải ông ta không muốn giao lưu cùng Trần Hạo, mà là ông ta từ chỗ Trần Hạo lấy lang cốt, chuẩn bị trở về khai lò luyện đan.

Lang cốt trăm năm tốt thế, chỉ cần xử lý đúng phương pháp, có thể luyện chế mấy loại đan dược, chuyện này khiến lòng Tam Vị đạo trưởng cả một đời luyện đan ngửa ngáy khó nhin, vô tâm ở lại.

Lại nói, hai nhà chính là hàng xóm, ngày tháng sau này còn dài, không nóng nảy nhất thời.

Bất quá trước khi đi, Tam Vị đạo trưởng cũng mang đi da rắn, khi trả lại đoán chừng chính là lúc Trần Hạo có đạo bào.

Mấy người Long đại sư ngược lại vẫn chưa đi.

Khó được cơ hội giao hảo cùng Trần Hạo, sao có thể ăn một bữa liền chạy.

Mấy đồng đạo mỗi ngày đàm huyền luận đạo, giao lưu lẫn nhau, giảng giải kiến thức cùng các loại truyền ngôn bản thân làm Trần Hạo được lợi rất nhiều.

Hai ngày sau, bọn người Long đại sư đã hài lòng, rốt cục dự định rời đi.

Dù sao đều là đại sư thế tục, giao du rộng rãi, sự tình rất nhiều, đến mấy ngày cũng đã đáng quý.

Trần Hạo cũng không ép ở lại, hàn huyền xong liền đư mấy người đến Cổ Thành rời đi.

Lúc này mấy vật dụng Trần Hạo đặt mua online cũng đã được chuyển đến, bên cửa hàng vàng mã cũng gọi điện báo đồ cũng đã làm xong.

Lão bản là diệu nhân, căn cứ theo Trần Hạo miêu tả trước đó, suy một ra ba, không chỉ có một cái trường học, còn làm ra sân bóng rổ, sân bóng, các loại nhạc khí, đồ chơi nhi đồng, tốn của Trần Hạo mấy trăm.

Nhìn lão bản cửa hàng kia vô cùng đắc ý, Trần Hạo nói:

- Lão ca, em cảm thấy anh làm cái này có chút lãng phí tài hoa.

Lão bản cửa hàng cười nói:

- Không giầu lão đệ, tổ tiên nhà anh làm sư gia, từ nhỏ anh cũng là đọc Tứ Thư Ngũ Kinh lớn lên, học khoa Trung Tây, muốn đi ra ngoài tung hoành, mưu cầu phú quý không đáng kể. Đáng tiếc tổ tiên quy định, đời này chỉ có thể trông coi cái tiệm này.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Sư gia chính là nghề nghiệp rất ghê gớm đó, tại sao lại phải làm chuyện buôn bán vàng mã này?

Lão bản cửa hàng thở dài nói:

- Không có biện pháp, tổ tiên quá hờ, gây ra rất nhiều án oan, oán khí quấn thân, không được an bình. Gia gia của anh được cao nhân chỉ điểm, bảo chúng ta đổi nghề, làm ăn mua bán, mỗi khi đến ngày rằm mười lăm, đều phải đốt vàng mã kính hương cho quỷ hồn, tiền kiếm được cũng quyên một nửa ra ngoài làm việc thiện tích đức mới có thể bảo đảm tử tôn không sao. Chuyện này đã được duy trì mấy thập niên. Chú em khoan hãy nói, từ khi làm cái này, gia gia của anh đột tử, phụ thân anh đột tử, đến anh lại không có chuyện gì.

Trần Hạo nhìn thoáng qua trên cổ lão bản cửa hàng mang theo một khối bùa đào pháp khí, im lặng.

- Lão ca, không nói những chuyện khác, cái bùa đào anh đang mang trên cổ kia tốt nhất đừng tháo xuống.

Trần Hạo ý vị thâm trường nói.

Lão bản cửa hàng sững sờ, chột ánh mắt cổ quái nhìn Trần Hạo nói:

- Lão đệ, có phải cậu rất có hiểu biết về mấy thứ cổ quái này không?

Trần Hạo nói:

- Hiểu một chút, em ở Tam Thủy Quan, những đồ vật này quá nhiều, phiền phức lão ca gọi cái xe giúp em trở đi, cộng thêm hai trăm tiền xe.

Nói xong, để lại tiền, Trần Hạo rời đi.

Lão bản cửa hàng vội vàng nói:

- Lão đệ chớ đi, cậu còn chưa nói sự tình bùa đào mà, thứ này nếu lấy xuống sẽ như thế nào?

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói:

- Chờ anh gặp chuyện, chúng ta lại đến nói một chút.

Lão bản cửa hàng:

- ...

Quay lại Tam Thủy Quan, Trần Hạo liền bắt tay xây dựng cái tổ cho Lam hồ điệp, còn cho thêm một cái túi hương vào.

Lam hồ điệp tản bộ một lần, rất hài lòng, vây quanh Trần Hạo bay tầm vài vòng, không ngừng nói cảm ơn.

Sau khi giải quyết tốt Lam hồ điệp bên này, Trần Hạo phát hiện mèo mun và gà ngốc lại không thấy đâu, sau khi hỏi thăm

mới biết hai tên gia hỏa này lại chạy trên núi chơi, xem ra con sóc thật rất không tồi, làm hai tên kia rất thích.

Trần Hạo cũng mặc kệ bọn chúng, tự mình tu hành, đọc sách.

Không đến một giờ, bên ngoài Đạo quan có tiếng còi xe.

Trần Hạo ra ngoài xem xét, là đưa vàng mã tới, bất quá chuyện ngoài ý muốn chính là lão bản cửa hàng cũng cùng theo tới.

- Ha ha, lão đệ, đưa đồ đến cho cậu.

Lão bản cửa hàng cười ha hả mở miệng.

Trần Hạo cười nói:

- Chút chuyện nhỏ này còn làm phiền lão ca, làm phiền anh rồi.

Lão bản cửa hàng vội vàng nói:

- Không phiền, không phiền.

Nói xong ông ta chỉ huy người mang vào trong Đạo quan.

Sau đó lão bản cửa hàng tới gần Trần Hạo, cười nói:

- Anh nhìn lão đệ ở Tam Thủy Quan nhất định không phải người bình thường, khẳng định là có bản...

Không đợi hắn nói xong, Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Có việc nói thẳng.

Nụ cười lão bản cửa hàng cứng đờ, gật đầu nói:

- Cũng tốt, lão ca thật là có chuyện phiền toái, cũng không phải nhà anh, mà là một đường đệ, y có con trai, năm nay mười chín tuổi. Vốn là một thằng bé khỏe mạnh nhưng hai năm trước lại bị một trận quái bệnh, sau đó toàn thân bắt đầu

nổi ban. Nổi ban cũng kỳ quái, là từng cái ban đồng tiền, không khác gì đồng tiền thật cả, mặt trên còn có đường vân chiều tài tiền bảo rõ ràng, đi rất nhiều bệnh viện đều không phát hiện là bệnh gì, tới cuối cùng con của y phải nghỉ học, cả ngày trốn ở trong nhà, đóng cửa cũng không dám ra ngoài. Trong hai năm, một đứa trẻ tốt như thế lại sắp bị phế. Bản thân chúng ta nhìn cũng rất đau lòng, lão đệ đối với loại sự tình này không biết có biện pháp gì hay không?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Ban đồng tiền? Chuyện này bác sĩ nói như thế nào?

- Chuyện này, nói cái gì virus biến chủng, nhưng thử máu, căn bản không xét nghiệm ra, cũng không truyền nhiễm, nếu không anh cũng không làm phiền tới lão đệ.

Lão bản cửa hàng thờ dài nói.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, hỏi:

- Người đường đệ kia ở nơi đó?

Lão bản cửa hàng nói:

- Ở nội thành, lão đệ đáp ứng?

Trần Hạo cười nói:

- Đối với loại sự tình này em thật ra có chút hiểu kỳ, bất quá em phải nói trước, chỉ la qua xem thử một chút, không đảm bảo có thể chữa được.

Lão bản cửa hàng vội vàng nói:

- Không sao, có thể đi xem cũng rất tốt rồi, cũng là một cái hi vọng.

Sau khi nói xong, lão bản cửa hàng cười hắc hắc nói:

- Lão đệ, trước cậu nói anh không nên gỡ bùa đào xuống, vậy nếu lấy xuống sẽ như thế nào?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, ý vị thâm trường nói:

- Lão ca còn phải hỏi? Ngẫm lại gia gia cùng cha anh, chẳng phải rõ ràng rồi sao?

Lão bản cửa hàng biểu lộ cứng đờ, chột tức giận nói:

- Mẹ kiếp, đây có phải là cũng quá khi dễ người rồi hay không. Tổ tiên làm nghiệp, cùng ta có quan hệ gì mà nhà ta mấy chục năm thấp hương hoá vàng mã, làm việc thiện tích đức, gia gia cùng phụ thân đều đột tử, chẳng lẽ còn không đủ bù đắp sao?

Trần Hạo nói:

- Vậy phải xem tổ tiên anh gây nghiệp gì, quá tàn nhẫn thì không có đơn giản tiêu trừ như vậy. Dù sao các anh làm việc thiện tích đức cũng không phải đền bù cho những người bị lừa kia.

Lão bản cửa hàng:

- ...

Khóc không ra nước mắt, lão bản cửa hàng chờ mong nhìn Trần Hạo nói:

- Lão đệ, không, đại sư, cậu có thể chỉ điểm một chút không? Đời này anh chưa từng làm bất kỳ một chuyện xấu nào, tổ tiên từng làm gì anh cũng không biết, nếu như báo ứng nảy đổ lên đầu anh, anh sẽ chết rất oan, sẽ hóa thành lệ quỷ.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Trùng hợp, em am hiểu nhất chính là bất lệ quỷ.

Lão bản:

- ...

Chương 328: Trường Học Thành Lập

- Anh đừng tưởng em đang nói đùa, tiền nhân trồng cây hậu nhân hóng mát, nhân đời trước quả đời này, cái nghề sư gia kia không phải trong phim đã đề cập đến rất nhiều ư, càng không nói đến các loại án oan. Tổ tiên anh là sư gia truyền đời, thử hỏi xem oan ức này có nhỏ không? Chuyện gia gia và ông nội anh đột tử cũng có thể đoán được, hiện tại anh không sao cũng là nhờ cái bùa đào này, nếu như không có cái bùa đào này, em dám cam đoan ông anh ngay cả uống nước cũng có thể bị sặc chết.

Trần Hạo nói nghiêm túc.

Lão bản cửa hàng run lập cập, hoảng sợ nói:

- Nhưng anh thật sự chưa từng làm chuyện xấu gì mà, mỗi năm anh đều làm việc thiện, không lẽ mấy chục năm qua còn chưa triệt tiêu hết?

Trần Hạo hỏi:

- Anh quyên tiền chỗ nào?

Lão bản cửa hàng nói:

- Đương nhiên là hội Chữ Thập Đỏ.

Trần Hạo cười:

- Lão ca, làm việc thiện tích đức không phải cứ đóng tiền là được, thấy cục tiền rồi không quan tâm nữa thì ngay cả một chút công đức cũng không có đâu.

Lão bản cửa hàng:

- ...

Thời điểm này, mấy người sau khi đã chuyển đồ vào xong đã đi ra.

Trần Hạo nói:

- Lão ca, hôm nay em có chút chuyện cần làm, ngày mai em sẽ đi tìm anh, nhìn cháu anh một chút. Nếu như cậu ấy không giống với chuyện của anh thì giá tiền dễ nói.

Nhìn Trần Hạo tiễn khách, lão bản cửa hàng không quá rầy, mang theo nhân viên rời đi.

Trời dần tối, bóng đêm buông xuống, Hùng lão sư và đám quý đồng đều có thể ra, được Trần Hạo thông tri liền vui vẻ tới vây xem.

Trần lão gia cũng hiếu kì quan sát.

Trần Hạo nói để ông ta làm hiệu trưởng, lúc đầu ông còn tưởng rằng hẳn đang nói đùa.

Mấy tên tiểu quý này chỉ cần Hùng lão sư là được, còn cần làm phiền Trần lão gia ta làm gì.

Không nghĩ tới Trần Hạo thật đúng là làm ra những món đồ này.

Mất thấy thật sự có thể trở thành hiệu trưởng, Trần lão gia cũng rất vui.

Làm địa chủ cả một đời, quả thật là rất phong quang, chỉ là thanh danh không êm tai, nếu như có thân phận hiệu trưởng, vậy trên mặt cũng có chút ánh sáng rồi.

Thành lập trường học quý, đương nhiên không thể để trong Đạo quan, Trần Hạo còn chưa lấy tượng Chân Vũ Đế Quân ra, nếu như lấy ra, thần uy đế quân bao phủ Đạo quan, đám tiểu quý sẽ không chịu đựng nổi.

Phân phó đám tiêu quý mang đồ vật đi, sau đó một nhóm trùng trùng điệp điệp đi tới phía sau núi Đạo quan.

Trước kia Trần Hạo tản bộ đã nhìn trúng một nơi, đó là một chỗ khe núi, dài hơn ba trăm mét, chiều rộng 16~17 mét. Bởi vì thời gian dài không có người lui tới nên bên trong cũng có chút âm khí hội tụ, phù hợp để đám quý làm trường học.

Sau khi đến nơi, Trần Hạo trực tiếp Khai Quang cho mấy món đồ.

Đều là đồ vật bình thường, Khai Quang tiêu hao không lớn, hơn một năm pháp lực liền giải quyết xong.

Sau đó Trần Hạo ngưng tụ một quả cầu lửa, thả vào đám vàng mã.

Trong chốc lát, ánh lửa lan tràn, vàng mã nhanh chóng bị thiêu rụi.

Thời điểm này nhóm quý đồng liền vui vẻ nhào tới, hóa thành từng đạo âm khí dung nhập vào trong ngọn lửa.

Tiếp theo đó, dị tượng xuất hiện.

Ánh lửa chậm rãi dập tắt, mà một đạo âm khí nhanh chóng lan tràn, trong âm khí, một trường học chậm rãi hiện ra.

Bất quá thời gian một khắc, một ngôi trường học hoàn chỉnh liền xuất hiện trước mặt Trần Hạo.

Trường học này cũng không lớn, là một tòa lầu dạy học, bên trong có sân bóng, sân bóng rổ, các loại thiết bị rèn luyện, còn có rất nhiều đồ chơi, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ.

Mắt thấy sự biến hóa này, Trần Hạo quan sát một lát, sau đó nhìn về phía tro tàn trên mặt đất.

Vàng mã bởi vì âm khí quý đồng hội tụ tạo thành một cái Quý Vực đơn giản, Quý Vực quá yếu, đừng nói phù chiếu An Dương thổ địa biến thành, đến cả quý thôn Lý Thiên Thiên còn không bằng.

Mà Quý Vực này có thể ký thác, chính là tro tàn mặt đất, thứ này cũng không thể tản, nếu không Quý Vực sẽ tự sụp đổ.

Trần Hạo há miệng, phun ra một cỗ khí lưu, cuốn về phía mặt đất, thu hồi tro tàn, ngưng tụ thành một viên hắc cầu, sau đó giao cho Trần lão gia nói:

- Thái gia gia, về sau ngài chính là hiệu trưởng trường học này, thứ này ngài thu lại, tuyệt đối đừng ném đi.

Trần lão gia cười tùm tùm tiếp nhận, sau đó nói:

- Được, vậy sau này nơi này liền giao cho ta, ha ha, mặc dù là lần thứ nhất làm hiệu trưởng, nhưng thái gia gia người năm đó cũng quản lý không ít người, tuyệt đối có thể đảm nhiệm, cam đoan dạy bảo ra cho người một đám đứ đũa ở tốt.

Trần Hạo:

- ...

Sáng tạo ra Quý Vực, Trần Hạo lại đem các loại sách vở bổ sung vào trường học, cho nhóm quý đồng sử dụng.

Chuẩn bị thỏa đáng, một đám nhóm quý đồng không kịp chờ đợi bắt đầu học tập ở trường học mới, không chờ Hùng lão sư phân phó.

Đối với chuyện này, Trần Hạo không thể không phục, nó một nữ quý bình thường có thể dạy dỗ bọn quý đồng lợi hại này như học sinh bình thường, nói gì nghe nấy, hơn nữa còn thập phần cuồng nhiệt đối với việc học tập. Đáng tiếc chết sớm, nếu gặp được một gia đình tốt, tương lai có lẽ có thể trở thành nhất đại danh sư.

Mắt thấy bên này đã không còn chuyện gì, Trần Hạo cũng không quấy rầy nhóm quý đồng học tập, rời khỏi khe núi, quay lại Đạo quan.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai vừa tảng sáng, Trần Hạo rời giường, theo thói quen bắt đầu tu luyện Thiên Cương Kiếm, Thiên Cương Bộ, lại tu luyện các loại tiểu pháp thuật khác đến khi trời sáng choang.

Thu hồi kiếm gỗ đào, Trần Hạo cảm giác luôn có chút là lạ, tựa hồ là lạ ở chỗ nào.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo giật mình.

Mẹ kiếp, Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng nhà ta một đêm không quay về.

Cái này mẹ nó, sóc con bên kia chơi vui như vậy sao? Thế mà chơi đến mức ngay cả nhà cũng không thèm về?

Mặt có chút đen, Trần Hạo cảm thấy hai con vật sợ này ngứa đòn rồi, đã quên bài học ở Bạch Hạc Quan kia.

Hừ, chờ các ngươi trở về, không cho ta một lời giải thích thì ăn đòn.

Làm bữa sáng, sau khi ăn xong còn không thấy hai con vật, Trần Hạo không đợi, cùng Lam hồ điệp nói một tiếng, liền rời Đạo quan, lái xe tiến về Cổ Thành.

Đi vào cửa hàng vàng mã, lão bản cũng mở cửa, nhìn thấy Trần Hạo đến liền vội vàng tươi cười:

- Đại sư, có ăn sáng chưa, anh mời cậu.

Trần Hạo nói:

- Đã ăn rồi, nếu không có chuyện gì thì bây giờ chúng ta đến nhà biểu đệ của anh đi?

Lão bản vội vàng nói:

- Được, đại sư chờ một lát.

Đóng cửa, lão bản ngồi vào xe Trần Hạo, sau đó nói:

- Biểu đệ anh đang ở bên ngoài thành phố Vu Vân, ra khỏi thành phố đi thẳng là được.

Trần Hạo không nói hai lời liền lái xe đi.

Rời Cổ Thành, một đường lao vùn vụt.

Lão bản cửa hàng do dự một chút, mở miệng nói:

- Đại sư, hội Chữ Thập Đỏ là lừa gạt sao? Nhà anh là góp rất nhiều năm, thế mà lại không có tác dụng gì?

Trần Hạo nói:

- Lão ca, có hữu dụng hay không, anh không lên mạng tra sao?

Lão bản cửa hàng cười khan nói:

- Xưa nay không dùng cái kia, anh cũng không biết dùng, bình thường nhiều nhất cũng là xem TV, trong tin tức hội Chữ Thập Đỏ là thường xuyên cứu tế cứu nạn.

- Đó là bọn họ dùng một phần cực kỳ nhỏ đi che mắt thế nhân mà thôi, phần lớn tiền có lẽ đã vào túi riêng của họ rồi.

Trần Hạo bĩu môi.

Lão bản cửa hàng:

- ...

- Vậy anh phải làm sao bây giờ? Chuyện ngày hôm qua đại sư nói làm tôi cả đêm mất ngủ đây.

Lão bản cửa hàng yếu ớt nói.

Trần Hạo tùy ý nói:

- Sợ cái gì, không phải có bùa đào sao, còn có thể bảo vệ anh mấy năm nữa, chờ bùa đào không có hiệu quả lại nói.

Lão bản trợn tròn mắt.

Bùa đào này... chỉ có hiệu quả mấy năm?

Chương 329: Mộng Xuân

Nhà biểu đệ lão bản ở vùng ngoại thành thành phố Vu Vân, là một căn biệt thự, theo lão bản cửa hàng nói, bởi vì còn trai bị bệnh nên bọn họ chuyển đến ngoại thành sống, phòng ngừa có người nói ra nói vào ảnh hưởng đến con trai.

Từ đó có thể thấy được người biểu đệ này của lão bản cũng là một kẻ có tiền.

Không đến một giờ Trần Hạo liền thấy biệt thự.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo liền phát hiện trong biệt thự có một loại khí tức cổ quái tồn tại, việc này nói rõ cái gọi là quái bệnh, khẳng định không phải bệnh tật bình thường.

Bất quá ai đúng ai sai thì phải bàn lại.

Sau khi đậu xe xong, hai người đi vào biệt thự, ấn chuông cửa, rất nhanh liền có một bảo mẫu trung niên ra mở, thấy là lão bản cửa hàng liền cười tới mở cửa.

- Phùng ca đã lâu không có tới đây chơi.

- Ha ha, buôn bán bận quá không có thời gian, Tiểu Hoa hiện tại thế nào?

- Vẫn như cũ, cả ngày trốn ở trong phòng không ra, tàn phế không còn hình dáng, tẩu tử nhìn thấy vậy cũng rất đau lòng, nhưng lại không có biện pháp gì.

- Ừm, chúng ta đi vào nói.

Vừa tới cửa, một người phụ nữ nhìn có chút tiều tụy đã ra đón, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nói:

- Nhị ca tới có chuyện gì không?

Lão bản cửa hàng không có trả lời, mà hỏi:

- Vương Minh lại đi rồi à?

Phụ nữ gật đầu:

- Ông ấy bận rộn công việc, anh cũng biết mà.

- Cho dù bận rộn đi nữa nhưng có quan trọng bằng con cái không? Tiểu Hoa đã như vậy, nó lại không nghĩ biện pháp?

Lão bản cửa hàng tức giận nói.

Sắc mặt người phụ nữ trung niên ảm đạm xuống:

- Tình huống Tiểu Hoa anh cũng biết, trước đó ra nước ngoài kiểm tra qua một lần cũng không tìm ra vấn đề, hiện tại cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Lão bản cửa hàng nói:

- Như thế đã muốn từ bỏ? Lúc trước anh đã nói với hai đứa rồi, đây không nhất định là bệnh, cũng có thể là gặp phải vấn đề gì khác, bảo Vương Minh đi tìm đại sư nhìn xem, hai người một mực không tin, hôm nay anh mời một vị đại sư đến xem cho Tiểu Hoa, nói không chừng có thể tìm ra nguyên nhân.

Ánh mắt người phụ nữ trung niên sáng lên nhìn về phía Trần Hạo.

Đối với sự tình con trai, bà thật sự không còn biện pháp gì, hiện tại bất kỳ một chút hi vọng nào đều là cọng cỏ cứu mạng của bà.

Bất quá nhìn thấy Trần Hạo, người phụ nữ hơi chần chờ một chút.

Người này tuổi còn rất trẻ, cho dù con trai không phải bị bệnh, nhưng người trẻ liệu có thực sự chữa được không?

Trần Hạo sau khi đi vào liền bình tĩnh không nói.

Hắn nguyện ý đến đây chính là vì hiếu kì với loại bệnh ban đồng tiền này, xem thử có phải vấn đề linh dị hay không, nếu

như đôi phương không nguyện ý, vậy hẳn cũng không bắt buộc, dù sao lúc thấy khí tức cổ quái, hẳn xác nhận suy nghĩ của mình.

- Làm sao? Em không tin tưởng đại sư?

Lão bản cửa hàng tinh mắt, liếc mắt một cái thấy ngay ý nghĩ người phụ nữ trung niên, lập tức trừng mắt hỏi.

Người phụ nữ vội vàng cười nói:

- Không phải, đại sư nguyện ý đến là chuyện tốt, em hoan nghênh còn không kịp. Nói xong người phụ nữ trung niên nhìn về phía Trần Hạo, thành khẩn nói:

- Vị đại sư này, nhờ cậu.

Trần Hạo mỉm cười:

- Trước mắt còn chưa xác định được là vấn đề gì, cũng không biết tôi có thể giải quyết hay không, vẫn phải nhìn trước rồi mới nói được.

Trần Hạo khiêm nhường như vậy, ngược lại làm phụ nữ mong đợi thêm một chút.

Không nóng không vội, không có nói bốc phét, người trẻ tuổi kia không đơn giản.

Sau đó cũng không nhiều lời, người phụ nữ mang theo hai người tiến về gian phòng con trai mình.

Cùng nhau đi tới, Trần Hạo quan sát một lượt.

Hắn phát hiện nguồn khí tức cổ quái trong biệt thự chính là phát ra từ gian phòng kia, nói cách khác, người tên Tiêu Hoa kia có vấn đề.

Người phụ nữ trung niên gõ cửa một cái, mở miệng nói:

- Tiêu Hoa, mẹ đã tìm cho con một vị bác sĩ mới, con...

Bà còn chưa dứt lời, bên trong gian phòng đã truyền ra tiếng gầm lên giận dữ:

- Con đã nói con không khám nữa, đừng làm phiền con, đi hết đi!

Người phụ nữ tựa hồ cũng đã quen với việc này, bà đang muốn nói tiếp thì Trần Hạo lại ngăn cản bà.

Phụ nữ không hiểu nhìn về phía Trần Hạo, Trần Hạo cười nói:

- Tôi đã biết vấn đề ở đâu rồi, trực tiếp đi vào đi.

Nói xong Trần Hạo đưa tay nắm chặt tay cầm cửa, bên trong bị khóa trái, bất quá Trần Hạo động pháp lực một tý, đột nhiên lắc tay một cái, phanh một tiếng liền mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra.

Người phụ nữ trung niên:

- ...

Lão bản cửa hàng:

- ...

Cửa phòng mở ra, Trần Hạo liền thấy một người mặc đồ ngủ nằm co quắp trên mặt đất, ôm lấy hai chân, tóc dài lồi thối.

Tựa hồ cũng bị hành vi Trần Hạo làm kinh trụ, người này nhìn về phía Trần Hạo, gương mặt y giống như là hoa văn.

Trong mắt Trần Hạo, trên thân người này bị một cỗ khí tức kỳ quặc bao phủ.

Khí tức như yêu khí, lại giống âm khí, vô cùng cổ quái.

- Anh, tại sao anh lại làm thế!

Người kia rớt cục lấy lại tinh thần, kinh sợ nhìn chăm chăm Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Nếu tôi không làm thế, vậy làm sao cứu cậu đây? Chẳng lẽ cậu muốn từ bỏ chữa trị?

Người này sững sờ, chột mong đợi hỏi:

- Anh có thể cứu tôi?

Trần Hạo cười nói:

- Vậy phải xem cậu có muốn nói thật ra hay không.

- Nói thật chuyện gì?

- Chính là trước khi mắc bệnh cậu đã gặp chuyện gì? Cậu đừng nói không có, tình huống này của cậu không phải là bị bệnh, mà là bị yêu tà làm hại, tôi cần hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Người này sững sốt.

Lúc này, phụ nữ trung niên cùng lão bản cửa hàng cũng tiến vào, nghe thấy Trần Hạo nói, người phụ nữ kinh ngạc mà nói:

- Tiểu Hoa, trước khi mắc bệnh con đã gặp phải chuyện gì, tại sao mẹ lại không biết?

- Đúng thế Tiểu Hoa, nếu con không nói mình đã gặp phải chuyện gì thì chúng ta làm sao giúp con được, con thống khổ thế này cũng không phải là cách.

Lão bản cửa hàng phụ họa.

Nam tử Tiểu Hoa trầm mặc chốc lát, cuối cùng mở miệng:

- Kỳ thật cũng không phải là gặp chuyện gì, nó giống như là một giấc mộng.

Nằm mơ?

Người phụ nữ và lão bản cửa hàng hai mặt nhìn nhau, nằm mơ cũng có thể làm thân thể phát ban đồng tiền sao?

Trần Hạo nói:

- Nói chi tiết.

Tiểu Hoa liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện ra.

Nguyên lai hai năm trước, khi sắp đến sinh nhật y, trùng hợp là ngày chủ nhật, mấy bạn học liền đề nghị đi dã ngoại nghỉ phép, ăn một bữa sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Hoa động tâm, sau khi thương nghị, mọi người liền xuất phát đi tới núi Vu sơn chơi.

Lúc đầu ban ngày chơi vui, ban đêm tổ chức sinh nhật, cũng không có gì ngoài ý muốn, bất quá uống nhiều quá, sau khi Tiểu Hoa nằm ngủ liền xảy ra chuyện.

Trong lúc ngủ mơ, Tiểu Hoa mơ.

Y mơ thấy mình đi tới một nơi tiên cảnh bình thường, ở bên trong gặp một tiên nữ đang tắm, tiên nữ kia dáng dấp xinh đẹp vô song, da thịt trắng nõn, quả thực xinh đẹp hơn bất kỳ một nữ minh tinh hiện tại nào, lúc ấy y nhìn đến ngây người.

Về sau tiên nữ kia phát hiện ra y, hỏi thăm một phen, cười xưng mình là thần nữ Vu Sơn, một mực ở nơi này chờ đợi người hữu duyên, ông trời chỉ dẫn y tới, chính là hữu duyên. Sau đó tiên nữ liền lôi kéo tiểu Hoa cùng nhau tắm rửa, à, tắm uyên ương, làm tình với tiểu Hoa bảy lần.

Cuối cùng mộng tỉnh, Tiểu Hoa vẫn thoải mái giặt mình, sau đó tỉnh lại liền phát hiện mình mộng du, đồng thời phát hiện thân thể rất mệt mỏi, có loại cảm giác bị móc sạch.

Giấc mộng này mặc dù vô cùng chân thật, suy nghĩ một chút còn có thể nhớ rõ ràng thân thể tiên nữ kia rất xinh đẹp, thế nhưng dù sao cũng là mộng xuân, còn mộng điên cuồng

như vậy. Tiểu Hoa không có nói với bạn học của mình, đương nhiên cũng sẽ không nói với người nhà.

Thế nhưng là sau khi về nhà, không tới ba ngày, Tiểu Hoa liền xảy ra vấn đề, trên người y bắt đầu phát ban, ban đầu còn rất nhạt, nhưng mỗi ngày đều nhiều ra, rất nhanh liền mọc toàn thân, sau đó ban cũng biến thành rõ ràng, như là đồng tiền.

Chương 330: Không Có Kết Quả

Là xuân mộng!

Nghe Tiểu Hoa nói xong, người phụ nữ trung niên cùng lão bản cửa hàng lập tức im lặng.

Khó trách không dám nói, tiểu hỏa tử vừa mới trưởng thành, trong lòng vẫn tương đối ngưỡng ngùng, gặp loại mộng này không dám mở miệng cũng có thể hiểu được.

Chỉ là tới lúc bị đến mức này vẫn không nói đúng là tự làm khổ mình mà.

Người phụ nữ trung niên nhìn về phía Trần Hạo, lo lắng hỏi:

- Đại sư, tình huống Tiểu Hoa có liên quan gì đến vết ban đồng tiền trên người nó không? Một giấc mơ mà thôi, chẳng lẽ còn có ảnh hưởng gì?

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Đây không phải nằm mơ.

Hả.

Ba người nhìn về phía Trần Hạo, một mặt không hiểu.

Đây không phải nằm mơ thì là cái gì, là mộng du ư.

Trần Hạo nói:

- Nếu như tôi đoán không tệ, Tiểu Hoa bị ly hôn, núi rừng dã ngoại vốn có âm khí rất nặng, Tiểu Hoa lại uống rượu, bị âm khí ảnh hưởng, hôn phách ly thể, sau đó bị người tên Vu Sơn thân nữ kia dẫn dụ qua.

Nói đến nơi này, Trần Hạo nói:

- Ban đồng tiền trên người Tiểu Hoa, sở dĩ các người tra không được, là bởi vì cái ban này cũng không phải là thân thể sinh ra, mà là linh hồn bị nhiễm độc, yêu độc chưa trừ, ban đồng tiền sẽ không biến mất.

Yêu độc?

Nghe nói như thế, người phụ nữ và lão bản cửa hàng run lập cập.

Những thứ có liên quan đến yêu ta, tuyệt đối rất đáng sợ.

- Nhưng, vậy làm sao bây giờ? Tiểu Hoa còn có thể chữa khỏi không? Có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Người phụ nữ muốn khóc, nguyên bản trị không hết, nhưng không có truyền nhiễm, trong lòng còn an tâm một chút.

Hiện tại nghe Trần Hạo nói đáng sợ như vậy, người phụ nữ trung niên làm sao có thể bình tĩnh được nữa.

Trần Hạo nói:

- Tạm thời cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không hai năm qua cũng không dễ dàng như thế, bất quá yêu độc này quả thật có chút phiền phức, ta tạm thời cũng không có biện pháp.

Người phụ nữ trung niên gấp lên:

- Đại sư...

Trần Hạo cắt lời bà, nói:

- Tôi quả thật không am hiểu cái này, bất quá loại linh hồn bị nhiễm yêu độc này, tôi có một đề nghị, cởi chuông phải do người buộc chuông.

Người phụ nữ trung niên sững sờ.

Lão bản cửa hàng liền kinh ngạc nói:

- Đại sư, cậu không phải muốn...

Trần Hạo gật đầu nói:

- Vị này tự xưng thân nữ Vu Sơn, đã không đoạt tính mạng người, liền nói rõ trong nội tâm nàng vẫn là có chút tình, nếu là như thế, Tiểu Hoa có thể đi tìm nàng, nói không chừng có thể giải quyết.

- Không, không được, ta không đi.

Tiểu Hoa vội vàng lắc đầu.

Nguyên bản trên người nổi ban đồng tiền, hoàn toàn tuyệt vọng với nhân sinh, hai năm qua trốn trong phòng không dám ra ngoài, thống khổ vạn phần, mộng xuân đêm hôm đó chính là hồi ức đẹp nhất của y.

Nhưng bây giờ hay rồi, Trần Hạo đánh nát mộng đẹp của y, sự tuyệt vọng này chính là do giấc mộng đẹp kia gây nên, chuyện này khiến cho Tiểu Hoa vạn phần hoảng sợ, cũng sinh lòng kính sợ đối với nữ nhân tuyệt mỹ kia, nào còn dám đi tìm.

- Đại sư, chuyện này có thể sao? Nếu xảy ra chuyện phải làm sao bây giờ?

Người phụ nữ có chút chần chừ, không dám quyết định.

Bà không muốn con trai mình tiếp tục chán chường như vậy, càng không muốn con trai đi nạp mạng.

Trần Hạo cười nói:

- Cho nên tôi chỉ nói là đề nghị, có thành hay không thì tôi cũng không dám chắc.

- Đại sư, chẳng lẽ không có biện pháp nào khác sao?

Lão bản cửa hàng truy vấn.

Trần Hạo nói:

- Có lẽ có, nhưng em không hiểu, các vị có thể đi tìm đại sư khác thử xem.

- Còn không bằng hiện tại, đại sư, chúng ta đi, cậu có thể đi cùng hay không. Cậu yên tâm, nếu có nguy hiểm, chúng tôi sẽ không miễn cưỡng cậu, nếu như chữa khỏi cho Tiểu Hoa, thù lao để nói.

Người phụ nữ trung niên đột nhiên nói.

- Mẹ, con không đi, con không đi.

Trần Hạo vẫn chưa trả lời, Tiểu Hoa liền quả quyết cự tuyệt.

Người phụ nữ trung niên nhìn chăm chăm y:

- Lúc nằm mơ con sao không nói không muốn đi.

Tiểu Hoa:

- ...

Người phụ nữ khó cường ngạnh, cũng mặc kệ thái độ con trai, ánh mắt khẩn cầu nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo trầm mặc một lát, mở miệng nói:

- Cũng được, có thể đi thử một chút, nếu như không được vậy các vị liền tìm phương pháp khác đi.

- Cảm ơn đại sư.

Người phụ nữ kích động nói cảm ơn.

Sau đó mỗi người đều lên xe chuẩn bị xuất phát.

Người phụ nữ trung niên kéo mạnh con trai vào một chiếc BMW, mà Trần Hạo thì lái xe chở theo lão bản.

Người phụ nữ trung niên lái xe dẫn đường, Trần Hạo theo ở phía sau, một trước một sau tiến về phía Vu sơn.

Hơn nửa giờ sau, hai chiếc xe rời đường cái, chuyển tới đường nhỏ mới tới một mảnh núi hoang dã.

Nơi này trước không thấy thôn, sau không thấy cửa hàng, liền rừng cây đều âm u rậm rạp.

Đường đã không dễ đi, chỉ có thể xuống xe, tiếp tục đi bộ tiến tới.

Xuyên qua rừng cây, bọn họ đi chưa đến mười lăm phút thì đã đến một con suối.

Đến nơi này, Tiểu Hoa mới yếu ớt nói:

- Chính là nơi này, lúc trước bọn con ở nơi này đóng quân dã ngoại, sau đó ngày thứ hai liền trở về.

Trần Hạo nghe vậy dò xét tứ phương.

Giữa núi rừng có âm khí, cũng có một chút chướng khí, bất quá rất ít, đây là chuyện rất bình thường.

Bất quá Trần Hạo cũng không có cảm giác được yêu khí tồn tại.

Người gọi là thần nữ kia cũng không ở nơi này.

Nhìn một vòng không có phát hiện, Trần Hạo nhìn về phía Tiểu Hoa nói:

- Cậu có nhớ lúc mình nằm mơ là đi về phía nào hay không?

Tiểu Hoa lắc đầu:

- Tôi không nhớ rõ, bắt đầu mơ mơ màng màng, chờ sau khi tỉnh liền thấy...

Nói đến nơi này, y dừng lại, ý tứ rất rõ ràng, không thấy được muội tử, không có chú ý, nhìn thấy muội tử, lực chú ý liền tập trung.

Người phụ nữ nghe thấy liền xạm mặt lại, thằng con ngốc, mày bảo mẹ phải nói thế nào đây.

Không nói chuyện khác, nhi tử nhà mình thế mà bị người ta dụ, hơn nữa còn là trong mộng? Nữ nhân kia không chịu trách nhiệm thì thôi, còn hại nhi tử bị ban? Có còn thiên lý hay không.

Trần Hạo không tìm được đầu mối gì, cũng không có ý định hỏi.

Đạo bước bốn phía, đi một vòng lớn vẫn không có gì phát hiện, Trần Hạo đành phải từ bỏ, nói ra:

- Xem ra vị thần nữ Vu Sơn kia cũng không ở nơi này, hồn phách Tiểu Hoa được một loại duyên cớ nào đó dẫn dắt đi qua.

- Vậy làm sao bây giờ, con trai tôi cũng không thể cứ thế này được, cuộc đời nó sẽ bị hủy mất.

Người phụ nữ trun niên một mặt gấp gáp hỏi.

Trần Hạo suy nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi, thần nữ Vu Sơn khẳng định đang ở bên trong Vu sơn, ở nơi này chờ cũng không có tác dụng gì, chúng ta về trước đi, để lúc có thời gian tôi thử núi tìm thử xem, nếu gặp được sẽ hỏi một chút.

Sắc mặt người phụ nữ khẽ nhúc nhích, bắt quá sau đó lại bình lại, gật đầu nói:

- Tôi nghe đại sư, ân, đại sư có thể cho tôi cách liên lạc hay không?

Trần Hạo rất hài lòng đối với người phụ nữ trung niên này, hắn đưa số di động cho bà.

Sau đó người phụ nữ trực tiếp thêm nick Wechat Trần Hạo, tại chỗ chuyển khoản mười vạn cho Trần Hạo, mở miệng nói:

- Đại sư, đây là phí tổn vất vả hôm nay, chờ đại sư giải quyết vấn đề của con trai tôi xong, nhất định sẽ trọng tạ.

Trần Hạo:

- ...

Tẩu tử đại khí a, mặc dù bây giờ Trần Hạo không quan tâm tiền, đến nơi này cũng bởi vì ban đồng tiền quý dị hấp dẫn.

Bất quá lần thứ nhất gặp người đưa tiền sáng khoái như thế, Trần Hạo cảm thấy chuyện này không giúp không được rồi.

Không có thu hoạch, một nhóm quay lại.

Đến giao lộ, Trần Hạo tạm biệt với người phụ nữ trung niên, quay lại Cổ Thành.

Đợi đến lúc về tới cửa hàng vàng mã đã là giữa trưa, lão bản nhiệt tình nói:

- Đại sư, hay là ở lại ăn bữa cơm rồi đi?

Trần Hạo cười nói:

- Không cần, em về còn có... hả!

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo đã trừng to mắt nhìn về phía trước.

Chương 331: Tai Nạn Xe Cộ

Hô

Trước đường đi, một chiếc xe lớn chở hàng đang gào thét chạy đến, giống như mắt kiểm soát đâm thẳng về phía xe của Trần Hạo.

Ôi mẹ ơi!

Trần Hạo trợn to mắt, không kịp nghĩ đến thứ khác, trực tiếp mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Cho dù tu luyện đạo pháp, có pháp lực, có thân thông, nhưng thân thể hần vẫn là máu thịt con người, sao dám trực tiếp đối đầu với chiếc xe đang lao tới kia.

Nhưng sau khi hần nhảy xuống, Trần Hạo mới nhớ tới ông chủ cửa hàng vẫn còn trên xe.

Tuy nhiên lúc này Trần Hạo đã không kịp cứu người, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe lớn chở hàng tông thẳng vào xe của mình, tiếng va chạm vang lên, hai chiếc xe đâm trực tiếp khiến xe của hần văng ra, đập vào tường một cửa cửa hàng, xung lực to lớn đè ép vào khiến chiếc xe yêu dấu của hần bị méo mó.

Trần Hạo:

- ...

Tai nạn xe cộ? Lão tử hôm nay ra ngoài quên xem hoàng lịch?

Uhm, không đúng, xe này...

Trần Hạo nhìn về phía xe chở hàng, híp mắt lại.

Đầu xe hàng bị một oán niệm cường đại bao phủ, lúc này sau khi xe dừng lại, oán niệm đã lan sang xe nhỏ của hần.

Mẹ nó, đây là oán hận tích lũy từ tổ tiên của ông chủ cửa hàng mà. Lão tử bị liên lụy?

Trần Hạo vừa sợ vừa giận.

Mẹ nó, oan có đầu nợ có chủ, tổ tiên của ông chủ cửa hàng đã chết hết rồi, thế mà vẫn chưa xong?

Điều không thể tha thứ nhất chính là, ta không đến thì không xảy ra việc gì, ta vừa đến, các người đã muốn thị uy với ta đúng không? Thật sự cho rằng các người là tàn niệm chết oan, ta sẽ hiểu cho các người, tha thứ cho các người sao?

Sắc mặt Trần Hạo đen lại, hần bước lại gần để xem xét.

Vốn nghĩ là xe bị đâm như thế, ông chủ cửa hàng lần này xong rồi.

Thế nhưng khi Trần Hạo bước qua xem xét liền kinh ngạc phát hiện ông chủ cửa hàng không biết việc gì xảy ra bước xuống xe, mặc dù trên người có chút vết thương, nhưng cũng không đáng ngại.

Điều này khiến Trần Hạo rất kinh ngạc.

Người này mệnh cũng rất cứng, bị xe đâm như thế mà vẫn không chết. Chẳng lẽ là do kiên trì làm việc thiện mấy chục năm nên có công đức hộ thân?

- Đại, đại sư, xong, tôi sắp xong rồi.

Ông chủ cửa hàng mặc dù không bị thương nặng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hoảng sợ.

Trần Hạo hỏi:

- Sao thế?

Ông chủ cửa hàng đưa tay ra, sau đó Trần Hạo nhìn thấy một lá bùa bị xé nát.

Thế này...

- Chuyện này..., chúng ta trước tiên xem người lái xe hàng kia đi, tai nạn xe lần này cũng không phải ngoài ý muốn đâu.

Trần Hạo bước lên xem xét xe hàng.

Hắn bước đến đầu xe hàng thì thấy máu chảy khắp nơi, lái xe gục trên tay lái, đã lâm vào hôn mê.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn nhìn thấy, sức sống của người lái xe hàng đang nhanh chóng yếu đi, hiển nhiên là đang tràn ngập nguy cơ.

Điều này khiến Trần Hạo càng thêm tức giận.

Đúng là quá càn quấy, vì trả thù mà liên lụy đến người vô tội, chuyện này đã đến điểm mấu chốt của ta.

Trần Hạo không nói hai lời, mở cửa xe, đi lên lôi người lái xe hàng ra.

Người lái xe này là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, hiện tại y không chỉ bị thương ở đầu, ngực cũng bị rách một vết rất sâu lộ ra cả xương trắng. Một cái chân cũng vụn vẹo.

- Đại sư, làm sao bây giờ?

Ông chủ cửa hàng đi đến bên cạnh Trần Hạo, run rẩy hỏi.

Trần Hạo tức giận:

- Vội cái gì, gọi xe cứu thương đi.

- Hả?

- Hả cái rắm, cứu người quan trọng hơn.

Trần Hạo nói xong liền rút điện thoại ra, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Ông chủ cửa hàng cũng kịp phản ứng, cũng lấy điện thoại đi động ra gọi 120.

Khi tai nạn xe cộ xảy ra đã hấp dẫn rất nhiều người đến xem.

Nếp sống ở Cổ Thành rất tốt, nhìn thấy có tai nạn xe cộ, mọi người đều tới hỗ trợ.

Không bao lâu sau, cảnh sát và xe cứu thương đã đến nơi.

Người bị thương được sơ cứu qua rồi mang đi, nhưng phải có người cùng đi, Trần Hạo để ông chủ cửa hàng đi cùng.

Ông chủ cửa hàng muốn nói lại thôi.

Nhưng sau khi Trần Hạo đưa cho ông ta một miếng ngọc phật, ông chủ cửa hàng cuối cùng cũng an tâm một chút, sau đó cùng xe cứu thương rời đi.

Sau đó cảnh sát đến hỏi thăm chi tiết sự việc xảy ra, Trần Hạo ở lại trả lời, cũng không oán giận.

Tai nạn xe lần này không phải do cố ý, mà là bị oán khí ảnh hưởng, hẳn không thể trách người lái xe hàng đang bị trọng thương kia.

Ghi chép xong, để lại phương thức liên lạc, cảnh sát liền rời đi.

Xe bị đâm hỏng sẽ có xe kéo đến kéo đi.

Tất cả kết thúc, Trần Hạo nhìn về phía oán khí tàn niệm đang bao phủ trên xe của mình, hừ lạnh một tiếng.

Chết oan muốn trả thù, nên trả thù người trong cuộc thôi, thậm chí trả thù con cháu của người trong cuộc cũng có thể lý giải. Nhưng lại không tiếc hi sinh người vô tội để báo thù, việc này quá đáng rồi.

Đã kết oán với ta, vậy quá trình người trả thù xem như kết thúc.

Giả bộ đi vào trong xe lấy đồ vật, Trần Hạo âm thầm bỏ một viên lòi cầu vào trong xe. Sau đó lặng lẽ rời đi.

Chờ hẳn đi không lâu sau, lòi cầu ở trong xe đột nhiên nổ tung, dòng điện tràn ngập thân xe.

Mắt của người bình thường không thể nào nhìn thấy, oán khí tàn niệm nồng đậm bao quanh xe nhanh chóng biến mất. Trong khoảnh khắc, tất cả oán khí hóa thành hư không.

Mấy người còn đang vây xem bị giật mình, nhưng khi nhìn lại, dòng điện đã biến mất, chỉ còn khói xanh bốc lên, mấy người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đang chuẩn bị bắt xe đi nhờ, điện thoại của Trần Hạo vang lên, là ông chủ cửa hàng gọi tới, trước đó người phụ nữ kia muốn xin số, hẳn cũng ghi lại số.

Điện thoại kết nối, ông chủ cửa hàng cổ quái nói:

- Đại sư, tài xế kia chết rồi.

Trần Hạo không cảm thấy ngoài ý muốn, trước đó hẳn dùng Âm Dương Nhân đã phát hiện sinh cơ của người lái xe đang nhanh chóng trôi đi, tỉ lệ có thể cứu sống quá nhỏ.

- Chết rồi thì liên hệ với gia đình của anh ta đi, tài xế này cũng bị anh liên luy, nhìn tình huống trong nhà họ thế nào, nếu khó khăn, anh hãy giúp một tay.

Trần Hạo nói.

Ông chủ cửa hàng nói:

- Không thành vấn đề. Mấu chốt là tài xế này không biết tên là gì, người ở đâu, trên người y không có thẻ căn cước, cũng không có giấy phép lái xe, trên người chỉ có mấy chục đồng, làm sao liên hệ.

A...

Trần Hạo sững sốt.

Một tài xế xe hàng, khi lái xe lại không mang theo thẻ căn cước, không mang theo giấy lái xe, không có bằng lái?

- Có phải bị rơi ở trong xe rồi không? Để em trở về tìm xem.

Trần Hạo cúp điện thoại, xoay người lại.

Lúc này xe kéo đã tới, đang xử lý.

Sau khi Trần Hạo trao đổi một chút, hất đi vào xe hàng tìm kiếm.

Nhưng thẻ căn cước hay giấy phép lái xe cũng không tìm được, ngược lại nhìn thấy một thanh khảm đao.

Hai mắt Trần Hạo khẽ trợn tròn.

Ta ngất, tài xế này lái xe không mang theo chứng minh, lại mang theo đao? Sao thế, khi gặp phải cảnh sát giao thông, muốn chuẩn bị dùng đao để nói chuyện?

Trong lòng thầm nhủ, Trần Hạo cảm thấy có vấn đề.

Không có giấy chứng minh thân phận, trên xe mang theo đao, tài xế này không phải người bình thường.

Xuống xe, Trần Hạo lại gọi điện cho ông chủ cửa hàng.

- Thế nào đại sư, có tìm được không?

Ông chủ cửa hàng hỏi thăm.

Trần Hạo nói:

- Không tìm được gì, chỉ thấy một cây đao.

- Đao?

Ông chủ cửa hàng ngạc nhiên.

Trần Hạo nói:

- Trước đừnđ để ý tới thân nhân của y, em lập tức tới ngay.

Không bao lâu sau, Trần Hạo đã đến bệnh viện, ông chủ cửa hàng đã xử lý qua vết thương đang đứng ở cửa bệnh viện chờ đợi.

Nhìn thấy Trần Hạo, ông chủ cửa hàng vội vàng tiến lên nói:

- Đại sư, tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Tài xế này có phải là có vấn đề không.

Trần Hạo nói:

- Cũng không chắc nữa, anh dẫn em đi xem thi thể y đi.

Ông chủ cửa hàng dẫn đường, đi vào phòng chứa thi thể trong bệnh viện, Trần Hạo liền nhìn thấy thi thể tài xế lái xe kia.

Sau đó Trần Hạo cũng nhìn thấy bên cạnh thi thể có một hư ảnh, hồn phách của tài xế lái xe mặt mũi tràn đầy oán hận và không cam lòng.

Chương 332: Ông Chủ Cửa Hàng Tốt Số

- Huynh đệ, chết không cam tâm?

Trần Hạo trực tiếp đi đến trước hồn phách tài xế lái xe, mở miệng nói.

Hồn phách tài xế lái xe nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Không cần giật mình, ta nhìn thấy ngươi, không phải chỉ là quỷ sao, hơn nữa ngươi chút nữa đã đâm chết chúng ta, làm sao? Ngươi cố ý đâm vào chúng ta?

Hồn phách của tài xế xe hàng đột nhiên quát lên:

- Mẹ nhà các ngươi, nếu không phải là các ngươi cản đường của lão tử, ta đã sớm chém chết tiểu tiện nhân kia, hiện tại lão tử chết rồi, tiểu tiện nhân có thể quang minh chính đại gian dứ với người khác, lão tử sẽ chơi chết các ngươi.

Nói xong, hồn phách tài xế xe hàng phản nộ phóng tới Trần Hạo, nhưng khi bay tới gần, một tia sáng lóe lên, hồn phách tài xế xe hàng kêu lên thảm thiết rồi bắn ra ngoài.

Trần Hạo cũng mặc kệ hồn phách tài xế xe hàng, suy tư nói:

- Hóa ra là muốn đi giết người, ta hiểu được, sát khí của ngươi quá nặng, nên mới hấp dẫn oán khí tàn hồn kia, ảnh hưởng đến việc ngươi đi báo thù, chắc chắn, thật sự là trùng hợp, mệnh trời đã định ngươi đáng chết.

- Ngươi mới đáng chết, lão tử, lão tử...

Hồn phách tài xế xe hàng gào lớn, nhưng khi Trần Hạo nhìn qua, y lại im bật, một nửa lời nói bị ngăn ở yết hầu, đột nhiên gào khóc lên:

- Ta thật sự bị báo ứng, ô ô ô ô ô, hối hận lúc trước không..., ô ô ô ô...

Nhìn một người đàn ông khóc thương tâm như vậy, Trần Hạo nói:

- Xem ra là một người có chuyện cũ đây, Nhưng chuyện xưa của người không có quan hệ gì với ta, hãy tự giải quyết bản tâ trong lòng, tạm biệt.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía ông chủ cửa hàng vẻ mặt mờ mịt không hiểu, không biết Trần Hạo đang nói chuyện với ai:

- Chúng ta đi thôi.

Dù trong lòng ông chủ cửa hàng lão tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn theo Trần Hạo rời đi.

Hồn phách của tài xế xe hàng kịp phản ứng lại, vội vàng đứng lên nói:

- Đừng vội đi mà, ta có việc muốn nhờ người giúp, van cầu người giúp ta.

Ding: Quý chết uống Triệu Gia Hà, âm hồn một ngày, hoàn thành di nguyện, không có ban thưởng.

Phốc...

Trần Hạo vừa đi đến cửa, nghe được thông báo này chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Ta kháo, nhiệm vụ không có ban thưởng là sao? Hệ thống người đạo này tâm trạng không tốt ư?

Nhưng hệ thống cũng đã nói rõ, hoàn thành nhiệm vụ cũng không có ban thưởng, quý này cũng không đáng để giúp.

Cho nên làm như hoàn toàn không thấy hồn phách của tài xế xe hàng, Trần Hạo bước ra khỏi phòng chứa thi thể.

Hồn phách tài xế xe hàng vốn định đuổi theo, nhưng bị ánh mặt trời chiếu trên người, lập tức kêu thảm rồi rút lui, hồn phách trở nên càng ngày càng tan rã.

Đến khi cách xa phòng chứa thi thể, ông chủ cửa hàng cuối cùng nhin không được hỏi:

- Đại sư, vừa rồi cậu là...

Trần Hạo nói:

- Nói chuyện với hồn phách tài xế xe hàng, người này vốn muốn đi giết người, cho nên khi đi ngang qua cửa tiệm của anh, bị oán khí trong tàn hồn ảnh hưởng, lúc này mới đâm vào chúng ta.

- A!

Ông chủ cửa hàng lão tròn tròn hai mắt.

- A cái gì, chuyện này cũng tốt, vốn dĩ em còn nghĩ tài xế này vô tội bị liên lụy, hiện tại đã biết y cũng không phải người tốt lành gì, không cần anh đền bù, không nói chuyện kia nữa, em vẫn cần đền bù, xe này vẫn phải báo hỏng, anh xem đó mà làm.

Trần Hạo nói.

Ông chủ cửa hàng im lặng.

Trọng điểm không phải việc này mà.

- Đại sư, chuyện xe thì dễ nói, lúc về sẽ mua cho cậu một xe mới, đảm bảo sẽ khiến cậu hài lòng. Nhưng cậu nói tiệm của anh có oán khí tàn niệm?

Ông chủ cửa hàng yếu ớt hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Đúng vậy, sao thế?

Ông chủ cửa hàng khóc không ra nước mắt.

Lại còn sao thế?

Đó là nhà ta, nhà ta có oán niệm của tàn hồn, như thế ta còn ở thế nào? Đây không phải là lừa ta chứ.

- Khụ khụ, đại sư, cậu hãy mở lòng từ bi, giúp anh giải quyết oán khí kia đi, ân oán của tổ tiên, không có quan hệ gì tới anh mà, hơn nữa anh luôn làm việc thiện tích đức, chưa từng lười biếng, về sau cũng sẽ kiên trì, cam đoan sẽ tự mình đi làm, nể tình anh thiện tâm, đại sư cậu hãy cứu anh đi.

Ông chủ cửa hàng tội nghiệp nói.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nhìn ông chủ cửa hàng.

Oán niệm tàn hồn kia sau khi đắc tội mình, đã sớm tan thành mây khói, vừa rồi chỉ đơn giản hù dọa y một chút, để y không thay đổi tâm tính, về sau không quên việc thiện, đối xử tốt với tất cả mọi người.

Nhưng người chỉ mở một cửa hàng, thế mà lại có tiền như vậy? Có phải là làm mấy việc không đúng đắn hay không?

- Đại ca, việc giúp anh cũng không có vấn đề gì, chuyện của anh đơn giản hơn chuyện của Tiểu Hoa. Chỉ là đại ca à, tiền của anh không ít, thật sự chỉ mở một cửa hàng thôi ư?

Trần Hạo ý vị nhìn ông chủ cửa hàng nói.

Ông chủ cửa hàng cười khan nói:

- Đại sư, cậu đừng hiểu lầm, từ sau khi đổi nghề, lão Phùng anh chưa từng làm việc gì trái với lương tâm, anh rất trong

sạch đấy, luôn làm việc thiện tích đức. Tiền này là vợ anh để lại cho anh.

- Để lại?

Trần Hạo kinh ngạc.

Ông chủ cửa hàng khẽ ho một tiếng, hơi đắc ý nói:

- Mặc dù Phùng gia anh năm này nối tiếp năm khác làm việc thiện, của cải dư không nhiều, nhưng tổ tiên anh nói thế nào cũng là sư gia, thư hương thế gia, từ nhỏ anh đã nghiên cứu cổ văn, cũng coi như có văn chương. Khi anh còn trẻ cũng được coi là tướng mạo thanh tú, hào hoa phong nhã, tương đối được người khác yêu thích, sau đó liền gặp được tình yêu của mình.

- Sau đó tình yêu của anh để lại tiền cho anh?

Trần Hạo nhìn ông ta chém gió, trêu tức hỏi lại.

Ông chủ cửa hàng vội vàng nói:

- Đại sư đừng hiểu nhầm, vợ anh cũng chưa ly hôn với anh, chỉ vì xuất thân của cô ấy rất cao, cha mẹ cô ấy không đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ, vợ anh chống đối lại, cuối cùng đạt thành hiệp nghị, trừ phi anh có thể đạt được yêu cầu cơ bản của nhà bọn họ, họ sẽ đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ.

Nói đến chuyện này, ông chủ cửa hàng lại thở dài nói:

- Vợ anh yêu cầu anh ra ngoài xông xáo, dốc sức gây dựng sự nghiệp, danh chính ngôn thuận. Thế nhưng tổ tiên anh quy định, cửa hàng vàng mã nhất định phải mở ba đời, anh vừa lúc chính là đời thứ ba, làm sao có thể tùy tiện vứt bỏ, kết quả là đàm phán không thành, vợ anh trong cơn tức giận nên chuyển ra ở riêng, từ đó về sau mỗi tháng đúng hạn chuyển tiền cho anh, nói là một phần mười thu nhập của cô ấy, dùng để dưỡng lão, đến khi nào anh nghĩ thông suốt, thì lúc đó nàng mới

không gửi tiền, còn về đoàn tụ với anh. Kết quả việc này đã kéo dài hai mươi năm.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, đây là người đang khoe khoang, khẳng định là người đang khoe khoang.

Nhìn bản mặt khi mở nhọn râu cá trê của người, lại có người yêu người không thay đổi hai mươi năm. Mỗi ngày kiếm tiền nuôi người?

Trời ơi, người này chẳng lẽ chính là nữ thanh niên vì yêu mà cuồng nhiệt trong truyền thuyết?

Trần Hạo đột nhiên không còn tâm tư nói chuyện nữa.

- Ừm, cứ vậy đi.

Qua loa bỏ lại một câu, Trần Hạo tăng nhanh bước chân.

Ông chủ cửa hàng vội vàng nói:

- Đại sư, vậy còn chuyện của anh.

Trần Hạo cũng không quay đầu lại mà nói:

- Không có chuyện gì, oán niệm tàn hồn trong nhà anh đã bị em đánh tan, sẽ không có ảnh hưởng gì nữa, nếu anh muốn đoàn tụ với vợ thì đi đi, người phụ nữ tốt như vậy, cứ như vậy mà ở riêng, thật sự là có lỗi với người ta.

Ông chủ cửa hàng sững sốt, nhìn Trần Hạo đi xa, im lặng thật lâu.

Ra khỏi bệnh viện, Trần Hạo bắt xe, quay lại Tam Thủy Quan.

Vừa mới tiến vào cửa Đạo quan, đột nhiên tiếng chi chi gấp rút vang lên.

Trần Hạo nhìn lại, liền thấy một con sóc lông trắng chạy tới, nhìn rất nóng lòng.

Sau đó lam hồ điệp cũng bay tới, mở miệng nói:

- Đại sư ca ca không xong, Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng bị bắt rồi.

- Hả...

Chương 333: Vu Sơn Thần Nữ

- Bị bắt?

Trần Hạo bị lời nói của lam hồ điệp làm cho sợ ngây người.

Ở trong Vu Sơn, còn có kẻ có thể giam Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng sao? Ai mà trâu bò thế... uầy, sẽ không là Vu Sơn thần nữ chứ?

Trần Hạo hỏi:

- Vu Sơn thần nữ làm?

Lam hồ điệp hơi kinh ngạc:

- Tại sao đại sư ca ca lại biết?

Ta kháo, thật đúng là nàng, đây là chuyện gì? Duyên phận ư?

Nhưng nghĩ đến bị Vu Sơn thần nữ, Trần Hạo có chút bận tâm, mèo mun thì không quan trọng, nhưng còn gà ngốc... Ngạch, vị Vu Sơn thần nữ này không phải đến gà cũng không tha chứ?

Con gà kia nếu như bị làm bần, Tiểu Hoàng lông vũ hoa lệ kia, coi như biến thành... lông vũ lốm đốm vàng, a... hẳn cũng có chút chờ mong nhìn xem.

Trần Hạo hỏi:

- Lai lịch của Vu Sơn thần nữ này là gì, tại sao lại muốn giam Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng?

Lam hồ điệp nói:

- Đầu to nói, Vu Sơn thần nữ là một cấm kỵ ở Vu Sơn, nó vốn là một đầu kim ngân măng xà đạo hạnh trăm năm, hai năm trước không biết tu luyện cái gì, biến thành một giấc mộng linh cấm kỵ trong Vu Sơn, tự xưng là Vu Sơn thần nữ. Đầu to và Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng ở trong núi sâu tìm linh sâm, ngoài ý muốn xâm nhập vào trong mộng cảnh cấm kỵ. Đầu to đợi rất lâu cũng không thấy Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng đi ra nên chạy về xin giúp đỡ.

Lông mày Trần Hạo cau lại.

Vào được mà ra không được, má nó, Vu Sơn thần nữ kia không phải thật sự sẽ phi lễ với con gà ngốc kia chứ? Thôi đi, với tính khí kia của gà ngốc, tuyệt đối sẽ không chấp nhận giao lưu khác loài, nếu mà nó bị làm bản, tuyệt đối sẽ không chết không thôi.

- Tùng thử đạo hữu, phiền người dẫn đường, chúng ta đi xem một chút.

Trần Hạo mở miệng nói ra.

Con sóc lông trắng nghe thế liền vội vàng gật đầu.

Đi sau con sóc, mang theo Lam hồ điệp, một nhóm đi thẳng đến phía sau núi.

Một đường trèo đèo lội suối, sau khoảng hai giờ, Trần Hạo liền thấy một cảnh đẹp như trên trời.

Bốn phía cỏ cây tươi tốt, chim hót hoa nở, nước róc rách từ vách đá chảy xuống tạo thành đầm, chảy xuôi thành sông, lan tràn đến dưới hẻm núi, hình thành lên một thác nước vô cùng hùng vĩ.

Con sóc lông trắng chỉ chỉ, giấc mộng cấm kỵ kia ở trong thủy động dưới núi này, đây cũng là nơi tiềm tu của kim ngân măng xà.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, quả nhiên phát hiện, dưới đầm nước kia có một khí tức quý dị ngưng tụ, giống khí tức của Tiểu Hoa đến mấy phần.

Đi tới trước cổng, Trần Hạo thoải mái bước tới, sau đó cất cao giọng nói:

- Tam Thủy Quan Trần Hạo, đến đây tiếp kiến Vu Sơn thần nữ, mong rằng có thể gặp một lần.

Tiếng nói truyền ra, khí tức cổ quái phía trên đầm nước lập tức động dậy.

Không bao lâu sau, nước trong đầm nước đột nhiên khuấy động, sau đó chậm rãi nâng lên, tạo thành một cánh cửa.

Trần Hạo thấy thế, suy nghĩ một chút rồi cất bước đi tới.

Con sóc lông trắng có chút luống cuống, nhưng nhìn thấy Lam hồ điệp không do dự đi theo, nó cũng đành phải theo ở phía sau.

Vượt qua cửa nước, trước mắt Trần Hạo trở lên rộng rãi sáng sủa, gặp được một cảnh tượng tựa như tiên cảnh.

Nơi này mặt đất phun sương mù, xoay tròn như mây, các loại kỳ hoa dị thảo cùng nhau nở rộ, tỏa ra hương khí mê người.

Ánh mắt hần khẽ động, Trần Hạo liền thấy một đạo lưu quang bay thấp tới trước mặt, hóa thành một bóng dáng của nữ tử.

Nữ tử có bộ dáng mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, ngũ quan tuyệt mỹ, da thịt trắng nõn bóng loáng, mái tóc đen nhánh cũng kiểu tóc đẹp mắt, dáng người thon thả, mặc váy màu trắng, duyên dáng yêu kiều, tựa như tiên nữ.

Lộ ra thân ảnh, nữ tử nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt mừng rỡ, tựa như rất kích động, không kịp chờ đợi mở miệng nói:

- Người là đạo sĩ ở Tam Thủy Quan?

Hề...

Hai mắt Trần Hạo khẽ trợn lên.

Cảm giác này không đúng, hào phóng sáng sủa như vậy, linh động lại nhiệt tình, đây không phải tiên nữ sao? Sao hẳn có cảm giác như bé gái nhà bên thê, khí chất thần tiên kia khi nàng vừa mở miệng nói đã lập tức biến mất không còn sót lại chút gì.

- Đúng vậy.

- Vậy là người là người tốt sao?

- Cũng... tạm được.

- Ta muốn cầu người giúp một chút, người có thể đáp ứng hay không?

Ding: Yêu hồn Vu Tú Tú, ly hồn hai năm, hoàn thành linh nguyện, ban thưởng Hạc Giấy Điểm Linh Thuật.

Hả...

Đến đây lại có nhiệm vụ?

Trần Hạo có chút bất ngờ.

Ta đến đây để tìm Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng, tại sao lại có nhiệm vụ?

Mà đây là Vu Sơn thần nữ sao? Đây không giống Tiểu Hoa nói, người này nào phải người vừa gặp mặt đã nói không ngừng, hoàn toàn không có ý tốt? Chẳng lẽ do ta không đẹp trai như Tiểu Hoa ?

- Khụ khụ, xin hỏi, người là Vu Sơn thần nữ?

Trần Hạo hỏi thăm.

Nữ tử nhanh chóng gật đầu, chờ mong nói:

- Người sẽ giúp ta sao?

Trần Hạo dờ khóc dờ cười, đành phải đáp lời:

- Người muốn ta giúp, cũng phải nói rõ muốn ta giúp cái gì chứ.

Vẻ mặt nữ tử lập tức trở nên tức giận, nhưng như thế Trần Hạo nhìn vào lại cảm thấy có chút đáng yêu.

- Hừ, nhân loại quá xảo hoạt, quá ghê tởm, chiếm tiện nghi xong lại bỏ chạy, làm hại ta trong lúc tu luyện máu chót lại bị kẹt lại, hiện tại không lên không xuống được, khó chịu chết đi thôi.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Nữ nhân này rõ ràng nói chuyện đàng hoàng, vì sao ta có cảm giác không được tự nhiên?

- Ta không rõ ý người.

Trần Hạo hỏi tường tận.

Vu Sơn thần nữ đành phải giải thích rõ ràng.

Hóa ra Vu Sơn thần nữ vốn là một kim ngân mãng xà dị chủng, sống trong khe núi, thơ ngây vô tư, tự do tự tại. Gặp được cơ duyên nuốt một vật không biết tên, sau đó đột nhiên Nhập Đạo, tu luyện thần nữ nhập mộng pháp.

Hai năm trước, Vu Sơn thần nữ cuối cùng cũng tu luyện xong cơ sở thần nữ nhập mộng pháp, bắt đầu ngưng tụ thần thông của thần nữ mộng môn.

Kim ngân mãng xà đơn thuần không hiểu, không biết thần thông tu hành máu chót của thần nữ mộng môn này cần âm dương giao hội, mây mưa nhập mộng.

Trong lúc mơ hồ, hấp dẫn hồn phách của một người đến.

Sau khi hiểu rõ, kim ngân măng xà cuối cùng cũng hiểu rõ, thế là thần hồn tương giao, đáng tiếc hồn phách của người kia quá yếu, bảy lần mới thành công tiến vào huyền chi cảnh giới, kết quả khi thần nữ mộng sắp thành công, hồn phách của người kia lại bỏ chạy.

Việc này không thành nên thần nữ mộng không thể viên mãn, hóa thành giấc mộng cảm ký.

Không chỉ có như thế, trong lúc mây mưa, một bộ phận Yêu hồn của kim ngân măng xà còn bị hồn phách người kia mang đi, đây chính là ăn xong lau sạch còn mượn gió bẻ măng.

Dựa theo lợi dạy của Vu Sơn thần nữ, trạng thái này của nó không được kéo dài, nếu không thể tìm về một bộ phận Yêu hồn, mượn nhờ hồn phách của người kia để hoàn thành mộng cảnh sau cùng, nó sẽ xong đời, từ nay về sau phải đoạn tuyệt với đại đạo.

Nghe xong lời này, Trần Hạo dở khóc dở cười.

Vốn cho rằng chuyện của Tiểu Hoa là do Vu Sơn thần nữ hại người.

Không nghĩ tới ở trong đó còn có nguyên nhân như vậy, trời đất xui khiến, cũng không biết nói ai đúng ai sai.

Kim ngân măng xà? Không thể nói là nó sai, dù sao nó cũng không phải hại người, người lại đối với người còn có chỗ tốt.

Tiểu Hoa, càng không có, trong lúc mơ hồ hồn phách bị dẫn dắt, còn bị chơi bảy lần, sau đó chịu hai năm thống khổ của kim ngân.

Cũng may mình là một tu sĩ bình tĩnh, nếu gặp phải một tu sĩ tính tình nóng nảy, đi lên đã đánh, sợ là hiểu lầm vĩnh viễn cũng không thể giải được.

- Hóa ra là như vậy, chuyện này dễ giải quyết, ta có thể giúp ngươi, à, nhưng thần nữ đạo hữu, ta có hai linh sủng tiến vào nơi này, không...

Trần Hạo còn chưa nói xong, nữ tử liền gọi vào:

- Miêu yêu và Kê yêu kia là của nhà ngươi à, mau mang chúng đi đi, còn tưởng rằng bọn chúng có thể giúp ta, hầu hạ bọn chúng ăn ngon uống sướng, kết quả bọn chúng ăn uống no đủ, còn muốn ta giúp chúng nó bắt linh sâm, ta còn không thể ra khỏi nơi này được mà, quá đáng.

Trần Hạo:

- ...

Chương 334: Ước Định Đầu Pháp

- Ò ó o o!

Vu Sơn thần nữ vừa mới nói xong, tiếng gà gáy đã vang lên.

Sau đó mèo mun và gà ngốc chạy ra.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun và gà ngốc, trên mặt lộ ra vẻ cười mà như không.

Hắn mới rời nhà hai ngày, vừa về đến nơi còn chưa kịp nghỉ ngơi đã nghe được tin hai tên nhóc này bị giam, phải trèo đèo lội suối tới cứu các người, lại phát hiện các người sống vui vẻ đắc ý như thế, ha ha.

- Làm sao? Ta nói sai sao? Các người xông vào nhà ta, ăn của ta uống của ta, còn muốn ta hỗ trợ các người tìm linh sâm? Hừ, linh sâm kia tinh thông thuật độn thổ, vạn phần cảnh giác, gió thổi cỏ lay thoáng qua, nó đã trốn xa trăm dặm, các người coi ta là thần tiên hả, muốn bắt là có thể bắt.

Vu Tú Tú tức giận mở miệng.

Gà ngốc trừng mắt, kêu loạn lên.

Lam hồ điệp bay đến vai Trần Hạo, nhỏ giọng nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, Vu Tú Tú lừa gạt bọn chúng, lúc chúng ăn thì không nói phải hỗ trợ nó, đợi chúng ăn xong lại nói, rõ ràng là cố ý.

Vu Tú Tú có chút xấu hổ, nhưng vẫn là hung hờn nói:

- Nhưng các người cũng đã ăn mà, ta lấy ra mật hoa suối nhường hai mươi năm trân quý, rất bỏ thân thể, chẳng lẽ các

ngươi không nên hỗ trợ một chút sao?

Gà ngốc:

- ...

Trần Hạo đã hiểu rõ, Vu Tú Tú này chính là bị bệnh cấp tính lên chạy loạn tìm cách chữa, nhìn thấy có đồng đạo đến, không thể rời khỏi mộng linh của nó, chỉ có thể dùng mưu kế để áp chế.

Được rồi, nó có kế sách, gà ngốc cũng có đôi sách, chỉ ăn thôi thì không tính, muốn nhờ giúp đỡ thì phải trả thù lao khác.

Chậc chậc, đây là học ai?

- Khụ khụ, thần nữ đạo hữu, chuyện này muốn giúp ngươi, chẳng lẽ phải đem hồn phách của người kia đến mới được sao?

Trần Hạo chen vào nói nói.

Vu Tú Tú vội vàng nói:

- Không cần như thế, đạo hữu chỉ cần mang theo mộng linh của ta tiến vào trong giấc mộng của y, thu Yêu hồn của ta về, để ta có thể tiếp tục tu hành, y cũng sẽ không xảy ra việc gì, chỉ là y bỏ lỡ cảnh giới huyền diệu sau cùng, chỗ tốt đạt được nhiều lắm cũng chỉ là sống lâu trăm tuổi, nhưng không thể mượn cảnh giới huyền diệu này để lĩnh ngộ cơ duyên Nhập Đạo.

Trần Hạo gật đầu:

- Vậy thì tốt, việc này ta tiếp nhận, trong vòng hai ngày nhất định sẽ hỗ trợ đạo hữu.

Vu Tú Tú đại hỉ, vẻ mặt chân thành mà nói:

- Tạ ơn đạo hữu, ngươi là một người tốt.

Trần Hạo:

- ...

Thương nghị xong, Trần Hạo liền nhận lấy Vu Tú Tú cho hẳn một đoàn ánh sáng như mộng như ảo, sau đó mang theo an mèo mun cùng gà ngốc sợ hãi bắt rời đi.

Quay lại Đạo quan, lúc này Trần Hạo mới nhìn mèo mun và gà ngốc, ánh mắt ý vị thâm trường.

Mèo mun bỏ nhào vào chân Trần Hạo, meo meo nũng nịu, gà ngốc thì co lại thành một đoàn, đáng vẻ sợ hãi.

Trần Hạo nói:

- Yên lặng.

Mèo mun lập tức trở nên nhu thuận.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Không cần lo lắng, ta sẽ không trừng phạt các ngươi.

Hai mắt mèo mun và gà ngốc sáng lên.

- Nhưng các ngươi cũng rảnh thật, cứ chạy loạn như thế thì không được, lần này còn may, nếu không may gặp phải yêu vật xấu thì sao? Các ngươi đánh không lại thì sao? Cho nên vì an toàn của các ngươi, ta quyết định bố trí nhiệm vụ tu luyện cho các ngươi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, về sau các ngươi chơi cái gì ta cũng mặc kệ.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun:

- Tiểu Hắc, ngươi có thần đao hộ thân, nhưng của trình độ thần đao còn quá thấp, uy lực cũng tạm tạm, ta muốn ngươi vận dụng nó đến trình độ thiên biến vạn hóa, một đao đoạn thủy, ừ, chính là nước trong khe núi kia, ta muốn sau khi nước bị tách ra, trong vòng ba giây không thể hợp lại. Tán thì huyền hóa vô định, khó lòng phòng bị.

Mèo mun:

- ...

Trần Hạo lại nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc run run một cái.

Trần Hạo liền mở miệng nói:

- Tiểu Hoàng, cơ duyên của ngươi không chênh lệch so với Tiểu Hắc, nhưng mỗi lần ngươi chiến đấu chỉ có thể đánh lén, chuyện này quá xấu hổ, cho nên ta yêu cầu ngươi, thần thông hóa đá kia có thể liên tục phun ra, nếu ngươi có thể nắm giữ hoàn toàn thần thông hóa đá, phát xạ như súng máy, ai đến cũng không sợ. Còn có thần thông vòng sáng của ngươi, mặc dù rất lợi hại, nhưng công kích quá đơn nhất, ta muốn ngươi tu luyện ít nhất tới mức có thể phun ra ba vòng .

Gà ngốc:

- ...

Sau khi nói xong, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Các ngươi cũng có thể lười biếng, nhưng ta định ra quy củ, từ hôm nay bắt đầu, Tam Thủy Quan chúng ta cứ bảy ngày sẽ đấu pháp một lần, toàn bộ đều phải tham dự, đạt được hạng nhất, nghỉ hai ngày, tùy ý chơi đùa, còn có thể một mình ra ngoài ăn tiệc, cuối năm tính tổng xếp thứ nhất, có thể một mình đi du lịch nước ngoài. Kẻ nào đứng nhất từ dưới lên, thì phải thành thành thật thật ở nhà, chỗ nào cũng không được đi.

- Đại sư ca ca, ta cũng phải tham gia sao?

Lam hồ điệp yếu ớt hỏi.

Trần Hạo nói:

- Đương nhiên, ngươi cả ngày chỉ biết ăn, ngươi có đạo hạnh trăm năm, nếu không phải y vào huyền thuật, ngươi dám nói ngươi đánh thắng được Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng sao?

Lam hồ điệp không phục nói:

- Huyền thuật cũng là thần thông của ta.

- Đúng vậy a, nhưng nếu đụng phải người có thể phá vỡ huyền thuật thì sao? Ví dụ ta, người nói người sẽ bị ta chặt mấy đao?

Trần Hạo giống như cười mà không cười hỏi.

Lam hồ điệp:

- ...

Meo ô!

Mèo mun đột nhiên kêu một tiếng, mắt mèo sáng rực, khí thế hung hăng.

Gà ngốc cũng kêu lên, nhìn chăm chăm Trần Hạo, hai mắt nhỏ tựa như có chút miệt thị.

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, nếu là người đứng thứ nhất từ dưới lên thì sao bây giờ?

Trần Hạo nói:

- Ta đứng thứ nhất từ dưới lên, các người nói cái gì thì ta làm cái đó.

Mèo mun lập tức hưng phấn kêu lên, gà ngốc lại phản bác nó.

Mèo mun kinh ngạc, meo ô vài tiếng.

Gà ngốc kêu lên.

Lam hồ điệp nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, nếu người đứng thứ nhất từ dưới lên, sẽ phải mặc nữ trang.

Trần Hạo:

- ...

Ngọa tào, Tiêu Hoàng nhà ta sao thế? Người biết quá nhiều đi, người muốn phát triển theo hướng gà tặc sao?

Nhìn xem ba tiểu yêu, Trần Hạo cắn răng nói:

- Được, nữ trang thì nữ trang, hắc hắc, tạo áp lực cho các người, không ngờ các người lại muốn hỏ ta, rất tốt, chúng ta đấu pháp phân cao thấp.

Gà ngốc vỗ cánh phành phạch, bộ dáng rất kiêu ngạo.

Đấu pháp? Gà đại gia ta từ trước đến nay đều không sợ.

Sau khi đạt thành hiệp nghị, mèo mun và gà ngốc liền chạy.

Hạo ca mặc nữ trang a, vô cùng chờ mong.

Vì mục tiêu này, nhất định bọn chúng phải cố gắng tu luyện, nhất định phải làm cho hắc biết, áp bức chúng ta, sẽ phải trả giá thật lớn.

Lam hồ điệp cũng không hút mật nữa, bắt đầu nghiên cứu thần thông của mình.

Vô duyên vô cớ lại tham gia một trò chơi như thế, nó cảm giác, nếu không cẩn thận tu luyện, chờ đến lúc thật đấu pháp, nó khẳng định sẽ rất thảm.

Mắt thấy mấy tiểu yêu ra sức tản ra bốn phía, trong lòng Trần Hạo rất hài lòng.

Hắn không có người nào chỉ điểm, chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Nhưng mấy tiểu yêu đi theo hắn, hắn không thể không chịu trách nhiệm, nhất định phải quản giáo chặt chẽ, nếu không chúng đi lầm đường thì phải xử lý ra sao?

Ngày thứ hai, Trần Hạo lại rời khỏi Đạo quan.

Nếu hắn đã đồng ý giúp Vu Sơn thần nữ thì nói lời phải giữ lời, hoàn thành nhiệm vụ này sớm một chút, trở về cố gắng tu luyện.

Nếu không thật sự sẽ bị mèo mun và gà ngốc đánh đến mức không có lực trở tay, như vậy sẽ rất mất mặt, đáng về mình mặc nữ trang, Trần Hạo không dám nghĩ tới.

Đón xe xong, Trần Hạo gọi điện thoại cho người phụ nữ trung niên, nói rõ với bà ấy, để con trai của bà uống rượu, nhất định phải uống say.

Người phụ nữ không hiểu, nhưng sau khi Trần Hạo nói có thể trị hết bệnh cho y, người phụ nữ trung niên liền đồng ý.

Chờ Trần Hạo đến nhà người phụ nữ đó, thấy Tiểu Hoa nằm ở trên giường, mặt mũi đỏ ửng.

Cũng không cần nói nhảm, Trần Hạo trực tiếp xuất ra mộng linh dẫn Vu Sơn thần nữ.

Tia sáng mộng ảo, trực tiếp dung nhập vào trong thân thể Tiểu Hoa.

Lát sau, trên thân Tiểu Hoa hiện lên biến hóa thần kỳ, từng mảnh ban đồng tiền biến mất, hiện lên màu da bình thường.

Chương 335: Chuẩn Bị Thi Đấu

Tốt quá!

Người phụ nữ trung niên vô cùng vui mừng, hai tay bịt miệng, trong mắt hiện lên nước mắt.

Hai năm, con trai bà đã bị thế này hai năm, cái gọi là tổn thương trên thân con, đau nhức trong lòng mẹ, con trai bà không dễ chịu, mỗi ngày trôi qua bà đều không an lòng.

Bây giờ cuối cùng con trai bà cũng có chuyển biến tốt đẹp, trong lòng bà cũng có thể an tâm rồi.

Chờ thêm một lát, mộng linh dần hiện ra ngoài thân tiểu Hoa, dừng lại một chút rồi phá không bay đi.

Nhìn một màn này, mắt người phụ nữ lộ vẻ ngạc nhiên.

Trần Hạo cười nói:

- Nói thật, con của dì bị thế này đúng là chịu tội nhưng cũng gặp được cơ duyên. Vu Sơn thần nữ là một người tu hành, có đạo hạnh trăm năm, âm dương kết hợp, từ nay về sau con của dì chỉ cần tu dưỡng thân thể, sẽ có thể sống lâu trăm tuổi.

Người phụ nữ nghe thế đầu tiên là rất vui mừng, sau đó sửng sốt, theo bản năng nói:

- Vu Sơn thần nữ kia đã một trăm tuổi? Vậy nàng không phải là một lão bà bà sao?

Trần Hạo:

- ...

Ngọa tào, bà chú ý trọng điểm gì thế? Con trai sống lâu trăm tuổi tốt biết bao nhiêu, bà lại nghĩ đến Vu Sơn thân nữ một trăm tuổi. Tôi còn chưa nói Vu Sơn thân nữ kia là măng xà đặc đạo, con của bà đã làm Hứa Tiên đó.

- Người tu hành và người bình thường không giống, tôi giải thích thì dì cũng không hiểu, dù sao Tiểu Hoa cũng đã không sao, sau này thân thể sẽ rất tốt, dì cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Trần Hạo cười ngắt lời.

Người phụ nữ trung niên miễn cưỡng lộ ra một nụ cười:

- Được, Tiểu Hoa không sao là được, việc này phiền phức đại sư.

- Chuyện lần này đã giải quyết xong, nếu dì không có chuyện khác, tôi xin cáo từ.

Trần Hạo mỉm cười nói.

Ánh mắt người phụ nữ khẽ nhúc nhích, mở miệng nói:

- Đại sư chờ một lát.

Nói xong, phụ nữ đi ra ngoài, một lát sau đã trở lại, đưa cho Trần Hạo một cái thẻ, chân thành nói:

- Đây là một chút tâm ý, đại sư đã cứu con trai tôi, tôi chỉ là một người phụ nữ ở nhà, cũng không biết phải báo đáp thế nào, chỉ có chút tục vật, mong đại sư không ghét bỏ.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, liền nhận lấy, gật đầu nói:

- Vậy tôi không khách khí, tôi ở Tam Thủy Quan, nếu như sau này Tiểu Hoa có vấn đề gì, cứ tới tìm tôi.

Người phụ nữ trung niên lộ ra vẻ mặt tươi cười, nói lời cảm ơn rồi tiễn Trần Hạo ra ngoài cửa.

Quay lại Đạo quan, Trần Hạo không thấy mèo mun và gà ngốc đâu, thậm chí Lam hồ điệp cũng không thấy.

Nhưng lần này, Trần Hạo không lo lắng cho chúng nữa.

Ba tiểu yêu kia khẳng định là đang vụng trộm tu hành, đây là chuyện tốt, chỉ cần mọi người trở nên mạnh hơn, về sau đội ngũ này mới có thể càng ra sức, kẻ nào đến cũng không sợ.

Trần Hạo cũng không dây dưa nữa, bắt đầu tự mình tu luyện.

Trước mắt hắn nắm giữ bốn loại thần thông chủ yếu là Thiên Cương Kiếm, Thiên Cương Bộ, Chưởng Tâm Lô, Hồ Phong thần thông, những thần thông khác không phải còn chưa tu luyện đến mức đạt được hiệu quả thì chính là tiểu pháp thuật phổ thông, không có bao nhiêu tác dụng.

Mà Chưởng Tâm Lô bởi vì cảm ngộ lôi pháp, hiện tại đã tăng lên tới cực hạn, chỉ cần thuần thục nắm giữ là được.

Trần Hạo tu luyện chủ yếu vẫn là Thiên Cương Kiếm phối hợp Thiên Cương Bộ, hiện tại hai loại thần thông này vẫn ở giai đoạn sơ cấp, đối phó tiểu yêu tiểu quý phổ thông vẫn được, nhưng gặp phải yêu vật lợi hại thì căn bản sẽ vô dụng.

Không phải thần thông không lợi hại, mà là người không đủ lực.

Cho nên Trần Hạo phải cố gắng tu luyện, không ngừng tìm tòi, không ngừng tiến bộ.

Khi hắn đang chuyên tâm tu luyện, đột nhiên thanh âm hệ thống vang lên.

Trần Hạo tưởng rằng nhiệm vụ của Vu Sơn thần nữ hoàn thành, tập trung xem xét.

Thế nhưng lần tập trung xem xét này làm Trần Hạo rất sững sốt.

Ding: Quý tỵ sát Thu Ngũ, đạo linh uổng mạng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng Mệnh Tướng Thuật.

Nhiệm vụ Thu Ngũ.

Hoàn thành?

Kia...

Sắc mặt Trần Hạo trở lên ngưng trọng.

Chấp niệm của Thu Ngũ chính là kim giáp cương thi kia, kim giáp cương thi bất diệt, chấp niệm của ông không tiêu tan.

Bây giờ nhiệm vụ hoàn thành, nói cách khác, kim giáp cương thi đã tan biến, thế nhưng dù sao trạng thái của Thu Ngũ cũng là đạo linh, mặc dù pháp bảo rất lợi hại, nhưng hoàn thành được chấp niệm, khả năng lớn nhất chính là đã đồng quy vu tận.

Nói cách khác...

Trầm mặc một lát, Trần Hạo ngẩng mặt về phương bắc, chấp tay thi lễ.

Hắn biết bản thân không làm được như Thu Ngũ, nhưng đối với loại người này, Trần Hạo vẫn tôn trọng từ tận đáy lòng.

Sau đó Trần Hạo cũng không còn tâm tư tu hành nữa, hắn ngồi xuống, bắt đầu xem xét ban thưởng của nhiệm vụ này.

Vừa động ý niệm, vô số tin tức truyền vào đại não, không ngừng bị Trần Hạo hấp thu.

Một lát sau, trên mặt Trần Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Mệnh Tướng Thuật này, thế mà có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau với Âm Dương Nhân.

Dùng mắt xem khí, lấy khí phán mệnh, mọi việc bình thường xem không thấu, hiện tại đều có thể xem thấu sinh tử tuổi thọ.

Có thể nói, nắm giữ Mệnh Tướng Thuật, người bình thường ở trước mặt hắn, hắn chỉ cần tùy tiện nhìn một cái sẽ không sót gì, có tai nạn gì cũng sẽ sáng tỏ.

Có thần thông này, nếu hắn không chuyên tâm tu hành, chỉ bằng thủ đoạn này, cuộc sống tuyệt đối có thể trôi qua phong sinh thủy khởi, trở thành đại sư xem tướng bậc nhất.

Nhưng... Trần Hạo không cao hứng.

Tuy đây là thủ đoạn rất lợi hại, nhưng có tác dụng quái gì? Bây giờ hắn chủ yếu chuyên tâm tu hành, căn bản không cần giúp người đoán mệnh để phát tài.

Nếu muốn kiếm tiền, thủ đoạn của hắn có rất nhiều, chỉ cần linh hương đã có thể để hắn kiếm đầy bồn đầy bát, nhưng làm vậy có ý tứ sao? Tiền có nhiều hơn cũng chỉ là số lượng, đối với hắn, mua không được pháp lực, cũng không mua được thần thông, tác dụng duy nhất chính là có thể sống mơ mơ màng màng qua ngày, nhưng nếu muốn trải qua cuộc sống như vậy, hắn cần gì phải tu hành khổ cực như thế, chỉ cần khả năng hiện giờ của hắn đã đủ rồi.

Lắc đầu, Trần Hạo không quan tâm đến Mệnh Tướng Thuật.

Có lẽ sau này ra ngoài hành đạo sẽ dùng tới được, nhưng hiện tại... hắn vẫn nên tiếp tục cố gắng tu luyện thì hơn.

Không thể thật sự bị mèo mun và gà ngốc đánh bại, sau đó mất mặt mà mặc nữ trang, sau này hắn xem như mất hết mặt mũi, không thể tỏ ra uy vũ nữa.

Thu liễm tâm tư, hắn tiếp tục khổ tu.

Thời gian như nước chảy, tu hành không để ý thời gian.

Đến một ngày, Trần Hạo cuối cùng cũng nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ Vu Sơn thần nữ, đạt được thuật Hạc Giấy Điểm Linh.

Đây chính là thủ đoạn hạc giấy đưa tin.

Dùng pháp thuật tạo hạc giấy để truyền đạt tin tức.

Đương nhiên, hạc giấy đưa tin này, chỉ có người tu hành mới có thể thu được, sau đó thu được tin tức cần truyền đạt.

Cho dù người bình thường lấy được hạc giấy, cũng không thể xem tin tức bên trong.

Nhưng hạc giấy đưa tin có một khuyết điểm, chính là chỉ dùng được trong khoảng cách ngắn.

Hạc giấy được làm phép, có thể truyền đạt tin tức trong vòng trăm dặm, vượt qua khoảng cách này sẽ không nhận được.

Đối với thần thông này, Trần Hạo thờ dài, xem ra muốn liên lạc ngàn vạn dặm, vẫn phải dùng phi kiếm truyền thư, giấy và kiếm khác nhau, nhìn vào liền thấy rõ chênh lệch.

- Đại sư ca ca, đã đến giờ.

Khi Trần Hạo đang nghiên cứu hạc giấy đưa tin, Lam hồ điệp đột nhiên bay tới.

Trần Hạo sững sờ:

- Đến thời gian gì?

Lam hồ điệp nói:

- Thời gian đấu pháp đây, đại sư ca ca nói bảy ngày một lần, hôm nay vừa vặn đã đến lúc, chẳng lẽ đại sư ca ca đã quên?

Trần Hạo im lặng.

Ta kháo, các người có cần vội vã như thế không? Nhớ rõ ràng như thế. Hay là nói, các người rất muốn biết, trong đội ngũ ai mới là người lợi hại nhất?

Ha ha, cái này còn cần phải nói sao, nhất định chính là ta rồi, cho dù đạo hạnh có chút chênh lệch, nhưng thần thông có thể đền bù, lời pháp của ca đã đại thành, ai có thể tranh phong?

Muốn bị điện giật cứ việc nói thẳng, ca thỏa mãn tâm nguyện cho các người.

Dứt bỏ tạp niệm, Trần Hạo cười nói:

- Được, gọi Tiểu Hắc Tiểu Hoàng tới, chúng ta chơi đùa một chút.

Chương 336: Gà Ngốc Âm Hiềm

Rất nhanh, mèo mun và gà ngốc lại tới.

Trận đấu pháp lần đầu tiên trong Tam Thủy Quan chính thức bắt đầu.

Người tham dự gồm có: Trần Hạo, mèo mun, gà ngốc, Lam hồ điệp.

Không có Bạch Lộ vì nàng đang bế quan.

Không có Tiểu Tiểu Hắc, Tiểu Tiểu Bạch vì chúng vẫn còn nhỏ, ở một bên làm khán giả.

Không có rùa lửa, vì nó bị mèo mun chơi chán rồi ném cho Tiểu Tiểu Hắc và Tiểu Tiểu Bạch thay phiên nhau chơi, trước mắt đang ở dưới vuốt của Tiểu Tiểu Bạch, trở thành công cụ mài răng.

Khổ tu mấy ngày, mèo mun và gà ngốc đều hăng hái, đối với trận đấu pháp này, bọn chúng tràn đầy lòng tin.

Lam hồ điệp rất bình tĩnh, đạo hạnh của nó cao nhất, mấy ngày nay lại khác khổ suy nghĩ cách dùng thần thông, cho dù không thể đứng thứ nhất, cũng nhất định không bị đội sổ.

Trần Hạo đương nhiên cũng tự tin mười phần.

Lôi pháp của hắn đã đại thành, ca xem các người có sợ hay không.

Hôm nay ta muốn để các người biết, ta có chỗ dựa là hệ thống, dựa vào cái gì mà trở thành lão đại của các người.

- Đại sư ca ca, đấu pháp thi đấu như thế nào?

Lam hồ điệp hỏi.

Trần Hạo lấy ra mấy mảnh giấy, mở miệng nói:

- Bốn mảnh giấy này, bên trong có hai mảnh chữ màu đỏ, hai mảnh chữ màu đen, đỏ và đỏ đôi chiến, đen và đen đôi chiến, cuối cùng quyết thắng thua.

Nói xong, Trần Hạo vung tay lên, bốn mảnh giấy rơi xuống đất, nói:

- Đến đây, chọn một mảnh đi, lấy rồi thì không được hối hận.

Mèo mun lấy một mảnh, gà ngốc mở một mảnh, lam hồ điệp đậu trên một mảnh giấy.

Trần Hạo nhặt mảnh giấy còn lại, cười nói:

- Nào, chúng ta mở ra xem.

Từng mảnh giấy được mở ra, theo thứ tự là, Trần Hạo đen, mèo mun đỏ, gà ngốc đen, Lam hồ điệp đỏ.

Trần Hạo nói:

- Được, hiện tại là ta đấu pháp với Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc và Lam...

Hắn còn chưa nói xong, gà ngốc đột nhiên há mồm phun ra một vòng sáng.

Huu, một vòng ánh sáng chụp trúng vào Trần Hạo.

Lần thứ nhất tự mình trải nghiệm vòng sáng thần thông của gà ngốc, Trần Hạo cuối cùng cũng hiểu đối thủ trước kia bị nó buộc bên trong, vì sao không có sức phản kháng.

Vàng sáng thần thông này, phát ra một lực lượng quý dị, nhìn như không cường đại, nhưng đặc biệt cổ quái, nhập vào thân thể, pháp lực của mình trong nháy mắt bị chặn trong đan

phủ, giống như thần thông bị chặn mất, khiến Trần Hạo không có cách nào điều động một chút pháp lực.

Ngạc nhiên nhìn về phía gà ngốc, Trần Hạo hỏi:

- Tiểu Hoàng, chiến đấu còn chưa bắt đầu mà.

Gà ngốc đắc ý vỗ cánh.

Lam hồ điệp phiên dịch nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, người nói cùng nó đấu pháp.

Trần Hạo chán nản:

- Ta đang tuyên bố phương thức đối chiến, không phải nói lập tức chiến đấu, mau thả ta ra.

Gà ngốc khinh bỉ nhìn Trần Hạo, vỗ cánh kêu.

Lam hồ điệp phiên dịch nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, đấu pháp chân chính, đối thủ sẽ không cho nó thời gian, phải tốc chiến tốc thắng, không cho đối thủ thời gian phản ứng.

Trần Hạo:

- ...

Gà ngốc lại vỗ cánh kêu.

Lam hồ điệp nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, người bị đào thải.

Trần Hạo:

- ...

Hắn không biết phải nói gì, mẹ nó ta còn chưa bắt đầu, vậy mà đã bị đào thải? Hắn đã nói là sẽ để ba tiểu yêu trải nghiệm loi pháp mạnh mẽ cơ mà?

Ngọa tào, con gà chết tiệt kia lại âm hiểm như thế, thừa lúc ta tuyên bố phương thức lại coi thành lúc bắt đầu, mẹ nó, người chơi xấu!

Thế nhưng muốn phản bác lại thì Trần Hạo lại nói không nên lời.

Nếu thật sự đấu pháp, sao còn có tuyên bố, sau đó quy củ lên đài, rồi bắt đầu người tới ta đi, đây là nói nhảm, người quy củ như vậy đã sớm đi đầu thai mấy lần.

Đối thủ như gà ngốc, trực tiếp phân thắng bại, có ý thức đấu pháp sinh tử, đây mới là thật sự đấu pháp.

Mẹ nó, ta coi các người là thân nhân, chỉ là so tài mà thôi, con gà chết tiệt kia thế mà lại làm bộ với ta!

Trong lòng uất ức, Trần Hạo cũng không biết nói gì, đen mặt đi đến cạnh Tiểu Tiểu Hắc Tiểu Tiểu Bạch, trở thành người xem.

Lúc này, mèo mun bắt đầu tranh đấu với lam hồ điệp.

Hai tiểu yêu thật sự rất nghiêm túc, mèo mun biến thân, đại đao khảm đỏ biến thành hơn 10 thanh tiểu đao, vây thành vòng tròn lơ lửng, khí thế bức người.

Lam hồ điệp bay múa trên không trung, dùng băng pháp hộ thân, sử dụng huyền thuật bao phủ, thân hình của nó nháy mắt đã biến mất.

Nhưng mèo mun lại trực tiếp nhắm mắt, sau đó không ché phi đao bay đầy trời, tốc độ kia cực nhanh, trong tích tắc đã hóa thành một cái bóng màu đen.

Lam hồ điệp không dám trực tiếp chống đỡ, lạng lẽ tránh đi.

Nhưng mà nó vừa động, mèo mun đột nhiên oa ô một tiếng, thân ảnh bay vọt lên, sau đó những phi đao đang xoay quanh

kia dần hạ xuống, trở thành bậc thang để mèo mun bay lên không, đuổi theo lam hồ điệp.

Trên thân lam hồ điệp lóe lên lam quang, ngưng tụ thành mấy chục đạo băng nhận, công kích đến mèo mun như mưa to gió lớn.

Mèo mun vẫn nhắm mắt như cũ, thân ảnh chớp động, phi đao bay quanh thân va chạm với băng nhận, mỗi cái đều vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó vượt mèo vung lên, một thanh phi đao phá không, nhanh như thiểm điện phóng tới lam hồ điệp.

Mắt thấy mình sắp bị một đao phân thân, lam hồ điệp quá sợ hãi, vội vàng kêu to:

- Ta nhận thua.

Nghe tiếng kêu này, phi đao chỉ còn cách nửa mét nữa là chém trúng lam hồ điệp bỗng dừng lại giữa hư không, sau đó quay lại, hợp với phi đao đang xoay quanh, hóa thành đao cánh, giúp mèo mun hạ xuống.

Lam hồ điệp có chút hãi hùng, ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Hắc, tại sao huyền thuật của ta không có hiệu quả với ngươi.

Mèo mun bình tĩnh meo ô vài tiếng.

Lam hồ điệp kinh ngạc nói:

- Ngươi nói trong truyền thừa kia có biện pháp đối kháng huyền thuật, hơn nữa còn có thể khóa chặt quỹ tích pháp lực, thật là lợi hại!

Suy nghĩ một lát, lam hồ điệp tiếp tục nói:

- Ta hiểu rồi, là băng pháp của ta chưa tu luyện đến đại thành, khi thi triển, có pháp lực tiêu tán, nên mới bị ngươi cảm

giác được, về sau ta nhất định cố gắng tu luyện băng pháp, tranh thủ đề pháp lực không tiêu tán, còn nữa, đao của ngươi thật là lợi hại, không thể chống lại.

Mèo mun nhìn thoáng qua Lam hồ điệp, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn thán phục.

Tiểu hồ điệp này mặc dù thích ăn ngon một chút, nhưng rất thông minh, nó chỉ nói vài lời đã có thể bắt lấy mấu chốt, cộng thêm đao hạnh mạnh hơn nó, xem ra sau này nếu tiếp tục đối đầu, có lẽ nó sẽ không đơn giản thắng được như hôm nay.

Mèo mun cũng thắng, sau đó chính là gà và mèo đầu.

Trần Hạo nhìn trận đấu ngắn ngủi mà đặc sắc giữa mèo mun và lam hồ điệp, tầm mắt được mở rộng, uất ức trong lòng cũng vơi bớt một chút, bắt đầu hiếu kì gà ngốc với mèo mun, ai mạnh hơn.

Lúc này, gà ngốc ngẩng đầu uốn ngực đi tới giữa sân, giăng co với mèo mun.

Khi trong lòng Trần Hạo đầy chờ mong, đột nhiên gà ngốc vỗ cánh gọi, sau đó quay người rời sân.

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Tình huống như thế là sao?

Lam hồ điệp bay tới nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, nó nhận thua.

Trần Hạo:

- ...

- Tiểu Hoàng, không thể làm như thế được, đấu pháp có quy định, sao có thể nhận thua, nhất định phải đánh.

Trần Hạo không đồng ý, mở miệng nói ra.

Âm hiểm đánh lén ta, còn muốn nhẹ nhõm vượt qua, làm sao có thể.

Gà ngóc lại vỗ cánh kêu.

Lam hồ điệp phiên dịch nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói nó cùng Tiểu Hắc luôn ở cùng một chỗ tu luyện, đánh mỗi ngày, nhưng đánh không thắng.

Trần Hạo:

- ...

Gà ngóc tiếp tục vỗ cánh kêu, hai mắt lóe vẻ hưng phấn.

Lam hồ điệp chần chờ một chút, vẫn phiên dịch nói:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hoàng nói, người đứng thứ nhất từ dưới lên, phải mặc nữ trang.

Trần Hạo:

- ...

Ngọa tào, hấn quên trừng phạt này, lần này sẽ mất hết mặt mũi rồi.

Chương 337: Gặp Nhiệm Vụ

- Không đúng, ta không phải đứng hạng bát.

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Trần Hạo mở miệng, lớn tiếng phản bác.

Nói xong, ánh mắt Trần Hạo sáng rực nhìn về phía lam hồ điệp nói:

- Tiểu Lam, hai ta phải đánh một trận, ta thua, ta mới là đứng hạng bát.

Lam hồ điệp nói:

- Đại sư ca ca, ngươi đã thua.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Chúng ta không phải còn không có... hả.

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo trợn mắt hà mồm nhìn một đạo băng nhận từ phía sau lưng chuyển đến trước mặt.

Lam hồ điệp tiếp tục nói:

- Ta cảm thấy Tiểu Hoàng nói rất đúng, đấu pháp phải nhân cơ hội đối phương không kịp chuẩn bị, không cho đối thủ thời gian phản ứng, đại sư ca ca, ngươi thua.

Trần Hạo:

- ...

Tiểu Lam, ngươi thay đổi, ngươi không còn là tiểu hồ điệp đơn thuần đáng yêu ngày xưa nữa.

Ngươi trúng độc của con gà chết tiết kia rồi, ngươi có biết không, ngươi như thế là không tốt.

Phành phạch!

Gà ngốc hung phấn kêu lên.

Mèo mun cũng tò mò nhìn Trần Hạo.

Hạo ca mặc nữ trang, sẽ có hình dáng gì?

Trâm mặc một lát, Trần Hạo thở dài nói:

- Có chơi có chịu, ta nhận. Nhưng ba vị tiểu khả ái, mặc nữ trang mà thôi, không tính là gì, ta cũng không quan tâm. Chỉ là, nếu như dùng thạch nhũ để đổi nữ trang, các ngươi đồng ý không?

Gà ngốc khinh bỉ nhìn Trần Hạo.

Lam hồ điệp yếu ớt nói:

- Ta có thể chọn thạch nhũ, nhưng Tiểu Hắc là hạng nhất, nó định đoạt.

Trần Hạo cố gắng nở một nụ cười, chờ mong nhìn về phía mèo mun.

Gà ngốc vội vàng vỗ cánh kêu, như muốn mèo mun không được đáp ứng.

Chỉ là thạch nhũ, làm sao có thể so sánh với việc Hạo ca mặc nữ trang.

Mèo mun ngoẹo đầu, tựa hồ đang suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, mèo mun meo ô hai tiếng.

Gà ngốc tựa hồ bị kích thích, vỗ cánh kêu, dáng vẻ tức giận.

Lam hồ điệp thất vọng phiên dịch:

- Đại sư ca ca, Tiểu Hắc nói cự tuyệt, nhưng Tiểu Hắc nói, muốn ngươi mặc cho nó nhìn, có thể không cho Tiểu Hoàng với ta nhìn.

Trần Hạo:

- ...

Lần đấu pháp đầu tiên ở Tam Thủy Quan hoàn mỹ kết thúc.

Kết quả là, mèo mun hạng nhất, Trần Hạo hạng bát, ở giữa hai tên là khu vực an toàn, không tính.

Sau khi đấu pháp xong, đoàn đội đổi tên, đổi thành Tiểu Hắc đoàn đội.

Phần thưởng là: Cùng mèo mun dạo chơi Vu Vân trong một ngày.

Không sai, Trần Hạo cuối cũng vẫn không phải mặc nữ trang, thân là một nhân vật lớn trong tương lai, nếu thật sự mặc nữ trang, đó chính là vết nhơ cả đời hắn.

Sau một hồi cò kè mặc cả mới có phần thưởng này.

Gà ngọc biểu thị không phục, nhưng Trần Hạo không quan tâm.

Người cũng không phải hạng nhất, có tư cách gì mà không phục, muốn nhìn ca, đợi lần sau đấu pháp rồi nói, hừ, ngã một lần đã khôn hơn một chút, đến lúc đó còn muốn âm hiểm sau lưng ta, nằm mơ.

Một ngày nay đã qua một nửa, mèo mun cũng không muốn lãng phí, sau khi đấu pháp kết thúc, liền để Trần Hạo mang theo nó, lái xe mới mà hai ngày trước ông chủ cửa hàng vừa đưa tới đi đến Vu Vân.

Từ khi đoàn đội lớn mạnh, đây là lần thứ nhất Trần Hạo và mèo mun một mình ra ngoài.

Trần Hạo không có cảm giác gì, nhưng mèo mun lại hưng phấn không nhịn được.

Đã lâu mới được ở riêng với nhau.

Mặc dù ở cùng một chỗ với đồng bạn rất vui vẻ, nhưng so với lúc này, tựa hồ kém một chút cái gì.

Một đường phóng xe, đi vào Vu Vân, đầu tiên chính là đi ăn một bữa tiệc.

Sau khi ăn uống no đủ, lại đi công viên chơi trò chơi.

Ồ, những trò chơi ở công viên không cho tiểu động vật vào, mèo mun hiếm khi không nổi giận, mà lặng lẽ chui vào, quậy một trận.

Cuối cùng chính là tản bộ bốn phía.

Không phải người dẫn mèo, mà là mèo dẫn người.

Mèo mun đi phía trước, Trần Hạo đi theo, nó muốn đi đâu thì đi đó, Trần Hạo một đường phục vụ, muốn ăn cái gì, liếc mắt một cái, muốn uống cái gì, cũng liếc mắt một cái.

Trần Hạo thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của nó, không có biện pháp, ai bảo mình đứng thứ nhất từ dưới lên, cho dù là bị hổ, đó cũng là thua.

Một đường chơi đến khi bóng đêm buông xuống, mèo mun còn không muốn trở về.

Trần Hạo cũng là không nóng nảy, hấn vẫn một mực tu hành, khó có khi nhàn nhã một ngày, cảm giác này cũng không tệ.

Đi đến đầu đường, nhìn dòng xe đi lại, mọi người di chuyển, cảm nhận nhịp sống ở thành thị lớn này, đột nhiên trong lòng Trần Hạo sinh ra một loại linh ngộ.

Người thường bôn ba vì cuộc sống, tu hành khắp nơi cũng vì phát triển cuộc sống.

Lựa chọn không giống nhau, nhưng đều có một mục đích cuối cùng.

Phàm tục truy cầu công danh phú quý, tu hành truy cầu trường sinh đại đạo thì có gì khác biệt?

Đều là mục tiêu của cuộc đời, đều vì lựa chọn mục tiêu mà cố gắng.

Vinh hoa phú quý, có mấy người đạt được? Chúng sinh có trăm triệu, đa số đều trải qua cuộc sống tầm thường cả đời, đời đời kỳ vọng.

Tu sĩ cũng giống thế, Nhập Đạo khó, tu đạo khó, thành đạo càng khó.

Thật ra đông đảo mọi người, đều ở dưới bầu trời, không được siêu thoát, vạn vật đều là giun dế.

Lĩnh ngộ được việc này, đạo tâm của Trần Hạo lưu động, có vẻ tăng tiến không ít.

- Meo ô!

Đang chìm trong lĩnh ngộ, đột nhiên tiếng kêu mèo mun truyền đến.

Trần Hạo hoàn hồn nhìn lại, chợt híp mắt lại.

Ở phía trước không xa, có ba người đang đi đường, một nam một nữ, thân mật dựa sát vào nhau, không biết là tình lữ hay là vợ chồng.

Sau đôi nam nữ kia, một nữ nhân yên lặng đi theo, thân ảnh của nó có chút hư ảo, là một nữ quỷ.

Quan sát một lát, Trần Hạo tăng tốc độ đi theo, đi tới bên người nữ quỷ, quay đầu dò xét.

Nữ quỷ hơn bốn mươi tuổi, một mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng oán hận, chỉ là nàng không phải lệ quỷ hay ác quỷ, ngược lại thân ảnh có chút hư ảo, nhìn rất yếu.

Trần Hạo cũng đi theo, nữ quỷ vẫn không thèm nhìn Trần Hạo, chỉ nhìn chằm chằm đôi nam nữ trước mặt, đi theo họ.

Nhìn một lát, một chỗ quẹo ở đường đi, đôi nam nữ dựa sát vào nhau đã chuyển hướng.

Nữ quý đang muốn đi theo, Trần Hạo đưa tay ngăn cản nó.

Nữ quý đụng phải tay Trần Hạo, lập tức bị bắn trở về, nó hô lên một tiếng. Đáng tiếc không có người nào có thể nghe được.

Lúc này, cuối cùng nữ quý cũng nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt mê hoặc kính sợ.

Trần Hạo cười nói:

- Đại tỷ à, người và quý khác đường, em cảm thấy chị không nên đi theo người thì tốt hơn.

- Cậu thấy được tôi?

Hai mắt nữ quý sáng lên, kích động hỏi.

Trần Hạo sớm thành thói quen với vẻ ngạc nhiên của quý vật, gật đầu nói:

- Em nhìn thấy.

- Quá tốt rồi, cậu có thể giúp tôi một chút hay không, van cầu cậu, giúp tôi một chút.

Nữ quý một mặt cầu khẩn, trong mắt oán hận cùng âm lãnh đều biến mất, thay vào đó là bất lực cùng khát vọng.

Ding : Quý chết oan Tăng Vân Tú, oan hồn một năm lẻ ba tháng, hoàn thành di nguyện, ban thưởng Hoán Vũ thuật.

Tiếng của hệ thống không có gì bất ngờ xuất hiện, mà phần thưởng lần này làm Trần Hạo ngỡ ngàng.

Hoán vũ?

Ngọa tào, Hô Phong Hoán Vũ, ca muốn!

Không đúng, nữ quý này có oan khuất đến mức nào, nhiệm vụ phải khó khăn đến mức độ nào, lúc này mới có ban thưởng

lớn như thế?

Sau khi Trần Hạo vui mừng, trong lòng liền ngưng lại. Sau đó mở miệng nói:

- Đại tỷ à, hỗ trợ thì dễ nói, nhưng phải xem chị muốn tem giúp cái gì, nếu em có khả năng giúp đỡ, em sẽ đáp ứng.

Nữ quý đại hi, trong mắt đều là nước mắt, hóa thành âm khí tán đi. Sau đó nó mở miệng, nói rõ tình huống.

Nữ quý Tăng Vân Tú, sống đến bốn mươi hai, là một người dân bình thường ở thành phố Vu Vân, chồng tên Triệu Hiểu, chỉ là một tài xế, tám năm trước xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, để lại Tăng Vân Tú và một đứa con gái sống nương tựa lẫn nhau.

Khi còn sống nữ quý cùng chồng rất yêu nhau, sau khi chồng mất, cô không đi bước nữa, mà một mình nuôi dưỡng con gái, hi vọng cho con gái một mái nhà mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng đầy đủ tình thương của mẹ.

Nhưng tất cả lại bị một chuyện ở một năm rưỡi trước hủy sạch.

Nguyên nhân là con gái của cô gặp tai bay vạ gió, hơn nữa còn là không được tha thứ, làm cô hận không thể hóa thân lệ quỷ, hung ác trả thù.

Chương 338: Kinh Biến

Buổi chiều một ngày một năm rưỡi trước, một tin dữ khiến Tăng Vân Tú phải xin nghỉ làm sớm để đến bệnh viện.

Bởi vì con gái Triệu Linh Xảo của cô bị người khác hắt axit vào người.

Mặc dù được cứu giúp, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Triệu Linh Xảo cũng bị axit hắt vào làm bỏng da, nửa gương mặt, cổ, cánh tay, khắp nơi đều bị ăn mòn, nhìn vô cùng thê thảm.

Hơn nữa chuyện sau đó đã xảy ra, càng làm Tăng Vân Tú phần nộ đến bùng nổ.

Bởi vì ngày đó là ngày chủ nhật, con gái muốn cùng muốn bạn học đi dạo phố.

Nhưng đi qua một cửa hàng lại gặp cảnh đánh ghen, vợ cả phần nộ đến bắt tiểu tam, đột nhiên móc ra một bình axit, muốn hắt lên người tiểu tam.

Thế nhưng bị một người đàn ông che chở tiểu tam kia đẩy ra, bình axit cứ thế đổ lên thân thể Triệu Linh Xảo.

Chuyện này hoàn toàn là tai bay vạ gió, cả nhà các người ầu ẩu, dựa vào cái gì mà con gái ta bị liên lụy.

Nhưng chuyện này cũng chưa tính là gì, nhà gây tổn thương tới con gái cô có thể lực rất lớn, một mặt bọn chúng dựa vào quan hệ, một mặt lại âm thầm uy hiếp, muốn đưa ít tiền rồi đuổi đi coi như xong việc.

Tăng Vân Tú sao có thể đồng ý.

Làm bị thương con gái của ta, nhất định phải trả giá đắt, đây là công đạo, bao nhiêu tiền cũng không thể tha thứ.

Nhưng vì Tăng Vân Tú dây dưa, cuối cùng chính bản thân mình lại nhận lấy tai họa.

Vào một ngày cô đi làm về nhà, sức cùng lực kiệt nên không chú ý tới ở cửa nhà mình bị người khác đổ dầu xuống nên trong lúc không cẩn thận, Tăng Vân Tú bị trượt chân, đầu đâm vào vách tường, tử vong tại chỗ.

Sau khi Tăng Vân Tú chết đi, linh hồn không cam lòng, vẫn dây dưa với những kẻ đã làm Triệu Linh Xảo bị thương, sau đó biết được, dầu là bọn họ tìm người làm, vốn chỉ dự định hù dọa cô, để cô sợ hãi, không ngờ biến khéo thành vụng khiến cô tử vong.

Những kẻ này đã hại con gái lại còn giết cả mình, Tăng Vân Tú quả thực muốn nổi điên.

Thế nhưng hồn phách của cô quá yếu, muốn chuyển thành ác quỷ lệ quỷ cũng không dễ dàng, ngược lại hơn thời gian hơn một năm qua đi, vì thời gian theo dõi người quá lâu, bị sinh khí ảnh hưởng, nên đến quỷ phổ thông cũng không bằng.

Nghe xong chuyện của Tăng Vân Tú, Trần Hạo thở dài trong lòng, quả nhiên a, ban thưởng của nhiệm vụ lớn như thế nhất định sẽ không dễ dàng.

- Đại tỷ à, ý chị là muốn em giúp chị trả thù nhà đã hại chị sao?

Tăng Vân Tú vội vàng nói:

- Tôi không cần cậu giúp ta trả thù, tôi muốn cậu giúp tôi khuyên nhủ con gái, nó cũng đang chuẩn bị trả thù cả nhà kia.

Hả...

Trần Hạo sửng sốt, kinh ngạc nhìn Tăng Vân Tú.

Tăng Vân Tú giải thích nói:

- Sau khi tôi chết đi, con gái của tôi đã thay đổi, mấy tháng đầu nó vẫn im lặng không nói gì, nhưng rất nhanh sau đó, nó lại bắt đầu học mấy thứ cổ quái, học tập thám tử, xem các loại án kiện giết người, con gái của tôi còn mua dụng cụ, nghiên cứu thuốc nổ.

Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Ngọa tào, thực sự hoàn toàn không ngờ được.

Một em gái yếu đuối bị tổn thương, lại bị mất mẹ, không những không suy sụp tinh thần, ngược lại còn phấn khởi học kỹ thuật giết người, chuẩn bị báo thù rửa hận. Chắc chắn, em gái này, nhất định phải khen ngợi.

- Ách, chị à, không phải em nói, người một nhà kia đã hại các người đến mức này, việc con gái chị báo thù cũng không thể trách, con gái của chị làm hay lắm.

Trần Hạo mở miệng nói.

Tăng Vân Tú thở dài nói:

- Tôi muốn báo thù, nhưng tôi không muốn con gái của mình sau khi bị thương tổn như vậy, còn đi lên một con đường không có lối về.

Trần Hạo im lặng.

Từ góc độ của một người mẹ, cô nghĩ như vậy cũng không ngoài ý muốn, dù sao nếu thật sự phạm tội, vậy cũng không thể tha thứ.

Nghĩ một lát, Trần Hạo nói:

- Như vậy đi, chị hãy mang em tới nhà chị, em giúp chị và con gái của mình gặp mặt, nói chuyện rõ ràng.

Tăng Vân Tú vô cùng vui mừng gật đầu, liên tục cảm tạ.

Trở lại trên xe, mang theo mèo mun và Tăng Vân Tú, đi tới một khu chung cư.

Tiến vào một phòng ở tầng ba, Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát, khẽ giật mình, kinh ngạc nói:

- Chị à, con gái của chị hình như không có ở nhà.

Hả!

Tăng Vân Tú sững sờ, vội vàng xuyên qua cửa, tiến vào trong phòng.

Không bao lâu, Tăng Vân Tú ra, vội vàng mà nói:

- Đại sư, không xong rồi, con gái của tôi thật sự không ở nhà, còn có rất nhiều đồ vật cũng không có, nó khẳng định đã đi trả thù nhà kia, làm sao bây giờ, nên làm gì bây giờ?

Trần Hạo nói:

- Chị đừng vội, hôm nay chị không phải đang theo dõi người kia sao, người kia hẳn chưa trở về, chuyện còn chưa xảy ra, chúng ta còn có thể...

Trần Hạo còn chưa nói xong, Tăng Vân Tú lắc đầu nói:

- Đại sư không biết, sau khi con gái tôi bị tổn thương, cặp vợ chồng kia đã ly hôn, người tôi theo dõi chính là người chồng, còn người vợ ở chỗ khác.

Trần Hạo:

- ...

- Vậy chúng ta đi tới chỗ người vợ kia nhìn xem.

Trần Hạo nói xong cũng nhanh chóng xuống lầu.

Lái xe chở Tăng Vân Tú và mèo mun đi đến một khu chung cư khác, Trần Hạo giả bộ thân thích, hỏi thăm người vợ kia có

nhà hay không, kết quả biết được, người vợ kia đã đi khỏi nhà từ sáng, đến bây giờ chưa trở về.

Nghe được tin này, Trần Hạo và Tăng Vân Tú đều im lặng.

Một ngày còn chưa về, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Nhưng thành phố Vu Vân lớn như thế, Tăng Vân Tú cũng không biết con gái ở chỗ nào, sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì.

- Đại sư, làm sao bây giờ? Con gái của tôi sẽ không...

Tăng Vân Tú lo lắng nói.

Trần Hạo nghĩ nghĩ, nói:

- Chị không cần lo lắng, cũng không nhất định giống chị nghĩ, chị nghĩ kỹ xem nơi mà con gái của chị có khả năng đến, chúng ta lại đi tìm xem.

Tăng Vân Tú khổ sở nói:

- Còn có thể đi nơi nào, từ khi xảy ra chuyện, thân thích nhà chúng ta đều ít lui tới, sau khi tôi chết, con gái ở nhà một mình, cũng không có người đến quan tâm. Nếu như không phải muốn báo thù, nó sẽ không đi đâu cả.

Trần Hạo nói:

- Như vậy, nếu như con gái của chị muốn trả thù, khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho người chồng, chúng ta đi đến nơi người chồng ở để chờ, nếu như con gái của chị xuất hiện, chúng ta có thể ngăn cản.

Hai mắt Tăng Vân Tú sáng lên, vội vàng gật đầu.

Lái xe rời đi.

Còn chưa tới nơi Tăng Vân Tú chỉ.

Đột nhiên kính biến xuất hiện, một tiếng nổ to vang lên, âm thanh chấn động bốn phía.

Sau đó, Trần Hạo liền thấy, ở phía xa một tòa chung cư cao tầng xảy ra cháy nổ, ánh lửa bốc cao.

Tầng Vân Tú sợ hãi nói:

- Đó là nhà của người kia, con gái của tôi đã thật sự ra tay!

Trần Hạo cũng có chút trợn mắt há mồm.

Em gái này không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã chấn động như thế, hoàn toàn không cho người ta cơ hội cứu giúp.

Sau đó Trần Hạo tăng tốc, rất nhanh đã tới tòa nhà bị nổ.

Lúc này, do tiếng nổ làm kính động đến bốn phía, có người vội vàng chạy xa, cũng có người tới vây xem.

Trần Hạo nói với Tầng Vân Tú:

- Chị à, chị đi xem một chút xem con gái của chị có ở đây hay không, ở đây vừa mới nổ, chắc là cô ấy vẫn chưa đi xa.

Tầng Vân Tú gật gật đầu, thân ảnh lóe lên biến mất.

Trần Hạo lại nói với mèo mun:

- Tiểu Hắc, người cũng đi hỗ trợ.

Mèo mun gật đầu, cũng nhảy ra khỏi xe.

Nửa ngày hôm nay chơi rất vui vẻ, mèo mun vừa lòng thỏa ý, đối với việc đột nhiên xảy ra cũng không kháng cự.

Không bao lâu, Tầng Vân Tú đã trở về, kinh hoảng nói:

- Đại sư, tôi không nhìn thấy con gái, nhưng mà rất kỳ quái, trong phòng kia chỉ có một thi thể phụ nữ, không thấy thi thể của đàn ông.

Trần Hạo sững sờ:

- Không thấy người đàn ông?

Tăng Vân Tú gật đầu:

- Đại sư, có phải việc này không phải con gái của tôi làm ra, có phải là có người khác ra tay?

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Chị à, em cũng không biết, nhưng mà...

Còn chưa nói xong, đột nhiên mèo mun đã quay lại, tiếng kêu bén nhọn vang lên, ra hiệu Trần Hạo cùng nó đi qua.

Chương 339: Ta Giáo

Nha, Tiểu Hắc có phát hiện?

Trần Hạo thần sắc khẽ động, vội vàng đi theo mèo mun. Vòng qua đám người, đi vào một lối khác của tòa nhà cao tầng.

Đến nơi này, Tiểu Hắc đi tới một chỗ rồi kêu một tiếng.

Trần Hạo đi qua xem xét, lông mày nháy lên.

Trên mặt đất, hắn thấy được một cánh tay, nhìn giống như vừa bị chém đứt không lâu.

Vừa quan sát, Tăng Vân Tú đã kích động nói:

- Là khí tức của tên đàn ông cận bã kia, đây là tay của gã, gã quả nhiên không chết, chỉ bị bắt đi.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun:

- Tiểu Hắc, có thể căn cứ vào khí tức trên cái tay này đuổi theo hay không?

Mèo mun nhẹ gật đầu.

Trần Hạo liền lái xe tới, sau đó dưới sự chỉ điểm của mèo mun, một đường rời đi.

Sau bảy lần quặt tám lần rẽ, không biết từ lúc nào họ đã rời khỏi thành phố Vu Vân, đi tới bên ngoài một nhà máy ở vùng ngoại thành.

Đến nơi này, mèo mun kêu một tiếng, vượt mèo chỉ đến nhà máy.

Trần Hạo dừng xe, quan sát nhà máy.

Đây là một nhà máy đã đóng cửa rất lâu rồi, Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn phát hiện, trong nhà máy có không ít khí tức của người sống, cũng có một cỗ tà khí quý dị ẩn núp.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, khi hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên sắc mặt khẽ biến, quay đầu nhìn về phía cách đó không xa.

Hắn cảm giác được khí tức pháp lực, hơn nữa khí tức này còn không chỉ một.

Kỳ quái, nơi này tại sao có thể có tu sĩ? Trong đó dường như còn có một khí tức có chút quen thuộc, nhưng hắn không nghĩ ra là ai.

Quan sát tỉ mỉ một hồi, hắn phát hiện ở một chỗ âm u hẻo lánh, có một chiếc xe dừng lại.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, nói:

- Tiểu Hắc, đại tỷ, hai người ở trên xe chờ ta.

Nói xong, Trần Hạo xuống xe, đi về phía phát ra khí tức pháp lực.

Khi Trần Hạo đi về phía đó, hắn thả khí tức của mình ra.

Hắn không tu luyện công pháp, pháp lực của hắn, tất cả đều là ban thưởng khi làm nhiệm vụ.

Cho nên khi hắn muốn ẩn giấu pháp lực thì không một ai có thể thăm dò, trừ phi hắn chủ động phát ra.

Đã phát hiện ra đồng đạo, vì để tránh phiền phức, Trần Hạo chỉ có thể thả ra khí tức pháp lực của mình để chứng minh thân phận.

Sau khi hắn thả ra khí tức pháp lực, chiếc xe nơi âm u kia lập tức mở cửa xe, sau đó hai người đi xuống.

Khi đi tới gần, Trần Hạo dừng lại, có chút kinh ngạc.

Ô, thật sự có người quen.

Hai người xuống xe, là một nam một nữ.

Nam hơn ba mươi tuổi, dáng người khô ngô, lạnh lẽo nghiêm nghị, có chút nghiêm túc.

Nữ hai mươi tuổi, tóc dài ngang vai, khí chất thoát tục, chính là Kim Tiểu Linh, hảo tử muội mà Vương tử đã giới thiệu với mình.

Gặp được người quen, Trần Hạo nở nụ cười, bước qua, mở miệng nói:

- Kim tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ.

- Trần tiên sinh, anh giấu giếm đủ sâu nha, nếu không phải lần này nhìn thấy, tôi cũng không biết, anh lại là một vị đồng đạo.

Kim Tiểu Linh cũng mở miệng, vẻ mặt tươi cười như hoa, ý vị không rõ.

Trần Hạo nói:

- Sao có thể nói giấu giếm, chỉ là Kim tiểu thư không nhìn thấu thôi.

Kim Tiểu Linh cười nói:

- Ý của Trần tiên sinh là tu vi của tôi yếu, có mắt không biết Thái Sơn sao?

Trần Hạo nói:

- Làm sao dám, chỉ là tôi giỏi về ẩn giấu thôi.

Kim Tiểu Linh:

- ...

- Tiểu Linh quen vị đạo hữu này sao? Không giới thiệu một chút sao?

Đột nhiên nam tử nghiêm túc mở miệng nói.

Không đợi Kim Tiểu Linh giới thiệu, Trần Hạo đã chấp tay thi lễ:

- Tam Thủy Quan Trần Hạo, gặp qua đạo hữu.

Ánh mắt nam tử nghiêm túc khẽ động:

- Trần Hạo, tôi biết có một vị tán tu tên là Trần Hạo, không biết...

Trần Hạo nói:

- Ủm, chính là tôi.

- Hóa ra là Trần đạo hữu, tự thân Nhập Đạo, pháp lực thâm hậu, còn có linh sủng làm bạn, đạo hữu không hổ là thiên chi kiêu tử trong thế hệ mới của Đạo môn, hôm nay may mắn gặp được, Đái Vân thật lễ.

Nam tử nghiêm túc lộ ra một khuôn mặt tươi cười, sau đó đáp lễ lại.

Kim Tiểu Linh nghe được lời này, ánh mắt chớp động, ngạc nhiên nhìn về phía Trần Hạo.

Nếu đồng bạn của cô không nói, cô còn không biết Trần Hạo chính là vị thiên kiêu nổi tiếng trong Đạo môn, đây chính là người khiến rất nhiều nhân vật trong Ban Ngành Liên Quan đều phải sợ hãi thán phục, vô cùng có khả năng trở thành một trong những tu sĩ đỉnh phong trong tương lai. Chỉ tiếc là đã có hiệp nghị, nên không dễ lôi kéo.

- Đái Vân đạo hữu quá khen, chỉ là chút đạo hạnh tầm thường mà thôi, không đáng nhắc tới.

Trần Hạo khiêm tốn, cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, nên nói sang chuyện khác:

- Hai vị đạo hữu tới đây, chẳng lẽ cũng phát hiện nhà máy kia có vấn đề?

Đái Vân nói:

- Đúng vậy, nhà máy này là một chỗ tụ tập của một phân bộ tà giáo, chúng tôi cũng là từ trên mạng chặn được một chút tin tức mới phát hiện nơi này, đạo hữu chẳng lẽ cũng vì cái này mà đến?

Trần Hạo nói:

- Xem như thế đi, ở thành phố Vu Vân tôi gặp một nữ quý, nghe được chuyện thảm của nàng, con gái của nữ quý kia vô cùng có khả năng vì trả thù mà giết người, điều này sao có thể được, pháp luật nhân gia sao có thể cho phép, giết người là không đúng, vì thế tôi liền truy xét một hồi, kết quả là đi tới nơi này.”

Đái Vân:

- ...

Kim Tiểu Linh:

- ...

Người là một người trong giới tu hành, lại nói với chúng ta về pháp luật. Việc này thích hợp sao?

- Hóa ra là như vậy, thật là đúng lúc, chúng tôi lấy được tin tức, nói nơi này có hoạt động, đoán chắc không phải chuyện gì tốt, đạo hữu đã tới, không bằng chúng ta cùng hành động?

Đái Vân mở miệng nói ra.

Trần Hạo cười nói:

- Được, đánh kẻ phạm tội, người người đều có trách nhiệm.

- Tiểu Linh, thông báo một chút, bắt đầu hành động.

Thấy Trần Hạo đáp ứng, lúc này Đái Vân hạ lệnh.

Kim Tiểu Linh gật đầu.

Không bao lâu, Kim Tiểu Linh ở giữa, ba nam hai nữ, từ trên xe bước xuống, thêm cả Trần Hạo cùng đi về phía nhà máy.

Vừa đi, Trần Hạo vừa thăm dò hỏi:

- Đái Vân đạo hữu, anh nói đây là một phân bộ tà giáo? Là tà giáo gì? Chẳng lẽ ở thời đại thịnh thế này còn có yêu tà dám làm loạn?

Đái Vân nói:

- Nói là tà giáo, thật ra cũng không đúng, nói chính xác là một yêu nhân, lợi dụng lòng người, thu nhận tín đồ, sau đó thu thập ý niệm chúng sinh, muốn ngưng tụ tà phật pháp tương. Năm năm trước, yêu nhân này bị phát hiện, Ban Ngành Liên Quan chúng ta đã ra tay tiến đánh, đáng tiếc yêu tà cẩn thận, giỏi về ẩn tàng, chúng ta vẫn không tìm thấy chân thân của nó, diệt mấy nơi cũng không tiêu diệt được, vô cùng khó chơi.

Trần Hạo giật mình:

- Nói như vậy, tà giáo này cũng chỉ có một yêu nhân lợi hại, những kẻ khác đều là tín đồ phổ thông?

Đái Vân gật đầu:

- Đúng vậy, lần này phát hiện ra phân bộ này, chúng ta đã quan sát mấy ngày, đáng tiếc yêu nhân từ đầu đến cuối vẫn không hiện thân, hiển nhiên chân thân của nó không ở nơi này, đã như vậy, chỉ có thể triệt phá nơi này, phòng ngừa nhiều người dân vô tội bị tai họa.

Trần Hạo gật đầu.

Từ những tin tức này, Trần Hạo kết hợp với những gì mình biết, phân tích một số việc.

Triệu Linh Xảo kia là một cô gái trẻ, muốn có kế hoạch chu đáo chặt chẽ để trả thù, sợ rằng rất khó, có lẽ trong kế hoạch này có những kẻ trong tà giáo hỗ trợ, thậm chí có khả năng chính là tà giáo gây nên.

Dù sao muốn truyền bá tà giáo, còn không phải là ra tay từ người có nhu cầu sao, tình trạng như Triệu Linh Xảo là đối tượng tốt nhất để phát triển.

Một đường đi tới gần nhà máy, tường viện đơn giản kia căn bản không ngăn được một đám người có tu vi.

Xoay người trở ra, Đái Vân phân phó thuộc hạ tản ra, vây quanh nhà máy, mà Đái Vân và Trần Hạo ở một chỗ, đi vào từ cửa chính.

Xuyên qua một cánh cửa sắt, Trần Hạo nhìn thấy tình huống bên trong.

Ở giữa nhà máy rộng lớn, một cái đài được xây dựng, trên đó có một cái bàn, trên bàn có một bức tượng ba đầu bốn tay cao cỡ một người, vẻ mặt an lành như Phật tượng.

Xung quanh cái bàn, có mười người mặc tăng bào màu vàng, tất cả đều cạo đầu trọc, giống như người thần kinh, thân thể run rẩy, miệng lầm bầm hướng tới tượng Phật.

Chương 340: Chiếc Hộp Quý Đi

Đảo mắt một vòng, Trần Hạo thấy được ba người.

Một nam một nữ bị trói.

Nữ bị bịt kín miệng, vẻ mặt hoảng sợ, ô ô giãy dụa, nước mắt chảy ngang.

Nam bị chặt đứt một tay, đã hôn mê.

Một người khác, bị một cái áo khoác màu đen bao phủ, nhìn dáng người mảnh mai, tay phải còn cầm một thanh kiếm đao.

Nếu không có gì bất ngờ, hai người bị trói kia chắc là hai vợ chồng đã vô tình khiến Triệu Linh Xảo bị hủy dung, lại hại chết Tăng Vân Tú.

Mà người mặc áo khoác màu đen, hẳn là Triệu Linh Xảo.

Đây là muốn... hiến tế! Quả nhiên là tà giáo!

Trần Hạo thầm than, sau đó nhìn về phía Đái Vân, nói:

- Đạo hữu, làm sao bây giờ?

Đái Vân nói:

- Toàn bộ bắt lại, tà khí mang đi, người giao cho cảnh sát bản địa, có tội thì phải chịu phạt, vô tội thì cải tạo.

Trần Hạo chần chờ một chút, nói:

- Người mặc áo khoác màu đen, hẳn là một cô gái vô tội, nàng còn chưa làm ra việc sai trái, nếu như đạo hữu tín nhiệm ta, không bằng giao cho ta phụ trách đi?

Đái Vân liếc qua bên người Trần Hạo, thấy Tăng Vân Tú đang khẩn trương lo lắng, gật đầu nói:

- Đương nhiên có thể.

- Đa tạ.

Trần Hạo nói lời cảm tạ.

Sau đó, Đái Vân phân phó, hành động bắt đầu.

Năm thủ hạ của y vây bốn xung quanh, bắt đầu tiến công.

Kinh biến đột nhiên xảy ra, khiến những người đang lăm bảm trước tượng Phật đều biến sắc, vội vàng đứng lên chống lại.

Nhưng đối mặt với năm chiến sĩ tu đạo được nghiêm chỉnh huấn luyện, chuyên môn bồi dưỡng chiến đấu, những người bình thường bị mê hoặc tẩy não chỉ có thể phản kháng yếu ớt.

Chỉ trong chốc lát, mười người cả nam lẫn nữ đã bị đánh ngất xỉu ngã xuống đất.

Bên này nhẹ nhõm giải quyết, Trần Hạo cũng đi đến bên cạnh người mặc áo khoác màu đen.

Bị kinh biến hù dọa, người mặc áo khoác màu đen hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, chân tay có chút luống cuống, hoàn toàn là người mới vào nghề.

Nếu thật sự là người tâm ngoan thủ lạt, lúc này nếu không phải chạy, thì sẽ bắt lấy một người làm con tin mới đúng.

Trần Hạo tới gần, người mặc áo khoác màu đen kịp phản ứng, theo bản năng mở miệng nói:

- Anh đừng tới đây.

Tiếng nói này là giọng nữ, rất trẻ trung, đã xác nhận được suy đoán của Trần Hạo.

- Em là Triệu Linh Xảo đúng không, đừng sợ, anh không phải đến bắt em, anh tới cứu em.

Trần Hạo mỉm cười nói.

- Tôi không muốn anh cứu.

Người khoác áo màu đen rất kích động, lớn tiếng phản bác, sau đó cô tựa hồ nhớ ra cái gì đó, giơ đao lên muốn chém về phía nữ nhân bị trói.

Nữ nhân dọa sợ, hai mắt mở trừng, khẽ đảo một cái, ngất đi.

Trần Hạo bay vút qua, chạy tới gần người mặc áo khoác, bắt lấy nàng tay, đoạt lấy khảm đao. Lúc này mới nói:

- Cô bé, đừng xúc động, xúc động là ma quỷ.

- Anh thả tôi ra, tôi muốn báo thù, ô ô, bọn họ hại chết mẹ tôi, bọn họ đáng chết.

Người mặc áo khoác khóc to.

Trần Hạo chân thành nói:

- Yên tâm đi, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát, hại người nhất định sẽ bị pháp luật nghiêm trị, nhưng chúng ta không thể dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy, phải tin tưởng pháp luật.

Người áo khoác đen dừng lại.

Mèo mun đi theo nghe được lời Trần Hạo, khẽ liếc mắt một cái.

Chủ nhân ngu xuẩn kia thật sự biết lừa người, ở cùng người lâu như vậy, tính tình của người ra sao ta không biết? Cái gì mà pháp luật nghiêm trị, nếu ở đây không có những người khác, người sẽ rất vui lòng nhìn cảnh báo thù này đi, thật là một kẻ chuyên làm trò cười.

- Còn nữa, mẹ của em cũng ở đây, chị ấy cũng không hi vọng em bước lên con đường không có lối về.

Trần Hạo lại bổ sung một câu.

- Mẹ! Mẹ, mẹ không phải...

Người mặc áo khoác sợ ngậy người, run rẩy nói.

Trần Hạo cười cười, ngưng tụ một đoàn linh quang bắn lên thân người mặc áo khoác.

Sau đó, cô liền thấy Tăng Vân Tú đứng ở bên cạnh, lệ rơi đầy mặt.

- Mẹ! Mẹ đã trở về, mẹ không chết?

Người mặc áo khoác đột nhiên nhấc mũ lên, lộ ra một gương mặt nửa bên thanh tú trắng nõn nửa bên vết sẹo dữ tợn xấu xí, kích động hô.

- Xảo Xảo, con gái ngoan của mẹ, con không được vọng động, không được phạm sai lầm, con như vậy, mẹ sẽ đau lòng.

Thấy con gái có thể nhìn thấy mình, Tăng Vân Tú thút thít mở miệng.

Mẹ!

Triệu Linh Xảo khóc lớn bước đến, nhưng cô bé lại đi xuyên qua thân thể Tăng Vân Tú.

- Chuyện này, mẹ, người...

Triệu Linh Xảo tròn tròn mắt.

Trần Hạo thở dài nói:

- Mẹ của em đã chết, hiện tại đây là hồn phách của mẹ em, cô bé, em và mẹ đi sang một bên nói chuyện đi, chuyện này em đừng tham gia.

Tăng Vân Tú cũng liền vội nói:

- Xảo Xảo, nghe lời, người xấu không có chuyện tốt, con không được nghĩ linh tinh nghe chưa?

Nước mắt Triệu Linh Xảo chảy đầy mặt, sau một lúc lâu mới khe khẽ gạt đầu, sau đó cùng Tăng Vân Tú đi tới bên cạnh, nói chuyện hàn huyên.

Không bao lâu, báo động vang lên, sau đó một đội cảnh sát xông vào nhà máy.

Đái Vân quen thuộc trao đổi với cảnh sát, sau đó để cảnh sát mang những tin đồ tà giáo đã bị đả thương và đôi nam nữ bị trói kia đi.

- Trần Hạo đạo hữu, cô bé này kia giao cho người, nếu không có việc gì, chúng ta sẽ mang tà khí đi trước.

Đái Vân đi tới bên cạnh Trần Hạo, vừa cười vừa nói.

Trần Hạo gạt đầu:

- Đa tạ Đái Vân đạo hữu, lần này làm phiền anh, về sau có chuyện gì có thể tới Tam Thủy Quan tìm tôi.

Nhiệm vụ cần phải hợp tác, hơn nữa mục tiêu nhiệm vụ liên quan đến chuyện không tốt, được Đái Vân trợ giúp, Trần Hạo cũng không thể không nhớ ơn.

Cũng may Ban Ngành Liên Quan cũng vì quốc gia phục vụ, thủ hộ Hoa Hạ, về sau coi như tìm hấn, cũng là vì Hoa Hạ xuất thủ, Trần Hạo đối với việc này cũng không kháng cự.

Đái Vân cười nói:

- Một chút việc nhỏ, cần gì nói đến, sau này gặp lại đạo hữu.

Nói xong, y không nói nhảm nữa, phân phó thủ hạ, lấy đi tà phật, nhanh chóng rời đi.

Nhìn nhóm người Đái Vân rời đi, Trần Hạo bĩu môi.

Quả nhiên là người của Ban Ngành Liên Quan, nói chuyện quả nhiên không giống.

Cái gì mà chỉ là một việc nhỏ, không cần nói đến, nếu đã như vậy, sao còn nói sau này còn gặp lại, cái này không phải ý muốn nói, về sau khẳng định sẽ tìm ta sao.

Chờ nhóm người Đái Vân đi hết, trong nhà máy an tĩnh lại, chỉ còn hai mẹ con Tăng Vân Tú cùng Triệu Linh Xảo cách đó không xa nhỏ tiếng nói chuyện.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, yên lặng chờ đợi.

Nhiệm vụ thần thông Hoán Vũ lần này, mình phải chịu một đại ân tình, cũng không thể từ bỏ, nhất định phải lấy được tới tay.

Lúc này, mèo mun đột nhiên meo ô một tiếng, nhảy tới đài cao, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo sửng sốt, nghi hoặc nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun duỗi ra móng vuốt, vồ vồ đài cao.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, những không phát hiện được gì, càng nghi ngờ nhìn về phía mèo mun.

Làm cái gì thế, không có đồ vật gì mà?

Mèo mun liếc Trần Hạo một cái, sau đó đột nhiên xuất ra đại đao khăn đỏ, chặt xuống mấy cái, phá hư đài cao.

Lúc này Trần Hạo kinh ngạc nhìn thấy một cái cái hộp nhỏ lộ ra từ một khối đầu gỗ vỡ vụn.

Ta kháo, nơi này còn giấu đồ vật!

Liên vội vàng bước đến nhặt chiếc hộp lên, Trần Hạo liền phát hiện, cái hộp này lớn bằng nắm đấm, mặt ngoài xung quanh hộp khắc những đường vân cổ quái, thoạt nhìn giống như một loại trận văn nào đó.

Trần Hạo dùng ý niệm cảm giác, kinh ngạc phát hiện, trong cảm giác của hắn thể mà không thể phát hiện cái hộp này tồn tại, càng không thể cảm giác một chút khí tức nào ở bên trên.

Thứ này là một bảo vật.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo lật xem hộp, lại phát hiện... hộp này giống như một khối rubic, không có chỗ mở.

Thường thức một chút, Trần Hạo đột nhiên quý dị cười một tiếng, sau đó không chút do dự ném cái hộp này vào Tụ Lý Càn Khôn.

Cùng lúc đó, ở một hội sở nào đó trong thành phố Vu Vân, một tên đầu trọc mập mạp đang trái ôm phải ấp, trêu chọc các cô gái đột nhiên đứng dậy, khuông mặt mịt mờ.

Chương 341: Hô Phong Hoán Vũ

- Máy người đi ra ngoài hết cho tôi.

Sắc mặt thay đổi, tên đầu trọc mập mạp trầm giọng nói.

Một cô gái hì hì cười nói:

- Ông chủ, em...

- Ra ngoài!

Tên đầu trọc mập mạp trừng mắt, khí thế dọa người.

Cô gái kia lập tức cầm như hên, sau đó dứt khoát đứng dậy rời khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi cửa, cô gái đang vui cười kia bĩu môi một cái, nhỏ giọng thầm thì nói:

- Giả bộ cái gì, kiểu gì cũng không cứng nổi, còn không biết xấu hổ đến hội sở chơi, thằng mập chết bầm.

Không có mấy cô gái ở đó, tên đầu trọc mập mạp rất nhanh lấy ra một cái điện thoại di động, bấm một dãy số.

- Sư tôn, xảy ra chuyện rồi.

...

Cũng không lâu lắm, Tăng Vân Tú và Triệu Linh Xảo đã trò chuyện xong, sau đó đi tới trước mặt Trần Hạo.

- Đại sư, cảm ơn cậu, nếu không có cậu con gái của tôi đã sa vào vũng bùn rồi.

Tăng Vân Tú cảm kích nói.

Trần Hạo cười nói:

- Việc nhỏ thôi, không cần cảm ơn. Sau này chị có dự tính gì không? Tiếp tục báo thù sao?

Tằng Vân Tú chân chờ một chút hỏi:

- Đại sư, cậu nói bọn họ sẽ như thế nào?

Trần Hạo biết cô ấy nói tới ai, hần suy nghĩ một chút nói:

- Thuê hung thủ để giết người, khó thoát sẽ bị trừng phạt, hơn nữa loại người cặn bã như vậy giữ lại cũng là tai họa, như vậy đi, em đưa chị một thứ, chị đặt thứ này ở trên người bọn họ, hai người này nhất định sẽ bị trừng phạt.

Thảo luận xong, Trần Hạo khẽ vươn tay, hai đoàn hắc quang hiện lên trong tay, chính là ngụy Thiên Sát tử khí.

Hai mắt Tăng Vân Tú sáng lên, vội vàng nhận lấy.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Nhưng mà chị này, chị dù sao cũng đã chết rồi, cho dù báo thù cũng không thể giống như trước đây, sinh tử luân hồi, đây là thiên định, nên buông xuống thì phải buông xuống, nếu không sẽ không thể đầu thai, sẽ bị hồn phi phách tán.

Tằng Vân Tú nói:

- Ta hiểu chứ, chỉ là tôi không yên lòng con gái mình.

Nói xong, Tăng Vân Tú nhìn về phía con gái một nửa gương mặt đã trở nên xấu xí, vẻ mặt thống khổ.

Con gái mình từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ lại gặp trắc trở như vậy, nếu như có thể, cô nguyện ý chịu nạn thay cho con gái mình.

Triệu Linh Xảo vội vàng nói:

- Mẹ, có thể gặp lại mẹ một lần con đã hài lòng, mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng sống tốt. Mẹ cũng không thể không đi đầu thai, con không muốn mẹ bị hồn phi phách tán.

Nhìn hai mẹ con tình thâm, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói:

- Nếu như chị tin tưởng em thì để cho em chữa trị cho con Linh Xảo đi. Có lẽ tốn chút thời gian, nhưng để em ấy khôi phục lại diện mạo như trước cũng không phải là không có khả năng.

Tằng Vân Tú vô cùng mừng rỡ, không dám tin hỏi lại:

- Đại sư, cậu không gạt tôi chứ?

Trần Hạo cười nói:

- Em gạt chị làm gì, không tin chị nhìn thử.

Nói xong, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, lặng yên thi triển ra Phục Sinh Thuật từ chưa từng dùng qua kia.

Một lực lượng bùng bùng sinh cơ từ đầu ngón tay ngưng tụ, hơi dừng một chút, sau đó hóa thành một đạo lưu quang bao trùm lên người Triệu Linh Xảo.

Lực lượng của Phục Sinh Thuật tằm bổ da thịt, Triệu Linh Xảo khẽ kinh hô một tiếng:

- Ngứa quá, da của em ngứa quá.

Triệu Linh Xảo theo bản năng muốn đưa tay lên gãi.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Đừng nhúc nhích, đây là một loại pháp thuật tên là Phục Sinh Thuật, có thể tái sinh da thịt, bất quá tu vi của anh yếu ớt, lực lượng Phục Sinh Thuật không đủ để em lập tức khôi phục, cần kiên trì chữa trị mới hết được.

Nghe Trần Hạo nói như vậy, Triệu Linh Xảo không dám động, chịu đựng cảm giác tê dại, sau một lúc lâu cuối cùng mới cảm thấy không sao.

- Em cảm thấy đã khá hơn nhiều, đại sư thật lợi hại.

Triệu Linh Xảo kích động nói.

Tằng Vân Tú vui mừng quá đỗi.

Thật sự là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, nếu như con gái cô có thể khôi phục như thế, cho dù cô chết rồi cũng có thể nhắm mắt.

- Cám ơn người đại sư, thật cám ơn cậu.

Tằng Vân Tú nói xong lại quỳ xuống cảm tạ Trần Hạo.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Chị làm gì vậy, mau mau đứng dậy đi.

Tằng Vân Tú chân thành nói:

- Đại sư giúp tôi báo thù, lại cứu con gái tôi, tôi đã chết rồi, đại ân đại đức này không thể báo đáp, chỉ có thể dập đầu cảm tạ.

Nói xong, Tăng Vân Tú không quan tâm nữa mà dập đầu lạy ba cái.

Trần Hạo nào dám để người lớn dập đầu với hắn. Hắn liền vội vàng tránh đi.

- Chị đừng suy nghĩ nhiều, mọi người đều có chỗ tốt, không cần phải làm đại lễ như thế.

Tằng Vân Tú mặc kệ, dập đầu xong, đứng dậy nhìn về phía Triệu Linh Xảo nói:

- Xảo xảo, sau này con phải bảo trọng, phải sống thật tốt, chờ đại sư chữa khỏi cho con, nhớ kỹ nhất định phải báo đáp, mẹ phải đi rồi.

Trong mắt Triệu Linh Xảo chảy ra nước mắt, nhưng vẫn gạt đầu thật mạnh.

Tằng Vân Tú hài lòng cười, sau đó thân ảnh lặng yên biến mất.

Tằng Vân Tú vừa đi, Trần Hạo thở dài một tiếng, nhìn về phía Triệu Linh Xảo nói:

- Trước khi trị liệu xong, em cứ đi theo anh, đợi lát nữa anh chở em về thu thập hành lý.

Triệu Linh Xảo gật đầu đồng ý.

Rời khỏi nhà máy, lái xe thẳng đi vào thành phố, để Triệu Linh Xảo thu thập đồ dùng sinh hoạt cần thiết, sau đó Trần Hạo quay về Tam Thủy Quan.

Lúc này Tăng Vân Tú cũng đã tới bệnh viện.

Cặp vợ chồng hại nhà cô bởi vì bị thương nên được đưa đến bệnh viện trị liệu.

Đem hai đoàn hắc quang đặt ở trên người bọn họ, không bao lâu sau, Tăng Vân Tú liền thấy hiệu quả.

Người chồng bị chặt đứt tay vẫn hôn mê bất tỉnh, người vợ đã lấy lại được tự do, dường như đã có lực lượng, bắt đầu la to, kêu gào.

Thế nhưng khi ả đang giãy dụa, đột nhiên dưới chân trượt đi, liền té lên trên đất, đồng thời mặt trực tiếp đụng vào trên gạch men sứ.

Trong nháy mắt, tiếng gào của người vợ im bật.

Chờ bác sĩ đỡ ả dậy, miệng mũi người vợ đã chảy máu, oa một tiếng phun ra một cái răng, nhìn chăm chăm nhân viên y tế, đọc từng chữ không rõ ô ô nói:

- Hoàn toàn không có, không...

Ả còn chưa nói xong đã có mấy nhân viên cảnh sát đi tới, trong đó một người nghiêm túc nói:

- Cô là Trần Tú Phân sao? Có hồ sơ kiện cô, cần cô phối hợp với chúng tôi điều tra.”

Nữ nhân:

- ...

...

Khi Trần Hạo trở lại Tam Thủy Quan đã là đêm khuya.

Sắp xếp xong xuôi cho Triệu Linh Xảo, Trần Hạo liền đi nghỉ ngơi.

Vừa mới tắm rửa xong, tiếng thông báo của hệ thống liền truyền đến.

Ding: Quý chết oan Tăng Vân Tú, oan hồn một năm lẻ ba tháng, hoàn thành di nguyện, nhiệm vụ ban thưởng Hoán Vũ.

Động tác Trần Hạo dừng lại, hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ kia hai vợ chồng hại nhà Tăng Vân Tú nhanh như vậy đã gặp báo ứng? Hệ thống cung cấp ngục Thiên Sát Tử Khí tựa hồ lợi hại hơn mình tưởng nhiều.

Trong lòng sợ hãi thán phục, Trần Hạo vội vàng xem xét ban thưởng.

Dùng ý niệm cảm giác, vô số tin tức hiện lên, truyền vào trong não hải.

Không bao lâu, hai mắt Trần Hạo sáng lên, trong mắt có chút kinh hi.

Sau đó hắn cũng không ngủ, trực tiếp chạy khỏi Đạo quan, đi tới bờ suối.

Dùng ý niệm khế động, thần sắc Trần Hạo trang nghiêm, phát tay mở miệng:

- Gió tới.

Lời vừa nói ra, một cảm giác huyền diệu xuất hiện giữa không gian.

Trong khoảnh khắc, gió đêm vốn yên bình lập tức trở nên dồn dập,

Hô hô hô hô

Không đến một lát, gió đêm biến lớn, gào thét không dứt, núi rừng vang lên tiếng ào ào.

Sau đó Trần Hạo lại mở miệng lần nữa:

- Mưa tới.

Đôm đốp!

Hư không đột nhiên xuất hiện một đạo kinh lôi, sau đó mây đen nhanh chóng tụ lại, bao phủ trăm dặm xung quanh.

Động tĩnh này lập tức chấn động tứ phương.

Trong núi con sóc lông trắng trợn mắt há mồm nhìn lên bầu trời.

Tam Vị đạo trưởng của Linh Đan Môn cũng chạy ra ngoài, hai mắt trừng to.

Thành phố Vu Vân, một tên đầu trọc mập mạp vẻ mặt lo lắng đột nhiên cảm giác được cái gì, chạy đến bên cửa sổ, nhìn về lôi đình chớp động trên bầu trời ở phía xa, hai mắt kinh hãi.

Nhưng khi bọn họ đang chú ý, bỗng tiếng sấm yên tĩnh, mây đen tán đi, trong khoảnh khắc lại có thể thấy được sao trời.

Chương 342: Đạo Bào Và Linh Hương

Nhìn bầu trời đêm đầy sao, Trần Hạo:

- ...

Đại gia người, chỉ là Hô Phong Hoán Vũ mà thôi, mẹ nó thể mà giống như máy bơm nước, chớp mắt đã rút sạch hơn ba mươi năm pháp lực của mình.

Cái này cũng chưa tính, pháp lực không có, mây đen lập tức biến mất, hoàn toàn không cho một chút mặt mũi.

Thể này là thể nào? Ta tôn đại giới như thế, lấy được ban thưởng tới tay, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể làm màu một nửa. Đây không phải đang chơi ta chứ.

Thể nhưng muốn chống đối với hệ thống?

Nói đùa, hệ thống kia kiêu ngạo như thế nào, hoặc là không nói, hoặc là oán giận, sao có chuyện tốt gì được?

Mấy lần giáo huấn khiến Trần Hạo hiểu được, một túc chủ thông minh là một túc chủ không nên gây chuyện cùng hệ thống.

Trầm mặc thật lâu, Trần Hạo vẫn xoay người đi về.

Không có cách nào, hiện tại hẳn mới hiểu được hẳn cảm thấy pháp lực của mình đủ, đó là vì chưa gặp Đại Thần Thông, với chút pháp lực ấy còn không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Muốn nắm giữ Đại Thần Thông thì cần phải làm nhiều nhiệm vụ hơn mới được.

Một đêm vô sự, rạng sáng ngày thứ hai gà ngốc gáy rõ to, đánh thức Trần Hạo đang tỉnh tóa khôi phục pháp lực.

Rửa mặt thu thập một phen, rồi chuẩn bị đi vào trong viện tu luyện.

Vừa đi ra ngoài, Trần Hạo phát hiện, trong sân có thêm một người đang quét sân, nhìn kỹ thấy chính là Triệu Linh Xảo.

- Chào buổi sáng đại sư.

Triệu Linh Xảo nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng cung kính chào hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Chào buổi sáng, uhm, em đây là...

Triệu Linh Xảo chân thành nói:

- Đại sư chữa trị cho em, em không có gì để hồi báo, chỉ có thể tận lực làm một số việc, thứ khác em không biết, nhưng giặt quần áo nấu cơm, quét dọn vệ sinh cái gì em vẫn có thể làm được.

Trần Hạo nói:

- Em không cần...

- Mong đại sư không nên cự tuyệt, nếu không trong lòng em sẽ không yên.

Triệu Linh Xảo đánh gãy lời Trần Hạo định nói.

Nhìn Triệu Linh Xảo kiên định, Trần Hạo bất đắc dĩ, đành phải gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng Linh Xảo, anh trị liệu cho em cũng chỉ là cơ sở, mẹ em hi vọng em có thể cố gắng sống tốt, cho nên đừng quên học tập, có như vậy khi tiến vào xã hội, em mới có thể sống yên ổn.

Triệu Linh Xảo cười, mặc dù dung mạo nhìn rất xấu xí, nhưng ánh mắt của cô lại sáng ngời.

- Đại sư yên tâm, em sẽ không quên học tập, hơn nữa em sẽ cố gắng học tốt, em muốn thi vào trường cảnh sát, làm cảnh sát.

Ồ!

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Triệu Linh Xảo.

Em gái này, sau khi gặp tình cảnh khổ sở liền có giác ngộ như thế sao?

- Rất tốt, vậy em phải cố lên, chờ sau khi chữa khỏi cho em, anh sẽ giới thiệu cho em một người quen, xem có thể an bài giúp em vào trường cảnh sát học tập không.

Trần Hạo cười nói.

Triệu Linh Xảo đại hỉ, vội vàng cảm tạ.

Sau đó Trần Hạo cũng không tiện tu luyện trong sân, chuyển hướng đi ra núi phía sau Đạo quan, Triệu Linh Xảo ra sức bắt đầu làm việc.

Khô luyện Thiên Cương Bộ Thiên Cương Kiếm hai giờ, cảm nhận được tiến bộ, Trần Hạo hài lòng quay lại.

Tiến vào Đạo quan, Trần Hạo phát hiện có tiếng nói, đi qua xem xét phát hiện người đến là ai, liền cười nói:

- Tam Vị đạo hữu, sao ngươi lại tới đây?

Người đang nói chuyện chính là Tam Vị đạo trưởng, ông ta đang nói chuyện phiếm cùng Triệu Linh Xảo.

Nhìn thấy Trần Hạo, Tam Vị đạo trưởng nói:

- Trần đạo hữu chẳng lẽ quên đồ vật của ngươi rồi?

Trần Hạo nhăn tình sáng lên:

- Đạo bào nhanh như vậy đã luyện chế xong?

Tam Vị đạo trưởng cười nói:

- Dù sao cũng là vật liệu chất lượng, luyện chế rất đơn giản, nhưng muốn tăng uy năng của pháp y thì Trần đạo hữu cần tự mình tế luyện.

Nói xong, Tam Vị đạo trưởng đưa cho Trần Hạo một cái bọc, tiếp tục nói:

- Vị đạo hữu kia luyện chế ra được một bộ đạo bào, những vẫn còn một chút phế liệu nên y lưu lại để làm thù lao, đạo hữu sẽ không để tâm chứ?

Trần Hạo cười nói:

- Có thể có được một bộ đạo bào, tại hạ đã rất hài lòng, cảm tạ còn không kịp đây.

Nói xong, Trần Hạo nhận lấy cái túi.

Tam Vị đạo trưởng nói:

- Đạo hữu hài lòng là được, mặt khác người cung cấp xương của những con sói kia, hiện tại còn đang trong quá trình đan hóa luyện chế, ta chuẩn bị nửa tháng sau sẽ bắt đầu điều phối dược liệu, luyện chế Huyền Cốt Đan, đến lúc đan thành, ta lại đưa tới cho đạo hữu.

Trần Hạo nói:

- Việc này không vội, đạo hữu cứ việc yên tâm luyện đan. Đúng rồi, Tam Vị đạo hữu, người không đến ta cũng không biết nói thế nào, hôm nay người đã tới, ta muốn mời người xem cho vị bằng hữu này, có đan dược đặc biệt gì có thể để giúp nàng khôi phục lại chỗ da bị thương không?

Đối với Triệu Linh Xảo, Trần Hạo vẫn tương đối để tâm, dù sao nhờ mẹ của nàng mà hắn đạt được ban thưởng thần thông

Hoán Vũ, tăng cường thực lực của mình.

Hơn nữa Phục Sinh Thuật của mình có vẻ như uy lực không đủ, muốn khôi phục cho nàng, không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào, có thể khôi phục sớm một chút là tốt nhất.

Tam Vị đạo trưởng nói:

- Ta vừa hàn huyên trò chuyện với tiểu cô nương này, mặc dù bị axit gây bỏng, nhưng đối với chúng ta mà nói cũng không phải việc khó, Linh Đan Môn của ta có một loại thuốc cao có thể tăng nhanh sinh cơ, có thể khiến làn da bị thương nhanh chóng khôi phục, nhưng tác dụng của thuốc cao sinh cơ cũng chỉ khôi phục tổn thương, vẫn lưu lại một chút vết tích.

Hai mắt Trần Hạo sáng lên, cười nói:

- Vậy thì tốt quá, ta có biện pháp có thể để da thịt phục hồi như cũ, đáng tiếc đạo hạnh của ta thấp, tốn thời gian quá dài, nếu có thuốc cao hỗ trợ, có lẽ có thể khôi phục nhanh hơn. Tam Vị đạo hữu, không biết thuốc cao sinh cơ này có giá trị bao nhiêu, ta muốn mua một chút.

Tam Vị đạo trưởng cười ha ha nói:

- Trần đạo hữu không cần khách sáo, chỉ là sinh cơ thuốc cao, ta đưa ngươi một chút là được, sao lại nói đến mua bán.

Trần Hạo chân thành nói:

- Việc này không thể được, hai môn phái của chúng ta vốn lân cận, ngày sau nhất định sẽ còn gặp nhiều, cũng không thể cái gì cũng không lấy, nếu là như vậy, vẫn sớm định ra quy củ định, nếu như ngày sau có việc cần, ta cũng tiện mở miệng.

Đợi Tam Vị đạo trưởng mở miệng nói xong, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Ta tu hành không lâu, cũng không có đồ vật đặc biệt gì, nhưng ta luyện chế được chút linh hương, hay là dùng linh

hương để trao đổi với Tam Vị đạo hữu, người thấy như thế nào?

- Hà... đạo hữu luyện chế được linh hương!?

Tam Vị đạo trưởng mở to hai mắt nhìn.

Trần Hạo cười nói:

- Hơi biết thôi, lượng luyện chế ra cũng không cao.

Tam Vị đạo trưởng kinh hỉ nói:

- Vậy thì tốt quá, đích thật là cần giao dịch một chút, linh hương là đồ vật tốt, Đạo môn rất thiếu, lão đạo trước kia cầm đan dược, bốn phía cầu gia gia cáo nãi nãi, cũng không đổi được mấy cây, không nghĩ tới đạo hữu lại luyện chế được, về sau cũng không cần lo lắng không có để tế bái tổ sư gia. À, đạo hữu có thể luyện chế mấy loại linh hương? Có thể luyện chế ngưng thần hương hay không, nếu như có thể, chúng ta cũng có thể hợp tác, ta cung cấp vật liệu cho người, người luyện chế, ta cũng không cần nhiều, mỗi lần sản xuất, ta chỉ cần một phần mười là được.

Trần Hạo:

- ...

Ta nói này, người tích cực như vậy? Ngưng thần hương tốt như vậy sao? Nhưng ta không thiếu a, ta có thể Khai Quang.

Không tiện giải thích, Trần Hạo nói:

- Trước mắt còn không thử qua ngưng thần hương, chỉ có thể luyện chế kính thần hương.

Tam Vị đạo trưởng cũng không thất vọng, gật đầu nói:

- Không sao, dù sao cũng là vật phụ trợ tu hành, trước mắt có thể luyện chế ra cũng chỉ là Bách Hương Môn Hồng kỳ đại sư, đáng tiếc sản lượng cũng không cao, mấy năm mới ra một

nhóm, bị mấy đại môn phái cùng Ban Ngành Liên Quan chia cắt, những môn phái bình thường chúng ta đến cái bóng cũng không nhìn thấy.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Xem ra linh hương này trong môn đạo có thật nhiều công năng, thế mà còn có thể phụ trợ tu hành, không biết đổi lấy loại hương khác, có thể Khai Quang hay không?

Đang nghĩ ngợi, Tam Vị đạo trưởng mở miệng hỏi:

- Trần đạo hữu, ta còn có một chuyện muốn hỏi.

Trần Hạo hoàn hồn, cười nói:

- Đạo hữu nói đi?

Tam Vị đạo trưởng nói:

- Đêm qua thiên tượng dị biến, Phong Vân nổi lên, lại chớp mắt tiêu tán, đạo hữu có biết xảy ra chuyện gì không?

Trần Hạo:

- ...

Người nói là thần thông Hồ Phong Hoán Vũ của ta à, ừm, mình có nên nói ra không nhỉ? Nói ra có thể bị xem là khoe khoang không nhỉ?

Chương 343: Vừa Nhắc Liền Đến

- Ài, đạo hữu mới tới không lâu cũng không hiểu rõ nơi này lắm, khí tượng kinh người như vậy, hẳn không phải là do người làm, đạo hạnh mạnh mẽ như thế gần đây không có một ai, chỉ có thể là vấn đề khí tượng.

Không chờ Trần Hạo mở miệng, Tam Vị đạo trưởng đã mở miệng nói.

Lời Trần Hạo chuẩn bị nói, trong nháy mắt bị ngăn ở cổ họng, trong lúc nhất thời vẻ mặt có chút quái dị.

Tam Vị đạo trưởng hiểu kỳ nói:

- Đạo hữu sao thế?

Trần Hạo gượng cười:

- Không có gì.

Tam Vị đạo trưởng nhìn Trần Hạo một chút:

- Trần đạo hữu, vẻ mặt này của ngươi, hình như ngươi biết cái gì phải không.

Trần Hạo cười một tiếng, quyết định nói thật, đều là hàng xóm, bây giờ không nói về sau biết nói thế nào? Sẽ rất xấu hổ.

Hắn đang muốn mở miệng, Tam Vị đạo trưởng lần nữa nói:

- Nhưng không sao, mỗi người đều có bí mật của mình, đạo hữu không muốn nói cũng không sao.

Trần Hạo:

- ...

Không biết vì sao Trần Hạo đột nhiên có chút nhớ Long đại sư, ừm, quen biết nhiều đồng đạo như vậy, có thể kính, có cố chấp, nhưng chỉ có Long đại sư mới là người đáng yêu nhất.

- Được rồi, đạo bào tại hạ đã đưa đến, cũng coi như yên tâm, việc liên quan tới sinh cơ thuộc cao, lần sau ta sẽ để đệ tử đưa tới, ta muốn trở về trông giữ quá trình tôi luyện xương sói, đạo hữu dừng bước.

Tam Vị đạo trưởng chấp tay thi lễ.

Trần Hạo mỉm cười gật đầu:

- Vậy ta sẽ không giữ nữa, Tam Vị đạo trưởng có rảnh thì tới chơi.

Sau khi thi lễ, Tam Vị đạo trưởng nhẹ gật đầu với Triệu Linh Xảo, quay người bước nhanh rời đi.

Mãi cho đến rời lúc rời khỏi Đạo quan, Tam Vị đạo trưởng mới quay đầu nhìn thoáng về hướng Đạo quan, ánh mắt phức tạp.

...

Tam Vị đạo trưởng rời đi, Triệu Linh Xảo ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư, hai người nói chuyện thật cao thâm, em nghe không hiểu gì cả.

Trần Hạo cười nói:

- Không cần hiểu cái này, chờ chữa khỏi vết thương, em sẽ trở thành một cảnh sát tốt, không giống với anh.

Triệu Linh Xảo trầm ngâm một cái, nói:

- Đại sư, em có thể theo anh học tập hay không.

Trần Hạo sững sờ:

- Em muốn tu đạo?

Triệu Linh Xảo lắc đầu, giải thích nói:

- Không phải tu đạo, là luyện võ bình thường đấy, đạo sĩ trong TV không phải đều rất lợi hại sao, không chỉ có thể hàng yêu phục ma, hơn nữa còn có võ công rất lợi hại, em muốn học võ công tốt, sau này bắt người xấu cũng dễ dàng rất nhiều.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười:

- Em cũng đã nói là trong TV, hiện thực nào có võ... ừm, võ công có lẽ có, nhưng anh không có.

Triệu Linh Xảo có chút thất vọng.

Lúc này, tiếng mèo kêu đột nhiên vang lên.

Sau đó mèo mun và gà ngốc còn có Lam hồ điệp đã tu luyện trở về.

Lam hồ điệp bay đến đâu trên bờ vai Triệu Linh Xảo, Triệu Linh Xảo nhìn thấy vô cùng vui thích:

- Hồ điệp thật xinh đẹp!

- Tiểu nha đầu, không thể gọi ta là hồ điệp, phải gọi ta là Lam tử tử.

Lam hồ điệp nghiêm túc sửa lời.

Triệu Linh Xảo:

- ...

Nhìn về phía Trần Hạo, Triệu Linh Xảo vẻ mặt mờ mịt. Hồ điệp xinh đẹp này còn biết nói chuyện?

Trần Hạo cười nói:

- Linh Xảo đừng sợ, lam hồ điệp này là một con điệp yêu, nó đã sống trăm năm.

Yêu!

Triệu Linh Xảo càng không dám nhúc nhích, vẻ mặt cũng trở nên cứng nhắc.

Lam hồ điệp nói:

- Tiểu nha đầu, ngươi không phải muốn học võ sao? Nếu ngươi sợ ta, vậy sẽ không học được.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Tiểu Lam, ngươi biết võ công?

Lam hồ điệp nói:

- Không biết, nhưng ta đã từng thấy qua, đó là hơn ba mươi năm trước, ta lang thang đến một thôn xóm, nhìn thấy mọi người trong làng đều luyện võ, dáng vẻ hình như rất lợi hại, kêu là Bát Cực Quyền, ta ở đó tránh một thời gian, cũng nhớ được không ít.

Trần Hạo giật mình:

- Bát Cực Quyền, cái này ta biết, vẫn có Thái Cực an thiên hạ, võ có Bát Cực định Càn Khôn, đây chính là quốc tuý của chúng ta, người người đều nghe tiếng, nếu như ngươi biết, có thể dạy cho Linh Xảo một chút, con gái học một chút công phu cũng có thể phòng thân.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Triệu Linh Xảo, cười nói:

- Linh Xảo, sau khi mẹ của em chết đi, em cũng đã gặp hồn phách của bà ấy, sao bây giờ còn sợ yêu? Tiểu Lam là yêu tốt, nếu như em muốn học võ vậy có thể học cùng nó.

Triệu Linh Xảo chần chờ một chút, yếu ớt hỏi:

- Có thể chứ?

Lam hồ điệp nói:

- Đương nhiên có thể, vừa vặn chúng ta tu luyện thiếu một người bồi luyện, nếu có thể huấn luyện thành, cũng có thể làm

bia ngấm.

Hả... Triệu Linh Xảo hai mắt tròn tròn, lời này nghe sao thấy có chút không đúng nhỉ?

Trần Hạo tức giận:

- Chớ nói lung tung, luyện võ sao lại trở thành bia ngấm.

Lam hồ điệp nói:

- Ta không nói lung tung, lúc ấy ta nhìn thấy người trong làng kia dạy võ công chính là nói như vậy, muốn đánh người, trước tiên phải học bị người đánh, chẳng lẽ y đã nói sai?

Trần Hạo:

- ...

Triệu Linh Xảo đột nhiên nói:

- Ta muốn học.

Lam hồ điệp nói:

- Người không sợ bị đánh sao?

Triệu Linh Xảo chân thành nói:

- Không sợ, ta nguyện ý học.

- Vậy thì tốt, từ xế chiều hôm nay bắt đầu, ngươi và ta cùng tu hành một chỗ đi.

Trần Hạo:

- ...

Được rồi, một kẻ muốn tìm bia ngấm, một kẻ không sợ bị đánh, các ngươi thích thế nào thì cứ làm thế nấy đi.

Lắc đầu, Trần Hạo cảm bực đờ về phòng ngủ.

Đạo bào tới tay, Trần Hạo cảm giác được bên trong ẩn chứa linh quang. Hiển nhiên thật sự đã được luyện chế thành pháp

bào.

Trần Hạo cũng rất tò mò nguyên bộ pháp y sẽ có bộ dáng gì.

Mở bọc đồ ra, Trần Hạo ngay lập tức nhìn thấy đạo bào màu vàng.

Rất thần kỳ, vốn là da rắn màu đen, thế mà lại được làm thành màu vàng nhạt, cũng không phát hiện ra vết tích da rắn.

Mở đạo bào ra để xem xét, Trần Hạo càng ngạc nhiên.

Quả nhiên là một bộ.

Trừ áo ngoài đạo bào, còn có một bộ nội y, một đôi giày và một cái mũ.

Áo ngoài đạo bào màu vàng, nội y màu đỏ, đôi giày màu trắng, mũ cũng là màu vàng.

Cẩn thận quan sát, Trần Hạo phát hiện trên đạo bào được gia trì rất nhiều phù văn, mà màu sắc trên những phù văn kia cũng không phải loại phổ thông, mà là một loại vật chất có linh tính nào đó, bao trùm trên da rắn, không chỉ thay đổi màu sắc, còn có thể bảo vệ phù văn.

Cầm lấy đạo bào, Trần Hạo suy nghĩ một chút, ngưng tụ năm năm đạo hạnh vừa khôi phục được, gia trì lên.

Linh quang tên đạo bào lập tức tăng vọt, đồng thời phù văn bên trên cũng thoáng lưu động.

Trong chốc lát, thu linh quang lại, Khai Quang dừng lại.

Đạo bào: Pháp Y Khai Quang thành công, bổ sung công năng khử bụi, tránh lửa, tránh nước, chấn nhiếp, trừ tà, cứng cõi.

Trần Hạo nhận được phản hồi, rất hài lòng.

Vốn là da yêu xà trăm năm, luyện chế thành pháp y, hiệu quả rõ rệt, năng lực cũng nhiều hơn.

Hơn nữa được năm năm đạo hạnh Khai Quang, hoàn toàn chưa chạm đến cực hạn của đạo bào, xem ra pháp y này có cơ hội trở thành linh phẩm pháp y.

Chắc chắn, chờ cả bộ đạo bào đều Khai Quang đến linh bào, an toàn của mình lại được tăng thêm một tầng.

Tâm tình trong nháy mắt trở lên đặc ý, Trần Hạo bắt đầu ngồi xuống khôi phục pháp lực.

Mấy ngày sau, Trần Hạo tu luyện thân thông cơ bản, sau đó cố gắng khôi phục pháp lực, tiếp theo là Khai Quang cho đạo bào.

Khi từng kiện pháp y mạnh lên, tâm tình của Trần Hạo cũng càng ngày càng tốt.

Một ngày này, đến lượt ngoại bào Khai Quang lần hai, Trần Hạo đang định động thủ, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Cầm lên xem xét, là một số lạ.

Trần Hạo không chút do dự cúp máy, nhưng một lát sau, số này lại gọi tới.

Trần Hạo nhíu mày, sau khi cúp máy rồi đang muốn kéo số này vào sổ đen.

Đột nhiên số này lại gửi tin nhắn tới.

- Trần đạo hữu, chị là Mục Văn Thu, Long Ngạo xảy ra chuyện rồi, chị cần chú giúp.

Chương 344: Long Đại Sư Mất Tích

- Long Ngạo, đây là... A, lão Long!

Trần Hạo mới đầu còn không kịp phản ứng, dù sao cái tên này rất ít nghe tới, nhưng rất nhanh Trần Hạo đã nhớ tới, Long Ngạo, tên này chính là Long đại sư mà.

Long Bảo Bảo xảy ra chuyện rồi?

Trần Hạo giật mình, vội vàng chủ động gọi tới.

Điện thoại trong nháy mắt kết nối, sau đó tiếng nói khan khan của Mục Văn Thu truyền đến:

- Trần đại sư, nể tình Duyệt Duyệt, cứu lấy lão Long của nhà tôi đi.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, muốn hỏi thăm một chút, nhưng lời nói lại bị ngăn ở cổ họng.

Tẩu tử à, có thể đừng đề cập đến bé Long Duyệt được không.

- Khụ khụ, tẩu tử, Long ca thế nào? Anh ấy đã xảy ra chuyện gì?

Trần Hạo tập trung, mở miệng hỏi.

Mục Văn Thu nói:

- Lão Long mất tích rồi.

Hả... Một người sống lớn như thế, cũng không phải tiêu hài tử, tại sao lại mất tích?

Trần Hạo có chút khó hiểu.

Sau đó Mục Văn Thu giải thích qua một chút nguyên nhân.

Hóa ra vài ngày trước, Long đại sư tham gia một đội khảo sát, cùng đi Quý Châu điều tra, khi bắt đầu, mọi việc đều bình thường, mỗi ngày Mục Văn Thu đều gọi một cuộc điện thoại, đều có thể liên hệ.

Nhưng từ hôm trước, Mục Văn Thu gọi điện thoại mà Long đại sư không nhận, lần thứ nhất còn tưởng rằng hấn đang bận, nhưng hôm qua gọi điện thoại, điện thoại của Long đại sư trực tiếp tắt máy, Mục Văn Thu liền cảm giác có chuyện không tốt, vội vàng đi hỏi thăm, sau đó buổi chiều biết được Long đại sư và đội khảo cổ đã mất tích.

Lần này Mục Văn Thu bị dọa sợ, giao con gái cho người thân trông giữ, đi suốt đêm đến Quý Châu, kết quả bận rộn đến bây giờ cũng không phát hiện được thứ gì, giống như Long đại sư đã hoàn toàn biến mất.

Quá hoảng sợ, Mục Văn Thu nhớ tới Trần Hạo, vội vàng gọi hấn cầu hỗ trợ.

Dù sao nàng cũng biết Trần Hạo rất lợi hại, lang yêu có đạo hạnh trăm năm đều bị hấn giết, tìm hấn để giúp đỡ tìm Long đại sư có lẽ sẽ được.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Trần Hạo nghiêm túc.

Không nói đến việc đội khảo cổ không phải ngành nghề đặc thù gì, bình thường sẽ không có phiền toái, hơn nữa Long đại sư cũng đã lăm lộn trong xã hội lâu như vậy, là một đại sư mang đạo hạnh, không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích như vậy, trong này nhất định có điều kỳ quái.

Trần Hạo hỏi rõ địa chỉ, sau đó nói sẽ nhanh chóng tới.

Cúp điện thoại, Trần Hạo cũng không tiếp tục Khai Quang nữa, thu pháp y lại, tìm nhóm mèo mun nói nguyên nhân muốn ra ngoài.

Sau đó mèo mun và gà ngốc đồng ý cùng đi.

Lam hồ điệp thì lựa chọn ở lại giữ nhà.

Làm một con yêu thích ăn hàng, lam hồ điệp không phải là loại yêu thích chạy ngược chạy xuôi, bây giờ có Tam Thủy Quan này, nó rất muốn sống yên ổn.

Hơn nữa nếu tất cả đều đi, vậy ai sẽ giữ nhà chứ, Bạch Lộ đang bế quan, nhóm tiểu quý ban ngày lại không ra được, Tiểu Tiểu Hắc và Tiểu Tiểu Bạch còn nhỏ, còn cần phải chiếu cố.

Bàn bạc xong xuôi, Trần Hạo thu thập một phen, mang theo mèo mun và gà ngốc rời đi.

Quyết định vẫn lái xe đi.

Mặc dù đi máy bay nhanh hơn, nhưng mèo mun và gà ngốc cần gửi vận chuyển, quá phiền phức, còn không nhanh bằng đi xe.

Một đường lao vùn vụt, dựa vào hướng dẫn mà đi.

Đến trưa ngày thứ hai, Trần Hạo cuối cùng cũng tiến vào Quý Châu.

Nơi Long đại sư và đội khảo sát mất tích tên là Giáp Phong trấn, lúc ấy địa điểm mất tích là ở Minh Nguyệt Sơn bên ngoài Giáp Phong trấn hơn hai mươi dặm.

Sau khi Trần Hạo đến Giáp Phong trấn, bên ngoài một quán trọ gặp được Mục Văn Thu.

Giờ phút này hai mắt Mục Văn Thu đỏ bừng, sắc mặt tiều tụy, so với trước đây quả thật giống như hai người khác nhau.

- Tàu tử, có phát hiện gì mới không?

Trần Hạo cũng không khách sáo, vừa gặp mặt đã hỏi thẳng.

Mục Văn Thu khổ sở nói:

- Không có, chị tìm được địa điểm cuối cùng đội khảo sát dừng lại trước khi mất tích, nhưng không phát hiện được điều dị thường, hiện tại chị cũng đã báo cảnh sát, chỉ là tình huống tìm kiếm như thế nào thì không biết.

Trần Hạo nói:

- Địa điểm mất tích cuối cùng ở đâu? Bây giờ chúng ta đi nhìn xem.

Mục Văn Thu mặc dù lo lắng, nhưng thấy Trần Hạo một đường chạy đến, nhin không được nói:

- Trần đạo hữu, cậu cả đêm bên ba, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?

Trần Hạo lắc đầu:

- Một chút mệt mỏi không tính là gì, tìm người quan trọng hơn.

Mục Văn Thu không nhiều lời nữa.

Sau khi lên xe ra khỏi tiểu trấn, không bao lâu đã đi vào một đầu đường nhỏ, đi hơn mười dặm, sau đó rời khỏi đường nhỏ, đi vào một vùng đất hoang, đi tới bên ngoài một khu rừng.

Đến nơi này, Mục Văn Thu nói:

- Đây là nơi đội khảo sát dừng lại lần cuối, ngay tại nơi này, chị dẫn cậu đi.

Nhóm Trần Hạo xuống xe, tiến vào khu rừng.

Đi hơn nửa canh giờ, Trần Hạo nhìn thấy vết tích cắm trại.

Đạo qua xung quanh một vòng, Trần Hạo không tìm được vật gì, nhìn mèo mun và gà ngốc, hai tiểu cũng yêu cũng biểu thị không phát hiện được cái gì.

Trần Hạo nhìn về phía Mục Văn Thu, hỏi:

- Tàu tử, chị biết nhóm Long ca đến nơi này là muốn tìm cỗ mộ gì không?

Mục Văn Thu lắc đầu:

- Chuyện của lão Long, xưa nay chị không nhúng tay, nhiều nhất là trước khi đi sẽ nói với chị một tiếng y sẽ đi nơi nào, làm gì, việc khác cho tới bây giờ chị đều không hỏi qua.

- Vậy tàu tử đã liên lạc với cấp trên của đội khảo sát chưa?

Mục Văn Thu gật đầu nói:

- Liên lạc rồi, bọn họ cũng không nói khảo sát cái gì, nói là cơ mật.

- Cơ mật? Ha ha, không phải khảo sát cỗ mộ Đại Tổng sao? Tại sao lại thành cơ mật?

Trần Hạo cười lạnh trào phúng.

Mục Văn Thu nhếch miệng, không phản bác được.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tàu tử, từ hai chữ cơ mật đã có thể nhìn ra vấn đề, chúng ta cứ tìm lung tung là không được, nhất định phải hiểu rõ nội tình. Như vậy đi, Long ca không phải được người giới thiệu mới đến nơi này sao, chị hỏi người kia một chút, xem gã biết gì không.

Mục Văn Thu sững sờ, hai mắt sáng lên, vội vàng lấy ra điện thoại, gọi vào một số.

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....

Mục Văn Thu:

- ...

Trần Hạo nói:

- Thế nào?

- Điện thoại tắt máy.

Sắc mặt Mục Văn Thu có chút khó coi.

Người liên hệ với lão Long, cô có quen biết, giao tình nhiều năm, tình hữu nghị vô cùng đậm sâu, nói là người thân cũng không quá đáng.

Nhưng bây giờ lão Long xảy ra chuyện, người kia lại tắt máy, ha ha, trước kia chưa hề tắt máy, bây giờ lại tắt, nói không có vấn đề gì tuyệt đối không có khả năng.

Sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng lên:

- Xem ra thật sự có vấn đề, tẩu tử, xem ra chúng ta phải chia ra hành động.

Hả?

Mục Văn Thu nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Trước mắt Long ca biến mất ở nơi này, vấn đề xuất hiện ở nơi này hẳn là không sai, nhưng chúng ta không biết nguyên nhân, cho nên tẩu tử phải rời đi, đi tìm người đã liên hệ với lão Long, tìm y hỏi thăm nội tình, như thế em ở bên này mới tiện hỗ trợ.

Mục Văn Thu trầm mặc một chút, cuối cùng gật đầu:

- Được, cứ quyết định như vậy, Trần đạo hữu, làm phiền cậu rồi.

Trần Hạo nói:

- Tẩu tử không cần khách khí, em và Long ca cũng là sinh tử chi giao, đương nhiên không thể trở mặt nhìn anh ấy xảy ra chuyện.

Rời khỏi khu rừng trở lại Giáp Phong trấn, Mục Văn Thu rời đi, Trần Hạo lưu lại.

Đi đường suốt đêm thực sự có chút mỏi mệt, Trần Hạo thuê một phòng, quyết định đả tọa nghỉ ngơi, đồng thời cũng khôi phục pháp lực.

Chờ bóng đêm buông xuống, đèn hoa mới lên, Trần Hạo tỉnh lại, chuẩn bị hành động.

Chuyện tìm người như thế này, không nhất định phải dùng thủ đoạn thông thường.

Có ai dám nói mình biết nhiều hơn quý đây?

Chương 345: Hoạ Thi

Giáp Phong trấn không lớn, Trần Hạo lái xe chỉ năm phút đã lượn quanh một vòng.

Vốn trong lòng đầy chờ mong, nhưng Trần Hạo đi một vòng xuống lại kinh ngạc phát hiện toàn bộ Giáp Phong trấn rất sạch sẽ, đừng nói đến quý, ngay cả nơi tụ tập âm khí cũng ít.

Việc này không khoa học.

Phải biết là nơi có người nhất định sẽ có quý, quanh năm suốt tháng cho dù đại bộ phận đều sẽ đi đầu thai, có rất ít hồn phách lưu lại, tuy những hồn phách kia cuối cùng cũng sẽ bị hồn phi phách tán, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, bọn họ đều sẽ lưu lại âm sát chi địa.

Mà Giáp Phong trấn này đừng nói tới âm sát chi địa, trong trấn ngay cả âm khí cũng rất ít.

Có vấn đề!

Ánh mắt Trần Hạo lấp lóe, như có điều suy nghĩ.

Sau đó Trần Hạo lái xe, trực tiếp rời khỏi Giáp Phong trấn, chạy đến xung quanh thăm dò.

Khi hắn đang lái xe, đột nhiên một trận gió thổi tới, sắc mặt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, từ từ tiến lên, đồng thời ánh mắt dò xét theo hướng gió thổi tới.

Đây là một trận âm phong, trong gió mang theo âm khí nồng nặc.

Coi như đã tìm được. Âm khí nồng đậm như vậy, khẳng định có quý.

Chuyển hướng lái xe, ngược gió mà đi.

Khoảng mười phút sau, Trần Hạo thấy được một thôn làng.

Đây là phong cách thôn xóm điển hình của Miêu tộc.

Trong bóng đêm, thôn rất yên tĩnh, cũng rất u ám, không có nhà nào bật đèn.

Đến bên ngoài thôn, Trần Hạo dừng xe tắt máy, sau đó yên lặng dò xét.

Có chút kỳ quái, lúc này mới mấy giờ, thôn này đều đi ngủ sớm như vậy sao? Hơn nữa trong thôn có rất ít người, nhân khí thưa thớt, nhìn còn chưa tới một phần năm.

Còn lại chính là âm khí, mặc dù trong thôn có, nhưng không cảm giác được âm hồn tồn tại, mơ hồ lại có một khí tức âm lãnh khác, giống như là... Thi khí!

Meo ô!

Mèo mun đột nhiên kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía thôn, ánh mắt có chút cổ quái.

Trần Hạo hỏi:

- Tiểu Hắc, người phát hiện cái gì sao?

Mèo mun không kêu nữa, nhìn trừng trừng vào thôn xóm, một lúc lâu sau, đột nhiên nó nhìn về phía Trần Hạo kêu lên một tiếng, ánh mắt sáng rực.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, mở cửa xe ra.

Sau đó mèo mun nhảy xuống, nhanh chóng chạy vào trong thôn.

Trần Hạo vội vàng xuống xe, theo sát phía sau.

Chỉ có gà ngốc tự do tự tại, dạo bước tùy hành, rất có phong phạm đại gia.

Tiến vào thôn, Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát bốn phía, một lát sau, biểu lộ của hắn trở nên cực kì cổ quái.

Trong thôn thực sự có rất ít người, bảy tám nhà mới có một nhà có người sống, mà nhà có người ở lại đó, lại có thi khí ẩn núp.

Liên tục đi ngang qua mấy nhà đều là như thế, Trần Hạo có chút kinh hãi.

Tình huống này là như thế nào, mỗi nhà ở thôn này đều có thi thể sao? Mẹ nó, ở chung với người chết rất vui vẻ à?

Cuối cùng, mèo mun dừng lại trước cửa một nhà không có người.

Trần Hạo dò xét nhà này, phát hiện nơi này có âm khí nặng nhất, thi khí cũng nặng nhất, quả thực còn nhiều hơn tất cả nhà khác cộng lại.

Lúc này, mèo mun không chút do dự, trực tiếp nhảy lên, vượt qua tường vây nhảy vào bên trong.

Trần Hạo thấy cổng bị khóa, cũng đành phải leo tường đi vào.

Nhưng vừa xuống đất, Trần Hạo đã nghe được một tiếng kêu bén nhọn của mèo mun từ trong phòng truyền ra.

Trong lòng ngưng lại, Trần Hạo vội vàng chạy tới, sau đó đã thấy mèo mun biến thân, dường như có chút nổi giận.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, Trần Hạo nhìn thấy trong phòng có một đồng đồ vật chông chát, tay bắt pháp quyết, ngưng tụ thành một hỏa cầu, hỏa cầu vừa hiện lên, Trần Hạo cũng hơi hết hồn.

Một đồng đồ vật chông chát kia đều là thi thể.

Không phải người, là mèo!

Mỗi con màu sắc khác nhau, lớn nhỏ không đồng đều chõng chất thành một gò núi nhỏ, có khoảng mấy trăm con.

Toàn bộ những con mèo này đều khô quắt dị thường, con nào cũng trừng mắt nhe răng, thân thể vằn vện, xem ra trước khi chết đã phải chịu tra tấn to lớn.

Khó trách mèo mun lại xù lông, nhìn thấy nhiều đồng loại chết thê thảm như vậy, nó không giận mới là lạ.

Thế nhưng không đợi Trần Hạo mở miệng trấn an mèo mun, đột nhiên vẻ mặt trở lên ngẩn ngơ, nhìn về phía ngoài phòng.

Cảm giác thi khí ần núp trong thôn kia đột nhiên mạnh hơn.

Sau đó trong thôn sáng lên ánh đèn, có tiếng người kêu sợ hãi.

Lúc này, mèo mun cũng phát hiện ra cái gì, quay người chạy như bay ra ngoài.

- Tiểu Hắc, đừng xúc động.

Trần Hạo kêu một tiếng rồi vội vàng đuổi theo.

Vừa rời khỏi viện tử, Trần Hạo đã thấy mèo mun đang công kích về phía một người, đao quang lóe lên, chớp mắt đã chém đầu người kia xuống.

Trần Hạo giật nảy mình, Tiểu Hắc giết người? Ồ, không đúng, đây không phải người! Đây là... Hoạt Thi!

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, ngạc nhiên phát hiện, đây là một hoạt thi già nua, dáng người khô quắt, nhưng thi khí trong thân thể nồng đậm vô cùng. Đầu lâu bị một đao chém rụng, một cỗ khí lưu mất trần có thể thấy từ cổ nó phun ra.

Khi thi khí phun hết ra, hoạt thi già nua kia nhanh chóng sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Mà lúc này, có càng nhiều hoạt thi khô quất từ các nhà nhảy ra, sau đó về mặt dữ tợn phóng tới Tiểu Hắc, gầm nhẹ một tiếng thể hiện vẻ đói khát.

Tiểu Hắc hoàn toàn không sợ, thân ảnh như nước chảy, đao quang bay múa, căn bản không cần trực tiếp tiếp xúc, từng hoạt thi đều bị nó tùy tiện chém giết.

Trong khoảnh khắc, mười mấy cỗ hoạt thi đều bị tiêu diệt toàn bộ.

- # \$ \$#%#% \$...

Trong lúc mèo mun chém giết hoạt thi, cũng có một số người chạy ra, nhìn thấy mèo mun chém giết hoạt thi, toàn bộ đều bị dọa, họ nói những lời mà Trần Hạo nghe không hiểu.

Thần sắc Trần Hạo khẽ động một tý, bóng người chạy đến bên người một trung niên nam tử, một phát bắt được y, sau đó trầm giọng nói:

- Lão ca, thôn các ngươi lại nuôi thi, đây chính là cấm kỵ.

Trung niên nam tử cũng không sợ, ngược lại nhìn chằm chằm Trần Hạo, dùng tiếng phở thông khó nghe nói:

- Các ngươi hại chết chúng ta, còn nói chúng ta, lần này xong rồi, chúng ta đều phải chết, ngươi cũng phải chết.

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Các ngươi không thấy sao, hiện tại chết là những hoạt thi này.

- Đây chính là đồ ăn của trùng thần, các ngươi phá hủy đồ ăn của trùng thần, sẽ bị trùng thần báo ứng.

Nam tử tiếp tục nói, nói xong lại dùng thứ tiếng kỳ dị mà Trần Hạo nghe không hiểu liên tục lải nhải, vẻ mặt tuyệt vọng.

Trần Hạo nhú mày, hai mắt sáng lên, mở miệng nói:

- Trùng thân là cái gì? Nếu như không muốn chết, có thể nói cho ta, ta sẽ tiêu diệt nó, như vậy các người chẳng phải sẽ không chết sao?

Trung niên nam tử sững sờ, sau đó vẫn lắc đầu:

- Vô dụng thôi, các người không đánh lại trùng thân, trùng thân rất đáng sợ.

Trần Hạo tức giận:

- Chưa thử qua, làm sao người biết đánh không lại? Mau nói, con mèo này chính là Linh thú, các người hại chết nhiều mèo như vậy, nếu như không giải thích rõ ràng, nói không chừng không đợi trùng thân đến, các người đã không còn mạng nữa rồi.

Trung niên nam tử e ngại nhìn thoáng qua mèo mun còn đang nổi giận, phát ra khí tức bạo ngược, lấp ba lấp bấp kể rõ mọi chuyện.

Hóa ra, những hoạt thi này thật sự là người trong thôn nuôi, không chỉ như thế, mỗi một hoạt thi đều là trưởng bối của bọn họ.

Nguyên nhân gây ra chuyện này, phải nói từ sáu mươi năm trước.

Trước đó, thôn này vẫn là một thôn xóm bình thường, mặc dù không giàu có, nhưng mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, sinh hoạt không lo.

Nhưng trong một đêm, vùng này xuất hiện địa chấn, sau đó một chuyện quỷ dị đã phát sinh.

Chương 346: Trùng Thần

Ban đêm ngày thứ hai sau địa chấn, một lão bà bà ở goá phụ cận thôn đột nhiên tuyên bố mình đạt được ý chỉ của trùng thần, mình là tín đồ trùng thần, tự xưng bà cốt, muốn cư dân trong thôn xóm ở phụ cận thờ phụng trùng thần.

Lời này đương nhiên không có ai coi là thật, nhưng bà cốt nói, trùng thần hàng thế, sẽ báo mộng cho thôn dân, đến lúc đó sáng tỏ hết thảy.

Kết quả đêm đó, lấy Minh Nguyệt Sơn làm trung tâm, thôn dân trong hơn hai mươi thôn xóm ở xung quanh, toàn bộ đều mơ một giấc mộng.

Trong mộng, một đồ vật xoay tròn quý dị như sương mù xuất hiện, nó nói với thôn dân, từ nay về sau, người chết không được chôn cất, nó sẽ truyền thụ cho một loại chú thuật, phạm là trưởng bối trong nhà tử vong, hãy niệm chú, cho đến khi người chết được phục sinh, sau đó lấy mèo sống tể, mỗi tháng một con, đợi tới khi người chết chứa đầy thi khí, người chết sẽ tự động rời đi, từ đây sẽ được bình an, nếu như dám vi phạm, chắc chắn sẽ bị nguyên rủa, cửa nát nhà tan.

Từ sau giấc mộng này, cư dân những thôn xóm xung quanh có người sợ hãi, cũng có người không tin.

Thế nhưng là khi trưởng bối nhà thứ nhất qua đời, không dựa theo ý chỉ trùng thần phân phó đi làm, hôm sau cả nhà đột tử, chó gà không thoát.

Lúc ấy tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Đặc biệt là người tử vong, trong thân thể chui ra một loại côn trùng cổ quái, việc này đã chứng thực giấc mộng kia uy hiếp là thật.

Có người sợ hãi báo cảnh sát, thế nhưng kết quả điều tra lại là bị độc trùng cắn nên trúng độc, không phát hiện được điều gì quý dị.

Cũng có cảnh sát đi tìm bà cốt, nhưng bà cốt cũng đã biến mất, trước khi đi để lại một câu nói, không thờ phụng trùng thần, tai ách chắc chắn sẽ giáng lâm.

Về sau liên tiếp xuất hiện mấy lần diệt môn, toàn bộ bị phán định vì trúng độc độc trùng, đồng thời ở địa phương cũng chỉ tuyên truyền phòng chống độc trùng, sau này có càng nhiều việc tương tự khiến các thôn dân sợ hãi, bắt đầu làm theo lời trong mộng.

Khoan hãy nói, mặc dù để người chết phục sinh trong nhà rất sợ hãi, nhưng sau khi lấy mèo sống tể, người chết phục sinh sẽ an tĩnh lại, mà mèo sống lại khô cạn mà chết, bình thường khoảng ba tháng, trường bối chết đi liền sẽ rời đi trong đêm.

Dần dần từng thôn xóm đều hình thành thói quen, bắt đầu thờ phụng trùng thần, mặc dù thờ phụng như vậy rất sợ hãi, nhưng nếu dựa theo lời phân phó trùng thần, từng thôn đều khôi phục bình tĩnh, không có việc gì bất trắc xảy ra.

Nghe được trung niên nam tử nói những này, Trần Hạo nhíu mày suy nghĩ.

Cái gọi là trùng thần, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là một yêu tà.

Nhưng yêu cầu của nó rất cổ quái, sau khi người chết, lại dùng mèo sống để tể, đây là đạo lí gì? Nếu muốn bồi dưỡng thi khí, sao lại cần dùng đến mèo sống? Động vật gì khác lại không được? Chẳng lẽ có nguyên nhân gì?

- Nghe người nói như vậy, trùng thần kia cũng không đáng sợ như vậy, chỉ uy hiếp vài câu, đùa bỡn một chút thủ đoạn

nhỏ, các người đã sợ, đến thi thể của trưởng bối cũng giày vò.

Trần Hạo trào phúng nói.

Trung niên nam tử tức giận:

- Người không phục tùng, cả nhà đều đột tử, sao có thể không sợ, người không biết bà cốt kia bây giờ vẫn còn sống, đều đã hơn một trăm tuổi, hàng năm đều xuất hiện một lần, tuyên truyền thần uy của trùng thần, trước đó còn có cảnh sát mai phục, nhưng bà cốt kia không sợ súng đạn, sau đó chạy nhanh chóng, một khi bà ta tiến vào núi rừng, lập tức sẽ biến mất không thấy đâu nữa. Mỗi một lần cảnh sát đuổi theo bà cốt, từng thôn xóm chúng ta đều sẽ bị trách phạt một lần, mỗi một lần đều có rất nhiều người chết, sau này, chúng ta cũng không dám để cho cảnh sát đến nháo nữa, nếu không chúng ta nhất định phải chết.

Trần Hạo nói:

- Tại sao mọi người không rời đi? Nơi này đã nguy hiểm như vậy, rời đi cũng không được sao, thiên hạ lớn như thế, có chỗ nào không thể ở.

Trung niên nam tử khỗ sở nói:

- Đi đâu? Người nhìn người trong thôn chúng ta ít như thế, chính vì có người chịu không được áp lực nên muốn chạy, nhưng những người rời đi không có một người nào có thể sống lâu, mỗi một người sau khi chết, trong thân thể đều chui ra một loại côn trùng đáng sợ.

Ồ!

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, quan sát trung niên nam tử tỉ mỉ.

Dưới Âm Dương Nhãn, khí tức trên thân trung niên nam tử hiện ra rõ ràng không sót gì.

Sinh khí rất nồng đậm, là tướng trường thọ.

Bất quá trong lúc tức giận lại mang theo một vòng khí xám nhạt, ảm đạm tà tính.

Lại nhìn những người khác xung quanh, mặc kệ là tướng trường thọ hay là tướng phổ thông, bên trong sinh khí của mỗi người đều có khí xám ảm dấp.

Việc này một người là ngoài ý muốn, hai người tuyệt đối không phải.

Nói cách khác, trong thân thể những người này có khả năng tồn tại loại côn trùng có thể lấy mạng người kia. Chỉ cần bọn họ nghe lời thì có thể sống, nếu không nghe lời, hẳn phải chết không chút nghi ngờ.

Cảm giác này... có chút giống cổ!

Chẳng lẽ trùng thần kia là một loại cổ?

Hơn nữa chuyện quý dị này có liên quan gì đến chuyện nhóm Long đại sư bị mất tích không?

Trong lòng Trần Hạo suy đoán.

- Được rồi, hiện tại hoạt thi cũng đã bị chém hết, chúng ta nhất định phải chết, các người giết hoạt thi, khẳng định cũng sẽ phải chịu trùng thần trả thù.

Trung niên nam tử mở miệng lần nữa, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ và hận ý.

Trần Hạo không nói chuyện.

Gà ngốc lại liếc mắt nhìn nam tử trung niên kia, tràn đầy khinh thường.

Côn trùng? Ha ha, thử hỏi thiên hạ, có côn trùng nào dám tỏ vẻ ở trước mặt gà đại gia?

Trả thù hay không trả thù, tạm thời không nói tới, người nói bà cốt kia bây giờ vẫn còn sống, vậy người có biết bà ta trốn ở đâu không?

Trần Hạo hỏi.

Trung niên nam tử nói:

- Đương nhiên là trong Minh Nguyệt Sơn, mỗi lần bà ta ra, đều là từ bên trong Minh Nguyệt Sơn, thế nhưng Minh Nguyệt Sơn cũng không lớn, cảnh sát soát núi mấy lần cũng không tìm được cái gì.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy hoạt thi kia đâu? Các người không tìm hiểu xem nó đi đến đâu à?

Trung niên nam tử nói:

- Có người đã từng đuổi theo, hoạt thi cũng chạy vào trong núi, nhưng cũng không tìm được, có người dạn dĩ, cũng đi theo lên núi, sau đó không thấy đi ra nữa.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại:

- Người nói những người tiến vào núi, sau này liền không thấy tăm hơi bọn họ nữa ư?

Trung niên nam tử gật đầu.

Trần Hạo cười:

- Vậy ta biết rồi, đa tạ đã giải đáp nghi hoặc, yên tâm đi, trùng thần kia khẳng định không nhảy nhót được bao lâu nữa.

Nói xong, Trần Hạo chào hỏi rồi mang theo mèo mun và gà ngọc, quay người rời đi.

Trung niên nam tử muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói chuyện.

Có thể xử lý sao.

Người này có lẽ cũng không phải là người bình thường, mèo mun bên cạnh hẳn lợi hại như vậy. Hoạt thi khiến bọn họ sợ hãi lại bị đám người kia thuận thực diệt sạch, những người này căn bản không thể trêu vào.

Nhưng lợi hại như vậy cũng tốt, hi vọng hẳn có thể diệt trừ trùng thần đi, có như thế thôn dân bọn họ mới có thể kê cao gối ngủ không lo.

Từ trong thôn đi ra, mèo mun vẫn có chút sàu não uất ức.

Chết nhiều đồng loại như vậy, mặc dù đều là mèo phổ thông, nhưng tận mắt nhìn thấy, nó cảm thấy tim rất đau. Cho dù đã chém giết hoạt thi, nhưng cũng không thể tiêu trừ mỗi hận trong lòng.

Trần Hạo và gà ngốc phiến muộn, đối với tâm tình của hắc miêu cũng có thể lý giải, mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, kẻ cầm đầu là trùng thần kia, chúng ta đi tìm nó, báo thù cho đồng loại của ngươi.

Mèo mun nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt sáng lên.

Gà ngốc thành thoi nửa ngày cũng vội vàng kêu lên một tiếng, biểu thị mình cũng có thể hỗ trợ đối phó côn trùng, đối phó côn trùng không ai thích hợp hơn gà gia.

Mèo mun kêu một tiếng, ánh mắt sắc bén, khí tức bạo ngược lưu động.

Hoàn toàn chính xác, kẻ cầm đầu chính là trùng thần kia, đã dám tàn sát đồng loại của nó như thế, nó nhất định phải chơi chết con trùng kia.

Chương 347: Cấm Kỵ

Mặc dù miệng thì an ủi mẻo mun, nhưng trong lòng Trần Hạo cũng không nhẹ nhõm.

Một yêu vật tác quái hại người sáu mươi năm, thế mà không bị Đạo môn và Ban Ngành Liên Quan tiêu diệt, chứng tỏ yêu tà này không đơn giản.

Trước đó nói thôn dân nhát, cũng chỉ là kích thích một chút, muốn từ miệng bọn họ lấy được càng nhiều tin tức hơn, thuận tiện để mình hiểu rõ hơn những bí ẩn ở trong này.

Nếu thật sự đối mặt, trong lòng Trần Hạo cũng ngưng trọng, không dám coi thường.

Nghĩ một lát, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại gọi Vương tử.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, Vương tử ôn nhu thì thăm nói:

- Nha, Tiểu Hạo, sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho chị? Nhớ chị hả?

Trần Hạo cười nói:

- Nhớ chị là việc hằng ngày, chỉ không dám làm phiền chị thôi.

- Xi, chỉ biết nói lời dễ nghe, có chuyện gì mau nói, chị đang bận đắp mặt nạ.

Vương tử cười mắng.

Trần Hạo nói:

- Ta muốn xin số điện thoại của Kim Tiểu Linh.

Vương tử hì hì cười nói:

- Đã lâu như vậy em mới muốn, phản ứng tình cảm của em cũng quá tri độn rồi.

Trần Hạo cười nói:

- Vương tử hiểu lầm, em có chút việc muốn hỏi ý kiến cô ấy, không phải chị nói cô ấy rất lợi hại sao.

- Là như thế à, được, nhưng chị không dám cam đoan cô ấy sẽ cho em mặt mũi đâu đấy, em phải chuẩn bị tâm lý.

Vương tử nghiêm túc nói.

Trần Hạo nói:

- Yên tâm đi, cũng không phải chuyện phiến toái gì.

Cúp điện thoại, Vương tử rất nhanh đã gửi cho Trần Hạo một dãy số, Trần Hạo nhận được rồi gọi tới.

- Xin chào, xin hỏi ai đó?

Điện thoại kết nối, sau đó một giọng nữ bình tĩnh vang lên.

Trần Hạo nói:

- Chào Kim đạo hữu, tôi là Trần Hạo.

- Trần Hạo? Tại sao anh lại có số di động của tôi?

Kim Tiểu Linh hơi kinh ngạc.

Trần Hạo nói:

- Tôi xin từ chỗ chị Vương.

Kim Tiểu Linh cười, mềm mại đáng yêu nói:

- Sao thế? Chẳng lẽ Trần đạo hữu thực sự có tâm tư gì với tôi sao?

Trần Hạo nói:

- Hiểu lắm rồi, cô chỉ là người thứ hai tôi muốn nhờ, uhm, số điện thoại của Đái Vân đạo hữu, có thể nói cho tôi hay không?

Kim Tiểu Linh:

- ...

- Trần đạo hữu, anh tìm đội trưởng chúng tôi có việc gì sao?

Kim Tiểu Linh tò mò hỏi.

Trần Hạo nghĩ một chút, nói:

- Cũng không phải nhất định phải tìm Đái Vân đạo hữu, nếu như Kim đạo hữu biết, cũng có thể hỏi cô. Uhm, bây giờ tôi đang ở Quý Châu, gặp một chuyện quý dị, tựa như có tai hoạ ngầm không nhỏ, không biết Ban Ngành Liên Quan có biết chuyện này hay không?

Kim Tiểu Linh nói:

- Quý Châu? Hình như từng nghe qua, a tôi biết, có phải anh đi đến Minh Nguyệt Sơn hay không?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Kim đạo hữu cũng biết?

Kim Tiểu Linh nói:

- Nói nhảm, Ban Ngành Liên Quan phụ trách an toàn các nơi, chỉ cần chỗ có yêu tà, thì sẽ có Ban Ngành Liên Quan chúng tôi giám sát, sao có thể không biết. Nhưng chuyện này anh tìm đội trưởng của chúng tôi cũng vô dụng. Ở đây chúng tôi được phân thành rất nhiều khu vực, phân chia người phụ trách, mọi người có thể chia sẻ tin tức, nhưng bình thường không thể lấn quyền của nhau.

Trần Hạo im lặng.

Ở đó mà cũng phân chia khu vực khác nhau ư?

Kim Tiểu Linh tiếp tục nói:

- Nhưng mà Trần đạo hữu, nếu như là chuyện ở Minh Nguyệt Sơn, tôi khuyên anh một câu, tốt nhất tranh thủ thời gian rời đi, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, hỏi:

- Kim đạo hữu, chúng ta cũng coi là đã hợp tác một lần, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, có thể nói rõ một chút hay không.

Kim Tiểu Linh nói:

- Đây là cơ mật nội bộ, tôi không tiện lộ ra, nhưng tôi có thể nói cho anh biết chuyện ở Minh Nguyệt Sơn liên quan tới một tà vật cực kì khủng bố, đó là trọng điểm chú ý của chúng tôi. Ban Ngành Liên Quan đã từng mở hội nghị, các khu vực đều có tâm tư muốn nhúng tay, nhưng đều bị cự tuyệt, nghe nói gần đây lại triển khai một lần hành động, nếu đạo hữu không có việc gì quan trọng thì nên rời xa một chút đi.

Trần Hạo im lặng.

Thật sự là cơ mật, hơn nữa chuyện ở Minh Nguyệt Sơn rõ ràng đã vượt qua tưởng tượng của mình, nơi này có thứ rất khủng bố.

Không đúng, đâu chỉ rất khủng bố? Ban Ngành mở hội nghị, khu vực khác muốn nhúng tay đều cự tuyệt, trong này sợ rằng cũng có đồ tốt, nếu không thì không có khả năng gặp phải phiền phức lâu như vậy, Ban Ngành muốn độc bá không để người khác hỗ trợ.

Phiền toái này không chỉ nguy hiểm, hơn nữa còn bị Ban Ngành Liên Quan để mắt tới, nói không chừng còn có những nhân vật lợi hại khác chú ý, nếu mình tùy tiện nhúng tay, chưa chắc có thể đạt được kết quả tốt.

Nhưng Long đại sư tại mất tích ở nơi này, Trần Hạo kêu gì cũng không làm được việc bỏ mặt làm ngơ.

- Đa tạ Kim đạo hữu nhắc nhở, tôi hiểu được, nhưng tôi có lẽ không đi được, tôi cần cứu một người.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Kim Tiểu Linh thở dài nói:

- Tùy anh vậy, dù sao đạo hạnh của anh không thấp, nếu như gặp phải vấn đề, cũng có khả năng chạy trốn.

Trần Hạo:

- ...

Thật sự đáng sợ như vậy sao? Mở miệng đã nói đến chạy trốn? Chẳng lẽ người xác định ta thật sự không đánh lại?

Cúp điện thoại với Kim Tiểu Linh, Trần Hạo hỏi thăm mèo mun và gà ngốc một tiếng, sau đó lái xe rời đi.

Bất kể như thế nào, mình cũng phải tìm được Long đại sư, nếu như y còn sống thì cứu xong rồi đi, chuyện khác có thể mặc kệ, nếu quả thật xảy ra chuyện, vậy cũng phải mang thi thể của y về, không thể để cho vị đạo hữu đã hợp tác hai lần này chết không có chỗ chôn như vậy.

Lái xe đi, Trần Hạo không quay lại Giáp Phong trấn mà là bắt đầu dạo quanh Minh Nguyệt Sơn.

Trung niên nam tử trong thôn nói hoạt thi được bồi dưỡng ra đều đi vào trong núi.

Như vậy chỉ cần tìm kiếm ở nơi này, có lẽ có thể gặp hoạt thi vào núi, đến lúc đó cũng có thể điều tra hư thực.

Một đường chậm chậm đi tới, Trần Hạo quan sát tình huống bốn phía.

Thời gian chậm rãi qua đi, vòng vo trên đường đi quanh sơn thôn, một tên hoạt thi cung không nhìn thấy.

Mắt thấy sắc trời dần dần sáng, Trần Hạo nghĩ buổi tối hôm nay không thu hoạch được gì, định đi về nghỉ, trời tối ngày mai lại tiếp tục.

Quay đầu xe lại, tăng nhanh tốc độ.

Nhưng lần này còn chưa đi được bao lâu, đột nhiên một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên, mèo mun dựa trên cửa sổ xe, ánh mắt sắc bén nhìn ra phía ngoài.

Trần Hạo sửng sờ, giảm tốc nhìn lại, sau đó ánh mắt Trần Hạo ngưng lại, vội vàng dừng xe.

Ở núi rừng phía xa, hắn nhìn thấy một đạo hắc ảnh nhanh chóng biến mất, tốc độ cực nhanh.

Bóng đen nhìn không rõ, nhưng tà khí trên thân bóng đen lại vô cùng nổi bật.

Bóng đen này có vấn đề.

Trần Hạo vội vàng xuống xe, bay nhanh về phía núi rừng.

Mèo mun và gà ngốc theo sát phía sau.

Một đường chạy vội, không tới một lát, Trần Hạo đã đi tới chỗ bóng đen vừa rời đi, tuy không thấy tung tích bóng đen đâu.

Nhưng mà tà khí vẫn còn tồn tại.

Trần Hạo không nói một lời, lần theo dấu vết tà khí để đuổi theo.

Xuyên qua khu rừng, phía trước liền thấy một ngọn núi, cỏ cây xanh um tươi tốt, dưới bóng đêm, một mảnh u ám, vết tích tà khí vừa vãn chỉ về phía đỉnh núi.

Đang định đi qua, đột nhiên bóng đen biến mất kia lại tự động xuất hiện, sau đó từng bước đi ra.

Trần Hạo dừng lại, ngưng thần nhìn về phía bóng đen.

Chờ bóng đen đến gần, Trần Hạo nhìn rõ ràng.

Đây là một lão bà bà, dáng người gầy còm, tóc bạc rối bời, mặc trường bào cổ quái rộng rãi, trong tay còn cầm một quả trượng.

- Người trẻ tuổi, ban đêm trên núi rất nguy hiểm, không nên tùy tiện xông loạn.

Lão bà bà dừng lại, mở miệng nói ra, thanh âm khàn khàn, có chút bén nhọn.

Trần Hạo mỉm cười:

- Bà bà, nếu trên núi nguy hiểm như vậy, vì sao người lại ở nơi này? Nếu không, ta đưa người về nhà nhé?

Lão bà bà cười hắc hắc:

- Việc này không cần người lo, nhưng người trẻ tuổi, ta rất thích mèo, người có thể cho ta con mèo này hay không?

Chương 348: Âm Nguyệt Sơn

Trần Hạo còn chưa mở miệng, đột nhiên một tiếng nói đã vang lên.

- Ngu xuân!

Tiếng nói này là gà ngốc phát ra, miệt thị nhìn lão bà bà, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Lão bà bà sững sờ, không hề tức giận, ngược lại ngạc nhiên dò xét gà ngốc, chột mắt mày hờn hờ:

- Người trẻ tuổi, con gà này của ngươi cũng không tệ lắm.

Trần Hạo:

- ...

Meo ô!

Mèo mun gầm nhẹ một tiếng, nghe răng trợn mắt, khí tức bạo ngược.

Lão bà bà càng nhìn càng vui vẻ:

- Tốt, rất tốt, thân thể tốt như vậy, chủ nhân nhất định sẽ rất thích, người trẻ tuổi, cảm ơn hảo ý của ngươi.

Dứt lời, lão bà bà đột ngột ra tay, tốc độ thân thể già nua không phù hợp với tuổi tác, lóe lên một phát đã đến cạnh mèo mun, duỗi ra một cánh tay khô gầy, chụp tới mèo mun.

Mèo mun không tránh né, ngược lại trong mắt hiện ra lệ quang.

Khi lão bà bà vừa muốn tóm lấy cổ mèo mun, mèo mun động, nó oa ô một tiếng, thân ảnh cấp tốc lớn lên, sau đó chân sau đạp một cái, không lùi mà tiến tới, hung hăng đánh tới.

Ba!

Mèo mun đâm vào thân thể lão bà bà, thân thể sau khi lớn lên, lực lượng bạo phát ra rất kinh khủng, trực tiếp đụng bay lão bà bà ra ngoài.

Mèo mun không buông tha, như bóng với hình, hung hăng xuất ra một trào, đập lão bà bà vào trên mặt đất, sau đó vuốt mèo chế trụ cổ lão bà bà, mèo miệng dữ tợn, ánh mắt bạo ngược.

Đối mặt với mèo mun như thế, lão bà bà thể mà lại chẳng có chút kinh hoảng, sau đó cũng cười, đưa tay gắt gao bắt lấy chân mèo, trên thân bùng lên hắc khí quý dị, thanh âm khàn khàn để lộ ra tâm tình cực kỳ hưng phấn:

- Càng mạnh càng tốt, người càng mạnh, chủ nhân của ta càng cao hứng, sẽ ban thưởng cho ta sống càng lâu, tới đi, cùng ta tiến vào âm... .

Lời còn chưa dứt, con mắt lão bà bà đã trừng lớn.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, cánh tay bắt lấy chân mèo mun đột nhiên bị chém đứt, sau đó mèo mun nhảy ra.

- Không cho phép đi!

Lão bà bà giận dữ, thân ảnh thẳng tắp giơ lên, thể nhưng còn chưa kịp đuổi theo mèo mun, hắc khí trên thân đã hóa thành một vòng xoáy, lão bà bà bị hút vào trong đó.

- Người chờ đó, ta sẽ bắt được ngươi.

Lão bà bà không thể kháng cự lại hắc khí, thân ảnh bị cuốn vào trong đó, nhưng trước khi đi, ánh mắt vẫn đầy tham lam nhìn về phía mèo mun.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, Trần Hạo hoàn toàn không kịp phản ứng, nhưng khi hắc khí hóa thành vòng xoáy, Trần

Hạo cảm giác được trong vòng xoáy tựa hồ có một không gian âm lãnh kinh khủng.

Ánh mắt lóe lên, Trần Hạo theo bản năng vung tay lên, một viên lôi cầu rời khỏi tay rơi vào vòng xoáy hắc khí sắp biến mất,.

Sau đó vòng xoáy hắc khí biến mất, lão bà bà cũng không thấy tung tích.

Ồ!

Trần Hạo lông mày nhíu lại, ánh mắt nhìn về sâu trong Minh Nguyệt Sơn.

Vòng xoáy biến mất, cảm giác lôi cầu kia vẫn ngậm hiên, nhưng lại có cảm giác lôi cầu kia giống như ở trong núi, lại không ở trong đó, đặc biệt cổ quái.

Hừm! Ai?

Khi suy nghĩ, đột nhiên Trần Hạo nhìn về một phía, trầm giọng quát lớn.

- Ha ha, chào đạo hữu, bản đạo Lưu Vân Sơn Khâu Chân, hữu lễ.

Một tiếng cười vang lên, sau đó một đạo sĩ trung niên đi ra.

Đạo sĩ kia chừng năm mươi tuổi, trên người mặc một thân đạo bào màu xám, cầm một cây phát trần bụi bặm trong tay, râu trắng bông bênh, cũng có chút khí chất tiên phong đạo cốt.

Sau khi Trần Hạo dò xét một chút mới chấp tay đáp lễ:

- Tam Thủy Quan Trần Hạo, Khâu Chân đạo hữu hữu lễ.

Khâu Chân nhìn thoáng qua nơi lão bà bà biến mất, thờ dài nói:

- Lại trở đến một bước, bỏ lỡ cơ duyên.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hỏi:

- Khâu Chân đạo hữu, người biết lão bà bà kia?

Khâu Chân kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo:

- Trần đạo hữu không biết Tà Linh? Vậy người đến nơi này làm gì?

Trần Hạo nói:

- Ta có một vị đồng đạo mất tích ở nơi này, ta tới tìm người.

- Mất tích? Vậy khẳng định đã tiến vào Âm Nguyệt Sơn rồi.

Trong giọng nói của Khâu Chân tựa hồ có chút ghen tị.

Trần Hạo vội vàng truy vấn:

- Khâu Chân đạo hữu, Âm Nguyệt Sơn kia là địa phương nào?

Khâu Chân nói:

- Trăng có sáng đục tròn khuyết, núi có sáng tối hai mặt, Bách Lí Minh Nguyệt Sơn này, mặt ngoài bình thường không có gì lạ, trên thực tế lại có một vùng đất kỳ dị ẩn dấu. Cũng chính là Âm Nguyệt Sơn, trăm ngàn năm qua ở Minh Nguyệt Sơn, sinh linh tử vong ở đây, bất kể loài nào sau khi chết, hồn phách đều sẽ tiến vào Âm Nguyệt Sơn, biến mất không còn tăm tích, 60 năm trước, Đạo môn kết luận Minh Nguyệt Sơn chính là một vùng đất cấm kỵ, điều tra nghe ngóng vô số lần đều không tra được kết quả. Sáu mươi năm trước, địa mạch di động, rối cục khiến Âm Nguyệt Sơn bại lộ, năm đó có cao nhân Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan liên hợp điều tra, mới biết Âm Nguyệt Sơn huyền bí, đáng tiếc Âm Nguyệt Sơn pháp tắc không hoàn thiện, có bài xích rất lớn đối với người sống, cho dù tiến vào bên trong, không gặp hung hiểm, thời gian tồn tại cũng không thể vượt qua ba ngày, sau ba ngày sẽ tự động bị trục xuất, mà kết quả điều tra, bên trong Âm

Nguyệt Sơn mặc dù tồn tại các loại cấm kỵ, nhưng cũng có cơ duyên to lớn, vài chục năm nay, Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan ở trong đó thu hoạch không ít chỗ tốt, bồi dưỡng ra không ít tinh anh, nơi này cũng coi là một trong những Linh Địa để kéo dài Đạo môn truyền thừa trong thời kì mạt pháp bây giờ.

Trần Hạo nghe thấy mà trợn mắt há mồm.

Thật sự là thế giới to lớn không thiếu điều lạ, trên đời này còn có địa phương như thế tồn tại?

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Trần Hạo cau mày nói:

- Khâu Chân đạo hữu, đã biết rõ Âm Nguyệt Sơn như thế, vì sao Ban Ngành Liên Quan không di chuyển người bản địa rời đi? Những năm gần đây có không ít người vô tội bị hại rồi.

Khâu Chân thở dài nói:

- Đạo hữu có chỗ không biết, Âm Nguyệt Sơn xuất hiện khe hở sau khi địa mạch biến động, có một yêu tà ẩn núp bên trong Âm Nguyệt Sơn thừa cơ hạ cổ chú đối với thôn dân phụ cận, cổ chú này vô cùng khó chơi, không phải Tiên Thiên chân nhân không thể tiêu trừ. Bên trong đạo môn, hiện tại làm gì còn Tiên Thiên chân nhân. Không có cách nào đối phó, Ban Ngành Liên Quan chỉ có thể âm thầm trông giữ, phòng ngừa những người trúng cổ chú tản ra, dù sao cổ chú có được năng lực truyền thừa, nếu như khuếch tán, đó mới là tai nạn.

Trần Hạo im lặng.

Khó trách hẳn nhìn thấy những thôn dân kia càng ngày càng ít, cái này khác gì một đám người bị HIV-Aids, không có cách nào cứu vãn, chỉ có thể chậm rãi chờ chết.

Thế nhưng có thể làm gì? Dù sao cổ chú này cần có Tiên Thiên chân nhân mới có thể tiêu diệt, đừng nói hiện tại, mấy

trăm năm trước tu sĩ cảnh giới Tiên Thiên cũng chưa từng xuất hiện.

- Khâu Chân đạo hữu, không nói tới những thôn dân vô tội nữa, yêu tà kia muốn những thôn dân này tế hoạt thi, bồi dưỡng thi khí, có thể thấy được nó có ý khác, chẳng lẽ Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan không có biện pháp? Không đi ngăn cản? Bọn họ không sợ đưa tới đại tai họa sao.

Trần Hạo lại hỏi.

Khâu Chân chần chờ một chút, mở miệng nói:

- Nói đến cái này, ta cũng không hiểu rõ nội tình, Nhưng theo ta được biết, muốn tiến vào Âm Nguyệt Sơn chỉ có hai con đường, một là dùng Hoàng Tuyền Thạch, Hoàng Tuyền Thạch dương thế khó cầu, chỉ có tu sĩ đạt tới 60 năm đạo hạnh, linh hồn xuất khiếu, tiến vào U Minh mới có thể thu hoạch. Ở trong đó hung hiểm quá lớn, mà trước mắt tu sĩ Đạo môn có thể làm được quá ít. Đường tắt thứ hai chính là Tà Linh, Tà Linh vốn là phạm nhân, bị yêu tà ma hóa, trở thành một người không sống không chết, có thể tự do ra vào Âm Nguyệt Sơn, chỉ cần tìm được Tà Linh, mượn nhờ thời cơ dẫn dắt trên người nó là có thể tiến vào Âm Nguyệt Sơn.

Chương 349: Tiến Vào

Trần Hạo cười lạnh:

- Nói cách khác, yêu tà kia bồi dưỡng thi khí là được Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan chấp nhận sao? Hi sinh một chút người hẳn phải chết là trong lòng có thể坦然 nhiên, còn có thể thu hoạch chỗ tốt.

Khâu Chân nói:

- Đạo hữu, lời này không thể nói lung tung, có lẽ bên trong có tình huống chúng ta không biết.

Trần Hạo lắc đầu, đều không phải con nít, lừa mình dối người làm gì, người có thể làm như không thấy, nhưng ta không làm được, vừa liếc qua đã thấy ngay mọi chuyện, sao có thể làm bộ như không biết?

- Đa tạ đạo hữu chỉ điểm mê hoặc, nhưng đạo hữu đã biết Âm Nguyệt Sơn hung hiểm, vì sao còn muốn đi vào?

Trần Hạo nhìn Khâu Chân hỏi.

Khâu Chân cười khổ:

- Trần đạo hữu có biết hiện tại ta bao nhiêu tuổi rồi không?

Trần Hạo sững sờ.

Người này nhìn chỉ khoảng năm mươi tuổi, còn có thể bao nhiêu tuổi?

Khâu Chân tiếp tục nói:

- Đạo hữu, tu sĩ chúng ta không thể nhìn mặt để phân biệt tuổi tác, lão đạo nhìn trẻ tuổi, thực tế năm nay đã tám mươi ba tuổi, trước kia tu hành gặp qua mấy chuyện, trong tu luyện lại nóng lòng cầu gần, đã thương đến cơ sở, dương thọ không còn

nhieu lắm, nếu như không có cơ duyên đèn bùa căn cơ, không tới ba năm, ta nhất định sẽ tọa hóa.

Trần Hạo im lặng.

Hơn tám mươi tuổi, hoàn toàn nhìn không ra a, vị đạo hữu này bảo dưỡng thực tốt.

- Nói như vậy bên trong Âm Nguyệt Sơn này có vật có thể kéo dài tuổi thọ?

Trần Hạo ngạc nhiên hỏi.

Khâu Chân gật đầu:

- Trước mắt đã biết được, bên trong Âm Nguyệt Sơn có âm chi hồn thảo, sau khi luyện hóa có thể gia tăng mười năm tuổi thọ, nếu như luyện chế thành đan, hiệu quả càng tốt hơn. Ngoại trừ thứ này, còn có các loại kỳ trân dị bảo khác, đều là vật cần thiết cho việc tu hành, đạt được một thứ chính là thiên đại cơ duyên.

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Đã có nhiều đồ tốt như thế, tại sao lại đặt ở nơi này như vậy, Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan liên hợp cùng một chỗ, trực tiếp tấn công, tiêu diệt yêu tà, kỳ trân dị bảo đóng gói mang đi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Khâu Chân cười nói:

- Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, pháp tắc trên Âm Nguyệt Sơn không được đầy đủ, hạn chế cực lớn, tu vi đạo hạnh một giáp trở lên không thể tiến vào, tu vi dưới giáp lại không có cách nào đối phó với một ít cấm kỵ bên trong Âm Nguyệt Sơn, nếu như không phải âm tà bên trong Âm Nguyệt Sơn bị hạn chế gì đó, không có cách nào rời đi, Âm Nguyệt Sơn này chính là con nhím, không thể nào nuốt trôi.

Trần Hạo giật mình, nói:

- Vậy thật sự không có biện pháp, Tà Linh kia đã trở về, lại không có Hoàng Tuyền Thạch, chỉ sợ đạo hữu không có cách nào tiến vào bên trong Âm Nguyệt Sơn được.

Khâu Chân thở dài nói:

- Đây chính là mệnh, thiên mệnh tương tuyệt, há có thể sống chung. Nhưng ta là một tu sĩ, sao có thể bị vận mệnh vây quanh, truy cầu đại đạo vốn là hành vi nghịch thiên, nếu ta đã tới Minh Nguyệt Sơn này, ta phải tranh thủ một phen, việc tiến vào Minh Nguyệt Sơn, ngoại trừ hai biện pháp kia, còn có một con đường phải dựa vào vận khí, nói không chừng còn có thể gặp được.

Dựa vào vận khí?

Về mặt Trần Hạo vô cùng nghi hoặc nhìn Khâu Chân.

Khâu Chân cười nói:

- Đạo hữu đừng không tin, Âm Nguyệt Sơn và Minh Nguyệt Sơn sáng tối liên tục, ắt sẽ có chỗ tương thông, nếu như vận khí tốt đúng phải chỗ tương thông này, nói không chừng sẽ có thể tiến vào Minh Nguyệt Sơn, sáu mươi năm nay cũng có mấy kẻ may mắn đi vào được.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ nhìn về phía Minh Nguyệt Sơn.

Trước mắt hẳn còn có thể cảm nhận được vị trí của lôi cầu kia.

Nhưng lúc này, vị trí của lôi cầu dường như đang chuyển đến nơi khác.

Giống như lôi cầu đang chạy vậy.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo nhìn về phía Khâu Chân nói:

- Đa tạ đạo hữu đã giải đáp nghi hoặc, không có gì báo đáp, nếu như đạo hữu tin tưởng ta, có lẽ ta có thể mang người tiến vào Âm Nguyệt Sơn.

Hả...

Khâu Chân kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Lúc trước khi Tà Linh quay lại, ta đã động tay chân, trước mắt có thể cảm giác được vị trí, nếu như đạo hữu nói có chỗ tương thông, đó hẳn là cửa vào.

Khâu Chân vui mừng quá đỗi.

Chuyện này thật đúng là mệnh không đến đường cùng, ngoài ý muốn tao ngộ, bỏ lỡ cơ duyên, không nghĩ tới một lần hảo tâm lại có phúc báo.

Quả nhiên, người tốt sẽ có hảo báo.

Khâu Chân vội vàng chấp tay:

- Đa tạ đạo hữu.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Đạo hữu chớ nói như thế, Âm Nguyệt Sơn hung hiểm và cơ duyên cùng tồn tại, đưa người vào duyên, là họa hay phúc vẫn chưa thể biết được.

Khâu Chân bật cười lớn:

- Người tu hành vốn luôn truy cầu một cơ hội, lấy được cơ duyên ta rất vui, gặp phải hung hiểm thì đó là mệnh của ta.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta đi.

Nói xong, một nhóm thẳng tiến vào trong núi.

Trước mắt phương hướng lối cầu chuyển động chính là hướng Trần Hạo đang đến, vừa vặn chạy tới ngăn chặn.

Vượt qua mấy đỉnh núi, đi tiếp khoảng năm sáu dặm, Trần Hạo đã tìm được vị trí lối cầu.

Chuyển động rất nhanh, giống như xe lao vút, hơn nữa không phải thẳng tắp, lúc bên này, khi bên kia, không thể bắt kịp.

Trần Hạo vừa quan sát, vừa di động, rất nhanh, liền thấy lối cầu lao vùn vụt tới.

Càng đến gần, Trần Hạo cảm giác thấy lối cầu càng ngày càng mạnh.

Cuối cùng trong khoảnh khắc kia, Trần Hạo hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lối cầu kia đột nhiên nổ tung.

Trong lúc nhất thời, một đoàn ánh sáng đột nhiên xuất hiện.

Trần Hạo la hét:

- Đạo hữu đi theo ta.

Dứt lời, Trần Hạo đạp Thiên Cương Bộ, cả người bay vút qua.

Theo phía sau hắn, mèo mun và gà ngốc đã sớm chuẩn bị, nhìn thấy ánh sáng cũng nhanh chóng chạy qua.

Khâu Chân có chút kinh hãi, thật sự tìm được, có hi vọng kéo dài tính mạng!

Ánh sáng nhanh chóng lóe lên, cũng nhanh chóng tắt lịm, nhưng Trần Hạo và Khâu Chân còn có mèo mun gà ngốc, khi ánh sáng tắt đi, đều đã biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, một thân ảnh từ đằng xa đánh tới, nhìn vị trí biến thành đen tối, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ và không cam lòng, hung hăng đạp một cước, lập tức khiến đất rung núi chuyển.

Cảnh sắc trước mắt chuyển biến, một cỗ khí âm lãnh vây xung quanh, sau đó âm áp dâng lên, ngăn cách âm lãnh.

Sau đó, Trần Hạo phát hiện mình đã đi tới một địa phương sáng sủa.

Thật là sáng sủa.

Trên trời có một mặt trăng, nhìn vừa lớn vừa sáng, giống như treo trên đỉnh đầu.

Ánh sáng của mặt trăng bao trùm, khiến mặt đất nhìn như ban ngày, chỉ là quang mang có chút âm đạm, khoảng cách xa thì không nhìn rõ.

- Âm nguyệt, đây là âm nguyệt, ha ha, thật sự tiến vào Âm Nguyệt Sơn, quá tốt rồi, có hi vọng kéo dài tính mạng, đại đạo có hi vọng.

Một âm thanh kích động vang lên, là Khâu Chân.

Trần Hạo cười nói:

- Đạo hữu đừng kích động, đây chỉ mới vừa tiến vào, còn chưa tìm được âm chi với hồn thảo đầu, hơn nữa, Âm Nguyệt Sơn này vô cùng hung hiểm, cũng không thể chủ quan.

Khâu Chân hoàn hồn, chậm rãi thu liễm cảm xúc, sau đó nói:

- Đạo hữu nói đúng, là ta thất thố.

Trần Hạo cười cười không nói.

Hắn có thể lý giải, đã đặt chân trên con đường tu đạo, kết quả tuổi thọ không còn nhiều lắm, có thể nghĩ trong lòng tuyệt vọng biết bao.

Bây giờ có khả năng có thể kéo dài tuổi thọ, cho dù đạo tâm kiên cố, sợ rằng cũng khó nén sự vui mừng.

- Đúng rồi đạo hữu, người muốn tìm người, có muốn đi cùng với ta không?

Khâu Chân mở miệng hỏi.

Trần Hạo đang muốn đồng ý, dù sao có thêm đồng đạo cũng có thể phối hợp với nhau.

Nhưng sau đó trong lòng Trần Hạo hơi động, hần phát hiện, sắc mặt Khâu Chân có chút lạ.

Thật giống như, y không muốn.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo hiểu được.

Âm Nguyệt Sơn cho dù có âm chi hồn thảo loại vật để kéo dài tuổi thọ, nhưng chắc cũng không có nhiều.

Hơn nửa bọn hần ở nơi này chỉ có thể dừng lại ba ngày, nếu như chỉ tìm được một cái thì phải làm sao bây giờ? Phải chia đôi? Như vậy được việc kéo dài tuổi thọ sẽ giảm một nửa.

Cho dù tìm được nhiều hơn, có thể lấy được đồ vật để kéo dài tuổi thọ, ai có thể vui vẻ mang đi chia sẻ?

Trong lòng có chút không được tự nhiên, Trần Hạo cười nói:

- Chuyện này thì không cần, mục đích chúng ta không giống nhau, tách ra tìm thì cơ hội sẽ lớn hơn, chúc đạo hữu có thể sớm hoàn thành tâm nguyện.

Khâu Chân cười, chấp tay thi lễ:

- Cũng chúc đạo hữu sớm tìm được người.

Dứt lời, y không chút do dự xoay người đi.

Chương 350: Khắp Nơi Đều Là Bảo

Nhìn bóng lưng của Khâu Chân, Trần Hạo không hề tức giận.

Tình cờ gặp mặt, nói vài câu xã giao, y nói cho ta tin tức, ta dẫn y tiến vào, cũng coi như là một loại giao dịch đi, không phải người nào đều giống như Long đại sư, có thể hợp tác vui vẻ với mình.

Gọi mèo mun và gà ngốc một tiếng, Trần Hạo cũng quay người đi tới hướng ngược lại.

Vừa đi, Trần Hạo vừa dò xét Âm Nguyệt Sơn này.

Không giống với những ngọn núi thường thấy, Âm Nguyệt Sơn có màu đen, núi này lại có hình thù kỳ quái, rất hiểm trở, địa khí của dãy núi cũng không mạnh mẽ hùng hậu thuần khiết, ngược lại lộ ra cảm giác âm lãnh quỷ dị.

Cây cối trong núi cũng vô cùng kỳ quái, có cao có thấp. Cao thì dài nhỏ, chừng trăm mét, thân cây trụi lụi, ngọn cây phủ tán, lá cây màu đỏ nhạt. Thấp thì chỉ tầm ba bốn mét, thân cành từng cục, như là dây thường xuân, phát triển bề ngang, trên nhánh cây không có cành lá, ngược lại mọc ra các loại gai bén nhọn.

Không giống với những hoàn cảnh phổ biến, trong lòng Trần Hạo cảnh giác, không dám tùy tiện tiếp xúc, thận trọng tránh đi.

Một đường tiến lên, vừa mới vượt qua một đỉnh núi, ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại nhìn về phía một bãi cỏ.

Bãi cỏ này không lớn, là một bãi cỏ nhỏ màu lam, bao trùm nửa bên dốc núi và một vùng bình địa, lá cỏ yên tĩnh, không có bất cứ dị thường nào, nhìn bình thường không có gì lạ.

Nhưng Trần Hạo cảm nhận được uy hiếp to lớn tới từ trên thân những tiểu thảo màu lam này.

Liên cả gà ngốc và mèo mun đều cảnh giác nhìn mặt cỏ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong này có hung hiểm!

Ý niệm dâng lên trong lòng Trần Hạo, sau đó hắn không chút do dự... đi vòng.

Đến nơi này cũng không phải đề ra vẻ, coi thường khó khăn, thấy khó là dùng sức mạnh.

Vòng qua tiểu thảo màu lam, đi không bao xa, Trần Hạo lại phát hiện một vật khác.

Đây là một cái cây hoàn toàn khác biệt với những cái cây khác.

Cao chỉ khoảng ba bốn mét, cành lá um tùm, toàn thân màu đỏ thẫm, nhưng trên cây mọc ra quả màu lam, quả lớn cỡ quả trứng gà, nhìn to mọng, có vẻ ăn rất ngon.

Mèo mun meo ô một tiếng, ánh mắt gà ngốc cũng sáng rực, rất hiển nhiên đây là đồ vật tốt.

Trần Hạo nhìn về phía cây ăn quả, cũng cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt từ bên cạnh cây ăn quả truyền đến.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun và gà ngốc:

- Các ngươi muốn ăn?

Mèo mun gật đầu, gà ngốc gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Bên cạnh cây ăn quả kia có nguy hiểm, các người có thể giải quyết không?

Mèo mun chân chờ một chút, lắc đầu.

Gà ngốc quả quyết lắc đầu.

Trần Hạo cười ha ha, lập tức xoay người rời đi.

Mèo mun không nỡ nhìn thoáng qua cây ăn quả, vẫn là lựa chọn từ bỏ.

Đồ vật tuy tốt, nhưng không ăn được thì có tác dụng quái gì.

Gà ngốc càng không nỡ, sau khi trông mong nhìn mấy lần, đột nhiên há miệng, một đạo khí lưu màu xanh biếc bay vụt ra ngoài, thẳng đến cây ăn quả.

Ngay lúc khí lưu màu xanh biếc sắp đánh trúng cây ăn quả, đột nhiên ngưng kết giữa không trung, cứ như vậy lơ lửng, thật giống như thời gian ở nơi này bị ngừng lại.

Con mắt của gà ngốc trừng lớn, không nói hai lời liền giang cánh ra đuổi theo phía Trần Hạo.

Trần Hạo xem động tĩnh phía sau, tức giận nhìn thoáng qua gà ngốc.

Gà ngốc lập tức yên tĩnh xuống, đầu gà quay về một bên, ra vẻ ta cái gì cũng không làm.

- Chớ làm loạn, chúng ta đến đây tìm đến người, tìm không thấy người còn gây phiền toái, đến lúc đó người phụ trách bực hậu.

Trần Hạo nhỏ giọng cảnh cáo.

Lần này gà ngốc rụt đầu, không dám đắc ý.

Sau đó cả đám đi tiếp, gặp được địa phương có uy hiếp thì trực tiếp đi vòng qua, dù là nhìn thấy đồ vật tốt, cũng tuyệt không dây vào.

Hơn nửa canh giờ sau, Trần Hạo rút cục nhùng bước, híp mắt lại.

Tại phía trước không xa có một cái đầm nước nhỏ.

Đầm nước không lớn, chu vi chỉ tầm sáu bảy mét, nước bên trong trong suốt tựa như gương sáng.

Mà trong đầm nước có một đóa hồng liên nở rộ, lớn như cái bát, hạt sen bên trong lấp lóe linh quang.

Nhìn thấy cái này, mèo mun và gà ngốc kém chút chảy nước miếng ra ngoài.

Đây tuyệt đối là bảo bối! Tốt hơn những thứ vừa nãy gặp rất nhiều.

Thế nhưng là gặp những thứ trước đây còn có chút động tâm, nhìn thấy đầm nước, mèo mun cùng gà ngốc lại thấy hãi hùng khiếp vía, ngay cả đến gần cũng không dám.

Bởi vì ở bên đầm nước có mấy thi thể đang trôi lênh bênh.

Những thi thể này đều hóa thành bạch cốt, ngay cả y phục đều có chút bị ăn mòn, mỗi một người đều ngã xuống bờ đầm nước, hiển nhiên cũng là thấy được hoa sen muốn đi qua ngắt lấy, kết quả đột tử nơi mép nước.

Nhìn một lát, hai con linh vật không đành lòng nhìn, thậm chí đều có chút hối hận đã đến nơi này.

Mẹ nó đầy đất đều là bảo vật, nhưng không có một cái nào có thể ăn vào được, đây quả thực giống như đói bụng ba ngày nhìn thấy bữa tiệc lớn, lại bị một đám đại hán hung thần ác sát đầy cơ bắp bảo hộ lấy.

- Nơi này có người đến qua. Hơn nữa vừa đi qua không lâu.

Trần Hạo không nhìn hoa sen, mà là dò xét khí tức trong không khí.

Bên trong Âm Nguyệt Sơn này, âm khí, tà khí, sát khí vân vân hỗn hợp, hoàn toàn không có một loại khí tức chính đạo nào.

Mà bây giờ ở bên cạnh đầm nước này, Trần Hạo phát hiện một tia sinh khí lưu lại, mơ hồ cũng có chút khí tức pháp lực tiêu tán.

Cái này nói rõ có người đi tới nơi này, đồng thời có ý đồ ngắt lấy hoa sen, nhưng cuối cùng lựa chọn từ bỏ.

Truy tìm sinh khí, sau đó Trần Hạo khóa chặt một phương hướng, tiếp đó cất bước mà đi.

Mèo mun và gà ngốc vội vàng đuổi theo, không dám nhìn nhiều.

Quá thương tâm, lần thứ nhất gặp được đồ vật tốt mà không dám ăn, bọn nó có loại cảm giác sau khi từ Âm Nguyệt Sơn ra ngoài, lại nhìn thấy bất cứ cái gì, tuyệt đối có thể đạt đến cảnh giới tâm như chỉ thủy.

Càng chạy, sinh khí càng nhiều, xem chừng mười mấy phút sau, Trần Hạo rốt cục đi tới bên ngoài một cái sơn cốc.

Đến nơi này sinh khí lập tức nhiều hơn, chừng hơn mười đạo, còn có các loại khí tức pháp lực hỗn loạn.

Cẩn thận phân biệt, ánh mắt của Trần Hạo sáng lên.

Bên trong những khí tức pháp lực này, hẳn cảm giác được một đạo khí tức quen thuộc, chính là khí tức của Long đại sư.

Vận khí không tệ, đã sắp tìm được.

Không nói hai lời, Trần Hạo đi vào trong sơn cốc.

Sơn cốc cong cong uốn quanh, các loại phân nhánh giống như mê cung.

Nhưng mà có Âm Dương Nhãn xem khí, phân biệt hướng khí tức đi, Trần Hạo đi không ngừng nghỉ chút nào.

Một đường đi mau, lại là hơn nửa giờ, rốt cục, Trần Hạo nghe được tiếng người vọng tới.

- Đến cùng có được hay không, Long đại sư này lãng phí quá nhiều thời gian, còn tiếp tục như vậy, chúng ta không chịu được lâu, sẽ lãng phí hết một khối Hoàng Tuyền Thạch quý giá này.

- Đừng gấp, Long đại sư là đệ tử của Khuyết Nguyệt Môn, giỏi nhất việc lên núi tầm long, chúng ta muốn tìm được Nguyệt Linh, chỉ có y mới có thể giúp được chúng ta.

- Ừm, cái này cũng chưa chắc, đại sư biết lên núi tầm long rất nhiều, người mạnh hơn Long đại sư này cũng không ít.

- Nhưng mà cũng chỉ có Thiên Tinh định vị của Khuyết Nguyệt Môn, Minh Nguyệt điểm huyết chi thuật là tinh thông nhất, lần này bỏ ra không ít hao phí mới tìm đến, người cũng chớ nói lung tung, nếu như lần này không tìm thấy Nguyệt Linh, sau khi trở về chúng ta không có... Ai!

Lời còn chưa dứt, người nói chuyện kia bỗng nhiên quay người, ánh mắt sáng rực nhìn về phía sau.

Trần Hạo thoải mái đi ra, cũng không có chút nào che lấp.

Chờ sau khi nhìn thấy Trần Hạo là một người trẻ tuổi, người nói chuyện mới sửng sốt.

- Chư vị đạo hữu, các người khỏe chứ, lần đầu gặp mặt, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Trần Hạo vừa cười vừa chấp tay.

- Người là ai? Tại sao đến nơi này?

Hai người nói chuyện đều nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc loại quần áo cổ quái cùng loại như của lính đặc chủng, nhưng lại không có nhiều trang bị như vậy, lộ ra chế phục rất đơn giản.

Nhìn Trần Hạo, một người trong đó mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Đạo môn mật học, Tam Thủy Quan Trần Hạo, à, ta là tới tìm Long đại sư.

Chương 351: Gặp Mặt

- Đạo môn? Tam Thủy Quan? Tầm Long đại sư? Còn tình cờ ở ngay Âm Nguyệt Sơn như thế, đến Âm Nguyệt Cốc này tìm được chúng ta? Hắc hắc, tiểu đạo hữu, người nói chúng ta có nên tin tưởng người hay không?

Người mở miệng cũng không buông lỏng cảnh giác, cười hắc hắc, sau đó hai người lặng yên tách ra, có xu thế muốn vây quanh.

Trần Hạo còn chưa làm gì, gà ngốc liền xù lông.

Mẹ người, người quản chúng ta vào bằng cách nào, đây là nhà người à.

Khốn kiếp, trên đường đi cái gì cũng không ăn được, lòng tràn đầy uất ức còn chưa nói, Hạo ca vất vả lắm mới tìm được người, có thể chuẩn bị rời khỏi nơi thương tâm này, kết quả còn bị người đối đãi như thế, gà ngốc cảm thấy chuyện này không thể nhìn.

Liên ngay cả mèo mun đều mắt mèo nheo lại, tràn đầy bất thiện nhìn hai người.

Trần Hạo đưa tay ra hiệu cho hai con vật đừng làm rộn, sau đó cười nói:

- Vào bằng cách nào rất đơn giản, ta cùng Long đại sư là bạn cũ, nghe nói y mất tích ở đây, liền lên núi tìm kiếm, kết quả mơ mơ hồ hồ liền đến nơi này, lúc đầu còn mù mịt đi quanh, gặp một người cùng tiến vào, sau đó liền đi đến đây, ừm, đáp án này người hài lòng chưa?

- Còn có người khác đi vào?

Hai người biến sắc, sau đó nhìn Trần Hạo thật sâu nói:

- Mặc kệ người nói thật hay giả, mang cái này lên ta liền tin tưởng người.

Nói xong, hắn lấy ra một cái vòng tay.

Sắc mặt Trần Hạo âm trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Ta biết các người là người của Ban Ngành Liên Quan, cho nên không muốn gây rối, nói chuyện cũng nhún nhường, nhưng chuyện này không có nghĩa là ta dễ bắt nạt.

- A, hiện tại ngay cả chúng ta là ai người đều biết, người...

Người lấy ra vòng tay kia cười lạnh mỉa mai, nhưng y còn chưa nói xong, mào mun đột nhiên oa ô một tiếng, thân thể bành trướng, vút qua tiến lên, chớp mắt đi tới trước mặt người này.

Sắc mặt của người này đại biến, liên tục né tránh vẫn không kịp, liền bị một trảo của mào mun đánh bay.

Một người khác quá sợ hãi, tựa hồ muốn từ trên người móc ra vật gì đó, nhưng rất nhanh động tác của y dừng lại, nhìn một thanh phi đao chỉ sát vào mi tâm mình, chỉ cảm thấy một mảnh lãnh ý từ bàn chân bốc lên.

- Đạo hữu, đừng xúc động, hiểu lầm.

Lúc này, một đám người từ trong sơn cốc đi ra, trong đó một người kinh hô một tiếng, nhanh chóng lướt đi tới.

Đây là một nữ nhân rất trẻ trung, vóc người nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp, theo khí tức pháp lực trên thân thì chính là người mạnh nhất trong nhóm này.

- Trần đạo hữu, sao người lại tới đây?

Trong đám người, Long đại sư nhìn thấy Trần Hạo, ghen hờn nhìn trần trời mở miệng.

Trần Hạo nhìn thấy Long đại sư, nhếch miệng cười:

- Cái này phải hỏi anh rồi, đột nhiên mất tích, chị dâu không hề nhận được một chút tin tức nào, thế là tìm đến em, anh nói xe giao tình hai chúng ta tốt như vậy, anh gặp chuyện, em có thể không đến sao? Có phải là rất cảm động? Muốn ôm một cái hay không?

Long đại sư:

- ...

- Không nói chuyện này, em nhớ anh nói với em là theo đội khảo sát cổ mộ mà, ha ha, cái cổ mộ này rất mới lạ nha, bảo bồi mọc đầy đất.

Trần Hạo ý tứ sâu xa nói.

Nhìn thoáng qua mỹ nữ nóng bỏng kia, Long đại sư cười khan nói:

- Ta đây không phải là thân bất do kỷ sao.

- Ồ? Nói như vậy, anh là bị bức hiếp sao?

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nhìn thoáng qua những tu sĩ này.

Ừm, mặc dù khí thế không tệ, nhưng tu vi đều bình thường, đã số là hơn mười năm đạo hạnh, mỹ nữ nóng bỏng mạnh nhất cũng chỉ khoảng hơn hai mươi năm, không chênh lệch với Đái Vân kia nhiều lắm.

Một đám người như thế này, mình và mèo mun gà ngọc liên thủ, muốn giải quyết cũng không phải chuyện gì khó.

- Đạo hữu hiểu lầm, Ban Ngành Liên Quan chúng ta sao lại làm ra chuyện bức hiếp người, chủ yếu là nhiệm vụ lần này liên quan trọng đại, Long đại sư đúng là nhân tài mà chúng ta cần, cho nên liền mời y giúp đỡ, vì thế chúng ta cũng bỏ ra thù lao đầy đủ, Long đại sư cũng đã đáp ứng.

Mỹ nữ nóng bỏng mở miệng, khẽ cười nói.

Trần Hạo nhìn Long đại sư.

Long đại sư muốn nói lại thôi, cuối cùng không phản bác lại.

Trần Hạo cười cười:

- Là như thế sao, vậy được, để tôi tham dự một chút được chứ?

Ánh mắt của mỹ nữ nóng bỏng hơi động, nói:

- Chuyện này có chút không thích hợp, dù sao đây là nhiệm vụ cơ mật của Ban Ngành chúng ta.

Trần Hạo bĩu môi nói:

- Cái gì nhiệm vụ cơ mật, không phải chỉ là tìm kiếm Nguyệt Linh sao, có cái gì hiếm lạ, các người có thể yên tâm, ta lấy đạo tâm phát thệ, cam đoan sẽ không phá hư, sẽ không đoạt với các người, thậm chí chuyện của các người làm, ta cũng sẽ không lộ ra một chữ, người vi phạm chết không có chỗ chôn.

- Ah, đạo hữu biết Nguyệt Linh?

Sắc mặt của mỹ nữ nóng bỏng hơi biến, ánh mắt nhìn Trần Hạo thật sâu.

Trần Hạo cười nói:

- Nguyên bản không biết, bất quá vừa rồi nghe được hai người nói chuyện phiếm, liền biết.

Ánh mắt sắc bén của mỹ nữ nóng bỏng nhìn về phía người bị phi đao uy hiếp kia, lập tức dọa họ trắng cả mặt.

Nhưng Trần Hạo đều biết rồi, nàng còn có thể làm gì? Trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Được, đạo hữu có thể đi theo, nhưng chuyện mà chúng ta làm, hi vọng đạo hữu đừng nhúng tay vào.

Trần Hạo quả quyết nói:

- Cái này không được.

Lời này để nhóm người mỹ nữ nóng bỏng lập tức làm ra chuẩn bị chiến đấu.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Chuyện của các người, ta có thể không nhúng tay vào, nhưng Long đại sư là bạn thân của ta, ta đến nơi này cũng là vì y, cho nên ta yêu cầu các người không thể bức hiếp Long đại sư, cũng không thể bức bách y làm chuyện nguy hiểm.

Mỹ nữ nóng bỏng thở dài một hơi, vội vàng nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, Long đại sư trợ giúp chúng ta tìm kiếm Nguyệt Linh, đã là đại ân, chúng ta tuyệt đối sẽ không bắt y làm chuyện vượt quá năng lực.

Đạt thành nhất trí, bầu không khí lập tức bình tĩnh lại.

Mỹ nữ nóng bỏng đi xem tên thủ hạ bị mèo mun đánh.

Trần Hạo thì đến bên cạnh Long đại sư, cười nói:

- Long ca, không ôm một cái sao? Vì anh, em đã đặt thân hiểm địa, ngay cả mạng cũng không thêm đếm xỉa đây.

Long đại sư chần chờ một chút, mở miệng nói:

- Tình nghĩa của đạo hữu, ta rất cảm động, nhưng mà, ta có một câu không biết có nên nói hay không.

Trần Hạo nói:

- Nói đi.

Long đại sư nói:

- Ta có loại dự cảm không tốt.

- Hà...

Trần Hạo sùng sốt.

Long đại sư tiếp tục nói:

- Từ khi gặp được đạo hữu, nhiệm vụ bình thường đều sẽ trở nên cực kì khó khăn, nguyên bản đến nơi này, trên đường đi không gặp được chuyện gì, ta còn an tâm một chút, thế nhưng bây giờ gặp ngươi, ta có chút sợ.

Mặt Trần Hạo lập tức đen lại.

Ta là một cộng sự tốt như vậy, mặc dù chuyện ngươi nói hình như cũng là thật, nhưng mà chúng ta không phải đều đã biến nguy thành an sao, tại sao ngươi có thể nói như thế, thế này quá thương tâm đi.

- Khụ khụ, Long ca, không cần để ý những chi tiết này, anh chỉ cần nhớ kỹ, gặp được nguy hiểm, em sẽ cứu anh, thế là đủ rồi.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Long đại sư tức giận:

- Có thể nói lời dễ nghe hơn không, không gặp được nguy hiểm không phải tốt hơn sao?

Trần Hạo:

- ...

- Trần đạo hữu, ngươi nói còn có người tới nơi này? Vậy có thấy rõ là ai không?

Lúc này, mỹ nữ nóng bỏng chạy tới, sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Cái này không rõ ràng lắm, ta là lúc mò tới sơn cốc, phát hiện khí tức lưu lại, sau đó theo khí tức một đường đuổi tới.

Nóng bỏng mỹ nữ đang muốn nói tiếp, đột nhiên dị biến xuất hiện.

Chương 352: Bọ Ngựa Bắt Ve, Gà Ngốc Ở Phía Sau

Một tên thủ hạ của mỹ nữ nóng bỏng hoảng sợ nói:

- Đội trưởng, xảy ra chuyện rồi.

Tiếng kêu này làm tất cả mọi người giật mình, toàn bộ đều nhìn về phía người nói chuyện.

Lúc này, tên thủ hạ nói chuyện kia vội vàng nói:

- Các người mau nhìn, lòng bàn tay của ta xuất hiện đồ vật gì đó, cảm giác rất ngứa.

Đám người sững sờ, đi qua xem xét, quả nhiên lòng bàn tay của người này có biến hóa. Lúc này xuất hiện một vết tích màu đỏ nhạt.

Vết tích này hiện ra màu đỏ, tựa như một cái ký hiệu cô quái.

Nhưng còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, lại có người kinh hô, trong lòng bàn tay cũng xuất hiện ký hiệu gây ngứa.

Ngay sau đó, từng người đều ngứa trong lòng bàn tay.

Mà cái ký hiệu màu đỏ nhạt này càng ngày càng rõ ràng, dần dần biến thành màu huyết hồng.

Trần Hạo vội vàng nhìn mình, ồ, cũng có phù hiệu màu đỏ xuất hiện, bắt đầu ngứa, đồng thời ần ần cảm giác có một loại lực lượng quý dị nào đó phát ra ngay trong lòng bàn tay, thông qua cánh tay, hướng vào bên trong thân thể, để thân thể xuất hiện một tia cảm giác tê dại bủn rủn.

Nhưong mày, Trần Hạo vận chuyển pháp lực, thúc đẩy loại lực lượng quý dị này.

Nhưng dù cho pháp lực khuếch tán, lại không có chút phản ứng nào.

Sau đó tâm niệm Trần Hạo vừa động, trong lòng bàn tay hiện lên điện quang.

Lần này phù văn màu đỏ kia giống như gặp khắc tinh, bị tán đi, lực lượng cổ quái trong thân thể biến mất vô tung vô ảnh.

Chờ đợi một lát, xác nhận mình không có vấn đề gì nữa.

Trần Hạo liền nhìn về phía mèo mun và gà ngốc.

Hai con linh vật mờ mịt nhìn đám người, tỏ vẻ không hiểu thấu, ngửa cái gì thế, nhìn móng vuốt, không có chuyện quái gì cả.

- Đây là huyết văn nguyên rửa, mọi người đừng dùng pháp lực đối kháng, nếu không sẽ gia tốc nguyên rửa lan tràn.

Lúc này, Long đại sư đột nhiên kinh hô lên.

Thế nhưng y đã nói chậm một chút, có mấy người đã bắt đầu dùng pháp lực đối kháng, liền trong nháy mắt này, bọn hắn đã cảm thấy thân thể mềm oặt, sau đó đổ xuống mặt đất, ngay cả nói chuyện cũng tốn sức.

Sắc mặt đám người mỹ nữ nóng bỏng nhất thời trở nên khó coi, từng người ngồi trên mặt đất, không dám làm loạn.

Mỹ nữ nóng bỏng nhìn về phía Long đại sư hỏi:

- Huyết văn nguyên rửa này giải như thế nào?

Long đại sư cười khò:

- Loại nguyên rửa này rất quý dị, vốn là một loại chú pháp tiên nhân sáng tạo ra dùng để đùa giỡn, sẽ không chí mạng, nhưng có thể khiến người ta mất đi quyền khống chế thân thể,

tùy theo tình huống thân thể, nhanh thì hai canh giờ liền có thể khôi phục, chậm thì phải cần năm sáu canh giờ mới có thể khôi phục, sau khi thân thể khôi phục, nguyên rủa sẽ tự động bị giải trừ.

- Không có cách gì có thể lập tức giải khai ư?

Sắc mặt của mỹ nữ nóng bỏng ngưng trọng hỏi.

Đây rõ ràng là có người ám toán, nếu như không thể lập tức phá giải, chẳng phải sẽ trở thành cá nằm trên thớt sao?

Long đại sư lắc đầu:

- Có lẽ có, nhưng ta không biết.

Nghe thấy Long đại sư nói như vậy, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, cũng mềm oặt ngã xuống đất, sau đó thở dài nói:

- Long ca, anh luôn nói em lừa anh, hiện tại thì tốt rồi, em bị anh lừa, vừa tìm thấy anh liền xảy ra chuyện luôn.

Long đại sư chán nản.

Người lại còn trả đũa, lúc người chưa đến chúng ta vẫn còn rất tốt đấy.

Lúc nhìn thấy Trần Hạo ngã xuống đất, mèo mun và gà ngốc nhìn nhau, sau đó mèo mun meo ô một tiếng, nằm xuống, gà ngốc thì thân thể cứng đờ, thẳng tắp đổ xuống, còn đảo mắt, nhìn không giống như là trúng nguyên rủa, ngược lại giống như là bị rút gân.

Không có phương pháp giải trừ nguyên rủa, rất nhanh, từng người đều mất đi quyền khống chế đối với thân thể, đổ xuống mặt đất, mềm yếu bất lực.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ đằng xa bay xẹt tới, dừng lại trước mặt đám người đang nằm trên mặt đất.

- Hắc hắc, chờ đợi mười năm, cuối cùng cơ hội đã đến, Long đại sư, nếu không muốn chết liền chỉ đường cho ta, mang ta đi tìm Nguyệt Linh.

Trần Hạo nhìn về phía người nói chuyện kia.

Đây là một lão đầu khô gầy, tóc rụng gần hết, mặt ngựa, lông mày rất dài, lúc mở miệng nói chuyện lộ ra hàm răng đen xỉ thiếu mất ba cái, không phải xấu bình thường nữa.

Khí tức trên người y chính là xuất hiện ở bên đầm nước kia. Mà giờ phút này nhìn thấy bản nhân, Trần Hạo phát hiện, đạo hạnh của lão nhân này không thấp, thậm chí còn mạnh hơn mình một chút.

Mỹ nữ nóng bỏng cũng nhìn về phía lão đầu, đột nhiên con mắt trừng lớn, có chút tức giận, hiển nhiên cô nhận ra người này.

Lão đầu khô gầy phát hiện ra ánh mắt của mỹ nữ nóng bỏng, cười hắc hắc nói:

- Nhìn cái gì? Ngươi cho rằng ta nộp lên một viên Hoàng Tuyền Thạch, thật là vì một chút tài nguyên rác rưởi mà các ngươi gọi là cung phụng sao? Hừ, bản tọa chính là muốn Nguyệt Linh, nếu không phải dựa vào các ngươi hỗ trợ, việc tìm kiếm Nguyệt Linh này sẽ rất phiền phức.

Mỹ nữ nóng bỏng tiếp tục nhìn y chăm chăm.

- Nhưng các ngươi yên tâm, mặc dù không quan tâm rác rưởi, nhưng đắc tội với các ngươi quả thật rất phiền phức, cho nên vì để tránh cho phiền phức, các ngươi vẫn lưu lại đây hết đi.

Dứt lời, biểu lộ của lão đầu khô gầy trở nên dữ tợn, sau đó y đưa tay xuất ra một thanh loan đao nhỏ nhắn cổ quái.

Cái loan đao này thế mà cũng là pháp khí, phía trên khắc hoạ các loại đường vân cổ quái, lưu động khí thế hung ác dọa người.

- Dưới phệ linh đao, hồn phách không thể tồn tại, chết dưới thanh thân đao này, các người chết cũng không tiếc.

Lão đầu khô gầy cười gian đi tới bên cạnh một người, cúi người, kéo đầu của người này ra, sau đó đao gác lên cổ y.

Có pháp lực, lại không có cách nào điều động, liền phản kháng cũng không thể, trong mắt người này hiện ra sự tuyệt vọng.

Ngay lúc lão đầu khô gầy muốn động thủ, dị biến lại xuất hiện.

Một đạo vàng sáng màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, sau đó bao phủ y.

Lão đầu sững sờ, chợt cảm giác được pháp lực của mình cũng không động được, nguyên bản đao đang nắm trong tay cũng rơi xuống, sau đó y ngồi chồm hồm ở trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác.

- Khụ khụ, mặc dù không muốn đả kích người, nhưng ta thật nhẹn không được, lão đầu người không biết một câu sao? Nhân vật phản diện chết bởi nói quá nhiều đấy.

Tiếng nói trêu tức từ bên cạnh truyền tới.

Sau đó lão đầu liền thấy, nguyên bản một người đã ngã trên mặt đất đột nhiên đứng lên, chính là Trần Hạo.

Tình huống này làm cho tất cả mọi người đều có chút tròn mắt, sau đó chính là mừng rỡ.

Còn có người không trúng chiêu, quá tốt rồi, lần này không phải chết.

Long đại sư cũng kinh ngạc không thôi, nhưng y rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Trần đạo hữu không trúng chiêu? Bình thường, chuyện gì phát sinh ở trên người hắn, ta đều không có ý kiến, không có nghi vấn, khỏi cần ở trước mặt ta giả vờ, bởi vì ta biết người rất trâu bò, ta sẽ không kinh ngạc.

Lão đầu khô gầy nhìn Trần Hạo chăm chăm:

- Làm sao có thể, huyết văn nguyên rửa cực lý khó giải, người làm sao có thể không có việc gì?

- Ngu xuẩn, đầu đất.

Lại một tiếng nói vang lên, là gà ngốc, nó khinh bỉ nhìn lão đầu, tràn đầy đắc ý.

Meo ô!

Mèo mun cũng kêu một tiếng.

Khô gầy lão đầu:

- ...

Trần Hạo không nói nhảm, đi đến bên cạnh lão đầu, trực tiếp dùng một quyền đánh trúng đầu của lão đầu kia, đánh y ngất đi, sau đó cười nói:

- Phải học ta đây này, không giết người cũng phải đánh bất tỉnh, lúc này mới bảo đảm an toàn được.

Nói xong, Trần Hạo nhật loan đao pháp khí mà lão đầu đánh rơi xuống, chặc chặc sợ hãi than nói:

- Cuối cùng không uống công một chuyến, nhật được một cái bảo bối tốt.

Ô... Ô...

Lúc này, một âm thanh rất nhỏ truyền đến.

Trần Hạo nhìn lại, là Long đại sư, y nói không ra lời, dùng ánh mắt ra hiệu Trần Hạo, mới nói gặp nguy hiểm sẽ cứu ta xong, còn mẹ nó nhìn bảo bối cái gì đấy.

Trần Hạo đi qua, cười hỏi:

- Long ca, anh có sợ đau hay không?

Long đại sư:

- ...

- Cứu anh có lẽ sẽ có chút ít kích thích, nhẫn nại một chút.

Nói xong, Trần Hạo khẽ vươn tay, một đoàn lôi cầu hiển hiện, phát ra khí tức bạo ngược.

Long đại sư:

- Ô... Ô...

Lôi cầu rơi xuống, điện quang bao trùm.

Chương 353: Nguy Cơ Và Nguyệt Linh

Điện quang bao trùm nhanh, biến mất cũng nhanh.

Chờ cho điện quang biến mất, Long đại sư đã biến thành hắc đại sư, tóc dựng đứng, làn da biến thành màu đen, hai mắt tròn tròn, lúc miệng há ra, một luồng hơi khói bay ra.

Hai mắt y nhìn lên âm nguyệt trên trời, trong lòng càng khẳng định một sự thật.

Mệnh cách của mình và Trần Hạo xung đột, chỉ cần đụng phải hắn, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, lần sau càng nghiêm trọng hơn lần trước.

Ta muốn rời đi, ban thưởng cái gì, uy hiếp cái gì đó, mặc kệ, Ban Ngành Liên Quan còn có thể giết ta sao, nhưng mà đụng phải Trần Hạo, thật sự có khả năng sẽ nguy hiểm tới tính mạng a.

- Long ca, anh không sao chứ?

Trần Hạo cười cười muốn lên đi đỡ hắn.

Long đại sư vội vàng nói:

- Đừng nhúc nhích.

Trần Hạo sững sờ.

Long đại sư run rẩy nói:

- Ta có thể đứng dậy, không cần người đỡ.

Trần Hạo nhìn ánh mắt cảnh giác của Long đại sư, lập tức dờ khóc dờ cười.

Trách gì ta, lão đầu này là tới trước ta, nếu ta không đến, các người mới thật là gặp nguy hiểm, sao có thể đem trách nhiệm tính trên đầu ta? Hẳn phải coi ta là anh hùng mới đúng chứ.

- Long ca đừng làm rộn, em đang tính cộng tác suốt đời với anh đây.

Trần Hạo không quan tâm tiến lên đỡ Long đại sư.

Long đại sư khóc không ra nước mắt, mới hai lần đã sắp muốn cái mạng già này, còn cả một đời, ha ha, thêm mấy lần nữa người liền có thể đốt vàng mã cho ta rồi.

Tại dưới sự trợ giúp của Trần Hạo, Long đại sư đứng lên, chậm rãi thích ứng lại thân thể đã mất cảm giác lúc trước.

Chỉ là sau khi bị điện quang càn quấy, thân thể khắp nơi đều đau, ngay cả tiểu đê đê cũng đau, Long đại sư có chút lo lắng, nếu không thể dùng cái này nữa, vợ ta có thể tìm người liều mạng hay không?

Ô... Ô...

Lúc này, nhìn thấy Trần Hạo thật giúp cho Long đại sư khôi phục, mỹ nữ nóng bỏng kích động nhìn Trần Hạo, tràn đầy chờ mong.

Trần Hạo nhìn sang, nhếch miệng cười một tiếng:

- Các người cũng muốn ta cứu?

Mỹ nữ nóng bỏng dùng ánh mắt biểu thị đồng ý.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này không được. Mới nói là ta sẽ không nhúng tay vào, ta liền không nhúng tay vào, làm người nói lời phải giữ lời.

Mỹ nữ nóng bỏng:

- ...

Ô ô! Mỹ nữ nóng bỏng không cam lòng ghen ngào, trong mắt hiện ra vẻ cầu khẩn.

Trần Hạo nói:

- Đừng nhìn ta, trước đó là người nói ta không được nhúng tay mà, ta cũng đã thề độc rồi, chẳng lẽ lại bắt ta vi phạm lời thề? Nếu thế ta sẽ chết không có nơi chôn thân.

Mỹ nữ nóng bỏng chán nản.

Đây là nhúng tay sao? Đây là cứu người đó.

Lại nói, bọn họ đến đây đã quá lâu rồi, hạn định ba ngày sắp tới, đến lúc đó nếu không có cách nào phán định chỗ của Nguyệt Linh, vậy lần này coi như uổng phí công phu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mỹ nữ nóng bỏng đang muốn tiếp tục xin giúp đỡ, đột nhiên mèo mun meo ô một tiếng, lông mèo dựng lên, ánh mắt nhìn về phía sơn cốc đằng trước.

Gà ngọc càng cuộn thân thề lại, tựa hồ có chút sợ hãi.

Sắc mặt của Trần Hạo cũng ngưng trọng lên.

Hắn cảm giác được, một cỗ âm khí không lồ từ sâu trong thung lũng hiện ra, sau đó chậm rãi tới gần bọn họ.

- Không phải chứ, lại tới?

Long đại sư đang tĩnh tọa điều tức thì giật mình, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía sâu trong thung lũng, khí tức bên kia làm cho y kinh sợ run rẩy.

- Xem ra không cứu không được, nhưng đạo hữu à, nơi này đã không an toàn, ta có thể cứu các người, nhưng ta muốn dẫn Long đại sư đi, có được hay không?

Trần Hạo nghiêm túc nhìn về phía mỹ nữ nóng bỏng.

Mỹ nữ nóng bỏng trăm mặt.

Sau một lúc, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, biểu thị đồng ý.

Trần Hạo cười:

- Quả nhiên là cấp trên, liền vui vẻ quyết định nhanh như vậy, uh, chúc các người may mắn.

Nói xong, Trần Hạo đưa tay ngưng tụ một viên lôi cầu phát tay bao trùm đám người mỹ nữ nóng bỏng, sau đó Trần Hạo không chút do dự xoay người kéo Long đại sư đang còn có chút toàn thân bất lực, trực tiếp chạy ra phía ngoài sơn cốc.

Điện quang phía sau lưng càn quấy, đôm đốp nổ vang, tựa hồ hấp dẫn cỗ âm khí khổng lồ kia.

Nhưng Trần Hạo không lo được nhiều như vậy, Thiên Cương Bộ di chuyển, thân ảnh vút qua mấy mét, nhanh chóng chạy ra ngoài sơn cốc.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo ra khỏi sơn cốc, quay đầu nhìn lại, đám người mỹ nữ nóng bỏng kia vẫn chưa theo tới kịp.

- Long ca, anh hiểu Âm Nguyệt Sơn bao nhiêu?

Trần Hạo hỏi.

Long đại sư tức giận:

- Trước kia là nghe qua một chút tin tức sơ sài, vẫn là lần thứ nhất tiến đến, người cứ nói đi.

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Long đại sư vẫn rất âm áp.

Gặp được nguy hiểm, Trần Hạo hoàn toàn không nghĩ tới từ bỏ y, đạo hữu này, đáng giá thâm giao.

- Vậy không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể tìm vận may, chậm rãi sống qua khoảng thời gian này.

Trần Hạo bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn xung quanh một lần, lựa chọn một phương hướng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chờ Trần Hạo đi không lâu, một nhóm của mỹ nữ nóng bỏng rút cục đi ra, nhưng lúc này, nguyên bản hơn mười người cũng chỉ còn lại ba người.

Tồn thất thảm trọng như vậy, trong lòng mỹ nữ nóng bỏng quả thực giống như là nổi bão, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng khi nghe được tiếng hét truyền đến từ trong sơn cốc sau lưng, trong mắt của mỹ nữ nóng bỏng hiện ra hoảng sợ, nói với hai thủ hạ:

- Chúng ta đi.

Một đường rời xa sơn cốc, cảm giác được đã bớt nguy hiểm, rút cục Trần Hạo dừng lại tại một chỗ dốc núi.

Thả Long đại sư xuống, Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nơi này hẳn là tương đối an toàn một chút, chúng ta chờ ở nơi này đi.

Long đại sư hoạt động thân thể một chút, cảm giác tốt lên rất nhiều, lúc này mới nói:

- Trần đạo hữu, người cứ từ bỏ không cứu bọn họ như vậy, không sợ dẫn tới phiền phức?

Trần Hạo cười nói:

- Phiền phức gì? Em cũng không phải người của bọn họ, có nghĩa vụ nhất định phải liều mạng cứu sao? Có thể cứu người đứng đầu đã là nể mặt lắm rồi.

- Thế nhưng mà...

Long đại sư có chút sầu lo.

Trần Hạo nói:

- Được rồi, không nói những chuyện này nữa, lúc đầu nghe nói chuyện ở Âm Nguyệt Sơn, hảo cảm đối với bọn họ liền tuột dốc không còn gì, không để bọn họ nằm chết đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, cái khác em không muốn nói, nếu như muốn tìm phiến toái, cứ tới, em không thẹn với lương tâm.

Long đại sư thở dài một tiếng, không cần nhiều lời nữa.

- Đúng rồi, cái Nguyệt Linh này đến cùng là cái gì?

Trần Hạo lại hỏi.

Long đại sư nói:

- Nguyệt Linh là Nguyệt Hoa tinh phách.

- Nguyệt Hoa tinh phách? Anh nói chính là ngàn năm có linh, vạn năm hoá hình chủng loại kia?

Trần Hạo mở to hai mắt nhìn.

Cái Nguyệt Hoa tinh phách này hẳn biết, là một loại thiên tài địa bảo xếp trong top mười, cần hoàn cảnh đặc thù, sau đó còn phải có thiên nhiên trận thế, ngày đêm không ngừng hấp thu minh nguyệt tinh hoa, ngàn năm tích súc mới có linh, vạn năm về sau độ kiếp, vượt qua liền có thể trở thành một loại tồn tại đặc thù bất tử bất diệt.

Mà trước khi Nguyệt Hoa tinh phách độ kiếp, đó chính là thần vật đại bổ, cho dù là đơn độc phục dụng, đều có thể đi vào Tiên Thiên, nếu như bồi dưỡng tốt, đủ để cam đoan một loại truyền thừa ngàn năm không dứt.

Long đại sư gật đầu nói:

- Chính là đồ vật này, có cao nhân suy tính ra, bên trong Âm Nguyệt Sơn dựng dục ra Nguyệt Linh, nhưng không có cách

nào phán định phương vị, ta cũng là bị lừa, lúc này mới hỗ trợ tìm kiếm. Đáng tiếc...

- Đáng tiếc dạng thân vật thiên địa dựng dục này, có được một phần thiên địa khí vận, cũng không phải ai cũng có thể lấy được.

Trần Hạo tức giận nói tiếp.

Long đại sư trầm mặc, hiển nhiên, y mặc dù hỗ trợ, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, muốn tìm tới nơi mà Nguyệt Linh thai nghén, cơ hội rất xa vời.

Trần Hạo đang muốn nói tiếp, đột nhiên khẽ giật mình, nhìn về phía lối vào, tỏ vẻ kinh ngạc.

Chương 354: Gặp Lại Lão Bà Bà

Ánh mắt nhìn tới, một nữ nhân mặc một thân áo trắng, dáng người nổi bật, tóc dài xõa vai, da thịt như tuyết, khí chất thoát tục, duy chỉ có khuôn mặt nhìn hơi mơ hồ đang thần nhiên đang đi tới.

Nàng dạo bước mà đi, nhìn như rất chậm, kì thực rất nhanh, chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã đi tới trước mặt đám Trần Hạo.

Khóe miệng Trần Hạo khẽ giật một cái, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, hàm hậu nói:

- Tỷ tỷ người khỏe chứ, ta tên là Trần Hạo, là một cái tiểu nam hài vô hại.

Nữ tử Áo trắng không nói chuyện, chỉ là nhìn xem nhóm người Trần Hạo, lẳng lặng đứng, yên lặng không nói gì.

Trần Hạo hải hùng khiếp vía, liền một điềm nóng nảy đều không có.

Từ trên người nữ nhân này, hẳn cảm nhận được uy hiếp to lớn, uy hiếp cơ hồ còn lớn hơn Quý bà bà, có loại cảm giác chỉ cần duỗi ra ngón tay nhỏ, liền có thể tùy tiện nghiền chết Trần Hạo.

Đáng sợ, thật đáng sợ!

Mèo mun và gà ngốc co ro ở bên cạnh Trần Hạo, một con giả bộ nhu thuận, một con lại giả làm gà ngu.

Long đại sư thì sao, ah, Long đại sư bắt đầu rên rỉ, hữu khí vô lực, con mắt đều nhắm lại, giống như tác dụng của điện giật

còn chưa tán đi

Mắt thấy bầu không khí có chút không ổn, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Ô, tý tý người có chuyện gì không? Không có chuyện, chúng ta muốn đi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta còn chưa ăn cơm trưa.

Nữ tử Áo trắng vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo chần chờ một chút, nói với Long đại sư:

- Long ca, chúng ta đi thôi.

Long đại sư nói:

- Ta hình như bị điện của người giật quá mức, cái gì cũng không nhìn thấy, Trần đạo hữu, người công ta đi đi.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, Long ca bản thủ, gặp được đồ vật kinh khủng liền để cho một mình ta đối mặt, người như thế sẽ làm ta chết toi đây.

Nhưng lúc nhìn thấy Long đại sư cưỡng ép đóng kịch, căn bản không quản, Trần Hạo cũng không có cách nào, âm thầm oán thầm một câu, liền vác Long đại sư lên, sau đó gọi mèo mun và gà ngốc, tránh đi nữ tử áo trắng, bước nhanh rời đi.

Nữ tử áo trắng không đuổi theo, chỉ là quay người nhìn phương hướng nhóm Trần Hạo rời đi.

Một đường chạy xa, nhìn về phía sau, không phát hiện nữ tử áo trắng đi theo, Trần Hạo thở dài một hơi:

- Mẹ nó, làm ta sợ muốn chết, nữ nhân này đến cùng là đồ vật gì, nhìn khủng khiếp vãi hồn.

- Ha ha.

Long đại sư phát ra một tiếng cười lạnh.

Trần Hạo tức giận:

- Long ca, vừa rồi ngươi giả vờ quá đáng.

Long đại sư bình tĩnh nói:

- Không biết là ai nói không có nguy hiểm.

Trần Hạo:

- ...

- Nhưng ngươi có thấy rằng, khí tức trên thân nữ nhân này có điểm lạ không.

Long đại sư nói tiếp.

Trần Hạo nói:

- Lạ? Lạ thế nào?

Long đại sư nói:

- Ta cảm giác, nàng rất giống Nguyệt Linh.

- A...

Trần Hạo sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Long đại sư:

- Long ca, ngươi đừng làm rộn, loại như Nguyệt Linh này, sau khi độ kiếp mới trâu bò, trước khi độ kiếp, đó chính là thiên tài địa...Ặc, Long ca, ngươi đừng nói cho ta, Nguyệt Linh ở nơi này đã độ kiếp rồi.

Trần Hạo nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến hỏi.

Long đại sư nói:

- Ta đâu có biết, ta chính là nhìn ra trên người nàng có Nguyệt Hoa chi khí, vô cùng nồng đậm, chỉ là cảm giác bên

trong Nguyệt Hoa chi khí tựa hồ ẩn chứa đồ vật cổ quái gì đó, giống như là bị biến dị.

Trần Hạo im lặng.

- Được rồi, không nói nàng nữa, Âm Nguyệt Sơn này cmn quá kinh khủng, đồ vật tốt đầy đất, nhưng mà nguy cơ càng nhiều, không cẩn thận liền sẽ đụng phải một cái, lần này tuyệt đối là dẫm phải cứt chó, nữ nhân kia...

Trần Hạo đang nói đây, đột nhiên con mắt tròn tròn, hãh nhiên nhìn sang bên cạnh.

Hắn lại thấy được nữ nhân kia, ngay ở bên cạnh một tảng đá cách khoảng hơn 20m, duyên dáng yêu kiều, ưu nhã nhã nhặn.

Ừng ực!

Trần Hạo nuốt xuống từng ngụm từng ngụm nước miếng, có loại cảm giác gặp đại phiền toái.

- Ai nha, con mắt của ta, ta lại không nhìn...

Long đại sư đang muốn nói chuyện, Trần Hạo tròn mắt nói:

- Ít nói nhảm, đi nhanh lên, lần này nếu chạy không thoát, ta cũng sẽ không cứu ngươi nữa.

Long đại sư im lặng, sau đó động tác tròn tru chạy ở phía trước Trần Hạo.

Trần Hạo:

- ...

Không bao lâu, một nhóm lại chạy xa lần nữa.

Mà nữ nhân tùy tiện bước mấy bước chân, sau mấy bước, biến mất ở bên cạnh tảng đá kia.

Chờ nữ nhân kia vừa đi, kia tảng đá đột nhiên vươn bốn chân, sau đó cộp cộp chạy xa, chui vào bên trong một bụi cỏ.

Sau đó, bất luận chuyển hướng nào, chạy như thế nào, một khi dừng lại, không lâu hơn một phút, Trần Hạo luôn có thể nhìn thấy nữ nhân kia xuất hiện.

Loại tình huống như bóng với hình này, cái gì cũng không làm, cứ như vậy lảng lạng đi theo, quả thực hù chết người.

- Long ca, người nói nữ nhân này có quan hệ với Nguyệt Linh, chẳng lẽ sau khi Nguyệt Linh hoá hình, thích theo dõi người sao? Đây là loại sở thích gì?

Trần Hạo nhìn thấy không cắt đuôi nữ nhân kia được, nhin không được than thở.

Long đại sư nói:

- Người hỏi ta, ta hỏi ai, ta cũng chỉ ở trong cỗ tịch của sư môn mới biết một chút tin tức về Nguyệt Linh.

- Người nói nàng có phải là xem chúng ta trở thành con mồi, bây giờ vẫn chưa đói, chờ lúc đói bụng mới ăn chúng ta không?

Trần Hạo hỏi.

Long đại sư:

- Ha ha, Trần đạo hữu người cứ yên tâm đi, không nói những thứ khác, Nguyệt Linh ăn người, đây chính là trò cười, người ta là Nguyệt Hoa tinh phách, tinh thuần đến cực điểm, thân người chúng ta toàn tạp chất, trừ phi tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, nếu không đối với nàng mà nói, đó chính là một đồng phân.

- A... Người mới là một đồng phân.

Trần Hạo bực mình nói.

Long đại sư cười hắc hắc:

- Trần đạo hữu, nói cho người một cái tin xấu.

Trần Hạo sững sờ:

- Chẳng lẽ người nhớ tới chỗ đáng sợ nào đó của Nguyệt Linh?

Long đại sư nói:

- Không phải, là về chúng ta, ta tiến vào Âm Nguyệt Sơn, hôm nay chính là ngày thứ ba, đoán chừng không bao lâu nữa liền có thể rời đi.

Trần Hạo không hiểu:

- Đây là chuyện tốt mà, làm sao lại không phải tin tức tốt.

Long đại sư ý tứ sâu xa nói:

- Nhưng người hôm nay mới tiến vào.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, suýt nữa quên mất điểm ấy, lão tử không phải cùng một chỗ tiến vào, Long đại sư có thể đi, nhưng mà ta không đi được, ta mẹ nó còn phải ở lại nơi này hai ngày nữa.

Một nháy mắt, trong lòng Trần Hạo chưa tính toán gì tới việc bỏ chạy nữa, ánh mắt u oán nhìn Long đại sư.

Trong lòng Long đại sư đặc ý.

Cảm giác bị rơi vào bẫy, bị người bẫy mấy lần, lần này cuối cùng là lật về một ván.

- Khụ khụ, Trần đạo hữu yên tâm, mặc dù ta có thể rời đi, nhưng trước khi đi, ta sẽ một tác cũng không rời, cùng người đồng cam cộng khổ, dù ta rời đi, ta cũng sẽ ở bên ngoài cầu nguyệt, chờ người trở về, sau đó bày tiệc cho người.

Long đại sư an ủi.

Trần Hạo cười ha ha:

- Long ca nói thật chứ?

Long đại sư nghĩa chính ngôn từ nói:

- Tu sĩ chúng ta, một lời cửu đỉnh.

- Vậy thì tốt, vậy chuyện trước mặt, giao cho ngươi.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, mở miệng yếu ớt.

A...

Long đại sư sững sờ, sau đó đưa mắt nhìn lại, chợt... tròn tròn mắt.

Ở trước mặt bọn họ, một người đang chặn đường đi.

Đây là cái lão bà bà, tóc lưa thưa, mặt đầy nếp nhăn, quần áo trên người nhăn nheo, cầm trong tay một cây quả trượng, đang kinh hỉ nhìn bọn hắn.

- Ngươi thế mà tiến vào! Rất tốt, chủ nhân nhà ta sẽ rất thích.

Thanh âm khàn khàn bén nhọn lộ ra sự vui mừng, sau đó trong miệng lão bà bà nói lảm bảm, một cỗ hắc khí nhanh chóng từ trong thân thể lan tràn ra.

Sau đó, lão bà bà xuất hiện biến hóa.

Chương 355: Yêu Tà Giáo Hoạt Cũng Đầu Không Lại Người

Trong hắc khí, lão bà bà đột nhiên bắt đầu biến thân.

Hai cái lỗ tai nhanh chóng kéo dài, cái mũi bắt đầu nhô lên, miệng bắt đầu biến hình, hai mắt vốn đang đục ngầu, lập tức biến thành màu lục.

Đặc biệt là phía sau lão bà bà đột nhiên lộ ra một cái đuôi, nhẹ nhàng đong đưa.

Trong miệng phát ra một tiếng meo ô, lão bà bà giống như vừa mới tỉnh ngủ, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư:

- ...

Mẹ nó, lão bà bà biến thành một con mèo cái!

Không đúng, đây mẹ nó là mèo lão phu nhân, nhìn thật sự là quá xấu.

Nhưng mèo mun không có chút kinh ngạc nào, ngược lại ánh mắt sáng rực, lãng lệ vô cùng.

Gà ngốc cũng rất bình tĩnh, hoàn toàn không có loại sợ hãi như khi đối mặt với bạch y nữ tử kia.

Sau khi duỗi lưng xong, lão phu nhân tai mèo nhìn về phía nhóm Trần Hạo, ánh mắt chuyển động, rất nhanh khóa chặt

mèo mun, con mắt màu xanh lục kia lập tức sáng lên.

- Linh miêu! Không nghĩ tới tại nơi quỷ quái này còn có thể gặp được thể xác tốt như vậy, trời không tuyệt ta!

Lão phu nhân tai mèo mở miệng, ngữ khí vô cùng kinh hãi.

Oa ô!

Mèo mun thét lên một tiếng, lông mèo dựng lên, rất là tức giận.

- Hi hi, tức giận à? Không sao cả, đợi chút nữa ngươi sẽ chết rất nhanh.

Lão phu nhân tai mèo cười quái dị một tiếng, thân ảnh vọt thẳng tới.

Oa ô!

Mèo mun không chút nào sợ, nhảy lên một cái, hoàn thành biến thân, phóng tới lão phu nhân tai mèo.

Hai thân ảnh như thiểm điện tiếp xúc, nhảy vọt, nhanh đến mức làm cho người ta nhìn không rõ ràng.

Ánh mắt của gà ngốc lấp lóe, âm thầm thăm dò, lặng lẽ chuẩn bị.

Quản ngươi là cái đồ vật quý gì, đừng để ta chụp được, nếu không ngươi chết chắc.

Trần Hạo lúc này cũng kịp phản ứng, không nói hai lời, móc ra đại kiếm gỗ đào liền vọt tới.

Ngấp nghé thân thể Tiểu Hắc nhà ta, ha ha, hôm nay không chém chết ngươi, lão tử theo họ ngươi.

Thiên Cương Bộ di chuyển, chớp mắt Trần Hạo liền gia nhập vòng chiến, kiếm gỗ đào bộc phát hồng quang, hung hăng chém về phía lão phu nhân tai mèo.

Đình một tiếng, lão phu nhân tai mèo đưa tay bắt lấy kiếm gỗ đào, trên thân kiếm gỗ đào lưu động hồng quang trừ tà, thế mà hoàn toàn không cách nào thâm thấu vào bàn tay của lão phu nhân tai mèo, ngược lại ần ần có chút bị áp chế.

Ánh mắt sắc bén nhìn về phía Trần Hạo, sắc mặt của lão phu nhân tai mèo âm trầm xuống, ngữ khí yếu ớt nói:

- Tu sĩ nhân loại, ta không tìm người, người còn dám chủ động tiến công, rất tốt, thù mới hận cũ, liền lấy trước một chút lãi từ trên người người.

Nói xong, trong lòng bàn tay lão phu nhân tai mèo bộc phát ra hắc khí, thế mà bắt đầu thâm thấu vào đại kiếm gỗ đào, hồng quang trên thân kiếm không ngừng bị bức lui, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Trần Hạo quá sợ hãi.

Con yêu tà này thế mà quỷ dị như vậy! Hoàn toàn không sợ hồng quang trừ tà của kiếm gỗ đào?

Mắt thấy kiếm gỗ đào sắp chèo chống không được nữa, Trần Hạo đảo tay, xuất Hiên Tể Kiếm từ bên trong Tụ Lý Càn Khôn ra, sau đó đưa pháp lực vào, hung hăng chém xuống một kiếm.

Lão phu nhân tai mèo có chút phát ngốc, hoàn toàn không nghĩ tới Trần Hạo còn có thể từ trong hư không lấy ra thanh kiếm thứ hai, tránh không kịp, tay đang bắt kiếm gỗ đào liền bị Hiên Tể Kiếm chém trúng.

Như cắt đậu hũ, tay của lão phu nhân tai mèo trực tiếp bị chặt đứt, không dừng lại chút nào.

Oa ô!

Lão phu nhân tai mèo kêu thảm một tiếng, thân ảnh nhanh chóng lui ra phía sau.

Mèo mun thấy thế, sao có thể bỏ lỡ thời cơ, nó không ché phi đao nhanh chóng đánh tới, phi đao xoay quanh, từng đạo đánh trúng lão phu nhân tai mèo.

Nhưng phi đao của nó thế mà hoàn toàn không có cách nào cắt vào thân thể của lão phu nhân tai mèo, sau khi đánh trúng lại phát ra tiếng vang của kim thiết giao thoa.

Mắt thấy như thế, mèo mun thu hồi phi đao, thân ảnh xoay chuyển, kéo ra khoảng cách, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, tràn đầy ngạc nhiên.

Hạo ca sao tự nhiên lại có thêm một thanh kiếm lợi hại như vậy. Đao của ta đều chém không được thân thể bà ta, hấn vậy mà đơn giản liền cắt đứt? Là đao của ta rác rưởi, hay là tên chủ nhân ngu xuẩn tàng tư.

Trần Hạo lúc này nhìn thấy linh quang bên trên kiếm gỗ đào âm đạm, lộ ra vẻ đau lòng, sau đó thu hồi kiếm gỗ đào, cầm Hiên Tể Kiếm trong tay, di chuyển Thiên Cương Bộ, trực tiếp đuổi theo.

Kiếm gỗ đào không gây thương tổn được cho người đứng không, vậy nhảm nháp một chút lợi hại của Hiên Tể Kiếm đi.

Bị Hiên Tể Kiếm chém đứt một nửa cánh tay, lão phu nhân tai mèo quả thực rất hoảng sợ, đối mặt với công kích của Trần Hạo, trong lúc nhất thời không dám tiếp xúc, chỉ có thể né tránh.

Tốc độ của nó cực nhanh, Thiên Cương Bộ của Trần Hạo mặc dù lợi hại, nhưng cũng không đuổi kịp, công kích nhiều lần thất bại.

Lão phu nhân tai mèo lập tức phát hiện ra nhược điểm của Trần Hạo, nhe răng cười một tiếng, thân ảnh đột nhiên huyễn hóa thành mấy đạo, lúc Trần Hạo công kích thất bại, từ phía sau lưng bóp lấy cổ Trần Hạo.

Lúc đang muốn bẻ gãy cổ Trần Hạo, trên thân Trần Hạo đột nhiên hiện ra điện quang, trong nháy mắt bao trùm mình cùng lão phu nhân tai mèo.

Bên trong phát ra âm thanh đôm đốp, lão phu nhân tai mèo lần nữa kêu thảm, hung hăng đẩy Trần Hạo ra, thân ảnh cấp tốc lui lại.

Đúng lúc này, gà ngốc đã sớm chuẩn bị từ lâu, ánh mắt sáng lên, cô một tiếng phun ra một vòng ánh sáng.

Vàng sáng này bay vọt ra, thẳng tắp lao về phía lão phu nhân tai mèo đ-, lập tức chụp trúng vào thân thể.

Trong chốc lát, tà khí trên thân của lão phu nhân tai mèo thu liễm, thân thể rơi xuống mặt đất, trong mắt hiện ra quang mang không thể tưởng tượng nổi.

Chết!

Trần Hạo nắm lấy cơ hội, thân ảnh vút qua, từ trên trời giáng xuống, Hiên Tể Kiếm hung hăng đâm vào ngực lão phu nhân tai mèo.

Lợi kiếm nhập thể, kiếm cương càn quấy, lão phu nhân tai mèo phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, hắc khí trên thân không ngừng lan tràn ra, rất nhanh, lão phu nhân tai mèo liền khôi phục nguyên trạng, co quắp mấy lần, bất lực chết đi.

Vừa chết đi, thật giống như đã dẫn phát phản ứng dây chuyền, thân thể của lão phu nhân tai mèo nhanh chóng khô quắt, rất nhanh liền biến thành một bộ thây khô da bọc xương, sau đó sụp đổ, tiêu tán trong hư không.

Giải quyết xong lão phu nhân tai mèo, Trần Hạo hừ lạnh một tiếng.

Mẹ nguoi chứ, thật sự cho rằng thần thông của ta không đủ lợi hại sao, lão tử là một đoàn đội, am hiểu nhất chính là nhiều

đánh một.

- Đâu phộng, chuyện gì thế này.

Đúng lúc này, Long đại sư một mực chưa hề nhúng tay vào đột nhiên kinh hô một tiếng.

Trần Hạo nghe thế, kinh ngạc nhìn sang, sau đó cũng trợn tròn mắt.

Ánh mắt chiếu tới, xuất hiện hai con mèo.

Đều là màu đen, đều ở trạng thái biến thân, cũng có phi đao vòng quanh thân, liên khí tức cũng giống nhau như đúc, không có chút khác biệt nào.

Hai con mèo mắt lớn trừng mắt nhỏ, phần nộ quần quýt lầy nhau, không ngừng tiến công, thế mà thế lực ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai.

- Đây, đây mẹ nó là tình huống như thế nào?

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Long đại sư cười khan nói:

- Ta cũng không biết, đột nhiên liền phát hiện, bên cạnh Tiểu Hắc lại có thêm một Tiểu Hắc khác, sau đó là như bây giờ, ai là Tiểu Hắc, ta cũng không biết.

Trần Hạo nhìn về phía gà ngốc.

Gà ngốc cũng có chút ngơ ngẩn, nhìn hai con Tiểu Hắc đang xoay đánh, bên trên đầu gà tràn đầy dầu chấm hỏi.

Nhìn gà ngốc cũng phân biệt không ra, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, vội vàng mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, đừng đánh nữa.

Hai con mèo mun kêu một tiếng, tách ra, sau đó đồng thời nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Tiểu Hắc tới.

Hai con mèo đều đi tới.

Trần Hạo Hiên Tể Kiếm giơ lên, cười lạnh nói:

- Đừng mẹ nó biểu diễn một màn kịch Tôn Ngộ Không thật giả với ta, trong các ngươi khẳng định có một con giả, muốn phân biệt ra rất đơn giản, đến, Tiểu Hoàng, đều cho chúng nó một đòn.

Con mắt gà ngốc sáng lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía hai con mèo mun.

Lần này, một con mèo mun trợn tròn mắt, thân ảnh nhất chuyển, đột nhiên hóa thành hắc quang bỏ chạy.

- Còn muốn chạy, chết cho ta.

Trần Hạo hét lớn một tiếng, lôi quang gia trì, chớp mắt tốc biến đến phía hắc quang, Hiên Tể Kiếm hung hăng chém xuống.

Chương 356: Nhiệm Vụ Bí Ẩn

Huru một tiếng, Hiên Tể Kiếm chém xuống, hắc quang một phân thành hai, thế mà chia nhau chạy đi.

Trần Hạo ngơ ngẩn.

Đậu phộng, như thế này đều không chết? Đây con mẹ nó là đồ vật quý gì?

Thế nhưng lúc hắn đang do dự nên đuổi theo con nào, đột nhiên một tiếng hú vang truyền đến.

Trần Hạo nhìn lại, khòe miệng giật một cái.

Chỉ thấy một trong hai hắc quang tách ra, đột nhiên bị một người bắt lấy.

Người này, chính là nữ tử áo trắng kia.

Hắc quang bị nữ tử áo trắng chộp vào trong tay, vắn vẹo mấy lần, biến thành một con mèo mun thân ảnh có chút hư ảo.

Con mèo mun này tương tự với Tiểu Hắc, nhưng con mèo mun này lại nhiều hơn Tiểu Hắc một thứ.

Đó chính là trên trán của nó có một đạo bạch ngân vỡ ra, bạch ngân phát ra thi khí nồng đậm.

Bị nữ tử áo trắng bắt lấy cổ, con mèo mun này hoảng sợ bất an, run lẩy bẩy, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

Nhưng nữ tử kia lại thờ ơ, bàn tay nhẹ nhàng bóp, mèo mun liền bị vỡ vụn, chỉ để lại một đạo bạch ngân lơ lửng trên lòng bàn tay của nữ tử.

Trần Hạo:

- ...

Mặc dù cảm giác được nữ tử áo trắng rất khủng bố, nhưng lúc tận mắt nhìn thấy, Trần Hạo mới biết mình vẫn còn có chút đánh giá thấp nàng.

Trong lúc tiện tay liền diệt mèo mun quý dị mà mình toàn lực ứng phó mới có thể đối phó, tuyệt đối đáng sợ hơn Quỷ bà bà kia rất nhiều.

Loại tồn tại này, cmn tại sao lại đi theo chúng ta chứ?

Nhìn nữ tử áo trắng, Trần Hạo do dự một chút, cất bước đi tới gần.

Chờ đến gần nữ tử áo trắng, Trần Hạo chân thành nói:

- Vị tỷ tỷ này, người đi theo chúng ta đến cùng có chuyện gì, nếu như có chuyện cần giúp đỡ, cứ việc nói thẳng, ta mặc dù bất tài, nhưng nếu có khả năng giúp đỡ, ta nhất định sẽ giúp người.

Nữ tử Áo trắng không nói chuyện, chỉ là đứng lẳng lặng.

Ngay lúc Trần Hạo đang có chút thất vọng, dự định từ bỏ, đột nhiên thanh âm của hệ thống vang lên.

Ding: Cẩm ky không biết, ly hôn ngàn năm, hoàn thành linh nguyện, ban thưởng một đạo Tiên Khí.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, nàng đều không nói gì, tại sao lại phát động nhiệm vụ?

Cẩm ky không biết? Ha ha, hệ thống đại lão, người đừng nói với ta, tên của nàng đều là cẩm ky, không thể nói?

Tốt a, chuyện này chưa nói, nhưng xin đại lão ngài nói cho ta, nàng cũng không nói chuyện, cũng không nói có linh

nguyện gì, ta làm như thế nào để giúp? Nhiệm vụ này của ngươi có phải là càng ngày càng kỳ hoa, không nói cho ta nhiệm vụ, liền để cho ta hỗ trợ? Ngươi xác định không phải là đang đùa ta chứ? Còn ban thưởng Tiên Khí, cho dù ngươi có ban thưởng giúp ta thành tiên đi chăng nữa ta cũng chả có cách nào giúp được..

Đáng tiếc tùy ý Trần Hạo lải nhải như thế nào, hệ thống đại lão vẫn không đáp lại, nữ tử càng là không nói một lời.

Trần Hạo hoàn toàn im lặng.

Trước kia không đáng tin cậy còn có trình độ cụ thể, hiện tại là càng ngày càng không đáng tin cậy, thế này bảo ta phải làm sao đây?

Lúc này, nữ tử áo trắng tựa hồ biết linh nguyện của mình đã có nơi gửi gắm, sau đó nàng quay người rời đi, đi vài bước, nữ tử áo trắng lại xoay người lại, vung tay lên, bạch ngân kia bay về phía Trần Hạo.

Trần Hạo theo bản năng bắt lấy, nữ tử áo trắng lúc này mới tiếp tục rời đi, chớp mắt liền biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo:

- ...

Cứ đi như vậy? Giao cái nhiệm vụ này cho ta? Ha ha, tiểu tử, ta nói với ngươi, ngươi cái rắm đều không thả một cái, đây là muốn tiếp tục chờ hai ngàn năm ư.

- Trần đạo hữu, tại sao nàng lại đi rồi?

Lúc này, nhìn thấy nữ tử áo trắng rời đi, Long đại sư còn có mèo mun gà ngọc cũng chạy tới. Long đại sư nghi hoặc hỏi thăm.

Trần Hạo khó mà nói chuyện nhiệm vụ, bữu môi nói:

- Ai biết đâu, có thể là ở nơi này lâu, hơi ngốc một chút.

Long đại sư giật nảy mình, vội vàng nhìn bốn phía, không phát hiện nữ tử áo trắng, lúc này mới nói:

- Đạo hữu chớ nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra.

Trần Hạo cười ha ha, còn họa từ miệng mà ra, nữ nhân này cầu ta hỗ trợ kia. Nhưng mà cmn còn hồ người hơn là tử nguyện, muốn ta giúp nhưng không nói một lời nào.

- Nhưng cũng tốt, nữ nhân này thật là đáng sợ, chỉ là nhìn nàng, ta đã cảm thấy hãi hùng khiếp vía, đời này không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

Long đại sư thở dài một hơi.

Trần Hạo nói:

- Được rồi, chúng ta tìm một chỗ trốn an toàn, sau đó ngươi ra trước... A, cái đồ chơi này...

Lời nói còn chưa nói xong, Trần Hạo dừng lại, sau đó nhìn về phía bạch ngân trong tay.

Cái này bạch ngân giống như một con mắt, chỉ là không có tròng mắt, bên trong ẩn chứa thi khí nồng đậm.

Không có gì bất ngờ xảy ra, thi khí này hẳn là con tà miêu kia từ xung quanh Minh Nguyệt Sơn thu thập tới.

Mà cầm bạch ngân, Trần Hạo có loại cảm giác huyền bí, mượn nhờ đồ vật này, mình có thể rời đi Âm Nguyệt Sơn.

Chỉ là cái đồ vật này dùng như thế nào?

- Thế nào?

Long đại sư nhìn Trần Hạo nói được một nửa lời nói thì nghi hoặc hỏi thăm.

Trần Hạo nói:

- Long ca, người biết cái đồ vật này không?

Trần Hạo cầm lấy bạch ngân.

Long đại sư nhìn sang, có chút mờ mịt:

- Đây là, nữ nhân vừa rồi kia cho người?

Trần Hạo nói:

- Là nàng cho, nhưng đây là thứ ở trên đầu con tà miêu vừa rồi kia, cảm giác giống như là con mắt thứ ba, chỉ là...

- Con mắt thứ ba? Tam Nhãn Tà Miêu!

Trần Hạo còn chưa nói xong, Long đại sư liền giật nảy mình.

Trần Hạo sững sờ:

- Tam Nhãn Tà Miêu?Ồ, hình như nghe nói qua ở đâu rồi.

Long đại sư nói:

- Chuyện này Đạo môn có ghi chép, hơn hai trăm năm trước có một con Tam Nhãn Tà Miêu loạn thế, giết hại sinh linh, bị tu sĩ Đạo môn cường đại liên hợp trấn sát, chỉ là Tam Nhãn Tà Miêu không phải bị trấn sát sao? Làm sao ở nơi này có một con, hơn nữa thoát nhìn rất yếu, nếu là Tam Nhãn Tà Miêu chân chính, chúng ta sợ rằng đã sớm bị nó chơi chết rồi.

Trần Hạo giật mình:

- Ta nhớ ra rồi, tình ma đã từng nói chuyện này, nói là bị trấn sát, ồ, vậy Tam Nhãn Tà Miêu này có rất nhiều sao?

Long đại sư tức giận:

- Làm sao có thể nhiều, từ xưa đến nay cũng không có đi ra mấy con, hơn nữa loại tà vật như Tam Nhãn Tà Miêu cần rất nhiều điều kiện tổng hợp mới có thể sinh ra, gần nhất chính là con hơn hai trăm năm trước kia, nhưng con kia sát hại sinh

linh, tu luyện Cửu Mệnh Thuật, chẳng lẽ nó ngưng tụ ra mệnh thứ hai, bị trấn sát một mạng, còn có một mạng chạy trốn tới nơi này?

Trần Hạo hồ nghi nói:

- Không thể nào, ta nhìn trạng thái của con tà miêu này không giống như là sinh linh, nếu không nó cũng sẽ không muốn cướp đoạt thân thể Tiểu Hắc, đoán chừng là cái mạng thứ hai còn chưa ngưng tụ xong, sau khi bị trấn sát, tàn hồn chạy tới nơi này trốn đi, chờ đợi đoạt xá trùng sinh.

Long đại sư gật đầu:

- Nghe tựa hồ có chút đạo lý, nói như vậy, cái đồ vật này hẳn là tà nhãn của Tam Nhãn Tà Miêu, đây chính là đồ vật tốt, nghe nói tà nhãn có rất nhiều năng lực thần kỳ, nếu như có thể luyện chế thành pháp khí, đó tuyệt đối là pháp bảo đỉnh cấp.

Nói xong, Long đại sư nhìn Trần Hạo thật sâu.

Cuối cùng đã biết con hàng này vì cái gì trong khoảng thời gian ngắn lại mạnh như vậy.

Vận khí này, cơ duyên này, thật sự là không có người nào có được, ta mẹ nó mấy lần hiểm tử hoàn sinh, hẳn ngược lại tốt, nhật bảo các loại, chẳng lẽ tên gia hỏa này thật sự là con của ông trời?

Ah, Trần đạo hữu nói muốn làm cộng tác với ta cả đời, có vẻ như có chút lợi ích a.

Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng hẳn ăn thịt, ta ăn canh, nói không chừng đời này tu hành còn có hi vọng, có cơ hội trọng chấn sư môn thì sao.

Trong lòng toát ra một cái ý niệm, tâm tư của Long đại sư bách chuyển.

- Còn phải luyện chế thành pháp khí? Nói như vậy, không thể mượn dùng đồ vật này rời khỏi Âm Nguyệt Sơn rồi?

Trần Hạo có chút thất vọng.

Long đại sư sững sờ, mắt sáng rực lên, đang muốn mở miệng, chợt một tiếng hét thảm từ đằng xa truyền đến.

Chương 357: Huyền Âm Thảo

Tiếng kêu thảm thiết khiến Long đại sư và Trần Hạo đều ngây ngẩn cả người.

Cmn là ai thế?

Theo nơi phát ra tiếng thét nhìn lại, khoảng cách tới nơi tiếng kêu thảm thiết phát ra cũng không xa.

Nhìn lẫn nhau, Long đại sư hỏi:

- Trần đạo hữu, muốn đi xem một chút hay không?

Trần Hạo chần chờ một chút, nói:

- Có phải là giả hay không?

Long đại sư kinh ngạc:

- Cái này còn có thể giả?

Trần Hạo bĩu môi nói:

- Đừng quên đây là địa phương nào, các loại cấm kỵ đều có, không chừng là cái đồ chơi quý gì đó dói bụng, không có đồ ăn đưa tới cửa, phát ra tiếng kêu thảm dụ dỗ trẻ con ngu dốt.

Long đại sư mặt đen lại:

- Ý tứ của ngươi, ta là trẻ con ngu dốt à.

- Không, không phải ta nói ngươi, mà là cấm kỵ nghĩ thế.

Long đại sư:

- ...

Cái này có gì khác nhau sao? Ngươi còn không phải là nghĩ như vậy sao.

- Được rồi, quản nó là thật hay là giả làm gì, đã tới Âm Nguyệt Sơn, vậy phải làm tốt chuẩn bị tiếp nhận tử vong, còn có thể trông cậy có người cứu? Người cho rằng ai cũng giống hai ta sao, quan hệ thân thiết như thế. Chúng ta vẫn nên xem một chút, cái đồ chơi này có thể đưa chúng ta ra ngoài hay không.

Trần Hạo nói.

Long đại sư nhìn Trần Hạo, không phản bác được.

Nói hấn da mặt dày, nhưng hấn lại bất chấp nguy hiểm đến cứu mình, sự thật chính là chứng cứ tốt nhất.

Thế nhưng nếu nói hấn trọng tình nghĩa, vì sao người nói tới thân thiết, ta luôn có chút khó chịu?

Nhưng mà Trần Hạo không đi, Long đại sư tự nhiên cũng không muốn nghĩ nhiều, mình không có bản sự này, không có tư cách nói tới cứu ai.

- Cái Tà Nhãn này nói đến thật sự là có khả năng đưa chúng ta rời đi, theo ghi chép, Tà Nhãn của Tam Nhãn Tà Miêu có thể khám phá hư ảo, phân thân hóa ảnh, hộ vệ chân linh, diệu dụng rất nhiều. Chỉ là muốn không chế tà nhãn cần phải dung hợp luyện hóa.

Long đại sư nghiêm túc nói.

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Dung hợp?

Vậy nếu ta dung hợp, chẳng phải là biến thành Nhị Lang Thần?

Không đúng, con mắt của Nhị Lang Thần là gì, đó là thần nhãn, còn cái Tà Nhãn này là sao chứ.

Hơn nữa, cái đồ chơi này ở trên thân mèo, dung hợp tại trên thân người, ai biết sẽ có biến dị gì không, nếu như khiến mình thay đổi hoàn toàn, đến lúc đó sẽ khóc không ra nước mắt luôn.

- Meo ô!

Ngay lúc Trần Hạo đang cân nhắc, mèo mun đột nhiên kêu một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo hoàn hồn, nhìn về phía mèo mun, kinh ngạc nói:

- Tiểu Hắc, ngươi sẽ không muốn cái này chứ?

Mèo mun nhẹ gật đầu.

Trần Hạo nói:

- Vậy nếu ngươi dung hợp, sẽ có chuyện gì hay không?

Mèo mun lắc đầu, meo ô một tiếng.

Trần Hạo:

- ...

Sớm biết đã mang tiểu Lam theo, ngươi nói như thế, ta nghe không hiểu a.

- Ăn!

Lúc này, gà ngốc đột nhiên mở miệng, diễn một màn phiên dịch.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, nhìn mèo mun nói:

- Ngươi muốn ăn?

Mèo mun gật đầu.

Trần Hạo im lặng.

Tiểu Hắc nhà ta lợi hại, người ta cần dung hợp, nó chỉ cần tiêu hóa.

Nhưng nếu Tiểu Hắc muốn, nói rõ là nó có nắm chắc, Trần Hạo cũng không có không bỏ được, liền đưa Tà Nhãn cho mèo mun.

Mèo mun không vội vàng, mà là nhìn Tà Nhãn, trong miệng mèo phát ra thanh âm rất nhỏ.

Dần dần, Trần Hạo liền phát hiện, tà nhãn trong tay dần biến hóa.

Đầu tiên là thi khí nồng đậm bên trong tà nhãn đang nhanh chóng tán đi, bên trong thi khí, từng cái miêu ảnh, đủ mọi màu sắc, như thật tựa ảo.

Những miêu ảnh này lít nha lít nhít, nhiều không đếm xuể, bao quanh mèo mun, nhanh chóng chạy quanh, phát ra meo meo âm thanh vui sướng.

Không bao lâu, thi khí tan hết, từng cái miêu ảnh thì biến mất trong hư không, không thấy đâu nữa.

Lúc này, tà nhãn liền phát sinh biến hóa, tà nhãn vốn trắng bệch, biến thành màu đen nhánh, sau đó mèo mun không chút do dự há mồm khẽ háp, tà nhãn liền tiến vào trong miệng nó, cọt ca cọt két nhai.

Ngay lúc Trần Hạo cho là mèo mun sắp nuốt xuống, mèo mun đột nhiên há mồm phun một cái, tà nhãn đã vỡ vụn bị nó phun ra ngoài.

Trần Hạo:

- ...

Long đại sư:

- ...

Meo ô!

Mèo mun nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt xuất hiện vẻ vui mừng.

Trần Hạo nhìn tà nhãn, tà nhãn sau khi bị nhai nát, tựa hồ biến thành một đồ vật phổ thông, không có chút dị sắc nào.

Mà mèo mun lại có một chút biến hóa.

Trong ánh mắt của nó, luôn cảm giác có quang trạch lưu động, tiêu tan không mất.

Bị hấp thu rồi sao?

Trần Hạo như suy nghĩ tới cái gì, mở miệng hỏi:

- Tiểu Hắc, ngươi bây giờ có cảm giác gì, có thể mở ra Âm Nguyệt Sơn hay không, giúp chúng ta rời đi?

Mèo mun lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu, meo ô một tiếng, xoay người chạy, sau đó quay đầu ra hiệu cho bọn Trần Hạo đi theo mình.

Một đường đi theo mèo mun, vừa đi vừa nghỉ, nó tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, không ngừng chuyển biến phương hướng.

Không bao lâu, đột nhiên một tiếng hét thảm ở bên cạnh vang lên.

Tiếng kêu thảm này hoàn toàn giống hệt với tiếng kêu lúc trước.

Trần Hạo bị tiếng kêu hấp dẫn, quay người nhìn lại, sau đó biến sắc.

Hắn thấy được người kêu thảm, thế mà chính là Khâu Chân cùng mình cùng tiến vào Âm Nguyệt Sơn.

Khâu Chân lúc này tựa ở vách núi, thân thể bị một loại dây leo màu lam quấn quanh, đầu buông xuống, không thấy rõ biểu lộ, khí tức cũng vô cùng yếu ớt.

Mà bên cạnh Khâu Chân có một đóa linh chi huyết hồng to lớn từ khe hở của vách núi mọc ra, lấp lóe linh quang.

- Âm Chi!

Trần Hạo thì thầm một câu, không nói lên lời.

- Âm Chi cứt chó gì, đây là Huyền Âm Thảo, cùng dáng dấp của Âm Chi rất giống, lại là hai loại hoàn toàn khác biệt, nó có thể làm chi người lâm vào huyền cảnh, sau đó vươn sợi rễ ra, hấp thu tinh huyết của con môi, vị đạo hữu này cũng quá nóng vội, phát hiện cũng không nhìn rõ ràng, hiện tại tốt rồi, bị Huyền Âm Thảo quán lên, không cứu nổi nữa.

Long đại sư nói một câu, giọng điệu có chút tiếc hận.

Trần Hạo kinh ngạc:

- Không cứu nổi sao?

Long đại sư nói:

- Sự đáng sợ của Huyền Âm Thảo nằm ở chỗ nó có một loại huyền độc, chỉ cần bị xâm nhập vào tâm thần, sẽ đáng sợ giống như cùng tâm ma, trừ phi có thể tự phá vỡ hư ảo, nhìn thấy chân ngã, nếu không không ai có thể cứu. Ah, Trần đạo hữu biết vị đồng đạo này.

Trần Hạo gật đầu:

- Ý là cùng ta tiến vào nơi này, bởi vì tuổi thọ không nhiều, cho nên mới tới nơi này tìm kiếm Âm Chi để kéo dài tính mạng.

Long đại sư giật mình, sau đó lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, mệnh do trời định, nào có thể dễ dàng kéo dài tính mạng như thế, bên trong Âm Nguyệt Sơn này có Âm Chi tồn tại, nhưng lại quá ít, không có cơ duyên sẽ không gặp được.

Trần Hạo đang muốn nói chuyện, đột nhiên Khâu Chân phát ra tiếng kêu thảm lần nữa.

Lúc này, Trần Hạo thấy được, lúc mà Khâu Chân kêu thảm, đầu ngẩng lên, mặc dù là kêu thảm, nhưng trên mặt lại giống như đang cười, nhìn vô cùng quỷ dị.

Mà theo tiếng kêu thảm, cổ dây leo quấn quanh Khâu Chân lại từ trên người y hấp thu một ngụm máu tươi, sau đó huyết hồng linh chi trở nên càng trở nên tươi đẹp thêm một chút.

Một màn quỷ dị này khiến trong lòng Trần Hạo thấy ngưng trọng.

Quả nhiên là cấm kỵ chi địa, nơi này bất kỳ một đồ vật nào cũng không thể khinh thường, không cẩn thận mắc lừa liền phải chết, ngay cả chính mình cũng không biết.

Phải trợn mắt nhìn một vị đồng đạo nhận tra tấn đáng sợ như thế, trong lòng Trần Hạo cũng khó chịu, suy nghĩ một chút, Trần Hạo đưa tay ngưng tụ một viên lôi cầu, phát tay, lôi cầu nổ bắn ra, trực tiếp rơi vào bên trên huyết hồng Âm Chi.

Ầm!

Lôi cầu bạo tạc, điện quang chạy tán loạn.

Huyết hồng Âm Chi phát ra một tiếng thét cổ quái, vỡ ra, một cỗ máu tươi vẩy ra, huyết hồng Âm Chi vụn vụn, chậm rãi khô héo.

Bản thể khô héo, cổ dây leo kia cũng trở nên lỏng lẻo, sau đó Khâu Chân từ trên vách núi rơi xuống.

Trần Hạo đang muốn cứu Khâu Chân lại, đột nhiên một cái bóng chợt lóe lên, thân ảnh của Khâu Chân cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 358: Nguyệt Tà Linh

Mẹ nó, lại là cái quỷ gì thế?

Trần Hạo bị bóng đen làm giật nảy mình, nhìn kỹ lại liền phát hiện bóng đen kia là từ bên trong một cái huyết động trên vách núi chui ra, tốc độ cực nhanh kéo Khâu Chân vào trong động, sau đó cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Trong lúc nhất thời, Trần Hạo có chút ngơ ngác.

Bên cạnh một thứ quỷ dị, còn có quỷ dị khác nữa, quả nhiên khắp nơi đều có hung hiểm.

Khâu Chân đạo hữu, thật không phải ta không cứu, mà là mệnh của người thật sự đã tận rồi.

Trần Hạo bắt đắc dĩ lắc đầu.

- Meo ô!

Đúng lúc này, mèo mun đột nhiên kêu một tiếng.

Trần Hạo nhìn sang, liền thấy mèo mun nâng móng vuốt lên, chỉ tới một phương hướng.

Phương hướng kia có một cỗ lực lượng như ẩn như hiện hội tụ, ẩn ẩn hiện ra một cái vòng xoáy.

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, vội vàng nói:

- Long ca, theo ta đi.

Nói xong, cũng mặc kệ Khâu Chân gì đó, Trần Hạo liền bay vút qua.

Nhưng khi nhóm Trần Hạo đến nơi mà cỗ lực lượng này hội tụ, cỗ lực lượng này đột nhiên tản ra, biến mất vô ảnh vô tung.

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun bắt đắc dĩ meo một tiếng.

Mẹ nó, thế mà còn có thời gian hạn chế sao? Thật là chọc tức chết người mà.

- Thế nào rồi Trần đạo hữu?

Long đại sư lộ ra vẻ mờ mịt, hoàn toàn không biết Trần Hạo đang làm gì.

Trần Hạo bắt đắc dĩ nói:

- Vừa rồi Tiểu Hắc phát hiện cửa ra vào của Âm Nguyệt Sơn, đáng tiếc thời gian quá ngắn, ló ra kia lại biến mất rồi.

- Ló ra? Tại sao ta lại không thấy...

Long đại sư đang muốn nói, đột nhiên chủ động từ bỏ, thờ dài nói:

- Đạo hữu không cần phải nói, ta hiểu.

Trần Hạo:

- ...

Người hiểu cái gì? Ta chỉ nói phát hiện ló ra thôi mà? Ta nói những lời khác sao?

Nhưng vẫn là rời đi quan trọng hơn, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun.

Mèo mun meo ô một tiếng, lại bắt đầu quan sát, sau đó nó hướng một phương hướng khác chạy.

Lần này Trần Hạo xem như đã hiểu.

Hấp thu lực lượng của tà nhãn, Tiểu Hắc có thể phát hiện cửa ra vào giấu ở Âm Nguyệt Sơn.

Mà cửa ra vào này cũng không phải cố định, mà là di động, thời gian xuất hiện cũng có hạn chế, phát hiện liền nhất định

phải nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ bỏ lỡ.

Hiểu rõ nguyên nhân, nhóm Trần Hạo lao nhanh trong núi, tránh khỏi những bảo vật nhìn như bại lộ, nhưng kì thực tiềm ẩn các loại cấm kỵ.

Hơn nửa giờ sau, nhóm Trần Hạo đã đến bên cạnh một cái hồ nước.

Hồ này rất nhỏ, chỉ rộng khoảng mấy trăm mét, mặt nước bình tĩnh, không có một gợn sóng.

Bên cạnh hồ nước có các loại kỳ hoa dị thảo, vô cùng lộng lẫy.

Đột nhiên thấy mỹ cảnh, khiến mắt Trần Hạo sáng lên, ngạc nhiên dò xét.

Nhưng trong lúc đang nhìn, Long đại sư lại hoảng sợ nói:

- Mẹ nó, dã nhân.

Hả?

Trần Hạo sững sờ, vội vàng nhìn lại, sau đó sợ ngây người.

Chỗ ánh mắt chiếu tới, trong rừng cây cách xa khoảng hơn một trăm mét, một bóng người đi ra.

Người này để ngực trần, làn da ngăm đen, chỉ có một cái đồ vật dẹt bằng dây leo bao lấy hạ thân, cầm trong tay một cây trường côn đầu nhọn.

Là người sống, sinh khí vô cùng đầy đủ, nhưng khí tức trên thân có chút bạo ngược, nhìn vô cùng hung hãn.

Cmn, đúng thật là dã nhân.

Trần Hạo có chút trợn tròn mắt.

Âm Nguyệt Sơn đều được coi là địa phương cấm địa đối với người tu hành, thế mà lại có dã nhân sinh tồn, đầu năm nay đã

nhân đều trâu bò như vậy sao?

Đánh giá một chút, dã nhân mới xuất hiện kia tựa hồ là xác định an toàn, đối với rừng cây đằng sau ô ô vài tiếng, sau đó lại có mấy người từ trong rừng chui ra.

Nhìn về phía mấy tên này, Trần Hạo cùng Long đại sư hai mặt nhìn nhau.

Xuất hiện thêm hai dã nhân, một người bình thường.

Người bình thường là một nữ nhân, Trần Hạo cùng Long đại sư đều biết, chính là mỹ nữ nóng bỏng Ban Ngành Liên Quan kia.

Lúc này mỹ nữ nóng bỏng bị hai tên dã nhân nhắc theo, thỉnh thoảng còn sờ tới sờ lui trên người nàng, phát ra tiếng ô ô vui vẻ.

Sau đó, dã nhân đặt mỹ nữ nóng bỏng kia ở trên mặt đất, ô ô kêu bắt đầu xé y phục của nàng.

- Khụ khụ, Trần đạo hữu, chuyện này nhất định phải ngăn cản.

Long đại sư không đành lòng nhìn thẳng, nói với Trần Hạo.

Trần Hạo không trả lời, mà là lướt thẳng tới.

Đột nhiên xảy ra động tĩnh dọa dã nhân kia nhảy lên một cái, vội vàng đứng dậy, cầm lấy trường côn, hung thần ác sát nhìn về phía Trần Hạo đang đi tới.

Lúc tới gần, Trần Hạo liền phát hiện dã nhân này nói là người, liền có chút không đúng.

Bọn chúng rất giống người, nhưng mặt càng giống như tinh tinh, lúc nhe răng trợn mắt liền lộ ra một hàm răng bén nhọn.

Đã không phải người, thế thì dễ nói chuyện rồi.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, trực tiếp động thủ.

Thiên Cương Bộ di chuyển, thân ảnh nhanh đến mức khiến tên dã nhân không thấy rõ, sau khi tới sát, trọng quyền đánh tới.

Phanh phanh phanh vài tiếng, mấy tên dã nhân liền bị Trần Hạo đánh bay, sau khi hạ xuống lại giống như là không có chuyện gì, đứng lên hung ác phóng tới Trần Hạo.

- Ô, nhục thể rất mạnh!

Trần Hạo hơi kinh ngạc, sau đó xuất thủ nặng hơn một chút. Trực tiếp đánh trúng đầu dã nhân.

Lần này sau khi dã nhân đổ xuống, trực tiếp ngất đi, không còn dậy được nữa.

Sau khi đánh bất tỉnh ba tên dã nhân, Trần Hạo nhìn về phía mỹ nữ nóng bỏng.

Mỹ nữ nóng bỏng kia hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là thân thể không động được, trong mắt vốn bi phẫn tuyệt vọng, nhưng lúc nhìn thấy Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, nàng lại lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

- Đạo hữu, lại gặp... a, thật ngại quá.

Trần Hạo vốn định chào hỏi, lại phát hiện áo của mỹ nữ nóng bỏng đã bị xé nát, lộ ra bộ phận hài hòa. Vội vàng cúi người, lần nữa mặc lại quần áo của nàng.

Mỹ nữ nóng bỏng ngược lại không bị mất tự nhiên, chỉ là ánh mắt nhìn Trần Hạo có chút cổ quái.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, ta muốn nói cho ngươi, đối mặt với yêu tà bất lực thì cũng thôi đi, ngươi thể mà bị mấy tên dã nhân bắt, chắc chắn.

Mỹ nữ nóng bỏng cực kì khó khăn nói:

- Ta...bên trong...độc....

- Trúng độc? Cái gì độc? Dâm độc?

Trần Hạo hỏi.

Mỹ nữ nóng bỏng:

- ...

“Khụ khụ, hẳn là loại độc làm tê liệt, đạo hữu người thử cái này một chút, xem có thể giải được hay không.

Long đại sư đi tới, móc ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu hồng lớn cỡ hạt đậu, cho mỹ nữ nóng bỏng ăn vào.

Một lát sau, con mắt của mỹ nữ nóng bỏng hiển hiện vui mừng, nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều:

- Có tác dụng rồi, tạ ơn Long đại sư.

Long đại sư cười nói:

- Không có việc gì, nhưng Dương đội trưởng à, người làm sao lại bị dã nhân bắt thế?

Nóng bỏng mỹ nữ nói:

- Đây không phải là dã nhân, là dị tộc mặt quý.

- Dị tộc mặt quý?

Trần Hạo và Long đại sư nhìn nhau, trên thế giới còn có chủng tộc như vậy sao?

Mỹ nữ nóng bỏng tiếp tục nói:

- Đúng vậy, chủng tộc này rất quý dị, không rõ lai lịch, số lượng cực ít, mà bọn chúng không có tam hồn thất phách như con người, chỉ có một cái sinh hồn, sau khi chết sinh hồn sẽ bị tán loạn, cũng không thích ứng ánh nắng, chúng ta đã từng bắt mấy tên, mang đi ra ngoài không đến ba ngày liền chết đi.

- Vậy người làm sao lại bị dị tộc mặt quỷ này bắt? Những người khác đâu?

Trần Hạo hỏi.

Ánh mắt của mỹ nữ nóng bỏng âm thầm xuống:

- Bọn họ bị Nguyệt Linh giết. Âm Nguyệt Sơn này ẩn tàng Nguyệt Linh, không phải là Nguyệt Linh thật sự, mà là Nguyệt Tà Linh.

A!

Trần Hạo có chút phát mộng, tại sao lại toát ra một Nguyệt Tà Linh?

Sắc mặt của Long đại sư ngưng trọng:

- Lại là Nguyệt Tà Linh? Đó quả thật rất phiền phức.

- Chờ chút, Nguyệt Tà Linh này là cái gì? Có gì khác với Nguyệt Linh không?

Trần Hạo nhin không được hỏi.

Long đại sư nói:

- Trần đạo hữu, Nguyệt Linh ngưng tụ, chính là thiên địa Chung Linh huyền bí chi địa, kết hợp với quỹ tích Minh Nguyệt, ngày đêm hấp thu ánh trăng mới có thể thành tựu. Dạng này chính là Nguyệt Linh chân chính. Nhưng mà cũng có một loại tình huống, chính là có một nơi kỳ dị, có thể hấp thu ánh trăng, nhưng không đầy đủ ngưng tụ Nguyệt Linh, thế nên nó sẽ cưỡng ép cướp đoạt những lực lượng khác để bổ sung cho bản thân, thành tựu như thế, chính là Nguyệt Tà Linh. Cũng tương tự, Nguyệt Linh đắc đạo, là thiên địa chi linh. Nguyệt Tà Linh đắc đạo, là thiên địa chi ma.

Chương 359: Nữ Nhân Không Thể Trêu

- Còn có sự khác biệt như thế sao?

Trần Hạo cảm thấy biết thêm được nhiều kiến thức.

Sau đó ánh mắt của Trần Hạo nhất động, nhìn về phía Long đại sư nói:

- Long ca, nữ tử áo trắng kia, có thể chính là...

Long đại sư sững sờ, có chút chân chờ.

Chắc không phải chứ, đều đã hạ tử thủ đối với Ban Ngành Liên Quan, không có lý do gì lại bỏ qua cho bọn họ chứ?

- Nữ tử áo trắng nào cơ?

Mỹ nữ nóng bỏng đã khôi phục không ít, đã có thể nhúc nhích, nghe vậy mở miệng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Trước đây chúng ta gặp được một nữ tử áo trắng, Long đại sư nói trên người nàng có khí tức Nguyệt Linh.

Mỹ nữ nóng bỏng lắc đầu nói:

- Có phải hay không thì ta không biết, nhưng Nguyệt Linh mà chúng ta gặp phải là một con cự xà.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Cũng may là không phải, nếu đúng vậy liền phiền toái rồi.

Mình là từ trên người nữ tử áo trắng nhận được nhiệm vụ, mặc dù không biết nhiệm vụ là gì, nhưng tóm lại hẳn rất

không hi vọng nàng là Nguyệt Tà Linh, nếu không trợ giúp nàng, vậy mình là gì đây? Nhân vật phản diện sao?

- Dương đạo hữu, ta thấy chúng nên vẫn rời khỏi Âm Nguyệt Sơn trước đi, người trở về nói tình huống một lần, tồn tại Nguyệt Tà Linh, cho dù không cách nào tiêu diệt, vậy cũng phải phong cấm nơi này, nếu không Nguyệt Tà Linh đi ra ngoài, đó sẽ là tai nạn.

Long đại sư nghiêm túc nói.

Mỹ nữ nóng bỏng bắt đầu nói:

- Cho dù rời đi, cũng phải chờ một đoạn thời gian, chúng ta giết dị tộc mặt quỷ, sợ là sẽ phải... Ặc, đạo hữu, người chưa giết mấy tên dị tộc mặt quỷ kia à?

Mỹ nữ nóng bỏng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Chưa, chỉ là đánh ngất xỉu, làm sao, giết bọn chúng sẽ có phiền toái gì à?

Mỹ nữ nóng bỏng thở dài một hơi:

- Chưa thì tốt, những dị tộc mặt quỷ này mặc dù thực lực bản thân không đủ, nhưng sức sống của bọn chúng rất đáng sợ, sau khi chết sẽ hóa thành một đạo nguyên rửa, chỉ cần bám vào thân thể, cơ bản sẽ khó giải. Lúc trước khi chúng ta bị bắt, lúc phản kháng vô ý sát hại một tên, kết quả sinh hồn nguyên rửa bám lên người, dùng hết biện pháp cũng không cách nào tiêu trừ, chỉ có thể trơ mắt nhìn một người trong chúng ta toàn thân thối rữa mà chết.

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, cứu người kém chút bị rơi vào bẫy a! Quả nhiên đồ vật ở cấm kỵ chi địa, không có một thứ nào bình thường, mẹ nó chứ nơi đây không thể ở lâu.

- Vậy nơi này còn có dị tộc mặt quỷ khác không? Nếu không chúng ta rút lui trước đi. Ta có biện pháp tìm kiếm cửa ra để rời đi, không cần chờ tới lúc bị Âm Nguyệt Sơn tự động khu trục.

Trần Hạo vội vàng nói.

Mỹ nữ nóng bỏng vui mừng nói:

- Đạo hữu có biện pháp? Vậy thì tốt quá.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca, làm phiền người công đạo hữu ấy đi.

Long đại sư theo bản năng liền muốn động thủ, sau đó sững sốt, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Tại sao lại là ta.

Trần Hạo cười hắc hắc nói:

- Long ca, nam nữ thụ thụ bất thân.

Sắc mặt của Long đại sư tối sầm.

Mẹ người chứ, ta cũng là nam nhân mà.

Thế nhưng là Trần Hạo cũng không nói chuyện với y nữa, quay người gọi mèo mun và gà ngốc một tiếng, sau đó tiếp tục đi lên phía trước.

Long đại sư bất đắc dĩ, đành phải nhìn mỹ nữ nóng bỏng nói:

- Dương đạo hữu, đắc tội.

Nói xong, Long đại sư cũng mỹ nữ nóng bỏng lên.

Mỹ nữ nóng bỏng không phản đối, chờ sau khi leo lên lưng của Long đại sư, lúc này mới lên tiếng nói:

- Long đại sư, vị Trần đạo hữu này quen biết với người ư?

Long đại sư một bên đuổi theo Trần Hạo, vừa nói:

- Quen biết thời gian không lâu, coi như là có quen biết.

- Vậy có thể nói một chút lai lịch của hấn với ta không?

Long đại sư dừng lại, chợt cười nói:

- Dương đội trưởng, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi cũng sắp bốn mươi rồi.

Mỹ nữ nóng bỏng:

- ...

- Mà Trần đạo hữu đã có người yêu, Dương đội trưởng vẫn là từ bỏ chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp này đi.

Long đại sư tiếp tục nói.

Mỹ nữ nóng bỏng:

- ...

Một đường chạy đi, đi quanh quần, rớt cục, mèo mun một lần nữa kêu lên một tiếng.

Nghe tiếng, Trần Hạo vội vàng ngưng thần nhìn lại, sau đó Âm Dương Nhãn liền thấy nguyên bản không gian đang bình tĩnh, đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng ở bát phương hội tụ lại, chậm rãi vãn vẹo, hóa thành một cái vòng xoáy.

- Long ca, nhanh lên, thông đạo sắp xuất hiện.

Trần Hạo vội vàng kêu gọi.

Long đại sư đang công mỹ nữ nóng bỏng tức giận trợn mắt nhìn Trần Hạo một chút, ngươi thật sự là đứng nói chuyện không đau eo, có bản lĩnh ngươi đến công người chạy thử một chút, Dương đội trưởng này nhìn dáng người không tệ, cũng

rất thon thả, không nghĩ tới lại nặng như vậy, thật sự là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Thâm nghĩ như thế, nhưng Long đại sư vẫn theo kịp bước chân.

Rốt cục, tại lúc lực lượng hội tụ, hóa thành vòng xoáy đã kịp đến nơi.

Trần Hạo không nói hai lời, thân ảnh vọt tới.

Không gian tựa hồ có gợn sóng lưu động, thân ảnh của Trần Hạo lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Sau đó mèo mun, gà ngốc đi theo xuyên qua.

Long đại sư không dám do dự, nhanh chóng phóng tới, lúc vòng xoáy bắt đầu lờ mờ cũng xuyên qua.

Chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, Trần Hạo không nhìn được nheo mắt lại.

Chờ sau khi chậm rãi thích ứng, Trần Hạo liền phát hiện mình thật đã rời khỏi Âm Nguyệt Sơn, nơi xuất hiện là chân núi của Minh Nguyệt Sơn, nhìn ra xa có một cái thành trấn.

Mà thời gian bình thường lúc này đã là giữa trưa.

Chắc chắn, cảm giác tại bên trong Âm Nguyệt Sơn cũng không lâu lắm mà? Chẳng lẽ tốc độ thời gian trôi qua giữa hai bên không giống nhau?

Trần Hạo có chút mờ mịt không hiểu.

Đang lúc nghi hoặc, có tiếng kinh hô truyền đến:

- Trần đạo hữu, ngươi từ nơi nào đi ra?

Theo tiếng nói nhìn lại, Trần Hạo kinh ngạc.

Lại là Mục Văn Thu, trùng hợp như vậy?

Đang muốn lên tiếng chào hỏi, sau đó mèo mun và gà ngốc từ đằng sau Trần Hạo nhảy ra, sau đó Long đại sư... cũng mỹ nữ nóng bỏng chạy ra.

Bởi vì xông quá nhanh, Long đại sư lao đảo một cái, té ngã trên đất, cùng mỹ nữ nóng bỏng lăn thành một đoàn.

Trần Hạo:

- ...

Mục Văn Thu:

- ...

Xong, Long ca gặp phiền phức rồi.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, nhìn về phía Mục Văn Thu.

Quả nhiên, Mục Văn Thu vào giờ phút này sắc mặt âm trầm, ánh mắt bốc hỏa, một đôi tay nắm chặt nắm đấm, đứng nhìn, đờ đờ sát khí.

- Ha ha, chị dâu, chị làm sao ở nơi này?

Trần Hạo vội vàng pha trò, dù sao cũng là mình bắt Long ca công người, cũng không thể để chị dâu hiểu lầm đi.

Mục Văn Thu lạnh lùng nói:

- Không tìm được người, cho nên ta trở về, gọi điện thoại không kết nối được, chuẩn bị lên núi tìm người, à, đây là có chuyện gì?

- Chị dâu nghe ta nói đã, là như thế này, mỹ nữ này, a không đúng, đạo hữu này là người Ban Ngành Liên Quan, chúng ta tiến vào một khu vực quý dị, sau đó gặp phải nguy hiểm, chúng ta trong lúc vội vàng chạy đi, bởi vì đạo hữu này trúng độc, toàn thân bất lực, cho nên liền để... ặc!

Trần Hạo đang giải thích, đột nhiên nhìn thấy mỹ nữ nóng bỏng đứng lên, lập tức nói không được nữa.

Ngọa tào, ngươi không phải toàn thân không có lực sao? Làm sao hiện tại không có chuyện gì? Thời điểm máu chót như thế này lại đứng lên?

Mục Văn Thu cười:

- Toàn thân vô lực sao, lão Long, ông đi theo tôi.

Nói xong, nhìn cũng không nhìn mỹ nữ nóng bỏng một chút nào, Mục Văn Thu đi đến trước mặt Long đại sư đang ngỡ ngàng, đưa tay thuận thực vịn chặt lỗ tai y, trực tiếp xách.

- Ai ai ai, đau đau đau, lão bà buông tay, đây là hiệu lảm, thật là hiệu lảm.

Long đại sư kêu đau giải thích.

- Có phải là hiệu lảm hay không, trở về giải thích sau.

Mục Văn Thu hoàn toàn không buông tay, sau đó nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, cậu cứu được lão Long, ân tình tôi ghi ở trong lòng, về sau lại đến nói lời cảm tạ, hiện tại tôi dẫn ông ta trở về trước.

Trần Hạo gượng cười, cũng không tiện ngăn cản.

Nhìn Mục Văn Thu níu lấy lão Long rời đi, lại nhìn về phía mỹ nữ nóng bỏng, thân thể nàng lại mềm nhũn, lại đổ xuống mặt đất.

Trần Hạo trừng to mắt:

- Ngươi chưa khỏe lại?

Mỹ nữ nóng bỏng lạnh nhạt nói:

- Vừa rồi khỏe, hiện tại lại không khỏe.

Trần Hạo:

- ...

Chương 360: Đám Cưới Ma

Độc, thật độc! Lão Long một đường công người ra, người lại báo đáp y như vậy.

Nữ nhân này quá xấu bụng, không thể trêu vào.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, xoay người rời đi.

- A, người làm gì?

Mỹ nữ nóng bỏng vội vàng mở miệng.

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói:

- Đương nhiên là trở về.

Mỹ nữ nóng bỏng nói:

- Vậy ta phải làm sao bây giờ?

- Liên quan rắm gì đến ta.

Lời nói vừa phát ra, Trần Hạo liền đi xa.

Mỹ nữ nóng bỏng chán nản.

Nam nhân này quả nhiên là một lời độc hơn một lời, thiết thòi lão nương còn có ý nghĩ cùng người làm chút chiến hữu trận địa, dạng như người thế này, người xong, người khẳng định không tìm được bạn gái.

Không bao lâu, Trần Hạo đi vào tiêu trấn, thuê một phòng, sau khi tắm xong liền đả tọa nghỉ ngơi.

Tại bên trong địa phương nguy hiểm như Âm Nguyệt Sơn, tinh thần căng cứng, thể xác mỗi một, pháp lực cũng tiêu hao không gần hết, cần nghỉ ngơi, cũng cần khôi phục pháp lực. Đả tọa là lựa chọn tốt nhất.

Tu hành không năm tháng.

Chờ lúc Trần Hạo khôi phục một bộ phận pháp lực, thân thể cũng một lần nữa tràn đầy sức sống, đã là xế chiều ngày hôm sau.

Ăn uống đơn giản, sau đó Trần Hạo tìm một người dẫn đường để dẫn mình đi dạo ở bên ngoài Minh Nguyệt Sơn, hơn nửa giờ sau, cuối cùng tìm được chỗ ngừng xe lúc trước.

Sau đó, Trần Hạo không chút do dự lái xe rời đi.

Một đường tiến lên, Trần Hạo cũng không nóng nảy.

Dù sao đến đây là vì cứu lão Long, trở về cũng không có chuyện gì, vừa vặn trên đường đi có thể truy tìm quý vật, làm một chút nhiệm vụ tăng cường thực lực.

Đến khoảng sáu, bảy giờ tối, Trần Hạo tiến vào một tòa thành thị.

Thành thị này tên là Đồng Thành, nhìn cũng không phồn hoa, rất ít nhà cao tầng, cũng không có gì đặc biệt, duy nhất đặc biệt là thành thị còn có một bộ phận rất cũ nát, nhìn có vẻ như phát triển cũng không thuận lợi cho lắm.

Lúc Trần Hạo lái xe đi dạo, còn chứng kiến không ít người trẻ tuổi kết đội lác lác trên đường, từng người cà lơ phát phơ, xem xét liền biết là những người thất nghiệp.

Nhưng đây cũng không phải chuyện của hắn, Trần Hạo chủ yếu tìm kiếm những nơi âm khí hội tụ, tìm xem có thứ gì có thể kích phát nhiệm vụ hay không.

Đang đánh giá, đột nhiên ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại, nhìn về phía phía trước.

Ở bên một con đường phía trước có một cái hẻm nhỏ, trong ngõ nhỏ, âm sát chi khí đang lan tràn ra.

Đậu phộng, đây không chỉ là gặp được quý, mà còn là một con lệ quý a!

Sau khi Trần Hạo dò xét vài lần, dừng xe lại, mang theo mèo mun và gà ngốc đi tới ngõ nhỏ.

Trong ngõ nhỏ không có một người nào, mà âm sát chi khí từ chỗ sâu không ngừng tràn ra, sau khi Trần Hạo tiếp xúc phát hiện ra, âm sát chi khí này có chút cổ quái, tựa hồ ẩn chứa lực lượng đặc biệt gì đó, sau khi tinh tế cảm nhận, Trần Hạo cười cười, không chút do dự chui vào ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ dài khoảng mười mấy mét, lúc đi được một nửa, đột nhiên xuất hiện một đường rẽ.

Một bên khác lại là một ngôi nhà cao kín cổng cao tường, hoàn toàn không hợp với thành thị hiện đại hoá này.

Lúc này, bên trong căn nhà kia lộ ra hồng quang, một mảnh náo nhiệt, các loại âm thanh gào to không ngừng phát ra.

Trần Hạo sau khi nhìn thoáng qua liền đi tới.

Đi vào cửa đại viện, cửa đang đóng, Trần Hạo đưa tay đụng một cái, cửa lớn trực tiếp bị đẩy ra.

Sau đó, Trần Hạo liền thấy khung cảnh một tiệc cưới.

Trên mặt đất trong sân bày mấy cái bàn, mỗi một bàn đều ngồi đầy. Nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé cười nói vui vẻ.

Trên mặt bàn bày đầy đồ ăn, bên ngoài nhìn vô cùng đẹp mắt.

Nhưng bên trong Âm Dương Nhãn của Trần Hạo, những thức ăn này lại bại lộ bản chất, thịt là chuột chết, con gián, hoặc là giòi. Rau quả là cải trắng nát, lá cây, vải rách.

Liền rượu trên bàn đều tản ra mùi tanh hôi.

Đồ vật buồn nôn như vậy, người còn ngồi, đều ăn uống vô cùng ngon miệng, nâng ly cạn chén, quên cả trời đất.

Trần Hạo đang xem, đột nhiên một nam tử trung niên mặc quần áo màu đen nhích tới gần, trên mặt mang tựa hồ là nụ cười thường trực, mở miệng nói:

- Ô, quý khách lâm môn, nhanh tới bàn uống vài chén.

Trần Hạo nhìn nam tử áo đen có ánh mắt đờ đẫn, không có chút linh tính nào, nhưng nụ cười trên mặt lại quý dị, vô cùng nhiệt tình kia, cười nói:

- Mạo muội quấy rầy, quý phủ có việc gì vui thế?

Nam tử trung niên mặc áo đen cười nói:

- Đây là lần thành thân thứ chín mươi tám của lão gia nhà ta.

- Lần thứ chín mươi tám? Ha ha, lão gia nhà ngươi lập tức chính là bách nhân trăm rồi! Lợi hại.

Trần Hạo khen ngợi.

Nam tử trung niên mặc áo đen không hề tức giận, vẫn giữ nụ cười quý dị:

- Quý khách quá khen, nhanh tới bàn, ta sẽ sắp xếp, chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon cho ngài.

Trần Hạo nói:

- Vô công bất thụ lộc, chuyện đại hi, sao có thể không tặng lễ, đây là tâm ý nho nhỏ của ta, xin vui lòng nhận.

Trần Hạo nói xong khẽ vươn tay, một khối ngọc phật đưa cho nam tử trung niên mặc áo đen.

Nó cũng không kinh không sợ, trực tiếp tiếp nhận.

Nhưng ngọc phật vừa tới tay, một cỗ linh quang bộc phát, nam tử trung niên mặc áo đen kêu thảm một tiếng, một cỗ tà khí trên thân tán đi, hóa thành một người giấy, bay xuống tự cháy lên.

Thấy được động tĩnh ở đây, những người đang ăn uống kia thể mà không có ai có phản ứng gì, vẫn đang vui chơi giải trí, nhìn thật giống như thờ ơ đối với chuyện bên này.

Trần Hạo cũng không ngoài ý muốn, lật tay xuất ra đại kiếm gỗ đào, cắm xuống mặt đất, lập tức một cỗ hồng quang khuếch tán.

Những nơi hồng quang đi qua, đình viện phát sinh biến hóa.

Nguyên bản các loại bố trí hoàn hảo, trong khoảnh khắc biến thành phế phẩm.

Đám người đang ăn uống cũng đổi thành bạch cốt đầy đất.

Mà đèn lồng đỏ treo ở các nơi trong đại viện cũng bị dập tắt.

Trong khoảnh khắc, đại viện biến thành phá viện.

- Là ai quấy rầy việc vui của bản lão gia!

Tiếng gầm lên giận dữ từ bên trong một gian phòng ở chỗ sâu trong đình viện vang lên, sau đó mặt đất bị chấn động, một con ác quỷ mặt dữ tợn, sát khí bức người, quần áo không chỉnh tề chạy ra.

Thân nó cao gần tới hai mét, mỗi một lần đặt chân, mặt đất đều run rẩy một cái, nhìn thanh thế rất kinh người.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, lướt thẳng tới, sau khi tới gần ác quỷ, điện quang trên thân Trần Hạo hiển hiện, khí tức bạo ngược, sau đó hung hăng đánh một bàn tay vào trên mặt ác quỷ.

Ba một tiếng, tựa như tiếng sấm, ác quỷ kêu thảm, thân thể lơ lửng bay lên chợt xuất hiện biến hóa cực lớn.

Nguyên bản thân ảnh cao lớn lại giống như bị xì hơi, vụt nhỏ lại.

Trong khoảnh khắc, ác quỷ cao hai mét, biến thành một tên mập lùn cao khoảng một mét rưỡi.

Ngã trên mặt đất, trên thân tên mập lùn kia còn có dòng điện chớp động, thân thể không ngừng co quắp.

Mắt thấy Trần Hạo lại sắp một cước đá đến, mập lùn lớn tiếng nói:

- Gia gia tha mạng, gia gia tha mạng!

Cước của Trần Hạo tại trước mặt mập lùn dừng lại, cười nói:

- Sợ rồi à?

- Sợ sợ, gia gia tha mạng, tiểu quỷ không làm gì ác, chưa từng hại người.

Mập lùn run rẩy cầu xin tha thứ.

Trần Hạo cười lạnh:

- Không làm ác? Không hại người? Vậy người nói cho ta một chút, người bên trong kia là thế nào?

Mập lùn vội vàng nói:

- Đây không phải là lỗi của ta, ta chỉ là một khách làng chơi, nữ nhân kia chủ động đưa tới cửa, chỉ cần đưa tiền, cái gì cũng chịu làm.

- Quỷ làng chơi tổ chức đám cưới?

Trần Hạo không tin.

Mập lùn lúng túng nói:

- Đây không phải là lúc ta chết, vẫn đang chờ kết hôn sao, thế nhưng là cô dâu còn chưa nhìn thấy đâu liền gặp phải sơn phỉ, cả nhà bị giết, ta thực sự không cam lòng, thế là mới có loại chuyện như thế này, chỉ cần có nữ nhân bị hấp dẫn tới,

liền muốn giả trang làm vợ chồng nhập động phòng, sau khi
xong việc, nàng rời đi, ta trở lại.

Chương 361: Nhiệm Vụ Kỳ Hoa

- Nàng rời đi? Người trở lại? Có ý gì?

Trần Hạo hỏi.

Mập lùn cười hắc hắc, giải thích nguyên nhân.

Thì ra mập lùn là một cỗ nhân sống ở thời điểm hơn một trăm năm trước, tên là Tống Kính Lư, bởi vì từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, được một đầu bếp tửu lâu nhìn trúng, thu làm đệ tử, truyền thụ nghề đầu bếp. Hơn mười năm cố gắng, dành dụm được một chút tiền, liền định cưới một cô vợ.

Mặc dù Tống Kính Lư bởi vì lúc nhỏ trải qua một trận quái bệnh, thân thể cũng không cao lên được nữa, lại bởi vì làm đầu bếp mà trở nên mập mạp.

Nhưng vào niên đại đó, mập mạp chính là một loại chứng minh cho thân phận, có thể cam đoan giả cho y sẽ không lo ăn uống, còn có thịt ăn, điểm này còn quan trọng hơn so với bất kỳ thứ gì khác, cho nên Tống Kính Lư thành công đạt được một mối hôn sự, định ngày tháng tốt, sau đó chờ đợi cưới vợ, sinh hài tử, sau đó mình lại mở một quán cơm nhỏ, vượt qua tháng ngày đặc ý.

Ý nghĩ tuy tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Vào ngày kết hôn, sơn phi đột kích.

Lúc đó, Đồng Thành vẫn là một huyện thành nhỏ, cũng không có gì đặc biệt, đương nhiên thủ vệ cũng không tốt, sơn phi liên hợp tiến công liền nhẹ nhàng công phá phòng ngự của huyện thành, kết quả xảy ra không có gì bất ngờ, toàn thành bị cướp bóc đốt giết.

Nhà Tống Kính Lư đang chuẩn bị tiệc cưới tự nhiên cũng không cách nào may mắn thoát khỏi, bị giết chóc thảm thiết.

Sau khi Tống Kính Lư chết cũng không vì vậy mà oán hận cái gì, thời đại như thế, ăn bữa nay lo bữa mai, bị cướp giết đốt giết là chuyện bình thường, chết thì chỉ đơn thuần là do không may. Chỉ là y tức giận, mình chết vẫn còn là xử nam, đây quả thực uổng công làm người.

Sau khi chết cũng không lựa chọn đầu thai, Tống Kính Lư ản núp xuống, ngày đêm thương tâm khó chịu, lắm bữa vợ chưa kịp về nhà chồng kia, cũng không biết là bị sơn phỉ đoạt hay là trở thành con dâu nhà ai nữa.

Nói đến cũng cổ quái, sau khi chết không lâu, Tống Kính Lư phát hiện trên thân có quán quanh một loại hồng khí cổ quái.

Hồng khí này ban đầu còn không biết có chỗ nào đặc biệt, nhưng dần dần Tống Kính Lư phát hiện ra, âm hồn quỷ vật khác, tồn tại không qua bao lâu liền hồn phi phách tán, nhưng y đã qua hơn một trăm năm đều không bị, không chỉ là không bị hồn phi phách tán, ngược lại còn biến thành âm linh, thậm chí nắm giữ một loại thần thông huyền hóa, biến thành ác quỷ cao lớn hung mãnh.

Đương nhiên, niềm vui lớn nhất chính là mấy năm trước Tống Kính Lư phát hiện ra, loại khí trên người mình thế mà dễ dàng hấp dẫn nữ nhân.

Thế là Tống Kính Lư lại động tâm, chỉ cần nữ nhân bị hấp dẫn đến, Tống Kính Lư liền cầu hôn cầu ái cái gì đó, nếu nữ nhân bị hấp dẫn đến không đồng ý, Tống Kính Lư thật cũng không bắt ép, mặc dù là quỷ, nhưng mà y cũng có điểm máu chột của mình, sẽ không bắt buộc.

Thắng đến có một ngày, Tống Kính Lư gặp một nữ nhân trang điểm lộng lẫy, ăn mặc hở hang, sau khi bị dẫn dắt đến hoàn thành một lần giao dịch, hết thấy đều thay đổi.

Từ đây, Tống Kính Lư bắt đầu cách một đoạn thời gian lại làm một lần tân lang chuyện tốt.

Nghe được mập lùn nói, Trần Hạo ghen hống nhìn trần trời.

Thật đúng là thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ, mập lùn này cũng là một loại kỳ hoa, thế mà chơi dạng phương pháp này.

Một người đưa tiền, một người cho thân thể, giao dịch công bằng, có tật xấu gì, liền xem như quý cũng có thể cậy ngay không sợ chết đứng.

Hơn nữa, tên mập lùn này mặc dù sát khí trên thân rất nặng, nhưng không có oán khí, hiển nhiên tuy y là âm linh, nhưng quả thật là chưa từng hại người.

- Huynh đệ, ta có cái nghi vấn.

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Tống Kính Lư nhìn thấy Trần Hạo không đánh y nữa mới thở dài một hơi, vội vàng nói:

- Gia gia nói đi.

Mặt Trần Hạo đen lại:

- Đừng gọi ta là gia gia, ta chưa già như vậy.

Tống Kính Lư yếu ớt nói:

- Vậy gọi là đại sư đi, đại sư có gì muốn hỏi, ta cam đoan biết gì nói nấy, nhưng xin đại sư đừng diệt ta, ta thật chưa làm chuyện xấu.

Trần Hạo tức giận:

- Nếu đã làm chuyện xấu, ta có thể thấy ra. Ta muốn hỏi người, người làm những thứ kia, là dùng tiền của người sống?

Tổng Kính Lư vội vàng nói:

- Chuyện này đương nhiên, dùng tiền của người chết giao dịch, đó là việc thất đức, người ta cũng không dễ chịu. Nhưng đại sư yên tâm, tiền này của ta đều có lai lịch chính đáng, năm đó ta mặc dù chết rồi, nhưng mà ta đã giấu tiền đi, vẫn chưa bị sơn phỉ cướp mất. Sau đó ta trong thành cầm cố, đổi mười mấy vạn. Haiz, nhưng bây giờ sắp dùng hết rồi.

Nói xong, Tổng Kính Lư có chút buồn bực, hiển nhiên là không có tiền, về sau sẽ không làm tân lang được nữa.

Trần Hạo nói:

- Vậy người và người sống làm cái kia, sẽ không tổn thương thân thể của người sống sao?

Tổng Kính Lư cười nói:

- Đại sư, ta không hề đụng tới thân thể của các nàng, thuần túy chỉ là giao lưu tinh thần thôi.

- Hả...

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Tổng Kính Lư.

Tổng Kính Lư cười khan nói:

- Đây không phải là ta sợ nhiễm bệnh sao.

Trần Hạo kém chút phun máu ra.

Đậu phộng, người là một âm hôn, còn sợ bệnh cái quái gì.

Nhìn Trần Hạo không tin, Tổng Kính Lư vội vàng nói:

- Đại sư, đây là thật, trước kia ta gặp được một tên tiểu hỏa tử rất trẻ trung, nói nhà rất có tiền, thế nhưng là bởi vì rất thích chơi, kết quả lại bị bệnh chết, sau khi chết còn bị bệnh khí

quần thân, chưa tồn tại tới một tháng liền bị tra tấn tới mức hồn phi phách tán, quá đáng sợ.

Trần Hạo không phản bác được.

Cmn, loại bệnh kia còn có bệnh khí sao? Liền quý đều sợ?

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Mặc dù người nói có thể hiểu, hoàn toàn chính xác không có oán khí quần thân, nhưng...

Tống Kính Lư lập tức tội nghiệp nhìn hắn.

Trần Hạo nói:

- Đừng sợ, ta cũng không muốn thu người, nhưng mà người làm thế này cũng không phải biện pháp, nếu không như vậy đi, người trước khi chết có nguyện vọng đặc biệt gì, ta nhìn xem có thể giúp người hoàn thành hay không, sau đó siêu độ cho người, kiếp sau làm người sống, cưới khuê nữ nhà đứng đắn, người cũng không cần sợ bị bệnh.

Mắt Tống Kính Lư sáng lên, chờ mong nói:

- Thật sao?

Trần Hạo nói:

- Ta đã nói rồi, còn có thể là giả sao? Hay là nói, người hàng đêm làm tân lang đã quá đặc ý, không muốn đầu thai?

Tống Kính Lư vội vàng nói:

- Ta đồng ý, đương nhiên đồng ý, ta đã lẻ loi trơ trọi một mình quá lâu, thật không có tư vị, vẫn là có nhà có hài tử tốt hơn, a, nhưng trước khi chết ta đâu có nguyện vọng gì? Ta nghĩ lại...

Nói xong Tống Kính Lư tự hỏi, nghĩ đi nghĩ lại, biểu lộ của Tống Kính Lư trở nên có chút lúng túng.

Trần Hạo nói:

- Sao thế? Người không có nguyện vọng gì ư?

Tổng Kính Lư nói:

- Có, chỉ là, có chút khó, ta muốn hoàn thành một lần hôn lễ.

Ding: Quý uông mạng Tổng Kính Lư, âm linh một trăm hai mươi bảy năm, hoàn thành di nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Tổng Kính Lư vừa dứt lời, Trần Hạo liền nhận được hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ.

Ồ, hoàn toàn chính xác tên là Tổng Kính Lư, chết hơn một trăm năm, còn ban thưởng mười năm đạo hạnh! Rất phong phú a!

Trần Hạo không hề vui vẻ, mà trái tim lại nhảy một cái, ánh mắt cổ quái nhìn Tổng Kính Lư.

Nhiệm vụ đạt được mười năm đạo hạnh, hẳn hoàn toàn hiểu độ khó của nhiệm vụ này lớn đến bao nhiêu.

Hoàn thành một lần hôn lễ sao?

Có vẻ như cũng không khó lắm.

Tìm một nữ quý cho y, làm đám cưới một lần không được sao?

Chẳng lẽ còn có điều kiện gì nữa?

Trần Hạo hỏi:

- Hôn lễ này, có yêu cầu gì không?

Tổng Kính Lư nhìn Trần Hạo một chút, lấy dũng khí nói:

- Ta hi vọng có người, không, nữ quý cũng được, có thể thưởng thức tài hoa của ta, sau đó thích ta, đồng ý gả cho ta, a,

tốt nhất còn có dung mạo xinh đẹp.

Trần Hạo:

- ...

Chương 362: Lại Một Quỷ Hồn Kỳ Hoa

- Tạm biệt.

Trần Hạo xoay người rời đi.

Mẹ nó chứ không nề mặt đúng không.

Kết hôn là được rồi, còn muốn tìm kiếm chân ái?

Ha ha, tài hoa? Tài hoa cái gì chứ, đầu năm nay không cần quan tâm tài hoa cái gì đó, chỉ cần cửa xem mặt đầu tiên này, người đã có xác xuất trăm phần trăm bị thất bại, cho dù vận khí tốt vượt qua cửa thứ nhất, lập tức đến cửa thứ hai, đó là tiền, không có tiền, không cần biết người làm cái gì, trực tiếp cho qua. Nếu có tiền, liền xem như quỷ cũng không quan trọng.

Cmn điều chí mạng nhất là người còn muốn mỹ nữ? Ha ha ha.

Được rồi, cho dù ba cửa ải này toàn bộ đều vượt qua, mẹ nó còn muốn chân ái? Đừng đùa nữa, người đây là nhiệm vụ cấp sử thi luôn rồi, so với tử nguyện, không, so với nhiệm vụ Âm Nguyệt Sơn không biết nội dung kia còn quái đản hơn.

- Ấy, đại sư, người đừng đi nà.

Tổng Kính Lư vội vàng đuổi theo.

Trần Hạo tức giận:

- Thật có lỗi, cái tử nguyện này của người quá khó, ta không làm được.

Tổng Kính Lư cười khan nói:

- Thật ra cũng có thể giảm xuống một chút xíu, không cần quá xinh đẹp cũng được, nhưng phải thực tình thích ta, ngưỡng mộ tài hoa của ta.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Người có tài hoa gì, nói nghe thử một chút.

Tổng Kính Lư lập tức mặt mày hớn hờ:

- Tài hoa của ta không phải là về thi từ ca phú, mà là ta am hiểu làm đồ ăn, không nói ta những thứ hiện tại ta biết, cho dù những món không biết, chỉ cần giảng giải một lần, ta lập tức liền có thể học được, làm thành thạo, ta còn có thể cải tạo công thức, làm ra hương vị khác, cam đoan ăn càng thêm ngon.

Trần Hạo có chút ghé mắt.

Ồ, không tệ nha, thật đúng là rất có tài, liền tay nghề này, nói ra, ngưỡng mộ thì cam đoan là có.

Nhưng ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, phải thích người...

Trần Hạo nhìn vóc người mập mạp ngắn nhỏ của Tổng Kính Lư một chút, lập tức cảm giác cho dù độ khó thấp xuống một chút, sợ cũng rất khó thực hiện.

Nhìn Trần Hạo do dự, Tổng Kính Lư tủi thân nói:

- Đại sư, thật lại không thể thấp xuống nữa đâu, nói thế nào ta cũng là một nhân tài, cũng không thể chấp nhận hạ mình, nếu trong lòng ta không qua được, tử nguyện cũng không giải được.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Thôi được, để người lưu ở nơi này cũng không phải chuyện tốt, nếu về sau gặp phải người tu hành khác, nói không chừng liền thu người, vậy cũng không được. Mặc dù yêu cầu của người có chút cao, nhưng có thể thử một chút, vậy thế này

đi, người đi theo ta trước, chúng ta chậm rãi tìm, nhìn xem có thể gặp phải ai đó hay không.

Tổng Kính Lư đại hỉ, liền vội vàng gật đầu nói:

- Tạ ơn đại sư, vậy ta đi thu thập một chút.

Trần Hạo cười nói:

- Thu thập? Người là một quỷ hồn, còn có cái gì để thu dọn.

Sắc mặt của Tổng Kính Lư chân thành nói:

- Ta còn có hơn sáu trăm đồng đấy, có thể dùng ở thế giới người sống, không thể ném đi được.

Trần Hạo:

- ...

Chờ Tổng Kính Lư thu thập xong, Trần Hạo rút cục mang y rời đi, đi theo còn có một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, trang điểm lòe loẹt đang hôn mê.

Ra khỏi viện tử, Tổng Kính Lư quay đầu hít một hơi, căn viện kia lập tức sụp đổ, hóa thành một cỗ âm sát chi khí bị y hấp thu.

Sau đó, cái hẻm nhỏ này liền khôi phục bình thường, đường rẽ kia cũng biến mất không thấy đâu nữa.

- Haizz, ở nơi này nhiều năm như vậy, hiện tại phải rời đi, thật là có chút không nỡ.

Trên mặt Tổng Kính Lư có chút phiền muộn.

Trần Hạo chế giễu nói:

- Người là không bỏ được nơi này, hay là không bỏ được chín mươi tám người vợ tạm kia.

Tổng Kính Lư lúng túng nói:

- Đại sư đừng trêu ta nữa, các nàng cũng không phải là thê tử của ta, tại thời đại của chúng ta trước kia, đó chính là nữ tử lầu xanh.

Trần Hạo bĩu môi, tiểu mập mập còn hiểu rất rõ ràng, người đây coi là chưa kết hôn sao, là nam nhân phóng đảng sao?

Trước khi rời khỏi ngõ nhỏ, Trần Hạo đặt nữ nhân ở bên tường, tay nắm pháp quyết, ngưng tụ một đoàn nước trút lên trên mặt nàng.

Sau khi run một cái, nữ tử chậm rãi tỉnh lại, trong miệng theo bản năng nói:

- Lão bản, ngài còn chưa đưa tiền đây.

Trần Hạo cười nói:

- Vị tiểu thư này, đưa tiền gì? Cô bị hôn mê ở chỗ này, đã trễ như vậy, mau về nhà đi, coi chừng cảm lạnh đấy.

Nói xong, Trần Hạo quay người trở lại trên xe, lái xe rời đi.

Nữ tử chậm rãi hoàn hồn, sau đó nhớ tới cái gì nhảy dựng lên mắng to:

- Mẹ nó, chơi xong không trả tiền, nghĩ hay lắm, còn nói cái gì giả làm tân nương năm trăm, một phân tiền cũng không thiếu.

Nói xong nàng nhìn vào ngõ nhỏ, vội vàng chạy vào, nhưng rất nhanh, nàng lại chạy ra, tỏ vẻ mờ mịt:

- Làm sao lại không thấy? Rõ ràng có một cái viện tử rất lớn mà? Còn có một tên mập mập hèn mọn chết bầm, chẳng lẽ... mình uống nhiều quá?

Giờ phút này, Trần Hạo đã lái xe đi rất xa rồi, vừa quan sát xung quanh, vừa nói:

- Mập... Ừm, ta gọi người là Kính Lư đi, người hẳn là rất quen thuộc với Đồng Thành, biết nơi nào còn có âm hồn không?

Tổng Kính Lư vội vàng nói:

- Cái này ta biết, có không ít đâu, đại sư muốn tìm bọn chúng làm gì?

Trần Hạo liếc qua Tổng Kính Lư:

- Người cho rằng ta là giúp không người hả, không có chỗ tốt ta bỏ công ra làm gì. Trợ giúp quý vật chính là cách tu hành của ta.

Tổng Kính Lư giật mình, lập tức nói:

- Vậy ta giúp đại sư chỉ đường, người đi thẳng tới phía trước, đại khái hơn một dặm, lại rẽ trái, bên đó có cái hồ sen, bên trong có con thủy quý, hình như là chết đuối ở bên trong, đến bây giờ đã hơn hai năm, cũng không ai phát hiện y.

Trần Hạo gật đầu, sau đó nhanh chóng lái đi.

Không bao lâu, Trần Hạo liền đi tới bên cạnh một cái hồ sen.

Cái hồ sen này không nhỏ, lúc này không phải mùa hoa sen nở, lộ ra mặt nước, ở giữa còn xây dựng một cái đình nghỉ mát.

Xung quanh ao ánh đèn sáng tỏ, phát triển lối đi bộ và cửa hàng, các loại công trình cũng rất không tệ, nhìn giống như một cái quảng trường, lúc này người đến người đi, rất náo nhiệt.

Đem xe đỗ ở một khu đất trống, Trần Hạo xuống xe quan sát hồ sen.

Bên trong Âm Dương Nhãn, Trần Hạo liền thấy trong hồ có âm khí tràn ngập, ở đình nghỉ mát thấy được một bóng người có chút hư ảo đang ngồi.

Trần Hạo sau khi quan sát tỉ mỉ, phát hiện đây chính là một âm hồn phổ thông, lập tức cười.

Mặc dù ban thưởng ít một chút, nhưng mà nhiệm vụ dễ làm, cầm tới tay mới là của mình, nhiệm vụ khó khăn giống như của Tổng Kính Lư, vậy sẽ phải tìm vận may, không thể cưỡng cầu.

Đi qua cầu đá uốn cong, đi tới đình nghỉ mát.

Cái đình nghỉ mát này không bật đèn, có vẻ hơi âm đạm, Trần Hạo tới gần mới phát hiện, đang ngồi chính là một nam quý, nhìn tuổi cũng không nhỏ.

Đi đến bên cạnh nam quý, Trần Hạo rút ra một điều thuốc, sau khi châm lửa, phun ra một ngụm khói.

Vốn không hút thuốc, Trần Hạo cũng không muốn đùa nghịch, hơi khói phun ra bay về phía nam quý.

Thuốc lá này đã được Trần Hạo Khai Quang qua, hơi khói phun ra có thể để cho âm hồn hấp thu.

Nam quý lúc đầu đang đờ đẫn nhìn mặt nước, ngửi được hơi khói, lập tức khịt khịt mũi, sau đó trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Lão huynh, ta có thuốc lá, ngươi có chuyện cũ gì sao?

Nam quý kinh ngạc nhìn Trần Hạo:

- Ngươi thấy ta?

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Chuyện này không quan trọng, quan trọng chính là người đã chết, hơn nữa còn chưa đi đầu thai, thế nào? Có muốn đầu thai hay không?

Nam quý kịp phản ứng, kích động nói:

- Người có thể trông thấy ta?

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, đầu óc của con quý này có vấn đề rồi, ta và người nói chuyện đầu thai, người làm sao lại chú ý tới vấn đề có nhìn được hay không, thấy được thì có cái gì không đúng sao?

- Ừm, ta có thể nhìn thấy.

Trần Hạo chỉ có thể trả lời trước.

- Quá tốt rồi, đi, đi với ta, ta mang người đi phát tài.

Nam quý hết sức vui mừng.

Trần Hạo:

- ...

Chương 363: Quý Cờ Bạc

- Nhưng ta nói rõ trước, ăn chia đều nhau, lấy được tiền, chúng ta mỗi người một nửa.

Nam quý nói nghiêm túc.

Trần Hạo:

- ...

- Làm sao? Người còn không hài lòng sao, người biết ta là ai không? Ta là quý, không ai có thể phát hiện ta, chỉ cần đi sòng bạc, cam đoan người bách chiến bách thắng, gặp cược tất thắng.

Nam quý ngạo nghễ nói.

Trần Hạo:

- ...

- Nay lão đệ, người không đúng rồi, làm người phải phúc hậu một chút, không thể quá tham, nếu không liền sẽ giống như ta, lòng tham quá độ, không có tiền còn bị dìm chết.

Nam quý uy hiếp nói.

Trần Hạo thở dài một tiếng.

Còn cần nói cái gì sao?

Bằng mấy câu nói đó, liền có thể nhìn ra đây là loại quý gì, mẹ nó chính là một con ma cờ bạc!

Mẹ nó, người đều đã chết rồi, còn nhớ thương tiền, người đây là thích tiền tới cỡ nào, người nói người là quý, còn muốn tiền làm gì? Không có việc gì nhìn cho vui sao? Còn không

biết xấu hổ nói ta tham, người bị người dìm chết có tư cách sao?

Lười nhác nói nhảm, Trần Hạo xoay người rời đi.

- Ai... Lão đệ, sao ngươi lại đi, không muốn chia đều cũng được, chúng ta có thể bốn...

Nam quý còn chưa nói xong, một tiếng mèo kêu vang lên, thanh âm lẳng lẹ, khí tức bạo ngược.

Nam quý:

- ...

Trần Hạo nhìn cũng không nhìn nó, nói với Tống Kính Lư đang đi theo:

- Kính Lư... được rồi, ngươi là một lão quý hơn một trăm năm, ta gọi ngươi lão Tống được rồi, ngươi có thể chỉ cho ta một tên quý tốt một chút hay không, liên loại này, giúp nó ta ngược lại phải bồi thường thêm.

Tống Kính Lư có chút xấu hổ:

- Đại sư, ta cũng không biết mà, ta chỉ biết y chết ở chỗ này.

Trần Hạo lắc đầu:

- Kế tiếp đi, hi vọng đừng gặp phải một tên lừa bịp nữa.

Nhìn một nhóm đi xa, nam quý kịp phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Trần Hạo mới vừa lên xe, nam quý liền đi tới trước cửa sổ xe, tội nghiệp nói:

- Đại ca, cầu ngươi giúp ta một chút, ta rất cần tiền, ta thật rất cần tiền.

Trần Hạo cười nói:

- Mỗi người đều cần tiền, nhưng cần tiền cũng phải có đạo lý, dựa vào cá cược là không được.

Nói xong khởi động xe.

Nam quý vội vàng nói:

- Đại ca, ta biết, ta cái gì cũng biết, nhưng con gái của ta rất cần tiền, con gái của ta bị bệnh tim, nó rất cần tiền để chữa bệnh.

Trần Hạo sững sờ, một lần nữa nhìn về phía nam quý, dò xét một lát sau nói:

- Đã biết con gái của người rất cần tiền, vì sao còn muốn đi cược?

Nam quý khỏ sở nói:

- Tiền của ta không đủ, cũng không có ai đồng ý cho ta mượn, nhưng mà ta cũng không thể trơ mắt nhìn con gái của mình chết đi, cho nên ta liền nghĩ đến cược, chỉ cần có thể thắng một trăm vạn, con gái của ta liền được cứu rồi. Ai ngờ...

Trần Hạo im lặng.

Đây coi như là lựa chọn cuối cùng của một nam nhân cùng đường mặt lộ sao? Thật là đủ bi ai.

- Nếu là như thế... a, người chết đã hai năm rồi đi? Con gái của người còn trên nhân thế?

Trần Hạo nói ra một nửa, đột nhiên ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nam quý.

Bởi vì nam quý nói ra tử nguyện, nhưng không có được hệ thống đáp lại, đây là có vấn đề, trừ phi là chuyện triệt để không làm được, nếu không hệ thống đại lão sao có thể không cho một câu trả lời chắc chắn?

Nam quý vội vàng nói:

- Còn, con gái của ta khẳng định còn trên nhân thế, nó sẽ không chết.

Trần Hạo nghe ra điều không thích hợp, hỏi:

- Người xác định? Nếu không, đi về nhà người nhìn trước một chút.

Nam quý lập tức chân chờ.

Trần Hạo nói:

- Ta cần xác định mới có thể giúp người, nếu không cho dù có tiền, con gái của người cũng đã rời đi, vậy cần tiền này làm cái gì?

Nam quý rốt cục mở miệng, có chút gian nan nói:

- Ta, ta đã hơn một năm không trở về, ta cũng không biết con gái của mình thế nào, nếu không như thế này, chúng ta đi thắng tiền trước, thắng tiền xong ta cũng có lực lượng trở về.

Trần Hạo tức giận:

- Thắng cái rắm, về trước nhìn đi, nếu như có thể ta liền giúp người, cũng đừng cược, tiền này ta bỏ ra.

- Chuyện này không được, ta muốn...

Nam quý theo bản năng muốn phản bác, nhưng nhìn đến ánh mắt của Trần Hạo, lập tức không nói ra miệng.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Lão huynh, ta không nói tốt xấu, gặp phải tình huống cần thiết chân chính, nhất định sẽ giúp một chút, nhưng ta cũng nhắc nhở người một câu, đừng gạt ta, nếu không, hậu quả người sẽ không tiếp nhận nổi đâu.

Bên trong mắt nam quý hiện lên một tia e ngại, theo bản năng nhìn thoáng qua mèo mun đang ngồi xồm ở chỗ ngồi phía sau, trước đó một tiếng kêu kia, khiến y cảm nhận được

cảm giác khắp cả người phát lạnh chưa hề xuất hiện qua từ khi làm quý.

- Thế nào? Có đi hay không?

Trần Hạo hỏi lần nữa.

Nam quý chần chờ nói:

- Đi... hay là không đi.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ kiếp, người cùng ta diễn tiểu phẩm hả.

- Được rồi, ta cũng không hỏi nữa, hai lựa chọn, thứ nhất, mang ta đi, thứ hai, diệt người.

Trần Hạo không khách khí nói.

Lão tử đúng là lần thứ nhất gặp phải quý hồn dám gạt ta, người có khí phách nha. Bây giờ không cùng người chơi đùa nữa, hoặc là chuyện thật, hoặc là lại chết thêm một lần.

Nam quý có chút sợ, yếu ớt nói:

- Ta thật có một đứa con gái bị bệnh tim.

Trần Hạo nói:

- Sau đó thì sao.

Nam quý nhỏ giọng nói:

- Không biết, sau khi ta chết, có người đi tới nhà ta đòi nợ, sau đó vợ ta chạy, cha mẹ ta mang theo con gái ta không biết đi nơi nào.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, nói tới nói lui vẫn là lừa phỉnh ta? Đây là cầm con gái ra nói chuyện, kiếm tiền chữa bệnh cho con gái? Có biết xấu hổ hay không, người mẹ nó đều không biết người nhà đi nơi nào, còn chữa bệnh cái lông à?

Trần Hạo nhìn nam quý thật sâu nói:

- Ta có một cái nghi vấn, người nói người không biết người nhà đi nơi nào, cũng không biết tình huống của con gái người, người vì sao vẫn muốn tiền? Người là quý, cũng không dùng đến tiền được mà?

Nam quý tựa hồ không muốn nói.

Trần Hạo lập tức sầm mặt lại, quát lớn:

- Nói.

Nam quý giật nảy mình, vô ý thức kêu lên:

- Ta không cam tâm.

Ding: Quý uổng mạng Trần Đông, oan hồn hai năm, hoàn thành tử nguyện, khấu trừ hai năm đạo hạnh.

Lần này, hệ thống nhiệm vụ rất cục phát ra.

Ồ, là khấu trừ đạo hạnh, Trần Hạo yên tâm. Sau đó cũng cười, ấn cửa sổ xuống, mở miệng nói:

- Tiểu Hắc, ăn y đi.

Mèo mun đã sớm để mắt tới y từ nãy giờ, chỉ là Trần Hạo không nói lời nào, nó cũng không tiện hạ miệng.

Bây giờ Trần Hạo rất cục mở miệng, mèo mun không nói hai lời, linh xảo từ cửa sổ nhảy ra ngoài, một trảo cào nam quý thành một đoàn âm khí, há miệng hút vào, nam quý liền bị nó hút vào trong miệng, kéo kẹt kéo kẹt nhấm nuốt.

Tổng Kính Lư bị giật nảy mình, trợn mắt hốc mồm nhìn xem mèo ăn quý, cảm giác toàn thân rét run.

Mẹ nó, không chỉ có đại sư trâu bò, mèo nhà đại sư còn hung tàn hơn a, thế mà đem quý làm đồ ăn?

Y rút cổ một cái, đột nhiên có chút hồi hận khi đi theo Trần Hạo.

- Người sợ?

Trần Hạo cảm giác được âm khí trên thân Tống Kính Lư ba động, cười híp mắt hỏi.

Tống Kính Lư liền vội vàng lắc đầu, sau đó cố nặn ra một nụ cười nói:

- Không, không sợ, ăn ngon, ăn vô cùng hay.

Trần Hạo nói:

- Không có việc gì, sợ là bình thường, Tiểu Hắc nhà ta chuyên ăn quý xấu, là mèo bắt quý chính tông. Nhưng người không làm ác, nó sẽ không ăn người.

- Vậy chuyện này...

Tống Kính Lư chần chờ hỏi.

Trần Hạo nói:

- Y lừa ta, căn bản cũng không phải là vì con gái, y là không cam tâm thua tiền, còn muốn gỡ vốn, coi là thành quý liền có thể muốn làm gì thì làm, có thể thắng rất nhiều tiền, ha ha, người nói loại này thua sạch gia tài, làm vợ tức giận bỏ đi, không để ý tới bệnh tình của con gái, không nên sống, sau khi chết, không nhớ thương cha mẹ và con gái, còn muốn đi đánh bạc, bị ăn có đáng hay không?

Tống Kính Lư giật mình, sau một lúc lâu, ngữ khí nghiêm túc nói:

- Đáng.

Chương 364: Nhiệm Vụ Thay Đổi

- Được rồi, vậy chúng ta đi đến nơi kế tiếp.

Trần Hạo nói.

Tổng Kính Lư giật nảy mình:

- Còn tìm sao?

Trần Hạo nói:

- Đương nhiên phải tìm.

Nói xong, hắc cười híp mắt nói:

- Nếu như không muốn xem Tiểu Hắc ăn quỷ, vậy thì tìm quỷ mà người quen đi, nói không chừng còn có thể giúp đỡ.

Tổng Kính Lư chân chờ một chút, gật đầu nói:

- Được rồi, ta có nhận biết một người, mặc dù không quá quen thuộc, nhưng hẳn quỷ là tốt.

- Đi như thế nào?

Trần Hạo gợn gàng hỏi.

Tổng Kính Lư chỉ hướng.

Lái xe rời khỏi hồ sen, động tĩnh vừa rồi không có tạo thành ảnh hưởng mấy may, mọi người vẫn hoạt động như cũ, không có ai chú ý trên thế giới này đã mất đi một quỷ hồn.

Mà con ma cờ bạc này chết đi, Trần Hạo cũng không có ý định nói ra, đã làm người thất bại như thế, vậy liền tiếp tục nằm ở nơi này thôi rửa đi, cũng coi là hồi báo công ơn dưỡng dục của đất mẹ một chút.

Đi dạo quanh quần, mười mấy phút sau, Trần Hạo đi tới một cái cư xá cũ nát ở vùng ngoại ô.

Đây là một cái nhà ngang bốn năm tầng, nhìn niên đại đã rất xa xưa, lại ở chỗ xa xôi, tối như bung, tựa hồ không có mấy hộ gia đình ở lại.

Trần Hạo dò xét một chút, quả nhiên ở bên trong phát hiện âm khí, cảm giác ở bên trong tựa hồ không chỉ có một âm hồn.

- Ô, bằng hữu của người cũng không ít nhỉ.

Trần Hạo cười cười.

Tổng Kính Lư nói:

- Không, chỉ có một người, là một lão đầu, thật đáng thương, một người cô đơn, chết không có người lo, cuối cùng là mấy người hàng xóm xử lý cho y, trước mắt hồn phách ở bên trong cư xá, trước đó đến đây chỉ có một mình y, hiện tại những quỷ hồn khác, ta không biết.

Trần Hạo cười nói:

- Không sao cả, rất nhanh sẽ biết, chúng ta đi thôi.

Xuống xe, Trần Hạo trực tiếp đi tới chỗ quỷ vật trong nhà lầu.

Một đường leo cầu thang đi tới lầu ba, sau đó Trần Hạo nói với Tổng Kính Lư:

- Đi vào chào hỏi chút chứ.

Tổng Kính Lư nhẹ gật đầu, thân ảnh lóe lên, đi vào trong nhà.

Trần Hạo yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, lộ ra hai gương mặt.

Một là Tổng Kính Lư, người còn lại là một ông lão tóc bạc.

Trần Hạo cười nói:

- Lão bá, mạo muội quấy rầy, xin thứ lỗi.

Lão nhân vội vàng nói:

- Quý khách lâm môn, không có gì chiêu đãi, mong ngài rộng lòng tha thứ.

Trần Hạo nói:

- Ngài khách khí.

Nói xong đi vào cửa, Trần Hạo liền phát hiện trong phòng còn có năm quý hồn, nhìn đến Trần Hạo mới phát hiện, năm quý hồn này đều là người trẻ tuổi, từng người đều mặc quần áo chơi bóng.

Trần Hạo thấy bọn họ, năm quý hồn cũng tò mò nhìn Trần Hạo, hiển nhiên đối với người sống có thể nhìn thấy quý này, còn bình tĩnh khách khí như thế, bọn họ đều hết sức ngạc nhiên.

Sau khi vào nhà, Trần Hạo nhìn về phía lão nhân, hỏi:

- Lão bá, lão Tống hẳn đã nói cho người một chút, ta đây là một người tu hành, trước mắt hành tẩu thiên hạ, tìm kiếm âm hồn quỷ vật, giúp các người hoàn thành di nguyện, trợ giúp các người đầu thai, sau đó ta góp nhặt chút công đức, phụ trợ tu hành, cho nên lão bá ngài nếu như có tâm nguyện gì chưa làm được, có thể nói với ta, nếu có thể giúp đỡ, ta nhất định sẽ giúp.

Lão nhân cười nói:

- Nói tới tâm nguyện, lúc chết cũng không có gì, sống hơn tám mươi năm, ngọt bùi cay đắng đều trải qua, cuộc đời không còn gì đáng tiếc cả. Chỉ là ta có một điều lo lắng, kia chính là con gái ta.

Ding: Quỷ chết già Vương Diệu Dân, âm hồn bảy năm, hoàn thành chấp niệm, ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Trần Hạo sững sờ.

Đậu đen rau muống, lại tới một cái nhiệm vụ năm năm đạo hạnh.

CMN nhiệm vụ đạo hạnh cao cấp hiện tại dễ dàng phát động như thế sao? Hay là nói hôm nay ta bị vận may va vào đầu, gặp được chuyện tốt?

Trần Hạo cười nói:

- Lão bá, con gái của ngài như thế nào?

Lão nhân thở dài nói:

- Con gái của ta bị lạc.

Trần Hạo thản nhiên nhìn lão nhân, chờ y nói tiếp.

Nhiệm vụ năm năm đạo hạnh, khẳng định không chỉ đơn giản như vậy.

- Đó là lúc hơn sáu mươi năm trước, lúc ấy ta ở quê nhà, quen biết một nữ tử, kết hôn sinh con, liền ở lại nông thôn, mỗi ngày mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, cuộc sống cũng rất tốt. Nhưng vì vợ con, ta đương nhiên muốn để các nàng sống tốt hơn, thế là ta cố gắng học tập, tranh thủ thi đại học. Thời gian không phụ người hữu tâm, ta rốt cục thi đậu, đây đối với một nhà chúng ta mà nói chính là việc vui, nhưng cũng là chuyện tách rời thương tâm, vì để đền bù, ta mang theo vợ con đến Đồng Thành chơi. Nhưng quyết định này lại trở thành tiếc nuối và chấp niệm của cả đời ta. Ta đã lạc mất hài tử của mình.

Nói đến chỗ này, mặt lão nhân lộ vẻ bi thương, trong mắt hiển hiện nước mắt, sau khi nhỏ xuống hóa thành âm khí tán đi.

Sau một lúc lâu, lão nhân tiếp tục nói:

- Ta cùng lão bà ngơ ngác tại Đồng Thành tìm ba tháng, ta liền bỏ cả học đại học, thế nhưng chúng ta vẫn không tìm được, về sau, lão bà ta lo lắng quá độ, ngã bệnh, bệnh dần trở nặng, không qua mấy năm cũng bỏ ta mà đi. Ha ha, vì một cái cơ hội thay đổi số phận, ta tự tay hủy đi gia đình của mình, vì thế ta vô cùng hối hận, ta đã từng cũng nghĩ muốn đi theo bà ấy, nhưng mà cuối cùng ta từ bỏ phí hoài bản thân mình. Bởi vì con của ta chỉ mất tích, cũng chưa xác nhận rằng xảy ra chuyện, ta muốn đi tìm con mình, từ đó về sau, ta ở lại Đồng Thành, cả một đời nghe ngóng tìm kiếm, đáng tiếc đến lúc chết, ta vẫn không tìm được.

Chờ lão nhân nói xong, Trần Hạo nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn không hồ là nhiệm vụ có độ khó cao.

Con gái đã mất tích sáu mươi năm trước, thế này làm sao tìm được? Hoàn cảnh năm đó, không có camera, con đường thông tin chưa hoàn thiện, người bị mất tích, gặp chút ngoài ý muốn, cơ bản tìm không thấy. Từ việc lão nhân tìm cả một đời liền có thể nhìn ra.

- Đại sư, ngài là cao nhân, không biết có biện pháp gì có thể giúp ta không, ta không yêu cầu xa vời rằng cha con sẽ nhận nhau, đó là chuyện quá xa, ta cũng không có tư cách để nó lại gọi ta là cha, ta chỉ mong rằng nó sống thật khỏe, con cháu đầy đàn, như thế ta đã thỏa mãn rồi.

Lão nhân nhìn về phía Trần Hạo, thành khẩn nói.

Trần Hạo thở dài nói:

- Lão bá, chuyện của ngài ta rất đồng tình, nhưng việc tìm người này, rất là phiền phức, hơn nữa thời gian đã cách quá lâu, ta cũng không nắm chắc.

Trong mắt lão nhân hiển hiện một tia tiếc nuối, cũng không có vệt vàng xao động.

Mình tìm cả một đời đều không tìm được, một ngoại nhân vừa tiếp xúc, tìm như thế nào? Thật muốn nói có thể giúp đỡ tìm tới, y có lẽ cũng không tin.

- Nhưng mà như vậy đi, lão bá, ngài có vật gì thiếp thân của con gái ngài hay không, tương đối dễ nhận một chút, có lẽ sau này có cơ hội gặp được, ta cũng có thể giúp ngài chuyển đạt.

Trần Hạo nói.

Lão nhân sững sờ, sau đó vui vẻ nói:

- Cái này thì có, mời đại sư đi theo ta.

Đi đến trước một cái quầy cũ kỹ, lão nhân nói:

- Đại sư, ở trong cái ngăn kéo thứ hai có một cái hộp, ngài hãy lấy ra đi.

Trần Hạo mở ngăn kéo ra, quả nhiên thấy được cái hộp.

Lúc này lão nhân tiếp tục nói:

- Trong cái hộp này có một khối ngọc, trên đó viết hai chữ Tri Túc, con gái mất tích kia của ta cũng có một khối, viết Trường Lạc, đây vốn là bảo vật gia truyền của nhà vợ ta, chúng ta dự định sinh hai đứa con, một người một cái, kết quả đứa thứ hai còn chưa ra đời thì con gái đã bị thất lạc.

Trần Hạo mở hộp ra nhìn một chút, quả nhiên có một khối bạch ngọc thoạt nhìn chất lượng cũng không tốt lắm, nhưng điêu khắc rất không tệ, nhìn cũng cổ phác, hiển nhiên là một cổ vật.

- Ừm, có đồ vật này, cũng coi như có một cái manh mối, ngày sau ta hành tẩu thiên hạ, có lẽ có thể gặp được, cũng có lẽ không gặp được, chuyện này phải xem duyên phận.

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Lão bá cười:

- Đa tạ đại sư, có người giúp ta tiếp tục tìm, lão đầu tử đã rất thỏa mãn, thực tình cảm ơn người.

Dứt lời, thân ảnh của lão bá đột nhiên tan rã, chậm rãi hóa thành một đoàn hôn quang.

Trần Hạo kinh hãi, tình huống gì thế này.

Ding: Quỷ chết già Vương Diệu Dân, chấp niệm giải trừ, hồn thể gần như tán loạn, nhiệm vụ thay đổi, hạn định trong vòng ba ngày phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hoàn thành sẽ khấu trừ thân thông.

Trần Hạo:

- ...

Chương 365: Nhiệm Vụ Kiểu Mới

Ôi mẹ ơi, tình huống quý gì đây trời?

Hệ thống đại lão người đôi gió sao? Nói xong lại nuốt lời? Tại sao đột nhiên cưỡng chế rồi? Một màn vừa rồi, có phải là bị hệ thống khác đoạt xá rồi không?

Trong lòng Trần Hạo chấn kinh, không cách nào giải thích.

Ding: Túc chủ có thể lựa chọn từ bỏ, đếm ngược, mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

Thanh âm của hệ thống vang lên lần nữa, không phải giải thích, mà là tỏ một loại thái độ, tựa như không muốn cưỡng chế, đồng ý liền tiếp nhận, không đồng ý liền xong.

Trần Hạo nghe thấy thanh âm, trong lòng hơi động.

Hệ thống đại lão mặc dù cao ngạo, tựa hồ xưa nay không xem túc chủ hấn ra gì, tất cả nhiệm vụ đều là ngẫu nhiên phát động, muốn hoàn thành liền hoàn thành, không muốn làm liền để đó, dù là tử nguyện khó giải đều đã gom góp được mấy cái, cũng không có trừng phạt gì, bộ dạng thích thì làm, không thích làm thì mặc kệ người.

Như loại nhiệm vụ đột nhiên giống như cưỡng chế này, tuyệt đối không có lựa thì làm sao có khối, trong này nhất định có nguyên nhân.

Mắt thấy đếm ngược sắp xong, Trần Hạo cắn răng một cái, lựa chọn tiếp nhận.

Cuộc đời của ai mà không phải trải mấy lần sóng gió, không sợ thua, chỉ sợ không có tự tin.

Lại nói, hiểu biết của hắn đối với hệ thống chỉ là một góc của tảng băng, quá ít, Trần Hạo có loại trực giác, nhiệm vụ mang tính cưỡng chế này, có lẽ đúng là một con đường để hiểu rõ hệ thống.

Ding: Chúc mừng tức chủ phát động nhiệm vụ U Minh.

Ding: Nhiệm vụ của thứ nhất, tìm kiếm âm nữ mất tích, ba ngày phải hoàn thành, nhiệm vụ thất bại, khấu trừ Linh Phù Sơ Giải, nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng năm năm đạo hạnh, Linh Phù Sơ Giải.

Hệ thống đại lão hôm nay thật là sinh động, tin tức liên tiếp, khiến cho Trần Hạo có loại cảm giác lần đầu tiên đạt được hệ thống kia.

Nhưng mà tin tức này... mẹ nó, tại sao ta có cảm giác hình như mình đã phát động cái gì đó khó lường, nhiệm vụ U Minh, nhiệm vụ này chẳng lẽ còn liên quan đến U Minh giới?

Có vẻ như truyền thừa trên thân Tiểu Hắc bắt nguồn từ Cửu U Kỳ Lân gì đó ở U Minh kia, nhiệm vụ này thế mà cũng có quan hệ với U Minh? Chắc chắn, ta gây ra đại sự gì rồi hay sao?

Thật là hãi hùng khiếp vía, nhưng ban thưởng cũng làm cho Trần Hạo nóng mắt.

Năm năm đạo hạnh chưa nói, bên trong cái Linh Phù Sơ Giải này liền có phương pháp luyện chế mình cực kỳ muốn học.

Quả nhiên là cầu phú quý trong nguy hiểm.

Ba ngày tìm kiếm nữ nhân mất tích, được rồi, lão tử liều mạng.

Trần Hạo tâm tư bách chuyển, ngưng thần nhìn về phía lão nhân hóa thành hồn quang.

Con gái của lão nhân đã mất tích sáu mươi năm trước, hệ thống nói là âm nữ, còn có quan hệ với U Minh, phát động nhiệm vụ. Nói cách khác, việc mất tích này có thể loại trừ việc tử vong.

Mà hệ thống lại yêu cầu trong ba ngày phải hoàn thành.

Lấy tính cách khó chịu của hệ thống đại lão, cũng không có khả năng cho mình một cái tử nguyện khó giải để bầy người, nói cách khác, con gái của vị lão nhân này hẳn có thể tìm thấy trong vòng ba ngày.

Dưới tình huống như thế này, không phải con gái của lão nhân đang ở gần đây thì chính là có phương pháp đặc thù gì đó, có thể để cho mình trực tiếp phát hiện chỗ của người con gái mất tích kia.

Khảo nghiệm này chính là thử trí thông minh của ta.

Ha ha, hệ thống đại lão, chuyện khác không dám nói, thông minh à, ta cảm thấy là mình vẫn có một chút. Tối thiểu, ta có thể tìm người thông minh khác hỗ trợ.

Trần Hạo suy nghĩ, đối một đám nam tử mặc quần áo chơi bóng bên cạnh đang bị tình huống đột nhiên phát sinh làm kinh ngạc đến ngây người nói:

- Máy vị, các người cũng có quan hệ với lão bá Vương Diệu Dân à?

Đám con trai mặc quần áo chơi bóng hoàn hồn, một tên trong đó nói:

- Cũng rất tốt, chúng ta không có chỗ nào để đi, thường tới cùng lão gia tử nói chuyện phiếm, cũng biết chuyện con gái của ngài ấy mất tích.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, tình huống hiện tại có chút phức tạp, lão bá sợ dĩ vẫn còn tồn tại là bởi vì chấp niệm trong lòng. Hiện tại ngài ấy ký thác chuyện tìm kiếm con gái cho ta, chấp niệm tản ra, hồn thể không cách nào bảo tồn, nhiều nhất chỉ có thể tồn tại trong ba ngày, cho nên chúng ta phải trong ba ngày này tìm tới con gái của ngài ấy, như thế mới có thể giúp cho ngài ấy gặp con gái một lần cuối cùng, nếu không lão bá sẽ bị hồn phi phách tán.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng quá sợ hãi.

Thân là quỷ vật, bọn họ quá rõ ràng hồn phi phách tán là đại biểu cho chuyện gì, đó là chuyện mà bất kỳ một quỷ hồn nào đều không muốn tiếp nhận.

Thế nhưng trong vòng ba ngày tìm tới người con gái đã mất tích?

Mấy thanh niên mặc quần áo chơi bóng kia nhìn nhau, đều cảm thấy không nắm chắc.

Trần Hạo cười nói:

- Các người đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong. Vừa rồi ta tính một chút, lão bá muốn gặp con gái còn có một tia hi vọng, chỉ là một tia hi vọng này cần chúng ta nghĩ biện pháp, chỉ bằng vào sức một mình ta, đoán chừng có chút hơi khó, cho nên ta cần sự trợ giúp của các người, chỉ là không biết các vị có đồng ý hay không?

Nghe Trần Hạo nói kiểu này, đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng liền cười, một tên trong đó mở miệng nói:

- Chuyện này không có vấn đề, dù sao chúng ta đều đã chết, không có việc gì, nhàn rồi cũng nhàn rồi, có thể giúp đỡ Vương lão bá một chút, cũng là một hành động tốt.

Trần Hạo gật đầu, cười nói:

- Chờ giúp lão bá xong, ta cũng có thể cân nhắc giúp các người, đương nhiên, nếu như di nguyện của các người cũng không quá khó.

Mắt của đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng sáng lên, sau đó kích động, hỏi:

- Vậy đại sư, chúng ta nên làm như thế nào đây?

Trần Hạo nói:

- Chúng ta phải tìm một điểm đột phá, à, các người đã nghe qua chuyện con gái của Vương lão bá mất tích, không biết là biết nhiều ít như thế nào, ta cần hiểu rõ thêm.

Mấy thanh niên mặc quần áo chơi bóng lập tức mồm năm miệng mười nói.

Rất nhanh, Trần Hạo liền nắm giữ thêm một chút tin tức.

Tỉ như lúc con gái của Vương lão bá mất tích mới ba tuổi, lúc bị lạc mất cũng đi không xa. Mà thời gian mất tích lại là ban đêm, lúc ấy Vương lão Bá cùng với vợ đang mua đồ cho con gái, lúc quay người không để ý, con gái đã không thấy tăm hơi, mà lúc đó ở gần đó cũng không có bao nhiêu người.

Tình huống này rất quan trọng, tương đương với nói nếu như là có bọn buôn người, lúc ấy khẳng định sẽ dẫn tới chú ý, không có khả năng không ai nhìn thấy. Nhưng Vương lão bá tìm rông rã ba tháng đều không tìm được, chuyện này có chút kỳ quặc.

Khả năng do người làm giảm xuống, vậy có thể nào là do yêu tà gây nên hay không?

Dù sao hệ thống cho thấy thân phận của con gái của Vương lão bá, là một âm nữ.

Loại tồn tại này, có lẽ có hấp dẫn đối với yêu tà.

Tâm tư hơi động, Trần Hạo hỏi:

- Các người có biết quanh đây có địa phương nào quý dị hay không, hoặc là có truyền thuyết quý quái gì đó không?

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng ngậm miệng, tựa hồ không nhớ nổi có cái truyền thuyết quý quái gì hay không.

- Địa phương quý dị, ta biết có một nơi.

Lúc này, Tống Kính Lư mở miệng nói.

Trần Hạo nhìn về phía y, vội vàng nói:

- Địa phương nào?

- Ô quý!

Tống Kính Lư nghiêm túc nói.

Sắc mặt của Trần Hạo hơi động.

Một tên trong đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng lúc này cũng nói:

- Người nói là cái ổ quý ở bên cạnh huyện Hưng Phương kia sao?

Tống Kính Lư gật đầu:

- Lúc ta còn sống, ổ quý kia đã rất nổi danh, trong truyền thuyết có một vị song đầu hung linh chuyên ăn tim người, còn bắt các thôn xóm gần đó cung phụng đồng nam đồng nữ, sau này những người đó không chịu nổi áp bức đều dời đi, mấy chục dặm xung quanh ổ quý đều trở thành nơi ít ai lui tới.

Một thanh niên mặc quần áo chơi bóng nói:

- Địa phương này ta biết, nhưng bây giờ cái ổ quý kia đã không còn dọa người như vậy, ta có người họ hàng ở gần chỗ đó, lúc nhỏ còn đi qua chơi, cũng không có đồ vật gì dọa người nữa.

Trần Hạo hỏi:

- Chỉ có một nơi đó thôi sao?

Tống Kính Lư gật đầu:

- Chỉ có chỗ đó, quý quái truyền thuyết gì đó ở chỗ khác đều là giả, chỉ ít sau khi ta chết nhiều năm như vậy đều không thấy, ngược lại là ổ quỷ kia, ta thật chưa đi qua bao giờ.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta đi qua ổ quỷ kia nhìn xem.

Chương 366: Ổ Quỷ

Huyện Hưng Phương ngay cạnh Đồng Thành.

Toàn bộ huyện Hưng Phương rất lớn, nhưng nơi ở lại rất nhỏ, phần lớn diện tích đều là núi rừng. Đã từng có rất nhiều sơn thôn bên trong núi rừng, nhưng bây giờ lại rất ít.

Mọi người theo đuổi đời sống vật chất, bây giờ ở bên ngoài vật chất phát đạt, chỉ cần chịu cố gắng, cuộc sống sẽ không lo ăn lo uống, ai còn muốn ngồi xỏm ở trong sơn thôn chịu khổ cực.

Trần Hạo lái xe mang theo mèo mun gà ngọc cùng mấy quỷ hồn, không đến một giờ liền đến huyện Hưng Phương.

Dưới sự chỉ dẫn của nam thanh niên mặc quần áo chơi bóng quen thuộc huyện Hưng Phương kia, vòng qua huyện thành, thẳng tới vùng hoang dã.

Lại đi tiếp qua nửa giờ, rốt cục dừng lại.

Cũng không phải đến nơi, mà là không có cách nào đi tiếp.

Huyện Hưng Phương rất nghèo, con đường ngoại vi huyện thành thì bình thường, nhưng sau khi rời khỏi huyện thành, chỉ có đường đất, lái xe đi đến chỗ núi rừng, đường đất cũng biến mất.

Trần Hạo đành phải bỏ lại xe, xuống đi bộ.

Trong bóng đêm, núi rừng lộ ra một mảnh tịch mịch, ở dưới ánh trăng, không thể thấy rõ mặt đường.

Cũng may cả nhóm không có ai là người bình thường, đối mặt với núi rừng âm u này cũng không sợ hãi.

Một đường tiến lên, đi loanh quanh hơn nửa tiếng, nam thanh niên mặc quần áo chơi bóng liền chỉ tới phía trước nói:

- Đại sư nhìn, kia chính là quê quán của họ hàng của ta Mộc Đôn Tử Thôn, nhưng so với lúc ta còn nhỏ tới đây chơi, người ở đây đã ít đi, hiện tại đoán chừng càng ít. Ổ quý kia cách thôn hơn mười dặm về hướng tây.

Trần Hạo thuận thế nhìn lại, liền thấy bên trong một mảnh u ám, có ánh sáng của mấy nhà, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái thôn.

Trần Hạo cười nói:

- Vậy người họ hàng của người vẫn còn chứ?

Nam thanh niên mặc quần áo chơi bóng nói:

- Không còn, trước khi ta chết bọn họ đã dọn đi hết rồi.

- Vậy được rồi, chúng ta không đi tới thôn cũng được, trực tiếp đi ổ quý, nếu như không phát hiện được manh mối, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp khác nữa.

Trần Hạo quả quyết nói.

Sau đó mọi người tiếp tục đi thẳng tới ổ quý.

Gần một tiếng sau, Trần Hạo rốt cục thấy được cái gọi là ổ quý.

Đây là một chỗ sơn cốc, miệng sơn cốc rất lớn, rộng chừng hơn ba mươi mét, bên trong âm u tĩnh mịch, nhìn không thấy gì cả.

Nhưng bên trong Âm Dương Nhãn của Trần Hạo, lại thấy rõ ràng, trong sơn cốc có âm sát chi khí nồng đậm vô cùng, mơ hồ còn có thể cảm giác được một loại hàn ý không hiểu, cảm giác như là ý niệm, tựa hồ ngay cả cảm giác đều muốn bị đông cứng.

Sắc mặt của Trần Hạo ngưng lại, phát hiện cái địa phương này có gì đó khác thường.

Meo ô!

Lúc này, mèo mun đột nhiên kêu một tiếng, con mắt ở trong màn đêm chiếu lấp lánh.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun:

- Tiểu Hắc, người phát hiện cái gì sao?

Mèo mun meo ô một tiếng, quay người chạy vào sơn cốc.

Trần Hạo không chút do dự đuổi theo.

Bình thường Tiểu Hắc có phát hiện, tuyệt đối là không bình thường, hơn nữa mèo mun còn không sợ, nói rõ bên trong hẳn không có đồ vật quá nguy hiểm.

Một đường xâm nhập, mèo mun không có chút nào do dự, sau khi chạy gần bốn năm trăm mét, mèo mun chuyển hướng rồi dừng lại trước một cái dốc đứng cỏ dại rậm rạp. Sau đó meo ô gọi Trần Hạo.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, phát hiện sườn núi này có chỗ dị thường.

Trong sơn cốc tràn ngập âm sát chi khí, tứ phía phun trào, không biết căn nguyên của nó.

Nhưng hàn ý không hiểu trong sơn cốc kia, lại là từ sườn núi này phát ra.

Tiến lên quan sát, Trần Hạo rốt cục phát hiện, dốc núi không phải dốc núi, đây là một cái hang động bị loạn thạch ngăn chặn.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun, hỏi:

- Tiểu Hắc, ý của người là, muốn tiến vào trong này sao?

Mèo mun gật gật đầu.

Trần Hạo đang muốn nói chuyện, đột nhiên mèo mun oa ô rít lên một tiếng, sau đó ánh mắt sắc bén của Trần Hạo cũng nhìn về phía sâu trong thung lũng.

Hắn cảm giác thấy, khí tức của một đám lớn quý vật xuất hiện, đang nhanh chóng đi tới.

Khanh khách!

Gà ngốc một đường nhàm chán, giờ phút này lại hưng phấn lên, con mắt nhỏ lấp lóe, ngo ngoe muốn động.

Không bao lâu, quý vật rốt cục xuất hiện ở trước mắt Trần Hạo, đây là một hàng ngũ chừng mấy trăm binh lính, chỉnh tề cất bước, từng người mặc quân trang, chỉ là không mang súng.

Mà nhìn thấy quân trang của những quý vật này, sắc mặt của Trần Hạo lạnh xuống.

Bởi vì hắn thấy được cờ Nhật.

Mẹ nó chứ, nơi này thế mà cũng có thể nhìn thấy phát xít! Hơn nữa còn nhiều như vậy!

Chờ đám quý hồn dừng lại, ánh mắt của bọn nó âm lãnh nhìn về phía nhóm Trần Hạo bên này. Sau đó một nam tử từ trong hàng ngũ chạy ra, đi tới chỗ Trần Hạo.

Lông mày của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, yên lặng nhìn y.

- Vị đại sư này, sơn cốc là nơi hồn linh của Hoàng quân ta tụ về, đại sư đến đây có chuyện gì không?

Nam tử mở miệng, chính là nói tiếng Trung, tư thái hèn mọn kia xem xét liền biết là một tên Hán gian.

Trần Hạo cười:

- Nếu như ta nhớ không lầm, nơi này là đất đai của Hoa Hạ, mỗi ngọn cây cọng cỏ đều là của chúng ta, lúc nào thành nơi

hồn linh Hoàng quân tụ hội lại rồi?

Nam tử cười hắc hắc nói:

- Đại sư có chỗ không biết, sơn cốc này là nơi mà Hoàng tộc ban cho song đầu Linh Tôn tu hành, hồn linh của Hoàng quân ta dưới sự phụ thuộc, đương nhiên nơi này cũng hợp lý trở thành...

- Chờ một chút, người nói Hoàng tộc? Hoàng tộc nào cơ?

Trần Hạo đánh gãy hỏi.

Nam tử nói:

- Hoàng tộc là Đại Thanh Quý Vương điện hạ.

Trần Hạo cười nhạo nói:

- Người nói là tiên triều à, thật có lỗi, ta chỉ nhận hiện tại, sơn cốc này chính là quốc gia của chúng ta, các người lưu lại ở nơi này, đã được sự đồng ý của chúng ta chưa?

Nam tử:

- ...

- Còn nữa, người thân là người Hoa, lại đi chung với bọn xâm lược, sau khi chết không đầu thai, lại tiếp tục làm nô tài, cha người lúc trước làm sao không bắn người lên trên tường.

Trần Hạo tuyệt không khách khí châm chọc.

Sắc mặt của nam tử âm trầm xuống:

- Đại sư, ta nể mặt người mới nói chuyện như thế, không có nghĩa là lão tử sợ...

Lời nói còn chưa nói xong, Trần Hạo vút qua tới gần, đưa tay bóp lấy cổ của y, lạnh lùng nói:

- Cần phải người sợ sao? Trông thấy liền buồn nôn, hồn phi phách tán chính là kết cục tốt nhất của người.

Dứt lời, lôi quang trong tay Trần Hạo lóe lên, nam tử liền cơ hội cầu xin tha thứ đều không có, trực tiếp sụp đổ.

Một màn này rơi vào quỹ nhãn của những quý hồn kia, lập tức từng tên bộc lộ bộ mặt hung ác, oa ô rống lên.

Trần Hạo không khách khí nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, một tên cũng không tha.

Mèo mun hung phấn meo ô một tiếng, thân thể nhanh chóng bành trướng, sau đó đao quang hiển hiện, vọt thẳng vào đám quý hồn.

Trần Hạo trở tay móc đại kiếm gỗ đào, cũng xông tới.

Gà ngốc không xúc động, mà là thò đầu ra nhìn, từ bên cạnh phụ trợ, nó thích nhất, chính là thời điểm máu chốt mới hiển thị uy phong.

Chiến đấu đột nhiên phát sinh, khiến đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng giật nảy mình, từng người có chút khẩn trương.

Dù sao đám tiểu quỷ tử quỷ cũng không yếu, đều là lão quỷ trăm năm, mà từng tên lại hung thần ác sát, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Ngược lại Tống Kính Lư tương đối bình tĩnh, trấn an nói:

- Đừng sợ, đại sư và sủng vật của hắn rất lợi hại, chúng ta nhìn là được rồi.

Bên này mới nói xong, quả nhiên đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng liền phát hiện, mèo mun sau khi biến thân, xông vào bên trong đám tiểu quỷ tử, thế như chẻ tre, không thể ngăn cản, phàm là gặp quý hồn, toàn bộ bị phi đao vờn quanh thân nó chém giết, hóa thành từng đoàn từng đoàn hồn quang.

Mà đại kiếm gỗ đào của Trần Hạo cũng lấp lóe hồng quang, thân ảnh như quỷ mị, mỗi một lần chớp động, hồng quang đều có thể chém giết mấy tên quỷ hồn. Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng vui mừng quá đỗi, thậm thàn quả nhiên là đại sư, ngay cả sủng vật cũng trâu bò như vậy.

Mắt thấy chiến đấu nghiêng về một bên, một tên quỷ hồn có dáng vẻ tướng quân đột nhiên gầm thét lên một tiếng, trong thân thể toát ra một cỗ hắc khí.

Mà quỷ hồn xung quanh không chút do dự chui vào trong hắc khí.

Sau một khắc, hắc khí cuộn cuộn, mơ hồ có một con quái vật đang chậm rãi hình thành.

Chương 367: U Minh

Cạc cạc, ken két, két...

Bên trong hắc khí phun trào, một quỷ ảnh to lớn nhanh chóng sinh trưởng, chậm rãi hiện ra.

Quỷ ảnh cao chừng một trượng, người mặc khôi giáp, mặt mũi dữ tợn, đầu mọc ra một cái sừng, hai cánh tay tráng kiện phía trước cầm một thanh đại đao đen nhánh ở một tay, một cái tay khác là móng vuốt bén nhọn.

Quỷ ảnh ngửa mặt lên trời gào thét, âm sát tà khí bàng bạc, chấn động sơn cốc, thanh thế dọa người.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng một lần nữa bị kinh sợ.

Đám phát xít này thế mà cũng sẽ chơi biến thân, còn trở nên đáng sợ như vậy.

Cho dù là Tổng Kính Lư đều có chút lo lắng.

Đại sư có được hay không đây? Quỷ hồn này nhìn rất hung tàn, cái chủng loại biến thân của mình kia, cảm giác tại trước mặt nó chỉ là trò trẻ con.

Nhìn thấy đám phát xít biến hóa, Trần Hạo không sợ hãi, ngược lại cười lạnh một tiếng.

Khó trách phách lối như thế, thế mà mang theo tà vật trong người.

Trần Hạo rõ ràng cảm giác được, những tên phát xít kia dùng bản thân hiến tế, triệu hoán ra đầu yêu quỷ dữ tợn này.

Nếu như suy đoán không sai, yêu quỷ này hẳn là quỷ vật trong truyền thuyết ở trong nước của phát xít.

Nhưng dù sao cũng là tà vật triệu hoán, cũng không phải là chân thân, khí tức của yêu quỷ không mạnh vượt qua dự đoán, so với Quý bà bà, Hoàng tiên nãi dám đại yêu kia, yêu quỷ này liền kém quá xa.

- Ăn ta một kiếm.

Trần Hạo hét lớn một tiếng, trong lúc cổ tay xoay chuyển, đại kiếm gỗ đào đã đổi thành Hiên Tể Kiếm.

Pháp lực kích phát, Hiên Tể Kiếm vù vù rung động, sau đó thân ảnh của Trần Hạo nhất chuyển, Hiên Tể Kiếm hung hăng chém xuống một kiếm.

Một kiếm cương như dải lụa gào thét mà ra, thiểm điện xung kích.

Yêu quỷ đang gằm thét, cảm giác được khí tức của kiếm cương, đột nhiên hung tợn nhìn chăm chăm tới, đại đao đen nhánh trong tay hướng phía trước bỏ một cái, cùng kiếm cương trực tiếp chống đỡ.

Phanh một tiếng vang trầm, một cỗ ba động khổng lồ khuếch tán, đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng kính hô bay đi, Tổng Kính Lư cũng cuộn mình xuống, tránh né sóng xung kích.

Sau một đòn, yêu quỷ thế mà chặn lại kiếm cương của Trần Hạo, đại đao đen nhánh kia không tổn hại chút nào.

Nhưng Trần Hạo cũng không kinh ngạc, kiếm cương chỉ là hấp dẫn lực chú ý, tại kiếm cương về sau, hấn lạng yên ngưng tụ một cái lôi cầu, ném lên không trung, lúc yêu quỷ ngăn cản kiếm cương, lôi cầu từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên đầu yêu quỷ.

Ba!

Lôi cầu nổ tung, lôi quang càn quấy, yêu quỷ phát ra tiếng kêu thảm.

Mèo mun thừa cơ công kích, phi đao dung hợp, hóa thành hồng cân đại đao, trực tiếp từ ngực yêu quỷ xuyên thấu, phá vỡ một cái lỗ lớn.

Yêu quỷ kêu thảm im bất dừng lại, trên thân nhanh chóng hiện lên một cỗ hắc khí, lại bắt đầu biến ảo hình dạng.

Trần Hạo nhíu mày lại, tà vật này của phát xít quỷ dị như vậy? Còn có thể chuyển hóa hình thái?

Đúng lúc này. Gà ngốc đột nhiên từ một chỗ nhảy ra, khanh khách kêu, phun ra một vòng ánh sáng, lập tức bay đến đỉnh đầu yêu quỷ, trực tiếp thâm nhập vào bên trong.

Yêu quỷ đang biến ảo lập tức hắc khí dừng lại, nhanh chóng thu liễm, không chỉ như thế, yêu quỷ cũng nhanh chóng trở nên trong suốt, trong vòng mấy hơi thở, bên trong vòng sáng, chỉ còn lại một vật phẩm điêu khắc tỉ mỉ rơi xuống mặt đất.

Một đòn có hiệu quả, gà ngốc đặc ý ngẩng đầu gà lên.

Thấy chưa, đây chính là gà gia, không xuất thủ thì thôi, vừa ra tay lập tức kết thúc, liền hỏi một câu, còn có ai.

Trần Hạo buồn cười nhìn thoáng qua gà ngốc.

Con gà này chơi vòng sáng thần thông càng ngày càng thành thạo, chỉ cần bị bao phủ vào bên trong, cơ bản khó thoát.

Nhưng người trâu bò như vậy, trước đó ở bên trong Âm Nguyệt Sơn, nhìn thấy nữ tử áo trắng kia vì sao lại không phát uy? Lúc này lại huênh hoang như vậy.

Meo ô.

Mèo mun nhanh chóng chạy tới trước vật điêu khắc kia, há miệng liền cắn lấy vật điêu khắc. Sau đó đặc ý kéo kẹt kẹt kẹt,

dừng lại nhấm nuốt.

Trần Hạo phát hiện ra, trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó, Tiểu Hắc người liền đồ vật này cũng ăn?

Sau đó Trần Hạo phát hiện, theo mèo mun nhấm nuốt, trong miệng thế mà phát ra tiếng kêu thảm thiết, nghe thanh âm rất lớn xôn, tựa hồ có tới năm sáu loại.

Rất nhanh, âm thanh yên tĩnh lại, sau đó mèo mun phun ra pho tượng đã cắn vỡ vụn, đặc ý liếm miệng một cái.

Lúc này, khí tức trên thân mèo mun tăng vọt một mảng lớn, nhìn sắp giống như cơ duyên gặp được ở trong thi động.

Lúc mèo mun ăn pho tượng, bên trong một chỗ miếu thờ ở một chỗ rừng cây vờn quanh trong nước Nhật, một lão nhân mặc kimono đối mặt với một cái tế đài, ngồi xếp bằng nói lầm bầm.

Đột ngột, trên tế đài trước mặt y ba ba ba ba liên tiếp như là tiếng pháo nổ truyền đến, lão nhân sợ hãi mở to mắt, sau đó liền trợn tròn mắt.

Tại trên tế đài, nguyên bản có hơn mười ngọc bài quang mang lưu động.

Mà lúc này, ngọc bài tan vỡ một nửa.

Sắc mặt của lão nhân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, khóe mắt muốn nứt ra, bờ môi run run một lát, đột nhiên gầm thét:

- Quỷ nhân!

...

Giải quyết xong đám quỷ phát xít, liền yêu quỷ bọn chúng triệu hoán ra cũng bị diệt.

Trong lúc nhất thời trong sơn cốc yên tĩnh trở lại.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng vôi vàng chạy tới, ánh mắt kính ngưỡng sùng bái nhìn về phía... mèo mun và gà ngốc, từng câu tán dương không cần tiền hương bộn nó đập lên.

Người lợi hại, bình thường, kỳ nhân nha, không lợi hại sao có thể gặp quý không sợ hãi, còn giúp quý hoàn thành tâm nguyện?

Thế nhưng mà mèo mun và gà ngốc này, khó lường.

Một con có thể biến thân, còn có thể chơi đao, nhìn đao kia chơi tới thành thạo, nếu là đám phát xít không biến thân, đoán chừng mèo mun liền có thể đơn độc giải quyết bọn chúng, quả thực rất đẹp mắt.

Mà gà trống càng ghê gớm.

Ác quỷ kia sau khi biến thân quá đáng sợ, khiến đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng đều sợ hãi, nhưng gà trống chỉ là phun ra một hơi quét một vòng, lập tức liền đánh ác quỷ về nguyên hình, chặc chặc, đây chính là phong phạm của cao nhân a, không xuất thủ thì thôi, vừa ra tay là định càn khôn.

Trần Hạo nhìn ra đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng đã thành fan hâm mộ của mèo mun và gà ngốc, cũng không biết nói gì.

Mặc dù lưng tựa hệ thống, nhưng cũng không có cách nào, hệ thống quá kiêu ngạo, làm nhiệm vụ toàn bộ nhờ mình cố gắng, được thần thông ban thưởng còn bắt mình tu luyện.

So với Tiểu Hắc Tiểu Hoàng được cơ duyên truyền thừa, hoàn toàn chính xác có chút không bằng, đây là sự thật, Trần Hạo không cách nào phủ định.

Mà Trần Hạo lại rất rõ ràng, hệ thống mới là cơ duyên lớn nhất, chỉ cần tương lai cố gắng, thành tựu tuyệt không phải truyền thừa của Tiểu Hắc Tiểu Hoàng có thể so sánh.

Không quan tâm tới bọn chúng nữa, Trần Hạo đi tới trước dốc núi bị loạn thạch ngăn chặn kia.

Loạn thạch tựa hồ ngăn chặn thời gian không ngừng, khe hở đều bị các loại bùn đất phong kín, nếu không phải Trần Hạo cảm giác được hàn ý kia chính là từ sườn núi này phát ra, cơ hồ đều khó mà phát hiện trong này có càn khôn khác.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo móc ra Hiên Tê Kiếm, ngưng tụ kiếm cương chém xuống một kiếm.

Phanh một tiếng vang thật lớn, sơn thạch bay loạn, đất rung núi chuyển.

Động tĩnh làm kinh sợ đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng đang nịnh bợ mèo mun và gà ngốc.

Bọn họ cùng nhau quay người nhìn qua, sau đó cùng một chỗ run lập cập.

Bởi vì sau khi loạn thạch bị phá vỡ, lộ ra một cái cửa hang, bên trong tỏa ra một cỗ hàn ý nồng đậm mãnh liệt.

Hàn ý này so với âm khí còn lạnh hơn, mà lại vô cùng thuần túy, có thể thâm thấu linh hồn, cho dù là quỷ vật đều cảm thấy lạnh không thể chịu đựng được.

Vội vàng thối lui ra rất xa, lúc này mới cảm giác tốt hơn rất nhiều, đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng ngạc nhiên dò xét Trần Hạo đang đứng ở trước cửa hang, sợ hãi thán phục vị kỳ nhân này, chúng ta đều cảm thấy lạnh, hẳn lại có thể bình tĩnh như thế.

Lúc này, Trần Hạo tiếp xúc đến hàn ý nồng đậm, rốt cục phát hiện bên trong hàn ý này có điểm dị thường.

Bên trong hàn ý, ẩn chứa một loại khí tức đồng nguyên với mèo mun.

Đó chính là, khí tức U Minh.

Chương 368: Thật Là Nhiệm Vụ Liên Hoàn

Khí tức U Minh? Thế mà thật sự ở nơi này.

Trần Hạo vô cùng vui mừng, không chút do dự chui vào.

Mèo mun và gà ngọc thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng và Tổng Kính Lễ e ngại hàn ý này, không cách nào đi theo, chỉ có thể ở lại bên ngoài chờ đợi.

Tay nắm pháp quyết, một đoàn hỏa cầu ngưng tụ, bay về phía trước mà đi.

Ánh lửa chiếu sáng sơn động, hiển hiện ra một thông đạo tu kiến trong sơn động. Xuyên qua thông đạo, phía trước rộng mở trong sáng, thoát nhìn như là một cái động phủ do con người mở ra.

Mà lúc này, trong động phủ tựa như một thế giới băng phong, các loại vật phẩm đều ngưng tụ một tầng sương lạnh, một cỗ khí lưu màu xanh lam mắt trần có thể thấy lưu động bên trong động phủ, tựa như vật sống. Bên ngoài sơn động xuất hiện vền vền chỉ là hàn ý do khí lưu màu xanh lam này phát ra.

Trần Hạo nhìn híp mắt lại, trong lòng ngưng trọng.

Hàn ý còn có thể ngăn cản.

Nhưng là khí lưu màu xanh lam này tuyệt không phải bình thường, trong đó ẩn chứa lực lượng kinh khủng, Trần Hạo nhìn thấy liền hãi hùng khiếp vía.

Đúng lúc này, mèo mun đột nhiên kêu lên một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn về phía một phương hướng.

Trần Hạo nhìn sang, mắt sáng lên.

Hắn thấy được một tiểu nữ hài, bộ dáng ba bốn tuổi, tóc ngắn nhìn như búp bê, làn da trắng nõn, con mắt vừa lớn vừa tròn, khuôn mặt núng nính, đặc biệt đáng yêu.

Giờ phút này nàng xếp bằng ở trên mặt đất, một cánh tay duỗi về phía trước điểm một chỉ, nhắm vào một tên to con.

Lại nhìn tên to con, Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Đây là một quái vật mọc ra hai cái đầu.

Mặc dù nhìn khổ người rất lớn, trên thực tế cũng không cao, còn thấp hơn cả Tống Kính Lư.

Nhưng thân thể của quái vật song đầu lại rất lớn, so với người bình thường còn lớn gấp rưỡi, nhìn có vẻ rất lớn.

Tiểu nữ hài ngồi xếp bằng, duỗi ngón tay ra, vừa vặn nhắm ngay một trong hai cái đầu của song đầu quái vật. Tư thế của cả hai bày ra, nhìn giống như, cái tư thế này đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Ngay lúc Trần Hạo đang quan sát, đột nhiên khí lưu màu xanh lam cuộn một cái, ở trước mặt hắn dừng lại, chậm rãi ngưng tụ, hóa thành một nữ nhân hư ảo màu lam tuyệt mỹ.

Trần Hạo cảnh giác trong lòng, âm thầm ngưng tụ pháp lực.

- Ngươi là tu sĩ nhân tộc?

Nữ nhân màu lam mở miệng, nói Hán ngữ có chút cảm giác không được tự nhiên.

Trần Hạo trầm tĩnh đáp lại:

- Tam Thủy Quan Trần Hạo, hữu lễ.”

Nữ nhân màu lam nói:

- Mệnh của ngươi rất kỳ dị, ta không nhìn thấu.

Trần Hạo im lặng.

Nữ nhân này còn biết xem tướng? Nhìn không thấu là bởi vì ta có hệ thống sao?

- Nhưng ta có thể nhìn ra, ngươi là một người tốt.

Nữ nhân màu lam tiếp tục mở miệng.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, vừa gặp mặt liền phát thẻ người tốt là có ý gì?

- Khụ khụ, chắc là như thế, à, vị đạo hữu này, chuyện này là thế nào? Tiểu nữ hài này, có phải là con gái của Vương Diệu Dân không?

Trần Hạo trực tiếp hỏi.

Nữ nhân màu lam nói:

- Vương Diệu Dân? Ta nhớ ra rồi, là cha của cái thân thể này, ngươi là tới tìm ta sao?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Tìm ngươi?

Nữ nhân màu lam nói:

- Đúng, thân thể trước mắt này là của ta, cũng là môi giới duy nhất giúp ta tồn tại ở nhân gian, nếu như không có thân thể này, ta sẽ bị U Minh dẫn dắt trở về.

Tròng mắt Trần Hạo hơi híp:

- Đạo hữu, có thể nói rõ ràng một chút không? Ta không hiểu lắm.

Nữ nhân màu lam không trả lời, mà là nhìn Trần Hạo nói:

- Ta nói, ngươi sẽ giúp ta ư?

Trần Hạo sững sờ, chần chờ một chút nói:

- Nếu như yêu cầu của đạo hữu ở trong phạm vi ta có thể giúp, ta sẽ cân nhắc.

Nữ nhân màu lam nói:

- Rất đơn giản, ta là Minh Tộc, đến từ U Minh, mượn nhờ nhân tộc chuyển thế, đến nhân gian tìm kiếm thánh vật của Minh Tộc. Tiểu nữ hài này chính là nhân thể của ta, trong lúc ta ngủ say, người quái dị này phát hiện khí tức U Minh trên người ta, cướp ta tới, muốn mưu hại ta. Tại thời điểm mấu chốt, ta bị ép từ trong ngủ mê tỉnh lại, diệt nó, nhưng mà nhân thể của ta quá bé nhỏ, ta không có cách nào tự cứu, chỉ có thể tự phong cấm sinh cơ, chờ đợi cứu trợ. Ta hi vọng ngươi có thể trợ giúp ta khiến cho thân thể trưởng thành.

Ding: nhiệm vụ U Minh cửa thứ hai, dưỡng dục Âm Nữ, bồi dưỡng lớn lên, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng Pháp Thiên Tượng Địa.

Theo lời nói nữ nhân màu lam vừa phát ra, thanh âm của hệ thống ngay sau đó xuất hiện.

Trần Hạo cảm giác được ban thưởng, lập tức hít một hơi lãnh khí.

Mẹ nó, quả nhiên là nhiệm vụ liên hoàn cỡ lớn, phần thưởng này. Kinh người chết mất.

Nhưng mà nuôi lớn nàng?

Mẹ nó lúc này mới ba tuổi, chẳng phải cần nuôi vài chục năm? Dùng mười mấy năm để làm một cái nhiệm vụ, có phải có chút lâu rồi hay không?

Tựa hồ nhìn ra lo lắng của Trần Hạo, nữ nhân màu lam nói:

- Người không cần lo lắng, ta đã thức tỉnh, cho nên ta trưởng thành sẽ không giống như người bình thường cần thời gian quá lâu, chỉ cần có đầy đủ năng lượng, ta liền có thể nhanh chóng lớn lên. Chờ ta đạt được thân thể phù hợp, coi như người trợ giúp ta, đến lúc đó ta sẽ thiếu người một cái ân tình, chỉ cần ta có thể làm được, bất cứ chuyện gì đều có thể đáp ứng.

Trần Hạo hoàn hồn, cười nói:

- Nếu là như thế, vậy còn tốt, nhưng đạo hữu này, trước khi giúp người, ta hi vọng người có thể làm một chuyện.

Mỹ nhân màu lam nói:

- Chuyện gì?

Trần Hạo nói:

- Cha của thân thể này tìm người hơn sáu mươi năm, chỉ là muốn gặp người một lần, đáng tiếc đến chết đều không thành công, tình huống hiện tại có chút phức tạp, nhưng ta nghĩ, ông ấy có thể nhìn thấy người, nhất định sẽ rất thỏa mãn.

Nữ nhân màu lam trầm mặc.

Sau một lúc lâu, nàng mở miệng nói:

- Mặc dù Minh Tộc ta không quan tâm tới chuyện cha mẹ truyền thừa, nhưng đã hoá sinh nhân tộc, ta đã cảm nhận được thể nghiệm chưa từng có, phụ thân của thân thể này, ta sẽ phụ trách. Ông ấy ở đâu?

Trần Hạo vung tay lên, hồn quang của Vương Diệu Dân hiện ra.

Nữ nhân màu lam đưa tay, hồn quang của Vương Diệu Dân bay đến trong lòng bàn tay của nàng, chớp động quang mang.

Một lát sau, Trần Hạo chưa phát hiện bọn họ giao lưu như thế nào, thanh âm của hệ thống lại vang lên:

Ding: Nhiệm vụ của thứ nhất, tìm kiếm Âm Nữ, nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng năm năm đạo hạnh, Linh Phù Sơ Giải.

Theo thanh âm vang lên, Trần Hạo cảm giác bên trong đan phủ hiện lên một cỗ pháp lực, đạo hạnh bản thân trở nên càng thêm cường đại.

Đồng thời, Trần Hạo cũng tiếp thu được một cỗ tin tức. Chính là hai mươi bốn đạo Linh Phù Sơ Giải, trong đó đang có phương pháp luyện chế Phù Chiêu mà mình cần.

Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng đạt được, cũng tránh khỏi khẩu trừ phong hiểm, trong lòng Trần Hạo thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này, nữ nhân màu lam cũng thu hồi hồn quang của Vương Diệu Dân, nhìn về phía Trần Hạo, cảm kích nói:

- Cảm ơn người, để cho ta lần nữa được thể nghiệm nhân gian chi ái, đây là thứ mà Minh Tộc vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được. Với ta mà nói, đây là thứ trân quý nhất.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là tiện tay mà thôi, vậy đạo hữu làm sao bây giờ?

Nữ nhân màu lam nói:

- Nhân thể của ta quá bé nhỏ, mà lại rất đói, chờ sau khi ta thu hồi phong cấm, hi vọng đạo hữu có thể cho ta ăn, về sau chỉ cần ăn uống đầy đủ, ta liền có thể không ngừng lớn lên.

Trần Hạo tự tin nói:

- Vậy được, chỉ cần là ăn có thể giải quyết vấn đề, vậy thì không phải là vấn đề.

- Tạ ơn đạo hữu, cứu trợ chi ân, sau này báo đáp.

Nữ nhân màu lam đối Trần Hạo nói xong, thân ảnh hóa thành khí lưu màu xanh lam tán đi.

Sau đó, toàn bộ hàn khí tràn ngập trong động phủ nhanh chóng thu liễm, hội tụ trong thân thể của tiểu nữ hài.

Mấy hơi thở sau, động phủ liền khôi phục bình thường.

Sau đó mí mắt của tiểu nữ hài giật giật, chậm rãi mở ra, nhìn về phía Trần Hạo.

- Đạo hữu, thứ ta muốn ăn, tốt nhất là linh vật.

Trần Hạo đang muốn xuất ra lương khô thì động tác dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía tiểu nữ hài.

Người muốn ăn cái gì?

Chương 369: Tu La

- Linh vật, chính là đồ ăn ẩn chứa linh lực, ta ngoài ý muốn thức tỉnh, không có linh thực đền bù thân thể, thân thể này không chèo chống được bao lâu sẽ bị sụp đổ, đạo hữu, người nói sẽ giúp ta.

Trên mặt tiểu nữ hài lộ ra một tia vội vàng, nhìn khí tức tựa hồ có chút không ổn định.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ người, là người không nói rõ ràng a.

Người nói muốn đồ ăn, đồ ăn tính là cái gì, chỉ cần có tiền, nhiều ít đồ ăn mua không được sao?

Được rồi, hiện tại người nói cho ta muốn ăn linh thực? Ha ha, đây là muốn xem linh thực như cơm ăn sao? Mẹ nó ta sao có thể nuôi nổi người.

Hiện tại Trần Hạo đã hiểu rõ.

Khó trách cho ban thưởng tốt như vậy, thì ra nhiệm vụ này có độ khó cao như thế.

- Đạo hữu, nhanh lên, ta chèo chống không được bao lâu, người có linh thực hay không?

Tiểu nữ hài có chút trợn tròn mắt, đạo hữu này nghèo như vậy sao? Liên một chút linh thực đều không có?

Trần Hạo do dự một chút, lấy ra lương khô, tay nắm pháp quyết, trực tiếp gia trì một đạo pháp quang một năm pháp lực lên.

Sau một khắc, lương khô phát ra linh quang.

Khai Quang phản hồi: Lương khô: linh vật Khai Quang, gia trì linh tính.

Cảm nhận được tin tức phản hồi, Trần Hạo đi đến bên cạnh tiểu nữ hài, đưa lương khô ra, nói:

- Người ăn cái này, thử xem được không.

Tiểu nữ hài làm sao còn do dự gì, vội vàng nhét vào trong miệng, nhanh chóng nhắm nuốt, nuốt xuống.

Sau đó, tiểu nữ hài nhắm mắt lại, khí tức trên thân lưu động.

Sau một lúc lâu, tiểu nữ hài thở dài một hơi, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Tạ ơn đạo hữu, cái này có thể, nhưng...

Trần Hạo nghe được có thể, thở dài một hơi, quả nhiên thời điểm máu chót, vẫn là Khai Quang ra sức a. Lần này may mắn tìm được biện pháp nuôi người.

- Ừm, nhưng cái gì?

Trần Hạo hỏi.

Tiểu nữ hài nói:

- Cái linh vật này rất kỳ quái, có thể tẩm bổ thân thể, nhưng là ta lại không có cách nào hấp thu luyện hóa, mà linh lực rất yếu, chỉ có thể chèo chống ta ba canh giờ, đối với việc ta lớn lên, hoàn toàn không có trợ giúp.

Trần Hạo bĩu môi.

Một chút pháp lực Khai Quang đồ ăn, người còn muốn kiêu gì? Nếu có thể giúp người lớn lên, đó mới là kì quái a.

- Đó là chuyện bình thường, vốn là ta lấy pháp thuật đặc thù gia trì thức ăn bình thường, mà cứ như vậy, ta cũng cần tiêu hao rất lớn, có thể bảo vệ thân thể người không sụp đổ đã rất không tệ rồi.

Trần Hạo nói.

Tiểu nữ hài sững sờ:

- Vậy việc ta trưởng thành thì làm sao bây giờ? Nếu tiếp tục như vậy, ta cũng không có biện pháp đi tìm thánh vật.

Trần Hạo cười:

- Đạo hữu, có lẽ hiện tại ngươi không biết nhân gian ra sao, chờ đi ra ngoài liền biết, linh vật rất ít, ta có thể cung cấp cho ngươi một chút, đã là siêu cấp hào phóng, muốn có linh vật để ngươi trưởng thành, ta không có, có lẽ địa phương khác có, nhưng mà phải chính ngươi đi làm.

Tiểu nữ hài mắt tròn tròn:

- Đạo hữu, ngươi nói ngươi sẽ giúp ta mà.

Trần Hạo nói:

- Đúng vậy, ta đã nói như thế, nhưng mà cũng phải ở bên trong phạm vi năng lực của ta, ngươi nói ăn đồ vật có thể trưởng thành, kết quả hiện tại ngươi nói cho ta phải ăn linh thực, đây hoàn toàn khác với lúc đầu mà.

Tiểu nữ hài nói:

- Thế nhưng mà ta vẫn luôn ăn linh thực, tại U Minh, đồ ăn không có linh tính, đó chính là rác rưởi.

Trần Hạo mặt đen lại, tức giận:

- Ta ăn chính là rác rưởi lớn lên đấy, đúng là để cho ngươi chê cười rồi.

Tiểu nữ hài kịp phản ứng lại, vội vàng nói:

- Ta không phải nói ngươi, chỉ là, chỉ là...

Trần Hạo nói:

- Không cần giải thích, ta biết, nhưng vẫn là câu nói này, linh thực rất ít, nếu như người đồng ý, vậy hãy theo ta, bảo đảm người không chết, muốn lớn lên thì phải tự nghĩ biện pháp, ta không giúp được.

Tiểu nữ hài:

- ...

- Được rồi, không có việc gì, chúng ta đi thôi, nơi này cũng không phải là địa phương tốt.

Trần Hạo nói xong, xoay người rời đi.

Mèo mun liếc mắt nhìn chăm chăm tiểu nữ hài, cùng gà ngốc cùng một chỗ đi theo sau.

Tiểu nữ hài chỉ xoắn xuýt trong chốc lát, vẫn là đồng ý đi theo.

Không có biện pháp, bây giờ Trần Hạo không cho ăn, nàng đều đi không được bao xa, đến lúc đó thân thể sẽ sụp đổ, bị U Minh dẫn dắt trở về, chuyện này không thể được, đến nhân gian đã không dễ dàng, nếu như không lấy đồ vật được mình muốn, vậy liền tổn thất quá lớn.

Bước nhanh đi đến bên người Trần Hạo, tiểu nữ hài nói:

- Đạo hữu không có linh thực, vậy người biết nơi nào có linh vật không?

Trần Hạo nói:

- Biết, cách nơi này không xa, có một nơi cấm kỵ chi địa, tên là Âm Nguyệt Sơn, bên trong có các loại đồ vật tốt, ta xem chừng, không cần toàn bộ, người liền có thể lớn lên.

Mắt tiểu nữ hài sáng lên, kích động nói:

- Vậy chúng ta đi.”

Trần Hạo nói:

- Chờ ta nói xong đã, bên trong cấm kỵ chi địa kia không chỉ có đồ vật tốt, cũng có rất nhiều nguy hiểm, nhiều loại cấm kỵ không cách nào hình dung thủ hộ lấy những đồ vật kia, đúng rồi, bên trong còn có một Nguyệt Tà Linh, còn có một tồn tại đáng sợ mà ta cũng không biết là thứ gì, nhưng mà muốn bóp chết ta đoán chừng còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến, đạo hữu đến từ U Minh, có thể chuyển sinh nhân gian, còn giữ lại thực lực, khẳng định rất lợi hại, ngươi có nắm chắc hay không, nếu như có, ta dẫn ngươi đi.

Tiểu nữ hài:

- ...

Trần Hạo nói:

- Sao thế? Không nắm chắc?

Tiểu nữ hài tức giận:

- Ta hiện tại là ấu sinh thể, không cách nào hoàn toàn phát huy ra thực lực, mà mỗi một lần tiêu hao, đều cần linh vật bổ sung, không được bổ sung, ta liền xong rồi.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì không có biện pháp, chỉ có thể chậm rãi chịu đựng.

Tiểu nữ hài không cam lòng nói:

- Chẳng lẽ không có cách nào tương đối dễ dàng đạt được linh vật sao?

Trần Hạo cười:

- Ta nói đạo hữu này, đừng đem U Minh ra so sánh với nhân gian, nhân gian của chúng ta, ăn đều là đồ ăn rác rưởi, linh vật kia cũng là đồ vật trong truyền thuyết, muốn cũng được thôi, nhưng nhất định phải bắt chấp nguy hiểm đi tìm, nhưng nếu

như vận may, vận khí không đủ, không tìm được linh vật mà còn bồi cả mạng mình vào thì có rất nhiều.

Tiểu nữ hài thất vọng, yếu ớt nói:

- Tại sao có thể như vậy? Nhân gian thâm trầm như thế, vì sao thánh vật của tộc ta lại bị nhân tộc luyện hóa? Cái này vô lý quá.

Trần Hạo nghe vậy tò mò hỏi:

- Đạo hữu, ngươi muốn tìm thánh vật gì?

Tiểu nữ hài chần chờ một chút, vẫn là hỏi đáp:

- Ta muốn tìm thần tử, à, đổi thành cách nói của nhân gian, đó chính là đế vương ngọc tử.

- Gì? Thần tử? Nói như vậy ngươi là Hoàng tộc hay sao? Nói đến kiến thức của ta đối với U Minh cũng nửa vời, đạo hữu có thể nói một chút hay không?

Trần Hạo ngạc nhiên hỏi.

Tiểu nữ hài nói:

- Đây cũng không phải bí mật gì, U Minh cùng nhân gian là một người có hai bộ mặt, sau khi sinh linh nhân gian tử vong, tiến vào U Minh. Nhưng U Minh rất lớn, sinh linh nhân gian sau khi chết sẽ đến Địa Phủ, mà ta là trời sinh Minh Nhân, không thuộc quản lý của Địa Phủ, dù là tử vong, kết cục cuối cùng cũng là về huyết hải.

- Huyết hải? Cái tên này hình như rất quen tai.

Trần Hạo suy tư.

Tiểu nữ hài nói:

- Huyết hải là thánh địa của Minh Tộc chúng ta, giống như Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ, đều là địa phương thần bí nhất không thể xâm phạm ở giữa thiên địa.

Trần Hạo đột nhiên nhớ tới cái gì, trừng to mắt nói:

- Ta nhớ rồi, huyết hải không phải chính là nơi Tu La sinh ra sao?

Tiểu nữ hài nói:

- Đúng, Minh Tộc là chúng ta xưng hô, nhân gian gọi chúng ta là Tu La.

Trần Hạo:

- ...

Chương 370: Nhiệm Vụ Trăm Năm Đạo Hạnh

- Người là Tu La?

Trần Hạo chấn kinh nhìn tiểu nữ hài.

Hoàn toàn không nghĩ tới, con hàng này chính là tồn tại trong truyền thuyết.

Tiểu nữ hài bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, hỏi:

- Người là Tu La, lại là từ U Minh mà đến, vậy người biết chuyện của Địa Phủ không? Biết chuyện liên quan tới Địa Phủ quỷ thần không?

Tiểu nữ hài nói:

- Không biết.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, người là không biết hay là không muốn nói, người từ U Minh đến đó, có thể không biết ư?

Tiểu nữ hài nói:

- Người chớ hoài nghi, ta thật không biết, thật lâu trước đây, U Minh chỉ địa xuất hiện một lần biến động, mặc kệ là Địa Phủ hay là Tu La nhất tộc, hoặc là chủng tộc khác, những tồn tại cường đại kia đều không biết đi nơi nào, một người cũng không thấy. Tộc của chúng tộc còn tốt, có lưu lại lực lượng nhất định, bảo hộ truyền thừa không dứt. Nhưng mà quỷ thần

trong địa phủ, toàn bộ biến mất không thấy đâu nữa, lực lượng của Lục Đạo Luân Hồi bao trùm Địa Phủ, ai cũng không dám tiến vào trong đó. Đã từng là âm binh Quỷ Tướng, không người quản lý, bây giờ chiếm cứ U Minh, loạn cả một đoàn, nếu không phải loạn ở U Minh, ta cũng sẽ không phụng mệnh đến nhân gian, tìm kiếm thần tử đã thất lạc, để mang về liên lạc với chúa tể U Minh nhất tộc chúng ta, không nghĩ tới ta đi vào nhân gian, lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bị vây nhiều năm như vậy, cũng không biết tình huống hiện tại của U Minh như thế nào rồi.

Trần Hạo im lặng.

U Minh cũng xuất hiện loại chuyện này? Tồn tại cường đại toàn bộ biến mất? Chuyện này có liên quan gì đến những người tu hành Tiên Thiên cảnh trở lên ở nhân gian tập thể mất tích không?

- Vậy người biết chuyện về Thiên Đình không? Thần phạt đầy trời cũng không thấy đâu rồi?

Trần Hạo hỏi.

Tiểu nữ hài tức giận:

- Chuyện ở Địa Phủ ta còn không biết, chuyện về thần tiên ta làm sao biết? Ta sống hơn bảy trăm năm, cũng chưa từng gặp qua thần tiên.

Trần Hạo gật gật đầu, đang muốn nói cái gì, đột nhiên nhìn về phía tiểu nữ hài:

- Người hơn bảy trăm tuổi?

Tiểu nữ hài nói:

- Làm sao? Không tin à? Tu La nhất tộc chúng ta mặc dù cũng có hạn chế tuổi thọ, nhưng chúng ta sống khá lâu, phổ

biến đều là có tuổi thọ ba ngàn năm trở lên, ta vừa mới trưởng thành thôi.

Trần Hạo:

- ...

Hơn bảy trăm tuổi đã khiến ta ước ao ghen tị, hiện tại còn nói ba ngàn năm? Ha ha, già mà không chết là tặc.

Vừa nói, một nhóm vừa rời khỏi động phủ, đi ra phía ngoài.

Bởi vì hàn khí bị tiểu nữ hài thu liễm, đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng và Tổng Kính Lư cũng chạy tới bên ngoài động phủ thủ hộ, nhìn thấy Trần Hạo an toàn trở ra, đều thở dài một hơi.

Nhưng khi nhìn thấy tiểu nữ hài đi theo bên cạnh Trần Hạo, mấy quý đều có chút mê mang.

Tiểu la ly này từ chỗ nào chui ra?

Trần Hạo nói:

- Tốt rồi, tâm nguyện của Vương lão bá đã chấm dứt, chúng ta đi thôi.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo, một người trong đó hỏi:

- Đại sư, chẳng lẽ tìm được con gái mất tích của Vương lão bá... ặc, chẳng lẽ đây chính là.

Lời của nó còn chưa dứt, đột nhiên ngạc nhiên nhìn về phía tiểu nữ hài, trừng to mắt, có chút không dám tin tưởng.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Không sai, chính là nàng, nhưng tình huống có chút phức tạp, ta cũng không tiện nói với các ngươi, tóm lại, lão bá đã chấm dứt tâm nguyện, tương lai hẳn sẽ có kết cục tốt.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng nhìn Trần Hạo, lại nhìn tiểu nữ hài, không nói gì.

Tiểu nữ hài mất tích sáu mươi năm, thế mà thân thể vẫn nhỏ như vậy, mà tiểu nữ hài này cũng làm cho bọn họ cảm thấy một loại áp lực vô hình, hiển nhiên tiểu nữ hài rất khó dây vào.

Trần Hạo không nói, bọn họ tự nhiên không dám hỏi.

- Vậy chúng ta bây giờ...

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Trở về, à, vừa đi vừa nói, các người có tâm nguyện gì, nếu như có thể, ta sẽ giúp các người siêu độ, cũng sớm vào luân hồi, một lần nữa làm người.

Ánh mắt của đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng sáng lên, kích động nhìn Trần Hạo.

- Đại sư, nói đến, tâm nguyện của chúng ta đều giống nhau, chúng ta muốn trọng chấn bóng đá của Trung Quốc.

Một người trong số đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng nghiêm túc nói.

Ding: Quý bị hạ độc chết Lâm Khải Ca, Triệu Hưng Khánh, Lưu Trạ, Trần Giang, Khâu Tài, oan hồn ba năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng trăm năm đạo hạnh.

Nghe được lời của đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng, Trần Hạo dừng lại, sắc mặt liền quái dị.

Chờ hệ thống nhiệm vụ vang lên, biểu lộ Trần Hạo quả thực rất đặc sắc.

Ha ha, sớm nên nghĩ đến.

Một đám hán tử cao lớn tuổi trẻ, còn mặc quần áo chơi bóng, rất rõ ràng.

Quả nhiên, cái tâm nguyện này rất đại chúng, nhưng cũng rất khôi hài.

Trọng chân bóng đá của Trung Quốc? Ha ha, huynh đệ, căn bản không thể nói chuyện trọng chân gì đó, bởi vì chúng ta chưa bao giờ mạnh mẽ qua.

Hệ thống đại lão ngược lại rất hào phóng, trực tiếp ban thưởng trăm năm đạo hạnh, đây là muốn để cho ta tập trung nhiệm vụ này, một lần đạt tới mức cao nhất sao?

Nhưng đại lão ơi, xin hãy đánh bóng con mắt của ngươi, cho dù ngươi ban thưởng vạn năm đạo hạnh, ta cũng không có cách, cái này mẹ nó chính là một cái tử nguyện không thể giải!

Nhìn về phía mấy tên thanh niên mặc quần áo chơi bong đang chờ mong, Trần Hạo nói:

- Mấy vị huynh đệ, không phải ta có ý gì, chính các ngươi bằng lương tâm mình nói xem, tâm nguyện này, làm được sao?

- Làm được, chỉ cần chúng ta chịu cố gắng, chịu khổ cực, huấn luyện phối hợp, không dùng tiểu xảo, cuối cùng sẽ có một ngày có thể giẫm các đội bóng khác ở dưới chân, chúng mình bóng đá của quốc gia chúng ta cũng có thể trở thành đệ nhất thế giới.

Một thanh niên mặc quần áo chơi bóng mở miệng, biểu lộ trang nghiêm.

Trần Hạo tán dương:

- Tín niệm kiên định, cho ngươi điểm tán thưởng. Nhưng cũng phải nói lại, các ngươi đều đã chết, làm sao còn giẫm được? Nói câu không khách khí, cho dù để các ngươi ra sân, các ngươi đá được bóng sao?

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng:

- ...

- Còn nữa, ta rất tò mò, tử nguyện của các người là bóng đá, tại sao lại bị... hạ độc chết?

Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

Một thanh niên mặc quần áo chơi bóng kinh ngạc nói:

- Làm sao đại sư biết?

Trần Hạo bĩu môi:

- Liên điếm ấy đều nhìn không ra, ta sao có thể lẫn lộn ở hồng trần này?

Một thanh niên mặc quần áo chơi bóng khác lúng túng nói:

- Nói đến thật không có gì tốt, mấy người chúng ta bởi vì thích bóng đá, cho nên tụ tập lại cùng một chỗ, vốn định vất vả rèn luyện, tham gia một cái giải thi đấu nghiệp dư, chứng minh thực lực của mình, sau đó từng bước một gia nhập đội tuyển quốc gia, vì nước làm vẻ vang, ai biết chưa xuất sư đã chết. Vừa tụ lại cùng một chỗ tại nhà Trần Giang ăn cơm, uống nhiều quá, kết quả nấu canh quên đóng van khí ga, chúng ta tập thể trúng độc.

Trần Hạo:

- ...

Tốt a, các người không chỉ có ý nghĩ khôi hài, chết cũng rất im lặng.

- Mấy vị huynh đệ, mặc kệ các người chết như thế nào, nhưng chuyện bóng đá này đừng nói nữa, các người đã bỏ mình, không có biện pháp đi làm, cho dù các người còn sống, ý tưởng này chung quy cũng chỉ là ý nghĩ, ta không làm được, cũng không ai có thể làm được, chí ít trước mắt là như thế, cho nên các người vẫn nên nói một chút tâm nguyện khác đi, tỉ như gia đình, tỉ như còn sống tiếc nuôi cái gì.

Mấy thanh niên mặc quần áo chơi bong nhìn lẫn nhau, cuối cùng nhìn về phía Trần Hạo, một người trong đó nói:

- Đại sư, bóng đá là chấp niệm của chúng ta, dù chết rồi, chúng ta cũng là hàng đêm huấn luyện, không thể đụng vào bóng, chúng ta liền đi nhà khác nhìn lên đá bóng, hiểu rõ chiến thuật, thương lượng đối sách, có thể nói, bên trong linh hồn của chúng ta, đã khắc xuống cái bóng của bóng đá, bóng đá của Hoa Hạ không vượt mình, chúng ta thà rằng làm quý, cũng không đầu thai.

Trần Hạo nhìn mấy quý thật sâu, nói:

- Nếu là như thế, vậy ta rất xin lỗi.

Một người trong đám cười nói:

- Không sao cả, chúng ta cũng biết đây là làm khó, cũng không định ép buộc đại sư. Nhưng làm quý cũng rất tốt, chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng, nói không chừng về sau gặp được quý ngoại quốc, cũng có thể độ sức một trận, chúng mình thực lực đá bóng của người Hoa chúng ta.

Trần Hạo sững sờ, chột ánh mắt hơi động, mở miệng nói:

- Nếu là thế, vậy ta có thể giúp các người một chút.

Chương 371: An Bài

Từ huyện Hưng Phương rời đi, đã là buổi chiều ngày thứ hai, Trần Hạo rút cục quay lại Tam Thủy Quan.

Rời đi một đoạn thời gian, Tam Thủy Quan vẫn bình tĩnh như trước.

Xem bên trong, Triệu Linh Xảo đang xách nước.

Ừm, nha đầu rất cố gắng, một tay một cái thùng nước, chứa đầy ắp nước, lúc lên lúc xuống, mệch mõi mồ hôi đầy người, hô hấp dồn dập.

Nhìn thấy Trần Hạo trở về, mắt Triệu Linh Xảo sáng lên, nhưng cũng không từ bỏ rèn luyện, vẫn đang cố gắng nhấc lên, buông xuống, nhấc lên buông xuống, đồng thời trong miệng nhắc tới:

- Chín mươi ba, chín mươi bốn, chín mươi lăm...

Chờ đến lúc đếm tới một trăm, Triệu Linh Xảo buông thùng nước xuống, hai tay đều run rẩy, lòng bàn tay càng là một mảnh đỏ bưng.

Trần Hạo một mực đứng nhìn, chờ sau khi Triệu Linh Xảo để xuống, lúc này mới nói:

- Cố gắng như vậy?

Triệu Linh Xảo cười nói:

- Lam tỷ tỷ nói, lực lượng của em quá yếu, không phát huy ra uy lực của Bát Cực Quyền, muốn em rèn luyện thân thể, tăng cường thể phách.

Trần Hạo gật đầu:

- Anh không hiểu võ thuật, nhưng Lam tử tử của em chắc chắn sẽ không dạy sai, em phải cố gắng.

Ánh mắt của Triệu Linh Xảo kiên định nói:

- Em sẽ, Lam tử tử nói, phải một người đánh mười người, mới có thể xuất sư.

Trần Hạo sững sờ, cảm giác lời này nghe quen tai à.

- Đúng rồi đại sư, trong khoảng thời gian anh rời đi, có người tới báo phỏng.

Triệu Linh Xảo nói.

Trần Hạo nói:

- Là ai?

Triệu Linh Xảo nói:

- Không biết, là một tên mập, tựa hồ cũng không biết ngài là quán chủ, tới hỏi, sau đó liền đi, cũng không có lưu lại phương thức liên lạc gì.

Mặt mũi Trần Hạo tràn đầy nghi hoặc.

Mập mập?

Bên trong những người mình quen biết, có vẻ như cũng không có mấy người mập mập.

Lại nói, nói đến Tam Thủy Quan, rất ít người biết, không có khả năng tới mà không nói gì liền đi.

Mập mập này là ai?

Nghĩ không ra, Trần Hạo cũng không nghĩ nữa, dù sao đến nữa liền biết.

- Được rồi, còn có chuyện gì khác không?

Trần Hạo hỏi.

Triệu Linh Xảo nói:

- Không có, ngoại trừ mập mạp, cũng không có ai tới.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì tốt, em tiếp tục làm việc của em đi.

- Đại sư, anh vừa trở về, đã ăn cơm chưa? Nếu không, em đi nấu cơm cho anh ăn trước?

Triệu Linh Xảo liền vội vàng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Không cần, anh đã ăn rồi, hơn nữa, anh mời được một đầu bếp trở về, về sau chuyện nấu cơm giao cho y, em chuyên tâm rèn luyện được rồi.

Đầu bếp?

Triệu Linh Xảo mờ mịt nhìn thoáng qua tiểu nữ hài đi theo bên cạnh Trần Hạo, không nói một lời lại có tướng mạo đáng yêu. Cảm giác không đúng. Hài tử nhỏ như vậy, biết nấu cơm sao?

Trong lòng không rõ, nhưng Triệu Linh Xảo rất hiểu chuyện cũng không hỏi thêm.

Đại sư nói, vậy khẳng định có, về sau nhất định có thể nhìn thấy.

Để mèo mun và gà ngốc tự đi chơi đùa, lại sắp xếp một gian phòng cho tiểu nữ hài Tu La tộc tên là A Mịch La. Trần Hạo đi tắm rửa một cái, sau đó đả tọa khôi phục pháp lực.

Chờ đến ban đêm, Trần Hạo đi ra bên ngoài Đạo quan, đi tới trường học quý.

Trong sơn cốc, âm khí hội tụ, trường học quý đã xuất hiện, trong trường học, tiếng đọc sách rất vang dội.

Trần Hạo vừa đến, Trần lão gia liền ra, theo thói quen xắn tay áo lên, cười nói:

- Kỳ Lân Nhi nhà ta đã trở về, có chuyện gì không?

Trần Hạo cười nói:

- Thái gia gia, làm hiệu trưởng quen chưa?

Trần lão gia bình tĩnh nói:

- Rất tốt, cũng không có việc gì cần ta làm, cảm giác so với làm địa chủ trước kia dễ dàng hơn nhiều, bọn tiểu quý này đều không cần ta nói, rất nghe lời, tốt hơn mấy đứa ở trước kia rất nhiều.

Trần Hạo xấu hổ.

Đây quả nhiên là xuất thân địa chủ, mở miệng ngậm miệng chính là đưa ở, bọn nhóc con chó đẻ cho thái gia gia dạy hư mất đấy.

- Ủm, con tới đưa cho ngài mấy huấn luyện viên.

Trần Hạo nói thẳng.

Trần lão gia kinh ngạc nói:

- Huấn luyện viên?

Trần Hạo phát tay thả đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng và Tống Kính Lư ra, lúc này mới nói:

- Mấy vị này là oan hồn con ngẫu nhiên gặp, chấp niệm của bọn họ là bóng đá quốc gia quật khởi, ừm, nhiệm vụ này không dễ giúp đỡ, nhưng bọn họ có thể giúp cho con, mặc kệ cũng không tốt, cho nên liền mang về, trường học này mới lập, cái gì cũng không có, trước hết mang về giúp đỡ dạy nhóm quý nhỏ đá bóng một chút, cũng coi như tạm thời an bài.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng đang mờ mịt, Trần lão gia liền cười nói:

- Bóng đá quốc gia? Còn quật khởi? Thôi dẹp đi, ta đã thấy nhiều tranh tài, căn bản không vui.

- Lão gia tử, lời này cũng không đúng, không vui kia là có tấm màn đen, quốc gia chúng ta rộng lớn, nhân khẩu có ức vạn, luôn có người có thiên phú xuất chúng, chỉ cần huấn luyện tốt, khẳng định có hi vọng đăng đỉnh.

Một người trong đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng bắt mắt phản bác.

Trần lão gia là người thế nào, lòng dạ thâm sâu, nghe vậy cười nói:

- Được, giáo viên thể dục ở trường học chính là các người, nếu như biểu hiện tốt, về sau ta giúp các người xin, xuất ngoại đi bắt mấy tên quý ngoại quốc đá bóng trở về, cho các người bồi luyện.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng vui mừng:

- Thật chứ?

Trần lão gia bình tĩnh nói:

- Vị đại sư đạo hạnh thâm hậu trước mắt các người chính là thái tôn tử của ta, người hỏi hấn có thật hay không.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo dở khóc dở cười, thái gia gia này, thật đúng là lời gì cũng dám nói.

Nhưng chuyện này cũng khó nói, về sau nếu thật sự xuất ngoại, đúng là việc thuận tay mà thôi.

Thế là nhẹ gật đầu.

Đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng vui mừng, vội vàng cam đoan khẳng định sẽ biểu hiện tốt một chút.

- Ừm, vị này thì sao? Cũng thích bóng đá?

Trần lão gia nhìn về phía Tống Kính Lư, có chút ngạc nhiên.

Liên hình thể này, không phải xuất thân đầu bếp chứ?

Tống Kính Lư vội vàng nói:

- Lão ca tốt, ta tên Tống Kính Lư, không phải đá bóng, ta là đầu bếp.

Trần lão gia vui vẻ, thật đúng là đầu bếp.

- Tiểu Hạo, chúng ta là quý, cũng không cần ăn uống, tựa hồ không dùng đến đầu bếp?

Trần lão gia nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Thái gia gia, chấp niệm của Lão Tống tương đối quái, y muốn tìm một người thực tình thích y, quý cũng được, vừa vặn gặp liền mang về, suy nghĩ về sau có thể đụng phải hay không, giúp y hoàn thành tâm nguyện. Trước khi gặp được, lưu lại trước đã, vừa vặn có thể nấu cơm cho con.

Trần lão gia gật đầu.

Cái này y tán đồng.

Cháu trai nhà mình là người có thân phận, chấp chương một quan, khai sơn lập môn, một nhân vật cấp chương giáo, có người hầu hạ đó cũng là chuyện bình thường.

- Vậy được, cùng lưu lại đi, bất quá chúng ta ban ngày không thể xuất hiện, cơm này khó thực hiện rồi.

Trần lão gia hỏi.

Trần Hạo nói:

- Chuyện này đơn giản, gần đây đạo hạnh có chỗ gia tăng, con chuẩn bị luyện chế mấy cái Phù Chiếu đơn giản, cũng coi như cho mọi người một cái thân phận, mặc dù không thể chạy các nơi, nhưng có thể gia tăng một chút phòng hộ, sinh hoạt bình thường ở trong đạo quan không thành vấn đề.

- Ô, Kỳ Lân Nhi nhà ta đạo hạnh lại tăng lên, tốt, rất tốt.

Trần lão gia cười đến không ngậm miệng được, sự thoải mái trong lòng, so với mình năm đó càng thấy thoải mái hơn.

- Được rồi, sự tình chỉ có những thứ này, thái gia gia ngài nhìn xem rồi an bài, con đi về trước đây.

Trần Hạo nói.

- Được rồi, người bận bịu thì đi đi, bên này có ta, không cần lo lắng.

Trần lão gia rất là tự tin.

Trần Hạo cười cười, quay người rời đi.

Vừa rời khỏi miệng sơn cốc, Trần Hạo liền thấy A Mịch La đứng ở phía trước.

- Người thế mà còn nuôi quỷ?

A Mịch La ngạc nhiên mở miệng.

Trần Hạo nói:

- Rất kỳ quái sao? Đều là quỷ đáng thương thôi, chấp niệm không tiêu trừ, che chở trước, về sau có cơ hội siêu độ, cũng coi là một chút công đức, à, sao người lại tới đây?

A Mịch La nói:

- Ta đói.

Trần Hạo:

- ...

Nha, mặc dù Khai Quang đồ ăn rất đơn giản, chẳng qua trước mắt còn rất nhiều trang bị chưa gia trì xong, còn phải lưu lại một bộ phận để tu luyện, bây giờ lại tới một tên nhà giàu tiêu hoang.

Mẹ nó chứ, địa chủ cũng không nuôi nổi!

Chương 372: Mời

Thời gian xoay chuyển một chút, đã hơn mười ngày trôi qua.

Sau khi trở lại Tam Thủy Quan, sắp xếp xong xuôi hết thảy, Trần Hạo liền lâm vào tu luyện.

Ngoại trừ luyện chế Phù Chiếu cho đám quý vật, khôi phục pháp lực, luyện chế đồ ăn cho A Mịch La, chuyện khác chính là Khai Quang cho đạo bào, liên thời gian tu luyện đều giảm bớt rất nhiều.

Đối với chuyện này, bọn mèo mun cũng hiểu rõ Trần Hạo khó xử, tự bọn nó đối chiến huấn luyện, tự động xếp Trần Hạo ở thứ nhất đếm ngược, bọn chúng bàn bạc, hạng nhất, có thể cùng Trần Hạo một ngày, ra ngoài tiêu sái.

Trần Hạo không biết chuyện này, biết cũng không quan trọng, đối với bọn nó, hấn đối xử như nhau, chỉ cần bọn nó không có ý kiến, hấn tự nhiên không có vấn đề.

Hơn mười ngày trôi qua, phần lớn thời gian Trần Hạo đều dùng để luyện chế Phù Chiếu.

Sau khi đạt được hai mươi bốn loại phương pháp luyện chế Linh Phù, kiến thức của Trần Hạo được phóng đại, uy lực của Linh Phù này, hoàn toàn không phải bùa chú bình thường có thể so sánh, bất luận luyện chế thành công một loại nào, đều có thể so với một loại thần thông, không kém mình toàn lực thi triển Chương Tâm Lô đại thành bao nhiêu.

Nhưng đáng tiếc là, uy lực càng mạnh, độ khó của việc luyện chế càng lớn.

Ví dụ như Lục Giáp Lục Đinh Trần Sát Phù, cái này không chỉ cần phải thu thập tín ngưỡng chi lực làm dẫn, còn phải mỗi ngày đối ứng canh giờ đinh giáp, tế bái tụ linh, bảy ngày không ngừng mới có thể cầu thông Lục Giáp Lục Đinh thần niệm nhập phù.

Thiên Lô Phù, cần có vật dẫn tốt trước khi luyện chế, sau đó tại lúc thời tiết giông tố, dẫn lôi, hấp thu lôi khí, cúng bảy tuần bốn mươi chín lần Phương Thành. Ngũ Hành Phù càng cổ quái, phải thu tập Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành chi khí, sau đó dẫn khí nhập phù, mặc dù quá trình đơn giản, nhưng thu thập ngũ hành chi khí lại rất khó.

Đương nhiên, mặc dù khó khăn, nhưng Linh Phù cùng phù phổ thông khác nhau ngay tại chỗ đó, chỉ cần sử dụng tương xứng, ôn dưỡng có phương pháp, bọn chúng có thể sử dụng liên tục. Cho nên tại phù lục nhất đạo, Linh Phù lại được xưng là Phù Bảo.

Bên trong Linh Phù, Trần Hạo để ý nhất chính là Phù Chiếu.

Phù Chiếu còn được gọi là đạo lục, là bìa môn chi pháp bên trong Đạo môn sáng tạo ra.

Phù Chiếu phân loại đông đảo, có tiểu lục đại chiếu các loại khác nhau.

Tiểu lục là luyện chế vật hộ thân cho âm hồn, có thể hiện thân lúc ban ngày, sinh hoạt như thường ngày. Tại thời kỳ Đạo môn cường thịnh, tiểu lục được vận dụng rất nhiều, người tu hành có thành tựu cơ bản đều hiểu cách luyện chế, dùng phục vụ cho sinh hoạt, thuận tiện tu hành.

Đại chiếu liền khó khăn hơn, mỗi một phần đại chiếu đều phải đạt được thiên địa tán thành, tỉ như sông núi hồ nước, Thành Hoàng thổ địa, bọn chúng chính là đạt được Phù Chiếu

tán thành, mới có thể thu hồi tín ngưỡng chi lực, hóa thành Quỷ Vực Thần Vực, trở thành Ngụy Thần.

Cho nên muốn luyện chế Phù Chiếu, đầu tiên phải tìm một nơi chưa được thiên địa tán thành mới được, nếu không thì có Phù Chiếu, lại không có đất vận dụng, tương đương với vô dụng.

Hơn nữa luyện chế Phù Chiếu cũng không dễ dàng, ngoại trừ cần vật dẫn đạt tới cấp bậc linh vật nhất định, người luyện chế còn phải có lĩnh ngộ sâu sắc đối phù văn.

Lĩnh ngộ của Trần Hạo đối với phù văn, truyền thừa đầy đủ, nhưng mà muốn vẽ còn có chút khó, chớ nói chi là thiếu khuyết vật liệu linh vật.

Cho nên Trần Hạo không muốn luyện chế đại chiếu, mà là luyện chế tiểu lục trước.

Nhưng cho dù là tiểu lục cũng không đơn giản.

Trần Hạo vào trong núi tìm mấy cây trúc lâu năm, sau đó Khai Quang gia trì năm năm pháp lực, lúc này mới cơ bản đạt tới yêu cầu, sau đó lấy trúc làm vật dẫn, hơn mười ngày, cũng chỉ luyện chế thành công năm cái.

Thái gia gia có hộc mộc để dựa vào, sau khi gia trì Phù Chiếu, hiệu quả kỳ diệu, cũng không cần cái tiểu lục phổ thông này. Trần Hạo liền đem tiểu lục cho Hùng lão sư và Tống Kính Lư, liền tiểu quý đều không có, chớ nói chi là đám huấn luyện viên thanh niên mặc quần áo chơi bóng tân nhiệm kia.

Bận rộn tu luyện, phong phú lại vui sướng, dù sao có thể cảm nhận được bản thân tiến bộ, cũng có thể nhìn thấy Tam Thủy Quan đang dần dần đi vào quỹ đạo.

Một ngày này, Trần Hạo đang khôi phục pháp lực, chuẩn bị gia trì cho đại kiếm gỗ đào đã bị hao tổn. Đột nhiên nghe được

ngoài cửa truyền đến thanh âm của Triệu Linh Xảo.

- Đại sư, cái tên mập mạp kia lại tới, muốn gặp ngài.

Trần Hạo mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa.

Bên trong Âm Dương Nhãn, Trần Hạo thấy được một cỗ khí tức pháp lực không kém.

Người đến này, thế mà còn là đồng đạo?

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo đành chỉ khôi phục pháp lực, sau khi sửa sang một chút, đi ra khỏi gian phòng.

Đi tới đại điện của đạo quan, Trần Hạo liền thấy mập mạp kia.

Uhm, không chỉ mập mạp, còn là một tên đầu trọc, thoát nhìn như là hòa thượng, lại mặc âu phục giày da, một vẻ nhân sĩ thành công.

- Đạo hữu ở xa tới, không thể thân nghênh, đặc tội.

Trần Hạo sau khi tới, mỉm cười chấp tay.

Mập mạp vội vàng cười nói:

- Đạo hữu khách khí, mạo muội quấy rầy, là ta mong ngài thông cảm mới đúng.

Trần Hạo nói:

- Không sao, có đạo tới chơi, vẻ vang cho ta, cao hứng còn không kịp nữa là.

Mập mạp cười ha ha một tiếng:

- Đạo hữu quá khen, ta chính là một tu sĩ vô vọng với con đường phía trước, trà trộn vào thế tục phổ thông mà thôi, nào dám xưng có đạo.

Trần Hạo cười nói:

- Nhập Đạo về sau đều có đạo, đạo hữu đừng khiêm tốn.

Sau khi hàn huyên, Trần Hạo hỏi:

- Đạo hữu đến Tam Thủy Quan của ta, không biết có chuyện gì?

Mập mạp nói:

- Cũng không tính là có chuyện gì, chính là gửi lời mời, đạo hữu có biết Quỷ Thị hay không?

Trần Hạo sững sờ:

- Đạo hữu nói chính là nơi âm thầm giao dịch đồ cổ kia?

Mập mạp lắc đầu nói:

- Cũng không phải là giao dịch đồ cổ, mà là Quỷ Thị của người tu hành chúng ta, Quỷ Thị này từ xưa đến nay, mỗi địa phương đều có, chỉ là quy mô khác biệt thôi. Bên trong Quỷ Thị, thường có các loại kỳ trân dị bảo xuất hiện, nếu có nhãn lực, cũng có thể thu lấy một chút, vừa vặn Quỷ Thị ở bản địa tại ba ngày sau được tổ chức ở Độ Khẩu Trấn, ta thấy đạo hữu mới tới, liền đến mời một chút, đạo hữu nếu muốn xuất thủ, hoặc là muốn có được thứ gì, đều có thể đến Quỷ Thị nhìn xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Trần Hạo giật mình, trong lòng tám tám lấy làm kỳ lạ.

Không nghĩ tới Đạo môn còn có dạng địa phương như thế này, thật sự là thêm kiến thức.

- Nếu là như thế, vậy ngược lại có thể đi tới nhìn xem.

Trần Hạo gật đầu nói.

Trong mắt mập mạp lóe lên vẻ vui mừng, nói:

- Vậy thì tốt, ta là một trong những người chủ trì lần Quỷ Thị này, phần thiệp mời này giao cho ngươi, Quỷ Thị của người tu hành, không có thiệp mời không đi vào được.

Nói xong, mập mập lấy ra một tấm thẻ màu đen có vẽ mấy đạo phù văn.

Khoan hãy nói, phù văn bên trên tấm thẻ này, thế mà ần hàm khí tức pháp lực.

Trần Hạo tiếp nhận, nói:

- Làm phiền phúc đạo hữu, đạo hữu ở xa tới, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, ta để cho người chuẩn bị thức uống.

Mập mập vội vàng nói:

- Không cần, ta còn phải đưa thiệp mời cho người tiếp theo, đạo hữu hãy dừng bước, chúng ta gặp lại ở Quỷ Thị.

Trần Hạo đành phải gật đầu:

- Vậy đạo hữu đi thông thả.

Đưa mập mập ra khỏi Đạo quan, nhìn y đi xa, Trần Hạo thưởng thức cái thẻ đen trong tay, trên mặt lộ ra một tia biểu tình tự tiếu phi tiếu.

- Cái tên mập mập này có vấn đề.

Đột nhiên, một thanh âm tại phía sau Trần Hạo vang lên, sau đó A Mịch La đi ra.

Trần Hạo nói:

- Nhìn ra, đoán chừng Quỷ Thị này có vấn đề.

A Mịch La nói:

- Vậy ngươi có đi không?

- Đi chứ, vì sao không đi, Quỷ Thị của người tu hành, nói không chừng thật có thu hoạch gì đó.

Trần Hạo trả lời.

A Mịch La nói:

- Vậy thì tốt, ta cũng phải đi.

- Hà?

Trần Hạo nhìn về phía A Mịch La.

A Mịch La nói:

- Người không để ý tới đồ ăn của ta, mặc kệ ta lớn lên, ta phải tự tìm kiếm linh vật, nhưng đầu tiên phải nói trước, người giúp ta giao dịch, trả tiền, coi như ta thiếu người.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, còn biểu hiện ra bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng như thế sao? Ta nợ người, còn bảo ta giúp người giao dịch, người là một Tu La vượt giới mà đến, cái gì cũng không có, lấy gì trả?

Chương 373: Tu La Độc Miệng

Thời gian ba ngày rất nhanh liền trôi qua, chuẩn bị xong Trần Hạo thông báo cho đám linh vật, chuẩn bị cùng đi xem cái gọi là Quỷ Thị kia.

Nhưng sau khi Trần Hạo nói ra, mèo mun, gà ngốc chỉ giữ im lặng, hoàn toàn không có bộ dáng vui vẻ lúc nghe nói được ra ngoài chơi như trước kia, nhìn còn có chút uể oải.

Trần Hạo hơi nghi hoặc một chút.

Tình huống gì thế này?

- Không cần hỏi, bọn chúng không đi được.

Lúc này A Mịch La mở miệng.

Trần Hạo nhú mày:

- Vì sao?

A Mịch La bình tĩnh nói:

- Bọn chúng thua.

Hả~~

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía đám vật.

Lam hồ điệp lúc này mới xấu hổ nói:

- Chúng ta liên hợp cùng một chỗ, đều đánh không lại nàng.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, các ngươi độ sức vào lúc nào? Ta làm sao không biết?

Hơn nữa con hàng này không phải ấu sinh thể sao? Thế mà trâu bò như vậy? Mèo mun gà ngốc cộng thêm lam hồ điệp đều đánh không lại?

- A Mịch La, tình huống này của ngươi hình như không đúng, rõ ràng rất lợi hại, tựa hồ không cần đến ta hỗ trợ mà?

Trần Hạo hồ nghi nhìn A Mịch La hỏi.

A Mịch La nói:

- Rất lợi hại phải không? Ta không cảm thấy vậy, luận tu vi, ta nhiều lắm chỉ cao hơn chúng nó một bậc, chỉ là về phương diện thần thông, bọn chúng quá rác rưởi thôi, một con có Cửu U Kỳ Lân truyền thừa, hiểu được Phệ U Hóa Linh chi thuật, thế mà không tu luyện ra Cửu U Kỳ Lân Hỏa, ngược lại chơi đao gì đó, uy năng tạm được. Một con có Thần Tước truyền thừa, ngược lại đã học xong Càn Khôn Định Thân Pháp, nhưng mà Càn Khôn Định Thân Pháp huyền diệu vô cùng, vạn vật tinh tú hoàn toàn không thể chưởng khống, lại chỉ biết đánh lén, chỉ là lão âm gà mà thôi, về phần tiểu hồ điệp này, ha ha, Huyền Linh Băng Điệp truyền thừa bị ngươi tu luyện thành dạng này, nếu để cho Huyền Linh Băng Điệp chân chính nhìn thấy, nó tuyệt đối sẽ không chút do dự đánh chết ngươi, miễn làm cho Băng Điệp mất mặt.

Trần Hạo:

- ...

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

Lam hồ điệp:

- ...

- Ác miệng a, chẳng lẽ đây chính là tính cách chân chính của Tu La.

Trong lòng Trần Hạo thở dài một tiếng.

- Meo ô!

Mèo mun thẹn quá hoá giận, nhìn chăm chăm A Mịch La.

Gà ngốc cũng là mắt trợn lớn, giận không thể nguôi.

Chỉ là tạm thời kém người mà thôi, nhìn người đắc ý kia, có giỏi chờ ta mấy chục năm, không chừng ta sẽ chơi chết người.

Lam hồ điệp nhu thuận nhất, trong lúc tỉ thí nó thua thảm nhất, hoàn toàn không có chút lực trở tay nào, nếu là chiến đấu chân chính, nó đã chết rồi, làm sao còn dám phản bác.

- Làm sao? Không phục à? Vậy chúng ta có thể lại so một trận, lần này ta sẽ không lưu thủ, cam đoan để các người từng con tu dưỡng mấy tháng.

A Mịch La cười, khuôn mặt nguyên bản nhu thuận nhỏ nhắn đáng yêu, nhìn qua lại có chút dữ tợn.

Mèo mun:

- ...

Gà ngốc:

- ...

- Khụ khụ, người nói không đúng rồi, chúng ta mới tu luyện bao lâu, người cũng hơn bảy trăm tuổi rồi, làm sao mà so được? Lấy lớn hiếp nhỏ, thắng mà không vinh a.

Trần Hạo nhìn không nổi, người là một người chen ngang, thế mà bắt nạt đám tiểu đồng bọn nhà ta như thế, quá đáng.

A Mịch La nói:

- Ta ở lúc lớn bằng tuổi bọn chúng, cũng mạnh hơn chúng nó nhiều.

Trần Hạo:

- ...

- Meo ô!

Lúc này, mèo mun đột nhiên kêu một tiếng, hung tợn nhìn chăm chăm A Mịch La, quay người chạy đi như bay.

Gà ngốc cũng trừng mắt liếc, rõ ràng biểu thị đừng đắc ý, hãy đợi đây.

Sau đó, lam hồ điệp cũng bay mất.

Trần Hạo không cần hỏi cũng biết, đây mẹ nó là thật bị kích thích rồi, chỉ sợ tiếp theo bọn nó sẽ liều mạng tu luyện để tìm về mặt mũi.

Mặc dù cảm giác tựa hồ không tệ, chí ít tương lai bọn nó sẽ càng cố gắng, sẽ trở nên mạnh hơn, nhưng phương thức này, luôn cảm thấy có chút khó chịu.

- A Mịch La đạo hữu, cần như thế sao? Mặc dù không có cách nào sao với người, nhưng mà cũng có thể giúp đỡ mà, gặp phải vấn đề, có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Trần Hạo có chút không vui nói.

A Mịch La nói:

- Đây chính là ý nghĩ của người sao? Quả nhiên là tư duy của nhân tộc, lúc an nhàn không nghĩ lúc gian nguy, tại Minh Tộc của ta, giống như bọn chúng, không tu luyện ra mấy phần hỏa hầu, căn bản không khả năng được phái đi ra chấp hành nhiệm vụ, nếu không chết thì thôi, ném đi mặt mũi của Minh Tộc mới là chuyện lớn.

Nói xong không chờ Trần Hạo phản bác, A Mịch La nói:

- Hơn nữa đây không phải yêu cầu của ta, là con mèo kia của người muốn cùng ta đánh, nó giống như nhìn ta không vừa mắt, nói rằng đánh không lại nó, không cho phép lưu lại, ta liền thỏa mãn tâm nguyện của nó.

Trần Hạo:

- ...

Nói đi nói lại nửa ngày, hóa ra là Tiểu Hắc tự tìm a, đậu phộng, đây chính là Tu La đó, cho dù là ấu sinh thể, nhưng mà bản thân thực lực vẫn bày ở đó. Tiểu Hắc a Tiểu Hắc, người tội gì phải khổ như thế chứ?

- Được rồi, thời gian không nhiều lắm, chúng ta đi thôi, mặc dù ta nói quá phạm một chút, nhưng ta cũng coi như là giúp người điều giáo mấy con linh sủng rác rưởi này một chút, tương lai bọn chúng cũng có thể điều chỉnh tâm tính, cố gắng tu hành, cho nên ta cần linh vật, nhanh chóng lớn lên, để phát huy thực lực mạnh hơn, như thế ta liền có thể một mực đánh bại bọn chúng, miễn cho không có thực lực còn phách lối, về sau sẽ khiến người gặp rắc rối.

A Mịch La tiếp tục nói.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, lời này của người nghe thật là lạ, tựa hồ là hảo tâm, nhưng hình như rất ra vẻ.

Ca hiện tại đánh không lại người, nếu không nhất định khiến người biết, cái gì gọi là khiêm tốn.

Trong lòng oán thầm, Trần Hạo cũng không nói gì thêm, mang theo A Mịch La ra khỏi đạo quan, lái xe đi xa.

Bất kể nói thế nào, A Mịch La lợi hại như vậy, chuyện này cũng coi như nhiều thêm một tên tay chân mạnh mẽ, ha ha,

không cho Tiểu Hắc Tiểu Hoàng tùy hành đúng không, được, gặp được phiền phức, người liền chuẩn bị ra đại lực cho ta đi.

Ngồi trên ghế phụ, A Mịch La bình tĩnh lấy ra một túi đậu phộng, tay nhỏ bóp ra một viên, ném vào bên trong miệng, đặc ý nhấm nuốt.

Đậu phộng này là Tống Kính Lư làm ra, hương vị vô cùng tốt, lại được Trần Hạo Khai Quang, mỗi một viên cũng có thể làm cho thân thể của A Mịch La nhiều chống đỡ hơn mười phút.

Trần Hạo thấy cái này tương đối dễ dùng, nào Tống Kính Lư làm mấy chục cân, đặt ở Tụ Lý Càn Khôn, A Mịch La cần, liền cho nàng một chút, đã dùng tốt lại bớt đi phiền phức.

Về phần đề A Mịch La lớn lên? Đó là thật chỉ có thể dựa vào chính nàng, dù sao Trần Hạo có thể làm, chính là cam đoan nàng không chết, có thể trưởng thành là tốt nhất, nhiệm vụ ban thưởng tới tay, không trưởng thành, vậy liền dùng củ lạc nuôi, cũng không thua thiệt bao nhiêu.

Một đường tiến lên, dưới hướng dẫn trợ giúp hơn một giờ, Trần Hạo liền đi tới Độ Khẩu Trấn.

Cái gọi là Độ Khẩu Trấn, chính là tiểu trấn xây dựng bên cạnh eo của một con sông.

Tiểu trấn không nhỏ, còn có một cái bến tàu, trên trấn xe tới xe đi, lộ ra vẻ vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Trần Hạo tiến vào tiểu trấn, Âm Dương Nhãn quan sát tứ phương, phát hiện nơi khí tức pháp lực tụ tập trong trấn.

Lái xe đi qua, Trần Hạo liền phát hiện đây là một bến bến tàu, một chiếc đò ngang cập bến, trên thuyền có bốn năm người tu hành đã nhập đạo lên thuyền.

Trần Hạo dừng xe lại, mang theo A Mịch La đi qua, xuất ra thẻ đen phù văn, người thủ hộ dò ngang liền mặt không thay đổi cho qua.

Leo lên dò ngang, Trần Hạo mang theo tiểu hài tử, liền hấp dẫn sự chú ý của mấy người tu hành kia.

Trần Hạo khẽ vuốt cằm ra hiệu, mang theo A Mịch La đi tới một góc dò ngang.

Nơi này có một lão đầu ăn mặc phổ thông, làn da ngăm đen, nhìn rất giống một lão nông, là một người duy nhất trên thuyền không hiển lộ pháp lực, nhưng trên người ông lão có một loại khí tức đặc biệt, nhìn rất tà ác, cảm giác một chút liền khiến người ta rùng mình.

Trần Hạo tới gần, lão đầu lộ ra một nụ cười chất phác, lộ ra một hàm răng vàng, mở miệng nói:

- Tiểu ca, con gái của ngươi đáng đáp rất xinh đẹp.

Chương 374: A Mịch La Giao Dịch

Ừm!

Lão đầu xấu xí nói mình xinh, đây là chân lý, A Mịch La không thèm để ý chút nào.

Nhưng mà, con gái?

Ánh mắt của A Mịch La yếu ớt nhìn về phía lão đầu xấu xí kia.

Lúc ánh mắt đối nhau, lão đầu xấu xí run lập cập, sau đó chân kinh phát hiện, khí tức tà ác quấn quanh trên người mình kia thế mà co lại.

Mẹ nó, khuê nữ này là ai!

Lão đầu xấu xí hết sức rung động.

- Đừng làm rộn.

Trần Hạo nhìn chằm chằm A Mịch La một chút, sau đó nhìn về phía lão đầu cười nói:

- Lão ca đừng thấy lạ, lần thứ nhất rời nhà, tương đối sợ người lạ.

Sợ người lạ? Ha ha, đùa ta hả, tiểu nữ hài sợ người lạ, có thể dùng một ánh mắt liền dọa nguyên rủa trên người ta phải trốn đi? Đậ xanh chứ, nha đầu nhìn nhỏ tuổi này, thân phận nhất định không bình thường.

Con người của lão đầu xấu xí đảo một vòng, đột nhiên cười nói:

- Tiểu ca đến tham gia chợ đen, không biết có cái gì muốn giao dịch không? Ta đã tới chợ đen này mấy lần, tương đối quen thuộc đường, có gì cần, ta có thể giúp người.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn lão đầu.

Kỳ quái, lão nhân này lập tức rất nhiệt tình. Có mục đích gì đây?

- Tiểu ca không tin ta sao?

Lão đầu nói nghiêm túc.

Trần Hạo cười nói:

- Làm sao lại như vậy? Kỳ thật cũng không có gì muốn giao dịch, chỉ là có người mời, liền đến xem một chút, kiếm thêm kiến thức, nếu như gặp được cái gì thú vị, cũng có thể cân nhắc một chút.

Lão đầu giật mình, đang muốn mở miệng, A Mịch La đột nhiên nói:

- Người rất thông khổ phải không?

Lão đầu sửng sốt.

Trần Hạo cũng có chút tròn tròn mắt.

Tình huống đây là như thế nào?

Lão đầu nhìn về phía A Mịch La, sắc mặt chân thành nói:

- Rất thông khổ, không biết vị đạo hữu này có phương pháp gì có thể cứu ta không?

A Mịch La bình tĩnh nói:

- Cứu người rất đơn giản, nhưng ta muốn công bằng giao dịch, một gốc nhân sâm ngàn năm là được.

Lão đầu miệng co lại, không phản bác được.

Trần Hạo cũng thiếu chút cười phun.

Đậu phộng, A Mịch La quá xấu, mở miệng liền ngàn năm, người cho rằng đây là Minh Giới à, nhân sâm trăm năm ở nhân gian đều là bảo vật rồi đấy.

Nhưng việc A Mịch La hỏi thăm và phản ứng của lão đầu khiến Trần Hạo tò mò.

Lão nhân này có vấn đề trên thân, là khí tức tà ác khiến người ta rùng mình kia sao?

- Đạo hữu, nhân sâm ngàn năm ta không có.

Lão đầu bắt đắc dĩ trả lời.

A Mịch La nhú mày:

- Nghèo như vậy.

Lão đầu muốn nói lại thôi, có chút uất ức. Không có nhân sâm ngàn năm chính là nghèo, vậy khắp tu hành giới này đều có tu sĩ cần cứu tế.

- Vậy năm trăm năm có hay không?

A Mịch La hạ thấp tiêu chuẩn xuống.

Lão đầu tiếp tục lắc đầu.

- Vậy thì một trăm năm, nhưng ta muốn mười cây.

A Mịch La tiếp tục đến.

Lão đầu gượng cười trả lời:

- Đạo hữu, nếu như là hai ba gốc, ta còn có thể nghĩ biện pháp, mười cây, ta sợ còn chưa góp đủ thì cái này mạng già này đã không còn rồi.

A Mịch La cười:

- Không sao, ta trước tiên có thể chữa cho người, sau đó người giúp ta đi tìm.

Lão đầu sững sờ, hào phóng như vậy sao? Vậy nếu như...

Nhìn thoáng qua A Mịch La, lão đầu bỏ đi cái suy nghĩ nào đó.

Nguyên rửa đáng sợ dây dưa mình đã lâu, đối với người ta chỉ là đơn giản, nếu mà bởi vậy đắc tội, sợ rằng kết quả còn thảm hơn so với bị nguyên rửa.

- Chuyện này có thể, đạo hữu muốn cứu ta như thế nào?

Lão đầu chờ mong nhìn về phía A Mịch La.

A Mịch La không nói chuyện, mà trực tiếp đi tới trước mặt lão đầu, duỗi ra cánh tay nhỏ mềm mại mồm mĩm, sau đó trực tiếp chụp vào ngực lão đầu.

Tại dưới ánh mắt kinh ngạc của lão đầu và Trần Hạo, tay của A Mịch La quỷ dị vươn vào lồng ngực của lão đầu, sau đó kéo một phát ra bên ngoài, một đoàn khí tức đen nhánh tản ra khí tức tà ác liền bị tay của nàng kéo ra.

Sau đó, tay nhỏ của A Mịch La khẽ bóp, hắc khí kia vỡ vụn, tán thành vô hình.

- Tốt rồi, người thiếu ta mười cây nhân sâm, nhớ kỹ, mỗi tháng ta đều muốn một gốc, nếu như làm không được, ta ở trong cơ thể người lưu lại đồ vật, đến lúc đó phát tác, sẽ càng thống khổ hơn cái nguyên rửa rác rưởi này.

A Mịch La thật giống như xử lý một việc nhỏ vô cùng phổ thông, bình tĩnh nói.

Lão đầu vội vàng cảm giác thân thể, nguyên rửa ngày đêm dày vò y hoàn toàn không còn, sạch sẽ, hoàn toàn không có một chút bóng dáng. Trên mặt hiển hiện sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhưng lúc nghe được A Mịch La nói, lão đầu tròn tròn mắt:

- Làm sao còn có thời gian hạn chế?

A Mịch La nói:

- Vừa rồi quên nói, người có ý kiến?

Lão đầu:

- ...

- Thế nhưng một tháng một gốc có phải là quá khó rồi không, phải biết đây chính là nhân sâm trăm năm, rất hiếm thấy, nếu không, nửa năm một gốc nhé.

Lão đầu yếu ớt hỏi.

A Mịch La:

- Ha ha ha.

Lão đầu:

- ...

Mẹ nó, ta đây là vừa nhảy ra khỏi ổ sói, lại tiến vào hang hổ ư?

Vội vàng nhìn Trần Hạo, lão đầu dùng ánh mắt xin giúp đỡ.

Trần Hạo bình tĩnh nói:

- Lão ca, công bằng giao dịch, nói ra không được hối hận.

Nói đùa cái gì, mình không giúp A Mịch La lớn lên, chính nàng động thủ, cơm no áo ấm, mình còn ngăn cản, muốn ăn đòn sao?

Lại nói, đối với A Mịch La Trần Hạo cũng không có cách nào, chỉ có thể nuôi thả, nàng nghĩ biện pháp kiếm linh vật, đối với mình chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, tại sao phải phản đối?

Lão đầu khóc không ra nước mắt.

Còn tưởng rằng gặp được người tốt, hóa ra lại là một cái bẫy.

Mười cây nhân sâm trăm năm. Thứ này nửa đời người có thể góp đủ hay không đều không biết.

- Đạo hữu, ngoại trừ nhân sâm, linh vật khác có thể thay thế hay không?

Lão đầu mong đợi hỏi.

A Mịch La nói:

- Cũng được, nhưng mà ta hài lòng mới được, nếu dám lừa gạt, trả giá gấp bội.

Lão đầu liền vội vàng lắc đầu biểu thị sẽ không.

Mười cây liền muốn nhỏ máu rồi, còn gấp bội, thế dứt khoát làm trâu làm ngựa cho người được rồi.

Mắt thấy phản đối không được, lão đầu hỏi Trần Hạo phương thức và địa chỉ liên lạc, sau đó vội vã xuống thuyền.

Đi Quỷ Thị chính là vì tìm kiếm phương pháp giải trừ nguyên rửa, hiện tại nguyên rửa không còn, không cần thiết phải đi.

Nhưng tiểu nữ hài nói ở trên người y lưu lại đồ vật càng đáng sợ hơn, đồ vật càng nguy hiểm hơn, việc cấp bách là đi tìm mười cây nhân sâm, hoặc là linh vật tương đương mới được.

Về phần đối ý? Nhớ tới hình ảnh tiểu nữ hài hời hợt bóp nát nguyên rửa, lão đầu đã cảm thấy làm người vẫn phải thành tín một chút thì tốt hơn.

Lão đầu vừa đi, không bao lâu liền lái thuyền, theo thủy đạo hướng lên, nhanh chóng lái đi.

Trần Hạo nhìn A Mịch La nhỏ giọng hỏi:

- Người ở trên người y lưu lại cái gì? Có đáng tin cậy không? Nếu như người ta không tìm đồ cho người thì biết làm

sao bây giờ?

A Mịch La bình tĩnh nói:

- Y sẽ, Tu La chú của ta mạnh hơn so với loại nguyên rửa rác rưởi kia nhiều, nhân loại các ngươi căn bản không chịu đựng nổi.

- Có lợi hại như vậy không?

Trần Hạo hoài nghi.

A Mịch La liếc Trần Hạo một cái:

- Muốn thử một chút hay không.

Trần Hạo cười hắc hắc:

- Vậy ngươi có muốn thử cảm giác cạn lương thực một chút hay không?

A Mịch La:

- ...

Trần Hạo đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên biểu lộ khẽ giật mình, quay đầu nhìn lại, liền phát hiện có một tu sĩ đi tới.

Tu sĩ này là một nam tử trung niên, rất gầy yếu, ăn mặc kiểu cổ xưa, nhìn cũng có chút khí độ.

Đến gần, trung niên nam tử cười nói:

- Gặp qua hai vị đạo hữu, kẻ hèn Ôn Lương.

Trần Hạo dò xét y một chút, cười nói:

- Bàn đạo Trần Hạo, Ôn đạo hữu có chuyện gì không?

Ôn Lương thần bí nói:

- Hai vị đạo hữu, ta chỗ này có bảo bối, hai vị muốn nhìn một chút hay không?

Chương 375: Báo Ứng

- Báo bói?

Trần Hạo nghe vậy, trên dưới dò xét nam tử trung niên.

Mặc dù có tu vi, nhưng lại rất yếu, hơn nữa toàn thân trên dưới nào có quang mang hoặc là khí tức bảo bói gì? Nghèo tới nỗi căn bản cũng không giống như là một tu sĩ.

Trần Hạo cười:

- Lão huynh, cầm ra xem thử.

Trung niên nam tử vui mừng, vội vàng từ trong miệng túi móc ra một cái bình nhỏ.

Bình nhỏ màu ngà sữa, lớn cỡ ngón tay cái, phía trên điêu khắc hoa văn, nhìn qua rất xinh đẹp.

Ngay lúc Trần Hạo đang dò xét, nam tử trung niên lấy một cái nắp màu đỏ phía trên bình nhỏ ra, đưa cho Trần Hạo nói:

- Đạo hữu mời xem qua.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, ánh mắt nhìn kia trong bình nhỏ hiển hiện từng sợi khí tức màu đỏ mắt thường khó thấy, nhưng là Âm Dương Nhãn có thể nhìn thấy.

Cảm giác được, cái đồ chơi này thế mà vô sắc vô vị, lại cho hẳn một loại cảm giác cực xấu.

Trong lòng hơi động, mẹ nó chứ con hàng này có vấn đề.

Đang định lặng lẽ cuốn cái khí tức màu đỏ này về phía nam tử trung niên, A Mịch La lại là nhân tình sáng lên, đưa tay nhận lấy bình nhỏ, sau đó nhắm ngay cái mũi, đột nhiên khê hấp.

Trần Hạo nghẹn họng nhìn trân trối, cùng trung niên nam tử trợn mắt hốc mồm, một cỗ khí tức màu đỏ nồng đậm trong bình nhỏ nhanh chóng bị A Mịch La hấp thu hầu như không còn.

Có chút vẫn chưa thỏa mãn, A Mịch La nhìn về phía trung niên nam tử:

- Còn gì nữa không?

Trung niên nam tử:

- ...

Trần Hạo:

- ...

- Không có à, thế này cũng gọi là bảo bối?

A Mịch La có chút khinh bỉ.

Trung niên nam tử hoàn hồn, vội vàng đoạt lại tiểu bình, nhìn kỹ, trên mặt hiển hiện tuyệt vọng:

- Người thế mà, thế mà toàn bộ hút, người, người...

- Ta làm sao? Người xuất ra cái khí độc Mạn Đà La này, chẳng lẽ là có ý tốt sao?

A Mịch La giống như cười mà không phải cười hỏi.

Sắc mặt của nam tử trung niên đại biến, xoay người chạy.

Trần Hạo hoàn hồn, cau mày nói:

- Khí độc Mạn Đà La là gì?

A Mịch La tùy ý nói:

- Chính là khí độc Mạn Đà La, vô sắc vô vị, vô hình vô chất, cần linh nhãn đặc thù mới có thể phát hiện, không chú ý hút vào, lập tức linh hồn bị ô nhiễm, mất đi sức phản kháng, tùy ý bị người khác điều khiển.

Sắc mặt của Trần Hạo âm trầm xuống.

Mẹ nó thật là có vấn đề, đây là gây chuyện à.

- Nhưng với ta mà nói lại là thứ đại bổ, chỉ là hơi ít một chút, chỉ có thể giúp cho thân thể ta trưởng thành thêm mấy tháng.

A Mịch La có chút tiếc nuối nói.

Trần Hạo cũng mặc kệ chuyện này, muốn chơi lén ta? Ha ha, nào có thể chạy đơn giản như vậy.

Trực tiếp truy đuổi theo nam tử trung niên kia, không bao lâu, Trần Hạo liền thấy y.

Lúc này nam tử trung niên đang ở cùng với một nữ nhân trẻ tuổi, tựa hồ muốn nói cái gì, nhìn thấy Trần Hạo đi tới, trên mặt của nam tử trung niên có chút hoảng.

Nhưng nữ nhân trẻ tuổi ngược lại vẫn bình tĩnh, ánh mắt không cam lòng yếu thế cùng Trần Hạo đối mặt.

Trần Hạo đi tới trước mặt hai người, mặt không thay đổi nói ra:

- Lão huynh, chúng ta tựa hồ không quen biết? Làm như vậy có chút không tốt đi.

Trung niên nam tử không nói lời nào, nữ nhân trẻ tuổi lại cười lạnh nói:

- Chúng ta không có khúc mắc, nhưng mà ngươi đắc tội người người không chọc nổi.

Trần Hạo sững sờ.

Cái quái gì vậy, phía sau chuyện này còn có người?

Mẹ nó, ta là đắc tội với người ta, nhưng tất cả đều là cấp bậc đại lão, tồn tại như thế, sẽ dùng thủ đoạn hạ cấp như vậy?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo cười:

- Thật sao? Người mà ta đắc tội đúng là không ít, không biết người nói là ai?

Nữ nhân trẻ tuổi nói:

- Là ai người rất nhanh sẽ biết, nhưng cái Quỷ Thị này được Thái Nhất Tông che chở, chẳng lẽ đạo hữu muốn gây rối tại nơi này?

Một câu cuối cùng, thanh âm của nữ nhân trẻ tuổi bỗng biến lớn một chút, hấp dẫn chú ý của người ở chỗ khác.

Trần Hạo bị chọc giận quá mà cười lên.

Mẹ nó, các người xuống tay với ta, không có chút nào lo lắng, ta muốn bàn giao, các người liền nói đây là địa bàn được che chở.

Ha ha, tưởng ta dễ bị bắt nạt sao?

Trần Hạo nhìn nữ nhân một cái thật sâu, cảm giác được có người tới gần, mở miệng nói:

- Gây rối là không thể nào, ta chính là tính tình này, sẽ chỉ bị người bắt nạt, sẽ không đánh trả, mặc dù các người muốn hại ta, nhưng mà ta vẫn lựa chọn tha thứ, lui một bước trời cao biển rộng, chúc hai vị hồng phúc tề thiên, sống lâu trăm tuổi, về sau đừng tiếp tục bắt nạt người đàng hoàng như ta, người tốt mới có kết quả tốt.

Nói xong, Trần Hạo quay người rời đi, lưu lại hai người trợn mắt hốc mồm.

Nhưng ngay lúc quay người, hai đoàn hắc khí bị Trần Hạo lạng lẽ vung ra, niêm lên trên thân của nam tử trung niên và nữ nhân trẻ tuổi kia.

Nam tử trung niên và nữ tử trẻ tuổi hai mặt nhìn nhau, không dám tin tưởng trên thế giới còn có dạng người như thế này?

Rõ ràng biết bị lừa, mà còn lừa hấn trực tiếp như thế, thế mà lại sợ như vậy?

Dạng gia hỏa như thế này, tại sao có thể có người ra giá tiền rất lớn để cho bọn họ tới đối phó? Chuyện này căn bản không cần người khác tới hỗ trợ, ai cũng có thể bắt nạt mà.

Trần Hạo đi ngang qua trung niên đạo sĩ mới tới, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ:

- Lần đầu tiên tới Quý Thị, thật sự là thêm kiến thức, thế mà còn có chuyện hại người.

Trung niên đạo sĩ đang muốn nói chuyện, đột nhiên thân thể đơng đưa một cái, kém chút bị ngã sấp xuống.

Sau đó dò ngang đột nhiên run rẩy một cái, tựa hồ đụng phải cái gì.

Lập tức tiếng kinh hô truyền đến.

- Nhanh ngừng thuyền, có người rớt xuống sông.

Nhìn sang, chính là nữ tử trẻ tuổi đang kêu, mà nam tử trung niên đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo giả bộ kinh ngạc nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Trung niên đạo sĩ không còn tâm trí nói chuyện nữa, vội vàng chạy tới.

Trần Hạo theo ở phía sau, đi tới hàng rào phía trước nhìn xuống, liền thấy mặt nước nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên bọt nước lăn lộn, loáng thoáng có một cỗ yêu khí hiển hiện.

- Yêu nghiệt to gan, lại dám mưu hại sinh linh!

Trung niên đạo sĩ giật dữ, từ trên thân móc ra một cái Linh Phù, thôi động pháp lực, Linh Phù hóa thành một đạo hồng quang, trực tiếp bắn về phía mặt nước.

Lúc này, bọt nước lật một cái, một người hoảng sợ giãy dụa nổi lên, chính là nam tử trung niên kia.

Y đang muốn mở miệng kêu cứu, một đạo hồng quang liền đánh trúng y. Lực lượng cường đại chấn động, trung niên nam tử lại lần nữa chìm vào trong nước.

Trung niên đạo sĩ:

- ...

- Khụ khụ, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trần Hạo vội vàng nghiêm mặt nói.

Mà nữ tử tuổi trẻ lại nhìn trung niên đạo sĩ hằm hằm:

- Hồn trưởng, là ngươi cố ý sao?

Trung niên đạo sĩ sầm mặt lại.

Đây chính là yêu vật quấy phá, ta đây không phải đang hỗ trợ sao? Ai bảo đồng bạn của ngươi trùng hợp nổi lên như vậy. Trách gì ta.

- Cứu ta...

Lúc này, trung niên nam tử lại nổi lên, đang muốn kêu cứu, một con cá lớn đột nhiên hiện ra, há miệng cắn trúng nửa người dưới của nam tử trung niên.

Tiếng kêu cứu im bật lại, trung niên nam tử hừ một cái chìm vào trong nước.

- Nhị thúc!

Nữ tử tuổi trẻ vội vàng la lên một tiếng, lại chỉ thấy một cỗ huyết thủy cuộn cuộn, người đã không thấy tung tích.

- Làm sao lại như thế, làm sao có thể, nhanh ngừng thuyền, nhanh cứu người!

Nữ tử trẻ tuổi vội vàng nhìn về phía trung niên đạo sĩ.

Mặt của trung niên đạo sĩ không thay đổi nói:

- Không cứu nổi, đây là Vu Hạp Thiết Ngư, đao kiếm khó thương, chúng ta không phải là đối thủ, rời đi là lựa chọn tốt nhất, nhưng ngươi yên tâm, con thiết ngư này dám mạo phạm chúng ta, Thái Nhất Tông chúng ta sẽ phái người đến đây thu thập nó, báo thù cho đồng bạn của ngươi.

Nữ tử tuổi trẻ giận dữ:

- Ta không muốn các ngươi báo thù, ta muốn các ngươi cứu người.

- Ô, cứu người nào? Ngươi có bản lĩnh tự mình xuống dưới mà cứu, đừng liên lụy người vô tội.

Một người trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi tuổi đi tới, trên mặt mang theo vẻ trào phúng, tiếp tục nói:

- Cứu môn nhất tiện, tham lam vô độ Ôn Vô Lương, lừa không biết bao nhiêu người, không nghĩ tới ở nơi này gặp phải báo ứng, quả nhiên ứng nghiệm với câu cách ngôn kia, không phải không gặp quả báo, chỉ là thời điểm chưa tới.

Chương 376: Có Người Đoạt

- Người!

Nghe thấy lời trào phúng ác độc như vậy, nữ tử trẻ tuổi tức tới nổi trừng to mắt.

Người tuổi trẻ:

- Làm sao? Ta nói sai sao? Cha mẹ đặt tên là Ôn Lương, không cần phải nói, cũng là hi vọng tử tôn ôn lương khiêm nhường, ha ha, kết quả lại trở thành một tên lừa đảo trong Đạo môn, ý vào một loại tà thuật quỷ dị, khắp nơi lừa người, bị sư môn trục xuất khỏi không nói, còn phải chịu một cái danh hào tham lam vô độ, ngay cả tên thật đều bị người ta đổi thành Ôn Vô Lương, người nói nhỉ thúc này của người, có mắt mặt hay không?

Nữ tử trẻ tuổi nhìn hằm hằm người trẻ tuổi kia, nhưng lại bị nghẹn nói không ra lời.

Người trẻ tuổi dò xét nữ tử trẻ tuổi, tiếp tục nói:

- Nếu như ta không đoán sai, người chính là Lương Diện Dao mấy năm gần đây đi theo bên cạnh Ôn Vô Lương kia đi, chắc chắn, nghe danh không bằng gặp mặt.

Tuổi trẻ nữ tử nhìn chăm chăm người trẻ tuổi, sau một lúc, hừ lạnh một tiếng rồi quay người rời đi.

Trần Hạo một mực đứng ngoài quan sát, thấy nữ tử trẻ tuổi rời đi, lúc này mới quay người rời đi.

Nếu giống như người tuổi trẻ kia nói, hai người này dựa vào chính là khí độc Mạn Đà La kia mới có thể càn rỡ, bây giờ Ôn Lương chết trong miệng yêu ngư, nữ tử trẻ tuổi liền nhập đạo

cũng không thể, cho dù mình không tìm nàng phiền phức, cũng tự sẽ có người đến trả thù.

Nhưng Trần Hạo không có chú ý tới.

Sau khi hắn rời đi, người trẻ tuổi nhìn bóng lưng hắn, giễu cợt nói:

- Thật sự là hèn nhất, làm mất mặt đồng đạo.

Trung niên đạo sĩ nhỏ giọng nói:

- Cao đạo hữu đừng nói nữa, vị đồng đạo này chưa quen thuộc, đoán chừng là một tán tu, đối mặt với đồng đạo mới, cẩn thận một chút cũng là đúng. Chỉ là Ôn Vô Lương này cũng không biết là ai đưa vé mời, thế mà cũng có thể lên thuyền, việc này ta trở về sẽ điều tra một chút, cũng không thể để một vài bång môn bại hoại phá hỏng thanh danh của Thái Nhất Tông chúng ta.

Người tuổi trẻ:

- Đoán chừng là nghe được tin tức về long cốt mới tới. Phùng đạo hữu, ngươi nói thật đi, lần Quỷ Thị này thật sự có long cốt xuất hiện sao?

Trung niên đạo sĩ cười nói:

- Cao đạo hữu, thần vật như long cốt, ngươi cảm thấy sẽ xuất hiện ở Quỷ Thị sao? Thái Nhất Tông chúng ta cũng đang đau đầu, vì thế còn hướng Đạo môn xin giúp đỡ, không nghĩ tới vẫn có người tin vào lời đồn.

Người trẻ tuổi gật đầu:

- Cũng đúng, nếu như long cốt xuất hiện, cũng không có khả năng xuất hiện ở Quỷ Thị.

Trung niên đạo sĩ nói:

- Được rồi, ta cũng không cùng đạo hữu nói chuyện phiếm nữa, con vu hạp thiết ngư này nguyên bản sinh hoạt trong huyết động sâu trong hẻm núi, bình thường sẽ không xuất hiện, không nghĩ tới bây giờ lại đi ra ngoài dòng sông, tất có nguyên nhân, lần Quý Thị này không thể có sai lầm gì, ta muốn đi kiểm tra một phen.

Người trẻ tuổi cười nói:

- Đạo hữu cứ tùy ý đi.

Chờ cho trung niên đạo sĩ rời đi, người trẻ tuổi thu liễm nụ cười, khóe miệng kéo lên một tia cười lạnh.

Trở lại bên người A Mịch La, Trần Hạo toàn thân thư sướng, không tới một đêm đã báo được thù, người tu hành, cần chính là một cái thống khoái.

A Mịch La nhìn Trần Hạo nói:

- Người vừa rồi dùng pháp thuật gì, thoát nhìn giống như là Thiên Sát Tử Khí.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Người còn biết Thiên Sát Tử Khí?

A Mịch La bĩu môi nói:

- Cái này có cái gì kỳ quái, ta biết rất nhiều thứ, nhưng người cũng không phải là Thiên Sát Cô Tinh, sao có thể dùng ra Thiên Sát Tử Khí? Không đúng, cho dù là Thiên Sát Tử Khí Thiên Sát Cô Tinh, cũng là không cách nào chủ động thúc đẩy, người thật là kỳ quái.

A Mịch La nhìn Trần Hạo, trong mắt tràn đầy mê hoặc.

Trần Hạo cười thần bí:

- Người đoán.

A Mịch La mắt tròn trảng:

- Lười đoán, khỏi nói đi.

Trần Hạo cười không nói.

Đương nhiên không thể nói, đây là sản phẩm của hệ thống mà.

Nhưng dùng một lần chính là một năm đạo hạnh a, cũng không có chỗ tốt gì, thực tình là thịt đau.

Vẫn là trẻ tuổi nóng tính, có chút xúc động, về sau nhất định phải tỉnh táo, báo thù không qua đêm là không đúng, có nhiều cơ hội ám hại người mà, không cần vội vã nhất thời.

Xảy ra một chuyện như vậy, đò ngang an tĩnh lại, liền vu hạp thiết ngư kia cũng không còn thấy xuất hiện.

Sau gần một tiếng, đò ngang dừng lại ở một bến tàu, sau đó tu sĩ bên trên đò đi xuống.

Trần Hạo mang theo A Mịch La theo ở phía sau. Đi tới trước một cỗ xe khách.

Lên xe khách, Trần Hạo liền thấy người trẻ tuổi chằm chọc nữ nhân trẻ tuổi kia ngồi ở phía trước.

Trần Hạo mỉm cười một cái, người trẻ tuổi lại bỏ qua một bên, chẳng thèm ngó tới.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, ta đắc tội người khi nào? Chuyện này làm sao toàn gặp được quái nhân thế nhỉ.

Trần Hạo bĩu môi, mang theo A Mịch La đi tới chỗ ngồi phía sau.

Hết thấy cũng không có mấy đồng đạo, xe khách rất nhanh xuất phát, theo đường cái trong núi, tiến vào trong núi rừng.

Một khắc đồng hồ sau, xe khách dừng lại, Trần Hạo liền thấy một cái thôn cổ xưa.

Xuống xe, có hai cái nữ hài trẻ tuổi mỹ mạo nghênh đón, dẫn đường, không có ai nói chuyện, trực tiếp tiến vào thôn, sau đó tiến vào một cái ngõ nhỏ, một màn trước mắt liền khiến Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Ngõ nhỏ không rộng, chỉ khoảng năm sáu mét, nhưng lại rất dài.

Lúc này hai bên ngõ nhỏ, mặt tiền cửa hàng một hộ nối tiếp một hộ mở cửa, nhìn tựa như là đang làm ăn, từng tu sĩ ra ra vào vào,

Mặt tiền cửa hàng không có bảng hiệu gì, cũng không có người mời chào mua hàng, ngõ nhỏ vốn nên là náo nhiệt, nhưng lúc này lại an tĩnh tới mức quá đáng.

Tu sĩ hộ tổng Trần Hạo cùng một chỗ đến, quen thuộc tiến vào trong ngõ nhỏ, sau đó đi vào từng cửa hàng.

A Mịch La nhìn kỹ một chút, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Thật nhiều linh vật.

Trần Hạo hoàn hồn, khước miệng giật một cái nói:

- Tiểu tử tử đừng làm rộn, ta mua không nổi.

A Mịch La có chút tức giận:

- Chúng ta đã nói xong rồi mà, đừng có hẹp hòi như thế, chờ sau này ngươi đến U Minh, ta đền bù gấp trăm lần cho ngươi.

Trần Hạo mặt đen:

- Ta đến U Minh, ngươi đây là nguyên rửa ta sao?

A Mịch La khinh bỉ nói:

- Một chút tiền đồ cũng không có, Thần Hồn nhập U Minh rất khó khăn sao? Dựa theo tu vi của ngươi, không cần bao nhiêu năm liền có thể.

Trần Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói:

- Đi nhìn trước kỹ hẵng nói.

A Mịch La im lặng.

Nam nhân này thật sự là hẹp hòi quá phận, tại U Minh có bao nhiêu Tu La nịnh bợ ta, ta đều khinh thường không thèm chú ý, cho ngươi một cơ hội, ngươi còn không vui.

Mang theo A Mịch La tiến vào ngõ nhỏ, tùy ý đi vào trong một cửa hàng.

Trong tiệm không lớn, có một cái quầy hàng thủy tinh, trong quầy trưng bày rất nhiều đồ vật, kim loại, thực vật, đá hoa, thậm chí một ít nhánh cây, đồ vật vỡ vụn đều có. Mỗi một loại đều phát ra khí tức linh quang yếu ớt, khiến cho người ta khó phân biệt thật giả, không biết tác dụng.

Sau quầy, một ông lão tóc bạc, trong tay cầm một cây quạt, nhẹ nhàng đong đưa, thản nhiên tự đắc, cũng mặc kệ chuyện buôn bán. Mà cây quạt trong tay y lại chính là một cái pháp khí.

Giờ phút này, một nam tử trẻ tuổi đứng trước quầy quan sát, tựa hồ không tìm được đồ vật mà y muốn, mặt tỏ vẻ thất vọng rời đi.

A Mịch La tiến tới, con mắt sáng tỏ chỉ vào đá hoa màu xanh lam to bằng miệng chén trong quầy, mở miệng nói:

- Trần đạo hữu, ta muốn cái này.

Trần Hạo nhìn thoáng qua, phát hiện đá hoa màu xanh lam ẩn chứa linh tính nồng đậm, hiển nhiên là một đá kỳ hoa.

Do dự một chút, Trần Hạo hỏi:

- Đạo hữu, đóa hoa này giao dịch như thế nào?

Ông lão tóc bạc bình tĩnh nói:

- Linh vật trong tiệm, yết giá thống nhất, một viên linh thạch.

Trần Hạo khòe miệng giật một cái:

- Đạo hữu, đây có phải là quá đắt hay không, đây chỉ là linh vật mà thôi, sao có thể cùng linh thạch so.

Ông lão tóc bạc cười cười không nói, ra vẻ không đổi thì thôi.

A Mịch La chờ mong nhìn Trần Hạo.

Nàng thật rất muốn, đóa hoa này tốt hơn khí độc Mạn Đà La trước đó hút đi, tối thiểu có thể làm cho nàng lớn lên một năm.

Trần Hạo bất đắc dĩ, đang muốn mở miệng, đột nhiên một thanh âm vang lên.

- Hoa này, ta muốn.

Chương 377: Âm Dương Tử Chú

Ai ~~

Trần Hạo sững sốt, mua đồ vật đều có người tới đoạt sao?

Nhưng thanh âm này hình như có chút quen thuộc.

Xoay người nhìn lại, Trần Hạo phát hiện thật đúng là người quen, chính là tên đầu trọc mập mạp cho mình vé mời kia.

- Đạo hữu, trùng hợp như vậy?

Trần Hạo cười.

Đầu trọc mập mạp cười nói:

- Đúng vậy, vừa vặn đi ngang qua, liền phát hiện bóng lưng của đạo hữu, lúc đầu còn tưởng rằng nhận lầm.

Nói xong, đầu trọc mập mạp không chờ Trần Hạo mở miệng, liền đối ông lão tóc bạc nói:

- Phùng đạo hữu, Tam Diệp Lam Văn hoa này ta muốn, đây là linh thạch.

Ông lão tóc bạc lập tức lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười:

- Quả nhiên vẫn là tán tài đồng tử Hồ đạo hữu hào phóng, ha ha, đạo hữu cất kỹ.

Từ lão đầu trong tay tiếp nhận đóa hoa màu xanh lam, đầu trọc mập mạp đột nhiên quay người nhìn về phía A Mịch La, cười nói:

- Tiểu bằng hữu là đệ tử của đạo hữu đi, ha ha, đáng đáp thật sự là xinh xắn đáng yêu, đến, đây là lễ gặp mặt thúc thúc tặng cho ngươi.

A Mịch La:

- ...

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, đạo hữu, thứ này quá quý giá, chúng ta không thể nhận.

Trần Hạo vội vàng cự tuyệt.

Đầu trọc mập mạp nghiêm mặt nói:

- Thứ này lại không phải cho ngươi, đạo hữu dựa vào cái gì cự tuyệt? Tiểu bằng hữu, cầm, chỉ là một đóa linh hoa mà thôi, không đáng nhắc đến.

Nói xong, đầu trọc mập mạp liền đem đóa hoa màu xanh lam kín đáo đưa cho A Mịch La.

A Mịch La cầm đóa hoa màu xanh lam, ánh mắt cổ quái nhìn về phía đầu trọc mập mạp.

Đầu trọc mập mạp cũng đã nhìn về phía Trần Hạo:

- Đạo hữu, bên trong chợ đen, đồ vật tốt có không ít, các ngươi cứ từ từ xem trước, ta có chút chuyện, làm xong lại đến tìm đạo hữu, đến lúc đó mời các ngươi ăn linh yến nổi danh ở đây.

Trần Hạo cười nói:

- Đạo hữu có việc cứ việc tự nhiên.

Đầu trọc mập mạp cười ha ha lấy rời đi, bộ dáng coi mở không quan tâm tiểu tiết.

Nhìn bóng lưng y, Trần Hạo âm thầm nói thầm.

Mập mạp này đến cùng là chơi trò gì đây? Có mục đích gì? Lần xuất thủ này có phải cũng quá hào phóng rồi không?

- Người đi theo ta.

A Mịch La đột nhiên mở miệng.

Trần Hạo ngạc nhiên, đi theo A Mịch La cùng đi ra khỏi cửa hàng, lúc này A Mịch La mới mở miệng nói:

- Mập mập này rất ác độc.

- Hà...

Trần Hạo trừng to mắt.

Mẹ nó, trong tay người còn cầm linh hoa người ta dùng linh thạch giao dịch đấy, lúc này liền trở mặt không quen biết rồi? Liền xem như Tu La, cũng không thể chơi như thế chứ.

A Mịch La cầm lấy đóa hoa màu xanh lam nói:

- Hoa này bị y hạ chú.

Trần Hạo:

- ...

Cẩn thận nhìn về phía đóa hoa màu xanh lam, Trần Hạo hoàn toàn nhìn không ra cái gì, lập tức nghi hoặc nhìn về phía A Mịch La.

A Mịch La nói:

- Đây là Âm Dương Tử Chú, là một loại nguyên rửa ác độc rất kỳ dị, bỏ bùa gia trì, dương chú thúc đẩy, trước khi bị phát động, bình thường không cách nào nhìn ra, một khi phát động, lập tức là có thể biến người ta thành thi nô.

Trần Hạo biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Mẹ nó, đây cũng quá ác độc đi, đây là thù oán gì? Thế mà hạ ngoan thủ như thế?

- Nhưng mập mập này lại tính sai, Âm Dương Tử Chú đối sinh linh thì ngoan độc, nhưng đối với Minh Tộc ta lại là đại

bỏ, bị y bỏ bùa gia trì, hiệu quả của linh hoa này lập tức tăng lên gấp đôi.

A Mịch La đột nhiên cười tủm tỉm nói.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là Tu La sao?

Khí độc Mạn Đà La, người hút.

Âm Dương Tử Chú, người cũng nói có thể ăn.

Chẳng lẽ độc đối các người, còn tốt hơn cả linh vật? Chắc chắn, không biết có nên mua mấy liều bả chuột, sau đó Khai Quang cho người thử một chút không, nói không chừng còn có hiệu quả.

- Hữu hiệu thì người cứ ăn, ta nhìn mập mạp này là lai giả bất thiện, đến lúc đó thật có phiền toái gì, xem như nhờ vào người, tận lực mạnh lên đi.

Trần Hạo thật sự nói đến.

Mắt A Mịch La sáng lên:

- Người đồng ý giúp ta mua linh vật rồi?

Trần Hạo nói:

- Mua là mua không nổi, nhưng ta có thể bán chút đồ vật.

Nói xong Trần Hạo nhìn xung quanh một vòng, đi tới một khu đất trống trong ngõ nhỏ, sau đó lấy ra một tấm vải, bày trên mặt đất, sau đó dọn lên hơn mười bó linh hương.

Hành vi của Trần Hạo, lập tức hấp dẫn những tu sĩ đang ra vào cửa hàng mặt tiền kia, đều rất kinh ngạc nhìn qua.

Nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hạo bày ra linh hương, ánh mắt của mấy tên tu sĩ này sáng lên, vội vàng xúm lại.

- Đạo hữu, linh hương này của người giao dịch như thế nào?

Một tu sĩ vóc người khô gầy, âm khí trên thân rất nặng kích động hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Giao dịch linh vật, nhìn phẩm chất mà nói.

Tu sĩ khô gầy chân chờ một chút, lấy ra một cái hộp, sau đó mở ra, lộ ra một cây tử sắc tiểu thảo, tiểu thảo có ba cái lá cây nhỏ có vết li ti, mặc dù nhìn hơi khô héo, nhưng phát ra linh tính nồng đậm, còn mạnh hơn đóa hoa màu xanh lam rất nhiều.

- Đây là Tam Diệp Tinh Thảo, ta muốn đổi ba thanh linh hương.

Tu sĩ khô gầy chờ mong nói.

Trần Hạo trong lòng kinh hỉ, muốn ít như vậy? Xem ra linh hương còn trân quý hơn mình nghĩ nhiều, bất quá Trần Hạo trên mặt lại bất động thanh sắc, vì chẳng lẽ:

- Không được, nhiều nhất một thanh.

Khô gầy tu sĩ không vui:

- Đây cũng quá ít, Tam Diệp Tinh Thảo này của ta là linh thảo hơn 260 năm, ít nhất hai thanh rưỡi.

Trần Hạo ra vẻ chân chờ một chút, cắn răng nói:

- Thôi được, mở hàng, liền tặng cho đạo hữu.

Khô gầy tu sĩ đại hỉ, vội vàng cùng Trần Hạo giao dịch.

Chờ linh hương tới tay, khô gầy tu sĩ đắc ý vội vàng rời đi, hiển nhiên với ý mà nói, linh hương này còn tốt hơn linh vật nhiều, tự thấy đã chiếm được món hời.

Mắt thấy Trần Hạo thật sự giao dịch, mấy tu sĩ đang quan sát vôi vàng cũng đều xuất ra linh vật mình mang đến cùng Trần Hạo giao dịch.

Trong khoảnh khắc, Trần Hạo chuẩn bị hơn 10 thanh linh hương liền toàn bộ giao dịch xong, đổi được sáu bảy chủng linh vật, nhìn A Mịch La mặt mày hơn hở, hai mắt sáng lên, hận không thể ôm lấy Trần Hạo hôn một cái.

- Còn có linh hương không? Ta muốn... là người!

Một thân ảnh nhanh chóng chạy tới, vôi vàng mở miệng hỏi thăm, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hạo, trên mặt người này lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trần Hạo nhìn thấy thế liền vui vẻ.

Chính là người trẻ tuổi trào phúng nữ nhân trẻ tuổi lúc trước, sau đó trên xe chẳng thèm ngó tới mình.

Thế nào? Người cũng muốn linh hương?

Trần Hạo quả quyết nói:

- Không có.

Người trẻ tuổi nhìn khăn trải bàn một chút, hoàn toàn chính xác không còn, sau đó y nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt lấp lóe:

- Đạo hữu là hương sư?

Trần Hạo cười hỏi:

- Đúng vậy, có vấn đề gì không?

Người trẻ tuổi cười:

- Nếu như là thế, vậy chúng ta có thể hợp tác, về sau người chuyên môn chế tác linh hương cho ta...

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, buồn cười mà nói:

- Nhưng, ta nói ngươi là ai? Chúng ta cũng không quen biết, dựa vào cái gì chế tác linh hương cho ngươi?

Người trẻ tuổi:

- ...

Tình huống này không đúng? Đối mặt Ôn Vô Lương, ngươi cũng sợ, làm sao lúc đối mặt ta lại cứng như vậy?

Ánh mắt nhìn chăm chú Trần Hạo, Trần Hạo giống như cười mà không phải cười, hoàn toàn không thèm để ý, người trẻ tuổi này chậm rãi phát hiện ra có gì đó không đúng.

Mẹ nó, tên gia hỏa này trên thuyền giả vờ? Không ổn, Ôn Vô Lương kia chết, chỉ sợ có liên quan đến hắn đi?

Trong lòng cảnh giác, người trẻ tuổi không còn nói nhảm nữa, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng y, Trần Hạo bĩu môi, không thèm để ý loại mới nhìn đã biết không thích hợp kết giao này.

Nhưng A Mịch La lúc này lại đột nhiên mở miệng:

- Y trúng Âm Dương Tử Chú.

Ừm!

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía A Mịch La.

A Mịch La khẳng định nói:

- Y trúng chú, ừm, bên kia cũng có người trúng chú, rất nhiều.

Trần Hạo:

- ...

Chương 378: Thực Lực Tu La

Mẹ nó, người trẻ tuổi trúng chú, còn có rất nhiều người cũng trúng chú.

Mập mập chết bầm này trâu bò như vậy sao? Thế mà có thể hạ chú với nhiều người như vậy?

Lấy trình độ quý dị của Âm Dương Tử Chú, khẳng định rất khó làm được, sao có thể tùy tiện hạ chú đối với người khác?

Trong lòng Trần Hạo ngưng lại, liền vội vàng hỏi:

- A Mịch La, người không nhìn lầm chứ? Cái Âm Dương Tử Chú này chẳng lẽ vẫn là thuật nguyên rửa phạm vi lớn?

A Mịch La nói:

- Âm Dương Tử Chú là một loại nguyên rửa đơn nhất, nếu như muốn nguyên rửa phạm vi lớn, vậy liền cần một loại môi giới, mập mập kia không phải người hạ chú, hẳn chỉ là phụ trách truyền bá, chúng ta đi.

A Mịch La nói xong, trong mắt hiển hiện một vòng hung phấn.

Trần Hạo sững sờ:

- Đi đâu?

A Mịch La nói:

- Tìm cái môi giới kia, chỉ cần tìm được nó, sau đó ăn nó, ta có thể trưởng thành lên rất nhiều.

Trần Hạo:

- ...

Hmm, đồ vật mà ta lo lắng đề phòng, đối với ngươi, chỉ là một loại đồ ăn sao?

- A Mịch La, trước đừng nghĩ tới việc ăn, việc này có điều kỳ quái, Quỷ Thị được Đạo môn bảo hộ, cái Âm Dương Tử Chú này thế mà có thể xuất hiện ở đây, hơn nữa còn gia trì trên thân nhiều người như vậy, khẳng định có âm mưu, ta cảm thấy, vẫn là rời đi thì tương đối tốt hơn.

Trần Hạo cẩn thận nói.

A Mịch La khinh bỉ nhìn Trần Hạo:

- Ngươi sợ?

Trần Hạo lễ thẳng khí hùng nói:

- Đây không phải là sợ, đây là không muốn gây phiền toái, dù sao mặc kệ chuyện của ta, vô duyên vô cớ bị liên lụy trong đó, không phải quá oan uổng sao?

- Thôi đi, chính là sợ, nhân tộc đối trá. Nhưng muốn đi cũng có thể, ta ăn xong lại đi.

A Mịch La quả quyết nói.

Trần Hạo chán nản:

- Ngươi muốn ăn, chúng ta còn đi được sao?

A Mịch La nói:

- Vậy liền giết, tên nào chặn đường giết tên đó, chúng ta liền có thể đi.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, quả nhiên không hổ là Tu La, nói đến việc sát sinh, không có một chút sát khí nào, bình thường như ăn cơm uống nước, ta có nên cân nhắc từ bỏ giúp nàng hay không đây?

- Đạo hữu, ta đến nhân gian, thời gian bị nhốt quá lâu, ta nhất định phải nhanh chóng khôi phục, tìm tới thánh vật của tộc ta, quay lại U Minh, hiện tại đây là cơ duyên của ta, nếu người không giúp ta, vậy ta liền tự mình đi.

A Mịch La không có ý định nói nhảm, sáng khoái nói thẳng ra.

Nói xong, A Mịch La xoay người rời đi, không chút do dự.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Mặc kệ người, cái này sao có thể, không nói quan hệ tới nhiệm vụ, cứ như vậy để người chạy loạn khắp nơi, tổn thương người vô tội, cũng là trách nhiệm của ta.

Bất đắc dĩ thu thập đồ vật, Trần Hạo đi theo sau.

Một đường đi ra ngõ nhỏ, trong tay A Mịch La hiển hiện một cỗ hào quang màu đen nhạt, bao phủ đóa hoa màu xanh lam, tựa hồ đang sử dụng thủ đoạn quỷ dị gì đó.

Vừa đi vừa nghỉ, không ngừng chuyển đổi phương hướng, không bao lâu, hai người liền rời khỏi thôn, tiến vào trong một rừng cây.

Đến nơi này, A Mịch La dừng lại, ngữ khí khẳng định nói:

- Môi giới ở bên trong.

Trần Hạo đánh giá xung quanh, ánh mắt dừng lại, mở miệng nói:

- Bên trong có một cỗ tà khí, ừm, còn có một loại yêu khí.

A Mịch La cười:

- Chính là yêu khí kia, ta ăn chắc.

Nói xong, A Mịch La đưa tay nhét đóa hoa màu xanh lam vào trong miệng, nhai nhai mấy lần rồi nuốt xuống.

Sau đó Trần Hạo liền có cảm giác thân thể của A Mịch La lớn lên một chút, nhưng vẫn còn nhỏ, nhìn cũng không rõ ràng lắm.

- Lại khôi phục thêm một phần, hiện tại có nắm chắc hơn.

A Mịch La hài lòng cười một tiếng, sau đó không chậm trễ chút nào tiếp tục đi lên phía trước.

Xâm nhập vào trong rừng cây, đi không bao xa, Trần Hạo liền thấy một người.

Đây là một tên hòa thượng, nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, tai to mắt lớn, thân thể khỏe mạnh, mặc tăng bào bản thủ, lúc này đang nhóm lửa trên mặt đất, nướng cái gì đó.

Nhìn kỹ, khoe miệng Trần Hạo giật một cái.

Hòa thượng này thế mà đang nướng một con gà.

Mẹ nó, may mắn Tiểu Hoàng không đến, nếu không nó nhất định sẽ xù lông.

Nhưng đối với hòa thượng này, Trần Hạo cũng rất cảnh giác.

Tà khí cảm giác được kia, chính là từ trên người y phát ra, hòa thượng này cũng không phải là người tốt.

Trần Hạo đang đánh giá, A Mịch La lại không chút do dự tiến lên, như thiêm điện đi tới bên cạnh hòa thượng.

Hòa thượng đang nướng gà đột nhiên cảm thấy rợn da gà, trực tiếp vứt gà nướng xuống, quay người liền lấy ra một chuỗi phật châu hạch đào lớn.

Nhưng mà không đợi y kịp phản ứng, A Mịch La trực tiếp dùng một bàn tay đánh lên trên mặt hòa thượng.

Ba một tiếng, thân thể mập mạp nặng gần hai trăm cân của hòa thượng trực tiếp bay lên không một cái, sau đó trùng điệp

roi xuống đất, trong mắt của y là một mảnh mê mang, hoàn toàn không rõ tình huống như thế nào.

Sau đó A Mịch La một cước dẫm ở trên ngực hòa thượng, một đạo lực lượng trấn trụ pháp lực của hòa thượng, đưa tay từ trong ngực y móc ra một cái hộp.

Hòa thượng lúc này đã hoàn hồn, vừa sợ vừa giận nói:

- Người làm gì.

A Mịch La dừng lại, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía hòa thượng, ánh mắt lạnh lẽo kia, lúc hòa thượng nhìn thấy trái tim đều rụt lại, lửa giận trong nháy mắt cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Ánh mắt thật là đáng sợ, nàng không phải người!

Trong lòng hòa thượng run sợ, cũng không dám lại mở miệng.

Trần Hạo cũng là nhìn tới trợn mắt hốc mồm.

Đây là đã xong? Cứ như thế liền xong? Mẹ nó, Tu La tiểu tử tỷ uy vũ!

Vội vàng chạy tới, Trần Hạo liền thấy A Mịch La mở hộp ra, bên trong lại là hai con tằm, một đen một trắng, cảm giác được yêu khí, chính là từ trên thân bọn nó phát ra.

A Mịch La nhìn thấy hai con tằm đen trắng, con mắt liền sáng lên, sau đó mở ra miệng nhỏ, phun ra một cỗ khí tức màu lam, bao lấy hai con tằm đen trắng.

Hai con tằm đen trắng lúc đầu an tĩnh nằm trong hộp, bị màu lam khí tức bao phủ, lập tức cảm giác được nguy cơ, vội vàng phản kháng, nhưng là đối mặt với khí tức màu lam của A Mịch La, hai con tằm đen trắng căn bản không kháng cự được, trong khoảnh khắc, hai con tằm đen trắng liền bắt đầu khô quắt, sau đó biến thành hai cái xác tằm.

Mà khí tức màu lam bao lấy hai con tầm đen trắng, lại trở nên nồng nặc hơn rất nhiều, bị A Mịch La thu hồi, lập tức, khí thể trên người A Mịch La tăng vọt, đồng thời thân thể A Mịch La dùng mắt trần cũng có thể thấy nó cao lên, không cần bao lâu, liền biến thành tiểu nữ hài sáu bảy tuổi, quần áo trên người đều nứt vỡ.

Trần Hạo nhìn thấy thế tâm tắc lấy làm kỳ lạ, cái đồ chơi này thật là có thể dùng, lập tức để A Mịch La lớn lên nhiều như vậy.

Mà hòa thượng lại nhìn tới mắt tròn tròn.

Bảo bối bị ăn, sau đó người ăn từ trẻ con ba tuổi lập tức biến thành tiểu cô nương! Đây là đạo lí gì? Bảo bối của ta còn có thể giúp người nhanh chóng lớn lên sao?

Bên này kinh ngạc, A Mịch La lại nhíu mày, trầm ngâm một lát sau, nhìn về phía Trần Hạo, một mặt thất vọng nói:

- Xem ra ta tính sai, thân thể này đóng băng sáu mươi năm, nhưng mà cũng không tránh được thiên định tuế nguyệt, bản nguyên hao tổn quá lớn, ta muốn hoàn toàn trưởng thành, cần linh vật nhiều hơn ta nghĩ.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Người đây không phải đã trưởng thành lên rất nhiều rồi sao?

A Mịch La lắc đầu nói:

- Hai con âm dương tầm này là kỳ vật, ẩn chứa âm dương nhị khí, huyền diệu vô cùng, nếu như không hao tổn bản nguyên, đủ để ta trưởng thành đến mười tuổi trở lên, đáng tiếc thiên địa vạn vật, không cách nào tránh đi quy luật sinh lão, ta muốn lớn lên, liền cần bổ sung bản nguyên trước, nhu cầu này rất lớn, linh vật bình thường sợ là vô dụng.

Nói đến chỗ này, A Mịch La nhìn hòa thượng giễu cợt nói:

- Nhân tộc thật sự ngu xuẩn, âm dương tầm thế mà bị người dùng để tu luyện Âm Dương Tử Chú, nếu như không phải ta gặp được, sử dụng một lần, thiên địa kỳ vật này liền bị phế đi.

Hòa thượng tỏ vẻ xấu hổ, không phản bác được.

Trần Hạo lại là mắt sáng lên, mở miệng nói:

- Hòa thượng, hiện tại đến phiên ta, hỏi một chút, người là ai? Tại Quỷ Thị sử dụng Âm Dương Tử Chú có mục đích gì? À, người có thể không nói, nhưng ta cam đoan có thể đánh chết người.

Chương 379: Ta Là Đệ Tử Chân Truyền Của Quỷ Bà Bà

Nhìn ánh mắt lấp lóe của Trần Hạo, trong lòng hòa thượng hỏi thăm mẫu thân của hắn không biết bao nhiêu lần.

Mẹ nó nhỏ bắt nạt xong, lớn lại đến bắt nạt? Các người còn biết xấu hổ hay không, bắt nạt người như thế, lương tâm các người không có trở ngại gì ư? Cmn ta cũng không có trêu chọc các người mà?

Trong lòng âm ức, nhưng hòa thượng cũng không dám nói.

Không nói có thể sẽ chết, nhưng nói ra, tuyệt đối sống không bằng chết.

Trần Hạo nhìn hòa thượng, dựa vào nét mặt của y nhìn ra điều mờ ám, lập tức cười:

- Làm sao? Không muốn nói, hay là không dám nói?

Bờ môi của hòa thượng giật giật, vẫn không nói chuyện.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Kỳ thật người không nói, ta cũng có thể đoán ra một chút, Hồ đạo hữu kia hẳn là đồng bọn với người.

Lông mày của hòa thượng nhảy lên.

- Còn có vụ hạ thiết ngư trong thủy đạo, khẳng định cũng là bị các người thúc đẩy.

Trần Hạo nói xong, ánh mắt lại gắt gao nhìn hòa thượng.

Mặt hòa thượng không có biểu tình.

Trần Hạo nói:

- Nói cách khác, các người đây là liên hợp hành động, mục tiêu chính là Quý Thị, ừm, hẳn là bên trong Quý Thị có đồ vật gì đó mà các người muốn lấy được, cái đồ vật này đối với người, đối với Hồ đạo hữu kia, hoặc là đối với những người khác cũng không quan trọng, nhưng mà đối với thượng cấp của người khẳng định rất quan trọng.

- Mà các người đều là người trong tà đạo, có thể thúc đẩy những người trong tà đạo như các người, ta có một suy đoán, là Vương gia đúng không?

Mấy chữ cuối cùng, ngữ khí của Trần Hạo sâu kín, ý vị sâu xa.

Hòa thượng biến sắc, chấn kinh nhìn Trần Hạo:

- Người biết Vương gia?

Trong lòng Trần Hạo thầm mắng, CMN, thật đúng là Vương gia, lão tử đoán đều có thể đoán đúng?

Nhưng trên mặt Trần Hạo lại không đổi sắc, bình tĩnh nói:

- Biết thì có gì kỳ quái? Ta là đệ tử chân truyền của Quý bà bà, trước đó các người lôi kéo sư huynh Tình Ma của ta, làm hại y tiến vào nhân gian, kém chút bị Đạo môn bắt được, sư tôn ta rất tức giận, đã nói với ta, chỉ cần Vương gia xuất thế, món nợ này nhất định phải tính.

Hòa thượng sững sờ, sau đó vội vàng nói:

- Chuyện kia không có liên quan đến ta, chuyện lôi kéo Tình Ma ta biết một chút, nhưng không hề tham dự, chúng ta chia làm mấy phe phái, hiện tại làm xằng làm bậy bên ngoài đều là phái dã tâm, bọn họ cũng không xem trọng Vương gia, chỉ lợi dụng thanh danh của Vương gia để đạt được mục đích của bọn họ, không có quan hệ gì với ta cả.”

Trần Hạo kinh ngạc, ôi trời ơi, hỏi người người không nói, dọa dẫm một chút, người liền nói hết toàn bộ ra.

- Tóm lại các người đều là thủ hạ của vị Vương gia kia, chẳng lẽ xảy ra chuyện, liền muốn trốn tránh trách nhiệm? Hắc hắc, bây giờ nói gì cũng đã muộn, cừu oán kết xuống, Vương gia của các người còn muốn xoa người, nằm mơ đi.

Trần Hạo cố tình bày nghi trận, tiếp tục nổ.

Hòa thượng vội vàng nói:

- Đạo hữu, việc gì phải thế, bây giờ tu hành mật thế, con đường phía trước đoạn tuyệt, chỉ có Vương gia chấp chương Thần Khí, mới có hi vọng mở nhân gian thần quốc, nếu đạo hữu là môn hạ của Quý bà bà, vậy liền không có có quan hệ với Đạo môn, chỉ cần hợp tác với Vương gia của chúng ta, đến lúc đó có một cái thần vị, làm thần tiên trường sinh bất tử ở nhân gian chả lẽ không vui hơn?

Trong lòng Trần Hạo ngạc nhiên, nhân gian thần quốc? Khẩu khí đúng là không nhỏ, thật có thể làm được, từ xưa sớm đã có người làm, còn chờ đến phiên các người?

Nhưng hòa thượng phối hợp như vậy, Trần Hạo ra vẻ chân chờ một cái, mở miệng nói:

- Người không gạt ta đấy chứ?

Hòa thượng vội vàng nói:

- Hoàn toàn chính xác, ta dám lấy đạo tâm phát thệ, nếu có chỗ lừa gạt, chết không có chỗ chôn.

Trần Hạo giả bộ có chút động tâm, nói:

- Nếu là như thế, ta ngược lại có thể giúp một tay điều hòa, khuyên sư tôn ta từ bỏ báo thù. Nhưng sư tôn ta cũng là đại lão của một phương, không phải một cái thần vị phổ thông liền có thể đuổi.

Hòa thượng vội vàng nói:

- Chuyện này nhất định, Vương gia tuyệt không phải người nhỏ mọn, tám mươi ngự chủ của Âm Dương Giới ở nước Nhật, còn có những pháp sư Thái Lan, Vương gia đều hứa cho chức vị lớn, chúng ta là người một nhà, chắc chắn sẽ không kém hơn người khác.

Trần Hạo âm thầm nhớ kỹ hai cái danh tự này, người có thể để cho Vương gia đều hứa hẹn, khẳng định rất lợi hại.

Sắc mặt hoà hoãn lại, Trần Hạo cười nói:

- Ha ha ha, thật ngại quá, người nhìn xem chuyện nào động này, lũ lụt dâng đến miếu Long Vương, đúng là không ra sao cả, Âm Dương Tầm này có thể tìm được nữa hay không? Nếu không ta nợ trước? Sau này sẽ tìm lại cho đạo hữu?

Hòa thượng nhìn Trần Hạo nói như vậy, thở dài một hơi, vội vàng nói:

- Không sao hết, Âm Dương Tầm ta còn một cặp, chỉ là mới bồi dưỡng ra, muốn luyện thành như bây giờ, sợ rằng không có hai ba mươi năm là không thể thành.

Miệng thì nói thế, nhưng trên mặt hòa thượng vẫn hiện ra một chút không tự nhiên.

Bảo bồi bồi dưỡng mấy chục năm, lập tức mất đi như thế, làm sao có thể không đau lòng.

Trần Hạo xấu hổ kéo A Mịch La qua, sau đó tỏ vẻ xin lỗi nói:

- Chuyện này không được, thiếu nợ phải trả, nếu không trong lòng thực sự sẽ bất an, như vậy đi, coi như ta thiếu người một cái ân tình, chờ sau này người có chuyện gì, có thể đi Thiên Sơn Phiêu Miểu Phong Vân Quang Động, sư tôn ta sẽ giúp người.

Trong mắt hòa thượng vui mừng, mặc dù tổn thất hai cái bảo bối, nhưng tìm được một cái ân tình của đại năng, có vẻ như cũng không tổn thất bao nhiêu. Trong lòng lúc này mới dễ chịu hơn nhiều.

- Ủm, đạo hữu, vậy Vương gia lúc nào mới có thể xuất thế? Trường sinh bất tử, ta không biết nó có tư vị như thế nào, hắc hắc.

Trần Hạo nhếch miệng cười nói, tỏ vẻ chờ mong.

Hòa thượng thờ dài nói:

- Đạo hữu có chỗ không biết, năm đó lúc Vương gia luyện hóa Thần Khí bị một vị cao nhân Đạo môn đánh lén, lấy Cửu Châu Đỉnh trấn áp Vương gia ở phía dưới Hắc Sơn, thất bại trong gang tấc, qua nhiều năm như vậy, Vương gia mặc dù cố gắng kháng cự, nhưng Cửu Châu Đỉnh cũng là một Thần Khí, phù hợp đại địa mệnh mạch, bây giờ nhân đạo lại hưng thịnh, cho nên Vương gia muốn xuất thế cần một chút thủ đoạn, lần này chúng ta tới nơi này, chính là vì xương đầu của hoàng long.

Trần Hạo sững sờ:

- Xương đầu của hoàng long? Đây là thứ gì? Sao ta lại không biết Hắc Thị còn có thứ đồ này?

Hòa thượng cười lạnh nói:

- Đạo hữu không biết cũng rất bình thường, bởi vì Thái Nhất Tông đạt được xương đầu hoàng long, cũng không khoe khoang, vì để tránh cho tin tức lộ ra ngoài nên dùng chiêu ám độ trần thương, muốn lợi dụng lần Hắc Thị này chuyển xương đầu của hoàng long đi, chúng ta thả ra tin tức, nguyên bản định bức bách Thái Nhất Tông hành động, chuẩn bị chặn đường, không nghĩ tới Thái Nhất Tông lại bảo trì bình thản, hết cách, chúng ta chỉ có thể mạo hiểm.

Trần Hạo giật mình, hỏi:

- Nói như vậy, có được xương đầu hoàng long, liền có thể giúp Vương gia xuất thế sao?

Hòa thượng lắc đầu nói:

- Nào có đơn giản như vậy, cái xương đầu hoàng long này chỉ là một tín vật, có xương đầu hoàng long, mới có thể tìm được Bắc Hải Thủy Tinh Cung, thu hoạch Chân Long Châu, có Chân Long Châu, tỉ lệ giúp Vương gia xuất thế liền lớn hơn.

Trần Hạo gật đầu, sau đó cười khan nói:

- Đạo hữu, nếu là như thế, ta đoán chừng không giúp được gì rồi, sư tôn ta hiện tại tu tâm dưỡng tính, cùng Đạo môn bình an vô sự, nếu như bởi vì ta náo động ra mâu thuẫn, vậy cũng không tốt lắm.

Hòa thượng sững sờ, trong lòng kinh hãi, mâu thuẫn gì, đây là không thấy thờ không thả chim ưng. Ha ha, tiểu tử gian trá, có khác gì những tên phái dã tâm lợi dụng tên tuổi của Vương gia kia đâu?

Bất quá lần nói chuyện này đã bảo vệ được tính mạng của mình, hòa thượng cũng không cầu gì hơn.

- Không sao cả, đạo hữu núp trong bóng tối phối hợp, cũng có thể trợ giúp chúng ta rất nhiều.

Hòa thượng cười cười.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên một tiếng tiếng nổ từ đằng xa truyền đến.

Theo tiếng nổ nhìn lại, Trần Hạo phát hiện là từ Hắc Thị bên kia truyền đến.

Chương 380: Miệng Lưỡi Lợi Hại

- Không phải chứ? Các người bắt đầu hành động rồi sao?

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Hòa thượng tỏ vẻ cổ quái:

- Không thể nào, kế hoạch ban đầu là dùng Âm Dương Tử Chú khống chế tất cả tu sĩ, sau đó lại... không tốt, khẳng định xảy ra chuyện gì đó rồi.

Hòa thượng có chút nóng nảy, lần hành động này là một lần phối hợp, nếu để xảy ra vấn đề, nguyên khí của bọn họ sẽ bị tổn thương rất lớn.

- Đạo hữu, ta không nói chuyện với người nữa, ta phải mau đến xem xem đã chuyện gì.

Nói xong, hòa thượng liền chạy vội tới hướng Hắc Thị.

Trần Hạo vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt của A Mịch La cổ quái hỏi:

- Cứ để y đi như vậy?

Trần Hạo cười nói:

- Gấp cái gì, không cần chúng ta xuất thủ, vừa rồi ta xem tướng mệnh của y, hôm nay ắt có họa sát thân, đã nguy cơ sớm tối, hiện tại chủ động đi qua, đoán chừng chết là cái chắc.

A Mịch La kinh ngạc nói:

- Người còn biết xem tướng?

Trần Hạo thần bí nói:

- Ta biết rất nhiều thứ.

A Mịch La sững sờ, lời này rất quen nha , hình như mình đã từng nói qua.

- Được rồi, trò hay bên kia đoán chừng sẽ tiếp tục diễn ra trong một đoạn thời gian nữa, à, A Mịch La, người thay quần áo khác đi đã.

Trần Hạo nhìn A Mịch La một chút, phát hiện thân thể nàng sau khi lớn lên, quần áo trước kia đã không còn ra hình dáng gì, mặc dù vẫn là một tiểu nha đầu, cũng không có gì, nhưng mà bại lộ ra như thế quá quái dị, nói xong liền từ bên trong Tủ Lý Càn Khôn lấy ra một cái áo sơ mi của mình đưa cho nàng.

A Mịch La tùy ý nhận lấy, xé toang y phục rách rưới sau đó mặc vào.

Trần Hạo bất đắc dĩ, xoay người qua chỗ khác nói:

- Thân là một nữ hài tử, người liền không thể chú ý hơn sao?

A Mịch La không thêm để ý chút nào nói:

- Đây tính là cái gì, nữ tử Tu La tộc chúng ta mặc rất ít, đó mới là vẻ đẹp của nữ tính, về sau có cơ hội người sẽ có thể thấy được.

Trần Hạo tức giận:

- Ta nhìn cái này làm gì, được rồi, thay y phục đi, rồi chúng ta đi.

A Mịch La nói:

- Đi đâu?

- Đi trốn chứ đi đâu nữa, chẳng lẽ người thật muốn giết ra ngoài sao, bại lộ thân phận Tu La của người, đến lúc đó toàn thể tu hành giới sẽ truy nã người đấy.

Đi vòng vo hơn nửa giờ, Trần Hạo ở một chân núi tìm được một cái huyết động, sau khi kiểm tra một chút, thấy không có gì nguy hiểm liền đi vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời dần dần đen lại.

Trong động huyết, Trần Hạo đã tọa khôi phục pháp lực.

A Mịch La thì từ từ ăn đậu phộng, vuốt vuốt điện thoại mà Trần Hạo cho nàng dùng để giết thời gian.

A Mịch La cảm thấy cái đồ vật này rất mới lạ, chơi đến quên cả trời đất.

Nhất là lúc ấn mở một cái gì đó, sau đó nhìn thấy bên trong có thật nhiều thật nhiều đồ vật, chỉ là tìm tòi mấy lần, A Mịch La liền đã thành thạo, sau đó ở bên trong lật xem quần áo.

Ah, nàng cũng thấy lạ, tất cả đều là nội y rất đẹp, cũng không biết là thế nào tìm tới, mỗi khi nhìn thấy một loại kiểu dáng mới, con mắt của A Mịch La đều sẽ sáng lên, tựa hồ rất vừa với cái nội y này ý.

Nhưng khi nhìn lại thân hình của mình, A Mịch La liền có chút tức giận.

Nhân gian có nhiều quần áo đẹp như vậy, đáng tiếc mình mặc không được.

Đang lúc chơi vui, đột nhiên màn hình điện thoại đen xì.

A Mịch La bất mãn mở miệng nói:

- Tại sao không thấy gì nữa? Hông rồi sao? Ta còn phải xem quần áo nữa.

Trần Hạo bị đánh thức, nhìn một chút, tức giận nói:

- Hết pin mà thôi, có gì ngạc nhiên, đến đây, ta sạc pin cho người... hừm!

Lời còn chưa dứt, ánh mắt của Trần Hạo nhìn về phía bên ngoài huyệt động.

A Mịch La cũng không trách móc nữa, trên mặt lộ ra một tia biểu tình tự tiếu phi tiếu:

- Xem ra biện pháp tránh né này của ngươi không ổn, người ta lại tìm tới kia.

Trần Hạo dừng một chút, cười nói:

- Ta chỉ là không muốn tham gia, đã không tránh được, vậy liền đối mặt đi.

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy, sau đó đi ra hang động.

A Mịch La vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi hang động, Trần Hạo liền nhìn thấy một thân ảnh đang nhanh chóng chạy tới.

Mà phía sau thân ảnh này, có mấy đạo khí tức khác đuổi sát không buông.

Lúc thân ảnh kia chạy tới gần, Trần Hạo liền phát hiện, người này lại chính là nam tử trẻ tuổi kia.

Cái này mẹ nó chứ thật là có duyên, trốn tới đây rồi vẫn có thể đụng phải.

Nam tử trẻ tuổi cũng phát hiện ra Trần Hạo, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng tăng nhanh bước chân.

Chờ đến gần Trần Hạo, nam tử trẻ tuổi thở hắt hắt nói:

- Đạo hữu cứu ta, ta bằng lòng chia sẻ long cốt với ngươi.

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc nhìn nam tử trẻ tuổi kia:

- Ngươi cướp được long cốt.

Nam tử trẻ tuổi vội vàng gật đầu, nói:

- Đạo hữu, chỉ cần người giúp ta một chút sức lực, chúng ta có thể cùng đi tìm Thủy Tinh Cung, chỉ cần đạt được Chân Long Châu, đại đạo của chúng ta sẽ có hi vọng, có hi vọng trường sinh.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, một thanh âm vang lên:

- Vị đạo hữu này, đây là tội phạm mà Ban Ngành Liên Quan chúng ta đang truy nã, xin đừng nên nhúng tay loạn.

Thanh âm lạnh lẽo, ẩn hàm uy hiếp.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nhìn về phía người truy kích kia.

Ba người đến phía trước liền ngừng lại, ánh mắt nhìn Trần Hạo, tựa hồ chuẩn bị động thủ.

Trần Hạo cười:

- Muốn bắt liền tranh thủ thời gian bắt, bắt xong thì xéo đi, con mắt nào của các người nhìn thấy ta nhúng tay.

Sắc mặt của ba người trầm xuống, gia hỏa này rất phách lối, nhưng lúc này long cốt quan trọng hơn, bọn họ cũng không nói gì, lại nhìn về phía nam tử trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi trợn tròn mắt:

- Đạo hữu, đây chính là long cốt, là hi vọng thành đạo đó, chẳng lẽ người không động tâm chút nào.

Trần Hạo khinh thường nói:

- Nếu ta muốn thành đạo, không cần cái long cốt này? Cũng chỉ có các người, trông thấy một chút thứ rác rưởi, trong lòng liền ngứa ngáy, lại như ong vỡ tổ cướp đoạt, thật là không có tiền đồ.

Nam tử trẻ tuổi:

- ...

Ba người:

- ...

- Làm sao? Còn chưa động thủ à? Đứng ở nơi này làm gì? Đã trễ như vậy rồi, không biết ta cần phải nghỉ ngơi à.

Trần Hạo tiếp tục nói.

Ba người:

- ...

CMN, tại sao lại cảm thấy khó chịu như thế?

Chúng ta xem như bảo bối, người ta lại nói là rác rưởi, còn phải nhìn chúng ta tranh cướp, thoáng một cái liền cảm giác không thoải mái, giống như một miếng xương bị người khác gặm xong vứt bỏ cho mấy con chó vui vẻ cướp đoạt.

- Đạo hữu, lời này của ngươi hơi quá phận rồi.

Một người Ban Ngành Liên Quan không nhịn được mở miệng nói.

Trần Hạo cười:

- Quá phận? Ngươi đùa ta hả, các ngươi nói ta không được nhúng tay vào, ta đồng ý không nhúng tay vào, chẳng lẽ có gì sai? Hay là nói, nhất định phải để ta nói rõ rằng các ngươi đang đoạt một cái hàng giả, các ngươi mới vui vẻ?

- Giả? Làm sao ngươi biết?

Một trong ba người trầm giọng nói.

Trần Hạo không nói chuyện, đi tới bên cạnh nam tử trẻ tuổi kia, trực tiếp tìm tòi ở trên người y.

- Ngươi làm cái gì đấy?

Nam tử trẻ tuổi nhìn chằm chằm Trần Hạo, muốn phản kháng, lại bị một bàn tay của Trần Hạo đánh lên trên mặt, lập

tức yên tĩnh lại.

Sau đó, Trần Hạo liền từ trong túi của nam tử trẻ tuổi kia móc ra một cái xương đầu màu vàng lớn cỡ nắm đấm, mơ hồ có thể thấy được có hình dạng là một cái đầu rồng.

Trần Hạo thưởng thức một chút, cười nói:

- Các người nói đây là long cốt?

Ba người không nói lời nào.

Nam tử trẻ tuổi cũng im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Ta muốn hỏi một chút, nếu nhà các người nuôi rồng, đầu chỉ lớn cỡ đó thôi à?

Một trong ba người bất mãn phản bác:

- Bên trên miếng xương rồng này có Long Uy, đây là bị luyện chế thu nhỏ lại.

Trần Hạo cười ha ha:

- Long Uy? Còn luyện chế? Tu luyện tới mức hỏng cả đầu óc rồi à, Long Uy của nhà các người, liền người đều không hù dọa được? Người xem Thần Long phương Đông chúng ta thành thứ gì thế? Là ai muốn luyện chế đều có thể luyện chế sao? Còn nữa...

Dứt lời, Trần Hạo dùng lực bóp một cái, răng rắc một tiếng, xương đầu rồng vỡ vụn, ba người và nam tử trẻ tuổi thấy thế trợn mắt hốc mồm.

Trần Hạo lúc này mới trêu tức nói:

- Xương đầu rồng của các người giòn như thế sao? Có muốn ăn một miếng hay không, nói không chừng còn có thể bổ canxi đó lũ đàn.

Nam tử trẻ tuổi:

- ...

Ba người:

- ...

Chương 381: Duyên, Tuyệt Không Thể Tả

Xương đầu hoàng long bị Trần Hạo bóp nát.

Ba người và nam tử trẻ tuổi kia nhìn thấy một màn này kém chút nữa đã tròng lòi cả mắt.

Mẹ nó chứ, đây sao có thể là xương rồng được!

Cho dù người không biết cũng hiểu được, xương rồng thực sự, làm sao có thể dễ dàng bị bóp nát như vậy? Chẳng lẽ nhất định phải tự thôi miên bản thân nói rằng rồng bị thiếu canxi, khiến xương bị giòn? Nếu có người nghĩ như thế, não đúng là bị úng nước hết rồi.

Nhìn Trần Hạo một cái thật sâu, ba người xoay người rời đi, hoàn toàn mặc kệ nam tử trẻ tuổi kia, hiển nhiên cái gọi là tội phạm truy nã, chẳng qua chỉ là lấy cớ.

Nam tử trẻ tuổi cũng có chút bị đả kích, tinh thần thất thường, trong miệng không ngừng thì thầm:

- Tại sao lại như thế, tại sao lại như thế? Bóp nát, giả, thứ ta cướp được chỉ là giả.”

- Không được, ta không cam tâm, ta nhất định phải lấy được, ta không lấy được, vậy không ai có thể lấy được.

Người trẻ tuổi kịp phản ứng, hai mắt vô thần, cử chỉ giống như điên rồ, điên cuồng chạy vội về phía Hắc Thị một lần nữa.

Trần Hạo không quá nhiều, lẳng lặng nhìn hắn đi xa.

Đại đạo khó cầu, người chưa Nhập Đạo, sẽ vì Nhập Đạo mà điên cuồng. Người đã Nhập Đạo, sẽ vì cơ duyên mà điên cuồng.

Đây chính là kiếp số tu hành, tự mình không thể phá, đạo tâm liền sẽ bị luân hãm, ngộ nhập tà đạo.

Đây chính là nỗi khổ của tu hành.

Trần Hạo đang muốn vứt bỏ xương rồng vỡ vụn, A Mịch La đột nhiên mở miệng nói:

- Chờ một chút.

Trần Hạo sững sờ, hỏi:

- Thế nào?

A Mịch La đi tới, quan sát tỉ mỉ xương rồng, sau một lúc lâu đột nhiên cười, tán thán nói:

- Nhân tộc các ngươi quả nhiên rất gian trá.

Mặt Trần Hạo đen lại:

- Ta nói ngươi có thể đừng rảnh rồi liền nói nhân tộc gian trá nữa hay không, ăn gạo của nhà ngươi hay là dùng hổ xí của nhà ngươi, có cần lúc nào cũng treo ở trên miệng như thế không?

A Mịch La nói:

- Đây là đồ thật.

- Thật cũng với giả... hả...ngươi nói cái gì?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn A Mịch La.

A Mịch La nói:

- Đây là đồ thật, chỉ là bị phong cấm, thoạt nhìn như là giả mà thôi.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm:

- Đậu xanh, ngươi đừng làm rộn, cái này mẹ nó đều đã bóp nát... ặc!

Lời của Trần Hạo còn chưa nói xong, liền mặt mũi ngơ ngác nhìn miếng xương rồng bị mình bóp nát kia, thế mà thật giống như được cái gì dẫn dắt, nhanh chóng tụ hợp lại, trong nháy mắt, lại trở nên hoàn hảo không có chút tổn hại nào.

Ừng ực!

Trần Hạo nuốt từng ngụm nước miếng, cảm giác suy nghĩ của mình có chút theo không kịp.

Thế mà, phục hồi như cũ?

Như thế đều được?

- Xem đi, bề ngoài của thứ này chỉ là một cái thủ đoạn hư giả mê hoặc người, xương rồng thực sự bị phong cấm ở bên trong, chỉ cần phá vỡ cái phong cấm này, liền có thể nhìn thấy.

A Mịch La biểu lộ vẻ giấu ta không nổi nói.

Trần Hạo ngẩn người, sau đó nhanh chóng thu xương rồng vào trong Tụ Lý Càn Khôn, lúc này mới có chút im lặng nói:

- Chuyện này là sao? Ta mẹ nó liền không muốn cướp, tại sao lại rơi xuống tay ta?

A Mịch La cười nói:

- Đây chính là cơ duyên, mọi loại theo đuổi đều không thể được, người không có ý niệm nhúng tay vào, cuối cùng lại rơi vào tay người, cái thứ duyên này, không nói rõ ràng được.

Trần Hạo liếc A Mịch La một cái:

- Coi như đến trong tay của ta thì lại như thế nào, ta cũng không muốn đi tìm Chân Long Châu gì đó.

A Mịch La sững sờ:

- Người không muốn tìm?

Trần Hạo cười:

- Không nói tới việc có thể tìm được hay không, hoặc là đi tìm sẽ có nguy hiểm và phiền phức gì, liền nói bản thân truyền thừa của ta, ta cảm thấy Chân Long Châu gì đó, dù là ngọc rồng cũng không tốt hơn thứ ta có, tội gì phải bỏ gần tìm xa?

A Mịch La im lặng nhìn Trần Hạo, sau một lúc lâu nói:

- Nếu như không muốn, vậy người ném đi chứ để làm gì.

Trần Hạo quả quyết nói:

- Chuyện này sao có thể, mặc dù không đi tìm long châu, nhưng xương rồng cũng là đồ vật tốt, ở nhân tộc chúng ta, canh xương luôn luôn là thứ đại bổ, đã đến trong tay của ta, cũng coi như có duyên phận, ta quyết định sau khi trở về, nghĩ biện pháp nấu canh xương rồng, canh xương rồng đó, không nói những cái khác, nhất định có thể cường gân kiện cốt, tăng cường thể phách, đây mới là thứ tốt.

A Mịch La:

- ...

- Được rồi, không có phiền toái gì nữa, chúng ta tiếp tục trốn đi, chờ loạn đấu dừng thì lại ra nhìn xem.

Trần Hạo đắc ý quay lại hang động.

Về sau bình tĩnh vô sự, cũng không có ai đến bên này nữa, Trần Hạo một mực an tâm đã tọa khôi phục pháp lực, sau đó suy nghĩ chuyện tu hành của mình.

Nhưng đến buổi chiều ngày thứ hai, A Mịch La lại nhin không được.

Sạc dự phòng Trần Hạo mang theo đều bị nàng chơi hết sạch, giỏ hàng cũng có một đồng lớn nội y, đều là dùng tiền của Trần Hạo.

Mặc dù mua được quần áo đẹp rất vui vẻ, nhưng nhằm chán trốn tránh như vậy, hoàn toàn không phải tính cách của Tu La, nàng luôn lăm bắm rằng muốn đi ra ngoài.

Trần Hạo suy nghĩ, đại loạn đấu này cũng không thể tiếp tục lâu như vậy chứ? Hẳn là có thể đi ra, liền đáp ứng A Mịch La.

Từ hang động đi ra, đi thẳng tới Hắc Thị bên kia.

Hơn nửa canh giờ sau, Trần Hạo liền thấy Hắc Thị.

Ừm, thôn nhỏ yên tĩnh cô phác trước đây, lúc này nhìn có chút tàn tạ, giống như đã bị oanh tạc một lần, đâu còn một chút mỹ quan nào.

Thôn cũng bị nhân viên ăn mặc đồng phục Ban Ngành Liên Quan phong tỏa, thoạt nhìn như là đang dẹp loạn.

Trần Hạo đang suy nghĩ là có nên vào thôn nhìn xem, hay là trực tiếp tránh đi, thì một tiếng nói truyền đến:

- Trần đạo hữu, anh cũng ở nơi này?

Trần Hạo nhìn lại, sau đó cười:

- Kim đạo hữu, trùng hợp như vậy?

Người nói chuyện, chính là Kim Tiểu Linh có vài lần duyên phận gặp gỡ.

Đi đến bên cạnh Trần Hạo, Kim Tiểu Linh tò mò hỏi:

- Trần đạo hữu, không phải là anh đi Minh Nguyệt Sơn sao? Làm sao xuất hiện ở nơi này?

Trần Hạo cười nói:

- Máy ngày trước đã trở về rồi, vừa tới nhà liền nhận được một thiệp mời, tới xem một chút, ai biết là đang vui vẻ giao dịch, đột nhiên liền loạn thành một bầy, tôi không thích tranh đấu cho nên liền tránh đi, tìm một chỗ trốn. Kim đạo hữu, tình

huống này là như thế nào? Tại sao đột nhiên có tà đạo tính toán Hắc Thị? Còn gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Kim Tiểu Linh nhìn Trần Hạo một cái thật sâu, lúc này mới nói:

- Cũng không phải là bí mật gì, Thái Nhất Tông đạt được xương rồng, tin tức truyền ra, đưa tới tu sĩ các lộ nhớ thương, hôm qua nơi này phát sinh đấu pháp, tử thương rất nhiều.

Trần Hạo nói:

- Xương rồng? Vậy thứ đó ai lấy được?

Kim Tiểu Linh nói:

- Rất nhiều người.

Hả...

Trần Hạo sững sờ, chẳng lẽ có rất nhiều xương rồng hay sao?

Kim Tiểu Linh nói:

- Thái Nhất Tông kín đáo chuẩn bị mười mấy miếng xương rồng, sau khi bị phát hiện, đám người tranh đoạt, các bên đều đạt được một miếng, chẳng qua trước mắt đại bộ phận đều bị vỡ vụn, xác nhận đều là giả. Còn đại khái chín cái xương rồng bị cướp đi, không biết kết cuộc ra sao.

Trần Hạo không phản bác được.

Thái Nhất Tông này cũng quá giáo hoạt, thế mà làm hàng giả đến mê hoặc mọi người.

Nhưng miếng xương mà mình đạt được là thật? Đây là tình huống như thế nào? Chẳng lẽ hàng giả bị tạo ra quá nhiều, ngay cả Thái Nhất Tông cũng khó phân biệt thật giả?

- Nói như vậy, hiện tại không cách nào xác định xương chân long là bị ai lấy đi, hoặc vẫn còn ở trong tay Thái Nhất Tông

sao?

Trần Hạo ra vẻ không hiểu hỏi.

Kim Tiểu Linh giễu cợt nói:

- Tên đệ tử Thái Nhất Tông thủ hộ xương rồng trứng ám toán, hồn phi phách tán, hiện tại lại có chín miếng xương rồng không biết kết cục ra sao, ai biết có ẩn tình gì, nhưng Thái Nhất Tông thề sống chết nói không lấy được xương rồng, lần này lại xảy ra chuyện như vậy, khiến Đạo môn và chúng ta đều không ứng đối kịp, nếu như để tà đạo đạt được, sợ là khó tránh khỏi chỉ trích.

Nói xong, Kim Tiểu Linh nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Làm sao? Đạo hữu cũng muốn đoạt xương rồng?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Nếu như xương rồng tự chạy đến trong tay của tôi, tôi liền muốn.

Kim Tiểu Linh liếc Trần Hạo một cái. Sau khi âm thầm mắng đã không hiểu phong tình thì thôi, bây giờ lại tăng thêm tật thích nằm mơ.

Chương 382: Bất Ngờ

Đang lúc trò chuyện, đột nhiên ánh mắt của Trần Hạo dừng lại, nhìn về phía mấy nhân viên Ban Ngành Liên Quan đi qua cách đó không xa.

Kim Tiểu Linh phát hiện vẻ khác lạ của Trần Hạo, cũng nhìn sang, hỏi:

- Trần đạo hữu biết họ?

Trần Hạo nói:

- Tôi hôm qua gặp qua một lần, ừm, xem như không vui vẻ lắm.”

Kim Tiểu Linh cười nói:

- Chuyện này có gì kỳ quái, sạp hàng của Ban Ngành Liên Quan rất lớn, khu vực phân chia cũng rất nhiều, dưới tình huống không cần thiết, đều không tiếp xúc với nhau. Mà Ban Ngành của chúng tôi dù sao cũng mới được lập ra trong thời gian ngắn, tự bồi dưỡng nội tình thôi vẫn chưa đủ, bên trong có rất nhiều đệ tử Đạo môn hoặc tán tu được chiêu thu, chính là mấy người này, bình thường ở trong Ban Ngành cũng an tĩnh, nhưng không dễ nói chuyện như những người được quốc gia đặc biệt bồi dưỡng như chúng tôi.

Trần Hạo giật mình.

Ta nói mà, biểu hiện buổi tối hôm qua cũng không giống như là thái độ của một nhân viên đang công tác, tư tâm rất nặng.

Đã hiểu ra, Trần Hạo cũng không hỏi nữa, Ban Ngành Liên Quan nước rất sâu, mình không cần phải can thiệp vào.

- Kim đạo hữu, xem ra cô còn có việc bận, ta sẽ không quấy rầy nữa.

Trần Hạo hiểu rõ chuyện ở Hắc Thị, cũng không muốn tiếp tục tham gia vào, sinh ra ý rút lui.

Kim Tiểu Linh gật đầu:

- Cũng tốt, vậy tôi liền không tiễn, nếu có thời gian, tôi sẽ đi tới chỗ đạo hữu để bái phỏng, đạo hữu có hoan nghênh không đây?

Nói xong, Kim Tiểu Linh lộ ra một nụ cười xinh đẹp, ánh mắt sâu kín.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên là hoan nghênh rồi, thứ khác thì không hứa, nhưng ăn uống đảm bảo no nê.

Kim Tiểu Linh cười nói:

- Trả lời như thế khiến tôi rất hài lòng, à, đường rời đi có chút xa, trước mắt giao thông cũng bị giới nghiêm, nếu như đạo hữu không chê, tôi sẽ sắp xếp cho anh đi nhờ xe ra ngoài?

- Như thế thì tốt quá, phiền phức Kim đạo hữu.

Sau đó, Kim Tiểu Linh liền sắp xếp cho Trần Hạo.

Nhưng lúc nhìn thấy cái xe đi nhờ kia, Trần Hạo lại bị kinh hãi một phen.

Đây là một chiếc xe vận chuyển, trên xe xếp đầy thi thể, có không ít người tàn khuyết không đầy đủ, hình dạng sau khi chết vô cùng thê thảm.

Nhìn kỹ một chút, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, hiện hiện dị sắc.

- Đạo hữu, đây chính là người hôm qua muốn tranh đoạt xương rồng, còn có một phần là người vô tội bị liên lụy, haizz,

nói đến, đây cũng là một lần tranh đấu lớn nhất trong vài chục năm nay ở tu hành giới, thoáng một chút lại tổn thất lớn như vậy, khiến không ít địa phương ở tu hành giới lập tức thành một mảnh trống không, Đạo môn cùng Ban Ngành chúng tôi đều có chút đau đầu.

Kim Tiểu Linh thờ dài nói.

Trần Hạo cười nói:

- Nhìn thấy cảnh này, tôi đột nhiên cảm thấy đê mê qua mình trốn đi là chuyện rất sáng suốt, con người ấy mà, phải biết thỏa mãn mới có thể sống vui vẻ lâu dài.

Kim Tiểu Linh nói:

- Đạo hữu có ý nghĩ như vậy, đã mạnh hơn rất nhiều người trong tu hành giới rồi.

Không tiếp tục nhiều lời nữa, Trần Hạo lên xe, sau đó xe vận chuyển liền rời khỏi cái thôn nhỏ bị tàn phá kia.

Một đường tiến lên, đi vào bến tàu, xe chạy lên một chiếc thuyền vận tải, chậm rãi lái đi.

Chờ cho lái xe xuống xe đi về phía đầu của chiếc thuyền vận tải, Trần Hạo cũng đi xuống, nhìn bốn phía, không phát hiện thấy ai, liền đi tới đằng sau xe vận chuyển, leo lên.

Sau khi gỡ chuỗi hạt trên cổ tay của một thi thể hòa thượng đầu trọc xuống, Trần Hạo lại xuống xe, điềm nhiên như không có việc gì đứng ở lan can thuyền vận tải thưởng thức cảnh vật.

Sau một tiếng, thuyền vận tải tới gần bến tàu ở Độ Khẩu trấn, Trần Hạo xuống thuyền, tìm tới chỗ mình đậu xe, sau đó lái xe rời đi.

Cho tới tận khi rời khỏi Độ Khẩu trấn, dưới bóng cây một chỗ ven đường, Trần Hạo mới dừng xe, sau đó lấy vòng tay ra, cười nói:

- Đạo hữu, người có thể ra.

Bên trong vòng tay có một cái bóng mờ hiện ra, chính là hồn phách của hòa thượng kia.

Y vừa mới đi ra, liền nói với Trần Hạo:

- Đa tạ đạo hữu cứu ta.

Trần Hạo nói:

- Đạo hữu khách khí, chỉ là tiện tay thôi. Chỉ là, đạo hữu người...

Trên mặt hòa thượng hiện ra vẻ bi phẫn:

- Ta bị người một nhà đánh lén, những tên dã tâm phái đáng chết kia quả nhiên lòng mang ý đồ xấu, hoàn toàn không có ý nghĩ muốn trợ giúp Vương gia.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Người một nhà làm? Tại sao lại như vậy?

Hòa thượng nói:

- Đạo hữu còn nhớ Hồ đạo hữu không, chính là y làm, tên khốn kiếp này, đều xuất thân từ Phật môn nhất mạch, ta còn tưởng rằng có thể kết giao, cũng đã từng liên lạc đạo hữu các phương, trợ giúp sư tôn tà phật của y các loại tài nguyên tu hành, không nghĩ tới cướp được xương rồng, y lại ở phía sau ám toán, mưu đoạt từ trong tay ta, nếu như không phải có cái hộ linh châu này, ta sợ là đã bị hồn phi phách tán rồi.

Trong lòng Trần Hạo hơi động.

Đệ tử của tà phật? Mẹ nó, đó không phải là người giết giây sau lưng nghi thức hiến tế mà mình cùng với Đái Vân đạo hữu phá hư kia sao? Hơn nữa mình còn từ chỗ hiến tế lấy được một cái hộp không có cách nào mở ra.

Bây giờ đã biết thân phận của y, Trần Hạo đột nhiên hiểu thêm rất nhiều thứ.

Gia hỏa này đoán chừng hoài nghi mình, suy đoán cái hộp kia bị mình đoạt được.

Khả năng là Ôn Lương hại mình lúc trên đò ngang, cũng là y ở phía sau sai sử.

Trong lòng suy tư, Trần Hạo miệng nói:

- Chuyện này tuyệt không thể tha thứ, người một nhà đều lừa nhau, quả thực không bằng heo chó, đạo hữu, người nhất định phải báo cáo việc này lên, diệt đi gia hỏa lang tâm cầu phé này.

Hòa thượng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đây là điều nhất định phải làm, liền xương rồng Vương gia cần cũng dám đoạt, ta nhất định phải khiến y không nơi chôn thân.

- Người nói quá sớm, sợ là không làm được đâu.

Lúc này, A Mịch La đột nhiên mở miệng.

Hòa thượng sững sờ.

Trần Hạo cũng có chút nghi ngờ nói:

- A Mịch La, có vấn đề gì sao?

A Mịch La nói:

- Người không cảm giác được sao? Bên trong hồn phách của người đã bị người ta hạ chú.

Hòa thượng im lặng, một lát sau sắc mặt trở nên phẫn nộ:

- Là Tâm Ma Chú, hay cho một tên tiểu diện phật Hồ Hoành Trí, quả nhiên là ngoan độc, thế mà hạ loại độc chú này với ta!

- Tâm Ma Chú? Không thể giải sao?

Trần Hạo hỏi.

Hòa thượng khỏ sở nói:

- Đây là một loại độc chú từ trong Phật môn Độ Nhân Kinh chuyển hóa mà thành, Độ Nhân Kinh siêu thoát vãng sinh, Tâm Ma Chú vĩnh sinh trầm luân, muốn hóa giải, cần cao tăng Phật môn miệng tụng Độ Nhân Kinh tảo luyện hồn phách, mới có thể giải thoát. Đáng tiếc trùng chú này, hồn phách của ta chỉ có thể chống đỡ mười hai canh giờ, hiện tại sợ là không còn bao nhiêu thời gian, cho dù tìm được cao tăng Phật môn, sợ rằng cũng không cứu được nữa.

Nói xong hòa thượng tỏ vẻ dữ tợn, hung tợn nói:

- Nhưng muốn khiến cho ta hồn phi phách tán, giấu diếm nội tình, Hồ Hoàn Trí đã suy nghĩ nhiều rồi, đạo hữu, ta có một điều thỉnh cầu, xin đạo hữu tương trợ.

Ding: Quý uông mạng Viên Thông, âm hồn một ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Trần Hạo sững sờ.

Mẹ nó, chuyện này đều có thể kích phát nhiệm vụ? Mà ban thưởng lại còn không ít, một năm đạo hạnh, hoàn toàn có thể bù đắp đạo hạnh lúc trước lãng phí trên đò. Thật sự là vui mừng ngoài ý muốn.

Trần Hạo hỏi:

- Đạo hữu muốn ta làm gì bây giờ?

Hòa thượng nói:

- Ta sẽ khắc họa việc mà sư đồ tà phật gây nên ở bên trong hộ linh châu, đạo hữu chỉ cần giúp ta đưa hộ linh châu đến một nơi, giao cho một vị Tâm Tuệ sư thái.

Trần Hạo yên tâm lại, nhiệm vụ rất đơn giản, lúc này cười nói:

- Chuyện này không có vấn đề, bây giờ ta liền có thể đi, không biết là chỗ đó ở đâu?

Hòa thượng nói kỹ càng địa chỉ, sau đó chấp tay trước ngực nói:

- Đại ân của đạo hữu, không thể báo đáp, Âm Dương Tầm mà ta bồi dưỡng còn một cặp, ta đã sắp hồn phi phách tán, sợ rằng khó có thể chiếu cố, nguyện ý đưa cho đạo hữu làm thù lao.

Nói xong hòa thượng lại nói thêm một cái địa chỉ nữa, chính là chỗ y tiềm tu.

Trần Hạo:

- ...

Chuyện gì thế này, kinh hỉ liên tiếp a! Hòa thượng này tuy là thủ hạ dưới trướng Vương gia, nhưng hình như còn rất rộng rãi à.

Chương 383: Hòa Thượng Và Ni Cô

Được Viên Thông cho nhiều chỗ tốt như vậy, Trần Hạo có chút không đành lòng nhìn y hôn phi phách tán.

Suy nghĩ một cái, Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, nếu như hiện tại ta tiến đến chỗ của Tâm Tuệ sư thái kia, để người nói với bà ấy, người có thể buông xuống chấp niệm không? Nói không chừng ta còn có thể giúp người tiến nhập luân hồi.

Viên Thông sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới Trần Hạo còn có loại tâm ý này.

Hồ Hoàn Trí nghĩ lại, lại nhìn người trước mắt này, tâm tình của Viên Thông vô cùng phức tạp.

Nhiều năm kết giao, bị đâm dao phía sau, bèo nước gặp nhau, mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng lúc máu chót lại có thể nói ra lời làm ấm lòng, chuyện này khiến hòa thượng thấy rất cảm động.

- Không cần, đã không còn thời gian, mà chấp niệm tích tụ trong lòng ta, không đơn giản có thể tiêu trừ như vậy, trừ phi đạo hữu có thể chém giết Hồ Hoàn Trí, nếu không ta sao có thể cam tâm.

Viên Thông lắc đầu cự tuyệt, sau đó cười nói:

- Nhưng tâm ý của đạo hữu ta nhận, cảm ơn người.

Dứt lời, Viên Thông không muốn nói tiếp nữa, thân ảnh nhất chuyển, một lần nữa về bên trong hộ linh châu.

Trần Hạo thở dài một tiếng, sau đó dựa theo địa chỉ kia, lái xe chạy đi.

Một đường lao vùn vụt, mặc dù Trần Hạo cố ý tăng tốc lái xe, nhưng địa chỉ của Tâm Tuệ sư thái kia lại ở khu ngoại thành, lúc Trần Hạo chạy tới, cũng đã là khoảng năm sáu giờ sáng rồi.

Mà lúc này, bên trong hộ linh châu, hồn phách của Viên Thông đã biến mất, chỉ để lại khí tức một đoàn tàn hồn.

Mặc dù cảm thấy được việc này, nhưng Trần Hạo cũng không thể làm gì.

Đi theo hướng dẫn tới một cái trấn nhỏ, lúc này trên trấn đã có cửa hàng bán đồ ăn sáng mở cửa, Trần Hạo mua bữa sáng, đồng thời hỏi thăm một chút, sau đó lại lần nữa lái xe rời đi.

Mấy phút sau, Trần Hạo đi tới bên ngoài một tòa am miếu.

Cái am miếu này tên là Thanh Hoa Am, quy mô không lớn, nhưng tường vây rất cao, rêu xanh loang lổ, hiển nhiên là có lịch sử lâu đời.

Sau khi Trần Hạo xuống xe, gõ gõ cửa am, không bao lâu, một ni cô khoảng hơn hai mươi tuổi mở cửa, hiếu kì hỏi:

- Thiện nhân khỏe không, xin hỏi có chuyện gì không?

Trần Hạo cười nói:

- Ta tới bái phỏng Tâm Tuệ sư thái? Không biết bà ấy có ở nhà hay không?

Ni cô trẻ tuổi nói:

- Hôm qua Tâm Tuệ sư thái đi thăm bạn, đoán chừng hôm nay không trở lại, chắc ngày mai mới trở về, nếu không thì ngày khác thiện nhân trở lại nhé?

Trần Hạo tròn tròn mắt.

Đi thăm bạn? Có cần phải trùng hợp như vậy hay không?

Nhìn ni cô trẻ tuổi, Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tiêu sư thái, là như vậy, ta tìm Tâm Tuệ sư thái có chuyện quan trọng, rất quan trọng, không biết người có thể cho ta biết bà ấy đi thăm bạn ở nơi nào không? Ta sẽ đi qua đó tìm.

Ni cô trẻ tuổi nói:

- Tại Liên Hoa Tự ở huyện Cổ Tháp cách đây tám mươi dặm, nghe nói là có một vị đại đức Phật môn ở đó, Tâm Tuệ sư thái đi đến bái phỏng.

Trần Hạo nói:

- Đa tạ tiêu sư thái.

Trở lại xe, Trần Hạo tra đường tới huyện Cổ Tháp, sau đó lái xe tiến đến.

Hơn tám mươi dặm cũng không xa, Trần Hạo lái xe chỉ tầm một giờ đã đến nơi, tìm qua tìm lại, liền tìm được Liên Hoa Tự.

Nói là Liên Hoa Tự, nhưng Trần Hạo không thấy hoa sen.

Tuy nhiên chùa miếu lại không nhỏ, xây ở bên cạnh một cái hồ nhỏ, cây xanh râm mát, mơ hồ có thể thấy được mái hiên màu vàng, hoàn cảnh tương đối không tệ.

Lúc này mặc dù là buổi sáng sớm, nhưng cũng có không ít người tiến vào chùa miếu, thấp hương bái phật.

Trần Hạo dừng xe, lúc đang muốn đi xuống, A Mịch La mở miệng nói:

- Người đi đi, ta không đi.

Trần Hạo ngạc nhiên:

- Sao thế?

A Mịch La nói:

- Ta không thích khí tức nơi này.

Trần Hạo nhìn chùa miếu, Âm Dương Nhãn có thể nhìn thấy Liên Hoa Tự được một loại quang mang tường hòa bao phủ, hiển nhiên bên trong được tượng thần Phật môn che chở.

Chả lẽ Tu La lại sợ tượng phật sao? Hình như chưa từng nghe nói qua? Trong truyền thuyết, bên trong bát bộ Phật môn, còn có Tu La tồn tại mà.

Lòng Trần Hạo tràn đầy khó hiểu.

Nhưng nếu A Mịch La không đi, Trần Hạo cũng không bắt buộc, lấy điện thoại di động ra cho nàng giết thời gian.

Sau đó Trần Hạo đơn độc tiến tới Liên Hoa Tự.

Theo dân chúng tiến vào trong chùa miếu, tiếp xúc với quang mang tường hòa kia, Trần Hạo cảm giác các loại suy nghĩ mặt trái trong lòng dường như không còn, toàn thân thư sướng.

Trong lòng sợ hãi thán phục, thủ đoạn này của Phật môn rất bất phàm, khó trách có thể sánh cùng Đạo môn từ thiên cổ đến nay, tranh phong lẫn nhau, vẫn luôn ở vào thế thượng phong.

Nhưng Trần Hạo cũng không ghen tị.

Hai con đường phật đạo cũng không giống nhau.

Phật môn chú trọng việc phổ độ chúng sinh, công đức thành Phật.

Mà Đạo môn muốn chính là Nhập Đạo thành tiên, ta tự cầu đạo của ta, thích ai thì thích.

Tất nhiên là không thêm đề ý, Phật môn kia phồn thịnh như thế nào, cũng không quan trọng.

Tiến vào bên trong chùa miếu, Trần Hạo tìm kiếm khắp nơi.

Nếu là đại đức Phật môn đến đây, vậy hiển nhiên cũng không phải là tăng lữ bình thường, có chỗ đặc biệt mà người bình thường không có.

Nhưng đi vòng vo một vòng, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, nào có khí tức đặc biệt gì, một cọng lông đều không có.

Toàn bộ Liên Hoa Tự, mặc dù những phật tượng được cung phụng kia có một bộ phận vô cùng có linh tính, vừa nhìn liền biết đó là bảo vật của Phật môn.

Nhưng hòa thượng bên trong chùa miếu đều là người phổ thông, căn bản không có một người nào có dáng vẻ tu hành.

Chẳng lẽ ta bị tiểu ni cô kia lừa rồi?

Trần Hạo không nhịn được hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng suy nghĩ lại một chút, lại bác bỏ, trong Thanh Hoa Am kia, mình cũng không cảm giác được có người tu hành tồn tại, hiển nhiên là thật không có ở nhà.

Chỉ là bên kia không có, bên này cũng không tìm được, vậy Tâm Tuệ sư thái kia chạy đi đâu rồi?

Trần Hạo cảm thấy phiền muộn.

Một cái nhiệm vụ đưa đồ vật, thế mà lại khó khăn như vậy sao?

Thực sự tìm không thấy, Trần Hạo tìm một hòa thượng trung niên, hỏi:

- Đại sư, ta muốn hỏi một chút, quý tự có một vị Tâm Tuệ sư thái tới bái phỏng hay không?

Hòa thượng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc:

- Tâm Tuệ sư thái? Đó là vị nào? Ta chưa từng nghe qua.

Trần Hạo:

- ...

Người là hòa thượng giả à, đồng môn ở gần đây mà cũng không biết?

Nhìn biểu lộ của hòa thượng không giống như đang giấu diếm, Trần Hạo đành phải hỏi:

- Đại sư, vậy quý tự gần đây có phải là có một vị đại đức đến ở hay không?

Hòa thượng lúc này mới cười nói:

- Người nói chính là Bán Nguyệt đại sư đi, ngài ấy thật sự có đến đây, nhưng cũng không ở tại Liên Hoa Tự chúng ta.

Trần Hạo hỏi:

- Thế ngài ấy ở đâu?

Hòa thượng nói:

- Ta không biết.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó người đưa ta hủ, là Phật môn đại đức của các người đó, thế mà người không biết? Người có phải quá không coi trọng rồi hay không? Còn nữa, người là một tên hòa thượng, không phải nên tự xưng bản tăng sao? Nói cái gì cũng ta ta, người hoàn toàn không có cảm giác tâm hướng phật, người là muốn ở trong Phật môn kiếm cơm ư?

Hòa thượng tiếp tục nói:

- Không phải ta không nói, bởi vì Bán Nguyệt đại sư cũng không tiếp kiến khách lạ, đến Liên Hoa Tự chúng ta cũng chỉ là treo biển hiệu thôi, về sau chẳng biết đi đâu, liền thiền phòng đã chuẩn bị đều chưa từng đến, nếu như thí chủ muốn gặp Bán Nguyệt đại sư, vậy phải xem duyên phận.

Trần Hạo:

- ...

Đây mẹ nó cũng là một người có tính cách đại đức sao, muốn chơi trò hồng trần?

Đi, ta cũng muốn xem xem là người trốn kỹ, hay là Âm Dương Nhãn của ta lợi hại hơn.

- Đa tạ đại sư.

Trần Hạo nói lời cảm tạ, sau đó không chút do dự rời khỏi ngôi chùa.

Còn chưa đi đến chỗ dừng xe, Trần Hạo đột nhiên dừng bước chân lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía xe mình.

Ở bên cạnh xe, một lão hòa thượng, một lão ni cô đứng đấy, tựa hồ đang muốn nói cái gì.

Mà trên thân hòa thượng và ni cô này, ẩn hàm ý tường hòa từ bi, Âm Dương Nhãn nhìn thấy trên người bọn họ có một loại quang mang kim sắc.

Đây là... Phật quang.

Lông mày nhíu lại, Trần Hạo cười.

Ta mẹ nó tìm khắp nơi không thấy, lúc quay người lại, chính các người tự đưa tới cửa.

Sải bước đi tới, tới gần Trần Hạo liền nghe được lão hòa thượng nói:

- Tiểu cô nương, người xuống xe đi, ta ở đây có điện thoại quả táo, chơi vui hơn cái của người rất nhiều.

Chương 384: Tu La Giết Người, Là Vì Sinh Tồn

Nghe thấy lời của lão hòa thượng, Trần Hạo tức xạm mặt lại.

Đậu phộng, mẹ nó chứ người là cao tăng đấy, trên thân đã tu luyện ra Phật quang rồi, nhưng nói chuyện thế là sao? Người là quái lão đầu là dùng kẹo que dụ dỗ tiểu loli ư?

- Khụ khụ, Bán Nguyệt đại sư, được rồi.

Nữ ni nhìn không nổi nữa, nhắc nhở một tiếng.

Mà A Mịch La ở trong xe hoàn toàn không để ý, một mực đang vuốt vuốt điện thoại của Trần Hạo.

Lão hòa thượng thở dài một tiếng, đang muốn nói tiếp, đột nhiên quay người nhìn lại.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Đại sư, tiếp tục đi, nhìn rất thú vị.

Lão hòa thượng da mặt rất dày, hoàn toàn không thêm để ý nói:

- Thí chủ là?

Trần Hạo nói:

- Nàng là em gái ta.

Ánh mắt của lão hòa thượng sáng lên, mở miệng nói:

- Thí chủ, muội muội của người thiên tư hơn người, có tuệ căn, lão nạp rất vừa ý, muốn thu làm đệ tử, không biết...

Lời của lão hòa thượng còn chưa dứt, Trần Hạo liền ngắt lời nói:

- Đại sư, muội muội ta là con gái, người là hòa thượng, chuyện này không thích hợp đâu.

- Không sao, có thể để tóc tu hành, rất nhiều quy củ của Phật môn cũng không cần để ý tới.

Lão hòa thượng không chút do dự trả lời.

Trần Hạo nói:

- Nếu là như thế, vậy báỉ người làm thầy làm gì? Ở trong hồng trần tiêu tiêu sái sái không tốt hơn sao? Cần gì vào trong chùa miếu chịu khổ?

Lão hòa thượng còn muốn mở miệng, Trần Hạo lần nữa ngắt lời nói:

- Chẳng lẽ đại sư muốn nói với ta, muội muội ta báỉ người làm thầy, có thể lập địa thành phật sao? Thực sự không được, trở thành bồ tát còn có thể tiếp nhận.

Lão hòa thượng rất cục nghẹn lời.

- Vị thí chủ này, Bán Nguyệt đại sư chỉ là nói đùa...

Nữ ni thấy ngữ khí Trần Hạo rất căng, vội vàng mở miệng hòa hoãn.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười hỏi:

- Tâm Tuệ sư thái, người xác định là nói đùa?

Nữ ni đang muốn mở miệng, đột nhiên biểu lộ khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo:

- Người biết ta?

Trần Hạo nói:

- Nếu như không phải nhận biết, lúc này ta đã báo cảnh sát tới bắt lũ buôn người rồi.

Nữ ni ngạc nhiên dò xét Trần Hạo.

Nàng có thể xác định, mình hoàn toàn không biết, thậm chí chưa từng gặp qua người này bao giờ.

Trần Hạo nói:

- Đừng nhìn nữa, ta biết ngươi, nhưng ngươi không biết ta, mà chúng ta cũng không cần thiết phải quen thuộc, ta là giúp một người đưa đồ vật cho ngươi, lúc này mới đi tới Liên Hoa Tự.

Tâm Tuệ sư thái nói:

- Đưa đồ vật? Đồ vật gì?

Trần Hạo từ trong túi móc ra hộ linh châu, cười nói:

- Là cái này, sư thái nhận biết không?

Nhìn thấy hộ linh châu, Tâm Tuệ sư thái lập tức biến sắc, vội vàng đưa tay tiếp nhận, sau đó nàng liền cảm giác được khí tức tàn hồn bên trong hộ linh châu, lập tức liền cảnh giác, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Hạo nói:

- Đây là ai bảo ngươi đưa tới?

Trần Hạo nói:

- Là ai, trong đó không phải đã lưu lại tin tức sao, sư thái có thể tự mình xem, chuyện khác, ta cũng không muốn nói nhiều.

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xe, liền muốn lái đi.

Lão hòa thượng tựa hồ không cam tâm, mở miệng nói:

- Thí chủ.

- Ngừng!

Trần Hạo một lần nữa đánh gãy, mở miệng nói:

- Đại sư, ta kính người là Phật môn đại đức, nhưng cũng không biểu thị là ta không biết người có tâm tư gì, thu đồ chưa chắc là thật, thu hộ pháp thì có khả năng hơn, đúng không?

Biểu lộ của lão hòa thượng biến đổi. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn Trần Hạo nói:

- Người biết muội muội của người là...

Trần Hạo quỷ dị cười một tiếng:

- Đại sư, ta cho người một đề nghị, về sau tu luyện bế khẩu thiên đi, có chút đồ vật không thể nói, nói liền có phiền phức, người hiểu được chứ.

Dứt lời, Trần Hạo đóng cửa xe, sau đó lái xe mà đi.

Lão hòa thượng nhìn xe đi xa, lại không nói gì.

Sau một lúc lâu, nữ ni mở miệng nói:

- Bán Nguyệt đại sư, người đừng tưởng niệm, đây không phải là Tu La chuyển thế, đây là chân thân Tu La vượt giới mà đến.

Lão hòa thượng nghe vậy trừng to mắt:

- Tu La vượt giới? Làm sao có thể? Nàng rõ ràng là hình thái nhân loại mà, hẳn là chuyển thế mới đúng chứ.

Nữ ni lắc đầu nói:

- Bản ni cũng không cách nào giải thích, nhưng bên trong hình ảnh thần hồn đệ đệ lưu lại cho bản ni, cô bé này từng tại trước mặt y hiển lộ Tu La pháp tướng, nếu là Tu La chuyển thế, không thể thức tỉnh sớm như vậy mới đúng.

Khóe miệng của lão hòa thượng lập tức giật một cái:

- Tu La pháp tướng, vậy nàng chẳng phải là...

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt của lão hòa thượng trắng bệch ra, lộ vẻ nghĩ lại mà sợ.

- Còn nữa, người trẻ tuổi này là đệ tử của Quý bà bà, nhưng bản ni cảm giác không giống, hắn rất cổ quái, trên thân hoàn toàn không cảm giác được khí tức pháp lực tu hành, giống như là một người bình thường, hơn nữa một Tu La đã thức tỉnh như vậy, thế mà đi theo ở bên cạnh hắn, bên trong thân hồn đệ đệ của bản ni, Tu La này tựa hồ rất nghe lời hắn.

Nữ ni tiếp tục nói.

Miệng Lão hòa thượng giật giật, nói không ra lời.

Một Tu La đã thức tỉnh, mình còn muốn lừa gạt, cũng may hành vi khá ôn hòa, nếu là cưỡng ép, sợ thật là chọc ra đại phiền toái rồi.

Hơn nữa giờ phút này ngẫm lại hành vi của người tuổi trẻ kia, y cũng cảm thấy nhìn không thấu.

- Hả, đệ đệ của ngươi, Viên Thông? Y...

Lão hòa thượng rốt cục nhớ tới cái gì, nhìn về phía hộ linh châu, bên trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Nữ ni khỏ sở nói:

- Đệ đệ ta đã viên tịch, haizz, cũng là oan nghiệt, năm đó không nghe lời ta, bây giờ rốt cục gặp quả báo, hồn phi... A Di Đà Phật.

Sắc mặt của lão hòa thượng nghiêm nghị nói:

- Sư thái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nữ ni trầm ngâm một lát, thở dài nói:

- Việc này liên lụy rất nhiều, chúng ta trở về rồi hãy nói.

...

Trên xe, Trần Hạo nhìn về phía A Mịch La nói:

- Thế nào, cảm giác bị Phật môn lôi kéo như thế nào, có phải rất đặc ý không?

Mặt A Mịch La không thay đổi nói:

- Nếu không phải bây giờ ta chưa khôi phục, sớm đã dùng một tay chụp chết lão lừa trọc lải nhải cả ngày này rồi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Hung ác như thế?

A Mịch La nói:

- Thế mà kêu là hung ác? Người không biết nỗi khổ của Tu La nhất tộc ta sao, người người đều nói Tu La chúng ta là hung thần ác sát, ác ma địa ngục, đây là ai nói? Còn không phải Phật môn kia sao, ha ha, sau khi nói xong, liền dùng lý do chính mình nói ra để cưỡng ép độ hóa nhất tộc chúng ta, còn đặt cho cái tên mỹ miều A Tu La, hộ pháp vì bát bộ Phật môn, quỷ mới thích cái chức hộ pháp quái gì đó.

Trần Hạo nói:

- Được rồi, nói như là Tu La các người rất tốt vậy, giết người phóng hỏa ở trong miệng người giống như chuyện thường ngày, đây không phải ác ma thì là cái gì?

A Mịch La lạnh nhạt nói:

- Đây là pháp tắc sinh tồn ở U Minh, nhân tộc các người còn không phải vẫn nói chuyện phải cạnh tranh, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn sao? Chẳng lẽ nhân tộc các người cũng là ác ma?

Trần Hạo bị ghen nói không ra lời.

Hoàn toàn chính xác, cái gọi là ác ma, chỉ là cách nói phiến diện, ai cũng nói quỷ đáng sợ, nhưng lại không biết lòng người

càng đáng sợ hơn, dùng ác ma hình dung một chút cũng không quá phận.

Ding: Quý uông mạng Viên Thông, âm hồn một ngày, hoàn thành di nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Đột ngột, thanh âm hệ thống vang lên.

Trần Hạo hoàn hồn, cười cười, hiển nhiên Tâm Tuệ sư thái kia đã tiếp nhận tin tức mà Viên Thông lưu lại.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, hi vọng lão hòa thượng kia biết điều, không nên để lộ thân phận của người ra, nếu không lấy tu vi của y, sợ là đảm đương không nổi cái nhân quả này.

A Mịch La bình tĩnh nói:

- Lộ ra cũng không sợ, ta không đi gây chuyện, ai tới chọc ta thì ta liền giết, tu hành giới, không phải nắm đấm ai lớn thì người đó có quyền nói chuyện sao, nói chính tà cái gì đó, đều là đối trá.

Trần Hạo:

- ...

Chương 385: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Từ huyện Thạch Tháp rời đi, một đường di chuyển, bởi vì đường xa nên đã sắp trôi qua nửa ngày rồi, không cách nào về nhà trước buổi tối, Trần Hạo liền không nóng nảy đi đường, chậm rãi ung dung tiến lên.

Chờ đến ban đêm, sắc trời âm đạm xuống, Trần Hạo đến một tòa thành thị, lựa chọn ngủ lại một đêm.

Tại khách sạn thuê một gian phòng, Trần Hạo nói với A Mịch La:

- Đi, chúng ta ra ngoài.

A Mịch La đang chơi điện thoại thấy vậy hỏi:

- Làm gì?

Trần Hạo cười nói:

- Đi mua quần áo cho người, cũng không thể cứ mặc quần áo của ta như vậy, người không cảm thấy khó chịu à?

A Mịch La nhìn thân thể nhỏ bé của mình một chút, bĩu môi nói:

- Còn chưa lớn lên mà, mặc cái gì cũng rất khó coi.

Trần Hạo tức giận:

- Vậy cũng phải mua, nếu không người như thế này ra ngoài, người khác còn tưởng rằng ta ngược đãi trẻ nhỏ.

A Mịch La nói:

- Đó là người không giúp ta, nếu không ta lớn lên nhanh hơn, quần áo mua bên trong điện thoại ta liền có thể mặc vào.

Trần Hạo chán nản, trợn mắt nói:

- Người không nói ta cũng quên mất, người mua nhiều quần áo cổ quái như vậy, dùng bao nhiêu tiền của ta không nói, người cảm thấy những đồ đó có thể mặc ra ngoài sao?

A Mịch La kỳ quái hỏi:

- Không thể mặc đi ra ngoài, vậy nhân tộc các người làm ra y phục như thế để làm gì?

Trần Hạo ghen lời.

Ta phải trả lời vấn đề này như thế nào đây? Cũng không thể nói cho người, đó là vì kích thích nam tính, tăng cường hứng thú đi?

- Ta nói người hỏi nhiều như vậy làm gì, theo ta đi là được rồi.

Trần Hạo trừng mắt.

A Mịch La bĩu môi, nhưng cũng không nói gì.

Rời khỏi khách sạn, đi vòng vo một vòng đã tìm được khu buôn bán, sau đó bắt đầu mua sắm.

Miệng mặc dù nói không thích quần áo trẻ em, nhưng sau khi đến chỗ mua sắm, A Mịch La lại bắt đầu hưng phấn chọn lựa các loại.

Nửa giờ sau, A Mịch La liền thay đổi bộ dáng.

Một thân đáng yêu váy ngắn liền thân, giày da nhỏ màu đỏ, trong nháy mắt hóa thân thành đáng yêu nhu thuận, xinh đẹp ưu nhã tiểu loli.

- A..., tiểu cô nương thật đáng yêu, Lương ca, sau này chúng ta cũng sinh một đứa con gái đáng yêu như vậy có được không?

Lúc A Mịch La đang trang điểm, một tiếng nói đột nhiên vang lên.

Trần Hạo nhìn sang, người nói chuyện này chính là một cô gái mập mạp, dáng dấp phổ thông không nói, còn có chút thấp.

Nhưng bên cạnh cô gái kia lại có một nam nhân lớn lên đẹp trai. Đang bị cô gái kéo tay, mặt ghen tị nhìn A Mịch La.

Soái ca lộ ra một nụ cười mê người:

- Bảo Bảo thích, vậy sau này liền sinh, nhưng một đứa sao đủ, tối thiểu phải sinh hai ba đứa mới được.

- Chán ghét, anh làm như em là heo vậy.

Cô gái mập lùn then thùng cười một tiếng, vỗ vỗ lên ngực của đại soái ca, nhưng vui mừng trong mắt làm sao cũng không che giấu được.

Nghe thấy đoạn đối thoại của đôi trai gái này, Trần Hạo oán thâm, muốn có một đứa con gái như Tu La? Ha ha, tâm đúng là lớn.

Nhưng làm cho Trần Hạo ngạc nhiên nhất chính là, cô gái này rất phổ thông, béo nục béo nịch, mà nam tử lại anh tuấn tiêu sái, dáng người thẳng tắp, phong cách của hai bên hoàn toàn không hợp, hai người thế nào ở cùng một chỗ?

Chẳng lẽ đây chính là tình yêu đích thực?

Quan sát tỉ mỉ một chút, đột nhiên lông mày Trần Hạo nhíu lại, trong mắt hiện ra dị sắc.

Tướng mệnh của nam tử này rất kì lạ, sinh khí kéo dài, thoát nhìn như là tướng trường thọ, nhưng sinh khí này lại chậm chờn bất định, lúc tụ lúc tán, bên trong mệnh cung có một đoàn hắc khí đang chậm rãi ngưng tụ.

Đây là dấu hiệu của người sắp gặp kiếp số.

Lương ca? Xung hô như thế này, hình như nghe qua ở nơi nào rồi.

Trần Hạo cẩn thận suy tư, một lát sau, Trần Hạo nhớ tới, mở miệng nói:

- Chung Lương.

Ồ!

Nghe thấy Trần Hạo nói, cô gái mập lùn và cao đại soái ca cùng một chỗ dừng lại, kinh ngạc nhìn tới.

- Lương ca, đây là bạn của anh sao?

Cô gái mập lùn hỏi.

Cao đại soái ca kinh nghi nhìn về phía Trần Hạo, lắc đầu nói:

- Anh không biết người này.

- Vậy làm sao hẳn lại biết tên của anh?

Cô gái mập lùn hỏi.

Cao đại soái ca suy nghĩ một lát, đi đến gần Trần Hạo, hỏi:

- Huynh đệ, cậu biết tôi?

Trần Hạo cười:

- Anh thật tên là Chung Lương?

Cao đại soái ca gật đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Vậy thật là thật trùng hợp, tôi biết một người, bạn trai của cô ấy cũng tên là Chung Lương, dung mạo rất giống anh.

Con người của cao đại soái ca co rụt lại:

- Thật xin lỗi, tôi không biết cậu, mà bạn gái của tôi đang ở nơi này, cậu nhận lầm người rồi.

Trần Hạo nói:

- Nhưng thật là rất giống, cơ hồ là một cái khuôn đúc ra, đúng, người bạn kia của tôi tên là Triệu Lệ Quyên? Anh thật không biết?

Cao đại soái ca lúc này triệt để biến sắc, giọng nói đều trở nên lạnh hơn:

- Không biết, thật ngại quá, tôi còn muốn cùng bạn gái đi dạo phố.

Nói xong, y quay người muốn đi.

Trần Hạo lại trực tiếp tới gần, tóm lấy một cánh tay của cao đại soái ca:

- Không đúng, dáng dấp giống nhau, anh cũng tên là Chung Lương, khẳng định là bạn trai của người bạn kia của tôi, bạn trai của cô ấy đã mất tích hơn một năm, vẫn luôn tìm kiếm kìa, anh làm sao ở đây tìm một người bạn gái khác, không phải anh đang bắt cá hai tay đấy chứ.

Miệng nói, nhưng trong tay Trần Hạo có một sợi âm khí tiếp xúc với thân thể cao đại soái ca, sau đó sợi âm khí kia giống như đã phát hiện ra cái gì, hưng phấn xâm nhập vào trong thân thể cao đại soái ca.

Lúc đầu cao đại soái ca muốn thoát khỏi Trần Hạo, nhưng không hiểu sao lại run lên một cái, trong đầu xuất hiện một tiếng nói.

- Lương ca, là anh sao? Em rất nhớ anh, lương ca, người vì sao không cần em nữa? Lương ca, là em có chỗ nào không tốt sao?

- Quyên quyên!

Mặt cao đại soái ca lập tức trở nên tái nhợt, kinh hoàng nhìn xung quanh, tìm kiếm nơi tiếng nói phát ra.

- Hi hi, anh gọi em là Quyên Quyên, quả nhiên anh vẫn yêu em, Lương ca, em tìm được anh rồi, chúng ta sẽ cùng nhau cả đời, Lương ca, em rất hạnh phúc.

Cao đại soái ca chỉ cảm thấy tiếng nói bên trong đầu phát ra không ngừng, trước mắt đều có chút mờ lung.

Cô gái mập lùn bị phản ứng của cao đại soái ca làm giật nảy mình, vội vàng tới nói:

- Lương ca, anh thế nào rồi?

Cao đại soái ca quay người nhìn về phía cô, bên trong ánh mắt mờ lung, cô gái mập lùn biến thành một cô gái khác.

Giật nảy mình, thanh niên cao lớn vội vàng đẩy cô gái mập lùn kia ra, hoảng sợ nói:

- Triệu Lệ Quyên, tôi không phải cố ý lừa cô, tôi vay nặng lãi, tôi không có tiền, cô đừng dây dưa tôi nữa có được hay không.

Cô gái mập lùn bị đẩy ngã trên mặt đất, cả người đều thấy mờ lung, không dám tin tưởng nhìn cao đại soái ca.

Nhưng trong mắt cao đại soái ca bây giờ, khuôn mặt của cô gái mập lùn lập tức trở nên dữ tợn, dùng giọng lạnh lẽo nói:

- Không dây dưa anh? Không có khả năng, anh là của em, chỉ có thể là của em, nếu như không quan tâm em, vậy em sẽ phá anh.

Cao đại soái ca sợ tới tè ra quần, không nói hai lời, xoay người chạy.

Cô gái mập lùn vội vàng nói:

- Lương ca, anh đừng đi, anh thế nào rồi?

Đứng lên, cô gái mập lùn đuổi tới.

Nhìn hai người một trước một sau chạy xa, Trần Hạo cười cười.

Có ý tứ, thế mà thật dễ cho mình đụng phải, lần này nhiệm vụ kia xem như hoàn thành, về phần sau này như thế nào, ừm, liền nhìn mệnh của nam tử cận bã này vậy.

- Xảy ra chuyện gì thế? Vừa rồi người xuất ra cái kia, hình như là oán hồn.

A Mịch La ngạc nhiên hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Không có gì, thúc đẩy một đoạn nhân gian chân tình thôi. Người chọn xong chưa? Chọn xong thì chúng ta đi chọn mấy bộ quần áo lớn hơn một chút, miễn cho lúc người đột nhiên lại lớn lên, không có gì để thay.

Chương 386: Chủ Động Đưa Tới Cửa

Một phen chọn chọn lựa lựa, mua xong quần áo, Trần Hạo và A Mịch La rời khỏi khu mua sắm.

Vừa mới đi đến trước xe, còn chưa kịp mở cửa, Trần Hạo đã sững sờ quay người nhìn lại.

Ba nam tử nhanh chóng tới gần, thấy rõ kẻ đến không có thiện chí.

Trần Hạo có chút không hiểu thấu.

Mẹ nó chứ ta chỉ là đi ngang qua nơi này, làm sao đắc tội với người ta rồi?

Đang lúc nghi hoặc, Trần Hạo liền thấy một người nhìn quen mắt, chính là cô gái mập lùn dựa sát vào tên nam tử cận bã kia, lúc này sắc mặt ả âm trầm, ánh mắt phẫn nộ.

Chuyện này.

Trần Hạo có chút im lặng.

Nói đến, ta còn xem như cứu người a, đây chính là nam tử cận bã chuyên lừa tiền lừa sắc, người đã không cảm ơn ta, thế nào lại còn nóng nảy như thế.

- Nói, mày đã làm gì Lương ca?

Cô gái mập lùn tới gần, không khách khí há mồm hỏi.

Trần Hạo nói:

- Tôi không làm gì cả.

Hắn cây ngay không sợ chết đứng, đây chính là Triệu Lệ Quyên kia làm, ta chỉ là nhân viên chuyển phát nhanh mà thôi.

- Hừ, không nói đúng không, đánh cho tôi.

Cô gái mập lùn tức giận mở miệng.

Ba nam tử kia liền cười cười bao vây lại.

- Có muốn ta hỗ trợ hay không?

Ánh mắt của A Mịch La quý dị nhìn về phía Trần Hạo, có chút kích động.

Trần Hạo tức giận:

- Lăn, người xuất thủ, bọn họ còn có thể sống ư?

A Mịch La bĩu môi:

- Không đánh chết còn giữ lại làm gì?

Trần Hạo không thèm để ý tới nàng, ánh mắt nhìn về phía ba tên nam tử nói:

- Máy người muốn đánh nhau.

- Ha ha, huynh đệ rất phách lối, trước kia cũng có vài tên ...

Một nam tử trong số đó nhe răng cười, thế nhưng y còn chưa dứt lời, Trần Hạo đã tiến lên, trực tiếp một bàn tay vả lên trên mặt y, ba một tiếng, nam tử kia hung hăng ngã xuống mặt đất, ngất đi.

Hai tên nam tử khác:

- ...

Cô gái mập lùn:

- ...

Trần Hạo nói:

- Còn muốn đánh nữa không?

Hai tên nam tử kia theo bản năng lắc đầu.

Trần Hạo cười:

- Vậy tôi có thể đi được chưa?

Hai tên nam tử kia gật đầu.

Trần Hạo quay người lên xe, khởi động, rời đi.

Cô gái mập lùn rất muốn nói vuột đuôi một câu, nhưng suy nghĩ lại một cái tát đáng sợ vừa rời của Trần Hạo, ả lại nhịn xuống.

Trên xe, A Mịch La khinh bỉ nói:

- Như thế đã xong? Người không được a.

Trần Hạo nói:

- Người biết cái gì, nhân gian có quy củ của nhân gian, nào có loạn giống như U Minh của các người.

A Mịch La nói:

- U Minh loạn cũng là do âm hồn của nhân tộc các người làm loạn, Minh Tộc chúng ta mới không phức tạp giống như nhân tộc các người, ai cường đại hơn người đó nói chuyện, không có thực lực liền trung thực nhận mệnh, giống như trò đùa vừa rồi, tại Minh Tộc chúng ta chính là chuyện tiểu lâm.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Được rồi, các người trâu bò, nhưng đây là nhân gian, nhất định phải nghe ta, người cũng nhớ kỹ cho ta, không thể loạn giết người vô tội, nếu không cạn lương thực chỉ là việc nhỏ, ta có thể sẽ trở mặt đấy.

A Mịch La bĩu môi nói:

- Vậy người tốt nhất đừng để người nào tới chọc ta.

Một đêm không có vấn đề gì, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo lần nữa lên đường về, chờ đến lúc khoảng hơn hai giờ chiều, rút cục về đến Tam Thủy Quan.

Sau khi dừng xe, Trần Hạo đi vào trong đạo quan.

Không xa rời nhau không biết, lần chia tay này, Trần Hạo phát hiện, không có mèo mun và gà ngọc làm bạn, có vẻ như có chút không quen lắm.

Ah, tìm được Tiểu Hắc, trước vuốt ve hun hít một hồi để thỏa mãn nỗi nhớ mới được.

Tiến vào đạo quan, Trần Hạo liền tìm kiếm khắp nơi.

Không nhìn thấy Tiểu Hắc tiểu Hoàng, cũng không có thấy Triệu Linh Xảo, lam hồ điệp.

Kỳ quái, đều chạy đi đâu rồi?

Đang lúc nghi hoặc, đột nhiên một tiếng hét thảm từ ngọn núi phía sau đạo quan truyền đến.

Trần Hạo sửng sò, sau đó nhanh chóng hướng phía sau núi chạy tới.

Một lát sau, Trần Hạo rốt cục thấy được đám linh vật, không chỉ có mèo mun gà ngọc, lam hồ điệp, Triệu Linh Xảo, còn có Bạch Lộ sau khi đi vào Tam Thủy Quan một mực bế quan cũng có mặt.

Nhưng ngoại trừ mấy bọn nó, Trần Hạo còn thấy một người ngoài.

Người này chính là đầu trọc mập mạp Hồ Hoàn Trí!

Mẹ nó, con hàng này như thế nào chạy tới chỗ của ta, nhìn có chút thê thảm a.

Trần Hạo nhìn thấy Hồ Hoàn Trí lúc này nằm trên mặt đất, quần áo trên người đều bị xé nát, trên mặt còn có vết máu, nhìn vô cùng đáng thương.

- Đại sư ca ca, người đã đến?

Lam hồ điệp kinh hãi bay tới, đứng trên bờ vai Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói:

- Vừa về tới liền nghe thấy bên này có tiếng thét, ừm, tình huống đây là như thế nào?

Lam hồ điệp vội vàng nói:

- Tên bại hoại này đến đạo quan của chúng ta trộm đồ vật, bị chúng ta bắt lấy.

Trần Hạo:

- ...

Meo ô.

Khanh khách.

Lúc này, mèo mun và gà ngốc cũng chạy tới, vui vẻ nhìn Trần Hạo.

- Đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm, ta là tới tìm đạo hữu, ta không trộm đồ vật.

Hồ Hoàn Trí nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng giải thích.

Trần Hạo cười nói:

- Hồ đạo hữu, ngươi tìm ta có chuyện gì không?

Hồ Hoàn Trí nói:

- Đây không phải Hắc Thị có náo loạn, ta không nhìn thấy đạo hữu, có chút bận tâm, liền đến nhìn xem.

Trần Hạo ý tứ sâu xa nói:

- Lo lắng ta ở Hắc Thị xảy ra chuyện, ngươi đến đạo quan tìm ta?

Hồ Hoàn Trí:

- ...

- Còn nữa, Hắc Thị bên kia bị Ban Ngành Liên Quan phong tỏa, đạo hữu rời đi như thế nào?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Hồ Hoàn Trí nói:

- Ta phát hiện sự việc không đúng nên chạy trước, dù sao ta cũng là một trong những người phụ trách Hắc Thị, có kênh đặc thù.

Trần Hạo nói:

- Vậy tại sao đạo hữu không mang theo Viên Thông đại sư cùng đi?

- A!

Hồ Hoàn Trí trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Còn nữa, hương vị của Âm Dương Tử Chú, không phải dễ chịu đâu.

Hồ Hoàn Trí:

- ...

Nhìn biểu tình tự tiếu phi tiếu của Trần Hạo, Hồ Hoàn Trí rất nhanh thay đổi biểu lộ, ánh mắt sắc bén nói:

- Đạo hữu biết rồi?

Trần Hạo nói:

- Cũng may là biết không nhiều.

Hồ Hoàn Trí lạnh lùng nói:

- Vậy liền không thể trách, lần này coi như ta nhận thua, đạo hữu muốn thế nào?

Trần Hạo vui vẻ.

Mẹ nó, Viên Thông quả nhiên không sai, con hàng này chính là một tên khâu phật tâm xà, công phu trở mặt này, có thể so với diễn viên chuyên nghiệp rồi.

Đang muốn nói chuyện, Hồ Hoàn Trí lại nói:

- Nhưng đạo hữu cũng nên rõ ràng, ta chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, nhưng sư tôn ta lại là tà phật, người làm gì ta, sư tôn ta sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Trần Hạo im lặng.

Mới nói nhận thua xong mà? Làm sao ta đều chưa nói chuyện, người liền mềm nhũn? Khiêng ra chỗ dựa phía sau để dựa vào?

Tà phật không tầm thường à? Lão tử liền Quý Bà Bà, Hoàng Tiên Nãi, Vương gia đều đã đắc tội, còn sợ nhiều thêm một tà phật sao?

- Đạo hữu, người này không bằng giao cho ta xử lý đi.

Lại là A Mịch La đi tới, sắc mặt nghiêm túc nói.

Nói xong không đợi Trần Hạo mở miệng, nàng tiếp tục nói:

- Nói đến, ta lấy được Âm Dương Tầm, xem như thiếu ân tình của hòa thượng kia, ta không thích nhất chính là thiếu nhân tình của hòa thượng, báo thù cho y, cũng coi như là báo đáp ân tình.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Vậy liền giao cho người.

A Mịch La không nói chuyện, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Hồ Hoàn Trí.

Hồ Hoàn Trí chỉ cảm thấy một cỗ lãnh ý từ đáy lòng bốc lên, sắc mặt đại biến, vội vàng nói:

- Đạo hữu, chúng ta còn có thể thương lượng, ngươi có phải đạt được một cái hộp hay không, cái hộp kia có đại bí mật, bên trong có một viên...

Lời còn chưa nói xong, trong tay A Mịch La bắn ra một đạo quang mang màu đỏ như máu, bắn vào mi tâm của Hồ Hoàn Trí, nét mặt của y cứng đờ, thanh âm đột nhiên ngừng lại.

Không bao lâu, trên thân của Hồ Hoàn Trí hiện ra một ngọn lửa màu đỏ, đốt cháy y thành tro, liền hồn phách đều biến mất sạch sẽ.

Trần Hạo:

- ...

Chương 387: Động Tĩnh Lớn

- Hồn đâu?

Trần Hạo nhìn về phía A Mịch La.

A Mịch La nói:

- Cháy rồi, phía dưới nghiệp hỏa, sinh linh thành tro, hồn phách đương nhiên không thể tồn tại được.

Mặt Trần Hạo đen xì:

- Ta nói người động thủ có phải là quá nhanh, để hắn nói hết lời không được à?

A Mịch La liếc Trần Hạo:

- Người cho rằng ta là người à?

Trần Hạo:

- ...

- Nhưng y nói cái hộp gì đó, đồ vật bên trong có thể ăn được hay không, nếu có thể ăn, ta giúp người nghĩ biện pháp mở ra, chia cho ta một nửa được không?

A Mịch La còn nói thêm.

Bờ môi của Trần Hạo giật giật, phun ra một chữ:

- Biền.

A Mịch La không thèm để ý nói:

- Không muốn thì thôi, Minh Tộc ta hiểu rõ rất nhiều bí pháp, người không để ta hỗ trợ là tổn thất của người.

Nói xong, A Mịch La chấp tay nhỏ sau lưng, quay người thản nhiên đi.

Chờ A Mịch La đi xa, Bạch Lộ mở miệng nói:

- Đại sư, nàng là ai, thế mà nắm trong tay loại thần thông nghiệp hỏa đáng sợ này.

Trần Hạo giải thích nói:

- Đây là một Tu La, hoàn toàn chính xác rất lợi hại, các người không có việc gì cũng đừng trêu chọc nàng, miễn cho nàng nổi điên.

- Tu La? Nhân gian làm sao có thể có Tu La?

Bạch Lộ giật mình.

Trần Hạo nói:

- Nói thì rất dài dòng, tóm lại cùng chúng ta không có quan hệ gì lớn, mặc dù trước mắt ở lại đạo quan, ăn đồ của ta, uống nước của ta, dùng... dù sao các người cũng đừng để ý tới nàng là được, coi như một khách trọ thôi, có lẽ không bao lâu nữa, nàng sẽ rời đi.

Bạch Lộ im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Đúng rồi, Tiểu Bạch người làm sao xuất quan rồi? Rèn luyện thành công rồi ư?

Bạch Lộ nói:

- Đại sư, ta gặp vấn đề.

Hả?

Trần Hạo nghiêm túc nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ nói:

- Khoảng thời gian bế quan này, ta dốc lòng tu luyện, rèn luyện bản thân, ngoài ý muốn kích phát một đoạn tin tức truyền thừa mới, biết được bí mật tiến giai của giao xà chúng

ta, giao long huyết mạch của ta quá mức ít ỏi, nếu như muốn triệt để chường không giao đan, tiến giai hóa giao, liền cần càng nhiều huyết mạch chi lực, nếu không ta chỉ có thể dừng bước ở đây, vĩnh viễn không có cách nào đột phá.

Trần Hạo ngạc nhiên, hỏi:

- Nói như vậy, chỉ cần bổ sung giao long huyết mạch cho người, người liền có thể đánh vỡ cái hạn chế này rồi?

Bạch Lộ nói:

- Đúng, chỉ là hiện tại nhân gian đâu còn có giao long, đoán chừng cho dù có, cũng là tiềm ẩn ở những nơi bí ẩn, không ai biết được.

Trần Hạo nói:

- Vậy nếu như là Chân Long huyết mạch, đối người có trợ giúp hay không?

Bạch Lộ sững sờ:

- Đó dĩ nhiên là càng tốt hơn, nhưng mà...

Còn chưa nói xong, xà nhãn của Bạch Lộ liền trợn trừng, nhìn trong tay Trần Hạo đột nhiên hiện ra một cái xương đầu nhỏ nhắn.

- Đây, đây là...

Trần Hạo cười nói:

- Đi ra ngoài một chuyến, nhặt được, Tiểu Bạch, người nói cái đồ vật này đối với người có trợ giúp hay không?

Bạch Lộ chần chờ một lát, mở miệng nói:

- Ta không biết.

Trần Hạo nói:

- Uh, xương cốt và huyết mạch dù sao cũng có khác biệt, hơn nữa đồ vật này bị phong cấm, ta cũng không biết làm sao phá giải, cần một chút thời gian.

Bạch Lộ nhìn đầu xương rồng kia một chút, mở miệng nói:

- Đại sư, có lẽ ta có thể phá giải.

Hừm?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ không nói chuyện, thân ảnh biến lớn, sau đó hé miệng nhắm ngay miếng xương đầu rồng trong tay Trần Hạo, phun một đạo khí tức ra.

Khí tức này chui vào bên trong xương rồng, sau một khắc, chuyện kỳ dị xuất hiện.

Chỉ thấy khí tức Bạch Lộ phun ra cùng Long Uy mà bản thân xương rồng phát ra hô ứng lẫn nhau, có loại ý tứ cộng minh.

Không cần chờ lâu, miếng xương rồng kia liền bắt đầu biến hóa.

Nguyên bản miếng xương đầu rồng nhỏ nhắn lập tức bắt đầu lớn lên, đồng thời càng ngày càng nặng.

Chờ sau khi miếng xương đầu rồng kia biến lớn gấp bốn năm lần, Trần Hạo cũng cảm không nổi, liền đặt trên mặt đất.

Lúc này, một cỗ sức mạnh không tên bên trên xương đầu rồng vỡ vụn ra, sau đó một cỗ Long Uy khổng lồ khuếch tán ra.

Long Uy này mênh mêng, bàng bạc, tựa như một vị vương quân lâm thiên hạ, chấn nhiếp vạn vật.

Long Uy bộc phát, mèo mun, gà ngốc cũng nhin không được nằm rạp trên mặt đất, lam hồ điệp đều từ trên bả vai Trần

Hạo rơi xuống, Triệu Linh Xảo càng là trực tiếp bị dọa té xỉu trên mặt đất.

Sau đó Long Uy giống như một tầng gió lốc vô hình, gào thét mà đi, những nơi đi qua, vạn vật tịch liêu.

Một chỗ rừng cây bên trong Vu Sơn.

Một con sóc lông trắng đang nhảy tới nhảy lui trên cây, đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, từ trên cây rơi xuống, rơi tới nỗi đầu váng mắt hoa, ánh mắt hoảng sợ bất an.

Một chỗ khác ở một thác nước bên cạnh đầm nước, Vu Sơn thần nữ đang tiềm tu đột nhiên mở mắt, sợ hãi mở miệng:

- Long Uy!

Linh Đan Môn ở cách đó mấy chục dặm, Tam Vị đạo trưởng đang phối hợp dược liệu, tay run một cái, một cây dược liệu bị tản mát, trợn mắt hốc mồm nhìn về phía phương hướng Tam Thủy Quan.

- Không được!

Cảm nhận được Long Uy khuếch tán, trong lòng Trần Hạo giật mình, sau đó cười khổ.

Mẹ nó chứ, gây ra động tĩnh lớn như vậy, lần này sợ là không giấu được rồi.

Lúc này, sau khi Long Uy bộc phát, xương đầu rồng lại khôi phục bình tĩnh, mặc dù bên trong xương rồng, y nguyên ẩn chứa một loại uy áp không thể xâm phạm, nhưng cũng không có ảnh hưởng đối với xung quanh.

- Chuyện này không được rồi, coi như giữ không được, ca ca cũng muốn uống canh xương rồng.

Nhìn xem xương đầu rồng đang an tĩnh, Trần Hạo cắn răng một cái, lấy điện thoại di động ra, gọi một cái mã số.

Vang lên một tiếng, điện thoại kết nối, sau đó thanh âm còi mở cửa Cổ Đạo Toàn truyền đến:

- Trần đạo hữu, có chuyện gì không?

Trần Hạo nói thẳng:

- Cổ tiên bối, vẫn bối lấy được xương rồng.

- Rồng... hả, người nói cái gì?

Thanh âm của Cổ Đạo Toàn đề cao một chút.

Trần Hạo nói:

- Chính là xương rồng đang gây ra động tĩnh rất lớn ở tu hành giới hiện này, vẫn bối lấy được rồi.

- Chuyện này, cơ duyên của đạo hữu thật sự là vô song a, Đạo môn và Ban Ngành Liên Quan tìm khắp nơi, không nghĩ tới lại bị người lấy được.

Cổ Đạo Toàn sợ hãi than nói.

Trần Hạo nói:

- Cổ tiên bối, chuyện này không quan trọng, hiện tại ta đã phá giải phong cấm bên trên xương rồng, đoán chừng Đạo môn cùng Ban Ngành Liên Quan rất nhanh sẽ biết, cho nên vẫn bối có một cái ý nghĩ.

Cổ Đạo Toàn cười nói:

- Làm sao? Muốn cùng Đạo môn hoặc là Ban Ngành Liên Quan giao dịch sao? Ha ha, cũng đúng, xương rồng này quan hệ đến bí cảnh Thủy Tinh Cung, người thế đơn lực bạc, sợ là không cách nào giữ lại.

Trần Hạo nói:

- Giao dịch là nhất định phải, nhưng trước khi giao dịch, vẫn bối muốn hàm xương rồng.

Cổ Đạo Toàn:

- ...

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Cho nên vẫn bồi cần Cổ tiên bồi hỗ trợ, ngài là người trong trù đạo, có thể tới chỗ ta hay không, chúng ta cùng thử một chút, nói không chừng uống canh này, ngài có thể đánh vỡ hạn chế tuổi thọ, cũng có càng nhiều thời gian để tu hành hơn.

Cổ Đạo Toàn im lặng lúc lâu, mới mở miệng nói:

- Trần đạo hữu, ta xem như đã hiểu người một mình Nhập Đạo như thế nào rồi. Cái tư duy này của người, quả thật rất không giống người bình thường.

Trần Hạo gượng cười, ta có thể nói ta liền không nghĩ tới việc đi tìm cái Thủy Tinh Cung gì gì kia nha.

- Nhưng ý nghĩ hàm xương rồng này cũng không tệ, từ xưa đến nay, có thể ăn thịt rồng, sợ là không có mấy người. Mặc dù bây giờ chỉ có xương cốt, nhưng cũng là thiên cổ hiếm thấy, người chờ một lúc, ta chuẩn bị một chút liền đi qua, hơn nữa ta sẽ dẫn theo mấy vị lão hữu Đạo môn, đến lúc đó cùng nhau bàn luận một chút xem xử lý xương rồng này như thế nào, Trần đạo hữu cũng có thể yên tâm, cam đoan sẽ không để cho người chịu thiệt thòi.

Trần Hạo nói:

- Hết thầy làm phiên tiền bồi.

Cúp điện thoại, Trần Hạo lại gọi cho Long đại sư.

Điện thoại kết nối, không đợi cho Long đại sư mở miệng, Trần Hạo liền nói:

- Long ca, đừng nói em không chiếu cố anh, gần đây nhất được một cái xương đầu rồng, chuẩn bị nấu canh, muốn uống

liền đến Tam Thủy Quan.

Lúc này Long đại sư đang giặt quần áo, nghe vậy liền ngạc nhiên cả người.

Chương 388: Ăn

- Chờ một chút, Trần đạo hữu, người nói xương rồng?

Long đại sư kịp phản ứng, vội vàng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Đúng, chính là cái xương rồng gần đây gây ra động tĩnh lớn kia, thế nào, có muốn uống canh xương rồng hay không? Khẳng định có chỗ tốt đấy.

Lần này Long đại sư nhảy dựng lên:

- Mẹ nó, nào chỉ là có chỗ tốt, quả thực có rất nhiều chỗ tốt, ta muốn đi, nhất định phải đi, ặc, nhưng mà canh xương rồng quá quý giá, cứ như vậy đi uống, ta không làm được, người chờ chút, ta mang bảo bối sư môn trân quý hơn một trăm năm qua cho người.

Nói xong, Long đại sư chủ động cúp điện thoại, để Trần Hạo có chút im lặng.

Sở dĩ gọi Long đại sư tới, chính là nhìn Long đại sư vừa mát, đáng giá kết giao, ngày sau có lẽ cũng có chuyện cần trợ giúp.

Cũng không nghĩ tới Long đại sư có tính cách như thế, không muốn chiếm tiện nghi của người khác.

Nhưng cũng từ điểm này có thể nhìn ra, mình không uống phí gọi y.

Liên lạc xong, Trần Hạo dùng sức nhắc xương rồng lên, mang về Đạo quan.

- Thế mà bị người giải khai phong cấm, chắc chắn, thật muốn nấu canh sao?

A Mịch La lại chui ra, tỏ vẻ sợ hãi thán phục.

Trần Hạo nói:

- Không thể ư?

A Mịch La nói:

- Rõ ràng có thể đi tìm kiếm đồ vật tốt hơn, lại nhớ thương tới thứ phổ thông này, tư duy của nhân tộc, thật là không có cách nào giải thích.

Trần Hạo phản bác:

- Đó là bởi vì người không biết, Hoa Hạ ta còn có một cái tên riêng, đó chính là nước ham ăn.

Nói đến chỗ này, Trần Hạo cười hắc hắc:

- Nói đến, Tu La các người sát sinh không nháy mắt, đây không tính là bản lãnh gì, nếu như là người của Hoa Hạ đi tới U Minh, chúng ta có thể ăn sạch sẽ U Minh, cái gì Cửu U Kỳ Lân, Đế Thích thần thú, chỉ cần có biện pháp đối phó, toàn bộ đều thành đồ ăn hết.

A Mịch La:

- ...

Cười đắc ý, Trần Hạo hỏi:

- Đúng rồi, linh vật mà người cần để trưởng thành, cái xương rồng này có được tính không?

A Mịch La nói:

- Ta cần chính là chủng loại thiên tài địa bảo, thai nghén ra linh tính kia, xương rồng này cho dù có thể nấu canh, hiệu quả đối với ta cũng không lớn, nhưng có còn hơn không.

Trần Hạo có chút tiếc nuối.

Còn tưởng rằng có thể dùng, đến lúc đó trực tiếp để cho nàng lớn lên, hoàn thành nhiệm vụ, lại tiến đi, thích đến nơi nào thì đến, miễn cho giữ ở bên người làm một quả bom hẹn giờ, không chừng lúc nào đó liền tự bẫy chính mình.

- Vậy được rồi, đến lúc đó ta lưu lại cho người một phần, nhưng ta đoán chừng nơi này rất nhanh sẽ trở nên rất náo nhiệt, đều là người trong tu hành giới, người vẫn nên tránh né một chút, miễn cho bị xem thấu thân phận, đến lúc đó rước lấy phiền phức sẽ không tốt.

Trần Hạo nói.

A Mịch La nói:

- Sợ cái gì, chọc ta liền...

- Người ít khỏe khoắn đi, người bây giờ còn chưa có tư cách để kiêu căng, nếu để cho toàn bộ tu hành giới thảo phạt người, người chính là một bàn đồ ăn, còn giết cái cọng lông.

Trần Hạo trực tiếp đánh gãy A Mịch La.

A Mịch La nhìn Trần Hạo chăm chăm.

Trần Hạo nói:

- Nhìn ta cũng vô dụng, người phải nhớ kỹ, người đến nhân gian là vì tìm thần tử, không phải tới khoe tài, đầu óc khác với cơ bắp, động một chút liền giết người, người cho rằng người là Vịnh Đồng La lão đại à?

A Mịch La:

- ...

- Còn không phục? Được rồi, ta nói đến thế thôi, tự người suy nghĩ đi.

Trần Hạo nói xong, quay người đi ra.

A Mịch La nhìn theo bóng lưng Trần Hạo, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng hừ một cái.

Về sau, cũng không lâu lắm, hai đạo khí tức liền tới gần Tam Thủy Quan.

Mấy con linh vật được Trần Hạo phân phó, cảnh giác tứ phương báo cáo tin tức.

Người đến, một người là Vu Sơn thần nữ, còn có một người là Tam Vị đạo trưởng.

Trần Hạo cũng không kinh ngạc.

Cả hai người này đều là hàng xóm, Long Uy bộc phát, Tam Vị đạo trưởng và Vu Sơn thần nữ tuyệt đối phát hiện ra đầu tiên.

Không bao lâu sau, Tam Vị đạo trưởng và Vu Sơn thần nữ liền xuất hiện ở Tam Thủy Quan.

Vu Sơn thần nữ ở trạng thái chân thân, chính là một con kim tiền măng, thân thể khỏe mạnh, kim tiền trải rộng, nhìn rất xinh đẹp.

Tam Vị đạo trưởng tựa hồ nhận biết Vu Sơn thần nữ, cũng không kinh ngạc, sau khi tiến vào đạo quan, cùng Trần Hạo hàn huyên, còn mang đến cho Triệu Linh Xảo một chút thuốc trị thương, hỏi thăm tình huống khôi phục của Triệu Linh Xảo.

Nhìn một người một yêu rõ ràng có lời muốn nói, nhưng không nói, ngược lại tận lực kéo ra chút chuyện lông gà vỏ tỏi, Trần Hạo cười nói:

- Hai vị đạo hữu, các ngươi cũng không cần che che lấp lấp, Long Uy lúc trước, các ngươi chắc hẳn cảm nhận được đi.

Tam Vị đạo trưởng cười nói:

- Đê đạo hữu chê cười, không sai, lão đạo chính là vì cái này mà đến, không biết tình huống là như thế nào?

Vu Sơn thần nữ cũng nhìn về phía Trần Hạo, mắt đầy hiếu kì.

Trần Hạo nói:

- Cũng không phải đại sự gì, chính là xương rồng mà gần đây khiến tu hành giới náo động, ta ngoài ý muốn thu hoạch được, phá vỡ phong cấm, cho nên phát ra Long Uy mà thôi.

- Xương rồng? Chính là tín vật tới bí cảnh Thủy Tinh Cung kia?

Tam Vị đạo trưởng chấn kinh hỏi.

Trần Hạo gật đầu:

- Chính là cái này, nhưng ta cũng không có ý định đi tìm Thủy Tinh Cung, quá phiền toái, cho nên đã liên lạc tiền bối Đạo môn, chuẩn bị cùng Đạo môn còn có Ban Ngành Liên Quan giao dịch, miễn cho Tam Thủy Quan của ta bị người nhớ thương, ngày đêm bất an.

Tam Vị đạo trưởng im lặng.

Vị Trần đạo hữu này không chỉ có thần thông mạnh, tâm cảnh cũng rất sâu, đối mặt với dụ hoặc mà không lấy, hiểu được đạo lý bo bo giữ mình.

- Nhưng mà, xương rồng có thể giao dịch, nhưng trước khi giao dịch, ta muốn hàm một nồi canh xương rồng nếm thử, hai vị đạo hữu đều là hàng xóm của Tam Thủy Quan ta, ngày sau còn làm bạn lâu dài, cho nên có chỗ tốt, ta cũng không có ý định độc chiếm, có thể mời hai vị thêm một phần. Chỉ là hai vị đạo hữu, canh xương rồng này cũng không phải ai cũng có thể uống, các người có thể bỏ ra cái gì?

Trần Hạo thẳng thắn.

Tam Vị đạo trưởng trừng to mắt:

- Người muốn hãm xương rồng?

Vu Sơn thần nữ cũng kinh hãi nói:

- Người làm sao dám hãm xương rồng?

Trần Hạo tức giận:

- Vì sao không dám? Đều là xương cốt, chẳng lẽ còn muốn trong lòng có kính sợ, xem như tổ tông mà cung phụng? Không cần nói nhảm, chỉ hỏi các người có muốn uống canh hay không?

- Muốn!

Cơ hồ là trăm miệng một lời, Tam Vị đạo trưởng và Vu Sơn thần nữ đồng thanh trả lời.

Trần Hạo giễu giễu nói:

- Miệng rất thành thật, nhưng mà hai vị đạo hữu, có mua có bán, công bằng giao dịch, ăn cơm đều phải trả tiền, các người có thể bỏ ra cái gì?

Tam Vị đạo trưởng chần chờ.

Vu Sơn thần nữ lại không chút do dự nói:

- Trần đạo hữu, ta nguyện ý dâng lên thần nữ nhập mộng pháp mà ta tu luyện, hơn nữa lại thêm linh tinh do ta thu thập sơn tuyền linh khí mấy chục năm luyện chế mà thành.

Nói đến chỗ này, Vu Sơn thần nữ dừng một chút, tiếp tục nói:

- Lại tặng thêm ba việc bên trong phạm vi năng lực của ta, với điều kiện không tổn hại tu hành của ta.

Trần Hạo nói:

- Thành giao, tính người một phần.

Vu Sơn thân nữ đại hi:

- Đa tạ đạo hữu.

Nhìn Vu Sơn thân nữ bỏ ra giá cao như thế để thu hoạch một lần cơ hội uống canh, khóe miệng của Tam Vị đạo trưởng giật một cái.

Mặc dù biết dạng này, có lẽ vẫn là Vu Sơn thân nữ chiếm tiện nghi, dù sao nó là loài rắn, uống canh xương rồng đối với tu hành của nó có chỗ tốt không có gì sánh kịp.

Thế nhưng mà để cho một lão đầu tử như mình tốn hao một cái giá to lớn chỉ để uống một ngụm canh, Tam Vị đạo trưởng thực tình không nỡ.

Nhưng mà cơ duyên trước mắt, thật muốn bỏ qua, sợ đến chết đều sẽ hối hận.

Nhìn ánh mắt của Trần Hạo, Tam Vị đạo trưởng cắn răng nói:

- Trần đạo hữu, ta nguyện ý dâng lên Hồ Cốt Đan mà Linh Đan Môn ta trân tàng hai trăm năm, mặt khác Linh Đan Môn ta vui lòng vì Tam Thủy Quan luyện đan ba mươi năm, chỉ cầu đạo hữu đáp ứng, cho đệ tử của ta một phần.

Chương 389: Đại Lão Tự Tập

- Tam Vị đạo hữu không muốn uống sao?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Tam Vị đạo trưởng.

Tam Vị đạo trưởng cười khỏ nói:

- Tôi đã lớn tuổi rồi, tuổi thọ còn không nhiều, cho dù uống canh xương rồng lại có thể như thế nào? Cuối cùng cũng sẽ chết. Còn không bằng để cho đệ tử kia của tôi, như thế coi như đi gặp liệt đại tổ sư, tôi cũng có thể nhắm mắt.

Trần Hạo nổi lòng tôn kính, nhìn Tam Vị đạo trưởng nói:

- Điều kiện của ông tôi đáp ứng, cũng có thể thêm một phần, Tam Vị đạo trưởng cũng coi như có một phần.”

Tam Vị đạo trưởng kinh ngạc nói:

- Trần đạo hữu, cái này...

Trần Hạo cười nói:

- Đạo hữu đồng ý vì Tam Thủy Quan tôi luyện đan ba mươi năm, tuổi ông lớn như thế, còn có thể luyện mấy năm? Trình độ của đệ tử kia của ông khẳng định có chênh lệch rất lớn, lúc nào có thể bằng còn không nói chính xác được, cho nên vì ba mươi năm này, đạo hữu cũng không thể buông tay mặc kệ như vậy được.

Trong lòng Tam Vị đạo trưởng trăm vị hỗn hợp, sau một lúc lâu im lặng, mới chấp tay thi lễ với Trần Hạo.

Đạt thành giao dịch, Tam Vị đạo trưởng và Vu Sơn thần nữ liền rời đi.

Cơ duyên trước mắt, hai vị đồng đạo không thể không coi trọng.

Chờ đến ban đêm, có sáu chiếc xe đi tới bên ngoài Tam Thủy Quan.

Trần Hạo nhận được điện thoại thông báo của Cổ Đạo Toàn, mang theo mấy linh vật ra bên ngoài đạo quan nghênh đón.

Lúc nhìn thấy mấy chiếc xe kia, Trần Hạo liền cảm giác được bên trong xe có hơn mười đạo khí tức pháp lực cường đại, mỗi một người đều mạnh hơn mình rất nhiều.

Âm thầm sợ hãi thán phục nội tình của Đạo Môn, cho dù bây giờ là thời đại mạt pháp, cũng có một vài cường giả có thể chống lên mặt mũi của Đạo gia.

Chờ cho xe ngừng lại, Trần Hạo liền đi qua.

Trên xe đi xuống mười mấy người, không phải lão đạo sĩ thì chính là lão giả mặc trường sam, còn có một ni cô, hai lão hòa thượng.

Ni cô hòa thượng này, còn mạnh hơn hai người hấn nhìn thấy ở bên ngoài Liên Hoa Tự rất nhiều. Phật quang trên người bọn họ cơ hồ ngưng tụ thành hình tròn, hoàn toàn không phải Phật quang mà Tâm Tuệ sư thái và Bán Nguyệt đại sư phát ra có thể so sánh, hiển nhiên là Phật môn đại lão chân chính.

Sau khi nhìn thấy Trần Hạo, những lão nhân này từng người dò xét hấn, trong ánh mắt không che giấu ngạc nhiên và tán thưởng.

Cũng có mấy người nhìn về phía bọn linh vật, ánh mắt lưu động, như có điều suy nghĩ.

- Ha ha, Trần đạo hữu, lâu rồi mới gặp lại, đạo hạnh tinh tiến không ít a!

Trong đám người, Cổ Đạo Toàn đi ra, vừa cười vừa nói.

Giờ phút này Trần Hạo cũng không tận lực ẩn tàng tu vi nữa, khí tức gần bốn mươi năm pháp lực, mặc dù so ra kém người đến, nhưng cũng chỉ kém mấy bậc thôi, nếu kể cả thần thông, Trần Hạo đã đủ để xâm nhập vào cái vòng tròn này.

Trần Hạo cười nói:

- Cổ tiên bối quá khen, văn bối có thể được chư vị tiên bối đại giá quang lâm, cảm giác rất vinh hạnh, bên ngoài gió lớn, mời chư vị tiên bối vào bên trong nói chuyện.

Một đám các đại lão cũng không khách sáo, đồng thời tiến vào đạo quan.

Bên trong cũng đã sớm chuẩn bị chỗ ngồi, sau đó Triệu Linh Xảo dâng lên nước trà.

Cổ Đạo Toàn rất nhiệt tình lôi kéo Trần Hạo, giới thiệu cho hắn mấy người đến.

Sau một vòng giới thiệu, Trần Hạo cuối cùng cũng làm quen với chư vị đại lão.

Võ Đang nội tông trưởng lão Thanh Tiêu đạo trưởng, Côn Ngô Cung Động Minh đạo trưởng, Tử Dương Môn Trọng Thủy đạo trưởng, Ngũ Đài Sơn Hành Kiến đại sư, Thủy Nguyệt Am Diệu Âm sư thái, Nam Vô Phái Chu đạo trưởng, Kim Đan Phái Ngọc Tuyên đạo trưởng, tổng bộ Ban Ngành Liên Quan bộ phó Triệu Bắc Huyền...

Từ trong cuộc giới thiệu này, Trần Hạo biết được, những đại lão này nếu không phải đứng đầu một phái, chính là trụ cột của các phái.

Sau khi hàn huyên, Cổ Đạo Toàn chủ động hỏi:

- Trần đạo hữu, xương rồng kia cậu đạt được như thế nào?

Nghe vậy trong lòng Trần Hạo hơi động.

Trong điện thoại, hắn đã sớm cùng Cổ Đạo Toàn nói qua, mà bây giờ Cổ Đạo Toàn lại hỏi lại, hiển nhiên có ẩn tình.

Nhìn thoáng qua cái đại lão khác, quả nhiên, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Trần Hạo cười nói:

- Nói đến cũng là trùng hợp, đạt được vé mời của Hắc Thị, vốn định tới kiến thức một chút, ai ngờ gặp phải đấu pháp, tôi không thích đấu tranh, liền tránh đi. Nhưng lại gặp mấy vị đạo hữu Ban Ngành Liên Quan truy kích một tên đồng đạo, tranh đoạt xương rồng, tôi có lòng tốt khuyên bảo, đồng thời tại chỗ bóp nát xương rồng. Vốn cho rằng là giả, ai ngờ cái xương rồng này có huyền diệu khác, bị hạ phong cấm, sau khi trở về, vị đạo hữu Bạch Lộ này của tôi lấy lực lượng giao long huyết mạch của mình phá vỡ phong cấm, lúc này mới phát hiện ra là xương chân long.

Một đám đại lão nghe vậy, ánh mắt nhìn Trần Hạo càng phát ra kỳ dị.

Tu hành đến cảnh giới này của bọn hắn, cũng sẽ không sợ hãi thán phục cái gì, cảm thán cái gì, mà là từ bên trong hiện tượng nhìn thấy bản chất.

Vị Trần đạo hữu này, không có sư môn truyền thừa dạy bảo, một mình tu hành Nhập Đạo, tuổi còn trẻ liền có đạo hạnh cao như thế, đồng thời khí tức rất thuần khiết, là Đạo Môn chính thống, hiển nhiên cũng không phải là cưỡng đoạt hoặc là dùng bòn mìn tà pháp thu hoạch được, đây chính là thiên phú.

Đại đạo tu hành, thiên phú, truyền thừa, cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được.

Trần Hạo có đầy đủ thiên phú, lại có đầy đủ cơ duyên, dù không có sư môn truyền thừa, tiền đồ tương lai cũng không thể

đo đếm được, loại tình huống này để trong lòng bọn họ hiện ra rất nhiều suy nghĩ.

Cổ Đạo Toàn sợ hãi than nói:

- Đạo hữu có cơ duyên thật tốt.

Trần Hạo cười nói:

- Chỉ là trùng hợp thôi.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Trùng hợp chính là cơ duyên, người trong giới tu hành, có bao nhiêu tu sĩ kỳ vọng trùng hợp mà không gặp được.

Trần Hạo im lặng.

Khiêm tốn quá nhiều chính là kiêu ngạo, trước mắt vẫn là ít khiêm tốn đi một chút thì tốt hơn.

- Nhưng đạo hữu này, tôi có một chuyện muốn nói, không biết cậu có ý nghĩ gì.

Cổ Đạo Toàn nhất chuyên, mở miệng nói ra.

Trần Hạo nói:

- Mời Cổ tiên bối nói.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Là như vậy, trước khi đến, chư vị đạo hữu Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan cùng tôi thương nghị qua, đạo hữu cơ duyên thâm hậu, xương đầu rồng bị cậu đoạt được, nói không chừng là thiên mệnh, nếu như có thể, Đạo Môn, Ban Ngành Liên Quan có thể phối hợp với cậu cùng một chỗ tìm kiếm bí cảnh Thủy Tinh Cung kia, nếu có thu hoạch, có thể tùy cậu tuyển chọn một bộ phận.

Trần Hạo sững sờ.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Không đúng, lựa chọn một bộ phận, cũng không phải là nói tới Chân Long Châu, Chân Long Châu bên trong Thủy Tinh Cung bí cảnh sợ là món đồ tốt nhất, Đạo Môn cùng Ban Ngành Liên Quan chắc chắn sẽ không để cho mình lấy đi.

Nếu như vậy, đó chính là lợi dụng, sợ rằng Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan đã xem mình là khí vận chi tử đi, người khác cầu không được, mình tùy tiện nhặt được, nói không chừng để cho mình đi tìm, càng dễ dàng tìm tới Thủy Tinh Cung kia. Đến lúc đó bọn họ liền có thể ngồi mát ăn bát vàng!

Ha ha, thật sự là biện pháp tốt.

Trần Hạo quả quyết nói:

- Cổ tiên bối, thế thì thôi đi, tôi chỉ là tân sinh Đạo Môn, không dám hi vọng xa vời quá nhiều, vẫn là giao dịch xương rồng cho chư vị tiên bối thì tốt hơn.

- Trần đạo hữu, Thủy Tinh Cung này bí bảo vô số, nếu như cậu thu hoạch được một bộ phận, ngày sau tu hành càng thêm thuận tiện, có sao không làm?

Một lão đạo sĩ mở miệng nói.

Trần Hạo nhìn về phía y, chính là Kim Đan Phái Ngọc Tuyên đạo trưởng vừa mở miệng.

Trần Hạo cười nói:

- Tu hành đúng là cần vô số tài nguyên, nhưng tu hành càng đặt nặng đạo tâm, tâm tôi không có truy cầu gì, biết thỏa mãn thì vui vẻ, cần gì phải cưỡng cầu?

Ngọc Tuyên đạo trưởng ghen lời.

Cổ Đạo Toàn cười nói:

- Chư vị đạo hữu, tôi cũng đã sớm nói, Trần đạo hữu mặc dù trẻ tuổi, nhưng đạo tâm lại bất phàm, các người không tin, bây

giờ thấy chưa, chuyện này dừng ở đây đi.

Nói xong, Cổ Đạo Toàn nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Đạo hữu đã không muốn, vậy liền lựa chọn giao dịch, tôi đã cùng với chư vị đạo hữu nói xong, Trần đạo hữu có thể giữ xương rồng ba ngày, ba ngày sau, Đạo Môn tới lấy, việc này không còn liên quan gì tới đạo hữu nữa.

Chương 390: Nảy Canh

Ba ngày!

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Cổ Đạo Toàn.

Sắc mặt Cổ Đạo Toàn thản nhiên, lộ ra vẻ bình tĩnh.

Im lặng một lát, Trần Hạo nói:

- Được, vậy liền ba ngày.

Cổ Đạo Toàn cười, nhìn về phía đám đại lão Đạo Môn:

- Trần đạo hữu đã đồng ý, vậy chuyện này quyết định như vậy đi, chớ vị đạo hữu, không tiễn.

Một đám đại lão cười cười, cũng không nhiều lời, sau khi hàn huyên với Trần Hạo một chút nữa, liền rời khỏi Đạo quan.

Bọn người vừa mới đi, Cổ Đạo Toàn liền nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Đạo hữu, chuyện này tôi không thông qua sự đồng ý của cậu liền xử lý như vậy, cậu có để bụng không?

Trần Hạo cười nói:

- Cổ tiên bối nói đùa, nguyên bản long cốt bại lộ, tôi liền không nghĩ tới có thể lưu lại, ngại vì tôi mà nghĩ cách hỗ trợ, tôi cảm kích còn không kịp ấy chứ, tại sao có thể để bụng được.

Cổ Đạo Toàn lắc đầu nói:

- Tôi không làm gì nhiều, bọn họ chủ yếu vẫn là nể mặt cậu, dù sao đạo hữu có thiên phú, có cơ duyên, tương thành tựu không thể đoán trước, Đạo Môn rất cần cậu trưởng thành.

Chẳng qua theo trước mắt mà nói, long cốt này đối với cậu là họa chứ không phải phúc, giao cho Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan xử lý, cũng là thỏa đáng.

Trần Hạo nói:

- Vậy những tiền bối này biết tôi muốn nấu canh long cốt không?

Cổ Đạo Toàn cười hắc hắc nói:

- Chuyện này đương nhiên không thể nói, nếu không thì đừng nói ba ngày, một ngày bọn họ đều không cho phép, tôi nói với bọn họ nói là đạo hữu muốn mượn dùng long cốt cảm ngộ tu hành, yêu cầu này không quá phận, bọn họ không có cách nào cự tuyệt.

Trần Hạo:

- ...

- Được, thời gian của chúng ta không nhiều, tranh thủ nấu canh mới là việc quan trọng, vì món canh long cốt này, ngay cả Hỏa Nguyên Đan Đỉnh tôi cũng mang đến rồi.

Cổ Đạo Toàn có chút hưng phấn nói.

Làm đồ ăn cả một đời, cho tới bây giờ chưa nấu qua long cốt, đây tuyệt đối là một lần thử nghiệm khó được.

Sau đó, Cổ Đạo Toàn liền đi nhìn long cốt một chút.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Cổ Đạo Toàn liền kinh thán không thôi, sau đó gõ gõ đập đập, suy nghĩ biện pháp nấu luyện.

Sau khi nghiên cứu, Cổ Đạo Toàn sợ hãi than nói:

- Quả nhiên không hổ là xương chân long, miếng xương cốt này rất cứng rắn, pháp khí khó có thể thương tổn nó, nếu như là người bình thường, đừng nói ba ngày, chính là ba tháng, ba năm, cũng đừng hòng nấu ra một chút đồ vật.

Nói xong, Cổ Đạo Toàn từ trong hành trang tùy thân lấy ra một cái đỉnh đồng lớn cỡ năm đấm.

Một đạo pháp quang gia trì, đỉnh đồng bay múa ra, nhanh chóng biến lớn, sau khi hạ xuống, liền hóa thành một cái đỉnh lớn cao cỡ một người bình thường.

Lúc này Cổ Đạo Toàn mới mở miệng nói:

- Muốn nấu luyện long cốt, liền phải dùng đan đỉnh, lại tăng thêm pháp lực thôi hỏa rèn luyện, đáng tiếc tôi không biết Tam Vị Chân Hỏa, nếu không lấy Tam Vị Chân Hỏa rèn luyện phía dưới, không cần ba ngày, liền có thể nấu luyện miếng long cốt này tan ra, luyện chế ra cao long cốt, đó mới là vô thượng tuyệt phẩm.

Trần Hạo gượng cười:

- Đừng làm thế, nếu như long cốt bị phế đi, tôi cũng không bỏ ra nổi cái khác, như thế nào bàn giao lại.

Cổ Đạo Toàn cười ha ha một tiếng:

- Được rồi đạo hữu, cậu đi chuẩn bị nước đi, càng nhiều càng tốt, năm đó tôi từng chiếm được một miếng yêu cốt trăm năm, suy nghĩ ra một phương thuốc, có thể hấp thu tinh hoa của yêu cốt, mặc dù long cốt so mạnh hơn yêu cốt nhiều, nhưng cũng chỉ cần tăng lượng lên, hẳn là có thể hấp thu một phần cốt tủy Long khí trong đó, thế nhưng lại cần rất nhiều nước.

Trần Hạo vội vàng đáp ứng, để cho Tống Kính Lư đi thông báo một đám quý đồng đến giúp đỡ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đạo quan đều náo nhiệt lên.

Bạch Lộ mang theo mèo mun, gà ngọc, lam hồ điệp cảnh giới tứ phương, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tổng Kính Lu, đám thanh niên mặc quần áo chơi bóng, nhóm quý đồng thì xách thùng bung bồn, từ trong hẻm núi Vu Sơn lấy nước.

Nhìn thấy gia đình nhà Trần Hạo, Cổ Đạo Toàn cũng có chút kinh ngạc.

Nếu không phải yêu thì chính là quý, người bình thường duy nhất đúng là một người bình thường, vị đạo hữu này, thật đúng là một mình một đạo.

Nhưng Cổ Đạo Toàn cũng không nói gì thêm.

Hiện tại tu vi Trần Hạo thuần khiết ông có thể nhìn ra, đây là một người có ý tưởng có đạo tâm, chỉ cần không quên truy cầu đại đạo, việc nhỏ không đáng kể, không cần để ý.

Rất nhanh, nước suối đã rót đầy đan đỉnh, Cổ Đạo Toàn bỏ long cốt vào, sau đó lấy ra mấy chiếc bình, không ngừng đổ vào bên trong đỉnh một chút đồ vật thoát nhìn như là gia vị.

Về sau, Cổ Đạo Toàn đánh một đạo pháp quyết vào bên trên đan đỉnh, đan đỉnh vù vù một tiếng, dưới đáy xuất hiện ánh lửa.

Cơ hồ không đến một phút, nước bên trong đan đỉnh liền sôi trào. Màu nước cũng thay đổi thành màu lam. Sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được không ngừng hạ xuống.

Trần Hạo vội vàng bảo đám quý đồng tiếp tục đổ nước, sau đó từng nhóm đi lấy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nước rót vào bên trong đan đỉnh đã không biết có bao nhiêu, màu lam kia cũng từ từ ít đi rồi biến mất, một lần nữa trở nên thanh tịnh.

Thấy cảnh này, Cổ Đạo Toàn thở dài một hơi, cười nói:

- Toa thuốc này coi như hữu hiệu, hiện tại liền phải chờ long cốt nấu ra cốt tủy Long khí, liền tiến hành bước điều chế thứ hai.

Trần Hạo sợ hãi than nói:

- Cổ tiên bồi quả nhiên lợi hại, nếu là không có ngài, tôi cũng không có biện pháp gì đối với cái long cốt này.

- Ha ha, tôi cũng chỉ là đặc biệt thích một đạo này, hơi có tâm đắc mà thôi, nhưng Trần đạo hữu, cậu thật không có ý định đi tìm Thủy Tinh Cung? Lấy cơ duyên mà cậu đã thu hoạch long cốt, có lẽ thật có cơ hội tìm tới bí cảnh, đến lúc đó Tiên Thiên cảnh giới liền có mấy phần chắc chắn.

Cổ Đạo Toàn hỏi.

Trần Hạo không trả lời mà hỏi lại:

- Cổ tiên bồi, tôi đối với bí cảnh Thủy Tinh Cung cũng chỉ là biết tên mà thôi, ngài biết được bao nhiêu?

Cổ Đạo Toàn nói:

- Nói đến cái bí cảnh này, có quan hệ với đương triều tiền tu Đạo Môn kỳ nhân Lưu Bá Ôn trăm Long Mạch mấy trăm năm trước. Năm đó Lưu Bá Ôn phát hiện một chỗ Long Mạch có xung đột với long khí đương triều, vì ngăn ngừa nó làm hỏng long khí đương triều, ảnh hưởng tới bản thân tu hành, liền thi pháp chặt đứt Long Mạch. Nhưng mà một trăm này liền gây ra phiền toái, một con Hoàng Long ẩn bên trong Long Mạch kia mượn nhờ long khí để tu luyện, bị Lưu Bá Ôn phá hư Long Mạch, Hoàng Long giận dữ tới chiến, kết quả không địch lại, bị chém rụng đầu, long thân lại cưỡi mây mà đi. Sau đó có người suy tính ra Thủy Tinh Cung bí cảnh, muốn giành về, đáng tiếc Thủy Tinh Cung bí cảnh khó xác định vị trí, nếu muốn tìm được, liền nhất định phải mượn nhờ xương đầu Hoàng Long. Không lâu sau đó, Đông Hải liền bạo phát một

trận đấu pháp đại quy mô, người trong giới tu hành vẫn lạc vô số, mà xương đầu Hoàng Long cũng biến mất không còn tăm tích, cho đến lần này mới bị Thái Nhất Tông ngoài ý muốn lấy được.

Trần Hạo cười nói:

- Nói cách khác, mấy trăm năm qua, Thủy Tinh Cung bí cảnh đến cùng là dạng gì, bên trong có cái gì, căn bản không có ai biết được đúng không? Vậy cái gọi là Chân Long Châu kia, sợ cũng chỉ là do tiên nhân truyền lại.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Không có lửa thì sao có khói, chưa hẳn là không nguyên nhân, chí ít cái long cốt này là thật, bí cảnh khẳng định là có.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Coi như nó là thật thì sao, Đạo Môn hiện tại, Ban Ngành Liên Quan, thậm chí tà ma ngoại đạo đều để mắt tới, tôi không cảm thấy mình có năng lực đạt được thứ mình muốn ở trong nhiều thế lực như vậy, nói không chừng còn có khả năng góp cái mạng nhỏ vào, nếu là như vậy, không bằng uống bát canh long cốt, ở nhà đắc ý tu hành, đại đạo chưa hẳn đã vô vọng.

Cổ Đạo Toàn không phản bác được.

Trần Hạo cười nói:

- Hảo tâm của Cổ tiên bối, vẫn bối hiểu rõ, lần này giúp tôi làm giao dịch, đoán chừng cũng hao phí không ít thể diện, vẫn bối vô cùng cảm kích. Nhưng mà Cổ tiên bối cũng không cần vì tôi mà hao tâm nhiều, con đường tu hành này, tự tôi đã có ý nghĩ, yêu cầu với ngoại vật cũng không nhiều, Thủy Tinh Cung bí cảnh kia vẫn nên để cho những đồng đạo cần gấp đi.

Chương 391: Canh Thành

Nghe thấy Trần Hạo nói như vậy, Cổ Đạo Toàn sợ hãi than thở.

Vị đạo hữu thật sự là không giống bất kỳ một người tu hành nào mà ông biết.

Đôi mắt với sự hấp dẫn của bí cảnh, thậm chí có thể nói đã có được tín vật, vô cùng có khả năng tìm được bí cảnh, trong những đồng đạo mà ông nhận biết, không có bất kỳ một ai sẽ không động tâm.

Dù sao con đường tu hành nhiều tai nạn, càng có rất nhiều bình cảnh, cấu tạo thành từng đạo rãnh trời, ngăn trở người tu hành mạnh lên.

Nếu có cơ hội tìm được nhiều tư nguyên hơn, bảo vật tốt hơn, có ai không muốn chứ?

Xem ra vị đạo hữu này có thể có thành tựu như hiện tại, cũng không phải là không có nguyên nhân, chỉ cần xét tới loại tâm tính này, liền đã vượt qua rất nhiều tu sĩ.

Trần Hạo không muốn, Cổ Đạo Toàn cũng sẽ không nói nữa, chuyên tâm bắt đầu quan sát cự đỉnh.

Một đêm không xảy ra việc gì, giữa trưa ngày hôm sau, sư đồ Tam Vị đạo trưởng, Vu Sơn thần nữ, ba người một nhà Long đại sư lần lượt đến.

Trần Hạo giới thiệu bọn họ cho Cổ Đạo Toàn.

Ngoại trừ Vu Sơn thần nữ lần thứ nhất gặp mặt, Tam Vị đạo trưởng và Long đại sư đều đã nghe danh Cổ Đạo Toàn đã lâu, vô cùng tôn kính.

Cổ Đạo Toàn cũng không làm cao, cười ha hả đáp lại.

Sau khi hàn huyên, Long đại sư nhin không được nói:

- Trần đạo hữu, canh long cốt này của cậu cần phối liệu đi, tôi mang theo đồ vật tốt.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca, anh mang theo cái gì? Chẳng lẽ lại là nguyệt lộ?

Long đại sư đắc ý nói:

- Là nguyệt lộ, nhưng không là nguyệt lộ bình thường, là Đế Lưu Tương.

- Đế Lưu Tương!?

Tam Vị đạo trưởng nghe vậy, kinh hô một tiếng.

Trong mắt Vu Sơn thần nữ cũng nổi lên ánh sáng.

Liên Cổ Đạo Toàn đều ngạc nhiên nhìn về phía Long đại sư.

Long đại sư khiêm tốn nói:

- Chư vị đạo hữu cũng không cần ngạc nhiên, kỳ thật nói là Đế Lưu Tương cũng không đúng, so với Đế Lưu Tương chân chính, cái này của tôi còn kém một chút, là hơn một trăm năm tam tinh tụ hợp, lúc thiên tượng nguyệt dẫn triều tịch, sư môn tiên bối của tôi mượn dùng địa mạch long khí bày trận, lấy linh bàn pháp khí ngưng tụ mà thành, loại hậu thiên chi vật này, không thể đánh đồng với tiên thiên Đế Lưu Tương được.

Cổ Đạo Toàn tán thán nói:

- Vậy cũng rất lợi hại rồi, Khuyết Nguyệt Môn có phong cách thiên tinh định vị riêng, Minh Nguyệt điểm huyết chi pháp, vẫn luôn được giới tu hành tán thưởng, không nghĩ tới trường bối quý môn thế mà còn có loại thủ đoạn này nữa, có thể mượn tinh tượng trên trời, ngưng tụ ra Đế Lưu Tương.

Long đại sư thở dài nói:

- Cổ tiên bối quá khen, nói đúng ra đây chính là đánh cắp, lén trộm của ông trời. Mặc dù sư môn trưởng bối của tôi thành công, nhưng cũng vì thế mà bị trời phạt, qua nhiều năm như vậy, sư môn của tôi một mực bị tiêu hao, bây giờ cũng chỉ còn lại một chút như thế.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Một chút cũng đã đủ rồi, canh long cốt hung mãnh, cần vật ôn hòa trung hoà lại, tôi còn đang cân nhắc nên điều chế như thế nào đây, Đế Lưu Tương này của Long đạo hữu tới rất kịp thời.

Long đại sư cười nói:

- Có thể sử dụng liền tốt, nếu không tôi cũng không có mặt mũi ăn uống chùa.

- Ha ha ha, Long ca lời này liền không đúng, hai anh em ta, còn cần so đo những thứ này sao, hôm nay anh uống canh của tôi, về sau tôi có việc cũng dễ tìm anh hỗ trợ.

Trần Hạo cười nói.

Long đại sư chân thành nói:

- Ân tình của đạo hữu, cho dù không có canh long cốt này, chuyện hỗ trợ tôi cũng sẽ không chối từ.

Long đại sư cung cấp thêm Đế Lưu Tương, Cổ Đạo Toàn liền bắt đầu điều phối dược vật trung hoà tinh khí của long cốt.

Vừa vặn Tam Vị đạo trưởng là đan đạo đại gia, tổng cộng lại, rất nhanh liền có phương án, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh một ngày liền đi qua.

Vào lúc khoảng bốn năm giờ rạng sáng ngày thứ hai, Trần Hạo đang tĩnh tọa, đột nhiên nghe được một tiếng vang.

Sau đó thanh âm vui mừng của Cổ Đạo Toàn vang lên:

- Tinh khí của long cốt bắt đầu chảy ra, nhanh, chuẩn bị được liệu kỹ càng.

Nghe được lời nói này, Trần Hạo liền vội vàng đứng lên, liền thấy Tam Vị đạo trưởng, vợ chồng Long đại sư, riêng phần mình cầm lên một chút đồ vật, khẩn trương chờ lệnh.

Nhìn về phía cái đỉnh lớn kia, Trần Hạo liền phát hiện phía trên long cốt thâm thấu ra một tia chất lỏng màu vàng kim nhạt, sau đó chậm rãi chảy xuống.

Chờ lúc chất lỏng rơi vào trong nước, khuếch tán ra, giống như là váng dầu trôi nổi.

Mắt Cổ Đạo Toàn sáng lên, tay nắm pháp quyết, đánh ra một đạo pháp quang bắn lên cái đỉnh lớn, cái đỉnh kia lập tức run rẩy một cái, long cốt bay ra.

Tam Vị đạo trưởng đã sớm chuẩn bị theo sát phía sau, ném đồ vật trong tay vào trong đỉnh, sau đó là vợ chồng Long đại sư.

Thân ảnh Trần Hạo vút qua bắt lấy long cốt, thu nhập vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Tất cả mọi người hoàn mỹ phối hợp hoàn thành một khâu này, Cổ Đạo Toàn lần nữa biến đổi pháp quyết, không chế đỉnh đồng, từng đạo linh quang trong tay không ngừng rơi vào bên trên cái đỉnh lớn kia.

Đỉnh lớn kêu vù vù không dứt, nguyên bản bọt nước sôi trào cũng thay đổi thành một cái vòng xoáy, nước bên trong không ngừng giảm bớt.

Rốt cục, chờ sau khi mực nước hạ xuống dưới đáy, đỉnh đồng đột nhiên an tĩnh lại, một loại linh quang bao trùm, lưu động không ngừng.

Cổ Đạo Toàn thở ra một hơi, mới một hồi như vậy, thế mà mồ hôi đã đầy đầu, khí tức trên thân cũng có chút bất ổn. Hiền nhiên thao tác trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi tiêu hao quá lớn.

- Được rồi, bây giờ chỉ cần chờ tinh khí của long cốt và dược liệu âm tính của Đế Lưu Tương phối hợp trung hoà lại, canh này coi như xong.

Cổ Đạo Toàn lau mồ hôi một cái cười nói.

Trần Hạo nói:

- Cổ tiên bối, món canh uống lần này thật là không dễ dàng, quá trình quá phiền toái.

Cổ Đạo Toàn nói:

- Trần đạo hữu liền thỏa mãn đi, chúng ta đây coi như là mưu lợi, mới có thể thu lấy một điểm tinh khí của long cốt, nếu như Trần đạo hữu tinh thông Tam Vị Chân Hỏa, vậy thì cái gì cũng không cần nói, trực tiếp cầm trong tay là có thể rèn luyện, cam đoan hiệu quả càng tốt hơn.

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên:

- Tam Vị Chân Hỏa dùng tốt như vậy sao?

Long đại sư cười nói:

- Trần đạo hữu, cái này còn phải hỏi sao, Tam Vị Chân Hỏa chính là đại thần thông của đạo gia, có đồ vật nào mà không thể đốt cháy, đừng nói long cốt, liền xem như xương cốt của thần tiên, đựng phải Tam Vị Chân Hỏa cũng phải quỳ.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Xem ra mình phải ưu tiên tu luyện Tam Vị Chân Hỏa rồi, nếu tu luyện thành công, đừng nói uy lực bao lớn, chí ít về sau muốn ăn cái gì cũng không cần phiền toái như vậy nữa.

Nhìn thấy biểu lộ của Trần Hạo, trong lòng của Long đại sư nhảy một cái, kinh ngạc hỏi:

- Trần đạo hữu, cậu đừng nói với tôi, cậu thật biết Tam Vị Chân Hỏa đấy?

Lời này vừa nói ra, Tam Vị đạo trưởng, Vu Sơn thần nữ, Cổ Đạo Toàn đều nhìn về phía Trần Hạo.

Đạo Môn bây giờ, loại đại thần thông Tam Vị Chân Hỏa này, không nói thất truyền, chỉ ít trước mắt người luyện thành, tuyệt đối là tìm không thấy một.

Trần Hạo cười nói:

- Đương nhiên là không biết, nếu không cần gì uống ngụm canh mà cần phải phiền phức như vậy.

Long đại sư tỏ vẻ kinh hãi nói:

- Tôi còn tưởng rằng cậu thật biết chứ, nếu là như thế, tôi thật phải ôm lấy đùi cậu không thả, coi như làm tiểu đệ cho cậu đều vui lòng.

Trần Hạo nhú lông mày lại, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Long đại sư nói:

- Lời ấy của Long ca là thật chứ? Nếu như tôi học xong Tam Vị Chân Hỏa, anh liền làm tiểu đệ cho tôi?

Long đại sư cười nói:

- Trần đạo hữu, lời này tôi thực sự dám nói, dù sao đại thần thông của Đạo gia không giống nhau, có vài thứ còn xung đột với nhau, cho dù tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, cũng chưa chắc có thể học được Tam Vị Chân Hỏa.

Trần Hạo chân thành nói:

- Vậy liền định như vậy đi, chờ tôi luyện thành Tam Vị Chân Hỏa, không cần anh làm tiểu đệ, đến Tam Thủy Quan

của tôi làm một tên trưởng lão đi.

Nụ cười của Long đại sư cứng đờ.

Cái gì gọi là... chờ cậu luyện thành?

Chương 392: Giao Dịch

Trước khi trời sáng, cự đỉnh triệt để khôi phục lại bình tĩnh, sau đó Cổ Đạo Toàn thi pháp lấy canh long cốt ra, đổ ra đầy một bát canh lớn.

Toàn bộ canh long cốt hiện ra màu vàng kim nhạt, thật giống như chất lỏng hoàng kim. Có mùi vị nhàn nhạt của xương.

Nhìn ánh mắt mong chờ của một đám người, Cổ Đạo Toàn mở miệng nói:

- Mặc dù tinh khí của long cốt đã được trung hòa, nhưng tinh khí vẫn còn rất mạnh, cho nên không thể lập tức uống hết, cần mỗi ngày một chút, chậm rãi hấp thu rèn luyện, tự nhiên có thể cải biến thể chất, tăng cường gân cốt, tăng tuổi thọ lên, chư vị đạo hữu đều là người Trần đạo hữu mời đến, liền để Trần đạo hữu phân phối đi.

Trần Hạo cười cười, cũng không chối từ, lấy ra mấy cái bát giấy dùng một lần, múc trước nửa chén, đưa cho Tam Vị đạo trưởng, mở miệng nói:

- Phần thứ nhất này liền cho đạo hữu, hi vọng hai môn phái của ngài và tôi ngày sau dắt tay cùng tiến.

Tam Vị đạo trưởng kích động tiếp nhận, tỏ vẻ chân thành nói:

- Đạo hữu yên tâm, lão đạo nói là làm, ngày sau Linh Đan Môn tùy ý đạo hữu điều động.

Trần Hạo sau đó lại múc nửa chén, nhìn về phía Vu Sơn thần nữ nói:

- Thần nữ đạo hữu, phần thứ hai này liền cho cô.

Vu Sơn thần nữ há miệng, Trần Hạo đưa tới nửa chén canh long cốt liền bị nó hút vào trong miệng, sau đó nói:

- Đại ân của đạo hữu, suốt đời khó quên, ba điều kiện, Vu Tú Tú đã nhớ kỹ, tùy thời chờ đợi đạo hữu kêu gọi.

Trần Hạo lại đổ nửa chén cho Long đại sư, cười nói:

- Long trưởng lão, một phần này cho anh.

Khóe miệng của Long đại sư giật một cái, chưa nhận lấy ngay, ngược lại hỏi:

- Trần đạo hữu, cậu xác định cậu có thể luyện thành Tam Vị Chân Hỏa?

Trần Hạo cười thần bí:

- Long ca rửa mắt mà đợi đi.

Mục Văn Thu vội vàng nhận lấy, tức giận:

- Trần đạo hữu để mắt ông, ông còn do dự, muốn tôi nói, Khuyết Nguyệt Môn truyền đến hiện tại, liền chỉ còn lại hai người chúng ta, con đường đã vô vọng. Ông bồi dưỡng tên vô ơn kia, đi nước ngoài xong tin tức cũng im bặt, đoán chừng sớm quên người sư phụ ông rồi. Hiện tại Duyệt Duyệt còn chưa Nhập Đạo, ngày sau làm sao tiếp nhận truyền thừa? Nếu như đi theo Trần đạo hữu, nói không chừng ngày sau Duyệt Duyệt càng có thành tựu, có gì cần cần nhắc nữa.

Long đại sư tức giận trợn nhìn vợ mình một chút.

Đàn bà thì biết cái gì, sư môn truyền thừa, tại sao có thể nói gãy liền gãy, như thế sau khi tôi chết, làm sao gắp liệt tổ liệt tông?

Nhưng lời này cũng không nên nói ở nơi này, y giữ yên lặng.

Trần Hạo cười cười, cũng không nói gì.

Nửa đường nhập đạo, trong lòng Trần Hạo không hề có phân biệt môn phái gì đó, đối với Long đại sư nhìn vừa mắt, nếu như có thể lôi kéo lại cùng một chỗ, tuyệt đối là một trợ giúp lớn.

Sau đó Trần Hạo không tiếp tục múc long cốt canh, mà nhìn về phía Cổ Đạo Toàn hỏi:

- Cổ tiên bối, ngài cần bao nhiêu long cốt canh cứ nói thẳng, cũng đừng khách khí với tôi, tôi còn trông cậy vào ngài ở sau lưng chỉ điểm thêm, che chở thêm một đoạn thời gian nữa.

Cổ Đạo Toàn cười nói:

- Ý tốt của Trần đạo hữu lão đạo xin ghi nhớ, nhưng cho tôi nửa chén liền đủ rồi, nhiều hơn cũng vô dụng.

Trần Hạo nói:

- Cổ tiên bối...

Cổ Đạo Toàn ngắt lời nói:

- Lão đạo tuyệt đối không phải nói ngoa, tinh khí của canh long cốt này rất hung mãnh, nửa chén đã đủ cho tôi sử dụng, dù sao lão đạo am hiểu phương pháp dưỡng sinh, đối với loại linh vật này, yêu cầu cũng không nhiều.

Trần Hạo đành phải gật đầu, múc cho Cổ Đạo Toàn nửa chén, sau đó thu thập hơn phân nửa canh long cốt còn lại.

Nhà mình một đám đồng bọn nhỏ không nóng nảy, về sau có thể chậm rãi uống, nhiều như vậy cơ mà, đã đủ dùng rất lâu.

Chia canh xong, Vu Sơn thần nữ và Tam Vị đạo trưởng hàn huyên vài câu, liền rời đi.

Long đại sư cũng mang theo vợ và con gái đi tới nơi nghỉ ngơi mà Trần Hạo đã sắp xếp, chuẩn bị để con gái phục dụng,

hộ pháp cho cô bé.

Đám người tản ra, Trần Hạo lại lấy xương đầu rồng ra, nói với Cổ Đạo Toàn:

- Mặc dù nói là lưu ba ngày, nhưng bây giờ canh làm xong, giữ lại cũng vô dụng, Cổ tiên bối thông báo Đạo Môn tới lấy đi.

Cổ Đạo Toàn gật đầu:

- Cũng tốt, đồ vật này dù sao quá nhiều người chú ý vào, để Đạo Môn mang đi sớm một chút, đối với đạo hữu cũng có chỗ tốt.

Sau đó Cổ Đạo Toàn điện thoại thông báo cho Đạo Môn.

Không đến nửa giờ sau, liền có mấy người tới, chính là Trọng Thủy đạo trưởng bên trong đám đại lão bãi phỏng lúc trước, Hành Kiến đại sư và Ban Ngành Liên Quan Triệu Bắc Huyền.

Trần Hạo im lặng.

Rất hiển nhiên, những người này cũng chưa rời đi, ở lại trong cổ thành để chờ.

Đến đây, mấy người sốt ruột, tôi cũng không cần, sớm làm giao dịch đi.

Có Cổ Đạo Toàn làm người trung gian, ba vị đại lão trực tiếp mang đến những vật dùng để giao dịch, theo thứ tự là đạo kinh trăm quyển, trăm bình đan dược các loại, mấy chục phần linh chủng, mấy loại phương pháp tu luyện và thần thông đầy đủ của Đạo Môn. Thậm chí còn có một cái thẻ ngân hàng, bên trong có chứa một tỷ.

Nhìn thấy thẻ ngân hàng, Trần Hạo dờ khóc dờ cười.

Mặc dù tiền không ít, nhưng mà ở bên trong những đồ vật này, sợ sẽ là thứ duy nhất không có giá trị đi.

Nhưng lập tức biến thành nhà giàu có một tỷ trong tài khoản, cảm giác rất không tệ, Trần Hạo nhận những vật giao dịch.

Mấy vị Đạo Môn đại lão sau khi nhìn thấy long cốt, cũng rất hài lòng.

Long cốt đã tới tay, bước tiếp theo nên là tìm kiếm Thủy Tinh Cung.

Không giống với trước kia, Đạo Môn hiện tại vô cùng đoàn kết, lại hợp tác với Ban Ngành Liên Quan, khả năng xảy ra bất trắc rất nhỏ, chỉ cần tìm được Thủy Tinh Cung, đó chính là một lần tiến bộ bay vọt của Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan, nói không chừng có thể giúp cho giới tu hành đang ngày càng tàn lụi khôi phục một chút nguyên khí.

Không nói chuyện lâu, mấy người trong Đạo Môn biết điều rời đi.

Dù sao bỏ ra cái giá để đổi long cốt, thật sự là không tương xứng lắm, bọn họ cũng có chút xấu hổ.

Chờ sau khi rời khỏi Tam Thủy Quan, Triệu Bắc Huyền liền mở miệng nói:

- Trọng Thủy đạo trưởng, muốn kiểm tra long cốt một chút hay không?

Trọng Thủy đạo trưởng cười nói:

- Triệu bộ trưởng, ông đây là không tin tưởng Cổ đạo hữu sao?

Triệu Bắc Huyền vội vàng nói:

- Làm sao lại như thế, Cổ đạo hữu là truyền nhân của người hộ đạo, mấy chục năm qua vì giới tu hành chạy đông chạy tây, cơ hồ đại bộ phận người tu hành đều nhận được ân huệ của ông ấy, phẩm hạnh rất cao, ai không tán thưởng. Long cốt là thật là giả, tôi cũng có thể nhìn ra. Tôi chỉ là muốn biết, long cốt này thật có thể xác định vị trí của Thủy Tinh Cung hay sao? Dù sao truyền thuyết đã cách mấy trăm năm rồi, khó phân biệt thật giả.

Trọng Thủy đạo trưởng gật đầu:

- Cũng đúng, vậy được rồi, tôi thi pháp thử một chút xem.

Nói xong, Trọng Thủy đạo trưởng buông long cốt xuống, tay nắm pháp quyết, nói lầm bầm, sau đó một chỉ điểm tại phía trên long cốt, pháp quang sáng lên.

- Câu linh!

Chú ngữ vừa ra, long cốt lập tức hiển hiện hào quang màu vàng kim nhạt, không bao lâu, một hư ảnh đầu rồng ngưng tụ lại, diện mục dữ tợn, ánh mắt sắc bén, ần ần phát ra tiếng long khiếu.

Thấy thế, ánh mắt của Triệu Bắc Huyền sáng lên, ánh mắt Hành Kiến đại sư cũng rất chuyên chú.

Trọng Thủy đạo trưởng vẫn bình tĩnh như trước, pháp quyết biến đổi, mở miệng nói:

- Huyết mạch dẫn dắt, tìm phương định vị.

Trong nháy mắt, hư ảnh đầu rồng xoay quanh một vòng, đột nhiên hướng phương bắc phá không mà đi, mấy hơi thở đã không thấy tăm hơi tung tích.

Trọng Thủy đạo trưởng đại hỉ:

- Thành công, đích thật là ở phía bắc, miếng long cốt này có thể chỉ dẫn tới Thủy Tinh Cung.

Triệu Bắc Huyền thở dài một hơi, gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta có thể hành động.

Sau khi thu hồi long cốt, mấy người lập tức lên xe rời đi.

Chờ cho bọn họ vừa đi, một chỗ cách mấy trăm thước trong rừng cây, một người áo đen đi ra, nhìn bóng xe đang đi xa, giữ im lặng.

Mà lúc này, hư ảnh đầu rồng từ bên trong long cốt bay ra, đi thẳng lên phương bắc, sau khi bay ra mấy chục dặm, đột nhiên ánh mắt bén nhọn lập tức trở nên hỗn loạn, thật giống như bị mê mang, dừng lại một chút, đột nhiên hướng phương tây bay đi, nhưng sau khi bay ra mấy chục dặm, lại mê mang, sau đó lại hướng phương nam bay đi, sau đó... hư ảnh đầu rồng chậm rãi tán đi.

Chương 393: Cô Gái Thần Bí

Hoàn thành giao dịch, Trần Hạo thở dài một hơi.

Chỉ ít, hiện tại không cần lo lắng bị người nhớ thương, lại có thể sinh hoạt thoải mái, làm nhiệm vụ, hưởng thụ cuộc sống của người tu hành.

Thu nhập đạo kinh mà Đạo Môn đưa tới giao dịch vào trong tàng thư các cửa đạo quan, đan dược và những đồ vật khác thì thu nhập vào trong Tụ Lý Càn Khôn, sau đó Trần Hạo liền đi tìm đám linh vật.

Hai ngày bận rộn, bọn Bạch Lộ mèø mun cảnh giác tứ phương, không biết ngày đêm, cũng rất vất vả.

Hiện tại long cốt canh đã nấu xong, đến lúc khao thưởng rồi.

Triệu tập bọn linh vật về trong sân đạo quan, Trần Hạo đầu tiên là khen ngợi một lần, sau đó bắt đầu phân phối.

Cổ Đạo Toàn đã nói qua, tinh khí của canh long cốt hung mãnh, không thể ăn nhiều, cho dù bọn nó đều là yêu thú, Trần Hạo cũng không dám mạo hiểm, liền dùng đậu phộng đã khai quang nhúng vào canh long cốt, sau đó cho bọn nó thử nghiệm.

Mèø mun ném thử đầu tiên, ăn một miếng, nhám nuốt hai lần liền nuốt xuống, liếm miệng một cái, nhìn về phía Trần Hạo, xem ra có vẻ như không đủ.

Trần Hạo đành phải lấy ra một cái bát, đổ vào non nửa bát.

Mèø mun không chút do dự lần nữa liếm ăn, trong khoảnh khắc liền uống hết non nửa bát canh long cốt.

Lần này mèo mun rớt cục có phản ứng, meo ô một tiếng, trên thân hiển hiện một tia quang mang màu vàng, sau đó bắt đầu chạy vòng quanh sân, nhìn rất hưng phấn.

Thấy thế, Trần Hạo mới hiểu ra, Cổ Đạo Toàn nói ăn ít, là nói với người mà thôi, đối với yêu thú thì phải thêm số lượng a.

Nhưng mà đều là một nhà, Trần Hạo cũng không đau lòng, bắt đầu phân phối cho gà ngốc, lam hồ điệp, Bạch Lộ.

Số lượng canh mà gà ngốc ăn không khác biệt với mèo mun lắm, ăn xong cũng bắt đầu chạy.

Lam hồ điệp chưa ăn, mà là để cho Trần Hạo đổ nửa bát vào bên trong mật bình của nó, chuẩn bị chậm rãi nhấm nháp.

Bạch Lộ lợi hại nhất, một hơi uống hơn phân nửa canh long cốt, sau đó lưu lại một câu “tôi đi bé quan” rồi rời khỏi Đạo quan, đi tới phía sau núi.

Lúc này, Tiểu Tiểu Hắc cùng Tiểu Tiểu Bạch cũng chạy tới, trơ mắt nhìn Trần Hạo, tràn đầy chờ mong.

Mặc dù là hai tên ăn theo, bây giờ ăn uống miễn phí ở đạo quan, cái gì cũng không giúp được, nhưng tốt xấu cũng là yêu thú, tương lai đáng để mong chờ, hiện tại là thời kì bồi dưỡng, cũng không thể hẹp hòi.

Trần Hạo lấy ra một bình sữa, sau đó đổ một chút canh long cốt trộn lẫn vào, hai tên gia hỏa này ăn rất vui sướng, không ngừng tranh nhau, kết quả hơn phân nửa bát canh long cốt sữa còn chưa uống xong, hai bọn nó liền ăn không vào nổi nữa, bắt đầu chạy quanh.

Nhìn còn thừa lại không đến nửa chén canh long cốt, Trần Hạo tự ném thử một ngụm.

Ah, uống vào thấy ấm áp, mùi vị xương thơm nồng, hương vị cũng không tệ.

Sau khi nuốt vào, lại là hóa thành một cỗ xung lực rất mạnh mẽ, cảm giác giống như uống rượu, nhưng kinh đạo mạnh hơn rượu gấp mười lần.

Cỗ lực lượng này khuếch tán toàn thân, sau đó gân cốt tê dại, ần ần có chút cảm giác căng đau, khiến hấn nhin không được có loại ý nghĩ muốn chạy.

Cuối cùng Trần Hạo cũng hiểu vì sao bọn linh thú uống xong liền chạy, đây không phải hưng phấn, đây là bị bắt ép a!

Cũng mặc kệ mọi thứ, thu hồi chút canh long cốt còn lại, Trần Hạo vội vàng chạy, không dùng Thiên Cương Bộ, chỉ là chỉ dùng lực bộc phát để chạy.

Lúc chạy này, Trần Hạo liền phát hiện, xương cốt lại ngứa hơn, tựa hồ có một loại lực lượng kỳ lạ đang không ngừng ăn mòn.

Trần Hạo chạy nhanh hơn.

Sân đạo quan quá nhỏ, hấn chỉ có thể đi ra ngoài.

Đại khái chạy được khoảng một tiếng, toàn thân toát ra mồ hôi bản đen nhạt, cảm giác bành trướng trong cơ thể biến mất, lúc này Trần Hạo mới thở ra một hơi, hương thụ lấy thân thể nóng hôi hổi, thật giống như cảm giác ngâm qua suối nước nóng.

Thật sự là đồ vật tốt, chỉ là uống một chút như thế, gân cốt thể chất, tựa hồ đã được cường hóa lên rất nhiều, sinh cơ đều cảm giác càng thêm thịnh vượng, tinh lực dồi dào vô cùng.

Đáng tiếc mình chưa học được Tam Vị Chân Hỏa, nếu không thì cái gì cũng không nói, trực tiếp luyện hóa, cần gì phải phiền phức như hiện tại chứ.

Nhàn nhã tản bộ, chậm rãi thích ứng thân thể mới.

Đang lúc đi lại, đột nhiên Trần Hạo dừng bước chân, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh.

Một bên rừng cây cách đó không xa có một người áo đen mang theo mũ đứng đấy, tựa hồ đang nhìn hắn.

Trần Hạo yên lặng quan sát, Âm Dương Nhân nhìn ra, trên thân người này có một loại khí tức cùng loại với pháp lực, lại có chút khác biệt, chợt cảm thấy kinh ngạc.

Không bao lâu sau, người áo đen kia đột nhiên đi tới.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, sắc mặt bình tĩnh.

Chờ người áo đen đến cách ba bốn mét, rốt cục ngừng bước chân.

- Cậu giao long cốt cho Đạo Môn?

Người áo đen mở miệng, là một giọng nữ, nghe tựa hồ rất trẻ trung.

Trần Hạo cười nói:

- Muốn hỏi tôi, có phải nên cởi nón lộ mặt hay không, đây là lễ phép.

Người áo đen dừng một chút, vẫn đưa tay gỡ mũ xuống, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn đẹp đẽ, nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi.

Tướng mạo của nữ hài rất xinh đẹp, mày liễu, mũi ngọc nhỏ nhắn, miệng anh đào, lại còn có một đôi mắt rất lớn rất tròn... con mắt có màu lam.

Đây rõ ràng là gương mặt thuần túy của người trong nước, nhưng lại có đôi mắt của người nước ngoài.

Trần Hạo nhìn kỹ một chút, cũng không hiểu được khí tức trên thân cô gái này là gì, ánh mắt vì sao lại cổ quái như vậy.

Nhưng sau khi nữ hài xúc mủ lên, Trần Hạo liền mở miệng nói:

- Tôi đối với Thủy Tinh Cung gì đó không hứng thú, cho nên liền bán long cốt cho Đạo Môn, có vấn đề gì sao?

Cô bé nói:

- Vì sao? Thủy Tinh Cung chẳng lẽ không tốt sao? Kỳ trân dị bảo bên trong vô số, cậu có cơ duyên lấy được long cốt, liền nói rõ cậu là người hữu duyên, cứ từ bỏ như vậy, chẳng lẽ không tiếc nuôi?

Trần Hạo nhú mày:

- Tiểu cô nương, mỗi người đều có lựa chọn của mình, tôi không muốn, chẳng lẽ còn cưỡng cầu? Hơn nữa, tôi bán long cốt đi, có quan hệ gì với sao?

Cô bé nói:

- Long cốt là tôi đem ra, chính là hi vọng có người có thể khám phá bí mật của long cốt, tìm tới Thủy Tinh Cung, cậu lấy được, cậu chính là người hữu duyên, liền gánh vác trách nhiệm tìm kiếm Thủy Tinh Cung.

Trần Hạo sững sốt.

Cái quái gì, long cốt là cô lấy ra? Nào bị teo à, đồ vật tốt như vậy, tùy tiện ném ra bên ngoài? Muốn làm gì?

Chăm chú nhìn nữ hài, Trần Hạo nói:

- Đã long cốt là của cô, vì sao cô không tự đi tìm?

Cô bé nói:

- Cái này cậu không cần biết, nhưng mà cậu không thể từ bỏ tìm kiếm Thủy Tinh Cung.

Trần Hạo cười:

- Rất xin lỗi, long cốt đã cho Đạo Môn, hiện tại liền xem như tôi muốn đi tìm cũng không được, cho nên, không kịp nữa rồi.

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Nữ hài tiếp tục nói:

- Từ bỏ Thủy Tinh Cung, cậu sẽ hối hận.

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói:

- Đồ vật tôi từ bỏ, xưa nay không hề hối hận.

Đi vài bước, không nghe thấy đằng sau có tiếng động gì nữa, Trần Hạo xoay người nhìn lại, lại phát hiện nữ hài mặc áo bào đen kia đã không thấy đâu nữa, bốn phía cũng không thấy được cái bóng, con ngươi lập tức co rụt lại.

Mẹ nó, gặp quỷ sao? Cô bé này rời đi như thế nào? Hoàn toàn không cảm giác được.

Nhưng giờ là giữa ban ngày, quỷ cũng không thể ra ngoài, đây là tình huống như thế nào?

Trong lòng kinh nghi không thôi, Trần Hạo có chút ngưng trọng.

Lúc trước lấy được long cốt, lại gặp được nữ hài kỳ quái thần bí này, Thủy Tinh Cung kia đến cùng có bí mật gì? Làm sao lại kéo tới người mình rồi?

Nhiều mày suy tư một lát... quay người lại, Trần Hạo tiếp tục trở về.

Mặc kệ nó, dù sao long cốt không có ở trong tay tôi, có bản lĩnh cô đi Đạo Môn đoạt về, lại đem cho tôi.

Ah, như thế lại có thể nấu một nồi canh.

Chương 394: Long Đại Sư Lựa Chọn

Cổ Đạo Toàn cũng không ở lại Tam Thủy Quan bao lâu, sau khi nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ hai liền muốn rời đi.

Trần Hạo giữ lại, Cổ Đạo Toàn lại nói đang bận bồi dưỡng nguyên liệu nấu ăn mới nghiên cứu, nếu như không phải lần này có cơ hội nấu luyện long cốt, ông cũng sẽ không bỏ đây để rời đi.

Trần Hạo đành phải đáp ứng.

Nhưng trước khi Cổ Đạo Toàn đi, Trần Hạo chuẩn bị một cái bình nhỏ, bên trong chứa một chút canh long cốt, để Cổ Đạo Toàn mang về cho Tứ Bình đạo trưởng.

Nói đến, hiểu biết của mình đối với giới tu hành, Tứ Bình đạo trưởng là một trong những người dẫn đường, đồng thời để hẳn từ bên trong Bạch Hạc Quan hiểu được đại lượng tri thức và tin tức về giới tu hành, có thể nói là ân trọng.

Canh long cốt còn thừa không nhiều, phân ra một bộ phận cho Tứ Bình đạo trưởng, cũng coi là một điểm tâm ý.

Cổ Đạo Toàn cười nói:

- Liền biết cậu muốn cho lão mũi trâu Tứ Bình kia một phần, cũng đang thiếu y một phần lễ vật đây.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Thiếu lễ vật?

Cổ Đạo Toàn nói:

- Tên đệ tử Ngũ Phương của Tứ Bình sắp kết hôn rồi.

A?!

Trần Hạo trừng to mắt.

Ôi mẹ ơi, mới đi ra mắt, lúc này mới qua bao lâu liền kết hôn rồi? Chẳng lẽ Ngũ Phương tu luyện nhiều năm như vậy, nhịn tới gần chết? Sắp nhịn không được rồi?

Cổ Đạo Toàn giễu giễu nói:

- Lão tiểu tử này cũng giận dữ lắm, nhưng mà chuyện tình nam nữ, một khi đã thấy vừa ý, coi như y là sư phụ cũng không có cách nào, hiện tại Tứ Bình chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào Ngũ Phương có thể sinh ra một đứa trẻ có thiên phú, đến lúc đó có thể nhân nha dạy bảo đồ tôn.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Quả nhiên giống như là tính cách của Tứ Bình đạo trưởng a, miệng thì nói rất nghiêm khắc, nhưng tâm lại mềm.

Nhưng mà trông cậy vào đồ tôn? Sợ là rất khó.

Hỏi thăm địa chỉ của gia đình Ngũ Phương và thời gian kết hôn một chút, lại sắp tới rồi, ngay ở năm ngày sau, Trần Hạo suy nghĩ đến lúc đó chắc phải mang quà mừng tới.

Cổ Đạo Toàn vừa đi, khách tới Tam Thủy Quan, liền chỉ còn lại ba người một nhà Long đại sư.

Trần Hạo đi qua hỏi thăm, Long Duyệt dùng một lần canh long cốt, hoàn toàn chính xác hiệu quả rất rõ ràng, nhìn sinh khí nồng đậm hơn không ít, đồng thời trên thân còn nhiều hơn một loại khí tức huyền diệu.

Hai vợ chồng Long đại sư vui không ngậm miệng được.

Đây là dấu hiệu muốn Nhập Đạo, hơn nữa còn không dựa vào linh thạch liền Nhập Đạo, quả thực chính là niềm vui không cách nào hình dung.

Nhưng sau khi vui vẻ, cặp vợ chồng càng cảm kích Trần Hạo hơn.

Một lần thịt sói tăng cường căn cơ, một lần canh long cốt mở rộng thiên phú và gân cốt, đây quả thực là kỳ ngộ, bao nhiêu người trong giới tu hành cầu đều cầu không được.

Long đại sư cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, đại ân đại đức, thật sự là không thể báo đáp.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca, lời khách sáo thì không cần nói, bồi dưỡng Long Duyệt cho tốt, nói không chừng cô bé chính là thiên kiêu của giới tu hành đời sau, có thể một lần nữa làm vinh dự Khuyết Nguyệt Môn.

Long đại sư chần chờ một chút, lắc đầu nói:

- Trần đạo hữu, tôi không có ý định để Duyệt Duyệt truyền thừa Khuyết Nguyệt Môn.

Trần Hạo sững sờ.

Long đại sư tiếp tục nói:

- Khuyết Nguyệt Môn mặc dù đã từng rất phong quang, nhưng tu luyện pháp thuật phong thủy cuối cùng cũng không vào đại đạo, chỉ là phong quang ở nhân gian, liền tiên thiên chân nhân đều không có một người đi ra, nếu như Duyệt Duyệt có thể không cần sử dụng linh thạch để Nhập Đạo, tương lai của nó là một mảnh quang minh, cũng có cơ hội truy cầu cảnh giới Tiên Thiên, dạng thiên phú và tiềm lực này, tôi không thể bóp chết tiền đồ của nó được.

Nói đến chỗ này, Long đại sư nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Trần đạo hữu, tôi và Văn Thu thương lượng rất lâu, cần nhắc đến tình huống của Duyệt Duyệt, tôi có quyết định, nếu

như Duyệt Duyệt không cần linh thạch trợ giúp mà có thể Nhập Đạo, đạo hữu có thể thu Duyệt Duyệt làm đồ đệ hay không?

Trần Hạo trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Long ca, nói thật, con đường tu hành của tôi cũng không thích hợp Duyệt Duyệt, mà thời gian tu hành của tôi lại ngắn, hoàn toàn không có kinh nghiệm dạy đồ đệ, cho nên tôi không thể đồng ý với anh được.

Ánh mắt của Long đại sư ảm đạm xuống.

Thấy được hi vọng của con gái, Long đại sư hiểu rõ, chỉ cần nói ra ngoài, sợ là các đại môn phái đều sẽ muốn đoạt lấy.

Thế nhưng là Long đại sư vẫn cảm thấy, báỉ Trần Hạo làm sư phụ là tốt nhất, dù sao Trần Hạo cơ duyên thâm hậu, tuổi còn trẻ liền đã có đạo hạnh như vậy, tương lai tuyệt đối có thể trở thành kỳ nhân dẫn đường của giới tu hành đời sau.

Nếu con gái báỉ hấn làm thầy, tương lai được ích lợi vô cùng, mạnh hơn báỉ vào những môn phái kia rất nhiều.

- Nhưng...

Trần Hạo lời nói nhất chuyển, tiếp tục nói:

- Tôi mặc dù không thu cô bé làm đồ đệ, nhưng lời tôi nói trước đó tuyệt đối không phải nói chơi, chức vị Tam Thủy Quan trưởng lão, tùy thời lưu lại cho anh, nếu như anh gia nhập vào, vậy Duyệt Duyệt cũng coi như là đồ tử của Tam Thủy Quan, chỉ cần cô bé cần, hết thầy hoàn toàn rộng mở cung ứng, chỉ cần tôi biết, cô bé muốn học tập, tôi sẽ toàn lực dạy bảo.

Long đại sư sửng sốt.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca, tôi biết bản khoán của anh, nhưng mà tu hành mặt pháp, người người cảm thấy bất an, vẫn không nên quá so đo chuyện môn phái này kia, một cái truyền thừa, không phải cố định ở một phương mới là truyền thừa, chỉ cần có thể truyền thừa tiếp, tương lai có người có thể phát dương quang đại, đó cũng là truyền thừa, anh suy nghĩ thật kỹ một chút.

Nói xong, Trần Hạo quay người rời đi, lưu lại Long đại sư im lặng đứng tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai ngày sau, Long đại sư không còn nói chuyện thu đồ đệ với Trần Hạo nữa, nhưng cũng không có tính toán rời đi, an tâm ở lại Tam Thủy Quan, vừa hộ pháp cho con gái, tu hành trúc cơ, vừa quan sát Tam Thủy Quan.

Lần thứ nhất nghiêm túc tìm hiểu Tam Thủy Quan, Long đại sư kinh thần không thôi.

Tam Thủy Quan mặc dù không lớn, nhưng nội tình đã vượt qua đại đa số các môn phái.

Không nói Trần Hạo người gia chủ này đã đủ để ngồi ngang hàng cùng đại lão các phái, giao xà, mèo mun, gà trống, lam hồ điệp kia, bất kỳ một con nào cũng đều là yêu tu. Kém cõi nhất là hai con lang yêu, đều là trời sinh yêu chủng, tiềm lực vô hạn.

Ở phía sau Tam Thủy Quan, còn có một cái trường học cho quý.

Hiệu trưởng là thái gia gia của Trần đạo hữu, học sinh đều là quý đồng hung lệ, để Long đại sư kinh ngạc chính là, những quý đồng này mỗi một con đều là học sinh ba tốt, thái độ học tập quả thực là dọa người, bầu không khí còn tốt hơn bất kỳ một trường học nào mà y biết.

Hoàn cảnh như vậy, khiến Long đại sư động tâm.

Con gái Duyệt Duyệt cũng không phải là một người yêu thích học tập, bình thường thầy giáo cho bài tập, đều phải giám sát mới có thể viết, không giám sát, kia là có thể bỏ thì bỏ, có thể kéo dài liền kéo dài.

Nếu như ở lại Tam Thủy Quan, không chỉ có thể giải quyết phương diện nhu cầu tu hành, còn gái mình cũng có thể bị bầu không khí học tập của những quý đồng này lây nhiễm, uồn nản tâm tính, cố gắng học tập.

Dù sao, cho dù có thiên phú tốt, nhưng nếu không có một cái ý chí cố gắng, tương lai cũng khó có thành tựu.

Hiểu rõ càng nhiều, động tâm càng lớn.

Rốt cục, Long đại sư tìm được Trần Hạo, thẳng thắn nói

- Trần đạo hữu, lời mời của cậu, tôi có thể đồng ý.

Trần Hạo cười nói:

- Long ca đã nghĩ thông suốt?

Long đại sư nói:

- Trước kia hoàn toàn để tâm vào chuyện vụn vặt. Đã tôi không muốn liên lụy con gái, nhưng lại không tìm thấy truyền nhân tốt, Khuyết Nguyệt Môn cuối cùng vẫn sẽ từ từ đoạn tuyệt, thà rằng như vậy, không bằng đồng ý với cậu, mặc dù Khuyết Nguyệt Môn khả năng không tồn tại, nhưng mà truyền thừa của Khuyết Nguyệt Môn vẫn còn, ngày sau nếu có đệ tử thích thuật phong thủy, cũng có thể tiếp nhận truyền thừa, cam đoan mạch này của tôi không đứt, như thế, cho dù tôi gặp lại liệt tổ liệt tông, cũng có thể thân nhiên đối mặt.

Trần Hạo nói:

- Long ca có thể nghĩ thông suốt thì tốt, từ giờ trở đi, anh chính là trưởng lão của Tam Thủy Quan tôi, vừa vặn tôi muốn đi ra ngoài, về sau Tam Thủy Quan liền giao cho anh phụ

trách, có chuyện gì cứ việc tự mình làm chủ, tất cả Tam Thủy Quan đều rộng mở với anh, tùy ý sử dụng.

Long đại sư ngạc nhiên:

- Cậu muốn đi ra ngoài?

Trần Hạo nói:

- Đúng, đi tham gia hôn lễ, uống chén rượu mừng.

Chương 395: Tai Nạn Xe Cộ

Một lần nữa đi ra ngoài, Trần Hạo mang theo mèo mun và gà ngốc.

Về phần A Mịch La, nha đầu chết tiệt kia sau khi bị mình nói một trận, thật đúng là đã tránh đi, đã trốn vào bên trong Vu Sơn, tựa hồ bởi vậy cũng có ý kiến đối với mình, sau khi lấy đại lượng linh thực đã khai quang, đã không thấy tăm hơi tung tích.

Nhưng như thế cũng tốt, lần này là đi chơi, cũng không thể mang cô ta, miễn cho phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Ra khỏi đạo quan, lái xe rời đi.

Không bao lâu, A Mịch La liền chui ra, trên thân còn đeo một cái bao nhỏ, nhìn xe đi xa dần dần biến mất bên trong tầm mắt, bữu môi nói:

- Không mang ta theo, tự ta cũng có thể đi tìm, chờ xem, chờ ta trưởng thành, ngược lại muốn xem trong giới tu hành này ai có thể làm gì được ta.

Nói xong A Mịch La liền muốn rời đi.

- Người là ai, người đi đâu?

Một tiếng nói truyền đến, lại là Long đại sư thấy được A Mịch La, phát hiện cô cũng cái bao nhỏ, vội vàng la lên.

A Mịch La liếc qua Long đại sư, khinh thường nói:

- Liên quan gì đến người.

Nói xong bước nhanh rời đi.

Long đại sư tức xạm mặt lại, đang muốn mở miệng lần nữa, một tiếng nói vang lên:

- Long trưởng lão, ông không cần quản cô ấy.

Long đại sư xoay người nhìn lại, là lam hồ điệp.

- Có thể mặc kệ sao?

Lam hồ điệp nói:

- Đây không phải người của đạo quan chúng tôi, chỉ là ở tạm, đại sư ca ca nói không cần để ý tới, thích làm gì thì làm cái đó.

Long đại sư im lặng.

Đây là một đứa trẻ đó, chạy loạn khắp nơi sẽ xảy ra chuyện.

- Vậy tôi thông báo Trần đạo hữu một chút.

Long đại sư chung quy phải phụ trách, dù sao đều đã gia nhập Tam Thủy Quan, nếu là xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng khó chịu.

Lam hồ điệp nói:

- Vẫn là đừng nói thì hơn, Tu La này lợi hại lắm, nếu như ở bên ngoài không chịu nổi thì sẽ trở lại thôi.

Long đại sư đang muốn mở miệng, đột nhiên trừng to mắt:

- Cô nói cô ta là gì?

Lam hồ điệp nói:

- Tu La.

Long đại sư trợn mắt líu lưỡi:

- Hải tử này là Tu La? Chuyện này...

Lần nữa nhìn về phía A Mịch La đã đi xa, Long đại sư cảm thấy tư duy của mình có chút không đủ dùng.

Tam Thủy Quan này lại lần nữa đổi mới quan điểm của y.

Không chỉ có yêu, có quý, hiện tại Tu La trong truyền thuyết đều xuất hiện, đây là muốn góp đủ yêu ma quý quái sao?

...

Khoảng cách tới nhà của Ngũ Phương cũng không xa, ngay ở tỉnh bên cạnh, Trần Hạo lái xe, tới gần chạng vạng tối liền đến thành thị chỗ nhà Ngũ Phương.

Thành thị tên là Dương Thành, là một cái thành thị hạng hai.

Sau khi vào thành, sắc trời đã âm đạm xuống, Trần Hạo đang suy nghĩ có nên tìm khách sạn ở lại trước hay không, dù sao đêm hôm khuya khoắt tới cửa quấy rầy cũng không tốt lắm.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong lòng Trần Hạo nhảy một cái, một loại cảm giác nguy cơ vô hình từ trong lòng hiện ra.

Vội vàng ngưng thần nhìn quanh, cũng không phát hiện ra cái gì, đang cảm thấy kỳ quái, sau đó con mắt của Trần Hạo trùng thẳng, liền thấy phía trước có một chiếc xe điên cuồng vọt tới, tốc độ kia quả thực giống như là chạy trên cao tốc.

Đậu xanh! CMN lại tới!

Bị đụng qua một lần, Trần Hạo đối với loại tình huống này đã căm thù đến tận xương tủy.

Dù sao là phạm thai, gặp phải va chạm điên cuồng như vậy, dù có tu vi, tỉ lệ tử vong cũng rất lớn.

Nhưng đã từng có một lần kinh nghiệm, lần này Trần Hạo lại bình tĩnh hơn rất nhiều, đánh gấp tay lái một cái, hiểm lại càng hiểm cùng bóng xe kia dịch ra.

Nhưng xe phía sau của Trần Hạo liền không có vận tốt như vậy, chỉ nghe một tiếng phanh truyền đến, tai nạn xe cộ không

thể tránh khỏi xảy ra.

Dừng xe, Trần Hạo nhìn về phía va chạm bên kia, khoe miệng giật một cái.

Thật sự là quá thảm liệt, bóng xe điên cuồng lao tới kia, đâm vào một xe chiếc xe con, trực tiếp đụng xe con bẹp dúm.

Nhưng cái xe lao tới kia lại tương đối vững chắc, thế mà chỉ có đầu xe bị hao tổn, thân xe hoàn hảo.

Bất thành linh một màn tai nạn xe cộ thảm liệt dọa sợ người đi đường hai bên đường, cũng khiến cho xe phía sau ngừng tiến lên.

Sau khi Trần Hạo tắc lưỡi, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở chỗ tai nạn xe cộ.

Trong cái xe lao tới kia, thế mà không có chút khí tức sinh linh nào, ngược lại có một cỗ khí tức âm sát, hiển nhiên bên trong cũng không có người sống.

Tình huống gì thế này? Xe công nghệ cao không người không chế hay là người chết lái xe?

Đang kinh nghi, con mắt Trần Hạo lập tức trừng lớn, liền thấy, cửa chiếc xe lao tới kia mở ra, sau đó một người đi ra, trực tiếp đi tới Trần Hạo bên này.

Trần Hạo hí mắt lại.

Người này không có chút sinh khí nào, không có hồn phách, chính là một người chết!

Không thi sao?

Là hướng mình đến?

Nhéch miệng lên, Trần Hạo cười.

Mình vừa mới tới Dương Thành, trùng hợp như vậy liền đến hại mình, còn dùng thủ đoạn tai nạn xe cộ như vậy, lợi hại a.

Mở cửa xe xuống xe, Trần Hạo yên lặng nhìn thi thể đang đi tới.

Đến trước mặt Trần Hạo, thi thể dừng lại, lộ ra nguyên mạo, lại là một nam tử hơn ba mươi tuổi, đầu húi cua, ăn mặc rất phổ thông.

Mà sắc mặt của y tái nhợt, không có hô hấp, cũng không có nhịp tim, cứ như vậy nhìn Trần Hạo.

Meo ô!

Mèo mun cũng nhảy xuống, ánh mắt sáng rực nhìn thi thể kia, bên trong tiếng kêu mang theo uy hiếp.

Thi thể nghe được mèo kêu, đột nhiên cúi đầu nhìn sang, trong mắt hiển hiện lục quang, tà khí bức người.

Mèo mun giận dữ.

Hỗn đản này, muốn đụng chết chúng ta chưa nói, còn phách lối như thế?

Lúc này mèo mun một lần nữa oa ô một tiếng, trong mắt có kim quang lưu động.

Bốn mắt đối nhau, con mắt của thi thể đột nhiên nổ bắn, thân thể trực tiếp khuyụ trên mặt đất, run run một cái, liền yên tĩnh bất động.

Ánh mắt của mèo mun lộ ra một tia khinh bỉ.

Liền điếm ấy trình độ, còn muốn đấu pháp với lão nương.

Trần Hạo lại đột nhiên quay người, nhìn về phía cách đó không xa, một chiếc xe việt dã nhanh chóng chuyển hướng, lái vào một con đường khác, biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay vừa rồi, lúc con mắt của thi thể vỡ vụn, trên chiếc xe việt dã kia có khí tức tà ác phát ra, nếu như không ngoài sở liệu, chính là người điều khiển thi thể.

Không nói hai lời, Trần Hạo lên xe, đuổi theo.

Vô duyên vô cớ muốn đâm chết mình, không thành công còn chạy đến trước mặt mình khoe khoang, ha ha, không giải thích gì liền muốn chạy sao?

Âm Dương Nhân cảm giác phương hướng mà khí tức tà ác rời đi, Trần Hạo gia tốc truy đuổi.

Nhưng không truy đuổi qua bao lâu, sắc mặt của Trần Hạo hơi biến.

Khí tức tà ác kia thế mà đang thu liễm lại, chậm rãi biến mất không thấy đâu nữa.

Cho dù là Âm Dương Nhân đều không phát hiện được hướng khí tức đi.

Mẹ nó, còn có phương pháp ẩn tàng sao? Thế mà ngày cả Âm Dương Nhân đều có thể giấu giếm được.

Trần Hạo truy đuổi thêm một lát, cuối cùng đã tới nơi mà khí tức tà ác biến mất, cũng không nhìn thấy cái xe việt dã kia, cũng không cách nào cảm giác hướng đi của khí tức tà ác.

Mày nhăn lại, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun nói:

- Tiểu Hắc, mày có thể cảm giác được hướng đi của khí tức kia không?

Mèo mun nhìn xung quanh một lần, sau đó mắt mèo sáng lên, meo ô một tiếng, vượt mèo chỉ một con đường bên cạnh.

Trần Hạo không có do dự, lái xe chuyển hướng.

Dưới sự chỉ đường của mèo mun, lòng vòng mấy lần, không để ý, liền đi tới trước một tòa nhà cao tầng.

Đến nơi này, không cần mèo mun chỉ điểm, Trần Hạo liền phát hiện dị thường ở đây.

Nhà cao tầng này là một tòa chung cư, cao bảy tám tầng, bề ngoài cũ nát, nhìn thời gian tồn tại đã rất lâu, giờ phút này từng căn bên trong nhà cao tầng kia đen ngòm, nhìn không có dáng vẻ là có người ở.

Mà toàn bộ ngôi nhà đều bị một cỗ khí tức âm tà bao phủ, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ kinh khủng.

Đang đánh giá, lông mày của Trần Hạo nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía giữa tòa nhà.

Tại một cái cửa sổ ở tầng ba của ngôi nhà, một người phụ nữ mặc áo trắng hiện ra, tựa hồ đang nhìn hẳn.

Chương 396: Cô Gái Đáng Sợ

Đề Trần Hạo kinh ngạc chính là, cô gái mặc áo trắng này không phải quỷ vật, cũng không phải thi thể, mà là một người sống. Mà trên người cô có một loại tà khí quỷ dị cường đại, Trần Hạo cảm giác được, cảm thấy cực kì không được tự nhiên, có loại chán ghét phát ra từ nội tâm.

Meo ô! Khanh khách!

Mèo mun và gà ngốc cũng kêu lên, thông qua cửa sổ xe nhìn về phía cô gái xuất hiện bên trong tòa nhà, tựa hồ rất muốn đi tới đánh cô.

Nhìn một lát, nữ tử áo trắng từ cửa sổ rời đi, không thấy tung tích.

Sắc mặt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Sự xuất hiện đột nhiên này, thoát nhìn như là cảnh cáo hẳn,

Ha ha, đụng người còn khỏe khoang còn cảnh cáo, coi tôi là quả hồng mềm sao.

Hừ lạnh một tiếng, Trần Hạo mở cửa đi xuống xe.

Mèo mun và gà ngốc càng không kịp chờ đợi, vọt thẳng hướng về phía nhà lầu.

Trần Hạo cười.

Cảnh giác của mèo mun và gà ngốc còn lợi hại hơn hẳn, bọn chúng còn không sợ, hiển nhiên cũng không phải đồ vật gì đó lợi hại.

Đi theo phía sau, dạo bước đi vào nhà lầu. Lúc một chân bước vào cửa hành lang ngôi nhà, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, cảm giác được càng kỹ càng.

Khí tức âm tà bao phủ ngôi nhà này, cùng ngôi nhà hòa thành một thể, sau khi tiến vào, Trần Hạo liền có thể cảm giác được, khí tức âm tà kia tựa như vật sống, đang đánh giá mình, thế nhưng là lúc ý niệm của Trần Hạo tiếp xúc, cảm giác kia lại biến mất.

Lúc này, gà ngốc khanh khách kêu, nhìn về phía Trần Hạo, ra hiệu nhanh lên, đồ vật mà chúng ta muốn đối phó ở phía trên.

Trần Hạo cười cười, tăng nhanh bước chân.

Hành lang âm u im ắng, có thể nghe được tiếng mèo mun và gà ngốc chạy lên.

Mới vừa lên đến lầu hai, Trần Hạo liền nghe được mèo mun meo ô một tiếng, thân thể điên cuồng lớn lên, sau đó hướng phía trước đánh tới, sau đó phanh một tiếng, một thân ảnh bị mèo mun đánh bay.

Định nhãn xem xét, Trần Hạo liền thấy thứ bị đánh bay kia là một thi thể. Bị mèo mun đánh lên trên vách tường, sau khi hạ xuống toàn thân xương cốt đều bị biến mất, nằm trên mặt đất, vụn vẹo không thành hình người.

Phải biết rằng lực lượng của mèo mun sau khi biến thân vốn đã lớn, sau khi uống canh long cốt, lại trở nên càng khủng bố hơn, người bị nó hung mãnh công kích, căn bản không chịu nổi.

Sau một kích, mèo mun oa ô một tiếng lệ khiếu, thân ảnh xông về phía trước.

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, tay nắm pháp quyết, mười mấy đoàn hỏa cầu nhanh chóng ngưng tụ, sau đó bay múa tứ

phương, chiếu sáng tỏ một mảnh hành lang.

Sau đó, Trần Hạo liền thấy trong hành lang lặng yên không một tiếng động, đứng đầy mười thi thể.

Mày nhăn lại, Trần Hạo có chút ngoài ý muốn.

Bên trong ngôi nhà quý dị này, tại sao lại có nhiều thi thể như vậy? Nhiều người chết như thế, Dương Thành lại không có người đến xem tình huống?

Lúc này, mèo mun xung kích như hổ gặp bầy dê, liền đao đều không dùng, chính là dùng trảo đánh, mỗi một thi thể sau khi nhận công kích, đều có thể nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Nơi mèo mun đi qua, nguyên bản thi thể đứng thẳng đều đổ rạp xuống.

Xoay người lại, mèo mun ngẩng đầu mèo lên, mắt đầy khinh thường, một bộ ta còn không có dùng sức, các người liền ngã xuống rồi.

Gà ngốc đột nhiên mở miệng:

- Hắc tử trâu bò!

Trần Hạo tức giận liếc qua gà ngốc, nhà người, lời hữu ích thì không học vài câu, loại lời nói thô tục này ngược lại học rất nhanh.

Đang muốn quát lớn một câu, mèo mun đột nhiên nhe răng trợn mắt, ánh mắt hung ác, trong miệng phát ra âm thanh oa ô nho nhỏ.

Gà ngốc lặng lẽ co rụt lại, sau đó con mắt lấp lóe.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, quay người nhìn lại, liền thấy nữ tử áo trắng đứng ở cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trần Hạo.

Ở khoảng cách gần, Trần Hạo liền thấy nữ tử này chỉ chừng ba mươi tuổi, tóc dài xõa vai, dáng dấp coi như xinh đẹp, chỉ là làn da trắng bệch, giống như da người chết.

Mà tà khí ở trên người nữ tử lưu động ở trên người cô như là ngọn lửa thiêu đốt, nhìn giống như mình đã chọc giận cô ta.

Nhìn cô gái, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Người nên tức giận là tôi mới đúng chứ? Vô duyên vô cớ, tại sao cô lại muốn hại tôi? Tôi muốn hỏi một chút, tôi lúc nào đắc tội với cô thế?

Cô gái há mồm, phát ra thanh âm bén nhọn:

- Nam nhân đều đáng chết!

Nụ cười của Trần Hạo cứng đờ.

Mẹ nó? Đây là cái lý do gì? Nam nhân làm sao đều đáng chết, cho dù cô bị nam nhân tổn thương qua, vậy ncô đi tìm tên nam nhân thương tổn cô chứ? Liên quan cái rắm gì tới tôi? Dựa vào cái gì một gậy đánh chết tất cả nam nhân chúng tôi?

Lại nói, cô mẹ nó còn vợ đũa cả nắm, nam nhân ở Dương Thành này có nhiều lắm, tôi vừa mới tới, cô liền điều khiển thi thể lái xe đụng tôi, đây rõ ràng là tận lực nhằm vào tôi mà! Lôi kéo vấn đề nam nhân nữ nhân cái gì.

Trần Hạo sắc mặt lạnh xuống đến:

- Lý do này không hợp lý, tôi cho cô thêm một cơ hội, đến cùng vì sao, không nói tôi đánh chết cô.

- Đánh chết tôi? Ha ha, đánh chết tôi, đến đây, đánh chết tôi đi.

Cô gái cười, cười rất dữ tợn, ánh mắt trở nên vô cùng oán độc.

Trần Hạo:

- ...

Mẹ nó, đây sẽ không phải là một cô gái đã từng bị ngược đãi đấy chứ?

Nhưng mà không đúng, CMN cô trâu bò như vậy, nam nhân nào dám đánh cô?

Ngược lại tôi nhìn thấy nơi này có rất nhiều thi thể nam nhân a.

Tròng mắt của Trần Hạo hơi híp lại, không nói hai lời liền vọt tới.

Cái gì đều mẹ nó đừng lôi kéo vào, cô muốn đâm chết tôi là thật, quản cô có nguyên nhân gì, lão tử không muốn biết, đánh chết lại nói.

Thiên Cương Bộ di chuyển, Trần Hạo một quyền hung hăng đánh trúng mặt cô gái kia.

Cô gái thế mà không né tránh, còn chế giễu nhìn Trần Hạo.

Ầm!

Nắm đấm đánh vào trên mặt cô gái, nhưng sau một khắc, Trần Hạo lập tức nghe răng trợn mắt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Sau khi uống qua canh long cốt, Trần Hạo cũng coi là trải qua một lần tẩy tủy phạt cốt, tổ chất thân thể mạnh lên, lực lượng cũng lớn hơn mấy lần.

Dưới tình huống bình thường, đừng nói một cô gái, chính là nam nhân, Trần Hạo cũng có thể một quyền đánh gằn chết.

Nhưng là một quyền này đánh lên trên mặt cô gái, Trần Hạo lại cảm giác giống như là đánh vào trên bức tường, mà bức tường này lại cứng rắn giống như sắt thép. Một quyền đánh

xuống, mặt cô gái kia không có chuyện gì, Trần Hạo lại cảm giác xương tay kịch liệt đau nhức.

Mẹ nó, cô gái này làm bằng sắt sao?

Trong lòng Trần Hạo chấn kinh.

Cô gái lại thừa cơ bắt cổ áo Trần Hạo lại.

Trần Hạo kinh hãi, vội vàng đánh tay của cô gái ra, nhưng mà cái đánh này, Trần Hạo lần nữa nhe răng.

Cánh tay của cô gái này cũng giống như là sắt thép, cứng rắn không chịu được, Trần Hạo đánh cô, người lại là chính mình.

Thấy cảnh này, mèo mun nổi giận.

Thế mà khi dễ Hạo ca của lão nương, coi ta không tồn tại sao!

Oa ô một tiếng, mèo mun xông tới, vượt mèo giờ lên, hung hăng vồ xuống một trảo tới cô gái kia.

Xoẹt!

Quần áo của cô gái vỡ vụn, lộ ra từng vết thương trên toàn thân.

Vết thương giăng khắp nơi, thân thể nguyên bản trắng nõn bị phá hư khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Mà sau khi móng vuốt của mèo mun vồ xuống, kinh ngạc phát hiện, chỉ là cào nát quần áo, nhưng làn da của cô gái kia, một điểm vết tích đều không có.

Sau khi sững sờ, ánh mắt của mèo mun nhất động, hồng cân đại đao hiện ra, hóa thành hơn mười đạo phi đao, không ngừng tiến công cô gái.

Nhưng phi đao chém vào trên người cô gái, lại phát ra tiếng kim loại giao thoa, chỉ có quần áo màu trắng kia không ngừng

bị cắt nát, rất nhanh cô gái liền bại lộ phần lớn nửa người trên.

Giấy dựa không thoát, Trần Hạo đang chuẩn bị ngưng tụ lôi cầu, đột nhiên động tác cứng đờ, hít một hơi khí lạnh.

Phần thân thể của cô gái kia bại lộ ra, trên thân không chỉ là các loại vết thương doạ người, bộ ngực của cô cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ để lại hai vết sẹo xấu xí.

Cái này mẹ nó... thật sự là bị ngược đãi qua!

Chương 397: Quý Di

Thảm trạng của cô gái kia khiến Trần Hạo có chút không đành lòng nhìn thẳng, nhin không được hỏi:

- Cô đây là bị nam nhân tổn thương?

Nữ tử áo trắng oán độc nhìn Trần Hạo, không trả lời.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Nếu không như thế này đi, chúng ta đừng đánh nữa, cô nói một chút chuyện xưa của cô, nếu quả thật bị người đả thương, tôi giúp cô báo thù, như thế nào? Sau đó cô nói cho tôi nghe thử tại sao cô lại muốn hại tôi?

Ánh mắt của nữ tử áo trắng dừng lại, tựa hồ có vẻ xiêu lòng.

Nhưng sau đó, tà khí cường đại trên người nữ tử áo trắng kia hùng hực lên, nữ tử áo trắng phát ra một tiếng lệ khiêu, nắm Trần Hạo lên, trực tiếp ném ra ngoài.

Thân ảnh khẽ chuyển, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất, Trần Hạo lại nhìn về phía nữ tử áo trắng, ánh mắt liền thay đổi.

Biến hóa vừa rồi của nữ tử áo trắng, hẳn toàn bộ đều thấy trong mắt, có thể nhìn ra, nữ tử áo trắng đáng sợ như vậy, cũng không phải là bởi vì tự thân, mà là do tà khí trên thân ảnh hưởng, có loại cảm giác bị điều khiển.

Ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe, không còn lưu thủ, thân ảnh vút qua lại lần nữa tới gần, trong tay một viên lôi cầu ngưng tụ, sau khi đến gần, trực tiếp một chương vỡ lên người nữ tử.

Đôm đốp!

Điện quang càn quấy, lan tràn toàn thân nữ tử.

Nhưng tình huống khiến cho Trần Hạo cảm thấy ngoài ý muốn xuất hiện.

Đôi mắt điện quang lan tràn bạo ngược trên thân, nữ tử thờ ơ, thần sắc bình tĩnh, nhìn một điểm tổn thương đều không có.

Cái cảm của Trần Hạo sắp muốn rớt xuống luôn rồi.

Đây mẹ nó vẫn là lần thứ nhất gặp phải yêu tà không sợ Chương Tâm Lôi! Đậu xanh, đến cùng là đồ vật gì?!

- Đáng chết, nam nhân đều đáng chết!

Con mắt của cô gái chậm rãi trở nên đỏ lôm, tà khí trên thân cũng càng ngày càng mạnh, loáng thoáng khiến Trần Hạo cảm thấy hình như cả tòa nhà đều đang run rẩy.

Không đúng, cô gái này chính là bị tà khí khống chế, càng kích động, tà khí sẽ càng mạnh hơn.

Trần Hạo nhìn cô gái, đột nhiên có chút hiểu ra.

Sau đó Trần Hạo hét lớn một tiếng:

- Tiểu Hoàng, vây khốn cô ta.

Khanh khách!

Gà ngốc đã sớm vận sức chờ phát động, nghe thấy Trần Hạo nói liền há miệng phun ra một vòng ánh sáng như thiểm điện bay về phía nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng đối mặt với Chương Tâm Lôi đều thờ ơ, nhưng lúc cảm giác được vòng sáng kia, sắc mặt đại biến, vội vàng né tránh.

Tuy nhiên môn thần thông này của gà ngốc không chỉ đơn giản như vậy, trừ khi tu vi mạnh hơn nó nhiều, nếu không một khi bị khóa chặt, sẽ không thể trốn đi đâu được.

Mắt thấy vòng sáng sắp lao xuống, một cái bóng mờ trên người nữ tử áo trắng trong nháy mắt thoát ra, sau đó nữ tử áo

trắng bị vòng sáng bao lấy tê liệt ngã xuống mặt đất.

Trần Hạo không để ý nữ tử áo trắng nữa, bước chân vút qua, lật tay lấy đại kiếm gỗ đào ra, thân kiếm sáng lên hồng quang, chém xuống một kiếm tới hư ảnh vừa thoát khỏi nữ tử áo trắng kia.

Đáng tiếc hư ảnh kia huyền hóa hư vô, biến mất không còn tăm tích, một kiếm của Trần Hạo đã thất bại.

Ngay sau đó, nhà lâu xuất hiện dị biến. Vách tường vụn vẹo, lấp kín bậc thang, sau đó các bức tường không ngừng co lại, không gian dần dần thu nhỏ.

Trần Hạo cảm giác tứ phương, có thể phát hiện ra tà ác tồn tại, nhưng lại không cách nào phán định phương hướng, hẩn nhướng mày. Xoay người lại đến bên cạnh nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng vào giờ phút này, tà khí trên thân đã biến mất, triệt để biến thành người bình thường, liền khí tức đều yếu hơn rất nhiều, nhìn vào liền biết cô ta đã nguy cơ sớm tối.

Trần Hạo không nghĩ ngợi nhiều, vác nữ tử áo trắng lên vai, nhìn không gian đã thu nhỏ lại thêm một chút, hừ lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay trong nháy mắt biến thành Hiên Tế Kiếm, trực tiếp chém vào một mặt tường, pháp lực thôi động, thân kiếm vù vù, chém xuống một kiếm, vách tường kia lập tức bị phá tung, lộ ra một cái lỗ, nhưng mà phía sau vách tường này lại có vách tường khác.

Trần Hạo lớn tiếng nói:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, theo sát tao.

Nói xong, Trần Hạo dùng bảo kiếm mở đường, thẳng tắp xông về phía trước, đánh vỡ từng mặt vách tường, liên tục mấy lần, trước mắt đã rộng mở trong sáng, thấy được bóng đêm tăm tối.

Tuy chỗ này ở trên tầng hai, nhưng Trần Hạo không do dự trực tiếp nhảy xuống.

Chờ sau khi Trần Hạo và Tiểu Hắc Tiểu Hoàng hạ xuống, quay người nhìn lại, căn nhà đã khôi phục bình tĩnh, thoát nhìn không có chút biến hóa nào, vẫn bị bao phủ bên trong khí tức âm tà.

Thầm mắng một tiếng, Trần Hạo chạy đến bên cạnh xe, đặt nữ tử áo trắng đang hôn mê ở trên xe, trực tiếp lái xe rời đi.

Thẳng đến chỗ cách xa nhà lâu, Trần Hạo mới thở dài một hơi.

Hiện tại Trần Hạo chỗ nào còn không rõ, mình là gặp phải chuyện quỷ dị.

Cái đồ chơi này thuộc về một loại cầm ky, khác biệt với yêu ma quỷ quái, nó là tồn tại rất đặc thù, có chút đồ vật nhìn như nhỏ yếu, nhưng đạo pháp thần thông bình thường không có tác dụng gì đối với bọn chúng, đặc biệt đáng ghét.

Dừng xe sang bên đường, Trần Hạo quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng.

Khí tức của cô đã không còn, hiển nhiên bị quỷ dị phụ thân, đối với thân thể tổn thương quá lớn, sau khi ác quỷ rời khỏi, nữ tử liền không chịu nổi.

Thở dài một tiếng, Trần Hạo cảm giác tới hồn phách của nữ tử.

Rất nhỏ yếu, nhìn thật giống như ngọn lửa yếu ớt trong gió, tùy thời đều có thể bị dập tắt.

Trần Hạo vội vàng móc ra một cây linh hương, sau khi nhóm lửa liền thổi hương khí về phía nữ tử.

Được linh hương tẩm bổ, hồn phách của nữ tử kia cuối cùng ổn định lại một chút, đồng thời chậm rãi ngưng tụ.

Không bao lâu, hôn phách của nữ tử nổi lên.

- Cảm ơn đại sư cứu trợ.

Hôn phách của nữ tử nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói lời cảm ơn.

Trần Hạo nói:

- Tiện tay mà thôi, không cần nói lời cảm ơn, hơn nữa tôi muốn hỏi cô, cô sao lại dây dưa với thứ quý ấy? Chẳng lẽ cô không biết nếu cứ như vậy, cô sẽ sống không bằng chết ư?

Hôn phách của nữ tử kia cười khò một tiếng:

- Tôi cũng không muốn, nhưng mà tôi không có cách nào thoát thân.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói:

- Có thể nói với tôi một chút chuyện của cô không?

Nữ tử chần chờ một chút, chậm rãi nói ra chuyện xưa của mình.

Thì ra nữ tử tên là Chu Vân, năm nay hai mươi tám tuổi, là cư dân của một nơi khác trong tỉnh. Sau khi tốt nghiệp đại học, Chu Vân đến Dương Thành làm việc, bởi vì bạn trai ở đại học của cô chính là người địa phương, hai người nói chuyện nhiều năm, tình cảm rất ổn định, bạn trai đối với cô cũng rất tốt. Khiến Chu Vân từ bỏ sắp xếp trong nhà, dứt khoát quyết định đến Dương Thành.

Nhưng Chu Vân hoàn toàn không nghĩ tới, bạn trai trước khi kết hôn cùng chồng sau khi kết hôn, tựa như là hai người khác nhau.

Nguyên bản người bạn trai ôn hòa khiêm tốn, chậm rãi bại lộ sở thích của gã, hấn thích bạo dâm, hơn nữa còn là kẻ rất điên cuồng.

Ban đầu, bởi vì cảm giác mới lạ, Chu Vân thỏa mãn yêu cầu của chồng, nhưng là chồng cô càng ngày càng biến thái, bắt đầu dùng roi đánh cô.

Chu Vân đương nhiên không thể chịu đựng được, thế nhưng chồng cô cũng đã không cho cô từ chối, sau mấy lần bị roi quất, vết thương của Chu Vân đầy người, trong lòng hoảng sợ vô cùng, muốn ly hôn, nhưng bị từ chối, đồng thời bởi vì quyết định của cô, cô đã tự đưa mình vào trong cơn ác mộng.

Mỗi ngày chồng cô đều sẽ đổi hình thức tra tấn, rốt cục có một lần Chu Vân muốn chạy trốn, sau khi bị chồng cô bắt về, đối với cô tiến hành hình thức tổn thương cực kỳ tàn ác, cắt bộ ngực của cô đi.

Một màn kia, lúc Chu Vân kể lại, tựa hồ nhớ tới một chút hình ảnh, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, hôn phách đều có chút muốn tan rã.

Trần Hạo vội vàng cấp gia trì thêm linh hương khí tức cho cô, lúc này mới ổn định lại.

Sau đó Trần Hạo hỏi:

- Vậy chồng cô đâu, hiện tại còn sống không?

Chu Vân khổ sở nói:

- Tôi không biết, sau một lần gã cho tôi uống thuốc, tôi đánh lén gã, sau đó chạy ra, lúc đầu tôi muốn tìm người xin giúp đỡ báo cảnh sát, nhưng mà tôi gặp một người, y đem đánh tôi ngất xỉu, chờ lúc tôi tỉnh lại thì đã thấy Văn tử tử.

Chương 398: Trả Thù

- Văn tử tử?

Ánh mắt của Trần Hạo hơi chuyển động, hỏi:

- Chính là tòa nhà kia sao?

Chu Vân nhẹ gật đầu:

- Văn tử tử cũng là một cô gái rất đáng thương, lúc ấy tòa nhà kia vừa mới xây xong, chồng của chị ấy muốn trang trí căn phòng rồi mới cử hành hôn lễ. Nguyên bản rất tốt đẹp, nhưng vào đêm tân hôn đó, Văn tử tử không có máu, sau đó chồng của chị ấy nghi ngờ chị ấy không phải xử nữ, lừa gạt tình cảm của y, trong lúc tranh chấp cầm lấy phích nước nóng đập chết Văn tử tử, đồng thời ác độc băm nát thi thể của Văn tử tử, trộn vào bên trong tường.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

CMN, làm sao thủ đoạn này lại hung tàn cặn bã như thế, còn hung ác thú tính hơn một vài thứ đồ không sạch sẽ nữa.

Không có máu thì như thế nào? Không có máu liền không phải là xử nữ, có nhiều tình huống ngoài ý muốn gây ra tổn hại cho chỗ đó lắm, chẳng lẽ việc này cũng có lỗi? Cho dù không phải xử nữ, cũng không cần phải làm như vậy chứ. Thật có tình cảm, còn quan tâm thứ này làm gì?

Nhưng nghe thấy những lời này, Trần Hạo cuối cùng đã hiểu rõ vì sao lúc mới đặt chân vào bên trong nhà lầu, liền có thể cảm nhận được tà ác, nhưng làm thế nào cũng không cảm giác được vị trí cụ thể, mẹ nó thì ra cả căn nhà đều là quỷ, làm sao mà cảm giác ra được.

- Nói cách khác, sau khi Văn tử tử kia của cô chết hóa thành quỷ, sau đó hại người lung tung, trả thù nam nhân đúng không?

Trần Hạo nhớ tới mười cái thi thể nam nhân bên trong căn nhà, mở miệng hỏi.

Chu Vân nói:

- Những nam nhân này, đều là sau khi thấy Văn tử tử thì động sắc tâm, lòng mang ý đồ xấu, chủ động đưa tới cửa, bọn họ đáng chết.

Trần Hạo cười:

- Vậy tôi thì sao? Tôi không hề khởi sắc tâm, liền cô nhìn như thế nào đều không thấy rõ ràng, tại sao muốn hại tôi?

Chu Vân nói:

- Đây là có người làm giao dịch với Văn tử tử, muốn Văn tử tử giữ anh lại.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại:

- Ai?

Chu Vân lắc đầu nói:

- Tôi không biết, người này mặc một thân áo bào đen, nhìn cũng không rõ ràng, nhưng là một cô gái, nói chỉ cần có thể lưu anh lại, liền trợ giúp Văn tử tử thoát khỏi trói buộc của căn nhà.

Trần Hạo biến sắc.

Đây mẹ nó không phải chính là nữ tử mặc áo bào đen nói long cốt là cô ta thả ra kia hay sao?

Mẹ nó, hỗn đản này muốn làm gì? Đậu xanh, tôi không đi tìm long cốt là đắc tội với cô đúng không, thế mà lại ám toán tôi.

Trần Hạo rất bực mình.

Đây tuyệt đối là chuyện uất ức lại không thể nói gì.

Chỉ là từ chối một lần mà thôi, đây không phải còn có Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan hỗ trợ đi tìm sao? CMN tại sao lại dây dưa tôi không thả, còn ác độc như thế?

Ha ha, sớm biết như thế, lúc ấy gặp mặt liền không cần nói nhảm, trực tiếp chém chết là được.

Trong lòng thầm ghi món nợ cho nữ tử mặc áo bào đen kia, Trần Hạo nhìn về phía Chu Vân nói:

- Được rồi, những thứ này liền không nói nữa, Chu tiểu thư, cô bây giờ có dự tính gì không?

Chu Vân khỏ sở nói:

- Trước đó gặp được Văn tử tử, cô ta nói sẽ giúp tôi báo thù, nhưng mà vẫn luôn không có hành động, về sau tôi chậm rãi phát hiện, tôi chỉ là một cái công cụ đối với Văn tử tử, cừu hận và hồi ức thống khổ của tôi, có thể giúp cô ta càng trở nên cường đại hơn, cho nên cô ta không có khả năng giúp tôi báo thù. Bây giờ tôi cũng đã chết, còn có thể làm gì nữa?

Trần Hạo nói:

- Chết cũng không phải là kết thúc, ai nói chết liền không thể báo thù, nhưng chuyện này cũng không tiện nói, nếu như cô không đồng ý, vậy tôi cũng không bắt buộc.”

Ánh mắt của Chu Vân sáng lên, kích động nói:

- Tôi có thể báo thù sao?

Trần Hạo nói:

- Phải nói, cô có muốn báo thù không?

Chu Vân gật đầu, ánh mắt tức giận nói:

- Tôi muốn báo thù, tôi muốn để gã trải nghiệm thống khổ giống như tôi, để gã biết, cô phụ tôi tổn thương tôi là hành vi ngu xuẩn cỡ nào.

“Ding: Tàn hồn Chu Vân, oan hồn một ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.”

Nghe được thanh âm của hệ thống, Trần Hạo cười.

Nói đến, nếu như không thể kích phát nhiệm vụ, Trần Hạo thật đúng là không nhất định sẽ hỗ trợ, không phải không đồng tình, mà là hệ thống không cho kết quả, vậy liền nói rõ tất cả những điều mà Chu Vân nói không nhất định là thật.

Mình là giúp quý làm vui, cũng không phải trợ quý làm ác.

- Vậy thì tốt, bây giờ chúng ta liền đi tìm tên cặn bã kia.

Lái xe rời đi, nửa giờ sau, Trần Hạo đi tới trước một ngôi nhà.

Đây là một tòa nhà ba tầng, mặc dù nơi này không phải khu vực phồn hoa ở Dương Thành, nhưng cũng coi như có giá trị không nhỏ, hiển nhiên tên cặn bã kia còn rất có tiền.

Nhìn thấy ngôi nhà, ánh mắt của Chu Vân lộ ra sự thống hận, cắn răng nghiến lợi nói:

- Chính là nơi này, bên dưới căn nhà này có một cái tầng hầm, bên trong giống như pháp trường, có rất nhiều công cụ, lúc trước nếu không phải gã cho tôi uống thuốc, khiến tôi có cơ hội đánh lén gã, chỉ sợ tôi đã sớm chết ở phía dưới.

Trần Hạo dò xét ngôi nhà một lát, lông mày nhíu lại, nói:

- Trong nhà này có hai người.

Chu Vân sửng sò:

- Không đúng, cha gã đã chết sớm, mẹ lại sống ở nông thôn, trong nhà hẳn chỉ có một mình gã mới đúng chứ.

Trần Hạo nói:

- Cô vào xem chẳng phải sẽ rõ ràng sao?

Trong mắt Chu Vân hiện lên một tia e ngại, yếu ớt nói:

- Một mình tôi đi sao?

Trần Hạo cười nói:

- Làm sao? Cô còn muốn tôi đi cùng một chỗ à? Cho tôi xin, cô bây giờ là quý đây, phàm nhân bình thường không nhìn thấy cô được.

Chu Vân nghẹn lời, cô vừa mới chết, còn có chút chưa quen với thân phận quý của mình.

Nhưng mà Trần Hạo nói đúng, mình đã chết rồi, vậy còn sợ cái quái gì nữa?

Gật gật đầu, Chu Vân ra khỏi xe, sau đó tiến vào trong phòng.

Không bao lâu, Chu Vân lại đi ra, trên mặt có chút hoảng sợ:

- Đại sư, gã lại đang tra tấn người, có một cô gái sắp bị gã đánh chết.

A...

Trần Hạo sững sốt.

Lại có một cô gái ngọc mắc câu rồi sao?

- Cô không làm gì ư?

Trần Hạo nhìn về phía Chu Vân.

Chu Vân không biết làm sao nói:

- Tôi nên làm cái gì?

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái, không phản bác được.

Cô đã bị hành hạ như thế, còn gián tiếp bị hại chết, thế mà hoàn toàn chưa nghĩ qua trả thù như thế nào sao? Tính tình của cô gái này quá yếu ớt rồi.

Trần Hạo nói thẳng:

- Xem phim ma chưa? Biết quỷ nhập vào người không? Mặc dù hồn phách của cô rất yếu, nhưng trên người người còn lưu lại khí tức quỷ lâu, sau khi nhập vào người, có thể trở nên rất mạnh, chỉ ít nam nhân bình thường sẽ không đánh lại cô, còn cần tôi nhắc nhở sao?

Chu Vân ngẩn người, sau đó lần nữa quay người tiến vào trong nhà.

Lần này, thời gian cô ta rời đi lâu hơn.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, chậm rãi chờ đợi.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo còn chưa nhìn thấy Chu Vân, thanh âm của hệ thống đã vang lên.

“Ding: Tàn hồn Chu Vân, oan hồn một ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.”

Theo thanh âm phát ra, Trần Hạo liền cảm giác được mình nhiều thêm một năm pháp lực.

Trong lòng đắc ý, đồng thời Trần Hạo cũng có chút tò mò.

Chu Vân này trả thù như thế nào? Là dùng cách bạo lực, hay là trực tiếp chơi chết?

Đang suy nghĩ, hồn phách của Chu Vân từ trong nhà đi ra, mang trên mặt biểu lộ khoái ý.

Chờ cho Chu Vân lên xe, Trần Hạo tò mò hỏi:

- Thế nào? Chơi chết không?

Chu Vân cười, ngoài ý muốn nhìn có chút tà ác.

- Giết chết? Vậy quá lợi cho gã rồi, tôi cắt lão nhị của gã, ép gã ăn vào, sau đó đánh gãy tứ chi, lại báo cảnh sát. Ah, đại sư, phiền phức đưa thi thể của tôi vào trong phòng, chờ sau khi cảnh sát đến, gã phạm vào tội đủ để xử bắn, trong đoạn thời gian này, để gã ở trong thống khổ sám hối đi.

Trần Hạo:

- ...

Chương 399: Bí Mật

Thật sự là không nhìn ra, Chu Vân này rõ ràng là loại người có tính tình nhu nhược, nhưng lúc hung ác lên lại ra tay nặng như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên nam tử cận bã này hoàn toàn đáng chết, tra tấn như thế đối với gã, vẫn là quá nhẹ rồi.

Không nhiều lời nữa, Trần Hạo dựa theo ý muốn của Chu Vân, đưa thi thể của cô vào trong phòng.

Nhìn Trần Hạo bố trí hết thấy, trên thân Chu Vân hiện lên bạch quang, tựa hồ đã cảm ứng được cái gì, Chu Vân cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Đại sư, cảm ơn ngài.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi cũng không làm gì cả, đều là cô ra tay, không cần cảm ơn tôi.

Chu Vân lắc đầu:

- Nếu như không có đại sư, đừng nói báo thù, tôi đều không cách nào thoát khỏi sự khống chế của Văn tử tử, đại ân đại đức, kiếp này không thể báo đáp, nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ báo đáp.

Dứt lời, thân ảnh của Chu Vân chậm rãi tán đi, hóa thành hư vô.

Chu Vân vừa đi, Trần Hạo thở dài một tiếng, cũng rời khỏi nơi này.

Tìm được một khách sạn để ở, một đêm không xảy ra vấn đề gì, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo liền rời giường, đang định

trả phòng đi tìm nhà của Ngũ Phương, nhưng lúc xuống lầu mở ra thang máy, Trần Hạo kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Người này cũng không phải ai khác, chính là Ngũ Phương.

Đây cũng quá trùng hợp đi?

- Trần đạo hữu?

Ngũ Phương tựa hồ có chút kinh ngạc, hỏi thăm một câu.

Trần Hạo cười nói:

- Ngũ Phương đạo hữu, sao anh lại ở nơi này?

Ngũ Phương nghe vậy cười:

- Thật đúng là Trần đạo hữu, hôm nay tôi kết hôn, tiệc rượu ngay ở khách sạn này.

Nói xong, y có chút xấu hổ.

Trần Hạo dò xét Ngũ Phương một chút, phát hiện y mặc âu phục giày da, tóc vuốt keo, nhìn rất đẹp trai hoạt bát.

Đặc biệt là trên thân Ngũ Phương có một loại khí tức màu đỏ vô cùng nồng đậm, giống hệt như loại trên thân thể của Tống Kính Lư.

Đối với khí tức này, đây là lần thứ ba Trần Hạo gặp được.

Lúc hảo huynh đệ kết hôn có, Tống Kính Lư cũng có, trên thân của Ngũ Phương cũng có.

Đây chính là trên thân của người sắp kết hôn mới có thể xuất hiện, là biểu hiện của hỷ sự.

Ở phía sau Ngũ Phương cũng có mấy người, đều là người trẻ tuổi, thoạt nhìn là bạn bè của nhà trai.

Trần Hạo cười nói:

- Nghe Cổ tiên bối nói anhi kết hôn, không nghĩ tới lại ở cùng một khách sạn, vừa vặn khỏi phải đi tìm, à, Tứ Bình đạo

hữu đâu? Có tới hay không?

Ngũ Phương cười khan nói:

- Sư phụ tôi đang trên đường tới.

Trần Hạo gật đầu:

- Vậy thì tốt, đã ở ngay cái khách sạn này, vậy tôi cũng miễn tìm một chuyên, chờ Tứ Bình đạo hữu đến, anh thông báo giúp một tiếng, tôi đang ở phòng 703.

Ngũ Phương cũng biết người tu hành cùng người bình thường là hai thế giới, không tính toán mời đông người làm âm ỉ, nhẹ gật đầu, mang theo bạn bè đi sắp xếp.

Trần Hạo bỏ đi ý nghĩ trả phòng, quay lại gian phòng, đả tọa tu hành.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chờ đến lúc giữa trưa liền có người gõ cửa.

Trần Hạo mở cửa, liền thấy Tứ Bình đạo trưởng đứng bên ngoài.

- Ha ha, Ngũ Phương nói Trần đạo hữu cũng ở đây, tôi còn có chút không tin, không nghĩ tới đạo hữu thật đúng là tới, đúng là khách quý ít gặp.

Tứ Bình đạo trưởng cười nói.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói:

- Tứ Bình đạo trưởng, giọng điệu này của ngài, có loại ý tứ đại biểu cho người lớn trong nhà chú rể nha.

Nụ cười của Tứ Bình dừng lại, dở khóc dở cười:

- Vậy Trần đạo hữu nói tôi phải làm sao? Cũng không thể tại lúc Ngũ Phương cử hành hôn lễ, đến phá hỏng chuyện vui của nó chứ?

Trần Hạo nói:

- Đoán chừng đạo hữu cũng không phá hỏng được, dù sao cha mẹ của người ta vẫn còn khoẻ mạnh kia.

Tứ Bình đạo trưởng thở dài nói:

- Cho nên tôi xem như cam chịu chấp nhận, à, nói đến tôi phải cảm ơn đạo hữu, canh long cốt kia của cậu đúng là tuyệt phẩm cho người tu hành, có vật này, đối với việc lại bồi dưỡng thêm một đệ tử tôi cũng có nắm chắc hơn nhiều, thật sự là vô cùng cảm kích.

Trần Hạo cười nói:

- Tứ Bình đạo hữu khách khí, lúc ở Bạch Hạc Quan, được ngài chỉ điểm, lại mở ra Tàng Thư Các, tôi cũng đã được lợi rất nhiều, món canh long cốt kia sao có thể so sánh.

Nói xong, ánh mắt của Trần Hạo hơi động, tiếp tục nói:

- Đúng rồi Tứ Bình đạo hữu, tôi có một việc muốn hỏi, không biết ngài đối với quý đệ có bao nhiêu kiến thức? Có cách nào đối phó không?

Tứ Bình đạo trưởng sững sờ:

- Đối phó quý đệ? Làm sao thế, đạo hữu gặp phải quý đệ?

Trần Hạo gật đầu:

- Ngay tại Dương Thành này, tôi mới đến đêm qua, ai ngờ bị ám toán, kém chút nữa bồi cái mạng nhỏ của mình vào.

Nói xong, Trần Hạo liền đơn giản nói việc đã trải qua một lần.

Sắc mặt của Tứ Bình đạo trưởng ngưng trọng nói:

- Nghe đạo hữu nói như vậy, thật đúng là quý đệ, đồ vật này không sợ đạo pháp thần thông, trừ phi tìm đúng mệnh mạch, nếu không còn khó đối phó hơn bất kỳ yêu ma quỷ quái nào,

nhưng kỳ quái, quý dị thế nhưng là đồ vật nguy hiểm nhất, Dương Thành này có một nơi như thế, vì sao Ban Ngành Liên Quan không có động tĩnh gì, đồ vật này có tính nguy hại quá lớn đối với sinh linh, mặc kệ là Đạo Môn hay là Ban Ngành Liên Quan, chỉ cần phát hiện, khẳng định sẽ lập tức xóa bỏ.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động:

- Ban Ngành Liên Quan sẽ động thủ?

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu:

- Quý dị cũng có không ít, chỉ cần hoàn cảnh hoặc tình huống đặc thù, liền có thể sinh ra, có một ít là hậu thiên quý dị, chỉ cần tìm đúng biện pháp, không khó xóa bỏ, sợ nhất chính là Tiên Thiên quý dị, không phải người không phải yêu không phải linh không phải quái, cơ hồ có thể nói là một loại tồn tại bất tử bất diệt, không có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, căn bản không có biện pháp đối phó, theo tôi được biết, Tàn Lĩnh có một tòa Vô Hồi Cốc, đó chính là một chỗ Tiên Thiên quý dị, tồn tại bên trong đến nay vẫn không biết là dạng gì, nhưng là mặc kệ phạm nhân hay là tu sĩ, chỉ cần đi vào, liền biến mất không còn tăm tích, cực kỳ đáng sợ.

Trần Hạo nói:

- Vậy âm hồn biến thành quý dị này, đối phó như thế nào?

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Vậy phải xem chấp niệm của âm hồn này là gì, tìm được chấp niệm của nó, nó liền tự diệt.

- Chấp niệm sao?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Tứ Bình đạo trưởng tiếp tục nói:

- Nhưng mà đạo hữu, chuyện này vẫn nên giao cho Ban Ngành Liên Quan giải quyết thì tốt hơn, những năm gần đây, phạm là các nơi phát hiện quý dị, đều sẽ giao cho Ban Ngành Liên Quan xử lý, bọn họ có kinh nghiệm, cũng có thể điều động các loại vật lực, đối phó dễ dàng hơn chúng ta rất nhiều.

Trần Hạo nói:

- Vậy Ban Ngành Liên Quan ở nơi đây, Tứ Bình đạo trưởng có quen biết không?

Tứ Bình đạo trưởng cười nói:

- Tôi đúng là có quen biết, cậu chờ một chút, tôi hỏi một chút.

Nói xong, Tứ Bình đạo trưởng lấy ra điện thoại di động ra, bấm một dãy số rồi gọi.

Không bao lâu, điện thoại kết nối, một giọng nam trầm vang lên:

- Ha ha, Tứ Bình đạo hữu, sao lại rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi thế?

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Lưu đạo hữu, là như vậy, bây giờ tôi đi tới Dương Thành, phát hiện Dương Thành có một quý dị, việc này Ban Ngành Liên Quan biết không?

Giọng nam trầm kia dừng lại một lát, mở miệng nói:

- Ông nói tới hẳn là một chỗ nhà lầu đi, quý dị bên trong là một nữ tử.

Tứ Bình đạo trưởng gật đầu:

- Đúng rồi.

Giọng nam trầm nói:

- Tứ Bình đạo trưởng, chuyện này nói ra rất dài dòng, chúng tôi sợ rằng tạm thời không thể động tới nó.

Tứ Bình đạo trưởng sửng sốt:

- Lưu đạo hữu, đây là vì sao? Không phải Ban Ngành Liên Quan luôn luôn không lưu tình đối với quý đệ sao?

Giọng nam nặng nề nói:

- Tứ Bình đạo hữu, có một ít nội tình tôi không tiện nói, nhưng tôi có thể nói cho ông biết, thứ quý đệ này cũng không phải là thiên nhiên hình thành, mà là bị người cưỡng ép chuyển hóa.

Tứ Bình đạo trưởng biến sắc, thấp giọng nói:

- Vậy tôi biết rồi, đa tạ đạo hữu đã thông báo.

Nói xong, Tứ Bình đạo trưởng cúp điện thoại.

Trần Hạo khó hiểu nói:

- Đạo hữu, việc cưỡng ép chuyển hóa này, là có ý gì?

Chương 400: Có Chỗ Tốt Hay Không?

Nhìn Trần Hạo, Tứ Bình đạo trưởng tỏ vẻ chân thành nói:

- Trần đạo hữu, chuyện cưỡng ép chuyển hóa này thật không đơn giản, có năng lực chuyển hóa âm hồn thành quỷ dị, tất nhiên là quỷ dị, hơn nữa còn là Tiên Thiên quỷ dị.

Trần Hạo biến sắc:

- Tứ Bình đạo hữu, ông không nói đùa chứ, quỷ dị chi vật, không phải ở cố định một chỗ sao? Còn có thể chạy khắp nơi?

Tứ Bình đạo trưởng nói:

- Cũng không phải là như thế, Tiên Thiên quỷ dị không bị địa vực trói buộc, có thể đi lại khắp nơi, chỉ là nếu quỷ dị rời khỏi khu vực hình thành, lực lượng quỷ dị liền sẽ suy yếu trong phạm vi lớn, rất dễ bị tiêu diệt. Nhưng dù vậy, giới tu hành bây giờ có thể tiêu diệt Tiên Thiên quỷ dị cũng không có mấy người.

Mặt Trần Hạo đen lại.

Mẹ nó chứ, vậy lão tử phải nuốt xuống cục tức này rồi?

Tứ Bình đạo trưởng tiếp tục nói:

- Trần đạo hữu, nói lời này có thể khiến cậu không thoải mái, mặc dù đạo hữu một mình Nhập Đạo, tương lai tiền đồ vô lượng, nhưng trước mắt cậu còn chưa có thực lực chống lại Tiên Thiên quỷ dị, nếu không, trước tiên ghi lại khoản ân oán này, ngày sau lại tính.

Trần Hạo không phản bác được.

Lại là ghi lại, đều đã ghi mấy khoản rồi.

Quý Bà Bà, Vương gia, Hoàng Tiên Nãi, bây giờ lại thêm một Tiên Thiên quý dị?

Ha ha, mẹ nó chứ cũng phải chịu phục thôi, lúc này mới tu hành bao lâu, thế mà đắc tội với nhiều đại lão như vậy. Chẳng lẽ mệnh mình xung đột với những đại lão này?

Nhưng mà lại có thể làm gì được?

Tiên Thiên quý dị đó, một quý dị bị cưỡng ép chuyển hóa, bản thân mình cũng không có cách đối phó, gặp phải Tiên Thiên quý dị, mình sẽ hoàn toàn trở thành cá trên thớt không có sức phản kháng.

Thực lực a thực lực, quả nhiên vẫn còn quá nhỏ yếu.

Trong lòng Trần Hạo vừa uất ức vừa tức giận.

Xem ra hành trình làm nhiệm vụ tăng cường đạo hạnh lại phải bắt đầu một lần nữa.

Về sau đạo hạnh cũng không thể dùng linh tinh được, nhất định phải tăng cường đến trăm năm đạo hạnh mới được, cứ như vậy, cho dù là Tiên Thiên quý dị, ca cũng không phải là không có sức đánh lại.

- Tôi biết rồi, đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở.

Trần Hạo nói lời cảm ơn.

Nếu như lần này không có Tứ Bình đạo trưởng hỏi thăm cho mình, sợ rằng về sau thật có khả năng tiếp tục đi báo thù. Nếu bởi vậy mà đưa tới Tiên Thiên quý dị... ừm, Tiên Thiên quý dị!

Trần Hạo suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới nữ tử mặc áo bào đen kia.

Cô gái này xuất hiện đột ngột, nói lời cũng không hiểu thấu, có năng lực mà thần quỷ cũng không có, lần này lại có thể thúc đẩy quỷ dị đối phó với mình... mẹ nó, sẽ không phải cô ta chính là Tiên Thiên quỷ dị kia chứ?

Trái tim Trần Hạo nhảy một cái, có loại cảm giác không được tự nhiên.

Nhưng cũng có vẻ không phải, nếu cô gái này là Tiên Thiên quỷ dị, làm sao lại dễ nói chuyện như vậy, trực tiếp ép buộc mình chẳng phải là tốt hơn sao? Cần gì làm ra những chuyện như thế này?

Trần Hạo nghĩ mãi không thông, chỉ cảm thấy có bí ẩn khác, căn bản không có cách giải thích.

Ban đêm, tiệc cưới của Ngũ Phương chính thức bắt đầu, giống như là tiệc cưới bình thường, vô cùng náo nhiệt.

Trần Hạo cùng Tứ Bình đạo trưởng đứng chung một chỗ, nhìn một đôi vợ chồng tiếp nhận sự chúc phúc của bạn bè người thân, đều cảm thấy bụi nhùi không thôi.

Trần Hạo cảm thấy loại lựa chọn này của Ngũ Phương, cũng không có gì đáng trách.

Dù sao tu hành quá khổ cực, quá cô đơn, không phải nói có thiên phú liền có thể đắc đạo, sau khi kết hôn cũng có thể tu hành, giống như là Long đại sư vậy, còn có thể sinh con dưỡng cái, nói không chừng con cái cũng có cơ hội Nhập Đạo.

Chỉ là Long đại sư kết hôn với sư muội, giữa đồng đạo với nhau, có thể phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau, Ngũ Phương lựa chọn kết hôn với phạm nữ thế tục, con đường về sau chỉ sợ là phải đứt đoạn rồi.

Tứ Bình đạo trưởng càng hiểu hơn Trần Hạo, khóe mắt đều rung rung, cảm giác trồng rau cải trắng vài chục năm, bị heo gặm, hơn nữa còn là rau cải trắng chủ động đưa lên miệng heo.

Tình quan a tình quan, quả nhiên là độc dược của người tu hành.

Chờ sau khi hôn lễ kết thúc, ngày hôm sau cùng một nhà Ngũ Phương ăn một bữa cơm rau dưa, Trần Hạo liền lựa chọn rời đi.

Tứ Bình đạo trưởng lại không đi, ông quyết ý lưu lại, chờ đợi con cái của đệ tử xuất thế, nếu như con cái của đệ tử có thiên phú, như vậy ông liền sẽ bồi dưỡng, nếu như không có, canh long cốt kia đoán chừng sẽ không dễ dàng sử dụng, ông sẽ lại đi tìm kiếm một đệ tử khác, dù sao so với tình nghĩa sư đồ, ở trong lòng Tứ Bình đạo trưởng, truyền thừa mới là quan trọng nhất.

Từ Dương Thành rời đi, Trần Hạo vẫn chưa trở về.

Áp lực của Tiên Thiên quý dị quá lớn, đặc biệt là nữ tử mặc áo bào đen kia, rõ ràng đang ngó chừng hắn, chỉ sợ là mình không đồng ý đi tìm Thủy Tinh Cung sẽ không cam lòng.

Nhưng Trần Hạo cũng có nguyên tắc riêng.

Nói không tìm thì là không tìm, coi như ngươi là Tiên Thiên quý dị, lão tử cũng mặc xác ngươi, có bản lĩnh tiếp tục hồ ta, không dám, vậy liền để lão tử tiếp tục cày quái, chờ lúc ta cường đại, xem đến cùng là ai hồi hận.

Rời khỏi Dương Thành, Trần Hạo lái xe tiến lên, một đường tiến lên, tới lúc ban đêm liền đi tới một cái trấn nhỏ.

Tiểu trấn này là một cái bình nguyên tiểu trấn, rất phổ thông, không có gì đặc sắc.

Nhưng sau khi Trần Hạo đi vòng vo một vòng, lại phát hiện bên trong tiểu trấn, nơi âm khí hội tụ không ít, hiển nhiên có quỷ hồn tồn tại.

Có quý vậy thì có nhiệm vụ, có nhiệm vụ liền có ban thưởng.

Trần Hạo đắc ý cười, sau đó lái xe trực tiếp tiến về nơi có âm khí hội tụ.

Tìm tới chỗ thứ nhất, lại là một gia đình, xem ra nhà này vừa mới có người chết, đang làm đám tang.

Trần Hạo dừng xe ở bên đường, nhìn kỹ một chút, liền thấy có một lão đầu đang ngồi xôm ở bên ngoài gia đình này, ánh mắt đánh giá những người đang vất vả kia, giữ im lặng.

Trần Hạo cười cười, xuống xe đi tới.

Đến bên cạnh lão đầu, Trần Hạo ngồi xôm xuống, móc ra thuốc lá, đốt lên một điếu.

Đắc ý hút một hơi, sau đó phun khói ra.

Lão đầu phát hiện bên cạnh có thêm một người, cũng không có phản ứng gì, nhưng lúc hơi khói lan tràn đến trước mặt, lão đầu hít hít, sau đó con mắt liền sáng lên, kích động điên cuồng ngửi, hút hơi khói mà Trần Hạo phun ra vào trong mũi, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

- Thuốc xịn a! Lúc còn sống, mình chưa từng hút qua loại thuốc xịn như vậy.

Lão đầu tán thưởng một tiếng.

- Thích không? Muốn một điếu hay không?

Trần Hạo cười tủm tỉm mở miệng.

Lão đầu sững sờ, nhìn sang hai bên một chút, không phát hiện ra ai cả, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, tỏ vẻ kinh ngạc.

- Cậu đang nói chuyện với tôi ư?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Chẳng lẽ tôi đang nói chuyện với người khác?

Lão đầu đứng dậy, trừng to mắt nói:

- Cậu nhìn thấy tôi hả?

Trần Hạo lắc đầu, những con quỷ phổ thông này thật đúng là đều có phản ứng giống nhau, quả nhiên đầu không biết sự tồn tại của người tu hành.

- Lão bá, kinh ngạc làm gì, còn không bằng hút điếu thuốc, ngài nói đúng không?

Trần Hạo nói xong cầm thuốc lá lên trên mặt đất, mặc cho hơi khói lượn lờ bay lên.

Mắt lão đầu nhìn về phía hơi khói bốc lên, ánh mắt sáng lên, sau đó cũng không nói tiếp, lại ngồi xỏm xuống, khẽ hút hơi khói, tỏ vẻ đặc ý.

Sau khi hít vài hơi, lão đầu cười hì hì nhìn Trần Hạo nói:

- Người trẻ tuổi khó lường a, có thể thấy quý, còn không sợ quý, cậu sẽ không phải là người chuyên môn giao thiệp cùng với quý đây chứ?

Trần Hạo giơ ngón tay cái lên, tán dương:

- Lão bá có nhãn lực, tôi đây chính là người thế tục gọi là đại sư, nhưng tôi không giống với đại sư bình thường, tôi thích trợ giúp quý, giúp các người siêu độ luân hồi, sau đó kiếm chút công đức.

Lão đầu nhíu mày:

- Cậu muốn giúp tôi?

Trần Hạo mỉm cười:

- Vậy phải xem lão bá có muốn để tôi giúp hay không.

Lão đầu cười hắc hắc:

- Có chỗ tốt gì không?

Trần Hạo:

- ...

Chương 401: Huynh Đệ Bất Hòa

Nhìn vẻ mặt con buôn của lão đầu, Trần Hạo có chút dở khóc dở cười.

Thật sự được thêm kiến thức.

Mẹ nó đây rốt cuộc là ai giúp ai?

Trần Hạo cười nói:

- Lão bá, ông đây là không được rồi, tôi tới giúp ông, ông còn hướng tôi đòi chỗ tốt? Phải ngược lại mới đúng chứ?

Lão đầu lễ thẳng khí hùng nói:

- Cậu từ trên người tôi kiếm được công đức mà.

Trần Hạo:

- ...

Đây có phải tính là mình tự đào hố bẫy mình không? Luôn luôn cầm công đức để làm tấm chắn, lần này thì tốt rồi, gặp một người vừa khôn khéo lại so đo, mẹ nó kiêu này thì không có cách nào giúp được rồi.

Trần Hạo lắc đầu:

- Lão bá, không phải giống như ông tính như vậy, đồng ý rằng giúp các người siêu độ là có công đức, nhưng công đức này cũng chia nhiều ít, nếu ông có thể để cho tôi rất nhiều công đức, cho ông chỗ tốt gì đều được, nhưng mà không kiếm được bao nhiêu công đức còn muốn cho ông chỗ tốt, tôi không phải lỗ vốn rồi ư.

Nhìn lão đầu còn có vẻ muốn nói tiếp, Trần Hạo ngắt lời nói:

- Tôi trợ giúp quý cũng không phải chỉ là làm một lần, phải quanh năm suốt tháng giúp, tích lũy từng chút một, như thế mới có thể giúp tôi tu hành, ông nói tôi giúp ông thì phải cho ông chỗ tốt, những quý khác cũng muốn chỗ tốt, tôi vừa ăn thiệt thòi lại cũng không được cảm ơn, cái gì cũng không vớt được, cần gì phải chạy ngược chạy xuôi. Một câu thôi, ngài có muốn được giúp hay không, không quan tâm thì tôi đi đây, ai lo việc người nấy.

Lão đầu vội vàng nói:

- Cậu đừng kích động, tôi đây không phải là không biết nói lý lẽ, nãy giờ thăm dò thôi, đã cậu đều nói như vậy, vậy khẳng định là không gạt tôi, chuyện này liền nhờ cậu giúp đi.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi đầu tiên nói trước, tôi hỗ trợ cũng là xem tình huống, cũng không phải việc gì cũng giúp, việc như giết người phóng hỏa gì đó thì không làm được, không chỉ có không có công đức, sẽ còn bị khấu trừ.

Lão đầu nói:

- Cái này thì không thể, tôi là một lão nhân bình thường, giết người phóng hỏa gì đó, đời này giết nhiều nhất cũng chỉ là gà vịt mà thôi.

Ừm!

Gà ngốc đi theo sau lưng Trần Hạo lập tức đầu uốn éo, nhìn về phía lão đầu.

Rất trâu bò a, giết nhiều nhất là gà vịt, lời này của ngươi có ý là, gà vịt rất dễ giết phải không?

Bị gà ngốc để mắt tới, lão đầu giật nảy mình, có loại cảm giác vong hồn đồ mồ hôi, lập tức kinh hãi nhìn về phía gà ngốc.

- Tiểu Hoàng đừng làm rộn, không nói mày đầu.

Trần Hạo vội vàng quát lớn một câu.

Nhiệm vụ này lập tức liền muốn ra, cũng không thể để Tiểu Hoàng gầy ròi mà thất bại được.

- Khụ khụ, lão bá, con gà này của tôi là một con linh kê, thông hiểu nhân tính, ghét nhất nghe thấy người khác nói chuyện giết gà ăn gà, cho nên ông không nên đề cập tới chuyện này, vẫn là nói một chút, ông có tiếc nuôi gì đi.

Trần Hạo cười trấn an.

Lão đầu ngạc nhiên nhìn gà mèo lại nhìn Trần Hạo, cảm giác thanh niên này có chút thần bí.

- Thật ra tôi sống tới lớn tuổi như vậy, lại một thân bệnh tật, chết cũng là chuyện bình thường, không có chuyện gì không cam tâm. Nhưng trong lòng tôi lại ghi nhớ một chuyện cách đây mấy chục năm, trước khi chết đều chưa cởi bỏ được, cảm giác rất hối hận, tôi muốn cởi bỏ nó.

Lão đầu rốt cục nói đến chủ đề.

Theo lời nó nói, thanh âm của hệ thống lập tức phát ra.

“Ding: Quý chết bệnh Chu Gia Khuê, âm hồn hai ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.”

Nghe được thanh âm của hệ thống, Trần Hạo cười.

Quả nhiên đến nhiệm vụ, ồ, ban thưởng một tháng đạo hạnh nữa, không tệ không tệ, độ khó hẳn không phải lớn lắm.

- Lão bá nói đi, có khúc mắc gì?

Trần Hạo hỏi.

Lão đầu nói ra chuyện xưa của mình.

Lão đầu Chu Gia Khuê, năm nay sáu mươi ba tuổi, khúc mắc là ân oán với anh trai.

Lúc còn nhỏ, Chu Gia Khuê là cô nhi, là bị người vứt bỏ ở ven đường, sau đó được Chu gia thu nhận, mà lúc đó Chu gia đã có một đứa con trai ba tuổi, lúc đầu dự định muốn có một đứa con gái, nhưng bởi vì có thêm Chu Gia Khuê, cho nên không tiếp tục thực hiện dự định nữa.

Ở Chu gia, Chu Gia Khuê cũng không có bởi vì mình là con nuôi, liền bị đối xử khác biệt, không chỉ có cha mẹ, liền cả anh trai đều đối xử với ông vô cùng tốt, chưa từng đánh chửi. Ai dám bắt nạt ông, anh ông liền không nói hai lời, trước tiên đánh người bắt nạt em trai mình một trận, giúp em trai hả giận, có món gì ăn ngon uống ngon, cũng đều để phần cho em. Loại hoàn cảnh này, Chu Gia Khuê có tình cảm rất tốt đối với Chu gia, cũng rất cảm ơn.

Mẹ người yếu nhiều bệnh, Chu Gia Khuê tự từ bỏ cơ hội đi học, vụng trộm ra ngoài làm công, kiếm tiền phụ cấp gia đình sinh hoạt.

Nhưng là cũng bởi vì hành động này, Chu Gia Khuê lại trở mặt với anh trai.

Mùa đông một năm, người mẹ rốt cục hấp hối sắp chết, Chu Gia Tài điện thoại thông báo cho Chu Gia Khuê đã rời nhà mấy năm, trở về gặp mẹ một lần cuối, mà lúc đó Chu Gia Khuê bởi vì một ít chuyện ở công trường, không thoát thân được, chờ ông xử lý xong xuôi mọi việc vội vàng chạy trở về, tang lễ của mẹ đều đã qua hai ngày.

Bởi vì chuyện này, anh trai Chu Gia Tài lần thứ nhất động thủ với Chu Gia Khuê, đánh Chu Gia Khuê nhập viện hơn nửa

tháng. Đồng thời từ đó về sau, cùng Chu Gia Khuê đoạn tuyệt quan hệ, ba mươi năm chưa từng thấy mặt nhau.

Năm đó Chu Gia Khuê cũng là lòng tràn đầy oan ức, ông ở bên ngoài liêu sống liêu chết làm công, đại bộ phận tiền kiếm được đều gửi trở về mua thuốc cho mẹ, nói ông bất hiếu, đây tuyệt đối là oan uổng. Cũng hờn dỗi không liên hệ với anh trai nữa.

Nhưng theo thời gian chậm rãi trôi qua, tuổi của Chu Gia Khuê càng lớn, trong lòng càng cảm thấy hối hận.

Tiền kiếm lúc nào cũng được, nhưng thân tình lại là duy nhất, mình không nhìn thấy mẹ nuôi một lần cuối, lúc cha nuôi mất thì anh trai cũng không thông báo cho ông, để Chu Gia Khuê từ nhỏ được chăm sóc, hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình bây giờ cảm thấy cô đơn, cảm thấy thiếu thốn thân tình.

Nguyên bản năm nay Chu Gia Khuê dự định tại ngày giỗ mẹ, đi tới nhà anh trai xin lỗi, tranh thủ cởi bỏ cái khúc mắc này, không để cho cả đời này lưu lại tiếc nuối.

Thế nhưng là Chu Gia Khuê không nghĩ tới, ngày giỗ mẹ còn chưa tới, con nhồi máu cơ tim của mình lại tới trước, chết rất đột ngột, hoàn toàn không dự liệu được.

Lúc này, Chu Gia Khuê cho là đời này liền phải mang theo tiếc nuối rời đi, không nghĩ tới Trần Hạo lại xuất hiện.

Nghe xong chuyện của Chu Gia Khuê. Trần Hạo thờ dài trong lòng.

Chuyện này, nói ai đúng ai sai, đều nói không rõ ràng được.

Đều là chú trọng thân tình, chỉ là trời xui đất khiến, khiến cho tình cảm tan vỡ.

Nhưng chỉ khen thưởng một tháng đạo hạnh, Trần Hạo cảm thấy nhiệm vụ đơn giản như vậy, sợ là anh trai của lão đầu cũng hối hận, chỉ là không có ai muốn mở miệng trước.

Yên lặng một lát, Trần Hạo nói:

- Lão bá, chuyện này nói đến chính là giấy dán cửa sổ, đâm một cái là rách, chỉ là anh trai của ông có tiếp nhận lời xin lỗi của ông hay không, tôi cũng không nói được, như vậy đi, tôi dẫn ông đi đến nhà y, để y gặp ông, có lời gì ở trước mặt nói.

Lão đầu kích động hỏi:

- Tôi đã chết rồi, anh tôi còn có thể nhìn thấy tôi sao?

Trần Hạo cười nói:

- Chuyện này không khó, ngài vẫn nên suy nghĩ, nếu gặp mặt thì nên nói cái gì đi.

Nói xong, Trần Hạo mang theo lão đầu lên xe, sau đó dưới sự chỉ dẫn của ông rời khỏi tiểu trấn, lái đến thôn trang phía dưới.

Hơn hai mươi phút sau, Trần Hạo đi tới một cái thôn.

Lão đầu nói:

- Mặc dù không gặp mặt, nhưng tôi đã nghe ngóng rõ ràng, anh tôi ở nhà thứ ba của thôn đông, cửa nhà có hai con sư tử đá.

Trần Hạo vừa lái vừa tìm, rất nhanh liền thấy được nhà có sư tử đá.

Nhưng lúc nhìn thấy, Trần Hạo lại sửng sốt.

Nhìn một cái, gia đình này ánh đèn sáng tỏ, trong nhà ngoài cửa đang đứng không ít người.

Mà dưới Âm Dương Nhân của Trần Hạo, liền phát hiện, bên trong gia đình này có một cái âm hồn tồn tại.

Chương 402: Nhiệm Vụ Thăng Cấp

Cảm giác được tồn tại của âm hồn, Trần Hạo đầu tiên là sững sờ, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên lảng lệ.

Âm hồn bên trong gia đình này không phải là âm hồn phổ thông, mà là một con lệ quý, âm sát oán khí nồng đậm kia, xem xét liền biết không phải là người hiền lành.

Tình huống đây là như thế nào? Lệ quý đến chỗ người bình thường làm gì? Muốn hại người?

Lão đầu cũng cảm thấy có một loại bất an, vội vàng nói:

- Đại sư, đây là có chuyện gì? Tôi có loại dự cảm không tốt.

Trần Hạo nói:

- Lão bá ông ở lại đây trước đã, tôi đi xem một chút.

Nói xong Trần Hạo xuống xe, bước nhanh tới chỗ ngôi nhà có hai con sư tử đá ở phía trước.

Tiến vào bên trong ngôi nhà này, Trần Hạo nghe được tiếng khóc, cũng nhìn thấy không ít người đang nghị luận, cẩn thận nghe ngóng, lại là Chu Gia Tài xảy ra chuyện, xé chiêu hôm nay lúc y giúp người khác xây dựng nhà cửa, bị ngã từ trên lầu xuống.

Nguyên bản lầu hai cũng không cao lắm, thế nhưng thật vừa đúng lúc, lại ngã lên trên một đồng gạch, bị vỡ đầu, tắt thở tại chỗ.

Một đám hàng xóm đang rất thương tiếc Chu Gia Tài, nghị luận âm ỉ.

Sau khi Trần Hạo nghe được, lại nhìn về lão phu nhân mặt âm lãnh ác độc đang đứng phía trước thi thể bị ga giường bao phủ trong phòng kia, ánh mắt càng phát ra vẻ lảng lệ.

Chết tại chỗ? Hiện tại hồn phách không thấy đâu, trong phòng lại có một quỷ lão bà tử.

Ha ha, dám nói không có vấn đề, đồ đàn đều không tin.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, lặng lẽ đi đến bên người lão phu nhân, sau đó đưa tay bắt lấy y phục của bà ta.

Lão phu nhân đang cười lạnh, đột nhiên bị bắt lại có chút ngỡ ngàng.

Nhưng Trần Hạo cũng không lên tiếng, tóm lấy xong quần áo liền lôi ra bên ngoài.

Lão phu nhân bị cưỡng ép lôi đi, thét to:

- Đồ hỗn láo, thả tao ra.

Nhưng tiếng kêu của bà ta căn bản không có ai nghe thấy, hơn nữa Trần Hạo cũng không buông tay, cứ như vậy kéo ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Trần Hạo vừa dùng lực, liền ném lão phu nhân trên mặt đất.

Lão phu nhân ngã lảo ra, tức giận mắng một lần nữa:

- Hỗn láo, mày dám đánh tao, con trai tao sẽ giết chết mày.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, giọng điềm nhiên nói:

- Đừng nói nhảm, tôi hỏi bà đáp, không nói tôi sẽ đánh chết bà.

Lão phu nhân lại là một người có tính tình nóng nảy, không sợ hãi chút nào, nhìn chằm chằm Trần Hạo nói:

- Đập cái con mẹ mày, mày dám bắt nạt tao, mày chờ đấy, con trai tao sẽ giết chết cả nhà mày, để các người vĩnh viễn không siêu sinh.

Trần Hạo cười ha ha, tiến lên một cước liền giẫm lên trên thân thể của lão phu nhân, giọng lạnh như băng nói:

- Tôi là người vẫn tương đối kính già yêu trẻ, nhưng không bao gồm những người già cặn bã, oán khí trên người bà nặng như vậy, xem ra tội nghiệt tích lũy không ít a.

Bị Trần Hạo dẫm lên, một cỗ áp lực đè lên người, lão phu nhân cảm giác hồn phách đều đang run rẩy, lúc này có chút sợ, hoảng sợ nói:

- Cậu là ai, tôi lại không đắc tội cậu, dựa vào cái gì mà cậu lại bắt nạt tôi?

Trần Hạo nói:

- Dựa vào cái gì? Tôi hỏi bà, tại sao lại hại chết Chu Gia Tài?

Lão phu nhân sững sờ, sau đó hừ lạnh nói:

- Chu Gia Tài bắt kính với con trai tôi, nó đáng chết.

- Bà hại chết anh tôi! Mẹ nó, tôi đánh chết bà!

Nghe được lão phu nhân trả lời, Chu Gia Khuê nổi giận, vén tay áo lên liền nhào tới, đâm tới lão phu nhân.

Liền một âm hồn phổ thông cũng dám bắt nạt tao! Thật coi lão bà này dễ bắt nạt như thế sao!

Lão phu nhân giận dữ, lộ ra quỷ tướng dọa người, âm sát bốc lên, phần nộ giã dựa.

Nhưng trên chân Trần Hạo có một đạo pháp quang bộc phát, lão phu nhân liền kêu thảm một tiếng, âm sát chi khí trên thân tán đi không ít, lúc này đã triệt để kinh hoàng.

Gặp phải Đạo gia cao nhân rồi!

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Thật đúng là bà làm. Vậy tôi hỏi bà, hồn phách của Chu Gia Tài đâu?

Lão phu nhân run rẩy nói:

- Bị con trai tôi bắt lại, đây là do con trai tôi làm, chuyện không liên quan đến tôi, pháp sư tha mạng.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì được rồi, mang tôi đi tìm con trai bà.

Nói xong, Trần Hạo kéo Chu Gia Khuê đang phẫn nộ nói:

- Đừng đánh nữa, đi tìm anh trai của ông trước đã, nếu không hồn phách bị nhốt, liên đầu thai đều làm không được, đó mới là chuyện thê lương nhất.

Sắc mặt của Chu Gia Khuê đại biến, cầu khẩn nói:

- Đại sư, van cầu cứu, mau cứu anh tôi, tổn hao cái gì tôi đều đồng ý.

“Ding: Quỷ chết bệnh Chu Gia Khuê, âm hồn hai ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.”

Trần Hạo đang muốn gạt đầu, đột nhiên sững sốt.

Cái quái gì thế này, nhiệm vụ thăng cấp?

Lần này, ban thưởng năm năm đạo hạnh?

Mẹ nó, thoáng một cái độ khó tăng lên gấp mấy lần, đối thủ của nhiệm vụ năm năm đạo hạnh, sợ rằng không đơn giản như vậy đi?

Trần Hạo kinh nghi nhìn về phía lão phu nhân kia:

- Con của bà là quỷ gì?

- Con trai tôi là thổ địa thần, các người tốt nhất thả tôi ra, nếu không con trai tôi sẽ giam cầm hồn phách của các người, để các người không cách nào siêu sinh.

Ánh mắt của Lão phu nhân uy hiếp, nhưng cũng sợ cao nhân trước mặt bắt giữ mình, giọng điệu cũng không phải rất mạnh mẽ.

Trần Hạo cười:

- Thổ địa thần? Ha ha, hành tẩu thiên hạ nhiều địa phương như vậy, tôi còn chưa nhìn thấy một quỷ thần chân chính đây, Đi đi đi, lần này nhất định phải mở mang tầm mắt mới được.

Nói xong, Trần Hạo nắm lên lão phu nhân liền leo lên xe, sau đó hỏi thăm địa chỉ.

Lão phu nhân ngược lại không giấu diếm, đối với con trai của bà ta, lão phu nhân rất tự tin, cho dù là đối mặt với cao nhân Đạo gia cũng không sợ.

Một đường rời đi, nửa giờ sau, Trần Hạo đi tới một thôn khác.

Lúc nhìn thôn xóm này, Trần Hạo liền phát hiện trong thôn có một cỗ âm khí nồng nặc, âm khí này mơ hồ cho hắn một loại cảm giác tương tự với Quỷ Vực ở Đông Dương kia.

- Chẳng lẽ lại là một con quỷ vật may mắn đạt được phù chiếu?

Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Mèo mun và gà ngốc cũng phát hiện ra âm khí, đều nhìn sang.

Gà ngốc vẫn còn tốt, ánh mắt của mèo mun lại sáng rực, tựa hồ có chút hưng phấn.

- Pháp sư, con trai tôi ngay ở nơi này, thế nào, có dám đi gặp nó hay không?

Lão phu nhân về đến nhà mình, lo lắng trên mặt biến mất, thay vào đó là đắc ý và miệt thị.

Trần Hạo cười cười, trực tiếp đi tới chỗ có âm khí.

Sau khi dừng lại phía trước một chỗ thoạt nhìn như là miếu thờ, Trần Hạo dò xét.

Cái miếu này thật đúng là một cái miếu Thổ Địa, âm khí chính là từ trong miếu phát ra, mơ hồ có thể cảm giác được, quỷ vật ở bên trong không ít.

Trần Hạo chưa xuống xe, mà nhìn về phía lão phu nhân, hỏi:

- Tôi muốn hỏi một vấn đề, Chu Gia Tài chỉ bắt kính với con trai bà, con trai bà liền muốn lấy tính mệnh của ông ấy?

Lão phu nhân hừ lạnh nói:

- Phạm vi mấy chục dặm quanh đây, ai không biết thổ địa thần con trai tôi có linh, không nói ngày lễ ngày tết, phàm là đi ngang qua đều sẽ đi vào thăm viếng dâng hương, Chu Gia Tài này không chỉ không bái, còn ở gần miếu thờ lưu lại vật dơ bẩn, đây không phải là đại bất kính đối với thần linh thì là cái gì.

Trần Hạo cười:

- Thì ra là như thế, vậy tôi đã hiểu.

Nói xong, Trần Hạo xuống xe, sau đó mang theo mèo mun gà ngốc, trực tiếp đi vào trong miếu.

Một cước bước vào, Trần Hạo liền phát hiện lối vào Quỷ Vực của miếu thờ, không khách khí, trực tiếp lấy ra kiếm gỗ

đào, chém xuống một kiếm, xé Quỷ Vực ra một vết nứt, sau đó cất bước đi vào.

- Làm càn, người nào xông pháp vực của bản thân!

Trần Hạo vừa động thủ, bên trong Quỷ Vực có một tiếng nói phẫn nộ vang lên, tiếng nói tầng tầng truyền vang, thật có một chút đáng vẻ uy nghiêm.

Sau khi tiếng nói phát ra, từng đạo quỷ ảnh hiện ra.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, chợt cảm thấy im lặng.

Những quỷ ảnh này, tất cả đều là thanh niên trai tráng, từng con để trần thân trên, cầm khảm đao trong tay.

Chương 403: Âm Mưu

Phía sau đám ác quỷ cầm khảm đao, một thanh niên nam tử mặc áo khoác đi ra.

Khí tức trên thân nam tử này, cùng cái Quỷ Vực kia ần ần có một loại cộng minh, hiển nhiên chính là chủ nhân của cái Quỷ Vực đó.

Sắc mặt của nam tử kia âm trầm nhìn Trần Hạo, ngữ khí bất thiện nói:

- Xông vào pháp vực của ta, không muốn sống nữa đúng không?

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Bản tôn giáng lâm, bất kính với ta, đáng giết.

Dứt lời, Trần Hạo không cho nam tử cơ hội mở miệng, Thiên Cương Bộ vút qua, đại kiếm gỗ đào sáng lên hồng quang kinh người, một kiếm hung hăng chém trúng nam tử.

Nam tử hoàn toàn không nghĩ tới Trần Hạo nói động thủ liền động thủ, chuyện này khiến nó liền ý niệm phản kháng đều chưa kịp có, toàn bộ liền bị chém từ đầu hướng xuống, một phân thành hai.

Nhưng cho dù bị một đòn nặng như thế, nhưng nam tử cũng không bị diệt đi, mà hồn phách tán đi, một lần nữa ngưng tụ ở phía xa, chỉ là khí tức trên thân lập tức yếu đi rất nhiều.

- Giết, giết hẳn cho tao!

Nam tử tức giận hôn hển, gào thét kêu to.

Một đám ác quỷ cầm đao, xông lên.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, thân ảnh di chuyển, đại kiếm gõ đảo thi triển Thiên Cương Kiếm Pháp, mỗi một lần kiếm quang múa lên, liền sẽ chém giết mấy tên ác quỷ, chỉ trong vòng năm sáu lần hô hấp, hơn ba mươi ác quỷ liền bị giết sạch sẽ, hóa thành từng đoàn từng đoàn hồn quang tán loạn.

Lúc này, mèo mun meo ô một tiếng, há miệng hút vào, hồn quang tán loạn kia liền nhanh chóng tràn vào trong miệng của nó, nhả nha nhai, sau đó nuốt xuống.

Nam tử mặc áo khoác nhìn tới trợn mắt hộc mồm.

Đám tiêu đệ của mình cứ như đã vậy xong? Gia hỏa này là ai vậy?

Sau đó tiếp xúc với ánh mắt mà Trần Hạo đang nhìn qua, nam tử mặc áo khoác giật mình một cái, vội vàng nhảy dựng lên, quay người liền chạy về phía sau.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, thân ảnh bay lượn, mấy bước đã đuổi kịp, đưa tay bắt lấy cổ áo của nam tử mặc áo khoác kia.

- Đừng giết tôi, đừng giết tôi, pháp sư tha mạng

Nam tử mặc áo khoác hoảng sợ cầu xin tha thứ, hoàn toàn tương phản với uy nghiêm biểu hiện ra trước đó.

Trần Hạo nhếch miệng cười lạnh:

- Người khác bất kính đối với anh, anh liền loạn giết, hiện tại anh bất kính với tôi, lại muốn tôi tha cho anh?

Áo khoác nam tử vội vàng nói:

- Tôi không loạn giết, pháp sư, hiểu lầm, hiểu lầm.

Trần Hạo trào phúng:

- Không có, mẹ anh nói với tôi rất rõ ràng, Chu Gia Tài kia là bị anh hại chết, mà hồn phách lại còn bị anh giam cầm, hiện

tại anh nói với tôi là không có?

Áo khoác nam tử sững sờ:

- Mẹ? Tôi nào có mẹ?

Trần Hạo:

- ...

- Pháp sư, có phải ngài bị người lừa hay không? Tôi không có mẹ, tôi là cô nhi, trước kia được người coi miếu nuôi dưỡng, về sau bởi vì đánh nhau bị chém chết, sau đó tôi được ngọc phù đeo trên cổ từ nhỏ che chở hồn phách, tôi lúc này mới thành thổ địa thần ở nơi này, pháp sư, ngài khẳng định bị lừa rồi.

Nam tử mặc áo khoác vội vàng giải thích.

Sắc mặt của Trần Hạo âm trầm xuống. Không nói hai lời, nhấc nam tử mặc áo khoác lên liền phá vỡ Quỷ Vực, đi ra khỏi miếu thổ địa.

Kết quả sau khi đi ra, Trần Hạo liền phát hiện lão phu nhân kia không thấy đâu, đồng thời cũng không thấy Chu Gia Khuê đâu nữa.

Lần này Trần Hạo rất bực mình, giống như bị roi quất vậy.

Mẹ nó lại gặp phải diễn viên, diễn thật quá thật, thế mà mình lại bị bà ta lừa.

Nhưng bà thật sự cho rằng đùa giỡn tôi xong còn có thể chạy trốn được sao?

Trần Hạo nói:

- Tiểu Hắc, truy tìm khí tức.

Mèo mun meo ô một tiếng, đánh giá xung quanh, một lát sau ánh mắt cổ quái nhìn Trần Hạo lắc đầu, biểu thị mình tìm không thấy.

Trần Hạo sững sờ.

Cái này không đúng, coi như thứ mà Âm Dương Nhãn của mình không phát hiện ra được, Tiểu Hắc đều có thể tùy tiện tập trung vào.

Lão phu nhân này chẳng qua chỉ là một con lệ quỷ mà thôi, làm sao có thể loại bỏ sự tập trung của Tiểu Hắc?

Lại nhìn về phía gà ngốc, gà ngốc cũng lắc đầu, trong mắt tràn đầy mê mang, không rõ chuyện gì xảy ra.

Híp mắt lại, yên lặng một hồi lâu, nhìn về phía nam tử mặc áo khoác bị rách ra, Trần Hạo hỏi:

- Trước đó tôi gặp được một con quỷ, nó nói là mẹ của anh, Chu Gia Tài bởi vì đi ngang qua miếu thổ địa này của anh mà không vào thăm viếng, còn để lại vật dơ bẩn, khiến anh giận dữ mà giết người, anh xác định không có quan hệ gì với anh?

Áo khoác nam tử rầu rĩ nói:

- Tôi thật là không có mẹ, mà Chu Gia Tài kia tôi có biết, là một người thợ khéo ở thôn bên cạnh, rất nhiều nhà xây dựng đều mời y, thế nhưng mà y cũng không chết mà.

- Không chết? Anh nói Chu Gia Tài không chết?

Ánh mắt của Trần Hạo gắt gao nhìn nam tử mặc áo khoác kia.

Áo khoác nam tử yếu ớt nói:

- Tôi mặc dù không phải thổ địa thần chính quy, nhưng tôi cũng có thể xem xét họa phúc trong phạm vi mấy chục dặm, nhà ai có sinh tử, tôi đều có thể dự cảm được, Chu Gia Tài kia vẫn chưa tới lúc chết, làm sao lại chết được.

Sắc mặt của Trần Hạo tái đi, không nói hai lời, nắm lấy nam tử mặc áo khoác liền lên xe.

- A, pháp sư, cậu thả tôi đi, tôi thật không có hại người, tôi cũng chỉ là thích làm lão đại mà thôi, tôi không loạn giết người a.

Nam tử mặc áo khoác sợ hãi, vội vàng cầu xin tha thứ.

- Câm miệng cho tôi.

Trần Hạo quát lớn một tiếng, sau đó lái xe nhanh chóng rời đi, một đường phi nhanh, không đến hai mươi phút sau, Trần Hạo liền đi tới chỗ thôn xóm mà Chu Gia Tài ở lại.

Nhưng sau khi đi vào cổng nhà Chu Gia Tài, Trần Hạo im lặng, sắc mặt vô cùng cổ quái.

Cổng nhà Chu Gia Tài, một mảnh yên tĩnh, trong phòng có máy đạo khí tức rất bình ổn, hiển nhiên đã chìm vào giấc ngủ.

Một nhà này thật không có việc gì, vậy trước đó nhìn thấy chính là thế nào?

Là trước đó gặp phải ảo giác, hay là hiện tại đang bị lâm vào ảo giác?

- Cậu nhìn thấy chưa, đúng là tôi không lừa gạt cậu chứ, Chu Gia Tài này thật sự chưa chết, khẳng định cậu nhầm lẫn rồi.

Nam tử áo khoác yếu ớt nói.

Trần Hạo giữ im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nhìn về phía nam tử mặc áo khoác nói:

- Vậy Chu Gia Khuê thì sao? Chu Gia Khuê có phải đã chết rồi phải không?

Nam tử mặc áo khoác sững sờ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Hình như y chết rồi, hẳn là vừa mới chết không lâu, thế nhưng Chu Gia Khuê cũng không phải do tôi hại chết, tôi thật không có...

- Câm miệng cho tôi.

Trần Hạo quát lớn một câu, để lời nói của nam tử mặc áo khoác đột nhiên ngừng lại, tỏ vẻ oan ức.

Sau đó ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe, suy nghĩ lại toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Mình một đường tiến lên, tìm được Chu Gia Khuê, sau đó sau khi bàn bạc, bắt đầu làm nhiệm vụ của ông ta, sau đó phát hiện anh trai của Chu Gia Khuê chết rồi, nhiệm vụ thăng cấp, ban thưởng tăng mạnh lên đến năm năm đạo hạnh, sau đó đi tìm thổ địa thần, kết quả sau khi đánh xong lại phát hiện, anh trai của Chu Gia Khuê không chết, đây chính là một lời nói dối, một âm mưu.

Biến hóa hẳn là bắt đầu từ gia đình này, loại nhiệm vụ năm năm đạo hạnh tăng lên kinh người này, căn bản cũng không giống như là phong cách của hệ thống đại lão, dù sao chỉ là nhiệm vụ phổ thông, lập tức tăng lên lớn như thế, tuyệt đối là gặp phải phiền toái, đáng tiếc lúc ấy mình không nhìn thấu, mơ mơ hồ hồ bị chơi xỏ một lần.

Như vậy, đến cùng trước đó là thật, hay bây giờ là thật, vậy cần làm một thí nghiệm.

Ánh mắt nhìn về phía nhà Chu Gia Tài, sau khi suy nghĩ một lát, Trần Hạo xuống xe, dẫn theo nam tử mặc áo khoác trực tiếp xông vào.

Áo khoác nam tử kinh hãi:

- Cậu muốn làm gì

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Anh là một thổ địa thần, còn sợ việc xông vào nhà dân sao?

Nam tử mặc áo khoác không phản bác được.

- Thành thành thật thật đi theo, không hỏi anh cũng đừng nói chuyện, nếu không diệt anh luôn.

Giọng điệu của Trần Hạo bất thiện.

Trước mắt nếu chưa làm rõ ràng tình huống là như thế nào, Trần Hạo không thể tin tưởng nam tử mặc áo khoác này.

Chương 404: Lại Gặp Áo Bào Đen

Bị Trần Hạo làm cho giật mình, nam tử mặc áo khoác chùn lại, ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Đi đến cửa nhà có sư tử đá, Trần Hạo gõ cửa một cái.

Không bao lâu sau, trong nhà có ánh đèn sáng lên, sau đó một người ra mở cửa.

Người này là một lão đầu, tóc bạc hơn phân nửa, mặt đầy tang thương, nhưng thân thể vẫn còn cứng rắn, nhìn Trần Hạo, nghi ngờ hỏi:

- Cậu là ai?

Trần Hạo nói:

- Quấy rầy, ngài là Chu Gia Tài sao?

Lão đầu gật đầu nói:

- Đúng rồi.

Trần Hạo nói:

- Ngài khỏe chứ, tôi là đại biểu Chu Gia Khuê lão bá tới.

Nghe được cái tên này, lão nhân nhướng mày, đang muốn nói chuyện.

Trần Hạo liền ngắt lời nói:

- Lão bá, ngài hãy nghe tôi nói hết, Chu Gia Khuê lão bá đêm qua tật bệnh đột phát, đã qua đời rồi.

Biểu lộ của lão đầu biến đổi, kinh ngạc nói:

- Chu Gia Khuê chết rồi? Làm sao lại như vậy?

Trần Hạo nói:

- Hoàn toàn đã chết rồi, nếu lão bá không tin, có thể đi lên trần trên, xem xét liền biết.

Lão đầu yên lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Lão bá Chu Gia Khuê trước khi chết có một cái khúc mắc, buồn bực mấy chục năm qua đều chưa cởi bỏ được, hiện tại ông qua đời, tôi đại biểu ông ấy hướng ngài xin lỗi, nguyên bản lão bá Chu Gia Khuê chuẩn bị tại ngày giỗ mẹ nói với ngài, đáng tiếc mệnh không do mình, bây giờ chỉ có thể nhờ tôi làm thay, hi vọng ngài có thể thông cảm cho ông, tha thứ sai lầm lúc trước của ông ấy.

Lão đầu tiếp tục im lặng.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, cứ lẳng lặng nhìn hắn.

Rốt cục, lão đầu thở dài một tiếng, nhìn Trần Hạo nói:

- Mấy chục năm, đã mấy chục năm rồi, cũng nên tha thứ, nói đến, tôi cũng có chút hối hận, năm đó quá xúc động, chỉ là tôi cho tới bây giờ không có đánh qua cậu ấy, lúc trước vừa động thủ, liền...

- Không cần nói nữa, ông là giả.

Trần Hạo đột nhiên chen vào nói, nhìn lão đầu, ngữ khí băng lãnh.

Lão đầu sửng sốt:

- Cậu nói cái gì?

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Tôi nói ông là đồ ngu.

Lão đầu giận dữ:

- Người trẻ tuổi, cậu nói chuyện quá...

Thế nhưng ông ta còn chưa dứt lời, Trần Hạo trực tiếp móc ra Hiên Tể Kiếm, hung hăng chém xuống một kiếm.

Huru một tiếng, thân thể lão đầu một phân thành hai, quý dị chính là thân thể không có chút máu nào, sau khi tách ra liền hóa thành hư ảnh tán đi.

Chém xong Chu Gia Tài giả, Trần Hạo quay người lại, gác Hiên Tể Kiếm ở trên cổ nam tử mặc áo khoác, cười lạnh nói:

- Còn muốn tiếp tục không?

Nam tử mặc áo khoác nguyên bản tỏ ra sợ hãi, lập tức biến mất, thay vào đó là một tia nghi hoặc:

- Vì sao cậu khẳng định đây là giả? Tôi cảm thấy cái huyền cảnh này không có kẽ hở nào, đủ để khiến cậu ở nơi này nghĩ bẻ đầu cũng không nghĩ ra phương pháp phá giải.

Vì sao? Đương nhiên là ông ta đã lựa chọn tha thứ, nhưng hệ thống đại lão lại không biểu hiện nhiệm vụ hoàn thành.

Đây mẹ nó không phải giả thì là cái gì? Ha ha, người có trâu bò hơn nữa thì thế nào, ngay cả Cửu U Kỳ Lân hệ thống đại lão đều có thể điều khiển đấy!

Trong lòng giễu cợt, nhưng ngoài miệng Trần Hạo lại nói:

- Hẳn là ngươi ở rừng sâu núi thẳm quá lâu rồi? Còn không có kẽ hở gì, trong mắt tôi khắp nơi đều là sơ hở. Nhưng cái này không cần phải nói, tôi chỉ muốn hỏi, hai ta có cái gì oán thù, tại sao lại muốn bẫy tôi như vậy?

Nam tử mặc áo khoác quỵn rũ cười một tiếng:

- Cậu không nhớ tôi sao?

Thanh âm biến thành nữ tính, rất quen thuộc, là... nữ tử mặc áo bào đen!

Sắc mặt của Trần Hạo trong nháy mắt âm trầm xuống, không nói hai lời đối với nam tử mặc áo khoác chém xuống một kiếm.

Huu!

Kiếm quang từ trên cổ nam tử mặc áo khoác chọt lóe lên, thật giống như chém vào trong không khí.

Nam tử mặc áo khoác lạnh nhạt mỉm cười:

- Từ bỏ đi, thần thông và đạo hạnh của cậu quả thật không tệ, nhưng so với tôi còn có chút khoảng cách, cậu không làm tôi bị thương được.

Trần Hạo không nói một lời, lần nữa vung kiếm chém, lần này bạo phát pháp cương, nhưng vẫn xuyên thấu qua thân thể của nam tử mặc áo khoác, lông tóc không tổn hao gì.

- Tại sao phải chấp nhất như thế? Tìm kiếm Thủy Tinh Cung cho tôi không tốt hơn sao? Kỳ trân dị bảo bên trong, tôi có thể tặng toàn bộ cho cậu, đủ cho cậu ở thời đại mạt pháp này Nhập Đạo Tiên Thiên, vì sao cậu không đồng ý?

Nam tử mặc áo khoác tiếp tục mở miệng.

Trần Hạo trả lời là một viên lồi cầu.

Tùy ý để điện quang bạo ngược ở trên người lan tràn, giọng điệu của nam tử mặc áo khoác trở nên nghiêm nghị:

- Cậu như thế này làm cho tôi rất khó xử, thời gian của tôi rất quý giá, không thể lãng phí như thế, nhưng mà tôi lại không thể tự tay giết cậu, nếu không tôi với Thủy Tinh Cung chỉ có một tia duyên phận kia liền không còn, thật sự là đau đầu, ghét nhất loại nhân tộc không nghe lời như cậu, nếu như không phải bởi vì Thủy Tinh Cung, tôi nhất định sẽ ăn cậu.

Trần Hạo lấy ra tượng thần đế quân.

Ông!

Tượng thần đế quân vừa ra, cảm giác được dị thường bốn phía, thần uy trong nháy mắt bộc phát, bao phủ tứ phương.

Nam tử mặc áo khoác đang cân nhắc xử trí con cừ non như thế nào lập tức sửng sốt, sau đó con mắt tròn tròn, hét to:

- Đế quân!

Sau đó nó đang muốn làm cái gì đó, nhưng bị thần uy của đế quân đè xuống, lập tức thân ảnh cứng đờ, thật giống như bị trúng Định Thân Thuật, không thể động đậy chút nào.

Trần Hạo lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Không sợ đạo pháp, không sợ thần thông, nguyên lai quý dị sợ tượng thần. Mẹ nhà ngươi, nhìn ngươi còn âm ỉ phách lối nữa hay không.

Vội vàng cầm tượng thần trong tay, tới gần nam tử mặc áo khoác.

Nam tử mặc áo khoác vừa kinh vừa sợ, một cỗ lực lượng cường đại ngưng tụ, chống đỡ thân thể của nó, tại phía dưới thần uy của đế quân, thế mà bắt đầu chậm rãi động đậy.

Trần Hạo giật nảy mình, mẹ nó thế mà còn có thể động? Chẳng lẽ đế quân đại lão đều không ép được ngươi.

Không được, nếu như thế đều ép không được, vậy ca chỉ có thể tiếp tục cầu hệ thống đại lão cứu mạng, nhưng loại cứu mạng kia phải tiêu hao tuổi thọ, mỗi lần gặp chuyện đều cầu trợ, chút tuổi thọ của mình lại có thể cầu mấy lần?

Liều mạng!

Không chút do dự, Trần Hạo ngưng tụ tất cả pháp lực, toàn bộ gia trì lên trên tượng thần đế quân.

Lập tức, thần uy của tượng đế quân tăng cường lên một đoạn.

Lần này, bên trên tượng thân đế quân, hư ảnh đế quân trước đó vốn tiêu hao lúc ở bên trong động hỏa mạch lần nữa ngưng tụ lại, như ẩn như hiện, phát ra vô lượng thần quang.

Trong mắt của nam tử mặc áo khoác đang giãy dụa hiện lên vẻ hoảng sợ tuyệt vọng, trong miệng tựa hồ muốn nói cái gì đó, lại nói không ra lời, nhìn Trần Hạo lộ ra vẻ vội vàng, ẩn ẩn có ý cầu khẩn.

Trần Hạo thờ ơ.

Mẹ ngươi chứ lừa tôi một lần lại một lần, bây giờ muốn cầu xin tha thứ? Đi đến Địa Ngục cầu xin tha thứ đi!

Hư ảnh của đế quân chậm rãi mở mắt, nhìn về phía nam tử mặc áo khoác.

Cái nhìn này nhìn tới, nam tử mặc áo khoác nhin không được run lập cập, sau đó nó tựa hồ làm ra quyết định gì đó, sau khi oán độc nhìn chằm chằm Trần Hạo một chút, trên thân toát ra ngọn lửa màu lam.

Ngọn lửa màu xanh lam này nhanh chóng thiêu đốt, rất nhanh tràn ngập ra, từ phía dưới thần uy của đế quân cường ép thẩm thấu ra ngoài, chợt một đạo lam quang từ trong đó chui ra, phá không đi xa, Trần Hạo thấy thế biến sắc, CMN thế rồi mà vẫn có thể chạy.

Nhưng pháp lực đã hao tổn không còn gì, người ta đã chạy mất, Trần Hạo cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Một lát sau, ngọn lửa màu lam mà nam tử mặc áo khoác lưu lại tán đi, lộ ra một vùng bóng đêm tăm tối. Xem xét bốn phía. Trần Hạo liền phát hiện, nào có thôn xóm gì, mình đang đứng ở một bãi đất hoang bên đường, Tiểu Hắc Tiểu Hoàng đều ngã trên mặt đất, không nhúc nhích.

Bất chấp những thứ khác, Trần Hạo liền vội vàng tiến lên xem xét.

Còn tốt, chỉ là hôn mê, hô hấp còn rất ổn định, Trần Hạo thở dài một hơi.

Nhưng nhìn bóng đêm bốn phía, sắc mặt của Trần Hạo vô cùng khó coi.

Nhiều lần bị lừa như thế, Trần Hạo cảm thấy không thể tha thứ được.

Chỉ vì mình đạt được long cốt, liền cố chấp cho rằng mình là người hữu duyên, vì thế ép buộc không thành thì chuyển qua hãm hại. Mẹ nó bị bệnh tâm thần à!

Ha ha, ngọn lửa vừa rồi kia, hẳn là thủ đoạn chạy trốn, nhưng không đến cuối cùng không dùng, hiển nhiên thủ đoạn này tổn thương rất lớn, hiện tại sợ là trong một thời gian nhất định không có cơ hội dây dưa mình, chờ đấy, chờ lão tử làm nhiệm vụ mạnh lên, để tượng thần đế quân tăng lên tới trạng thái mạnh nhất, liền Quỷ Bà Bà đều không đi tìm, trước đi tìm người, không giết chết người, CMN ta không vào tiên thiên!

Chương 405: Phúc Họa Tương Y

Ôm Tiểu Hắc Tiểu Hoàng lên trên xe, Trần Hạo mở ra bản đồ hướng dẫn xem xét nơi mình đang đứng.

Lúc này, Trần Hạo mới phát hiện mình cách tiểu trấn cũng không xa, lập tức khởi động, lái xe chạy tới tiểu trấn.

Đến tiểu trấn, Trần Hạo trực tiếp đi tới nhà Chu Gia Khuê.

Vẫn đang tỏ chức tang sự, nhưng tìm đi tìm lại, vẫn không tìm thấy hồn phách của Chu Gia Khuê, cũng không biết có phải là bởi vì nhiệm vụ của mình liên luy, đã bị quỷ dị kia làm hại rồi hay không.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo lái xe rời khỏi tiểu trấn, mười mấy phút sau, đi tới thôn xóm đã đi vào hai lần kia, tìm được nhà của Chu Gia Tài.

Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện người một nhà này thật đã chết rồi, cũng đã xây dựng rạp đơn giản cho tang lễ.

Dừng ở bên ngoài ngôi nhà có sư tử đá, ánh mắt dò xét, sau đó Trần Hạo thấy được một cái hồn phách đứng ở ngoài cửa, lộ vẻ mờ mịt, dường như còn chưa thích ứng với thân phận sau khi chết.

Đây ngược lại là chuyện bình thường, là một cái âm hồn mới sinh.

Trần Hạo xuống xe, lặng lẽ đi tới bên cạnh âm hồn, Trần Hạo nói:

- Lão bá, ngài là Chu Gia Tài ư?

Âm hồn quay người nhìn về phía Trần Hạo, có chút vui mừng nói:

- Cậu nhìn thấy tôi sao?

Trần Hạo gật đầu:

- Ngài có phải là Chu Gia Tài hay không?

Âm hồn gật đầu, sau đó mở miệng nói:

- Tiểu lão đệ, cậu có thể nhìn thấy tôi, có thể giúp tôi một chút hay không?

Ding: Quý uông mạng Chu Gia Tài, âm hồn một ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Thanh âm của hệ thống vang lên.

Trần Hạo xác định thân phận, cười nói:

- Chu lão bá, ngài nói muốn tôi giúp ngài như thế nào?

Âm hồn vội vàng nói:

- Tôi lặng lẽ cất một khoản tiền cho con, thẻ ngân hàng vẫn luôn bị tôi giấu ở bên trong lỗ rách của tử quần áo nơi chân giường, nơi đó bị...

Không chờ Chu Gia Tài nói xong, Trần Hạo liền hiểu đây là nhiệm vụ gì, trực tiếp ngắt lời nói:

- Chu lão bá, nếu như có gì muốn nói cho người nhà, chuyện này đơn giản, đợi chút nữa tôi có thể để cho người nhà ngài nhìn thấy ngài, có gì có thể nói ở trước mặt, nhưng tôi cũng có một việc, nhất định phải nói cho ngài biết.

Chu Gia Tài ngạc nhiên:

- Nói cho tôi cái gì?

Trần Hạo nói:

- Lão bá, ngài còn ghi hận Chu Gia Khuê không?

Lông mày của Chu Gia Tài hơi động:

- Cậu là người Gia Khuê phải tới xem tôi sao? Ha ha, cũng không cần, y...

Trần Hạo lần nữa ngắt lời nói:

- Lão bá, ngài nói sai rồi, tôi đích xác là do lão bá Chu Gia Khuê yêu cầu đến, nhưng ông ấy cũng giống như ngài, đã chết rồi.

Chu Gia Tài mắt tròn tròn:

- Gia Khuê chết rồi, làm sao lại, nó...

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạo, Chu Gia Tài im lặng, sau một lúc lâu, Trần Hạo liền phát hiện trong mắt của ông có nước mắt thấm ra.

- Ừm, tiểu lão đệ cậu có thể nhìn thấy quý, vậy cậu có nhìn thấy Gia Khuê không? Có thể dẫn tôi đi gặp y không?

Chu Gia Tài mong đợi hỏi.

Trần Hạo lắc đầu nói:

- Tôi nguyên lai muốn dẫn ông ấy đến, nhưng mà gặp chuyện ngoài ý muốn, hòn phách của lão bá Chu Gia Khuê không biết kết cuộc ra sao, nhưng Chu lão bá nguyên bản muốn tới xin lỗi, ông ấy đối với chuyện năm đó rất hối hận, cảm thấy mình làm sai, đáng tiếc...

Chu Gia Tài rốt cục không nhịn được, ngồi xồm xuống, mặc dù khóc không thành tiếng, nhưng Trần Hạo nhìn thấy nước mắt rơi xuống, hóa thành âm khí tán đi.

Sau một hồi lâu, Chu Gia Tài lảm bảm nói:

- Thật ra, tôi đã sớm không còn oán nó, Gia Khuê vì mẹ, cũng bỏ ra rất rất nhiều, chỉ là, chỉ là...

Chu Gia Tài nói không ra.

Nhưng nghe nói như thế, trong đầu Trần Hạo đột nhiên vang lên thanh âm của hệ thống.

Ding: Quý chết bệnh Chu Gia Khuê, âm hôn hai ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Thanh âm ngoài ý muốn để Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Đậu xanh, không phải là ban thưởng một tháng đạo hạnh sao? Chẳng lẽ bị nữ tử mặc áo bào đen giày vò như thế, thật đúng là tăng ban thưởng của nhiệm vụ lên rồi?

Không đúng, Chu Gia Khuê hẳn là ở trong tay nữ tử mặc áo bào đen, nhiệm vụ này làm sao còn có thể hoàn thành? Chẳng lẽ y vẫn tồn tại?

Cùng lúc đó, ở một chỗ rừng cây cách xa vài trăm dặm, một đạo lam quang đang bay trên không, đột nhiên kêu thảm một tiếng, rơi xuống đất hiển lộ ra thân ảnh, chính là nữ tử mặc áo bào đen.

Bộ dạng của cô ta rất thống khổ, sau khi vùng vẫy mấy lần, đột nhiên há mồm phun một cái, một quang cầu từ trong miệng bay ra, sau đó mặt nữ tử mặc áo bào đen dữ tợn, khí tức trên thân cũng chập trùng không thôi.

Mà quang cầu bị cô ta phun ra, bay múa giữa không trung, tựa hồ cảm nhận được cái gì, sau đó chậm rãi tán đi, biến mất không còn tăm tích.

- Làm sao có thể, ai có thể từ trong miệng ta đoạt thức ăn!

Nữ tử mặc áo bào đen vừa kinh vừa sợ, lớn tiếng thét lên.

Nhưng quang đoàn tán đi, rừng cây u ám, không ai đáp lại.

Áo bào đen nữ như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía phương hướng của Trần Hạo, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hay cho một tên tu sĩ nhân tộc, người chờ đây, cho dù không vào Thủy Tinh Cung được, ta cũng phải giết người, giam cầm sinh hồn của người, ngày đêm tra tấn.

Dứt lời, cô gái áo bào đen quay người lại, hóa thành lam quang, biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi thanh âm hệ thống phát ra, Trần Hạo liền cảm nhận được bên trong đan phủ trống rỗng của mình, tăng lên một cỡ pháp lực không kém.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, thực lực gia tăng là thật sự, chuyện này nói rõ thủ đoạn của hệ thống mạnh hơn nữ tử mặc áo bào đen này nhiều, chỉ cần mình dựa theo yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ, nữ tử mặc áo bào đen gì đó, chỉ sợ là ăn vào cũng phải nôn ra, hồn phi phách tán cũng có thể tụ hợp thành hình đi.

Hệ thống đại lão, tôi muốn ôm đùi ngài cả đời a!

Trong lòng kinh hãi, Trần Hạo nhìn về phía Chu Gia Tài nói:

- Chu lão bá, ngài cũng đừng thương tâm, tôi đã tính cho Chu Gia Khuê lão bá một quẻ, mặc dù có chút kiếp nạn, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, đoán chừng đầu thai chuyển thế sẽ không thành vấn đề.

Trên mặt Chu Gia Tài có chút vui mừng, sau đó cảm kích nói:

- Đa tạ tiểu... đại sư, nếu là như thế, vậy tôi cũng vui vẻ, hi vọng, đời sau chúng tôi có thể trở thành anh em ruột, cả đời này, tôi cũng mắc nợ nó không ít.

Về sau, Trần Hạo tiến vào trong nhà Chu Gia Tài, cũng không nói nhảm, mở linh nhãn cho con cái Chu Gia Tài, sau đó xoay người rời đi.

Lái xe rời đi, cũng không lâu lắm, tin tức nhiệm vụ của Chu Gia Tài đã hoàn thành cũng vang lên, pháp lực lại tăng lên một chút.

Liên tục được ban thưởng từ hai nhiệm vụ, để Trần Hạo vốn đang buồn bực trong lòng thấy vui vẻ lên không ít.

Phúc họa tương y, hiện tại đã được nhận thức.

Tiến vào tiểu trấn, Trần Hạo cũng không tiếp tục tìm âm hồn nữa, mà thuê phòng ở một khách sạn, sau đó ở lại, buông mèo mun và gà ngốc xuống, yên lặng đả tọa khôi phục pháp lực.

Mấy canh giờ sau, trời còn chưa sáng, mèo mun tỉnh lại trước, meo ô một tiếng, quấy rầy Trần Hạo đang tĩnh tọa.

Vội vàng thu liễm pháp lực, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun nói:

- Tiểu Hắc, cảm giác thế nào? Có vấn đề gì hay không?

Mèo mun hoạt động thân thể một chút, lắc đầu, sau đó mê mang nhìn về phía Trần Hạo, hiển nhiên đối với việc mình hôn mê có chút không rõ.

Trần Hạo cũng không biết phải nói thế nào, thủ đoạn quỷ dị kia căn bản không có cách dùng những lời bình thường để hình dung.

Nhưng cũng kỳ quái, quỷ dị này thế mà e ngại tượng thần, a, không đúng, phải nói là e ngại tượng thần để quân mới đúng.

Lúc ấy nó nhìn thấy tượng thần để quân, bộ dáng hoảng sợ kia, thật giống như đã từng bị tượng thần để quân giết chết một lần.

Đang lúc suy nghĩ thì gà ngốc cũng tỉnh, đầu tiên nó mở to mắt, mờ mịt nhìn quanh, sau đó nhớ tới cái gì, lập tức nhảy

dựng lên, tức giận nói:

- CMN, đánh lên ông mày!

Chương 406: Quỷ Vực Thần Kỳ

- Tiểu Hoàng, mày không sao chứ!

Trần Hạo vui vẻ hỏi.

Gà ngốc giang cánh ra, nhảy hai lần, tự nhiên nói:

- Ông mày làm gì có chuyện gì.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, sau đó biểu lộ trở nên cứng đờ.

Mẹ nó, con gà chết tiệt này nói cái gì? Mày là ông của ai?!

Gà ngốc cũng kịp phản ứng lại, vội vàng nằm xuống, ra vẻ rất suy yếu, cần được yêu mến, không thể đánh mắng.

Trần Hạo chán nản.

Mày tiếp tục giả vờ đi, từ khi học xong Càn Khôn Định Thân Pháp, mày liền hoàn toàn bước lên con đường hèn mọn, thật đúng như A Mịch La đã nói, trở thành một con gà xảo quyệt.

Nhưng Trần Hạo cũng không nói gì gà ngốc.

Dù sao lần này quá quý dị, hai bọn nó không có việc gì đã là chuyện may mắn thật lớn, những việc khác, đều là việc nhỏ không đáng kể.

Quan sát hồi lâu, Trần Hạo xác định hai con vật thật sự không có vấn đề gì, rốt cục triệt để yên lòng.

Về sau đơn giản nghỉ dưỡng sức một chút thì trời đã sáng.

Trần Hạo trả phòng, lái xe mang theo mèo mun và gà ngốc rời đi.

Cùng nữ tử mặc áo bào đen quý dị kia kết thù kết oán, có thể còn phiền phức hơn cả Quý Bà Bà và Hoàng Tiên Nãi, quý dị này tâm tư khó đoán, không trêu chọc đã bấy mình như thế, hiện tại kết xuống đại thù, sợ là mình không tìm nó, sau khi nó khôi phục cũng sẽ đến tìm mình.

Cho nên mạnh mẽ hơn là chuyện cần phải làm.

Một đường lái xe rời đi, Trần Hạo tập trung vào một tòa thành thị gần đó nhất.

Phải mạnh lên, vậy cần phải có càng nhiều quý để kích phát nhiệm vụ.

Nơi nhân khẩu tụ tập nhiều như thành thị như thế này thì không thể thích hợp hơn rồi.

Lái xe đi vào thành thị, sắc trời đột nhiên trở nên âm u xuống, nhìn như là sắp mưa.

Trần Hạo dựa theo phương cách cũ, bắt đầu đi dạo bốn phía.

Thành thị tên là Ung Ninh, là một thành phố bậc trung, dân cư rất đông, phát triển cũng không tệ, Trần Hạo một đường quan sát, phát hiện bên trong thành thị có không ít nơi âm khí hội tụ.

Ghi lại từng chỗ, chuẩn bị đợi buổi tối tới xem xét.

Đang lái xe, đột nhiên Trần Hạo sững sờ, ánh mắt nhìn về lối đi phía trước, xe cũng ngừng lại.

Chỗ ánh mắt chiếu tới, nguyên bản bên trong đường đi phổ thông lại có một cỗ âm khí cường đại đang ẩn núp, âm khí này rất khổng lồ, cấu tạo thành một chỗ Quý Vực.

Để Trần Hạo ngạc nhiên chính là, cái Quý Vực này thế mà ban ngày đều có thể hiển hóa, tựa hồ không bị ánh nắng ảnh hưởng.

Chuyện này nói đến cũng không thần kỳ, quý vật có đủ loại, Trần Hạo từ bên trong tàng thư của Bạch Hạc Quan liền thấy ghi chép, có quý vật có được cơ duyên xảo hợp, liền có thể tồn tại vào lúc ban ngày, vô cùng thần kỳ.

Nhưng tu hành lâu như vậy, Trần Hạo cũng là lần thứ nhất nhìn thấy.

Quan sát một lát, Trần Hạo dừng xe tại một chỗ đất trống, sau đó mang theo mèo mun và gà ngốc đi tới.

Đi vào một chỗ rẽ trên đường, Trần Hạo liền thấy một cửa hàng.

Quý Vật do âm khí huyền hóa, ngay tại bên trong cửa hàng này.

Mà trong cửa hàng này, bán chính là các loại hàng mỹ nghệ.

Ở cửa hàng mỹ nghệ có hai nhân viên nữ, người ở bên ngoài nhìn thấy đều rất bình thường, nhưng Trần Hạo ngay lập tức liền nhìn ra, hai cô nhân viên này đều là quý, hơn nữa còn là lão quý đã tồn tại trong thời gian dài.

Đậu phộng, đây mẹ nó không chỉ là ban ngày hiển hóa, hơn nữa còn mở cửa hàng ở thành thị, mà quý vật lại làm nhân viên cửa hàng, các người rất phách lối a, cũng không sợ dẫn tới sự chú ý của Đạo Môn?

Trong lòng tâm tắc lấy làm kỳ lạ, Trần Hạo không nói hai lời, đi vào trong cửa hàng.

Một cô gái đang nhàm chán chơi điện thoại, cảm giác được có người đi đến, vội vàng để điện thoại di động xuống, lộ ra một nụ cười:

- Hoan nghênh đến... ặc!

Lời còn chưa nói xong, cô gái nhìn Trần Hạo và mèo mun gà ngốc, biểu lộ liền cứng đờ, nụ cười cũng trở nên cảnh giác.

Trần Hạo lại mặc kệ, đi đến trước những kệ hàng kia, dò xét từng mặt hàng mỹ nghệ.

Ah, có chút ngạc nhiên, đồ vật bên trên kệ hàng toàn bộ đều là đồ khắc gỗ, khắc đá hoặc là những đồ chơi nhỏ chế tác thủ công.

Mỗi một thứ nhìn đều rất xinh đẹp, nói là hàng mỹ nghệ, không bằng nói là tác phẩm nghệ thuật thì hợp hơn.

Nhìn giá cả niêm yết, thấp nhất mấy trăm, cao nhất có mấy vạn.

Chậc chậc, xem ra quầy trong Quý Vực này rất có tay nghề a.

Đang quan sát, vẻ mặt của Trần Hạo hơi động, quay người nhìn lại, liền thấy một cô gái trẻ tuổi thân hình xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ, người mặc váy dài cổ trang đỏ chót từ phía sau cửa hàng đi ra.

Nữ tử này có nụ cười quyến rũ, đi lại cũng có một cỗ ý vận tỏa ra, nhưng trên thân lại tiềm ẩn một cỗ sức mạnh cực kỳ đáng sợ, tại bên trong cảm giác, cũng không kém hơn so với Hoàng Tiên Nãi hay Quý Bà Bà, khiến cho Trần Hạo âm thầm kinh hãi.

Ta nói làm sao lại dám trổng trợn ở nhân gian hiển hóa như thế, nguyên lai là có thực lực chống đỡ.

Trần Hạo vội vàng lộ ra một nụ cười, chấp tay thi lễ:

- Đạo Môn mặt học, Tam Thủy Quan Trần Hạo, hữu lễ.

Nữ tử mặc váy đỏ hé miệng cười một tiếng:

- Tôi còn tưởng rằng là mấy lão gia hỏa Đạo Môn kia nhàn rồi không có chuyện gì tới gây sự, nguyên lai là một tiểu soái ca, ồ, tuổi còn trẻ mà đạo hạnh lại không yếu, thiên phú của tiểu đạo hữu xuất chúng.

Trần Hạo khiêm tốn nói:

- Tiền bối quá khen.

Nữ tử mặc váy đỏ cười nói:

- Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, bản tướng quân sẽ không cố ý khen cậu.

- Tướng quân?

Trần Hạo sững sờ.

Váy đỏ nữ tử phát hiện ra Trần Hạo lộ ra dị sắc, ý tứ sâu xa hỏi:

- Làm sao? Cậu chạy tới nơi này của tôi, ngay cả tôi là ai cậu cũng không biết sao?

Trần Hạo cười khan nói:

- Là tôi hành đạo đi tới nơi này, phát hiện chỗ này dị thường, ban ngày có thể hiển hóa, âm khí thuần khiết, hiển nhiên đây là người trong đồng đạo, tôi liền đến bái phỏng một chút, giờ nhìn thấy tiền bối, hết sức vinh hạnh, đây là lễ vật nho nhỏ, không thành kính ý.

Nói xong, Trần Hạo móc ra một thanh linh hương, dâng tặng lên.

Nữ tử mặc váy đỏ ban đầu vẻ mặt không tỏ vẻ gì, sau khi nhìn thấy linh hương, con mắt lập tức sáng lên, tiến lên tiếp nhận, dò xét một chút, lập tức mặt mày hớn hở, ánh mắt nhìn Trần Hạo cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

- Tiểu đạo hữu không tệ, xuất thủ rất hào phóng, đáng yêu hơn những lão mũi trâu ở Đạo Môn kia nhiều.

Miệng thì nói, nữ tử mặc váy đỏ cũng không khách khí thu tay lại, linh hương bị cô ta thu vào. Sau đó nhìn Trần Hạo tiếp tục nói:

- Tôi cũng không lấy không đồ vật của cậu, nói đi, có gì cần tôi hỗ trợ, chỉ cần không trái với quy định không thể tùy ý loạn giết người vô tội của những lão mũi trâu ở Đạo Môn kia, chuyện bình thường, tôi đều có thể giúp cậu.

Trần Hạo cười hắc hắc, nói:

- Tiên bối sáng tạo Quỷ Vực, che chở không ít quỷ vật đi?

Nữ tử váy đỏ nói:

- Đúng, có không ít, đều là người cơ khổ không nơi nương tựa, thân thể đáng thương, làm sao? Cậu có ý nghĩ gì sao?

Trần Hạo vội vàng nói:

- Tiên bối, ngài che chở quỷ vật là hảo tâm, vẫn bồi bồi phục, nhưng vẫn bồi cảm thấy thiên đạo luân hồi mới là kết cục nên có của sinh linh, cứ như vậy lẻ loi trợ sinh tồn ở trên đời, quá đáng thương, dù sao quỷ vật bình thường cũng không có thực lực cường đại như tiên bối, tương lai có thể chứng Quỷ Tiên đạo quả.

Nữ tử mặc váy đỏ giống như cười mà không phải cười nhìn Trần Hạo:

- Cậu đến cùng muốn nói cái gì?

Trần Hạo nói:

- Vẫn bồi hi vọng mở một cửa hàng trong Quỷ Vực kia của tiên bối, trợ giúp những oan hồn vô tội kia tiêu trừ chấp niệm trước khi chết, luân hồi chuyển thế.

Mắt của nữ tử mặc váy đỏ sáng lên.

Tiêu trừ chấp niệm trước khi chết, luân hồi chuyển thế?

Đây cũng không phải việc mà người tu hành bình thường có thể làm được, cho dù là cô ta, cũng chỉ có thể che chở, đối mặt với khốn cảnh của đám quỷ vật cũng bất lực.

Đạo Môn tiêu tử này, thế mà có thể làm được loại chuyện này, có chút thú vị.

Nhìn Trần Hạo một hồi lâu thật sâu, lại liếc qua mèo mun và gà ngốc, nữ tử mặc váy đỏ cười nói:

- Được, đi theo tôi.

Trần Hạo lúc này thi lễ:

- Đa tạ tiên bối thành toàn.

Đi theo nữ tử mặc váy đỏ tới cửa hàng phía trước, kéo ra một cái rèm, trước mắt lập tức xuất hiện cảnh tượng không hề khác biệt.

Chỗ ánh mắt chiếu tới là một con đường, chỉ là con đường này không giống với bên ngoài, là loại đường đi rất cổ đại cũ kỹ kia.

Hai bên đường phố cửa hàng san sát, mỗi một nhà nhìn đều đang bận rộn. Đường đi có đông đảo quý hồn lui tới, cảm giác không có một ngàn cũng có mấy trăm.

Mà những quý hồn này cũng không giống nhau, có âm hồn phổ thông, cũng có hung hồn lệ quỷ, càng có một vài quý hồn có cảm giác rất cổ quái, khiến cho người ta nhìn không thấu.

Trần Hạo nhìn tới trợn mắt hốc mồm, có chút khó tin.

Nơi hẳn đến cũng không ít, nhưng còn chưa bao giờ gặp qua nơi mà các loại quý hồn sống chung hòa bình như thế này, tựa như một xã hội thu nhỏ.

Cho dù là Quỷ Vực nhìn thấy trước đây, đó cũng là một đoàn rối loạn, cùng với loại chính quy trật tự trước mắt này hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Liên mèo mun và gà ngốc đều có chút kinh ngạc. Nhưng linh trí hiện tại của hai chúng nó cũng không thấp, nếu Trần

Hạo không ra lệnh, bọn nó sẽ không dễ dàng động thủ.

Tiến vào đường đi, nữ tử mặc váy đỏ liền cười nói:

- Hoan nghênh đi vào Linh Huyền Phố.

Trần Hạo không nhịn được hỏi:

- Tiền bối, đây quả thật là Quý Vực?

Nữ tử mặc váy đỏ cười nói:

- Nói đúng cũng không phải, nói không đúng cũng không phải, chỗ này là một chỗ đã mất đi thành hoàng pháp vực, tôi ngoài ý muốn đạt được, sau đó tiến hành cải tạo, liền biến thành như bây giờ, Linh Huyền Phố này nói đến thì Đạo Môn hẳn là biết, xem như một trong mấy cứ điểm của quý tu nhất mạch của chúng tôi, cậu thật sự không biết?

Trần Hạo cười khan nói:

- Không dối gạt tiền bối, tôi đúng là thực sự không biết, bởi vì tôi không phải đệ tử của Đạo gia tông môn, là một tán tu.

Tán tu?

Ánh mắt của nữ tử mặc váy đỏ khẽ nhúc nhích, nhìn Trần Hạo sau đó khước miệng chậm rãi nhếch lên vẻ nụ cười:

- Tán tu tốt, so với những tên đệ tử Đạo Môn cổ hủ kia, tự cho là chính thống, tử thủ truyền thừa không thay đổi, kết quả càng ngày càng xuống dốc hơn. À, cậu muốn tại nơi này mở cửa hàng, đi theo tôi.

Mang theo Trần Hạo đi tới chỗ rẽ ở góc đường, nữ tử mặc váy đỏ tiến vào trong một cửa hàng nhìn khá rộng rãi, trực tiếp mở miệng nói:

- Lão Kim, ra đây.

- Lương Tướng quân.

Một nam tử vóc người khôi ngô, cao lớn thô kệch, quả thực là cường tráng như trâu, nhưng trên thân lại mặc một bộ áo dài thư sinh đi ra. Nhìn thấy nữ tử mặc váy đỏ, tráng hán chững chạc đàng hoàng chấp tay chào hỏi, nhìn phá lệ khó chịu.

Nữ tử mặc váy đỏ cũng không quan tâm, cười nói:

- Thế nào, đọc thuộc Tam Tự Kinh chưa?

Tráng hán tỏ vẻ xấu hổ nói:

- Chưa đọc thuộc.

Váy đỏ nữ tử nói:

- Tôi đã sớm nói, cậu như thế là không được đâu, trời sinh là một mãnh tướng tài năng, làm sao có thể làm ra vẻ nho nhã, đều đã qua bao nhiêu năm, cậu nhìn cậu một bản sách vỡ lòng đơn giản nhất đều không có cách nào đọc thuộc lòng.

Tráng hán càng lộ vẻ xấu hổ, không phản bác được.

Váy đỏ nữ tử cười nói:

- Nhưng vận khí của cậu cũng không tệ, tôi mang đến một vị kỳ nhân, nói không chừng có thể giúp cậu, về sau cửa hàng này liền giao cho hắn, nếu cậu có gì không cam tâm, có lẽ hắn có thể giúp cậu.

Ánh mắt của tráng hán sáng lên, chờ mong nhìn về phía Trần Hạo đi theo sau nữ tử mặc váy đỏ.

Trần Hạo im lặng.

Đây mẹ nó không chỉ cấp cho cửa hàng, còn hỗ trợ giới thiệu mỗi làm ăn sao, lão nữ quý này tốt như vậy?

Nhưng mà nữ tử mặc váy đỏ đều đã nói rồi, Trần Hạo cũng không thể từ chối, không chừng còn là một nhiệm vụ tốt nữa.

Trên mặt lộ ra một nụ cười, Trần Hạo nói:

- Vị huynh đài này có chấp niệm gì sao?

Thấy Trần Hạo hỏi, tráng hán vôi vàng nói:

- Tôi muốn đọc sách, tôi muốn thi tú tài.

Ding: Quỷ đột tử Kim Mộng Quan, âm linh một trăm ba mươi năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Chương 407: Thuật Nghiệp Hữu Chuyên Công

Đột tử? Còn muốn thi tú tài?

Trần Hạo cảm giác được hệ thống phát ra nhiệm vụ, im lặng nhìn trắng hán.

Như là lời nói của nữ tử mặc váy đỏ, trắng hán này chính là một mãnh tướng trời sinh, cho dù là đặt vào thời hiện đại, cũng nên đi tới quân doanh làm lính, thi tú tài cái gì, con hàng này sẽ không phải là thức đêm đọc sách mới đột tử đấy chứ.

- Khụ khụ, ý nghĩ muốn đọc sách không tệ, biển học không bờ, biết nhiều chữ, đọc nhiều sách, có thể hiểu được rất nhiều đạo lý, nhưng chuyện thi tú tài này không dễ làm, đầu năm nay không còn chuyện tú tài nữa.

Trần Hạo gượng cười nói.

Trắng hán Kim Mộng Quan vội vàng nói:

- Chuyện thi tú tài cũng không cần nóng nảy, tôi hiện tại chủ yếu là đọc sách không nhớ được, học hơn một trăm năm, Tam Tụng Kinh tôi còn không thuộc nổi.

Trần Hạo:

- ...

Ánh mắt nhìn về phía nữ tử mặc váy đỏ, biểu lộ của Trần Hạo có chút lạ.

Mẹ nó đây là đang đùa tôi đi, một bản Tam Tụng Kinh có bao nhiêu chữ, sách vỡ lòng dạy ở trường tiểu học đó, đứa trẻ có ngu mấy đi nữa cố gắng một chút cũng có thể thuộc lòng, con hàng này dùng hơn một trăm năm, kết quả một bản Tam Tụng

Kinh đều không học được, ha ha, liền đầu óc loại này, còn muốn thi tú tài, tôi tú vào mặt mấy người bây giờ.

Nữ tử mặc váy đỏ hé miệng cười một tiếng:

- Đây chính là nguyện vọng của cha mẹ lão Kim, y vì thế chết cũng không từ bỏ cố gắng, tiểu đạo hữu, nếu như cậu có thể giúp y hoàn thành nguyện vọng này, vậy cái cửa hàng này tôi liền không thu tiền thuê mặt bằng của cậu nữa.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười, cô còn muốn thu tiền thuê mặt bằng, ha ha, linh hương tốn không a, lòng cũng quá tham đi.

Cô tự xưng là tướng quân, còn là lão quý, nói cách khác chính là cổ đại tướng quân sao, đều nói cổ đại tướng quân tham lam, đối với binh sĩ còn cắt xén, còn ăn bớt tiền trợ cấp, ừm, có thêm kiến thức rồi.

- Tôi hết sức thử một chút đi.

Trần Hạo không muốn phản bác, dù sao cái Linh Huyền Phó này thật sự quá thú vị, gặp được quý hồn thứ nhất chính là nhiệm vụ mười năm, nếu như là đến nhiều thêm mấy con, không chừng chỉ tiêu trăm năm đạo hạnh liền có thể hoàn thành ngay ở nơi này.

Nữ tử mặc váy đỏ cười nói:

- Vậy bản tướng quân không quá rầy rầy nữa, tiểu đạo hữu tự tiện.

Nói xong nó thân nhiên quay người rời đi.

Chờ nữ tử mặc váy đỏ rời đi, Trần Hạo nhìn về phía Kim Mộng Quan nói:

- Huynh đệ, à tôi gọi anh là Lão Kim đi, không có vấn đề gì chứ?

Kim Mộng Quan vội vàng nói:

- Có thể, người quen biết đều gọi tôi như vậy.

Trần Hạo nói:

- Lão Kim, anh muốn thi tú tài, là bởi vì cha mẹ?

Kim Mộng Quan gật đầu, trên mặt lộ ra một vòng hồi ức, ngữ khí có chút thương cảm nói:

- Nói đến, cũng là một chuyện xấu trong gia môn, xấu hổ mở miệng.

Nói xong, Kim Mộng Quan liền đem chuyện xưa của mình nói qua một lần.

Lúc còn nhỏ, Kim Mộng Quan sinh ra ở một đại tộc ở nông thôn, vốn bọn y chỉ là một gia đình bình thường, trải qua tháng ngày sống giản dị thoải mái.

Nhưng từ đời của cha Kim Mộng Quan kia bắt đầu thay đổi, cha Kim Mộng Quan có ba anh chị em, y là con cả, nguyên bản tình cảm của anh chị em rất tốt, một nhà mỹ mãn. Nhưng hết thầy từ sau khi người em thứ hai hiện ra thiên phú đọc sách bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Cũng không biết là do tiếp nhận giáo dục hay là do nhân phẩm có vấn đề, người em thứ hai sau khi đọc sách có thành tựu bắt đầu không thèm quan tâm tới anh mình nữa, ngẫu nhiên một câu không biết là cố ý nói xấu, bọn họ không phải là người cùng một giai cấp, anh trai cả một đời đều là dân quê. Câu nói này khiến trái tim của cha Kim Mộng Quan bị tổn thương.

Không chỉ như thế, liền cả em gái cũng bắt đầu nịnh bợ người anh thứ hai, tận lực cô lập anh cả. Tình huống như vậy để trái tim của cha Kim Mộng Quan băng giá, đồng thời thề, liền xem như đập nồi bán sắt, cũng muốn bồi dưỡng một đứa con có thể đọc sách, để con mình thi đậu tú tài. Bởi vì người

em trai của y kia mặc dù đọc sách thông minh, lại dừng bước trước tú tài, chỉ có thân phận đồng sinh.

Cho nên liền có cái tên Kim Mộng Quan này.

Nhưng cha của Kim Mộng Quan hoàn toàn không nghĩ tới, y đã ngu dốt trong việc đọc sách, sinh con trai ra còn đàn hơn cả y, đều là cao lớn thô kệch, làm việc nhà nông là một người giỏi giang, thậm chí võ nghệ của giáo sư trong thôn cũng luyện được uy thế hùng hực, rất không tệ. Nhưng duy chỉ có, đọc sách là đọc không vào.

Như thế thì cũng thôi đi, nhiều lắm là không so được với những người khác, không đọc sách thì cũng không chết đói được.

Nhưng cha của Kim Mộng Quan lại không nghĩ thế, người em trai đè ép y cả nửa đời mặc dù dừng bước trước tú tài, nhưng đưa con trai mà y sinh ra, tuổi còn trẻ liền đã thi đậu tú tài, thậm chí người em trai này biết hành vi y bồi dưỡng con, còn đối với người trong thôn nói mĩa mai, rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, không phải loại kia cũng đừng mơ mộng.

Ai không biết mâu thuẫn của hai anh em nhà họ Kim, lời này rõ ràng chính là nhắm vào người anh cả nhà họ Kim.

Kết quả, sau khi nghe nói như vậy cha của lão Kim bị tức tới nổi nôn ra máu, không sống qua hôm đó.

Lúc ấy Kim Mộng Quan đang lúc khí huyết phương cương đi tới nhà chú chắt vấn, thế nhưng bởi vì con trai của chú có tú tài công danh, kèm theo các loại chỗ tốt khiến cho đám Kim gia tộc lão toàn bộ đứng ở bên nhà chú y, ép Kim Mộng Quan giận không thể nguôi, lại không thể làm gì, chỉ có thể bi phần đầy cõi lòng từ bỏ việc luyện võ, một lòng một dạ đọc sách, muốn kiếm một cái công danh, rửa sạch sỉ nhục.

Đáng tiếc thời đại kia rất rối loạn, Kim Mộng Quan không đọc sách được bao lâu, khu vực chỗ bọn họ ở liền bị một đám lưu tặc để mắt tới, tại một lần trời tối người yên phát khởi công kích.

Thôn trang phổ thông như thế nào có thể chống cự lưu tặc giống như lũ kiến, toàn bộ thôn lâm vào bên trong máu lửa.

Nói đến chỗ này, Kim Mộng Quan thở dài nói:

- Sau khi chết chấp niệm của tôi chính là vì cha mẹ tranh một hơi, cho nên không luận hồi, chấp nhất đọc sách, thế nhưng mà vô luận tôi cố gắng như thế nào, cũng đọc không vào nổi, thật giống như tôi trời sinh thiếu khuyết một cái gân để đọc sách, đại sư, cậu nói tôi nên làm gì bây giờ?

Nghe xong chuyện cũ của Kim Mộng Quan, Trần Hạo cũng im lặng.

Chấp niệm này là bắt nguồn từ thân nhân, khó trách xấu hổ mở miệng.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Trần Hạo cũng không dám nói đây là người chú của Kim Mộng Quan sai, thời cổ đại, người đọc sách chính là một vòng tròn quái dị, đặc biệt là triều đại Minh Thanh, kẻ sĩ đối với thương nhân bản nông, đó là thật sự xem thường, thật giống như sau khi có công danh, mình lập tức liền trở thành người trên người, loại tâm tính này, cơ hồ tồn tại bên trong tư duy của mỗi một người đọc sách. Chú của Kim Mộng Quan chịu ảnh hưởng cũng không kỳ quái.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, đều chỉ là râu ria, hiện tại mấu chốt nhất chính là chấp niệm của Kim Mộng Quan là đọc sách, là công danh.

Công danh còn dễ nói, có thể nghĩ biện pháp, làm một bộ chương trình giúp y.

Nhưng đọc sách thì không được, làm như thế nào đây? Tụ Trần Hạo cũng không nói là giỏi giang gì, chí ít cũng không phải là người thích đọc sách, nếu không cũng không chỉ là đỗ một trường đại học phổ thông mà thôi, căn bản là không có tư cách đến giúp người ta học tập a.

Đặc biệt là Kim Mộng Quan này, đọc một trăm ba mươi năm, một bản Tam Tụ Kinh đều không thuộc nổi.

Hệ thống đại lão, người xác định nhiệm vụ này chỉ có giá trị mười năm đạo hạnh?

Nhìn ánh mắt mong đợi của Kim Mộng Quan, Trần Hạo suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Liên quan tới chuyện đọc sách, tôi cũng không biết giúp anh như thế nào, dù sao tôi đối với học tập cũng không có biện pháp gì tốt.

Ánh mắt của Kim Mộng Quan âm đạm xuống, nhưng cũng không thất vọng, dù sao chính y cũng hiểu rõ, hơn một trăm năm rồi, một bản Tam Tụ Kinh đều không thuộc nổi, mình đoán chừng thật sự không phải là cái loại ham học kia.

- Nhưng tôi có thể giới thiệu cho anh một chỗ, anh qua bên kia tiếp nhận giáo dục, có lẽ có thể giúp anh một chút.

Trần Hạo tiếp tục nói.

Ánh mắt của Kim Mộng Quan sáng lên, kích động hỏi:

- Đại sư, đi nơi nào?

Trần Hạo nói:

- Vu Sơn, Tam Thủy Quan, tôi viết cho anh một lá thư, anh cầm đi, đến lúc đó tự có người sắp xếp cho anh.

Chương 408: Làm Tóc

Móc bút lông ra, viết một phong thư giới thiệu và giải thích, giao cho Kim Mộng Quan, lại cho địa chỉ của Tam Thủy Quan, y liền hài lòng rời đi.

Cũng không trách y lại hung phấn như vậy, dù sao một trăm ba mươi năm, liền Tam Tự Kinh đều học không được, bây giờ có một chỗ có khả năng có hi vọng giúp y đọc sách có thành tựu, đó chính là cọng rom cứu mạng, khẳng định phải bắt lấy.

Chờ cho Kim Mộng Quan rời đi, Trần Hạo cũng thở dài một hơi.

Mặc dù là nhiệm vụ mười năm đạo hạnh, nhưng mà yêu cầu quá kỳ hoa, quỹ hồn này cũng không dễ giúp, lấy trình độ của mình, đoán chừng cũng là vấn đề quá sức.

Nhưng từ bỏ cũng không bỏ được, không bằng giao cho Hùng lão sư.

Lấy phong phạm giáo viên của Hùng lão sư có thể dạy đám quỷ đồng, Kim Mộng Quan này nói không chừng còn có một tia hi vọng.

Vẫn luôn bị hệ thống nuôi thả, Trần Hạo bây giờ cũng coi như là tài xế lâu năm, quyết định chơi một chút nhiệm vụ nuôi thả quỷ, có thể hoàn thành thì là vui mừng ngoài ý muốn, không thể hoàn thành cũng không tổn thất cái gì.

Sau đó, Trần Hạo bắt đầu dò xét cái cửa hàng này.

Rất thần kỳ, hoàn toàn khác với Quỷ Vực bình thường, phòng xá kiến trúc cái gì đó ở Quỷ Vực, đều là huyền hóa mà thành.

Nhưng nhà cửa ở Linh Huyền Phố này lại là thực thể, nói cách khác một con đường này là chân thật tồn tại, chỉ là được Thành Hoàng Pháp Vực che chở.

Loại cảm giác này, khiến cho Trần Hạo có loại cảm giác mới lạ như tiến vào Hẻm Xéo, chỉ là nơi này là Linh Huyền Phố.

Sau khi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, Trần Hạo cũng tản bộ trong cửa hàng một chút.

Cửa hàng này là một cửa hàng sách, cùng cửa hàng sách hiện đại có khác biệt, bên trong chỉ có ba hàng giá sách, sách phía trên cũng ít đến đáng thương, đều là sách đóng chỉ, đại khái đều là loại hình tứ thư ngũ kinh, thi từ ca phú.

Ban đầu Trần Hạo còn tưởng rằng là cổ thư sách quý, sau khi đọc qua mới phát hiện, đều là sản phẩm hiện đại hoá, nhìn đều rất mới, hiển nhiên cửa hàng sách này căn bản không có quý vật đến đọc qua.

Ngẫm lại cũng đúng, lúc làm người, công việc mỗi ngày đều mệt nhọc, có bao nhiêu người có thời gian đọc sách, cho dù có thời gian, không phải đi bar chơi, nếu không thì dạo phố mua sắm.

Bây giờ chết thì công việc đều không cần làm, đọc sách có tác dụng quái gì?

Nhưng cửa hàng sách cũng không coi là nhỏ, có hai tầng trên dưới, tầng hai là khu vực riêng tư, nhưng ngoại trừ giường tủ cũng không có đồ dùng hàng ngày, cần mình tự mua.

Đối với cửa hàng sách, Trần Hạo rất hài lòng.

Một cây linh hương đối một chỗ có thể trường kỳ định cư để tiếp nhiệm vụ quý như thế, không cần chạy ngược chạy xuôi, ăn gió nằm sương, quả thực là quá lời rồi.

Thu thập sơ qua một chút, từ bên trong Tụ Lý Càn Khôn lấy ra đệm chần ga giường dự bị và đồ dùng hàng ngày, Trần Hạo lại lấy ra một tờ giấy, sau đó viết xuống một đoạn chữ.

“Trường kỳ tiếp đãi quý trong lòng có chấp niệm, muốn đầu thai, bản tiệm lấy sự tin cậy làm gốc, người có ý nguyện mời đi vào trong cửa hàng nói chuyện, xin miễn ác ý, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Sau khi viết xong, Trần Hạo cầm tờ giấy đi ra bên ngoài tiệm sách, sau đó dán trên vách tường.

Hành vi của Trần Hạo, hấp dẫn một vài quý hồn đang đi ngang qua. Xúm lại xem.

Bọn chúng đầu tiên là ngạc nhiên nhìn thoáng qua Trần Hạo rõ ràng là người sống, sau đó liền bị nội dung trên giấy hấp dẫn, từng người trợn to hai mắt, không dám tin.

- Chủ quán, cậu có thể giúp chúng tôi đầu thai?

Một nam tử trung niên không nhịn được mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Chư vị, nơi này là Linh Huyền Phố, tôi lại là một người sống, có thể được Lương tướng quân cho phép buôn bán ở nơi này, khẳng định là có năng lực, nếu không Lương tướng quân sẽ là người thứ nhất không cho phép, mọi người nói đúng không?

Chúng quý hồn im lặng.

Linh Huyền Phố, Lương tướng quân chính là vua ở nơi này, ý của cô chính là thánh chỉ, chỉ cần không gây chuyện, không phá hư quy củ, bình thường Lương tướng quân cũng mặc kệ, cho nên mới có Linh Huyền Phố như hôm nay.

- Nhưng mà, tôi mặc dù có chút ít năng lực, cũng không phải quý nào đều có thể giúp được, cần hiểu rõ chấp niệm, từ

nguyện, sau đó mới có thể nghĩ biện pháp, cho nên chư vị, nếu có ý muốn đầu thai, có thể tới nói chuyện, không muốn cũng không sao, dù sao Linh Huyền Phổ này cũng không tệ, làm quỷ cũng không cần vất vả, tự do tự tại, cũng dễ chịu, đúng không.

Trần Hạo cười ha ha một tiếng.

Bầy quỷ đang vây xem lập tức có không ít cảm thấy vui vẻ.

Hoàn toàn chính xác, có câu nói rằng, khi còn sống không cần ngủ nhiều, sau khi chết tự sẽ an nghỉ.

Khi còn sống vất vả như vậy, sống ngơ ngơ ngác ngác, mỗi một khó chịu, đã đủ rồi, sau khi chết rốt cục có thể hưởng phúc an nhàn, thật là có không ít quỷ không thích đi đầu thai, dù sao ai cũng không dám khẳng định mình có thể đầu thai vào một nhà giàu sang.

Trần Hạo nói chuyện hòa khí, để đám quỷ đang vây xem có hảo cảm, sau đó theo cùng một chỗ tiến tiệm sách.

Nhưng rất nhanh, các quỷ hồn liền phát hiện, chỗ này hoàn toàn không có thay đổi gì, chỉ là cổng có dán thêm trang giấy, sau đó việc làm ăn xem như khai trương sao?

Đối với cách làm đơn giản này của Trần Hạo, không ít quỷ dờ khóc dờ cười. Sau đó không thấy có cảm giác gì mới mẻ, một bộ phận quỷ rất nhanh rời đi.

Nhưng cũng có quỷ cảm thấy rất động tâm.

Mặc dù không muốn đầu thai, nhưng mà có thể hoàn thành tiếc nuôi trong lòng, có vẻ như cũng không tệ.

Rốt cục, một lão quỷ đi đến gần Trần Hạo, cười ha hả hỏi:

- Chủ quán, tôi có một cái tiếc nuôi, không biết có thể giúp tôi hoàn thành hay không?

Trần Hạo nhìn thấy có chuyện làm ăn, cười nói:

- Cái này phải xem lão bá có tiếc nuôi gì, nếu đơn giản thì rất nhanh liền có thể giúp ngài, nếu khó thì cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp, có rất nhiều loại chấp niệm có nguyên nhân phức tạp, cho dù nghĩ biện pháp cũng không làm được, vậy liền không cách nào hoàn thành.

Lão quý vội vàng nói:

- Tiếc nuôi của tôi rất đơn giản, tôi muốn nói cho con trai tôi, vợ nó ngoại tình, xem chừng con của cô gái kia sinh ra cũng không phải là cháu trai ruột của tôi, thế nhưng mà tôi vừa mới chết chưa tới nửa năm, hồn phách suy yếu, không có biện pháp báo mộng cho nó, cậu có thể giúp tôi đi nói cho nó biết chuyện này hay không, miễn cho nó giúp người khác nuôi con, vậy cũng không tốt.

Giọng điệu của lão quý cứng rắn nói, thanh âm của hệ thống ngay lập tức liền vang lên.

“Ding: Quý tức chết Chu Hoài Đức, âm hồn sáu tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.”

Cảm giác được nhiệm vụ nhắc nhở, Trần Hạo cười.

Nhiệm vụ đơn giản, cái này dễ xử lý.

- Nhiệm vụ này không có vấn đề gì, nhưng đây dù sao cũng là chuyện nhà của ngài, tôi tùy tiện nhúng tay vào không tốt lắm, đoán chừng con trai của ngài cũng sẽ không tin tưởng tôi, như vậy đi, chờ sau khi trời tối, tôi dẫn ngài đi, sau đó để con trai ngài có thể gặp ngài, ngài ngay mặt nói với y.

Lão quý đại hỉ, vội vàng nói:

- Rất đa tạ chủ quán, nửa năm qua, tôi mỗi ngày đều cảm thấy trong lòng khó chịu, chỉ lo lắng cho con trai tôi, nó có con còn đang cao hứng, nếu như biết đó không phải là con ruột của

mình, sợ nó về sau không tiếp thụ được, còn không bằng sớm làm rõ ràng, một lần nữa tìm một người vợ khác, tôi cũng có thể an tâm mà chết.

Trần Hạo gật đầu:

- Chuyện này cũng có lý, nhưng cũng không tiện nói, dù sao muốn biết có phải cha con ruột hay không, phải giám định gen, không thể quơ đũa cả nắm, cho dù con dâu ngài vượt quá giới hạn, nhưng nếu đứa bé thật sự là cháu trai ruột của ngài, vậy cũng không thể vứt bỏ mặc kệ được.

Lão quỷ quả quyết nói:

- Đây là không có khả năng, con trai tôi bận rộn công việc, thường xuyên đi công tác, cô gái kia không chỉ vụng trộm với một người, mà là mấy người, sau khi tôi chết đều tận mắt nhìn thấy, thai của ai đều không biết, tuyệt không có khả năng là cháu trai ruột của tôi.

Mặt của Trần Hạo xạm lại.

Lão quỷ này cũng có chút thú vị.

Quỷ tức chết, chẳng lẽ là tận mắt thấy con dâu vượt quá giới hạn nên tức chết? Còn nhìn thấy mấy người, chặc chặc, cô gái thành thị hiện tại a, không có cách nào nói.

Lão quỷ bên này đạt được trợ giúp, khiến mấy tên quỷ đang quan sát cũng động tâm, rất nhanh một tiểu cô nương cũng đi tới trước, sợ hãi nói:

- Chủ quán, tôi cũng muốn được giúp đỡ.

Trần Hạo nhìn về phía tiểu cô nương.

A, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng dấp coi như thanh tú, đang ở độ tuổi như hoa, chết thực tình rất đáng tiếc.

- Tiểu muội muội nói đi, em có chấp niệm gì?

Tiểu cô nương nhếch miệng, lúc này mới nói:

- Em là bị người hại chết, nhưng sau khi chết lại bị giám định là tự sát, em không cam tâm.

Nói đến chỗ này, trên mặt của tiểu cô nương hiện ra vẻ bi phẫn.

“Ding: Quý ngã chết Đinh Tuyết, oan hồn chín tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.”

Hê!

Trần Hạo kinh ngạc, lại là một cái nhiệm vụ mười năm đạo hạnh, tiểu cô nương này đến cùng đã trải qua chuyện gì?

Nhìn về phía tiểu cô nương, ánh mắt của Trần Hạo nghiêm nghị nói:

- Tiểu muội muội, nói kỹ càng một chút, là ai hại chết em.

Tiểu cô nương vô cùng đáng thương nói:

- Em là một học sinh, có một đêm, thầy giáo gọi em đi hỗ trợ làm một chuyện, nhưng y lại mang em tới một khách sạn, muốn em bồi người uống rượu, nhưng mà em không đồng ý, bị cưỡng ép rót một chén, sau đó liền bị choáng váng, liền có người muốn bắt nạt em, lúc ấy em giãy dụa, trong lúc bối rối từ trên lầu ngã xuống.

Trần Hạo biến sắc:

- Cạn bã, người này đáng chết, à, em là muốn báo thù sao?

Tiểu cô nương gật gật đầu:

- Em đã sắp thi tốt nghiệp trung học, thành tích học tập của em cũng không tệ, khẳng định có thể thi đậu một trường tốt, nhưng bọn họ lại muốn hại em, cha mẹ em vì em đòi lẽ phải, nhưng mà không có bất luận kết quả gì, còn bị giám định là tự sát, em không cam tâm, nhưng em không báo được thù.

Trần Hạo nói:

- Anh biết rồi, thành giao, cái tử nguyện này của em anh tiếp, nhưng chuyện báo thù, vẫn là chính em đến đi, ai hại em, người đó liền đền mạng.

Tiểu cô nương vui mừng, cảm kích nói:

- Cảm ơn chủ quán.

Lúc này, lại có quý muốn mở miệng.

Trần Hạo liền nói:

- Chư vị, nếu có chấp niệm và tiếc nuối, có thể từ từ đến, tôi cũng sẽ không rời khỏi nơi này. Hôm nay tôi nhận trước hai đơn, dù sao tử nguyện của bọn họ cũng cần thời gian đi xử lý, chờ sau khi hoàn thành, lại nhận thêm cái khác, thời gian có hạn, xin tha thứ.

Mấy quý hồn khác đang muốn mở miệng lập tức ghen lời.

Nhưng sau khi nghe được tử nguyện của lão quý và tiểu nữ quý, bọn chúng cũng rất đồng tình, liền gật đầu đồng ý.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh bóng đêm đã buông xuống.

Trần Hạo đã chuẩn bị xong, mang theo mèo mun gà ngọc, lão quý và tiểu nữ quý, rời khỏi Linh Huyền Phố.

Từ cửa hàng mỹ nghệ đi ra, vẫn là hai nữ quý nhân viên như cũ, Trần Hạo hỏi thăm một cái, phát hiện Lương tướng quân kia cũng ra cửa, cũng không biết đi làm gì.

Nhưng cô gái này là lão quý, Đạo Môn đối với cô ta đều mở một con mắt nhắm một con mắt, đoán chừng cũng không ai có thể bắt nạt.

Trần Hạo không hỏi nhiều, đi ra ngoài lái xe, mang theo một nhóm rời đi.

Đầu tiên là đi tới nhà của lão quý.

Dù sao nhiệm vụ này tới trước, mà lại đơn giản nhất, tiểu nữ quý kia phải chờ trường học tan học, sau đó đi tìm thầy giáo trước, sau đó lại đi tìm nam nhân có ý đồ bất chính đối với cô.

Lái xe không đến mười phút, Trần Hạo liền đi tới một khu nhà ở.

Sau khi đăng ký với bảo vệ của khu nhà, Trần Hạo đi tới bên dưới một tòa nhà lầu.

Đến nơi này, lão quý mở miệng nói:

- Từ sau khi cô gái này mang thai, con trai tôi cũng rất ít ra khỏi nhà, mỗi ngày ở nhà chăm sóc, hôm qua lúc tôi đến, con tôi đang ở nhà.

Trần Hạo gật gật đầu, để mèo mun gà ngọc và tiểu nữ quý ở lại trên xe, sau đó mang theo lão quý lên lầu.

Đi tới cửa một căn hộ ở tầng chín, Trần Hạo gõ cửa một cái.

Rất nhanh, cửa phòng mở ra, lộ ra một nam tử ba mươi tuổi có tướng mạo giống lão quý đến mấy phần.

Nhìn thấy Trần Hạo, nam tử đang muốn mở miệng hỏi thăm, Trần Hạo trực tiếp gia trì linh nhãn cho y.

Sau đó, nam tử liền thấy lão quý bên cạnh Trần Hạo.

Trong lúc nhất thời, nam tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn lão quý, tựa hồ có chút không dám tin tưởng vào con mắt của mình.

Lão quý đang gấp gáp, rất nhanh phát hiện chuyện không thích hợp, tựa hồ nhi tử có thể nhìn thấy mình.

- Chu Đồng, con nhìn thấy cha rồi?

Lão quý ngữ khí run rẩy, kích động hỏi thăm.

Nam tử giật mình một cái hoàn hồn, hoảng sợ nói:

- Cha, ngài, ngài không phải...

- Ai nha, thật nhìn thấy, quá tốt rồi, Chu Đồng mở cửa nhanh, ta có việc muốn nói với con.

Lão quý kích động nói.

Chu Đồng theo bản năng mở cửa, ngơ ngác nhìn Trần Hạo và người cha đã chết đi nhiều ngày đi vào nhà.

Chờ cho Chu Đồng đóng cửa lại, mới phản ứng được.

Mẹ nó, mình đây là gặp quý a!

Mặc dù quý hồn này là người cha đã chết, nhưng trong lòng Chu Đồng vẫn còn có chút run sợ.

- Chu Đồng, cô gái kia đâu?

Lão quý không nói nhảm, trực tiếp hỏi.

Chu Đồng mờ mịt nói:

- Cô gái nào?

Lão quý khí nộ nói:

- Đương nhiên là người con theo đuổi nhiều năm mới lấy về kia, ha ha, đây là một kỹ nữ, con có biết hay không hả.

Chu Đồng có chút trợn mắt hộc mồm.

Người cha đã chết đi nhiều ngày đột nhiên hiện ra, hơn nữa còn nói con dâu mình là kỹ nữ, mình bị hoa mắt rồi chẳng?

Lượng tin tức này có chút lớn a.

Nhưng Chu Đồng rất nhanh đã kịp phản ứng, trợn mắt nói:

- Cha, đây là vợ của con trai ngài, tại sao ngài có thể nói như vậy?

Lão quý cười lạnh:

- Con dâu? Con gặp qua con dâu làm tức chết cha chồng chưa?

Chu Đồng ngạc nhiên:

- Ngài là bị tức chết? Không phải nói bệnh tim đột phát sao?

Lão quý tức giận:

- Ta mỗi ngày đúng hạn uống thuốc, cũng làm theo dặn dò của bác sĩ, coi như bệnh tim, cũng không thể không hiểu thấu đột phát đi, ngày đó ta mang theo một chút đặc sản trong nhà tới thăm con, con biết cha thấy được cái gì không? Trong nhà người có một nam nhân cởi truồng, cùng vợ con đang làm loại chuyện đó, nếu không phải nhìn thấy cái này, cha sao có thể bị tức chết!

Chu Đồng theo bản năng nói:

- Không có khả năng, Phương Nhã không phải cô gái như vậy, cha... a, ông không phải cha tôi, cha tôi đã chết, các người rốt cuộc là ai?

Chu Đồng hoài nghi nhìn Trần Hạo và lão quý, có chút cảnh giác hỏi.

Lão quý chán nản, nhìn chằm chằm con trai nói:

- Ha ha, cha đã chết đi, cũng không phải là cha nữa có đúng không, được, con không nhận quan hệ với cha, nhưng cha tuyệt không cho phép có một đứa cháu trai không phải cháu ruột, không phải con không tin sao? Đi đến phòng con, trong ngăn kéo thứ ba đem laptop của người mà con gọi là vợ kia cầm ra, cha cho con biết mật mã, để con nhìn xem bên trong đều cất những thứ gì.

Chu Đồng kinh ngạc nhìn lão quý, sau một lúc lâu, y rút cục tiến vào gian phòng, không bao lâu thật đúng là cầm ra một cái Laptop.

Lão quý nói:

- Mật mã là 736, bên trong có một cái file tên là chuyện cũ, sau khi mở ra còn có hai cái file khác, trong đó một cái tên là làm tóc, mật mã là 110, sau khi con mở ra nhìn xem, bên trong chính là người vợ mà con cho là ngoan ngoãn kia tự quay phim lưu lại.

Chương 409: Tiểu Quỷ Trúng Độc

Nghe được lão quỷ nói, trong lòng Chu Đồng căng thẳng, nhìn laptop, trong lúc nhất thời cũng không dám động.

Lão quỷ hừ lạnh nói:

- Làm sao? Con không phải rất tin tưởng cô sao? Mở ra nhìn đi, xem rốt cục là ai lừa con.

Chu Đồng kinh ngạc một lát, rốt cục mở laptop ra.

Không bao lâu, máy tính khởi động, sau đó Chu Đồng dựa theo mật mã mà lão quỷ đã chỉ điểm, quả nhiên có thể đi vào.

Chuyện này khiến trái tim của Chu Đồng nhảy một cái, sắc mặt có chút khó coi, mở file ra, quả nhiên thấy được hai file kia, bên trong có một cái tên là làm tóc.

Làm tóc, Chu Đồng rất quen thuộc, trước kia cùng vợ gọi điện thoại, thật nhiều lần đều đang làm tóc, mỗi lần đều cười để cô chậm rãi làm, làm cho đẹp một chút.

Nhưng bây giờ nhìn thấy mấy chữ này, tâm y lập tức liền lạnh xuống.

Tiếp tục gõ mật mã vào, lại đúng rồi, sau đó file kia mở ra, Chu Đồng liền thấy bên trong có mấy chục cái video.

Trong vài video, hẳn đều có thể nhìn thấy một thân ảnh trần trụi quen thuộc, đúng là vợ hắn Phương Nhã.

Nhìn thấy cái này, Chu Đồng triệt để ngờ ngẩn, hình hài, run rẩy.

Lão quỷ lại thờ ơ, y thế nhưng là nhìn thấy người thực việc thực, đó mới gọi là tức giận chứ.

- Mở ra cái thứ ba, đây là người mà cô gái kia yêu nhất, con không ở nhà, cô ta thường xuyên mở ra xem.

Lão quỷ tiếp tục nói.

Chu Đồng phục hồi lại tinh thần, sắc mặt xanh xám, không nói một lời mở ra cái video thứ ba.

Video vừa mở ra, chính là lặc lư ghi hình, còn có các loại vui cười.

Nghe rất quen thuộc, sau đó Chu Đồng liền thấy quen thuộc hơn.

Ngoại trừ Phương Nhã vợ mình, trong màn ảnh xuất hiện một nam nhân, y cũng quen biết, đúng là bạn thân Tống Hà của y.

Mẹ nó chứ, cái này không chỉ là bị cấm sừng, hơn nữa còn bị bạn tốt nhất chơi rồi!

Nghĩ đến người bạn thân kia thường xuyên cầm rượu ngon tới an ủi, cổ vũ công việc của y các thứ, ha ha, bây giờ thấy cái này, đây là cổ vũ sao? Đây là đẩy hẳn ra a, sợ là thật nhiều lần mình bị chuốc say, đều có chuyện không thể miêu tả xảy ra.

Con mắt của Chu Đồng chậm rãi trở nên đỏ, ần ần có thể nghe được tiếng nghiến răng.

Rất nhanh, hình ảnh trong video liền khó coi, cái này còn không nói, đối thoại giữa hai người càng là kích thích đến phát nổ, câu câu đều đâm thẳng vào trái tim Chu Đồng.

Cái gì của chồng em ngắn nhỏ bất lực, vẫn là anh lợi hại, thật sâu.

Cái gì mà đồ xấu xa, thế mà biết chỗ mẫn cảm của em.

Cái gì anh còn chưa bắn, a a a, em chết đây.

Đặc biệt là một loại trạng thái mông lung nào đó của vợ mình, càng là nói thẳng chưa hề hưởng thụ qua loại cảm giác bay ở đám mây này ở nơi y, rất muốn gả cho anh, vĩnh viễn bị anh dày vò các kiểu.

Kiểu như thế này, quả thực so với Chu Đồng trước kia xem qua video của quốc đảo nào đó còn kích thích hơn.

Nhìn thấy cái này, Chu Đồng đã lửa giận công tâm, không nói hai lời, trực tiếp một quyền đánh trúng màn hình laptop, đánh nát màn hình, làm tay mình bị thương, máu chảy ròng ròng.

Sau đó y quay người liền hướng phía bên ngoài đi.

Lão quỷ quát lớn:

- Con muốn đi làm gì?

Chu Đồng tức giận nói:

- Con muốn tìm cô ta, con muốn hỏi...

- Người còn hỏi cái mẹ gì nữa, chuyện đã xảy ra như vậy, con còn hỏi, CMN con là thằng ngu sao?

Lão quỷ giận dữ mắng mỏ.

Chu Đồng bất động, nhưng cũng không nói.

Lão quỷ tiếp tục nói:

- Được rồi, cha đã chết rồi, cũng không quản được, nói cái gì con cũng không nghe, nhưng con phải nhớ kỹ, cha có một đứa con gái, một đứa con trai, con là con trai độc nhất của cha, đứa con trai mà cha coi trọng nhất, chị con năm đó ta không đối xử tốt với nó, từ khi chuyển đến nơi khác, mấy năm đều không trở lại, cha cũng mặc kệ nó, con gái gả ra ngoài như là nước đã hắt đi, cô hiếu hay bất hiếu với cha mà nói cũng

không quan trọng, dù sao sinh con đều là của nhà khác. Nhưng con là con trai cha, nếu con xúc động, đến lúc đó sẽ có hậu quả gì, bị ngồi tù, hay bị xử bắn? Vậy nhà lão Chu ta liền sẽ bị tuyệt hậu. Để cho Chu gia tại thế hệ này của con tuyệt hậu, cha có mặt mũi nào gặp tổ tông, con làm như vậy chính là đại bất hiếu, ta làm quý đều không bình yên, lúc con chết ta sẽ đánh cho hồn phi phách tán, miễn cho con tại trước mặt tổ tông mất mặt.

Chu Đồng nhìn về phía lão quý, trong mắt nước mắt im ắng chảy xuống:

- Cha, cha nói đây là vì sao? Chẳng lẽ con đối với cô ấy không tốt? Con theo đuổi cô ấy bảy năm, vì cô ấy bỏ ra nhiều như vậy, con liều mạng làm việc như vậy là vì sao? Còn không phải là vì cho cô ấy sinh hoạt tốt hơn sao, vì sao cô lại biến thành như thế này?

Lão quý cười lạnh:

- Làm sao? Đối xử với cô ta tốt, cô ta liền nên đối xử với con tốt, vậy Võ Đại Lang đối xử với Phan Kim Liên càng tốt hơn con, kết quả như thế nào đây? Thằng con ngốc, trên đời này có rất nhiều con gái, một đứa con gái như vậy, không cần là được, lại đi tìm một người mới, tìm một người biết nóng biết lạnh, chân chính đối tốt với con, sinh mấy đứa bé, để Chu gia truyền thừa tiếp, con làm như thế, ta mới chết nhắm mắt được.

Chu Đồng yên lặng thút thít.

Sau một lúc lâu, Chu Đồng lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số gọi.

Đầu bên kia rất nhanh kết nối, sau đó một giọng nữ ngọt ngào vang lên:

- A, anh yêu, nhớ em hả?

Giọng điệu của Chu Đồng hồ hững nói:

- Em đang ở đâu?

Giọng nữ hì hì cười một tiếng:

- Em không phải nói về nhà ngoại rồi à, lúc này đang cùng mấy chị em làm tóc.

Mặt Chu Đồng đen như mực, ánh mắt bốc hỏa.

Lại mẹ nó lại là làm tóc, cô coi tôi là đồ đàn hay là heo, cô cũng đã mang thai, còn làm tóc? Làm tóc cái con mẹ cô!

Chu Đồng không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại, đồng thời trực tiếp tắt máy. Sau đó nhìn về phía lão quý chân thành nói:

- Cha, ngài yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ đâu, con sẽ ly hôn với cô ta, cưới loại con gái này coi như là mắt con bị mù, nhưng con không thể vì cô mà đem mình tống táng, con sẽ tìm được người tốt hơn, sẽ không để cho Chu gia tuyệt hậu.

Lão quý vui mừng cười:

- Con trai ngoan, con có thể nghĩ thông suốt là được rồi, phải nhớ kỹ, con gái không nên quá xinh đẹp, phù hợp là tốt rồi, A Phương ở quê chúng ta vẫn luôn không quên con, nhưng con lúc trước nhất định phải cưới cô gái này, ta và mẹ của con đều không ngăn cản được, hiện tại biết sai còn không muộn, con còn trẻ, nếu như con đồng ý, có thể đi tìm A Phương, nó là chúng ta nhìn lớn lên, là một cô gái tốt, khẳng định sẽ cả một đời đối xử tốt với con, nếu như... được rồi, mà con cũng lớn rồi, ta cũng chỉ có thể giúp con lần này, về sau, con tự xử lý đi.

Lão nói xong, thanh âm của hệ thống liền vang lên.

“Ding: Quý tức chết Chu Hoài Đức, âm hôn sáu tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.”

Theo thanh âm của hệ thống vang lên, trên thân lão quý cũng bốc lên bạch quang, sau đó chậm rãi bay lên, tán đi.

Chu Đồng nhìn thấy thế liền sợ hãi.

Trần Hạo lúc này nói:

- Cha của anh đã giải khai khúc mắc, chuẩn bị đi đầu thai, tốt rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tạm biệt.

Trần Hạo nói xong, xoay người rời đi.

Giúp gặp mặt, lấy ban thưởng, chuyện khác không hề có quan hệ gì tới hắn, gia đình này sẽ như thế nào, đó chính là chuyện của bọn họ.

Đi xuống lầu, lên xe, Trần Hạo hỏi địa chỉ trường học của Đinh Tuyết, sau đó lái xe rời đi.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo đi tới trường trung học Ung Ninh.

Đến cổng trường học, Trần Hạo nói:

- Đinh Tuyết, em đi trước nhìn xem, tên thầy giáo lừa gạt em kia có ở đây hay không.

Đinh Tuyết gật đầu, sau đó tiến vào trong trường học.

Mấy phút sau, Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện, Đinh Tuyết cùng một nam hài tử đi ra cùng nhau.

Nam hài tử nhìn cũng không lớn, cũng là một quý hồn.

- Chủ quán, Vương lão sư không ở đây, hôm nay y không có lớp, nhưng Tần Mục biết y đi đâu.

Đinh Tuyết đến trước xe, mở miệng nói ra.

Trần Hạo nhìn về phía nam hài tử kia.

Nam hài nhìn phổ thông, có chút cao gầy.

- Xin chào, cậu có thể dẫn bọn tôi đi tìm y hay không?

Trần Hạo hỏi.

Nam hài Tần Mục cười nói:

- Chuyện này đương nhiên là có thể, đối với tên súc sinh lão Vương này, tôi đã sớm không nhìn vừa mắt, nếu không phải còn có cơ duyên đang chờ tôi, sợ bị ảnh hưởng, mất đi cơ duyên, tôi sớm đã giết chết y.

A...

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn Tần Mục.

Tiểu quý đầu này, còn thật có ý tứ a, người cũng chết rồi, còn cơ duyên? Cơ duyên gì mà lợi hại như vậy?

Chờ cho Đinh Tuyết cùng Tần Mục lên xe, Tần Mục liền chỉ tới chỗ kia.

Trần Hạo lái xe tiến lên.

Tần Mục lại ở chỗ ngồi phía sau dò xét Trần Hạo.

Bị một quý hồn nhìn chăm chăm, Trần Hạo rất nhạy cảm liền cảm giác được, cười nói:

- Tần Mục, cậu nhìn tôi làm gì?

Tần Mục nói:

- Tôi hoài nghi, anh chính là người hữu duyên của tôi.

Trần Hạo:

- ...

Cái quái gì vậy, lão tử hiện tại không thích nghe nhất là có người nói mấy chữ hữu duyên này.

Nếu không phải Tần Mục này nhìn chính là một âm hồn phổ thông, mà lúc này còn đang nhiệt tình hỗ trợ, Trần Hạo thật muốn đuổi nó xuống.

Trần Hạo không nói lời nào, Tần Mục tiếp tục nói:

- Càng nhìn càng giống, chủ quán, giúp một chút đi?

Trần Hạo tức giận:

- Thật xin lỗi, tôi không phải người hữu duyên của cậu.

Tần Mục nói:

- Có phải hay không thử một chút liền biết, đây chính là mấu chốt để tôi thành thần a.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Được rồi, nữ tử mặc áo bào đen chính là muốn Thủy Tinh Cung kia, người thế mà trực tiếp muốn thành thần?! Người thế nào không lên trời đi.

- Cậu muốn thành thần? Chuyện này nói như thế nào?

Trần Hạo cũng không quay đầu lại hỏi.

Trên mặt của Tần Mục lộ ra vẻ kích động, mở miệng nói:

- Đây chính là mệnh cách của tôi, trời sinh chú định. Lúc còn sống, tôi đã coi số mạng ở vân kiều bên kia, Triệu Bán Tiên nói, mệnh cách này của tôi bất phàm, có hi vọng thành thần, tôi hỏi y có thể vượt qua hay không, y nói có thể thực hiện, nhưng cần ba lần cơ duyên, lúc đầu tôi cũng bán tín bán nghi, nhưng là rất nhanh tôi liền gặp lần cơ duyên thứ nhất, nữ thần kéo tôi làm bia đỡ đạn, sau đó tôi bị đánh.

Trần Hạo:

- ...

Đậu phộng, mẹ nó đó gọi là cơ duyên sao? Cậu đùa tôi à?

Tần Mục tiếp tục nói:

- Sau đó không đến ba ngày, tôi liền gặp cơ duyên lần thứ hai, tiểu nữ hài rơi xuống nước, tôi nhảy xuống sông cứu, sau đó tiểu nữ hài kia được cứu đi lên, tôi bị chết đuối.

Trần Hạo:

- ...

Bệnh tâm thần, đây tuyệt đối là người bị bệnh thần kinh!

Tần Mục nhưng không hề chán chường hay ngoài ý muốn, ngược lại càng phát ra hưng phấn:

- Hiện tại, tôi liền kém lần cơ duyên thứ ba nữa thôi, liền có thể xuyên không rồi, ha ha, bằng vào mệnh cách của tôi, khẳng định có thể đi tới một cái tiên hiệp thế giới hoặc là huyền huyền thế giới, đến lúc đó nhất định trở thành nhân vật chính, một đường leo lên đỉnh phong, trở thành vạn cổ cự đầu.

Trần Hạo:

- ...

Làm sao cảm giác có chút quen thuộc nhỉ? CMN, đây không phải trong truyện vẫn hay viết sao?

- Khụ khụ, ngừng trước một chút, có phải cậu thường xuyên đọc truyện hay không?

Trần Hạo hỏi.

Tần Mục gật đầu:

- Đúng thế, tôi từ lúc học lớp ba đã bắt đầu tiếp xúc với mạng internet, sau đó liền bị nghiện không thể tự kiềm chế, tuyệt đối là một con mọt sách. Nhưng tôi thích nhất vẫn là huyền huyền, tiên hiệp đều sắp xếp sau một chút, nhưng tôi lo lắng sẽ xuyên việt tới một cái thế giới đô thị hoặc là lịch sử, cho nên bình thường cũng thuộc không ít thi từ ca phú, ca khúc truyền hình điện ảnh các loại.

Trần Hạo dở khóc dở cười:

- Tôi nói cậu này, cậu thật đúng là cho rằng những thứ viết trong truyện đều là thật sao?

Tần Mục lại là vẻ mặt thành thật:

- Tôi tin tưởng, bởi vì Hawking từng nói rằng có người ngoài hành tinh, đã người ngoài hành tinh đều tồn tại, vì sao thế giới khác không có khả năng tồn tại? Anh có thể chứng minh là không tồn tại sao?

Trần Hạo nghẹn lời.

Mẹ nó chứ chuyện này bảo tôi chứng minh như thế nào?

- Lại nói, Triệu Bán Tiên tính mệnh cho tôi đều chuẩn, hai cái cơ duyên và văn học mạng giống nhau như đúc, tôi hiện tại chỉ thiếu cái cơ duyên thứ ba, liền có thể xuyên việt, chủ quán, nếu như anh giúp tôi, chờ tôi thành tựu thần vị trở về, khẳng định cho anh vô số chỗ tốt, để anh cũng một bước lên trời.

Tần Mục nói nghiêm túc.

Trần Hạo nói:

- Được rồi, vẫn là thôi đi, tôi thích chân đạp đất bằng, một bước lên trời việc tốt này, tôi cũng không dám nghĩ. Lại nói, thứ mà cậu gọi là ba cái cơ duyên, tôi cảm giác giống như là lừa đảo a, nếu như không tin, có thể đi tìm Triệu Bán Tiên kia hỏi một chút, cam đoan moi ra sự thật.

Tần Mục khinh bỉ nói:

- Đó là anh chưa gặp được, cho nên anh không tin, anh như thế có khác gì người cổ đại? Người cổ đại cũng không tin tưởng có máy bay đại pháo, càng không tin tưởng người khác có thể leo lên mặt trăng, bây giờ không phải đều đã làm được sao? Hơn nữa, anh cho rằng Triệu Bán Tiên là gì? Đó là kỳ nhân chân chính, tại sau khi tôi chết, tôi cũng muốn đi tìm y hỏi thăm chuyện cơ duyên, nhưng Triệu Bán Tiên đã rời đi, khắp nơi đều tìm không thấy, chuyện này giống trong truyện như đúc, là chuyên môn vì loại nhân vật chính như tôi phục

vụ. Tôi tuyệt đối có thể xuyên việt, bây giờ chỉ kém một cái cơ duyên nữa thôi.

Trần Hạo không phản bác được.

Những người bị trúng độc lại học xong độc chiêu nguy hiểm này, hoàn toàn không có khả năng nói lại.

- Được thôi, vậy cậu nói, cái cơ duyên thứ ba này, làm sao lấy được?

Trần Hạo dở khóc dở cười hỏi.

Tần Mục nói:

- Theo đạo lý nói, bị sỉ nhục, rồi lại tử vong, tôi nên xuyên việt, nhưng tôi còn chưa có, đoán chừng cái cơ duyên thứ ba mới là mấu chốt. Đáng tiếc tôi cũng không hiểu, nếu không anh nói một chút thử xem?

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên thanh âm của hệ thống vang lên.

Ding: Quý chết chìm Tần Mục, âm hồn một năm ba tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng cảm ngộ Thiên Cương Bộ.

Nhiệm vụ đột nhiên phát ra, để Trần Hạo giật mình, theo bản năng phanh lại một cái, khiến mèo mun và gà ngốc đều xô tới mặt ghế trước, tỏ vẻ ngơ ngác.

Nhưng ngơ ngác nhất vẫn là Trần Hạo.

Mẹ nó, đây đều có thể kích phát nhiệm vụ? Đậu xanh, tiểu tử này thật đúng là có thể xuyên việt sao? Hệ thống đại lão người nói đùa à?

Nhưng hệ thống đại lão hoàn toàn cao ngạo như trước đây, ban bố nhiệm vụ xong thì hoàn toàn không để ý gì nữa.

Mà phần thưởng này, lại quá hấp dẫn.

Cảm ngộ Thiên Cương Bộ đó!

Trần Hạo đã từng nhận được cảm ngộ lôi pháp, đối với loại cảm ngộ này tuyệt đối là chảy nước miếng, đây là giải thưởng lớn có thể làm cho một loại thân thông của mình một bước lên trời. So với ban thưởng mười năm đạo hạnh còn khiến Trần Hạo vui vẻ hơn.

Trần Hạo yên lặng, sau một lúc lâu, quay người nhìn về phía Tần Mục đang có vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói:

- Tần Mục, cậu thật muốn xuyên việt?

Tần Mục nói:

- Tôi muốn, mà đó cũng là số mệnh của tôi.

Trần Hạo gật đầu nói:

- Xuyên việt ở đâu cũng được sao?

Tần Mục nói:

- Đương nhiên là huyền huyền hoặc là tiên hiệp thế giới thì tốt nhất, nhưng loại chuyện xuyên việt này, tôi cũng không nắm chắc, phải nhìn mệnh.

Tiểu hỏa tử thật tin vào số mệnh.

Nhưng cứ như vậy, liền dễ làm nhiều.

Cái quỷ gì huyền huyền tiên hiệp, đó chỉ là truyện trên mạng thôi, ca mới không tin.

Nhưng thế giới bây giờ cũng không phải thế giới phổ thông, có yêu có quỷ, có bí cảnh, cũng có U Minh, ày, nói không chừng có thể nghĩ biện pháp đưa y tới một thế giới bên ngoài nhân gian, như thế, cũng coi là xuyên việt đi.

- Thành giao, cơ duyên này của cậu tôi nhận, nhưng cậu phải kiên nhẫn chờ, tôi cần suy nghĩ một chút.

Trần Hạo nói.

Tần Mục đại hi:

- Quá tốt rồi, anh quả nhiên là người hữu duyên của tôi, yên tâm đi, chờ tôi thành thần trở về, khẳng định sẽ chăm sóc anh.

Trần Hạo cười cười, quay người tiếp tục lái xe.

Thành thần trở về sao, ha ha, chờ tôi đưa cậu đi U Minh, cậu có thể sống sót rồi nói sau.

Lái xe hơn mười phút, Trần Hạo rốt cục dừng lại tại bên ngoài một quán rượu.

Đến nơi này, Tần Mục nói:

- Tên súc sinh lão Vương kia, thường xuyên đến nơi này chơi, tên khốn nạn hại chết Đinh Tuyết kia chính là một trong những quản lý phía sau màn của cái quán rượu này, tôi trước đó vụng trộm chú ý qua, nghe nói lão Vương muốn lừa Đinh Tuyết là bởi vì tên khốn kia có thể nghĩ biện pháp nâng cấp bậc của lão Vương lên.

Trần Hạo cười nói:

- Đã đều ở nơi này, vậy thì dễ làm rồi, Tần Mục, tôi đã đồng ý giúp cậu, vậy cậu cũng phải giúp tôi đây, đợi chút nữa tôi gia trì cho Đinh Tuyết một đạo pháp lực, để cô bé có thể nhập vào người, sau đó cậu đi tìm tên khốn hại chết Đinh Tuyết ra, liên thủ giết chết bọn họ, việc này không có vấn đề gì chứ?

Tần Mục do dự một chút, hỏi:

- Làm thế liệu có ảnh hưởng tôi xuyên việt hay không?

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Tên này trúng độc xuyên việt quá sâu, hoàn toàn không cứu nổi nữa.

- Yên tâm đi, tôi giúp cậu, khẳng định không có ảnh hưởng. Hơn nữa, nhân vật chính bên trong những truyện kia không

phải là sát phạt quả đoán sao, cậu do dự như thế này, coi như xuyên việt rồi, làm sao làm nhân vật chính?

Tần Mục ngân người, gật đầu nói:

- Chủ quán nói có đạo lý, vậy tôi giúp, đi, Đinh Tuyết, tôi dẫn cô đi giết người.

Chương 410: Báo Thù Chưa Xong

Nhìn Đinh Tuyết và Tần Mục đi vào hội sở, Trần Hạo cũng không nhân rồi, lấy điện thoại di động ra bấm số Long đại sư.

Điện thoại vang lên hai tiếng, sau đó tiếng nói hơi có vẻ rã rời của Long đại sư vang lên:

- Trần đạo hữu, muộn như vậy còn gọi điện thoại, có chuyện gì sao?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Long ca, hình như anh rất mệt mỏi, thân thể bị móc hết sức rồi?

Long đại sư tức giận:

- Bản đại sư long tinh hồ mãnh, thân thể cường tráng, còn không phải vì quan tâm tới Duyệt Duyệt sau khi Nhập Đạo sẽ tu hành như thế nào sao, ở nơi này của đạo hữu có mấy phương pháp tu hành Đạo gia không tồi, cẩn thận nghiên cứu hai ngày, vừa có một chút manh mối.

Trần Hạo giật mình, nói sang chuyện khác:

- Chuyện Duyệt Duyệt tu hành đúng là rất quan trọng, nhưng Long ca cũng nên chú ý thân thể. À, Long ca, bảo Tiểu Lam gọi A Mịch La tới, tôi có việc hỏi cô ấy.

- A Mịch La? Cô bé kia? Cậu gọi điện thoại chậm rồi, cô bé đó vừa ra ngoài rồi.

Long đại sư đáp lại.

Trần Hạo có chút trợn tròn hai mắt:

- Đi ra ngoài? Đi đâu?

Long đại sư nói:

- Làm sao tôi biết được, đây chính là một vị Tu La đấy, tính tình thì nóng nảy, tôi nào dám quản. Nhưng mà Trần đạo hữu à, không phải tôi nói cậu, loại tồn tại Tu La này chính là bom hẹn giờ, nếu cô ta gây họa, cậu khẳng định sẽ bị liên lụy, cậu không lo lắng chút nào sao.

Khóe miệng Trần Hạo khẽ giật một cái.

Sao lại không lo lắng, nhưng cô ta trốn ở Tam Thủy Quan không phải là không có việc gì sao.

Nhưng gia hỏa này gan cũng thật lớn, không mang theo ai mà dám đi ra ngoài, không sợ dinh dưỡng theo không kịp, thân thể không chống đỡ nổi sao?

- Long ca yên tâm, trong lòng tôi có nắm chắc, uhm, lúc cô ấy rời đi, có nói gì không?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Long đại sư nói:

- Cô ta nói, liên quan gì đến cậu.

Trần Hạo:

- ...

- Khụ khụ, Long ca, vậy anh làm việc đi, tôi cúp máy đây.

Cúp điện thoại xong, Trần Hạo vô cùng xoắn xuýt.

Quả nhiên mình nghĩ quá đơn giản, tồn tại Tu La này sao có thể vì mấy câu hù dọa của mình mà không dám ra ngoài.

Hiện tại tốt rồi, một mình đi ra ngoài, ha ha, một tiểu cô nương đáng dấp đáng yêu như vậy, một mình đi ra bên ngoài, nếu không xảy ra chuyện gì mới là lạ, chỉ hi vọng nha đầu này

có thể để tâm thêm một chút, cũng đừng có bản thân còn chưa khôi phục đã thích làm gì thì làm, nếu không mình ngoại trừ phải từ bỏ nhiệm vụ này, cũng không còn lựa chọn khác.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng phanh truyền đến.

Trần Hạo hoàn hồn nhìn lại, sau đó thấy trên mặt đất cách đó không xa, một bóng người từ trên trời rơi xuống, nằm trên mặt đất, sinh khí trên thân nhanh chóng tiêu tán.

Mà bên cạnh thi thể, Đinh Tuyết yên lặng đứng đấy.

Đúng lúc này, lại có một bóng người từ trên không rơi xuống, bóng người này so với người thứ nhất tinh táo hơn nhiều, trong miệng còn đang hoảng sợ hét lên.

Nhưng sau khi chạm đất, tiếng kêu từ người này cũng im bật.

- Ha ha, nhiệm vụ hoàn thành, cảm giác chơi chết cận bã thật sự quá sung sướng!

Tần Mục cười hì hì nhẹ nhàng đáp xuống.

- Tần Mục, cảm ơn cậu.

Đinh Tuyết cảm kích nói cảm ơn.

Tần Mục nói:

- Khách khí cái gì, tôi còn muốn cảm ơn cậu đó, nếu không phải cậu, cơ duyên lần thứ ba của tôi không biết đến lúc nào mới có thể gặp được.

Nói xong, Tần Mục nhìn về phía hai thi thể nói:

- Đinh Tuyết, hồn phách của bọn chúng xử lý thế nào bây giờ?

Đinh Tuyết không nói chuyện, mà nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười cười, quay sang nói với hắc miêu:

- Tiểu Hắc, điềm tâm của mày đấy.

Mèo mun meo ô một tiếng, nhảy từ trên xe xuống, đi tới trước hai thi thể.

Tần Mục cùng Đinh Tuyết hiểu kì quan sát.

Đối với mèo mun, bọn họ có thể cảm giác được có một loại rất khí tức đáng sợ, nhưng mèo mun toàn thân đầy thịt, không chỉ có vô hại, mà còn rất đáng yêu.

Nhưng rất nhanh sau đó, hai quỷ đã từ bỏ ý nghĩ này.

Chỉ thấy mèo mun khẽ hấp một cái, hai âm hồn từ hai thi thể kia không chút phản kháng bị hút vào trong miệng, kễo kẹt kễo kẹt, nhìn nó ăn rất hưởng thụ.

Tần Mục yết hầu khẽ nuốt một cái, có một loại cảm giác tê dại từ trong linh hồn khuếch tán.

Ngọa tào, mèo ăn quỷ! Con mèo này thật nghịch thiên!

Đinh Tuyết ở một bên cũng trợn mắt há mồm.

Nó là một cô gái yêu thích động vật nhỏ, khi còn sống cũng từng nuôi mèo, cảm thấy con mèo nhỏ rất đáng yêu, nhưng bây giờ nhìn một màn này, phá vỡ nhận biết của cô đối với mèo.

Meo ô!

Ăn hết hai hồn phách, mèo mun hài lòng liếc qua Đinh Tuyết cùng Tần Mục.

Hồn phách mới mẻ như thế, hương vị rất tuyệt.

Người tử hồn tán, đoạn ân oán này coi như thanh toán xong.

Tần Mục và Đinh Tuyết lên xe của Trần Hạo.

Trần Hạo chờ giây lát, phát hiện Đinh Tuyết không có ý muốn tiến vào luân hồi đầu thai, trong lòng hắn có chút kinh

ngạc, không phải là đã báo thù được sao? Tại sao lại không có phản ứng? Ngạch, không phải còn có vấn đề gì chứ?

Nghĩ đến ban thưởng mười năm đạo hạnh, trong lòng Trần Hạo nhảy một cái, nhìn về phía Đinh Tuyết nói:

- Em còn có tâm nguyện gì không?

Đinh Tuyết trầm mặc một lát, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Lão bản, tôi muốn về nhà nhìn bố mẹ tôi, chỉ cần nhìn một chút là được rồi.

Trần Hạo gật đầu, hỏi thăm địa chỉ, sau đó lái xe rời đi. Lưu lại hiện trường nhảy lầu bị người vây xem.

Một lát sau, Trần Hạo đi tới một tiểu khu.

Hắn cũng không đi vào, chỉ để Đinh Tuyết một mình về nhà.

Chờ Đinh Tuyết xuống xe đi vào tiểu khu, Trần Hạo nhìn về phía Tần Mục.

- Tần Mục, nếu như cậu xuyên qua thế giới không phải huyền huyền, uhm, có chút cùng loại với tiên hiệp, lại rất nguy hiểm, cậu có thể tiếp nhận không?

Tần Mục sững sờ, suy nghĩ một chút nói:

- Cái này không có vấn đề, hắc ám tiên hiệp tôi cũng đã thấy nhiều, mặc dù độ khó có cao một chút, nhưng thế giới như vậy, có lẽ cơ duyên càng lớn, tiến bộ càng nhanh.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Vậy nếu để cậu đầu thai không phải là người thì sao?

Tần Mục ngạc nhiên:

- Tình huống này cũng rất ít đi, chẳng lẽ muốn tôi làm yêu tộc? Có vẻ như cũng không tệ, dường như rất bất phàm, Tiên

Thiên liên có đầy đủ thực lực, hơn nữa còn có thể sống càng lâu, có càng nhiều thời gian đi tìm kiếm cơ duyên.

Trần Hạo:

- ...

Đột nhiên hắn có cảm giác mình đã hỏi lời dư thừa.

Tư duy của con hàng này chính là thích xuyên qua, mặc kệ tiến vào dạng thế giới gì, trong lòng y đều chuẩn bị nhiều kế hoạch khác nhau.

Ha ha, văn học mạng hại người a!

- Lão bản, có phải anh biết được cái gì rồi? Chẳng lẽ rất nhanh tôi có thể xuyên qua sao?

Tần Mục mong đợi hỏi.

Trần Hạo nói:

- Tôi biết một cô gái, cô chính là từ một thế giới khác đến, ừm, thế giới kia rất nguy hiểm.

Tần Mục vô cùng vui mừng:

- Còn có người quen, vậy thì càng tốt! Ha ha, lão bản à, anh quả nhiên là người hữu duyên của tôi, mau nói, tôi cần làm cái gì?

Trần Hạo nói:

- Chờ.

Hử?

Tần Mục sửng sốt.

Trần Hạo nói:

- Người bạn kia của tôi, cô ta đang ra ngoài, có lẽ phải một thời gian nữa mới có thể liên hệ.

Tần Mục gật đầu:

- Thế à, không sao, dù sao tôi cũng đã chờ hơn một năm, không quan tâm chờ thêm mấy ngày, ờ mà, thế giới kia là gì? Lão bản biết không?

Trần Hạo nói:

- Thế giới kia, gọi là U Minh. Ồ, nhắc tới thì Địa Phủ mà chúng ta biết, chính là một bộ phận của U Minh, nhưng U Minh rất lớn, bên trong cũng có vô số chủng tộc sinh tồn, cũng giống như vị bằng hữu kia của tôi, cô ấy chính là một trong những chủng ở tộc U Minh, Tu La.

Tần Mục hít một ngụm lãnh khí, kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói:

- Ông chủ, anh đúng là kỳ nhân, còn làm bằng hữu với cả Tu La. Ừm, U Minh sao? Nghe hoàn toàn không giống như một địa phương tốt, nhưng không sao, cho dù là Địa Ngục, tôi thân là nhân vật chính, cũng tuyệt đối có thể lặn lội trong đó đến phong sinh thủy khởi.

Nhìn dáng vẻ tự tin của Tần Mục, Trần Hạo không muốn nhiều lời.

Không muốn vì nhiệm vụ mà hờ cậu, thế nhưng chính cậu không sợ, tôi còn phải lo lắng cái gì.

- Vậy Tần Mục cậu hãy tạm thời đi theo tôi, ở Linh Huyền Phố, chờ...

Trần Hạo đang muốn nói, Tần Mục đột nhiên kinh hô một tiếng, ngắt lời nói:

- Linh Huyền Phố? Không, tôi không đi.

Trần Hạo:

- ...

Linh Huyền Phổ không phải Thiên Đường của quý sao? Sao lại không muốn đi?

Tựa hồ nhìn ra thắc mắc của Trần Hạo, Tần Mục cười khan giải thích:

- Tôi cùng vị Lương tướng quân kia có chút qua lại.

Khóe miệng Trần Hạo khẽ giật một cái.

Đại gia, cậu quá lợi hại rồi.

Vị Lương tướng quân kia đến tôi cũng không phải là đối thủ, cậu thế mà lại có khúc mắc với cô ta? Có khúc mắc mà cậu vẫn sống tốt?

- Thật sự, tôi không hề lừa anh, khi mới chết không lâu, tôi đến Linh Huyền Phổ, ở đây thực sự rất tốt, nhưng vị Lương tướng quân kia quá ác miệng, cô ấy dám chế giễu giấc mộng của tôi, hừ, nếu không phải tôi còn chưa xuyên qua, tôi khẳng định đánh cô ta, loại hành vi này, chính là nhân vật phản diện luôn khiêu khích nhân vật chính, đợi sau này tôi trở về, khẳng định đánh vào mặt, để cô ta biết, một kẻ không có mộng tưởng như cô ta, mới là một đầu cá ướp muối.

Tần Mục tức giận nói.

Trần Hạo không phản bác được.

Hóa ra khúc mắc vì thế mà có.

Chế giễu giấc mộng của cậu?

Ha ha, không sợ nói một câu đả kích cậu, tôi cũng muốn chế giễu, dùng văn mạng để làm giấc mộng của mình, đây không phải tự kỷ thì là gì.

Nhưng có một số việc, thật sự không thể kết luận sớm.

Tần Mục có thể kích phát nhiệm vụ hệ thống, hơn nữa nhiệm vụ lại có ban thưởng cao như thế.

Có lẽ bản thân cậu ta thực sự có chút vận khí chẳng, đưa vào trong u minh, nói không chừng thật sự có thể quật khởi.

- Được rồi, chuyện của Đinh Tuyết tôi đã giúp, Linh Huyền Phó lại không đi được, hiện tại tôi ở cao trung thứ năm, nếu chuẩn bị đi U Minh, tôi sẽ tìm một chút sách liên quan hoặc là văn mạng để hiểu rõ hơn một chút, về sau khẳng định sẽ dùng tới. Chờ đến khi lão bản liên hệ được với người bạn kia của anh, hãy tới tìm tôi.

Tần Mục nói xong, bóng dáng khẽ chuyển, biến mất khỏi xe.

Gia hỏa này, thực sự gọn gàng linh hoạt.

Chờ Tần Mục rời đi, Trần Hạo vẫn không nhận được thông báo từ hệ thống là nhiệm vụ hoàn thành, trong lòng có chút không bình tĩnh.

Nhiệm vụ để lấy được mười năm đạo hạnh sẽ không phức tạp quá chứ. Ngọa tào, chuyện này đều đã giết người, nói không chừng mình còn bị liên lụy đây, như thế vẫn chưa đủ sao?

Khi đang lo lắng, hái mắt Trần Hạo dừng lại, hẳn thấy Đinh Tuyết từ trong tiểu khu đi ra.

Chờ Đinh Tuyết đến gần, lông mày Trần Hạo nhíu lại, phát hiện ra điều không thích hợp.

Hồn phách của Đinh Tuyết, đã bắt đầu không ổn định.

Mẹ nó, tình huống này là thế nào? Đang tốt đẹp tại sao có thể xuất hiện tình huống tán hồn?

Vội vàng xuống xe, Trần Hạo đi đến trước mặt Đinh Tuyết, hỏi:

- Thế nào? Nhìn thấy cha mẹ chưa?

Đình Tuyết không nói chuyện, tiêu cự ánh mắt cũng có chút phân tán.

Sau một lúc, cô nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng hỏi:

- Lão bản, anh nói trên thế giới này sẽ có người mẹ nào không quan tâm con gái mình sao?

Trái tim Trần Hạo khẽ nhảy một cái, hỏi:

- Sao thế? Mẹ của em làm việc gì?

Đình Tuyết đau thương cười một tiếng:

- Em vừa rồi về nhà, cha em không ở nhà, nhưng có mẹ em, bà đang gọi điện thoại cho một người, nói cam đoan sẽ không để cho cha em tiếp tục vì chuyện của em gây phiền toái. Người kia nói, chuyện để mẹ tôi làm chức chủ nhiệm, rất nhanh sẽ thành sự thực.

Chương 411: Bị Ảnh Hưởng (1)

Tê!

Nghe được lời kể của Đinh Tuyết, Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Mẹ nó, chuyện này thật phức tạp!

Mà người làm ra việc này lại là mẹ của Đinh Tuyết.

Không truy cứu việc con gái bị hại, chỉ vì một cái ghế chủ nhiệm? Chẳng lẽ việc thăng chức lại quan trọng đến như vậy? Con gái ruột cũng không sánh bằng?

Trong lòng oán thâm, nhưng sắc mặt Trần Hạo lại không đổi, bình tĩnh khuyên:

- Đinh Tuyết, em chắc chắn là như vậy sao? Đừng hiểu lầm, phải biết em bị giết hại cũng đã mấy tháng, cha mẹ em vì em mà đi khắp nơi đòi công đạo, bôn ba vất vả, không đến mức đến bây giờ mới bắt đầu xem nhẹ em.

Đinh Tuyết cười, vẻ mặt có chút dữ tợn:

- Em biết tiếng của người đàn ông kia, chính là cha của tên muốn phi lễ em.

Trần Hạo lập tức nghẹn lời.

- Vậy còn cha em đâu? Chẳng lẽ cha em cũng không thay em đòi lại công đạo?

Trần Hạo mở miệng hỏi.

Đinh Tuyết trầm mặc không nói.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, nói:

- Đinh Tuyết, đọc số điện thoại của cha em cho anh, anh hỏi ông ấy một chút.

Đinh Tuyết chần chờ một chút, nói:

- Như vậy có được không?

Trần Hạo nói:

- Chẳng lẽ em cứ hoài nghi như vậy? Cho dù mẹ em như thế, nếu như cha em không đồng ý, kia...

Trần Hạo còn chưa nói xong, Đinh Tuyết nhìn về bên cạnh nói:

- Cha em trở về rồi.

Trần Hạo quay người nhìn lại, thấy một chiếc xe nhỏ lái đến trước cổng chính tiểu khu, sau đó lái vào.

Trần Hạo nhìn thoáng qua, nói với Đinh Tuyết:

- Cho dù như thế nào, chuyện này phải hỏi rõ ràng, đi, anh và em cùng trở về, để cha mẹ em nhìn thấy em, chuyện này nhất định phải hỏi rõ ràng.

Đinh Tuyết cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Lão bản, cảm ơn anh.

Trở lại xe, Trần Hạo cũng lái vào tiểu khu, sau đó lái đến dưới nhà Đinh Tuyết.

Lúc này, Trần Hạo nhìn thấy cha của Đinh Tuyết.

Đây là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền, mày rậm mắt to đầu húi cua, sắc mặt rất tiêu tụy, lông mày nhíu cùng một chỗ, tựa như y rất mệt mỏi.

Cha của Đinh Tuyết cũng không nhìn Trần Hạo mà đi vào trong thang máy.

Trần Hạo vội vàng đuổi theo, cùng nhau đi vào thang máy.

Khi cửa thang máy đóng lại, Trần Hạo nhìn về phía cha của Đinh Tuyết, mở miệng nói:

- Ông là Đinh Quốc Phong.

Cha của Đinh Tuyết ngẩng lên nhìn về phía Trần Hạo, dò xét một chút, ánh mắt nghi hoặc muốn hỏi.

Trần Hạo cười nói:

- Ông có khả năng không biết tôi, nhưng đối với chuyện của ông, tôi cũng biết một chút, bây giờ ông đang đi đòi lại công đạo cho con gái sao?

Đinh Quốc Phong mặt không thay đổi nói:

- Ai phải cậu tới? Tôi đã nói, bất kỳ điều kiện gì tôi cũng không đáp ứng, tôi muốn tên súc sinh đã hại con gái của tôi phải đền mạng.

Trần Hạo im lặng.

Mẹ nó, ông nghĩ tôi là thuyết khách sao?

Hai mắt Đinh Tuyết rung rung, hồn phách vốn tan rã lại hồi phục được một chút.

Lời nói của cha cô, khiến cô cảm nhận được tình thân ấm áp.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Ông hiểu lầm rồi, không có ai phải tôi tới cả, tôi chỉ quen biết con gái của ông, đúng lúc tôi biết một được một việc, vợ ông dường như có dự định từ bỏ việc truy cứu trách nhiệm.

- Cái gì? Không có khả năng, Tuệ Trân rất thương yêu Tuyết Nhi, cho tới bây giờ đều coi nó thành con gái của mình, sao có thể từ bỏ được, cậu không được nói bậy nói bạ.

Đinh Quốc Phong quát lớn.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hơi kinh ngạc.

Xem nó như con gái của mình? Hóa ra người này là mẹ kế à?

Vậy Đinh Tuyết có quan hệ như thế nào với bọn họ?

Trần Hạo nhìn về phía Đinh Tuyết, Đinh Tuyết cũng có chút mờ mịt, tựa như không biết việc này.

Trần Hạo nói:

- Ông nói, Đinh Tuyết không phải là con gái ruột của vợ ông sao?

Ánh mắt Đinh Quốc Phong trở nên vô cùng phức tạp, y không ngờ mình nhất thời kích động lại nói ra những lời không nên nói.

Lúc này, thang máy đã lên đến tầng lầu mở ra, Đinh Quốc Phong không muốn nhiều lời, bước ra khỏi thang máy.

Trần Hạo cũng đi theo.

Đinh Quốc Phong dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt ngưng trọng nói:

- Tiểu tử, chuyện của nhà tôi, không tiện nói với người ngoài, cậu hãy đi đi.

Trần Hạo cười nói:

- Tôi đúng thật là người ngoài, nhưng con gái ông lại không phải người ngoài, chẳng lẽ cô ấy không có quyền biết rõ chân tướng?

Đinh Quốc Phong cau mày nói:

- Cậu đang nói bậy bạ gì đó, con gái của tôi đã...

Y còn chưa nói xong, Trần Hạo đã bắn một đạo pháp quang lên hai mắt y.

Đình Quốc Phong chỉ cảm thấy trước mắt khẽ nhòe đi một cái, sau đó nhìn thấy bên cạnh Trần Hạo có thêm một cô gái.

Cô gái này... đúng là đứa con gái đã chết cách đây mấy tháng của mình.

Đình Quốc Phong tròn tròn mắt, sợ đến ngây người.

Đình Tuyết cũng lệ rơi đầy mặt, kích động nhìn Đình Quốc Phong.

Vừa nhận kích thích từ chỗ của mẹ, lúc này khi gặp được cha, lòng tôn thương của cô đã được an ủi đôi chút.

- Tuyết Nhi, là con sao? Con, con không chết?!

Đình Quốc Phong kích động mở miệng, nói xong liền chạy tới.

Nhưng y lại trực tiếp xuyên qua Đình Tuyết, về mặt ngư ngờ.

Đình Tuyết nhếch miệng, mở miệng nói:

- Cha, con đã chết rồi, cha đang thấy chỉ là hồn phách của con, là vị đại sư này giúp con tới gặp hai người.

- Chết rồi, hồn phách? Tuyết Nhi, là cha vô dụng, cha có lỗi với con.

Đôi mắt Đình Quốc Phong lập tức cũng đỏ lên, nước mắt lập tức chảy xuôi.

Đình Tuyết lắc đầu.

Cha đôi với cô rất tốt, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, tai họa này là định mệnh, không phải vì cha không chiếu cố cô tốt.

Lúc này Trần Hạo mở miệng nói:

- Bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa, Đinh Quốc Phong, Đinh Tuyết đã chết là sự thật không thể thay đổi, nhưng cô ấy chết đột ngột, trong lòng có chấp niệm, khó có thể đi đầu thai, lần này tôi dẫn cô ấy về gặp người nhà, là muốn cô buông chấp niệm xuống, đi đầu thai chuyển thế, lại làm người lần nữa. Thế nhưng trước đó, Đinh Tuyết lại nghe được vợ ông, cô ta muốn từ bỏ việc truy cứu trách nhiệm, để lấy được chỗ tốt là cái ghế chủ nhiệm, chuyện này, ông thân là cha của Đinh Tuyết, tôi cảm thấy ông cần phải làm rõ ràng.

Đinh Quốc Phong biến sắc, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Đinh Tuyết nói:

- Mẹ con thật sự đã nói như vậy?

Đinh Tuyết yên lặng gật đầu, sau đó nhìn Đinh Quốc Phong nói:

- Cha, cha nói đi, mẹ có phải là mẹ ruột của con không?

Đinh Quốc Phong đang muốn mở miệng, Đinh Tuyết nói:

- Con muốn nghe nói thật, trước đó mẹ nói những lời quá đau đớn, con nghe mà trái tim cũng lạnh dần, nếu như đó là mẹ ruột của con, thì con không thể nào tiếp thu được.

Đinh Quốc Phong há mồm nửa ngày, thờ dài nói:

- Cô không phải, mẹ ruột con là mối tình đầu của cha lúc học đại học, về sau cô ấy xuất ngoại để tiếp tục truy cầu việc học, không ở cùng với cha, một năm sau, mẹ ruột con nhờ người đưa con đến cho cha, lúc đó cha mới biết trước khi xuất ngoại cô ấy đã mang thai, nhưng cho dù cha dùng mọi cách để tìm cô ấy, cũng không tìm được, lúc này Tuệ Trân lại xuất hiện, cô ấy không ghét bỏ cha độc thân mà có con gái, đối xử với con cũng rất tốt nên sau này chúng ta liền ở cùng nhau.

Đinh Tuyết che miệng lại, nước mắt lần nữa tuôn rơi.

Hóa ra, người mẹ mà mình ở bên bao năm qua không phải là mẹ ruột, hóa ra mình không phải đứa con bị mẹ ruột vứt bỏ.

Biết rõ việc này, cô đã vô cùng hài lòng rồi.

- Thế nhưng Tuệ Trân vẫn luôn coi con như con gái ruột, cho dù có thêm Đồng Đồng, cũng không hề đối xử không tốt với con, làm sao có thể làm ra loại chuyện như thế này?

Đình Quốc Phong vội vàng nói.

Đình Tuyết lắc đầu, sau đó nói:

- Không quan trọng nữa, a di đã không phải mẹ ruột của con, bà ấy làm gì, con đều có thể hiểu, cha, vậy mẹ ruột của con bây giờ vẫn chưa có tin tức sao?

Đình Quốc Phong khổ sở nói:

- Từ khi nhờ người đưa con về bên cha, mười mấy năm qua, cha không có chút tin tức nào về cô ấy cả.

Lúc này Trần Hạo lại nói:

- Người tên Tuệ Trân kia, là sau khi Đình Tuyết xuất hiện, mới đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của ông sao?

Đình Quốc Phong sững sờ, nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Không tính là đột nhiên, là khi tôi đi mua sữa bột cho Tuyết Nhi đựng phải, cô ấy đã giúp tôi rất nhiều, sau đó hai bên qua lại rồi dần dần thân thiết.

Trần Hạo cười:

- Vậy cũng quá trùng hợp, rõ ràng biết ông mang theo con gái còn nhiệt tình như thế, hoàn toàn không quan tâm, không biết Đình tiên sinh có từng nghĩ, người tên Tuệ Trân này nói không chừng cũng quen mối tình đầu của ông.

- Chuyện này... làm sao có thể?

Chương 412: Bị Ảnh Hưởng (2)

Đình Quốc Phong trừng to hai mắt, không dám tin tưởng, hoặc là nói cho tới bây giờ hẳn đều không nghĩ tới loại khả năng này.

Trần Hạo nói:

- Có phải hau không, hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Đình Quốc Phong trầm mặc xuống.

Một lát sau, y cất bước đi về phía nhà mình.

Trần Hạo và Đình Tuyết đi theo ở phía sau.

Chờ Đình Quốc Phong mở cửa, liền nghe được thanh âm của vợ truyền đến:

- Quốc Phong trở về, em cho anh... hả!

Một người phụ nữ xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi đi ra, đang nói chuyện lại nhìn thấy Trần Hạo đứng phía sau Đình Quốc Phong, lập tức sửng sốt.

Đình Quốc Phong không muốn nói nhảm, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia trực tiếp hỏi:

- Có phải em liên hệ với người khác, muốn từ bỏ truy cứu chuyện Tuyết Nhi bị hại?

Sắc mặt người phụ nữ hơi đổi, nhưng nhìn Đình Quốc Phong, cô cũng không phản bác, nói thẳng:

- Quốc Phong, em không cảm thấy em làm như vậy là sai, anh xem mấy tháng nay, nhà chúng ta bị làm loạn hết cả lên, công việc của chúng ta gặp đủ loại phiền phức, Đồng Đồng

cũng phải ở lại ký túc trong trường học, cứ tiếp tục kéo dài tình trạng này, đối với nhà chúng ta tổn thương quá lớn. Tuyết Nhi đã mất, em cũng rất đau lòng, nhưng không thể bởi vì vậy mà anh cũng để Đồng Đồng cũng bị liên lụy?

Ánh mắt Đinh Quốc Phong phần nộ:

- Nói như vậy, em thật sự cùng người khác giao dịch? Ha ha, Tuệ Trân, em làm anh quá là thất vọng, bộ dáng này của em, chỗ nào giống một người mẹ, em đơn giản, đơn giản... .

Người phụ nữ cũng nổi giận:

- Em làm sao lại không giống một người mẹ, mười mấy năm qua, em có làm gì có lỗi với Tuyết Nhi, hiện tại nó đã chết, em vì Đồng Đồng mà cân nhắc, chẳng lẽ đã làm sai sao? Chẳng lẽ Đồng Đồng không phải con của anh.

Đinh Quốc Phong lắc đầu:

- Em không phải là vì Đồng Đồng, em là vì chính em, vì vị trí chủ nhiệm.

Trong mắt người phụ nữ hiện lên vẻ kinh hoàng, lớn tiếng nói:

- Anh nghe ai nói hươu nói vượn, em...

- Là Tuyết Nhi tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, Tuệ Trân, em chắc là không biết, linh hồn của Tuyết Nhi vẫn luôn đi theo chúng ta, nó chết oan uổng, vẫn một mực chờ đợi chúng ta giải oan cho nó, tại sao em có thể đồng ý làm giao dịch như vậy.

Ánh mắt Đinh Quốc Phong gắt gao nhìn vào người phụ nữ.

Nữ tử giật nảy mình, vội vàng nhìn bốn phía, hoảng sợ nói:

- Quốc Phong anh đừng dọa em, trên thế giới này làm gì có linh hồn, chuyện này...

Cô còn chưa nói xong, đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Người phụ nữ sững sờ, lấy điện thoại di động ra nhìn thấy qua, sắc mặt liền thay đổi. Vội vàng cúp máy.

Nhưng rất nhanh, điện thoại lại vang lên.

Cô đang định cúp máy tiếp, Đinh Quốc Phong đã đoạt lấy, nhìn thấy số điện thoại nhưng không có lưu tên.

Người phụ nữ giận giữ nói:

- Đinh Quốc Phong, anh làm gì?

Đinh Quốc Phong mặt không chút thay đổi nói:

- Điện thoại gọi tới, vì sao em không nghe?

Người phụ nữ nổi giận:

- Đây là chuyện của em, có quan hệ gì với amj.

Đinh Quốc Phong cười:

- Điện thoại này là của người giao dịch với em gọi tới à, em sợ sao?

Người phụ nữ đang muốn phản bác.

Đinh Quốc Phong trợn mắt nói:

- Em muốn chứng minh không phải, vậy em đưa ra bằng chứng để anh tin tưởng em, nhưng nếu như phải thì chúng ta ly hôn.

Người phụ nữ:

- ...

- Sao thế? Không dám đồng ý sao? Vậy anh tiếp.

Trong mắt Đinh Quốc Phong lóe lên vẻ thất vọng, sau đó không chút do dự nhận điện thoại.

- Khâu Tuệ Trân, tốt, rất tốt, cô một bên đồng ý với tôi, một bên lại làm hại con trai tôi, cô to gan lắm, tôi cho cô biết, đừng nói chức vị chủ nhiệm, tôi muốn cả nhà cô đều không được chết tử tế.

Điện thoại truyền đến một tiếng giận dữ.

Đình Quốc Phong sửng sốt.

Tên súc sinh hại con gái mình chết rồi? Tốt, chết tốt lắm! Tai họa như thế, phải chết sớm rồi xuống vạc dầu.

- Thật sao? Tôi chờ anh.

Đình Quốc Phong lạnh nhạt trả lời một câu, sau đó trực tiếp cúp điện thoại. Nhìn về phía người phụ nữ:

- Hiện tại, em còn có lời gì muốn nói?

Sắc mặt người phụ nữ trở nên tái nhợt, run rẩy nói:

- Quốc Phong, là anh làm đúng hay không, anh giết chết con trai y đúng không? Tại sao anh có thể làm như vậy, y sẽ trả thù, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, Đồng Đồng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Đình Quốc Phong nói:

- Nếu như em sợ hãi, vậy thì ly hôn đi, rời khỏi, như thế sẽ không có ai có thể tổn thương em.

- Quốc Phong, anh không thể như vậy, em và anh đã làm vợ chồng vài chục năm, sao anh có thể đối xử với em như vậy?

Đôi mắt người phụ nữ lập tức đỏ lên, vừa tức vừa giận chất vấn.

Đình Quốc Phong đột nhiên nói:

- Hiểu Hiểu ở đâu.

Người phụ nữ theo bản năng nói:

- Hiểu Hiểu...a!

Vừa nói được nửa câu, người phụ nữ kịp phản ứng lại, ánh mắt khiếp sợ nhìn Đinh Quốc Phong.

Đinh Quốc Phong gắt gao nhìn cô.

- Em quả nhiên quen biết Hiểu Hiểu, cô ấy ở đâu? Nói.

Đinh Quốc Phong tiến lên hai bước, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, lớn tiếng quát hỏi.

Người phụ nữ có chút kinh hoảng, nhưng rất nhanh cô trừng mắt ngược mắt nói:

- Làm sao? Đều đã nhiều năm như vậy, anh còn nhớ thương tình nhân cũ? Anh đừng quên, anh bây giờ đã kết hôn, vợ của anh là em.

Đinh Quốc Phong cười lạnh:

- Đúng, vợ của anh là em, nhưng Tuyết Nhi cũng là con gái của anh, vì sao em có thể tổn thương Tuyết Nhi, anh lại không thể tổn thương em.

Người phụ nữ á khẩu không trả lời được.

- Nói đi, nói cho anh biết Hiểu Hiểu ở nơi nào, Tuyết Nhi muốn gặp cô ấy. Em đã làm chuyện tổn thương đến Tuyết Nhi, nói ra chỗ của Hiểu Hiểu, coi như đền bù của em.

Đinh Quốc Phong tiếp tục nói.

Người phụ nữ trầm mặc một lát, đột nhiên cười:

- Đinh Quốc Phong, anh thật sự lợi hại, em không biết tại sao anh lại biết, em biết Bạch Hiểu, nhưng anh cảm thấy em sẽ tin tưởng anh sao? Không cần dùng Tuyết Nhi để nguy trang, anh chính là không quên tình nhân cũ, ha ha, anh từ bỏ đi, em sẽ không nói cho anh, cho dù trái tim anh không ở bên em, em cũng muốn cô ta không chiếm được anh.

Đình Quốc Phong giận dữ:

- Khâu Tuệ Trân, lương tâm của em đâu? Chẳng lẽ mười mấy năm qua, tất cả là do em giả bộ?

- Lương tâm? Nếu có lương tâm, vì sao anh quan tâm đến Tuyết Nhi hơn Đồng Đồng, chẳng lẽ con của em và anh không phải con ruột của anh sao? Là anh khiến em thất vọng trước.

Người phụ nữ lạnh lùng mở miệng.

Đình Quốc Phong còn muốn nói gì nữa, Trần Hạo đột nhiên ho khan một tiếng:

- Quấy rầy chút, có thể để cho tôi nói một câu không?

Đình Quốc Phong và người phụ nữ đồng thời nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng:

- Lúc đầu, tôi nghĩ giúp Tuyết Nhi báo thù xong coi như hoàn thành nhiệm vụ, nhưng tôi cũng không ngờ, việc này lại phức tạp như vậy, ai, chứng kiến màn kịch gia đình luân lý cầu huyết, mở mang rất nhiều hiểu biết. Nhưng chuyện bây giờ đã sáng tỏ, chuyện giữa hai người như thế nào, tôi không muốn nghe, cũng lười xem kịch.

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Đình Tuyết:

- Em nhất định phải gặp được mẹ ruột sao?

Đình Tuyết trầm mặc một lát, đột nhiên cười:

- Vừa rồi a di đã để em biết, mẹ ruột của em còn sống, như vậy, em đã thỏa mãn.

Trần Hạo nói:

- Vậy thì xong việc, em có thể giúp người báo thù, nhưng chuyện nhà em quá phức tạp, tôi nhìn mà đau đầu, nếu như em đã hài lòng, vậy thì đi đâu thai đi, nếu như không hài lòng thì

em có thể tiếp tục lưu lại, để cha em giúp em tìm địa chỉ của mẹ ruột mình.

Đinh Tuyết lắc đầu:

- Em không muốn tìm, gặp được thì như thế nào, để mẹ em đau lòng sao? Đây cũng là bất hiếu.

Nói xong, Đinh Tuyết nhìn về phía Trần Hạo, cảm kích nói:

- Đa tạ ông chủ, có thể báo thù em đã rất vui vẻ, có thể trò chuyện với cha một lần, em càng không có thêm yêu cầu gì, cảm ơn anh.

Nói xong, trên thân Đinh Tuyết cuối cùng cũng toát ra bạch quang.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

“Ding :Quý ngã chết Đinh Tuyết, oan hồn chín tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng ba năm đạo hạnh.”

Nghe được tiếng thông báo, Trần Hạo sững sờ.

Ngọa tào, nhiệm vụ này hoàn thành, vì sao ban thưởng chỉ có ba năm đạo hạnh? Không phải mười năm sao?

Ding: Vì túc chủ lỗ miệng, nhiệm vụ hướng dẫn quý từ bỏ bước tiếp theo nên ban thưởng giảm hơn nửa.

Trên mặt Trần Hạo hiện lên mấy vạch hắc tuyến.

Đại gia người a, ta đây là hỏi thăm bình thường có được không? Là chính nó từ bỏ mà.

Lại nói, nhiệm vụ này không phải là báo thù sao? Mẹ nó kéo dài như vậy, trách ta chắc?

Hệ thống: “Ha ha “

CMN, coi như giảm phân nửa cũng có năm năm, sao lại chỉ cấp ba năm, hai năm kia bị người ăn?

Hệ thống: Ngu xuẩn như người, hệ thống không có sức để giải thích, có thể lựa chọn từ bỏ ban thưởng.

Trần Hạo:

- ...

Chương 413: Người Bạn Thú Vi

Đại gia người, nếu lão tử chọn như thế, chẳng phải một chuyện bận rộn hoàn toàn không có công? Muốn nuốt toàn bộ của ta, nằm mơ.

Trần Hạo quả quyết lựa chọn nhận phần thưởng.

Cảm thụ được có thêm ba năm đạo hạnh, trong lòng Trần Hạo thở dài một tiếng.

Quả nhiên nhiệm vụ lấy được mười năm đạo hạnh không đơn giản như vậy, giúp quý báo thù chỉ mới bắt đầu, một màn kịch cầu huyết gia đình ở phía sau có lẽ còn có thể kéo thành một kịch bản lớn.

Ha ha, hiện tại ca có được Linh Huyền Phổ, các loại nhiệm vụ trợ giúp quý còn nhiều, việc gì phải chen chân nhiệm vụ cầu huyết kia.

Ba năm thì ba năm, vào miệng cũng là thịt, những thứ khác, quan tâm người là cái gì.

Nhìn Đinh Tuyết rời đi, Trần Hạo không nói hai lời, xoay người rời đi.

Đinh Quốc Phong nhìn con gái biến mất, vội vàng nói:

- Đại sư, con gái của tôi đâu, nó sao rồi?

Trần Hạo đầu cũng không quay lại nói:

- Đi đâu thai, từ đây âm dương cách biệt, chuyện của người sống các người, đừng liên lụy đến người chết.

Sau đó, Trần Hạo quả quyết bước đi, xuống lầu, lên xe, thân nhiên rời đi.

Hai nhiệm vụ hôm nay, thực ra cũng không quá tốn sức, nhận được ba năm một tháng đạo hạnh, ừm, khai trương đại cát a.

Trong lòng đắc ý, Trần Hạo cũng không nóng nảy đi, mang theo mèo mun và gà ngốc cùng tản bộ trong thành thị, sau đó mua một chút đồ ăn ngon, vui sướng ăn uống một bữa, thuận tiện làm quen Ung Ninh thị một chút.

Đang tản bộ, đột nhiên Trần Hạo có cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn lại, trên ghé phó lái đã có thêm một người, chính là đại đương gia của Linh Huyền Phố, Lương tướng quân.

Lúc này trang phục trên người Lương tướng quân càng ngày càng lộ, mái tóc cũng được tạo thành gợn sóng, thoát nhìn như là một mỹ nhân thành thực chốn đô thị.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, cười nói:

- Tiền bối

Lương tướng quân ngắt lời nói:

- Đừng gọi tôi là tiền bối, tôi có già như thế đâu, gọi tôi Hồng Ngọc là được.

Trần Hạo:

- ...

Họ Lương, tên Hồng Ngọc? Đậu xanh, Lương Hồng Ngọc? Danh tướng đại Tổng a! Lão quỷ hơn tám trăm năm!

Không đúng, mình cảm giác có vẻ như cô ta cũng không quá lợi hại với đạo hạnh hơn tám trăm năm? Nhiều lắm cũng

chỉ là lợi hại hơn với Quý Bà Bà một chút, như thế không giống với tiêu chuẩn hơn tám trăm năm đi?

Trong lòng Trần Hạo nghi ngờ, nhưng bây giờ, loại chuyện như thế này cũng không tiện hỏi, để sau này tìm cơ hội rồi hỏi vậy.

Nhếch miệng cười một tiếng, Trần Hạo hỏi:

- Hồng Ngọc tỷ, chị muốn đi đâu?

Ánh mắt quyến rũ của Lương Hồng Ngọc liếc Trần Hạo một cái:

- Đi uống rượu, còn có thể làm gì?

Trần Hạo oán thâm, cô muốn uống rượu thì đi đi, lên xe tôi làm gì.

- Làm sao? Muốn đi nhờ xe cậu một đoạn đường, cậu không vui?

Lương Hồng Ngọc tựa như nhìn ra tâm tư của Trần Hạo, cười như không cười hỏi.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Sao có thể, chị nói địa điểm đi, tôi sẽ chở chị qua đó.

Lúc này Lương Hồng Ngọc mới hài lòng cười một tiếng:

- Cậu lái đến phía trước là được.”

Trần Hạo gượng cười, yên lặng lái xe.

Lương Hồng Ngọc vắn vẹo thân thể, tiếp tục nói:

- Đúng rồi, cậu bảo lão Kim đi đâu thế? Y dường như rất vui vẻ, chẳng lẽ cậu thật sự có thể giúp y?

Trần Hạo nói:

- Y đã tới một trường học, có thể giúp hay không thì không nói chính xác được, cũng chỉ thử một lần, dù sao Hồng Ngọc

tỷ cũng đã nhận ra, lão Kim không thích hợp với việc đến trường.

Lương Hồng Ngọc cười cười, nói:

- Kỳ thật tôi thật sự không muốn để cậu siêu độ cho y, lão Kim là một binh lính gan dạ, lúc đầu tôi cố ý bồi dưỡng y thành linh tướng, đáng tiếc y không tiếp thu, uổng phí mấy chục năm công phu của tôi.

Ngoài mặt Trần Hạo vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ.

Linh tướng, đây là một loại phương pháp tu hành Quỷ đạo sao?

- Đúng rồi, cậu đến Ung Ninh, tôi thân là chủ nhà nhưng không tiếp đãi cậu cẩn thận, vừa vặn bây giờ muốn đi uống rượu, thế nào, cậu bồi chị uống một chén chứ?

Lương Hồng Ngọc cười tủm tỉm nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Cái này, tôi không biết uống rượu, hay là thôi đi.

- Không sao, đi ngồi một chút là được, hôm nay tôi có một người bạn tới, cậu biết thêm một người cũng không có hại gì.

Lương Hồng Ngọc ý vị thâm trường nói.

Trần Hạo dừng một chút, nói:

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Lái xe không bao lâu, Trần Hạo dừng lại bên ngoài một quán bar.

Hai người xuống xe, lần này cũng không quên mèo mun và gà góc, dù sao hẳn không biết sẽ ở trong đó bao lâu, để hai tiểu yêu ở lại trên xe quá nhàm chán.

Đi đến cửa quán bar, một tên phục vụ nhìn thấy Lương Hồng Ngọc, hai mắt lập tức sáng lên, chạy tới cung kính chào hỏi:

- Hồng Ngọc tỷ, ngài đã tới, vẫn quy củ cũ sao?

Lương Hồng Ngọc gật đầu.

Phục vụ viên vội vàng dẫn đường.

Trần Hạo đi theo, sau đó liền thấy nhân viên làm việc trong quán bar chỉ cần nhìn thấy Lương Hồng Ngọc, đều sẽ dừng lại chào một tiếng Hồng Ngọc tỷ, có thể thấy Lương Hồng Ngọc này mặc dù là lão quý, nhưng cũng rất có tiếng với những người sống, rất có phong phạm đại boss.

Đi qua đại sảnh quán bar ồn ào, tới một cái ghế lô ở lầu hai.

Bao sương không lớn cũng không nhỏ, thiết kế vô cùng thời thượng.

Phục vụ viên không ở lại, sau khi dẫn Trần Hạo cùng Lương Hồng Ngọc đến bao sương, y rất biết điều đóng cửa rời đi.

Trần Hạo ngồi trên ghế sa lon, ôm lấy mèo mun, khẽ vuốt lông mèo mềm mại, vừa nói:

- Hồng Ngọc tỷ, người bạn của chị chuẩn bị tới là ai thế?

Lương Hồng Ngọc đang rót rượu, nghe vậy cười nói:

- Một người bạn rất thú vị.

Thú vị?

A, có thể để đại boss đánh giá là thú vị, khẳng định là người này rất có thực lực.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này, mèo mun đột nhiên ngẩng đầu lên, meo ô một tiếng.

Gà ngốc vốn đang nhàm chán ngủ gật cũng mở mắt, nhìn về phía cửa bao sương.

- Nha, tới rồi.

Lương Hồng Ngọc bỏ cốc rượu xuống, cười tủm tỉm nói.

Sau đó, cửa phòng mở ra, một người áo đen đi tới.

Trần Hạo nhìn thấy áo bào đen, khẽ giật mình một cái.

Mẹ nó, vừa bị nữ nhân áo bào đen nữ hồ một lần, nên giờ nhìn thấy áo bào đen lại thấy không được tự nhiên.

Nhưng sau khi người áo đen đi vào, lại chủ động cởi áo bào đen ra.

Sau đó chuyện khiến Trần Hạo tròn mắt há mồm xuất hiện, khi áo bào đen được cởi, bên trong lộ ra một cô bé chỉ cao chỉ có một mét hai.

Cô bé này khoảng mười tuổi, mặc váy công chúa, gương mặt trắng nõn muợt mà, đôi mắt to vô cùng linh động, mái tóc đen nhánh xinh đẹp tóc cũng đáng yêu, nhìn giống như một tiểu công chúa.

Thế nhưng khi mặc áo bào đen, tối thiểu thân hình cũng cao một mét bảy a! Làm sao có thể chống lên như vậy?

Trần Hạo nhìn tiểu loli, lại nhìn áo bào đen, cuối cùng phát hiện, áo bào đen kia là một kiện pháp y.

Mà tiểu loli này cũng không phải phạm nhân, trên người cô có một cỗ khí tức rất đặc biệt, không phải quý cũng không phải yêu, khiến Trần Hạo kinh hãi chính là, mình nhìn không thấu tu vi của cô bé.

- A, hôm nay đại tỷ có khách?

Tiểu loli nhìn thấy Trần Hạo, kinh ngạc hỏi.

Lương Hồng Ngọc cười một tiếng:

- Một tu sĩ nhân tộc rất thú vị mới đến.

Tiểu loli dò xét Trần Hạo một chút, lại nhìn thoáng qua mèo mun và gà ngốc, cười nói:

- Đạo hạnh cũng không thấp, còn có hai yêu tu, hi hi, có vẻ mạnh hơn những tên rác rưởi của Đạo Môn bây giờ không ít.

Trần Hạo:

- ...

Lương Hồng Ngọc nói:

- Được rồi, có mấy lời chớ nói lung tung, nếu truyền ra ngoài, cô sẽ bị Đạo Môn hỏi tội.

Tiểu loli nheo mắt lại, nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Cậu sẽ tố cáo tôi sao?

Trần Hạo:

- ...

- Hi hi, nhìn cậu chắc sẽ không làm thế đâu, thật là một người tốt, tôi tên là Mi Mi, lần đầu gặp mặt, nhất định không được đắc tội với tôi.

Tiểu loli nhếch miệng cười, nhưng lại khiến Trần Hạo có cảm giác không rét mà run. Đến mèo mun và gà ngốc cũng không dám loạn động.

Trần Hạo thâm mắng, quái vật ở đâu chạy tới, nhìn nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, tại sao cảm giác còn đáng sợ hơn cả người áo bào đen trước đó gặp. Chẳng lẽ tiểu loli này cũng là một loại Tiên Thiên quý dị sao?

- Khụ khụ, xin chào, tôi tên Trần Hạo, là một tán tu Đạo Môn.

Trần Hạo gượng cười đáp lại.

Tiểu loli kinh ngạc, nhìn Trần Hạo một lúc lâu, sau đó mới nhìn về phía Lương Hồng Ngọc nói:

- Đại tỷ à, cô nói hẳn thú vị, giờ tôi cũng công nhận, thật sự rất thú vị.

Lương Hồng Ngọc nói:

- Được rồi, cũng đừng hù dọa tiểu đạo hữu của chúng ta, người ta có tiền đồ vô lượng, cô cần phải nịnh bợ, không thể đắc tội.”

Tiểu loli bĩu môi:

- Cả đời này, tôi chỉ phục đại tỷ đầu, kẻ khác, cho dù có lợi hại hơn cũng không được.

Lương Hồng Ngọc cười nói:

- Đừng nịnh nữa, nói chính sự đi, đồ vật tôi nhờ cô tìm giúp đã có tin tức chưa?

Tiểu loli hì hì cười một tiếng:

- Tôi đang muốn nói tới việc này đây, cô nhìn, có vui mừng không.

Vừa nói, tiểu loli vừa móc ra một vật từ trong tay áo bào đen.

Đây là một vật giống thủy tinh cầu, bên trong chứa một chất lỏng màu đỏ thẫm, lại giống như vật sống, quý dị lượn lờ trong thủy tinh cầu.

Hai mắt Lương Hồng Ngọc vẫy tay một cái, thủy tinh cầu rơi vào trong tay cô, thưởng thức một lát, trên mặt cô lộ ra vẻ hài lòng:

- Cũng không tệ lắm, Mi Mi lại có thể trực tiếp tìm được vật này, rất tốt, lần này bình cảnh tu hành của tôi có thể chắc chắn đột phá rồi.

Tiểu loli vui vẻ nói:

- Quá tốt rồi, đại tỷ càng lợi hại, tôi sẽ càng an toàn, cái gì mà Đạo Môn, Ban Ngành Liên Quan, chỉ cần đại tỷ che chở tôi, bọn họ ngay cả rắm cũng không dám thả một cái.

Lương Hồng Ngọc lườm cô một cái.

Tiểu loli đang vui vẻ lập tức gương cười, sợ hãi nói:

- Nói đùa một chút mà, Đạo Môn vẫn rất lợi hại, chúng ta tốt nhất vẫn yên ổn mà sống, còn chơi đùa thoải mái.

Nói xong, tiểu loli lại nhìn về phía Trần Hạo, đi tới trước mặt hắn, cười híp mắt nói:

- Trần Hạo đạo hữu đúng không, cậu thích chơi cái gì?

Trần Hạo:

- ...

- Tại sao không nói chuyện? Tôi nhìn rất hung dữ sao? Không có khả năng a, dáng vẻ này của tôi, không phải rất được con người ưa thích sao? Nói cái gì mà loli tốt, thân kiều thể nhu dễ đẩy ngã, không tin cậu thử một chút, cậu đẩy một cái tôi liền ngã.

Tiểu loli cười tùm tùm nháy mắt.

Trần Hạo:

- ...

- Ai nha? Làm sao cậu không nói lời nào? Chúng ta cùng chơi trò chơi có được không?

Tiểu loli nhếch miệng cười một tiếng, tà ý mười phần.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Vị đạo hữu này, chúng ta ngồi nói chuyện được không?

Tiểu loli bĩu môi:

- Không vui gì cả, nhìn các người cẩn thận như thế thật sự rất dối trá

Đang nói, tiểu loli đột nhiên kêu to một tiếng, váy công chúa trên thân biến mất.

Nhưng thấy cảnh này, lại khiến Trần Hạo chút nữa thì thổ huyết.

Thân thể tiểu loli, toàn bộ bị một lớp gạch men bọc lại.

Thấy Trần Hạo trợn mắt há mồm, tiểu loli ha ha ha cười to:

- Cuối cùng vẻ mặt cũng thay đổi, chán kinh đi, hì hì, con người thật sự rất lợi hại, có thể phát minh ra các kỹ thuật, khiến cho tôi mỗi lần chơi đều rất vui vẻ.

Chương 414: Chân Tướng

Bệnh tâm thần, kẻ này bị bệnh thần kinh.

Trần Hạo khẽ cúp mắt, trong lòng lại mắng to.

Lương Hồng Ngọc còn nói rất thú vị, ngọ tào, thật là thú vị, rất thú vị.

- Hi hi, có phải rất thất vọng? Muốn nhìn nhiều hơn không? Tôi cũng có thể bỏ cái này đi nha.

Tiểu loli cười tùm tĩm rút một cái mị nhãn cho Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi không để ý.

Thật sự nghĩ cái dáng vẻ này rất có mị lực sao.

Thân thể thì không nảy nở, phẳng như ván giặt đồ, bỏ đi cái đang vây quanh kia thì cũng có khác gì con trai đâu? Buồn cười.

- Được rồi, Mi Mi đừng gây chuyện nữa.

Lương Hồng Ngọc quát lớn một tiếng.

Tiểu loli tỏ vẻ không có thú vị, váy công chúa lại xuất hiện trên thân, lại biến thành bộ dáng nhu thuận khả ái.

Nhưng trong mắt Trần Hạo, đã gắn cho cô một nhãn hiệu quái vật bị bệnh thần kinh, Lương Hồng Ngọc còn nói quen biết sẽ có chỗ tốt, ha ha, mẹ nó tôi đang hồi hận là đã tới đây này.

- Đúng rồi đại tỷ, tôi nghe được một chuyện rất thú vị đấy.

Tiểu loli đột nhiên mở miệng, có chút hưng phấn nói.

Lương Hồng Ngọc nói:

- Chuyện gì?

Tiểu la ly nói:

- Nghe nói tên biến thái kia để lộ ra long cốt, bị Đạo Môn biết được, chuẩn bị đi tìm, hì hì, lần này khẳng định chơi rất vui.

Lương Hồng Ngọc nói:

- Việc này tôi biết, nhưng mà long cốt bị lộ ra, dường như nó cũng không để ý đến, giấu rất sâu, tôi sợ bên trong có âm mưu, Mi Mi, các người vốn là đồng loại, tuy vẫn thủy hỏa bất dung nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau, tôi hi vọng cô cẩn thận, đừng để bản thân liên lụy vào.

Tiểu loli nhếch miệng một cái, tà ý mườì phàn nói:

- Nó muốn thôn phệ tôi, tôi cũng muốn thôn phệ nó, đây là số mệnh của chúng tôi. Nhưng trước khi không nắm chắc, chúng tôi sẽ không tùy tiện động thủ. Lần này nó xuất hiện muốn tìm Thủy Tinh Cung, khẳng định là vì muốn lấy được Long Linh để tiến giai, nhưng cơ hội tốt như vậy, tôi cũng sẽ không bỏ qua, khi có cơ hội nhất định phải cắn nó một ngụm, đây chính là đồ đại bổ, đủ để giúp thực lực của tôi tăng lên.

Lương Hồng Ngọc bắt đặc dĩ nói:

- Cô đây, làm gì thì làm, nhưng nhất định phải lưu ý, nó cũng không phải dễ dàng đối phó như thế.

Nghe hai người nói như thế, Trần Hạo mới ngưng thần một chút.

Đậu xanh, nghe hai người này nói chuyện, có vẻ như cả hai đều biết cô gái áo bào đen kia.

Đây chính là tin tức quan trọng, Trần Hạo cân nhắc một chút, mở miệng nói:

- Hồng Ngọc tỷ, các người nói long cốt? Là thứ hiện tại đang được mọi người bàn luận huyên náo xôn xao sao?

- Hì hì, cậu muốn biết?

Tiểu loli nhìn về phía Trần Hạo, nheo mắt hỏi.

Trần Hạo nói:

- Ừm, nghe rất thú vị.

Tiểu loli cười:

- Mặc dù tu vi của tiểu đạo hữu không thấp, nhưng tôi khuyên cậu nên là bỏ tâm tư này đi, có một số đồ vật không phải cậu có thể lấy được, nhất là gia hỏa để lộ long cốt ra, một ngưng là có thể ăn cậu.

Vừa nói, tiểu loli vừa làm một động tác giương nanh múa vuốt, hù dọa Trần Hạo.

Trần Hạo cười ha ha.

Đúng là lợi hại, nhưng có vẻ gặp phải tôi cũng không chiếm được tiện nghi gì đâu.

- Đạo hữu hiểu lầm, tôi cũng không có ý nghĩ gì, chính là nghe các người nói đến long cốt, nên có chút hiếu kỳ.

Trần Hạo cười đáp lại.

Tiểu loli nhìn chằm chằm vào Trần Hạo một lát, cười nói:

- Cũng được, nhưng mà tôi nói cho cậu, cậu cũng đừng nói cho những người khác đây.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Chuyện này đạo hữu có thể yên tâm, tôi lấy đạo tâm phát thệ, tuyệt không để lộ ra bên ngoài.

Tiểu loli nhìn qua Lương Hồng Ngọc, phát hiện cô ta không phản đối, lúc này mới lên tiếng nói:

- Cậu biết tôi là gì không?

Trần Hạo lắc đầu.

Mặc dù có chút suy đoán, nhưng đoán vĩnh viễn không bằng người khác chính miệng nói.

Tiểu loli nhếch miệng cười một tiếng:

- Tôi là cảm ky, cũng chính là Tiên Thiên quý dị mà Đạo Môn các người nói.

Nói đến đây, ánh mắt tiểu loli lập tức biến thành màu đen, không có tròng trắng, mắt đen nhánh, tản ra mị lực khó cưỡng, tựa như chỉ cần nhìn một chút là có thể hút hồn phách người đối diện.

Trong lòng Trần Hạo khẽ thở dài, quả nhiên là Tiên Thiên quý dị, má nó, không phải đã nói Tiên Thiên quý dị không có nhiều sao? Mình thế mà liên tiếp gặp được hai cái.

- Có lẽ cậu đã nghe qua một cái tên khác, tôi tên... Vô Hồi Cốc.

Tiểu loli yếu ớt mở miệng.

Lần này Trần Hạo giật mình, trừng to hai mắt nhìn tiểu loli.

Đây không phải là kẻ mà Tứ Bình đạo trưởng đã kể với hắn sao? Là quý dị chi địa đáng sợ trong truyền thuyết, mặc kệ là tu sĩ Đạo Môn hay là sinh linh phổ thông, chỉ cần đi vào sẽ không ra được.

Mẹ nó, thế mà chính là tiểu quái vật bệnh tâm thần này!

- Xem ra cậu thật sự biết tôi, hi hi, có thời gian đến Vô Hồi Cốc làm khách, tôi sẽ chiêu đãi cậu thật tốt.

Ánh mắt tiểu loli khôi phục lại bình thường, cười tủm tỉm nói.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Ngươi trâu rồi, mọi người đều nói Vô Hồi Cốc có vào mà không có ra, ngươi nói thế là có ý gì?

Tiểu loli dường như đã đùa giỡn đủ rồi, lúc này mới nói ra:

- Chuyện về long cốt, hoàn toàn không giống với truyền thuyết ở bên ngoài, Thủy Tinh Cung thực sự tồn tại, đó là hang ổ của thần thú Hoàng Long, một bộ phận long cung trong truyền thuyết, bên trong có vô số kỳ trân dị bảo, nếu như có thể tiến vào bên trong, tuyệt đối có thể kiếm đủ. Nhưng thứ tốt nhất trong Thủy Tinh Cung vẫn là thân rồng. Cũng chính là Hoàng Long bị chém giết oan uổng kia.

- Hoàng Long có ba bảo vật, long cốt, long châu cùng long linh. Trong đó long linh là tốt nhất, long cốt thứ hai, lần này xuất hiện xương đầu Hoàng Long, chính là bị một Tiên Thiên quý dị khác điều khiển, năm đó Tiên Thiên quý dị này còn không phải quý dị, mà chỉ là một địa linh, kết quả bị đám người Đạo Môn ngu xuẩn vì con đường của mình mà chém nó, còn giết cả Hoàng Long, kết quả khiến địa linh phát sinh dị biến, chuyển thành quý dị cấm kỵ, hơn nữa còn trực tiếp thành Tiên Thiên quý dị, chắc chắn, tính ra, từ xưa đến nay Đạo Môn đã làm không ít chuyện ngu xuẩn rồi.

Trần Hạo nghe được lời này mặt cũng đen lại.

Đại gia, người nói Đạo Môn như thế ở ngay trước mặt ta, có được không?

Cho dù ta là tán tu, thì ta cũng không thoát khỏi phạm vi Đạo Môn mà, có cảm giác bị chỉ vào mũi mắng.

- Nhưng mà làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, khẳng định là phải gặp báo ứng, hắc hắc, lúc trước Đạo Môn còn muốn âm mưu đoạt Thủy Tinh Cung, kết quả lại bị địa linh quý dị kia bố trí, đem cả Đạo Môn hồ một đợt, hiện tại Đạo Môn xuống dốc như thế, đều do bọn họ tự tìm.

Tiểu loli trào phúng nói.

Trần Hạo không phản bác được.

Mãng Đạo Môn ngu xuẩn, thực ra chỉ là nó đang phát tiết thôi.

Tu sĩ Đạo Môn truy cầu cái gì? Trường sinh, đắc đạo.

Vì mục đích này, mà những thứ có khả năng gây trở ngại trên con đường của ta, ta đều phải tiêu diệt, hoàn toàn không cần bàn bạc.

Lúc trước Lưu Bá Ôn Trảm Long Mạch là vì con đường tu đạo của bản thân, chuyện này với hắn mà nói cũng không có gì sai lầm.

Tiểu loli tiếp tục nói:

- Địa linh quý dị và Hoàng Long là đồng tu, hỗ trợ lẫn nhau, có thể hóa thành Tiên Thiên quý dị là do mượn long khí Hoàng Long. Nhưng mà thành vì long khí bại cũng vì long khí. Địa linh quý dị này mặc dù đáng sợ, nhưng bị hạn chế, nếu như không lấy được long linh Hoàng Long, nó không thể chân chính siêu thoát, sau này vô cùng có khả năng sẽ bị thiên địa xóa bỏ. Nhưng thật đáng tiếc, địa phương như Thủy Tinh Cung, có khí vận long tộc che chở, xương đầu Hoàng Long mặc dù là tín vật, nhưng nếu cũng không có cơ duyên, cho dù là không có ai canh giữ trăm ngàn năm, cũng không thể tìm thấy. Gia hỏa này để lộ ra xương đầu Hoàng Long chính là hi vọng người có cơ duyên giúp nó tìm Thủy Tinh Cung, đến lúc đó nó có thể chân chính siêu thoát.

Nói đến đây, tiểu loli lại vui mừng nói:

- Địa linh cấm kỵ đã dung hợp cả oán khí Hoàng Long, thống hận nhất là con người, nếu để cho nó thoát ra, hắc hắc, chỉ sợ Đạo Môn sẽ gặp đại kiếp.

Lần này Trần Hạo đã hiểu rõ về long mạch.

Cũng hiểu rõ vì sao cô gái áo bào đen kia vốn mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng mấy lần hốt hấn đều chỉ là uy hiếp chứ

không chân chính hạ sát thủ, đây không phải do nó thương hương tiếc ngọc, mà là bởi vì mình có thể giúp nó tìm Thủy Tinh Cung.

- Ủm, xem ra đạo hữu đối với cấm kỵ này rất quen thuộc, chẳng lẽ giữa các người có cừu hận?

Trần Hạo hỏi dò.

Tiểu loli bĩu môi:

- Chuyện này không tính là bí mật, quý dị cũng có nguyên nhân tồn tại của quý dị, mà giữa những quý dị, đều có một loại khí tức đặc biệt, loại khí tức này tương thông, chỉ cần tôi có thể thôn phệ địa linh cấm kỵ, thì tôi có thể trở nên càng cường đại, thoát khỏi hạn chế của thiên địa, không cần dùng thân thể bán linh như thế này để đi chơi, mà có thể mang theo cả bản thể quý dị rời đi, từ đây rong chơi thiên địa, vô câu vô thúc, tiêu dao tự tại.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động:

- Nói như vậy, đạo hữu rất muốn ăn được địa linh cấm kỵ kia?

Tiểu loli cười mà không phải cười nhìn Trần Hạo nói:

- Cậu muốn để tôi ăn nó?

Trần Hạo nói:

- Tôi cùng Hồng Ngọc tỷ là bạn, bạn của bạn thì cũng là bạn, địa linh cấm kỵ này cô muốn ăn, tôi cũng không thích, giữ lại làm gì?

- Chậc chậc, nhân tộc quả nhiên vẫn âm hiểm dối trá như thế, rõ ràng là do cậu sợ hãi, còn nói suy nghĩ vì tôi.

Tiểu la ly khinh bỉ.

Sau đó nó tiếp tục nói:

- Nhưng mà cậu đã suy nghĩ nhiều, tôi cùng địa linh quý dị kia từng tiếp xúc mấy lần, thế nhưng ai cũng không làm gì được ai đây, cho dù tôi muốn ăn nó, sợ rằng cũng không ăn được.

- Vậy nếu như là địa linh quý dị kia bị thương thì sao?

Trần Hạo đột nhiên nói.

Tiểu la ly kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói:

- Cậu nói đùa rồi, kẻ biến thái kia rất cẩn thận, hiện tại người trong Đạo Môn, nếu như không sử dụng pháp bảo truyền thừa áp đáy hòm, không kẻ nào có thể làm gì được nó, cậu còn nói nó bị thương rồi?

Trần Hạo nói:

- Ừm, tôi cũng không lừa cô, đây là nói thật, cô biết xương đầu Hoàng Long xuất hiện, bị Đạo Môn đoạt được, vậy cô có nghe nói, là ai đưa cho Đạo Môn không.

Tiểu loli sửng sốt.

Trần Hạo cười nói:

- Là tôi. Nếu như vừa rồi cô nói không sai, tôi nghĩ địa linh quý dị kia cho rằng tôi chính là người hữu duyên, ngoài ý muốn đạt được xương đầu Hoàng Long. Nhưng tôi cảm thấy tìm Thủy Tinh Cung quá phiền phức, nên đã bán xương đầu Hoàng Long cho Đạo Môn. Ai ngờ nó vẫn để mắt tới tôi, muốn tôi tiếp tục tìm kiếm Thủy Tinh Cung, bị tôi cự tuyệt, trước đó tôi hành đạo, nó còn muốn bức tôi đi vào khuôn khổ, nhưng trên thân tôi mang theo một loại pháp bảo, ngoài ý muốn đã thương được nó.

Trần Hạo vừa nói xong, tiểu loli và Lương Hồng Ngọc đều trừng to hai mắt nhìn hắn.

Tiểu loli có chút kích động nói:

- Pháp bảo của cậu, có phải là tượng thần Chân Vũ Đế Quân?

Trần Hạo gật đầu.

Tiểu loli cười ha ha, khí tức quý dị trên thân càng là mãnh liệt:

- Quá tốt rồi, lúc trước Hoàng Long chính là bị pháp linh tượng thần Chân Vũ Đế Quân chém giết, địa linh cấm kỵ thành hình, sợ nhất chính là tượng thần Chân Vũ Đế Quân, cậu đã thương tổn nó tới mức nào?

Trần Hạo nói:

- Tôi không rõ, nhưng khi bị thần uy đế quân trấn áp, trên người của nó toát ra một ngọn lửa màu xanh lam, cường ép phá vỡ đế quân trấn áp, sau đó trốn đi.

Tiểu loli vô cùng vui mừng:

- Thế mà tiêu hao lực lượng căn nguyên, hắc hắc, lần này cơ hội tới, đại tỷ, tôi đi trước, hôm nào lại tới tìm cô chơi.

Dứt lời, tiểu loli khoác lên áo bào đen, sau đó hóa thành một đạo hắc quang, biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 415: Lại Gặp Kỳ Hoa

A, xem ra cô gái áo bào đen kia bị thương không nhẹ, nên tiểu quái vật này mới vội vàng đi chiếm tiện nghi như vậy.

Trần Hạo nhìn tiểu loli rời đi, trong lòng thở dài một hơi.

Tiểu loli không nói sai, cô gái áo bào đen kia chính là đồ biến thái, hiện tại nó đã bị thương, lại bị tiểu quái vật dây dưa, cho dù không chết thì một khoảng thời gian rất dài sau này cũng không đến dây dưa hẳn.

Khoảng thời gian này nhất định phải trân trọng, cố gắng mạnh lên, đến lúc đó dù gặp lại, ai khi dễ ai còn không biết được.

- Cậu lại dám mượn đao giết người.

Lương Hồng Ngọc cười tủm tỉm nhìn Trần Hạo, ngữ khí ý vị không rõ.

Trần Hạo cười nói:

- Hồng Ngọc tử, tôi chỉ hảo tâm cung cấp tin tức, sao có thể nói là mượn đao giết người?

Lương Hồng Ngọc nâng chén rượu lên, nhấp một ngụm, lúc này mới nói:

- Là như thế cũng không sao, tôi lười quản, nhưng mà Trần đạo hữu, tôi có một cuộc mua bán, cậu có muốn hợp tác không?

Trần Hạo sững sờ.

Vị đại boss này muốn hợp tác? Đừng đùa nữa có được không, trước mắt chúng ta còn chưa cùng hội, chuyện mà cô cần, tôi không có tư cách nhúng tay đâu.

- Ha ha, Hồng Ngọc tử, trong thời gian ngắn tôi vẫn muốn an tĩnh sinh hoạt, tạm thời không có tính toán khác.

Trần Hạo uyển chuyển cự tuyệt.

Lương Hồng Ngọc cười nói:

- Không cần lập tức cự tuyệt, việc mua bán này của tôi...

Trần Hạo ngắt lời nói:

- Tốt hơn cả Thủy Tinh Cung sao?

Lương Hồng Ngọc:

- ...

- Xem ra là không tốt hơn, thế thì được rồi, đến Thủy Tinh Cung tôi cũng chẳng muốn tìm.

Trần Hạo cười nói.

Lương Hồng Ngọc nhìn Trần Hạo một lúc, sau đó mới nói:

- Thôi được, chuyện này cũng không gấp, đến lúc cậu muốn làm, tôi sẽ luôn hoan nghênh.

Trần Hạo gật đầu:

- Vậy thì được, thời gian không còn sớm, tôi cần phải trở về, sau này nếu có thời gian sẽ cùng Hồng Ngọc tử uống rượu.

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy, khẽ gật đầu, mang theo mèo mun và gà ngốc rời đi.

Chờ Trần Hạo ra cửa, Lương Hồng Ngọc lắc lắc ly rượu trong tay, khóe miệng giờ lên mỉm cười:

- Ẩn giấu đạo hạnh, không lộ ra dấu vết, ngay cả tướng mệnh cũng che đậy, tán tu sao? Ha ha.

Một đêm nghỉ ngơi, thần thanh khí sáng, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trần Hạo đã bị đánh thức.

- Con non, muốn chết... gọi ta gà đại gia... không gọi chơi chết người.

Nghe thanh âm này, là gà ngốc đang luyện tập nói chuyện, mặc dù lời nói khiến người khác không còn gì để nói, nhưng ngoài ý muốn lại rất trôi chảy.

Xem ra gà ngốc cũng dốc sức một phen đây.

Chẳng lẽ thật sự vì súng lục? Ài, cái đồ chơi này mình đi nơi nào tìm đây?

Trong lòng im lặng, Trần Hạo gỡ mèo mun đang nằm sấp trên người, ôm cổ mình, còn phát ra tiếng ngáy ra, để nó ngủ tiếp, sau đó bước xuống giường đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân, gà ngốc lập tức đổi lời nói.

- Yêu đảng cộng sản... mặt trời chân lý.

Trần Hạo:

- ...

Sau khi nói xong, gà ngốc quay người nhìn về phía Trần Hạo đang đi ra, mở miệng nói:

- Chào buổi sáng Hạo ca.

Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua gà ngốc, Trần Hạo từ bỏ việc uồn nấn nó.

Có thể nhanh chóng nói chuyện đã rất thần kỳ, không thể yêu cầu nhiều.

- Ừm, chào buổi sáng.

Trần Hạo đáp lại một câu, sau đó lấy đồ ăn từ trong Tủ Lý Càn Khôn ra cho gà ngốc.

Gà ngọc đắc ý tiến lên, bắt đầu ăn.

Ăn vài miếng, gà ngọc nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Có quý.

Ây...

Trần Hạo sùng sốt.

Ý gì? Đồ ăn có vấn đề sao?

Hắn nhìn thoáng qua, gạo ngọc thượng hạng, hạt nào cũng bóng bẩy, còn được khai quang nữa, tuyệt đối không có vấn đề.

Gà ngọc tiếp tục nói:

- Bên ngoài, có quý.

Trần Hạo nhìn ra phía ngoài, cảm giác được ở ngoài cổng tiệm sách có khí tức âm hồn, vẫn đứng im ở đó không nhúc nhích.

- A, sớm như vậy đã có việc sao?

Trần Hạo cười cười, đứng dậy xuống lầu.

Mở cửa tiệm sách ra, Trần Hạo nhìn thấy quý vật đứng ở cổng.

Đây là hồn phách của một thanh niên hơn hai mươi tuổi, dáng người nhìn rất khỏe mạnh, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, hai mắt đục ngầu, khiến người ta cảm giác thân thể y bị cạn kiệt sinh khí mà chết.

- Lão bản, mở cửa rồi.

Hồn phách người thanh niên nhìn thấy Trần Hạo, vui mừng hỏi.

Trần Hạo cười một tiếng:

- Cậu đến đây là muốn tôi giúp hoàn thành ước nguyện sau khi chết?

Hồn phách người thanh niên gật đầu, mong đợi hỏi:

- Lão bản, ngài thật sự có thể giúp chúng tôi hoàn thành ước nguyện sau khi chết ư?

Trần Hạo nói:

- Cái này phải xem ước nguyện của cậu gì.

Hồn phách của người thanh niên nói:

- Tôi muốn đòi Dạ Mị hội sở bồi thường.

Khi hồn phách người thanh niên vừa nói xong, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

“Ding: Quý thoát dương Cao Quân, âm hồn hai năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một ngày đạo hạnh.”

Trần Hạo sững sờ, làm nhiều nhiệm vụ như vậy, lần thứ nhất hẳn nghe nói quý thoát dương? Ngọa tào, người đã gặp chuyện gì.

- Ủm? Kể tôi nghe chuyện đã xảy ra đi?

Trần Hạo hỏi.

Hồn phách của thanh niên bi phẫn kể chuyện xưa của mình.

Thanh niên này tên Cao Quân, vốn là một người thất nghiệp, bởi vì không có trình độ cũng không có kỹ năng gì, bình thường chỉ dựa vào làm việc vặt để sinh hoạt. Một ngày hai năm trước, Cao Quân tình cờ gặp lại một người bạn, được giới thiệu cho một công việc có đãi ngộ cực cao, lại vô cùng được đàn ông thích, đó chính là huấn luyện viên.

Công việc này hoàn toàn không cần trình độ hay năng lực gì, chỉ cần nằm xuống là được, sau đó liền sẽ có nữ huấn luyện tới luyện tập các loại động tác trên người y.

Lúc bắt đầu, Cao Quân vô cùng đặc ý, mỗi ngày đều đặc biệt hưởng thụ.

Thế nhưng không đến một tháng, Cao Quân dần dần lực bất tòng tâm, không thể đạt tiêu chuẩn của huấn luyện viên.

Lúc này, y gia nhập Dạ Mị hội sở, ở đây bắt đầu cho y ăn một loại thuốc.

Khoan hãy nói, thuốc này rất thần kỳ, sau khi ăn xong, Cao Quân trọng chân hùng phong, thậm chí còn lợi hại hơn so với lúc vừa bắt đầu.

Nhưng ngày thứ ba uống thuốc liền xảy ra chuyện.

Một ngày sau khi Cao Quân uống thuốc, phát hiện mình vô cùng hung mãnh, khiến nữ huấn luyện không chống đỡ được.

Cao Quân cho là mình quá chuyên tâm, nhiệt tình với công việc, cuối cùng khi nhin không được bộc phát ra, Cao Quân phát hiện, mình không ngừng được, lúc đó giống như sinh mệnh toàn bộ thân thể đều bị thiêu đốt trong một lần, sau đó y trực tiếp lâm vào hôn mê.

Khi người bên ngoài phát hiện ra không đúng, đưa y đi bệnh viện, đáng tiếc thời gian không kịp, Cao Quân đã lâm vào trạng thái chết giả, bác sĩ chẩn bệnh đây là thoát dương, hơn nữa còn là thoát dương rất nghiêm trọng.

Sau khi nói xong, Cao Quân tức giận nói:

- Đây tuyệt đối là trách nhiệm của Dạ Mị hội sở, bọn họ nhất định cho tôi ăn cấm dược, gây tổn thương rất lớn đến thân thể người, nếu không tôi không thể nào chết được.

Trần Hạo nghe xong cũng im lặng.

Mẹ nó, lần thứ nhất nghe nói có loại công việc này, quả thực được mở rộng tầm mắt.

Nhưng thấy Cao Quân tức giận, Trần Hạo cũng không phản bác được.

Còn tưởng rằng là vấn đề cỡ quái gì, hóa ra chính là bị sưng chết.

Ha ha, khó trách hệ thống chỉ cấp ban thưởng một ngày dạo hạnh, loại người to cao mạnh khỏe như ngươi, tuổi còn trẻ, không làm công việc đường đường chính chính, lại đi làm loại việc như thế, trách ai?

Có câu nói, tự mình lựa chọn con đường, cho dù quỳ cũng phải đi hết. Tự mình lựa chọn pháo, chết cũng không oán.

Hiện tại sau khi ngươi thoải mái, lại muốn gây phiền phức nơi đã cho ngươi hưởng thụ? Ngươi có biết xấu hổ không thế?

- Ừm, tôi muốn hỏi một câu, khi cậu nhận chức, có ký hợp đồng không?

Trần Hạo hỏi.

Cao Quân sững sờ, sau đó nói:

- Tôi có ký hợp đồng, nhưng đó là đãi ngộ trong hợp đồng, cũng không hề nói có nguy hiểm đến tính mạng mà, hơn nữa sử dụng cấm dược, đây tuyệt đối là vượt qua quy định trong hợp đồng, bọn họ phải...

Trần Hạo đánh gãy lời y nói, tiếp tục nói:

- Vậy sau khi cậu chết, Dạ Mị hội sở có bồi thường cho cậu không?

Cao Quân nói:

- Đã bồi thường mấy vạn, nhưng chút bồi thường này đủ sao? Một mạng người đây, hơn nữa tôi còn trẻ, chẳng lẽ chỉ đáng giá chút tiền ấy... lão bản, ngài đang giúp tôi hay giúp Dạ Mị hội sở thế? Hiện tại là tôi cầu xin giúp đỡ.

Trần Hạo cười:

- Có lẽ cậu không hiểu rõ, tôi giúp quý hoàn thành từ nguyện, cũng có tiêu chuẩn, rất xin lỗi, cậu không đủ tiêu chuẩn của tôi, việc này tôi không giúp được.

Cao Quân giận dữ:

- Tôi ở đây đợi cậu đã hai giờ, bây giờ cậu lại nói với tôi là không giúp được, cậu...

- Ngu xuẩn, còn muốn kiếm có sao?

Cao Quân còn chưa nói xong, một tiếng nói đã vang lên, sau đó gà ngốc đi ra.

Hai mắt Cao Quân tròn tròn, không dám tin nhìn gà ngốc.

Mẹ nó, gà còn có thể nói tiếng người?

- Nhìn cái gì vậy, ngu xuẩn.

Gà ngốc liếc xéo Cao Quân, ánh mắt khinh bỉ.

Cao Quân hoàn hồn, cả giận nói:

- Mày mắng ai đấy? Có tin lão tử làm thịt mày không!

Gà ngốc híp mắt lại, đột nhiên nhào lên phía trước, khi Cao Quân chưa kịp phản ứng, trực tiếp giơ cánh lên, đập vào mặt Cao Quân.

Ba một tiếng, Cao Quân bị gà ngốc đánh bay mười mấy mét, sau khi hạ xuống, hồn thể lưu động không ngớt.

Nó đang muốn nói cái gì, trên thân đột nhiên có hư ảnh tán đi, sau đó Cao Quân liền trở nên ngơ ngơ ngác ngác, giống như một tên ngốc.

Trần Hạo nhìn, mặt không biểu tình.

Có một số quỷ vật, khi còn sống cũng không phải người tốt, sau khi chết càng không đổi, quý như vậy, hồn phi phách tán

cũng đáng đời.

Quay người vào trong tiệm, Trần Hạo vẫn coi như không có việc gì chuẩn bị bữa sáng cho mèo mun.

Vốn cho rằng việc này xảy ra, có lẽ sẽ khiến những quý vật khác sợ hãi, phải quan sát một khoảng thời gian.

Nhưng không lâu lắm, lại có quý vật tiến vào trong tiệm, hơn nữa còn không ít, tận ba người.

Trần Hạo gặp, cười nói:

- Các người cũng muốn hoàn thành tử nguyện?

Ba quý vật đều gật đầu, chờ mong nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói:

- Đầu tiên tôi nói rõ trước, ở đây không phải ước nguyện nào tôi cũng giúp, trước đó có một tên gia hỏa không cần mặt mũi, tôi không giúp còn dám trách tôi, tôi đã trừng phạt nó, cho nên các người phải nghĩ kỹ, có thể thành là thành, không thể thành thì cũng có lúc chia tay.

- Lão bản, chúng tôi đều là quý đứng đắn, không giống tên lưu manh Cao Quân kia, chúng tôi đều bị chết oan.

Ba quý vật đồng thanh nói ra, vẻ mặt ủy khuất.

Trần Hạo dò xét bọn chúng một chút.

Ba quý vật này rõ ràng cũng không trẻ, đều hơn bốn mươi tuổi, mặc quần áo lao động, thoạt nhìn như công nhân thi công con đường hoặc là nhân viên nhà máy.

Trần Hạo nói:

- Nói đi, các người có ước nguyện gì?

Ba quý vật nhìn nhau một cái, một quý vật trong đó mở miệng nói:

- Chúng tôi đều bị lệ quý hại chết, nhưng cái chết của lệ quý kia không liên quan đến chúng tôi.

Quý hại người?

Lông mày Trần Hạo khẽ nhíu lại, nói:

- Nói rõ ràng một chút.

Sau đó ba quý hồn thay nhau nói về nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Ba quý hồn này đúng như Trần Hạo đoán, đều là nhân viên thi công đường, nửa năm trước ba người theo chỉ đạo của công ty, tu sửa một con đường ở vùng ngoại thành.

Lúc đầu đều bố trí cảnh báo, còn làm chướng ngại, thế nhưng có người không tin, cứ đi qua khu vực đang thi công, không chỉ thế người này còn đi xe máy.

Kết quả kẻ cưỡi motor này gặp phải đoạn đường bị khoan cắt tạo thành lỗ hổng, bởi vì y đi quá nhanh, không dừng xe được, nên bị ngã đụng đầu vào đường cái, cả người y bị bắn ra xa mười mấy mét, chết ngay tại chỗ.

Chương 416: Khó Giải Quyết

Vốn chính là kẻ đó tự tìm đường chết, chết cũng chết vô ích, cảnh sát đến điều tra hiện trường, cũng không truy cứu trách nhiệm của ai.

Thế nhưng không ai ngờ, kẻ lái xe bị chết tại chỗ kia, sau khi chết lại hóa thành lệ quý, quay lại trả thù nhân viên thi công đường, hại chết toàn bộ mấy người.

Việc này thực quá đáng, nhân viên thi công thấy vô cùng uất ức, nhưng sau khi chết bọn họ chỉ là âm hồn phổ thông, căn bản đánh không lại lệ quý kia, thậm chí chỉ có thể dựa vào Linh Huyền Phổ để nhận lấy che chở, nếu bị lệ quý kia phát hiện, ngay cả hồn phách cũng khó giữ được.

Sau khi nói xong, một trong ba quý hồn nhìn Trần Hạo nói:

- Chúng tôi cũng không cần gì khác, chỉ cầu một cái công đạo thôi, nó dựa vào cái gì mà hại chết chúng tôi? Cầu lão bản làm chủ cho chúng tôi.

Ding: Quý Vương Minh, Lưu Đông, Bách Hiểu Lâm uổng mạng, oan hồn một năm hai tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng ba năm đạo hạnh.

Nhiệm vụ của hệ thống cũng theo đó mà tới, hơn nữa ban thưởng có chút phong phú.

Sau khi Trần Hạo nhận được nhiệm vụ, gật đầu nói:

- Nói như vậy, thật sự là các người chết oan, nhưng có chút kỳ quái, tên kia đột tử, vốn chỉ là âm hồn phổ thông, sao nó lại biến thành lệ quý?

Một trong ba quý hồn khỏ sở nói:

- Lão bản, chuyện này thì chúng tôi không biết, nhưng nó có thể hiện thân ở trước mặt chúng tôi, hơn nữa trong tay nó có một vật rất đáng sợ, sau khi đánh lên người chúng tôi, chúng tôi trực tiếp chết, muốn chạy cũng không chạy thoát. Sau khi chết chúng tôi cũng gặp lại nó một lần, vốn chúng tôi có năm người, nhưng lúc đó nó lại lấy ra vật đáng sợ kia, đánh hai đồng bạn của chúng tôi hồn phi phách tán, ba người chúng tôi cũng là nhanh chân chạy thoát, nếu không cũng đã hồn phi phách tán.

Lông mày Trần Hạo cau lại.

Người sau khi chết, nhanh chóng chuyển thành lệ quỷ, hơn nữa còn có binh khí.

Trong chuyện này khẳng định có vấn đề.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nhìn về phía ba quỷ hồn:

- Như vậy đi, tôi cùng các người đi một chuyến đến nơi đã xảy ra chuyện để nhìn một chút, nếu như tìm không thấy gì, sẽ nghĩ biện pháp khác.

Ba quỷ hồn vô cùng vui mừng, liên tục nói cảm ơn.

Sau đó chờ mèo mun ăn bữa sáng xong, Trần Hạo thu ba quỷ hồn vào, sau đó mang theo mèo mun và gà ngốc rời khỏi Linh Huyền Phố.

Trần Hạo lái xe dưới sự chỉ đường của ba quỷ hồn, rời đi Ung Ninh, đi ra vùng ngoại thành.

Đây là một con đường rất phổ thông, nhìn rất cũ kỹ, nhiều chỗ có vết tích tu sửa.

Khi đến nơi xảy ra chuyện, Trần Hạo phát hiện cách đường mấy chục mét có một dòng sông khá rộng, khoảng hơn mười mét, quanh co uốn khúc, không nhìn thấy điểm cuối.

Dùng Âm Dương Nhân chú ý xung quanh, Trần Hạo phát hiện trong lòng sông có âm hồn ẩn nấp.

Chỉ có điều âm hồn kia nhìn rất yếu, không phải lệ quỷ mình muốn tìm.

Nhưng mà chỗ này ngoại trừ âm hồn ra, cũng không còn vật gì kì lạ khác, ngay cả khí tức âm sát cũng vô cùng ít ỏi.

Chuyện này không đúng.

Cho dù là quỷ do đột tử, nếu như không có kỳ ngộ, muốn chuyển thành lệ quỷ cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Gia hỏa này làm thế nào mà có thể chuyển được?

Trong lòng nghi hoặc, Trần Hạo đi xung quanh bốn phía, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Nghĩ một chút, Trần Hạo quay người bước về phía âm hồn ẩn nấp dưới lòng sông.

Chỗ âm hồn ẩn nấp cách mép nước bốn năm mét, Trần Hạo ngồi xổm xuống, đặt bàn tay vào trong nước, điều động pháp lực lan ra.

Âm hồn ẩn nấp kia dường như cảm giác được, khẽ nhúc nhích muốn tránh né vào sâu trong lòng sông.

Nhưng pháp lực của Trần Hạo sau khi tiếp xúc với âm hồn, đã trực tiếp bao lấy nó, sau đó âm hồn liền biến mất, bị Trần Hạo thu vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Quay người rời đi, trở lại trên xe, Trần Hạo lái xe rời đi.

Xe chạy bon bon tới một bóng cây, sau khi dừng xe, Trần Hạo khẽ phát tay, một đoàn hồn quang bay ra.

Hồn quang sợ hãi, nó nhấc chân lên muốn chạy.

Trần Hạo cười nói:

- Hiện tại là ban ngày, ông mà chạy ra ngoài sẽ biến mất.

Hồn quang dừng lại.

Trần Hạo tiếp tục nói:

- Ông không cần sợ, tôi không phải đến bắt ông, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi.

Hồn quang chần chờ một chút, sau đó âm khí khuếch tán, hóa thành một thân ảnh, lại là một quý hồn mập mạp hơn ba mươi tuổi.

- Đại sư, ngài muốn hỏi chuyện gì?

Mập mạp sợ hãi mở miệng hỏi.

Trần Hạo nói:

- Ông chết bao lâu rồi?

Mập mạp nói:

- Hơn ba năm.

- Chết như thế nào?

- Chuyện này... tôi không muốn nói.

Trần Hạo:

- ...

Chết còn có cái gì khó mở miệng sao? Hay là người chết rất chướng tai gai mắt?

Trần Hạo nói:

- Được rồi, ông đã chết lâu như vậy, hẳn trước đó ông cũng thấy tai nạn xe cộ cách ông không xa chứ, có một người đi xe gắn máy đột tử ở đó, ông có biết bây giờ nó ở nơi nào không?

Mập mạp tựa như nhớ ra cái gì, trong mắt hiện lên vẻ e ngại, yếu ớt nói:

- Đại sư, tôi không biết gì hết, ngài thả tôi đi có được không?

Trần Hạo sững sờ.

Sợ hãi như vậy? Tôi chỉ hỏi một chút mà? Chẳng lẽ lệ quý kia lợi hại đến vậy?

- Xem ra ông biết không ít đâu, thật sự không nói sao?

Trần Hạo lộ ra một nụ cười ý vị bất tường, ánh mắt âm u nhìn mập mạp.

Mập mạp giật nảy mình, tội nghiệp nói:

- Đại sư, tôi thật sự không dám nói, lệ quý kia có người nuôi.

- Nuôi?

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, hỏi:

- Ông không cần sợ, nói cho tôi, tôi sẽ không để lộ ra là ông nói, hơn nữa lệ quý kia ở gần chỗ của ông, nói không chừng một ngày nào đó sẽ gặp phải, ông không sợ sao?

Mập mạp trầm mặc, vẫn không nói gì.

Trần Hạo nói:

- Nếu không thì thế này đi, ông nói cho tôi, tôi giúp ông đi đầu thai, như thế cho dù có người biết là ông nói cũng không làm gì được ông.

- Cậu có thể giúp tôi đầu thai?

Mập mạp trừng to mắt.

Trần Hạo cười nói:

- Việc này thì có gì khó, quý hồn sở dĩ không được đầu thai, chính là trong lòng có chấp niệm, nếu như ông nói ra chấp

niệm của mình, tôi giúp ông loại bỏ, thì ông có thể đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người.

Mập mạp đại hi:

- Nếu như cậu có thể giúp tôi đầu thai, vậy chuyện gì tôi cũng nói cho cậu.

Trần Hạo nói:

- Vậy chấp niệm của ông là gì?

Mập mạp nói:

- Tôi muốn giải đặc biệt xổ số.

Ding: Quỷ chết chìm Chu Nguyên Vũ, âm hồn ba năm năm tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Trần Hạo:

- ...

Mập mạp nói xong cũng có chút ngượng ngùng:

- Đại sư đừng cười tôi, đây quả thật là chấp niệm của tôi, chính bởi vì tôi không có tiền, cho nên mới bị các cô gái cự tuyệt, sau đó tôi mỗi ngày đều kiên trì mua xổ số, hi vọng giàu sau một đêm, thế nhưng có trúng thì nhiều nhất cũng chỉ có mười đồng tiền, cho đến một ngày tôi trúng ba ngàn, sau khi nhận về tôi liền muốn đi cái kia, thế nhưng ban đêm quá tối, tôi không cẩn thận từ cầu Kim Cương rơi xuống, bị chết đuối, thi thể trôi đến bên này, đến bây giờ cũng không ai tìm tới tôi.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười.

Mẹ nó, lại cho mình gặp một kẻ có tử nguyện khó giải sao?

Giải đặc biệt xổ số? Ha ha, cái này khác gì đất nước vùng dậy? Còn ban thưởng năm năm đạo hạnh, hệ thống thật đáng hận.

Nhìn mập mập, Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Tôi nói lão huynh à, chấp niệm này của anh có chút hiêm thấy đấy, anh nói anh đã chết như thế rồi, coi như có thể trúng giải đặc biệt thì làm được cái gì?

Mập mập nói:

- Tất nhiên là dùng được, tôi còn có một em trai, nó cũng giống như tôi, cũng béo, cũng không có tiền, còn chưa kết hôn nữa.

Trần Hạo:

- ...

- Nếu là như vậy, thì chỉ cần có một ngàn vạn là được rồi, cũng không cần thiết phải trúng xổ số a?

Trong lòng Trần Hạo khẽ động, mở miệng hỏi.

Mập mập ngân người, nói:

- Thế nhưng mà ai cho tôi một ngàn vạn? Đây không phải là ngọc à?

Trần Hạo không chút do dự nói:

- Tôi cho.

Một ngàn vạn mặc dù nhiều, nhưng có thể so với năm năm đạo hạnh sao? Nếu như đạo hạnh có thể dùng tiền để mua, Trần Hạo nguyện ý trên người không có đồng nào.

Mập mập mắt tròn tròn, không dám tin tưởng hỏi:

- Đại sư, cậu đừng gạt tôi, đó là một ngàn vạn, không phải một ngàn đồng.

Trần Hạo tức giận:

- Một ngàn vạn rất nhiều sao? Đó là do nghèo khó hạn chế sức tưởng tượng của anh.

Mập mạp:

- ...

- Không cần nói nhảm, nói anh có đồng ý hay không?

Trần Hạo quả quyết hỏi.

Mập mạp nói:

- Đương nhiên đồng ý, chỉ cần cậu cho, tôi đã rất hài lòng.

Trần Hạo cười, hỏi:

- Vậy được, anh biết số tài khoản của em trai anh hoặc là người nhà anh không? Bây giờ tôi sẽ đi ngân hàng chuyển cho y.

Mập mạp ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Vị đại sư thật sự có tiền a, một ngàn vạn nói cho là cho.

Nhưng chỉ cần có tiền là được.

Sau đó Trần Hạo lái xe, đi tới ngân hàng gần đó, ngay trước mặt mập mạp chuyển một ngàn vạn vào thẻ cho em trai y. Cũng may thẻ của Trần Hạo không phải thẻ bình thường, chuyển khoản không hạn chế, trực tiếp gửi đi.

Sau đó Trần Hạo cùng mập mạp bàn bạc một chút, tìm một chỗ không người, lấy điện thoại di động ra đưa cho mập mạp, để y trò chuyện với người nhà.

Dù sao vô duyên vô cớ có một ngàn vạn, người bình thường thật sự không dám lấy dùng.

Điện thoại kết nối, dưới sự giúp đỡ của Trần Hạo, mập mạp hàn huyên trò chuyện với người nhà y một lúc.

Y nói mình bây giờ đang ở Nam Phi, tham gia một đội lính đánh thuê, bởi vì chiến công tích lũy, kiếm được không ít tiền,

đây là gửi về nhà, muốn em trai chăm sóc tốt cho người nhà, mình định cư ở Nam Phi...

Mập mạp cũng không nhiều lời, sợ lộ tẩy.

Chờ sau khi cúp điện thoại, mập mạp cảm kích nhìn Trần Hạo nói:

- Cảm ơn đại sư, nếu không có cậu, tôi sợ là mãi mãi cũng không hoàn thành được mộng tưởng.

Ding: Quý chết chìm Chu Nguyên Vũ, âm hồn ba năm năm tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Nghe được tiếng thông báo từ hệ thống, cảm nhận được đạo hạnh gia tăng, trong lòng Trần Hạo đặc ý.

Còn tưởng rằng một tử nguyện khó giải, không ngờ đó lại là nhiệm vụ phúc lợi, chặc chặc, quả nhiên nhiệm vụ hệ thống không thể lý giải, có lúc chỉ cần thay đổi cách suy nghĩ, khó khăn cũng sẽ trở nên đơn giản.

Tâm tình Trần Hạo rất tốt, nhìn mập mạp cười nói:

- Đây chỉ là một cuộc giao dịch, anh hài lòng, tôi cũng mãn ý. Hiện tại anh có thể nói cho tôi tình huống của lệ quỷ kia không?

Mập mạp gật đầu nói:

- Hồn phách của người kia là do Triệu Bán Tiên lấy đi, từ quỷ hồn khác tôi biết được tin tức, Triệu Bán Tiên là một người rất lợi hại, y nuôi hai quỷ hồn, một con là hung quỷ không đầu, một con là nữ quỷ khâu vá, ở vùng này, tất cả quỷ hồn đều sợ y.

Trần Hạo trợn to mắt.

CMN, Triệu Bán Tiên! Đó không phải là người coi bói cho Tần Mục sao? Tên này lợi hại như vậy?

- Anh biết Triệu Bán Tiên ở chỗ nào không?

Trần Hạo hỏi.

Mập mạp nói:

- Y ở Ô Phong trấn, thỉnh thoảng y sẽ đến Ung Ninh, lúc nào cũng giả dạng thành một thầy bói đoán mệnh, nhưng từ khi Triệu Bán Tiên thu hồn phách của người kia, đã gần một năm tôi không nhìn thấy y xuất hiện ở đây.

Trần Hạo gật đầu:

- Thế à, cảm ơn anh, những tin tức này rất đầy đủ. Uhm, hiện tại chấp niệm của anh đã không còn, anh có thể đi đầu thai, chúc anh kiếp sau sẽ đầu thai vào một gia đình tốt.

Mập mạp nhếch miệng cười một tiếng, cảm kích nói:

- Cảm ơn đại sư, ngài phải cẩn thận, Triệu Bán Tiên kia rất đáng sợ, ở Ung Ninh vốn có không ít quý, nhưng sau khi tiếp xúc với y, những con quý này không lâu sau liền hồn phi phách tán.

Nói xong, trên thân mập mạp hiện lên bạch quang, chậm rãi tán đi.

Trong lòng Trần Hạo lại hơi động.

Tiếp xúc không lâu, liền bị hồn phi phách tán?

Tần Mục có vẻ cũng là như vậy.

Con hàng này không phải là một tên Thiên Sát Cô Tinh đây chứ!

Chương 417: Đoán Mệnh Hắn Phải Chết

Không phải chứ, không thể có nhiều Thiên Sát Cô Tinh như vậy được.

Đặc biệt là Triệu Bán Tiên hẳn là người tu hành, Thiên Sát Cô Tinh vốn không thể tu hành.

Nhất định có vấn đề.

Trần Hạo bác bỏ suy nghĩ của mình.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo lái xe đến cửa hàng mỹ nghệ ở Linh Huyền Phố.

Sau khi đến nơi, Trần Hạo nhìn về phía nữ quý phục vụ, mở miệng hỏi:

- Hồng Ngọc tử có ở đây không?

Nữ quý phục vụ mỉm cười nói:

- Đại sư, Hồng Ngọc tử vừa ra ngoài.

Ra ngoài?

Trần Hạo im lặng, nữ quý này chẳng chịu suy tính đến tình cảnh của bản thân gì cả, người là quý, giữa ban ngày còn đi ra ngoài, người có biết ban ngày quý đều đi ngủ, có thể biểu hiện một chút dáng vẻ của quý hay không.

Lúc đầu định tìm cô ta để hỏi tình huống của Triệu Bán Tiên, nếu Lương Hồng Ngọc không ở đây, Trần Hạo đành phải đi trước.

Đi vào Linh Huyền Phố, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, một đám quý đang vây quanh cửa tiệm nhà mình.

Nhìn thấy Trần Hạo, những quý hồn này vội vàng xông lên, chờ mong nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo thâm than, Linh Huyền Phổ quả nhiên là phúc địa, đây mới là ngày thứ hai, sinh ý lại nhiều như vậy.

Nhìn một đám quý hồn, Trần Hạo nói:

- Chư vị, có thể sắp xếp thành hàng, chờ tôi đi vào tiệm, chúng ta từng người lên nhé?

Bây quý không chút do dự, vội vàng xếp thành hàng dài.

Trần Hạo hài lòng, đi vào trong tiệm nhà mình.

Chờ hẳn ổn định vị trí, quý hồn thứ nhất đã tiến đến.

Đây là một nữ quý, bộ dáng hai mươi tuổi, tóc dài phát phối, dáng dấp rất xinh đẹp.

Sau khi đi vào, nữ quý nhìn thấy Trần Hạo, đột nhiên khóc lên.

Trần Hạo xạm mặt lại.

Đậu xanh, đây là quý thích khóc à?

- Khụ khụ, vị nữ sĩ này, ổn định cảm xúc, có chuyện gì cứ việc nói, nếu như tôi có khả năng giúp đỡ, tôi sẽ giúp cô.

Trần Hạo mỉm cười nói.

- Tôi thật đáng thương, tôi là bị người ta bức tử.

Nữ quý điềm đạ đáng yêu nói.

Trần Hạo nói:

- Bị bức tử?

Nữ quý giải thích.

Nữ quý này tên là Lý Vân, năm nay hai mươi lăm tuổi, một năm trước, Lý Vân quen biết một chàng trai, chàng trai này

tướng mạo đẹp đẽ, ra tay hào phóng, theo đuổi cô rất mạnh.

Đẹp trai lại nhiều tiền, tính cách lại hài hước thú vị, đương nhiên sẽ được người thích, y theo đuổi Lý Vân không bao lâu đã thành công. Chàng trai kia cũng thật sự thích cô, mua cho Lý Vân một phòng ở, còn tặng rất nhiều lễ vật quý báu.

Lý Vân vốn cho rằng mình đã gặp được chân ái, mơ ước về cuộc sống hạnh phúc sau này.

Thế nhưng không đến hai tháng sau, khi Lý Vân đang ở nhà nghỉ ngơi, đột nhiên có người xông vào nhà, người tới là một người phụ nữ mập khoảng hơn bốn mươi tuổi, mang theo mấy người đàn ông, trong đó có một người, chính là chàng trai khiến Lý Vân mơ mộng cùng nhau xây dựng cuộc sống hạnh phúc kia.

Thế nhưng lúc này, mặt mũi chàng trai bầm dập, thần sắc vô cùng kinh hoàng.

Lý Vân lúc đầu muốn hỏi thăm, nhưng sau khi người phụ nữ mập kia hỏi vài câu, liền phân phó những người đến bắt lấy Lý Vân, sau đó đánh một trận.

Sau khi đánh xong, người phụ nữ mập kia mới nói ra nguyên nhân.

Hóa ra chàng trai kia không phải như cô tưởng tượng là con trai nhà giàu, mà là tiểu bạch kiểm được người phụ nữ mập bao nuôi.

Mặc dù dựa vào người phụ nữ mập mà y có rất nhiều tiền, nhưng chàng trai kia lại không muốn cả đời bị người phụ nữ mập nắm trong tay, y muốn có gia đình riêng của mình, có con của mình, cho nên y theo đuổi Lý Vân, sau đó âm thầm an bài.

Đáng tiếc chàng trai đã xem thường năng lực của người phụ nữ mập kia, không đến hai tháng đã bị bà ta phát hiện ra, sau đó trực tiếp đi tìm Lý Vân.

Lúc đầu chuyện này đến đó tưởng là xong, Lý Vân cũng chỉ bị lừa, bị đánh một trận mà thôi.

Nhưng người phụ nữ mập kia lại tính toán chi li, tính toán rõ ràng từng đồng mà chàng trai kia tiêu vì Lý Vân, không chỉ thu lại phòng ở, còn ép Lý Vân phải trả một khoản nợ khổng lồ.

Lý Vân chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể chịu được người phụ nữ mập mạp kia bức bách, mấy lần bị đánh chửi đòi nợ, Lý Vân không chịu nổi, trong một lần người đến đòi nợ ở nơi làm việc của cô, mọi người xung quanh chỉ trở khiến Lý Vân không chịu nổi, dưới cơn nóng giận, đã nhảy lầu tự sát.

Sau khi kể lại mọi chuyện, Lý Vân nhìn Trần Hạo, chờ mong mà nói:

- Đại sư, ngài có thể giúp tôi không? Tôi muốn đòi lại công đạo, tôi không làm gì sai cả, tại sao lại bị tra tấn như vậy?

Ding: Quý ngã chết Lý Vân, âm hồn bốn tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng sáu tháng đạo hạnh.

Nghe xong chuyện của Lý Vân, Trần Hạo trầm mặc một lát, hỏi:

- Cô muốn báo thù ai? Người phụ nữ mập kia, hay là những kẻ ép cô trả nợ, hoặc là chàng trai đã lừa cô.

Lý Vân hung tợn nói:

- Tôi đều muốn, những người này đều là người bức tử tôi, bọn họ đều đáng chết.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại.

Nhìn nữ quỷ khóc thút thít đứng ở đó, không ngờ nữ quỷ này lại có oán khí lớn như vậy.

Thế nhưng phần thưởng là sáu tháng đạo hạnh, dùng mạng nhiều người như vậy để đổi, không đáng a.

Hơn nữa chuyện này nếu cần thận suy nghĩ, là do chàng trai kia lừa cô, những người khác cho dù có lỗi, cũng vì chàng trai kia mang đến, tội không đáng chết.

Nghĩ một chút, Trần Hạo nói:

- Giúp cô giết người là không thể nào, tôi giúp các người hoàn thành tử nguyện, không phải giúp các người hại những người sống, nếu làm vậy chính tôi cũng sẽ gặp phiền phức. Thế này nhé, tôi cho cô một tấm phù, sau đó cô mang theo tấm phù này, đi tìm người trong lòng cô hận nhất, cô truyền oán khí của mình vào tấm phù, sau đó dán tấm phù này lên thân người kia, trong lòng cô có bao nhiêu hận, người mà cô hận nhất sẽ bị nắm mốc bấy nhiêu, chờ oán khí trong lòng cô tán đi, thì cô có thể đi đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người.

Lý Vân còn muốn nói điều gì, Trần Hạo đã ngắt lời:

- Đây biện pháp lớn nhất mà tôi có thể giúp cô, dù sao việc này của cô có chút phức tạp, đầu sỏ chính là do chàng trai kia, tục ngữ nói, oan có đầu, nợ có chủ, cô hãy suy nghĩ thật kỹ.

Lý Vân trầm mặc chốc lát, cuối cùng gật đầu.

Trần Hạo cười cười, lấy bút lông, chu sa, một lá bùa trống không, sau đó vung bút vẽ lên tấm bùa kia.

Tấm phù mang vận rủi, mặc dù hấn chưa vẽ bao giờ, nhưng luyện tập lâu như vậy, đối với việc vẽ các đường vân trên tấm phù hấn vẫn thành thạo, hơn nữa tấm phù mang vận rủi chia làm mấy loại, Trần Hạo lựa chọn một loại phù mang vận rủi do oán niệm, trong lòng có bao nhiêu hận thì uy lực của phù này sẽ lớn bấy nhiêu, nếu nỗi hận quá lớn, khiến một người không may chết đi cũng có khả năng.

Ngưng thần tĩnh khí, sau khi chuẩn bị tốt, Trần Hạo trực tiếp hạ bút, một mạch vẽ phù.

Một tấm phù trong khoảnh khắc đã thành, được tăng thêm pháp lực, tản mát ra linh quang yếu ớt, sau đó ẩn đi.

Hài lòng cười một tiếng, Trần Hạo đưa tấm phù mang vận rủi cho Lý Vân, trực tiếp dung nhập trong thân thể của nó, lúc này mới nói:

- Tấm bùa này đã kết hợp với oán khí của cô, cô có thể cân nhắc tìm ai trả thù, bởi vì nó chỉ có thể dùng một lần, sử dụng cho một người.

Lý Vân cảm kích nói:

- Đa tạ đại sư.

Nói xong, Lý Vân rời đi, sau đó quỳ thứ hai bước vào.

- Đại sư, tôi muốn báo thù, tôi muốn tìm Triệu Bán Tiên báo thù!

Quý này vừa đi vào, trực tiếp mở miệng nói.

Ding: Quý đâm chết Lưu Chấn, âm hồn một năm sáu tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một ngày đạo hạnh.

Trần Hạo còn chưa kịp phản ứng, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên, khiến Trần Hạo có chút ngu ngơ.

Đậu xanh, tên này có thù với Triệu Bán Tiên?

Nhìn về phía quý hồn kia, đó là một nam quý, hơn bốn mươi tuổi, thân thể phúc hậu, quần áo vừa vặn, thoát nhìn giống như một người rất thành công.

Trần Hạo hỏi:

- Anh có thù với Triệu Bán Tiên?

Nam quý Lưu Chấn giận dữ nói:

- Nếu như không phải y, tôi sao có thể chết, y đoán mệnh cho tôi, nói tôi lái xe từ đường phía nam quanh một vòng thành phố, như thế sẽ gặp được quý nhân, tôi thấy y dáng vẻ đường hoàng, lão tử nghe lời liền đi vòng quanh thành phố, lại gặp tai nạn xe cộ, bị một chiếc xe tải trực tiếp nghiền ép, chết tại chỗ, cái này gọi là gặp quý nhân sao? Cái này gọi là lừa đảo!

Trần Hạo im lặng.

Hóa ra lại là một tên quỷ xui xẻo bị Triệu Bán Tiên hồ chết.

Nhưng đây là thủ đoạn gì, người tiếp xúc với y sau đó gặp đủ các loại nguyên nhân mà chết.

Hơn nữa y làm như vậy có mục đích gì? Cũng không thể vô duyên vô cớ hại người như thế được?

Mà ban thưởng của nhiệm vụ này, dường như có chút không đúng.

Một ngày đạo hạnh! Hệ thống đùa ta à, ngươi rõ ràng đang nói với ta, con hàng trước mắt này không đáng hỗ trợ sao? Khi còn sống nó đã làm nhiều chuyện xấu à?

Trong lòng Trần Hạo suy tư.

- Đại sư, tôi biết để ngài giúp tôi giết người, phải chịu nguy hiểm quá lớn, nhưng đại sư yên tâm, tôi có tiền, chỉ cần đại sư chịu giúp tôi báo thù, tôi cho ngài năm mươi vạn.

Lưu Chấn hào khí nói.

Trần Hạo im lặng.

Năm mươi vạn? Thật là nhiều a, lão tử vừa mới chuyển đi ngàn vạn đấy, năm mươi vạn mà muốn ta giúp ngươi giết người? Mặt mũi lớn quá.

- Chuyện tiền nong thì không cần nói, nhưng tôi và Triệu Bán Tiên kia cũng có một chút chuyện khác, tôi cũng sẽ tìm y,

cho nên tử nguyện này của anh xem như trùng lặp, anh ở Linh Huyền Phố chờ tin tức đi.

Trần Hạo mở miệng nói ra.

Lưu Chấn đại hi:

- Được, vậy thì tốt, tên khốn Triệu Bán Tiên, đoán mệnh cho người ta đòi tiền nhiều không nói, còn hại người, quả thực đúng là súc sinh, không tuân thủ đạo nghĩa.

Mắng một câu, Lưu Chấn nói:

- Vậy phiền phức đại sư, tôi chờ tin tức tốt của cậu.

Nói xong y quay người rời đi.

Sau đó quỷ hồn thứ ba tiến vào.

Đây là một phụ nữ trung niên, dáng người rất mập, hai gò má cao, hai mắt nửa vênh lên, nhìn có vẻ cay nghiệt.

Sau khi đi vào, phụ nữ trung niên giận dữ, lớn tiếng nói:

- Đại sư, cậu phải làm chủ cho tôi, tên Triệu Bán Tiên kia không phải người tốt, y lừa tiền của tôi không nói, còn để cho tôi đi chịu chết, quả thực âm hiểm độc ác.

Ding: Quỷ bị điện giật chết Từ Tâm, âm hồn một năm chín tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một ngày đạo hạnh.

Người phụ nữ trung niên vừa nói xong, trực tiếp kích phát nhiệm vụ hệ thống.

Nhưng khiến Trần Hạo kinh ngạc, người này cũng có thù với Triệu Bán Tiên, hơn nữa ban thưởng cũng là một ngày đạo hạnh.

CMN, người này cũng không được hệ thống hoan nghênh?

Trần Hạo có chút im lặng.

- Đại sư, van cầu cậu chủ trì công đạo cho tôi, tên Triệu Bán Tiên kia lừa người.

Từ Tâm thấy Trần Hạo không nói lời nào, lập tức đau khổ cầu khẩn.

Trần Hạo nói:

- Nhưng, cô cũng bị Triệu Bán Tiên hại chết?

Từ Tâm vội vàng gật đầu, giận dữ nói:

- Tôi đi ngang qua sạp hàng của y, y đoán mệnh cho tôi, nói tôi gặp phải kiếp số, có khả năng cửa nát nhà tan, tôi lúc đầu không tin, sau đó y nói một chút chuyện liên quan tới nhà tôi, đều chuẩn xác, sau đó tôi sợ, hỏi y nên làm cái gì? Y nhìn tay tôi một lúc, nói tôi cứ ở trong nhà thì sẽ không sao, thế nhưng tôi ở trong nhà, lúc tôi nấu cơm bị điện giật, trực tiếp bị điện giật chết, sau khi chết tôi nghe được có không ít quỷ đều được Triệu Bán Tiên đoán mệnh sau đó liền chết, đây nhất định là y giở trò gì với chúng tôi, đại sư, đây chính là người xấu ác độc, ngài nhất định không được bỏ qua cho y.

Chương 418: Cơ Hội Chỉ Có Một Lần

Lại là sau khi đoán mệnh về bị chết.

Hơn nữa người này chết nhanh hơn, về nhà là chết luôn.

Trần Hạo nhìn phụ nữ trung niên, như có điều suy nghĩ.

Trước mắt hắn biết có ba người sau khi tiếp xúc Triệu Bán Tiên về đều bị chết, không giới hạn thời gian, giờ chết không trùng, kiểu chết không giống nhau.

Từ những điều này Trần Hạo có một suy nghĩ.

Triệu Bán Tiên này, có lẽ thật sự là một kỳ tài đoán mệnh, tu hành thuật xem tướng mệnh đến cảnh giới cực cao, có thể nhìn thấu sinh tử của người khác.

Có thể xem thấu sinh tử của người khác, nhưng y không nhắc nhở họ hóa giải như thế nào, mà là tùy ý để những người này chết, thậm chí còn thuận theo thiên ý, khiến những người này chết nhanh hơn.

Từ việc này, có phải y có thể đạt được chỗ tốt gì?

- Đại sư, ngài nói một câu đi? Triệu Bán Tiên kia hại người như thế, chẳng lẽ ngài cứ mặc kệ y?

Người phụ nữ trung niên tiếp tục mở miệng.

Trần Hạo tỉnh lại từ trong suy nghĩ của mình, cười nói:

- Được rồi, việc này tôi biết, xử lý xong ở đây tôi sẽ đi tìm Triệu Bán Tiên này, nếu như y thật sự làm ác, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho y.

Người phụ nữ trung niên nói:

- Cái gì mà thật sự làm ác, y hại chết nhiều người như vậy, việc này còn có thể là giả u, y khẳng định là người xấu, nhất định là như thế

Trần Hạo ngắt lời nói:

- Có phải như thế không, tôi phải gặp mới biết, cho dù cảnh sát tra án, không phải cũng cần chứng cứ sao? Cô vẫn nên về trước đợi tin tức đi.

Người phụ nữ trung niên kia muốn nói tiếp, nhưng nhìn thấy Trần Hạo không muốn tiếp tục nói chuyện với nó, đành phải gật đầu, không cam lòng rời đi.

Sau đó lại một quý hôn nữa đi vào, lần này là một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, nhìn rất ngây ngô.

Nhìn thấy Trần Hạo về sau, tiểu quý sợ hãi bất an, không nói gì.

Trần Hạo cười nói:

- Có tử nguyện gì, nói đi.

Tiểu quý vội vàng nói:

- Tôi không có tử nguyện gì, à, tôi còn chưa chết, tôi muốn sống.

Ồ!?

Nghe được lời của tiểu quý, Trần Hạo sửng sờ, quan sát tỉ mỉ, thấy tiểu quý này mặc dù đang ở trạng thái hôn phách, nhưng bên trong hồn thể của nó vẫn ẩn chứa một tia sinh khí, giống như đứt mà không phải, tình huống này rõ ràng là li hồn.

Trần Hạo hỏi:

- Sao thế? Tại sao cậu lại rời khỏi thân thể? Vì sao không thể quay về?

Tiểu quý yếu ớt nói:

- Thân thể của tôi, đã bị người khác đoạt đi.

Trần Hạo kinh ngạc, bị cướp? Đây không phải là đoạt xá sao? Ngọa tào, ai lại đại nghịch bất đạo như thế, có thể làm ra chuyện như này, chẳng lẽ không biết hồn phách và thân thể là Tiên Thiên phù hợp, trong tình huống không phù hợp, dù có chiếm được thân thể, cũng không kiên trì được bao lâu sao?

- Chuyện này là sao, cậu nói rõ ràng một chút.

Trần Hạo chăm chú hỏi.

Tiểu quỷ hơi lúng túng nói:

- Thực ra nói bị cướp cũng không đúng, là tôi giao dịch với một quỷ hồn, sau đó tôi ham chơi, quên mất thời gian, sau đó nó không trả lại thân thể cho tôi nữa.

Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Đậu xanh, đầu năm nay trẻ con đều lợi hại như vậy? Lại còn giao dịch với quỷ? Gan của người cũng rất lớn đấy.

- Giao dịch gì? Đó là quỷ gì? Vì sao nó không trả lại thân thể cho cậu, nói rõ ràng.

Trần Hạo không gấp gáp kết luận, mà nghiêm túc hỏi thăm.

Tiểu quỷ liền đem mọi việc nói lại một lần.

Tiểu quỷ này tên là Vương Lượng, năm nay mười một tuổi, là một học sinh tiểu học. Cha mẹ nó lúc nào cũng bận rộn công việc, không có thời gian quản nó, dần dần, Vương Lượng trở lên chán học, cả ngày cầm điện thoại chơi trò chơi.

Trong một lần họp phụ huynh, thầy giáo trao đổi với cha mẹ của nó, lúc này cha mẹ của Vương Lượng mới biết con trai mình trở nên hư như thế, nhưng bọn họ phải gánh một khoản nợ tiền phòng, hơn nữa nhu cầu cuộc sống ở thành thị cũng lớn, không thể bỏ công việc được, thế là sau khi hai vợ chồng

bàn bạc quyết định đón ông bà lên để chăm lo cho Vương Lượng, đồng thời đốc thúc nó học tập, nghiêm cấm chơi trò chơi.

Chuyện này khiến Vương Lượng nóng nảy, do thời gian cha mẹ không quan tâm nó đã kéo dài nên nó mới trở lên như vậy, hiện tại muốn lập tức thay đổi thì không có khả năng, hơn nữa Vương Lượng là con một đợc nuông chiều từ bé, sao có thể chịu đợc cuộc sống như thế, bởi vậy nó và cha mẹ, ông bà cãi nhau rất nhiều lần, thậm chí tuổi nó còn nhỏ mà đã bắt đầu có suy nghĩ sống như thế không bằng chết đi cho xong.

Có lẽ do ý nghĩ này, vào một đêm khi Vương Lượng đang làm bài tập, đột nhiên nó phát hiện bên cạnh xuất hiện một thằng bé không chênh lệch tuổi với nó.

Lúc bắt đầu Vương Lượng rất sợ hãi, nhưng sau khi thằng bé kia trao đổi với Vương Lượng, khiến Vương Lượng rất vui mừng.

Bởi vì thằng bé kia nói có thể giúp Vương Lượng học tập, để Vương Lượng thỏa thích chơi trò chơi.

Lúc đầu Vương Lượng không tin, nhưng thằng bé kia lại nói mình là linh, tồn tại để thỏa mãn những nguyện vọng của trẻ con, chỉ cần để nó nhập vào thân, sau đó hồn phách Vương Lượng có thể rời khỏi thân thể, tự do tự tại chơi đùa.

Vương Lượng thử một lần, quả nhiên có thể, linh kia thực sự khống chế thân thể của nó, trợ giúp nó đi học, mà không ai có thể nhìn thấy nó, cũng không có người quản nó, thậm chí nhờ sự trợ giúp của linh, nó có thể động đến điện thoại, suốt ngày chơi trò chơi, đến ăn cơm cũng bớt đi.

Trải nghiệm này khiến Vương Lượng vô cùng vui vẻ, đồng ý giao dịch với linh.

Bọn họ ước định, ban ngày linh sẽ nhập vào thân Vương Lượng, để Vương Lượng chơi đùa, ban đêm linh sẽ rời đi, Vương Lượng trở lại. Không thể làm trái với ước định, nếu không linh sẽ không trả lại thân thể cho Vương Lượng.

Vương Lượng không quan tâm đến loại ước định này, dù sao ban ngày có mười mấy tiếng, đã đủ để nó chơi Liên Quân, ban đêm nghỉ ngơi tốt, ngày thứ hai tiếp tục chơi, đây quả thực là cuộc sống mà nó tha thiết mơ ước.

Thế là giao dịch này cứ thế mà bắt đầu.

Hai ngày đầu, Vương Lượng rất thủ ước định, chơi rất sung sướng, cảm thấy cuộc đời mình tràn đầy ánh nắng, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng đến ngày thứ ba ngày, Vương Lượng làm trái với ước định, bởi vì ngay hôm đó, không biết vì sao nó chơi trò chơi luôn luôn thua, ngày hôm sau nữa cũng liên tục thua, chuyện này khiến Vương Lượng vẫn luôn tự nhận là kỹ thuật không tệ không cam tâm, hoàn toàn không để ý đến thời gian, cứ chơi trò chơi.

Chờ đến khi Vương Lượng thắng một ván, nó phát hiện đã rất muộn rồi. Nó vội vàng đi tìm linh.

Thế nhưng lúc này, linh lại cự tuyệt trả lại thân thể cho nó, bởi vì Vương Lượng đã vi phạm quy định.

Vương Lượng mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng không ngu ngốc, dù sao thân thể là của mình, không có thân thể, mình sẽ thành cái gì? Đến lúc đó cha mẹ, gia đình, cái gì cũng không có quan hệ gì với mình.

Nó muốn phản đối, nhưng lúc này linh nhưng không còn ôn hòa như lúc bắt đầu, trực tiếp đuổi Vương Lượng ra khỏi cửa, đồng thời uy hiếp Vương Lượng, nếu như Vương Lượng vẫn

còn muốn tìm phiền phức, vậy nó liền sẽ đánh cho Vương Lượng hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Vương Lượng sợ hãi, chỉ có thể tránh né khắp nơi, thời gian càng ngày càng lâu, nó cũng càng ngày càng hối hận, cảm thấy mình không nên ngang ngược như vậy, không nên không nghe lời, không nên ham chơi trò chơi như vậy.

Chỉ là, thân thể đã bị linh cướp đi, gặp được quỷ cũng không dám giúp nó, Vương Lượng chỉ có thể phiêu bạt bốn phía, núp ở Linh Huyền Phố.

Cho đến mấy hôm nay, Vương Lượng nghe nói Trần Hạo có khả năng giúp đỡ quỷ hoàn thành tâm nguyện, liền chạy đến thử một chút.

Nói xong chuyện của mình, Vương Lượng chờ mong nhìn Trần Hạo nói:

- Đại sư thúc thúc, van cầu ngài giúp tôi một chút, tôi thật sự hối hận rồi, sau này tôi nhất định sẽ nghe lời, tuyệt đối sẽ không tiếp tục ham chơi nữa.

Trần Hạo mặt không biểu tình, không đáp lại.

Tiểu quỷ này, thật sự là to gan.

Vì chơi game mà dám làm giao dịch với quỷ, coi như người lợi hại.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nó vẫn chỉ là một thằng bé còn nhỏ, bị cha mẹ chiều hư, tâm trí không thành thực, không thể bởi vì sai lầm ham chơi của nó mà lạnh lùng cự tuyệt trợ giúp, không cho nó một cơ hội.

Nghĩ một chút, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, pháp lực tuôn ra, từng đạo pháp quang phác họa, dần dần không gian xuất hiện một tầng sóng pháp lực.

Sau đó Trần Hạo khẽ điềm một cái lên người Vương Lượng, sóng pháp lực kia nhanh chóng vây quanh Vương Lượng.

Sau một khắc, Vương Lượng đang tội nghiệp nhìn Trần Hạo, trước mắt đột nhiên trở nên mê mang.

Trần Hạo không thay đổi sắc mặt quan sát nó.

Đây là một tiểu huyễn trận trong cơ sở trận pháp, từ khi đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Trần Hạo vẫn không dùng đến năng lực trận pháp, bởi vì chỉ là trận pháp cơ sở, rất nhiều việc không cần thiết dùng.

Nhưng lần này, đối mặt với tiểu quỷ xin giúp đỡ, Trần Hạo cảm thấy cần thăm dò một chút.

Nếu như nó thật sự hối hận thì mình sẽ giúp nó, dù sao người không phải thánh hiền, ai cũng có thể mắc sai lầm, biết sai mà sửa là tốt.

Chuyện của tiểu quỷ này, cũng không vi phạm ranh giới đạo đức của Trần Hạo, nếu như có thể cứu vãn, Trần Hạo cũng không để ý trợ giúp.

Nhưng nếu nó không thật sự hối cải, vậy thì xin lỗi. Chuyện bị đoạt thân thể đã là chuyện hi hữu, nếu còn không biết hối cải, ai có bản lĩnh thì giúp nó chứ hẳn không giúp.

Bị huyễn trận ảnh hưởng, ánh mắt Vương Lượng từ mê mang dần dần chuyển thành rõ ràng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi, sau đó nó khoa tay múa chân, nhìn rất vui vẻ.

Trần Hạo tiếp tục quan sát, thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng, vẻ mặt Vương Lượng cũng thay đổi, từ vui vẻ trở nên mặt ủ mày chau, vẻ mặt Vương Lượng nhăn nhó, phần nộ kêu một tiếng:

- Chỉ biết quản quản quản, có ai quan tâm suy nghĩ của tôi, các người đều không yêu tôi, vậy thì để tôi chết đi coi như

xong.

Lời này vừa nói ra, huyễn trận lập tức sụp đổ, nhưng Vương Lượng vẫn chưa khôi phục từ huyễn trận ảnh hưởng, nó nhảy dựng lên.

Nhưng sau khi nhảy dựng lên rồi rơi xuống, Vương Lượng mờ mịt nhìn về phía bốn phía, cảm giác có chút không thích hợp.

Sau đó, nó nhìn về phía Trần Hạo, ngạc nhiên nói:

- Là ngài, đại sư thúc thúc, không phải ngài đi rồi sao?

Trần Hạo lắc đầu, nói:

- Cậu đi đi.

Vương Lượng theo bản năng muốn đi, nhưng đi vài bước nó cảm thấy không đúng, lại quay người nhìn về phía Trần Hạo, hoảng sợ nói:

- Không đúng, tôi không phải đang ở trong nhà sao? Tại sao tôi vẫn còn ở nơi này? Đại sư thúc thúc, sao lại thế?

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Không có gì, tôi không đảm đương nổi chức thúc thúc. Vừa rồi chỉ là một cái thí nghiệm, để nghiệm chứng cậu có thật sự hối hận hay không, đáng tiếc, cậu không thông qua.

Vương Lượng mắt tròn tròn, sau một lúc vội vàng nói:

- Đại sư thúc thúc, tại sao ngài có thể như vậy, ngài gạt tôi.

Trần Hạo cười:

- Lừa cậu? Năm nay cậu cũng đã mười một tuổi, hiện tại cuộc sống và học tập đều không tồi, chuyện nên hiểu cậu cũng hiểu, những đạo lý cần biết, cậu hẳn cũng đều biết. Nhưng cậu không lựa chọn chúng, mà vẫn như cũ, tôi vừa rồi làm thí nghiệm, để xem sau khi cậu đoạt lại thân thể thì sẽ làm thế

nào, đáng tiếc, cậu không chỉ không thay đổi, mà còn quá đáng thêm, lại dám dùng cái chết để uy hiếp cha mẹ, chắc chắc, tôi muốn hỏi cậu, chẳng lẽ mẹ cậu mang thai mười tháng mới sinh ra cậu, cha cậu cố gắng làm tốt công việc để nuôi nấng cậu, cho cậu cuộc sống ấm no, mà cậu lại muốn họ nhìn cậu chết trước mặt bọn họ sao? Cậu cảm thấy, mình còn là con người sao?

Vương Lượng ghen lời, kinh ngạc một lát, đột nhiên nói:

- Đại sư ca ca, van cầu ngài, cho tôi thêm một cơ hội

Nhưng nó còn chưa nói xong, Trần Hạo đã vung tay lên, một lực lượng trực tiếp đánh nó ra ngoài cửa tiệm.

Chương 419: Nhà Của Triệu Bán Tiên

Cơ hội? Trên thế giới này, mỗi người đều muốn có thêm cơ hội thứ hai, thế nhưng ai có thể đạt được?

Tôi thương cậu tuổi còn nhỏ, nguyện ý giúp cậu một lần, kết quả lại là như thế, ha ha, tuổi còn nhỏ không phải lý do để cậu không biết kiên nhẫn, không biết hỏi cái.

Sinh mệnh không rẻ như thế.

Sau khi tiểu quỷ bị đánh đi ra, những quỷ hồn ở phía sau trong lúc nhất thời đều không dám đi vào.

Trần Hạo đi ra ngoài, thấy tiểu quỷ kia đang khóc sụt sướt, có một đám quỷ an ủi nó.

Nhìn thấy Trần Hạo đi ra, một lão quỷ bất mãn mở miệng nói:

- Đại sư, cho dù cậu không giúp đỡ nó, tại sao phải khi dễ nó, nó vẫn là trẻ con.

Lông mày Trần Hạo cau lại.

Nó vẫn là trẻ con, những chữ này luôn khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

Đúng vậy, trẻ con mà, cái gì cũng không hiểu, làm ra chuyện gì cũng là bình thường, phạm sai lầm, nói vài lời là xong, việc gì cũng có thể tha thứ.

Nhưng người nói câu nói này có suy nghĩ đến cảm thụ của người khác không.

Trần Hạo đã từng nghe nói, một đứa trẻ đến nhà người thân thích chơi, đột nhiên đẩy ngã một người đang mang thai, sau đó nó lại ngây thơ nói, chỉ muốn thử xem cô bị ngã sắp xuống có thể sinh non hay không. Mẹ nó, đứa trẻ như thế bị đánh chết cũng đáng đời.

Bởi vậy có thể thấy được, trẻ con gây ra lỗi lầm, còn đáng sợ hơn người lớn phạm tội.

Đối mặt với những người như thế, cho dù là trẻ con, Trần Hạo cũng không giúp.

Đảo mắt một vòng, Trần Hạo phát hiện có không ít quý hồn tỏ ra bất mãn với hắn .

Trần Hạo lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Tôi giúp các người, nhưng cũng có nguyên tắc của mình, không phải không có ranh giới cuối cùng, các người cảm thấy tôi khi dễ nó, vậy coi như đúng là tôi khi dễ nó, nếu như cảm thấy tôi không tốt, không cần tìm tôi, muốn tìm người khác thì tìm đi.

Nói xong, Trần Hạo quay người đi vào trong tiệm, lưu lại một đám quý lú lữ.

Quả nhiên, một khoảng thời gian sau, không có quý hồn đi vào trong tiệm nữa.

Trần Hạo cũng không vội vàng.

Mặc dù đắc tội mấy đại boss, rất áp lực, hắn rất muốn nhanh chóng tăng cao tu vi.

Nhưng Trần Hạo không muốn vi phạm giới hạn của mình, trái tim thánh mẫu việc gì cũng giúp, có thể khiến tu vi tăng lên, nhưng đến lúc đó trái tim còn có thể phân biệt thị phi thiện ác sao?

Nếu đã không có việc, Trần Hạo thu thập một chút, mang mèo mun và gà ngốc rời khỏi Linh Huyền Phố.

Có mấy nhiệm vụ đều liên quan đến Triệu Bán Tiên, Trần Hạo cảm thấy nhất định phải tìm y tìm hiểu một chút.

Lái xe rời đi, lái về phía Ô Phong trấn.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo nhìn thấy bảng hiệu Ô Phong trấn.

Nhìn thị trấn này không lớn, đi quanh một vòng, Trần Hạo phát hiện một tòa nhà có âm khí rất nặng.

Đây là một tiểu viện nhỏ, phòng ở có chút cũ, chắc đã xây được mấy chục năm, tường vây quanh tiểu viện rất cao, không nhìn được vào bên trong.

Hai bên tiểu viện là một mảnh đất trống, nhìn rất quái lạ.

Dù sao quanh đây là đều là khu dân cư, phòng cửa liền kề nhau, có mỗi nơi này trống, giống như được phép xây dựng.

Trần Hạo đánh giá tiểu viện, mơ hồ nhìn ra bên trong có bố trí gì đó, khiến khí tức bị lẫn lộn, chỉ có thể cảm giác được có một hung hồn ẩn núp trong phòng.

Trong sân không có nhân khí, ngay cả nhân khí còn sót lại cũng không có, rõ ràng đã rất lâu rồi không có người ở đây.

Nếu như nơi này là địa bàn của Triệu Bán Tiên, vậy y đã đi đâu?

Mập mạp nói đã một năm không thấy Triệu Bán Tiên, không phải con hàng này hại nhiều người chết như vậy nên bị tròi phạt rồi chứ?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo ôm lấy mèo mun và gà ngốc, nhảy qua tường rào vào trong.

Nhìn thấy tình hình trong sân, Trần Hạo sửng sờ.

Tiểu viện của người bình thường, trong sân đều bằng phẳng, bày một chút vật phẩm, quanh sân trồng một số cây nhỏ, lộ ra khí tức sinh hoạt.

Mà tiểu viện trước mắt hắn này, lại không giống thế.

Một bên dùng gạch đỏ lát thành đường cong, bên trái rải vôi màu trắng, bên trong không biết chôn vật gì để lộ ra một tia sinh cơ. Bên phải là một hồ nước, nước trong hồ đen nhánh, đầy tử khí âm u.

Kết hợp cùng một chỗ, sân này giống như là một đồ án Thái Cực.

Chỉ là một bên sinh, một bên tử, vô cùng cực đoan, khiến Trần Hạo nhìn thấy đều cảm giác rất không thoải mái.

“Khanh khách!”

Gà ngốc nhìn thấy đồ án Thái Cực, đột nhiên hai mắt nhỏ sáng lên, ngẩng cao đầu nhìn về phía vôi trắng, trong miệng kêu lên, giấy dựa muốn nhảy ra.

Mèo mun cũng nhìn về phía nước đen đầy tử khí âm u, trong mắt mèo cũng có chút chờ mong.

Trần Hạo buông tay, hai tiểu vật không chút do dự tách ra, một con chạy đến phần vôi trắng, một con chạy tới ao nước đen.

Đến sân rải vôi, gà ngốc chạy đến một chỗ, chân gà nhanh chóng đào đào trên mặt đất, rất nhanh đã đào ra một hố nhỏ.

Mèo mun thì đứng cạnh ao nước đen, há mồm khẽ hấp nước đen, từng sợi khí tức màu xám đen từ trong nước hồ bay ra, bị hút vào trong miệng nó.

Trần Hạo nhìn thấy thế, động tác đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn vào trong phòng ở.

Bên một cửa sổ phòng ở, một gương mặt trắng bệch, vết thương trải rộng, nhìn giống như chấp vá, vô cùng quý dị hiện ra.

Trên gương mặt này, đôi mắt âm lãnh gắt gao nhìn Trần Hạo, gà ngốc và mèo mun ở bên ngoài.

Hung hồn!

Trần Hạo đối mặt với gương mặt quý dị này, trong lòng hiện lên một từ.

Sau đó Trần Hạo liền nhớ tới tên mập mạp đã nói với hắn, Triệu Bán Tiên nuôi hai quý vật, hung quý không đầu và nữ quý khâu vá.

Hung hồn này, chính là nữ quý khâu vá kia.

Híp mắt lại, Trần Hạo tiếp tục dò xét, sau đó ánh mắt cũng trở nên tức giận.

Bề ngoài nữ quý khâu vá lộ ra này không phải bản thể, mà là chân chính da người mất người, giống như lột từ trên thân những người khác, sau đó vá lại thành da người, khoác lên trên người mình.

Nhìn khuôn mặt nó, giống như khâu lại từ rất nhiều làn da và ngũ quan khác biệt, có thể nhìn ra, nữ quý này khẳng định hại không ít người.

Nên diệt!

Trần Hạo nhận định về nó như vậy.

Phát hiện ánh mắt uy hiếp của Trần Hạo, nữ quý không e ngại chút nào, tiếp tục nhìn chăm chăm vào hắn, sau đó lạng lẽ lui về phía sau, biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo không để ý nó.

Dù sao hiện tại là buổi chiều, ánh nắng đầy đủ, nó cũng không chạy thoát, vẫn nên xem mèo mun và gà ngọc phát hiện ra đồ gì tốt.

Muốn biết Triệu Bán Tiên sao lại quý dị như vậy, bố trí đồ vật như thế khẳng định có nguyên nhân.

Triệu Bán Tiên đã nuôi dạng quý hung lệ như thế này, vậy thì không phải là người tốt đẹp gì.

Rất nhanh, mèo mun dần thôn phệ hết khí tức màu đen xám trong ao, nước đen trong ao dần dần trở nên trong suốt.

Còn gà ngọc cũng bới vôi thành một cái hố không nhỏ, dường như nó đào ra cái gì đó, đầu gà mổ xuống, nuốt một vật gì đó, hai mắt nheo lại hưởng thụ, nhìn rất là đắc ý.

Theo hành động của hai tiểu yêu, Trần Hạo dần dần cũng phát hiện, đồ án Thái Cực vốn khiến mình có cảm giác không thoải mái, đã từ từ biến mất.

Cùng lúc đó, ở một tiểu trấn cạnh sa mạc cách đó mấy ngàn dặm, một người đàn ông trung niên trong tay cầm một tờ giấy rách nát, đang nhíu mày suy tư, tựa như đang suy nghĩ, đột nhiên quay người nhìn về phương nam, trên mặt lộ ra vẻ vừa kinh vừa sợ.

Thế nhưng mà y còn chưa kịp nói gì, đột nhiên khuôn mặt vốn bóng loáng trở nên nhẵn nhúm, tóc cũng chuyển từ màu đen thành hơi bạc, giống như trong nháy mắt y đã già đi mười mấy tuổi.

Sau đó y thét lên một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Lúc này, trong một ngõ nhỏ cách đó không xa bên cạnh người đàn ông trung niên, có một người trẻ tuổi dáng vẻ khô gầy thấp bé, đen thui, dùng những lời cổ quái bô bô dường như đang mắng cái gì, chạy ra.

Y đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông trung niên ngã trên đất, bởi vì gầy nên đôi mắt có vẻ hơi lớn quay tít một vòng, nhanh chóng chạy tới, khễ đầy, phát hiện không có động tĩnh, sau đó y không khách khí lấy cái túi trên người của người đàn ông trung niên, ngay cả tấm giấy rách nát trong tay người đàn ông trung niên cũng không bỏ qua, y lấy xong rồi chạy, rất nhanh đã biến mất trong một ngõ nhỏ khác.

...

Nhìn hai tiểu yêu phá hủy đồ án Thái Cực kia, Trần Hạo cười cười, nhắc chân đi vào trong phòng, đi đến trước cửa, Trần Hạo phát hiện cửa đã bị khóa, đang muốn đưa tay phá cửa, đột nhiên lông mày Trần Hạo khễ động, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng.

Hắn phát hiện trên cửa phòng, có rất nhiều kim châm nhỏ.

Những kim châm nhỏ này chỉ lộ ra một đầu kim tiêm, nếu như không chú ý, chỉ sợ sẽ bị kim châm nhỏ đâm rách tay.

Mặc dù không phát hiện những kim châm nhỏ này có khí tức quỷ dị gì, nhưng nếu đã làm ra bố trí như thế, hiển nhiên không phải là vật không có tác dụng.

Trần Hạo nhìn một chút, lấy ra từ trong Túi Lý Càn Khôn một thanh loan đao.

Đây là Phệ Linh Đao đạt được từ lão đầu khô gầy trong Âm Nguyệt Sơn, cái đồ chơi này xem chừng cũng không phải là pháp khí phổ thông, lão đầu khô gầy kia đã nói, Phệ Linh Đao hạ, hồn phách vô tồn, hiển nhiên có uy năng rất lớn.

Trước đó Trần Hạo vẫn không có cơ hội dùng đến, lúc này dùng để phá cửa, xem ra cũng không tệ.

Chém một đao lên cửa phòng, cửa phòng đang bị khóa kia lập tức bị chém thành hai mảnh, quả nhiên là vô cùng sắc bén.

Nhưng mà khóa cửa vừa vỡ, cửa phòng đột nhiên tự động mở ra. Sau đó tiếng huu huu huu vang lên.

Nghe tiếng này, Trần Hạo giật mình, bóng người nhanh chóng lùì sang một bên, sau đó liền thấy mấy cái bóng bay qua trước mặt, trực tiếp phá không bay đi, dính lên trên tường.

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Đậu xanh, viện này không chỉ có đồ án Thái Cực quý dị, còn bố trí ám khí.

Triệu Bán Tiên thật là âm hiểm!

Nhưng những bố trí này, dường như chỉ nhằm vào người bình thường.

Nói cách khác, Triệu Bán Tiên đi làm chuyện khác, sợ có người xông vào. Y để lại nữ quý khâu vá giữ nhà, thế nhưng nữ quý chỉ có thể giữ vào ban đêm, ban ngày chỉ có thể dựa vào thủ đoạn khác.

Nhưng tên này làm chuyện gì mà cần phải đi lâu như vậy, cũng đã gần một năm mà vẫn không trở về, không phải là y đi làm chuyện gì rất nguy hiểm rồi chết ở bên ngoài đấy chứ?

Trong lòng nghi hoặc, Trần Hạo một lần nữa bước đến trước cửa, sau đó liền thấy trong phòng ngược lại rất bình thường, có một cái bàn, cái ghế, còn có tủ gỗ, vật phẩm đều là vật dụng trong nhà, không có gì lạ.

Trần Hạo dùng Âm Dương Nhân quan sát, sau đó hai mắt tròn tròn.

Nữ quý khâu vá kia... không thấy!

Mẹ nó, nữ quý này đi đâu? Giữa ban ngày, nó còn có thể chạy?

Mở rộng phạm vi cảm giác, sau đó Trần Hạo hơi biến sắc.

Khí tức nữ quỷ kia đã cách xa mấy chục mét, ở dưới đất.

Nơi này còn có đường hầm!

Trần Hạo vội vàng chạy vào trong phòng, ở trong gian phòng, cuối cùng cũng phát hiện ra dị thường.

Nơi này tựa như là một nơi để tế bái, bên trong bố trí lá cờ, bồ đoàn, nến, lư hương, mơ hồ có thể cảm giác được một loại tà khí lưu lại.

Nhưng trên tế đài lại không có tượng thần để tế bái.

Xoay chuyển ánh mắt, Trần Hạo liền phát hiện khí tức nữ quỷ khâu vá kia lưu lại, ở sau tế đàn.

Đi qua xem xét, Trần Hạo phát hiện một cửa vào đường hầm bị mở ra.

Chương 420: Tiệu Bán Quỷ

Thật sự có đường hầm?

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nhìn theo hướng nữ quỷ khâu vá rời đi, lúc này nó đã chạy rất xa, bên trong không thể tìm được khí tức của nó.

Rất hiển nhiên, đường hầm này còn có đường khác, khẳng định là để chuẩn bị cho cái gì đó.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo rời khỏi phòng, nói với mèo mun và gà ngốc một tiếng rồi rời khỏi tiểu viện.

Lái xe đuổi theo khí tức quỷ khâu vá lưu lại, đến khi đến phía sau của tiểu viện, Trần Hạo phát hiện khí tức của nữ quỷ khâu vá đã biến mất.

Là có người giúp nó hay nó có thủ đoạn khác?

Trần Hạo trở lên im lặng.

Một lát sau, Trần Hạo lái xe rời khỏi Ô Phong trấn.

Đến khi trở lại Ung Ninh, trời đã tối, Trần Hạo ăn một bữa đơn giản, sau đó quay lại Linh Huyền Phố.

Vừa tiến vào trong tiệm, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, Lương Hồng Ngọc đang ở đây.

- Đạo hữu tìm tôi có việc sao?

Lương Hồng Ngọc thấy Trần Hạo, hé miệng cười một tiếng.

Trần Hạo cười nói:

- Có chút việc muốn hỏi Hồng Ngọc tử.

Lương Hồng Ngọc tiếc nuối nói:

- Hóa ra không phải cậu nghĩ thông à.

Trần Hạo im lặng.

Đại tỷ à, tôi đã cự tuyệt rõ ràng như vậy, sao có thể đổi ý nhanh như vậy.

- Muốn hỏi cái gì thì mau nói, gần đây tôi dự định bế quan một thời gian, có thể một thời gian khá lâu cậu sẽ không gặp lại tôi đấy.

Lương Hồng Ngọc cười nói.

Trần Hạo cũng không vòng vo, nói thẳng:

- Hồng Ngọc tỷ, cô biết Triệu Bán Tiên không?

- Triệu Bán Tiên? À, cậu nói chính là Triệu Bán Quý hả.

Lương Hồng Ngọc nói.

Trần Hạo sững sờ.

Bán quý? Đây là cách gọi gì?

Lương Hồng Ngọc nhìn về phía Trần Hạo nói:

- Cậu là muốn giúp những người bị Triệu Bán Quý hại chết sao?

Trần Hạo nhìn Lương Hồng Ngọc nói:

- Hồng Ngọc tỷ biết Triệu Bán Tiên hại người?

Lương Hồng Ngọc tùy ý trả lời:

- Biết.

Trần Hạo nói:

- Thế Hồng Ngọc tỷ cứ mặc y hại người? Không quản một chút?

Lương Hồng Ngọc cười:

- Có quan hệ gì với tôi sao? Tại sao tôi phải quản.

Trần Hạo ghen lời.

Người ở cổ đại chính là nữ anh hùng bảo vệ quốc gia đấy! Tại sao sau khi chết lại biến thành như thế này? Chẳng lẽ lịch sử ghi chép về người đều là giả? Chuyện này hẳn không có khả năng.

Ánh mắt Lương Hồng Ngọc khẽ nhúc nhích, tiếp tục nói:

- Đạo hữu nếu muốn quản, vậy tôi có thể nói cho cậu một chút chuyện của Triệu Bán Quý, nhưng cậu phải bỏ ra một cái giá tương ứng chứ.

Trần Hạo cười khan nói:

- Hồng Ngọc tử, chị không phải là đang làm khó tôi sao, nếu như người muốn tôi tham gia chuyện gì, vậy thì quên đi.

Lương Hồng Ngọc liếc Trần Hạo một cái:

- Chuyện này tôi cũng không ép, tạo cơ hội cho cậu mà cậu không cần, tôi cần gì phải cầu xin. Nhưng cậu có thể lấy ra chút linh hương, tin tức mà, luôn luôn có giá trị.

Trần Hạo vội vàng nói:

- Thế thì không có vấn đề, mời Hồng Ngọc tử nói.

Lương Hồng Ngọc hài lòng cười nói:

- Trần đạo hữu quả nhiên mạnh tay. Tin tức về Triệu Bán Quý kia, thực tế y không phải tu sĩ nhân tộc ở đây, mà là mấy năm trước mới đến đây, phát hiện một địa phương kỳ lạ ở Ô Phong trấn, y nhờ địa phương kỳ lạ này để tu luyện Quỷ Vu chi thuật. Về phần những người bị y hại chết, chính là do bị y dùng Quỷ Vu Tử Chú gây nên.

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Quỷ Vu chi thuật? Đây là đạo pháp gì?

Lương Hồng Ngọc nói:

- Quỷ Vu thuật là một loại vu thuật, không phải Đạo Môn truyền thừa, từ trước đều vô cùng ít thấy, hơn nữa tu hành rất khó khăn, một trăm người tu hành thì có chín chín người mất mạng, còn lại một kẻ thì không thể tu luyện. Triệu Bán Quỷ kia cũng được coi là một kỳ tài, y mượn nhờ địa phương kỳ lạ kia, nghịch mệnh đoạt thọ, để cân bằng tử khí và sinh tử sinh ra trong quá trình y tu hành, trở thành người thứ nhất tu luyện Quỷ Vu chi thuật đến cảnh giới Âm Dương trong vòng hai trăm năm, nhưng thành vì địa phương kỳ lạ đó, bại cũng bởi địa phương kỳ lạ, Triệu Bán Quỷ coi như đã bị địa phương kỳ lạ kia khóa cứng, mặc dù không hạn chế thân người, nhưng mà một khi địa phương kỳ lạ bị phá hư, Quỷ Vu thuật y tu hành lập tức bị phá vỡ, gặp phải phản phệ.

Trần Hạo trừng to mắt.

Ngọa tào, Thái Cực đồ án kia không phải là địa phương kỳ lạ đó chứ? Vậy cái này đã bị mèo mun và gà ngốc phá hỏng, xem ra hiện tại Triệu Bán Quỷ không chết cũng tàn phế rồi?

- Hồng Ngọc tử, vậy những người bị Triệu Bán Quỷ hại chết, có vấn đề gì hay không?

Trần Hạo nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi.

Lương Hồng Ngọc cười nói:

- Nói có vấn đề cũng được, mà nói không có cũng không sai, tên Triệu Bán Quỷ kia tinh thông tướng mệnh chi thuật, y dụng tâm đi tìm những người đã đến tử kiếp tới hoặc người gặp vận rủi, lạng lẽ góp một cái tay, để tử kiếp đến sớm, vận rủi chuyển thành vận tử, khi những người này chết đi, một phần sinh cơ sẽ bị Quỷ Vu Tử Chú cướp đoạt, để đền bù bản thân Triệu Bán Quỷ, chính bởi vì loại cấm thuật này, y mới có thể tu thành Quỷ Vu thuật.

Trần Hạo hiểu được.

Khó trách những quý hồn kích phát nhiệm vụ hệ thống, ban thưởng lại ít như vậy, hóa ra những quý hồn này đều có vấn đề.

Nhưng những vận rủi kia đổ xuống cũng quá hại người đi.

- Đúng rồi, Mi Mi đã từng điều tra Triệu Bán Quý, nghe nói phía sau Triệu Bán Quý có kẻ có năng lực lớn che chở, kẻ đó rất đáng sợ, cho dù là Mi Mi thích trêu người, cũng không dám gây sự với Triệu Bán Quý, sợ hãi trêu chọc vị kia.

Lương Hồng Ngọc tiếp tục nói.

Trần Hạo nhú lông mày lại:

- Năng lực cường đại? Kẻ có năng lực cường đại?

Lương Hồng Ngọc nói:

- Rất thần bí, chưa từng xuất hiện ở giới tu hành, người khác đều gọi Vương gia, nghe nói, Triệu Bán Quý tu hành loại cấm thuật đoạt thọ này, cũng lấy được từ trong tay vị Vương gia kia, nhưng là thật hay giả thì tôi không biết.

Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Mẹ nó, lại là người của Vương gia!

Lần này đối đầu với Triệu Bán Quý, hoàn toàn không có chút gánh nặng trong lòng nào, trước đó hồ y, tuyệt đối là hồ chính xác.

Cùng Vương gia kết oán, sợ là không thể yên lành, lần này có thể chặt đứt một phần vây cánh của y cũng là một chuyện tốt.

- Hồng Ngọc tỷ, Triệu Bán Quý kia đã một năm không xuất hiện, chị biết y đi nơi nào không?

Trần Hạo hỏi thăm.

Lương Hồng Ngọc cười nói:

- Cậu hỏi chuyện này tôi cũng biết, tu hành Quỷ Vu chi thuật, sau khi đạt đến cảnh giới Âm Dương Kính sẽ phát sinh biến đổi, phải chết rồi mới sinh, như vậy không chỉ có thể thoát khỏi không chế của địa phương kỳ lạ kia, còn có thể tiến giai đến cảnh giới cao hơn, Vu Linh cảnh. Nhưng muốn đột phá, y nhất định phải tìm được huyết ngọc mới được. Trong truyền thuyết, huyết ngọc này luyện ra vì Huyết Ma ngàn năm trước, lúc đó Huyết Ma khuấy động phong vân, bị năm vị chân nhân Đạo Môn liên thủ phong cấm, về sau huyết ngọc biến mất không còn tăm tích, truyền thuyết kể lại rằng nó và những bảo vật khác bị Huyết Ma cướp đoạt giấu ở trong huyết mộ. Chỉ là huyết mộ kia ở đâu, không có ai biết, chỉ có một tấm bản đồ không biết từ đâu xuất hiện nói là bản đồ huyết mộ, nhưng cũng bị chia mấy phần. Triệu Bán Quỷ kia đã lấy được một phần trong đó, tôi đoán y đã đi tìm huyết mộ.

Nói đến đây, Lương Hồng Ngọc trầm mặc một lát rồi nói:

- Nếu như cậu muốn tìm Triệu Bán Quỷ, vậy tôi có thể giúp cậu một chút.

Trần Hạo nói:

- Hồng Ngọc tử, mời nói.

Lương Hồng Ngọc cười:

- Khi Triệu Bán Quỷ mới tới đây, từng tới bái phỏng tôi, bị tôi lưu lại một sợi khí tức trên người y, tôi có thể giao sợi khí tức kia cho cậu, cho dù y chết, cậu cũng có thể tìm tới chỗ ở của y.

Chương 421: Bị Lừa

Lương Hồng Ngọc hài lòng rời đi, mang theo linh hương của Trần Hạo.

Mà trong tay Trần Hạo cũng có một hạt châu nhỏ trong suốt, trong hạt châu nhỏ có một tia hồng khí, không ngừng cuộn cuộn, mơ hồ hướng về một phương.

Lương Hồng Ngọc nói đây là khóa khí châu, có thể định khí truy tung, là một bảo bối.

Trần Hạo cười ha hả nói cảm ơn nhưng trong lòng đang nhỏ máu.

Bảo bối quái gì, chỉ là viên thủy tinh bình thường thôi mà, đến pháp khí cũng không phải, chỉ là trong hạt châu, bố trí một cấm pháp, khóa một chút khí tức ở bên trong lại, có thể nhờ vào đó mà biết được nơi ở của người có khí tức này, khi đi đến khoảng cách nhất định, hạt châu sẽ nổ tung.

Nhưng Trần Hạo cũng đang cần thứ này, chẳng quan tâm có phải bảo bối không.

Thu hạt châu nhỏ lại, Trần Hạo đi vào Linh Huyền Phố.

Bóng đêm dần dần buông xuống, rớt cục, một quỷ hồn vội vã chạy vào trong tiệm Trần Hạo, nhìn thấy Trần Hạo đã vội vàng nói:

- Đại sư, lệ quỷ kia xuất hiện rồi, ở khúc quanh đường.

Trần Hạo nhìn sang, quỷ hồn này chính là Lưu Đông một trong ba nhân viên thi công, buổi chiều trước khi rời đi, mình thả bọn chúng ra, hiện tại cuối cùng cũng mang về tin tức tốt.

- Phát hiện sao? Đi, chúng qua đó nhìn một chút.

Rời khỏi Linh Huyền Phố, lái xe nhanh chóng rời đi.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa nói:

- Các người phát hiện ra lệ quỷ, chỉ có một mình nó sao?

Lưu Đông nói:

- Chúng tôi nhìn thấy lệ quỷ kia, sau đó tôi chạy về thông báo với đại sư.

Xem ra không có nhiều tin tức, Trần Hạo không hỏi gì thêm nữa, chuyên tâm lái xe.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo thấy được con đường quanh co.

Con đường bao quanh thành phố Ung Ninh, hồ nước nhỏ giữa con đường, khúc chiết liên tục, ce cộ bình thường đi qua đều phải cẩn thận, nếu không sẽ bị rơi vào trong nước.

Nhưng không biết từ lúc nào, nơi này bị một băng đảng xe đua chiếm đoạt, thường đến đây để đua xe, trước đó còn xảy ra mấy vụ rơi xuống nước, chết mấy người, vì lý do an toàn cũng có cảnh sát định kỳ tới kiểm tra, nhưng cho dù bị cấm thì mấy người đua xe vẫn không ngừng.

Khi Trần Hạo lái xe đến nơi, chỉ thấy mười mấy chiếc xe bật đèn sáng rực dừng lại ở một khoảng đất trống.

Bên cạnh xe, một đám nam nữ trẻ tuổi đang tụ tập, nhảy múa hoan hô, chuyện trò vui vẻ.

Trần Hạo xoay chuyển ánh mắt, phát hiện có vết tích âm khí, nhưng không nhìn thấy lệ quỷ. Hai quỷ hồn nhân viên thi công khác cũng không thấy.

- Xảy ra chuyện gì? Lệ quỷ kia đâu?

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Lưu Đông có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Trần Hạo, thân ảnh khẽ chuyên, đột nhiên biến mất.

Trần Hạo: ...

Đậu xanh, tình huống này là thế nào?

Đúng lúc này, sắc mặt Trần Hạo khẽ động, nhìn về phía những nam nữ trẻ tuổi kia, lại phát hiện, không biết từ lúc nào bọn họ đã lên xe, tiếng ầm ầm vang lên không dứt, từng chiếc xe chậm rãi bao vây hẳn.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống.

Mẹ nó, đây là muốn lừa ta sao?

Nhìn những chiếc xe kia càng chạy càng nhanh, rõ ràng muốn đâm tới hẳn, Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, giảm mạnh chân ga, lách xe đến bên cạnh.

Những chiếc xe kia vội vàng đuổi theo hẳn.

Trần Hạo lại đột nhiên phanh lại, sau đó quay xe, một chiếc xe sượt qua người hẳn, cùng lúc đó, một đạo lôi quang lóe lên, chiếc xe kia đột nhiên rẽ sang hướng khác, đâm vào một chiếc xe khác.

Sau đó Trần Hạo không ngừng chuyển hướng, chỉ cần có xe tới gần, sẽ có một viên lôi cầu hầu hạ.

Mấy phút sau, những chiếc xe muốn đâm hẳn toàn bộ đều dừng lại.

Trần Hạo dừng xe, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía năm thân ảnh đứng cách đó không xa.

Một phụ nữ, năm đàn ông, ba người đàn ông trong đó chính là quý thi công chết oan cầu mình hỗ trợ đòi công đạo.

Mà khí tức người phụ nữ kia đúng là khí tức nữ quý khâu vá mà buổi chiều hẳn gặp được ở Ô Phong trấn, không ngoài dự

liệu, một tên quý khác sát khí đầy mình, chính là lệ quý kia.

Ha ha, thú vị! Lão tử tới giúp các người, kết quả là các người lừa ta?

Nhếch miệng cười một tiếng, Trần Hạo mở cửa xe đi xuống.

Mèo mun và gà ngốc đi bên cạnh hắn, nhìn về phía năm quý hồn, hoàn toàn không thèm cảnh giác và đề phòng.

Những kẻ này tưởng như rất đáng sợ, nhưng mà so với những kẻ lợi hại trước kia gặp phải, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Sau khi xuống xe, Trần Hạo cũng không dừng lại, trực tiếp đi tới chỗ ba quý hồn kia.

Chờ đến phụ cận, lệ quý bên cạnh nữ quý khâu vá kia cười gằn.

Nó là một thanh niên tóc dài, dáng người thẳng tắp, mặc bộ quần áo màu đen bó sát người, nhìn rất đẹp trai.

- Hắc hắc, muốn tìm tao đòi công đạo? Mà đây là tìm...

Nó còn chưa nói xong, đột nhiên trợn to hai mắt.

Bởi vì Trần Hạo hoàn toàn không dừng bước, ngược lại đột nhiên tăng tốc, tốc độ cực nhanh đi đến trước mặt bọn nó, một bàn tay đánh tới.

Thanh niên tóc dài vội vàng muốn né tránh, nhưng không kịp, khi bàn tay của Trần Hạo đánh lên trên mặt nó, một đạo lôi quang sáng lên.

Ba một tiếng, chỉ thấy thanh niên tóc dài bay lên, nổ tung giữa không trung. Hồn phi phách tán.

Nữ quý khâu vá giận dữ, hét lên một tiếng, trong tay xuất hiện một tượng thần nhỏ.

Tượng thần này mặc trường bào, hai mắt dữ tợn, trong tay nắm lấy một quả cầu, nửa đen nửa trắng, nhìn như là Thái Cực.

Sau khi nữ quỷ giơ lên, trên thân tượng thần toát ra hồng quang tà tính.

Trần Hạo lật tay, Hiên Tể Kiếm xuất hiện trong tay hắn, chém một kiếm tới nữ quỷ.

Thấy kiếm quang xuất hiện, hồng quang trên thân tượng thần đột nhiên khuếch tán, hóa thành một hư ảnh, đỡ kiếm quang.

Thế nhưng hơn bốn mươi năm pháp lực của Trần Hạo toàn lực bỏ xuống, Hiên Tể Kiếm sáng lên, trực tiếp chém hư ảnh kia thành hai mảnh, sau đó tiếp tục chém xuống nữ quỷ khâu vá khiến nó cũng bị chém thành hai nửa.

Phanh một tiếng, tượng thần sụp đổ.

Nhưng trong nữ quỷ khâu vá, đột nhiên một bóng mờ bay ra, muốn đào tẩu.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn đuổi theo, đưa tay bắt lấy hư ảnh.

- Đại sư tha mạng, đại sư tha mạng.

Hư ảnh phát ra tiếng kêu hoảng sợ, nhưng thanh âm này... lại là nam!

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, sau khi hạ xuống, bỏ hư ảnh này trên mặt đất, hư ảnh khẽ chuyển, hóa thành một người đàn ông.

Tên này cũng không dám chạy, ngồi trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Trần Hạo lạnh lùng nhìn xem nó:

- Ông là nữ quý khâu vá?

- Đại, đại sư, tôi không phải nữ quý, tôi là nam, áo quý này là tôi làm, bởi vì tôi thích làm phụ nữ.

Nam tử run run rẩy rẩy trả lời.

Trần Hạo: ...

Mẹ nó, là một tên biến thái thích làm phụ nữ! Lúc sinh ra là mẹ người đã sinh nhầm giới tính à?

Nhưng mà người đã hại bao nhiêu cô gái mới làm được một một con nữ quý này.

Trần Hạo lười nói nhiều, Hiên Tể Kiếm chém xuống tên đàn ông này, pháp cương bộc phát, trực tiếp giết chết nó, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không kịp.

Liên tục chém chết hai quý, Trần Hạo quay người nhìn về phía ba quý hồn thi công đang trợn mắt há mồm.

Ba quý hồn giật nảy mình, trong đó Lưu Đông dẫn Trần Hạo đến là hoàn hồn đầu tiên, vội vàng quỳ xuống, khóc lóc cầu xin:

- Đại sư bỏ qua cho tôi, đều là bọn chúng bức...

Nhưng lời nói chưa nói xong, một đạo pháp cương trực tiếp chém lên thân Lưu Đông, sau đó hồn thể Lưu Đông trong nháy mắt sụp đổ.

Bức đại gia người, mẹ nó ta hảo tâm giúp người, người thế mà dám lừa ta, ha ha, làm mất toi nhiệm vụ của ta.

Chương 422: Mèo Gà Tổ Hợp

Một kiếm tiêu diệt Lưu Đông, Trần Hạo lại nhìn về phía hai quý hồn khác.

Hai quý hồn này không giống kẻ không có cốt khí như Lưu Đông, nhìn Trần Hạo, mặc dù xấu hổ, nhưng không cầu xin tha thứ.

Trần Hạo lạnh lùng nói:

- Tôi muốn giúp các người, các người lại báo đáp tôi như vậy sao?

Vương Minh một trong hai quý áy này nói:

- Đại sư, là chúng tôi có lỗi với cậu.

Trần Hạo nhìn hai quý hồn, không nói lời nào.

Vương Minh thở dài nói:

- Mặc dù tôi và Bạch Hiểu Lâm không muốn tiết lộ tung tích đại sư, nhưng Lưu Đông bị dọa nên cái gì cũng khai ra. Chúng tôi không nhắc nhở đại sư, đã là lấy oán trả ơn, hiện tại đại sư đã giết chết lệ quý, coi như đã đòi công đạo lại cho chúng tôi, tạ ơn đại sư.

Nói xong, Vương Minh hồn thể đột nhiên tán đi, dần dần trở nên trong suốt.

Bạch Hiểu Lâm không nói chuyện, nhưng cũng giống Vương Minh, tự giải hồn thể, vì lỗi lầm mà chuộc lỗi.

Sắc mặt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, kinh ngạc nhìn hai quý hồn chậm rãi biến mất.

Thông báo: Quý Vương Minh, Lưu Đông, Bạch Hiểu Lâm chết oan, oan hồn một năm hai tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng ba năm đạo hạnh.

Bị tiếng thông báo của hệ thống đánh thức, Trần Hạo vội vàng đáp lại.

- Hệ thống à, ta hoàn thành nhiệm vụ, Lưu Đông kia sẽ đi đâu thai sao?

Hệ thống: “Quy tắc nhiệm vụ, không thể sửa đổi.”

Trần Hạo nhíu mày, tiếp tục hỏi:

- Vậy nếu như ta từ bỏ nhiệm vụ, có thể để Vương Minh và Bạch Hiểu Lâm khôi phục như ban đầu?

Hệ thống: “Từ bỏ nhiệm vụ, không có ban thưởng.”

Trần Hạo im lặng.

Ý của nó là, cho dù mình không cần phần thưởng, Vương Minh và Bạch Hiểu Lâm vẫn hồn phi phách tán sao?

- Hệ thống, có biện pháp gì mới có thể khôi phục cho bọn họ không?

Hệ thống: “Hai năm đạo hạnh hạn mức cao nhất, có thể tự hợp hồn phách.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói:

- Ta lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ, khôi phục hồn phách của Vương Minh và Bạch Hiểu Lâm.

Vừa rồi cảm giác bị lừa, cho nên tức giận, nhất thời xúc động mà ra tay.

Mặc dù không giết nhầm đối tượng, nhưng Vương Minh và Bạch Hiểu Lâm tự giải hồn phách, chứng minh trong sạch của mình.

Các người không nợ tôi, tôi cũng không ép các người, từ bỏ nhiệm vụ, chúng ta không ai nợ ai.

Trần Hạo vừa dứt lời, hồn phách của Vương Minh và Bạch Hiểu Lâm vốn đã tán đi, lại tụ hợp lại.

Trần Hạo thấy thế, im lặng quay người rời đi.

Sau khi lên xe, Trần Hạo trực tiếp khởi động xe, nhanh chóng rời đi, để lại hai quý hồn vừa khôi phục hồn phách mờ mịt không hiểu.

Quay lại Ung Ninh, còn chưa tới nơi Linh Huyền Phố, đột nhiên Trần Hạo sửng sốt.

Cách đó không xa trên đường phố, một đám quỷ đang chạy vội, dáng vẻ rất hoảng sợ.

Mà phía sau đám quỷ, một luồng hồng khí quỷ dị đang đuổi theo, hồng khí kia rất nhanh, đuổi kịp một quỷ hồn, bao phủ quanh nó, quỷ hồn kia kêu thảm một tiếng rồi biến mất không thấy gì nữa.

Những quỷ hồn khác bị dọa càng thêm sợ hãi.

Trần Hạo nhíu mày, dừng xe bên đường rồi xuống xe.

Một quỷ hồn nhìn thấy Trần Hạo, vui mừng chạy tới, kêu lên:

- Đại sư cứu mạng a!

Sau đó có rất nhiều quỷ cũng nhìn thấy Trần Hạo, như ong vỡ tổ bay qua.

Nhưng trong thoáng chốc, lại có thêm mấy quỷ hồn bị luồng hồng khí quỷ dị thôn phệ.

Khi những quỷ hồn khác chạy đến bên Trần Hạo, hồng khí quỷ dị kia cũng hiện ra nguyên hình, là một đứa bé, mi thanh

mục tú, chỉ là ánh mắt quá tà khí, động tác đuổi đầu lưỡi đỏ thắm liếm bờ môi, càng khiến người ta không rét mà run.

Nhìn đứa trẻ này, Trần Hạo thấy khí tức trên người nó có cảm giác rất quen thuộc.

Đây là... Dục Linh.

- Hi hi, Đạo Môn tu sĩ, người muốn thu ta sao?

Đứa trẻ nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt hiện lên tia sáng hưng phấn, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

- Đại, đại sư, mau giết nó, nó là ác ma, ác ma ăn quỷ!

Một lão đầu hoảng sợ mở miệng nói.

Trần Hạo liếc qua, phát hiện quỷ này chính là lão quỷ lúc giữa trưa nói mình khi dễ tiểu quỷ kia.

- Sao thế? Đứa trẻ này không phải là linh chiếm thân thể Vương Lượng sao?

Trần Hạo không động thủ, vẻ mặt cười mà không phải cười hỏi.

Lão đầu vội vàng gật đầu, vẻ mặt e ngại.

- Vậy Vương Lượng đâu?"

Trần Hạo xoay chuyển ánh mắt, không nhìn thấy tiểu quỷ kia.

Lão đầu giận dữ nói:

- Đứa trẻ đáng chết kia, chúng tôi tới giúp nó, nó lại chạy nhanh hơn chúng tôi, còn hại chết không ít quỷ chúng tôi.

Trần Hạo buồn cười nói:

- Không phải ông nói nó vẫn là trẻ con à? Làm sao bây giờ lại trách tội nó?

Lão đầu nghẹn lời.

- Này, ta đang nói chuyện với ngươi mà, ngươi không nhìn thấy ta sao?

Lúc này, sắc mặt đứa trẻ kia vô cùng lạnh lẽo, ngữ khí bất thiện mở miệng nói, khí tức quỷ dị trên thân cuồn cuộn, dọa đến đám quỷ xung quanh Trần Hạo vội vàng lui lại, có mấy quỷ hồn nhất gan lạng lẽ đào tẩu.

Trần Hạo sầm mặt lại, nhìn chăm chăm nó:

- Không nhìn ngươi thì sao? Chỉ là Dục Linh mà thôi, có gì đặc biệt đâu? Hừ dọa ai đấy.

Hài tử: ...

- Ngươi muốn nói chuyện với ta đúng không, được, đến đây, trước tiên nói cho ta nghe ngươi là Dục Linh gì? Có biết là tùy tiện hại người sẽ tự tìm đường chết không?

Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Ánh mắt đứa trẻ kia khẽ động:

- Nhìn không ra, tiểu tu sĩ còn rất có kiến thức, biết ta tồn tại, nhưng mà ngươi phải chết.

Vừa nói xong, đứa trẻ kia đột nhiên biến thành một luồng hồng khí, nhào về phía Trần Hạo.

Trần Hạo còn chưa động, mèo mun đã meo ô một tiếng, thân thể điên cuồng lớn lên, sau đó nhào qua, móng vuốt trảo về phía hồng khí, một trảo đã lấy xuống một bộ phận.

Hồng khí lập tức nổi giận, điên cuồng bao vây mèo mun.

Mèo mun không sợ hãi mà còn mừng rỡ, sau khi hồng khí bao vây nó, nó đột nhiên há mồm, một cỗ hấp lực cường đại xuất hiện.

Trong chốc lát, hồng khí không ngừng bị hút vào trong miệng của nó.

Hồng khí kia quá sợ hãi, vội vàng muốn chạy, nhưng mèo mun lại nhanh hơn, hồng khí vừa động, trên người nó đã bộc phát ra từng đạo phi đao, bay mấy vòng quanh hồng khí khiến hồng khí bị chặt đứt, miệng nó vẫn không ngừng hút hồng khí, trong khoảnh khắc, hồng khí mãnh liệt đã bị mèo mun thôn phệ hơn một nửa, chỉ còn lại một phần nhỏ nhanh chóng chạy đi, một chút do dự cũng không dám, trực tiếp phá không bắn đi.

Thế nhưng nó còn chưa kịp bay xa, một cái bóng đã bay lên.

“Ada...”

Cái bóng này chính là gà ngốc, sau khi gà ngốc bay lên, hai cánh khẽ vỗ, hồng khí kia bị đánh vè, sau đó bị mèo mun đang đuổi theo mở miệng oa ô cắn một cái, hàm răng nhai ken két từ từ nhấm nuốt.

Một đám quý hồn nhìn mà trợn mắt há mồm.

Ngọa tào, ác ma ăn quý lại bị mèo ăn. Đây là mèo gì!?

Ngay cả Trần Hạo cũng có chút kinh ngạc.

Tiểu Hắc nhà mình càng ngày càng lợi hại. Dục Linh kia cũng có thể tùy ý ăn.

Hơn nữa Tiểu Hoàng phối hợp với Tiểu Hắc, càng ngày càng ăn ý, quả thực chính là hoàng kim cộng tác a.

- Đại, đại sư, ác ma kia đã biến mất chưa?

Lão quý run rẩy hỏi.

Trần Hạo nói:

- Ông còn muốn thấy nó? Nếu không tôi thả ra cho ông xem?

Lão quý vội vàng lắc đầu.

Trần Hạo bĩu môi, vẫy tay với mèo mun và gà ngốc một cái, sau đó quay người muốn đi.

Lão quỷ kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Đại sư, cảm ơn cậu đã cứu chúng tôi.

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói:

- Không cần cảm ơn, không phải tôi cứu mấy người, mà là do mèo nhà tôi muốn ăn ăn khuya.

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xe lên xe, sau đó rời đi.

Đề lại một đám quỷ còn chưa tỉnh hồn, giận dữ mắng tên tiểu quỷ kia.

Chương 423: Tô Phát Hiện Bảo Bối

Trăng sáng trên cao, gió núi mát mẻ.

Một luồng âm khí từ đằng xa bay tới, dừng lại cách bên ngoài Tam Thủy Quan không xa, hiện ra một tráng hán mặc áo dài.

Tráng hán đánh giá bốn phía một vòng, nhìn về phía Tam Thủy Quan lẩm bẩm nói:

- Hửn là ở nơi này.

Nói xong, tráng hán bay lên, vượt qua tường bao quanh Đạo quan, nhảy vào bên trong.

Thế nhưng không đợi nó nhìn rõ tình huống bên trong, đột nhiên một tia sáng lam sắc đã bay tới bao vây nó.

- Hừ, tiểu quỷ phương nào, dám xông vào Tam Thủy Quan!

Một âm thanh trẻ con vang lên, mặc dù cố gắng biểu hiện vẻ uy nghiêm, nhưng kiêu gì cũng không che giấu được cảm giác đáng yêu của trẻ con.

Tráng hán lại vô cùng hoảng sợ, tia sáng màu xanh lam kia, mơ hồ cho nó một loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt, chỉ sợ không có trả lời thành thật, hậu quả sẽ khó lường.

Vội vàng chấp tay hành lễ, tráng hán nói:

- Tiền bối, tiểu sinh Kim Mộng Quan, được Trần đại sư chỉ điểm, đến Tam Thủy Quan cầu học, đây là thư Trần đại sư giao cho.

Nói xong, tráng hán lấy ra một đồng giấy.

- Trần đại sư? Trần Hạo ca ca sao?

Âm thanh trẻ con tự lằm bằm một hồi.

Sau đó, tập giấy trong tay Kim Mộng Quan bay lên, đã rơi xuống một thân cây.

Kim Mộng Quan yên lặng chờ đợi, đồng thời trong lòng cũng có chút mong đợi.

Trần đại sư giới thiệu địa phương này có vẻ như không tầm thường, tùy tiện gặp được một người cũng lợi hại như vậy, xem ra tâm nguyện của mình có hi vọng hoàn thành.

Không bao lâu, lam sắc quang mang vậy khốn nó tán đi, sau đó Kim Mộng Quan nhìn thấy một bóng dáng đang bước về phía y.

Trong tay người này, cầm phong thư mà y mang đến.

- Anh gặp được Trần đại sư, gọi là Trần Hạo sao?

Người kia hỏi hần.

Kim Mộng Quan vội vàng gật đầu.

Người tới nói:

- Vậy thì tốt, thư của anh tôi đã xem, lam đạo hữu, làm phiền cô dẫn y đến trường học, giao cho Trần lão gia tử.

- Ồ.

Tiếng trẻ con trả lời, sau đó một con lam hồ điệp bay đến trước mặt Kim Mộng Quan:

- Đi theo tôi đi.

Kim Mộng Quan thấy thế, trên mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng hành lễ với người vừa bước tới, sau đó rời đi cùng lam hồ điệp.

Cầm phong thư, nhìn bóng lưng Kim Mộng Quan, Long đại sư có chút im lặng.

Trần đạo hữu muốn làm cái quỷ gì, bản thân ra ngoài rong chơi, không có chuyện còn gây chuyện cho Đạo quan.

Đến học tập?

Để một quỷ hồn đến đây học là có ý gì? Coi Tam Thủy Quan thành địa phương nào rồi?

Nghĩ không ra, Long đại sư lắc đầu rời đi.

Mình nhìn không thấu Trần đạo hữu nhiều chỗ, chuyện này có vẻ như cũng không có gì hiếm lạ.

Kim Mộng Quan đi theo lam hồ điệp, một đường rời đi Đạo quan, đi vào phía sau núi.

Đến nơi này, hai mắt Kim Mộng Quan sáng lên, nó cảm giác được âm khí nồng nặc hội tụ.

Quả nhiên, không bao lâu nó đã thấy trường học quỷ trong sơn cốc, cũng nghe được tiếng đọc sách khẽ vọng ra.

Linh Huyền Phổ mặc dù có thể che chở cho nó, nhưng ở Linh Huyền Phổ không có người cùng đọc sách, đột nhiên nhìn thấy cảnh đi học như thế này, nghĩ đến sau này mình cũng có thể gia nhập trong này, Kim Mộng Quan tự nhiên có cảm giác chờ mong.

Trước khi tiến vào trường học trong sơn cốc, Trần lão gia liền xuất hiện, nhìn về phía lam hồ điệp nói:

- Tiểu Lam, có chuyện gì không?

Lam hồ điệp nói:

- Hiệu trưởng gia gia, quỷ này là đại sư ca ca giới thiệu đến, nói về sau muốn ở trường học đọc sách.

Đọc sách?

Trần lão gia nhìn về phía Kim Mộng Quan, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Dáng người khôi ngô, cao to cường tráng, nhìn tuổi cũng không nhỏ a! Còn muốn đọc sách?

- Cậu đã chết, còn muốn đọc sách làm gì?

Trần lão gia hỏi.

Kim Mộng Quan vội vàng nói:

- Đây là tâm nguyện của tôi.

Trần lão gia giật mình.

Trần Hạo trợ quỷ hoàn thành tâm nguyện, có thể đạt được công đức, chuyện này nó rất rõ ràng, hiện tại xem ra, hoàn thành tâm nguyện của quỷ này đạt được không ít công đức, để Kỳ Lân tôn nhà mình đưa đến Đạo quan học tập.

- Được, hoan nghênh đồng học tiến vào Trần gia tộc học tập, sau này đều là người một nhà, ha ha.

Trần lão gia lập tức nở nụ cười, rất nhiệt tình.

Kim Mộng Quan vội vàng cảm ơn.

Sau đó lam hồ điệp rời đi, Trần lão gia mang Kim Mộng Quan đi vào trường học, vừa đi vừa giới thiệu trường học.

Chờ đến trước cửa một phòng học, Trần lão gia hô:

- Hùng lão sư, ra đây một chút.

Trong phòng học, một cô gái đang nghiêm túc đọc sách nghe thấy thế bèn để quyển sách xuống, nhìn về phía cửa phòng học.

Cô bé này chính là Hùng lão sư, hiện tại cô sớm đã không phải bộ dáng em gái bé nhỏ lúc trước, được linh hương tâm bổ, cô đã nắm giữ một chút năng lực quý hồn, thay đổi khuôn

mặt bình thường, tết tóc đuôi ngựa, mặc âu phục nhân sĩ, khuôn mặt thanh tú có vẻ rất uy nghiêm.

Đi sau khi ra ngoài, Hùng lão sư mỉm cười hỏi:

- Trần giáo trưởng, có chuyện gì không?

Trần lão gia cười nói:

- Tôi giới thiệu cho cô một chút, vị này gọi... à, cậu tên gì?

- Kim Mộng Quan.

- Ừm, Kim Mộng Quan đồng học, cậu ta là Tiểu Hạo giới thiệu đến đây cầu học, sau này sẽ là một thành viên của Trần gia, phiên Hùng lão sư dạy bảo nhiều hơn.

Trần lão gia giải thích nói.

Hùng lão sư sững sờ, dò xét Kim Mộng Quan một chút, nhíu mày hỏi:

- Anh từng đi học chưa?

Kim Mộng Quan cười khan nói:

- Đọc qua một chút sách.

- Sách gì?

- Tam Tụng Kinh.

- ...

- ...

- Hết rồi?

Hùng lão sư trừng to mắt.

Kim Mộng Quan bị nhìn chăm chăm thấy rất xấu hổ, lúng túng nói:

- Tôi không được trường dạy học vỡ lòng, sau khi lớn lên mới bắt đầu đọc sách, thế nhưng đã đọc hơn một trăm năm,

một bản Tam Tự Kinh đến bây giờ vẫn không học được, cũng không biết vì sao, Trần đại sư nói, nơi này có thể giúp tôi học tập, tôi mới đến.

Hùng lão sư gật gật đầu, cũng không thất vọng.

Quý hơn một trăm năm trước, có thể đọc sách cũng không nhiều, tên này có thể học được Tam Tự Kinh đã là không tệ.

- Tình huống của anh tôi đã rõ, đợi chút nữa tôi sẽ cho anh làm mấy bài kiểm tra nhỏ, nhìn xem anh có vấn đề gì, học tập mà, chủ yếu là phải tìm biện pháp chuẩn, đúng bệnh hốt thuốc.

Hùng lão sư gật đầu nói.

Kim Mộng Quan đại hi, vôi vàng hành lễ nói:

- Đa tạ lão sư.

...

H thị, trong một biệt thự, có không ít người, nhưng toàn bộ đều ngã xuống trên mặt đất, từng người đều kêu rên rất thống khổ, đứng không dậy nổi.

Trên ghé sa lon giữa phòng khách, A Mịch La bắt chéo chân, trong tay cầm một tấm bản đồ tàn tạ, hiếu kì thưởng thức.

Bên cạnh A Mịch La, một người đàn ông trung niên mặt mũi bầm dập, trong tay bưng một ly trà, ánh mắt tràn đầy e ngại cúi người hầu hạ, cũng không dám nói gì.

- Đây chính là bảo bối mà ông nói? Ông đùa giỡn tôi?

A Mịch La nhìn không ra thứ gì, bĩu môi một cái, bất mãn nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên khẽ run rẩy, ly trà nóng trong tay chút nữa đã rơi vỡ. Vôi vàng mở miệng giải thích:

- Tiểu tử tử, tôi thật sự không giỡn, đây chính là bảo bối a, là truyền thừa của tổ tiên tôi, nghe nói là một tấm bản đồ động phủ của một đại năng trong giới tu hành. Cô không cần tiền, cũng không cần vàng bạc châu báu, đây là thứ duy nhất tôi có thể cầm được ra, tiểu tử tử, tôi sai rồi, tôi không nên đánh chủ ý tới cô, van cầu cô thả tôi đi.

A Mịch La nhíu mày nhìn về phía người đàn ông trung niên, thấy trên trán y chảy đầy mồ hôi, lúc này mới lên tiếng nói:

- Đến, giúp tôi gọi điện thoại.

Trung niên nam tử thở dài một hơi, vội vàng lấy điện thoại ra.

Chờ A Mịch La đọc số, y nhanh chóng bấm gọi.

A Mịch La đoạt lấy điện thoại, sau khi điện thoại kết nối, cô liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào:

- Trần Hạo đạo hữu, tôi phát hiện ra một bảo bối.

Chương 424: Đá Bể

- A Mịch La! Đâu phộng, mẹ nó chứ cô chết ở xó nào rồi? Ai bảo cô rời khỏi Tam Thủy Quan hả?

Điện thoại kết nối, nghe được âm thanh quen thuộc kia, mặt Trần Hạo đen lại, trực tiếp mắng tới.

Điện thoại đầu bên này, nụ cười của A Mịch La cứng đờ, tức giận:

- Tôi làm sao lại không thể rời đi? Cậu là cha tôi hả! Dựa vào cái gì mà đòi quản tôi.

- A, còn nói tôi dựa vào cái gì mà quản cô, tôi mặc kệ cô, cô còn chưa trưởng thành mà, ít nói nhảm thôi, tôi cho cô cái địa chỉ, lập tức tới đây.

Trần Hạo nói thẳng.

A Mịch La khẽ nói:

- Tôi không đi, chơi bên ngoài vui bao nhiêu.

Trần Hạo cắn răng:

- Chơi vui? Cô đừng nói với tôi rằng cô đi chém người đấy?

A Mịch La liếc qua người bị thương nằm đầy đất trong phòng khách biệt thự, nói:

- Không chém.

Trần Hạo thở dài một hơi.

- Nhưng đá bể đồ vật bản thiu kia của nhân tộc các người chắc là không có chuyện gì chứ?

Trần Hạo: ...

- A Mịch La, tôi không muốn nhiều lời nữa, nếu như cô còn muốn ở lại nhân gian, liền lập tức, lập tức, quay lại đây cho tôi. Nếu không thì không cần cô gây chuyện, lão tử hiện tại liền thông báo cho Đạo Môn và Ban Ngành Liên Quan, có một Minh giới Tu La trà trộn đến nhân gian, mà trạng thái hiện tại đang hư nhược.

A Mịch La giận dữ:

- Cậu dám!

Trần Hạo hừ lạnh:

- Cô làm loạn như thế này, sớm muộn cũng xảy ra chuyện, còn không bằng bây giờ liền khai cô ra, miễn cho Nhân tộc bị cô gây họa.

A Mịch La tức giận:

- Cái gì gọi là tôi gây họa, còn không phải nhân tộc các người rác rưởi, muốn tu luyện cái gì hợp hoan pháp, bắt tôi về, bọn họ không chọc tôi, thì tôi sao có thể đá bể trứng của bọn họ? Đây là đáng đời.

Trần Hạo im lặng.

Con người của A Mịch La đảo một vòng, tiếp tục nói:

- Nhưng nếu muốn tôi đi tìm cậu cũng được, cậu phải giúp tôi.

Trần Hạo nói:

- Làm sao? Cô lại muốn gây rối gì nữa?

A Mịch La cười hắc hắc nói:

- Tôi tìm được một cái bảo bối.

Trần Hạo nói:

- Bảo bối không phải bị cô đá bể rồi sao.

A Mịch La: ...

- Khụ khụ, cô nói bảo bối? Bảo bối gì?

Trần Hạo nói xong mới phản ứng được, vội vàng đổi giọng.

A Mịch La nói:

- Tôi tìm tới một tấm bản đồ, nói là một động phủ của một đại năng nhân tộc của giới tu hành, bên trong khằng định có đồ vật tốt, cậu theo giúp tôi tìm đi.

Trần Hạo sững sờ, bản đồ? Còn đại năng nhân tộc trong giới tu hành, mẹ nó chứ, làm sao cảm giác có điềm là lạ.

- A Mịch La, bản đồ này của cô là không trọn vẹn sao?

Trần Hạo hỏi.

A Mịch La kinh ngạc nói:

- Làm sao cậu biết?

Trần Hạo tiếp tục hỏi:

- Phía trên có phải là có chữ viết rất kỳ quái?

A Mịch La nói:

- Là có chữ viết, nhưng tôi nhận biết được loại chữ viết này, đây là chữ viết của Minh giới Huyết Yêu tộc, cũng bởi vì cái này, cho nên tôi mới bảo cậu a, bên trong nói không chừng có đồ vật mà tôi cần.

Sắc mặt của Trần Hạo hơi động, mở miệng nói:

- Được, tôi đồng ý với cô, cô bây giờ đến đây đi.

A Mịch La vui mừng, vội vàng nói:

- Được, lập tức xuất phát.

Chờ Trần Hạo nói địa chỉ xong, A Mịch La nhìn về phía nam tử trung niên, nhếch miệng cười một tiếng:

- Giúp một chút được không.

Nam tử trung niên tự động kẹp lấy chân, vội vàng nói:

- Không dám từ chối.

...

Linh Huyền Phố, tiệm sách.

Trần Hạo cúp điện thoại, vung tay lên, từ bên trong Tủ Lý Càn Khôn lấy ra một đồ vật, quan sát tỉ mỉ.

Đây là một tờ bản đồ tàn tạ, phía trên có tuyến đường cùng chữ viết cổ quái, Trần Hạo xem hoàn toàn không hiểu.

Chẳng lẽ một tờ mà A Mịch La đạt được kia cùng với tờ này là cùng một chỗ? Đây cũng quá trùng hợp đi?

Vẫn là chờ cô đến rồi xác nhận một chút.

Đang suy nghĩ, bên ngoài tiệm sách vang lên tiếng cầu khẩn:

- Đại sư, van cầu ngài, giúp tôi một chút đi, tôi thật sự đáng thương, tôi không cam tâm.

Thanh âm ai như chim quyên, làm người sinh ra không đành lòng.

Nhưng Trần Hạo lại nhú mày, có chút phiền chán.

Cầu khẩn chính là một quý hồn, hơn nữa còn là một nữ quý. Sau khi Trần Hạo trở về, đến cầu hán hỗ trợ.

Lúc đầu nhìn nó tỏ vẻ đáng thương, liền hỏi một chút, kết quả khiến cho Trần Hạo im lặng.

Nữ quý hơn ba mươi tuổi, là một giáo viên mầm non, nguyên nhân cái chết là lúc dạy trẻ, bởi vì đứa bé không nghe lời, khóc đáng ghét, còn kéo theo những đứa bé khác cùng một chỗ khóc, cô ta liền lấy chặn mền bụng kín đứa bé kia, ngăn

cản nó thút thít. Kết quả là, ra tay quá ác, đem đứa bé bít tới ngạt thở, đưa đi bệnh viện cũng đã chậm.

Loại chuyện như thế này này, người nhà đứa bé đương nhiên không có khả năng bỏ qua, tới tìm kiếm công bằng, trong lúc tranh chấp, bị người nhà đứa trẻ đẩy, đụng vào bức tường, mà bên trên bức tường kia vừa vắn có một miếng thép bén nhọn nhô ra, cắt đứt động mạch cổ của cô, sau đó cô liền chết.

Chuyện sau này như thế nào, Trần Hạo cũng không hỏi, mà nữ quý này lại cảm thấy mình rất oan uổng, cô là thuộc về ngoài ý muốn tổn thương, không phải cố ý, nhưng mà người nhà đứa bé kia lại là cố ý giết người, cô ta không cam tâm, muốn báo thù.

Loại chuyện như thế này Trần Hạo làm sao có thể đồng ý, người không dỗ trẻ con được, còn làm giáo viên mầm non làm gì, làm giáo viên mầm non còn dùng chần mền bít trẻ con, đây chính là phương thức giáo dục của cô à? Cô cho rằng trẻ con đều giống như người lớn sao, có thể chịu nổi cô đối xử như thế? Cho dù cô không phải cố ý, đó cũng là tàn nhẫn. Cha mẹ của đứa bé giết chết cô cũng là chuyện bình thường, chớ nói đây là ngoài ý muốn, đó là chuyện ngoài ý muốn của người ta, muốn trách thì cô đi trách miếng thép lộ ra kia kia.

Đối với loại chuyện một mạng đổi một mạng này, Trần Hạo cảm thấy là đương nhiên, còn lại, nếu cô muốn thế nào cũng được, nhưng đừng tìm tôi.

Thế nhưng nữ quý này vẫn còn dây dưa đến, không đồng ý còn không được, đứng ở ngoài tiệm thút thít, làm như là mình mắc nợ nó cái gì vậy.

Nghe được tiếng cầu khẩn đáng ghét kia, Trần Hạo suy nghĩ một lát, gọi mèo mun và gà ngốc một tiếng, sau đó đi ra tiệm sách.

Vừa ra, nữ quý liền tỏ vẻ đáng thương nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn cũng không nhìn nó, xoay người rời đi.

Nữ quý không từ bỏ, theo ở phía sau.

Mắt thấy Trần Hạo muốn đi ra Linh Huyền Phố, nữ quý vội vàng ngăn Trần Hạo lại:

- Đại sư, cậu không thể làm thế, tôi là oan uổng, cậu giúp...

Ba!

Trả lời nó chính là Trần Hạo không lưu tình chút nào tát một cái, trực tiếp đánh bay nữ quý ra mấy mét, hồn phách đều có chút tan rã.

Sau đó, Trần Hạo đi ra Linh Huyền Phố, lái xe rời đi.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo đi tới trường trung học Ung Ninh số năm.

Đi vào sân trường, Trần Hạo đánh giá xung quanh, sau đó lên trên tầng hai của một khu giảng đường, đẩy ra cửa một gian phòng, Trần Hạo nói với nơi hẻo lánh trong gian phòng:

- Tần Mục, ra đây.

Tại bên trong một góc âm u của gian phòng, một đoàn âm khí lan ra, huyền hóa thành hình người, chính là Tần Mục.

Giống như vừa tỉnh ngủ, Tần Mục duỗi cái lưng mệt mỏi, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, nhếch miệng cười nói:

- Là lão bản, sao anh lại tới đây?

Trần Hạo nói:

- Người bạn của tôi có thể giúp cậu xuyên việt sắp tới đây, tôi cũng dự định tạm thời rời khỏi Ung Ninh, đi làm chút chuyện, hỏi một chút cậu có muốn theo tôi đi hay không, đến

lúc đó tôi hỏi bạn tôi một chút xem, nhìn xem có thể giúp cậu đi Minh giới hay không.

Mắt Tần Mục sáng lên, kích động nói:

- Nhanh như vậy, quá tốt rồi, tôi đi với anh.

Trần Hạo gật gật đầu, phát tay liền thu Tần Mục vào, sau đó quay người rời đi.

Chờ đến khoảng hơn ba giờ chiều, điện thoại của Trần Hạo vang lên, người gọi là A Mịch La.

Xem xét bản đồ một chút, Trần Hạo lái xe đi tới, ở đầu một con đường thấy được A Mịch La, cũng nhìn thấy bên người cô có một nam tử trung niên giống như là bảo tiêu, mặt không hề có cảm xúc gì, hai mắt vô thần.

Chương 425: Xuyên Việt Chỉ Có Thể Làm Tu La

- Đây là?

Trần Hạo nhìn thấy nam tử trung niên kia, lông mày hơi động.

Trên người của nam tử này có khí tức pháp lực yếu ớt, lại là một tu sĩ Nhập Đạo.

A Mịch La bình tĩnh trả lời:

- Tù binh của tôi.

Tù binh?

Trần Hạo nhíu mày:

- Cô đây không phải là muốn đối nghịch cùng giới tu hành chứ?

A Mịch La khẽ nói:

- Tôi nói rồi, không trêu chọc tôi, liền không sao, trêu chọc tôi, đừng hòng sống dễ chịu. Tên nhân tộc rác rưởi này, còn muốn coi tôi là lô đỉnh, cũng không nhìn một chút y là loại mặt hàng gì, đã rơi vào trong tay tôi, khẳng định phải trả giá thật lớn.

Trần Hạo không phản bác được.

Thế mà chủ động đi trêu chọc Tu La? Đó thật là tự tìm đường chết.

Mà lại còn bắt cô gái làm lô đỉnh? Tà môn ma đạo a! Bị chơi chết cũng xứng đáng.

Trần Hạo mặc kệ nam tử, nhìn về phía A Mịch La nói:

- Đưa tấm bản đồ mà cô nói kia cho tôi xem một chút.

A Mịch La không do dự, đưa tấm bản đồ kia ra cho Trần Hạo.

Nhìn thấy tấm bản đồ này, Trần Hạo liền xác nhận, hoàn toàn chính xác tương tự như tấm của mình, mặc kệ là giấy dầu, hay là tuyến đường và chữ viết phía trên, hoàn toàn tương tự, chỉ là một tấm này nhìn có chút mới, giống như được bảo dưỡng rất tốt.

Trần Hạo xuất ra tấm của mình, cùng A Mịch La đối chiếu một chút, phát hiện không khớp, xem ra tấm bản đồ này bị chia ra không ít phần.

- A, cậu cũng có?

A Mịch La ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo không trả lời mà hỏi lại:

- Chữ viết phía trên này có ý nghĩa gì?

A Mịch La nói:

- Tựa như là một loại chú ngữ của Huyết Yêu tộc, nhưng chữ viết của Huyết Yêu tộc rất cổ quái, cần hoàn chỉnh mới có thể thấy rõ, chữ viết ở chỗ này quá ít, cần phải suy nghĩ.

Trần Hạo nói:

- Vậy cái bản đồ này có tác dụng gì đâu, vẫn là không trọn vẹn, tìm không thấy nơi chính xác.

A Mịch La cười nói:

- Tôi biết, tại Bắc Cương.

Trần Hạo sững sờ:

- Làm sao cô biết?

A Mịch La hát cảm về phía nam tử trung niên kia:

- Y nói, tấm bản đồ này là do tổ tiên y đạt được hơn hai trăm năm trước, nghe nói đã tìm mấy đời, đi khắp Đại Hạ, ở đời gia gia của y, ngoài ý muốn phát hiện một nơi phù hợp với bản đồ, ngay ở Bắc Cương, nhưng gia gia y lúc ấy mang theo bản đồ phục chế đi qua, cũng không trở về nữa.

Trần Hạo giật mình, chợt cười nói:

- Vừa vặn chỗ tôi muốn đi cũng là phương bắc, vậy liền cùng đi thôi.

Con mắt của A Mịch La lập tức liền sáng lên, kích động nói:

- Động phủ này khẳng định có quan hệ cùng U Minh chúng tôi, nếu như có thể tìm tới U Minh linh vật, vậy tôi trưởng thành liền có hi vọng.

Lên xe, Trần Hạo khởi động, nhanh chóng lái đi.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa hướng tới A Mịch La đang ngồi trên ghế phụ hỏi:

- Tôi còn có chuyện muốn hỏi cô, cô biết đi U Minh như thế nào không?

A Mịch La sửng sờ, cười nói:

- Cậu đây là quan tâm tôi sao? Yên tâm đi, chỉ cần tôi khôi phục thực lực, tìm tới thần tử, nếu muốn trở về sẽ rất đơn giản.

Trần Hạo nói:

- Tôi quan tâm cô có trở về hay không làm gì, tôi hỏi chính là nhân tộc chúng tôi, hoặc là nói quỷ hồn, làm sao đi U Minh?

A Mịch La khẽ nói:

- Chết rồi đầu thai a, Lục Đạo Luân Hồi tiếp dẫn, chẳng phải là có thể đi sao?

Trần Hạo im lặng.

Câu trả lời này thật sự là không có kẽ hở.

- Nhưng bị Lục Đạo Luân Hồi tiếp dẫn, đi chính là Minh giới, kia là nơi bị Lục Đạo Luân Hồi bao phủ, không giống với U Minh, cũng không có cách nào tùy tiện rời đi.

A Mịch La lại nói một câu.

Trần Hạo nói:

- Vậy có biện pháp tránh đi Lục Đạo Luân Hồi, trực tiếp tiến vào U Minh hay không?

A Mịch La nhìn về phía Trần Hạo:

- Cậu muốn đi U Minh sao? Ah, cũng đúng, nhân gian này quá thảm rồi, lấy thiên phú của cậu, muốn tu hành đến cảnh giới Tiên Thiên, sợ là rất khó, nếu như đi U Minh, có lẽ sẽ có một đường hi vọng.

Trần Hạo nói:

- Không phải tôi, là một quý hồn, tôi muốn đưa nó đi U Minh.

A Mịch La kinh ngạc nói:

- Ai thế, lợi hại như vậy, thế mà có thể để cậu hỗ trợ như thế?

Trần Hạo nói:

- Cô đừng quan tâm là ai, chỉ hỏi cô có thể hay không?

A Mịch La yên lặng xuống, một lát sau chân thành nói:

- Cũng không phải không được, nhưng cần tôi hỗ trợ, cần Tu La huyết của tôi dẫn đường, nhưng nếu là như vậy, nó cũng chỉ có thể chuyển sinh Tu La, trở thành một thành viên của tộc tôi. Đây cũng không phải là nói đùa, sau khi trở thành Tu La, coi như cùng chủng tộc khác cách biệt, nếu như không tu luyện tới cảnh giới nhất định, sau khi chết chính là kết cục hồn

phi phách tán, nếu như có thể tu luyện ra Tu La hồn, như vậy sau khi chết còn có thể mượn nhờ huyết hải trùng sinh, đây cũng là một đại phúc lợi của tộc tôi, đạo hữu nếu như cảm thấy tu hành vô vọng, tôi cũng có thể giúp cậu.

Trần Hạo tức giận:

- Nghe nói nam Tu La rất xấu, cô cảm thấy tôi có thể đồng ý không?”

A Mịch La không hề để ý nói tiếp:

- Xấu có quan hệ gì, thực lực mạnh là được rồi, chẳng lẽ đáng dấp đẹp mắt, gặp được đối thủ liền không giết cậu sao?

Trần Hạo liếc qua A Mịch La:

- Vậy để cô biến dạng cô có vừa lòng hay không?

A Mịch La quả quyết nói:

- Đương nhiên không muốn, tôi là La Sát, là nữ tính Tu La, dựa vào cái gì biến dạng.

Trần Hạo cười ha ha, sau đó lái xe đến một chỗ có bóng cây, thả Tần Mục ra.

- Bạn Tần Mục, vị này chính là người bạn mà tôi nói có thể giúp cậu, nhưng chuyện xuyên việt có chút hạn chế, không biết cậu có đồng ý hay không?

Trần Hạo nghiêm túc nói.

Tần Mục đã sớm mong đợi, nghe vậy ngạo nghễ nói:

- Cái gì hạn chế cũng không đáng kể, tôi là nhân vật chính trời sinh, hạn chế gì đó với tôi mà nói, đều không có tác dụng.

Trần Hạo: ...

A Mịch La cũng ngạc nhiên nhìn về phía Tần Mục, dò xét một chút rồi hỏi:

- Ai nói cho cậu rằng cậu là nhân vật chính trời sinh?

Tần Mục nhìn về phía A Mịch La, ánh mắt sáng lên, tán dương:

- Tiểu muội muội thật xinh đẹp, có hứng thú cùng ca lãn lộn hay không, chờ sau khi tôi xuyên việt, tương lai sẽ có thể thành thần, đến lúc đó vị trí hậu cung nhất định có một chỗ của cô.

A Mịch La nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt rất rõ ràng.

Đây chính là quý hồn mà người muốn giúp? Bệnh tâm thần a!

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Tần Mục, vẫn là nói chuyện xuyên việt một chút đi, đây cũng không phải là nói đùa, cậu muốn đi U Minh rất nguy hiểm, người bạn này của tôi có thể giúp cậu đi, nhưng sau khi đi qua đó, cậu chỉ có thể chuyển sinh Tu La, chuyện này cậu có thể tiếp nhận không?

- Tu La? Chính là chủng loại rất xấu trong truyền thuyết kia sao?

Tần Mục lập tức cau mày. Hiển nhiên đối với dáng dấp xấu cũng có một chút kháng cự.

Trần Hạo gật đầu:

- Chính là loại kia, cậu có muốn đi hay không, tôi có thể làm được cũng chỉ có chút điểm ấy, cậu không đồng ý, vậy tôi liền không còn cách nào, cậu lại đi tìm một người hữu duyên khác đi.

Tần Mục trầm ngâm một lát, cắn răng nói:

- Không sao, xấu thì sợ cái gì, chỉ cần thực lực mạnh, muội tử xinh đẹp nào mà tìm không thấy, lại nói, chờ tôi thành tựu

chí cường thần, Tu La cái gì, chỉ là cái quá độ, đòi một cái thân thể đẹp đẽ cũng là chuyện bình thường.

A Mịch La đột nhiên cười:

- Chỉ bằng thực lực của câu nói này, cậu liền mạnh hơn gia hỏa trước mắt này nhiều, cậu thật không hối hận đi U Minh?

Ánh mắt của Tần Mục kiên định gật đầu.

A Mịch La không nói thêm gì, dùng móng tay trên ngón tay vạch một cái, một giọt máu tươi hiện ra, sau đó cô nói lầm bầm, máu tươi liền bắt đầu sôi trào lên, sau đó tay cô bắn ra, máu tươi liền bay về phía Tần Mục, rơi vào mi tâm của y, huyết quang lóe lên, hóa thành một cái vòng xoáy hút Tần Mục vào.

Chương 426: Ngủ ngoài trời

Ding: Quý chết chìm Tàn Mục, một năm lẻ ba tháng âm hồn, hoàn thành tử nguyện, cấp cho lĩnh ngộ Thiên Cương Bộ ban thưởng.

Cảm thụ được một đoàn linh quang tràn vào trong đầu, Trần Hạo không gấp đi tiếp thu, mà kinh ngạc nhìn về phía A Mịch La nói: “Như thế là xong?”

A Mịch La cười nói: “Ngươi cho rằng phiền phức cỡ nào, tôi thế nhưng là Tu La Hoàng tộc, huyết thống cao quý, dùng máu của tôi tiếp dẫn một cái âm hồn nho nhỏ đưa đi huyết hải, chỉ là chuyện rất đơn giản mà thôi.”

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Đây chính là chuyên sinh Tu La a, đơn giản như vậy liền có thể thành? Vậy Tu La tộc các người chẳng phải là bùng nổ dân số!”

A Mịch La cười nhạo: “Đơn giản? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là đưa nó tiến vào trong huyết hải mà thôi, muốn thai nghén mà ra, vậy phải xem nó có thực lực hay không, tiểu âm hồn này không phải nói mình là nhân vật chính trời sinh sao, nếu như nó có thể từ trong huyết hải thai nghén ra, đó mới là Tu La, mà muốn trở thành cường đại Tu La, cũng phải nhìn nó tại trong huyết hải thu hoạch được dạng Huyết Linh thụ gì. Nếu như chỉ là loại phổ thông, vậy nó chỉ có thể trung thực làm một Tu La phổ thông, vì Tu La tộc đứng gác canh gác đi.”

Trần Hạo khước miệng giật một cái, suy nghĩ Tàn Mục thật vất vả từ trong huyết hải thai nghén ra, kết quả chỉ có thể làm một tên tạp binh nhãi nhép, ặc, đả kích này không biết nó có thể tiếp nhận được hay không!

Nhưng tử nguyện đã hoàn thành, đều không coi là mắc nợ gì, Trần Hạo cũng lười suy nghĩ nhiều.

Lái xe tiến lên, một đường hướng tới phía bắc.

Buổi chiều hai ngày sau, Trần Hạo tiến vào khu vực Bắc Cương.

Đến nơi này, Trần Hạo phát hiện, hồng khí của tảo khí châu mà Lương Hồng Ngọc cho hắn y nguyện tuân hướng tới phía bắc, cái này khiến Trần Hạo có chút ngạc nhiên, Triệu Bán Tiên kia chẳng lẽ cũng ở Bắc Cương, hắn chạy tới nơi xa tí mù khơi này làm gì?

Trong lòng không hiểu, nhưng cũng đã đến đây, vậy liền bót đi rất nhiều phiền phức.

Ban đêm, ánh trăng mới lên, bóng đêm yếu ớt.

Trần Hạo từ giữa trưa thấy một cái trấn nhỏ, cho tới bây giờ đều không thấy được cái thứ hai, cảm giác kia, tựa như là từ nơi có nhân khẩu đông đúc, lập tức đi tới khu vực hoang tàn vắng vẻ.

Mắt thấy khắp nơi u ám, đường cũng không dễ đi, Trần Hạo dứt khoát không tiến lên nữa, tại một chỗ trống trải, dừng xe lại, nói với A Mịch La: “Đêm này nghỉ ở nơi này đi, ngày mai tiếp tục xuất phát.”

A Mịch La đang nghiên cứu hai tấm bản đồ, nghe vậy gạt đầu, đối với cái này hoàn toàn không quan trọng.

Sau khi xuống xe, Trần Hạo lấy ra lều vải, để A Mịch La không chế nam tử trung niên đi nhặt một chút cỏ khô cành cây, chuẩn bị đốt một đồng lửa.

Không bao lâu, ngọn lửa dấy lên, Trần Hạo lại lấy ra không ít đồ ăn dự trữ, ngay tại nơi trời cao mây trắng vùng Bắc Cương hoang dã này, bắt đầu ngủ ngoài trời lần thứ nhất.

Thừa dịp thời gian này, Trần Hạo ổn định lại tâm thần, yên lặng suy tư huyền bí của Thiên Cương Bộ.

Sau khi lấy được ban thưởng, lúc ban đêm dừng chân Trần Hạo liền hấp thu cảm ngộ.

Giống như lôi pháp cảm ngộ, đều là thể ngộ mấy giờ, lại cảm giác giống như là một cái nháy mắt, sau đó lĩnh ngộ của Trần Hạo đối với Thiên Cương Bộ liền phi tốc tiến bộ, đạt đến một độ cao mới.

Thiên Cương Bộ, chia làm cửu bộ, tam bộ đầu là cơ sở, bên trong thể hiện uy năng của tam tài.

Trước đó Trần Hạo đã bắt đầu tiếp xúc tới tam bộ này, thậm chí bắt đầu đem Thiên Cương Bộ cùng Thiên Cương Kiếm Pháp kết hợp, tìm tòi ra một chút môn đạo.

Nhưng lần này sau khi đạt được ban thưởng, Trần Hạo mới phát hiện, lĩnh ngộ của mình, thật chỉ là một chút da lông, đối với sự vận dụng của Thiên Cương Bộ, hoàn toàn chỉ là trình độ trẻ con, căn bản không thể hiện được uy năng của môn thần thông này.

Chờ sau khi duyệt qua cảm ngộ về Thiên Cương Bộ, Trần Hạo phát hiện, biến hóa bên trong tam bộ này, quả nhiên là vô cùng vô tận, hoàn toàn là một loại thần thông bên trong Đạo Môn có thể cùng vô số loại thần thông khác kết hợp, dung nhập thành một môn bộ pháp thần kỳ.

Chân đạp bắc đầu, không chế phong lôi, cưỡi gió tung hoành, thậm chí bản thân bộ pháp ngoài vận dụng vi diệu, cũng có tính công kích cường đại.

Chỉ tiếc thời gian cảm ngộ giống như lôi pháp, quá ngắn, Trần Hạo chỉ là đạt đến mức hiểu rõ đối với tam bộ, đối với sau tam bộ vẫn có chút tối nghĩa khó hiểu, cẩn thận nghĩ đều sẽ cảm thấy pháp phòng không yên, đạo tâm lưu động.

Nhưng cho dù là như vậy, đó cũng đã là đầy đủ vui mừng, chỉ bằng lĩnh ngộ bây giờ, Trần Hạo liền phát hiện Thiên Cương Bộ cùng Thiên Cương Kiếm Pháp phối hợp vận dụng tốt hơn, chỉ chờ hấp thu cảm ngộ, tự thân đạo hạnh tu vi mặc dù không có biến hóa, nhưng thực lực lại lặng yên tăng cường lên rất nhiều.

Đang lúc tinh tế thể ngộ, đột nhiên mèo mun đang nằm trên đùi Trần Hạo ngẩng đầu lên, nhìn về phía nơi xa trong bóng đêm.

Gà ngốc đang chớp mắt cũng mở mắt, nhưng rất nhanh nó lại một lần nữa nheo lại, hoàn toàn không thèm để ý.

Mí mắt của Trần Hạo giật giật, mở mắt ra nhìn sang.

Nơi xa, có ánh đèn sáng lên, thoát nhìn như là đèn xe, số lượng còn không ít.

Không bao lâu, những chiếc xe này đến gần, hết thấy có năm chiếc, đều là loại xe SUV sang trọng, hiển nhiên người đến không phú thì quý.

Trần Hạo cũng không làm cái gì, lẳng lặng nhìn mà thôi.

A Mịch La càng là lười nhác nhìn, cầm tàn đồ suy nghĩ cái gì, nam tử trung niên đứng ở sau lưng cô, giống như là bảo tiêu.

Chờ đoàn xe đến cách đó không xa, rốt cục dừng lại, sau đó một đám người xuống xe, một nam một nữ trong đó đi tới.

Đến trước đồng lửa, thấy rõ khuôn mặt, đều là người trẻ tuổi, nam đẹp trai nữ xinh đẹp, cách ăn mặc thời thượng.

Cô gái kia nhìn Trần Hạo cười nói: “Vị đại ca này, mạo muội quấy rầy, đừng ban đêm không dễ đi, chúng tôi dự định ở nơi này ngủ lại, không biết có thuận tiện hay không?”

Trần Hạo cười nói: “Cái này có cái gì không tiện, cứ việc tùy ý.”

Cô bé nói: “Tạ ơn.”

Nói xong cô cùng nam tử xoay người lại, rất là gọn gàng mà linh hoạt.

Về sau, đội xe bên kia cũng bắt đầu dựng lều trại.

Không bao lâu, lều trại của đội xe kia liền chuẩn bị xong, một đám người trẻ tuổi vui cười đùa giỡn, rất là sinh động.

Tựa hồ cảm thấy lảng giềng ngủ ngoài trời cũng là có duyên, cô gái lúc trước lại tới lần nữa, hỏi thăm Trần Hạo muốn cùng nhau chơi đùa hay không, quen biết nhau một chút.

Trần Hạo mỉm cười từ chối, bèo nước gặp nhau, con đường muốn đi cũng khác biệt, không cần thiết dây dưa quá nhiều.

Thấy Trần Hạo không muốn, cô gái kia cũng không cưỡng cầu.

Về sau hai cái trại dã ngoại cứ như vậy vượt qua.

Thời gian chậm rãi trôi đi, chờ lúc trăng lên giữa trời, bóng đêm càng phát ra thâm trầm, đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, một tiếng sói tru vạch phá bóng đêm, ở phía xa vang lên.

Nghe được tiếng sói tru, mèo mun và gà ngốc đồng thời bị giật mình, ánh mắt lấp lóe nhìn sang.

Đoàn đội cắm trại đang vui cười bên kia càng là lập tức bị sợ hãi.

Sói là một loại dã thú đáng sợ, nhất là sói kết thành đàn, liền xem như mãnh thú cũng sẽ nhượng bộ lui binh, không dám trêu chọc.

Người bình thường gặp phải, đó là hản phải chết không nghi ngờ gì.

Bắc Cương đã từng rất nhiều sói, thành đàn gào thét, dã ngoại không an toàn.

Nhưng cho tới bây giờ, động vật hoang dã gì đó đều chịu không được Đại Hạ ăn hàng, dần dần trở nên thưa thớt.

Tỉ lệ gặp được đàn sói ở Bắc Cương vẫn là rất nhỏ.

Hiện tại đột nhiên nghe được tiếng sói tru, mặc kệ là thành đàn vẫn là đơn giản mấy con, đó cũng là rất nguy hiểm.

Cho nên đội xe bên kia tựa hồ bàn bạc một chút, rất nhanh liền lên xe. Dự định rời đi.

Dù sao đường ban đêm nguy hiểm, cũng không thể nguy hiểm hơn so với đàn sói.

Nhưng Trần Hạo bên này, lại là không hề động.

Nhìn về phía nơi sói tru truyền đến, ánh mắt của Trần Hạo lộ ra một tia kinh ngạc!

Tiếng sói tru thê lương này, người bình thường thấy kinh hãi, nhưng Trần Hạo từ bên trong tiếng sói tru này nghe được dị dạng.

Thật giống như, con sói này đang bị sợ hãi.

A Mịch La đang xem bản đồ rút cục ngẩng đầu, cũng nhìn về phía phương hướng sói tru, không bao lâu ngạc nhiên nói: “Đây là... khí tức của minh trùng!”

Chương 427: Minh trùng

“Minh trùng? Là thứ đồ gì? Vì sao tôi cảm giác không được?” Trần Hạo tỏ vẻ hiếu kì.

A Mịch La liếc qua Trần Hạo, nói: “Trong u minh có rất nhiều chủng tộc minh thú, rất nhiều chủng tộc đều có phương pháp thu liễm khí tức đặc biệt, đây là đạo sinh tồn, người cảm giác không được cũng là bình thường, tôi cũng là từ bên trong loại khí tức yếu ớt này phân biệt ra. Ah, xem ra người thật là rác rưởi, hai con vật nhỏ của người đều cảm giác được.”

A Mịch La nói xong, liếc qua mèo mun và gà ngốc.

Trần Hạo nhìn lại, quả nhiên, mèo mun và gà ngốc đều biểu hiện ra đầy đủ cảnh giác, hiển nhiên con minh trùng gì đó kia không phải nhân vật yếu ớt gì.

“Đi, chúng tôi đi tìm minh trùng.” Không đợi Trần Hạo nói gì, A Mịch La lần nữa mở miệng nói.

Trần Hạo nói: “Tìm nó làm gì?”

A Mịch La liếc Trần Hạo một cái: “Không chỉ là rác rưởi, lại còn đàn, nhân gian có minh trùng sao? Cái này nói không chừng liền cùng tôi muốn tìm động phủ có quan hệ.”

Mặt Trần Hạo đen xì.

Mẹ nó, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, có vẻ như thật đúng là như thế.

Trên bản đồ có chữ viết của U Minh Huyết Yêu tộc, động phủ có khả năng ngay ở nơi nào đó ở Bắc Cương, lúc này lại hiện ra một con minh trùng gì đó, nói có quan hệ, có vẻ như cũng có chút đạo lý a.

Trần Hạo không nói, đứng lên, chuẩn bị hành động.

Lúc này, một chiếc xe Hummer trong đội xe kia lao tới, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt một cô gái.

Nhìn Trần Hạo, cô gái kia hỏi: “Muốn đi cùng chúng tôi hay không, như thế cũng an toàn một chút.”

Trần Hạo cười nói: “Không cần, các người đi thong thả.”

Cô gái kia như muốn nói lại thôi, nhìn Trần Hạo không giống như là đang khách sáo, đành phải gật đầu nói: “Vậy người cẩn thận.”

Nói xong, cô kéo cửa sổ xe lên, chiếc Hummer đi vòng rờ đi.

Trần Hạo mỉm cười, cũng không nghĩ tới cô gái bèo nước gặp nhau nhau, còn rất thiện lương.

Chờ sau khi đoàn xe rờ đi, Trần Hạo cũng thu thập đồ vật, lên xe, nhắm hướng tiếng sói tru truyền đến lái xe tiến lên.

Một đường tiến lên nhanh chóng, mấy phút sau, A Mịch La nói: “Phía bên phải.”

Trần Hạo chuyển hướng.

Ánh mắt của A Mịch La sáng rực nhìn phía trước, giống như là đang phán đoán cái gì, Trần Hạo mỗi khi tiến lên được một khoảng thời gian, cô liền mở miệng chỉ điểm chuyển hướng.

Mười mấy phút sau, không cần A Mịch La nói, Trần Hạo cũng cảm giác được khí tức dã thú bạo ngược, mà số lượng còn không ít, tuyệt đối chính là đàn sói.

Nhưng bên trong cảm giác, đàn sói này giống như là đang phi nước đại đào mệnh.

Đang lúc nghi hoặc, Trần Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trợn mắt hốc mồm.

Trên không trung, một mảng lớn lít nha lít nhít đồ vật đột nhiên bao trùm xuống, tốc độ cực nhanh, trực tiếp đem một con sói hoang đang chạy trốn bao trùm lại.

Con sói hoang kia gào thét một tiếng, liền lặng yên không một tiếng động nào nữa, sau đó đồ vật lít nha lít nhít kia tản ra, sói hoang biến mất vô tung vô ảnh, liền hồn phách đều không còn lại.

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Đây chính là minh trùng sao? Bọn chúng có thể bay?”

Ánh mắt của A Mịch La hưng phấn nhìn lên bầu trời, cười nói: “Có thể bay thì có gì hiếm có đâu, minh trùng này chắc là bị đồng hóa ở nhân gian rất lâu rồi, U Minh khí tức trên thân rất ít, cũng yếu nhược lắm, nhưng dạng này càng tốt hơn, tôi đi bắt một chút đến ăn.”

Nói xong, A Mịch La mở cửa xe lao ra ngoài.

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Bắt đến ăn? Làm sao, ăn loại tiểu côn trùng này cũng có thể giúp người trưởng thành sao?

Meo ô!

Đúng lúc này, mèo mun nhìn Trần Hạo cũng kêu một tiếng, bên trong mắt mèo tràn đầy chờ mong.

Gà ngốc mở miệng: “Tôi muốn ăn, ăn ngon a.”

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên, Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng cũng có thể ăn? Vậy nhất định không thể bỏ qua a.

“Đi, chúng tôi cũng đi bắt.”

Vội vàng xuống xe, Trần Hạo mang theo mèo mun và gà ngốc đuổi theo A Mịch La.

Lúc này, A Mịch La không hiển lộ ra tự thân khí tức, mà lại vô cùng cẩn thận từng li từng tí, chờ lúc đến gần một đám minh trùng đang cắn nuốt một con sói khác, A Mịch La động, trên thân một cỗ khí tức không lồ bộc phát, thân ảnh tựa như tia chớp, trực tiếp bắn ra.

Cô vừa động, đám minh trùng đang cắn nuốt sói hoang lập tức vỡ tổ, âm vang tán loạn ra, phản ứng cũng là rất nhanh chóng.

A Mịch La không ngạc nhiên chút nào, một đạo khí lưu màu xanh lam trong tay bay ra, hư không quét một cái, liền đem một đám minh trùng đóng băng lại.

Lúc này, mèo mun đuôi tới không nói hai lời, meo ô một tiếng, hồng cân đại đao hóa thành hơn mười đạo tiểu đao bay vụt trên hư không, từ bên trong đám minh trùng xuyên qua, liền đánh rớt một mảnh.

Gà ngốc thì đắc ý chạy tới, đem những minh trùng bị mèo mun chém xuống kia thu sạch.

Không có biện pháp, nó không am hiểu quần công, lúc này chỉ có thể trợ thủ.

Trần Hạo cũng không nhàn rỗi, thân ảnh hơi động, thân thể đang chạy, đột nhiên đạp không mà lên, từng bước một đi đến độ cao hơn mười mét, đuôi kẹp một đám minh trùng đang bay trên không. Sau đó Trần Hạo vung tay lên, mấy viên lôi cầu nổ bắn ra, hư không nổ tung, hóa thành từng đạo thiểm điện, bao trùm đám minh trùng trong hư không đang phân tán ra.

Lập tức minh trùng như là giông như trời mưa rơi xuống.

Nhưng ngay lúc này, tốc độ phi hành của minh trùng rất nhanh, bị chặn một bộ phận, nhưng là càng nhiều đã bay lên trên không, nhập vào bên trong màn đêm.

Thân ảnh rơi xuống, Trần Hạo hài lòng cười một tiếng.

Quả nhiên, Thiên Cương Bộ lĩnh ngộ đối với mình trợ giúp quá lớn, hiện tại không chỉ có tiêu hao nhỏ hơn, mà các loại nhược điểm đều được đền bù một bộ phận, so với trước kia cường đại hơn nhiều.

“Chắc chắn, lãng không đập gió, chưởng tâm phi lôi, người so với lần thứ nhất tôi nhìn thấy, mạnh lên không ít a! Người tu hành như thế nào mà tăng lên nhanh như vậy?”

A Mịch La vừa mới thu hồi đám minh trùng bị đóng băng xong, đi đến bên cạnh Trần Hạo, kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo cười: “Chậm rãi tu luyện, tự nhiên là mạnh như vậy.”

A Mịch La trợn trắng mắt, tin người mới có quý, coi như ở U Minh, những kiêu tử của các tộc kia, cũng không tiến bộ khoa trương như người thế này a! Gia hỏa này khẳng định có bí mật gì đó rất ghê gớm.

“Không nói thì đẹp đi, nhưng mà người bắt minh trùng làm gì?” A Mịch La tiếp tục hỏi.

Trần Hạo nói: “Người không phải nói là có thể ăn sao?”

A Mịch La cười nói: “Vậy chính người ăn đi, chỗ tốt nhất của minh trùng chính là một tia U Minh khí tức thuần khiết bọn ẩn chứa trong thể nội chúng, cái này đối với tôi mới là đại bổ, chết rồi thì khí tức liền tản đi, có ích lợi gì.”

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái, đang muốn nói cái gì, đột nhiên biến sắc, quay người nhìn về phía bên phải.

Bên trong cảm giác, một cỗ khí tức cường đại hung ác đang từ bên kia nhanh chóng tới gần.

Cỗ khí tức này, có chút tương tự với khí tức của minh trùng.

“Hắc hắc, có ý tứ.”

A Mịch La cũng nhìn sang, ánh mắt lấp lóe, trên mặt lộ ra nụ cười vẻ thú vị.

Gà ngốc nhìn thoáng qua khí tức hung ác kia, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục thu thập minh trùng.

Quan tâm ai đến làm gì, không có cái gì quan trọng hơn so với ăn cả.

Không bao lâu sau, khí tức hung ác kia tới gần, lại là một con cự lang so với sói hoang phổ thông lớn gần như gấp đôi.

Con cự lang này to lớn như là con nghé, lông là như chàm dựng thẳng lên, nghe răng trợn mắt, ánh mắt xanh rờn để lộ ra một tia hung tàn.

“Là các người đồ sát con của tôi.”

Một tiếng nói bén nhọn vang lên.

Trần Hạo hơi nhú mày.

Thần hồn truyền âm, đây là một con trăm năm lang yêu a!

Ha ha, trăm năm không tầm thường sao?

Nhưng Trần Hạo còn chưa kịp mở miệng, A Mịch La liền cười: “Đúng vậy, chính là chúng tôi, người có ý kiến gì không?”

Cự lang giận dữ: “Các người muốn chết!”

Dứt lời, nó đột nhiên phóng tới... Gà ngốc!

Ah, khoảng cách tới gà ngốc là gần nhất.

Gà ngốc đang đem minh trùng thu lại lập tức giật nảy mình, sau đó mắt trợn tròn.

Con mẹ nhà ngươi!

Chương 428: Huyết mộ

Mắt thấy cự lang gào thét lao đến, gà ngốc nổi giận.

Mẹ nó chứ tôi đang ngoan ngoãn làm ăn, cũng không trêu chọc người, thế mà người tập trung vào tôi đầu tiên! Ha ha, thật coi gà gia dễ bắt nạt vậy hả!

Nhìn chăm chăm cự lang, gà ngốc không né tránh, cứ như vậy nhìn cự lang đang tới gần.

Ngay lúc cự lang nhảy lên một cái, nhào về phía nó, gà ngốc động, đầu gà hơi ngẩng lên lên, há mồm phun ra một vòng ánh sáng. Vòng sáng mở rộng đánh tới cự lang, trực tiếp chụp trúng vào đầu nó.

Cự lang nguyên bản tư thái hung mãnh, sau khi bị vòng sáng bao phủ vào bên trong, đột nhiên khí tức trì trệ.

Còn không đợi cự lang rơi xuống đất, gà ngốc lắc cánh một cái, cũng bay lên, một cánh hung hăng vỗ xuống đầu cự lang.

Ba một tiếng, thân thể cự lang như con nghé con, vậy mà giống như một cái bao cát, bị gà ngốc đánh bay ra ngoài, phát ra một tiếng gào thét.

Sau đó gà ngốc không hề thu tay lại, truy kích tới, rơi vào đầu cự lang, cánh đối với đầu cự lang liên tục đập, đồng thời mắng: “Ngu xuẩn, ngu xuẩn, ngu xuẩn...”

Vỗ vỗ, đột nhiên gà ngốc cảm thấy không được bình thường.

Nhìn kỹ, bị mình đánh nào phải là cự lang gì đó, mà là một cái thân khô da bọc xương, lập tức bị dọa sợ nhảy lên, tránh né ra xa.

Lúc này, tiếng A Mịch La vang lên: “Người muốn chạy đi đâu?”

Lại là A Mịch La không biết lúc nào đã đổi một chỗ khác, khẽ vươn tay, một đạo lưu quang màu lam, ngăn cản đường đi của một đạo hắc quang.

Hắc quang này nhất chuyển, lại hướng sang nơi khác chạy.

Nhưng lưu quang màu lam kia của A Mịch La cuốn một cái, liền đem hắc quang bao lấy.

“# \$ \$# \$# amp; *# \$...” Hắc quang đột nhiên phát ra thanh âm dồn dập liên tiếp.

Mắt A Mịch La sáng lên, sau đó cũng mở miệng, nói ra chính là ngôn ngữ gấp rút tương tự.

Chờ sau một hồi giao lưu, A Mịch La vẫy tay một cái, thu hồi lưu quang màu lam, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Không nghĩ tới vận khí của chúng tôi không tệ, chỗ động phủ kia, không cần xem bản đồ nữa.”

Trần Hạo tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tình huống phát triển, có chút vượt quá tưởng tượng.

Vừa nói xong là trăm năm lang yêu? Làm sao đột nhiên biến thành cái dạng này, mà hắc quang này là đồ vật gì?

“A Mịch La, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”

Trần Hạo hỏi.

A Mịch La cười nói: “Là chuyện tốt, tôi không nghĩ tới ở nơi này còn có thể gặp được tàn hồn của một con minh trùng vương, đây chính là thuần khiết U Minh minh trùng, nó vào hơn hai trăm năm trước bị Huyết Yêu tộc sai phái đến nhân gian, đến đây tìm kiếm Huyết Yêu tộc đi vào nhân gian ngàn năm trước.”

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Huyết Yêu tộc điều động tới, vậy làm sao chỉ còn lại tàn hồn rồi?”

A Mich La nói: “Việc này nói đến cũng có chút ý tứ, vị Huyết Yêu tộc đi vào nhân gian ngàn năm trước kia, đạt được một khối Tiên Thiên huyết ngọc. Đồ chơi kia đối với chúng tộc chúng tôi mà nói, nhiều lắm cũng chính là một loại bảo bối mà thôi. Nhưng đối huyết yêu tộc, đây chính là chí bảo, có thể tinh hóa huyết mạch của Huyết Yêu tộc, để bọn chúng có thể lên cấp tới cảnh giới càng cao hơn. Thế nhưng sau khi đạt được huyết ngọc, vị Huyết Yêu tộc kia còn chưa kịp mang về U Minh liền bị nhân gian tu sĩ tiêu diệt, trước khi chết truyền tin tức cho U Minh bản tộc. Huyết Yêu tộc thế là hao tổn mấy trăm năm, lúc này mới bồi dưỡng được một con minh trùng vương có thể đột phá giới hạn giữa nhân gian và U Minh để đi tới nhân gian. Tỉm hai trăm năm, rất cục trước đây không lâu, phát hiện động phủ của Huyết Yêu tộc kia. Nhưng cái động phủ kia, bây giờ lại không dễ đi vào, minh trùng vương bởi vì chủ quan, lúc xông nhập vào, gặp một vị tồn tại quý dị bên trong phản kích, đem thân thể nó tổn hại, chỉ có tàn hồn chạy ra, bởi vậy, nó chỉ có thể lấy bí thuật hấp thu máu thịt của sinh linh bồi dưỡng thân thể, chuẩn bị phục sinh, kết quả lại bị các người giết nhiều như vậy, thất bại trong gang tấc.”

Trần Hạo giật mình, đây là một câu chuyện xưa cũ về việc tới nhân gian tìm đồ vật sao!

Nhưng người cũng thật sự là không biết xấu hổ, cái gì gọi là bị chúng tôi chém giết nhiều như vậy, rõ ràng là người dẫn đầu mà.

“Vậy ý của người là, động phủ này chúng tôi không cần thiết phải đi nữa, bên trong cũng không có đồ vật mà người cần à.” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Tại sao lại không có, Tiên Thiên huyết ngọc a, nếu lấy được, tôi liền có thể hấp thu lực lượng trong đó, đền bù hao tổn của tôi, cái này so với bất kỳ linh vật nào khác đều tốt hơn, sao có thể không muốn.”

Trần Hạo nói: “Vậy ngươi có nắm chắc đối phó được với đồ vật quý dị bên trong không? Con minh trùng vương này đã thất bại, ngươi còn không có khôi phục lại, đi không phải là chịu chết sao?”

A Mịch La khẽ nói: “Vậy cũng phải nhìn qua rồi mới biết có thể đối phó hay không, nếu không ngươi nói tôi phải làm sao bây giờ? Tiếp tục chờ đợi như thế sao? Tộc tôi thế nhưng là đang mong chờ tôi mang về thần tì, tôi làm sao có thời giờ tiêu hao ở nơi này.”

Trần Hạo im lặng.

“Khanh khách!”

Lúc này, gà ngọc lại đột nhiên kêu lên, nhìn chằm chằm quang đoàn màu đen kia, một bộ không vội làm chuyện khác, chuyện của tôi vừa rồi vẫn chưa xong đâu.

A Mịch La liếc qua gà ngọc: “Đề ý nhiều như vậy làm gì? Vừa rồi chính là hiểu lầm mà thôi, không cần so đo như thế đi.”

Gà ngọc giận dữ, mở miệng nói tiếng người: “Cút đi, không xong.”

A Mịch La nhú mày: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Gà ngọc hí mắt lại, nói tiếp: “Dọa tôi, bồi thường tiền.”

A Mịch La: “...”

“Khụ khụ, Tiểu Hoàng, đừng làm rộn.” Trần Hạo không nghe nổi nữa, ngươi còn bồi thường tiền cái quái gì, người không biết còn tưởng rằng là do tôi dạy ngươi nữa.

Gà ngốc không vui nhìn về phía Trần Hạo.

Đây lại không phải tôi gây chuyện, liền xem như binh sĩ mà nó bồi dưỡng chết rất nhiều, đó cũng là các người hạ thủ a, mẹ nó tôi chỉ là một người nhật thi, dựa vào cái gì mà bị đánh!

“Đi vào nhân gian hơn hai trăm năm, quy củ của nhân gian tôi hiểu, mới vừa rồi là hiểu làm thôi, tôi có thể bồi thường, nhưng nếu người muốn đồ vật đổi với người có tác dụng, vậy thì phải cùng chúng tôi đi tới Huyết mộ động phủ mới được.” Lúc này, tàn hồn của minh trùng vương đột nhiên mở miệng.

“Đồ vật gì?” Nghe nói có tác dụng với gà ngốc, Trần Hạo mở miệng hỏi thăm.

Tàn hồn của minh trùng vương nói: “Tuệ quả.”

Gà ngốc sững sờ, chột đầu gà điên cuồng gật, mở miệng nói: “Tôi muốn, nhất định phải có.”

Mặt Trần Hạo lộ vẻ vẻ ngạc nhiên.

Tuệ quả, chính là một loại linh quả kỳ dị, đối với đạo hạnh, căn cốt, tu vi, hoàn toàn không có trợ giúp, nhưng nó lại có một cái tác dụng mà đại đa số linh vật đều không có, khai linh mở tuệ. Phạm nhân ăn được, tuyệt đỉnh thông minh, đã gặp qua là không quên được, suy một ra ba, tuyệt đối có thể trở thành từ xưa đến nay số một số hai đại học giả.

Mà yêu thú ăn vào, liền có thể mở ra trí tuệ, tăng cường linh trí.

Lại nói tiếp, tác dụng của tuệ quả này đối yêu thú càng lớn, cũng là vật mà yêu thú khao khát nhất, dù sao yêu thú thiên tính mông muội, cần có cơ duyên mới có thể Nhập Đạo, tu hành lâu dài mới có thể thoát khỏi ngu muội.

Tuệ quả có thể trợ giúp bọn chúng rút ngắn thời gian tăng trưởng linh trí, cũng có thể để bọn chúng tu hành có thành tựu

càng nhanh.

Nhưng Trần Hạo cũng sẽ không tin tưởng dễ dàng như vậy, mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao biết có tuệ quả?”

Tàn hồn của minh trùng vương nói: “Mấy năm trước, lúc tôi tiến vào Huyết mộ, liền phát hiện một cây tuệ quả, cũng gặp phục kích ở nơi đó, thân thể bị hủy.”

Trần Hạo nghiêm túc nói: “Ngươi xác định có tuệ quả? Không lừa gạt tôi?”

Tàn hồn của minh trùng vương nói: “Tôi đối với đại đạo phát thệ, nếu có gì giả dối, để cho tôi phục sinh thất bại, hồn phi phách tán.”

Con mắt của gà ngốc càng phát ra sáng hơn, nhìn về phía Trần Hạo, mắt đầy chờ mong.

Liền mèo mun đều trở nên trông mong.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vậy được, chúng tôi đi Huyết mộ.”

Chương 429: Đảo ngược quá nhanh

Huyết mộ, theo như lời nói của tàn hồn của mình trùng vương, khoảng cách có chút xa, đó là một chỗ gọi là Mạc Cam cốc.

Trần Hạo tra cứu một chút, phát hiện trên bản đồ liền không có cái tên này.

Nhưng xem xét thì thấy cách đây khoảng hơn một trăm dặm có một thị trấn, vừa vặn cùng với nơi mà tàn hồn của mình trùng vương chỉ nhất trí.

Sau đó Trần Hạo lái xe, mang theo một đám ròi đi.

Một đường tiến lên, đến khoảng hai ba giờ sáng, Trần Hạo thấy được cái thị trấn kia.

Lúc này bóng đêm thâm trầm, toàn bộ tiểu trấn ảm đạm vô quang, liền đèn đường đều không có,

Sau khi Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, có phát hiện ngoài ý muốn.

Bên trong tiểu trấn, có một loại khí tức tà ác mùi phần cổ quái, để Trần Hạo cảm giác được, cảm thấy mùi phần không thoải mái.

Lúc này, tàn hồn mình trùng vương nói: “Mạc Cam cốc ngay ở phía đông của cái căn cứ nhân tộc này, chúng tôi không cần đi vào nơi này chứ? Nhân tộc nơi này giống như cung phụng một đồ vật gì đó, đồ vật kia rất quý dị, tôi đã từng tới một lần, nó đối với tôi đưa ra cảnh cáo, tôi liền tránh lui.”

“Thật vô dụng, chỉ là một cái Tà Linh mà thôi, có gì phải sợ!” A Mịch La liếc qua tiểu trấn, khinh bỉ nói.

Tàn hồn của minh trùng vương mở miệng nói: “A Mịch La công chúa, tôi đến nhân gian, chính là vì mang về Huyết tộc chí bảo, chỉ có như thế, nhất tộc của tôi mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Huyết tộc, không thể gây thêm rắc rối, nếu không tộc tôi liền xong rồi.”

A Mịch La cười: “Nói đến việc này, minh trùng vương tộc của các người cũng kỳ hoa, bằng bản lãnh của các người, tại U Minh cũng coi như tự vệ không lo, lại nào tàn đi đầu quân cho Huyết tộc, ha ha, hiện tại tốt rồi, bị Huyết tộc lấy huyết chú khống chế, bức bách người đến nhân gian làm việc, tôi có ý tốt nhắc nhở một câu, Huyết tộc thế nhưng là lấy hung tàn mà xưng danh, thay đổi thất thường, người mang huyết ngọc về, cũng không thể thoát khỏi khống chế đâu.”

Minh trùng vương im lặng.

Ánh mắt của A Mịch La khẽ nhúc nhích, tiếp tục nói: “Nhưng Tu La tộc chúng tôi lại khác biệt, thực lực tại U Minh không nói xếp một trong ba thứ hạng đầu, xếp một trong năm thứ hạng đầu tuyệt đối là có thể, hơn nữa yêu cầu của tộc tôi đối với phụ thuộc hạn chế không nhiều, nếu như người không yên lòng, có thể đầu nhập vào tộc tôi, đến lúc đó tộc tôi dùng huyết ngọc đi trao đổi tự do của minh trùng vương tộc của người, thoát khỏi ma trảo của Huyết tộc, người cảm thấy thế nào?”

Minh trùng vương nói: “A Mịch La công chúa, Tu La tộc tuy rất mạnh, nhưng trong u minh, thích ăn minh trùng, các người không nói thứ nhất, cũng tuyệt đối là xếp một trong ba hạng đầu.”

A Mịch La nói: “Đây là U Minh quy tắc, mạnh được yếu thua, người không cần nói với tôi rằng các người không cam tâm, tôi nhớ được minh trùng các người thích ăn nhất u linh, vậy u linh kia có thể nói như thế nào? Tôi có thể cam đoan, chỉ

cần minh trùng vương tộc đầu nhập vào tộc tôi, nhất tộc các người có tiềm lực tiến giai trùng vương, đều sẽ được tôi Tu La tộc che chở, đạt được đầy đủ tài nguyên, tộc tôi cũng sẽ định ra một khu vực, để các người sinh sôi trưởng thành. Dù sao so với thịt của các người, thuật pháp độc nhất vô nhị của minh trùng vương tộc thế nhưng là một loại thần thông hiếm thấy, có tác dụng lớn hơn.”

Minh trùng vương im lặng suy nghĩ.

A Mịch La cũng không vội vã, tiếp tục nói: “Người suy nghĩ thật kỹ đi, cơ hội bỏ lỡ là không còn, là muốn vĩnh viễn chịu dự nô dịch của Huyết tộc, hay là cùng Tu La tộc chúng tôi dặt tay cùng tiến, cái lựa chọn này phải suy nghĩ kỹ.”

Nhìn con hàng này có ý tập trung vào tàn hồn của minh trùng vương, Trần Hạo có chút im lặng.

Người bây giờ chuyện của mình đều chưa giải quyết xong, còn có lòng nghĩ tới chuyện khác.

Trần Hạo nói: “Được rồi, việc quan trọng nhất trước mắt vẫn là tìm được Huyết mộ, ở phía đông đúng không, vậy chúng tôi tiếp tục xuất phát.”

Nói xong, Trần Hạo lái xe, trực tiếp vòng qua tiểu trấn, đi tới hướng đông.

Sau khi Trần Hạo đã lái đi được một lúc, đột nhiên một đạo hư ảnh màu đỏ nhạt trống rỗng hiện ra ở chỗ hấn dừng lại trước đó.

Hư ảnh này nhìn giống người, lại mơ hồ không rõ, hơn nữa sau lưng cũng có đồ vật thoạt nhìn giống như là cái đuôi ngoe nguẩy, mười phần quỷ dị.

Hư ảnh dừng lại một lát, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp tục tiến lên, lúc sắc trời bắt đầu tảng sáng, rốt cục nhóm Trần Hạo đi tới một chỗ kỳ dị.

Nơi này là một dãy núi đột nhiên nhô lên khỏi trên mặt đất bằng phẳng, sơn phong liên miên vô số.

Nhưng ở trước dãy núi, lại có một cái lỗ hổng to lớn, lỗ hổng kia rộng chừng vài dặm, mặt đất bằng phẳng, thật giống như một cái hành lang thiên nhiên.

Đến nơi này, tàn hồn của minh trùng vương rốt cục mở miệng nói: “Đây chính là Mạc Cam cốc, là cách gọi của nhân tộc các người. Huyết mộ ở ngay trong Mạc Cam cốc này.”

Trần Hạo nhìn về hành lang mà phía ngọn núi phân chia kia, cũng không nhìn ra cái gì cả.

Bhung A Mịch La không hề do dự, mở miệng nói: “Tiếp tục đi.”

Trần Hạo gạt đầu, lái xe tiến vào hành lang đường núi.

Không ngừng xâm nhập vào, Trần Hạo phát hiện, cái hành lang này càng ngày càng mở rộng, đến đằng sau, cơ hồ không nhìn thấy sơn phong hai bên, thật giống như đây chính là một chỗ bình nguyên bị dãy núi vờn quanh.

Rốt cục, hơn một giờ sau, Trần Hạo đi tới một vách núi.

Không sai, chính là một vách núi.

Mặt đất đang bằng phẳng, đột nhiên thật giống như bị đứt gãy, một nửa bị lồm xuống.

Mà mặt vách núi bên dưới, một tầng sương mù lượn lờ, thấy không rõ tình huống phía dưới.

Tàn hồn của minh trùng vương kích động nói: “Đến rồi, ngay ở phía dưới này, từ nơi này xuống dưới, chúng tôi liền có thể đến Huyết mộ.”

Trần Hạo đứng bên vách núi quan sát, mắt lộ ra dị sắc.

Bên dưới mặt vách núi này sâu không thấy đáy, hơn nữa Trần Hạo mơ hồ cảm giác được vết tích của một loại trận pháp huyền diệu, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, đột nhiên trong lòng Trần Hạo toát ra một loại suy nghĩ, nơi này không phải Huyết mộ.

Lòng có suy nghĩ, Trần Hạo nhìn về phía A Mịch La.

Sắc mặt của A Mịch La vô cùng bình tĩnh, quan sát vách núi một lát, gật đầu nói: “Nếu là như thế, vậy chúng tôi liền xuống thôi.”

Nói xong, A Mịch La thu hồi tàn hồn của mình trùng vương, thế mà hoàn toàn không suy nghĩ gì thêm từ vách núi nhảy xuống, thân ảnh như bay, theo vách đá không ngừng rơi xuống.

Con mắt của Trần Hạo có chút nheo lại.

Tình huống này có vẻ như có chút không đúng.

Cô gái này thế nhưng là Tu La, so với mình hiểu được rất nhiều thứ, chính mình cũng có thể cảm giác được vách núi này không thích hợp, cô như thế nào lại có thể hoàn toàn tin tưởng?

Nhưng mà A Mịch La đều đã hành động, Trần Hạo cũng không tiện nói cái gì, ôm lấy gà ngốc và mèo mun, theo vách núi đi theo.

Thi triển Thiên Cương Bộ, thân ảnh Trần Hạo nhẹ nhàng mượn lực ở trên vách đá, không ngừng hạ xuống, trong khoảnh khắc, Trần Hạo xuyên qua sương mù, sau đó liền thấy hoàn cảnh phía dưới.

Khoảng cách cũng không cao, chỉ có mười mấy mét, nhìn phía dưới, khắp nơi trụi lủi, phía dưới cái gì cũng không có.

Chờ sau khi Trần Hạo bình ổn hạ xuống, đang muốn tìm kiếm A Mịch La, đột nhiên dị biến xuất hiện, một tiếng thét bén nhọn truyền đến.

“A Mịch La công chúa, ngươi làm gì đấy!”

“Hắc hắc, làm gì, đương nhiên là... Ăn ngươi!” Tiếng A Mịch La truyền đến, sau đó Trần Hạo thuận theo âm thanh truyền tới nhìn lại, trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy A Mịch La đột nhiên đem tàn hồn của mình trùng vương một thanh nhét vào trong miệng, kéo kẹt kẹt kẹt nhám nuốt.

Một màn này, liền xem như mèo mun và gà ngốc đều ngơ ngẩn nhìn.

Chờ A Mịch La đem tàn hồn của mình trùng vương nuốt vào, khí tức trên thân bỗng tăng cường thêm một bộ phận. Sau đó cô nhìn về phía Trần Hạo, nhếch miệng cười một tiếng: “Làm sao? Ngươi thật đúng là tin tưởng lời nói của con mình trùng vương này à!”

Trần Hạo: “...”

Chương 430: U Minh loại không thể tin

Tình huống đây là như thế nào? Đến cùng tình huống là như thế nào?

Mẹ nó, chuyện này hoàn toàn không giống với kịch bản a, chúng tôi không phải là đến tìm Huyết mộ sao? Minh trùng vương không phải là đến nhân gian tìm huyết ngọc sao? Chúng tôi không phải hợp tác sao?

Mẹ nó chứ, người làm sao lại đem tàn hồn của mình trùng vương ăn rồi?

Trần Hạo cảm giác đầu óc có chút không đủ để dùng.

Lúc này, nam tử trung niên bị A Mịch La không chế cũng đã nhảy xuống, đi ra sau lưng A Mịch La, mặt không thay đổi đứng đấy.

A Mịch La tiếp tục nói: “Tốt rồi, chớ do dự, chúng tôi vừa đi vừa nói.”

Nói xong, A Mịch La xoay người rời đi. Nam tử trung niên kia đi theo phía sau cô.

Trần Hạo chán nản.

Đậu phộng, cô gái này quả nhiên là bị bệnh tâm thần, không phải là cô thấy huyết ngọc rất tốt, muốn nuốt một mình chứ?

Vội vàng đuổi theo, Trần Hạo mở miệng nói: “A Mịch La, tôi cảm thấy người cần phải cho tôi một lời giải thích.”

A Mịch La vừa đi vừa nói: “Rất đơn giản, minh trùng vương đang gạt chúng tôi.”

Trần Hạo mờ mịt nói: “Lừa gạt? Làm sao lại lừa?”

A Mịch La nói: “Rất khó giải thích sao? Nơi này không phải Huyết mộ, nơi này là chỗ mà Huyết Yêu kia chết, con minh trùng vương kia cũng không phải là đi vào nhân gian hai trăm năm trước, nó cùng đi với Huyết Yêu tộc kia một ngàn năm trước, ha ha, thật coi tôi khờ sao, minh trùng tại U Minh đã mấy trăm năm nay không có minh trùng vương, nó còn nói hơn hai trăm năm trước đi vào nhân gian, đồ ngu xuẩn, còn muốn lừa gạt tôi.”

Trần Hạo mắt tròn tròn.

“Vậy trước đó ngươi nói?”

A Mịch La nói: “Tôi cũng đang lừa nó, đã lòng mang ý đồ xấu, vậy liền lừa nó thôi, huyết yêu này đoán chừng còn chưa chết, đều là U Minh tộc, U Minh huyết khí của nó so với huyết ngọc đối với tôi còn hữu dụng hơn, chỉ cần ăn nó, tôi liền có thể nhanh chóng lớn lên.”

Trần Hạo im lặng.

Làm việc nửa ngày, trước đó hai người các người chính là chừng chặc đàng hoàng phối hợp lừa gạt nhau, mẹ nó, quả nhiên mỗi cái đều là cao thủ diễn kịch, nói tôi đều tin tưởng.

“Không đúng, nếu là lừa gạt, vậy tuệ quả mà trước đó nó nói, cũng là giả sao?” Sắc mặt của Trần Hạo khó coi mở miệng.

Mèo mun và gà ngốc cũng nhìn chăm chăm A Mịch La.

Bọn chúng đối với tuệ quả thể nhưng là rất chờ mong, nếu là giả, tuyệt không thể nhin a!

A Mịch La nói: “Cái này phải mau mau đến xem mới biết, hẳn là có linh vật, nhưng có phải là tuệ quả hay không thì

không rõ ràng, dù sao mục đích của nó là hại chúng tôi, không bỏ ra một chút hao phí, làm sao để chúng tôi tin tưởng.”

Mặt Trần Hạo đen xì: ” U Minh chủng tộc các người, đều là như thế sao?”

A Mịch La nói: “Tôi đã sớm nói, U Minh quy tắc, chính là mạnh được yếu thua, người cho rằng là nói dối sao? Ở U Minh, cho dù là đồng tộc, cũng là không có chuyện tín nhiệm nhau, đều là thực lực vi tôn. Cũng không giống như nhân tộc các người, thất tình lục dục, cực kỳ phức tạp, như các người cũng chỉ có thể ở nhân gian mới có thể còn sống.”

Trần Hạo không phản bác được.

“Được rồi, tình huống đại khái chính là như vậy, tôi ăn tàn hồn của mình trùng, Huyết Yêu tộc trên cơ bản đều là huyết khê một con mình trùng, nó bị tôi ăn, Huyết Yêu kia khẳng định có thể cảm giác được, hiện tại liền muốn tốc chiến tốc thắng, đem nó cũng ăn.” A Mịch La nghiêm túc hỏi.

Trần Hạo tức giận: “Đã có thể bị cảm giác được, vậy tại sao người còn muốn ăn? Chờ gặp được lại động thủ không được sao?”

A Mịch La cười ha ha, khinh bỉ nhìn Trần Hạo: “Tôi khuyên người cả đời này cũng đừng đi U Minh, nếu không có thể sống qua một ngày cũng là kỳ tích.”

Trần Hạo: “...”

“Được rồi, khôi phục thực lực quan trọng hơn, tỷ không bồi người lãng phí thời gian.” A Mịch La nói xong, tăng tốc độ đi tới.

Trần Hạo nhìn về phía mèo mun và gà ngọc nói: “Các người nói, muốn đi hay không.”

Gà ngọc trợn mắt nói: “Đi, tôi muốn tuệ quả.”

Trần Hạo nói: “Nhưng không nhất định là có a.”

Mèo mun meo ô một tiếng, ánh mắt nghiêm túc, hiển nhiên hai bọn nó đều đã quyết định, không tới nhìn tận mắt, thật không cam tâm.

Trần Hạo suy nghĩ, rốt cục gạt đầu: “Vậy thì tốt, chúng tôi theo sau, Huyết Yêu cái gì đó, tôi mặc kệ, liền đi tìm linh quả, có liền lấy, không có chúng tôi lập tức rời đi, A Mịch La này thực tình đã cho tôi một bài học a, U Minh tộc, thì ra đều mẹ nó là vua màn ảnh.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo mèo mun và gà ngốc đuổi tới.

Nhưng Trần Hạo cũng không cùng gấp, mà là đi cách một đoạn.

Mấy phút sau, Trần Hạo liền thấy A Mịch La đi tới trước một cây đại thụ.

Cây đại thụ này rất cổ quái, toàn thân màu máu đỏ, lớn tới mức ba người mới ôm hết, nhưng thân cây rất thấp, chỉ cao bốn, năm mét, phía trên cành cây bao quanh, treo từng quả màu đỏ.

Để Trần Hạo khiếp sợ chính là, bên cạnh cây đại thụ này, bày một tầng thi thể thật dày.

Những thi thể này, từng con chỉ lớn cỡ nắm đấm, màu sắc đen nhánh, bộ dáng rất quái lạ, chính là vẻ bề ngoài của minh trùng.

Mà những con minh trùng này, toàn bộ đều đã biến thành thân khô, sinh khí hoàn toàn không có.

“Thế mà thật sự có linh thụ, chắc chắn, từ bỏ yêu thân, mượn dùng huyết mạch đặc biệt của minh trùng nhất tộc để

phục sinh, muốn Huyết Hồn trùng sinh, đáng tiếc gặp tôi.” A Mịch La nhìn cây đại thụ, trên mặt lộ ra vẻ châm biếm.

Tạch tạch tạch! Tạch tạch tạch!

Theo lời của A Mịch La nói ra, cây đại thụ kia đột nhiên uốn éo, phía trên nguyên bản mọc ra quả, từng quả mở ra, từ đó bay ra từng đoàn từng đoàn khí màu hồng.

Những khí màu hồng này nhanh chóng tổ hợp lại, trong khoảnh khắc hóa thành một quái vật hình người thân cao hơn hai mét, toàn thân đỏ như máu.

Mặt mũi của nó dữ tợn, miệng sinh răng nanh, hai tay càng là có móng vuốt bén nhọn, trên thân thật giống như bị lột đi một lớp da, lộ ra cơ bắp tổ hợp.

“@# \$#@ _____...” Nhìn thấy A Mịch La, quái vật màu đỏ máu kia há miệng nói ra lời nói mà Trần Hạo nghe không hiểu.

A Mịch La nhếch miệng cười một tiếng: “Muốn hợp tác sao, vậy liền đem U Minh huyết khí của ngươi cho tôi!”

Nói xong, A Mịch La rít lên một tiếng, triệt để bạo phát lực lượng trên thân.

Trong nháy mắt, tóc không gió mà bay, thân thể thoát khỏi mặt đất, lơ lửng bay lên, từng đạo khí lưu màu xanh lam quán quanh thân thể, liền con mắt của cô cũng biến thành màu lam.

Sau đó, thân ảnh của A Mịch La lóe lên biến mất, xuất hiện tại trước mặt quái vật màu đỏ máu kia, đưa tay ra sức vồ một cái.

Quái vật đỏ máu kia giận dữ, trên thân toát ra khí diễm màu đỏ máu, không yếu thế chút nào cùng A Mịch La đối kháng.

Nhưng lúc lực lượng màu lam và lực lượng màu đỏ tiếp xúc, lực lượng màu đỏ kia liền bị sụp đổ, quái vật đỏ máu kia

bị vỡ nát.

A Mịch La không có để ý tới khí lưu tán loạn này, mà vọt thẳng đến trước đại thụ, lực lượng màu lam bao lấy tay trực tiếp xuyên thấu thân cây, đột nhiên túm ra một cái kinh mạch màu đỏ máu.

Tạch tạch tạch! Tạch tạch tạch!

Đại thụ run rẩy, cành cây bay múa, sau đó quán quanh hướng tới A Mịch La.

A Mịch La không quan tâm, đem kinh mạch màu đỏ máu kia trực tiếp nhét vào trong miệng, điên cuồng nhai nuốt.

Theo một cỗ chất lỏng màu đỏ bị nuốt xuống, khí tức trên thân A Mịch La cũng đang nhanh chóng tăng lên, thân thể cũng đang chậm rãi lớn lên, cảnh đại thụ quán quanh căn bản là không có cách nào tiếp cận cô.

Không cần bao lâu, thân thể A Mịch La trưởng thành lên mấy tuổi, từ một cô bé, trực tiếp biến thành bộ dáng một thiếu nữ.

Trần Hạo đang đứng cách đó không xa, thấy cảnh này, có chút trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó, thật là ăn! Hơn nữa, dáng dấp biến đổi nhanh như vậy!

Ding! U Minh nhiệm vụ cửa thứ hai, dưỡng dục Âm nữ, bồi dưỡng lớn lên hoàn thành, cấp cho Pháp Thiên Tượng Địa ban thưởng.

Chương 431: Làn nửa đảo ngược

Nhiệm vụ... Hoàn thành!

Mẹ nó, đây có được coi là vui mừng ngoài ý muốn không!

Trần Hạo vừa bị A Mịch La làm cho kinh ngạc đến ngây người, giờ lại bị hệ thống dọa cho sợ ngây người.

Đại lão quá xuất kỳ bất ý.

Đang lúc vui mừng, một tiếng rít lên truyền đến.

“Đây là đồ vật gì!” Tiếng kêu vô cùng kinh hãi của A Mịch La truyền đến.

Trần Hạo hoàn hồn, tập trung nhìn lại, sau đó trợn mắt hốc mồm.

Cây đại thụ bị A Mịch La nuốt chất lỏng màu đỏ kia, chậm rãi khô quắt đi.

Mà A Mịch La cũng lớn lên thành thiếu nữ.

Thế nhưng lúc này, trên thân A Mịch La cũng tỏa ra từng đạo khí lưu màu đỏ, không ngừng quán quanh người nàng, nhìn có chút không bị khống chế.

Đây mẹ nó... Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Đang lúc nghi hoặc, mèo đen và gà trống đồng thời kêu lên.

Mèo đen càng là oa ô một tiếng, bắn mạnh ra một đạo phi đao, phá không mà đi.

Sau một khắc, những nơi phi đao đi qua, một cái bóng mờ bỗng nhiên xuất hiện.

Phi đao từ thân thể hư ảnh xuyên thấu, hư ảnh lại lông tóc không tổn hao gì.

“A, thể mà có thể bức bản tọa hiện thân, nhìn rất là không tệ, có thể cân nhắc làm món điểm tâm a.” Hư ảnh sau khi hiển hóa, phát ra tiếng thán phục, nghe tiếng không phân biệt nổi là nam hay là nữ.

Trần Hạo sợ hãi cả kinh, quay người nhìn lại, liền thấy hư ảnh này mơ mơ hồ hồ, thoát nhìn như là người, thể nhưng sau lưng của nó lại có một đồ vật giống như là một cái đuôi, không ngừng đong đưa.

Trên người con hàng này có một cỗ khí tức tà ác, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó... Ah, là Tà Linh ở tiểu trấn kia!

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, nghi ngờ nhìn về phía nó.

A Mịch La không phải đã nói con hàng này là rác rưởi sao? Rác rưởi cũng dám theo dõi bọn hắn?

“Là người lừa ta!” Lúc này, A Mịch La đột nhiên gầm thét lên một tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm Tà Linh.

Tà Linh lộ ra một nụ cười mơ hồ: “Sao có thể nói là ta bẫy ngươi? Rõ ràng là chính các ngươi đưa tới cửa, chắc chắn, Tu La thuần huyết cộng thêm Huyết Yêu thuần huyết, xem ra Huyết Hồn đan của ta muốn đổi tên rồi, Tu La Huyết Hồn đan, các ngươi cảm thấy thế nào?”

A Mịch La gầm thét: “Ngươi nằm mơ!” Nói xong, khí tức trên người nàng bộc phát.

Tà Linh phát tay bắn ra, một đạo lưu quang đánh trúng A Mịch La, khí tức huyết hồng kia lập tức tăng lên gấp đôi. A Mịch La lập tức kêu thảm một tiếng, khí tức bộc phát biến mất, không chỉ như thế, thân thể đều cuộn lại, rên rỉ thống khổ.

Trần Hạo nhìn thấy thế cảm thấy rùng mình.

Đậu phộng nhà các ngươi, rác rưởi cái em gái ngươi, mẹ nó chứ đây sao có thể là rác rưởi? con mắt của A Mịch La ngươi bị mù sao?

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã trễ rồi, vẫn là phải nghĩ biện pháp mới được a.

Trần Hạo nhìn về phía Tà Linh, mở miệng nói: “Thủ đoạn của đạo hữu quả là cao cường, hết thảy ở nơi này đều là ngươi bố trí sao?”

Tà Linh cười: “Có phải là rất thần kỳ không, có loại cảm giác như nghệ thuật? Huyết Ma ngàn năm trước a, đáng sợ cỡ nào U Minh Huyết Yêu, coi như muốn diệt nó, cũng cần phải có năm vị tiên thiên chân nhân đạo môn liên thủ mới có thể. Nhưng sau khi chết còn không phải là mặc ta bài bố. Cố gắng tới ba trăm năm trước, bản tọa cuối cùng đem phong ấn của tiên thiên chân nhân mài mòn, sau đó tỉnh lại tàn hồn của Huyết Yêu, gieo xuống Linh Thụ, để nó tưởng là bản tọa đang giúp nó, trên thực tế là lấy nó làm thuốc, luyện chế Huyết Linh đan, như thế thì bản tọa liền có thể tiến một bước. Nhưng không nghĩ tới, vốn cho là còn phải đợi thêm mấy chục năm nữa, bây giờ lại tới một Tu La, ngươi còn muốn cắn nuốt Huyết Yêu huyết khí, hắc hắc, như thế lại bớt đi không ít phiền phức của bản tọa, mượn dùng Tu La huyết mạch của ngươi, bản tọa có lẽ không cần chờ mấy chục năm, lập tức liền có thể đột phá bình cảnh, từ đây tiêu dao tự tại, không còn bị ràng buộc.”

Trần Hạo sợ hãi thán phục: “Không thể không nói, phần này thủ đoạn của đạo hữu, để cho ta kính nể. Nhưng ta thấy ngươi cũng không phải là Tà Linh đi, ngươi là cấm kỵ!”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Tà Linh, ánh mắt khẳng định.

Tà Linh nhếch miệng cười một tiếng: “Ta thích đạo gia đệ tử thông minh, có thể ăn người cuối cùng. Yên tâm, cam đoan không có chút thống khổ nào.”

Trần Hạo nói: “Mặc dù đạo hạnh của ta nông cạn, khả năng đánh không lại đạo hữu, nhưng ta cũng là tu sĩ, cũng không thể ngồi mà chờ nộ mạng đi, đạo hữu...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, Tà Linh điềm một cái tới Trần Hạo.

Sau một khắc, Trần Hạo liền cảm thấy không gian quanh thân bị áp súc, đem hắn cố định ở tại chỗ, không thể động đậy.

Mèo đen và gà trống cũng giống như vậy, tựa hồ rất muốn giãy dụa, nhưng không gian kia dán vào thân thể, không cách nào chống lại, căn bản không thể động đậy.

“Làm đồ ăn, cần phải ngoan ngoãn, không nghe lời sẽ bị ăn sớm.” Tà Linh mở miệng nói nhỏ, sau đó nhìn về phía A Mịch La đang bị khí lưu hồng khí quán quanh.

“Được rồi, bắt đầu hưởng thụ tiệc, Tu La Huyết Hồn đan của ta.”

Theo lời nói vừa phát ra, hồng khí quán quanh A Mịch La đột nhiên bắt đầu nén lại, đem A Mịch La từ trạng thái trương thành, lại chậm rãi bị nén thu nhỏ lại, mơ hồ toàn bộ thân thể đều có chút vặn vẹo.

Ngay lúc A Mịch La bị nén đến cơ hồ chỉ lớn cỡ một quả bóng đá, đột nhiên Tà Linh quay người, nhìn Trần Hạo đứng ở sau lưng nó.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, một quyền lóe ra lôi quang, hung hăng đánh trúng tà hồn.

Ba một tiếng nổ vang thật lớn, cơ thể bên ngoài Tà Linh nổ tung, lộ ra bên trong một con quái vật xấu xí, lông dài bao phủ

toàn thân, phía sau mọc ra một cái đuôi, nhìn một nửa giống như là người, một nửa giống như là khi.

Quái vật nhìn Trần Hạo, không phần nộ, mà có chút ngạc nhiên: “Người thế mà tránh thoát được? Không có khả năng a! Lấy đạo hạnh của người, căn bản là không có cách thoát khỏi không gian khóa chặt của ta.”

Trần Hạo không trả lời, đánh giá quái vật một chút, nhếch miệng cười nói: “Người xấu quá.”

Biểu lộ của Quái vật cứng lại, nhỏ giọng nói: “Ba chữ này, đã có hơn năm trăm năm ta không nghe thấy, lá gan của người cũng không nhỏ, xem ra, ta cần ăn bữa điếm tâm trước.”

Nói xong, quái vật đột nhiên duỗi ra cánh tay giống như tay khi nắm lấy cổ Trần Hạo.

Trần Hạo nghe răng cười, cổ dưới móng vuốt của quái vật đột nhiên lớn lên.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của quái vật, Trần Hạo từ dáng người phổ thông một mực lớn lên, tăng thêm, tăng thêm, biến thành cao lớn chừng bảy tám mét.

Móng vuốt của quái vật đã sớm bắt không được nữa, thoát khỏi thân thể Trần Hạo.

Sau khi hạ xuống, thanh âm vốn một mực bình tĩnh của nó đột cục thay đổi, cả kinh kêu lên: “Pháp Thiên Tượng Địa Đại Thần Thông! Làm sao có thể, người chỉ có đạo hạnh, làm sao...”

“Sao cái con mẹ người!” Trần Hạo sau khi biến lớn, lực lượng to lớn, quả thực là vượt quá tưởng tượng, một cước đá trúng quái vật, đem nó đá bắn ra xa mấy chục mét.

Sau đó Trần Hạo không truy kích, mà bên người chạy tới A Mịch La, đưa tay nắm lên càng A Mịch La ngày càng nhỏ, hai

tay chế trụ hồng khí trên người nàng, thét lên một tiếng, hung hăng kéo một phát.

Xoẹt...

Hồng khí cứ như vậy bị Trần Hạo kéo đứt.

A Mịch La từ bên trong hồng khí rơi xuống đất, thân thể nhanh chóng biến lớn, lại biến thành bộ dáng thiếu nữ.

Chỉ là A Mịch La giờ phút này, nhìn khí tức cực kỳ không ổn định, hai mắt càng là một cái màu lam một cái màu đỏ, mười phân kỳ dị.

“Lừa ta, lại dám lừa ta! Làm hỏng căn cơ của ta, ta muốn ngươi chết!”

Khí tức của A Mịch La bạo ngược vô cùng, thét lên một tiếng, thân ảnh lóe lên biến mất, lần nữa xuất hiện, đã đi tới trước mặt quái vật mặt khí, đưa tay bắt lấy cổ của nó.

Bị A Mịch La bắt lấy cổ, quái vật mặt khí thê mà không có chút nào sợ hãi, ngược lại còn nhe răng cười: “Tu La sao? Cũng chỉ xứng làm đồ ăn.”

Nói xong, quái vật mặt khí trở tay bắt lấy cánh tay A Mịch La, từng đạo hồng khí lần nữa lan tràn.

Chương 432: Gà đại gia chiếm được tiện nghi

“Mẹ nó, lại tới nữa, A Mịch La nguoi phải cố gắng lên!”

Sau khi Trần Hạo giúp A Mịch La tránh thoát hồng khí, lúc này đang nằm ở trên mặt đất, lại biến trở về lớn nhỏ như ban đầu, không chỉ như thế, sắc mặt thoát nhìn tái nhợt, toàn thân vô lực, liền một đầu ngón tay út đều không động được.

Nhìn thấy tình huống của A Mịch La bên kia, Trần Hạo bất lực thì thầm.

Không có biện pháp, Pháp Thiên Tượng Địa Đại Thần Thông, quả thực lợi hại vượt quá tưởng tượng, sau khi biến lớn, trong thân thể liền sẽ hiện lên một cỗ thần lực kinh khủng.

Thần lực này không giống như khí lực, cũng khác biệt với pháp lực, lại có thể nhất lực phá vạn pháp, mà nếu biến càng lớn, thần lực càng mạnh, nếu như có thể tu luyện tới thân thể cao vạn trượng, một cước đậm sụp đại địa, một quyền phá hư không đều là bình thường.

Trần Hạo chỉ có hơn bốn mươi năm đạo hạnh tu vi, tự nhiên không có khả năng trở nên lớn như vậy, hấn hao hết pháp lực, cũng chỉ biến lớn bảy tám mét mà thôi, mà lại chỉ có thể kiên trì năm giây.

Sau khi trợ giúp A Mịch La phá vỡ hồng khí, Trần Hạo liền bị thoát lực, lúc này nếu A Mịch La bị khống chế một lần nữa, vậy liền thật chỉ có thể xin hệ thống đại lão giúp đỡ cứu mạng.

Dưới ánh mắt mong chờ của Trần Hạo, A Mịch La cũng động.

Cả người nàng đều biến thành màu lam, khí tức bàng bạc quả thực mạnh không thể tưởng tượng nổi, sóng dao động khuếch tán ra, nếu như không phải thân thể bị đại thụ khô héo kia ngăn trở, Trần Hạo đều đã bị trượt ra xa mấy chục mét.

“Ăn cái con mẹ ngươi!” Tiếng A Mịch La tức giận vang lên, quang mang lam sắc trực tiếp đem màu đỏ kia chấn vỡ, sau đó mãnh liệt chấn động, đem cổ của quái vật mặt khi bẻ vụn, đầu rời khỏi thân thể.

Sau đó thân thể của quái vật mặt khi trực tiếp bị đóng băng, phanh một tiếng, bạo phá thành vô số mảnh vỡ.

Sau khi cường thế giết chết quái vật mặt khi, quang mang lam sắc trên thân A Mịch La cũng nhanh chóng biến mất, sau đó thân thể của nàng mềm oặt ngã xuống đất.

Trần Hạo cực kỳ chấn động.

Thực lực của A Mịch La sau khi khôi phục bản thể thể mà bá đạo như vậy, chớp mắt liền diệt một cấm kỵ a!

Không đúng, sinh khí của nàng đang biến mất, đây là, cùng chết sao?

Đang lúc ngạc nhiên, đột nhiên trên thân A Mịch La, một đạo lam quang hiện ra, sau đó hư một tiếng bay về phía... Mèo đen! Sau đó chui vào trong thân thể của nó.

Mèo đen lúc này vừa mới khôi phục bình thường, sau khi ngẩng người, đột nhiên giận dữ, oa ô gào lớn.

“Kêu cái gì, tạm thời ở nhờ một đoạn thời gian mà thôi, lão nương bị lừa thảm như vậy, ngươi liền không đồng tình sao?” Trong miệng mèo đen lại phát ra một tiếng nói, chính là A Mịch La.

Sau đó lại biến thành tiếng mèo kêu, đồng thời mèo đen đều xù lông, thân thể bành trướng biến lớn, giận không thể nguôi.

Sau đó, lại biến thành A Mịch La: “Ta mặc kệ, dù sao hiện tại ta sẽ không đi.”

Về sau, vô luận mèo đen kêu như thế nào, A Mịch La chính là không nói.

Mèo đen không thể làm gì, vội vàng chạy tới bên người Trần Hạo, oan ức nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo có chút trợn mắt hốc mồm, ngơ ngác.

“A Mịch La, tình huống của ngươi đây là như thế nào?”

Tiếng A Mịch La vang lên: “Bị lừa, tạm thời mượn dùng thân thể của con mèo con này, nó có Cửu U Kỳ Lân truyền thừa, tu luyện U Minh chi pháp, có thể bảo vệ Tu La hồn của ta không bị U Minh tiếp dẫn.”

“Vậy thân thể của ngươi?”

“Bị ô nhiễm rồi, tạm thời không thể dùng, cần thanh tẩy cấm kỵ tà khí trên thân, nếu không ta sẽ bị cấm kỵ tà khí làm lay động căn nguyên, không nói là đoạn tuyệt đại đạo, sẽ còn biến thành người điên không có chút thần chí nào. Ah, đúng rồi, ngươi thế mà lại còn có Pháp Thiên Tượng Địa, cái này tốt, thần lực của Pháp Thiên Tượng Địa Đại, nhất lực phá vạn pháp, ngươi về sau mỗi ngày giúp xóa cấm kỵ tà khí trên thân cho ta, ta liền có thể trở lại bản thể.” A Mịch La có chút vui mừng nói.

Mặt Trần Hạo xạm lại.

Mẹ nó, mỗi ngày xóa đi? Làm sao để xóa đi? Để cho ta mỗi ngày đâm bóp toàn thân cho ngươi một lần sao? Lão tử chỉ có thể sử dụng được năm giây thôi!

“Ngươi suy nghĩ nhiều, Pháp Thiên Tượng Địa của ta căn bản không thể sử dụng lâu, bây giờ ngươi không nhìn thấy sao?” Trần Hạo tức giận nói.

A Mịch La khẽ nói: “VẬY người cũng chỉ có thể giúp ta đi tìm Tiên Thiên thần thủy, nếu không ta chắc chắn sẽ không rời khỏi thân thể con mèo đen này đâu.”

Meo ô!

Mèo đen nổi giận, hét to một tiếng.

A Mịch La nói: “Kêu cái gì, ta chỉ ở tạm, lại không muốn người, thân mèo quá xấu a, không có ngực không có mông, ta mới không thèm. Nhưng chúng ta đều biết, cứ dùng như vậy cũng không tốt, như vậy đi, ta trả tiền thuê phòng, về sau ta chỉ điểm người tu luyện, Cửu U Kỳ Lân truyền thừa, nếu như người có thể tiêu hóa truyền thừa, về sau tuyệt đối rất lợi hại, người nói như thế nào?”

Mèo đen thét lên, lông lại dựng lên.

“Được được được, người có bờ mông, thật sự là, cái mông mèo có cái gì hiếm lạ, cũng không vểnh lên. Nhưng người thật không muốn ta chỉ điểm? Người xem lại người một chút, truyền thừa tốt như vậy, gặp được một tên hậu thiên cầm kỳ liền không có chút lực trở tay nào, đây chính là thật sự mất thể diện.” A Mịch La nói.

Mèo đen lập tức im lặng.

“Khanh khách!”

Đúng lúc này, gà trống cạch xoạch chạy tới phía trước đại thụ, ánh mắt lấp lóe nhìn đại thụ.

A Mịch La nói: “Vẫn là tiểu Hoàng có ánh mắt, không sai, đây chính là một tuệ cây, nhưng đáng tiếc, nó bị Huyết Yêu ô nhiễm, vận vẹo không còn hình dáng, đã phế đi rồi.”

Mèo đen nhìn về phía đại thụ, trong mắt lóe ra một tia đáng tiếc.

Tuệ quả a, yêu thú thích nhất, dù là trước đó ăn được hỏa quả tinh khí cũng không sánh bằng.

Gà trống có chút không cam tâm, mắt nhỏ nhìn một lát, sau đó mở to miệng, một cỗ quang mang màu vàng từ trong miệng bay ra, bay về phía tuệ cây.

Quang mang màu vàng này sáng tỏ uy nghiêm, tường hòa thuần khiết, loáng thoáng truyền ra tiếng niệm kinh tụng phật.

Lúc quang mang màu vàng rơi lên trên đại thụ, một màn thần kỳ xuất hiện.

Nguyên bản đại thụ chết héo, đột nhiên bắt đầu vắn vẹo, không ngừng thu nhỏ lại, đồng thời từng sợi khí tức huyết hồng từ bên trong thân cây không ngừng tiêu tán.

Sau đó đại thụ hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa. Mà trong lòng đất, một điểm quang mang màu vàng lưu động, phá đất mà lên.

Lúc gà trống nhìn thấy quang mang màu vàng, mắt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng chạy tới một ngụm nuốt hết, nheo mắt lại, yên lặng nhắm nháp.

A Mịch La ngạc nhiên nói: “Phật môn hoá sinh kinh! Truyền thừa thần tước này của người, lai lịch không nhỏ a! Thế mà đem hoá sinh kinh hóa thành một viên phật chủng, ah, không đúng, con gà xảo quyết này, căn bản cũng không bị phật môn kinh văn lây nhiễm nửa điểm, lòng tràn đầy hèn mọn, nguoi đến cùng là làm sao tiếp nhận truyền thừa!”

Nghe được A Mịch La nói, gà trống mở to mắt, kinh bỉ nhìn lại, mở miệng nói: “Nguoi hiểu cái quái gì, phật môn không thể ăn thịt, gà gia tại sao muốn bị lây nhiễm.”

A Mịch La: “...”

“Meo ô!” Mèo đen kêu một tiếng, mắt mèo trừng lớn.

Gà trống sững sờ, sau đó vui vẻ: “Ta nói chuyện trôi chảy, ta có thể nói chuyện, tuệ cây lợi hại! Gà gia quả nhiên khí vận vô song, đuôi Thất Lỗ, khôi phục Trung Hoa, đuôi quý tóc đỏ, đuôi tiêu quỷ tử, Đại Hạ vạn tuế, Hạo ca vạn tuế, gà gia vạn tuế, Hạo ca, tiếng người của ta nói có đúng tiêu chuẩn hay không? Có phải là rất thành thạo?”

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Đồ vật này hữu dụng như vậy sao? Thế mà ăn xong liền có thể nói chuyện?”

Gà trống đặc ý nói: “Ta ăn xong nó liền biến mất, đều không cảm thấy có hương vị gì, nhưng thật giống như yết hầu của ta có đồ vật gì đó đã biến mất, muốn nói chuyện đều không bị ngăn chặn, cảm giác rất trôi chảy, quá trôi chảy.”

Chương 433: Không tiếp phúc lợi nhiệm vụ

Đánh loạn một trận, lấy A Mịch La hồn thể tách rời, pháp lực của Trần Hạo hao tổn không còn gì, gà trống nhật được món hời mà kết thúc.

Ăn một viên Bồ Nguyên Đan từ chỗ Hoàng tiên nãi lừa đến, Trần Hạo đã tọ khôi phục một chút, sau đó trở về trước thân thể của A Mịch La.

Sau khi A Mịch La cắn nuốt Huyết Yêu, thân thể xác thực trưởng thành lên rất nhiều, nhìn chừng mười bảy tám tuổi, nhưng dáng người lại cùng trước đó hoàn toàn thay đổi, quả thực tựa như là biến thành hai người.

Trước sau lời lỡ, vòng eo rất nhỏ, liền mặt mũi đều giống như đôi một khuôn mới, biến thành mặt trái xoan, mũi ngọc tinh xảo, miệng anh đào, quyến rũ tuyệt mỹ. Quần áo lúc này bị dáng người đầy đặn phá vỡ, thân thể trắng nõn như ẩn như hiện để Trần Hạo đều cảm thấy tim đập rộn lên, không dám nhìn nhiều.

“Hi hi, ta không phải là rất xinh đẹp chứ? Kỳ thật, đây cũng không xinh đẹp bằng bản thể của ta, mỗi một La Sát chúng ta đều xinh đẹp vô song, tiếng tăm truyền xa U Minh.” Trên thân mèo đen truyền đến tiếng nói đắc ý của A Mịch La.

Trần Hạo tức giận: “Dung mạo xinh đẹp thì có ích lợi gì, bây giờ còn không phải nằm ở nơi này, ta nếu không quan tâm, nói không chừng ngươi liền sẽ bị dã thú nào đó ăn.”

A Mịch La khẽ nói: “Ngươi nếu không quan tâm, thân thể của con mèo con này ta liền muốn.”

Meo ô! Mèo đen gào lớn một tiếng, lông tóc dựng lên.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nhìn mèo đen: “Người cảm thấy ta rất dễ lừa sao? Người chuyển sinh nhân gian, đã mười phần khó khăn, còn muốn lớn lên mới có thể khôi phục thực lực, hiện tại thân thể lại bị tà khí ô nhiễm, sinh cơ chưa tuyệt, thân thể ràng buộc vẫn còn, người nếu là có thể đoạt xá, theo như lời người nói trong u minh thực lực vi tôn, chỉ cầu lợi ích thì chỉ sợ sớm đã động thủ, còn cần ở nơi này nói nhảm?”

A Mịch La không nói.

Mèo đen cũng sừng sốt, sau đó mắt mèo nheo lại, như có điều suy nghĩ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Cho nên, hiện tại gặp rủi ro, liền muốn có dáng vẻ của một người gặp rủi ro, đừng cả ngày gào to, hù dọa ai đây, đem ta làm cho phát bực, một đao chém đứt đầu của thân thể này của người, ta xem chừng, coi như thân thể của tiểu Hắc, cũng không cách nào bảo vệ người lưu tại nhân gian a? Ừm, hoặc là không cần tàn nhẫn như vậy, ta có thể đem thân thể của người tới ban ngành liên quan bán lấy giá tiền lớn, tin tưởng một cái thân thể Tu La, ban ngành liên quan khẳng định rất thích.”

“Đạo hữu tiến bộ rất nhanh a, không chỉ không có cách nào lừa gạt, lại còn có thể phản kích, không tệ, không tệ.” Thanh âm của A Mịch La thay đổi, nghiêm túc lên không ít, trở nên đường đường chính chính.

Trần Hạo nói: “Nhờ có một trận trò hay giữa người và tàn hồn minh trùng vương, nếu không ta đều không biết, nguyên lai U Minh và nhân gian chênh lệch lớn như thế.”

A Mịch La nói: “Vậy ý tứ của người bây giờ, chính là không còn tin tưởng ta nữa? Muốn đối với ta thế nào sao?”

Trần Hạo nói: “Cũng là không phải, chủ yếu là chuyển hợp tác này, chúng ta khuyết thiếu một cơ hội.”

A Mịch La nói: “Cơ hội? Cơ hội gì?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Người nhất định phải cần ta giúp người tiêu trừ cấm kỵ tà khí trong thân thể sao?”

A Mịch La nói: “Không sai, đồ vật này nếu như bình thường đôi mắt, ta không hề sợ hãi, nhưng nó lại thâm thấu vào bên trong cơ thể của ta, cùng máu thịt dây dưa, không cách nào tiêu trừ, nếu như trước đó không phải người kịp thời giúp ta đánh vỡ tà khí phong cấm, bây giờ ta có khả năng thật sự sẽ bị nó luyện chế thành đan.”

Hệ thống: U Minh nhiệm vụ phiên ngoại quan, xóa đi cấm kỵ tà khí, khôi phục bản thể âm nữ.

Quả nhiên, hệ thống nhiệm vụ vang lên, con mắt của Trần Hạo hơi sáng lên.

Có thể kích phát nhiệm vụ, ta mới có thể hỗ trợ a, nếu không ai biết người có tâm tư gì, dù là nói xong hợp tác không tính toán gì hết, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, ca tự có ban thưởng.

Phiên ngoại quan? Hệ thống đại lão người quá chân thật, nhưng mà ta thích.

... Ah, nhiệm vụ này làm sao cảm giác có chút ngẫn, có phải là thiếu cái gì đó không?

Ánh mắt của Trần Hạo mờ mịt, nụ cười dần dần biến mất.

Mẹ nó, thật ngẫn có một nửa, chỉ có nhiệm vụ, không có ban thưởng a!

Hệ thống đại lão, người ra đây, đây coi là nhiệm vụ gì? Để cho ta làm, không ban thưởng cho ta, không cảm thấy quá hẹp

hỏi sao? Người như thế xác định ta sẽ làm?

Hệ thống: “Phúc lợi của nhiệm vụ, xác định không có?”

Hệ thống: Khả năng từ bỏ, là, không.

Nhìn thấy hệ thống đáp lại, Trần Hạo cười lạnh đáp lại: “Đại lão, người quá coi thường ta. Ta lựa chọn từ bỏ, phúc lợi cứt chó gì, mệt gần chết xóa đi cấm kỵ tà khí cho nàng, quá trình sờ liền xem như phúc lợi rồi? Đùa ta hả, có thời gian này, ta còn không bằng sờ tiểu Hắc, bộ lông kia sờ tới sờ lui còn có cảm giác hơn, còn thích hơn so với cô gái này.”

Hệ thống: “...”

Hệ thống: U Minh nhiệm vụ cửa thứ ba, cướp đoạt thần tử, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng Dương thần pháp. (cần yêu cầu trước, âm nữ không chết.)

Bị Trần Hạo oán hận một đợt, hệ thống cũng chịu phục, chủ động tiết lộ nhiệm vụ và ban thưởng tiếp theo.

Ánh mắt Trần Hạo sáng lên, sau đó quả quyết lắc đầu: “Đại lão , nhiệm vụ không phải làm như vậy, làm liền muốn có thù lao, không làm liền không có, đây là công chính công bằng, người đem ta nuôi thả, ta nhận, ta cầu người hỗ trợ, phải trả giá, ta cũng nhận. Bây giờ người để cho ta làm không công, cho dù là ban thưởng sau này rất tốt, chuyện làm không công này ta cũng không cần, nếu như đại lão người chính là như thế, vậy nhiệm vụ này đến đây là kết thúc, chúng ta tiếp tục chơi cái khác.”

Hệ thống: “...”

Hệ thống: U Minh nhiệm vụ phiên ngoại quan, xóa đi cấm kỵ tà khí, khôi phục bản thể của âm nữ, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Nhìn thấy hệ thống sửa đổi nhiệm vụ, Trần Hạo lúc này mới hài lòng cười một tiếng.

Này mới đúng mà, làm nhiệm vụ tại sao có thể không cho ban thưởng? Đây không phải là gạt người sao.

Còn phúc lợi, phúc lợi cái quái gì, người cùng những gian thương chuyên dùng mộng tưởng lừa người làm việc kia khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng hệ thống đại lão bình thường cao ngạo như vậy, mình nếu là cự tuyệt, vậy liền hoàn toàn không để ý, thích thế nào cũng được.

Lần này lại có chút khác biệt, tựa hồ nó cũng cần mình hoàn thành cái U Minh nhiệm vụ này.

Chẳng lẽ là cái thân tử này đối với nó có chỗ tốt gì?

Trong lòng suy nghĩ, đáng tiếc hệ thống đại lão không giải thích, Trần Hạo cũng liền mặc kệ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên vượt, chính mình cũng phải dựa vào hệ thống mà lăn lộn, nó không nói có thể là do mình còn không đủ tư cách, có lẽ chờ lúc đầy đủ mạnh mẽ, quan hệ giữa mình và hệ thống liền sẽ có biến hóa.

Ánh mắt nhìn về phía mèo đen, Trần Hạo nói: “A Mịch La, ta có thể đồng ý giúp ngươi, nhưng ta muốn ngươi đồng ý với ta một chuyện.”

A Mịch La nói: “Chuyện gì?”

“Dạy bảo tiểu Hắc tu hành, giúp nó đi đến quỹ đạo.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

A Mịch La cười nói: “Cái này không có vấn đề, chỉ cần nó đồng ý.”

Mèo đen meo ô một tiếng, oan ức nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Tiểu Hắc đừng làm rộn, đây không phải là đang nói đùa, ta hi vọng ngươi về sau càng ngày càng lợi hại, gặp được đồ vật đáng sợ, dù là đánh không lại cũng có thể chạy trốn được, cho nên phải tiếp nhận dạy bảo, không cho cự tuyệt.”

Mèo đen im lặng.

Sau đó Trần Hạo không nói nhảm nữa, đem thân thể A Mịch La vác lên vai, nhìn nam tử trung niên vẫn đi theo sau A Mịch La một chút.

Con hàng này lẻo đẻo đi theo, một câu cũng không nói, kết quả lúc A Mịch La cắn nuốt Huyết Yêu, bị tuệ cây múa nhánh cây xuyên thủng lồng ngực, lúc này thân thể đều đã lạnh.

Nói đến, con hàng này tu luyện hợp hoan pháp gì đó, liền lúc A Mịch La vẫn là tiểu cô nương đều không buông tha, cũng không phải là người tốt lành gì, lúc này chết cũng không tiếc.

Nhưng người này chết rồi, hồn phách đi đâu?

A Mịch La đột nhiên hoảng sợ nói: “Không tốt, cấm kỵ kia còn chưa có chết!”

Chương 434: Táng thần bí cảnh

Cái gì!

Nghe A Mịch La nói, Trần Hạo kém chút nữa đem thân thể của nàng vút xuống, ánh mắt cảnh giác đánh giá chung quanh.

Loại cấm kỵ này thế nhưng là rất đáng sợ, đạo pháp thần thông bình thường hoàn toàn vô hiệu.

Đặc biệt là bây giờ pháp lực của mình đã chạm đáy, hoàn toàn không có lực lượng phản kháng a!

“Không đúng, cấm kỵ kia không ở nơi này, nó chạy!” A Mịch La lại mở miệng nói.

Trần Hạo thở dài một hơi, tức giận: “Ta nói người có thể hay không một câu nói xong, chuyện này người có biết là rất đáng sợ hay không.”

A Mịch La nói: “Có gì phải sợ, chỉ là một hậu thiên cấm kỵ, mà lại còn bị ta phá cấm kỵ chi thể, cho dù không chết, cũng suy yếu không còn cách nào hại người, a, nhưng bây giờ đã đắc tội, nó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta, Trần đạo hữu nếu là không muốn có nỗi lo về sau, có thể đi trăm thảo trừ căn.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ nói: “Nơi ở của nó ngay tại cái trần nhỏ kia sao?”

A Mịch La nói: “Hẳn là thế, cấm kỵ cùng quỷ dị khác nhau. Quỷ dị mặc dù càng đáng sợ hơn, nhưng có hoàn cảnh hạn chế, không thể tùy tiện rời đi. Mà cấm kỵ không bị hoàn cảnh hạn chế, lại cần đền bù, một khi hao tổn quá lớn, nguy hại đến căn nguyên, không cần đối phó, liền có thể tự động tiêu tán, vô

tung vô ảnh. Cẩm ky vừa rời hẳn là nhân yêu cẩm ky, nó muốn ăn chúng ta, nói rõ nó là một loại cẩm ky cần sinh linh nuôi dưỡng, không có thức ăn, liền sẽ bị tán đi.”

“Nhân yêu cẩm ky! Nuôi dưỡng! Vậy nhất định phải chém giết, không thể giữ lại.”

Nghe được A Mịch La nói như thế, ánh mắt Trần Hạo trở nên lảng lệ.

Cái gọi là nhân yêu cẩm ky, có các loại lai lịch phức tạp, khó mà nói rõ, nhưng đều không ngoại lệ chính là, nhân yêu cẩm ky, đều cần nuôi dưỡng.

Cái gọi là nuôi dưỡng, chính là ăn, ăn người, ăn linh hồn, chỉ cần có thể đền bù tiêu hao của bọn chúng, đều là thức ăn của bọn chúng.

Mà chỉ cần có đồ ăn, dạng cẩm ky này sẽ không chết, có thể tồn tại lâu dài.

Nghĩ đến trước đó quái vật kia nói muốn ăn bọn họ, hiển nhiên A Mịch La nói không sai.

Đã quyết định, một nhóm cũng không dừng lại, rời khỏi vách núi.

Lái xe rời đi, ra khỏi hành lang giữa núi, lúc đi vào tiểu trấn, đã là sau mười hai giờ.

Đến tiểu trấn, Trần Hạo dùng Âm Dương Nhãn quan sát, phát hiện khí tức của cẩm ky kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

“Không cần tìm, đã chạy, con hàng này thật đúng là dứt khoát, làm việc quyết đoán a. Dạng này, chỉ cần không một lần đánh chết được nó, vậy liền khó tiêu diệt được.” A Mịch La sợ hãi than một tiếng.

Trần Hạo bắt đắc dĩ.

Nó đã chạy mất, còn có thể đi tìm ở đâu? Chỉ có thể xem về sau có cơ hội gặp hay không, loại cấm kỵ này, tốt nhất là xóa bỏ, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người bị nó thương tổn.

“Đúng rồi, chúng ta tới nơi này, gặp được chính là Huyết Yêu, vậy Huyết mộ chân chính ở đâu? Người còn muốn đi tìm hay không!” Trần Hạo mở miệng nói.

A Mịch La nói: “Cái Huyết mộ kia có vấn đề, tạm thời ta không dám đi.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Làm sao người biết.”

A Mịch La nói: “Sau khi ta cắn nuốt tàn hồn của mình trùng vương, theo trí nhớ của nó biết được, cái Huyết mộ kia thật không đơn giản đâu.”

Trần Hạo nói: “Làm sao không đơn giản?”

A Mịch La nói: “Huyết mộ kia cũng không phải là do Huyết Yêu sáng tạo, mà là một cái bí cảnh rất xa xưa, bị Huyết Yêu trong lúc vô tình phát hiện, Huyết Yêu tìm được huyết ngọc chính là bên trong Huyết mộ phát hiện, mà Huyết mộ kia chỉ là một bộ phận bên trong bí cảnh mà thôi.”

Bí cảnh!

Trần Hạo trừng to mắt.

Âm Nguyệt sơn chính là một chỗ bí cảnh a, bên trong cái đồ chơi này đều có đại nguy hiểm đại khủng bố.

“Vậy chúng ta không đi.”

Trần Hạo quả quyết lắc đầu.

Nhưng sau khi nói ra, Trần Hạo loáng thoáng cảm giác được có chút mát mát, tựa hồ có chỗ mình muốn đi, chỉ là cẩn thận nghĩ lại, lại nghĩ không ra chỗ nào.

“Người xác định?” A Mịch La hỏi. “Muốn biết rằng loại tồn tại như bí cảnh, bên trong đều có đại cơ duyên, chỉ cần thu hoạch được một bộ phận, liền có thể để người một bước lên đỉnh cao, hiện tại nhân gian tu hành gian nan, người liền một chút đều không động tâm sao?”

Trần Hạo cười nói: “Ta đã biết hai chỗ bí cảnh, còn đi qua một chỗ, bên trong hoàn toàn chính xác có rất nhiều đồ tốt, thế nhưng là một cái cũng ăn không được, có tác dụng quái gì?”

A Mịch La khinh bỉ nói: “Đó là người không muốn mạo hiểm, đồ vật tốt nào có dễ dàng liền đạt được như thế, trừ phi có thực lực tuyệt đối, nếu không thì không trả giá đắt sao có thể lấy được.”

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên điện thoại di động kêu lên.

Móc ra xem xét, lại là Long đại sư gọi tới.

Trần Hạo cười cười, bắt máy.

“Long ca, có chuyện gì không?”

“Trần đạo hữu, ta nhận lời mời của một vị tiền bối, muốn tham gia một việc, cùng người nói một tiếng, có thể muốn rời đi một đoạn thời gian.” Long đại sư nói.

Trần Hạo kinh ngạc: “Mời? Làm gì?”

Long đại sư thở dài nói: “Hôm trước Bắc Cương phát sinh một chuyện, táng thần bí cảnh đồ làm mưa làm gió hơn bốn mươi năm trước lại xuất hiện, đồng thời có một cái môn phái thần bí tại Sa phong trấn tổ chức táng thần hội, lấy ra ba trong chín tấm bản đồ táng thần bí cảnh, gộp lại chính là bốn tấm, nghe nói có mấy người cất giữ bản đồ bí cảnh trong tu hành giới cũng nhận lời mời tiến về. Lần này có khả năng so với hơn bốn mươi năm trước còn muốn làm càng lớn càng âm ỉ hơn, nói không chừng còn có thể tìm tới bí cảnh mấy trăm

năm đều không người biết được. Hành động lớn như thế, đạo môn và ban ngành liên quan chắc chắn sẽ không thể không có động tĩnh. Ta lúc đầu không muốn tham dự, chỉ là vị tiên bối kia năm đó đối với Khuyết Nguyệt môn của ta có đại ân, hần mở miệng, ta không tiện cự tuyệt, chỉ có thể đi hỗ trợ.”

Trần Hạo im lặng.

A Mịch La vừa còn nói bí cảnh, Long đại sư đã nói táng thần bí cảnh! Cái bí cảnh này cũng không thấy nhiều, nói không phải là một cái, căn bản là không có khả năng a!

Chỉ là, mẹ nó đây là tình huống như thế nào? Ta không đến thì không xuất hiện, ta vừa đến, nó liền chui ra.

Trần Hạo nói: “Ừm, ta biết, ngươi muốn đi liền đi, chú ý an toàn.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo nhìn về phía mèo đen, hỏi: “A Mịch La, ngươi nói bí cảnh, có phải là gọi táng thần bí cảnh!”

A Mịch La nói: “Chính là cái này, như trong trí nhớ của mình trùng vương kia, táng thần bí cảnh, tựa hồ cũng không phải là thiên nhiên hình thành, mà là xa xưa kia có một vị thần linh sau khi chết biến thành, về sau bên trong bí cảnh kia liền ra đời vô số thần bí.”

“Thần linh chết! Mẹ nó, đây là vị thần linh nào, thế mà chết ở nơi này?” Trần Hạo trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

A Mịch La yên lặng một lát, mở miệng nói: “Trong trí nhớ của mình trùng vương không có tin tức này, nhưng bên trong táng thần bí cảnh kia hoàn toàn chính xác rất nguy hiểm, năm đó Huyết Yêu xâm nhập vào trong đó, cũng là bị trọng thương, kém chút liền bị chết, nếu không thì Huyết Yêu kia thế nhưng là có thể phá vỡ giới hạn chân thân giữa nhân gian và U Minh xâm nhập nhân gian Huyết Yêu tộc đại năng, không có khả năng bị năm vị Tiên Thiên chân nhân nhân tộc trấn giết, ah,

thật giống như hai chúng ta trước đó gặp được Huyết Yêu hồn kia cũng chỉ là một cái Huyết Hồn hóa thân của Huyết Yêu, Huyết Yêu chân thân kia còn lưu tại bên trong táng thần bí cảnh, bây giờ không biết tình huống như thế nào.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Huyết Yêu chân thân kia vẫn còn, vậy nếu như không chết, chờ nó chạy ra, nhân gian chẳng phải là muốn bị kịch?”

A Mịch La nói: “Không đơn giản như vậy, trước mắt nhân gian liền Tiên Thiên chân nhân đều không có, chưa chắc có thể dung nạp một vị Huyết Yêu đại năng tồn tại, nói không chừng nó vừa ra, liền sẽ bị thiên địa xoá bỏ.”

Trần Hạo gật gật đầu, chột cười nói: “Bí cảnh mai táng thần linh, cái này liền có chút ý tứ, chúng ta đi tham gia nào nhiệt thôi.”

Chương 435: Nội tình

“Người không phải mới nói là không đi sao? Tại sao giờ lại thay đổi chủ ý?” A Mịch La buồn cười hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Tham gia náo nhiệt a, cũng không nhất định phải đi vào trong táng thần bí cảnh, dù sao thì thịnh sự dạng này, tu hành giới cũng khó gặp, bỏ lỡ thì quả là đáng tiếc. Lại nói, trưởng lão của Tam Thủy quan ta đều đi tới, ta thân là quán chủ, cũng nên giúp đỡ một chút, có nguy hiểm gì, cũng có thể kịp thời cứu người.”

A Mịch La nói: “Nói như vậy, người muốn cùng cái tên Long gì đó kia tụ hợp sao?”

Trần Hạo nói: “Cũng không cần, ta cùng hắn ở cùng một chỗ, có vẻ như kiểu gì cũng sẽ xảy ra chút chuyện, không bằng riêng phần mình hành động trước, a, chúng ta đi tới Sa Phong trấn trước, tìm cơ hội đem bản đồ trong tay xử lý.”

A Mịch La kinh ngạc nói: “Xử lý bản đồ?”

Trần Hạo cười nói: “Táng linh bí cảnh người biết đi như thế nào chứ?”

A Mịch La nói: “Biết.”

“Vậy chẳng phải là xong rồi, chúng ta không cần đến bản đồ này, mà những người muốn tìm táng linh bí cảnh kia lại cần, cái gọi là người cần thiết thì nóng nãy, bọn hắn đã cần, ta liền bán cho bọn hắn a, đâu cũng vào đấy.”

A Mịch La: “...”

Trần Hạo lại cũng không nói thêm gì nữa, tra cứu vị trí của Sa Phong trấn, khoảng cách còn có chút xa, lúc này liền lái xe rời đi.

Một đường lái xe đi nhanh, vào lúc khoảng tám chín giờ tối, Trần Hạo liền đi tới Sa Phong trấn.

Cái trấn nhỏ này, ở phía bắc của Bắc Cương, tới gần khu vực sa mạc, nhìn càng thêm cũ nát, xem ra dân số cũng không nhiều.

Mà trong mắt Trần Hạo, liền thấy các loại pháp lực khí tức phân bố ở các nơi trong tiểu trấn kia, nhìn thấy chừng ba bốn mươi chỗ.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu a, liền đã đến nhiều như vậy, sau này khẳng định còn sẽ có người đến, đến lúc đó hội tụ hơn trăm người tu hành sợ cũng không phải là chuyện gì khó.

Tại lúc nhân gian tu hành giới tàn lụi như bây giờ, một trăm vị người tu hành tụ tập, đó thật là động tĩnh tương đối lớn.

Trong mắt Trần Hạo có chút hưng phấn.

Thịnh sự như thế này, cũng là một cơ hội mở mang tầm mắt a.

Lái xe tới cửa vào tiểu trấn, nơi này đã bị quân đội giới nghiêm, ra vào bị kiểm tra, những quân nhân kia càng là từng người trang bị đầy đủ, vẻ mặt cảnh giác.

Trong xe, gà trống đang ngồi cùng mèo đen ở một chỗ xem tivi tựa hồ phát hiện ra cái gì, lập tức chạy đến một bên cửa sổ xe, duỗi dài cổ gà, con mắt lóe sáng nhìn những quân nhân được vũ trang toàn thân bên ngoài kia, hoặc là nói, nhìn súng trong tay bọn hắn.

Vũ khí băng lạnh kia, trong mắt gà trống, lộ vẻ thu hút đặc biệt, để ánh mắt nó trở nên cực nóng.

“Súng tốt!” Gà trống tán thưởng một tiếng.

Trần Hạo nghe thấy vậy, tức giận nhìn về phía gà trống nói: “Ngươi biết cái gì gọi là súng tốt, đừng gây chuyện cho ta.”

Gà trống nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói: “Hạo ca, người thế nhưng là đã đồng ý cho ta nghịch súng, cũng không thể nói rồi lại không đáng tin như thế a.”

Trần Hạo im lặng.

Gà trống không nói, kém chút nữa mình đều quên cái chuyện vớ vẩn này.

Để gà trống nói chuyện, nguyên bản là một chuyện không thể nào xảy ra, ai biết con hàng này không chỉ có nghị lực, còn có cơ duyên, trong thời gian ngắn như vậy liền hoàn thành việc vốn không thể nào hoàn thành.

Nhưng mẹ nó chứ chuyện này, để cho ta đi đâu kiếm súng? Lại nói, ta lấy được súng, người cũng chơi không được a!

Lúc Trần Hạo đang xoắn xuýt, liền có một nam tử không mặc quân phục, rõ ràng mang theo tu vi khí tức đi tới.

Sau khi nhìn thấy Trần Hạo, nam tử cười nói: “Hoan nghênh đạo hữu đi vào Sa Phong trấn, không biết đại danh của đạo hữu là gì?”

Trần Hạo mỉm cười: “Tam Thủy quan, Trần Hạo.”

Nam tử sửng sờ, sau đó chấp tay nói: “Nguyên lai là Trần đạo hữu, thất kính thất kính, tại hạ là Phùng Phàm, là người phụ trách ban ngành liên quan ở Bắc Cương Hóa Châu. Đạo hữu đến đây, là muốn tham gia Bắc Đẩu môn táng thần hội?”

Trần Hạo gật đầu, sau đó hỏi: “Làm sao? Táng thần hội lần này, ban ngành liên quan cũng nhúng tay sao?”

Phùng Phàm cười nói: “Trần đạo hữu nói đùa, đạo môn và ban ngành liên quan từ trước đến nay đều là lẫn nhau không tham dự hành động, làm sao lại nhúng tay vào táng thần hội, chúng ta chỉ là vì bảo đảm không cho người bình thường tùy tiện xông tới, dù sao vấn đề này cũng không thích hợp cho

người bình thường tiếp xúc, hi vọng đạo hữu có thể hiểu được.”

Mặt Trần Hạo lộ vẻ mỉm cười, nhưng trong lòng thì trào phúng.

Ở trước mặt ta nói nhảm, mặt lại không đôi sắc, nhân tài a.

Còn lẫn nhau không tham dự, vậy chuyện xương rồng kia, vị bộ phó của ban ngành liên quan kia chẳng phải là cùng đi, hoàn toàn là song cường kết hợp, hợp tác phát triển sao.

Nhắc tới chuyện này, xương rồng thế nhưng là có thể dùng để tìm kiếm Thủy Tinh Cung, nhưng đều đã trôi qua thời gian lâu như vậy, đạo môn và ban ngành liên quan làm sao còn chưa có động tĩnh gì, thế mà còn có rảnh rang để chú ý tới cái táng thần bí cảnh này! Có cái gì kỳ quặc?

“Vậy ta có thể tiến vào không?” Trần Hạo hỏi.

Phùng Phàm nói: “Tự nhiên có thể, đạo hữu đi thông thả.”

Nói xong, hắn ra hiệu cho quân nhân thủ vệ tránh ra con đường.

Trần Hạo nói một tiếng cảm ơn, sau đó lái xe tiến vào trong tiểu trấn.

Chờ cho Trần Hạo đi vào, lông mày của Phùng Phàm nhăn lại, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, sau đó hắn đi tới một bên, lấy điện thoại di động ra, gọi một số: “Mã đội trưởng, thiên kiêu Trần Hạo mới xuất hiện của đạo môn kia, đi tới Sa Phong trấn, chúng ta muốn làm cái gì hay không?”

“Trần Hạo? Hắn không phải là một mục ở phương nam bên kia sao? Như thế nào đi vào Bắc Cương rồi? Ah, đặc biệt chú ý một chút, gần đây bộ môn có hành động lớn, tựa hồ cùng hắn có quan hệ, cấp trên ra lệnh, nếu phân bộ các nơi phát hiện

hắn, liền muốn bảo đảm an toàn của hắn, không thể sai sót.”
Một giọng trầm từ trong điện thoại truyền ra.

Phùng Phàm nói: “Ta biết rồi, sau đó ta sẽ lặng lẽ liên hệ với hắn, cho hắn một chút tin tức tương quan.”

...

Tiến vào tiêu trần, Trần Hạo đi vòng vo một vòng, tìm được một cái khách sạn nhìn rất cũ nát thuê một phòng.

Sau khi thu xếp tốt, Trần Hạo không hề gấp gáp hành động, mà tại trong phòng đã tọa, khôi phục pháp lực.

Để bảo đảm tự thân có đầy đủ thực lực, Trần Hạo lấy ra Bồ Nguyên Đan để nhanh chóng trợ giúp khôi phục.

Một đêm không có vấn đề gì, vừa rạng sáng ngày hôm sau, lúc Trần Hạo vẫn còn đang đã tọa, đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía cửa phòng.

Không bao lâu sau, có người gõ cửa.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, liền đi ra mở cửa phòng.

Người đến chính là Phùng Phàm.

Nhìn thấy Trần Hạo, Phùng Phàm chấp tay cười nói: “Trần đạo hữu nghỉ ngơi tốt chứ?”

Trần Hạo nói: “Cũng được, Phùng đạo hữu có chuyện gì sao?”

Phùng Phàm nói: “Ah, có chút việc, đạo hữu là tân tân thiên kiêu của đạo môn, có phần được Đạo môn và ban ngành liên quan chú ý coi trọng, lần này đi tới Bắc Cương, chúng ta có nghĩa vụ trợ giúp cho người một chút.”

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, có chút ngoài ý muốn.

Đây là tới cửa đưa than sưởi ấm sao? Ha ha, nếu như vẫn nhỏ yếu như trước đó, Trần Hạo có lẽ sẽ cảm thấy bầu không

khí của tu hành giới thật tốt, đối tâm tấn văn bồi quá quan tâm.

Nhưng bây giờ Trần Hạo cũng coi như người có kiến thức rộng rãi, hiểu rõ không ít, cũng sẽ không cảm thấy ban ngành liên quan sẽ vô duyên vô cớ hỗ trợ cho hắn.

“Ah, không biết Phùng đạo hữu có chỉ bảo gì?” Trần Hạo hỏi.

Phùng Phàm nói: “Trần đạo hữu có biết nội tình của cái táng thân hội này không?”

Trần Hạo nói: “Không phải là do Bắc Đẩu môn khởi xướng, muốn chấp vá bản đồ của táng thân bí cảnh, chuẩn bị một lần hành động tìm kiếm sao? Có vấn đề gì à?”

Phùng Phàm nói: “Xem ra Trần đạo hữu biết đến thật không nhiều, ta không ngại nói cho đạo hữu, trên thực tế táng thân bí cảnh cũng không cần bản đồ tìm kiếm, mà đã biết vị trí xác thực, mà táng thân mật đồ chỉ là bản đồ của một bộ phận khu vực bên trong táng thân bí cảnh. Bản đồ khu vực này cùng Bắc Đẩu môn có quan hệ, là năm đó tiền bối của Bắc Đẩu môn xâm nhập bên trong bí cảnh vẽ ra, chỉ là về sau bị một vị ma đạo cường giả Huyết Ma trong tu hành giới ngàn năm trước cướp đi, sau đó không biết vì sao, chia ra làm chín, tản mát không còn tung tích.”

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc nói: “Còn có loại chuyện này?”

Phùng Phàm nói: “Đúng là như thế, Bắc Đẩu môn sở dĩ muốn tổ chức táng thân hội, là bởi vì Bắc Đẩu môn tựa hồ đối với cái bí cảnh này hiểu rất sâu, dự mưu một hành động gì đó, hành động này liền xem như chúng ta cũng không nắm giữ rõ ràng, nhưng chúng ta có thể khẳng định, tuyệt đối có đại hung hiểm, nếu như đạo hữu không cần thiết, tốt nhất là không muốn tham dự vào trong đó, miễn cho bị liên lụy.”

Chương 436: Âm độ trần thương kế sách

“Có âm mưu?” Ánh mắt của Trần Hạo kinh ngạc nhìn Phùng Phàm.

Đùa ta hả.

Có âm mưu mà các người còn ở nơi này hộ giá hộ tống? Vậy các người là thứ gì?

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Trần Hạo, Phùng Phàm nói: “Có một số việc rất phức tạp, ta không tiện nói tỉ mỉ, nếu như đạo hữu không muốn rời đi, ta có thể đề nghị, đạo hữu ở cùng một chỗ với chúng ta, như thế cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại.

Đây mới là mục đích của người sao?

Nhìn Phùng Phàm một cái thật sâu, Trần Hạo cười nói: “Vậy được rồi, ta cùng ban ngành liên quan cũng từng có hai lần hợp tác, cũng còn rất tốt, không biết cái táng thần hội này thì lúc nào bắt đầu?”

Phùng Phàm nói: “Đại khái là năm ngày sau, đến lúc đó không chỉ có người của Đại Hạ tu hành giới chúng ta, còn sẽ có tu sĩ ngoại lai, tấm thẻ này đạo hữu không chê có thể mang theo, gặp chuyện, cầm ra cũng có thể phòng ngừa rất nhiều phiền phức.”

Nói xong Phùng Phàm lấy ra một tấm thẻ cùng loại với thẻ ngân hàng, phía trên in hình Trường Thành Hoàng Hà. Còn có bốn chữ.

Đại Hạ thông dụng.

Không đưa tay đón, Trần Hạo nhìn Phùng Phàm không nói lời nào.

Phùng Phàm nói: “Đạo hữu đừng hiểu lầm, cầm cái thẻ này không có nghĩa là gia nhập bộ môn chúng ta, mà là một loại chứng minh hợp tác, mang theo hành đạo thiên hạ, chỉ cần không phản quốc, không nguy hại cho xã hội, gặp được phiền phức liền có thể đạt được hỗ trợ của cơ quan các nơi.”

Trần Hạo cười nhận lấy, mở miệng nói: “Đa tạ đạo hữu.”

Phùng Phàm thở dài một hơi, sau đó nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TA SẼ KHÔNG QUÁY RẦY ĐẠO HỮU NGHỈ NGƠI NỮA, NẾU NHƯ SẮP CÓ HÀNH ĐỘNG GÌ, TA SẼ THÔNG BÁO CHO ĐẠO HỮU.”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Chờ Phùng Phàm rời đi, Trần Hạo vuốt vuốt tấm thẻ, nhìn về phía mèo đen: “A Mịch La, người hình như không nói với ta bản đồ này không phải là bản đồ tìm kiếm táng thần bí cảnh?”

A Mịch La tức giận: “Ta không biết nói thế nào, bên trong tàn hồn của mình trùng vương kia chỉ có một chút tin tức liên quan tới chuyện tiến về táng thần bí cảnh cùng Huyết mộ, những thứ khác đều là một chút tin tức linh tinh, không có tác dụng gì.”

Trần Hạo nói: “Nếu như thế, bản đồ này không thể bán, Bắc Đẩu môn kia không biết lai lịch ra sao, để ban ngành liên quan điều tra không rõ ràng mục đích của bọn họ, bản đồ này khẳng định rất quan trọng, trong tay chúng ta có hai mảnh, đây là một cái thẻ đánh bạc không tệ đâu.”

A Mịch La nói: “Nhưng vừa rồi người kia nói là có đại hung hiểm, người liên không sợ?”

Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, lão Long phải trả ân, ta cũng không thể nhìn hắn đơn độc đi mạo hiểm,

nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao xử lý.”

A Mịch La tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Để ý như vậy, người sẽ không phải là yêu hấn chứ?”

Trần Hạo: “...”

“Cút!”

Mấy ngày về sau, Trần Hạo một mực không bước ra ngoài, ở lì trong phòng đả tọa khôi phục, chờ đợi thời cơ.

Mà mấy ngày này, người trong tu hành giới đi tới Sa Phong trần càng ngày càng nhiều. Dần dần lên tới gần trăm người.

Để Trần Hạo ngạc nhiên chính là, người tu hành đến đây, không chỉ có nhân loại tu sĩ, còn có yêu, còn có quỷ, từng tên nhìn đều không đơn giản.

Ngoài ra chính là một ít người ngoại quốc có pháp lực khí tức đặc biệt cổ quái, ăn mặc cũng mười phần kỳ dị.

Chỉ là, đã qua mấy ngày, Trần Hạo thế mà chưa phát hiện ra Long đại sư, cũng không biết tình huống là như thế nào.

Một đêm này, lúc Trần Hạo đang khôi phục pháp lực, đột nhiên tiếng A Mịch La vang lên: “A? Làm sao đều đi rồi?”

Trần Hạo mở to mắt, Âm Dương Nhãn quan sát, sau đó liền phát hiện, những pháp lực khí tức tụ tập bên trong tiểu trấn kia, đang nhanh chóng rời đi, lúc này đã ít đi một nửa.

Đậu phộng? Tình huống đây là như thế nào?

Trần Hạo liền vội vàng đứng lên, đi tới trước cửa sổ quan sát.

Sau đó Trần Hạo nhìn thấy, pháp lực khí tức trong tiểu trấn, không ngừng rời khỏi tiểu trấn, sau đó đi thẳng tới hướng sa mạc.

Đang thấy mù mờ khó hiểu, Phùng Phàm đi tới chỗ Trần Hạo, vội vàng nói: “Đạo hữu, chúng ta bị lừa rồi, Bắc Đẩu môn bên kia đã xuất phát hành động, táng thần hội nơi này chính là một cái ngụy trang, dùng để lừa chúng ta mà thôi.”

Trần Hạo trợn mắt líu lưỡi: “Phùng đạo hữu, liên ban ngành liên quan các người đều có thể bị lừa?”

Phùng Phàm cười khan nói: “Chuyện này cũng không có gì kì lạ. Bắc Đẩu môn là một trong những môn phái thần bí nhất của đạo môn, một mực ở trong trạng thái tách rời với đạo môn. Cho đến hiện tại, chúng ta đều không biết Bắc Đẩu môn có bao nhiêu truyền thừa đệ tử, sơn môn ở nơi nào. Hiểu biết đối với bọn họ, vẫn chỉ là sau một lần hành động của Bắc Đẩu môn hơn bốn mươi năm trước mới có một chút tư liệu, chỉ biết rằng bọn hắn một mực chỉ quan tâm tới táng thần bí cảnh, cùng tu hành giới đều có cực ít liên quan. Lần táng thần hội này, chúng ta là từ bên trong bàng môn lấy được tin tức, không nghĩ tới tin tức này lại dùng để mê hoặc chúng ta, Bắc Đẩu môn đã sớm bắt đầu chuẩn bị, đã bí mật xuất phát. Bắc Đẩu môn đệ tử phụ trách chiêu đãi ở đây, chỉ là một đệ tử ngoại môn.”

Trần Hạo không phản bác được.

Bắc Đẩu môn này cũng quá lợi hại, thế mà ngay cả ban ngành liên quan đều không tra được lai lịch thân phận, thậm chí còn có thể đem ban ngành liên quan lừa giỡn!

“Bây giờ chúng ta chuẩn bị xuất phát, đạo hữu là đi cùng chúng ta, hay là tiếp tục ở lại nơi này?” Phùng Phàm tiếp tục mở miệng hỏi.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra, gọi một số.

“Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã...”

Nghe thấy thế, Trần Hạo cúp điện thoại, sau đó nhìn về phía Phùng Phàm nói: “Cùng đi chứ.”

Phùng Phàm gật đầu: “Vây thì tốt, đạo hữu đi theo ta.”

Từ quán trọ đi ra, Phùng Phàm không để Trần Hạo tự lái xe của mình, mà dẫn hắn lên một cái xe có bốn cái bánh phi thường lớn, nhìn vô cùng uy mãnh.

Trên xe, có mấy người của ban ngành liên quan đang riêng phần mình bận rộn, nhìn thấy Trần Hạo đi lên, đều hiếu kì dò xét hắn.

Phùng Phàm cũng không giới thiệu, liền lên phía trước chiếc xe, hiển nhiên có việc bận.

Trần Hạo thản nhiên tìm một chỗ trống ngồi xuống, để gà trống rúc vào bên người, đem tiểu Hắc ôm vào trong ngực, yên lặng suy tư.

Trước đó còn đang kỳ quái Long đại sư làm sao một mực không xuất hiện, tình huống bây giờ rất rõ ràng, người mời Long đại sư kia, khẳng định là cùng Bắc Đẩu môn âm thầm bàn bạc xong, đã sớm xuất phát.

Nếu là hành động bí mật, không gọi được điện thoại cho Long ca cũng là bình thường.

Nói đến việc này, Trần Hạo cũng không khỏi thở dài.

Long ca thật đúng là có chút khổ cực đâu, trước đó được mời, kết quả là ban ngành liên quan dẫn hắn đi bí cảnh thám hiểm.

Lần này lại bị mời, kết quả lại như thiêu thân lao vào lửa!

Ah, đây không phải là điều xấu ta mang đến cho hắn chứ?

Chiếc xe tiến lên, không gian kín mít không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, chỉ có thể cảm giác được xóc nảy trên đường đi.

Mà Trần Hạo phát hiện, phía trên chiếc xe này hình như được bố trí trận pháp, liền cảm nhận đều không làm được.

Nhìn chung quanh một lần, mắt Trần Hạo lộ ra dị sắc.

Xe này, có một bộ phận thể mà cảm giác thấy linh quang.

Mẹ nó chứ, ban ngành liên quan trâu như thế sao, đều đã chế tạo ra xe pháp khí? Ah, không đúng, không tính là xe pháp khí, mà là xe được tăng thêm pháp khí!

Cái sáng tạo này, có chút thú vị!

Trong lòng Trần Hạo trong nháy mắt hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết bao lâu về sau.

Đột nhiên cỗ xe lắc lư một cái, ngừng lại, sau đó bên trên cỗ xe có một vòng hồng quang sáng lên, chợt, một tiếng hét thảm truyền đến.

Tròng mắt Trần Hạo hơi híp lại.

Mấy nhân viên ban ngành liên quan khác cũng đều đã chuẩn bị kỹ càng.

Lúc này, tiếng Phùng Phàm từ phía trước truyền đến.

Chương 437: Oán linh phụ thân

“Gặp phải oán linh triều, mọi người chú ý một chút!” Tiếng của Phùng Phàm truyền đến.

Trong xe, mấy thành viên của ban ngành liên quan nghe vậy sắc mặt hơi biến, sau đó từng người quỳ dị nhắm mắt lại, nhìn không hiểu đang làm gì.

Trần Hạo cũng là giật nảy mình.

Oán linh triều! Mẹ nó, đây là có bao nhiêu oán linh, mới có thể hình thành lên oán linh triều!

Liên vội vàng đứng lên, Trần Hạo đi tới phía đầu xe, sau đó liền thấy ngoài cửa sổ xe có lít nha lít nhít hư ảnh, liên miên bất tuyệt.

Hít vào một hơi khí lạnh, Trần Hạo nói: “Phùng đạo hữu, nơi này làm sao có nhiều oán linh như vậy?”

Sắc mặt của Phùng Phàm nghiêm nghị nói: “Còn không phải là do tiểu quỷ tử gây ra sao, năm đó dân số của Hóa Châu cũng không ít, bị tiểu quỷ tử vây quét giết hại, ở trong sa mạc này đã biết đến liền có ba vạn người chôn. Trải qua những năm này diễn biến, hố chôn vạn người kia đã không còn tìm được, trong sa mạc nếu không có định hướng, khó tìm tung tích. Không nghĩ tới chúng ta mới đến đây liền đã gặp phải.”

Trần Hạo im lặng xuống.

Đại kiếp năm đó, người vô tội bị ngộ hại quả nhiên là nhiều vô số kể, sau khi chết trong lòng sinh oán trách, hóa thành oán linh, cũng không tính là hiếm lạ.

“Vậy làm sao bây giờ?” Trần Hạo hỏi thăm.

Phùng Phàm nói: “Chờ thôi, chúng ta quan sát oán linh triều đã có bao nhiêu năm, bọn chúng không có thần trí, không có mục đích, chỉ bằng một cỗ oán khí ngưng tụ thành một thể, thỉnh thoảng liền hiện ra một lần, chúng ta đã từng gặp được mấy lần, chỉ cần không phản kháng, để bọn chúng đi qua, liền có thể bình yên vô sự.”

Trần Hạo hỏi: “Vậy ban ngành liên quan và Đạo môn liền không nghĩ tới chuyện siêu độ những oán linh này sao?”

Phùng Phàm thở dài nói: “Khó, những oán linh này là do hồ chôn vạ người hiền hóa, người đừng nhìn oán linh đều ở phía trên, trên thực tế bản thể của chúng là ở dưới mặt đất, bọn chúng đang di động, trừ phi lấy Đại Thần Thông khóa lại cái hồ chôn vạ người kia, nếu không coi như tìm được oán linh, cũng không có biện pháp ra tay.”

Lông mày Trần Hạo hơi nhíu: “Nếu cứ tiếp tục thế này, cuối cùng cũng có một ngày bọn chúng sẽ diễn biến thành cấm kỵ thậm chí là quỷ dị, vậy thì phiền toái.”

Phùng Phàm nói: “Đây cũng là chỗ mà ban ngành liên quan ở Hóa Châu chúng ta lo lắng, nhưng nếu muốn giải trừ tai họa ngầm ở nơi này, ít nhất cũng phải có thực lực Tiên Thiên chân nhân mới có thể, nếu không thì không chỉ siêu độ không thành công, ngược lại còn làm oán khí tức giận, đến lúc đó toàn bộ Hóa Châu liền nguy hiểm.”

Trần Hạo không phản bác được.

Cũng không nghĩ tới, cái hồ chôn vạ người này thế mà khó xử lý như vậy!

Lúc này, vô biên vô tận oán linh vẫn đang gào thét mà đi qua, có một ít oán linh tới gần chiếc xe. Nhưng linh quang bên

trên chiếc xe đã sớm thu lại, những oán linh kia thông suốt bay múa vào, sau đó xuyên thấu mà đi qua, tiếp tục đi xa.

Trần Hạo liền thấy một oán linh bé gái nhìn chỉ khoảng mười mấy tuổi, mặt nàng đầy hoảng sợ, tựa hồ muốn tóm lấy cái gì, hai tay không ngừng vung vẩy, kém chút sờ tới mặt Trần Hạo.

Trần Hạo bình tĩnh nhìn nó, trong mắt có chút thương hại, hành vi của oán linh, phần lớn đều là những ký ức khắc sâu nhất trước khi chết.

Cô bé này, là bị chôn sống mà chết! Nó là đang giãy dụa cầu sinh, những súc sinh chết tiệt kia...

Ở dưới ánh mắt Trần Hạo, oán linh cô bé kia, biến mất ở bên ngoài xe.

Sau một lát, oán linh triệu rớt cục toàn bộ đi qua, Phùng Phàm để lái xe tiếp tục xuất phát.

Bên trong cỗ xe xóc nảy, Phùng Phàm nhìn về phía Trần Hạo, nghiêm túc nói: “Trần đạo hữu, người đã đi tới sa mạc, vậy ta nhất định phải nói cho người, nhất định phải chú ý tới ba nguy hiểm lớn trong sa mạc. Cái thứ nhất, chính là hổ chôn vạn người này, đây là thứ đáng sợ nhất nhưng cũng là an toàn nhất, gặp, biện pháp tốt nhất chính là trong lòng không có bất luận sát niệm gì, bình tâm tĩnh khí, nếu không chỉ cần hơi có chút kích thích, oán linh kia liền sẽ không chết không thôi, năm đó chúng ta có mấy người chính là không có kinh nghiệm, kích thích oán linh, kết quả hài cốt không còn.”

“Thứ hai chính là sa mạc ma linh. Cũng chính là đồng cát đen hung bạo. Cách gọi ma linh này là do người địa phương dùng qua vô số năm, trên thực tế ban ngành liên quan chúng ta tại sa mạc nơi này thủ vững mấy chục năm, mặc dù nhìn thấy mấy lần sa mạc ma linh, lại căn bản không có cách dò xét đến

cùng nó là đồ vật gì, mỗi lần sa mạc ma linh xuất hiện, chính là kéo theo cát bụi đầy trời, bao trùm hết thấy, mà khi cát bụi đứng im, ma linh kia cũng biến mất không thấy đâu nữa. Mười phần quý dị.”

“Thứ ba là thứ nguy hiểm nhỏ nhất trong ba thứ, nhưng cũng là khó lòng phòng bị nhất, đó chính là dị chủng hoàng hạt. Loại vật này lúc ẩn núp cùng hạt cát giống nhau như đúc, hơn nữa bọn chúng khí tức liễm tức đã thập phần lợi hại, hơi không chú ý coi nhẹ, nếu bị nó cắn một cái, trong nháy mắt liền có thể tê liệt toàn thân, cứng lại mà không chết, sau đó loại dị chủng hoàng hạt này liền sẽ chui vào trong thân thể, dựa vào máu tươi của sinh linh để sống sót.”

Trần Hạo tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trong sa mạc này, thế mà còn có nhiều đồ vật quý dị như vậy.

Nhưng gà trống đi theo bên người Trần Hạo lúc nghe được dị chủng hoàng hạt, mắt lại sáng lên, có chút mong đợi.

“Đa tạ đạo hữu nhắc nhở.” Trần Hạo nói một tiếng cảm ơn.

Phùng Phàm cười nói: “Không cần cảm ơn, chỉ là tin tức bình thường mà thôi, cho dù ta không nói, đạo hữu về sau cũng sẽ biết.”

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy nụ cười của Phùng Phàm cứng đờ, con mắt trừng lớn, mơ hồ khắp khuôn mặt đều là hoảng sợ.

“Đạo hữu, người, phía sau người!” Phùng Phàm run rẩy mở miệng.

Trần Hạo sửng sờ, chợt cảm giác, lại chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì, nhưng khi hắn vừa nghiêng đầu, trong nháy mắt một cỗ băng lạnh từ bàn chân kéo lên da đầu.

Tại trên bả vai hắn, lộ ra một cái đầu.

Đây là mặt của một cô bé, rất quen thuộc, bởi vì vừa mới gặp qua, chính là oán linh mới từ trước mắt Trần Hạo bay qua, tựa hồ đang giãy dựa cầu sinh kia.

Chỉ là... Nó làm sao ở trên người ta!

Trần Hạo sau khi giật mình, theo bản năng đưa tay kéo.

Nhưng khi tay Trần Hạo đụng phải oán linh cô bé kia, lại quỷ dị phát hiện, tay xuyên thấu qua mặt nó, thật giống như vuốt ve không khí, hoàn toàn không đụng tới cái gì, liền cảm giác âm khí đều không có.

Chuyện này làm Trần Hạo ngỡ ngác.

Cho dù là trước đó gặp được cấm kỵ, quỷ dị, sợ đều không quỷ dị hơn oán linh của cô bé này!

Nhìn thấy, lại không cảm giác được, rõ ràng tồn tại, lại không có chút hình thể nào, liền âm khí tạo thành bộ phận đều không có.

Mẹ nó chứ, đây là nó là dựa vào cái gì để tồn tại!

Meo ô!

Khanh khách!

Mèo đen cùng gà trống đều xù lông, nhìn chăm chăm oán linh của cô bé đang chiếm đoạt phần lưng của Trần Hạo kia.

Thế nhưng cô bé oán linh kia lại thờ ơ, chính là nằm trên lưng Trần Hạo, hai mắt vô thần, trên mặt không có hoảng sợ giống như trước đó nữa, lộ ra vẻ rất bình tĩnh.

Mèo đen giận dữ, đang muốn nhảy tới tấn công cô bé oán linh kia, Trần Hạo lại ngăn cản mèo đen, mở miệng nói: “Phùng đạo hữu? Đây là có chuyện gì? Không phải người nói, oán linh triệu đi qua liền không có chuyện gì nữa sao?”

Phùng Phàm có chút lấp ba lấp bắp nói: “Cái này ta cũng không biết, trước kia chưa hề xuất hiện qua loại chuyện này! Oán linh đều là một thể, không có khả năng đơn độc rời đi a! Oán linh này là xuất hiện như thế nào!”

Trần Hạo im lặng.

Mẹ nó các người nghiên cứu mấy chục năm, hiện tại hỏi ta? Ta hỏi ai à!

“Hi hi, Trần đạo hữu, ta phát hiện ra một cái bí mật của người a.”

Đột nhiên, tiếng của A Mịch La vang lên.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại.

A Mịch La tiếp tục nói: “Người cùng nam nhân có quan hệ rất tốt, người cùng linh sủng có quan hệ tốt, hiện tại người lại hấp dẫn oán linh, sở thích của người thật là kỳ lạ a!”

Mặt Trần Hạo đen xì: “A Mịch La, chớ có nói hươu nói vượn, ta làm sao lại cùng nam nhân quan hệ tốt, còn có hấp dẫn oán linh cái quỷ gì đây, người biết là xảy ra chuyện gì sao?”

A Mịch La nói: “Rất đơn giản, nhân tộc các người có câu nói, nhớ mãi không quên, tất có hưởng ứng, tự suy nghĩ đi.”

Trần Hạo: “...”

Chương 438: Nội của mình tự mình công

“Ý của ngươi là, trong lòng ta nghĩ tới nó, cho nên nó quán lấy ta rồi?” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Cũng không thể nói là quán lấy, oán niệm của tiểu oán linh này cùng ngươi cộng minh, bị ngươi hấp dẫn mà đến, mà bản thể của nó không ở nơi này, chỉ là một sợi suy nghĩ bám vào trên người ngươi mà thôi.”

Trần Hạo nói: “Vậy ta như thế nào mới có thể xua đuổi nó đi?”

A Mịch La nói: “Cái này đơn giản thôi, ngươi chán ghét nó, nó liền rời đi.”

Trần Hạo sững sờ.

Quay đầu nhìn thoáng qua oán linh bé gái có ánh mắt không có tiêu cự, an tĩnh nằm trên lưng hắn thật giống như chiếc thuyền con tiến vào một cái cảng yên tĩnh kia.

Về mặt sợ hãi lúc trước kia ở trong lòng hiển hiện, Trần Hạo thở dài trong lòng, điều này khiến hắn sao có thể sinh ra chán ghét được, căn bản là không làm được.

A Mịch La tiếp tục nói: “Đương nhiên, sau khi bị ngươi chán ghét, oán khí của nó sẽ mạnh thêm một bước, đến lúc đó lại biến thành cái dạng gì, liền không nói trước được.”

Trần Hạo im lặng.

“Vậy nó đây không phải là muốn một mực đi theo ta chứ?”
Trần Hạo tiếp tục hỏi.

A Mịch La nói: “Cái này muốn xem người vừa rồi có suy nghĩ gì cùng nó cộng minh, lòng có suy nghĩ, tất có hưởng ứng, làm được, nó liền sẽ rời đi.”

Ta suy nghĩ cái gì?

Trần Hạo nhớ lại, chợt ánh mắt trở nên cổ quái.

Ta vừa rồi đang nghĩ, nếu có thể giúp nó thì tốt, ặc, cái này giúp thế nào đây! Hồ chôn vạ người a, đây nhất định không phải chỉ đơn giản là giúp một mình nó như vậy.

Mẹ nó, không đúng, hệ thống đại lão tại sao không phát động nhiệm vụ?

Trần Hạo đột nhiên kịp phản ứng lại.

Tiểu oán linh đều nằm sấp trên lưng mình, hệ thống đại lão đâu? Một điểm phản ứng đều không có a!

Trần Hạo vội vàng kêu gọi trong lòng.

“Đại lão, đám tiểu oán linh này, làm sao không có nhiệm vụ a?”

“Hệ thống: Liên quan cái rắm gì đến ta.”

Trần Hạo trợn tròn mắt.

Hệ thống đại lão thế mà nói tục! Mẹ nó, cái này không thích hợp a, phong phạm cao ngạo của người đâu? Còn có, trợ quỷ làm vui a, tiểu oán linh không phải quỷ sao?

Hệ thống: Oán linh vô niệm, đơn thuần tự tìm, tự mình làm nghiệt tự mình công.

Trần Hạo:

Mẹ nó chứ, còn có cách nói này sao? Tiểu oán linh không có chủ ý thức, không xin giúp đỡ, là ta động thiện niệm, cho nên muốn tự ta mình gánh chịu.

Đậu phộng, đây thật đúng là cái nôi của chính ta a!

Mặt Trần Hạo xạm lại.

Một mục quen thuộc giúp quý sẽ kích phát nhiệm vụ, hiện tại đột nhiên có chuyện vớ vẩn như vậy, hẳn đều không biết có cảm giác gì.

Không nói đến thì không biết, hệ thống đại lão vừa rồi cũng làm cho Trần Hạo tiến một bước hiểu rõ đối với hệ thống.

Quả nhiên là cần phải có quý có chấp niệm, mới có thể kích phát nhiệm vụ a.

Mình chủ động đi giúp, đó chính là việc tư, ôm việc tư, cho dù là việc tư nhận trong lúc vô tình, hệ thống đại lão mặc xác cũng là bình thường.

Xem ra cái này nôi này chỉ có thể tự mình công, chỉ là giúp tiểu oán linh này như thế nào đây, hoàn toàn không có đầu mối a, đi một bước nhìn một bước vậy.

Bên này Trần Hạo đang suy nghĩ, Phùng Phàm lại chấn kinh nhìn về phía mèo đen, sợ hãi nói: “Nó có thể nói chuyện!”

Trần Hạo cười nói: “Phùng đạo hữu, linh sủng nhà ta có thể nói chuyện, có vấn đề gì không?”

Phùng Phàm ngơ ngác, khóe miệng giật một cái.

Còn có vấn đề sao? Yêu thú có thể nói chuyện a, kia tối thiểu là trăm năm đại yêu, tư liệu về Trần Hạo này x không phải tư liệu là tán tu sao? Tự thân tu vi vượt qua đoán trước thì cũng thôi đi, linh sủng đi theo bên người đều là cấp bậc trăm năm, mẹ nó đây sao có thể là tán tu?

“Không có gì, có chút ngạc nhiên mà thôi.” Phùng Phàm ra vẻ trấn định nói. Sau đó Phùng Phàm nói sang chuyện khác: “Đạo hữu, người bị oán linh này quán thân, không có vấn đề gì chứ?”

Trần Hạo nói: “Phùng đạo hữu cũng nghe được rồi đấy, tiểu oán linh này là cùng ta cộng minh mới đi theo ta, xua đuổi không tốt lắm, xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp giúp nó, ah, đạo hữu sẽ không lo lắng tình huống này của ta sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho người chứ? Nếu như lo lắng, ta có thể xuống xe.”

Phùng Phàm lúng túng nói: “Không có chuyện này đâu, đạo hữu có nắm chắc thì được rồi.”

Trần Hạo cười cười, không nói chuyện.

Có phải là lo lắng hay không, liếc qua thấy ngay.

Xem ra chuyện này cũng chính là đi nhờ xe mà thôi, chuyện khác, đến nơi lại nói.

Về sau một đường vô sự, đợi đến lúc trời sáng choang, chiếc xe rốt cục dừng lại. Sau đó người của ban ngành liên quan liền bắt đầu xuống xe.

Lúc Trần Hạo đi xuống, kinh ngạc phát hiện, tiểu oán linh nằm trên lưng, thế mà không sợ ánh nắng, y nguyên nằm ở trên lưng, yên lặng, nếu như không chú ý, căn bản là không cảm giác được sự tồn tại của nó.

Đã không có ảnh hưởng gì, Trần Hạo tạm thời cũng mặc kệ nó.

Đảo mắt một vòng, Trần Hạo phát hiện, đội xe của ban ngành liên quan cũng không ít, chừng năm chiếc xe, nhân viên có hai ba mươi người.

Lúc này bọn hắn đang có ý xây dựng cơ sở tạm thời.

Trần Hạo có chút không hiểu, nhìn về phía Phùng Phàm.

Phùng Phàm chần chờ một chút, rốt cục mở miệng nói: “Chúng ta là đội phụ tá, dựa theo kế hoạch, là ở nơi này chuẩn

bị hậu cần và chi viện, có đội ngũ khác tiến về táng thần bí cảnh.”

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, hỏi: “Ý của ngươi là, các ngươi sẽ không đi?”

Phùng Phàm cười nói: “Chúng ta là đều có chức trách.”

Trần Hạo gật đầu: “Ta hiểu rồi, vậy chúng ta ngay tại nơi này tách ra đi.”

Phùng Phàm vội vàng nói: “Trần đạo hữu, ngươi thật muốn đi tới táng thần bí cảnh? Chỗ đó rất nguy hiểm, hơn nữa Bắc Đẩu môn lần này hành động bí ẩn, có mục đích không thể cho ai biết, ngoài ra còn có các phương tu sĩ không rõ lai lịch tham dự, ngươi...”

“Đây là chuyện của ta.” Trần Hạo không khách khí ngắt lời Phùng Phàm, sau đó xoay người rời đi.

Lúc này Trần Hạo còn chỗ nào không rõ.

Con hàng này cố ý lấy lòng, hơn nữa còn mang mình theo cùng một chỗ, chính là muốn ngăn cản hắn đi tìm táng thần bí cảnh.

Mặc dù không cảm giác được ý đồ xấu nào, thế nhưng là Trần Hạo đến táng thần bí cảnh, cũng không phải vì đồ vật tốt gì đó, mà là lo lắng Long đại sư, tên này cố ý bị lừa dối, chậm trễ nhiều thời gian như vậy, cũng không biết lão Long có phải là gặp phiền toái gì, trong lòng tự nhiên khó chịu.

Nhìn Trần Hạo đi xa, Phùng Phàm có chút bất đắc dĩ lấy ra một cái điện thoại, bấm gọi.

“Đội kỵ mã, Trần Hạo vẫn nhất định đi, hắn rất cố chấp, khuyên không được, vậy ta theo kế hoạch làm việc.”

Sau khi đi ra cách xa đội xe, Trần Hạo nhìn về phía mèo mun nói: “A Mịch La, có thể phán đoán chỗ táng thần bí cảnh

sao?”

A Mịch La nói: “Đem bản đồ lấy ra.”

Trần Hạo lấy ra táng thần mật đồ.

A Mịch La nhắc tới cái gì, sau đó Trần Hạo liền phát hiện, chữ viết cổ quái trên bản đồ kia đột nhiên bóp méo, chậm rãi từ trên bản đồ hiển hiện, bay về phía một phương hướng.

A Mịch La nói: “Đi theo nó.”

Trần Hạo không chần chờ, thân ảnh bay lượn mà đi.

Một đường tiến lên, không biết qua bao lâu, Trần Hạo còn chưa tìm tới táng thần bí cảnh, đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất của sa mạc trước mặt, có một người đang nằm.

Bên trong cảm giác, người này còn có sinh khí, hơn nữa còn rất tràn đầy, nhưng lại nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Nhìn kỹ, người này lại là một người tây dương, dáng người cao lớn, mặt mũi vuông vức.

Đang nhìn, gà trống đột nhiên hưng phấn nói: “Là khí tức của bộ cạp, nhất định là dị chủng hoàng hạt! Hạo ca, có thể ăn hay không?”

Trần Hạo sửng sò, sau đó nhớ tới, tình huống này không phải giống như Phùng Phàm đã nói sao.

Người tây dương này bị dị chủng hoàng hạt đánh lên ký sinh!

Nhìn người tây dương kia, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ăn cái gì, hoàng hạt còn nhiều, sau này lại đi tìm, con hàng này, để hấn chậm rãi hồi hận đi.”

Chương 439: Thất lạc

“Hỏi hận? Hấn đắc tội với Hạo ca à?” Gà trống có chút không hiểu.

Trần Hạo nói: “Không phải là đắc tội ta, là đắc tội với quốc gia chúng ta, tiểu Hoàng, nói đến thì người cũng là gà của Đại Hạ, là gà của quốc gia này, liền cần phải nhận thức tới sự toàn vẹn của quốc gia này, cho dù là một cây kim một sợi chỉ, một hòn đất, đó cũng là của quốc gia chúng ta, không cho phép người ngoài cướp đoạt. Người này không phải người của Đại Hạ chúng ta, hấn đến nơi này, ý đồ rất rõ ràng, muốn cướp vật. Đã muốn cướp, liền phải chấp nhận nguy hiểm, chết cũng chết vô ích, hơn nữa còn không thể chết đơn giản.”

Gà trống: “...”

Nghe giống như rất có đạo lý, nhưng vì cái gì gà gia cảm thấy không được tự nhiên?

Trần Hạo đang muốn nói tiếp, đột nhiên dị biến xuất hiện, chỉ thấy thân thể của người ngoại quốc có râu quai nón kia đột nhiên bị vùi lấp, trong khoảnh khắc biến mất không thấy đâu nữa.

Sau đó tại nơi mà người có râu quai nón kia nằm ban đầu, một cái vòng xoáy cát xuất hiện.

“Mau lên, đây là lối vào táng thần bí cảnh, thời gian nó tồn tại rất ngắn.” A Mịch La vội vàng mở miệng.

Trần Hạo nghe vậy, không nói hai lời lao vút qua, sau đó gà trống và mèo đen đều đuổi theo, thân ảnh rơi vào bên trong vòng xoáy cát.

Sau khi Trần Hạo cùng hai linh vật biến mất, vòng xoáy cát cũng rất nhanh thu nhỏ lại, sau đó bình tĩnh trở lại, toàn bộ quá trình chỉ vài giây đồng hồ.

Lúc này, sau khi rơi trong vào vòng xoáy cát thì Trần Hạo mới phát hiện, xuyên qua vòng xoáy, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, nhìn lại thì đã là một hoàn cảnh khác hẳn.

Đây là một không gian tối tăm mờ mịt, nhìn rất bao la, nhưng nơi xa lại mênh mông mù mịt nhìn không rõ ràng.

Sơn phong bên trong không gian liên miên, cây cối rậm rạp, chỉ là cũng nghe không được bất cứ tiếng động nào, yên tĩnh một cách quá phận.

Nơi Trần Hạo xuất hiện là bên cạnh một dòng sông.

Dòng sông kia chỉ rộng khoảng năm, sáu mét, trong sông chảy xuôi dòng nước đen nhánh tỏa sáng, vô cùng yên lặng, mơ hồ cho người ta một loại uy hiếp to lớn.

Sau đó Trần Hạo phát hiện, bên cạnh dòng sông có cái gì đó đang nằm sấp, đi qua xem xét, chính là người ngoại quốc bị dị chủng hoàng hạt ký túc kia.

Hắn nằm ở bờ sông, khí tức trên thân hoàn toàn không có.

Thấy rõ ràng, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Người ngoại quốc có râu quai nón lúc này đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, ngoại trừ quần áo không biến hóa, nguyên bản dáng người cao lớn cường tráng lúc này bị thu nhỏ chỉ còn da bọc xương, máu thịt đã hoàn toàn không có, hơn nữa làn da còn biến thành màu đen bóng, cùng nước bên trong dòng sông giống nhau như đúc.

Theo bản năng lui ra phía sau mấy bước, Trần Hạo cảnh giác nhìn dòng sông.

Nước đen bình tĩnh không gợn sóng như trước, thoạt nhìn giống như là đang chảy, lại giống là đứng yên, làm người ta kính sợ trong lòng.

“Đây là hắc tương!”

Thanh âm của A Mịch La vang lên, có chút kinh nghi.

Trần Hạo hỏi: “Người biết?”

A Mịch La nói: “Nghe nói qua, nhưng là chưa bao giờ thấy qua, nghe nói hắc tương chính là máu của Ma Thần, có thể ăn mòn vạn vật, người đụng vào hẳn phải chết!”

Trần Hạo nhìn người ngoại quốc râu xồm kia, lại nhìn hai bên dòng sông, quả nhiên, hai bên dòng sông không có bất kỳ thực vật nào tồn tại.

“Máu của Ma Thần? Ý của ngươi là, cái táng thần bí cảnh này thật đúng là nơi thần linh ngã xuống sao?” Trần Hạo hỏi một câu, ánh mắt lại cảnh giác dò xét tứ phía.

Thế nhưng sau khi hỏi, Trần Hạo lại không nghe thấy đáp lại, quay đầu nhìn một cái, Trần Hạo lập tức tê cả da đầu.

Nguyên bản mèo đen và gà trống theo sau lưng, lúc này toàn bộ biến mất không thấy đâu nữa!

Đậu phộng, tình huống đây là như thế nào? Tiểu Hoàng và tiểu Hắc nhà ta đâu!

Trần Hạo kinh hãi rợn da gà, vội vàng đánh giá chung quanh.

Thế nhưng dạo qua một vòng, Trần Hạo hoàn toàn không tìm được bóng hình của hai con linh sủng, liền khí tức đều không cảm giác được mảy may.

Quay đầu nhìn lại, tiểu oán linh còn đang nằm sau lưng mình, hai mắt vô thần, sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có

bất kỳ biểu lộ gì.

Trần Hạo nhìn nó một chút, từ bỏ dự định hỏi thăm.

Oán linh chỉ là một sợi oán niệm, không có thần trí, vền vền là do một loại huyền diệu nào đó cộng minh mà quán thân, căn bản không có cách giao lưu.

Nhưng tình huống bây giờ quá quỷ dị, đột nhiên tiêu Hắc và tiêu Hoàng đã không thấy tăm hơi, thậm chí cả A Mịch La đã nhập thân vào tiêu Hắc đều không có bất luận nhắc nhở gì, đây hiển nhiên không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Có vấn đề, có vấn đề lớn.

Trần Hạo tập trung cảnh giác, chậm rãi di động, rời xa dòng sông.

Vừa đi mấy bước, ánh mắt của Trần Hạo đột nhiên hơi động, hẩn phát hiện một chỗ dị thường.

Lúc rơi xuống vừa rồi, hẩn đi đến một bên dòng sông, rõ ràng đi ngang qua một tảng đá.

Thế nhưng lúc này lui ra phía sau, tảng đá kia lại không thấy đâu nữa.

Tiêu Hắc tiêu Hoàng biến mất, tảng đá không thấy, đây có phải là cùng một chỗ phát sinh hay không?

Trần Hạo lại càng tập trung chú ý tứ phía, một ngọn cây cọng cỏ, toàn bộ nhớ kỹ vào trong lòng.

Chờ đợi không lâu, rốt cục Trần Hạo thấy được biến hóa.

Nguyên bản những nơi có cỏ cây, đột nhiên cỏ cây biến mất, biến thành đất trống, mà vốn là nơi đất trống, lại xuất hiện một gốc cây nhỏ.

Loại biến hóa này, hoàn toàn cảm giác không được, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Hạo quả thực cũng không

dám tin tưởng còn có loại chuyện như thế này!

Trong lòng vô số Đạo môn tin tức hiện ra, tìm kiếm lý do của loại tình huống này.

Một lát sau, Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Đây có vẻ như... Là thời không biến hóa, thời không biến động, cải thiên hoán địa, lặng yên không một tiếng động, không thể phát giác.

Nhưng nơi này tựa hồ là thời không biến hóa trong phạm vi nhỏ.

Đó chính là... Rối loạn thời không.

Không gian nơi này là hỗn loạn, cách mỗi một khoảng thời gian, đều sẽ phát sinh biến động.

Vừa rồi hẳn là đột nhiên biến động, đem tiểu Hắc tiểu Hoàng từ bên cạnh mình dời đi.

Mẹ nó, còn như thế này nữa, ta làm như thế nào tìm về chúng nó đây?

Trần Hạo lộ ra vẻ u ám.

Đây thật là xuất sư bất lợi, còn chưa tìm được Long đại sư, trước tiên đem hai đồng bạn làm mất rồi.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo quay người rời đi.

Tiểu Hắc tiểu Hoàng có A Mịch La đi theo, khẳng định là so với mình càng thêm an toàn.

Mà mình cũng không thể dừng lại nơi này mãi, nếu không thời không không ngừng rối loạn, ai biết sẽ chạy đi nơi đâu.

Một đường dạo bước, nguyên bản đội ngũ nhỏ giờ chỉ còn lại một mình Trần Hạo.

Không đúng, còn có một tiểu oán linh đi theo, chỉ là tiểu oán linh đối với cái gì cũng thờ ơ, chỉ là nằm trên lưng Trần Hạo, yên lặng hưởng thụ.

Đi dạo loanh quanh, đi không biết bao lâu.

Vừa mới tới gần hướng đỉnh núi, đột nhiên cảnh sắc trước mắt lại biến đổi.

Sắc trời tối tăm mờ mịt, lập tức tiến vào trạng thái đêm tối, nguyên bản rừng cây nhỏ lập tức biến mất, thay vào đó là một bãi đất trống có đồng lửa đang thiêu đốt.

Không khu đất trống, có mấy người còn ngồi quanh đồng lửa, đang nói chuyện.

Trần Hạo sau khi sững sờ, đánh giá chung quanh.

Quả nhiên, trong đêm tối, cảnh sắc chung quanh thay đổi hoàn toàn, cùng lúc trước đó thấy được, hoàn toàn khác biệt.

Trải qua mấy lần biến hóa, Trần Hạo cũng bình tĩnh hơn nhiều, nhìn về phía hướng đồng lửa.

Xung quanh đồng lửa, có năm người, nhìn không giống như là người tu hành, ăn mặc thời thượng, có nam có nữ, đều là người trẻ tuổi.

Điều kỳ quái chính là, năm người, trong đó ba người có sinh khí, hai người lại là âm u đầy tử khí.

Mà mắt thấy, năm người lại thật hòa thuận.

Sau khi Trần Hạo dò xét một lát, nhếch miệng cười một tiếng, đi tới.

“Ai đó!” Phát giác được có người đang tới gần, một người bên trong năm người đứng dậy kêu to. Những người khác vội vàng cũng đứng lên, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

Trần Hạo vừa đi qua vừa nói: “Ta trong sa mạc lạc đường, sau đó bị cát chảy nuốt vào, không biết làm sao lại đi tới nơi này, mấy vị có biết đây là nơi nào không?”

Chương 440: Người sống người chết

“Người cũng là bị cát chảy nuốt vào!” Nghe được lời Trần Hạo nói, một trong năm người kinh ngạc mở miệng.

Trần Hạo nói: “Đúng thế, ta nghe nói cảnh sắc của sa mạc rất đẹp, liền cùng vài người bạn cùng đi tới sa mạc chơi, thế nhưng không biết tại sao lại thất lạc nhau, sau đó lại gặp cát chảy, đi tới nơi này, mấy vị, các người chẳng lẽ cũng thế...”

Một cô gái trong năm người gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta cũng là gặp cát chảy, đi tới nơi này đã hơn nửa ngày, bây giờ đang bàn bạc biện pháp đây.”

Trần Hạo nói: “Vậy các người có liên lạc được với bên ngoài không? Điện thoại di động của ta bị mất rồi, căn bản không có biện pháp liên hệ.”

Cô bé nói: “Chúng ta ngược lại là giữ được điện thoại, thế nhưng nơi này hoàn toàn không có tín hiệu, điện thoại đều sắp gọi tới sập nguồn, cũng không gọi được một lần.”

Trần Hạo nói: “Vậy còn có biện pháp gì khác không? Chỗ này rất cổ quái, ta phát hiện có chút đồ vật đều đang biến đổi, hù chết người.”

“Có biện pháp chúng ta đã sớm rời đi, làm sao còn có thể ở lại nơi này.” Một nam sinh thở dài nói.

Trần Hạo tỏ vẻ thất vọng, chợt mở miệng nói: “Vậy ta cùng các người ở cùng một chỗ đi, như thế cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Mấy người biểu thị ra hoan nghênh, để Trần Hạo đi tới chỗ đồng lửa.

Giới thiệu một phen, Trần Hạo đã quen biết với năm người này.

Nhưng có hai người âm u đầy tử khí trong đó lúc tự giới thiệu, Trần Hạo liền phát hiện bọn hắn mặc dù trên mặt mang theo nụ cười, nói năng bình thường, nhưng nhịp tim hoàn toàn không có, cũng không cần hô hấp, bên trong Âm Dương Nhân, thậm chí có thể nhìn thấu thân thể của bọn hắn.

Hai người này... Không phải người sống!

Trần Hạo hơi nhíu mày.

Bọn chúng đến cùng là đi cùng một chỗ với ba người khác, về sau bị chết, hay là giả mạo gia nhập!

Nếu như là cái sau, lai lịch của bọn chúng là gì?

Trong lòng Trần Hạo suy tư.

Lúc này, hai người âm u đầy tử khí kia đứng lên nói: “Đã có khách đến, vậy ta đi tìm chút đồ ăn, mời khách.”

Nói xong, không đợi những người từ chối, nó liền đứng dậy, bước nhanh rời đi.

Cô gái bên trong năm người tức giận: “Đều không bàn bạc liền tự mình đi, cũng không sợ mình không về được sao, hừ, Hoành ca, về sau đi đâu chơi, cũng không thể mang theo gia hỏa này nữa.”

Nam tử bên cạnh cô gái kia cười nói: “Được rồi, Chu Bân chính là như vậy, nhưng hắn người vẫn là rất tốt, bỏ qua cho hắn đi.”

Cô bé nói: “Mặc kệ hắn, ta muốn đi tiểu, Hoành ca người đi theo ta đi.”

Nam tử nói: “Được.”

Nói xong, hắn đứng dậy cùng cô gái kia đi sang một bên khác.

Lập tức, chỗ đông lửa liền chỉ còn lại ba người.

Trần Hạo thân nhiên, một người sống khác tên là Nguyên Phong thì lấy ra một tấm bản đồ, nhú mày suy tư.

Mà người chết nguyên bản đang im lặng, đột nhiên giật giật, nó ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo, không đúng, là nhìn về phía tiểu oán linh phía sau Trần Hạo.

Bị nó nhìn, nguyên bản tiểu oán linh đang bình tĩnh rất cục động, ánh mắt nhìn sang, nguyên bản vô thần, trở nên tỉnh mịch.

Sắc mặt của người chết kia khẽ nhúc nhích, đối mặt một lát, rốt cục lại cúi đầu xuống, tiếp tục yên lặng.

Ánh mắt của tiểu oán linh cũng lần nữa khôi phục vô thần, yên lặng nằm.

Trần Hạo nhìn như thờ ơ, trên thực tế lại đang ngưng thần chú ý, toàn bộ biến hóa của người chết và tiểu oán linh đều bị hắn phát hiện.

Người chết không cần nói, biến hóa của tiểu oán linh này để cho Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Nhìn nó không giống như là A Mịch La nói là cái chủng loại oán linh oán niệm kia, thật giống như là có ý thức a.

Mẹ nó, A Mịch La bấy người, sẽ không phải là ở trước mặt ta mạo xưng có kiến thức đi.

Trước đó nói Tà Linh ở tiểu trấn kia rác rưởi, kết quả tự bấy mình.

Hiện tại còn nói tiểu oán linh không có ý thức, thế nhưng vừa rồi kia là dáng vẻ không có ý thức sao?

Mẹ nó, lão tử không thể lại tin lời nói của A Mịch La được nữa.

Lúc trong lòng đang suy nghĩ, thì người chết trước đó rời đi trở về, trong tay nó mang theo một vật.

Trần Hạo sau khi nhìn thoáng qua, đột nhiên đứng lên, kinh hô một tiếng.

Nguyên Phong đang xem bản đồ bị giật nảy mình, kinh ngạc không hiểu nhìn về phía Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo khó coi nhìn đồ vật mà người chết kia mang trở về.

Thứ này lại có thể là người ngoại quốc có râu quai nón trước đó cùng mình cùng một chỗ ngã xuống kia.

Mẹ nó đây không phải ở bên cạnh dòng sông hay sao? Làm sao bị người chết này mang tới? Hơn nữa, đây chính là đồ ăn mà người tìm được!

Mà lúc Nguyên Phong nhìn thấy người chết mang về người ngoại quốc có râu quai nón kia, lại lộ vẻ kinh hãi nói: “Hươu rừng à! Ái chà, Chu Bân người được a, thế mà tay không đi bắt hươu, lợi hại.”

Nói xong hấn buông tấm bản đồ xuống, liền đi tới trước mặt người ngoại quốc có râu quai nón, đưa tay ra bắt.

Trần Hạo vội vàng mở miệng: “Chờ một chút!”

“A? Sao thế?” Nguyên Phong không hiểu nhìn Trần Hạo.

Sắc mặt của Trần Hạo chân thành nói: “Người nói đây là hươu rừng?”

Nguyên Phong nhìn người ngoại quốc có râu quai nón kia, lại nhìn Trần Hạo, mở miệng nói: “Mặc dù hơi gầy, nhưng ta

đã đi đã ngoại nhiều lần rồi, là động vật gì ta vẫn là nhận được.”

Trần Hạo nói: “Thế nhưng là ta thấy khác, đây là một... Người chết!”

Người chết!

Nguyên Phong giật nảy mình, nhìn kỹ người ngoại quốc có râu quai nón kia một chút, cười nói: “Huynh đệ, ngươi hoa mắt rồi, đây rõ ràng chính là hươu rừng.” Nói xong, Nguyên Phong đưa tay bắt lấy cánh tay của người ngoại quốc có râu quai nón, đột nhiên xé xuống, sau đó mở miệng: “Ngươi nhìn, đây là chân hươu a!”

Một câu nói kia, giọng điệu của Nguyên Phong đột nhiên trở nên thâm trầm, có loại hương vị băng lãnh.

Trần Hạo: “...”

Ngay tại trong thời gian nháy mắt này, sinh khí trên thân Nguyên Phong, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, thay thế chính là âm u đầy tử khí, loại chuyển biến kia, căn bản không có gì không lưu loát, thật giống như sinh khí trước đó chính là một ảo giác.

Nhưng lúc này, người chết bên đồng lửa kia, đột nhiên ngã lên trên mặt đất, tử khí trên thân tán đi, sinh khí lại hiện ra.

Nhìn Nguyên Phong, lại nhìn người chết mang đến người ngoại quốc có râu quai nón kia, sắc mặt Trần Hạo âm lãnh xuống: “Các ngươi đến cùng là đồ vật gì?”

“Khách nhân, mời tiếp nhận chiêu đãi của chúng ta, hưởng dụng thức ăn ngon.” Nguyên Phong sau khi chuyển hóa thành người chết giọng điệu âm lãnh mở miệng.

Trần Hạo cười lạnh: “Thức ăn ngon? Ta xem ra, không bằng các ngươi ném thử thức ăn ngon của ta trước.” Một chữ cuối

cùng vừa phát ra, Trần Hạo đột nhiên xuất thủ, thân ảnh vút qua tiến lên, một bàn tay đánh trúng Nguyên Phong.

Trong lòng bàn tay, lôi quang chớp động, Nguyên Phong phát ra tiếng kêu thảm, thân thể bay ra xa.

Thế nhưng sau khi Nguyên Phong hạ xuống, thân thể của hắn lại biến thành người sống, chỉ là sinh khí rất yếu ớt, hiển nhiên bị một đạo Chưởng Tâm Lôi của Trần Hạo đánh cho rất thảm.

“Khách nhân, người quá đáng rồi.” Thanh âm âm lãnh vang lên, một loại tử khí nồng đậm quán quanh Trần Hạo.

Ngay lúc Trần Hạo chuẩn bị động thủ, tiểu oán linh trên lưng hắn đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, há mồm phát ra một tiếng rít.

Tiếng thét chói tai truyền vang khắp nơi, nồng đậm tử khí kia trực tiếp bị tán loạn, liền một người chết khác cũng đột nhiên ngã xuống đất, tử khí trên thân tán đi, biến thành sinh khí.

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó quả nhiên A Mịch La chính là một tên lừa bịp, tiểu oán linh này không chỉ có ý thức, hơn nữa còn rất mạnh a!

Không bao lâu, tiếng thét chói tai biến mất, tiểu oán linh lại khôi phục bình thường.

Thế nhưng lúc nhìn thoáng qua hiện trường, Trần Hạo lại là càng phát ra kinh hãi.

Mấy người mặc dù tử khí không có, có sinh khí, nhưng Trần Hạo lại phát hiện, thân thể của bọn hắn tất cả đều đã hư thối, mặc dù có hô hấp, có nhịp tim, nhưng thân thể lại tả tơi, mơ hồ có thể nhìn thấy trái tim, còn đang bịch bịch đập.

Chương 441: Quỷ vực

Đậu phộng, đây là cái quỷ gì!

Trần Hạo có chút trợn mắt líu lưỡi.

Đừng nói gặp qua, loại tình huống này, nghe đều chưa từng nghe qua, cho dù là xem trong rất nhiều Đạo môn điển tịch cũng không thấy loại ghi chép này a!

Mẹ nó chứ, thứ này có thể xưng quỷ dị!

Ah, quỷ dị...

Lông mày của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, đánh giá chung quanh, sau đó Trần Hạo chạy tới hướng mà một nam một nữ trước đó đi đến.

Nhưng là một mực hướng phía trước tìm mấy trăm mét, đều không phát hiện ra hai người kia.

Sau đó Trần Hạo quay lại, lại phát hiện, chỗ đồng lửa, năm người đang cười cười nói nói, trong đó có ba đạo sinh khí, hai đạo tử khí, giống hệt như lần thứ nhất Trần Hạo nhìn thấy.

Híp mắt lại, sau khi nhìn một lát, Trần Hạo nhếch miệng cười.

Cất bước đi qua, quả nhiên năm người đứng lên, người lúc trước la lên kia lại lần nữa mở miệng: “Ai đó?”

“Liên quan gì đến ngươi.” Trần Hạo không chút khách khí mở miệng.

Người hỏi sững sờ. Sau đó giận dữ: “Ngươi đây là thái độ gì, có biết nói chuyện hay không.”

Trần Hạo tiếp tục: “Liên quan gì đến ngươi.”

Lần này người này bị phát bực, vọt thẳng đi qua, vung quyền liền muốn đánh Trần Hạo.

Trần Hạo không khách khí, tốc độ cực nhanh phát sau mà đến trước, trực tiếp một cước đá trúng người này, đem hấn đá bay ra ngoài.

Một cước này, Trần Hạo không có chút nào nương tay, cơ hồ là bạo phát khí lực lớn nhất.

Người kia bị đá bay ra tám mét, sau khi hạ xuống, xương ngực đều vỡ vụn ra, đứng dậy không nổi, thế nhưng là sinh khí trên người hấn, lại quý dị vẫn còn ở đó.

Trần Hạo thấy thế, lông mày nhíu lại, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, bốn người khác cũng vọt lên.

Trần Hạo cũng không khách khí, Thiên Cương bộ di chuyển, thân ảnh từ bên người bốn người vòng qua, bọn hấn liền toàn bộ trọng thương đổ xuống, từng người không dậy nổi.

Sau đó Trần Hạo quan sát năm người.

Quả nhiên, mấy người bọn hấn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng hư thối, trở nên vô cùng thâm trầm, thế nhưng là trong thân thể khí quan lại như cũ còn đang nhảy lên.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, phát tay năm đoàn hỏa cầu bay lên trên thân năm người, nhanh chóng thiêu đốt.

Lần này, năm người phát ra kêu thảm, tiếng kêu thâm lương.

Không bao lâu, bọn chúng liền hóa thành tro tàn, tại chỗ chỉ để lại ba đám sinh khí, hai đoàn tử khí.

Trần Hạo nhìn chăm chú năm đoàn khí tức này.

Bình thường nhìn, đây chính là khí tức của người sống cùng khí tức của người chết.

Nhưng là người chết như đèn tắt, sinh khí không còn. Sau khi chết hóa âm hồn, tử khí ở trên thân.

Nói cách khác, người đã chết, trên thân tuyệt sẽ không có sinh khí tồn tại, người sau khi chết hóa âm hồn, chỉ có âm khí, sát khí thậm chí các loại khí quý dị khác, nhưng hồn phách tuyệt sẽ không mang tử khí.

Hai đoàn khí tức quý dị này tồn tại, tuyệt không phải sinh khí và tử khí, bọn chúng có vấn đề.

Trần Hạo ý nghĩ vừa động, phát tay đem sinh khí và tử khí kia thu nhập vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Sau khi làm xong động tác này, lập tức Trần Hạo cảm thấy cảnh sắc trước mắt vạn vẻ biến hóa.

Trong chớp mắt, đêm tối một lần nữa hóa thành hoàn cảnh tối tăm mờ mịt.

Nhìn bốn phía, Trần Hạo liền phát hiện, mình lại đi tới một bờ sông, thấy được kia dòng nước đen chảy xuôi kia.

Quý dị ở chỗ này, xem như bị phá rồi sao?

Ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe.

Đang lúc suy đoán, lông mày Trần Hạo hơi động, quay người nhìn về phía nơi xa.

Hắn nghe được tiếng nói, thoạt nghe như là tiếng cãi lộn.

Đây lại là một chỗ quý dị...Hay là đụng phải người thật.

Trần Hạo không hề động, mà là nhìn về phía nơi tiếng nói chuyện kia phát ra.

Tiếng nói chuyện kia càng ngày càng gần, hai người dần dần xuất hiện tại trong mắt Trần Hạo.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt của Trần Hạo hòa hoãn lại một chút.

Hai người này, trên người có pháp lực khí tức, hơn nữa còn không yếu, là người trong đồng đạo.

Chỉ là hai người kia có chút lạ.

Một người là phụ nữ trung niên và một đứa bé mười mấy tuổi.

Lúc này, hải đồng vừa đi vừa mắng người phụ nữ trung niên kia, lời nói rất khó nghe, mà phụ nữ trung niên kia lại khúm núm, không dám phản bác.

Đang mắng, đột nhiên hải đồng ngừng lại, nhìn về phía Trần Hạo.

Nhìn biểu lộ của hắn, cũng có chút cảnh giác, không dám tới gần.

Trần Hạo cười: “Hai vị đạo hữu, các ngươi khỏe chứ.”

“A, là đồng đạo, nói như vậy ngươi không phải dị thường rồi?” Hải đồng mở miệng hỏi. Hắn nhìn qua tuổi còn nhỏ, nhưng thanh âm lại cổ quái già nua, không có loại cảm giác tuổi trẻ.

Trần Hạo thản nhiên hỏi: “Cái gì dị thường?”

Hải đồng dò xét Trần Hạo một lát, hỏi: “Đạo hữu họ gì?”

Trần Hạo nói: “Tam Thủy quan, Trần Hạo.”

“Trần Hạo? Giống như nghe qua ở nơi nào rồi, ah, xem ra ngươi thật sự không phải dị thường, hắc hắc, Trần đạo hữu, chúng ta cùng một chỗ liên thủ đi, xông ra khỏi cái quỷ vực này.” Hải đồng phát ra lời mời.

Trần Hạo không đồng ý ngay, mà lại hỏi: “Đạo hữu biết huyền diệu của chỗ này?”

Hài đồng nói: “Chỗ này nào có cái huyền diệu gì, chính là quỷ vực, là một trong năm nơi khó dây dưa nhất của táng thần bí cảnh, trong này ẩn giấu quá nhiều đồ vật kỳ quái, chúng ta cũng là không may, thế mà bị chuyển đến nơi này, nếu như không nhanh chóng ra ngoài, chờ gặp cường đại cấm kỵ bên trong quỷ vực, chúng ta muốn đi đều đi không được.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, cười nói: “Vậy thì tốt, hợp tác vui vẻ.”

Đứa bé kia vui mừng, sau đó đi tới, đang muốn mở miệng đâu, đột nhiên đứa bé giật nảy mình, lại lui về phía sau mấy bước, chỉ vào Trần Hạo kinh hãi nói: “Đạo hữu, sau lưng ngươi đây là thứ đồ gì!”

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Một cái oán linh, ừm, ngươi có thể coi nó là bạn của ta.”

Đứa bé trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó chứ, còn có người cùng oán linh làm bạn!

Nhìn oán linh kia một cái thật sâu, đứa bé kia không phát hiện oán linh này có gì nguy hiểm gì, sắc mặt hòa hoãn một chút, lúc này mới nói: “Giới thiệu một chút, lão đầu tử Vương Trùng Dương, đây là vợ ta Bạch Thù Du.”

Nói xong, đứa bé hơi có chút đắc ý nhìn Trần Hạo, giả bộ, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Trần Hạo đang muốn gật đầu, chợt trừng to mắt nhìn lão đầu tử.

Đậu phộng, tên của ngươi có chút trâu bò a! Vương Trùng Dương! Ai cho ngươi dũng khí dùng cái tên này!

Mà lại, thằng nhóc này thế mà tự xưng lão đầu tử, mà người phụ nữ trung niên kia vẫn là vợ hắn? Chuyện này... Không nghĩ ra a!

Nhìn thấy biểu lộ của Trần Hạo, hài đồng sau khi ngẩn người, kinh ngạc nói: “Trần đạo hữu, ngươi không biết chúng ta?”

Trần Hạo có chút ngoài ý muốn: “Hai vị đạo hữu, rất nổi danh sao?”

Vẻ mặt của đứa bé cứng đờ, sau một lúc lâu mới nói: “Không biết được rồi, ah, đạo hữu có biện pháp gì để rời đi không? Chúng ta cùng gộp lại.”

Trần Hạo nói: “Ta cũng không có đầu mối gì, không bằng chúng ta lựa chọn một cái phương hướng, trực tiếp đi lên phía trước, nhìn xem có thể đi ra hay không?”

Đứa bé im lặng rồi nói: “Trần đạo hữu, ngươi đối với táng thần bí cảnh hoàn toàn không quen thuộc a, ngươi làm sao dám xông tới?”

Trần Hạo cười nói: “Ta cũng là đi tham gia náo nhiệt, ai biết nơi này quý dị như vậy, ah, còn xin đạo hữu chỉ điểm.”

Hài đồng nói: “Thôi được, nguy hiểm bên trong táng thần bí cảnh vô số, nhưng nguy hiểm nhất chỉ có năm nơi, cái quý vực này chính là một, trong đó không chỉ có rối loạn thời không, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, hơn nữa còn có các loại dị thường, những dị thường này có mạnh có yếu, chiếm cứ một chỗ, một khi trêu chọc, liền khó mà thoát thân. Lão đầu tử mới vừa rời cùng với vợ liền gặp một dị thường, thiếu chút nữa góp đi vào. Ở bên trong quý vực này, kiêng kỵ nhất chính là đi loạn, bởi vì một khi đi loạn, liền sẽ mất đi phương hướng, cho dù không gặp phải dị thường, cũng sẽ vĩnh viễn bị vây ở nơi này.”

Chương 442: Sinh tử khí

Nghe được lời của đứa bé kia, trông mắt của Trần Hạo hơi híp: “Hung hiểm như thế sao? Vậy liền không có đường đi ra ngoài?”

Đứa bé cười nói: “Cái này khẳng định là có, nghe nói bên trong quỹ vực, cứu tử nhất sinh. Muốn rời đi liền phải tìm kiếm một cái sinh môn, cái sinh môn này rất quý dị, tên là sinh tử khí, chỉ cần kết hợp lại, liền có thể rời đi quỹ vực, chỉ là sinh tử khí là cái gì, ta còn chưa gặp qua.”

Trần Hạo sững sờ.

Sinh tử khí?

Mẹ nó, sẽ không phải là thứ trước đó ta gặp phải a? Vận khí tốt như vậy?

Ah, không đúng, táng thần bí cảnh trong truyền thuyết không phải rất thần bí sao? Tu hành giới hiệu rõ đối với nó không nên nhiều như vậy a?

Trong lòng Trần Hạo ngưng lại, nhìn đứa bé kia nói: “Đạo hữu biết thật nhiều a.”

Đứa bé tức giận: “Ngươi cho rằng ai cũng đều giống như ngươi sao, cái gì đều không biết liền xông tới a, ah, lại nói ngươi thật sự không biết ta?”

Đứa bé nói xong, có chút không dám tin tưởng hỏi.

Trần Hạo im lặng nói: “Ta nhất định phải biết ngươi sao?”

Sắc mặt của đứa bé kia có chút mất tự nhiên, có vẻ hơi xấu hổ.

Phụ nữ trung niên nhin không được nói: “Đạo hữu, đạo lữ của ta. Ngoại hiệu là bất lão ngoan đồng.”

Trần Hạo tỏ vẻ mờ mịt.

Bất lão ngoan đồng sao, nghe có vẻ rất lợi hại, chẳng lẽ lão gia hỏa thoát nhìn như là đứa bé con này rất nổi danh sao? Ta có nên giả bộ nhận biết, nói chút lời kính ngưỡng?

Phụ nữ trung niên: “...”

“Khụ khụ, không biết được rồi, tóm lại, chúng ta rời khỏi nơi này trước là tốt nhất, chúng ta cùng một chỗ hành động đi, đi tìm sinh tử khí kia một chút.” Hải đồng mở miệng ngắt lời.

Trần Hạo dừng một chút, nói: “Ta trước đó tiến đến, gặp một cái dị thường, sau đó diệt bọn chúng, phát hiện một thứ đồ vật, cảm giác cùng đạo hữu nói sinh tử khí có vẻ rất giống.”

A...

Đứa bé sừng sốt, phụ nữ trung niên cũng có chút kinh ngạc.

Sau đó đứa bé vội vàng nói: “Đạo hữu, nhanh cầm ra nhìn xem.”

Trần Hạo vung tay lên, đem sinh khí và tử khí lấy ra.

Liếc nhìn, đứa bé vui mừng: “Chính là cái này, cùng Bắc Đầu môn nói giống nhau. Quá tốt rồi, rốt cục có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.”

Nói xong, đứa bé liền muốn tiến lên.

Trần Hạo lại vẫy tay thu hồi lại, mỉm cười nói: “Đạo hữu, ta cảm thấy ngươi vẫn là nói rõ ràng một chút, sinh tử khí này dùng như thế nào, có hạn chế gì hay không, còn có, ngươi là đệ tử của Bắc Đầu môn sao?”

Hải đồng dừng lại, chột tuyệt vọng nhìn Trần Hạo nói: “Đạo hữu, tu vi của ngươi không yếu, cũng coi như là nhân tài mới

nổi của đạo môn, liền thật chưa nghe nói qua bất lão ngoan đồng Vương Trùng Dương?”

Trần Hạo nói: “Ta mới nghe nói qua lão ngoan đồng Chu Bá Thông.”

Khóe miệng của đứa bé giật một cái, thở dài nói: “Lão đầu tử giới thiệu lại lần nữa, Kỳ Liên sơn cần linh động tán tu Vương Trùng Dương, nếu như đạo hữu không có ấn tượng, đợi sau khi rời khỏi táng thần bí cảnh, có thể đi hướng bất kỳ một tu sĩ đạo môn nào nghe ngóng, ta tin tưởng, hẳn là không có ai không biết ta.”

Lời này nói xong, đứa bé có chút u oán nhìn Trần Hạo.

Cả đời được người kính ngưỡng, rốt cục tại trước mặt tiểu tử này ăn nghẹn, cảm giác này, thật sự là chua xót.

Trần Hạo lặng lẽ nói: “Vậy sinh tử khí là tình huống như thế nào?”

Đứa bé nói: “Tin tức liên quan tới táng thần bí cảnh, trên cơ bản đều là do Bắc Đẩu môn truyền ra, chỉ cần bỏ ra thù lao nhất định, liền có thể từ Bắc Đẩu môn mua được tin tức, chuyện này ở bên trong đạo môn mặc dù người biết không nhiều, nhưng cũng hẳn là có người biết.”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Vậy sinh tử khí này, có thể để cho chúng ta cùng một chỗ rời đi?”

Hài đồng lắc đầu nói: “Ta không dám xác định, Bắc Đẩu môn cho ta tin tức nói là, sinh tử khí bên trong quỷ vực có thể dùng để rời khỏi quỷ vực, phương pháp là sinh tử kết hợp, sinh môn hiện ra, có lẽ có thể cùng một chỗ rời đi.”

Trần Hạo nhìn đứa bé một lát, lần nữa lấy ra sinh khí và tử khí, mở miệng nói: “Vậy mời đạo hữu hành động.”

Đứa bé thở dài một hơi, trong lòng có chút buồn bực.

Lúc này gặp được một người không nhận ra mình, cũng là rất bất đắc dĩ a.

Đi qua nhận lấy sinh tử khí, đưa bé chỉ lấy một sinh một tử, mở miệng nói: “Cần một sinh một tử liền được rồi, phần còn lại đạo hữu giữ lại, nói không chừng có có tác dụng.”

Trần Hạo thản nhiên thu hồi, sau đó nhìn đứa bé kia.

Hài đồng mỗi tay cầm một thứ, sau đó chậm rãi đem hai loại khí hợp lại cùng với nhau.

Nguyên bản hai loại khí đang bình tĩnh, sau khi dung hợp, liền xuất hiện biến hóa.

Một loại gợn sóng huyền diệu khuếch tán ra, chợt, đứa bé cảm giác được cái gì đó, vui mừng nói: “Mau, đứng bên cạnh ta.”

Trần Hạo cùng người phụ nữ trung niên kia vội vàng tới gần, chợt sinh tử khí đột nhiên khuếch tán, bao phủ ba người.

Chờ khí tức tán đi, ba người biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc xuất hiện lần nữa, Trần Hạo còn chưa kịp xem xét hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên có một tiếng hét thảm truyền đến.

Nghe thấy tiếng hét Trần Hạo nhìn lại, hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy cách đó không xa, mấy người đang nhanh chóng chạy, trong đó có một người bị một con quái vật toàn thân lân giáp to lớn cắn, một miếng liền mất đi nửa người.

Những người khác cũng không dám hỗ trợ, chỉ là điên cuồng chạy trốn.

“Không ổn rồi, đây là thiết giáp yêu thú, chúng ta đi mau.” Tiếng của đứa bé kia vang lên, sau đó hấn cùng với người phụ nữ trung niên không chút do dự xoay người chạy.

Trần Hạo chần chờ một chút, cũng đi theo rời đi.

Quái vật lân giáp to lớn kia, cho hẳn một loại uy hiếp mãnh liệt, hiển nhiên là rất khó đối phó.

Mặc dù những người bị truy kích kia đều là đồng đạo ở Đại Hạ, nhưng là lực không đủ, cũng chỉ có thể tự bảo đảm chính mình trước.

Một đường chạy nhanh, không bao lâu, Trần Hạo cùng vợ chồng đưa bé kia liền cách xa chỗ quái vật thiết giáp.

Đưa bé và người phụ nữ trung niên ngừng lại, không cảm giác thấy thiết giáp quái vật đuổi theo, liền thở phào nhẹ nhõm nói: “Mẹ nó, táng thần bí cảnh quả nhiên không hổ là ngoại vực bí cảnh, so với nhân gian bí cảnh của chúng ta còn đáng sợ hơn nhiều.”

Trần Hạo nghe vậy sững sờ, nhìn về phía hải đồng nói: “Đạo hữu, ngoại vực bí cảnh này là có ý gì?”

Hải đồng nhìn Trần Hạo, bất đắc dĩ hỏi: “Đạo hữu đối với táng thần bí cảnh đến cùng hiểu rõ bao nhiêu?”

Trần Hạo nói: “Ta chỉ biết, cái táng thần bí cảnh này nghe nói là do thần linh sau khi ngã xuống biến thành, bên trong có một cái Huyết mộ.”

Hải đồng lắc đầu: “Thần linh ngã xuống biến thành cái quái gì, loại thần linh gì mà lại trâu bò như vậy được, chết rồi đều có thể hóa thành một cái bí cảnh, đây là nghe đồn bậy rồi, theo như Bắc Đẩu môn nói, cái táng thần bí cảnh này là hơn 1,500 năm trước, thiên địa một lần biến động, từ trên trời giáng xuống, cũng không phải là của nhân gian chúng ta, giống như vừa rồi đạo hữu thấy thiết giáp thú kia, loại vật này nhân gian chúng ta có sao? Nó thế nhưng là sau khi trưởng thành, có thể đối đầu yêu thú trăm năm đạo hạnh đáng sợ. Nhưng Bắc Đẩu môn cũng nói, bên trong táng thần bí cảnh, hoàn toàn chính xác có thần linh ngã xuống, thần linh kia là ai, ta cũng không

rõ ràng. Hình như Bắc Đẩu môn chính là đang tìm kiếm vị thần linh ngã xuống này.”

Trần Hạo nói: “Bắc Đẩu môn tại tu hành giới tựa hồ rất khiên tốn, ta nghe người của ban ngành liên quan nói, đối với bọn hắn cũng không biết nhiều, đạo hữu đã từng có giao dịch với Bắc Đẩu môn, không biết là biết được bao nhiêu?”

Hài đồng suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Bắc Đẩu môn thần bí, không phải nói ngoa, bọn hắn xuất hiện rất đột ngột, cũng không phải là Đạo môn truyền thừa, bí pháp tu hành cũng khác so với chúng ta, có người suy đoán, Bắc Đẩu môn và táng thần bí cảnh đến từ cùng một địa phương, chỉ là cách nói này không có kết luận chính thức, Bắc Đẩu môn cũng chưa từng lộ ra mấy may.”

Nói xong, hài đồng không đợi Trần Hạo mở miệng, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đạo hữu, ngươi đến táng thần bí cảnh, là muốn tìm cái gì?”

Chương 443: Đoàn tụ

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên một tiếng meo ô truyền đến, thanh âm giân dữ, truyền vang khắp nơi.

Nghe tiếng, Trần Hạo biến sắc, không chút do dự xoay người, chạy thẳng đến đến chỗ thanh âm phát ra.

Đưa bé và phụ nữ trung niên kia sững sờ, chân chờ một chút, vẫn là đi theo.

Một đường chạy tới, chỉ một lát sau, Trần Hạo liền thấy được một trận chiến đấu.

Chiến đấu chính là một con mèo đen cùng một con thiết giáp thú.

Mèo đen, thân thể to lớn, khăn đỏ quấn quanh cổ, từng thanh từng thanh phi đao vờn quanh quanh thân, chính là tiêu Hắc.

Cách chiến trường không xa, gà trống cũng đang dòm ngó thiết giáp thú, có vẻ đang tìm kiếm thời cơ.

Trần Hạo vui mừng.

Đang vì chuyện làm sao tìm lại được hai con linh sủng mà phát sầu, không nghĩ tới vừa mới ra ngoài đã gặp lại, thật sự là chuyện vui mừng.

Mắt thấy mèo đen vờn quanh thiết giáp thú không ngừng tiến công, Trần Hạo nghe được tiếng của A Mịch La vang lên: “Toàn thân thiết giáp thú đều là thiết giáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, nhược điểm của nó là con mắt và phần bụng. Lực lượng của ngươi không kịp nó, liền muốn tìm nhược điểm mà công kích, trước mê hoặc công kích vào con

mắt của nó, sau đó tiếp tục công kích bụng của nó, đúng rồi chính là như vậy.”

Theo chỉ điểm của A Mịch La, phi đao vờn quanh dưới sự khống chế của mèo đen không ngừng quấy rối thiết giáp thú, tấn công mạnh vào phần đầu của nó.

Thiết giáp thú mặc dù nổi giận, lại chỉ có thể tránh né, phòng ngừa con mắt bị thương.

Mà lúc này, mèo đen lại hóa thành mấy đạo thân ảnh, vây quanh bên cạnh thiết giáp thú, mèo ô một tiếng, một thanh phi đao từ góc độ xảo trá trực tiếp chui vào phần bụng của thiết giáp thú.

Chỉ nghe hư một tiếng, phần bụng của thiết giáp thú xuất hiện một vết nứt, chất lỏng xanh lét nhỏ giọt chảy xuống.

Thiết Giáp Thú bị thương tổn, nổi giận rống to, một cỗ sóng khí chấn động, đem mèo đen đẩy lui.

Sau đó trên thân thiết giáp thú hiện ra một cỗ hắc quang.

“Không tốt, đây là bản mệnh thần thông chấn sơn của thiết giáp thú, không nên đón đỡ.” A Mịch La vội vàng mở miệng.

Mèo đen xoay người một cái, tứ chi cuồng đạp chạy ra ngoài, cách xa thiết giáp thú.

Sau đó hắc quang trên thân thiết giáp thú phanh một tiếng nổ ra, sau một khắc, đất rung núi chuyển, mặt đất nứt ra thành từng khe hở, bao trùm chu vi mấy trăm mét.

Gà trống đang chuẩn bị đánh lén vội vàng chớp động cánh bay lên.

Trần Hạo cũng sử dụng Thiên Cương bộ tránh đi.

Lúc này tiếng của A Mịch La lại vang lên: “Thế mà muốn chạy, đừng để nó làm cho sợ hãi, tiểu Hoàng nhanh khóa lại

nó.”

Gà trống đang bay lên không nói hai lời, phun ra một vòng sáng kim sắc, bay về phía thiết giáp thú đã chui xuống dưới đất được một nửa thân thể.

Kim quang bao lấy nửa thân thiết giáp thú, trong nháy mắt, thiết giáp thú thật giống như đã mất đi lực lượng, cứ như vậy nửa chôn ở trong đất.

Sau đó, chấn động trên mặt đất cũng yên tĩnh lại.

Mèo đen rơi xuống đất, hình như nhận ra cái gì, quay người nhìn về phía Trần Hạo, sau đó mắt mèo sáng lên, meo ô một tiếng liền chạy như bay tới, thân thể thu nhỏ, nhảy vào trong ngực Trần Hạo.

Trần Hạo ôm mèo đen, nhếch miệng cười nói: “Trước đó nhưng dọa sợ ta, còn tưởng rằng các người đi đâu mất.”

Mèo đen cọ xát vào ngực Trần Hạo, meo ô một tiếng, ra hiệu mình không có việc gì.

Tiếng của A Mịch La sau đó vang lên: “Chỉ là lực thời không di chuyển mà thôi, may mắn người đã ra, nếu không chúng ta sợ là phải đợi thật lâu.”

Trần Hạo nghe được A Mịch La nói, tức giận: “Được rồi, người tên đại bại này, mỗi lần xong việc mới ra vẻ hiểu biết, trước đó tại sao không nói.”

A Mịch La khẽ nói: “Trước đó không phải không gặp được sao, lúc gặp được, chúng ta đã không kịp nói với người.”

Trần Hạo nói: “Vậy các người ra như thế nào?”

A Mịch La nói: “Rất đơn giản a, ta hạ cấm pháp ở trên thân thể người, chỉ cần người ra, chúng ta liền có thể đi ra theo.”

Trần Hạo lông mày nhíu lại: “Cấm pháp? Cấm pháp gì?”

A Mịch La nói: “Nói người cũng không hiểu, ban đầu cái cấm pháp này có thể để cho ta lúc quay lại U Minh có thể mang người cùng đi, ai biết gặp được loại chuyện này, đành phải dùng hết.”

Trần Hạo chán nản: “Ta nói người có bị bệnh không, ta lúc nào nói muốn đi U Minh, người tự tác như thế, có phải là có chút quá phận? Còn có, người hạ cấm pháp vào lúc nào? Ta làm sao không phát hiện được?”

A Mịch La nói: “Lần thứ nhất gặp mặt, lúc đó ta làm sao biết người là thật muốn giúp ta hay là muốn hại ta, tự nhiên là hạ một cái cấm pháp, chuẩn bị bất trắc, nếu như người hại ta, vậy ta liền mang người cùng một chỗ về U Minh, đến lúc đó người làm gì đối với ta, ta liền sẽ gấp trăm lần nghìn lần trả lại cho người.”

Trần Hạo: “...”

Mẹ người, quả nhiên là thuộc về U Minh, thật là không có bất luận tín nhiệm gì có thể nói a!

Nhưng nghĩ lại, cũng may mắn là bị hạ cấm pháp, nếu không tiêu Hắc và tiêu Hoàng coi như sẽ gặp phiền phức lớn rồi.

“Hạo ca, người không sao chứ?” Gà trống lúc này bay tới, mở miệng hỏi.

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, ah, các người làm sao cùng Thiết Giáp Thú đối mặt rồi?”

Gà trống nói: “Là A Mịch La nói, nó nói nội đan của thiết giáp thú là đồ vật tốt, có thể giúp miêu tử trở nên mạnh hơn.”

Trần Hạo nhìn về phía mèo đen: “A Mịch La? Không giải thích một chút sao?”

A Mịch La tức giận: “Ý tốt không được báo đáp, thiết giáp thú này thế nhưng là yêu thú dị chủng, trời sinh tinh thông thần thông chấn động, nếu như tiêu Hắc ăn được nội đan của nó, tuyệt đối có thể mạnh hơn nhiều so với bây giờ.”

Trần Hạo hoài nghi nói: “Người xác định là không phải đối với người có chỗ tốt?”

A Mịch La: “...”

“Khụ khụ, Trần đạo hữu, hai vị đạo hữu này là bạn của của người sao?” Lúc này, đứa bé kia mở miệng hỏi thăm, giọng điệu có chút lạ.

Hai người bọn họ đi theo đằng sau Trần Hạo, mắt thấy một con mèo một con gà liên thủ xử lý thiết giáp thú để cho hẳn đều có chút khó giải quyết, không khỏi rất là kinh ngạc.

Yêu thú lợi hại như vậy, thế nhưng là không thấy nhiều a!

Trần Hạo hoàn hồn, cười nói: “Đúng rồi, đây là Hắc Hoàng, còn kia là Tử Phượng.”

“Hai vị đạo hữu khỏe chứ, lão đầu tử Vương Trùng Dương, cùng Trần đạo hữu cũng coi như là bạn cùng chung hoạn nạn.” Đứa bé kia vội vàng lộ ra một nụ cười, ngữ khí rất ôn hòa.

Mèo đen meo ô một tiếng.

Gà trống thì mở miệng nói: “Vương Trùng Dương? Cái tên này giống như là đã nghe qua ở nơi nào rồi.”

Vương Trùng Dương vui mừng, liếc qua Trần Hạo.

Xem đi, lão đầu tử tuyệt đối nổi danh, chỉ là do người kiến thức hạn hẹp.

“Ta nhớ ra rồi, Vương Trùng Dương một trong ngũ tuyệt, tên này của người này rất xấu a, người có phải sẽ dùng nhất dương chỉ? Món này rất lợi hại a, nếu học được cũng không

cần nghịch súng nữa.” Gà trống mắt đầy chờ mong nhìn Vương Trùng Dương.

Vương Trùng Dương: “...”

“Tiểu Hoàng đừng làm rộn.” Trần Hạo quát lớn một tiếng, giải thích: “Vương đạo hữu chớ đề ý, Tử Phượng chỉ là có chút nghịch ngợm.”

Vương Trùng Dương cười nói: “Không có gì đáng ngại, ta thích đạo hữu nghịch ngợm, nhất dương chỉ cái gì đó ta không biết, nhưng ta biết một loại thuật phi châm, so nhất dương chỉ còn có ý tứ hơn nhiều.”

Mắt gà trống sáng lên: “Nghe không tặc a, có thể dạy ta không?”

“Cái này không có vấn đề, nhưng tử phượng đạo hữu, ta muốn xin người giúp một chuyện.” Vương Trùng Dương tủm cười nói.

Gà trống nói: “Giúp cái gì?”

Vương Trùng Dương nói: “Ta đến táng thần bí cảnh, là vì tìm kiếm Lưỡng Sinh hoa, nhưng Lưỡng Sinh hoa kia bị một loại yêu thú khó chơi thủ hộ, thần thông của đạo hữu rất lợi hại, chỉ cần người giúp ta vây khốn yêu thú kia, để cho ta lấy được Lưỡng Sinh hoa, ta liền đưa cho người một bộ u linh châm.”

Chương 444: Song hồn

“Không làm.” Vương Trùng Dương vừa nói xong, gà trống liền quả quyết từ chối.

Vương Trùng Dương có chút tròn tròn mắt, không phải vừa rất chờ mong sao, vì cái gì mới nói ra yêu cầu liền không làm?

Gà trống tiếp tục nói: “Người nếu là tặng không cho ta, ta liền muốn, giúp người đánh nhau mới cho ta, ha ha, người cho rằng ta ngốc hả, trên TV đều diễn, đây đều là chiêu trò, việc này khẳng định là không dễ làm.”

Khóe miệng Vương Trùng Dương giật một cái.

Vị gà đạo hữu này là một con nghiện TV sao? Còn muốn lấy không, người cho rằng ta ngốc hả.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Vương Trùng Dương nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Vương đạo hữu, trước đó người hỏi ta đến táng thân bí cảnh là vì cái gì, hiện tại ta có thể nói cho người biết, ta là vì cứu bạn của ta, thực lực của hắn không mạnh lại bị mang đến bên trong bí cảnh, nếu như không cẩn thận thì sẽ chết ở bên trong bí cảnh, cho nên chúng ta cũng không có thời gian cùng người đi tìm Lương Sinh hoa.”

Vương Trùng Dương yên lặng một lát, thở dài một tiếng: “Thôi được, ngược lại là ta có lòng tham, đã như vậy, vậy chúng ta xin từ biệt, có duyên gặp lại.”

Nói xong Vương Trùng Dương mang theo phụ nữ trung niên không chút do dự xoay người đi.

Nhìn bóng lưng hai người biến mất, A Mịch La đột nhiên mở miệng nói: “Người này có chút cổ quái.”

Trần Hạo tức giận: “Lại nữa, mấy lần người nói có chuẩn một lần nào không, lúc có vấn đề, thì người nói là không có vấn đề, không có vấn đề người nói là có vấn đề, người có phải là đầu óc bắt đầu không dùng được nữa hay không?”

A Mịch La tức giận: “Người mới là đầu óc không dùng được nữa, ta đây là nhắc nhở người, tiểu lão đầu kia, trên người có song hồn.”

Trần Hạo sững sờ: “Song hồn? Có ý tứ gì?”

“Không biết, tự nghĩ đi.” Nói xong A Mịch La không nói thêm gì nữa, ra về bị làm cho tức giận rồi.

Trần Hạo cười ha ha. Hoàn toàn không thêm để ý, nữ nhân này cũng không phải là nhân loại, nàng là Tu La, giết người không chớp mắt, trong lòng không có ý nghĩ ngay thẳng gì, đây trong đầu là mạnh được yếu thua, coi như giúp nàng, nàng cũng sẽ lưu trên thân người giúp nàng một cái hậu thủ, kiến thức nhiều như vậy, người để cho ta làm sao tin tưởng người?

Cặp vợ chồng Vương Trùng Dương vừa mới đi, Trần Hạo liền xử lý thiết giáp thú, đem nội đan đào ra cho tiểu Hắc ăn, lại đem da thiết giáp thú lột xuống cất giữ, cái đồ chơi này đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, chính là tuyệt hảo vật liệu chế tạo hộ thân giáp a, không thể lãng phí.

Thu thập xong, Trần Hạo mang theo mèo đen và gà trống tìm một phương hướng rời đi.

Chờ sau khi Trần Hạo và hai linh thú rời đi, nguyên bản cặp vợ chồng Vương Trùng Dương vốn đã rời đi lại hiện ra. Nhìn biểu lộ cùng trước đó có chút khác biệt.

Nhất là khí tức trên thân Vương Trùng Dương có chuyển biến lớn, cùng trước đó hoàn toàn khác biệt, nhìn giống như là hai người.

Mà phụ nữ trung niên nguyên bản đang ngượng ngùng thì trở nên khúm núm, bên trong ánh mắt mang theo hoảng sợ bất an.

“Ta thay đổi chủ ý, tạm thời không lấy Lương Sinh hoa nữa, trước tiên đem con gà kia bắt lại.” Vương Trùng Dương mở miệng, liền âm thanh cũng thay đổi.

Biểu lộ của người phụ nữ trung niên biến đổi, vội vàng nói: “Trùng Dương, ngươi lại muốn làm cái gì?”

Vương Trùng Dương nhếch miệng cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy tà tính: “Đương nhiên là đem nó ăn, trên thân con gà này có phật tính, Thiên Ma Nhân cách của ta sắp viên mãn, bằng vào Lương Sinh hoa còn chưa đủ, nếu như thêm phật tính của con gà này nữa, vậy ta liền có thể ngưng luyện ra Vực Ngoại Thiên Ma tướng, đến lúc đó cho dù nhục thân không còn, ta cũng có thể vĩnh hằng bất tử.”

Sắc mặt của phụ nữ trung niên kia lập tức trắng bệch: “Trùng Dương, ngươi đã đáp ứng với ta, chỉ cần ngươi ngưng luyện thiên ma pháp tướng, liền sẽ bỏ qua Trùng Dương, bây giờ ngươi lại.”

Ánh mắt đầy tà khí của Vương Trùng Dương trong nháy mắt lạnh lẽo nhìn về phía phụ nữ trung niên: “Đừng quên, ta cũng là Trùng Dương, trên danh nghĩa ngươi cũng là người của ta, nếu như không làm theo lời ta nói, người thứ nhất chết chính là ngươi.”

Người phụ nữ trung niên kia bị dọa đến cúi đầu xuống.

Vương Trùng Dương hài lòng cười một tiếng, sau đó đột nhiên đưa tay vỗ một chưởng đánh lên trên thân phụ nữ trung niên.

Phụ nữ trung niên hét lên rồi ngã gục, miệng phun máu tươi.

Vương Trùng Dương lạnh lùng nói: “Đi, tiếp cận bọn hắn, tìm cơ hội đem thiên ma chấp niệm gia trì trên thân của con gà kia, chỉ cần người để cho ta ngưng tụ được thiên ma pháp tướng, vậy cái này thân thể ta đồng ý từ bỏ, tặng cho tên vô dụng kia.”

Phụ nữ trung niên nhìn Vương Trùng Dương một cái thật sâu, không nói một lời, sau khi đứng dậy run run rẩy rẩy rời đi.

Chờ cho người phụ nữ trung niên kia rời đi, Vương Trùng Dương cười tà một tiếng, thân ảnh bị một cỗ hắc quang bao phủ, biến mất vô tung.

Một đường dạo bước, Trần Hạo cảnh giác tứ phương.

Nhưng theo thời gian cất bước, Trần Hạo lại phát hiện, cái táng thần bí cảnh này cùng Âm Nguyệt sơn hoàn toàn khác nhau.

Bên trong Âm Nguyệt sơn, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo, kỳ trân dị quả. Mà mỗi một dạng linh vật đều bị các loại vật dị thường trông coi, người bình thường khó mà đến gần.

Mà táng thần bí cảnh này, nhìn so với Âm Nguyệt sơn phải lớn hơn nhiều, thế nhưng là một đường tiến lên, kỳ hoa dị thảo gì đó, hoàn toàn không có, liền xem như vật dị thường, đều không phát hiện một thứ.

Cái này quả là kỳ lạ.

Quý vực trước đó gặp phải kia thật là nhìn không thấu.

Nơi này thấy cùng quý vực chênh lệch quá nhiều, hoàn toàn giống như là một chỗ phổ thông, tương phản quá lớn, tất có vấn đề.

Đang đánh giá, đột nhiên thần sắc Trần Hạo hơi động, nhìn về phía cách đó không xa.

Ánh mắt chiếu tới, Trần Hạo thấy được một thân ảnh nằm trên mặt đất.

Nhìn kỹ, Trần Hạo sửng sốt, vội vàng chạy tới.

Đến gần, Trần Hạo phát hiện người nằm trên đất chính là vợ của Vương Trùng Dương kia. Lúc này nàng hô hấp yếu ớt, nhìn đã nguy cơ sớm tới.

Chỉ là, làm sao nàng lại nằm ở nơi này.

Đem phụ nữ trung niên đỡ dậy, Trần Hạo đang muốn xem thương thế cho nàng, đột nhiên tiếng của A Mịch La vang lên: “Chờ một chút, thương thế của nàng, hình như là bị tiểu lão đầu kia đánh.”

A!

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía mèo đen.

A Mịch La nói: “Chớ hoài nghi ta, mặc dù có mấy lần nhìn lầm, nhưng lần này ta dám cam đoan tuyệt không nhìn lầm, mặc dù pháp lực khí tức nhìn không giống, nhưng bản chất hoàn toàn giống nhau, nếu như ta suy đoán không sai, đã thương nàng, hẳn là một cái hồn phách khác trong thân thể của tiểu lão đầu kia.”

Ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại: “A Mịch La, nói rõ ràng xem.”

A Mịch La nói: “Tình huống song sinh hồn này, có thể xuất hiện rất nhiều, không phải là trường hợp cá biệt, nhưng nếu pháp lực bản chất đồng dạng, lại khiến người ta nhìn không ra, vậy chỉ có một loại tình huống, đó chính là tiểu lão đầu kia bị tẩu hỏa nhập ma, sinh ra tâm ma, sau đó không xua tan hoặc tiêu diệt tâm ma được, ngược lại để tâm ma lớn mạnh lên, thành một thể song hồn, rốt cuộc không cách nào xóa đi.”

Tâm ma, một thể song hồn!

Trần Hạo có chút ngạc nhiên mà hỏi: “VẬY Vương đạo hữu kia đã thương thể tử hãn, còn vứt bỏ ở nơi này, là tâm ma trở thành chủ đạo, cho nên tà tính đại phát?”

A Mịch La nói: “Làm tỉnh lại hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.”

Trần Hạo nghĩ lại cũng đúng, sau đó ngưng tụ một đoàn linh quang gia trì trên thân của người phụ nữ trung niên kia.

Không bao lâu sau, phụ nữ trung niên kia chậm rãi tỉnh lại, đầu tiên là suy yếu nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó nhìn về phía Trần Hạo nói: “Trần đạo hữu, là người đã cứu ta?”

Trần Hạo cười nói: “Tiện tay mà thôi, ah, đạo hữu đây là gặp được chuyện gì, làm sao người hôn mê ở nơi này?”

Phụ nữ trung niên đang muốn mở miệng, đột nhiên gà trống chạy tới, ánh mắt sáng rực nói: “Trên người người có đồ ăn ngon.”

Phụ nữ trung niên đang muốn nói cái gì, gà trống đột nhiên nhào vào trong ngực của nàng, đưa đầu chính là mổ một cái.

Chương 445: Hệ thống đến một đợt oán hận

“Không nên!” Nhìn thấy hành vi của gà trống, phụ nữ trung niên theo bản năng hô một tiếng.

Thế nhưng động tác của gà trống rất nhanh, đầu lắc lư liên tục, liền từ trong ngực của phụ nữ trung niên kia lòi ra một đoàn hắc khí.

Hắc khí kia chẳng khác nào có sinh mệnh, ở bên trong mỏ nhọn của gà trống vắn vẹo.

Động tác của gà trống nhanh nhẹn, thật giống như ăn tiêu côn trùng, mấy ngụm liền đem hắc khí nuốt xuống, sau đó gà trống đặc ý nhìn về phía phụ nữ trung niên nói: “Người nói cái gì?”

Phụ nữ trung niên nhìn gà trống trợn mắt hốc mồm.

“Ừm, còn gì nữa không? Cái đồ vật này giống như có chỗ rất tốt với ta a, rất muốn lại ăn thêm một chút.” Gà trống có chút chờ mong dò xét phụ nữ trung niên trên dưới.

“Người cứ ăn như vậy sao, người không sao chứ?” Phụ nữ trung niên kịp phản ứng lại, vội vàng hỏi thăm.

Gà trống nghi ngờ nói: “Có thể có chuyện gì?”

Phụ nữ trung niên muốn nói lại thôi.

“Đương nhiên là bị không chế tâm trí, ha ha, ta liền nói song hồn chi thân, không có đơn giản như vậy, tâm ma chi hồn của tiểu lão đầu kia, người hẳn là biết đi.” Tiếng của A Mịch La đột nhiên truyền tới.

Sắc mặt của phụ nữ trung niên kia đột nhiên trở nên trắng bệch một mảnh.

Trần Hạo nhìn phụ nữ trung niên, sắc mặt âm trầm xuống: “Đạo hữu, ngươi có phải là nên giải thích một lời cho ta hay không.”

Liên gà trống đều hiếu kỳ nhìn về phía phụ nữ trung niên kia, nó không biết loại đồ vật cùng loại với đồ ăn có sức hấp dẫn rất mạnh đối với nó kia, chẳng lẽ đối với nó còn có tổn thương gì đó?

Phụ nữ trung niên im lặng một lát, khổ sở nói: “Thật xin lỗi đạo hữu, ta không phải cố ý tính toán ngươi, ta cũng là bị bức bách, Trùng Dương, hẳn đích thật là bị tâm ma khống chế.”

Trần Hạo không nói chuyện, chỉ là nhìn phụ nữ trung niên kia.

Phụ nữ trung niên đành phải mở miệng giải thích.

Nguyên lai Vương Trùng Dương đã xảy ra vấn đề từ mấy năm trước, lúc đó hắn vì truy cầu tiến thêm một bước, tu thành cửu chuyển linh đồng pháp, cưỡng ép bế quan đột phá, bởi vì loại tâm lý phập phồng không yên này, cho tâm ma thời cơ lợi dụng, chiếm cứ thân thể Vương Trùng Dương, không đến thời gian hai năm, liền thành cái hồn thứ hai, đồng thời đảo khách thành chủ, để linh hồn nguyên bản của Vương Trùng Dương bị áp chế xuống.

Chờ lúc phụ nữ trung niên phát hiện, đã không kịp nữa, sau đó nàng cũng bị tâm ma của Vương Trùng Dương khống chế, yêu cầu nàng giúp làm rất nhiều chuyện. Chính là lấy thân thể của Vương Trùng Dương làm uy hiếp.

Giống như lần này, đến táng thần bí cảnh, hẳn chính là đến để tìm Lương Sinh hoa, để cho mình vượt qua hạn chế về thân thể, hóa thân thiên ma.

Mà lần này nàng bị đả thương ngoài ý muốn, chính là quỷ kế của tâm ma Vương Trùng Dương, muốn bắt gà trống.

“Bắt ta? Đâu phộng, ta cùng hấn có quan hệ gì sao?” Nghe được câu cuối cùng, gà trống sợ tới ngây người.

Phụ nữ trung niên còn chưa mở miệng, A Mịch La đã nói: “Nếu như ta đoán không sai, hấn muốn chính là truyền thừa phật tính trên người ngươi. Thiên ma loài này, từ xưa đều cùng phật môn nhân quả liên lụy không ngừng, lúc Thích Ca Mâu Ni thành Phật, đều có dục giới thiên ma Ba Tuần đến gây chuyện, đây cũng không phải là trả thù, mà là phật tính cùng ma tính thiên nhiên đối lập cùng hấp dẫn. Phật ma đối lập, lẫn nhau thành đạo quả, nhưng tên thiên ma cẩn thận này cũng chỉ là rác rưởi, chỉ muốn đạt được phật tính, không nghĩ tới ma tính mà hấn ngưng tụ ra cũng là đại bổ đối với tiểu Hoàng.”

Nói đến chỗ này, A Mịch La nói: “Loại tâm ma này, nói trắng ra là cũng là một loại ma, chỉ là cấp của tâm ma rất thấp, chỉ có thể ảnh hưởng cá thể, mà nếu tức chủ hết hi vọng thì ma tự tán, ngoại trừ tâm ma có thể giải thoát hạn chế với bản thể, hóa thân thiên ma, đến lúc đó mới có thể sống thoải mái, không có gì ràng buộc.”

Gà trống trừng to mắt, cả giận nói: “Ha ha, tính toán ta, nằm mơ đi, còn muốn hóa thân thiên ma, gà gia để ngươi biến thành thiên phân.”

Nói xong gà trống nhìn về phía phụ nữ trung niên nói: “Nói đi, con hàng kia ở đâu?”

Xem ngữ khí của nó, giống hệt như Trần Hạo, quả nhiên là bị ảnh hưởng rất lớn.

Phụ nữ trung niên vội vàng nói: “Gà đạo hữu, hết thấy đều là do tâm ma làm sai, không có quan hệ với Trùng Dương, các ngươi tuyệt đối không nên liên lụy vô tội a.”

A Mịch La nói: “Người bây giờ nói chuyện này, đã chậm rồi, tâm ma cũng bắt đầu tính toán hóa thân thiên ma, ý thức của vị Vương đạo hữu kia khẳng định là đã rất suy yếu, hoàn toàn không cứu được nữa, nếu không thì tâm ma sẽ không có cách nào hóa thân ra. Hiện tại cho dù chúng ta không đối phó với hắn, hắn cũng tồn tại không được bao lâu nữa.”

Biểu lộ của người phụ nữ trung niên cứng đờ, không dám tin tưởng nhìn về phía mèo mun nói: “Đây là không có khả năng, Trùng Dương có tới 60 năm đạo hạnh, không có khả năng đối mặt với tâm ma lại không có lực trở tay.”

A Mịch La nói: “Có phải hay không ta cũng không cần thiết giải thích với người, nếu không tin thì người đi tìm hắn hỏi một chút xem sao.

Phụ nữ trung niên chân chờ một chút, đang muốn mở miệng, đột nhiên kêu thảm một tiếng.

“Meo ô.”

Mèo đen gào lên một tiếng, thân ảnh vút qua mà đi, đuổi tới một phía.

Một lát sau mèo đen quay lại, có chút nhụt chí.

Nhưng lúc này người phụ nữ trung niên kia đã chết, thất khiếu chảy máu, hai mắt trợn tròn, nếu như không phải Trần Hạo lấy ra linh hương, bản thân người phụ nữ trung niên kia cũng có đạo hạnh nhất định, hồn phách của nàng đều kém chút không thể tụ hợp lại.

Dưới sự tầm bô của linh hương, sau một lúc lâu, hồn phách của người phụ nữ trung niên kia tụ hợp mà ra.

Sau khi ra ngoài, sắc mặt của người phụ nữ trung niên kia đờ đẫn, có vẻ bị đả kích rất mạnh.

“Tại sao có thể như vậy, rõ ràng nói có thể, làm sao lại không được, Trùng Dương không có khả năng, không thể như thế này.”

Trần Hạo nói: “Đạo hữu, chuyện đã xảy ra, không thể cứu vãn, người bây giờ rất nguy hiểm, thân thể bị nguyên rủa, một khi phát động, liền hồn phách của người đều kém chút không còn, vẫn là dưỡng hồn cho tốt, chờ đợi một lần nữa đầu thai đi.”

“Không, ta không thể đi, ta muốn cứu Trùng Dương, ta muốn cứu hắn.” Sắc mặt của người phụ nữ trung niên kia nghiêm túc trả lời.

Trần Hạo thở dài nói: “Cần gì chứ, người cũng đã chết, tâm ma kia lại triệt để chiếm cứ thân thể của Vương đạo hữu, người cứu như thế nào?”

Phụ nữ trung niên sững sờ, sau đó nhìn về phía Trần Hạo, mong đợi hỏi: “Đạo hữu, van cầu người giúp ta một chút, chỉ cần có thể để Trùng Dương giải thoát tâm ma khổng chế, ta vui lòng trả bất cứ giá gì.”

Hệ thống: Hướng ma quỷ Bạch Thù Du, một ngày đạo linh, hoàn thành tử nguyện, khấu trừ năm năm đạo hạnh.

Ngoài ý muốn nhiệm vụ phát động.

Thế nhưng khi Trần Hạo nghe được kết quả sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tròn mắt đều tròn lớn.

Mẹ nó, đây là giả a, đây không phải là tâm ma hại người sao, hơn nữa tử nguyện của quỷ vật hoàn toàn phù hợp điều kiện, vì cái quái gì mà kích phát nhiệm vụ, lại là khấu trừ đạo hạnh, còn khế trừ cũng chính là năm năm, đùa ta hả. Nhiệm vụ như vậy, để cho ta như thế nào dám làm.

“Hệ thống đại lão, nhiệm vụ này của người tóm lại không phải ta tự tìm a, làm sao lại khấu trừ đạo hạnh, đây không phải

là người làm loạn chứ, có phải là đối với hành vi trước đó của ta trả đũa.” Trần Hạo trong lòng liên hệ.

Hệ thống: Đúng.

Trần Hạo: “...”

Thế mà cứ không biết xấu hổ thừa nhận như vậy.

Đại phong, đại lão người đây là cũng quá đáng, ta chỉ là yêu cầu công bằng công chính, ta cũng không nói lời gì quá đáng mà.

Mặt Trần Hạo xạm lại.

“Đại lão, không muốn như vậy có được hay không, coi như ta sai, ta giúp A Mịch La vô điều kiện, ta cũng không cần đạo hạnh phần thưởng, về sau người nói thế nào ta làm thế ấy, chúng ta thao tác như bình thường.”

Hệ thống: “Muốn thay đổi liên đổi sao, người trâu bò như vậy, người tới làm hệ thống đi.”

Trần Hạo: “...”

Chương 446: Tựa như phúc lợi nhiệm vụ

“Đại lão nhà ta làm sao lại biến thành như thế này? Đây là thật bị ta làm cho tức giận rồi sao? Không đến mức như vậy chứ?” Trần Hạo nhìn thấy hệ thống đại lão có thái độ bốc mùi thuốc súng, trong lòng tràn đầy nghi ngờ không hiểu.

Nhưng sau một đợt oán hận, hệ thống liền khôi phục bình tĩnh, hoàn toàn không để ý tới Trần Hạo.

Trần Hạo suy nghĩ một lát, quyết định mặc kệ.

Khẩu trừ năm năm đạo hạnh, vì một người chỉ mới gặp mặt một lần, căn bản là không có lời.

Nói đến, trước đó dẫn bọn hắn rời khỏi quỹ vực, đã là ân tình, tiếp tục giúp, không có đạo lý.

Hơn nữa, Trần Hạo có loại cảm giác, hệ thống đại lão không phải là dạng này, nó tuyên bố nhiệm vụ, trên cơ bản cũng đều là rất công bằng, khó thì được ban thưởng nhiều, đơn giản thì ban thưởng ít, mặc dù nhiệm vụ của A Mịch La bị mình cưỡng cầu một lần, nhưng hệ thống đã chịu cho ra một năm đạo hạnh ban thưởng, hiển nhiên nhiệm vụ này khẳng định là rất quan trọng, đáng giá nỗ lực.

Mà nhiệm vụ bây giờ, nói thẳng là khẩu trừ, mặc dù thoát nhìn như là trả thù, thế nhưng là hệ thống là tồn tại gì, nhẹ nhõm đem Cửu U Kỳ Lân muốn hại tiểu Hắc đánh cho không còn cách phản kháng. Loại tồn tại này sẽ cùng một tiểu tặc chủ như mình tức giận? Chuyện này chắc là không phải rồi.

Có thể là nhiệm vụ này có ẩn tình gì đó, không thể giúp.

Trong lòng đã quyết định, Trần Hạo nói với phụ nữ trung niên i: “Đạo hữu, đối với loại chuyện này, ta không nắm chắc, người vẫn là nghĩ biện pháp khác đi.”

Mắt của phụ nữ trung niên đang đầy chờ mong biến thành tuyệt vọng, cuối cùng hai mắt lập tức liền màu đỏ máu, trên thân cũng khuếch tán ra một tia oán khí.

“Ta không cam tâm, ta sẽ không để cho Trùng Dương xảy ra chuyện, ta muốn cứu hắn, ai dám hại Trùng Dương, ta liền muốn mệnh của hắn.”

Dứt lời, bộ dáng của người phụ nữ trung niên kia liền thay đổi hoàn toàn.

Tóc dài bay múa, mắt đầy tơ máu, trên thân có một tia oán khí quán quanh hồn phách, khí tức chậm rãi bắt đầu tăng cường, tựa hồ đang phát sinh một loại dị biến nào đó.

Trần Hạo nhìn tới trợn mắt hốc mồm.

Tình huống đây là như thế nào, chuyển hóa thành lệ quý? Không đúng, nữ nhân này là đạo linh, mấy chục năm tu luyện, linh hồn rất mạnh, cho dù chuyển hóa cũng không phải lệ quý, mà là âm linh a.

“Không tốt, chúng ta đi mau, chấp niệm của nữ nhân này quá mạnh, muốn chuyển hóa thành quỷ dị.” Tiếng của A Mịch La vang lên.

Trần Hạo giật mình.

Đậu phộng, lại là chuyển hóa thành quỷ dị, chấp niệm này thật là đủ sâu a.

Nhưng quỷ dị cũng không dễ chọc, Trần Hạo không dám do dự, xoay người chạy.

Mà lúc này, thân thể của phụ nữ trung niên kia chậm rãi hư hóa, biến mất không còn tăm tích.

Trần Hạo chưa chạy được mấy bước, bước chân dừng lại, nhú mào.

“Đạo hữu, mặc dù đối với chuyện của Vương đạo hữu rất xin lỗi, nhưng đây hết thảy đều là ân oán giữa các người và tâm ma, giữa ta với người, không có ân oán a?”

“Cứu Trùng Dương, cứu Trùng Dương, cứu Trùng Dương...”

Không người trả lời Trần Hạo, chỉ là có một loại âm thanh trầm trọng, không ngừng vang lên bên tai Trần Hạo.

Trần Hạo giữ im lặng.

Mèo đen và gà trống đều rất khó chịu, có chút kích động.

“Cứu Trùng Dương, cứu... A...”

Âm thanh kia vẫn chưa nói xong, đột nhiên liền biến thành tiếng kêu thảm.

Nương theo lấy tiếng kêu thảm, là tiểu oán linh trên bờ vai Trần Hạo, nó đưa tay nắm vào trong hư không một cái, liền tóm lấy một đoàn đồ vật gì đó, sau đó nhét vào trong miệng.

Một màn này rơi vào trong mắt mèo đen và gà trống, để cả hai con có chút kinh ngạc đến ngây người.

A Mịch La càng là sợ hãi nói: “Chuyện này sao có thể, tiểu oán linh này không phải chỉ là một sợi oán niệm sao, làm sao có thể có được thực lực như vậy, thế mà có thể ăn quỷ dị?”

Trần Hạo cảm giác một lát, quả nhiên không cách nào phát hiện khí tức của phụ nữ trung niên kia, cũng có chút tròn tròn mắt.

“Ồ bên trong quỷ vực, tiểu oán linh không sợ dị thường bên trong, hiện tại lại có thể nhẹ nhõm ăn quỷ dị, mẹ nó chứ, ta thật là trêu chọc tới một vị đại lão a.”

“Không đúng, khí tức nó lộ ra vừa rồi, nó không phải oán linh phổ thông, đây là oán ma!” A Mịch La tiếp tục nói, giọng nói có chút run rẩy.

“Oán ma! Người đưa ta sao, đồ vật này là phạm tặc sinh linh có thể sinh ra sao?” Trần Hạo theo bản năng phản bác.

A Mịch La đang muốn nói chuyện, tiểu oán linh ăn quỷ dị xong đột nhiên quay đầu nhìn về phía mèo đen, cái nhìn kia, trực tiếp để mèo đen xù lông, meo ô một tiếng, run lấy bầy.

Thanh âm của A Mịch La tự nhiên cũng liền không dám mạo hiểm nói ra.

Trần Hạo hơi biến sắc mặt, quay đầu nhìn về phía tiểu oán linh.

Ánh mắt đối nhau, Trần Hạo không phát hiện ra tiểu oán linh có chỗ nào đáng sợ cả, ngược lại cảm thấy có chút thân thiết không hiểu rõ, sắc mặt cũng không tự chủ được đổi thành mỉm cười.

Lúc đang muốn mở miệng, Trần Hạo phục hồi tinh thần lại, biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn tiểu oán linh.

“Tiểu gia hỏa, ta thương hại người, nhưng là thương hại chứ không phải là dung túng người, không cần phải giả vờ ngây ngô, cũng thu hồi cái thủ đoạn mê hoặc người này của người, chúng ta cẩn thận nói chuyện, nếu không, đừng trách ta không khách khí.”

Sắc mặt của tiểu oán linh hóa thành u oán đáng thương.

Nhưng Trần Hạo thờ ơ, chỉ là nghiêm túc nhìn nó.

Sau một lúc lâu, tiểu oán linh đột nhiên mở miệng, phát ra tiếng của một đứa bé đang sợ hãi: “Không giận ta có được không, ta chỉ là tìm kiếm trợ giúp.”

Trần Hạo nói: “Tìm kiếm trợ giúp, nói thẳng không được sao, tại sao phải cố ý giả dạng làm oán linh phổ thông?”

Tiểu oán linh nói: “Ta không giả vờ, là các người không nhìn ra.”

Trần Hạo: “...”

“Được rồi, vậy người nói, người có cái gì muốn ta trợ giúp.”
Trần Hạo hỏi thăm.

Tiểu oán linh nói: “Ta muốn đi nước Nhật.”

Hệ thống: Một ngàn ba trăm năm oán ma, hoàn thành linh oán, ban thưởng năm mươi năm đạo hạnh.

Trần Hạo nghe được thanh âm của hệ thống liền sợ ngây người.

Không chỉ là đột nhiên hệ thống đại lão lại đưa cho hắn ban thưởng nhiệm vụ, hơn nữa ban thưởng lại là năm mươi năm đạo hạnh.

Đậu phộng, nhiệm vụ này nhìn không khó a, thế mà cho năm mươi năm đạo hạnh, vậy nếu là hoàn thành, trong nháy mắt lột xác thành người có đạo hạnh tối cao trong tu hành giới trước mắt đều có khả năng a, giọng điệu vừa rồi của hệ thống đại lão không phải là còn không tốt sao, làm sao lập tức cho phúc lợi lớn như thế?

Trần Hạo có chút hoài nghi, nhìn tiểu oán linh nói: “Người muốn đi nước Nhật làm gì? Chỉ là đưa người đi nước Nhật là được sao?”

Tiểu oán linh lắc đầu: “Ta đi nước Nhật, là bởi vì ta mượn nhờ nhân loại oán khí hóa thân thành như bây giờ, giải thoát khỏi giam cầm của sa mạc, nếu không ta vĩnh viễn không thể thoát khỏi vùng sa mạc này, mà bọn chúng yêu cầu ta giúp chính là, vì chúng nó báo thù, cừu nhân là Yamamoto gia tộc

gì đó, người giúp ta đi nước Nhật, còn phải tìm tới gia tộc này mới được.”

Trần Hạo nhíu mày.

Coi như là như thế, vậy cũng rất đơn giản a, cùng năm mươi năm đạo hạnh ban thưởng hoàn toàn không phù hợp nha, đây tuyệt đối là chiêu trò của hệ thống đại lão, nó sẽ không hao tâm như thế, có vấn đề.

Trần Hạo vừa mới bị hệ thống đại lão giận dữ qua, trong lòng hiện ra dạng dự cảm này.

Nhìn về phía tiểu oán linh, Trần Hạo nói: “Người nói oán linh của đám nhân loại, vậy trước đó người là cái gì?”

Tiểu oán linh nói: “Ta là cát linh bên trong một mảnh sa mạc này, thật lâu trước đây, bầu trời vỡ ra một vết nứt, sau đó cái táng thần bí cảnh này liền rơi xuống, đánh gãy linh mạch của sa mạc, ta bởi vậy mà bị chết, nhưng tàn linh bất diệt, qua nhiều năm như vậy, lần lượt hướng lên trời phát ra bất công chất vấn, thế nhưng là thương thiên vô tình, không trả ta lẽ phải, thế là ta liền cùng nhân loại oán linh bị mai táng trong sa mạc làm giao dịch, bọn chúng trợ giúp ta hoàn thành thuế biến, ta giúp chúng nó trả thù.”

Trần Hạo nghe vậy trừng to mắt: “Người chớ cùng ta nói, người là sa mạc ma linh.”

Tiểu oán linh nói: “Đây là nhân loại các người gọi ta, nhưng ta không ưa thích lắm.”

Chương 447: Hợp tác

Đậu phộng, thật đúng là sa mạc ma linh, cái đồ chơi này chuyển hóa trở thành oán ma!

Trong lòng Trần Hạo có chút rung động.

Sa linh là cái gì, Trần Hạo không biết, nhưng oán ma, Trần Hạo tại bên trên yêu ma chí dị đã đọc qua, đây chính là tồn tại mười phần cường đại, hơn nữa oán khí càng mạnh, thực lực càng mạnh, tiến giai đến oán ma cấp cao nhất, quả thực là không thể tưởng tượng. Nhưng oán ma hình thành cũng không dễ dàng, thiên cổ hiếm thấy.

Hiện tại đột nhiên nhìn thấy một con, đừng nói Trần Hạo, liền xem như A Mịch La đều bị dọa tới nỗi không dám nói tiếp nữa.

“Người là sa linh, hơn một ngàn năm trước bị táng thần bí cảnh từ trên trời rơi xuống phá hủy linh mạch của sa mạc, dẫn đến người bị chết, sau đó người cùng vong linh nhân tộc làm giao dịch, bọn chúng giúp người giải thoát hạn chế của sa mạc, sau đó người giúp chúng nó báo thù, cừu nhân là gia tộc Yamamoto của nước Nhật, là như thế đúng không?” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Tiểu oán linh gật đầu.

Trần Hạo cười: “Vậy ta muốn hỏi một chút, người như thế này, hoàn toàn có thể tự mình đi a, tại sao muốn tìm ta?”

Tiểu oán linh nói: “Một mảnh sa mạc này mặc dù không còn hạn chế được ta, nhưng hiện tại ta cũng không phải chỗ nào đều có thể đi, chỉ cần rời khỏi sa mạc, ta liền sẽ bị thương thiên trùng trị xoá bỏ, tu vi của người mặc dù không cao,

nhưng trên người của người có một loại lực lượng đặc biệt, có thể che chở ta rời đi.”

Trần Hạo im lặng.

Tiểu oán linh nói loại lực lượng kia, hẳn là lực lượng của hệ thống.

Thế nhưng cho dù là như thế, hệ thống cũng không tự nhiên cho ta ban thưởng cao như vậy a? Cái nhiệm vụ trước đó còn bẫy người kia, tự nhiên thưởng lớn như vậy, làm sao có thể, tuyệt đối có vấn đề.

Thế nhưng nếu từ bỏ, năm mươi năm a, mà lại không phải từ nguyện khó giải, cũng không phải có độ khó rất lớn, từ bỏ làm sao được.

Mẹ nó chứ, quá xoắn xuýt.

“Thế nào, chỉ cần người đồng ý giúp ta, ta có thể tại khoảng thời gian trước khi hoàn thành giao dịch này, một mục che chở người, nhưng muốn nói trước, ta nói che chở, là ở những nơi huyền dị cùng loại với táng thần bí cảnh, địa phương bình thường, ta không có cách nào hiện thân, nếu không thì vong linh chấp niệm của nhân loại chưa tiêu tan, ta không cách nào chống lại thượng thiên xoá bỏ.” Tiểu oán linh nghiêm túc nói.

Ánh mắt của Trần Hạo sáng lên, hỏi: “Tại táng thần bí cảnh này cũng có thể sao?”

Tiểu oán linh chần chờ một chút rồi nói: “Cái bí cảnh này ta đã đi vào mấy lần, bình thường ta đều không sợ, nhưng nơi này có mấy chỗ, tốt nhất đừng đi, nơi đó cho dù là ta, cũng không dám làm càn.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Táng thần bí cảnh hung hiểm như thế sao?”

Tiểu oán linh nói: “Cái vực ngoại bí cảnh này đáng sợ cũng không phải nói đùa. Các loại hung tà. Trước đó người nhìn thấy quỷ vực, nước đen ở trong đó chính là máu của Ma Thần biến thành, còn có một chỗ Thương Sơn, bên trong có một cái xương tay đáng sợ, ngàn năm không tổn hại. Bên trong rừng cây âm u phía đông nam có một đám tóc, có thể giết Tiên Thiên.”

Trần Hạo nghe tới trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó chứ, nghe ra so với Âm Nguyệt sơn còn đáng sợ hơn nhiều.

“Đúng rồi, người nếu là sa mạc ma linh, vậy người biết Bắc Đẩu môn vào táng thần bí cảnh tìm cái gì sao? Bọn hấn sẽ đi chỗ nào của táng thần bí cảnh?” Trần Hạo lo lắng lão Long còn đang cùng Bắc Đẩu môn hợp tác, nhất định phải hỏi rõ ràng a. Nếu không làm sao tìm được.

“Bắc Đẩu môn? Người nói là Linh tộc đi, bọn hấn hấn là cùng táng thần bí cảnh đi đến nhân gian, một mực đang mưu đồ táng thần bí cảnh, ngàn năm trước, một tên U Minh Huyết Yêu tộc đánh lên cướp đi bản đồ bí cảnh do bọn hấn vẽ, để cho bọn hấn tổn thất nặng nề, về sau linh tộc vẫn ẩn núp trong sa mạc, đến bây giờ đều chưa từ bỏ, nhưng linh tộc muốn tìm đồ vật gì ta cũng không rõ ràng lắm, bọn hấn từ ngàn năm nay vẫn luôn đang xông vào Huyết mộ, chỉ là Huyết mộ là nơi đáng sợ nhất trong táng thần bí cảnh, bên trong rất lớn, các loại cấm kỵ dị thường ẩn núp, quả thực là không có cách nào hình dung, hơn một ngàn năm nay, không biết đã có bao nhiêu linh tộc chết ở bên trong. Cũng có rất nhiều người tu hành, đều bị chết bên trong Huyết mộ, biến thành những loại tồn tại đáng sợ.”

“Vậy người có thể mang bọn ta đi tới Huyết mộ không?”
Trần Hạo hỏi.

Tiểu oán linh nhú mày.

Mấy chỗ nguy hiểm nó cũng không muốn đi, bây giờ Trần Hạo lại muốn đi tới nơi nguy hiểm nhất, đây không phải là chủ động nhảy vào bẫy sao. Đầu óc người có bị bệnh không!

Thế nhưng là cái này đều thẳng thắn, nếu như không giúp Trần Hạo, hẳn liền không giúp mình, tu hành của mình sẽ vĩnh viễn không được viên mãn, lúc nào cũng có thể gặp kiếp nạn, đến lúc đó thất bại trong gang tấc, liền nguyên bản ma linh đều không có cơ hội làm.

Suy nghĩ một lát, tiểu oán linh nói: “Mang các người đi cũng có thể, nhưng ta phải nói trước, bên trong Huyết mộ vô cùng có khả năng có tàn hồn của Ma Thần, đó tuyệt đối là loại mà chúng ta không thể trêu chọc nổi, nếu như gặp phải, ta hi vọng có thể lý trí, đừng xúc động.”

Trần Hạo vội vàng cam đoan: “Yên tâm đi, cái này ta dám cam đoan, chỉ cần có nguy hiểm không cách nào kháng cự, lập tức liền rời đi.”

Tiểu oán linh hài lòng gật đầu, sau đó trên thân hiện ra quang mang mờ lung, lập tức bao phủ nhóm Trần Hạo.

Không bao lâu quang mang biến mất, nhóm người Trần Hạo biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi bọn hắn rời đi không lâu, một đạo lưu quang rơi xuống, hóa thành một đứa bé con, chính là Vương Trùng Dương.

Wương Trùng Dương đi tới bên cạnh thân thể của phụ nữ trung niên kia, sắc mặt khó coi hừ lạnh một tiếng, vô dụng.

Vừa nói xong, vẻ mặt của Vương Trùng Dương hơi động, đưa tay sờ sờ mặt, lại phát hiện khóe mắt có nước mắt đang chảy.

Vương Trùng Dương cười lạnh: “Người đau lòng sao? Thì sao nào, bị người nhìn lớn lên từ nhỏ, sau đó biến thành đồ đệ mà người yêu nhất, sau đó biến thành người vợ mà người yêu nhất, thế nhưng thứ người yêu nhất vẫn là cái mạng nhỏ của mình, người sợ chết, người muốn trường sinh, người từ bỏ hết thảy cùng ta hợp tác, trong này chẳng phải bao gồm nữ nhân này sao? Đừng giả mù sa mưa, muốn vĩnh hằng bất tử, liền phải bỏ ra cái giá xứng đáng, hiện tại người không có đường quay về, ngoan ngoãn cùng ta hợp tác, thành tựu thiên ma pháp tướng, siêu thoát nơi giống như lao tù này, đến lúc đó xem như người muốn phục sinh nữ nhân này, cũng chỉ là chuyện đơn giản.”

Vương Trùng Dương nói xong, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một phương hướng, ánh mắt tham lam cười gằn nói: “Ăn khí tức tâm ma của ta, còn muốn chạy khỏi lòng bàn tay của ta sao.”

Nói xong, thân ảnh của Vương Trùng Dương nhất chuyển, độn quang mà đi.

Lúc xuất hiện lần nữa, nhóm Trần Hạo liền đi tới trước một tòa núi lớn.

Ngọn núi lớn này cao vút trong mây, mười phần không lồ, ngay dưới chân núi, lại là một vết nứt hình vòm, thật giống như một cái miệng lớn, bên trong u ám, ảm ảm truyền ra một loại để cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Đến nơi này, tiểu oán linh nói: “Đây chính là cửa vào Huyết mộ, ta tuyên bố trước, nếu như người nhất định phải đi vào, vậy ta chỉ có thể ảm núp, nếu không ta xâm nhập sẽ bị cho rằng là khiêu khích, đến lúc đó dẫn tới một vài dị thường rất kinh khủng, vậy các người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên từ giờ tới lúc trở ra ta không giúp được các người cái gì, chỉ có thể ở thời điểm máu chốt mang các người ra. Nhưng cơ

hội chỉ có một lần, về sau ta cũng không thể tiếp tục xông vào, nếu không hậu quả khó liệu.”

Trần Hạo nhìn vết nứt một chút, hỏi: “Cái Huyết mộ này chỉ có một cái cửa vào này thôi sao?”

Tiểu oán linh gật đầu: “Ta biết liền chỉ có một cái này mà thôi.”

Trần Hạo cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện có khí tức lưu lại, những khí tức này có người có yêu, thậm chí còn có một ít âm sát khí tức.

Ở bên trong những khí tức này, Trần Hạo cảm giác được khí tức quen thuộc, chính là của Long đại sư.

Nhiều mày, Trần Hạo đối với mèo đen và gà trống vẩy tay một cái, đi vào bên trong vết nứt.

Sau khi hấn đi vào không lâu, Vương Trùng Dương cũng xuất hiện ở bên ngoài vết nứt, nhìn vết nứt, thần sắc có chút kinh nghi bất định.

Suy nghĩ một lát, hấn rút cục cũng chui vào.

Chương 448: Âm bích

Cửa vào của Huyét mộ nhìn chỉ giống như là một vết nứt, nhưng sau khi đi vào liền phát hiện, bên trong càng đi càng lớn, chỉ đi một lát, chỗ đập vào mắt thật giống như một cái thế giới dưới lòng đất, cao thấp khác nhau, có vách đá cao mười mấy mét, cũng có vách đá chỉ cao vài thước, càng có vách đá khắp nơi trên dưới tương liên bất quy tắc, đem không gian ngăn cách lộn xộn, giống như từng cái hang động cỡ lớn.

Cách bố cục này, tạo cho khắp nơi trong không gian dưới mặt đất đều là máu sắc u ám, đỏ nhạt, xanh nhạt khác nhau, ánh sáng ảm đạm lộn xộn, như ẩn như hiện, để cái không gian dưới đất này nhìn mười phần dọa người.

Còn chưa đi được bao xa, Trần Hạo dừng bước chân lại, ánh mắt nhìn về phía một hang động có vách đá đen nhánh.

Đây là một vách đá rộng chừng hơn mười mét, trên vách đá có một hang động lõm vào, nhìn bên trong có vẻ không sâu lắm, nhưng lại nhìn không rõ ràng tình huống bên trong.

Ý niệm cảm nhận, lại có thể phát hiện, bên trong huyết động này, ẩn tàng hung cơ!

Trần Hạo nhìn hai bên vách đá, lông mày nhíu lại.

Bên trong cảm giác, vách đá trong hang động rất hung hiểm, mà vách đá hai bên, cũng có một loại khí tức nào đó làm cho người kinh hãi đang ẩn núp, không thể nào phát giác, lại làm cho Trần Hạo có loại cảm giác chỉ cần mình vượt qua, tất nhiên sẽ bị công kích hung mãnh nhất.

Mẹ nó chứ, mới đi được bao xa, liền gặp dị thường?

Có nên đi vòng qua hay không... Đâu phộng!

Trần Hạo còn đang suy nghĩ, mèo đen và gà trống trước một bước xông tới, đối với khí tức nguy hiểm phát ra kia hoàn toàn không quan tâm.

Trần Hạo đang muốn la lên, dị biến xuất hiện.

Trên mặt đất bên cạnh vách đá, một cái bóng mờ đột nhiên hiện ra, lao thẳng tới mèo đen.

Mèo đen không sợ hãi chút nào, ngay lúc bóng đen nhào tới, kêu lên oa ô một tiếng, thân ảnh nhảy lên, vung vẩy vuốt mèo, ra sức vồ một cái.

Hư ảnh kia liền bị mèo đen đập vào trên mặt đất, sau đó mèo đen há miệng khê cắn, xoẹt xoẹt liền ăn từng miếng.

Trần Hạo: "...”

Lúc này, gà trống càng là trực tiếp chạy tới hang động bên ngoài vách đá kia, cổ gà duỗi dài, mắt nhìn chăm chăm vào trong hang động mở miệng nói: “Người ra đi.”

Vật trong hang động: "...”

Gà trống tiếp tục nói: “Người không ra, ta đi vào a.”

Nói xong gà trống liền giang cánh ra, làm ra động tác bay nhào.

Lúc này, đột nhiên một cái bóng từ vách đá trong huyệt động lan ra, sau đó... vèo một cái chạy ra xa.

Gà trống đuổi theo không kịp, đành phải chui vào trong huyệt động.

Không bao lâu sau, gà trống từ trong động huyệt nhảy ra, nhìn thấy trong miệng đang ăn cái gì đó, còn chẹp chẹp tựa hồ rất ngon.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, không nói được gì.

Mẹ nó chứ việc này không thích hợp a, rõ ràng có thể cảm giác được nguy hiểm, thế nào lại thấy rất bình thường, tiểu Hắc và tiểu Hoàng hoàn toàn có thể áp đảo a!

Lúc này, bị tiểu Hắc ăn một thứ, bị tiểu Hoàng dọa chạy một thứ, một chỗ có cảm giác hung hiểm, lúc này cũng trở nên thường thường không có gì lạ.

Trần Hạo ý niệm dò xét, rốt cục phát hiện, vách đá trong huyết động kia, tựa hồ ngưng tụ hơi nước gì đó, hơi nước mờ mờ phát ra linh tính. Chỉ là bên trong cũng không có đồ vật gì, khẳng định là đã bị gà trống ăn.

Đậu phộng, là ta xem thường tiểu Hắc tiểu Hoàng, vẫn là đánh giá cao dị thường bên trong Huyết mộ này?

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Nhưng trải qua cái này một chuyện này, trong lòng Trần Hạo ngược lại là thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Sau đó một nhóm tiếp tục thâm nhập sâu vào bên trong, sau đó tình huống giống như lần thứ nhất, phát hiện dị thường nguy hiểm, tiểu Hắc và tiểu Hoàng liền liên thủ xuất kích, không phải không có chút lực phản kháng nào, chính là giãy dụa mấy lần liền trở thành khẩu phần lương thực của tiểu Hắc, ngược lại để cho khí tức của tiểu Hắc mạnh lên không ít, tinh thần trở nên sáng lạng, hưng phấn không thôi.

Tiểu Hoàng ăn vào đồ vật ít hơn, nhưng khí tức trên người nó cũng đang phát sinh biến hóa, nhìn cũng đang mạnh lên, chỉ là loại biến hóa này Trần Hạo nhìn không rõ.

Rốt cục, sau khi thâm nhập không biết được bao xa, dị thường có thể cảm giác được nguy hiểm ít đi, tiểu Hắc và tiểu Hoàng ngược lại trở nên trung thực, không hề xúc động như trước đó nữa.

Mới vừa tới trước một chỗ thoạt nhìn như là hành lang vách núi, gà trống vội vàng mở miệng nói: “Hạo ca, nguy hiểm.”

Trần Hạo nhìn hành lang vách núi một chút, cũng chỉ dài mấy chục mét, phía cuối cùng chính là một không gian khác.

Mà bên trong hành lang, hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào.

Nghi hoặc nhìn về phía gà trống, Trần Hạo hỏi: “Làm sao? Nơi này có vấn đề gì?”

Gà trống nói: “Hạo ca, trong này có ẩn giấu đồ vật đáng sợ, không đúng, cái hành lang này chính là đồ vật đáng sợ, chúng ta tiến vào không nhất định có thể đi ra.”

A!

Trần Hạo trừng to mắt: “Tại sao ta cảm giác không được?”

Gà trống nói: “Hạo ca, đây là trong truyền thừa của chúng ta mang theo đặc biệt cảm ứng, có thể phát hiện rất nhiều nguy hiểm không cách nào cảm giác được. Ah, Hạo ca, dùng một câu giải thích, chó sủa là chó không cắn, chó cắn người là chó không sủa, cái đồ chơi này ẩn tàng quá tốt rồi.”

Meo ô! Mèo đen cũng kêu lên một tiếng, sau đó nhẹ gạt đầu.

Trần Hạo: “...”

“Đi vòng qua đi, tiểu Hoàng nói không sai, lối đi này hẳn là dị linh biến hóa ra, nó có thể thôn phệ vạn vật, chúng ta tiến vào chẳng khác nào tiến vào bụng của nó, nếu không muốn gây phiền toái, liền tránh nó đi.” A Mịch La vốn yên lặng đã lâu rốt cục mở miệng bổ sung một câu.

Sắc mặt của Trần Hạo ngưng lại.

Dị thường, thiên kì bách quái, có loại còn có thể hình dung, có loại hoàn toàn là không có cách nào hình dung.

Đã hai con linh thú cùng A Mịch La đều nói như vậy, vậy cái hành lang này khẳng định không thể đi.

Sau đó Trần Hạo nhìn chung quanh một lần, quay người đi đường vòng.

Còn chưa đi được bao xa, trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một cái hành lang.

Trần Hạo sững sờ.

Cái đồ chơi này cũng quá là nhiều đi!

Gà trống lại xù lông, cả giận nói: “Mẹ ngươi, đã cho ngươi mặt mũi, vẫn chưa xong à, thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt!” Nói xong gà trống há mồm phun một cái, một đạo lưu quang màu xanh biếc bay vào bên trong hành lang.

Một màn quỷ dị xuất hiện, lưu quang màu xanh biếc mới bay ra, đột nhiên bị vách đá hành lang hút lại, dán trên vách đá, sau đó chậm rãi thấm vào, biến mất không còn tăm tích.

Trần Hạo nhìn thất thế sắc mặt hơi biến.

Vừa rồi hẳn rốt cục cảm giác được biến hóa trên vách đá, đó là một loại lực lượng giống như từ trường mãnh liệt, thần thông hóa đá của tiểu Hoàng mới bay ra liền bị lực lượng kia đột nhiên hút lại, nhìn giống như là nước bị bọt biển hấp thu vậy.

Một đòn của gà trống vô hiệu, cũng tức hỗn hển, sau đó đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo nói: “Hạo ca, ngươi thấy chưa, cái đồ chơi này rất âm hiểm, quả thực chính là âm bích! Hơn nữa thần thông đối với nó không có tác dụng, nếu bây giờ ta có túi thuốc nổ, lập tức có thể đem nó nổ tung, cho nên Hạo ca, trang bị của ta nhất định phải chuẩn bị sớm một chút a.”

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái.

Con gà chết tiệt này, trước đó nhớ thương sủng, bây giờ liền túi thuốc nổ đều nhớ thương, làm sao, còn nghĩ đến chuyện võ trang đầy đủ nữa? Vậy về sau có phải là còn muốn chuẩn bị cho người mấy viên đạn đạo để chơi đùa?

Không trả lời gà trống, Trần Hạo nói: “A Mịch La? Thứ đồ vật này là thứ vừa rồi gặp được phải không? Nó đi theo chúng ta à?”

A Mịch La nói: “Không phải đi theo chúng ta, là chúng ta bị nó ảnh hưởng tới, một mực ở nơi này đi vòng quanh, xem ra không đánh vỡ ảnh hưởng của nó, chúng ta không đi được.”

Bị ảnh hưởng rồi?

Mắt Trần Hạo sáng lên.

Hắn là một mực rất cảnh giác, mà lại hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, không nghĩ tới vẫn trúng chiêu!

Quả nhiên, dị thường a, căn bản cũng không có thể dùng lẽ thường để mà suy xét.

Trần Hạo nói: “A Mịch La? Có biện pháp gì có thể đối phó nó?”

A Mịch La nói: “Có, đem vách đá chém xuống.”

Chương 449: Kiếm linh

“Chém?” Trần Hạo sững sờ.

Đây có phải là quá đơn giản hay không?

A Mịch La tiếp tục nói: “Cái dị thường này, ẩn tàng bên trong vách đá, đạo pháp thần thông đối với nó cơ bản là không có hiệu quả, chỉ có lực vật lý căn bản nhất mới có thể gây tổn thương cho bọn chúng.”

Trần Hạo giật mình, chợt nhìn vách đá, không nói hai lời móc ra hiên tể kiếm, sau đó vọt tới.

Đi tới trước hành lang vách đá, Trần Hạo trực tiếp vung vẩy hiên tể kiếm, đối vách đá hung hăng chém xuống.

Soạt một tiếng, hiên tể kiếm trực tiếp xuyên thấu vào bên trong vách đá, hung hăng kéo xuống, tạo ra một vết kiếm thật sâu.

Một kiếm này chém xuống, vách đá không có bất luận động tĩnh gì.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, cầm hiên tể kiếm trong tay, đối với vách đá không ngừng chém mạnh.

Một kiếm một kiếm lại một kiếm, đá vụn tung bay, rất nhanh vách đá bị chém ra một cái lỗ lớn.

Rốt cục, dị thường trong vách đá không nhẫn nại được.

Lúc Trần Hạo một lần nữa bỏ một kiếm về phía vách đá, bên trong có một cỗ lực lượng mạnh mẽ phản chấn lại, đem hiên tể kiếm bắn ra.

Tròng mắt của Trần Hạo hơi híp lại, lực lượng trong tay bạo tăng, lại chém tới một lần nữa.

Soạt một tiếng, hiên tể kiếm cùng cổ lực lượng kia đôi đầu, trên thân kiếm, một đạo kiếm cương bộc phát, đem lực phản chấn kia trực tiếp đánh văng ra, sau đó lại xâm nhập vào bên trong vách đá.

Sau đó cổ tay Trần Hạo rung lên, hiên tể kiếm vù vù một tiếng, đem bộ phận cắm vào vách đá nổ tung ra một cái lỗ lớn, thậm chí trên vách đá đều xuất hiện vài vết rách.

Hút hút...

Lần này bị chém trúng, tựa hồ dị thường kia đã bị thương tổn, hành lang vách đá truyền ra một loại thanh âm cổ quái.

Lúc này, mèo đen nhìn thấy Trần Hạo vung kiếm có hiệu quả, meo ô một tiếng, không chế hồng cân đại đao, trực tiếp phá không lao tới, lập tức liền xuyên thấu vào bên trong vách đá.

Dị thường trong vách đá phát ra âm thanh hút hút càng gấp gấp hơn, lực hút cường đại lập tức khóa chặt hồng cân đại đao lại, mặc cho nó run rẩy như thế nào, đều không thu về được.

Mèo đen cũng không lo lắng, mắt mèo nhú lại, hồng cân đại đao đột nhiên vù vù một tiếng, một loại sức mạnh huyền diệu tỏa ra, sau đó lực lượng bao phủ hồng cân đại đao lập tức bị tán loạn, sau đó trên vách đá nguyên bản xuất hiện mấy khe hở lập tức bị mở rộng, trải rộng toàn bộ vách đá.

Sau đó khăn đỏ đại đao trực tiếp xuyên thấu vào, rồi lại bay ra từ một phía khác.

Lần này, âm thanh hút hút của dị thường trên vách đá lập tức im bật lại.

Trần Hạo nắm lấy cơ hội, một lần nữa vung hiên tể kiếm, một kiếm hung hăng chém xuống vách đá.

Soạt một tiếng, nửa bên vách đá đầy khe hở trải rộng, lập tức bị sụp đổ.

Loạt thạch rơi vãi, vách đá hành lang chỉ còn lại nửa bên, dị thường biến mất.

“Giải quyết, ha ha, bảo ngươi biết điều, không muốn diệt ngươi, còn chủ động tới gây chuyện, hiện tại hối hận đi!” Gà trống thấy thế, châm biếm rất ti tiện. Sau đó nó nhìn về phía mèo đen, tiếp tục nói: “Miêu tử uy vũ, nhanh như vậy liền đem cái thú chấn sơn thần gì đó nhập vào trong thần đao, làm cho cây đao này càng ngày càng trâu a.”

“Hừ, còn không phải do ta chỉ điểm tốt sao.” Tiếng của A Mịch La vang lên.

Trần Hạo cười cười, đang muốn thu hồi hiên tể kiếm, đột nhiên hiên tể kiếm lắc một cái, từ trong tay Trần Hạo bay ra, vù vù một tiếng, bay về phía dưới chỗ sâu trong không gian mặt đất.

Tình huống đột nhiên xảy ra để cho Trần Hạo sửng sờ, sau đó sắc mặt đại biến: “Hiên tể kiếm, ngươi làm gì thế?”

Thế nhưng tốc độ của hiên tể kiếm rất nhanh, trong khoảnh khắc liền đi xa.

Trần Hạo đột nhiên kịp phản ứng.

Cái này không đúng, hiên tể kiếm khai quang gia trì còn chưa đạt đến đỉnh cấp mà, linh tính chưa ngưng tụ thành kiếm linh a? Làm sao có thể tự chạy?

Tình huống đây là như thế nào?

Không kịp nghĩ nhiều như vậy, Trần Hạo dùng Thiên Cương bộ di chuyển, đuổi theo.

Hai đại hộ thân pháp bảo của mình, hiên tể kiếm và đại kiếm gỗ đào.

Một cái phá tà, một cái phá vật.

Hai kiếm cùng sử dụng, đối thủ nào cũng đều không sợ.

Bây giờ hay rồi, hiên tể kiếm chạy? Mẹ nó, cái này không thể ném đi a!

Một đường đuổi theo, mấy phút sau, Trần Hạo đi tới một cái không gian to lớn.

Cái không gian này cùng những nơi khác không giống, vô cùng rộng rãi, cao tới mấy chục mét, chi vi mấy trăm mét đều không có vách đá nào.

Mà ở trên mặt đất, thì là một khối đá màu đen to lớn.

Khối đá này cao khoảng bốn, năm mét, lớn như một căn phòng, chỉ là hình dạng có chút kỳ dị.

Toàn bộ hắc thạch thật giống như từ trong lòng đất dài ra, lẻ loi trơ trọi, không hề có đồ vật nào khác.

Lúc này, hiên tể kiếm từ trong tay Trần Hạo bay đi, liền cắm vào phía trên khối đá đen kia, thân kiếm hoàn toàn cắm sâu vào.

Trần Hạo nhìn thấy hiên tể kiếm, đầu tiên là thờ dài một hơi, sau đó lại nhíu mày không hiểu.

Tảng đá này có kỳ quặc gì? Thế mà có khả năng hấp dẫn hiên tể kiếm chủ động bay tới.

Dùng Âm Dương Nhãn quan sát tảng đá kia.

Lúc này, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Thật là nồng nặc kim tinh chi khí.

Tảng đá màu đen này chính thể chính là một khối kim loại a!

Lúc này hiên tể kiếm cắm ở bên trên tảng đá màu đen kia, không ngừng hấp thu kim tinh chi khí bên trong tảng đá đen, mơ hồ để Trần Hạo cảm giác được vui mừng của hiên tể kiếm ý.

Đậu phộng, hiên tể kiếm là vì kim tinh chi khí! Khó trách nó lại tự mình bay tới.

Ah, không đúng, ta chưa vì nó khai quang ra kiếm linh a? Nó sao có thể tự chạy tới?

Trần Hạo nhìn kỹ hiên tể kiếm, lần này, Trần Hạo phát hiện dị thường của hiên tể kiếm.

Lúc hấp thu kim tinh chi khí, trong thân kiếm của hiên tể kiếm, toát ra một vòng linh tính yếu ớt.

Linh tính này nhìn rất sinh động, hiên nhiên đã có được trí tuệ, cũng không phải là tử vật khô khan.

Hiên tể kiếm, bản thân liền có được kiếm linh sao?

Trần Hạo hí mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, sau khi không ngừng cắn nuốt kim tinh chi khí bên trong tảng đá đen, linh quang của hiên tể kiếm cũng càng ngày càng mạnh.

Rốt cục, hiên tể kiếm vù vù một tiếng bay ra, đi tới trước mặt Trần Hạo, lơ lửng trên không.

Lúc này, hiên tể kiếm có biến hóa rất nhỏ.

Nguyên bản thân kiếm rất rộng, lại trở nên rộng thêm một chút, hơn nữa trên thân kiếm, linh quang lưu động, phát ra khí tức lãng lẹ.

Lúc Trần Hạo đang dò xét, trên thân hiên tể kiếm, linh tính kia nổi lên, hóa thành một bé con béo mập lớn cỡ nắm đấm.

Trên đỉnh đầu của bé con béo mập này có một túm lông đen, mặc một cái yếm màu đỏ, toàn thân tròn vo, béo trắng, nhìn vô cùng đáng yêu.

Bé con béo mập đứng trên thân hiên tể kiếm, hai tay chống nạnh, nhìn chăm chăm Trần Hạo.

“Tiểu tử, ta nhìn ngươi rất lâu rồi.”

Nó nói chuyện cũng không khách khí chút nào, nhìn bộ dáng rất tức giận.

Trần Hạo không hiểu ra sao.

Đậu phộng, đây là như thế nào? Ta đắc tội ngươi hay sao? Ta khai quang cho ngươi mạnh lên, mang ngươi đi vào nơi này, ngươi còn không hài lòng? Ngươi là kiếm linh cũng không cần không có lương tâm thế chứ?

Nhìn thấy Trần Hạo tỏ vẻ không hiểu, bé con béo mập tròn mắt nói: “Ngươi còn giả ngu? Ta cùng ngươi nói, ngươi mới gọi hiên tể, cả nhà ngươi đều gọi hiên tể.”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái. Hoàn toàn im lặng.

Đây là vì một cái tên mà tức giận sao?

Ha ha, gọi ngươi là hiên tể kia là coi trọng ngươi a, kỳ vọng vào ngươi rất cao a, cái này có lỗi gì sao? Dù sao cũng so với gọi ngươi là hiên viên kiếm còn tốt hơn nhiều đi, nếu không để người khác biết, chỉ có người không xấu hổ mới có thể thản nhiên a.

“Ta cho ngươi biết, ta tên là hiên viên kiếm, ta cũng là thủ đồng bản thể, mặc dù tên rèn đúc ta kia ngu xuẩn vô năng, liền kỳ trân dị thiết cũng không tìm tới bao nhiêu, đã chế tạo lung tung, nhưng bản chất của ta là thủ đồng, ta chính là hiên viên kiếm, chỉ cần ta cắn nuốt đủ nhiều kỳ trân dị thiết, sau đó ngươi lại khai quang gia trì cho ta, ta khẳng định không thể

thua kém so với cái hiên viên kiể̃m kia, cho nên, không cho phép gọi ta là hiên t̃e, phải gọi ta... Hiên viên đòi thứ hai.” Bé con béo mập l̃ẽ thẳng khí hùng nói.

Trần Hạo: “...”

Chương 450: Oan gia ngõ hẹp

Trong lòng oán thâm, nhưng Trần Hạo rất sáng suốt không hề tranh luận.

Hiên tể... Không đúng, Hiên Viên đời thứ hai đã vốn có linh, vậy thì tương đương với có thần khí đi theo, chỉ cần mạnh lên, đó chính là căn bản để sống yên phận a, đương nhiên không thể thờ ơ.

“Được rồi, về sau liền gọi người Hiên Viên đời thứ hai.” Trần Hạo quả quyết đồng ý.

Bé con béo mập hài lòng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Được, ta ăn đủ ô tinh rồi, về sau người muốn giúp ta tìm kiếm kỳ trân dị thiết khác, như thế ta sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, chém người cũng sẽ càng ngày càng thoải mái.”

Dứt lời, thân ảnh của bé con béo mập chậm rãi hư hóa, sau đó Hiên Viên đời thứ hai liền bay vào trong tay Trần Hạo.

Một lần nữa nắm chặt thanh đồng kiếm này, Trần Hạo liền phát hiện, kiếm lập tức nặng nề lên thật nhiều, cảm giác không giống như là kiếm, càng giống là một thanh đồng chùy!

Nhưng sau khi Trần Hạo dùng pháp lực kích phát, cảm giác nặng nề liền biến mất, trở nên nhẹ nhàng, cổ tay rung lên, thân kiếm vù vù một tiếng, mạnh mẽ lên không ít.

Trần Hạo thở dài một hơi.

Chỉ cần không chạy liền được rồi, về phần nhiều thêm một cái kiếm linh, cũng không tệ, chí ít tương lai của thanh kiếm này càng đáng để mong chờ.

Đang suy nghĩ, đột nhiên tiếng gà trống tức giận truyền đến: “Đậu phộng, cái này là đồ vật quý quái gì.”

Nghe thấy thế, Trần Hạo giật mình, vội vàng xoay người đi tới.

Không bao lâu, Trần Hạo liền thấy mèo đen và gà trống, cũng nhìn thấy một đám đồ vật quái dị đen nhánh lít nha lít nhít nhìn thật giống như con dơi, lại to như châu rùa mặt đang bay múa dấy dưng với gà trống và mèo đen.

Gà trống có không chút sợ hãi nào, cánh vỗ, động tác nhanh nhẹn, đồ vật quái dị kia một khi tới gần, liền bị gà trống dùng cánh đập bay.

Mèo đen thì lại dùng phi đao xoay quanh hộ thân, đồ vật quái dị kia tới gần, trực tiếp liền bị phi đao chém ra thành vài đoạn.

Thế nhưng là quý dị chính là, sau khi đồ vật quái dị kia bị phi đao chém nát, lại trở thành mấy đồ vật quái dị cỡ nhỏ bay tiếp, thật giống như một thứ biến mất.

“Nhanh, dùng Lôi đao pháp thuật!” Nhìn thấy Trần Hạo tới, A Mịch La vội vàng mở miệng.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra mấy viên lôi cầu, cổ tay rung lên, lôi cầu bay vụt ra ngoài, rơi vào bên trong đám đồ vật quái dị kia, đột nhiên nổ tung.

Trong chốc lát, lôi điện tung hoành, quang mang đỏ trắng chiếu sáng cả không gian.

Nhưng khi đối mặt với lôi điện, đám đồ vật quái dị này thế mà lông tóc không tổn hao gì, chỉ là lúc nhìn thấy ánh sáng, đám đồ vật quái dị liền hét rầm lên, sau đó lập tức giải tán.

A Mịch La tiếp tục nói: “Nhanh, chúng ta đi.”

Trần Hạo không do dự, mang theo mèo đen và gà trống trực tiếp lao vút về phía trước.

Chờ cho ánh sáng tắt đi, những đồ vật quái dị kia lại tụ lại, đuổi theo.

Trần Hạo cảm nhận được đồ vật quái dị, lúc này lại ngưng tụ ra một viên lôi cầu ném ra bên ngoài, ánh sáng do lôi điện nổ tung tỏa sáng. Đem đám đồ vật quái dị kinh sợ thối lui.

Liên tục mấy lần, Trần Hạo không phát hiện đám đồ vật quái dị đuổi theo nữa, lúc này mới chậm dần bước chân, nhìn về phía mèo đen: “A Mịch La? Đó là đồ vật gì? Thế mà lôi đình cũng không thể giết!”

A Mịch La nói: “Đây là âm mạo, là một loại dị thường cô quái, đừng nhìn bọn chúng có hình thể, trên thực tế chính là một cái bóng mờ, người nói có thể giết cái bóng được không?”

Trần Hạo im lặng.

Loại dị thường này mẹ nó thật sự là quái đản.

“Vậy thì có cái gì có thể đối phó bọn chúng?”

“Ánh sáng, phía dưới ánh sáng, bất luận cái bóng gì đều không cách nào tồn tại, chỉ cần bị ánh sáng bao phủ đủ lâu, bọn chúng liền sẽ tán đi. Không nói loại âm mạo dị thường này, rất nhiều dị thường đều e ngại ánh sáng, đây là trời sinh đối lập.” A Mịch La giải thích.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

“A, phía trước có người!” Lúc này, gà trống đột nhiên nói.

Trần Hạo ngưng thần nhìn lại, quả nhiên thấy được người, hơn nữa còn là hai người.

Hai người là một ông lão tóc bạc cùng một nam tử trung niên, mặc áo bào xám, đứng chung một chỗ, không hề nhúc

nhích.

Dùng Âm Dương Nhãn quan sát, Trần Hạo phát hiện, sinh cơ của hai người này hoàn toàn không có, ánh mắt âm đạm, hiển nhiên đã chết.

Cảnh giác dò xét một lát, Trần Hạo đang muốn đi qua, A Mịch La đột nhiên nói: “Đừng nhúc nhích.”

Trần Hạo dừng lại, hỏi: “Làm sao thế?”

A Mịch La nói: “Hai người này còn chưa chết.”

Trần Hạo giật nảy mình.

Đậu phộng, đừng làm rộn có được hay không, Âm Dương Nhãn của ta đều không nhìn thấy sinh cơ, làm sao có thể không chết!

Nhưng Trần Hạo cũng không phản bác.

Âm Dương Nhãn mặc dù lợi hại, thế nhưng là bây giờ Trần Hạo cũng hiểu, cấp bậc của Âm Dương Nhãn của mình có chút thấp, rất nhiều đồ vật mà mèo đen gà trống hoặc A Mịch La đều có thể nhìn ra, mình lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhìn không ra, vậy liền thử một lần.

Ánh mắt Trần Hạo hơi động, đưa tay bắt thủ ấn, hai đoàn hỏa cầu nhanh chóng ngưng tụ, bị Trần Hạo vung lên, bay về phía hai người.

Hỏa cầu rơi lên trên thân của lão đầu và nam tử trung niên, nổ tung rồi lan tràn ra, nhưng một màn quý dị lại xuất hiện.

Hỏa cầu lan tràn ra thân thể, lão đầu và trung niên nam tử thể mà không bị thiêu đốt chút nào, cho dù là râu tóc đều bảo trì bình thường ở trong ngọn lửa.

Hơn nữa, ngọn lửa cháy càng ngày càng nhỏ, tựa hồ lực lượng của ngọn lửa bị hai người kia hấp thu.

Biến sắc, Trần Hạo không nói hai lời, nói với mèo đen và gà trống i: “Chúng ta đi.”

Nói xong, trực tiếp bước nhanh vòng qua lão đầu và nam tử trung niên kia.

Sau khi Trần Hạo rời đi không lâu, âm thanh chi chi vang lên, một mảnh đồ vật quái dị bay tới.

Bọn chúng tựa hồ đang đuổi tìm theo khí tức của Trần Hạo và mèo đen gà trống, nhưng sau khi nhìn thấy lão đầu kia và nam tử trung niên, đám đồ vật quái dị phát ra âm thanh chi chi kinh hoàng, sau đó quay người chạy trốn.

Nhưng lúc này, lão đầu và nam tử trung niên kia đột nhiên động đậy, ánh mắt nguyên bản đang u ám, biến thành màu xanh biếc, sau đó thân ảnh bay lên, rơi vào bên trong đám đồ vật quái dị kia, hai tay bay múa, bắt được đồ vật quái dị liền nhét vào trong miệng.

Không cần bao lâu, một mảng lớn đồ vật quái dị chỉ có một bộ phận chạy mất, những con khác đều bị lão đầu và nam tử trung niên nuốt vào.

Sau khi ăn xong, lão đầu và nam tử trung niên lại đứng chung với nhau, trên thân phát ra gợn sóng cổ quái.

Không bao lâu, hai người quay người, nhìn về phía Trần Hạo rời đi, con mắt màu xanh biếc lóe lên, sau đó thân thể chậm rãi chìm xuống, giống như là đã dung nhập vào mặt đất, biến mất.

Không biết đã đi được bao xa, Trần Hạo quay đầu nhìn lại, thở dài một hơi.

“A Mịch La? Hai thứ vừa rời kia, không phải là người đi!”
Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Không rõ ràng lắm, bọn hắn là người, nhưng thể nội của bọn hắn ẩn núp dị thường, dị thường này ta nhìn không thấu.”

“Xem ra cái Huyết mộ này thật đúng là không thể chạy loạn, A Mịch La, ngươi không phải đã tiếp nhận ký ức của tàn hồn minh trùng vương sao? Liền không có phương pháp đi trong Huyết mộ sao?” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Ngươi cũng nói là tàn hồn ký ức, trong trí nhớ chỉ có tin tức về huyết động, vậy phải tìm tới mới có tác dụng, những thứ khác, đều chỉ là một chút tin tức phiến diện, chí ít, hai thứ vừa rồi kia, liền không có.”

Trần Hạo nhíu mày.

Chỉ mới nghĩ là đi vào rồi tìm sau, nhưng sau khi đi vào, các loại khí tức rắc rối phức tạp, khí tức của Long đại sư đã sớm lẫn lộn không rõ, căn bản không biết đã đi đâu, làm sao mà tìm đây?

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, quay người nhìn lại.

Cách đó không xa, một cái bóng mờ hiện ra.

Hư ảnh này là một ác quỷ, trên thân sát khí nồng đậm, chỉ là... Nó không có đầu.

Ác quỷ không đầu trực tiếp đi tới hướng nhóm Trần Hạo.

Trần Hạo bình tĩnh, yên lặng dò xét.

Chờ cho ác quỷ không đầu đến gần, đột nhiên một thanh âm vang lên: “Là các ngươi phá cấm pháp của ta.”

Chương 451: Đa trọng quý thân

A...

Trần Hạo sùng sốt.

Lời này có ý tứ gì? Cái gì gọi là chúng ta phá cấm pháp của người? Sao thế, là cố ý đến gây chuyện à?

Trần Hạo đang muốn mở miệng, ác quỷ không đầu kia đột nhiên lao đến, hoàn toàn không cho cơ hội nói chuyện.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, Thiên Cương bộ di chuyển, thân ảnh đột ngột biến hóa, đại kiếm gỗ đào từ một góc độ kỳ dị, hung hăng một kiếm đâm tới ác quỷ không đầu.

Âm thanh vang lên vù vù, đại kiếm gỗ đào xuyên thấu qua phần eo của ác quỷ không đầu.

Nhưng ác quỷ không đầu hoàn toàn không có bất luận kinh hoàng gì, lúc kiếm gỗ đào đâm trúng, thân ảnh đột nhiên huyễn hóa, một phân thành hai. Để đại kiếm gỗ đào lập tức đâm vào không khí.

Sau đó ác quỷ không đầu hai bên giáp công, chụp vào cổ Trần Hạo.

Trần Hạo hơi kinh ngạc, nhưng Thiên Cương bộ không hề ngừng lại, bước chân nhất chuyển, từ bên trong hai đạo quý ảnh lóe lên tránh ra.

Thân ảnh của ác quỷ không đầu lần nữa huyễn hóa, hai biến thành bốn, hai thân ảnh truy kích Trần Hạo, hai cái khác lại xông về phía mèo đen và gà trống.

Đầu gà trống giương lên: “Đậu phộng, một chọi ba a, người được lắm.”

Nói xong cánh gà trống lắc một cái, thân ảnh bay lên, một cánh liền quạt tới.

Quý ảnh của ác quỷ không đầu hư ảo, để gà trống xuyên qua, mà thân thể phía dưới thực hóa, quay người chụp vào cổ gà trống.

Cái quái gì!

Gà trống giật nảy mình, ác quỷ này thật đúng là rất quý dị, thể mà còn có thể hư hóa!

“Đây là đa trọng quỷ thân, chỉ có một cái là thật.” Tiếng của A Mịch La đột nhiên vang lên.

Trần Hạo đang cùng ác quỷ không đầu dây dưa nghe vậy, ánh mắt nghiêm nghị dò xét hai ác quỷ không đầu đang dây dưa, kiếm gỗ đào trong tay càng phát ra công kích lăng lẹ.

Quả nhiên, giống như lời A Mịch La nói, ác quỷ không đầu bị kiếm gỗ đào của hắn công kích đến, hoàn toàn không bị tổn hao gì, kiếm gỗ đào trực tiếp xuyên qua thân một ác quỷ không đầu. Ác quỷ không đầu khác ở bên ngoài lại hung ác tiến công.

Nhưng khi Trần Hạo quay người lại công kích, liền phát hiện ác quỷ không đầu này lại biến thành giả, không sợ kiếm gỗ đào.

Mẹ nó chứ, chơi môn này thật thành thạo a!

Gà trống cũng phát hiện vấn đề, sau đó cánh nó khẽ vỗ rồi bay lên, kêu to ha ha ha một tiếng đối với phía dưới.

Trong tiếng kêu, truyền ra một loại lực lượng dương cương thuần khiết thật lớn.

Thanh âm khuếch tán, hư ảnh ác quỷ không đầu đang chuẩn bị truy kích nó trong nháy mắt bị tiêu diệt.

Sau đó hai ác quỷ không đầu đang dây dưa với Trần Hạo cũng bị thanh âm bao trùm biến mất, nói cách khác, bốn con đều là giả.

Oa ô!

Lúc này, mèo đen gầm nhẹ một tiếng, thân ảnh chạy nhanh, lao tới một chỗ hắc ám cách mười mấy mét bên ngoài, thân thể nhanh chóng biến lớn, một trảo hung hăng chụp vào trong bóng tối.

Hưu một tiếng, một cái bóng mờ từ trong bóng tối bay ra, nhanh chóng trốn ra xa.

“Đánh rồi liền muốn chạy! Nào có đơn giản như vậy.” Gà trống trừng mắt, há mồm phun ra một vòng ánh sáng, bay ra đuổi theo, như thiểm điện bọc trên thân hư ảnh kia.

Hư ảnh dừng lại, ngã xuống, lại là một ác quỷ không đầu.

Sau khi rơi xuống, ác quỷ không đầu vắn vẹo một cái, chỉ là âm Sát chi khí trên thân hoàn toàn bị khóa kín, căn bản không phản kháng được.

Sau đó Trần Hạo lao vút đến, đại kiếm gỗ đào nhắm ngay ác quỷ không đầu.

“Đạo hữu đừng động thủ, ta nhận thua.” Ác quỷ không đầu vội vàng phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

Trần Hạo lại không để ý đến, trực tiếp một kiếm xuyên thấu ngực của ác quỷ không đầu, trừ tà pháp quang của đại kiếm gỗ đào bộc phát, trực tiếp đem ác quỷ không đầu đánh cho hồn phi phách tán.

Lúc người đánh ta có cho ta cơ hội nói chuyện không, dựa vào cái gì mà đòi ta cho người cơ hội hỏi hện?

Thu hồi kiếm gỗ đào, mặt Trần Hạo không biểu tình.

Lúc này, bên trong một chỗ u ám cách Trần Hạo khoảng trăm thước, một thân ảnh phốc phun ra một ngụm máu tươi, sau đó xoay người chạy.

“Muốn đi hả?”

Một tiếng trêu tức vang lên, bước chân của thân ảnh kia dừng lại, quay người nhìn lại, liền thấy một con mèo ngồi xồm ở nơi đó, ánh mắt đang nhìn hắn.

“Các người quá đáng.” Thân ảnh nhìn mèo đen, giọng điệu phần nộ.

“Quá đáng? Hình như là người tìm chúng ta gây chuyện trước, hiện tại đánh xong nói chúng ta quá đáng?” A Mịch La hừ lạnh.

Thân ảnh cả giận nói: “Nếu không phải là các người phá Quỷ Vu thuật của ta, ta làm sao lại đi tìm các người kiếm chuyện?”

“Quỷ Vu thuật?” A Mịch La sững sờ, có chút không hiểu.

“Người là Triệu Bán Tiên?” Lúc này, Trần Hạo đang đi tới kinh ngạc mở miệng.

Thân ảnh quay người nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt lạnh lùng dọa người.

“Quả nhiên là các người, ha ha, không oán không cừ, ta muốn hỏi đạo hữu, tại sao muốn phá cấm pháp của ta? Ngăn đại đạo của ta?” Thân ảnh đi tới trước một bước, nhìn Trần Hạo chằm chằm.

Từ bên trong u ám đi ra, để Trần Hạo nhìn rõ ràng dung mạo của hắn.

Đây là một lão giả nhìn khô gầy như củi, tóc trắng phơ, khuôn mặt có thể nhìn ra bộ dáng của khô lâu, làn da càng là khô quắt tái nhợt, nhìn so với quý còn giống quý hơn.

Trần Hạo nói: “Người loạn giết vô tội, xảo thủ sinh cơ, đền bù tự thân, có nên giết hay không.”

Triệu Bán Tiên lạnh lùng nói: “Nói như vậy người là vì giúp đỡ chính nghĩa sao? Ha ha, tốt một tên đệ tử Đạo môn, mình hại người thì được, người khác hại người lại không được, dựa vào chính nghĩa để lấy cớ như thế này thật sự là trăm ngàn năm không thay đổi.”

Trần Hạo cau mày nói: “Đạo môn có người hại người?”

Triệu Bán Tiên nhẹ răng cười: “Giả ngu sao? Đã biết ta, vậy người sao có thể không biết thảm án Quân Sơn ba mươi năm trước, cả nhà ta mười ba người bị Đạo môn làm hại, nếu không phải ta thân ở nơi khác, bên trong đám oan hồn tất nhiên có ta một cái, qua nhiều năm như vậy, có ai vì cả nhà ta đòi qua lẽ phải?”

Trần Hạo nhìn Triệu Bán Tiên thật sâu: “Người xác định là Đạo môn hại cả nhà người?”

Triệu Bán Tiên cười: “Cùng người nói có tác dụng không? Bây giờ ân oán đã kết xuống, nếu như ta nói, người sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Trần Hạo lắc đầu: “Sẽ không, nhưng ta muốn giết người, không phải bởi vì Đạo môn, mà là bởi vì... Vương gia.”

Triệu Bán Tiên sững sờ, nhìn Trần Hạo nói: “Người cùng Vương gia có thù?”

Trần Hạo nói: “Vương gia là tồn tại gì, ta làm sao dám cùng hắn có thù, nhưng ta đã làm hỏng mấy lần kế hoạch của Vương gia, các người không phải là đã phát ra truy nã đối với ta sao, chỉ cần gặp được ta, tất nhiên sẽ chém giết.”

Triệu Bán Tiên ngạc nhiên nói: “Ngươi là Trần Hạo, là người mới nổi trong Đạo môn!”

Trần Hạo cười: “Ngươi quả nhiên biết, vậy ngươi nói, ta giết ngươi, có lý hay không?”

Triệu Bán Tiên im lặng một lát, đột nhiên đưa ngón tay trỏ của mình cắn một miếng, nhanh chóng nhấm nuốt, sau đó há miệng phun một cái, một cỗ huyết khí tràn ngập, bao trùm tứ phương.

Sắc mặt Trần Hạo hơi biến, thân ảnh lui ra phía sau.

Nhưng gà trống lại tránh không kịp, bị khí huyết nhiễm trên thân, con mắt trừng lớn.

“Ha ha ha ha, giết ta có lý, nhưng giết ta, cũng nên trả giá đắt, các ngươi sẽ đi theo ta.”

Triệu Bán Tiên oán độc nhìn thoáng qua Trần Hạo, gà trống, mèo đen, sau đó chớp mắt, thân thể ngã xuống, chết không nhắm mắt, hồn phách biến mất.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, nhìn về phía mèo đen nói: “A Mịch La, đây là đồ vật gì?”

A Mịch La nói: “Ta làm sao biết, dù sao cũng là đạo pháp của nhân gian các ngươi, ah, nhưng xem ra không phải là chuyện gì tốt, có khí tức nguyên rủa.”

“Vậy không đụng phải sẽ không có chuyện gì a?”

“Không chắc, nhưng đụng phải nhất định là có chuyện.”

Trần Hạo, con mắt của mèo đen nhìn về phía gà trống.

Gà trống: “...”

Chương 452: Khổ cực Vương Trùng Dương

“Hù dọa ta à! Gà gia cũng không sợ!”

Gà trống ngẩng cổ lên, tỏ vẻ khinh thường, nhưng con mắt lại lấp lóe, rõ ràng trong lòng lại nghĩ khác.

Trần Hạo hỏi: “Ngươi không có cảm giác gì chứ?”

Gà trống quay đầu liếc qua cánh: “Cảm giác rất bản, không dễ nhìn, Hạo ca giúp ta đem nó rửa đi.”

Trần Hạo bất pháp quyết, ngưng tụ một đoàn nước, bao lấy gà trống.

Nhưng là dòng nước qua đi, trên cánh gà trống bị nhiễm máu kia lại không thanh tẩy được.

“Đây là nguyên rửa vô ý, chỉ là cái nguyên rửa này, ta nhìn không ra hiệu quả gì.” A Mịch La khẳng định nói.

Gà trống giận dữ: “Nguyên rửa ta? Mẹ nó, ta thể nhưng là thần kê, nguyên rửa nho nhỏ, có thể làm gì được ta? Hạo ca, giúp ta đem lông nhổ ra.”

A...

Trần Hạo trừng to mắt.

Mèo đen cũng có chút trợn tròn mắt.

A Mịch La kinh ngạc nói: “Nhổ lông?”

Gà trống đắc ý nói: “Ta thể nhưng là có Phật quang hộ thể, nguyên rửa gì có thể nhiễm thân? Ha ha, dính trên lông thì sợ quái gì, có bản lĩnh nguyên rửa lông của ta.”

Trần Hạo chần chờ nói: “Như thế cũng có thể được sao?”

Gà trống nói: “Nhỏ liền biết.”

Trần Hạo gật gật đầu, nắm lấy những cái lông bị nhiễm máu của gà trống, trực tiếp nhỏ xuống.

Gà trống nhìn đau nhức nhìn về phía ba cái lông gà bị nhỏ ra kia.

Lúc này, sau khi đem lông gà từ trên thân gà trống nhỏ ra, nguyên bản màu sắc xinh đẹp lập tức trở nên ảm đạm, chột lông gà biến thành màu đen, hóa thành đen xám.

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh: “Cái nguyên rủa này thật đáng sợ!”

Gà trống cũng có chút mắt tròn.

Thật mẹ nó bị nguyên rủa a, may mắn trong truyền thừa của ca có phật tính, cản trở nguyên rủa thâm thấu, nếu không ca bị biến thành gà xám rồi!

Về sau gặp được đối thủ, cũng không thể chủ quan, nếu không mỗi lần đều bị nguyên rủa, ca mặc dù không sợ, nhưng là gà trụi lông... Gà trống run lập cập, âm thầm quyết định, sau này gặp được đối thủ, vẫn là núp ở phía sau mặt lạng lẽ bắn súng.

Không còn bị nguyên rủa đe dọa nữa, nhóm Trần Hạo một lần nữa rời đi.

Sau khi nhóm Trần Hạo rời đi không lâu, ở nơi hấn dừng lại trước đó, đột nhiên mặt đất một hồi nhúc nhích, sau đó hai thân ảnh hiện ra, chính là lão đầu và nam tử trung niên lúc trước gặp được.

Ánh mắt hai người xanh biếc nhìn chung quanh một lần, sau đó đi tới trước mấy cái lông gà đã biến thành đen xám kia của gà trống. Lão đầu cúi người đem mấy cái lông đen xám bắt lấy, đầu tiên là ngửi ngửi, sau đó há miệng nuốt vào.

Không bao lâu, trên thân lão đầu tỏa ra ánh sáng máu lục, sau đó thân thể đột nhiên thu nhỏ, biến hình, hóa thành... Một con gà!

Con gà này, cùng gà trống cơ hồ là giống nhau như đúc, chỉ là ánh mắt lại là màu xanh biếc.

Con gà trống mắt xanh kia hoạt động thân thể một chút, ban đầu tựa hồ có chút không quen, đi ngã trái ngã phải, chỉ là nó học tập rất nhanh, chậm rãi liền bắt đầu quen thuộc, sau đó đi rất thành thạo, cánh lắc một cái, còn bay lên.

Đang lúc chơi rất vui vẻ.

Đột nhiên dị biến xuất hiện, một đạo hắc khí từ một chỗ không xa đột nhiên bay vụt qua, bao phủ gà trống, khóa lại thân thể của nó.

Gà trống bị khốn trụ thân thể, rơi lên trên mặt đất.

Sau đó một tiếng cười vang lên: “Hắc hắc, bắt được rồi.”

Sau khi tiếng cười phát ra, một thân ảnh nhỏ bé đi ra, lại là Vương Trùng Dương.

Ánh mắt của hắn tham lam nhìn gà trống, có vẻ hơi kích động.

Gà trống nhìn về phía Vương Trùng Dương, con mắt xanh biếc lóe lên.

Nụ cười của Vương Trùng Dương dừng lại, kinh ngạc nói: “A, khí tức của ngươi làm sao không đúng? Phạt tính đâu?”

Gà trống không nói gì, chỉ là nhìn Vương Trùng Dương.

Trong lòng Vương Trùng Dương hiện lên dự cảm không tốt, ánh mắt xoay chuyển, nhưng không nhìn thấy Trần Hạo, cũng không thấy mèo đen, mà lại thấy được một trung niên nhân lạ lẫm.

“Người là ai? Trần Hạo đâu? Con mèo kia đâu?” Vương Trùng Dương mở miệng, ánh mắt dò xét nam tử trung niên.

Mặt của trung niên nam tử kia không hề có cảm xúc gì, đột nhiên nhào qua.

Vương Trùng Dương sầm mặt lại: “Muốn chết!” Nói xong, hắc khí trên thân cuộn cuộn, thân ảnh không lùi mà tiến tới, cùng nam tử trung niên kia tiếp xúc.

Phanh một tiếng vang trầm, Vương Trùng Dương bay ngược ra ngoài.

Mà nam tử trung niên hoàn toàn không nhúc nhích, ngược lại tiếp tục đuổi tới.

Sắc mặt của Vương Trùng Dương đại biến, hai tay bắt pháp quyết, hắc khí trên thân hóa thành một cái bóng đen to lớn, giương nanh múa vuốt, khí thế hung hãn.

Nam tử trung niên lại hoàn toàn thờ ơ, trực tiếp cùng bóng đen tiếp xúc, đưa tay chộp một cái, liền đem bóng đen cào nát, hóa thành hắc khí tán đi, sau đó trung niên nam tử há mồm khẽ hút, hắc khí liền bị hắn nuốt xuống.

Vương Trùng Dương: “...”

Khanh khách!

Lúc này, con gà trống mắt biếc kia cũng bay tới, hắc khí trên thân biến mất không thấy đâu nữa, ngăn chặn đường lui của Vương Trùng Dương.

Sắc mặt của Vương Trùng Dương cực kỳ khó coi: “Chuyện gì xảy ra? Trên thân của con gà chết tiệt này có tâm ma khí của ta, rõ ràng chính là con mèo mà ta muốn tìm, nó làm sao lại biến thành dạng này? Chẳng lẽ bị dị thường bên trong Huyết mộ này giết rồi? Đáng hận!”

Trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ phần nộ, ánh mắt của Vương Trùng Dương lại quay tít một vòng, đột nhiên một cỗ hắc khí từ trên thân lan ra, hóa thành mấy đạo bay ra tứ phía bát phương.

Gà trống mắt xanh biếc và nam tử trung niên lại đồng thời đuổi hướng một đạo. Nam tử trung niên đưa tay chộp vào trong hắc khí, đem Vương Trùng Dương kéo ra.

Vương Trùng Dương trừng to mắt, vận chuyển pháp lực, tay bắt pháp quyết, diểm tới ngực nam tử trung niên một cái.

Nam tử trung niên thờ ơ.

Vương Trùng Dương lại từ trong ngực móc ra một cây lá cờ nhỏ, pháp lực nhất chuyển, lá cờ bộc phát ra pháp quang. Roi lên trên thân nam tử trung niên kia. Nam tử trung niên vẫn không hề có phản ứng gì.

Ngược lại là gà trống mổ một cái lên lá cờ nhỏ, lập tức liền đem lá cờ nhỏ mổ ra một cái lỗ nhỏ, linh quang của lá cờ nhỏ tan rã, biến thành phé phẩm.

Lần này ánh mắt của Vương Trùng Dương hoảng sợ, nhìn nam tử trung niên há mồm cắn tới, trong mắt của Vương Trùng Dương hiện ra một tia kiên quyết, tự vỗ lên cái trán, ba một tiếng, đỉnh đầu vỡ vụn, hai đạo hư ảnh bay ra, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Lần này gà trống và nam tử trung niên lại không kịp ngăn cản, nhìn hai đạo hư ảnh kia rời đi.

Sau đó nam tử trung niên nhìn về phía thân thể còn sót lại của Vương Trùng Dương, há miệng, thân thể của Vương Trùng Dương liền thu nhỏ, sau đó rơi vào trong miệng của hắn.

Sau khi ngậm miệng lại, trên thân của nam tử trung niên kia hiện ra ánh sáng màu lục, thân thể cũng bắt đầu chậm rãi thu

nhỏ, sau đó biến thành bộ dáng của Vương Trùng Dương, chỉ là con mắt màu lục thì không hề thay đổi.

Nhìn thân thể một chút, Vương Trùng Dương mắt lục tựa hồ rất hài lòng, cùng gà trống mắt lục lại chậm rãi ản núp xuống đất.

Lúc này, gà trống đang đi đằng sau Trần Hạo, không hiểu cảm giác được một tia không tự nhiên, nhin không được dừng bước, nhìn về phía sau một chút.

“Thế nào?” Trần Hạo phát hiện ra hành động của gà trống, mở miệng hỏi.

Gà trống nói: “Không biết, cảm giác có chút là lạ.”

Trần Hạo lo lắng hỏi: “Là do nguyên rủa còn chưa giải khai sao?”

“Không phải nguyên rủa, chính là cảm giác, rất quái lạ, nói không ra.”

Trần Hạo đang muốn tiếp tục hỏi, đột nhiên một tiếng âm âm từ đằng xa truyền đến.

Nghe thấy thế, Trần Hạo nhìn sang.

Tiếng âm âm kia, nghe như là tiếng bom nổ.

Bên trong táng thần bí cảnh này, lấy đâu ra bom?

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, vội vàng chạy gấp tới.

Mèo đen và gà trống đuổi theo phía sau.

Một lát sau, Trần Hạo liền thấy mấy thân ảnh chớp động chạy như bay, ở phía sau bọn hắn, có một chuỗi thanh âm tất tất tác tác, nghe rất kỳ dị.

Sau khi nhìn cẩn thận lại, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh, vội vàng nói: “Chạy mau.”

Chương 453: Tầng bên trong bí cảnh

Gà trống còn đang mơ hồ, chờ sau khi thấy được tác đồ vật tất tất tác kia, cũng giật nảy mình, vội vàng chạy theo sau Trần Hạo.

Chỉ thấy ở nơi xa, một mảnh lít nha lít nhít, vô số con vật nhỏ không biết tên, che kín không gian, giống như đàn kiến đang di chuyển, gào thét mà tới.

Những con vật nhỏ này từng con chỉ lớn cỡ nắm đấm, có nhiều chân, có giác hút, thân thể xen vào giữa thực thể và hư ảo, phát ra một loại khí thể không tên, tốc độ chạy cực nhanh.

Ở phía trước những con vật nhỏ kia, mơ hồ có không ít đồ vật trông rất quý dị cũng đang chạy, bọn chúng có vẻ hơi kinh hoảng, hiển nhiên là cũng rất e ngại.

Một vài đồ vật quý dị chạy chậm, liền bị những cái con vật nhỏ kia bao trùm, ban đầu còn giãy dụa, nhưng rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cảm giác được đám con vật nhỏ kia liền đồ vật quý dị đều có thể diệt đi, trong lòng Trần Hạo nghiêm nghị, tốc độ đều tăng nhanh thêm một chút, nhưng còn chưa chạy được bao lâu, bước chân của Trần Hạo dừng lại.

Không chỉ có hấn, mấy người đang chạy kia, còn có một số đồ vật quý dị cũng dừng lại.

Bởi vì ở phía trước, xuất hiện một cái rãnh.

Cái rãnh này có chiều rộng khoảng ba bốn mươi mét, quanh co khúc khuỷu, trước sau không thấy đầu đuôi.

Bên trong cái rãnh kia, có một cỗ âm thanh ầm ầm gào thét, dao động qua lại, cho người ta một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Trần Hạo nhìn phía sau một chút, đám con vật nhỏ lít nha lít nhít kia y nguyên còn đang vọt tới.

Do dự một chút, Trần Hạo nhìn về phía mấy người kia, còn có đám đồ vật quý dị.

Tựa hồ là sợ hãi, một trong mấy người, đột nhiên lao tới trước, nhào về phía bờ bên kia của cái rãnh.

Thế nhưng là hắn vừa tới giữa cái rãnh kia, đột nhiên thật giống như đã mất đi trọng lực, bị rơi xuống dưới.

Người này phát ra một tiếng kêu thảm, một đường rơi xuống đáy, thanh âm thật lâu không dứt.

Trần Hạo thấy thế giật nảy mình.

Lúc người kia rơi xuống, hắn cảm giác được bên trong rãnh nứt kia có một cỗ lực lượng dính chặt vào hắn, cưỡng ép đem hắn túm xuống dưới.

Cỗ lực lượng này vô cùng cường đại, hoàn toàn không thể kháng cự.

Mẹ nó chứ, phía trước có trở ngại, phía sau có truy binh, làm sao xử lý bây giờ?

Đang có chút lo nghĩ, tiếng của A Mịch La vang lên: “Ta tận lực mở đường cho người, không cần quay đầu, không cần do dự.”

Nói xong, trên thân mèo đen, một đạo ánh sáng màu lam sáng lên, sau đó hóa thành một cái đường băng băng, hướng về phía đối diện cái khe rãnh kia lan tràn qua.

“Nhanh, tiến lên.” Tiếng của A Mịch La vội vàng vang lên.

Trần Hạo không dám do dự, ôm lấy mèo đen và gà trống, dùng Thiên Cương bộ di chuyển, đặt chân lên đường băng, trực tiếp hướng về bờ bên kia rãnh nứt chạy tới.

Vừa chạy đến giữa cái rãnh, Trần Hạo liền cảm nhận được hấp lực đến từ rãnh nứt.

Cỗ lực lượng này quả thực rất đáng sợ, có cảm giác như nó mà bao lấy thân thể, thì không thể giãy dụa được.

A Mịch La ngưng tụ ra đường băng càng là trực tiếp bị sụp đổ.

Ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại, trên thân lôi quang lóe lên, trong nháy mắt biến mất.

Lúc xuất hiện lần nữa, Trần Hạo hiểm lại càng hiểm rơi vào bờ bên kia rãnh nứt.

Quay lại nhìn, những đồ vật lít nha lít nhít kia đi tới một bên rãnh nứt, như là nước đang chảy, theo khe hở, bò xuống dưới.

Người bên cạnh rãnh nứt, hoặc là những đồ vật quý dị kia, ban đầu còn phản kháng, thế nhưng rất nhanh, liền như là bọt nước, biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo nhìn thấy thế cảm thấy tê cả da đầu.

Đồ vật kia, nếu như không có tu vi Tiên Thiên trở lên hoặc là một loại hộ thân đại thần thông nào đó, sợ là ai cũng không kháng cự được đi!

“A, Hạo ca, ngươi nhìn , bên kia còn có đồ vật gì đó!”

Trần Hạo đang quan sát những con vật nhỏ tràn vào rãnh nứt kia, thì gà trống kinh ngạc mở miệng.

Trần Hạo hoàn hồn, quay người nhìn lại, sau đó cũng ngây ngẩn cả người.

Ở phía trước cách đó không xa, có một cái vòng xoáy màu đỏ, đang chậm rãi xoay tròn.

“Mau đi tới, đây là cửa vào, là lối vào chân chính của Huyết mộ.” Tiếng của A Mịch La vang lên.

Trần Hạo nhíu mày: “Cửa vào chân chính gì cơ? Nói rõ ràng xem?”

A Mịch La vội vàng nói: “Đi vào trước rồi nói, nếu không cửa vào này biến mất, lại muốn gặp được coi như rất khó khăn.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, thân ảnh bay vút qua, mang theo mèo đen và gà trống, nhảy vào bên trong vòng xoáy.

Ngay sau khi bọn hắn đi vào, bên cạnh vòng xoáy, hai đồ vật từ dưới mặt đất hiện ra, chính là gà trống mắt lục và Vương Trùng Dương mắt lục.

Con mắt của gà trống mắt lục lấp lóe, đột nhiên nhảy vào bên trong vòng xoáy, Vương Trùng Dương mắt lục cũng muốn nhảy vào, nhưng lúc hắn rơi xuống, vòng xoáy màu đỏ kia nhanh chóng nhạt đi rồi biến mất, Vương Trùng Dương mắt lục rơi xuống mặt đất, lập tức ngậy ngẩn cả người.

Xuyên qua vòng xoáy, Trần Hạo đột nhiên phát hiện có chút chói mắt, nhin không được nheo mắt lại.

Chờ sau khi chậm rãi thích ứng, lại nhìn tiếp, Trần Hạo trừng to mắt.

Mẹ nó, đây lại có thể là một chỗ sơn thanh thủy tú, trời cao mây trắng.

Lúc này mặt trời đang lên cao, đại địa xanh lục bát ngát, liền gió nhẹ đều mang theo mùi thơm ngát.

So với các loại âm u trước đó nhìn thấy bên trong bí cảnh kia, nơi này chính là Thiên Đường a!

“Thế mà không phải Huyết mộ! Xem ra vẫn là phải chậm rãi tìm tòi.” Tiếng của A Mịch La vang lên, có chút tiếc nuối.

Trần Hạo hoàn hồn, trầm giọng nói: “A Mịch La, người thần thần bí bí, hiện tại có thể nói rõ ràng chưa?”

A Mịch La nói: “Ta từ trong trí nhớ của tàn hồn mình trùng vương biết được, tầng thần bí cảnh cũng không phải là chính thể cùng một chỗ, mà lại mấy tầng không gian chồng lên nhau. Chỗ vừa rồi của chúng ta, chính là tầng ngoài của bí cảnh, mà bây giờ, chúng ta ở tầng bên trong của bí cảnh. Huyết mộ chính là một cái tiểu không gian bên trong bí cảnh, chỗ của chúng ta bây giờ, chính là một cái khác.”

Trần Hạo nhíu mày: “Ta nhớ được ta đã nói qua, ta đến nơi này là tìm người, người bây giờ nói với ta... Ồ!”

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo đột nhiên trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn tới phía trước.

Nguyên bản chỗ gà trống đang đứng, đột nhiên lại có một con gà nhảy ra.

Dáng dấp của con gà này với tiểu Hoàng quả thực giống nhau như đúc, giống như một đôi song bào thai!

Mẹ nó chứ, tình huống đây là như thế nào!

Gà trống cũng bị sợ choáng váng, kinh ngạc nói: “Nơi này cũng có gà sao? Không đúng, con gà nhìn quen mắt quá a?!”

Meo ô!

Mèo đen nhìn tiểu Hoàng, lại nhìn con gà mới đến, mắt mèo có chút đờ đẫn.

“Khí tức trên người nó cùng tiểu Hoàng giống nhau như đúc, con gà này có vấn đề!” Tiếng của A Mịch La vang lên, nghe có chút nghiêm nghị.

Trần Hạo nhìn kỹ một chút, lắc đầu nói: “Con mắt không giống, con mắt của nó là màu lục.”

“Mẹ nó, dáng dấp của nó giống hệt ta a! Mà lại trên người nó có loại khí tức ta rất thân thiết, đúng, cảm giác vừa rồi, chính là nó, ta vừa rồi liền cảm giác được nó!” Gà trống kịp phản ứng lại, vừa mừng vừa sợ nói.

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Người vừa rồi cảm giác là nó? Không đúng sao, chúng ta vừa tiến vào tiểu không gian này, nó đến như thế nào?”

Gà trống vội vàng nói: “Cái này không quan trọng, ta quyết định, ta muốn dẫn con gà này đi cùng một chỗ.”

“Tiểu Hoàng!” Trần Hạo nhíu mày.

Gà trống tội nghiệp nhìn Trần Hạo: “Hạo ca, van cầu người, trên người của nó ta thật cảm thấy khí tức thân thiết, thật giống như chúng ta là cùng một nhà. Mà người nhìn nó xem, người coi như nó là linh vật sao.”

Gà trống nói xong, vung vẩy cánh hung hăng vỗ một cái lên đầu gà trống mắt lục, đem gà trống mắt lục đánh cho lão đảo một cái kém chút nữa đã nằm xuống.

Thế nhưng là sau khi gà trống mắt lục đứng vững, nhìn tiểu Hoàng, con mắt màu xanh lục có chút mờ mịt, nhìn tựa hồ như có chút không rõ tại sao mình lại bị đánh, hoàn toàn không có cái gì tức giận, bất mãn.

Trần Hạo: “...”

Chương 454: Linh tộc

Nhìn con gà mắt lục thật không có cái gì dị thường, Trần Hạo suy nghĩ, rồi nói: “Tiểu Hoàng, nơi này dù sao cũng là táng thần bí cảnh, đồ vật gì cũng không thể tùy tiện tin tưởng, cho nên, người có thể mang nó theo, nhưng là phải giám sát, nếu có hành vi gì dị thường, người không thể che chở nó.”

Thấy Trần Hạo có vẻ đồng ý, gà trống vui mừng, vội vàng nói: “Tạ ơn Hạo ca, người yên tâm, nếu như con gà mắt lục này không nghe lời, ta cam đoan là người đầu tiên không buông tha nó.”

Nói xong, gà trống vung vẩy cánh lần nữa, ba một cái đánh lên trên đầu gà mắt lục, lại đánh cho nó lảo đảo một cái.

Trần Hạo thấy thế khóe miệng giật một cái.

Mẹ nó, người xác định là người thật sự đem con gà này trở thành thân nhân? Mà không phải trở thành một tên tiêu đệ bị người bắt nạt chứ?

Không thềm để ý tới gà trống, để nó cùng gà mắt lục đơn độc đi chơi, Trần Hạo bắt đầu dò xét hoàn cảnh nơi này.

Tầng hai của bí cảnh, hoàn cảnh là không giống, liền không biết có phải là càng nguy hiểm hơn hay không!

Đang đánh giá, Trần Hạo sững sờ, ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

Âm Dương Nhân của hắn, phát hiện một loại khí tức pháp lực cổ quái.

Nơi này có người đến!

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, vội vàng hướng bên kia chạy nhanh qua.

Một đường chạy vội, mấy phút sau, Trần Hạo thấy được một nam nhân.

Nhưng người này cũng đã chết rồi.

Rất trẻ trung, nhìn chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, trên thân máu thịt be bét, một cái chân cũng mất, hai mắt trũng lún, chết không nhắm mắt.

Trần Hạo nhìn máu của nam nhân kia đang chảy ra, còn chưa đông lại, hiển nhiên là chết đi chưa lâu.

Ánh mắt hơi động, tay Trần Hạo bất pháp quyết, một chiêu đánh tới nam nhân, từ thể nội của hắn kéo ra khỏi một đoàn hồn phách, thu nhập vào trong lòng bàn tay.

Sau đó Trần Hạo xem xét bốn phía, cất bước rời đi.

Không bao lâu sau, Trần Hạo đi tới một chỗ vách núi tối tăm, phát tay đem hồn phách kia thả ra.

Hồn phách trôi nổi, chậm rãi tản ra, hóa thành một bóng người, nhìn có chút mê mang.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của bóng người kia chậm rãi ngưng tụ, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười: “Vị đạo hữu này, người khỏe chứ.”

Bóng người kia kinh ngạc một chút, sau đó nhớ tới cái gì, sắc mặt khẩn trương đánh giá chung quanh.

Trần Hạo nói: “Đạo hữu, nơi này không có nguy hiểm, ah, người cũng đã chết, không biết có thể nói cho ta hay không, đã xảy ra chuyện gì?”

Bóng người nhìn Trần Hạo, không nói lời nào.

Lông mày Trần Hạo khẽ nhúc nhích, đang muốn tiếp tục mở miệng, đột nhiên lời nói ngừng lại, quan sát bóng người tỉ mỉ, sau đó nói: “Người không phải nhân loại!”

Bóng người vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Có người cùng ta nói qua, lúc táng thân bí cảnh giáng lâm nhân gian, cũng có một nhóm người đồng thời xuất hiện, đám người này, chính là Bắc Đẩu môn bây giờ, người chỉ có ba hồn sáu phách, cùng Nhân tộc ta khác biệt, người là đệ tử của Bắc Đẩu môn đúng không?”

Bóng người vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo đang muốn tiếp tục, tiếng của A Mịch La vang lên: “Người hỏi cũng vô dụng, để cho ta thôn phệ hồn phách của nó, liền có thể hấp thu trí nhớ của nó, đến lúc đó cái gì đều biết.”

“Năm mơ, hồn phách của ta được tổ linh che chở, một khi có người làm hại, liền sẽ tự động sụp đổ, người sẽ cái gì cũng không đạt được.” Bóng người rốt cục nói chuyện, sắc mặt bình tĩnh.

Trần Hạo cười: “Nói như vậy người thừa nhận người là đệ tử của Bắc Đẩu môn? Ha ha, nói đến người có phải là đệ tử của Bắc Đẩu môn hay không, thậm chí người có phải nhân loại hay không, ta đều không quan tâm, ta chỉ muốn hỏi một chuyện, lúc các người hành động, có phải là cùng người khác hợp tác, không biết bên trong những người cùng đi tới táng thân bí cảnh với các người, có một vị tu sĩ họ Long?”

Bóng người nhìn về phía Trần Hạo: “Người nói chính là Long Ngạo đại sư?”

Trần Hạo nói: “Người biết à? Hắc ở đâu?”

Bóng người chần chờ một chút, lắc đầu nói: “Ta không biết.”

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, tổ linh cái rắm gì? Nói như vậy người là Linh tộc sao? Hắc hắc, không biết nơi ngăn cách đại thiên thế giới này, tổ linh che chở của

các người có thể ngăn trở Tu La sưu hồn hay không.” A Mịch La lạnh lùng mở miệng.

Bóng người giật nảy mình, nhìn mèo đen hoảng sợ nói: “Người là Tu La?”

A Mịch La tận lực phóng thích một tia khí tức của mình.

Lần này sắc mặt của bóng người kia trắng bạch, vôi vàng nói: “Ta thật không biết, sau khi chúng ta tới bí cảnh, là chia ra hành động, một nhóm của ta đi vào Phong Huyền bí cảnh này, vốn định thông qua không gian quy tắc, tiến về Thần Mộ, ai biết lại gặp phải Phong thú, ta vì đoạn hậu mà chết, những việc khác, ta cái gì cũng không biết.”

Trần Hạo nhìn bóng người kia thật sâu, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Cái Phong Huyền bí cảnh này có thể tiến vào thần táng sao? Đi như thế nào?”

Bóng người lại chân chờ.

Trần Hạo nói: “Ta không thích bị lừa gạt, cũng không thích vòng vo, nếu như ngươi không muốn sau khi chết lại bị Tu La ăn, hồn phi phách tán, liền nói cho ta.”

Bóng người nhìn mèo đen, lại nhìn về phía Trần Hạo nói: “Nếu như ngươi đồng ý siêu độ cho ta, để cho ta trở thành nhân tộc, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Ah?” Trần Hạo nhìn về phía bóng người, có chút ngoài ý muốn: “Ngươi muốn trở thành nhân tộc?”

Bóng người khô khốc nói: “Nhất tộc của chúng ta, mặc dù nhìn như cao quý, kì thực bị tổ linh khống chế, đi vào cái bí cảnh này, cũng là vì tổ linh tìm kiếm Thần Hồn ấn ký, trợ giúp nó thành thần, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, sau khi chết nếu không phải là bị dẫn độ hoá sinh, tiếp tục tìm kiếm, chính là hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, ta đã hoá sinh năm lần, sắp đạt tới hoá sinh cực hạn, nếu như ngươi

giúp ta thoát khỏi tổ linh không chế, vậy ta sẽ nói cho người biết tin tức về bí cảnh, nếu không ta sẽ tự tán hồn phách.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Thảm như vậy? Vậy vị tổ linh kia của người cũng ở nơi này sao?”

Bóng người lắc đầu nói: “Không phải, chỉ có một tia linh tính của tổ linh nhập thân vào trên thân đại tế ti, lúc trước chúng ta tiến vào táng thần bí cảnh, không biết vì cái gì, táng thần bí cảnh từ Linh giới chạy ra, rơi xuống nhân gian, tổ linh tạm thời không có cách nào khống chế chúng ta. Nhưng nếu người không giúp ta, chờ lúc đại tế ti rời khỏi bí cảnh, hẳn cũng sẽ thi pháp đem ta dẫn độ trở về, tiếp tục chuyển sinh.”

Trần Hạo im lặng, trong lòng yên lặng kêu gọi: “Hệ thống đại lão, ta có thể giúp linh tộc chuyển sinh nhân tộc hay không?”

Hệ thống: Có thể, dùng thần hồn ấn ký đến trao đổi.

Trần Hạo sửng sờ: “Đại lão, người đây có phải là yêu cầu quá cao hay không, linh tộc tìm hơn một ngàn năm đều không tìm được, người nói ta làm sao làm được?”

Hệ thống: Muốn đổi hay không.

Mặt Trần Hạo đen lại.

Đậu phộng, hệ thống đại lão thực tình đã thay đổi a.

Chẳng lẽ ta một lần kia thật đem nó kích thích quá độ rồi? Vậy về sau làm nhiệm vụ, sợ là độ khó muốn tăng lên rất nhiều.

Nhưng bây giờ muốn tìm Long đại sư, chỉ có thể dựa vào hồn phách của linh tộc trước mắt này, nó không phối hợp, mình căn bản không có biện pháp a.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo nhìn về phía bóng người, về mặt thành thật nói ra: “Ta không dám cam đoan có thể giúp

ngươi siêu độ thành công, chỉ có thể nói hết sức nếm thử, nếu có biện pháp, ta lấy đạo tâm phát thế, tuyệt đối giúp ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Bóng người im lặng trong chốc lát, gật đầu nói: “Nhớ kỹ lời thế của ngươi.”

Nói xong, bóng người liền bắt đầu nói.

Phong huyền bí cảnh hoàn toàn chính xác có thể tiến về thần táng, dựa theo tin tức mà linh tộc tìm tòi ra, chỉ cần tìm được nơi ba loại gió giao nhau, liền có thể đi qua.

Mà thần táng là mộ táng lớn nhất bên trong táng thần bí cảnh, là nơi an nghỉ của một vị thần linh chân chính, vị thần linh này rất nổi danh ở Linh giới, không biết vì sao lại chết đi, chôn ở bên trong bí cảnh.

Mà thần táng là một chỗ rất huyền bí, ẩn chứa trận pháp, càng có các loại hung thần, hiểm địa, chính bởi vì vậy mà Long đại sư mới được mời tới.

Chương 455: Hệ thống thăng cấp

“Mời đạo hữu xem, đây chính là lưu phong, nhìn nó như tùy ý, nhưng thực ra nó dựa theo quy tắc của bí cảnh đang lưu động, lúc đạt tới trình độ nào đó, liền sẽ giao hội, hình thành ba loại gió giao nhau, đến lúc đó từ chỗ giao nhau liền có thể rời khỏi nơi này, tiến vào thần tàng.”

Lúc đang giải thích cho Trần Hạo, bóng người vẫy tay một cái, Trần Hạo liền thấy một sợi gió màu xanh nhạt trong tay nó thổi qua, bay về phía một chỗ.

Lúc đang bay, sợi gió màu xanh nhạt này mơ hồ có chút biến lớn.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại: “Nói như vậy, chúng ta chỉ cần đi theo nó liền có thể tìm tới nơi ba loại gió giao nhau?”

Bóng người lắc đầu nói: “Không nhất định, lưu phong trong Phong Huyền bí cảnh biến hóa khó lường, ba loại gió giao nhau chỉ là một loại biến hóa trong đó, cũng có khả năng sau khi các loại gió hội tụ, lại hóa thành Phong thú, bởi vì Phong Huyền bí cảnh có rất nhiều linh vật, những Phong thú này là người bảo vệ của linh vật, đối với sinh linh vô cùng thù địch, một khi tao ngộ, tất nhiên là không chết không thôi, trước đó chúng ta chính là gặp phải Phong thú.”

Trần Hạo nói: “Nói như vậy, muốn tìm nơi ba loại gió giao nhau, còn phải xem vận may?”

Bóng người gật đầu nói: “Cái này không có biện pháp, tộc ta ngàn năm tìm tòi, đến nay đều không cách nào thăm dò quy

tắc của từng cái bí cảnh bên trong táng thân bí cảnh này, nếu không nó cũng không còn lưu lại đến bây giờ, nhưng Phong thú hình thành cũng có thời gian nhất định, hơn nữa một ít biến hóa chúng ta cũng biết, chỉ cần không đụng tới Phong Huyền thú, trên cơ bản có thể tránh.”

Trần Hạo im lặng, sau một lúc lâu gật đầu nói: “Vậy thì tốt, chúng ta cùng đi nhìn trước xem.”

Một đường đi theo sợi gió màu xanh nhạt, hơn nửa canh giờ sau, sợi gió càng lúc càng lớn, đồng thời phát hiện càng ngày càng nhiều, rốt cục tại một chỗ đất trống, tứ phía bát phương, lít nha lít nhít sợi gió màu xanh nhạt tụ hợp lại cùng một chỗ.

Chậm rãi, khi tất cả các sợi gió kết hợp lại, bóng người vui mừng nói: “Là ba loại gió giao nhau, chúng ta đã tìm đúng.”

Trần Hạo cẩn thận quan sát.

Liền phát hiện những này sợi gió này trước hợp thành ba luồng gió dài đến cây số, trôi nổi trong hư không, sau đó ba luồng gió kia vãn vẹo chậm rãi cấu tạo thành một cái vòng xoáy.

Đang nhìn, bóng người lại vội vàng nói: “Không tốt, đồng tộc của ta cũng phát hiện, bọn hắn cũng muốn đi vào, nhanh lên, ba loại gió giao nhau, chỉ có thể phát động một lần, nếu bỏ qua, cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, không thể để cho bọn hắn vượt lên trước.”

Trần Hạo xoay chuyển ánh mắt, liền thấy nơi xa có mấy đạo pháp lực khí tức cổ quái, cùng bóng người này có cùng nguồn gốc.

Từ khoảng cách mà xem, bọn hắn so với mình càng thêm gần.

Không do dự, Trần Hạo thu hồi bóng người, thân ảnh bay vút qua.

Nhanh chóng chạy vội, vào lúc ba luồng gió hóa thành vòng xoáy dần dần thành hình, Trần Hạo đã đi tới bên cạnh vòng xoáy.

Nhưng những linh tộc kia cũng đã tới đến nơi này, hai bên ánh mắt đối mặt, đột nhiên đều động, nhanh chóng lao thẳng đến bên trong vòng xoáy.

Cơ hồ lúc sắp đến gần vòng xoáy, mấy tên linh tộc bắn ra hơn mười đạo lưu quang, ngăn cản Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, ôm mèo đen và hai gà, lôi quang trên thân lóe lên, biến mất không thấy đâu nữa.

Sau đó, ba loại gió giao nhau dừng lại, đột nhiên khép lại, cuồng phong khuấy động, đem mấy linh tộc đang tới gần cuốn bay.

Xuyên qua nơi ba loại gió giao nhau, Trần Hạo chỉ cảm thấy trước mắt là một khu vực huyết hồng.

Xoay chuyển ánh mắt, sắc mặt của Trần Hạo đại biến.

Chỗ lọt vào trong tầm mắt, ánh sáng màu hồng lưu động bốn phía, thế mà không nhìn thấy bên ngoài ba mét, cảm giác tức thì bị ánh sáng màu hồng kia ngăn cản, không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, không biết mình ở chỗ nào.

Vội vàng nhìn sang bên cạnh, mèo đen, gà trống đều ở đây, Trần Hạo thở dài một hơi.

Về phần gà mất lục, cũng ở đây, nhưng Trần Hạo không để ý, đối với con gà này, Trần Hạo luôn cảm thấy khó chịu, cảm giác có vấn đề.

Nhưng gà trống chưa từng có yêu cầu mãnh liệt như vậy, Trần Hạo cũng không tiện từ chối, chỉ có thể đáp ứng.

Đám linh sủng vẫn ở đây, Trần Hạo liền bắt đầu quan sát bốn phía, thận trọng tìm tòi.

Chỉ trong chốc lát, Trần Hạo phát hiện, mặc kệ đi hướng nào, đều là giống nhau, ánh sáng màu huyết hồng cực mạnh, cảm giác không được phương hướng, cũng không có cái gì nguy hiểm.

Trần Hạo phát tay đem hồn phách của linh tộc kia thả ra.

Bóng người thành hình, nhìn bốn phía, mở miệng nói: “Chúng ta tiến vào thần táng, đây là huyết lộ bình chương, phòng hộ của khu vực thần táng, ở nơi này bất luận loại pháp thuật gì cũng không thể dùng, dùng sẽ chỉ phản phệ trên người mình.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Không thể dùng pháp thuật?”

Bóng người gật đầu: “Huyết lộ bình chương là một loại cấm pháp, ẩn chứa quy tắc kỳ dị nào đó, muốn từ nơi này đi ra, liền phải phán định phương vị, theo quy tắc mà đi. Hơn nữa huyết lộ bình chương cũng biến ảo khó lường, cho dù hiểu rõ quy tắc đường đi, cũng có thời gian hạn chế, nếu không quy tắc lại biến hóa, liền phải bắt đầu lại lần nữa, lúc ta hoá sinh lần thứ hai, liền xâm nhập tới nơi này, đáng tiếc làm sao cũng tìm không thấy phương pháp phá giải, bị vây chết ở nơi này.”

Mặt Trần Hạo đen lại: “Nói như vậy, chúng ta không hiểu quy tắc, chẳng phải là cũng phải chết ở nơi này?”

Bóng người nói: “Không nhất định, tộc ta ngàn năm qua ở bên trong huyết lộ bình chương lưu lại rất nhiều thủ đoạn dự bị, nếu như có thể tìm tới, liền có thể xuyên qua huyết lộ bình chương, ta một lần kia là bị trọng thương tiến đến, còn chưa tìm tới, thì đã chết.”

Sắc mặt của Trần Hạo lúc này mới hòa hoãn hơn một chút.

Xem ra đáp ứng giao dịch cũng không phải không chỗ hữu dụng, chí ít mang theo cái hồn phách của linh tộc này, có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Đang định hỏi thăm thủ đoạn dự bị của linh tộc là cái gì, đột nhiên dị biến xuất hiện, Trần Hạo cảm giác được đất rung núi chuyển, nhìn thấy những ánh sáng màu huyết hồng kia cũng bắt đầu run rẩy.

Sau đó, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo, huyết hồng đột nhiên nhạt đi, chậm rãi biến mất, lộ ra một chỗ không gian trống trải.

Trần Hạo nhìn về phía bóng người: “Tình huống đây là như thế nào?”

Bóng người cũng có chút trợn mắt hốc mồm: “Ta không biết, huyết lộ bình chương này làm sao không thấy, hơn một ngàn năm qua, chưa bao giờ từng gặp phải.”

Sắc mặt của Trần Hạo nghiêm nghị đánh giá xung quanh, liền phát hiện, đất rung núi chuyển càng ngày càng nhanh, sau đó đại địa bắt đầu nứt ra khe hở, loáng thoáng, có tiếng gầm gừ vang lên.

Nghe được thanh âm này, bóng người hoảng sợ nói: “Là nó, ta nhớ rồi, chính là nó!”

Trần Hạo nói: “Người nói cái gì?”

Bóng người run rẩy nói ra: “Đạo hữu, lúc hơn một ngàn năm trước, chúng ta đi theo đại tể ti lần thứ nhất xâm nhập vào táng thần bí cảnh, liền gặp táng thần bí cảnh thoát khỏi Linh giới, rơi xuống nhân gian. Lúc đó, chúng ta chính là nghe được tiếng kêu này, nó không biết là tồn tại gì, càng không biết là bộ dáng gì, nhưng táng thần bí cảnh rơi xuống nhân gian, chính là bị nó gây ra. Chỉ là hơn một ngàn năm qua đi, chúng ta đã không nghe qua thanh âm này nữa, làm sao có thể, loại tồn tại như nó, không nên tồn tại ở nhân gian mới đúng.”

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Bên trong lời nói đơn giản kia, Trần Hạo liền có thể cảm nhận được loại tồn tại này có bao nhiêu đáng sợ.

Bên trong táng thân bí cảnh, liền có rất nhiều thứ mình không chọc nổi, mà táng thân bí cảnh lại bị một vị tồn tại dạng này tùy ý di chuyển vượt giới. Chênh lệch này quả thực không thể đo lường.

Lúc đang suy nghĩ nên làm cái gì, trên thân Trần Hạo đột nhiên có một nguồn sức mạnh mênh mông hiện ra, sau đó gào thét mà đi.

Trần Hạo cảm giác được lực lượng kia, con mắt bỗng tròn.

Mẹ nó, đây không phải là hệ thống đại lão sao? Nó làm sao đột nhiên hiện ra rồi? Muốn làm cái gì?

Sau đó Trần Hạo liền thấy, lực lượng của hệ thống đại lão hóa thành một con sông dài, xa xa bao trùm, sau đó nhập vào viễn không.

Ngay sau đó, một khu vực ánh sáng màu trắng mênh mông bộc phát, bao phủ hết thảy.

Hệ thống: Hệ thống đang thăng cấp.

Chương 456: Hệ thống chi biến cùng gà trống cơ duyên

Hệ thống thăng cấp! !

Trần Hạo sợ ngây người.

Đậu phộng, cái này đến quá đột ngột a! Đang yên lành tại sao lại muốn thăng cấp? Hơn nữa nó làm cái gì, thế mà lập tức liền thăng cấp?

Trong lòng Trần Hạo có chút thấp thỏm, yên lặng chờ đợi.

Không cần bao lâu, ánh sáng trắng bao trùm hết thảy nhanh chóng thu liễm.

Cùng lúc đó, thanh âm của hệ thống vang lên lần nữa.

Hệ thống: Thăng cấp đang tiến hành.

Hệ thống: Giai đoạn thứ hai của hệ thống giải phong, hệ thống cửa hàng mở ra.

Hệ thống: Giao dịch của túc chủ hoàn thành, hồn phách của linh tộc chuyển sinh.

Hệ thống: Đánh giá của hệ thống ở giai đoạn thứ nhất đối với túc chủ, ngu xuẩn. Giai đoạn thứ hai dự lưu đánh giá, để xem hiệu quả về sau.

Hệ thống: Thăng cấp hoàn tất.

Liên tiếp tiếng đình đông vang lên trong đầu, để cho Trần Hạo có chút trợn mắt hốc mồm.

Chờ thanh âm yên tĩnh lại, mặt Trần Hạo đen như mực.

Đậu phộng, cái gì gọi là ngu xuẩn? Mẹ nó chứ ta ngu xuẩn chỗ nào rồi? Hệ thống đại lão, ngươi ra đây, ta muốn một lời

giải thích.

Hệ thống: Nói chính sự, vô sự không nên quấy rầy.

Trần Hạo: "..."

Liên một câu nói kia, Trần Hạo liền cảm giác được hệ thống có biến hóa.

Vừa rồi cái kia Hệ thống nói, giai đoạn thứ nhất, giai đoạn thứ hai. Chẳng lẽ là hệ thống này còn có các giai đoạn? Hai cái giai đoạn có cái gì khác nhau sao?

Trần Hạo yên lặng truy hỏi.

"Hệ thống đại lão, ngươi vẫn là hệ thống đại lão trước kia sao?"

Hệ thống: Cảnh cáo vô hiệu, trừng phạt lần thứ nhất, trong vòng một ngày không cách nào kích phát nhiệm vụ, tiếp tục nói nhảm, trừng phạt gấp bội.

Trần Hạo: "..."

Đậu phộng, ta hỏi một chút liền trừng phạt? Đây không phải là chính sự sao? Hệ thống bị rối loạn chẳng?

Hệ thống: "Vũ nhục hệ thống, trừng phạt gấp bội, trong vòng hai ngày không cách nào kích phát nhiệm vụ."

Trần Hạo: "..."

Mie.

Lần này thì đã hoàn toàn hiểu rõ, hệ thống đại lão đã thay đổi, trước kia chính là hệ thống cao ngạo, hiện tại chính là hệ thống bá đạo a!

Trần Hạo không dám loạn hỏi, nếu không không ngừng trừng phạt tiếp, cho dù có hệ thống thì có tác dụng quái gì? Nhiệm vụ đều không làm được.

“Hệ thống, cửa hàng làm sao mở ra?”

Trần Hạo hỏi chính thức hơn rất nhiều, liền đại lão hai chữ đều trừ đi.

“Hệ thống: Túc chủ tự mình tìm tòi.”

Trần Hạo: “...”

Con mẹ... Không sao, tìm tòi thì tìm tòi, quen thuộc thì sẽ biết.

Trần Hạo kém chút lại là một câu thô tục đưa cho nó. Thiếu điều không nhịn được, nếu không từ hai ngày biến thành bốn ngày, thật gặp được âm hồn nào đó xin giúp đỡ, tổn thất kia liền lớn.

“Hệ thống, vừa rồi ngươi đã làm gì?” Trần Hạo nhìn tứ phương, một mảnh tịch liêu, vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có dị thường gì. Trong lòng rất là nghi hoặc.

Hệ thống: Không có quan hệ gì với ngươi.

Trần Hạo khước miệng giật một cái, đem lời muốn nói lần nữa nuốt xuống.

Thật bá đạo, nói nhằm phong cấm nhiệm vụ, nói chính sự không trả lời, ngươi là muốn đùa chết ta sao? Ngươi thăng cấp đến cùng có chỗ lợi gì? Liền thăng cấp há miệng... ah, không đúng, linh tộc nhiệm vụ hoàn thành, nói cách khác, hệ thống đem thần hồn ẩn ký mà Bắc Đẩu môn mưu đồ ngàn năm đoạt lấy?

Đậu phộng, ta đây coi như là lại đắc tội với đại lão một phương nữa sao? Đây không phải cái nôi của ta a!

Trong lòng Trần Hạo giật mình, đang muốn hỏi thăm lần nữa, thanh âm của hệ thống lại chủ động vang lên.

Hệ thống: Linh giới bí cảnh bị thiên đạo bài xích, tức chủ xin mau sớm rời đi, nếu không sẽ rời đi nhân gian, tiến vào Linh giới.

Theo tiếng đình đông, Trần Hạo cảm giác dưới chân lần nữa run rẩy lên, đồng thời càng ngày càng gấp rút.

Sắc mặt đại biến, ánh mắt của Trần Hạo phức tạp nhìn thoáng qua thân táng, mở miệng nói: “Ma linh, mang bọn ta rời khỏi thân táng.”

“Người xác định?” Tiếng của tiểu oán linh vang lên.

Trần Hạo gật đầu.

Sau đó tiểu oán linh không nói gì thêm, chỉ là một cỗ cát chảy trống rỗng xuất hiện, lan tràn ra, chậm rãi quấn quanh Trần Hạo và mèo đen còn có hai con gà.

Chờ cho cát chảy hoàn toàn bao trùm Trần Hạo và mèo đen gà trống, đột nhiên xoay quanh, chậm rãi thu nhỏ, cho đến lúc biến mất không thấy đâu nữa.

Chờ nhóm Trần Hạo rời đi không lâu, mặt đất đột nhiên run rẩy.

Mà trong sa mạc, đột ngột một cơn bão cát cuồng bạo bộc phát, cuốn lên gió cát cao trăm trượng, bao trùm chu vi mấy trăm dặm.

Cơn bão cát này hung mãnh đến cực điểm, kinh thiên động địa, để vệ tinh của rất nhiều quốc gia đều chú ý tới, yên lặng điều tra.

Nhưng bão cát xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, không cần bao lâu, sa mạc bình tĩnh lại, thật giống như trước đó chính là một trận ảo giác.

Ở một góc sa mạc, một cỗ cát chảy cuộn cuộn, Trần Hạo và mèo đen, hai con gà hiện ra.

Mặt trời chiếu thẳng vào mặt, chính là lúc xế trưa, ánh nắng mười phần gay gắt.

Trần Hạo có chút không thích ứng, nheo mắt lại sau một lúc lâu mới chậm rãi mở ra.

Nhìn chung quanh một lần, khắp nơi đều là cát vàng, mênh mông vô bờ, không có bất luận vật sống nào.

Quay người nhìn mèo đen và gà trống, lần quan sát này, Trần Hạo sửng sốt.

Nguyên bản gà mắt lục đi theo bên cạnh tiểu Hoàng, lúc này đột nhiên co giật, đổ lên trên mặt đất, không ngừng co quắp, nguyên bản thân thể gà trống, cũng bắt đầu vụn vụn, trở thành bất quy tắc.

Sau một lúc lâu, thân thể gà mắt lục đột nhiên phồng lên, đầu tiên là biến thành một lão đầu, sau đó lại biến thành một tráng hán vóc người khô ngô, sau đó lại biến thành một con hổ lớn, sau đó thân thể biến mất, chỉ còn lại một viên quang cầu màu xanh biếc lơ lửng.

Chỉ là bên trên quang cầu màu xanh biếc này, y nguyên có loại khí tức cùng gà trống có cùng nguồn gốc.

Đậu phộng, gia hỏa này quả nhiên có vấn đề, nó không phải gà!

Tiểu Hoàng cũng có chút trợn tròn mắt, mở miệng nói: “Nhị Hoàng? Người làm sao biến thành như thế này rồi? Người nhanh biến trở về đi.” Nói xong, tiểu Hoàng duỗi ra cánh vỗ vỗ lên quang cầu màu xanh biếc.

Nhưng cái vỗ này, quang cầu màu xanh biếc kia đột nhiên dung nhập vào trong thân thể tiểu Hoàng.

Gà trống: “...”

Mèo đen: “...”

Trần Hạo vội vàng ôm lấy gà trống, ân cần hỏi han: “Tiểu Hoàng, ngươi không sao chứ? Cái đồ vật kia đâu?”

Gà trống ngơ ngác bất động, ngay lúc Trần Hạo đang vội vàng, gà trống ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo: “Hạo ca, ta hình như đạt được đồ vật gì đó rất ghê gớm.”

Trần Hạo nhíu mày: “Ngươi đừng làm rộn, đồ vật vừa rồi kia quá quý giá, có thể là đồ vật tốt?”

Gà trống nói: “Thật, không tin ngươi nhìn.”

Nói xong, gà trống từ trong ngực Trần Hạo nhảy ra, sau khi hạ xuống, cánh lắc một cái, quang cầu màu xanh biếc từ bên trong cánh bay ra, lơ lửng phía trên đỉnh đầu nó.

Trần Hạo nhìn tròn tròn mắt.

Tình huống đây là như thế nào? Cái này nhìn giống như là bị tiểu Hoàng không chế!

Sau đó tại Trần Hạo tròn mắt hốc mồm phía dưới, xanh biếc quang cầu đột nhiên hóa thành lục quang bao phủ gà trống, sau đó gà trống bắt đầu biến ảo, thân thể kéo dài, kéo dài, sau đó biến thành một con... Lão hổ!

Lão hổ vô cùng uy mãnh, hai mắt có thần, thân thể giãn ra, đối với bầu trời gào thét một tiếng ngao ô.

Sau khi kêu xong, lão hổ nhìn về phía Trần Hạo, lại phát ra thanh âm hung phấn của gà trống: “Hạo ca, thế nào? Ta hiện tại có hung mãnh hay không, có trâu bò hay không!”

Trần Hạo há to mồm: “Đây là ngươi biến hóa ra?”

Lão hổ gật đầu: “Đúng vậy a, ta có thể biến thân, hơn nữa còn có thể biến thành mấy thứ cơ.”

Nói xong, thân thể lão hổ nhanh chóng vắn vẹo, trong khoảnh khắc lại biến thành một đại hán cỡi trần, cơ bắp phình

lên trông rất mạnh mẽ.

Đại hán nhìn Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Hạo ca, nhìn không ra ta không phải người đi!”

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ, tỏ vẻ sợ hãi thán phục.

Hoàn toàn chính xác, gà trống biến thành đại hán này, quả thực tựa như là người sống sờ sờ, mặc dù khí tức có chút lạ, lại hoàn toàn nhìn không ra bất luận dị thường gì.

“Hạo ca, hiện tại ta có thể nghịch súng chứ! Ta không muốn súng Mauser, ta muốn hỏa thần pháo.” Đại hán hưng phấn mở miệng lần nữa.

Chương 457: Hệ thống bản chất

Thật sự là trùng súng độc đi! Lúc này còn nhớ mà đòi hỏi!

Nghe được gà trống nói, Trần Hạo tức giận trợn mắt nhìn nó một cái, mở miệng nói: “Đồ vật này đến cùng là cái gì? Ngoại trừ biến thân, còn có tác dụng gì?”

Gà trống lắc đầu nói: “Đồ vật này tựa như là một đôi, ta đây là một cái trong đó, tác dụng của nó giống như ngoại trừ biến thân, chính là có thể chứa đồ vật.”

Trần Hạo sững sờ.

Đậu phộng, còn có thể chứa đồ vật? Trữ vật công năng a, cái đồ chơi này cũng coi là kỳ vật!

“Nếu như thế thì tốt rồi, đối với người mà nói cũng coi là một cái cơ duyên, ah, nhưng vấn đề súng, không dễ làm, người đừng vội, có cơ hội ta sẽ giúp người lấy.” Trần Hạo nói.

Khoan hãy nói, gà trống có thể biến thân, hơn nữa sau khi biến thân lại uy mãnh như thế, nếu như có thể không chế súng ống, tuyệt đối là một đại sát khí a, nếu là đem súng ống do nó không chế khai quang, chắc chắn, không dám nghĩ.

Gà trống đại hi: “Vậy thì tốt, ta chờ.”

Nói xong chuyện của gà trống, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, sau khi mở máy xem xét thời gian, thế mà đã qua hai ngày. Đáng tiếc trong sa mạc không có tín hiệu, không cách nào gọi điện thoại.

Trần Hạo ấn mở phần mềm la bàn để phán định phương hướng.

Trước kia lúc đi theo xe của ban ngành liên quan cùng một chỗ tiến vào sa mạc, Trần Hạo đã lặng lẽ nhìn qua, phương hướng tiến lên là hướng tây bắc.

Nếu như muốn rời khỏi sa mạc, đến nơi ban đầu, liền phải đi về hướng đông nam.

Sau khi suy nghĩ xong, Trần Hạo mang theo mèo đen và gà trống liền xuất phát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nắng gắt đã bắt đầu nhạt đi, chậm rãi, sắc trời ảm đạm, ánh trăng thò đầu ra.

Sau khi bóng đêm buông xuống, nhiệt độ trong sa mạc lập tức hạ xuống, trở nên lạnh buốt.

Cũng may Trần Hạo không phải người bình thường, lại đang mặc khai quang đạo bào, nóng lạnh bất xâm.

Lúc này, tiểu oán linh từ trên thân Trần Hạo hiện ra.

Trần Hạo nhìn về phía tiểu oán linh nói: “Trước đó tạ ơn đạo hữu cứu trợ.”

Tiểu oán linh nói: “Đây là chuyện ta đã đáp ứng, không cần cảm ơn.”

Trần Hạo dừng một chút, tiếp tục nói: “Ma linh đạo hữu biết bên trong thần táng đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiểu oán linh chần chờ một chút, mở miệng nói: “Đây là cố ý chí đáng sợ trên người đạo hữu kia gây nên, nó đem thần hồn bên trong táng thần bí cảnh cắn nuốt.”

“Thần hồn? Cái này không phải là thần hồn ẩn ký chứ?” Trần Hạo ngạc nhiên hỏi.

Tiểu oán linh gật đầu: “Hẳn là, cái thần hồn kia rất đáng sợ, nó tựa hồ có ý đồ dung nhập bên trong quy tắc nhân gian, một lần nữa thai nghén thành thần, nhưng bị ý chí đáng sợ trên

người đạo hữu cần nuốt, táng thần bí cảnh liền đã mất đi che chở, bị nhân gian quy tắc bài xích, sau đó sẽ bị khu trục.”

Trần Hạo giật mình, cuối cùng là đối với tồn tại trong táng thần bí cảnh có một chút hiểu rõ.

“Đúng rồi, những người trước đó tiến vào táng thần bí cảnh, chẳng phải là đều muốn đi theo táng thần bí cảnh cùng một chỗ rời khỏi nhân gian?” Trần Hạo hỏi.

Tiểu oán linh nói: “Nếu như không kịp thời rời đi, khẳng định là sẽ như thế.”

Trần Hạo im lặng.

Tình huống lúc ấy không có lựa chọn khác, nếu như không đi, liền muốn cùng một chỗ rời khỏi nhân gian.

Trần Hạo ở nhân gian còn có lo lắng, làm sao có thể rời đi.

Chỉ là như vậy, Long đại sư chẳng phải là...

Tâm tình của Trần Hạo trở nên rất tội tệ.

Mấy lần hợp tác, ấn tượng của hắn đối với Long đại sư không tệ, cho nên Long đại sư khả năng gặp được nguy hiểm, hắn đến giúp đỡ.

Nhưng là kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, hết thảy đều không cách nào làm theo ý mình.

“Đạo hữu, ta có chuyện cũng phải cùng ngươi nói.” Tiểu oán linh tiếp tục nói.

Trần Hạo nhìn về phía tiểu oán linh, hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu oán linh nói: “Ta khả năng không cần đạo hữu hỗ trợ nữa.”

Trần Hạo sững sờ, mở to hai mắt nhìn.

Đậu phộng, người nói cái gì? Không cần ta hỗ trợ? Như vậy sao được.

Năm mươi năm đạo hạnh a, đây chính là một lần nhiệm vụ có ban thưởng sau khi hoàn thành lớn nhất từ lúc làm nhiệm vụ đến nay a.

Hiện tại thật vất vả muốn đi, kết quả người nói với ta không cần ta hỗ trợ nữa? Người không phải là đang đùa ta sao?

“Ma linh đạo hữu, người không đi nước Nhật nữa?” Trần Hạo hỏi.

Tiểu oán linh lắc đầu: “Ta sẽ đi, nhưng cố ý chí đáng sợ trên người đạo hữu kia, nó chủ động liên hệ ta, sẽ vì ta gia trì che chở, để cho ta có thể tự do hành tẩu, dạng giao dịch này dễ dàng hoàn thành hơn.”

Trần Hạo: ” “

Đại gia, hệ thống còn có thể vòng qua ta, chủ động liên hệ khách sao? Cái này mẹ nó, người còn muốn ta làm túc chủ làm gì? Người thật đúng là hệ thống bá đạo a!

Trần Hạo bất mãn, trong lòng mặc niệm.

“Hệ thống, người ra đây, đây là tình huống như thế nào? Ta cần một lời giải thích.”

Hệ thống: Ma linh là thiên địa linh mạch chuyển hóa, có được thiên địa khí vận gia thân, trợ giúp ma linh chuyển hóa, đi ngược lại thiên địa quy tắc, sẽ bị đại đạo phản phạt.

Trần Hạo sững sờ: “Hệ thống đại lão, người đừng dọa ta, thân là hệ thống, người tại sao có thể bầy túc chủ?”

Hệ thống: Liên quan cái rắm tới ta.

Trần Hạo: ” “

Người nói cũng có đạo lý a, thăng cấp, nhiệm vụ của hệ thống ở giai đoạn thứ nhất, thật đúng là cùng người không có quan hệ.

Chỉ là, hệ thống cao ngạo làm sao lại lừa ta? Chẳng lẽ cũng bởi vì ta phản ứng qua một lần, cứ như vậy lừa túc chủ?

Ý nghĩ này mới hiện ra, trong lòng Trần Hạo phát lạnh.

Hắn hết thấy, đều là dựa vào hệ thống, nếu như ngay cả hệ thống đều không đáng đến tin cậy, vậy sau này còn thể nào chơi?

Hệ thống: Xét thấy tâm niệm của túc chủ dao động, hệ thống nhắc nhở, túc chủ có thể tiếp nhận tin tức về hệ thống thăng cấp.

Thanh âm của hệ thống vang lên lần nữa, để Trần Hạo hơi kỳ lạ.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo yên lặng lựa chọn tiếp nhận.

Sau một lúc, một cỗ tin tức hiện ra trong não Trần Hạo, bị hắn hấp thu.

Im lặng thật lâu, Trần Hạo thừ người ra, trong lòng thờ dài một tiếng.

Minh, oan uổng hệ thống cao ngạo.

Dựa theo tin tức mà hệ thống thăng cấp cho, Trần Hạo rốt cục hiểu rõ một bộ phận về hệ thống.

Trợ quỷ làm vui hệ thống, do sinh tử quy tắc biến thành, tạo hóa sinh linh, cân bằng âm dương.

Hệ thống ban đầu, mặc cho túc chủ tìm tòi, hệ thống phụ trách phụ tá, gặp được tử linh có chấp niệm, nhất định kích phát nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ này cũng không có hạn chế,

bình thường hành tẩu thiên hạ, gặp được đều là nhiệm vụ bình thường, cho nên hoàn thành rất thuận lợi, gặp được mấy cái có độ khó cao, cũng đều trong ngưỡng an toàn.

Mà cái tiểu oán linh do thiên địa quy tắc gia thân linh mạch biến thành, đã chạm đến thiên địa căn bản, mặc dù kích phát, lại không thể tùy tiện trợ giúp. Trừ phi thực lực bản thân đạt đến cảnh giới nhất định, đến lúc đó có thể thay đổi căn khôn, không chỉ là vô hại, còn có rất nhiều chỗ tốt.

Mà tu vi của Trần Hạo bây giờ, căn bản là không có cách nào tiếp nhận tổn thương do phản phệ, cho nên hệ thống giai đoạn thứ hai vì Trần Hạo xử lý nhiệm vụ này. Phòng ngừa tức chủ bị tổn hại.

Dù sao trong tin tức nhắc nhở, hệ thống gia thân, hai thứ ở cùng một thân thể, nếu như Trần Hạo bị tổn hại, hệ thống cũng sẽ bị trọng thương, phát sinh hậu quả không thể dự đoán.

Dựa theo tin tức này, hiện tại hệ thống mặc dù càng thêm ác miệng một chút, cũng là không tính bá đạo, ngược lại càng thêm hợp lý.

Sau khi hiểu rõ, Trần Hạo đối với việc ngày sau cũng có ý nghĩ rõ ràng hơn.

Không có năng lực, liền không thể loạn nhận nhiệm vụ, nếu không thật muốn dính líu vào, sẽ không có thuốc hồi hận mà ăn.

Tâm tư đã quyết định, Trần Hạo nhìn về phía tiểu oán linh cười nói: “Đã đạo hữu đạt được trợ giúp tốt hơn, vậy ta cầu chúc người thành công.”

Miệng thì nói thế, nhưng trong lòng Trần Hạo thì thở dài.

Linh mạch nhận được thiên địa khí vận gia trì, bản thân liền là một bộ phận của thiên địa, nào có đơn giản liền có thể hoàn thành chuyển hóa như vậy, trợ giúp oán linh của hồ chôn vạn

người hoàn thành chấp niệm, nó đối mặt sẽ là trừng phạt của thiên địa đối với nó.

Việc này có thể so với một cây đinh ốc căn cơ của một tòa nhà, mặc dù thiếu khuyết không có vấn đề gì, nhưng đó là vị trí vốn nên tồn tại của nó, sao có thể tùy tiện liền thoát khỏi.

Chương 458: Âm mưu

Tiểu oán linh đi, đi rất kiên quyết, rất hiển nhiên, nó cũng biết về vấn đề mà mình đang đứng trước.

Nhưng nó không có lựa chọn nào khác.

Linh mạch đang yên ổn, ngoài ý muốn bị phá hủy, hóa thân thành ma linh, sau đó thì sao? Ai cho nó lẽ phải, ai thu xếp cho nó? Mặc dù là trạng thái như thế, đều không biết rằng có thể tồn tại trong bao lâu.

Không cam tâm, tự cầu đường ra, cho dù tự biết là đi ngược lại quy tắc, ma linh cũng muốn hết sức nếm thử, đi tranh thủ một chút hi vọng sống.

Ma linh rời đi, Trần Hạo thu lại cảm xúc, cũng bước lên đường về.

Ngày đêm đi đường, hai ngày sau, điện thoại của Trần Hạo đột nhiên truyền đến tiếng chuông.

Cầm lên xem xét, đã có tín hiệu, bắn ra các loại âm báo, Trần Hạo mở ra xem, tin tức trên QQ có thể không để ý đến, nhưng Wechat lại xuất hiện một người quý dị.

Long đại sư!

Long đại sư phát rất nhiều tin tức cho mình, nhìn thời gian, một tin gần đây nhất mới là mười mấy tiếng trước.

Trần Hạo giật mình.

Mẹ nó, Long đại sư không phải là đến táng thần bí cảnh sao? Mười mấy tiếng trước, vậy hần hần là ở bên trong bí cảnh chứ? Làm sao có thể gửi tin nhắn cho mình!

Trần Hạo vội vàng mở Wechat ra, sau đó xem xét, sắc mặt hơi biến.

Long đại sư gửi tin, ban đầu nói là điện thoại bị trộm, sau đó nói vừa mua cái mới, cuối cùng chính là hỏi điện thoại của mình sao lại gọi không được, nếu nhìn thấy tin nhắn, để cho mình gọi một cú điện thoại về cho hắn.

Từ những tin tức này, người lúc trước gọi điện thoại cho mình, không phải Long đại sư, mà là tên trộm điện thoại của Long đại sư, hắn giả giọng của Long đại sư, cùng mình nói chuyện về táng thần bí cảnh!

Mẹ nó chứ, chuyện này có chút mơ hồ a!

Trộm điện thoại của Long đại sư, nói cho mình chuyện táng thần bí cảnh, đây là đạo lí gì? Chẳng lẽ người này biết mình sẽ đến táng thần bí cảnh?

Trong lòng Trần Hạo tràn đầy mê hoặc.

Không nghĩ ra, Trần Hạo gọi cho Long đại sư.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông mới kết nối được, sau đó tiếng Long đại sư vang lên: “Trần đạo hữu, người đi đâu thế? Làm sao điện thoại đều không gọi được?”

Trần Hạo chần chờ một chút, hỏi: “Long ca? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta và người nói câu đầu tiên là gì?”

Long đại sư: “...”

“Đừng làm rộn, ta sao mà nhớ kỹ được cái này.” Long đại sư tức giận nói.

Trần Hạo chần thành nói: “Người suy nghĩ kỹ một chút, điều này rất quan trọng, ta muốn xác định người có phải là Long đại sư thật hay không.”

Long đại sư im lặng trong chốc lát, mở miệng nói: “Ta nhớ lần thứ nhất gặp mặt, nghĩ làm đạo hữu là loại bất học vô thuật, cũng không cùng người nói cái gì, Trần đạo hữu, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Trần Hạo thở dài một hơi, sau đó nói: “Long ca, vài ngày trước, ta nhận được điện thoại của người, người nói cho ta, người đến Bắc Cương, muốn đi táng thần bí cảnh.”

Long đại sư hoảng sợ nói: “Trần đạo hữu chớ nói lung tung, táng thần bí cảnh, có vào không có ra, trăm ngàn năm qua bao nhiêu người đi vào đều biến mất vô tung, ta đến đó làm gì, tìm đường chết a.”

Trần Hạo nói: “Nhưng người nói, có một tiền bối đối với sư môn của người có ân huệ, muốn người hỗ trợ, người không từ chối được.”

Long đại sư quả quyết nói: “Không có khả năng, Khuyết Nguyệt môn mặc dù đã từng nợ qua ân tình, nhưng từ sau khi xuống dốc, không có thiếu nợ qua ân tình lớn như thế, ngược lại là không ít đồng đạo thiếu nợ ân tình của ta.”

Nói xong, Long đại sư tiếp tục nói: “Hơn nữa điện thoại di động của ta bị trộm, ta một mực chú ý tình huống tu hành của con gái ta, thời gian khác cũng đang suy nghĩ quy hoạch tương lai của Tam Thủy quan, điện thoại đã lâu lắm không dùng, cũng không biết là bị ai trộm, hai ngày trước lúc muốn liên lạc mấy vị đồng đạo mới phát hiện không thấy, hôm qua một lần nữa mua cái mới bỏ sung, ta liền nhắn tin cho các người, Trần đạo hữu, người có phải là bị lừa hay không?”

Trần Hạo nói: “Ta không biết, người gọi điện thoại cho ta kia, giọng nói cùng người giống nhau như đúc, sau khi nói người đi táng thần bí cảnh, cũng không nói tiếp chuyện khác, sau đó ta liền tới tìm người. Trước tiên vào táng thần bí cảnh, ta gọi điện thoại lại cho người, nhưng người đã tắt máy.”

Long đại sư kinh ngạc nói: “Lại có loại chuyện này sao, đó tuyệt đối không phải ta, trước mắt tất cả tâm tư của ta đều đặt trên thân con gái của ta, đừng nói không nợ ân tình, coi như thiếu nợ ân tình đi nữa, vì con gái, ta cũng sẽ không lấy mạng đi trả, đạo hữu, đây là có ai muốn lừa ngươi sao?”

Trần Hạo nói: “Không rõ ràng lắm, ừm, nhưng ngươi không có việc gì thì tốt rồi, táng thân bí cảnh xuất hiện biến động, đã từ trong sa mạc Bắc Cương biến mất, trước đó ta còn đang lo lắng, không nghĩ tới lại là một cái âm mưu, như thế này cũng tốt.”

Nói xong, trên mặt Trần Hạo một mảnh nhẹ nhõm.

Thật sự là hẳn là cảm thấy an tâm hơn không ít, đây mặc dù có thể là một lần âm mưu, nhưng Long đại sư không xảy ra chuyện gì, đó chính là tốt nhất rồi.

Long đại sư nói: “Trần đạo hữu, chuyện này không đơn giản, không gây ra tiếng động gì chui vào Tam Thủy quan, không ai phát giác ra, sau đó đánh cắp điện thoại di động của ta, còn giả giọng nói của ta cùng ngươi nói chuyện táng thân bí cảnh, đây tuyệt đối là âm mưu, muốn tính kế ngươi.”

Trần Hạo cười nói: “Yên tâm đi, không ai có thể tính toán ta, mà không trả giá đắt, ừm, đã ngươi không có việc gì, vậy là được rồi, Long ca, về sau cũng cảnh giác một chút, Tam Thủy quan thế nhưng là hang ổ của chúng ta, liên hang ổ đều có thể bị người tùy ý ra vào, đây chính là vấn đề lớn a.”

Long đại sư nói: “Trần đạo hữu yên tâm đi, trước đây là chưa cân nhắc đến, đã để xảy ra loại chuyện này, thân là trưởng lão, ta tự nhiên không thể để cho ngươi đi ra ngoài vẫn còn lo lắng chuyện trong nhà, sau này ta sẽ bố một cái trận pháp cho Tam Thủy quan, dẫn địa khí của Vu sơn, hộ vệ sơn môn, về sau muốn lại im hơi lặng tiếng chui vào, tuyệt đối là không dễ dàng như bây giờ được.”

Hỏi thăm vài câu về tình huống của Tam Thủy quan, trước mắt hết thấy đều bình ổn, không có vấn đề gì, Trần Hạo liền cúp điện thoại.

Cũng không để ý tới những tin nhắn khác, ánh mắt của Trần Hạo sắc bén nhìn về phía nơi xa, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Thật sự là bất ngờ.

Hoàn toàn không nghĩ tới, mình thế mà bị lừa.

Nếu như Long đại sư thật không biết rõ tình hình, vậy cái âm mưu này liệu có ý tứ.

Đầu tiên hẳn phải hiểu rõ quan hệ giữa mình và Long đại sư, hơn nữa còn muốn biết hết động thái của mình, sau đó quan trọng nhất chính là, hẳn biết được mình cùng Long đại sư hợp tác. Dùng thủ đoạn mịt mờ, dẫn mình đến tìm Long đại sư.

Người biết mình và Long đại sư hợp tác mấy lần vốn cũng không nhiều, người có thể biết nếu Long đại sư đi tới nơi nguy hiểm, mình cũng sẽ đi, đó cơ hồ tìm...Ah, có vẻ như cũng có.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, sắc mặt mất tự nhiên, tựa hồ rất bối rối.

Cho dù biết quan hệ hợp tác giữa mình và Long đại sư, vậy thì như thế nào, mục đích ở đâu? Muốn mượn đao giết người, để cho mình chết ở bên trong táng thần bí cảnh? Hay là có mục đích khác? Chỉ là bởi vì hành vi của Bắc Đẩu môn làm rối loạn tiết tấu, mình lại cùng ban ngành liên quan hợp tác, cho nên mới không kịp bố trí?

Tâm tư khó hiểu, Trần Hạo không nghĩ nữa.

Hết thấy, từ từ sẽ đến, nếu là hồ ly, luôn luôn giấu cái đuôi không được, một lần không lừa được mình, vậy người kia

tuyệt đối sẽ không từ bỏ, khẳng định còn sẽ có lần thứ hai.

Nhưng muốn lừa ta, liền không đơn giản như vậy đâu.

Cầm điện thoại di động lên, Trần Hạo mở bản đồ ra, tìm tòi Sa Phong trấn.

Nơi đánh dấu ở phía tây nam, cách mình hơn hai mươi cây số.

Dẫn đầu tiến lên, Trần Hạo cất bước rời đi.

Chương 459: Người chưa chết mà oán khí sinh

Một lần nữa đi vào Sa Phong trấn, đã là chạng vạng tối, người của ban ngành liên quan đã từng phong tỏa thị trấn đã sớm biến mất không thấy đâu nữa.

Trong trấn cũng không có một ai có pháp lực khí tức tồn tại, chỉ có chút người bình thường.

Trần Hạo đi vào khách sạn lúc trước, xe vẫn còn, chỉ là bị bụi đất bao phủ một tầng.

Tìm tới chủ khách sạn để hỏi, Trần Hạo mới biết, hai ngày trước sau khi mình rời đi, Sa Phong trấn liền giải trừ phong tỏa, sau đó những quân nhân kia đều rời đi.

Chủ cửa hàng còn cảm thán, bây giờ quốc gia bồi dưỡng quân nhân quá lợi hại, diễn tập chống khủng bố giống như thật, để hắn có cảm giác rất an toàn, vì chính mình là nhân dân của quốc gia này mà rất cảm thấy tự hào.

Trần Hạo cười cười, lại vào ở gian phòng mà mình thuê trước đây.

Sau khi tắm xong, gọi cho mẹ một cú điện thoại, hỏi thăm chuyện gia đình một chút, báo rằng mình vẫn bình an, Trần Hạo liền ôm mèo đen ngủ.

Một phen vất vả trong táng thần bí cảnh, lại đi hai ngày đường, thân thể đã rất rã rời, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Một đêm vô sự, sáng ngày thứ hai, Trần Hạo tỉnh lại, sau khi rửa mặt, trả phòng rời đi.

Lái xe rời khỏi tiểu trấn, đến chỗ không người, ngưng tụ thủy cầu, rửa xe một cái, Trần Hạo lại mở ra hướng dẫn, chạy đi.

Sa Phong trấn ở sau lưng đã biến thành điểm nhỏ, táng thần bí cảnh cũng đã trở thành quá khứ.

Mặc dù bị lừa một lần, nhưng Trần Hạo cũng có thu hoạch. Hệ thống thăng cấp, hơn nữa sau khi thăng cấp, Trần Hạo đã hiểu rõ bản chất của hệ thống. Cũng đối với việc tu hành tiếp theo của mình có xác định và sắp xếp chuẩn xác hơn.

Nhiệm vụ cấp cao phong phú, hoàn toàn chính xác rất mê người, nhưng không thích hợp với mình.

Thích hợp nhất, vẫn là nhiệm vụ chấp niệm của âm hồn ác quỷ phổ thông, mặc dù ban thưởng ít, nhưng là góp gió thành bão, mà lại cũng có một cái quá trình tích lũy, để cho mình chậm rãi thích ứng.

Như nhiệm vụ ma linh, lập tức gia tăng năm mươi năm đạo hạnh, thấy thì vui vẻ, nhưng là đạo hạnh cùng thần thông khác biệt, có lẽ lại là một cái vấn đề mới.

Cho nên Trần Hạo đem tâm tính sắp xếp lại ngay ngắn, không còn yêu cầu xa vời với nhiệm vụ cấp cao, chuyên chú vào nhiệm vụ âm hồn.

Một đường tiến lên, lái xe cực nhanh, chờ tới lúc chạng vạng tối, Trần Hạo đi tới một tòa thành thị.

Thành phố này tên là Kim Hà thị, nhìn nhà cao tầng rất ít, nhưng đường xá rộng rãi, rất nhiều cây cối, người đi đường đi trong thành thị, cũng không tới lui vội vàng, lộ ra vẻ nhàn nhã, cùng thành thị tiết tấu nhanh bình thường hoàn toàn tương phản.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo đối với thành phố này có ấn tượng rất tốt, tâm tình cũng không khỏi thoải mái lên rất

nhiều.

Lái xe theo con đường tiến lên, ngay lúc đang quan sát trạng thái âm dương trong thành thị, đột nhiên một hồi tiếng ô ô tút tút vang lên, sau đó một chiếc xe cứu thương từ con đường bên cạnh rẽ ra, sau đó chạy như bay.

Ở trong mắt Trần Hạo, nhìn thấy trong xe cứu hộ tràn ngập oán khí.

Mà trong xe cũng có một người sinh khí cực kỳ yếu ớt, cơ hồ đã xác định là hẳn phải chết không có gì nghi ngờ.

Người này còn chưa chết, liền có oán khí lớn như thế, sau khi chết tất nhiên sẽ không đi đầu thai a!

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, lái xe đi theo đằng sau xe cứu thương.

Rẽ trái rẽ phải, liền đi tới một bệnh viện, sau khi Trần Hạo đem xe đỗ gọn, dò xét bệnh viện.

Giống như bệnh viện bình thường khác, âm khí rất nặng, chỉ là lúc này vẫn là ban ngày, cảm giác được âm hồn ẩn núp khắp nơi không ra.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, tìm một tiệm cơm bên cạnh bệnh viện ăn cơm, chờ lúc mặt trời xuống núi, lúc thiên địa ảm đạm, lúc này mới thân nhiên tiến vào bệnh viện.

Lúc này, những âm hồn ẩn núp trong bệnh viện kia cũng bắt đầu hiện ra.

Trần Hạo liền thấy một quý đại gia nhìn dáng người coi như cứng rắn, cũng đã tóc trắng phơ, thoải mái nhàn nhã từ một tòa nhà đi ra, đến cổng, duỗi cái lưng mệt mỏi, ra vẻ vừa tỉnh ngủ.

Lúc này, một cô gái trẻ tuổi có cách ăn mặc lòe loẹt vừa vịn đi tới tòa nhà. Khi đi ngang qua bên người quý đại gia, ánh

mắt của quý đại gia sáng lên, đưa tay khéo léo tại trên mông cô gái trẻ tuổi vỗ một cái.

Nhưng tay của quý đại gia lại xuyên qua thân thể của cô gái trẻ tuổi, không có bất luận tiếp xúc gì.

Mặc dù như thế, quý đại gia lại giơ tay lên, đưa lên mũi ngửi ngửi, tỏ vẻ say mê.

Trần Hạo nhìn thấy thế nhếch miệng cười một tiếng, đi tới bên cạnh quý đại gia, sau đó khi đi ngang qua, đưa tay tại trên mông nó vỗ một cái.

Ba!

Tay Trần Hạo, rắn rắn chắc chắc đánh lên trên mông quý đại gia, lập tức liền đem nó đánh bay ra ngoài, giống như tờ liễu tung bay.

Quý đại gia kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng giữ vững thân thể, rơi xuống.

Nhưng lúc nó quay người nhìn lại, Trần Hạo cũng đã đi vào khu nội trú.

Quý đại gia lập tức có chút ngơ ngác.

Tiến vào trong viện, Trần Hạo một đường không chân chờ, trực tiếp chạy lên lầu.

Khí tức của người sắp chết trong xe cứu hộ, hẳn đã nhớ kỹ, mặc dù bây giờ người đã chết rồi, nhưng khí tức lại rất rõ ràng, hơn nữa hồn phách và oán khí của người kia kết hợp, lúc này càng thêm dễ thấy.

Đi lên lầu ba, Trần Hạo chuyển hướng hành lang, đi tới bên ngoài một phòng bệnh.

Bên trong Âm Dương Nhãn, Trần Hạo nhìn thấy hồn phách của người vừa mới chết không lâu kia đang ở bên trong, mà

bên trong gian phòng còn có người làm bận, loáng thoáng có tiếng khóc.

Trần Hạo chân chờ một chút, đẩy cửa ra đi vào.

Tiến vào phòng bệnh, Trần Hạo liền thấy một cô bé hơn mười tuổi, đang gục lên giường bệnh thút thít, mà trên giường bệnh, có một người bị vải trắng che lại.

Mà ở sau lưng cô bé, thì có một cái bóng mờ đứng đấy.

Đạo hư ảnh này, là một lão nhân, nhìn cũng là không phải là nhà nghèo khổ, rất có khí độ. Chỉ là oán khí trên thân cuộn cuộn không ngừng, chậm rãi mạnh lên, xem sắc mặt, càng là có vẻ hơi âm lãnh phần nộ.

Trần Hạo tiến đến, cô bé kia không có chút động tác nào, y nguyên gục vào bên cạnh giường bệnh thút thít, nhưng hư ảnh kia lại nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt lạnh lẽo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Lão bá người khỏe chứ, không mời mà tới, xin hãy tha lỗi.”

Trần Hạo vừa nói, cô bé đang gục vào mép giường thút thít liền ngẩng lên, nhìn lại.

Tóc tai cô bé rối bời, con mắt sưng đỏ, tuy nhiên dung mạo lại rất thanh tú, làn da cũng trắng nõn, mặc dù còn chưa trưởng thành, lại có thể nhìn ra sau khi lớn lên tất nhiên sẽ rất xinh đẹp.

Nhìn thấy Trần Hạo, cô bé thấy không phải người quen, lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười, tiếp tục nói: “Tiểu cô nương đừng sợ, ta không phải người xấu.”

Nói xong, Trần Hạo lại nhìn về phía hư ảnh nói: “Lão bá, người đừng lờm ta, ta có thể nhìn thấy người, lúc này mạo muội đến, là bởi vì hôm nay ta nhìn thấy xe cứu thương đưa

người đi qua, phát hiện oán khí trên người người, người chưa chết mà oán khí đã sinh, sau khi người chết thì khả năng hóa thành lệ quỷ quá lớn, ta muốn biết, là trải qua chuyện gì, mới khiến cho người sinh ra oán khí lớn như thế? Nếu là có thể điều giải, đó là tốt nhất, ta muốn hóa giải oán khí của người, để người đầu thai chuyển thế, miễn cho hóa thành lệ quỷ, đối với người không tốt, đối với sinh linh cũng không tốt.”

Hư ảnh nhìn Trần Hạo một lát thật sâu, rốt cục mở miệng: “Hậu sinh, chuyện này ta mặc kệ người, ta muốn hóa thành lệ quỷ, đi đòi một cái công đạo.”

Trần Hạo nói: “Vậy có thể nói cho ta hay không, là công đạo gì? Nếu như là người khác hại người, vậy ta có thể giúp người, nếu như là người muốn hại người khác, vậy ta cũng không thể đồng ý.”

Lời này vừa nói ra, oán khí trên thân hư ảnh càng thêm kích động, bên trong ánh mắt đều phát ra hung quang.

Chương 460: Làm việc thiện tích đức, không thể quá độ

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, giống như cười mà không phải cười nhìn hư ảnh.

Oán khí trên thân hư ảnh cuộn cuộn, ánh mắt cùng Trần Hạo đối nhau, tựa hồ phát hiện ra Trần Hạo không dễ chọc, oán khí trên người nó chậm rãi bình tĩnh lại, sau đó hư ảnh nói: “Đào mộ tổ của ta, đem quan tài của mẹ ta để ra vùng hoang dã, đây có tính là người khác hại ta hay không?”

Trần Hạo nghe thấy thế hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó chứ, nào chỉ là hại, quả thực chính là súc sinh, không có nhân tính, muốn xử bắn một trăm lần đều không hết hận a!

Nhìn hư ảnh, sắc mặt của Trần Hạo nghiêm nghị: “Lão bá, cái này không thể tha thứ, nếu như ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi.”

Hư ảnh nói: “Nếu như ta muốn giết người, ngươi cũng sẽ giúp ta?”

Trần Hạo chân thành nói: “Giúp, nhưng ta muốn hiểu rõ chuyện, người đáng chết có thể giết, nhưng người vô tội, lại không thể loạn giết.”

Hư ảnh nhìn Trần Hạo một lúc lâu, chậm rãi gật đầu nói: “Ai nên giết, ta còn không biết, nhưng là ta muốn báo thù rất nhiều người, chừng hơn một trăm người, ta đều muốn giết.”

Trần Hạo sững sờ: “Hơn một trăm người? Lão bá, ngươi đây có phải hay không là quá mức rồi? Cũng không thể có nhiều người bắt nạt ngươi như vậy đi?”

Hư ảnh cười, cười rất thâm lương: “Bắt nạt ta? Ha ha, nào chỉ là bắt nạt, quả thực là lấy oán trả ơn, không bằng heo chó, ta hối hận mình đã thiện đãi bọn hắn, hối hận mình nghe theo lời của người mẹ đã mất.”

Trần Hạo nghe thấy thế hãi hùng khiếp vía.

Hận ý và hối hận bên trong giọng nói kia, quả thực đều muốn hóa thành thực chất.

“Lão bá, có thể nói rõ ràng không?”

Hư ảnh từ từ mở miệng, nói ra chuyện của mình.

Hư ảnh họ Chu, tên là Chu Chí Cường, xuất thân nông thôn, do phụ thân mất sớm, nên là mẹ hắn một tay đem hắn nuôi lớn, vì không để cho hài tử bị tủi thân, mẹ của hắn từ chối việc tái giá, một lòng một ý chăm sóc Chu Chí Cường.

Chu Chí Cường cũng không chịu thua kém, từ nhỏ liền rất cố gắng, thành tích học tập vẫn luôn đứng hàng đầu, trở thành sự kiêu ngạo của mẹ hắn.

Tới lúc thi đại học, Chu Chí Cường thi đậu trường đại học danh tiếng, thế nhưng lúc đó, Chu Chí Cường không biết, người mẹ vất vả nửa đời người, trên thân đã mang các loại tật bệnh, chỉ là vì để Chu Chí Cường có một tiền đồ tốt hơn, nàng không chỉ không nói, mà lại cố nén đau đớn, liền thuốc đều không mua, chính là vì tiết kiệm tiền cho Chu Chí Cường đi học.

Sau khi Chu Chí Cường tốt nghiệp đại học, tìm được một công việc tốt, người mẹ đã mất thấy được tiền đồ của con trai rất cục không chịu nổi nữa, các loại bệnh biến chứng hiện ra, cứu không thể cứu, trở thành tiếc nuối của Chu Chí Cường, hối hận tự trách.

Mà lúc mẹ hắn hấp hối, để Chu Chí Cường về sau nếu có năng lực, nhất định phải chăm sóc thôn xóm, bởi vì Chu Chí

Cường đã lớn như vậy, thôn dân đều đã trợ giúp cho, đều là ân nhân của hắn.

Vì di ngôn của mẹ, Chu Chí Cường bắt đầu phân đấu.

Lúc hắn trung niên, Chu Chí Cường tự lập nghiệp thành công, bắt đầu đi về lại trong thôn, sửa cầu trải đường, cơ hồ là việc trong thôn cần, hắn đều không chút do dự đi làm.

Nhưng cả đời Chu Chí Cường cũng không tính thuận lợi, hắn có hai đứa con trai một đứa con gái. Vợ chồng con trai cả trước kia đi máy bay lại gặp được tai nạn trên không, đều chết đi. Đứa con trai nhỏ mặc dù thông minh, tính cách lại không ổn định, cũng không thích thương nghiệp, thích chụp ảnh, quanh năm suốt tháng liền không có mấy ngày ở nhà, không có mục tiêu. Trước mắt dốc sức làm sự nghiệp, liền dựa vào đứa con gái chèo chống.

Bởi vì chuyện của con trai cả, sau khi Chu Chí Cường thống khổ, cảm thấy là tự mình làm không đủ nhiều, cho nên phúc báo không đủ, hắn không chỉ lấy ra tài sản lớn làm từ thiện, còn cải thiện phúc lợi cho thôn làng, mỗi nhà đều xây cho một tòa biệt thự ở nông thôn, chân chính làm được chuyện khai thông mương rãnh tạo nên dòng suối lớn.

Thế nhưng là cũng bởi vì chuyện xây dựng biệt thự nông thôn này, chôn xuống mầm tai vạ.

Cổ nhân nói, không sợ không chia mà sợ chia không đồng đều.

Chu Chí Cường cân nhắc chính là phúc lợi của người trong thôn, nhưng hắn không nghĩ tới, sau khi xây dựng biệt thự, lại nhận lấy bất mãn đến từ những người dân trong thôn, bởi vì hắn dựa theo đầu người mà tính, mỗi nhà một tòa, mà những người con gái gả ra ngoài thì không tính. Những nhà có mấy con trai ở cùng một nhà cũng coi như một nhà.

Chuyện này gây ra mâu thuẫn.

Những nhà có con gái đã gả đi cũng yêu cầu mình phải được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, mà những nhà có mấy đứa con trai kia, càng là tranh đoạt quyền có được biệt thự. Sau khi làm âm ỉ, ngược lại các thôn dân còn oán hận Chu Chí Cường, nói là hấn để các nhà không bình yên.

Sau khi Chu Chí Cường nghe nói thế, cũng rất buồn rầu, liền mang theo cháu gái mới nghỉ hè về quê quán, tranh thủ cùng các hương thân nói chuyện, xử lý thích đáng vấn đề này.

Dù sao đối với hấn mà nói, nhiều thêm mấy tòa biệt thự ở nông thôn cũng không hao phí thêm bao nhiêu tiền, chỉ cần quan hệ bên trong thôn xóm hòa thuận, ngày sau hấn trở lại quê hương, cũng có thể an ổn lúc tuổi già, làm bạn với người mẹ đã mất.

Nhưng sau khi đến, Chu Chí Cường không chỉ có bị lạnh nhạt, càng làm cho hấn giận dữ tuyệt vọng hơn chính là, mộ của người mẹ đã mất mà hấn xây dựng bị đào lên, quan tài đều bị nện nát, có thể nhìn thấy hài cốt bên trong.

Lúc Chu Chí Cường nhìn thấy một màn này, trực tiếp tối sầm mắt lại, ngất đi.

Sau đó chính là Trần Hạo nhìn thấy một màn xe cứu thương, đáng tiếc Chu Chí Cường bởi vì công việc mệt nhọc, thân thể cũng có các loại bệnh hoạn, cứu giúp không kịp, đột tử ở đây.

Nghe xong Chu Chí Cường, Trần Hạo yên lặng.

Khó trách nó muốn trả thù, tuổi nhỏ nhận lấy một chút chăm sóc, người mẹ đã mất yêu cầu báo đáp, Chu Chí Cường dùng một đời để hoàn thành yêu cầu của mẹ, tuyệt đối là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Nhưng kết quả lại thành ra như thế, ai có thể tiếp nhận chuyện đảo nghịch dạng này.

Nhất là chuyện đào phân mộ của mẹ Chu Chí Cường, Trần Hạo cảm thấy, thôn dân oán trách Chu Chí Cường còn có thể giải thích, cùng lắm thì một đao chia đôi đường, dù sao Chu Chí Cường đã làm được đầy đủ. Nhưng là đào phân mộ của mẹ người ta, đây tuyệt đối là không có cách nào tha thứ.

“Ý tứ lời này của ngươi, làm ra việc này, toàn bộ người trong thôn đều có phần?” Trần Hạo hỏi.

Chu Chí Cường nghiên răng nghiên lợi nói: “Coi như không có phần, nhưng phân mộ của mẹ ta bị đào, cũng không phải chuyện xảy ra trong thời gian ngắn, bọn hắn nhưng không có một ai cho ta biết, cũng không có ai ngăn cản, qua nhiều năm như vậy, ta chính là báo đáp một đám lòng lang dạ sói như thế.”

Trần Hạo nói: “Nếu như không có phần, tội kia không đến nỗi chết, cùng lắm thì về sau không còn chăm sóc bọn hắn nữa, nhưng những người kia đào mộ kia, có thể giết. Oan có đầu nợ có chủ, ta hi vọng sau khi ngươi trả thù những loại người này, không muốn hãm sâu xuống vũng bùn, dù sao sau khi chuyển hóa lệ quỷ trả thù, ngươi là thống khoái, nhưng những hành động này, cũng tổn hại âm đức, cũng sẽ đối với tử tôn bất lợi. Cháu gái của ngươi đang ở nơi này, lão bá chẳng lẽ hi vọng cháu gái của mình cũng bước lên con đường của vợ con con trai ngươi sao?”

Chu Chí Cường nhìn Trần Hạo, không nói chuyện.

Sắc mặt Trần Hạo thản nhiên, tới đối mặt.

Thật lâu, Chu Chí Cường nói: “Người trẻ tuổi, ngươi có thể nhìn thấy ta, còn có thể giúp ta đầu thai, là một kỳ nhân. Khuyên ta như thế, ta cũng nhìn ra ngươi không có ác ý,

nhưng là ta nhiều năm báo, đạt được một cái kết quả như thế này, ta không cam tâm.”

Trần Hạo quả quyết nói: “Vây cũng không thể loạn giết, như vậy đi, ai làm ra loại chuyện này, người có thể trả thù, mà những thôn dân này, có thể dùng thủ đoạn của người sống trả thù, chuyện này có thể để con trai nhỏ và con gái của người tới làm, người cảm thấy như thế nào?”

Chu Chí Cường sững sờ, tựa hồ nghĩ đến cái gì, gật đầu nói: “Ta đồng ý, nhưng ta muốn tự tay giết những người đào mộ, ta muốn hấn hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.”

Hệ thống: Đột tử quý Chu Chí Cường, một ngày oan hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Chương 461: Lão quý, 1 sinh sống

Ồ! Phần thưởng là một năm đạo hạnh? Xem ra nhiệm vụ này cũng không phải rất khó!

Trần Hạo khẽ suy nghĩ.

“Người là ai? Người đang nói chuyện với ai?” Lúc này, cô bé đột nhiên mở miệng, tựa như bé đang rất khẩn trương, hai tay nắm chặt, dường như chỉ cần Trần Hạo khẽ động, bé sẽ lập tức hét to rồi chạy trốn.

Trần Hạo hoàn hồn, tay bất pháp quyết, một đạo pháp quang rơi trên thân cô bé, lúc này mới nói: “Ta đang nói chuyện với ông của người, ân, bây giờ người có thể nhìn thấy hắn.”

Cô bé sững sờ, sau đó bé phát hiện Chu Chí Cường đang đứng ở bên cạnh.

Nhìn thoáng qua giường bệnh, lại ngẩng lên nhìn ông của mình, cô bé có cảm giác như đang mơ.

Trần Hạo giải thích nói: “Ông của người đã chết, bây giờ đã thành âm hồn, nếu người sợ hãi, ta có thể để người...”

“Không cần! Ông ơi.”

Cô bé vội vàng phản đối, sau đó nhào về phía hư ảnh, nhưng bé lại trực tiếp xuyên qua hư ảnh.

Chu Chí Cường cũng kích động.

Hắn không ngờ sau khi chết đi, cháu gái mình còn có thể nhìn thấy mình.

Trần Hạo nói: “Người quý khác nhau, ta giúp người khai quang, để người có thể nhìn thấy, có thể nói chuyện nhưng là không thể đụng chạm, các người không cần tiếp xúc loạn, đối với thân thể người không tốt.”

Co bé nghe vậy, hai mắt lập tức lại chảy ra nước mắt, nghẹn ngào nói không ra lời.

Trần Hạo nói: “Có chuyện gì, các người có thể từ từ trò chuyện, sau đó muốn xử lý việc này như thế nào, cũng có thể gọi điện liên lạc với con trai và con gái của người, ta đi ra ngoài trước.”

Trần Hạo nói rồi khẽ gật đầu, quay người đi khỏi phòng bệnh.

Nghĩ một chút, Trần Hạo đi xuống lầu.

Vừa rồi vì để tránh phiền phức, Trần Hạo để mèo đen và gà trống chờ ở ngoài, hiện tại nhiệm vụ đã bước vào quỹ đạo, không cần hẳn làm gì nữa.

Từ trên tầng đi xuống, Trần Hạo nhìn lướt qua, liền thấy mèo đen và gà trống trốn ở bãi cỏ, ủa, còn có lão quý hồn kia!

Chỉ có điều lúc này, dáng vẻ lão quý hồn nhìn rất nhún nhường, bộ dáng như một em trai nhỏ.

Nhìn một lát, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, bước tới.

“Hạo ca.” Gà trống nhìn thấy Trần Hạo, gọi một tiếng. Mèo đen thì trực tiếp nhảy vào trong ngực Trần Hạo.

Trần Hạo ôm lấy mèo đen, ánh mắt nhìn về phía lão quý kia.

Lão quý kia thấy gà trống khiến mình e ngại, thế mà lại cung kính với Trần Hạo như thế, lập tức lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười này rất gượng ép, vô cùng mất tự nhiên.

“Lão đầu, nhìn dáng vẻ của ngươi, thời gian chết không ngắn, sao lại chết?” Trần Hạo hỏi.

Lão quỷ vội vàng nói: “Đúng là ta đã chết mấy năm, chết trên bụng đàn bà...” Nói đến đây lão quỷ mới kịp phản ứng, có chút xấu hổ.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại.

Lão quỷ này, người già nhưng tâm không già!

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, cũng không có oán khí gì, tại sao không đi đầu thai?” Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Quý đại gia do dự một chút, yếu ớt mà nói: “Ta nghe nói người lúc sống không làm chuyện tốt, sau khi chết phải xuống Địa ngục, cho dù đầu thai, cũng chỉ có thể làm súc sinh.”

“Sao? Ngươi xem thường súc sinh?” Gà trống liếc lão quỷ một cái, ngữ khí không tốt.

Quý đại gia vội vàng lắc đầu: “Sao có thể, chuyện này, aizzz, ta cũng không biết nên nói thế nào, lúc ấy sợ nên không đi, bây giờ hối hận cũng không kịp.”

Trần Hạo nói: “Nói như vậy khi ngươi còn sống cũng không phải người tốt lành gì?”

Lão quỷ vội vàng giải thích: “Đừng hiểu lầm, ta không phải người xấu, chỉ là làm một chút chuyện không đạo đức thôi.”

“Nói nghe thử xem.”

Lão quỷ cười khan nói: “Lão đệ cũng là đàn ông, ngươi hiểu được, đàn ông luôn có một sở thích, con người ta không thích thứ gì, chỉ thích phụ nữ, hơn nữa ta tương đối thích phụ nữ có gia đình, phụ nữ lớn tuổi thì càng thích.”

Trần Hạo sững sờ, quan sát lão quỷ một chút, ngạc nhiên nói: “Khẩu vị này của ngươi có chút nặng!”

Lão quý cũng kịp phản ứng, vội vàng nói: “Không phải, ta không phải nói phụ nữ tuổi cao, ta nói những phụ nữ ba bốn mươi tuổi như lang như hổ, mới có hương vị nhất.”

Trần Hạo nói: “Người thích phụ nữ như thế nào, đó là chuyện của người, nhưng mà làm người, vẫn phải phúc hậu, thích thì thích, phá hoại gia đình người ta, đúng là không có đạo đức.”

Lão quý vội vàng nói: “Ta cũng không phá hoại gia đình họ, ta chỉ qua lại với họ, nhưng không tham gia vào cuộc sống sinh hoạt của họ, hơn nữa ta chưa từng ép buộc ai, người nào đồng ý ở bên ta, đến khi không muốn, ta sẽ đền bù thỏa đáng, gặp nhau cũng có lúc chia xa, mấy chục năm, ta chưa từng để những người phụ nữ tốt có qua lại với ta bị tổn thương.”

“Vậy tại sao người lại chết trên bụng phụ nữ?”

Lão quý khẽ chột dạ, nhưng vẫn thành thật nói ra: “Là vì con dâu của em họ ta, nàng chủ động thông đồng với ta, ta nhin không được, kết quả nàng ta quá hung mãnh, ta nhất thời không chống đỡ được, ngã xuống.”

Nói đến đây, lão quý lúng túng nói: “Chuyện này ta cũng biết là không đạo đức, sau khi chết con trai ta cũng không bày linh đường, hồn phách cũng chỉ có thể ở lại bệnh viện.”

Trần Hạo im lặng.

Mẹ nó, khó trách sau khi chết hẳn không dám đầu thai. Lớn tuổi như vậy còn dám làm ra loại chuyện này, khó tránh tự chột dạ.

Nhưng chiến tích của lão quý này, cũng khiến Trần Hạo sợ hãi thán phục.

Mặc dù già, nhưng vẫn có thể nhìn ra, lão có hương vị, rất đẹp trai, hơn nữa còn có vẻ là người giàu, người có tiền thì có thể muốn chơi gì thì chơi.

Một người muốn đánh một người muốn bị đánh, người tình ta nguyện, ai có thể nói hấn sai, hấn như thế có lẽ có không ít đàn ông ước ao ghen tị. Cả đời này, đến chết cũng chết trên bụng phụ nữ, có thể nói là chết cũng không tiếc.

“À, sau khi chết người còn có chấp niệm gì hả? Không cam lòng?” Trần Hạo hỏi.

Lão quỷ suy nghĩ một chút, muốn nói lại thôi, dáng vẻ có chút ngượng ngùng.

Trần Hạo nói: “Người cũng chết rồi, còn có cái gì mà không thể nói.”

Quý đại gia nói: “Chuyện không cam lòng, thực ra cũng có chút, mục tiêu Thiên nhân trảm của ta, còn thiếu sáu người.”

Hệ thống: Quý Lưu Nhất Hành phong lưu mà chết, âm hồn ba năm bảy tháng, hoàn thành tử khi nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Trần Hạo: “...”

“Ha ha, nói cách khác nói, hiện tại người cũng đã chết rồi, ta muốn cũng không có gì ý nghĩ.” Lão quỷ gượng cười nói.

Trần Hạo không phản bác được.

Sao thế, đều thành ngựa giống rồi mà người còn không cam tâm? Thiên nhân trảm? Ha ha, lời này của người mà nói ra, khẳng định sẽ bị người khác đánh chết đấy?

Trần Hạo không muốn tiếp tục giằng co nữa.

Xem chấp niệm của người đi? Người nghĩ ta là người như thế nào! Nếu là Tống Kính Lư còn dễ nói, người chính là kẻ là người tử nhưng sắc tâm bất tử !

Đừng nói ban thưởng có một tháng đạo hạnh, coi như ban thưởng một năm, mười năm đạo hạnh, Trần Hạo cũng sẽ

không giúp.

Là một người rất thận trọng với tình cảm, hẳn không thích loại người chuyên làm loạn như thế, Trần Hạo mặc kệ người khác làm thế nào, nhưng hẳn, tuyệt đối sẽ không đi làm.

Dù sao lão sắc quỷ này khi còn sống tiêu sái như vậy, sau khi chết hồn phi phách tán cũng đáng.

Đang định đuổi lão sắc quỷ đi, sắc mặt Trần Hạo khẽ động, quay người nhìn lại, thấy cô bé vàng Chu Chí Cường từ trên tầng bệnh viện đi ra.

Đi đến cạnh Trần Hạo, Chu Chí Cường nói: “Đại sư, ta đã để Nguyên Nguyên gọi điện cho con gái của ta, nàng đang trên đường chạy tới, nhưng ta sợ nàng sẽ không tin tưởng, cho nên chờ con gái của ta đến, thì phiền phức đại sư hỗ trợ.”

Trần Hạo gật đầu nói: “Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần người không lạm sát kẻ vô tội, tất cả đều dễ nói chuyện.”

Chương 462: Thí Cổ Vạn

“A, nhìn người thật quen, không phải là người kia, người kia, Chu Chí Cường, đúng, chính là người, phú hào có ức vạn ở Kim Hà.”

Lúc này, lão sắc quỷ đột nhiên kinh ngạc mở miệng.

Chu Chí Cường nhìn về phía lão sắc quỷ, cười khan nói: “Không ngờ không trở lại Kim Hà nhiều năm như vậy, vẫn còn có người nhận ra ta.”

Lão sắc quỷ nói: “Làm sao có thể không biết, người là kiêu ngạo của Kim Hà, mười mấy năm trước ta còn tham dự một lần đấu thầu thương nghiệp của người. Ủ, người chết như thế nào? Hoàn toàn không có chút tin tức nào.”

Chu Chí Cường thở dài nói: “Một lời khó nói hết, nói đến sợ thành trò cười cho lão ca.”

Ánh mắt lão sắc quỷ khẽ lóe lên, mở miệng nói: “Người ở bệnh viện, trước kia chưa từng gặp qua người, là vừa mới chết, không phải là bị đám điều dân ở thôn Cương kia làm tức chết chứ?”

Chu Chí Cường sững sờ: “Lão ca biết chuyện của ta?”

Lão sắc quỷ nói: “Chuyện này thì có gì mà không biết, ta mặc dù chết rồi, nhưng nhiều năm dưỡng thành thói quen buôn bán, luôn chú ý tới các loại tin tức, người đầu tư mấy ngàn vạn vào thôn Cương để xây biệt thự, động tĩnh cũng không nhỏ, nhưng không phải lão ca nói, việc này người làm quá ngớ, thăng gạo ân đấu gạo thù, nhân tính vốn phức tạp, người làm như vậy chỉ tự gây phiền toái cho mình thôi.”

Chu Chí Cường khỏ sở nói: “Mặc dù biết là như vậy, nhưng nhiều năm như vậy vẫn bình yên vô sự, ta còn tưởng rằng ta được người dân ở đó tán thành, không nghĩ tới lại...”

Lão sắc quỷ nói: “Có thể lý giải, nghe nói năm đó khi mẹ của lão đệ hấp hối, đã dặn dò người phải giúp đỡ người ở quê nhà, mấy chục năm như một ngày người làm cho quê nhà, Kim Hà ta cũng biết người nhân nghĩa, nếu thế thì họ không thể đem bức tử người như thế được? Trong này có phải là có chuyện gì hay không?”

Thấy oán khí trên thân Chu Chí Cường khiến lão sắc quỷ có chút kinh hãi.

Sau đó Chu Chí Cường nói: “Ta trở về xử lý chuyện xây nhà, lại phát hiện mộ của mẹ ta bị đào.”

Lão sắc quỷ hít một hơi lãnh khí, hoảng sợ nói: “Ngọa tào, kẻ nào dám làm, thật sự không có nhân tính!”

Chu Chí Cường đè nén giận dữ nói: “Ta không biết, nhưng kẻ nào làm ra chuyện này, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

“Nhất định không thể tha thứ, đào mộ của người khác, đó chính là không có chút lương tâm nào, nhất định phải đánh chết, ai, đáng tiếc ta đã chết rồi, nếu không ta sẽ tìm người giúp người điều tra, cam đoan trong vòng một ngày sẽ tìm ra kẻ nào làm.” Lão sắc quỷ thở dài một tiếng.

Trần Hạo nghe vậy, ánh mắt khẽ nhúc nhích: “Người có thể tra được?”

Lão sắc quỷ nói: “Không phải ta chém gió, khi ta còn sống, ở Kim Hà mấy chục năm, người ở đường nào ta cũng biết, ở đó có một người gọi là lão Vạn, người này có ngoại hiệu là Thí Cổ Vạn, tin tức nhất là Linh Thông, chỉ cần tìm hấn, tin tức biết được so với cảnh sát còn nhanh hơn. Nhưng người chết như đèn tắt, hiện tại cũng không có cách nào.”

Trần Hạo cười nói: “Cũng không phải không thể, nếu như người dẫn chúng ta đi tìm hắc, tiêu bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.”

Lão sắc quỷ gật đầu nói: “Nói cũng đúng, có tiền có thể sai khiến quỷ thần, chỉ cần đưa tiền, không có việc gì không thể giải quyết được, được, nếu lão đệ cần, ta mang người đến đó.”

Chu Chí Cường đại hỉ, vội vàng nói: “Thật sự là đa tạ lão ca.”

Lão sắc quỷ nói: “Cám ơn cái gì, mặc dù khi ta còn sống cũng không tính là người tốt, nhưng làm người phải có cái ranh giới cuối cùng, có thể làm được chuyện đào mộ nhà người khác, cũng cũng không phải kẻ tốt lành gì, giữ lại hắc sẽ là tai họa.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo một nhóm rời khỏi bệnh viện, lái xe rời đi.

Nhờ chỉ điểm của lão sắc quỷ, mười mấy phút sau, Trần Hạo đã tới một con đường, dừng lại bên ngoài một quầy rượu.

Đến nơi này, lão sắc quỷ nói: “Thí Cổ Vạn này, thích nhất chính là nơi này, chỉ cần tới đây, nhất định có thể tìm tới hắc.”

Trần Hạo gật đầu, sau khi đậu xe xong, để mèo đen và gà trống, còn có cháu gái của Chu Chí Cường chờ ở trên xe, mang theo hai quỷ hồn đi vào quán bar.

Vừa bước vào, lập tức các loại tiếng ồn bao vây, một sàn nhảy lớn, nhạc nhảy sôi động.

Trần Hạo có chút không quen với loại hoàn cảnh này, khẽ nhíu mày.

Lão sắc quỷ lại như đi vào nhà mình, dẫn đường Trần Hạo.

Sau mấy lần rẽ, lão sắc quỷ đột nhiên dừng lại, chỉ vào một chỗ ngồi trước mặt nói: “Người nhìn, đó chính là Thí Cổ

Vạn.”

Trần Hạo nhìn lại, phát hiện ở chỗ ngồi kia có một người phụ nữ.

Từ chỗ hắt chỉ có thể nhìn thấy một bên sườn của người phụ nữ này, mặc một cái áo khoác không quá rộng, trông rất gợi cảm, tay cầm một ly rượu đỏ, tư thái rất ưu nhã.

“Thí Cổ Vạn là nữ?” Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Lão sắc quỷ lại cười hắc hắc: “Hắt thích mặc nữ trang, gia hỏa này năm nay đều hơn bốn mươi, bảo dưỡng làn da so với các cô gái trẻ tuổi bình thường còn tốt hơn, dáng dấp đẹp, dáng người cũng tốt, khi ta chưa chết, có mấy lần chút nữa ta đã muốn làm hắt.”

Trần Hạo: “...”

Ngọa tào, thật sự được mở rộng tầm mắt, lớn tuổi như vậy mà còn thích nữ trang? Hơn nữa còn có thể bảo trì dáng người tốt như vậy! Chắc chắn, thật sự là thế giới bao la, cái gì cũng có.

Nhưng khiến Trần Hạo chấn kinh nhất là, lão sắc quỷ này ngay cả đàn ông thích nữ trang cũng muốn chơi! Mẹ nó thật sự là sắc đến tận xương, hắt chỉ có thể nói một chữ phục với lão.

Trong lòng tuy ngạc nhiên, nhưng bước chân của Trần Hạo vẫn không ngừng, đi tới.

Gặp mặt chính diện, Trần Hạo cũng phải tán thưởng.

Lão sắc quỷ nói không sai, Thí Cổ Vạn này, quả nhiên khiến đa số nữ nhân phải ghen ghét.

Tóc dài xõa vai, mi thanh mục tú, làn da trắng nõn, miệng anh đào nhỏ nhắn, tay cầm một ly rượu đỏ, tựa như một nữ quý tộc nữ, tản mát ra phong tình thành thực mê người, khiến người ta gặp một lần đã thấy khó quên.

Trần Hạo bất động thanh sắc ngồi xuống đối diện Thí Cổ Vạn.

Thí Cổ Vạn đang nhẹ lay ly rượu đỏ dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, trong ánh mắt lộ ra một tia nghiến ngấm.

Trần Hạo mỉm cười: “Xin chào, ta gọi Trần Hạo.”

Thí Cổ Vạn không mở miệng, tiếp tục nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Có người giới thiệu ta đến, muốn tìm người giúp một chút, giá tiền có thể thương lượng.”

Lúc này ánh mắt Thí Cổ Vạn mới khẽ động, mở miệng nói: “Có chuyện gì?”

Tiếng của hắn rất nhẹ nhàng, nghe không ra giọng nam hay nữ.

Nếu không phải lão sắc quý đã nhắc nhở, Trần Hạo hoàn toàn không thể nhìn ra đây chính là một người đàn ông.

Thật sự là đáng tiếc, nữ trang cũng không thích hợp người, người hắn là biến tính!

Trần Hạo nói: “Ta muốn điều tra một việc, Chu Chí Cường về quê cũ xây dựng biệt thự, nhưng là mộ của mẹ Chu Chí Cường lại bị người đào, ta muốn biết, là ai làm?”

Thí Cổ Vạn nói: “Chuyện này a, trùng hợp ta biết đấy, bây giờ có thể nói cho người luôn, nhưng người phải trả một cái giá tương ứng?”

Trần Hạo nói: “Người ra giá đi.”

Thí Cổ Vạn cười: “Ta nói giá nào người cũng đồng ý? Vậy ta muốn người theo ta một đêm, nếu như người khiến ta hài lòng, ta sẽ nói cho người biết.”

Vẻ mặt Trần Hạo biến thành cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía lão sắc quý.

Đại gia, người chỉ nói với ta con hàng này thích nữ trang, mà không nói hẳn yêu thích đàn ông mà!

Lão sắc quỷ cười khan nói: “Lão đệ, quên nói cho người, Thí Cổ Vạn là thụ.”

Trần Hạo đen mặt, bây giờ người mới nói không cảm thấy đã chậm sao?

“Ta trả một trăm vạn mua tin tức này, người cảm thấy như thế nào?” Trần Hạo nhìn Thí Cổ Vạn, đưa ra một giá tiền.

Thí Cổ Vạn mỉm cười, dáng vẻ rất quỵên rũ: “Không có ý tứ, gần đây không thiếu tiền, chỉ thiếu sủng ái.”

Trần Hạo: “...”

Lão sắc quỷ giật mình, mắng to: “Thật tao a, thật hối hận khi còn sống không làm hẳn một lần, kỹ thuật của lão tử, cam đoan khiến hẳn hài lòng.”

Hệ thống: Quỷ Lưu Nhất Hành sủng chết, âm hồn ba năm bảy tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Trần Hạo: “...”

Chương 463: Giúp người hoàn thành ước vọng

Ngọa tào... Thế này cũng được!

Trần Hạo có chút không rõ tình hình.

Lão sắc quý này muốn Thiên nhân trăm, nhưng không hoàn toàn là phụ nữ, đàn ông cũng có thể tính a!

Chậc chậc, hệ thống à, thật ghê tởm.

Nhưng nhìn Thí Cổ Vạn, lại nhìn lão sắc quý, ánh mắt Trần Hạo lấp lóe.

Cái gọi là giúp người hoàn thành ước vọng, lại có thể lấy được tin tức cần thiết, còn có ban thưởng, một mũi tên trúng ba con chim, không tệ!

“Ừm, có thể để ta suy nghĩ một chút không?” Trần Hạo nhìn Thí Cổ Vạn nói.

Thí Cổ Vạn cười càng quyền rũ, hai mắt phát sáng.

“Ta ở phòng bốn lẻ hai trên tầng bốn chờ ngươi, cửa không khóa.” Nói xong, Thí Cổ Vạn uống một ngụm rượu đỏ, còn khẽ liếm môi một cái, lúc này mới lắc hông, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng hắt, Trần Hạo rùng mình một cái.

Mẹ nó, cúc hoa, nghĩ đến đã có cảm giác lạnh lẽo rồi.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía lão sắc quý vẻ mặt tiếc nuối nhìn theo Thí Cổ Vạn rời đi, mở miệng nói: “Muốn làm?”

“Muốn!”

Lão sắc quý không do dự, quả quyết đáp lại.

Trần Hạo cười: “Ta có thể giúp ngươi, có muốn thử một chút hay không?”

Lão sắc quỷ sững sờ, sau đó hai mắt lóe sáng: “Có thể chứ? Nhưng ta không thể chạm vào hắn.”

Trần Hạo nói: “Yên tâm, có ta ở đây, nhất định thỏa mãn ngươi.”

Lão sắc quỷ lập tức hớn hở: “Quá tốt rồi, nếu có thể chơi hắn một lần, coi như có thể đền bù tiệc nuôi khi còn sống, hắc hắc hắc.”

Mang theo lão sắc quỷ và Chu Chí Cường về mặt mờ mịt trong suốt hành trình rời khỏi quán bar, đến một chỗ chỗ không người, Trần Hạo lấy ra một cây linh hương đốt lên, cắm lên mặt đất, để lão sắc quỷ hút.

Lão sắc quỷ ngửi được linh hương, lập tức mừng rỡ, giống như đã đói bụng rất nhiều năm, tham lam hút mỗi một tia hương khí vào trong miệng.

Được linh hương tâm bổ, thân thể lão sắc quỷ cũng từ từ ngưng thực.

Chờ lão sắc quỷ hấp thu xong một cây linh hương, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, một đạo pháp quang thêm trên thân lão sắc quỷ, lúc này mới nói: “Hiện tại ngươi đã được linh hương tâm bổ, lại có pháp quang của ta thêm vào, đủ để người tiếp xúc một đêm với người sống cũng không có vấn đề gì. Nhưng ngươi phải chú ý, đừng chơi quá nhiệt tình, mà quên mất chính sự, ta muốn tin tức về kẻ đào mộ.”

Lão sắc quỷ cảm nhận được thân thể biến hóa, mừng rỡ không thôi, ánh mắt nhìn Trần Hạo cũng khác biệt.

Người thanh niên này thật khó lường, là đại sư có thần thông, dạng người này không thể đắc tội.

“Đại sư yên tâm đi, cam đoan lấy được tin tức cho người.” Nói xong lão sắc quỷ cũng không kịp chờ đợi, lao thẳng vào trong quán rượu.

Chờ lão sắc quỷ đi khỏi, Chu Chí Cường yếu ớt khẽ hỏi: “Việc này, có ổn không?”

Trần Hạo cười nói: “Có gì không được, một kẻ muốn chơi, một kẻ muốn bị chơi, phối hợp hoàn mỹ.”

“Thế nhưng như vậy cũng...” Chu Chí Cường tỏ vẻ như tam quan sụp đổ.

Trần Hạo nói: “Bác, người đừng suy nghĩ nhiều, cứ chờ đợi tin tức đi, đến lúc đó có oán báo oán, có cừ báo cừ, không liên lụy đến kẻ vô tội là được.”

Chu Chí Cường hoàn hồn, gật đầu nói: “Đại sư yên tâm đi, hiện tại ta đã nghĩ thông, chẳng có ai hoàn mỹ, những người ở quê của ta thay đổi, ta cũng có trách nhiệm, nếu đã như thế, chuyện khác thì không nói, ta chỉ tìm người đào mộ để trả thù, về phần những kẻ khác, đã có con gái của ta làm chủ.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, việc này sợ là không đơn giản như thế.

Nhưng chỉ cần Chu Chí Cường không xúc động, chuyện của người sống, hẳn cũng không tiện tham gia.

Trần Hạo có thể tưởng tượng ra được, cha mình đối tốt với bọn họ, kết quả cha mình lại bị bọn họ làm tức chết, con gái của Chu Chí Cường, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Sau đó, Trần Hạo quay lại xe, yên lặng chờ đợi.

Hơn một giờ về sau, một cái bóng mờ xuất hiện trước xe Trần Hạo, chính là lão sắc quỷ.

Nhìn bộ dáng của hắn, có vẻ rất đặc ý.

Đi đến trước cửa sổ xe, lão sắc quý nói: “Đại sư, tin tức ta đã hỏi được cho ngươi. Người đào mộ chính là con rể Ngô Phong của Chu Chính Hà ở Thượng thôn, nghe nói con hàng kia không phải kẻ tốt đẹp gì, ăn uống cá cược chơi gái mọi thứ tinh thông, bên ngoài còn nợ tiền người khác. Nghe nói khi Thượng thôn định phân biệt thự, hắn đã đánh chủ ý, muốn lấy một căn để bán kiếm tiền, nhưng Chu lão ca phân chia, lại không tính đến hắn, không có phần của hắn, trong lòng hắn ghi hận sau đó đi đào mộ. Tiểu tử này làm xong còn không giấu diếm, dương dương đắc ý, trước đó khi chém gió với người khác chính hắn đã nói thế.”

“Ngô Phong? Người này ta biết, ta với Chu Chính Hà kia còn có chút thân thích, ông nội ta với ông hắn vốn là anh em, lúc trước hắn gả con gái, ta còn cho một phần tiền, không nghĩ tới, không nghĩ tới...” Chu Chí Cường nghe được thân phận người đào mộ, lập tức ngây dại, tự lẩm bẫm, oán khí trên thân càng mạnh thêm, con mắt cũng đỏ.

Nếu là người không liên quan làm chuyện này, hắn sẽ chỉ hận, thế nhưng kẻ làm ra loại chuyện này, lại là người quen, còn có chút một tia thân thích, đây quả thực là đâm một dao vào tim!

Trần Hạo nói: “Chỉ có Ngô Phong sao?”

Lão sắc quý nói: “Cái này Thí Cổ Vạn không nói.”

Trần Hạo gật đầu: “Vậy được, bây giờ ngươi muốn đi cùng chúng ta cùng sao?”

Lão sắc quý cười hắc hắc nói: “Cái này không cần, chơi nhiều nữ nhân như vậy, hôm nay mới biết hóa ra còn có thứ kích thích hơn, ta muốn chơi thêm một lần.”

Trần Hạo nói: “Được, ngươi tự xem mà xử lý, đừng điên cuồng quá, chơi ra mạng người, ta cũng không tha cho ngươi.”

Lão sắc quý gật đầu: “Yên tâm đi đại sư, trong lòng ta nắm chắc.”

Sau đó Trần Hạo lái xe rời đi.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa nói: “Bác à, hiện tại đã biết là người nào, người muốn làm gì?”

Chu Chí Cường nói: “Đại sư, làm phiền người chiêu cô cháu gái của của ta một chút, ta đi tìm Ngô Phong.”

Trần Hạo chân thành nói: “Cũng được, nhưng mà bác nhất định phải ghi nhớ, oan có đầu nợ có chủ.”

Chu Chí Cường không nói chuyện, quay sang nói với cô bé bên cạnh: “Nguyên Nguyên, cháu đi theo đại sư, không được chạy loạn, chờ cô của cháu đến, ông đi báo thù cho bà cố của cháu.”

Cô bé sợ hãi nói: “Ông ơi, thật sự phải đi sao? Cháu sợ hãi.”

Chu Chí Cường nói: “Phải đi, nếu không ông sẽ thành lệ quỷ, sau này sẽ không đầu thai được, cháu không muốn để ông như vậy chứ?”

Cô bé không nói gì.

Chu Chí Cường cũng không nói nhiều, thân ảnh lóe lên đã biến mất không thấy gì nữa.

Cô bé khẽ nhếch miệng, yên lặng cuộn mình lại.

Trần Hạo lái xe, rất mau đi đến một khách sạn, thuê hai gian phòng, sau đó vào đó lẳng lặng chờ tin tức.

Bóng đêm dần dần buông xuống.

Khi Trần Hạo đang tĩnh tọa, đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

Trần Hạo mở to mắt, cảm giác nhìn quanh, sau đó đứng dậy mở cửa.

Gõ cửa chính là cháu gái của Chu Chí Cường.

Nhìn Trần Hạo, cô bé nói: “Đại sư, cô của ta đến, lập tức đến khách sạn.”

Nhanh như vậy!

Trần Hạo hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Được, ta và người ra ngoài đón.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo cô bé xuống cửa khách sạn chờ đợi.

Không phải chờ lâu, một chiếc xe sang trọng đã đi tới, dừng lại trước cửa khách sạn, sau đó một người phụ nữ tóc ngắn bước xuống.

Nàng đảo mắt một vòng, nhìn thấy Trần Hạo cùng cô bé, liền bước nhanh tới.

Mà cô bé kia khi nhìn thấy cô ủa mình, liền khóc rồi, chạy vội tới, đầu chui vào trong ngực người phụ nữ.

Người phụ nữ kia ôm lấy cô bé, nhỏ giọng an ủi.

Sau một lúc lâu, người phụ nữ nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói: “Người chính là đại sư mà Nguyên Nguyên nói?”

Chương 464: Phản kích

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, đang muốn mở miệng, người phụ nữ tóc ngắn kia đột nhiên giơ lên nắm đấm rồi nói với Trần Hạo.

“Người đoán xem trong tay của ta là cái gì?”

Trần Hạo sững sờ, vẻ mặt không hiểu nhìn người phụ nữ tóc ngắn kia.

Người phụ nữ tóc ngắn bình tĩnh nói: “Nguyên Nguyên đã nói với ta qua điện thoại, người là đại sư, có thể nhìn thấy quý, vậy chính là có thần thông. Đã có thần thông, đoán đồ vật khẳng định không khó chứ.”

Trần Hạo: “...”

Đậu đen rau muống, người đang hoài nghi ta?

Trần Hạo không nói lời nào, người phụ nữ tóc ngắn tiếp tục nói: “Mong người hiểu tâm tình của ta lúc này, dù sao cha ta vừa mới chết, người lại đột nhiên xuất hiện, còn nói ra như vậy, ta cần chứng minh một chút.”

Trần Hạo nhìn người phụ nữ tóc ngắn một chút, đột nhiên cười: “Thật ra không cần chứng minh, chuyện này đối với ta cũng có chỗ tốt, nhưng đó là giao dịch giữ ta và cha người, không có quan hệ gì với người, cũng không cần người trả công gì cho ta, hiện tại người đã đến, cô bé này giao cho người, nếu như muốn mang nó đi, thì cứ tự nhiên.”

Người phụ nữ tóc ngắn sững sờ.

Trần Hạo cũng không muốn tiếp tục nói gì, xoay người đi vào khách sạn.

Nhìn bóng lưng Trần Hạo, người phụ nữ tóc ngắn nhìn về phía cô bé trên tay: “Nguyên Nguyên, người thật sự nhìn thấy ông của người?”

Cô bé gật đầu, sợ hãi nói: “Cô ơi, ta thấy được, hơn nữa đại sư cũng giúp ông tìm được người xấu đào mộ, ông đi tìm hắn để báo thù rồi.”

Lông mày người phụ nữ tóc ngắn nhíu lại: “Báo thù? Là ai?”

Tiểu nữ hài nói: “Hắn tên là Ngô Phong.”

Ánh mắt người phụ nữ tóc ngắn lấp lóe, sau đó nói: “Được rồi, ta đã đặt chỗ khác để ở, Nguyên Nguyên theo ta đi, người này lai lịch không rõ, chúng ta không thể tùy tiện tin tưởng, đại sư gì, cũng có thể là lừa đảo, nói không chừng hắn muốn mượn đao giết người.”

Cô bé kia vội vàng nói: “Cô cô, ta thật sự thấy được, hơn nữa...”

“Người đừng nói nữa, là thật hay giả, ta sẽ điều tra rõ ràng, bây giờ người mang ta đi nhìn di thể của ông người, chuẩn bị hậu sự cho hắn.” Người phụ nữ tóc ngắn ngắt lời của cô bé, vẻ mặt nghiêm túc.

Cô bé cảm thấy rất bất đắc dĩ, đành phải gật đầu.

Một đêm vô sự, khi sắc trời ở phía đông hơi sáng lên, Trần Hạo đang tĩnh tọa, đột nhiên nghe được tiếng của hệ thống.

Hệ thống: Quỷ Lưu Nhất Hành sừng chết, âm hồn ba năm bảy tháng, tử nguyện hoàn thành, ban cho một tháng đạo hạnh.

Ừm!

Nghe được tiếng thông báo, Trần Hạo mở mắt.

Nhiệm vụ đã hoàn thành?

Nhìn thời gian, Trần Hạo khẽ im lặng.

Lão sắc quỷ kia không phải chơi cả một đêm chứ! Chắc chắn, hai nam nhân, có thể kích tình cả một đêm, quả nhiên cùng giới mới là chân ái a!

Thời gian đã không còn sớm, Trần Hạo cũng không ngồi nữa, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho mèo đen và gà trống.

Không bao lâu sau, khi mèo đen và gà trống đang ăn sáng, tiếng đập cửa vang lên.

Trần Hạo đi ra xem, người đến là người phụ nữ tóc ngắn.

Trần Hạo không nhường lối, chỉ đứng nhìn người phụ nữ tóc ngắn.

Đêm qua trời tối lờ mờ, cũng không chú ý.

Hiện tại ánh sáng đầy đủ có thể thấy rõ ràng, Trần Hạo phát hiện người phụ nữ tóc ngắn rất xinh đẹp, mà lại mặc tây trang, lộ ra vẻ già dặn.

“Không mời ta vào sao?” Người phụ nữ tóc ngắn mở miệng nói.

Trần Hạo cười nói: “Có chuyện gì?”

Tóc ngắn nữ nói: “Đêm qua ta đã sai người điều tra, đối với chuyện xảy ra cũng hiểu rõ, ta cũng điều tra thân phận của ngươi, ngươi không phải người địa phương, vừa tới đây không lâu, hơn nữa không có chút tiền án tiền sự nào, không có quan hệ gì với cha ta và vị thông trưởng kia. “

Trần Hạo không nói lời nào, chỉ nhìn nàng.

Người phụ nữ tóc ngắn tiếp tục nói: “Cho nên nói, chuyện của cha ta, ngươi không có động cơ gạt người, hơn nữa ngươi cũng hỗ trợ chiếu cố Nguyên Nguyên, có ân với nhà ta, đêm

qua thái độ của ta không tốt, trước tiên xin lỗi, hi vọng người có thể lý giải.”

Trần Hạo nói: “Không có gì, dù sao cũng là người xa lạ, mà ta xuất hiện quá đột ngột, người cảnh giác cũng là điều bình thường. Nhưng việc này ta không có ý định nhúng tay quá nhiều, chỉ cần cha người không quá mức, xử lý chuyện này như thế nào, đó là chuyện của người.”

Người phụ nữ tóc ngắn chân thành nói: “Người có thể để cho ta gặp cha ta một chút không?”

Trần Hạo trầm ngâm một lát, nói: “Cha người đêm qua đã rời đi, đến bây giờ còn chưa liên hệ với ta, ta có thể khai quang linh nhãn cho người, người đi tìm Ngô Phong, có lẽ có thể gặp được cha người.”

Hai mắt người phụ nữ tóc ngắn sáng lên, nói: “Vậy thì cảm ơn đại sư.”

Trần Hạo cười cười, tay bắt pháp quyết, khai quang cho người phụ nữ tóc ngắn, sau đó nói: “Linh nhãn này có thể khiến người có thể nhìn thấy quỷ vật trong một thời gian rất dài, nếu như thấy thứ gì không sạch sẽ, không cần muốn kinh ngạc, cũng không cần tùy ý trêu chọc.”

Người phụ nữ tóc ngắn không có cảm giác gì, nhưng nếu Trần Hạo đã nói như vậy, nàng gật đầu tỏ ra hiểu rõ.

Sau đó người phụ nữ tóc ngắn cảm giác được thái độ Trần Hạo rõ ràng không muốn trò chuyện thêm, sáng suốt lựa chọn cáo từ.

Từ khách sạn đi ra, người phụ nữ tóc ngắn quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt chớp động.

Mặc dù sau khi điều tra, nàng biết Trần Hạo không có động cơ gì, nhưng những điều Trần Hạo nói vẫn còn có chút không

thể tưởng tượng nổi, khiến tam quan của nàng có chút dao động.

Sống mấy chục năm đều chưa từng gặp quý, hôm nay đột nhiên biết trên thế gian này có quý, nàng bán tín bán nghi, tìm đến Trần Hạo cũng chỉ muốn dò xét một chút mà thôi

Hiện tại Trần Hạo nói đã khai quang linh nhãn cho nàng, có phải thật hay không, thử một chút liền biết.

Trở lại trên xe, người phụ nữ tóc ngắn đang muốn khởi động, đột nhiên điện thoại di động kêu lên.

Cầm lên nhìn, người phụ nữ tóc ngắn ấn nút nghe điện thoại, sau đó cười nói: “Lan tử, có tin tức gì sao?”

“Chỉ Hân, trong cục chúng ta có một người đến, có quan hệ với cha ngươi.” Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ.

Người phụ nữ tóc ngắn nói: “Người nào?”

Người kia nói: “Hắn tên Ngô Phong, là con rể của Chu Chính Hà, người này ở Kim Hà thanh danh không tốt lắm, là khách quen ở đồn công an. Sáng sớm hôm nay, hắn chạy tới trong cục, nói bị quý dây dưa, muốn hại hắn, yêu cầu cảnh sát bảo hộ.”

Người phụ nữ tóc ngắn lập tức híp mắt lại, nói: “Bị quý dây dưa? Là cha ta sao?”

Người bên kia chần chờ một chút, trả lời: “Hắn nói như vậy, nhưng ta không tin trên thế gian này có quý, hơn nữa, hắn chủ động thẳng thắn nhận hắn đào mộ tổ tiên nhà ngươi, chuyện này ta rất tức giận, nhưng từ góc độ pháp luật, hắn làm ra loại chuyện này, nhẹ thì chỉ có thể phạt tiền, nặng cũng chỉ có thể vào tù ba năm trở xuống.”

Người phụ nữ tóc ngắn nói: “Vậy thì nên phán như thế nào thì phán, loại người này sẽ có báo ứng.”

Người kia nói: “Chỉ Hân, ta rất xin lỗi.”

Tóc ngắn nữ cười nói: “Lan tử không cần nói như vậy, người đã giúp ta rất nhiều, ân, ta có một số việc muốn nói với người một tiếng, hi vọng người có chuẩn bị.”

Người kia nói: “Người nói đi.”

Người phụ nữ tóc ngắn nói: “Ta định phá hủy toàn bộ đường xá, cầu qua sông ở Thượng thôn mà cha ta đã bỏ vốn để sửa chữa, biệt thự ta cũng muốn phá vỡ.”

Người kia sửng sốt: “Chỉ Hân, chuyện này là phạm pháp, người như thế...”

Người phụ nữ tóc ngắn bình tĩnh nói: “Làm sao mà phạm pháp? Ta chỉ tiếp thu trách nhiệm của cha ta, vì mưu toan phúc lợi cho bà con, trước kia con đường cùng cầu qua sông quá kém, ta muốn phá đi xây lại, biệt thự quá nhỏ, ta muốn phá đi xây lại, có vấn đề sao? Không chỉ có như thế, những nhân viên ở Thượng thôn làm việc ở công ty ta, ta cũng sẽ tập hợp toàn bộ, một lần nữa huấn luyện, chỉ cần biểu hiện tốt, ta sẽ cho đãi ngộ cùng cương vị công việc tốt hơn, cho dù không ở công ty của chúng ta, ta cũng sẽ chào hỏi, chiêu cố tốt bọn hần một chút. Làm như vậy, ta cũng là vì bọn hần tốt.”

Người kia: “...”

Chương 465: Không muốn đầu thai

“Chỉ Hân, người làm như vậy, những người ở thôn kia khẳng định sẽ âm ỉ.” Người kia khẽ thở dài .

Người phụ nữ tóc ngắn hừ lạnh: “Vậy thì cứ nháo đi, nháo đến khi sống không được, bọn hần sẽ yên tĩnh.”

Người kia nói: “Chỉ Hân, người như vậy...”

“Lan tỷ không cần nói nữa, ta hiểu pháp luật, nên ta sẽ không vi phạm, ta sẽ dùng thủ đoạn bình thường để đòi lại công đạo, sẽ không khiến người phải khó xử.”

Người kia không phản bác được.

Coi như thủ đoạn thông thường, vậy cũng có thể hại mạng người!

Chỉ là nàng biết tiền căn hậu quả của việc này, nên cũng không tiện nói lời khuyên giải, một người cả đời làm việc thiện, mấy chục năm chăm lo cho người trong thôn, kết quả lại bị ép đến tức chết, mộ tổ cũng bị đào, là con cái, không làm ra chuyện điên cuồng, đã là rất khắc chế.

Cúp điện thoại, người phụ nữ tóc ngắn lái xe rời đi, đồng thời gọi mấy cuộc điện thoại, chỉ đạo rất nhiều mệnh lệnh.

Hai ngày sau, phố Kim Hà rất náo nhiệt.

Phần mộ của mẹ Chu Chí Cường bị đào, sau đó tin tức bị tức chết truyền ra, lập tức khiến mọi người xôn xao, dẫn tới vô số nghị luận, trên mạng cũng truyền ra tin tức.

Sau đó con gái của Chu Chí Cường, Chu Chỉ Hân cho người phá vỡ con đường thông giữa Thượng thôn với bên ngoài, rất

nhieu chỗ bị phá hư, xe cộ không thể đi vào.

Nhất là những cây cầu bắc qua sông ở Thượng thôn, trực tiếp bị phá hủy. Cứ như vậy, người trong Thượng thôn muốn ra ngoài, cũng chỉ có thể đi nhờ con đường ở Hạ thôn cách đó hơn mười dặm, đường vòng phải đi rất xa, giao thông cực kỳ không thuận tiện.

Cuối cùng mấy chục ngôi biệt thự mà Chu Chí Cường tốn rất nhiều tiền để xây dựng, cũng bị phá hủy hơn một nửa.

Chuyện này xảy ra, Thượng thôn khắp nơi sôi trào, trực tiếp tìm người trong thôn, muốn đòi lại công đạo.

Nhưng lúc này, Chu Chỉ Hân lại trả lời chắc chắn, nàng làm thế, mục đích là hoàn thành mọi việc mà cha nàng chưa hoàn thành, để tạo ra cuộc sống tốt hơn cho mọi người trong thôn, cho nên Chu Chỉ Hân sẽ bỏ ra nhiều tiền hơn, một lần nữa sửa lại đường xá, cầu nối, nhưng việc này cần có thời gian, để thôn dân ở Thượng thôn an tâm không cần vội.

Câu trả lời này vừa truyền ra, Thượng thôn quả thực muốn nổ tung.

Nếu Chu Chí Cường không chết, thì bọn hắn còn có thể tin tưởng mấy phần, dù sao Chu Chí Cường mấy chục năm như một ngày đều làm như vậy.

Nhưng con gái của Chu Chí Cường?

Chuyện này sao có thể, nàng chưa từng làm chuyện gì cho Thượng thôn.

Nhất là bây giờ, Chu Chí Cường chết rất uất ức, những người bên ngoài đều đang lên án người ở Thượng thôn.

Dưới tình huống như vậy, Chu Chỉ Hân không đòi công đạo cho cha, ngược lại còn lấy ơn báo oán, ha ha, ai sẽ tin tưởng?

Đây rõ ràng chính là trả thù, chính là không muốn để cho Thượng thôn sống tốt.

Vốn dĩ người ở Thượng thôn muốn dựa vào chính phủ, muốn bức bách Chu Chỉ Hân sửa chữa lại đường xá và cầu bắc qua sông ở Thượng thôn.

Thế nhưng lúc này, lại có thêm một đả kích giáng xuống người Thượng thôn.

Những nhân viên ở Thượng thôn vào làm việc ở công ty Chu gia, mặc kệ có chức vị gì, đều nhận được thông báo, chuẩn bị đi huấn luyện, sau khi huấn luyện xong, chức vị sẽ tăng lên, đãi ngộ cũng được đề cao, nhưng điều kiện là phải vượt qua huấn luyện mới được.

Mẹ nó, cho dù người ngu cũng biết, huấn luyện này khẳng định có mờ ám, chỉ sợ tham gia rồi cả đời này cũng đừng mong có thể vượt qua.

Còn những người không làm việc ở công ty Chu gia, ngoại trừ ở xa nơi khác, chỉ cần là những người ở gần, đều phải chịu đối đãi nặng hoặc nhẹ.

Có thể nói, liên tục hai đợt đả kích khiến Thượng thôn xem như phế đi hơn một nửa, trừ những người trong tay có của cái tích cop, bây giờ rời xa quê quán, đi đến nơi xa khác bắt đầu lại từ đầu, nếu không cuộc sống sau này nhất định khó qua.

Nhưng muốn rời xa quê hương, sao có thể dễ dàng như thế, không khí bao quanh cả Thượng thôn vô cùng âm đạm, rất nhiều người bị những chuyện xảy ra làm cho choáng váng, sau đó mới kịp phản ứng, trong lòng bắt đầu hối hận.

Thế nhưng là chuyện đã phát sinh, trên đời này nào có loại thuốc hối hận.

Khiến thôn dân ở Thượng thôn sợ hãi nhất là, Chu Chỉ Hân làm việc kín kẽ đến giọt nước không lọt, không có kẽ hở.

Người dân ở Kim Hà thị cũng không đồng tình bọn hắn, ngay cả trên mạng, bọn họ cũng bị mọi người khiển trách.

Luôn ghen ghét Thượng thôn mấy chục năm qua có cuộc sống tốt, bây giờ Hạ thôn vô cùng trào phúng, nói có thể trao đổi tên thôn, Thượng thôn bây giờ nên đổi với Hạ thôn mới phù hợp.

Dưới tình huống như vậy, không có người nào chú ý tới, bị liên lụy lớn nhất chính là Ngô Phong.

Bị Chu Chí Cường dây dưa, oán khí ảnh hưởng khiến Ngô Phong chút nữa đã sụp đổ, hoảng hốt rơi từ trên tầng cao xuống, bị trọng thương.

Thế nhưng sau khi đưa đến bệnh viện, bởi vì không có tiền, bệnh viện cự tuyệt giải phẫu cho hắn, hắn chỉ có thể chậm rãi chờ chết.

Loại tình huống này, ngược lại là khiến người dân ở Kim Hà khen ngợi bệnh viện vài câu.

Ban đêm, Kim Hà thị, ven một con đường vắng vẻ.

Trần Hạo dừng xe ở ven đường, ánh mắt nhìn sang, trên mặt lộ ra có nhiều thú vị biểu lộ.

Dưới Âm Dương Nhân, Trần Hạo nhìn thấy trong ngõ nhỏ có một người ngồi ở ven đường, đang ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Dưới đèn đường, người này không có bóng, nó là quỷ hồn.

Trần Hạo quan sát một lát, xuống xe bước tới.

Đi tới trước mặt quỷ hồn, Trần Hạo thấy rõ ràng.

Một chàng trai rất trẻ trung, nhưng dáng vẻ trông rất xấu.

Trần Hạo tới gần, quỷ hồn chàng trai tuổi trẻ nhìn lại, nhưng sau khi nhìn sang, nó lại ngẩng đầu nhìn lên trời, lâm vào suy

nghĩ của chính mình tư.

Nhưng rất nhanh, nó lại nhìn về phía Trần Hạo, bởi vì Trần Hạo đi đến bên cạnh nó mà không đi.

Trần Hạo cười nói: “Xin chào.”

Tuổi trẻ quý: “...”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Chàng trai, tuổi còn trẻ, làm sao lại chết? Chết như thế nào?”

Tuổi trẻ quý: “...”

Trần Hạo nói: “Không muốn nói chuyện sao? Ta đi đây.”

Tuổi trẻ quý kịp phản ứng, vội vàng nói: “Người nhìn thấy ta?”

Trần Hạo cười nói: “Nhìn thấy được, có vấn đề sao?”

“Người, người là...” Tuổi trẻ quý có chút kích động.

Trần Hạo nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ta nhìn thấy người, có thể giúp người một số việc, người có gì tiếc nuối, có muốn ta hỗ trợ gì không?”

Tuổi trẻ quý lắc đầu nói: “Không có.”

Trần Hạo: “...”

Tuổi trẻ quý tiếp tục nói: “Nhưng người có thể tâm sự với ta không? Đã hơn một năm rồi ta không cùng ai nói chuyện, thật nhàm chán.”

Trần Hạo một mặt im lặng.

Còn trẻ như vậy đã chết, thế mà không có tiếc nuối? Vậy tại sao người không đi đầu thai?

Trần Hạo tò mò hỏi: “Người thật sự không có gì tiếc nuối? Vậy người chết như thế nào?”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Ồ quán Internet liên tục mấy ngày lên mạng, đột tử.”

Trần Hạo: “Vậy người chết rồi tại sao không đi đầu thai?”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Không muốn đi, làm người quá mệt mỏi, làm quý tự tại hơn.”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Nghe lời này hẳn muốn đập cho nó một trận.

Nếu như người là ột người già đã phải trải qua cuộc sống khó khăn, nói như vậy còn có thể thông cảm được, thế nhưng người nhìn người, vẫn còn trẻ như vậy, đã nói làm người quá mệt mỏi!

Thấy Trần Hạo có vẻ không tin tưởng, tuổi trẻ Quý nói: “Thật sự, ta không lừa người. Gia đình ta tương đối phức tạp, cha mẹ ly hôn rất sớm, ai cũng mặc kệ ta, ông của ta mấy năm trước đã qua đời, học tập cũng không muốn, làm việc cũng không thích, cả ngày chỉ lượn lờ khắp nơi, dựa vào trộm cắp xe để lấy tiền sinh hoạt, có tiền liền đi quán net, mấy ngày ăn phải gà hỏng nên đột tử.”

Trần Hạo không phản bác được.

Chuyện của hẳn, rất giống Hùng lão sư, đều có chút cam chịu.

Nhưng Hùng lão sư sau khi chết đã hồi hận, con hàng này chết cũng không hồi hận, còn không muốn làm người! Lãng phí lúc trước cùng hàng triệu nòng nọc nhỏ tranh đoạt cơ hội.

Chương 466: Chết nguyện thất bại

“Làm người mệt mỏi vì người không có mong ước gì, nếu như người có mục tiêu, khẳng định sẽ cảm thấy vui vẻ.” Trần Hạo nói.

Tuổi trẻ quỷ khế cười: “Mục tiêu? Ta có a, ta muốn ăn gà Đại thần, nhưng ta chỉ bị vây trong một cái hộp, cho đến chết đều vẫn thế, trong nháy mắt cảm thấy không thích.”

Trần Hạo bó tay rồi.

Gặp được một quỷ hồn như thế này, thực sự không cách nào.

“Được, vậy người ở nơi này tiếp tục nhìn trời đi, ta đi trước.”

Trần Hạo nói xong muốn rời đi.

Tuổi trẻ quỷ vôi vàng nói: “Đừng mà, ở lại trò chuyện với ta một chút đi.”

Trần Hạo cười nói: “Người cảm thấy làm người mệt mỏi, ta cảm thấy làm người rất tốt, quan điểm của hai ta không giống, trò chuyện không hợp.”

Tuổi trẻ quỷ khinh bỉ nói: “Dối trá, làm người có gì tốt? Người nói cho ta nghe một chút đi?”

Trần Hạo nói: “Hưởng thụ ánh nắng, hưởng thụ cảnh đẹp, hưởng thụ mỹ thực, hưởng thụ tình yêu, hưởng thụ con cái chật nhà, hưởng thụ quá trình già đi, những chuyện này đều tốt.”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Ánh nắng có gì hiểm có, ta không cảm thấy, bây giờ nhìn sao trời đều để giết thời gian. Cảnh đẹp? Nhìn nhiều đều như thế, mỹ thực? Không cần tiền sao? Muốn có tiền thì phải đi làm? Tình yêu, không tồn tại, con cái chậ nhà? Tình yêu còn không có, lấy ở đâu ra con cái chậ nhà? Già đi? Còn không phải sẽ chết, chết sớm chết muộn đều như thế.”

Trần Hạo: ” “

Ngọa tào, ngươi nói đến mức ta cũng không muốn đối mặt.

Ồ, không đúng, mẹ nó ta tại sao lại cùng hấn giảng co, con hàng này có độc!

“Được rồi, coi như ta sống để chịu tội đi, ta vui lòng chịu đựng.” Trần Hạo nói xong trực tiếp bước đi.

Tuổi trẻ quý vôi vàng nói: “Tại sao lại đi, ngươi có thể phản bác ta mà, kỳ thật mua mỹ thực không cần đi làm, trộm xe cũng có thể, tình yêu không có, có thể dùng tiền để mua mà.”

Trần Hạo nghe xong lại muốn phản bác, nhưng hấn cố kiềm lại.

Con hàng này có độc, không thể giảng co.

Mới vừa bước đến cửa xe, đang muốn lên xe, đột nhiên bước chân Trần Hạo dừng lại, bởi vì tuổi trẻ quý nói: “Kỳ thật ta có một tiếc nuối, ngươi có thể giúp ta à.”

Hệ thống: Quý Trần Tú đột tử, âm hồn một năm ba tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Trần Hạo sững sờ.

Kích phát nhiệm vụ! Ban thưởng mười năm đạo hạnh! Mẹ nó, ngươi khiến ta sợ hãi ngươi biết không!

Quay người nhìn về phía tuổi trẻ quý, Trần Hạo kinh ngạc hỏi: “Người có tiếc nuôi gì?”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Ta muốn gặp mẹ của ta.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại.

Gặp mẹ, bạn thường mười năm đạo hạnh? Cái này chỉ sợ là không dễ gặp đi!

“Mẹ người ở đâu?”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Ra nước ngoài.”

Quả nhiên!

Trần Hạo trong lòng thở dài một tiếng.

“Nhưng ta không biết là nước nào, ông nội của ta nói nàng là bị một người ngoại quốc mang đi, sau đó không có tin tức nữa.” Tuổi trẻ quý lại bổ sung một câu.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Hệ thống à, người bạn thường mười năm đạo hạnh ít một chút đi! Tìm người như thế này so với mò kim đáy biển chưa chắc đã đơn giản hơn.

“Người cảm thấy chuyện này, ta có thể giúp người sao?” Trần Hạo tức giận hỏi.

Tuổi trẻ Quý đạo: “Không thể, ta chỉ là muốn cùng người trò chuyện một hồi thôi.”

Trần Hạo: ” “

Đại gia người, dùng tiếc nuôi đến ép buộc ta! Người không sợ ta dùng một bàn tay đập người đến hồn phi phách tán à.

“Được, trò chuyện thì trò chuyện, tiếc nuôi của người ta không giúp được, tạm biệt.” Trần Hạo nói rồi mở cửa xe ra.

“Người có phải đang đi tìm quý, giúp chúng nó hoàn thành tiệc nuôi hay không?” Trần Hạo đang muốn đóng cửa, tuổi trẻ quý lại nói một câu.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn tuổi trẻ quý, con hàng này rất khôn khéo a!

“Nếu như là như vậy, ta có thể giúp người a, ta biết rất nhiều quý, hình như chúng đều có tiệc nuôi.” Tuổi trẻ quý tiều nói.

Trần Hạo chần chờ một chút.

Con hàng này sẽ không lừa ta đi?

“Người không tin tưởng ta sao? Ta có thể thề, nếu như ta lừa người, liền để cho ta chết không có chỗ chôn.” Về mặt tuổi trẻ quý thành thật giơ tay lên.

Trần Hạo tức giận: “Người đã chết.”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Vậy thì để ta hồn phi phách tán.”

Trần Hạo nhìn nó cẩn thận một hồi, hỏi: “Người nói một chút, quý đó là gì? Có tiệc nuôi gì?”

Tuổi trẻ quý cười nói: “Ta biết một lão quý, tựa như là chết đói. Còn có một nữ quý, là vui chết, đúng, còn có một quý, ta cũng không biết hẳn chết như thế nào, nói chuyện cùng nó, nó đều không phản ứng, mỗi ngày đều tại nói cái gì vì cái gì uống rượu, vì cái gì uống rượu, thật giống như đồ ngốc.”

Trần Hạo kinh ngạc, nhiều như vậy!

“Biết ở chỗ nào sao?”

Tuổi trẻ quý nói: “Biết, người lái xe, ta dẫn đường.”

Trần Hạo nói: “Vậy được, nhưng nhớ kỹ, đừng gạt ta, nếu không người ngay cả quý cũng không làm được.”

“Yên tâm, ta không gạt người, trước kia trộm xe điện bị bắt, ta đều trực tiếp thừa nhận, chưa từng狡辯 qua.” Tuổi trẻ quý tùy ý nói.

Trần Hạo buồn cười mà nói: “Trộm xe điện mà người không có một điểm xấu hổ sao? Còn nói kiểu này ngay không sợ chết đứng như thế?”

Tuổi trẻ quý liếc Trần Hạo: “Ta không có tiền.”

Trần Hạo: “Tùy tiện tìm công việc là được, người không thể đi làm sao.”

Tuổi trẻ quý cười nói: “Đúng, chính là như vậy, đi làm công thì không có tiền đồ.”

Trần Hạo bĩu môi.

Trộm xe điện rất tiền đồ sao?

Ai, đây chính là kết quả của việc không giáo dục tốt .

Ngẫm lại xã hội bây giờ, người ly hôn rất nhiều, những người này không nghĩ tới, hành vi của bọn họ, sẽ ảnh hưởng tới con cái của họ sao? Bọn họ không sợ con của mình sau này cũng thay đổi như vậy?

Trong lòng thở dài, Trần Hạo cũng không có biện pháp.

Vấn đề như vậy, đã không phải một người có thể thay đổi, đây là thời đại tin tức lưu thông, tư duy của con người thay đổi, thay đổi từ căn bản. Ly hôn không còn là một việc cần thận trọng cân nhắc, mà chỉ là thay đổi một cái giấy chứng nhận mà thôi.

Lái xe theo chỉ dẫn của tuổi trẻ quý, Trần Hạo rất nhanh đã tới đến một lối đi, sau đó thấy được một âm hồn.

Âm hồn này là một nữ quý, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, dáng người rất mập, ngồi dưới tầng một tòa nhà, trong

miệng còn đang lẩm bẩm.

Khi nhìn thấy nữ quý, tuổi trẻ quý mở miệng nói: “Vị đại thẩm này là người thích chơi mạt chược, bởi vì Hồ một lần, kết quả kích động quá độ, sượng đến chết rồi. Kết quả cả ngày ở nơi này nhắc tới, còn đang suy nghĩ vì sao thanh bài không đưa tiền.”

Trần Hạo hỏi: “Bài lớn như thế nào, mà có thể khiến một người vui đến chết?”

Tuổi trẻ Quý đạo: “Ta tính qua, tựa như một ván có thể được mấy ngàn đi. Kỳ thật cũng không nhiều, ta cảm thấy chết không đáng, cũng bằng tiền một lần ta trộm một cái xe điện.”

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Gia hỏa này, thật sự coi việc trộm xe điện thành việc a!

Nhưng chết như vậy, có lẽ thật sự có chấp niệm, nên hỏi trước một chút rồi tính.

Trần Hạo dừng xe đi tới.

Đi tới bên cạnh người phụ nữ trung niên, Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

Hệ thống: Quý Chu Chí Cường đột tử, oan hồn một ngày, tử nguyện hoàn thành, ban cho một năm đạo hạnh.

Cảm thụ được một luồng pháp lực tràn vào đan phủ, Trần Hạo nao nao.

Nhiệm vụ đã hoàn thành?

Xem ra Ngô Phong kia, chịu không được đã chết rồi.

Ân, như vậy, việc này coi xong kết đi!

Đang nghĩ ngợi đâu, đột nhiên tiếng của hệ thống lại vang lên.

Hệ thống: Quý Chu Chí Cường đột tử, oan hồn ba ngày, tử
nguyên thất bại, khấu trừ hai năm đạo hạnh.

Trần Hạo: ” “

Chương 467: Ngoài ý muốn

Vừa mới tăng lên được chút pháp lực, bây giờ không chỉ không còn, còn trực tiếp mất đi một năm.

Trần Hạo có chút ngẩn ngơ.

Tình huống này là thế nào, không phải đã hoàn thành sao? Tại sao đột nhiên lại thất bại rồi?

Trần Hạo kinh ngạc một chút, đột nhiên quay người về xe, sau đó khởi động, rời đi.

Tuổi trẻ quý nhìn thế có chút mê hoặc, hỏi: “Thế nào?”

Trần Hạo nào có tâm tình nói chuyện với nó, làm xong nhiệm vụ không chỉ không lấy được ban thưởng, hiện tại còn mất thêm một năm, việc này nhất định phải làm rõ ràng!

Một đường lái xe, rất nhanh Trần Hạo đã chạy tới bệnh viện.

Nhưng sau khi Trần Hạo đến bệnh viện, hắn phát hiện ở bệnh viện hình như xảy ra chuyện, điện ở một tầng đều tắt, nhìn trong bệnh viện có chút loạn, tiếng người nhốn nháo.

Trần Hạo ngăn lại một người để hỏi thăm, lúc này mới biết được, vừa nãy trong bệnh viện đột nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai, sau đó toàn bộ những bóng đèn pha lê bị vỡ vụn, một trận quái phong thổi qua khiến không ít người bị hôn mê, việc này khiến lòng người vô cùng bàng hoàng, lúc này bệnh viện đang di chuyển bệnh nhân.

Nghe được tin tức này, sắc mặt Trần Hạo hơi biến.

Đây tuyệt đối là việc xảy ra ngoài ý muốn a! Có vật gì đó rất phức tạp.

Đại gia nhà người, nhiệm vụ của ca cũng dám phá hư, người ăn gan báo rồi!

Trong lòng hấn buồn bực, Trần Hạo trực tiếp xông vào tầng không có ánh điện trong bệnh viện.

Dùng Âm Dương Nhân truy tìm khí tức, không phát hiện khí tức của Chu Chí Cường, cũng không thấy quỷ hồn khác.

Nhưng trong tầng này có một khí tức cổ quái lưu lại, khí tức này vô cùng tà ác, khiến người khác chán ghét.

Lông mày Trần Hạo khẽ nhíu lại, phong tỏa cổ khí tức này, sau đó phát hiện nó đã rời khỏi bệnh viện, chạy về phía nam.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo ra khỏi bệnh viện, lái xe đuổi theo cổ khí tức kia.

Một đường chạy về phía nam, không được bao lâu, ánh mắt Trần Hạo đột nhiên dừng lại, nhìn về phía một toà nhà cao tầng.

Cổ khí tức tà ác kia dừng lại bên trong toà nhà cao tầng đó.

Nhưng khiến Trần Hạo ngoài ý muốn chính là, bên ngoài toà nhà lại có một chiếc xe, trên xe có mấy khí tức pháp lực.

Không chỉ như thế, trên xe này, còn có một khí tức mà mình quen thuộc, chính là Chu Chí Cường!

Chu Chí Cường bị bắt!

Trần Hạo híp mắt lại, quan sát xe kia một chút, sau đó trực tiếp lái đến đó.

Sau khi đến nơi, Trần Hạo xuống xe, đi tới cạnh chiếc xe này, đưa tay gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt một người đàn ông vạm vỡ hiện ra.

“Làm gì?” Sắc mặt người đàn ông vạm vỡ kia rất khó coi.

Trần Hạo nói: “Làm phiền rồi, hình như các người đoạt đồ vật của ta.”

Người đàn ông vạm vỡ khẽ nhíu mày: “Tiểu tử, ai...”

“Ta không muốn nói nhảm, thả Chu Chí Cường ra.” Trần Hạo đánh gãy lời của người đàn ông vạm vỡ, trực tiếp yêu cầu, đồng thời thả ra khí tức pháp lực, thể hiện mình cũng là đồng đạo.

Người đàn ông vạm vỡ sững sờ, sau đó cười: “Nguyên lai là một vị đạo hữu, hắc hắc, tung quý hại người, người cũng theo chúng ta đi...” Lời còn chưa dứt, tiếng của người đàn ông vạm vỡ im bật, hai mắt trừng lớn.

Bởi vì Trần Hạo giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên lôi cầu đang xoay tròn, tản ra khí tức bạo ngược.

“Người vừa nói cái gì?” Trần Hạo mở miệng.

Người đàn ông vạm vỡ không nói gì nữa, lúc này cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên bước xuống xe, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Hạo nói: “Đạo hữu, chúng ta là một tiểu đội của ban ngành liên quan Hoa Bắc khu thứ bảy, ta là đội trưởng Vương Minh phong.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Tam Thủy quan, Trần Hạo, ta tin tưởng ban ngành liên quan các người có tin tức của ta.”

Trần Hạo!

Nghe được cái tên này, Vương Minh Phong và người đàn ông vạm vỡ kia đều lộ ra ánh mắt cổ quái, không khỏi nghiêm túc dò xét hắn.

Ở ban ngành liên quan, thời gian gần đây có không ít động tĩnh, nhưng nổi danh nhất, lại là kẻ trước mặt này, hắn không phải đệ tử Đạo môn thuộc ban ngành liên quan.

Trần Hạo là tán tu, tự mình Nhập Đạo, tuổi còn trẻ mà đã có đạo hạnh vài chục năm, còn có hai linh sủng thực lực rất mạnh hộ pháp, thậm chí mấy lần hành động của ban ngành liên quan đều có Trần Hạo tham dự.

Đây chính là một người rất nổi tiếng trong giới!

Mặc dù nghe qua không ít lần, nhưng bây giờ mới gặp mặt khiến bọn hắn cảm giác được, người tên Trần Hạo này so với truyền thuyết còn lợi hại hơn, chí ít bọn hắn không biết, Trần Hạo đã tu luyện lôi pháp tới cảnh giới này!

“Hóa ra là Trần đạo hữu, thật kính thật kính, người quen oan hồn này?” Vương Minh Phong mở miệng hỏi.

Trần Hạo nói: “Ta đang siêu độ cho nó, thứ gọi là hại người, hẳn là có ẩn tình khác. Nếu như các người không biết rõ thì có thể đi điều tra một chút, ta tin tưởng bây giờ ở Kim Hà thị, các người tùy tiện tìm một người cũng có thể hiểu rõ tình huống Chu Chí Cường.”

Vương Minh Phong sửng sốt.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Hiện tại, có thể thả hắn ra chưa?”

Vương Minh Phong chần chờ một chút, nói: “Oan hồn này bị thương không nhẹ, có thể có chút vấn đề, nhưng không phải do chúng ta gây ra, hi vọng đạo hữu hiểu cho.”

Nói xong, Vương Minh Phong vẫy tay một cái với người trong xe, sau đó tay hạ xuống liền thả ra một đạo âm khí, sau khi biến hóa, chính là Chu Chí Cường.

Nhưng bây giờ Chu Chí Cường có chút kỳ quái.

Ánh mắt hắn đờ đẫn, hồn thể suy yếu, ngay cả oán khí trên thân cũng tán đi hơn một nửa. Nhìn giống như người cao tuổi bị mất trí.

Trần Hạo sững sờ, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Vương Minh Phong.

Vương Minh Phong nói: “Khí tức phệ hồn trong tòa nhà kia, chắc là đạo hữu cảm giác được, chúng ta đang đuổi bắt nó, oan hồn này, và hồn phách của người mà nó muốn hại, đều bị phệ hồn gây thương tích, khi chúng ta đuổi tới, hồn phách người kia vừa chết đã bị phệ hồn thôn phệ, oan hồn này cũng bị thôn phệ mất hơn một nửa hồn phách, nếu như chúng ta không cắt ngang, oan hồn này cũng không thể tồn tại.”

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống.

Hóa ra là phệ hồn, chính là đồ chơi này làm hỏng chuyện tốt của ta, khiến ta mất một năm đạo hạnh!

“Ta biết rồi.”

Trần Hạo vung tay lên, thu hồi hồn phách Chu Chí Cường lại, sau đó quay người đi về phía tòa nhà cao tầng kia.

Vương Minh Phong sững sờ, vội vàng nói: “Trần đạo hữu, ngươi muốn làm gì?”

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói: “Phá vỡ việc tu hành của ta, tự nhiên phải trả lại công đạo cho ta.”

Vương Minh Phong biến sắc, vội vàng tiến lên ngăn Trần Hạo lại: “Đạo hữu, phệ hồn kia là con mồi của tiểu đội chúng ta.”

Trần Hạo nhíu mày, cười mà như không cười mà hỏi: “Nếu là con mồi, thì diệt là được, chẳng lẽ ta giúp đỡ các ngươi, còn không được?”

Vương Minh Phong nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là bắt nó.”

Trần Hạo híp mắt lại: “Bắt? Ngươi nói như vậy, ta có thể hiểu thành, ta tu hành bị phá hoại, các ngươi cũng có trách nhiệm sao?”

Vương Minh Phong nghẹn lời.

“Trần Hạo đạo hữu, lời này của ngươi có chút quá phận rồi, chúng ta bắt phệ hồn, sao có thể biết nó đụng tới ngươi, đây chính là một chuyện ngoài ý muốn.” Mấy cấp dưới của Vương Minh Phong từ trên xe bước xuống, một người trong đó bắt mắt phản bác.

Trần Hạo nói: “Coi như là ngoài ý muốn, vậy ta tìm phệ hồn báo thù có lỗi sao? Hay là nói, đồ vật bị các ngươi nhìn trúng, chính là của các ngươi, dù là đồ vật này bốn phía làm bậy, cũng không cho phép người khác đổi phỏ?”

“Đạo hữu, ngươi như thế chính là cưỡng từ đoạt lý!” Vương Minh Phong trầm giọng nói.

Trần Hạo lắc đầu: “Đều là người trưởng thành rồi, cũng đừng giả bộ ngốc, ta mặc kệ phệ hồn này đối với các ngươi có lợi ích gì, nhưng là nó chọc tới ta, chọc tới ta, thì phải phụ trách hậu quả. Tiểu Hắc, tiểu Hoàng, đi chơi chết nó.”

“Được Hạo ca.” Gà trống hung phấn kêu lên một tiếng, sau đó mở đôi cánh ra, chạy vội vào tòa nhà cao tầng.

Mèo đen cũng meo ô một tiếng, thân ảnh vào một phát, tốc độ cực nhanh.

“Ngăn bọn chúng lại!” Vương Minh Phong giận dữ, phát tay ra lệnh.

Chương 468: Không nể mặt mũi

Nhìn thấy mấy người của ban ngành liên quan muốn lao ra, Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, chân đạp Thiên Cương bộ, thân ảnh chớp động, lôi quang lưu động, dùng quyền công kích.

Mấy người thuộc ban ngành liên quan cũng không phải kẻ yếu, nếu không cũng không thể gia nhập tiểu đội, chấp hành nhiệm vụ.

Nhưng Trần Hạo vốn có đạo hạnh cao hơn, thần thông cũng mạnh. Hấn ra tay, mấy người của ban ngành liên quan không có kẻ nào có thể ngăn lại, toàn bộ bị phản kích trở về, từng người nằm trên mặt đất, bị điện giật dậy không nổi.

Sắc mặt Vương Minh Phong hơi biến, sau đó ánh mắt hiện lên một tia tàn khốc, thân ảnh vút qua, đi tới trước xe, sau đó hai tay bắt pháp quyết, vỗ thân xe.

Theo động tác của hắn, chiếc xe vốn yên tĩnh, đột nhiên lưu động một cỗ linh quang, một luồng lực lượng cường đại đang nhanh chóng bành trướng.

Nhưng khi luồng lực lượng này sắp hội tụ thành công, một thân ảnh đứng trước xe, tạo thành một bóng râm, bao trùm thân xe.

Ánh mắt Vương Minh Phong khẽ động, ngưng thần nhìn lại, sau đó ngẩng đầu, ngẩng đầu, ngẩng đầu, cuối cùng hắn thấy được một khuôn mặt dữ tợn đang nhìn xuống hắn.

“...”

Ở đây không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh, một bên kia, mèo đen và gà trống đã xông vào trong tòa nhà.

“Miêu tử, gia hỏa này muốn chạy!” Gà trống đột nhiên mở miệng.

Mèo đen meo ô một tiếng, mắt mèo biến thành lẳng lệt.

Gà trống nói: “Hắc hắc, đúng vậy, trước mặt hoàng kim cộng tác, hung hồn lệ quỷ gì cũng chỉ là mây bay. Nhưng phê hồn này dường như có năng lực hóa thân, chúng ta cũng không thể bị lừa, ân, chia ra hành động, Miêu tử đuổi theo nó, ta chặn đường lui của nó.”

Mèo đen meo ô một tiếng, thân ảnh nhảy lên, cả hai tách ra.

Gà trống chạy tới trước cửa sổ, mèo đen bay thẳng lên trên tầng.

Khi đến tầng ba, mèo đen giơ móng vuốt lên cào nát cửa sổ, sau đó cường thế vọt vào.

Đúng lúc này, một cái bóng mờ bên trong gian phòng bay đi, chạy trốn từ một bên khác.

Gà trống vẫn cảnh giác, hư ảnh khẽ động, nó vỗ cánh một cái, bay tới.

Nhưng dường như hư ảnh cũng biết gà trống lợi hại, khi nó nhào tới, hư ảnh đột nhiên run run một cái, thân thể biến thành năm sáu cái, có nam có nữ, có người già có người trẻ, còn có trẻ nhỏ.

Sau khi biến hóa ra những bóng người này, mấy cái bóng tách ra bay đi.

Gà trống nhìn lướt qua, không chậm trễ đuổi theo đứa trẻ.

Đứa trẻ quá sợ hãi, nó không ngờ gà trống lại có thể được phá được Thanh Hư thực, khi gà trống đuổi tới, nó đột nhiên quay người, há mồm kêu lên với gà trống.

A ~~~~~

Tiếng kêu này bén nhọn, liên miên, sóng âm truyền ra, bóng đèn trong tòa nhà toàn bộ vỡ vụn.

Đôi diện với tiếng kêu, hai mắt gà trống đột nhiên trừng lớn, nó cũng há mồm kêu lên.

Ha ha ha! !

Tiếng kêu của gà trống thuần khiết mà vang dội, cuộn cuộn không dứt. Đối đầu với tiếng thét chói tai, cường thế ép xuống.

Đứa trẻ lập tức bay lên, giống như bị một luồng lực lượng vô hình đánh trúng, tiếng thét biến thành tiếng kêu thảm.

Còn không đợi đứa trẻ rơi xuống đất, một hắc ảnh như Thái Sơn áp đỉnh rơi xuống, một trảo hung hăng đập lên người nó, đánh bay đứa trẻ xuống mặt đất, vuốt mèo bắn ra bốn móng vuốt thép dính tơ máu, ấn xuống thân thể, đè đứa trẻ xuống mặt đất.

Oa ô!

Sau khi ấn xuống, mèo đen há mồm gầm nhẹ một tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm đứa trẻ, ý vị uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Đứa trẻ lập tức không dám nhúc nhích.

Nhưng giờ phút này nhìn lại, đây không phải đứa trẻ nào tử, chính là một tên lùn.

Tên lùn này dáng dấp hết sức kỳ lạ, tóc trên đầu hỗn loạn, mắt nhỏ mũi cũng nhỏ, mặt béo, miệng lại vô cùng lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong từng cái răng sắc nhọn.

“Ha ha, còn muốn chạy, chạy đi ngu xuẩn.” Gà trống đi tới, đuổi ra cánh đập lên trên mặt tên lùn.

Hai mắt tên lùn toát ra hung quang, cắn vào cánh gà trống một cái. Gà trống phản ứng nhanh chóng tránh đi, sau đó giận dữ nói: “Ôi, còn dám cắn ta! Ta cho ngươi cắn.” Nói xong

cánh nó đột nhiên dùng sức, ba một cái hung hăng đánh vào mặt tên lùn.

Tên lùn bị đánh khiến thân thể biến thành hư ảo, Âm Sát chi khí cũng tán đi không ít.

Mèo đen meo ô một tiếng.

Gà trống nói: “Ta biết, sẽ không chơi chết nó, Hạo ca còn muốn con hàng này đâu, được rồi, chúng ta trở về giao nộp.”

Sau đó mèo đen cứ như vậy cắm tên lùn ở móng vuốt thép dính tơ máu, kéo xuống dưới tầng.

Bên ngoài tòa nhà, sắc mặt Trần Hạo không đổi chờ đợi.

Vương Minh Phong đứng bên cạnh xe, sắc mặt khó coi vô cùng, nhưng ngẫu nhiên ánh mắt nhìn tới Trần Hạo lại để lộ ra kính sợ cùng không dám tin tưởng.

Đến bây giờ, một màn trước đó hẳn nhìn thấy còn khiến tâm hắn run rẩy, tay chân lạnh buốt, hoàn toàn không dám tin tưởng Trần Hạo có thần thông bậc này.

Đây cũng không phải là nhân tài mới nổi của Đạo môn, mẹ nó, hẳn rõ ràng là cường giả của Đạo môn! Những kẻ giám sát của ban ngành kia là một lũ hỗn đản, một đám mắt mù, tin tức thu được rồi tinh rồi mù.

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt Vương Minh Phong khẽ động, nhìn về phía tòa nhà, chỉ thấy mèo đen kia và gà trống đi ra, trên móng vuốt mèo đen, còn cắm một thân ảnh nhỏ bé.

Vương Minh Phong nhìn thấy thế khước miệng khẽ giật một cái, ánh mắt lấp loé không yên.

Chờ mèo đen và gà trống đến gần. Mèo đen vẩy móng vuốt, đem tên lùn hất lên trên mặt đất.

Tên lùn xoay người một cái, quay người muốn chạy.

Trần Hạo đạp một cước, cường đại pháp lực trên chân đạp ra, một cước đá vỡ tên lùn, nửa người đều hóa thành Âm Sát chi khí tán đi.

Tên lùn kêu thảm, Âm Sát chi khí trên thân không ngừng nhúc nhích, phần thân thể bị đá vỡ, lại bắt đầu mọc ra.

Trần Hạo cười: “Không hổ là có thể thôn phệ âm hồn, đền bù tự thân phệ hồn, nếu như không thể đánh chết ngay, chỉ cần có một bộ phận là có thể tiếp tục tồn tại.”

Sau khi nói xong, ánh mắt Trần Hạo khẽ động, phát tay thả hồn phách Chu Chí Cường ra.

Hồn phách Chu Chí Cường vốn ngây ngốc, tựa như cảm giác được cái gì, nhìn về phía tên lùn, tựa hồ xác định cái gì, oán khí trên thân Chu Chí Cường cuộn cuộn, đột nhiên nhào về tên lùn, đưa tay xé rách người nó.

Tên lùn giận dữ, há mồm muốn cắn Chu Chí Cường.

Trần Hạo lại dùng một đấm đánh vào đầu tên lùn, khiến đầu của nó nổ tung, hóa thành Âm Sát chi khí.

Vương Minh Phong nhìn mà lo lắng, đặc biệt là tên lùn đã mất đi phản kháng bị Chu Chí Cường không ngừng xé rách, trên thân thoát ra từng tia Âm Sát chi khí, dần dần, tên lùn trở nên càng ngày càng suy yếu, cuối cùng hẳn không nhịn được mở miệng nói: “Trần Hạo đạo hữu, chúng ta có thể đền bù cho ngươi, chỉ cần điều kiện hợp lý, lập tức liền có thể cho ngươi, chỉ cầu ngươi...”

Hắn vẫn chưa nói xong, Trần Hạo trực tiếp ngắt lời nói: “Không cần, ta chỉ muốn diệt nó.”

Vương Minh Phong chán nản: “Đạo hữu, phệ hồn là thứ mà Hồng Vân tiên tử muốn, phải có phệ hồn mới có thể giúp nàng thành đạo, ngươi không nể mặt mũi của ta, cũng phải cho Hồng Vân tiên tử mặt mũi chứ!”

Trần Hạo nói: “Hồng Vân tiên tử? Đó là ai?”

Vương Minh Phong ngạc nhiên nhìn Trần Hạo: “Người không biết Hồng Vân?”

“Không biết, cũng không muốn biết.” Trần Hạo đáp lại.

Vương Minh phong nhìn chằm chằm Trần Hạo một lúc, mở miệng nói: “Mười người mạnh nhất của Đạo môn, đạo hữu dù sao cũng phải biết chứ?”

Trần Hạo cười: “Hóa ra mười người mạnh nhất của Đạo môn, ừ, vậy thì thế nào? Cũng bởi vì nàng thuộc nhóm mười người mạnh, cho nên thứ nàng cần đã đắc tội ta, nên sẽ được tha thứ? Không được, để nàng đi tìm phệ hồn khác đi.”

Trần Hạo vừa dứt lời, thì thấy Chu Chí Cường lấy ra một tia âm khí từ trong thân thể tên lùn, sau đó Chu Chí Cường há mồm nuốt âm khí kia vào trong miệng, vẻ mặt đầy hận ý chậm rãi nhai.

Khi âm khí bị nhai nát, oán khí trên thân Chu Chí Cường cũng tán đi, sau đó thân thể chậm rãi tan rã.

Ngay khi Trần Hạo nghĩ Chu Chí Cường sẽ hồn phi phách tán, một sợi kim quang hiện lên từ thân thể Chu Chí Cường, sau đó tiếng của hệ thống vang lên.

Hệ thống: ...

Chương 469: Câu hồn trăm mệnh

Hệ thống: Nhiệm vụ chi nhánh mở ra, quý Chu Chí Cường đột tử, làm người có nhiều công đức, Âm thần chi thuộc, tức chủ có nguyện tiêu hao năm năm đạo hạnh, tạo nên Âm thần chi thể cho người này.

Đột nhiên hệ thống lên tiếng khiến Trần Hạo kinh ngạc đến ngây người.

Chu Chí Cường có công đức! Đây tuyệt đối là do hấn cả đời làm việc thiện, tích đức vô số mới có thể đạt được!

Nhưng nhiệm vụ này có ý gì? Mà muốn ta tiêu hao đạo hạnh, hơn nữa lập tức mất đến năm năm, tăng thêm một năm trước đó, chính là sáu năm.

Tiêu hao nhiều đạo hạnh như vậy để giúp một quý vật không thân đạt được Âm thần chi vị, cuộc làm ăn này có lời hay không?

Tâm tư Trần Hạo bách chuyển.

Sau khi hệ thống thăng cấp, Trần Hạo không thể hiểu rõ được, cũng không biết nhiệm vụ chi nhánh này, cuối cùng sẽ làm được gì.

Ánh mắt nhìn về phía hồn phách mờ đang nhạt dần của Chu Chí Cường, hồn phách của hấn đã suy yếu tới cực điểm, nếu như không phải có sợi kim quang kia hộ vệ, có lẽ đã sớm hồn phi phách tán.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo cắn răng, lựa chọn đồng ý.

Chu Chí Cường có công đức, lúc còn sống chính là một người tốt, là người tốt thì sẽ có hảo báo, Trần Hạo thực sự không đành lòng nhìn hấn hồn phi phách tán.

Hơn nữa hệ thống đã ban bố nhiệm vụ, khẳng định không phải là không có lý do, thật vất vả mới gặp được một quý vật có công đức có thể kích phát nhiệm vụ, nhất định phải thử một lần.

Khi Trần Hạo đồng ý, đạo hạnh của hấn lập tức bị khấu trừ năm năm, sau đó hồn thể của Chu Chí Cường đang mờ nhạt lập tức chuyển thành thực thể, đồng thời trên người thoáng có một bộ quan phục cổ đại.

Hệ thống: Quý Chu Chí Cường đột tử, oán linh ba ngày, phong thần thành công, ban thưởng cho túc chủ một lần câu hồn trăm mệnh.

Tiếng thông báo vừa qua đi, một tin tức hiện lên trong đầu Trần Hạo.

Tin tức này rất ít, Trần Hạo không để ý thu lấy.

Nhưng sau khi nhìn thấy tin tức, Trần Hạo lại hít một hơi lãnh khí.

Câu hồn trăm mệnh này, quá bá đạo, quả thực chính là phản kích lúc nguy hiểm cận kề, bảo mệnh phòng thân thượng thừa!

Trong tin tức có nhắc nhở, câu hồn trăm mệnh là Sinh Tử Bộ một lần hư hóa chi lực, lợi dụng lực lượng này, chỉ cần chọn trúng một người, là có thể thi pháp câu hồn, rút hết tuổi thọ.

Trừ phi người này đã đạt đến Tiên Thiên cảnh giới, có vô thượng thần thông hộ thể, nếu không thì không có ai có thể chống lại câu hồn trăm mệnh.

Đương nhiên, muốn thi triển câu hồn trăm mệnh, thì phải biết tên thật mới được. Hơn nữa Trần Hạo chỉ có một lần cơ hội.

Nhưng cho dù là vậy, tâm tình Trần Hạo cũng rất vui vẻ.

Đạo hạnh không có thì có thể làm nhiệm vụ để bù lại.

Nhưng loại này bảo mệnh thân thông như thế này lại chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Nhất là bây giờ, Trần Hạo đã đắc tội với không ít đại boss, có thân thông này, hẳn có thể bảo đảm xử được một kẻ trong đó.

Dù sao hiện tại ở nhân gian không có tu sĩ nào có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, dù là có thực lực có thể so với cảnh giới Tiên Thiên, nhưng cảnh giới thì không đến, thì nhất định là không đỡ được.

Trao đổi lần này, không lỗi.

Lúc này, Chu Chí Cường đã khôi phục như cũ, rõ ràng hẳn cũng đã nhận được tin tức, nhìn Trần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, sau đó hẳn xoay người hướng tới Trần Hạo thi lễ một cái, sau đó mới quay người biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi Chu Chí Cường rời đi, Trần Hạo nhìn về phía tên lùn phê hồn.

Ân, thân thể phê hồn đã mờ nhạt dần biến thành trong suốt, Âm Sát chi khí cũng không còn, căn bản là không thể cứu nổi.

Trần Hạo nói: “Tiểu Hắc, cho người.”

Đôi mắt mèo đen sáng lên, há miệng khẽ hút, phê hồn liền hóa thành một tia âm khí bị hút vào trong miệng của nó, tiếng nhai ken két vang lên.

Vương Minh Phong thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng, mở miệng nói: “Trần Hạo, người làm như thế, Hồng Vân tiên tử sẽ không bỏ qua đâu.”

Trần Hạo cười nói: “Chỉ cần nàng cảm thấy có lý thì cứ tới tìm ta.” Nói xong Trần Hạo vẫy tay với miêu đen và gà trống một cái, cất bước rời đi, khiến Vương Minh Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không dám làm gì.

Thực lực của Trần Hạo, vượt qua tưởng tượng của bộ môn thống kê, hẳn không có sức để có thể đắc tội được.

Nhất là tuổi tác và tu vi hợp của Trần Hạo hợp lại cùng nhau, thì tương lai của hắn quả thực không thể đoán được.

Dạng người này, đối với Đạo môn thì đó chính là bảo bối, mặc dù trước mắt không có người nào nói gì, thế nhưng nếu thật sự có hành vi nhằm vào hắn, chỉ sợ Đạo môn là kẻ thứ nhất không đáp ứng.

Có cơ hội tiếp cận đến Tiên Thiên, đồng thời đột phá cảnh giới Tiên Thiên, Đạo môn quá tò mò mong chờ, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đến phá hủy hi vọng này.

Trần Hạo lái xe rời đi, rất nhanh đã đi xa.

Trên xe, tuổi trẻ quý nhìn mèo đen, lại nhìn gà trống, sau đó nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ca ca, người không phải là tu chân giả chứ?”

Trần Hạo lờm nó một chút: “Có vấn đề gì không?”

Tuổi trẻ quý kinh hỉ nói: “Thật là như thế à, quá ngoài ý muốn, không nghĩ tới trên thế giới thật sự có tu chân giả, lợi hại, quá lợi hại.”

Trần Hạo cười nói: “Ta nói phản ứng của người cũng quá chậm rồi, ta có thể nhìn thấy người, còn đi giúp quý hoàn thành nguyện vọng, bản lĩnh này không phải người bình

thường có thể làm được mà, với phản ứng này của người, khó trách chơi trò chơi cũng không vui.”

Tuổi trẻ quý ngẩn người, gật đầu nói: “Hình như là thế, ồ, người giúp đỡ quý thì có chỗ tốt gì sao?”

“Đây là tu hành của ta.” Trần Hạo tùy ý trả lời.

Tuổi trẻ quý giật mình, nói: “Cảm giác không giống với thứ ta đã xem qua, xem ra các tác giả viết truyện đều không biết có tu chân giả tồn tại.”

Trần Hạo cười cười không nói.

Sau đó tuổi trẻ quý cứ lầm bầm nói, Trần Hạo cũng mặc kệ nó, lái xe nhanh chóng đi tới trước mặt nữ quý chơi mạt chược vui quá mà chết.

Vừa mất đi sáu năm đạo hạnh, cũng nên làm nhiệm vụ để bù đắp lại mới được a.

Sau khi đi tới, nữ quý vẫn còn ngồi ở kia, miệng không ngừng lầm bầm.

Trần Hạo dừng xe, đi tới.

Đến bên người nữ quý, Trần Hạo ngồi xổm xuống, nhìn nữ quý.

Nữ quý không phản ứng gì với Trần Hạo, chỉ ngồi ở đó lầm bầm, thần sắc nhìn có vẻ hoảng hốt.

Trần Hạo dò xét một lát, đưa tay vỗ vỗ vai nữ quý.

Lúc này nữ quý mới hoàn hồn, nhìn thấy Trần Hạo rồi khẽ ngẩn người.

“Người là ai?”

Vẻ mặt Trần Hạo không chút thay đổi nói: “Ta là quý sai.”

Nữ quý giật mình, nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

“Người, người muốn làm gì?”

Trần Hạo nói: “Tuổi thọ của người đã hết, vì sao người không đi đầu thai?”

Nữ quý úy khuất nói: “Ta không cam tâm, thật vất vả mới hồ đẹp một lần, kết quả ta kích động quá độ, rồi chết, mấy tên khốn kiếp kia nói ta không có chứng cứ, lừa dối bọn hán, cũng không bồi thường tiền, quá ghê tởm.”

Trần Hạo nói: “Chỉ vì một chút tiền, mà người không đi đầu thai?”

Nữ quý nói: “Vậy, vậy ta phải làm sao, ta không cam tâm.”

Trần Hạo nói: “Từ chối đi đầu thai là không được, sinh tử luân hồi, đây là thiên luật, như vậy đi, người không phải muốn đòi tiền sao, nếu như ta đưa cho người, thì người cứ an tâm đi đầu thai nhé? Có được không?”

Nữ quý vội vàng nói: “Ta không muốn tiền âm phủ.”

Trần Hạo chán nản: “Ta cho người tiền thật của người sống, nhưng mà cho người thì người cũng không dùng đến, nếu không, ta đưa cho người nhà người thì thế nào?”

Nữ quý lắc đầu: “Không được, người nhà ta toàn là ma quỷ, cả một đời đều không đối tốt với ta, dựa vào cái gì mà đưa tiền cho hán, còn có con gái không biết xấu hổ của ta, ta bán nhà để lấy tiền cho nàng xuất ngoại, kết quả nàng gả cho người nước ngoài rồi không trở lại, ta chết đi lâu như vậy nàng cũng không về gặp người, không có chút hiếu nào.”

Nói xong, nữ quý chờ mong nhìn Trần Hạo: “Quý sai đại ca, tiền này và tiền ta tích góp có thể nhờ người giữ giúp, chờ ta đầu thai rồi người lại đưa cho ta? Ừ, ta có thể không cần lấy lãi.”

Hệ thống: quý Dương Cúc Hoa vui chết, bảy tháng âm hồn,
hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Chương 470: Bí mật

Ngọa tào, còn có kiêu này nữa à!

Nghe được lời nói của nữ quý, Trần Hạo có chút lơ mơ.

Nhưng sau khi hệ thống kích hoạt nhiệm vụ khiến Trần Hạo không phản bác được.

Nhiệm vụ này thật xong rồi!

Nhưng mà phần thưởng này, có vẻ như hơi ít.

Tiết kiệm tiền giúp một nữ quý, lại còn muốn tìm nó khi đã chuyển thế, mà thưởng có một năm đạo hạnh? Hệ thống à, ta nói bằng lương tâm người thật sự quá keo kiệt rồi!

Trong lòng oán thâm, nhưng Trần Hạo vẫn nói với hệ thống: “Hệ thống à, việc đầu thai ta cũng không thể không chế được a, ai biết nữ quý này đầu thai vào nhà ai, ta làm sao để đưa cho nó được?”

Hệ thống: Hệ thống chỉ tuyên bố nhiệm vụ, tức chủ tự tìm tòi.

Ánh mắt Trần Hạo hơi động.

Hệ thống đã nói như vậy, thì nhiệm vụ này có thể hoàn thành bằng các loại thủ đoạn, như vậy, có lẽ...

Nữ quý tràn đầy mong mỏi nhìn Trần Hạo, chờ hắn trả lời.

Trần Hạo nghĩ ngợi một lát, mở miệng nói: “Chuyện này cũng có thể, chờ sau khi người đi đầu thai, ta sẽ đưa tiền của người cho người.”

Nữ quý vô cùng vui mừng, vội vàng nói: “Quá tốt rồi, tạ ơn quý sai đại ca.”

Sau đó dưới chỉ dẫn của nữ quý dẫn, hắn đi tới nhà Dương Cúc Hoa.

Dương Cúc Hoa chỉ chỗ giấu tiền, Trần Hạo để mèo đen đi vào, lạng lẽ lấy thẻ tiết kiệm tiền cầm ra.

Tiền tiết kiệm của Dương Cúc Hoa và cả tiền Trần Hạo đều cho nó tiền chơi mạt chược thắng tiền, tất cả hai mươi một vạn 3,652 đồng.

Hình như sợ Trần Hạo tham ô, Dương Cúc Hoa khẳng định, số lẻ có thể hiểu kính Trần Hạo, chờ nó đầu thai thành công, chỉ cần đưa cho nó hai mươi một vạn ba ngàn là được.

Nói xong ánh mắt Dương Cúc Hoa sáng rực nhìn Trần Hạo, như muốn nói người là quý sai, ta đã như vậy, người cũng không thể gạt ta!

Trần Hạo dở khóc dở cười, người so với hệ thống còn tham lam hơn, đến chết rồi còn muốn tiền.

Nhưng nhiệm vụ trọng yếu, Trần Hạo cam đoan sẽ trả lại cho nó, hắn một phần cũng không cần.

Lúc này Dương Cúc Hoa mới gạt đầu hài lòng, sau đó trên thân tỏa ra bạch quang, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Dương Cúc Hoa rời đi, hệ thống cũng không truyền đến hoàn thành tin tức nhiệm vụ.

Trần Hạo cũng không nóng nảy, lái xe đi đến một ngân hàng gần nhất, chuyển tiền tiết kiệm của Dương Cúc Hoa đến tài khoản của mình, sau đó Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng tìm tới những tài khoản đang cần tiền. Gửi đến từng tài khoản số tiền không giống nhau. Trực tiếp đem tiền tiết kiệm của Dương Cúc Hoa gửi đến hắn quyên cho những người đang rất cần tiền.

Sau khi yên xong sau, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

Hệ thống: Quý Dương Cúc Hoa vui chết, âm hồn bảy tháng, hoàn thành tử nguyện, ban cho một năm đạo hạnh.

Cảm nhận được pháp lực tăng lên, trên mặt Trần Hạo lộ ra nụ cười.

Quả nhiên, làm nhiệm vụ không thể thiếu đầu óc, cần tùy cơ ứng biến.

Có thể kích phát nhiệm vụ, khẳng định có biện pháp hoàn thành, tiền tiết kiệm kia, không nhất định là hẳn phải giữ, hẳn có thể giúp nó làm việc thiện tích đức, chờ sau khi nó đầu thai, ắt sẽ có tiền của tới cửa.

Hoàn thành nhiệm vụ của Dương Cúc Hoa, Trần Hạo lại để tuổi trẻ quý mang mình đi tìm quý tiếp theo.

Quý vật thứ hai rất có ý tứ.

Quý này là một người đàn ông trung niên, đầu tóc rời bời, quần áo cũ nát, dáng vẻ lôi thôi. Nó đứng trước cửa một quán xổ số, ánh mắt tràn đầy vẻ không cam tâm, tuyệt vọng lắm lắm vì sao nó lại uống rượu, uống rượu làm hỏng việc.

Nhìn bộ dáng này của nó, Trần Hạo không cần hỏi cũng biết, con hàng này khẳng định là một kẻ mê xổ số, bởi vì uống rượu mà bỏ lỡ một vé, kết quả vé kia trúng giải.

Chết như vậy, chấp niệm khẳng định là xổ số.

Chỉ là không biết, quý này có giống với quý hồn lúc trước gặp được hay không, có thể dùng tiền giải quyết, dù sao thứ như xổ số, người không mua thì trúng, mà khi người mua thì nó lại không trúng.

Trần Hạo tiến lên, khẽ vỗ vai quý hồn trung niên kia.

Trung niên quý đứng như tuổi trẻ quý nói, không để ý Trần Hạo, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa hàng xô số, đắm chìm trong tuyệt vọng.

Trần Hạo dùng sức vỗ, còn gọi một tiếng, nhưng trung niên quý vẫn chẳng để ý đến.

Trần Hạo bó tay rồi.

Cho dù có nhiệm vụ, thì người cũng phải để ý đến ta mới được chứ, chấp niệm của con hàng này lại sâu như vậy?

“Vô dụng, trước đây ta đã rất nhiều lần muốn tìm hấn nói chuyện, nhưng dù ta đánh hấn mấy cái tát thì hấn vẫn không để ý tới ta.” Tuổi trẻ quý mở miệng nói ra.

Trần Hạo nghiêm túc dò xét trung niên quý, xoay người rời đi: “Vậy đi tìm quý kế tiếp.”

Tuổi trẻ quý nói: “Không giúp tên này sao?”

“Không có duyên phận thì giúp thế nào?”

Lên xe, rời đi, mười mấy phút sau, Trần Hạo đi đến trước một căn phòng cũ nát.

Đến nơi này, tuổi trẻ quý kinh ngạc nói: “Áy, lão quý kia đâu? Tại sao lại không thấy.”

Trần Hạo nhìn quanh căn phòng, có thể cảm giác được ở trong phòng có âm khí hội tụ, còn có chút khí tức tàn hồn.

Nếu như không ngoài ý muốn, lão quý này đã hồn phi phách tán.

Trầm mặc một lát, Trần Hạo nhìn về phía tuổi trẻ quý nói: “Nó đi.”

Hả? Tuổi trẻ quý sửng sốt.

Trần Hạo nói: “Hồn phi phách tán không đơn giản như người nghĩ, sau khi chết không đi luân hồi, Ngày tháng sau

này, hồn phách của người sẽ càng ngày càng suy yếu, sau đó liền sẽ giống người chết, hồn phách của người tàn đi, từ đó giữa thiên địa không có người tồn tại.”

Sắc mặt tuổi trẻ quý hơi biến, sau một lúc lâu nhìn Trần Hạo nói: “Đó chính là sẽ chết một lần nữa sao? Bây giờ ta còn có thể tồn tại bao lâu?”

Trần Hạo nói: “Ta không biết, bây giờ nhìn người không có vấn đề gì, nói không chừng đến một ngày nào đó sẽ không còn ở đây nữa, cho nên nếu như người thật sự muốn đi tìm mẹ của người, thì suy nghĩ một chút đi, để không cần mang theo tiếc nuôi mà hồn phi phách tán.”

Tuổi trẻ quý gật đầu: “Hóa ra là như vậy, ta đã rõ, cảm ơn ca, nhưng chuyện tìm mẹ ta vẫn nên quên đi, đối với nàng, ta không yêu, chỉ có hận, trong lòng ta luôn nghĩ là khi tìm được nàng, hỏi nàng tại sao muốn sinh ra ta rồi lại không muốn ta. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, dù làm thế cũng không có ý nghĩa gì, dù sao ta cũng đã sinh ra tới, bây giờ cũng chết rồi, cho dù hỏi thì thế nào? Ta cứ chậm rãi chờ hồn phi phách tán đi, làm người quá mệt mỏi, ta thực sự không muốn đi đầu thai.”

Trần Hạo im lặng.

Tuổi trẻ quý này thật sự lâm vào ngõ cụt, không có cách nào khuyên giải.

Thôi vậy, mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình, quý cũng giống vậy, nó không muốn, vậy thì tùy ý nó đi.

Sau đó, tuổi trẻ quý giống như đã hết hứng thú, tạm biệt với Trần Hạo, sau đó chủ động rời đi.

Chờ tuổi trẻ quý đi khỏi, Trần Hạo cũng không có tâm tư tiếp tục đi tìm quý nên quay lại khách sạn.

Đang định đi rửa mặt, đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Cầm lấy xem xét, là một số lạ gọi đến.

Nghĩ một chút, Trần Hạo bắt máy, sau đó một giọng nữ vang lên: “Xin chào Trần đại sư, ta là Chu Chỉ Hân.”

Chu Chỉ Hân? Con gái Chu Chí Cường!

Trong lòng Trần Hạo khẽ động, mở miệng nói: “Là người à, có chuyện gì không?”

Chu Chỉ Hân nói: “Vừa rồi cha ta tới tìm chúng ta, cảm ơn người, đã giúp đỡ cha ta.”

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, đây là công đức cùng cơ duyên của hắn, ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền.”

Chu Chỉ Hân nói: “Ân tình chính là ân tình, ta sẽ ghi ở trong lòng, đây là số điện thoại cá nhân của ta, nếu như sau này Trần đại sư có gì cần, thì có thể liên hệ với ta, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định không chối từ.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy được, ta nhớ kỹ, còn có chuyện gì khác sao?”

Chu Chỉ Hân nói: “Còn có một việc, trước khi đi cha ta nói với ta, nó phát hiện một bí mật trên thân phệ hồn.”

Chương 471: Thần quang hộ thân

Phê hồn bí mật?

Nghe được lời Chu Chỉ Hân, ánh mắt Trần Hạo khẽ động, mở miệng nói: “Bây giờ người không cần nói gì, bây giờ người đang ở đâu, ta đến tìm người.”

Chu Chỉ Hân dừng một chút, nói: “Ta đang ở khách sạn Thạch Anh.”

Trần Hạo nói: “Được, người chờ ta ở cửa khách sạn, bây giờ ta sẽ tới đó, có một số việc, không thích hợp nói qua điện thoại.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo nói với mèo đen và gà trống một tiếng, rồi rời đi.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo đã đến khách sạn Thạch Anh.

Khách sạn này là khách sạn năm sao, nhìn từ bên ngoài rất xa hoa.

Trần Hạo xuống xe, nhìn thấy Chu Chỉ Hân đứng ở cổng khách sạn.

“Phê hồn kia, rất quan trọng sao? Khi cha ta dặn ta chuyển lời cho người, cũng nói không được cho người ngoài biết được.” Nhìn thấy Trần Hạo, Chu Chỉ Hân hỏi.

Trần Hạo nói: “Có quan trọng hay không, thì phải xem cha người muốn nói cho ta biết cái gì.”

Chu Chỉ Hân nhìn xung quanh một chút, xác nhận không có người, lúc này mới lên tiếng nói: “Cha ta nói, trong trí nhớ của phê hồn có mấy hình ảnh, thứ nhất là một tòa núi rất cao, gọi

là Phụng Hoàng Sơn. Trên núi có một hang đá, trong hang đã có một bóng màu đỏ, cái bóng màu đỏ này mỗi ngày đều đang kêu rên. Thứ hai là một nữ nhân, nữ nhân này rất trẻ trung xinh đẹp, thích mặc trang phục màu đỏ, mang màu trắng găng tay. Thứ ba là một câu nói, câu nói kia rất đáng sợ, nói con người đều đáng chết.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, như có điều cần suy nghĩ.

Người của ban ngành liên quan truy đuổi phệ hồn, chỉ bắt mà không giết, nói là thứ mà Hồng Vân tiên tử muốn.

Vị Hồng Vân tiên tử này Trần Hạo không biết, nhưng Đạo môn thập cường thì hẳn có nghe Cổ Đạo Toàn nói qua, lúc trước Cổ Đạo Toàn để mắt tới Hồng Khánh sơn cũng bởi vì muốn lựa chọn cổ bảo linh kiếm truyền thừa, để xếp vào một trong thập cường.

Từ một điểm này có thể thấy, Đạo môn thập cường thật sự rất lợi hại.

Hồng Vân tiên tử là một trong những thập cường muốn phệ hồn, mà trong trí nhớ phệ hồn lại có những hình ảnh như vậy.

Chẳng lẽ Hồng Vân tiên tử có quan hệ gì với mấy hình ảnh này?

“Trần đại sư, những lời cha ta dặn ta truyền lời lại, chính là những thứ này.” Chu Chỉ Hân tiếp tục nói.

Trần Hạo hoàn hồn, cười nói: “Những thứ này là được rồi, đúng rồi, cha ngươi bây giờ đi đâu rồi?”

Chu Chỉ Hân nói: “Cha ta nói hẳn không thể ở lại nhân gian, muốn đi Địa Phủ, nếu như muốn gặp lại, có lẽ chỉ chờ đến khi ta chết thì mới gặp được.” Nói đến đây sắc mặt Chu Chỉ Hân có chút ảm đạm.

Đang tốt đẹp mà cha lại bị tức chết, âm dương xa cách, mặc dù cha mình nhân họa đắc phúc, đạt được Âm thần chi vị, nhưng đối với Chu Chỉ Hân mà nói, nàng không thể tận hiếu, trong lòng khó tránh khỏi bi ai.

Trần Hạo nói: “Người nên nén bi thương, vạn sự không thể cưỡng cầu, hơn nữa cha người đạt được phúc báo, sau này nhất định cũng có gặp lại ngày, hãy cố gắng sống tốt, không cần để cha người lo lắng cho người.”

Chu Chỉ Hân gật đầu: “Đa tạ đại sư, ta hiểu, ân, đại sư ở lại Kim Hà thị bao lâu?”

Trần Hạo cười nói: “Ta hành đạo khắp thiên hạ, không có chỗ ở cố định, có lẽ ngày mai sẽ rời đi, sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Chu Chỉ Nhược nói: “Vây ta chúc đại sư thuận buồm xuôi gió.”

Nói thêm vài lời, Trần Hạo tạm biệt, lái xe rời đi.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai, Kim Hà thị vẫn rất náo nhiệt, Thượng thôn thì ngược lại rơi vào thảm trạng, Ngô Phong bị thương nặng mà chết, việc xảy ra ở bệnh viện có tiếng thét và bóng đèn nổ tung khiến nhiều người chú ý, suy đoán việc này có quan hệ gì với Thượng thôn

Nhưng tất cả những việc này, đều không quan hệ gì với Trần Hạo.

Sáng sớm, thu thập xong, Trần Hạo lái xe mang theo mèo đen và gà trống rời khỏi Kim Hà thị.

Khi Trần Hạo vừa rời đi không lâu, khách sạn Thạch Anh của Kim Hà thị, có mấy người gõ cửa phòng chín lẻ ba, sau đó Chu Chỉ Hân mở ra.

Không đợi Chu Chỉ Hân hỏi gì, hai mắt một cô gái trong mấy người lưu động linh quang, sau đó ánh mắt Chu Chỉ Hân trở nên ngốc trệ, tùy tiện để mấy người đi vào.

Sau khi đi vào, cô gái kia mở miệng hỏi: “Người là Chu Chỉ Hân con gái của Chu Chí Cường?”

Chu Chỉ Hân ngơ ngác gật đầu.

Cô gái tiếp tục hỏi: “Đêm qua, người gọi một cuộc điện thoại, muốn nói cho Trần Hạo biết một chuyện, chuyện kia là cái gì?”

Chu Chỉ Hân đang muốn mở miệng, đột nhiên nhướng mày, ánh mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhìn về phía mấy người kia, mặt biến sắc lui ra phía sau mấy bước mở miệng hỏi: “Các người là ai, muốn làm gì?”

Ồ!

Cô gái thấy Chu Chỉ Hân khôi phục lại bình thường, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt lại lần nữa lóe linh quang nhìn về phía Chu Chỉ Hân.

Nhưng lần này, cô gái đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai tay đưa lên bưng kín mặt.

“Lữ nhu, người sao thế?” Một người đi cùng cô gái đó vội vàng hỏi thăm.

Cô gái kia hoảng sợ nói: “Pháp thuật của ta bị phá, trên người nàng có thần quang hộ thân!”

Thần quang!

Người đi cùng cô gái kia giật mình, nhìn về phía Chu Chỉ Hân, quả nhiên, trên thân Chu Chỉ Hân thấy được một loại quang mang không hiểu, quang mang này mặc dù thừa thớt, nhưng vô cùng cường đại, bảo vệ hồn phách Chu Chỉ Hân.

“Các người rớt cuộc là ai? Không nói ta sẽ báo cảnh sát.” Tiếng của Chu Chỉ Nhược mạnh thêm một chút, đồng thời trong lòng nàng khẽ ngưng trọng, nhận thấy mình đã tiếp xúc đến những kẻ rất ghê gớm.

Người đi cũng cô gái nhìn Chu Chỉ Hân chăm chú, mở miệng nói: “Ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi, chúng ta chỉ muốn hiểu rõ một chuyện, cũng không muốn phá hư cuộc sống của người.”

“A, xin lỗi thì xong rồi? Người đem tự do thân thể thành cái gì rồi? Đem pháp luật thành cái gì rồi? Nếu như vừa rồi các người muốn ta chuyển khoản cho các người, vậy tổn thất của ta phải tìm ai? Ban ngành liên quan thì có thể tùy ý làm bậy như thế sao?” Chu Chỉ Hân không buông tha, phản kích một câu.

Người đi cùng cô gái kia nói: “Chuyện này thì người yên tâm, chúng ta là nhân viên công tác ở ban ngành liên quan, tuyệt sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.”

“Ta không biết ban ngành liên quan gì cả, hiện tại cũng không muốn nói chuyện cùng các người, mời các người rời đi.” Chu Chỉ Hân nói.

Người đi cùng cô gái kia khẽ dừng một chút, sau đó quả quyết kéo cô gái rời đi.

Sau khi Chu Chỉ Hân đóng cửa lại, trong nháy mắt vẻ mặt nghiêm túc của nàng biến mất, trở nên trắng bệch, thậm chí nàng có thể nghe được tiếng tim mình đập rộn lên.

Nàng thực sự không biết ban ngành liên quan, nhưng vừa rồi cô gái sử dụng thần thông, còn có thần quang, nàng cũng hiểu được, hai người kia sợ là cũng giống như Trần đại sư.

Bị dạng người này tìm tới cửa, còn hỏi việc của mình, Chu Chỉ Hân nhớ tới lời nói đêm qua nói với Trần Hạo.

Nhưng đến bây giờ nhớ lại, Chu Chỉ Hân lại sửng sốt.

Nàng đã hoàn toàn quên mình đã cùng Trần Hạo nói chuyện gì, hình như là cha để mình chuyển lời gì đó, mình nhớ rõ ràng là đã nói qua, nhưng giờ hoàn toàn không nhớ ra.

Đây là, cha mình động tay chân sao?

Chu Chỉ Hân chân chờ một chút, lấy điện thoại di động ra, gọi đến một số.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, sau đó giọng một cô gái vang lên: “Chỉ Hân, sao thế?”

Chu Chỉ Hân nói: “Lan tử, hôm nay có người tới tìm ta.”

“Tìm người? Là người ở Thượng thôn sao? Người chờ, ta lập tức tới ngay.” Cô gái kia giật mình.

Chu Chỉ Hân nói: “Không phải, là người khác, họ nói họ là nhân viên công tác của ban ngành liên quan.”

Cô gái kia lập tức trầm mặc.

Sau một lúc, cô gái kia nói: “Chỉ Hân, bọn hấn tìm người để làm gì?”

Chu Chỉ Hân nói: “Ta không biết, họ nói muốn hỏi ta một chuyện, nhưng họ lại dùng thủ đoạn gì đó khiến ta trở nên mơ màng màng, sau đó ta phục hồi tinh thần lại, bọn hấn liền nói xin lỗi, bây giờ đã rời đi.”

Giọng nữ kinh ngạc nói: “Người lại có thể tự mình hoàn hồn? Người chờ ta lập tức tới ngay, đến đó rồi lại nói tỉ mỉ với người. Nhưng ta nhắc nhở người một câu, người có thể làm như thế, ban ngành liên quan khẳng định sẽ còn tìm người, nói không chừng sẽ mời chào người.”

Chương 472: Sáo lộ

Sau khi rời khỏi Kim Hà thị, Trần Hạo lái xe về hướng nam, một đường tiến lên.

Đến giữa trưa, Trần Hạo đã tới một thành phố nhỏ.

Nơi này rất phồn hoa, đường xá nhộn nhịp, xe cộ tấp nập, hiển nhiên là nơi giao thông phát triển.

Lái xe mấy giờ, Trần Hạo cũng đã đói bụng, sau khi đi vào nội thành bèn tìm đến một tiệm cơm.

Trên đường đi đến nhìn thấy một quán ăn rất náo nhiệt, Trần Hạo lái qua đó, đang muốn dừng xe, đột nhiên một chiếc bảo mã đã vượt qua xe hắn, dừng đúng ở chỗ mà hắn muốn đậu xe.

Trần Hạo chút nữa đã bị đụng vào, giật nảy mình.

Trùng to mắt nhìn về phía chiếc bảo mã đoạt chỗ đậu xe kia, thấy một thanh niên bước xuống xe, sau đó giúp đỡ một phụ nữ mập mạp mang thai tuổi không nhỏ từ ghế phó lái xuống, đi vào quán ăn, hoàn toàn không thèm để ý đến việc vừa rời vừa đoạt chỗ đậu xe.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn hai người đi vào quán ăn, đột nhiên nhếch miệng cười.

“Tử khí trước mắt, cung mạng tối tăm, đây là kiếp nạn trước mắt a!”

Khẽ lẩm bẩm một tiếng, Trần Hạo tìm một chỗ đỗ khác, để mèo đen và gà trống ở lại xe, sau đó đi vào quán ăn.

Vừa đi vào trong quán ăn, động tác của Trần Hạo dừng lại, hắn nhìn thấy một đứa bé đang chạy như bay, đột nhiên nhảy ra ngoài, rồi ngã trên mặt đất.

Có lẽ không có ai chú ý, nhưng Trần Hạo rõ ràng nhìn thấy khi đứa bé kia ngã sấp xuống, có một cái chân duỗi ra, làm đứa bé trượt chân.

Đứa bé ngã trên mặt đất, mặt ngơ ngác, sau đó khóc rống lên.

Tiếng khóc của nó khiến người lớn trong nhà của đứa bé chạy tới.

Mà người phụ nữ mập mạp mang thai ngáng chân khiến đứa bé ngã, lại vẫn cùng thanh niên nhàn nhã trò chuyện, giống như việc ngáng chân khiến đứa bé ngã căn bản không phải là nàng làm.

Trong mắt Trần Hạo, khi nàng làm chuyện này, hắc khí trên thân càng nồng đậm, cung tinh tối tăm âm đạm tới cực điểm, tựa như muốn hình thành tử kiếp!

Trần Hạo nhìn thấy thế khiến lông mày nhíu lại.

Mẹ nó, cặp vợ chồng này đều không phải người tốt!

Trong lòng oán thầm một câu, Trần Hạo cũng không thèm phản ứng đến họ nữa.

Kiếp nạn đến với người, tự có báo ứng, không cần mình làm cái gì.

Tìm một ghé trống ngòi xuống, Trần Hạo gọi vài món thức ăn. Khi hắn đang đợi đồ ăn đưa lên, đột nhiên có mấy người chạy vào, dạo qua một vòng, rồi đi thẳng đến thanh niên cùng phụ nữ mang thai.

Nhìn thấy mấy người này, thanh niên quá sợ hãi, vội vàng đứng dậy, lôi kéo người phụ nữ mang thai muốn chạy.

Nhưng mấy người vừa vào kia lại ngăn cản hai người.

“Vãn ca, chúng ta tìm người thật không dễ dàng, ồ, còn đến Lai Phúc tinh ăn cơm, có tiền nha, vậy khoản tiền người thiếu của ta có phải cũng nên trả rồi không?” Một người có dáng người rất lớn, trên người xăm một hình xăm đầu lâu đen nhếch miệng cười hỏi, nhưng khi hắn cười lên, lại có vẻ rất lạnh lùng.

Thanh niên kia vội vàng cười khan nói: “Tùng ca, chúng ta ra bên ngoài nói.”

“Ra ngoài nói? Tiểu tử người lần trước cũng nói như vậy, nhưng vừa ra ngoài đã chạy không còn bóng dáng, chắc chắn, ta thật sự không phát hiện người có thể chạy như thế, người nói người có thiên phú như vậy, tại sao không đi làm vận động viên, nói không chừng một lần thành danh đấy, năm mươi vạn thiếu ta, chẳng qua chỉ là mây khói mà thôi.” Đầu lâu đen nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng khè.

Thanh niên ghen lời.

Người phụ nữ mang thai lại trợn mắt nói: “Hoàng vãn, người thiếu ai tiền? Còn thiếu đến mấy chục vạn? Tại sao ta không biết?”

“Em dâu à, có thể để cho người biết sao, tiểu tử này chơi bài thua, hắn quỳ xuống cầu xin chúng ta đừng nói, còn nói mười ngày nửa tháng sau sẽ trả, bây giờ đã sắp một tháng, ngay cả bóng dáng của tiền cũng không thấy. Vãn ca người cũng đừng nhìn ta, ta mặc dù đòi nợ, nhưng đòi nợ cũng vẫn minh, người muốn lịch sự, ta cho người lịch sự, nhưng chính người không nể mặt ta, thời gian nói người sẽ trả tiền đều đã lâu gấp đôi rồi, tiền đâu?” Đầu lâu đen nhìn chằm chằm thanh niên.

Người phụ nữ mang thai giận dữ: “Hoàng vãn, người lại đi chơi bài! Được lắm, ta nói người đầu tư cái gì mà muốn năm mươi vạn, hóa ra là tiền nợ đánh bạc, tốt, rất tốt.”

Nói xong, người phụ nữ mang thai quay người muốn đi.

Đầu lâu đen ngăn nàng đi, cười hắc hắc nói: “Em dâu, đây là muốn dở trò gì đây? Không trả tiền mà muốn đi?”

Người phụ nữ mang thai trừng mắt: “Đó là Hoàng Văn thiếu người tiền, có quan hệ gì với ta, tránh ra.”

Đầu lâu đen nói: “Đúng là không quan hệ, nhưng hấn không có tiền, ta cũng nên tìm người có tiền muốn, người nói đúng không?”

Người phụ nữ mang thai nghiến răng nghiến lợi nói: “Đúng cái mẹ nhà người ấy, ai thiếu người thì tìm kẻ đó, ta tuyệt đối sẽ không cho, người dám đụng vào ta một cái thử xem, hiện tại ta đang mang thai, đã thương con của ta, ta muốn người ngồi tù mục xương.”

Đầu lâu đen bị dọa, trong lúc nhất thời không dám phản bác.

Sau đó người phụ nữ mang thai hừ lạnh một tiếng, không chút do dự vòng qua hấn rời đi.

Chờ người phụ nữ mang thai kia rời đi, đầu lâu đen lại cười hắc hắc nói: “Văn ca, theo chúng ta đi một chuyến đi, chúng ta cần thương lượng một phen, tiền này sẽ trả như thế nào, ừ, người muốn báo cảnh sát cũng được, giấy trắng mực đen, còn có dấu tay, ta không sợ.”

Thanh niên cay đắng cười một tiếng, đi theo một nhóm người đầu lâu đen rời đi.

Sau khi bọn hấn đi, trong quán cơm nổi lên tiếng nghị luận âm ỉ.

Trần Hạo thì lại cười mà không phải cười, ánh mắt thấy khá thú vị.

Sau đó Trần Hạo cũng rời khỏi quán ăn, nhìn thấy thanh niên kia và nhóm người đầu lâu đen ở cùng một chỗ trong ngõ nhỏ, thoáng có thể nhìn thấy thanh niên kia đang trò chuyện rất vui sướng với đám người đầu lâu đen.

Mà bộ dáng phách lối trước đó của mấy người đầu lâu đen bây giờ hoàn toàn không giống, vẻ mặt cười nịnh nọt, còn nói nhờ thanh niên kia chiếu cố sinh ý.

Sau đó mấy người đầu lâu đen vui vẻ rời đi.

Thanh niên nhìn quanh bốn phía, sửa sang lại quần áo, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi đến một số.

Điện thoại vừa kết nối, thanh niên đã đau khổ cầu khẩn, nhưng đầu điện thoại bên kia tựa hồ nói gì đó không tốt, rồi dập máy. Nhìn điện thoại, thần sắc thanh niên kia vốn từ cầu khẩn lập tức chuyển thành biểu lộ đắc ý. Sau đó hắn quay người, đi tới ven đường, chặn lại một chiếc taxi rời đi.

Trần Hạo nhìn đến trước cửa quán cơm, bảo mã kia đã không thấy, hiển nhiên là bị người phụ nữ mập mập mang thai lái đi.

Mẹ nó, kiểu lừa đảo này cũng tinh vi đấy!

Nhưng cho dù có tinh vi hơn, cũng không ngăn được kiếp nạn tìm tới người.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, sau đó quay lại quán ăn, tiếp tục ăn cơm.

Nửa giờ sau, Trần Hạo quay lại xe, bắt đầu đi loanh quanh trong thị trấn nhỏ.

Còn chưa đi được mấy vòng, đột nhiên ánh mắt Trần Hạo dừng lại, nhìn về không xa phía trước.

Trần Hạo lái xe tới gần, hắn thấy hóa ra đây là một vụ tai nạn xe cộ.

Một chiếc BMW đâm vào hàng rào ven đường, lúc này có không ít người vây xem.

Nhìn chiếc xe này, chính là chiếc bảo mã lúc trước vừa đoạt chỗ đậu xe.

Xe này bị người phụ nữ mập mạp mang thai lái đi, hay là nói, người xảy ra tai nạn xe cộ chính là nàng!

Quả nhiên là trước mặt tử kiếp, không thể tránh né!

Trần Hạo sau khi dừng lại nghe ngóng một chút, mới biết xe BMW này hơn mười phút trước dường như lái rất nhanh, sau đó trực tiếp đâm vào hàng rào ven đường, người phụ nữ mang thai chảy rất nhiều máu, có lẽ là sảy thai, vừa được xe cứu hộ mang đi không lâu.

Người này đã ứng kiếp, còn người kia!

Trần Hạo khẽ suy nghĩ một chút, sau đó tìm một khách sạn để ở lại.

Người phụ nữ mang thai sợ là khó vượt qua được.

Người thanh niên lừa người phụ nữ mang thai, liền không biết sẽ ứng kiếp như thế nào.

Trần Hạo đoán rằng người phụ nữ mang thai sẽ phát hiện ra, sau đó trả thù.

Nếu như vậy, người phụ nữ mang thai có khả năng sẽ hóa thành lệ quý.

Mẹ con cùng chết, hóa thành lệ quý khẳng định sẽ hung ác vô cùng, nếu như nó trả thù người thanh niên kia thì không có vấn đề, nhưng nếu nó muốn hại người vô tội thì không được.

Chương 473: Lại gặp quỷ lừa người

Ban đêm, đèn hoa rục rỡ, ánh trăng tươi đẹp.

Trần Hạo ra khỏi khách sạn, bắt đầu lái xe quanh thành nhỏ tìm âm hồn.

Một đường từ từ lái xe, Trần Hạo quan sát bốn phía, tìm kiếm nơi âm khí hội tụ.

Đi không được bao lâu, Trần Hạo phát hiện một âm hồn.

Đây là một lão đầu ngồi ở ven đường, đang than thở.

Lão đầu này không phải ác quỷ lệ quỷ gì, nhưng trên thân cũng có chút oán khí. Thoạt nhìn như một lão quỷ lòng mang oán hận.

Trần Hạo dừng xe bên đường rồi bước tới, ngồi xổm bên cạnh lão đầu, lôi thuốc là ra, đốt một điếu, hút một hơi, nhả khói ra ngoài.

Lão đầu vốn chẳng thèm nhìn đến Trần Hạo, dù sao sau khi chết thì không ai có thể nhìn thấy nó, có thể giao lưu cùng nó, nó cũng đã quen.

Nhưng khi hơi khói đến trước mặt, cái mũi của lão giật giật, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Muốn hút sao?”

Hai mắt lão đầu sáng lên: “Ngươi nhìn thấy ta?”

Trần Hạo cười nói: “Đúng vậy, từ nhỏ ta đã có thể nhìn thấy quỷ, nhìn ngươi một mình lẻ loi ngồi ở nơi này, thật lạnh lẽo, nên đến tâm sự.”

Lão đầu vui mừng nói: “Thật sự nhìn thấy, tiểu tử người là người tốt, có thể đem thuốc cho ta hút không?”

Trần Hạo đặt điều thuốc trước mặt lão đầu, để lão hít khí thuốc, sau đó mới từ từ hỏi: “Bác chết như thế nào? Tại sao không có đi đầu thai?”

Lão đầu hít mấy hơi thuốc, trên mặt lộ ra dáng vẻ một kẻ nghiện thuốc được hút thuốc.

“Ai, số của ta, bị người khác đâm chết, nhưng người đâm chết ta lại không bồi thường tiền, thực sự rất uất ức, nhưng vẫn phải bỏ qua.” Lão đầu thở dài một tiếng.

Trần Hạo sững sờ, nhìn lão đầu hỏi: “Bị đâm chết? Sao có thể như thế?”

Lão đầu muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài nói: “Không nói đến nữa, dù sao cũng đều qua rồi, ừ, tiểu tử, có thể để lại cho ta mấy bao thuốc không? Ta ở nơi này lẻ loi hiu quạnh, quá đáng thương.”

Trần Hạo cười nói: “Sao chỉ muốn hít hơi thuốc thế, bác thử nói xem bác còn có tâm nguyện gì chưa làm được, ta giúp người đi làm, sau đó đi đầu thai chuyển thế, làm người một lần nữa, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Lão đầu sững sờ, kinh ngạc nói: “Người có thể giúp ta đi đầu thai?”

Trần Hạo nói: “Vậy phải xem người còn có tử nguyện gì mà ta có thể làm được thì mới có thể.”

Lão đầu vội vàng nói: “Có, ta không phải bị đâm chết sao, ta muốn người đâm chết ta bồi mệnh cho ta, mẹ nó, giết người không đền mạng, thật là không có thiên lý.”

Hệ thống: Quý Hà Hưng Vượng bị đâm chết, oan hồn một năm bốn tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một phút

đạo hạnh.

Tiếng hệ thống thông báo nhiệm vụ cũng vang lên.

Lúc đầu Trần Hạo còn mỉm cười, nhưng khi nghe thấy thông báo nhiệm vụ, nụ cười trong nháy mắt cứng đờ.

Ngọa tào, một phút đạo hạnh ban thưởng? Cái này mẹ nó...
Giả a!

Người này không phải bị đâm chết sao? Giết người thì đền mạng, tại sao ban thưởng lại ít như vậy?

Không đúng, bị đâm chết! !

Trần Hạo nhìn về phía lão đầdùng u, ngữ khí cổ quái hỏi:
“Người bị đâm chết như thế nào?”

Lão đầu nói: “Ta đang đi đường, một chiếc xe xông đụng phải ta, lúc đầu ta còn chưa chết, nhưng chiếc xe kia lại từ đè qua người ta, trực tiếp đè chết ta, người nói người này có phải là tâm tư ác độc.”

Trần Hạo nhú mày.

Hắn chết như thế sao? Vậy tại sao hệ thống chỉ ban thưởng một phút đạo hạnh? Nhiệm vụ của hệ thống, cơ bản chính là sẽ cấp phần thưởng mang tính chất an ủi.

“Người không gạt ta?” Trần Hạo hỏi lại.

Lão đầu vôi vàng nói: “Tiểu tử này, ta lớn tuổi như vậy, lừa người làm gì, người nhìn ta đều đã chết rồi.”

Trần Hạo nói: “Được, vậy ta đi tìm hiểu thử, để xem giúp người như thế nào.”

Trần Hạo nói đứng lên.

Giúp quý có thể, nhưng Trần Hạo không thích giúp quý xấu, nhiệm vụ này lại ban thưởng ít như vậy, nhất định phải tìm hiểu rõ tình hình thực tế.

Lão đầu thấy Trần Hạo chuẩn bị bước đi, gấp gáp vội vàng đứng lên kéo Trần Hạo lại nói: “Chớ đi mà tiểu tử, ta còn chưa nói là ai đâm chết ta.”

Trần Hạo quay người lại, đang muốn hỏi thăm, lão đầu đột nhiên ai nha một tiếng, ngã xuống mặt đất, sau đó kêu rên nói: “Đụng người, chân của ta gãy mất, ôi, chân của ta à, đụng người nha...”

Miệng lão không ngừng là lên, hai tay còn ôm lấy chân, dáng vẻ rất đau đớn cuộn mình.

Trần Hạo: “...”

Đang kêu la rất hăng hái, lão đầu đột nhiên phản ứng lại, gương cười đứng lên: “Thật ngại quá, thói quen nghề nghiệp.”

Sắc mặt Trần Hạo biến thành lạnh lùng: “Người như thế này, cũng không phải người khác cố ý đụng người, người là giả vờ bị đụng sau đó bị đè chết.”

Lão đầu thấy Trần Hạo nói trắng ra, lập tức mở miệng nói: “Tiểu hỏa tử, người không thể nói như vậy, mặc dù ta giả vờ bị đụng, nhưng ta cũng không lừa nhiều, bồi thường mấy ngàn tiền thì xong việc, cũng có thể để bọn hăn nhớ lâu, đây cũng là sự nghiệp giáo dục của ta. Nhưng có một số người tâm tư ác độc, không muốn bồi thường tiền, còn ác độc đè chết người, người nói đây có phải là súc sinh hay không.”

Trần Hạo cười: “Đè chết người có phải là súc sinh hay không thì ta không biết, nhưng người giả bị đụng thì chính là súc sinh, ta rất tán đồng, đừng nói nhảm, nói nhiều một câu sẽ chơi chết người.”

Nói rồi Trần Hạo xoay người rời đi.

“Ai... Làm sao nói như thế chứ, tiểu tử người...” Lão đầu còn chưa nói xong, Trần Hạo đột nhiên quay người, một cỗ pháp lực tụ trong lòng bàn tay, đánh tới bụng lão đầu.

Lão đầu lập tức sững sốt, nhìn Trần Hạo, lại nhìn nửa người dưới của mình, giật giật, đột nhiên từ phần eo của lão tách rời, nửa người trên rơi trên mặt đất, nửa người dưới vẫn còn đứng.

Trần Hạo lúc này mới nói: “Người nghĩ ta nói đùa sao? Còn tưởng rằng thật sự là một người bị thương, không ngờ lại là cố ý chịu chết, nói một câu không khách khí, người bị đe chết chính là đáng đời, truyền ra ngoài là chuyện đại khoái nhân tâm. Ân, không phải thích lừa người sao, hiện tại người như vậy mới phù hợp với thực tế, cứ ở lại nơi này chậm rãi lừa bịp đi, Chúc người may mắn.”

Dứt lời, Trần Hạo quay người rời đi không chút do dự.

Đôi loại người lừa bịp bị đe chết này, Trần Hạo thật cảm thấy hấn bị chết là tốt, hơn nữa dạng người như hấn, Trần Hạo cảm thấy không nên xúc động để tiêu Hắc ăn, hấn như thế cũng không đi được, động cũng không thể động, chỉ có thể ở tại chỗ, chậm rãi chờ đợi hồn phi phách tán, đây mới là tốt nhất kết quả.

Nhìn thấy Trần Hạo rời đi, lão đầu hoảng sợ, vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng Trần Hạo lại dứt khoát lên xe, nhanh chóng rời đi, để lại một tên quỷ lừa bịp kêu rên tại chỗ, nhưng người đi ngang qua người đều không người nghe được.

Lái xe đi xa, lúc này Trần Hạo mới giảm tốc độ, trong lòng thấy vô cùng phiền muộn.

Nếu không phải kích phát nhiệm vụ, chính mình cũng không biết đã gặp phải một kẻ lừa bịp mình còn lãng phí một điều thuốc đã khai quang khới cho nó, thật là thua thiệt lớn.

Đúng lúc đang thờ dài đầu, đột nhiên Trần Hạo sững sờ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phía trước.

Ở ngã ba phía trước, một chiếc xe lao vụt qua.

Đây là một chiếc xe việt dã, nhìn bình thường không có gì lạ.

Nhưng trên mui xe, lại có một nữ quý năm sắp, nữ quý này oán khí nồng đậm đạt trình độ gần như lệ quý!

Ngọa tào!

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, thoáng dừng xe ven đường, rồi lại vội vàng đuổi theo.

Nữ quý oán khí nặng như thế, hơn nữa còn đi theo một chiếc xe, đây là muốn trả thù a!

Tăng thêm tốc độ, Trần Hạo rất nhanh đã đuổi kịp xe việt dã.

Khi tới gần, sắc mặt Trần Hạo khẽ thay đổi.

Nữ quý kia mặc dù ghé vào trên xe, nhưng không có động tĩnh gì.

Chương 474: Gà đại gia ra tay

Người trong xe này có pháp khí che chở!

Cảm giác được luồng sóng linh lực của pháp khí, trong lòng Trần Hạo hơi động.

Sau đó hắn vừa đi theo, vừa quan sát.

Trần Hạo càng quan sát thì càng xác định ý nghĩ của mình.

Nữ quý kia tóc tai bù xù, không biết khoảng bao nhiêu tuổi, nhưng trên khí thân oán lại lại mạnh lên từng giây từng phút.

Mà người bên trong xe vẫn bình yên vô sự.

Nếu không phải có pháp khí hộ thân, lúc này người trong xe khẳng định đã bị nữ quý ảnh hưởng, khiến tai nạn xe cộ xảy ra.

Nói cách khác, nữ quý này khẳng định có cừu hận với người trong xe.

Yên lặng đi theo.

Hơn mười phút sau, xe việt dã dừng lại bên ngoài một khách sạn, sau đó ba thanh niên xuống xe, cười cười nói nói đi vào khách sạn.

Nữ quý cũng đứng ở trên xe, nhìn theo bóng lưng ba người.

Trần Hạo chậm rãi tới gần, đỗ song song với xe việt dã, sau đó hạ kính xe xuống, nhìn về phía nữ quý, mở miệng nói: “Muội tử, đừng đứng ở trên xe, xuống đây tâm sự đi.”

Nữ quý đột nhiên quay người nhìn về phía Trần Hạo.

Mái tóc xõa tung che nửa gương mặt nó, nhưng nhìn nửa bên mặt cũng có thể nhìn ra, nữ quý này rất trẻ trung, chỉ là một tiểu cô nương.

Nữ quý lộ ra một con mắt, lạnh lùng nhìn Trần Hạo, bên trong ánh mắt đều là oán hận.

Trần Hạo cười nói: “Đừng nhìn ta, không phải ta hại chết ngươi, nhưng ngươi cứ đi theo đám bọn hần cũng vô dụng, trên người bọn họ có pháp khí hộ thân, ngươi không đến gần được, không có biện pháp báo thù. Ngươi nếu là tin tưởng ta, xuống đây nói chuyện với ta, ta có thể giúp ngươi.”

Nữ quý không nhúc nhích, chỉ đứng đó nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo bắt đắ dĩ nói: “Nếu như ngươi không tin ta, quên đi, dù sao ta chỉ muốn giúp đỡ ngươi.”

Nói rồi, Trần Hạo khởi động xe, chậm rãi chạy đi.

Nhưng khi hần quay đầu muốn rời đi, nữ quý đột nhiên xuất hiện trên ghế phó lái, tiếp tục nhìn Trần Hạo.

“Ngươi giúp ta đem phá pháp khí kia đi.”

Trần Hạo cười nói: “Muốn ta hỗ trợ cũng được, nhưng ta muốn biết, ngươi chết như thế nào, bọn họ có phải là hung thủ hay không.”

Nữ quý nhìn Trần Hạo sau một lúc lâu, lúc này mới nói: “Ta là bị cha dựng gian sát, chính là người mang theo pháp khí kia.”

Trần Hạo biến sắc: “Cha dựng? Cầm thú như thế!”

“Cầm thú? Quả thực không bằng cầm thú, nhà hần bức tử mẹ ta, lại gian sát ta, quả thực không bằng heo chó, ta muốn hần chết, muốn hần chết không có chỗ chôn.” Ngữ khí nữ quý ác độc, mỗi chữ mỗi câu, đều mang theo hận ý tràn đầy.

Hệ thống: Quý Phương Hân Hân chết oan, oán linh hai năm bốn tháng, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Hệ thống nhiệm vụ lại xuất hiện. Có ban thưởng.

Nhưng cũng có thể lý giải, việc này không cần làm gì nhiều, chỉ cần phá hủy pháp khí, còn lại chính là chuyện của nữ quý.

Hơn nữa một năm đạo hạnh là ban thưởng bình thường, chứng minh lời nữ quý nói, cũng không phải là giả vờ.

Trần Hạo gật đầu nói: “Nếu là như vậy, vậy ta có thể giúp người. Hơn nữa dạng người này, chính xác đáng chết.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về ghế ngồi phía sau nói: “Tiểu Hắc, tiểu Hoàng, các người ai đi giúp một chút.”

“Hạo ca, giao cho ta đi, ta muốn thử xem hiệu quả biến thân.” Gà trống vội vàng mở miệng, sau đó dưới ánh mắt trợn trừng của nữ quý, thân thể nó khẽ vặn vẹo, dần dần từ một con gà biến thành một tráng hán khôi ngô.

Sau khi biến thành người, gà trống hoạt động thân thể một chút, nhìn về phía Trần Hạo cười hắc hắc nói: “Hạo ca, cho ta một điều thuốc đi.”

Trần Hạo sững sờ: “Người muốn thuốc làm gì?”

Gà trống nói: “Đề đập trai mà, trong phim ảnh chính là như vậy, cảm giác rất kích thích.”

Trần Hạo tức đến đen mặt lại.

Mẹ nó, về sau có phải hẳn nên cấm tiểu Hoàng xem ti vi, con hàng này học cái gì không học lại chọn học thói xấu!

Nhưng bây giờ nhiệm vụ quan trọng hơn, Trần Hạo lấy thuốc ra, đang định rút một điều, gà trống đã đoạt lấy, cười nói: “Dù sao Hạo ca cũng có nhiều, cái này cho ta đi.”

Trần Hạo chán nản.

“Ta nói cho người biết, hút thuốc có hại cho sức khỏe, người kiềm chế một chút.”

Gà trống bình tĩnh nói: “Không có việc gì, ta chỉ giả vờ thôi mà.”

Sau khi gà trống lấy được thuốc và bật lửa, nó liền đẩy cửa xe bước xuống, sau đó trực tiếp đi vào khách sạn.

Nữ quý có chút không rõ nhìn về phía Trần Hạo.

Mặc dù mình là quý, hơn nữa sắp thành lệ quý.

Thế nhưng nó nhìn thấy chính là yêu a, nó có cảm giác hơi sợ.

Trần Hạo cười nói: “Được rồi, người đi cùng là được, chờ tiểu Hoàng nhà ta phá hỏng pháp khí, thì người có thể báo thù, nhớ kỹ, báo thù có thể, không được lạm sát kẻ vô tội, nếu không tiểu Hoàng cũng sẽ không khách khí với người.”

Nữ quý gật gật đầu, thân ảnh biến mất không thấy nữa.

Sau đó mèo đen meo ô một tiếng, nhảy vào trong ngực Trần Hạo.

Trần Hạo ôm mèo đen, yên lặng chờ đợi.

Trong tử điểm, gà trống biến thành một đại hán khôi ngô, như long như hổ đi thẳng vào.

Một đường đuổi theo khí tức, đi tới thang máy.

Bên cạnh thang máy, Vẫn có mấy thanh niên nam nữ trẻ tuổi đứng đấy, nhưng nhìn thấy gà trống lúc này đã biến thành đại hán, ánh mắt đều vô cùng cổ quái.

Dù sao sau khi gà trống biến thành đại hán, thân cao một mét tám chín, nửa người trên trần trụi, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, trên thân còn có mấy vết sẹo, nửa người dưới mặc một quần

đùi vải thô, thoát nhìn như một huấn luyện viên đang khỏe đẹp cân đối, nhưng cũng giống như một thổ phỉ ác bá.

Trang phục như vậy, người bình thường thật sự sẽ không mặc thế.

Gà trống phát hiện ánh mắt của đám người, quay đầu nhìn chăm chăm vào họ rồi quát: “Nhìn cái gì?”

Nhìn thấy thế mấy thanh niên nam nữ lập tức bị dọa, nhanh chóng tránh đi mấy mét.

Emma, ánh mắt này cũng quá dọa người, đây nhất định là một ác bá xấu xa, tại sao hắn không bị cảnh sát bắt lại.

Gà trống cảm thấy biến thân như thế này thật thoải mái, nhìn đám người bị nó dọa sợ kia, trước kia đều là nó bị người đuổi, hiện tại cuối cùng đến lượt mình đuổi người. Đắc ý a!

Đúng lúc này, thang máy mở, gà trống đi vào. Nhóm thanh niên nam nữ vốn đang chờ thang máy không có một người nào dám vào.

Gà trống cũng không thêm để ý, nhìn lên trên một chút, rồi ấn tầng 7.

Chờ thang máy đóng lại, nữ quý cũng hiện thân trong thang máy, nhưng nó cũng không dám tới gần gà trống, trốn ở một góc thang máy. Nhìn cũng có dáng vẻ của nữ sinh.

Gà trống nói: “Người sợ cái gì, Hạo ca để ta tới giúp người, chúng ta chính là đồng bọn, nhưng việc đoạt pháp khí này thật sự không có ý nghĩa, chúng ta thương lượng một chút, lát nữa chờ ta trước tiên đánh kẻ đó một trận đã nghiền, sau đó người lại báo thù, thế nào?”

Nữ quý liên tục gật đầu, biểu thị đáp ứng.

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng, rất hài lòng với nữ quý.

Rất nhanh, thang máy mở ra ở tầng 7, gà trống đi ra, nhìn hai bên một chút, sau đó đi về phía trước, đi tới một nhà tắm hơi.

Khi gà trống đi vào, một người phục vụ đang muốn mở miệng hoan nghênh, nhưng khi nhìn thấy gà trống, biểu lộ cứng đờ, lời muốn nói, làm sao cũng nói không ra.

Gà trống cũng không để ý nàang, lần theo khí tức đi tới trước một căn phòng, trực tiếp thô bạo đem cửa phòng đẩy ra.

Phanh một tiếng, trong phòng vốn đang tràn đầy tiếng cười đùa của mấy người, lập tức biến thành im bật, đồng thời nhìn lại.

Gà trống nhìn thân mấy người, sau đó nhìn chằm chằm vào một người, rồi cười gằn lấy thuốc ra, rút ra một cây, đốt, hít một hơi, lại bị sặc khói, ho khan.

Bên trong căn phòng mấy người: "...”

Chương 475: Tà môn ma đạo

“Ngọa tào, thuốc này thật là sặc!”

Ho khan một hồi, gà trống khẽ mắng một câu, sau đó điều thuốc bị vút trên mặt đất, dùng chân hung hăng giẫm mạnh.

Thấy cảnh này, mấy người trong phòng phục hồi tinh thần lại, lộ ra vẻ kính sợ, trong đó một người vội vàng chạy tới nói: “Vị đại ca này, người tìm ai a?”

Gà trống nhìn sang, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu: “Ta tìm người, ngu xuẩn.”

“Ta?” Người này sửng sờ: “Ta không biết người a.”

Gà trống sai bước đi tới, trực tiếp đập một quyền vào trên mặt người này.

Ba một tiếng, người này ngã trên mặt đất, cả người đều bị đánh đến hồ đồ.

Lúc này gà trống mới cười lạnh: “Không biết thì không thể tìm người, trước kia khi các người giết gà, thì không ngờ gà cũng có thể giết người sao? Người dựa vào cái gì giết gà?”

Mấy người khác trong phòng đều là vừa kinh vừa sợ lại không còn gì để nói.

Cái này mẹ nó, chúng ta lúc nào thì giết gà!

” Tại sao người có thể đánh người, ta báo cảnh sát.” Một cô gái run rẩy mở miệng.

Gà trống nhìn chằm chằm qua: “Báo cảnh sát? Người báo thử xem.”

Cô gái đang cầm điện thoại run tay một cái, lập tức không dám động.

Gà trống tiếp tục nói: “Ta tới là tìm bọn hấn, mấy người các ngươi có thể đi ra ngoài, nhớ kỹ, trong vòng ba phút, không, năm phút thì không cho phép báo cảnh sát, nếu không xem ta xử lý các ngươi thế nào.”

Mấy cô gái như được đại xá, vội vàng chạy ra ngoài.

Hai thanh niên khác cũng muốn đi ra nhưng gà trống vừa trừng mắt, bọn hấn lại không dám động.

Trong đó một người khóc không ra nước mắt: “Đại ca à, chúng ta không đắc tội với ngươi mà.”

Gà trống không để ý tới hấn, nhìn về phía nữ quý.

Nữ quý lắc đầu. Biểu thị hai cùng này không có quan hệ đến mối thù của nó.

Lúc này gà trống mới gật đầu nói: “Vậy các ngươi cũng ra ngoài.”

Hai thanh niên kia vô cùng vui mừng, vội vàng chạy ra ngoài.

Gà trống nói: “Hiện tại ta t đánh hấnrước, đánh xong lại giao cho ngươi.”

Nữ quý gật đầu, không dám phản bác.

Gà trống liền cười, trực tiếp đá vào thân kẻ đã bị đánh đến đầu óc choáng váng, trực tiếp đá bay hấn, đập lên trên tường rồi rơi xuống, phun ra một ngụm máu.

Gà trống giật nảy mình: “Ngọa tào, xuất thủ quá nặng rồi, không đánh chết hấn chứ!”

Nữ quý sợ hãi nhìn gà trống, muốn ngăn cản, nhưng không dám.

Gà trống đi qua, nhắc người bị đá gần chết lên, nhìn qua một chút, thất vọng lắc đầu nói: “Không thể đánh, đánh nữa

thì hẳn sẽ chết mất .”

Nói xong, gà trống kéo xuống một miếng Ngọc Quan Âm từ trên cổ người này, nói với nữ quý : “Được rồi, còn lại giao cho người. Nhớ kỹ, ta không dám đánh loạn người, người cũng đừng làm loạn cho ta, nếu không sẽ không biết ăn nói thế nào với Hạo ca, lúc đó sẽ để Miêu tử ăn người.”

Nữ quý vội vàng nói: “Không dám, ta chỉ tìm hẳn báo thù.”

“Ừm, vậy người tới đi.” Gà trống nói xong, đi qua một bên.

Nữ quý nhìn về phía người này, trong lúc nhất thời không biết động thủ làm sao.

Vốn là nếu hẳn không có pháp khí, nó còn muốn hù dọa một cái, chắt vẩn một hồi, sau đó mới báo thù.

Nhưng bây giờ, người này đã bị gà trống đánh gần chết, mê man nằm đó, làm sao để hù dọa, làm sao chắt vẩn?

Trong lòng nó có chút ủy khuất, nữ quý đành bỏ qua ý muốn ban đầu, trực tiếp nhào qua, đưa tay mạnh mẽ bắt lấy hồn nam tử ra.

Hồn phách của nam tử kia đầu tiên có chút mê mang, rồi ánh mắt hẳn chậm rãi ngưng tụ, thấy được nữ quý trước mắt.

Nó giật nảy mình, muốn giãy dụa, nhưng lại không giãy được.

“Lý Trung Tường, người còn nhớ ta không?” Nữ quý mở miệng yếu ớt.

Nam tử sững sờ, nhìn kỹ lại, hét to lên: “Hân Hân! Không, không có khả năng, người không phải đã chết sao?”

Nữ quý cắn răng nghiên lợi nói: “Đúng vậy , ta đã chết, người thiết kế bắt ta lại, rồi gian sát ta, còn tạo ra tình trạng ta rời nhà trốn đi mất tích, còn giả mù sa mưa báo cảnh sát, kế

hoạch thật sự không có chút sơ hở nào, nhưng người không biết đi, ta chết đi, ta biến thành quỷ, ta trở về báo thù.”

“Không, không, Hân Hân, ta sai rồi, ba ba biết sai rồi, người thả ta đi, ta...” Nam tử hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Nhưng lời nói còn chưa nói xong, nữ quỷ đột nhiên cắn vào cổ của nó, hung hăng cắn xuống một khối hồn thể, hồn phách nam tử kia đau quá mà rên lên.

“Bỏ qua cho người, ta cũng cầu xin người tha cho ta, nhưng người lại không buông tha ta, còn tàn nhẫn như vậy. Khi mẹ ta bị người đánh, lúc đó sao người không buông tha nàng, bức mẹ ta tuyệt vọng tự sát, người tên súc sinh này, ta hẳn là sớm giết người mới đúng.”

Miệng vừa nói, nữ quỷ lại đột nhiên cắn một cái trên hồn phách của nam tử.

Sau đó nữ quỷ không ngừng oán hận chất vấn, không ngừng cắn xé, hồn phách nam tử càng ngày càng yếu, cuối cùng sau khi bị nữ quỷ cắn một lần nữa, hồn phách nam tử trong nháy mắt tan rã, biến thành hư vô.

Nhìn xem hồn phách nam tử biến thành hồn phi phách tán, oán khí trên thân nữ quỷ ngừng tăng thêm, loáng thoáng còn có dấu hiệu tán đi.

Đúng lúc này, trên người nó đột nhiên hiện lên một tầng bạch quang.

Hình như nhận ra, nữ quỷ nhìn về phía gà trống: “Cám ơn người, cám ơn các người.”

Gà trống đã gặp qua nhiều tình huống như thế, biết nó muốn đi đầu thai, nhếch miệng cười một tiếng: “Không cần cám ơn, an tâm đầu thai đi thôi.”

Nói xong gà trống quay người rời đi.

Ở phía dưới khách sạn, Trần Hạo ngồi trong xe ôm mền đen, đột nhiên tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Thông báo: Quý Phương Hân Hân chết oan, oán linh hai năm bốn tháng, tử nguyện hoàn thành, ban cho một năm đạo hạnh.

Cảm thụ được pháp lực tràn vào đan phủ, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Tồn thất sáu năm đạo hạnh, bây giờ đã kiếm bù được đến hai năm, ân, không tòi, tiếp tục cố gắng, rất nhanh sẽ có thể bù đắp lại, sau đó nhanh chóng tăng thêm.

Không bao lâu sau, gà trống từ trong khách sạn đi ra, chờ nó lên xe, Trần Hạo lái xe rời đi.

Lại một lát sau, đã có cảnh sát tới, sau đó đi lên tầng.

Nhưng lúc này, Trần Hạo đã đi xa.

Lần này, Trần Hạo không tiếp tục đi tìm quỷ hồn nữa, mà trực tiếp lái xe đi tìm bệnh viện.

Lúc buổi chiều, nghe nói người phụ nữ mang thai xảy ra tai nạn xe cộ bị mang đến bệnh viện nhân dân, không biết hiện tại thế nào.

Dưới chỉ dẫn đường, Trần Hạo rất nhanh đã tìm đến bệnh viện.

Nhưng sau khi đến gần bệnh viện, Trần Hạo sững sờ.

Bởi vì trong bệnh viện này mặc dù âm khí rất nặng, nhưng dưới Âm Dương Nhân lại không nhìn thấy âm hồn nào. Rất là sạch sẽ.

Chuyện này có chút không khoa học, bên trong bệnh viện, tại sao có thể không có quỷ, hơn nữa bệnh viện này lại không phải bệnh viện nhỏ.

Cẩn thận quan sát, ánh mắt Trần Hạo ngưng lại.

Âm khí trong bệnh viện, Trần Hạo thấy được một loại tà khí.

Tà khí này mặc dù bị âm khí bao trùm, nhưng hết sức rõ ràng.

Loại tà khí này, không phải quỷ vật có thể ngưng tụ.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, đánh giá bốn phía chung quanh, sau đó phát hiện, tà khí từ một phía trong bệnh viện dần lan ra.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo lái xe đuổi theo tà khí.

Một đường đuổi theo, đi ra ngoại thành của thành phố, Trần Hạo thấy được một biệt thự không nhỏ.

Đến nơi này, tà khí đã nồng đậm hơn nhiều, hơn nữa Trần Hạo nhận thấy trong biệt thự có khí tức pháp lực. Còn âm hồn một người khác... Không đúng, là hai âm hồn, bọn chúng là một thể, đó là phụ nữ mang thai!

Nhìn một lát, Trần Hạo biến sắc.

Ngọa tào, ở đây có người đang lập đàn làm phép, luyện chế âm tà!

Tà môn ma đạo a!

Trần Hạo vội vàng từ xuống xe, sau đó nhảy qua tường quanh biệt thự vào trong.

Không bao lâu, Trần Hạo đã vào trong phòng biệt thự, thấy được bên trong bố trí một pháp đàn, còn có một lão đầu tay nắm pháp quyết, đang ngồi xếp bằng nói lầm bầm.

Chương 476: Trấn áp thô bạo

Khi nhìn thấy tà sư, Trần Hạo cũng nhìn thấy hồn người phụ nữ mang thai đứng trước mặt tà sư cách đó không xa.

Hông người phụ nữ mang thai nhe răng trợn mắt, nhìn có vẻ rất phần nộ, rất thống khổ, nó muốn chạy, nhưng chỉ cần khẽ động, trước mặt đã xuất hiện một đạo hồng quang, đánh nó bắn ngược lại, khiến nó phải hét thảm một tiếng.

Nhìn kỹ thì phát hiện, hồng quang kia do một sợi dây đỏ phát ra, mà dây đỏ này lại tạo thành một đồ án, vây hồn người phụ nữ mang thai trong một tiểu không gian.

Giờ phút này, tà sư đang niệm chú, trước mặt tà sư, có một hồ sơ, trên án đài có một cái đầu lâu không ngừng toát ra hắc khí.

Hắc khí mờ mịt, không ngừng truyền vào phần bụng của hồn người phụ nữ mang thai.

Khi hắc khí rót vào, bụng của hồn người phụ nữ mang thai khẽ động, một tiểu âm hồn bên trong tựa hồ đang không ngừng mạnh lên, biến lớn.

Nhìn thấy một màn này, Trần Hạo híp mắt lại.

Thật sự là đang tu luyện tà pháp a!

Hồn người phụ nữ mang thai này chết, có quan hệ gì với tà sư này không?

Trong lòng suy đoán, Trần Hạo lại không có ý định để tà sư hoàn thành tà pháp.

Tay nắm pháp quyết, trong nháy mắt, một đạo pháp quang bắn ra đi, bay về phía dây đỏ.

Tà sư đang niệm chú đột nhiên mở to mắt, hai tay biến đổi, đồng dạng cũng bắn ra một đạo pháp quang, đối đầu với đạo pháp quang mà Trần Hạo bắn ra, hai đạo pháp quang đụng vào nhau nổ tung.

Sau đó tà sư cả giận nói: “Chuột nhất ở phương nào!”

Trần Hạo trực tiếp đẩy cửa vào, lạnh lùng nói: “Bắt hồn phách người, tu luyện tà pháp, ai là chuột nhất.”

Tà sư nhìn về phía Trần Hạo, híp mắt lại: “Ta tưởng là người nào, hóa ra là tiểu tử chưa đủ lông cánh nhà người, chỉ bằng người, cũng dám đến phá pháp đàn của ta.”

Trần Hạo nhếch miệng cười, không nói hai lời, vọt thẳng tới.

Tà sư hừ lạnh một tiếng, hai tay biến hóa bắt pháp quyết, đầu lâu vốn đang toát ra hắc khí, đột nhiên ô ô lên tiếng, sau đó một hắc vụ nồng đậm từ trong miệng đầu lâu phun ra, nhanh chóng tràn ngập.

Trong hắc vụ, các thứ tiếng quỷ kêu, hư ảnh lưu động.

Mèo đen thấy thế, bên trong mắt mèo hiện lên vẻ miệt thị, sau đó nó khẽ há mồm, hắc vụ nồng đậm kia, còn cả một đám hư ảnh, nhanh chóng bị nó hút vào trong miệng.

Trong khoảnh khắc, hắc vụ và hư ảnh biến mất không còn một mảnh.

Khuôn mặt tà sư vốn đang cười lạnh lập tức biến thành cứng đờ, trừng to mắt nhìn về phía mèo đen.

Thế mà lại bị ăn!

Giật nảy mình, tà sư đứng lên, đưa tay chộp đầu lâu vào trong tay, trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ, sau đó khẽ xoay đầu lâu. Trong mắt đầu lâu liền bắn ra hai đạo lục quang.

Trần Hạo không trốn không né, khi lục quang bắn tới người, hắn đột nhiên đưa tay ra bắt lấy lục quang, trong tay lóe lói quang, lục quang cứ thế mà diệt.

Đồng tử tà sư co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngọa tào, thế mà có thể đón đỡ, mao đầu tiểu tử này lại mạnh như vậy!

Trong lòng sợ hãi, tà sư cắn răng một cái, thân ảnh phóng tới hồn người phụ nữ mang thai đang bị vây

Đúng lúc này, một thân ảnh khôi ngô chặn lại tà sư, vung một quyền, trực tiếp đánh trúng ngực tà sư, đánh hắn bay ngược ra ngoài.

Phốc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, tà sư gằm thét: “Khinh người quá đáng, lão tử muốn cùng các ngươi đồng quy vu tận.”

Nói xong, hai tay tà sư ôm lấy đầu lâu, trong miệng niệm chú, đầu lâu run rẩy, sau đó đột nhiên đầu lâu bay lên, phóng tới hồn phách người phụ nữ mang thai.

Đúng lúc này, một viên lôi cầu lẳng không chặn đường nó, lôi quang lóe lên, đầu lâu nổ tung, hóa thành hư vô.

Tà sư một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, cả người tê liệt ngã xuống mặt đất, bất lực tắt thở, đến chết thì trong mắt hắn vẫn tràn đầy vẻ không thể tin.

Quá mạnh, hoàn toàn đánh không lại!

Trần Hạo đi đến cạnh tà sư, mặt không đổi sắc nhìn hắn.

Không bao lâu, hồn phách tà sư chậm rãi hiện ra, ánh mắt còn có chút mê mang.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Hạo, hồn phách tà sư biến sắc, cả giận nói: “Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng quá mức.”

Trần Hạo cười lạnh: “Quá phận, vừa rồi những hồn phách hư ảnh kia, đều là vong hồn vô tội, tại sao ngươi không nghĩ thả chúng đi, mà dùng tà pháp điều khiển, còn có hồn phách người phụ nữ mang thai này, ngươi cũng đừng nói với ta, ngươi đang siêu độ cho nó.”

Hồn phách tà sư ghen lời.

Trần Hạo nói: “Hại người rồi sẽ có lúc bị hại lại, tiểu Hắc, trả lại cho nó.”

Mèo đen meo ô một tiếng, há miệng, phun ra một luồng hắc khí, trong hắc khí tràn ngập, quỷ ảnh lưu động.

Không có đầu lâu hạn chế, từng quỷ ảnh nhìn về phía tà sư, ánh mắt âm độc oán hận.

Hồn phách tà sư trong nháy mắt run rẩy lên, hoảng sợ nói: “Đạo hữu, bỏ qua cho ta, ta nguyện ý đem âm sát mẹ con tặng cho ngươi, đây chính là âm sát rất cường đại, có... A, không muốn, các ngươi không được qua đây.”

Hồn phách của tà sư còn chưa nói xong, nhóm quỷ ảnh đã bao vây nó, hồn phách tà sư vội vàng lui lại, tuyệt vọng gào thét, nhưng nhóm quỷ ảnh lại thờ ơ, cuốn lấy hắc khí, bao trùm hồn phách tà sư.

Sau đó, tiếng kêu thảm của hồn phách tà sư truyền ra, một lát sau đã yên tĩnh.

Trần Hạo không nhìn bên này nữa, quay người đi tới trước mặt hồn phách người phụ nữ mang thai đang đầy vẻ dữ tợn.

Trong đôi mắt hồn phách người phụ nữ mang thai tràn ngập oán hận, thần trí của nó không đủ tỉnh táo.

Mà trong bụng của nó, lúc này tiêu âm hồn kia lại cuộn mình lên, tựa hồ rất e ngại Trần Hạo.

Tà sư nói, đây là âm sát mẹ con, nói cách khác, người phụ nữ mang thai này chết, thật sự có quan hệ với tà sư.

Nhưng âm sát mẹ con này, Trần Hạo cũng không quá hiểu rõ, chỉ biết đây là một loại tà pháp cùng loại với cứu tử quỷ mẫu thần thông.

Loại rác rưởi này mà được xem như bảo bối, chứng tỏ tà sư này cũng chỉ là kẻ đủ ếch ngồi đáy giếng.

Trong lòng thờ dài, Trần Hạo cũng có chút buồn rầu, giải quyết thứ này như thế nào đây.

Diệt đi, mặc dù ấn tượng với hồn người phụ nữ mang thai này không tốt, nhưng tội của bọn chúng cũng không đáng chết, bây giờ đã biến thành như vậy, cũng đủ đáng thương.

Nhưng nếu không diệt, thứ này đã chuyển thành một nửa âm sát mẹ con, chính là một mầm vạ a, giữ lại khẳng định không tốt.

Lúc Trần Hạo đang suy nghĩ đâu, ánh mắt hấn khẽ động, quay người nhìn lại, nhóm hư ảnh vong hồn kia, đã thôn phệ hồn phách tà sư, lúc này hắc khí cuộn cuộn, tựa hồ như đang phát sinh biến hóa gì.

Meo ô!

Mèo đen vốn rất thờ ơ, lúc này cảm giác được hắc khí biến hóa, mắt mèo cũng trở nên lảng lệ.

Hắc khí cuộn cuộn, đột nhiên bay về phía hồn phách người phụ nữ mang thai bị vạ.

Trần Hạo sầm mặt lại, lật tay lại, pháp lực tràn ra đập đến hắc khí.

Ba một tiếng, hắc khí bị đánh trở về, sau đó một tiếng rống giận dữ từ trong hắc khí truyền ra: “Lăn đi.”

Trần Hạo nhíu mày: “Cừu nhân của các ngươi là tà sư, nó đã bị các ngươi phản phê, còn muốn thế nào?”

“Mắc mớ gì tới ngươi, tránh ra, nếu không liền ta cũng sẽ giết ngươi.” Tiếng rống giận dữ tràn ngập vẻ uy hiếp.

Trần Hạo giận quá mà cười.

Mẹ nó ta giúp các ngươi báo thù, kết quả còn muốn lấy oán trả ơn sao?

Nhìn hắc khí lúc này so với khi bị tà sư khống chế còn mạnh hơn mấy phần.

Ngọa tào, những hồn phách bị tà sư khống chế, cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Trần Hạo lười dông dài, thân ảnh bay vút qua, khẽ lật tay, xuất ra đại kiếm gỗ đào, chém một kiếm xuống hắc khí.

Đại kiếm gỗ đào lưu động pháp quang, một kiếm chém hắc khí thành hai nửa.

Trong hắc khí truyền ra tiếng hét thảm, lần này nó đã rõ Trần Hạo không dễ chọc, hắc khí khẽ quay lại muốn chạy trốn.

Nhưng mèo đen không để bọn chúng rời đi, oa ô một tiếng, há miệng hút vào, hắc khí xoay tròn một lần nữa bị nó hút vào trong miệng.

Lần này, mèo đen trực tiếp nhai nuốt, tiếng nhai kên két đặc biệt có lực.

Chương 477: Mẹ con âm sát

Vừa ăn, mèo đen vừa nhìn về phía hồn phách người phụ nữ mang thai, trong mắt mèo lưu động quang mang bất thiện.

“Đừng nhìn ta, ăn ta không ngon đâu.”

Bị mèo đen nhìn chăm chăm, từ trong thân thể hồn phách người phụ nữ mang thai đột nhiên truyền ra một tiếng trẻ con sợ hãi.

Mèo đen nheo mắt lại, thờ ơ.

Có ăn ngon hay không, vào miệng của ta mới biết được.

Trần Hạo lại bị tiếng nói này làm giật mình, ngọa tào, tiểu âm hồn kia thế mà có thể nói chuyện? Người còn sinh ra thì, làm sao lại nói chuyện được?

Lông mày Trần Hạo khẽ nhíu lại, mở miệng nói: “Người ra đây.”

“Ta không ra, ta sợ.” Tiếng trẻ con đáp lại.

Trần Hạo tức giận: “Người sợ cái cọng lông, trốn ở bên trong thì không sao à, nhanh ra đây, không ra ta đánh chết.”

“Ô ô ô, các người khi dễ ta.” Tiểu âm hồn phát ra tiếng khóc.

Trần Hạo cười: “Khi dễ người? Ha ha, người nói người xảy ra chuyện gì? Đừng nói với ta là trời sinh người có thể nói.”

“Chuyện này không liên quan đến ta, ta cũng không muốn như vậy, là tên xấu kia bắt ta tới, sau đó nhét ta vào.” Tiểu âm hồn ủy khuất nói.

Ánh mắt Trần Hạo thoáng động một tý, nói: “Người nói rõ ràng cho ta, nếu như không phải lỗi của người, chúng ta sẽ

không bắt nạt người, còn có thể giúp người.”

Tiểu âm hồn chần chừ nói: “Thật sao?”

Trần Hạo nói: “Ta lấy đạo tâm phát thế, chỉ cần người không gạt ta, nói ra sự thật, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn người.”

Tiểu âm hồn trầm mặc một lúc, cuối cùng mở miệng nói: “Ta không biết ta từ đâu tới, từ khi ta tỉnh lại, ta đã ở trong một tượng đồng, sau đó tên xấu xa kia mua tượng đồng đó, rồi hắn bắt ta ra, nói sẽ để cho ta đầu thai, ta sợ hãi phải đáp ứng, sau đó vừa nãy, hắn giở trò xấu với ta, nhưng mà pháp thuật của hắn không ảnh hưởng được ta, bị ta chuyển dời đến thân người phụ nữ này.”

Trần Hạo sùng sốt.

Chính mình cũng không biết lai lịch của mình, ở trong tượng đồng, pháp thuật không ảnh hưởng được? Chỉ đơn giản mấy câu đã hoàn toàn có thể nhìn ra lai lịch bất phàm của người!

“Tượng đồng gì, giờ nó đang ở đâu?” Trần Hạo hỏi lại.

Tiểu âm hồn nói: “Ở trong phòng thứ nhất tầng hai, tượng đồng kia là tượng một nữ nhân ôm đứa bé.”

Trần Hạo không nói gì nữa, quay người đi lên lầu, một lát sau, Trần Hạo đã xuống nhà, trong tay có thêm một tượng đồng.

Tượng đồng cao khoảng một thước, màu đồng cổ, đây là tượng một phụ nữ mặc váy nhìn rất ôn nhu, trong ngực ôm một đứa bé, khuôn mặt tràn đầy biểu lộ yêu thương.

“Chính là tượng này, trước kia ta ở tại trong này, ở rất lâu, nếu không phải tên xấu xa kia bắt ta, ta khẳng định vẫn còn ở trong đó.” Tiểu âm hồn vội vàng mở miệng.

Trần Hạo không nói gì.

Khi thấy tượng đồng này, Trần Hạo phát hiện, tượng đồng này cho hắn một loại cảm giác rất cổ quái, nhưng cổ quái như thế nào thì lại không nói rõ được.

Trầm mặc một lát, Trần Hạo tiếp tục hỏi: “Người ở trong tượng đồng bao lâu?”

Tiểu âm hồn nói: “Ở bao lâu ta cũng không biết, dù sao là rất lâu.”

“Vậy người không muốn biết mình có lai lịch gì? Chỉ có một mình người ở trong tượng đồng, người không cảm thấy cô độc sao?”

“Không cô độc, ở trong tượng đồng rất thích mà, bên trong cực kỳ dễ chịu.”

Trần Hạo lông mày nhíu lại, nói: “Vậy bây giờ ta thả người ra, người rời khỏi thân thể người phụ nữ này đi.”

Tiểu âm hồn nói: “Có thể để cho ta trở về trong tượng đồng chứ? Ta cũng không thích ở trong bụng.”

Trần Hạo cười nói: “Được a.”

Nói xong, Trần Hạo bắn ra một chỉ, một đạo pháp quang chặt đứt dây đỏ đang vây quang hồn phách người phụ nữ mang thai.

Sau đó, một tia ô quang từ trong ngực của hồn phách người phụ nữ mang thai bay ra, bắn thẳng tới tượng đồng trong tay Trần Hạo.

Ngay khi nó muốn tiến vào trong tượng đồng, Trần Hạo đột nhiên động.

Đưa tay chộp một cái, nắm ô quang vào trong tay, ở giữa bàn tay, điện quang lấp lóe, hóa thành một lao tù lôi điện.

Tiểu âm hồn quá sợ hãi, vội vàng nói: “Người gạt ta.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng: “Ta lừa ngươi, rõ ràng là ngươi gạt ta trước! Cái gì mà không biết lai lịch, ngươi nghĩ ta ngốc hả.”

Tiểu âm hồn ủy khuất mà nói: “Ta không lừa ngươi a!”

Trần Hạo cười lạnh: “Mặc dù ngươi dùng ngôn ngữ mê hoặc ta, nhưng ngươi đánh giá thấp ta, thật sự cho rằng ta là cái gì cũng đều không hiểu, tà sư kia nói âm sát mẹ con, ta vốn cho rằng là ngươi và hồn phách người phụ nữ mang thai này, nhưng vừa rồi ngươi trả lời để ta phát hiện ra chân tướng, âm sát mẹ con, không phải là ngươi và hồn phách người phụ nữ mang thai này, mà là ngươi và tượng đồng này.”

Tiểu âm hồn lập tức im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Theo lý thuyết, âm sát mẹ con, vốn là mẹ con đồng thể, tình huống này của ngươi, tựa như là mẫu sát xảy ra chuyện, cho nên ngươi muốn tìm vật thay thế, một lần nữa chuyển hóa thành âm sát mẹ con, tà sư kia cũng ngu xuẩn, đạo hạnh yếu ớt, còn muốn luyện chế âm sát mẹ con, đoán chừng hẳn cũng bị ngươi lợi dụng, một khi ngươi thành công ngưng tụ mẫu sát, thì lúc đó cũng chính là tận thế của tên tà sư kia.”

Tiểu âm hồn ủy khuất nói: “Đại lừa gạt, ngươi cũng là kẻ xấu xa, ngươi cũng muốn luyện chế Bảo Bảo.”

“Ngừng bán manh cho ta, trước đó khi đến đây ta đã phát hiện tướng mệnh đen nhánh của tên tà sư kia, mệnh hẳn không lâu dài. Nếu như không có sự xuất hiện của ta, hẳn khẳng định cũng không sống được bao lâu, kết hợp với âm sát mẹ con, còn cần nói cái gì sao?”

Nói xong không đợi tiểu âm hồn mở miệng, Trần Hạo tiếp tục nói: “Tạm thời ta tin tưởng ngươi, nhưng để chứng minh

trong sạch của người, như vậy đi, người dù sao ở chỗ nào cũng được, ta sẽ hủy tượng đồng này đi, rồi tìm cho người một chỗ ở mới thế nào?”

“Người dám!” Tiểu âm hồn lập tức thay đổi, giọng nói trở nên bén nhọn.

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói: “Bại lộ rồi? Không bán manh nữa?”

Tiểu âm hồn trong nháy mắt trở nên âm trầm: “Tốt cho một tên tu sĩ Đạo môn, hại mẹ của ta, hiện tại lại hại ta, tất cả các người đều đáng chết.”

Trần Hạo hừ lạnh: “Mẹ con âm sát, chí âm chí tà, không có chút nhân tính nào, từ chuyện người không cố kỵ gì hại người hóa sát là có thể nhìn ra, còn nói chúng ta đáng chết, hiện tại đáng chết chính là người.”

Dứt lời, Trần Hạo không chút do dự dùng sức trong tay, trực tiếp bóp vỡ tượng đồng.

Khi tượng đồng vỡ vụn, ô quang cũng phát ra tiếng kêu thảm: “Ta nguyện rửa người, các người đều sẽ chết, đều sẽ chết.”

Ba!

Trần Hạo thờ ơ, trực tiếp bóp nát tượng đồng.

Tượng đồng vừa vỡ, loại cảm giác cổ quái trên đó trong nháy mắt tán đi, sau đó tượng đồng trong tay Trần Hạo hóa thành tro bụi.

Tượng đồng biến mất, tiếng nói trong ô quang cũng im bật, sau đó quang mang dần dần ảm đạm, đến lúc biến mất không thấy gì nữa.

Đồng thời, hồn phách người phụ nữ mang thai cũng phát ra một tiếng hét thảm, hồn phách trở nên mờ nhạt rất nhiều.

Nhưng lúc này, ánh mắt nó lại là trở nên sáng sủa, mờ mịt nhìn bốn phía, sau đó phục hồi tinh thần lại, nhìn Trần Hạo thét to: “Con của ta, người giết con của ta.”

Trần Hạo nhìn về phía hôn phách người phụ nữ mang thai, lạnh nhạt nói: “Con của người? Ha ha, tự mình hãy suy nghĩ thật kỹ, đến cùng là chuyện gì xảy ra.”

Phụ nữ mang thai sững sốt, chậm rãi nhớ lại một chút ký ức.

Tai nạn xe cộ, sinh non, sau đó có người muốn làm chuyện rất khủng bố với mình, mình muốn phản kháng, đau quá, mệt mỏi quá, rất muốn nghỉ ngơi...

Ký ức hiện lên, hôn phách người phụ nữ mang thai trợn tròn, tự lầm bầm: “Ta đã chết, ta chết như thế nào? Làm sao có thể, ta làm sao lại chết được, ta còn trẻ, ta sẽ không chết.”

Ánh mắt Trần Hạo thoáng động, đột nhiên nói: “Cho người một lựa chọn, để con của người sống lại hoặc người sống lại, người chọn cái nào?”

“Người có thể để cho ta sống lại? Nhanh, ta muốn sống lại, ta không nên chết.” Hôn phách người phụ nữ mang thai sáng ngời hai mắt nhìn về phía Trần Hạo, vẻ mặt cầu khẩn.

Trần Hạo bĩu môi: “Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, đơn thuần hiếu kì.”

Hôn phách người phụ nữ mang thai: “...”

Chương 478: Lại có nhiệm vụ

“Người trêu đùa ta!” Phụ nữ mang thai nhìn chằm chằm Trần Hạo, vẻ mặt phẫn nộ.

Trần Hạo cười nói: “Chỉ hỏi một chút mà thôi, sao lại thành trêu đùa, chẳng lẽ người thật sự cho rằng người chết mà có thể sống lại, nếu là dạng này, Địa Cầu đã sớm nổ tung.”

Hồn phách người phụ nữ mang thai giận dữ nói: “Vậy tại sao người chết là ta mà không phải là người, ta còn trẻ như vậy, ta còn có rất nhiều tiền không xài hết, ta không thể chết.”

Trần Hạo cười hắc hắc: “Tuổi trẻ? Nhìn người cũng phải ba bốn mươi tuổi rồi, lớn hơn ta cả giáp, trẻ ở đâu? Hơn nữa người có bao nhiêu tiền? Có một tỷ không?”

Hồn phách người phụ nữ mang thai cười lạnh: “Nói như người có một tỷ vậy.”

“Ta có.” Trần Hạo gật đầu.

Hồn phách người phụ nữ mang thai: “...”

Nhìn hồn phách người phụ nữ mang thai tỏ vẻ không tin tưởng, Trần Hạo nói: “Nói cái này cũng vô dụng, dù sao người đã chết, ân, còn có việc gì không, không có việc gì ta phải đi.”

“Không, người không thể đi, ta cứ thế mà chết đi, ta muốn đòi lại công đạo, ta không thể chết vô ích như thế được.” Hồn phách người phụ nữ mang thai vội vàng ngăn Trần Hạo lại.

Mèo đen và gà trống nhìn về phía hồn phách người phụ nữ mang thai, ánh mắt kia, để hồn phách người phụ nữ mang thai phát lạnh, cảm giác rất sợ hãi.

Trần Hạo nói: “Công đạo gì, có yêu tà hại người, hiện tại yêu tà bị ta diệt, người còn muốn tìm ai? Chẳng lẽ ta đem người cứu từ trong tay yêu tà, người còn không hài lòng, muốn lấy oán trả ơn?”

Hồn phách người phụ nữ mang thai e ngại nhìn thoáng qua gà trống và mèo đen, lúc này mới lên tiếng nói: “Vậy ta phải làm sao bây giờ? Ta không thể sống lại, thì có thể đầu thai a?”

Trần Hạo cười nói: “Vậy người đi đầu thai đi, ta cũng không cản người.”

Hồn phách người phụ nữ mang thai uất ức nói: “Ta sẽ không đi đầu thai.”

Trần Hạo nói: “Có tiếc nuôi?”

Hồn phách người phụ nữ mang thai nghĩ ngợi một chút, yếu ớt nói: “Tiền của ta chưa xài hết, có tính không.”

Hệ thống: Quỷ Mã Nhã Thanh uông mạng, âm hồn một ngày, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Trần Hạo vốn chỉ tùy tiện hỏi một chút, không nghĩ tới thật lại kích phát nhiệm vụ, không khỏi ngẩn ngơ.

Sau đó Trần Hạo lại vui vẻ.

Nhiệm vụ tiêu tiền, việc này dễ, khi còn sống không làm việc thiện, sau khi chết tích chút âm đức cũng không tệ a, mà lại giúp dùng tiền, còn có một năm đạo hạnh ban thưởng! Đắc ý a!

“Chuyện này dễ xử lý, người có bao nhiêu tiền, ta giúp người tiêu.” Trần Hạo trả lời.

Hồn phách người phụ nữ mang thai trừng mắt: “Người nghĩ hay lắm, tiền của ta dựa vào cái gì cho người tiêu.”

Trần Hạo nói: “Người không phải đã chết sao, cũng không dùng đến tiền, lại nói, ta cũng không cần một phân tiền của người, ta giúp người tán tài, cho những người cần tiền, như thế còn có thể giúp người tíchd chút công đức, đến lúc đó đầu thai cũng có thể đầu thai vào gia đình tốt.”

Hồn phách người phụ nữ mang thai nghi ngờ nhìn Trần Hạo nói: “Thật hay giả? Không phải là người muốn gạt tiền của ta nên nói thế chứ.”

Trần Hạo nói: “Nếu người không tin thì thôi, đây là việc duy nhất ta có thể giúp người, nếu người không thích, vậy không có biện pháp, dù sao tiền của người vẫn ở ngân hàng, không lấy ra ngoài coi như tiện nghi ngân hàng.”

Hồn phách người phụ nữ mang thai trầm mặc một lúc, sau đó mới không cam lòng nói: “Vậy được, nhưng ta muốn nhìn người lấy.”

Trần Hạo cười cười, quay người rời khỏi biệt thự.

Lái xe rời đi, dưới sự chỉ điểm của hồn phách người phụ nữ mang thai, đi tới nhà nàng.

Phải công nhận,biệt thự của hồn phách người phụ nữ mang thai ở có trang trí rất xa hoa.

Trong phòng ngủ của nó tìm được mấy tấm thẻ, nghe người phụ nữ mang thai nói, Trần Hạo mới biết nó có một người cha không tầm thường, để lại mấy ngàn vạn tiền tiết kiệm cho nó còn có mấy căn nhà.

Trước đó nó có một người chồng, đáng tiếc người chồng này bần nhão không thể trát tường được, còn vượt quá giới hạn, nên bị người phụ nữ mang thai đá, sau đó nó tìm một tiểu bạch kiểm, cái thai này chính là của tiểu bạch kiểm đó.

Nói đến tiểu bạch kiểm, Trần Hạo nhớ tới, tên này gọi Hoàng Văn , có vẻ như cũng có kiếp nạn trước mắt, không biết

hiện tại thế nào.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có tiếng mở cửa.

Trần Hạo sững sờ, sau đó hẳn nghe được tiếng nói chuyện.

“Chúng ta làm thế này có được hay không a, ta vẫn có chút sợ.”

“Sợ cái gì, vụ mập chết bầm kia xảy ra tai nạn xe cô chết rồi, ha ha ha, vốn dĩ còn muốn lấy mấy trăm vạn rồi chúng ta cao chạy xa bay, không ngờ nàng đột nhiên lại chết, lần này tốt, ta thế nhưng cùng nàng đăng ký kết hôn, vụ mập chết bầm cũng không còn thân thích, vụ vừa chết, tất cả tài sản đều là ta, lần này ta phát tài rồi.”

“VẬY, VẬY VỀ SAU TA CÓ THỂ Ở LẠI NƠI NÀY SAO? BIỆT THỰ XINH ĐẸP, CẢM GIÁC GIỐNG NHƯ LÀ ĐANG NẪM MƠ.”

“Tiểu bảo bối, ta nói với người rồi đi theo ta, về sau ăn ngon uống sướng, hưởng không hết phúc, hiện tại hài lòng chưa?”

“Ừm ừm, rất hài lòng, Văn ca, người thật lợi hại, ta quá sùng bái người.”

“Hắc hắc, sùng bái ta thì làm được cái gì, ta muốn hành động thực tế, buổi tối hôm nay, ta muốn mấy tư thế.”

“Chán ghét, Văn ca thật là xấu.”

...

Nghe tiếng nói chuyện này, một nam một nữ, nam chính là Hoàng Văn.

Chỉ là cuộc trò chuyện này...

Trần Hạo nhìn về phía hôn phách người phụ nữ mang thai.

Giờ phút này hôn phách người phụ nữ mang thai, sắc mặt đã sớm biến thành âm trầm, ánh mắt băng lãnh, trên thân hội tụ một tia Âm Sát chi khí.

Nó dù sao cũng bị mẹ con âm sát rèn luyện qua, có chút khác biệt so với âm hồn phổ thông, giờ phút này bị kích thích, nó có xu thế chuyển thành lệ quý.

“Vương bát đản!” Hồn phách người phụ nữ mang thai gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên xông ra ngoài.

Trần Hạo chặn không kịp, đành phải theo phía sau.

Chờ hấn ra ngoài, liền thấy trong phòng khách ở tầng một, một đôi nam nữ đàn cuốn lấy nhau ngã trên ghế sa lon, quần áo vứt lung tung, tựa hồ không thể chờ đợi.

Trần Hạo nhìn thấy mà im lặng, con hàng này thật sự chết không có gì đáng tiếc.

Mà hồn phách người phụ nữ mang thai lại đi tới bên cạnh đôi nam nữ, cứ như vậy nhìn trừng trừng vào bọn hấn.

Khi đang nồng nhiệt, đột nhiên Hoàng Văn có cảm giác không thích hợp, đột nhiên đứng dậy nhìn lại, sau đó hít một hơi lãnh khí, sợ hãi nói: “Mụ mậ chết bầm!”

Nghe được kiểu xưng hô thế này, Âm Sát chi khí trên hồn phách người phụ nữ mang thai trong nháy mắt bộc phát, nhất thời, ánh đèn trong biệt thự trở nên sáng tối chập chờn.

“Hoàng Văn, ngươi rất tốt.” Hồn phách người phụ nữ mang thai nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói mang theo nồng đậm hận ý.

Hoàng Văn giật mình một cái hoàn hồn, sắc mặt biến thành trắng bệch, vội vàng đi tới nói: “Thân ái, ngươi nghe ta giải thích, đây đều là hiểu lầm, ta...”

Lời còn chưa dứt, tay Hoàng Văn đã xuyên qua thân thể người phụ nữ mang thai, sững sờ ngay tại chỗ.

“Ngươi, ngươi...”

Phụ nữ mang thai lạnh lùng nói: “Ngoài ý muốn sao, ta đã chết rồi, hiện tại đã thành quỷ...”

Nàng vừa nói xong, bóng đèn trong biệt thự trong nháy mắt bị dập tắt, sau đó cô gái kia rít lên một tiếng, bị dọa đến ngất ngay trên ghế sa lon.

Hoàng Văn thì toàn thân khẽ run rẩy, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Hôn phách người phụ nữ mang thai sao có thể để hấn chạy, thân ảnh vút qua, trực tiếp bám vào trên người hấn.

Lập tức, con mắt Hoàng Văn trừng lớn, cứng đờ tại chỗ, sau một lúc lâu, Hoàng Văn giãy dựa thân thể, xoay người lại, ánh mắt oán độc đi tới trước mặt cô gái đang hôn mê, đưa tay ra.

“Người muốn làm gì.”

Lúc này, lại một cái tay bắt lấy tay Hoàng Văn, là Trần Hạo, hấn mỉm cười mở miệng, những ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Ở ngay trước mặt ta giết người, không tốt lắm đâu.

Hoàng Văn nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Người muốn ngăn ta?”

Trần Hạo nói: “Vậy phải xem người muốn như thế nào, người nếu muốn cùng nàng nắm tay, ta không ngại, đều dùng qua một nam nhân, cũng coi là tương đối thân cận, nhưng muốn giết người, cô gái này tội không đáng chết.”

Hoàng Văn nói: “Ta không nói muốn giết nàng.”

Trần Hạo sững sờ.

Hoàng Văn dữ tợn nói: “Ta muốn phá nát mặt của nàng, dung mạo xinh đẹp là có thể câu dẫn người sao? Hủy dung mạo của nàng, ta nhìn nàng về sau còn muốn thông đồng ai.”

Chương 479: Hoàn tất

Tê!

Trần Hạo nghe được lời này cũng phải hít một hơi lãnh khí.

Ngọa tào, nữ nhân quả nhiên ác độc a.

Chết, không tính là gì, hủy đi khuôn mặt, mới đáng sợ.

Nhất là nữ nhân xinh đẹp, nếu lập tức biến thành một người xấu xí, quả thực là sống không bằng chết a!

Trần Hạo nói: “Cái này bỏ qua đi, nói một câu công đạo, ta cảm thấy ngươi không nên trách nàng.”

Hoàng Văn nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt đầy vẻ tức giận: “Cướp nam nhân của ta, ta còn không thể trách nàng?”

Trần Hạo nói: “Điều dựa vào năng lực mà, ngươi nuôi tiêu bạch kiếm dựa vào tiền, người ta câu kẻ ngốc dựa vào mặt, có gì khác nhau sao?”

Hoàng Văn: “...”

“Lại nói, loại nam nhân lừa thân thể ngươi còn lừa tiền của ngươi, cắn bã như thế, ngươi lại vì hắn mà muốn hủy dung một nữ nhân khác? Không cảm thấy ngươi làm thế sẽ để trong lòng nam nhân này đắc ý sao?”

“Đắc ý? Hừ.” Hoàng Văn cười lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay xé rách quần, hung ác đem thứ kia của hắn chặt đứt, máu tươi rơi xuống đầy đất.

Trần Hạo: “...”

“Cầm tiền của ta, thì là người của ta, phản bội ta, thì phải trả giá đắt.” Hoàng Văn lạnh lùng nói, vẻ mặt tràn đầy khoái ý.

Yết hầu Trần Hạo khẽ động một cái, lúc này mới nói: “Được rồi, nam nhân cặn bã này, ngươi làm gì ta cũng không có ý kiến, bất quá nữ nhân này thì quên đi thôi, đừng vì việc nhỏ mà mất lớn, làm trễ nải ngươi đầu thai.”

Hoàng Văn nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Có phải nếu ta nhất định phải hủy gương mặt của nữ nhân này, ngươi sẽ không giúp ta nữa?”

Trần Hạo gật đầu: “Không sợ ngươi biết, ta giúp ngươi, không phải bởi vì ta hảo tâm, mà là bởi vì ngươi có tiền, đem tiền của ngươi lấy đi trợ giúp những người cần tiền, chuyện như thế ta cảm thấy rất tốt, nhưng nếu như ngươi nhất định phải đả thương người, vậy thì không cần nói, tiêu diệt ngươi đối với ta mà nói, quá đơn giản.”

Hoàng Văn trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Vậy thì tốt, ta không động đến nàng, nhưng ta không cho phép loại nữ nhân này chiếm tiện nghi của ta, ta muốn nàng và tên hỗn trướng này không lấy được một phân tiền nào của ta.”

Trần Hạo nói: “Việc này không thành vấn đề, ta cũng xem thường loại nữ nhân này, tốt nhất để nàng nhớ lâu một chút, về sau không dám làm loạn.”

Nói xong, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, ngưng tụ một bóng nước, đập vào trên mặt nữ nhân.

Nữ nhân rên một tiếng, chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt có chút mê mang.

Đột nhiên, đèn trong biệt thự sáng lên, dọa nữ nhân nhảy dựng lên, sau đó nàng liền thấy Trần Hạo cùng Hoàng Văn.

Tựa như nhớ ra cái gì, nữ nhân hoảng sợ quan sát xung quanh.

“Đừng tìm, ta ở đây này.” Hoàng Văn thâm trầm mở miệng.

Nữ nhân sững sờ, đột nhiên cuộn người lại, hai tay ôm ngực, cất tiếng the thé nói: “Đừng có giết ta, đừng có giết ta, ta không dám, cũng không dám nữa.”

Hoàng Văn cười lạnh: “Sợ chết còn dám câu dẫn nam nhân, ngươi không biết Hoàng Văn cùng ta là vợ chồng hợp pháp sao? Ta muốn giết ngươi.”

Nữ nhân khóc cầu xin: “Đừng có giết ta, ta thật sự không dám.”

“Không muốn chết, có thể, đem tiền của ngươi giao ra, còn có tiền mà Hoàng Văn lừa gạt ta lấy đi, một phần cũng không được thiếu.” Hoàng Văn lạnh lùng mở miệng.

Nữ nhân vội vàng gật đầu: “Ta trả, đều trả cho ngươi, chỉ cần không giết ta.”

Hoàng Văn hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ngươi bây giờ hãy giúp ta đem tất cả tiền quyền góp ra ngoài, còn có phòng ở, ta cũng muốn quyền ra ngoài, một phần tiền cũng không để lại.”

Trần Hạo cười nói: “Chuyện này dễ nói, ừ, ngươi chờ một chút, ta liên hệ một người bạn hỗ trợ.”

Nói xong, Trần Hạo đi tới một bên, lấy điện thoại di động ra gọi tới một số.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, đầu điện thoại bên kia tuyên tới một giọng nữ: “Trần đại sư, xin chào.” Chủ nhân giọng nói này chính là Chu Chỉ Hân.

Trần Hạo cười nói: “Rất xin lỗi, có chuyện ta muốn làm phiền ngươi.”

Chu Chỉ Hân nói: “Trần đại sư khách khí, có chuyện gì ngài cứ việc nói.”

Trần Hạo nói: “Là như vậy, ta có một người bạn, nó muốn tan hết gia tài, đi làm chuyện tốt, Chu bác cả đòi làm việc thiện, khẳng định có con đường hoàn mỹ, ta hi vọng người giúp một chút.”

Chu Chỉ Hân: “...”

“Trần đại sư? Người xác định sao?” Chu Chỉ Hân không tin tưởng hỏi.

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, là thật, nhưng mà phải nhanh một chút, không được kéo dài.”

Chu Chỉ Hân nói: “Vậy thì tốt, Trần đại sư nói địa chỉ nói cho ta, ta để cho người của ta đi qua giúp người.”

Trần Hạo nói: “Phiền toái rồi.”

Chu Chỉ Hân nói: “Việc này không tính là cái gì, ân, Trần đại sư, nếu người không gọi điện thoại cho ta, thì ta cũng muốn gọi cho người, có một chuyện, ta muốn hỏi thăm ý kiến của người.”

Trần Hạo nói: “Chuyện gì?”

Chu Chỉ Hân nói: “Sau khi đại sư rời đi, người của ban ngành liên quan tìm đến ta, tựa hồ như muốn hỏi cái gì, nhưng những chuyện ta đã nói cùng ngài, không biết vì cái gì, ta đã hoàn toàn quên mất, người của ban ngành liên quan cũng không tới nữa, có lẽ họ sẽ đi tìm người.”

Trần Hạo nhú mày.

Động tác đúng là rất nhanh, đã tìm đến Chu Chỉ Hân.

Xem ra hình ảnh trong trí nhớ phệ hồn vô cùng trọng yếu.

“Ừm, ta biết, không có vấn đề, việc này không có ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của người chứ?” Trần Hạo hỏi.

Chu Chỉ Hân nói: “Chuyện này thì không có việc gì, Nhưng mà hình như cha ta lưu lại trên người ta cái gì, khiến cho ta có chút năng lực khó lý giải, ta có một người bạn tốt nói, ban ngành liên quan có thể sẽ mời chào ta. Trần đại sư là người theo nghề này, ngài nói, ta có nên đáp ứng hay không?”

Trần Hạo cười: “Chuyện này phải tùy theo lựa chọn của ngươi, nội tính của ban ngành liên quan rất sâu, có tốt có xấu đi. Nhưng ngươi có thể yên tâm, đồ vật trên người ngươi là thần quang cha ngươi cho ngươi, phía trên có khí tức của hắn, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, sẽ không có người không có mắt gây bất lợi cho ngươi, nếu không sau đó tính sổ sách, người bình thường cũng gánh không nổi.”

Chu Chỉ Hân giật mình, chuyên lời nói: “Ta đã biết, tạ ơn Trần đại sư chỉ điểm.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo nhìn về phía Hoàng Văn nói: “Tốt rồi, hiện tại ta đã sắp xếp ổn thỏa cho ngươi, trong thời gian ngắn nhất sẽ giúp ngươi tán hết gia tài.”

Hoàng Văn cười nói: “Vậy thì tốt, bây giờ có thể làm phiền ngươi, giúp ta đem tên vương bát đản này đến bệnh viện sao?”

Trần Hạo sững sờ: “Ngươi không muốn hắn chết?”

Hoàng Văn cười: “Chơi chết? Thế thì lợi cho hắn quá rồi, ta muốn hắn còn sống, sống tốt, hưởng thụ cuộc đời không có em trai suốt quãng đời còn lại.”

Trần Hạo nghĩ mà lạnh gáy.

Mẹ nó, nữ nhân này thật sự đủ hung ác a!

Nhưng Hoàng Văn chính xác là một cặn bã, chịu tra tấn cũng là chuyện đương nhiên, thái giám sao? Ha ha, không biết nam nhân này có dũng khí sau này không tiếp tục ba ba ba mà dũng cảm làm một nữ nhân.

Cô gái kia cũng nghe được lời này, toàn thân nổi da gà, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Lái xe đưa Hoàng Văn đến bệnh viện, tiếp nhận trị liệu.

Sau khi xác định Hoàng Văn không nguy hiểm đến tính mạng, Trần Hạo rời khỏi bệnh viện.

Sang ngày thứ hai, Trần Hạo gặp được đoàn đội mà Chu Chỉ Hân phái tới. Trần Hạo đem toàn bộ tài sản của Mã Nhã Thanh, bao gồm các loại bất động sản tính qua một lần, thống kê, chừng hơn 30 triệu.

Một khoản tiền này xuất ra, đủ để trợ giúp rất nhiều người khó khăn cần dùng tiền.

Thấy Trần Hạo làm xong chuyện này, lúc này Mã Nhã Thanh mới an tâm đi đầu thai, để Trần Hạo lại lấy được ban thưởng một năm đạo hạnh.

Đến tận đây, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

Trở về khách sạn, thu thập một chút, Trần Hạo lái xe rời đi, tiếp tục đi về hướng nam.

Chương 480: Âm khí

Đi về phía nam của thành nhỏ, đi với tốc độ cao, không đến ba giờ, Trần Hạo liền đi tới một thành thị khác.

Thành phố này tên là Lữ châu, là thành thị cấp một.

Lần đầu nhìn thấy, đầy rẫy đều là nhà cao tầng, Trần Hạo còn tưởng rằng đây lại là một thành thị toàn sắt thép lạnh lẽo, mọi người đều đi lại vội vàng, vất vả vì công việc.

Nhưng sau khi từ đường cao tốc tiến vào Lữ Châu, Trần Hạo ngoài ý muốn phát hiện, mặc dù nhà cao tầng không ít, nhưng quy hoạch thành thị của Lữ châu làm rất không tệ, các loại cây xanh tô điểm, con đường rộng rãi, khoảng cách giữa các tòa nhà hợp lý, tuyệt không dày đặc, để cho không gian nhỏ hẹp, cũng để lộ ra cảm giác rất có khí thế, không chỉ có như thế, người lái xe đi đường trong Lữ châu, đều rất chậm rãi, để cho người ta thấy được cảm giác thoải mái dễ chịu.

Tình huống như vậy, làm cho Trần Hạo sợ hãi thán phục.

Xem ra thành phố này rất có đặc điểm nha.

Đang dừng xe chờ đèn đỏ, đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng giọt, tích tích.

Trần Hạo sửng sờ, sau đó liền nghe được, tiếng giọt, tích tích liên tiếp vang lên.

Khóe miệng giật một cái, Trần Hạo kịp phản ứng.

Đậu phộng, ám hiệu đoạn hữu a!

Mẹ nó, cuối cùng để cho ta đụng phải một lần.

Trần Hạo thấy thú vị, cũng ấn xuống một cái theo, trong lòng đặc ý.

Đô! Tút tut!

Ở bên trong các loại tiếng tít tít, đột nhiên một âm thanh vang dội vang lên, thanh âm này thoát nhìn như là dùng sức kích lên.

Trần Hạo nghe thấy đầu óc ông ông, hai lỗ tai đều đang run rẩy.

Liên mèo đen và gà trống đều xù lông, mắt đầy bất thiện.

Đang muốn chửi mắng một câu, Trần Hạo biến sắc, kịp phản ứng.

Mẹ nó, thanh âm này, là pháp khí phát ra!

Ánh mắt ngưng lại, Trần Hạo liền cảm giác được một đạo khí tức cổ quái từ sau xe nhanh chóng tới gần, sau đó đạo khí tức quỷ dị kia từ khe hẹp bên trong xe xuyên qua, mang theo từng đợt âm thanh quái thanh quái khí gào to, tốc độ cực nhanh vượt đèn đỏ.

Lúc này, Trần Hạo rốt cục nhìn rõ ràng, diện mạo của khí tức cổ quái này.

Đây là một thanh niên, chừng hai mươi tuổi, ăn mặc rất thời thượng, dưới chân giẫm lên ván trượt, trong tay cầm một cái loa nhỏ cổ màu đồng. Hắn cứ trượt ở giữa làn xe như vậy, tốc độ cực nhanh hướng lên phía trước, liền đèn đỏ đều mặc kệ.

Nhưng sau đó Trần Hạo liền hiểu ra.

Thanh niên vượt đèn đỏ, trực tiếp từ trên thân những chiếc xe đang lui tới xuyên qua, lông tóc không tổn hao gì tiến lên, sau đó nhanh chóng đi xa.

Đây là một con quỷ! Ân, vẫn là một con quỷ có thể hiện thân vào ban ngày!

Ban ngày hiện thân, bên trong dương có giấu âm, con quý này có ý tứ.

Trần Hạo nhìn thanh niên rời đi, ánh mắt lấp lóe.

Lúc này gà trống mở miệng nói: “Mẹ nó, tên ngu xuẩn kia thối cái đồ chơi gì, để đầu gà của lão tử phát mộng!”

Meo ô! Mèo đen cũng kêu một tiếng, ánh mắt rất là bất mãn.

Vô duyên vô cớ bị người kích thích một cái, chuyện này cùng với việc bị người khác đánh lén một gậy cũng không có gì khác nhau a!

“Đây cũng là... Âm khí!” Lúc này, A Mịch La đã thật lâu không lên tiếng đột nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, nhớ lại cái loa nhỏ kia không giống như bình thường, như có điều suy nghĩ nói: “Còn giống như thật sự là, nhưng loại âm khí này có thể so sánh pháp khí còn hiếm thấy hơn, tiểu quý này có lai lịch gì, thế mà có thể có âm khí hộ thân?”

“Quản nó có lai lịch gì, việc này không thể tính như vậy, nhất định phải lấy lại danh dự a.” Gà trống bất mãn nói.

Trần Hạo cười nói: “Được, vậy chúng ta liền đi theo sau nhìn xem” .

Lúc đèn xanh sáng, lái xe tiến lên, truy đuổi theo khí tức của thanh niên kia.

Một đường lái xe, hơn hai mươi phút sau, Trần Hạo chuyển hướng, rẽ vào một con đường nhỏ, sau đó rẽ ngoặt ở cuối con đường, liền thấy một tòa nhà.

Tòa nhà này tường cao bao quanh, cây xanh râm mát, thoạt nhìn là một tòa nhà cổ đã tồn tại thật lâu.

Mà Trần Hạo lại nhìn thấy, bên trong ngôi nhà này, âm khí hội tụ, có không ít âm hồn đang đi lại. Cùng âm hồn ở cùng một chỗ, còn có khí tức của một người sống.

“Meo ô!”

Mèo đen nhảy dựng lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía bên trong tường rào, nó phát hiện con hàng vừa rồi kia đang ở bên trong.

Gà trống cũng kêu lên: “Hạo ca, để cho ta đi đánh tiên phong đi.”

Trần Hạo tức giận: “Đánh tiên phong cái gì, thành thật một chút cho ta, chúng ta trước thu xếp cho tốt, ban đêm lại đến xem xét một lần, chỗ này thật không đơn giản đâu.”

Trần Hạo miệng nói, trong lòng cũng nghiêm nghị.

Đột nhiên xem xét, đây chính là nơi âm khí hội tụ, có quý.

Thế nhưng nhìn kỹ lại, Trần Hạo lại phát hiện, toàn bộ tòa nhà này, ẩn hàm một loại cảm giác huyền diệu, tựa hồ tạo thành một loại lực lượng kỳ dị nào đó, đem âm hồn trong khu nhà che chở, không chịu tổn thương do ánh nắng ban ngày.

Gà trống mặc dù tức giận, nhưng sau khi nhìn thoáng qua tòa nhà, cũng thu liễm lại.

Kêu gào thì kêu gào, làm gà không thể quá xúc động.

sau khi một lần nữa dò xét, Trần Hạo liền lái xe rời đi, ở gần đó tìm một khách sạn thuê một phòng.

Chờ đến tám chín giờ tối, Trần Hạo mang theo mèo đen và gà trống một lần nữa đi tới trước tòa nhà.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện ra, loại cảm giác huyền diệu mà ban ngày tòa nhà hiển lộ kia không thấy đâu nữa, toàn bộ

tòa nhà đặc biệt yên tĩnh, rất phổ thông, hoàn toàn không có bất cứ dị thường nào.

Mà âm hồn trong ngôi nhà, lúc này đã toàn bộ hội tụ đến cùng một chỗ, loáng thoáng, Trần Hạo nghe được tiếng âm nhạc phát ra.

Mèo đen và gà trống rõ ràng cũng nghe thấy, trong lúc nhất thời có chút hai mặt nhìn nhau ngỡ ngàng.

Trần Hạo lắng nghe một lát, mở miệng nói: “Chúng ta vào xem.”

Nói xong, Trần Hạo đi tới một bên tường rào, ôm lấy mèo đen và gà trống, thân ảnh vút qua, đi vào.

Tiến vào trong khu nhà, chính là một con đường nhỏ u tĩnh, từ con đường nhỏ dẫn tới phía trước, là một tòa lầu cổ nhỏ ba tầng.

Lúc này, lầu ba của căn lầu nhỏ kia có ánh đèn sáng tỏ, tiếng nhạc, cũng là từ trên lầu ba truyền ra, ở nơi này nghe được càng thêm rõ ràng.

Đang nghe, đột nhiên có một tiếng nói vang lên: “Ha ha, đang rảnh rỗi đến mức nhàm chán, thế mà có tên tiểu mao tặc tới, lần này có trò chơi rồi”

Tiếng nói vang lên, một thân ảnh lóe lên, chính là thanh niên nhìn thấy lúc ban ngày.

Lúc này ván trượt của nó không có, nhưng cái loa vẫn cầm trong tay, mặt tỏ vẻ trêu tức nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo bình tĩnh, làm bộ không nhìn thấy nó.

Thanh niên cười quái dị vung cái loa trong tay lên, trên mặt đất cách đó không xa, một viên tảng đá nhỏ bay lên, đánh tới đầu Trần Hạo.

Đúng lúc này, Trần Hạo đi thẳng về phía trước, vừa vịn cùng tảng đá tránh ra.

Thanh niên sững sờ, trừng to mắt, suy nghĩ một chút, nó chủ động chạy tới bên cạnh Trần Hạo, vươn tay, cười quái dị muốn cho Trần Hạo một cái cú đầu.

Nhưng khi nó đưa tay muốn gõ tới Trần Hạo.

Trần Hạo đột nhiên cúi người, ra vẻ phát hiện ra cái gì đó, để thanh niên gõ thất bại, thân thể chúi về phía trước.

Mà lúc này, Trần Hạo đột nhiên đứng dậy, đem thanh niên đẩy lên, xoay người giữa không trung rơi xuống đất.

Còn không đợi thanh niên phản ứng, Trần Hạo một cước giẫm trên người nó.

Một cước này đâm xuống, lôi cuốn một tia lực lượng, trực tiếp giẫm cho tròng mắt thanh niên kém chút bay ra ngoài, há to mồm hét lên một tiếng.

Thế nhưng cái giẫm mạnh này của Trần Hạo, lại không có ý định rời đi, còn di di.

Thanh niên hít một hơi, nắm cái loa nhỏ lên liền muốn đặt ở bên miệng thổi.

Đúng lúc này, đột nhiên một cái bóng từ trên người nó bay qua, loa nhỏ, đã không thấy.

Chương 481: Sinh Tử Cảnh

Thanh niên có chút ngơ ngác.

Tình huống này có vẻ như có gì đó không đúng a!

Ta là quý, sao có thể bị người bắt nạt như thế? Còn bị cướp đi bảo bối!

Chuyện này, có vấn đề!

Đúng lúc này, thân ảnh cướp đi loa nhỏ rơi xuống, chính là gà trống.

Một cái móng vuốt nắm lấy cái loa nhỏ, gà trống đặc ý nói: “Đậu phộng, chỉ bằng ngươi còn muốn cùng ông ngươi chơi, ngươi còn non lắm.”

Thanh niên quay đầu nhìn về phía gà trống, trừng to mắt: “Đậu phộng, một con gà có thể nói chuyện?”

“Sao thế? Không phục?” Gà trống liếc xéo thanh niên.

Thanh niên khẽ nói: “Đương nhiên không phục, các ngươi lừa ta.”

“Ha ha, lừa ngươi? Đùa ngươi chơi mà thôi, thật sự cho rằng có cái đồ đồng nát này mà ngon à, nói cho ngươi, ở trước mặt gà gia, ngươi cứng đến đâu, ngươi cũng chỉ có thể quỳ.” Gà trống khinh thường nói.

Thanh niên nói: “Ta không tin, có bản lĩnh thả ta ra, đem bảo bối trả lại cho ta, chúng ta làm lại một lần nữa.”

“Một lần nữa, ngươi nếu bị thua thì làm sao bây giờ?” Trần Hạo mở miệng hỏi.

Thanh niên nghẹn cổ lên: “Vậy ta liền chịu phục.”

Trần Hạo nhin không được cười lên, buông thanh niên ra, lúc này mới nói: “Được rồi, không cần thiết, chính là đùa một chút, để người biết, ta cũng không phải tiểu mao tặc.”

Thanh niên đứng lên, nhìn chăm chăm vào Trần Hạo nói: “Không được, nhất định phải so lại một lần, ta còn chưa bao giờ bị uất ức qua như thế, coi như thua, cũng muốn thua tâm phục khẩu... Ặc! !”

Lời còn chưa dứt, thanh niên trợn mắt hốc mồm nhìn thấy trong lòng bàn tay Trần Hạo hiện ra một viên lô cầu, chữ phục cuối cùng, làm sao cũng không nói ra được.

“Người xác định sao? Vậy người muốn so như thế nào?” Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Thanh niên ngơ ngác nhìn hấn một lát, vội vàng nói: “Chúng ta so thanh âm, thanh âm của ai lợi hại thì ai liền... ! !”

Nó còn chưa nói xong, đột nhiên có một tiếng gầm nhẹ oa ô, sau đó mèo đen đã biến thân to lớn đi tới trước mặt thanh niên, ánh mắt hung lệ nhìn nó chăm chăm.

Yết hầu của thanh niên kia nhấp nhô một cái, cảm thấy được run rẩy và e ngại đến từ linh hồn.

Mẹ nó chứ, như thế này còn so thế nào!

“Khụ khụ, Tiểu Cương, là khách tới rồi sao? Làm sao một chút lễ phép cũng đều không biết, còn không mời khách người vào đây ngồi.” Đúng lúc này, một giọng già nua từ bên trong căn nhà nhỏ truyền ra.

Thanh niên phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói: “Biết rồi Kim bá.” Nói xong, thanh niên cười tủm tỉm nhìn Trần Hạo nói: “Quý khách tới nhà, nhanh vào bên trong ngồi.”

Giờ khắc này, cái gì so tài, trực tiếp từ trong đầu nó xóa bỏ.

Mèo đen xem thường nhìn thanh niên một cái, thân thể vụt nhỏ lại, biến thành bộ dáng béo núc ních.

Lôi cầu trong tay Trần Hạo tán đi, mỉm cười nói: “Làm phiền.”

Sau đó, thanh niên mở cửa, Trần Hạo mang theo hai con linh sủng đi vào.

Tiến vào trong phòng, Trần Hạo liền thấy một lão giả chống quái trượng, từ trên lầu đi xuống.

Lão giả nhìn rất già nua, tóc trắng phơ, dáng người còng xuống, đầy mặt nếp nhăn.

Ở trong mắt Trần Hạo, sinh khí của hắn cũng rất yếu ớt, tướng mệnh âm đạm vô quang, có loại cảm giác sắp chết mà chưa chết được.

Hơn nữa lão giả cũng không phải là người tu hành, lại có thể thấy quỷ, cùng quỷ ở chung! Cái này có chút khó hiểu!

Chờ lão giả từ lầu hai xuống tới nơi, Trần Hạo cười nói: “Đạo môn mạt học Trần Hạo, xin chào lão gia tử.”

Lão giả cười ha ha: “Tiểu hữu khách khí, Đạo môn tu sĩ, lão đầu tử nhắc tới cũng có hơn mười năm chưa từng thấy qua, không nghĩ tới hôm nay may mắn, lại có thể gặp được.”

Trần Hạo nói: “Cũng là trùng hợp, ta đi ngang qua Lữ châu, vị bằng hữu này từ bên cạnh ta đi ngang qua, lần thứ nhất nhìn thấy quỷ loại có thể hiện thân lúc ban ngày, tương đối tò mò, liền theo tới nhìn xem, nếu có gì mạo muội, còn xin lão gia tử rộng lòng tha thứ.”

Lão giả nói: “Cái này có cái gì mạo muội đâu, đối với lão đầu tử mà nói, ngươi chính là khách quý, Tiểu Cương, còn đứng ngắn ở đây làm gì, nhanh châm trà cho quý khách.”

Thanh niên kia đang nhìn chăm chăm gà trống, không đúng, nhìn chăm chăm cái loa nhỏ dưới móng vuốt gà trống, lấy lại tinh thần, sau khi u oán nhìn thoáng qua gà trống, đi châm trà cho Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Lão gia tử khách khí.”

Lão giả cười ha ha: “Nói tới Tiểu Cương, đây cũng là nỗi lo trong lòng ta, nó đi theo ta rất nhiều năm rồi, thế nhưng Tiểu Cương chết cùng cái này âm khí có quan hệ, sau khi chết không cách nào đầu thai, ta còn đang buồn rầu, ta đã không còn bao nhiêu thời gian, nhưng nó vẫn như thế này, cũng không biết về sau sẽ như thế nào.”

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, hỏi: “Lão gia tử, có thể nói cho ta chuyện gì xảy ra không?”

Lão giả nói: “Cũng không có gì không thể nói. Đứa nhỏ Tiểu Cương này, là bảy năm trước đi tới nơi này của ta, chết như thế nào, chính nó đều không biết, hơn nữa đối với tên tuổi, lai lịch của mình, cũng đều quên không còn một mảnh, tên bây giờ đều là ta đặt. Mơ mơ màng màng đi tới nơi này của ta, thấy nó đáng thương, liền thu nhận nó.”

Trần Hạo nói: “Vậy cái âm khí này?”

Lão giả nói: “Cái âm khí này cùng Tiểu Cương đã dung hợp làm một, dựa vào cái âm khí này, nó mới có thể đi lại vào lúc ban ngày, trước đó ta liên lạc qua người bạn là Vương đạo trưởng ở Thương Ngư sơn Ván Tâm quan, hắn nói với ta, cái âm khí này là chấp niệm của Tiểu Cương, nếu như không giải trừ cái chấp niệm này, Tiểu Cương ngày sau không chỉ là không có cách nào luân hồi, vô cùng có khả năng bị âm khí đồng hóa, liền tự thân đều sẽ phải biến mất.”

Trần Hạo gật gật đầu.

Thứ gọi là âm khí, cùng pháp khí khác nhau, đây là đồ vật mà chỉ có âm linh quý vật mới có thể sử dụng, chính là do các loại cơ duyên xảo hợp, cần tình huống đặc biệt mới có thể ngưng tụ thành, cũng không phải là nhân tạo.

Mà có thể ngưng tụ âm khí, tất nhiên là một nơi huyền diệu.

Chấp niệm của Tiểu Cương này là âm khí, có thể là hấn chết ở chỗ kia.

“Lão gia tử, nhìn bộ dáng của ngươi, đối với Đạo gia hiểu rất rõ, cũng có thể thấy quý vật, chẳng lẽ cũng từng tu hành qua?” Trần Hạo hỏi.

Lão giả thở dài một tiếng: “Nếu như có thể thì đã tốt. Ta sợ dĩ có thể thấy quý, là bởi vì ta có cầu nhãn trời sinh, có thể thấy âm tà, bởi vậy ta đối với Đạo gia cũng rất tò mò, đáng tiếc lúc ta tiếp xúc với người tu hành chân chính, tuổi đã quá lớn, đã không còn cơ hội tu hành, ta như bây giờ, cũng là cơ duyên xảo hợp, từ trong tay một vị kỳ nhân đạt được một loại bí pháp, lợi dụng loại bí pháp này, lão đầu tử ngay trong nhà bố trí một cái Sinh Tử Cảnh, tính ra lão đầu tử đã sớm phải chết, lại lợi dụng cái Sinh Tử Cảnh này cưỡng ép kéo dài tính mạng, kéo thêm mấy năm, chỉ là thành bại đều ở đây, mặc dù còn sống, lại không thể rời khỏi nơi này, nếu không lão đầu tử nhất định đột tử.”

Trần Hạo giật mình nói: “Thì ra là Sinh Tử Cảnh, kiếm tẩu thiên phong, chuyên đổi sinh tử, lão gia tử, ngươi làm như vậy quá tổn hại âm đức, làm trái thiên đạo, hơn nữa cũng không kiên trì thêm được mấy năm, đợi lúc Sinh Tử Cảnh cũng không cách nào che chở, kết quả chính là hồn phi phách tán a.”

Lão giả bất đắc dĩ nói: “Lúc trước kỳ nhân truyền thụ bí pháp cho ta kia cũng đã nói, chẳng qua là lúc đó ta khát vọng sống, bây giờ muốn hối hận cũng không kịp, hiện tại ta mỗi

ngày đều có thể cảm giác được tâm hoảng ý loạn, sắp có đại khủng bố buông xuống. Đoán chừng thời gian không lâu nữa sẽ có hậu quả xấu với mình.”

Nói xong, lão giả nhìn về phía Trần Hạo nói: “Tiểu hữu, người có thể tới đây, cũng coi như là duyên phận, lão đầu tử cả đời này tuy không đạt được đại thành tựu, cũng không có tiếc nuôi, hiện tại tử kiếp sắp tới, lại có hai chuyện không bỏ xuống được, một cái là Tiểu Cương, còn có một cái là dàn nhạc.”

Chương 482: Lại lại 1 cái 10 năm đạo hạnh nhiệm vụ

“Dàn nhạc?” Trần Hạo sững sờ.

Lão già cười nói: “Lại đề tiểu hữu chê cười, lúc ta còn trẻ, chỉ si mê hai thứ, một là đạo học, hai là dàn nhạc. Năm đó cùng mấy người bạn có cùng sở thích hợp thành một cái dàn nhạc, đáng tiếc bị hoàn cảnh ảnh hưởng, cuối cùng không phát triển được, mỗi người đi một ngã. Về sau ta tu đạo vô vọng, liền chú trọng vào âm nhạc, người sống không có cách nào diễn tấu, liền tìm quý hồn, lục tục liền nuôi dưỡng ra một vài con, lúc ấy cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ ta đã nguy cơ sớm tối, lại không thể không vì bọn chúng mà suy nghĩ.”

Trần Hạo nhìn lên trên lầu một chút, hỏi: “Chính là những con quỷ ở phía trên?”

Lão già gật đầu: “Đây đều là những quý hồn yêu thích âm nhạc, những năm gần đây theo ta cùng một chỗ, mặc dù vui mừng tự tại, nhưng nếu lần này ta đi, Sinh Tử Cảnh cũng sẽ bị phá, không có cái gì che chở, bọn chúng nhất định không cách nào tồn tại.”

Trần Hạo gật đầu: “Ý tứ của lão gia tử kia là?”

Lão già nói: “Tiểu hữu là người trong Đạo môn, chắc là biết phương pháp siêu độ, nếu như có thể, có thể làm phiền người siêu độ cho chúng nó có được không? Làm quý mặc dù tự tại, nhưng kết quả cuối cùng lại thế lương, không bằng đầu thai chuyển thế, lại bắt đầu lại từ đầu.”

Trần Hạo đang muốn nói chuyện, đột nhiên một tiếng nói vang lên: “Chúng ta không đi đầu thai.”

Tiếng nói phát ra, mười quỹ hồn bỗng nhiên xuất hiện, nhìn lão giả.

Những quỹ hồn này, trẻ có già có, có nam có nữ, biểu lộ của chúng rất kích động, ánh mắt kiên định.

“Đúng rồi, chúng ta không đầu thai, Kim bá, mặc kệ người như thế nào, chúng ta cũng sẽ không đầu thai, chúng ta sẽ ở lại nơi này, tiếp tục thực hiện giấc mộng âm nhạc của chúng ta.”

“Làm người quá mệt mỏi, ta thừa nhỏ yêu thích âm nhạc, nhưng hiện thực chỉ có thể để cho ta tuyển chọn công việc mình không thích, trước vì con cái, lại vì cháu trai, đang sống sờ sờ lại bị sinh hoạt đem mình đè sập, cuộc sống như thế, có ý nghĩa gì? Ta sẽ không đầu thai, Kim lão ca.”

“Kim gia gia, ta cũng vậy, ta muốn ở lại nơi này, chỉ có ở nơi này, ta mới cảm thấy vui vẻ, ta không muốn đầu thai.”

Từng quỹ hồn, biểu thị ra thái độ của mình,

Lão giả đỡ khóc đỡ cười: “Các người đây là như thế nào, coi như ở lại, các người còn có thể tồn tại bao lâu, không có gì che chở, các người đều sẽ hồn phi phách tán.”

“Đó cũng là lựa chọn của chúng ta, Kim bá, người không cần khuyên nữa.”

Lão giả thở dài một tiếng, đang muốn nói chuyện, lại có một tiếng nói vang lên: “Ta, ta cũng không cần đầu thai.” Lại là Tiểu Cương, sợ hãi mở miệng.

Lão giả nhìn nó chằm chằm: “Người chính là muốn đầu thai đều không có biện pháp.”

Tiểu Cương gượng cười.

Lão giả bất đắc dĩ nhìn thoáng qua một đám quỷ hồn không chịu nghe khuyên giải, nói với Trần Hạo: “Dàn nhạc lựa chọn như thế, ta cũng không bắt buộc, nhưng chuyện của Tiểu Cương, tiểu hữu có biện pháp gì không? So với dàn nhạc, nó mới là đáng thương nhất, ngay cả mình chết như thế nào đều không biết, hơn nữa âm khí tan hồn, lúc nào cũng có thể hồn phi phách tán.”

Trần Hạo nhìn Tiểu Cương một lát, mở miệng nói: “Nó còn chưa chết.”

Lão giả sững sờ.

Tiểu Cương cũng trợn tròn mắt.

Làm quỷ đều đã làm mấy năm, đã quen với thân phận quỷ của mình.

Bây giờ lại có người nói, mình chưa chết? Đây không phải là nói đùa sao.

Trần Hạo nói: “Tiểu Cương hoàn toàn chính xác không chết, hồn phách của nó mặc dù được âm khí che chở, nhưng có thể ban ngày hiện thân, cũng là bởi vì trong thân thể của nó còn có sinh khí tồn tại, ngẫu dứt tơ còn liền, ở vào thời khắc sinh tử. Trong đạo gia, loại tình huống này gọi tán hồn, nói cách khác nó bây giờ là hai hồn sáu phách, còn có một hồn một phách ở trong thể nội nguyên bản của nó.”

Tiểu Cương kinh ngạc nói: “Vậy thân thể của ta không có việc gì sao?”

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, nếu như thân thể của người có chuyện, người bây giờ cũng sẽ không còn sinh khí. Nhưng muốn tìm được thân thể của mình, người phải biết mình vì cái gì mà tán hồn, còn có cái âm khí này, đến cùng là như thế nào mà có.”

Tiểu Cương lắc đầu: “Ta không biết, lúc ta có ý thức, âm khí đã ở trong tay của ta.” Nói xong, Tiểu Cương chần chờ một chút, tiếp tục nói: “Mà ta lại có một loại cảm giác rất mãnh liệt, cái âm khí này không thể ném đi, chết cũng không thể ném.”

Ah!

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại.

Lời này liền có ý tứ.

Quên đi thân thể lai lịch, lại nhớ kỹ một câu nói như vậy, nói cách khác, cái âm khí này rất quan trọng, quan trọng tới nỗi cho dù ký ức không có, hồn phách y nguyên một mực nhớ kỹ đồ vật này.

Trần Hạo từ dưới vuốt gà trông cầm lấy âm khí.

Đây là một cái loa nhỏ, bề ngoài màu đồng cổ, phía trước có một cái miệng kèn, sau đó chính là một đoạn ống cuộn tròn, thoạt nhìn như là một loại kèn quân sự được dùng rất trước đây rất lâu. Dùng để phát động tiến công.

Cầm ở trong tay, Trần Hạo có thể cảm nhận được, bên trong cái loa nhỏ này ẩn chứa một loại lực lượng bàng bạc, cảm giác một chút, Trần Hạo có thể cảm nhận được, loại lực lượng này, có thể làm cho người nghe nhiệt huyết sôi trào, trong lòng tự nhiên dâng lên ngưỡng mộ và sùng bái.

Đây là... Lực tín niệm!

Mắt Trần Hạo lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lấy lực tín niệm ngưng tụ mà thành âm khí, đây là đồ vật mà chiến tranh còn lưu lại.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo nhìn về phía Tiểu Cương nói: “Người còn nhớ rõ, lúc người vừa mới xuất hiện là ở nơi nào không?”

Tiểu Cương suy nghĩ, rồi nói: “Giống như ở trên một ngọn núi, ta rất sợ hãi, liền chạy, không biết chạy bao lâu, mới chạy ra bên ngoài, thấy được một thôn xóm, sau đó lang thang hơn một tháng, mới đi đến nơi này.”

Trần Hạo nói: “Vậy người trở về qua chưa?”

Tiểu Cương lắc đầu.

Trần Hạo nhìn về phía lão giả nói: “Nếu như ta đoán không sai, vấn đề của Tiểu Cương, ngay ở chỗ nó tỉnh lại, muốn giải quyết phiền phức của nó, cần phải trở về ngọn núi kia mới được.”

Lão giả hỏi: “Vậy tiểu hữu có thể hỗ trợ hay không?”

Trần Hạo nhìn về phía Tiểu Cương: “Người muốn tìm lại thân thể của mình không?”

Tiểu Cương chần chờ.

Lão giả liền nhìn chằm chằm nó: “Tiểu Cương, ở chung mấy năm, ta một mực đem người coi như con trai của mình, hi vọng người có thể có một cái kết quả tốt. Bây giờ dự đoán so ta suy nghĩ còn tốt hơn, nếu như có thể phục sinh, không cho phép người làm ầu, nhất định phải nghe ta.”

Tiểu Cương nhếch miệng, chờ mong nhìn lão giả nói: “Vậy nếu ta sống lại, còn có thể trở về sao?”

Lão giả cười: “Đó là quá tốt rồi, tử kiếp của ta sắp tới, lại cả đời chưa lập gia đình, không có con cái. Nếu như người có thể phục sinh, ta cũng liền có người đốt giấy để tang cho ta, đây là chuyện tốt.”

Nghe nói như thế, Tiểu Cương quả quyết gật đầu: “Vậy thì tốt, ta muốn tìm lại thân thể của ta, ta muốn phục sinh.”

Hệ thống: Kinh hồn Lỗ Vĩ, bảy năm tán hồn. Hoàn thành hồn nguyên, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Tiểu Cương vừa dứt lời, nhiệm vụ của hệ thống cũng phát ra.

Cảm giác được nhiệm vụ, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, gia hỏa này vẫn là một cái nhiệm vụ lớn a, ban thưởng mười năm đạo hạnh! Chuyện tìm thân thể này, sợ rằng không dễ dàng như vậy!

Nhưng sau đó, Trần Hạo lại hài lòng.

Lần thăm viếng này cũng không phí công, một nhiệm vụ mười năm đạo hạnh, mặc kệ khó cỡ nào, đi trước nhìn rồi hăng nói, nếu hoàn thành nhiệm vụ này, mình đã tiếp cận mức 60 năm đạo hạnh, đến lúc đó chính là đã chân chính đưa thân vào hàng ngũ cường giả của đạo môn.

“Vậy thì tốt, việc này của ngươi ta sẽ giúp, sau đó ngươi dẫn ta đi tìm nơi ban đầu mà ngươi tỉnh lại, ta xem một chút đến cùng là nguyên nhân gì, để cho hồn phách của ngươi ly thể.” Trần Hạo gật đầu nói.

Chương 483: Người chết sống lại

Hôm sau, trời trong gió nhẹ, là một ngày có thời tiết tốt.

Sáng sớm hôm sau, lúc Trần Hạo đi tới nhà lão giả, hắn đã đang đợi. Bên cạnh lão giả, Tiểu Cương cầm cái loa nhỏ, mặt mũi tràn đầy vẻ không nề.

“Tiểu Cương, cố gắng phối hợp với tiểu hữu, tìm về thân thể của ngươi, tranh thủ phục sinh, ta ở nhà chờ ngươi, ngươi không trở lại, ta sẽ không chết.” Lão giả nói nghiêm túc.

Tiểu Cương gật đầu, nói như sắp khóc: “Kim bá, đã nói rồi nhé, ta chưa về, không cho phép ngươi xảy ra chuyện.”

Lão giả cười nói: “An tâm đi thôi, ta chờ tin tức tốt của ngươi.”

Nói xong lão giả nhìn về phía Trần Hạo: “Tiểu hữu, làm phiền ngươi.”

Trần Hạo cười nói: “Tiện tay mà thôi thôi.”

Chờ Tiểu Cương cùng lão giả từ biệt một lần nữa, Trần Hạo liền mang theo nó lên xe.

Sau khi lên xe, trong mắt Tiểu Cương rốt cục chảy ra nước mắt, hóa thành âm khí tán đi.

“Đại sư, ngươi nói Kim bá có thể chống đỡ tiếp được không? Mấy ngày nay hắn một mực rất khổ sở, đều đang cố nén, ta sợ...”

Tiểu Cương còn chưa nói xong, Trần Hạo nói: “Đừng nghĩ nữa, chuyên tâm tìm lại thân thể của mình, không nghĩ tới việc

không trở về gặp mặt lần cuối cùng, liền phải tập trung tinh thần lại.”

Tiểu Cương im lặng một lát, ánh mắt trở nên kiên định: “Ta sẽ, Kim bá chăm sóc ta bảy năm, hắn là thân nhân của ta, ta muốn chăm sóc cho hắn lúc hắn lâm chung, vì hắn đốt giấy đề tang.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy được rồi, chúng ta xuất phát.”

Từ nội thành rời đi, đi theo phương tây nam, trên đường đi, Tiểu Cương đều đang nhớ lại con đường đến Lữ châu, Trần Hạo cũng không nóng nảy, nó chỉ chỗ nào, liền hướng chỗ đó lái xe tiến lên.

Trên đường đi loanh quanh, sau mấy tiếng, Trần Hạo đi tới một trấn nhỏ.

Đến nơi này, Tiểu Cương hưng phấn nói: “Đúng rồi, chính là nơi này, ta chính là ở nơi này đi nhờ xe tới Lữ châu, ah, ta nhớ được lúc ấy ta từ bên kia đi tới, lúc ấy đi rất xa mới đi đến tiểu trấn, trên đường ta nhìn thấy một con sông rất lớn, dọc theo bờ sông đi rất xa.”

Trần Hạo không nói lời nào, dựa theo lời Tiểu Cương nói xuyên qua tiểu trấn, xuyên qua con đường nhỏ.

Đi hơn nửa canh giờ, Trần Hạo nhìn thấy con sông lớn kia, theo bờ sông một mực tiến lên.

Sau gần một tiếng lái xe, Tiểu Cương nói: “Đến rồi, từ phía trước đi tiếp, phía trước đó chính là thôn xóm mà ban đầu ta tìm tới.”

Trần Hạo quan sát thêm vài lần, phát hiện ở phía xa có một cái thôn, nhưng nơi này thật sự rất vắng vẻ, hoàn toàn không nhìn thấy con đường nào rộng rãi, xe muốn đi vào sợ là rất khó.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo lái xe đến một chỗ đất bằng, sau khi dừng lại nói: “Chúng ta đi bộ qua đó.”

Từ trên xe bước xuống, đi không bao xa, quả nhiên là không còn đường, chỉ có một con đường đất nhỏ hẹp bên cạnh ruộng.

Chỉ là Trần Hạo ngạc nhiên phát hiện, con đường đất này cỏ dại rậm rạp, liền hai bên ruộng, nhìn đều rất hoang vu.

Ánh mắt nhìn về phía thôn xóm kia, cẩn thận quan sát, Trần Hạo phát hiện khí tức người sống trong làng chỉ có ba đạo.

Lông mày cau lại, Trần Hạo hỏi: “Lúc trước người nhìn thấy thôn này, có nhiều người ở đây không?”

Tiểu Cương nói: “Có nhiều, ta nhớ được lúc ấy ta tới gần thôn xóm, còn có chó sủa nữa, dọa ta không dám tiến vào.”

Chó?

Hiện tại đều chỉ có hai ba, nơi nào còn có con chó nào.

Đây là đã xảy ra chuyện gì, hay là đều di chuyển ra chỗ khác?

Trần Hạo dọc theo con đường đất đi tới thôn.

Lúc tới gần, Trần Hạo liền phát hiện ra, nhà cửa trong thôn mặc dù đều là nhà tranh vách đất, nhưng nhìn thấy đều được giữ gìn không tệ lắm, không giống như là bị vứt bỏ.

Chỉ là người nơi này đi đâu rồi?

Trần Hạo dựa theo nơi phát hiện ra sinh khí đi tới, đi tới cổng một gia đình.

Vừa mới tới, Trần Hạo liền thấy một lão đầu đi ra, tựa hồ đang bận việc.

Lão đầu hình như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, liền thấy Trần Hạo.

Hơi sững sờ, tựa như lão đầu không nghĩ tới sẽ có người tới nơi này.

Trần Hạo thừa cơ tiến lên, cười hỏi: “Cụ khỏe chứ, ta muốn xin cốc nước có được không?”

Lão đầu nhìn Trần Hạo một lát, gật đầu nói: “Vào đi.”

“Cám ơn cụ.” Trần Hạo nói một tiếng cảm ơn, rồi đi vào.

Đến gần, Trần Hạo đã ngửi thấy một mùi thuốc đông y nồng đậm, mơ hồ có thể cảm giác được bên trong có một loại khí tức âm lãnh cổ quái.

Nhìn thoáng vào trong phòng, Trần Hạo mở miệng nói: “Cụ ơi, tại sao ta không thấy trong thôn này có ai thế? Ta còn muốn mua một ít đồ nữa, liền cả cái quán nhỏ đều không tìm được.”

“Chàng trai không nên hỏi nhiều như vậy, uống xong nước rồi đi sớm một chút đi, ngươi đi về hướng tây bắc, nhìn thấy sông lớn liền thuận theo dòng sông mà đi, nơi này không yên ổn, không nên tùy tiện dừng lại.” Lão đầu vừa rót nước cho Trần Hạo, vừa trả lời.

Trần Hạo sững sờ: “Không yên ổn? Đang yên lành tại sao lại không yên ổn?”

Lão đầu thở dài nói: “Ta cũng không lừa ngươi, mấy năm trước nơi này của chúng ta phát sinh một lần bệnh lạ, có rất nhiều người đều không chịu nổi, thôn xóm lập tức liền hoang phế, một vài người không bị nhiễm bệnh sợ hãi liền dọn đi rồi, bây giờ trong thôn chỉ còn hai vợ chồng ta với một người phụ nữ do cả nhà chết hết nên bị điên, đến ban đêm, sẽ có chuyện kỳ quái xảy ra.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Bệnh lạ? Không hướng lên phía trên cầu cứu sao?”

“Có người đến, nói là biến dị virus gì đó, thật sự là gặp quý, nơi hoang vu này của chúng ta, nào có virus biến dị gì, một đám không phải bác sĩ, căn bản trị không được, chỉ là làm phòng dịch cái gì đó, muốn chúng ta di chuyển đi. Có năng lực liền đi, ta không năng lực, chỉ có thể ở lại.”

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

Virus biến dị? Chuyện này sẽ không cùng nơi mà Tiêu Cương thấy được có quan hệ chứ.

Trong lòng suy nghĩ, Trần Hạo nhìn về phía lão đầu nói: “Cụ ơi, mùi thuốc đông y nặng như vậy, là cụ bà bị bệnh sao? Ta chỗ này có chút tiền, ngài cầm theo đi tìm bác sĩ khám một chút đi, có bệnh phải kịp thời điều trị, nếu không...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng rít lên.

Tiếng kêu này bén nhọn mà phần nộ, tựa hồ như đang giã dũa, mang theo tiếng xích sắt truyền ra.

Lão đầu biến sắc, vội vàng vọt vào trong phòng.

Sắc mặt Trần Hạo trở nên âm trầm, trong ánh mắt hiện ra quang mang lạnh lẽo.

Sau đó Trần Hạo cũng đi vào trong phòng, sau đó liền thấy một màn làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Trong phòng ngủ, từng sợi dây xích khóa lại tứ chi của một người đàn bà tóc tai bù xù.

Quần áo của người đàn bà này nhăn nhúm, dáng người khô quắt, da bọc xương không nhìn thấy một chút thịt nào. Nhất là trên mặt, cơ hồ có thể nhìn ra hình dạng đầu lâu, trong con ngươi là một mảnh đen nhánh, hoàn toàn không giống như người.

“Cút ra ngoài!”

Lão đầu nhìn thấy Trần Hạo xông tới, lập tức găm thét lên một tiếng.

Trần Hạo không hề động, sau khi nhìn thoáng qua nữ nhân, mở miệng nói: “Cụ ông, cụ bà đây không phải là bị bệnh, nàng là bị trúng tà.”

Lão đầu sững sờ, chột con mắt lóe sáng lên, kích động nói: “Ngươi biết? Có thể chữa khỏi hay không?”

Trần Hạo lại dò xét người đàn bà kia một lát, thở dài nói: “Cụ ông, quá muộn rồi, cụ bà đây là bị tà khí nhập thể, ăn mòn toàn thân, liền hôn phách đều không được đầy đủ, bây giờ nói là người sống, còn không bằng nói là một xác sống, chỉ cần thấy ánh nắng, lập tức liền sẽ chết.”

Lão đầu đứng chết trân tại chỗ, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Ngươi lừa ta, vợ ta sẽ không chết, nàng còn sống, cút, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Trần Hạo im lặng, xoay người rời đi.

Tình cảm quá sâu, lựa chọn lừa mình dối người, thế nhưng chuyện này cũng không có cách nào thay đổi.

Nhưng tình huống của bà cụ này, để Trần Hạo quyết định ở lại nhìn xem.

Tà khí nhập thân, hôn phách không trọn vẹn, hóa thành một xác sống.

Cái này cùng với virus biến dị kia có phải là có quan hệ gì đó? Virus biến dị kia từ nơi nào xuất hiện, cùng Tiểu Cương có quan hệ gì hay không?

Đọc nhanh nhất và sớm nhất tại [tienvuc\(.com\)](http://tienvuc.com)

Chương 484: Hòe Đài thôn

Từ trong nhà lão đầu đi ra, Trần Hạo đi về phía nhà của một người khác.

Lão đầu nói đó là nhà của một người đàn bà bị ép bị điên do người thân chết hết.

Mà bên trong cảm giác của Trần Hạo, khí tức của người đàn bà này rất hỗn loạn, chính là triệu chứng của người có thần trí thất thường.

Chờ Trần Hạo đi tới trước một ngôi nhà cũ nát ở phía đông của thôn, liền thấy người gọi là mục điên trong miệng của lão đầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo phát hiện mục điên này tuổi cũng không lớn, nhiều lắm là hơn bốn mươi tuổi, mặc dù rất lôi thôi, nhưng từ trên hình thể mà nhìn, mục điên này rất cường tráng.

Lúc này, mục điên đang ngồi trên mặt đất, đang ôm một đồ vật gì đó, bên trong miệng nói lảm bảm.

Trần Hạo nhìn kỹ, con người co lại.

Thứ mà người đàn bà điên này đang ôm trong ngực lại là một con chó chết.

Con chó này cũng không lớn, lông không ánh sáng, thân thể khô quắt. Đầu giống như đã bị cái gì đó gặm, máu thịt be bét, bây giờ cũng đã bị hong khô.

Mà người đàn bà điên kia thật giống như coi con chó này còn sống, dịu dàng khẽ vuốt, tựa như đối đãi với con mình.

Trần Hạo đánh giá, lúc đang muốn tiến lên, đột nhiên một tràng tiếng kêu kỳ quái từ ngoài thôn vang lên, gào thét mà tới.

Nghe được tiếng kêu này, Trần Hạo sửng sờ.

Nguyên bản người đàn bà điên đang khẽ vuốt con chó chết đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nơi âm thanh kia phát ra, trong mắt hiện ra ánh sáng hung tàn.

Ah!

Phát giác được biến hóa của người đàn bà điên, Trần Hạo quay người nhìn lại, nhưng người đàn bà điên kia lại quay người lại xông vào căn phòng rách nát sau lưng, sau đó động tác rất nhanh từ phía sau chạy xa.

“Hạo ca, có muốn đuổi theo hay không, người này hình như rất hung ác.” Gà trống chân chờ hỏi.

Trần Hạo suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Không cần, nàng đây là thần chí không rõ, không phải yêu tà, không cần phải để ý đến nàng.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía nơi tiếng động kỳ quái kia phát ra.

Đây là một đám người trẻ tuổi, hết thảy có bảy người. Ba nam bốn nữ, lúc này đang chạy vội tới, nhìn rất hung phấn.

Trần Hạo bình tĩnh dò xét, càng nhìn thì ánh mắt lại càng phát ra cỗ quái.

Ở trong mắt Trần Hạo, lúc bảy người này càng đến gần thôn, tướng mệnh liền âm đạm thêm một phần, chờ cho bảy người đều tiến vào trong thôn, mi tâm mỗi người đều đều đã ngưng tụ tử kiếp hắc khí.

Điều kỳ lạ chính là, tử kiếp của bảy người cũng không phải là tuyệt đối, mệnh trung còn có một chút hi vọng sống sót.

Đậu phộng, cái này thôn thật đúng là có vấn đề a, người đến liền phải chết sao?

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, như có điều suy nghĩ.

Sau đó Trần Hạo cũng không có ý định cùng mấy người này gặp mặt, lạng lẽ tránh đi.

“A, làm sao lại không có bất kỳ ai? Người trong thôn này đều chạy đi đâu rồi?” Sau khi bảy người trẻ tuổi vào thôn, một người trong đó tỏ vẻ kinh ngạc mở miệng.

“Không biết a, trên bản đồ hướng dẫn có địa phương này, tên là Hòe Đài thôn, không nên yên tĩnh như vậy chứ.”

“Có phải là đã gặp phải thổ phỉ hay không, toàn bộ đều bị bắt đi rồi?”

“Nói hươu nói vượn cái gì, đầu năm nay làm gì còn có thổ phỉ gì đó, hẳn là đều ra ngoài làm việc rồi, dù sao làm ruộng và làm công cũng không có cách nào so sánh được, kiếm được quá ít, không muốn làm ruộng cũng bình thường.”

“Vậy làm sao bây giờ? Từ bỏ việc nghỉ ngơi hồi phục, trực tiếp lên núi hay sao, vậy chúng ta cần tính toán con đường và địa điểm nghỉ ngơi kỹ càng, như thế này thì quá nguy hiểm.”

“Không nên gấp gáp, chúng ta đi tìm trước xem, đến cùng có người hay không, nếu có vậy thì dễ làm rồi.”

Sau khi mấy người trẻ tuổi bàn bạc xong thì bắt đầu lục soát khắp nơi.

Không bao lâu sau, bọn hắn cũng phát hiện ra lão đầu, nhưng lần này bọn hắn phải đối mặt chính là một lão đầu gắt gỏng, mấy người còn chưa kịp mở lời hỏi, lão đầu liền tức giận nói: “Cút, đừng đến phiền ta.” Nói xong hắn đi vào nhà, phanh một tiếng đóng cửa lại, lưu lại một đám nam nữ trẻ tuổi đứng nhìn nhau.

Nhưng có người liền nói rõ đây không phải là một thôn xóm bị vớt bỏ, mấy người trẻ tuổi kết luận một cái, liền chiếm cứ một ngôi nhà, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trước khi xuất phát lưu lại một phần tiền ở nhờ.

Sau đó bọn hắn bắt đầu làm việc lu bù.

Nhưng cũng không lâu lắm, đột nhiên một tiếng rít vạch phá thôn xóm. Để mấy người đang bận rộn vội vàng buông công cụ trong tay xuống chạy tới.

Chờ cho bọn hắn đến, lại phát hiện, là một cô gái trong số bọn họ, lúc này đang kéo quần lên thất kinh từ trong một căn phòng chạy ra.

“Kỳ Kỳ, làm sao thế?” Có một cô gái khác đi lên hỏi thăm.

Nữ sinh đang xách quần hoảng sợ nói: “Có quỷ.”

Hizz.

Mấy người giật nảy mình.

Nhưng một trong ba nam thanh niên lại mở miệng nói: “Nói mò, giữa ban ngày, làm gì có con quỷ nào dám mạo hiểm đi ra.”

“A, đúng thế, liền chưa từng nghe qua quỷ có thể hoạt động giữa ban ngày, người có phải nhìn lầm hay không.”

“Không có, ta thật sự thấy được, tóc tai bù xù, ánh mắt lạnh lẽo, rất đáng sợ, làm ta sợ muốn chết.” Cô gái đang xách quần nước mắt đều đã chảy ra.

“Khụ khụ, Kỳ Kỳ, người trước tiên đem quần mặc lại đã.” Có người chú ý tới cô gái xách quần còn chưa kéo quần lên, loáng thoáng, đều có thể nhìn thấy một vùng đen nhánh, vội vàng nhắc nhở một câu.

Cô gái đang thút thít ngán ngơ, sau đó thét lên một tiếng, vội vàng xoay người lại chạy vào trong phòng.

Lúc này, mấy người còn lại bàn bạc. Ra kết luận, trên thế giới không có quỷ, nếu có, đó chính là người giả trang.

Cái thôn này trước mắt chỉ thấy được một lão đầu, hơn nữa tính tình cực kỳ không tốt, có thể là hán giả quỷ hù dọa bọn hần.

Vừa nghĩ như thế, mấy người quyết định đi tìm lão đầu, hỏi một chút tình huống như thế nào.

“A, sao Kỳ Kỳ mặc quần lâu như vậy chứ?” Lúc này, đột nhiên một cô gái mở miệng nói.

Vài người khác sững sờ, nhìn lẫn nhau, đột nhiên vọt vào.

Nhưng lúc tiến vào trong phòng, bọn hần lại không nhìn thấy cô gái mặc quần kia đâu. Lần này mấy người biến sắc.

Bây giờ là giữa ban ngày, một người sống sờ sờ làm sao lại tự nhiên mất tích, liền xem như quỷ cũng làm không được đi, cái này tuyệt đối là có người đang giở trò quỷ.

“Lâm Lâm, người gọi điện thoại báo cảnh sát, Phi ca, Trà tỷ, chúng ta đi tìm lão gia hỏa kia.” Một nam tử trẻ tuổi mở miệng, sắc mặt khó coi.

“Hoan tử đừng xúc động, không nhất định là do lão đầu làm, dù sao hần đã già như vậy, khó làm được chuyện này, khả năng trong làng còn có người khác, chúng ta điều tra trước một lần, nói không chừng có thể tìm tới.” Một nam nhân khác mở miệng.

“Còn có người? Hừ, tốt nhất đừng để ta tìm được, nếu không ta đánh chết hần.” Người trẻ tuổi tên Hoan tử kia tỏ vẻ tức giận.

“Không tốt, Phi ca, nơi này không có tín hiệu, điện thoại không gọi ra ngoài được.” Sắc mặt của cô gái gọi điện thoại lộ vẻ kinh hoàng.

Làm sao có thể, đây cũng không phải vùng thâm sơn gì, lúc chúng ta tới, còn nhìn thấy một cột tháp tín hiệu mà, có phải là thẻ điện thoại của người có vấn đề?

“Ta dùng hai cái thẻ, một cái liên thông, một cái di động, đều không gọi được.” Cô gái kia giải thích.

Người tên Phi ca đang muốn nói tiếp, đột nhiên một tiếng rít lại vang lên, nghe giống hết như trước đó.

Nghe tiếng, đám người biến sắc, vội vàng hướng tới nơi tiếng thét chói tai phát ra chạy tới.

Mà lúc này, trong một căn phòng, một cô gái bị xé nát quần áo hai tay đang ôm ngực, cuộn thân thể lại, gào thét.

Mà phía đối diện của cô gái, một tráng hán vóc người khôi ngô, cở trần, tỏ vẻ không kiên nhẫn. Chính là gà trống huyễn hóa hình tượng.

“Cho gà gia ngậm miệng, kêu cái lông à, gà gia vừa mới cứu người mà.”

Cô gái kia mặc kệ, chính là thét lên.

Gà trống nổi giận, tiến lên nhắc cô gái kia lên như xách một con gà con, nhìn nàng chăm chăm.

Lần này tiếng kêu của cô gái kia im bật, run lẩy bẩy nhìn gà trống.

“Đậu phộng, quả nhiên còn có người, người muốn chết à.”

Lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên, sau đó một thân ảnh chạy vội tới.

Chương 485: Yêu thư không tin

Sau tiếng rống giận dữ, là một thân ảnh nhào về phía đại hán do gà trống huyễn hóa ra.

Nhưng gà trống lại không có bất luận cái gì ngoài ý muốn, tỏ vẻ đã sớm đoán trước được rồi, lúc đạo thân ảnh này tới gần, đột nhiên khẽ vươn tay, bắt lấy cổ của người này rồi cũng đem hẳn nhắc lên.

Người này quá sợ hãi, quyền đâm cước đá, nhưng nắm đấm đánh vào trên thân đại hán do gà trống huyễn hóa, đau chính là mình, chân đá cũng đá không đến, ngược lại cổ bị hẳn bắt, cảm giác dần dần có chút ngạt thở.

“Huynh đệ, đừng xúc động, có chuyện gì nhân nha nói.” Những người khác cũng đều tới, nhìn thấy đại hán do gà trống huyễn hóa bá đạo hung tàn như vậy, đều bị dọa đến quá sợ hãi, một nam tử thậm trọng khuyên giải.

Gà trống hừ lạnh nói: “Lòng tốt không được báo đáp, sớm biết như thế liền không cứu cô gái này nữa.”

“Huynh đệ nói đúng lắm, là chúng ta có mắt không trông, nhưng cũng không thể giết người a, người buông người xuống trước đi, chúng ta từ từ nói, khẳng định là có hiểu lầm.” Nam tử tiếp tục nói.

Gà trống buông lỏng tay, một nam một nữ liền từ trong tay rơi xuống. Ngã lên trên mặt đất, nghe răng trợn mắt.

Thả hai người ra, gà trống nói: “Được rồi, người cho các người, Hạo ca nhà ta để cho ta mang một câu cho các người, nếu như không muốn chết, liền thừa dịp bây giờ rời khỏi cái

thôn này, nếu ở lại ban đêm gặp được cái gì ngoài ý muốn, đừng trách không nhắc nhở trước.”

Nói xong, gà trống quay người muốn đi.

Nam tử ngăn hấn lại, cười nói: “Huynh đệ, lời này của người có chút dọa người a, có thể nói rõ ràng với chúng ta sao? Cái thôn này có cái gì ngoài ý muốn? Vì sao không thể lưu lại?”

Gà trống cười hắc hắc nói: “Có quý.”

Nụ cười của nam tử kia cứng đờ.

“Huynh đệ, đừng nói giỡn. Trên thế giới này sao có thể có quý.”

“Tại sao không có, bên cạnh người đang đứng một con kia, “

Nam tử theo bản năng quay người xem xét, cái gì cũng không thấy được.

Gà trống nói: “Đừng nhìn, quý bình thường người không nhìn thấy, quý không tầm thường nếu để người nhìn thấy thì người cũng liền cách cái chết không xa. Nói đến thế thôi, các người có muốn đi hay không.”

Nói xong gà trống trực tiếp liền rời đi.

Nam tử kêu gọi không được, liền nhìn về phía mấy người đồng bạn.

“Các người nói như thế nào?”

“Không đi, còn có quý, quý cái quái gì, ta đã lớn như vậy, còn chưa bao giờ thấy quý, bây giờ có quý, cũng có thể được thêm kiến thức. Sợ quái gì.”

“Không sai, lần này chúng ta tranh tài cùng bọn Lưu tiện tiện, vượt ngang Vân Sơn, nếu thua là phải chạy trần truồng.

Ta tình nguyện gặp quỷ cũng không muốn chạy trần truồng trước mặt một đám khốn kiếp.”

“Nhưng ta cảm thấy, người to con này giống như cũng không gạt chúng ta, hơn nữa cái thôn này thế mà liền tín hiệu đều không có, liên thông di động đều không gọi được, chuyện này rất cổ quái, ta cảm thấy rất bất an.”

“Khụ khụ, gia hỏa này, thực lực rất mạnh, ám kinh của ta đánh lên trên người hắn, liền một điểm phản ứng đều không có, người có loại thực lực này, muốn đem toàn bộ mấy người chúng ta đều giết cũng không khó, cũng không cần thiết phải nói dối.” Người trẻ tuổi bị gà trống bóp cổ lúc trước, mặt tỏ vẻ kính sợ và rung động.

Nam tử gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cô gái bị bắt đầu tiên kia: “Kỳ Kỳ, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Người tại sao lại bị bắt?”

Nữ hài tử thân nói: “Ta không biết, ta đang xách quần, đột nhiên liền bị người từ phía sau lưng bịt miệng lại, sau đó một cỗ khí tức rất hôi thối xông vào mũi, sau đó ta liền bị thổi phát choáng, chờ lúc ta tỉnh lại, liền thấy gia hỏa hung hăng kia, hắn đang tát vào mặt ta, còn dùng rất nhiều sức.”

Nói xong con mắt của cô gái kia đỏ lên, nước mắt chảy liền chảy xuống.

Chuyến đi này, mới vừa bắt đầu, liền bị kinh sợ như thế, trong lòng nàng đều lưu lại bóng ma.

Mấy người nhìn về phía Kỳ Kỳ, quả nhiên, khuôn mặt nguyên bản xinh đẹp của cô gái này, lúc này mặt lại hồng lên, mơ hồ có chút sung.

Cái này khiến mấy người im lặng.

Tên kia đến cùng có phải là nam nhân hay không a, liền xem như cứu người, cũng không cần cứu như thế a, đem mặt

của một cô gái đánh thành như thế này, người biết cái gì gọi thương hương tiếc ngọc không?

“Đúng rồi, các người liền không nghĩ tới, nam nhân này, còn có Hạo ca mà hắn nói, hai người kia vì cái gì còn ở trong thôn này, bọn hắn nói có quỷ, vậy bọn hắn vì cái gì không sợ? Có phải là bọn hắn giả bộ làm người tốt hay không, lừa phỉnh chúng ta rời đi, mà bọn hắn lại ở nơi này làm chuyện phạm pháp gì đó? Sợ hãi bị chúng ta phá hoại?” Một cô gái suy đoán nói.

Mấy người nghe thấy thế ngây người.

“Không thể a?”

“Làm sao không thể, Trà tử, người này không nhìn tướng mạo, nhưng là cũng chỉ có dấu vết để lại mà theo. Các người không phát hiện ra sao, tên vừa rồi kia, trên thân tất cả đều là các loại vết sẹo, dạng người này, xem xét chính là người từ trong núi đao biển lửa đi ra, tuyệt đối là một tên tội phạm a!”

“Người đừng nói nữa, thật đúng là như vậy, mới vừa rồi bị hù dọa, bây giờ suy nghĩ một chút, nam nhân này nhìn rất đẹp mắt, vóc người cường tráng, rất muốn bị hắn chinh phục.”

“Cái quái gì thế, Hình nhi người đừng làm rộn, liền thể trạng nhỏ bé này của người, chỉ sợ hai ba lần liền để người tan thành từng mảnh, còn bị chinh phục, đoán chừng một lần thôi, cái mạng nhỏ người cũng đã mất.”

“Hi hi, nếu có thể bị nam nhân làm cho sướng chết, đó mới không uổng công làm một kiếp nữ nhân.”

“Người thật xấu xa!”

...

“Được rồi, đừng làm loạn nữa, chúng ta nói chuyện chính đi, bây giờ liền có hai điếm, đồng ý rời đi giờ tay?” Một nam

tử mở miệng, đôi chủ đề.

Mấy người nhìn lẫn nhau, không ai giơ tay.

Mặc kệ là vì tiền đặt cược, vẫn là vì chơi, bây giờ đều đã tới, cái gì cũng chưa làm được, làm sao có thể bị một câu dọa chạy.

“Đó chính là điều quyết định ở lại sao? Đã như vậy, chúng ta liền muốn đi tìm người kia cùng Hạo ca gì đó, Hoan tử, người trở về mang thanh đao tới, chuẩn bị bắt trặc.” Nam tử kia dặn dò.

Người trẻ tuổi bị bóp cổ kia lưu loát rời đi.

Sau đó nam tử nói với một cô gái có vẻ tương đối thành thực khác: “Trà tử, ta dự bị điện thoại vệ tinh, coi như liên thông di động cũng không thể gọi được, dùng điện thoại vệ tinh cũng có thể, nếu như điện thoại vệ tinh đều không được, lần hành động này của chúng ta sợ là thật muốn hủy bỏ, thua dù sao cũng so với vứt bỏ mạng nhỏ còn tốt hơn nhiều.”

Nữ nhân kia gật đầu: “Ta đã hiểu, các người đi tìm người kia, ta cùng Hình nhi, Kỳ Kỳ, Lâm Lâm trở về tiếp tục liên hệ.”

Sau đó chia ra hành động, đám con gái trở về chuẩn bị, ba nam tử thì mang theo vũ khí xuất phát, tìm khắp nơi trong thôn.

Trần Hạo đang bí mật quan sát phát hiện như thế, cũng không phản bác được.

Đều đã nhắc nhở đến mức này, thế mà còn chưa hết hi vọng, xem ra cái tử kiếp này thật không dễ dàng hóa giải như vậy.

Cũng được, nhắc nhở một lần đã là có lòng tốt, không nghe đó chính là mệnh.

Tránh khỏi ba nam tử kia, Trần Hạo không tính toán cùng bọn hấn gặp mặt.

Sau khi không tìm thấy, ba nam tử kia biết khả năng là bị người cố ý tránh ra, liền trở về tìm bốn nữ đồng bạn, lúc này ba nam tử kia phát hiện, điện thoại vệ tinh cũng không gọi được, thật giống như cái thôn này chính là một không gian bị đóng chặt, ngăn chặn hết thủy tín hiệu.

Chuyện này khiến mấy người đều có chút bất an, rất cục quyết định rời đi.

Thế nhưng lúc này, mặt trời đã lặn về tây, sắc trời dần dần âm đạm. Mấy người thế mà còn đang thu thập hành lý.

Chờ bọn hấn thu thập xong, bóng đêm đã buông xuống.

Tùy theo, một cỗ khí tức cổ quái lượn lờ trong toàn bộ thôn.

Bên trong một căn phòng, Trần Hạo đang tĩnh tọa, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở mắt, ánh mắt lấp lóe.

Mèo đen cũng từ trạng thái híp mắt khôi phục, meo ô một tiếng.

Gà trống bình tĩnh nhất, huyền hóa thành đại hán, chính mang theo tai nghe xem phim download trước đây. Phim tên: Cổ Hoặc Tử người trong giang hồ.

Lúc này, tiếng của A Mịch La đột nhiên vang lên...

Chương 486: Hoang mang

“Đây là U Minh khí tức!” Trong tiếng nói của A Mịch La có chút nghi ngờ không thôi.

Trần Hạo kinh ngạc nói: “U Minh khí tức? Thật hay giả? Ta làm sao cảm thấy không giống?”

A Mịch La tức giận: “Người đối với U Minh hiểu rõ bao nhiêu, đừng nói thứ khác, khí tức của con mèo này của người cùng ta đã không giống, nhưng bản nguyên là giống nhau. U Minh khí tức ở đây cùng chúng ta cũng khác biệt, tựa như là khí tức của tử linh tộc.”

“Tử linh tộc? Có gì hiểm có sao?” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La chân thành nói: “Tử linh tộc là chủng tộc khó chơi nhất thừa thốt nhất trong u minh, cho dù là Tu La chúng ta cũng không muốn trêu chọc. Ừm, nhưng tử linh tộc khí tức ở nơi này rất thừa thốt, không biết là nguyên nhân gì, nói không chừng, chúng ta gặp được chuyện tốt.”

Trần Hạo sững sờ: “Đừng làm rộn a, chuyện gì tốt, ta cho người biết, lời người nói bây giờ, ta cũng không tin tưởng cho lắm đâu.”

A Mịch La có chút kích động nói: “Đích thật là chuyện tốt, tử linh chi khí của tử linh tộc, là một loại U Minh chi khí rất thần kỳ, nó có thể ăn mòn những lực lượng khác. Nếu như sử dụng tốt, những tà khí làm ô nhiễm bản thể ta liền có thể bị tiêu trừ, ta cũng sẽ không cần trốn ở trên thân tiểu Hắc nữa.”

Nghe nói như thế, mắt tiểu Hắc sáng lên, meo ô một tiếng, chờ mong nhìn Trần Hạo.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại: “Lời ấy thật chứ?”

A Mịch La nói: “Chuyện này cần gì phải nói láo, người cho rằng ta muốn ở trên thân con mèo này à, ta đều có chút không chịu nổi khoảng thời gian không có thân thể xinh đẹp này rồi.”

“Meo ô!” Mèo đen tức giận, meo ô phản bác.

“Hừ, ta đây là không có biện pháp, phàm là có biện pháp, ta cũng sẽ không phụ thuộc vào thân thể người, lại nói, khoảng thời gian này ta chỉ điếm người bao nhiêu tu hành và kinh nghiệm chiến đấu, ta cũng coi như là nửa sư phụ của người, người còn có mặt mũi cãi lại.” A Mịch La bất mãn nói.

Mèo đen nghẹn lời.

Đúng lúc này, Tiểu Cương hoảng sợ nói: “Ta nhớ ra rồi, chính là loại khí tức này, chính là loại này, nó muốn...”

Lời nói còn chưa nói xong, Tiểu Cương tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên chạy ra ngoài, thân ảnh biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo biến sắc, vội vàng nói: “Tiểu Cương, người đi đâu rồi?”

Thế nhưng Tiểu Cương rời đi, hoàn toàn không để ý, cũng không trả lời.

Sắc mặt của Trần Hạo khó coi.

Mẹ nó chứ, buổi sáng còn nói sẽ nghe lời, người như thế này, làm sao để cho ta giúp người!

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Trần Hạo mang theo hai con linh sủng rời đi, truy theo hướng Tiểu Cương rời đi.

Vừa đi ra ngoài, bước chân Trần Hạo dừng lại, tại con đường bên trái cửa ra vào, một cái bóng ngồi chờ, im hơi lặng tiếng.

Nhìn kỹ, lông mày của Trần Hạo nhíu lại, cái bóng này là một con chó, nhìn tựa hồ có chút quen mắt.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo híp mắt lại.

Con chó này, thế mà chính là con chó mà mẹ điên ôm trong tay kia.

Trạng thái của nó vẫn khô quắt như cũ, máu thịt trên đầu be bét, nhưng là trên thân lại nhiều hơn một loại khí tức, loại khí tức này, để con chó này thành một cái xác sống.

Thế nhưng là cho dù sống lại, con chó này cũng không có hồn phách, không có sinh cơ, mùi phân kỳ dị.

“A Mịch La, đây là có chuyện gì? Con chó này làm sao lại phục sinh rồi?” Sắc mặt của Trần Hạo nghiêm nghị hỏi.

A Mịch La nói: “Người nhìn kỹ trong không khí, liền có thể phát giác.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, xem xét tỉ mỉ, sau đó Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Trong không khí, từng sợi màu trắng gì đó đang di chuyển.

Cái đồ vật màu trắng này, Trần Hạo có thể cảm giác được sinh cơ bừng bừng ẩn chứa trong đó. Đây là sinh khí của sinh linh!

Lúc này A Mịch La nói: “Đây là năng lực thiên phú hấp thu của tử linh tộc, tại trong phạm vi nhất định, sinh cơ của những sinh linh nhỏ yếu hơn so với chúng nó đều sẽ bị chúng nó cướp đoạt.”

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, năng lực này cũng quá là nghịch thiên, có thể cướp đoạt sinh cơ, đây chẳng phải là mãi mãi cũng không cần chết?

“Không đúng, cái sinh cơ này là...”

Trần Hạo kịp phản ứng lại, thân ảnh vút qua, nhanh chóng hướng tới phía mấy nam nữ trẻ tuổi kia chạy như bay.

Vừa chạy tới, Trần Hạo liền phát hiện, mấy người đều đã hôn mê ngã xuống đất, cứ như vậy không bao lâu sau, mấy người trẻ tuổi nhìn thật giống như đã già thêm mấy tuổi.

Nhưong mảy, tay Trần Hạo nắm pháp quyết, phát tay, một cái trận pháp nhỏ bố trí mà thành, bảo vệ mấy người nam nữ trẻ tuổi này.

Được trận pháp bảo vệ, sinh cơ của mấy người rốt cục không còn bị thu lấy nữa!

Thấy cảnh này, A Mịch La vội vàng nói: “Trần Hạo, nhanh, đem thân thể của ta thả ra.”

Trần Hạo nhíu mày: “Làm sao? Người muốn làm gì?”

A Mịch La nói: “Không kịp giải thích, mau đưa thân thể của ra thả ra, bây giờ ta liền muốn dùng.”

Trần Hạo dừng một chút, phát tay, thân thể của A Mịch La cất giữ đã lâu bị thả ra.

Thân thể này vừa ra, một đạo lưu quang liền từ trên thân mèò đen bay ra, quay lại trong thân thể.

Sau đó, ánh sáng màu lam nhạt bao phủ toàn thân, A Mịch La không nói một lời, thân ảnh bay lượn, cấp tốc rời đi.

Trần Hạo muốn la lên đều không kịp, trên mặt đen xì.

Mẹ nó chứ, Tiểu Cương như thế, người cũng như vậy, đây rốt cuộc có thứ đồ gì mà lại hấp dẫn người như thế a!

Chính đang oán thâm, đột nhiên một thân ảnh chậm rãi tới gần.

Trần Hạo nhìn kỹ, trợn mắt hốc mồm.

Người đến này, chính là mục điền kia.

Nhưng để Trần Hạo thấy kỳ quái chính là, mù điên này hoàn toàn không bị loại khí tức quỷ dị bên ngoài kia liên lụy, trên thân sinh cơ cũng không có một tia nào giảm bớt.

Mẹ nó chứ, đây là tình huống như thế nào?

Ô ô!

Lúc mù điên sắp tới gần, con chó chết một mực đi theo đằng sau Trần Hạo kia, đột nhiên nhào về phía mù điên, há miệng liền cắn.

Nhưng mù điên không có một tia e ngại, chó chết nhào lên, nàng linh xảo bắt lấy con chó chết, còn cắn trúng đầu nó, bá đạo xé rách một miếng thịt nữa.

Con chó chết kia tức giận giãy dụa, nhưng làm sao đều giãy dụa không được.

Chờ sau khi mù điên cắn nó mấy miếng, chó chết lập tức liền đàn hoàng lại, nức nở không dám động.

Mù điên cũng liền không còn hung hăng với nó nữa, đem chó chết ôm vào trong ngực, nhìn tới Trần Hạo bên này, loáng thoáng có chút khó hiểu.

“Bà nương này, không bị U Minh tử linh khí ảnh hưởng còn không nói, mà con chó phục sinh kia, thế mà còn bị nàng cắn xé chế phục! Đâu phụng, đây là đạo lý gì! Tên điên đáng sợ như thế?” Trần Hạo sợ hãi thán phục vô cùng.

“Giúp ta!” Đúng lúc này, mù điên đột nhiên mở miệng, giọng điệu rất cứng ngắc, lời nói không lưu loát, nhưng Trần Hạo lại nghe được rõ ràng, lông mày nhíu lại, nhìn mù điên nói: “Người đang nói chuyện với ta?”

“Giúp ta!” Mù điên không trả lời, chỉ là nhìn Trần Hạo, lại phun ra một câu.

Trần Hạo nhìn chăm chăm mục điền một chút, đáp lại: “Người muốn ta giúp như thế nào?”

“Sinh khí, sinh khí!” Con mục điền nhìn về phía mấy người đang nằm trên mặt đất.

Sắc mặt của Trần Hạo trầm xuống: “Chuyện này không có khả năng.”

Con mục điền im lặng, sau đó nàng đột nhiên lao đến, được nửa đường thì đem chó chết ném về phía Trần Hạo. Mà nàng thì nhào về phía một người hôn mê đang nằm kia.

Trần Hạo giận dữ.

Tên khốn này, đều nói không được còn muốn xông tới, người coi ta là đồ trang trí sao?

Hiên Viên đời thứ hai hiển hiện, đối với chó chết đang bay tới chém xuống một kiếm, kiếm quang lóe lên, chó chết lẳng không bạo liệt, hóa thành mảnh vụn.

Mà mục điền vọt tới trước mặt một người hôn mê kia, lúc đang muốn bắt đi một cô gái, một người to con ngăn cản nàng.

“Ngu xuẩn, lại ăn một quyền của gà gia.”

Gà trống gào to một tiếng, cánh tay phát ra một cỗ lực lượng lớn. Trực tiếp một quyền đập trúng mục điền.

Thế nhưng một quyền này đánh ra, gà trống lại trợn tròn mắt.

Chương 487: Mụ điên quỷ dị

Lúc buổi chiều, gà trống đánh một quyền tới mụ điên, một quyền kia trực tiếp đem mụ điên này đánh bay.

Nhưng bây giờ, gà trống lại đánh mụ điên một quyền, nhưng sau khi một quyền này đánh trúng, gà trống cảm giác được một cỗ lực lượng từ thân thể mụ điên bộc phát ra, cùng mình đối đầu.

Ngay sau đó, gà trống không nhìn được lùi lại mấy bước, mụ điên mặc dù cũng lui, nhưng lại bắt lấy cô gái đang hôn mê, xoay người chạy.

“Lưu lại cho ta.”

Trần Hạo Thiên Cương bộ di chuyển, thân ảnh bay lượn, lập tức liền tiếp cận mụ điên, kiếm quang lóe lên, đối với mụ điên chém xuống một kiếm.

Vốn cho rằng đây là một người điên.

Nhưng là bây giờ nhìn lại, đoán chừng là mình nhìn lầm, đây cũng không phải là người điên, đây rõ ràng chính là một yêu tà a!

Chó chết đều bị nó cắn tới sợ!

Còn muốn hấp thu sinh khí người sống, loại hành vi này, ngoại trừ yêu tà, còn có ai có thể làm ra được.

Lúc một kiếm Trần Hạo rơi vào trên thân mụ điên, đột nhiên thân thể mụ điên lắc một cái. Một cỗ lực lượng bộc phát, phản kháng lại Trần Hạo.

Cỗ lực lượng này rất mạnh mẽ, nhưng đối mặt với một kiếm của Trần Hạo, lại không có cách nào ngăn cản, kiếm quang

trực tiếp rơi lên trên người. Cánh tay trái và sau đó là nửa người của mục điền đều bị một kiếm này chém đứt.

Đôi mắt với thương thế nặng như thế, nhưng mục điền không có nửa điểm kinh hoảng kêu rên, lại quay người nắm lấy cánh tay trái và nửa người bị chém đứt kia, tốc độ cực nhanh chạy trốn.

Trần Hạo nhìn tới trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó, không chết còn chưa nói, thế mà còn có thể chạy, lại còn chạy nhanh như vậy! Mục điền này đến cùng có lai lịch ra sao? Lão đầu không phải nói nàng là di dân trong thôn sao?

Ah, lão đầu! Còn có bà lão gầy như que củi kia nữa!

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích.

“Đậu phộng, Hạo ca, nữ nhân này có quý, quá có quý!” Lúc này, gà trống chạy tới, tỏ vẻ ngạc nhiên kêu to.

Trần Hạo nhìn về phía đại hán do gà trống huyễn hóa thành: “Chuyện gì xảy ra?”

Gà trống nói: “Hạo ca, trên thân của nữ nhân này vừa rồi bạo phát ra lực lượng của ta.”

Trần Hạo: “...”

Gà trống nói: “Là thật, vừa rồi ta đánh nàng một quyền, trên người nàng đột nhiên cũng bạo phát ra một cỗ lực lượng giống như của ta, ta có thể cảm giác được, mặc dù bản chất khác biệt, nhưng là hoàn toàn giống nhau như đúc.”

Trần Hạo kịp phản ứng lại.

Có vẻ như vừa rồi mình chém nàng, nàng cũng bạo phát ra một cỗ lực lượng, cỗ lực lượng kia, hoàn toàn chính xác cùng loại với gà trống.

Hơn nữa chó cắn nàng, nàng cắn chó!

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

“Tiểu Hoàng, người ở lại nơi này chăm sóc những người này, ta cùng tiểu Hắc đi làm chút chuyện.” Miệng nói xong, Trần Hạo vẫy tay một cái, mèo đen đi theo hắn, nhanh chóng rời đi.

Gà trống giật mình, nhìn về phía đám người hôn mê đầy đất, thở dài đi tới trước mặt một nữ hài.

Cũng là tình cờ, cô gái này chính là người bị nó cứu một lần kia.

Gà trống không nói hai lời, phát tay chính là một cái tát đánh lên trên mặt cô gái.

Ba một tiếng, nữ hài bị đánh trực tiếp mở to mắt, mắt đầy mờ mịt.

Sau đó đau đớn để thần trí của nàng ngưng tụ, che mặt, quay đầu nhìn về phía gà trống, biểu lộ rất là cổ quái.

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng: “Không cần cảm ơn, lại là ta cứu được người.”

Cô gái: “...”

Thân ảnh lao đi, rất nhanh, Trần Hạo liền đi tới nhà lão đầu.

Lúc đến nơi này, bước chân của Trần Hạo dừng lại, không đi vào.

Bởi vì nơi này đã trống không, trong phòng không có một chút khí tức nào, mặc kệ là lão đầu, vẫn là người trúng tà gây như que củi kia.

Suy nghĩ một chút, ánh mắt của Trần Hạo nhìn về phía đông của thôn.

Bên trong Âm Dương Nhân, Trần Hạo có thể cảm giác được, một loại lực hấp dẫn như có như không từ bên kia

truyền tới.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo quay người hướng phía đông thôn đi qua.

Mục tiêu nhiệm vụ đã đi, A Mịch La cũng đi, đều không có bất kỳ lời gì nhắc lại, để Trần Hạo không rõ tình huống nơi này.

Nhưng Trần Hạo lại không thể mặc kệ, hai tên gia hỏa đều là đối tượng của nhiệm vụ của mình. Nếu là xảy ra chuyện gì, tổn thất liền lớn.

Chỉ mấy phút sau, Trần Hạo đã đi tới phía đông của thôn, sau đó phát hiện, toàn bộ khí tức quý dị trong thôn, nơi này ngưng tụ nặng nhất, Trần Hạo quan sát khí tức lưu động, đi tới trước một cái giếng.

Miệng giếng này nhìn rất cổ xưa, còn có một cái giá đỡ.

Mà ở bên trong miệng giếng, tản mát ra lực hấp dẫn như có như không.

Đang định đi đến bên cạnh giếng để quan sát, bước chân của Trần Hạo dừng lại, nhìn về phía bên cạnh.

Cách đó không xa, một thân ảnh xuất hiện, sau khi đến gần, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện ra, chính là mục tiêu mới vừa rồi bị mình chém thành hai nửa, sau đó đào tẩu.

Nhưng lúc này, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, nửa người của mục tiêu đã bị chém đứt kia, lại khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là nhìn có chút không cân đối, hơn nữa chính là, sinh khí của mục tiêu tựa hồ cũng giảm bớt rất nhiều.

Gia hỏa này quả nhiên không phải bình thường, chỉ là kỳ quái, trên người nàng hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ khí tức yêu tà nào!

Lòng Trần Hạo tràn đầy nghi hoặc, chỉ cảm thấy những thứ hôm nay nhìn thấy, so trước đó gặp được bất cứ chuyện gì đều phải cổ quái quỷ dị hơn rất nhiều.

Trần Hạo đang chần chờ, con mụ điên cũng dừng bước chân lại, nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt nhìn mười phần cổ quái.

Hai người nhìn nhau như thế, bầu không khí liền trở nên yên tĩnh lại.

“Meo ô!”

Lúc này, mèo đen kêu lên một tiếng, ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm vào miệng giếng.

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, quay người nhìn lại, liền phát hiện bên trong miệng giếng kia tựa hồ có đồ vật gì đó đang chui ra.

Dần dần, một hư ảnh liền từ trong miệng giếng ló đầu ra.

Nó lộ ra vẻ rất phí sức, từng chút một, chậm rãi đem thân thể nhích ra.

Nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, gia hỏa này rất kinh hãi, há miệng bô bô nói một tràng.

Nghe được thanh âm kia, lông mày Trần Hạo nhíu lại, lại nhìn cách ăn mặc của gia hỏa này, Trần Hạo không chút do dự mở miệng nói: “Tiểu Hắc, ăn nó đi.”

Mèo đen nghe vậy, meo ô một tiếng, thân ảnh vút qua lao tới.

Hư ảnh đang kích động, đột nhiên trong lòng sinh ra sợ hãi to lớn, sau đó nó quay đầu thấy được một thân ảnh to lớn đang đánh tới.

Yamete ~~

Hư ảnh gầm thét một tiếng, nhưng thân ảnh to lớn kia trực tiếp cắn một cái vào bên trong thân thể của nó, sau đó từ bờ giếng vượt qua.

Lúc mèo đen dừng lại, hư ảnh liền đã có một nửa tiến vào trong miệng của nó.

Lúc đang định đắc ý hưởng thụ, mèo đen dừng lại, bởi vì một nửa khác của hư ảnh, bị một người bắt lấy, người này, chính là mục điền.

Nàng không biết lúc nào đã chạy tới, bắt lấy một cái chân của hư ảnh, há miệng liền cắn, không ngừng xé rách.

Mèo đen nổi giận.

Con mồi của ta ngươi cũng dám ăn.

Lúc này mèo đen ra sức đem hư ảnh xé rách, sau khi cắn nuốt, hung ác nhào về phía mục điền.

Mục điền không hề nhúc nhích, thậm chí không phản kháng, lúc móng vuốt của mèo đen đụng phải mục điền, một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Tại nơi móng vuốt mèo đen tiếp xúc, một đạo kiếm quang đột nhiên hiện ra, cùng móng vuốt của mèo đen đối đầu.

Đình một tiếng, mèo đen kinh hô nhảy ra, mà mục điền lại thừa cơ cướp đoạt một bộ phận tàn hồn hư ảnh cắn nuốt tiếp, liếm liếm miệng, vẫn chưa thỏa mãn nhìn về phía mèo đen.

Mèo đen nhìn mục điền, lại nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ ngờ ngẩn.

Trần Hạo cũng là hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù phát hiện chỗ quỷ dị của mục điền, thế nhưng lúc tận mắt thấy, trong lòng Trần Hạo càng thêm rung động.

Chỉ là trúng một kiếm của mình, liền có thể dùng ra!

Đây là loại thiên phú gì? Người như thế này, chẳng phải là tìm người đánh người, người liền có thể học được tất cả thần thông sao? Như thế có còn để cho người ta lẫn lộn nữa hay không?

Trong lòng oán thâm, nhưng sau khi nhìn mục điền một chút, con mắt của Trần Hạo hơi động, phát hiện một điều dị thường.

Chương 488: Giả mạo

Sau khi mục điền bạo phát ra một đạo lực lượng cùng loại với kiếm quang, sinh khí trên thân bỗng giảm bớt đi rất nhiều, nhưng một loại khí tức cổ quái nào đó trên thân mục điền lại mạnh lên không ít.

Xem ra, mục điền có thể làm được loại chuyện này, tựa hồ là dựa vào sinh khí làm cơ sở.

Mà mục tiêu của nàng hình như cũng là đồ vật ở nơi này.

Ánh mắt nhất động, Trần Hạo phát tay, Hiên Viên đời thứ hai một lần nữa xuất hiện ở trong tay, nhắm ngay mục điền chém tới.

Mục điền cảm giác được nguy hiểm, lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn Trần Hạo, tựa hồ hiểu ra rằng Trần Hạo không dễ chọc, nhưng lại không muốn từ bỏ.

Giăng co một lát, lúc này, trong giếng đột nhiên lại xuất hiện một cỗ gợn sóng, sau đó từng đạo hư ảnh từ trong giếng phun ra, bay lên giữa không trung.

Lúc nhìn thấy hư ảnh, ánh mắt của mục điền sáng lên, chạy vội tới hướng hư ảnh.

Mèo đen cũng không do dự, bên trong âm thanh oa ô, thân thể biến lớn, lẳng không bay lên, bắt giữ hư ảnh.

Những hư ảnh này đều là những người nói một loại ngôn ngữ cổ quái kỳ lạ, mặc cũng là một thân quân phục, chính là tiểu quý tử năm đó.

Không biết vì cái gì bọn chúng lại tồn tại ở đáy giếng, hơn nữa lúc này hồn phách cũng bị phun ra ngoài.

Nhưng phía dưới sự hợp kích của mèo đen và mục điền, mặc dù số lượng của hư ảnh không ít, lại hoàn toàn không có cách nào phản kháng, trong khoảnh khắc liền bị cắn nuốt sạch sẽ.

Do số lượng nhiều, mèo đen cũng không tranh đoạt với mục điền nữa, mục điền này quá quái lạ, trên thân có thể bộc phát kiếm quang, để mèo đen cảm thấy rất có uy hiếp, nếu là không cần thiết, vẫn là không muốn kết thù kết oán.

Ăn gần như một nửa hồn phách, khí tức cổ quái trên thân mục điền càng phát ra mạnh mẽ, lúc này nàng tựa như đã có lực lượng, trực tiếp nhảy vọt vào trong giếng, chui xuống dưới.

Trần Hạo vội vàng cảm giác, lúc ý niệm xâm nhập vào khoảng bảy tám mét dưới đáy giếng, liền phát hiện, đột nhiên không thấy tung tích của mục điền nữa.

Bên trong cảm giác, mơ hồ có một cỗ lực lượng ẩn núp ở dưới đáy giếng, cản trở ý niệm cảm giác của mình.

Đáy giếng này liên thông với đồ vật gì!

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

“Meo ô!” Lúc này, mèo đen nhìn về phía Trần Hạo, meo ô một tiếng, mắt mèo bình tĩnh nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo hỏi: “Ngươi muốn tiếp tục?”

Mèo đen gật gật đầu rồi lại lắc đầu, tiếp tục nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Ý của ngươi, là ngươi xuống hay không không quan trọng, nếu như ta không đi xuống dưới cùng với ngươi, ngươi cũng không đi?”

Mèo đen gật đầu.

Trần Hạo cười: “Vậy thì không đi xuống. Đồ vật này, gặp được mấy lần cũng đã đủ phiền, ai muốn đi thì tự đi, ta ở bên ngoài nhìn.”

Vừa nói xong, sắc mặt của Trần Hạo hơi động, quay người nhìn lại, liền phát hiện mấy thân ảnh đang chạy tới, nhìn kỹ, lại là mấy nam nữ trẻ tuổi tiến vào thôn kia.

Lúc này trong giếng đã không còn hấp thu bên ngoài nữa, mà là hướng ra phía ngoài phát ra một loại lực lượng quý dị nào đó, cho nên mấy người kia cho dù không có trận pháp bảo vệ, cũng không bị tổn thương gì nữa.

“Kim quang, kim quang thật mạnh, đây là bảo tàng sao!” Một cô gái bên trong mấy người mở miệng, kích động nói năng lộn xộn, hai mắt phát sáng, trực tiếp chạy về phía bên cạnh giếng.

Lông mày Trần Hạo cau lại, ngăn cản cô gái kia.

Nữ hài sưng sờ, chột giận dữ: “Tránh ra, phát hiện ra bảo tàng, ai cũng có phần, ngươi muốn một người độc chiếm sao? Có tin ta báo cáo ngươi hay không?”

Mặt Trần Hạo không thay đổi chỉ vào miệng giếng nói: “Ngươi nói đây là bảo tàng?”

Ánh mắt của cô gái cực nóng mà tham lam nói: “Kim quang mạnh như vậy ngươi cũng không nhìn thấy sao? Đây là vàng, vàng ngươi biết hay không?”

Trần Hạo nhìn về phía những người khác: “Các ngươi cũng nhìn thấy kim quang? ?”

Mấy người không nói lời nào, chỉ là ánh mắt có chút đỏ lên nhìn Trần Hạo, giống như nếu Trần Hạo tiếp tục ngăn cản, bọn hắn liền muốn động thủ.

Trần Hạo nhú mày.

Xem ra miệng giếng này còn có ma lực mà chính mình cũng không tưởng tượng được, mấy người này rõ ràng là bị mê hoặc tâm trí, phóng đại tham lam trong lòng, nếu như không ngăn

cản, bọn hấn khẳng định sẽ nhảy vào, nếu nhảy xuống, coi như không chết, muốn ra cũng khó.

Quan sát mi tâm của mấy người này một chút, tử kiếp y nguyên còn tại, hiển nhiên còn đang bị liên lụy. Người có thể hóa giải là ta sao? Chỉ cần ta hỗ trợ, bọn hấn liền có thể tránh thoát cái chết?

Trần Hạo suy nghĩ một chút, thân ảnh vút qua, trực tiếp một xoay cổ tay chém lên trên cổ cô gái kia, sau đó hấn đang muốn đi đánh bất tỉnh những người khác, nhưng thân thể lại dừng lại, kinh ngạc xoay người nhìn lại.

Nguyên bản bị mình đánh trúng một kích vào ót, nếu chỉ là người bình thường, kết quả trực tiếp chính là hôn mê.

Thế nhưng lúc này, cô gái bị mình đánh kia, không chỉ có không bị ngắt đi, ngược lại còn gầm thét một tiếng: “Người muốn cướp vàng của ta, ta liều mạng với ngươi!” Nói xong nàng chủ động nhào về phía Trần Hạo, nghe răng trợn mắt, mặt đầy dữ tợn.

Mà mấy người trẻ tuổi khác đều gầm nhẹ lên một tiếng, xông về phía Trần Hạo.

Trần Hạo im lặng, sau đó ra tay cũng không nể tình nữa, ai đi lên cũng chính là ăn một cước, một cước này, nếu là người bình thường, tối thiểu phải nằm mấy phút không dậy nổi.

Nhưng mấy nam nữ trẻ tuổi lại là ngay lập tức đứng lên.

Trần Hạo đang chuẩn bị lần nữa tăng lớn lực lượng, tốt nhất để mấy người này nằm mấy tháng, cũng còn tốt hơn là bị mê hoặc tâm trí ném đi tính mệnh.

Thế nhưng Trần Hạo vừa mới chuẩn bị, mấy trẻ tuổi nam nữ kia lại quay người lại, chạy hướng về phía miệng giếng, sau đó không chút do dự nhảy vào.

Đậu phộng!

Trần Hạo nhìn trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó đây là, thật sự là trời muốn người chết, muốn cứu đều không được a.

Tơ mắt nhìn mấy nam nữ kia nhảy vào, Trần Hạo vội vàng đi tới bên cạnh giếng, lại phát hiện đã không kịp, bọn hắn cũng giống như mù điên kia, đều biến mất dưới đáy giếng không thấy đâu nữa.

“Meo ô!” Mèo đen kêu lên một tiếng, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tức giận: “Đừng suy nghĩ, xem bọn hắn đáng thương, giúp một chút, đáng tiếc người có tử kiếp tới, muốn cứu đều cứu không được, vậy liền không có biện pháp.”

“Cái gì không có biện pháp?” Một tiếng nói vang lên, sau đó đại hán do gà trống huyên hóa ra từ trong bóng đêm chạy tới.

Trần Hạo nhìn thấy gà trống, tức giận: “Nói đến, ta còn muốn hỏi người, để người coi chừng mấy người bọn họ, làm sao để bọn họ chạy tới nơi này?”

Gà trống nói: “Hạo ca đừng nói nữa, bọn họ đột nhiên tỉnh lại, sau đó giống như mê muội, điên cuồng chạy tới, ta muốn đuổi theo cũng không kịp.”

Trần Hạo nói: “Người còn đuổi không kịp mấy người bình thường?”

Gà trống nói: “Ta cũng không biết bọn hắn sẽ chạy tới nơi này a, Hạo ca, đây là có chuyện gì thế? Ta làm sao cảm thấy cái giếng này rất cổ quái?”

Trần Hạo nói: “Ta cũng không biết, người có truyền thừa của mình, nói không chừng nhận biết, đi qua nhìn một chút.”

Gà trống nói: “Tốt...” Nói xong, gà trống liền chạy tới bên cạnh giếng.

Mới đi ngang qua người Trần Hạo, đột nhiên chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, thân ảnh của Trần Hạo vút qua, tới gần gà trống, trực tiếp một cước đá vào trên thân đại hán do gà trống huyễn hóa ra.

Phanh một tiếng, đại hán huyễn hóa ra kia bị đá bay ra năm sáu mét.

Không đợi đại hán rơi xuống đất, mèo ô một tiếng, mèo đen lẳng không rơi xuống, móng vuốt lấp lóe hàn quang, hung hăng chụp vào cổ đại hán.

Ầm!

Ngay lúc mèo đen sắp bắt được, đại hán được huyễn hóa ra kia đột nhiên vang lên một tiếng trầm trọng, một cỗ khói trắng bao lấy thân thể.

Mèo đen rơi xuống, đại hán huyễn hóa kia biến mất không thấy đâu nữa.

“Chạy đi đâu, đồ ngu xuẩn, thế mà đem ta dẫn đi còn giả mạo ta, con mẹ ngươi, gà gia là ai đều có thể giả mạo sao?” Đúng lúc này một vòng ánh sáng gào thét phóng tới, sau đó tiếng của gà trống vang lên.

Chương 489: Cường đại ninja không rõ lai lịch

Vòng sáng kim sắc bay múa, truy đuổi theo một thân ảnh.

Đạo thân ảnh này chớp động, ngoặt trái rẽ phải, muốn thoát khỏi sự truy kích của vòng sáng, đáng tiếc làm sao cũng không thoát được.

Sau đó vòng sáng kim sắc thật giống như đã khóa chặt, gào thét rơi xuống.

Ngay sau đó, đạo thân ảnh kia cuộn mình xuống, bị vòng sáng kim sắc bao phủ vào bên trong.

Gà trống đang đặc ý, đột nhiên biểu lộ trở nên cứng đờ, trừng to mắt nhìn đạo thân ảnh kia.

Mẹ nó chứ, đó lại là một khúc gỗ, đậu phộng, bị thần thông của ta khóa chặt, thế mà còn có thể thoát thân! Con hàng này có chút năng lực a!

“Thế thân thuật! Hừ.”

Trần Hạo nhìn thấy khúc gỗ, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén quan sát bốn phía, đột nhiên thân ảnh vút qua, đi vào một chỗ gần bên miệng giếng, đột nhiên một cước đạp mạnh xuống đất, phanh một tiếng, đất rung núi chuyển, một cỗ lực lượng thâm thấu xuống dưới mặt đất, bắt chợt, một thân ảnh phá đất mà lên, bay múa trên không.

Meo ô!

Mèo đen lệ khiêu một tiếng, thân thể lắc một cái, từng đạo phi đao phá không mà ra, vờn quanh đạo thân ảnh này.

Huyền thuyên chít chít...

Trong miệng thân ảnh này phun ra ngôn ngữ cổ quái khó mà nhận ra, rút ra một thanh trường đao sáng lấp lóe, cấp tốc chém vào hư không, cùng phi đao tiếp xúc, đing đing rung động, thế mà đem công kích của phi đao toàn bộ chặn lại.

Sau đó, thân ảnh kia rơi xuống đất, hiện ra nguyên hình, lại là một người toàn thân bao phủ ở trong quần áo đen.

Nhìn thấy người áo đen, kết hợp với đao trong tay, với lời mới vừa nói, trong lòng Trần Hạo lập tức hiện lên một chữ.

Ninja!

Mẹ nó chứ, đây là tiêu quỷ tử!

Trần Hạo híp mắt lại, hiển hiện sát ý.

Ninja, chính là một chi nhánh của Âm Dương sư của nước Nhật.

Giống như những người tu hành không cầu đại đạo, chỉ cầu thực lực cường đại, khoái ý trước mắt ở Đại Hạ.

Ninja nước Nhật, chính là loại tồn tại như vậy.

Bọn hắn đã từng là Âm Dương sư có truy cầu, nhưng tu hành gian nan, tiền đồ vô vọng, chỉ có thể đoạn tuyệt truy cầu đối với đại đạo, chuyển sang truy cầu lực lượng mạnh mẽ, dần dà, liền diễn biến thành ninja như hiện tại.

Đối với ninja của nước Nhật, Trần Hạo không có chút hảo cảm nào, từ bên trong thư tịch, Trần Hạo thế nhưng là biết, thời kì đại kiếp gần trăm năm trước ở Đại Hạ, ninja của nước Nhật hoạt động mạnh ở Đại Hạ, tranh đoạt không biết bao nhiêu pháp khí và tu hành điển tịch của các môn phái bị xuống dốc.

Mặc dù năm đó ninja cũng tử thương thảm trọng, bỏ ra cái giá cực lớn. Thế nhưng cừu hận đã kết xuống, nhưng không có dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Những năm gần đây, Âm Dương sư của nước Nhật cũng không dám tùy tiện đi vào Đại Hạ, người Ninja này lại dám đến, hơn nữa còn đường hoàng muốn cướp đoạt lần nữa.

Ha ha! Thật là coi Đại Hạ ta không người sao!

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, một câu nói nhảm đều chẳng muốn nói, lật tay ra, Hiên Viên đời thứ hai xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng vung lên, công kích tới.

“Huyền thuyên!”

Đôi mắt với công kích của Trần Hạo, ninja áo đen cũng kêu một tiếng, sau đó hai tay nắm lấy thái đao trong tay, hiện lên sáng rực.

Trần Hạo thấy thế, híp mắt lại.

Đây lại là một thanh pháp khí, không đúng. Thanh thái đao này cơ hồ đã đạt đến trình độ pháp bảo! Là bảo bối a!

“Ăn nó đi, ăn nó đi!”

Đúng lúc này, tiếng của Hiên Viên đời thứ hai truyền lại cho Trần Hạo, lộ ra vẻ khát vọng.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, Thiên Cương bộ di chuyển đi tới bên cạnh ninja áo đen, Thiên Cương kiểm pháp, như nước chảy thuận thế xuất thủ.

Ninja áo đen không tránh lui, hai tay cầm đao, cùng Trần Hạo giao chiến ở một chỗ.

Kiểm quang lấp lóe, ngươi tới ta lui, tốc độ cực nhanh, thanh âm đinh đinh đinh đinh không dứt bên tai.

Mèo đen và gà trống tụ hợp, nhìn Trần Hạo và ninja giao chiến, gà trống kinh ngạc nói: “Con hàng này lợi hại như vậy, thế mà cùng Hạo ca đánh khó phân thắng bại!”

Mèo đen meo ô một tiếng, mắt mèo lấp lóe.

Gà trống suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Được rồi, vẫn là để Hạo ca tới đi, hấn mỗi ngày khổ luyện, chỉ còn thiếu đối thủ thực chiến, gia hỏa này rất lợi hại, vừa vặn phù hợp.”

Mèo đen nhìn gà trống chăm chăm.

Gà trống ngạo nghễ nói: “Miêu tử, không phải ta khoác lác, nếu như Hạo ca gặp nguy hiểm, ta khẳng định có thể cứu hấn ngay lập tức, gà gia được coi là đệ nhất phụ tá, tuyệt không phải là hư danh.”

Mèo đen xoay đầu mèo đi, không nhìn nó nữa, đồng thời ngưng tụ phi đao, chuẩn bị tùy thời tiếp ứng.

Lúc này, gà trống tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi xảy ra chuyện gì rồi? Máy người kia đâu? Đi đâu rồi?”

Mèo đen meo ô một tiếng.

Gà trống kinh hô: “Đậu phộng, nhảy xuống giếng rồi? Bọn hấn có bị bệnh không!”

Mèo đen tiếp tục meo ô.

Gà trống đánh giá giếng cổ một chút, ngạc nhiên nói: “A, thật đúng là mê tâm khí, không đúng, đây là tử linh khí, huyền ma khí, còn có khí tức của A Mịch La, còn có... Mẹ nó, trong này khí tức quá lộn xộn, giống như có rất nhiều đồ vật a.”

Mèo đen meo ô, ánh mắt ngưng trọng.

Gà trống không nói chuyện nữa, nhìn miệng giếng một lát, đột nhiên cười hắc hắc: “Miêu tử, ta có một cái ý nghĩ lớn mật.”

Đình đình đình!

Bên trong tiếng đao kiếm va chạm gấp rút, Trần Hạo cùng áo đen ninja tách ra, hai người bốn mắt nhìn nhau chăm chú, đều mười phần ngưng trọng.

Nhưng trong mắt Trần Hạo mơ hồ còn có chút hưng phấn.

Tu hành lâu như vậy, hoặc là gặp được đối thủ yếu hơn mình nhiều, hoặc là mạnh hơn nhiều. Đối thủ yếu thì đánh nhau không có áp lực, mạnh quá thì căn bản không dám đánh, dẫn đến hiện tại Trần Hạo đối với tu vi của mình đều không có một quy chuẩn để xác định.

Hiện tại đột nhiên gặp một đối thủ có lực lượng ngang nhau, dù rằng người này là ninja mà mình không thích, Trần Hạo cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Kỳ phòng địch thủ, chính là cơ hội tốt nhất để kiểm nghiệm thực lực bản thân.

Tâm tình khuấy động, Trần Hạo dùng Thiên Cương bộ di chuyển, thân ảnh lần nữa vọt tới, Hiên Viên đời thứ hai lắc một cái, bên trong âm thanh vù vù, Thiên Cương kiếm pháp lần nữa được sử dụng.

Thiên Cương kiếm pháp, tuyệt đỉnh kiếm đạo thần thông của đạo gia, kiếm pháp nhìn như có chiêu thức, kì thực chiêu thức vô hình, mỗi một lần tu hành, đều có thể phát hiện chiêu thức kiếm pháp hoàn toàn không cố định, mà là dựa theo Thiên Cương con đường, thời khắc biến hóa, không thể suy đoán.

Cho nên, cho dù thi triển một lần Thiên Cương kiếm pháp, lần thứ hai dùng ra, kiếm pháp quỹ tích lại đã hoàn toàn không giống nữa, phương hướng tiến công đều không giống.

Nhìn thấy Trần Hạo như vậy, ninja áo đen lại là hít mắt lại, lộ ra ý muốn lùi bước.

Tiếp tục đánh, trong thời gian ngắn sợ là khó phân thắng bại, nếu càng kéo dài, đối với mình tất nhiên bất lợi, dù sao đối thủ thế nhưng là còn có hai sự giúp đỡ còn không nhúc nhích,

hai sự giúp đỡ kia đều nắm giữ thần thông không giống bình thường, chỉ cần sơ ý một chút, coi như sẽ bị hủy diệt.

Trong lòng suy nghĩ, ninja áo đen đột nhiên cuộn thân thể lại, một cỗ khói trắng bốc lên.

Ánh mắt của Trần Hạo ngưng lại, cảm giác tứ phía, tìm kiếm chỗ của ninja kia.

Đang nhìn, đột nhiên ầm ầm một tiếng vang thật lớn, Trần Hạo kém chút không té ngã.

Kinh ngạc xoay người nhìn lại, Trần Hạo liền thấy, chỗ nguyên bản là miệng giếng, biến thành một cái hố to.

Mà khí tức cỗ quái vốn tồn tại ở đáy giếng, lúc này nhanh chóng biến mất, rất nhanh liền hóa thành vô hình.

Đột nhiên, thân trang vốn bị khí tức cỗ quái bao trùm, liền khôi phục lại trạng thái bình thường, rốt cuộc không cảm giác được dị thường mấy may.

Trần Hạo mờ mịt nhìn về phía hố to, sau đó ánh mắt nhất động, nhìn về phía gà trống đứng tại bờ hố.

Phát hiện ra ánh mắt của Trần Hạo, gà trống vội vàng nói: “Hạo ca, ta thề, mặc dù ta có ý nghĩ lớn mật, nhưng là ta còn chưa bắt đầu làm, chính nó liền nổ tung, còn bắn nước tung tóe ướt hết ta, chuyện này thật sự là không liên quan gì đến ta.”

Meo ô! Mèo đen cũng kêu một tiếng, gật đầu vì gà trống bảo đảm.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, thanh âm của hệ thống đột nhiên vang lên.

Hệ thống: U Minh nhiệm vụ phiên ngoại quan hoàn thành, cầm ky tà khí bài trừ, Âm nữ khôi phục, cấp cho một năm đạo hạnh ban thưởng.

Chương 490: Quỷ dị thôn

A Mịch La khôi phục rồi?

Tin tức của nhiệm vụ để cho Trần Hạo sững sờ.

Gia hỏa này khó trách chạy nhanh như vậy, chắc là phía dưới cái giếng này thật sự có đồ vật gì đó rất tốt đối với nàng a.

Chỉ là cái giếng bây giờ...

Trần Hạo đi tới trước cái hố to kia, phát hiện hố sâu năm sáu mét, ở giữa nhất chính là một cái xoáy nước, nhưng phía dưới xoáy nước, không còn khí tức cổ quái kia nữa.

Đậu phọng, đây là như thế nào?

Đây không phải là do gà trống làm? Vậy đó là ai? Chẳng lẽ là mù điên xuống lúc trước hoặc là do mấy người bình thường kia?

Lại nói bây giờ, A Mịch La làm sao trở về được, người tên Tiểu Cương kia, trên thực tế là quỷ hồn tên Lỗ Vĩ, nhiệm vụ đó làm sao bây giờ?

Trần Hạo có chút đau đầu.

Mười năm nhiệm vụ, không chỉ khó, hơn nữa con mẹ nó còn rất cổ quái.

“Hạo ca, làm sao bây giờ?” Gà trống yếu ớt mở miệng.

Trần Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: “Ồ lại chờ đã, nếu như trước khi hùng đông mà còn không có tin tức, chúng ta liền đi.”

Gà trống kinh ngạc nói: “Vậy tên Tiểu Cương kia, không giúp nữa sao?”

Trần Hạo tức giận: “Chính nó đột nhiên chạy mất, hoàn toàn không bàn bạc gì với ta, còn giúp như thế nào? Lại nói, nó có âm khí hộ thân, không nhất định sẽ có chuyện.”

Miệng nói, nhưng Trần Hạo cũng đánh giá chung quanh, chỉ chốc lát, xác định ninja kia thật sự đã rời đi, sau khi thở dài trong lòng, cũng có chút ngạc nhiên.

Ninja này là từ đâu chui ra, mà lại thực lực thực sự là không yếu, cường giả dạng này, đối với nước Nhật mà nói cũng là bảo bối a, làm sao lại phải tới Đại Hạ, nếu không cẩn thận mất mạng, chẳng phải là tổn thất quá lớn sao?

Sau đó, Trần Hạo ngay bên bờ hồ đốt lên một đồng lửa, yên lặng đả tọa chờ đợi.

Gà trống và mèo đen làm bạn hai bên.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, lúc mặt trời ló lên ở phương đông, sắc trời dần dần sáng tỏ, trong hồ lớn vẫn không có biến hóa gì, thật giống như lần phát nổ kia, đã đem lối vào quái lạ kia nổ tan ra!

Trần Hạo bất đắc dĩ.

Cửa vào cũng bị mất, Tiểu Cương cũng không thấy, nhiệm vụ bây giờ hoàn toàn không có cách nào làm.

Cũng được, đều là duyên phận, duyên đến thì gặp nhau, duyên đi thì người tán.

Đang định dập tắt đồng lửa rời đi. Gà trống đang đứng bên trên một nóc nhà đột nhiên mở miệng nói: “Hạo ca, có người tới.”

Trần Hạo sững sờ.

Ý niệm cảm giác, không bao lâu sau, quả nhiên phát hiện có người đang tới gần thôn xóm.

Chờ đợi một lát, người kia liền tiến vào thôn, hướng chỗ Trần Hạo bên này đi tới.

Lúc tới gần, Trần Hạo liền nhìn rõ ràng, nhưng sau khi nhìn rõ ràng, Trần Hạo cũng sợ hãi cả kinh.

Người đến này, là một thanh niên, đeo túi xách, mặc đồ thể thao, nhìn có chút rã rời.

Mà thanh niên, dáng dấp cùng Tiểu Cương giống nhau như đúc.

Đậu phộng, tình huống đây là như thế nào?

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm, trong lúc nhất thời đầu óc đều có chút trống rỗng.

Thanh niên nhìn thấy Trần Hạo, trên mặt vui mừng, vội vàng chạy tới nói: “Ca, người khỏe không, ta tên là Lỗ Vĩ, là một người thích du lịch, hôm qua không cẩn thận lạc đường, đi một đêm mới đi đến nơi này, phiền phức xin hỏi một chút, bên trong thôn này có chỗ nào có thể tá túc sao? Ta có thể trả tiền.

Trần Hạo nghe thấy thế lông mày nhíu lại.

Liền tên đều là giống nhau như đúc.

Trần Hạo không nói chuyện, yên lặng nhìn hắn.

Bị nhìn có chút mất tự nhiên, Trần Hạo lại không nói lời nào, Lỗ Vĩ rất xấu hổ gật đầu, sau đó vòng qua Trần Hạo, tiếp tục hướng chỗ khác đi đến.

Nhưng sau khi dạo qua một vòng trong thôn, một người đều không phát hiện ra, Lỗ Vĩ tựa hồ cũng không biết nghĩ như thế nào, hắn liền tiến vào một nhà, sau đó cứ như vậy ở lại.

Trần Hạo một mực chú ý hành vi của Lỗ Vĩ, nhìn thấy căn nhà mà hắn lựa chọn, lông mày Trần Hạo nhíu lại, có chút ngoài ý muốn.

Ngôi nhà này, thế mà chính là nhà của lão đầu mà hắn gặp được đầu tiên lúc mới vào thôn.

“Hạo ca, tiểu tử này thật cổ quái, hắn tựa như là người sống, lại hình như không phải.” Lúc này, gà trống mở miệng nói chuyện, giọng điệu nghiêm túc và ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Trần Hạo nói: “Ta cũng nhìn ra, hắn rõ ràng có khí tức người sống, hồn phách cũng đầy đủ, nhưng là tổng cảm giác rất khó chịu, có loại cảm giác hắn không phải là hắn.”

“Vậy có muốn đánh chết hắn hay không?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo tức giận: “Luôn muốn chém chém giết giết, sau này không cho phép người xem phim linh tinh nữa.”

Gà trống nói: “Hạo ca, không thể nói như thế, người nhìn tiểu tử này, rõ ràng là quỷ hồn, bây giờ lại biến thành người sống, hơn nữa khí tức trên thân cổ quái, rõ ràng có vấn đề, nếu không giết đi, còn chờ đợi khi nào?”

Trần Hạo nói: “Chớ làm loạn, xem trước một chút rồi nói, ta luôn cảm thấy, gia hỏa này xuất hiện, không phải là không có nguyên nhân, có lẽ có thể để cho chúng ta giải thích cổ quái ở nơi này.”

Gà trống im lặng.

Lúc này, mèo đen đột nhiên meo ô một tiếng, từ trong ngực Trần Hạo nhảy xuống, chạy về phía xa.

Trần Hạo sững sờ: “Làm cái gì vậy?”

Gà trống nói: “Miêu tử nói, có gì đó quái lạ phát sinh.”

“Quái lạ?” Trần Hạo nhíu mày.

Toàn bộ thôn đều ở trong phạm vi cảm giác của hắn, nếu có cái gì phát sinh, hắn có thể không cảm giác được sao?

Nhưng mèo đen đã nói như vậy, khẳng định là có vấn đề.

Trần Hạo quay người, đuổi theo.

Chờ sau khi dừng lại, Trần Hạo liền phát hiện mèo đen dừng lại ở một bên một giếng nước, yên lặng ngồi xồm.

Trần Hạo nhin không được cười lên, còn tưởng rằng là cái gì, là một cái giếng a, giếng này...

“Đậu phộng, đây không phải là cái hồ sao? Tại sao lại biến thành giếng rồi?” Lúc này, gà trống kinh hô lên, giật nảy mình.

Trần Hạo nghi ngờ nói: “Hồ? Nào có cá hồ nào, đây chính là giếng... Ah!”

Lời còn chưa dứt, Tiếng của Trần Hạo dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

Nói là giếng, nhưng trong nội tâm lại có một loại kháng cự, tựa hồ cảm thấy, nơi này chính là hồ, không phải giếng.

Nhưng mắt thấy mới là thật, nó chính là giếng, làm sao lại là hồ?

Ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe, đột nhiên ngồi xếp bằng xuống, bình tâm tĩnh khí.

Dần dần, một chút trí nhớ vốn mơ hồ lại từ từ trở nên rõ ràng.

Vào thôn, gặp được lão đầu, mù điên, chó chết, bảy nam tử trẻ tuổi, ninja, giếng nổ! Giếng... Nổ!

Trần Hạo đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía miệng giếng, hít một hơi khí lạnh.

Đậu phộng, nơi này chính là một cái hồ, tại sao lại khô phục rồi!

Hơn nữa sự khô phục này, hoàn toàn không có một tia cảm giác, thật giống như tự nhiên mà vậy, không có gợn sóng chút

nào.

Thế nhưng chuyện này sao có thể!

Trần Hạo hãi hùng khiếp vía, cảm giác gặp được đại phiền toái.

Cái thôn này thật sự có cổ quái, cổ quái không phải trong giếng, mà là toàn bộ thôn đều cổ quái. Minh trong lúc lơ đãng, liền ký ức đều có thể bị hao mòn mà không thể nhận ra, đây quả thực là đáng sợ a!

Trong lòng hơi động, Trần Hạo đi đến bên cạnh giếng, quan sát tỉ mỉ, bên trong miệng giếng, nước giếng phản xạ ánh sáng, bình tĩnh không lay động, không có chút dị thường nào.

Không phát hiện ra cái gì, Trần Hạo quay người lại, chạy như bay.

Không bao lâu, Trần Hạo đi tới nhà lão đầu kia.

Hôm qua lão đầu và người vợ bị hấn trói kia, đã biến mất không thấy đâu nữa, hôm nay vào ở chính là Lỗ Vĩ.

Thôn này cổ quái như vậy, thân thể mà Lỗ Vĩ muốn tìm, lại tự nhiên xuất hiện trong thôn, lúc trước nó nói là trong núi tinh lại, sau đó mới thấy thôn xóm.

Nhưng bây giờ, nó rõ ràng là trước thấy thôn trước, hơn nữa còn đã từng đi vào.

Gia hỏa này, đến cùng đã trải qua cái gì.

Ý niệm trong lòng Trần Hạo lộn xộn, đi tới nhà lão đầu, không nói hai lời, trực tiếp xông tới, đẩy cửa ra.

Hắn muốn tìm tới Lỗ Vĩ, cẩn thận hỏi một chút.

Nhưng giờ khắc này, bên trong gian phòng lại truyền ra một tiếng nữ nhân thét lên.

Chương 491: Phá quỷ dị

Tiến vào trong phòng, Trần Hạo liền thấy một cô gái thân thể trần trụi, đang tìm quần áo che thân.

Trần Hạo đầu tiên là giật mình quay người, sau đó cảm thấy không thích hợp, lại xoay người sang chỗ khác nhìn kỹ.

Lần quan sát này, ánh mắt của Trần Hạo cổ quái.

Cô bé này, chính là một trong bảy người nhảy vào trong giếng kia, cô gái tên là Kỳ Kỳ kia.

Mẹ nó chứ, người là từ nơi nào chui ra? Hơn nữa còn chạy tới nơi này!

“Đậu phộng, người nhìn lên vợ ta tắm rửa, ta đánh chết người!”

Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên, sau đó một người xông về phía Trần Hạo.

Trần Hạo trở tay liền đem người này đẩy ra, nhìn kỹ, quả nhiên là Lỗ Vĩ.

Vợ? Người mẹ nó không phải du lịch lạc đường sao? Làm sao lại nhanh như vậy ngay ở trong thôn có vợ rồi!

Trần Hạo không nói nhảm, trực tiếp tiến lên, đưa tay nắm chặt cổ áo Lỗ Vĩ, đem hắn nhấc lên.

“Người còn nhớ ta không?”

Trần Hạo nhìn Lỗ Vĩ, nghiêm túc hỏi.

Lỗ Vĩ lúc đầu có chút kinh hãi, nghe vậy trừng to mắt: “Người không phải câm điếc?”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi còn nhớ ta không?”

Lỗ Vĩ nói: “Ta đương nhiên nhớ kỹ ngươi, ngươi là trong thôn cam điếc Hạo, vợ ta còn nói ngươi...”

Trần Hạo không đợi hắn nói xong, trực tiếp một bàn tay đánh lên trên mặt hắn, đem Lỗ Vĩ đánh cho im bật.

“Ta không nghe nói nhảm, ta hỏi ngươi đáp, nói nhiều một câu, chém ngươi.” Trần Hạo lạnh lùng nhìn Lỗ Vĩ, giọng nói lạnh lẽo.

Lỗ Vĩ lúc đầu bị đánh thì nổi trận lôi đình, nghe vậy lại thấy tay chân lạnh buốt, không dám phản bác.

“Ngươi đến thôn này bao lâu rồi?”

“Năm, hơn năm tháng.” Lỗ Vĩ yếu ớt trả lời.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, tiếp tục nói: “Nàng là vợ ngươi? Lúc nào thì quen biết, lúc nào kết hôn?”

Lỗ Vĩ nói: “Đến được ba ngày liền quen biết a, sau đó...”

Lỗ Vĩ còn chưa nói xong, đột nhiên đầu choáng váng, rơi vào hôn mê.

Trần Hạo nhíu mày, đang muốn đưa tay đánh cho hắn một tát, đột nhiên con mắt trừng lớn, nhìn kỹ Lỗ Vĩ.

Lỗ Vĩ trong trạng thái hôn mê, tựa hồ đang nhanh chóng trưởng thành, tóc dài ra rồi lại biến ngắn, thân thể cũng hơi béo phì một chút.

Không chỉ là Lỗ Vĩ, cô gái Kỳ Kỳ đang mặc quần áo kia cũng ngã trên mặt đất, rơi vào hôn mê, dung mạo và kiểu tóc đều có biến hóa rất nhỏ.

Không bao lâu, Lỗ Vĩ lại tự động tỉnh lại, đầu tiên là mê mang nhìn bốn phía, sau đó liền thấy Trần Hạo đang mang

theo mình, trong lúc nhất thời Lỗ Vĩ tựa hồ có chút trợn mắt hốc mồm.

“Câm điếc Hạo, ngươi làm gì? Mau buông ta ra.”

Trần Hạo không buông tay, mà cứ như vậy nhìn Lỗ Vĩ, hỏi: “Ta vừa rồi đánh ngươi, ngươi đã quên sao?”

Lỗ Vĩ kinh ngạc: “Ngươi vừa rồi đánh ta, ngươi không phải đánh ta ba tháng trước sao? Nhưng đó cũng là hiểu lầm, ta biết, cũng không truy cứu, ngươi còn muốn thế nào?”

Trần Hạo không nói, nhìn Lỗ Vĩ một cái thật sâu, buông hẳn ra, quay người rời khỏi căn phòng.

Đi ra ngoài phòng, Trần Hạo nói với gà trống và mèo đen: “Bây giờ cái gì cũng không cần làm, chúng ta trước hết nhìn xem.”

Mèo đen và gà trống không hiểu ra sao, nhưng cái gì cũng không hỏi, đi theo Trần Hạo tới một căn nhà có lầu cao, có thể nhìn xuống toàn bộ động tĩnh trong thôn.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện, trong làng hoàn toàn chính xác không chỉ có Lỗ Vĩ và cái cô gái tên Kỳ Kỳ kia.

Ba nam ba nữ khác ở cùng Kỳ Kỳ trước đây, lúc này cũng hiện ra, hoạt động ở nơi khác trong thôn, nhìn thật giống như thôn dân ở đây vậy.

Còn có con chó chết kia, không đúng, bây giờ con chó này đang sống, lông lá sáng rõ, mặc dù không sữa, nhưng lại nghênh ngang chạy khắp nơi trong thôn, chạy rất thoải mái.

Nhưng quan sát một hồi lâu, Trần Hạo lại chưa hề phát hiện thân ảnh của mục điền. Thân ảnh của A Mịch La cũng không thấy đâu, chuyện này khiến Trần Hạo có chút không hiểu nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã đến trưa.

Lúc này, mèo đen và gà trống nhìn biến hóa trong thôn, cũng là trọn mắt hóc môm.

Nguyên bản mấy nam nữ trẻ tuổi, lúc này cũng thay đổi, biến thành bộ dáng trung lão niên.

“Hạo ca, đây là quý dị!” Gà trống mở miệng, giọng điệu vô cùng khẳng định.

Trần Hạo nói: “Ta cũng cảm thấy là quý dị, nhưng căn bản của quý dị là cái gì, ta tìm không thấy.”

Meo ô! Mèo đen kêu một tiếng.

Gà trống sững sờ, sau đó nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, quý dị này còn chưa hình thành, nó vẫn là ấu sinh hình thái.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Ấu sinh hình thái, ý của ngươi là, quý dị này là hôm qua mới xuất hiện sao?”

Mèo đen gật đầu.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói: “Ta nhớ được trong sách có ghi chép, sơ thành quý dị, đều sẽ có một cái phương hướng chuyển biến, một khi hoàn thành chuyển biến, liền sẽ hình thành quý dị căn bản. Nói cách khác...”

Trần Hạo biến sắc, liền hướng căn nhà của Lỗ Vĩ chạy tới.

Đi tới nhà Lỗ Vĩ.

Lúc này Lỗ Vĩ đã biến thành lão đầu, lúc Trần Hạo nhìn thấy hắn, kinh hãi phát hiện, sau khi Lỗ Vĩ già, cùng hắn nhìn thấy lão đầu lúc mới tới giống nhau như đúc.

Mà trong sân, đều hiện lên mùi thuốc rất nồng nặc, trong phòng cảm giác được khí tức tàn hồn của nữ nhân kia.

Đây là tái diễn, hay là quý dị tận lực vận vẹo?

Trần Hạo còn chưa mở miệng, Lỗ Vĩ lại ngạc nhiên nói: “Ngươi là cháu trai của cầm điếu Hạo sao? Ta nhớ được lúc nhỏ ngươi rất nghịch ngợm, không nghĩ tới chỉ chớp mắt liền lớn như vậy! Vào phòng ngồi một chút, ta châm trà cho ngươi.”

Nói xong, Lỗ Vĩ quay người muốn đi vào nhà.

Nhưng Trần Hạo khễ vươn tay bắt lấy tay Lỗ Vĩ, ánh mắt sắc bén nhìn Lỗ Vĩ nói: “Ngươi không phải Lỗ Vĩ.”

Lỗ Vĩ kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói: “Ngươi nói cái gì? Ta làm sao không phải Lỗ Vĩ rồi?”

Trần Hạo không nói chuyện, nhìn Lỗ Vĩ thật sâu, nhìn tướng mệnh của hắn, sát ý trong lòng hiện ra, nhưng tướng mệnh của Lỗ Vĩ lại vẫn không có chút biến hóa nào, thật giống như biết Trần Hạo sẽ không giết hắn vậy.

Trần Hạo cười, nhưng lúc này sắc mặt của Lỗ Vĩ lại biến đổi, đột nhiên liền muốn tránh thoát khỏi tay Trần Hạo, đồng thời khí lực trở nên rất lớn.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại đẩy Lỗ Vĩ ra, Hiên Viên đời thứ hai trông rộng xuất hiện, chém xuống.

Hưu một tiếng, Lỗ Vĩ bị Hiên Viên đời thứ hai trực tiếp chém đứt thành hai nửa.

Thế nhưng là quỷ dị chính là, không có một giọt máu tươi vẩy ra, Lỗ Vĩ sau khi bị chém đứt, phát ra tiếng kêu rên thê lương, thế mà không chết đi. Đồng thời hai nửa thân của Lỗ Vĩ, thế mà còn muốn khép lại.

Khanh khách!

Lúc này, gà trống một tiếng kêu to, một vòng ánh sáng phun ra, trực tiếp chụp trúng vào một nửa cái thân của Lỗ Vĩ.

Một nửa thân thể này, đang kêu rên giãy dụa, muốn khép lại Lỗ Vĩ, lập tức cứng đờ, sau đó thân thể trống rỗng biến mất, thật giống như bị lửa thiêu, nhưng không nhìn thấy ngọn lửa.

Theo Lỗ Vĩ biến mất, toàn bộ thân lập tức run rẩy, một loại đồ vật nhìn không thấy sờ không được, lại có thể cảm giác được, tựa hồ đã bị vỡ vụn.

Trần Hạo thản nhiên, cảm giác tứ phía, sau đó ánh mắt nhất động, lao ra ngoài.

Không bao lâu sau, Trần Hạo một lần nữa đi tới bên cạnh giếng.

Lúc này, miệng giếng một lần nữa phát sinh biến hóa, một loại tà ác lực lượng đang tích súc trong giếng, không ngừng tăng cường, tăng cường, sau đó đột nhiên phun trào.

A!!!

Một cái bóng mờ từ trong giếng bay ra, bay múa trên không trung, găm thét thê lương.

Sau đó, hư ảnh nhìn về phía Trần Hạo, phát ra tiếng thét: “Người đáng chết.”

Trần Hạo nhìn lại, liền phát hiện, hư ảnh này, thành linh chính là mục điền kia.

Chương 492: Không thể biết đến đồ vật

“Ngươi là quỷ dị!”

Nhìn mục điền, ánh mắt của Trần Hạo nghiêm nghị.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết!”

Mục điền lần này tựa như bị điên thật, ánh mắt oán độc nhìn Trần Hạo chằm chằm, một cỗ lực lượng kinh khủng nhanh chóng hội tụ.

“Hừ, ngươi càng đáng chết hơn! Kém chút đem lão nương phong cấm ở chỗ này.”

Ngay lúc Trần Hạo chuẩn bị đối kháng mục điền, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó một đạo lưu quang từ trong giếng bay ra, lãng không trực tiếp công kích mục điền.

Mục điền thê lương kêu gào, trên thân từng đạo kiếm quang nổ bắn ra, lít nha lít nhít, chùng mảy chục gần trăm đạo.

“Ồ, kiếm cương! Nguyên lai thiên phú của ngươi là cái này, nếu thật dễ cho ngươi thành tựu quỷ dị chi thân, đó thật là khó tiêu diệt được, đáng tiếc, ngươi thất bại.”

Dứt lời, lưu quang hóa thành lam quang rộng trăm trượng, trực tiếp đem tất cả kiếm cương bao trùm, sau đó vào bao phủ mục điền lại.

Mục điền quá sợ hãi, thân thể cuốn một cái, liền muốn đào tẩu.

Lam quang kia chỉ lóe lên một cái, thân thể mục điền liền bị đông kết lại trên không trung, sau đó vỡ vụn thành từng mảnh,

chỉ để lại một quang cầu bị lam quang bao lấy, từ giữa không trung rơi xuống.

Lúc này, lam quang rơi xuống đất, huyền hóa ngưng tụ, hiện ra thân ảnh một cô gái, chính là A Mịch La.

Thấy được nàng, Trần Hạo kinh ngạc tiến lên: “A Mịch La, ngươi không sao chứ?”

A Mịch La đắc ý nói: “Không nghĩ tới có thể gặp được đồ vật này, cũng coi như vận khí của ta tốt.”

Trần Hạo nói: “Đây là đồ vật gì?”

A Mịch La đang muốn mở miệng, đột nhiên thần sắc hơi động, nói: “Cái đồ vật này... Ngươi không biết là tốt nhất, đối với ngươi không có chỗ tốt.”

Mặt Trần Hạo đen xì.

Mẹ nó chứ ta đều đã gặp được, thậm chí trải qua, tìm hiểu một chút thì thế nào? Ngươi đùa ta hả.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Trần Hạo, A Mịch La nói: “Ta không lừa ngươi, cái đồ vật này, không thuộc về nhân gian, ta cũng không biết vì sao lại có một cái cửa vào liên thông tới nơi này, nhưng cái cửa vào này sắp biến mất, về sau đoán chừng sẽ không xuất hiện ở nhân gian nữa, ngươi biết cũng vô ích, vẫn là không gặp được thì tốt hơn, nếu không ngươi ngày sau trong lòng có niệm, nói không chừng sẽ còn đem nó dẫn tới nhân gian.”

Trần Hạo nói: “Dẫn tới nhân gian thì sẽ như thế nào?”

A Mịch La nói: “Hậu quả ta liền nói một câu, cái đồ vật này được coi là cấm kỵ của hết thủy sinh linh. Người sống đi vào, người chết đi ra. Hơn nữa cho dù sau khi chết, hồn phách cũng không cách nào trường tồn, ban ngày vừa đến, ngay lập tức sẽ tán thành vô hình, hồn phi phách tán.”

Cắm kỵ của hết thầy sinh linh! Trâu bò như vậy sao?

Trần Hạo lộ vẻ kinh hãi, sau đó ánh mắt cổ quái nhìn A Mịch La nói: “Không đúng, vậy người thế nào lại không chết? Còn chạy ra rồi?”

A Mịch La tức giận: “Người cứ trông mong ta chết như vậy à? Ta cho người biết, cái đồ vật này đối với nhân tộc là cắm kỵ, đối với Tu La chúng ta mà nói, lại không phải, chỉ cần không ản nắp lõi ra, căn bản nhốt ta không được.”

Trần Hạo bĩu môi: “Được, coi như người trâu bò, nhưng ta muốn hỏi một chút, lúc người đi vào, có gặp được tên Tiêu Cương kia hay không?”

A Mịch La suy nghĩ một chút rồi nói: “Không, bên trong cái đồ vật này rất phức tạp, ta lại sót ruột tìm kiếm khí tức đồng tộc, khu trục cắm kỵ tà khí trên thân, nào có tâm tư chú ý nó, về sau chờ lúc ta tìm được bản nguyên chi lực của đồng tộc, mượn nhờ làm hao mòn cắm kỵ tà khí trên thân, hỗn trưởng đồ vật này liền tiến đến, thế mà gan to bằng trời muốn lợi dụng khí tức của cái đồ vật này, đem mình chuyển hóa trở thành quỷ dị, ha ha, coi như nó thành công, cũng chỉ là phụ thuộc của cái đồ vật này, so với chết còn thê lương hơn, thiệt thòi lá gan của nó lớn như thế.”

A Mịch La nói khoát tay, một đoàn lam quang trong lòng bàn tay lưu động.

Loáng thoáng, Trần Hạo có thể cảm giác được, giữa lam quang phong cắm một đồ vật gì đó.

“Đây chính là quỷ dị kia sao?” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Không tính là quỷ dị, nó chỉ là một loại tồn tại cổ quái không cách nào hình dung, cái đồ chơi này cần chất dinh dưỡng mới có thể sinh tồn, nếu như không có cấp dưỡng, nó sẽ chết đói.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Chết đói?”

A Mịch La nói: “Ta cũng không nói đùa, giữa thiên địa, hết thảy đều cần năng lượng hỗ trợ, không có cái gì mà có thể không dựa vào năng lượng mà tồn tại được, trừ phi có một vài tồn tại đặc biệt có thể hấp thu lực lượng rời rạc giữa thiên địa. Ví dụ như quỷ dị, một khi thành hình, không chỉ có thể trở nên cường đại, mà lại bất sinh bất diệt. Cái đồ vật này chính là muốn thoát khỏi hạn chế tự thân, muốn chuyển hóa thành quỷ dị. Đáng tiếc, mặc dù thiên phú của nó không tệ, nhưng không có quỷ dị bản nguyên của mình, muốn mượn nhờ bản nguyên của đồ vật khác để vượt ra, lại quá mức hung hiểm, dùng đồ vật của người khác thành tựu căn cơ, đó còn là chính mình sao? Nếu nó thật sự thành công, đến lúc đó liền thành công cụ của đồ vật kia, ở nhân gian có một cái tọa độ cố định, đến lúc đó đối với nhân gian mà nói, chính là tai nạn to lớn.”

Trần Hạo giật mình, nhưng cũng có chút mê hoặc.

Nếu như cái đồ vật này đáng sợ giống như lời A Mịch La nói, vậy Tiểu Cương kia tại sao muốn đi vào? Chân thân của nó ở bên trong?

Thế nhưng là như thế cũng nói không thông a, A Mịch La nói, sống đi vào, chết đi ra, nó đều đã rời khỏi thân thể hơn bảy năm, thân thể ở bên trong đồ vật kia, sao có thể cam đoan còn hoàn hảo không chút tổn hại? ?

Đang suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt Trần Hạo nhất động, nhìn về phía miệng giếng.

Chỉ thấy một loại gợn sóng tối nghĩa lưu động dưới đáy giếng, chậm rãi trở nên yếu ớt, rất nhanh, liền hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Được rồi, bây giờ nghĩ cái gì cũng đều vô dụng, cửa vào cũng biến mất rồi.

“Được rồi, cái đồ vật kia cuối cùng cũng rời đi, cũng không biết tên ngu xuẩn nào ở nhân gian các ngươi, thế mà đem cái đồ vật này triệu hoán tới, cũng may nó cùng quy tắc của nhân gian không hợp, nếu không đem xúc tu xâm nhập nhân gian, không cần một ngày, là có thể đem nhân gian biến thành quỷ vực, sinh linh toàn bộ xoá bỏ, ngươi đừng cho là ta hù dọa ngươi, hơn một ngàn năm trước, cái đồ vật này từng xuất hiện ở U Minh một lần, lúc ấy trong u minh có một chủng tộc, thực lực vô cùng không yếu, nhưng trong vòng một đêm, biến mất không thấy đâu nữa, về sau nếu không phải mấy vị đại lão trong U Minh phát giác dị thường, liên thủ đem cái đồ vật kia xua đuổi, U Minh có lẽ cũng không phải là bộ dáng như bây giờ.” Sắc mặt của A Mịch La ngưng trọng nói.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm: “Cái đồ chơi này lợi hại như vậy sao?”

A Mịch La nói: “Có lợi hại hay không, chờ lúc ngươi vượt khỏi nhân gian, liền có tư cách tiếp xúc, đến lúc đó ngươi sẽ hiểu, trong chư thiên, tồn tại không biết bao nhiêu đồ vật khó có thể tưởng tượng nổi.”

Trần Hạo gật đầu, cũng biết mình tạm thời không có tư cách biết. Sau đó nhìn về phía A Mịch La nói: “Tốt rồi, hiện tại ngươi đã khôi phục, cũng đã trưởng thành, vậy bây giờ ngươi có tính toán gì?”

A Mịch La nói: “Ta muốn đi tìm thần tử, đây là mục đích ta đi tới nhân gian.”

Trần Hạo sớm có đoán trước, cũng không kinh ngạc: “Vậy ta sắp xếp cho ngươi một chút, về sau tìm như thế nào, liền xem chính ngươi.”

A Mịch La nói: “Người không đi cùng một chỗ với ta sao?”

Trần Hạo cười nói: “Ta có tu hành của ta, mà trước mắt ta hoàn toàn chính xác là quá yếu, cần tăng cường thực lực, chính người đi tìm trước, nếu có cái gì cần, cứ việc liên hệ ta.”

A Mịch La nói: “Vậy ta hiện tại liên cần.”

Trần Hạo sững sờ.

A Mịch La nói: “Cho ta mấy trăm vạn đi.”

Chương 493: Không được nhúc nhích

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Mấy trăm vạn gì?”

A Mịch La cười hắc hắc nói: “Tiền a, nếu không ngươi nói là cái gì nữa?”

“Cái quái gì thế, mở miệng chính là mấy trăm vạn, tại sao ngươi không đi cướp đi?” Trần Hạo tức giận hỏi.

A Mịch La nói: “Có thể cướp không?”

Trần Hạo: “...”

“Chuyện này thì không thể.” Trần Hạo quả quyết phản đối.

Cách suy nghĩ của cô em này không giống với người bình thường, nếu mình nói có thể, nàng khẳng định là sẽ đi cướp.

“Nếu không được, tranh thủ thời gian đưa cho ta đi, một cô gái, nếu không có tiền làm sao mua quần áo xinh đẹp.” A Mịch La thản nhiên nói.

Trần Hạo nói: “Ngươi không phải đi tìm thần tử sao, còn có tâm tình mua quần áo?”

A Mịch La nói: “Nữ nhân mà không thích quần áo xinh đẹp, đó còn là nữ nhân sao? Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ngươi có cho hay không đi thì nói đi, không cho ta liền đi cướp, dù sao bằng vào thực lực bây giờ của ta, coi như bị đạo môn phát hiện cũng không sợ, cùng lắm thì ác chiến một trận gió tanh mưa máu.”

Mặt Trần Hạo đen xì.

Mẹ ngươi, lại còn uy hiếp ta! Ngươi đi ác chiến đi thôi, một Tu La còn muốn lật trời, coi như bây giờ thực lực của ngươi đã khôi phục được mức nhất định, chẳng lẽ liền có thể khinh thường đạo môn!

... Được rồi, nữ nhân này bây giờ đã trưởng thành, cũng không biết có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực, liền nhìn đồ vật không biết tên vừa rồi kém chút trở thành quý dị bị A Mịch La hời hợt bắt lấy, cũng có thể thấy được, nữ nhân này bây giờ rất đáng sợ.

Thật muốn gây chuyện, mình ở giữa hai bên cũng khó a!

Yên lặng trong chốc lát, Trần Hạo rút ra một tấm thẻ nói: “Trong thẻ này có mấy chục vạn, ngươi dùng trước đi, chờ ta đi tới thành thị, lại giúp ngươi chuyển 5 triệu qua.”

A Mịch La hài lòng tiếp nhận tấm thẻ, quyến rũ cười một tiếng: “Cám ơn, nhìn ngươi biết điều như thế, ta có thể nói cho ngươi một tin tức.”

Trần Hạo ngạc nhiên: “Ngươi còn có tin tức gì?”

A Mịch La nói: “Đương nhiên là có, tỉ như tên Tiểu Cương mà ngươi muốn giúp kia.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại: “Ngươi không phải nói ở bên trong đồ vật kia không phát hiện ra nó sao?”

A Mịch La nói: “Là không phát hiện, ta cũng không nói là Tiểu Cương, ta nói chính là lão đầu sắp chết nhưng chưa chết kia, hắn cũng không đơn giản giống như là hắn tự nói như vậy đâu, lão đầu này, không phải là người.”

Trần Hạo trừng to mắt: “A Mịch La, chuyện này cũng không thể nói lung tung, người kia rõ ràng còn có sinh cơ, hơn nữa hồn phách cũng phù hợp với thân thể, thân ở trong Sinh Tử Cảnh cũng là thật.”

A Mịch La khinh bỉ nói: “Tính ra ngươi bây giờ tu vi cũng không yếu, nhưng đạo hạnh mạnh lại kém kiến thức, Sinh Tử Cảnh không chỉ là một loại pháp môn có thể che đậy thiên cơ, kéo dài sinh tử, nó còn có rất nhiều loại tác dụng, ví dụ như, thay đổi sinh tử, tạo hóa tự thân, trước đó những linh hồn ở cùng một chỗ với lão đầu kia, ngươi không phát hiện ra dị thường sao? Bên trong những hồn phách kia, đều ẩn chứa khí tức của lão đầu, nói cách khác, những hồn phách kia đều là bị lão đầu khống chế.”

Trần Hạo biến sắc. Cẩn thận nhớ lại, chậm rãi phát hiện lúc ấy đã xem nhẹ một chút đồ vật.

Những hồn phách kia, tựa hồ thật sự có vấn đề, bọn chúng mặc dù biểu hiện giống như là những âm hồn thân thiết với lão đầu, thế nhưng giọng nói chuyện của bọn chúng, cũng không phải là kích động như vậy, có vẻ hơi dờ dẫm.

Mẹ nó chứ, lão tử lại bị lừa rồi!

Sắc mặt của Trần Hạo khó coi nhìn về phía A Mịch La: “Chuyện này, lúc đó làm sao ngươi không nói?”

A Mịch La nói: “Ta cũng muốn xem lão đầu kia muốn làm cái gì, hơn nữa bây giờ không phải là rất tốt sao, ta không nói, bây giờ lại được chỗ tốt, khôi phục tự do.”

Trần Hạo không phản bác được.

Tên khốn Tu La này, lúc nên nói thì không nói, lúc không nên nói thì nói mò. Đầu óc của con hàng này có vấn đề đi!

“Nếu như ngươi đã nói như vậy, vậy tên Tiểu Cương kia cũng có vấn đề sao?” Trần Hạo hỏi.

A Mịch La nói: “Cái này ta không rõ lắm, âm khí trên thân tiểu tử kia cũng không phải bình thường, có thể che chở hồn thể của nó không tiêu tan, sinh cơ bất diệt, ta sợ lão đầu kia cũng đang có ý định gì đó với nó, chỉ là không làm được.”

Trần Hạo nhíu mày, sau đó nói: “Cũng không phải a, tên Tiểu Cương kia nếu như tiến vào bên trong đồ vật kia, sợ là không ra được, lão nhân này coi như muốn có ý định gì với nó, cũng không có cơ hội đi.”

“Đó chính là vấn đề của ngươi, được rồi, bây giờ ta đi trước, ngươi cẩn thận tu luyện đi, gặp được phiền toái, nhớ kỹ bóp nát cái này, ta sẽ lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới, mặc kệ là giết người hay là chém người, ta đều tương đối am hiểu.” A Mịch La vung tay lên, một đoàn lam quang bay đến trong tay Trần Hạo, mà nàng trực tiếp quay người lại, độn quang mà đi, tốc độ cực nhanh.

Chờ cho A Mịch La đi, thôn trang lại trở nên yên tĩnh lại.

Trần Hạo cảm thấy có chút mờ mịt.

Nhiệm vụ này làm sao thành bộ dáng quỷ quái này.

Mục tiêu của nhiệm vụ không thấy đâu, ngược lại A Mịch La lại được chữa khỏi.

Bây giờ lại lộ ra lão đầu kia có vấn đề, mẹ nó chứ, đây là một nhiệm vụ thôi mà, sao lại liên lụy tới nhiều đồ vật như vậy sao?

Đang suy nghĩ, gà trống đột nhiên hoảng sợ nói: “Hạo ca, người mau nhìn.”

Trần Hạo hoàn hồn, đảo mắt một vòng, sau đó kinh hãi phát hiện, nguyên bản những căn nhà hoàn hảo không chút tổn hại kia, lúc này từng căn bắt đầu mục nát, suy bại, dần dần, nguyên bản thôn xóm đang bình an, liền biến thành một vùng phế tích.

Chờ sau khi cái thôn kia biến mất, nguyên bản ruộng đồng gì đó xung quanh thôn, cũng đều biến thành đất hoang, cỏ dại rậm rạp, một mảnh thê lương.

Mặt Trần Hạo không thay đổi vừa đi vừa nhìn, thấy được các loại hài cốt, nhìn những người này lúc trước tựa hồ cũng muốn chạy trốn, kết quả không có một người chạy được, chết bên trong những căn phòng, hoặc ở ven đường.

Chờ lúc Trần Hạo đi tới nhà lão đầu kia, liền thấy trong nhà cũng có một bộ hài cốt, ánh mắt nhất động, Trần Hạo tiến vào bên trong phòng, cũng nhìn thấy một bộ hài cốt bị xích sắt khóa lại.

Lão nhân này cùng vợ hắn cũng đã sớm mất, lúc trước mình gặp được, đều là cảnh tượng giả sao?

Những cảnh tượng đó, là đồ vật phía dưới giếng nước kia làm ra sao?

Trần Hạo rung động trong lòng.

Có thể làm cho mình hoàn toàn nhìn không phân biệt ra thật giả, mà lại còn bên trong hư giả tạo ra hư giả, để cho mình không cách nào phân biệt, đồ vật này, quả thật là rất đáng sợ a!

Nhưng nếu nơi này đều là hư giả, tất cả mọi người đều chết rồi, thôn cũng là phế tích, vậy lúc trước Tiểu Cương thấy được chính là cái gì? Nó xâm nhập nơi này, vì cái gì có thể rời đi?

Trong lòng Trần Hạo suy đoán.

“Meo ô!” Lúc này, mèo đen đột nhiên kêu lên một tiếng. Nó ghé vào miệng giếng, tựa hồ ra hiệu cho Trần Hạo qua đó xem.

Trần Hạo liền vội vàng tiến lên, nhìn xuống dưới, con mắt trừng lớn.

Ở dưới đáy giếng, hắn thấy được một người đang ngâm ở trong nước.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, tay Trần Hạo nắm pháp quyết, một đạo pháp quang lưu động, nước bên trong đáy giếng đột

nhiên liền bắt đầu cuộn lên, bao lấy thân ảnh kia, chậm rãi hướng miệng giếng đẩy lên.

Chờ thân ảnh kia đến miệng giếng, Trần Hạo đưa tay đem nó kéo tới.

Thân ảnh này lặn lộn, lộ ra dung mạo, lại là...Tiểu Cương, cũng chính là Lỗ Vĩ.

Con hàng này, tại sao lại xuất hiện dưới đáy giếng! Hắn đến cùng là tới như thế nào?

Trần Hạo sau khi sững sờ, liền vội vàng tiến lên xem xét, ánh mắt càng phát ra ngạc nhiên.

Thân thể của Lỗ Vĩ ngâm ở bên trong nước giếng, thể mà không lạnh lẽo chút nào, ngược lại vẫn duy trì ấm áp, hơn nữa hắn vẫn còn sống, có hô hấp yếu ớt, chỉ là đang lâm vào hôn mê, không cách nào tỉnh lại.

Trần Hạo đang muốn thi thủ đoạn đem hắn kích thích cho tỉnh lại, đột nhiên Lỗ Vĩ chủ động mở mắt, sau khi nhìn thấy Trần Hạo, lập tức nhảy dựng lên, hai tay làm động tác ôm sủng, lớn tiếng nói: “Không được nhúc nhích.”

Trần Hạo: “...”

Chương 494: Chiêu âm thể

Sau khi hô lớn, Lỗ Vĩ cảm giác có chút là lạ, nhìn hai tay một chút, lại nhìn Trần Hạo đang tỏ vẻ cô quái một chút, sắc mặt biến đổi, quát lớn một lần nữa: “Nhìn cái gì vậy, không có sủng ta cũng có thể chế phục ngươi, ngoan ngoãn nằm xuống cho ta... !”

Trần Hạo tức xạm mặt lại: “Ngươi có phải Lỗ Vĩ hay không?”

“Đừng giả vờ quen biết với ta, ta không biết ai là Lỗ Vĩ.” Lỗ Vĩ nhìn chằm chằm Trần Hạo, một bộ ngươi làm sao còn chưa nằm xuống, không sợ ta đánh nát mặt của ngươi à.

Trần Hạo yên lặng dò xét hắn.

Nguyện vọng của Lỗ Vĩ, là tìm về thân thể.

Lỗ Vĩ bây giờ nếu là Lỗ Vĩ, nhiệm vụ kia hắn là phải hoàn thành mới đúng chứ.

Thế nhưng là hệ thống nhiệm vụ, một chút động tĩnh cũng không có, mẹ nó chứ, đây là tình huống như thế nào?

Trần Hạo đang đánh giá, Lỗ Vĩ thật đúng là động thủ, thân thể hướng phía trước xông lên, trực tiếp bắt lấy cánh tay Trần Hạo, muốn thi triển một đòn cầm nã.

Nhưng Trần Hạo dùng sức một chút, Lỗ Vĩ cảm giác như mình đang đọ sức với một cái cây, hoàn toàn không lay chuyển được.

Sau đó Trần Hạo trở tay đem Lỗ Vĩ nhấc lên, nhìn trừng trừng hắn nói: “Đừng làm loạn, nói rõ ràng, ngươi là ai? Tên là gì?”

Lỗ Vĩ nhìn Trần Hạo chăm chăm: “Năm mơ, ta tuyệt sẽ không lộ ra nửa điểm tin tức cho ngươi, sợ chết thì không phải người trong nước.”

Mặt Trần Hạo đen lại.

Con mẹ ngươi, lời này có ý tứ gì? Coi ta là gì?

“Ta cũng là người trong nước.” Trần Hạo tức giận nói.

Lỗ Vĩ nhìn Trần Hạo chăm chăm: “Hừ, ăn mặc phong cách tây như thế, hình người dạng chó, người trong nước cái gì chứ? Ta nhìn ngươi càng giống như Hán gian, chó săn.”

Trần Hạo cười: “Trước khi ngươi nói ta, tự nhìn xem mình đang ăn mặc cái gì.”

Lỗ Vĩ sững sờ, cúi đầu xem xét, quá sợ hãi : “Ta đang mặc cái gì đây? Quân trang của ta đâu?”

Trần Hạo khẽ nói: “Ngươi không cảm thấy, thân thể này đều không thích hợp sao?”

Lỗ Vĩ tiếp tục xem, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch: “Không có khả năng, tay của ta làm sao trắng như vậy, sau cánh tay trái của ta hẳn là có vết sẹo, đó là sự kiêu ngạo của ta, là ta giết quỷ tử chứng minh, làm sao không có?”

Trần Hạo nói: “Bởi vì cái thân thể này, không phải của ngươi, ngươi chiếm thân thể của người khác, còn nói mình là người trong nước, chẳng lẽ người trong nước thích đoạt thân thể của người khác sao?”

Lỗ Vĩ ghen lời.

Sau khi im lặng một hồi lâu, hắn nhìn về phía Trần Hạo: “Đây là có chuyện gì? Ta làm sao lại đoạt thân thể của người khác, người này là ai? Ta làm sao để rời khỏi thân thể này?”

Trần Hạo nói: “Người này tên là Lỗ Vĩ, về phần tại sao người lại ở bên trong thân thể này, cái này phải hỏi chính người, chẳng lẽ một chút ký ức người cũng không có sao?”

Lỗ Vĩ nói: “Ta nhớ được chúng ta đang chiến đấu, bị quỷ tử bao vây, sau đó ta ăn một viên đạn, cái gì cũng không nhớ rõ, ah, chẳng lẽ ta đã chết đi?”

Trần Hạo sửng sốt, lời này, nghe giống như chuyện rất lâu rồi, vậy hẳn không phải chính là tiền bối liệt sỹ sao?

Nhìn một chút động tác mình đang bắt người, đại bắt kính a, Trần Hạo vội vàng bỏ ra, đem Lỗ Vĩ để xuống, lúc này mới nói: “Người xác định là như thế? Không nhớ rõ những chuyện khác rồi?”

Lỗ Vĩ gật đầu nói: “Chính là những thứ này. Ta thuộc đoàn hai lẻ năm, ngoại hiệu Biệt Khí vương, có thể lặn xuống nước mười phút không cần thở. Người không tin có thể đi hỏi thăm một chút, chu vi trăm dặm, không có ai là không biết ta.” Nói xong, Lỗ Vĩ tỏ vẻ kiêu ngạo.

Trần Hạo nhíu mày: “Chuyện này không thích hợp a, người...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, đột nhiên biểu lộ của Lỗ Vĩ trở nên mê mang, ánh mắt nhìn Trần Hạo, sau khi dần dần ngưng tụ, đột nhiên nói: “A, tiểu hỏa tử nhìn rất khỏe mạnh, điều kiện tốt như vậy, không gia nhập quân đội quá đáng tiếc, tiểu hỏa tử, có muốn làm binh giết quỷ tử, ta là hai lẻ năm đoàn chính...”

Hắn chưa nói xong, ánh mắt lại trở nên mê mang, sau đó mở miệng nói: “Xong xong, cái nồi của ta, cái nồi này không còn thì nấu cơm như thế nào, nồi của ta...”

Sau đó, sắc mặt của Lỗ Vĩ không ngừng chuyển biến, mỗi lần đều nói một câu cổ quái, sau đó đổi một loại giọng điệu

khác, nhìn giống như đang trở mặt vậy.

Lúc Trần Hạo đang trợn mắt hốc mồm, đột nhiên ánh mắt của Lỗ Vĩ trở nên trong sáng, nhìn Trần Hạo vui mừng nói: “Đại sư, là người.”

Trần Hạo sững sờ, sau đó thăm dò hỏi: “Tiểu Cương?”

“Là ta, đại sư, giúp ta một chút, trong thân thể ta xuất hiện thật nhiều hồn phách, ta cảm giác đều muốn hỗn loạn.” Lỗ Vĩ vội vàng nói.

Trần Hạo cau mày nói: “Tiểu Cương, tình huống của người rất cuộc là như thế nào? Ta giúp người như thế nào?”

Lỗ Vĩ nói: “Đại sư, người mau giúp ta tìm cái loa âm khí kia, dùng nó đem những hồn phách này tiếp dẫn ra ngoài.”

Trần Hạo nói: “Vậy những hồn phách này là chuyện gì xảy ra?”

Lỗ Vĩ nói: “Đại sư, đây đều là thân thể của ta sai, thân thể của ta, có thể chứa đựng bất kỳ linh hồn nào, chỉ cần chiếm cứ thân thể của ta, là có thể sống lại cả đời, cho nên ta mới từ chỗ Kim bá trốn đi, kết quả đi tới nơi này, gặp chuyện ngoài ý muốn, hồn phách lại bị Kim bá thu hút trở về.”

Trần Hạo trừng to mắt nói: “Người nói cái gì?”

Lỗ Vĩ vội vàng nói: “Đại sư, đừng hỏi nữa, đợi chút nữa ta sẽ nói cho người biết, bây giờ giúp ta trước một chút, ta sắp không chịu được nữa, linh hồn trong thân thể ta nhiều lắm.”

Trần Hạo nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Lỗ Vĩ, hỏi: “Loa âm khí ở đâu?”

Lỗ Vĩ nói: “Dưới đáy giếng.”

Trần Hạo lần nữa đi tới bên cạnh giếng, ý niệm cảm giác, quả nhiên phát hiện khí tức của cái loa âm khí dưới đáy giếng.

Tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang rơi vào đáy giếng, nước giếng cuồn cuộn, lôi cuốn lấy cái loa nhỏ kia bay ra.

Trần Hạo vươn tay, loa âm khí bay về phía Lỗ Vĩ, bị hắn bắt lấy.

Sau một khắc, từng đạo hư ảnh từ thân thể Lỗ Vĩ bay ra, dung nhập vào bên trong loa âm khí.

Một lát sau, Lỗ Vĩ thở dài một hơi, hư thoát ngã xuống đất, mặt lộ ra biểu lộ sống sót sau tai nạn.

Trần Hạo đi tới, lạnh nhạt nói: “Bây giờ, ngươi có thể nói a?”

Lỗ Vĩ đắng chát cười một tiếng, mở miệng nói: “Đại sư, nói đến, ngươi khả năng không tin, Kim bá, hắn là ta người thân của ta, là anh ruột của ông nội ta, từ nhỏ ta bị phát hiện, có quý thân, gây ra các loại chuyện, về sau Kim bá biết, tới giúp ta, cũng là thần kỳ, hắn trên thân thể ta vẽ lên một đồ vật gì đó, từ đó về sau, ta không còn bị quý nhập thân nữa, từ đó ta đối với hắn đặc biệt thân thiết, cho đến hơn bảy năm trước, ta ngoài ý muốn phát hiện ra mật thất của Kim bá, thấy được một quyển sách của hắn, tên là hồn phách chuyển di đại pháp, lúc này mới biết, hắn những năm này tốt với ta, không phải thật sự tốt với ta, mà là nhìn ở thân thể của ta, muốn cướp đoạt.”

Ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe.

Loại thể chất này, Trần Hạo đã thấy qua trong sách, tên là chiêu âm thân, trời sinh hấp dẫn yêu tà quỷ vật, hơn nữa đối với bất luận hồn phách nào cũng sẽ không bài xích, chỉ cần ai chiếm cứ thân thể, vậy cái thân thể này là của người đó, tuyệt sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa cái thể chất này, cũng là thể chất tu hành thiên phú, đối với âm pháp tu hành lại có hiệu quả làm ít công to, có thể

nói là bảo thể hiêm thấy.

Nhìn Lỗ Vĩ, Trần Hạo nói: “Sau đó thì sao?”

Lỗ Vĩ nói: “Sau đó ta sợ hãi, chạy trốn, trong lúc tình cờ, chạy tới nơi này, ai biết cái thôn này khủng bố như vậy, lúc ấy ta gặp một người đàn bà điên, nàng muốn bắt ta, kết quả trong lúc giãy dụa, ta tiến vào trong giếng, về sau, là hồn phách của ta rời đi, không biết vì cái gì, lại về tới chỗ Kim bá.”

“Ta đến nói cho người vì cái gì, bởi vì người thuộc về ta.”

Giọng điệu cứng rắn của Lỗ Vĩ vừa nói xong, một thanh âm sâu kín vang lên.

Chương 495: Âm mưu tính toán

Nghe được thanh âm này, Trần Hạo quay người nhìn lại, liền thấy một thân ảnh từ trong bóng tối chui ra.

Thân ảnh này, chính là Kim bá!

Nhìn thấy loại phương thức ra sân này, Trần Hạo tỏ vẻ kinh hãi, nhìn mặt đất, lại nhìn Kim bá, ánh mắt trở nên vô cùng cổ quái.

“Kim bá! Làm sao có thể, ngươi làm sao có thể ở nơi này, ngươi không phải là không thể...” Lỗ Vĩ tỏ vẻ bối rối, hoảng sợ tránh lui.

“Ta đương nhiên là đang chờ ngươi a, không nghĩ tới, đạo hữu thật đúng là có thể phá giải nơi quý quái này, để cho ta có thể tìm về thân thể thuộc về ta, thật sự là vô cùng cảm kích.” Kim bá miệng nói cảm ơn, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, nơi nào còn có bộ dáng suy yếu nhìn thấy trước kia.

“Đại sư, đại sư cứu ta, hẩn...” Lỗ Vĩ vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Hạo, muốn xin giúp đỡ.

Thế nhưng sau một khắc, Lỗ Vĩ trợn tròn mắt.

Lời hẩn nói còn chưa hết, Trần Hạo đột nhiên trở tay đánh lên trên mặt hẩn một bàn tay, trực tiếp đem lời nói của Lỗ Vĩ đánh cho im bật, tròng to mắt, không rõ vì sao.

Tình huống này, đừng nói là Lỗ Vĩ, liền Kim bá đều có chút ngờ ngẩn.

Trần Hạo, tại sao muốn đánh Lỗ Vĩ? Chuyện này hoàn toàn không có lý do a!

“Đại sư, vì cái gì?” Lỗ Vĩ nhìn biểu lộ lạnh lùng của Trần Hạo, có chút oan ức.

Trần Hạo nói: “Vì cái gì? Chẳng lẽ nhìn ta thật rất giống người ngu xuẩn sao?”

Lỗ Vĩ: ...

“Được rồi, chính xác là đã từng có hành vi hoàn toàn ngu xuẩn, nhưng từ khi bị lừa một lần, ta liền để bản thân tỉnh lại, đời này, tuyệt đối sẽ không để người khác lừa gạt lần thứ hai. Lần này, thật sự là nguy hiểm, kém chút lại bị người lừa, chắc chắn, không thể không nói, đối mặt với đối thủ cấp bậc vua màn ảnh, thật là không thể phớt lờ.” Trần Hạo chậm rãi nói.

Lỗ Vĩ vội vàng nói: “Đại sư, ta đâu có lừa người? Ta không có...”

Ba! Trả lời hẩn, lại là một cái tát của Trần Hạo.

“Người không phải Lỗ Vĩ!”

Sau khi đánh xong, Trần Hạo khẳng định nói.

Lỗ Vĩ há mồm muốn nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén kiên định của Trần Hạo, trong lúc nhất thời lại nói không ra lời.

Trần Hạo nhìn thoáng qua Kim bá, tiếp tục nói: “Ta không biết giữa người và Kim bá có ân oán gì, có ý đồ gì, nhưng những chuyện cốt chớ xúi quẩy của các người, ta không muốn quản, ta chỉ nói một câu, để Lỗ Vĩ chân chính đi ra, ta biết nó vẫn còn, nếu không cỗ thân thể này, sợ là đều sẽ bị hỏng.”

Lỗ Vĩ giữ im lặng.

Mắt Kim bá cũng lộ ra dị sắc, trong lúc nhất thời thế mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trần Hạo nói: “Làm sao? Ngươi không đồng ý à? Như vậy cũng không quan hệ, thân là đạo môn tu sĩ, chém yêu trừ ma là trách nhiệm của ta, mặc dù bản thân ta không ham muốn cái này, nhưng nếu gặp được thì cũng không thể mặc kệ, ngươi chiếm lấy thân thể người khác, còn muốn hướng dẫn ta vì ngươi bán mạng, hai điếm này, cũng đủ để đáng chết.”

Nói xong, Trần Hạo vận chuyển pháp lực, khí tức cường đại từ trên thân hiện ra.

Sắc mặt Lỗ Vĩ tỏ vẻ hơi động, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ngươi từ chỗ nào nhìn ra ta không phải Lỗ Vĩ? Ta tự nhận là không có sơ hở nào.”

Trần Hạo hừ lạnh: “Không có sơ hở? Đó là ngươi tự cho là đúng, thử hỏi người bình thường, mấy trăm hồn phách dung nhập vào thể nội, hấn làm sao có thể không chế thân thể, đặc biệt những hồn phách này đều là hồn phách của quân lính! Phàm nhân bình thường, đã sớm hồn phi phách tán rồi, nào có giống như ngươi, còn có thể nói chuyện, còn có thể xin giúp đỡ, càng là có thể đem những hồn phách quân lính này đưa vào bên trong âm khí, ngươi tìm một phàm nhân có thể làm được những việc này cho ta xem một chút.”

Nói xong không chờ cho Lỗ Vĩ mở miệng, Trần Hạo tiếp tục nói: “Nói đến, từ lúc ngươi đột nhiên rời đi, ta đã bắt đầu hoài nghi, một người thể thốt son sắt muốn hỏi báo Kim bá, sau khi đi tới nơi này, đột nhiên liền tự động hành động, hơn nữa liền nói chuyện một câu cũng không, ta nhưng là người muốn giúp ngươi, đối với ta như thế, thật tốt sao? Cho nên lúc ban đầu, là Lỗ Vĩ thật, ngược lại là sau khi đến nơi này, ngươi liền chiếm cứ chủ đạo, một mực chờ đợi thời cơ. Nhưng ta có một chút không hiểu, ngươi dựa vào cái gì có thể tồn tại ở nơi này, muốn biết đồ vật trước đó ẩn núp ở phía dưới thôn kia, sự

đáng sợ của nó, liền xem như Tiên Thiên chân nhân gặp phải, cũng chỉ có thể tránh lui a?”

Lỗ Vĩ thở dài nói: “Không nghĩ tới sơ hở nhiều như vậy, vậy mà ta cho là kế hoạch rất thành công.” Nói xong Lỗ Vĩ nhìn Trần Hạo nói: “Ta vì cái gì có thể tồn ở nơi này, là bởi vì bản thân ta không phải nhân loại, cho nên có thể đủ mượn nhờ khí tức của đồ vật kia che chở, nhưng ta muốn che chở cũng không phải ta, mà là cỗ thân thể này, ta không thể để cho lão tạp chủng này cướp được cỗ thân thể này, nếu không ta liền không thể báo thù được.”

Kim bá nghe thấy thế, mắt sáng lên, nhìn Lỗ Vĩ thật sâu.

“Ngươi là ai?”

“Ta là ai?” Lỗ Vĩ cười lên ha hả, sau một lúc lâu, ánh mắt của Lỗ Vĩ oán độc nhìn về phía Kim bá nói: “Ngươi còn nhớ rõ câu nói kia sao? Dưới Lục Liễu âm, nhỏ máu thề, kiếp này tình chúng, đời sau ước hẹn.”

Sắc mặt của Kim bá đại biến, trừng to mắt hoảng sợ nói: “Không có khả năng, làm sao có thể là ngươi, ngươi không phải...”

Lỗ Vĩ nghe răng cười: “Đúng vậy a, ngươi chiếm nội đan của ta, nỏ thân thể của ta, liền cho rằng ta thật sẽ hồn phi phách tán sao? Ngươi quá coi thường hôn nhân của yêu thú chúng ta, ta không chết, hơn nữa ta vẫn luôn đi theo bên cạnh ngươi, nhìn ngươi nghĩ cách luyện hóa yêu đan của ta lại không thể, chỉ có thể từng ngày già đi, chậm rãi chờ đợi cái chết. Nhưng ta không nghĩ tới vận khí của ngươi tốt như vậy, lại có một người thân thuộc, là chiêu âm thể chất, ngươi muốn đoạt xá trùng sinh, lợi dụng chiêu âm thể để luyện hóa yêu đan, như thế ngươi không chỉ có thể đặt chân vào con đường tu hành, hơn nữa còn có thể một bước lên trời, nhưng ta làm sao có thể để ngươi toại nguyện, lúc ngươi chăm sóc Lỗ Vĩ, ta liền lặng yên

nhập vào thân thể hấn, đem yêu hồn cùng sinh hồn của hấn tương dung, hợp làm một thể, tại trước khi hấn trưởng thành, để hấn biết được diện mục thật sự của người, chạy trốn tới nơi này, bị ta ẩn tàng chân thân, như vậy người liền không cách nào đoạt xá trùng sinh.”

Sắc mặt của Kim bá âm trầm khó coi, nhìn chằm chằm Lỗ Vĩ, chỉ là không nói một lời.

Lỗ Vĩ nhìn về phía Trần Hạo, tiếp tục nói: “Sự tình chính là như vậy, ta cùng lão tạp chủng này quen biết từ nhỏ, hấn bởi vì chấp niệm đối với tu hành, muốn trường sinh bất lão, cố ý tiếp cận ta, lại âm thầm mưu hại, đoạt yêu đan của ta, hủy yêu thân, nhưng yêu hồn của ta bất diệt, dây dưa với hấn, nhưng lão tạp chủng này lấy tà pháp không chế yêu đan, ta không dám đến gần, chỉ có thể âm thầm ẩn núp.”

Trần Hạo xem như đã hiểu, cái này mẹ nó chính là tình yêu nhân yêu, kết quả người không muốn yêu yêu thú, ngược lại là muốn nội đan của yêu, còn nhẫn tâm độc ác đem thân thể của yêu thú đều hủy, có thể nói tâm ngoan thủ lạt đến cực điểm.

Làm như thế, hoàn toàn chính xác rất không có lương tâm a!

“Đã như vậy, vậy người cứ làm hao tổn như vậy thì tốt bao nhiêu a, dù sao hấn đã lớn tuổi như vậy, cũng sống không được bao lâu nữa, tại sao muốn đem ta dẫn tới.” Trần Hạo hỏi.

Lỗ Vĩ hung tợn nói: “Trước đó ta cũng cho là hấn sẽ bị hao mòn chết, nhưng lão tạp chủng này từ trong tay một tên tà đạo đạt được bí pháp Sinh Tử Cảnh cùng một loại thay hồn chi thuật, sau khi kết hợp, chỉ cần có đầy đủ linh hồn, hấn liền có thể sinh tồn lâu dài, cho đến khi thân thể mục nát mới thôi, như thế cũng quá lâu dài, lúc đầu hấn không tới ba năm sẽ phải hồn phi phách tán, lại dùng tính ra hàng trăm vong hồn thay thế mình nhận lấy, để cho mình chèo chống đến bây giờ.

Nếu như không có người xuất hiện, ta không biết còn phải đợi mấy lần bảy năm nữa, ta không chờ được, ta muốn hắt chết ngay bây giờ.”

Chương 496: 1 bàn tay chụp chết

Hệ thống: Hắc nắm Yêu hồn, tám mươi bốn năm tàn hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng thấu thị pháp.

Thanh âm hệ thống đột ngột, vang lên trong đầu, để cho Trần Hạo nao nao.

Đậu đen rau muống, tên Lỗ Vĩ thật đúng là một cái ô nhiệm vụ, nhiệm vụ mười năm đạo hạnh còn chưa hoàn thành, lại tới một cái nhiệm vụ thân thông!

Thấu thị pháp? Ah, nhìn giống như có chút gân gà a!

“Muốn ta chết, nào có dễ dàng như thế, hôm nay lại muốn chết một lần chính là nguoi.” Nghe được lời của Lỗ Vĩ, biểu lộ của Kim bá trở nên dữ tợn, trên thân có một loại quang mang màu đen mịt mờ lưu động.

Lỗ Vĩ cười lạnh: “Vậy nguoi liền đến giết đi! Giết ta, cỗ thân thể này liền thành tử thi, không thể lại dùng, đến lúc đó ta nhìn nguoi còn có thể sống thêm bao lâu.”

Kim bá nhếch miệng cười một tiếng: “Nguoi cho rằng ta không có biện pháp đối phó với nguoi sao, yêu hồn nhân hồn, trời sinh đã không hợp, nguoi chỉ là phụ thân, muốn bắt ra, thật đơn giản.”

Dứt lời, mấy cái bóng quỷ dị lan tràn đến dưới chân Lỗ Vĩ, Trần Hạo, thậm chí là cả gà trống mèo đen.

Bị cái bóng chạm vào thân thể, Trần Hạo lập tức cảm giác được một loại sức mạnh không tên cố định thân thể lại, để hắn muốn động một cái đều không làm được.

Gà trống càng là trực tiếp văng tục: “Đậu phộng, mẹ nó chứ đây là pháp thuật gì, gà gia không động được!”

“Đây là hóa ảnh chi thuật, là huyết mạch truyền thừa thần thông của ta, chỉ cần cái bóng bị cố định, liền không cách nào động đây, nhưng môn thần thông này sơ hở ở chỗ ánh sáng, nơi nào có ánh sáng, bóng ma đều không thể tồn tại, tạo ra ánh sáng, liền có thể phá thần thông này.”

Ánh sáng?

Trần Hạo giương mắt nhìn trời, lại phát hiện, lúc này có một tầng bóng đen bao phủ trên không trung của thôn trang, che ánh nắng lại.

“Người cho rằng ta sẽ cho các người cơ hội sao?” Lúc này, Kim bá đã đứng ở trước mặt Trần Hạo, ánh mắt lạnh lùng.

Trần Hạo cùng hẩn đối mặt, ánh mắt bình tĩnh.

“Nói đến, ta thật rất cảm ơn người, giúp ta ân tình lớn như vậy, nếu không ta không biết còn phải đợi bao lâu, có lẽ ta cũng chờ không được tới lúc đó. Nhưng phương thức cảm ơn tốt nhất, chính là giết người một cách thống khoái, để người không có sợ hãi mà chết đi.” Kim bá mở miệng cười, ra vẻ không cần cảm ơn ta đâu.

Trần Hạo cũng cười: “Lão gia hỏa, người biết một câu sao? Nhân vật phản diện, chết bởi vì nói nhiều.”

Lúc đang nói người có biết không, thân thể Trần Hạo liền bắt đầu rung động, chờ những chữ khác nói ra hết, Trần Hạo liền đột nhiên giống như đã tránh thoát cái gì, thân thể nhanh chóng lớn lên, trong khoảnh khắc liền biến thành cao lớn năm sáu mét.

Sau khi hoàn thành biến thân, Trần Hạo không dừng lại chút nào, phát tay hung hăng vỗ tới Kim bá.

Đối mặt với Trần Hạo đã biến thân, Kim bá quả nhiên là trọn mắt hộc mồm, có chút không thể tin.

Chờ tới lúc Trần Hạo công kích, Kim bá mới kịp phản ứng.

Nhưng lúc này, lại đã không kịp né tránh.

Sắc mặt của Kim bá trầm xuống, trong tay một đoàn ánh sáng màu đen hiện lên, sau đó khuếch tán ra một tầng ánh sáng, bao phủ thân thể.

“Đây là hóa ảnh thần thông hộ thân quang ảnh chi pháp, muốn tìm được cái bóng, nếu không công kích sẽ bị cái bóng tán ra, không đả thương được...”

Nhìn thấy Trần Hạo công kích Kim bá, Lỗ Vĩ vội vàng mở miệng chỉ điểm, nhưng lời còn chưa dứt, Lỗ Vĩ đã trọn tròn mắt.

Chỉ thấy một bàn tay của Trần Hạo vỗ xuống, quang ảnh trên thân Kim bá thật giống như là một tầng bọt biển, ba một tiếng vỡ vụn, sau đó mặt mũi Kim bá tràn sợ hãi lộ ra, bị một bàn tay của Trần Hạo hung hăng đánh bẹp ở trên mặt đất, ép ra một cái hố.

Một cái tát này, trực tiếp liền đem Kim bá đánh chết không toàn thây.

Sau đó ngón tay Trần Hạo từ trong cái hố kia bắt ra một cái quang cầu, thân thể chậm rãi thu nhỏ, nhìn về phía Lỗ Vĩ đang ngơ ngẩn nói: “Người mới vừa nói cái gì?”

Lỗ Vĩ hoàn hồn, theo bản năng lắc đầu.

Trần Hạo nói: “Ừm, bây giờ lão gia hỏa này đã chết rồi, nguyện vọng của người cũng coi như hoàn thành a? Có phải là nên thả hồn phách Lỗ Vĩ ra rồi?”

Lỗ Vĩ nhìn cái hố chỗ Kim bá, sau khi nội đan của mình bị Trần Hạo lấy đi, hồn phách trên thân Kim bá liền tán đi.

Bởi vì nguyên nhân Sinh Tử Cảnh, Kim bá đã sớm qua ngày tử vong, giờ phút này bỏ mình, hồn phách lại hoàn toàn không có cách nào tụ lại, biến thành từng đạo tán đi, rời khỏi thân thể liền hóa thành vô hình.

Đây chính là hồn phi phách tán, là hậu quả của việc ngộ nghịch thiên thọ.

Lỗ Vĩ nhìn một lát, liền nhìn về phía Trần Hạo nói: “Cám ơn người đã báo thù cho ta, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, nếu có kiếp sau, nhất định báo đáp.”

Dứt lời, Lỗ Vĩ xụi xuống mặt đất, trên thân có một cái bóng mờ chậm rãi hiện ra, rồi tán đi.

Hệ thống: Hắc năm yêu hồn, tám mươi bốn năm tàn hồn, tử nguyên hoàn thành, cấp cho thâu thị pháp ban thưởng.

Hệ thống: Kinh hồn Lỗ Vĩ, bảy năm tán hồn, tử nguyên hoàn thành, cấp cho mười năm đạo hạnh ban thưởng.

Liên tục hai đạo ban thưởng, để Trần Hạo vui sướng một hồi.

Nhất là đạo hạnh ban thưởng, một cỗ pháp lực bàng bạc tràn vào đan phủ, trong nháy mắt liền cảm nhận được một loại tăng trưởng.

Đây là pháp lực tăng lên, trước đó tăng tăng giảm giảm, một mực duy trì ở mức bốn mươi năm đạo hạnh, bây giờ lập tức tăng lên mười năm, khoảng cách 60 năm đạo hạnh cũng không xa nữa.

Đạo hạnh pháp lực thâm hậu như vậy, đổi tại toàn bộ đạo môn, Trần Hạo có thể nói là lại đem một nhóm người vượt qua, chỉ chờ hấn tu hành thần thông đuổi theo bước chân của pháp lực, chính là một tu sĩ trụ cột hàng thật giá thật của đạo môn.

Trong lòng đang đắc ý, chợt một tiếng rên rỉ hấp dẫn ánh mắt của Trần Hạo.

Là Lỗ Vĩ, hần chậm rãi mở to mắt, mờ mịt nhìn bốn phía, chờ sau khi nhìn thấy Trần Hạo, ánh mắt dừng lại.

Trần Hạo nhìn Lỗ Vĩ nói: “Làm sao? Người không nhớ rõ ta, vẫn là có ý nghĩ gì?”

Lỗ Vĩ im lặng một lát, mở miệng nói: “Đại sư, người nói ta nên làm cái gì?”

Trần Hạo cười nói: “Cái gì làm sao bây giờ? Người bây giờ không phải rất tốt sao? Mặc dù nói lập tức lớn lên bảy tuổi, nhưng bảy năm này của người cũng không tính là tách rời với xã hội nha.”

Lỗ Vĩ lắc đầu: “Chuyện đó không quan trọng, chỉ cần có thể để ta được sinh hoạt, lại lớn thêm mấy tuổi ta đều vui lòng, thế nhưng là thân thể của ta, không có khả năng để cho ta sống như thế.”

Trần Hạo yên lặng xuống.

Lỗ Vĩ lo lắng chuyện này, đích thật là một vấn đề.

Mặc dù nói chiêu âm thể bị hần ghét bỏ như thế, nếu nói ra, khẳng định sẽ tức chết rất nhiều đồng đạo.

Nhưng từ góc độ của người bình thường mà nói, đây không phải tốt mà là xấu, không có người nào muốn thân thể của mình bị người khác tùy ý liền có thể dùng chung.

“Nếu như là chuyện này, người có hai lựa chọn.” Trần Hạo suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Ánh mắt của Lỗ Vĩ sáng lên, kích động mà hỏi: “Đại sư xin mời ngài nói.”

Trần Hạo nói: “Thứ nhất, tu hành, chiêu âm thể đối người tu hành mà nói, là một cái thể chất rất tốt, có thể làm cho người tu luyện rất nhanh, nhưng người bây giờ đã lớn tuổi, ta cũng không dám cam đoan người có thể có thành tựu hay không. Cái thứ hai, là kéo dài, chiêu âm thể cũng có hạn chế, giai đoạn trước nếu không tu hành mở rộng, sau ba mươi tuổi, thân thể của người sẽ từ từ thay đổi, loại thiên phú chiêu âm kia cũng sẽ dần dần biến mất, vận khí tốt thì mấy tháng liền có thể khôi phục bình thường, vận khí không tốt, một hai năm cũng có thể. Tại bên trong thời gian này, ta cho người một cái hộ thân phù, người đeo ở trên người, không cần lấy khỏi thân thể, chờ lúc thân thể khôi phục bình thường, đến lúc đó người cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Lỗ Vĩ suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Ta lựa chọn loại thứ hai.”

Trần Hạo hỏi: “Người xác định?”

Lỗ Vĩ kiên định gật đầu.

“Vậy thì tốt, ngọc phật này người mang theo, chờ lúc người không cảm giác được thân thể rét run nữa, người chính là người bình thường.”

Chương 497: Thần bình

Rời khỏi thôn xóm hoang tàn kia, Trần Hạo lái xe một đường quay lại Lữ châu, đi tới căn nhà của Kim bá.

Nơi này đã khôi phục bình thường, trong sân không có âm hồn, sạch sẽ.

Dưới dự dẫn đường của Lỗ Vĩ, Trần Hạo tiến vào một cái mật thất ở bên dưới phòng ngủ, nơi này thoạt nhìn như là một chỗ để bẻ quan, bên trong bố trí rất tốt, cũng có không ít tàng thư.

Nhưng những tàng thư này phần lớn đều là tàn thiên, hơn nữa đại đa số là đồ vật tà ma ngoại đạo.

Sau khi Trần Hạo nhìn một chút, trực tiếp đem những tà môn chi pháp độc ác này tại chỗ thiêu huỷ toàn bộ, sau đó nói với Lỗ Vĩ: “Nếu đã lựa chọn cuộc sống phổ thông, như vậy liền phải cố gắng sống thật tốt, chuyện này đến đây là kết thúc, về sau cần bảo trọng.”

Lỗ Vĩ cười nói: “Đa tạ đại sư hỗ trợ, nếu như không có người, ta đoán chừng thật sự là sinh tử không rõ, ngài yên tâm, về sau ta nhất định phải sống thật tốt.”

Hàn huyền vài câu, Trần Hạo liền mang theo mèo đen và gà trống rời khỏi nhà Kim bá.

Ngay lúc Trần Hạo rời đi không lâu, Lỗ Vĩ đột nhiên một lần nữa tiến vào trong mật thất, đi tới trước một mặt vách, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Hắn ở trên vách tường tìm tòi một hồi, sau đó đè lên, đột nhiên một viên gạch rơi ra.

Lỗ Vĩ vui mừng, vội vàng tiến lên xem xét, sau đó con mắt trừng lớn.

Ở chỗ viên gạch kia, là một cái khoảng trống, thế nhưng lúc này, bên trong khoảng trống kia hoàn toàn rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Lỗ Vĩ như bị sét đánh, tự lẩm bẩm: “Làm sao có thể, đồ vật đâu? Đồ vật làm sao không thấy? Lão gia hỏa chẳng lẽ giấu ở chỗ khác...”

Thì thảm, Lỗ Vĩ tìm kiếm bốn phía trong mật thất, thế nhưng là ngoại trừ chỗ đó, cũng không phát hiện được cái hộc bí mật nào nữa.

Lần này Lỗ Vĩ tê liệt ngã xuống mặt đất, tỏ vẻ tuyệt vọng.

Mà lúc này, một chiếc xe đang lao vùn vụt trên đường cao tốc rời đi Lữ châu.

Trên xe, đại hán do gà trống huyễn hóa đang lái xe, tỏ vẻ hưng phấn.

Trần Hạo ngồi trên ghế lái phụ ban đầu còn lo lắng chú ý, chuẩn bị tùy thời nhắc nhở, nhưng nhìn gà trống lái rất ổn, một đường đều không có vấn đề gì, lúc này mới yên lòng: “Tiểu Hoàng, người học lái xe lúc nào thế?”

Gà trống nói: “Trí nhớ của thân thể này liền có, hơn nữa lái xe rất đơn giản, vừa học liền biết, ha ha, chỉ là có chút chậm, không đủ kích thích, Hạo ca, mua cho ta chiếc xe thể thao nhé.”

Trần Hạo khóe miệng giật một cái.

Người một hồi muốn có súng, một hồi muốn có xe, người là gà trống a! Không phải bô nhí.

Nhìn tiểu Hắc xem, cái gì cũng không cần, người làm sao lại không học tập nó lấy một chút!

“Rồi nói sau đi, có cơ hội thì chuẩn bị cho người.” Trần Hạo qua loa một câu.

Gà trống bữu môi.

Cơ trí như nó, chỗ nào còn nhìn không ra Trần Hạo không có ý định mua cho nó.

Nhưng không quan hệ, trên thế giới này gà gia gì mà không làm được, thứ gì khác không biết, chứ xe thể thao, nhất định có thể lấy được.

Bên này nói, Trần Hạo lật tay một cái, một cái bình nhỏ xuất hiện ở trong tay.

Cái bình này lớn cỡ nắm đấm, tạo hình kì lạ, miệng lớn cỡ mảnh, dưới đáy tròn trịa, toàn thân trong suốt, bên trong có một cỗ khí lưu như ẩn như hiện phun trào, nhìn có chút tà tính.

Dò xét bình nhỏ, ánh mắt của Trần Hạo lấp lóe.

Cái đồ vật này, là từ bên trong hốc bí mật trong mật thất của Kim bá phát hiện.

Cái hốc bí mật kia rõ ràng là bố trí trận pháp phong cấm, che đậy khí tức của cái bình, nếu như không phải vừa vận đạt được thấu thị thuật, Trần Hạo căn bản sẽ không phát hiện ra, trong vách tường này còn có một đồ vật như thế.

Mà lúc Trần Hạo phát hiện, cũng chú ý tới, Lỗ Vĩ nhiều lần dò xét nơi giấu cái bình, hiển nhiên hẳn biết có một đồ vật như thế, nhưng lại không nói cho Trần Hạo.

Cái này có ý vị sâu xa a.

Một người luôn miệng nói phải làm người bình thường, làm sao có thể đối với cái bình có tà tính mười phần này còn giấu diếm để ý?

Nếu như không phải Lỗ Vĩ không biết, đó chính là hán cố ý che giấu.

Mặc kệ là loại nào, Trần Hạo đều cảm thấy, loại đồ vật tà tính này, vẫn là mang đi thì tốt hơn, miễn cho Lỗ Vĩ cũng lạc lối.

Cho nên lúc đi ngang qua vách tường, Trần Hạo lặng yên dùng Tụ Lý Càn Khôn, đem đồ vật mang đi.

Giờ phút này nhìn thấy cái bình, Trần Hạo dùng ý niệm cảm giác, ánh mắt ngưng lại.

Cái bình có tà tính, hơn nữa khí lưu lưu động tồn trữ trong bình kia, lại là thuần túy hồn phách, mẹ nó chứ, lại là tà khí dùng để thu hồn hay sao? Hay là dùng để...

Trần Hạo suy tư một chút, sắc mặt trở nên khó nhìn.

Thu lấy hồn phách, hóa thành lực lượng hồn phách thuần túy, đây chính là căn bản mà Kim bá thiết trí Sinh Tử Cảnh, để cho mình có thể trường tồn.

Dựa vào lực lượng hồn phách của người khác, đèn bù tự thân.

Loại thủ đoạn tà ác này, cần giết hại bao nhiêu vong hồn vô tội a!

Hủy nó!

Trần Hạo trong lòng hiện lên vẻ tức giận, nắm lấy cái bình tay, lặng yên dùng sức.

Nhưng rất nhanh Trần Hạo liền phát hiện, cái bình này nhìn chỉ là pha lê, nhưng phá lệ cứng rắn, mình dùng ra toàn lực, thế mà đều không cách nào phá hư.

Trong tay một đoàn lôi quang hiện ra, bóp bóp điện quang lưu chuyển.

Sau đó, Trần Hạo đột nhiên kinh nghi một tiếng, nhìn cái bình tà tính kia.

Bị lôi điện kích thích, tà tính bên trên cái bình lặng yên tán đi không ít, hồn phách còn sót lại trong bình càng là hóa thành vô hình. Nhìn cái bình này lập tức sạch sẽ đi rất nhiều.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo tiếp tục ngưng tụ lôi cầu bao trùm nó.

Theo điện quang lan tràn, tà tính bên trên cái bình kia rất cục hoàn toàn biến mất sạch sẽ, nguyên bản cái bình có vẻ hơi âm lãnh, trở nên có chút tinh khiết tự nhiên, nhất là thân bình, vốn là màu trắng xám, lúc này trở nên trong suốt, bên trong ngược lại lộ ra một chút ánh sáng năm màu.

Sau đó, cái bình tản mát ra một loại khí tức thuần khiết, khí tức này cùng loại với pháp khí, lại giống như pháp bảo, lại mờ hồ có chút khác biệt.

Trần Hạo có chút trợn mắt hốc mồm.

Cái đồ chơi này, còn có thể biến thành như thế? Chẳng lẽ nói bản thân cái bình này chính là bảo bối, chỉ là bị Kim bá kia dùng tà pháp luyện chế, dùng để hấp thu hồn phách?

Chuyện này... Quả nhiên tà môn ngoại đạo chỉ có thể đem đồ vật tốt coi như phế phẩm để dùng a!

Mừng thâm trong lòng, Trần Hạo thưởng thức một lát, liền đem cái bình thu vào.

Mặc dù tạm thời không biết cái đồ vật này có tác dụng gì, nhưng tuyệt đối là một bảo bối, về sau nhất định có thể tìm tới tác dụng.

Về sau, Trần Hạo lấy ra cái loa âm khí kia.

Nhìn thấy đồ vật vật, sắc mặt của Trần Hạo nghiêm túc, trong mắt hiện lên một tia sùng kính.

Bên trong cái loa âm khí, có mấy trăm hồn phách quân lính, đây đều là năm đó vì Đại Hạ ném đầu lâu vậy nhiệt huyết, trăm chết không hồi hận liệt sỹ.

Đối với dạng người này, trong lòng Trần Hạo có vô cùng kính ý, không dám mảy may khinh nhờn.

Nhìn cái loa âm khí kia, ý niệm của Trần Hạo thấm vào, cảm giác hồn phách quân lính ẩn tàng trong đó.

Ý nghĩ hơi chuyển động một chút, liền cùng các loại suy nghĩ tiếp xúc.

Những ý niệm này, chính là ý niệm của từng hồn phách quân lính.

Đột nhiên tiếp xúc, Trần Hạo liền nghe được mỗi một suy nghĩ của những hồn phách quân lính bên trong.

“Nồi không thể ném, nồi không có nấu cơm thể nào được, chiến sỹ làm sao ăn no?”

“Giết, giết một tên đã đủ vốn, giết hai tên đã kiếm lời.”

“Lão tử dưới nước được mười phút, tiểu quỷ tử dám cùng ta so nín thở, ghen không chết người.”

“Các chiến sỹ, chúng ta là bức tường Đại Hạ, có chúng ta ở đây, Đại Hạ tồn tại, chúng ta đổ, chịu khổ gặp nạn, chính là huynh đệ tỷ muội của chúng ta, cho nên chúng ta không thể đổ.”

“Đứng dậy, không muốn làm đám người nô lệ, đem chúng ta huyết nhục...”

...

Bên trong từng cái hồn phách quân lính, đều có một cái suy nghĩ kiên định đơn thuần, để Trần Hạo mười phần động dung.

Những hôn phách quân lính này, đều không phải hôn phách hoàn chỉnh, bọn chúng là tàn hồn, là bằng vào chấp niệm trong lòng, sau đó bị quân số che chở mà tồn tại.

Nói cách khác, cho dù mình muốn giúp, sợ cũng không có cách nào siêu độ.

Trần Hạo im lặng, sau một lúc lâu, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, tra xem nghĩa trang quốc gia cách mình gần nhất.

Chương 498: Cảm động cùng dám động

Tăng tốc lái xe, chạng vạng tối ngày hôm sau, Trần Hạo đã đi tới Hàng Châu.

Không gấp đi ăn cơm nghỉ ngơi, Trần Hạo đi tới nghĩa trang liệt sĩ cách mạng trước.

Ở trên mạng tìm được rất nhiều, nhưng Trần Hạo suy nghĩ lời nói bên trong loa âm khí, phần lớn đều là giọng nói của người phương nam.

Có lẽ, để bọn hắn trở lại nghĩa trang quê quán, sẽ càng thêm phù hợp với tâm ý của bọn hắn.

Sau khi tới gần liệt sĩ nghĩa trang, bên này đã ngừng bán vé.

Nhưng cũng không làm khó được Trần Hạo, từ bên cạnh lặng lẽ đi vào, Trần Hạo đi tới trước bia kỷ niệm trong nghĩa trang.

Đến nơi này, Trần Hạo cho dù không cẩn thận cảm giác, đều có thể cảm nhận được cái bia kỷ niệm này tồn trữ lực lượng bàng bạc, lực lượng này không cách nào hình dung, lại có thể xâm nhập vào lòng người, để cho người ta không tự chủ liền ngưng tụ suy nghĩ, sinh lòng kính ngưỡng.

Trần Hạo trực tiếp lấy ra cái loa âm khí, không đợi hắn làm cái gì, loa âm khí đột nhiên bay lên.

Ánh mắt Trần Hạo hơi động, yên lặng dò xét.

Chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé, chậm rãi hiện ra, nó cầm cái loa âm khí trong tay, góc 45 độ nhìn trời, bắt đầu thổi.

Bĩu ~ tút tút tút ~ bĩu tút tút...

Hiệu lệnh này, chính là hiệu lệnh tập hợp, thanh âm to rõ, thanh thúy.

Theo tiếng loa hiệu lệnh vang lên, trong nghĩa trang, từng thân ảnh nhỏ hiện ra, yên lặng nhìn tới bên này.

Mà ở bên cạnh thân ảnh nhỏ bé kia, lần lượt từng thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề.

Những thân ảnh này, mặc quân trang phé phẩm, bản thủ, nhưng là ánh mắt phá lệ sáng tỏ, khí thế trên người càng là không gì sánh kịp.

“Toàn thể đều có mặt, cúi chào.”

Bóng người sắp xếp có tiếng hô hoán lên, sau đó tất cả hồn phách quân lính đối với Trần Hạo, đứng nghiêm chào.

Trong nháy mắt đầu óc Trần Hạo có chút ngờ ngác, hẳn chưa từng đi lính, nhưng trong lúc học đại học từng có huấn luyện quân sự, vội vàng đứng nghiêm hoàn lễ, mặc dù không biết động tác của mình có đúng tiêu chuẩn hay không, nhưng lúc này, Trần Hạo cảm thấy, đời này có thể có cơ hội vì tiền nhân làm ngàn ấy chuyện, liền không uổng công mình đã đạt được hệ thống.

Đôi lễ một lát, thanh âm lại vang lên lần nữa.

“Nghỉ, bên phải quay, đi đều bước.”

Theo tiếng la lên, những hồn phách quân lính này từng người đi tới bia kỷ niệm.

Chờ sau khi hồn phách quân lính cuối cùng biến mất trong bia kỷ niệm, toàn bộ nghĩa trang lại khôi phục yên tĩnh.

Một trận gió thổi tới, có chút hơi lạnh.

Trần Hạo lại cảm thấy, đầy tình người.

Từ nghĩa trang lặng yên rời đi, tâm tình Trần Hạo thật tốt.

Đôi mắt với một đám liệt sỹ đáng kính, trong lòng Trần Hạo liền không nghĩ tới nhiệm vụ gì nữa, có thể vì bọn họ làm chút chuyện gì đó, so với nhiệm vụ gì đó đều để cho Trần Hạo vui vẻ hơn.

Bóng đêm sâu hơn, Trần Hạo lái xe rời đi, chuẩn bị đi tìm khách sạn ở lại.

Căn cứ theo bản đồ hướng dẫn, một đường rời khỏi nghĩa trang, tiến vào nội thành.

Ngay lúc cách khách sạn muốn tới chỉ có không đến 100 m, Trần Hạo phát hiện phía trước có kẹt xe.

Nhìn kỹ lại, không chỉ có xe, người đều tụ tập không ít.

Có chút im lặng, đêm hôm khuya khoắt, lại có chuyện quái gì xảy ra rồi?

Ánh mắt vượt qua đám người nhìn về phía bên trong, lần quan sát này, làm Trần Hạo sửng sốt.

Hắn thấy được một cái âm hồn mới sinh ra.

Nơi này có chết?

Lông mày khẽ nhúc nhích, Trần Hạo chậm rãi di động, chờ lúc xuyên qua chỗ kẹt xe, đi vào cửa khách sạn, sau khi đậu xe xong, Trần Hạo liền mang theo mèo đen và gà trống đi tới.

Người chết đã bị mang đi, người lưu lại ở hiện trường nghi luận ầm ĩ.

Nhưng Trần Hạo không cần nghe ngóng, bởi vì hồn phách của người chết còn đang ở hiện trường.

Nhìn thấy cái hồn phách mới sinh này, Trần Hạo có chút ngoài ý muốn.

Hồn phách là một cô gái, nhìn rất trẻ trung, tướng mạo còn rất xinh đẹp. Lúc này nữ quỷ mặc quần áo hồng, tỏ vẻ mờ mịt.

Trần Hạo nhìn kỹ một chút, phát hiện trên người nữ quý có oán khí, nhưng khí âm sát lại không đủ, là một lệ quý muốn tiến giai, lại kẹt lại ở giữa nửa lệ quý.

Nữ quý có hận ý lớn bao nhiêu, thế mà mặc đồ đồ để chết, đây là muốn sau khi chết hóa thành lệ quý trả thù a!

Trần Hạo chặc chặc ngạc nhiên, sau đó đi tới bên cạnh nữ quý, kéo nó lại.

Nữ quý đang mờ mịt, bị Trần Hạo kéo một phát, lập tức thân thể cùng theo đi, ban đầu còn có chút kinh ngạc, chờ nó kịp phản ứng, đã bị Trần Hạo lôi kéo rời khỏi đám người.

“Người là ai? Muốn làm gì? Thả ta ra.” Nữ quý giãy dụa.

Trần Hạo nhìn chung quanh không ai, lúc này mới buông tay, sau đó nhìn nữ quý nói: “Tuổi còn trẻ, làm sao lại nghĩ không ra? Còn sống không phải là tốt hơn sao?”

“Mắc mớ gì tới người.” Tính tình của nữ quý còn rất nóng nảy, nhìn chằm chằm Trần Hạo phản bác lại.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Là chuyện không liên quan tới ta, nhưng bộ dáng này của người, oán khí rất lớn a? Còn mặc đồ đồ để chết, làm sao, thật sự cho rằng nữ nhân mặc đồ đồ để chết, chính là lệ quý sao? Người xem bộ dáng này của người một chút, có thể trả thù ai? Chỉ sợ bị người người ghi hận còn chưa kịp đợi người đến trả thù, chính người đã hồn phi phách tán trước.”

Nữ quý á khẩu không trả lời được, đây cũng là chỗ nó đang buồn rầu.

Truyện thuyết đều là gạt người, mặc đồ đồ để chết căn bản cũng không phải là lệ quý.

Trần Hạo nói: “Hối hận à? Ha ha, chậm, mệnh liền đã ném đi, chết liền không còn, tình trạng của người bây giờ chính là

âm hồn, ta nhìn người liền luân hồi đều kháng cự, về sau liền sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, hậu quả rất thê lương đấy.”

Nữ quỷ giật nảy mình, vội vàng nhìn Trần Hạo nói: “Vậy ta làm sao bây giờ? Ta không muốn như thế này, ta...”

Nữ quỷ còn chưa nói xong, đột nhiên cách đó không xa có mấy người chạy tới, trong đó một người nói: “Ở chỗ này, nhanh, vây khốn nó.”

Theo lời nói phát ra, mấy người vờn quanh bao vây nữ quỷ.

Mấy người này chính là người bình thường, nhưng từng người lại có thể nhìn thấy nữ quỷ, hơn nữa sau khi vây quanh, mấy người nhanh chóng phân công nhau, xuất ra một cái dây đỏ, động tác thuần thục tạo thành một vòng tròn.

Xem bộ dáng bình tĩnh của bọn hắn, tựa hồ đã gặp loại tình huống này cũng không ít.

Nữ quỷ cảm nhận được uy hiếp của cái dây đỏ kia đối với mình, lập tức kinh hoàng, theo bản năng trốn đến sau lưng Trần Hạo, hoảng sợ nói: “Đây là đồ vật gì? Ta thật là sợ.”

Trần Hạo cũng là có chút trợn mắt hốc mồm.

Đậu phộng, đồng đạo ở Hàng Châu đã phổ cập đến loại trình độ này sao? Người sau khi chết, nhanh như vậy liền có thể đuổi tới, sau đó đem âm hồn mới sinh ra xử lý? Đúng quy tắc quá a!

Đang ngạc nhiên, một nam tử trung niên đầu trọc đi tới, nhìn thấy Trần Hạo ngăn trước nữ quỷ, mắt sáng lên, cười nói: “Đạo hữu rất lạ mặt, vừa tới Hàng Châu?”

Trần Hạo mỉm cười: “Có vấn đề sao?”

Đầu trọc nói: “Ta rất thích kết giao bạn bè, đạo hữu tới liền là bạn của ta, nhưng bây giờ ta có chút bận bịu, đạo hữu đem

nữ quý này giao cho ta, ta làm chủ, chiêu đãi đạo hữu, cam đoan làm cho đạo hữu hài lòng.”

Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn nam tử đầu trọc: “Lời này của ngươi liền có ý tứ, ta không biết ngươi, cũng không muốn cùng ngươi kết giao bạn bè cái gì, dựa vào cái gì để ta đem nữ quý giao cho ngươi?”

Đầu trọc tròn mắt hơi híp: “Làm sao? Không nể mặt mũi? Đạo hữu, không phải ta nói, nữ quý để ở nơi này, ngươi dám động một cái... .”

Lời nói của hắn còn chưa nói xong, Trần Hạo đột nhiên nhìn về phía hai mắt đầu trọc, trong mắt có một đạo điện quang hiện lên, trực tiếp khắc sâu vào trong mắt đầu trọc, để thân thể của hắn lắc một cái, trong lòng dâng lên khủng hoảng, trên thân càng là có loại cảm giác lạnh lẽo trực tiếp khuếch tán ra toàn thân, kém chút đi tiêu.

Trần Hạo lúc này mới nói: “Ta dám động, ngươi làm gì được ta?”

Chương 499: Đáng đời

Nam tử đầu trọc: "...”

Trần Hạo cười nói: “Không thể nào a! Còn tưởng rằng người lợi hại bao nhiêu chứ, ta đi đây.” Nói xong, lôi kéo nữ quỷ liền đi.

Mấy người trẻ tuổi đi theo nam tử đầu trọc sao có thể để Trần Hạo đi, liền đuổi tới.

Lúc này, hai đầu cánh tay trắng kiện, lập tức liền ôm mấy người lại, sau đó một khuôn mặt dữ tợn hiện ra, mở miệng khẽ nói: “Các người muốn đi đâu.”

Mấy người trẻ tuổi trợn mắt hốc mồm nhìn đại hán khôi ngô kia, sau đó bị đôi cánh tay kia kẹp chặt, dần dần, đau đớn kịch liệt để bọn hắn hét thảm lên, ra sức giãy dụa, thế nhưng là cánh tay kia thật giống như làm bằng sắt nguội, căn bản không thể động đậy.

Theo vài tiếng vang tạch tạch tạch, đại hán buông lỏng cánh tay ra, mấy người trẻ tuổi đổ lên trên mặt đất, đau đến kêu không nổi.

Sau đó đại hán đi đến bên người nam tử đầu trọc đang đứng chết trân tại chỗ, đưa tay tóm cái cằm của hắn lên, giễu cợt nói: “Còn dám uy hiếp Hạo ca, liền loại ngu xuẩn như ngươi, một điểm nhân lực đều không có, có thể sống đến bây giờ cũng là kỳ tích. Ah, về mặt này là của ngươi là không phục à, tốt, chúng ta tạm thời sẽ không rời đi, liền ở khách sạn trước mặt, tùy thời chờ ngươi đến báo thù, kia là Hạo ca, Hạo trong Trần Hạo Nam. Ta là “Kê” gia, là đại gia gia của ngươi.”

Nói xong, đại hán phách lối xoay người rời đi, lưu lại nam tử đầu trọc sắc mặt âm lạnh khó coi, thế nhưng thân thể lại căn

bản không chịu không chế.

Vừa rời cái ánh mắt của Trần Hạo kia, thật giống như một tia sét, lan tràn toàn thân của hắn, để trong lòng của hắn thấy hoảng sợ, ý lạnh lan tràn, kém chút bị dọa tè ra quần.

Nhưng bây giờ kịp phản ứng, trong lòng nam tử đầu trọc thấy phần hận.

Tiểu tử này thật là mẹ nó có gan, thế mà tiên hạ thủ vi cường, dùng tà thuật hại ta!

Ha ha, còn Hạo ca, Kê gia, các người chờ đấy, không rời đi Hàng Châu, ta muốn các người không thấy được ánh nắng ngày mai.

Đi xa, Trần Hạo lúc này mới buông nữ quý ra, nhìn về phía nó nói: “Nói đi, chuyện gì xảy ra? Những người này rõ ràng là vì bắt người mà đến.”

Nữ quý im lặng không nói.

Trần Hạo cau mày nói: “Ta có thể bảo vệ người nhất thời, nhưng là ta không bảo vệ người được một đời, người nếu không nói cũng không quan hệ gì, xin từ biệt, sau này không gặp lại.”

Trần Hạo nói xong, liền hướng khách sạn đi đến.

“Ca, chờ đi.”

Nhìn Trần Hạo thật sự là đi, nữ quý giật nảy mình, vội vàng đuổi theo.

Trần Hạo dừng bước chân lại, nhìn về phía nữ quý.

Nữ quý khiếp khiếp nói: “Thật ra, ta không tiện nói.”

Trần Hạo tức giận: “Người liền chết còn không sợ, còn có cái gì ngượng ngùng?”

Nữ quý sững sờ, nghĩ lại tựa hồ cũng có đạo lý, liền nói ra: “Ta vay nóng.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nhìn xem nữ quý nói: “Người là sinh viên?”

Nữ quý gật đầu, tiếng khô khốc nói: “Ta là sinh viên năm thứ ba của học viện mỹ thuật.”

Trần Hạo nhíu mày: “Nói cách khác, người tự tử, là bởi vì mượn vay nặng lãi, không trả được, cho nên nhảy lầu sao?”

Nữ quý tỏ vẻ xấu hổ: “Ta không biết lợi tức của nó cao như vậy, lãi mẹ đẻ lãi con, căn bản là không trả nổi, đến hôm nay, lúc trước một chút tiền, đã biến thành một số lớn, ta không dám nói với cha mẹ, bởi vì trong nhà ta cũng không trả nổi, sợ bọn họ chịu không được. Hôm nay bọn hắn lại tới bức ta, muốn ta đi đón khách, nói không nghe lời, liền đem ảnh chụp gửi tới cho cha mẹ ta. Ta nhất thời nóng giận, nghĩ không ra, mặc quần áo đỏ từ nơi này nhảy xuống.”

Nói xong, nữ quý oan ức nói: “Hiện tại ta đã nghĩ thông, thật hối hận.”

Trần Hạo nói: “Người nghĩ thông cái gì?”

Nữ quý nói: “Ta không thể chết, chết thì tiền này khẳng định vẫn muốn trả, hơn nữa ta vừa chết, người nhà ta khẳng định đều sẽ biết. Ta chết đi đều để cho cha mẹ mất mặt.”

Trần Hạo khẽ nói: “Đã biết như vậy, lúc trước tại sao còn muốn vay tiền, thân là một sinh viên, cha mẹ người khẳng định cho người sinh hoạt phí người chỉ cần đi học cho giỏi, lại không cần làm cái gì, cứ cần tiền như vậy sao?”

Nữ quý nhếch miệng, không nói lời nào.

Trần Hạo lắc đầu: “Thôi được, bây giờ nói gì cũng đã chậm, người vay tiền đã sai, nhảy lầu càng là mười phần sai, liền cơ

hội đòi ý đều không có. Hiện tại những người kia, rõ ràng không phải chỉ là cho vay tiền đơn giản như vậy, bọn hắn liền hòng phách của người đều có thể bắt, chỉ sợ cũng không có chuyện gì tốt.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta thật hối hận, ta không muốn chết, ta cũng không muốn bị bắt, ca, người giúp ta một chút có được hay không, ta cho ngài quý xuống.” Nữ quỷ nghe thấy thế thất sắc, khóc lóc cầu khẩn, nói xong liền quý xuống trước Trần Hạo.

Trần Hạo tránh đi một bước, tức giận: “Không cần làm như thế, ta không giúp được người, người bây giờ duy nhất có thể làm chính là đi đầu thai, một lần nữa làm người.”

Nữ quỷ vội vàng nói: “Vậy chuyện của ta làm sao bây giờ? Ta thiếu nhiều tiền như vậy, bọn hắn tìm không thấy ta, khẳng định sẽ đi tìm cha mẹ ta, cha mẹ ta thật sự không có nhiều tiền như vậy, bọn họ cung cấp cho ta lên đại học, còn có em trai ta lên cấp ba đã rất cố sức, bây giờ nếu biết ta nợ tiền, nói không chừng sẽ bị tức chết, ta không thể nhìn thấy loại tình huống này.”

Trần Hạo cười: “Người còn biết quan tâm cha mẹ, vậy lúc người vay tiền làm sao không nghĩ tới? Đều đã là sinh viên đại học, không biết không có chuyện bánh từ trên trời rớt xuống sao?”

Nữ quỷ khổ sở nói: “Ta lúc ấy cũng là bị dao động phát choáng, mơ mơ hồ hồ liền mượn tiền, ta bây giờ chết rồi, vì sai lầm của mình mà trả giá đắt, chẳng lẽ còn không đủ sao? Liền nhất định phải liên lụy cha mẹ ta?”

“Không có khả năng không liên lụy, một chết trăm xong đó là trò cười, dính dáng đến vay nặng lãi, đó là một phen một hào cũng sẽ không thể thiếu hụt, cha mẹ của người, nhất định vì hành vi người mà chịu khổ.” Trần Hạo phản bác.

Sắc mặt của nữ quý càng lộ ra trắng bệch, sững sờ ngay tại chỗ.

“Được rồi, ta nói đến thế thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi, không muốn bị bắt, liền sớm rời khỏi Hàng Châu, tìm cơ hội đầu thai đi.” Trần Hạo nhìn nữ quý một lát, nói một câu, quay người liền đi về hướng khách sạn.

Nói thật, một sinh viên, thế mà mượn vay nặng lãi, bản thân chuyện này chính là một chuyện để cho người ta chán ghét.

Chính mình cũng không có năng lực trả lại, dựa vào cái gì để vay tiền? Kết quả còn không phải là để cha mẹ gánh chịu sao? Loại hành vi không vì gia đình cân nhắc này, chính là bất hiếu.

Đối với dạng người này, trong lòng Trần Hạo không thích.

“Ca, chớ đi, chớ đi, ngươi giúp ta một chút, chỉ cần ngươi giúp ta, ta cái gì đều có thể đồng ý với ngươi, ca...”

Nhìn Trần Hạo lại đi, nữ quý luống cuống, vội vàng đuổi theo, khóc lóc cầu khẩn.

Hệ thống: Quý nhảy lầu từ Phương, một ngày âm hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh!

Trần Hạo dừng bước chân lại, có chút im lặng.

Thế mà kích phát nhiệm vụ?

Đây là thực tình hỏi cái sao?

Ha ha, sau khi chết thực tình hỏi cái, thì có ích lợi gì?

Nếu là như thế, ta hiện tại không kiêng nể gì cả, tùy ý làm bậy, sau khi chết ta lại hoàn toàn tỉnh ngộ, ai sẽ tha thứ ta?

Trần Hạo lắc đầu, trực tiếp tiến vào khách sạn.

Nữ quý không buông tha, liền muốn theo sau.

Lúc này, mèo đen đột nhiên quay đầu, mắt mèo nhìn chăm chăm vào nữ quý, oa ô một tiếng, một sợi khí tức nguy hiểm khóa lại nữ quý.

Nữ quý lập tức cứng đờ tại chỗ, run lẩy bẩy, động cũng không dám động.

Trơ mắt nhìn Trần Hạo tiến vào trong khách sạn, sau một lúc lâu, nó mới khôi phục bình thường.

Sau đó nữ quý thận trọng tiến vào khách sạn, tại một phòng trên lầu năm cảm giác được khí tức của Trần Hạo, thế nhưng bây giờ nữ quý lại không dám loạn nói chuyện.

Vừa rồi con mèo kia, kém chút đem nó dọa đến lại chết thêm một lần.

Thế nhưng là nữ quý cũng không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể đem Trần Hạo trở thành một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, co quắp ở một bên tường, yên lặng chờ đợi.

Chương 500: Chơi quý

Bóng đêm dần dần xuống sâu, nữ quý co quắp ở nơi hẻo lánh, đem đầu giấu ở giữa hai chân, một thân áo đỏ, tóc dài rối tung, nhìn thật giống như một người đáng thương bị vứt bỏ, không nhà để về.

Ngay tại bên trong bầu không khí an tĩnh này, nữ quý đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút sợ hãi nghi ngờ.

Một lát sau, tựa hồ như nữ quý phát hiện ra cái gì, con mắt trừng lớn, liền muốn mở miệng, đột nhiên một cái tay từ trên tường phía sau lưng duỗi ra, bưng kín miệng của nó, sau đó một đạo thanh âm sâu kín vang lên: “Đừng kêu, sẽ chết.”

Nữ quý sợ hãi, sau đó liền thấy, năm sáu đạo hư ảnh hiện lên ở hành lang, từng cái sát khí bức người.

Những hư ảnh này, nhìn cũng không nhìn nữ quý, từng cái đi tới gian phòng của Trần Hạo.

Trong mắt nữ quý có chút nóng nảy, nhưng cái tay kia lại che miệng nó, để nó tránh không thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nhưng ngay sau đó, chuyện để nữ quý kinh ngạc xuất hiện.

Ác quỷ đi vào phòng, đi vào một con thiếu đi một con, lúc toàn bộ tiến vào bên trong gian phòng, liền có cảm giác toàn bộ đều biến mất bên trong.

Đây là tình huống như thế nào?

Mà chủ nhân của cái tay che miệng nữ quý kia cũng bị sợ hãi, mang theo nữ quý biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này, cửa phòng mở ra, sau đó Trần Hạo đi ra.

Ở bên cạnh Trần Hạo, mèo đen đang chép miệng, có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Gà trông thì mở miệng nói: “Hạo ca, làm sao bây giờ?”

Trần Hạo cười nói: “Đi theo thôi, đi xem một chút, đám cho vay nặng lãi này rốt cuộc là ai, có bao nhiêu trâu bò.”

Từ khách sạn đi xuống, Trần Hạo lái xe rời đi.

Truy đuổi theo khí tức của nữ quý, một đường vòng qua vòng lại, Trần Hạo đi tới trước một cái cổng sắt.

Bên trong cái cổng sắt này là một căn nhà, xanh hoá cũng không tệ, hơn nữa cổng còn có bảo vệ đứng gác, nếu như không phải khí tức của nữ quý mà Trần Hạo truy theo biến mất ở nơi này, cơ hồ cũng không dám tin tưởng rằng chỗ này có vấn đề.

Dò xét một lát, Trần Hạo từ một điểm rất nhỏ phát hiện ra vấn đề, âm khí trong nhà này rất nặng, hơn nữa cảm giác bên trong nhà lâu có chút cổ quái, để hẳn có loại cảm giác nhìn thấu không thấu, đây là cảm giác dưới tình huống đã bị gia trì trận pháp, che đậy mới có.

Chính là nơi này.

Trong lòng Trần Hạo khẳng định, sau đó trực tiếp lái xe tới hướng cổng sắt.

Tên bảo vệ dáng người khôi ngô đứng ở cổng sắt kia đi tới, mặt không thay đổi mở miệng nói: “Xin lấy ra thẻ khách quý?”

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, âm thầm nắm pháp quyết, một đạo pháp lực trong lòng bàn tay hội tụ, sau đó Trần Hạo giơ tay lên, cho tên bảo vệ nhìn.

Bảo vệ nhìn một cái, phát hiện có ánh sáng chớp động, sau đó trong mắt hẳn, thấy được một cái thẻ.

Trong nháy mắt, sắc mặt của tên bảo vệ kia trở nên cung kính: “Khách quý mời vào bên trong.” Nói xong hắn nhấn điều khiển trong tay, cửa sắt tự động mở ra.

Trần Hạo thu tay lại, lái xe đi vào.

Dừng xe ở một chỗ trống, Trần Hạo vừa mở cửa xe, liền nghe được gã trông hoảng sợ nói: “Đậu phộng, thật nhiều xe thể thao a!”

Trần Hạo dừng lại, nhìn kỹ, liền phát hiện trong nhà này, quả nhiên là xe sang trọng xếp thành đàn, lấp lánh chói mắt.

Nhìn những chiếc xe này, Trần Hạo lại nhìn về phía nhà lầu bên kia, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Người đến nơi này, không phú thì quý a!

Nhưng đến nơi này làm gì? Chẳng lẽ cái đội cho vay nặng lãi này, còn kinh doanh món gì đặc biệt nữa?

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo cất bước đi tới hướng lầu nhỏ.

Lầu nhỏ không có cửa sổ, bốn phía đều là mặt tường, ở phía dưới cùng nhất chỉ có một cái cửa vào.

Từ cửa vào đi vào, phía dưới không có vật gì, chỉ có hai cái thang máy, nhưng cái thang máy này lại không có phím nhấn, cần quét thẻ mới được.

Trần Hạo có thể dùng trận pháp mê hoặc người bảo vệ kia, nhưng lại không cách nào tạo ra vật, để mở ra thang máy.

Đang lúc chần chờ, đột nhiên ánh mắt Trần Hạo nhất động, quay người nhìn lại, liền thấy một thân ảnh cao lớn khôi ngô đột nhiên xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Hạo.

“Quý khách, xin lấy ra thẻ khách quý!”

Trần Hạo nhìn thân ảnh khôi kia ngô một chút, lại nhìn về phía một góc đầu tường, nơi đó có mấy cái camera, quay chụp ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Thật sự là phòng thủ nghiêm mật a, không chỉ có ác quỷ bảo vệ, hơn nữa còn phối hợp với công nghệ cao, hoàn toàn không có biện pháp trà trộn đi vào nha.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía ác quỷ khôi ngô: “Không có thể thì như thế nào?”

Ác quỷ khôi ngô dữ tợn cười một tiếng: “Người không có thể xông loạn, chết.”

Trần Hạo gật đầu: “Vậy ta đã hiểu, tiểu Hắc, giao cho người.” Dứt lời, Trần Hạo lật tay một cái, Hiên Viên đời thứ hai đột nhiên xuất hiện trong tay, sau đó thân ảnh Trần Hạo lao vút qua, đối với phía trên chém ra một kiếm.

Ông một tiếng, kiếm cương bộc phát, đỉnh tường thật giống như đậu hũ, bị kiếm cương tùy tiện xé rách.

Theo cổ tay Trần Hạo rung lên, kiếm cương vờn quanh tạo thành một hình tròn, phá vỡ ra một cái lỗ, sau đó Trần Hạo đạp không mà lên, xông lên lầu hai.

Một màn này rơi vào trong mắt ác quỷ khôi ngô, để nó đỡ dẫn nhìn.

Nhưng sau đó có chuyện càng hoảng sợ hơn phát sinh.

Một con mèo đang nhìn nó, ánh mắt kia thật giống như đã khóa chặt nó, để ác quỷ động đậy một cái cũng không dám, trong lòng có một cỗ sợ hãi chậm rãi lan tràn.

Đi lên lầu hai, trong nháy mắt Trần Hạo liền phát hiện ra trận pháp cấm chế bao trùm nhà lầu đã bị một kiếm của mình phá.

Sau đó tình huống trong tiểu lâu bị Trần Hạo cảm giác rõ ràng.

Căn nhà nhỏ có bốn tầng, âm hồn bên trong không ít, có âm hồn phổ thông, ác quỷ, lệ quỷ đều có. Còn lại chính là người sống cũng có không ít, chừng mười mấy người, ngoài ra chính là mấy đồng đạo có pháp lực khí tức trong người.

Giờ phút này, Trần Hạo tiến vào một căn phòng.

Gian phòng trang trí rất hoa lệ đường hoàng, lộng lẫy, nhưng đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, ở trên một cái giường lớn trong gian phòng xa hoa kia, ba người trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Hạo.

Không đúng, không phải ba người, là một người hai quỷ.

Người là một thanh niên, nhìn rất gầy yếu, sinh khí cũng không đủ mạnh, xem xét liền biết là làm chuyện phòng the quá độ.

Mà bên ngoài là hai nữ quỷ, dáng vẻ chừng hai mươi, tướng mạo đều rất thanh tú xinh đẹp, trên người có khí tức đặc biệt, thoát nhìn như là được người dùng pháp thuật gia trì qua.

Một người hai quỷ bị Trần Hạo đi vào làm kinh sợ, trong lúc nhất thời ai cũng không dám nói chuyện.

Sau khi Trần Hạo dò xét một chút, có chút kinh ngạc.

Song phi quỷ? Đâu phộng, chẳng lẽ những người kia bắt quỷ, chính là để cho người ta chơi? Mẹ nó chứ, kẻ có tiền bây giờ, đều sẽ chơi như thế sao?

“Trận pháp không còn? Tiểu Ái, trận pháp biến mất rồi!”

Ngay lúc bầu không khí có chút an tĩnh, một trong hai nữ quỷ đột nhiên mừng rỡ mở miệng.

Một nữ quý khác kịp phản ứng, con mắt sáng lên, sau đó hai quý không chút do dự lóe lên biến mất.

Tại bên trong cảm giác của Trần Hạo, bọn chúng đã rời khỏi căn lầu nhỏ, đang nhanh chóng đi xa.

Không chỉ có hai con quý này, trong căn nhà nhỏ, còn có không ít quý hồn khác đang đào tẩu ra tứ phía bát phương.

Trần Hạo không phản ứng những thứ này, mà nhìn về phía thanh niên kia, cười nói: “Đại ca, chơi rất vui a! Cũng dám chơi quý, người cũng không sợ âm khí nhập thể, giảm bớt tuổi thọ.”

Thanh niên giật mình một cái hoàn hồn lại, nhìn Trần Hạo nói: “Sẽ giảm bớt tuổi thọ sao?”

Trần Hạo bĩu môi: “Người cho rằng thế nào? Âm dương khác biệt, nhân quý khác đường cũng không phải là nói đùa, nếu không phòng bị tốt, người chơi một lần liền thiếu đi một đoạn thời gian sống, chơi nhiều rồi, vài phút đột tử cũng có thể.”

Không đợi cho thanh niên mở miệng, Trần Hạo tiếp tục nói: “Được rồi, nói đến thể thôi, tự suy nghĩ đi.”

Nói xong, Trần Hạo quay người nhìn về phía ngoài cửa, bên trong cảm giác, có mấy đạo pháp lực khí tức đang tới gần căn nhà nhỏ, trong đó có một đạo chính là nam tử đầu trọc gặp được đêm qua kia.

Chương 501: Cường thế

Ngay lúc mấy đạo pháp lực khí tức tới gần cửa phòng, Trần Hạo chủ động xuất thủ.

Vung vẩy Hiên Viên đời thứ hai, một kiếm trực tiếp đánh xuống cửa phòng, một đạo kiếm cương nổ bắn ra, phanh một tiếng liền đem cửa phòng nổ nát vụn, sau đó kiếm quang xung kích, tùy tiện liền đem hai người có pháp lực khí tức chém thành hai nửa, máu vẩy tung tóe.

Sau một kích này, mấy người còn lại lập tức cứng đờ tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, không dám động đậy.

Thật là đáng sợ!

Loại kiếm cương này, loại đạo hạnh này, đây là đại tu sĩ đã tu hành đường nhập thất a, bọn hắn là loại người trà trộn vào xã hội, dựa vào thủ đoạn nhỏ để giả thần giả quỷ, hoàn toàn không thể so sánh.

Đá trúng tám sắt rồi.

Tâm của mấy người chìm đến đáy biển.

Trần Hạo lại dạo bước đi ra ngoài, đi tới trước mặt mấy người.

Hết thấy có năm người, bị một kiếm của Trần Hạo xử lý hai người, còn lại ba người. Trong đó có nam tử đầu trọc kia, con hàng này ngược lại là có vận khí tốt a.

Trần Hạo xuất hiện, đầu trọc cũng nhìn thấy hắn, sau đó yết hầu hơi động một cái, trong mắt tràn đầy rung động và tuyệt vọng, còn có hối hận thật sâu.

Đậu phộng, nhìn lầm rồi.

Tiểu tử này trước đó không phải là đánh lén, là chính diện chân nhiếp, lão tử thế mà coi hấn thành tu sĩ phổ thông để đối đãi, còn phái ác quỷ đi trả thù!

Lần này chết chắc rồi!

“Mấy vị khỏe chứ!” Trần Hạo đem Hiên Viên đòi thứ hai gác lên vai, nhếch miệng cười.

Ba tên tu sĩ hiểm tử hoàn sinh run một cái, liền đáp lại cũng không dám.

Sớm biết người này khủng bố như vậy, đánh chết bọn hấn cũng không dám tới a.

“Không nói lời nào sao? Vậy liền ta hỏi các ngươi đáp, ai trả lời trước thì sống, không trả lời, chết.” Trần Hạo cười tùm tùm, giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại rất lạnh.

Bất hồn phách của người khác, cung cấp cho người khác vui đùa, khi gặp được phiền phức, thì lại giết quỷ trả thù.

Chỉ bằng những cử chỉ này, những người này chết cũng không có gì đáng tiếc.

Ba tên tu sĩ sững sờ, từng tên tập trung tinh thần, không dám phân tâm.

“Chủ nhân của nơi này ở đâu?” Trần Hạo mở miệng.

Ba tên tu sĩ đang muốn đáp, sau đó đồng thời sững sốt, rồi lại cũng không dám mở miệng nói.

Trần Hạo nhìn thoáng qua, cười nói: “Làm sao? Các ngươi sợ hãi? Không có việc gì, có thể không nói, vậy để ta giết các ngươi vậy, yên tâm, ta sẽ để cho các ngươi hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.”

Nhìn thấy Trần Hạo nhẹ nhàng băng quơ nói ra chuyện ác độc như vậy, ba tên tu sĩ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Một tên tu sĩ mở miệng nói: “Tiền bối, sư phụ ta...”

Huu!

Một đạo kiếm cương hiện lên, lời của tu sĩ này còn chưa dứt, trực tiếp bị chém thành hai nửa, phân thân mà chết. Liên hồn phách đều bị kiếm cương trực tiếp xé nát, không còn tồn tại.

Trần Hạo lạnh lùng nhìn về phía hai tu sĩ còn lại nói: “Cho rằng ta nói đùa sao?”

Hai tu sĩ kia kinh hãi lui ra phía sau, răng đều đang đánh vào nhau lập cập.

Thật là ra tay vô tình a, thật là đáng sợ!

“Ta hỏi lần nữa, chủ nhân nơi này, ở đâu?” Trần Hạo lại mở miệng.

“Lão đại của chúng ta có việc ra ngoài, nếu như ban đêm không trở lại, ngày mai nhất định sẽ trở về.”

Trần Hạo vừa hỏi xong, lần này nam tử đầu trọc lại không kịp chờ đợi mở miệng nói.

Một tu sĩ khác sững sờ, nhìn chằm chằm đầu trọc nói: “Người lại dám, người liền không sợ...”

Nhưng hắn còn chưa nói xong, một đạo kiếm cương hiện lên, mang đi đầu người trên cổ.

Đầu trọc nhìn thấy thế trong lòng run rẩy, chỉ cảm thấy một cỗ ý lạnh từ bàn chân lan tràn toàn thân.

Mẹ nó chứ, đây là gặp được sát tinh a! Thật hối hận, nếu lại có cơ hội, lão tử nhất định không đi bắt hồn phách của nữ hài kia, ai thích đi thì đi.

“Vậy người có thể nói cho ta, tình huống của các người đây là như thế nào? Có mục đích gì?” Trần Hạo cười tùm tùm nhìn

đầu trọc, tiếp tục hỏi.

Đầu trọc không dám chần chờ, vội vàng giải thích cho Trần Hạo.

Thì ra, nhóm người này gọi là Địa Sát, là một tổ chức chuyên môn do chuyện vợ vét của cái, kết giao quyền quý mà hình thành.

Dưới cờ của bọn hắn có rất nhiều nghiệp vụ, phàm là những sản nghiệp đen cơ hồ đều nhúng tay vào, vay nặng lãi chỉ là một thứ trong đó.

Nhưng sản nghiệp lớn nhất của Địa Sát, vẫn là cái cửa hàng quý này.

Cái gọi là cửa hàng quý, chính là bắt hồn phách của các cô gái xinh đẹp, sau đó dùng hồn phách này thỏa mãn những người quyền quý mà vật chất phổ thông đã không cách nào thỏa mãn tâm lý tò mò.

Đương nhiên, cũng không chỉ giới hạn trong phạm vi nữ quỷ, cũng có một vài nam quỷ, dùng để thỏa mãn những người phụ nữ có tiền kia.

Bởi vì loại chuyện này quá mức kinh thế hãi tục, sợ dẫn tới phiền phức, cho nên khách hàng của cửa hàng quý trên cơ bản đều là liên tục bị xét duyệt khảo sát, xác định sẽ không bại lộ mới cho phép, người bình thường, cho dù có tiền, cũng không nhất định có tư cách.

Nghe được những chuyện này, Trần Hạo hí mắt lại: “Chỉ vì tiền, các người liền hại nhiều người như vậy?”

Nam tử đầu trọc vội vàng nói: “Không phải a, những quỷ hồn này, đại đa số đều là ngoài ý muốn mà chết, rồi chúng ta bắt lại, cũng không phải do chúng ta hại chết.”

“Ngoài ý muốn bị chết? Ngoài ý muốn giống như nữ quý trước đó sao?” Trần Hạo mĩa mai.

Đầu trọc nói: “Đó chỉ là số nhỏ thôi, có một vài người là chết bệnh hoặc là chuyện ngoài ý muốn khác chết đi, chúng ta từ bệnh viện bắt tới.”

“Người không cần giải thích, ta không ngạc, bây giờ ta hỏi người vấn đề thứ hai, lão đại của các người là ai? Đi đâu rồi?”

Trần Hạo hỏi.

Đầu trọc nghe vậy đang định hồi đáp, ánh mắt lại hơi động, khẽ nói: “Tiền bối, ta nói xong, ta cho người biết, người thả ta đi, có được hay không?”

Trần Hạo cười nói: “Có thể.”

Nhìn Trần Hạo đồng ý nhanh như vậy, đầu trọc có chút không yên lòng, tiếp tục nói: “Ta nói chính là người không thể dùng bất kỳ biện pháp gì tổn thương ta.”

Trần Hạo nói: “Làm sao? Sợ ta lừa người? Yên tâm, ta nói thả người liền thả người, tuyệt sẽ không chủ động tổn thương người, lấy đạo tâm ra thề.”

Đầu trọc thở dài một hơi, mở miệng nói: “Lão đại của chúng ta là nữ nhân, tên là Hứa Thiên Mỹ, mặc dù nhìn rất trẻ trung xinh đẹp, thật ra đã hơn năm mươi tuổi, chỉ là nàng tu luyện pháp thuật có thể làm cho mình bảo trì nhan sắc tuổi trẻ, pháp thuật này rất tà ác, trước đó có thật nhiều nam nhân trẻ tuổi cùng với nàng ở chung lâu, cuối cùng đều trở nên gầy như que củi, thoi thóp, mỗi lần đều là ta hỗ trợ xử lý. Hơn nữa Hứa Thiên Mỹ thích dùng tên giả, chỉ là nàng tựa hồ đối với chữ mỹ này vô cùng yêu thích, dùng bất kỳ cái tên giả nào, đều sẽ thêm chữ mỹ vào. Hôm trước nàng đột nhiên rời đi, nói là đi Tây Hồ gặp bạn bè, sau ba bốn ngày sẽ trở về, hôm nay đúng là ngày thứ ba.”

Trần Hạo nói: “Có ảnh chụp của nàng không?”

Đầu trọc cười khan nói: “Cái này thật sự là không có, chúng ta trước kia cũng đều là khách giang hồ kiếm miếng cơm ăn, đều là bị nàng sử dụng thủ đoạn thu phục, bắt lấy nhược điểm, sau đó phải khuất phục, ngày thường chúng ta cũng không dám nói chuyện với nàng, ở đâu mà có hình của nàng.”

“Ah? Nữ nhân này? Có thủ đoạn gì lợi hại không?”

“Toàn thân Hứa Thiên Mỹ đều là độc, lúc không có ai, chúng ta gọi nàng là độc mỹ nhân, nhất là một loại độc để cho người ta ngứa, lúc trước mấy người chúng ta, đều là chịu không được thứ này, mới phải chấp nhận.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nói: “Vậy thì được rồi, người có thể đi.”

Đầu trọc sững sờ, yếu ớt nói: “Thật có thể?”

Trần Hạo cười nói: “Nếu như ngươi không muốn đi...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, đầu trọc xoay người chạy, động tác kia giống như con thỏ, hận mình không thể có bốn chân.

Thế nhưng là còn chưa chạy được bao xa đâu, đầu trọc đột nhiên dừng bước chân lại, ngừng lại, sắc mặt biến thành vô cùng hoảng sợ.

Bởi vì ở trước mặt của hắn, một hư ảnh nữ tử đang ngăn cản đường đi của hắn.

Hai mắt của nữ tử đỏ như máu, oán khí trên thân, cơ hồ đã ngưng kết thành thực chất.

Chương 502: Gà gia nhiệm vụ

“Là người, người không phải đã hồn phi phách tán rồi sao? Làm sao người...”

Nhìn thấy hư ảnh của nữ tử kia, đầu trục kinh hãi mở miệng.

Hư ảnh nữ tử dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn hắn, không nói lời nào.

Nhưng chính ánh mắt như vậy, lại làm cho đầu trục run rẩy một cái, vội vàng xoay người nhìn về phía Trần Hạo bên này: “Tiền bối, người không phải nói là thả ta đi sao?”

Trần Hạo nói: “Ta cũng không cần người a!”

“Thế nhưng là nó...”

“Ta lấy đạo tâm thề, ta thật sự không biết nó.”

“Vậy tiền bối...”

“Đừng gọi ta tiền bối, ta đánh không lại nó, thật là đáng sợ, liền chưa bao giờ thấy qua quỷ hung ác như thế.”

Dứt lời, Trần Hạo không còn quan tâm tới đầu trục nữa, thân ảnh vút qua quay lại gian phòng, lưu lại đầu trục trợn mắt hốc mồm.

Sau đó hắn cảm giác được cái gì, vừa nghiêng đầu, liền phát hiện hư ảnh của nữ tử cơ hồ đã dính sát vào mình.

Nam tử đầu trục hoảng sợ muốn né ra, thế nhưng oán khí trên thân hư ảnh nữ tử kia lại kịp thời quấn lấy hắn, để hắn không tránh thoát được.

Đầu trọc tuyệt vọng, quát âm lên: “Chồng của ngươi là do Hứa Thiên Mỹ hại chết, cũng không phải ta, tại sao lại muốn dây dưa ta, ngươi đi tìm Hứa Thiên Mỹ đi, thả ta ra.”

Thế nhưng hư ảnh nữ tử kia hoàn toàn không để ý hắn, lại rút ngắn khoảng cách, hóa thành từng mảnh từng mảnh oán khí, thấm thấu vào thân thể của hắn.

Đầu trọc sử dụng pháp lực chống lại, thế nhưng pháp lực hỗn tạp của hắn đối mặt với oán khí bàng bạc, trong khoảnh khắc liền bị làm hao mòn sạch sẽ.

Sau đó hư ảnh nữ tử cứ như vậy hóa thành oán khí, toàn bộ chui vào trong thân thể đầu trọc, tựa hồ làm chuyện gì đó tàn nhẫn, để biểu lộ của đầu trọc có chút dữ tợn vụn vụn, hiển lộ ra cực hạn thống khổ rất rõ ràng.

Sau đó, đầu trọc xụi xuống mặt đất, co giật mấy lần, khí tức chậm rãi hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, từng sợi oán khí cũng từ trong thân thể đầu trọc tán đi, không thấy đâu nữa.

Lúc này, Trần Hạo từ trong phòng đi ra, nhìn đầu trọc, thờ dãi một tiếng.

Hư ảnh nữ tử vừa rồi, Trần Hạo liền nhận ra ngay lập tức, cũng không phải là quỷ hồn, mà là một sợi chấp niệm lôi cuốn lấy oán khí, muốn trả thù kẻ thù.

Một khi kẻ thù bỏ mình, chấp niệm tán đi, oán khí cũng liền không cách nào tồn tại nữa.

Nữ nhân này, hận ý đối với nam tử trọc đầu, đến mức cho dù là hồn phi phách tán, chấp niệm cũng sẽ không tán, liền muốn giết chết ngươi, cùng ngươi đồng quy vu tận. Đây thật là một nữ nhân chấp nhất đến đáng sợ a!

Nhìn đầu trục, Trần Hạo phát hiện, hần liền hồn phách cũng không còn, cũng coi là vì những chuyện mình gây ra trả ra cái giá lớn.

Lắc đầu, Trần Hạo từ lỗ hổng dưới gian phòng đi xuống dưới, rời khỏi căn nhà nhỏ.

Vừa rời xuất thủ phá hủy trận pháp phong cấm ở căn nhà nhỏ này, những quý hồn bị vây ở nơi này, lập tức đã chạy trốn đại bộ phận, khách nhân chơi đùa ở nơi này không có phục vụ, cũng đều đang gào to bất mãn. Dưới tình huống như vậy, cái gọi là cửa hàng quý này, sợ là cũng không còn cách nào mở nữa đi.

Hơn nữa Trần Hạo cảm giác được, cái cửa hàng quý này tồn tại, ban ngành liên quan khẳng định là biết. Chỉ là không biết vì cái gì, không xuất thủ xóa bỏ.

Trần Hạo không phải người của ban ngành liên quan, cũng mặc kệ trong này có lợi ích gì đây dựa hoặc là lo toan trước sau gì đó, nếu đã gặp, vậy liền trực tiếp phá bỏ, để nó lộ ra ánh sáng.

Ngược lại muốn xem xem, đều đã như vậy, ban ngành liên quan sẽ làm thế nào.

Đi ra khỏi căn nhà nhỏ, Trần Hạo gọi mèo đen và gà trống một tiếng, lái xe rời đi.

Lúc này cổng sắt đã không có bảo vệ nữa, lúc trước gây ra động tĩnh hần tới xem xét, liền bị gà trống lập tức đánh ngất xỉu, cổng lớn bây giờ hoàn toàn rộng mở.

Ra khỏi khu nhà, Trần Hạo một đường hướng khách sạn lái đi.

Đang lái xe, Trần Hạo đột nhiên cảm giác có chuyện không thích hợp, ánh mắt nhìn về phía kính chiếu hậu.

Ở phía sau xe, có một chiếc xe đi theo hẳn, giống như đã theo một đoạn thời gian.

Hơn nữa Trần Hạo cảm giác được, chiếc xe đi theo hẳn kia không tầm thường, thế mà có thể cắt đứt cảm giác của mình, để cho mình không cách nào xem xét tình huống trong xe.

Đây là...

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, sau đó lái xe chuyển hướng, đi tới một con đường an tĩnh, ngừng lại.

Lúc này, chiếc xe đi theo kia cũng đã lái tới, cùng Trần Hạo đứng song song, sau đó, cửa xe mở ra, một nữ nhân đi xuống.

Lại là đêm dài, lại là bóng cây, ánh đèn ảm đạm, nữ nhân nhìn không rõ ràng tương mạo, nhưng dáng người ngược lại rất thon thả, hơn nữa pháp lực trên thân thuần khiết, có chút đạo hạnh.

Trần Hạo hạ cửa sổ xe xuống, yên lặng nhìn nữ nhân kia.

“Ban ngành liên quan, Hàng Châu phân bộ Lý Tiên, xin chào Trần đạo hữu.” Nữ nhân dừng lại bước chân ở trước xe Trần Hạo, mỉm cười chào hỏi.

Trần Hạo nói: “Ngươi từ lúc nào bắt đầu theo dõi ta?”

Nữ nhân cũng không che dấu, nói thẳng: “Từ lúc Trần đạo hữu bắt đầu cứu cái âm hồn vô tội kia.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại: “Nói như vậy toàn bộ quá trình ngươi cũng thấy được?”

Nữ nhân cười nói: “Cũng không phải toàn bộ, chỉ ít cảnh tượng Trần đạo hữu phá diệt cửa hàng quý, ta không nhìn thấy, cũng không dám mạo muội tới gần.”

Trần Hạo nói: “Vậy ta liền tò mò, đã các ngươi biết sự tồn tại của cửa hàng quý, thân là thủ hộ giả âm thầm của quốc gia

này, ban ngành liên quan các người, liên không nghĩ tới vì dân trừ hại?”

Nữ có người nói: “Có lòng, nhưng bất lực.”

Trần Hạo nói: “Nói như thế nào?”

Nữ nhân thờ dài nói: “Hứa Thiên Mỹ kia, chúng ta đặc tội không nổi, nàng là truyền nhân của Miêu Cương hắc vu.”

Trần Hạo sững sờ: “Miêu Cương hắc vu? Rất lợi hại phải không?”

Nữ nhân im lặng nhìn Trần Hạo.

Tin tức của vị đồng đạo này, lúc hấn cứu vớt âm hồn vô tội kia, mình liền điều tra ra, vì đó mà kinh thần không thôi.

Thế nhưng là lời vừa nói này, làm sao lại không có kiến thức như thế? Miêu Cương hắc vu người cũng không biết?

Nhìn Trần Hạo không giống như là đang nói láo, nữ nhân giải thích nói: “Trần đạo hữu, thực lực bản thân của Miêu Cương hắc vu, là cổ độc rất lợi hại của bọn hấn, Hứa Thiên Mỹ kia am hiểu ba loại cổ, một là mỹ nhân cổ, chuyên hút tinh khí của tráng hán, có thể bảo vệ thanh xuân thường trú. Hai là tê đại trùng cổ, người trúng toàn thân ngứa, từ da đến thịt, đến lục phủ ngũ tạng, ngứa khó dằn nổi, thống khổ khó nhin, thậm chí có thể khiến người ta ngứa chết. Cái thứ ba, chính là nguyên nhân chủ yếu mà chúng ta không dám động tới nàng, đó là Miêu Cương hắc vu tai bệnh cổ, loại độc cổ này, là phạm vi lớn độc hại. Mấy trăm năm trước, có một vị Miêu Cương hắc vu luyện chế ra tai bệnh cổ, sau đó sử dụng tai bệnh cổ, trực tiếp dẫn đến hơn mười vạn người tử vong, loại cổ độc này rất đáng sợ, trước khi không có đầy đủ năng lực ứng phó, chúng ta không dám mạo hiểm.”

Trần Hạo biến sắc: “Cổ độc đáng sợ như vậy, Hứa Thiên Mỹ làm thế nào mà luyện chế ra?”

Nữ nhân thở dài nói: “Cổ độc này cùng tu vi không có quan hệ, theo chúng ta điều tra, tựa như là cần một loại quái trùng mười phần hiếm thấy, có loại trùng này, mới có thể luyện chế, Miêu Cương hắc vu nhất mạch, qua nhiều năm như thế, cũng không có mấy người có thể bồi dưỡng ra, Hứa Thiên Mỹ này không chỉ có thiên phú không tệ, vận khí cũng không tệ.”

Trần Hạo im lặng nói: “Nếu như vậy, ngươi vì cái gì không ngăn cản ta? Chẳng lẽ các ngươi liền không sợ hành vi của ta làm cho Hứa Thiên Mỹ nổi giận sao?”

Nữ nhân kia nói: “Không sợ, bởi vì đạo hữu có thể khắc chế Hứa Thiên Mỹ.”

A...

Trần Hạo sừng sốt.

Nữ nhân tiếp tục nói: “Là linh sủng gà trống của đạo hữu, dị chủng Linh thú này, là khắc tinh của thiên hạ vạn trùng, cho dù là tai bệnh cổ gặp được linh kê, cũng chỉ có thể đền tội.”

Trần Hạo: ...

Gà trống lại bay tới, duỗi dài đầu, đắc ý mở miệng nói: “Ah, cần ta à, dễ nói dễ nói, cho ta một chiếc Lamborghini thêm một bộ lục thần pháo, cái gì trùng gia đều diệt cho ngươi.” ...

Chương 503: Chiêu trò

“Mở miệng nói chuyện!”

Nghe được gà trống nói, ánh mắt của nữ nhân kia ngưng lại.

Bên trong tư liệu nàng đọc được, con gà trống này mặc dù lợi hại, nhưng cũng chưa đạt tới tình trạng ngưng tụ yêu hồn, sao có thể nói chuyện a?

Là tư liệu điều tra không đầy đủ, hay là con gà trống này trưởng thành vượt qua dự tính của ban ngành liên quan!

Trong lòng sợ hãi, nhưng mặt ngoài nữ nhân kia lại mặt không đổi sắc, đáp lại: “Chỉ cần có thể tiêu trừ cái tai hoạ ngầm này, yêu cầu của đạo hữu ta có thể đáp ứng.”

“Thoải mái! Gia liên thích dạng nhân loại như ngươi, vậy đợi chút nữa ngươi đưa tới cho ta nhé.” Gà trống nói xong, bay đến ghé sau xe.

Nữ nhân đang muốn gạt đầu, đột nhiên động tác dừng lại.

Chuyện này không thích hợp a. Ngươi làm cái gì, ta liền phải đưa tới cho ngươi? Chuyện kia ngươi cũng chưa xử lý, đây là há mồm chờ sung rụng a!

Nữ nhân không phản bác được, Trần Hạo lại cười nói: “Vậy liền quyết định như vậy đi, tạm biệt đạo hữu.”

Dứt lời, Trần Hạo kéo cửa sổ xe lên, lái xe rời đi, lưu lại nữ nhân đứng ngơ ngác.

Sau một lúc lâu, nữ nhân đột nhiên có chút hối hận.

Ta tại sao lại muốn ra cùng hắn nói rõ ràng chứ, không bằng chờ hắn giải quyết xong cái tai hoạ ngầm Hứa Thiên Mỹ này

ta mới ra, chẳng phải thích hợp hơn sao? Cái gì cũng không làm, lấy không một món hời lớn.

Bây giờ thì tốt rồi, cái bóng của Hứa Thiên Mỹ cũng chưa thấy đâu, mình liền gộp đi vào một chiếc Lamborghini cùng một cái lục thần pháo... Ah, giống như có chỗ nào không đúng... Lục, lục thần pháo!

Nữ nhân đột nhiên kịp phản ứng, hít một hơi khí lạnh.

Đậu phộng, đây là muốn có một khẩu Gatling a! Người là một con gà muốn cái này làm gì?

Tại quốc gia chúng ta bây giờ liền đao kiếm đều đã đưa về những thứ bị quản chế, người thế mà muốn một loại vũ khí hung tàn như vậy! Người muốn làm gì?

Đây là thừa dịp ta chưa sẵn sàng, chơi chiêu trò với ta sao? Còn linh kê, cho người mặt mũi đúng không, người chính là một con kê yêu. Còn lục thần pháo, ta cho người một bình Lục Thần Hoa Lộ Thủy, tự tỉnh nào đi.

Trong lòng oán thầm, nhưng đã nói ra, cũng không thể không tính toán gì hết, nhất là đối mặt với nhân tài mới nổi của đạo môn Trần Hạo, người mà ban ngành liên quan cực độ chú ý, nếu như nói mà không làm, vậy coi như là một vết nhơ a.

Tâm tư của nữ nhân kia nhanh quay ngược trở lại, sau một hồi lâu, con mắt hơi động một chút.

Quay lại khách sạn, gà trống đặc ý nói: “Hạo ca, thấy không, tùy tiện một câu, gà gia liền có thể đạt được đồ vật mà mình muốn.”

Trần Hạo nói: “Người đặc chí lắm hả, mở miệng là đòi mấy thứ như vậy, người cho rằng nàng sẽ đồng ý? Không nói vũ khí là thứ bị quản chế, liền nói Lamborghini, người cho rằng là xe đồ chơi hả, người ta dựa vào cái gì tặng không cho người.”

Gà trống nói: “Hạo ca, ngươi không hiểu rồi, nhiều lần ngươi cùng bọn hắn tiếp xúc, ta đều thấy rõ, ban ngành liên quan này thế nhưng là rất thiên vị với ngươi a, khẳng định là rất coi trọng ngươi. Ngươi nói đã coi trọng ngươi, vậy trước mặt ngươi nói ra, há có thể không tính toán gì hết?”

Trần Hạo ghen lời, sau đó kinh ngạc nhìn về phía gà trống nói: “Tiểu Hoàng, thật không phát hiện ra a, ngươi bây giờ tiến bộ rất lớn nha, chiêu trò chơi thành thạo như thế, nhìn đồ vật đều có thể nhìn thấu triệt như thế?”

Gà trống đắc ý nói: “Đây chính là trí thông minh, hơn nữa kê gia giỏi về học tập, bên trong cái máy tính bảng này chính là tri thức hải dương của ta.”

Trần Hạo tức giận: “Thôi đi, coi như nài cho ngươi, cái đồ vật này cũng không phải là lấy không, ngươi thật sự nắm chắc đối phó được cổ trùng sao?”

Gà trống tự tin nói: “Hạo ca còn không tin tưởng ta sao? Bên trong truyền thừa của ta, loại trùng nào cũng đều là đồ ăn, chỉ cần cái gì mỹ kia dám đưa ra, vài phút là để nó biến thành cứt gà.”

Trần Hạo lúc này mới yên tâm một chút.

Biểu hiện của gà trống từ xưa cho tới nay, đều rất ít khi xúc động, đã nói ra, vậy khẳng định là thật.

Nói cách khác, Hứa Thiên Mỹ kia đối với những người khác chính là một tồn tại kinh khủng, nhưng đối với Trần Hạo mà nói, uy hiếp đã ít đi hơn phân nửa.

Sau đó Trần Hạo lái xe, tiến về khách sạn.

Một đêm không có vấn đề gì, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, có người gõ cửa.

Trần Hạo mở cửa ra xem xét, là một nam tử trẻ tuổi.

Nhìn thấy Trần Hạo, nam tử trẻ tuổi cười nói: “Trần tiên sinh, Tiên tử để cho ta đem đồ vật mà gà tiên sinh muốn đưa tới, đây là chìa khóa xe cùng tư liệu về Hứa Thiên Mỹ, mời tiên sinh cất kỹ.”

Trần Hạo có chút tròn tròn mắt.

Mẹ nó thật đúng là đưa tới.

Không nói xe thể thao, khẩu Gatling kia ban ngành liên quan thật sự có sao? Mà lại thật dám đưa? Các người cũng không sợ làm ra phiền phức à.

Tiếp nhận tư liệu, nam tử trẻ tuổi cũng không nói hai lời quay người liền rời đi.

“Nữ nhân kia rất biết điều nha, Hạo ca, ta đi xem xe trước.” Bên trong tiếng nói vui mừng, gà trống huyễn hóa thành hình người đoạt lấy chìa khoá trong tay Trần Hạo, không kịp chờ đợi liền chạy xa.

Trần Hạo bất đắc dĩ, đành phải cầm lấy tư liệu về Hứa Thiên Mỹ nghiên cứu.

Mặc kệ ban ngành liên quan có phải là có lợi dụng hay không.

Thế nhưng gây ra chuyện này lại là mình chủ động, sau khi Hứa Thiên Mỹ biết, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đã như thế, đối với nữ nhân kia, Trần Hạo cũng liền không cần hạ thủ lưu tình.

Có tư liệu của ban ngành liên quan, đối với mình mà nói cũng là một cái trợ giúp lớn.

Tư liệu cũng không nhiều lắm, đơn giản giới thiệu lai lịch của Hứa Thiên Mỹ, xuất thân ở một thôn phổ thông ở Miêu Cương, lúc năm sáu tuổi biểu hiện ra thiên phú nuôi cở không tầm thường, bị một hắc vu cường đại thu làm đệ tử. Nhưng

cũng không biết chuyện gì xảy ra, mười lăm năm sau, hắc vu dạy bảo Hứa Thiên Mỹ kia mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Mà Hứa Thiên Mỹ cũng biểu hiện ra năng lực cổ độc mạnh mẽ, tam đại hộ thân cô, để nàng tung hoành Miêu Cương, không ai dám trêu chọc, sau bởi vì dùng cổ hại một cô bé, đưa tới một vị cao nhân dùng cổ khác ở Miêu Cương ước chiến, thắng thua không có ai biết, chỉ là vị cao nhân dùng cổ kia từ đó đóng cửa không ra, mà Hứa Thiên Mỹ cũng rời khỏi Miêu Cương, hành tẩu thiên hạ.

Mặc dù hoành hành ở Miêu Cương, nhưng lúc ra ngoài, Hứa Thiên Mỹ lại thu liễm lại không ít, không dám quá mức làm càn, những năm gần đây, mặc dù dùng cổ hại người, nhưng chưa bao giờ tự tay giết chết một người, đều là hút gân chết, sau đó từ bỏ, nếu như bảo dưỡng tốt, những người bị hút kia cũng có thể sống thêm một ít năm tháng. Thế nhưng là người giỏi về bảo dưỡng cũng quá ít, chớ nói chi là bị nàng từ bỏ đều sẽ nhớ mãi không quên, trên cơ bản nam nhân qua tay Hứa Thiên Mỹ, không có một ai có thể sống.

Chỉ là mấy năm gần đây, tựa hồ là lớn tuổi, tâm tính thay đổi, Hứa Thiên Mỹ không biết làm sao lại ở lại Hàng Châu, điều khiển mấy cái sản nghiệp đen, sáng lập Địa Sát, vợ vệt của cải các loại, nàng cũng bằng vào thủ đoạn tự thân, không chế mấy tên tu sĩ lẫn lộn giang hồ, vì nàng không chế âm hồn, dựng lên danh tiếng của cửa hàng quý, kết giao không ít quyền quý.

Sau khi Hứa Thiên Mỹ tiến vào Hàng Châu, ban ngành liên quan đã chú ý tới nàng, nhưng bị uy hiếp bởi tai bệnh cổ, Hàng Châu phân bộ một mực tìm không thấy biện pháp ứng đối thích đáng nào. Cho tới bây giờ Trần Hạo xuất hiện.

Mà bây giờ Hứa Thiên Mỹ đang ở Quảng Lăng, tham dự một cái hội gì đó. Cái hội hè kia rất bí mật, liền xem như ban

ngành liên quan bên này, tạm thời cũng không hiểu rõ quá nhiều.

Nhìn thấy những tin tức này, Trần Hạo suy nghĩ, đoán chừng muốn chạy một chuyến tới Quảng Lăng, đã kết thù, liền muốn tiên hạ thủ vi cường, nếu không liên lụy người nhà hoặc là vô tội, vậy liền không thể nhịn.

“Hạo ca, ta bị lừa rồi!”

Ngay lúc Trần Hạo đang chuyên chú, thanh âm của gà trống vang lên, nghe có chút tức giận.

Chương 504: Rau trộn

Bị lừa rồi?

Trần Hạo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại.

Lúc này, Trần Hạo liền thấy trong tay đại hán do gà trống huyễn hóa thành mang theo một đồ vật, toàn thân đen nhánh, sáu cái ống, cái đồ chơi này... Là Gatling!

Đậu phộng, thật đúng là đem loại vũ khí mang tính sát thương đại quy mô này cho ngươi, lá gan của nữ nhân kia lớn thế sao!

Không chờ Trần Hạo hỏi thăm, gà trống tỏ vẻ uất ức nói: “Hạo ca, hết đạn.”

Trần Hạo sững sờ, chợt cười: “Đây không phải là bình thường sao, phải biết là khẩu Gatling này thế nhưng nổi danh là hỏa thần pháo a, một khi bùng nổ, giết người như cắt cỏ, ngươi cho rằng nữ nhân kia thực có can đảm cho ngươi, đoán chừng đây chính là cho ngươi cất giữ, thỏa mãn đam mê nhỏ của ngươi.”

“Con mẹ nó đam mê nhỏ, ta muốn chính là làm vũ khí a, cái đồ chơi này Hạo ca hỗ trợ khai quang gia trì, khẳng định uy lực rất mạnh, về sau gặp được cái gì yêu ma quỷ quái, ta cũng có thể đánh tiên phong một chút.” Gà trống không cam lòng giải thích.

Trần Hạo lắc đầu: “Vậy cũng không thể tìm người của ban ngành liên quan đòi a, được rồi, có vũ khí đã không tệ rồi, về sau có cơ hội, ta giúp ngươi kiếm đạn, bây giờ cũng đừng tức giận, dù sao những loại đồ vật này là do ngươi lừa đến, ngươi cũng không bỏ ra cái gì.”

Gà trống nghĩ lại, hình như là thế, phiền phức vốn chính là bọn hăn tìm, người ta ra nói chuyện, liền bị lừa mất một chiếc xe cùng một khẩu Gatling, có thể cho hàng thật, đã là đáng quý rồi, còn yêu cầu xa vời cái gì nữa?

“Đúng rồi, xe thể thao kia đâu? Là thật sao?” Trần Hạo hỏi.

Gà trống nói: “Xe là thật, hơn nữa còn rất mới, liền biển số đều chưa có.”

Trần Hạo cười nói: “Giàu có a, không hổ là bộ môn lưng tựa quốc gia. Vậy được rồi, xe người giữ lại, nhưng hình thể người lớn như thế, lái xe thể thao, không cảm thấy chật chội sao? Ta đang suy nghĩ về sau mua cho người chiếc Hummer, đó mới là xe cho đàn ông.”

Gà trống cười hắc hắc nói: “Vậy Hạo ca cũng có thể mua cho ta một chiếc, không gian quang cầu này của ta đủ lớn, có thể chứa được, nhưng Hạo ca thật cam lòng sao.”

Trần Hạo tức giận nói: “Có cái gì mà không cam lòng, ta có nhiều tiền như vậy cũng vô dụng, chỉ là trước kia không biết người thật biết lái xe, đồ vật mấy trăm mấy ngàn vạn bị người làm như đồ chơi chơi hỏng, coi như không quan tâm tiền, cũng không thể phá của như thế đi.”

Gà trống chờ mong nhìn Trần Hạo nói: “Vậy sau này...”

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, đồ vật mà người muốn ta đều ghi tạc trong lòng, chỉ là hiện tại chưa lấy được mà thôi.”

Gà trống lập tức thỏa mãn. Trong lòng đắc ý.

Ở chung một chỗ lâu như vậy, Trần Hạo là ai, nó hiểu rất rõ, Trần Hạo nói để ở trong lòng, nó hoàn toàn tín nhiệm.

Sau đó, Trần Hạo trả phòng, rời khỏi khách sạn.

Nhiều thêm một chiếc xe, gà trống tự lái, Trần Hạo dẫn đường, rời khỏi Hàng Châu, tiến về Quảng Lăng.

Dạng bom hẹn giờ như Hứa Thiên Mỹ, đã trêu chọc, vậy sẽ phải bóp chết từ trong trứng nước, không thể lưu lại tai hoạ ngầm.

Một đường tiến lên, khoảng cách từ Hàng Châu tới Quảng Lăng rất gần, đi cao tốc chỉ cần ba giờ liền có thể đến.

Nhưng để cho tiện, tại một chỗ không người trên đường cao tốc, gà trống đem Lamborghini thu vào bên trong quang cầu, sau đó ngồi lên xe Trần Hạo.

Lúc đi tới Quảng Lăng, đã là buổi trưa.

Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm một số gọi.

Điện thoại vang lên hai hồi chuông liền được kết nối, sau đó một giọng nữ trẻ tuổi vang lên: “Xin chào.”

Trần Hạo không khách sáo, nói thẳng: “Người chắc là Thu Thủy? Ta là Trần Hạo, người chắc hẳn là đã được thông báo.”

Giọng nữ trẻ tuổi nói: “Ta biết, Trần tiên bối bây giờ ở đâu, ta tới tìm người.”

Trần Hạo nhìn một chút ra bên ngoài xe, trả lời: “Bên cạnh ta là Thế Mậu Đại Hạ, ta lái xe SUV màu trắng, biển số xe xxxx.”

Sau khi thông báo, liền cúp điện thoại.

Chờ đợi không đến nửa giờ, một cỗ BMW lái đến trước xe Trần Hạo, sau đó cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt một cô gái xinh đẹp, nhìn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi.

Cô gái nhấn còi một cái, nhìn về phía Trần Hạo bên này: “Trần tiên bối, theo ta đi.”

Nói xong, nàng lái xe tiến lên.

Trần Hạo đi theo.

Một đường vòng vo, liền đi tới một con đường um tùm.

Sau khi chiếc BMW dừng lại, cô gái kia xuống xe, đi tới Trần Hạo bên này, cười nói: “Tiền bối, việc ngài cần phải làm, sư tỷ đã cùng ta nói qua, nhưng chuyện có thể có chút biến hóa, Trần tiền bối nếu là không chê, có thể đi theo ta tới một chỗ, nơi này cũng có mấy người cùng tiền bối có cùng một mục tiêu.”

Trần Hạo sững sờ, nhìn cô gái kia một cái thật sâu, sau khi giữ im lặng đem xe dừng lại, mang theo mèo đen và gà trống xuống xe.

Đi theo cô gái đi vào một nhà quán cà phê, sau khi tiến vào, phục vụ viên bên trong liền hô Thu Thủy tỷ, nhìn rất là tôn kính.

Cô gái mỉm cười đáp lại, mang theo Trần Hạo đi lên lầu ba.

Nơi này lập tức liền an tĩnh lại.

Nhưng Trần Hạo lại cảm giác được mấy loại pháp lực khí tức tụ tập, ngay trong một phòng trên lầu ba.

Thần nhiên đi theo cô gái kia tiến vào trong gian phòng này, Trần Hạo liền thấy ba người.

Một tên hòa thượng, béo béo mập mập, quần áo trên người nhìn rất bản, đang xếp bằng ở trên ghế, nhắm mắt niệm kinh, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy.

Một đạo sĩ, vừa cao vừa gầy, khoảng hơn bốn mươi tuổi, giữ lại ria mép, tay một mực đang vuốt râu, tựa hồ vô cùng yêu quý đối với râu mép của hắn.

Một cô bé, đây quả thật là một cô bé, nhìn chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dáng dấp mi thanh mục tú, nhu thuận đáng yêu, ăn mặc cũng rất là đáng yêu, dáng vẻ làm người khác mười phần ưa thích.

Nhưng Trần Hạo nhạy cảm phát hiện, hòa thượng và đạo sĩ bên trong căn phòng này, đều giữ khoảng cách nhất định với cô bé kia, loáng thoáng có chút ý tứ né tránh.

Thu Thủy và Trần Hạo tiến vào, để ba người đồng thời nhìn lại.

Thu Thủy cười nói: “Minh thông đại sư, Cao đạo trưởng, Doanh Doanh tỷ tỷ, giới thiệu một chút, vị này là Trần Hạo Trần tiên bối, là vì Hứa Thiên Mỹ mà tới.”

Nói xong, Thu Thủy tiếp tục nói: “Trần tiên bối, vị này là Minh Thông đại sư và Cao đạo trưởng, là vì truy kích một vị tu luyện Huyền Ma thần thông tà đạo mà đến, vị Doanh Doanh tỷ tỷ này có mục tiêu giống như người, cũng là vì Hứa Thiên Mỹ mà tới.”

Ah!

Trần Hạo nghe nói như thế, ánh mắt hơi động, nhìn về phía cô bé kia.

Bề ngoài chỉ là mười mấy tuổi, thế mà để Thu Thủy gọi là tỷ tỷ, nói như vậy là có thuật trú nhan sao?

Hơn nữa pháp lực khí tức trên thân cũng không mạnh, nhưng lại làm cho Trần Hạo cảm thấy uy hiếp.

Đây là...

Trần Hạo liếc qua gà trống.

Mắt gà trống lấp lóe, đầu gà gật một cái.

“Người cũng là vì Hứa Thiên Mỹ mà đến? Muốn làm cái gì?” Lúc này, cô bé kia đột nhiên mở miệng, ánh mắt ẩn chứa ý từ sâu xa nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Không cần thận kết thù, ta không thích người có thù.”

Ah!

Hòa thượng và đạo trưởng đồng thời nhìn về phía Trần Hạo, sát khí của tiểu tử này rất nặng a!

Tiểu nữ hài lại nheo mắt lại: “Nhưng nếu ta không muốn để cho người giết nàng thì làm sao bây giờ?”

Trần Hạo còn chưa kịp mở miệng, gà trống đột nhiên ngẩng đầu gà lên: “Làm sao bây giờ? Rau trộn, người có ý kiến.”

...

Mấy người bên trong căn phòng đồng thời giật mình.

Gà có thể nói chuyện, đây là đại yêu trăm năm đạo hạnh a!

Thế nhưng là không thích hợp a, khí tức của con gà này, cũng chưa đạt tới tiêu chuẩn trăm năm đạo hạnh trở lên! Nó làm thế nào mà có thể nói chuyện?

Cô bé kia đầu tiên là sững sờ, sau đó nheo mắt lại, một loại khí thế không tên ở trên người nàng lưu động.

Đúng lúc này, đầu gà của gà trống hơi dựng ngẩng lên, một tiếng gáy vang lên.

Sau đó, khí tức không tên trên thân cô bé kia trong nháy mắt thu liễm lại, sau đó cô bé kia kêu rên lên một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Chương 505: Nội tình

Trong nháy mắt, cô bé kia liền ăn một cái thua thiệt ngảm, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Gà trống đang muốn thừa thắng xông lên, Trần Hạo ngăn nó lại, sau đó nhìn về phía cô bé kia nói: “Đạo hữu, lần đầu gặp mặt, thái độ này của ngươi, có chút không hợp lý a? Ta cần một lời giải thích.”

Cô bé kia không nói lời nào, ánh mắt của hòa thượng và đạo sĩ lại cổ quái, có chút ý tứ xem kịch vui.

Sắc mặt của Trần Hạo chậm rãi trầm xuống, tiếp tục nói: “Ngươi cũng là chơi cổ, hơn nữa còn không cho ta giết Hứa Thiên Mỹ, ta có thể hiểu thành, ngươi là đồng bọn của Hứa Thiên Mỹ sao? Nếu như vậy, hôm nay ta nói rõ, Hứa Thiên Mỹ ta tất phải giết, ngươi không cho ta giết, vậy ta giết ngươi trước.”

Chữ cuối cùng vừa dứt, Trần Hạo ngưng tụ khí tức, trong nháy mắt khóa chặt cô bé kia, sát ý tỏa ra, không chút nào che lấp.

Thấy cảnh này, Thu Thủy quá sợ hãi.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, lúc này mới chỉ giới thiệu một câu, tất cả mọi người chưa quen thuộc, làm sao lại đột nhiên đã muốn phân sinh tử.

“Trần tiên bối, Doanh Doanh tỷ, không nên vọng động, có chuyện nhân nha nói, cần gì xúc động như vậy.” Thu Thủy ở giữa điều tiết.

Trần Hạo không hề quan tâm, cứ như vậy nhìn cô bé kia, súc tích pháp lực, đủ để cho hắn trong nháy mắt bộc phát, lập

tức liền kết thúc nữ nhân nhìn giống như một cô bé nhưng kì thực không biết lớn cỡ nào rồi.

Bị sát ý của Trần Hạo kích thích, sắc mặt của cô bé kia càng phát ra khó coi, mơ hồ cũng có chút hối hận và sợ hãi.

Nhưng vừa khiêu khích xong, lập tức liền nhận rằng sợ hãi, tiểu nữ hài tựa hồ làm không được.

Lúc bầu không khí đang từ từ ngưng kết, đột nhiên một tiếng phật hiệu vang lên.

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, hai vị thí chủ... Muốn đánh liền đánh, không đánh liền tán, các ngươi như thế, hòa thượng nhìn rất sốt ruột.”

Là hòa thượng mập vô cùng bản kia mở miệng.

Câu đầu tiên phật hiệu niệm rất là chính tông, rất có cảm giác, thế nhưng câu sau, lại là làm cho người ta không nói được lời nào, đây nào giống như là lời nói của phật môn đệ tử, không khuyên giải người hướng thiện, ngược lại còn khuyên người động thủ, hơn nữa mẹ nó còn nói giọng Hà Nam nữa.

Thu Thủy tức giận nhìn chăm chăm hòa thượng.

Lúc này đạo sĩ cũng cười, dùng giọng Tứ Xuyên nói: “Rất đúng rất đúng, thiện ác trong một ý niệm, động thủ cũng là nhất niệm, nhất niệm động mà người bất động, đây chính là dọa dẫm, nếu là không muốn đánh liền tản ra, làm gì giằng co như thế, lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh a!”

Trần Hạo nguyên bản đang tích súc khí thế, bị hai con hàng này nói chuyện, lại là lập tức ngẩn ra một cái, sau đó không phản bác được nhìn hòa thượng và đạo sĩ kia.

Nhìn như lời nói vô lễ, khiến người không thích, thế nhưng lời nói bọn hắn, lại ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị nào đó,

để sát ý mãnh liệt của Trần Hạo lúc ban đầu đều tiêu tán không ít.

Hai người này, cũng không đơn giản.

Cảm nhận được khí tức của Trần Hạo biến hóa, cô bé kia âm thầm đã thả lỏng một chút, sau đó an ổn lại khí tức bạo động trên thân một cái, lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ta không cho người giết, là bởi vì Hứa Thiên Mỹ là tỷ tỷ của ta.”

Ah!

Trần Hạo nhìn về phía cô bé kia một lần nữa, ánh mắt nghiêm nghị.

Tỷ tỷ, đó chính là thân nhân a.

Chuyện không cho giết này hoàn toàn chính xác có lý, ai lại muốn để cho người ta giết thân nhân của mình, người như thế cũng quá phát rồ.

“Nhưng nàng cũng không phải là tỷ tỷ của ta.” Tiểu nữ hài còn nói thêm.

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái.

Mẹ nó, hòa thượng và đạo sĩ đều đang ở bên cạnh kia, người một nữ nhân nói cái gì thế. Cái gì là cũng không phải, có thể nói tiếng người sao?

Nhìn Trần Hạo tỏ vẻ không hiểu, cô bé kia nói: “Tỷ tỷ của ta có khả năng bị người đoạt xá, người đoạt xá, có khả năng chính là Hắc Vu lúc trước thu nàng làm đồ đệ kia.”

Trần Hạo giật mình: “Đoạt xá? Chuyện này không thể đi, loại chuyện đoạt xá vi phạm thiên đạo này, Tiên Thiên cảnh giới trở xuống căn bản là không làm được, khẳng định sẽ bị bản thể cũ ảnh hưởng, làm mất đi bản tính. Coi như Tiên Thiên cảnh giới, cũng không dám cam đoan là sẽ thành công,

càng cần phải để thân hồn ngũ say chờ đợi thời cơ mới có thể thức tỉnh, thế nhưng là người đạt đến Tiên Thiên cảnh giới, làm sao có thể làm ra loại chuyện đoạt xá không có chỗ tốt chút nào như thế?”

Cô bé kia nói: “Người không biết rồi, Miêu tộc cổ pháp thiên kì bách quái, các loại bí cổ vô số, trong đó có một loại chuyển sinh cổ, có thể trợ giúp hồn phách hai lần chuyển sinh, sống lại một đời. Loại chuyển sinh này, cùng loại đoạt xá mà Đạo gia nói có hiệu quả giống nhau, nhưng chuyển sinh cổ sẽ không tiêu diệt hồn phách của tử tử ta, mà là đem hồn phách của tử tử ta áp chế lâm vào ngũ say, như thế thì thân thể của tử tử ta mới không xảy ra vấn đề, có thể bị người chuyển sinh đoạt xá sử dụng.”

Trần Hạo giật mình, sợ hãi than nói: “Miêu tộc cổ pháp, thật đúng là bác đại tinh thâm, loại cổ này đều có.”

Cô bé nói tiếp: “Nói thì lợi hại, nhưng dùng chuyển sinh cổ lại là tự tuyệt con đường phía trước, đi ngược lại luân hồi, chờ đợi chuyển sinh thân thể chết đi, chuyển sinh hồn phách cũng phải tán đi theo, rốt cuộc không có cách nào luân hồi, đây chính là hậu quả xấu của việc sống lại một đời.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nói: “Người không cho ta giết tử tử người, ý là, chỉ cần tiêu diệt cái chuyển sinh hồn phách kia, tử tử người liền có thể một lần nữa nắm giữ thân thể, biến trở về bản thân nàng sao?”

Cô bé kia gật đầu: “Ta đã theo dõi tử tử của ta nhiều năm, vẫn luôn tìm không thấy cơ hội ra tay, nhưng lần này, cơ hội đã tới, mục khốn kiếp cướp đoạt thân thể của tử tử ta mấy chục năm, rốt cục sợ hãi, nàng sợ sau khi chết sẽ bị hồn phi phách tán, nghĩ hết biện pháp kéo dài tính mạng, lần này đến Quảng Lăng, cũng là bởi vì biết được bên này có Trấn Hồn đan.”

“Trần Hồn đan?” Trần Hạo trừng to mắt. “Thật không? Đầu năm nay còn có loại linh đan cấp bậc này tồn tại sao?”

Cô bé lắc đầu nói: “Ta không biết là thật hay giả, nhưng tin tức này là do một thế lực thần bí truyền lại cho nàng, nàng tựa hồ rất tin tưởng, trực tiếp từ Hàng Châu đi tới, hơn nữa sau khi tới liền biến mất thần bí, trước mắt theo Thu Thủy điều tra, trước mắt có mấy nhân vật tà đạo cường đại đang hội tụ, cũng đang ần núp, tựa hồ có mục đích gì đó, mà Quảng Lăng một mực bình tĩnh vô cùng, một sự kiện duy nhất, chính là trời tối ngày mai, chợ đen ở Quảng Lăng liền muốn khai trương.”

Trần Hạo hí mắt lại.

Đây đích xác là một tin tức rất kinh người.

Cái gọi là Trần Hồn đan, chính là linh đan.

Mà linh đan cũng không phải loại đan dược nào cũng có tư cách xưng hô, đây là loại nào đó có một tác dụng thần kỳ duy nhất, thậm chí có thể xưng là nghịch thiên mới có tư cách được gọi như vậy.

Tác dụng của Trần Hồn đan, chính là nhằm vào hồn phách, có được đủ loại diệu dụng không thể tưởng tượng nổi.

Liền nói một cái đơn giản nhất, cho dù là một người bình thường ăn vào Trần Hồn đan, linh hồn đều sẽ được lợi, sau khi chết hồn phách ngưng tụ không tiêu tan, có thể tồn tại thật lâu, nếu tu hành, không chỉ có được tiềm lực nổi thẳng tới Quỷ Vương cảnh giới, càng có tốc độ tu hành cực nhanh, trở thành Quỷ đạo thiên tài.

Mà dựa theo lời tiểu nữ hài nói Hứa Thiên Mỹ như thế, nếu có Trần Hồn đan, vậy nói không chừng nàng liền có thể trấn trụ hồn phách, sống thêm một thế. Đối với một người đã sống thật lâu, sắp đứng trước tử vong mà nói, tuyệt đối là cảm dỗ vô cùng lớn.

“Thì ra cũng là vì Trấn Hồn đan, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.” Hòa thượng lúc này thở dài một tiếng, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Trần Hạo nhìn sang: “Làm sao? Đại sư cũng muốn lấy được Trấn Hồn đan?”

Đạo sĩ cao gầy nói: “Không phải chúng ta muốn, là người chúng ta truy đuổi muốn, tên kia vì tu luyện Huyền Ma thần thông, mạnh mẽ bắt lấy nhau thai, tâm đầu huyết, bị chúng ta phát hiện, phá hủy tu hành của hắn, dẫn đến thần hồn bị ảnh hưởng, cần có Trấn Hồn đan để trấn áp hồn phách, nếu không liền sẽ bị phản phệ nổi điên, chúng ta một đường đuổi tới nơi này, cũng đã mất đi tung tích.”

Đọc nhanh nhất và rẻ nhất tại [tienvuc\(.com\)](http://tienvuc.com)

Chương 506: Há mồm chò sung rụng

“Cũng biến mất ở nơi này sao? Có người hỗ trợ hay là có nguyên nhân gì khác?” Lông mày của Trần Hạo cau lại, nhìn về phía Thu Thủy, mắt lộ ra ý hỏi thăm.

Thu Thủy nói: “Trần tiên bối, việc này chính là ta đang muốn nói, căn cứ vào điều tra, tin tức về Trấn Hồn đan là thật, chuyện này rất có ý tứ, có một lão nhân đi qua một tiệm đồ cổ để bán đồ cổ, kết quả đồ cổ kia là một cái hộp đan dược được tu sĩ cổ đại cất giữ, cái hộp này bị chủ tiệm lúc đó mua lại, kết quả hắn kiến thức nửa vời tìm người hỏi thăm, lập tức liền bại lộ sự tồn tại của đan hộp, về sau bị người mở ra, phát hiện bên trong là Trấn Hồn đan. Chủ tiệm kia cũng là người biết điều, lấy giá 100 triệu, trực tiếp bán cho một quý nhân. Trấn Hồn đan là linh vật cỡ nào, cho dù là người quyền quý, cũng khó có thể giấu được, quý nhân kia bắt đắ dĩ, chỉ có thể sang tay một lần nữa, về sau mua đi bán lại rơi xuống tay ai cũng không tra được rõ ràng, nhưng bây giờ lại có một tin tức được truyền bá rất rộng rãi. Có người nói Trấn Hồn đan sẽ được bán ở chợ đen Quảng Lăng, người trả giá cao sẽ lấy được.”

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, cười nói: “Đây là tin tức giả.”

Thu Thủy nói: “Cũng có người nói là giả, dù sao dạng linh vật như Trấn Hồn đan, cho dù là thiếu tiền, cũng sẽ không có người nào cầm ra bán, trừ phi là không biết sự trân quý của linh đan. Nhưng tin tức truyền ra có cái mũi có mắt, cho dù người phụ trách chợ đen Quảng Lăng phủ nhận, cũng không ai

tin tưởng, khoảng thời gian này, có không ít tu sĩ chính tà hội tụ, đều đang chú ý tới Trấn Hồn đan.”

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Chính tà hai đạo? Có thể xác định có bao nhiêu người không?”

Thu Thủy nói: “Tu sĩ có thể bị chú ý có bảy người, tu sĩ không được coi trọng, có hơn hai mươi người.”

Trần Hạo ngạc nhiên: “Người bị chú ý và không được coi trọng, là có ý gì?”

Thu Thủy nói: “Bị chú ý, liền là tu sĩ có đạo hạnh thâm hậu giống như Trần tiên bối, Minh Thông đại sư, Cao đạo trưởng, Doanh Doanh tử, không được coi trọng, cũng chính là vài người mặc dù đã nhập đạo, lại chỉ có pháp lực hỗn tạp, chỉ học được mấy thủ đoạn tam lưu tiểu thuật liền ra giang hồ làm đại sư hành tẩu.”

Trần Hạo hỏi: “Trong này, đã bao hàm chúng ta chưa?”

Thu Thủy lắc đầu.

Trần Hạo nói: “Nếu là như thế, người bị hấp dẫn tới thật đúng là không ít, xem ra cái tin tức về Trấn Hồn đan này, đích thật là thật. Chỉ là ta rất tò mò, dạng đồ vật như Trấn Hồn đan, làm sao lại xuất hiện ở trong tay một phạm nhân? Hơn nữa còn bị bán đi? Ban ngành liên quan không điều tra qua sao?”

Thu Thủy nói: “Điều tra rồi, hoàn toàn chính xác là có vấn đề, lão nhân bán Trấn Hồn đan kia, căn cứ theo nhận dạng khuôn mặt, đã sớm chết lúc hai năm trước, là một thôn lão phổ thông, không có khả năng bán ra Trấn Hồn đan. Hơn nữa sau khi bán đan được, chúng ta liền không tìm được hướng đi của lão nhân, trong này rõ ràng là có âm mưu. Nhưng Trấn Hồn đan là thật, người bị hấp dẫn tới cũng sẽ không quan tâm trong này có vấn đề gì, bọn hắn quan tâm chính là Trấn Hồn đan.”

Trần Hạo nói: “Vậy ý của ngươi là?”

Thu Thủy nói: “Ta hoài nghi, có người cố ý xuất ra Trấn Hồn đan, cố tình bày ra mê cục, muốn nhằm vào chợ đen Quảng Lăng.”

khóe miệng Trần Hạo khẽ giật một cái.

Cái này nghe rất quen thuộc a.

Có vẻ như lần chợ đen trước, cũng là gặp phải phiền toái.

Bây giờ gặp lại, thế mà cũng có phiền phức.

Đây nhất định không phải lỗi của ta a? Dù sao trước khi ta đến đã có rồi.

“Nếu như thế, vậy thì có ý tứ gì? Chợ đen Quảng Lăng, có đồ vật gì, thế mà để cho người ta bố trí ván bài lớn như thế để nhằm vào?” Trần Hạo hỏi.

Thu Thủy lắc đầu: “Chúng ta cùng người phụ trách chợ đen Quảng Lăng đã tiếp xúc qua, lần chợ đen này cùng dĩ vãng hoàn toàn không có gì khác biệt, cũng không có trân bảo hiếm thấy gì xuất hiện, bình thường mà nói, cũng không thể nào có người cố ý tìm phiền toái. Dù sao không có mục đích gây phiền toái, sẽ để cho chúng ta phát ra truy nã đối với bọn họ, đối một quốc gia mà nói, chỉ cần chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, cho dù là đại tu sĩ, cũng không dám tùy ý làm bậy, dù sao bộ môn chúng ta và Đạo môn đã có hiệp nghị, thật muốn gây ra nhiễu loạn, Đạo môn tất nhiên sẽ xuất thủ trấn áp.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nói: “Vậy nói như thế, mục đích của hắc thủ phía sau màn kia rất rõ ràng, chính là chợ đen Quảng Lăng, trước mắt trước mặt kệ là vì bảo vật hay chỉ đơn thuần là vì phá hư, tóm lại, chợ đen Quảng Lăng là mấu chốt. Vậy như thế, ban ngành liên quan hẳn là có kế hoạch a?”

Thu Thủy nói: “Bởi vì nguyên nhân Trấn Hồn đan, người phụ trách chợ đen Quảng Lăng đa cùng ban ngành liên quan

chúng ta đạt thành hiệp nghị, nếu như gặp phải vấn đề, liên hợp cùng một chỗ, để ổn định thế cục.”

Nói xong, Thu Thủy tiếp tục nói: “Nói đến, chúng ta mặc dù người đông thế mạnh, cũng có thể triệu tập quân đội. Nhưng nếu phải đối mặt với một vài tu sĩ có đạo hạnh, người nhiều cũng vô dụng, cho nên chúng ta cấp bách cần có một vài lực lượng cấp cao chi viện, các vị tiền bối vừa vặn cũng có mục tiêu, cùng hành động của chúng ta nhất trí, cho nên bộ trưởng của chúng ta nói, lần này mục tiêu của các vị tiền bối, ban ngành liên quan chúng ta có thể đồng thời hỗ trợ, tận khả năng cung cấp cho các loại chi viện, chỉ cần lúc có người nhằm vào chợ đen Quảng Lăng, các vị tiền bối có thể xuất thủ tương trợ là được.”

Nói xong, ánh mắt của Thu Thủy chờ mong nhìn mấy người Trần Hạo.

Trần Hạo im lặng.

Lão hòa thượng nhắm mắt lại niệm kinh.

Lão đạo sĩ làm ra vẻ suy nghĩ.

Cô bé kia không tỏ vẻ gì, không nói một lời.

Khung cảnh nhất thời an tĩnh lại, Thu Thủy nhìn thấy thế lộ vẻ xấu hổ.

Mặc dù nghe có vẻ như hợp tác rất công bằng.

Nhưng chỉ cần người có chút đầu óc đều có thể nghĩ ra.

Người có thể xuất ra Trấn Hồn đan làm bố cục, khẳng định là không yếu, trong này ai biết có đại phiền toái gì hay không, người mà mỗi người bọn họ truy kích, đã có thể truy, vậy liền nói rõ có thể đánh, cần cái gì trợ giúp nữa? Ban ngành liên quan đây là muốn há mồm chờ sung rụng, dùng hỗ trợ râu ria,

để lôi kéo thêm mấy người giúp đỡ mạnh mẽ, bàn tính này, đánh rất vang dội a.

Thu Thủy nhìn thấy không ai đáp lại, sau khi xấu hổ cũng là bất đắc dĩ.

Chỉ mấy câu nói suông, liền muốn lừa mấy đại tu sĩ, đây không phải là đem người khác coi như đồ đàn sao, bộ trưởng lúc trước giao nhiệm vụ này cho nàng, nàng cũng là trong lòng kháng cự, chỉ là quan hơn một cấp đê chết người, mình không có lựa chọn khác a.

“Khụ khụ, đương nhiên, nếu như các vị tiên bối có yêu cầu gì, cũng có thể nói ra, chỉ cần có thể thỏa mãn, chúng ta tuyệt đối thỏa mãn.” Thu Thủy vội vàng lại bổ sung thêm một câu.

Trần Hạo nói: “Đây là ý nghĩ của ngươi, hay là ý nghĩ của thượng cấp ngươi?”

Thu Thủy cười nói: “Là bộ trưởng của chúng ta nói.”

Trần Hạo gật đầu: “Vậy thì có thể hiểu được, nhưng loại giao dịch này coi như xong, tất cả mọi người đều hiểu được.”

Thu Thủy thở dài trong lòng.

Liền biết muốn mất mặt, về sau gặp lại việc này, coi như bị xử lý cũng không thể tiếp nhận nhiệm vụ.

“Đương nhiên, thân là Đại Hạ tu sĩ, ta cũng không thể ngồi nhìn có người làm xằng làm bậy, khoanh tay đứng nhìn, đây thật sự là không có nhân tính rồi, ta còn chưa tu luyện thành tiên, vẫn là người, là người liền có ranh giới đạo đức cuối cùng, thiện ác biết phân biệt. Cho nên hỗ trợ thì cũng có thể, nhưng ta có hai yêu cầu.” Lời nói của Trần Hạo xoay chuyển, đột nhiên đáp ứng.

Thu Thủy sửng sò, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Thứ nhất, ta không chấp nhận mệnh lệnh, sẽ căn cứ vào tình thế để tự phán đoán phải chăng có cần giúp đỡ hay không. Thứ hai, ta cần một chút chi viện, ừm, một là ta cần một thiết bị có thể bất cứ lúc nào truyền lại tin tức con đường mới nhất cho ta, ngoài ra, ta cần một chút đạn dược.”

Chương 507: Hòa thượng, đạo sĩ, ni cô

“Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần Trần tiên bối cần, ta hiện tại liền gọi người sắp xếp, cam đoan để cho người hài lòng.”

Nhìn thấy Trần Hạo đồng ý, Thu Thủy vui mừng quá đỗi, vội vàng đồng ý.

Trần Hạo cười nói: “Ta muốn đạn dược có chút đặc thù, là đạn chuyên dụng của súng Gatling, ah, càng nhiều càng tốt.”

Thu Thủy đang muốn gật đầu, sau đó sửng sốt, trừng to mắt nhìn Trần Hạo nói: “Trần tiên bối, người muốn loại đạn này để làm gì?”

Trần Hạo nói: “Đây chính là cơ mật, nhưng người có thể yên tâm, ta chắc chắn sẽ không dùng nó để đối phó với người bình thường, đương nhiên, nếu như người không đồng ý, vậy quên đi.”

Thu Thủy vội vàng nói: “Không, Trần tiên bối thế nhưng là ngôi sao mới của Đạo môn, tương lai tiên đồ vô lượng, lời ngài nói ta vẫn tin tưởng, đạn chuyên dụng của súng Gatling đúng không, ta chuẩn bị cho tiên bối, mười thùng, ngài nói có đủ hay không?”

Trần Hạo nhìn gà trống, gà trống hưng phấn gật đầu, biểu thị hài lòng.

“Được rồi, vậy liền mười thùng, còn lại, ta cũng không có yêu cầu gì nữa.”

Xong việc với Trần Hạo, Thu Thủy nhìn về phía hòa thượng và đạo sĩ còn có cô bé kia.

Thế nhưng ba người kia, hoàn toàn không có ý nghĩ tiếp lời.

Thu Thủy bắt đắc dĩ, đành phải hàn huyên vài câu, chuẩn bị phòng cho Trần Hạo nghỉ ngơi, sau đó rời đi.

Dù sao loại chuyện không cần làm gì mà có thể có được sự trợ giúp của Trần Hạo, đã là niềm vui ngoài ý muốn, vẫn là phải đem đồ vật mà Trần Hạo cần lấy ra mới được.

Chờ cho Thu Thủy rời đi, đã có người tới gõ cửa phòng Trần Hạo.

Trần Hạo đi ra mở cửa, là đạo sĩ cao gầy Cao đạo trưởng kia.

Mỉm cười, Trần Hạo nói: “Cao đạo hữu, có chuyện gì không?”

Cao đạo trưởng hắc hắc nói: “Trần đạo hữu, muốn phục vụ sao?”

Trần Hạo: “...”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo, cao đạo trưởng kịp phản ứng, vội vàng nói: “Trần đạo hữu đừng hiểu lầm, ta nói phục vụ, không phải phục vụ cái kia, ta với hòa thượng là muốn giúp người đối phó với Hứa Thiên Mỹ kia, cho dù là chợ đen xuất hiện phiền phức, chúng ta cũng có thể hỗ trợ cho người, cam đoan sẽ không cản trở.”

Trần Hạo kinh nghi nhìn Cao đạo trưởng: “Đạo hữu, lời này của người, ta nghe rất hồ đồ a, vừa rồi Thu Thủy nói, các người đều không đồng ý, bây giờ lại tới nói muốn giúp ta là sao.”

Cao đạo trưởng cười hắc hắc nói: “Chuyện này không thể so sánh nha, ban ngành liên quan cái hồ nước sâu kia, dưới tình huống không cần thiết, ít chút liên lụy là tốt nhất. Lại nói, ban ngành liên quan cũng không có gì béo bở, đồ vật bình thường

ta và hòa thượng đều chướng mắt. Nhưng đạo hữu lại khác biệt, tên tuổi của đạo hữu, bây giờ trong tu hành giới Đại Hạ, ai mà không biết, ai mà không hiểu, ta và hòa thượng cũng không cần đồ vật gì đạo hữu, chỉ cần một cái hứa hẹn của người là được.”

Trần Hạo nheo mắt lại: “Cái hứa hẹn này có lúc so sánh với bất cứ đồ vật gì còn quý giá hơn nhiều, đạo hữu có thể nói rõ ràng một chút được không?”

Cao đạo trưởng nói: “Đạo hữu yên tâm, cái hứa hẹn này không muốn người làm ngay bây giờ, phải chờ lúc người tiến vào Tiên Thiên mới được, chờ người tiến vào Tiên Thiên, việc này đối với người mà nói, chính là một việc nhỏ, không tính là khó xử.”

Trần Hạo sững sốt.

Đậu phộng, mẹ nó chứ việc gì mà cần ta phải tiến vào Tiên Thiên mới có thể làm được, người nói với ta là chuyện nhỏ? Đùa ta hả.

Cao đạo trưởng tiếp tục nói: “Đạo hữu không cần hoài nghi, đích thật là việc nhỏ, ta và hòa thượng đều có một cái chấp niệm, cái chấp niệm này bối rối chúng ta cơ hồ là cả một đời. Mà người cho chúng ta chấp niệm, là một sư thái, nàng pháp hiệu Vô Niệm. Vào hai mươi năm trước tuyên bố bế tử quan, từ đó không còn ra qua. Mà nơi nàng bế quan có cấm pháp gia trì, ta và hòa thượng liên thủ đều phá không được, nếu như mạnh mẽ dùng công cụ hiện đại để mở ra, sẽ chỉ phá hủy. Cho nên muốn đi vào, chỉ có một biện pháp, Tiên Thiên tu sĩ, lấy pháp phá cấm. Tên tuổi của đạo hữu ta đã sớm liền nghe nói, hôm nay gặp mặt mới biết, gặp mặt càng hơn nghe danh, có lẽ, người có thể tại thời đại mạt pháp này, thành tựu tiên thiên cảnh giới, đến lúc đó, chấp niệm làm bối rối ta và hòa thượng

mấy chục năm liền có thể đạt được giải đáp, chuyện này cũng quan hệ đến tương lai tu hành của chúng ta.”

Trần Hạo: “...”

Trong lời nói của Cao đạo trưởng, lượng tin tức thật lớn.

Một tên hòa thượng, một đạo sĩ, trong lòng có chấp niệm là một ni cô.

Ha ha, thật sự là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Trần Hạo nhìn Cao đạo trưởng một cái thật sâu, mở miệng nói: “Đạo hữu liền tự tin như vậy đối với ta? Tiên Thiên cảnh giới, chuyện này tại Đạo môn đều đã mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, ta cũng không dám cam đoan có thể làm được.”

Cao đạo trưởng nói: “Người khác ta không dám nói, nhưng đạo hữu, như tuổi của ngươi bây giờ, pháp lực trên thân, cũng đã có gần một giáp, bằng điểm này, ngươi liền có thể được coi là đệ nhất nhân từ sáu mươi tuổi trở xuống trong Đạo môn, cho dù là tu hành thịnh thế, thiên kiêu như ngươi vậy cũng mười phần hiểm thấy. Đạo hữu có cơ duyên gì, ta không muốn biết, đây là duyên phận và đại đạo của ngươi. Ta chỉ cầu giải khai chấp niệm, đạo tâm bình tĩnh. Nếu không ta với hòa thượng, đoán chừng cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ, rơi vào kết cục luân hồi chuyển thế mà thôi.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của Cao đạo trưởng có vẻ hơi đặng chát.

Trần Hạo im lặng.

Đạo sĩ và hòa thượng kia quả nhiên không đơn giản, mỗi một người đều là đạo hạnh thâm hậu, ở nơi này đóng vai heo ăn lão hổ chãng.

Đã nói đến mức độ này, Trần Hạo cũng không giả bộ ngớ ngẩn nữa, nói thẳng: “Đạo hữu đã nói như vậy, vậy ta cũng

không khách sáo, liên quan tới chuyện hỗ trợ, chúng ta không nói trước, nếu quả thật là gặp vấn đề, đến lúc đó đạo hữu và đại sư đồng ý giúp đỡ, vậy yêu cầu này của các người ta đồng ý.”

Cao đạo trưởng vui mừng, vội vàng gật đầu nói: “Nếu như thế, đa tạ đạo hữu.”

Nói xong, Cao đạo trưởng cũng không dừng lại, quay người rời đi.

Về sau cũng không có chuyện gì khác, tới lúc gần chạng vạng tối, Thu Thủy lần nữa đi tới chỗ Trần Hạo, đi theo nàng, là mùi thùng đạn.

Nhìn thấy Trần Hạo, Thu Thủy lấy ra một cái tai nghe, mở miệng nói: “Tiền bối, đạn ở nơi này, cái tai nghe này là máy truyền tin của chúng ta, chỉ cần người mang theo, chúng ta sẽ có chuyên gia liên lạc với người, tùy thời trợ giúp người hành động.”

Trần Hạo tiếp nhận tai nghe, cười nói: “Đa tạ.”

Thu Thủy nói: “Hắn là ta phải đa tạ mới đúng, bộ môn của chúng ta mặc dù ở chốn phồn hoa, muốn tiền có tiền, muốn người có người, thế nhưng là đại tu sĩ có thể tọa trấn một phương lại không có, lần này tiền bối có thể đồng ý hỗ trợ, chúng ta xem như ăn được một viên thuốc an thần.”

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu quá khen, ta không dám nhận.”

Hàn huyền vài câu, Thu Thủy biết điều không tiếp tục quấy rầy, rời khỏi gian phòng của Trần Hạo.

Lúc này, gà trống kích động huyễn hóa thành thân người, sau đó không kịp chờ đợi mở cái rương ra, thấy được cả rương đạn.

Nói là một rương đạn, kỳ thật chính là một cái rương bên trong có một cái dây băng đạn, phía trên dây băng đạn, từng viên đạn 7. 62 li, sắp xếp chỉnh tề.

“Xinh đẹp, mạnh mẽ!” Gà trống vuốt ve đạn, mặt mũi tràn đầy mê say, trong mắt tựa hồ đã nghĩ đến hình tượng nào đó, chỉ cảm thấy tinh thần tăng vọt, mơ hồ có chút chờ mong.

“Tốt rồi, thu hồi nét mặt của ngươi lại, đừng tưởng tượng nữa cho ta, đồ vật này cũng không thể tùy tiện dùng linh tinh.” Trần Hạo tức giận vỗ gà trống, sau đó cũng dò xét đạn.

Đạn này đối với người sống mà nói, đó là có tính lực sát thương vô cùng a.

Thế nhưng là đối với âm linh, lại không có chút uy hiếp nào.

Một cái đại sát khí dạng này, có khuyết điểm sẽ không tốt, như là đã súng ống và đạn đều ở đây. Trần Hạo cảm thấy, khai quang gia trì một cái, thử nhìn một chút đến cùng có vui mừng gì hay không.

Nghĩ đến liền làm, Trần Hạo đưa tay cầm dây băng đạn lên, thử thăm dò gia trì một năm đạo hạnh lên.

Chương 508: Thật thật giả giả

Một đạo pháp lực gia trì, dây băng đạn lập tức lưu động một tầng ánh sáng, chợt biến mất.

Sau đó, khai quang phản hồi về.

Đạn: Khai quang pháp khí, gia trì, phá giáp, sắc bén.

Ah, thật sự trở thành pháp khí!

Nhưng cái năng lực gia trì này...

Lông mày của Trần Hạo nhăn lại.

Nhìn không tệ, phá giáp, sắc bén, đây đều là tăng cường tổn thương vật lý đi! Vậy cũng chẳng có tác dụng quái gì a, nếu không có một tác dụng gì để chuyên môn khắc chế quý vật, đạn này chính là gia trì thành pháp bảo, cũng không cách nào tổn thương âm tà nửa phần.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo trực tiếp ngưng tụ năm năm đạo hạnh gia trì lên.

Lần này, quang mang của dây băng đạn càng phát ra cường thịnh, sau đó khai quang phản hồi.

Đạn: Khai quang pháp khí, gia trì, phá giáp, sắc bén, xé rách.

Đâu... Lại thêm một cái năng lực.

Nhưng năng lực này, tựa hồ cũng là vật lý hệ a!

Quả nhiên, dạng đồ vật như đạn này, chính là nhằm vào vật sống, không cách nào có được tính toàn diện.

Lắc đầu, Trần Hạo từ bỏ gia trì, nhìn về phía gà trống nói: “Được rồi, gia trì trước cho người một cái, người thu lại, chờ gặp đối thủ cần sử dụng vũ khí, người thử lại lần nữa.”

Gà trống lấy được súng, bây giờ lại có đạn, mà lại Trần Hạo còn khai quang cho, trong lòng đã sớm vui mừng khôn xiết, tự nhiên Trần Hạo nói cái gì là làm cái đó.

Thu hồi đồ vật, gà trống lấy ra máy tính bảng, tìm thấy một bộ phim, tên của nó là, giọt máu đầu tiên, đặc ý bắt đầu xem.

Một đêm yên bình, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Trần Hạo đang tĩnh tọa, đột nhiên bị một thanh âm kinh động.

Hệ thống: Quý nhảy lầu Từ Phương, hai ngày âm hồn, hoàn thành tử nguyện, cấp cho một năm đạo hạnh ban thưởng.

Nghe được thanh âm này, lông mày Trần Hạo giật giật, sau đó khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục đả tọa.

Bên trong bầu không khí an tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa thùng thùng.

Một thanh âm vang lên, mèo đen đang ngủ bên cạnh Trần Hạo hí mắt ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng, ánh mắt sắc bén.

Trần Hạo cảm giác một chút, liền đứng dậy đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa, rõ ràng là cô bé được Thu Thủy gọi là Doanh Doanh tử.

Cô bé kia nhìn Trần Hạo nói: “Ta hôm qua suy nghĩ một đêm, vẫn chưa nghĩ được một biện pháp tốt nào để trợ giúp tử tử ta, Trần đạo hữu, không biết người nhưng có biện pháp gì tốt không, dù sao cơ hội chỉ có một lần, lần này nếu như không thể chế phục người đoạt xá tử tử của ta, về sau sẽ không còn cơ hội.”

Trần Hạo nhìn cô bé kia nói: “Biện pháp không phải là nghĩ mà có, là muốn ứng đối thực tế, linh sủng gà trống của ta, đạo hữu cũng nhìn thấy, nó là khắc tinh của các loại trùng, chỉ cần gặp tý tý người, không cần cô trùng, căn bản cũng không phải đối thủ của chúng ta, người còn có cái gì lo lắng.”

Tiểu cô nương nói: “Nhưng là chủ yếu nhất là xua đuổi người đoạt xá thân thể của tý tý ta, nếu không coi như bắt lấy thì có ích lợi gì, nói không chừng đến lúc đó người kia trong tuyệt vọng, lựa chọn cùng chết, tý tý của ta làm sao bây giờ?”

Ánh mắt của Trần Hạo hơi động, cười nói: “Nếu như là chuyện này, vậy dễ làm thôi, ta có một cái thần bình, chuyên môn đối phó hồn phách, chỉ cần để cho ta dùng thần bình nhắm vào tý tý người, là có thể đem hồn phách của nàng hút ra, phong cấm. Đến lúc đó tý tý người liền có thể khôi phục.”

Nói xong, Trần Hạo khẽ vươn tay, một cái bình nhỏ xinh xắn hiện ra trong tay, chính là thứ đoạt được từ trong mật thất của Kim bá kia.

Nhìn thấy thần bình lưu quang hiện ra, lưu động linh tính, ánh mắt của cô bé kia sáng lên, liền muốn đưa tay ra bắt.

Trần Hạo nhẹ nhàng thu hồi, cười nói: “Đạo hữu, đây là pháp bảo truyền thừa của sư môn ta, không tiện để cho người thương thức.”

Cô bé kia hoàn hồn, nói: “Thật là xấu hổ, là ta thất thố, nhưng nếu đạo hữu đã có cái pháp bảo này, vậy thì quá tốt rồi, tý tý của ta bị hại mấy chục năm, cuối cùng cũng có thể khôi phục.”

Trần Hạo cười nói: “Không sao, lúc đầu ta cũng cho là tý tý người là người xấu có lòng dạ ác độc, nhưng bây giờ đã biết tình huống, chắc chắn sẽ không tổn thương tý tý người, sẽ đem chân chính thủ phạm trời lại.”

“Tạ ơn đạo hữu, chờ tở tở ta khôi phục, nhất định sẽ báo đáp ân tình.” Cô bé kia tỏ vẻ cảm kích.

Sau đó nói thêm vài câu, cô bé liền tỏ vẻ vui vẻ rời đi.

Sau khi nàng đi, Trần Hạo đóng cửa lại.

Lúc này, gà trống đi tới, khinh thường nói: “Hạo ca, ngươi thật tin tưởng nữ nhân này sao? Trên người nàng có một loại khí tức làm ta chán ghét, Miêu tử cũng rất không thích khí tức của nữ nhân này, nói rất muốn ăn.”

Mèo đen meo ô một tiếng, biểu thị đồng ý.

Trần Hạo cười nói: “Ta lúc nào nói rằng ta tin tưởng nàng.”

Gà trống nói: “Vậy ngươi còn muốn trợ giúp nàng?”

Trần Hạo lắc đầu nói: “Tiểu Hoàng, mặc dù ngươi biểu hiện rất thông minh, hơn nữa học tập rất nhanh, nhưng chiêu trò của nhân loại, ngươi còn kém xa lắm, cần tích lũy nhiều hơn nữa mới được, có lúc, ở trước mặt nói, làm, đều chưa chắc đã là thật, không đến lúc cuối cùng, ngươi tuyệt đối không được tùy tiện tin tưởng vào biểu hiện bên ngoài của bất cứ ai.”

Gà trống tròn tròn mắt: “Hạo ca, ý tứ của ngươi là, các ngươi đang lừa dối lẫn nhau sao? Thế nhưng đây là vì cái gì?”

Trần Hạo cười quỷ dị nói: “Không nên hỏi, từ từ xem, ngươi sẽ học được thêm rất nhiều thứ.”

Gà trống không nói, nhìn Trần Hạo tự hỏi.

Sắc trời dần sáng, Thu Thủy xuất hiện một lần nữa, thông báo rằng muốn dẫn hắn đi tới chợ đen Quảng Lăng quan sát.

Chợ đen mặc dù là ban đêm mới mở, nhưng ban ngày cũng đang chuẩn bị, vì đề phòng ngừa vạn nhất, Thu Thủy cho rằng nên dẫn hắn làm quen với hoàn cảnh trước một chút, miễn cho về sau gặp được vấn đề, luống cuống tay chân.

Hai chiếc xe một trước một sau rời đi, không đến nửa giờ, liền đi tới một tòa nhà thương mại sáu tầng.

Sau khi đậu xe xong, Thu Thủy dẫn đường, vừa đi vừa giải thích.

Chợ đen ở tu hành giới, không giống nhau, có cái mười phần ẩn nấp, cũng có cái lại cửa lớn rộng mở, có cái ở nơi an tĩnh, cũng có cái ở bên trong phố xá náo nhiệt.

Cũng tựa như chợ đen Quảng Lăng, vẫn luôn ở nơi thành thị náo nhiệt, không chỉ hấp dẫn người trong tu hành giới, cũng có rất nhiều thổ hào quyền quý phàm nhân tham dự, để cái chợ đen này mỗi một lần tổ chức đều có thể tạo ra không ít lợi ích.

Tiến vào tòa nhà thương mại, đi lên tầng ba, Trần Hạo liền phát hiện nơi này đã bị bố trí mười phần cổ điển, từng vị trí cửa hàng đã được chuẩn bị sẵn sàng, có vài cái đã đem đồ vật chuẩn bị giao dịch hoặc là bán đều bày ra.

Sau khi Trần Hạo liếc mắt vài lần, âm thầm lắc đầu.

So với chợ đen mà Thái Nhất tông tổ chức trước đó, cái chợ đen Quảng Lăng này mặc dù nhìn hiện đại hơn nhiều, những đồ vật giao dịch cũng đều lừa bịp hơn nhiều.

Trước mắt hàng hóa bày ra, thật giả nửa nọ nửa kia, cho dù là đồ vật thật, cũng đều là hàng bình thường, không có tác dụng lớn gì.

Từ chất lượng liền có thể nhìn ra, cái chợ đen Quảng Lăng này, đã bị thương nghiệp hóa rồi.

Sau khi dạo qua một vòng, Trần Hạo nhìn về phía Thu Thủy nói: “Như vậy đi, có thể sắp xếp cho ta một quầy hàng sao?”

Thu Thủy sững sờ: “Tiền bối đây là?”

Trần Hạo cười nói: “Tham dự vào, mới có thể có am hiểu tốt hơn, bằng không ở bên ngoài ngậy ngốc chờ, chẳng phải là

quá không thú vị, sắp xếp cho ta một cái quầy hàng, ta ngay ở nơi này quan sát, nếu có phiền toái gì, không phải là ta cũng ngay lập tức có thể hỗ trợ sao.”

Ánh mắt của Thu Thủy sáng lên, sau đó gật đầu nói: “Vâng được, ta đi sắp xếp cho ngài.”

Bên này Thu Thủy đi sắp xếp, Trần Hạo cũng rời khỏi tòa nhà thương mại, đi mua hàng hóa.

Không đến hai giờ, rôt cục quầy hàng của Trần Hạo ở chợ đê đã bày biện hoàn thành.

Đơn giản một ngăn tủ, phía trên bày một ít đồ vật khiến người không nói lên lời.

Trắng đen xen kẽ, thuốc cảm mạo, thuốc bổ thận, một đồng lớn các loại thuốc linh tinh.

Hơn nữa làm cho người không nói lên lời nhất chính là, ở giữa nhất của ngăn tủ, có một cái hộp bạc, phía trên dán nhãn hiệu.

Trần Hồn đan, yết giá sáu sáu sáu... Úc.

Chương 509: Có bảo bối

“Tiền bối? Người đây là...”

Nhìn thấy Trần Hạo bày biện ra những đồ vật này, Thu Thủy có chút cảm giác đầu óc không đủ dùng.

Người ta đây là một cái chợ đen giao dịch, người đến nơi này bán thuốc? Bán thuốc thì cũng thôi đi, rõ ràng đều là chút dược vật phổ thông, cái gì thuốc cảm mạo, thuốc bổ thận, người đây là muốn chơi đùa sao?

Làm cho Thu Thủy sụp đổ nhất chính là, Trần Hạo thế mà lấy ra một cái hộp, ghi tên Trần Hồn đan, còn muốn sáu sáu sáu trăm triệu! Người đây là mua phiền phức sao a.

“Bày quầy để bán hàng a, nhìn bọn hấn kiếm tiền, ta cũng có chút nóng mắt, tốt rồi, Thu Thủy đạo hữu có việc thì tự đi bận bịu đi, không cần phải để ý đến ta.”

Trần Hạo mỉm cười đáp lại.

Thu Thủy muốn nói lại thôi, lại bị một ánh mắt của Trần Hạo nén trở về, mắt thấy Trần Hạo không muốn nói ra mục đích của mình, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, nhưng trước khi đi, nàng nháy mắt với một người đứng cách đó không nơi xa, người kia yên lặng gật đầu.

Thời gian chậm rãi qua đi, rất nhanh đã tới buổi trưa, lúc này, chợ đen đã bắt đầu náo nhiệt, từng tu sĩ đi vào, sau đó từng quầy hàng chậm rãi trở nên hoàn thiện.

Lúc này, Trần Hạo liền phát hiện, trước đó đã có chút xem thường chợ đen Quảng Lăng, lúc này đại đội ngũ tới, đồ vật tốt liền có thêm không ít.

Kỳ hoa dị thảo, kỳ trân dị thiết, xương da yêu thú, thậm chí có rất nhiều đồ vật chính mình cũng không nhìn ra là cái gì, nhưng linh tính ẩn hàm nhìn liền rất không bình thường.

Rất hiển nhiên, đã có thể trở thành chợ đen, vậy khẳng định không phải là không có nguyên nhân, khẳng định sẽ có đầy đủ nội tình, nếu không chợ đen làm sao có thể xử lý.

Nhưng hấp dẫn sự chú ý của Trần Hạo, không phải là những đồ vật kỳ dị này, mà là bên trên không ít quầy hàng xuất hiện các loại hộp kỳ lạ cổ quái.

Có hộp, rõ ràng ghi Trần Hồn đan, có cái không ghi, nhưng cũng đều che che lấp lấp, thần thần bí bí, ra vẻ đừng nói chuyện, người biết là được, muốn trực tiếp ra giá.

Đối với mấy thứ này Trần Hạo không có chút kinh ngạc nào.

Ngay cả người ngoài nghề như mình cũng có thể nghĩ ra việc xuất ra hàng giả, những người này lâu dài ở chợ đen giày vò làm sao có khả năng không hiểu, cùng lắm chỉ là đồ vật nhỏ, bán không được cũng không lỗ, bán được thì kiếm một đọt, liền xem có ai ngốc bị lừa hay không.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, Trần Hạo cười cười không nói, sau đó tiếp tục quan sát.

Trước mắt Trần Hồn đan xuất hiện, trực chỉ chợ đen Quảng Lăng.

Nếu như đây là có người tại phía sau màn thao túng, mục đích hoàn toàn có thể đoán được, không có gì hơn ba cái.

Có bảo bối, có thù, có bệnh.

Có bảo bối và có thù có tỉ lệ lớn nhất, dù sao không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận, nếu có, đó chính là loại thứ ba, có bệnh.

Đương nhiên, Trần Hạo càng có khuynh hướng hai loại trước.

Mà khả năng lớn nhất, chính là có bảo bối.

Một mực yên lặng quan sát, rốt cục, lúc có một đoàn người đi qua trước mặt Trần Hạo, mèo đen đột nhiên meo ô một tiếng.

Gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, trên người của đoàn người mới đi qua có bảo bối.”

Trần Hạo sững sờ, nhìn về phía đoàn người kia, hết thấy có bốn người, một lão đầu, hai người trẻ tuổi, một cô gái, trong đó lão đầu là người tu hành nhập đạo, có chút đạo hạnh. Người trẻ tuổi và cô gái kia đều chưa nhập đạo, chỉ là trên thân cũng có một tia khí tức huyền diệu, hiển nhiên là cũng tu hành, chỉ là vừa chạm tới cánh cửa, khoảng cách nhập đạo còn kém xa.

Bốn người dẫn theo không ít đồ vật.

Thế nhưng ở trong mắt Trần Hạo, mặc dù nhìn thấy trên thân bốn người có linh quang lưu động, nhưng đều là phổ thông, đối với Trần Hạo bây giờ mà nói, không có gì giá trị a.

“Ta làm sao không thấy được?” Trần Hạo nhìn về phía mèo đen.

Mèo đen meo ô một tiếng, ánh mắt nghiêm túc.

Gà trống nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, thật sự có, giống như giấu ở bên trong một đồ vật gì đó.”

Trần Hạo hí mắt lại.

Giấu ở bên trong một đồ vật gì đó? Có ý tứ.

“Tiểu Hoàng, ngươi trông quầy hàng, ta đi xem một chút.”
Trần Hạo ôm lấy mèo đen, đi theo phía sau bốn người này.

Không bao lâu, Trần Hạo liền thấy, bốn người ở một nơi hẻo lánh bày quầy bán hàng, sau đó lấy ra đồ vật.

Nhìn ra, bọn hắn cũng là khách quen của chợ đen, động tác rất nhuần nhuyễn.

Quan sát một lát, sau khi mấy người đem quầy hàng dọn xong, Trần Hạo liền ôm mèo đi qua.

Nhìn thấy nhanh như vậy đã có người tới xem, lão giả ngược lại là bình tĩnh, ngồi xuống phía sau quầy, sắc mặt bình tĩnh.

Cô gái nhiệt tình mở miệng: “Tiền bối, nhìn trúng cái gì rồi? Tất cả đồ vật của chúng ta nơi này đều có giá cả vừa phải, so những gian hàng khác đều rẻ hơn.”

Trần Hạo cười nói: “Giá cả vừa phải? Chẳng lẽ nói các người nơi này cũng có thể dùng tiền để mua?”

Nữ hài cười nói: “Một bộ phận có thể, nhưng cũng có một bộ phận, cần phải giao dịch, đây là quy củ của chợ đen.”

Trần Hạo gật gật đầu, không nói chuyện, đi đến trước gian hàng quan sát.

Cái gì tiền cổ, khí cụ bằng đồng, ngọc phù, còn có kiếm gỗ đào, một chút kỳ hoa dị thảo. Đều là đồ phổ thông, có vài thứ thậm chí chính là phàm vật, không có chút linh tính nào.

Nhưng sau khi đảo mắt một vòng, Trần Hạo thấy được một tòa tháp nhỏ.

Cái tháp này rất có ý tứ.

Toàn thân màu đồng cổ, cao chỉ có một thước, lại có chín tầng, thân thể nhỏ nhắn rên đục giống y như thật, vô cùng tinh xảo.

Từ khí tức trên thân tiểu tháp có thể thấy được, cái đồ vật này cũng không phải là sản phẩm hiện đại, mà là một cái đồ cổ.

Nhưng bản thân tiểu tháp, cũng không phải là pháp khí, nhìn rất phổ thông.

Lúc Trần Hạo đang dò xét tiểu tháp, mèo đen meo ô một tiếng, tựa hồ nói cho Trần Hạo biết, chính là đồ vật này.

Trần Hạo nhìn một lát, hỏi: “Cái tháp này bán thế nào?”

Nữ hài đang muốn mở miệng, lão giả đột nhiên tiến lên cười nói: “Đạo hữu, nhìn trúng cái Linh Lung Bảo Tháp này rồi?”

Linh Lung Bảo Tháp! !

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái, liếc qua lão giả.

Lão giả rất bình tĩnh tự nhiên, tiếp tục nói: “Đây chính là bảo bối truyền thừa của sư môn ta, chỉ tiếc, hậu bối bất hiếu, đã dùng không nổi, giữ lại cũng là lãng phí, ta liên tục suy nghĩ, quyết ý cầm ra, hi vọng rơi vào tay của người hữu duyên. Đạo hữu đến, liếc thấy bên trong, hiển nhiên có duyên phận, nếu như ngươi thích, có thể tặng cho ngươi, chỉ là giá tiền này nha...”

Trần Hạo lười nhác nghe hắn nói bậy, nói thẳng: “Đạo hữu, ngươi nói giá cả đi.”

Lão giả cười nói: “Pháp bảo bậc này, tự nhiên không phải tiền tài có thể cân nhắc, nếu như đạo hữu có thể xuất ra bảo bối để cho ta hài lòng, ta có thể cùng ngươi trao đổi.”

Trần Hạo cười: “Đạo hữu, ngươi đây là không hợp quy củ đi, để cho ta cầm đồ vật trao đổi, ngươi cũng phải có một cái tiêu chuẩn a, là dạng bảo bối gì, ngươi mới bằng lòng đổi?”

Lão giả kinh nghi nhìn Trần Hạo.

Nói ra loại lời vô lễ này, hấn thế mà không phản bác? Là thật coi trọng đồ vật này? Không thể đi, cái đồ chơi này mình tới tay cũng có một thời gian dài, cũng không phát hiện có chỗ nào kỳ dị a?

Ngay lúc lão giả đang suy tư, Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta nói, người đến cùng bán hay không? Ta đều hỏi, người làm chủ quầy lại không lên tiếng, chẳng lẽ là đùa giỡn khách hàng sao?”

Lão đầu hoàn hồn, giật nảy mình.

Đùa giỡn khách hàng, đây chính là điều tối kỵ ở chợ đen, nếu là bị báo cáo, về sau cũng đừng trông mong trở lại.

“Đạo hữu, bán, đương nhiên bán, nhưng ta muốn đổi một viên linh thạch.” Lão giả rớt cục mở miệng, nhưng lần mở miệng này, lại hù chết người.

Liền hai nam một nữ bên cạnh hấn cũng giật nảy mình, tỏ vẻ im lặng.

Một đồ vật phổ thông như thế này, thế mà muốn đổi linh thạch, da mặt này của sư phụ, cũng là không có người nào.

Nhưng rất nhanh, hai nam một nữ kia, kể cả lão đầu đều sửng sốt.

“Được rồi, ta lấy.”

Chương 510: Chúng ta lừa gạt người nào

A...

Sự quả quyết của Trần Hạo, để hai nam một nữ kia đều trợn mắt hốc mồm nhìn hắn.

Cho dù là lão giả, cũng là trái tim nhảy lên một cái.

Ta mẹ nó đều đã chuẩn bị tốt việc trả giá, kết quả ngươi lại không chút do dự nào, trực tiếp đồng ý!

Đây chính là linh thạch a, có tiền mà không mua được, thần vật thiết yếu của người tu hành!

Trong mắt ngươi, cứ không được coi trọng như vậy?

Lúc lão giả đang ngây người, Trần Hạo lại là quả quyết lấy ra một viên linh thạch, sau đó đặt ở trong tay lão giả, sau đó nhấc lên tháp nhỏ chín tầng kia, xoay người rời đi.

“Chờ một chút.”

Nhìn Trần Hạo như thế, lão giả theo bản năng hô một tiếng.

Trần Hạo quay người, giống như cười mà không phải cười nói: “Làm sao? Hối hận rồi?”

Lão giả gượng cười: “Không, làm sao lại, ta chính là tò mò, đạo hữu nhận biết cái tháp nhỏ này?”

Trần Hạo nói: “Ngươi không phải mới nói sao, Linh Lung Bảo Tháp a!”

Lão giả: “...”

Trần Hạo một lần nữa xoay người rời đi, không nhiều lời nói nhảm.

Lão giả nhìn tảng đá ẩn chứa linh cơ trong tay một chút, lại nhìn bóng lưng Trần Hạo, ánh mắt chớp động không chừng.

Loại thái độ này của Trần Hạo, để hẳn đột nhiên có loại cảm giác, mình thua thiệt lớn.

Tiểu tháp kia sợ là so với một viên linh thạch còn quý giá hơn nhiều.

Thế nhưng là quy củ của chợ đen, giao dịch thanh toán xong, mình nếu là mở miệng đòi lại, không nói trước có thể thành hay không, về sau, mình sợ sẽ phải ghi tên lên trên sổ đen.

Thế nhưng là không đòi lại, loại cảm giác bị người từ trong tay cướp đi bảo bối này...

Lúc lão giả đang xoắn xuýt, đột nhiên bên người có một tiếng nói phát ra: “Su phụ, đây chính là linh thạch sao? Ta lập tức liền sẽ cảm ngộ nhập đạo, viên linh thạch này vừa vặn phụ trợ ta, su phụ, ngươi nhìn...” Một trong hai thanh niên, ánh mắt cực nóng nhìn viên linh thạch.

Một thanh niên khác bất mãn: “Su huynh, cũng không phải một mình ngươi đạt tới cảnh giới này, ta cùng su muội cũng không yếu hơn so với ngươi, cũng đều cần...”

“Được rồi, nhìn các ngươi xem, còn ra thể thống gì, một viên linh thạch mà thôi, còn muốn đấu tranh nội bộ làm gì?” Lão giả tức giận cắt ngang cuộc đối thoại của mấy tên đệ tử.

Mấy người lập tức im lặng, nhưng ánh mắt vẫn nóng bỏng nhìn viên linh thạch như cũ, tràn đầy chờ mong.

Lão giả thu hồi linh thạch, lạnh nhạt nói: “Sử dụng linh thạch như thế nào, chờ trở về rồi hãy nói, bây giờ, tiếp tục bày quầy bán hàng.”

Nói xong, hắn quay người đi ra cái ghế đằng sau, ngồi xuống, vững như thái sơn.

Mấy tên đệ tử nhìn nhau, ánh mắt khác nhau.

Quay lại quầy hàng của mình, Trần Hạo cầm lấy tháp nhỏ xem xét, đồng thời hỏi: “Tiểu Hắc, người nói trong này có đồ vật cất giấu?”

Mèo đen gật đầu, bò qua, duỗi móng vuốt ra, bắt lấy tháp nhỏ.

Đột nhiên, một cái móng vuốt thép từ bên trong móng vuốt của mèo đen bắn ra, hung hăng đánh một trảo lên trên tháp nhỏ.

Sau đó, mèo đen thu hồi móng vuốt, nhìn tháp nhỏ.

Trần Hạo có chút mơ hồ nhìn mèo đen lại nhìn tháp nhỏ, đây là hành động gì?

Đang lúc nghi hoặc, Trần Hạo đột nhiên trợn tròn mắt.

Hắn nhìn thấy chỗ tháp nhỏ bị mèo đen trảo ra một vết nứt, lặng yên, khôi phục lại nguyên trạng.

Mẹ nó, cái đồ chơi này có thể tự động khôi phục? Hơn nữa còn nhanh như vậy, đây là cái quỷ gì?

Ánh mắt của Trần Hạo nghiêm túc dò xét tháp nhỏ, thế nhưng Âm Dương Nhãn cũng hoàn toàn không nhìn ra chỗ cổ quái của tháp nhỏ, dù là nơi bị tiểu Hắc trảo nứt ra sau đó khôi phục lại, đều lộ ra vẻ thường thường không có gì lạ, thật giống như vết nứt bị trảo ra kia chính là ảo giác.

Bảo bối, tuyệt đối là bảo bối, nhưng tiểu Hắc nói, bên trong bảo bối này có giấu đồ vật gì đó, cái bảo tháp này cũng không có cơ quan ngầm a.

Trần Hạo nhìn về phía mèo đen, mèo đen meo ô vài tiếng.

Gà trống liền ngạc nhiên nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, đồ vật kia dung nhập vào bên trong bảo tháp, cùng bảo tháp dung hợp làm một thể, cho nên bảo tháp mới có được năng lực khôi phục.”

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Ý là, năng lực khôi phục của bảo tháp, là cái đồ vật thần kỳ nào đó mang đến? Mẹ nó chứ, thứ đồ gì trâu bò như vậy? Vậy nếu là cùng người hòa làm một thể, chẳng phải là người liền sẽ thành bất tử chi thân?

“Tiểu Hắc, có biện pháp đem nó lấy ra không?” Trần Hạo hỏi.

Mèo đen nhìn tháp nhỏ, lắc đầu.

Trần Hạo đang muốn hỏi lại, đột nhiên một tiếng nói vang lên: “A, bán thuốc? Mẹ nó vẫn là thuốc cảm mạo, thuốc bổ thận, ha ha, thật sự là hiếm có, tham gia chợ đen cũng đã mấy lần, liền chưa từng gặp qua người nào bán thuốc, người đem nơi này coi là cái gì rồi? Chợ đen Quảng Lăng, quả nhiên càng ngày càng sa đọa, a miêu a cầu gì đó đều có thể tiến đến gạt người.”

Lời này quá mức xúc phạm người, để Trần Hạo nhin không được nhìn lại.

Người nói chuyện chính là một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, tóc tai sạch sẽ, cách ăn mặc hình người dạng chó.

Nhưng ngoài ý muốn là gia hỏa này có thiên phú không tệ, lại là một tu sĩ nhập đạo, nhìn cũng có mấy năm đạo hạnh.

Ở bên cạnh thanh niên kia, đi theo mấy nam nữ trẻ tuổi, đều là tu sĩ tu vi không tệ lắm, hiển nhiên là một cái bè đảng trong tu hành giới.

Thanh niên mới nói xong, một cô gái đầy hấn, nói: “Hồng Thành chớ nói lung tung, có thể đi vào chợ đen, đều không đơn giản, cẩn thận gây phiền toái.”

“Không đơn giản? Một tên bán thuốc dạo, có cái gì không đơn giản? Nói nhảm, đó là các người không dám nói, cái chợ đen Quảng Lăng bây giờ một lần không bằng một lần, ai chả biết, chỉ là không ai dám nói mà thôi, nhưng cho dù như thế, vậy cũng không thể để cái gì đều đem vào bán đi, còn thuốc cảm mạo, thuốc bổ thận? Ha ha, bên ngoài bán mấy chục mấy trăm, ở nơi này muốn bán bao nhiêu, mấy ngàn, vẫn là mấy vạn?” Thanh niên cười lạnh phản bác, ra vẻ các người không dám nói, ta lại không cố kỵ, sợ gì ai.

Cô gái kia còn muốn lên tiếng, đột nhiên một đồng bạn khác bên cạnh nói: “Đậu phộng, nơi này cũng có Trấn Hồn đan, còn muốn sáu sáu sáu trăm triệu! Mẹ nó chứ, nghèo đến điên rồi đi!”

Lời này vừa ra, cả đoàn người đều nhìn về phía hộp bạc yết giá, sau đó đồng thời im lặng.

Nhưng cô gái kia sau khi dò xét một lát, lại tiến lên, mở miệng nói: “Đạo hữu, cái Trấn Hồn đan này, có thể rẻ đi một chút hay không?”

A...

Các đồng bạn của cô gái tròn tròn mắt.

Trần Hạo cười không nói.

Nữ hài chăm chú nhìn Trần Hạo nói: “Đạo hữu, ta là thực tình muốn mua cái này, ta ra giá sáu trăm triệu, người thấy thế nào?”

Trần Hạo còn chưa kịp phản ứng, thanh niên kia lại giật nảy mình, tiến lên phía trước nói: “Thu Đồng, người điên rồi sao, cái này rõ ràng là lừa gạt...”

“Người nói ai lừa gạt hả?” Một thanh âm vang lên, giọng điệu hàm chứa phần nộ.

“Đương nhiên là... Ặc...” Thanh niên còn chưa nói xong, đột nhiên dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn gà trống mới nhảy lên bàn.

“Chúng ta lừa gạt ai hả? Người nói cho ta, chúng ta lừa gạt ai?” Gà trống nhìn thanh niên, giọng điệu nghiêm túc hỏi, bên trong ánh mắt mang theo ánh sáng lẳng lẹ.

“Người, người là... Trăm năm đại yêu!” Thanh niên run một cái hoàn hồn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Liên mấy người đồng bạn của hắn, cũng đều trợn mắt hốc mồm, kinh hãi không thôi.

Động vật có thể nói chuyện a, đây là chỉ có đại yêu tu luyện đến trăm năm đạo hạnh ngưng tụ yêu hồn mới có thể làm được.

Mẹ nó chứ, cái quầy hàng lừa đảo này, là của một đại yêu? Lần này, đá trúng tám sắt rồi.

“Ta nói sai rồi, ta nói...” Thanh niên kinh hoảng liền muốn xin lỗi.

Dù sao chủ quán thật là đáng sợ, trăm năm đại yêu a, đây tuyệt đối là không thể trêu vào, lúc này, hắn vô cùng ảo não, quả nhiên là miệng thối gây phiền toái.

“Chúng ta lừa gạt ai hả.” Gà trống cũng không để ý, trực tiếp cắt ngang lời của thanh niên, tiếp tục bức bách.

Thanh niên: “...”

Chương 511: Miệng tiện cãi lại

“Nói, chúng ta lừa gạt người nào!”

Thấy thanh niên im lặng không nói lời nào, ngữ khí của gà trống lại lần nữa tăng thêm một chút, khí thế càng cường đại.

Thanh niên chỉ có mấy năm đạo hạnh, dưới khí thế áp đảo của gà trống, hoàn toàn không có sức phản kháng, thân thể run lẩy bẩy.

“Ta, ta nói sai, ta xin lỗi, ta nhận lỗi, ta nhận lầm, tha cho ta đi.” Thanh niên bị ép đến mức muốn khóc, hai chân run lên, sợ đến mức suýt tiêu ra quần.

“Ta chỉ hỏi người, chúng ta lừa gạt người nào?” Gà trống không muốn bỏ qua cho hắn, một lần nữa ép hỏi, khí thế ngày càng mạnh mẽ.

Lần này, thanh niên cũng không chịu được nữa, lập tức ngã xuống mặt đất, đũng quần ướt một mảng.

“Đạo hữu dừng tay!”

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên. Sau đó một người đàn ông trung niên đi tới.

Gà trống không để ý đến hắn, nhìn thanh niên tiếp tục mở miệng: “Ta hỏi...”

“Đủ rồi!”

Trung niên nam tử thấy gà trống không để ý tới hắn, lập tức sầm mặt lại, bất mãn quát lớn một tiếng.

Lúc này gà trống quay đầu nhìn về phía hấn, hai mắt lấp lóe: “Ngươi quát ta!”

Sắc mặt người đàn ông trung niên khó coi nói: “Đạo hữu, nơi này là chợ đen Quảng Lăng, mong ngươi tuân thủ quy củ.”

“Thì sao? Quy củ của nơi này là khách hàng có thể tùy ý nhục nhã, nói xấu chủ quán sao, còn chủ quán phải nhẫn nhịn chịu nhục, hơn nữa khuôn mặt luôn phải tươi cười tiếp nhận sao?” Trần Hạo mở miệng cười, ý vị thâm trường.

Người đàn ông trung niên nhíu mày: “Đạo hữu, đây chẳng qua chỉ là một tiểu bối vô tri nói đùa, cần gì để ở trong lòng?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Nói đùa? Nếu như bây giờ ta tuyên bố với bên ngoài, chợ đen Quảng Lăng chính là một nơi gạt người, chuyên làm chuyện xấu, lẩn...”

“Câm miệng.” Người đàn ông trung niên không đợi Trần Hạo nói xong, đột nhiên quát lên, nhìn chăm chăm Trần Hạo: “Đạo hữu, ngươi đừng quá đáng.”

Trần Hạo cười lạnh: “Quá đáng? Đối với các ngươi là quá đáng, đối với ta lại là nói đùa, ta muốn hỏi loại tiêu chuẩn hai mặt này, là quy củ của chợ đen Quảng Lăng sao?”

Người đàn ông trung niên đang muốn nói lại, đột nhiên có một người trẻ tuổi đi tới, nói: “Triệu quản sự, vị này là người thuộc ban ngành liên quan Quảng Lăng phân bộ của chúng ta...”

“Không cần ngươi giới thiệu, ta không có quan hệ gì với ban ngành liên quan, cũng không cần mượn dùng danh hào của các ngươi, ta chỉ hỏi một câu, chợ đen Quảng Lăng, có hai tiêu chuẩn phải không?” Trần Hạo cường thế cắt ngang lời của người trẻ tuổi, nhìn người đàn ông trung niên hỏi.

Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi, rồi lại nhìn Trần Hạo, hấn không ngờ người này lại có quan hệ với

ban ngành liên quan.

Một đại yêu trăm năm, nói là đáng sợ, nhưng đối với thế lực có thể che chở chợ đen mà nói, chỉ một đại yêu còn chưa đủ lọt vào tầm mắt của hắn, bọn hắn cũng quyết không cho phép người nào khiêu khích chợ đen, như thế sau này bọn hắn sao còn có thể che chở chợ đen, từ đó thu được chỗ tốt, để kéo dài truyền thừa.

Tuy vậy khi đối mặt với ban ngành liên quan, bọn hắn không thể không thận trọng, đừng thấy nội tình của ban ngành liên quan rất sâu, có hệ thống rõ ràng, không can thiệp vào chuyện của nhau. Nhưng một khi có người dám mạo phạm bất kỳ một phân bộ nào thuộc ban ngành liên quan, thì bộ môn sẽ đoàn kết lại, đến lúc đó một bộ môn bao trùm toàn bộ quốc gia, thậm chí còn lan tràn ra tận nước ngoài, tuyệt đối không có bất kỳ thế lực nào có thể chống cự, đã từng có một số kẻ tự cho là mình có đạo hạnh cao cường, có thể tung hoành thiên hạ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà ban ngành liên quan tồn tại ở đây nhiều năm qua, mặc dù thực lực tổng thể tu hành so với thế lực Đạo môn yếu hơn rất nhiều, nhưng lại không có người nào dám khiêu khích.

Cho nên, khi người trẻ tuổi nói Trần Hạo là người có quan hệ với ban ngành liên quan, người đàn ông trung niên lập tức xoắn xuýt.

Ban ngành liên quan thật sự không thể trêu vào, nếu như gây ra hôn loạn, khẳng định hắn sẽ bị đẩy ra gánh tội thay.

“Tiểu Hoàng, trừng trị hắn một chút.”

Thấy người đàn ông trung niên không trả lời, Trần Hạo không chút do dự mở miệng.

Gà trống đang dè lên người trẻ tuổi, nghe thấy thế bèn nâng chân gà lên, muốn đánh vào miệng người tuổi trẻ.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên theo bản năng muốn ngăn cản.

Mà thân ảnh Trần Hạo lại lóe lên, chặn trước mặt trung niên nam tử, pháp lực cường đại bộc phát ra. Tạo thành khí thế vô cùng kinh khủng, ép xuống người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên biến sắc, thân thể bị đẩy lui về phía sau mấy bước, sắc mặt biến thành tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thật mạnh, quá mạnh, người này còn trẻ như vậy sao lại có đạo hạnh cường đại như thế! Hẳn rõ ràng còn trẻ như vậy, chuyện này không khoa học!

A!

Lúc này, người trẻ tuổi kia kêu lên một tiếng thảm thiết, miệng bị gà trống đánh đến mức huyết nhục mơ hồ, đau đớn kêu rên.

Sắc mặt người đàn ông trung niên cực kỳ khó coi, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đạo hữu, lòng dạ ngươi cũng quá hẹp hòi rồi, chỉ vì một câu, ngươi lại tổn thương người như vậy? Đây không phải là việc người chính đạo nên làm.”

“Nếu như tiêu chuẩn hai mặt này do chính đạo lập nên, vậy thì ta không hứng thú với chính đạo.” Trần Hạo cười lạnh phản bác.

Người đàn ông trung niên nghẹn lời.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Được rồi, một oán trả một thù, dạy dỗ được miệng tiện rồi, tên tiểu tử này các ngươi có thể mang đi, nhắc hẳn nhớ kỹ giáo huấn lần này, về sau chớ nói lung tung, họa từ miệng mà ra là lời mà tổ tiên ta vẫn truyền lại.”

Người đàn ông trung niên nhìn Trần Hạo một lát, rồi không nói lời nào bước qua, dìu người trẻ tuổi lên, sau đó nhanh chóng rời đi.

Còn có mấy người đi cùng người trẻ tuổi, lúc này toàn bộ đang trốn ở một bên, không ai dám vì đồng bạn mà nói một câu.

Chờ người trẻ tuổi được người đàn ông trung niên mang đi, Trần Hạo cũng quay lại quầy hàng, gà trống cũng an phận lại.

Nhưng lúc này, lại không có người nào dám tới chỗ của Trần Hạo.

Vừa rời cường thế ép người phụ trách của chợ đen, lại cường thế đánh khách hàng, người này quá hung tàn, khiến cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Trần Hạo vẫn như thường, chẳng thèm quan tâm đến họ, hần nhìn về phía gà trống, thấp giọng nói: “Thế nào?”

Gà trống cũng cúi thấp đầu, nhỏ giọng trả lời: “Có cổ trùng, tiểu tử kia bị cổ độc không chế, nhưng cảm giác rất kỳ quái, ta có cổ trùng này có chút quen thuộc.”

Trần Hạo cười nói: “Có cổ trùng là được, chuyện lần này người làm không sai, ghi người một công.”

Gà trống đắc ý nói: “Không tính là gì, mới học được trong phim ảnh, muốn hù dọa người, không thể nói nhảm nhiều, tốt nhất là một câu trúng đích, khí thế dần dần tăng lên, như thế là có thể công phá phòng tuyến tâm lý của đối thủ. Đây là lần thứ nhất thi triển, không ngờ hiệu quả không tệ.”

Trần Hạo đang muốn mở miệng, sắc mặt khẽ động, hần quay người nhìn lại, thì phát hiện, cô gái trước đó đi cùng người trẻ tuổi, một lần nữa đi tới quầy hàng, sợ hãi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo một chút suy tư, nói: “Người muốn Hộ Tâm đan?”

Cô gái vội vàng gật đầu, nói ra: “Trái tim ông nội của ta không tốt, thường xuyên phát tác, bây giờ chỉ có thể dựa vào máy trợ thở mới có thể sống, ta tu hành đến nay, nghiên cứu các loại đan phương, nhưng không đạt được thành tựu, trước đó thấy tiền bối có hộp Hộ Tâm đan này, phát hiện nó lại ẩn chứa linh tính, đây tuyệt đối là bảo vật có thể cứu mạng ông nội của ta, cho nên ta muốn mua, nhưng ta thật sự không có nhiều tiền như vậy, tận sáu trăm triệu, ta phải đi góp tung chút một.”

Trần Hạo cười nói: “Không nói tới tiền, chỉ cần người trả lời ta mấy vấn đề, hộp Hộ Tâm đan, ta sẽ tặng cho người.”

Cô gái vui mừng nói: “Tiền bối nói thật chứ?”

Trần Hạo nói: “Chỉ là một hộp Hộ Tâm đan thôi, ta không cần dùng nó để lừa người.”

Cô gái vội vàng nói: “Tiền bối hỏi đi.”

Trần Hạo nói: “Người trẻ tuổi vừa này tên là gì, ai là sư phụ hử, có quan hệ như thế nào với quản sự chợ đen này?”

Chương 512: Đây mới là chân tướng

“Người đó tên là Ngụy Hoành Thành, thuộc Chính Nhất giáo chi nhánh, là một chi mạch đệ tử tương đối xuất chúng, trong nhà ở Quảng Lăng cũng có chút thế lực, cho nên tính cách có chút phách lối, nhưng hần và quản sự chợ đen có quan hệ gì, thì ta không biết, Ngụy Hoành Thành cũng chưa từng đề cập đến chuyện này.” Cô gái không chút do dự nói hết các tin tức mà nàng biết cho Trần Hạo nghe.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, cười nói: “Được rồi, cái này cho người.” Nói rồi Trần Hạo đưa hộp bạc cho cô gái.

Cô gái nhận lấy, có chút không dám tin tưởng, chần chờ một chút lại hỏi: “Tiền bồi, thật sự không cần tiền sao? Nếu không, ta trả ngài 100 triệu, đây là số tiền bây giờ ta có thể bỏ ra.”

Trần Hạo cười nói: “Không cần, Hộ Tâm đan này cũng không phải linh đan diệu dược gì, nếu như người cảm thấy không an lòng, thì lấy ra một chút tiền để đi làm việc thiện, làm việc thiện tích đức, sẽ có hậu phúc.”

Cô gái giật mình, sau đó khẽ cúi người chào Trần Hạo nói: “Đa tạ tiền bồi.”

Nói xong, cô gái quay người rời đi.

Sau khi cô gái đi, Trần Hạo trực tiếp thu dọn những đồ bày bán ở quầy hàng, sau đó gọi mèo đen và gà trống một tiếng, xoay người rời đi.

Một người trẻ tuổi đứng đó thấy thế có chút mắt tròn, sau một lúc sững sốt, mới vội vàng lấy điện thoại di động ra, bắt đầu liên hệ đến một số.

Chờ Trần Hạo ra khỏi chợ đen, đã thấy Thu Thủy đứng bên cạnh xe chờ hẳn.

“Trần tiên bối, sao người đã ra rồi? Muốn đi nơi nào?” Thu Thủy mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười: “Ta nhớ ta đã nói qua, điều hợp tác tiên quyết là, ta không chịu mệnh lệnh của ai, cho nên hành động của ta là tự do, muốn đi đâu là chuyện của ta, cần thông báo với người sao?”

Thu Thủy nghẹn lời.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Đúng rồi, Minh Thông đại sư và Cao đạo trưởng, cả Doanh Doanh nữa đâu rồi?”

Thu Thủy nói: “Hai vị tiên bối trước đó đã rời đi, vì để tránh phiền toái không cần thiết, ta không phải người theo dõi, về phần Doanh Doanh tử, hình như nàng còn đang ngủ.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, cười nói: “Vậy được rồi, các người có kế hoạch gì, cứ dựa theo kế hoạch mà làm, ta là nhân viên ngoài biên chế, yên tâm, cho dù ta muốn đi, cũng phải chờ đến khi giải trừ uy hiếp Hứa Thiên Mỹ thì ta mới có thể đi, sẽ không để các người lỡ việc.”

Thu Thủy nhìn Trần Hạo một chút, rồi gật đầu nói: “Thế thì tiên bối cẩn thận.”

Sau đó Thu Thủy lái xe rời đi.

Trần Hạo lên xe của mình, thu đồ vật vào Túi Lý Càn Khôn, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Gà trống có chút mờ mịt, mở miệng hỏi: “Hạo ca, chúng ta ở đây làm gì?”

Trần Hạo không thèm mở mắt, trả lời: “Chờ.”

Gà trống khó hiểu nói: “Chờ cái gì?”

Trần Hạo cười nói: “Chờ một chuyện xuất hiện.”

Gà trống nói: “Hạo ca đã biết ở đây sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Hạo nói: “Có chút đầu mối, nhưng không chắc có giống như suy đoán không, thế nên phải chờ.”

Gà trống hiểu được, nên không hỏi gì nữa, nhảy đến ghế sau, biến thành người, lôi máy tính bảng ra, sau đó mở QQ.

Nhìn nó thuần thục đăng nhập, con hàng này không biết từ lúc nào đã có tài khoản QQ, mà nhìn tên QQ: Gà gia.

Sau khi đăng nhập, trong tài khoản QQ của gà trống cũng không có nhiều bạn, nó ấn vào cái tên đầu tiên.

Nickname bạn tốt này của nó cũng rất có ý tứ, thích tìm kích thích Bảo Bảo.

Sau khi ấn vào, gà trống liền gõ chữ gửi tin nhắn.

“Giọt máu đầu tiên không tệ, có đề cử phim gì hay khác không.”

Không bao lâu, đối phương đã hồi âm: “Những phim ta thích phần lớn đã đề cử với người, nhưng thấy người như vậy, cũng là người thích kích thích, có muốn nói chuyện qua video hay không?”

Gà trống đánh chữ: “Ta không phải người, không thích hợp nói chuyện qua video.”

“Vậy là người cái gì.”

Gà trống: “Ta là gà.”

“Người không phải nam sao? Sao lại là gà?”

Gà trống nói: “Ta là gà trống.”

“Hi hi, người đùa thật vui, hài hước như thế, người nhất định là một người đàn ông rất đáng yêu lam, ta rất muốn gặp người a.”

Gà trống: “Gà gia chỉ là truyền thuyết, gặp mặt thì thôi đi, còn có phim gì hay không, không có thì ta tự tìm.”

“Đừng mà, trò chuyện với người ta một lát nha, người ta là một cô gái, người không biết thương hương tiếc ngọc, như thế sẽ không có bạn gái.”

Gà trống: “Ta cần gì bạn gái, chỉ cần gà gia muốn, khắp thiên hạ đều là hậu cung.”

“...”

Thời gian chậm rãi qua đi, đợi đến khi màn đêm buông xuống, chợ đen Quảng Lăng đã đạt đến thời điểm nhộn nhịp nhất, người tu hành ở bốn phương tám hướng hoặc là người quyền quý đều đi vào nơi này, hoặc là lấy vật đổi vật, hoặc dùng tiền tài mua, phi thường náo nhiệt.

Trần Hạo vẫn không có chút động tĩnh nào, chỉ yên lặng nhìn chợ đen.

Thời gian trôi qua từng chút, đến chín giờ, đột nhiên xuất hiện điều dị thường.

Ở chợ đen đột nhiên toát ra một loại khí tức quỷ dị, luồng khí tức này bao phủ toàn bộ chợ đen.

Chuyện này vừa xuất hiện, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích. Khóe miệng cũng giương lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên, suy đoán của ta không sai.

Gà trống cũng trợn mắt hốc mồm: “Ngọa tào, Hạo ca, tình huống này là như thế nào? Khí tức này, đây là khí tức cổ trùng!”

Trần Hạo nói: “Không sai, đây chính là khí tức của cô trùng, hơn nữa đây mới là nơi cô trùng chuyển sinh cô.”

Gà trống sừng sờ: “Đây là nơi chuyển sinh cô?”

Trần Hạo nói: “Trước đó Doanh Doanh nói Hứa Thiên Mỹ bị người dùng chuyển sinh cô đoạt xá, nói đến rõ ràng, kỳ thật chính là nói hươu nói vượn. Nàng nghĩ rằng, người ngoài không hiểu biết nhiều về Miêu Cương cô thần bí, điều này hoàn toàn chính xác, ta thực sự là không quá hiểu rõ, nhưng nàng lại không ngờ, mặc dù ta không hiểu nhiều, thế nhưng ta lại biết mấy loại cô trùng đặc thù, trong đó có chuyển sinh cô này. Loại này có miêu tả đại khái trong một bản ở đạo quyền mà Hoàng tiên nãi bồi thường. Cho nên từ khi vừa mới bắt đầu, ta đã không tin tưởng nàng.”

Gà trống nháy nháy con mắt: “Hạo ca, vậy ngươi còn nói chuyện hợp tác với nàng.”

Trần Hạo cười nói: “Nàng muốn lừa ta, ta đương nhiên cũng muốn đưa đẩy cùng nàng, ngươi đừng nhìn những lời đưa đẩy kia, có thời điểm trong những lời nói đưa đẩy đó cũng có thể tìm ra chân tướng, ví dụ như một lần kia, nàng luôn cường điệu muốn cứu chị của nàng, thậm chí khi ta xuất ra bảo vật, nàng còn cố ý biểu hiện ra vẻ cấp bách muốn. Đáng tiếc diễn kỹ của nàng quá kém, trăm ngàn chỗ hở, ta nhận ra nàng vốn chẳng thèm khát gì, sở dĩ làm như vậy chính là muốn tạo ấn tượng với ta, để cho ta tin tưởng những lời nàng nói là sự thật, sau đó căn cứ vào những điều này để điều tra, rồi làm việc, cuối cùng rơi vào trong những tính toán của nàng.”

Gà trống nói: “Tính toán cái gì?”

Trần Hạo nói: “Dĩ nhiên chính là chuyển sinh cô, Miêu Cương chuyển sinh cô, cần thôn phệ rất nhiều hồn phách cường đại, huyết nhục, thậm chí pháp lực, để chuyển sinh cô thúc dục chuyển sinh lực, chỉ có như vậy, mới có thể để người

ta chuyển sinh thành công, sống lại một đời, ta, còn có các người, đều là chất dinh dưỡng tốt nhất.”

Gà trống kinh ngạc nói: “Hạo ca có ý là, thức ra cái gọi là âm mưu, chính là do Doanh Doanh làm ra? Mà chợ đen này chính là...”

Trần Hạo nói: “Không sai, Doanh Doanh... Không đúng, phải gọi nàng là Hứa Thiên Mỹ, chính là kẻ sau màn, người cùng tiểu Hắc không phải đã nói trên người nàng có khí tức mà các người không thích sao? Cỗ khí tức kia trên thực tế chính là khí tức của người chết, Hứa Thiên Mỹ này đã chết, ta đã xem tướng mệnh của nàng, sớm đã không còn sinh cơ. Chỉ là không biết dùng biện pháp gì, để cho mình duy trì dáng vẻ khi còn sống, chuyển sinh cỗ này, có lẽ chính là nó chuẩn bị cho chính mình, muốn sống lại một lần.”

Chương 513: Đánh lên

Gà trống nghe thấy thế vô cùng kinh ngạc, sau một lúc mới nói: “Nghe thật phức tạp! Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

Trần Hạo cười nói: “Đây chính là mấu chốt, có lẽ nàng không thèm để ý ta, nhưng, nàng khẳng định để ý đến ngươi, bởi vì ngươi là khắc tinh của nàng, ngươi còn ở đây thì nàng sẽ không an lòng. Đặc biệt là hiện tại đã bại lộ chuyển sinh cổ, nàng chỉ có thể lựa chọn chuyển sinh, tuyệt không cho phép chúng ta phá hư, ngươi nói đúng không, Hứa Thiên Mỹ.”

Một câu cuối cùng nói ra, Trần Hạo trực tiếp từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài, nhảy đến mấy mét bên ngoài, sau đó tay bắt pháp quyết, một đạo pháp quang phá không bắn ra.

Pháp quang lướt qua, một hư ảnh hiện lên, là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi.

Dáng vẻ của nữ nhân này giống Doanh Doanh đến mấy phần .

Tuỳ tiện tránh thoát pháp quang, nữ nhân cười hì hì một tiếng: “Thật sự khiến ta phải lau mắt mà nhìn, ngươi lại có thể nhìn rõ ràng như thế.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Không phải ta nhìn rõ ràng, là ngươi diễn xuất quá kém.”

Nữ nhân từ chối cho ý kiến mà nói: “Thực ra ta rất hiếu kì, giữa ta và ngươi chưa từng gặp nhau? Vì sao ngươi nói ta là kẻ thù của ngươi?”

Trần Hạo nói: “Rất đơn giản, hang ổ của ngươi ở Hàng Châu bị ta phá, ngươi không ghi hận trong lòng?”

Hứa Thiên Mỹ sững sờ, rồi cười nói: “Người nói chỗ kia à, đó chỉ là hiểu lầm, người nói chỗ đó là hang ổ của ta, trên thực tế là ta thiếu một chút đồ vật, tiện tay tìm một kẻ làm việc cho ta mà thôi, trước đó vật ta muốn đã lấy được, những kẻ thay ta làm việc cũng không còn giá trị, người thích làm thế nào cũng được.”

Nói rồi Hứa Thiên Mỹ lại nói: “Nếu như ta không ngại việc đó, hiện tại người có phải sẽ không ngăn cản ta nữa?”

Trần Hạo cười: “Ta nói sẽ không, người tin không?”

Hứa Thiên Mỹ nói: “Tin.”

“Vậy thì tốt, như vậy thì cáo từ, bái bai.” Trần Hạo phát tay, xoay người rời đi.

Đúng lúc này, thân ảnh Hứa Thiên Mỹ lại lóe lên, tới sau lưng Trần Hạo, vể mặt dữ tợn vươn tay về phía cổ của Trần Hạo muốn tra một nhát.

Thế nhưng một trảo này trảo xuống, thân ảnh Trần Hạo lại lập tức nổ tung.

“Ngu xuẩn, ở đây này.”

Một thanh âm từ trên không truyền xuống, sau đó kiếm quang chói mắt lóe lên, Hứa Thiên Mỹ bị một kiếm chém thành hai, sau đó phanh một tiếng, Hứa Thiên Mỹ cũng biến mất, thay vào đó là một con tiểu trùng bị phanh thân rơi xuống mặt đất.

Trần Hạo cũng không kinh ngạc, thu hồi Hiên Viên đời thứ hai, nói với mèo đen và gà trống đã xuống xe: “Tiểu Hắc tiểu Hoàng, chuẩn bị tấn công.”

Hai tiểu yêu chạy chậm tới, đầu tiên gà trống nhìn thoáng qua côn trùng đã chết kia, lúc này mới nói: “Hạo ca, nữ nhân này dùng cổ đã đến cấp bậc này, nhìn có vẻ khó đối phó.”

Trần Hạo nói: “Nếu dễ đổi phó còn đến phiên chúng ta? Chuyển sinh cô của Miêu Cương, cũng không phải chuyển sinh một lần như nàng nói, chuyển sinh cô là loại một trong những loại cô trùng cấp cao nhất trong cô đạo, cũng giống như Tiên Thiên trong Đạo gia chúng ta, là thứ mà hắc vu sư luôn tha thiết truy cầu, ta đọc ghi chép bên trong đạo quyển biết được chuyển sinh cô mạnh nhất có thể chuyển sinh chín lần, sau chín lần chuyển sinh sẽ như thế nào thì không rõ ràng, bởi vì từ trước tới nay hắc vu sư mạnh nhất cũng chỉ chuyển sinh năm lần, sau đó bởi vì không còn lực để tế tự, nhận phải phản phạt. Động tĩnh bây giờ cho thấy đây là lần thứ hai Hứa Thiên Mỹ chuyển sinh, cho nên nhu cầu gấp mười lần đầu tiên.”

Nói đến đây, Trần Hạo dừng một chút, cười nói: “Nhưng lần thứ hai cũng khó gấp mười so với lần thứ nhất, chỉ cần tìm được nơi ẩn thân của chuyển sinh cô, là có thể phá hư việc chuyển sinh của nó, đến lúc đó, loại nghịch thiên luân hồi, đoạt xá thân thể người khác này, sẽ gặp trừng phạt đáng sợ nhất.”

Gà trống vôi vàng nói: “Cần ta làm gì?”

Trần Hạo nói: “Cái này còn phải hỏi sao? Trực tiếp đi tìm chuyển sinh cô, ăn nó đi, như thế thì vạn sự Đại Cát.”

Gà trống ngẫm lại thấy cũng đúng, nói: “Vậy chúng ta đi vào đi, chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể đại triển thân thủ, gà gia lần này... Ngọa tào!”

Lời còn chưa nói xong, đột nhiên gà trống xù lông, lắc cánh một cái, bay lên.

Sau đó một tiếng âm vang, ở chỗ gà trống vừa đứng, xuất hiện một lỗ nhỏ.

Trần Hạo thấy thế vô cùng sợ hãi, vôi vàng núp sau một mặt tường, sắc mặt khó coi nói: “Đây là súng ngắm! Mẹ nó, Hứa

Thiên Mỹ kia còn có thuộc hạ ở đây?”

Gà trống đang muốn mở miệng, đột nhiên lại lắc cánh một lần nữa, rồi bay đi, sau đó ở nơi nó tránh né, bị một viên đạn bắn thủng.

Gà trống nổi giận: “Ngọa tào, chỉ mình ngươi có súng đúng không! Gà đại gia ta cũng có.”

Nói xong, gà trống liền muốn biến thân.

Trần Hạo vội vàng nói: “Tiểu Hoàng, đừng bị loạn tiết tấu, chúng đang muốn kéo dài thời gian với chúng ta, không để chúng ta phá hư chuyên sinh cổ, hiện tại ta phân công, tiểu Hắc, ngươi đi giải quyết tay súng bắn tía này, tiểu Hoàng, ngươi đi tìm chuyên sinh cổ, ta chính diện xông vào hấp dẫn chú ý.”

Gà trống nghĩ một chút, hung tợn nói: “Được, ta đi tìm chuyên sinh cổ, hừ, không có kẻ nào dám khi dễ gà gia mà còn có thể chạy trốn được.”

Sau đó, cả nhóm liền tản ra, Trần Hạo và gà trống phóng tới chợ đen, mà mèo đen lại hòa vào bóng đêm.

Bên này vừa thoát động, trong nháy mắt đã bị tay súng bắn tía phát hiện, sau đó hấn bắt đầu ngắm bắn Trần Hạo và gà trống.

Nhưng chẳng qua chỉ là một tay bắn tía phàm tục, sao có thể theo kịp biến hóa của Trần Hạo khi dùng Thiên Cương bộ.

Không nói đến Trần Hạo, ngay cả gà trống chỉ cần khẽ nhảy nhót, thì tay bắn tía kia đã không có cách nào khóa chặt.

Trong khoảnh khắc, Trần Hạo và gà trống đã chạy vào chợ đen.

Lúc này, một người trốn trên một mái nhà khác âm thầm chửi thề một tiếng, nhanh chóng thu lại súng ngắm, muốn rời

đi.

Nhưng rất nhanh, động tác của hắn dừng lại, khi hắn quay người nhìn lại, đã thấy một con mèo to lớn đứng ở phía sau, một đôi mắt xanh biếc nhìn hắn chằm chằm.

Sau khi tiến vào chợ đen, Trần Hạo lập tức cảm nhận được một loại cảm giác khó chịu, đầu óc choáng váng, tâm trạng buồn phiền, buồn ngủ, toàn thân không được tự nhiên, đây là cổ độc!

Trong lòng hơi động, Trần Hạo nhanh chóng lấy đạo bào ra, mặc vào người, trên đạo bào lưu động quang trạch, sau khi khoác đạo bào vào, cảm giác khó chịu kia đã biến mất.

Còn có thể tránh độc! Không hổ là da của Bạch Lộ.

Trần Hạo tự hài lòng một phen, sau đó khi hắn muốn tiếp tục tiến lên, đã nghe được một tiếng ngọ tào của gà trống vừa tách ra.

Quay người nhìn lại, hai mắt Trần Hạo trừng to.

Chỉ thấy mấy người không biết từ nơi nào hiện lên, tay cầm một tấm lưới, vây quanh gà trống. Sau đó những người này nhanh chóng chạy tới một thông đạo.

Mẹ nó, chuẩn bị thật đầy đủ, cái này chính là để đối phó với gà trống đây!

Nhưng mà đây không phải là chợ đen Quảng Lăng sao? Từ lúc nào mà Hứa Thiên Mỹ có thể xâm nhập sâu như vậy!

Trong lòng nghi hoặc, dưới chân Trần Hạo lại không hề chậm lại, trực tiếp đuổi theo.

Không đợi Trần Hạo đuổi kịp, một đồ vật từ phía trước đã bay tới.

Trần Hạo nhìn kỹ, lại là một quả bom!

Hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ diêm, một đạo pháp quang bắn ra, đánh trúng quả bom, trực tiếp đem bom bắn trở về. Sau đó phanh một tiếng, tiếng nổ âm vang khiến mấy tòa nhà xung quanh đều run rẩy.

Sau đó, Trần Hạo lại đuổi theo, lại phát hiện mấy người bắt gà trống, đang vào thang máy đi lên tầng trên.

Lông mày nhăn lại, sau một thoáng suy nghĩ, Trần Hạo lại nở một cười. Sau đó Trần Hạo cảm ứng một chút, thân ảnh khẽ động, bay đi.

Lát sau, Trần Hạo đã thấy một thông đạo. Cũng nhìn thấy một người đàn ông đứng ở lối đi hộ vệ.

Người đàn ông này, chính là quản sự ở chợ đen.

Chương 514: Hư giả

Vị quản sự của chợ đen này mặt không đổi sắc nhìn Trần Hạo, không nói một lời.

Trần Hạo dò xét hẩn một chút, mở miệng nói: “Người không bị cổ trùng khổng chế, ánh mắt cũng tinh táo, nói rõ người là bất thường, như vậy vấn đề ở đây là nguyên nhân gì khiến người làm ra chuyện ngốc như vậy, đi giúp hắc vu sư Miêu Cương hại người để chuyển sinh?”

Quản sự chợ đen nhìn Trần Hạo, vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo cười nói: “Không muốn nói thì thôi, nhưng mà con đường này, ta muốn đi qua.”

Nói rồi, Trần Hạo trực tiếp đi đến thông đạo.

Bị lưới kéo lấy, gà trống không giãy dụa, mà nhìn người kéo mình.

Mấy người này, nói là người cũng không đúng, bọn chúng không có khí tức người sống, trên người họ có khí tức giống Hứa Thiên Mỹ đều khiến gà trống chán ghét.

Nhưng so sánh với Hứa Thiên Mỹ, có thể rõ ràng cảm giác được trong đầu bọn chúng có khí tức cổ trùng.

Mấy kẻ này, là khí tức bị cổ trùng khổng chế người chết!

Ha ha, người chết sống lại mà có thể bắt nạt gà gia sao?

Thân thể gà trống chậm rãi biến hóa, trong khoảnh khắc từ một con gà biến thành một đại hán vạm vỡ.

Sau đó gà trống đưa tay bắt lấy tấm lưới, hung hăng kéo một phát.

Mấy người chết sống lại đang kéo nó đi ngay lập tức bị kéo ngã trên mặt đất.

Gà trống thừa cơ đứng lên, hai tay hung hăng xé rách tấm lưới. Vọt thẳng tới, vung nắm đấm, cho mỗi người chết sống lại một quyền, trực tiếp đánh chết cổ trùng trong đầu chúng.

Giải quyết xong mấy tên này, gà trống khẽ chuyển ánh mắt, nhắc chân muốn quay lại thang máy.

Thế nhưng không đợi nó đi đến, ở hướng thang máy đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang.

Bước chân dừng lại, hai mắt gà trống chậm rãi nheo lại, sau đó khi thang máy đang muốn mở ra, gà trống đột nhiên vung tay lên, một cây súng đột nhiên xuất hiện trên tay nó, một tay khác, từ trong quang cầu bên người lấy ra một dây băng đạn, lắp đạn vào, đầu súng nhắm ngay về phía cửa thang máy.

Đúng lúc này, cửa thang máy bị cưỡng ép mở ra, sau đó vô số côn trùng to bằng hạt lạc từ trong thang máy bị ép ra ngoài, tốc độ cực nhanh nhào tới gà trống.

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng, sau đó cánh tay trắng kiện chấn động, nòng súng chuyển động, họng súng phun ra tia lửa màu lam, tiếng súng vang rền...

Vô số tiểu côn trùng đang nhào tới giống như bị mưa to tấp rủa, trong nháy mắt những côn trùng dẫn đầu bị xé rách thành mảnh vỡ.

Cửa thang máy còn đang chen chúc bay ra.

Gà trống nâng cánh tay lên một chút, như cuồng phong bắn về thang máy, dưới trận trận tiếng súng gấp rút âm, cửa thang máy bị bắn hoàn toàn biến mất, côn trùng bên trong nháy mắt biến thành một hố xác trùng.

Qua mấy nhịp hô hấp, côn trùng trong thang máy đã thừa dần.

Nhưng gà trống vẫn không dừng tay, trực tiếp bắn hết một băng đạn, để súng tự động dừng lại, lúc này mới hài lòng thu hồi.

Sau đó gà trống lấy bao thuốc ra, đốt một điếu lên, sau mấy vụng trộm luyện tập, lần này nó đã không bị sặc khói nữa.

Hút vào một điếu thuốc, phun ra, sau đó gà trống cất bước đi qua, đi vào một bên thang máy, quan sát tỉ mỉ một chút, lúc này mới vút điếu thuốc trên mặt đất, đưa chân day day, sau đó gà trống quay người, bước nhanh rời đi.

Chờ gà trống biến mất không thấy nữa.

Đột nhiên bên trong đồng xác côn trùng chùng chát thành núi nhỏ, một con côn trùng có màu nhìn hơi khác biệt, lại có vẻ lớn một chút, bị gãy mất mấy chân. Khập khểnh chui ra, chạy ngược lại với hướng của gà trống, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Ầm!

Một tiếng ầm vang, quản sự chợ đen bị đánh bay đập vào trên vách tường, rồi rơi xuống mặt đất, nôn ra một ngụm máu.

Sau đó hắn muốn bò lên, nhưng không dậy nổi.

Trần Hạo mặc kệ hắn, trực tiếp vòng qua hắn muốn rời đi.

Đúng lúc này, bước chân Trần Hạo dừng lại, cúi đầu nhìn xuống, liền phát hiện chân mình đã bị một vòng hồng quang quấn quanh.

Hồng quang này là máu của quản sự chợ đen nôn ra biến thành.

Khẽ nhưong mày, dưới chân Trần Hạo thoảng hiện lồi quang, hồng quang lập tức bi phá, hóa thành một tia máu tươi rơi xuống.

Sau đó, quản sự chợ đen thét lên một tiếng đau đớn, triệt để ngã xuống mặt đất, hít thở khó khăn.

Chẳng thềm nhìn đến quản sự áo đen, Trần Hạo đi vào tầng hầm chợ đen.

Đến nơi này, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, rồi dừng lại.

Hắn cảm giác bên trong tầng hầm dưới mặt đất một này, khắp nơi đều ản núp hung cơ, tựa như chỉ cần bước vào một bước, thì sẽ gặp các loại công kích cường đại.

Nơi này bố trí cỗ trùng.

Lần này thì phiền toái rồi, không có gà trống, mình có rất ít biện pháp có thể đối phó với cỗ trùng, hơn nữa để phòng vạn nhất, pháp lực cũng không thể tiêu hao nhiều, như thế nên làm gì?

Khi hắn đang xoắn xuýt về việc này, mặt đất đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Trần Hạo giữ vững thân thể, sau đó liền thấy, hồng quang dưới mặt đất tầng hầm đột nhiên sáng lên.

Hồng quang kia có chút giống với một quả trứng gà lớn, giữa hồng quang, mơ hồ có thể nhìn thấy một người.

“Chuyển sinh cô!”

Ánh mắt Trần Hạo lập tức trở nên lảng lệ.

Sau đó Trần Hạo cũng không chần chờ gì nữa.

Tốc độ chuyển sinh cô chuyển sinh, đã vượt qua dự đoán của hắn, nếu như không ngăn cản, thì nữ nhân này sẽ chuyển

sinh thành công, đến lúc đó muốn tìm được nàng sẽ rất khó khăn.

Ánh mắt khóa chặt vào hồng quang, trên thân Trần Hạo xuất hiện điện mang, sau đó thân ảnh trực tiếp đánh tới.

Hắn vừa tiến vào, lập tức đã kinh động đến cổ trùng ẩn núp.

Trong tiếng ông ông, một vô số tiểu côn trùng bay ra đánh tới.

Nhưng tốc độ của tiểu côn trùng không nhanh bằng Trần Hạo, trước khi bị bao vây, Trần Hạo đã đi tới hồng quang.

Khoảng cách gần hơn, Trần Hạo nhìn cũng rõ hơn.

Hồng quang này cao hơn một người, hình bầu dục, bên trong có người, nhìn giống như một trứng gà biết hô hấp, khẽ run rẩy.

Trần Hạo không chút do dự, lật tay xuất ra Hiên Viên đời thứ hai, trực tiếp chém xuống hồng quang.

Vận chuyển mấy chục năm pháp lực dốc sức vào kiếm cương, tựa như chém vào đậu hũ, trực tiếp chém hồng quang thành hai nửa, ngay cả người bên trong cũng bị phân thân.

Trần Hạo nhìn kỹ, người bị phân thân lại là một nữ nhân già nua không còn hình dáng, gầy yếu chỉ còn da bọc xương, cho dù bị kiếm cương phân thân, cũng không có chút nào máu tươi nào chảy ra, thật giống như đã khô quắt đi.

Trần Hạo nhìn thấy thế mà nhú mày.

Hồng quang bị phá, nữ nhân cũng bị phân thân, nhưng mà không có bất kỳ dị thường nào xuất hiện.

Đây là có chuyện gì?

Chuyển sinh cổ này bị phá rồi hay vẫn chưa phá được?

Ong ong!

Tiếng ầm ầm bốn phía khiến da đầu hắn run lên tới gân, chậm rãi bao vây Trần Hạo.

Đồng thời trên mặt đất cũng xuất hiện độc xà bò quanh, trong không khí tràn ngập một mùi hương nào đó ngửi rất thơm.

Trần Hạo hoàn hồn, hừ lạnh một tiếng, trong tay ngưng tụ năm quả lôi cầu, trực tiếp vất ra, lôi cầu nổ tung hóa thành từng đạo điện quang, lan tràn ra xung quanh bảy tám mét, đám cỏ trùng đang bao vây trực tiếp bị điện giật chết.

Sau đó Trần Hạo nhìn thoáng qua chỗ hồng quang bị chém rách, dần dần biến mất, thân ảnh khẽ chuyển, lôi quang bao quanh, vọt thẳng ra ngoài.

Từ dưới tầng hầm đi ra, mới vừa đi tới cửa thông đạo, sắc mặt Trần Hạo đại biến.

Tên quản sự chợ đen vốn bị hắn đánh thành trọng thương ngã gục ở cửa thông đạo, lúc này đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nếu như không phải trên mặt đất còn có vết máu lưu lại, Trần Hạo đã hoài nghi mình có phải trước đóc bị ngăn cản.

Nhưng bây giờ người đâu rồi? Tại sao lại không thấy?

Trong lúc đang nghi hoặc, Trần Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn về một phía, ánh mắt dần biến thành lạng lẹ rồi phóng đi.

Chương 515: Mê tâm

Rời khỏi chợ đen, Trần Hạo liền thấy hai người đang chiến đấu.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, hầu như đều là cứng đối cứng, từng quyền đều đánh lên người đối phương, mỗi một lần công kích đều hung ác như muốn phế bỏ đối thủ, vách tường phía sau nơi bị công kích của bọn hắn nện vào đều vỡ vụn.

Hai người kia, một người là đại hán do gà trống biến thành, một người khác, chính là quản sự chợ đen trước đó đã bị mình đánh cho trọng thương đến ngã gục.

Nhưng bây giờ quản sự chợ đen kia không chỉ không chết, hơn nữa khí tức của hắn lại mạnh hơn mấy phần.

Trần Hạo đầu tiên là giật mình, sau đó phát hiện ra, khí tức của quản sự chợ đen có chút quái dị.

Cẩn thận nhìn ánh mắt Trần Hạo ngưng lại.

Sinh cơ của quản sự chợ đen sự lúc có lúc không, người bát thường có loại trạng thái này, đều là kẻ nằm trên mặt đất chờ chết.

Thế nhưng khí tức của quản sự chợ đen lại phi thường cuồng bạo, ngay cả thân thể của hắn cũng lớn thêm vài vòng, nhìn không hề nhỏ hơn đại hán do gà trống biến thành.

Loại biến hóa này thật sự có chút kinh người.

Trần Hạo đang muốn bước qua hỗ trợ, đại hán do gà trống biến thành đã quát âm lên: “Hạo ca đừng nhúc nhích.”

Trần Hạo dừng lại, tức giận nói: “Đừng chơi nữa, tốc chiến tốc thắng.”

Nói rồi Trần Hạo dùng Thiên Cương bộ di chuyển, đồng thời xuất ra Hiên Viên đời thứ hai, bay vụt đến bên người quản sự chợ đen.

Hiên Viên đời thứ hai chém tới quản sự chợ đen, lần này, Trần Hạo không hề hạ thủ lưu tình.

Kiểm quang bắn đến, quản sự chợ đen lại linh hoạt tránh được, thân thể cường tráng giống như con khỉ, lập tức nhảy ra rất xa, sau đó về mặt dữ tợn nhìn Trần Hạo và đại hán do gà trống biến thành.

“Hạo ca, hình như tên này gặp mạnh lại càng mạnh, người gia nhập vào, hấn khẳng định sẽ mạnh hơn, người vẫn nên đứng ở một bên, để cho ta đối phó với hấn đi.” Lúc này, ngữ khí của gà trống đã thêm phần ngưng trọng nói.

Trần Hạo sững sờ, sau đó cũng phát hiện biến hóa của quản sự chợ đen.

Quản sự chợ đen nặng nề thở dốc, theo từng nhịp hô hấp, thân thể hấn cũng phát ra tiếng tách tách tách, giống như xương cốt đang mọc ra, thân thể lại lần nữa lớn thêm một vòng.

Lúc này quản sự chợ đen đã trở nên rất quái dị.

Thân cao hơn hai mét, cơ bắp trên người phình lên, về mặt dữ tợn, nhất là khí tức càng thêm hung bạo, giống như một đầu dã thú bị chọc giận.

Ánh mắt Trần Hạo ngưng lại, nói: “Đây là cấm pháp bí thuật, thuộc về bộc phát pháp môn, không chống đỡ được bao lâu, Tiểu Hoàng, người đi tìm chuyển sinh cổ, nơi này giao cho ta.”

Gà trống nói: “Hạo ca, người có được hay không? Nếu không người đi tìm, để ta đối phó?”

Trần Hạo nói: “Đừng nói nhảm, nhanh đi.”

Gà trống đành phải gật đầu, quay người nhanh chóng rời đi.

Quản sự chợ đen gầm thét, muốn đuổi theo, tựa như không muốn để cho gà trống rời đi.

Trần Hạo hừ lạnh, dùng Hiên Viên đời thứ hai chém xuống một kiếm, một đạo kiếm cương bắn ra, bức quản sự chợ đen lui lại, sau đó Trần Hạo nói: “Ngay cả bí pháp cũng sử dụng, người thật sự là không còn thuốc chữa, đã như vậy, thì người hãy chết đi.”

Nói rồi Trần Hạo dùng toàn lực bộc phát, thân ảnh lóe lên, mang theo Hiên Viên đời thứ hai trực tiếp tới gần.

Quản sự chợ đen gầm thét liên tục, không muốn dây dưa với Trần Hạo, tận lực tránh né, chỉ muốn đột phá để đi tìm gà trống.

Nhưng Trần Hạo không để hắn vượt qua, dùng Thiên Cương Kiếm pháp như nước chảy, chặn lại quản sự chợ đen ở nguyên một chỗ.

Sau mấy lần thăm dò, Trần Hạo đã hiểu rõ trạng thái của quản sự chợ đen, hắn mặc dù sử dụng bí pháp để mạnh lên, nhưng phản ứng lại cực kém.

Nhận thấy điều này, Trần Hạo lập tức cường công, muốn ép quản sự chợ đen lộ ra sơ hở, hắn dùng Thiên Cương bộ di chuyển, chuyển ra phía sau quản sự chợ đen, đâm một kiếm trực tiếp xuyên thấu lưng của quản sự chợ đen.

Sau đó, trên thân kiếm, xuất hiện một đạo lôi quang lan tràn.

Đôm đốp!

Lôi quang lấp lóe, quản sự chợ đen rên lên một tiếng, thân thể run rẩy ngã xuống mặt đất.

Trần Hạo cầm kiếm đứng đó, mặt không thay đổi nhìn xuống quán sụ chợ đen.

Dưới ánh nhìn của hắn, sinh cơ trên người quán sụ chợ đen đang bị điện quang làm cho nhanh chóng sứt giảm, sau đó thân thể của quán sụ chợ đen dần dần từ khổng lồ chuyển thành nhỏ yếu.

Trong khoảnh khắc, quán sụ chợ đen đã biến về tình trạng lúc đầu, không đứng, phải là còng gầy yếu, giống như chỉ còn da bọc xương, thất khiếu chảy máu, ngay cả hồn phách cũng không còn lại chút nào.

Trần Hạo quay người, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Trần Hạo rời đi, quán sụ chợ đen đang rơi vào tình trạng thất khiếu chảy máu chậm rãi biến mất, thay vào đó là một con côn trùng nằm rạp trên mặt đất, không có chút động tĩnh nào.

Đi đến không xa, Trần Hạo đã thấy đại hán do gà trống huyễn hóa quay trở về.

“Hạo ca, không phát hiện ra chuyển sinh cổ a! Bên trong chỉ có một chút côn trùng phổ thông, chúng cảm giác được khí tức của ta, ngay cả động đậy cũng không dám.” Về mặt gà trống vô cùng nghi hoặc hỏi.

Trần Hạo nói: “Người có xuống tầng hầm dưới đất chưa?”

Gà trống gật đầu: “Đã đi qua rồi, phát hiện một lớp xác rất mỏng, nhìn như là một cỗ trùng lợi hại lưu lại, nhưng đây chỉ là lột xác, không phải bản thể cỗ trùng.”

Trần Hạo sững sốt, sau đó tựa như nghĩ để cái gì, Trần Hạo bay thẳng đến tầng trên của chợ đen.

Đi tới đây, Trần Hạo nhìn thấy toàn bộ những người đang giao dịch ở đây đều hôn mê ngã xuống đất.

Không giống với suy nghĩ của mình là họ sẽ bị thôn phệ huyết nhục, tinh khí và hồn phách, bọn hấn vẫn còn sống, khí tức cũng bát thường, không bị thương tổn gì, chỉ hôn mê đơn giản.

Cái này... Làm sao có thể!

Chuyển sinh cổ muốn chuyển sinh, không có đủ huyết nhục tinh khí hồn phách, làm sao có thể phát động?

Hứa Thiên Mỹ kia đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ bởi vì Tiêu Hoàng ở đây, nên nàng từ bỏ chuyển sinh? Chuyện này không có khả năng!

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo lấy ra bộ đàm mà Thu Thuỷ đưa cho mình, nói vào máy: “Có người ở đây không?”

Bộ đàm không có hồi âm.

Trần Hạo nhíu mày.

Tại sao không liên lạc được? Ban ngành liên quan xảy ra chuyện rồi? Không đúng, ban ngành liên quan khẳng định đã chuẩn bị hết mọi việc.

Hứa Thiên Mỹ cũng chỉ muốn chuyển sinh, không đến mức gây chuyện với bộ phận quan hệ, nếu không sẽ dẫn đến việc chậm trễ chuyển sinh, khiến tất cả mọi tính toán đều thành công cốc, chuyện này đối với một kẻ muốn sống lại một đời mà nói, căn bản là không có khả năng.

Vậy tình huống bây giờ là như thế nào?

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, luôn cảm thấy có vấn đề xuất hiện.

Khẽ suy nghĩ một chút, đột nhiên Trần Hạo nghĩ đến cái gì, nhắm mắt rồi im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo mở to hai mắt, trong mắt lóe lên một đạo lệ quang, đột nhiên hấn quay người lại, dùng Hiên Viên đời thứ hai chém xuống, kiếm quang gào thét bắn ra.

Kiểm quang vừa rơi xuống, đại hán do gà trống huyễn hóa đứng bên người Trần Hạo không có chút lực phản kháng nào bị chém từ đầu thành hai mảnh.

Quý dị là, sau khi bị chém giết, thân thể đại hán do gà trống huyễn hóa tách ra, không có giọt máu nào chảy xuống. Mà là biến thành một tiểu côn trùng bị phanh thây, rơi trên mặt đất.

Thấy thế, Trần Hạo sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Quả nhiên là hàng giả, ta vốn nghi ngờ vì sao nó đánh mãi mà khó phân thắng bại, gà trống sao có thể không dùng đến vòng sáng thân thông, ngược lại dây dưa không dứt, chuyện này không phù hợp với tính cách gà trống!

Khi hấn còn đang tự lầm bầm, đột ngột một tiếng kêu từ dưới lầu truyền đến.

“Ha ha ha!”

Tiếng kêu to rõ, tràn đầy khí tức dương cương, bên trong tiếng kêu khuếch tán một loại huyền diệu ba động, khiến Trần Hạo cảm giác tạp niệm trong lòng đều bị diệt hết, tinh táo hơn nhiều.

Đây mới là tiểu Hoàng a.

Trần Hạo hiểu được, không chút do dự bay xuống dưới, rất nhanh, Trần Hạo liền thấy ở tầng một của chợ đen, một con gà trống xòe hai cánh, quang mang lòe loẹt đang chiến đấu với một con quái trùng huyết hồng sắc dài một mét.

Chương 516: Cỗ trùng đánh mãi không chết

“Ngọa tào, cuối cùng Hạo ca ngươi cũng đã đến, nhanh, đồ chơi này giao cho ngươi.”

Trong lúc chiến đấu, gà trống nhìn thấy Trần Hạo, lập tức quát to một tiếng, sau đó thân ảnh chạy thẳng tới.

Quái trùng huyết hồng sắc lại không định bỏ qua, nó giãy dụa thân thể, đồng thịt dưới bụng khê lắc lư, giống như rắn bò, đuổi theo đằng sau gà trống, tốc độ rất nhanh.

Trần Hạo thấy thế dùng Thiên Cương bộ xông tới, khi vượt qua gà trống, Trần Hạo trực tiếp đá ra một cước.

Phịch một tiếng, quái vật huyết hồng sắc đang đuổi theo không tránh kịp, bị một cước mahj mẽ của Trần Hạo đá bay.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn về phía gà trống nói: “Thứ này mà ngươi không đối phó được?”

Gà trống nói: “Hạo ca, đừng khinh thường, nó cũng không dễ đánh.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, quay người nhìn lại, phát hiện quái trùng bị mình đá bay, đang nhảy nhót tung bưng, bò thật nhanh về phía mình, tựa như nó không bị chút tổn thương nào.

Trần Hạo có chút kinh ngạc: “Phòng ngự mạnh như vậy?”

Gà trống nói: “Hạo ca, đây đã là cái gì, ngay cả vòng sáng của ta vây quanh nó, đều bị nó đánh rơi mất.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Thật hay giả? Vòng sáng của ngươi cũng không chụp trúng?”

Gà trống uất ức nói: “Trước đó gặp được nó, ta dùng súng bắn, đạn bắn không chết, sau đó ta dùng hết các loại bẫy, cũng không bắt được, thực sự không có cách, chỉ có thể kêu mấy tiếng.”

Trần Hạo quan sát quái trùng tỉ mỉ, phát hiện trên người nó có khí tức cổ trùng.

“Đây là cổ?”

Gà trống nói: “Hình như vậy, nhưng rất kỳ quái, nó lại không sợ ta, hơn nữa nó còn muốn bắt nạt ta! Hạo ca, giúp ta chơi chết nó.”

Trần Hạo nhìn xem quái trùng càng ngày càng tiến lại gần, mở miệng nói: “Để ta thử một chút.”

Nói, Trần Hạo bay thẳng qua, vung Hiên Viên đời thứ hai lên, xoay người một cái giữa không trung, lướt qua đầu quái trùng, đồng thời chém Hiên Viên đời thứ hai xuống quái trùng.

Lưỡi kiếm Hiên Viên đời thứ hai tuy không quá sắc, nhưng là được kiếm cương gia trì, nên trở thành lã lệ vô cùng.

Kiểm cương chém vào thân quái trùng, xuyên qua thân thể, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Thân ảnh bay vút qua, Trần Hạo rơi xuống đất, nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Kiểm cương này thế mà lại trực tiếp xuyên qua thân thể, nhưng quái trùng vẫn không chết? Người làm bằng nước sao?

Thấy huyết hồng sắc quái trùng xoay người lại, tập trung phong tỏa Trần Hạo, hai mắt Trần Hạo hơi híp lại, tay bắt pháp quyết, một viên lôi cầu xuất hiện, trực tiếp bay về phía huyết hồng sắc quái trùng.

Nhìn thấy lôi cầu, huyết hồng sắc quái trùng đột nhiên giờ thân thể lên, bụng mở ra, lộ ra lớp chất lỏng chông chát di

chuyển bên trong, lập tức thôn phệ lôi cầu.

Sau đó phần bụng huyết hồng sắc quái trùng khép lại, rơi xuống mặt đất, thân thể khẽ ngo nguậy, sau đó... Lại biến thành lớn hơn một chút!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Trần Hạo đại biến, thậm chí hít một hơi lạnh khí.

Ngọa tào, con hàng này lại có thể thôn phệ lôi cầu, chuyển thành chất dinh dưỡng của mình, để mình biến lớn hơn.

Đây là... Chuyển sinh cổ!

Trần Hạo đột nhiên kịp phản ứng lại.

Huyết hồng sắc quái trùng này cùng với lớp xác huyết hồng sắc ở dưới tầng hầm dưới đất rất tương tự, chẳng lẽ chính là do con hàng này lột ra!

Nhưng mà không đúng, trong đạo quyền ghi chép, chuyển sinh cổ có vẻ như không thể lợi hại như vậy! Chỉ cần trong quá trình chuyển sinh bị phá hỏng, chuyển sinh cổ coi như sẽ bị hủy.

Nhưng bây giờ, tại sao chuyển sinh cổ này lại trở nên đáng sợ như vậy! Kiếm cương hay lôi cầu cũng không thương tổn được nó!

Đang lúc nghi hoặc, huyết hồng sắc quái trùng sau khi lớn thêm một vòng, nhanh chóng bò về phía Trần Hạo. Tốc độ của nó nhanh hơn vừa nãy một chút.

Trần Hạo không dám tiếp tục công kích, công kích của hắn đối với nó chính là chất dinh dưỡng!

Thân ảnh bay lên tránh đi, Trần Hạo nói: “Tiểu Hoàng, trước tiên chúng ta lui đã.”

Nói rồi, Trần Hạo nhanh chóng bay vụt đi, mang theo gà trống trốn đi xa.

Thấy bóng dáng Trần Hạo và gà trống đã biến mất, huyết hồng sắc quái trùng dừng lại một lát, quay người bỏ thật nhanh lên trên tầng.

Trần Hạo sau khi chạy đi cũng không phải là thật sự bỏ chạy, mà là thu liễm hơi thở trốn ở bên cạnh, quan sát huyết hồng sắc quái trùng.

Thấy quái trùng bỏ lên tầng trên, Trần Hạo suy nghĩ một chút, sắc mặt đại biến: “Không tốt.”

Gà trống nói: “Thế nào?”

Trần Hạo nói: “Quái trùng này hẳn là chuyển sinh cổ, nhưng bây giờ nó có chút không giống, hiện tại khẳng định nó muốn đi thôn phệ những người đang hôn mê ở trên tầng, chúng ta không thể để nó làm như thế.”

Gà trống nói: “Nhưng mà thần thông của chúng ta vô hiệu đối với nó a.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, lấy bộ đàm ra, áp lên tai, không đợi hắn lên tiếng, đã nghe được tiếng nói từ trong đó truyền đến: “Tiền bối, tiền bối, nghe được xin trả lời, tiền bối, Trần Hạo tiền bối, nghe được xin trả lời.”

Trần Hạo sững sờ.

Ta thảo, vẫn luôn liên hệ với ta sao?

Trần Hạo vội vàng mở miệng nói: “Ta nghe được, thế nào?”

“Tiền bối, ngươi có thể nói chuyện, tiền bối không sao chứ? Chúng ta...” Đầu dây bên kia còn chưa kịp nói hết, đã nghe được một chút tạp âm, sau đó giọng nói liền biến thành giọng nữ.

“Trần tiền bối, ta là Thu Thủy.”

Hai mắt Trần Hạo hơi híp: “Thu Thủy? Ta rất muốn hỏi một chút, chợ đen này xuất hiện biến cố đã lâu như vậy, tại sao ban ngành liên quan các người vẫn chưa có động tĩnh?”

Thu Thủy nói: “Tiền bối, người không phát hiện sao? Chợ đen Quảng Lăng đã không tồn tại ở không gian hiện thực.”

Trần Hạo ngạc nhiên, vội vàng chạy tới bên cửa sổ, sau đó chỉ thấy bốn phía tối đen hoàn toàn mờ mịt. Cái gì cũng không nhìn được. Dùng ý niệm cảm giác, lại bị một loại lực lượng cổ quái ngăn chặn.

Sắc mặt Trần Hạo biến thành khó coi: “Tình huống này là thế nào?”

Thu Thủy nói: “Tiền bối, do chúng ta chủ quan, không nghĩ tới tông môn phụ trách chợ đen Quảng Lăng lại xuất hiện phản đồ, âm thầm bố trí phong cấm chi pháp bên trong tòa nhà, phong tỏa không gian lại, chỉ khi phá vỡ cấm pháp, tiền bối mới có thể đi ra ngoài.”

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống.

Mẹ nó, tên quản sự chợ đen kia quả nhiên là phản đồ.

“Cũng may chúng ta cũng có bố trí bên trong tòa nhà, lúc này mới có thể trò chuyện cùng tiền bối, tiền bối, hiện tại tình huống trong chợ đen như thế nào?” Thu Thủy tiếp tục hỏi.

Trần Hạo nói: “Tình huống rất nghiêm trọng, người tham dự chợ đen đều hôn mê, ta gặp một cổ trùng rất cổ quái, đánh không chết, ngược lại càng đánh nó phát triển càng nhanh, ta muốn người giúp ta điều tra thêm, đây có phải là chuyển sinh cổ hay không.”

“Đây chính là chuyển sinh cổ, nhưng mà chuyển sinh cổ bây giờ không phải để chuyển sinh.”

Không đợi Thu Thủy ở bên kia trả lời, một tiếng động lại vang lên.

Trần Hạo quay người nhìn lại, liền thấy hai bóng người đang bước tới, chính là Minh Thông đại sư và Cao đạo trưởng.

Khẽ giật mình, Trần Hạo nghi ngờ nhìn hai người.

Vẫn luôn không thể phát hiện, bọn hắn từ đâu chạy đến đây?

“Trần tiên bối, ta nghe được tiếng của Cao đạo trưởng, có phải các người ở cùng một chỗ?” Thu Thủy vội vàng hỏi thăm.

Trần Hạo không trả lời, trực tiếp thu lại bộ đàm thu hồi, lúc này mới nói: “Cao đạo hữu, có thể kể qua về chuyện đã xảy ra hay không?”

Cao đạo trưởng nói: “Nói ra rất dài dòng, chúng ta vẫn nên vừa đi vừa nói, tránh để súc sinh kia lớn lên, đến lúc đó sẽ khó đối phó.”

Trần Hạo không đổi sắc mặt nói: “Cao đạo hữu, ta cảm thấy vẫn nên nói xong rồi hành động cũng không muộn.”

Cao đạo trưởng dừng lại, cười nói: “Không phải đạo hữu nghi ngờ chúng ta cùng một bọn với con súc sinh kia chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Hai vị vẫn luôn không xuất hiện, lúc này lại đột nhiên xuất hiện, thực sự khó làm người khác tin.”

Cao đạo trưởng nói: “Đạo hữu nghi ngờ cũng đúng, nhưng bản đạo lấy đạo tâm thề, ta và Minh Thông đại sư tuyệt đối không cùng bọn với con súc sinh kia, chúng ta vẫn luôn không ra, chính là đang tìm hiểu nguyên nhân súc sinh này biến hóa, hiện tại, chúng ta tìm được.”

Chương 517: Âm dương khí trùng

“Biến hóa? Nguyên nhân? Mong đạo hữu nói rõ.” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Cao đạo trưởng nói: “Đạo hữu biết chuyển sinh cô, vậy chắc ngươi cũng biết bản thể chuyển sinh cô chính là của âm dương khí trùng.”

Trần Hạo sững sờ: “Chuyện này có vấn đề gì sao?”

Cao đạo trưởng nói: “Âm dương khí trùng này, vốn là dị chủng linh trùng, bị Vu Môn phát hiện, lợi dụng đặc tính linh trùng, luyện chế thành chuyển sinh cô. Có thể làm cho hồn phách chuyển sinh, sống lại một đời. Nhưng đây chỉ là đại tài tiểu dụng, hoàn toàn lãng phí thiên phú của âm dương khí trùng này. Thiên phú chân chính của âm dương khí trùng chính là có thể ngưng tụ Tiên Thiên chi khí, diệu dụng vô tận.”

Trần Hạo nhìn Cao đạo trưởng, không nói một lời.

Cao đạo trưởng tiếp tục nói: “Trước đó chúng ta lần theo tà sư tu luyện Huyền Ma thần thông, một đường đi tới Quảng Lăng này thì hấn biến mất không thấy nữa, ngay cả khí tức cũng không thể cảm giác, ta và Minh Thông đại sư hơi hoài nghi, bèn âm thầm điều tra, về sau gặp được Hứa Doanh Doanh, phát hiện ra nàng có điều dị thường. Thế nhưng không đợi chúng ta kịp phát hiện được gì, đạo hữu đã xuất hiện, hơn nữa còn biểu thị vô cùng oán hận Hứa Thiên Mỹ, thế nên Hứa Doanh Doanh mới tương kế tựu kế, dẫn ngươi vào bẫy.”

Trần Hạo nhíu mày: “Dụng kế? Dùng kế gì?”

Cao đạo trưởng nói: “Mượn xác người chết. Hứa Thiên Mỹ kia truyền ra công dụng thật sự của trấn hồn đan, chính là muốn hấp dẫn nhiều cao nhân đạo pháp đến đây, sau đó mượn xác người chết, như vậy thì nàng có thể vứt bỏ thân xác đã gây ra mọi chuyện, hồn phách dung hợp âm dương khí trùng, dùng Tiên Thiên chi khí thay đổi càn khôn, hóa thành Tiên Thiên Chi Linh. Đạo hữu đạo pháp thần thông, vừa vặn phù hợp kế hoạch của Hứa Thiên Mỹ, nên bị nàng tính toán.”

Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Ngọa tào, nói như vậy, từ lúc nhìn thấy nữ nhân kia, mình đã bị gài bẫy, nàng làm mọi chuyện đều là đang cố ý dẫn dụ mình! Ngay cả suy nghĩ của mình đoán nàng muốn sống lại một đời, cũng là bị nàng dẫn dụ! Trước mắt mình làm mọi việc, có lẽ hoàn toàn trái ngược với mục đích thực sự của Hứa Thiên Mỹ!

Mẹ nó, nữ nhân thật đáng sợ!

“Đạo hữu nói như vậy, vậy mục đích thực sự của Hứa Thiên Mỹ là gì? Hóa thành Tiên Thiên Chi Linh, như thế cũng phải có thân xác mới được, nếu không chỉ là bèo trôi không rễ, cho dù là Tiên Thiên Chi Linh, cũng không thể sống mãi.” Trần Hạo hỏi.

Cao đạo trưởng nói: “Đây chính là điều mà chúng ta không rõ, nàng ở chỗ này bố trí nhiều năm, chợ đen Quảng Lăng bị nàng thâm nhập, để chờ đợi thời cơ, bắt được nhiều người tu hành có sinh cơ và pháp lực. Trước đó chúng ta truy kích tên tà sư kia cũng là do nàng xúi dục, dùng nhau thai cũng không phải để tu luyện Huyền Ma thần thông, mà là vì trong phôi thai có một chút Tiên Thiên khí tức, toàn bộ Tiên Thiên khí tức đều chuẩn bị cho âm dương khí trùng biến hóa, phá kén thành điệp. Hiện tại âm dương khí trùng đã biến hóa thành công, bây giờ chỉ cần có đầy đủ sinh cơ và pháp lực, là nó liền

có thể tạo ra Tiên Thiên chi khí, đến lúc đó muốn đối phó với nó, sẽ không dễ dàng.”

Nói đến đây, Cao đạo trưởng nói: “Tên tà sư bị Hứa Thiên Mỹ xúi dục kia, chúng ta cũng tìm được, nhưng hắn cũng đã bỏ chết, chỉ còn lại chút tàn hồn, ta cũng là không thể làm gì, chỉ có thể thi pháp rút ra một bộ phận ký ức trong tàn hồn của hắn, lúc này mới phát hiện ra bí mật này.”

Nói đến đây, Cao đạo trưởng nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đằng sau Hứa Thiên Mỹ kia có một tồn tại kinh khủng che chở.”

Trần Hạo kinh nghi nói: ” Tồn tại kinh khủng? Là vị đại boss nào?”

Cao đạo trưởng nói: “Không biết, trong trí nhớ của tà sư kia không có, tựa hồ như bọn chúng rất kiêng kị khi nhắc đến tên kia, nhưng Hứa Thiên Mỹ còn có một thân phận, trong trí nhớ của tà sư gọi nàng là Mỹ phi nương nương, có lẽ chúng ta có thể điều tra từ nơi này.”

Trần Hạo: “...”

Mỹ phi nương nương? Phi tử?

Ta thảo, tự nhiên có dự cảm không tốt!

Trong lòng cảm thấy cổ quái, Trần Hạo nói: “Vậ đạo hữu có biện pháp đối phó với âm dương khí trùng không, lúc trước ta đã dùng mấy loại thần thông để đối phó với nó, nhưng không thể làm tổn thương nó.”

Cao đạo trưởng nói: “Đây chính là chỗ kỳ diệu của âm dương trùng, một mạch hộ thân, vạn pháp bất xâm. Muốn đối phó nó, chỉ có thể vây khốn, mà không thể công.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nói: “Vậ thì tốt, việc này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta động thủ ngay lập tức.”

Biết được nguyên nhân chân chính, sau khi Trần Hạo nhận phải uất ức, thì lòng kiên kị với Hứa Thiên Mỹ đã tăng thêm thêm một cấp.

Biết được thân phận của Hứa Thiên Mỹ là Mỹ phi nương nương, Trần Hạo trong lòng cảm thấy không thể thả nữ nhân này đi, nếu không sẽ có hậu họa vô tận.

Một nhóm người đi thẳng tới trên lầu, lúc này, huyết hồng sắc quái trùng đã bò lên tầng cao của chợ đen, nó nằm trên một đài cao, thân thể lúc lớn lúc nhỏ mà theo động tác của nó, trên tầng nhà của chợ đen có một lực lượng vô hình ba động khuếch tán, sinh cơ và pháp lực của vô số người hôn mê ngã xuống đất bị cỗ lực lượng này rút ra, sau đó tập trung chảy về huyết hồng quái trùng.

Sau một lần hít thở, màu sắc huyết hồng quái trùng đã đậm hơn một chút, khí tức cũng mạnh thêm một bậc.

“Sức sinh này đã bắt đầu, không thể để cho nó tiếp tục, đạo hữu làm hộ pháp cho ta.” Cao đạo trưởng nói xong, thân ảnh bay vút qua, đạo bào xoay tròn giữa hư không, từng lá cờ bay vụt ra ngoài, vây quanh huyết hồng quái trùng thành vòng tròn. Cao đạo trưởng tay bắt pháp quyết, từng lá cờ phát ra linh quang, khuếch tán ra một loại quang mang hữu hình.

Quang mang vừa xuất hiện, huyết hồng quái trùng đang thôn phệ sinh cơ và pháp lực lập tức bị ngăn cản, sau đó huyết hồng quái trùng phần nộ, dưới bụng có vô số xúc tu run run, nhìn về phía Cao đạo trưởng.

Cao đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, tay bắt pháp quyết khê đỏi, những lá cờ trên mặt đất biến hóa, bắt đầu xoay quanh, hóa thành một hư ảnh vờn quanh, chậm rãi thu nhỏ.

Ngay khi lá cờ sắp thu nhỏ đến huyết hồng quái trùng, huyết hồng quái trùng đột nhiên lộ ra phần bụng, một tia lôi điện từ

trong đó phóng ra.

Xẹt xẹt!

Điện quang lóe lên, những lá cờ đang xoay tròn, lập tức bốc cháy, linh quang tiêu tán, rơi lả tả trên đất.

Cao đạo trưởng kêu lên một tiếng đau đớn, bị đẩy lui về phía sau hai bước, trợn mắt há mồm hoảng sợ nói: “Làm sao có thể, tai sao nó lại có thể sử dụng lôi pháp?”

Khóe miệng Trần Hạo khẽ giật một cái, lôi điện kia không phải là lôi cầu của hắn chứ? mẹ nó, con hàng này có thể hấp thu cái gì rồi sử dụng luôn à?

“Hắc hắc, nhìn đi, ta đã nói, linh cờ của người chính là phế vật, căn bản không được, muốn vây khốn yêu tà vẫn phải nhìn Vạn gia kim cương bát của ta.” Lúc này Minh Thông đại sư cười hắc hắc, thân ảnh cũng bay vút lên, trên tay dưới lớp áo cà sa xuất hiện một chiếc bát màu đồng cổ.

Cao đạo trưởng thấy thế, hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Minh Thông đại sư một tay cầm bát, một tay dựng thẳng lên, miệng khẽ lẩm bẩm.

Dần dần, chiếc bát xuất hiện Phật quang, Minh Thông đại sư uốn éo thân, nhắm đến huyết hồng quái trùng.

“Đi.”

Một tiếng quát lớn, một đạo Phật quang trong chiếc bát bay ra, chiếu xuống huyết hồng quái trùng.

Lập tức, huyết hồng quái trùng cứng đờ.

“Thu.”

Minh Thông đại sư gào to một tiếng, thân thể huyết hồng quái trùng chậm rãi thu nhỏ, bị Phật quang dẫn độ, bị hút vào

trong bát.

Lật tay lại thu bát lại, Minh Thông đại sư khẽ gảy ngón tay một cái vào trong bát.

Ông một tiếng, huyết hồng quái trùng bên trong dừng run rẩy.

Minh Thông đại sư đặc ý nói: “Thấy không, hiện tại là 1,973 so 1,972.”

Sắc mặt Cao đạo trưởng vốn rất khó coi, chậm rãi, ánh mắt trở nên cổ quái, sau đó cười hắc hắc nói: “Chưa chắc đi, cái bát ăn mày này của ngươi bị vỡ.”

Chương 518: Hoàng tước phía sau

Bát vỡ!

Minh Thông đại sư đang đặc ý nghe thấy thể cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó kịp phản ứng, vội vàng nhìn về phía chiếc bát.

Vừa nhìn thấy chiếc bát, Minh Thông đại sư đã quá sợ hãi.

Chỉ thấy trong chiếc bát, một cương khí sắc bén bỗng nhiên xuất hiện, nhắm vào một chỗ, trực tiếp chọc thủng, phá vỡ.

Vết nứt dần được mở rộng, chiếc bát Phật quang từ từ biến mất.

“Đây là, cương khí! Ngọa tào!”

Minh Thông đại sư vội vàng muốn niệm chú, nhưng mới niệm được vài câu, Minh Thông đại sư đã không nhận được cầm cái bát trong tay ném ra ngoài, chọt, cái bát vỡ thành hai mảnh, huyết hồng quái trùng cũng rơi xuống đất.

“Vẫn là 1,972 so 1,972, người không dân trước.” Cao đạo trưởng cười tùm tùm nói.

Minh Thông đại sư tức giận: “Bây giờ nói những lời này làm gì, pháp bảo của ta và người đều bị phá, bây giờ lấy cái gì vây khốn nó?”

Cao đạo trưởng trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: “Ta còn có một biện pháp.”

Minh Thông đại sư sững sờ, rồi chọt biến sắc: “Người điên rồi, thuật nuốt tà hóa linh có thể làm hao mòn yêu quý, thế

nhưng âm dương khí trùng, người nuốt vào, kẻ chết chính là người.”

Cao đạo trưởng lắc đầu nói: “Chúng ta cần thời gian, chỉ cần ngăn cản nó phát triển, nữ nhân kia sẽ không thể chuyển hóa thành Tiên Thiên chi thể, đến lúc đó nó chỉ có thể bị vây ở bên trong quái trùng, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Vậy cũng không cần lấy mạng đổi mạng, ta không đồng ý.” Minh Thông đại sư không chút do dự cự tuyệt.

Cao đạo trưởng đang muốn nói chuyện, Trần Hạo mở miệng nói: “Nếu không, để ta thử một chút đi.”

Cao đạo trưởng nhìn về phía Trần Hạo: “Người có pháp bảo gì có thể vây khốn nó?”

Trần Hạo không nói chuyện, đi tới trước mặt huyết hồng quái trùng, trực tiếp vung tay lên, huyết hồng quái trùng đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy một màn này, hai mắt của Cao đạo trưởng và Minh Thông đại sư đồng thời trừng lớn, sau đó nhìn trừng trừng vào Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Trước đó ta quá khẩn trương, nên quên mất là ta còn Tụ Lý Càn Khôn, đây chính là phong cấm chi thuật cấp cao nhất, âm dương khí trùng chắc sẽ không ra được a?”

Tụ Lý... Càn khôn!

Cao đạo trưởng tròn tròn hai mắt lên, kinh hãi nói: “Người lại có thần thông lợi hại như vậy, không đúng, thần thông như vậy, không có cảnh giới và tu vi Tiên Thiên trở lên, làm sao có thể học tập! Người là...”

Trần Hạo cười không nói: “Trùng hợp mà thôi.”

Cao đạo trưởng trầm mặc.

Sau một lúc lâu, ánh mắt Cao đạo trưởng vẫn chăm chú nhìn Trần Hạo nói: “Trần đạo hữu, hiện tại ta càng tin tưởng người có thể tiến giai đến Tiên Thiên, hi vọng người không lãnh phí cơ duyên đại đạo này.”

Nói rồi không đợi Trần Hạo mở miệng, Cao đạo trưởng tiếp tục nói: “Âm dương khí trùng bị đạo hữu vây khốn, chúng ta cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, hiện tại ta sẽ đi phá cấm pháp nơi này, Trần đạo hữu, có muốn cùng chúng ta lạng lẽ rời đi hay không.”

Trần Hạo sững sờ: “Lạng lẽ rời đi? Vì sao?”

Cao đạo trưởng cười nói: “Đương nhiên là để tránh ban ngành liên quan, Trần đạo hữu, người thật sự cho rằng động tĩnh ở chợ đen Quảng Lăng này lớn như vậy, ban ngành liên quan hoàn toàn không có cách nào đối phó sao? Bọn hắn chỉ là muốn bỏ ra cái giá thấp nhất mà đạt được chỗ tốt lớn nhất mà thôi.”

Trần Hạo nhíu mày: “Người ý là, ban ngành liên quan có năng lực giải quyết, nhưng vẫn giấu kín?”

Cao đạo trưởng nói: “Có một số việc, tự mình hiểu rõ là được, dù sao cũng là bộ ngành có chỗ dựa là quốc gia, yên lặng phát triển mấy chục năm, môn phái Đạo gia bình thường không thể so sánh được.”

Trần Hạo trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo cười nói: “Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, nhưn ta còn có một đồng bạn ở ngoài, không thể lạng lẽ rời đi.”

Cao đạo trưởng gật đầu: “Vậy thì tốt, đạo hữu bảo trọng.”

Sau đó, Cao đạo trưởng và Minh Thông hòa thượng yên lặng rời đi.

Trần Hạo đứng trước cửa sổ, không bao lâu sau thì phát hiện biến hóa trong tòa nhà, một lực lượng vô hình bắt đầu lan rã, sau đó Trần Hạo phát hiện màn đêm đen ngoài cửa sổ kia đã biến mất thay vào đó là quang mang xuất hiện.

Nhìn kỹ mới thấy, những ánh sáng này chính là cửa sổ từ những tòa nhà khác chiếu xạ ra quang mang.

Phong cấm đã bị phá!

Suy nghĩ một chút, sau đó lông mày Trần Hạo lại nhăn lại.

Hắn dùng ý niệm cảm giác thấy bên ngoài tòa nhà, đột ngột xuất hiện rất nhiều uy hiếp, khiến Trần Hạo phải rùng mình.

Cảm giác kia, giống như bị các loại vũ khí nhắm trúng.

Đúng, là bị nhắm trúng.

Trần Hạo nhìn thoáng qua mấy điểm đỏ trước ngực, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt không đổi lấy bộ đàm ra, Trần Hạo kết nối nói: “Thu Thủy, vẫn còn ở đó chứ?”

“Trần đạo hữu, trước đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên người ở bên trong lại cắt đứt liên hệ? Có phải Cao tiên bối và Minh Thông đại sư cũng ở bên trong?” Giọng nói của Thu Thủy vang lên, dồn dập hỏi.

Trần Hạo nói: “Chuyện này người không cần biết, hiện tại uy hiếp đã bị tiêu diệt, bây giờ ta đã ra ngoài, chợ đen giao cho các người phụ trách.”

“Chờ một chút, đạo hữu, người diệt âm dương khí trùng rồi?” Thu Thủy kinh ngạc thốt lên.

Động tác Trần Hạo dừng lại, yếu ớt nói: “Thu Thủy đạo hữu, người biết đây là âm dương khí trùng?”

Thu thủy không nói. Một lát sau, giọng một người đàn ông vang lên: “Trần đạo hữu, có thể mời người xuống đây, chúng ta cần gặp mặt nói chuyện.”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Ta cảm thấy không cần thiết, như vậy không...”

“Chẳng lẽ đạo hữu không cần cả linh sủng của mình?” Người đàn ông kia tiếp tục mở miệng.

Trần Hạo dừng lại, trong mắt đột nhiên hiện lên tia sáng lạnh lẽo: “Người đã làm gì tiểu Hắc?”

Người đàn ông kia nói: “Đạo hữu yên tâm, người là hạt giống mới của đạo môn, được các tiền bối đạo môn chú ý, là hi vọng có thể đột phá Tiên Thiên, chúng ta cũng không dám đắc tội người, nhưng âm dương khí trùng rất quan trọng với chúng ta, ta hi vọng đạo hữu xuống đây, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Trong mắt Trần Hạo sát ý cuộn cuộn.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nói: “Được.”

Nói rồi Trần Hạo trực tiếp bóp nát bộ đàm.

Gà trống ở một bên giận dữ nói: “Hạo ca, là bọn hấn bắt Miêu tử sao? Khinh người quá đáng, người có muốn chơi chết bọn hấn hay không?”

Trần Hạo nói: “Đừng xúc động, đi xuống trước rồi tính.”

Từ trên tầng đi xuống, Trần Hạo nhìn thấy bên ngoài có vô số quân nhân, các loại vũ khí nhắm vào tòa nhà, trong bóng tối còn có mấy loại vũ khí khủng bố khiến mình hải hùng khiếp vía.

Đây chính là uy lực của vũ khí thời khoa học kỹ thuật hiện đại.

Khi tu vi không đạt tới cảnh giới nhất định, thân thể máu thịt, cuối cùng vẫn là nhược điểm.

Bất động thanh sắc đi ra ngoài, rất nhanh, Thu Thuỷ đã xuất hiện, nhìn Trần Hạo, trên mặt có chút xấu hổ: “Trần tiên bối, ta xin lỗi.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Không cần phải nói lời xin lỗi, mặt khác, ta muốn hỏi, tiểu Hắc thế nào.”

Thu Thuỷ nhếch miệng, lúc này mới nói: “Tiền bối yên tâm, mèo đen không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt, người dẫn đường đi.”

Thu Thuỷ nhìn Trần Hạo, quay người dẫn đường.

Xuyên qua quân đội, đi đến trước một toà nhà, nơi này đèn đuốc sáng trưng, đề phòng nghiêm ngặt.

Sau khi đi vào trong tòa nhà, Trần Hạo liền thấy một người đàn ông trung niên đi tới, cười nói: “Nghe đại danh của Trần đạo trưởng, hôm nay mới gặp một lần, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Trần Hạo nói: “Ta không muốn nói nhảm, các người muốn âm dương khí trùng?”

Người đàn ông trung niên cũng biết lần này đã đắc tội với Trần Hạo, không còn khách sáo, gật đầu thừa nhận: “Không sai, vì âm dương khí trùng, chúng ta đã lên kế hoạch gần một năm.”

Trần Hạo nói: “Có thể, ta cho các người, trả tiểu Hắc cho ta.”

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào Trần Hạo một lúc, sau đó khẽ giơ tay lên vẫy vẫy.

Không bao lâu, một tiếng meo ô vang lên, mèo đen xuất hiện, sau khi nhìn thấy Trần Hạo, trực tiếp chạy qua, nhảy vào

trong ngực của hắn, mắt mèo vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ ta bị bắt nạt.

Chương 519: Muội tử hung mãnh

Trần Hạo ôm lấy mèo đen, kiểm tra khắp người nó một lần, xác nhận không có vấn đề gì, lúc này mới nhìn về phía người đàn ông trung niên...

“Đây là người muốn âm dương khí trùng, nhận lấy.”

Miệng vừa nói, Trần Hạo đã trực tiếp vung tay lên, một vật nhỏ xinh đã bay về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên cũng là người trong giới tu hành, đạo hạnh không yếu, đối mặt với đồ vật đang bay tới, đưa tay ra, một vòng linh quang bao lấy vật kia, lơ lửng trong lòng bàn tay.

Dò xét qua một lần, người đàn ông trung niên hài lòng cười một tiếng, nói Trần Hạo: “Đa tạ đạo hữu, lần này may nhờ người tương trợ, nếu không...”

Hắn còn chưa dứt lời, Trần Hạo đã ngắt lời của hắn nói: “Người không cần nói gì cả, từ hôm nay trở đi, ta và ban ngành liên quan sẽ không liên quan đến bất luận cái gì, sau này cũng không cần có quan hệ gì. Cáo từ.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi, không chần chờ chút nào.

Sắc mặt người đàn ông trung niên khẽ biến, nhìn theo bóng lưng Trần Hạo muốn nói lại dừng.

Hôm nay ở trước mặt Trần Hạo nói ra những lời này, tương đương với việc ân đoạn nghĩa tuyệt, Trần Hạo này chính là thiên tài thể hệ trẻ mà đạo môn đặt nhiều kỳ vọng, ngày sau

nếu hấn thành công tiến giai lên Tiên Thiên, quốc gia cũng rất cần.

Nhưng hôm nay đã hoàn toàn đắc tội với hấn, sau này hấn trưởng thành, sợ rằng sẽ không dễ dàng nói chuyện.

Nhưng nhìn âm dương khí trùng, ánh mắt người đàn ông trung niên lại trở nên kiên định.

Vật này vô cùng quan trọng với bọn hấn, có được nó có lẽ sẽ có ích lợi lớn hơn.

Có tiềm lực cũng chỉ là có tiềm lực, Tiên Thiên không phải dễ dàng đột phá, nếu không mấy trăm năm qua cũng không có tình trạng khộng xuất hiện người có thể đột phá.

Gửi gắm hi vọng ở một người không biết trước, không bằng đuôit theo lợi ích thực sự trước mắt.

Lúc hấn đang suy nghĩ, đột nhiên tay của người đàn ông trung niên trầm xuống, một vật rơi xuống từ trong tay.

Lông mày khẽ nhíu lại, sau đó sắc mặt người đàn ông trung niên khẽ biến, cúi đầu xem xét, thứ rơi trên mặt đất kia chính là âm dương khí trùng.

Nhưng mà lúc này âm dương khí trùng không còn là nhỏ nhắn xinh xắn nữa, mà đã biến thành một đại trùng tử dài hơn một mét!

“Không tốt, nó vẫn hoàn hảo không chút tổn hại!” Người đàn ông trung niên hít một hơi lãnh khí, sau đó không chút do dự bay vụt lên lùi ra ngoài, đồng thời hét lớn: “Nhanh, mang phong ma rương tới!”

Trần Hạo vừa rời đi không xa, nghe được tiếng thét ở sau lưng, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Không nói lời nào, ngược lại hấn còn bước nhanh hơn, mang theo mèo đen và gà trống trở lại trên xe, Trần Hạo trực

tiếp quay xe rời đi.

Không đi được bao lâu, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Trần Hạo lấy ra xem xét, là một số lạ.

Ấn nút nhận điện thoại, Trần Hạo đặt ở bên tai.

“Trần tiên bối, âm dương khí trùng này không thể phong cấm, người có thể...” Là tiếng nói của Thu Thủy, trong giọng nói tràn ngập vẻ vội vàng.

Không đợi nàng nói xong, Trần Hạo đã trực tiếp cúp điện thoại, sau đó, tắt máy.

Dựa theo chỉ dẫn đường, Trần Hạo tăng tốc độ, hơn một giờ sau, Trần Hạo đã đi vào cao tốc, dần dần cách xa Quảng Lăng.

Một đường lái xe, khi đồng hồ chỉ đến hai giờ, Trần Hạo đã đi hết đường cao tốc, đi tới An thị cách xa Quảng Lăng.

Đêm dài buông xuống, thành thị có vẻ yên tĩnh, trên đường xe cộ rất ít, chỉ có đèn đường mờ lung chiếu sáng.

Trần Hạo giảm tốc độ xe, vừa chạy từ từ trên đường, vừa tìm kiếm khách sạn nghỉ chân.

Một lát sau, vẫn không tìm được khách sạn, Trần Hạo nhìn thấy ở ven đường có một em gái vẫy gọi hắn, còn ngăn đường xe chạy nữa.

Nhìn thoáng qua, Trần Hạo cười cười. Sau đó dừng xe trước mặt em gái đó.

Em gái kia vội vàng tiến lên, cười khan nói: “Đại ca, giúp đỡ một chút.”

Trần Hạo nói: “Giúp cái gì?”

Em gái kia cầu khẩn nói: “Lão công ta uống nhiều quá, bây giờ cũng không bắt được xe, có thể đưa chúng ta trở về hay

không, nhà chúng ta không xa lắm, ta có thể trả tiền.”

Trần Hạo nhìn thoáng qua người đàn ông nằm ở ven đường, có vẻ bất tỉnh nhân sự, trả lời: “Có thể, giúp quý làm việc tìm vui vẻ, ta rất tình nguyện cống hiến sức lực.”

Khi nói đến chữ quý, Trần Hạo lướt qua một chút.

Em gái kia nghe vậy vô cùng vui mừng, nói: “Thật sự là cảm ơn đại ca, người thật sự là người tốt.”

Nói xong, em gái kia tới đỡ người đàn ông nằm dưới đất lên, em gái này có một đôi chân dài, cái eo nhỏ, ăn ặc vô cùng gợi cảm, tóc dài phát phới, khiến người nhìn thấy rất kích động.

Nhưng mà sức lực của em gái nhỏ này cũng không yếu, sau khi dìu người đàn ông đứng lên, vác hắn đi tới ghế sau xe, nhét vào.

Sau đó, em gái kia cũng lên xe, đóng kỹ cửa xe, lúc này mới nói: “Đại ca, tới đường Hà Phi.”

Trần Hạo nói: “Mỹ nữ, ta hôm nay vừa tới An thị, người nói với ta đường phố gì, ta cũng không rõ ràng, như vậy đi, người có điện thoại không? Mở hướng dẫn, ta đưa các người về đó.”

Em gái kia vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở chỉ dẫn, cười khan nói: “Hết pin rồi, thật ngại quá, đại ca, nếu không ta chỉ đường, người lái theo?”

Trần Hạo liếc qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua điện thoại trong tay em gái kia, cười nói: “Cũng được, đi như thế nào?”

“Đi thẳng phía trước một đoạn, khoảng hai dặm rồi rẽ trái.”

Trần Hạo khởi động xe, lái đi.

Khi Trần Hạo lái xe, Sác mặt em gái ngồi ở phía dẫn trở nên cổ quái.

Cuối cùng khi Trần Hạo lái xe rẽ trái, em gái này vung tay lên với Trần Hạo, một cỗ âm khí tràn ngập.

Làm xong chuyện này, trên mặt em gái kia lộ ra một nụ cười, sau đó thân ảnh lóe lên, muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này lại xuất hiện một chuyện quỷ dị, khi em gái này đứng đến cửa xe, một đạo điện quang lóe lên, em gái này hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, lại đứng phải trần xe, sau đó lại bị một đạo điện quang đánh xuống khiến em gái này rơi vào chỗ ngồi.

Bị hai lần điện giật liên tục, thân thể em gái này đột nhiên biến thành trong suốt, nhìn có chút không thật .

Tình huống này là thế nào? Điện ở đâu ra?

Nhìn phía trước một chút, Trần Hạo vẫn đang lái xe, nhưng em gái này đột nhiên phát hiện, tại trên ghế lái phụ, còn có một con gà và một con mèo.

Lúc này, gà và mèo đều đang nhìn nó, ánh mắt kia, khiến trong lòng em gái này lạnh buốt.

Cân nhắc một chút, em gái này lại đưa tay ra chạm đến cửa xe .

Ầm!

Dòng điện lại xuất hiện, khiến nàng bị dọa rút tay về, vẻ mặt hoảng sợ.

Điện này có vấn đề a, ta bị nhốt rồi?

Vội vàng nhìn về phía Trần Hạo, em gái mở miệng nói: “Đại ca, chúng ta đến rồi, có thể xuống xe hay không?”

Trần Hạo cười nói: “Sao mà đến nhanh như vậy, trên xe thoái mái như vậy, ngồi thêm một lát đi.”

Sắc mặt em gái này đại biến, lần này sao nàng còn không hiểu, mình chặn đường cái xe này, không phải xe tốt!

“Không cần, ta thật sự đến nơi rồi, đại ca, bao nhiêu tiền, ta trả cho ngươi.” Em gái này miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, với lấy cái túi định lấy tiền trả.

Nhưng khi nàng mở túi ra, thứ lấy từ trong túi không phải là tiền, mà là một con dao, đâm về phía Trần Hạo đang lái xe.

Đình một tiếng! Dao của em gái bị chặn.

Là mèo đen vươn cái chân ra, móng vuốt thép trực tiếp chặn lại một dao này của em gái.

Mèo đen meo ô một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía em gái.

Khóe miệng em gái khẽ giật một cái, cười khan nói: “À, hiểu lầm, ta thấy đại ca không dừng xe, nghĩ là muốn cướp tiền cướp sắc, cho nên tiên hạ thủ vi cường, đại ca, chớ để ý.”

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói: “Ta không ngại.”

Em gái nghe vậy vô cùng vui mừng.

Trần Hạo lại tiếp tục nói: “Đó là không có khả năng.”

Chương 520: Oán niệm đao nhiệm vụ

Nụ cười vui mừng của em gái cứng đờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Tiểu Hắc, ăn nàng đi.”

Meo ô!

Mèo đen kêu một tiếng, trực tiếp nhào tới.

Em gái này hoảng sợ vung dao nhỏ trong tay muốn ngăn cản, nhưng một móng vuốt của mèo đen đánh qua, dao nhỏ liền bị đánh bay, sau đó em gái nà bị mèo đen đè ở phía dưới.

“Tha mạng, đừng giết ta, ta có thể nhận người làm chủ nhân, làm quý nô của người.” Em gái vội vàng cầu xin tha thứ.

Trần Hạo vẫn bất động.

Mèo đen càng không bỏ qua nó, trực tiếp há miệng hút một ngụm, em gái liền hóa thành một đạo âm khí, bị mèo đen hút vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Chờ mèo đen xử lý xong nữ quý, Trần Hạo cũng lái xe đi tới một bệnh viện, sau khi dừng xe, Trần Hạo ôm người đàn ông ở ghế sau xuống.

Người đàn ông này còn chưa chết, chỉ bị nữ quý hút mất dương khí, hiện giờ đang thoi thóp, có vẻ sống không được bao lâu.

Có thể lẫn lộn với nữ quý, hiển nhiên cũng không phải người tốt, nhưng Trần Hạo vẫn căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo, nên đem hắn vào bệnh viện.

Sau đó lái xe rời đi, vừa lái xe, Trần Hạo vừa thưởng thức dao nhỏ trong tay.

Dao nhỏ này chính là đồ nữ quỷ muốn đâm mình.

Cầm trong tay lạnh buốt, xem ra âm khí rất nặng.

Nhưng nó không phải là âm khí, không thể giết người.

Dao nhỏ này, là một loại oán niệm đao.

Thứ gọi là oán niệm đao, là một loại oán niệm sau khi chết ngưng tụ thành. Ví dụ như chết dưới đao này, oán niệm tích tụ trong thời gian dài, đao kia sẽ có khả năng sinh ra hư ảnh, hư ảnh này, chính là oán niệm đao.

Nữ quỷ kia có thể hút dương khí người, chính là dựa vào oán niệm đao này để đâm trúng người mới làm được.

Nhưng bị người hại chết, cũng không thể hại người lung tung, nữ quỷ kia chết cũng không có gì đáng tiếc.

Trong lòng thờ dài, trong tay Trần Hạo tạo ra một viên lôi cầu, bao vây oán niệm đao.

Dưới điện quang, oán khí của oán niệm đao lập tức tiêu tán.

Khi oán niệm đao sắp biến mất hoàn toàn, đột nhiên một giọng nói vang lên.

“Không muốn, ta không muốn tán đi, ta muốn báo thù, ta muốn báo thù.”

Giọng nói từ trong oán niệm đao truyền ra, sau đó một tia oán niệm còn sót lại thế mà có thể chống lại lôi điện, không bị tiêu diệt.

Trần Hạo vô cùng ngạc nhiên, thu lại lôi điện, nhìn về phía oán niệm đao.

Một tia oán niệm không thể ngưng tụ thành đao, xiêu xiêu vẹo vẹo, không ngừng phát ra giọng nói oán hận.

Nhìn một lát, Trần Hạo nói: “Người muốn báo thù, ta giúp người.”

Lời vừa nói xong, lập tức tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên.

“Hệ thống: Quý Vương Thanh Nhã tổng mạng, tàn niệm ba năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.”

Kích hoạt nhiệm vụ! Hơn nữa ban thưởng cũng không thấp đâu!

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nhìn oán niệm có chút ngạc nhiên.

Nữ quý kia đều đã hại người, tại sao còn không giết kẻ thù của mình?

Là nữ quý đã quên, hay là oán niệm này với nữ quý kia bị tiểu Hắc ăn không phải cùng một thứ ?

Trong lòng nghi ngờ, Trần Hạo nghĩ một chút, thu hồi oán niệm, lái xe rời đi.

Tìm được một cái khách sạn dừng chân, sau khi Trần Hạo tắt một cái, lấy điện thoại di động ra khởi động máy.

Máy vừa mở ra, lập tức một loạt tin tức truyền đến, nhất là điện thoại, có hơn một trăm cuộc điệ thoại chưa tiếp, là cùng mấy số gọi tới.

Lông mày cau lại, Trần Hạo đang muốn xóa đi, đột nhiên điện thoại di động lại vang lên, lại là một số mới.

Sắc mặt trầm xuống, Trần Hạo nhận điện thoại.

Sau đó giọng nói của Thu Thủy lại truyền đến: “Trần...”

“Đủ rồi!” Trần Hạo lạnh lùng cắt ngang lời, sau đó nói: “Đừng tưởng rằng các người là bộ môn liên quan, là có thể tùy ý làm bậy, do ta ngu dốt, cho nên bị các người lừa, cái này ta

tự trách mình, ta cũng không oán giận. Nhưng các người lừa ta, giờ còn muốn ta tiếp tục hỗ trợ? Ta là cha người hay là ông nội người, dựa vào cái gì?”

Thu Thuỷ á khẩu không trả lời được.

Lúc này, giọng nói của người đàn ông trung niên lại vang lên: “Trần đạo hữu, chuyện lúc trước, là chúng ta làm không thỏa đáng, nhưng âm dương khí trùng thật sự rất quan trọng, hiện tại nó đã thoát ra, chúng ta có không ít người bị thương, hiện tại rất cần sự hỗ trợ của người, nếu như người giúp chúng ta, yêu cầu gì chúng ta cũng có thể đáp ứng người.”

Trần Hạo cười: “Thật sự yêu cầu gì cũng có thể?”

Người đàn ông trung niên vội vàng nói: “Ta cam đoan.”

Trần Hạo nói: “Vậy thì tốt, ta giúp người bắt âm dương khí trùng lại, sau đó người tự sát xin lỗi. Người thấy thế nào?”

Người đàn ông trung niên: “...”

Trần Hạo nói: “Không làm được sao? Ha ha, việc người làm không được, tại sao phải thỉnh cầu để ta làm? Ta là người trong giới tu hành, quan trọng nhất chính là tâm cảnh, ta bị các người lừa, trong lòng tích tụ, ảnh hưởng rất lớn đối với tu hành của ta, hiện tại người nói một câu đã muốn ta hỗ trợ? Các người nghĩ ta là gì? Ta không muốn nói nhảm với các người, ta không hi vọng nhận được điện thoại của các người nữa, nếu không ta sẽ đến hỏi thăm một số tiền bồi trong đạo môn, có phải là bây giờ hiệp nghị không còn hiệu lực.”

Nói xong, Trần Hạo trực tiếp cúp điện thoại, thở ra một hơi.

Nói thật, sau khi biết bản thân bị lừa, cuối cùng còn bị bọn hán dùng tiểu Hắc để uy hiếp, trong lòng Trần Hạo phần nộ tới cực điểm, chút nữa đã không nhịn được mà động thủ.

Nhưng cuối cùng, Trần Hạo vẫn nhịn được.

Nếu động thủ, chưa chắc hẳn có thể đánh thắng, dù đạo hạnh của mình không yếu, thần thông cũng không kém, nhưng vẫn không phải Tiên Thiên, vẫn là thân thể máu thịt, chống lại vũ khí nóng, sẽ bị thiệt thòi.

Hơn nữa, chuyện lần này bị lừa, vừa nhìn là biết có âm mưu, nội tình của ban ngành liên quan quá sâu, thế lực bên trong phức tạp, đều có ô dù, lần này muốn bắt âm dương khí trùng khẳng định là một kẻ trong đó, có lẽ âm dương khí trùng thật sự rất quan trọng, có thể đem lại cho bọn hắn lợi ích cực kỳ lớn, nên mới chịu mạo hiểm đắc tội ta.

Nhưng muốn lừa ta, cũng không đơn giản như vậy.

Thả lại âm dương khí trùng chẳng qua là bước đầu tiên. Không có Tụ Lý Càn Khôn phong cấm, thì sẽ không có đồ vật có thể vây khốn âm dương khí trùng, bọn hắn nhất định là lấy giỏ trúc mà mức nước.

Đương nhiên, chung quy vẫn là uất ức, chỉ trách mình quá yếu, sở dĩ người khác cố kỵ, cũng là vì tốc độ tu hành của mình nhanh, có tiềm lực, được một số cao nhân trong đạo môn nhìn trúng, chờ mong, cho nên mới khiến ban ngành liên quan kiêng kỵ.

Thế nhưng kiêng kỵ này cũng có một giới hạn.

Giống như lần này, lợi ích vượt qua kiêng kỵ, cho nên bọn hắn không chút do dự lừa mình.

Nếu như hiện tại mình có trăm năm đạo hạnh, chính là Tiên Thiên chân nhân, ai dám lừa? Hoặc là mình trả thù sau khi bị lừa, ai dám có ý kiến?

Cho nên, thực lực mới là căn bản, không có thực lực, hết thầy đều là hư ảo.

Trầm mặc một lát, Trần Hạo đem chuyện này ném sau đầu, cầm điện thoại di động lên, bắt đầu tìm kiếm về người tên

Vương Thanh Nhã.

Hắn đắc tội với không ít nhân vật lợi hại, nhưng đây là lần thứ nhất bị người khác đắc tội, hơn nữa còn bị đắc tội rất uất ức, nhưng không quan hệ, đắc tội ta thì sẽ có lúc ta tìm cơ hội trả thù. Nhất định sẽ đến lúc đó, bây giờ việc cần làm là khiến bản thân lớn mạnh, mới là chuyện trọng yếu nhất.

Thông qua Baidu, cái tên Vương Thanh Nhã xuất hiện rất nhiều, có các loại tin tức, nhưng liên quan đến An thị lại không có một tin nào.

Trần Hạo liên tục tìm tòi về Vương Thanh Nhã, ba năm trước đây, đao đâm chết, các loại từ khóa, nhưng cũng không tìm được tin tức gì.

Chuyện này khiến Trần Hạo luống cuống.

Không có chút tin tức nào, việc này bảo ta phải giúp thế nào?

Chương 521: Phát hiện manh mối

Thực sự tìm không được chút tin tức nào, Trần Hạo đành từ bỏ, đi ngủ.

Một đêm vô sự, đến tận hơn một giờ buổi trưa ngày thứ hai, Trần Hạo cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bận rộn một trận, lại lái xe cả đêm, thân thể hẳn rất là mệt nên một lần ngủ say này đã xóa hết mệt nhọc, thân thể cũng thoải mái.

Duỗi cái lưng mỏi, Trần Hạo nhắc mèo đen ngủ bên cạnh ra, bước xuống giường, thì thấy gà trống đã biến thành đại hán, đang ôm máy tính bảng xem phim.

Mặc kệ nó, Trần Hạo theo thói quen cầm điện thoại di động lên xem, không có tin tức gì đặc biệt.

Ban ngành liên quan ở Quảng Lăng cũng không tiếp tục gọi điện thoại cho hắn nữa.

Thoáng cười, Trần Hạo cất di động đi, sau khi đi rửa mặt thì mang theo mèo đen và gà trống rời khỏi khách sạn.

Nhiệm vụ của oán niệm đao, mặc dù không tìm được tin tức, nhưng phần thưởng là năm năm đạo hạnh quá hậu hĩnh, Trần Hạo không từ bỏ được, nên quyết định tìm hiểu một chút, nếu như thực sự không tìm thấy manh mối, thì đành chịu.

Ngồi vào xe, Trần Hạo thả oán niệm ra, mở miệng nói: “Mặc dù ta đã nói sẽ giúp ngươi, nhưng tin tức liên quan đến ngươi, thật sự không tìm thấy cái gì, cho nên hiện tại chỉ có thể dùng một biện pháp có chút ngu ngốc, nếu ngươi còn một

chút linh trí, ta mang người đi dạo, nếu gặp được nơi quen thuộc thì người khẽ phản ứng lại nhé, người thấy thế nào?”

Oán niệm lơ lửng trong xe, vẫn không ngừng nói lời muốn báo thù, hoàn toàn không phản ứng lại Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không nói nhiều, lái xe rời đi, chậm rãi đi loanh quanh trên đường phố An thị.

Đi qua một loạt tuyến đường, thời gian cũng dần dần trôi qua, rất nhanh sắc trời lại bắt đầu tối tăm.

Trần Hạo đi vòng vo đến chiều tối, nhưng không phát hiện được cái gì, cuối cùng đành phải từ bỏ biện pháp ngu ngốc kia, lái xe đến một tiệm cơm, chuẩn bị ăn một bữa cơm, thuận tiện suy nghĩ xem có biện pháp nào khác không.

Xe vừa đỗ xong, Trần Hạo đang định đi xuống, đột nhiên oán niệm đao lại bay ra ngoài.

Trần Hạo dừng chân, quay người nhìn lại, thì thấy oán niệm đao bay vào trong một quán rượu.

Nhìn kỹ một chút, Trần Hạo phát hiện, bên trong quán rượu này có âm khí rất nặng.

Nhéch miệng cười một tiếng, Trần Hạo để mèo đen và gà trống đợi ở trên xe, tự mình xuống xe, đi vào quán rượu.

Cảm nhận hướng đi của oán niệm đao, Trần Hạo đi thẳng tới một chỗ ngồi.

Oán niệm đao dừng ở đây, xoay quanh thân một thanh niên đang hớn hờ nói chuyện.

Cái bàn này có hai người, một nam một nữ, nam nói nữ nghe.

Trần Hạo nghe một chút, lúc này mới nghe được thanh niên đang chém gió rung trời, nói là lái bảo mã không thoải mái,

không phù hợp với khí phách nam nhi, muốn đổi xe, mấy ngày nay đang định đi đổi.

Miệng vừa nói, thanh niên kia vừa nghịch chìa khoá trong tay, trùng hợp lại chính là chìa khoá xe BMW.

Cô gái kia nghe lời này mà hai mắt lấp lánh, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn thanh niên.

Khi thanh niên kia đang muốn nói tiếp, đột nhiên một thân ảnh ngồi xuống bên cạnh hắn, một cánh tay khoác lên vai hắn.

Thanh niên kia quay đầu nhìn lại, thấy không phải người quen, lập tức cau mày nói: “Người là ai?”

Trần Hạo cười nói: “Ta là người nghe người chém gió mà bị hấp dẫn tới, nói thật, công phu khoác lác của người còn chưa đạt đủ hỏa hầu, ta chỉ có thể cho người tám mươi điểm, bởi vì ta chỉ thấy người khoác lác, không thấy sự thật.”

Sắc mặt của thanh niên kia trầm xuống, muốn đứng dậy.

Nhưng bị tay Trần Hạo đỡ ở trên vai hắn đè lại, người thanh niên kia vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không thể động dậy.

Cảm nhận được áp lực không thể chống lại, thanh niên kia hơi biến sắc mặt, nhìn Trần Hạo nói: “Huynh đệ, ta không biết người, người làm thế này có chút quá mức!”

Trần Hạo cười nói: “Ta cũng không biết người, nhưng có người biết người, ta là thầy mặt người đó tới tìm người.”

Người thanh niên nói: “Ai?”

Trần Hạo nói: “Vương Thanh Nhã.”

Người thanh niên sững sờ: “Đó là ai? Ta cũng không biết?”

Khi thanh niên này nói như thế, oán niệm trên không đang quay quanh hắn lập tức lưu động, giống như bị kích thích.

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, giống như cười mà không phải cười mà nói: “Người thật sự không biết?”

Người thanh niên cười khan nói: “Huynh đệ à, ta thật sự không biết, người khẳng định đã nhận lầm người, nếu không, người đi hỏi người khác đi?”

Nói rồi hắn lại cố gắng vùng vẫy,

Nhưng thanh niên kia cảm giác vẫn không động được, lập tức biết mình đã gặp phải người hung ác, ngữ khí cũng tận lực ôn hòa, không dám xù lông.

Trần Hạo nhìn người thanh niên này, ngữ khí yếu ớt nói: “Ba năm trước đây, nữ nhân, tiểu đao, chết.”

Giọng nói này xen lẫn một tia pháp lực, lọt vào tai người thanh niên kia, không ngừng truyền vào thần kinh của hắn, để hắn trong phút chốc nhớ tới một chuyện thật lâu trước đây.

Giờ khắc này, hai mắt người thanh niên đột nhiên trở nên hoảng sợ, thân thể phát run, đột nhiên muốn nhảy lên bỏ chạy.

Nhưng Trần Hạo dùng sức, thì hắn không chạy nổi.

“Nhớ lại sao?” Trần Hạo cười hỏi.

“Người, người nói cái gì, ta nhớ tới cái gì, ta không biết, ta không biết Vương Thanh Nhã gì cả, người thả ta ra, ta, ta phải báo cho cảnh sát.” Sắc mặt người thanh niên này biến thành trắng bệch, giọng nói cũng biến thành cà lăm.

Trần Hạo nói: “Ta có thể thả người ra, nhưng người chạy không thoát, Vương Thanh Nhã đã trở về, nó trở về tìm người. Người phải cẩn thận.”

Nói xong, Trần Hạo buông người thanh niên ra, đứng dậy rời đi.

Người thanh niên trực tiếp ngã xuống chỗ ngồi, trong lúc nhất thời hấn rơi vào tong suy nghĩ của bản thân, trong miệng cũng tự lảm bảm, ngay cả khi cô gái đối diện la lên hấn cũng giống như không biết, cô gái kia tức giận trực tiếp đứng dậy rời đi.

Rời khỏi chỗ người thanh niên kia, Trần Hạo cũng không rời khỏi quán bar, mà gọi chén rượu, đi tới một góc vắng vẻ, ngồi xuống bên cạnh một nữ nhân ăn mặc rất gợi cảm.

Nữ nhân này trang điểm rất đậm, tóc dài xõa vai, mặc váy ngắn thời thượng phối với cái áo bó sát người, bộ ngực đầy đặn bị đè ép hiện ra vẻ mê người, eo nhỏ giống rấn nước, chân dài thẳng tắp mê người.

Mặc dù nữ nhân này rất mê người, nhưng ngồi ở một nơi hẻo lánh, không nhúc nhích, cũng không có người tới bắt chuyện.

Trần Hạo cầm lấy một chén rượu, đặt trước mặt nữ nhân, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ly rượu, trong chén rượu lưu động một tầng quang trạch.

Lúc này Trần Hạo mới cười nói: “Mỹ nữ, mời người uống rượu.”

Nữ nhân vốn thờ ơ, nhưng khi Trần Hạo chạm nhẹ vào chén rượu, nữ nhân đã hoàn hồn, nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt cổ quái.

“Cạn ly.” Trần Hạo cười gơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Nữ nhân không nhúc nhích, vẫn nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Vi sao không uống? Sợ ta hạ độc?”

Nữ nhân cuối cùng cũng mở miệng: “Người đến bắt ta sao?”

Trần Hạo khoát tay nói: “Đừng hiểu lầm, ta không làm loại chuyện không có ý nghĩa, ta chỉ tới hỏi một chút, vì sao không đi đầu thai? Người thoát nhìn như không có oán khí, cũng không có sát khí, hồn phách rất thanh tịnh, tựa như không lo lắng gì, vì sao không đi đầu thai để một lần nữa làm người?”

Nữ nhân cười: “Vì sao người biết ta không có lo lắng?”

Trần Hạo nói: “Có lo lắng? Có thể nói cho ta hay không? Nói không chừng ta có thể giúp người.”

Nữ nhân trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Ta không lo lắng gì, chỉ tiếc nuôi, vì sao ta không phải nữ nhân.”

Trần Hạo: “...”

Chương 522: Lão quỷ thích nữ trang kích phát nhiệm vụ cực phẩm

Nhìn Trần Hạo sợ đến ngây người, nữ nhân hé miệng cười một tiếng, phong tình vạn chủng...

“Bị hù dọa sao?”

Trần Hạo hoàn hồn, vội vàng nói: “Không phải, nhưng có chút kinh, ngươi lại là... Ừ, nói rõ ràng trước, ta không kỳ thị gì, ngược lại rất bội phục. Chỉ là... Ừ, ngươi bây giờ là giả nữ nhân, hay đã thay đổi giới tính?”

Nữ nhân thở dài: “Giả nữ và chuyển giới tính có gì khác nhau? Ta cũng đã chết rồi, ta đã bày ra một mặt đẹp nhất cho người ta yêu nhất, đáng tiếc, vẫn không chiếm được trái tim của hắn.”

Trần Hạo chợt cảm thấy không được tự nhiên.

Mặc dù không kỳ thị, nhưng xuất phát từ bản tâm, hắn thật sự không thể nào tiếp thu được loại này.

“Ừm, thật ra tiếc nuối này của ngươi rất dễ giải quyết, ngươi không phải muốn trở thành nữ nhân sao, đi đầu thai chuyển thế, kiếp sau sẽ có một phần hai cơ hội trở thành nữ nhân mà.” Trần Hạo nói.

Nữ nhân, không đúng, quye đại gia giả nữ nhân cười: “Sau khi đầu thai, ta vẫn là ta sao?”

Trần Hạo ghen lời.

Cái này bảo ta phải trả lời thế nào?

Hắn đã siêu độ cho nhiều quý như vậy, có vẻ như chưa có người nào hỏi hắn sau khi đầu thai sẽ thế nào.

Vấn đề này, rất có chiều sâu.

Quả nhiên quý đại gia chính là quý đại gia, suy nghĩ cũng không giống bình thường.

“Vậy người định cứ thế này? Dựa theo cường độ hôn phách của người, e rằng không tồn tại được bao lâu.” Trần Hạo nói.

Quý đại gia giả nữ nhân lạnh nhạt nói: “So với việc đi đầu thai thành người khác, còn không bằng tận hưởng thời gian cuối cùng, hưởng thụ chuyện tốt chỉ thuộc về mình.”

Trần Hạo không phản bác được.

Quả nhiên là khiến người ta có cảm giác mới mẻ, vị quý đại gia này, tư duy cũng thật mới lạ a!

Đang muốn tiếp tục mở miệng, ánh mắt Trần Hạo thoáng động, ngẩng đầu nhìn về phía trái đằng trước một chút, sau đó nói: “Được, ta tôn trọng lựa chọn của người, cáo từ.”

Nói rồi, Trần Hạo đứng dậy rời đi, tốc độ rất nhanh.

Quý đại gia giả nữ dừng lại, sau đó biểu hiện hoàn toàn không giống bộ dáng vừa rồi đứng dậy, vội vàng nói: ” Đại sư chớ đi mà.”

Nói, quý đại gia giả nữ đuổi theo, động tác đuổi theo lúc đầu còn rất ưu nhã, nhưng nhìn thấy Trần Hạo rất nhanh đã ra khỏi quán bar, nó trực tiếp uốn éo thân, hóa thành một đạo âm khí biến mất không thấy.

Từ quán bar đi ra, Trần Hạo nhìn thấy một chiếc xe đang lái trên đường, nhanh chóng đi xa.

Không chút chần chừ, Trần Hạo trực tiếp lên xe, đuổi theo.

Khi đang lái xe, đột nhiên sắc mặt Trần Hạo khẽ động, quay đầu nhìn về phía ghế phụ.

Lúc này quye đại gia giả nữ đang ngồi ở đó, hai chân bắt chéo, dáng vẻ có một phen đặc biệt.

Trần Hạo cười nói: “Còn có việc?”

Quý đại gia cười khan nói: “Nói thật thì ta vẫn muốn đầu thai.”

Trần Hạo im lặng: “Vậy khi nãy người nói những cái kia làm gì?”

Quý đại gia giả nữ nói: “Đây chẳng qua chỉ là một phần tính cách mà thôi, khi giả trang thành nữ nhanh, sẽ trở nên thương xuân bi thu, rất có phong cách văn nghệ, ta thấy đại sư rất có phong độ, nên không nhịn được muốn cùng người giao lưu một chút.”

Trần Hạo đen mặt lại: “Nói cách khác, vừa rồi người đang cùng ta kéo co?”

Quý đại gia giả nữ khẽ đưa đẩy: “Đó là vi khó được gặp được một cái người có thể nói như người nha, nên nhất thời không thể tự khống chế lại mà.”

Trần Hạo chán nản: “Được rồi, vậy người vẫn muốn đầu thai?”

Quý đại gia giả nữ gật đầu, mong đợi nói: “Có thể đầu thai làm người, ai lại làm quý a, mỗi ngày đều nhìn thấy nhiều người như vậy, nhưng không thể giao lưu, không thể tiếp xúc, không thể nói chuyện với họ, ta cũng sắp điên mất rồi, chỉ cần có thể đầu thai, làm gì ta cũng nguyện ý.” Nói xong, nó vút cho Trần Hạo một cái mị nhãn.

Trần Hạo mặt đen: “Nghiêm túc đi.”

Quý đại gia giả nữ vội vàng nghiêm chỉnh lại, mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo vừa lái xe, vừa nói: “Vậy khi này người nói tiệc nuối của người là không thể làm nữ nhân là thật hay giả?”

Quý đại gia giả nữ gật đầu: “Là thật mà, nhưng đây không phải tiệc nuối lớn nhất, tiệc nuối lớn nhất của ta là, ta đã ăn mặc khiến bản thân rất hài lòng, mà trên đường gặp tai nạn xe cộ, nên không thể tham gia triển lãm Anime, sau khi chết ta xin rất nhiều người giúp đỡ, nhưng mà không có ai phản ứng lại ta, sau đó ta gặp được một đại đầu quý, hắn nói với ta thì ta mới biết được, người bình thường không thể nhìn thấy quý,

Ta đã chết rồi, không đi đầu thai thì sẽ chậm rãi tan biến.”

Trần Hạo nói: “Vậy ý người là muốn một lần tham gia triển lãm Anime sao?”

Quý đại gia giả nữ gật đầu, khát vọng nói: “Triển lãm Anime lớn nhất lập tức muốn bắt đầu, ba ngày sau ở tòa nhà Phong Vân, ta muốn tham gia, hoàn thành giấc mộng giả làm một người phụ nữ phong hoa tuyết đại của ta.”

Hệ thống: Quý Bao Tinh Tinh bị đâm chết, âm hồn hai năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng bảy mươi hai phép biến hóa.

Trần Hạo vốn đang chú ý đến chiếc xe phía trước, sau khi nghe được tiếng thông báo nhiệm vụ của hệ thống, lập tức run tay một cái, quay đầu nhìn quý đại gia giả nữ, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngọa tào, quý đại gia này, lại có thể kích phát nhiệm vụ có ban thưởng là bảy mươi hai phép biến hóa! Thật không ngờ!

“Có, có vấn đề gì sao? Có phải là rất khó làm được?” Quý đại gia giả nữ Bao Tinh Tinh nhìn sắc mặt Trần Hạo, nghĩ là không được, nên khẽ thất vọng hỏi.

Trần Hạo vội vàng nói: “Không khó, ta có thể giúp ngươi.”

Bao Tinh Tinh vui mừng: “Thật sao?”

Trần Hạo nói: “Hoàn toàn không có vấn đề, không phải chỉ tham dự triển lãm Anime sao, ta giúp ngươi hiện thân trước mặt người khác, nhưng mà muốn phong hoa tuyết đại, bộ dáng này của ngươi sợ là không được.”

Bao Tinh Tinh nói: “Đại sư yên tâm, đây là trang phục bình thường của ta, trước đó ta đã chuẩn bị một bộ trang phục tuyệt mỹ, tin tưởng chỉ cần ta tham dự, ánh mắt chú ý của toàn trường đều sẽ rơi vào người của ta, ta muốn để tất cả nữ nhân, trước phong thái của ta đều ảm đạm phai mờ.”

Nhìn dáng vẻ Bao Tinh Tinh tự tin, Trần Hạo cười nói: “Rất tốt, ta rửa mắt mong chờ.”

Thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Vốn định thăm dò xem có thể kích phát nhiệm vụ không, không ngờ con hàng này thật sự lại có thể kích phát, hơn nữa ban thưởng còn là bảy mươi hai phép biến hóa!

Đây chính là giết tiêu quái được phần thưởng lớn!

Nhưng Trần Hạo cũng chuẩn bị tâm lý.

Đại thần thông như bảy mươi hai phép biến hóa này, sợ rằng không đơn giản như vậy mà đạt được, nếu như nhiệm vụ đơn giản, khẳng định bảy mươi hai phép biến hóa có hạn chế.

Tính tình của hệ thống, Trần Hạo rõ như lòng bàn tay.

Trong lòng thâm suy nghĩ, sau đó Trần Hạo phát hiện chiếc xe mà hắn đi theo lái vào một tiểu khu.

Trần Hạo cũng theo vào, bảo vệ ở tiểu khu cũng không ngăn cản.

Dừng xe dưới một tòa nhà, Trần Hạo bước xuống tiến vào tòa nhà.

Vào thang máy đi lên tầng chín, vừa ra tới, Trần Hạo thấy một người đàn ông đeo túi xách vội vã đi ra ngoài .

Vừa thoáng nhìn thấy, Trần Hạo đã nhận ra người đàn ông này chính là thanh niên bị oán khí đao dây dưa.

Nhìn thấy Trần Hạo, thanh niên kia đã run lập cập, quay người muốn trở về đóng cửa, thế nhưng khi hắn muốn đóng cửa lại, Trần Hạo vốn cách năm, sáu mét đột nhiên xuất hiện trước cửa, đưa tay ngăn cửa phòng đóng lại, rồi khẽ đẩy, thanh niên kia đã bị đẩy ra, ngã xuống đất.

Sau đó Trần Hạo trở tay đóng cửa lại, nhìn về phía người thanh niên, nhếch miệng cười nói: “Chuẩn bị chạy trốn sao?”

Người thanh niên kia đứng lên, giận giữ nói: “Người tự ý xông vào nhà dân, ta có thể báo cảnh sát bắt người.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Người có thể báo cảnh sát, ta không cản trở, nhưng trước khi cảnh sát đến, ta sẽ cho người gặp một cố nhân, một người đứng bên cạnh người, miệng vẫn luôn lầm bầm muốn báo thù. Trong tay của nàng, nắm chặt một cây tiểu đao.”

Sắc mặt người thanh niên lập tức trắng bệch, hai chân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất, hoảng sợ nói: “Không phải ta giết, tại sao lại dây dưa ta, Thanh Thanh, người muốn báo thù, đi tìm Phùng Tiểu Huân, là hắn ra tay tàn nhẫn với người, đừng quần lấy ta.”

Chương 523: Báo thù phải báo toàn bộ

Người thanh niên kia thực sự bị hù dọa.

Trước đó Trần Hạo dùng một tia pháp lực gọi lên một số chuyện đã bị hấn lãng quên, một lần nữa xuất hiện rõ ràng trong đầu hấn.

Đó là một tình cảnh vô cùng thê thảm khiến hấn liên tục nửa tháng gặp ác mộng.

Bây giờ Trần Hạo còn nói như vậy, tinh thần của hấn đã đến biên giới muốn sụp đổ.

Trần Hạo thấy hấn như thế nên không tiếp tục dọa hấn nữa, mở miệng nói: “Sợ sao? Vậy nói rõ một chút, Phùng Tiểu Huân bây giờ đang ở đâu?”

Thanh niên kia vội vàng nói: “Hấn xuất ngoại, bây giờ đang ở nước Mỹ, hấn hại chết người, hấn cũng sợ hãi, cho nên chạy trốn ra nước ngoài, đại ca, chuyện đó thật sự không liên quan đến ta, ta không biết chuyện có thể xảy ra như vậy, ta cũng không ngờ có thể xảy ra như vậy !”

Lông mày Trần Hạo cau lại.

Lại chạy ra nước ngoài! Ngọa tào, phần thưởng năm năm này đạo hạnh đúng là khó xơi, kẻ gây ra chuyện lại không ở trong nước? Chuyện này phải làm thế nào?

“Xuất ngoại? Vậy hấn không có dự định trở về sao?”

Thanh niên kia lắc đầu nói: “Ta không biết, cũng hơn nửa năm rồi ta không liên hệ với hấn, hiện tại Phùng Tiểu Huân đã có bạn mới, ta đoán là hấn đã quên ta rồi.”

Trần Hạo nặng nề nhìn người thanh niên kia, đột nhiên nói: “Ngươi và Vương Thanh Nhã có quan hệ như thế nào?”

Người thanh niên kia nói: “Nàng là biểu... Ngạch!”

Lời còn chưa dứt, người thanh niên đã kịp phản ứng, sắc mặt khẽ biến.

Trần Hạo cũng trừng to mắt: “Biểu muội? Ngươi là súc vật sao, lại có thể tàn nhẫn đối với biểu muội của mình như vậy, lương tâm của ngươi đâu? Nhân tính của ngươi đâu?”

Người thanh niên hoảng sợ nói: “Ngươi nghe lầm, ta không biết Vương Thanh Nhã, nàng cũng không phải biểu muội của ta, ngươi bỏ qua cho ta đi.”

Trần Hạo nhìn nhìn trừng trừng vào người thanh niên, cười: “Ta cảm thấy oán khí của Vương Thanh Nhã cứ dây dưa với ngươi cũng không phải là không có đạo lý, có lẽ trong lòng nàng hận ngươi nhiều hơn một chút so với hận Phùng Tiểu Huân.”

Người thanh niên kia đang muốn giải thích, Trần Hạo tiếp tục nói: “Ngươi không cần nói gì cả, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, Vương Thanh Nhã bởi vì ngươi mà chết, ngươi phải dùng mạng đền mạng.”

“Không muốn, ta không giết người, ta cũng không hại người, dựa vào cái gì mà ta phải đền mạng, ngươi, đúng, ngươi là ai, dựa vào cái gì mà quản chuyện của ta, tránh ra, nếu không ta sẽ báo cảnh sát.” Người thanh niên kia kích động phản bác, đôi mắt cũng đỏ lên, cả người hắn đều run rẩy, tựa như sắp phát điên điên.

Trần Hạo nhìn thấy thế cũng hiểu, là oán khí, đang dần thâm nhập, ảnh hưởng đến người thanh niên kia.

Quả nhiên, tên này cho dù không phải hung thủ, nhưng chắc chắn là đồng lõa.

Trần Hạo định góp một chút sức.

“Không sao, người báo cảnh sát đi, ta tin tưởng cảnh sát khi tới, chắc chắn sẽ hứng thú với án giết người hơn, người nói nếu người bị lộ ra, người sẽ nhận hình phạt như thế nào? Tù chung thân? Hay là trực tiếp tử hình? Đừng phủ nhận, ta đã ghi âm lại rồi, lời người nói ta đã ghi lại toàn bộ.” Trần Hạo yếu ớt mở miệng, đưa tay lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Về mặt người thanh niên cứng đờ, giận dữ nói: “Hỗn đản, người đưa ghi âm cho ta.” Nói rồi người thanh niên kia xông về phía Trần Hạo.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đá một cước vào thanh niên kia làm hắn bay ra sau, đập vào tường, sau khi rơi xuống, cả người đau đớn, không thể đứng dậy.

Nhìn thoáng qua Trần Hạo rồi hắn lập tức mất hết sức lực ngã xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh, lúc này oán khí quán quanh người hắn, đột nhiên tăng tốc thâm nhập vào.

Trong miệng người thanh niên vô thức phát ra tiếng nghẹn ngào, thân thể bắt đầu run rẩy, hai mắt trắng dã.

Sau một lúc lâu, Người thanh niên kia mới ngừng run rẩy, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Mà lúc này khí tức trên người hắn đã trở nên âm lãnh vô cùng.

Trần Hạo thấy thế lông mày khẽ nhíu lại, có chút ngoài ý muốn.

Oán niệm này thế mà còn có thể phụ thân!

Lúc này, người thanh niên kia nhìn thoáng qua Trần Hạo, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ, sau đó... Trèo lên trên!

Đây là nàng muốn không chế thân thể người thanh niên kia nhảy lầu !

Trần Hạo vội vàng nói: “Chờ một chút.”

Động tác của người thanh niên kia dừng lại, quay người nhìn về phía Trần Hạo, đôi mắt trắng dã, trong đó có oán khí lưu động.

Trần Hạo cười nói: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, người có phải chỉ hận một mình người này, nếu như vậy thì người nhảy đi nhưng nếu như không phải, vậy ta cảm thấy, người có thể chiếm cứ thân thể này, sau đó đi tìm kẻ tên là Phùng Tiểu Huân kia, oan có đầu nợ có chủ, người đã hại chết người. Một người cũng không thể lưu lại. Ừ, ta chỉ muốn nói như thế thôi, tự người xử lý đi.”

Người thanh niên kia không động đậy gì.

Trần Hạo cũng không nóng nảy.

Sau một lúc, người thanh niên kia đột nhiên đi tới chỗ ba lô bị rơi trên mặt đất, cầm ba lô lên, sau đó đeo lên lưng, ra khỏi phòng ở.

Trần Hạo đi theo phía sau, cùng đi từ trên tầng xuống, sau đó nhìn người thanh niên lái BMW rời đi.

“Hạo ca, tình huống như thế nào? Vừa rồi là quỷ hồn nhập thân à!” Gà trống đi tới, tò mò hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Không có gì, chỉ là đã đến lúc ác giả ác báo thôi.” Nói rồi Trần Hạo lại nói sang chuyện khác: “Được rồi, chạy mãi đến trưa còn chưa ăn cơm, đi ăn cơm trước nào.”

Nói xong, Trần Hạo cũng lái xe rời đi.

Sau khi tìm một quán cơm để ăn xong, Trần Hạo cũng không gấp đi tìm khách sạn, mà là lái xe dạo quanh An thị.

Trên đường tìm nơi âm khí lưu động, rất nhanh, Trần Hạo đã phát hiện một nơi có âm khí hội tụ.

Đây là một nhà máy, cánh đó có một dòng sông ở ngoại ô An thị.

Tường nhà máy được sơn đen qua loa, tựa như đã đóng cửa. Xung quanh nhà máy có một mùi hôi thối, vô cùng gay mũi.

Sau khi tới gần mèo đen và gà trống đều thể hiện sự ghét bỏ, đáng vẻ không muốn đi qua.

Nhưng Trần Hạo lại phát hiện trong nhà máy chính là nơi âm khí hội tụ, quỷ hồn trong đó cũng không ít.

Đã gặp được sao có thể từ bỏ!

Trần Hạo đi tới cổng nhà máy, sau đó mở miệng nói: “Âm hồn tiêu quỷ ở bên trong, đi ra cho ta.”

Trong giọng nói ẩn chứa một tia pháp lực truyền ra, vọng vào nhà máy.

Sau một lúc, từng đạo âm khí từ trong nhà máy bay ra, đến bên cạnh Trần Hạo rồi huyễn hóa thành hình người, có chừng mười quỷ hồn, nam nữ già trẻ đều có.

Những âm hồn này, mỗi con đều là oán khí quán thân, nhưng lại không có sát khí, chỉ là quỷ phổ thông.

Trần Hạo đảo mắt, mở miệng nói: ” Tiêu quỷ các người, vì sao không đi đầu thai, lại lưu luyến nhân gian?”

Một đám âm hồn đều có vẻ e ngại, không dám mở miệng.

Trần Hạo cau mày nói: “Không nói lời nào chính là trong lòng khuất tất, nếu là như vậy, bản đại sư sẽ không khách khí, đánh cho các người hồn phi phách tán, ngay cả đầu thai cũng không thể.”

“Đại sư tha mạng, chúng ta đều là quỷ đáng thương bị nhà máy này hại chết, cầu đại sư làm chủ cho chúng ta.” Một lão quỷ cuối cùng cũng mở miệng, bộ dáng thê lương.

Trần Hạo nhìn nhà máy rồi lại nhìn đám quỳ, nói: “Nói rõ một chút.”

Lão giả vờ vàng giải thích nguyên nhân.

Hóa ra tất cả thật sự đúng là nhà máy sai, bởi vì đây là một nhà máy hóa chất.

Sự đáng sợ của nhà máy hóa chất, hiện tại không có người nào không biết, chỉ cần là nơi có nhà máy hóa chất, thì đều là ô nhiễm vượt chỉ tiêu, tai họa giáng xuống, gây hại đến những người sống gần đó.

Hiện tại đang chú trọng bảo vệ môi trường, nhà máy hóa chất nơi này bởi vì vấn đề ô nhiễm, sớm đã bị đóng cửa hơn một năm.

Nhưng nhà máy hóa chất này đã gây họa cho nơi này hơn mười năm, trong lúc còn hoạt động bởi vì chất thải của nhà máy hóa chất đã khiến không ít người bị bệnh, thường xuyên bị người tìm phiền toái.

Những người này bị bệnh chết, cũng đều dây dưa ở đây, muốn đòi công đạo.

Chương 524: Nhiệm vụ công đức và thay đổi lớn

Nghe được lão quỷ nói, Trần Hạo im lặng.

Nhà máy hóa chất phá hỏng cuộc sống, gieo hại cho địa phương, chuyện như thế này hẳn không biết nói thế nào.

Đã từng đuổi theo mục tiêu phát triển, địa phương đều kêu gọi đầu tư.

Bây giờ coi trọng xanh hoá, địa phương bắt đầu bảo vệ môi trường.

Đây chính là chính sách biến hóa, trong quá trình phát triển không thể thiếu.

Trần Hạo không biết nói gì, cũng không muốn quan tâm chuyện này.

Nhìn mười quỷ hồn, Trần Hạo hỏi: “Chuyện này ta ta đã hiểu, các người cũng là đáng thương, nhưng nhà máy hóa chất này cũng đx đóng cửa, sau này sẽ có quản lý, hoàn cảnh môi trường ở địa phương cũng sẽ chậm rãi khôi phục, các người cũng nên buông chấp niệm xuống, đi đâu thai, nếu không cứ lưu tại nơi này sẽ bị hồn phi phách tán, căn bản không có lựa chọn thứ hai.”

“Đại sư, tuy nói như vậy, thế nhưng là nơi này đã đóng cửa hơn một năm, chỉ có một số người tới mấy lần, làm mấy việc đơn giản, nhưng chẳng có biện pháp gì cải thiện, ta vụng trộm đi nghe ngóng, mới biết được phía trên vừa phát xuống phí bồi thường, nhưng lại bị những tham quan kia nuốt riêng, những ngày qua, ta đã tìm được không ít chứng cứ phạm tội của tham quan tham ô, thế nhưng lại không có chỗ giải oan, đại sư đã tới

đây, có thể làm chủ cho chúng ta, vì một vùng dân cư nơi làm chủ.” Lão quỷ nói rồi, liền muốn quỳ xuống.

Hệ thống: Quỷ Phương Đại Hữu chết bệnh, Triệu Thiết Trụ, Lý San Xảo, Lý... , bày quỷ tử nguyện, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng một điểm công đức.

Hệ thống nhiệm vụ bất ngờ nhảy ra, không có gì bất ngờ xảy ra.

Nhưng nhiệm vụ ban thưởng, lại khiến Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Một điểm... Công đức!

Ngoạ tào, thật sự có công đức a!

Trần Hạo chấn kinh, ngay cả lão quỷ quỳ gối trước mặt cũng quên nâng lên.

Cho tới bây giờ, hẳn đều tuyên truyền với bên ngoài là trợ giúp quỷ vật thì có thể thu hoạch công đức, chuyện này cũng làm cho người tin phục, dù sao từ xưa đến nay, cho dù là phạm nhân cũng biết, làm việc thiện tích âm đức, người tu hành tích đức để tu hành cũng không hiếm lạ gì.

Thế nhưng Trần Hạo hoàn toàn nghĩ không ra, có một ngày, lời nói của chính mình lại có thể trở thành sự thật! Thật sự có công đức nhiệm vụ!

Nghĩ lại Chu Chí Cường lúc trước bởi vì có công đức mà được phong Âm thần, trong lòng Trần Hạo trở nên vô cùng kích động.

Công đức, thứ tốt!

Sau khi kinh ngạc một lúc, cuối cùng Trần Hạo cũng phát hiện lão quỷ đang quỳ trên mặt đất, liền vội vàng tiến lên đỡ lão quỷ dậy, nói: “Bác không cần như vậy, nghe người nói như

vậy, những kẻ kia thật sự quá đáng, tiền bồi thường cũng dám tham ô, quả thực là không nhân tính, nhất định phải báo cáo.”

Lão quý vô cùng vui mừng.

“Nhưng chuyện này vẫn là chuyện của các người, cho nên coi chuông phải do người buộc chuông, bác à, như vậy đi, ta cho giúp người có thể hiện thân trước mặt người sống, như vậy người có thể tự mình đi nói với các lãnh đạo bên trên về việc tham ô, đến lúc đó sẽ tự có công luận.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Hắn là người trong giới tu hành, không thích hợp tiếp xúc với người trong quan trường, nếu không sẽ xảy ra vấn đề.

Lão quý ngạc nhiên nói: “Ta còn có thể hiện thân trước mặt người sống?”

Trần Hạo nói: “Đó là ta dùng pháp thuật gia trì, hiệu quả sẽ không được lâu.”

Lão quý giật mình, rồi gật đầu nói: “Có thể, chỉ cần có thể quản lý tốt vấn đề ô nhiễm này, về sau không ảnh hưởng gì đến các làng xung quanh, thì chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng.”

Khi lão quý nói lời này, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, bên trong thân lão quý, có một tia hồng khí hiển hiện.

Hồng khí này dương cương thuần khiết, huy hoàng khí quyển, ẩn hàm uy nghiêm.

Ánh mắt khẽ động, Trần Hạo nói: “Bác à, khi còn sống bác đã từng có chức vụ?”

Lão quý cười nói: “Có chức vụ gì đâu, ta chỉ là một người học hết tiểu học, chỉ làm thôn trưởng nhiều năm mà thôi.”

Trong lòng Trần Hạo hiện lên vẻ tôn kính.

Từ tia hồng khí và biểu hiện bây giờ của lão quý cũng có thể thấy được, lão quý này tuyệt đối cả đời nghĩ cho người khác.

“Chức đó cũng rất tốt, bác làm quan công chính, là người mang công đức, đời sau làm người, có lẽ sẽ có tương lai rộng mở.” Nhìn lão quý, Trần Hạo ý vị nói.

Lão quý sững sờ, nhưng không đợi lão mở miệng, Trần Hạo đã bắt pháp quyết, một đạo quang mang bao phủ quanh thân lão quý, sau đó Trần Hạo nói: “Bác à, đạo pháp quang mang này, có thể để người hiện thân trước mặt người khác trong vòng sáu tiếng, có thể nói có thể làm, hơn nữa trong pháp quang có một tia hộ thân chi lực, có thể bảo đảm tránh cho người một lần ngoài ý muốn, về sau như thế nào làm, bác phải tự lo rồi.”

Nói xong,

Trần Hạo quay người rời đi, không muốn dây dưa dài dòng.

Nhìn theo bóng lưng Trần Hạo, lão quý trầm mặc thật lâu, thở dài nói: “Gặp được người tốt.”

Lái xe rời đi, quay lại theo đường cũ, Trần Hạo tìm một khách sạn để ở lại.

Hai ngày sau, Trần Hạo vẫn luôn ở trong khách sạn không ra ngoài, ngồi đá tọa luyện pháp.

Chờ đến đêm ngày thứ hai, Bao Tinh Tinh tìm tới Trần Hạo.

Rất thần kỳ, lần trước gặp mặt vẫn là một người phụ nữ phong tình vạn chủng.

Lần này, Bao Tinh Tinh lại mặc váy công sở của một phụ nữ thanh công, trang phục vừa vặn, khe rãnh ở ngực như ẩn như hiện, phối hợp với đôi chân dài thon dài, quả thực quá mê người.

Nhìn thấy Bao Tinh Tinh, Trần Hạo có chút ngạc nhiên: “Sao ngươi có thể đổi quần áo?”

Bao Tinh Tinh bình tĩnh nói: “Không cần thay đổi, sau khi ta chết, chỉ cần ta muốn, là có thể đổi tất cả quần áo ta đang mặc.”

Trần Hạo nghe được lời này khẽ sững sờ, sau đó tựa như nghĩ đến cái gì, nheo mắt lại, trong lòng có chút bất an.

Mẹ nó, ban thưởng nhiệm vụ của Bao Tinh Tinh là bảy mươi hai phép biến hóa.

Mà Bao Tinh Tinh tạo cảm giác giống như hấn cũng có biến hóa chi thuật.

Mẹ nó cũng đừng nói là đó là bảy mươi hai phép biến hóa lậu này nhé, nếu là như vậy, lão tử sẽ chửi tặc đấy.

Thấy Trần Hạo nhìn mình mà không nói lời nào, Bao Tinh Tinh nhìn lại mình một chút, nghi ngờ nói: “Bộ quần áo này không đẹp sao? Vậy ta đổi bộ khác.”

Nói rồi, chiếc váy công sở trên người Bao Tinh Tinh biến thành đồng phục y tá trắng noãn, quá trình biến hóa, vô cùng nhanh chóng. Mà Bao Tinh Tinh cũng trở mặt trong một giây, từ khí chất tinh anh biến thành khí chất mềm mại, hoàn toàn phù hợp trang phục.

“Đại sư, ngươi nhìn ta hiện tại thế nào? Thích không?” Bao Tinh Tinh nháy con mắt, vẻ mặt thẹn thùng.

Trên mặt Trần Hạo rơi xuống mấy vạch hắc tuyến: “Ngươi có phải còn muốn chết thêm một lần.”

Bao Tinh Tinh vội vàng thu liễm, cười hắc hắc nói: “Xin lỗi đại sư, đây là thói quen, mặc quần áo gì thì sẽ có trạng thái đó, nói một câu không khách sáo chính là ta đây là không húng

thứ chứ nếu để ta tiến vào giới văn nghệ, thì ta chính là ảnh đế, ảnh hậu.”

Trần Hạo nhìn nó, nghĩ cũng thấy đúng.

Con hàng này trước đó còn giống thiếu phụ mê người, rồi thành một nữ cường nhân, hiện tại lại giống tiểu nữ nhân xinh xắn như chim non nép vào người.

Mẹ nó, bách biến nữ trang à!

Trong lòng thì sợ hãi thán phục, nhưng sắc mặt Trần Hạo lại bình tĩnh, hỏi: “Liên quan tới triển lãm Anime, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Bao Tinh Tinh vội vàng nói: “Đã sớm chuẩn bị xong, hiện tại chỉ chờ một tiếng gáy chấn động lòng người, trở thành tiêu điểm toàn trường để hoàn thành giấc mộng của ta.”

Trần Hạo nói: “Vậy thì tốt, việc này phải giúp người như thế nào, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, ta nhớ triển lãm Anime đều diễn ra vào ban ngày, người là quý, cần ta bảo vệ mới có thể hiện thân trước mặt người, nhưng vì để phòng ngoài ý muốn, không cho phép người rời khỏi ta quá xa.”

Bao Tinh Tinh nói: “Chuyện này không thành vấn đề, ân, nhưng mà đại sư, triển lãm Anime chơi rất vui, người có muốn cos người mà người thích một chút không?”

Trần Hạo không nói chuyện, nhưng đôi mắt khẽ đảo nhãn thần, biểu hiện nội tâm hẳn rất không bình tĩnh.

Chương 525: Bị bắt chước

Ngày thứ hai, trời trong không mây, thời tiết sáng sủa.

Sáng sớm Trần Hạo đã rời giường chuẩn bị, sau đó mang theo mèo đen và gà trống đi về nơi diễn ra nhiệm vụ.

Phong Vân cao ốc là một tòa nhà hơn hai mươi tầng, các tầng đều dùng để kinh doanh, bao gồm ăn uống, giải trí, nghỉ ngơi, mua sắm, ở An thị cũng coi như tương đối nổi danh.

Sau khi dừng xe ở bãi đậu xe dưới tầng của cao ốc, Trần Hạo phát tay, Bao Tinh Tinh mặc áo ngủ gấu nhỏ bị phóng ra.

Mê mang nhìn bốn phía xung quanh một chút, Bao Tinh Tinh duỗi cái lưng mệt mỏi, lười biếng hỏi: “Trời còn chưa sáng, sớm như vậy đã đứng dậy a, ta còn muốn ngủ thêm một chút.”

Trần Hạo tức giận: “Cái gì mà trời còn chưa sáng, đây là bãi đậu xe dưới tầng hầm, người nhìn bộ dáng này của người đi, còn phong hoa tuyết đại, đi ra sẽ ai không chê, có còn muốn vạn chúng chú mục hay không.”

Bao Tinh Tinh bình tĩnh nói: “Lo cái gì, nữ nhân chân chính, buổi sáng đều có bộ dáng như vậy, người còn không thấy nữ nhân đi ngủ đâu, tư thế kia càng kỳ quái. Nhưng một khi nữ nhân xuống giường, lập tức sẽ chuyển biến, phong cách hoàn toàn khác biệt, đây chính là điều thần kỳ của nữ nhân.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Xem ra người đã gặp không ít a?”

Bao Tinh Tinh đắc ý nói: “Vì để phù hợp nữ trang một cách hoàn mỹ nhất, ta đã ở chung với thật nhiều cô gái, quan sát trạng thái thường ngày của các nàng.”

Ai...

Trần Hạo trừng to mắt.

Bao Tinh Tinh vội vàng nói: “Đừng hiểu lầm, đến nay ta đều chưa bị lộ lần nào, hiện tại những cô gái kia còn gọi ta là Thành đại tử tử, chỉ là sau khi ta chết thì không có liên hệ, cũng không biết các nàng có thương tâm hay không.”

Trần Hạo không phản bác được, ở chung rất nhiều cô gái thể mà không có bị lộ thân phận, người đã cắt thứ kia đi! Nếu không thì các nàng ấy có thể không nhìn thấy chỗ kia sao?

Vì nữ trang, nâng ngực, còn cắt, chặc chặc, có lẽ đây chính là đại gia đi!

“Được rồi, người chuẩn bị một chút đi, chúng ta trực tiếp đi lên.” Trần Hạo nói.

Bao Tinh Tinh nói: “Vây đại sư đã chuẩn bị kỹ càng chưa? Đêm qua chúng ta đã thương lượng, người cũng không thể đổi ý đâu.”

Trần Hạo mặt đen: “Ta nói người không biết dùng thành ngữ thì đừng có dùng, cái gì gọi là sau đó đổi ý, nói như ta sẽ làm gì người vậy.”

Bao Tinh Tinh then thùng cười, đôi mắt như nước, trộm nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cắn răng: “Thu hồi nét mặt của người lại, người còn như vậy, ta thật sự sẽ làm người a!”

Bao Tinh Tinh yếu đuối nói: “Làm sao làm?”

Trần Hạo: “...”

“Đại sư ta sai rồi, bỏ qua cho ta đi.” Nhìn thấy Trần Hạo mặt không đổi xuất kiếm gõ đào ra, Bao Tinh Tinh giật nảy mình, vội vàng cầu xin tha thứ, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Ra ngoài, ta thay quần áo.”

Bao Tinh Tinh quay người lại, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn Bao Tinh Tinh xuất hiện trên tường ở bãi đỗ xe, Trần Hạo thở dài một tiếng.

Đại gia chính là đại gia, kỹ thuật mị hoặc này đã đạt đến mức độ lô hỏa thuần thanh, may mắn là nó chết rồi, nếu không đàn ông bị hấn bẻ cong, không biết sẽ có bao nhiêu.

Sau đó Trần Hạo bắt đầu thay quần áo.

Hấn muốn cos thành người mà rất nhiều người đều quen thuộc, đó là một trong những thần tượng của Trần Hạo.

Mũ, quần áo, giày, thay đổi từng kiện, chờ sau khi mặc tử tế, Trần Hạo đi xuống.

Bao Tinh Tinh khoanh tay trước ngực, nhàm chán nhìn đầu, khi thấy Trần Hạo, ánh mắt lập tức sáng lên, sợ hãi than nói: “Rất đẹp trai!”

Lúc này Trần Hạo đang mặc chính là cả bộ đạo bào.

Đạo bào này không chỉ vừa người, làm nổi bật lên dáng người Trần Hạo, hơn nữa còn phối hợp khí chất tu luyện của Trần Hạo, đem đến một cảm giác siêu phàm thoát tục.

“Thế nào, mặc như vậy, có phải là so với triển lãm Anime cos còn đẹp trai hơn!” Trần Hạo đắc ý nói.

Bao Tinh Tinh gật đầu: “Đúng là rất đẹp trai, hơn nữa vô cùng khí chất, ta đoán cũng chỉ có đại sư người mặc bộ đồ này mới đem đến cảm giác này, người bình thường mặc chỉ sợ chỉ là bắt chước bừa.”

Nói rồi Bao Tinh Tinh đi tới, chần chờ một chút hỏi: “Đại sư, ta có thể cảm giác được bộ trang phục này của người rất lợi hại, sẽ không đả thương ta chứ?”

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, ta đã đặt cấm pháp, phong bế lực lượng trên đó. Không có chuyện gì, chỉ là người thật cảm thấy khi người xuất hiện, thật sự có hiệu quả?”

Bao Tinh Tinh đặc ý nói: “Trước đó còn không dám xác định,

Nhưng bây giờ sau khi đại sư thay đổi trang phục, ta đã tự tin trăm phần trăm.”

Trần Hạo đang muốn tiếp tục mở miệng, đột nhiên khẽ giật mình, ngạc nhiên quay người nhìn lại.

Ánh mắt của hắn nhìn thấy một chiếc xe đang lái tới, dừng lại cách đó không xa.

Trong cái xe này, Trần Hạo cảm giác được một luồng Âm Sát chi khí nồng đậm, ngoài ra còn có một luồng khí tức pháp lực, nhưng không quá mạnh!

Ngọa tào, đến đây cũng có thể gặp được đồng đạo, hơn nữa còn ở cùng một âm hồn!

Trần Hạo có chút trợn mắt hốc mồm.

Lúc này, chiếc xe mới tới tựa như cũng phát hiện bên này không thích hợp, không bao lâu sau hai người trên xe đi xuống.

Nghiêm chỉnh mà nói, là một người và một quý.

Người là một nam tử, nhìn rất trẻ trung, coi như cũng đẹp trai.

Quý hồn là nữ, dáng dấp rất xinh đẹp, mặc sườn xám làm nổi bật dáng người hoàn mỹ và khí chất vũ mị.

Nam tử và nữ quý cùng nhìn về phía Trần Hạo ở bên này, có chút kinh ngạc.

Sau đó hai mắt nữ quý sáng lên, trực tiếp đi tới.

Nam tử hoàn hồn, vội vàng đuổi theo, nhưng khi nhìn về phía Trần Hạo, lại trở nên có chút kỳ quái.

Đến gần, nữ quý dò xét Trần Hạo một chút, lúc này mới cười nói: “Chào đạo hữu, tiểu nữ Hồ Tiểu Hạ, hữu lễ.” Nói rồi, nữ quý khom người thi lễ một cái.

Trần Hạo mỉm cười đáp lễ: “Bàn đạo Trần Hạo, hữu lễ.”

“Người chính là Trần Hạo?” Hai mắt nữ quý sáng lên, nhìn có chút kích động.

Ánh mắt nam tử đi theo nữ quý lại càng cổ quái.

Trần Hạo hiếu kỳ nói: “Đạo hữu biết ta?”

Nữ quý cười nói: “Phụ thân ta và Cừ đạo trưởng ở Hoàng Sơn tìm đạo có quan hệ không tệ, thường xuyên luận đạo, ta nghe được chuyện về đạo hữu từ chỗ của hắn, ta vẫn luôn hiếu kỳ, sau khi tìm hiểu mới phát hiện, đạo hữu chính thiên chi kiêu tử trong đạo môn, ta luôn muốn làm quen mà không được, không ngờ hôm nay lại may mắn như vậy, thế mà gặp được đạo hữu.”

Trần Hạo cười nói: “Ta chẳng qua chỉ là một tán tu trong đạo môn, nói cái gì mà thiên chi kiêu tử, đạo hữu quá khen.”

“Trần đạo hữu, người đang giúp quý hồn hoàn thành nguyện vọng, thu hoạch công đức sao?” Lúc này, nam tử đi theo nữ quý đột nhiên mở miệng.

Trần Hạo sửng sò, nhìn nam tử, có chút ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

Tại sao hắn biết chuyện mình trợ giúp quý? Hơn nữa còn có vẻ rất chú ý đến việc này.

Thấy Trần Hạo mờ mịt, nữ quý cười một tiếng: “Trần đạo hữu, có lẽ người không biết, từ khi thanh danh của người vang dội ở đạo môn, có không biết bao nhiêu đạo môn đệ tử đều

chú ý tới người, muốn tìm ra nguyên nhân tu vi của người nhanh chóng tăng lên, sau này có người điều tra ra, Trần đạo hữu vẫn luôn đi tìm âm hồn quý vật, gặp được quý bị hãm hại thì sẽ trợ giúp bọn chúng hoàn thành nguyện vọng, thu hoạch công đức. Chuyện này khiến không ít đồng đạo lặng lẽ cũng đi tìm âm hồn quý vật, sau đó trợ giúp bọn chúng.”

Trần Hạo: “...”

Ngọa tào, như thế này là đồ lậu sao?

Mẹ nó, giới điều tu hành lưu hành trò ăn theo này à!

Nhưng mà các người đi trợ giúp quý cũng làm gì có chỗ tốt, các người không có hệ thống.

Ừm!

Trong lúc đang oán thầm đâu, ánh mắt Trần Hạo thoáng động, nhìn về phía nam tử.

Nam tử mỉm cười: “Nói đến cũng phải cảm tạ đạo hữu, vì đạo môn ta mở ra lối riêng trong giới tu hành.”

Chương 526: Thần thông, trang điểm thuật

Trần Hạo không phản bác được.

Quả nhiên , người này cũng là một tong những kẻ học theo hần.

Ha ha, ca có hệ thống giúp quý tìm niềm vui, sau khi giúp xong, hệ thống sẽ trực tiếp phát phần thưởng.

Người học theo thì vì cái gì? Công đức sao?

Ca đã trợ giúp nhiều lần như vậy, cũng mới chỉ gặp được một nhiệm vụ công đức, có vẻ như nhiệm vụ công đức kia có quan hệ với vị trưởng thôn kia. Còn kiểu trợ giúp quý vật phổ thông này thì lấy đâu ra công đức?

Ồ, có lẽ góp gió thành bão, có thể cũng có được một chút công đức, nhưng mà ta ngược lại muốn xem xem các người trong thời gian ngắn không đạt được chỗ tốt, có bao nhiêu kẻ có thể kiên trì nổi.

Từ xưa đến nay, có công đức để có thể thành tiên thành thần, có mấy người đạt được, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

“Đạo hữu nói đùa, tu công đức tích thiện công, đó vẫn luôn là đạo môn truyền thừa, từ xưa đến nay hành giả vô số, không phải ta mở ra, ta cũng không dám giành công.” Trần Hạo trực tiếp phủ nhận, sau đó nhìn nữ quý một chút, lại nhìn về phía nam tử nói: “Hai vị tới đây, không phải cũng vì tham dự triển lãm Anime chứ?”

Nữ quý cười nói: “Đúng vậy, ngày thường ta trừ việc tu luyện, cũng không làm chuyện gì khác, chỉ thích xem Anime,

cho nên rất thích Anime, lần này An thị tổ chức triển lãm Anime với quy mô rất lớn, thậm chí còn có người nước ngoài tham dự, ta liền để Tùng Bình huynh mang ta tới đây chơi đùa.”

Nói xong, nữ quý nói: “Trần đạo hữu cũng đến tham dự triển lãm Anime sao? Là bởi vì nó sao?” Nói rồi nữ quý nhìn về phía Bao Tinh Tinh, đôi mắt hơi kinh ngạc, tựa như sợ hãi trước vẻ xinh đẹp của nữ quý này.

Trần Hạo nói: “Đúng vậy, đây là giấc mộng của nó, cho nên ta tới đây giúp nó hoàn thành giấc mộng.”

Nữ quý cười nói: “Một cô gái thật xinh đẹp, ngươi muốn cos cái gì?”

Bao Tinh Tinh cười một tiếng: “Có thể giữ bí mật không? Ta muốn một tiếng hét lên khiến người người kinh động”, ánh mắt nữ quý kia khẽ động, nhìn Bao Tinh Tinh một lúc lâu, sau đó mới nói: “Muội muội thật tự tin, nhưng lần này ta đến, cũng vì muốn trở thành tiêu điểm toàn trường đấy”.

Ừm!

Nụ cười trên mặt Bao Tinh Tinh dừng lại, chống lại ánh mắt của nữ quý.

Mặc dù nữ quý là quý tu, có tu vi không yếu, Bao Tinh Tinh chỉ là âm hồn phổ thông, không có chút tu vi nào.

Thế nhưng giờ khắc này, hai quý đối mắt, không có người nào yếu thế hơn, nhìn có vẻ cân sức ngang tài.

Trần Hạo thấy thế ngậm cười khổ.

Quả nhiên, phần thưởng càng phong phú, độ khó lại càng lớn, cho dù là không có khó khăn, cũng phải tự nhiên xuất hiện khó khăn.

Ai, hệ thống nhà ta, cho tới bây giờ đều không thể để người ta bớt lo.

“Trần đạo hữu, thật sự có lỗi, xung đột này, ta cũng không có cách nào.” Nam tử nhìn Trần Hạo, vẻ mặt áy náy, nhưng trong mắt lại rất đắc ý.

Nam tử này cũng coi xuất sư danh môn, đáng tiếc thiên phú bình thường, tu vi cũng bình thường, đừng nói so sánh với Trần Hạo vốn được đạo môn truyền tụng nhân tài mới nổi, đến bảng xếp hạng đệ tử đời mới hẳn cũng không lọt vào được.

Tình huống như vậy, khiến hẳn tự nhiên khó giữ được bình tĩnh, có cơ hội độ sức một trận với Trần Hạo, đương nhiên hẳn sẽ không bỏ qua.

Nhìn vẻ mặt nam tử tự tin, Trần Hạo cười: “Không sao, đều là trợ giúp quý, làm hết sức là được, việc tranh tài quan trọng đầu tiên, hữu nghị không cần thiết, đúng không.”

Nam tử đang muốn gật đầu, đột nhiên nghẹn lời.

Ta thảo, đây là phản khiêu khích sao? Ha ha, cho dù ngươi tìm được biện pháp trợ giúp quý để tích đức, trợ giúp tu hành, nhưng ngươi vẫn chỉ là tán tu, hơn nữa nữ quý kia, ừ, cũng có chút xinh đẹp, thế nhưng so với Tiểu Hạ vẫn kém xa, lần này, khẳng định là chúng ta thắng, ngươi cứ trơ mắt nhìn ta thành công thu được công đức đi.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, bên trên cũng đã bắt đầu, chúng ta cáo từ trước, gặp ở triển lãm Anime.” Trần Hạo nói một câu với nữ quý, rồi lôi kéo Bao Tinh Tinh rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Trần Hạo đang kéo Bao Tinh Tinh đi xa, nữ quý chậm rãi lộ ra một khuôn mặt tươi cười: “Tùng Bình đạo huynh, ngươi cảm thấy nữ quý kia thế nào?”

Tùng Bình liếc qua bóng lưng Bao Tinh Tinh, nói: “Coi như xinh đẹp, nhưng khẳng định kém hơn Tiểu Hạ.”

Nữ quý nói: “Có kém hay không, không phải một mình người định đoạt, phải để toàn trường người xem phán đoán, ta muốn hỏi người xem người có cảm giác được nữ quý này có khí khái hào hùng, thật giống như đàn ông hay không.”

Tùng Bình sững sờ: “Không nhìn ra, chính là một tiểu nữ quý mà.”

Nữ quý trầm mặc, sau đó đột nhiên nói: “Thú vị, mặc kệ thắng thua, nữ quý kia, ta muốn.”

Sắc mặt Tùng Bình hơi biến, nhắc nhở: “Tiểu Hạ, như vậy không tốt đâu, Trần Hạo rõ ràng muốn giúp nó đầu thai, người nếu đoạt từ trong tay hắn, chỉ sợ không thể nào.”

Nữ quý hé miệng cười một tiếng, phong tình vạn chủng: “Tùng Bình đạo huynh, người độc thân hơn ba mươi năm, quả nhiên không phải không có lý do. Xin nhớ kỹ, cướp người cũng là một kỹ năng.”

Tùng Bình: “...”

Một đường rời đi, sắc mặt Bao Tinh Tinh vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Chờ sau khi bước vào thang máy, Trần Hạo nhìn không được hỏi: “Người có đôi thủ cạnh tranh, người không sợ hả?”

Bao Tinh Tinh cười: “Sợ? Người để ta so đẹp trai với nam nhân, ta có khả năng còn chột dạ, nhưng người để ta cùng nữ nhân so sánh, ha ha, hỏi trong thiên hạ này, ta đứng thứ hai, ai dám đứng đệ nhất?”

Trần Hạo: “...”

Ta còn có thể nói thế nào, tự tin này của người, quả thực là muốn lên trời rồi!

Bao Tinh Tinh thấy Trần Hạo không tin, nói: “Được rồi, đừng nói nữa, chờ thấy được người 1 sẽ rõ ràng, vì để cho

mình có được khí độ của các loại nữ nhân, ta đã học ròng rã năm năm, đem chính mình cũng học đến nhân cách phân liệt. Nếu như vậy còn có thể bị nữ nhân hạ thấp đi, vậy từ đây trở đi ta sẽ không mặc nữ trang.”

Trần Hạo rất muốn nói dù sao người cũng chết rồi, nói lời này cũng vô dụng.

Nhưng nhìn Bao Tinh Tinh tự tin như vậy, Trần Hạo nói: “Hi vọng như thế đi, ân, đến rồi.”

Thang máy mở ra, sau đó chính là tiếng người huyên náo.

Bây giờ mặc dù vẫn là buổi sáng, nhưng hội trường triển lãm Anime cũng đã đông nghìn nghịt, các cách ăn mặc cổ quái kỳ lạ đều có.

Anime Tôn Ngộ Không, người không lồ, động vật điên cuồng thành con thỏ, Âm Dương sư, Chân Cơ, Lý Bạch, Hồ Yêu Tiểu Hồng Nương...

Có thể nói, chỉ cần là người quen thuộc Anime, đều có thể nhìn thấy ở đây những thân ảnh quen thuộc.

Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục, sau đó quay người nhìn về phía bên cạnh mình, lúc này Trần Hạo trừng to mắt.

Không biết lúc nào, Bao Tinh Tinh vốn mặc đồ theo phong cách đáng yêu, lúc này đã đổi thành trang phục thần tiên.

Một thân váy dài lụa trắng phong cách cổ trang, tóc dài bện, mấy sợi tóc bay trước ngực, da thịt như tuyết, ngũ quan không biết làm sao có thể vẽ ra, bắt mắt, thanh tú, tuyệt mỹ, kết hợp cùng một chỗ, khiến Trần Hạo đột nhiên nghĩ đến một người.

Nhiếp Tiểu Thiên.

Mẹ nó, căn bản chính là biến thành người khác, nếu không phải tổng thể còn có thể nhìn ra hình dáng Bao Tinh Tinh, thì đây chính là một nữ quý tuyệt mỹ!

Thuật trang điểm! Thật sự cũng là thần thông!

Trong lòng đang sợ hãi thán phục, Bao Tinh Tinh đã nhẹ nhàng bước đi, đi vào hội trường.

Nhìn tư thái và dung nhan của Bao Tinh Tinh, nhân viên thu phí đứng ở cửa hội trường tròn tròn mắt lên, nhìn Bao Tinh Tinh đến mức quên nói chuyện.

Chờ Trần Hạo khẽ ho một cái, lúc này mới hoàn hồn, không yên lòng đăng ký, sau đó nhìn Trần Hạo bảo vệ Bao Tinh Tinh đi vào, mấy người sợ hãi than nói: “Mẹ nó, mở mấy chục lần triển lãm Anime, hôm nay xem như nhìn thấy nữ thần.”

Chương 527: Nữ trang đại lão, thế gian vô song

“Bạch ca, lần triển lãm Anime này chất lượng các em gái không tệ, người nhìn đôi chân dài kia, ngực kia, ngọ tào, cùng với bên trên cái này, nàng không có mặc... Ai, Bạch ca người làm sao...”

Hội trường triển lãm Anime, một thanh niên cầm máy ảnh DSL về mặt kích động, đưa tay lên kéo đồng bạn đang đi toi, chuẩn bị chụp mấy tấm ảnh khiến nhiệt huyết sôi trào.

Thế nhưng thanh niên này kéo một phát, rồi phát hiện người mình kéo không nhúc nhích.

Xoay người nhìn sang, thanh niên này đang muốn hỏi thăm, nhưng nói không lên lời, chỉ cảm thấy trước mắt mịt mờ sương khói, hình như hẳn thấy được... Tiên nữ!

Tóc dài bay bay, tư trắng phấp phới, ngọc diện băng thanh, mặt mày ân tình, chậm rãi bước đi, thanh nhã vô song.

Bao Tinh Tinh xuất hiện, kinh diễm vô song, những nơi nó đi qua, tiếng người đều trở thành yên lặng, ánh mắt đại ra.

Tất cả mọi người, bất luận nam nữ, đều nhìn đến ngẩn ngơ.

Trần Hạo đi sau lưng Bao Tinh Tinh, nhìn thấy cảnh này, khóe miệng khẽ giơ lên, chột bước nhanh hơn vài bước, cố ý đem mấy người muốn tới gần đẩy ra, sau đó nói: “Cẩn thận, lập tức sẽ treo dây.”

Treo dây?

Mấy người hoàn hồn, về mặt vô cùng nghi hoặc.

Thế nhưng rất nhanh, tròng mắt của bọn hắn chút nữa đã rơi ra ngoài.

Chỉ thấy Bao Tinh Tinh đang dạo bước, đột nhiên mặt mày khẽ chuyển, nhìn sang bốn phía, hắn vốn chỉ là lướt qua, ánh mắt cũng không có tiêu điểm, lại khiến cho người ở chỗ này đều xuất hiện ảo giác tiên nữ nhìn ta.

Sau đó, khi tim mọi người đập rộn lên, tiên nữ đột nhiên dang hai cánh tay, thân ảnh nhẹ nhàng bay lên, dần dần nâng cao, cứ như vậy lững lờ bay đi.

Bao Tinh Tinh bay rất thấp, chỉ cách mặt đất ba bốn mét, váy trắng cổ trang trên người theo nhịp bay múa, khẽ đong đưa hai bên. Bay qua trước mặt một số người, mang theo một làn gió thơm.

Giờ khắc này, những người bị tơ trắng phát qua, ai cũng mê say nhắm mắt lại, trở thành đối tượng mà tất cả nam nhân xung quanh đều ghen ghét.

Rất nhanh, Bao Tinh Tinh bay khoảng bảy tám mét, chậm rãi hạ xuống sân khấu, Trần Hạo kịp thời tiến lên, từ bên người vòng qua, làm bộ lấy đi dây thép.

Sau đó Trần Hạo nói với chủ trì đoàn đội đang điều chỉnh âm thanh sân khấu: “Biểu diễn có thể bắt đầu.”

Nhân viên công tác trên sân khấu vốn cũng đang trợn mắt há mồm, vẻ mặt rung động hoàn hồn lại, mờ mịt nhìn Trần Hạo.

Biểu, biểu diễn? Biểu diễn cái gì? Còn chưa tới thời gian mà?

Hơn nữa tiết mục biểu diễn có các người sao?

Trần Hạo chỉ là làm bộ, nói xong cũng bước qua, từ trong tay một nam tử đẹp trai trẻ tuổi cầm lấy microphone, mở

miệng nói: “Chuẩn bị âm nhạc, ta muốn nghe thường vũ y khúc.”

Câu nói này xen lẫn một tia pháp lực, lọt vào tai đội phối âm, khiến bọn hắn theo bản năng muốn bắt đầu làm việc.

Nói xong, Trần Hạo cầm microphone trong tay, ho khan một tiếng, cười nói: “Các đồng chí, hoàn hồn, mỹ nữ vừa mới bắt đầu biểu diễn, các người đã si mê như thế sao?”

Microphone truyền tiếng nói vang xa, khiến người ở hội trường bừng tỉnh, nghe được biểu diễn muốn bắt đầu, từng người đều kích động, điên cuồng chen chúc về phía trước.

Trong khoảnh khắc, sân khấu biểu diễn của triển lãm Anime đã bị vây chặt như nêm cối, ngay cả khu phối âm cũng đứng đầy người, khiến nhân viên công tác ở đây trợn mắt há mồm.

Mẹ nó, từ trước đến nay chưa bao giờ được chứng kiến một triển lãm Anime điên cuồng như vậy!

Khán giả cũng điên cuồng, cầm lên máy ảnh, điện thoại, chụp ảnh sân khấu.

Đẹp, quá đẹp.

Diễn viên tiên nữ này mặc kệ là dung mạo, khí chất hay tư thái, đây mới gọi là chân chính cos, không, đây không phải cos, nàng chính là tiên nữ!

Nhìn người xem điên cuồng, trong lòng Trần Hạo rất hài lòng.

Xem ra trận đấu rất thuận lợi nha, hiện tại phải xem Bao Tinh Tinh có thật sự ưu tú giống nó nói hay không.

“Các vị khan giả, có phải là rất kinh hỉ, thật bất ngờ? Không sai, đây chính là do triển lãm Anime tỉ mỉ chuẩn bị. Mọi người không cần nói gì, cũng không cần hỏi nhiều, chúng ta hãy dụng tâm cảm thụ, vũ đạo đến từ Mông Cổ tiên nữ.”

Trần Hạo nói xong, thân ảnh lui ra phía sau, sau đó âm nhạc vang lên.

Lúc này, Bao Tinh Tinh duyên dáng yêu kiều, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Ánh sáng của hội trường không quá tốt, hơn nữa nụ cười này cũng không rõ ràng, nhưng chính là nụ cười không rõ ràng này, đã làm cho người xem ở hiện trường toàn thân kích động, chụp ảnh không ngừng.

Sau đó, âm nhạc bắt đầu vang lên, Bao Tinh Tinh bắt đầu nhảy múa.

Khi hắn bắt đầu múa, lo lắng trong lòng Trần Hạo cũng nhẹ nhàng buông xuống.

Sau một khắc, Bao Tinh Tinh nhẹ nhàng nhảy múa, tóc dài bồng bềnh, mặt mày chuyển động, tiên khí trong nháy mắt tràn ngập toàn trường, khiến những người chụp ảnh đều quên chụp ảnh, ai cũng ánh mắt mê ly.

Trần Hạo ở một bên thổi gió, khẽ thở dài trong lòng, thần thông để tạo gió cho đại gia, quả nhiên là ủy khuất, nhưng không có cách, vì nhiệm vụ, hô phong đùng trách chủ nhân nhé!

Sau đó, toàn trường đã triệt để bị Bao Tinh Tinh khống chế.

Nhất cử nhất động của nó, đều phát huy vô cùng tinh tế khí chất tiên khí, mỗi một vũ đạo đều ưu nhã và mỹ quan, khiến mọi người phải sợ hãi và thần phục.

Trong đám người, bất luận nam nữ, toàn bộ đều đắm chìm trong âm nhạc và vũ đạo, quên đi hết cả.

Ngay cả mấy người cos chuyên nghiệp ở nước ngoài cũng nhìn đến trợn mắt há mồm, mặt mũi tràn đầy mê say.

Khi Bao Tinh Tinh đang dùng vũ đạo chinh phục toàn trường, Trần Hạo đột nhiên biến sắc, quay người nhìn lại, liền thấy một thân ảnh bay múa bước đến, chính là nữ quý Hồ Tiểu Hạ.

Aizzz, thực biết tìm thời cơ!

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nhưng không hành động thiếu suy nghĩ.

Trường hợp này, cũng không phải đánh nhau hoặc là cãi nhau, đây là cướp đoạt ánh mắt, dùng thực lực chân chính chinh phục người xem.

Hồ Tiểu Hạ bay đến sân khấu, sau đó xoay người xuống.

Động tác này, lập tức hấp dẫn ánh mắt người xem, nhiều tiếng kinh ngạc vang lên.

Sau đó, Hồ Tiểu Hạ xảo diệu chọn một điểm âm nhạc dừng, cùng Bao Tinh Tinh hợp tấu, sau đó tay áo dài bay múa, bay tới cái mỹ nữ, thâm tình ngóng nhìn.

Trong nháy mắt khán giả đều cảm thấy ngạt thở.

Lại thêm một mỹ nữ nữa, hơn nữa cũng là cổ trang, hoàn mỹ phối hợp, nhất là một cái ôm này, khiến mọi người ở đây, trong nội tâm đều sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

Sau đó tất cả mọi người ở đây cảm thấy say.

Má nó, đây là hiện trường cos sao? Tại sao lại có cảm giác giống như là đang hưởng thụ một vũ hội âm nhạc, ba mươi đồng một vé vào, quá đáng giá!

“Thích không?” Sau khi quăng tay áo, Hồ Tiểu Hạ cười tùm tùm nhỏ giọng hỏi thăm.

Bao Tinh Tinh hé miệng cười một tiếng, trả lời: “Thích đại gia người.”

Dứt lời, thân ảnh Bao Tinh Tinh khẽ động, hai tay ném Hồ Tiểu Hạ ra ngoài.

Nhưng Hồ Tiểu Hạ cũng không chút hoang mang, thân ảnh dựa theo âm nhạc tiết tấu, ưu nhã hạ xuống, tay áo dài lắc một cái, đầu ngón tay thon dài tạo thành tay hoa. Ánh mắt lưu chuyển, phong tình vô hạn, nháy mắt thu hoạch một nhóm lớn mê mẩn.

Bao Tinh Tinh không bị xáo trộn tiết tấu, thân ảnh nhẹ nhàng bay múa, một lần nữa khống chế vũ đạo, đồng thời dò xét Hồ Tiểu Hạ, cảnh giác nữ quý bị bệnh tâm thần này phá hư giấc mộng của mình.

Hồ Tiểu Hạ lại hoàn toàn không có tự giác, bước chân khẽ động, lần nữa tiến đến cùng Bao Tinh Tinh một chỗ, ép Bao Tinh Tinh không thể không cùng nàng múa.

“Ta thích khí khái hào hùng trên người ngươi, đi cùng với ta, lần này sẽ để cho ngươi.”

Hồ Tiểu Hạ nói tiếp.

Bao Tinh Tinh thấp giọng nói: “Mặc nữ trang còn không xinh đẹp bằng ta, còn muốn làm nữ nhân của ta, người nằm mơ à.”

Dứt lời, Bao Tinh Tinh lần nữa giẫm lên âm nhạc, thân ảnh nhanh nhẹn bay đi.

Chương 528: Nhiệm vụ hoàn thành và cơ duyên của Bao Tinh Tinh

Ai...

Hồ Tiểu Hạ có chút ngây ngốc.

Câu nói này của Bao tinh tinh có lượng tin tức quá lớn, giống như có đồ vật thần kỳ xuất hiện!

Nhưng nhìn dáng người Bao Tinh Tinh nổi bật, động tác mê người, Hồ Tiểu Hạ nở nụ cười xinh đẹp, lần nữa nhẹ nhàng bay qua.

Bao Tinh Tinh cũng phát hiện động tác của Hồ Tiểu Hạ, lại đột nhiên thu lại vũ đạo, lui sang một bên, sau đó quay người lại, nháy mắt đã đổi một bộ quần áo.

Lần này, Bao Tinh Tinh đổi thành một thân long bào, hơn nữa còn là kiểu nữ long bào. Trang phục vừa người, ung dung hoa lệ, khí độ uy nghiêm.

Sau khi đổi một quần áo, Bao Tinh Tinh nháy mắt điều chỉnh trạng thái, biểu lộ, ánh mắt, tư thái, tất cả đều tràn đầy khí khái hào hùng, lộ ra bá khí. Khiến người khác gặp một lần, đột nhiên nghĩ tới Nữ Hoàng Vô Tắc Thiên!

Biến hóa này, không chỉ khiến khán giả trợn mắt há mồm, ngay cả Hồ Tiểu Hạ cũng có chút kinh ngạc.

Bao Tinh Tinh vung tay áo dài lên, nhìn Hồ Tiểu Hạ, trầm trọng nói: “Không phải muốn nhảy sao? Tiếp tục nhảy cho trầm.”

Ánh mắt Hồ Tiểu Hạ có chút ngốc trệ, sau đó mặt mày nhanh chóng hớn hở, không nói một lời, nhẹ nhàng nhảy múa.

Lúc khiêu vũ, hai mắt Hồ Tiểu Hạ liền không rời khỏi Bao Tinh Tinh, tựa như hận không thể dính trên người của nó.

Bao Tinh Tinh một tay để đằng sau, một tay đưa ra trước, bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới trước sân khấu.

Lúc này, nó nhẹ nhàng nâng tay.

Âm nhạc theo bản năng ngừng lại.

Hồ Tiểu Hạ cũng ngừng nhảy múa, Bao Tinh Tinh nhìn nó một chút, Hồ Tiểu Hạ liền cong khoe miệng, một lần nữa nhảy lên, cho dù không có âm nhạc, tư thái kia, cũng phi thường đẹp đẽ.

Bao Tinh Tinh đảo mắt nhìn khán giả, khi ánh mắt lướt qua, không người nào dám đối mặt.

“Trẫm làm nữ hoàng, các người có phục hay không?”

Bao Tinh Tinh mở miệng, tiếng nói vang xa.

Khán giả đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó chột trăn miệng một lời: “Phục!”

“Các người cảm thấy trẫm có đẹp hay không?”

“Đẹp!”

“Vậy các người có bao nhiêu người muốn cưới ta?”

Bá, toàn bộ giơ tay lên, mặc kệ nam hay nữ, đều không ngoại lệ.

Bao Tinh Tinh yếu ớt nói: “Nếu như ta nói ta là nam, các người còn cưới sao?”

Ai...

Khán giả trợn tròn mắt.

Bao Tinh Tinh cười không nói.

“Ta cười!”

Lúc này một tiếng nói vang lên, đó chính là nhân viên bán vé ở cổng, lúc này hắn đã ngừng thu phiếu, nhìn Bao Tinh Tinh, sắc mặt kích động đỏ lên.

Bao Tinh Tinh đang muốn mở miệng, đột nhiên một mảng ta cười vang lên.

Không chỉ có nam, nữ cũng điên cuồng hơn.

Bao Tinh Tinh cười, quay người đi tới bên người Trần Hạo: “Được rồi, ta đã thỏa mãn tâm nguyện.”

Hệ thống: Quý Bao Tinh Tinh bị đâm chết, âm hồn hai năm, tứ nguyện hoàn thành, cấp cho bảy mươi hai phép biến hóa.

Nhiệm vụ đột nhiên hoàn thành, khiến Trần Hạo có chút trợn tròn mắt.

Lúc đầu xuất hiện thêm Hồ Tiểu Hạ, nhiệm vụ này sợ rằng sẽ khó khăn.

Thế nhưng không nghĩ tới Bao Tinh Tinh lại trâu bò đúng như lời nó nói, phát tay một cái đã áp chế được Hồ Tiểu Hạ, hơn nữa còn dẫn động toàn trường, bá khí vô song.

Hiện tại lại đột nhiên hoàn thành nhiệm vụ, cái này, cái này hoàn toàn nằm chơi cũng thắng a!

“Hài lòng rồi? Không muốn tiếp tục nữa?” Trần Hạo hỏi.

Bao Tinh Tinh thở dài: “Trước kia ta cảm thấy nữ nhân tham gia triển lãm Anime đều thật xinh đẹp, ta khổ luyện năm năm, mới phát hiện, không cẩn thận đã siêu thần, đối diện với mấy tiểu quái này, đã không có hào hứng.”

Trần Hạo: “...”

Một nam nhân, giả nữ đến loại trình độ này, hoàn toàn chính xác có thể nói như thế.

Nhưng mà nhiệm vụ hoàn thành thì tốt, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, chuẩn bị thi triển một tiểu pháp thuật, mê hoặc người ở chỗ này, để Bao Tinh Tinh đi đầu thai.

Nhưng tay bắt pháp quyết nửa ngày, Trần Hạo lại phát hiện Bao Tinh Tinh vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Trong lúc nhất thời, hai mắt Trần Hạo có chút tròn tròn.

“Người không phải là đã hoàn thành tâm nguyện sao? Tại sao không đi đầu thai?”

Bao Tinh Tinh nói: “Đại sư, ta không nói mình chỉ có một cái tâm nguyện a.”

Trần Hạo: “...”

Ngọa tào, mẹ nó người có rất nhiều tâm nguyện sao? Người không thể một lần nói ra? Đây là muốn ta giúp người hoàn thành từng cái tâm nguyện? Ân... Không đúng, cái này có thể nhiều xoát a!

Ánh mắt nhất động, Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: “Người còn có tâm nguyện gì?”

Bao Tinh Tinh thở dài nói: “Vẫn là câu nói trước đó, ăn mặc kiêu gì cũng vẫn là giả, ta thật sự rất muốn trở thành một nữ nhân chân chính!”

Hệ thống: Quý Bao Tinh Tinh bị đâm chết, âm hồn hai năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng trăm năm đạo hạnh.

Trần Hạo: “...”

Thật sự kích phát nhiệm vụ, hơn nữa ban thưởng đạo hạnh nhiều như vậy! Nhưng cái này lại trở lại đề tài lúc đầu.

Trừ đầu thai, còn có biện pháp gì để người trở thành nữ nhân chân chính a! Coi như cho người bản Quỷ Hoa Bảo Điền, thì người cũng là quý thái giám bắt nam bắt nữ, không thành nữ nhân thật sự được.

Thế nhưng là tư duy của người này lại không giống người thường, muốn trước lúc chưa đầu thai trải nghiệm cảm giác làm nữ nhân, thật sự coi mình là thần tiên a, còn có thể đem người biến từ nam thành nữ!

“Người muốn trở thành nữ nhân chân chính sao? Ta có biện pháp.” Lúc này, Hồ Tiểu Hạ đột nhiên đi tới bên cạnh, cười tủm tỉm mở miệng.

Bao Tinh Tinh hồ nghi nhìn Hồ Tiểu Hạ: “Người có biện pháp nào?”

Hồ Tiểu Hạ nói: “Cùng ta song tu đi, âm dương luân chuyển, hồn phách hỗ trợ lẫn nhau, song vị một thể, thiên nhân hoá sinh, đây là âm dương hoá sinh pháp của Quỷ đạo kỳ pháp, chỉ cần tu luyện thành công, người muốn làm nam nhân thì làm nam nhân, muốn làm nữ nhân thì làm nữ nhân.”

“Lợi hại như vậy!” Bao Tinh Tinh kinh ngạc mở to mắt.

Hồ Tiểu Hạ cười nói: “Ta có thể thề, tuyệt đối không lừa người.”

Trần Hạo nhíu mày: “Quỷ pháp đó, chỉ sợ tu hành không đơn giản, không cẩn thận, sẽ bị hồn phi phách tán.”

Hồ Tiểu Hạ thâm tình nhìn Bao Tinh Tinh nói: “Đúng là rất nguy hiểm, nhưng đó là phương pháp tu luyện phù hợp nhất với chúng ta, ta vẫn một mực không tu hành, cũng bởi vì ta chưa gặp được một người thích hợp cùng tu luyện, hiện tại ta đã tìm được, chỉ cần người đồng ý, ta nguyện ý mạo hiểm.”

Bao Tinh Tinh trầm mặc.

Sau một lúc, nó nhìn Hồ Tiểu Hạ nói: “VẬY, ta muốn thử xem, đời này không thể trở thành nữ nhân chân chính, ta thật sự không cam tâm.”

Hồ Tiểu Hạ cười, sau đó không chút do dự túm lấy Bao Tinh Tinh, sau đó âm khí khê chuyên, hai quỷ hồn cùng biến mất.

Trần Hạo đen mặt lại, thềm mắng một tiếng, theo bản năng vung tay lên, một đạo lưu quang xuất hiện trong tay, sau đó ánh đèn trong hội trường bị tắt biến thành tăm tối.

Trong nháy mắt, cả hội trường có chút bối rối.

Trần Hạo nhân cơ hội này bay vọt lên, rời khỏi sân khấu.

Mới vừa đi đến thang máy, có một người cũng chạy đến. Chính là Tùng Bình đi cùng Hồ Tiểu Hạ.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời bước vào thang máy.

Khi thang máy đi xuống dưới, Tùng Bát đột nhiên cười nói: “Trần đạo hữu, thật không phải, phá hủy tu hành của ngươi.”

Trần Hạo cười không nói.

Ta tu hành, không phải ngươi có thể lý giải, càng đừng đề cập đến việc phá hư.

Thấy Trần Hạo không nói lời nào mà còn cười, ánh mắt Tùng Bình khê động, nói: “Trần đạo hữu, chúng ta khó có dịp gặp nhau, không bằng tìm chỗ an tĩnh, chúng ta luận đạo một chút?”

Trần Hạo cười nói: “Luận đạo?”

Tùng Bát gật đầu: “Đạo hữu chính là kỳ tài tán tu, ta cũng là danh môn đệ tử, hai người chúng ta, mỗi người mỗi vẻ, nếu có thể bổ sung nhất định có thu hoạch, cùng nhau tăng tiến tu vi.”

Trần Hạo gật đầu nói: “Nói có lý, nhưng mà ngươi có bao nhiêu năm đạo hạnh rồi?”

Tùng Bát sửng sờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Luận đạo thì tu vi phải không chênh lệch nhiều thì mới được, ta đã có gần sáu mươi năm đạo hạnh, nói ra được đạo pháp, ngươi nghe hiểu được sao?”

Tùng Bình: “...”

Chương 529: 3 tên tiểu quý

Sau khi lái xe rời khỏi cao ốc, Trần Hạo đã ném chuyện của Bao Tinh Tinh ra sau đầu.

Cũng không phải Trần Hạo lấy được chỗ tốt rồi đi, chủ yếu là do tử nguyện của nó, thực sự gây khó cho người ta.

Hơn nữa hiện tại Bao Tinh Tinh lựa chọn cùng Hồ Tiểu Hạ song tu, mặc dù không biết bọn chúng có thể thành công hay không, nhưng cũng là một con đường có thể hoàn thành tâm nguyện của mình, Trần Hạo không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể chúc phúc cho bọn chúng.

Vòng vo trên đường phố một chút, Trần Hạo nghĩ một chút, rồi lái xe đi vào cao tốc, sau đó rời đi.

Nơi này vẫn rất gần Quảng Lăng, khó đảm bảo ban ngành liên quan ở đây sẽ không tiếp tục dây dưa, tốt nhất là cách xa một chút, ngoài tầm tay với, như thế họ mới có thể hết hi vọng.

Xe chạy trên đường cao tốc, sau mấy tiếng, Trần Hạo đã sắp tiến vào Tuyên thị ở cạnh An thị.

Hiện tại đang là buổi chiều, nhưng sắc trời âm u, trời đang mưa to, trên đường phố chỉ có mấy chiếc xe chạy, có rất ít người đi đường.

Trần Hạo vẫn ung dung chậm rãi lái xe, chuẩn bị đi tìm một khách sạn để nghỉ.

Vừa mới rẽ vào một con đường, sắc mặt Trần Hạo đột nhiên khê động, dừng lại ở ven đường, sau đó con mắt nhìn chăm chăm vào một thùng rác trước mặt.

Trần Hạo thấy được trong thùng rác có âm khí hội tụ, còn có ba âm hồn.

Thật sự có chút ngoài ý muốn, trong thùng rác cũng có quỷ? Chẳng lẽ là giết người vứt xác?

Nhưng mà nhìn không giống, ba âm hồn này, âm khí yếu ớt, đừng nói là sát khí, oán khí cũng không có, là âm hồn phổ thông đến không thể phổ thông hơn.

Đắn đo một lát, Trần Hạo lái xe tới gần, sau đó nhìn vào rong thùng rác

Vừa nhìn vào, Trần Hạo đã thấy ba đám âm khí đang co quắp ở một góc thùng rác h.

Thoáng suy nghĩ một chút, Trần Hạo vẫy tay một cái với thùng rác, ba đám âm khí biến mất giữa hư không, sau đó lại đột nhiên xuất hiện trong xe.

Động tĩnh này đã kinh động đến ba đám âm khí, bọn chúng khẽ nhúc nhích, sau đó chậm rãi hóa thành ba hình người.

Lần biến hóa này, khiến Trần Hạo hơi biến sắc mặt.

Ba âm hồn này, lại là ba đứa trẻ.

Nhìn đứa lớn nhất chỉ mười mấy tuổi, nhỏ nhất chắc chỉ có bảy tám tuổi.

Đứa nào cũng mặc quần áo cũ nát, đầu tóc lồi thoi, trên mặt cũng bản thiu, nhất là đứa nhỏ nhất, một bên tai thối nát, nhìn vô cùng dọa người.

Ba đứa trẻ lúc đầu còn có chút mê mang, sau đó nhìn thấy Trần Hạo, giật nảy mình, theo bản năng liền muốn chạy.

“Dừng lại.” Trần Hạo quát lớn một tiếng.

Ba đứa trẻ lập tức thành thật, sợ hãi ngồi ở ghế sau, bất an nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Các người là trẻ con ở đâu, sao lại chết ở đây?”

Ba đứa trẻ không nói lời nào, đứa nhỏ nhất còn khẽ nấc, nhìn có chút muốn khóc.

“Đừng khóc, người mà khóc ta sẽ không nhận người em trai như người.” Đứa lớn nhất nhìn thấy đứa nhất muốn khóc, đột nhiên nhìn chăm chăm nó, uy hiếp nói.

Đứa nhỏ nhất giật nảy mình, vội vàng thu hồi vẻ muốn khóc, bộ dáng rất là ủy khuất.

Trần Hạo nhìn thấy mà im lặng, nhưng cũng nhận ra trong ba đứa, đứa nào là trụ cột, ánh mắt rơi vào người đứa trẻ lớn nhất.

“Người là lão đại?”

Thấy Trần Hạo hỏi như vậy, lúc này đứa lớn nhất mới đặc ý nói: “Gọi ta ca!”

Trần Hạo mặt đen: “Nghiêm túc chút, còn ca, ta nói người một tiếng, người dám phản bác sao?”

Đứa lớn nhất tức giận nói: “Không gọi thì dẹp đi, bọn ta muốn đi.”

“Dừng lại, ta để các người đi sao?” Trần Hạo tức giận nói.

“Vậy người muốn thế nào?” Đứa trẻ lớn nhất cũng cứng đầu, đối mặt với Trần Hạo, thế mà không sợ.

Trần Hạo nói: “Chẳng ra sao cả, chỉ muốn hỏi các người chết như thế nào, người nhìn các người mới lớn bao nhiêu, không thành thật ở nhà, sao lại chết ở đây?”

Đứa trẻ lớn nhất nói: “Người quản được à, bọn ta cũng không biết người.”

Trần Hạo cười: “Đúng là không biết ta, nhưng ta có thể tự giới thiệu một chút, tu sĩ Đạo gia Trần Hạo, chuyên hàng yêu phục ma, chuyện bắt quỷ với ta mà nói, chỉ là một việc nhỏ.”

Nói rồi, Trần Hạo thả ra một tia khí tức pháp lực.

Cảm nhận được uy hiếp trên người Trần Hạo, ba đứa trẻ giật mình, vội vàng muốn chạy.

Thế nhưng khi chúng đụng vào cửa xe, thì có một dòng điện xuất hiện, đánh ba đứa ngược trở về, khiến chúng kinh hô.

“Ta nói, ta là đạo sĩ, ở trước mặt ta mà để cho các người chạy, vậy ta còn mặt mũi làm đạo sĩ sao?” Trần Hạo bình tĩnh nói.

“Người bắt nạt trẻ con.” Đứa trẻ lớn nhất tức giận nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không bắt nạt các người, còn cho các người chỗ tốt.”

“Hừ.” Đứa trẻ lớn nhất quay đầu đi, vẻ mặt khinh thường.

Trần Hạo nói: “Không muốn sao? Ta có thể cho các người ăn ngon?”

“Ai muốn ăn của người, nói cho người, Ông Đại Bảo ta cho dù chết đói, cũng không ăn một miếng của người.” Đứa trẻ lớn nhất kiêu ngạo nói.

Trần Hạo cười: “Thật sao?”

Nó hừ lạnh quay đầu.

Trần Hạo không nói nữa, trực tiếp lấy ra một cây linh hương, sau đó nhóm lửa, hương khí phát ra.

Hương khí tràn ngập, tràn vào lỗ mũi ba tên tiểu quỷ, sau đó lại bị Trần Hạo thao túng tản ra.

Cảm nhận được chỗ tốt của linh hương, ba tên tiểu quý đều chấn động. Sau đó mạnh mẽ hít cái mũi.

Thế nhưng hương khí đã bị Trần Hạo không chế, bọn chúng hít mãi cũng không được, chỉ có thể lo lắng suông.

“Thúc thúc, ta muốn ăn.” Đứa bé nhất nhịn không được, vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Gọi ta là ca ca.”

“Ca ca, ta muốn ăn.” Tiểu gia hỏa thông minh lập tức đòi giọng.

Sau đó, nó phát hiện, hương khí tự động chui vào mũi nó, trên mặt nó lộ vẻ vui mừng, sau đó một mặt đắc ý.

Nhìn thấy vẻ mặt này, hai tiểu quý kia đều xoắn xuýt.

Trần Hạo nói: “Muốn ăn không? Ăn vào có thể khiến hồn phách của các ngươi trở nên rắn chắc nha.”

Đứa trẻ thứ hai kia cuối cùng cũng không nhịn được gạt đầu, mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không đùa nó, trực tiếp để nó hưởng thụ linh hương tâm bổ.

Lúc này, Trần Hạo lại nhìn về phía đứa trẻ lớn nhất, nó đang rất xấu hổ, tựa như muốn tìm một bậc thang để bước xuống, nhưng tìm không thấy.

Trần Hạo cười cười, loại bỏ hạn chế với đối với linh hương.

Cuối cùng cũng được linh hương tâm bổ, tinh thần của đứa trẻ lớn nhất khẽ rung động, điên cuồng hít mạnh.

Vừa hít hương khí, nó vừa nói: “Hương này ăn ngon thật.”

Trần Hạo cười không nói, đốt xong một cây linh hương, hồn phách ba đứa trẻ cũng đọng lại rất nhiều, không còn yếu ớt giống lúc trước.

Lúc này Trần Hạo mở miệng nói: “Thế nào, hiện tại có thể nói chưa? Các người làm sao lại chết ở chỗ này? Người nhà của các người đâu?”

Ba đứa trẻ nhìn nhau, lúc này đứa lớn nhất mới nói: “Ta tên Ông Đại Bảo, đây là Ông Lâm, đây là Ông Phong, bọn ta bỏ nhà ra đi, muốn gia nhập xã hội đen, kiếm nhiều tiền, có cuộc sống tốt lành.”

Trần Hạo nhíu mày: “Các người mới bao nhiêu tuổi, bây giờ chính là tuổi đi học, không chăm chỉ học tập, làm loạn cái gì, lại nói, các người đã lớn như vậy, ai dám mượn các người làm việc, kia là phạm pháp. Tìm không được việc làm, các người không về nhà sao?”

Ông Đại Bảo xấu hổ nói: “Chúng ta tới đây vào một ngày rất lạnh, ban đêm không có chỗ ở, trốn ở chỗ này, nên chết rét.”

Trần Hạo: “...”

Chương 530: Không phải chết cóng là uổng mạng

Đây chính là diễn hình của việc tự tìm đường chết đi!

Tuổi còn nhỏ, không chịu học hành, nhất định phải chạy đến xã hội đen, kết quả được rồi, vào lúc ban đêm liền chết rét, ha ha, đây có được coi là chưa xuất sư đã chết rồi hay không?

Nhưng nhìn thoáng qua ba đứa trẻ con kia, ánh mắt của Trần Hạo dừng lại trên thân của đứa lớn nhất.

Ba tên tiểu quỷ, Uông Đại Bảo lớn tuổi nhất, dáng vẻ mười một mười hai tuổi, Uông Lâm khoảng mười tuổi, Uông Phong mới khoảng bảy tám tuổi mà thôi.

Mặc kệ là vào thời cổ đại hay hiện đại, cỡ mười một mười hai tuổi, trên cơ bản cũng coi là hiểu chuyện, chí ít có thể biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì là đúng, cái gì là sai.

Hơn nữa tuy tiếp xúc không lâu, Trần Hạo cũng nhìn ra ba tên tiểu quỷ căn bản là lấy tên lớn nhất này làm chủ.

Nói cách khác, ba tên tiểu gia hỏa này chết, tên Uông Đại Bảo này phải chịu phần lớn trách nhiệm a.

Bị ánh mắt của Trần Hạo nhìn có chút sợ hãi trong lòng, Uông Đại Bảo khiếp sợ nói: “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Trần Hạo nói: “Hồi hận không?”

Uông Đại Bảo sững sờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ngươi nhìn các ngươi mới bao lớn, cuộc sống vừa mới chỉ bắt đầu mà thôi, kết quả các ngươi liền chết? Ngươi liền không hối hận? Còn có hai tên nhóc con này

nữa, là bị người mang theo a, các người cùng họ, không phải ruột thịt cũng là thân thích, kết quả đi theo người, nhưng đều đã chết, trong lòng người liền không có một điểm áy náy nào sao.”

Uông Đại Bảo theo bản năng liền muốn mở miệng, nhưng sau đó nó kịp phản ứng lại, nhìn Uông Lâm và Uông Phong đang sợ hãi bên cạnh một chút, đột nhiên không nói.

“Ca ca, đừng trách Đại Bảo ca, là chúng ta muốn đi theo nó, nếu không phải Đại Bảo ca, tiểu Phong đã sớm chết đuối.” Lúc này Uông Lâm đột nhiên mở miệng.

“Uh đúng rồi, Đại Bảo ca đã cứu ta.” Uông Phong cũng gật đầu phụ họa.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích: “Vậy các người tại sao phải đến đây? Ở nhà không tốt sao?”

Uông Lâm lắc đầu nói: “Không tốt, cha mẹ đều không ở nhà, mỗi ngày đều phải đi học, học không giỏi còn bị ăn đòn, cho nên ta và Đại Bảo ca không thích đi học.”

Trần Hạo nói: “Nhưng nếu không học, người có thể làm cái gì? Giống như bây giờ, người không học, ra đời đều không sống nổi.”

Uông Lâm im lặng.

“Đại ca, có thể giúp đỡ Tiểu Lâm và tiểu Phong hay không, ta không sao, nhưng Tiểu Lâm và tiểu Phong không thể cứ thế này.” Uông Đại Bảo đột nhiên mở miệng nói.

Trần Hạo cười: “Bây giờ nói cái này còn có ý nghĩa sao? Các người đều đã chết, muốn ta giúp như thế nào? Phục sinh là không thể nào. Giúp các người đầu thai, vậy cũng cần xem các người có chấp niệm gì, người nói các người có chấp niệm gì?”

Uông Đại Bảo giật mình, khẽ nói: “Ta muốn kiếm rất nhiều tiền, tiền tiêu không hết, đây có tính là chấp niệm hay không.”

“Hệ thống: Quý uông mạng Uông Đại Bảo, một năm chín tháng oan hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng hóa đá thành vàng.”

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, thật hay giả!

Thế mà còn có thể kích phát nhiệm vụ?

Hơn nữa ban thưởng, còn là hóa đá thành vàng!

Chỉ sợ là ai nghe được cũng muốn có được.

Nhưng đối với Trần Hạo bây giờ mà nói, cái thần thông này, có chút gân gà a.

Ah, giống như có chỗ nào đó không đúng.

Trần Hạo dừng một chút, đột nhiên kịp phản ứng.

Quý uông mạng!

Đây không phải là tự mình chết cồng sao? Hệ thống tính khảm, chết như thế nào chính loại quý đó chứ.

Bị chết cồng, không phải chính là quý chết cồng sao? Làm sao thành quý uông mạng rồi?

Mắt Trần Hạo sáng lên, nhìn Uông Đại Bảo nói: “Trước đây người nói, ba các người là bị chết cồng?”

Uông Đại Bảo gật đầu.

Trần Hạo nói: “Người xác định sao? Bởi vì ta từ trên tướng mạo của các người nhìn ra, các người là uông mạng, mà không phải chết cồng.”

Uông Đại Bảo có chút ngờ ngác, mờ mịt nói: “Chúng ta là bị chết cồng a, lúc ấy thời tiết rất lạnh, ba người chúng ta mặc

rất ít, ban đêm liền chết.”

Trần Hạo nói: “Sau khi chết, người liền không phát hiện chỗ nào kỳ quái sao?”

Uông Đại Bảo suy nghĩ, nói: “Giống như không có, chúng ta chết hoàn toàn không có cảm giác, liền ngay cả ta trộm được chần đấp đạp ra cũng không biết...”

“Chờ một chút, đạp ra chần mền? Người xác định?” Trần Hạo ngắt lời Uông Đại Bảo.

Uông Đại Bảo suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Trần Hạo nói: “Trời lạnh như vậy, không cuốn chần mền, ngược lại còn đạp chần mền ra, đây không phải vấn đề sao? Hơn nữa nếu người gặp được lạnh, sẽ ôm nhau sưởi ấm, thậm chí sẽ vì lạnh mà tỉnh lại, các người thế mà không hề hay biết, đây cũng là vấn đề.”

Uông Đại Bảo mắt tròn tròn.

Nghĩ lại thì thật đúng là như thế.

Lúc thời tiết lạnh, ai sẽ đạp chần mền ra đây, đó không phải là ngốc sao, không có chần mền, lập tức liền sẽ bị lạnh tới tỉnh lại a!

“Vậy thì, vậy chúng ta không phải là bị chết cồng sao?” Uông Đại Bảo yếu ớt nói.

Trần Hạo nói: “Có phải là chết cồng hay không, ta không dám nói, nhưng trong này khẳng định có vấn đề khác, ta hỏi người một chút, lúc các người đi vào Tuyên thị, có đắc tội với ai hay không, hoặc là gặp được chuyện gì?”

Uông Đại Bảo nói: “Chúng ta trộm chần mền, ah, không phải như thế, là chần mền từ trên lầu rớt xuống, bị chúng ta nhặt.”

Trần Hạo nói: “Còn có gì nữa hay không?”

Uông Đại Bảo suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Ta còn định ăn vụng, bị phát hiện, sau đó bị đánh một tát, rất đau.”

Trần Hạo nhìn Uông Đại Bảo.

Uông Đại Bảo nói: “Những chuyện khác, giống như không có.”

“Còn có, tiểu Phong sờ soạng một chiếc xe, bị chủ xe đá một cước nữa.” Uông Lâm cũng mở miệng.

Trần Hạo nghe được nhú mày.

Những chuyện này, cũng không tính là chuyện có thể dẫn phát động cơ giết người đi.

Vì một cái chặn mền, một miếng ăn, thậm chí sờ soạng xe liền giết người, đây không khỏi là có lòng dạ quá độc ác đi.

Nhưng Trần Hạo cũng không dám cam đoan là không có, hắn đã nghe qua, có tên lái xe bởi vì muốn thu nhiều hơn chút phí tiền nhiên liệu, hành khách không cho, kết quả lái xe đem hai mẹ con kéo đến trên núi, dùng tảng đá đập chết!

Vì một chút tiền còn phát rò như vậy, vì một cái chặn mền thậm chí một chút đồ ăn, cũng không phải là không có khả năng.

Chương 531: Trời xui đất khiến

Đây là một khu nhà ở bình thường ở Tuyên thị.

Nơi Ông Đại Bảo nhật chắn mền là một tòa nhà tập thể năm tầng có chút cổ xưa, lúc ấy Ông Đại Bảo nhật được chắn mền trên mặt đất ở dưới lầu, lúc ấy cũng không có ai, Ông Đại Bảo liền vụng trộm mang đi.

Trần Hạo quan sát tòa nhà tập thể kia, bên trong cảm giác, bên trong tòa nhà có mấy căn hộ có người, nhưng cũng đều là người bình thường, không có tình huống gì khác lạ.

Đang định hỏi thăm Ông Đại Bảo một số việc, đột nhiên động tác của Trần Hạo dừng lại, lần nữa nhìn về phía nhà lầu, lần này, ánh mắt của Trần Hạo khóa chặt một gia đình trong đó.

Ở bên trong cảm giác của Trần Hạo, gia đình này, có một sinh mệnh, đang nhanh chóng yếu đi, cơ hồ cách cái chết cũng không xa.

Hơn nữa ở bên cạnh người sắp chết này, còn có một người sống.

Đây là...

Ánh mắt của Trần Hạo nhất động, từ trên xe bước xuống, cũng không lo được chuyện có thể có người nhìn thấy hay không, thân ảnh vút qua, bay thẳng lên trên tầng lầu, nửa đường lại mượn lực, liền lên lầu ba, sau đó nhắm thẳng đến chỗ căn hộ kia, một cước liền đem cửa phòng đá văng ra.

Phịch một tiếng, cửa phòng nổ tung, sau đó Trần Hạo xông vào, liền thấy một màn để cho người tức giận.

Bên trên quạt trần trong phòng khách, một lão nhân tóc trắng treo ở phía trên, hai tay rủ xuống, hơi thở mong manh.

Mà bên người lão nhân, một thanh niên thân sắc có chút dữ tợn đang chăm chú nhìn, hoàn toàn không có ý tứ cứu người.

Đột nhiên cửa phòng nổ tung, để người trẻ tuổi kia giật nảy mình, sau đó nhìn thấy có người tiến đến, người trẻ tuổi kia hoảng sợ nói: “Không phải ta làm, không phải ta làm.”

Nói xong liền muốn đi ra ngoài, thế nhưng lúc sắp đến gần Trần Hạo, biểu lộ của thanh niên kia biến đổi, trong tay không biết lúc nào lấy ra một con dao găm, trực tiếp đâm tới ngực Trần Hạo.

Trần Hạo nhíu mày, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp tung chân, đem người trẻ tuổi đá bay lên, dao găm rơi xuống. Người cũng nện ở trên tường, lại rơi xuống mặt đất, trong lúc nhất thời, gương dẫy không nổi.

Sau đó, Trần Hạo trực tiếp vung ngón tay lên, một đạo đao gió bay vụt ra, đem dây thừng cắt đứt, lão nhân rơi xuống, sau đó đưa tay tiếp được.

Cảm giác mạch đập của lão nhân một chút, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, đưa một tia pháp lực vào trong thân thể lão nhân, kích thích ngũ tạng của hắn, khôi phục trái tim.

Một lát sau, khí tức của lão nhân hòa hoãn hơn rất nhiều, sắc mặt cũng khôi phục một tia huyết sắc.

Lúc này Trần Hạo mới đứng lên, đi tới bên cạnh thanh niên bị đánh cho dẫy không nổi kia.

Thanh niên này nhìn không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng người nhìn như gầy, trên thực tế còn có chút cường tráng, đầu húi cua, mặt mũi nhìn rất phổ thông, mơ hồ còn có chút hèn mọn.

Trần Hạo đi tới, thanh niên tỏ vẻ đau đớn muốn động dậy, thế nhưng đau đớn để cho hắn không cách nào đứng dậy, chỉ có thể nằm trên mặt đất, kinh hãi nhìn Trần Hạo.

“Rất trâu bò a, làm như thế đối với một lão nhân, có cảm giác rất thành tựu sao?” Trần Hạo mặt không thay đổi hỏi thăm.

Thanh niên không nói một lời, ánh mắt nhìn Trần Hạo, có hoảng sợ, cũng có lạnh lẽo, ra vẻ đừng để ta nắm lấy cơ hội, bắt được ngươi, nhất định đánh chết ngươi.

Trần Hạo đang muốn nói tiếp, đột nhiên ánh mắt khẽ động, sau khi nhìn thanh niên một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Ngươi đã từng giết người rồi.”

Thanh niên vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo cười nói: “Oán niệm tiêu ký, đây là làm chuyện gì thương thiên hại lý, mới có thể bị ghi hận như thế, hắc hắc, nhìn cái oán niệm này lưu động, người bị người sát hại kia liền sắp đến báo thù ngươi, ah, tạm thời còn không thể giết ngươi, muốn đem ngươi giao cho quý nào đó cần đến giết ngươi, nói không chừng còn có thể kiếm bộn.”

Nói xong, Trần Hạo cũng mặc kệ thanh niên có nói hay không, trực tiếp một tay chặt xuống, để hắn trực tiếp hôn mê.

Sau đó Trần Hạo dừng lại, tìm một cái dây thừng, đem thanh niên kia trói lại, vút sang một bên, sau đó liền mặc kệ.

Đi đến bên cạnh lão nhân, cảm giác thấy hô hấp của lão nhân dần dần bình thường lại, mặc dù người còn chưa tỉnh, nhưng cũng không có cái gì đáng ngại nữa.

Sau đó, Trần Hạo liền bận rộn.

Mang theo mèo đen gà trống còn có ba tiểu quý ở ngay trong nhà ông lão, yên lặng chờ đợi.

Hơn nửa canh giờ, lão nhân rốt cục chậm rãi tỉnh lại, mở mắt.

Đầu tiên là mờ mịt nhìn bốn phía, sau đó tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lão nhân đang định đứng dậy.

“Bác gái, người vừa mới tỉnh, vẫn là không nên có hoạt động gì thì tốt hơn.” Lúc này, một tiếng nói truyền đến.

Lão nhân đầu tiên giật mình, chợt nhìn sang, lại là mắt đầy không hiểu.

“Người là ai?”

Trần Hạo cười nói: “Ta tên là Trần Hạo, vì người này mà đến, kết quả lúc đến thì phát hiện, hắn đang muốn mưu hại người, ta đem hắn đánh ngất xỉu.”

Lão nhân nhìn lại, liền thấy thanh niên đang tựa ở góc tường, bị trói hai tay hai chân, vẫn còn bên trong hôn mê.

Giật mình, lão nhân thở dài một tiếng, biểu lộ có chút đau khổ mà nói: “Nghịch chướng a!”

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, mở miệng nói: “Bác gái, người quen biết hắn sao?”

Lão nhân khô sở nói: “Làm sao không biết, đó là cháu trai của ta, khi còn bé còn tới chỗ này của ta chơi rất nhiều lần, không nghĩ tới lúc trưởng thành, lại trở nên hung tàn đáng sợ như vậy, thế mà còn dám giết người, hiện tại cả nước đều đang truy nã, hắn lại có thể chạy đi đâu, ta muốn để hắn ra tự thú, thật không nghĩ đến, hắn thế mà...”

Nói đến đây, lão nhân không nói được nữa, hai hàng lệ, trượt xuống khuôn mặt.

Trần Hạo nghe thấy thế ngẩn ngơ.

Cả nước truy nã, đầu phụng, con hàng này làm chuyện thương thiên hại lý gì, thế mà gây ra động tĩnh lớn như vậy!

Nhìn lão nhân, Trần Hạo nói: “Bác gái, người cũng đừng quá thương tâm, vì người lựa chọn đi nhầm đường mà thương tâm, không đáng, nghỉ ngơi thật tốt một chút, để ta đi rót cho ngài chén nước nóng.”

Nói xong, Trần Hạo đi đến máy đun nước gần đó, vừa rót một cốc nước nóng, vừa lấy điện thoại di động ra xem xét.

Nếu là người bị cả nước truy nã, vậy khẳng định liền có rất nhiều tin tức.

Quả nhiên, vừa lên Weibo, không cần tìm kiếm lâu liền thấy một cái tin tức nổi bật.

Một tên lái xe họ Lưu nào đó gian sát tiếp viên hàng không.

Mở ra xem, lông mày Trần Hạo chau lên.

Mẹ nó chứ, phía trên ảnh chụp, không phải chính là con hàng bị mình đánh bất tỉnh kia sao!

Đầu phụng, trợ giúp tiểu quý, thế mà gặp tội phạm giết người, hơn nữa còn trời đất xui khiến cứu được người thứ hai mà hắn muốn giết, còn bắt hắn!

Ha ha, thiện ác đến cuối cùng cũng có báo a!

Trần Hạo liếc qua thanh niên hôn mê kia, thu hồi điện thoại, bưng nước đến bên người lão nhân kia.

Chờ lão nhân uống xong một hớp nước, Trần Hạo lúc này mới nói: “Bác gái, mặc kệ hắn là gì của người, bây giờ đã giết người, liền phải trả giá, nhưng chuyện này tạm thời còn không thể báo cảnh sát.”

Lão nhân sững sờ, không hiểu nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Còn chưa nói hết với ngài, ta tìm hấn, là bởi vì trên người hấn có một đạo oan hồn ẩn ký, đây là người bị hấn hại chết kia lưu lại ở trên người hấn, nhìn cái ẩn ký này lưu động, có lẽ buổi tối hôm nay cái oan hồn kia liền sẽ tìm đến hấn báo thù. Cho nên hấn là thuộc về cái oan hồn kia, thi thể của hấn, mới lưu cho cảnh sát.”

Lão nhân hít một hơi khí lạnh, trừng to mắt nói: “Oan hồn, quỷ, vậy trên thế giới thật sự là có những vật này?”

Trần Hạo nói: “Hoàn toàn chính xác có, ah, bác gái nếu như lo lắng, đến lúc đó có thể tránh một chút, ta có thể...”

“Không cần, ta muốn gặp mặt.” Lão nhân đột nhiên ngắt lời Trần Hạo, sau đó ánh mắt kích động nói: “Người bạn già của ta đã qua đời bảy tám năm, ta lúc nằm mơ đều thấy hấn, nhưng chính là không nhìn thấy, nếu để cho ta nhìn thấy quỷ, ta cũng liền có thể xác định ta nằm mơ là thật, bạn già ta dù là qua đời, cũng đang bồi bạn ta.”

Chương 532: Nữ quý đột kích

Nghe được lão nhân nói như vậy, Trần Hạo bó tay rồi.

Cái phòng này, hẳn đã xác nhận, không có chút âm khí nào, nói cách khác người bạn già đã qua đời của lão nhân, nếu như không lựa chọn đầu thai, như vậy cũng hẳn là đã hồn phi phách tán, cái nàng gọi là nằm mơ mơ tới, chẳng qua là mình nhớ quá mức, đêm nằm mơ mà thôi.

Nhưng loại chuyện này, Trần Hạo cũng sẽ không nói ra.

Đối một người có tình cảm vô cùng sâu mà nói, phá hư giấc mộng của nàng, nói không chừng sẽ hại người chết.

Nhìn lão nhân tỏ vẻ mong đợi, Trần Hạo cười nói: “Chỉ cần ngài không sợ, chuyện này đương nhiên là có thể.”

Lão nhân cười nói: “Chuyện này có gì phải sợ, ta đều đã bước một bước chân xuống đất, nếu thật có quý, không qua bao lâu, ta cũng sẽ là một thành viên trong đó.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút nói: “Nếu là như thế, vậy không cần chờ oan hồn kia đến, ta liền có thể để cho ngài nhìn thấy, nhưng lại là ba tên tiểu quý, có lẽ cũng có chuyện muốn hỏi thăm ngài.”

Lão nhân kinh ngạc nói: “Tiểu quý?”

Trần Hạo tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang gia trì lên trên thân lão nhân, lập tức, lão nhân liền thấy ba đứa trẻ con đứng bên cạnh Trần Hạo.

Trong miệng tuy nói không sợ, nhưng lúc vừa thấy được, lão nhân vẫn là giật nảy mình.

“Bác gái, đây chính là quý, nếu như ngài còn nhớ rõ hơn một năm trước có ba đứa nhỏ chết trong thùng rác, đó chính là ba đứa bọn chúng.” Trần Hạo giải thích nói.

Lão nhân suy nghĩ, giật mình nói: “Ta nhớ rồi, đúng là có chuyện như vậy, hình như động tĩnh huyên náo rất lớn.”

Nói xong, lão nhân nhìn về phía ba tên tiểu quý, trong mắt hiện ra một tia thương tiếc: “Mấy đứa trẻ con này mới bao lớn, thật sự là quá đáng thương.”

Trần Hạo nói: “Bác gái, ta muốn hỏi ngài, trước lúc ba đứa nhỏ này xảy ra chuyện, các người ở nơi này có mất qua một cái chăn mền, ngài có ấn tượng gì sao?”

Lão nhân sững sốt: “Làm sao người biết ta mất một cái chăn mền?”

Trần Hạo tròn tròn mắt: “Ngài mất à?”

Lão nhân gật đầu nói: “Đúng vậy a, ngày đó ta vừa vặn đi ra ngoài có việc, liền đem chăn mền phơi bên trên tường ngoài hành lang, thế nhưng là chờ ta trở lại, chăn mền đã không thấy tăm hơi, lúc ấy ta còn rất thương tâm, cái chăn mền này là người bạn già đã qua đời của ta mua cho ta một cái chăn mền cuối cùng, ta một mực rất trân quý, không nghĩ tới cũng bởi vì đi ra ngoài một chuyến, liền mất đi.”

Nói xong trên mặt lão nhân còn có chút khổ sở.

Trần Hạo không phản bác được.

Mẹ nó chứ, nếu như vậy, vậy khẳng định không thể nào là lão nhân động thủ được, nàng lúc ấy cũng không nhìn thấy.

Ah, bạn già của lão nhân chết sớm, chẳng lẽ nói là người bạn già của nàng?

Vậy cũng không phải a, một cái hồn phách của một ông già chết bình thường, không có cơ duyên xảo hợp cùng đầy đủ oán

khí sát khí, có thể không hồn phi phách tán đã là may mắn, sao còn có thể hại người được.

Thế nhưng là cứ như vậy, manh mối này cũng đứt mất.

Chẳng lẽ là chủ nhân của cái xe sang trọng kia làm?

Thế nhưng nếu như thế, mẹ nó chứ ta đi nơi nào tìm chủ nhân của xe sang trọng kia.

Phải biết rằng xe này là xe gì, ba tên tiểu quý cũng không nhận ra, chớ nói chi là chủ nhân của cái xe sang trọng kia tên là gì, ở chỗ nào, hơn nữa còn cách hơn một năm rồi.

Mẹ nó chứ, oan tình của ba tên tiểu quý này sợ là không coi được.

Sau đó, lão nhân bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của ba tên tiểu quý, hàn huyên nói chuyện phiếm, hỏi tình huống sau khi chết, đồng thời cũng biết ba tên tiểu quý chính là nhật được chặn mìn của mình.

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nhìn ba tên tiểu quý vô cùng đáng thương, lão nhân thở dài một tiếng: “Nếu là lúc ấy ta nhìn thấy vậy cũng tốt, chí ít các người cũng có chỗ ngủ, có thể ăn cơm nóng, không đến mức biến thành như thế này.”

Một câu nói, làm cho ba tên tiểu quý đều là nước mắt cộp cộp nhỏ xuống, hóa thành âm khí tán đi.

Trần Hạo vừa đưa tay chặt lên cổ tên thanh niên mới từ trong hôn mê tỉnh lại một cái nữa, vừa nhìn lão nhân cùng mấy tên tiểu quý giao lưu. Thở dài trong lòng, lão nhân kia sợ cũng là một người đáng thương.

Ở phòng ở cũ, đồ dùng trong nhà rất ít cũng rất cũ kỹ, ăn mặc càng cũ kỹ hơn, Trần Hạo có thể phát hiện, trong phòng này, chỉ có khí tức của lão nhân, thanh niên và mình là người sống, không còn có gì khác nữa, nói rõ bên trong một đoạn

thời gian rất dài, nơi này của lão nhân đều không có ai đến thăm cả.

Nàng đã lớn tuổi như vậy, không có khả năng không có con cái, tình huống như vậy, khẳng định là có vấn đề.

Yên lặng một lát, Trần Hạo nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn 5h chiều, bên ngoài mưa rơi nhỏ, nhưng sắc trời lại âm đạm âm trầm.

Mấy nhà sát vách đều lục tục có người trở về, dần dần khu nhà tập thể này có chút náo nhiệt, cũng truyền ra mùi thơm của thức ăn.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, đi vào phòng bếp, lấy ra một ít rau quả trái cây đã chuẩn bị trong tủ lý cà khôn, sau đó bắt đầu nấu nướng làm đồ ăn.

Hơn nửa canh giờ sau, Trần Hạo làm mấy món rau xanh, bởi vì là lão nhân, không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, cho nên đều rất thanh đạm ngon miệng.

Trần Hạo đem thức ăn bung vào trong phòng, lão nhân vẫn còn đang nói chuyện phiếm với mấy tên tiểu quỷ.

Một người là lần đầu gặp quỷ, hết sức tò mò, một đám là hơn một năm không ai có thể nhìn thấy, không cùng người sống nói chuyện qua, dần dần buông xuống cảnh giác, cho nên trò chuyện rất là thoải mái.

Nhìn thấy một màn ấm áp này, Trần Hạo đi tới cười nói: “Được rồi, bác gái, nên ăn cơm rồi.”

Lão nhân quay đầu nhìn lại, lập tức sững sờ, chậm rãi, con mắt có chút ướt át: “Cám ơn người.”

Trần Hạo cười nói: “Cám ơn cái gì, chỉ là một bữa cơm mà thôi, bác gái đừng khách sáo, ngài ngồi xuống ăn trước.”

Lão nhân nhếch miệng, ngồi xuống, sau đó nói với ba tiểu quý: “Các ngươi cũng tới ăn đi.”

Ba tiểu quý vội vàng chạy tới, ghé vào bên bàn, nháy con mắt, tràn đầy mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Các ngươi có thể ăn, nhưng ăn ít một chút, đợi lát nữa ta lại đốt một cây hương cho các ngươi... Ah!”

Nói còn chưa dứt lời, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, quay người nhìn về phía bên ngoài.

Ba tiểu quý đang hiếu kì đâu, sau đó đột nhiên hoảng sợ co lại thành một đoàn, tỏ vẻ hơi sợ!

Trần Hạo quay người, nói với ba tiểu quý: “Các ngươi ở đây làm bạn với bác gái, chỗ nào cũng đừng đi, càng đừng đi ra.”

Ba tiểu quý vội vàng gật đầu.

Trần Hạo lúc này mới nhắc thanh niên đang hôn mê kia lên, đi ra ngoài.

Bác gái nguyên bản đứng lên muốn cùng đi.

Ba tiểu quý liền chạy tới giữ chặt nàng.

“Nãi nãi đừng đi ra ngoài, bên ngoài có con quý rất hung hãn.”

“Quý rất hung hãn, là cái kia...”

Lão nhân kịp phản ứng, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra cửa một hồi lâu, lúc này mới thở dài một tiếng, ngồi xuống.

Ra cửa, Trần Hạo cầm thanh niên trong tay vút xuống một bên, sau đó ngồi xuống vẫy tay một cái, mèo đen nhảy vào trong ngực hắn, gà trống thì đứng ở bên người.

“Đã tới rồi, liền ra đi.”

Trần Hạo nhìn ra phương hướng cửa sổ, lạnh nhạt mở miệng.

Một cái bóng mờ từ cửa sổ bay vào, sau khi rơi xuống, huyền hóa thân ảnh, chính là một nữ quý.

Nữ quý tóc dài phát phới, dáng người thon thả, nếu không phải sắc mặt trắng bệch không máu, ánh mắt oán hận âm độc, hoàn toàn chính là một cô gái xinh đẹp.

“Ngươi muốn tìm hấn sao?” Trần Hạo mở miệng hỏi.

Nữ quý nhìn về phía thanh niên đang hôn mê, oán khí trên người lập tức bộc phát, để tóc dài trôi nổi bay múa, quần áo đều có chút run rẩy lên.

“A!”

Nữ quý hét lên một tiếng, trực tiếp nhào về phía thanh niên.

Nhưng lúc nữ quý bỏ nhào qua, lại trực tiếp từ trên người thanh niên xuyên qua, không có chút tổn thương nào.

Trong lúc nhất thời, biểu lộ của nữ quý đều có chút vắn vẹo.

Tiếng của Trần Hạo vang lên lần nữa: “Ngươi chỉ có oán khí kinh người, đáng tiếc thời gian chết quá ngắn, còn chưa nắm giữ được, nếu như ngươi muốn báo thù, lớn tiếng nói ra, ta có thể giúp ngươi.”

Chương 533: Vô dụng thể

Nữ quý nhìn Trần Hạo, oán khí lưu động, không nói một lời.

Trần Hạo bình tĩnh tiếp tục nói: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không để cho ta giúp ngươi, vậy bây giờ ta báo cảnh sát, hẳn cũng sẽ bị luật pháp xử lý, cũng coi như vì ngươi mà báo thù.”

“Không, ta muốn tự tay giết hắn!” Nữ quý rớt cục mở miệng, tiếng nói thê lương, phẫn nộ.

Trần Hạo cười nói: “Nhưng ngươi bây giờ giết không được.”

Nữ quý nhìn Trần Hạo nói: “Ngươi muốn giúp ta như thế nào?”

Trần Hạo nói: “Vậy phải xem ngươi có muốn ta hỗ trợ hay không, muốn liền lớn tiếng nói ra.”

Nữ quý: “...”

“Không phải, ta nói ngươi đến cùng muốn hay không, tốt xấu gì cũng phải ho lên một tiếng, đừng nhìn ta như vậy?” Trần Hạo tức giận nói lần nữa.

Nữ quý: “Khụ.”

Trần Hạo: “...”

Mèo đen: “...”

Gà trống: “...”

Trần Hạo mặt xạm lại: “Đùa thế ngươi rất vui vẻ phải không?”

Nữ quý: “Ta cảm thấy người có âm mưu.”

Trần Hạo đều bó tay rồi.

Được rồi, ca đúng là muốn từ trên người người vớt chút chỗ tốt, nhưng đây cũng là công bằng giao dịch, người cần báo thù, ta cần nhiệm vụ, còn có thể bỏ sung đưa người đi đâu thai, đây có cái gì không có lời, làm sao lại đa nghi như vậy?

Đang lúc Trần Hạo muốn mở miệng giải thích, nữ quý chỉ hướng thanh niên đang hôn mê trên mặt đất, tiếp tục nói: “Chính là tên khốn kiếp này, lúc trước cũng nói muốn giúp ta, sau đó đối xử với ta như vậy, quả thực là không bằng súc sinh.”

Mặt Trần Hạo đen xì.

Đậu phộng, sao có thể đem ta cùng loại người này liên hệ cùng một chỗ? Người coi ta thành cái gì rồi?

Trần Hạo không nói, trực tiếp móc ra điện thoại, bắt đầu bấm số gọi.

Cuộc gọi kết nối, Trần Hạo mở miệng nói: “Cục cảnh sát đúng không? Ta phát hiện tên tội phạm truy nã Lưu Cường, đúng, ta bây giờ đang ở bên cạnh hắn...”

“Không cho phép báo cảnh sát.”

Nữ quý nhìn thấy Trần Hạo thế mà báo cảnh sát, lúc này giận dữ, oán khí lưu động liền muốn xông lại.

Lúc này, mèo đen đột nhiên ngẩng đầu, nhìn nữ quý meo ô một tiếng.

Lúc đó, lập tức để nữ quý sợ hãi, bị dọa cho mạnh mẽ dừng lại, toàn thân phát run.

Nhìn thoáng qua nữ quý, Trần Hạo tiếp tục nói: “Đúng, hắn cả người là máu, nhìn giống như sống không được bao lâu, là

bị ai đó đánh? Ta cũng không rõ ràng lắm, vẫn là các người tới rồi nói, ta ở một tòa nhà tập thể cũ ở đường Hắc Ti Tam, bên cạnh tòa nhà này có một khu kiến trúc, đúng, chính là chỗ đó, được rồi, ta chờ.”

Nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại xong, nhìn về phía nữ quý nói: “Bây giờ thì thế nào, trước khi cảnh sát đến, người còn có thể cân nhắc xem có muốn hợp tác hay không, nếu như không hợp tác, vậy liền để cảnh sát bắt đi, ta nhớ được trên mạng nói con hàng này bị truy nã, ban thưởng hai mươi vạn cho ai báo cáo.”

Nữ quý lúc này bị mèo đen làm cho kinh ngạc một chút, không dám nổi nóng, nghe thấy Trần Hạo nói thế, vội vàng nói: “Ta muốn được trợ giúp.”

Leng keng: Ủng mạng quý Trịnh Hiểu Hiểu, một tháng oan hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng ba tháng đạo hạnh.

Nhiệm vụ ngay lập tức tới liền.

Ah, ban thưởng cũng không nhiều, hẳn là hung thủ ngay ở trước mặt, hoàn toàn không uổng phí công phu.

Nhưng mà thịt muối cũng là thịt, hơn nữa còn có thể vì người chết trừng trị hung thủ, trong lòng cũng thoải mái.

Trần Hạo không chần chừ, lúc nhiệm vụ xuất hiện, trực tiếp móc ra một cây linh hương, sau đó ngưng tụ ra ngọn lửa đốt cháy, lại đem hương khí thu lại, hóa thành một quả cầu khói, sau đó Trần Hạo lại ngưng tụ một đạo pháp quang, bao lấy quả cầu khói, dung nhập lên trên thân nữ quý.

Một nháy mắt sau đó, hồn thể của nữ quý tăng lên một đoạn, để nó có loại ảo giác đột nhiên có thân thể.

“Tốt rồi, hiện tại người có thể báo thù, nhưng ta tuyên bố trước, người này người có thể giết, nhưng không thể phá hủy

mặt, nếu không sẽ không nhận diện được, đến lúc đó với ta mà nói chính là phiền phức.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Nữ quý đầu tiên là cảm thụ hồn thể mới một chút, sau đó liền không kịp chờ đợi vung tay hướng về phía Lưu Cường xuất một trảo.

Vốn là cánh tay âm hồn hư vô, lúc này thật giống như có thực thể, trực tiếp đem cánh tay của Lưu Cường phá ra ba vết máu, để Lưu Cường đang trong hôn mê trực tiếp bị đau nhức tỉnh lại, phát ra tiếng kêu thảm.

Thật có thể!

Nữ quý vui mừng, sau đó nhìn Lưu Cường đã thức tỉnh, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn: “Lưu Cường, Lưu Cường.”

Lưu Cường nghe được âm thanh này, thân thể lắc một cái, quay người nhìn lại, sau đó toàn bộ thân thể đều cứng đờ.

“Nguoi, nguoi, nguoi không phải...”

“Nguoi cái con mẹ nguoi, nguoi không chỉ cưỡng gian lão nương, còn đem lão nương giết, còn đem lão nương đốt không thành hình nguoi, Lưu Cường, ta muốn giết nguoi, ta cũng phải đem nguoi thiêu chết.” Tiếng nói của nữ quý thâm trầm truyền ra.

Lưu Cường run lập cập, không lo được đau nhức trên cánh tay, đứng lên liền muốn chạy.

Thế nhưng nữ quý lại lao tới gần, đưa tay bắt cổ hấn lại, trực tiếp đem Lưu Cường nhấc lên, ấn lên trên vách tường. Mặc cho Lưu Cường đấm đá, đều không có chút động đậy nào.

Ngay lúc Lưu Cường bị bóp cổ sắp chết, nữ quý lại buông lỏng ra, hung hăng đem Lưu Cường quăng xuống đất, đau tới nỗi cả người đều đang kêu rên.

Lông mày của Trần Hạo cau lại, ngón tay lắc một cái, một cái trợn phấp nhỏ khuếch tán, bao phủ gian phòng, ngăn chặn thanh âm truyền ra.

Sau đó Trần Hạo mở miệng nói: “Đừng đùa giỡn nữa, cảnh sát sắp tới, có ác chiêu gì cứ việc sử dụng ra, chỉ cần không phá hư mặt, chỗ khác tùy ngươi.”

Nữ quỷ lúc này mới nhớ tới vấn đề này, sau đó cũng mặc kệ, bắt đầu đối với Lưu Cường chiêu đãi các loại.

Tứ chi vặn gãy, xé gân, cắt mạch, xé da, loại thủ đoạn kia, Trần Hạo nhìn đều có chút không đành lòng tận mắt chứng kiến.

Lưu Cường ban đầu còn thê lương thảm thiết kêu rên cầu xin tha thứ, dần dần đến cuối cùng, liền âm thanh cũng bị mất đi, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, mắt thấy là sắp không chịu được nữa.

Lúc này, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, nói: “Cảnh sát tới, ngươi trước không cần giãy vò tiếp, tại lúc cảnh sát mang Lưu Cường đi, ngươi lại bắt hồn phách của hắn trở về”

Nữ quỷ có chút không cam tâm, nhưng cũng biết là Trần Hạo không thể trêu vào, cho dù là một con mèo bên cạnh hắn, chính mình cũng không thể trêu vào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, đi qua một bên.

Sau đó, Trần Hạo vung tay lên, một cơn gió truyền ra, bên trong gian phòng lập tức trở nên một mảnh lộn xộn.

Một màn này, nữ quỷ nhìn thấy thì ánh mắt lấp lóe, càng thêm thu liễm.

Quả nhiên a, người trẻ tuổi này, rất đáng sợ.

Không lâu sau, cửa trước mở ra, sau đó một đám cảnh sát nối đuôi nhau đi vào.

Bọn hắn đầu tiên là cảnh giác tản ra, vây quanh, sau đó liền phát hiện Trần Hạo cùng Lưu Cường đang ngã trên mặt đất.

Lần quan sát này, đám cảnh sát cũng đều trợn mắt hốc mồm.

Lưu Cường đã thê thảm không thành hình người, tứ chi vụn vẹo, máu tươi đầy người, chết không nhắm mắt.

Nhưng chính là, mặt Lưu Cường lại hoàn hảo không chút tổn hại, để người hơi nhìn liền có thể nhận ra, con hàng này chính là tên tội phạm mà cả nước đang truy nã kia.

Mẹ nó chứ, kỹ thuật dạng gì, mới có thể tạo thành thương tổn như vậy mà còn không thương tổn mặt?

Rất nhanh, cảnh sát kiểm tra Lưu Cường, phát hiện ra chỉ là bị trọng thương mà thôi, vẫn còn chưa chết, lúc này mới kêu gọi, đem người đưa ra ngoài.

Sau đó, một người cảnh sát đi tới gần Trần Hạo, nói: “Là người phát hiện ra Lưu Cường?”

Trần Hạo gật đầu.

Cảnh sát nói: “Ta cần ghi chép lại một chút, nếu như không phiền, có thể đi với chúng ta về trong cục cảnh sát một chuyến sao?”

Lông mày cau lại, sau đó tựa như nhớ tới cái gì, Trần Hạo làm bộ từ trong túi móc ra một cái thẻ, phía trên in bốn chữ Đại Hạ thông dụng, lúc này mới nói: “Ta liền không đi, người xem cái này một chút.”

Cảnh sát liếc qua, nhìn như không thấy tiếp tục nói: “Ta không biết đây là tấm thẻ gì, xin phối hợp với công việc của chúng ta.”

Trần Hạo: “...”

Chương 534: Khó xử

“Người thật sự không biết tấm thẻ này? Hay là người làm bộ không biết?” Trần Hạo hỏi lại lần nữa, ánh mắt bức người.

Vừa rời lần đầu tiên tên cảnh sát nhìn thấy tấm thẻ, rõ ràng sắc mặt có biến hóa rất nhỏ, chỉ là rất nhanh chóng liền làm ra phản ứng, sau đó nhịp tim không đồng đều, nói ra điều không giống như suy nghĩ trong lòng.

Viên cảnh sát bị ánh mắt của Trần Hạo nhìn thẳng thê mà không dám đối mặt, cũng không dám phản bác lại.

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên: “Làm sao? Chẳng lẽ liên lụy tới án giết người, một cái thẻ liền có thể để cho mình thoát thân?”

Nghe được lời nói này, Trần Hạo quay người nhìn lại, thấy được một nam tử đang tới gần.

Nam tử này khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người gầy gò yếu ớt, mặc y phục hàng ngày, nhìn không giống như là cảnh sát.

Hơn nữa trong mắt Trần Hạo, thấy được pháp lực yếu ớt trên thân nam tử kia, đây là một người tu hành trong đồng đạo, chỉ là nhìn khí chất, không giống như là người được đạo môn chân chính bồi dưỡng ra.

Nhìn nam tử, Trần Hạo cười: “Ý tứ của người là, nói là ta giết người?”

Nam tử nói: “Đây không phải là quá rõ ràng sao? Thương thế của người này nặng như vậy, đã rất khó cứu sống, xem xét qua là thấy hẳn chính là bị tra tấn dã man, người đã ở hiện trường, chẳng lẽ thoát khỏi liên quan?”

Trần Hạo nói: “Vậy nói người như, người bình thường thấy được tội phạm giết người, cũng chỉ có thể thả hãn rời đi, nếu không may đã thương tên tội phạm giết người kia, đó cũng xem như là giết người, phải gánh chịu trách nhiệm, ta có thể hiểu như vậy sao?”

Nam tử nghẹn lời.

Nhìn hãn tựa hồ còn đang suy nghĩ đôi sách, Trần Hạo nói thẳng: “Được rồi, đừng giả ngây giả dại với ta, có người nói cho ta, cái giấy thông hành của ban ngành liên quan này có thể có được trợ giúp của cơ quan địa phương, đã người nói không được, vậy ta từ bỏ.”

Nói xong, Trần Hạo trực tiếp đem cái thẻ kia ném đi, nam tử kia nhìn thấy thế khoe miệng giật một cái, sắc mặt có chút thay đổi.

Lời này của Trần Hạo thoát nhìn là đang phát cáu, nhưng trên thực tế lại ẩn hàm cạm bẫy, nếu như hôm nay mình không xử lý tốt, vậy chỉ cần truyền đi, những người cầm thẻ Đại Hạ thông hành trong tay kia, như thế nào còn có thể tin tưởng vào uy tín của ban ngành liên quan nữa? Loại trách nhiệm này quá lớn, hãn không gánh chịu nổi.

Thế nhưng không đợi hãn mở miệng, Trần Hạo tiếp tục nói: “Hơn nữa, người này cũng không phải do ta đánh, là một con quý, ah, nghiêm chỉnh mà nói, là cô gái bị tên Lưu Cường này làm tổn thương đến báo thù, không tin, các người nhìn đi.”

Nói xong, Trần Hạo vung tay lên, trực tiếp mở linh nhãn cho đám cảnh sát ở đây, để mọi người đều có thể nhìn thấy sự tồn tại của nữ quý.

Bây giờ nhìn thấy bên người Trần Hạo có thêm một cô gái, hơn nữa cô bé này thế nhưng chính là người đã bị Lưu Cường

làm tổn thương, hiện tại toàn dân đều biết, vừa nhìn liền có thể nhận ra ngay.

Người đã chết, lại nhìn thấy đang đứng ở trước mặt, đây nếu không phải là gặp quỷ, thì là cái gì.

Nhìn Trần Hạo lộ mình ra, nữ quỷ cũng có chút dờ dẫm, trong lúc nhất thời ngơ ngác, ngay cả oán khí cũng không dám lưu động một chút nào.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Được rồi, bây giờ tội phạm giết người ở đây, người bị hại cũng ở đây, có cái gì các người trực tiếp hỏi, nói thẳng, ta có thể chứng minh sự trong sạch của ta, ta cũng tin tưởng pháp luật, sẽ không vô duyên vô cớ liên oan uổng người đi.”

Vừa nói xong câu sau cùng, Trần Hạo nhìn về phía nam tử.

Giờ phút này, bên trong cả gian phòng đều an tĩnh lại.

Đám cảnh sát bị sự xuất hiện của nữ quỷ dọa cho sợ ngây người.

Nam tử bị Trần Hạo nói lời sắc bén, còn bị thủ đoạn để cho đám cảnh sát thấy quỷ làm cho kinh sợ, trong lúc nhất thời trong lòng tràn đầy hối hận.

Quá xúc động rồi, mặc dù Trần Hạo đắc tội với nhất hệ này của bọn hắn, thế nhưng đại lão phía trên đều chưa làm cái gì, mình đã vội vã xung phong đi ra.

Mấu chốt là lần xung phong này, ngay cả một cái kế hoạch hoàn mỹ đều không có, chỉ là thừa cơ làm khó dễ, đây hoàn toàn là lợi dụng quyền thế trong tay để dè người, là thủ đoạn hạ đẳng nhất.

Bây giờ thì được rồi, hắn đã đánh giá thấp Trần Hạo, gia hỏa này cũng không phải quyền thế có thể áp chế, liên tục phản kích mấy cái, không chỉ không để cho mình thoát thân,

còn đào một cái bẫy cho ban ngành liên quan, hôm nay nếu không có xử lý tốt chuyện này, sự nghiêm trọng của hậu quả, chỉ sợ đại lão sau lưng mình đều phải chịu liên lụy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của nam tử kia trắng bệch.

“Đạo hữu, có thể có chút hiểu lầm, ý của ta là, cho dù chúng ta là người trong tu hành giới, gặp được loại chuyện tổn thương nhân mạng như thế này, cũng phải tích cực phối hợp, dù sao cũng là...”

“Ta liền không phối hợp, như thế nào đây.”

Không đợi nam tử nói xong, Trần Hạo quả quyết phản bác.

Nam tử: “...”

“Chuyện xảy ra chính là như thế, ah, cảnh sát, có chuyện gì cần hỏi, nếu quả thật muốn ta đi về cục cảnh sát, cũng có thể, nghĩa vụ công dân nha, ta hiểu, nhưng có thể để cho ta gọi điện thoại chứ?” Trần Hạo lại nhìn về phía viên cảnh sát đang đứng ở trước mặt, có chút không biết làm sao, mở miệng hỏi thăm.

Vị cảnh sát này lập tức ghen lời, ánh mắt nhìn về phía nam tử.

Dù sao bọn hắn cũng chỉ là cảnh sát bình thường, vừa nhìn qua tình huống ở đây, liền rõ ràng là chuyện không thích hợp, căn bản không có chỗ trống nào để nhúng tay.

Nam tử vội vàng nói: “Đạo hữu, chuyện này không cần thiết...”

“Ta hỏi ngươi à?”

Sắc mặt của Trần Hạo khó coi một lần nữa ngắt lời.

Nam tử ngẩn ngơ, sắc mặt có chút lạ.

“Hay là nói, ta bây giờ không nể mặt ngươi, ngươi có thể uy hiếp ta, có thể để ta không thể gánh chịu nổi?” Trần Hạo giống như cười mà không phải cười hỏi tiếp.

Nam tử vội vàng lắc đầu: “Đạo hữu, sao có thể có chuyện như thế, chúng ta...”

“Đã không có, vậy tiếp tục, ngài cảnh sát đây hỏi đi, vị nữ sĩ này là người bị hại, sẽ trả lời tất cả vấn đề của ngươi, bao gồm việc tên tội phạm hành hung giết người như thế nào, nguyên nhân hậu quả, cam đoan sẽ biết gì nói nấy, Trịnh Hiểu Hiểu tiểu thư, ngươi nói có đúng không.” Trần Hạo nói xong, nhìn về phía nữ quý.

Nữ quý theo bản năng gật đầu.

Khóe miệng viên cảnh sát kia giật một cái, không dám nói lời nào.

Sắc mặt của nam tử cũng bắt đầu có chút khó nhìn.

“Đạo hữu, ngươi đến cùng là muốn thế nào?”

Trần Hạo cười: “Ta muốn thế nào? Câu nói này không phải là để ta hỏi mới đúng chứ? Ta đoạn đường này hành đạo, đầu tiên là bị lừa, bây giờ lại bị ngươi đối xử như thế, làm sao? Bây giờ ban ngành liên quan đã lợi hại đến mức, không cần cho đạo môn mặt mũi, có thể tùy ý làm ầu sao?”

Nam tử trầm giọng nói: “Lời này của đạo hữu quá phận rồi.”

Trần Hạo nhìn hắn, sau một lúc lâu đột nhiên cười, cũng không trả lời, mà là lấy điện thoại di động ra, bấm một số gọi.

Nhìn thấy Trần Hạo muốn gọi điện thoại, nam tử theo bản năng liền muốn đi tới đoạt lấy, nhưng bị một ánh mắt của Trần Hạo nhìn tới, lồi quang lóe lên, thân thể của nam tử kia nháy mắt cứng tại chỗ, không thể động đậy, mắt đầy kinh hãi, sau

đó, đũng quần có chút ướt, thế mà bị một đạo lôi nhãn của Trần Hạo dọa cho tè ra quần.

Lúc này, điện thoại kết nối, Trần Hạo nói: “Cổ tiên bói, nhiều ngày không thấy, gần đây khỏe chứ?”

“Ha ha, rất tốt, gần đây nghiên cứu ra một món ăn mới, hương vị vô cùng tốt, công hiệu dưỡng sinh không tệ, nếu Trần đạo hữu có thời gian, tới nếm thử xem.” Tiếng nói cười mở cửa Cổ Đạo Toàn truyền đến.

Trần Hạo nói: “Vãn bói cũng muốn đi, chỉ là sợ không tới được.”

“Ah? Trần đạo hữu gặp được chuyện gì sao?” Tiếng của Cổ Đạo Toàn lập tức trở nên nghiêm túc.

Trần Hạo nói: “Ta cũng đang buồn bực đây, trước đó ở Quảng Lăng, bị ban ngành liên quan lợi dụng ta, bắt âm dương nhất khí trùng, còn dùng linh sủng của ta để uy hiếp ta, cuối cùng ta nén giận, đem âm dương nhất khí trùng giao cho bọn hắn, sau đó rời đi, nhưng bây giờ ta đến Tuyên thị, lại bị người của ban ngành liên quan làm khó dễ, Cổ tiên bói, vãn bói tự nhận đều tuân theo pháp luật, không hề làm chuyện gì nguy hại cho xã hội, không biết chỗ khó xử này, muốn giải quyết như thế nào, nếu như nói là thật không chào đón ta, vãn bói chính là trúng chọi đá, nói không chừng liền muốn ra nước ngoài tu hành, miễn cho bị người ta tìm phiền toái.”

Chương 535: Trang bức là phải trả

Tiếng của Cổ Đạo Toàn không chút do dự vang lên: “Không thể đi ra nước ngoài.”

Trần Hạo nói: “Vậy còn có thể làm gì? Ta là một tán tu, nói chuyện cũng không mạnh mẽ được, động thủ lại không dám.”

“Vậy cũng không thể ra nước ngoài được, người phải biết, Đại Hạ địa linh nhân kiệt, từ trước đến nay là nơi mà hạng người tu hành ở nước ngoài mơ ước, bọn họ đối với tu hành giới ở Đại Hạ chúng ta cũng là tràn đầy dụng tâm hiểm ác, nếu như thiên kiêu của tu hành giới ở Đại Hạ chúng ta không có trường bối hộ vệ, không có thực lực nhất định, căn bản cũng không thể ở nước ngoài tùy ý đi lại, nếu không đồng đạo ở nước ngoài, vì bóp chết nhân tài mới nổi của tu hành giới ở Đại Hạ, thế nhưng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, loại chuyện này, trước đây đã từng xảy ra nhiều lần.” Giọng nói của Cổ Đạo Toàn nghiêm nghị khuyên bảo.

Sau khi nói xong, Cổ Đạo Toàn tiếp tục nói: “Chuyện của người ta đã biết, người có thể yên tâm, chỉ cần người nghiêm túc tu hành, không làm xằng làm bậy, chuyện này, nhất định phải cho người tìm một cái lẽ phải, đạo môn vì người làm chủ.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy phiền phức Cổ tiên bối.”

Chờ sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo nhìn về phía nam tử đang có ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt trắng bệch kia, cười nói: “Huynh đệ, đừng sợ, ta không nói xấu người câu nào cả.”

Nam tử đều sắp muốn khóc.

Đây còn gọi là không nói nói xấu hủ, lời của người đã chọc thủng trời rồi.

Hắn thậm chí đều đã có thể tưởng tượng ra cảnh, đạo môn và thượng cấp của ban ngành liên quan giao phong, sau đó nhất hệ này của bọn hắn bị nhận chèn ép.

Mà hết thảy những chuyện đó, đều bởi vì hành động lỗ mãng không có đầu óc của hắn.

Hậu quả này...

Trong lòng của nam tử kia hiện lên ba chữ, cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Trần Hạo lại lười nhác quan tâm tới hắn, quay người nhìn về phía viên cảnh sát, mở miệng nói: “Còn cần hỏi gì nữa không?”

“Không cần, tên tội phạm giết người này chúng ta mang đi, cảm ơn tiên sinh đã hỗ trợ, liên quan tới hai mươi vạn tiền thưởng do báo cáo tội phạm giết người, chúng ta...” Viên cảnh sát không chút do dự đổi giọng, hắn cũng coi như là một người tinh ranh, cuộc tranh phong này, Trần Hạo đã hoàn toàn chiếm thượng phong, liếc qua là thấy ngay, căn bản cũng không cần suy nghĩ thêm cái gì.

Nhưng hắn vẫn chưa nói xong, Trần Hạo liền ngắt lời, nói: “Hai mươi vạn kia không cần cho ta, toàn bộ quyên cho quỹ nhi đồng đi.”

Viên cảnh sát kia ngẩn ngơ, gật đầu đồng ý, sau đó mang theo Lưu Cường sắp tất thở rút quân về.

Chờ đám cảnh sát rời đi, Trần Hạo liền bắt đầu thu xếp lại, trước đó vì mê hoặc, cho nên mới phá hủy một chút, nhưng Trần Hạo không nghĩ tới chuyện lại xảy ra thành dạng này, kết quả cái gì cũng đều bại lộ, tương đương với làm không công một trận.

Cũng may đồ vật đều chỉ là lộn xộn, ít hư hao, thu thập một chút, đại bộ phận đều không có vấn đề gì, những đồ hư hao kia, Trần Hạo dự định ngày mai đi mua bổ sung lại.

Chờ sau khi thu xếp xong, Trần Hạo quay người, nhìn về phía nam tử chưa hề rời đi kia, mở miệng nói: “Cảnh sát đều đã nói ta không sao, ngươi còn ở lại chỗ này làm gì?”

Nam tử kia ngơ ngác hoàn hồn, sau đó bịch một cái quỳ gối trước mặt Trần Hạo, khóc lóc cầu xin: “Trần đạo hữu, không, Trần đại gia, van cầu ngươi, bỏ qua cho ta đi, ta cũng không dám nữa, ngài bỏ qua cho ta đi.”

Nhìn nam tử kia nước mắt nước mũi lập tức toàn bộ chảy ra, Trần Hạo vừa buồn nôn, cũng có chút thở dài.

Đây chính là một tên tu sĩ nhập đạo a, nhìn đức hạnh như thế này, cùng phạm tục bình thường khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng chuyện này cũng khó trách, người chân chính trong Đạo môn, tu đạo tâm, ngộ đại đạo, tích lũy đạo hạnh, một bước một dấu chân, tâm cảnh vượt ra khỏi thế giới vật chất, vinh nhục không sợ hãi, lột xác hóa tiên.

Mà loại tu sĩ hoàn toàn dựa vào đào tạo mà ra, sau đó dùng đan dược và linh thạch tích tụ ra đạo hạnh, cũng chính là một nhân tài có năng lực đặc thù mà thôi, không được tính là người chân chính trong Đạo môn.

“Ta nói bỏ qua cho ngươi, ngươi sẽ không có chuyện gì hay sao?” Trần Hạo mở miệng hỏi.

Nam tử há miệng muốn nói, làm thế nào cũng nói không ra lời.

Trần Hạo lắc đầu nói: “Trở về đi, lúc ta gọi điện thoại đi, chuyện này liền đã không phải là vấn đề giữa ngươi và ta, ở Quảng Lăng các ngươi lừa ta một đợt, khẳng định là phải cho ta một câu trả lời.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn nam tử kia nói: “Nói đến, ta cũng là chịu phục, trước đó lừa ta, ta phải nhịn, mặc dù tương lai ta sẽ tìm về mặt mũi, nhưng đó cũng là rất lâu sau này lúc mà ta có đầy đủ thực lực. Có lẽ sẽ không có quan hệ gì với ngươi. Bây giờ thì được rồi, ngươi nhất định phải đến gây sự, làm cho ta mượn nhờ đạo môn đến đòi công đạo giúp ta, ngươi cho rằng ta như thế rất tuyệt tình sao? Rất đẹp trai sao? Mẹ nó chứ lão tử đây là nợ nhân tình, chịu ân huệ của đạo môn, chờ ta về sau thành tựu Tiên Thiên cảnh giới, đến lúc đó chính là lúc phải tương báo lại ân tình, ngươi nói, bức ta làm chuyện như vậy, các ngươi không cắt chút thịt, chảy chút huyết, có thể được không?”

Nam tử không phản bác được.

Trần Hạo nói: “Đi thôi, ngươi bây giờ còn có thời gian chuẩn bị đường lui cho mình, nếu như không muốn chạy, cũng có thể chuẩn bị hậu sự, có một số việc, một khi làm liền phải trả giá đắt.”

Nam tử tiếp tục im lặng, sau đó chậm rãi đứng dậy, hồn bay phách lạc rời đi.

Chờ cho nam tử kia đi, Trần Hạo thở dài một tiếng, rót một chén nước uống.

Lúc này, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, chuyện nhờ đạo môn hỗ trợ này, thật phiền toái như vậy sao?”

Trần Hạo buông chén nước xuống, nói ra: “Tiểu Hoàng, nếu như không có lo lắng, sớm lúc bị lừa ở Quảng Lăng, ta đã trực tiếp liên hệ với Cổ tiên bối, lấy giao thiệp của Cổ tiên bối, lại thêm thiên phú và tiềm lực mà ta đã bày ra, đạo môn khẳng định sẽ rất tích cực hỗ trợ! Thậm chí bởi vì ta chiếm lý, bọn hần thao tác lại càng dễ, lại thêm ban ngành liên quan cũng là phe phái san sát, đều có thể lực sở thuộc, vì ta đòi công lý cũng không khó. Thế nhưng trái lại, ta nợ ân tình, nếu muốn

trả cũng không dễ dàng, tu hành giới mặc dù xuống dốc, nhưng đạo môn lại rất đoàn kết, có gì cần ta hỗ trợ không, không có, nếu quả thật là có, vậy chắc hẳn không phải là chuyện nhỏ, sẽ muốn mệnh.”

Gà trống kinh hãi nói: “Bầy nhau như thế sao, vậy có thể gọi điện thoại nói không cần hỗ trợ hay không, dù sao người đều đã đi, chúng ta rời khỏi nơi này sớm một chút, trở lại đạo quán, an tâm sống cuộc sống của chúng ta.”

Trần Hạo lắc đầu nói: “Không được, chuyện này đã nói ra, vậy sẽ phải làm tiếp, không chỉ là một cái công đạo, còn có đạo tâm của ta, còn liên quan đến tương lai tu hành, chuyện này đều phải giải quyết, nếu không về sau ai cũng cảm thấy ta dễ bắt nạt, lúc đó liền không có cách nào sống thoải mái.”

Gà trống sững sờ, nghĩ lại cũng thấy đúng là như thế.

Lúc này mèo đen meo ô một tiếng, nhảy vào trong ngực Trần Hạo, mắt mèo kiên định, ra vẻ ta vĩnh viễn đứng ở phía người.

Trần Hạo vui mừng cười một tiếng, vuốt vuốt đầu mèo.

Gà trống vội vàng nói: “Ta cũng thế.”

Mèo đen liếc qua gà trống, tiếp tục meo ô một cái.

Gà trống sững sờ, lần nữa nói: “Ta cũng thế.”

Trần Hạo im lặng, tức giận: “Tiểu Hắc nói cái gì, người liền cũng thế là sao.”

Gà trống cười hắc hắc nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, người phải trả ân, nó liền đi theo. Người muốn chống lại, nó vì người xung phong. Ta cảm thấy nói rất đúng.”

Trong lòng Trần Hạo ấm áp, sờ lên đầu mèo đen, bên trong miệng lại nói với gà trống: “Tiểu Hoàng, không thể không nói

ngươi một câu, ngươi cũng biết nói chuyện, lại là một con gà không có học thức, không cảm thấy ném mặt gà sao?”

Gà trống trừng mắt: “Đậu phộng, ta làm sao lại không có học thức rồi?”

Trần Hạo tức giận nói: “Câu nói này liền không có học thức.”

Gà trống: “...”

Chương 536: Đỉnh đầu đại lão tự mình đến

Leng keng: Uổng mạng quý Trịnh Hiểu Hiểu, một tháng oan hồn, tử nguyện hoàn thành, ban thưởng cho ba tháng đạo hạnh.

Trần Hạo đang tĩnh tọa, nghe được thanh âm của hệ thống, sau đó liền cảm nhận được pháp lực của mình, lại tăng lên thêm một bộ phận.

Lông mày giật giật, Trần Hạo tiếp tục đả tọa, không hề bị quấy nhiễu.

Một đêm bình yên, sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hạo liền ra ngoài mua thêm một chút đồ dùng trong nhà còn có dầu gạo cho lão nhân gia, lại lưu lại một vạn tiền, mang theo mèo đen gà trống còn có ba tiểu quý lặng lẽ rời đi.

Một đợt điều tra này, từ lão nhân mà bị đứt, nguyên nhân cái chết của ba tiểu quý vẫn là bí ẩn.

Hiện tại đầu mối duy nhất chính là tên tài xế lái cái xe sang trọng kia.

Nhưng Trần Hạo cảm thấy khả năng cũng không lớn, dù sao trên đường gặp được một người thái độ không tốt, người ta mắng cũng mắng, nói cũng đã nói, lái xe liền đi, không có khả năng lại quay trở về, còn muốn giết người, nếu là như thế, đó thật sự là so với bị bệnh tâm thần còn bệnh tâm thần hơn.

Thế nhưng nếu là như vậy, ba tiểu quý là chết như thế nào? Ai là hung phạm?

Trong lòng Trần Hạo bất đắc dĩ.

Có lẽ, muốn tìm được đáp án sẽ rất khó.

Nhưng nếu là như vậy, vậy ba tên tiểu quỷ này thì xử lý như thế nào đây? Chẳng lẽ muốn mang về?

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Trần Hạo quay người nhìn về phía ba tên tiểu quỷ ngồi ở ghế sau nói: “Kẻ thù của của các ngươi là ai, có vẻ không dễ tìm cho lắm, bây giờ ta sắp xếp như thế này, không biết các ngươi có đồng ý hay không.”

Ba tên tiểu quỷ quay qua nhìn nhau, Uông Đại Bảo mở miệng nói: “Sắp xếp như thế nào?”

Trần Hạo nói: “Ta có mở một chỗ trường học quỷ, nếu như các ngươi đồng ý, ta...”

“Phải đi học hả? Không đi.” Uông Đại Bảo không đợi Trần Hạo nói xong, quả quyết từ chối.

Trần Hạo tức giận: “Các ngươi nhỏ như vậy, không đi học thì có thể làm gì?”

Uông Đại Bảo lẽ thảng khí hùng nói: “Thế nhưng là chúng ta đều đã chết rồi, đi học có làm được cái gì đâu?”

Trần Hạo: “...”

“Đại ca, trừ việc đi học, ngươi để chúng ta làm cái gì cũng được.” Uông Đại Bảo nghiêm túc nói.

Trần Hạo nhìn Uông Đại Bảo nói: “Làm cái gì có ích lợi gì, chấp niệm của ngươi là tiền, ngươi cũng đã chết rồi, muốn tiền làm cái quái gì, hai tên nhóc kia nữa, càng là cái gì cũng không biết, vì cái gì kháng cự luân hồi đoán chừng đều không rõ, bây giờ ba người các ngươi liền tương đương với cô hồn dã quỷ. Ta mặc dù tu hành, nhưng không có phương pháp cưỡng ép siêu độ, nói cách khác, nếu như ta mặc kệ các ngươi, các ngươi ở đây, cũng chỉ có thể chờ đợi lúc hồn phi phách tán, kết quả như vậy, các ngươi muốn không?”

Cho dù Uông Lâm và Uông Phong cũng không hiểu hồn phi phách tán là có ý nghĩa gì, nhưng nghe được bốn chữ này, cũng không khỏi lộ ra vẻ kính sợ.

“Vậ, vậ làm sao bây giờ?” Giọng của Uông Đại Bảo lập tức liền yếu ớt xuống.

Trần Hạo đang muốn mở miệng, đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, chỉ thấy một chiếc xe đột nhiên cùng mình chạy song song, sau đó cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt nữ nhân, chính là Thu Thuỷ.

Thu Thuỷ lớn tiếng nói với Trần Hạo: “Trần đạo hữu, có thể dừng lại hay không, ta có việc muốn nói với ngươi.”

Trần Hạo nghe thấy thế, lông mày cau lại.

Vị nữ nhân thuộc ban ngành liên quan này, động tác thật đúng là nhanh, nhanh như vậy đã tìm được ta rồi?

Ah, chẳng lẽ là đạo môn khó thành công rồi? Để cho nàng tới tìm ta?

Ha ha, bây giờ mới nói, có phải là đã chậm một chút rồi hay không?

Trần Hạo không dừng xe, trực tiếp giảm chân ga, đi tiếp.

Thu Thuỷ bên này lại vẫn không buông tha, một mực đuổi theo.

Rốt cục, tại một chỗ giao lộ đèn đỏ sáng lên, Trần Hạo dừng lại.

Thu Thuỷ trực tiếp đứng ở sát bên xe Trần Hạo, tiếp tục nói: “Trần đạo hữu, chúng ta đối với chuyện lúc trước, xin có lời xin lỗi, nhưng chuyện ngày hôm qua, chúng ta hoàn toàn không biết rõ tình hình, đạo hữu không nên hiểu lầm.”

Trần Hạo cười: “Bây giờ nói cái này, có tác dụng gì không?”

Thu Thủy nói: “Có tác dụng, tổng bộ của ban ngành liên quan rất quan tâm đối với việc này. Máy người lợi dụng đạo hữu, đã bị cách chức, đồng thời làm ra trừng phạt, hơn nữa, đạo hữu là người bị hại, người có yêu cầu gì, có thể nói ra, chỉ cần có thể thỏa mãn, chúng ta đều sẽ thỏa mãn, chỉ mong đạo hữu không cần để bụng nữa, để chuyện này cứ như vậy trôi qua đi.”

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười mà nói: “Cách chức? Sẽ không phải là mấy tên phụ tá thôi à?”

Thu thủy: “...”

“Được rồi, ta cũng không muốn nói nhảm thêm nữa, chuyện đã náo động đến mức như bây giờ, người không có tư cách đến nói chuyện ta, tìm người có phân lượng đến rồi nói tiếp.”

Nói xong, đèn xanh sáng lên, Trần Hạo lái xe mà đi.

Một lần nữa, Trần Hạo rời khỏi Tuyên thị.

Một đường lao vùn vụt, sau mấy tiếng, Trần Hạo đã tới Đồng Châu.

Đồng Châu, là một bến cảng quan trọng phía hạ du sông Trường Giang, truyền thừa từ xa xưa, là khu vực khởi nguyên của văn hóa thanh đồng cổ đại.

Thành phố này ở bên bờ Trường Giang, tự nhiên những món ăn ngon làm từ thủy sản cũng là đặc sắc ở nơi này.

Trần Hạo lái xe tìm được một tiệm cơm, gọi mấy món ăn đặc sắc.

Lúc đang đợi món ăn, đột nhiên lông mày của Trần Hạo khẽ động, nhìn thấy một lão nhân ngồi xuống bàn của mình ở phía đối diện.

Lão nhân gày gò, nhưng lại có sắc mặt hồng nhuận, hai mắt sáng tỏ. Mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, khí thế không hiện ra, nhưng lại nội hàm khủng bố.

Đây là một người trong đồng đạo, hơn nữa còn là một cường giả chân chính cấp bậc đại lão.

Lão nhân xuất hiện, để gà trống và mèo đen đồng thời an tĩnh lại, rất khó có được ngoan ngoãn, không có chút động tác nào.

Mặt Trần Hạo không có chút thay đổi nào dò xét lão nhân kia, không nói chuyện.

Lão nhân lộ ra một nụ cười, mở miệng trước: “Trần đạo hữu khỏe chứ, vẫn luôn nghe sự tích của ngươi, sợ hãi thần phục với tu hành và gặp gỡ của ngươi, chỉ là tục vụ quán thân, không dành được thời gian, chưa có duyên gặp mặt. Không nghĩ tới lại kéo dài tới tận hôm nay, lại bởi vì chuyện như thế này mà gặp mặt, để lão đầu tử có chút xấu hổ.”

Trần Hạo nói: “Tiền bối là?”

Lão nhân nói: “Ta là người phụ trách những chuyện liên quan tới tổng bộ của bộ môn, Dương Phong, ngươi nếu như không ngại, có thể gọi ta một tiếng Dương lão.”

Trần Hạo sợ hãi cả kinh.

Đậu phộng, người tổng phụ trách!

Mẹ nó chứ, đây không phải chính là đại lão đứng đầu ban ngành liên quan sao? Hấn thế mà tự thân xuất mã tới gặp ta? Chuyện này, ta nói tìm người có phân lượng, các ngươi liền làm ra phân lượng lớn như thế sao!

Trong lòng dù kinh hãi, tư duy của Trần Hạo lại càng rõ ràng, nhìn lão nhân rồi nói: “Thì ra là Dương bộ trưởng, Trần Hạo hữu lễ.”

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy, làm một cái Đạo gia lễ tiết.

Lão nhân thấy thế, thở dài trong lòng.

Mặc dù Trần Hạo biểu hiện ra đầy đủ tôn kính, thế nhưng là xưng hô lại cải biến, nhưng đã nói rõ vấn đề.

Trong lòng thật sự có oán khí a!

“Trần đạo hữu khách khí, mời ngồi.” Dương Phong đứng dậy phát tay, không có chút kiêu ngạo nào.

Trần Hạo gật đầu ngồi xuống, nhìn về phía Dương Phong.

Dương Phong nói: “Mạo muội quấy rầy, trước xin lỗi một tiếng, ta lần này đến, chính là vì cử chỉ lỗ mǎng của phân bộ Hoa Đông lần này, hi vọng có thể đạt được Trần đạo hữu thông cảm, đây cũng không phải là ý nguyện của ban ngành liên quan chúng ta, chỉ là một phần nhỏ người tự tiện chủ trương, làm xằng làm bậy, ta đã trừng phạt đối với bọn hǎn, mặt khác nếu đạo hữu có nhu cầu gì, có thể mở miệng, ta cam đoan với người, chỉ cần chúng ta có thể làm được, bất kỳ nhu cầu gì, đều không thành vấn đề.”

Trần Hạo im lặng.

Kinh động đến đỉnh cấp đại lão, Trần Hạo đã có chút ngoài ý muốn, vị đỉnh cấp đại lão này lại tự thân vì hǎn làm chủ, hơn nữa hǎn nói trừng phạt, chắc hǎn không phải xử phạt râu ria, khẳng định là rất nghiêm trọng, nếu không thì cũng không có cách nào bàn giao đối với đạo môn.

Đã như vậy, trong lòng Trần Hạo cũng liền đã có tính toán.

“Ta có một cái yêu cầu.”

Chương 537: Thông minh quá sẽ bị thông minh hại

“Về sau nếu ban ngành liên quan lại có người lừa ta, có thể giết hay không?”

Nghe được Trần Hạo nói ra yêu cầu, Dương Phong cười.

Thế nhưng một câu phía sau của Trần Hạo, lại làm cho Dương Phong tỏ ra khẽ giật mình.

Tiểu tử này, sát tâm thật là lớn a!

Đợi một hồi, thấy Dương Phong không trả lời, Trần Hạo cười, đang muốn tiếp tục mở miệng, thanh âm của Dương Phong vang lên.

“Có thể!”

A...

Trần Hạo trợn tròn mắt.

Hắn còn tưởng rằng một câu của mình, đã nói đến long trời lở đất, không nghĩ tới Dương Phong lại càng trâu hơn, ta muốn giết, ngươi thật đúng là để cho ta giết a! Ngươi là làm lão đại như thế này sao?

Nhìn thấy bộ dáng trợn mắt hốc mồm của Trần Hạo, Dương Phong cười nói: “Yêu cầu của Trần đạo hữu, ta đồng ý, không cần đổi ý a!”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Cái gì gọi là ta không cần đổi ý, ngươi có phải đang nói ngược hay không? Là ngươi không cần đổi ý mới đúng a!

Nhưng Trần Hạo cũng không dám nói tiếp.

Nghe tựa hồ như là mình chiếm lợi, thế nhưng là càng nghĩ càng thấy có vấn đề.

Mẹ nó chứ, đây cũng đừng là tự mình lại cho đào hồ cho mình đi!

“Dương bộ trưởng nhất định muốn ta giết?” Trần Hạo chần chờ hỏi.

Dương Phong nói: “Chỉ cần không có lý do lừa đạo hữu, đạo hữu có thể tự làm chủ, nhưng Trần đạo hữu, người cần kết hợp với một vật.”

Trần Hạo nói: “Thứ gì?”

“Chúng nhận chấp pháp.”

Trần Hạo lập tức nhướng mày.

Mẹ nó, ta nói làm sao lại không thích hợp, nguyên lai là thừa cơ phản kích, muốn thu nạp ta.

Trần Hạo lúc này đứng lên nói: “Cáo từ.”

Thế nhưng không đợi hẳn quay người, một loại khí tức huyền diệu khóa chặt Trần Hạo, để hắn không thể động đậy.

“Ta còn chưa nói xong, đạo hữu cần gì phải tức giận.” Dương Phong tiếp tục nói.

Trần Hạo cũng không mấy may thấy kinh hoàng. Thực lực của lão đầu này thâm bất khả trắc, lúc ngồi đối diện với mình, mình mới phát hiện, dù vậy cũng hoàn toàn không nhìn thấu nội tình của lão giả, điều này nói rõ tu vi của hắn cao hơn mình quá nhiều, chuyện này nói không chỉ riêng đạo hạnh pháp lực, còn có thần thông, còn có linh ngộ đối với đạo, đó cũng chính là triệt để nghiền ép.

Mặc dù có hệ thống trợ quỹ làm vui, thế nhưng là từ lúc tu hành đến nay cũng chỉ có mấy tháng, Trần Hạo cũng không dám tự đại coi là có thể bằng được những đại lão đã tu luyện mấy chục năm, tích lũy thâm hậu này.

Nhìn Dương Phong, Trần Hạo nói: “Mời Dương bộ trưởng nói.”

Dương Phong bắt đầu nói: “Xem ra đạo hữu đối với ban ngành liên quan chúng ta thật sự là hiểu lắm rất sâu, trên thực tế bộ môn chúng ta sáng tạo mới được trăm năm, mặc dù bộ cục khổng lồ, trên thực tế chỉ có tổng bộ cùng tây...”

Trần Hạo trực tiếp ngắt lời nói: “Dương bộ trưởng, người lạc đề rồi.”

Dương Phong cười híp mắt nói: “Được rồi được rồi, thật ra cái chứng nhận chấp pháp này ở ban ngành liên quan cũng không tồn tại, nói cách khác, là ta chuyên môn vì người mà tạo ra, có cái giấy chứng nhận này, chỉ cần là ác đồ hung phỉ, hoặc là có tên đạo chích nào làm loạn, người cũng có thể chém chết. Ah, nói đến, chính là một thanh thượng phương bảo kiếm, có hiệu quả tiền trạm hậu tấu. Nhưng có chứng nhận chấp pháp cũng không đại biểu người là người có liên quan tới bộ môn, ngay cả nhân viên ngoài biên chế cũng không phải, cũng không cần nghe theo điều lệnh, tự do tự tại, không ai quản thúc, cho dù là ta đều không được. Như vậy, người hài lòng chứ?”

Trần Hạo có chút không thể tin nhìn Dương Phong.

Còn có thứ đồ tốt này? Mẹ nó chứ, có cái này, về sau ban ngành liên quan còn dám lừa mình nữa sao? Ha ha, chỉ sợ mới thấy liền sẽ quay người chạy đi!

Nhưng Dương Phong tại sao phải làm như thế? Là bởi vì thiên phú của ta cao, tu vi tiến triển nhanh, đáng giá đầu tư cho

tương lai? Vậy cũng không cần đến cho quyền hạn lớn như thế đi!

Trần Hạo không nghĩ ra, cũng không biết ứng đối ra sao.

Dù sao yêu cầu là mình nói ra trước, vì xóa đi nỗi ám ức tích tụ trong lòng.

Ai biết đại lão nhà người ta hoàn toàn không thêm đề ý, thuận thế liền đáp ứng, đồng thời giống như nhẩn nhin câu toàn đưa ra chỗ tốt, tặng cho thứ đề cho Trần Hạo đều cảm thấy không tiện.

“Trần đạo hữu không nói lời nào, đó chính là đồng ý, được rồi, còn có yêu cầu nào khác sao?” Dương Phong mỉm cười hỏi thăm.

Trần Hạo theo bản năng lắc đầu.

Đều đã cho chúng nhận chấp pháp, còn có yêu cầu gì nữa, lại muốn nữa thì có phải là liên quá phận rồi?

Dương Phong nói: “Nếu như vậy, chuyện ở Quảng Lăng, coi như xong, ngày sau ban ngành liên quan các bộ, còn xin đạo hữu, chiếu cố nhiều hơn.”

Nói xong, Dương Phong đứng dậy, chấp tay đối với Trần Hạo, quay người phiêu nhiên mà đi, bóng lưng của hắn không có tiên phong đạo khí, lại tự có một cỗ uy nghi, tựa như một tòa núi cao, không thể khinh thường.

Chờ Dương Phong đi một hồi lâu, Trần Hạo mới hồi phục lại tinh thần, càng nghĩ càng thấy không được thích hợp, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Cổ Đạo Toàn.

Điện thoại kết nối, thanh âm của Cổ Đạo Toàn truyền tới: “Thế nào Trần đạo hữu, ban ngành liên quan đã nhận lỗi với người, đền bù tổn thất chưa?”

Trần Hạo chân chờ một chút, nói ra: “Cổ tiên bói, ta gặp được Dương Phong.”

“Dương Phong? Tên già không xấu hổ kia tự mình tìm người rồi? Người cùng hắn nói cái gì rồi?” Cổ Đạo Toàn tựa hồ giật nảy mình, vội vàng hỏi thăm.

Trần Hạo nói: “Hắn trước xin lỗi, sau đó hỏi ta muốn đền bù cái gì. Cổ tiên bói cũng biết, người trẻ tuổi chịu không nổi bức bách, ta nhìn một lần, lại tới một lần, trong lòng uất ức, liền trực tiếp hỏi hắn, về sau gặp được người của ban ngành liên quan lại lừa ta, ta có thể động thủ giết người hay không.”

“Hắn đồng ý phải không.” Giọng điệu của Cổ Đạo Toàn khẳng định nói.

Trần Hạo nói: “Đúng, nhưng lại muốn cho ta một cái chứng nhận chấp pháp gì đó mới được.”

“Ha ha, quả nhiên không hổ là lão hồ ly a, chính là giáo hoạt, chúng ta đều bị hắn chơi một đòn, lão già này, lão hồ ly, đơn giản, đơn giản...” Cổ Đạo Toàn mười phần hiểm thấy phát cáu, Trần Hạo nghe được ghen họng trần trối.

Làm sao có cảm giác, giống như thật bị lừa a!

“Cổ tiên bói, có phải là ta đã làm gì sai?” Giọng Trần Hạo có chút yếu ớt.

Cổ Đạo Toàn thở dài nói: “Cũng không phải lỗi của người, là lão hồ ly này quá gian trá, đừng nói người, đạo môn không ít người đều bị lão gia hỏa này lừa qua, thế nhưng là bị lừa nhưng không có một điểm nóng nảy, muốn kiếm cơ cũng không thể.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Ta đây là bị lừa? Ta không cảm thấy a!”

Cổ Đạo Toàn nói: “Đó chính là tư duy của người bị lừa dối, cái gọi là chứng nhận chấp pháp, hẳn có phải là nói không bị quản thúc, cho dù là hẳn cũng không có tư cách.”

Trần Hạo nói: “Đúng.”

Cổ Đạo Toàn nói: “Nhưng là người phải biết, có nhiều thứ cho người, cho dù bọn hắn không quản được, người không phải chính là một thành viên trong đó rồi? Một khi người vận dụng cái quyền lợi này, vậy thì không thoát được liên hệ, chờ người vận dụng nhiều lần, liền xem như người, cũng không thể không thừa nhận, người đã là người của ban ngành liên quan.”

“Vậy nếu như ta không sử dụng thì sao? Có phải là liên không có vấn đề?” Trần Hạo hỏi.

Cổ Đạo Toàn nói: “Vậy chuyện có vài người của ban ngành liên quan lừa người lần này, coi như là xong đi, dù sao bọn hắn đã cho người quyền lợi to lớn, dùng cái này để đền bù, là chính người không cần.”

Trần Hạo: “...”

Kiểu nói này, thật đúng là, lão tử một chút đồ vật cũng không có được, chuyện bị lừa hai đợt coi như bỏ qua rồi? Không đúng, đạt được quyền lợi to lớn, đều có thể giết người, thế nhưng là nếu thật muốn giết người, vậy coi như thừa nhận sự tồn tại của chứng nhận chấp pháp, tương đương với tự động tiến vào danh sách của ban ngành liên quan.

Đậu phộng, cái miệng trẻ tuổi nóng tính này của ta, thật sự là ít ăn đòn a.

Chương 538: Đạo tâm có cầu, ngăn đường người trảm

Trong lòng có xúc động cực lớn, ánh mắt của Trần Hạo biến ảo khó lường.

Lúc này, thanh âm của Cổ Đạo Toàn lại vang lên lần nữa: “Trần đạo hữu, người thương lượng với Dương Phong như thế, cho dù là đạo môn cũng không thể nói cái gì, chỉ sợ là không có cách nào truy cứu.”

Trần Hạo vẫn im lặng như trước, chỉ là khí tức trên thân lưu động, mơ hồ có chút biến hóa, sau đó, Trần Hạo đột nhiên cười: “Cổ tiên bối, yên tâm đi, chính ta có thể xử lý.”

“Người...” Giọng Cổ Đạo Toàn có chút lo lắng.

Trần Hạo nói: “Thực sự là, hôm nay Dương bộ trưởng đã dạy cho ta một bài học, để ta có cảm xúc rất sâu, đột nhiên có loại cảm giác vén mây nhìn thấy bầu trời trong sáng, đối với tu hành, cũng có ý nghĩa mới.”

“Ý nghĩa mới?” Cổ Đạo Toàn có chút kinh nghi.

Trần Hạo nói: “Cổ tiên bối, người nói chúng ta tu đạo, là vì cái gì?”

Cổ Đạo Toàn nói: “Từ phạm hóa tiên, trường sinh muôn đời.”

“Vậy những người truy cầu trường sinh kia, cần gì quan tâm tới ý nghĩa phạm tục.”

Cổ Đạo Toàn sững sờ, chợt ánh mắt sáng lên: “Trần đạo hữu, ý tưởng này của người không tệ a, lão hồ ly tuy giáo hoạt, nhưng hần tính toán lâu cũng chỉ đem suy nghĩ của mình đưa

vào góc chết, luôn cho là đều ở bên trong phạm vi khống chế, thế nhưng là hẳn liền không suy nghĩ, một người chân chính truy cầu Tiên Thiên, truy cầu đại đạo, làm sao có thể bị quy củ thể tục trói buộc, nếu như vậy, đó đâu còn là tu đạo nữa.”

Trần Hạo nói: “Chính là như vậy, Dương bộ trưởng muốn tính toán ta, muốn đem ta thu nạp vào ban ngành liên quan, thế nhưng mục đích theo đuổi của ta là Tiên Thiên, là đại đạo, trong mắt ta, đạo môn, ban ngành liên quan, thậm chí những thứ khác, tại trước mặt đại đạo mà ta đang theo đuổi, cũng không hề khác gì nhau, nếu như muốn ngăn cản con đường tu hành của ta, đừng nói ban ngành liên quan, đạo môn đều có thể trăm.”

Một câu cuối cùng, giọng điệu của Trần Hạo bỗng trở nên lãng lệ.

“Tốt! Đạo tâm của đạo hữu, đã thành.” Cổ Đạo Toàn nghe được lời của Trần Hạo, không chỉ không tức giận, ngược lại còn vui mừng tán dương.

“Ha ha ha, lão hồ ly a lão hồ ly, hẳn khả năng hoàn toàn không nghĩ ra, lần tính toán này, thế mà lại thành tựu người, để cho đạo tâm của người tinh tiến, Tiên Thiên có hi vọng a!”

Nghe thanh âm vui vẻ của Cổ Đạo Toàn, Trần Hạo nói: “Tiên Thiên còn khó nói, Nhưng bây giờ ta đã thấy rõ, cái khúc mắc với ban ngành liên quan này, lại cần thanh toán một chút, nếu không đạo tâm của ta không thoải mái.”

Cổ Đạo Toàn nói: “Ta ủng hộ đạo hữu, nhưng cũng nên cẩn thận, không nên quá xúc động.”

Trần Hạo cười nói: “Cổ tiên bồi yên tâm đi, ta tự có chừng mực, ừm, chính là có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiên bối, người nói dạng dị chủng linh trùng như âm dương nhất khí trùng, như thế nào mới có thể làm món ăn?”

Cổ Đạo Toàn kinh ngạc nói: “Người muốn ăn âm dương nhất khí trùng?”

Trần Hạo nói: “Chính là hỏi một chút, Cổ tiên bói biết không?”

Cổ Đạo Toàn nói: “Nấu ăn như thế nào sao, kỳ thật đều như như thường thôi, chỉ là âm dương nhất khí trùng có âm dương nhất khí hộ thân, pháp thuật khó thương tổn, cấm chế khó mà vây khốn, chỉ có phá âm dương nhất khí, loài côn trùng này cũng liền không có gì kỳ dị nữa.”

Trần Hạo hỏi: “Vậy âm dương nhất khí kia phá như thế nào?”

Cổ Đạo Toàn nói: “Phá âm dương nhất khí, có ba phương pháp, hạ pháp lấy lực phá, Trung pháp lấy lưỡng nghi thần thông phá, thượng pháp lấy tâm bỏ phá đi.”

Trần Hạo nghe vậy kinh ngạc: “Tâm bỏ phá đi? Đây là phương pháp phá giải gì?”

Cổ Đạo Toàn cười nói: “Âm dương khí, kỳ diệu ở chỗ cân bằng, nếu như đánh vỡ cân bằng, nhất khí tự phá.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, giật mình nói: “Đa tạ tiên bói chỉ điểm, đợi văn bói hành đạo trở về, nhất định tới bái phỏng.”

Sau đó, Trần Hạo ăn cơm xong, liền mang theo mèo đen và gà trống, lái xe rời đi.

Nhìn phương hướng hấn chạy, lại là trở về.

Một đường lái xe, tốc độ cực nhanh, đợi đến lúc trời vừa rạng sáng, Trần Hạo lại một lần nữa về tới Tô tỉnh.

Đến nơi này, Trần Hạo vươn tay, yên lặng cảm giác.

Một lát sau, khước miệng Trần Hạo nhếch lên vẻ mỉm cười. Sau đó không chút do dự lái xe rời đi.

Hơn một giờ sau, Trần Hạo đi tới bên cạnh một dòng sông rộng lớn.

Con sông này, tên là Hoài giang, chiều rộng mặt sông khoảng năm sáu mươi mét, hai bên bờ đều là đất hoang rừng cây.

Lúc này, trăng mờ gió lớn, gió đêm mang theo hơi lạnh.

Bên ngoài hoang dã, Trần Hạo hạ kính xe xuống, một cái tay duỗi ra bên ngoài, yên lặng cảm giác.

Gà trống một đường quan sát, mắt thấy Trần Hạo dừng xe, rút cục nhìn không được hỏi: “Hạo ca, người đây là đang làm gì?”

Trần Hạo nói: “Tìm âm dương nhất khí trùng.”

Gà trống sững sờ: “Không phải đã cho người khác rồi sao?”

Trần Hạo cười: “Nhưng bọn hấn giam không được, để cho chạy mất, ta lúc trước cho bọn hấn, ở trên thân con quái trùng kia gia trì một đạo khí tức không gian của Tụ Lý Càn Khôn, cũng là vì để phòng vạn nhất ngày sau gặp lại. Nhưng bây giờ vừa vạn, ta bằng vào đạo khí tức này, tìm được chỗ ẩn thân của nó.”

Gà trống vui mừng nói: “Đậu phộng, đó chính là nói chúng ta lại có thể đem nó bắt trở lại rồi sao? Quá tốt rồi Hạo ca, lần này nhất định không thể để nó chạy.”

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, không chỉ sẽ không để nó chạy, ta sẽ còn đem nó nấu, cho người tắm bổ thân thể, âm dương nhất khí trùng, người ăn hấn là sẽ có chỗ tốt đi.”

Gà trống sững sờ: “Như thế sao, ta còn thực sự không biết, chưa ăn qua.”

“Không sao cả, lập tức người liền có thể ăn.” Trần Hạo khẳng định nói.

Sau đó cũng không lâu lắm, Trần Hạo ánh mắt nhất động, nói: “Xuất hiện đi.”

Lúc này, khoảng cách mười mấy mét bên trong Hoài giang, đột nhiên một vòng bọt nước lan truyền, sau đó một con quái vật khổng lồ từ trong nước bò ra.

Trong bóng đêm nhìn không rõ ràng, nhưng nhìn qua, thứ này dài tới hơn ba mét, thân thể uốn éo, bò rất nhanh chóng.

Không bao lâu, con sâu lớn này liền cách xa dòng sông, hướng về một thôn trang bò đi.

Mắt Trần Hạo sáng lên, không chút do dự xuống xe, bay vút qua, chặn giữa đường.

Lúc con sâu lớn kia bò tới ven đường, Trần Hạo cũng vừa vặn cũng xuất hiện.

Đột nhiên, cảm nhận được khí tức của Trần Hạo, con sâu lớn kia giơ thân lên, nhìn về phía Trần Hạo, tư thái kia, chính là âm dương nhất khí trùng.

Chỉ là lúc này mới mấy ngày không gặp, thế mà đều lớn lên nhiều như vậy rồi!

“Là người!”

Sau khi nhìn về phía Trần Hạo, âm dương nhất khí trùng đột nhiên phát ra tiếng nói, lộ ra vẻ vừa sợ vừa giận.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại.

“Hứa Thiên Mỹ!”

“Quả nhiên là người, thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến không phí chút sức nào...” Giọng Hứa Thiên Mỹ tràn ngập oán hận, thế nhưng là không đợi nó nói xong,

Trần Hạo vung tay về phía nó, sau đó, thân thể khổng lồ của âm dương nhất khí trùng, trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

“Nói nhảm nhiều quá.”

Bĩu môi, Trần Hạo quay người, thật nhanh lên xe rời đi.

Chờ sau khi Trần Hạo rời đi một lúc, mấy chục đạo khí tức lúc này mới xuất hiện, đi tới nơi âm dương nhất khí trùng xuất hiện, đứng nhìn lẫn nhau.

“Nơi này có gợn sóng của một loại lực lượng đặc thù, có người đến qua.”

“Bị bắt rồi sao? Ai mà lại to gan như vậy!”

“Không thể đi, con âm dương nhất khí trùng này, cấm chế khó phong, chúng ta cũng đang chờ đợi thần khí mang đến, chỉ có thể truy tung theo, tránh cho nó chạy thoát, làm sao lại có người trong khoảng thời gian ngắn liền đem âm dương nhất khí trùng bắt đi rồi! Đây là cần đạo hạnh mạnh cỡ nào mới làm được!”

“Không cần đạo hạnh mạnh cỡ nào, chỉ cần có phương pháp phong cấm đặc thù là được, ví dụ như của Trần Hạo kia.”

“Ặc, người nói là, Trần Hạo đến đây? Không phải là hắn đã rời đi sao? Làm sao còn có thể đến đây đoạt âm dương nhất khí trùng?”

“Không được rồi, lập tức báo cáo, âm dương nhất khí trùng không thể để mất đi.”

Chương 539: Ăn trùng, báo thù

Lái xe rời đi, một đường tiến lên mấy trăm dặm, lúc sắc trời gần sáng, Trần Hạo rốt cục dừng lại.

Đây là một chỗ núi rừng, trước không có thôn xóm, sau không thấy cửa hàng, chính là nơi thích hợp để làm chuyện phải làm sau đó.

Lấy ra bình gas, nồi bát bầu bồng các loại công cụ làm bếp.

Sau đó, Trần Hạo thả âm dương nhất khí trùng ra.

Âm dương nhất khí trùng vừa ra ngoài, còn có chút mơ hồ, rất hiển nhiên đối với loại năng lực trong nháy mắt có thể vây khốn nó của Trần Hạo, còn có chút không thích ứng.

Nhưng cũng không đợi nó kịp chuẩn bị, liền thấy người nguyên bản so với mình còn nhỏ hơn nhiều kia, đột nhiên nhanh chóng lớn lên, rất nhanh liền cao hơn chính mình rất nhiều, chỉ có thể ngược lên mà nhìn hấn.

Sau đó âm dương nhất khí trùng liền phát hiện, mình bị hai tay người này bắt lấy thân thể, giãy dụa không được.

“Có một vị tiên bối đã nói, phá âm dương nhất khí, có ba phương pháp, hạ pháp là lấy lực phá đi, Trung pháp là lấy lưỡng nghi thần thông phá, thượng pháp là tâm bổ mà phá, ta suy đoán đây chính là căn cứ vào độ khó mà xếp hạng, dù sao lấy lực phá đi, đây chính là khó khăn nhất. Nhưng vị tiên bối kia không biết, phương pháp duy nhất mà ta có được, chính là lấy lực phá đi.”

Trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn, tay của Trần Hạo đang bắt lấy thân thể của âm dương nhất khí trùng liền bắt đầu dùng

sức, thần lực đến từ Pháp Thiên Tượng Địa, tiếp xúc với âm dương nhất khí, quả nhiên không bị ảnh hưởng một chút nào.

Lần này âm dương nhất khí trùng cảm nhận được uy hiếp của tử vong, giọng nói hoảng sợ của Hứa Thiên Mỹ vang lên: “Đạo hữu không cần, ta nhận thua, ta đầu hàng, ta...”

Thế nhưng nó vẫn chưa nói xong, liền cảm giác được một trận thống khổ, lại bị Trần Hạo không chút do dự dùng sức bóp xuống, thần lực bạo phát, đem thân thể của âm dương nhất khí trùng bóp càng ngày càng nhỏ.

Theo một tiếng ông vang lên, loại huyền diệu khí cơ ở trên thân âm dương nhất khí trùng lập tức tan vỡ, sau đó âm dương nhất khí trùng nhanh chóng thu nhỏ lại, trở nên chỉ lớn chừng ngón cái, thoát nhìn như là một con sâu róm.

Thân thể khôi phục bộ dáng ban đầu, Trần Hạo nắm âm dương nhất khí trùng, đi tới cạnh cái nồi đã sắp sẵn, trực tiếp ném vào, sau đó bắt pháp quyết, ngưng tụ một đoàn nước sạch, rót vào trong nồi.

Giọng nói hoảng sợ của Hứa Thiên Mỹ vang lên: “Người muốn làm gì!”

Trần Hạo cười nói: “Không nhìn ra được sao? Ăn người a!”

Nói xong, Trần Hạo vặn bếp gas, ngọn lửa bốc lên, bắt đầu nấu trùng.

“Người lại dám ăn ta, người liền không sợ...”

“Sợ cái gì? Ban ngành liên quan tìm ta sao? Ha ha, ta cũng đang chờ đây, liền sợ bọn hần không tới.” Trần Hạo bĩu môi.

“Ban ngành liên quan tính là gì, người ăn ta, liền đợi đến...”

“Chờ ai? Vương gia nhà người sao? Người đừng nói nữa, ta còn thực sự không sợ, đây cũng không phải lần thứ nhất đối

ngịch, có bản lĩnh để hấn ra đây, đều đang bị trấn áp, giả vờ sói già vẫy đuôi làm cái gì.” Trần Hạo tiếp tục bĩu môi.

Hứa Thiên Mỹ: “...”

“Ai da, chỉ ăn một con trùng, quá đơn điệu, Tiểu Hoàng, còn muốn ăn cái gì nữa, phối hợp nấu cùng một chỗ.” Trần Hạo nhìn về phía gà trống hỏi.

Gà trống nói: “Thêm ít quả ớt đi, gần đây ta mê ăn cay, cảm thấy đã nghiên.”

“Được, ta chỗ này vừa vặn có ớt.” Trần Hạo không chút do dự cầm ra một quả, ném đi vào.

“Trần Hạo, bỏ qua cho ta đi, ta cho ngươi biết một tin tức tuyệt mật.”

Nhìn điệu bộ của Trần Hạo như vậy, Hứa Thiên Mỹ cuống lên, vội vàng mở miệng.

Trần Hạo nói: “Không muốn biết.”

Nói xong, Trần Hạo tìm kiếm một chút, lại lấy ra một củ cà rốt cắt nát ném vào.

Hứa Thiên Mỹ: “...”

Ah!

Lúc Trần Hạo đang cầm thìa quấy, đột nhiên sắc mặt khê động, nhìn về phía bên trái, trên mặt nở một nụ cười.

“Nhanh lên, mau tới cứu ta, các vị đạo hữu ban ngành liên quan, ta ở đây, ta ở đây.”

Hứa Thiên Mỹ cũng phát hiện ra cái gì đó, đột nhiên vui mừng bắt đầu kêu to lên.

Trước đó, nó thế nhưng là tránh ban ngành liên quan như tránh rắn rết, thế nhưng lần này, nó lại cảm giác giống như là gặp được thân nhân, khỏi cần nói là có bao nhiêu cảm động.

Đối với hành vi của nó, Trần Hạo không quáy nhiều, mà thoả mái nhàn nhã tiếp tục nấu.

Nhưng mèo đen và gà trống lại lặng lẽ chuân bị kỹ càng.

Trước đó Trần Hạo đã nói, tới đây, ăn trùng, báo thù.

Ý tứ rất rõ ràng, chính là làm.

Không lâu sau, quả nhiên có mấy chiếc xe chạy tới gần, sau đó trên xe xuống không ít người, chạy tới.

Đến gần,

Trần Hạo lại hoàn toàn không để ý, tiếp tục nấu trùng.

Lúc này, nước đã bắt đầu nóng lên.

Hứa Thiên Mỹ vẫn còn tiếp tục nói: “Nhanh cứu ta, nhanh cứu ta, ta đồng ý thần phục, ta không muốn bị ăn.”

Những người kia nhìn thấy hành vi của Trần Hạo, đều trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó chứ, bắt âm dương nhất khí trùng, lại là dùng để ăn! Người đây là muốn làm cái gì?

Trong đám người có một nam tử đi tới, mở miệng nói: “Trần Hạo, người như thế này không khỏi là quá phận, âm dương nhất khí trùng thế nhưng là...”

Không đợi hắn nói xong, Trần Hạo đột nhiên quay người nhìn về phía hắn, ánh mắt lặng lẽ, dọa cho người này im bật.

“Là cái gì? Động vật cần bảo vệ à?” Trần Hạo hỏi.

Người này nghẹn lời.

“Nếu không phải là động vật cần bảo vệ thì người nói cái rắm gì, ăn trùng cũng không phải việc phạm pháp.”

“Trần Hạo, người đủ rồi, thật sự cho rằng chúng ta...”

Lại một người mở miệng nói chuyện, thế nhưng hắn cũng chưa nói xong, liền bị một đạo ánh sáng lóng lánh bắn tới người, bốp một tiếng, điện quang nổ tung, người này trực tiếp bị đánh bay, ngã xuống mặt đất, thân thể đen xì.

Một màn này xuất hiện, hiện trường đột nhiên yên lặng như tờ.

Người của ban ngành liên quan bên này sợ tới ngây người.

Trần Hạo lại mỉm cười thu tay lại: “Lần thứ nhất nói ta, ta có thể tha thứ, lần thứ hai, không thể, a, vừa rồi ta quên nhắc nhở, bây giờ ta nhắc nhở một chút, ta đang nấu cơm, chớ chọc ta, chọc ta tương đương với tự tìm đường chết.”

Người của ban ngành liên quan bên này kịp phản ứng lại, lập tức đều tức giận, đột nhiên tản ra bao vây Trần Hạo lại.

Nam tử mở miệng lúc trước nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trần Hạo, ngươi lại dám giết người, hiện tại ai cũng cứu...”

Ông!

Trả lời hắn là lại một đạo lôi cầu.

Lần này bọn hắn đã có cảnh giác, nhìn thấy lôi cầu, trực tiếp kinh hãi tránh đi, nhưng lúc hắn đang né tránh, lôi cầu lại chuyển hướng đuổi theo.

Nam tử này quá sợ hãi, vội vàng lấy ra một vật, lúc lôi cầu sắp chạm tới người, vật trong tay hóa thành một vòng sáng mờ nhạt, bị lôi cầu công kích, ba một tiếng vỡ vụn.

Nhưng nam tử kia cũng thừa cơ thoát thân, tránh khỏi công kích của lôi cầu.

“Cùng tiến lên.”

Tồn thất một cái pháp khí hộ thân, nam tử tức giận gào thét.

Trần Hạo đang nấu trụng nghe thấy vậy thì động tác dừng lại, cười nhìn về phía đám người xông tới, lật tay ra, Hiên Viên đời thứ hai trực tiếp xuất ra, thân ảnh nhất chuyển, thân kiếm tỏa ra một đạo kiếm cương hình bán nguyệt, gào thét mà ra.

Kiểm cương vô cùng kinh người, một đợt người tới này, đều chỉ có tu vi phổ thông, cao nhất cũng chỉ có vài chục năm đạo hạnh, phần lớn đều là mấy năm đạo hạnh, đối mặt với đạo kiếm cương mấy chục năm đạo hạnh này của Trần Hạo, ngăn cản như thế nào được!

Dưới con mắt trừng lớn muốn nứt ra của nam tử tồn thất pháp khí kia, quá nửa thủ hạ bị một kiếm này chém giết.

“Trần Hạo!” Nam tử này nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ như máu, tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

Thân ảnh của Trần Hạo vút qua, đến bên người hắn, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Thế nào, có thể bắt nạt người, lúc bị bắt nạt lại thấy không được sao? Thật là một thói quen xấu.”

Nói xong Trần Hạo cười nói: “Nhưng cũng không có cách nào, ta đây là phụng chỉ giết người, lão đại Lưu Phong của các ngươi đã nói, ta có chứng nhận chấp pháp, người trêu chọc ta, có thể giết.”

Nam tử: “...”

Chương 540: Giao dịch

“Chuyện này là không có khả năng!” Nam tử bị Trần Hạo làm cho kinh hãi, theo bản năng phản bác lại.

Trần Hạo mỉm cười, chậm rãi đem Hiên Viên đời thứ hai đặt ở trên cổ nam tử kia, không nói một lời.

Nam tử sợ hãi, vội vàng nói: “Đừng xúc động, Trần đạo hữu, đây đều là hiểu lầm mà thôi.”

Trần Hạo nói: “Ta giết nhiều người của ngươi như vậy cũng là hiểu lầm?”

“Chuyện này...” Nam tử nghẹn lời.

“Đã không phải, vậy thì nên giết, dù sao lão đại của ngươi đã nói, ta có chứng nhận chấp pháp.” Trần Hạo nói xong, Hiên Viên đời thứ hai trực tiếp hướng cổ của nam tử kia khẽ động. Nam tử bị dọa đến vong hồn cũng đổ mồ hôi, vội vàng nói: “Là hiểu lầm, là hiểu lầm, đạo hữu chậm đã.”

Chờ hắn nói xong, Trần Hạo không chút do dự đem Hiên Viên đời thứ hai thu hồi lại, cười híp mắt nói: “Các ngươi đều đã nghe được rồi đấy, hắn nói, là hiểu lầm, nếu là hiểu lầm, vậy thì không sao, các ngươi đi thôi.”

Nói xong Trần Hạo quay người lại tiếp tục đi nấu trùng.

Nam tử trợn tròn mắt.

Mà lúc này, những người còn lại không bị kiếm cương chém giết kia, toàn bộ đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía nam tử.

Nam tử kịp phản ứng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn Trần Hạo cũng biến thành vừa oán hận, vừa kinh sợ.

Bị Trần Hạo làm cho sợ mất mật, lại bị uy hiếp, để hấn nói ra lời không nên nói.

Lời này không chỉ có để Trần Hạo thoát khỏi cái sai do giết người, hơn nữa còn để hấn cùng thủ hạ sinh ra khoảng cách, có lẽ lúc truyền trở về, cũng sẽ để nhân viên nội bộ sinh ra bất mãn trong lòng, sau này đội ngũ cũng sẽ không tốt dẫn theo.

Sai lớn như thế, dù là bây giờ không chết, về sau cũng không dễ chịu a!

Mẹ nó chứ, tiểu tử này thật là âm hiểm!

Bên kia nghĩ như thế nào, Trần Hạo cũng mặc kệ, một kiếm bộc phát, uất ức trong lòng diệt hết, chỉ cảm thấy thể xác tinh thần thoải mái.

Chém tận giết tuyệt, đây là không thể nào, nếu chết hết, còn ai để chứng minh là không phải lỗi của ta, muốn báo thù, còn muốn để cho đối phương không còn lời nào để nói.

Dương Phong kia không phải là muốn dùng chứng nhận chấp pháp đến buộc chặt ta à, vậy ta thỏa theo ý nguyện của người, ngược lại muốn xem xem, là ai phải hối hận.

Kinh ngạc nhìn ban ngành liên quan ăn thiệt thòi, Hứa Thiên Mỹ trợn tròn mắt.

Cứu tinh duy nhất này, cứ như vậy không còn? Vậy nó làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Trần Hạo bắt đầu cầm gia vị lên, Hứa Thiên Mỹ vội vàng nói: “Đạo hữu, đừng xúc động, có chuyện từ từ nói.”

Trần Hạo vừa động thủ vừa nói: “Nói đi, phạm nhân bị tử hình còn có bữa ăn cuối cùng cơ mà.”

Hứa Thiên Mỹ: “...”

“Đạo hữu, chỉ cần ngươi thả ta ra, điều kiện gì ta cũng có thể đồng ý với ngươi.” Hứa Thiên Mỹ không cam lòng nói.

Trần Hạo nghe thấy vậy động tác dừng lại, nhìn về phía âm dương nhất khí trùng nói: “Ngươi xác định cái gì đều có thể nói cho ta? Hơn nữa còn nói thật?”

Hứa Thiên Mỹ vội vàng nói: “Ta lấy đạo tâm thề, nếu như ta nói láo, để đại đạo của ta đoạn tuyệt, chết không có chỗ chôn.”

Trần Hạo cười: “Vậy thì tốt, nói đi, ngươi cùng vương gia có quan hệ như thế nào, hắn bây giờ bị vây ở chỗ nào, có khả năng thoát khỏi hay không, hắn đạt được thân khí rốt cuộc là thứ gì? Có tác dụng gì, vương gia có bao nhiêu thủ hạ, những ai trung thành, những ai ở bên ngoài, những người này phân bố ở đâu?”

Hứa Thiên Mỹ: “...”

Trần Hạo liên tiếp nện vấn đề xuống, để nó có chút ngờ ngác.

Sau đó kịp phản ứng lại, lại là câm như hến, không dám nói tiếp nữa.

Trần Hạo nói: “Làm sao? Đừng nói cho ta rằng ngươi không biết, nếu biết mà không nói thật, cũng sẽ chết mà không có chỗ chôn.”

Hứa Thiên Mỹ yếu ớt nói: “Ta biết một bộ phận, thế nhưng ta không dám nói.”

Trần Hạo tức giận nói: “Vậy ngươi còn dám nói cái gì đều có thể nói cho ta, được rồi được rồi, vẫn ăn ngươi thôi.”

Nói xong, Trần Hạo nắm pháp quyết, liền muốn phá vỡ một tia hộ thân khí còn sót lại trên thân âm dương nhất khí trùng, để nó cũng bị nấu giống như phổ thông côn trùng.

“Đừng, đạo hữu, ta có thể nói, nhưng ngươi phải giúp ta.”
Hứa Thiên Mỹ đột nhiên mở miệng.

Động tác của Trần Hạo dừng lại, hỏi: “Giúp ngươi như thế nào?”

Hứa Thiên Mỹ nói: “Âm dương nhất khí của cái linh trùng chi thân này của ta đã bị đạo hữu phá, căn cơ của linh trùng này đã hủy, đã vô duyên với đại đạo, cho nên ta muốn thi giải luân hồi, đạo hữu giúp ta thi giải, ta liền nói cho ngươi biết.”

Trần Hạo nhìn Hứa Thiên Mỹ thật sâu: “Lấy tu vi của ngươi, coi như thi giải, cũng không có cách nào vượt qua giấc mộng thai nghén, như thế ngươi cũng muốn.”

Hứa Thiên Mỹ: “Vậy ta còn có thể làm gì? Đạo hữu đồng ý bỏ qua cho ta sao?”

Giọng điệu của nó mang theo một tia u oán, để Trần Hạo có chút hơi xấu hổ.

Cũng đúng a, phá căn cơ của người ta, lại không có ý định bỏ qua, bây giờ ngoại trừ thi giải, không có con đường thứ hai để lựa chọn.

“Được, ngươi nói đi, ta giúp ngươi thi giải.”

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo đồng ý.

Lúc Hứa Thiên Mỹ đang muốn mở miệng, Trần Hạo đột nhiên nói: “Đừng nói trước, chúng ta trên đường từ từ nói.”

Nói xong, Trần Hạo vung tay lên, đem công cụ nấu cơm thu hồi lại, sau đó nhìn cũng không nhìn nhân viên ban ngành liên quan bên kia một chút, lái xe rời đi.

Sau khi lái đi xa rồi, Trần Hạo liền thả ra âm dương nhất khí trùng, hỏi: “Bây giờ ngươi có thể nói.”

Hứa Thiên Mỹ nói: “Ta là phi tử của vương gia, phong hào Mỹ phi. Nhưng mặc dù có cái danh nghĩa này, trên thực tế lại là hữu danh vô thực. Hấn chưa từng chạm qua ta.”

Trần Hạo có chút ác ý bát quái nói: “Chuyện kia của hấn không được?”

Hứa Thiên Mỹ nói: “Ta mười bảy tuổi gả cho hấn, khi đó hấn mới mười hai tuổi.”

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, quả nhiên là xã hội phong kiến a, mới mười hai tuổi liền cưới phi tử, điều này khiến cho người bây giờ hai mươi tuổi nhưng ngay cả bạn gái đều không có không biết nghĩ như thế nào?

“Mới mười hai tuổi, người gả cho hấn làm gì?” Trần Hạo hỏi.

Hứa Thiên Mỹ nói: “Bởi vì cha ta là cửu môn Đề Đốc.”

Trần Hạo giật mình, thông gia chính trị à!

“Ah, vậy vị vương gia này tên là gì? Có thể tra được tin tức của hấn không?” Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Hứa Thiên Mỹ nói: “Ta khuyên người từ bỏ đi, vương gia tên thật Chiêu Dịch, mặc dù là con trai của Cung thân vương, nhưng ở bên trong gia phả của hoàng gia căn bản là tìm không thấy tên của hấn, bởi vì lúc hấn ra đời, có kèm theo dị tượng, bị cho rằng là được tổ tông che chở, là chân long thiên tử để Đại Thanh tái khởi. Vì bảo vệ hấn không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, căn bản là không ghi tên vào, hơn nữa bà đỡ lúc trước đỡ đẻ cho hấn, toàn bộ cung nữ thái giám hầu hạ lúc đó đều bị giết, trừ số ít mấy người, ngay cả các đại thần ngay lúc đó đều không biết rõ ràng.”

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Đậu phộng, đều đã xuống dốc thành cái dạng đó, thế mà còn xảy ra chuyện có con cháu sinh ra mang theo dị tượng!

Nhưng chung quy là long khí đã tuyệt, cho dù có dị tượng, có thần vật, cũng không có cách nào xoay chuyển trời đất.

“Vậy bây giờ hấn bị trấn áp ở nơi nào? Bây giờ đã chết hay là còn không chết?” Trần Hạo hỏi.

Hứa Thiên Mỹ nói: “Ở hang không đáy ở Thương Mãng sơn, tình huống bây giờ của vương gia như thế nào, ta cũng không nói nên lời, cảm giác không giống như là chết rồi, thế nhưng là qua nhiều năm như vậy, hấn lại bị trấn áp, không có khả năng sống lâu như vậy, hấn là được Thần khí che chở, ở vào thời khắc sinh tử, sinh cơ không dứt.”

“Vậy cái Thần khí này là cái gì?”

Hứa Thiên Mỹ lắc đầu: “Mặc dù trên danh nghĩa ta là vợ hấn, nhưng có rất nhiều chuyện của hấn ta cũng không biết, thần khí này ta tự nhiên là lại càng không biết, nhưng ta biết thần khí này có hai loại năng lực đặc biệt.”

“Năng lực gì?”

“Mở thần quốc, phong thần linh.”

Chương 541: 72 biến

“Từ lúc ngoài ý muốn bị vị cường giả đạo môn kia trấn áp ở hang không đáy trên Thương Mãng sơn, vương gia chính là dựa vào hai loại năng lực này để mời chào tà ma ngoại đạo, không đúng, liền xem như bên trong đạo môn, cũng có mấy người bị chiêu mộ.” Hứa Thiên Mỹ mở miệng nói ra.

Trần Hạo giật mình: “Thật hay giả? Đạo môn cũng có đệ tử bị mời chào?”

Hứa Thiên Mỹ cười lạnh nói: “Phàm là người đặt chân vào tu hành, ai không muốn trường sinh cửu thị, vĩnh viễn tồn tại trên thế gian. Đối với người tu hành mà nói, sợ hãi lớn nhất chính là chết. Vì có thể bất tử, có vài người đồng ý nộp giáo cho giặc, cam nguyện thần phục, cũng không có gì ly kỳ.”

Trần Hạo liếc qua Hứa Thiên Mỹ, lời nói này được, giống như người không phải như thế sao.

“Ah, ta rất hiếu kì, tên vương gia này đều đã bị trấn áp, vậy dựa vào cái gì để người ta tin tưởng hẳn có thể ra, coi như đi ra được, chuyện phong thần này sao có thể đánh giá là thật hay giả?” Trần Hạo hỏi.

Hứa Thiên Mỹ nói: “Vương gia mặc dù bị phong ấn, nhưng chỗ kia mùi phân cổ quái, tựa hồ chỉ có hiệu quả đối với vương gia, đối với những người khác, chỉ cần không đi phá hư, không cầm xuất nhập. Cho nên vương gia mới có thể sai sử thuộc hạ trước kia đi mời chào, vì hẳn bọn tẩu tứ phương liên hệ, về phần phong thần, hẳn đã làm được, cái thần khí kia mở ra một cái hư không thần quốc, trước lúc bị trấn áp, hẳn đã phong năm đại thần tướng. Chỉ là sau khi bị phong ấn, không cách nào không chế thần khí, đã mất đi năng lực phong thần.

Nhưng cho dù như vậy, chỉ cần đồng ý kính dâng một sợi linh hồn lực, để vương gia dung nhập vào trong thần quốc, cho dù là bây giờ chết rồi, ngày sau đợi lúc vương gia xuất thế, cũng có thể bằng vào một sợi linh hồn lực kia, để người chết phong thần, cái cảm dỗ này, người nói có bao nhiêu người có thể ngăn cản được?”

Trần Hạo im lặng.

Tử vong, là sợ hãi lớn nhất, lời này một chút cũng không giả.

Mặc kệ là ai, có ai muốn chết? Chỉ cần là tư duy bình thường, ai cũng muốn sống lâu dài hơn, nếu có cơ hội có thể vĩnh thế trường tồn, hơn nữa còn có thể thành thần, bên trong mười người, chỉ sợ cả mười người đều sẽ động tâm.

“Ý của ngươi là, vương gia bây giờ, bản thân cũng không có bao nhiêu sức uy hiếp sao?” Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Hứa Thiên Mỹ nói: “Hắn bị trấn áp, đã cùng cái thần khí trấn áp kia cùng một nhịp thở, ở bên trong không cách nào vận dụng bất kỳ pháp lực thần thông gì, không thể gây tổn thương cho ai, cũng không thể bị tổn thương, nếu không liền sẽ kinh động thần khí, ai động thủ người đó liền nhận trừng phạt.”

Trần Hạo hỏi: “Vậy còn ngươi? Vì cái gì không ở bên cạnh vương gia? Lại ở bên ngoài lẩn lộn.”

Hứa Thiên Mỹ nói: “Bởi vì ta đã xem thấu bộ mặt thật của vương gia, hắn chính là một người triệt để lãnh huyết vô tình, trong lòng chỉ có lợi ích tuyệt đối, không có bất kỳ cảm tình gì. Ta lấy thân phận phi tử, làm bạn hắn hai mươi năm sinh hoạt phong cầm, lúc đó mới đạt được sự tán thành của hắn, cấp cho ta một phần cơ duyên, để ta có thể mượn nhờ hắc vu chi pháp, hai thế sống lại, thế nhưng là kiến thức tu hành rộng lớn, ta cũng không muốn chịu sự sắp đặt của hắn, trở thành

một thần linh nhỏ yếu trong cái mà hắn gọi là thần quốc, cho nên ta muốn mượn nhờ âm dương nhất khí làm vững đạo cơ để thành tựu đại đạo, cho dù là dị chủng thành đạo, cũng tốt hơn là bị người khác khống chế, nhưng mà ai biết, lại gặp phải người.”

Nghe nói như thế, Trần Hạo im lặng.

Còn có thể nói như thế nào, đây chính là mệnh a!

“Được rồi, ta muốn biết chính là những thứ này, bây giờ người đem địa điểm mà vương gia bị phong ấn nói cho ta, còn có vương gia có những thủ hạ trung thành nào, tin tức cận kề và địa chỉ của những người trong tu hành giới cùng vương gia có quan hệ nói cho ta, ta liền giúp người bình giải.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Hứa Thiên Mỹ còn có thể làm sao, hiện tại nó ngoại trừ nghe lời, đã không có bất kỳ lựa chọn nào khác.

Sau hai giờ, Trần Hạo lấy ra Hiên Viên đời thứ hai, ngưng tụ kiếm cương, một kiếm chém giết âm dương nhất khí trùng. Sau đó mắt thấy hồn phách Hứa Thiên Mỹ lóe lên trên hư không, bình giải chuyển thế.

Chờ lúc Hứa Thiên Mỹ đi rồi, Trần Hạo đem xác của âm dương nhất khí trùng đưa cho gà trống nói: “Này, mặc dù tinh hoa đều bị Hứa Thiên Mỹ mang đi rồi, nhưng thứ này hắn là rất có dinh dưỡng, người ăn thử một chút.”

Gà trống cũng không khách khí, một ngụm ngậm lấy, cộp cộp liền nuốt xuống.

Tựa hồ cảm nhận được cái gì đó khác biệt, gà trống nhắm mắt lại, khí tức trên thân lưu động một trận.

Sau một lúc lâu, gà trống mở to mắt, kinh hãi nói: “Hạo ca, pháp thuật của ta càng thêm trâu bò.”

Trần Hạo buồn cười nói: “Pháp thuật cái gì, cái càn khôn định thân pháp kia nếu là có linh, khẳng định sẽ hồi hận bị người truyền thừa.”

Gà trống hắc hắc nói: “Chỉ là cách gọi mà thôi, không cần quan tâm đến những chi tiết này.”

Trần Hạo bất đắc dĩ, hỏi: “Vậy người nói một chút, cái càn khôn định thân pháp này, có thay đổi gì?”

Gà trống kích động nói: “Tiểu côn trùng kia bị ta hấp thu tiêu hóa, đạt được một loại thần thông, tên là âm dương nhất khí pháp, cái thần thông này cùng càn khôn định thân pháp của ta hoàn mỹ phù hợp, có hiệu quả phụ tá, chỉ cần dung hợp tu hành, về sau uy năng không thể đo lường, quả thực là kiếm lợi lớn.”

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Âm dương nhất khí pháp? Người thế mà đem thần thông của âm dương nhất khí trùng đều kế thừa, vận khí tốt như vậy? Ah, cái thần thông này không tệ, sau này lặng yên viết ra, thu vào đạo quan.”

Gà trống miệng đầy đồng ý, tinh thần dâng trào.

Trước đó càn khôn định thân pháp bị âm dương nhất khí trùng tránh thoát, nó còn cảm thấy rất mát mát, dù sao thần thông lợi hại nhất, thế mà mất hiệu lực, cái đả kích này quả thực không nhỏ.

Nhưng bây giờ, mát mát trong lòng gà trống đã diệt hết, chỉ cảm thấy tiền đồ xán lạn, gà vô cùng mong đợi.

Nhìn gà trống, Trần Hạo đột nhiên nhớ tới, có vẻ như mình trước đó làm nhiệm vụ, cũng đã nhận được một cái thần thông không tầm thường a.

Chỉ là trên đường đi bị trì hoãn, cho nên trong lúc nhất thời quên mất, lúc này nhớ tới, lông mày Trần Hạo hơi nhíu, để xe lại một chỗ ven đường, sau đó ngưng thần cảm giác.

Trong thức hải, ban thường vẫn còn ở đó, ý nghĩ hơi chuyển động một chút, thần thông bảy mươi hai biến kia lập tức bị Trần Hạo tiếp nhận tiêu hóa.

Một mảng lớn tin tức dung nhập vào trong ý niệm của Trần Hạo, sau một lúc lâu, Trần Hạo rớt cục mở to mắt, biểu lộ cổ quái.

Bảy mươi hai biến, là như vậy sao?

Mẹ nó chứ, đây là lại thêm kiến thức a!

Trần Hạo không phản bác được.

Cái gọi là bảy mươi hai biến, cũng không phải là bảy mươi hai biến giống như của Tôn Ngộ Không như trong tưởng tượng. Bởi vì thiếu hai chữ, của Tôn Ngộ Không là địa sát bảy mươi hai biến, địa sát bảy mươi hai biến không chỉ có riêng khả năng biến thân, mà còn là bảy mươi hai loại thần thông, nổi thẳng trường sinh, có uy năng lớn lao.

Mà phần thưởng này của Trần Hạo, là bảy mươi hai biến, không hợp với Thiên Cương Địa Sát, cũng liền không thuộc về bảy mươi hai biến trong truyền thuyết, mà là một loại thần thông nói không biết nói là gân gà hay là trâu bò.

Bảy mươi hai biến, thật là bảy mươi hai biến, biến một lần ít đi một lần, sử dụng hết bảy mươi hai lần, bảy mươi hai biến liền không còn.

Không chỉ như thế, bảy mươi hai biến này, còn không thể biến hóa tùy ý, mà phải cần đạo cụ, muốn biến thành cái gì, liền muốn tìm một loại hình đạo cụ nào đó để phối hợp, như thế mới có thể biến thân, nếu không sẽ vô hiệu.

Mẹ nó chứ, không chỉ là duy nhất một lần, hơn nữa còn hạn chế, thậm chí uy năng sau khi biến thân đều cho thấy, sẽ không lợi hại giống như nhân vật biến thân thành, mặc dù có thể mô

phông, nhưng là cần dùng thực lực bản thân để mô phỏng, uy năng tuyệt sẽ không vượt qua phạm vi thực lực bản thân.

Thần thông gân gà như thế, mẹ nó chứ ngoại trừ tác dụng tung tin đồn nhảm đánh lừa, còn có thể có tác dụng quái gì nữa?

Chương 542: Nói trở mặt liền trở mặt

Oán thâm một câu, Trần Hạo cũng không phải là thật sự ghét bỏ.

Dù sao cũng là bảy mươi hai lần biến hóa, dù là không cách nào so sánh được với Tôn đại thánh, đó cũng là thần thông mà phàm nhân tha thiết ước mơ.

Nhất là việc chỉ cần phối hợp với đồ vật liền có thể biến, đơn giản thuận tiện, không giống như thần thông bình thường còn phải tu luyện, cũng coi là một lần phúc lợi.

Thu lại tâm tình, Trần Hạo lái xe rời đi.

Đến buổi chiều, Trần Hạo lại về tới Tuyên thị.

Lại tới đây, Trần Hạo thả ba tiểu quý ra.

Ba tiểu quý nhìn có chút chưa tỉnh ngủ, còn ở trạng thái mơ mơ màng màng.

Trần Hạo nói: “Tỉnh lại đi, chúng ta nói tiếp chuyện trước đây còn chưa nói xong, các ngươi đến cùng muốn cùng ta trở về hay không, nếu như không đồng ý, vậy cũng chỉ có một lựa chọn.”

Uông Đại Bảo chậm rãi hoàn hồn, nhìn Trần Hạo hỏi: “Lựa chọn gì.”

“Ta đưa các ngươi về nhà.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Hai chữ này mới nói ra, nguyên bản Uông Phong và Uông Lâm còn có chút mơ hồ lập tức tinh thần phấn chấn, ánh mắt cực nóng nhìn Trần Hạo.

“Trở về có thể làm gì? Bọn ta đều đã chết rồi.” Uông Đại Bảo thất lạc nói.

Trần Hạo nói: “Nhưng nhìn hai đứa này muốn trở về, có đúng không?”

Uông Lâm và Uông Phong theo bản năng gật đầu, nhưng rất nhanh bọn chúng kịp phản ứng lại, sợ hãi nhìn về phía Uông Đại Bảo.

Uông Đại Bảo khẽ nói: “Các người nhìn ta làm gì, ta cũng không cấm các người quay về.”

“Có thể chứ? Ta rất nhớ cha mẹ.” Uông Phong nói, nước mắt cộp cộp lưu rơi xuống.

Leng keng: Uông mạng quý Uông Phong, một năm lẻ chín tháng oan hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

“Ta cũng thế, ta cũng nhớ mẹ.” Uông Lâm cũng mở miệng, mặt lộ vẻ u ám cúi đầu xuống.

Leng keng: Uông mạng quý Uông Lâm, một năm lẻ chín tháng oan hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Liên tục hai nhiệm vụ, trực tiếp nổ ra.

Trần Hạo thấy kinh ngạc.

Còn tưởng rằng hai tiểu quỷ này không có gì tâm nguyện gì chứ, không nghĩ tới bọn chúng ẩn giấu sâu như thế.

Ah, ban thưởng một tháng đạo hạnh, không nhiều, nhưng lại đơn giản, dễ dàng.

“Vậy ta liền đưa các người trở về, mặc kệ những chuyện khác, trước nhìn thấy người nhà rồi lại nói.” Trần Hạo trực tiếp quyết định.

Uông Đại Bảo muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói chuyện.

Về sau, Trần Hạo hỏi thăm địa chỉ gia đình bọn chúng.

Thật đúng là không xa, ngay ở vùng nông thôn kế bên Tuyên thị.

Sau khi xem bản đồ hướng dẫn, Trần Hạo không chút do dự lái xe mà đi.

Một đường lao vùn vụt, lúc sắc trời gần đen, Trần Hạo đã đi tới quê hương của ba tên tiểu quý.

Khoan hãy nói, nơi này thật đúng là một cái làng vắng vẻ, nhìn phòng ốc cũng đều phổ thông, hiển nhiên nơi này cũng không giàu có.

Sau khi nhìn thấy ngôi làng quen thuộc, Uông Phong và Uông Lâm liền kích động, ghé sát vào cửa sổ, ánh mắt nóng bỏng nhìn bên ngoài.

Duy chỉ có Uông Đại Bảo không hề động.

Trần Hạo dừng xe sang bên đường, cười nói: “Muốn đến thì đến đi, về nhà nhìn xem trước, nếu như nhìn kỹ, chúng ta lại bàn bạc tiếp, các ngươi có muốn cùng người nhà gặp mặt một lần hay không.”

“Cảm ơn ca ca.” Uông Phong và Uông Lâm vui vẻ cảm ơn, sau đó thân ảnh lóe lên, từ trong xe biến mất.

Sau đó, Trần Hạo nhìn về phía Uông Đại Bảo vẫn không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Ngươi không muốn trở về sao?” Trần Hạo hỏi.

Uông Đại Bảo bình tĩnh nói: “Ta không có nhà.”

A?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn Uông Đại Bảo.

Uông Đại Bảo cũng không có ý nghĩ muốn che giấu, tiếp tục nói: “Cha ta là một thợ xây dựng, lúc xây nhà cho người khác bị ngã mà chết, mẹ ta không muốn sống cuộc sống khổ cực, lúc ta tám tuổi liền rời khỏi nơi đây cũng không trở về nữa.”

“Vậy người trước đó đều là sống với ai?”

“Ông nội ta, nhưng lúc ta mười tuổi, ông nội ta mắc bệnh rồi chết, dựa vào bác ta chăm sóc, nhưng bác gái một mực ghét bỏ ta, ta đọc sách không giỏi, do mỗi ngày bị bác gái bắt làm việc, cho nên không còn sức mà đọc sách, ta không nghĩ tới ngày này, ta muốn có tiền, cho nên mới lựa chọn đi ra.”

Trần Hạo nhú mày.

Tên Uông Đại Bảo này còn có thân thế như thế! Vậy nó không phục tùng quản giáo như thế này, cũng là không phải là không có lý do.

Hơn nữa cái mộng tưởng muốn có rất nhiều tiền của nó cũng có lý do.

“Vậy người liền không có bất kỳ cái gì lưu luyến sao?” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Uông Đại Bảo im lặng, sau một lúc lâu, Uông Đại Bảo nói: “Ta đi ra xem một chút.”

Nói xong, nó quay người biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo thấy thế, bình tĩnh ngồi ôm mèo đen, yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu, một đạo âm khí tới gần, sau đó thân ảnh nhỏ bé của Uông Phong xuất hiện trong xe, chỉ là lúc này, Uông Phong lại đang khóc thút thít, nhìn rất thương tâm.

“Thế nào?” Trần Hạo tò mò hỏi.

Uông Phong oan ức nói: “Cha mẹ đã có em bé mới, bọn họ không còn yêu ta.”

Trần Hạo sững sờ, chột im lặng.

Nói đến, Uông Phong lúc này mới mấy tuổi, cha mẹ của nó cũng hẳn là tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, con trai đã không còn, đương nhiên không có khả năng cứ như vậy mà sống, kiểu gì cũng sẽ lại muốn có một đứa nữa, nếu không nhà này làm sao hoàn chỉnh!

“Tiểu Phong, bởi vì cha mẹ của người có em, cho nên người không vui sao?” Trần Hạo hỏi.

Uông Phong gật đầu.

“Vậy lúc trước tại sao người phải đi theo Đại Bảo rời nhà trốn đi? Khi đó người mới nhỏ như vậy.”

Uông Phong không nói lời nào.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Đạo lý lớn ta không nói với người, bởi vì có thể người không hiểu rõ, nhưng người phải biết một điểm này, tình yêu của cha mẹ là duy nhất, người không quý trọng, liền sẽ mất đi, chờ lúc người mất đi, vậy liền không thuộc về người nữa, nó sẽ thuộc về người khác. Người bây giờ chết rồi, cha mẹ người khẳng định là sẽ lại muốn có một đứa bé, như thế thì bọn hắn sống mới có mục đích, cái nhà này mới tính là hoàn chỉnh. Cho nên, người có thể không vui, nhưng người bây giờ, chỉ có thể chúc phúc cha mẹ, chúc phúc em trai người, sau đó buông xuống chấp niệm, đi đầu thai chuyển thế, đời sau, cố gắng làm một đứa bé ngoan.”

Uông Phong tiếp tục không nói lời nào.

Trần Hạo nói: “Lời nên nói ta đã nói, chính người suy nghĩ thật kỹ đi.”

Uông Phong ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ca ca, ta có thể tiếp tục làm con của mẹ ta hay không?”

Trần Hạo sững sờ, chột cau mày lại nói: “Chuyện này không được, người chỉ...”

“Ta không cần đầu thai.”

Lời của Trần Hạo còn chưa nói hết, đột nhiên Uông Phong quát to một tiếng, quay người biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, đã nói là sẽ ngoan ngoãn mà? Mẹ nó chứ trước đây vẫn luôn là làm bộ sao? Nói chuyện nhẹ nhàng mà người còn không nghe, còn dám làm ầu a?

Nghĩ đến mình đã lấy ra linh hương cường hóa hồn phách cho ba tên tiểu quỷ, lông mày Trần Hạo khẽ động, mở cửa xe xuống xe, sau đó truy tìm theo âm khí của Uông Phong, đi tới bên ngoài một gia đình trong làng.

Đến nơi này, Trần Hạo liền thấy mấy người đang đứng trong sân.

Hai lão nhân, còn có một người phụ nữ đang mang thai, nhìn rất hạnh phúc.

Mà lúc này, Uông Phong đang đứng ở trong sân, nhìn phụ nữ đang mang thai kia, khí tức trên thân ần ần hiện ra oán khí.

Tròng mắt của Trần Hạo hơi híp lại, khóe miệng khẽ nhúc nhích, dùng pháp lực bao lấy một lời nói truyền đến trong tai Uông Phong.

“Tiểu Phong, đừng làm ầu, người là quỷ, mẹ người là người sống, em trai người càng là thai nhi, chịu không được kích thích quá lớn, người nếu làm ầu, nàng... Đậu phộng, mắng không nghe còn thích ăn đòn đúng không!”

Trần Hạo còn chưa nói xong, liền thấy Uông Phong không hề quan tâm trực tiếp hóa thành một đạo âm khí, bay về phía người phụ nữ mang thai kia.

Đúng lúc này, gà trống trực tiếp ngửa đầu.

“Ha ha ha!”

Chương 543: Tiểu hài tử đáng sợ

Gà trống là linh kê, tiếng gáy trù tà trấn sát, truyền vang ra, âm khí đang muốn chui vào trong bụng của người phụ nữ mang thai kia lập tức run lên, mơ hồ có chút tan rã.

Về sau Trần Hạo không chút do dự thân ảnh vút qua tiến vào trong sân, phát tay, đem hồn phách của Uông Phong thu lại.

Một màn này xảy ra trong nháy mắt, chờ lúc Trần Hạo đứng vững, liền thấy hai gương mặt đang trợn mắt hốc mồm.

Lão đầu và người phụ nữ mang thai kia đang nhìn tới trợn tròn mắt.

Mà lão bà kia lại là một người mù lòa, mặc dù cảm giác được động tĩnh, nhưng biểu lộ gì cũng đều không có.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay thi triển một cái Đạo gia lễ tiết: “Lão nhân gia khỏe chứ, phúc khí tới nhà a!”

Hai người kia kinh ngạc đến ngây người, lão đầu nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đạo trưởng là?”

Trần Hạo lúc này, lại đã đổi qua mặc đạo bào, nhìn rất có khí độ.

Trần Hạo cười nói: “Bản đạo độ linh, đi ngang qua nơi đây, lại phát hiện bên trong thôn này có âm khí, cũng có linh khí, hết sức tò mò, liền tiến đến nhìn qua, sau đó phát hiện quý phủ không tầm thường.”

“Có cái gì không tầm thường, đạo sĩ người cũng không cần nói mò.” Lão đầu phản bác, sau đó hồ nghi nhìn Trần Hạo, hiển nhiên bắt đầu không tin.

Trần Hạo mỉm cười nói: “Nếu không muốn biết, vậy thì thôi.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

“Muốn bắt lại thả, trên tivi đã diễn qua.”

Đổi mặt với hành vi của Trần Hạo, lão đầu tự lẩm bầm, nói xong, lão đầu nhìn về phía bóng lưng của Trần Hạo, lộ ra vẻ ta đã sớm xem thấu người.

Nhưng rất nhanh, lão đầu liền sững sốt.

Hắn phát hiện ra, đạo sĩ kia sau khi rời khỏi nơi đây, đi rất nhanh chóng, trong khoảnh khắc liền không thấy đâu nữa.

Đây, thật là gạt người sao? Vì cái gì liền không có màn tiếp sau nữa rồi?

Trần Hạo lúc này còn quan tâm quái gì tới cái gì đến tiếp sau.

Mang đến ba tên tiểu quỷ, kết quả một tên nhỏ nhất trực tiếp liền gây ra chuyện, đây chính là đứa mà mình cảm giác là ngoan nhất, lại náo ra dạng chuyện như thế này.

Mẹ nó chứ quả nhiên quỷ vật liền không thể dùng ý nghĩ của người thường để suy xét a, làm không tốt liền xảy ra chuyện.

Thuận theo âm khí, rất nhanh Trần Hạo liền tìm được Uông Lâm.

Tiểu quỷ này ngược lại là tốt hơn nhiều so với Uông Phong, ngồi ở bên trên tường rào, đang nhìn một đám trẻ con chơi đùa.

Trần Hạo đi qua, bị Ông Lâm phát giác ra, sau khi nhận ra là Trần Hạo, nhếch miệng cười một tiếng: “Ca ca đã tới rồi à.”

Trần Hạo nhìn kỹ Ông Lâm một chút, hỏi: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

Ông Lâm đắc ý nói: “Rất tốt, người nhìn xem, kia là em trai ta, lúc ta đi nó mới ba tuổi, bây giờ cũng đã lớn như vậy, khoẻ mạnh kháu khỉnh thật đáng yêu.”

Nói xong, Ông Lâm chỉ một đứa bé trong đám.

Trần Hạo hỏi: “Cha mẹ người đâu?”

Ông Lâm tùy ý nói: “Không ở nhà, ta đều đã quen thuộc, đến cũng chỉ là muốn nhìn em trai một chút, còn có ông bà, nhưng giờ cũng chỉ có bà ở nhà, ông đã ra ngoài làm việc, còn chưa về.”

Trần Hạo thở dài một hơi, cái này nhìn bình thường nhiều, xem ra chính mình quá lo lắng.

“Tiểu Lâm, tiểu Phong ở trước mặt các người, vẫn luôn biểu hiện rất ngoan ngoãn sao?” Trần Hạo mở miệng hỏi.

Ông Lâm sững sờ; “Đúng vậy a, tiểu Phong rất ngoan, rất nghe lời, mọi người đều biết.”

“Nhưng vừa rồi, nó không nghe lời, nó muốn đoạt thai.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Vẻ mặt của Ông Lâm lộ ra không hiểu: “Cái gì là đoạt thai?”

Trần Hạo nói: “Chính là mẹ tiểu Phong lại có mang, nhưng nó muốn chiếm cứ thân thể của đứa bé này, chuyện này gọi là đoạt thai. Nhưng loại hành vi này thuộc về ngộ nghịch vòng quy tắc, căn bản không có khả năng sống được, không chỉ sẽ hại mình, cũng sẽ hại đứa bé, càng sẽ hại người mẹ.”

Uông Lâm giật nảy mình: “Tiểu Phong làm sao lại làm như thế? Bây giờ nó đang ở đâu?”

Trần Hạo vung tay lên, Uông Phong liền được thả ra, huyền hóa thành nguyên hình, nhưng hồn phách lại tan rã hơn trước rất nhiều, so trước đó lúc mới nhìn thấy lúc còn kém hơn.

Nhưng trên thân Uông Phong, lại nhiều thêm một chút đồ vật mà trước đó không có, chính là oán khí, hơn nữa cái oán khí này còn đang chậm rãi tăng trưởng, không có chút nào yên tĩnh.

Cho dù là Uông Lâm cũng có thể cảm nhận được biến hóa của Uông Phong.

“Tiểu Phong, ngươi sao thế? Ngươi làm sao lại biến thành dạng này?” Uông Lâm nhảy xuống tường viện, đi tới bên cạnh Uông Phong hỏi thăm.

Uông Phong nguyên bản đang cúi đầu, lúc Uông Lâm tới gần, khuôn mặt nó đột nhiên trở nên dữ tợn tiến lên liền muốn cắn.

Uông Lâm bị dọa đến vội vàng lui lại.

Trần Hạo hừ một tiếng, phát tay đem Uông Phong đánh cho nằm xuống mặt đất, hồn phách một lần nữa tán đi không ít, trở nên càng suy yếu.

“Thấy không, nó biến thành như thế này, sinh ra oán khí, mà lại không có chút nào hối hận, bây giờ cũng bị oán khí ảnh hưởng, muốn hóa thành ác quỷ hung tàn.” Sắc mặt của Trần Hạo rất khó coi, nhìn quỷ cũng có thể nhìn nhầm, đây là lần thứ nhất.

Uông Lâm mờ mịt nhìn Uông Phong nói: “Ca ca, đây là chuyện như thế nào? Tiểu Phong không phải như vậy a!”

Trần Hạo nói: “Người xác định trước kia Uông Phong không phải như vậy chứ? Phải biết oán khí này cũng không phải loại quý nào cũng có thể sinh sôi, nó nếu không phải là có bản tính như thế, căn bản là không có khả năng sinh ra oán khí.”

Uông Lâm im lặng, sau một lúc lâu nói: “Tiểu Phong thật không phải như vậy, nó”

“Người đừng nói, ta hỏi. Trước người nói là nó từng bị rơi xuống nước đúng không?” Trần Hạo hỏi.

Uông Lâm gật đầu.

“Vậy vì cái gì mà nó rơi xuống nước? Lúc ấy mới mấy tuổi? Vì sao lại đi tới bờ sông?”

Uông Lâm mờ mịt: “Chuyện này, lúc ấy tiểu Phong mới sáu tuổi, ta không biết vì sao tiểu Phong lại rơi xuống mương thủy lợi, chỉ biết sau khi tiểu Phong rơi xuống nước thì được Đại Bảo ca vớt lên, hình như là có ôm một trận, nhưng cha mẹ của tiểu Phong hình như rất bận, sau khi biết tiểu Phong không có việc gì thì cũng không đến.”

Trần Hạo tiếp tục hỏi: “Vậy nó tại sao phải đi theo các người rời đi? Người nói nó rất ngoan, người rất ngoan, hẳn là sẽ không làm ra chuyện phản nghịch như thế a?”

Uông Lâm nghẹn lời.

Trần Hạo nói: “Nếu như người không trả lời được, vậy ta có thể cho rằng, tên tiểu Phong này vẫn luôn giả vờ, nó lúc đầu không phải là ngoan ngoãn, chỉ là làm bộ ngoan ngoãn, bây giờ thấy cha mẹ có em bé mới, tâm linh bị chấn động to lớn, lập tức không giả bộ được nữa, cho nên”

Nói đến đây, Trần Hạo nhìn về phía Uông Phong.

Mặc dù hồn phách vô cùng suy yếu, thế nhưng oán khí cũng đang không ngừng sinh sôi, mơ hồ bắt đầu chuyển biến theo hướng oán linh.

Việc chuyển biến nhanh chóng này, đã nói lên oán niệm trong lòng rất lớn.

Quả nhiên là thêm kiến thức, tuổi còn nhỏ, thế mà liền có tâm tư như vậy, may mắn là chết rồi, nếu không về sau trường thành còn cao đến đâu!

“Tiểu Phong cũng chỉ là muốn được cha mẹ yêu thương, muốn cha mẹ đến mà thôi.”

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên, chính là Uông Đại Bảo tới.

Trần Hạo nhìn về phía Uông Đại Bảo: “Người cũng biết?”

Uông Đại Bảo nói: “Ta biết, ta tận mắt thấy Tiểu Bảo vụng trộm tự chạy đến bên bờ sông, nhảy vào trong nước. Ban đầu ta cũng rất giật mình, Tiểu Bảo nhỏ như vậy, thế mà muốn nhảy sông tự vẫn, liền đi cứu nó, về sau lúc nó sinh bệnh một mực nhắc tới cha mẹ, ta liền biết, nó nhớ tới cha mẹ.”

Trần Hạo nhíu mày: “Nhớ cũng không thể dùng biện pháp như vậy! Đây là chuyện mà một đứa trẻ mấy tuổi có thể làm ra sao?”

Uông Đại Bảo nhìn Trần Hạo nói: “Đó là người không biết, sau khi chết ở Tuyên thị, chúng ta liền thấy có đứa bé vì không cho cha mẹ tiếp tục mang thai, chạy lên đường cái, uy hiếp cha mẹ, lại thật sự bị xe đụng vào, kém chút bị đâm chết.”

Trần Hạo: ” “

Chương 544: Con gà này ăn thật ngon

Mẹ nó chứ, trẻ con bây giờ, thật là đáng sợ a!

Trần Hạo rung động trong lòng.

Mặc dù lúc trước hẳn cũng đã được nghe nói chuyện trẻ con không muốn có thêm một đứa em, uy hiếp các loại.

Nhưng Trần Hạo cũng chưa gặp qua, còn tưởng rằng đều chỉ là nói một chút mà thôi, bây giờ Trần Hạo mới phát hiện, không phải là không tồn tại, mà là kiến thức của mình không đủ mà thôi.

Suy nghĩ kỹ một chút, Trần Hạo cũng không biết nói như thế nào cả.

Trẻ con trước kia, mặc dù cũng có nhiều đứa được nuôi dưỡng, thế nhưng những đứa xác lác nhất cũng là ở thời hiện đại mới có nhiều, dù sao kế hoạch hoá gia đình, còn có các loại tình huống thực tế, nuôi một đứa bé trở thành trào lưu chủ yếu.

Một đứa bé, đó dĩ nhiên chính là bảo bối a, trước khi có con, nói cái gì đều là đạo lý rõ ràng, kế hoạch rất là thích đáng. Nhưng có sau khi có con, trí thông minh lập tức hạ xuống, thái độ chuyển biến trong nháy mắt, gặp được vấn đề, con cái luôn luôn lớn nhất, có một vài gia đình, căn bản cũng không phải là có một đứa trẻ con, mà là có thêm một vị tổ tông.

Loại tình huống này, chế tạo ra một cái danh từ mới, hùng hài tử.

Nhưng tình huống như vậy, phần lớn đều tập trung ở trong thành thị. Trần Hạo không nghĩ tới, ở bên trong khu nông thôn

này, thế mà còn có một đứa bé vì để cho cha mẹ ở bên người, vì chiếm trọn tình yêu của cha mẹ, thế mà hung tàn đến loại trình độ này.

Sau một lúc lâu im lặng, Trần Hạo nói: “Mặc dù nghe tình huống cũng có thể hiểu được, thế nhưng là tâm tư của nó quá cực đoan, ngay cả khuyên giải đều không nghe, trực tiếp liền đi làm chuyện hung hiểm nhất, hiện tại oán khí y nguyên còn đang tăng trưởng, nếu như tiếp tục kéo dài, nó liền sẽ biến thành oán linh bị oán khí không chế, nếu như thế, không thể lưu.”

“Ca ca, không thể giúp tiêu Phong sao? Nó chỉ là...” Uông Lâm có chút không đành lòng hỏi.

Trần Hạo nói: “Muốn giúp cũng có thể, ta không có cách, chính các người nhìn tình huống rồi xử lý, trước lúc nó triệt để hóa thành oán linh, có thể khuyên bảo nó, để nó lạc đường biết quay lại, vậy thì còn có thể cứu, nếu không, chỉ cần nó chuyển hóa trở thành oán linh, ta sẽ giết nó.”

Một chữ cuối cùng của Trần Hạo nói ra, sát ý tràn đầy, để thân thể của Uông Lâm lắc một cái.

Uông Đại Bảo không nói chuyện, trực tiếp đi tới hướng Uông Phong.

Đi vào bên người Uông Phong, Uông Đại Bảo ngồi xổm xuống.

Uông Phong lúc này ngẩng đầu nhìn về phía Uông Đại Bảo, hai mắt để lộ ra điên cuồng, phẫn nộ, oán khí trên thân lẫn lộn, vô cùng dọa người.

Nó muốn đưa tay bắt Uông Đại Bảo. Lại bị Uông Đại Bảo trở tay bắt lấy.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo, Uông Đại Bảo đột nhiên cười lên trên thân Uông Phong, đem cái tay

đang giãy dụa của nó ấn xuống, sau đó giơ lên một cái tay khác, đối với mặt của Uông Phong, ba ba ba ba ba, trái một tát, phải một tát, tốc độ rất nhanh, tát rất vang. Chỉ là phàm nhân nghe không được.

Ban đầu, bàn tay của Uông Đại Bảo vẫn là để Uông Phong càng ngày càng tức giận, thế nhưng rất nhanh, oán khí trên người Uông Phong liền bị Uông Đại Bảo đánh tán đi từng chút, từng chút, dần dần, oán khí ngừng tăng lên, ngược lại bắt đầu giảm bớt.

Trần Hạo có chút mắt tròn tròn.

Đậu phộng, mẹ nó chứ như thế cũng được à!

Liền ngay cả gà trống và mèo đen đều có chút tròn mắt hóc mồm.

Tên nhóc kia mắt thấy sắp không cứu được nữa, thế mà bị ăn tát cứu trở về! Chuyện này... Quá thần kỳ!

Thật lâu sau, oán khí trên người Uông Phong triệt để tán đi, Uông Đại Bảo cũng ngừng tát, nhìn trừng trừng Uông Phong.

Uông Phong kinh ngạc một lát, đột nhiên oa một tiếng khóc lên, khóc rất thương tâm, rất dùm sức.

Bên kia đang khóc, Uông Lâm đột nhiên nói: “Ta nhớ ra rồi, lúc trước tiểu Phong rơi xuống nước, Đại Bảo ca cũng là cứu nó như thế.”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Được rồi, đây coi như là phương pháp làm tỉnh lại ký ức thống khổ sao! Loại chuyện này, sợ là dùng trên thân quý hoặc là người thứ hai cũng không được a!

Nhìn thấy Uông Phong được cứu trở về, Trần Hạo cũng không nói cái gì.

Hành vi của nó quá mức, mình sẽ không hỗ trợ, thế nhưng là có người đồng ý duỗi tay ra giúp đỡ nó, đây là cơ duyên của nó, có thể được cứu trở về, cũng là mạng của nó tốt, Trần Hạo cũng không muốn nói cái gì, chỉ cần đến sau đó an tâm đi đầu thai, những chuyện râu ria, nếu như còn gây ra, cứu trở về không dễ dàng, đánh chết lại quá đơn giản.

Lúc Uông Phong đang khóc, Trần Hạo nhìn về phía Uông Lâm nói: “Nhìn thấy em trai người sống tốt như vậy, người cũng nên buông xuống chấp niệm, an tâm đầu thai, một lần nữa làm người, về sau, ừm, đừng làm hai thai đi.”

Uông Lâm sững sờ, sau đó nhếch miệng cười nói: “Cảm ơn ca ca.”

Nói xong,

Trên người của nó bốc lên bạch quang, sau đó chậm rãi bay lên.

Nhìn thấy động tĩnh bên này, Uông Đại Bảo và Uông Phong đều nhìn lại.

Hai mắt của Uông Phong đắm lệ, nhìn thấy bên này ánh mắt rất phức tạp.

Sau đó, nó không nói một lời, trên thân cũng bốc lên bạch quang.

Trong lúc nhất thời, âm thanh hai đạo nhiệm vụ đã hoàn thành liên tục vang lên trong đầu, sau đó chính là hai tháng đạo hạnh ban thưởng. Trần Hạo thở dài một hơi, một đợt nhiệm vụ này, cảm giác so với những nhiệm vụ một tháng đạo hạnh trước đó còn khó hơn nhiều a, kém chút liền bị lừa một đợt.

Chẳng lẽ sau khi hệ thống đại lão thăng cấp, ngay cả độ khó của nhiệm vụ cũng bắt đầu chậm rãi gia tăng?

Haizz, đầu năm nay, chuyện làm ăn đều không dễ dàng a!

Kinh ngạc nhìn Uông Phong phát sáng, Uông Đại Bảo nhếch miệng cười.

Uông Phong nói: “Tạ ơn Đại Bảo ca.”

Uông Đại Bảo đứng dậy: “Không cần cảm ơn, kiếp sau gặp được một đôi cha mẹ tốt đi.”

Nhìn thấy Uông Phong hoàn toàn biến mất, Uông Đại Bảo lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo: “Ca, cảm ơn người giúp Tiểu Lâm và tiểu Phong, cảm ơn người.”

Trần Hạo nói: “Người thì sao? Người có ý nghĩ gì? Thật liền muốn có tiền tiêu không hết, không muốn đầu thai, một lần nữa làm người sao?”

Uông Đại Bảo cười nói: “Chuyện kia ta đã không muốn, nhưng ta muốn ở lại chỗ này, tạ ơn ca đã quan tâm.”

“Ah!” Trần Hạo sững sờ.

Uông Đại Bảo lại không giải thích gì cả, khom người chào Trần Hạo, sau đó thân ảnh biến mất.

Trần Hạo nhú mày.

Tiểu quỷ này làm cái gì, làm sao đột nhiên không cần tiền nữa? Mẹ nó chứ chấp niệm đều đã có thể kích phát nhiệm vụ, người nói không cần là không cần, người đem chấp niệm coi là cái gì rồi? Có vấn đề!

“Hạo ca, ta đi trước nhìn xem.” Gà trống đối với tên tiểu quỷ tạt để cứu quỷ này có chút hiếu kỳ, nói xong không đợi Trần Hạo mở miệng, trực tiếp chạy đi.

Một đường cộc cộc đuổi theo, gà trống đi tới phía đông của làng, sau đó liền thấy Uông Đại Bảo xuất hiện ở bên ngoài một gia đình.

Gia đình này nhìn so với những gia đình khác trong làng còn giàu có hơn một chút, phòng ở đều là một căn lầu nhỏ hai tầng.

Ở bên ngoài lầu nhỏ, còn có một cỗ xe BMW đang đỗ.

Lúc này, cửa ngôi nhà nhỏ rất náo nhiệt, một đám người còn có hai người phụ nữ trung niên đang nói chuyện.

Mà Uông Đại Bảo đang ở trong nhóm người này, đi theo bên cạnh một cô bé ăn mặc rất đẹp, một tác cũng không rời.

Gà trống thấy thế, như có điều suy nghĩ dò xét cô bé kia, lúc này, gà trống kinh nghi kêu lên một tiếng.

Cô bé này, có gì đó quái lạ a!

Đang nhìn, đột nhiên một tiếng ai u ở bên cạnh vang lên, quay đầu nhìn lại, gà trống vui vẻ.

Một tên tiểu mập mập tầm bảy tám tuổi, ngã như chó gặm bùn, trong tay cầm một cái kẹo que loại cực lớn đều bị rút bẻ.

Tiểu mập mập đứng lên, nhìn thấy kẹo que vỡ vụn, tức giận ném xuống đất, đang định trở về, đột nhiên nhìn thấy gà trống.

Trong lúc nhất thời, con mắt của tiểu mập mập trở nên lóe sáng.

“Gà thật xinh đẹp, nhất định ăn rất ngon.”

Hắn di chuyển đôi chân thô ngắn, trực tiếp chạy tới hướng gà trống, thịt trên người bị kéo theo lắc một cái lắc một cái.

Gà trống: “...”

Chương 545: Thần bí cô bé

Bộp một tiếng, tiểu mập mập vừa vọt tới bên người gà trống đột nhiên bay ngược ra, ngã xuống đất, trong lúc nhất thời biểu lộ có chút ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chờ tiểu mập mập kia kịp phản ứng lại, liền cảm thấy một hồi đau đớn truyền đến, oa một tiếng liền khóc lớn lên.

Thằng nhóc con, còn muốn ăn gà! Ta đánh cho ngươi sưng mắt.

Gà trống thu cánh lại, mắt đầy khinh thường, sau đó gà trống liền phát hiện, tiếng khóc của tiểu mập mập hấp dẫn một đám người lớn đi tới.

Liền ngay cả Uông Đại Bảo đều nhìn lại, sau khi phát hiện ra gà trống, trên mặt lộ ra biểu lộ chần chờ.

“Ôi bảo bối của ta, ngươi làm sao lại bị ngã rồi, có đau hay không? Nhanh để mẹ nhìn xem.” Một trong mai phụ nữ trung niên vội vàng tiến lên đỡ tiểu mập mập dậy, mặt mũi tràn đầy đau lòng.

“Gà, ta muốn ăn gà!” Tiểu mập mập mặc dù khóc, nhưng vẫn rất chấp nhất, dùng tiếng khóc phát ra khát vọng trong lòng.

“Được rồi, ăn, chúng ta trở về liền ăn, đi ăn món gà nướng mà ngươi thích ăn nhất.” Phụ nữ trung niên miệng đầy đồng ý.

“Không, ta muốn ăn con gà này.” Tiểu mập mập chỉ hướng gà trống.

Phụ nữ trung niên nhìn sang, liền thấy gà trống có bề ngoài xinh đẹp kia, trong lúc nhất thời, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Đây thoạt nhìn giống như là gà trống, thế nhưng là gà trống mà lại xinh đẹp như vậy sao?

Đây là loại sản phẩm mới?

Trong lòng khó hiểu, nhưng phụ nữ trung niên kia không chút do dự nói: “Có thể, liền ăn con gà này, làm thành món gà nướng, cho người ăn có được hay không.”

“Tốt, nhanh bắt lấy nó, ban đêm ta liền muốn ăn.” Tiểu mập mập kích động ngay cả khóc đều quên.

Lúc này một đám người đứng đầy nghe vậy, đều nhìn về gà trống, ánh mắt cực nóng. Tựa hồ có ý tứ hỗ trợ bắt.

Nhưng còn không đợi bọn hắn hành động, gà trống vọt tới trước một bước.

Đã muốn ăn gà gia, vậy cũng đừng trách gà gia động thủ trước.

Gà trống lúc này khê động, tốc độ rất nhanh, cánh run run, còn có thể bay lượn, để một đám người nhìn đều nhìn không rõ, nhưng lúc gà trống từ bên người bay qua, từng người đều cảm thấy đau nhức trên mặt, thân thể tung lên, bị quăng xuống đất.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ năm người ở đây liền ngã xuống mặt đất, từng người nhe răng trợn mắt, che mặt kêu rên.

Sau đó, gà trống lần nữa đem tiểu mập mập đụng ngã, giơ cánh lên chỉ vào tiểu mập mập nói: “Người muốn ăn gà?”

Tiểu mập mập có chút ngơ ngác, bị dọa đến nói không ra lời.

Gà trống trừng mắt, lớn tiếng nói: “Nói, ăn cái con mẹ nhà người à.”

Tiểu mập mập run lên một cái, hạ bộ một mảnh ướt át, thế mà sợ tới nổi tè ra quần.

“Được rồi, chớ có gây rối.”

Thanh âm của Trần Hạo truyền đến, sau đó đi tới.

Gà trống đưa cánh vỗ vỗ lên mặt tiểu mập mập, tiếp tục nói: “Tiểu heo mập, nhớ kỹ, về sau chớ ăn gà, nếu không ta liền đem ngươi biến thành gà, cho ngươi thành thịt kho tàu.”

Nói xong, gà trống từ trên thân tiểu mập mập nhảy xuống, nói với Trần Hạo: “Hạo ca, ngươi xem cô bé kia một chút.”

Trần Hạo nói: “Ta thấy rồi.”

Miệng đáp lại, Trần Hạo đã đi tới.

Lúc này, nơi này còn đứng ba người, không đúng, hẳn là hai người, một quý.

Người là phụ nữ trung niên và một bé gái khoảng mười mấy tuổi.

Quý là Uông Đại Bảo.

Phụ nữ trung niên ôm cô bé kia, trợn mắt hốc mồm nhìn một màn trước mặt, cảm giác quan niệm có chút sụp đổ.

Một con gà, đem người đánh, hơn nữa con gà này, thế mà còn nói chuyện!

Nhất định là ảo giác, là ảo giác.

Phụ nữ trung niên có chút hoảng sợ, thân thể đều đang run rẩy.

Ngược lại là cô bé kia, lại phi thường bình tĩnh, ánh mắt nhìn gà trống, không có sợ hãi, ngược lại có chút tò mò.

Trần Hạo dừng lại ở trước mặt phụ nữ trung niên và cô bé kia, còn chưa mở miệng, Uông Đại Bảo liền xông ra, ngăn ở

phía trước cô bé, nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ cảnh giác.

Trần Hạo đầu tiên là sững sờ, chột cười nói: “Người đây là đang làm cái gì thế?”

Uông Đại Bảo nói: “Ta không cho phép người thương hại Thiên Thiên.”

Trần Hạo nói: “Ta nói muốn thương tổn nàng sao?”

“Nhưng người rất nguy hiểm.” Biểu hiện của Uông Đại Bảo lúc này có chút lạ, giống như một kỵ sĩ bảo vệ công chúa, đối với bất kỳ một tổn tại nguy hiểm nào có uy hiếp tới công chúa đều bảo trì đầy đủ cảnh giác.

Trần Hạo lắc đầu, phát tay liền đem Uông Đại Bảo thu vào, lúc này mới nhìn về phía cô bé kia, hành đạo gia lễ tiết chân thành nói: “Lần đầu gặp mặt, bản đạo Trần Hạo, hữu lễ.”

Cô bé mở miệng nói: “Người khỏe chứ, ta tên là Uông Thiên, ah, đại ca ca, người có thể giúp ta một chút hay không?”

Nói xong, cô bé mong đợi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Người nói là hấp dẫn âm hồn quỷ vật tiếp cận sao?”

Cô bé gật đầu.

Trần Hạo nói: “Nếu là chuyện này, ta có thể giúp một chút.” Nói xong, Trần Hạo phát tay, trong tay có nhiều hơn một khối ngọc nhỏ được điêu khắc thành hình bát quái, tay nắm pháp quyết, sau khi trực tiếp ngưng tụ một đoàn linh quang khai quang gia trì, mặt mỉm cười đưa cho cô bé.

“Thứ này người cất kỹ, không nên lấy xuống, có thể cam đoan trước mười tám tuổi người sẽ bình yên không lo, sẽ không bị âm hồn quỷ vật quấy rầy.”

Trong mắt cô bé hiện lên một vòng vui mừng, không chút khách khí nhận lấy, sau đó nói: “Cám ơn người.”

“Không cần khách khí, đây là số điện thoại của ta, nếu như sau này người gặp được chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho ta.” Trần Hạo nói xong, miệng khẽ nhúc nhích, người bên ngoài nghe không được, nhưng trong tai cô bé lại xuất hiện liên tiếp mấy con số.

Cô bé chân chờ một chút, gật đầu đồng ý.

Trần Hạo lúc này mới cười cười, sau đó quay người rời đi, không chân chờ chút nào.

Sau khi Trần Hạo đi xa, phụ nữ trung niên còn có chút mờ mịt, nhìn người bị thương đầy đất một chút, lại nhìn về phía con gái, đột nhiên thần sắc biến đổi, thấp giọng nói: “Thiên Thiên, người không phải đã nói người không nhìn thấy những thứ bản thủ kia sao? Làm sao...”

Cô bé áy náy nói: “Có lỗi với mẹ, ta nói dối, kỳ thật ta còn nhìn thấy, hơn nữa bọn chúng vẫn luôn đi theo ta.”

“Vậy chuyện này...” Trên mặt của phụ nữ trung niên kia hiện lên một tia áy náy cùng đau lòng.

Con gái lừa gạt nàng là có thiện ý, thế nhưng nàng lại hoàn toàn không chú ý tới con gái còn gặp dạng tra tấn như thế này, người làm mẹ này, rất thất bại a.

“Đây là hộ thân phù mà đại ca ca cho ta, có phù hộ này thì về sau ta sẽ không bị những thứ bản thủ kia quấy rầy nữa.” Cô bé tỏ ra vui vẻ.

Phụ nữ trung niên kia kinh nghi nói: “Người biết hẳn à?”

Cô bé lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng ta có thể cảm thụ được, đại ca ca là người tốt.”

Phụ nữ trung niên vội vàng nói: “Vây cũng không thể loạn thu đồ vật của người ta a, cái này có thể tránh đi những thứ bản thủ kia, khẳng định rất quý giá, chúng ta vẫn là phải đưa tiền...”

“Không cần mù mù, đại ca ca không cần tiền, hấn muốn đồ vật, về sau ta có thể cho hấn.” Cô bé lắc đầu, ánh mắt nhìn bóng lưng Trần Hạo đi xa, mặc dù mình đều không nói rõ cái gì, nhưng nàng có loại trực giác, về sau sẽ còn gặp mặt.

Không bao lâu, Trần Hạo đi ra khỏi làng.

Đến nơi này, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, cô bé vừa rồi kia...”

Trần Hạo ngắt lời nói: “Được rồi, về sau đừng nói nữa, cô gái này chúng ta coi như chưa thấy qua.”

A...

Gà trống có chút tròn tròn mắt.

Mèo đen meo ô một tiếng, liếc qua gà trống.

Gà trống tựa hồ bị dọa cho kinh sợ, kêu lên: “Đậu phộng, thật hay giả, đây không phải...”

Nói xong, gà trống tựa hồ nhớ tới cái gì, quả quyết không dám nói tiếp.

Chương 546: Quỷ đánh nhau

Lên xe rời đi, mãi cho đến lúc cách ngôi làng rất xa, Trần Hạo lúc này mới đỗ xe ở ven đường, sau đó thả Uông Đại Bảo ra.

Vừa ra ngoài, Uông Đại Bảo liền nhìn Trần Hạo hằm hằm, có tư thế muốn bỏ nhào qua liều mạng.

Nhưng bị một ánh mắt của Trần Hạo trừng tới, Uông Đại Bảo giống như bị giội một chậu nước lạnh vào đầu, lập tức ngốc tại chỗ, sau một lúc lâu, nó mới mê mang mở miệng nói: “Ta ở nơi đó?”

Trần Hạo nói: “Bây giờ chúng ta đã ra khỏi Hạ Lâm thôn.”

Uông Đại Bảo nhìn bên ngoài, sắc trời đã ảm đạm xuống, im lặng chỉ trong chốc lát, nó đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo nói: “Ta vừa rời, hình như gặp được chuyện mười phần đáng sợ.”

Trần Hạo nói: “Người chỉ là mơ một giấc mà thôi, không có gì đâu.”

Uông Đại Bảo đang muốn tiếp tục nói chuyện, Trần Hạo liền ngắt lời: “Được rồi, chuyện quá khứ thì không cần nói nữa, người bây giờ nói với ta, chấp niệm của người, vẫn là phải có rất nhiều tiền sao?”

Uông Đại Bảo dừng một chút, chần chừ nói: “Không biết, trong lòng của ta giống như có suy nghĩ gì đó, muốn để ta qua bên kia, đây là trong thôn.”

Uông Đại Bảo nói xong ngón tay chỉ tới một phương hướng, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại.

Cách xa như vậy, thế mà còn có thể cảm ứng được? Hay là nói sau khi bị mê hoặc, liền không thể thoát khỏi?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo một lần nữa lái xe đi xa.

Thấy Trần Hạo không trả lời, Uông Đại Bảo cũng không dám nói chuyện, chỉ là nhìn về phía sau xe, có loại cảm giác không ổn, lại có loại giống như là thở dài một hơi.

Thẳng đến lúc Trần Hạo lái xe đi tới vùng ngoại ô của một tòa thành thị, Uông Đại Bảo mở miệng nói: “Thật kỳ quái, đến nơi này, suy nghĩ trong lòng ta không thấy đâu nữa. Ca, người có thể nói cho ta biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào không?”

Trần Hạo nghe vậy, dừng xe sang bên đường, nhìn về phía Uông Đại Bảo nói: “Người xác định muốn biết?”

Uông Đại Bảo gật đầu.

Trần Hạo nói: “Được, ta cho người biết, người bị hôn mê.”

“Hôn mê?” Uông Đại Bảo không hiểu ra sao.

Trần Hạo nói: “Người hẳn là học qua mấy chữ bị ma quỷ ám ảnh rồi chứ. Quỷ có thể mê người, dùng âm pháp mê hoặc thần trí của con người, để người trở nên si ngốc ngơ ngác, nghe theo mệnh lệnh. Người chính là loại tình huống này.”

Uông Đại Bảo giật nảy mình: “Làm sao có thể, ta làm sao lại bị ma quỷ ám ảnh được? Ta cũng là quỷ mà!”

Trần Hạo nói: “Cho nên, người không phải bị bị ma quỷ ám ảnh, mà là bị thần mê quỷ khiêu.”

Uông Đại Bảo trừng to mắt.

Mấy chữ này ta khẳng định là chưa học qua.

“Thiên Thiên tử kia của người, người nhớ kỹ chứ.”

Uông Đại Bảo gật đầu.

“Lai lịch của nàng, là tồn tại mà người không có cách nào tưởng tượng nổi, trên thân tự mang một loại thần dị, có thể hấp dẫn âm hồn quỷ vật tiếp cận, sau đó bị thần dị trên người nàng mê hoặc quỷ tâm, trở thành phụ thuộc. Không chỉ như thế, thần dị trên người nàng, ta phát hiện có thể hấp thu lực lượng của hồn phách, lấy trình độ hồn phách của người, đi theo bên người nàng, không đến mấy ngày thì sẽ bị hút khô, hồn phi phách tán.” Trần Hạo nghiêm túc khuyên bảo.

Uông Đại Bảo sợ nói không ra lời.

Đúng lúc này, Trần Hạo lại nói thêm một câu để nó hoảng hốt.

“Nhìn phản ứng của người lúc rời đi, người rõ ràng đã bị tiêu ký, bên trong hồn phách có ngòi dẫn, không thể cùng Thiên Thiên kia ở quá gần, nếu không người liền sẽ bị hấp dẫn tới, trở thành chất dinh dưỡng của thần dị trên người nàng. Cho nên hiện tại ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất, đi theo ta trở về, đến trường học quý học tập. Thứ hai. Chính người rời đi, chạy xa ra, lúc cảm giác được có cái gì hấp dẫn mình, lập tức liền chạy.”

Uông Đại Bảo vội vàng nói: “Ca, đã Thiên Thiên kia đáng sợ như vậy, vì cái gì người không đối phó nàng?”

Trần Hạo nhìn Uông Đại Bảo như nhìn đồ đàn: “Ta tại sao phải đối phó nàng? Người có biết rằng một người mang theo tiên thiên thần dị tồn tại như thế đáng sợ như thế nào không? Gặp lúc người ta khó khăn, kết một thiện duyên, tương lai khẳng định có chỗ tốt, người thế mà còn định để ta đối phó?”

“Thế nhưng nàng như thế không phải là khắp nơi hại quỷ hay sao?” Uông Đại Bảo phản bác.

Trần Hạo cười: “Đây cũng không phải là chuyện người cần quan tâm, hai lựa chọn, người lựa chọn cái nào?”

Uông Đại Bảo nhìn Trần Hạo, sau một lúc lâu kiên định nói: “Ta không đi học.”

Trần Hạo nói: “Nói như vậy, người lựa chọn tự mình chạy trốn rồi? Vậy thì tốt, duyên tụ duyên diệt, việc ta có thể giúp các người đều đã tận lực, hiện tại người đã lựa chọn, ta cũng không ngăn trở, xin từ biệt.”

Uông Đại Bảo nhìn Trần Hạo một chút, lại nhìn gà trống và mèo đen một chút, quay người biến mất không thấy đâu nữa.

Nó vừa đi, Trần Hạo liền lái xe tiếp tục đi tới, tiến vào trong thành phố.

Trong xe, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, thật là mặc kệ như thế sao?”

Trần Hạo nói: “Quan tâm làm gì? Tên tiểu quỷ này căn bản chính là tự có chủ kiến, không có khả năng tùy tiện bị cải biến, coi như mang về trường học quỷ, chỉ sợ cũng ở không được mấy ngày liền sẽ tự chạy, thà rằng như vậy, còn không bằng sớm buông tay một chút, trên thế giới này, luôn có một vài con quỷ là không có cách nào cứu vớt, không có gì lạ cả.”

Gà trống nói: “Hạo ca, ta nói là cô bé kia, nàng...”

Trần Hạo dừng một chút, nói: “Trên thân của cô gái này chỉ ít có bảy cường giả đạo môn lưu lại tiêu ký, hiển nhiên đã bị phát hiện, ở vào tình huống được âm thầm bảo hộ, chúng ta có thể đứng phải, cũng là duyên phận, cho một điểm trợ giúp đã đầy đủ rồi, chuyện khác, không cần tính toán nữa.”

Nói đến đây, Trần Hạo dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nhưng ta có một loại dự cảm, ta cùng nàng sẽ còn gặp lại.”

Gà trống lập tức không nói nữa.

Trần Hạo đang muốn tiếp tục mở miệng, đột nhiên ánh mắt nhất động, nhìn về phía một cái quảng trường nhỏ cách đó

không xa.

Trên quảng trường nhỏ có không ít người, chia làm hai nhóm, đang giằng co nhau.

Hai nhóm người này, mỗi nhóm đều có mười người, đang kêu gào rất hung, nhìn như sắp muốn đánh nhau.

Thế nhưng là kỳ quái là, người lui tới xung quanh quảng trường nhỏ, không có một ai chú ý tới bên kia, khoan thai dạo bước, thờ ơ.

Mà ở trong mắt Trần Hạo, hai nhóm người này, ngưng tụ hai đoàn mây âm khí nồng nặc.

Những người này, đều là quý!

Chuyện này quả là có ý tứ, tu hành lâu như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy quý ấu đả đánh nhau! Hơn nữa còn là kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười, Trần Hạo dừng xe sang bên đường, sau đó mang theo gà trống và mèo đen đi tới gần, ngồi xuống trên một cái ghế dài cách hai bầy quý không xa, yên lặng xem kịch.

Dò xét ở khoảng cách gần, Trần Hạo phát hiện, những con quý này già trẻ đều có, rất thần kỳ là, mỗi con quý đều là âm khí rất nặng, ẩn hàm sát khí, tựa hồ cũng không phải là quý phổ thông.

Chuyện này quá thần kỳ, mặc dù căn cứ của quý vật cũng đã thấy mấy cái, nhưng toàn bộ quý đều mang sát khí như thế này đều chưa bao giờ gặp được, như thế này, khẳng định là chiếm cứ một cái địa huyết sát khí thì mới có thể tạo thành.

Nói cách khác, có một nơi nào đó ở thành thị này, có Địa Sát.

Ánh mắt nhất động, Trần Hạo cảm thấy không thể để cho bọn quỷ này cứ kêu gào mãi, nhưng căn bản là không có ý muốn đánh nhau.

“Tiểu Hoàng, để cho bọn chúng yên tĩnh lại.” Trần Hạo mở miệng.

Gà trống cười nói: “Không có vấn đề.”

Nói xong, gà trống ngửa đầu ha ha ha gáy một tiếng.

Một lần gáy này, thanh âm truyền ra, để một vài người đang tán bộ kinh ngạc, trong nội thành lại có gà gáy, tiếng gáy này, cũng rất dễ nghe.

Nhưng hai bảy quỷ ở khoảng cách gần nhất, toàn bộ thân thể bị sụp đổ, hóa thành từng đoàn âm khí, trong lúc nhất thời, khung cảnh quỷ cãi nhau rối bời, biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo: “...”

Gà trống lúng túng nói: “Thật có lỗi, Hạo ca, hơi cao giọng chút.”

Chương 547: Mời

Tức giận trợn mắt nhìn gà trống một chút, Trần Hạo đi tới trước mặt từng đoàn âm khí kia, mỉm cười nói: “Các vị, thật không phải, linh súng nhà ta không khổng chế tốt cường độ, thanh âm hơi lớn một chút, có chỗ nào đắc tội, xin được thông cảm.”

Từng đoàn từng đoàn âm khí trôi nổi, không có một ai đáp lại.

Trần Hạo tiếp tục nói: “VẬY, có thể hiện thân một chút không? Có chút việc muốn hỏi một chút.”

Vẫn không có ai đáp lại.

Nụ cười của Trần Hạo càng lúc càng lớn, sau đó giơ tay lên, một đoàn lôi quang trong lòng bàn tay hiện ra.

“Ta để các ngươi hiện thân, không nghe thấy sao?”

Lần này, từng đoàn từng đoàn âm khí không chút do dự huyền hóa thành hình người, xuất hiện trước mặt Trần Hạo.

Chỉ là bọn chúng bây giờ, hồn phách có chút suy yếu, hiển nhiên bị một tiếng gáy của gà trống làm cho tổn thương không nhẹ.

Ngoài ra chính là ánh mắt nhìn Trần Hạo, mang theo kính sợ rõ ràng.

Trần Hạo lúc này mới hài lòng thu hồi lôi cầu, tiếp tục nói: “Nói đi, vì cái gì mà gây rối?”

Một đám mặt quỷ im lặng trộm nhìn.

Làm ra tình cảnh lớn như vậy, vừa là đánh tan âm khí, xong lại dùng lôi đình uy hiếp, thế mà chỉ là để hỏi chuyện này thôi

sao! Đây có phải là quá nhỏ nói thành to hay không!

Nhưng bây giờ Trần Hạo có tiếng nói lớn hơn, bọn chúng không dám phản bác, một tên trong đó mở miệng nói: “Đại sư, chúng ta chính là đùa giỡn, cũng không có chuyện gì cả.”

“Đúng đúng, chính là đùa giỡn, làm quỷ mà, rất nhàm chán, cho nên chúng ta tự tìm một chút việc vui.”

Trần Hạo cười: “Tìm thú vui sao? Trạng thái vừa rồi của các ngươi, cũng không giống như là tìm thú vui, tựa như là đang nói đồ gì đó!”

“Không có, đại sư nghe lầm rồi, chúng ta chính là đang diễn trò.”

“Đúng đúng, diễn kịch, chính là diễn kịch.”

Trần Hạo nhìn thoáng qua bảy quỷ, tiếp tục nói: “Được rồi, cái này không quan trọng, ta muốn hỏi chính là, nhìn các ngươi đều là người bình thường tử vong, cũng không có oán khí gì, vốn không nên có khí âm sát quấn thân, vậy vấn đề là, khí âm sát trên người các ngươi, từ đâu mà có? Hơn nữa khí âm sát này, bản nguyên nhất trí, xuất phát từ cùng một chỗ, chuyện này giải thích như thế nào.”

Lời này vừa nói ra, một đám quỷ lập tức biến sắc, lại một lần nữa không có trả lời.

Trần Hạo cười nói: “Làm sao? Vấn đề này rất khó trả lời à? Hay là nói, có lời gì khó nói?”

Lúc này, một lão quỷ nhịn không được nói: “Đại sư, chuyện này chúng ta không dám nói a, ngài bỏ qua cho chúng ta đi.”

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, nhìn lão quỷ một cái thật sâu, cười nói: “Nào có cái gì mà bỏ qua với không bỏ qua, ta lúc đầu chỉ là tò mò, nếu như các ngươi không muốn nói thì quên đi. Chỉ là các ngươi tốt nhất nên tự lo thân, khí âm sát

quần thân, chung quy không phải là chuyện gì tốt, chậm trễ đầu thai chưa nói, vô cùng có khả năng hóa thành ác quỷ lệ quỷ, đến lúc đó, sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Trần Hạo và mèo đen gà trống, một đám người ngơ ngác nhìn lẫn nhau.

Một con quỷ yếu ớt nói: “Chúng ta, có thể xin hãn hỗ trợ hay không?”

“Cầu hãn hỗ trợ? Nói nhảm, những đại sư này đều là cùng một giuộc, trước đó kết cục bi thảm của Chu tử các người đều quên rồi sao?”

“Thế nhưng là cứ tiếp tục thế này, chúng ta cũng sẽ bị hồn phi phách tán, kết quả cũng không có gì khác nhau.”

“Có, chí ít bây giờ ta vẫn còn tồn tại, còn có thể tiêu dao nhiều thêm một đoạn thời gian nữa. Các người tự yêu cầu đi, dù sao ta cũng không dám.” Nói xong, con quỷ này trực tiếp hóa thành âm khí tán đi.

Những con quỷ khác thấy thế, sau khi nhìn nhau, cũng đều trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Quay lại xe, Trần Hạo liếc qua đám quỷ vật đã biến mất trên quảng trường nhỏ, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Sau đó, Trần Hạo lái xe, bắt đầu đi loanh quanh bên trong khu nội thành, hơn nửa giờ sau, Trần Hạo chấm dứt tìm kiếm.

Rất thần kỳ, một tòa thành thị lớn như vậy, thế mà không hề phát hiện một cái âm hồn, cho dù là trong bệnh viện cũng là sạch sẽ tinh tươm.

Thật giống như mười mấy con quỷ nhìn thấy trước đó chính là toàn bộ ở đây.

Thế nhưng là như thế cũng không đúng, thành thị lớn như thế, âm hồn làm sao lại tụ tập cùng một chỗ, hơn nữa trên thân đều quán quanh khí âm sát?

Bọn chúng không dám nói nơi khí âm sát phát ra, đã nói lên phía sau còn có người thao túng, người thao túng kia là tồn tại mà bọn chúng không dám trêu chọc vào.

Nhưng đi một vòng quanh thành phố, Trần Hạo không phát hiện ra sự tồn tại của âm sát địa huyết, cũng không phát hiện ra khí tức của đồng đạo, chớ nói chi là các loại yêu ma quỷ quái.

Ánh mắt nhìn về phía gà trống, Trần Hạo hỏi: “Tiểu Hoàng, các ngươi có phát hiện ra khí tức đặc biệt gì hay không?”

Gà trống nói: “Có một loại tà khí, nhưng lại rất yếu ớt, đã bắt đầu tản ra, tựa hồ chủ nhân của tà khí đã rời khỏi nơi này, không cách nào xác định hướng đi.”

Trần Hạo nói: “Không có thứ khác sao?”

Gà trống lắc đầu.

Mèo đen cũng meo ô một tiếng, biểu thị không phát hiện ra cái gì.

Trần Hạo nhíu mày: “Ngay cả các ngươi đều không cảm giác được, chuyện này rất kì quái, chẳng lẽ thứ tồn tại uy hiếp quỷ vật kia không ở trong nội thành?”

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo không nghĩ ra, dứt khoát cũng không nghĩ nữa, trực tiếp tìm một cái khách sạn ở lại.

Âm sát địa huyết cũng không ít, mặc dù bên này có khả năng sẽ có một tên tà môn ma đạo, nhưng ban ngành liên quan đều không xuất thủ, mình cần gì phải nhúng tay vào?

Nghỉ ngơi một đêm, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trần Hạo dùng qua bữa sáng, sau đó lái xe tiếp tục rời đi.

Vừa mới rời khỏi khách sạn không bao lâu, lông mày của Trần Hạo khẽ động, thông qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua phía sau.

Hắn bị theo dõi, một chiếc xe từ khách sạn bắt đầu vẫn đang theo dõi hắn.

Nhưng người theo dõi này, lại là một người bình thường, không có pháp lực khí tức. Để Trần Hạo khó mà phán đoán thân phận của người này.

Tiếp tục lái xe một lát, chiếc xe kia y nguyên theo ở phía sau, Trần Hạo trực tiếp đỗ xe ở bên cạnh một con đường.

Quả nhiên, chiếc xe theo dõi kia liền lái tới gần, sau đó dừng lại, một nam tử trung niên đi ra.

Nam tử trung niên đi tới bên cạnh xe Trần Hạo, cười nói với Trần Hạo: “Đại sư khỏe chứ, ta là Giang Vi Dân, lão gia nhà ta biết có một vị cao nhân của đạo môn đến, mười phần mừng rỡ, sai ta đến đây mời. Hi vọng đại sư nể mặt.”

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười nói: “Lão gia các ngươi từ chỗ nào mà biết được ta ở đây?”

Nam tử trung niên cười nói: “Đại sư, ngài đây không phải là làm khó ta à, ta chính là một hạ nhân, chỉ nghe theo mệnh lệnh mà làm việc, nếu đại sư muốn biết, lúc gặp lão gia chúng ta liền biết được ngay.”

Trần Hạo nhìn hắn một lát, gật đầu nói: “Thịnh tình không thể chối từ, ngươi dẫn đường đi.”

Nam tử trung niên Gian Vi Dân vui mừng, vội vàng quay lại xe, dẫn đường cho Trần Hạo.

Một đường tiến lên, nam tử trung niên lại dẫn đường trực tiếp rời khỏi nội thành, đi tới bên ngoài một chân núi ở vùng ngoại thành.

Nơi này lại là một chỗ rất đẹp, mặt sau là núi, phía trước là hồ, sơn thanh thủy tú, cảnh sắc hấp dẫn lòng người.

Gần mép nước, một tòa biệt thự tạo hình kỳ dị, ẩn giấu bên trong cây cối, mùi phần lịch sự tao nhã.

Lúc Trần Hạo tới, liếc qua biệt thự, còn có hoàn cảnh chung quanh, ánh mắt lấp loé không yên.

Chờ sau khi nhìn thấy cổng lớn của biệt thự, Trần Hạo đột nhiên cười, tự lầm bầm: “Đây chính là mệnh a!”

Dừng xe ở trong biệt thự xong, Trần Hạo mang theo mèo đen và gà trống tiến vào trong biệt thự.

Đi vào, Trần Hạo liền thấy một lão giả đang ngồi trên xe lăn, nhìn mùi phần gầy yếu, người mặc cổ bào.

Tâu ria đầu tóc của lão giả trắng xóa nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, hai mắt sáng ngời có thần, mà trên người hắn, bộc lộ ra đạo hạnh pháp lực, mùi phần dương cương thuần khiết.

Chương 548: Gặp mặt liền giang

“Ha ha, đạo hữu đại giá quang lâm, quả là vẻ vang cho ta, xin thứ cho lão hủ thân thể không tiện, không thể đứng dậy chào đón.” Lão giả nhìn thấy Trần Hạo, ôm quyền tạ lỗi.

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu khách khí rồi, đứng dậy không nổi không phải lỗi của ngươi, nhưng muốn lừa ta, chính là cái không đúng của ngươi.”

Lão giả đang muốn mở miệng, lại tỏ vẻ khẽ giật mình.

Hiển nhiên không ngờ tới Trần Hạo lại nói lên lời nói như thế.

Trần Hạo mỉm cười: “Ta nói sai sao? Thiên Hôn.”

Lão giả biến sắc, vội vàng nói: “Đạo hữu, lời này của ngươi có ý tứ gì, ta nghe không hiểu.”

Miệng nói, nhưng tay của lão giả lại đặt ở trên lan can xe lăn.

Trần Hạo nói: “Đề tay chỗ nào đó, đây là hành động thể hiện việc muốn động thủ sao? Nhưng không thể không nói, cái xe lăn này của ngươi cũng là một món pháp bảo, có ba loại công năng, năm loại ám khí, còn có thể phóng độc, chắc chắn, ngươi bây giờ có phải là muốn thả ra loại Túy Mộng khí không mùi không vị, lại có thể để cho voi cũng phải ngủ say ba ngày kia, ah, nghe nói là chỉ cần nín thở liền có thể tránh khỏi, ngươi nói có đúng không?”

Nhìn Trần Hạo tỏ ra rõ như lòng bàn tay đối với hắn, lão giả có chút trợn mắt hộc mồm, luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Đây là lần thứ nhất gặp mặt a, gia hỏa này, làm sao có thể hiểu rõ đối với hắn như vậy!

“Có phải là thấy rất kỳ lạ, ta thế mà lại nhận ra ngươi, hơn nữa còn không dựa theo chiêu thức mà ra đòn, trực tiếp liền vạch trần gốc gác của ngươi.” Trần Hạo trêu tức nói.

Lão giả nhìn Trần Hạo, không nói lời nào.

Trần Hạo nói: “Hơn nữa ta nói nhằm như thế, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Theo lý thuyết ta đã biết lai lịch của ngươi, vốn nên trực tiếp động thủ a, vì cái gì ta chưa động thủ? Đó là bởi vì...”

“Lão tử còn chưa ngăn chặn đường lui của ngươi.”

Một câu nói kia vừa nói ra, tay Trần Hạo nắm pháp quyết, nhẹ nhàng vung lên.

Sau một khắc, một mảng lớn hư ảnh từ vị trí Trần Hạo tán đi, rất nhanh khuếch tán ra bốn phía, hóa thành một cái trận pháp, phong cầm đại sảnh.

Lão giả thấy thế sắc mặt đại biến, rốt cuộc không còn do dự nữa, hai tay vỗ lên trên xe lăn, bên trong thanh âm hư hư hư hư, xe lăn nổ bắn ra lít nha lít nhít đồ vật.

Đồng thời, lão giả không chế xe lăn, nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng lúc này, mèo đen lại meo ô một tiếng, thân thể tăng trưởng, không chế phi đao, vọt thẳng tới.

Phi đao hộ thân, xe lăn nổ bắn ra ám khí, toàn bộ bị đánh rơi, sau đó mèo đen lao vút tới, một trảo chụp thẳng vào lão giả.

Lão giả lần nữa vỗ xe lăn, một tầng màn sáng bộc phát, chặn công kích của mèo đen lại.

Mèo đen meo ô một tiếng, mắt mèo lộ ra ánh sáng sắc bén, một lần nữa nâng móng vuốt lên, lúc này, phi đao đang bay múa huu huu quay về, quần quanh móng vuốt mèo đen, hóa thành một cái lợi trao to lớn. Dưới ánh mắt trợn trừng của lão giả, hung hăng một trao vồ xuống.

Ầm!

Màn sáng trực tiếp bị một trao vồ nát, sau đó lão giả bị mèo đen bắt lấy đầu.

“Không cần giết hẳn.” Tiếng Trần Hạo vang lên.

Vuốt mèo của mèo đen lắc một cái, liền đem lão giả ném lên, bay đến một bên trên mặt đất, té tới nhe răng trợn mắt, hai chân lại tàn tật, không gượng dậy nổi.

Lúc này, gà trống cũng đi tới, nó huyễn hóa thành đại hán, trong tay mang theo một người đã rơi vào hôn mê, chính là Giang Vi Dân kia.

Trong chốc lát, chiến đấu đã kết thúc.

Trần Hạo nhìn hai người, mở miệng nói: “Thật ra lúc đầu ta đã sắp rời đi, ai biết người lại chủ động tới tìm ta, người nói, đây có phải là mệnh hay không, có phải là tự mình tìm đường chết!”

Lão giả nhìn về phía Trần Hạo, sắc mặt khó coi nói: “Đạo hữu, ta cùng người không oán không cừ, mời người tới làm khách, người lại đối xử với ta như vậy, không cảm thấy quá đáng sao?”

Trần Hạo bĩu môi cười một tiếng, cũng không nói chuyện, trực tiếp đi tới trước mặt lão giả, đưa tay từ trên cổ hắn kéo xuống một khối ngọc phù.

Sau một khắc, loại pháp lực khí tức đạo gia thuần chính trên người lão giả liền biến mất không thấy đâu nữa, thay vào đó là

một loại khí tức âm lãnh.

Lão giả: "...”

Sau khi Trần Hạo dò xét ngọc phù, sợ hãi than nói: “Tâm tư rất khéo léo a, thiết kế ra loại vật này, mang ở trên người, nếu như không phải có người nói cho ta, ở dưới tình huống không động thủ, ta đều không thể phát giác ra thật giả.”

“Ai nói cho ngươi, chuyện của ta, căn bản không có người biết!” Lão giả thấy Trần Hạo ngay cả pháp khí yểm hộ của mình qua nhiều năm như vậy chưa hề có người phát hiện đều biết, lập tức sắc mặt có chút vặn vẹo dữ tợn,

Cũng không có ý định vùng vẫy, phần nộ rống hỏi.

Trần Hạo bĩu môi: “Ta tại sao phải nói cho ngươi biết? Để ngươi thông báo cho Địa Hồn sao?”

Lão giả ngẩn ngơ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ngươi đừng mơ tưởng hảo huyền nữa, vừa rồi ta bố trí trận pháp, tên là tiểu phong cấm thuật, mặc dù chính là phổ thông tiểu trận pháp, thế nhưng là vừa vặn có thể ngăn chặn tin tức, phong cấm truyền tin, ngươi bây giờ ba hồn tách rời, Địa Hồn hợp sát, còn chưa hoàn toàn luyện thành, ngươi nói xem, nếu như ta diệt Thiên Hồn hoặc là Mệnh Hồn của ngươi, ngươi sẽ như thế nào?”

Lão giả biến sắc: “Đạo hữu, ngươi đây là đang làm gì, mặc dù ngươi biết ta, nhưng lão hủ tự hỏi chưa bao giờ đắc tội qua ngươi, còn xin đạo hữu mở một mặt lưới, tha ta một mạng.”

Trần Hạo cười nói: “Chưa từng đắc tội ta? Ha ha, ngươi đừng nói cho ta, ngươi mời ta đến, thật là để làm khách?”

Lão giả ghen lời.

Trần Hạo nói: “Tốt rồi, ngươi cũng đừng ở đây cố ý cầu xin tha thứ, nếu như muốn giết ngươi, vừa rồi ta đã để tiểu Hắc

giết rồi, vì cái gì không thể giết người cho là ta không biết sao? Tam hồn Hóa Linh thuật, Địa Hồn của người dung hợp địa mạch sát huyết, qua nhiều năm như vậy, chỉ sợ sớm đã luyện thành sát hồn, nếu như ta diệt Thiên Hồn và Mệnh Hồn của người, Địa Hồn của người trong nháy mắt sẽ cảm giác được, sau đó bộc phát, đến lúc đó, chúng ta có thể sẽ không sao, nhưng dẫn động địa mạch sát huyết, sát khí xung kích, để cho địa mạch biến động, đây chính là sẽ nguy hại chu vi trăm dặm, nói không chừng sẽ còn gây ra sinh linh tử thương, cái nỗi này, ta cũng không nỡ.”

Khóe miệng lão giả giật một cái, vô lực tê liệt ngã xuống mặt đất.

Còn có thể nói cái gì nữa, đối đầu với hai đối thủ, lúc đầu thực lực cũng yếu hơn so với người khác, còn nhất thời không chú ý, rơi xuống hạ phong, hơn nữa nhược điểm, ám chiêu, chiêu áp đáy hòm đối thủ đều biết tất cả, hơn nữa cũng đều đã chuẩn bị biện pháp khắc chế, loại cảm giác bị đè lên đánh này, quả thực là uất ức tới cực điểm.

Lúc này, lão giả đối với người tiết lộ tin tức của mình, thống hận tới tột đỉnh.

Trần Hạo nhìn lão giả bị đả kích không nói nên lời, cũng mặc kệ hắn, nói với mèo đen nói: “Tiểu Hắc, người trông chừng bọn hắn, nếu là dám loạn động, không cần giết, nhưng là đánh gãy chân tay, thì không có vấn đề gì.”

Meo ô!

Mèo đen kêu một tiếng, biểu thị rằng không có vấn đề gì.

Trần Hạo nói với gà trống: “Tiểu Hoàng, chúng ta đi tới địa mạch sát huyết, gia hỏa này Địa Hồn đã hợp sát, nhất định phải giải quyết, nếu không nguy hại quá lớn, muốn đối phó Địa Hồn, cần cần khôn nhất khí định thân pháp của người.”

Gà trống vôi vàng nói: “Không có vấn đề gì.”

Sau đó, Trần Hạo cùng gà trống trực tiếp đi tới sân sau biệt thự, nhìn chung quanh một lần, Trần Hạo đi tới một cái cửa phòng, một cước đá tung cửa, lập tức một loại sát khí mơ hồ đập vào mặt.

Phân biệt một chút, Trần Hạo trở tay, Hiên Viên đời thứ hai xuất hiện trong tay, chém tới một cái tủ quần áo sát một mặt tường bích.

Hưu một tiếng, tủ quần áo một phân thành hai, lộ ra một cái cửa vào, bên trong lại là một gian phòng, mà bên trong phòng này, có một cái lối đi nổi thẳng xuống dưới mặt đất.

Chương 549: Cùng vương gia giao phong lần đầu tiên

Lúc nhìn thấy lối đi, gà trống liền kêu lên: “Tên gia hỏa kia xuất hiện, Hạo ca, xem ta.”

Nói xong, gà trống há mồm phun một cái, một cái vòng sáng màu vàng liền bay ra ngoài, từ thông đạo tiến vào.

Trần Hạo thấy thế sửng sờ, kinh ngạc hỏi: “Đều chưa nhìn thấy người, người đã tung ra đại chiêu rồi? Có thể được không thế?”

Gà trống bình tĩnh nói: “Đừng gấp, để thần thông lại bay một lúc nữa.”

Trần Hạo: “...”

Đúng lúc này, Trần Hạo liền cảm giác được phía dưới lối đi có một đạo hồn thể ẩn chứa lực lượng cực lớn lập tức trở nên cực độ suy yếu.

“Ha ha, chụp được, ta đã nói, cái âm dương nhất khí này dung hợp với càn khôn định thân, nhất định sẽ không để cho ta thất vọng.” Gà trống đắc ý cười to.

Trần Hạo không phản bác được.

Còn có thể nói thế nào được nữa, vận khí của con gà chết tiệt này quá tốt, ăn trùng cũng có thể làm cho thần thông lợi hại nhất trở nên càng mạnh hơn.

Nhưng chuyện này đối với đội ngũ mà nói lại là chuyện tốt, Trần Hạo cũng vì sự tiến bộ của gà trống mà cảm thấy cao hứng.

Từ lối đi kia đi xuống dưới, chừng hơn mười mét, sau khi đến dưới đáy, rẽ một cái, liền thấy một chỗ kiến trúc ở dưới mặt đất, ở bên trong một căn phòng, Trần Hạo thấy được một cái bóng mờ đang bị kim sắc vòng sáng vây khốn.

Đạo hư ảnh này cùng lão giả tàn tật kia có dáng dấp giống nhau như đúc, chỉ là nhìn trẻ tuổi hơn nhiều.

Lúc này, hư ảnh kia tựa hồ có chút mơ hồ, không rõ từ đâu lại xuất hiện một cái vòng ánh sáng, cứ như vậy vây khốn nó!

Chờ lúc nhìn thấy Trần Hạo và một đại hán tiến đến, hư ảnh biến sắc, ánh mắt trở nên lảng lệ.

“Các người là ai! Dám xông vào động phủ của ta...”

Hư ảnh còn chưa nói xong, gà trống liền chạy tới, trực tiếp tát một cái lên mặt nó.

Bộp một tiếng, hư ảnh ngơ ngác.

Gà trống hừ lạnh nói: “Hét cái bướm à, còn hét nữa ta sẽ đánh chết.”

Sắc mặt của hư ảnh trở nên vô cùng khó coi, ác độc nhìn chằm chằm gà trống.

Gà trống trừng mắt: “Ha ha, người còn không phục.” Nói xong trái phải liên hoàn, ba ba ba ba ba liên tục mười mấy cái tát, đánh cho hư ảnh có chút mờ đi.

Nhưng biến hóa này của hư ảnh, lại làm cho khí âm sát phun trào dưới mặt đất cũng trở nên sôi trào, Trần Hạo nhìn thấy hơi biến sắc mặt, vội vàng nói: “Tiểu Hoàng, đừng đánh nữa.”

Gà trống dừng lại, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Sao thế Hạo ca?”

Trần Hạo nói: “Cái Địa Hồn này, đã triệt để dung hợp địa mạch sát huyết, không thể giết.”

Ồ!

Gà trống sừng sốt: “Vậy làm sao bây giờ?”

Sau khi Trần Hạo nhìn hư ảnh một lúc lâu, đột nhiên cười: “Có biện pháp, Tiểu Hoàng, ngươi đi lên, để tiểu Hắc đem cái Thiên Hồn và Mệnh Hồn kia rút ra, đưa đến nơi này.”

Gà trống gật đầu, vội vàng rời đi.

Lúc này, hư ảnh nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt ác độc.

Trần Hạo cười nói: “Đừng nhìn ta như vậy, đợi chút nữa ta cho ngươi một cái ngạc nhiên, không cần cảm ơn ta.”

Hư ảnh nhìn Trần Hạo chăm chăm, không nói một lời.

Không bao lâu, gà trống cùng mèo đen đồng thời trở về, sau khi nhìn thấy Trần Hạo, tiểu Hắc há miệng, hai đạo hư ảnh phun ra, sau khi hạ xuống, huyền hóa thành hình người, đều là bộ dáng của lão giả tàn tật.

Sau khi hai thứ kia xuất hiện, nhìn thấy hư ảnh đang bị vây, sắc mặt đều khó coi vô cùng, sau đó nhìn chăm chăm Trần Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đạo hữu, ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt!”

Trần Hạo cười nói: “Nói cái gì đó, người trong Đạo môn, sao có thể tùy tiện giết người, an tâm, ta sẽ không giết người, ngược lại sẽ cho ngươi một chỗ tốt.”

Lão giả tàn tật đang muốn mở miệng, liền thấy Trần Hạo lấy ra một cái bè trúc, tay nắm pháp quyết điểm một cái, bè trúc kia lưu động linh quang.

Đầu tiên là sững sờ, sau đó lão giả tàn tật trừng to mắt, kinh hãi nói: “Đây là phù chiếu!”

Trần Hạo cười nói: “Bingo, người đoán đúng rồi, nhưng đây chỉ là phù chiếu tiêu lục, mặc dù có chút trân quý, không nở dùng, nhưng vì dân cư sinh sống ở một phương này, ta cũng chỉ có thể nhịn đau nhức bỏ đi những thứ yêu thích.”

Miệng nói, tay Trần Hạo lại vung lên, hai lão giả tàn tật liền bị hấp hút tới, hóa thành hồn quang, dung nhập vào bên trong phù chiếu.

Thấy cảnh này, hư ảnh bị nhốt quá sợ hãi: “Người muốn làm gì!”

Trần Hạo cười nói: “Người tu luyện tam hồn Hóa Linh thuật, ba hồn phân hoá, Thiên Hồn hộ linh, Mệnh Hồn trú thể, Địa Hồn hợp sát, bảy phách lại ở trong tay vương gia. Nói ra có khả năng người không tin, vương gia truyền cho người bộ tam hồn Hóa Linh thuật này không phải dạy người con đường trường sinh,

Mà là lợi dụng người, một khi người tu luyện thành công, đến lúc đó ba cái hồn này của người chính là thân ngoại hóa thân của vương gia, nói không chừng hẳn thật sự có khả năng tránh khỏi sự trấn áp của Thần khí, hóa thân mà ra.”

Hư ảnh bị nhốt hít một hơi khí lạnh: “Không có khả năng, người gạt ta.”

Trần Hạo lắc đầu: “Có thật là như vậy hay không, cũng không quan trọng, mặc kệ người có tin hay không, nhưng bây giờ Địa Hồn của người đã dung hợp địa mạch sát huyết, trừ phi người tu luyện thành công, thôn phệ sát khí của địa mạch sát huyết, nếu không sẽ không có cách nào đi ra. Ta đương nhiên không có khả năng để cho người tu luyện thành công, như vậy bây giờ chỉ có một lựa chọn, ta phong thần cho người. Mặc dù phù chiếu tiêu lục này không đạt được tiêu chuẩn phong thần, nhưng người bây giờ đã dung hợp địa mạch, trên cơ bản đã coi như là một địa thần, cùng âm thần thua kém

cũng chỉ là một cái thần vị mà thôi, phù chiếu tiêu lục này, có lẽ sẽ có kỳ hiệu.”

Hư ảnh bị nhốt vội vàng nói: “Không được, ta đây là dung hợp khí Địa Sát, không được phép tồn tại trên đời, nếu như người phong thần, ta tất nhiên sẽ bị phản phệ, căn bản không có khả năng phong thần.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Thì ra người cũng biết a.”

Bị nhốt hư ảnh: “...”

“Thật sự là không có ý tứ, còn muốn để người vui vẻ một chút, không nghĩ tới người cũng biết tới hậu quả, vậy chỉ có thể... Xin lỗi.”

Dứt lời, Trần Hạo không chút do dự đem phù chiếu tiêu lục bay về phía hư ảnh bị nhốt kia.

Hư ảnh bị nhốt vừa kinh vừa sợ, tựa hồ muốn phản kháng, nhưng căn bản không động đậy được.

Đúng lúc này, động tác của hư ảnh bị nhốt đột nhiên dừng lại, sau đó hai mắt biến thành màu tím, trên thân có một cỗ khí tức mênh mông hiện ra, vòng sáng màu vàng vây khốn nó đều có chút run rẩy bất ổn.

Thứ ngoài ý muốn này xuất hiện, khiến cho Trần Hạo, mèo đen, gà trống giật nảy mình.

Sau đó Trần Hạo nhớ tới cái gì, không chút do dự vung tay lên, để quân tượng thần đã lâu đều không bị vận dụng xuất hiện.

Tượng thần mới ra, cảm giác được dị thường, thần uy nháy mắt bạo phát, áp chế khí tức mênh mông kia trên người hư ảnh.

Sắc mặt của hư ảnh bị nhốt dữ tợn, hai mắt tràn đầy vẻ không cam lòng nhìn Trần Hạo chằm chằm, gầm nhẹ: “Làm

càn.”

“Làm càn cái con mẹ ngươi.”

Sau khi thần uy của đế quân áp chế hư ảnh, Trần Hạo trực tiếp xông qua, một chưởng liền đem phù chiếu tiêu lục đánh vào trong thân thể hư ảnh, sau đó hai tay bắt pháp quyết, mở miệng nói: “Phong.”

Lập tức, trên thân hư ảnh hiển hiện linh quang.

Tựa hồ đã biết tình hình không thể cứu vãn, hư ảnh nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt lạnh lẽo vô tình, mặc dù không nói một lời, nhưng ý vị uy hiếp mùi phần.

Trần Hạo tựa hồ nghĩ đến cái gì, ưỡn ngực một cái, ngạo nghễ nói: “Đồ ngu xuẩn, ngươi hù dọa ai đây, bản thiếu gia chính là thân truyền đệ tử của Dương Phong, biết Dương Phong là ai chẳng? Chính là chưởng môn nhân của thế lực lớn nhất Đại Hạ ban ngành liên quan, liền hỏi ngươi có sợ hay không.”

Sau khi Trần Hạo nói xong, hư ảnh cũng biến mất không thấy đâu nữa, tại chỗ chỉ có một khối phù chiếu trôi nổi trên không, tán phát ra ánh sáng.

Trần Hạo cảm giác một lát, thở dài một hơi.

Đậu phộng, đây chính là vương gia sao? Chỉ là một sợi phân thân buông xuống, mà đã đáng sợ như vậy, quả nhiên không hổ là đại lão càn Cửu Châu Đỉnh mới có thể trấn áp.

Đang nghĩ ngợi đâu, đột nhiên phù chiếu biến hóa, quang mang tản ra, sau đó hư ảnh một lần nữa xuất hiện.

Chương 550: Thần thai

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Theo hư ảnh kia xuất hiện, sát khí phun trào mênh mông bốn phía nhanh chóng tụ hợp, dung nhập vào bên trong hư ảnh.

Trong khoảnh khắc, sát khí trong địa mạch biến mất sạch sẽ, mà thân thể của hư ảnh không chỉ biến thành giống như là thực chất, hơn nữa bề ngoài cũng có cải biến cực lớn.

Nguyên bản khuôn mặt già nua, trở nên rất trẻ trung, nhìn cũng rất gầy yếu.

Thấy cảnh này, Trần Hạo giật mình, theo bản năng tay nắm pháp quyết, lôi cầu tại lòng bàn tay hiện ra.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo lại sửng sốt.

Sau khi hư ảnh xuất hiện, mờ mịt đứng tại chỗ, hai mắt vô thần, không có chút động tĩnh nào.

Quan sát tỉ mỉ một lát, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, nghĩ đến một loại khả năng, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

“Hạo ca, con hàng này giống như không có thần trí.” Gà trống có chút ngạc nhiên mở miệng.

Trần Hạo cỏ vẻ không xác định nói: “Cái này hình như là... Thần thai!”

Gà trống hiếu kỳ nói: “Thần thai là cái gì?”

Trần Hạo nói: “Cái gọi là thần thai, chính là thân thể đã trải qua tạo hóa thai nghén, có được thần tính, nhưng lại không có thần trí. Gia hỏa này Địa Hồn hợp sát, đã cùng địa mạch sát

huyết không hề có phân chia, bị ta dùng phù chiếu tiểu lục phong thần, để cho nó trực tiếp ngưng tụ thần thể, nhưng bản thân thần trí lại không thể thừa nhận chuyển hóa, bị sát khí thanh tẩy, chỉ để lại thân thể, cái này cùng thần thai rất tương tự.”

Nói đến đây, Trần Hạo dừng một chút, sợ hãi than nói: “Thật sự là thần kỳ, chỉ là phù chiếu tiểu lục lại có thể ngưng tụ thần thai, cái tỉ lệ này cùng trùng giải độc đặc không có gì khác nhau.”

Gà trống nói: “Là như thế sao? Vậy thần thai có thể ăn không?”

Trần Hạo tức giận: “Chỉ biết ăn, cái thần thai này thế nhưng là Sát Thần thai, là địa mạch sát huyết thai nghén ra, trời sinh uy năng cường đại, hơn nữa chỉ cần sinh ra thần trí, về sau còn có thể hấp thu sát khí giữa thiên địa, không ngừng mạnh lên, tiềm lực bất khả hạn lượng, đây là thần chủng a, sao có thể ăn.”

Gà trống nhìn hư ảnh một chút, mở miệng nói: “Hạo ca, thứ người nghĩ đến đẹp vô cùng, loại tồn tại này muốn sinh ra thần trí, sợ là không dễ dàng.”

Trần Hạo cười: “Là không dễ dàng, hơn nữa còn bị trời đổ kị, thần trí sinh ra liền sẽ dẫn tới kiếp lòi, không cho phép tồn tại trên đời. Nhưng phù chiếu tiểu lục này ngưng tụ ra thần thai, cảm giác cùng thần thai bên trong ghi chép có chút khác nhau, có lẽ có thể đầu cơ trục lợi.”

Gà trống hỏi: “Đề linh hồn đoạt xá?”

Trần Hạo cười nói: “Nghĩ hay lắm, bên trong cái thần thai này, ẩn chứa khí âm sát sinh sôi trong cái địa mạch này, loại hồn phách nào có thể khống chế khí âm sát khổng lồ như vậy, có lẽ là có, nhưng để có thể khống chế khí âm sát của trăm

dậm địa mạch như thế này, đó chính là Tiên Thiên hồn phách, tồn tại như thế sao lại lựa chọn thứ không tốt, nhất định phải đoạt xá?”

Gà trống hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Trần Hạo thần bí nói: “Bồi dưỡng.”

Nói xong, Trần Hạo đi tới trước mặt hư ảnh.

Hư ảnh sau khi trở lại, cũng không đẹp trai hơn chút nào, nhìn có chút xấu xí.

Trên dưới dò xét vài lần, miệng Trần Hạo khẽ nhúc nhích, từng chữ từ trong miệng phun ra, lại không thể nghe rõ, mà ở trong tai hư ảnh, từng chữ từng chữ vang lên, như là kinh lời, để cho thân thể hư ảnh giật giật, ánh mắt dần dần sáng tỏ.

Sau một lúc lâu, hư ảnh kia đang an tĩnh đột nhiên nhảy lên một cái, hét lớn: “Này, Tề Thiên Đại Thánh Tôn gia gia của ngươi ở đây, yêu nghiệt dám làm càn.”

Nhảy tới trên một cái mặt bàn, hư ảnh bày ra hành vi của lũ khi, chỉ là cái hành vi này, thấy thế nào cũng không giống, rất là khó chịu.

Thấy cảnh này, gà trống cùng mèo đen đều có chút ngờ ngác, nhìn hư ảnh, không thể nào hiểu được.

Trần Hạo lại vui vẻ nói: “Tốt, xong rồi.”

“Hạo ca, đây là đang làm gì vậy? Ta thấy thế nào cũng không hiểu a?” Gà trống vội vàng hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Ta đang tẩy não cho nó, con hàng này thần trí không có, tư duy trống rỗng, thật giống như một tờ giấy trắng, có thể tùy ý phác họa, thậm chí vận vẹo bản tính của nó. Cho nên ta lấy lời âm ở bên trong tư duy của nó phác họa ra hình tượng Tôn Ngộ Không, để nó cho là mình là Tôn Ngộ Không. Nhưng loại tẩy não này cần một chút thời gian,

hiều thêm mấy lần, ah, Tiểu Hoàng, sau này người mang theo nó xem Tây Du Ký, xem đi xem lại, còn muốn ở bên tai nó lái nhái, đây chính là nó.”

Gà trống tròn mắt hốc mồm: “Như thế thật có thể được chứ?”

Trần Hạo nói: “Hẳn là có thể, dù sao nó cũng không có thần trí, muốn một lần nữa thai nghén, lấy thiên địa hiện nay, chỉ sợ rất khó thực hiện, tương đương với chính là một cái xác không hồn, chúng ta có thể làm, chính là mô phỏng một đoạn ký ức hư giả cho nó, để nó có thể hành động, nói đến, đây cũng là một loại người máy, chẳng qua là phiên bản thần thai mà thôi.”

Gà trống đành phải gật đầu: “Vậy được, ta thử một chút, nhưng Hạo ca, người xác định như thế không có vấn đề gì chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Vấn đề khẳng định là có, cho nên ta không có ý định đem nó giữ ở bên người, chờ dạy dỗ tương đối rồi, liền thả ra, đến lúc đó cái thần thai này chính là một người tiên phong để đối phó những thủ hạ của vương gia kia.”

Gà trống vẫn còn có chút ngờ ngác không hiểu, nhưng Trần Hạo đều đã nói như vậy, vậy nó làm theo là được.

Sau đó, một nhóm rời khỏi hang động dưới mặt đất, đi lên biệt thự phía trên.

Trong biệt thự, lão giả ngồi xe lăn và Giang Vi Dân đều đã tuyệt khí, hai mắt tròn tròn, chết không nhắm mắt.

Trần Hạo nhìn thoáng qua, vung tay lên liền đem thi thể của bọn hắn thu vào.

Trước đây lúc Giang Vi Dân mời hắn, Trần Hạo liền đã có chỗ hoài nghi.

Về sau nhìn thấy biệt thự bố trí, lại kết hợp trước đó nhìn thấy những âm hồn bị sát khí quán thân kia, Trần Hạo liền biết thân phận của lão giả. Chính là một tên trong danh sách thủ hạ của vương gia mà Hứa Thiên Mỹ đã cung cấp cho mình.

Con hàng này tên thật chính là Giang Vi Dân, đã từng là đệ tử của một tiểu môn phái trong đạo môn, cũng coi như có chút thiên phú, đáng tiếc tâm thuật bất chính, vì muốn được cường đại, vụng trộm giết hại sinh linh, tu luyện tà pháp, bị đạo môn phát ra lệnh truy kích, cuối cùng bị đánh gãy hai chân, lại may mắn chạy thoát giữ mạng, không biết tung tích.

Trên thực tế con hàng này là được một thần tướng thủ hạ của vương gia cứu vớt, bái nhập vào môn hạ của vương gia, bắt đầu tu hành tam hồn Hóa Linh thuật.

Mười mấy năm trước, Giang Vi Dân tu thành tam hồn phân hoá, bảy phách lưu ở chỗ vương gia, chỉ có ba hồn lại tới nơi đây, chiếm cứ chỗ âm sát địa huyết này, bắt đầu tu luyện Địa Hồn hợp sát. Mà lão giả ngồi xe lăn chính là Thiên Hồn, Giang Vi Dân chính là Mệnh Hồn.

Nếu như Trần Hạo không đến, có lẽ không qua bao lâu nữa, Giang Vi Dân liền có thể tu thành Địa Sát hồn, chờ ba hồn hợp nhất, đến lúc đó vương gia coi như nhiều thêm một cái thân ngoại hóa thân, có thể thoát khỏi phong cấm của thần khí, ra ngoài đi lại.

Nhưng trên thế giới không có nhiều nếu như là như vậy, tổng kết một câu, đây chính là mệnh.

Sau khi xử lý hai cái thi thể, Trần Hạo cũng không hề rời đi, vẫn lưu lại biệt thự, bắt đầu dạy dỗ hư ảnh.

Hàng ngày không gián đoạn tẩy não cho hư ảnh, sau đó chính là để gà trống dẫn nó đi xem Tây Du Ký, học tập động tác của hầu tử.

Khoan hãy nói, hư ảnh hết thấy đều là trống không, học tập đặc biệt nhanh, nhất là dưới sự lặp đi lặp lại tăng cường ký ức của Trần Hạo, chỉ qua mấy ngày, hư ảnh liền đã biểu hiện giống như con khi, động tác, tư thái kia, quả thực giống như đúc.

Càng làm cho Trần Hạo kinh ngạc hơn là, không biết có phải là do hư ảnh là sát khí mô phỏng hóa mà thành thần thai hay không, học tập khi lâu, nó cũng biến thành càng lúc càng giống như một con khi, không chỉ có thân ảnh, bề ngoài, trên thân cũng bắt đầu mọc lông!

Mặt khác chính là năng lực thiên phú của bản thân hư ảnh, sau khi trải qua tìm tòi, Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Hư ảnh có một loại pháp thuật dùng lửa, chính là bên trong tư liệu mà Hứa Thiên Mỹ cung cấp kia, Giang Vi Dân sở hữu liệt điểm pháp thuật. Chỉ là sau khi bị hư ảnh thần thai nắm giữ, lợi hại không tưởng nổi, có thể gọi là thần thông trâu bò.

Hơn nữa bản thân hư ảnh là từ sát khí ngưng tụ thành, còn có hai loại thiên phú thần thông.

Độn địa, bạo kích.

Đọc rẻ nhất và nhanh nhất tại [tienvuc\(.com\)](http://tienvuc.com)

Chương 551: Bồi dưỡng

Độn địa, bạo kích, hai loại thần thông này, nghe tên thôi đã biết là rất lợi hại.

Nhưng hai loại thần thông cũng có thể nói là một loại, bởi vì đây đều là từ địa mạch sát khí diễn hóa mà ra, đều cùng đại địa có quan hệ, mà lại hỗ trợ nhau, có thể phối hợp sử dụng.

Độn địa mà đi, một cái chớp mắt đi được trăm dặm, phá đất mà lên, mang theo lực bạo kích.

Nhất là bạo kích, không chế lực của địa mạch, xuất thủ trong nháy mắt, có thể bạo phát ra lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Ở trong rừng cây sau biệt thự, Trần Hạo để cho hư ảnh thần thai thi triển, chỉ thấy thân ảnh của hư ảnh thần thai chợt lóe lên rồi biến mất, sau một khắc ngay tại mấy trăm mét bên ngoài đột nhiên từ mặt đất xông ra, một quyền đánh lên trên một cái cây lớn, trực tiếp đem cái cây lớn kia đánh nổ tung.

Nhưng đây vẫn chỉ là một kích tùy ý của hư ảnh thần thai, nếu là triệt để ra tay, có lẽ có thể đem một đỉnh núi nhỏ đánh cho nổ tung.

Bởi vậy có thể thấy được, cái thần thai do sát khí của trăm dặm địa mạch hội tụ lại mà thành này có bao nhiêu đáng sợ, đừng nói là người sống, liền xem như xe tăng bị đánh trúng, cũng sẽ lập tức bị bẹp dẹt.

Nhưng thần thông đáng sợ như vậy, chỉ là dùng nắm đấm, quá lãng phí.

Đại Thánh gia dùng vũ khí thể nhưng là như ý kim cô bổng.

Mặc dù ta đây là hàng nhái, vậy cũng không thể ngay cả vũ khí đều không có được!

Lúc này, Trần Hạo gọi điện thoại cho Long đại sư, để hắn hỗ trợ tìm kiếm các loại tinh thiết trân quý, chế tạo một cây côn sắt, ngoài việc tiện tay, đồng thời phải càng nặng càng tốt.

Sau đó, Trần Hạo cũng ở trên mạng đặt hàng nguyên bộ trang phục của Tôn Ngô Không.

Chuẩn bị hết thảy những thứ đó, đồng thời Trần Hạo cũng đối với hư ảnh thần thai dạy dỗ càng ngày càng chính quy.

Trừ tiếp tục tăng cường ký ức cho hư ảnh thần thai, nói nó là Tôn Ngô Không, chính là dạy bảo nó thiện ác khác nhau, cách thức làm việc.

Dù sao hư ảnh thần thai đã biểu hiện ra đầy đủ lực lượng, nếu như ngây thơ ngu dốt, xuất thủ lung tung, hậu quả kia thế nhưng là vô cùng nghiêm trọng. Mà thân là người bồi dưỡng nó, cũng sẽ bị liên lụy.

Phát hiện ra sự nghiêm trọng của vấn đề, Trần Hạo cũng không khỏi phải thận trọng đối đãi, nếu không thì không những không bồi dưỡng được một Tôn đại thánh, ngược lại còn làm ra một con Lục Nhĩ Mi Hầu, vậy liền bi kịch rồi.

Cũng may hư ảnh thần thai này đối với dạy bảo tiếp nhận rất nhanh, mà lại càng ngày càng phù hợp với nhân vật Tôn Ngô Không này.

Thậm chí Trần Hạo cố ý thăm dò, để nó phát hiện ra một con chim nhỏ bị thương, hư ảnh thần thai sau khi ngu ngơ một lát, chủ động tiến lên, ôm lấy chim nhỏ.

Chỉ là lực lượng của nó đáng sợ, lại không am hiểu trị liệu, chân tay luống cuống một lát, sau đó mới tìm tới Trần Hạo, đem chim nhỏ đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười gia trì phục sinh thuật cho con chim nhỏ này.

Chim nhỏ vốn chỉ bị tổn thương rất nhỏ, được phục sinh thuật tùy tiện chữa khỏi, sau đó giương cánh bay đi.

Nhìn chim nhỏ bay lượn, ánh mắt của hư ảnh thần thai một đường theo dõi, chờ lúc chim nhỏ bay không thấy đâu nữa, hư ảnh thần thai lúc này mới nhìn về phía Trần Hạo, lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Trần Hạo hài lòng gật đầu.

Thời gian về sau, Trần Hạo không ngừng dạy bảo hư ảnh thần thai nhiều thứ hơn, ví dụ như làm thế nào để phân biệt đúng sai, thật giả, như thế nào để tuân theo bản tâm, làm chuyện mà mình cho rằng đúng, còn giảng giải cho nó chân chính Tôn đại thánh là dạng gì, làm thế nào, mới là một Tề Thiên Đại Thánh chân chính tự do.

Chuyện khác chính là, Trần Hạo bắt đầu dạy bảo, nói rằng vương gia không tốt, ban ngành liên quan không tốt, cho trong lòng hư ảnh thần thai lưu lại một cái ấn tượng.

Một ngày này, Long đại sư gửi tới cho Trần Hạo cây gậy sắt mà hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Cái này gậy sắt cũng là dựa theo hình thức của Kim Cô Bông để chế tạo, chỉ là dùng chất liệu chỉ là phổ thông kỳ trân dị thiết, độ cứng rắn có, lại cùng pháp khí không hề dính dáng.

Nhưng đây đối với người bình thường là việc khó, đối với Trần Hạo mà nói, chỉ là bình thường.

Sau khi Trần Hạo nhận được, trực tiếp khai quang cho gậy sắt.

Liên tục tiêu hao hơn ba mươi năm pháp lực, đem gậy sắt kia gia trì tới đỉnh phong, cũng chỉ có hai cái năng lực được

gia trì: Cứng cõi, chân lực.

Sau khi gia trì, gậy sắt y nguyên chỉ là pháp khí khai quang phổ thông, cách mức độ pháp bảo còn rất xa, càng đừng đề cập tới chân chính Như Ý Kim Cô Bông có thể biến lớn thu nhỏ tùy ý, không có gì không làm được thần khí.

Nhưng Trần Hạo chỉ có thể làm được như thế, cũng không có biện pháp khác.

Ngược lại là hư ảnh thần thai, sau khi lấy được gậy sắt, vui vẻ không thôi, học dáng vẻ của Tôn Ngộ Không chơi đùa không ngừng, phi thường vui vẻ.

Nhất là sau khi hư ảnh thần thai không chế địa mạch sát khí gia trì lên gậy sắt, gậy sắt sinh ra biến hóa rất nhỏ, mơ hồ cùng hư ảnh thần thai trở nên khế hợp.

Chỉ là biến hóa này, Trần Hạo hoàn toàn không chú ý tới.

Thời gian trôi qua, đã đi qua hơn một tháng, lúc này đã vào cuối thu, khí trời thay đổi có chút lạnh xuống.

Sáng sớm một ngày này, Trần Hạo đang tĩnh tọa, đột nhiên một tiếng nổ vang từ bên ngoài truyền đến.

Mí mắt giật giật, Trần Hạo mở to mắt. Sau khi cảm giác một lát, đứng dậy đi ra ngoài.

Không bao lâu, Trần Hạo ra ngoài biệt thự, liền thấy hư ảnh thần thai cầm gậy sắt trong tay, tỏ vẻ lúng túng đứng ở một bên, ở bên cạnh nó, một cây đại thụ trong biệt thự đứt gãy thành hai nửa, bên trên còn có rất nhiều vết tích màu đen, thoát nhìn như là bị lửa thiêu.

“Sur phụ, thật xin lỗi.” Hư ảnh thần thai nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng thừa nhận sai lầm.

Trần Hạo không tỏ vẻ gì nhìn hư ảnh thần thai một lát, mở miệng nói: “Người theo ta tiến vào.”

Hư ảnh thần thai không dám phản kháng, ngoan ngoãn theo ở phía sau.

Chờ lúc tiến vào biệt thự đại sảnh, Trần Hạo ngồi xuống, hư ảnh thần thai thì đứng ở trước mặt Trần Hạo.

Hư ảnh thần thai lúc này, càng lúc càng giống là một con khi, trên người lông khi đã lít nha lít nhít một mảng lớn, chỉ là nhìn còn rất ngắn nhỏ, cũng không phải rõ ràng lắm.

“Ta dạy bảo ngươi, cũng đã có một đoạn thời gian, trước kia dạy ngươi những thứ kia, ngươi đều nhớ rõ ràng rồi chứ?” Trần Hạo hỏi thăm.

Hư ảnh thần thai liền vội vàng gật đầu: “Đều nhớ kỹ, một cái đều không quên.”

Trần Hạo cười nói: “Như thế liền tốt, vậy thời gian mà ngươi một mình hành đạo đã đến.”

Hư ảnh thần thai sững sờ, sau đó biến sắc, vội vàng nói: “Su phụ, không nên đuổi ta đi.”

Trần Hạo tức giận: “Đoạn Tôn Ngộ Không bá sư kia ngươi xem nhiều quá hử, ta làm sao đuổi ngươi đi rồi? Hành đạo là cái gì, ta không dạy ngươi sao? Đây là quá trình mà ngươi nhất định phải trải qua khi tu hành, chẳng lẽ ngươi muốn một mực được bảo vệ, làm một con khi cái gì cũng không làm được?”

Hư ảnh thần thai nghẹn lời.

Trần Hạo chân thành nói: “Muốn trở thành đỉnh thiên lập địa Tề Thiên Đại Thánh, ngươi còn kém xa vạn dặm, cho nên, ngươi phải nỗ lực tu hành, tìm kiếm cơ duyên, nếu như ngươi có một ngày cảm giác mình có tâm, đối với thiên địa có kính sợ, lại có cảm giác tức giận, ngươi liền có thể trở về.”

Hư ảnh thần thai muốn nói lại thôi.

Trần Hạo lại không muốn nhiều lời, trực tiếp vung tay lên, một cái ba lô xuất hiện trên bàn, tiếp tục nói: “Đây là pháp y mà ta chuẩn bị cho ngươi, mặc dù bình thường, cũng đầy đủ ngươi dùng một đoạn thời gian, còn đây chính là thẻ ngân hàng và điện thoại, đầu năm nay, không có tiền nửa bước khó đi, ngươi đi lại cảm ngộ đi.”

Nhìn Trần Hạo nói đến đây, lại lấy ra hành lý đã chuẩn bị, hư ảnh thần thai biết mình không đi không được, nhìn Trần Hạo một cái thật sâu, đột nhiên nó quỳ xuống, đập đầu mấy cái, sau đó nhắc ba lô lên, thân ảnh bay vút ra ngoài, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Chờ hư ảnh thần thai vừa đi, gà trống và mèo đen cũng đi tới.

“Hạo ca, như thế liền thả nó đi, có được không?” Gà trống có chút lo lắng hỏi.

Trần Hạo im lặng thật lâu, lúc này mới thở dài nói: “Thật là mệnh, vốn định huấn luyện một tên thủ hạ, không nghĩ tới bị gọi vài câu sư phụ lại động chân tình, không đành lòng lợi dụng nó, bây giờ nên dạy đều đã dạy, có thể trở thành chân chính Sát Thần hay không, liền nhìn nó có phần cơ duyên này hay không vậy.”

Chương 552: Thần Thai nhập thế

Chuyện của Thần Thai, chậm trễ thời gian của Trần Hạo hơn một tháng.

Chờ sau khi Thần Thai rời đi, Trần Hạo lại đột nhiên không còn hào hứng, thu thập một chút, chuẩn bị dẹp đường về nhà.

Lần từ biệt này đã hơn mấy tháng, cũng không biết nhà cửa như thế nào, cũng nên trở về ngó một chút.

Lái xe rời đi, một đường lao vùn vụt.

Lúc này, mới cùng Trần Hạo tạm biệt, Thần Thai đeo ba lô, từ một chỗ rừng núi không biết tên chui ra.

Đột nhiên phân ly, mặc dù thương cảm, nhưng Thần Thai cũng chậm rãi thu lại cảm xúc, bắt đầu trở nên hung phấn.

Tiến độ học tập của nó rất nhanh, tốc độ tiến bộ như là bọt biển hút nước, chỉ có hơn một tháng, quả thực có thể so với hơn mười năm dạy bảo.

Cho nên Thần Thai đối với thế giới bên ngoài cũng hết sức tò mò, chỉ là khắc vào trí nhớ tôn sư trọng đạo, để nó mặc dù khát vọng, lại cực lực áp chế.

Bây giờ đột nhiên được thả ra, thật giống như chim ra khỏi lồng giam, rồng về biển lớn, có loại cảm giác trời cao biển rộng, mặc nó xông xáo.

“Sur phụ nói, đối với thiên địa có kính sợ, nội tâm có tức giận! Thế nhưng là ta không cảm thấy thiên địa như thế nào, cũng không có phần nộ a? Làm như thế nào đi tìm đây?” Thần Thai vừa đi vừa suy nghĩ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên động tác của Thần Thai dừng lại, ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

Ở bên trên một con đường bên ngoài khu rừng núi, một chiếc xe minibus lái tới, sau đó có mấy người đi xuống, bọn hắn nhắc một cái bao tải lên, đi tới bên cạnh một cái hồ sâu.

Hành động này để cho Thần Thai hơi kinh ngạc, thân ảnh dừng lại, biến mất, sau đó ngay ở bụi cỏ cách mấy người không xa trong đó ra, tò mò quan sát.

Chỉ thấy một người đem bao tải mở ra, sau đó lộ ra một trung niên mập mạp mặt mũi bầm dập, miệng bị vải nhét kín.

Theo miếng vải được lấy ra, trung niên mập mạp vừa há miệng thở dốc, vừa khóc lóc cầu khẩn nói: “Húc ca, đừng như vậy, ta nợ tiền nhất định sẽ trả lại, ta cam đoan, người lại cho ta thêm mấy ngày có được hay không.”

Nam tử trẻ tuổi kia cười, đưa tay vỗ vỗ lên mặt mập mạp: “Mấy ngày? Ta coi như cho người một tháng, người có thể kiếm đủ ba trăm vạn cho ta? Năm mơ a? Từ mập mạp, đừng nói ta không cho người cơ hội, Hạo ca nói, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chôn sống, hoặc là, đem bảo vật gia truyền của người giao ra đây.”

Trung niên mập mạp rên rỉ nói: “Húc ca, húc gia, ta đều đã nói tám trăm lần rồi, ta nào có bảo vật gia truyền gì đâu, nếu ta có, làm sao có thể sống thảm như vậy, làm sao có thể không trả nổi tiền, nhưng trong nhà em gái ta có tiền, chỉ cần cho ta thêm mấy ngày, ta nhất định...”

Hắn còn chưa nói xong, nam tử trẻ tuổi trực tiếp đánh một cái tát lên trên mặt hắn, để trung niên mập mạp không ổn định, lăn xuống hồ sâu.

Lúc này, giọng nam tử trẻ tuổi vang lên: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy liền chôn sống. Động thủ.”

Theo hẳn ra lệnh, mấy người đứng ở bên cạnh liền lấy cái xẻng bắt đầu xúc đất, hất lên trên thân trung niên mập mạp.

Trung niên mập mạp bị trói, lại bị bọc trong bao bố, ngay cả đứng lên đều làm không được, làm sao tránh, trong lúc nhất thời bị dọa đến sắc mặt trắng bệch như tuyết.

“Húc ca, ta cho, ta cho bảo vật gia truyền.”

Nam tử trẻ tuổi vung tay lên, thủ hạ liền ngừng xúc đất, sau đó hẳn cười nói: “Từ mập mạp, đây chính là người nói, nếu như người không bỏ ra nổi, hắc hắc, người liền chỉ còn lại một lựa chọn.”

Trung niên mập mạp cười khan nói: “Húc ca, ta có thể cho, thể nhưng cái bảo vật gia truyền này, là tinh phẩm đồ cổ mà Từ gia ta truyền thừa mấy đời, giá trị liên thành, cũng không chỉ có ba trăm vạn, người làm gì cũng phải cấp chút bồi thường, nếu không...”

Nam tử trẻ tuổi cười: “Chuyện này dễ nói, Hạo ca nói, chỉ cần giao ra khối sắt kia...”

Chưa nói xong, nam tử trẻ tuổi phát hiện ra cái gì, đột nhiên quay người nhìn lại. Sau đó liền thấy một người từ trong bụi cỏ chui ra ngoài.

Trong mắt hẳn, người này tướng mạo bình thường, dáng người gầy gò, ăn mặc phổ thông, vác theo một cái ba lô, thoạt nhìn như là một người thích leo núi.

Nhuống mày, nam tử trẻ tuổi nhìn thoáng qua mấy tên thủ hạ, lộ ra vẻ bất mãn.

Tìm một chỗ như vậy, thế mà đều không nhìn xem là có người hay không, nếu là thật giết người, không chừng bị quay xuống, đến lúc đó ai cũng chạy không thoát.

Sắc mặt của mấy tên thủ hạ đều trở nên khó coi, một tên trong đó trực tiếp tiến lên ngăn lại.

“Trón ở chỗ này lén lén lút lút, làm cái gì?”

Người xuất hiện này,

Chính là Thần Thai.

Nó sờ dĩ đi ra, là bởi vì nam tử trẻ tuổi nói một câu, để hắn rất bất mãn.

Lúc này, nghe được người chặn đường tra hỏi, Thần Thai cười, nó không nói lời nào, từ trong túi móc ra một gói thuốc lá, sau đó móc ra bật lửa, sau đó đang định đốt một điếu, phun một ngụm khói, người hỏi kia liền kịp phản ứng, không nói hai lời, trực tiếp một quyền đánh tới.

Đậu phộng, làm bộ làm tịch đến trước mặt chúng ta, tìm đường chết sao!

Phát hiện động tác của người này, Thần Thai vẫn bình tĩnh tiếp tục đốt thuốc, lúc người này sắp đến gần, Thần Thai lúc này mới đá ra một cước, bốp một tiếng, đem hắn đá bay ra xa năm, sáu mét, sau đó Thần Thai rút cục hút một hơi thuốc. Sau khi phun ra, cầm lấy thuốc lá, suy nghĩ, vẫn là không cam lòng đem thuốc lá ném đi, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Đậu phộng, đi theo tử phượng sư thúc học làm bộ không được, ngược lại còn bị nghiền thuốc, đặc biệt là đi vôi vàng, cũng không có từ chỗ tử phượng sư thúc mang nhiều thêm mấy bao thuốc lá đã khai quang, bây giờ đốt một điếu thiếu một điếu, về sau phải tiết kiệm a!

Trong lòng suy nghĩ, Thần Thai nhìn về phía mấy người đang trợn mắt hốc mồm.

Hắn lúc này này nhìn lại, nguyên bản mấy tên gia hỏa dữ dằn muốn chôn sống người, đều bị dọa đến lui về phía sau

mấy bước.

Không có cách, Thần Thai vừa rồi một cước kia quá dọa người, trực tiếp đem người đá bay ra năm sáu mét, nằm trên mặt đất, chết sống không biết. Đây cũng không phải là diễn trên TV a, nào có người hung tàn như vậy.

“Nói ta lén lén lút lút, việc các ngươi chôn người này thì gọi là cái gì? Quang minh chính đại sao?” Thần Thai lại hút một hơi, mĩa mai nói.

“Huynh đệ, trong lời nói có mạo phạm, là người của ta không hiểu chuyện, ta thay mặt xin lỗi, nhưng chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, chúng ta đại lộ chỉ lên trời, mỗi người...” “Người tên Húc ca mở miệng nói.

Lời của hắn còn chưa nói hết, Thần Thai đột nhiên nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt kia lạnh lẽ, dọa đến lời nói của hắn bị nghẹn ở yết hầu, làm sao cũng không nói ra được.

“Ta còn chưa nói ngươi đây, vừa rồi ngươi kêu ai là Hạo ca! Xung hô như thế là ai cũng đều có tư cách sao?” Thần Thai quát lớn.

Húc ca tỏ vẻ ngờ ngác.

Cách gọi Hạo ca này, có cái gì đặc biệt kiêng kị sao?

Thần Thai cũng không để ý nhiều như vậy, tiếp tục nói: “Gọi điện thoại cho hắn.”

“Cho ai?” Húc ca theo bản năng hỏi.

Thần Thai trừng mắt: “Giả ngu đúng không, đương nhiên là Hạo ca kia của ngươi.”

Húc ca im lặng.

Mẹ nó chứ, đây là từ đâu chạy tới một tên điên, một cái xung hô mà thôi, còn mẹ nó không cho gọi nữa.

Nhưng khoan hãy nói, sức chiến đấu của tên điên này quá mạnh, không thể gây sự a!

Xoắn xuyết một chút, Húc ca móc điện thoại ra, bấm một số gọi.

Lúc điện thoại kết nối, Thần Thai đoạt lấy, trực tiếp mở miệng nói: “Tên nào bên đó, về sau không cho phép để người gọi người Hạo ca, nếu không để ta đã biết, đi đánh gãy chân của người.”

Nói xong, Thần Thai trực tiếp bóp nát điện thoại di động.

Húc ca: “...”

Hạo ca nào đó: “...”

Chương 553: Thê thăm quý

“Đậu phộng, mẹ nó chứ người dùng điện thoại của ta, cùng lão đại của ta nói, về sau không thể để cho người khác gọi hẳn là Hạo ca?”

“Được rồi, người lợi hại nên lời người nói luôn đúng, thế nhưng là mẹ nó chứ người nói xong còn đem điện thoại di động của ta bóp nát, tổn thất bao nhiêu tiền chưa nói, mẹ nó ta ngay cả cơ hội giải thích đều không có, trở về làm sao xử lý?”

Nhìn vẻ mặt Húc ca u oán, không dám giận cũng không dám nói, Thần Thai nói: “Nhìn sắc mặt của người thật không tốt? Có phải là rất muốn đánh ta?”

Húc ca vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Lão tử đúng là nghĩ như thế, thế nhưng là đánh không lại a.

Một cước đá người bay ra xa năm sáu mét, một tay bóp vỡ nát điện thoại.

Đây mẹ nó có thể là người sao? Ha ha, người đừng giả bộ, ta đã xem thấu người, chính là một quái thú khoác lên da người!

“Người xác định sao?” Thần Thai truy hỏi một câu.

Húc ca lần nữa lắc đầu, cười khan nói: “Ca, đừng nói thế, chúng ta làm sao lại dám có ý kiến, đây chính là chúng ta sai a, ngài đừng suy nghĩ nhiều.”

Thần Thai nói: “Vậy thì tốt, ta đi đây.”

Nói xong, Thần Thai xoay người rời đi, không có chút nào dây dưa dài dòng.

Nhìn bóng lưng của Thần Thai, biểu lộ của Húc ca trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay đều nắm chặt, làm ra vẻ hung ác.

Đúng lúc này, đột nhiên Thần Thai quay đầu, nhìn về phía Húc ca.

Vẻ hung ác của Húc ca, lập tức cứng đờ, sau đó trong miệng bắt đầu hừ hừ, sau đó cái miệng xoay xoay, tỏ vẻ đang nhún nhảy một điệu nào đó.

Thần Thai nhếch miệng cười một tiếng: “Ngươi rất biết chơi.”

Húc ca kém chút sợ tè ra quần, nghe vậy chỉ là gượng cười, đáp lại cũng không dám.

Sau khi nói xong một câu, Thần Thai một lần nữa rời đi.

Lần này Húc ca cũng không dám ở phía sau làm động tác gì nữa, trơ mắt nhìn Thần Thai đi xa không thấy đâu nữa, lúc này mới thở dài một hơi, sau đó mắng to: “Chỗ nào chui ra một tên biến thái, mẹ nó chứ hù chết người.”

Nói xong, Húc ca vội vàng nói: “Mau đi xem tiểu Trình một chút xem thế nào, có chết hay không.”

“Húc ca, tiểu Trình không chết, chính là hôn mê mà thôi, nhưng húc ca à, lão cá trạch kia chạy rồi.” Một tên tiểu đệ yếu ớt mở miệng.

Ah!

Húc ca sững sờ, liền vội vàng xoay người nhìn về phía trong hồ.

Quả nhiên, trong hồ chỉ còn lại một cái bao tải, Từ mập mập vốn bị bao tải bao lấy sớm đã mất bóng.

Sau một nháy mắt đờ đẫn, Húc ca giận dữ: “Đậu phộng, mẹ nó chứ như thế đều có thể chạy, quả nhiên là một con cá trạch già, nhanh, đuổi theo cho ta, tuyệt không thể để hấn chạy.”

Mấy tên tiểu đệ dạ ran rồi tản ra.

Nhưng bọn hấn cũng sáng suốt không có đuổi theo hướng Thần Thai rời đi.

Bóng đêm thâm trầm, đã hơn chín giờ, trên đường cao tốc, xe tới xe đi, lao vùn vụt mà qua lại.

Xe cuar Trần Hạo cũng ở trong số đó.

Nói đi là đi, Trần Hạo không có chút chần chờ nào, bây giờ chính là trên đường tiến về Vu sơn.

Trong xe, đại hán do gà trống huyễn hóa thành chính đang đeo tai nghe xem tivi.

Mèo đen thì co quắp tại nơi hẻo lánh, đang ngủ say.

Đang lái, Trần Hạo đột nhiên kinh nghi kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn về đường cao tốc phía trước.

Ở phía trước, chính là một khu phục vụ trên đường cao tốc.

Mà khu phục vụ này, thế mà bên trong lại có âm hồn tồn tại.

Cái âm hồn này, oán khí còn rất nặng.

Chỗ như vậy đều có oan quỷ sao?

Sau khi Trần Hạo nhìn thoáng qua, lái xe nhích tới gần, tiến vào khu phục vụ.

Gà trống đang xem TV, mèo đen đang ngủ, cũng đều cảm giác được dị thường, đứng dậy nhìn về phía bên ngoài xe.

“Hạo ca, có quỷ a!” Gà trống nói.

Trần Hạo cười nói: “Hơn nữa oán khí rất nặng, dạng quỷ này, đều là có oan tình.”

Nói xong, Trần Hạo dừng xe lại, nói: “Các người ở trên xe chờ ta, ta đi xem một chút.”

Gà trống và mèo đen cũng đều đã quen thuộc, gật gật đầu biểu thị đồng ý.

Sau đó Trần Hạo đi ra ngoài, đánh giá chung quanh một lát, liền đi tới góc tường của tòa nhà lầu cạnh khu phục vụ.

Có một thân ảnh đang ngồi xổm ở nơi này, im hơi lặng tiếng, ai cũng không để ý.

Sau khi Trần Hạo đi tới, ngồi xuống bên cạnh thân ảnh này, quan sát tỉ mỉ, liền phát hiện, gia hỏa này khoảng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc phổ thông, gầy gò yếu ớt, trên thân không ngừng phát ra oán niệm, loáng thoáng, còn có âm thanh nhỏ xíu phát ra.

Nghe một lát nhưng không hiểu gì, Trần Hạo liền mở miệng nói: “Huynh đệ, đang nói cái gì đây, chuyên chú như thế sao?”

Nó ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Trần Hạo, lại cúi đầu xuống,

Nhưng sau đó nó đột nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn Trần Hạo, mở to hai mắt nhìn.

“Người nhìn thấy ta?”

Trần Hạo cười nói: “Nếu không nhìn thấy, làm sao cùng người nói chuyện, nhìn bộ dáng của người, chết cũng chưa lâu đi, làm sao chưa đi đầu thai? Còn có oán khí lớn như thế?”

Tuổi trẻ quỷ khổ sở nói: “Đầu thai cái rắm gì, làm người quá mệt mỏi, ta không muốn tiếp tục làm người.”

Trần Hạo buồn cười nói: “Nếu không muốn làm người, vậy người làm sao có oán khí lớn như vậy?”

Tuổi trẻ quỷ thờ dài nói: “Bởi vì cả đời này của ta, bị lão thiên lừa quá thảm rồi, mỗi lần nhớ tới, đều cảm thấy uất ức

đầy bụng, oán niệm vô tận.”

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ động, ngồi xuống bên cạnh tên quý trẻ tuổi này, cười nói: “Nếu như không ngại, có thể nói nghe một chút được không?”

Quý trẻ tuổi dừng một chút, chậm rãi mở miệng, nói ra chuyện xưa của mình.

Quý trẻ tuổi tên là Lý Tề, năm nay hai mươi lăm tuổi, nói đến, ngần ngại hơn hai mươi năm này, quả nhiên là khiến người thôn thức.

Lý Tề xuất sinh liền đã có bệnh tim bẩm sinh, bởi vậy, nghiền ép lấy gia đình vốn cũng không giàu có, kết quả dẫn đến cha mệt nhọc quá độ, từ mái nhà ở công trường rơi xuống chết. Mẹ miễn cưỡng mang theo Lý Tề mấy tháng, rốt cục không chịu nổi áp lực sinh hoạt, bỏ rơi con mình mà đi, không biết tung tích.

Về sau, tuổi nhỏ Lý Tề được ông nội miễn cưỡng nuôi đến hơn mười tuổi, ông nội cũng qua đời, từ đó Lý Tề cơ khổ không nơi nương tựa, thành cô nhi chân chính, cũng đã trở thành đối tượng bị người bắt nạt.

Thật vất vả tiến vào xã hội, vốn định dựa vào sự cố gắng của mình, đạt tới cuộc sống mà mình muốn, kết quả mấy năm cố gắng, lại bị một cô gái xâm nhập vào trong sinh hoạt lừa gạt, sau khi hết tiền, cô gái kia không chút do dự một cước đá văng hẳn, để Lý Tề giật mình, xã hội lộn xộn, nào có chân tình, chỉ là tiền tài giao dịch, có tiền thì nói gì nghe nấy, không có tiền thì mẹ nó cút mất dạng.

Lý Tề gặp đả kích, lúc đầu vốn đã tuyệt vọng, nhưng sau đó, lại có một hi vọng, đó chính là quê quán phải di dời.

Đầu năm nay, ai không biết những hộ bị giải tỏa phát lên rất nhanh a!

Lý Tề nhật lại lòng tin, dứt khoát từ chức trở về nhà, chuẩn bị tiếp nhận khoản tiền lớn do giải tỏa, trở thành người có tiền.

Thế nhưng là trên đường trở về nhà, Lý Tề lại gặp phải đả kích càng thêm kịch liệt.

Thôn trưởng gọi điện thoại cho hắn, nói cho hắn biết, nhà hắn không ở trong phạm vi giải tỏa.

Bị kích thích, lúc ấy bệnh tim của Lý Tề liền phát tác, ở khu phục vụ này không kịp chờ xe cứu thương đến, liền đã tắt thở.

Nghe đến đó, Trần Hạo cũng là trợn mắt hốc mồm, thổn thức vô cùng.

Nói đến, tuổi nhỏ nhiễm bệnh, gia đình khó khăn, cha mẹ đều mất, đều có không ít, Lý Tề này cũng không phải là thảm nhất.

Thảm nhất chính là, Lý Tề từ thảm nhỏ đến lớn, tiền dựa vào mình cố gắng kiếm được, cũng bị đàn bà lừa gạt.

Giải tỏa nhà có khả năng cải biến vận mệnh, kết quả không có phần của hắn, còn trực tiếp đem hắn kích thích đến chết.

Mẹ nó chứ, Chuyện này làm cho Trần Hạo đều có chút hoài nghi, con hàng này có phải là đời trước làm nghiệt, đời này phải trả lại.

“Bởi vì như vậy, người từ chối đi đầu thai, ở lại nơi này, không ngừng oán thán?” Trần Hạo hỏi.

Lý Tề thở dài nói: “Vậy còn có thể làm gì nữa? Nếu như kiếp sau vẫn còn sống kiểu này nữa, còn không bằng ta làm quỷ.”

Nói xong, Lý Tề nhìn về phía Trần Hạo, hỏi: “Nhưng ta còn thực sự có một tiếc nuối, không biết người có thể giúp ta một chút hay không.”

Leng keng: Quý kinh hãì Lý Tề, năm mươi ngày trớ linh,
hoàn thành tử nguyện, khấu trừ mười năm đạo hạnh.

Chương 554: Bấy

Nhiệm vụ ứng thanh mà đến, Trần Hạo đầu tiên là vui mừng.

Sau đó nhìn thấy toàn bộ nhiệm vụ, sự vui mừng của Trần Hạo cứng ở trên mặt, có chút ngơ ngác.

Đậu phộng, tình huống đây là như thế nào, lại là khâu trừ đạo hạnh? Còn mẹ nó lập tức trừ mười năm!

Ah, trớ linh! Đây lại là một cái tên mới mà hệ thống xung hô đối với các loại quý vật.

Đây có ý là linh hồn bị nguyên rửa sao?

Quan sát tỉ mỉ Lý Tề.

Mặc dù đây người là oán khí, nhưng cũng không có khí âm sát, nhìn rất bình thường, không có chút nào đặc biệt.

Dạng hồn phách này, làm sao lại thành trớ linh?

Lòng Trần Hạo tràn đầy không hiểu, nhìn vẻ mặt mong đợi của Lý Tề, hỏi: “Người nói thử xem, có cái gì tiếc nuối?”

Lý Tề mong đợi nói ra: “Ta muốn lại làm người một ngày, làm người một ngày vô ưu vô lo, thật vui vẻ, không có bất kỳ phiền não gì.”

Trần Hạo sững sờ, sau một lúc lâu nhìn Lý Tề, cười: “Người như bây giờ, cùng làm người khác nhau ở chỗ nào? Vô ưu vô lo, thật vui vẻ, không có phiền não, mọi điều kiện đều thỏa mãn.”

Lý Tề lắc đầu: “Không giống, đến ban ngày, ta liền không thể xuất hiện, không có cách nào hưởng thụ ánh nắng, hưởng thụ thức ăn ngon, hưởng thụ cảm giác có máu có thịt.”

Trần Hạo gật đầu: “Nói cũng đúng, nhưng chuyện này thật không có biện pháp, người dù sao cũng đã chết rồi, muốn làm người, chỉ có đầu thai. Xem ra cái tiếc nuôi này của người ta không có cách rồi, cáo từ.”

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy, xoay người rời đi.

Lý Tề sững sờ, sau đó vội vàng đứng dậy, đuổi theo, mở miệng nói: “Huynh đệ, đừng như vậy a, người giúp một chút đi, chỉ cần người giúp ta, ta...”

Trần Hạo bước chân dừng lại, nhìn về phía Lý Tề: “Người thế nào?”

Lý Tề đột nhiên bị hỏi một câu, có chút tiếp không được, thật giống như quên đi lời thoại, biểu lộ có chút ngơ ngác.

Sau đó Trần Hạo không cho nó thời gian suy nghĩ, tiếp tục nói: “Nói đến, làm sao người biết ta có thể giúp người làm người? Chuyện khiến quý làm người này, cũng không phải là chuyện mà ai đều có thể làm được, giọng điệu này của người, rõ ràng rất khẳng định là ta có thể làm được, huynh đệ, có thể giải thích được không?”

Lý Tề hơi biến sắc mặt, quanh co không nói.

Giọng của Trần Hạo càng lớn, ẩn hàm lời ám, áp bách nói: “Không nói sao? Vậy thì thay kiểu nói, người nói đi, thế nào mới có thể làm người? Đoạt xá? Nhập vào người? Hay là mượn xác hoàn hồn?”

Lý Tề theo bản năng nói: “Nhập vào người.”

Trần Hạo tiếp tục truy vấn: “Nhập vào người nào, người muốn nhập vào ai?”

“Người.”

“Ai bảo người nhập vào thân thể của ta?”

“Đại sư.”

“Đại sư nào? Tên là gì, đáng đáp ra sao? Bao nhiêu tuổi?”

“Hùng đại sư, cao cao gầy gò, hơn bốn mươi... A!”

Lời còn chưa nói hết, Lý Tề đột nhiên kêu thảm một tiếng, ôm lấy đầu, ngồi xồm xuống, chậm rãi hóa thành một đoàn khí âm oán, liền muốn bay đi.

Ánh mắt của Trần Hạo khẽ động, phát tay, liền đem đoàn khí âm oán này bắt lấy, sau đó Trần Hạo liền phát hiện, bên trong đoàn khí âm oán này, lại có một sợi khí tức cũng không phải là của bản thân quý vật.

Chỉ là sợi khí tức này cùng khí tức của quý vật quá phù hợp, rất dễ dàng sẽ bị coi nhẹ.

Nói cách khác, tên quý này, là được sắp xếp ở đây, chuyên môn chờ đợi mình.

Ha ha, sắp xếp khéo léo như vậy, sợ rằng đã điều tra đối với mình rất rõ ràng đi.

Cao cao gầy gò Hùng đại sư đúng không...

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, tay đang nắm lấy đoàn khí âm oán kia đột nhiên có lói quang lóe lên, trong chốc lát, khí âm oán nổ tung, tán đi, một sợi khí tức bên trong khí tức hỗn hợp kia lại bị Trần Hạo một phát bắt được.

Quay lại xe, Trần Hạo xuất ra khí tức đã bị một vòng pháp lực bao lấy, nói với gà trống mèo đen: “Có thể khóa chặt chỗ của chủ nhân khí tức này sao?”

Gà trống mèo đen nhìn một chút, mèo đen lắc đầu, gà trống nói: “Hạo ca, cái này tựa như là ý niệm đã phân liệt chém ra, nó đã được cắt đứt liên hệ với bản thể trước đó, thuộc về bộ phận bị từ bỏ, liền xem như diệt đi, cũng không có cách nào làm tổn thương bản thể.”

Trần Hạo dừng lại, giật mình nói: “Ta biết rồi, đây là luyện thần pháp, nhưng bình thường luyện thần, đó là phải chờ tới trăm năm đạo hạnh, mới có thể để cho hồn phách xuất khiếu, sau khi nghịch chuyển Dương thần mới làm được, đến lúc đó một thần hóa vạn niệm, mỗi cái suy nghĩ đều có uy năng, người điều khiển trớ linh này không thể nào là tiên thiên cảnh giới chân nhân đi!”

Gà trống khẳng định nói: “Tuyệt đối không phải, cái ý niệm này quá lộn xộn, căn bản không thuần túy, hẳn là người tu hành cực đoan tu luyện mà thành. Dạng tu hành pháp này quá tàn khốc, tương đương với việc từ trên người chính mình cắt thịt, hơn nữa còn là loại thịt không thể tái sinh kia, cắt một khối ít một khối, như thế không chỉ có đoạn tuyệt con đường tu hành phía sau, hơn nữa hồn phách cũng sẽ trở nên không hoàn chỉnh, vô cùng có khả năng trở thành điên loạn.”

Trần Hạo giật nảy mình.

Cái này thật đúng là tu hành cực đoan, người bình thường nghe được dạng phương pháp tu luyện này, chỉ sợ sẽ bị dọa đến rút lui, người này thế mà tu hành, hơn nữa còn tu luyện thành công.

Nhưng gà trống đã giải thích như thế, phối hợp với tin tức mà trớ linh để lộ, Trần Hạo càng khẳng định suy đoán của chính mình, đó là bên trong tư liệu mà Hứa Thiên Mỹ đã cung cấp có một tà tu tên là Lý Hoàn Trí, tu luyện chính là loại liệt thần pháp này, bên trong tư liệu có nói hẳn có chín cái mệnh, trên thực tế chính là do đã phân liệt ra chín loại phân thần ý thức.

Một cái trong tay mình bây giờ đoán chừng chính là một trong chín cái mệnh.

Ha ha, chín cái mệnh a, không biết người muốn cầm mấy cái đến để công kích ta.

Trong lòng cân nhắc một chút, Trần Hạo cười nói: “Đã vô dụng, vậy liền diệt.”

Nói xong, bàn tay Trần Hạo nắm lại một cái, một sợi khí tức kia liền bị tiêu tan.

Gà trống nói: “Hạo ca, chuyện gì xảy ra? Có người muốn đổi phó chúng ta hay sao?”

Trần Hạo nói: “Đoán chừng là thế, người này đã thăm dò rõ ràng ra con đường và sở thích của ta, cố ý lưu lại một cái trớ linh có oán khí rất nặng ở đây lừa ta, đáng tiếc hẳn không biết, ta có phương pháp chuyên môn phân biệt quý vật, khám phá ra quý kế.”

Gà trống lập tức trừng mắt mắt dọc, mắng to: “Thật là có người sống không được kiên nhẫn nữa, ha ha, tốt nhất đừng đến nữa, nếu không kê gia cho hẳn biết, cái gì gọi là bông hoa hồng.”

Trần Hạo cười cười không nói.

Sau đó tiếp tục lái xe rời đi,

Lần này ngược lại là bình an vô sự, không còn gặp được cái gì nữa.

Chờ đến đêm khuya lúc hơn mười giờ, Trần Hạo tiến vào một cái thành phố nhỏ, kiếm chỗ nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau tiếp tục đi tiếp, sau đó ở lúc trước buổi trưa, Trần Hạo đã đến cổ thành cách Sơn Thủy quan không xa.

Đến nơi này, cùng trở lại Tam Thủy quan cũng không có gì khác biệt, trong lòng Trần Hạo phát sinh một loại cảm giác vui sướng do được trở về nhà.

Đang định trực tiếp đi vòng qua, để quay lại đạo quán, đột nhiên ánh mắt của Trần Hạo nhìn về phía cổ thành, kinh nghi kêu lên một tiếng.

Bên trong cỗ thành, hắn cảm nhận được pháp lực khí tức, cảm giác còn không yếu, cùng long đại sư đều không kém bao nhiêu.

Chuyện này có chút ly kỳ.

Cỗ thành trước kia, nhưng không hề có người tu hành nào tồn tại.

Làm sao bây giờ mới rời đi đã được bao lâu đâu, liền xuất hiện một người?

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo lái xe đi vào, tiến về chỗ có pháp lực khí tức kia.

Bất kể là ai, đã đến cửa nhà, đó cũng là nên thăm hỏi một chút, là có mục đích riêng, hay là dòi nhà mà đến, gặp mặt liền biết thôi.

Rất nhanh, Trần Hạo liền thấy được vị trí của pháp lực khí tức kia.

Nhưng lần quan sát này, lông mày của Trần Hạo nhăn lại.

Bởi vì trên cái cổng kia có một tấm bảng.

Phân bộ sở nghiên cứu sự vụ đặc biệt cỗ thành.

Mẹ nó chứ... Đây không phải liền là một trong những chiêu bài mà ban ngành liên quan đánh ra ngoài hay sao.

Đậu phộng, cái phân bộ này đều mở đến cửa nhà mình rồi? Có ý tứ gì đây?

Chương 555: Tổng Kính Lư dã vọng

Nhìn bảng hiệu của ban ngành liên quan một hồi lâu, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, quay đầu lái xe rời đi.

Sau khi Trần Hạo rời đi, công phân bộ này, một người nam tử trung niên đi tới, hoài nghi nhìn phương hướng Trần Hạo rời đi, suy nghĩ một lát, móc điện thoại ra, bấm gọi.

Từ chỗ thành đi ra, không đến hai mươi phút, Trần Hạo liền thấy Tam Thủy quan.

Có lẽ là lâu không trở về, liền ngay cả mèo đen và gà trống đều lộ ra vẻ rất kích động, thông qua cửa sổ xe, ánh mắt nóng bỏng nhìn đạo quán.

Sau khi Trần Hạo dừng xe, đại hán do gà trống huyễn hóa thành liền không kịp chờ đợi mở cửa, sau đó cùng mèo đen xuống xe, đi thẳng vào trong đạo quán.

Trần Hạo cười cười, khóa kỹ xe, dạo bước đi về hướng đạo quán.

Lúc này, gà trống và mèo đen tiến vào đạo quán, đã cùng lam hồ điệp gặp mặt, đang nhiệt tình chào hỏi.

Chờ sau khi Trần Hạo đi vào, vợ chồng Long đại sư, Triệu Linh xảo, còn có hai con sói yêu con béo núc ních, đã lớn lên thêm tầm vài vòng đều xông ra.

Đi đến bên người Long đại sư, Trần Hạo trên dưới dò xét hần vài lần, cười nói: “Vất vả Long ca.”

Long đại sư cười nói: “Cũng không vất vả gì, chính là ta ở đây bận rộn, người ở bên ngoài thoải mái, chuyện này có chút

không công bằng a.”

Trần Hạo nói: “Long ca muốn đi chơi sao? Có thể a, ta trở về, trong thời gian ngắn sẽ không đi ra ngoài, người lúc nào cũng đều có thể ra ngoài chơi a.”

Sắc mặt của Long đại sư cứng đờ, cảm nhận được một ánh mắt sắc bén, không ngừng kích thích da của hắn.

“Ha ha, Trần đạo hữu nói đùa, ta đều lớn tuổi như vậy, vẫn là thành thành thật thật ở nhà tu hành thì tốt hơn.” Long đại sư vội vàng tỏ thái độ, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Hạo, đừng mới trở về liền gây chuyện cho ta a.

Trần Hạo cười cười, không tiếp tục đùa giỡn nữa, chuyển tới đề tài chính nói: “Duyệt Duyệt bây giờ tu hành như thế nào?”

Long đại sư nghe vậy, nhíu mày, đặc ý nói: “Chuyện này còn nhờ phúc của Trần đạo hữu, Duyệt Duyệt đã thành công nhập đạo, trước mắt mỗi ngày cũng cố căn cơ, mấy ngày nữa coi như sẽ bước vào chính quy, có thể lựa chọn một môn chủ tu công pháp, về sau tiền đồ khẳng định so với ta mạnh hơn nhiều.”

Trần Hạo gật đầu: “Như thế thì tốt rồi, nói không chừng về sau Tam Thủy quan này, phải nhờ vào Duyệt Duyệt đến giữ thể diện.”

“Ha ha, Trần đạo hữu nói đùa, ah, Trần đạo hữu, ta có chuyện muốn hỏi người, trước đó người nói với ta, có người giả mạo ta, gọi điện thoại cho người, đem người dẫn đi Bắc Cương, đây là tình huống như thế nào? Ta vẫn nghĩ không ra, hiện tại người trở về, chúng ta cần đem mọi chuyện nói rõ ràng.” Sắc mặt của Long đại sư nghiêm nghị hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Lúc ấy không nghĩ quá nhiều, liền chạy một chuyến, nhưng cũng không có chuyện gì, đều đã qua rồi,

Long ca chớ để ở trong lòng.”

Long đại sư chân thành nói: “Đây cũng không phải là chuyện đã trôi qua, điện thoại di động của ta không hiểu thấu bị trộm, liền xem như tiểu Lam đều không phát hiện chuyện gì dị thường, mà lại có người có thể bắt chước giọng của ta gọi điện thoại cho người, có thể lừa qua người, khẳng định là hiểu rõ quan hệ giữa chúng ta, vấn đề này rất nghiêm trọng, không giải quyết, về sau lại bị lừa thì làm sao bây giờ?”

Trần Hạo cười nói: “Trên thế giới này, kỳ công dị pháp quá nhiều, có chút năng lực có thể giấu diếm người, bắt chước người, cũng không có gì lạ cả, nói đến, những ngày qua ta hành đạo, quả thực đắc tội với một số người, có người muốn ám toán ta cũng bình thường. Nhưng bây giờ đều đã giải quyết, cũng là không cần truy cứu nữa.”

Long đại sư muốn nói lại thôi, Trần Hạo lại nói sang chuyện khác: “Tốt rồi, một đường bốn ba trở về, có chút mệt nhọc, ta đi nghỉ trước một chút, ban đêm lại đi xem bọn Hùng lão sư xem sao.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi, không cho Long đại sư có cơ hội nói chuyện.

Long đại sư im lặng.

Lúc này, Mục Văn Thu cười nói: “Lão Long, Trần đạo hữu đã nói không truy cứu, khẳng định là có ý nghĩ của hắn, chúng ta vẫn là không cần làm loạn thêm.”

Long đại sư tức giận: “Cái gì gọi là làm loạn thêm, nếu không phải là bởi vì ta, Trần đạo hữu cũng không có khả năng đi Bắc Cương, chuyện bên kia ta đã hỏi thăm rõ ràng, nghe nói toàn bộ táng thân bí cảnh đều biến mất, không biết bao nhiêu đồng đạo bị hãm thân trong đó, Trần đạo hữu cũng may là an

toàn trở về, nếu như vì vậy mà có cái gì ngoài ý muốn, vậy cả đời ta cũng không thể an tâm.”

Mục Văn Thu tức giận: “Ta nói người lớn tiếng như vậy âm làm gì, ta chỉ là nhắc nhở người một chút, cần phải cùng ta giảng đại đạo lý sao, tốt rồi, ta là đàn bà ta không hiểu, người thích làm thế nào thì làm, đừng hối hận là được.”

Nói xong, Mục Văn Thu cũng quay người rời đi.

Long đại sư sừng sốt, có chút không hiểu thấu, ta nói chuyện làm sao lại lớn tiếng, không phải chỉ là giảng đạo lý thôi sao, tính tình kém như vậy, thời mẫn kinh đến rồi chẳng.

Âm ĩ ở bên này, không hề ảnh hưởng gì đến gà trống mèo đen và lam hồ điệp đoàn tụ.

Ba con linh thú không biết nói cái gì, đồng thời chạy về ngọn núi phía sau đạo quán.

Thời gian trôi qua, rất nhanh, bóng đêm đã buông xuống.

Trần Hạo đang tĩnh tọa nghỉ ngơi, nghe được một tiếng vang rồi sau đó cửa phòng mở ra, mở mắt nhìn, sau đó nhìn thấy một người đứng ngoài cửa, nhếch miệng cười nói: “Đại sư, đói bụng không, làm hai món thức nhắm cho ngài, ném thử xem có hợp khẩu vị hay không.”

Người này, không đúng, con quỷ này, chính là Tống Kính Lư.

Trần Hạo thu liễm pháp lực, đứng lên nhìn Tống Kính Lư bụng tới chút thức ăn, quả ớt xào thịt, rau xanh, còn có một bát nước dùng.

Đồ ăn đều là phổ thông đồ ăn, nhưng sắc màu hương vị đều đủ, Trần Hạo nhìn thấy, đều cảm thấy muốn ăn.

Cười cười, Trần Hạo nhận lấy, nói ra: “Lão Tống, tự nhiên lại ân cần, có chuyện gì thế!”

Tổng Kính Lư duỗi ngón tay cái ra, cười hắc hắc nói: “Đại sư chính là đại sư, liếc mắt một cái là nhìn thấu ta rồi, thần mục như điện, nhìn rõ mọi việc.”

Trần Hạo nói: “Được rồi, có chuyện gì thì nói đi, nhưng ta tuyên bố trước, cái tiệc nuôi kia của ngươi, ta trước mắt cũng không có đầu mối gì, không giúp được ngươi.”

Tổng Kính Lư vội vàng nói: “Chuyện đó cũng không cần nóng nảy, mấy trăm năm ta cũng đã chờ được, cũng không cần quan tâm tới chút thời gian này, ta chính là muốn, đi ra ngoài một chuyến.”

Ah!

Động tác của Trần Hạo dừng lại, nhìn về phía Tổng cảnh lư.

Tổng Kính Lư vội vàng nói: “Nói đến, đây cũng là cái tiệc nuôi thứ hai của ta, năm đó sư phụ dạy ta làm món ăn, nói ta thiên phú hơn người, nếu như hết sức chuyên chú làm đồ ăn, ngày sau nói không chừng có thể trở thành một đời trù đạo đại sư, ta cũng là động tâm, đối với chuyện làm đồ ăn ta thật sự rất thích. Nhưng khi đó vấn đề lớn nhất của ta là tuổi đã không nhỏ, lại còn không có con cái, cho nên liền định cưới vợ trước đã, sau đó có con, lại đi các nơi tìm kiếm các loại trù giới cao nhân, học tập làm các loại món ăn. Đáng tiếc...”

Nói đến đây, Tổng Kính Lư tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Cho nên, ta muốn thừa dịp bây giờ có thể hiện thân trước mặt người khác, đi khắp nơi đi học tập một chút, hoàn thành nỗi tiếc nuôi này.”

Leng keng: Uổng mạng quý Tổng Kính Lư, một trăm hai mươi bảy năm âm linh, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng trăm năm đạo hạnh.

Sau khi Tổng Kính Lư nói xong, hệ thống thanh âm vang lên trong nháy mắt.

Trần Hạo nghe được có chút trợn mắt hốc mồm.

Mẹ nó chứ, chuyện này không thể đoán trước a.

Tử nguyện muốn cưới vợ, giá trị mười năm đạo hạnh.

Cái tử nguyện muốn làm món ăn này, lại có ban thưởng trăm năm đạo hạnh!

Đậu phộng, đây là ở trong lòng người, rõ ràng làm đồ ăn so với vợ còn quan trọng hơn a, người còn muốn lấy vợ gì nữa, nhanh đi học làm đồ ăn a!

Ồ, không đúng...

Nhất niệm hiện lên, lông mày của Trần Hạo khẽ động.

Học tập làm đồ ăn, liền ban thưởng trăm năm đạo hạnh, sợ là không đơn giản như vậy đi!

Nhìn Tống Kính Lư, Trần Hạo hỏi: “Người xác định chỉ là muốn học nấu các loại món ăn, không có ý khác?”

Tống Kính Lư nhếch miệng cười một tiếng: “Nghe nói có cái tiêu chuẩn Michelin, Đại Hạ của ta, ta cũng muốn làm ra một cái tiêu chuẩn tương tự.”

Trần Hạo: “...”

Chương 556: Dã nhân

Dã tâm của Tống Kính Lư, để Trần Hạo có chút im lặng.

Quả nhiên, không có chuyện tốt trên trời tự nhiên rớt xuống đĩa bánh.

Trăm năm đạo hạnh này cũng không dễ cầm a! Làm không tốt, căn bản đều không đùa được.

“Khụ khụ, lão Tống a, không phải ta nói người, người cùng Michelin, kỳ thật cũng không cần gì phải so sánh, người ngoại quốc cũng không giống như là Đại Hạ chúng ta, coi trọng sắc hương vị đều đủ, người ta càng coi trọng phô trương, trang trí, mùi vị. Mà Đại Hạ ta, món ngon nhất vẫn là các loại quà vặt ven đường, quán nhỏ đầu đường, nhưng vậy thì như thế nào, ở trong mắt người ngoại quốc, chỗ như vậy, ngay cả tư cách đánh giá đều không có, còn quan tâm người có ăn ngon hay không làm gì.”

Trần Hạo khổ tâm khuyên giải, cái đồ chơi này chính là cái bẫy, nói đã khó, làm càng khó hơn. Hắn không muốn để cho Tống Kính Lư cứ như vậy một cước bước vào, sau đó không leo lên được.

Nhưng Tống Kính Lư lại tuyệt không sợ, chân thành nói: “Đại sư, chuyện này ta đã nghiêm túc cân nhắc qua, trước đó ta không có cách nào hiện thân trước mặt người khác, hành động vào lúc ban ngày, cho nên chỉ có thể nghĩ trong lòng, nhưng làm không được. Bây giờ thì có thể rồi, ta liền suy nghĩ, vì cái gì ta truyền thừa từ xa xưa, cách làm đồ ăn vừa phong phú vừa phức tạp, Đại Hạ so với những quốc gia khác tổng cộng lại còn lớn hơn nhiều, muốn thực hành theo tiêu chuẩn của người ngoại quốc, ngài nói phô trương ta hiểu, thế nhưng

là làm đồ ăn chính là làm đồ ăn, đẳng cấp phải có, nhưng chủ yếu nhất, vẫn là món ăn tốt xấu để luận cao thấp, người nước ngoài kia làm ra một bộ tiêu chuẩn, liền muốn bọc trên đầu Đại Hạ ta, quả thực chính là nằm mơ, ta không phục, bây giờ có cơ hội, ta liền muốn đi chế định ra một bộ tiêu chuẩn mới, liền lấy món ăn tốt xấu để luận cao thấp, thực hành theo tiêu chuẩn của Đại Hạ chúng ta.”

Trần Hạo thở dài nói: “Ý nghĩ của người ta hiểu, cũng muốn ủng hộ, nhưng...”

“Đại sư thật muốn ủng hộ, quá tốt rồi, vừa vặn ta có rất nhiều ý nghĩ đều cần dùng tiền, đại sư chi viện trước cho ta một bộ phận đi.” Không đợi Trần Hạo nói xong, Tống Kính Lư kích động ngắt lời.

Trần Hạo im lặng nhìn Tống Kính Lư.

Con hàng này thật sự là cứ chỉ điên rồ, chỉ sợ là sẽ không dễ dàng nghe lời khuyên.

Cũng được, kiến thức hoàn cảnh lớn bên ngoài, trải qua ngăn trở, vị đầu bếp nhỏ có ý nghĩ đơn thuần này liền sẽ biết, vẫn là trở lại đạo quán, an tâm làm đồ ăn, mới là nơi tốt nhất mà hẳn thuộc về.

“Ừm, người muốn bao nhiêu?” Trần Hạo hỏi.

“Chục tỷ cũng không chê nhiều, một tỷ cũng không chê ít.” Tống Kính Lư mong đợi nói.

Trần Hạo đang bung canh lên liền muốn giội vào mặt Tống Kính Lư. Dọa Tống Kính Lư rụt cổ lại một cái.

Đậu phộng, thật đúng là dám mở miệng a.

Cho dù ca không quan tâm tiền, vậy cũng không phải có thể chi viện cho người như thế a, còn chục tỷ không nhiều, người

coi chục tỷ là cái đơn vị gì, coi như cho người một tỷ, người cũng quá sức để đếm rồi.

Nhìn Tổng Kính Lư lộ vẻ ngượng ngùng, Trần Hạo quả quyết nói: “Nhiều nhất là một trăm triệu, nếu không người liền thành thành thật thật ở lại Tam Thủy quan làm đồ ăn đi.”

“Được rồi, một trăm triệu cũng được.” Tổng Kính Lư vội vàng đồng ý.

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, trả lời nhanh chóng như thế? Cái gọi là một tỷ với chục tỷ kia sẽ không phải là thuận miệng lừa ta chứ! Đậu mè, lão quỷ chơi trò lừa gạt, ta cho một trăm triệu này đều quá nhiều rồi.

Trong lòng mặc dù oán thâm, biểu lộ của Trần Hạo lại mười phần nghiêm túc nói ra: “Lão Tổng, mặc dù người có phù chiếu tiêu lục, có thể hiện thân lúc ban ngày, nhưng người trên thế giới này có thể nhìn ra thân phận chân thật của người cũng không ít, cho nên lúc người sắp đi ra ngoài, phải đem đường đi trải rộng ra trước, ví dụ như bái phỏng đạo môn nơi đó trước, ban ngành liên quan, trực tiếp quang minh thân phận của người, bản quán chủ mặc dù không tính là tu sĩ đứng đầu nhất gì đó, nhưng là đệ tử của Tam Thủy quan đi ra, chỉ cần không gây chuyện, ai dám bắt nạt người, ta làm chủ cho người.”

Tổng Kính Lư đang vui mừng vì mình đạt được một số tiền lớn, nghe được Trần Hạo nói, lão quỷ lập tức nước mắt rung rung, cảm động nhìn Trần Hạo.

Thật sự là quá tốt, so với một câu nói kia, một trăm triệu tính là gì.

Phải biết nó thế nhưng là lão quỷ trăm tuổi, thật muốn kiếm tiền, biện pháp có rất nhiều, thế nhưng trước kia nó cũng

không dám làm, lại cũng không dám khắp nơi lượn lờ, cũng là bởi vì thế giới bên ngoài quá nguy hiểm.

Bây giờ có Trần Hạo hứa hẹn che chở, chí ít trong lòng Tống Kính Lư cũng thấy an ổn hơn mấy phần.

“Đúng rồi, điếm quan trọng nhất, lão Tống, một khoản tiền này, cũng không phải cho người chơi gái.” Trần Hạo mở miệng khẽ nói, lại bổ sung thêm một câu.

Không có cách, lần thứ nhất nhìn thấy lão quỷ này, nó đang chơi trò chơi giả chú rử hàng đêm, bây giờ có tiền, kiến thức thế giới phồn hoa, liên sợ nó tâm tính không ổn định, khắp nơi chơi bời.

Biểu lộ cảm động của Tống Kính Lư cứng đờ, u oán nhìn Trần Hạo nói: “Đại sư, ta không đáng tin cậy như thế sao? Ta đây là muốn đi làm đại sự.”

Trần Hạo châm biếm: “Mỗi nam nhân lúc vượt quá giới hạn, đều nói như vậy, dù sao cũng là cuộc mua bán lớn tới mấy ức.”

Tống Kính Lư: “...”

“Tốt rồi, người trở về đi, ta ngày mai liền đi chuẩn bị vật người cần cho người.”

Không muốn nhiều lời, Trần Hạo để cho Tống Kính Lư rời đi, sau đó đơn giản ăn uống, thu thập một chút, ra cửa, hướng phía sau núi đi đến.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo thấy được trường học quỷ.

Bóng đêm thâm trầm, trong sơn cốc một tòa trường học quỷ đứng vững trong đó.

So với lúc Trần Hạo vừa mới bắt đầu sáng tạo, lúc này trường học quỷ, đã có mở rộng rõ ràng.

Lâu dạy học nhiều thêm một tòa, ngoài ra chính là các loại kiến trúc phối hợp, cơ hồ bao phủ khu vực một phần ba sơn cốc.

Đối với chuyện này, Trần Hạo một chút cũng không kinh ngạc.

Bởi vì trường học quý khai quang tạo nên chỉ là cơ sở, chỉ cần có quý vật ở trong đó, không ngừng hội tụ âm khí, trường học quý liền sẽ càng lúc càng lớn, càng ngày càng hoàn thiện, bây giờ mở rộng chỉ là biến hóa bình thường.

Nhưng lúc nhìn về phía trường học quý, Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Tại trong trường quý, hẳn phát hiện ra khí tức của người sống, hơn nữa khí tức này rất lạ lẫm, căn bản chưa bao giờ thấy qua.

Đậu phộng, trường học quý ở đâu ra người sống?

Trần Hạo nhíu mày, sai bước đi tới.

Vừa tới cửa trường học, Trần lão gia liền khép lấy tay áo, cười ha hả xông ra.

“Vừa trở về làm sao không nghỉ ngơi cho tốt đi đã? Chẳng lẽ không yên lòng thái gia gia làm việc à?”

Trần Hạo cười nói: “Sao có thể, chính là vừa mới tu hành xong, nhàn rồi không có chuyện gì, liền đến ngó xem, ah, thái gia gia, bên trong trường học này làm sao xuất hiện một người sống?”

Trần lão gia nói: “Ta lúc đầu dự định ngày mai sẽ nói với ngươi, thuận tiện giới thiệu một chút, bây giờ ngươi hỏi, vậy ta liền nói một chút, người sống này là một tiểu tử thú vị.”

Trần Hạo hỏi: “Thế là thế nào?”

Trần lão gia nói: “Tiểu tử này là một dã nhân.”

Trần Hạo giật nảy mình: “Dã nhân? Thật hay giả?”

Trần lão gia nói: “Thật giả khó mà nói, lúc phát hiện ra hắn, hắn là một thân một mình sinh hoạt ở trong núi, mặc dù mặc một ít quần áo phế phẩm, nhưng hành vi rất giống với dã thú, lúc ấy phát hiện ra hắn là tiểu Hắc và tiểu Bạch, hắn muốn bắt đi bọn nó, được con sóc đầu to cấp cứu, về sau chính là Long đại sư tự mình đi qua, bắt hắn về, nhét vào trong trường học tiếp nhận giáo dục.”

Nói đến đây, Trần lão gia dừng một chút, tiếp tục nói: “Đến bây giờ đã qua mười ba ngày, dã tính của tiểu tử này mặc dù ít đi không ít, nhưng vẫn còn rất cảnh giác, có vẻ như chỉ có Hùng lão sư xuất hiện, hắn mới ngoan ngoãn nghe lời, những người khác tới gần đều không được.”

Trần Hạo cười nói: “Có thể tiếp nhận quản giáo, vậy thì không phải là dã nhân, ta đi xem một chút.”

Nói xong, Trần Hạo đi tới hướng trường học.

Chương 557: Người này rất quý quyết

Tiến vào lầu dạy học trong trường học quý, Trần Hạo liền thấy Hùng lão sư.

Lần gặp mặt này, Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục.

Tiểu nữ quý mới mười mấy tuổi này, bộ dáng bây giờ cùng vẻ sợ hãi yếu ớt, muốn cầu một bữa cơm no lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Hùng lão sư lúc đó, chính là một nữ quý không hề có chủ ý gì.

Bây giờ, cách ăn mặc của nó hoàn toàn thay đổi, mặc dù chỉ là trang phục kiểu nữ rất phổ thông, nhưng ngây ngô trên mặt đã biến mất, thay vào đó là ăn nói có ý tứ, toàn thân tràn ra một loại khí chất rất đặc biệt.

Loại khí chất này, cho dù là kẻ không quen biết gặp được Hùng lão sư, ý niệm đầu tiên cũng sẽ là, đây là một giáo viên.

Sau khi sợ hãi thán phục, Trần Hạo chủ động mở miệng nói: “Hùng lão sư, đã lâu không gặp, gần nhất còn khỏe đó chứ?”

Hùng lão sư cười nói: “Vẫn được, có Trần lão gia tử hỗ trợ, rất nhiều thứ đều có thể kịp thời chuẩn bị, trước mắt tiến độ học tập của các học sinh tăng lên rất nhanh, đã chia lớp để dạy dễ.”

Nghe thấy được tán dương, mặt Trần lão gia lộ vẻ đắc ý, hẳn làm địa chủ mấy chục năm cũng không phải làm không công, phương diện trù tính chung này, tùy tiện đều có thể làm tốt.

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Chia lớp rồi? Có thể đi nhìn một chút không?”

Hùng lão sư nói: “Đương nhiên có thể, đại sư đi theo ta.”

Hùng lão sư dẫn đường, Trần Hạo cùng Trần lão gia tử theo ở phía sau.

Một đường đi tới, Trần Hạo phát hiện đám tiêu quý quả nhiên đã tản ra, có nơi chỉ có một tên, có chỗ hai ba tên ở cùng nhau, riêng phần mình học tập những thứ khác biệt.

Bọn chúng cũng không cần Hùng lão sư trông chừng, đều đang tự giác học tập, dù là Trần Hạo tới, cũng không bị ảnh hưởng, hiển nhiên rất chuyên chú.

Loại tình huống này, để Trần Hạo càng than thở, Hùng lão sư này quả là đáng tiếc, nếu như khi còn sống không có những tao ngộ kia, có một cái hoàn cảnh sinh hoạt tốt, tương lai tuyệt đối là một đời danh sư.

Sau khi đi một vòng, Trần Hạo nói: “Hùng lão sư, nghe nói có một dã nhân trong trường học, hiện tại như thế nào rồi?”

Hùng lão sư phản bác: “Đại sư nói sai, hẳn không phải là dã nhân, là một đứa bé, chỉ là không biết nguyên nhân gì, trốn ở trên núi sinh hoạt một mình.”

“Đứa bé?” Trần Hạo sững sờ, hẳn không nghĩ tới tên dã nhân này còn nhỏ.

Hùng lão sư gật đầu: “Đứa nhỏ này cũng chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, nhưng có vẻ như một mình sinh hoạt ở nơi dã ngoại cũng rất nhiều năm rồi, tựa hồ hẳn đã từng bị tổn thương gì đó, đối với người rất cảnh giác, ta cũng là thật vất vả mới đạt được một điểm tín nhiệm của hắn, trước mắt chỉ có thể chậm rãi giảm xuống lòng cảnh giác của hắn, mới có thể bắt đầu dạy bảo.”

Nói xong, cả nhóm liền đi tới bên ngoài một gian phòng học.

Khí tức người sống kia, liền trốn ở bên trong, mà trong phòng học là một vùng tăm tối.

Lúc nhóm Trần Hạo xuất hiện ở bên ngoài phòng học, nghe được bên trong truyền ra tiếng gầm nhẹ.

Hùng lão sư tiếp tục nói: “Đứa nhỏ này quen thuộc đêm tối, tựa hồ đêm tối có thể cho hắn cảm giác an toàn, trừ ta tới gần, coi như những học sinh khác tới gần, đều sẽ để hắn trở nên rất nóng nảy.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Người nói hắn có thể cảm giác được những tiểu quỷ kia?”

Hùng lão sư gật đầu: “Đứa nhỏ này rất nhạy cảm, dù là không nhìn thấy, cũng có thể cảm giác được, đồng thời rất thông minh, có thể lựa chọn chỗ chạy trốn có lợi nhất đối với mình.”

Trần Hạo lập tức có hứng thú.

Phàm nhân là không cảm giác được sự tồn tại của quỷ vật, tiểu tử này, khẳng định có thiên phú dị bẩm a!

Nhưng lúc này còn chưa được dạy dỗ tốt, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Trần Hạo nói: “Vậy được rồi, tạm thời liền phiền phức Hùng lão sư, lúc nào hắn không còn e ngại người lạ, có thể trao đổi bình thường, cho ta biết một tiếng, nói không chừng đây là một tài năng đáng giá được bồi dưỡng.”

Sau đó, Trần Hạo dưới sự dẫn dắt của Hùng lão sư, thị sát toàn bộ trường học quỷ.

Hoàn toàn chính xác là lớn thêm rất nhiều, nhiều hơn một tòa lầu dạy học cùng một tòa nhà tổng hợp, trong tòa nhà tổng

hợp còn có phòng bóng rổ, lúc này mấy con quỷ mặc quần áo chơi bóng được Trần Hạo mang về chính chơi đến quên cả trời đất.

Chờ sau khi xem xong, Trần Hạo liền lựa chọn rời đi.

Hiện tại trường học quỷ, mặc dù không có nhiều học sinh, nhưng đã dần dần đi vào quỹ đạo, cũng không cần hẳn nói cái gì.

Hơn nữa trường học quỷ tồn tại, cũng là vì hoàn thành tử nguyện của Hùng lão sư.

Mặc dù bây giờ, Trần Hạo đã không quan tâm cái tử nguyện này nữa, càng quan tâm sự tồn tại của bọn tiểu quỷ và Hùng lão sư hơn.

Chỉ hi vọng hết thủy mạnh khỏe, ngày sau như thế nào, lại đợi ngày sau xem tiếp.

Một đêm bình yên, sáng sớm hôm sau,

Trần Hạo rời giường, ở trong đạo quán luyện kiếm.

Thân ảnh xoay tròn, tà áo bông bành, chân đạp Thiên Cương, kiếm tùy tâm đi.

Chờ một bộ Thiên Cương Kiếm pháp tu luyện hoàn tất, tiếng vỗ tay của Long đại sư vang lên, sau đó tán dương: “Kiếm pháp của Trần đạo hữu càng ngày càng cao minh, ta là người không hiểu kiếm đạo, cũng đều nhìn ra bên trong ẩn chứa uy năng đáng sợ.”

Trần Hạo thu hồi kiếm gỗ đào, cười nói: “Đẹp đi, Thiên Cương Kiếm pháp, là kiếm đạo thần thông mà chỉ có Tiên Thiên cảnh giới mới có thể triệt để phát ta uy năng, ta bây giờ cho dù đùa nghịch đẹp hơn nữa, cũng chỉ là đẹp mắt, có bao nhiêu lợi hại, trong lòng ta nắm chắc, người cũng đừng thổi phồng.”

Long đại sư bị bóc trần, cũng không xấu hổ, tiếp tục nói: “Trần đạo hữu tối hôm qua đã đi xem đứa bé dã nhân kia rồi chứ.”

Trần Hạo gật đầu: “Xem rồi, nhưng Hùng lão sư nói, đó không phải là dã nhân, là đứa bé loài người lưu lạc trong thâm sơn.”

Long đại sư nói: “Mặc kệ là loại gì, nhưng đứa nhỏ này có thiên phú không đơn giản đâu, đạo hữu có gì ý nghĩ hay không?”

Trần Hạo nói: “Tạm thời còn không thể xác định, muốn xem Hùng lão sư dạy bảo và phê bình đã, nếu như ngay cả cửa của Hùng lão sư này đều không qua được, cho dù có thiên phú cũng vô dụng.”

Long đại sư nói: “Cũng đúng, đứa nhỏ này có dã tính quá nặng, nếu như không thể uốn nắn lại, dạy bảo là họa chứ không phải là phúc.”

Trần Hạo nói: “Chuyện này không nói trước được, nhìn tiếp sau đi, ah, Long ca, ta có chuyện muốn hỏi một chút.”

Long đại sư nói: “Chuyện gì?”

“Cái phân bộ của ban ngành liên quan ở cổ thành là tình huống như thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Long đại sư nói: “Cái này còn phải hỏi nha, không nói tới vị thần nữ ở bên trong Vu sơn kia, còn có Linh Đan môn, liền nói Tam Thủy quan của chúng ta, hiện tại nhân tu, yêu tu, hội tu một đường, loại mật độ dày này, so với rất nhiều môn phái tu hành cũng cao hơn, ban ngành liên quan thân là bộ môn tổ chức giám thị địa phương, làm sao có thể không bố trí một cái phân bộ để trông giữ.”

Trần Hạo im lặng.

Hắn vẫn thật là không nghĩ tới điểm này.

Nghĩ lại cũng đúng, môn phái khác, cá lớn không có, cá nhỏ lại có hai ba con, Tam Thủy quan ngược lại tốt, có mình một người, cả nhà Long đại sư, cường lực linh sủng mấy con, dạng tổ hợp này, đều có thể so ra mà vượt các đại môn phái đi!

“Nhưng người phụ trách của cái phân bộ này, có chút khác biệt.” Long đại sư tiếp tục nói.

Trần Hạo cười nói: “Có cái gì khác biệt?”

Long đại sư nghĩ nghĩ, sắc mặt nghiêm túc nói: “Hắn là một tên âm hiểm.”

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, người chững chạc đàng hoàng mắng chửi người như thế, thật là được không?

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Trần Hạo, Long đại sư giải thích nói: “Trần đạo hữu, ta đây cũng không phải là mắng chửi người, con hàng kia thật sự là như thế, rất nhiều đạo hữu biết hắn, đều cho ra đánh giá như vậy, không phải một mình ta nói như vậy.”

Trần Hạo đang muốn nói, đột nhiên vẻ mặt khẽ động, nhìn về phía bên ngoài đạo quán.

Long đại sư cũng sững sờ, sau đó bất đắc dĩ nói: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Trần đạo hữu, gặp được gia hỏa này người cần phải cẩn thận một chút, hắn nói mười câu, thì có chín câu rưỡi là giả, còn lại nửa câu, còn phải lặp đi lặp lại suy nghĩ.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Thế thì cũng phải xem thử xem.”

Chương 558: Bấy cùng nhiệm vụ

Rất nhanh, xảo quyết trong miệng Long đại sư đi vào trong đạo quán.

Đây là một nam tử trung niên, dáng người không mập không ốm, ăn mặc phổ thông, trên mặt mang theo vẻ cười, để người gặp một lần, đều cảm thấy người này cũng không tệ.

Ah, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ, thỏa mãn điều kiện đầu tiên của xảo quyết, có vẻ bề ngoài mê hoặc người.

“Ha ha, Long đạo hữu, ta lại tới kiếm cơm, cơm nước của đạo quán này của ngươi, thế nhưng là để ta đêm không thể say giấc, hôm nay mặt dạn mày dày tới... Ah! Đây là, Trần đạo hữu?”

Nam tử trung niên còn chưa nói xong, ánh mắt dừng lại ở trên thân Trần Hạo, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Quả nhiên há mồm chính là lời nói dối, người của ban ngành liên quan, làm sao có thể không biết ta đã trở về!

“Là ta, gặp qua đạo hữu.”

Trần Hạo tùy ý đáp lại.

Nam tử trung niên vui mừng, vội vàng nói: “Quá tốt rồi, đã tới vài ngày rồi, thế nhưng Trần đạo hữu một mực không có ở trong đạo quán, ta luôn cảm thấy tiếc nuối, hôm nay hữu duyên nhìn thấy, thật sự là vạn phần vinh hạnh, ngươi xe, ta tới thăm hỏi cũng không mang theo lễ vật gì, thật sự là quá thất lễ.”

Trần Hạo cười nói: “Không mang sao? Ta còn tưởng rằng trên cổ tay đạo hữu chính là lễ vật chứ, không nghĩ tới... Ah, thật có lỗi, là ta vô lễ.”

Nam tử trung niên: “...”

Long đại sư: “...”

“Khụ khụ, Trần đạo hữu, cái vòng ngọc này...” Nam tử trung niên còn chưa nói xong, Trần Hạo tỏ vẻ ngạc nhiên tiến lên phía trước nói: “Thật đúng như thế sao, đạo hữu quá quá khách khí rồi, thật là ngại quá, thật sự là quá ngại rồi.”

Miệng thì nói, tay của Trần Hạo lại nắm lấy tay của nam tử trung niên, trực tiếp đem vòng ngọc trên cổ tay hắn cởi ra.

Nam tử trung niên quá sợ hãi, muốn giãy dụa, thế nhưng Trần Hạo có đạo hạnh cao hơn hẳn rất nhiều, căn bản là không kháng cự được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bảo bối vòng tay của mình bị Trần Hạo lấy đi như thế.

“Ha ha, lễ vật này của đạo hữu ta rất thích, ah, Long ca, quý khách tới nhà, người phải chiêu đãi cho thật tốt, ngàn vạn không thể keo kiệt.” Trần Hạo mừng khắp khởi thu hồi vòng ngọc, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói với Long đại sư.

Không đợi Long đại sư đáp lại, Trần Hạo nhìn về phía nam tử trung niên cười nói: “Thật ngại quá, hôm qua vừa trở về, ta còn có chút chuyện bận rộn, chờ ta làm xong, nhất định đi tới thăm hỏi đạo hữu, bây giờ liền để Long đại sư chiêu đãi người, có gì cần cứ mở miệng, đừng khách khí, chỉ cần có thể thỏa mãn, nhất định sẽ thỏa mãn.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi, rời khỏi đạo quán, lưu lại hai người ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ.

Sau một lúc lâu, Long đại sư mới jooif phục lại, lúc này nhếch miệng cười.

Trần đạo hữu lợi hại, lần thứ nhất nhìn thấy có người có thể từ trên thân xảo quyết chiếm lợi.

Nam tử trung niên sau đó cũng kịp phản ứng lại, nhìn cổ tay rỗng tuếch, khóc không ra nước mắt.

Đậu mè làm sao lại có người vô sỉ như vậy.

Ta nói đó là lễ vật à? Thế mà còn cướp! Người này cùng Trần Hạo bên trong tư liệu ghi lại hoàn toàn không giống a!

Trong lòng không cam lòng, nam tử trung niên nhìn về phía Long đại sư nói: “Long đạo hữu, người nhìn xem, Trần đạo hữu đây là hiểu lầm, vòng tay kia là do một vị trưởng bối đã qua đời của ta đưa tặng, không nói đến giá trị, cái này đối ta mà nói lại có ý nghĩa đặc biệt, người có thể hay không...”

“Không thể, Trần đạo hữu đều nói là lễ vật, người lại muốn đòi trở về, Trần đạo hữu không cần mặt mũi sao? Đạo hữu đừng gây chuyện.” Long đại sư không chút do dự từ chối.

Nam tử trung niên: “...”

Sau khi rời đi, Trần Hạo vừa đi vừa thưởng thức cái vòng ngọc trong tay.

Khoan hãy nói, cái vòng tay ngọc này chất liệu thấu triệt, linh tính tiềm ẩn, tuyệt đối là cực phẩm linh ngọc, hơn nữa phía trên còn gia trì các loại cấm pháp, có công hiệu dưỡng sinh, trừ tà, tuyệt đối là một cái thượng phẩm pháp khí.

Có lẽ, sau khi tiến hành khai quang, bảo bối này, có thể biến thành pháp bảo cũng khó nói.

Niềm vui ngoài ý muốn a.

Trần Hạo đắc ý thu vào.

Đối với việc lừa nam tử trung niên một đợt, Trần Hạo không có chút áp lực nào.

Vô duyên vô cớ tới cửa, còn làm bộ không biết mình trở về, coi người khác ngốc hay là mình giả ngu, dạng người này, nghĩ cùng đừng nghĩ, tới một lần bầy một lần.

Ngồi lên xe, khởi động, rời đi, lái đi.

Trần Hạo đây là chuẩn bị đi vào thành phố, chuẩn bị cho Tống Kính Lư những thứ cần thiết.

Đã Tống Kính Lư có dạng tâm tư này, hơn nữa cũng đã kích phát nhiệm vụ, Trần Hạo cảm thấy vẫn là để nó thử một lần thì tốt hơn.

Mặc dù mình không coi trọng, nhưng nếu là ngoài ý muốn mà thành thì sao.

Trăm năm đạo hạnh a, một đợt này là có thể đem mình đẩy lên chạm tới cánh cửa Tiên Thiên a.

So với ban thưởng của nhiệm vụ mà nói, ức vạn tiền tài kia, cũng chỉ là râu ria mà thôi.

Một đường lao đi vùn vụt, hơn một giờ sau, Trần Hạo đã đi tới thành phố Vu Vân.

Đi tới ngân hàng làm thẻ ngân hàng trước, chuyển một trăm triệu vào, từ chối các loại nhiệt tình chiêu đãi và chào hàng của nhân viên công tác của ngân hàng, Trần Hạo lại đi mua điện thoại di động, làm thẻ, lúc này mới thu thập, chuẩn bị trở về Tam Thủy quan.

Vừa trở lại xe, sắc trời liền chuyển hóa ảm đạm, không đến mấy phút, liền đã mưa to, để phía trước hoàn toàn mờ lung, không thấy rõ mọi thứ.

Sắc mặt của ông trời mặt rất là thất thường a, nói biến liền biến.

Trần Hạo cũng không thêm để ý, chậm rãi điều khiển xe, khoan thai tiến lên.

Còn chưa rời khỏi nội thành, Trần Hạo đột nhiên nhìn về phía một chỗ ven đường.

Nơi đó có một cái quán net, bên trong quán net, lại có hai cái âm hồn.

Mặc dù bây giờ là trời mưa, nhưng đây cũng là ban ngày a, lại có âm hồn dám mạo hiểm đi ra, còn đi quán net!

Trần Hạo chậm rãi dừng xe sang bên đường, nhìn quán net một lát, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó xuống xe đi vào.

Tiến vào quán net, hoàn cảnh bên trong cũng không tệ, cấu hình máy ở quán net cũng khá, đều là máy tính màn hình cong, vừa lớn vừa cong.

Nhưng người lên mạng bên trong quán net cũng không nhiều, số ghế đang ngồi cũng chỉ khoảng hơn một nửa mà thôi.

Xoay chuyển ánh mắt, Trần Hạo liền thấy hai âm hồn.

Bọn chúng đều là trạng thái hình người, đứng ở sau lưng một thằng bé đang chơi game.

Thấy rõ ràng, Trần Hạo liền phát hiện, hai âm hồn này, là một nam một nữ, đều là bộ dáng trung niên, đứng ở phía sau một thằng bé đang chơi đùa, mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Trần Hạo nhìn một lát, đi tới. Sau đó liền thấy thằng bé đang chơi trò chơi kia.

Thật đúng là một thằng bé, rất gầy rất trẻ trung, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhìn cũng rất đẹp trai, còn đeo bông tai, lúc này đang chơi ăn gà.

Nhìn hẩn thao tác rất nhanh, trong miệng còn không ngừng chỉ huy, tức giận mắng, phi thường chăm chú.

Thằng nhóc này, theo lý thuyết là một học sinh, hôm nay cũng không phải ngày chủ nhật, hẩn là trốn học lên mạng hay

là đã thôi học?

Ánh mắt nhìn về nam hồn ở sau lưng tiểu tử, Trần Hạo nghĩ nghĩ, vung tay lên đem bọn nó thu vào, sau đó đi ra ngoài.

Ở bên cạnh quán Internet, Trần Hạo đem nam hồn phóng ra, nói với hai con quỷ đang kinh hồn thất thố: “Đừng sợ, ta là người tốt.”

Nam nữ quỷ kia không nói chuyện, chỉ là cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Vừa rồi không có chút phản kháng nào đã bị bắt, sau đó lại thả ra, để bọn chúng biết, người tuổi trẻ trước mắt này, không thể trêu vào.

Trần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi: “Hai vị, nhìn thời gian các ngươi chết cũng không ngắn, tại sao không đi đầu thai, còn ở nơi này lưu luyến? Không biết sinh tử luân hồi là thiên đạo sao? Các ngươi như thế, sẽ hồn phi phách tán.”

“A! Vậy làm sao bây giờ, chúng ta không yên lòng với con trai chúng ta, nó bây giờ biến hóa quá lớn, chúng ta muốn đi, nó làm sao bây giờ?” Nữ quỷ có chút bối rối nói.

Nam quỷ ngược lại là bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đại sư, ngài có thể trông thấy ta, không biết có thể giúp chúng ta một tay hay không?”

Leng keng: Đột tử quỷ Từ Bình, Dương Diễm, hai năm âm hồn, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng năm năm đạo hạnh.

Chương 559: Tươi mát não mạch kín

A! Năm năm đạo hạnh!

Trần Hạo có chút ngoài ý muốn.

Nhưng đạo hạnh càng cao , nhiệm vụ càng khó, cũng đừng là cái bẫy a.

Trần Hạo cân nhắc một chút, cười nói: “Các người muốn ta giúp như thế nào?”

Nam quý nhìn thấy Trần Hạo không từ chối, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Vừa rồi chúng ta nhìn thiếu niên kia, là con của chúng ta, chúng ta muốn giúp hắn sửa đổi.”

Trần Hạo nhìn thoáng qua phương hướng quán net, hỏi: “Làm sao vậy? Các người vừa chết, tiểu tử này liền buông thả bản thân?”

Nam quý lúng túng nói: “Nói đến cũng là do chúng ta không đúng, trước kia trông giữ nó quá nghiêm, cái gì cũng không cho nó tiếp xúc, ai biết chúng ta gặp chuyện ngoài ý muốn, đứa nhỏ này bị người lừa gạt, lập tức liền thay đổi.”

Sau đó, nam quý liền đơn giản nói một chút.

Nam quý tên là Từ Bình, nữ quý tên là Dương Diễm, vốn là một cặp vợ chồng, hai người đều là cô nhi, sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm rất tốt, sau khi tốt nghiệp làm việc hai năm, Từ Bình liền bắt đầu lập nghiệp, Dương Diễm hỗ trợ, hai người dùng hơn mười năm thời gian, góp nhặt được gia sản ngàn vạn, cũng coi là nhân sĩ thành công.

Nhưng trời có gió mưa khó đoán, một lần đi tới nơi khác khảo sát, dọc đường, sinh tai nạn xe cộ, hai người đều bị chết.

Sau khi chết Từ Bình cùng Dương Diễm đều kháng cự luân hồi, bởi vì con của bọn họ còn đang ở nhà, bởi vì hai người đều có xuất thân cô nhi, bọn chúng không có thân nhân, con trai không người chăm sóc, lẻ loi hiu quạnh, hai người đều không bỏ xuống được.

Nhưng cặp vợ chồng không nghĩ tới, con trai Từ Thành bị bọn chúng lo lắng sống không được, sau khi bọn họ chết, sống so với bọn họ tưởng tượng còn phong phú hơn nhiều, cũng đặc sắc hơn nhiều, nhưng là, cũng làm cho bọn họ lo lắng hơn nhiều.

Bởi vì đều là xuất thân cô nhi, hai người đối với con trai đều yêu mến trên mức bình thường, từ lúc con trai bắt đầu sinh ra, liền đã chăm chút bồi dưỡng từng tí một.

Thế nhưng là hai người chỉ cảm thấy vì con cái mà nỗ lực nhiều, lại không nghĩ rằng bồi dưỡng cũng phải nhìn tình huống, con của bọn họ vốn cũng không phải là loại có tính cách an tĩnh, lại bị hai người các loại quy hoạch bố trí, hoàn toàn không có thời gian của mình.

Cứ như vậy, con trai của hai người liền trở nên có chút quái gở, nguyên bản hai người cũng không nhìn ra vấn đề.

Chờ sau khi bọn họ chết mới phát hiện, Từ Thành vốn bị bọn chúng lo lắng rằng sẽ sống không tốt, bị mấy bạn học mang theo một đọt, lập tức bắt đầu cuộc sống tùy tiện.

Hút thuốc uống rượu چرا gái, quán net lên mạng, đêm dài phóng đảng, con trai đi ra một con đường lệch ra, không thể chỉnh đốn lại.

Đã từng sắp xếp bài học dương cầm, thư pháp, sớm mất bóng, thậm chí con trai bắt đầu trốn học, không làm bài tập,

thành tích trên lớp, từ trước kia xếp trong top mười trượt xuống đến thứ ba đếm ngược.

Biến hóa như thế, nguyên bản giáo viên ở trường học cũng nhiều lần khuyên bảo, đáng tiếc không có cha mẹ hai ngọn núi, Từ Thành hưởng thụ sinh hoạt không ai quản lý căn bản cũng không nghe lời, dần dà, bây giờ cũng bị trường học từ bỏ.

Cặp vợ chồng thấy ở trong mắt, đau ở trong lòng, thế nhưng là bọn chúng chỉ là quỷ hồn, căn bản là không thể làm gì.

Bây giờ Trần Hạo có thể nhìn thấy bọn chúng, còn nói như thế, vậy khẳng định chính là kỳ nhân dị sĩ, Từ Bình thông minh lựa chọn xin giúp đỡ.

Nghe đến đó, Trần Hạo cười.

“Ý tứ của các người, là muốn khuyên hài tử quay đầu lại, ah, như thế thì, ta sắp xếp trước một chút, để các người cùng con các người gặp mặt, trò chuyện một chút, xem hẳn nói như thế nào, nếu như không nghe lời, vậy đến lúc đó lại dùng những biện pháp khác.”

Cặp vợ chồng vui mừng, vội vàng nói cảm ơn.

Sau đó, Trần Hạo một lần nữa tiến vào quán net, ở chỗ ngồi bên cạnh Từ Thành ngồi xuống, tay lại âm thầm, đối với chỗ Từ Thành ngồi gảy ngón tay một cái, một đạo điện quang xẹt qua.

Từ Thành thân sắc kích động, đang nhắm chuẩn một người, chuẩn bị tới một lần headshot, vừa mới nhắm ngay người, đột nhiên run một cái, từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên: “Đậu mè, rò điện.”

Lúc đó, thanh âm không nhỏ, làm kinh ngạc không ít người.

Sau đó Từ Thành nhìn thấy người nguyên bản sắp bị mình đánh chết, lúc này lại đem mình đánh chết, lập tức giận dữ: “Phục vụ viên, chuyện gì xảy ra, quán net của các người làm sao còn rò điện?”

“Thế nào? Rò điện? Tiểu soái ca đừng nói giỡn, chúng ta nơi này đều dùng vật liệu cách điện, làm sao có thể rò điện, người có phải là cảm giác sai hay không.” Có một nữ quản trị mạng khoảng hơn hai mươi tới hỏi thăm.

Từ Thành đang muốn mở miệng, đột nhiên lại nhảy dựng lên, hét lên một tiếng.

“Đậu phộng, trên mặt đất cũng có điện, đậu mè, còn nói cách điện, cách cái con mẹ người a!”

Thế nhưng sau khi rơi xuống, Từ Thành trợn mắt hốc mồm nhìn xuống chân mình, từng dòng điện giao thoa, ông ông kêu, hóa thành một cái mặt quỷ, hương hấn lan tràn tới.

Ừng ực, Từ Thành nuốt xuống từng ngụm từng ngụm nước miếng, sau đó lại cũng không dám nói nhảm, trực tiếp nhảy ra ngoài, đẩy nữ quản trị mạng đang kinh ngạc ra, chạy vội ra hướng ngoài cửa quán net.

Thật là đáng sợ, dòng điện quỷ dị như vậy, gập quỷ.

Nhìn bóng lưng Từ Thành, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, đi theo ra.

Ra cửa quán net, Trần Hạo liền thấy Từ Thành đang đứng ngoài cổng, chân chờ không dám xông vào bên trong màn mưa.

Trần Hạo cũng không khách khí, trực tiếp tiến lên, đưa tay bắt lấy cổ Từ Thành, sau đó mở cửa sau xe của mình, nhét hấn vào.

Từ Thành quá sợ hãi, kinh hô giãy dụa, nhưng sau khi nhìn thấy trong tay Trần Hạo phát ra dòng điện, động tác của Từ Thành lập tức cứng đờ, trợn mắt hốc mồm.

Dòng điện này, làm sao nhìn rất quen thuộc.

Trần Hạo thấy hắn bất động, lúc này mới đi đến ghé lái, lái xe rời đi.

Đến dưới bóng cây ở một con đường an tĩnh, Trần Hạo dừng xe, quay người nhìn về phía Từ Thành đang sợ hãi bất an, cười nói: “Biết ta vì cái gì bắt ngươi sao?”

Từ Thành không nói chuyện, chỉ là cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Là cha mẹ ngươi để ta bắt ngươi, bọn họ muốn gặp ngươi.”

“Không có khả năng, cha mẹ ta đã chết sớm, ngươi đừng gạt ta.” Từ Thành theo bản năng phản bác, sau đó tựa hồ nói lời nói, dũng khí cũng lớn mạnh, nhìn chằm chằm Trần Hạo nói: “Ta cho ngươi biết, bây giờ là xã hội pháp trị, bắt người là phạm pháp, ta khuyên ngươi tranh thủ thời gian thả ta đi, nếu không ta báo cảnh sát.”

Trần Hạo cười cười, tay nắm pháp quyết, điếm tới Từ Thành một cái, một đạo pháp quang gia trì, lập tức đôi mắt của Từ Thành trở nên linh động.

Hắn vốn cho rằng Trần Hạo muốn đánh hắn, còn bị dọa nhảy lên một cái, sau đó nhìn thấy Trần Hạo lộ ra vẻ như cười mà không phải cười, đang muốn mắng một câu, lại phát hiện ra chuyện không thích hợp.

Nhìn sang bên trái, một nam tử trung niên sắc mặt trắng bệch, sắc mặt nghiêm nghị, đây là... Người cha đã chết hai năm.

Hướng bên phải một chút, một nữ tử trung niên sắc mặt trắng bệch, hai mắt rung rung, đây là... Mẹ!

Trong lúc nhất thời, Từ Thành ngơ ngác, há to miệng, thật lâu không khép lại được.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Từ Thành đưa tay sờ tới chỗ mẹ, lại lập tức đi xuyên qua.

Lần này Từ Thành thở dài một hơi, sau đó nhìn về phía Trần Hạo cười lạnh nói: “Tốt một cái kỹ thuật giả lập, người khổ tâm như vậy, đến cùng vì cái gì, cha mẹ ta mặc dù lưu cho ta một chút di sản, cũng không trở thành thứ để cho người khác nhớ thương như thế đi!”

Trần Hạo: “...”

Từ Bình: “...”

Dương Diễm: “...”

Nhìn Từ Thành một hồi lâu, Trần Hạo cũng không biết mở miệng như thế nào.

Còn có thể nói như thế nào nữa, đang gặp quý, thế mà bị nói thành là kỹ thuật giả lập, đầu phong, não của tiểu tử này rất phát triển a!

Chương 560: Phụ tử oán hận lẫn nhau

“Thằng khốn kiếp, ngay cả cha ngươi cũng đều không nhận!” Nam quý lấy lại tinh thần, kém chút bị tức hộc máu, nâng tay lên liền muốn đánh.

Từ Thành không chút nào sợ, bình tĩnh nói: “Hù dọa ta a? Không phải ta nói, kế hoạch này của ngươi không đủ chu đáo chặt chẽ, đã ngay cả hình tượng giả lập của cha mẹ ta đều có thể làm ra, vì cái gì không điều tra rõ ràng, cha mẹ ta chưa bao giờ đánh ta một lần, ngươi xem một chút động tác này, ha ha, quá kém.”

Nam quý: “...”

“Tiểu Thành, chúng ta thật là cha mẹ của ngươi, ngươi tại sao có thể...” Trong hai mắt của nữ quý chảy ra càng nhiều nước mắt âm khí, giọng điệu bi thương mở miệng. Thế nhưng còn không đợi nàng nói xong, sắc mặt của Từ Thành trầm xuống, cả giận nói: “Câm miệng cho ta, vẫn chưa hết có đúng không, có mục đích gì, trực tiếp cứ ra tay, ta mặc dù nhỏ, cũng không phải dễ bắt nạt.”

Trần Hạo nhìn Từ Thành chăm chăm, sau khi nhìn một hồi lại cười, cũng không nói chuyện, trực tiếp móc ra một cây linh hương, trong lúc Từ Thành nhìn tới trợn mắt hốc mồm hạ, ngưng tụ hỏa pháp, đem linh hương thiêu đốt thành hơi khói, sau đó gia trì trên thân Từ Bình.

Lập tức, hồn thể của Từ Bình trở nên ngưng kết.

Trần Hạo lúc này mới lên tiếng: “Con trai hoài nghi cha, cũng coi như bất hiếu, tự xử lý đi.”

Từ Bình cảm nhận được thân thể ngưng thực, đầu tiên là sững sờ, sau đó kịp phản ứng lại, quay người nhìn Từ Thành, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi rói.

Từ Thành lập tức sinh ra một loại dự cảm không tốt, yếu ớt nói: “Người... Không phải nhân vật ảo?”

“Ảo thẳng bố mày!”

Nói một câu, Từ Bình đưa tay liền nắm lấy Từ Thành.

Thoáng một cái bắt lấy, Từ Thành quả nhiên là bị kinh hãi, ngay cả phản kháng đều không có, bị Từ Thành kéo lên trên đùi, cởi quần xuống, hung hăng quất lên trên mông hấn.

Bộp một tiếng, đau đớn từ cái mông truyền ra, Từ Thành kinh hô: “Đậu phộng, đánh thật a, người thả ta ra.”

Từ Bình thô bạo trấn áp Từ Thành, hừ lạnh nói: “Người xem một chút hai năm nay người biến thành cái dạng gì, trốn học, đánh nhau, mấy ngày mấy đêm lên mạng, người thế nào mà không đột tử đi? Cũng miễn cho để ta và mẹ người khó chịu. Ta xem, đây cũng là lỗi của ta, từ nhỏ đến lớn liền không đánh qua người, như thế mới khiến người nói thay đổi liền thay đổi. Nhưng bây giờ cũng không muộn, ta còn có thể bổ sung.”

Nói xong, Từ Bình đối với cái mông của Từ Thành liền hung hăng một bàn tay tiếp một bàn tay, đánh cho Từ Thành kêu rên không thôi.

Dù sao Từ Bình là quý, mà lại bị linh hương gia trị, có chút năng lực quý đạo, liền cường độ, cũng không phải là người bình thường có thể tiếp nhận.

Chỉ sau một lát, cái mông của Từ Thành liền trở nên một mảnh đỏ bưng.

“Bình ca, đừng đánh nữa, người nhìn người đánh quá độc ác, đừng đem Thành Thành làm bị thương.” Dương Diễm nhìn không được, mặt mũi tràn đầy đau lòng ngăn cản, thế nhưng là nó không được linh hương gia trì, căn bản không đụng tới, chỉ có thể lo lắng suông.

Nhìn Từ Thành đau tới nước mắt nước mũi đều chảy ra, Trần Hạo cười nói: “Ta cảm thấy chị dâu nói không sai, đánh mấy cái cho hắn biết các người là ai thì được rồi, trẻ con nha, chính yếu nhất vẫn là phải khuyên bảo.”

Từ Bình nhìn cái mông của con trai một chút, sắc mặt cũng hoà hoãn lại.

Kỳ thật chính là hai năm nay đã thấy không thích nhiều chuyện mà con trai làm, trong lòng đã sớm tích súc không ít tức giận, bây giờ có thể tiếp xúc, không đánh một trận thì trong lòng không thoải mái.

Lật tay một cái đem Từ Thành kéo lên, nhét vào chỗ ngồi, Từ Bình lúc này mới nói: “Thế nào, bây giờ còn nghi ngờ ta và mẹ của người nữa hay không?”

Từ Thành đặt mông ngồi xuống, đụng vào vết thương, đau tới nhe răng trợn mắt, nước mắt lại chảy một đợt. Nhưng nhìn Từ Bình và Dương Diễm, ánh mắt của Từ Thành lại không dời đi, không ngừng nhìn bên này, lại nhìn bên kia, nhìn không được nói: “Các người thật sự là cha mẹ?”

Từ Bình vừa trừng mắt, Từ Thành vội vàng nói: “Đừng đánh, ta tin, ta tin là được rồi!”

Từ Bình tức giận nói: “Người nhìn cái dáng vẻ cà lơ phát phơ của người bây giờ, trước kia người cũng không phải dạng này, đều là do Chu Vũ kia, nếu không phải hắn mỗi ngày mang người đi chơi, sao người có thể biến thành dạng này.”

Từ Thành theo bản năng nói: “Nói thế nào Chu...” Nói còn chưa dứt lời, nhìn thấy con mắt của Từ Bình trợn to, lập tức lại nén trở về.

Dương Diễm lúc này mở miệng nói: “Thành Thành, mẹ mặc kệ người là tin hay không, dù là người coi ta là giả cũng được, thế nhưng Thành Thành à, người như thế này thật sự là không tốt. Người trước kia học tập tốt như vậy, piano đàn thật tốt, chữ cũng viết tốt, nhưng bây giờ, người không luyện tập dương cầm và viết chữ thì cũng thôi đi, ngay cả đọc sách đều bỏ bê, còn học được chuyện trốn học, người như thế này, thì tương lai làm sao bây giờ? Để ta và cha người sao có thể yên tâm mà đi.”

Từ Thành nguyên bản bởi vì cái mông đau đớn mà vắn vẹo thân thể, cứng đờ.

Im lặng một hồi lâu, Từ Thành lúc này mới nhìn về phía mẹ mình: “Ta không thể tin được cha mẹ đã chết đi hai năm, còn có thể xuất hiện một lần nữa ở trước mặt ta, nhưng mặc kệ các người là thật cũng được, là giả cũng được, ta rất cảm ơn có thể để cho ta lại một lần nữa nhìn thấy cha mẹ, nhìn dung nhan của các người, nghe thanh âm của các người. Nhưng đã có thể gặp lại, vậy trong lòng ta bị đè nén thật lâu, ta cũng muốn nói một câu.”

Nói đến đây, Từ Thành dừng một chút, nhìn về phía Dương Diễm nói: “Mẹ, người thật sự là thương ta sao?”

Dương Diễm liền vội vàng gật đầu.

Từ Thành nói: “Đã người thương ta, vậy người vì cái gì không hiểu ta? Ta không thích dương cầm, cũng không thích thư pháp, ta thích chính là điêu khắc, nhưng các người không cho ta đi học, ngược lại bắt ta học tập dương cầm, học tập thư pháp, vì cái gì mà nói thương ta, lại không muốn để ta làm chuyện mà ta thích?”

Dương Diễm: “...”

“Người tại sao có thể nói như thế với...” Từ Bình nhìn không được, muốn nói Từ Thành.

Nhưng Từ Thành lại nghiêng đầu đối mặt với Từ Bình rồi nói: “Còn có người, cha à, là người chưa từng đánh qua ta, nhưng người quản ta quá nghiêm khắc, làm chuyện gì đều phải quy định tốt thời gian, nói là bồi dưỡng ta tự hạn chế, bồi dưỡng cách thức làm việc và nghỉ ngơi cho ta, nhưng khi đó ta mới lớn bao nhiêu, ta liền chưa từng nghiệm qua sinh hoạt của lũ trẻ bình thường, ta muốn cùng chạy giống như những bạn nhỏ khác, cùng chơi đùa, ta còn thích xem phim hoạt hình, chơi đồ chơi, người cũng không cho phép, trước khi các người qua đời, ta thậm chí ở trường học kết giao bạn bè cũng không dám cùng các người nói, bởi vì lúc một người bạn tốt nhất lúc ta học tiểu học, cũng là bởi vì những câu tra hỏi cổ quái của người, để cho bạn của ta cũng không dám lại nói chuyện với ta.”

Từ Bình: “...”

Một hơi cãi lại cha mẹ, Từ Thành tựa hồ cũng đã buông lỏng đi không ít. Hắn tiếp tục nói: “Cho nên, sau khi các người qua đời, bạn của ta nói mang ta đi buông lỏng tâm tình, để ta từ trong loại sinh hoạt kiểm chế trước kia giải thoát ra, qua chân chính tự do, sinh hoạt vui vẻ, ta lựa chọn đồng ý.”

“Cho nên, đây chính là nguyên nhân mà người thường thường xem film trên máy tính? Người cảm thấy như thế là rất tự do, rất vui vẻ?” Từ Bình mặt không thay đổi hỏi.

Từ Thành: “...”

Giờ khắc này, hắn vừa mới xả một đợt, cảm thấy tâm tình thoải mái, đột nhiên bị nghẹn tới sắc mặt đỏ lên phát tím, giống như hít khí.

“Người giám sát ta.” Từ Thành tức giận nhìn chằm chằm Từ Bình.

Từ Bình hừ lạnh: “Cần phải giám thị sao, lúc người làm việc này, ta ở ngay bên cạnh người nhìn. Liền ngay cả người cất giữ file ở đâu, bộ phim nào mà người thích nhất ta đều biết.”

Từ Thành lập tức trợn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy trong lòng loạn thành một bầy, có ngàn lời muốn nói, lại không thể nào nói ra.

Chương 561: Cha nợ con trả

Thấy bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh, Trần Hạo cảm thấy buồn cười.

Người ăn cay lắm thì có nhiều lông, một câu nói khiến trái tim người nổ tung, hoàn toàn bại trận.

Cho nên mới nói có thể làm cha đều là có nguyên nhân.

Nhưng cũng không thể để bọn hắn tiếp tục giằng co như thế, nếu không lúc nào mới có thể đi đầu thai?

“Khụ khụ, chuyện quá khứ, chúng ta đừng nhắc tới nữa, bởi vì cho dù nói thế nào, ba mẹ của người cũng đã chết, bởi vì không yên lòng về người nên ngay cả đầu thai chuyển thế cũng từ bỏ, nếu như không phải ta trùng hợp gặp được, kết quả của cha mẹ người sau này sẽ không thoát khỏi bị hồn phi phách tán, nhưng cho dù là như vậy, bọn họ vẫn lo lắng cho người, hi vọng người có thể sống tốt, có một tương lai tốt đẹp.”

Trần Hạo thay vợ chồng Từ Bình giải thích một câu.

Từ Thành nhếch miệng, không nói gì.

“Nhưng các người từ nhỏ cũng ở cô nhi viện mà lớn lên, không trải qua sinh hoạt bình thường của trẻ nhỏ, cho nên suy nghĩ khả năng là có chút sai lầm, cho dù bây giờ những thứ lưu hành ở bên ngoài đó rất tốt, chỉ hi vọng con mình có thể học được, sau đó có thể trở nên đa tài đa nghệ, con đường trong tương lai sẽ càng mở rộng. Nhưng chính điểm này, lại chính là điểm sai lầm nhất trong phương thức giáo dục Tử Phương. Ta không phủ nhận, làm như vậy có lẽ có thể bồi dưỡng được một số người, nhưng ta càng đồng ý với lời dặn của cô nhân nói là tùy tài năng mà dạy dỗ. Con của người có

thiên phú ở phương diện nào, thì chuyên môn bồi dưỡng ở phương diện đó, như vậy không chỉ có tỉ lệ thành tài càng lớn, cũng sẽ không phá vỡ quan hệ thân thuộc.”

Trần Hạo lại thay Từ Thành nói một câu khiến vợ chồng Từ Binh cũng im lặng không biết nói gì cho phải.

Nhìn cả gia đình này, Trần Hạo tiếp tục nói: “Cho nên, dù trước kia thế nào thì các người cũng nên hiểu cho nhau, dù sao bây giờ muốn hồi hận, cũng không có cơ hội.”

Về mặt vợ chồng Từ Binh lập tức biến thành buồn bã.

Từ Thành lại lần nữa nhếch miệng, chỉ là con mắt cũng đã biến thành đỏ, nước mắt vốn đã ngừng lại giờ lại có dấu hiệu xuất hiện.

“Nhưng hôm nay, các người có thể gặp nhau lại một lần, cũng đã nói hết lời trong lòng, trong lòng hẳn là dễ chịu hơn nhiều, như vậy đi, hai người các người có yêu cầu gì, ý tưởng gì với con mình thì có thể nói ra, Từ Thành người có suy nghĩ gì, cũng có thể nói với cha mẹ mình.” Trần Hạo cười ha hả nói tới điểm máu chót.

Nghe nói như thế, Dương Diễm tỉnh táo lại, nhìn về phía Từ Thành nói: “Thành Thành, mẹ không có yêu cầu gì cả, chỉ hi vọng người có thể học tập cho giỏi, có thể đậu vào một trường đại học tốt, đến sau khi người bước vào xã hội, người lựa chọn như thế nào, đó chính là chuyện của người, cha mẹ có thể ân tâm, cũng sẽ không cưỡng cầu gì. Nhưng bây giờ, người không thể bỏ mặc mình, phải cố gắng học tập, bồi dưỡng chính mình.”

Từ Binh gật đầu nói: “Không sai, người có một cơ sở rất tốt, chỉ cần cố gắng nỗ lực, tương lai nhất định sẽ không kém, cha mẹ không thể cùng người đi đến cuối cùng, nhưng chúng ta muốn thấy người có cuộc sống tốt.”

Từ Thành nhìn cha, rồi lại nhìn mẹ mình, cuối cùng nước mắt cũng không nhịn được mà chảy ra đến, trịnh trọng gật đầu nói: “Ừm, cha mẹ, ta đáp ứng các người, ta sẽ cố gắng học tập tốt, các người yên tâm, ta nhất định sẽ không cô phụ chờ mong của các người.”

Từ Bình và Dương Diễm vô cùng vui mừng, nhìn ánh mắt con trai cũng lộ ra vẻ vui mừng như vậy.

Lạc đường còn biết quay lại thì tương lai có thể cứu vớt, con của bọn hắn, sẽ không đi lệch đường.

“Nhưng cha mẹ ơi, ta không muốn các người bị hôn phi phách tán, các người thật sự không thể đi đầu thai sao?” Từ Thành lo lắng hỏi.

Từ Bình và Dương Diễm nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Đương nhiên có thể, chỉ cần các người buông xuống chấp niệm đối với con trai, thì ta có thể giúp các người đi đầu thai chuyển thế.”

Từ Bình và Dương Diễm đều lộ vẻ kinh hãi, bốn mắt nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Trần Hạo nói: “Chỉ cần sau này Thành Thành thay đổi, cố gắng học hành, thi đậu một trường đại học tốt, chúng ta đã an tâm.”

Hệ thống: Quý Từ Bình, Dương Diễm đột tử, âm hồn hai năm, tử nguyện hoàn thành.

Tiếng thông báo vang lên, trên thân Từ Bình và Dương Diễm phát ra bạch quang, chậm rãi trôi nổi.

Nhưng khi Trần Hạo thấy tình huống này, hai mắt lại tròn tròn.

Ngoạ tào, nhiệm vụ này đã hoàn thành, còn ban thưởng đâu? Nuốt?

Trong lòng Trần Hạo vội vàng gọi.

“Hệ thống à, có thể giải thích một chút không, tình huống này là như thế nào?”

Hệ thống: Mục tiêu nhiệm vụ là thi lên đại học. Sau khi thi đậu, sẽ cấp ban thưởng.

Nghe thấy thế, Trần Hạo đen mặt lại.

Thi lên đại học? Còn có kiểu này? Ngọa tào,

Nhiệm vụ này cho dù muốn tăng độ khó cũng không cần chơi như vậy, người tăng thì tăng nhưng đừng kéo dài thời gian như thế chứ, vì một nhiệm vụ được năm năm đạo hạnh, ta còn phải chờ một năm, không đúng, tiêu tử này có thể thi đậu hay không còn không biết đâu? Mẹ nó, người muốn lừa ta!

Trong lòng uất ức, Trần Hạo hỏi: “Có thể chiết khấu trước một chút hay không? Dù là cho một năm cũng là tốt, còn lại bốn năm, ta không cần được không?”

Hệ thống: Có thể cự tuyệt, không lấy ban thưởng.

Trần Hạo: “...”

Như cảm giác được cái gì, Từ Bình và Dương Diễm đều lần nữa nhìn về phía con trai, thân ảnh chậm rãi biến mất.

Thấy thế, Từ Thành ngơ ngác hồi lâu, thở dài một tiếng, quay người muốn đến mở cửa xe.

“Người làm gì?”

Một tiếng nói đằng sau lưng vang lên, Từ Thành quay người liền thấy biểu tình cổ quái của Trần Hạo.

“Về nhà, a quên cảm ơn cao nhân, người cho ta một lần nữa gặp được cha mẹ, nói ra lời trong lòng, ta rất cảm tạ, cảm ơn người.”

Nói xong, Từ Thành quay người muốn mở cửa xe.

Thế nhưng hấn phát hiện, cửa xe không mở được.

Quay người nhìn về phía Trần Hạo, Từ Thành nói: “Có thể giúp ta mở cửa xe không?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ai nói người có thể đi?”

Từ Thành sững sốt: “Người còn có chuyện gì sao?”

Trần Hạo nói: “Ta đã đồng ý với cha mẹ người giúp họ gặp người, thế nhưng thù lao mà cha mẹ người đáp ứng cho ta chưa đưa. Người nói, ta có thể để người đi sao?”

Từ Thành sững sốt: “Cha mẹ ta đồng ý cho người thù lao? Thù lao gì?”

Trần Hạo nói: “Thù lao gì thì người không cần phải để ý đến, ta chỉ hỏi người, người sẽ chăm chỉ học tập? Sẽ thi vào một trường đại học tốt sao?”

Từ Thành buồn cười nói: “Làm sao? Người thực sự tin tưởng hả? Ha ha, đây chẳng qua là ta dỗ để cha mẹ vui vẻ, mặc dù ta yêu quý bọn hắn là thật, cũng rất thương tâm vì bọn hắn qua đời, nhưng cố gắng học tập giỏi? Thi một trường đại học tốt? Không có khả năng, khi bọn hắn xảy ra chuyện, ta vừa mới bước vào cấp 3, hầu như là không nghiêm túc học, về sau ta liền hoàn toàn mất gốc rồi, bây giờ ta sắp lên lớp mười hai, nhưng hiện tại kiến thức lớp mười ta cũng không nhớ rõ bao nhiêu, làm sao để thi? Ta hiện tại cũng đã từ bỏ việc đi học, dù sao cha mẹ cũng để lại cho ta không ít tiền, dù là gửi ngân hàng lấy lãi, ta cũng không phải lo ăn uống, về sau cũng không cần liều mạng cố gắng như thế.”

Nhìn Từ Thành dáng vẻ đương nhiên, Trần Hạo thở dài một cái.

Quả nhiên, năm năm đạo hạnh không phải dễ lấy được, tiểu tử này, mới chỉ qua hai năm, đã hoàn toàn thay đổi tâm tính.

Có thể bất động thanh sắc ở trước mặt mình mà lừa gạt cha mẹ hử!

Nhưng muốn để ta ăn thiệt thòi? Không có cửa đâu.

Trần Hạo nhìn Từ Thành cười: “Nói cách khác, ngươi sẽ không tham gia thi đại học?”

Từ Thành quả quyết nói: “Sẽ không, ngươi cũng không cần ép ta, ép ta cũng vô dụng, ngay cả lớp mười hai ta cũng không có ý định đi đọc.”

Trần Hạo cười nói: “Ép ngươi? Không cần, ngươi thích học hay không và muốn thi đại học hay không thì ta thêm vào quản ngươi. Nhưng cha mẹ ngươi đã đáp ứng trả thù lao cho ta mà chưa có, vậy thì cha nợ con trả.”

Chương 562: Uy hiếp

“Người muốn làm gì?” Nghe được lời Trần Hạo nói, Từ Thành giật nảy mình, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Không làm gì cả, dù sao người vẫn còn nhỏ tuổi, cho nên năng lực có hạn, ta cũng không ép người, cha mẹ người để lại di sản cho người, bao gồm tiền tài bất động sản, châu báu sức, đồ cổ cất giữ, ta sẽ để người của ta đi kiểm kê thu lấy, một điểm cũng không thể ít.”

Từ Thành trợn mắt há mồm: “Người đang nằm mơ hả, ta làm sao có thể cho người.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Người sẽ, bởi vì nếu người phản kháng, ta sẽ an cho người đem người đến bệnh viện tâm thần, giam người cả một đời ở đấy, người không bị bệnh tâm thần, cũng sẽ đem người chinh thành có bệnh tâm thần. Dù sao cha mẹ người cũng không có thân nhân, sẽ không có người nào thay người giải oan.”

Từ Thành hít một hơi lãnh khí, bộ dáng uất ức nói: “Tại sao người có thể như vậy? Chẳng lẽ trên đời này không có pháp luật, không có công chính sao? Người dựa vào cái gì mà đối với ta như vậy.”

Trần Hạo nói: “Dựa vào cha mẹ người thiếu ta, đã nói chỉ cần người đi học cho giỏi, thi đậu đại học tốt, bọn chúng sẽ có thể hoàn thành tâm nguyện, đầu thai chuyển thế, hiện tại ta đã đưa bọn chúng đi đầu thai chuyển thế, kết quả người lại không muốn thi đại học, người đã không đi thi, ta sẽ không lấy được ban thưởng công đức, người nói, ta dựa vào cái gì?”

Từ Thành nghẹn họng nhìn trân trối, nói không ra lời.

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Cho nên, nếu người đã không muốn đi học, như vậy thì đem đồ vật của cha mẹ người giao cho ta, đây là bọn chúng thiếu ta, cho nên phải đền bù ta.”

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xe cho hắn, cười nói: “Bây giờ người có thể đi, nếu người sợ hãi, cũng có thể chạy, nhưng ta sẽ cho người biết, có một câu nói là đại sư thông âm dương, nên ta có được năng lực như thế nào, thì người phải hiểu rõ, cái gọi là thiên hạ rộng lớn, nhưng không có chỗ ẩn thân cho người.”

Từ Thành lập tức ngậy người.

Làm sao lại biến thành như vậy?

Ý của người không phải chỉ là buộc ta chăm chỉ học sao? Còn phải thi được một trường đại học tốt, chuyện này khó bao nhiêu người có biết hay không, bây giờ ta chỉ có thời gian một năm, làm sao ta có thể làm được!

“Đại, đại sư, có thể đổi yêu cầu khác không, ta...”

“Không được!”

Không đợi Từ Thành nói xong, Trần Hạo đã lạnh giọng cắt đứt, sau đó nhìn Từ Thành nói: “Nếu người không muốn hoàn thành nguyện vọng của cha mẹ người, người cũng không có tư cách hưởng thụ những vật mà cha mẹ người để lại, chờ đến lúc người trở thành kẻ nghèo hèn, người sẽ biết, cái gì gọi là hối hận.”

“Không cần, bây giờ ta cũng hối hận rồi, đại sư, ta hứa sẽ chăm chỉ đọc sách, đi học cho giỏi, không cần làm như vậy với ta, van người.” Từ Thành bị dọa phát sợ.

Mặc dù hai năm này tính cách của hắn thay đổi rất lớn, nhưng nói thế nào thì hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, đối mặt với đe dọa của Trần Hạo, căn bản là không chịu nổi, tinh thần lập tức sụp đổ.

Trần Hạo cười: “Đồng ý đi học?”

Từ Thành nhanh nhẹn gật đầu.

“Cũng sẽ thi một đậu vào một trường đại học tốt?”

Từ Thành gật đầu lần nữa.

Trần Hạo nói: “Đây là chính ngươi nói, sẽ không hối hận chứ?”

Từ Thành vội vàng nói: “Không có, chỉ cần đại sư thả ta ra, ta cam đoan sẽ thi được một trường đại học tốt.”

Trần Hạo cười nói: “Được, ngươi ở chỗ nào, ta mang ngươi trở về chuẩn bị quần áo.”

A?

Hai mắt Từ Thành trợn lên.

Trần Hạo nói: “Ngươi cho rằng với cái bộ dạng này của ngươi mà ta thật sự tin tưởng ngươi có thể thi đậu đại học? Đừng chém gió, cho nên ta chuẩn bị dẫn ngươi tới một chỗ, tiếp nhận huấn luyện, như thế một năm sau thi một trường đại học trọng điểm cũng không có vấn đề, đến lúc đó ngươi thích thế nào thì làm, ta tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện của ngươi nữa.”

Từ Thành cười khan nói: “Như thế thì không...”

“Hử!” Trần Hạo nheo mắt lại.

Từ Thành vội vàng nói: “Nhà ta ở Phù Lan hoa viên, cách chỗ này không xa.”

Trần Hạo cười cười, lái xe rời đi.

Mấy phút sau, Trần Hạo lái xe đến một tiểu khu, đi tới nhà Từ Thành.

Từ gia thật sự không nhỏ, diện tích hơn một trăm tám mươi mét vuông, bốn phòng ở, hai sảnh, trang trí cũng rất ấm áp.

Nhìn Từ Thành lấy một vali to ra, tựa như muốn mang theo rất nhiều thứ, Trần Hạo nói: “Làm gì thế? Dọn nhà a? Trực tiếp cầm hai bộ quần áo thay đổi là được, những thứ khác người cũng không dùng được.”

“A? Vậy ta...” Hai mắt Từ Thành tròn tròn.

Trần Hạo nói: “Không cần nói nhảm, ghi nhớ, bây giờ người chỉ có hai con đường lựa chọn, hoặc là nghe ta, hoặc là, đi bệnh viện tâm thần dưỡng lão. “

Từ Thành: “...”

Nói xong, Trần Hạo đi đến so pha ngồi xuống, rồi nói: “Cho người ba phút, quá thời gian ta không đợi.”

Từ Thành phần nộ nhìn Trần Hạo một chút, không cam lòng xoay người đi lấy đồ.

Ba phút sau, Từ Thành mang theo một vali, lên xe Trần Hạo, rời khỏi tiểu khu.

Nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ xe, Từ Thành chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết vì sao, hẳn có một dự cảm bất tường.

Lái xe đến hơn một giờ chiều, Trần Hạo đã quay lại Tam Thủy Quan.

Sau khi tiến vào, Trần Hạo tìm Long đại sư, hỏi thăm tình huống vị đạo hữu kia, mới biết là mình vừa đi, kẻ kia không đợi bao lâu cũng rời đi, lúc đi sắc mặt vô cùng kém.

Nhưng đối với chuyện này, Trần Hạo hoàn toàn không thêm để ý, đối với ban ngành liên quan, Trần Hạo hiện tại giữ thái

độ kính nhi viễn chi, mọi người tốt nhất không liên quan đến nhau, bình an vô sự.

“Ừm, Long ca, sau này tiểu tử này cũng sẽ ở lại đạo quán, người an bài cho hắn một chút, trông trọt cũng được, khai hoang cũng tốt, chỉ cần có thể rèn luyện người là được, sau này ban ngày thì để hắn làm việc, ban đêm thì lên lớp ở trường học quý.” Sau đó Trần Hạo giới thiệu Từ Thành cho Long đại sư.

Nghe vậy Long đại sư sững sờ.

Từ Thành càng giật nảy mình, vội vàng nói: “Đại sư, tại sao lại để ta đi trông trọt khai hoang, không phải lên học sao?”

Trần Hạo nói: “Người không nghe thấy sao? Ban đêm lên lớp. “

Từ Thành chán nản: “Nào có ban đêm lên lớp, hơn nữa ban ngày ta còn làm việc, thì nghỉ ngơi như thế nào?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Người yên tâm, sẽ để cho người có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng là thời gian rảnh rỗi, toàn bộ sẽ dùng để học tập và làm việc.”

Trong lòng Từ Thành vô cùng uất ức. U oán nhìn Trần Hạo nói: “Lúc trước đại sư người còn nói với cha ta rằng tùy theo tài năng mà dạy dỗ thì mới có thể thành tài, tại sao lại đối với ta như vậy, đây là ngược đãi, ta yêu cầu đãi ngộ bình thường.”

Trần Hạo nói: “Ta làm thế chính là tại tùy theo tài năng mà dạy, người nhìn người, học tập không chuyên tâm, đây là vấn đề không tập trung chú ý, thường thường mơ mộng, đây là vấn đề tinh lực dồi dào, làm việc có thể để người rèn luyện khả năng chú ý, cũng có thể khiến người tiêu hao tinh lực dư thừa, sau đó người có thể chuyên chú học tập, người yên tâm, dựa theo sắp xếp của ta, một năm sau, nếu người không thi đỗ

trường đại học trọng điểm, thì ta sẽ đưa người đến bệnh viện tâm thần dưỡng lão.”

Từ Thành đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, trừng to mắt nói: “Tại sao lại đưa ta đến bệnh viện tâm thần dưỡng lão?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Bởi vì ta không có khả năng bồi dưỡng không thành, người thì không đỗ, chính là vì người cố ý đối nghịch, cố ý thi điểm thấp, đó chính là bệnh tâm thần, không đưa người đến bệnh viện tâm thần thì đưa đi đâu?”

Từ Thành nghe vậy phải trợn mắt há mồm.

Má nó, tại sao người có thể không biết xấu hổ như vậy!

“Được rồi, bớt nói nhảm đi, Long ca, tiểu tử này giao cho người, chỉ cần hắn dám rời khỏi đạo quán ngoài trăm thước, trực tiếp đánh gãy chân.”

Trần Hạo lười nói nhảm với hắn, quay ra dặn dò Long đại sư xong rồi xoay người rời đi.

Vừa đi mấy bước, Trần Hạo lại ngừng lại, quay người lại, tiếp tục nói: “Còn có, tiền sinh hoạt của tiểu tử này cũng phải tính một chút, mỗi tháng hai mươi vạn, không cho phép khát nợ, thiếu một hào cũng không cho hắn ăn cơm.”

Từ Thành: “...”

Chương 563: Tu luyện thường ngày

Trần Hạo rời đi, Từ Thành vẫn đứng nguyên tại chỗ, gió buổi chiều thổi qua vốn rất thoải mái dễ chịu.

Nhưng gió này thổi lên người Từ Thành, hắn lại cảm nhận được lãnh ý.

Đây là... Một bước vào hang hổ à!

“Được rồi, đừng nghe Trần đại sư, hắn chỉ đùa giỡn với ngươi.” Long đại sư cười ha hả mở miệng, an ủi Từ Thành một câu.

Tinh thần Từ Thành lập tức chấn động, vui vẻ nhìn Long đại sư: “Nói như vậy, ta không cần trả hai mươi vạn tiền ăn, cũng không cần làm việc vào ban ngày còn ban đêm học tập?”

Long đại sư nghi ngờ nói: “Ta nói chính là đưa ngươi đến bệnh viện tâm thần, ngươi nghĩ đi đâu vậy?”

Từ Thành: “...”

“Ha ha, đừng nghĩ chuyện tốt nữa, đi theo ta, ta dẫn ngươi tới chỗ ở, ngươi tới thật đúng lúc, ta dự định mở một dược viên ở sau núi, trồng một số linh dược tương đối đặc biệt, công việc cũng tương đối nhiều, có lẽ đến lúc ngươi rời đi, là có thể làm xong.” Long đại sư nói, trên mặt lộ ra nụ cười.

Không biết vì cái gì, hắn có cảm giác rất vui vẻ.

Có thể là tiếp xúc với Trần đạo hữu lâu nên bị ảnh hưởng đi.

Trước kia ta không phải như thế này.

Tìm đến Tống Kính Lư, sau khi đưa cho hắn thứ hắn cần, con hàng này nói muốn đi, đến hành lý cũng đã chuẩn bị xong, hiển nhiên là âm mưu từ lâu.

Trần Hạo cũng bất đắc dĩ, gặp được một kẻ có tâm chí mạnh mẽ, nhất là nó còn kích phát được nhiệm vụ trăm năm đạo hạnh, mặc kệ có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, cũng có thể giúp đỡ một chút, biết đâu lại có thể hoàn thành đâu.

Người ta khổ tận cam lai, lưu danh sử xanh, nhiệm vụ của ca đã hoàn thành, đạo hạnh cũng thu được. Mọi việc đều tốt đẹp.

Nhìn theo Tống Kính Lư rời đi, Trần Hạo đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời hắn không biết nên làm gì.

Nghĩ một chút, Trần Hạo đến sau núi thăm Bạch Lộ.

Từ khi đi vào tam Thủy Quan, Bạch Lộ bởi vì vấn đề của bản thân mình mà vẫn luôn bế quan, nhất là sau khi được canh xương rồng tẩm bổ, tiến bộ rất lớn, nhưng cũng bởi vậy, Bạch Lộ tiếp cận đến một bình cảnh huyền diệu, tiến vào trạng thái tu hành cấp độ cao hơn, nếu như lĩnh ngộ được, có lẽ có thể triệt để hóa giao, trở thành giao long chân chính.

Đương nhiên, một bước này không chỉ lĩnh ngộ khó khăn mà còn hung hiểm vạn phần, có thể thành công hay không thì nó chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trần Hạo khẽ cảm nhận, phát hiện Bạch Lộ tồn tại, nhưng không thể trao đổi.

Hiển nhiên, Bạch Lộ đang chuyên tâm tu luyện.

Yên lặng đứng một lát, trên mặt Trần Hạo lộ ra một nụ cười, quay người rời đi.

Mặc dù không thể trao đổi, nhưng hắn cảm giác được, Bạch Lộ rất ổn, chỉ dựa vào điểm này, thì có thể thấy nó đang tiến

bộ, thành công chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng mà một đám tiểu đồng bọn đều đang tiến bộ, Trần Hạo cũng không thể lười biếng được.

Pháp lực lại tăng một đoạn dài, hẳn sắp được liệt kê vào hàng ngũ tu sĩ đạo môn cao cấp nhất.

Thần thông chủ yếu của Trần Hạo vẫn chỉ có ba loại.

Thiên Cương bộ, Thiên Cương Kiếm pháp, Chương Tâm Lô.

Cái gì hô phong hoán vũ, Rải Đậu Thành Binh, đều là mới xem qua, bình thường cũng không dùng đến, lợi hại hơn cũng không dùng được, cảm giác vô cùng uất ức với hai loại thần thông này.

Ngoài ra còn có tam muội chân hỏa đang đợi tu hành, bảy mươi hai phép biến hóa còn chưa thí nghiệm, phù lục, trận đạo, các loại tiểu pháp thuật đều bị xếp xó.

Pháp lực tăng lên, pháp thuật cũng nên đuổi kịp, cho nên trên đường trở về Trần Hạo đã nghĩ kỹ, lần này phải sắp xếp lại thần thông của mình, tạo thành hệ thống để tu hành.

Mặc dù Thiên Cương bộ, Thiên Cương Kiếm pháp, Chương Tâm Lô là ba loại thần thông mình thuần thục nhất, nhất định phải kiên trì.

Nhưng cũng không thể lãng phí các loại thần thông khác, nếu không vất vả làm nhiệm vụ để đạt được thì có tác dụng gì?

Nhất là tam muội chân hỏa, thần thông này mặc dù tu luyện chưa thành thục, nhưng đã nhiều lần va chạm, còn có ghi chép trong đạo quyển, loại thần thông này là một loại đỉnh cấp thần thông của đạo môn.

Không có gì không đốt được, vạn tà bất xâm.

Nếu như có thể tu luyện thành công, thì Trần Hạo xem như chân chính có năng lực hộ thân.

Đương nhiên, hiện tại mới chỉ là căn bản tam muội chân hỏa, muốn tu luyện đến mức độ thuần thực thì còn rất lâu, nhưng cũng phải thêm vào danh sách tu hành.

Quay lại đạo quán, Trần Hạo bắt đầu thử tu hành tam muội chân hỏa đầu tiên.

Thân thể con người có ba vị, tâm hỏa, thận hỏa, khí hải hỏa.

Tam Hỏa căn bản trong thân thể, tụ chỗ này là lửa, tán chỗ này là khí, lên xuống tuần hoàn.

Đây chính là bản chất của tam muội chân hỏa.

Lĩnh ngộ điểm này, là có thể tu hành Tam Hỏa, ngưng tụ tam muội.

Trần Hạo tiếp nhận truyền thừa, chẳng khác nào lĩnh ngộ được căn bản tam muội chân hỏa, lĩnh ngộ được căn bản này, tiết kiệm được vô số thời gian, việc hắn cần làm chính là dựa theo trong tri thức truyền thừa, không ngừng thực hành, tìm ra phương pháp tu hành phù hợp nhất với bản thân.

Hai mắt nhắm chặt, tâm tĩnh như nước, ý niệm ngưng tụ, cảm thụ thiên địa.

Vạn Tượng biến hóa mơ hồ, vân hải tan rã giống khí.

Tu hành không biết bao lâu, đêm ngày thay phiên.

Đến khi Trần Hạo tỉnh lại từ trong tu hành, trong mắt của hắn tựa như toát ra ánh lửa, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mặc dù có truyền thừa và lĩnh ngộ, nhưng nếu muốn hoàn toàn nắm giữ cũng không dễ dàng, lần này tu hành, Trần Hạo cũng chỉ mới tìm tòi một chút mở đầu, có lẽ cần phải thêm mấy lần nghiên cứu, thì mới có thể thực sự bắt đầu tu hành.

Nhưng cho dù chỉ mới tìm được một điếm, Trần Hạo cũng cảm nhận được chỗ lợi hại của tam vị chân hỏa. Hắn tin tưởng, chỉ cần mình tu luyện thành công, thì tuyệt đối là thủ đoạn mạnh mẽ có thể so với Chương Tâm Lôi đại thành.

Cảm nhận được điều này khiến Trần Hạo càng chờ mong.

Thu liễm khí tức rồi đứng dậy, Trần Hạo hoạt động thân thể một chút. Nhìn thời gian, thế mà đã là chín giờ sáng ngày hôm sau.

Bước ra ngoài phòng khách, Trần Hạo thấy bữa sáng gồm cháo loãng, bánh bao nhỏ, dưa muối để trên bàn, nhưng hắn không ăn vì đã nguội.

Tổng Kính Lư đã đi làm đại sự, nhiệm vụ nấu cơm này, sợ rằng lại rơi xuống người Triệu Linh Xảo.

Sau khi trở về, lúc ấy cũng chỉ là thấy một nửa bên mặt của cô gái nhỏ, cũng không chú ý vết sẹo trên mặt nàng thế nào rồi.

Trong lòng hơi động, Trần Hạo đi ra ngoài, khẽ cảm nhận một chút rồi Trần Hạo cất bước rời đi.

Rất nhanh, hắn thấy Triệu Linh Xảo ở rùng cây nhỏ bên ngoài đạo quán.

Cô gái nhỏ đang luyện võ mê mẩn, nàng làm rất nhiều đạo cụ luyện tập ở rùng cây nhỏ, còn có một gốc cây khô được buộc chặt dây thừng, đang bị Triệu Linh Xảo ra sức công kích.

Khoan hãy nói, lúc này mới qua mấy tháng, cùng lần đầu tiên gặp cô gái nhỏ này đã hoàn toàn khác nhau, thân thể vẫn gầy như vậy, nhưng bây giờ nàng tạo cho người ta cảm giác chín chắn và khỏe mạnh hơn.

Nhất là bây giờ, cô gái nhỏ đang đấm đá cây cối, một chiêu một thức, đều hung ác cuồng bạo, đánh ra tiếng âm âm, hoàn

toàn có thể cho người ta tin tưởng, nếu nàng đá vào người bình thường, thì người đó sẽ mất nửa cái mạng.

Đang tập trung công kích, Triệu Linh Xảo như cảm giác được cái gì, dừng lại, xoay người nhìn lại, rồi nhếch miệng cười.

“Đại sư, ngài tỉnh rồi ạ.”

Trần Hạo gật gật đầu, quan sát Triệu Linh Xảo tỉ mỉ.

Thấy thời gian Triệu Linh Xảo luyện tập không ngắn, trên mặt nhỏ xuống rất nhiều mồ hôi.

Mà trong mắt Trần Hạo, khuôn mặt của Triệu Linh Xảo so với trước kia có thay đổi lớn, vết sẹo lớn xấu xí kia hiện tại đã giảm rất nhiều, nếu như không chú ý, thì sẽ không nhìn thấy.

Điều này cũng khiến Triệu Linh Xảo không còn phải che lấp, có thể thoải mái để lộ ra.

Nhìn thấy như vậy, Trần Hạo cũng thở dài một hơi.

Có thể trị hết là được, cuối cùng cũng không có cô phụ tấm lòng người mẹ.

“Luyện võ cũng được một thời gian rồi, hiện tại có cảm giác thế nào?” Trần Hạo cười hỏi.

Triệu Linh Xảo gật đầu nói: “Vừa mới bắt đầu rất mệt mỏi, bây giờ rất thích, nhưng ta vẫn có cảm giác thiếu chút gì đó.”

Chương 564: Sụp đổ Từ Thành

Thiếu chút gì?

Nghe thấy Triệu Linh Xảo nói thế, Trần Hạo nhìn nàng một chút, lại nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên cười: “Ta biết rồi, ngươi thiếu một người cùng luyện.”

Bồi luyện?

Triệu Linh Xảo sững sờ, rồi lại lắc đầu nói: “Không đúng, Lam sư phụ vẫn luôn dạy ta, cũng giúp ta luyện tập, còn có sóc đầu to, nó còn dạy ta leo cây và né tránh, ta không thiếu cái này.”

Trần Hạo nói: “Đây là dạy, không phải cùng luyện. Ngươi nhìn ngươi bây giờ đi, đối luyện đều là tử vật, nhìn thì hung mãnh, nhưng thực tế hoàn toàn không có kinh nghiệm đối chiến, dù sao về sau ngươi sẽ thật sự có địch nhân, người ta cũng sẽ không đứng yên để ngươi đánh, cho nên ngươi cần chính là một đối thủ có thể lực ngang nhau, có thể để ngươi phát huy, tích góp kinh nghiệm đối chiến.”

Hai mắt Triệu Linh Xảo lập tức sáng lên.

Lời này của Trần Hạo đã chạm đến nội tâm nàng.

Chính là cảm giác này, vẫn luôn chăm chỉ luyện tập, nàng vẫn có cảm giác là lạ, hiện tại suy nghĩ, cũng không đúng, những thứ mình đánh đều là tử vật, người sống bình thường sao có thể đứng im để cho mình đánh!

“Đại sư, vậy phải làm sao bây giờ? Ta cần một đối thủ.”
Triệu Linh Xảo nghiêm túc nói.

Trần Hạo cười nói: “Ta nhớ được trước đó có giới thiệu một quý hồn tới đây, tên là Kim Mộng Quan, giờ nói đến, hôm qua ta cũng không thấy nó ở quý trường học, người biết nó ở đâu không?”

Triệu Linh Xảo nói: “Ta biết, hình như Hùng tử tử để nó đi lên núi.”

“Đi lên núi? Làm gì?” Trần Hạo sững sờ.

Triệu Linh Xảo lắc đầu: “Cái này thì ta không biết, từ khi nó đi, ta không thấy nó, đại sư, người tìm nó có chuyện gì sao?”

Trần Hạo cười nói: “Kim Mộng Quan mặc dù muốn đọc sách, nhưng bản thân nó chính là một mãnh tướng, từ nhỏ đã học tập võ công, nếu để cho nó dạy người, có lẽ hiệu quả so lam hồ điệp sẽ tốt hơn, cũng có thể bồi dưỡng kinh nghiệm đối chiến cho người.”

Triệu Linh Xảo ngược ngung nói: “Nói là như thế, nhưng Kim Mộng Quan muốn đọc sách, không nhất định có thể dạy ta.”

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, lát nữa ta sẽ hỏi Hùng lão sư một chút ân, trước đó, người có thể chuẩn bị bài một chút, tìm cảm giác đánh người, lát nữa người đi tìm Long đại sư, gần đây trong đạo quán có một tên tiểu tử tới, bởi vì một chút nguyên nhân, ta muốn đốc thúc hắn học tập, để hắn thi đậu một trường đại học trọng điểm, bởi vì tiểu tử này khi còn bé bị kiềm chế, cho nên sau khi cha mẹ bị tai nạn đều mất đi, hắn lập tức phản nghịch lại. Ta nghĩ muốn dạy dỗ lại hắn sẽ có chút khó, ban đêm lên lớp có Hùng lão sư phụ trách, ta cũng yên tâm, nhưng ban ngày ta sợ hắn tư tưởng mộng mơ, trong lòng thư giãn. Lên ta giao hắn cho người, nếu như hắn không nghe lời, hồ nháo, chỉ cần đánh hắn không chết, chuyện khác cũng không thành vấn đề gì.”

Ánh mắt Triệu Linh Xảo khẽ động, hỏi: “Là linh hồn của cha mẹ hấn nhờ đại sư hỗ trợ sao?”

Trần Hạo nói: “Đúng vậy.”

Triệu Linh Xảo cười: “Thế thì đại sư yên tâm đi, ta sẽ chiêu cố tốt cho hấn.”

Triệu Linh Xảo đáp ứng, Trần Hạo gật gật đầu, nói thêm vài câu rồi rời đi.

Mấy ngày sau, Trần Hạo vẫn luôn đắm chìm vào việc tu hành, không ngừng điều chỉnh phương pháp tu hành tam muội chân hỏa, dần dần cũng mò ra phương pháp, bắt đầu chính thức tu hành cơ sở pháp môn của đại thần thông này.

Nhưng trong đạo quán, lại không hề bình tĩnh như vậy.

Có thêm Từ Thành xuất hiện, tiểu tử này vốn cho rằng Trần Hạo đã nói xong biện pháp giáo dục, mặc dù rất nghiêm khắc, nhưng cũng không quá mức, để cho hấn chậm rãi thích ứng.

Thế nhưng sau khi bắt đầu học tập, Từ Thành biến thành ngơ luôn.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, phân chia rõ ràng.

Ban đêm lên lớp, mặc dù trường học có chút lạnh, bạn học cũng có chút lạ, nhưng lão sư cũng không tệ, nhìn có vẻ nghiêm khắc, một ánh mắt đã có thể khiến hấn không tự chủ phải thẳng lưng, nhưng cũng may vị lão sư này đẹp vô cùng, khiến Từ Thành từ lần đầu tiên gặp đã cảm thấy hài lòng.

Ít nhất thì học tập những năm qua, hấn gặp rất ít nữ lão sư. Hơn nữa chưa bao giờ gặp được nữ lão sư xinh đẹp.

Thế mà bây giờ lại gặp được, trong đầu Từ Thành đột nhiên nhớ tới dữ liệu trong ổ D trong máy vi tính ở nhà, bên trong có chứa clip về các nữ lão sư.

Ân, người này ngực nhỏ một chút, nhưng mà dáng người max điểm, khí chất max điểm, nếu là... .

Nhưng sau khi Hùng lão sư bắt đầu lên lớp, Từ Thành mới phát hiện, lão sư này không dễ chọc, ở trước mặt nàng, hấn căn bản không có chút cơ hội lười biếng nào.

Bởi vì một đối một, dù Từ Thành chỉ có chút phân tâm, đều sẽ bị một loại khí lạnh không tên kích thích, sau khi run một cái, hấn không tự chủ được sẽ chuyên chú lại, mà Hùng lão sư vẫn đang như cũ giảng bài.

Sau khi dạy xong, Hùng lão sư sẽ đặt câu hỏi, nếu trả lời không được, nó sẽ giảng lại lần nữa, tiếng giảng bài kia không ngừng chui vào đầu óc.

Khi mới bắt đầu Từ Thành còn có chút chống lại, cuối cùng vẫn không chịu nổi, quả quyết nghiêm túc học xong, để Hùng lão sư giảng giải nội dung kế tiếp.

Kiểu giáo dục không đánh không mắng, nhưng không ngừng ép người, hơn nữa còn là để người phải chuyên chú tinh thần, căn bản là không có cách nào phân tâm, vẫn luôn học tập như thế. Đối với một người đã có thói quen tự do, muốn làm cái gì thì làm cái đó mà nói, đây thật sự là tra tấn to lớn.

Chờ đến ba giờ sáng, cuối cùng Từ Thành cũng nghe được tiếng thông báo tan học tốt đẹp, thế nhưng lúc này, hấn có cảm giác tinh thần của mình sắp sụp đổ, vô cùng mệt mỏi.

Sau đó, Từ Thành về tới ký túc xá, ngã đầu xuống đã ngủ. Đây là điều không thể tưởng tượng với một người có thói quen thức đêm đồng thời còn bị mất ngủ.

Nhưng đến buổi sáng, Từ Thành sẽ bị một chậu nước lạnh hắt tỉnh, bị một nữ nhân đáng ghét mà hấn đánh không lại mang điễm tâm sáng đến, sau đó sẽ đi khai hoang. Chỉ cần có chút bất mãn, thì quyền đám cước đá sẽ hầu hạ, có một lần Từ

Thành thực tình mệt không chịu được, thấy không có ai nên muốn lười biếng, thế nhưng không được một phút, Triệu Linh Xảo đã xuất hiện, đánh hấn đến tê dại cả người mới dừng lại.

Lần này Từ Thành giận.

Cho dù là trường học nghiêm khắc, cũng không ngược đãi người như vậy! Mẹ nó, ở đây mỗi tháng ta còn phải trả hai mươi vạn tiền ăn, kết quả là có đái ngô này? Hấn kháng nghị, không chỉ có không cần học, không muốn làm việc, còn muốn lập tức đi, thái độ vô cùng cứng ngạnh, đáng vẽ hoặc là để hấn đi, hoặc là giết hấn luôn.

Kết quả là Triệu Linh Xảo tại chỗ lấy ra một cây chủy thủ, đâm vào đùi hấn một cái, nhìn máu phun ra ngoài, Từ Thành nháy mắt biến thành một Bảo Bảo ngoan ngoãn.

Mấy ngày kế tiếp, liên tục hai ngày Từ Thành không nói chuyện gì, không chỉ học tập tiến bộ rất nhanh, hơn nữa còn phối hợp làm việc, khiến Triệu Linh Xảo tìm không ra khuyết điểm.

Đến một ngày, sau khi tan học lúc ba giờ sáng, Từ Thành ngoan ngoãn tạm biệt Hùng lão sư, tạm biệt các bạn học, sau đó quay lại đạo quán.

Thế nhưng đi được nửa đường, Từ Thành lại chuyển hướng, chạy về phía sau núi.

Khi Từ Thành chạy đi không xa, một nhóm quỷ ảnh xông ra, chính là Hùng lão sư, Trần lão gia cùng một đám quỷ nhỏ.

Trần lão gia nâng tay áo cười nói: “Quả nhiên là muốn chạy, năm đó có một ít nô lệ bị địa chủ bị áp chế quá ác, chính là bộ dáng này, bắt đầu rất nghe lời, chờ người giám thị buông lỏng thì sẽ tìm cơ hội chạy. Hùng lão sư, làm gì? Muốn đi bắt hấn trở lại?”

Hùng lão sư bình tĩnh nói: “Không cần, đứa nhỏ này rất thông minh, chỉ là tâm tính không chuyên chú, cần dạy dỗ một chút, ừ, ta mang các học sinh cùng đi, cùng hẳn chơi một trò chơi.”

Chương 565: Ta xuyên qua

Hộc! Hộc! Hộc...

Thở dốc nặng nề, cả người Từ Thành đầy mồ hôi nhễ nhại ngã xuống một đồng cỏ.

Ngực phập phồng kịch liệt, hần ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, hần chưa bao giờ trải nghiệm cảm thụ vui vẻ như thế này.

Cuối cùng cũng thoát khỏi hang hổ!

Có bản lĩnh gì thì dùng hết đi, dù sao có đánh chết, lão tử cũng sẽ không quay lại đạo quan đồ nát kia.

Thức ăn thì đều là đồ chay, một miếng thịt cũng không có, mỗi ngày còn phải làm việc, lại còn thức đêm đọc sách, thi đại học cái khi gì, lão tử muốn thi đại học hay không, liên quan gì đến ngươi, cho dù cha mẹ ta làm giao dịch với ngươi, vậy ngươi đi tìm ta cha mẹ đi, bắt nạt ta thì tính là gì.

Trốn, nhất định mình phải trốn, rời khỏi thành phố Vu Vân, mang theo di sản của ba mẹ, đi đến một thành thị thật xa, ta không tin, thiên hạ rộng lớn, hần thật sự có thể tìm được ta.

Suy nghĩ trong lòng cứ trào lên, tựa như mơ đến một việc tốt đẹp nào đó, trên mặt Từ Thành lộ ra một nụ cười rất tươi.

Nhưng mà lúc này, Từ Thành không hề phát hiện, cách chỗ hần không xa, một phiến hư ảnh xuất hiện, sau đó đột nhiên hóa thành âm khí khuếch tán ra, bao trùm bốn phía xung quanh.

Dương như cảm giác được cái gì, Từ Thành khẽ lật người dậy, cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc trước chạy trốn, hấn chỉ nghĩ là từ trên núi trốn đi, như thế sẽ không dễ dàng bị bắt lại.

Nhưng sau khi lên núi, Từ Thành mới phát hiện, đường trên núi thật không dễ đi, đường nhỏ trơn trượt, nhiều lần hấn bị ngã đau cả người.

Cũng may những ngày này đều lao động trong đạo quán, thân thể khỏe lên bất ngờ, những đau đớn nhỏ bé này cũng là không là gì.

Quan sát một lúc, không phát hiện được gì, Từ Thành mới thở phào một hơi.

Lúc này vừa nghỉ ngơi một chút, thể lực đã khôi phục được một chút. Từ Thành cắn răng đứng lên, quyết định tiếp tục chạy.

Dù sao thì chỗ này vẫn rất gần đạo quán, ở đây lâu không an toàn.

Sau khi đứng lên, Từ Thành nhanh chóng chạy tiếp.

Xuyên qua cánh rừng, không bao lâu sau, Từ Thành thấy một sườn dốc, nhìn kỹ một chút, phía trước có chút u ám, nhưng may ở phía đối diện lại là rừng cây, Từ Thành nghĩ là có thể xuống dưới, nên nắm lấy dây leo, chậm rãi trượt xuống.

Đột nhiên, dây leo trong tay Từ Thành bị đứt, rồi thân thể của hấn cứ thế lăn xuống phía dưới.

Từ Thành kinh hô thành tiếng, nhưng tiếng kêu của hấn còn chưa kịp tắt thì hấn lại phát hiện ra một chuyện càng đáng sợ hơn, ở dưới sườn dốc này không phải đất bằng mà là một khe núi sâu không thấy đáy.

Thân thể hấn rơi xuống khe núi, Từ Thành bị dọa đến sợ ngây người, trong đầu hấn chỉ có một suy nghĩ.

Ta chết chắc rồi!

Trong tiếng gió gào thét, Từ Thành chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Không biết bao lâu sau, Từ Thành cảm thấy trước mắt mình có ánh sáng chiếu vào, hấn chậm rãi mở mắt.

Hấn cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, có vẻ là đã bị thương.

Hử, mình không chết?

Cảm giác được thân thể vẫn tồn tại, trong lòng Từ Thành vui vẻ.

Quả nhiên là phúc lớn mạng lớn, như thế mà còn không chết, chờ ta ra ngoài được, nhất định có thể xông xáo một phen.

Hấn vừa bắt đầu mơ mộng thì đột nhiên bộp một tiếng vang lên, Từ Thành cảm thấy trên lưng đau rát, hấn không nhìn được hét một tiếng.

Sau đó một tiếng mắng vang lên: “Còn ngây ra đây làm gì, mau làm... Khụ khụ, đi mau, nếu không ta đánh chết ngươi.”

Từ Thành đau đến nhe răng trợn mắt, hồi thần nhìn lại chỉ thấy một đại hán khôi ngô đứng trước mặt mình, trong tay quơ roi, mặt mũi hung ác.

Chuyện này... chuyện này là sao!

Hơn nữa...

Từ Thành nhìn xuống hai tay mình, hấn bị trói, ở gần đây còn có một cô gái cũng bị trói giống như hấn. Bọn họ như nô lệ bị xua đuổi vậy.

Nơi này là nơi nào? Tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại bị bắt?

Trong lúc nhất thời Từ Thành vô cùng hoảng sợ.

Nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ. Nhìn thấy hắn vẫn không chịu động đậy, đại hán kia lại vung roi muốn quất hắn.

Từ Thành vốn là một kẻ lạnh lợi, hắn thấy tình hình này nên vội vàng đi theo, nhưng tâm hồn của hắn chẳng biết bay đến đâu rồi, lúc này hắn như một cái xác không hồn.

Một thời gian sau, sau khi Từ Thành nói bóng nói gió, dò hỏi xung quanh thì đã biết mình đang ở một nơi không có trên trái đất, nơi này là dị thế giới thường xuất hiện trong tiểu thuyết, ở đây cường giả có thể xưng tôn, kẻ yếu chỉ có thể chịu kiếp bị nô dịch.

Hắn xuyên qua!

Nhận ra điều này, Từ Thành kinh hãi vô cùng.

Quả nhiên là lúc tới chuyển vận rồi, gia hỏa hồn trưởng kia, khẳng định sẽ không ngờ tới chuyện này.

Hắn muốn ngược đãi ta, nhưng lại để ta gặp được cơ duyên này.

Hắn xuyên qua rồi, theo mô tuýp của vô số nhân vật chính trong tiểu thuyết thì hắn sẽ nghịch thiên quật khởi, trở thành đỉnh phong vương giả ở dị thế giới, vạn thế xưng tôn!

Ha ha ha ha, đúng, tình huống bây giờ của hắn chính là như thế, nhân vật chính xuyên qua trong tiểu thuyết, vừa mới bắt đầu đều phải chịu đựng khổ đau, nhưng dựa theo định luật nhân vật chính thì lần đầu gặp cơ duyên của ta rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó...

Trên mặt Từ Thành lộ vẻ hưng phấn.

Quả nhiên mấy ngày về sau, Từ Thành được dẫn tới một tông môn rất lớn, nơi này mặc dù nhìn có vẻ âm u quỷ quái, không giống như danh môn chính phái.

Nhưng Từ Thành cũng đã từng đọc tiểu thuyết huyền huyền về thế giới hắc ám nên không lo lắng gì, ngược lại trong lòng vô cùng chờ mong.

Sau đó, nhóm người cùng được dẫn tới đây bắt đầu được phân phối.

Chỉ thấy một nữ nhân trẻ tuổi dáng người xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ, khí chất lẫm liệt xuất hiện, hai mắt Từ Thành sáng lên, theo quy luật của nhân vật chính, em gái xinh đẹp này sau này có khả năng sẽ là một trong những người trong hậu cung của hắn.

Ngay khi trong lòng hắn đầy mong đợi, nữ nhân trẻ tuổi mở miệng nói: “Các ngươi đều là nô lệ từ quốc gia thua trận, bình thường sẽ vĩnh viễn không có khả năng xoay người, nhưng các ngươi đều là người có thiên phú tu hành, cho nên Quỷ Linh Môn của ta nguyện ý cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, thì có thể trở thành đệ tử của Quỷ Linh Môn, sau này sẽ thoát khỏi nô tịch, trở thành người xuất chúng trong ngàn người.”

Một đám nam nữ trẻ tuổi nghe thấy thế vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, ánh mắt nóng bỏng nhìn nữ nhân trẻ tuổi, Từ Thành cũng tươi cười, trên thân tràn đầy tự tin.

Theo định luật nhân vật chính, sau đây sẽ đến lượt hắn thể hiện.

Lúc này nữ nhân trẻ tuổi nói: “Trong đám các ngươi, có bao nhiêu người học đại học?”

Rào!

Một đám người cùng giơ tay lên.

Nữ nhân trẻ tuổi cười nói: “Rất tốt, các ngươi có thể tiến vào nội môn.”

Nói xong, nữ nhân trẻ tuổi lại nói: “Có bao nhiêu người học cao đẳng?”

Lại một đám thanh niên nam nữ vươn tay.

“Tốt, các người là ngoại môn đệ tử. Những kẻ còn lại để làm tạp dịch.” Nữ nhân trẻ tuổi quả quyết dặn dò.

Mà lúc này, hai nhóm người kia đứng lên rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Từ Thành.

Trên mặt vẫn tràn đầy tự tin nhưng ánh mắt Từ Thành đã biến thành đờ đẫn.

Mẹ nó? Ta vừa nghe thấy gì?

Đại học? Cao đẳng?

Ngoạ tào, chỗ này không phải là dị thế giới sao? Từ lúc nào tuyển chọn đệ tử vào tông môn mà phải xem trình độ rồi?

Thấy nữ nhân trẻ tuổi muốn đi, Từ Thành vội vàng nói: “Chờ một chút.”

Nữ nhân trẻ tuổi đột nhiên quay người, ánh mắt nhìn chằm chằm Từ Thành, ánh mắt kia khiến Từ Thành cảm thấy lạnh sống lưng.

Nhưng là việc quan hệ đến tương lai, Từ Thành cố gắng chịu đựng, hấn cả giận nói: “Đây là kiểu tuyển chọn chó má gì thế? Đại học với cao đẳng là cái quỷ gì? Kiểu tuyển chọn này ta không phục.”

Nữ nhân trẻ tuổi nhếch miệng cười một tiếng: “Người có chăm chỉ học tập không?”

Thân thể Từ Thành cứng đờ.

“Nhìn qua là biết người không chăm chỉ học tập rồi, ngay cả học tập cũng không biết, người còn muốn tu luyện? Ta cho người một quyển bí tịch, người có hiểu được không? Ai, giống

như người, chỉ sợ tạp dịch cũng không làm được, người đâu, đem hấn ném vào quặng mỏ để đào quáng, cũng coi như chút tác dụng của phế vật.”

Từ Thành: “...”

Chương 566: Lắc lư khắp khiêng

“Tại sao lại thế này? Chẳng lẽ phương thức xuyên qua không đúng? Nhập tông môn không phải cơ hội để ta thể hiện, sau đó đạt được cơ duyên sao? Tại sao phải có bằng cấp? Vì sao ta lại bị đưa đi đào quáng?”

Từ Thành lúc này, tay cầm một xẻng nhỏ, lưng đeo một cái rổ, nhìn đại quân đào quáng trước mặt, vẻ mặt mê mang, hẳn không cam lòng.

Nếu như không tiến được vào tông môn, đi đào quáng cũng là một cơ hội, thì hẳn cũng có thể tiếp nhận, thế nhưng hẳn đào quáng đã mấy ngày rồi, mỗi ngày đều mệt như chó, đừng nói tới cơ duyên, ngay cả tiền đồ cũng không thấy đâu.

Chuyện này khiến Từ Thành rất luống cuống.

Kiểu xuyên qua này rõ ràng không thích hợp, hẳn hoàn toàn không thấy chút xíu liên quan gì đến nhân vật chính.

Chẳng lẽ, ta sẽ trở thành vai phụ trong vô số nhân vật chính xuyên qua... Không đúng, ngay cả vai phụ cũng không được, chỉ có thể là người qua đường người.

Mẹ nó, như vậy có phải là quá bi thảm không!

Ba!

Một roi quất lên người hẳn, sau đó tiếng quát lớn vang lên, mấy ngày này Từ Thành bị đánh không ít, hẳn run rẩy một chút rồi theo bản năng bước vào quặng mỏ để đào quáng.

Sau đó thời gian chậm rãi trôi qua, cả ngày lẫn đêm hẳn đều ở trong quặng mỏ tìm tòi khô khan để đào quáng.

Lúc bắt đầu hấn còn chờ mong, rồi biến thành thất vọng, rồi tuyệt vọng, đến cuối cùng là chết lặng, Từ Thành đã thôi mơ tưởng mình là nhân vật chính, mỗi ngày hấn chỉ muốn làm tốt việc của mình, để mỗi tháng có thể nhận được thêm một miếng thịt.

Cuối cùng không biết có phải là ông trời mở mắt hay không, khi Từ Thành mệt nhọc hơn mười năm, lúc này đã già nua giống người năm sáu mươi tuổi thì có một cơ hội rơi xuống.

Người phụ trách quặng mỏ thông báo, bởi vì khoáng thạch cung ứng đầy đủ khiến tông môn rất hài lòng, quyết định ban thưởng mười danh ngạch ngoại môn đệ tử cho thợ đào quặng.

Trải qua quá trình lựa chọn, nhóm thợ đào quặng chọn ra ba mươi người để người phụ trách xem xét, trong những người này có Từ Thành.

Khi nghe được tin tức này, Từ Thành đang gặm màn thầu, nước mắt lập tức rơi xuống, khóc lớn lên. Nước mắt nước mũi cùng chảy ra, chiếc màn thầu mới cắn một nửa rơi trên mặt đất hấn cũng mặc kệ.

Cơ duyên, cơ duyên, mẹ nó cơ duyên cuối cùng cũng rơi xuống.

Vài chục năm , lão tử cuối cũng cũng khổ tận cam lai, rốt cục cũng bắt đầu hành trình ta đạt tới vương giả ở dị giới rồi!

Giờ khắc này, húng tâm của Từ Thành vốn đã yên lặng lại một lần nữa thức tỉnh, trực tiếp đá bay chiếc màn thầu còn chưa ăn xong, sau đó nhanh chân chạy tới địa điểm tuyển chọn.

Trong khi chạy, hấn còn rút lấy một chiếc khăn để rửa mặt sạch sẽ, ăn mặc cũng tươm tất một chút.

Đến khi Từ Thành đến địa điểm tuyển chọn, những người được lựa chọn khác cũng đã đến, vẻ mặt người nào cũng đầy

mong đợi.

Ba mươi người chọn mười người, ba chọn một, tỉ lệ này cũng không phải là rất cao.

Nhưng Từ Thành rất tự tin. Những năm này mặc dù hắn đã dập tắt hi vọng làm nhân vật chính, vì sống sót mà hắn cũng tạo quan hệ tốt với người phụ trách quặng mỏ, việc này trước kia vì mạng sống, bây giờ danh ngạch này, ta nhất định đạt được một cái.

Nhưng khi Từ Thành nhìn thấy người tuyển chọn người thì trong lòng lại nao nao.

Người đến chọn lựa lần này hắn biết, chính là nữ nhân khinh bỉ hắn, còn đem hắn đẩy đến quặng mỏ.

Đã mười mấy năm qua trôi qua, dáng vẻ bề ngoài của nữ nhân này không biến hóa chút nào.

Đây chính là người tu hành sao?

Ta nhất định phải trở thành người tu hành.

Ánh mắt Từ Thành nóng rực, tự tin đứng trong đội ngũ thợ đào quặng.

Lúc này, nữ nhân kia mở miệng nói: “Các ngươi là những nô lệ làm công việc đào quặng, mặc kệ đã từng phạm sai lầm gì, nhưng nhiều năm lao động, mở động đào quặng, có công lớn với Quý Linh Môn, hôm nay bản môn cho các ngươi cơ hội một lần xoay người, mười người ưu tú nhất trong các ngươi, có thể tiến vào bản môn, trở thành ngoại môn đệ tử, từ đây trở thành người trên ngàn người.”

Nghe được lời mà nữ nhân này nói, ánh mắt ba mươi thợ mỏ đều nóng rực.

Nhưng nghe những lời này, lông mày Từ Thành lại khẽ nhíu lại.

Cảm giác quen thuộc, tại sao ta lại có một dự cảm không ổn?

Khi nhịp tim hẳn bắt đầu đập mạnh, nữ nhân kia lại mở miệng: “Trong các người có bao nhiêu người tốt nghiệp trung cấp?”

Rào!

Trong ba mươi người này có không ít người giơ tay lên.

Từ Thành chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Mẹ nó, lại là sinh viên.

Nhưng điều khiến Từ Thành phần nộ nhất là đám người này đều là nô lệ làm công.

Những người này thế mà cũng đã tốt nghiệp đại học! Ở dị giới này, sinh viên có phải là có quá nhiều rồi không.

“Ừm? Có mỗi chín người? Xem ra tỉ lệ người có văn hóa của các người quá thấp a, thế này thì phiền toái rồi.” Nữ nhân nhíu mày.

Tinh thần Từ Thành lại được nâng lên.

Chín người? Vẫn còn một danh ngạch, ta đã học hết cao trung, ta còn có cơ hội.

Từ Thành cố gắng ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt mong đợi nhìn về phía nữ nhân, sợ nữ nhân này đột nhiên lại nói không phải sinh viên thì không cần nữa.

Nhưng cuối cùng nữ nhân cũng mở miệng: “Thôi được, vẫn bằng thấp một chút không quan hệ, về sau chậm rãi dạy, àn, trong các người có bao nhiêu học sinh cấp ba?”

Rào!

Từ Thành giơ tay lên.

Giờ khắc này, hấn đã lệ rơi đầy mặt.

Thật sự không dễ dàng, cuối cùng cũng đến phiên ta giờ tay, mẹ nó, bây giờ không thể còn người nào tranh đoạt với ta đi!

Nhìn lướt qua toàn trường, chẳng có ai nhấc tay.

Từ Thành hơi kinh ngạc.

Ở nơi này sinh viên nhiều như vậy, học sinh cấp ba lại không có, thật là kỳ lạ?

Nhưng mà như thế rất tốt, không có học sinh cấp ba, thì danh ngạch này sẽ không có ai tranh đoạt với ta a!

Trong lòng Từ Thành tràn đầy lạc quan.

Nữ nhân cười nói: “Rất tốt, người...”

Thế nhưng nàng vẫn chưa nói xong, một tiếng nói đã vang lên: “Tiên tử, chẳng lẽ chỉ cần học sinh cấp ba sao?”

Nữ nhân nghiêm túc nói: “Không thể tiếp nhận kẻ thấp hơn.”

“Không thấp không thấp, ta học đại học.”

“Còn có ta, ta cũng học đại học.”

“Trung chuyên có tính không? Hấn là cao hơn một chút so với cấp ba mà.”

...

Có người vừa mở miệng, lập tức đám người mồm năm miệng mười đều nói chuyện.

Nữ nhân giật mình, chỉ vào người đầu tiên mở miệng nói ra: “Suýt nữa thì quên mất cái này, chính là người, có can đảm tranh thủ cơ hội, người đáng giá bồi dưỡng.”

Một lời kết luận, mười danh ngạch, đã hết.

Từ Thành: “...”

Tay vẫn còn giơ cao lên, nhưng vẻ mặt Từ Thành lại lần nữa ngây ngô.

Má nó, lại là đại học!

Ngọa tào, lão tử bị một trường đại học ngắm bắn!

Còn có, cái gì mà đáng giá bồi dưỡng, lão tử lên tiếng tranh luận trước, vì sao lại bị sung quân ến đảo quặng? Đến lượt hẳn tranh luận thì lại thành đáng giá bồi dưỡng, lẽ nào là bởi vì hẳn là sinh viên trường đại?

Vài chục năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao, vì sao lại không thể cho ta một cơ hội.

Giờ khắc này, trái tim Từ Thành lại rỉ máu thêm một lần nữa, đột nhiên lao ra khỏi đội ngũ, quát lên với nữ nhân kia: “Ta không phục.”

Nữ nhân đang muốn mở miệng, đã thấy Từ Thành đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt hung hăng nhìn nữ nhân kia rồi ngã xuống.

Trán!

Một màn này xuất hiện khiến nữ nhân kia sửng sốt, người bên cạnh cũng sửng sốt theo.

Sau đó bốn phía chợt nảy sinh biến hóa, dị giới đã biến mất, thay vào đó là rừng núi, đêm đen, còn có nhóm Hùng lão sư.

Nhìn Từ Thành thổ huyết ngã xuống đất, Trần lão gia có chút lo lắng hỏi: “Hắn thổ huyết rồi, làm sao bây giờ?”

Hùng lão sư bình tĩnh nói: “Không sao, Trần giáo trưởng người am hiểu nhất lắng lọc, người trực tiếp tiến vào não Từ Thành, sau đó làm thế này.”

Hai mắt Trần lão gia sáng lên, vui vẻ: “Được, không nói những chuyện khác, làm chuyện này chính là sở trường của

ta.”

Nói rồi, thân ảnh hắn từ từ biến hóa, nhập vào thân thể Từ Thành.

Sau một khắc, ở một nơi u ám vô tận, Từ Thành cảm giác mình dần dần có tri giác, nhìn quanh bốn phía, trên thấy gặp trời, dưới không thấy gì, bốn phía đều là u ám vô tận.

Khi hắn còn đang thắc mắc chỗ này là chỗ nào, một tiếng thở dài vang lên.

Từ Thành sững sờ, ngưng thần nhìn quanh, nhưng không thấy người nào.

“Người là ai? Đây là nơi nào?” Từ Thành lớn tiếng hỏi.

“Ta là tổ tông của ngươi.”

Có tiếng trả lời.

Từ Thành đen mặt lại: “Ta là đại gia ngươi.”

“Ta thật sự là tổ tông của ngươi, tiểu tử thú, ngay cả tổ tông cũng không nhận, thế mà ta còn tiêu hao năng lượng lớn như vậy, đưa ngươi xuyên qua dị giới, muốn để ngươi thành thần. Không nghĩ tới, tiểu tử ngươi quá kém, lại lãng phí tâm huyết của ta, hiện tại cho dù ta muốn cho ngươi đi một lần, thì phải chờ lâu rồi.”

Xuyên qua?

Từ Thành sững sờ, chậm rãi, một màn xuất hiện trong đầu hắn.

Kia là kiếp sống nô lệ của mình sau khi xuyên việt!

Bởi vì không chăm chỉ học tập, cho nên không có bằng cấp, cho nên chỉ có thể...

Thân thể lắc một cái, Từ Thành vội vàng nói: “Là ngươi đưa ta tới dị giới?”

Thanh âm nói: “Nói nhảm, không phải ta thì người dựa vào cái gì mà xuyên qua, được rồi, tiểu tử người không tin, thì tổ tông cũng không cần người, hiện tại ta đã phục sinh cho người đưa về chỗ cũ, về sau người muốn làm thế nào thì làm, ta mặc kệ.”

“Ai, đừng mà tổ tông, ta sai rồi, ta biết sai rồi, ngài chớ đi.”
Từ Thành vội vàng gọi, rồi xin lỗi.

Tiếng nói kia lại vang lên: “Sao nào? Người còn muốn gì nữa?”

Từ Thành cười hắc hắc nói: “Ngài có thể đưa ta xuyên qua? Còn có thể cho ta xuyên qua lần nữa sao?”

“Hừ, ta đạt được một thân vật, có thể để người xuyên qua, trước đó đã đưa qua mấy lần, nhưng có một số người không phải người thân, đưa qua thì mất dạng, đạt được chỗ tốt cũng không chia cho ta, cho nên ta bị thiệt lớn, quyết định chọn lựa trong đám con cháu, người là một trong những con cháu của ta, hơn nữa không có cha mẹ lo lắng, cho nên ta mới chọn người, không ngờ người quá kém, xuyên qua thế mà lại không đạt được gì, quả thực mất hết mặt mũi của ta, nhưng mà người yên tâm, tốt xấu gì người cũng là con cháu của ta, ta sẽ không để người chết, nên sẽ để người phục sinh lại ở Địa Cầu, về sau người cứ an tâm làm một người bình thường đi.”

“Không, tổ tông, ta có thể, trước đó là do ta chưa chuẩn bị xong, cho nên mới chậm một bước, sau này ta sẽ cố gắng chuẩn bị, hơn nữa ta có kinh nghiệm một lần xuyên qua, nếu lần xuyên qua lần nữa, ta nhất định có thể trở thành một người thành công người, tổ tông muốn cái gì cũng có thể, không có người nào thích hợp hơn ta để xuyên việt.” Từ Thành sao có thể để tổ tông đi.

Một lần xuyên qua, uất ức vài chục năm, mặc dù tức đến phun máu, thế nhưng đối với việc xuyên qua, Từ Thành cũng

vạn phần chờ mong.

Vừa vạn có kinh nghiệm, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, về sau lại xuyên qua lần nữa, chính là một tình huống khác.

Tiếng nói kia im lặng một hồi, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tiêu tử ngươi nói cũng không phải không có đạo lý, nhưng mà lần xuyên qua tiếp theo, thì phải mười năm sau mới làm được, ngươi đã nguyện ý, vậy ta cho ngươi thời gian mười năm, mười năm sau ta sẽ đưa ngươi đi một lần nữa, nhưng lần này, ta cũng không nể tình ngươi là con cháu của ta nữa, sẽ không cứu ngươi về nữa.”

Từ Thành tự tin nói: “Tổ tông yên tâm, lần tiếp theo, ta nhất định sẽ thành công.”

Theo dứt lời, Từ Thành chỉ cảm thấy mắt mình tối sầm lại, sau đó chậm rãi hẳn nghe được tiếng côn trùng kêu, thấy được sao trên bầu trời.

Đây là, khu rừng lúc trước hắn chạy trốn sao?

Cảm giác trong miệng mẫn mẫn, sờ lên, tựa như là máu, ta đã thật sự xuyên việt về, lúc ấy ta chính là bị nữ nhân kia làm tức giận đến thổ huyết.

Nhưng mà...

Ánh mắt Từ Thành dần trở nên sắc bén.

Nữ nhân ở Quỷ Linh Môn kia, ngươi chờ đây, mười năm sau ta sẽ đi tìm ngươi.

Chương 567: Xảy ra chuyện

Sáng sớm, hạt sương đọng trên cành lá, gió núi còn se se lạnh.

Thời tiết dần chuyển sang mùa đông, cỏ cây cũng bắt đầu khô héo, không khí cũng se lạnh.

Sáng sớm, Trần Hạo đẩy cửa bước ra, khẽ duỗi lưng mệt mỏi, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Lúc này hắn chỉ mặc một cái áo mỏng, không khí buổi sáng vốn có chút cảm giác se lạnh.

Nhưng Trần Hạo không hề thấy lạnh chút nào, không chỉ như thế, thân thể của hắn vẫn ấm áp, dường như thân thể hắn có thể tự cân bằng ở một nhiệt độ phù hợp, không hề bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ bên ngoài.

Đây chính là tam muội chân hỏa.

Trải qua một thời gian nghiên cứu, sau đó Trần Hạo dùng mấy chục năm đạo hạnh để bắt đầu tu luyện tam muội chân hỏa cơ sở, ngưng tụ ra một sợi hỏa khí.

Hỏa khí này tiềm ẩn quanh thân hắn, tự vận chuyển, mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng lớn mạnh, đồng thời bảo vệ thân thể Trần Hạo, cái này có thể so với một loại chi pháp hộ thân.

Tam muội chân hỏa vừa tu hành đã lộ rõ chỗ bất phàm.

Nhưng tam muội chân hỏa này vận chuyển không chỉ tiêu hao pháp lực mà còn có cả dinh dưỡng thân thể của Trần Hạo. Hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao, vì thế Trần Hạo luôn phải bảo trì pháp lực và bổ sung dinh dưỡng thân thể.

Nhưng Trần Hạo cũng không kinh ngạc.

Trước đây đến kỳ tiêu hao là chuyện thiết yếu, dù sao chỉ là một sợi hỏa khí nên cần bồi dưỡng.

Chỉ cần đạt được Tam Muội Chân Hỏa pháp quyết, sau khi chuyển hóa thì sẽ không cần phiền phức như thế.

Lại nắm được một môn thần thông, trong lòng Trần Hạo rất đắc ý.

Nhìn bốn phía xung quanh, Trần Hạo thấy Triệu Linh Xảo cùng Từ Thành đang ăn bữa sáng.

Nhìn Từ Thành kỹ một chút, tiểu tử này thay đổi rất nhiều so với lúc khi vừa tới đây, trên mặt vốn có chút thịt thì nay đã không còn, làn da cũng đen hơn, nhưng mà tinh thần lại rất tốt, lúc này ăn điểm tâm từng miếng lớn, nhìn hẳn ăn rất ngon miệng.

Trần Hạo khẽ cười để đi tới.

Triệu Linh Xảo vội vàng lấy cho Trần Hạo một bát cháo, thêm bánh quẩy, một chút dưa muối và bánh bao.

Đây không phải là Triệu Linh Xảo làm, mà là cửa hàng ở Cổ thành đưa bữa sáng tới.

Từ Thành thấy Trần Hạo, khẽ dừng lại, sau đó lại giả bộ không thấy được, tiếp tục ăn uống.

Trần Hạo cũng không để ý đến tiểu tử này, sau khi uống một ngụm cháo, hẳn nhìn về phía Triệu Linh Xảo nói: ”Mấy ngày nay Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng đã trở lại chưa?”

Triệu Linh Xảo lắc đầu: “Chưa thấy chúng trở lại.”

Trần Hạo nhú mày.

Mặc dù thực lực của nhóm linh sủng đều rất mạnh, nhưng bọn chúng đã đi vài ngày mà còn không trở lại, cũng không nói tiếng nào, chuyện gì đã xảy ra?

Theo lý thuyết thì nếu như có chuyện, tiểu Hắc và Tiểu Hoàng sẽ không dấu hấn, vậy bọn chúng đột nhiên đi ra ngoài mà không có tin tức gì, chuyện này thật kỳ quái.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, có cần lên núi xem một chút hay không.

Đang nghĩ ngợi thì tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên.

Lấy điện thoại ra xem, là Long đại sư gọi.

Trần Hạo hiếu kì nhận cuộc gọi.

“Trần đạo hữu, xảy ra chuyện lớn.” Tiếng của Long đại sư có chút thận trọng.

Trần Hạo cười nói: “Long đại ca, xảy ra chuyện gì? Trời sập à? Trời chưa sập thì không được tính là có chuyện được.”

Long đại sư nói: “Trần đạo hữu đừng nói giỡn, là thật sự xảy ra chuyện, hơn nữa có khả năng có quan hệ với ngươi.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại: “Sao có thể, ta vẫn luôn ở đạo quán, tại sao lại có liên quan đến ta được.”

Long đại sư nói: “Trần đạo hữu, ngươi biết Tôn Ngô Không chứ?”

Trần Hạo dở khóc dở cười: “Ta nói Long đại ca, làm sao đột nhiên lại nói đến tôn... Hử, ngươi nói Tôn Ngô Không?”

Lời còn chưa kịp nói xong, sắc mặt Trần Hạo thoáng động, kinh ngạc hỏi lại.

Long đại sư nói: “Xem ra là Trần đạo hữu cũng biết, ngươi nói cho ta xem, hầu yêu này có phải là ngươi bồi dưỡng hay không?”

Trần Hạo vội phủ nhận: “Long đại ca, không thể nói lung tung được, ta lấy đạo tâm mà thể, ta chưa từng bồi dưỡng hầu

yêu .”

Long đại sư kinh ngạc nói: “Thế nhưng ban ngành liên quan lại khẳng định là chuyện này có quan hệ với người, hiện tại còn đang toàn lực truy nã con hầu yêu kia.”

Trần Hạo nói: “Có quan hệ là vì ta có biết nó, trước tiên người nói xem Tôn Ngô Không đã gây ra chuyện gì rồi?”

Long đại sư nói: “Bây giờ ta đang ở phân bộ Cổ thành, có tin tức báo lại là hầu yêu gan to bằng trời dám tự xưng Tôn Ngô Không đã đánh chết người rồi, hơn nữa còn đánh chết mấy người, bị được cảnh sát truy đuổi, còn đánh lén cảnh sát, đập vỡ hai chiếc xe cảnh sát, hiện tại nó trốn ở đâu thì không rõ.”

Hai mắt Trần Hạo híp lại: “Đánh chết người? Người nào?”

Long đại sư nói: “Đánh chết người nào thì không rõ, nhưng nó trắng trợn như vậy khiến ban ngành liên quan rất tức tối, hôm nay ta bị Tuần đạo hữu gọi tới để nói chuyện này, muốn để ta ra mặt hỏi, Tôn Ngô Không này có quan hệ gì với đạo hữu không, để người trả lời chắc chắn.”

Trần Hạo thoáng trầm mặc, sau một lúc lâu cười nói: “Nếu họ muốn hỏi ta, vì sao lại để người hỏi? Còn thay mặt hỏi! Người nói với hắn, muốn hỏi ta, thì tự mình đến đạo quán, qua điện thoại, ta không tiện nói.”

Nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Thú vị đây, đã muốn bắt Tôn Ngô Không, tại sao còn phải hỏi là ta có quan hệ gì với chuyện này hay không? Chẳng lẽ ta có quan hệ thì các người sẽ không bắt sao? Hoặc là các người sẽ bắt cả ta nữa? Chuyện này nhất định có mờ ám.

Mặc kệ là mình trả lời phải, hay không phải, chỉ sợ đều sẽ bị lừa.

Hắn tiếp xúc với ban ngành liên quan đã lâu, lại bị lừa mấy lần, hiện tại Trần Hạo đều vô cùng cảnh giác, mặc kệ là chuyện gì, trước tiên cứ nghĩ đến chỗ xấu thì nhất định không sai.

Nhưng mà gia hỏa Tôn Ngô Không này, thật đúng là xúc động, khi mình dạy bảo nó, đã nhắc nhở nó bao nhiêu lần, không thể làm loạn ở xã hội bây giờ, đả thương thì có thể, nhưng tuyệt đối không được đánh chết, sẽ có đại phiền toái.

Hiện tại thì hay rồi, không chỉ đánh chết người, còn đánh chết đến tận mấy người, nó đã bị cái gì kích thích? Lại trở nên bạo lực như vậy!

Còn có, ban ngành liên quan kia khẳng định còn cất giấu lời chưa nói, những người bị đánh chết kia, rốt cuộc là ai? Đây chính là mấu chốt.

Đang nghĩ ngợi thì sắc mặt Trần Hạo khẽ động, quay đầu nhìn lại, phát hiện Từ Thành đang trừng mắt nhìn chính mình.

Trần Hạo cười nói: “Làm sao? Nhìn ta làm gì?”

Từ Thành chần chờ một chút, rồi hỏi: “Người mới vừa nói Tôn Ngô Không? Trên thế giới này thật sự có Tôn Ngô Không?”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, cười nói: “Có Tôn Ngô Không đã tính là gì, trên thế giới này vật vượt qua tưởng tượng của người có nhiều lắm.”

Từ Thành nghĩ một chút rồi nói: “Vậy người biết có một loại Thần khí có thể giúp người xuyên qua không?”

Trần Hạo sững sờ, liếc qua Triệu Linh Xảo, Triệu Linh Xảo vội vàng nháy mắt ra hiệu.

Trần Hạo cười nói: “Xuyên qua cái gì thì ta không biết, nhưng đúng là có một loại Thần khí, có thể nghịch chuyển thời

không. Thần khí này gọi Côn Luân kính, chỉ là Thần khí này, rất nhiều năm trước đã mất tích, làm sao? Người muốn xuyên qua? Thiếu niên, không phải ta nói người, có đôi khi người nên bớt làm nằm mơ giữa ban ngày đi.”

Hai mắt Từ Thành lập tức sáng lên, chợt cười: “Đại sư, chuyện xuyên qua thì, ai có thể khẳng định được, nói không chừng ta sẽ làm được đấy. Nói thực thì người cũng là một nhân vật lợi hại, ta rất thương thức người, không bằng chúng ta làm giao dịch đi?”

Nhìn dáng vẻ tự tin của Từ Thành, Trần Hạo thấy thú vị cười nói: “Nói nghe thử một chút.”

Từ Thành nói: “Trong thời gian rảnh rỗi, có thể toàn lực bồi dưỡng ta, không chỉ thi lên đại học, các loại ngành học đều muốn đọc lướt qua, trọng yếu nhất chính là các loại điển tịch Đạo gia huyền diệu, nếu có thể, có thể dạy bảo ta tu hành.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Sau đó thì sao.”

Từ Thành chân thành nói: “Sau đó, ta sẽ hồi báo người, nhất định sẽ vượt qua người tưởng tượng.”

Trần Hạo cười: “Người nói như thế này giống như người có thể xác định mình có thể xuyên qua a? Làm sao có thể?”

Từ Thành cười thần bí, đứng lên nói: “Yêu cầu của ta chính là như vậy, mau chóng đáp ứng ta đi, cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ sẽ không còn.”

Nói xong, Từ Thành đi đến cạnh tường, cầm cuốc và xẻng dựng ở đó, khoan thai bước đi, tư thái kia miên mãn có bao nhiêu ngạo khí.

Trần Hạo thấy Từ Thành đã đi xa, lúc này mới nhìn về phía Triệu Linh Xảo nói: “Chuyện này là thế nào?”

Triệu Linh Xảo bắt đầu nói: “Ban đêm mấy ngày trước tiểu tử này muốn vụng trộm trốn đi, bị Trần giáo trưởng cùng Hùng lão sư phát hiện, sau đó cùng hắn chơi một trò chơi.”

“Trò chơi xuyên qua?” Trần Hạo hỏi.

Triệu Linh Xảo gật đầu: “Sau đó hắn trở nên có chút cổ quái, nhưng mà khi làm việc cũng rất cố gắng, học tập thì dụng tâm.”

Trần Hạo cười: “Xem ra, là bị chơi đến hỏng người đây, nhưng bây giờ hắn không nháo là được, chờ hắn thi đậu đại học trọng điểm thì sẽ không còn quan hệ gì với chúng ta rồi.”

Triệu Linh Xảo nghe nói như thế, sắc mặt khẽ động, nhìn Trần Hạo muốn nói lại thôi.

Trần Hạo phát hiện sắc mặt của nàng, hỏi: “Thế nào? Người cũng có việc?”

Triệu Linh Xảo chần chờ một chút, lắc đầu cười nói: “Không có việc gì.”

Trần Hạo thấy nàng không muốn nói, cũng không hỏi nữa, tiếp tục ăn bữa sáng.

Sau đó, khi Trần Hạo đang tu luyện Thiên Cương bước cùng Thiên Cương Kiếm pháp ở trong sân thì cảm giác được có người đến.

Thu liễm pháp lực lại, Trần Hạo đã thấy hai người đi vào. Chính là Long đại sư cùng người đàn ông trung niên phụ trách phân bộ kia.

Nhìn thấy hai người, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, bước đến phía trước.

“Trần đạo hữu, không cần...” Người đàn ông trung niên đang muốn mở miệng, Trần Hạo đã ngắt lời hắn rồi nói: “Đạo hữu, người lại tới bái phỏng ta rồi?”

Người đàn ông trung niên gượng cười: “Đúng vậy a, đạo hữu không...”

“Mang lễ vật đến sao?” Trần Hạo lần nữa đánh gãy lời của hắn.

Người đàn ông trung niên: “...”

“A, mang theo a, thứ quý giá như thế, thật sự là phải cẩn thận.”

Trần Hạo không dừng lại, vẻ mặt khách khí từ trên cổ người đàn ông trung niên lấy xuống một mảnh ngọc phù.

Đồ chơi này so với vòng ngọc trước đó còn tốt hơn, linh quang mạnh vô cùng, khiến Trần Hạo có chút kinh hãi.

Nhưng lúc này sắc mặt người đàn ông trung niên lại rất khó coi.

Mẹ nó lại tới.

Lần này lại càng quá phận, ta cái gì cũng chưa nói, ngươi đã dứt khoát ăn cướp trắng trợn đúng không.

Lúc này người đàn ông trung niên mở miệng nói: “Trần đạo hữu, ngươi thế này có chút quá phận.”

Trần Hạo nói: “Quá phận? Nói gì vậy, ngươi tới bái phỏng ta, ta thu lễ vật thôi mà?”

Người đàn ông trung niên: “...”

“Chẳng lẽ nói, ngươi không phải tới để bái phỏng ta, mà là đến gây chuyện?” Sắc mặt Trần Hạo biến thành nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên lập tức cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ ép xuống, trong lòng vô cùng uất ức, một hồi lâu mới nói: “Đạo hữu, ngọc phù này là vật truyền thừa của

trường bồi trong sự môn ta, không cho đánh mất, người có thể trả lại cho ta hay không, ta cho người mặt khác...”

Hắn còn chưa nói xong, Trần Hạo chủ động nói tiếp: “Tìm một miếng tốt hơn miếng ngọc này sao? Người xác định không có gạt ta?”

Người đàn ông trung niên: “...”

Ta tìm người đại gia!

Trong lòng giận mắng một câu, người đàn ông trung niên miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Được rồi, kỳ thật cũng không tính là vật phẩm quý giá, đạo hữu thích là được.”

Trần Hạo thất vọng nói: “Không có tốt hơn a, vậy thì lấy cái này đi, qua loa, tạm được.”

Nói xong không đợi người đàn ông trung niên mở miệng, Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu, ta muốn hỏi một chút, Tôn Ngô Không kia đã đánh chết người nào? Người đừng nói không biết nha.”

Người đàn ông trung niên chần chờ một chút, nói: “Đánh chết mấy quân nhân.”

Chương 568: Nhất da hầu tử

Quân nhân?

Trần Hạo sững sờ, sau đó kịp phản ứng, đó không phải là trụ cột quốc gia à!

Ta thảo, hầu yêu kia tại sao lại cùng tinh anh gây lộn? Hơn nữa còn đánh chết người?

Ừ, dựa theo dạy dỗ của mình với Thần Thai, nó sẽ không tùy tiện ra tay với người bình thường, chỉ cần không phải quá mức thì nó sẽ chỉ ra tay giáo huấn, chứ sẽ không hung lệ như thế.

Nếu đã trực tiếp đánh chết, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhìn người đàn ông trung niên, Trần Hạo nói: “Mấy quân nhân kia không phải người bình thường à?”

Người đàn ông trung niên chân thành nói: “Trần đạo hữu, lời này của ngươi là không đúng rồi, đã là người nào thì còn bình thường với không bình thường chứ, chẳng lẽ nếu bọn họ không phải người bình thường thì có thể tùy tiện tổn thương sao?”

Trần Hạo hứng thú nhìn người đàn ông trung niên: “Vậ đạo hữu có thể nói rõ ràng, tại sao Tôn Ngộ Không lại đánh chết quân nhân kia? Không thể tùy tiện mà nó lại đánh chết những người đó, phải có lý do gì chứ?”

Người đàn ông trung niên nói: “Chuyện này thì không tiện nói với đạo hữu, dù sao chuyện này đã thành chuyện liên quan đến ngoại giao, trước khi không xử lý tốt được thì không tiện lộ ra với bên ngoài, mục đích hôm nay ta tới đây, chính là

muốn hỏi đạo hữu một chút, người và Tôn Ngộ Không kia có quan hệ như thế nào?”

Trần Hạo cười nói: “Tôn Ngộ Không đánh chết quan nhân, và việc ta có quan hệ như thế nào với nó, thì có liên hệ gì sao?”

Người đàn ông trung niên nói: “Đương nhiên là có, căn cứ vào điều tra của chúng ta, Tôn Ngộ Không này xuất hiện kỳ quặc, hoàn toàn không tra được lai lịch, mà đạo hữu lại từng qua lại với nó, nếu đạo hữu hiểu rõ về nó thì chúng ta hi vọng đạo hữu có thể vì cung cấp cho chúng ta một chút tài liệu về nó.”

Trần Hạo nói: “Nếu ta nói không có quan hệ gì thì sao.”

Người đàn ông trung niên lại nói: “Vậy thì chúng tỏ yêu cầu kia là loài hoang dã, chúng ta có thể bắt nó, đến lúc đó hi vọng đạo hữu không xuất hiện nói đây là linh sủng của nhà ngươi.”

Trần Hạo nghe thế liền giật mình.

Ngọa tào, cái gì mà quân nhân, cái gì mà bí mật không thể nói, mẹ nó, các người chỉ coi trọng Sát Thần mà thôi.

Ha ha, muốn bẫy ta, để ta không ra tay trợ giúp Thần Thai, sau đó các ngươi lại lòng bắt nó, đến lúc đó Thần Thai sẽ thuộc về ban ngành liên quan đúng không? Nghĩ cũng đẹp đấy!

Trần Hạo cười nói: “Hóa ra là như vậy, thế thì dễ nói rồi, ta với yêu hầu kia đúng là rất quen thuộc, đã từng qua lại một thời gian, đối với lai lịch, thân phận của nó, thậm chí là nó muốn làm gì ta cũng biết, nhưng mà ta cũng không thể nói cho đạo hữu biết được.”

Nói rồi, Trần Hạo cười tùm tùm nhìn người đàn ông trung niên.

Lông mày người đàn ông trung niên giương lên, nói: “Trần đạo hữu, lời này của ngươi không đúng rồi, thân là một công dân, ngươi có nghĩa vụ phối hợp với chúng ta.”

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Thứ nhất, các ngươi không phải cảnh sát. Thứ hai, ta chưa từng nghe nói công dân có nghĩa vụ phối hợp bắt yêu, nếu như các ngươi có bản lĩnh sửa lại pháp luật, thì ta sẽ phối hợp vô điều kiện.”

Người đàn ông trung niên nghẹn lời không nói thêm được gì.

“Nhưng mà ta có một biện pháp có thể nói cho ngươi biết.”
Trần Hạo tiếp tục nói.

Người đàn ông trung niên nheo mắt lại: “Mời đạo hữu nói.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Mua nha, dùng tiền mua tin tức, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Người đàn ông trung niên: “...”

Trần Hạo nói: “Đạo hữu đừng lo lắng, tốt xấu ta cũng là người đồng đạo, tâm địa sẽ không xấu như vậy, không cần bảo bối gì của các ngươi cả, có thể dùng tục vật thay thế. Ví dụ như tiền. Loại đồ chơi này đối các ngươi mà nói chính là giấy lộn, tiêu bao nhiêu cũng không đau lòng phải không.”

Ánh mắt người đàn ông trung niên khẽ nhúc nhích, nói: “Tin tức của đạo hữu bán thế nào?”

Trần Hạo nói: “Không nhiều, một trăm triệu một tin.”

Người đàn ông trung niên theo bản năng muốn đưa tay ra, hẳn có loại xúc động muốn đánh người.

Ngọa tào, một trăm triệu còn không nhiều, một tin tức một trăm triệu, ngươi so cướp bóc còn quá đáng hơn! Cho dù bộ môn có tiền, cũng không thể phá gia như thế.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Giá tiền ta đã đưa ra, đạo hữu xem xem có muốn mua hay không, dù sao có được tin tức của ta, thì muốn bắt yêu hầu sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu như không cần, cũng không quan hệ, mua bán không được thì chúng ta vẫn là đồng đạo tốt.”

Người đàn ông trung niên nghiêng răng nghiêng lợi.

Giỏi cho một tên mặt dày như ngươi, có loại đồng đạo tốt ngang nhiên đoạt lễ vật như ngươi sao?

Trong lòng hấn oán thầm, cũng có chút uất ức.

Trong giới tu hành, hấn nổi tiếng là người mưu mô, chỉ dùng ngôn từ mà không biết lừa được bao nhiêu người, mặc dù bây giờ phần lớn người đã cảnh giác, nên khó lừa hơn, thế nhưng cũng không giống như bây giờ, cứ thế uất ức bị người nắm mũi dẫn đi.

Nhưng hấn cũng không có cách nào khác, muốn lừa người thì cũng phải có người phối hợp, người này hoàn toàn xuất chiêu không theo sáo lộ, hấn không tiếp chiêu, không cho cơ hội, gặp mặt đã đoạt bảo vật, dùng thực lực áp bách, chiếm thượng phong trước, sau đó gặp phải chuyện thì trực tiếp hỏi lại, rồi ngay sau đó thẳng vào chủ đề, không cho người khác cơ hội.

Loại tình huống này, giống như tú tài gặp nhà binh, có lý cũng không nói được.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Hạo, tâm tư người đàn ông trung niên nhanh chóng suy nghĩ, sau đó đột nhiên cười nói: “Tốt, một trăm triệu thì một trăm triệu, hi vọng đạo hữu không gạt ta.”

Trần Hạo nghiêm túc: “Đạo hữu yên tâm, ta lấy đạo tâm thề, tuyệt đối sẽ nói thật.”

Người đàn ông trung niên cười càng vui vẻ hơn, hỏi: “Vây yêu hầu kia có lai lịch ra sao?”

Trần Hạo nói: “Nó gọi Tôn Ngô Không. Một trăm triệu đầu tiên của đạo hữu.”

Nụ cười trên mặt người đàn ông trung niên cứng đờ, sau đó sắc mặt hắn trở nên rất khó coi: “Đạo hữu, người như vậy có phải quá mức rồi, ta hỏi người là nó có lai lịch gì, không phải hỏi tên của nó.”

Trần Hạo cười: ” Lai lịch của Tôn Ngô Không ra sao, trong lòng đạo hữu không biết?”

Người đàn ông trung niên chút nữa thì thổ huyết.

Má nói, lại cùng ta chơi trò văn vẻ.

Muốn lừa ta, không có cửa đâu.

Sắc mặt biến thành nghiêm túc, người đàn ông trung niên nói: “Trần đạo hữu, ta hỏi lai lịch xuất thân chứ không phải tên của nó.”

Trần Hạo cười nói: “Đây là vấn đề thứ hai sao?”

Người đàn ông trung niên gắt gao nhìn Trần Hạo nói: “Đúng thế.”

Trần Hạo nói: “Nó xuất hiện từ trong lòng đất, hai trăm triệu.”

Người đàn ông trung niên: “...”

Nhìn vẻ mặt hắn vắn vẹo, Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu, ta đã dùng đạo tâm để thề, tuyệt đối không nói dối, nếu không sau này ta tu hành sẽ có phiền phức.”

Khóe miệng người đàn ông trung niên khẽ giật một cái, đột nhiên thấy bất lực. Hắn có chút hối hận về việc đã tiếp nhận chức vụ ở phân bộ Cổ thành này.

Ta không nên tới đây.

Hiện tại không chỉ tổn thất hai bảo bối, còn bị người lừa lại, thanh danh một đời, trôi theo nước chảy.

Trong lòng nhỏ máu, người đàn ông trung niên rất tức giận, nhìn chăm chăm vào Trần Hạo nói: “Yêu hầu này có thần thông gì?”

Trần Hạo cười nói: ” Sát Thần thông.”

“Tên thần thông cụ thể.”

“Độn thổ.”

“Còn có thần thông khác không?”

“Hỏa diễm thần thông.”

“Yêu thú này am hiểu nhất loại thần thông nào?”

“Độn thổ.”

“Một lần có thể độn bao xa.”

“Không biết.”

“...”

Đang muốn tiếp tục hỏi, người đàn ông trung niên đột nhiên sững sốt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói: “Người nói cái gì?”

Trần Hạo nói: “Không biết a? Có vấn đề sao?”

Người đàn ông trung niên nhíu mày: “Tại sao người lại không biết?”

Trần Hạo cười nói: “Người không phải đang nói nhầm à? Người sẽ nói cho ta thần thông lợi hại nhất của người là cái gì, có bao nhiêu uy lực sao?”

Người đàn ông trung niên: “...”

“Vậy câu trả lời này, có tính là một vấn đề không?”

Trần Hạo nhíu mày, cười nói: “Người nói xem.”

Người đàn ông trung niên lập tức câm nín.

Một câu không biết, ba chữ, trị giá một trăm triệu, ha ha, tiền này cũng quá dễ kiếm rồi.

Ừ, nhưng vẫn có chút thu hoạch.

Sau khi yêu hầu đả thương người thì biến mất vô tung vô ảnh, không thể phong tỏa nó, tư liệu về nó ban ngành liên quan không có nhiều, chỉ có thể thấy yêu hầu bắt phạm, có tiềm lực bồi dưỡng.

Bây giờ cũng hiểu rõ thêm được một chút, độn thổ thần thông, hỏa diễm thần thông, muốn bắt được nó thì phải chuẩn bị vào hai loại này.

Chỉ là những vấn đề này, lập tức đã mất một, hai, ba, bốn... Ngọa tào, đã bảy trăm triệu rồi! Thời gian mới được bao lâu!

“Thế nào? Còn muốn hỏi nữa không? Ta còn biết một số chuyện còn bí mật hơn đây.” Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Người đàn ông trung niên hoàn hồn, đen mặt lại rồi nói: “Thế này là đầy đủ rồi, đợi quay về ta sẽ cho người đưa tiền tới, đạo hữu không cần tiễn.”

Nói rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Trần Hạo vội vàng nói: “Đi vội thế sao? Ta có thể ưu đãi một chút mà, một vấn đề chín ngàn vạn thôi, người thấy thế nào?”

Bước chân người đàn ông trung niên lão đảo một cái chút nữa thì ngã sấp xuống.

Đại gia người thật hào phóng, giảm một ngàn vạn, gia hỏa này không sợ hãi chút nào, hẳn thật sự không sợ yêu hầu bị bắt sao? Căn cứ vào phán đoán chuyên nghiệp, yêu hầu kia có thể

là linh sủng mới của Trần Hạo, vô cùng cường đại hơn nữa nó đã có thể mở miệng nói chuyện, biến hóa thành người, hẳn thế mà lại không quan tâm chút nào?

Không nghĩ ra nguyên nhân nên người đàn ông trung niên không để ý đến Trần Hạo đang lôi kéo hạ giá nữa, hẳn rời khỏi đạo quán.

Lên xe, người đàn ông trung niên trực tiếp lấy điện thoại ra, bấm gọi.

Rất nhanh điện thoại đã được kết nối, nam tử trung niên nói: “Vạn lão, ta đã hỏi thăm được mấy tin tức cơ bản về.”

“Tin tức gì?” Gọng nói của một người lớn tuổi hỏi.

Người đàn ông trung niên nói: “Trần Hạo lộ ra tin tức nói, yêu hầu kia là sinh ra từ trong đất, ta phán đoán nó cùng loại với thạch thai, có thể xác định là dị chủng trời sinh. Hơn nữa bởi vì sinh ra từ đất, nên trời sinh tinh thông độn thổ thần thông, ngoài ra còn có hỏa diễm thần...”

Không đợi người đàn ông trung niên nói xong, người đầu dây bên kia đã bất mãn nói: “Chỉ có những tin này?”

Người đàn ông trung niên sửng sốt.

Thế này vẫn chưa đủ sao? Phải biết rằng trước khi ta đến, ban ngành liên quan chỉ phán đoán yêu hầu kia có tiềm lực cực lớn, chỉ cần thuận phục được nó rồi bồi dưỡng tốt, có khả năng sẽ trở hộ pháp giống như Đấu Chiến Thắng Phật cho ban ngành liên quan. Nhưng tin tức về yêu hầu lại quá ít.

Ta tốn bao nhiêu tiền mới moi được tin tức, tại sao lại có cảm giác ít ỏi như thế.

Lúc này tiếng nói bên kia lại tiếp tục: “Những tin tức này chúng ta đều biết, hơn nữa còn dựng một vở kịch yêu hầu đấu thiên binh, còn có cả video, người nhìn.”

Nói rồi cúp điện thoại.

Người đàn ông trung niên ngẩn người, vội vàng cầm máy tính bảng bên cạnh người lên, đăng nhập vào một phần mềm nội bộ.

Không bao lâu sau, hắn download một video từ trong đó về.

Video quay lại cảnh ở một vùng rừng lúi, nhìn ra, đây là một hành động săn bắn quy mô, không chỉ có người của bộ môn tham dự, còn có rất nhiều quân nhân giúp đỡ.

Mà đối tượng bị vây công, là một con hầu yêu toàn thân lông dài, rất giống Tôn Ngộ Không ở Tây Du Ký.

Hầu yêu này mặc một cái quần cộc hoa lá, trong tay cầm một cây gậy sắt, giữa mưa bom bão đạn vẫn tiến lùi tự nhiên, thỉnh thoảng còn có thể phản kích lại một gậy, sau đó lại độn thổ biến mất, rồi xuất hiện ở chỗ khác, nếu không thì lại há mồm phun ra một hỏa diễm hùng hực, thiêu đốt một mảnh.

Mặc kệ là súng ống công kích, hay là trận pháp của ban ngành liên quan hoặc là pháp thuật công kích, không phải là đánh không lại thì chính là đánh không trúng, nhìn không giống như bọn họ vây công, ngược lại giống như bị một hầu tử treo lên đánh.

Khiến cho người đàn ông trung niên trợn mắt há mồm nhất là, trong video còn truyền đến thanh âm.

“Ha ha ha ha ha đánh không lại ta... Không có cách nào ta chính là cường đại như thế... Ha ha ha ha ha đuổi không kịp ta.

Lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp... Ha ha ha ha ha bị ta đánh bại rồi... Tất cả đều xông lên đi, ta không sợ các người.

Ha ha ha ha hạnh phúc quá đi... Lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp...”

Chương 569: Kim Mộng

Quan nguyện vọng biến hóa

Trong vòng một đêm, Sát Thần thai nổi tiếng rồi, nổi tới mức không thể đè ép được.

Video quay cảnh nó chiến đấu với người của ban ngành liên quan, hoàn toàn không giấu được, bị truyền ra ngoài, sau đó việc xảy ra thì không thể ngăn cản, tất cả những người xem được video này, nhanh chóng tạo thành trò đùa đến mức không ngừng được, gọi là Bì Hâu tử thứ nhất trong ba trăm năm qua. Đồng thời những người đã xem video này, trong lòng cũng rất kiêng kị.

Hâu tử kia bày ra thực lực không thể coi thường, tùy ý độn thổ, một cây gậy sắt pháp khí, mặc dù không thần kỳ như Như Ý Kim Cô Bổng, nhưng lực lượng bộc phát ra cũng rất kinh khủng, một cỗ xe bọc thép cũng trực tiếp bị hất lên, đập nát, qua đó có thể nhìn ra lợi hại của nó.

Còn có hỏa diễm thần thông, nó không chế hỏa diễm dễ dàng như hô hấp, biến hóa khó lường, khó lòng phòng bị.

Chỉ bằng ba loại thần thông xuất hiện trước mặt mọi người như thế này, đã có thể so với tu sĩ xuất sắc trong giới tu hành, một đấu một, ai lợi hại hơn còn chưa chắc đâu.

Cho nên trong video, đội quân của ban ngành liên quan đi sẵn, lại bị chơi đùa đến mức chật vật không chịu nổi, sau đó chỉ có thể trở mắt nhìn hâu yêu kia đắc ý rời đi.

Đương nhiên, việc nổi tiếng này không phải trong đời sống của người bình thường, mà là trong vòng trong tu hành giới,

ngay cả một số thế lực ngoại quốc tu hành, cũng biết đến sự tồn tại của Tôn Ngộ Không.

Tại Tam Thủy Quan, sau khi Trần Hạo xem được video mà Lý đại sư chia sẻ trên Wechat, cũng là trợn mắt há mồm.

Mặc dù hẳn có thể dự liệu được rằng Sát Thần thai vừa xuất thế đã trực tiếp gây thù với ban ngành liên quan, khẳng định sẽ không giấu được bản lãnh của mình. Cho nên hẳn lợi dụng chút thời gian chênh lệch này, kiếm một chút từ ban ngành liên quan.

Thế nhưng Trần Hạo hoàn toàn không ngờ Thần Thai kia ở trước mặt mình thì quy quy củ! Nhưng nhìn thấy nó trong video kia, chính mình cũng nhin không được muốn đánh nó một trận.

Xã hội năm nay, thói xấu lan nhanh như vậy? Lúc này mới được bao lâu, thế mà lại có biến hóa lớn như thế!

Sau một hồi thổn thức, trong lòng Trần Hạo khẽ động, gửi tin nhắn đến hỏi: “Lý đại sư, còn có phần sau không? Con khi ghé gớm kia có bị ban ngành liên quan bắt không?”

Lý đại sư trả lời: “Sao có thể đơn giản như vậy, yêu hầu này có thần thông rất lợi hại, nhất là thuật độn thổ kia, quả thực quá thần kỳ, chỉ sợ không đạt đến Tiên Thiên cảnh giới thì ai cũng bắt không được nó. Ta nghe nói ban ngành liên quan đã huy động mấy cường giả có đạo hạnh cao cường đuổi bắt, nhưng đều không bắt được, ngay cả thất bảo khóa trận cũng không làm gì được con khi này.”

Trần Hạo thở dài một hơi.

Quả nhiên, mình đoán không sai.

Hầu yêu này được Địa Sát thai ghen, trời sinh có thể độn thổ, tương đương với việc trời sinh đã nắm giữ một thần thông xuất thần nhập hóa.

Phải biết rằng người tu hành chỉ cần không đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, cho dù có thiên phú, cũng không thể tu luyện một loại thần thông tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, bởi vì cảnh giới dưới Tiên Thiên, không lĩnh ngộ được tinh túy của các loại lực lượng kia.

Loại linh vật do Tiên Thiên dưỡng ra này, ở thời đại không có Tiên Thiên xuất hiện, thì chính là một loại tồn tại bất hack.

“Đúng rồi, đạo hữu có biết vì sao ban ngành liên quan lại muốn bắt con khỉ kia không? Ta nghe nói là nó đã đánh chết mấy quân nhân.” Trần Hạo hỏi.

Lý đại sư nói: “Đúng vậy, là hai tên quân nhân tu sĩ rác rưởi, học được hai pháp thuật trẻ con đã đắc chí không nhìn được, đến Đại Hạ là có âm mưu đoạt vật gì đó, kết quả vật kia lại bị yêu hầu lấy đi, hai tên quân nhân này muốn cướp, còn bắt người để uy hiếp, rồi bị hầu tử cho hai con đưa đi gặp Diêm Vương, về sau nó bị ban ngành liên quan truy nã.”

Trần Hạo giật mình rồi cười lạnh.

Xem ra ngay từ khi hầu tử xuất thế đã bị ban ngành liên quan để mắt tới, nếu không thì nó vừa đánh chết người đã bị truy nã.

Nhưng may là nó có thuật độn thổ hộ thân, Thần Thai do Tiên Thiên dưỡng dục cho nó lợi thế bất bại, ngược lại lần này được xem một vở kịch hay, sau này họ hát như thế nào.

Một thời gian sau, vô số ánh mắt trong giới tu hành đều chú ý đến Thần Thai, muốn xem ban ngành liên quan có thể bắt được khi yêu kia hay không.

Nhưng cổ quái là, sau khi ban ngành liên quan điều động một lần hành động với quy mô lớn, thì họ không có tiếp tục truy kích nữa, chỉ để một đội ngũ nhỏ theo dõi, giám thị.

Mặc dù không có náo nhiệt để xem, nhưng danh tiếng của hầu tử lại càng lúc càng lớn, bởi vì nó bắt đầu hành hiệp trượng nghĩa.

Trên đường gặp một tên lưu manh đùa giỡn người lành, nó cho kẻ đó một gậy khiến người qua đường sợ ngây người.

Lúc trời mưa, có một cỗ xe mát đà sắp đụng vào một cô bé, Thần Thai đã dùng thân thể ngăn lại.

Trò chơi đu quay trong công viên quảng bay du khách ra ngoài,

Trong lúc nguy cơ tứ phía thì bị Thần Thai bay lên tiếp được, lông tóc không tổn hao gì.

Mấy chuyện sau này, Thần Thai kia giống có hình dáng một con khỉ bị người đời quay lại rồi đưa lên mạng, nó lập tức trở lên nổi tiếng, dân mạng đều kinh ngạc thốt lên Tôn đại thánh đã hạ giới.

Nhưng thời gian nổi tiếng này rất ngắn, không đến một giờ toàn bộ hình ảnh đã bị xóa bỏ, không cho phép người khác tìm kiếm hình ảnh và tin tức liên quan.

Về sau không biết là ban ngành liên quan dùng biện pháp gì, hay là Thần Thai gặp chuyện gì, liên tiếp vài ngày, đều không có tin tức về Thần Thai khiến tu hành giới nảy sinh vô số suy đoán.

Khi tu hành giới đang rất náo nhiệt, Trần Hạo thì lại nhàn nhã hưởng thụ qua ngày, mỗi ngày trôi qua đều rất thoải mái, nếu không tu hành thì chính là du ngoạn sơn thủy.

Nhưng trong lúc tiêu dao, Trần Hạo cũng có chút nổi nóng.

Bởi vì từ khi trở về, mèo đen và gà trống lại đột nhiên biến mất không thấy đâu, còn có lam hồ điệp, đến hôm nay cũng chưa trở về.

Vấn đề này thật sự rất lớn.

Thật vất vả hấn mới về nhà, hai vật nhỏ kia lại không ở nhà mà dám ra ngoài quậy, còn quậy đến cái bóng cũng không thấy, ngay cả điện thoại cũng không gọi về!

Trần Hạo cứ nghĩ rằng ba vật nhỏ kia đi tìm đầu to.

Nhưng sau khi hấn đi vào trong núi, Trần Hạo cũng không phát hiện ra đầu to, thậm chí trong núi, ngay cả một tia yêu khí cũng không thấy đâu.

Điều này cho thấy là đầu to cũng đã rời đi rất lâu rồi.

Chuyện này rất kỳ quái.

Mấy tiêu yêu kia có thể đi đâu? Cũng không thể gặp phải phiền toái gì được, với tu vi của bọn chúng, gặp được phiền phức cho dù không đánh lại được thì cũng có thể tránh được chứ!

Trần Hạo có chút lo lắng, sau một hồi tìm kiếm, phát hiện ra âm khí, chỉ thấy dưới một bóng cây trên đỉnh núi, một thân ảnh đang vung vẩy trường đao, đao phong lãng lệ, khí thế bức người.

Đây chính là Kim Mộng Quan mà từ khi hấn trở về sau vẫn luôn không nhìn thấy.

Lão quý đáng người khôi ngô, lúc này đang luyện võ, không đúng, nó không chỉ luyện võ, còn đang đọc thơ.

Chỉ thấy nó vừa vung đại đao, trong miệng lại lầm bầm đọc thơ.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành. Xong chuyện phải áo đi, thâm tàng thân cùng tên.

Nhàn qua Tín Lãng uống, thoát kiếm đầu gói trước hoành. Dem thiêu đốt đạ Chu hợi, cầm Thương khuyên hầu doanh.

...

Nhìn thấy cảnh này khiến Trần Hạo phải trợn mắt há mồm.

Mẹ nó đây vẫn Kim Mộng Quan ngay cả Tam Tự kinh cũng không lưu loát sao?

Nhìn người này đọc từng câu thơ lưu loát, hơn nữa từng chữ đều ẩn chứa tình cảm, khiến người nghe có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Nhìn một lát, khi Kim Mộng Quan đọc xong bài Hiệp Khách Hành, Trần Hạo đi tới.

Kim Mộng Quan quay người nhìn về phía Trần Hạo, nở nụ cười, ôm quyền nói: “Đại sư, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ.”

Bộ dáng Kim Mộng Quan lúc này hoàn toàn khác biệt so với lão quỷ không tự tin, luôn sợ hãi bất an, thậm chí khí tức có chút suy sụp trước đó.

Thần thái thay đổi, khí thế bất phàm, giống như một thiên lý tướng quân quyết thắng.

“Kim huynh đã lâu không gặp.”

Nhìn thấy bộ dáng này của Kim Mộng Quan, Trần Hạo vốn định gọi Lão Kim, giờ cũng chuyển thành chính quy hơn nhiều.

Chào hỏi xong, Trần Hạo thấy rất hiếu kỳ hỏi: “Kim huynh, nhìn người bây giờ, giống như đã thoát khỏi vấn đề không thể đọc sách.”

Kim Mộng Quan lắc đầu nói: “Đại sư, còn kém xa lắm, hiện tại ta dựa theo lời dạy của Hùng lão sư, mới chỉ làm được gần một nửa, còn cần phải cố gắng nhiều hơn.”

Trần Hạo nói: “Chí ít so với trước kia đã lợi hại hơn nhiều, Kim huynh, Hùng lão sư an bài thế nào, lại có thể để người có thể nhẹ nhàng đọc được Hiệp Khách Hành có khí thế như thế.”

Trong mắt Kim Mộng Quan lập tức hiện lên vẻ sùng bái, nghiêm túc nói: “Hùng lão sư là danh sư chân chính, hẳn quan sát ta nhiều lần rồi tiến hành điều chỉnh, cuối cùng an bài cho ta phương pháp đọc sách như vậy, vừa luyện võ vừa đọc sách.”

Trần Hạo nháy nháy con mắt, có chút ngây người.

Luyện võ là luyện võ, đọc sách là đọc sách, còn có thể gộp hai chuyện lại thành một, cảm giác thật là lạ a! Hoàn toàn không hiểu đâu.

Kim Mộng Quan cười nói: “Đại sư, đây cũng là lần đầu tiên ta nghe được phương pháp này, ta cũng có chút không tin, ai ngờ sau khi dựa theo dẫn dò của Hùng lão sư, ngày thứ hai, ta đã học được một bài thơ, không sợ đại sư trò cười, lúc ấy ta đã khóc thật lâu. Sau đó đến bây giờ, ta đã học được hai mươi bảy bài thơ, chờ sau khi hoàn thành mục tiêu mà Hùng lão sư đề ra là đọc được một trăm bài thơ, thì ta có thể trở về, học tập những nội dung khác.”

Trần Hạo vẫn còn có chút ngây ngô.

Hắn vẫn có chút không hiểu a.

“Hùng lão sư có nói vì sao lại để người học như thế này hay không?” Trần Hạo hỏi.

Vẻ mặt Kim Mộng Quan kính ngưỡng nói: “Hùng lão sư nói, không có người nào không thể đọc sách, quý cũng giống vậy, chỉ là không tìm đúng biện pháp. Mặc dù ta trời sinh là võ tướng, nhưng nếu tìm được phương pháp, thì cũng có thể học đầy bụng kinh luân. Hẳn nói, ta luyện võ thành si, suy nghĩ không đến văn, cho nên nếu muốn học văn, thì phải đem văn dung nhập vào võ. Sau đó Hùng lão sư liền an bài ta đến nơi

này, còn chuẩn bị cho ta một trăm bài thơ, thường xuyên tới dạy ta đọc thuộc lòng, sau đó ta lại có thể ghi nhớ, hơn nữa cũng không thể quên được.”

Trần Hạo có chút hiểu rõ, hỏi: ” Hiện tại Kim huynh học thơ gì?”

Kim Mộng Quan nói: “« Không gây am bày ra tăng », « Tương Tiến Tử », « Hiệp Khách Hành », « Mãn Giang Hồng » « Giang Thành tử mật châu đi săn »...”

Nghe được Kim Mộng Quan liệt kê ra tên các bài thơ, Trần Hạo đã triệt để hiểu rõ cách dạy này.

Những bài thơ này, nếu không phải có sát khí rất lớn, thì chính là có khí thế hùng hồn, đều là những bài thơ đọc lên khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Kim Mộng Quan là một võ si, thích nhất là được ở trên chiến trường xung hùng, thế nhưng nguyện vọng của người cha đã chết của hắn đã bức bách hắn phải học văn, đây chính là ép gà trống đẻ trứng nha, Kim Mộng Quan đến luyện võ nhập tâm, khẳng định sẽ kháng cự theo bản năng, dù chính bản thân hắn cưỡng ép cố gắng cũng không được.

Hùng lão sư chính là căn cứ vào điểm này, để Kim Mộng Quan tiếp tục luyện võ, đồng thời trong lúc luyện võ, có thể học thuộc một số bài thơ này, cứ thế thì có thể chậm rãi mở ra một con đường, sau đó học tập những thứ khác, chính là nước chảy thành sông.

Nghĩ tới đây, Trần Hạo cũng không nhịn được lòng thán phục với Hùng lão sư.

Hùng lão sư, tên đúng như người!

Sau đó Trần Hạo lại vô cùng vui mừng.

Nhiệm vụ mười năm đạo hạnh của Kim Mộng Quan, vốn cho rằng không có chút hi vọng nào.

Bây giờ nhìn lại, hi vọng không phải chỉ có một chút thôi đâu.

“Ha ha, Kim huynh, chúc mừng ngươi, xem ra mộng ước trăm năm của ngươi, có hi vọng hoàn thành rồi.” Trần Hạo cười nói.

Kim Mộng Quan cũng vô cùng phấn chấn: “Kỳ thật việc thi tú tài thì ta không bắt buộc, chỉ cần ta có thể thông qua kiểm tra của Hùng lão sư, trở thành sinh viên, thì sẽ không kém với những tú tài kia bao nhiêu, cũng coi như có thể ăn nói với cha mẹ. Bây giờ ta có một mộng tưởng mới, ta muốn trở thành quý thần tướng thủ hộ Hùng lão sư.”

Hệ thống: Quý Kim Mộng Quan đột tử, âm linh một trăm ba mươi năm, hoàn thành tử nguyện, ban thưởng phương pháp Nguyên Thần xuất khiếu.

Chương 570: Có người gây rối

Ngọa tào!

Thay đổi này?

Người giữ vững được nguyện vọng hơn một trăm năm a!

Nghe được lời Kim Mộng Quan nói và âm thanh thông báo nhiệm vụ của hệ thống, Trần Hạo không phản bác được.

Con hàng này làm như thế, không là ý gì với Hùng lão sư chứ!

Ngẫm lại thì cũng có thể, một lão quý vốn tuyệt vọng hơn trăm năm, đột nhiên gặp được một nữ quý có thể giúp mình, hơn nữa nữ quý kia lại có dáng dấp rất xinh đẹp, khí chất lại xuất chúng, còn rất quan tâm tới hắn, như thế nếu mà không có tình cảm, thì kẻ này nhất định không phải là nam nhân.

Nhưng mà từ ban thưởng của nhiệm vụ, là có thể thấy được độ khó của nhiệm vụ này.

Nguyên Thần xuất khiếu, chỉ có Tiên Thiên chân nhân mới có thể nắm giữ.

Không đạt tới Tiên Thiên, căn bản không khả năng ngưng tụ Nguyên Thần, nhiều nhất chỉ có thể rèn luyện hồn phách, ngưng tụ đạo linh.

Đạo linh cũng giống Nguyên Thần là có thể xuất khiếu, nhưng trên bản chất, thì khác nhau một trời một vực.

Nguyên Thần có thể vân du tứ hải, lên trời xuống đất, không có gì không làm được, đạo linh thì chỉ có thể chui xuống dưới những chỗ âm u, không dám lên trời.

Nguyên Thần có thể trong thời gian dài không cần trở về, tiêu dao tự tại, đạo linh thì phải quay về trong thời gian hạn định.

Nhưng cả hai đều có một đặc điểm chung là sau khi ly thể thì thân thể sẽ trở nên rất yếu đuối, không chịu nổi việc yêu tà tổn thương, cũng không thể bị hư hao.

Giống Thiết quái lý một trong bát tiên, Nguyên Thần xuất khiếu, du sơn ngoạn thủy, thân thể bất động nên đệ tử của hắn nghĩ là hắn đã tọa hóa, nên đem thân thể đi hỏa táng, thế là xảy ra bi kịch, hắn chỉ có thể tùy tiện đoạt xá một thi thể để sống lại.

Cho nên nguy hiểm của việc Nguyên Thần xuất khiếu có thể nghĩ.

Nhưng cho dù là vậy, cũng không thể bác bỏ chỗ lợi hại của đại thần thông này.

Có thể xuất hiện ban thưởng này, lão quý này muốn trở thành thủ hộ quý thân sợ là không dễ dàng a!

Không tìm được đầu mối gì nên Trần Hạo cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao cứ làm từng bước một, con hàng này đã có nguyện vọng như thế, thì nhất định là chạy không thoát, trước tiên hoàn thành nhiệm vụ mười năm đạo hạnh đã, sau đó mới nói đến cái nhiệm vụ thần tướng quý quái này.

“Kim huynh có chí hướng tốt như thế, người nhất định có thể làm được.” Trần Hạo biểu đạt sự ủng hộ.

Kim Mộng Quan lộ ra nụ cười, nhìn Trần Hạo nói: “Đúng rồi, đại sư lên núi có chuyện gì sao?”

Trần Hạo nói: “Ta đi tìm mấy linh sủng, Kim huynh tới đây cũng một thời gian rồi, có biết cái con sóc đầu to kia hay

không?”

Kim Mộng Quan nói: “Biết thì có biết, nhưng ta không quá quen, chỉ mới gặp qua mấy lần.”

Trần Hạo thở dài nói: ” Bây giờ ta không thấy nó đâu, đến mấy linh sủng của ta cũng đã lâu rồi không trở về.”

Kim Mộng Quan nói: “Cái này thì ta không giúp được gì, con sóc kia xuất quỷ nhập thần, hành tung bất định, trước đó khi Hùng lão sư đến dạy ta thì từ, nó xuất hiện hai lần, thời gian xuất hiện cũng không lâu.”

Trần Hạo nói: “Không sao, Kim huynh chăm chỉ luyện võ đọc sách đi, ta không làm phiền ngươi nữa, đợi ngươi hoàn thành nhiệm vụ mà Hùng lão sư giao cho rồi trở về thì sẽ chúc mừng cho ngươi.”

Kim Mộng Quan ôm quyền cười nói: “Tiểu quỷ cung tiễn đại sư.”

Chào tạm biệt Kim Mộng Quan, Trần Hạo cũng không trở về, mà là đi thẳng về phía Vu Sơn thần nữ.

Con sóc đột nhiên mất tích, khẳng định có điều kỳ quặc, Vu Sơn thần nữ đã tu hành ở đây trăm năm, nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, nó khẳng định sẽ biết.

Không che giấu khí tức tự thân, hắn vừa tới cửa vào nơi ở của Vu Sơn, huyễn hóa thành hình Vu Sơn thần nữ đã tự mình ra tiếp đón.

“Trần đạo hữu đại giá quang lâm, thật sự là khách quý!” Vu Sơn thần nữ cười ha hả mở miệng nói.

Hiện tại nó, đạt được canh xương rồng của Tam Thủy Quan tâm bồ, tu vi tăng tiến nhanh, huyễn hóa thành hình cũng sinh động hơn nhiều, khiến người phải sợ hãi thán phục.

Trần Hạo cười nói: “Vu đạo hữu khách khí rồi, nhiều ngày không gặp, đạo hạnh của đạo hữu đã tăng tiến rất nhanh, thật đáng mừng.”

Vu Sơn thần nữ cũng không khiêm tốn, cả gương mặt đều là vẻ tự đắc: “Cũng tạ được, sau khi tu thành thần nữ mộng cảnh, sau đó tu hành đã thông suốt, chỉ ít trong khoảng trăm năm, có thể bảo vệ không lo.”

Xà yêu này đối với Trần Hạo cũng vô cùng tín nhiệm, ngay cả bí mật tu hành cũng tiết lộ ra.

Sau khi Trần Hạo nghe thấy thế cũng rất bất đắc dĩ, đồng thời cũng có chút cảm khái, xà yêu này cũng thật đơn thuần.

“Đó chính là cơ duyên của đạo hữu, hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn hỏi đạo hữu một chút.” Trần Hạo đi thẳng vào chủ đề.

Vu Sơn thần nữ hiếu kỳ nói: “Chuyện gì?”

Trần Hạo nói: “Sóc yêu kia đi đâu rồi?”

Vu Sơn thần nữ sững sờ, sau đó cười nói: “Người nói nó a, đi cầu thân rồi.”

Ai...

Trần Hạo có chút mê mang.

Cầu thân? Cầu thân gì?

Không đợi Trần Hạo hỏi lại, Vu Sơn thần nữ đã chủ động kể mọi việc rõ ràng.

Nói ra cũng thật thần kỳ.

Ở bên trong Vu sơn, tiểu yêu cũng có không ít, mà con sóc nhập đạo, không chỉ có đầu to, còn có một con, trùng hợp chính là, con kia là cái, mà đầu to là đực.

Chuyện này cũng có ý tứ, hai đồng loại cùng nhập đạo, hơn nữa lại cùng tu hành trong một ngọn núi, hơn nữa còn không phải cùng giới, hẳn là có thể cạ sát ra hỏa hoa a.

Nhưng trên thực tế chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

Con sóc cái kia vốn chướng mắt đầu to, hơn nữa nó một lòng tu hành, thực lực mạnh hơn đầu to nhiều lắm.

Đầu to đương nhiên không từ bỏ, vào thời điểm trước mùa đông hàng năm nó đều sẽ chạy tới cầu ái, sau đó năm nào cũng sẽ bị đánh cho tê tái, nhưng cho dù như thế, nó vẫn không từ bỏ, không chỉ sẵn sàng chịu đánh, còn mang đến rất nhiều quả thông quả hạch.

Con sóc cái kia cũng rất có ý tứ, đầu to tới, thì đánh, đồ vật đưa tới, lại vẫn thu.

Tình huống như vậy, đã kéo dài gần mười năm.

Vu Sơn thần nữ đã từng cảm thấy nhìn chúng cũng rất vui, cú từ từ xem kịch thôi.

Nghe được Vu Sơn thần nữ giải thích, Trần Hạo im lặng không biết nên nói gì.

Không ngờ sóc đầu to kia còn có trải nghiệm như vậy, đây cũng được coi là mối tình thâm thiết đi!

Nhưng cứ như vậy, Trần Hạo cũng đã hiểu rõ.

Mèo đen gà trống và lam hồ điệp, có lẽ là đi theo để trấn tràng, dù sao sóc đầu to chịu đánh mười năm, đoán chừng đời này đều không thể lật người, nên chỉ có thể dựa vào chỗ dựa bên ngoài.

Mà ba tiểu yêu kia đều có thân thông, liên hợp lại cùng một chỗ, cho dù là chính mình cũng phải nhượng bộ lui binh, một con sóc cái mà thôi, trực tiếp đoạt về cũng không có vấn đề gì.

Bất quá thứ gọi là cảm tình này, vẫn phải xem duyên phận, chờ mèo đen và gà trống trở về thì lại hỏi vậy.

Sau đó, Trần Hạo và Vu Sơn thân nữ thảo luận đạo pháp một chút, ai cũng có thu hoạch, lúc này mới hài lòng trở về.

Lúc trở về đã là ba bốn giờ buổi chiều, hấn vừa bước vào đạo quán, còn chưa kịp uống một ngụm nước nóng, một bóng người đã nhanh chóng tới gần, đi tới trước mặt Trần Hạo, người này chính là Long đại sư.

Long đại sư vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt ngưng trọng, nhìn Trần Hạo có chút kinh nghi: “Long ca, sắc mặt kém như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Long đại sư lắc đầu nói: “Không phải chúng ta xảy ra chuyện, là ở gần đây xảy ra chuyện.”

Trần Hạo hiếu kỳ nói: “Chuyện gì?”

Long đại sư nói: “Xung quang tú tài thôn ở gần đây xuất hiện bệnh truyền nhiễm với quy mô lớn, cả nửa thôn đều bị truyền nhiễm, ta đã đi thăm dò một chút, đây không phải ôn dịch, là thi khí.”

“Cái gì!”

Trần Hạo giật nảy mình. Sau đó ánh mắt ngưng trọng hỏi: “Người xác định là thi khí?”

Long đại sư gật đầu: “Ta xác định, đã tra được nguyên nhân, là một giếng nước, trước mắt chưa xác định là xuất hiện từ dưới đáy giếng hay là có người cố ý làm.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, hỏi: “Chỉ có xung quanh tú tài thôn mới bị sao? Những thôn khác thì sao?”

Long đại sư lắc đầu nói: “Những thôn khác tạm thời không phát hiện.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, hừ lạnh nói: “Vậy thì không cần nhìn nữa, khẳng định là có người cố ý gây nên.”

Ừm! Long đại sư tò mò nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Long ca, người đừng quên chỗ này là chỗ nào, Vu sơn, nguồn nước phong phú, mạch nước ngầm thông suốt, nếu như là ngoài ý muốn, thì khí kia lan tràn, hòa vào mạch nước, tuyệt đối sẽ không chỉ có một thôn làng xuất hiện truyền nhiễm.”

Long đại sư giật mình, gật đầu nói: “Nói thế cũng đúng, cách tú tài thôn không xa, chính là Dương thụ thôn, nhưng là Dương thụ thôn nhưng không xảy ra chuyện, ơ, không đúng, cho dù có người ác ý gây nên, thì khí kia lan tràn khuếch tán, những thôn làng khác cũng sẽ bị hại, việc này cần nhanh chóng thông báo vào trong thôn, không thể lấy nước ngầm uống.” Nói đến đây, Long đại sư hơi biến sắc mặt.

Trần Hạo nói: “Đừng hốt hoảng, người của ban ngành liên quan biết không?”

Nghe nói như thế, ánh mắt Long đại sư có chút cổ quái nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhíu mày: “Sao thế? Ban ngành liên quan mặc kệ chuyện này? Loại chuyện này, rõ ràng là do tà đạo gây nên, bọn hắn phụ trách an nguy các nơi, xảy ra chuyện như thế sao có thể mặc kệ?”

Long đại sư nói: “Không phải mặc kệ, là cần thời gian, dù sao, người phụ trách phân bộ Cổ thành chạy rồi.”

“Cái gì? Chạy?” Trần Hạo sững sốt.

Long đại sư nói: “Ngày đó không phải hắn tới hỏi thăm đạo hữu về Tôn Ngô Không kia sao, sau đó sau khi trở về không biết vì nguyên nhân gì mà nôn ra máu, đêm hôm đó sau khi hắn đưa tới một thẻ ngân hàng thì vội vã rời khỏi cổ thành.”

Trần Hạo: “...”

Chuyện này, có vẻ như có quan hệ với mình thì phải.

Tiền tài đối với tu sĩ mà nói cũng không quá quan trọng như vậy chứ, bởi vì bảy trăm triệu mà thổ huyết! Cái này không đáng giá, vị này... Ồ, hình như ta còn không biết tên của vị đạo hữu đó, bụng dạ hẹp hòi, lòng dạ không rộng rãi a!

Trong lòng oán thâm, Trần Hạo không tiếp tục gửi hi vọng ở ban ngành liên quan.

Dám làm loạn ở khu vực cách Tam Thủy Quan không xa, xem ra kẻ gây chuyện không chỉ không để ban ngành liên quan vào mắt, mà còn có ý khiêu khích Tam Thủy Quan đây.

Loại hành vi này, nhất định phải đòi một lời giải thích.

Trần Hạo nói: “Long ca, mang ta đi xem hiện trường.”

Long đại sư gật đầu.

Hai người rời khỏi đạo quán, lái xe về phía tú tài thôn.

Tú tài thôn kia cách Tam Thủy Quan khoảng bốn năm dặm, giao thông không qua thuận tiện, chỉ có một đường đá rất cũ. Sau khi Trần Hạo đến thì phát hiện, nơi này đã bị bố trí khu vực phong tỏa, có cảnh sát, còn có bác sĩ, đang cứu chữa bệnh nhân bị lây nhiễm.

Sau khi Trần Hạo tới gần thì bị ngăn cản, nhưng sau khi Long đại sư lấy ra một tấm thẻ thì liền được cho qua.

Đi vào làng, Trần Hạo trước tiên xem nhưng người bị lây nhiễm.

Người bị nặng thì sắc mặt đã trắng bệch, hai mắt đỏ như máu, tựa như đã mất lý trí, dáng vẻ rất muốn cắn người.

Người bị nhiễm nhẹ, cũng run lẩy bẩy, cho dù lấy chăn mền đắp quanh, uống nước nóng, cũng vẫn không thể ngăn cản sự

lạnh lẽo.

Trên thân những người này, như có như không tản ra thi khí, chỉ là vấn đề nặng nhẹ.

Nhìn thấy chuyện này, Trần Hạo híp mắt lại. Đi đến cạnh một cô bé khoảng bảy tám tuổi, trong giấc ngủ mà vẫn còn run rẩy, đưa tay sờ sờ làn da.

Tuổi cô bé còn nhỏ, làn da vốn rất mềm, nhưng bây giờ làn da của bé lại trở nên có chút thô ráp, bên trong thịt cũng bắt đầu trở thành cứng ngắt.

“Người đang làm gì? Không sợ bị truyền nhiễm sao?” Khi Trần Hạo đang kiểm tra, một tiếng quát lớn truyền đến, sau đó một nữ bác sĩ tuổi trẻ đi tới, mắt hạnh trợn lên, vẻ mặt bất mãn.

Trần Hạo nhìn cũng không nhìn nàng, đưa tay chạm vào môi của cô bé kia

Nữ bác sĩ nhìn không được, liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

Đúng lúc này, một chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, cô bé vốn đang mê man đột nhiên mở to hai mắt, thân thể vùng lên, há mồm muốn cắn.

Chương 571: Đại phiên toái

Trần Hạo tay mát lạnh lẽ, khi cô bé há mồm muốn cắn đã trực tiếp bóp cằm của nàng.

Cô bé ra sức giãy dụa, tuổi nàng còn nhỏ, thế nhưng người trưởng thành phải dùng một lực lượng không lồ thì mới có thể giữ chặt cằm nàng, trong miệng nàng không ngừng phát ra tiếng rống ô ~ ~ ô, kết hợp với vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác, nhìn thế nào cũng giống như một con dã thú.

Nữ bác sĩ bị hù dọa lùi lại mấy bước, hoảng sợ nhìn cô bé bị Trần Hạo nắm cằm, sau khi kịp phản ứng thì vội vàng kêu lên: “Nhanh, tiêm cho nàng thuốc an thần.”

Có một y tá vội vàng tiến lên, thuận thực lấy kim tiêm ra, lấy đủ lượng thuốc, sau đó thuận thực cắm vào cánh tay của cô bé kia, nhưng kim lại không đâm xuống được, y tá sốt ruột, dùng sức ấn kim xuống... Tạch, kim tiêm gãy đôi.

Hai mắt y tá tròn tròn lên.

Cô bé kia dùng sức hất tay lên, ném bay y tá kia đi, may có Long đại sư đỡ được.

Trần Hạo tay bắt pháp quyết, điểm vào mi tâm của cô bé.

Pháp quang lóe lên, cô bé với vẻ mặt dữ tợn kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó mềm oặt đổ xuống.

Trần Hạo cẩn thận quan sát, một lát sau lông mày cau lại, lúc này mới nhìn về phía nữ bác sĩ đang tròn mắt hốt mồm, nói thẳng: “Nếu như không muốn có thương vong ngoài ý muốn, tốt nhất lập tức chuẩn bị dây thừng, trói lại toàn bộ những người này bị nhiễm thi khí.”

Rồi Trần Hạo lại nhìn về phía Long đại sư nói: “Long đại ca, thông báo tới ban ngành liên quan, nói thi khí này không phải thi khí bình thường, có thể bị rút ra từ trong thi độc cương thi để luyện chế, ta có thể tạm thời hỗ trợ, nhưng là loại bỏ thi khí này rất phiền phức, nói bọn hắn điều động tu sĩ chuyên nghiệp tới.”

Long đại sư cũng biết lợi hại, gật đầu vội vàng đi ra ngoài.

Trần Hạo lại nhìn mấy người khác bị trúng thi khí, đều trong tình trạng bình thường, phát hiện họ có biến hóa kịch liệt, thì sẽ lấy pháp quang trấn áp một chút.

Nhưng đây chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Thi khí này đã thấm thấu toàn thân, phi thường ngoan cố, nếu như chậm chạp loại trừ, những người trúng thi khí độc này, vô cùng có khả năng sẽ biến thành cương thi sống, đến lúc đó, muốn cứu cũng không cứu được.

Mà biện pháp chuyên nghiệp loại trừ thi khí, Trần Hạo cũng có, trong ghi chép về Linh phù, có nói đến khu dịch phù, thi khí này cũng coi là một loại tà dịch, có thể khu trừ.

Chỉ là vẽ loại phù này, hiện tại không đủ vật liệu, hơn nữa Trần Hạo còn cần luyện tập, trong thời gian này, người ở thôn này sợ là đã sớm đã biến thành cương thi sống rồi.

Cho nên, chỉ có thể để ban ngành liên quan đến xử lý.

Sau khi dạo quanh một vòng, Trần Hạo rời khỏi nơi thu xếp bệnh nhân, đi tới bên cạnh một cái giếng.

Bên trong Giếng này, thi khí tiêu tán, nhìn rất yếu ớt.

Cẩn thận cảm ứng, thi khí trong giếng không có nguồn, hiển nhiên giống như mình suy đoán, thi khí không phải do trong giếng bốc lên, mà là bị người bỏ vào.

Người này quá ngoan độc.

Có thù oán gì, lại có thể ra tay với những người bình thường như thế?

Hơn nữa gây chuyện ở nơi nào không gây, lại gây chuyện gần Tam Thủy, chuyện này có phải là cố ý nhằm vào ta hay không?

Tâm tư Trần Hạo trăm ngàn chỗ chuyển.

Đột nhiên, lông mày Trần Hạo khẽ động, quay người nhìn lại, liền thấy một nữ nhân mặc áo khoác trắng đi thong thả tới. Chính là nữ bác sĩ trước ngăn cản mình tiếp xúc người bệnh bị nhiễm thi khí.

Bây giờ nhìn rõ, Trần Hạo phát hiện, nữ bác sĩ cũng không còn trẻ, tuổi ngoài ba mươi, không quá xinh đẹp, nhưng rất có khí chất.

“Xin chào, ta tên Tiền Tuyết Như, là bác sĩ trưởng phụ trách cấp cứu bệnh truyền nhiễm lần này.” Đến bên cạnh Trần Hạo, nữ bác sĩ trước tiên mở miệng, tự giới thiệu.

Trần Hạo gật đầu: “Ta là Trần Hạo.”

Nữ bác sĩ tên Tiền Tuyết Như nhìn Trần Hạo, nói: “Trần tiên sinh, nếu như ta muốn hỏi tình huống trước đó là như thế nào? Người có thể nói cho ta biết không?”

Trần Hạo cười cười, không trả lời mà hỏi lại: “Ta vừa rồi nói người chuẩn bị dây thừng, các người đã chuẩn bị sao?”

Tiền Tuyết Như gật đầu: “Đã chuẩn bị xong, những người giầy dựa tương đối lợi hại, đã buộc chặt. Nhưng việc này không tính là biện pháp? Hình như Trần tiên sinh biết những người này bị bệnh truyền nhiễm gì phải không?”

Trần Hạo nhìn Tiền Tuyết Như nói: “Nếu như ta nói đây không phải bệnh truyền nhiễm, người tin hay không?”

Tiên Tuyết Như chân chờ một chút, chân thành nói: “Không tin, trong mắt của ta, chỉ cần không phải bình thường trạng thái, kia cũng là bệnh, là bệnh thì sẽ có biện pháp giải quyết, chỉ là tạm thời không tìm được biện pháp mà thôi.”

Trần Hạo nghĩ nghĩ,

Cười nói: “Nói cũng đúng, mặc kệ cái gì, chỉ cần không bình thường, thì chính là bệnh, nhưng mà ta hiểu chính là, biện pháp trị liệu của mỗi loại bệnh không giống.”

Tiên Tuyết Như nhìn Trần Hạo hỏi: “Vậy bệnh bây giờ là cái gì? Tiên sinh có biện pháp trị liệu sao?”

Trần Hạo nói: “Bệnh này tên là thi khí, ta có biện pháp, nhưng bây giờ thì không kịp, chỉ có thể để một đám người khác hỗ trợ, hiện tại việc các người phải làm chính là, tranh thủ khiến những người trúng thi khí, không cần giãy dụa rồi chạy mất, cũng không thể đả thương người, nếu không người bị thương tổn vô cùng có khả năng sẽ truyền nhiễm thi khí.”

Tiên Tuyết Như quá sợ hãi: “Đây không phải Zombie sao?”

Trần Hạo nhìn không được cười lên: “Người xem phim truyền hình nhiều rồi, thi khí này mặc dù đáng sợ, nhưng so với Zombie cũng có chênh lệch, người bị những người bệnh nhiễm thi khí làm thương tổn, sẽ không biến dị, sẽ chỉ bị thi độc công tâm, chết oan chết uổng.”

Tiên Tuyết Như hít một hơi lãnh khí, dù sao chuyện này cũng rất đáng sợ.

“Tiên sinh, những người có thể giải quyết người bị nhiễm thi khí này thì bao giờ mới đến?”

Sắc mặt Trần Hạo khẽ động, nhìn về phía Long đại sư ở nơi xa đang chạy vội tới, cười nói: “Người xem, có tin tức.”

Không bao lâu sau, Long đại sư đã chạy tới, nhưng sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, nhìn không giống vẻ có tin tức tốt.

Quả nhiên, vừa đến gần, Long đại sư mở miệng nói: “Trần đạo hữu, lần này sợ là phiền phức lớn rồi.”

Trần Hạo nhíu mày: “Người đừng nói cho ta, lúc này ban ngành liên quan muốn kéo dài? Nếu như vậy, thì ta đối với ban ngành này đã triệt để thất vọng.”

Long đại sư lắc đầu nói: “Không phải kéo dài, mà là thật sự tạm thời không tới được, Trần đạo hữu, thi khí ở chỗ chúng ta chỉ là một đợt, ở khắp cả nước, hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện cổ quái, thậm chí còn có chiến đấu. Nhị đệ tử Khâu Long của bộ trưởng ban ngành liên quan Dương Phong lúc đầu mang theo cháu trai của Dương Phong là Dương Tiểu Phi cũng trong giới tu đạo, kết quả bị đánh lén, nghe nói chiến đấu rất kịch liệt, Khâu Long trọng thương, cháu trai của Dương Phong bị trúng một loại nguyên rủa nào đó, trước mắt sống chết không rõ, toàn bộ ban ngành liên quan đều sôi trào.”

Hai mắt Trần Hạo lập tức tròn tròn.

Ngọa tào, tình huống này là thế nào đây? Ai mà trâu bò như vậy, dám đối chọi cùng ban ngành liên quan? Ngay cả cháu trai của Dương Phong cũng không buông tha!

Phải biết là sau lần đầu giao phong, Trần Hạo đã chuyên môn hỏi thăm qua các đại sư về thông tin cá nhân của Dương Phong, sau đó mới biết được, người cùng mình cười hì hì rồi hổ mình một vố, đã từng là một người không kiêng nể gì cả, dưới tay đã giết chết không biết bao nhiêu người, rất có tiếng trong giới tu hành, vô số người đều kiêng kị, người đời phong ngoại hiệu cho Dương Phong là tử thiết huyết Đại tướng.

Sau này già đi, Dương Phong đã thu liễm rất nhiều, lúc này mới khiến giới tu hành thở phào một hơi.

Nhưng mà nói đến, Trần Hạo cũng thật sự rất bội phục Dương Phong này.

Nghe nói khi ban ngành liên quan thành lập được một thời gian, thực lực so sánh với đạo môn vẫn luôn chênh lệch rất lớn, đối với uy hiếp của yêu ma quỷ quái càng không thể nào đỡ được, chớ nói đến việc triển khai giám sát cả nước.

Là Dương Phong cùng sư phụ hẳn cùng chung sức, mạnh mẽ chống giữ ban ngành liên quan, sư phụ của Dương Phong cũng bởi vậy mà chết trận. Sau đó Dương Phong điên cuồng lôi kéo trong ngoài, dùng biện pháp hợp tác, quy hoạch thành công ban ngành liên quan, lúc này mới nắm chắc mười năm yên bình với giới tu hành.

Đương nhiên, loại hợp tác này, cũng khiến cho ban ngành liên quan không phải là chỉnh thể, mà là phân chia ra rất nhiều khu vực, tạo thành rất nhiều bè phái.

Giống như trước đó đối đầu cùng Trần Hạo, chính là một cái trong đó, nếu như là chỉnh thể, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh tổng bộ, cũng không có tình trạng khi ban ngành liên quan coi trọng Trần Hạo, thì phân bộ phía dưới lại gan to bằng trời dám tính toán hắn.

Đương nhiên, hiểu rõ thì hiểu rõ, sau khi Trần Hạo biết thì cũng không có hảo cảm gì đối với ban ngành liên quan, chỉ muốn kính nhi viễn chi, chỗ như vậy, hoàn toàn không thích hợp với việc tu hành.

Hiện tại, nghe Long đại sư nói, đệ tử của Dương Phong bị đánh trọng thương, cháu trai trúng nguyên rủa, hơn nữa còn gây án khắp nơi trên cả nước!

Đây là muốn chọc thủng trời a!

Là ai lớn gan như vậy... Ân, ngọa tào, không phải là vương gia chứ!

Trần Hạo đột nhiên phản ứng lại, lông mày nhíu lại.

Nhớ lại lần thứ nhất giao phong với vương gia, mình báo tên tuổi là Dương Phong đệ tử.

Nhưng đây cũng chỉ là lừa gạt một chút, dạng người như vương gia này, không đến mức thật sự tin tưởng lời nói của mình chứ? Nếu là như vậy thì hẳn không có tư cách trở thành đại Boss!

Nhưng mà trừ hẳn ra, Trần Hạo thật sự không nghĩ ra nhân vật thứ hai có thể làm được loại sự tình này.

Tâm tư bách chuyển, nghĩ không ra, Trần Hạo cũng không nghĩ nữa, ánh mắt nhìn về phía Long đại sư nói: “Nếu bọn hắn đã không tới được, thì chuyện ở đây, Tam Thủy Quan chúng ta cũng không thể đổ cho người khác, thông báo đến ba vị đạo trưởng, chuẩn bị giải độc đan, tốt nhất là nhằm vào thi khí, mặt khác chuẩn bị cho ta chu sa, máu chó đen, còn có trăm thuốc.”

Long đại sư sững sờ, chợt giật mình nói: “Trần đạo hữu, ngươi muốn vẽ khu dịch phù?”

Trần Hạo thở dài nói: “Mặc dù ta biết, nhưng chưa luyện tập qua, cho nên không chắc chắn lắm, hi vọng ba vị đạo trưởng và Long đại sư có thể cùng một chỗ, để nhưng người trúng thi khí này có thể kiên trì, tranh thủ cho ta một chút thời gian.”

Long đại sư chân thành nói: “Trần đạo hữu yên tâm, ta lập tức đi xử lý.”

Nhìn Long đại sư rời đi, Tiền Tuyết Như có chút mơ hồ, hoàn toàn không hiểu hai người này đang nói cái gì.

Nhưng khi nàng muốn mở miệng, Trần Hạo đã nói trước: “Tiền bác sĩ, ngươi cũng trở về đi, lập tức tập hợp tất cả bác sĩ y tá rời đi, mặt khác thông tri cảnh sát phụ trách nơi này tới gặp ta, ta có việc muốn nói.”

Tiền Tuyết Như theo bản năng gật đầu, sau đó rời đi, nhưng là đi được nửa đường nàng mới phản ứng lại, tại sao ta lại nghe lời như thế? Hơn nữa bệnh truyền nhiễm ở đây còn chưa giải quyết xong, làm bác sĩ, chúng ta sao có thể rời đi?

Đột nhiên quay người nhìn về phía Trần Hạo vẫn đang quan sát giếng nước. Chần chờ một lát, Tiền Tuyết Như xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, Tiền Tuyết Như mang theo một cảnh sát hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ rất lão luyện đến tìm Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không khách khí, trực tiếp đem tình huống ở đây nói một lần, lúc này mới nói: “Muốn cứu người, cứ dựa theo lời ta nói làm, rút lui toàn bộ nhân viên không quan hệ, tránh mọi việc phức tạp, đồng thời điều tra thăm dạm xung quanh, xem xét có nguồn ô nhiễm khác hay không, nếu có thì mau chóng cho ta biết, nếu không hậu quả khó lường.”

Vị cảnh sát này biết tồn tại tu sĩ, ngược lại không hoài nghi gì, chỉ nhìn Trần Hạo hỏi: “Trần đạo trưởng, người không cần bác sĩ, cảnh sát cũng phải đi địa phương khác điều tra, nơi này người nào hỗ trợ?”

Trần Hạo không giải thích, vung tay lên, một nắm đậu nành bay lên rồi rơi xuống đất, trong nháy mắt, hư một tiếng hóa thành hơn ba mươi người mặc Hoàng giáp, trong tay cầm trường thương.

Đậu Bình xuất hiện, nhịp nhàng nửa quỳ thì lễ với Trần Hạo, đồng thời nói: “Bái kiến chúa công.”

Chương 572: Tà Phạt

Vị cảnh sát kia rời đi, khi đi về mặt vẫn còn ngẩn ngơ, Tiền Tuyết Như thì giống như tam quan bị hủy hết.

Một khắc đồng hồ sau, trong thôn làng, không còn một bác sĩ y tá nào, cảnh sát cũng rút lui ra ngoài, để lại một bộ phận cảnh giác ở bên ngoài, những người khác đều tản ra, đi kiểm tra mấy chục dặm xung quanh xem có nơi khác có truyền nhiễm không.

Không còn ngoại nhân ở lại, Trần Hạo cũng không thêm cố kỵ, tay trực tiếp bắt pháp quyết, không chế lôi điện, xâm nhập vào trong giếng.

Lôi đình giáng xuống, trong giếng vẫn còn một chút thi khí lưu lại lập tức bị hủy diệt vô hình.

Sau đó Trần Hạo thanh lý toàn bộ những nơi lưu lại thi khí trong thôn, lúc này mới đi tới nơi sắp xếp cho người bị nhiễm thi khí.

Lúc này, tất cả người bệnh đều bị trói, thi khí trên rất nhiều người bệnh cũng bắt đầu làm loạn, thân thể bắt đầu dị biến, dùng lực lượng mạnh mẽ đem dây thừng đang buộc chặt quanh người rung động.

Nhìn một cái, nơi này giống như một hiện trường đóng phim Zombie.

Trần Hạo vừa đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt những người bệnh.

Cũng không biết thi khí này được luyện chế như thế nào, những người sau khi bị trúng thi khí đều phi thường mất cảm

với người sống, hơn nữa còn trở nên rất hung tàn, muốn cắn người.

Ba!

Một tiếng vang giòn, người đàn ông trung niên bị thi khí công tâm đột nhiên dấy đứt dây thừng quanh người, gào thét xông về phía Trần Hạo.

Hành vi của hắn đã kinh động đến những người bệnh khác, ánh mắt người nào cũng đỏ lờm, vẻ mặt dữ tợn, tràn đầy khát vọng muốn được giống người kia, chỉ là họ bị dây thừng trói lại, trước mắt vẫn còn giầy dựa mà không thoát.

Vẻ mặt Trần Hạo không biểu tình, cũng không né tránh, khi người đàn ông trung niên đến gần, hắn không chút do dự trực tiếp đập một bàn tay đánh bay người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên rơi xuống đất, đau đớn rên lên, muốn đứng lên mà không được.

Trần Hạo cũng không thèm nhìn hắn, quay sang nói với những người bệnh khác: “Ta biết các ngươi còn có một chút lý trí, cũng biết các ngươi đều rất đau đớn, nhưng tình huống này rất phức tạp, ta có thể cứu, nhưng còn cần một chút thời gian, cho nên, các ngươi muốn sống sót, phải tự mình chống đỡ.”

Tất cả người bệnh nhìn Trần Hạo, có ánh mắt hung ác, có biểu lộ thông khổ, cũng có yên lặng cuộn mình.

Trần Hạo đảo mắt nhìn một vòng, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên găm lên giận dữ, người đàn ông trung niên bị Trần Hạo đánh bay đang nhào về phía một nữ nhân gần hắn nhất, há miệng muốn cắn cổ người này.

Nữ nhân cũng có chút hung ác, nhưng vì bị trói nên không thể phản kháng.

Khi hàm răng sắc nhọn của người đàn ông trung niên muốn cắn xuống cổ của nữ nhân kia, thì đột nhiên lại dừng lại, không thể nào tiến lên nửa phần.

“Người trúng độc quá sâu, vẫn nên tỉnh táo một chút đi.” Một tiếng nói vang lên, sau đó một đạo điện quang sáng lên, chỉ thấy người đàn ông trung niên kêu thảm một tiếng rồi ngã trên mặt đất, toàn thân co giật, trong mắt không còn có hung lệ.

“Hắc hắc, lời pháp thật tốt, có thể ở độ tuổi này, ở thời kì mật pháp này, tu luyện lời pháp tới trình độ như vậy, đạo hữu tuyệt đối là người có thiên phú mạnh nhất trong vòng trăm năm nay.”

Đột ngột, một thanh âm vang lên, tràn đầy tán dương.

Trần Hạo bất động thanh sắc xoay người, nhìn về phía một người cách đó không xa.

Đây là một lão hòa thượng, thân thể rất mập, làn da bóng loáng, nhìn không rõ tuổi tác, nhưng từ lông mày xám trắng thì có thể nhìn ra, tuổi của vị hòa thượng này không nhỏ.

Hơn nữa trên thân hòa thượng này có một loại lực lượng quỷ dị, rất mạnh, chỉ sợ không yếu hơn mình bao nhiêu.

“Đại sư là?” Trần Hạo mỉm cười hỏi thăm.

Hòa thượng chăm chăm nhìn Trần Hạo nói: “Đạo hữu không cần hỏi ta là ai, ta tới đây để làm một cái giao dịch cùng ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng, ta có thể cho ngươi giải dược thi khí.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại: “Ý của đại sư là, thi khí này do ngươi thả?”

Hòa thượng cười không đáp, chỉ là nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu lại hỏi: “Đại sư muốn làm giao dịch gì?”

Hòa thượng cười nói: “Đạo hữu quả nhiên là người biết lý lẽ, nói thật với thiên phú bác này của đạo hữu, ta cũng không muốn là địch với người, dù sao tương lai người trưởng thành, hòa thượng ta không thể trêu vào. Nhưng đạo hữu lại đoạt một vật của ta, vật này đối ta mà nói, rất quan trọng .”

Trần Hạo hí mắt lại: “Người là tà Phật?”

Hòa thượng tán thán nói: “Đạo hữu quả nhiên thông minh, nói qua đã thông suốt, không biết đạo hữu có bằng lòng giao dịch hay không?”

Trần Hạo nhìn hòa thượng một lúc lâu,

Rồi nhếch miệng cười một tiếng: “Tốt, đại sư trước tiên lấy ra giải dược đi.”

Hòa thượng nói: “Đạo hữu, ta biết người không tin ta, nhưng hiện tại người không có lựa chọn khác, đem đồ vật của ta trả lại cho ta, ta cho người giải dược.”

Trần Hạo ý vị thâm trường nói: “Đại sư, vừa rồi ta còn có chút tin tưởng, nhưng bây giờ người nói như vậy, ta lại không tin, người không có giải dược, người đang lừa ta.”

Hòa thượng trầm giọng nói: “Đạo hữu, ta có thể thề, chỉ cần người đem đồ vật của ta trả lại cho ta, ta tất nhiên sẽ cho người giải dược, nếu không đại đạo đoạn tuyệt.”

Lông mày Trần Hạo nhíu lại, nói: “Lời thề không đúng, đại sư, người thề với đạo tâm của mình, chỉ cần cho ta giải dược không thể giải trừ hoàn toàn thi khí, còn có di chứng sau này, người sẽ chết không yên lành, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu thoát.”

Hòa thượng: “...”

Trần Hạo giống như cười mà không phải cười mà nói: “Làm sao? Không dám sao? Hay là nói, ngươi vừa rồi muốn lừa ta, cho ta giải được là thật, nhưng không giải được thì khí, chỉ là đồ rác rưởi chỉ có thể trị ngọn không trị gốc?”

Hòa thượng nhìn Trần Hạo một lúc lâu, lúc này mới nói: “Tốt cho Trần Hạo ngươi, Lý Hoành đạo hữu quả nhiên không nói sai, ngươi thật khó đối phó. Nhưng bây giờ ta có thể xác định đồ vật của ta ở trên người ngươi, cũng đầy đủ, Trần đạo hữu, ta không muốn đòi địch với ngươi, xin ngươi trả đồ vật lại cho ta.”

Thấy hòa thượng trực tiếp đổi ngữ khí, lộ ra vẻ hùng hổ dọa người, Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Cho dù đồ vật của ngươi ở trên người ta, thì như thế nào? Ta dựa vào bản sự nhất được, tại sao phải trả lại cho ngươi?”

Hòa thượng nhếch miệng cười một tiếng: “Nếu đạo hữu không trả, chỉ sợ không đảm đương nổi hậu quả đâu.”

Trần Hạo cũng cười: “Đại sư dám ở trước Tam Thủy Quan của ta hại người, có nghĩ tới hậu quả này ngươi cũng không đảm đương nổi hay không.”

Nói xong, hai tay Trần Hạo ngưng tụ lôi cầu, thân ảnh vút qua, không phải phóng tới hòa thượng, ngược lại xông về sau lưng, lôi cầu trong tay trực tiếp bạo liệt, hư không lóe lên, một thân ảnh hiển hiện, sau đó trên thân hiển hiện kim quang, cản trở lôi điện xâm nhập.

Mà lúc này, Trần Hạo lại trở tay, Hiên Viên đòi thứ hai xuất hiện, chém một kiếm về phía hòa thượng.

Hòa thượng nhìn Trần Hạo, không tránh không né, ngược lại chấp tay trước ngực, trong mắt đầy vẻ trào phúng.

Đinh!

Hiên Viên đòi thứ hai chém vào trên người hòa thượng, vang lên tiếng va chạm của kim loại.

Nhìn kỹ, hòa thượng đã biến thành kim sắc, giống như chế tạo từ hoàng kim. Hiên Viên đòi thứ hai chém xuống mà ngay cả chút da trên đầu của hắn cũng không chém vỡ.

Ngọa tào, đây là Kim Cương Bất Hoại sao? Thế này thì đánh như thế nào.

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí, thân ảnh vút qua, trực tiếp lui ra phía sau.

Kim Thân hòa thượng bước lên một bước, thân thể không lồ đuổi theo, đồng thời sợ hãi than nói: “Đạo hữu có thể khám phá hư ảo huyền thân của ta, con mắt này không tệ.”

Trần Hạo vừa lui, vừa trả lời: ” Làn da này của đại sư không tồi, bao nhiêu tiền?”

Kim Thân hòa thượng nói: “Chúng sinh ý niệm, biến hóa Kim Thân, tà pháp bất xâm, chính pháp không phá, đạo hữu, vẫn nên ngoan ngoãn giao đồ vật cho ta đi.”

Nói rồi, Kim Thân hòa thượng tăng tốc, bay vút đến bên người Trần Hạo, đánh qua một quyền.

Trần Hạo giơ kiếm ngăn cản, coong một tiếng, Trần Hạo bị đánh bay ra ngoài rất xa.

Mà Kim Thân hòa thượng lại không tổn hại chút nào.

Sau khi hạ xuống, Trần Hạo dùng kiếm chống vào phòng ở phía sau, lúc này mới dừng lại được, sau đó nhìn về phía Kim Thân hòa thượng, sắc mặt khó coi.

Trước đó lôi điện lan tràn, trực tiếp chảy qua, Hiên Viên đòi thứ hai trảm xuống, ngay cả da cũng không phá nổi.

Kim Thân này thật là tà môn, đến cùng cái gì mới có thể khắc chế?

“A Di Đà Phật, đạo hữu, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, có trả đồ vật lại cho bản hòa thượng hay không?” Ánh mắt Kim Thân hòa thượng nhìn về phía Trần Hạo, lần nữa hỏi thăm.

Nghe vậy lông mày Trần Hạo khẽ động, nhìn hòa thượng một lát, nhếch miệng cười nói: “Không cho, có bản lĩnh đuổi theo ta nha, thoảng qua hơi...”

Giả làm cái một cái mặt quỷ, Trần Hạo nghiêng người, thân ảnh bay vút đi.

Trong mắt Kim Thân hòa thượng hiện lên tà quang, sau đó kim quang trên người khẽ lưu động, để Kim Thân hòa thượng vội vàng bình tâm tĩnh khí, chậm rãi áp chế tà quang trên người.

Sau đó thân thể mập mập của Kim Thân hòa thượng linh hoạt đuổi theo Trần Hạo.

Hai người một trước một sau, rất nhanh rời khỏi thôn làng.

Đến một chỗ trống trải, Kim Thân hòa thượng đã đuổi kịp Trần Hạo, trầm giọng nói: “Đạo hữu đã không nguyện ý hoà giải, vậy thì đừng trách bản hòa thượng không khách khí.”

Vừa nói, Kim Thân hòa thượng tốc độ cực nhanh, đuổi kịp Trần Hạo liền điên cuồng công kích, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, không ngừng công kích.

Trần Hạo chân đạp Thiên Cương, trong một tức vuông, không ngừng biến ảo, đối mặt với tấn công của Kim Thân hòa thượng, mặc dù không thể phản kích, nhưng thừa sức chống cự.

Trong lúc phòng ngự, Trần Hạo cười nói: “Lão hòa thượng, kim thân của ngươi xác thực rất trâu bò, nhưng mà ngươi vẫn

chưa luyện thành đi, người xuất thủ rõ ràng có ức chế, không dám toàn lực bạo phát. Đây có phải là nói khi Kim Thân này chưa luyện thành thì người không thể giết người hay không? Cái hộp nhỏ kia, có phải là chính là mấu chốt để người luyện thành Kim Thân, người nói, nếu ta bóp nát cái hộp này thì sẽ như thế nào?”

Kim Thân hòa thượng vẫn không ngừng công kích, không có trả lời.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Không sợ ta bóp nát? Xem ra cái hộp này có lai lịch bất phàm, phương pháp bình thường có khả năng không phá nổi, ân, người có thể nói cho ta, cái hộp này gọi là gì sao?”

“Còn có Kim Thân này của người thật lợi hại, Kim Thân bình thường không phải liền có thể kháng đánh sao, người cái này thế mà còn mang thêm? Người nói với ta, có phải là vọt lên tiên?”

“Còn có sức mạnh, kim thân lực lượng này cũng thật là mạnh, nếu như dùng toàn lực, khẳng định rất trâu bò đi.”

” Kim Thân lợi hại như vậy, khẳng định không phải sản phẩm Phật môn, người có thể nói cho ta tên của nó, để ta cũng xuất tiền mua một lớp da lợi hại như vậy lại huyền khốc à.”

“...”

Trần Hạo vừa ngăn cản, vừa lải nhải không ngừng.

Rốt cục, Kim Thân hòa thượng đột nhiên dừng lại kim quang, lộ ra thân ảnh.

Thế nhưng không đợi hòa thượng mở miệng, Trần Hạo đột nhiên xuất thủ, lôi quang trên thân lóe lên, vọt thẳng đi lên.

Khi Hiên Viên đời thứ hai tới gần thân thể Kim Thân hòa thượng, một đạo kiếm cương lãng lệ tới cực điểm bay qua.

Sắc mặt Kim Thân hòa thượng đại biến, chấp tay trước ngực, kim quang nhanh chóng mạnh thêm mấy phần.

Đình!

Kiểm cương đâm trúng tim Kim Thân hòa thượng, kiếm cương phun ra nuốt vào, trực tiếp đem đánh bay Kim Thân hòa thượng. Mà Trần Hạo như bóng với hình, Hiên Viên đời thứ hai vẫn đâm vào tim Kim Thân hòa thượng, kiếm cương không ngừng xung kích.

“Ngươi, tìm, chết!”

Dưới uy áp của kiếm cương, kim quang trên thân Kim Thân hòa thượng có chút uể oải, trên mặt của hắn lộ vẻ dữ tợn, sau đó, thân thể Kim Thân hòa thượng bắt đầu bành trướng, hai mét, ba mét, bốn mét, một mực bành trướng đến sáu mét, biến thành một Như Lai Pháp tướng, kim quang vạn trượng.

“Như Lai Pháp giá tại...”

“Tại ngươi tê liệt!”

Khi Kim Thân hòa thượng biến thân, Trần Hạo đầu tiên là giật mình, sau đó chột cười, hắn thu hồi Hiên Viên đời thứ hai, trong một nhịp thân thể cứng bành trướng.

Ba mét, bốn mét... Bảy mét, tám mét, thẳng đến chín mét, Trần Hạo lúc này mới đình chỉ biến lớn.

Ở trên cao nhìn xuống, Trần Hạo cười gằn vươn tay, nắm lấy đầu trọc Như Lai Pháp tướng.

Hòa thượng: “...”

Chương 573: Gấp gấp

Đại thần thông Pháp Thiên Tượng Địa áp đáy hòm của Trần Hạo, rơi vào hoàn cảnh tuyệt địa xuất sát chiêu, ân, sử dụng lần thứ nhất, năm giây xong việc.

Nhưng bây giờ Trần Hạo không chỉ có đạo hạnh nhiều hơn mười năm, đối với Pháp Thiên Tượng Địa cũng hiểu rõ hơn, thời gian sử dụng kéo dài đến... Mười lăm giây.

Mặc dù vẫn là sát chiêu trong mấy giây, thế nhưng lực lượng bạo phát ra cũng đủ để chường không toàn trường trong thời gian ngắn.

Bị bàn tay to của Trần Hạo bắt lấy đầu, hòa thượng kinh hãi kêu to: “Pháp Thiên Tượng Địa! Không có khả năng!”

Trần Hạo nghe cười, lười đáp lời, bắt lấy hòa thượng đầu, tay trực tiếp dùng thần lực, hung hăng nhấn một cái.

Phịch một tiếng, Như Lai Pháp tướng bị đập xuống đất, tạo ra một cái hố to.

Lần này hòa thượng nào còn dám hoài nghi, loại thần lực kinh khủng này, mẹ nó chính là đại thần thông Pháp Thiên Tượng Địa trong truyền thuyết Đạo gia a!

Không tốt, Pháp Thiên Tượng Địa, vô địch trong cận chiến, phải tách ra.

Trong lòng thoáng động, hòa thượng muốn giãy dụa chạy ra xa.

Nhưng Trần Hạo lại đưa tay bắt hấn lấy một chân của hắn, vung lên quay một vòng, rồi lại đập xuống đất, sau đó một cước hung hăng đập xuống.

Ca một tiếng, bắp chân hòa thượng nổ tung.

Hòa thượng ra sức nâng lên một cánh tay, một kim quang đánh trúng Trần Hạo.

Thân thể Trần Hạo lui ra sau hai bước, sau đó vẫn không hao tổn chút nào lần nữa nhào tới, phịch một tiếng, một quyền đem cánh tay hòa thượng đánh đến nổ tung.

Thét lên một tiếng đau đớn, hòa thượng ngã trên mặt đất, liên tục hai lần trọng kích, pháp tướng to lớn rốt cục không chống đỡ nổi đã tán đi, khôi phục bộ dáng mập mạp, ngửa mặt nhìn lên trời, khóc không ra nước mắt.

Vốn cho là mình đạt được dị bảo, có thể ngưng tụ chúng sinh ý niệm, tu hành Như Lai Pháp tướng. Là đại cơ duyên trước nay chưa từng có, nếu tu luyện thành công, tất nhiên có thể Uy Chấn Thiên Địa, thoát trường sinh.

Bởi vậy hòa thượng vẫn một mực ỷ nại, mấy chục năm qua trốn đông trốn tây để tu luyện Như Lai Pháp tướng, nhiều lần suýt bị bắt a, thời gian đó không phải thời gian dành cho con người.

Mắt thấy sẽ nhanh chóng thành công, tương lai tốt đẹp đang chờ mình, kết quả dị bảo bị cướp, Như Lai Pháp tướng bị kẹt không có tiến triển gì. Muốn tới cướp lại bảo vật, kết quả mẹ nó lại gặp phải Pháp Thiên Tượng Địa.

Pháp Thiên Tượng Địa, đây chính là do Cổ Thần khai sáng, lấy lực đại thần thông, cận chiến hoàn toàn không giảng đạo lý, muốn đánh bại Pháp Thiên Tượng Địa, chỉ có thể dựa vào phong cầm, muốn chính diện chống đỡ, tuyệt đối là tìm đường chết.

Khi hòa thượng vạn phần bi phẫn, Trần Hạo vẫn không có ý dừng lại, lần nữa vung nắm đấm nện xuống.

Pháp thiên tượng hấn chỉ có mười lăm giây, qua thời gian này, mình cũng bị đánh về nguyên hình, không, có lẽ thảm hại

hơn, dùng hình tượng thịt nằm trên thớt để hình dung cũng không quá đáng.

Cho nên, dùng lực đánh, không ngừng lại.

Cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong một quyền của Trần Hạo, sắc mặt hòa thượng đại biến, hấn nhanh chóng lấy ra một vật, không chút do dự đập lên trên thân, linh quang lập lòe, hòa thượng biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, một quyền của Trần Hạo vừa mới rơi xuống, còn chưa kịp chạm đất, mười lăm giây đã hết, pháp lực hao hết, thân thể của hấn cũng nhanh thu nhỏ, sau đó, thân thể Trần Hạo mềm nhũn, nằm trên mặt đất, há miệng thở dốc.

Cảm giác một chút, khí tức củ hòa thượng đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, Trần Hạo thở dài một hơi.

Mười lăm giây trong trạng thái bạo lực quá nhanh, Như Lai Pháp tướng của hòa thượng cũng không yếu, thế mà chống được, kém chút liền hổ mình a.

May là hòa thượng kia bị sợ mất mật, chủ động chạy, nếu không còn không biết sẽ như thế nào đâu.

Nhưng hòa thượng này thế mà cũng sẽ biến thân, hay đó chính đại thần thông Như Lai Pháp tướng của Phật môn! Phải góp nhặt bao nhiêu ý niệm chúng sinh mới ngưng tụ thành, ngay cả Pháp Thiên Tượng Địa đại thần lực của mình cũng không đánh tan được!

Ân, ma phương đồng kia không phải là thứ dùng để thu thập chúng sinh ý niệm chứ!

Trong lòng hơi động, Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Nghỉ ngơi một lát, khôi phục lại một chút khí lực, Trần Hạo lấy điện thoại ra gọi cho Long đại sư.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, sau đó tiếng Long đại sư vang lên: “Trần đạo hữu đừng có gấp, ta đã mang tới thứ ngươi muốn, lập tức tới ngay, ba vị đạo trưởng cũng đang trên đường tới.”

Trần Hạo hư nhược nói: “Gặp được một chút phiền phức, mới vừa đánh một trận với người bố trí thi khí,

Hiện tại có chút hư thoát, ngã trên mặt đất, người trước tiên tới tiếp ta.”

Long đại sư giật mình: “Chuyện gì xảy ra? Người bây giờ ở đâu?”

Trần Hạo nói: “Ta ...

Sau đó Trần Hạo cúp điện thoại, mở ra Wechat định vị cho Long đại sư, lúc này mới chậm rãi mặc quần áo dự bị vào.

Pháp Thiên Tượng Địa đúng là rất lợi hại, nhưng mỗi lần biến thân thì quần áo sẽ bị xé nát thành mảnh vụn, nếu không có khai quang da rắn đồ lót, đều muốn thành lỏa thể.

Dựa vào điểm này đã có thể thấy trình độ chương không thần thông của Trần Hạo.

Thật sự tu luyện đạt đến cảnh giới cao thâm, sau khi biến thân, thì tất cả mọi thứ trên thân đều sẽ biến lớn, quần áo, vũ khí, dù là tè dầm, cũng giống như mở cống.

Trước mắt Trần Hạo chỉ có thể biến hóa thân thể, đây chỉ là trạng thái nông cạn nhất.

Có lẽ, Pháp Thiên Tượng Địa này cũng cần nghiên cứu sâu thêm một chút, chí ít, thời gian biến thân phải lâu hơn một chút, nếu không một khi bùng phát, không thành công thì thành nhân, cái này quá kích thích, bình thường chịu không được.

Không đến mười phút sau, Long đại sư đã lái xe tới chỗ Trần Hạo, nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của Trần Hạo, có chút trợn mắt há mồm.

“Trần đạo hữu, ta vừa mới đi bao lâu, sao ngươi lại biến thành dạng này?”

Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Gặp được một đối thủ có thần thông không kém, nếu không phải ta kéo dài hơn một điểm, chỉ sợ ngươi cũng không nhất định có thể nhìn thấy ta.”

“Lợi hại như vậy?” Long đại sư có chút chấn kinh.

Trần Hạo nói: “Đừng nói nữa, mang ta về trong thôn trước, chờ ta khôi phục một chút.”

Long đại sư không nói lời nào, dìu Trần Hạo lên xe, sau đó rời đi.

Trở lại tú tài thôn, Trần Hạo tìm một an tĩnh ngòi xếp bằng khôi phục.

Mà Long đại sư thì phân loại đồ vật mang tới, cất giữ tốt, sau đó lại đi giám sát thôn dân bị trúng thi khí.

Thời gian chậm rãi qua đi, hơn một giờ sau, ba vị đạo trưởng cũng đến, cho thôn dân bị trúng thi khí ăn một loại đan dược, cuối cùng các thôn dân bắt đầu diên cuồng cũng an tĩnh lại.

Nhưng dù vậy, sau khi ba vị đạo trưởng nói chuyện cùng Long đại sư, trên mặt hai người đều là vẻ lo lắng nhìn về phía Trần Hạo đang tĩnh tọa.

Mấy canh giờ sau, đã đến đêm khuya.

Trần Hạo khôi phục lại một phần pháp lực, đình chỉ tu hành.

Thấy thế, Long đại sư cùng ba vị đạo trưởng vội vàng đi tới.

“Ba vị đạo hữu đã tới, những thôn dân kia thế nào rồi?”
Trần Hạo trước tiên mở miệng hỏi.

Sắc mặt ba vị đạo trưởng ngưng trọng nói: “Trần đạo hữu, thi khí kia đã được luyện chế, không phải thi khí bình thường, khu dịch đan của ta chỉ có thể trấn trụ, không thể xua tan, hơn nữa thời gian trấn áp cũng ngắn, chờ đến khi lần nữa bạo tạc, nếu không thể lập tức xua tan, chỉ sợ những thôn dân này...”

Ba vị đạo trưởng chưa nói xong, Trần Hạo đã hiểu rõ.

“Ba vị đạo hữu, có thể trấn áp bao lâu?”

“Căn cứ quan sát của ta, hiện tại không đến một canh giờ.”

Trần Hạo sắc mặt ngưng lại, chân thành nói: “Như thế, vậy ta sẽ chuẩn bị vẽ bùa.”

Chương 574: Linh phù hợp mưa

Tam vị đạo trưởng và Long đại sư đi vào sửa sang lại đồ vật trước.

Bàn ghế cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chu sa và máu chó đen đều đã điều chế hoàn thành, ngoài ra chính là trăm loại thuốc.

Muốn vẽ khu dịch phù, trăm loại thuốc chính là máu chó.

Chu sa và máu chó đen loại trừ tà khí, mà trăm loại thuốc thì loại trừ bệnh khí, hai bút cùng vẽ, mới có thể giải trừ khí tà dịch.

Cho vào trước là trăm loại thuốc.

Trăm loại thuốc này thật sự chính là một trăm loại dược liệu, đặt cùng một chỗ, có thể lớn ngang cỡ một sườn núi nhỏ.

Cũng may mắn là có linh đan môn, nếu không liền trăm loại thuốc này, cũng không phải tùy tiện là có thể chuẩn bị xong.

Kiểm tra một chút, tay Trần Hạo nắm pháp quyết, phát tay, một đám lửa rơi lên bên trên dược liệu, trong nháy mắt, dược liệu bắt lửa, cháy lên hùng hực.

Sau đó, Trần Hạo lại là một hơi thổi ra, dược liệu đang thiêu đốt liền bay múa, rất nhanh bị đốt sạch.

Lúc này, tay Trần Hạo nắm pháp quyết phát ra một đạo pháp quang, thu thập khí tức do dược liệu bị thiêu đốt tán ra.

Theo pháp quang áp súc, rất nhanh một đoàn hơi khói rơi vào trước mặt Trần Hạo.

Lấy ra một sợi hơi khói ngửi một chút, Trần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Đây không hổ là dược liệu mà Linh Đan môn lấy ra, dược linh dược tính đều mười phần mạnh.

Không do dự, Trần Hạo điều khiển hơi khói, đi tới trước bàn.

Lấy ra bút lông, bày giấy vàng ngay ngắn, lúc đang muốn nhúng vào chu sa, phác hoạ khu dịch phù, đột nhiên một tiếng động cơ ô tô truyền đến, sau đó một cái xe cảnh sát lao đến, sau khi dừng lại, một người cảnh sát đi xuống, vội vàng mà nói: “Đạo trưởng, không xong, xung quanh làng, có ba người xuất hiện triệu chứng mắc bệnh truyền nhiễm.”

Tay Trần Hạo run một cái, kinh ngạc nhìn lại: “Nhiều như vậy! Người đều ở chỗ nào?”

Cảnh sát nói: “Có ba làng, đội trưởng của chúng ta đang dẫn người bắt lại, đạo trưởng, làm sao bây giờ?”

Trần Hạo cau mày.

Đây thật là nhà dột lại còn gặp mưa, một cái làng đã khó giải quyết, thoáng một cái lại có ba cái làng, lúc này tối thiểu cũng có mấy ngàn người a! Để ta làm sao giải?

Trong lòng sinh ra bất lực, cũng có một tia lo nghĩ.

Nhưng Trần Hạo cũng không biểu hiện ra ngoài.

Tam vị đạo trưởng đã nói rằng đan dược không có tác dụng, trị ngọn không trị gốc, Long đại sư chỉ chuyên việc tính toán, phổ thông y thuật cũng còn không biết.

Nói cách khác, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu như mình đều nói không có cách, vậy mấy ngàn người ở mấy làng này, cũng chỉ có thể chờ chết rồi.

Tâm tư bách chuyển, suy nghĩ biện pháp.

Đột nhiên, ánh mắt của Trần Hạo nhất động, trong lòng hiện ra một cái suy nghĩ điên cuồng, luẩn quẩn không thôi.

Suy tính một lát, Trần Hạo nhìn về phía mấy người, chân thành nói: “Long ca, Tam vị đạo trưởng, còn có vị cảnh sát này, ta có một cái biện pháp, có lẽ có khả năng cứu tất cả mọi người, nhưng chuyện này cần các người mạo hiểm.”

Cảnh sát vội vàng nói: “Đạo trưởng nói đi, chỉ cần có thể cứu người, mạo hiểm cũng không có vấn đề gì.”

Trần Hạo nói: “Ta muốn các người đem những người bệnh do bị nhiễm thi khí kia dẫn tới.”

“A!” Cảnh sát sửng sờ, có chút không hiểu.

Trần Hạo không chờ mọi người hỏi thăm mà nói luôn: “Đây là biện pháp duy nhất, nếu như tin tưởng ta, cứ dựa theo ta nói mà làm.”

Cảnh sát nhìn Trần Hạo một chút, cắn răng một cái, gật đầu nói: “Được rồi, ta đi liên lạc đội trưởng một chút.”

Chờ viên cảnh sát đi ra, Trần Hạo liền nói với Long đại sư và Tam vị đạo trưởng: “Ta để ba mươi vị đệ tử này đi theo cùng một chỗ với các người, nhất định phải tận lực đem người bệnh đều dẫn tới, càng gần càng tốt.”

Long đại sư và Tam vị đạo trưởng ngược lại là không chần chờ, xoay người rời đi luôn.

Ba mươi vị Đệ Tử đang đứng yên một bên, trực tiếp quay người, đi theo sau lưng hai vị đạo trưởng.

Về sau, viên cảnh sát tựa hồ cũng đã bị thuyết phục, lái xe rời đi.

Lúc này, thôn Chu tú tài chỉ còn lại Trần Hạo và những người bệnh bị thi khí nhiễm kia.

Không lãng phí thời gian, Trần Hạo trực tiếp bắt đầu phác hoạ khu dịch phù.

Ngưng thần tĩnh khí, tâm như dòng nước tĩnh lặng, lộ tuyến phù vẫn trong đầu không ngừng lưu động, mà hai mắt Trần Hạo nhìn xem lá bùa, tập trung ý niệm cao độ.

Rốt cục, phù vẫn ở trong lòng hoàn mỹ hiện ra, mà Trần Hạo cũng bắt đầu hành động.

Bút lông trực tiếp nhúng vào trong mực máu chó đen và chu sa, sau đó xuyên qua khói của trăm loại thuốc, rơi vào trên giấy vàng, ngòi bút chạy khắp, như rồng đang bay lượn, một mạch mà thành.

Đến lúc một nét cuối cùng hoàn thành, phù vẫn lấp lóe linh quang.

Lá phù thứ nhất, thành.

Trần Hạo không hề mừng rỡ, cũng không dừng lại, đem lá bùa gỡ ra, lần nữa vẽ tấm thứ hai.

...

Thời gian như nước chảy,

Trăng đã chênh đi.

Trong nháy mắt, đã là chuông điểm hơn một giờ, bóng đêm tối tăm, có tiếng kêu rên trong thôn thét lên, tựa như dã thú.

Mà ở một góc làng.

Trần Hạo sớm đã không còn vẽ bùa, mà đang ngồi xếp bằng trên đất, đả tọa khôi phục.

Giờ phút này, phía tây vài dặm bên ngoài làng.

Bên cạnh một dòng sông, một đoàn người bệnh có thi khí đang gào thét truy kích mấy đậu binh, dưới sự công kích hung tàn của bọn hấn, đậu binh không ngừng bị đánh về nguyên hình.

Rất nhanh, Đậu Binh liền chỉ còn lại một cái.

Đậu binh này mặt không đổi sắc, không ngừng khiêu khích phía sau, sau đó chạy về phía trước.

Đột nhiên, một người bệnh có thi khí đột nhiên hướng phía trước bổ nhào một cái, đâm vào trên thân đậu binh, đem nó xô ngã xuống bên cạnh, sau đó lộn mấy vòng, rơi vào trong nước.

Dòng sông này chính là một trong những con đường ra bên ngoài Vu sơn, dòng nước chảy rất xiết, Đậu Binh rơi xuống nước, nháy mắt liền biến mất không thấy đâu nữa.

Phía đông của thôn làng, trong một chỗ rừng cây, một đoàn người bệnh mang thi khí cũng đang truy kích Tam vị đạo trưởng.

Lão đạo sĩ này mặc dù lớn tuổi, nhưng bộ pháp lại không chậm. Ở trong núi đi lại như khi, để người bệnh mang thi khí làm sao đều đuổi không kịp, nhưng lại có thể nhìn thấy.

Một khu bằng phẳng ở phía nam, càng có nhiều người bệnh mang thi khí, bị số lớn cảnh sát dẫn dụ tới.

Long đại sư cũng ở chỗ này, hấn công vị nữ bác sĩ Tiên Tuyết Như kia, vừa chạy vừa tức giận: “Thật sự là càn quấy, nhìn không thấy nơi này rất nguy hiểm sao, ngươi chỉ là một bác sĩ thế mà còn dám lẫn vào, ngươi coi đây là chơi nhà chòi hả.”

Tiên Tuyết Như bị Long đại sư công không nói chuyện, cúi đầu cũng không nhìn thấy biểu lộ gì.

“Long đạo trưởng, phía trước đã đến làng, không biết Trần đạo trưởng chuẩn bị như thế nào?” Cách Long đại sư không xa, một trung niên cảnh sát đi theo, mặc dù thở gấp, nhưng vẫn cẩn rắng đuổi theo.

Long đại sư nhìn thoáng qua, nói: “Trước đừng hỏi, chúng ta vào thôn rồi nói.”

Về sau, người bệnh mang thi khí ở các hướng khác, rất nhanh vây quanh thôn Chu tú tài.

Ngay lúc Tam vị đạo trưởng, Long đại sư, còn có một đoàn cảnh sát chạy tới bên ngoài làng, lúc đang định vào thôn, đột nhiên một thanh âm từ trong thôn truyền ra.

“Gió đến!”

Thanh âm truyền ra, tầng tầng truyền lại. Để người bên ngoài đều nghe được rõ ràng.

Sau đó, thanh âm ô ô vang lên, đột nhiên, gió lớn thổi tới, liên miên bất tuyệt.

Tam vị đạo trưởng, Long đại sư, cùng một đám cảnh sát đang chạy trốn đều dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía ngôi làng.

Lúc gió lớn đang càn quét, lại có thêm một thanh âm nữa từ trong thôn truyền ra.

“Mưa đến!”

Đôm đốp!

Đột nhiên có một tiếng sấm, sau đó bên trong hư không, mây đen hội tụ, tốc độ nhanh kinh người.

Chỉ trong mấy hơi thở, mây đen liền bao trùm trên không, nhấp nhô đè xuống, để một đám cảnh sát trợn mắt hốc mồm.

Đời này liền chưa thấy qua mây đen thấp như vậy, nhìn thật giống như có thể đụng tay đến.

Sau đó một tia sáng từ trong thôn xuất hiện, sau đó phóng lên tận trời.

Bên trong ánh sáng này, có một bóng người, bay múa giữa không trung, mở miệng một lần nữa: “Linh phù hợp mưa, tán.”

Trong nháy mắt, từng đạo lục quang sáng lên bay ra, có chừng mấy chục cái.

Sau đó, những lục quang này nổ tung, hóa thành điểm điểm ánh sáng màu lục, dung nhập vào trong mây đen.

Bất chợt, sấm sét cùng một chỗ, mưa rào xối xả.

Chương 575: Di chủng

Mưa to đổ xuống, từng hạt to như hạt đậu, nhỏ xuống mặt đất, lớp lớp.

Bị nước mưa đập vào mặt, cả đám trợn mắt hốc mồm lấy lại tinh thần, cùng nhau nghẹn ngào.

Trên một thân cây, Tam vị đạo trưởng đang đón gió đứng thẳng trên một chạc cây thõ dài một tiếng, ánh mắt phức tạp.

Long đại sư đang công Tiên Tuyết Như cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, biết Trần đạo hữu là loại tu sĩ làm ra bất cứ chuyện thần kỳ gì đều không cần kinh ngạc.

Nhưng lúc tận mắt nhìn thấy một màn này, hẳn cũng là kinh hãi tới mức hai tay mềm nhũn, nói lỏng ra.

Bị Long đại sư buông lỏng, thân thể của Tiên Tuyết Như mất đi chỗ dựa, ba một tiếng bị quăng xuống đất, thế mà cũng không cảm thấy đau.

Ngơ ngác nhất chính là một đám cảnh sát, chưa từng thấy qua loại khung cảnh như thế này.

Không đúng, có vài lần đã thấy qua, ở phim truyền hình tiên hiệp hoặc là trong phim ảnh, có lẽ còn sẽ có người ảo tưởng qua.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, trong hiện thực, thế mà thật sự có người có thể làm được... Hô phong hoán vũ!

Mẹ nó chứ, đã nói rằng mê tín không tồn tại mà? Đã nói rằng là xã hội khoa học kỹ thuật? Cần phải mãnh liệt yêu cầu thượng cấp cho chúng ta sắp xếp ban học tập đặc biệt a!

Đúng lúc này, ánh sáng trên không trung đột nhiên dập tắt, sau đó thân ảnh để mọi người ở hiện trường vô hạn kính

ngưỡng kia, đột nhiên ngã xuống.

Long đại sư biến sắc, vội vàng chạy tới.

Nhưng hấn nhanh, lại có người nhanh hơn hấn.

Tiền Tuyết Như bị Long đại sư vút ở trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt trở nên đỏ như máu, trong miệng có hai cái răng nanh hiện ra.

Trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như là dã thú, chân Tiền Tuyết Như vừa đạp xuống đất, thân ảnh liền lập tức tiến lên.

“Cái gì!”

Long đại sư đang chạy quá sợ hãi, thế nhưng tốc độ của hấn so với Tiền Tuyết Như còn kém xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiền Tuyết Như chạy xa.

Sao lại như thế này, nữ bác sĩ này làm sao lại biến thành dạng này!

Thế nhưng là mặc kệ Long đại sư nghĩ như thế nào, Tiền Tuyết Như cũng đã xông vào trong làng, rất mau tới đến nơi mà Trần Hạo rơi xuống.

Lúc này, Trần Hạo nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân bất lực, ngay cả một đầu ngón tay đều không thể động đậy.

Vốn là pháp lực khôi phục không nhiều, gượng chống đỡ bạo phát một đợt, ngay cả an toàn hạ xuống cũng không thể, lần rơi này, không gãy xương vỡ đầu còn là do hấn mấy lần thôn phệ linh vật, cường hóa thân thể.

Đang muốn yên lặng nằm chờ, chờ Long đại sư đến liền đem mình mang về nghỉ ngơi.

Nhưng còn chưa thở được hai cái, Trần Hạo đã cảm thấy một loại nguy cơ báo động hiện ra ở trong lòng, chợt cảm thấy rùng mình.

Thế nhưng bây giờ Trần Hạo ngay cả động đậy cũng không thể, chỗ nào có thể cảnh giác.

Rất nhanh, không cần cảnh giác, một thân ảnh lóe lên xuất hiện, đi tới gần hắn, nhìn xuống, một đôi mắt huyết hồng hung tàn, tiếng gầm hung ác như dã thú, để yết hầu Trần Hạo nhấp nhô một chút, trái tim liên tiếp nhảy lên một cái.

Đậu mè, chẳng lẽ kế hoạch ta dùng thân thông hô phong hoán vũ tạo mưa nhân tạo thất bại rồi? Thế nào mà người bệnh mang thi khí này không chỉ không khỏi, ngược lại còn trở nên đáng sợ hơn!

Trong lòng sợ hãi, ánh mắt của Trần Hạo khẽ động, đột nhiên đóng chặt hô hấp.

Thân ảnh đi tới bên người lập tức khí tức trì trệ, sau đó đạo thân ảnh này lay động cái mũi người người, bốn phía tìm kiếm, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Trần Hạo ngừng hô hấp, trừng to mắt. Trong lòng sốt ruột.

Hắn bây giờ, là một tia nửa điểm pháp lực đều không tồn tại. Thân thể càng là ngón tay đều không động được, chỉ có thể dựa vào hô hấp, là còn có thể tự cứu.

Thế nhưng nín thở Trần Hạo cũng chưa từng luyện qua, mẹ nó chứ người người không được thì đi nhanh lên, ở đây lẽ mà làm cái gì.

Trần Hạo nghẹn mặt đỏ tía tai, âm thầm oán thầm.

Rốt cục, đạo thân ảnh này từ trên thân Trần Hạo đứng lên.

Ngay lúc Trần Hạo cho là nàng liền muốn rời khỏi, đột nhiên, đạo thân ảnh này cúi người, bắt lấy thân thể Trần Hạo,

giơ lên liền ném ra ngoài.

Thân thể không bị không chế bay đi, mắt thấy là sắp đập trúng một bức tường, đột nhiên Trần Hạo cảm giác được thân thể được đỡ lấy.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Long đại sư.

“Đậu phộng, Long ca người tới quá kịp thời.” Trần Hạo kích động nói.

Long đại sư ngưng trọng nói: “Trần đạo hữu, chớ cao hứng quá sớm, người trúng thi khí này có chút không bình thường.”

Trần Hạo sững sờ: “Có cái gì không bình thường?”

Long đại sư nói: “Ta vừa mới xem qua, những người bệnh kia đều đã ngất đi, nói rõ rằng khu dịch phù của đạo hữu có hiệu quả, nhưng người này lại không giống, nàng không phải là những người bệnh kia, nàng chính là nữ bác sĩ Tiên Tuyết Như kia.”

“Cái gì ⊙? ⊙?” Trần Hạo trừng to mắt.

Đậu mè, là Tiên Tuyết Như kia? Nói đùa sao, nàng rõ ràng chính là người bình thường, không thể nào là người bệnh mang thi khí.

Nhưng nếu là như thế, như vậy vấn đề là gì, rõ ràng là đang hoàn hảo không chút tổn hại nào mà, hơn nữa những người bệnh mang thi khí khác đều được mưa nhân tạo chữa khỏi, nữ nhân này ngược lại còn biến dị?

Tâm tư khê động, Trần Hạo nhìn về phía Tiên Tuyết Như.

Hiện tại nhìn kỹ, Trần Hạo liền phát hiện người bệnh mang thi khí này không giống, khí tức của nàng càng thêm tinh túy, không phải là lây nhiễm, càng giống như là từ trong thân thể bản năng khuếch tán ra.

Ngoài ra chính là răng của nàng.

Nhưng người bệnh khác đều chỉ là răng trở nên bén nhọn, nàng lại có hai cái răng nanh.

Mẹ nó chứ... Đây không phải là thi khí đầu nguồn chứ!

Trong lòng Trần Hạo giật mình.

“Trần đạo hữu đã phát hiện ra đi, ta cảm giác nữ bác sĩ này, có vẻ cùng loại với cương thi, nhưng so với cương thi vụng về, nữ bác sĩ này có vẻ rất linh hoạt, hơn nữa tốc độ rất nhanh, giống như là cương thi đã được cải tạo, rất kỳ dị.” Giọng nói của Long đại sư nghiêm nghị.

Suy nghĩ của Trần Hạo khê động, đại kiếm gỗ đào bỗng xuất hiện, cắm trên mặt đất, Trần Hạo mở miệng nói: “Long ca, người dùng kiếm gỗ đào thử một chút, nhìn xem có thể tổn thương nàng hay không.”

Long đại sư đem Trần Hạo thả xuống cẩn thận, cầm lấy kiếm gỗ đào, nói: “Trần đạo hữu cẩn thận.” Nói xong Long đại sư vọt thẳng tới hướng Tiền Tuyết Như.

Nhưng lúc hắn vừa tới trước mặt Tiền Tuyết Như, thân ảnh của Tiền Tuyết Như như là huyễn ảnh, lóe lên tránh đi, một lần nữa đi tới trước mặt Trần Hạo.

Long đại sư “...”

Trần Hạo: “...”

Đậu phộng, chúng ta có thù oán gì, người nhìn chăm chăm vào ta đúng không.

Trần Hạo tức giận trừng mắt.

Nhưng Tiền Tuyết Như không nói lời nào, trực tiếp đánh tới.

Con mắt của Trần Hạo nhắm lại, suy nghĩ khẽ động, Hiên Viên đòi thứ hai cũng xông ra, vù vù một tiếng, chặn tiến công của Tiền Tuyết Như lại, sau đó thân kiếm bộc phát một cỗ linh quang cường đại, trực tiếp đem Tiền Tuyết Như bắn bay.

Đột nhiên, Hiên Viên đòi thứ hai lơ lửng trên không trung, một tên búp bê béo mập hiện ra, ngồi trên thân kiếm, nhếch miệng bắt chéo chân, nhìn Trần Hạo có chút khinh bỉ nói: “Người làm sao vô dụng như vậy, một dị chủng liền có thể bắt nạt người.”

Trần Hạo mặt đen: “Đừng nói nhảm, đem nàng bắt lại, nhớ kỹ đừng giết.”

“Chuyện này đơn giản, nhưng ta thuận tiện cùng Hạo ca nói lời tạm biệt.”

Búp bê béo mập cười tùm tùm nói.

Trần Hạo sững sốt, “Tạm biệt? Người muốn đi đâu?”

Búp bê béo mập nói: “Thế giới lớn như vậy, ta muốn đi xem.”

Trần Hạo mặt đen: “Nói tiếng người đi.”

Búp bê béo mập nói: “Ta cảm thấy người không đáng tin cậy, dựa theo tốc độ này của người, ngày tháng năm nào ta mới có thể tấn cấp, đạt tới trình độ Hiên Viên Kiếm, cho nên ta muốn tự ra ngoài tản bộ, tìm kỳ trân dị thiết, chờ ta ăn uống no đủ, lại trở về tìm người khai quang.”

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái.

Đậu phộng, người chỉ là một kiếm linh lại không muốn cùng chủ nhân cùng một chỗ chiến đấu, thế mà bỏ ta để đi lượn lờ!

Đồ trứng thúi, người còn có một chút đạo đức nghề nghiệp hay không?

Đang muốn nói nó vài câu, thế nhưng là búp bê béo mập không chế Hiên Viên đòi thứ hai trực tiếp bắn ra, sau đó đối với Tiên Tuyết Như ba ba ba ba ba... vô không ngừng.

Sau đó bên trong một tiếng nói đã kết thúc công việc, Hiên Viên đòi thứ hai phá không mà đi, lưu lại Tiên Tuyết Như ngã trên mặt đất, co quắp.

Chương 576: Cần xác định sao

Nhìn Kiếm Linh thật sự rời đi, ánh mắt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, lại im lặng.

Không lâu sau, Tam vị đạo trưởng cũng chạy tới, Trần Hạo trực tiếp để Tam vị đạo trưởng mang theo Tiền Tuyết Như, Long đại sư mang theo mình, rời khỏi ngôi làng.

Trở lại Tam Thủy quan, Trần Hạo bế quan khôi phục, đến buổi sáng ngày thứ ba, mới khôi phục lại bình thường.

Từ trong phòng đi ra, Trần Hạo liền cảm giác được Long đại sư và Tam vị đạo trưởng đều ở bên trong đạo quán, ngoài ra chính là nhiều thêm một Tiền Tuyết Như.

Nhưng lần này, Trần Hạo lại phát hiện, nguyên bản thi khí nồng đậm trên thân Tiền Tuyết Như kia, lúc này đã biến mất sạch sẽ, lại biến trở về bộ dáng người bình thường.

Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Tình huống của nữ nhân này đến cùng là như thế nào! Nàng là thế nào làm được chuyện tùy ý chuyển đổi giữa biến thân và người bình thường?

Trong lòng suy đoán, Trần Hạo đi ra ngoài.

Mới vừa đi tới bên ngoài gian phòng của Tiền Tuyết Như, Trần Hạo liền thấy Triệu Linh Xảo cũng đi tới. Trong tay nàng bưng một phần đồ ăn.

“Đại sư, người đã tỉnh, đợi chút nữa ta làm thêm một phần cơm cho người.” Nhìn thấy Trần Hạo, Triệu Linh Xảo liền vội hỏi thăm.

Trần Hạo cười nói: “Không cần vội, ah, đây là đưa cho ai thế?”

Triệu Linh Xảo bĩu môi nói: “Nữ bác sĩ kia, tính tình của nàng thật không tốt, sau khi đi vào trong quán liền lảm nhảm rằng chúng ta giam cầm phi pháp, muốn chúng ta thả nàng, sau đó ngay cả cơm cũng không ăn.”

Trần Hạo nhú mày, cười nói: “Đem thức ăn cho ta.”

Triệu Linh Xảo không chần chừ, đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo bung đi vào trong gian phòng của Tiền Tuyết Như.

Sau khi tiến vào, thật không nghe được tiếng lảm bảm gì, nhưng Tiền Tuyết Như đang bị trói, sắc mặt nhìn rất khó coi. Long đại sư cũng đang ở trong phòng.

Nhìn thấy Trần Hạo, Long đại sư đứng lên nói: “Trần đạo hữu, ngươi không sao chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Chính là tiêu hao hơi lớn một chút, không có vấn đề gì.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Tiền Tuyết Như.

Tiền Tuyết Như cũng đang nhìn Trần Hạo, nguyên bản biểu lộ khó coi, biến thành biểu lộ tức giận, hai mắt nhìn chằm chằm, ra vẻ Trần Hạo là người xấu.

Trần Hạo dò xét trên dưới vài lần, nhếch miệng cười một tiếng: “Long ca, nàng là lúc nào khôi phục lại bình thường?”

Long đại sư nói: “Trở về không bao lâu, tỉnh lại liền khôi phục bình thường, rất kỳ dị, lúc nàng tỉnh lại, thi khí trên người và hình tượng bề ngoài liền toàn bộ biến mất không thấy đâu, ta cùng Tam vị đạo hữu quan sát hai ngày, đều không phát hiện ra bất cứ thứ gì dị thường.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Người nói không hoàn toàn đúng, ta nhìn nàng còn chưa khôi phục bình thường.”

Long đại sư sững sờ.

Trần Hạo nói: “Từ lúc trở về, nàng liền chưa hề ăn cơm chứ?”

Long đại sư gật đầu.

Trần Hạo ý vị thâm trường hỏi: “Không tính đêm trở về đó, bây giờ đã qua gần hai ngày rồi, người nói loại người gì, hai ngày không ăn không uống, thế mà còn có tinh thần như thế! Nhất là nữ nhân này đêm đó thế nhưng là bị đánh đập một trận, đánh cho rất thảm, bình phục tựa hồ cũng quá nhanh một chút đi.”

Long đại sư sững sờ, sau đó trông mắt hơi híp, nhìn về phía Tiền Tuyết Như.

Sắc mặt của Tiền Tuyết Như hơi biến, không nói lời nào.

Trần Hạo cười cười, ngồi ở bên bàn, đem thức ăn buông xuống, nhìn về phía Tiền Tuyết Như hỏi: “Người thật không có ý định ăn cơm?”

Tiền Tuyết Như vẫn không nói lời nào.

Trần Hạo không hỏi, cầm lấy đũa, liền tự mình bắt đầu ăn, ăn rất ngon, Tiền Tuyết Như thấy thế tỏ vẻ nghiêm nghị.

Vừa ăn, Trần Hạo vừa nói: “Nghe nói người nói chúng ta giam cầm phi pháp? Đúng không?”

Tiền Tuyết Như rớt cục mở miệng, bất mãn nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Vị tiên sinh này, không biết người là người của ngành chấp pháp nào, dựa vào cái gì đem ta trói chặt, còn giam ở đây?”

Trần Hạo cười nói: “Ta là ban ngành liên quan bộ môn... Người chấp pháp.”

Tiền Tuyết Như cả giận nói: “Cái gì là ban ngành liên quan? Ta không biết.”

Trần Hạo cười nói: “Mặc kệ ngươi thật sự không biết, hay là giả bộ không biết, nhưng có tằng da này, ta giam ngươi chả có vấn đề gì.”

Tiền Tuyết Như nghiến răng nghiến lợi: “Coi như có thể giam ta, vậy cũng nên nói là vì cái gì a? Ta làm chuyện gì nguy hại cho xã hội sao?”

Trần Hạo nói: “Ngươi biết.”

Tiền Tuyết Như cả giận nói: “Ta không biết.”

Trần Hạo nói: “Vậy liền nhốt ngươi cho đến lúc ngươi biết.”

Tiền Tuyết Như: “...”

Trần Hạo nhìn nàng bị chặn không phản đối được, tiếp tục miệng lớn ăn cơm, ăn càng ngon miệng.

Ánh mắt của Tiền Tuyết Như nhìn trừng trừng Trần Hạo, nhìn hẩn nhanh gọn đem cơm nguyên bản đưa cho mình ăn sắp hết, rốt cục nhìn không được mở miệng nói: “Coi như giam ta, nhưng cũng không thể ngược đãi đi, ta muốn ăn cơm.”

Động tác của Trần Hạo dừng lại, nhìn về phía Tiền Tuyết Như cười nói: “Ăn cơm gì?”

Tiền Tuyết Như giận dữ: “Đương nhiên là ăn cơm cho người ăn.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ngươi nhìn xem, ngươi cũng đã không ăn cơm hai ngày, thế mà còn có tinh thần

như thế, điều này nói rõ người thật ra là không cần đồ ăn mới có thể sống sót, đã như thế, cần gì phải lãng phí lương thực.”

“Cút chó, chỉ có người không ăn cơm mới có thể sống sót? Ta nhiều nhất có thể chịu đựng năm ngày mà...” Tiền Tuyết Như gặm thét, nhưng còn chưa nói xong, lời nói của nàng dừng lại, sắc mặt đại biến.

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Năm ngày à, không sao, vậy liền 7 ngày cho người ăn một bữa, sau này ta sẽ phân phó, cam đoan người sẽ không chết đói.”

Tiền Tuyết Như nhìn Trần Hạo tỏ vẻ người không cần ăn giấu nữa, sớm đã xem thấu nét mặt của người, rốt cục không có cách nào bình tĩnh nữa, biểu lộ dần dần trở nên dữ tợn: “Cầu đạo sĩ, người đến cùng là muốn thế nào?”

“Chắc chắc, cầu đạo sĩ? Nghe lời này, oán niệm của người đối với ta rất nặng a.” Trần Hạo tám tác lấy làm kỳ lạ.

Tiền Tuyết Như lạnh lùng nói: “Nếu không phải do các người, cha mẹ ta làm sao lại chết, ta làm sao lại cùng một nhân loại dung hợp, trở thành một cương thi không phải cương thi, nhân loại không phải nhân loại dị chủng quái thai, đều là do các người, hại ta không có nhà để về, trôi dạt khắp nơi, cơ khổ không nơi nương tựa.”

Trần Hạo nói: “Cho nên đây chính là phương thức người trả thù nhân loại? Phóng thích thi khí, độc hại người bình thường?”

Tiền Tuyết Như không nói lời nào.

Trần Hạo nói: “Có lẽ, người đã đầu nhập dưới trướng một ai đó, đạt được mệnh lệnh, cho nên mới làm ra loại chuyện phát rồ như thế này?”

Tiền Tuyết Như nói: “Người không cần hỏi, ta sẽ không...”

“Không cái gì? Sẽ không nói cho ta, đây là vương gia ra lệnh cho người chứ?” Trần Hạo trực tiếp ngắt lời.

Tiền Tuyết Như sững sờ.

Trần Hạo cười nói: “Làm sao? Bị ta nói trúng rồi? Bởi vì tên vương gia kia nổi giận, cho nên triền khai trả thù đối với nhân tộc, để các người trắng trợn làm loạn, tai họa nhân gian, ta nghe nói, môn hạ của vương gia, cũng có trong ngoài khác nhau, theo đạo lý mà nói, cho dù hấn ra lệnh, cũng sẽ không thể tập thể đáp ứng gây rối nhanh như thế được, cho nên, ta có thể hiểu là, đám người các người đã sớm không nhìn được việc muốn gây chuyện thị phi, mệnh lệnh kia chẳng qua chỉ là một cái kíp nổ mà thôi.”

Tiền Tuyết Như trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Hạo.

Giờ khắc này, nàng thậm chí có chút hoài nghi, con hàng này có phải là cũng ở trong cùng tổ chức với nàng?

“Người không cần nhìn ta, ta không phải là thủ hạ của vương gia, nhưng ta có một vấn đề muốn hỏi người, vương gia kia, tại sao phải hạ lệnh làm những chuyện này? Ta nghe nói đệ tử và cháu trai của bộ trưởng ban ngành liên quan đều bị thảm cả rồi.” Trần Hạo tò mò hỏi.

Tiền Tuyết Như bị Trần Hạo nói liên tiếp đã sớm loạn, chuyện muốn giấu diếm người ta đều biết, còn giấu diếm làm cái quái gì nữa?

Nhìn Trần Hạo, Tiền Tuyết Như không còn giấu diếm: “Một cái mưu đồ nghịch thiên của Vương gia bị đệ tử của bộ trưởng ban ngành liên quan phá hủy, cho nên Vương gia nói muốn trả thù.”

Trần Hạo cười nói: “Hấn xác định là bị đệ tử của bộ trưởng ban ngành liên quan phá hư?”

Tiền Tuyết Như nói: “Cần xác định sao? Chuyện này vương gia đã phái người đưa tin cho ban ngành liên quan, người phá hư nói như vậy, cho nên hẳn cứ làm như vậy, nếu ban ngành liên quan không phục, vậy liền đi tìm người lừa bọn hắn đi.”

Trần Hạo: “...”

Chương 577: Di chủng

“Đậu phộng, như thế cũng có thể đưa tin! Vương gia lợi hại!”

Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục, trong lòng cũng hạ quyết tâm, chuyện mình làm, đánh chết cũng không thể thừa nhận.

Nhìn Tiền Tuyết Như, Trần Hạo cười nói: “Vương gia của nhà ngươi không phải luôn luôn rất khiêm tốn sao? Lần này bại lộ triệt để như thế, liền không sợ đạo môn cùng ban ngành liên quan cùng một chỗ đối phó hẳn?”

Tiền Tuyết Như cười lạnh: “Đối phó? Vậy cũng phải xem các ngươi có thể tìm được mối được, coi như tìm tới, đến lúc đó ai đối phó ai còn chưa biết được.”

“Rất tự tin a, nhưng có muốn đối phó vương gia hay không, lúc khác nói tiếp, bây giờ, ngươi đã rơi vào trong tay ta, ngươi nói, khoản nợ của chúng ta tính như thế nào đây?” Trần Hạo mở miệng khẽ nói.

Tiền Tuyết Như hừ lạnh một tiếng, không nói một lời.

Trần Hạo hoàn toàn không thèm để ý, tiếp tục nói: “Ngươi trước tiên ở bên ngoài cửa nhà ta gây rối, tai họa mấy ngàn người của mấy thôn làng, kém chút nữa đã gây ra đại họa, chỉ bằng điểm này, ngươi liền không có đường sống. Chớ nói chi là, ngươi có vẻ như cố ý nhằm vào ta đây, trước đó lúc ngươi bại lộ, chuyên môn để mắt tới ta, làm sao? Ta và ngươi có thù sao?”

Lúc nói một câu cuối cùng, Trần Hạo nhìn thẳng vào mắt Tiền Tuyết Như, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

Tiền Tuyết Như vẫn không nói lời nào, cô gái này người tựa hồ rất tinh thông kỹ năng này, không muốn trả lời, liền giữ im lặng.

Trần Hạo cười: “Xem ra vấn đề này không dễ trả lời lắm, như vậy chúng ta thay một phương thức khác đi.”

Dứt lời, Trần Hạo phát tay, đại kiếm gỗ đào xuất hiện trong tay, gác lên trên cổ Tiền Tuyết Như, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Hai lựa chọn, muốn chết, hay là muốn sống?”

Tiền Tuyết Như giật mình, thân thể lập tức không dám động đậy, con mắt nhìn về phía Trần Hạo, hé miệng không nói.

Mặt Trần Hạo không thay đổi tay run một cái, pháp quang trên đại kiếm gỗ đào lóe lên, cổ Tiền Tuyết Như liền xuất hiện một vết máu.

Ô ~

Đột nhiên bị thương, biểu lộ của Tiền Tuyết Như lập tức liền thay đổi, trở nên rất hung tàn, hai mắt đỏ như máu, hai cái răng nanh trong miệng trực tiếp nhe ra.

Nhưng Trần Hạo không chế đại kiếm gỗ đào, vồ lên bờ vai của nàng, Tiền Tuyết Như kêu lên một tiếng đau đớn, răng nanh biến mất, biểu lộ cũng biến thành thống khổ.

“Người lựa chọn chết sao? Vậy ta có thể thành toàn người.” Trần Hạo nói, pháp lực nhập vào, pháp quang của đại kiếm gỗ đào lập tức dần mạnh lên, áp chế làm cho biểu lộ của Tiền Tuyết Như càng ngày càng thống khổ.

Rốt cục, Tiền Tuyết Như không nhịn được cầu khẩn nói: “Đừng giết ta.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Xem ra người cũng sợ chết a, vậy thì tốt, nói cho ta, tại sao người phải nhắm vào ta?”

Tiền Tuyết Như vội vàng nói: “Không phải ta nhằm vào ngươi, là Lý Hoàn và Linh Thông, bọn hấn muốn đổi phó ngươi.”

Pháp quang đang áp chế Tiền Tuyết Như dừng lại, Trần Hạo nói: “Lý Hoàn, là Lý cửu mệnh sao? Linh Thông có phải là tà Phật?”

Tiền Tuyết Như gật đầu: “Nguyên bản kế hoạch của ta là gây ra một trận thi khí bạo loạn ở trong thành thị, nhưng hai người bọn hấn nói, chỉ cần ta ở đây phát ra thi khí, giúp bọn hấn đổi phó ngươi, bọn hấn liền đồng ý giúp ta tìm kiếm Tam Âm Dưỡng Thi địa.”

Lông mày của Trần Hạo nhíu lại, nhìn Tiền Tuyết Như nói: ” Tam Âm Dưỡng Thi, ngươi đây là muốn biến trở lại thành cương thi sao? Làm người không tốt à?”

Tiền Tuyết Như khiếp sợ nói: “Làm người không tốt, nhất là nữ nhân, mỗi tháng đều bị chảy máu, làm ta đau lòng chết đi được.”

Trần Hạo khước miệng giật một cái, kếm chút bị làm cho cười phun.

Cương thi hút máu mà sống, mỗi tháng đều bị chảy máu, nói ra có thể cười chết đồng loại ở cương thi giới đi.

Nhìn cười, Trần Hạo gật đầu nói: “Được rồi, vấn đề kế tiếp, đã bọn hấn có thể tìm ngươi hợp tác, khẳng định là quen thuộc, không biết có thể nói cho ta hay không, bọn hấn bây giờ đang ở đâu?”

Tiền Tuyết Như chần chờ một chút, mở miệng nói: “Lý cửu mệnh phi thường giỏi tránh né, ta không biết chân thân của hấn ẩn núp ở chỗ nào, nhưng ta biết một cái phân thân của hấn, ở thành phố Lâm Giang, là một luật sư, tên là Đồng Tài Tuấn. Còn Linh Thông, ta liền không biết, lão hòa thượng này

vẫn luôn đi khắp nơi thu lục tín ngưỡng, tựa hồ đang tu luyện thần thông gì đó lợi hại, phi thường khiêm tốn.”

Sau khi Trần Hạo nhìn Tiên Tuyết Như một lúc lâu, lúc này mới gật đầu nói: “Được rồi, coi như ngươi thức thời, như vậy bây giờ, ngươi nói, ta phải trừng phạt ngươi như thế nào mới tốt?”

Tiên Tuyết Như cả giận nói: “Ta đều đã nói hết mà ngươi còn không buông tha cho ta à?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ta đã nói qua nếu ngươi nghe lời thì sẽ thả ngươi sao?”

Tiên Tuyết Như lập tức nhìn Trần Hạo chăm chăm.

Đậu mè quả nhiên đạo môn tu sĩ đều là đồ vô sỉ, lừa đảo, ta phải không nên tin tưởng ngươi mới đúng chứ.

Trần Hạo nói: “Vừa rồi ngươi nói, ngươi muốn gây ra thi khí hỗn loạn ở trong thành thi, chắc chắn, có thể có kế hoạch như thế, đã nói lên rằng ngươi không có chút nhân tính nào, ngươi nói, nếu ta bỏ qua cho ngươi, về sau nếu như ngươi tổn thương người khác, ta có phải là cũng có lỗi?”

Tiên Tuyết Như vội vàng nói: “Đại sư, kỳ thật ta cũng không muốn hại người, ta nói muốn gây ra thi khí dịch ở trong thành thi, kỳ thật lúc ấy cũng không có ý định làm nghiêm trọng, sẽ chỉ làm người bị thương, sẽ không chết người. Ta cùng nữ nhân này đã hợp hôn bảy năm, cũng chưa từng hại chết qua một người. Coi như lúc xúc động muốn hút máu, ta cũng là uống máu của kho máu bệnh viện. Lần này hoàn toàn là bị bức bách, ta đồng ý bị phạt, chỉ cầu tha cho ta một mạng.”

Nói đến đây, Tiên Tuyết Như yếu ớt nói: “Thật ra, chỉ cần đại sư tìm cho ta một chỗ Tam Âm Dưỡng Thi địa, ta đồng ý

ngủ say, không tranh quyền thế, như thế ta sẽ vĩnh viễn sẽ không hại người.”

Trần Hạo cười cười: “Người cảm thấy có khả năng sao?”

Tiền Tuyết Như vội vàng nói: “Ta có thể thề, thậm chí có thể để người hạ cầm chế, chỉ cần bỏ qua ta, ta tuyệt đối sẽ...”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Ta nói chính là chuyển biến cương thi, tình huống bây giờ của người, ta mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng ta lại biết, người có hồn phách, mà cương thi có phách không hồn, người cùng người kia dung hợp, ta không biết là dưới tình huống nào mà tạo thành, nhưng là phách của người cùng hồn người hợp nhất, lúc này mới có dạng dị chủng như người. Có thể nói, người đã là một loại tồn tại hoàn toàn mới, muốn trở lại như trước kia, căn bản không có khả năng.”

Tiền Tuyết Như trợn mắt hốc mồm, trong lúc nhất thời không phản bác được.

Trần Hạo nói: “Cho nên, ý nghĩ biến trở về cương thi nên quên đi thôi. Người làm không được, ta cũng không giúp được.”

“Sao, tại sao có thể như vậy, vậy ta không phải mãi mãi cũng là bộ dáng này sao?” Giọng Tiền Tuyết Như run rẩy.

Trần Hạo nói: “Nhưng cũng không nhất định, nói không chừng vương gia kia của người có thể giúp người đấy.”

Tiền Tuyết Như lắc đầu: “Vương gia nói, cương thi là dị chủng, Lục Đạo không thu, thiên địa không dung, tình huống của ta càng là phức tạp, hẳn cho ta hai cái lựa chọn, Tam Âm Dưỡng Thi, mượn nhờ sự huyền bí của dưỡng thi địa, có lẽ có thể nghịch chuyển, tỉ lệ rất nhỏ. Ngoài ra chính là để ta tu luyện một loại bí pháp không biết tên.”

“Cho nên người lựa chọn Tam Âm Dưỡng Thi sao?” Trần Hạo hỏi thăm.

Tiền Tuyết Như gật đầu, ánh mắt yếu ớt nhìn Trần Hạo nói: “Ta được vương gia trợ giúp, cho nên đồng ý giúp hấn một lần, bây giờ đã giúp xong, ta cũng coi như không nợ hấn, đại sư, ta thật chưa hại qua người, đừng có giết ta có được không.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Muôn không chết cũng đơn giản, trước mang ta đi tìm cái phân thân kia của Lý cửu mệnh, nhìn biểu hiện của người, ta sắp xếp thêm cho người sau.”

Tiền Tuyết Như thở dài một hơi, vội vàng nói: “Có thể, chỉ cần đại sư không giết ta, ta đồng ý dẫn đường.”

Chương 578: Thần kỳ Đẩu Binh cùng cuồng túm gà gia

Dòng sông cuộn cuộn, gợn sóng cuộn cuộn.

Trên mặt sông, một cái thuyền đánh cá nhìn rất cũ nát đang phát ra phanh phanh phanh tiếng động cơ, bốc lên khói đặc cuộn cuộn, đang mạnh mẽ hướng phía trước phá sóng mà đi.

Đằng sau thuyền đánh cá, một tấm lưới ở trong nước bị kéo dài.

Rất cục, thuyền đánh cá lái càng ngày càng chậm hơn, sau đó ngừng lại, bắt đầu thu lưới.

Bên trên thuyền đánh cá, có ba người, một trung niên nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, hai tóc mai có chút trắng bệch, còn có một thanh niên chừng ba mươi tuổi có làn da ngăm đen cường tráng cùng một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Thiếu niên trắng trắng mềm mềm, cánh tay gầy yếu, chỉ có thể giúp chút chuyện nhỏ, mà trung niên cùng thanh niên thì thuần thực điều khiển máy móc thu lưới.

Rất nhanh, lưới đánh cá bị kéo về, có cá lớn đang nhảy, tóe lên bọt nước.

Ba người trên thuyền đều nhìn có chút vui vẻ.

Một đợt này, có lợi nhuận.

Nhưng rất nhanh, thiếu niên kinh hô một tiếng: “Trong lưới có người!”

Cái gì!

Trung niên và thanh niên đều sững sờ, vội vàng nhìn về phía trong lưới, lúc này, hai người hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong lưới đánh cá bị bọn hắc kéo lên, có một người nằm ở trong đó.

Mẹ nó chứ, quá xúi quẩy đi, đánh cá lại đánh được một người chết!

“A, không đúng, người này mặc quần áo thật là lạ! Trong tay hắc còn có vũ khí!” Thiếu niên tiếp tục mở miệng, tỏ vẻ kinh ngạc.

Vũ khí? Quần áo lỳ lạ?

Trung niên và thanh niên kia kinh ngạc nhìn lại, sau đó trợn mắt hốc mồm.

Thật đúng là như vậy.

Người bị lưới đánh cá vớt lên này mặc khôi giáp màu vàng, trong tay cầm trường thương, nhìn tựa như là một người cổ đại.

Người cổ đại!

Trung niên và thanh niên nhìn lẫn nhau, trái tim đều nhảy lên một cái.

Đậu phộng, đây sẽ không phải là vớt được di hài của cổ nhân chứ!

Đây là... Phát tài!

“Nhanh, đem nó vớt lên.” Trung niên điềm tĩnh hơn một chút, nhưng giọng nói cũng là rất kích động.

Thanh niên không nói lời nào, vội vàng điều khiển động cơ, không ngừng thu lưới.

Thiếu niên thì trừng to mắt, nhìn kỹ người mặc cổ trang kia.

Không bao lâu, lưới đánh cá đã được kéo lên, bên trong chừng mấy trăm cân cá.

Nhưng lúc này ba người đều không để mắt đến những con cá này, ánh mắt đều đặt ở trên thân người mặc cổ trang kia.

Nếu đây là vớt được di hài của cô nhân, tuyệt đối là trúng lớn a!

Chờ lưới đánh cá rốt cục được kéo lên hết, trung niên và thanh niên liền không kịp chờ đợi đem lưới đánh cá kéo ra, đem các loại cá đổ ra, lộ ra người mặc cổ trang kia.

Nhưng lần xem xét này, mặt hai người đều có chút đen.

Người mặc cổ trang này, có ngũ quan rõ ràng, làn da trắng nõn, nhìn so với thiếu niên bên trong nhóm bọn hắn còn có bộ dáng được nuông chiều hơn.

Mẹ nó chứ, đây sao có thể là cô thi được?

“Báo cảnh sát, nói rằng chúng ta vớt được một thi thể.” Nam tử trung niên tức giận hỏn hển mở miệng.

Cũng không thể trách hắn, nếu ai đó mua xổ số, cảm giác dãy số mình mua đã trúng, kết quả lấy ra xem xét, lại đều lệch ra một con số, cảm giác kia, mẹ nó sao thoải mái được.

“Tam thúc, báo cảnh sát quá phiền phức, chậm trễ làm việc lãng phí tiền xăng, nói không chừng sẽ còn bị liên lụy, vẫn là vớt xuống nước đi, coi như không nhìn thấy.” Thanh niên đen nhánh quả quyết từ chối.

Nam tử trung niên sững sờ, cảm thấy hình như cũng đúng.

Dù sao người cũng không phải do bọn hắn giết, ai muốn đi hỗ trợ kệ họ.

Lúc đang muốn động thủ, thanh niên đen nhánh kia đột nhiên hét lên một tiếng, muốn lui lại, thân thể lập tức ngã sấp

xuống.

“Hắn còn sống, hắn còn sống!”

Thanh niên đen nhánh hoảng sợ kêu to.

Cái gì?

Nam tử trung niên sững sốt, nhìn kỹ lại, hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong một đồng cá, nam tử mặc khôi giáp hai mắt nhắm chặt kia, đột nhiên mở mắt ra.

Mẹ nó chứ, đây lại là một người sống!

Không thể nào, ở trong nước lâu như vậy, người sống sao có thể nín thở lâu như vậy! Chẳng lẽ... Xác chết vùng dậy rồi?

Nam tử trung niên cho dù kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi có chút đổ mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay.

Lúc này, nam tử mặc khôi giáp gượng dậy, đứng lên.

Nam tử trung niên bị dọa đến lui lại về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn hắn.

Nam tử mặc khôi giáp nhìn bốn phía, đột nhiên thấy được bóng đèn bên trong thuyền đánh cá, sau đó bước tới.

Nhìn nam tử mặc khôi giáp tiến vào trong khoang tàu, nam tử trung niên và thanh niên đen nhánh có chút ngơ ngác hai mắt nhìn nhau.

Gia hỏa này, đến cùng là tình huống như thế nào?

Đúng lúc này, đột nhiên phịch một tiếng, bóng đèn kia bị nam tử mặc khôi giáp dùng một thương phá vỡ, sau đó mũi thương chạm vào tia điện bên trong, một trận tiếng ông ông vang lên.

Nam tử trung niên và thanh niên đen nhánh đứng ở bên ngoài thuyền, thiếu niên trắng nõn thậm chí có thể nhìn thấy trên thân nam tử mặc khôi giáp toát ra dòng điện màu lam.

Nhưng rất nhanh, dòng điện biến mất, nam tử mặc khôi giáp lần nữa ngã xuống mặt đất.

Nhìn đến đây, ba người ngơ ngác nhìn lẫn nhau.

Đậu phộng, tình huống đây là như thế nào? Chẳng lẽ nam tử mặc khôi giáp này muốn tự sát, kết quả phát hiện ra mình không chết, lại tới để điện giật chết?

Thế nhưng là cứ như vậy, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Chết ở chỗ này, chúng ta chẳng phải là phải chịu trách nhiệm! Đậu phộng, lão huynh đừng chết ở trên thuyền của chúng ta!

Nam tử trung niên và thanh niên đen nhánh kịp phản ứng lại, sắc mặt đại biến, vội vàng chạy tới.

...

Thành phố Lâm Thủy, vùng ngoại thành, nơi này có một cái nhà máy to lớn, bị tường cao vây quanh, để người thấy không rõ tình huống bên trong như thế nào.

Nhà máy tên là lò sát sinh, nhưng cửa ra vào chính đều là xe sang trọng, khiến người ta kinh ngạc.

Trên một con đường cách nhà máy không xa, một chiếc xe thể thao dừng ở ven đường.

Trên chiếc xe thể thao, đại hán do gà trông huyễn hóa thành đang đánh giá nhà máy, mở miệng nói ra: “Đầu to, người xác định vợ người ở trong này?”

Chi chi!

Tại trên ghế lái phụ, ngòi xỏm hai con động vật, mèo đen và đầu to, lam hồ điệp thì đang ngồi ở ghế sao.

Đầu to chi chi gọi, đầu gật liên hồi.

Ánh mắt của gà trống sáng lên, kích động nói: “VẬY LIỀN OK, ĐẬU MÈ DÁM BẮT VỢ CỦA HUYNH ĐỆ TA, CHUYỆN NÀY QUYẾT KHÔNG THỂ THA THỨ, ĐI, CHÚNG TA ĐI LÀM CHUYỆN ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN.”

Nói xong, gà trống giẫm mạnh chân ga, xe thể thao gào thét lao đi, đi tới cửa chính của nhà máy.

Nhưng cửa của cái nhà máy này không dễ dàng đi vào, phải quét thẻ.

Không có thẻ, công sẽ không mở ra.

Gà trống nói: “Miêu tử, chém nó.”

Mèo đen meo ô một tiếng, phi đao gào thét lao ra, lơ lửng tụ hợp thành đại đao, một đao liền đem chướng ngại bỏ ra làm shai nửa.

Hưu một tiếng, gà trống lái xe xông qua, tiến vào trong nhà máy.

Hành động này, lập tức làm cho bảo vệ nhà máy bị kinh động, ba người từ trong phòng an ninh chạy ra, đuổi theo xe thể thao, đồng thời lấy ra bộ đàm thông báo.

Dừng lại trên đường xi măng ở bên trong nhà máy, gà trống liền thấy một đám đại hán khôi ngô mặc quần áo bảo vệ màu đen bao vây lại.

Những nhân viên an ninh này không chỉ có dáng người khôi ngô, hơn nữa trong tay còn cầm gậy, từng người tốc độ rất nhanh, hiển nhiên đã qua huấn luyện nghiêm khắc.

Gà trống nhú mày, nói với lam hồ điệp: “LAM TỬ, NGƯỜI ĐEM ĐẦU TO ẨN THÂN ĐI TÌM VỢ NÓ ĐI, NƠI NÀY GIAO CHO TA VÀ MIÊU TỬ.”

Lam hồ điệp nói: “Được rồi, tiểu Hoàng cẩn thận một chút.”

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng: “Yên tâm đi, ta không có vấn đề gì.”

Cánh cửa Lam hồ điệp lắc một cái, một đạo linh quang khuếch tán, bao trùm lấy con sóc đầu to, hai con cùng một chỗ biến mất trong hư không.

Lúc này, gà trống mở cửa xe, đi xuống, đảo mắt những bảo vệ mặc áo đen đang vây quanh tới kia.

“Vị tiên sinh này, xin lấy thẻ khách quý ra.”

Sau khi vây quanh, bên trong đám bảo vệ áo đen, một nam tử trung niên đi tới, mặt không thay đổi mở miệng.

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng, móc bao thuốc lá ra, rút ra một điếu, đặt ở trên môi, sau đó nói: “Tới đây, châm thuốc cho kê gia.”

Chương 579: Gà bá

Nhìn thấy biểu lộ của đại hán do gà trống huyền hóa thành kia đang đặc chí, trông mắt của trung niên bảo vệ hơi híp, nhìn kỹ nó một lát, rốt cục mở miệng: “Giúp hấn châm lửa đi.”

Một người trẻ tuổi bên cạnh trung niên bảo vệ kia vội vàng móc bật lửa ra liền muốn đi lên.

Ba!

Trung niên bảo vệ đập hấn một bàn tay, cả giận nói: “Mẹ nó chứ ngươi có bệnh hả, ta nói chính là giúp cho hấn lỏng gân cốt, đánh hấn, ngươi hiểu chưa?”

Người trẻ tuổi bị một bàn tay đánh cho nhe răng trợn mắt, kịp phản ứng lại, không dám phản ứng với trung niên bảo vệ, ngược lại nhìn gà trống chăm chăm, nâng cây gậy trong tay lên liền đập tới.

Gà trống bĩu môi cười một tiếng, không nhúc nhích, muốn chờ cho người trẻ tuổi kia đi lên gần thêm rồi mới hạ hấn.

Thế nhưng người trẻ tuổi còn chưa kịp vọt tới bên người, đột nhiên một thân ảnh đâm vào trên thân người trẻ tuổi kia, phịch một tiếng đem người trẻ tuổi đụng bay, đập vào thân hai người còn chưa kịp phản ứng, ngã sấp xuống cùng một chỗ.

Thân ảnh rơi xuống, chính là mèo đen.

Tức giận liếc qua gà trống, ánh mắt của mèo đen hung lệ nhìn về phía trung niên bảo vệ, gầm nhẹ một tiếng.

Meo ô!

Thanh âm tràn đầy uy hiếp.

Trung niên bảo vệ đầu tiên là sững sờ, sau đó ánh mắt lại toát ra quang mang, vui mừng nói: “Hung thú! Đâu phụng, lão tử sắp phát tài, nhanh lên, bắt lấy nó cho ta.”

Đám bảo vệ mặc áo đen xung quanh cũng đều không có chút e ngại nào, ngược lại từng tên ánh mắt cực nóng nhìn mèo đen.

Bị một đám ánh mắt nhìn tới, mèo đen cũng có chút kinh ngạc.

Mẹ nó chứ, đây thế nào cũng giống như là bọn hấn thật sự coi ta là con môi? Ta hung hãn, các người không nhìn thấy sao?

Mèo đen đang còn suy nghĩ, những người kia liền vòng qua gà trống, nhào về phía mèo đen, hành động kia, ra vẻ không bắt được nó liền không thôi.

Tròng mắt của mèo đen lập tức hơi híp lại, trong hai mắt toát ra hung quang.

Nhìn tựa hồ có chút không thích hợp, hấn vừa rồi gọi ta là... Hung thú!

Oa ô!

Lần này, mèo đen kêu lên hung lệ hơn nhiều, đồng thời tứ chi khẽ động, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, thân ảnh của mèo đen như là một tia chớp màu đen từ bên cạnh đầu của một bảo vệ mặc áo đen hiện lên, bộp một tiếng vang, bảo vệ mặc áo đen kia liền xoay người tung lên, quẳng xuống đất, im bật.

Sau đó bóng đen lập loè, tiếng bộp bộp phát ra không ngừng, từng tên bảo vệ mặc áo đen ngã xuống đất không dậy nổi.

Thấy cảnh này, ánh mắt của trung niên bảo vệ đang cực nóng, đồng thời cũng lộ ra một tia e ngại, vội vàng lấy ra một

cái bộ đàm, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Ba!

Một cái đại thủ bắt lấy cổ tay của trung niên bảo vệ kia, sau đó một giọng nói trầm trầm vang lên: “Ngu xuẩn, mới vừa rồi người không cho ta giả bộ một chút đúng không!”

Trung niên bảo vệ vùng vẫy một hồi, lại không nhúc nhích được tí nào, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu nhìn về phía sau lưng, liền phát hiện mình bị một đại hán ôm vào trong ngực, tư thái kia, để thân thể vốn cũng cường tráng của hắn, nhìn tới giống như là một cô gái nhỏ.

Đại hán kia biểu tình dữ tợn, yết hầu của trung niên bảo vệ nhấp nhô một chút, đang muốn mở miệng.

Bên trong bộ đàm lại có giọng nói truyền ra.

“Vương đội, tình huống như thế nào? Con mèo kia có phải là hung thú? Nghe được trả lời!”

Trung niên bảo vệ lấy lại tinh thần, ngón tay nhấn một cái, vệt vàng mở miệng nói: “Là hung thú, mau phái người...”

Bạch!

Hắn còn chưa nói xong,

Bộ đàm liền bị đại hán do gà trống huyễn hóa thành cướp đi, tay bóp một cái, bộ đàm lập tức vỡ vụn, linh kiện bắn bay ra ngoài.

“Người lại không nhìn ta! Kê gia rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.” Gà trống nhìn nam tử trung niên kia chằm chằm, sau khi nói xong, liền mang theo cổ tay của hắn trực tiếp vung lên, xoay tròn, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, liền đem nam tử trung niên đang hoảng sợ kêu to kia ném bay ra ngoài, phịch một tiếng nện ở trên thân mấy người mới vừa từ trong nhà máy chạy ra, đập ngã một mảng lớn.

Sau đó, gà trống nhìn về phía mèo đen nói: “Miêu tử, trong phòng trước mặt có rất nhiều khí tức của động vật, ngươi đi thả chúng nó ra đi.”

Mèo đen đang công kích đám bảo vệ mặc áo đen một trào lại đem một tên bảo vệ áo đen đập lên trên mặt đất, sau khi hạ xuống nhìn về phía đám bảo vệ mặc áo đen tuôn ra từ trong nhà máy kia, quả nhiên phát hiện bên kia truyền tới các loại khí tức lộn xộn, từ khí tức mà phân biệt, đều là dã thú hung tính mười phần.

Trông mắt hơi híp, mèo đen đột nhiên vọt tới.

Lúc này, đại hán do gà trống huyễn hóa kia xoay người, nhìn về phía một bên khác đang lao ra mấy chục người.

Những người này, thống nhất cách ăn mặc áo bảo vệ màu đen.

Gà trống không hề sợ hãi, hai tay vỗ vỗ, xoay xoay cổ, hung phấn chờ đợi mấy chục người đang lao ra kia.

Ừm!

Đúng lúc này, gà trống đột nhiên sững sờ, nó nhìn thấy những người này có người đi tới trước một bước, sau đó... Móc súng lục ra.

Đậu phộng!

Bọn này lại có súng?

Không thể đi, Đại Hạ không phải nghiêm cấm súng ống sao?

Gà trống trừng to mắt, tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Mà nam tử cầm súng ngắn trong tay lại coi là gà trống đang bị dọa, trên mặt lộ ra biểu lộ đắc ý, vừa đi vừa nói: “Thành thật cho ta một chút, nếu không một phát bắn chết ngươi.”

Gà trông nhìn nam tử một lát, đột nhiên cười: “Hạo ca nói, đối với người bình thường không thể quá ác, người có súng, khẳng định không phải người bình thường, như vậy ta cũng không cần khách khí đối với các người.”

Dứt lời, bên người đại hán do gà trông huyễn hóa thành hiện ra một cái quang cầu.

Một màn này xuất hiện, để biểu tình của nam tử kia nghiêm nghị, sau đó trông mắt kém chút lòi ra.

Chỉ thấy tráng hán dáng người khôi ngô không tưởng nổi kia, đưa tay từ bên trong quang cầu móc ra một khẩu súng, không... Đây mẹ nó sao có thể sử dụng súng để hình dung? Đây là hỏa thần pháo Gatling a!

Không đúng, đây là ảo giác, đây là gạt người, người làm sao có thể trông rỗng móc ra một khẩu Gatling được!

Là giả, đây là ma thuật!

Trong lòng nam tử cực lực phủ nhận, sau đó theo bản năng bóp cò.

Ầm!

Một tiếng súng vang lên, một viên đạn bay thẳng bắn đi ra, thẳng tới đại hán do gà trông huyễn hóa kia.

Sau đó có một màn để cho quan niệm của nam tử kia càng thêm sụp đổ xuất hiện.

Đại hán kia vung vẩy hỏa thần pháo, trực tiếp đem đạn mình bắn ra đánh bay... Bay...!

Nam tử kia sợ ngây người, ngơ ngác.

Người làm sao có thể đánh bay đạn! Chuyện này không khoa học! Đây là không có khả năng!

Không chỉ có hán, mấy chục tên bảo vệ mặc áo đen như là bức tường người kia cũng đều bị dọa đến không dám tiến lên.

Đại hán do gà trống huyễn hóa lại là nhe răng cười một tiếng: “Là người nổ súng trước, ta thuộc về tự vệ.”

Dứt lời, đại hán do gà trống huyễn hóa lần nữa đưa tay, kéo ra một chùm băng đạn, nạp đạn lên nòng.

Nam tử run một cái hoàn hồn, sau đó không nói hai lời, quay người liền muốn chạy.

Cộc cộc cộc cộc cộc cộc...

Đạn của hỏa thần pháo trong nháy mắt bay ra ngoài, đánh lên trên mặt đất, biubiubiubiu xuất hiện từng cái lỗ lớn.

Mà nam tử nổ súng kia trực tiếp bị viên đạn quét trúng hai chân, trong nháy mắt hai cái đùi liền biến mất, thân thể rơi xuống mặt đất, thảm thiết kêu rên.

Những bảo vệ mặc áo đen khác cũng đều quay người, cũng muốn chạy.

“Ai chạy thì chết!” Đại hán do gà trống huyễn hóa nổi giận gầm lên một tiếng.

Đám bảo vệ mặc áo đen lập tức cứng đờ, không dám động đậy.

“Đều tới đây cho ta.”

Đại hán do gà trống huyễn hóa ngừng bắn, tiếp tục mở miệng.

Đám bảo vệ mặc áo đen không dám động.

Đại hán do gà trống huyễn hóa lập tức lại là bắn ra một viên đạn hình thoi, lần này đám bảo vệ mặc áo đen ngoan ngoãn đi lên, từng tên toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Đại hán do gà trống huyễn hóa vác hỏa thần pháo lên bờ vai, nhếch miệng cười nói: “Đều cởi hết cho ta, một cái quần cộc đều không cho phép lưu lại.”

Đám bảo vệ mặc áo đen: “...”

Chương 580: Nguyên rủa không được

“Làm sao? Đem lời của kê gia vào tai này ra tai kia sao?” Đại hán do gà trống huyễn hóa dữ tợn cười một tiếng, cánh tay trắng kiện lác một cái, hỏa thần pháo lại nhắm ngay tới những bảo vệ mặc áo đen này.

Bị họng súng lạnh lẽo dọa người này nhắm tới, đám bảo vệ mặc áo đen kém chút bị dọa xón nước tiểu, cũng không dám do dự nữa, bắt đầu cởi quần áo.

Rất nhanh, một đám nam nhân liền trở nên trần trùng trục, từng người hai tay ôm lấy hạ bộ, cúi đầu, không dám nhìn đại hán do gà trống huyễn hóa.

Quá xấu hổ, bị người bức bách, trước công chúng, ban ngày ban mặt cởi sạch, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Thế nhưng ở trước mặt tử vong, cái nhục nhã này nhưng cũng chỉ là râu ria mà thôi.

Đại hán do gà trống huyễn hóa hài lòng cười một tiếng, thu hồi hỏa thần pháo, mở miệng nói: “Hiện tại cho các người một cơ hội, bắt đầu mặc quần áo, ba tên mặc quần áo tử tế trước có thể khỏi chết, những tên không mặc kịp khác, toàn bộ đánh chết, thời gian hạn chế, ba phút, bây giờ bắt đầu.”

Nói xong, đại hán do gà trống huyễn hóa kia cái gì cũng không nói, cứ như vậy trêu tức nhìn một đám đại hán đang cởi truồng.

Đám bảo vệ sững sờ, sau đó nhìn lẫn nhau, đột nhiên bắt đầu động thủ, chỉ cần bắt được quần áo liền hướng lên trên thân mặc, có vài người động tác nhanh lập tức liền muốn mặc, lúc

này những tên bảo vệ khác lại đều đỏ mắt, cũng không mặc quần áo, trực tiếp bỏ nhào qua ngăn cản, thậm chí còn xé rách phá hư, trong lúc nhất thời toàn bộ hiện trường loạn thành một mảnh.

Lúc này, cửa nhà máy lần nữa mở ra, sau đó từng con mãnh thú từ bên trong chạy ra.

Lão hồ, sư tử, báo, thậm chí cá sấu đều có.

Những mãnh thú này từng con đã tính mười phần, nhưng cũng bị đói tới gây trơ cả xương.

Sau khi ra ngoài, ánh mắt của bọn nó đều nhìn tới những tên bảo vệ đang cướp đoạt quần áo kia, tròng mắt đều đỏ lên.

Một con sư tử gầm nhẹ một tiếng, tựa hồ liền muốn đi lên công kích.

Lúc này meo ô một tiếng vang lên, động tác của con sư tử đang muốn chạy lên về người ăn kia cứng đờ, tràn đầy không cam lòng nhìn thoáng qua đám thịt ngon trắng bóng kia, vẫn là đành hoàng cuộn mình xuống.

Lúc này, mèo đen từ bên trong nhà máy đi ra, một đường đi qua, từng con mãnh thú đều nhường đường cho nó.

Sau khi ra ngoài, nhìn thấy một màn cướp đoạt quần áo của những tên bảo vệ kia, mèo đen nghi ngờ nhìn về phía gà trống.

Đại hán do gà trống huyễn hóa nhếch miệng cười một tiếng: “Chơi cái trò chơi nhỏ, ah Miêu tỷ, bên trong chỉ có những thứ này thôi sao?”

Ánh mắt của mèo đen sắc bén meo ô vài tiếng.

Gà trống sững sờ, kinh ngạc nói: “Thế mà còn có chuyện như vậy! Đậu phộng, lá gan của những người này rất lớn a!”

Nói xong, gà trống quay người lại nhìn về phía một chỗ kiến trúc cỡ lớn khác, tựa hồ phát hiện ra cái gì, ánh mắt chậm rãi trở nên lạnh lẽo.

Sau khi nhìn chăm chú một lát, gà trống nói: “Miêu tử, người trước tiên đem bọn chúng sắp xếp rời đi, ta đi cho những người vô pháp vô thiên này một cái cảnh cáo.”

Nói xong, gà trống vác hỏa thần pháo lên trực tiếp đi hướng tới khu kiến trúc kia.

Mèo đen meo ô một tiếng, lúc này mới nhìn về phía những mảnh thú gãy vỡ cả xương kia, trong cổ họng phát ra tiếng gầm.

Một đám mảnh thú, nhất là những mảnh thú đối tới phát choáng, con mắt đỏ lên, lúc này đối mặt với tiếng kêu của mèo đen, nhưng không có một con dám bạo ngược, toàn bộ đều ngoan ngoãn như là con thỏ, đi theo sau lưng mèo đen, trực tiếp hướng rừng cây bên ngoài nhà máy chạy tới.

Lúc này, Đại hán do gà trống huyền hóa đi tới phía trước kiến trúc cỡ lớn kia.

Thế nhưng là còn chưa nó chuẩn bị, đột nhiên sắc mặt khế động, thân ảnh lóe lên, sau đó vi vu một tiếng, tại chỗ nó đứng trước đây, xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Đây là... Súng bắn tia!

Đậu phộng, có người bắn tia!

Gà trống trừng mắt, nhìn về phía đạn bay tới.

Quả nhiên, tại một góc trên mái tòa nhà lớn nhà kia, có một chút phản quang.

Gà trống không nói hai lời, dựng hỏa thần pháo lên, trực tiếp nhắm ngay tới mái nhà, bóp cò, cộc cộc cộc đạn thoát

khởi nòng bay ra ngoài, đem một góc mái nhà bắn vỡ vụn một mảng lớn.

Chờ cho tay súng bắn tĩa kia biến mất không thấy đâu, gà trống cũng không ngừng lại, hỏa thần pháo hướng những nơi khác của tòa kiến trúc di động.

Lần này, luồng đạn lại cuồng bạo khiến cho toàn bộ khu kiến trúc hưởng một trận sóng kim loại lớn tấy lể.

Kiến trúc thủy tinh toàn bộ vỡ vụn, bức tường xuất hiện từng cái lỗ lớn.

Trong kiến trúc, tiếng thét và kêu thảm không dứt bên tai.

Chờ lúc một chùm băng đạn đã bắn hết, toàn bộ mặt ngoài kiến trúc, đã trở thành phế tích.

Mà ở bên trong kiến trúc, gần trăm đạo khí tức nhân loại co quắp ở bên trong, không dám động đậy mây may.

Sau khi gà trống phát tiết, lúc này mới hài lòng cười một tiếng, sau đó thu hồi hỏa thần pháo vừa bắn đở nòng, quay người bước nhanh rời đi.

Lúc này, một đạo quang mang như ẩn như hiện lưu động, ba đạo thân ảnh xuất hiện, chính là lam hồ điệp, đầu to, cùng một con sóc lông xám.

Chỉ là hai chân của con sóc lông xám này đều bị một loại xích sắt nhỏ bé khóa lại, rơi vào trạng thái hôn mê, chỉ có thể bị đầu to vác đi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Gà trống ngạc nhiên hỏi.

Lam hồ điệp vội vàng nói: “Tiểu Hoàng, đừng nói nữa, nơi này có tu sĩ che chở, ta vừa rời phá cấm chế phong cấm Tiểu

Hôi, đã kinh động đến người kia, hẳn khẳng định rất nhanh liền đuổi tới, chúng ta đi nhanh đi.”

Gà trống lạnh lùng nói: “Đi cái gì, tu sĩ thì có gì phải sợ a, tu sĩ liền có thể đem yêu tu chúng ta gọi là hung thú sao, còn dùng chúng ta tới đầu thú, ha ha, thật sự cho rằng yêu tu chúng ta dễ bắt nạt!”

Lam hồ điệp nói: “Nhân loại tu sĩ ta thấy nhiều, trong mắt bọn hán, yêu tu chúng ta chính là yêu thú, gặp người có thể đối xử tử tế cực ít, nếu cần, tùy thời đều có thể giết, cho nên chúng ta không thể cùng bọn hán giảng đạo lý, chuyện này vẫn là phải cùng đại sư ca ca nói một chút, nếu không có khả năng sẽ có đại phiền toái.”

Đại hán do gà trống huyễn hóa dừng lại, nhú mày.

Nếu là bởi vậy mà liên lụy Trần Hạo, vậy thì không phải là điều nó muốn.

Dù sao nếu không có Trần Hạo, cũng không có nó hôm nay, gà trống tuyệt không hi vọng mình gây phiền toái cho Trần Hạo.

“Được rồi, chúng ta đi trước.”

Đáp lại một câu, Đại hán do gà trống huyễn hóa mang theo lam hồ điệp cùng đầu to trở lại xe, sau đó lái xe rời đi.

Lúc này, một đám bảo vệ quần áo xộc xệch nằm rạp trên mặt đất, nhìn phé tích của cao ốc một chút, lại nhìn bóng xe thể thao đã đi xa một chút, đều thở dài một hơi.

Thật là đáng sợ, ở Đại Hạ làm sao có thể có người hung tàn như vậy.

Không chế hỏa thần pháo đại sát khí này điên cuồng khai hỏa, người đây là đang tìm đường chết a!

Nhưng nhìn thấy căn cứ vốn hẵn nên bị bọn hẵn bảo hộ, bị phá hu thành như thế kia, trong lòng đám bảo vệ này lại trở nên hoảng sợ bất an.

Căn cứ bị hủy, bọn hẵn lại bình yên vô sự, chủ nhân nơi này sẽ nghĩ như thế nào?

Quả nhiên, lo lắng của đám bảo vệ không tránh được.

Không bao lâu sau, xe cảnh sát, xe cứu thương, còn có chủ nhân của bọn hẵn cùng một chỗ đến.

Khi thấy trong căn cứ có nhân viên bị thương không ngừng bị đưa đi, còn có những khách nhân sắc mặt khó coi, hiển nhiên là bị kinh sợ, một mập mạp mặt trắng bị bảo vệ chen chúc tức giận tới nỗi sắc mặt xanh xám.

Hắn cắn răng nghiên lợi nói với một nam tử trung niên nhìn tựa như là khô lâu bên người: “Tìm ra người phá hu kia cho ta, nguyên rửa hẵn, ta muốn hẵn muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Nam tử trung niên nhếch miệng cười một tiếng: “Đây là điều kiện thứ ba sao?”

Mập mạp mặt trắng khẳng định nói: “Đúng, chính là cái thứ ba, nhưng ta muốn tận mắt nhìn thấy hỗn đản kia bị tra tấn.”

Nam tử trung niên cười nói: “Như ngươi mong muốn.”

Nói xong, hắn từ trong ngực móc ra một cái tượng người gỗ nhỏ có bộ mặt mỉm cười, tự lẩm bầm.

Trên thân tượng gỗ kia dần dần tỏa ra hắc khí, chậm rãi, khi hắc khí tụ tập tới một trình độ nhất định, một cái bóng mờ lóe lên biến mất.

Lúc nam tử trung niên kia đang muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên dị biến xuất hiện.

Chỉ thấy răng rắc một tiếng, tượng gỗ nhỏ trong tay hắn, vỡ tan thành hai nửa.

Nụ cười của nam tử trung niên cứng ở trên mặt.

Chương 581: Thông đồng cùng con mối.

“Sao lại thế này?” Biểu cảm của người đàn ông mập mạp thay đổi khi nhìn thấy người gõ toi tả trong tay người đàn ông gầy gò.

Người đàn ông gầy gò nghi ngờ nhìn người gõ trước mặt, nói: “Người đã phá hư chuyện của chúng ta chắc chắn không phải là người bình thường. Lời nguyện của ta đã bị phản rồi.”

“Sao cơ, vậy người có biện pháp khác không?” Người đàn ông mập mạp vội vàng hỏi.

Người đàn ông gầy gò: “Ta sẽ sử dụng bảo vật được truyền thừa từ lâu đời của sư môn ta, nhưng mà ta cần người đưa cho ta những thứ ta cần trước.”

Người đàn ông mập mạp dứt khoát: “Được, chỉ cần người có thể giết chết tên khốn đó, ta sẽ đưa mọi thứ mà người cần.”

Hắn chưa dứt lời thì một bóng người chạy như bay tới gần, đến nơi người đó thở hổn hển nói: “Chung ca, có chuyện lớn rồi. Con mối mà tứ thúc chọn trước ở bên Cừ Đạo đã bị đoạt mất rồi.”

“Cái gì!”

Người đàn ông mập mạp nhìn thấy căn cứ đã bị phá hủy, hắn giận giữ gầm lên. Đôi mắt đỏ lòm, nhìn người vừa chạy tới, nghiến răng nghiến lợi nói: “Toàn một lũ vô dụng, bọn bay bảo vệ kiểu gì vậy? Sao lại để người khác cướp mất? Chúng bay có biết một con hung thú đáng giá bao nhiêu không, có biết không hả...”

Hắn đang chửi rửa thì tiếng di động vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông, sắc mặt hắn trở lên khó coi, khi lấy điện thoại ra nhìn thì lại thành tái mét.

Hắn do dự bấm trả lời, chưa kịp nói gì thì một giọng nói âm trầm từ bên đầu bên kia vang lên: “Đừng nói nhảm, Hoàng Đạo Trường sắp tới đó rồi. Ta muốn ngươi phối hợp với hắn, trong năm ngày phải bắt được con sóc kia. Hết thời hạn mà ngươi vẫn không làm được thì không cần sống nữa đâu.”

Người kia nói xong liền cúp điện thoại, để lại người đàn ông mập mạp đờ đẫn với tâm trạng chìm ngimm như rơi xuống đáy biển.

“Chung ca? Làm sao bây giờ?” Nhìn thấy bộ dạng hồn bay phách tán của người đàn ông mập mạp, một người nhỏ giọng hỏi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đúng rồi, nhất định phải tìm được nó. Vụ đại sư, hiện tại ta không cần ngươi đi nguyên rửa người kia, ngươi giúp ta tìm một người, à không là tìm một con sóc. Chỉ cần tìm được nó ta sẽ đưa đồ cho ngươi ngay, thậm chí còn chuyển cho ngươi một khoản tiền.” Người đàn ông mập mạp nói năng lộn xộn.

Người đàn ông gầy gò nhíu mày: “Tìm sóc gì?”

Người đàn ông mập mạp nói: “Là một con sóc lông xám, nhìn qua thì rất yếu ớt, nhưng trên thực tế nó lại cực kỳ hung hãn. Thân thể nhỏ bé có thể xé xác được một con báo. Nhưng đại sư yên tâm, con sóc này đã bị xích lại không động đậy được. Người lấy nó chắc chắn là người đã phá nơi này, đại sư, ngươi giúp ta tìm hắn, ta sẽ đưa đồ cho đại sư.”

Người đàn ông gầy gò híp mắt và trầm giọng nói: “Ông chủ Chung, giao dịch của chúng ta đã quyết định, ta giúp ngươi nguyên rửa, chứ không phải giúp ngươi tìm vật. Nếu ngươi

muốn hợp tác kiểu này thì thôi đi, ta không phải tay sai của người, ta không đồng ý việc thay đổi nội dung nhiệm vụ.”

Người đàn ông mập mạp nhe răng, suy nghĩ một lúc rồi nghiêng rãnh nói: “Được, vậy cứ làm theo kế hoạch cũ. Chẳng qua tôi muốn dẫn người đi theo đại sư.”

Người đàn ông gầy gò thờ ơ trả lời: “Tùy, chỉ cần người đưa đồ cho ta, đến lúc giao dịch hoàn thành, ta và người không còn thiếu nợ nhau nữa.”

....

“Ui, mát ghê, tuyệt quá, mát đến phát sáng.”

Tiếng rên rĩ, tiếng ca hát với ca từ tự sáng tác vang lên khắp nơi khiến người ta không khỏi suy nghĩ lung tung.

Tuy nhiên những người nghe được âm thanh đó lại đang có biểu cảm kì lạ và không nói lời nào.

Nơi đây không có bóng dáng của cây cỏ chỉ có những tảng đá gồ ghề với một làn sương mù dày đặc lượn lờ che khuất không gian.

Đám sương mù này có màu vàng nhạt, bay lơ đãng trong không khí, gợi lên một sức nóng trong không khí.

Giữa hai ngọn núi là một thung lũng không rộng lắm.

Mà đám sương mù màu vàng bay ra từ nơi đó.

Bên trong thung lũng đó có một con suối.

Thực sự là con suối, một con suối chỉ rộng năm tới sáu mét vuông với dòng nước nổi bong bóng, như nước đun sôi tầm hơn trăm độ.

Mà khiến người ta ngạc nhiên hơn là dòng nước suối này lại có màu vàng nhạt, khi hơi nước bốc hơi mới tạo nên cảnh tượng sương mù bay khắp khe núi.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đang tắm rửa tại đó.

Cả người nó được bao phủ bởi một lớp lông màu vàng, vóc dáng cân đối, gương mặt như con khỉ. Không hề giống thời điểm nó tạm biệt Trần Hạo, trông khác nhau một trời một vực, sự cách biệt này là cực lớn.

Đặc biệt hơn là trong dòng suối đó, có một cây gậy sắt đang lơ lửng trên mặt nước, nó khẽ đung đưa, tràn đầy tinh thần. Nhìn qua còn cảm thấy nó có trí tuệ, càng nhìn càng thấy bất ngờ.

Đây là cây gậy sắt được Trần Hạo khai quang không lâu, vậy mà nó đã trở thành pháp bảo!

Đúng là Tôn Ngộ Không có kỳ ngộ của riêng mình.

Hưởng thụ thời gian tắm rửa, Tôn Ngộ Không đương nhiên không có ý định làm đẹp, mà hắn đang hấp thu những vật chất tuyệt diệu ở dòng suối này.

Hắn là Địa Sát Thần Thai, trời sinh có tính hấp thu mọi vật chất từ trong đất.

Trong dòng suối này có chứa một loại hỏa độc, đối với Địa Sát Thần Thai, loại hỏa độc đó không chỉ rèn luyện cho cơ thể của nó, còn có thể giúp ngọn lửa thần thông.

Đây là nơi rất tuyệt để tu luyện, đã ba ngày ba đêm trôi qua, hấp thu đủ lượng hỏa độc, khiến hắn cảm thấy rất phấn khích. Những con ruồi “o o” bay đàng sau đuôi của nó cũng bị bỏ qua.

Trong lúc đang tắm rửa sáng khoái, đột nhiên có một tiếng ong vang lên, làm hắn và cây gậy sắt lung lay một chút, sau đó nhảy ra khỏi dòng suối.

Địa Sát Thần Thai choáng váng 1 lúc, sau đó sắc mặt của hắn thay đổi, tức giận hừ một tiếng, nhảy lên không trung, tóm

lấy gậy sắt sau đó đập vào một khoảng không.

Keng, tiếng kim loại va vào nhau, vàng đồng đối nhau. Một người cầm gậy sắt, ánh mắt sắc bén chính là Địa Sát Thần Thai, một bên là... một đứa bé mập mạp điều khiển một thanh kiếm khổng lồ, thanh kiếm đó lại là... Hiên Viên đời thứ hai.

“Này! Đây là cái gì, sao có mùi quen vậy?” Địa Sát Thần Thai đang định đập thêm mấy gậy, nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm thì ngừng lại đột ngột..

Đứa bé mập mạp cũng nhìn về phía Địa Sát Thần Thai, nó nhìn kỹ một chút sau đó mở miệng nói: “Cây gậy sắt của ngươi cũng được Trần Hạo khai quang à?”

Địa Sát Thần Thai cũng bất ngờ: “Vậy thanh kiếm kia cũng được sư phụ khai quang nhỉ.”

“Yo, không nghĩ lại gặp người quen, ngươi là đệ tử của Trần Hạo? Không ngờ đó, hần có đệ tử từ bao giờ vậy? Ta chưa thấy bao giờ?” Đứa bé mập mạp tò mò quan sát Thần Thai.

Địa Sát Thần Thai không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi có quan hệ như nào với sư phụ?”

Đứa bé mập mạp cười hì hì nói: “Ta có quan hệ hợp tác với hần. Ừm, nói rõ thì hơi phức tạp, có thể coi như là cùng một nhóm. Sao nhỉ, ta thấy ngươi có thực lực không tồi, tạo nhóm cái nhỉ?”

Địa Sát Thần Thai nghi ngờ nói: “Nhưng lúc nãy ngươi muốn trộm pháp bảo của ta.”

Đứa bé mập mạp liếm môi cười hắc hắc: “Bởi vì trong pháp bảo của ngươi có thần thiết mà, ta không nhìn được, chẳng qua giờ đã biết là người nhà, ta không ham nữa. Hơn nữa thần thiết trong cây gậy của ngươi có chút kì lạ, ta đoán nó tiềm lực khá lớn đó, ngươi có muốn cây gậy của mình to hơn mạnh hơn nữa không?”

Chương 582: Đồng Tài Tuấn.

Thành phố Lâm Giang, lối ra đường cao tốc.

Một chiếc SUV chạy ra từ đó, hướng về phía nội thành chạy đi.

Trần Hạo vừa lái xe vừa nói: “Ngươi chắc chắn phân thân của Lý Cửu ở chỗ này?”

Tiền Tuyết Như ngồi ghé phó lái vội vàng gật đầu: “Ta chắc đó, chẳng qua hiện giờ hấn còn ở đây hay không thì ta không biết.”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Ngươi nên mong hấn ở đó.”

Khóe miệng Tuyết Như co giật.

Cuối cùng Trần Hạo cũng lái đi tới địa phận nội thành, bảy tám lần quành thì tới một tòa nhà.

Tới nơi Trần Hạo dừng xe, nhìn tòa nhà.

Theo ánh mắt của hấn, một tòa nhà 30 tầng hiện lên, một tòa nhà bình thường như bao tòa nhà khác.

Tiền Tuyết Như nói: “Lý Cửu có một cái phân thân là luật sư, tên là Đồng Tài Tuấn, danh tiếng không tốt lắm. Không hiểu lúc trước hấn nghĩ gì, cố ý gây tai nạn giao thông khiến sinh mệnh của luật sư kia bị đe dọa xong hấn chiếm luôn thân xác của người ta, sau đó sống cuộc sống bình thường như thế nhiều năm qua.”

Trần Hạo nhướn mày: “Cuộc sống bình thường? Không nên làm như thế!”

Tiền Tuyết Như nói: “Đúng là không nên, phương pháp phân thân kia rất khắc nghiệt, phân thân thành chín thì sẽ có

chín tính cách khác nhau. Kể cả khi mỗi một phân thân đều có hạn chế riêng nhưng cũng không nên dùng trên một người bình thường như vậy. Như thế chẳng khác nào chặt đứt đôt sống của mình, không phù hợp với tiêu chí của người tu hành.”

Trần Hạo suy nghĩ một lát, cười nói: “Tìm được Đồng Tài Tuấn đã rồi tính.”

Trần Hạo cùng Tiền Tuyết Như xuống xe, đi vào tòa nhà tới tầng hai mươi, đứng trước văn phòng luật sư.

Văn phòng này có quy mô không nhỏ, bên trong người tới người đi không dứt, có vẻ việc kinh doanh khá tốt.

Chẳng qua có việc khiến Trần Hạo cảm thấy ngoài ý muốn, đó chính là trên cửa lớn của văn phòng có treo một cái bát quái bằng đồng, nhìn qua sẽ thấy giống như đồ trang trí treo tường. Nhưng mà Trần Hạo vừa nhìn cái liền biết, trên cái bát quái kia có một ít pháp lực, miễn cưỡng lắm mới có thể gọi nó là pháp khí.

Con người Trần Hạo đảo quanh, hấn bước vào đó.

Ngay lập tức có một nhân viên nữ tới chào đón, cô ta nở nụ cười : “Xin hỏi quý khách cần giúp đỡ gì ạ?”

Trần Hạo nói: “Ta cần thuê luật sư, ta nghe nói luật sư Đồng rất lợi hại nên tới đây xin tư vấn.”

Người nhân viên nữ kia nói: “Thật ngại quá, luật sư Đồng đã ngừng nhận việc..”

Hử?

Trần Hạo cau mày, nói: “Lạ ghê, đầu năm nay lại có người không muốn kiếm tiền à?”

Người nhân viên nữ bình tĩnh trả lời: “Việc này đã được luật sư Đồng tự mình quyết định từ hai năm trước, nếu quý khách

cần tư vấn, văn phòng của chúng tôi có luật sư Vương, luật sư Lưu là những luật sư chuyên nghiệp nhất, có thể...”

“Không được, ta không biết những luật sư này, nếu luật sư Đổng không nhận vụ án vậy thì thôi.” Trần Hạo ngắt lời nhân viên nữ, cùng Tiền Tuyết Như quay người rời đi.

Rời văn phòng, Tiền Tuyết Như nói “Hơn hai năm trước, Lý Cửu đã phân thân thành luật sư Đổng, ta không ngờ khi hắn chiếm được thân xác đó liền thay đổi thân phận của mình.”

Trần Hạo nhìn Tiền Tuyết Như nói: “Ta rất tò mò, người sao lại biết rõ việc Lý Cửu đã làm như thế?”

Tiền Tuyết Như nói: “Ta từng công tác tại bệnh viện Lâm Giang ba năm trước, đã gặp qua vài trường hợp liên quan tới Đổng Tài Tuấn thế nên ta mới biết hắn là người vì tiền cái gì cũng làm. Lúc đó ta không phải là bác sĩ điều trị của hắn nhưng lại thấy Lý Cửu đi theo hắn ta, sau đó nhập vào cơ thể của Đổng Tài Tuấn. Lúc ấy ta không biết hắn, khi tiếp xúc với người của Vương gia, ta mới biết đó là Lý Cửu.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Người biết nơi ở của Đổng Tài Tuấn không?”

Tiền Tuyết Như lắc đầu: “Không rõ lắm, ta không có việc gì liên hệ với hắn nên ta cũng không tìm hiểu.”

Trần Hạo nói: “Người xác định Đổng Tài Tuấn là người bình thường, không có pháp lực cũng như tu hành gì?”

Tiền Tuyết Như gật đầu: “Ta chắc chắn hắn là người bình thường, bởi vì phân thân của Lý Cửu không thể tu hành, chỉ có thể kiểm soát sức mạnh vốn có, không thể tăng sức mạnh. Thân thể bị hắn chiếm lấy cũng không thể tu hành, linh hồn của người chết cũng bị tiêu diệt, thông tin kỹ thuật phân thân này được Vương gia cung cấp, ta chỉ hiểu biết một chút mà thôi.”

Trần Hạo mắt nheo lại, nói: “Vương gia này trâu thật, chiêu mộ được nhiều tà ma ngoại đạo như vậy, còn có thể cung cấp rất nhiều phương pháp thần kỳ. Người biết lai lịch của Vương gia không?”

Tiền Tuyết Như sững sờ, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, không ai từng hỏi qua chuyện này, ai cũng gọi hắn là Vương gia, hắn cũng không phản đối cách gọi đó, hơn nữa trên người Vương gia có một khí chất cực kỳ cao quý, giống như hoàng đế thời xưa, lai lịch của hắn chắc chắn không tầm thường.”

Trần Hạo nói: “Thôi kệ đi, ta đi hỏi nơi ở của Đồng Tài Tuấn.”

Nói xong, Trần Hạo quay người vào lại văn phòng luật sư, sử dụng ma pháp vào người phụ nữ vừa nãy để hỏi tin tức.

Không bao lâu, Trần Hạo thu hồi ảo trận, xoay người rời đi, để lại người phụ nữ với vẻ mờ mịt đang đứng tại chỗ.

Ra bên ngoài, Trần Hạo nhìn thời gian rồi lái xe rời đi.

Mười mấy phút sau, Trần Hạo dừng lại trên một con phố, ánh mắt nhìn về một cửa hàng ven đường.

Đây là một tiệm bánh mì, bao bì đóng gói những chiếc bánh ngọt trông rất dễ thương và thú vị.

Qua thông tin lấy được từ người phụ nữ kia, Trần Hạo biết một ít về Đồng Tài Tuấn.

Nhưng sau khi biết hắn lại càng ngạc nhiên hơn.

Khi Lý Cửu bám lên người Đồng Tài Tuấn thì hoàn toàn thay đổi, không bạt mạng kiếm tiền mà bắt đầu yêu vợ con hơn, mỗi ngày đều dành thời gian cho gia đình, qua mấy năm nay hắn liền thành người chồng mẫu mực.

Tiệm bánh mì phải trước chính là tiệm yêu thích của con gái Tổng Tài Tuấn, hàng ngày vào giờ này, con gái Tổng Tài Tuấn

sẽ ngủ trưa, hẳn tới đây mua bánh cho con gái ăn sau khi dậy.

Một sự thay đổi ám áp tràn ngập tình yêu của cha khiến những người xung quanh Đồng Tài Tuấn thay đổi cái nhìn về hẳn, không ai có thể tin một người lại thay đổi nhanh như thế.

Chẳng qua việc Đồng Tài Tuấn bị tai nạn xe cộ sau đó quý trọng gia đình hơn tiền bạc khiến mọi người dần tiếp nhận.

Lần đầu tiên Trần Hạo nghe thấy thì không tin.

Một người tu hành có kỹ năng phân thân như thế sao có thể có trái tim tràn ngập tình yêu như vậy, chưa kể hẳn chiếm cơ thể của người khác, đối mặt với con gái của người khác.

Cho nên việc này nhất định có mục đích.

Nhìn thời gian, không lâu sau đó quả nhiên có một chiếc xe dừng lại tiệm bánh mì, sau đó có một người đàn ông tầm 30 tuổi mặc quần áo bình thường bước vào tiệm bánh với nụ cười trên môi.

Chương 583: Không liên quan đến ta.

Vừa nhìn thấy người đàn ông, Tiền Tuyết Như vội vàng nói: “Chính là hắn, chính là Đông Tài Tuấn bị phân thân (1) của Lý Cửu Mệnh chiếm lấy thân thể.”

(1) Phân thân: Tách nguyên thần ra khỏi thân thể, trong đó nguyên thần là tinh lọc của linh hồn.

Trần Hạo không nói gì, nhìn Đông Tài Tuấn bước vào tiệm bánh mì. Lúc này hắn mới kinh ngạc cảm thán: “Nếu không phải ta từng gặp qua một lần, có thể cảm nhận điểm khác nhau rất nhỏ qua hơi thở, thì hoàn toàn không nhìn ra được dấu hiệu người này đã bị chiếm hữu cơ thể. Thuật phân thân đúng là thần kỳ.”

Tiền Tuyết Như nói: “Đạo pháp môn này rất lợi hại, nhưng cũng rất khó tu thành. Ngoài việc tu hành phải trải qua sự đau đớn cực hạn, thì độ khó còn rất cao, thậm chí còn cần sự thích hợp và một chút vận khí. Theo như ta biết, ngoại trừ Lý Cửu Mệnh, thì hình như không còn ai có thể tu luyện thành công.”

Trần Hạo nói: “Vậy người đoán thử xem, trong tình huống nào mới có thể khiến Lý Cửu Mệnh dùng phân thân mà hắn liều chết tu luyện để lãng phí trên một người bình thường.”

Tiền Tuyết Như sững sốt, lắc đầu không nói.

Tuy cô tận mắt chứng kiến, nhưng cô cũng không phải thần tiên, làm sao mà đoán ra được.

Trần Hạo cười nói: “Ta có một cảm giác, tìm thấy người này chẳng khác nào nắm giữ được mạch máu của Lý Cửu Mệnh.”

Tiền Tuyết Như kinh ngạc nhìn Trần Hạo, không hiểu lắm.

Trần Hạo không nói nữa, quan sát tiệm bánh mì.

Không lâu sau, Đồng Tài Tuấn bước đi ra khỏi cửa hàng, trong tay có thêm một cái hộp nhỏ.

Anh ta mỉm cười bước vào trong xe, rồi lái xe rời đi.

Thấy vậy, Trần Hạo lập tức bám đuôi.

Ngồi ở ghế phó lái, Tiền Tuyết Như tò mò hỏi: “Đạo trưởng, người cứ đi theo hắn vậy sao?”

Trần Hạo nói: “Vậy người nghĩ sao? Ta trực tiếp động thủ tiêu diệt nó sao? Chuyện này không thực hiện được. Lý Cửu Mệnh có chín đạo phân thân, tiêu diệt một đạo vẫn còn mấy đạo khác nữa, ai biết chúng trốn đâu chứ. Ta phải dùng cách này để dẫn mấy phân thân khác ra.”

Tiền Tuyết Như ngạc nhiên nói: “Không thể nào, đây rõ ràng là một cái bẫy, hắn sẽ ngu đến mức chạy vào sao?”

Trần Hạo tùy ý nói: “Hắn còn ngốc đến nỗi lãng phí một đạo phân thân trên người bình thường, cho thấy thân phận người này đáng để hắn bảo vệ, lợi dụng. Hơn nữa, cứ thử một lần xem, không thử làm sao biết, dù sao người cũng không chạy thoát được đâu.”

Tiền Tuyết Như trầm mặc.

Vị đạo trưởng trước mắt hơi có vẻ đáng sợ. Nếu đắc tội hắn sẽ dứt khoát bị đánh chết, không có đường sống. Còn cô lại ngốc đến độ vì một lời hứa mà đắc tội người này!

Tiêu đời rồi! Không biết có cách nào tự cứu lấy mình không đây? Hay mình hi sinh thân thể này nhỉ? Hình như con người đều rất thích cái chuyện kia...

Bám theo suốt chặng đường, cuối cùng xe đi tới một tiểu khu biệt thự.

Trực tiếp dùng huyền pháp làm bảo vệ mê hoặc, Trần Hạo đi vào tiểu khu, đi đến trước cửa biệt thự của Đồng Tài Tuấn.

Sau khi dừng xe, Trần Hạo sải bước đuổi theo Đồng Tài Tuấn đang mở cửa. Lợi dụng anh ta đang kinh ngạc trực tiếp không chế anh ta, bước vào trong biệt thự. Tiên Tuyết Như đi theo sau Trần Hạo đóng cửa lại.

Sắc mặt Đồng Tài Tuấn thay đổi. Anh ta đang muốn mở miệng nói gì đó, Trần Hạo liền cắt ngang, nhếch miệng cười: “Người có quyền giữ im lặng, nhưng nếu người nói thêm một câu, ta sẽ lập tức đánh gãy chân người. Người có thể thử xem mình có bao nhiêu chân để ta đánh?”

Đồng Tài Tuấn nhất thời im lặng.

Trần Hạo đẩy hẳn ngã xuống một cái ghế sô pha, bản thân tự ngồi xuống một cái ghế sô pha khác, vẫy tay với Tiên Tuyết Như.

Tiên Tuyết Như vội vàng nở nụ cười quyến rũ, tiến lên muốn nhào vào người Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, tức giận đẩy Tiên Tuyết Như ra: “Ta bảo người đến rót nước, người làm trò vớ vẩn gì đây?”

Tiên Tuyết Như đơ mặt, ai oán liếc nhìn Trần Hạo, rồi mới chịu đi tìm bình nước.

Trần Hạo nhìn Đồng Tài Tuấn đang bày ra vẻ mặt khó coi, cười nói: “Làm quen một chút. Trần Hạo, luật sư Đồng nói vậy là không biết tôi rồi.”

Đồng Tài Tuấn lạnh lùng nói: “Người là ai ta không muốn biết, hơn nữa người còn tùy tiện xông vào nơi ở người khác, giam giữ công dân, đây là phạm pháp. Nếu người không đưa ra cho ta một lý do chính đáng, ta sẽ báo công an, dùng pháp luật bảo vệ việc ta đã bị đối xử không công bằng.”

Trần Hạo cười nói: “Không hổ là luật sư, mở miệng ngậm miệng đều là luật pháp. Nhưng mà Lí Hoành, người nghĩ nói chuyện pháp luật có thể trói buộc những người tu hành chúng ta sao?”

Đổng Tài Tuấn giận dữ nhìn Trần Hạo: “Nực cười, pháp luật là nền tảng cho mọi thứ. Không ai có thể đứng trên pháp luật, anh...”

“Ây! Người vẫn chưa tỉnh à?” Trần Hạo cắt ngang lời Đổng Tài Tuấn, ngạc nhiên đánh giá hắn.

Vừa nãy đột nhiên nhắc đến tên Lí Hoành, Trần Hạo phát hiện, hơi thở khác với linh hồn cơ thể này đang ẩn náu nơi sâu thẳm trong não bộ của Đổng Tài Tuấn hoàn toàn không có dao động, giống như hơi thở này đang trong giấc ngủ say.

Con m* nó, cảm giác hắn đã nói một câu vô nghĩa!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đổng Tài Tuấn, Trần Hạo không tiếp tục nói nữa, trực tiếp đi qua bóp cổ Đổng Tài Tuấn.

Đổng Tài Tuấn nhất thời hoảng sợ, ra sức giãy dụa, thậm chí còn đánh Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo không buông tay, không ngừng tăng thêm lực, làm hô hấp của Đổng Tài Tuấn càng ngày càng mỏng manh, mặt đỏ tía tai.

Ngay khi Đổng Tài Tuấn thoát nhìn sắp bị bóp chết, đột nhiên Đổng Tài Tuấn mở to hai mắt. Ánh mắt ánh ta trở nên sắc bén, hung tàn, phẫn nộ, oán độc.

Lúc sau, thân thể Đổng Tài Tuấn trở nên căng cứng, tạo nên một lực rất mạnh như muốn đẩy Trần Hạo ra.

Nhưng Trần Hạo chỉ nhếch miệng cười, cả người run lên, một lực kia lập tức bị chặn.

Ánh mắt Đổng Tài Tuấn trở nên kinh ngạc, sau đó tuy không thấy miệng anh ta cử động nhưng lại có một tiếng nói vang lên: “Đạo hữu, không biết ta đã đắc tội người chuyện gì, làm người này sinh sát tâm?”

Trần Hạo cười nói: “Lí Hoàn, cuối cùng người cũng chịu ra rồi hả? Ừm, xem ra người vẫn chưa biết chuyện gì. Nói như vậy, người và chín mạng của người không thể tự sinh ra cảm ứng, ta hiểu tình hình như vậy đúng không?”

Tiếng nói tiếp tục vang lên: “Là phân thân của ta trêu chọc đạo hữu sao? Đạo hữu, nói chắc người không tin, ta và phân thân đã nhiều năm không liên hệ với nhau, phân thân làm gì không liên quan đến ta.”

Trần Hạo nhếch miệng cười nói: “Thoái thác đứt khoát thật đấy. Ta cũng có lời muốn nói chắc người không tin, giết người không phải lỗi của ta, là tự cái tay của ta làm. Lúc này ta đã không thể khống chế bản thân, người muốn chết, ngàn vạn lần đừng trách ta.”

Tiếng nói: “... ..”

“Đạo hữu, rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu buông tha ta?” Tiếng nói hơi sốt ruột, bởi vì Đổng Tài Tuấn bị Trần Hạo bóp cổ sắp không chịu được nữa.

Trần Hạo nói: “Dễ lắm! Không phải người nói không liên quan đến người sao? Nào, hãy đưa tin cho các phân thân khác, nói người gặp đại nạn, bảo chúng tới cứu.”

Tiếng nói tức giận nói: “Ta nói rồi, ta không thể liên hệ với các phân thân khác, đạo hữu vì sao không tin?”

Trần Hạo nhếch miệng cười, ngữ khí u ám: “Nếu người nói vậy thì người đã không còn giá trị. Không còn giá trị thì không còn lý do tồn tại nữa, người nói xem?”

Tiếng nói: “... ..”

“Mau thả ba ta ra, đồ khốn.”

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ con vang lên. Sau đó một bóng dáng đứa trẻ chạy như bay lại đây, bắt lấy Trần Hạo, mắt rung rung ra sức đánh.

Trần Hạo nhìn lại, nhân vật vừa mới xuất hiện là một cô bé như phấn điêu ngọc mài (DD22 trông có vẻ khoảng sáu, bảy tuổi. Cô bé mặc bộ đồ ngủ con gấu đáng yêu, khiến người ta thấy cực kỳ... chán ghét.

(2) Phấn điêu ngọc mài: Đẹp như tượng khắc, mịn như ngọc mài

Chương 584: Tình yêu cực đoan

Ừm!

Nhìn thấy cô bé, Trần Hạo nhíu mày.

Nói thật, Trần Hạo rất thích trẻ con, đặc biệt con gái. Trước kia khi chưa tu hành, Trần Hạo đã từng nhiều lần mơ ước sau này kết hôn, nhất định phải có một đứa con gái, trang điểm vận đồ cho cô bé thành cô công chúa nhỏ xinh đẹp nhất.

Thế nhưng, khi nhìn thấy cô bé này, Trần Hạo lại không có cách nào thích được, thậm chí trong lòng không hiểu sao còn sinh ra cảm giác chán ghét.

Cảm giác này không có lý do.

Cẩn thận đánh giá cô bé, Trần Hạo rốt cục phát hiện điểm kỳ lạ trên người của cô bé.

Cô nhóc trông cực kỳ xinh đẹp, đáng yêu như phần điêu ngọc mài đang tỏ ra rất sốt ruột, dường như rất lo lắng cho sự an toàn của Đồng Tài Tuấn.

Thế nhưng, ánh mắt của cô nhóc lại vô cùng lạnh lùng, không hề có cảm xúc, nên khi Trần Hạo tiếp xúc, trong lòng chợt toát ra hàn ý, làm hấn buông lỏng tay theo bản năng.

Khụ khụ khụ!

Đồng Tài Tuấn bất ngờ có thể hít thở trở lại, kịch liệt ho khan. Sau đó hấn giống như bảo vệ con kéo cô bé ra sau mình, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo không nói gì, chỉ nhìn cô bé.

Cô bé ôm chặt lấy Đồng Tài Tuấn, ánh mắt không hề yếu thế đối diện Trần Hạo.

Nhìn một lúc, Trần Hạo đột nhiên nhếch miệng cười: “Thú vị đấy, người chiếm lấy thân thể này là vì cô bé này sao?”

Đồng Tài Tuấn nhìn chằm chằm Trần Hạo, lạnh lùng nói: “Đạo hữu, ta đã nói rồi, chuyện phân thân làm không liên quan đến ta. Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Trần Hạo nở nụ cười: “Hiện tại ta không nói chuyện phân thân làm, nói chuyện của người hiện tại đi. Cô bé này, người đừng nói với ta người không biết tình hình của cô bé.”

Đồng Tài Tuấn nói: “Chuyện đó không liên quan đến đạo hữu, Khanh Khanh cũng không...”

“Câm miệng.”

Trần Hạo bỗng quát lớn, ngắt lời Đồng Tài Tuấn.

Sau đó, Trần Hạo cười lạnh: “Nói ra ta cũng không thể không khâm phục thủ đoạn của người có thể làm được chuyện này. Tuy nhiên, thiên đạo luân thường, luân hồi có thứ tự. Có một số việc giấu được mừng một, không thể giấu đến mười lăm. Không ngờ ta có thể xuất hiện ở đây, có lẽ cũng là vì cô bé.”

Đồng Tài Tuấn đột nhiên ôm lấy cô bé, tức giận nhìn Trần Hạo: “Người muốn thế nào?”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Đương nhiên là cát bụi về với cát bụi, nhớ đến khi cô bé lớn lên, đến lúc đó sẽ có vô số người vô tội hứng chịu vì hành vi của cô bé.”

“Không có khả năng!” Đồng Tài Tuấn thét chói tai phản bác, theo sau ánh mắt khẽ nhúc nhích, cắn răng nói: “Buông tha chúng ta, chỉ cần người buông tha chúng ta, ta có thể nói cho người tung tích của các phân thân khác.”

Trần Hạo nhíu mày, như cười như không hỏi: “Người vừa mới nói là không biết đó.”

Đồng Tài Tuấn nói: “Hiện tại ta biết, chỉ cần người buông tha ta và con gái ta, đồng thời không tiết lộ tin của chúng ta, ta sẽ nói cho người.”

Trần Hạo nói: “Ta từ chối.”

“Người!” Đồng Tài Tuấn chán nản.

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Những phân thân khác của người đúng là đối thủ của ta, nhưng tình hình hiện tại của người, ta càng không thể làm ngơ. Vì bản thân mà hi sinh người vô tội, hại chết ba ruột của đứa bé này, nói vậy chắc mẹ cô bé cũng không biết gì đâu nhỉ? Ha ha, chỉ có điều người giấu được nhất thời, không thể giấu được cả đời. Ác linh đầu thai, vô dục vô tình, thọ không hơn chín, hồn phách không điễm kết. Sau khi được chín tuổi, bản thân nó sẽ tự giải thoát. Nếu không muốn tự giải thoát vậy thì phải hi sinh vô có hồn phách trẻ con để thay thế. Người nói xem, người cứ khư khư giữ một phần tử nguy hiểm tiềm tàng như vậy, ta có thể bỏ qua được sao?”

Đồng Tài Tuấn nhất thời cứng họng không trả lời được.

Cô bé vẫn ôm Đồng Tài Tuấn, không nói gì cả.

Lúc này, Tiền Tuyết Như rót nước xong đi ra, cũng dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá cô bé.

“Con của ta cũng vô tội mà.”

Đồng Tài Tuấn đột nhiên nói.

Trần Hạo nhìn hắn, mặt không chút thay đổi.

Đồng Tài Tuấn tiếp tục nói: “Hơn ba mươi năm trước, con gái ta mới ba tuổi. Con bé đáng yêu như vậy, ngoan ngoãn như vậy, nhìn thấy ta liền cười, cần ta ôm mới có thể ngủ được. Con bé là tiểu thiên sứ đáng yêu nhất trên thế giới.”

Nói tới đây, ánh mắt Đông Tài Tuấn lập tức trở nên đầy oán hận: “Một đứa bé đáng yêu như vậy lại có người ác độc ra tay với con bé, dìm nước chết con bé ngay ban ngày ban mặt. Ta không cam lòng, con ta còn chưa biết nhiều về thế giới này, vẫn chưa kịp hưởng những điều tốt đẹp đích thực của cuộc đời, sao lại chết được chứ?”

“Vậy nên, người mới tàn nhẫn luyện chế con mình thành ác linh, lại còn chọn người thân truyền máu làm vật dẫn, để cho con mình chuyển kiếp. Ha ha, không thể không nói, đối với một người nội tâm đã hóa điên, làm chuyện gì cũng là chuyện đương nhiên.” Trần Hạo cười lạnh trào phúng.

Đông Tài Tuấn nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Người thì biết cái gì, người trước kia hại chết con ta chính là tên người thân này. Ha ha, nói gì mà chuyện ngoài ý muốn, dựa vào cái gì con ta không còn nữa, đứa con trai nối dòng của bọn họ lại không sao? Vì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn không phải con bọn họ chứ? Ta làm giao dịch với thần, bán đi linh hồn của mình, khổ luyện tu hành. Trải qua đau đớn mà người không thể tưởng tượng được, tu luyện thành công thuật phân thân, lại dùng bí pháp chuyển kiếp, mới có thể như hiện tại, để con gái ta thể nghiệm niềm vui chân chính của cuộc sống.”

Trần Hạo nói: “Người cảm thấy cô bé vui vẻ sao?”

Đông Tài Tuấn ngẩn người.

Trần Hạo nói tiếp: “Ác linh chuyển kiếp, không trải qua luân hồi, không khử đi khí âm linh, không có linh hồn thuần khiết. Sự tồn tại như vậy, bị bí ẩn trong bào thai làm mê man bản tâm, chỉ còn lại bản chất âm linh chuyển kiếp thành công. Hiện tại cô con gái mà người xem là đang thể nghiệm niềm vui chân chính trong cuộc sống đều là bản thân âm linh này bắt chước. Nó căn bản không có cảm xúc, không có thất tình lục dục. Nếu dùng một món đồ thời hiện đại để hình dung thì

con gái người có thể so với một người máy chân chính. Ha ha, tự tay biến con gái mình thành như vậy, đây là tình yêu thương người cha của người sao?”

Đổng Tài Tuấn trầm mặc không nói.

“Nhất là sau chín tuổi, sau khi bản chất âm linh hoàn toàn xâm nhập cơ thể, cơ thể nhỏ bé này sẽ không chịu đựng được sự tồn tại này, cần hấp thụ máu và hồn phách của trẻ em để hỗ trợ bản thân tiếp tục sinh tồn. Một khi không được bổ sung, con gái của người lập tức gặp kết cục hồn phi phách tán. Người nói xem, người thật sự yêu con gái mà không phải là hận chứ?”

Câu cuối cùng, Trần Hạo nhìn về phía Đổng Tài Tuấn, ánh mắt sắc bén.

Đổng Tài Tuấn lạnh nhạt nói: “Đạo hữu quả nhiên bác học đa tài, hiểu biết rất nhiều. Nhưng đạo hữu, người nói sai rồi, con gái ta không cần đi giết người, cũng không cần hấp thụ máu và linh hồn con nít. Ta có biện pháp để con bé tiếp tục sinh tồn, chỉ cần đạo hữu buông tha chúng ta, để chúng ta có thể làm ba con cả đời bình yên, tuyệt đối không...”

“Ta không tin.” Trần Hạo dứt khoát ngắt lời Đổng Tài Tuấn.

Đổng Tài Tuấn nhắm mắt, đang định nói thì Tiền Tuyết Như đột nhiên lên tiếng: “Đứa bé này thật đáng thương, linh hồn của nó đang kêu rên, nó đang cầu xin tha thứ.”

Đổng Tài Tuấn khẽ run người, không thể tin nhìn về phía Tiền Tuyết Như.

“Người nói cái gì?”

Tiền Tuyết Như nói: “Con gái người, đang đau khổ, đang khóc, đang cầu xin tha thứ, cầu xin người hãy buông tha nó.”

Đổng Tài Tuấn xoay người, vội vàng nhìn cô bé trong lòng.

“Khinh Khinh, con rất đau khổ sao?”

“Ba, Khinh Khinh rất vui vẻ.” Cô bé nhoẻn miệng cười, thoạt nhìn rất ngọt ngào, nhưng ánh mắt không hề có tình cảm.

Chương 585: Ma sinh thai

Trước kia, khi nghe con gái nói như vậy, Đồng Tài Tuấn khẳng định sẽ lộ ra khuôn mặt tươi cười thật sâu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Thế nhưng lần này nghe thấy con gái ngọt ngào trả lời, nhìn ánh mắt lạnh băng của nó, Đồng Tài Tuấn không hiểu sao lại cảm thấy run rẩy, hốt hoảng không thôi.

Không thể nào, con gái của ông, ông vì nó mà chịu nhiều đau khổ và tra tấn như vậy, sao nó lại xin ông buông tha cho nó!

Đồng Tài Tuấn đột nhiên nhìn về phía Tiền Tuyết Như, giận dữ hét: “Người lừa ta...”

Tiền Tuyết Như đang muốn lên tiếng, thì Trần Hạo phát tay ngắt lời cô, sau đó nhìn về phía Đồng Tài Tuấn rồi nói: “Nói thật cũng tốt, lừa người cũng được, hiện tại ta không muốn tốn thời gian. Người chiếm thân thể người khác, là tội đáng chết. Hơn nữa, người luyện chế con gái mình thành ác linh, chuyển sinh hoạt nhân, uy hiếp tiềm ẩn quá lớn, ta không thể khoan nhượng cho cô ta ở lại thế giới này, cho nên...”

Nhìn một luồng điện đột nhiên tỏa ra trong tay Trần Hạo và một cỗ uy hiếp kinh khủng quấn quanh người hắn, Đồng Tài Tuấn lần này ngoài ý muốn không hề sợ hãi mà nhìn về phía Trần Hạo, vội vàng nói: “Ta có một yêu cầu, chỉ cần người giúp ta, thì ta bằng lòng chịu trừng phạt, ta cũng sẽ nói cho cậu biết tung tích những phân thân khác.”

Trần Hạo nhìn thật sâu Đồng Tài Tuấn một lát, hỏi: “Người có yêu cầu gì?”

Đông Tài Tuấn nhìn lồng ngực con gái, chân thành nói: “Xin người hãy hoàn nguyên hồn phách của con gái ta. Ta muốn nghe chính miệng nó nói, xem có phải thật hay không, thật...”

Trần Hạo nhíu mày, muốn phản bác thì Tiên Tuyết Như lại nói: “Chuyện này đơn giản, ta có thể giúp người.”

Hả?

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Tiên Tuyết Như.

Tiên Tuyết Như tưởng Trần Hạo không tin tưởng cô, vội vàng nói: “Thật đấy, trước kia tôi là cương thi, trời sinh có thể hấp thu toàn bộ hơi thở dị thường, hồn phách của con gái ông vẫn còn chỉ là bị bản chất âm linh áp chế ở chỗ sâu nhất, chỉ cần tôi thôn phệ bản chất âm linh này, hồn phách của cô ta sẽ đi ra.”

Trần Hạo nghe vậy, nhìn về phía Đông Tài Tuấn hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Đông Tài Tuấn gật đầu không chút do dự, ánh mắt kiên định nói: “Tôi đồng ý.”

Tiên Tuyết Như mừng rỡ, vội vàng tiến lên, kéo cô bé lại.

Cô bé lộ ra vẻ mặt sợ hãi, kêu lên: “Ba ơi, con sợ.”

Thế nhưng ánh mắt của con bé không phù hợp, khiến người ra cảm thấy vô cùng quái dị.

Tiên Tuyết Như không để ý, há miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh.

“Người định làm gì?” Trần Hạo thấy thế, quát lớn hỏi.

Tiên Tuyết Như yếu ớt nói: “Đạo trưởng à, muốn hấp thu bản chất âm linh chỉ có thể dựa vào răng của tôi, không còn

cách nào khác. Có điều anh yên tâm, tôi sẽ rất nhẹ nhàng, không để bị thương đến thân thể cô bé đâu.”

Trần Hạo nhíu chặt lông mày, không nói chuyện.

Lúc này Tiền Tuyết Như mới quay người, cắn một cái lên cổ bé gái.

Ngay lúc cô muốn hấp thu bản chất âm linh trong cơ thể bé gái, đôi mắt vẫn vô tình của con bé đột nhiên trở nên hung tàn đáng sợ, há miệng oa oa khóc, đây vốn phải là một hành động đáng yêu của bé gái, giờ kết hợp với vẻ mặt dữ tợn lại có vẻ rất đáng sợ, sau đó... Nó cũng cắn một cái lên cổ Tiền Tuyết Như.

Tiền Tuyết Như lập tức trừng to mắt, muốn buông ra, nhưng bé gái lại vươn tay ôm lấy cô, như một con gấu túi nhỏ nằm sấp trên người cô.

CMN!

Thấy cảnh này, Trần Hạo mở to hai mắt nhìn.

Ngay cả Đồng Tài Tuấn cũng tròn tròn mắt.

Kịp phản ứng lại, Trần Hạo vội vàng tiến lên, muốn bắt lấy bé gái.

Bé gái lập tức buông ra, sau đó bóng dáng lui về phía sau nhảy lên một cái, thế mà lại bay lên, dán trên vách trường, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người trong phòng khách.

Ánh mắt Trần Hạo ngưng trọng, kinh ngạc trong lòng.

Tiền Tuyết Như ngờ ngác, sờ máu thịt be bét trên cổ, hoàn toàn không hiểu sao cái miệng nhỏ kia lại đột nhiên từ con cừ non biến thành khủng long bạo chúa, còn cắn ngược lại cô một phát.

Đổng Tài Tuấn vội vàng mở miệng nói: “Khinh Khinh, con sao thế? Con...”

“Con cái gì mà con! Đơn giản vậy cũng khiến người dao động không quyết, thay đổi ý nghĩ, thật sự là đồ ăn hại, ngu xuẩn, ngu xuẩn.” Bé gái lên tiếng, giọng điệu thay đổi rất lớn so với lúc trước, nghe không giống giọng nữ mà có cảm giác hơi giống giọng bé trai.

Đổng Tài Tuấn: “...”

Ánh mắt Trần Hạo chuyển động, sắc mặt hơi biến nói: “Đây không phải con gái của ông, mà là Ma sinh thai.”

Ma sinh thai!

Đổng Tài Tuấn có hơi khó hiểu.

Tiền Tuyết Như lại giật mình nói: “Là nó hả, tôi biết rồi, thời điểm ác linh chuyển sinh, ô uế của bản thân sẽ mang theo tà khí trong trời đất, mà trong tà khí này có đủ loại ý nghĩ xấu xa, nếu như bản thân ác linh bị thai mê, loại ý nghĩ xấu xa này sẽ phản phê, đoạt xá... Không xong rồi, nó sẽ còn giết ông đó.”

Lúc lời nói của Tiền Tuyết Như thay đổi đột ngột, bé gái thành linh bay tới, bắt lấy Đổng Tài Tuấn rồi bay đi.

Trần Hạo tay nhanh mắt lẹ vụt qua tóm lấy cánh tay Đổng Tài Tuấn.

Bé gái xoay người căm tức nhìn Trần Hạo, há miệng phun ra một ngụm sương đen.

Trần Hạo há miệng thổi, sương đen dội lại mặt bé gái.

Sau đó ngay lúc bé gái nhắm mắt lại, trong tay Trần Hạo toát ra ánh điện, bao trùm cơ thể Đổng Tài Tuấn, kể đó lan sang người bé gái.

Ông ~~

Dòng điện tràn ngập thanh âm khiến Đồng Tài Tuấn và bé gái đều hét lên thảm thiết.

Sau đó, bé gái đột nhiên bay đi, bỏ lại Đồng Tài Tuấn.

Trần Hạo vốn định đuổi theo nhưng bé gái rất cảnh giác, nó trực tiếp phá vỡ cửa sổ, chạy ra ngoài, sau đó nhanh chóng đi xa.

Lúc này, Đồng Tài Tuấn đột nhiên bắt lấy tay Trần Hạo, ánh mắt chờ mong nói: “Đạo trưởng à, xin cậu mau cứu con gái tôi, chỉ cần cậu...”

“Dừng lại!”

Trần Hạo vung tay lên, ngắt lời Đồng Tài Tuấn, lạnh lùng nói: “Hiện tại muốn ta cứu ấy hả? Trước sao lại làm? Người có biết không, việc làm của người đã hại chết bao nhiêu người, hiện tại con gái người phải chịu kiếp nạn này cũng là trừng phạt với người. Thật xin lỗi, ta bất lực.”

Đồng Tài Tuấn đại ra tại chỗ.

Trần Hạo cũng không để ý ông ta, nói với Tiên Tuyết Như đạo: “Chúng ta đi thôi.”

Dứt lời cả hai trực tiếp rời đi, không hề thừa lời vô ích.

Ngay lúc Trần Hạo và Tiên Tuyết Như bước lên xe, trực tiếp ra khỏi tiểu khu, ánh mắt của Đồng Tài Tuấn lại biến thành sắc bén ác liệt, nhưng ngay sau đó hắn ta xoay người lên lầu, đi tới một căn phòng, tìm một chiếc hộp buộc chặt bằng dây đỏ nằm trong hộc tủ. Hắn ta kéo sợi dây đỏ, sau khi mở thì lấy một tượng thần có gương mặt vô cùng mơ hồ ra.

Đồng Tài Tuấn ngồi xếp bằng, cắn nát ngón giữa, đặt trên đầu tượng thần, trong miệng lầm bầm.

Rất quý dị, ngón giữa của Đổng Tài Tuấn không ngừng tuôn ra máu tươi, thật giống như bị hút, rơi xuống tượng thần, bị hấp thu rất nhanh, không hề lãng phí chút nào.

Rốt cuộc, trong tượng thần mơ hồ hiện lên một bóng dáng đỏ máu.

“Người liên hệ ta làm gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Bóng dáng màu đỏ lên tiếng hỏi thăm.

Đổng Tài Tuấn nhìn nó một lát, cất tiếng nói: “Tôi muốn hỏi, vì sao con gái của tôi chuyển sinh không thành công, lại bị ma sinh thai gì đó cướp đoạt?”

“A? Ma sinh thai bại lộ rồi? Không nên nha, mới được bao lâu chứ?” Bóng dáng màu đỏ lên tiếng, lời nói ra khiến Đổng Tài Tuấn trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

“Người nói cái gì? Người biết ma sinh thai? Chẳng lẽ đây là...”

“Đã bại lộ rồi thì không cần phải che giấu nữa. Không sai, ma sinh thai chính là do bản tọa làm, con gái của người chính là cơ thể hoàn mỹ nhất để tạo ra ác linh, người thế mà muốn cho nó một cuộc sống bình thường, loại hành vi lãng phí này bản tọa dĩ nhiên không đồng ý, Tôn Thần cũng sẽ không đồng ý. Ừm, chẳng qua người yên tâm, nó sẽ ở cùng với ma sinh thai, tu luyện thành ma linh âm dương, đến lúc đó bản tọa sẽ bồi dưỡng nó thành chiến tướng mạnh mẽ nhất dưới trướng Tôn Thần.”

Chương 586: Hợp tác cùng bắt yêu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: TGN

“Người gạt ta.” Nhìn bóng dáng màu đỏ, biểu cảm trên mặt Đồng Tài Tuấn vắn vẹo, trong đôi mắt tràn ngập oán độc và phần nộ.

Bóng dáng màu đỏ bình tĩnh nói: “Chuyện này không tính là lừa người, chỉ là một sắp xếp hợp lý mà thôi, bất kể như thế nào, việc đã đến nước này, nếu như người không muốn con gái mình hồn phi phách tán thì phải nghe theo sắp xếp của ta.”

Đồng Tài Tuấn im lặng.

Trong đầu hắn ta hiện lên ánh mắt lạnh lùng của con gái, những lời nói của nó, nó nói nó rất khổ, hãy buông tha nó đi...

Nhìn Đồng Tài Tuấn không nói lời nào, bóng dáng đỏ máu cho là hắn ta khuất phục, hài lòng bảo: “Người cứ yên tâm chăm sóc ma linh âm dương lớn lên, đợi khi nó 16 tuổi thì đưa tới Thần Cung, đến lúc đó công đức của người viên mãn, phụ bằng nữ quý, nói không chừng còn kiếm được một chức vị, trường sinh bất tử.”

Dứt lời, bóng dáng màu đỏ biến mất, nhập vào trong tượng thần không thấy gì nữa.

Đồng Tài Tuấn vẫn yên lặng như cũ, chẳng qua hắn ta lại cảm tượng thần lên đi đến phòng bếp. Hắn ta cầm lấy một con dao, không hề do dự đâm một nhát xuống tượng thần.

Bịch một tiếng, đầu tượng thần bị tách rời.

Sau đó, Đồng Tài Tuấn vút dao xuống, không thèm nhìn dòng máu tươi quý dị chảy ra từ cổ tượng thần mà xoay người ra khỏi phòng.

Bên ngoài tiểu khu, lề đường.

Trần Hạo đỗ xe ở đây.

Tiền Tuyết Như sờ lên vết thương đã kết vảy trên cổ, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đạo trưởng à, không phải anh đang chờ Đồng Tài Tuấn đấy chứ, anh cảm thấy hấn ta sẽ tới tìm chúng ta hả?”

Trần Hạo lại cẩn thận nhìn cổ Tiền Tuyết Như, không trả lời mà lại hỏi: “Thể chất của ngươi cũng không tệ nhỉ, lần trước bị thương nặng mấy ngày liền khỏi, lần này bị cắn mới bao lâu đã kết vảy rồi chứ, chẳng lẽ ngươi có cơ thể bất tử?”

Tiền Tuyết Như lắc đầu nói: “Không tính là bất tử, nếu như bị tấn công vào nơi yếu hại tôi cũng sẽ chết.”

“Bị cắt đứt có thể lành lại không?” Trần Hạo hỏi thăm.

Tiền Tuyết Như ngẫm nghĩ, nói: “Tôi chưa từng thử, có điều chắc là có thể.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, nhếch miệng cười: “Không tệ, ta đột nhiên nghĩ tới một sắp xếp cho ngươi.”

Tiền Tuyết Như sững sờ, muốn hỏi nữa thì Trần Hạo cười bảo: “Đừng nói chuyện nữa, hấn ta tới rồi.”

Tiền Tuyết Như quay đầu nhìn lại liền thấy Đồng Tài Tuấn đi ra khỏi tiểu khu, tới bên cạnh xe Trần Hạo, sau đó mở cửa xe leo lên.

Tiền Tuyết Như hơi ngạc nhiên, sao Đồng Tài Tuấn biết Trần Hạo ở đây, hơn nữa còn chủ động lên xe? Chẳng lẽ hai

người có cảm ứng tâm linh?

Đổng Tài Tuấn lại không thèm nhìn Tiền Tuyết Như, chòng chọc nhìn Trần Hạo một lúc lâu mới cất tiếng: “Đạo hữu à, tôi biết hành vi của mình không thể tha thứ được, có điều con gái của tôi vô tội, nó là một thiên sứ thuần khiết, không nên chịu dày vò như vậy. Tôi bằng lòng trả giá đắt cho sai lầm của mình, chỉ xin đạo hữu có thể cứu vớt linh hồn một bé gái vô tội.”

Trần Hạo đang muốn đáp lời thì đột nhiên khẽ giật mình.

Leng keng: Ký linh Lý Hoành, tàn hồn hai mươi chín năm, hoàn thành tử nguyện, thưởng phép phân thân.

Âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

Trần Hạo hơi khó hiểu.

Má, thế mà có thể kích phát nhiệm vụ?

Được rồi, ngẫm lại cũng không có gì xấu, Đổng Tài Tuấn mặc dù là hoạt nhân nhưng thao túng hấn ta lại là phân thân của Lý Hoành.

Phân thân thoát ly bản thể, ký sinh trong cơ thể hấn ta không phải tàn hồn thì là cái gì.

Hơn nữa phần thưởng của nhiệm vụ này cũng thật thần kỳ, thế mà lại là phép phân thân.

Không biết phép phân thân này với thuật phân thân của Lý Hoành khác nhau như thế nào?

“Con gái của người bị ma sinh thai khổng chế, ta cứu không được.” Trần Hạo quay người nhìn về phía Đổng Tài Tuấn.

Đổng Tài Tuấn chân thành nói: “Đạo hữu có thể mà, mục đích của ma sinh thai là muốn luyện thành ma linh âm dương với con gái tôi, nhưng nếu tôi không chết thì con gái tôi sẽ

không mất tính người. Ma sinh thai sẽ không bỏ qua cho tôi, tôi bằng lòng làm mọi như, đến lúc đó đạo hữu có thể đổi pho nó, vị đạo hữu này cũng có thể hấp thu bản chất âm linh”

“Ma linh âm dương? Đây không phải là tà thuật Nam Dương à?” Trần Hạo ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi.

Đổng Tài Tuấn gật đầu: “Đúng là tà thuật Nam Dương, kẻ làm ra chuyện này chính là Huyết Thần Tướng dưới trướng Tôn Thần, hấn xuất thân từ Nam Dương.”

Trần Hạo giật mình: “Huyết Thần Tướng, một trong năm vị tướng lớn dưới trướng vương gia, là tên môn khách khiến nhiều kẻ tà đạo đều ghen tị vì đầu nhập từ sớm, vận may cứ chớ được vương gia phong làm Thần tướng – tên Huyết vu sư Nam Dương đó hả?”

Đổng Tài Tuấn kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo: “Sao cậu biết được những chuyện này?”

Trần Hạo cười nói: “Tra Baidu.”

Đổng Tài Tuấn: : “...”

“Người nhất định phải làm như vậy sao, tình nguyện hi sinh chính mình cũng muốn cứu con gái hả?” Trần Hạo không làm nhảm nhiều, vẻ mặt nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Đổng Tài Tuấn quả quyết gật đầu: “Vì con gái tôi có thể chịu nỗi đau vô tận từ thuật phân thân, vì con gái, tôi không sợ hồn phi phách tán.”

Dứt lời Đổng Tài Tuấn cười nói: “Mặt khác tôi có thể nói cho đạo hữu một tin tức tốt, lúc trước vì đề phòng bị lừa, khi tu luyện thuật phân thân tôi đã làm ra một quyết định to gan. Tôi chôn ngòi nổ trong mỗi phân thân, là một loại bí pháp, tôi nói cho đạo hữu nghe một câu khẩu quyết, nếu có phân thân tới gần đạo hữu trong vòng trăm mét, đạo hữu cứ đọc nhảm khẩu quyết là phân thân sẽ tự tan rã.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Còn có cách này hả?”

Đổng Tài Tuấn lạnh nhạt nói: “Tôi làm giao dịch với Tôn Thần, sau khi tu luyện xong thuật phân thân hắn sẽ giúp tôi và con gái, tôi thì để phân thân phục vụ hắn. Bởi vì tôi làm như vậy đồng nghĩa với việc từ bỏ hết thầy để đền bù cho con gái cho nên vì cả hai, tôi chỉ có thể lưu lại một thủ đoạn nhỏ, thật không ngờ, nhanh như vậy đã cần dùng tới thủ đoạn phòng ngừa này.”

Trần Hạo gật đầu đáp: “Vậy thì ta đồng ý sẽ cứu con gái ngươi, siêu độ cho nó, luân hồi chuyển thế, được làm người lần nữa.”

Đổng Tài Tuấn cười: “Đạo hữu lái xe đi, ta và con gái có dẫn dắt linh hồn, nó đi đâu ta cũng có thể tìm được.”

Sau đó, Đổng Tài Tuấn chỉ đường, Trần Hạo lái xe, thẳng hướng truy kích.

...

Núi Phi Phượng, tại một góc nào đó trong dãy Vu Sơn, vì tổng thể như hình một con chim giang cánh bay lượn mà trở nên nổi tiếng.

Toàn bộ núi Phi Phượng trừ ngọn núi chính cao hơn ba trăm mét, còn lại đều là núi nhỏ, tầm thường không đáng kể.

Dưới chân núi Phi Phượng, ngoài rừng cây bên đường, mấy chiếc xe dừng lại.

Có mấy người từ trên xe bước xuống., dẫn đầu là một gã mập mập mặt trắng, kế đó là một ông lão hơn năm mươi tuổi mặc áo bào vàng, cuối cùng là một người đàn ông gầy đét.

Chẳng qua vào giờ phút này, gã mập mập mặt trắng trước mặt người đàn ông gầy đét lại lộ ra vẻ vô cùng kính cẩn nghe lời, ánh mắt nhìn ông lão cũng đặc biệt kính sợ.

“Đạo trưởng Hoàng à, căn cứ hiển thị trên máy định vị từ thiết bị chúng ta khóa trên người con sóc kia thì nó hiện tại đang ở trong núi này, như thể đã...” Gã mập mạp mặt trắng mất đi vẻ vênh vác tự phụ và khí thế hung bạo trước đó, hẳn ta rất khôn khéo lên tiếng giải thích.

Chưa đợi hẳn ta nói xong, ông lão mặc áo bào vàng đã phát tay ngăn cản, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm: “Không cần phải nói, nơi này yêu khí nặng như vậy, ta thấy được.”

Yêu khí!

Trên mặt gã mập mạp mặt trắng lộ ra một tia e ngại, mặc dù gọi thứ kia là mãnh thú nhưng hẳn ta lại hiểu rõ, mãnh thú kia chính là yêu quái, có linh trí, có thể tu hành, sở dĩ đổi lại tên gọi chẳng qua là để phòng ngừa phiền phức không cần thiết.

“Vậy đạo trưởng Hoàng à, chúng ta làm sao bây giờ?” Gã mập mạp mặt trắng nhỏ giọng hỏi.

Ông lão mặc áo bào vàng bình tĩnh đáp: “Các ngươi chẳng có tác dụng bắt yêu gì cả, ở chỗ này chờ ta là được, ừm, tên kia còn tạm dùng được, ngươi giúp ta dò đường đi.”

Người đàn ông gầy đét: “...”

Chương 587: Chiếm núi xung vua

Trong khu rừng có một người đàn ông gầy gò với sắc mặt khó coi đang đi bước đi phía trước.

Mặc dù tu vị của hắn không cao nhưng hắn vẫn là một người tu hành, luyện thuật pháp, bình thường được người người ngưỡng mộ tung hô khiến hắn trở lên kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ thì khác, một người tu vị cao hơn hắn lại không có chút lịch sự nào, coi hắn là kẻ sai vặt, dò đường các kiểu đều để hắn làm, nếu không phải vì hắn không đánh lại được hắn đã sớm nguyên rửa kẻ kia tới chết rồi.

Chỉ thầm trong lòng nhưng người đàn ông gầy gò không dám chống cự, ngoan ngoãn làm kẻ dò đường.

Đi thẳng một đường, hắn đã tới một ngọn núi.

Người đàn ông gầy gò sững người.

Trên một ngọn cây cao tại đèo núi, có một là cờ trắng tung bay.

Lá cờ trắng này được làm rất đơn giản, chính là dùng ga giường màu trắng buộc lên một cành cây, sau đó có mấy cái chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hang động Phi Phượng Sơn Miêu.

Đm, tình huống gì đây?

Mấy cái tiểu yêu kia chiếm núi xung vua rồi?

Người đàn ông gầy gò ngạc nhiên.

Đầu năm nay, đại yêu chiếm núi xung vua không phải không có nhưng ít nhất cũng phải có tu hành mấy trăm năm, yêu pháp rất mạnh.

Cho dù thế những đại yêu đó cũng sống điệu thấp, chưa từng điều võ dương ai, đánh trống khua chiêng dám dựng cờ như này. Không đủ mạnh để đánh dấu lãnh thổ chính là tìm đường chết.

Tiểu yêu này có lá gan không nhỏ.

Ông già mặc áo choàng màu vàng đi sau người đàn ông gầy gò cũng nhìn thấy lá cờ đó, hơi sững sốt chút sau đó cười trào phúng.

Như này sao gây sự được, xem ra hẳn cảnh giác hơi thừa, chẳng qua là một tiểu yêu mới tu hành không lâu.

“Tiếp tục đi.”

Ông già mặc áo choàng vàng lạnh nhạt nói.

Người đàn ông gầy gò cứng đờ, im lặng xoay người đi mất.

Qua đèo được mấy bước, thì có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện. Một vòng sáng màu vàng từ rừng cây bay tới chỗ ông già với tốc độ cực nhanh.

Ông già kinh hãi, vội vàng né nhưng tốc độ của lão không nhanh, ánh sáng màu vàng bao lấy cơ thể lão.

Lão biến sắc, tay bấm khẩu hình chuẩn bị thi pháp, thế nhưng tới bước cuối cùng lão liền tròn tròn mắt, pháp lực của lão đâu?

“Ha ha, bắt lấy, đại tướng quân Hồ Si, bắt lấy hắn cho ta.” Một tiếng cười ròn rã vang lên, mấy bóng dáng chạy ra từ rừng.

Sắc mặt người đàn ông gầy gò vốn đang bình tĩnh trở nên khẩn trương, cảnh giác nhìn những người kia.

Một con hồ to lớn, một con gà trống lộng lẫy, một con ảo mộng hồ điệp.

Con hồ nhảy ra sau, tới chỗ lão già bị trói bởi vòng sáng, nó há miệng cắn.

“Tha mạng.” Lão già mất pháp lực đâu có thể bình tĩnh như lúc trước, nhìn thấy cái miệng rộng của con hồ, hồn phách bay mất, hoảng sợ cầu xin.

Chẳng qua con hồ này chưa mở linh trí, nó chỉ là con hồ bình thường, dù có cơ thể lớn cùng sức mạnh nhưng nó vẫn là một con mãnh thú mà thôi.

Không do dự, con hồ cắn lấy lão già, răng nanh của nó cắm vào người lão, máu phun ra như suối.

Bị mùi máu kích thích, con hồ càng hăng hơn, muốn một ngụm cắn lão già thành hai nửa, còn có ý định ăn tươi nuốt sống lão ta.

“Đm, lại không nghe lời, lão tử bảo ngươi bắt chứ không bảo ngươi đi ăn, nhả ra cho ta.” Lúc này con gà trống bay qua, một cánh đánh bay con hồ, nó bị hất văng lên sau đó rơi xuống đất rên rỉ, ánh mắt nó nhìn chằm chằm gà trống một cách dữ tợn.

Gà trống ngẩng cổ: “Sao, ngươi không phục?”

Con hồ bị con gà trống áp bức, lập tức trở lên đáng thương, dùng ánh mắt đầm nước nhìn gà trống.

“Hừ, không ngoan tý nào, con thú ngốc nghếch, không đánh là không chịu biết điều.” Con gà trống hài lòng rồi quay ra nhìn lão già trên mặt đất, ừ, trên cơ thể có thêm mấy cái lỗ vẫn còn chảy máu nhưng không chết được.

“Được rồi, con mẹ nó không bán manh nữa, tới vác nó đi, mang chúng về thăm vấn.” Gà trống ra lệnh.

Chờ con hổ tha lão già đi về, gà trống quay người bỏ đi.

Người đàn ông gầy gò đứng ở bên không dám động đậy, bị con gà trống nói chuyện dọa cho chết khiếp. Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn hai con yêu thú cường đại là gà trống cùng lam hồ điệp rời đi.

Khi hắn cho rằng mình thoát rồi thì con gà trống đằng xa quay lại nhìn về phía hắn: “Sao, tay chân như người còn muốn được đối xử như kia?”

Người đàn ông gầy gò lắc đầu.

Gà trống trợn mắt nói: “VẬY con mẹ nó người nhanh chân lên, có phải cảm thấy bản Đại Vương không dám động đến người à?”

Người đàn ông gầy gò đầy cay đắng và hối hận.

Đm, nếu biết bắt yêu đáng sợ như thế thì dù bị đánh chết hắn cũng không dám tới. Giờ thì hay rồi, bị bắt làm tù binh, nhìn mấy cái lỗ còn đang chảy máu của lão già hắn liền biết lần này toi rồi.

Đường lên núi rất nhanh, nhóm người đã tới thung lũng

Đến nơi này người đàn ông gầy gò nhìn thấy rất nhiều động vật, sư tử, báo cá sấu...

Nếu người đàn ông mập mạp kia ở đây nhất định nhận ra đám này chính là những con thú đã chạy trốn của hắn.

Mà trong đám thú này có một con mèo đen mập mạp đang cầm cái gì đó như mặt trăng nằm phơi trên tảng đá, khi gà trống mang lão già cùng người đàn ông gầy gò tới, nó ngẩng đầu, đôi mắt mèo lóe sáng.

“Miêu tử, người đoán trúng rồi, bọn hán phái tu sĩ đến bắt chúng ta. May mà huyền thuật của tiểu Lam lợi hại, bọn chúng không phát hiện được, vèo cái đã bị bọn ta bắt được.” Gà trống đắc ý nói.

Mèo đen meo vài tiếng.

Gà trống vỗ cánh, để con hỏi thả lão già sắc mặt tái nhợt, thương tích đầy người xuống.

Hán không nói lời nào, chỉ nhìn gà trống với đầy mắt tràn ngập sự khó hiểu.

Kê Yêu này không yếu nhưng chưa đạt tới trăm năm tu hành, vậy sao nó có thể nói chuyện?

“Người nhìn cái gì, Miêu tử hỏi người, tại sao muốn bắt con sóc?” Gà trống nhìn chăm chăm vào lão già.

Lão già cử động con người, không mở miệng.

Gà trống nhìn hán một lát, đột nhiên cười nói: “Không nói đúng không, Hồ Si cắn hán một cái.”

Con hổ không nhúc nhích.

Gà trống: “...”

“Ngu quá đi, không thể bồi dưỡng nổi, vậy người tới, có dao không?” Gà trống nhìn về phía người đàn ông gầy gò.

Người đàn ông gầy gò sững người, lấy một con gao găm nhỏ, yếu ớt nói: “Cái này được không?”

Gà trống nói: “Đương nhiên có thể, đi, đâm hán thêm mấy nhát.”

A!

Khô gầy nam tử nhìn lại mới biết con Kê Yêu này muốn gì.

Nhìn chăm chăm lão già dưới đất, trái tim người đàn ông gầy gò đánh thịch một cái, tu vi mạnh như này chắc chắn có người đứng đằng sau. Nếu làm như thế thì hẳn đâu có thể lặn nữa. Hắn nhìn về phía gà trống, người đàn ông gầy gò nói: “Đại Vương, ta không dám.”

Gà trống giận giữ: “Vậy tự đâm mình đi, dám không?”

Người đàn ông gầy gò không do dự đâm mình một nhát, nói: “Đại Vương, ngài xem như này được chưa?”

Gà trống: “...”

Chương 588: Làm Yêu đã nói là phải giữ lời.

“Người gan đó!”

Con gà trống nhìn người đàn ông gầy gò một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

Người đàn ông gầy gò cười gượng không nói gì.

Bạn tu hành càng lâu, càng cảm thấy kính sợ với sức mạnh cường đại.

Ông lão kia mạnh hơn hẳn rất nhiều, Yêu Kê này dám động lão nhưng hẳn thì không dám, nếu không có thể lực chống lưng, vậy hẳn, gia đình hẳn, bạn bè hẳn toàn bộ sẽ phải chịu hậu quả sau một đao kia.

Hắn không gánh được cái kết cục đó.

“Đưa dao cho ta.”

Gà trống nói, đi tới.

Người đàn ông gầy gò theo bản năng đưa con dao cho gà trống rồi sững sờ, một con gà thì cầm dao kiểu gì. Nhưng không đợi hẳn suy nghĩ kỹ thì khung cảnh trước mắt khiến hẳn phải trợn tròn mắt, đồng tử co nhỏ, trái tim không kịp được đập thành thịch thịch thịch, sau đó cơ thể hẳn lạnh buốt.

Theo ánh mắt của hẳn, con gà trống từng bước đi từng bước biến hóa, từ một con gà trở thành người, một chàng trai khôi ngô tuấn tú với vóc dáng cường tráng.

Người đàn ông gầy gò chết lặng.

Nếu như năm trăm đạo hạnh được gọi là đại yêu, vậy có thể hóa thành hình người đủ để xưng là vương.

Yêu vương là sự tồn tại ngang hàng với cảnh giới Tiên Thiên của con người.

Cái quan trọng hơn là, mấy trăm năm nay chưa từng có Thiên Thiên xuất hiện, làm sao Kê Yêu này có thể hóa hình được!

Sự tồn tại đáng sợ như thế làm sao có thể bị con người đàn áp nhiều năm nay!

Mà ta, vì lợi ích nhỏ trước mắt đã đắc tội tới một đại yêu! Ta nhất định đã bị ma quỷ che mắt, quả nhiên âm pháp không dễ dùng, động tới là xảy ra chuyện.

Tại thời điểm người đàn ông gầy gò uể oải than trách, lão già bên cạnh cũng cảm thấy kinh hãi không kém.

Đại yêu hóa hình!

Không thể tin được, không có khả năng, con người không có tu sĩ Tiên Thiên, yêu tộc sao có thể có đại yêu hóa hình được, đây không phải sự thật!

Trong lòng lão gào thét nhưng đôi bàn tay run rẩy đã tiết lộ cảm xúc thật của lão bây giờ.

Tận mắt nhìn thấy, Kê Yêu này hóa hình trước mặt lão, có thể giả được sao?

Mà vòng sáng của Kê Yêu này trói buộc lão, hạn chế pháp lực của lão, một con yêu bình thường không làm được như thế.

Điều này... chính xác lão đã gây sự với một đại yêu!

Lấy con dao trong tay người đàn ông gầy gò, gà trống đi tới trước mặt lão già, nhắm ngay xuống đùi lão, tính đâm ở đó.

“Ta nói.” Lão già mặc áo choàng vàng hét lớn.

Gà trống sững sờ, sau đó nhếch miệng cười, không do dự đâm xuống sau đó mới rút ra, rồi nói: “Đâu có được, ta đã nói đâm một dao là phải đâm, làm yêu là phải giữ lời, hiện tại ngươi nói đi, không nói ta đâm thêm phát nữa.”

Lão giả mặc áo choàng vàng: “...”

...

Ồ!

Dừng xe bên đường, Trần Hạo hơi giật mình.

Theo con đường mà Đông Tài Tuấn chỉ, nơi Trần Hạo lái xe tới lại là một nhà trẻ.

Trong vườn trẻ có tiếng dạy học, rõ ràng giờ là giờ học.

Dừng xe sang bên, Trần Hạo biểu lộ khẽ giật mình.

Dựa theo Đông Tài Tuấn chỉ đường, Trần Hạo một đường lái xe, cuối cùng lại đi tới một cái nhà trẻ.

Mà hơi thở bào thai của quý phảng phất ngay tại vườn trẻ này.

Mà kẻ này rất khôn lỏi, vì bảo vệ bản thân mình mà chọn chỗ này, để người ta phải sợ ném chuột mà vỡ bình quý.

Đúng là rắc rối.

Nếu có Tiểu Hoàng ở đây, dùng cái vòng sáng kia là nó chạy bằng trời.

Nhưng rất tiếc Tiểu Hoàng không ở đây, không thể tóm ngay bào thai của quý, nếu để kẻ này chạy trốn thì những đứa trẻ vô tội kia phải chịu tổn thương, không biết còn có thêm ảnh hưởng lớn như nào nhưng riêng việc này thì Trần Hạo không thể chấp nhận được.

Nếu bây giờ không hành động, đêm dài lắm mộng, ai biết điều gì sẽ xảy ra.

Trần Hạo phân vân.

Đổng Tài Tuấn cũng nhìn ra vấn đề, thấy Trần Hạo do dự hẳn liền nói: “Đạo hữu, ta có thể rời khỏi cơ thể để tóm lấy nó khiến nó không chạy được, nhưng đạo hữu phải nhanh tay, ta chỉ có thể rời khỏi cơ thể này trong thời gian một phút, khi ta rời khỏi cơ thể sẽ không quay lại được nữa, hồn phi phách tán, đến lúc đó ta không thể giúp được đạo hữu.”

Trần Hạo nghiêm túc: “Người có chắc muốn làm điều này?”

Đổng Tài Tuấn gật đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Hạo rồi nói: “Chỉ cần đạo hữu có thể đảm bảo con gái tôi đầu thai an toàn, tôi sẽ chịu bất kì điều gì.”

Trần Hạo im lặng.

Tình yêu mà Đổng Tài Tuấn đối với con gái khiến người ta không thể nói được lời nào.

Chẳng qua hẳn muốn làm, vậy làm thôi.

Trần Hạo không muốn kéo dài thời gian, gật đầu nói: “Ok, chúng ta chuẩn bị hành động.”

Nói xong Trần Hạo xuống xe.

Đổng Tài Tuấn thì nhắm mắt, tựa người về phía sau, rơi vào hôn mê.

Đứng ở cửa vườn trẻ, Trần Hạo thấy linh hồn của Đổng Tài Tuấn xuất hiện, bay thẳng vào nhà trẻ.

Không do dự, cũng không lo có người nhìn thấy, bóng dáng Trần Hạo bay vào cổng nhà trẻ, sau đó bay thẳng tới ngay trước cửa lớp học trong nhà trẻ.

Oa!

Dường như bên trong cảm giác được cái gì đó, một tiếng hét chói tai vang vọng khắp nơi, nhưng sau đó tiếng hét lại biến

thành tiếng gào: ” Con mẹ nó, người muốn hại con gái người sao?”

“Là các người muốn hại con gái ta, đã nói mà không giữ lời, vậy chết chung đi!”

Nghe được tiếng nói bên trong, Trần Hạo phá cửa xông vào, hắn thấy một cô bé đang lăn lộn trên sàn, không do dự hắn tóm lấy cô bé, dùng thuật pháp đánh lên người cô.

Trong khoảnh khắc cô bé run rẩy cuộn mình lại.

Sau đó Trần Hạo bấm pháp quyết, chỉ lên mi tâm của bé gái, cô bé ngất đi, cơ thể gục xuống.

Hắn không đứng lại, mang cô bé đi cùng, Trần Hạo bay nhanh ra khỏi nhà trẻ, hắn đã nghe thấy tiếng bảo vệ chạy tới. Nhân viên bảo vệ bị bỏ lại với sắc mặt trắng bệch, vội vàng móc điện thoại ra báo cảnh sát.

Lên lại xe, Trần Hạo đưa cô bé cho Tiên Tuyết Như.

Tiên Tuyết Như hiểu ý, mở miệng cắn, sau đó tiên hành cắn nuốt.

Biểu cảm của cô bé đang hôn mê trở nên vặn vẹo, giãy dụa, muốn chống cự lại. Nhưng khí tức lạnh lẽo trên người cô bé bị Tiên Tuyết Như cắn nuốt không ngừng, sự chống cự càng ngày càng yếu.

Đột nhiên, một luồng khói màu đen bay ra từ cơ thể cô bé, muốn chạy trốn.

Trần Hạo cảnh giác ngay từ đầu, đâu để nó chạy được, khi luồng khói màu đen kia xuất hiện, không gian trong xe bị bao phủ bởi tia điện, tấn công luồng khói đó khiến nó biến mất ngay lập tức.

Trần Hạo thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, chú ý tình hình của cô bé.

Một lát sau có hai hư ảnh hiện ra từ cơ thể của cơ bé.

Một cái hư ảnh nhỏ có bộ dáng của đứa trẻ bốn tuổi, mập mạp trắng trẻo, mặc một cái áo bông màu đỏ, tóc được buộc gọn hai bên, trông rất đáng yêu.

Hư ảnh còn lại là một người đàn ông ba mươi tuổi, nhìn hiền lành chất phác.

Lúc này người đàn ông đó khẽ nắm lấy tay cô bé, chậm rãi biến mất giữa một vùng sáng.

Keng: Ký linh Lý Hoàn, linh hồn sót lại hai mươi chín năm, ước nguyện của bản thân hoàn thành, phần thưởng thần pháp đã được nhận.

Chương 589: Công nôi đen.

Nhìn thấy hai hồn ma biến mất, Trần Hạo thở dài một cái.

Nói đến Lý Hoành khiến mọi người thôn thức, loại tình yêu hấn ta dành cho con gái làm cho người khác cảm động, nhưng hành vi của hấn ta, lại hết sức cực đoan.

Bây giờ xoay quanh một vòng, không chỉ con gái của hấn ta phải vào luân hồi chuyển thế, hấn ta cũng tự mắc mình vào, hồn phi phách tán.

Thiên đạo tốt luân hồi, trời xanh không tha cho một ai.

Sau khi thở dài, Trần Hạo nhận phần thưởng.

Thông tin hoành tráng nhanh chóng được Trần Hạo tiêu hóa, một lát sau, trên mặt của Trần Hạo lộ rõ vẻ hài lòng.

Hệ thống ban thưởng pháp Phân Thần và thuật Phân Thần của Lý Hoành tu hành nhìn như giống nhau, nhưng thật ra bản chất hoàn toàn khác biệt, thuật Phân Thần của Lý Hoành là thuộc về một phương pháp tu hành cực đoan cắt đứt đường lui.

Phần thưởng mà Trần Hạo nhận được, là Tiên Thiên cấp thần thông, không phải là cảnh giới Tiên Thiên không thể tu hành.

Tuy nhiên nếu tu luyện pháp Phân Thần này thành công, sẽ rất khó lường, thuật Phân Thần không có nhiều hạn chế, ý niệm Nguyên Thần có thể phân chia m vô số, chỉ cần một sợi ý niệm tồn tại, Nguyên Thần sẽ không bị phá hủy.

Nói cách khác, pháp Phân Thần thật sự, chính là một loại hộ pháp thần thông Nguyên Thần.

Mặc dù trước mắt thần thông này là vô dụng, nhưng Trần Hạo vẫn thích.

Với tiến độ của hắn, trong tương lai không xa, Tiên Thiên sẽ hoàn thành, sau đó, thần thông trước mắt nhìn như vô dụng này, đến lúc đó chính là nền tảng, có thể giúp hắn tiến giai Tiên Thiên, có đủ thủ đoạn mạnh mẽ.

Hài lòng, lần hành động này đã kết thúc.

Lý Cửu Mệnh bị hắn chém mất hai đầu phân thân, theo tin tức mà Mỹ Phi báo cáo, Lý Cửu Mệnh trong nhiệm vụ trước, đã sớm mất ba đầu phân thân, nói cách khác, hắn ta chỉ còn có bốn đầu phân thân.

Nhưng mà bây giờ hắn không sợ, có câu thần chú của Đồng Tài Tuấn hiện ra, khỏi muốn đến.

...

“Ý người nói là gì, yêu tộc Đại Hạ của ta, hiện tại cũng là ra sản phẩm!”

Trong sơn cốc, một con gà trống với một thanh đao vàng lớn ngời trước mặt một ông lão mặc áo bào màu vàng, mặt không thay đổi hỏi.

Ông lão áo bào màu vàng gật đầu, sau đó nói: “Chuyện này là do Tôn Thần của thần tướng Kim Cương sẽ ngồi xuống chủ đạo, đã rất nhiều năm, ngoài mục đích liên lạc với các thế lực bên ngoài, còn có nghiên cứu tu hành bí ẩn và dòng máu của yêu tộc, họ muốn sử dụng công nghệ hiện đại để tạo ra một kế hoạch lực lượng chiến sĩ yêu tộc, thần tướng Kim Cương xung là kế hoạch thiên binh.”

Nói đến đây, ông lão áo bào màu vàng nói: “Ta nhận mệnh đuổi theo bắt con sóc này, là bởi vì nó có thần lực không rõ ràng, có một lần nó từng gặp phải đạo hữu của chúng ta, bộc phát loại thần lực này, nó cực kỳ đáng sợ. Chúng ta nghi ngờ nó đã nuốt phải một vật thần nào đó, nên muốn bắt nó về nghiên cứu.”

Gà trống hừ lạnh, trợn mắt nói: “Ta cũng đã từng ăn vật thần, ngươi có muốn bắt ta về nghiên cứu hay không?”

Ông lão áo bào màu vàng: “...”

“Nhưng mà lai lịch của Tôn Thần này là gì? Dám đối xử với yêu tộc của ta như vậy, bản Đại Vương nhất định phải lấy lại công đạo cho yêu tộc của ta.” Ánh mắt sắc bén của gà trống nhìn về phía ông lão áo bào màu vàng tiếp tục hỏi.

Ông lão áo bào màu vàng nói: “Chúng ta kính vì Tôn Thần, nhưng mà cũng có người gọi là kính vì Vương gia.”

Gà trống: “...”

Meo ô ~

Mèo đen vẫn đang lắng nghe bỗng nhiên ngẩng đầu lên, híp mắt lại.

Đi theo Trần Hạo vào Nam ra Bắc, hai thú nhỏ đối với vương gia cũng không xa lạ gì, đã gặp qua thủ hạ của vương gia rất nhiều lần, nói là kết thù lớn cũng không phải là nói quá.

Không nghĩ tới sạp hàng của vương gia lại lớn như vậy, có cả bố cục ở nước ngoài, thậm chí là đi săn thú của yêu tộc, hành vi nghiên cứu ác độc còn chuyển ra nước ngoài!

Gà trống và mèo đen liếc nhau, sau đó nhìn về phía ông lão áo bào màu vàng nói: “Thì ra ngươi là thủ hạ của vương gia, vậy thì đi theo chúng ta một chuyến.”

Ông lão áo bào màu vàng vội vàng nói: “Gà... Đại Vương, những lời nên nói ta đều nói rồi, chỉ cần ngươi thả ta đi, ta có thể lấy đạo tâm ra thề, nếu như tiết lộ nửa chữ tin tức của các ngươi, ta sẽ đoạn tuyệt đại đạo.”

Gà trống tức giận: “Ngươi đẹp đi, ngay cả khi ngươi không thề, ngươi cũng không có đại đạo gì để nói, ngoan ngoãn nghe

lời, xem anh Hạo nhà chúng ta sắp xếp như thế nào người lại nói.”

Anh Hạo?

Ông lão áo bào màu vàng một mặt chết lặng.

Sao có thể, còn có nhân vật lợi hại hơn những đại yêu biến hình này!

“Cái kia, ta không phải là thủ hạ của Tôn Thần gì, cũng không biết vương gia, có thể, có thể bỏ qua cho ta được không?” Lúc này người đàn ông gầy gò yếu ớt nói.

Gà trống nhìn người đàn ông gầy gò, sau khi nhìn trên nhìn dưới dò xét vài lần, cười nói: “Người tu luyện Quỷ đạo pháp môn?”

Người đàn ông gầy gò yếu ớt gật đầu.

“Nhìn chẳng ra sao cả, pháp môn của người không đầy đủ, người không bảo vệ tốt chính mình, dẫn đến Âm Sát ăn mòn bản thân, nếu tiếp tục tu hành, chỉ sợ sống không được mấy năm.” Gà trống tiếp tục nói.

Cơ thể của người đàn ông gầy gò run lên, cười khan nói: “Đại Vương nói đùa, có thể có được phương pháp tu hành, ta đã may mắn thâm thiên rồi, nào còn dám hi vọng xa vời, sống không nổi, đó chính là mệnh.”

Gà trống nhìn người đàn ông gầy gò một hồi, đột nhiên nói: “Kết hợp với ta đi.”

A!

Người đàn ông gầy gò sững sờ.

Gà trống nói: “Kết hợp với ta, ta dạy cho người cách loại bỏ khí Âm Sát trong cơ thể, mặc dù ta không dám nói để người

sống lâu trăm tuổi, nhưng mà có thể bảo đảm người tu hành không cần lo lắng.”

Mắt của người đàn ông gầy gò sáng lên, nhưng không có đồng ý ngay, giống như còn lo lắng gì đó.

Gà trống liền không vui.

Gà gia chưa bao giờ coi trọng một người như vậy đâu, chủ động mời người, người còn nhăn nhó nhó nhó, làm sao, xem thường gà gia à!

Gà trống lập tức trầm giọng nói: “Hoặc là chết, hoặc là làm tiêu đệ, chọn một.”

“Ta kết hợp với Đại Vương.”

Lần này người đàn ông gầy gò không do dự, đáp lại rất nhanh.

Gà trống hừ một tiếng.

Con hàng này đúng là đồ đệ tiện, không cho chút lợi hại thì không biết nghe lời.

...

Núi Thái Hành, Thiên Vân Hành Cung, đây là đạo thống của cao nhân Đạo gia Thái Hành lão tổ để lại truyền thừa.

Thái Hành lão tổ, không ai biết lai lịch, không ai biết tên, tu hành trong núi Thái Hành, tiêu dao tự tại(1), Thái Hành lão tổ từng để lại một bài phú(2), một đời được lưu truyền rộng rãi ở núi Thái Hành.

(1) Tiêu dao tự tại: sống một cách ung dung rộng rãi không ai bó buộc được, không vướng chuyện đời.

(2) Phú: một thể loại thơ.

Ở đạo môn, Thiên Vân Hành Cung cũng được coi là một trong những tông môn nhất lưu, có năm đệ tử thân truyền, đệ

tử ngoại môn cũng có vài chục, còn có một vị đại lão đạo hạnh thâm hậu tọa trấn.

Truyền thuyết kể rằng, Thiên Vân Hành Cung có vật thần truyền thừa, trấn áp khí vận của tông môn, mới có thể khiến cho Thiên Vân Hành Cung được kéo dài truyền thừa như những đại phái ngàn năm.

Bóng đêm thâm trầm, mây đen che trăng, trong núi vắng vẻ, tiếng của côn trùng nhỏ kêu không to.

Bên ngoài sân, một thân ảnh nổi nổi lên từ dưới mặt đất, vụng trộm thăm dò.

Vừa nhìn, thân ảnh thấp giọng nói với người bên cạnh: “Nhóc mập, ngươi đừng lừa ta, nơi này thật sự có vật thần sao?”

“Ta lừa ngươi làm gì, trước khi đến ta đã hỏi thăm rõ ràng, tuyệt đối có hàng khô, nhưng mà mấy ngày này Vân Hành cung cũng không dễ gây rối, ta có thể cảm giác được có một loại uy hiếp đáng sợ đang rình rập, động tác của ngươi nhẹ một chút, đừng làm kinh động đến.” Bên cạnh thân thiết, có một thanh kiếm lớn không có ánh sáng treo lơ lửng trên không, trên thân kiếm, một cái bóng mờ nhạt trả lời.

Thân ảnh chính là Sát Thần Thai Tôn Ngô Không, còn bóng mờ nhạt chính là Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh.

Hai hàng này vậy mà dám đánh chủ ý lên Thiên Vân Hành Cung.

Tôn Ngô Không nghe vậy gật đầu, ánh mắt rất chăm chú, hiển nhiên cũng cảm nhận được kia loại uy hiếp kia.

Cảnh giác một lúc, hai người chui lên từ dưới mặt đất, sau đó cẩn thận từng li từng tí, thất chuyển tám tha đi tới bên ngoài một đại điện.

Đang định lên vào trong đại điện, đột nhiên bốn phía xung quanh đại điện tỏa ra ánh sáng, khiến cho Sát Thần Thai và Hiên Viên Nhị Đại phơi bày ra ánh sáng.

“Hôm qua không trộm được, hôm nay lại đến trộm, rất tốt, bắt lại hết cho ta.” Một ông lão đi ra từ bên trong đại điện, tức giận nói.

Sát Thần Thai: “...”

Hiên Viên Nhị Đại: “...”

Chương 590: Có nhân có quả.

Tình huống này là sao? Bị phục kích?

Hôm qua không trộm được..Ngọa tào, công nổi rồi.

Sát Thần Thai và Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh nhìn nhau, không nói nên lời.

Mẹ nó là ai lớn gan hơn so với chúng nó, thế mà tới đây trước! Hố hàng a!

“Huynh đệ, phá vây phía bên trái tương đối dễ hơn, chúng ta cùng nhau phá bên này đi.”

Kế hoạch trộm bảo bối bị sụp đổ, Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh cũng dứt khoát, bắt đầu chuẩn bị chạy trốn.

Sát Thần Thai nhìn lướt qua, gật đầu nói: “Được, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau tiến lên.”

“Một...”

Mới nói ra một chữ, Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh đã trực tiếp dung hợp vào thân kiếm, rồi vù vù một tiếng, phá không mà đi, chạy lên trên trời.

Sát Thần Thai thì giẫm chân một cái, thân ảnh liền chui xuống lòng đất.

Tình huống xảy ra bất ngờ, khiến những người đang vây quanh sững sốt.

Ngọa tào, rốt cuộc ai là người đến đây trộm đồ a, ngày hôm qua thì biến thành ảo ảnh, đứng im cũng không chạm được.

Ngày hôm nay thì một người có thể bay lên trời, một người có thể chui xuống lòng đất, cái mẹ nó, đều mạnh như thế, vậy mà còn liêm mặt để trộm đồ của người ta, tôn nghiêm của kẻ mạnh đâu? Có biết xấu hổ hay không a!

Sắc mặt của ông lão thay đổi, nhìn về hướng Hiên Viên Nhị Đại bay đi, bỗng nhiên vung tay lên, một cái bóng mờ nhạt phá không, đuổi theo hắn.

Hiên Viên Nhị Đại đang bay trên không trung, đột nhiên một tấm lưới lớn màu đỏ lấp lánh chặn đường, hư không bao phủ nó.

Một cái đầu nhỏ bật ra xem xét, Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh đen mặt.

Bị liệt đuổi theo hắn thay vì đuổi theo con khỉ kia, quả nhiên thuật Độn Địa chính là Bug a.

Hiên Viên Nhị Đại bị không chế, ở trong lưới lớn trái đột phải xông.

Thấy lưới lớn càng ngày càng nhỏ, Kiếm Linh cắn răng, như thể đang đau lòng, ánh sáng trên thân kiếm bắt ngờ phát nổ, sau đó một mảnh Kiếm Cương vỡ ra từ thân kiếm, trực tiếp phá một cái lỗ trên lưới lớn, sau đó Hiên Viên Nhị Đại tăng tốc, phá không mà đi.

Chỗ đại điện, sắc mặt của ông lão thay đổi, ông vẫy tay ở giữa không trung, cái lưới lớn kia liền rơi vào tay, ánh sáng đã nhạt đi rất nhiều, ông nhìn mà đau lòng không thôi, trong miệng cắn răng nghiêng lợi ra hai chữ: “Kiếm Cương!”

...

Thành phố Lâm Thủy, bệnh viện Nhân dân, bên ngoài một phòng bệnh trong khoa nội trú.

Trần Hạo đứng ở ngoài cửa, im lặng không nói.

Trong phòng bệnh, một cô bé đang nằm trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh.

Bên cạnh giường bệnh, có một người đàn ông và một phụ nữ trẻ đang đứng, cả hai nhìn con gái, trên mặt lộ ra nét buồn rầu.

Cô bé này chính là người đã bị con gái của bị Lý Hoành đoạt xá.

Mà người đàn ông và thiếu phụ(1) là Đồng Tài Tuấn và vợ của hắn.

(1) Thiếu phụ: người đã có chồng.

Phân thân của Lý Hoành rời đi, để hôn phách bị áp chế ngủ say mấy năm của Đồng Tài Tuấn tỉnh lại, nói đến quá khứ, trước kia hắn từng là một người đàn ông yêu tiền như mạng, mà hơn hai năm ngủ say, hắn bất ngờ thay đổi rất nhiều, hắn trở nên trầm ổn, quan tâm đến gia đình nhiều hơn, không biết có phải là do ảnh hưởng phân thân của Lý Hoành hay không.

Thế nhưng Đồng Tài Tuấn thay đổi, con gái của họ lại không có cơ hội thay đổi.

Bởi vì trước khi sinh ra đã bị đoạt xá, cô bé này từ đầu đến cuối đều không có linh hồn chủ của mình, sau khi con gái của Lý Hoành được tái sinh, cơ thể nhỏ bé này chính là một cái vỏ rỗng, mặc dù là có khí oxi để duy trì sự bất tử, nhưng cũng chỉ là một người thực vật.

Tình huống như vậy, tự nhiên khiến hai vợ chồng cảm thấy trong lòng rất nặng nề, vô cùng đau đớn.

“Đạo trưởng, không cách nào giúp cô bé này sao? ” Tiền Tuyết Như yếu ớt hỏi.

Trần Hạo nhìn nàng, ánh mắt có hơi ngạc nhiên: “Người là một cương thi, cũng tốt bụng như vậy à?”

Tiền Tuyết Như nghẹn lời.

Nói tới, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ.

Kể từ khi hợp nhất với người phụ nữ này, cô đã thay đổi quá nhiều.

Từ lần hút máu trước, cho đến thời điểm hiện tại chấp nhận thức ăn của con người, dù là có xúc động muốn hút máu, cô cũng sẽ chọn cái này từ cái khác, mà đôi khi cô sẽ không nhịn được làm nóng máu, sau đó cho thêm ít đường, rồi mới có thể uống nó.

Lúc này, đột nhiên bắt đầu sinh ra lòng thương hại đối với cô bé, sau khi bị Trần Hạo hỏi, Tiền Tuyết Như cũng có chút mờ mịt.

Minh, còn có tính là cương thi hay không a!

“Nhưng không phải là không thể giúp cô bé, chỉ là, có hơi khó khăn.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Tiền Tuyết Như tò mò hỏi: “Nói thế nào?”

Trần Hạo nói: “Cô bé này là bị ác linh đoạt xá, bản thân không có linh hồn chủ, hiện tại được ác linh độ, có nghĩa là nghiệp quả trên người đã bị loại bỏ, thể xác sẽ không bị liên lụy gì, dù bị đoạt xá, cũng sẽ không có vấn đề gì. Chỉ là đối tượng đoạt xá phải là một cô bé bằng tuổi, hơn nữa phải là người vừa mới chết không lâu, sinh khí chưa tuyệt, nếu không sẽ bị bài xích, làm không tốt thì thể xác của cô bé này không thể sống sót.”

Tiền Tuyết Như im lặng.

Tìm linh hồn không khó, chỉ là linh hồn của cô bé cùng tuổi kia, thật sự tìm khó khăn hơn rất nhiều.

Trần Hạo đang định nói tiếp, đột nhiên kinh nghi một tiếng, xoay người nhìn tòa nhà đối diện.

Tiền Tuyết Như cũng nhìn sang, sau đó đôi mắt mở to: “A, bên kia có người sắp chết rồi, ừm, vẫn là một cô bé.”

Nói xong, Tiền Tuyết Như nhìn Trần Hạo, rồi nhìn cô bé đang nằm trên giường trong phòng bệnh, nhất thời im lặng.

Đây có phải là, cũng quá trùng hợp rồi.

Trần Hạo nhìn một lát, đột nhiên cười nói: “Trời không tuyệt đường người, nhân quả tuần hoàn. Đi, chúng ta đi qua xem xem.”

Năm sáu phút sau, Trần Hạo đến tòa nhà đối diện.

Đây là một phòng cấp cứu, có một ông lão đứng ở ngoài cửa, mặt mũi nhăn nheo, ánh mắt tuyệt vọng.

Lúc Trần Hạo đến, vừa vặn sinh mệnh của cô bé trong phòng cấp cứu, vẽ dấu một chấm tròn, một sợi linh hồn, bay ra khỏi cơ thể.

Sau đó, bác sĩ đi ra, lắc đầu với ông lão, rồi xoay người đi.

Ông lão ngồi phịch trên ghế, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Trần Hạo không nói gì, đưa tay vươn tới phòng cấp cứu, linh hồn nhỏ bé ở bên trong bay ra, trôi nổi bên cạnh hắn.

Cô bé thật đô đô, nhìn rất đáng yêu, còn quần lầy Trần Hạo, dường như có thể cảm nhận được ý tốt của Trần Hạo, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, đôi mắt híp lại tới nỗi không thấy mắt.

Trần Hạo mỉm cười chỉ chỉ ông lão.

Cô bé liền nhìn sang, sau đó không cười nữa, trên mặt xuất hiện nét buồn bã.

Môi của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, không có âm thanh.

Nhưng cô bé kia lại tỏ ra ngạc nhiên, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi cuối cùng gật gật đầu.

Trần Hạo cười, tay nắm pháp quyết, một ánh sáng đạo pháp ban phước sáng lên trên người cô bé.

Thân ảnh của cô bé chuyển động, xuất hiện trước mặt ông lão.

Ông lão đang buồn bã, nhìn thấy cô bé ở trước mặt, lập tức sững sờ, dụi dụi mắt, sau khi nhìn kỹ, đại hỉ đứng dậy muốn ôm lấy, thế nhưng lại xuyên qua cơ thể của cô bé.

Cô bé lắc đầu, giải thích cho ông lão.

Một lúc sau, ông lão nhìn cô bé với ánh mắt phức tạp, rồi nhìn về phía Trần Hạo đứng một bên mỉm cười. Cuối cùng gật đầu nhẹ.

Cô bé reo hò một tiếng, sau đó dẫn đầu đến khoa nội trú.

Không bao lâu sau, nhóm người đã tới phòng bệnh của con gái Đồng Tài Tuấn ở khu nội trú.

Khi nhìn thấy Đồng Tài Tuấn, trong mắt của ông lão hiện lên vẻ phức tạp, thở dài nói: “Đây đều là mệnh a, trong một vụ kiện năm đó, luật sư Đồng đã giúp chúng ta. Nhận được khoản bồi thường hơn mười mấy vạn để giúp Tình Tình vượt qua căn bệnh đầu tiên, không nghĩ tới hôm nay Tình Tình không chịu được, lại muốn trở thành con gái của hắn.”...

Chương 591: Sắp xếp cho Tiền Tuyết Như

Đi ra từ bệnh viện, Tiền Tuyết Như mỉm cười vui vẻ: “Tốt quá, một đứa trẻ sơ sinh, cả hai đều hạnh phúc.”

Trần Hạo nói: “Đây là thiện hữu thiện báo đó, à, nói đến việc này, ngươi không cảm thấy có gì sai sai à?”

Tiền Tuyết Như mờ mịt nói: “Có chuyện gì với ta à?”

Trần Hạo nhìn cô: “Ngươi không biết mình đang thay đổi sao?”

“Thay đổi? Thay đổi gì?”

Tiền Tuyết Như không hiểu.

Trần Hạo nhìn Tiền Tuyết Như một lúc, cười nói: “Không có gì, ngươi cảm thấy tốt là được, ừm, đúng rồi, bạn không phải con người hoàn toàn, cho nên ta không thể bỏ mặc ngươi, ra sẽ giới thiệu cho ngươi một công việc, bao ăn bao ở còn có bảo hiểm nữa, ngươi thấy sao?”

Tiền Tuyết Như nói: “Công việc gì?”

Trần Hạo mỉm cười: “Trợ lý đặc biệt tại trung tâm nghiên cứu y học của đất nước.”

Tiền Tuyết Như không hiểu: “Ngươi nói đơn giản được không?”

Trần Hạo nói: “Nói đơn giản chính là thỉnh thoảng cung cấp ít máu, phối hợp làm nghiên cứu thôi.”

Tiền Tuyết Như kinh hãi: “Ngươi muốn ta làm chuột bạch! Ta không làm.”

Trần Hạo cười toe toét: “Đâu phải đâu, chuột bạch sẽ bị giải phẫu, mà người không cần, ta bảo đảm an toàn cho người. Mà đái ngô ở đó rất tốt, yêu cầu lại hợp lý, người nói như thế nào?”

Tiền Tuyết Như lắc đầu, Trần Hạo nói khẽ: “Nếu như người từ chối, vậy người sẽ bị giải phẫu đó.”

Tiền Tuyết Như: “...”

“Đạo trưởng, không có việc gì tốt hơn sao? Ta có gì đáng để được nghiên cứu đâu.” Tiền Tuyết Như có chút bực bội, hai mắt ngập nước.

Trần Hạo nói: “Người có khả năng lành vết thương cực nhanh, còn có thể tái tạo chân tay, tại đạo môn chúng ta cần có đạo hạnh cực cao, thậm chí trả giá cực cao mới có thể làm được như thế. Mà giá trị của người chính là ở chỗ đó, có thể nghiên cứu ra khả năng lành vết thương, hay là đan dược tái tạo tế bào, chỉ cần nghiên cứu thành công, người sẽ trở thành ân nhân của toàn bộ con người, à không, toàn bộ sinh linh trên thế giới này. Đến lúc đó người sẽ có công đức vô lượng. Người suy nghĩ kĩ đi, chỉ cần hiến chút máu, phối hợp vài nghiên cứu. Rồi sẽ có bao nhiêu người tu hành ghen tị với người, vậy mà người không hài lòng?”

Tiền Tuyết Như tròn tròn mắt: “Thật hay giả vậy? Sao ta có cảm thấy sai sai?”

Trần Hạo nói: “Người cảm thấy ổn bởi vì đây là con đường tắt dẫn tới thành công, người là dung hợp với con người, nhận được năng lực mà người khác không có. Chính vì thế người mới cảm thấy như thế. Nhưng vận mệnh đã được định sẵn, cứ quyết định vậy đi, an tâm ăn chơi ngủ nghỉ thành tiên thôi.”

Nói xong, Trần Hạo lôi kéo Tiền Tuyết Như lên xe.

Mặc dù hiện tại vẫn là ban đêm, nhưng từ thành phố Lâm Thủy tới Linh Đan Môn không xa lắm nên Trần Hạo bình tĩnh lái xe rời đi.

Hắn đi theo chỉ đường, chạy vèo vèo trên đường cao tốc.

Đêm nay không tối lắm, trăng sáng rọi cả vùng trời, xung quanh vẫn có xe đi lại.

Cả đoạn đường không có việc gì xảy ra, ba giờ sau, Trần Hạo xuống cao tốc, đi vào một huyện nhỏ.

Huyện nhỏ này tên là Thập Lý Bảo.

Từ cái tên này có thể nhận ra, huyện này có từ rất nhiều năm, từ một xóm làng nhỏ mở rộng thành huyện như bây giờ.

Xe của Trần Hạo tầm 4 giờ sáng mới tới địa phận của huyện, mặt trời đã ló rạng.

Trần Hạo không có ý định ở lại đây, chỉ đi ngang qua, tới thẳng Linh Đan Môn. Hắn tính đưa Tiền Tuyết Như tới đó để đạo trưởng Tam Vị nghiên cứu. Nghiên cứu dựa vào thể chất đặc thù của Tiền Tuyết Như để tạo ra đan dược, nếu việc này thành công chắc chắn thu được lời lớn.

Trần Hạo đi trên đường được mấy phút thì đột nhiên nghiêm túc nhìn thấy trên kính chiếc hậu.

Một chiếc SUV đang theo sau xe hắn.

Nếu trong mắt người bình thường, đó chỉ là chiếc xe ô tô mà thôi.

Nhưng với Trần Hạo thì khác

Chiếc SUV này đã bị đốt cháy đen, chỉ còn lại khung sắt.

Trên xe có một nam một nữ, gương mặt không cảm xúc, ánh mắt vô hồn, oán khí ngập tràn.

Đây là... Linh Xa, âm hồn!

Trời sắp sáng đến nơi rồi, hai hàng này còn không tránh đi mà còn đi long nhong ngoài đường? Làm... không, không đúng!

Trần Hạo đang lái nhái thì nhận ra sự việc, hấn nhếch miệng cười.

Chiếc Linh Xa từ phía sau chậm rãi tới gần xe của Trần Hạo, Trần Hạo cảm thấy luồng oán khí, âm khí mơ hồ quần tới.

Cái hai hàng, muốn tìm kẻ chết thay!

Nhưng mà các người có mắt mà như mù, dám đến tìm ta?

“Đạo trưởng, cần ta đuổi chúng đi không?” Tiên Tuyết Như cũng nhận ra điều này, mở miệng hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Đuổi đi làm gì, những kẻ tìm người chết thay xuống dưới kia vẫn gây họa. Diệt sớm là xong chuyện.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn Tiên Tuyết Như, trong lòng ngạc nhiên.

Người này đã thay đổi rồi.

Lúc trước lan truyền thi khí, tạo nên dịch bệnh, mấy ngàn người gặp tai họa. Ác quỷ như thế giờ lại nói đuổi đi, chứ không giết chúng!

Xem ra nó đã từ bỏ y nghĩ trở về trạng thái cương thi, chấp nhận tình trạng bây giờ.

Mà người con gái dung hợp với nó, hẳn là một người cực kì tốt bụng, nếu không làm gì còn lý do nào giải thích một cương thi máu lạnh và tàn nhẫn thay đổi thành như hiện tại!

Nhưng đây chỉ là bây giờ, còn sau này cương thi dung hợp xong biến thành như thế nào, Trần Hạo không đoán trước

được.

Tình huống như thế không được ghi chép nhiều trong điển tịch.

Chiếc xe Linh Xa màu đỏ từ từ lại gần xe của Trần Hạo rồi sát nhập vào trong.

Trần Hạo không quan tâm, khi chiếc xe Linh Xa sát nhập hẳn vào, một nam một nữ xuất hiện trong xe của Trần Hạo, cả hai lại gần cơ thể của Tiên Tuyệt Như cùng Trần Hạo.

Đúng lúc này, trong xe của Trần Hạo xuất hiện rất nhiều tia điện.

Những tia điện này lít nha lít nhít, lấp đầy toàn bộ không gian trong xe.

Hai kẻ đang định nhập hồn vào Trần Hạo cùng Tiên Tuyệt Như lập tức dừng lại, gương mặt sợ hãi xoay người muốn chạy nhưng lạt chạm tới lưới điện, một tiếng thét vang lên, dòng điện xâm nhập từng ngõ ngách trong cơ thể kẻ đó, trong nháy mắt kẻ đó biến thành hư vô.

Nữ quý trọn tròn mắt, sau đó mới nhận ra mình chọc sai người, vội vàng cầu xin tha mạng.

Nhưng nó chưa kịp mở miệng, lưới điện đã chụp xuống, đánh cho nữ quý hồn phi phách tán, chiếc xe Linh Xa cũng biến mất.

Tiên Tuyệt Như không chịu nổi nói: “Đạo trưởng, phải đuổi cùng giết tận như thế sao? Đuổi đi không được ài?”

Trần Hạo cười nói: “Người uống máu phải không? Vậy người có thể kiểm chế bản thân mình không đi uống máu nữa?”

Tiên Tuyệt Như dừng lại, sau đó yếu ớt nói: “Ta có thể uống động vật huyết.”

“Nhưng những người chết thay này không thể... A.”

Chưa nói hết câu, Trần Hạo biến sắc, vội vàng phanh xe, nghiêm túc nhìn phía trước.

Ngã tư đường phía trước có âm khí hội tụ, xe cộ đông nghịt, những chiếc xe đó đều từ hướng tây chạy tới.

Chương 592: Âm linh quá cảnh

Dòng xe cộ đột ngột xuất hiện này toàn bộ là những chiếc xe hư hỏng, thậm chí có xe không còn bộ dáng của chiếc xe, vẫn chạy bon bon trên đường.

Trong mỗi chiếc xe đều có một hay nhiều âm linh.

Hai phái bên xe là luồng âm khí, ngăn cách âm dương thành hai phần, giống như một con đường đang được mở ra để những chiếc Linh Xa này sử dụng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Đây là hiện tượng âm linh quá cảnh!

Nhưng mà kì quá!

Âm linh quá cảnh hay âm binh quá cảnh xuất hiện tầm 12 giờ đêm, thời điểm đó âm khí mạnh nhất.

Từ khi nào âm linh lại xuất hiện giữa gần ngày như này, hơn nữa quy mô còn lớn như thế!

Đang nhìn Trần Hạo đột nhiên thay đổi sắc mặt, mở cửa kính phát tay.

Nhưng hấn chậm một bước, một chiếc xe tải chạy qua xông thẳng vào dòng xe cộ của âm linh.

Như tảng đá đã được ném xuống sông, chỉ tạo chút gợn sóng rồi chìm sâu dưới nước.

Trần Hạo nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Lấy đạo hạnh của hắn bây giờ hắn cũng không dám đối mặt với âm linh quá cảnh này. Nếu động tới đội quân âm linh hùng hậu như thế, hậu quả thật khó đoán.

Mà người điều khiển chiếc xe tải kia không biết đã tạo nghiệt gì mà gặp phải âm lnh quá cảnh!

Trần Hạo yên lặng chờ hơn một phút, đoàn xe Linh Xa cuối cùng cũng không xuất hiện thêm chiếc nào nữa. Những chiếc xe đó chạy theo con đường khác, râm rộ đi mất.

Trần Hạo vào xe, vẻ mặt nghiêm trọng, không nói lời nào.

Tiền Tuyết Như không quan tâm hai âm hồn trước đó nữa, nhìn về hướng đoàn xe Linh Xa chạy mất, cô kinh ngạc một lúc lâu, sau đó hỏi Trần Hạo: “Đạo trưởng, chuyện gì đây? Nhiều Linh Xa xuất hiện như thế, liệu có chuyện gì sắp xảy ra phải không?”

Trần Hạo buồn cười nói: “Người hỏi ta, ta hỏi ai? Ta không phải thần tiên, không phải cái gì cũng biết.”

Nói xong, Trần Hạo khởi động xe để đi tiếp.

Trên cả đoạn đường, Trần Hạo quan sát khắp nơi, nhận thấy một số điều lạ thường.

Bất kì địa phương nào có người sinh sống hay qua lại đông đúc, kiểu gì cũng có âm hồn tồn tại.

Vậy mà bây giờ dù Trần Hạo có đi qua nghĩa trang của huyện cũng không thấy bất kì âm hồn nào.

Tình huống này khiến Trần Hạo thấy việc âm linh quá cảnh vừa rồi có liên quan với nhau.

Mang theo tâm sự, Trần Hạo tiếp tục lái xe.

Hơn một giờ sau, Trần Hạo đã tới chân núi.

Đến đây, Trần Hạo thấy trên sườn núi có một tòa kiến trúc bị rừng cây che lấp.

Đó chính là Linh Đan Môn.

Dừng xe, Trần Hạo cùng Tiền Tuyết Như leo lên núi.

Đến cổng Linh Đan Môn, Trần Hạo nhìn thấy đệ tử của đạo trưởng Tam Vị, một thiếu niên chất phác đang bày dược liệu để phơi.

“Tiền bối Trần.” Thiếu niên nhìn thấy Trần Hạo, ngạc nhiên chào hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Thầy ngươi có ở đây không?”

Thiếu niên vội vàng nói: “Thầy đang đọc sách bên trong, để ta dẫn ngài vào..”

Thiếu niên dẫn đường phía trước, Trần Hạo đi theo đằng sau, trên đoạn đường đi hẳn nhìn thấy đủ loại hoa kì dị thảo, nồng nặc mùi thuốc.

Đi vào sâu, Trần Hạo thấy một người đàn ông lưng tuổi đang đeo kính lão, ngồi dưới gốc cây hoa quế, tay cầm quyển sách, đó chính là đạo trưởng Tam Vị.

Còn không có tới gần, thiếu niên liền hô: “Thầy ơi, tiền bối Trần tới.”

Đạo trưởng Tam Vị ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười để sách xuống rồi đứng lên nói: “Trần đạo hữu, sao ngươi lại tới đây!”

Trần Hạo cười nói: “Làm hàng xóm nhiều như thế, hôm nay mới tới nhà chơi, thật có lỗi.”

Đạo trưởng Tam Vị đạo trưởng nói: “Trần đạo hữu cứ nói đùa, rồng đến nhà tôm là quý hóa quá rồi.”

Hỏi thăm vài câu, Trần Hạo ngồi xuống cùng đạo trưởng Tam Vị, tiếp tục nói: “Giờ mới có cơ hội gặp để cảm ơn đạo

hữu về chuyện xung quanh thôn tú tài.”

Đạo trưởng Tam Vị cười nói: “Có gì đâu, ta làm vì người dân thôi, ừm, ta nhớ không nhầm, vị này chính là...”

Đạo trưởng Tam Vị nhìn Tiền Tuyết Như.

Trần Hạo không dấu, gật đầu: “Chính là nàng, cô nương này cũng là đệ nhân, người được hôn phách của cương thi dung hợp vào..”

Đạo trưởng Tam Vị giật mình: “Hôn phách của cương thi, kì lạ quá đi! Ta chưa nghe thấy bao giờ!”

Trần Hạo nói: “Chính xác, nhưng đạo hữu không phải lo lắng đâu, Tiền cô nương không phải người thường nhưng lại có lòng tốt. Nếu đạo hữu biết đệ năng của nàng chắc còn vui hơn.”

Đạo trưởng Tam Vị đáng giá Tiền Tuyết Như một lúc rồi hỏi: “Đệ năng gì?”

Trần Hạo nói: “Vết thương tự lành, tay chân tái tạo lại.”

“Cái gì! Cái này sao có thể!” Đạo trưởng Tam Vị kinh ngạc bật dậy.

Trần Hạo nói: “Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không dám tin. Chẳng qua thế giới rộng lớn, không thiếu điều lạ, cô nương đó cũng có thể làm được như vậy. Lần này ta đưa nàng ấy tới đây để nhờ đạo hữu nghiên cứu xem có tạo được đan dược gì đặc biệt không.”

Đạo trưởng Tam Vị nhìn Tiền Tuyết Như với ánh mắt sáng quắc.

Trần Hạo đã nói, cả đời hẳn luyện đan, nếu dụ dỗ hẳn bằng thứ khác chắc chắn không được. Nhưng đối với việc nghiên cứu đan dược chính đã thành máu huyết của hắn thì lại là sự hấp dẫn lớn.

Đạo trưởng Tam Vị hoàn hồn, đưa tay ra sau lưng lấy một con dao, Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Đậu đen rau muống, ông già này găm dao trong người làm gì!

Đạo trưởng Tam Vị tới trước mặt Tiên Tuyết Như, khiến Tiên Tuyết Như bị dọa lùi về sau mấy bước, cảnh giác nhìn hẳn.

“Cô nương đừng sợ, ta chỉ thử nghiệm, ừ, rạch một nhát ngay đầu ngón tay thôi.” Đạo trưởng Tam Vị cười nói.

Tiên Tuyết Như nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Đề Đạo trưởng Tam Vị thử một chút, giống như đứt tay thôi, dựa vào thể chất của người, một tý là khôi phục.”

Tiên Tuyết Như mím môi, nhắm mắt đưa tay ra.

Đạo trưởng Tam Vị không nói thêm, cầm lấy tay rạch một vết nhỏ trên đầu ngón tay.

Máu tươi chảy ra.

Nhưng mấy giây sau, máu đã ngừng chảy, thêm giây nữa, ngón tay của Tiên Tuyết Như đã lành lại như chưa từng bị rạch ra.

Tam Vị đạo trưởng nhìn hít một hơi thật dài, con mắt như lóe sáng.

Dựa vào tốc độ lành của vết thương quả thực dọa người. Bí ẩn này đáng để nghiên cứu.

“Trần đạo hữu, ta muốn cô nương này.”

Đạo trưởng Tam Vị chắc chắn nói.

Trần Hạo nói: “Vậy người ở lại đây đi.À..p.” Trần Hạo nhìn Tiên Tuyết Như, nghiêm túc nói: “Ta không hạn chế hoạt động

của người, nhưng ta hi vọng người có thể tự giác, sống ở nơi này, đừng đi lung tung, ăn ngon ngủ ngon, không phải suy nghĩ điều gì, giống như lúc người là cương thi. Người có thể chạy nhưng không sao, người phải biết, ta đã bắt người được một lần thì cũng có lần thứ hai, tới lúc đó người không được lựa chọn như giờ.”

Tiền Tuyết Như im lặng một lúc, mở miệng nói: “Đạo trưởng yên tâm, chỉ cần nhu cầu của ta được cung cấp đầy đủ, không đánh đập ta, ta sẽ không đi.”

Chương 593: Bại lộ

Sau khi thu xếp cho Tiền Tuyết Như, Trần Hạo cũng không đợi bao lâu rồi cũng đi luôn.

Chủ yếu là đạo trưởng Tam Vị hoàn toàn không có ý chiêu đãi Trần Hạo, nói chuyện cũng cho qua loa, luôn luôn thay đổi chủ đề, tìm Tiền Tuyết Như nói chuyện.

Nếu không phải biết ý nghĩ của đạo trưởng Tam Vị là gì, Trần Hạo còn tưởng rằng ông già này người già chứ tâm không già, định hồi xuân lần thứ hai nữa.

Thế nhưng đạo trưởng Tam Vị say mê nghiên cứu, Trần Hạo cũng không muốn dây dưa với lão, chủ động lựa chọn về trước.

Từ Linh Đan Môn rời đi, Trần Hạo lái xe về , tốc độ không nhanh cũng không chậm, thong thả đi tiếp.

Không được bao lâu, Trần Hạo đi vào một thị trấn nhỏ.

Lúc này trời sáng choang, các cư dân đã thức dậy rèn luyện, mua thức ăn, một khung cảnh thật náo nhiệt.

Trần Hạo cũng không nóng vội bước đi, tìm một cửa hàng ăn sáng, gọi một phần bữa sáng, lấy điện thoại ra , vừa ăn vừa chơi.

Mở Wechat ra, ấn vào nhóm đại sư, Trần Hạo muốn xem ở trong nhóm mọi người đang nói chuyện gì.

Kết quả xem xong, Trần Hạo sợ hãi.

Lúc này bên trong nhóm còn rất náo nhiệt, mấy người đại sư đều ở đây, trò chuyện khí thế ngất trời.

Mà nội dung mà bọn họ nói, sơ qua liên quan tới âm binh qua đường.

Thì ra âm binh qua đường hôm nay mình nhìn thấy chỉ là một trong những bộ phận, tại khắp nước trên cả nước, hôm nay cũng khung giờ đó, xuất hiện hiện tượng có ít nhất hai mươi âm binh qua đường, có bao nhiêu người vì thế mà bị thương, nhưng đây không phải là trọng điểm, điểm chính là, cái hiện tượng này, vi phạm quy tắc của âm binh qua đường, thuộc về lẽ rất khác thường.

Thế nhưng việc này có một phiền toái lớn, những cũng đều bị đạo môn và các ban ngành liên quan che dấu chân tướng, bình thường bên ngoài người tu hành căn bản là không biết nội tình, chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Bên trong nhóm, mấy vị đại sư đang đoán xem là có chuyện gì, sẽ có ảnh hưởng gì.

Trần Hạo cũng đang suy nghĩ mà, đột nhiên đại sư trong nháy mắt thay đổi chủ đề.

“Mấy vị, có biết hôm qua có người vào xem Thiên Vân hành cung, nghe nói người tới nhưng không cướp được bảo vật ở Thiên Vân hành cung, nhưng lăng mộ của Vân Quang tử lão bị phá thành một cái hố, linh tính giảm mạnh.”

“Thật hay giả vậy? Tin tức Thiên Vân hành cung mà cậu cũng biết!”

“Cái này cũng có thể là giả, sau mấy ngày nữa mọi người có lẽ sẽ đều biết, tôi chỉ là quen biết một người đệ tử ở Thiên Vân hành cung, việc này mới nói trước. Nghe nói hôm trước có một cô gái đi vào xem, nếu không phải bị Vân Quang tử lão đạo xuất hiện, thì bồi mấy trăm năm của Thiên Vân hành cung bọn họ truyền thừa đã bị trộm đi rồi, nhưng bọn họ cũng không có bắt được cô gái kia. Vốn dĩ nói đêm qua chỉ là dự bị,

không nghĩ tới thật sự là có người đi trộm, lần này đi chính là cả hai, một người có chui xuống đất, một người có thể bay lên trời, còn lão Vân Quang tử là bị người bay lên trời kia dùng một kiếm phá vỡ.”

“Lên trời xuống đất! Cái này cần bao nhiêu năm phẩm chất tư chất tốt mới có thể làm được! Đại lão như thế này mà lại đi trộm đồ! Bảo bối đó của Thiên Vân hành cung có thật sự tốt như vậy không?”

“Đại lão cũng muốn trộm đồ, Thiên Vân hành cung lần này sợ là sẽ phát điên lên, sau này đi ngủ chắc là mở một mắt nhắm một mắt đi!”

“Khủng bố đến vậy, một giây mặc niệm cho đệ tử Thiên Vân hành cung.”

...

Trong nhóm trò chuyện thật vui vẻ, Trần Hạo nghe xong rất ngạc nhiên.

Lên trời thì không nói, nhưng mà xuống đất kiểu này cũng không bình thường, Ngũ Hành độn thuật vốn dĩ cần mười phần thần thông hiếm thấy, thậm chí không phải là có đầy đủ đạo hạnh là có thể làm được.

Có phép thần thông như vậy, thế mà còn đi trộm? Đây có phải quá là không biết xấu hổ không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên trong nhóm nhảy ra một tấm hình, phù hợp có một câu: ” Mọi người nhìn xem, đây chính là ảnh chụp ba người trộm đồ, trước mắt thì Thiên Vân hành cung đã xin giúp đỡ, đồng thời truy nã ba người đó, nói là có thể bắt được, Thiên Vân hành cung sẽ dâng tặng một loại thân thiên phú thần thông pháp quyết phù hợp bản thân, xem như tiết lộ một chút manh mối, cũng có thể được đồ tốt, mọi người người nào giải được, đều có thể đi nhận thưởng.”

Trần Hạo mở hình ảnh ra xem xét, lập tức trợn mắt há mồm.

Hình ảnh hình như là camera Screenshots, không rõ ràng lắm.

Nhưng là Trần Hạo cũng có thể nhận ra, người con gái kia, hình như là A Mịch La.

Mà chuyên tới hai tấm hình bên ngoài, một cái hình như là Sát Thần Thai, một cái khác thì là một thanh kiếm, trên thân kiếm có một thân ảnh nhỏ bé, nếu không nhầm thì đây chính là Hiên Viên Nhị Đại Kiếm Linh mà!

Mắng nhẹ trong lòng, mẹ nó ba người môn phái đi trộm đồ thế mà mình đều biết.

Mà điều làm cho Trần Hạo im lặng nhất là, Sát Thần Thai làm sao có thể ở bên cạnh Hiên Viên Nhị Đại! Còn cùng nhau kết bạn đi ăn trộm đồ!

Mẹ nó, tao không có dạy Sát Thần Thai đi ăn cắp, đây tuyệt đối là bị Hiên Viên Nhị Đại kia làm ảnh hưởng.

Trần Hạo trong lòng thâm oán, sau đó sự bất mãn với Hiên Viên Nhị Đại lại thêm một bậc.

Thân là kiếm, tự ý rời đi, đã không hợp cách, thế mà hiện tại còn đi trộm đồ, còn làm ta hao tâm tổn trí Tư Hân” đạo Sát Thần Thai, haha, để ta nhìn xem, người có thể sống được bao lâu, xảy ra chuyện rồi, cũng đừng trông chờ ta đi cứu.

Trong lòng suy nghĩ, Trần Hạo nhìn mấy người đại sư càng trò chuyện càng lạc đề, cũng bắt đầu lái xe, sau khi đóng đồ ăn sáng xong, Trần Hạo tiếp tục lái xe rời đi, thẳng đến chỗ Tam Thủy Quán.

Đi thẳng tuốt một đường, tới gần buổi trưa, Trần Hạo thấy được Tam Thủy Quán. Sau đó cũng nhìn thấy ở trước quán có mấy chiếc xe.

Đầu tiên là ngăn người, sau đó Trần Hạo cảm giác được điều gì đó, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tam Thủy Quán .

Dừng lại một chút, Trần Hạo nhếch miệng cười.

Dừng xe lại, Trần Hạo đi vào Tam Thủy Quán xem.

Đi vào, Trần Hạo thấy ngay trong sân quán, một chỗ mảnh thú ngồi xồm một chỗ.

Được lắm, sư tử hổ báo còn có chó gấu với cá sấu, điều này bà mẹ nó, nếu bị hiệp hội bảo vệ động vật quý hiếm nhìn thấy những con này, chắc báo cáo đóng cửa quán mất!

Nhìn ở chính giữa, một bóng hình màu đen chạy vội tới.

Trần Hạo cảm giác được ở đằng sau, giang hai cánh tay, để bóng đen bay vèo vào trong ngực, meo một tiếng, cọ cọ trên mặt Trần Hạo, chính là một chú mèo đen.

Trần Hạo vỗ vỗ mông mèo đen , tức giận nói: “Vừa chạy đi chơi vài ngày, còn tưởng rằng mày chơi đã rồi, không muốn trở về nhà nữa .”

Mèo đen meo meo, giẫy giụa nũng nịu trong ngực Trần Hạo.

“Hạo ca, chúng em là đi cứu con dâu của Đầu To, bởi vì lúc ấy khá là gấp, chưa kịp thông báo, đã chậm trễ lâu như vậy, thế nhưng chúng em bắt một người về.” Giọng nói của gà trống vang lên, sau đó đi đến.

Trần Hạo nhìn sang, liền thấy gà trống biến thành một đại hán, mang theo một ông già mặc áo bào màu vàng tới.

Nhìn bộ dáng ông già mặc áo màu vàng bị vòng sáng vây lại, Trần Hạo nhíu mày.

Có thể khiến cho gà trống sử dụng càn khôn thần thông, ông già này không hề đơn giản đâu.

Gà trống đem ông già áo màu vàng buông xuống, tiếp tục nói: “Ông lão này là thủ hạ của vương gia gì đó, trợ giúp thần tướng kim cương gì đó ở nước ngoài triển thế lực, còn chuyên đi bắt yêu tộc chúng ta, nói gì mà đi nghiên cứu dự án thiên binh, Hạo ca, lão già này không phải người tốt, chúng ta lúc nào rảnh, đi ra nước ngoài, đem cái thế lực này nhổ tận gốc.”

” Thủ hạ vương gia, thần tướng kim cương!” Ánh mắt Trần Hạo khẽ , nháy,nhìn về phía ông lão áo màu vàng nói: “Ông là Hoàng Kỳ

Son!”

Ông già áo màu vàng đang ngạc nhiên xét dò đại lão được gọi là Hạo ca là từ yêu tộc hóa thành, đột nhiên bị Trần Hạo gọi tên, vẻ mặt của ông khẽ giật mình, đương nhiên là rất kinh ngạc.

Trần Hạo cười rồi nói: “Quả nhiên là ông, không sai, dự án thiên binh tôi có biết, nhưng tôi nghe nói, tên gọi gốc của dự án này, không phải gọi là dự án của người thú sao!”

Chương 594: Từng bước phá tâm thể phòng bị

“Dự án người thú?” Gà trống mặt ngậy ra .

Sắc mặt của ông già mặc áo màu vàng thay đổi lớn, khiếp sợ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Có phải là rất lạ lùng hay không, tôi thể mà lại biết những thứ này? Tôi nói cho ông biết, nói thật thì tôi biết rất nhiều, cái thứ gọi là thần tướng kim cương, chính là một cái con tinh tinh đã thành tinh, nghe nói một mình tạo ra một loại nhân thú, tự nhận giống như Darwin, mơ ước lớn nhất chính là tạo ra đế quốc Người Thú. Nói thật, dạng này yêu loại kỳ hoa, ta cũng là bội phục vô cùng.”

Ông lão áo màu vàng hoàn toàn im lặng.

Thân là một tù nhân, giá trị lớn nhất của lão chính là những thông tin mà hắn biết.

Hiện tại xem ra, những tin tức mình cho rằng là tuyệt mật, người ta đã sớm rõ như lòng bàn tay, cái này thì còn giữ lại lão làm gì?

“Ông, thật đúng là đệ tử một dòng của Lao Sơn, đáng tiếc tâm thuật bất chính, tu luyện âm thuật, gây tai họa cho không biết bao nhiêu cô gái, bị truy nã, sau đó thì chạy trốn với thần tướng kim cương, nói đến đây, ta nghe nói cái tên thần tướng kim cương tuy vậy nhưng là cái con tinh tinh cái, phàm là dựa vào sự mạnh mẽ của nó nên muốn thể hiện ra năng lực của bản thân, ông lão à, tuổi của ông không nhỏ lại trở thành người thân cận của kim cương thần tướng, chỉ sợ con tinh tinh cái kia

được ông phục vụ rất hài lòng.” Trần Hạo trong câu nói rất thâm,cười như không cười rồi hỏi.

Sắc mặt ông lão áo vàng trở nên trắng bệch trong nháy mắt, nhìn chằm chằm Trần Hạo rồi nói: “Cậu rốt cuộc là ai.”

Trần Hạo giọng nói yếu ớt nói: “Ông đoán đi.”

Ông lão áo vàng nghe mà chán.

Nếu tôi mà có thể đoán được thì còn hỏi cái cọng lông.

Trần Hạo cười nói: “Được rồi, ông lão xéo xắt, đùa ông thật chẳng có gì thú vị, ừ thì nói thật, Tiểu Hoàng đem ông bắt về, tôi còn thực sự thấy có chút khó khăn, để ông ở lại thì cũng chẳng có tác dụng gì,cả tôi và ông đều biết là thế, nếu không giữ ông lại, cứ thẳng tay giết người thì cũng không tốt, à đúng rồi, tôi nghe nói thật đúng là lệnh truy nã của Nhất Mạch với ông sẽ không bị hủy bỏ đâu , nếu như đem ông bán cho họ thì thật đúng là phải đạo, có lẽ có thể đổi được ít đồ.”

Ông lão áo vàng lập tức luống cuống, có vẻ như thật sự rất sợ hãi, vội vàng nói: “Tiền bối, có việc gì hãy thương lượng, cậu đã chướng mắt tôi, sao không thả tôi ra? Tôi có thể dâng cậu vật để chuộc tội,đảm bảo sẽ làm tiền bối hài lòng.”

Trần Hạo cười nói: “Ông sợ? À ta nhớ ra rồi, người thật đúng là có nguyên nhân chân chính để bị truy nã mà , hình như người lấy con dâu của sư thúc người, chắc chắn, điều này không thể không nói,lão già, khẩu vị của người còn nặng thật đấy.”

Ông già áo vàng đã hoàn toàn bị tinh ngộ.

Chuyện bị truy nã, giới tu hành biết đến không ít, nhưng để biết nguyên nhân thực sự,lão áo vàng có thể xác định là không có trên năm người biết, mà lại là toàn những người không dám tiết lộ ra ngoài, vì sao người này cũng biết đến.

Là có người để lộ bí mật, hay là người này thật sự thần thông quảng đại, thần cơ diệu toán?

Trong lòng hỗn loạn, ông già áo vàng có chút hoảng hốt.

“Như này có lẽ là bị đả kích rồi? Không phải ta nói rằng, năng lực chịu đựng hiện tại của ngươi vẫn có chút yếu, cũng khó trách đã cao tuổi như vậy, tu vi vẫn không đi lên nổi, chỉ có thể dựa vào đồ bổ để miễn cưỡng duy trì.” Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Ông lão áo vàng không nói lời nào.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ hẳn một chút, lúc này mới nói: “Thôi được rồi, ngươi nói xem, có cái gì có thể đổi cái mạng nhỏ của ngươi không, nếu như có thể, ta liền thả ngươi, nếu như ta không hài lòng, vậy ta sẽ đem ngươi bán theo đúng lời ta nói .”

Ông lão áo vàng như được đại xá, lên tinh thần, vội vàng nói: “Ta nguyện ý dâng lên một phương pháp tu hành, ngoài ra còn có ba viên linh thạch, một tỷ đôla, các loại linh...”

“Dừng!”

Không đợi ông lão áo vàng nói xong, Trần Hạo trực tiếp chặn lại, sau đó giễu cợt nói: “Chỉ có những thứ này thôi sao? Ngươi cảm thấy ta cần sao?”

Ông lão áo vàng sững sốt.

Như thế vẫn chưa đủ? Tiền thì không nói, linh thạch còn có hẳn có ba viên , đây chính là những thứ mình dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn mới có thể chiếm được, vật mà có tiền còn không mua được, ngươi còn ghét sao!

Mặt khác còn có những linh vật đều churanói, nhìn bộ dáng này của hắn, vậy mà đều không muốn nghe!

“Tiền bối, vậy ngươi muốn cái gì?” Ông lão áo vàng yếu ớt mà hỏi.

Trần Hạo bĩu môi nói: “Đồ để tu hành, ngươi đừng nói nữa, ta không thèm, nếu như bây giờ ngươi không có thứ đặc biệt gì, chỉ có một một biện pháp có thể giữ cái mạng.”

“Cái gì?”

“Nói cho ta tất cả về dự án Nhân Thú kia, ta muốn thông tin căn kẽ, chỉ cần ngươi nói, ta liền thả ngươi.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

“Cái này thì không...” Ông lão áo vàng vô thức muốn phản bác.

Thế nhưng Trần Hạo trực tiếp chặn lại lời của hắn, quả quyết nói: “Nếu như không nói điều này, vậy thì bán ngươi như lời ta nói. Ta tin rằng, sự thúc của ngươi nhất định rất tình nguyện đến xem ngươi.”

Ông lão áo vàng: “...”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Chọn một cái đi, cho ngươi một phút cân nhắc, nếu như không đáp ứng, ta coi như ngươi ngầm thừa nhận từ chối, ta có thể bảo đảm rằng, trong ngày hôm nay ngươi có thể nhìn thấy sự thúc thân yêu đứng trước mặt ngươi.”

Ông lão áo vàng lập tức lòng tràn tràn ngập sự bức bối.

Nói tới nói lui, chính là vì dự án Thú Nhân.

Nhưng đây là dự án của thần tướng kim cương, vì thế nó đã bỏ ra nhiều năm thời gian và công sức, nếu như bị mình bán, hậu quả kia cũng thật đáng sợ, phải chứng kiến kim cương thần tướng tàn bạo, trong lòng lão già áo vàng cảm thấy một sự tuyệt vọng.

Thời điểm mà lão do dự, Trần Hạo bắt đầu đếm ngược.

Ba mươi sáu, 35, ba mươi tư... Tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba...

“Không cần đếm nữa, ta nói.”

Nguyên do là bị Trần Hạo liên công kích tinh thần của lão, bị Trần Hạo từng bước một hướng dẫn, rốt cục thì tâm thế phòng ngự bị sụp đổ, kêu to lên tiếng.

Trần Hạo cười nói: “Lựa chọn thông minh đấy, người có thể yên tâm, hôm nay người nói cho ta biết, ta cam đoan sẽ không nói cho ai, tuy nhiên thì người cũng phải nói thật với ta, chỉ cần có một câu là nói dối, thì người cũng không có cơ hội lựa chọn lần thứ hai đâu.”

Ông lão áo vàng khổ sở nói: “Vãn bối không hiểu nổi, tiền bối đã biết tất cả mọi chuyện, vì sao còn muốn hỏi ta chuyện về dự án thú?”

Trần Hạo cười hehe: “Ta biết tất cả mọi chuyện, nhưng cái này thì không biết.”

Ông lão áo vàng: “...”

Nhìn không ra là Trần Hạo đang nói thật hay giả, lão già áo vàng suy nghĩ một chút, vẫn là mở miệng nói điều mình biết ra.

Hắn cũng không dám nói dối, dù sao Trần Hạo liên tục vạch trần, thể hiện rằng hắn thần thông quảng đại, nói không chừng cũng có vài phần tới dự án thú nhân, nếu như mình nói không đúng, thật là một bi kịch.

Không bao lâu, ông lão áo vàng nói xong, sau đó mong chờ nhìn Trần Hạo nói: “Tiền bối, ta biết chỉ chút này thôi, hiện tại có thể không...”

Trần Hạo nói: “Không cần gấp, người nói xong, ta cũng nên đi kiểm chứng, xem xem người nói thật hay không, cho nên

khoảng thời gian này, ngươi vẫn là ở lại Tam Thủy Quán, chờ ta xác định xong, nhất định thả ngươi.”

Ông lão áo vàng sững sờ, sau đó giận dữ: “Tiền bối, ngươi sao có thể...”

Trần Hạo ánh mắt trừng một cái, khí thế mạnh mẽ bao trùm, làm lời nói của ông lão áo vàng bị đè ép mà nín lại.

“Ta không nói giết ngươi, cũng không đem ngươi bán cũng là thật, chỉ là để ngươi kiên nhẫn chờ mấy ngày mà thôi, vội cái gì?”

Ông lão áo vàng nghẹn lời, chần chừ một chút rồi nói: “Có thật chỉ là vài ngày không?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một cái: ” Đương nhiên, à, nói đến ở lại, ở không cũng không tốt lắm, lúc trước ngươi nói về ba viên linh thạch, một tỷ đola, cái này coi như là tiền ăn, chút nữa nhớ mà giao lên.”

Ông lão áo vàng trừng to mắt: “Tiền bối, ngươi không phải nói không thèm sao?”

Trần Hạo đương nhiên nói: “Đúng vậy , ta không có thèm, thế nhưng nếu ngươi có thể chịu nhịn đói, cũng có thể không cần giao lên.”

“Vậy tôi có thể tự đi kiếm ăn sao?”

“Ừm hừm, ngươi nói xem.”

Chương 595: Bị hãm hại không còn cách nào khác

Không còn cách nào khác với ông lão mặc áo choàng vàng không biết xấu hổ, Trần Hạo ngưng kết lời pháp, bao vây miếu của ông lão mặc áo choàng vàng, để ông ta không thể sử dụng pháp lực, sau đó gọi Triệu Linh Xảo tới, để nàng đưa ông lão áo choàng xuống sắp xếp.

Khi ông lão áo choàng vàng vừa đi, Trần Hạo nhìn thoáng qua động vật đầy sân, lúc này mới tiếp tục nói: “Nói đi, chuyện này là sao?”

Gà trống vọi vàng giải thích.

Trần Hạo nghe xong mày cau lại, trầm ngâm một lát nói: “Nói vậy những động vật này cũng rất đáng thương, như vậy đi, có hai phương án, một là đưa đến sở thú, hoặc nuôi ở trong núi Vu, nếu lựa chọn cái thứ hai, các người phải có một người phụ trách trông coi, không thể để bọn chúng làm hại các người, nếu như xảy ra chuyện, người phụ trách sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm.”

Gà trống nói: “Cái này không cần bàn, chắc chắn chọn phương án thứ hai, nhiệm vụ trông coi giao cho đầu to.”

Mèo đen cũng meo một tiếng, gật đầu bày tỏ đồng ý.

Sóc đầu to đang chăm sóc con sóc lông xám cách đó không xa : “(⊙|⊙) “

Trần Hạo nhìn về phía đầu to, sau đó lại nhìn con sóc khác bên cạnh nó.

Ừm, khá nhiều thịt, cơ thể nhỏ hơn so với đầu to một chút, lúc này, cả hai chân và móng vuốt đều bị khóa bởi hai cái còng

nhỏ, không đứng vững được.

Nhìn thấy ánh mắt của Trần Hạo, con sóc lông xám không hề sợ người lạ, ngược lại còn ngẩng đầu lên, không hề yếu thế mà đối mặt với Trần Hạo.

Thái độ này, khiến Trần Hạo âm thầm cảm thán.

Hơi thở trên người của con sóc này mạnh hơn nhiều so với đầu to, ít nhất có 30 năm tu luyện, mà hơi thở của nó khá bá đạo, hiển nhiên là có truyền thừa, ảnh hưởng tới tính cách nhất gan vốn có của sóc, trở nên khí phách và mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong lòng hơi lay động, Trần Hạo đi tới.

Đầu to cũng coi như quen biết đã lâu, nó cũng không sợ, ngược lại ánh mắt lộ ra chờ mong.

Nhưng mà con sóc lông xám lại có chút cảnh giác.

Đối với gà trống và mèo đen, nó vẫn có thể chấp nhận được, dù sao cũng là yêu quái đã mở linh trí.

Nhưng Trần Hạo là con người, mà nó vừa mới bị loài người làm bị thương, trong lòng có kháng cự đối với loài người.

Trần Hạo đến gần, con sóc lông xám lập tức nhe răng trợn mắt, trong mắt lộ ra sự hung ác, nếu không phải móng vuốt đã bị khóa, có lẽ sẽ nhin không được mà tấn công.

Trần Hạo nhìn kỹ một chút, âm thầm lắc đầu.

Mặc dù khí phách của con sóc này mạnh hơn đầu to nhiều.

Nhưng ở phương diện linh trí lại kém hơn, nó vẫn còn sự hung dữ của loài thú. Hiển nhiên truyền thừa giúp nó tiến rất nhanh, nhưng căn cơ chưa vững. Nếu như không sớm bổ sung vào, sau khi định hình rồi, con đường đến đại đạo sẽ bị đứt đoạn.

Như có điều suy nghĩ, Trần Hạo nói: “Đầu to, còng tay này của vợ người ta chưa có cách nào để mở ra, người cứ chăm sóc trước, đợi khi ta có vũ khí sắc bén, lại giúp người mở còng tay ra.”

Đầu to đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn về phía con sóc lông xám, kêu chi chi.

Con sóc lông xám nhìn chăm chăm đầu to, nóng nảy đáp lại.

Đầu to tiếp tục kêu.

Con sóc lông xám càng cúi kính hơn, bốn chân cũng bắt đầu động đậy.

Đầu to giật nảy mình, vô cùng đáng thương nhìn con sóc lông xám, lại nhìn Trần Hạo, giống như không biết phải làm sao.

Lúc này gà trống nói: “Hạo ca à, vợ của đầu to hình như không ổn lắm, có vẻ như đã tính mạnh hơn rất nhiều khi chưa mở linh trí, có phải xảy ra vấn đề khi tu luyện không?”

Trần Hạo nói: “Nói đúng thì cũng đúng, nói không phải thì cũng không phải, chủ yếu là căn cơ con sóc này chưa vững, nếu như cố gắng lắng xuống mấy năm, thì có thể sửa được, nếu tiếp tục đột nhiên trở nên mạnh hơn, không chỉ có con đường bị đứt đoạn, chỉ sợ nó sẽ biến thành loài yêu quái hung ác, tàn nhẫn hung bạo.”

“A? Vậy làm sao bây giờ?” Gà trống kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo im lặng một lát rồi nói: “Chỉ có một cách, mà phải dựa vào đầu to, chỉ xem nó có lá gan này hay không thôi.”

Gà trống sững sờ, đầu to cũng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Đầu to, người thích con sóc này sao?”

Đầu to vội vàng gật đầu.

Trần Hạo cười nói: “Người sợ chết không?”

Đầu to: “...”

Gà trống: “...”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nếu như người không sợ chết, vậy người đưa con sóc này về, không nghe lời thì treo lên đánh, dám cào lông thì treo lên đánh, sau đó mỗi ngày ra lệnh cho nó tu luyện trong nước lạnh, chờ tới lúc nó không còn nóng nảy nữa, cô vợ này của người coi như thành công.”

“Khụ khụ, Hạo ca, cách này của anh là gì vậy? Có thể xảy ra chuyện hay không?” Gà trống giật mình.

Trần Hạo không có trả lời, mà chỉ nhìn đầu to.

Đầu to chân chờ, mắt nhỏ sợ hãi nhìn về phía con sóc lông xám.

Con sóc lông xám nhe răng trợn mắt, cực kì hung dữ, hoàn toàn là bộ dáng không chịu phục tùng.

Cách này thật sự có thể thực hiện sao? Nếu không có thao tác thành thạo, nếu không sẽ tiêu đời mất.

Nhưng mà đạo trường lợi hại như vậy, có lẽ sẽ không gạt mình, chắc chắn có thể cứu Tiểu Hôi Hôi.

Do dự mãi, đầu to cắn răng một cái, gật đầu với Trần Hạo, sau đó lần đầu tiên lấy ra can đảm lớn nhất, bất chấp sự phản kháng của con sóc lông xám, tiến lên bắt lấy nó.

Con sóc lông xám tức giận kêu lên, đầu to cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, trực tiếp dùng một móng vuốt vồ lên mông con sóc lông xám.

Con sóc lông xám lập tức sợ ngây người.

Đầu to nhân cơ hội ôm lấy nó, sau đó kêu chi chi với Trần Hạo, gà trống, mèo đen, nhanh chóng chạy đi.

“Hạo ca, ta luôn cảm thấy người đang hãm hại đầu to a.” Gà trống nhìn bóng dáng đầu to rời đi, yếu ớt nói.

Trần Hạo nói: “Không sao, khuyết điểm của con sóc kia là thiếu sự dạy dỗ, phải kiềm chế dã tính, tăng linh trí, nếu không cứ kéo dài như vậy, nó lớn lên sẽ chỉ thành một con yêu quái hung ác thôi, mà cách tốt nhất hiện tại, chính là đầu to, nếu đầu to có thể thu phục nó, tự nhiên sẽ hài hòa mỹ mãn.

“Vậy nếu không thu phục được?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo thần bí cười nói: “Không thể, tay chân bị trói, hoàn toàn không thể phản kháng, cái này cũng không còn cách nào khác, đó chính là mệnh pháp sư trời sinh của nó.”

Gà trống: “...”

“Được rồi, không nói tới chúng nữa, Tiểu Hoàng, có muốn ra ngoài một chuyến không?” Trần Hạo nói sang chuyện khác, cười híp mắt hỏi.

Gà trống sững sờ, chột hai mắt lóe sáng: “Hạo ca, chúng ta đi đối phó với Thần tướng Kim Cang sao?”

Trần Hạo gật đầu: “Hận thù với vương gia, sợ là không hóa giải được, mà chỗ dựa lớn nhất của vương gia chính là năm thần tướng, mặc dù ta biết một số tin tức, cũng không đủ kĩ, khó có thể tìm được. Hiện giờ biết được một tin, đương nhiên không thể bỏ qua, trước chặt một cánh tay của hắn đã rồi nói.”

Gà trống liền nói ngay: “Lúc nào đi?”

Trần Hạo nói: “Ta sắp xếp một chút, lập tức sẽ lên đường.”

Bên này Trần Hạo chuẩn bị, ông lão áo choàng vàng cũng bị Triệu Linh Xảo đưa tới một căn phòng.

Đi vào quan sát, ông lão áo choàng vàng sững sờ, trong phòng có một thằng nhóc choai choai, lúc này đang nghiêm túc đọc sách.

Ông lão áo choàng vàng cau mày lại, nhìn về phía Triệu Linh Xảo nói: “Ta phải ở chung với thằng nhóc này?”

“Chẳng lẽ người còn muốn phòng riêng?” Triệu Linh Xảo hỏi lại.

Ông lão áo choàng vàng có chút tức giận, thấp giọng nói: “Ta đã bỏ ra ba viên linh thạch và một tỉ đô la tiền ăn.”

Triệu Linh Xảo cười nói: “Đại gia, có phải người chưa hiểu rõ lắm không, người bỏ ra là tiền ăn, chứ chưa bỏ ra phí ở, người muốn ở đây, nhưng phải làm việc để trả lại, nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều ta đưa người đi làm việc.”

Nói xong, Triệu Linh Xảo quay người rời đi, để lại ông lão áo choàng vàng trợn mắt há mồm.

Chương 596: Không đúng số

Trên đường lớn, Trần Hạo lái xe, một đường rời đi.

Căn cứ vào lời ông lão áo choàng vàng nói, trụ sở kế hoạch người thú Thần tướng Kim Cang ở Châu Phi, bởi vì ở đó vắng vẻ, diện tích rừng rậm nguyên thủy lớn, của hiệu quả ẩn giấu cực kì tốt.

Mấy chục năm qua, Thần tướng Kim Cang không chỉ sáng lập một tổ chức lớn như vậy, hơn nữa còn khống chế chính quyền một khu vực, để che đậy kế hoạch của nó.

Một mình Trần Hạo dẫn theo gà trống, mèo đen và bướm xanh nhỏ.

Mặc dù bốn người liên hợp với nhau, thực lực cũng không tính là yếu, nhưng chống đối một thế lực lớn như vậy, căn bản là không thể nào, nếu làm không tốt sẽ bị bắt.

Cho nên Trần Hạo căn bản không có ý định một mình hành động, mà là tìm kiếm chi viện từ bên ngoài.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa lấy điện thoại ra, tìm số Kim Tiểu Linh, gọi điện.

Không bao lâu, điện thoại kết nối, giọng nói Kim Tiểu Linh vang lên: “Trần đạo hữu vẫn còn nhớ tới tiểu nữ tử, thật sự là quá vinh hạnh rồi.”

Trần Hạo cười nói: “Kim đạo hữu, Đới Vân đạo hữu có ở đó không?”

Kim Tiểu Linh: “...”

“Đạo hữu, người tìm đội trưởng của chúng ta làm gì?” Kim Tiểu Linh tức giận hỏi.

Trần Hạo nói: “Muốn hợp tác, trong điện thoại nói không rõ, nhưng mà lần hợp tác này, cũng liên quan tới một đợt hành động gần đây của các bộ ngành liên quan.”

Kim Tiểu Linh sững sờ, im lặng một lát rồi nói: “Đạo hữu chờ một lát.”

Không bao lâu, giọng nói của Đới Vân vang lên, nghe khá mệt mỏi: “Trần đạo hữu, đã lâu không gặp, dạo này khỏe chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Vẫn ổn, nhưng mà nghe giọng Đới Vân đạo hữu có vẻ ngủ không ngon.”

Đới Vân thở dài nói: “Đạo hữu, ta đã năm ngày năm đêm không chợp mắt đang hoang đờng, trước đó các nơi đột nhiên làm âm ỉ, các bộ ngành liên quan cũng bị rất nhiều đạo sĩ tà đạo tấn công, loạn hết cả lên, vừa mới dẹp êm được một chút, lại gặp âm linh quá cảnh, bận đến nỗi chân không chạm đất. Ta đoán mình đã giảm cả đồng tuổi thọ rồi.”

Ánh mắt Trần Hạo hơi thay đổi, nói: “Âm linh quá cảnh, ta cũng gặp một con, nhìn không tầm thường, bộ ngành liên quan đã điều tra ra nguyên nhân gì chưa?”

Đới Vân nói: “Cũng không phải muốn giấu đạo hữu, nguyên nhân tạm thời còn chưa biết, những âm linh đột nhiên xuất hiện kia, dường như được tổ chức vậy, đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, trước mắt vẫn đang điều tra.”

Nói xong, Đới Vân tiếp tục nói: “Đúng rồi, đạo hữu nói muốn tìm ta, không biết là có việc gì?”

Trần Hạo nói: “Bộ phận liên quan đột nhiên bị tấn công, hơn nữa xung quanh làm loạn, làm bị thương người vô tội, chuyện này bộ trưởng mấy người không giận sao?”

Đới Vân cười nói: “Không giận? Làm sao có thể, ông già đã mấy ngày chưa ăn cơm, một số hoạt động dự kiến ban đầu đều

bị hủy bỏ, người cũng không biết ở đâu, những vị được thờ cúng nhiều ở trụ sở cũng đã điều đi, hiện tại người phụ trách của các khu vực đã nhiều lần thương thảo. Nói thẳng ra, bộ môn của chúng ta đã không hoạt động như thế này nhiều năm, chắc chắn không nuốt được cục tức này rồi.”

Trần Hạo kinh ngạc, kích thích lớn như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, một đứa cháu trai ruột, một đệ tử thân cận, bị hại thành thế này, cho dù là ai cũng không thể bình tĩnh.

Chứ nói chi ảnh hưởng của hoạt động có âm mưu từ trước này rộng như thế nào, tổn thất lớn như vậy.

Nghĩ tới đây, Trần Hạo không dám bại lộ mình là dây dẫn lửa cho tai họa lần này.

Ai ngờ vương gia lại điên cuồng như vậy, hấn thuận miệng nói, hấn ta lại chơi thật,

“Đới Vân đạo hữu, người đối phó với các người là ai, đoán chừng các người đã tra ra được khá nhiều tin tức, vương gia kia, mặc dù ông ta bị Thần khí trấn áp, vẫn thu nhận yêu quái tà ma như cũ, bây giờ có thể nói phe cánh dần lớn mạnh, thế lực khổng lồ, nếu như không thừa cơ áp chế, tương lai chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp to lớn.” Trần Hạo yếu ớt nói.

Đới Vân cười: “Đạo hữu biết không ít nhỉ, người có thù với vương gia này?”

Trần Hạo dừng lại một chút, nói: “Ta với vương gia thì có thù gì chứ, chỉ là trước đó lúc hành đạo, từng giết một yêu tà nghe nói là cấp dưới của vương gia, việc này có lẽ bộ ngành liên quan có ghi chép đó. Ta chỉ suy nghĩ, nếu có bộ ngành liên quan nào muốn đối phó với vương gia, ta có thể phát cờ hò reo, để tăng khí thế.”

Đới Vân cười nói: “Việc này có thể, đến lúc đó ta chào hỏi đạo hữu một tiếng.”

Trần Hạo nói: “Không cần đợi, hiện tại ta có một tin tức, không biết đạo hữu có muốn nghe hay không?”

Đới Vân nói: “Tin tức gì?”

“Liên quan tới tổ chức của vương gia.”

Đới Vân im lặng, sau một lúc lâu, Đới Vân nói: “Đạo hữu, người bây giờ ở đâu?”

Trần Hạo nói: “Ta mới rời khỏi Tam Thủy quan chưa lâu, vẫn chưa tới cố thành.”

Đới Vân nói: “Trong điện thoại khó mà nói, người tới bộ phận ban ngành liên quan ở thành phố Vu Vân, ta lập tức chạy tới, chúng ta bàn bạc trực tiếp.”

Trần Hạo cười nói: “Không thành vấn đề.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo tập trung lái xe, đi tới thành phố Vu Vân.

Sau khi Trần Hạo rời đi, trong Tam Thủy quan, Long đại sư đi thăm con gái Long Duyệt đang tu hành.

Nhập đạo tu hành, trăm ngày xây nên căn cơ, đây là lúc quan trọng, không được qua loa.

Cho nên khoảng thời gian này, Long Duyệt trên cơ bản đều đang trong trạng thái tu hành, hai vợ chồng Long đại sư hộ pháp cho con gái.

Đi vào phòng, Long đại sư liền thấy vợ Mục Văn Thu.

Mục Văn Thu nhìn có chút mệt mỏi, thấy Long đại sư tới, liền đi qua.

“Thế nào?”

“Không có vấn đề gì, so với dự tính còn tốt hơn, con bé Duyệt Duyệt này, nắm bắt được thời điểm tốt.” Mục Văn Thu cười nói.

Long đại sư nói: “Vậy được, nàng đi nghỉ trước, tiếp theo giao lại cho ta.”

Mục Văn Thu gật đầu, nhìn thoáng qua Long Duyệt, đột nhiên nói: “Lão Long, trước đó ta nhìn Trần đạo hữu vội vã rời đi, đi làm gì rồi?”

Long đại sư nói: “Ta không hỏi, có chuyện gì không?”

Mục Văn Thu cười nói: “Không phải là thầy Duyệt Duyệt càng ngày càng tốt, cảm kích hẳn, muốn tự mình xuống bếp nấu vài món ngon cho hẳn, không ngờ Trần đạo hữu lại bận rộn như vậy.”

Long đại sư cười nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta chăm sóc Duyệt Duyệt cho tốt, sau đó quản lý Tam Thủy quan này thật tốt, Trần đạo hữu liền hài lòng.”

Mục Văn Thu nói: “Vậy được, ta đi về nghỉ trước, buổi tối tới đổi với người.”

Sau khi Mục Văn Thu rời đi, Long đại sư lấy ra một cuốn sách, yên lặng đọc.

Tuy nhiên Long đại sư nhìn qua là đang đọc sách, nhưng ánh mắt hoàn toàn không có tiêu cự, vẻ mặt cũng có chút kì lạ.

Sau núi Sơn Thủy quan.

Ở vườn thuốc.

Ông lão áo choàng vàng tay cầm cuốc, mặt đen như mực.

Mảnh nhà bên cạnh, thật sự là để ông ta đến làm việc, hơn nữa còn là việc nhà nông mệt nhọc nhất, có phải hơi quá đáng rồi không!

Ta thông báo tin tức, lại trả ba viên linh thạch, một tỷ đôla, mẹ nó đều cho chó ăn sao....

Đang lúc oán thâm, một giọng nói vang lên ở bên cạnh: “Có phải là cảm thấy rất tuyệt vọng, có muốn được cứu vớt không?”

Nghe vậy, ông lão áo choàng vàng nhìn qua, là cậu bé kia.

Lúc nghỉ ngơi, tập trung đọc sách, lúc làm việc cực kì nghiêm túc, mặc dù không quen, nhưng cũng không thể không nói, thằng nhóc này thật sự không tệ.

Nhưng mà lúc này, cậu ta dùng vẻ mặt thần côn nói ra lời như vậy?

Sau khi ông lão áo choàng vàng kinh ngạc, đột nhiên trong lòng hơi lung lay, nhỏ giọng nói: “Người thú vĩnh viễn không làm nô lệ?”

Từ Thành sững sờ, ánh mắt bỗng nhiên thương hại nhìn ông lão áo choàng vàng, nói: “Trừ phi bao ăn bao ở.”

Ông lão áo choàng vàng: “...Cút.”

Chương 597: Giao lưu

Thành phố Vu Vân, trong phòng khách bộ phận ban ngành liên quan.

Lúc Đới Vân đi vào, Trần Hạo đang chơi với mèo.

Mèo đen nằm trên đùi Trần Hạo, hai mắt nheo lại, cơ thể nhiều thịt nâng lên hạ xuống, dường như đang ngủ thiếp đi.

Bên cạnh Trần Hạo, gà trống nằm nghiêng, trong miệng ngậm một cái ống hút dài, đối diện là một ly nước dưa hấu, rất giống một con gà du côn.

Thấy cảnh này, khoe miệng Đới Vân giật một cái, âm thầm ngậm miệng.

Tài liệu về Trần Hạo và đồng bọn của hắn, đã ở trong trạng thái sửa đổi và bổ sung bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên chưa bao giờ chạm tới những tình huống căn bản này.

Trần Hạo, tính cách điềm tĩnh, ít giận dữ, phân biệt rõ ràng giữa thiện và ác, kinh nghiệm xã hội không phong phú (đang nhanh chóng tiến bộ), không thích gây chuyện, nhưng nếu gặp chuyện thì dứt khoát, không để tai họa về sau. Nên kết bạn, không nên gây thù với hắn.

Mèo đen, bề ngoài dễ thương, biết biến thân, tính cách tàn bạo, có thể ăn quỷ, dường như rất cuồng chủ nhân, được xem là vật cấm, đụng một tí là xù lông.

Gà trống, tính cách du côn, năng lượng âm, lần át kẻ yếu sợ kẻ mạnh, nghi ngờ có pháp bảo biến thân, có thể biến thành hình tượng người đàn ông vạm vỡ, thần thông mặc dù lợi hại,

nhưng là búa lớn, đánh thắng thì đắc ý, đánh không lại thì sợ hãi.

...

Đừng nhìn ban ngành liên quan, mỗi lần gặp Trần Hạo thì kinh ngạc, đây không phải là bởi vì họ điều tra chưa đủ, mà trình độ Trần Hạo đạt được thần thông quá nhanh, khiến người ta không thu thập được đầy đủ thông tin.

Cho nên, đây cũng là vì sao ban ngành liên quan chú ý tới Trần Hạo, trình độ trưởng thành này quá dọa người, nếu tiếp tục như vậy, Tiên Thiên căn bản không là vấn đề.

“Đới Vân đạo hữu, đã lâu không gặp.” Trần Hạo nhìn thấy Đới Vân, đặt mèo đen có chút không vui lên sô pha, đứng dậy mỉm cười chào hỏi.

Đới Vân cười đáp lễ, đồng thời cũng chào hỏi với mèo đen và gà trống.

Đừng thấy hai con vật này khác loài, nhưng sau khi nhập đạo, đều theo đuổi cùng một thứ, mà thực lực của mèo đen và gà trống, cũng đáng được hấn tôn trọng, không thể xem thường.

Gà trống và mèo đen mặc dù không chào đón cái ngành này, nhưng mà ấn tượng với Đới Vân cũng không tệ, cũng đáp lại.

Sau khi chào hỏi, Đới Vân ngồi xuống, nhìn về phía Trần Hạo, lên tiếng trước: “Trần đạo hữu, trước đó trong điện thoại không tiện nói, hiện tại ở đây không thành vấn đề, người nói có tin tức liên quan tới tổ chức của vương gia? Không biết là tin tức gì?”

Trần Hạo cười nói: “Trước khi nói về nó, tôi cũng muốn biết bộ ngành liên quan biết bao nhiêu về vương gia?”

Đới Vân im lặng.

Trần Hạo nói: “Người cũng đừng cho là ta đang bầy người, ta có thể khẳng định, những gì ta biết không ít hơn so với các người, ví dụ như vương gia bị phong ấn, cấp dưới thân tín của vương gia là năm đại thần tướng, với một số nhân vật lợi hại trong tà đạo, nhân viên bên ngoài khá nhiều, cả nước ngoài cũng có.”

Ánh mắt Đới Vân khẽ thay đổi, nói: “Liên quan tới chuyện của vương gia, người trong giới tu hành biết không ít, nhưng cũng không nhiều, nhưng người quan tâm tới việc này thật sự không nhiều, chỉ có trụ sở đạo môn, trụ sở ban ngành liên quan, và mấy tiền bối tu ẩn, đạo hữu vì sao quan tâm tới vương gia như vậy?”

Trần Hạo tỏ vẻ hơi do dự một lát, mới lên tiếng: “Từ khi quen biết Đới Vân đạo hữu, đã cảm thấy không làm, rất hợp nhau, vậy ta cũng không gạt người, lần đầu tiên ta hành đạo, liền phá hủy một tổ chức của vương gia, hẳn muốn mưu đoạt một địa cung một vị tiền bối chuẩn bị cho đời sau của mình. Sau đó ta lại gặp một tà đạo đầu quân cho vương gia, đồng thời tự tay giết nó, vài ba việc này đã tạo thành nhân quả, kết thành thù oán. Trước đó nanh vuốt của vương gia làm loạn khắp nơi, còn cứng chọi cứng với bộ ngành liên quan một lần, có lẽ đạo hữu cũng biết, làng bên ngoài Tam Thủy quan, cũng bị lây nhiễm thi dịch (dịch bệnh từ xác chết), thiếu chút nữa là làm chết mấy ngàn người, chuyện này làm loạn trước cửa nhà ta, không phải là đánh vào mặt của ta hay sao, ta hợp tác cùng ba vị đạo hữu của Linh Đan Môn, cả Long đại sư, giải quyết thi dịch, thế mới biết, yêu tà làm loạn, là đang nhắm vào ta.”

Nói đến đây, Trần Hạo dừng một chút, ánh mắt u oán nhìn về phía Đới Vân nói: “Nói tới đây, đạo hữu hẳn là quen thuộc với kẻ gây ra thi dịch, đó chính là tà giáo mà người luôn đuổi bắt, tiếp nhận tín ngưỡng tà Phật, trước đó chúng ta phá hỏng

hành động của hắn, hắn liền hận ta, lần này nhân dịp đối phó với ta, thiếu chút nữa lật thuyền trong mương.”

Biểu cảm Đới Vân cứng đờ, chờ sau khi hồi phục lại, cười nói: “Thì ra là vậy, việc đó cũng xem như lỗi của ta, sau này tôi sẽ tăng cường đuổi bắt bọn tà Phật này, chắc chắn sẽ truy nã quy án, lấy lại công bằng cho đạo hữu.”

Trên mặt Trần Hạo lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng trong lòng thì mmp(*).

() mmp: Từ thông dụng trên mạng, viết tắt một từ chửi trong Tứ Xuyên “妈卖批”, có nghĩa là đt mẹ.

Ha ha, ngay từ khi gọi điện thoại lúc đầu, đã thật thật giả giả, bên trong lời nói đã có những lời khách sáo, liên lạc với ban ngành liên quan, thật sự là một nơi tuyệt vời phát triển IQ a.

“Nếu đạo hữu đã biết được không ít, vậy ta cũng nói đơn giản với người, đối với vị vương gia này, dù sao cũng là một trong những tài liệu nội bộ tuyệt mật khó khăn đầu đầu nhất của ban ngành liên quan chúng ta, đến nay vẫn chưa tìm được biện pháp để giải quyết.” Đới Vân nghiêm túc nói.

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Nói như vậy, ban ngành liên quan từ lâu đã biết sự tồn tại của vương gia?”

Đới Vân cười nói: “Đạo hữu, người nghĩ rằng quốc gia phải trả một khoản lớn, mỗi năm đều dự trù rất nhiều để thành lập bộ môn là để ngắm cảnh sao? Vương gia này đối với người là nguy hiểm, nhưng đối với chúng ta mà nói, chỉ là một trong rất nhiều vấn đề mà thôi, thứ chúng ta phải đối mặt, so với tưởng tượng của người còn nhiều lắm, vấn đề phải giải quyết cũng rất nhiều. Cho dù vấn đề vương gia, mặc dù chưa giải quyết được, nhưng trước đó vẫn bình an không xảy ra chuyện gì, cũng không gây chuyện, chúng ta liền mở một con mắt nhắm

một con mắt, dù sao vấn đề chúng ta phải giải quyết nhiều lắm, có thể kéo dài một chút thì cứ kéo dài, nếu không xông lên cùng lúc, đừng nói một ban ngành liên quan, cho dù là hai ba cái, đều cực kì bận rộn, không ứng phó nổi.”

“Nhưng mà hắn lại đột nhiên trỗi dậy, làm rối loạn nhiều sắp xếp của ban ngành liên quan, nó cũng làm kết thúc một số hành động của chúng ta, tổn thất to lớn, bộ trưởng của chúng ta và các đại lão của trụ sở đều rất tức giận, vì vậy đã lặng lẽ hành động, giết một số tà đạo đầu quân cho vương gia, đồng thời giới nghiêm khu vực của vương gia, phàm là người trong tu hành, không ai được tiếp xúc, người nào vi phạm trực tiếp giết chết mà không luận tội.” Ánh mắt Đới Vân sắc bén nói.

Trần Hạo có chút trợn mắt há mồm.

Mặc dù vẫn cảm thấy nước rất sâu, nhưng từ những lời này, Trần Hạo mới thấy được sức mạnh thật sự mà ban ngành liên quan hỗ trợ đất nước này lớn thế nào.

“Nhưng có một vấn đề nhức đầu là, vương gia này như bị bệnh tâm thần, cho dù bị chúng ta áp chế, nhưng vẫn không chịu thua, dường như còn muốn chống đối lần nữa, phao tin kêu bộ môn chúng ta giúp hắn tìm ra bọn trộm cắp đã khiêu khích hắn. Cho nên chúng ta đang điều chỉnh lực lượng của mình, chủ yếu đối mặt với vấn đề vương gia, nếu có cơ hội trực tiếp đánh hắn bị thương, để hắn trung thực, vậy là tốt nhất.” Đới Vân nói, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, ý tứ rất rõ ràng, người nên biết cách sắp xếp, tốt nhất có thể làm vương gia bị thương, không tiếp tục là loạn nữa, nếu không, thì không cần phải bàn nữa.

Trần Hạo tò mò nói: “Đã biết hang ổ ở đâu, vì sao không trực tiếp tiêu diệt?”

Đới Vân nói: “Trần đạo hữu chẳng lẽ không biết, trấn áp vương gia chính là Cửu Châu Đỉnh, Cửu Châu Đỉnh này cùng

với số mệnh đất nước Hoa Hạ gắn liền với nhau, quốc gia càng mạnh, phong ấn càng kiên cố, quốc gia yếu, phong ấn sẽ yếu. Cho nên phong ấn này chúng ta không thể động vào, nếu động vào sẽ tạo ra hậu quả không thể lường trước được.”

Chương 598: Bại lộ

“VẬY ĐỐI VỚI LAI LỊCH CỦA VƯƠNG GIA, BAN NGÀNH LIÊN QUAN BIẾT ĐƯỢC BAO NHIÊU? HẮN THẬT SỰ LÀ VƯƠNG GIA TRIỀU THANH SAO?” TRẦN HẠO HỎI.

ĐỐI VÂN mỉm cười: “ĐẠO HỮU, TA ĐÃ TIẾT LỘ NHIỀU RỒI, HIỆN TẠI TỚI NGƯỜI NÓI RỒI”

TRẦN HẠO cau mày, âm thầm oán giận.

QUẢ NHIÊN LÀ NGƯỜI CỦA BAN NGÀNH LIÊN QUAN, TUY NÓI KHÔNG ÍT, NHƯNG CẨN THẬN SUY NGHĨ MỘT CHÚT, THÌ KHÔNG CÓ CÂU NÀO VÀO TRỌNG ĐIỂM. TIN CHẮC NẾU MÌNH CÓ TÂM, SẼ CÓ THỂ CÓ TIN TỨC TỪ TRONG MIỆNG CỦA CÁC TIỀN BỐI KHÁC TRONG ĐẠO MÔN.

MÀ LÚC HỎI VÀO TRỌNG ĐIỂM, NGƯỜI NÀY LẠI KHÔNG HÉ LỜI, CHẶC CHẶC, XEM RA LAI LỊCH CỦA VƯƠNG GIA NÀY KHÔNG ĐƠN GIẢN, ĐỐI VÂN MIỆNG NÓI LÀ PHIÊN PHỨC, CHỈ SỢ BÊN TRONG CÓ NHIỀU THỨ MÀ HẮN KHÔNG BIẾT.

NHƯNG MÀ TRẦN HẠO CŨNG KHÔNG CÓ Ý ĐỊNH ĐẬP VỠ NÒI ĐẤT ĐỂ HỎI ĐẾN CÙNG, DÙ SAO MỤC ĐÍCH HẮN TỚI LÀ ĐỂ ĐÓ PHÓ THẦN TƯỚNG KIM CANG.

“TA BIẾT ĐƯỢC KẾ HOẠCH NGƯỜI THÚ CỦA THẦN TƯỚNG KIM CANG.” TRẦN HẠO MỈM CƯỜI MỞ MIỆNG.

ĐỐI VÂN cau mày nói: “CHỈ NHỮNG THỨ NÀY?”

TRẦN HẠO SỬNG SÓT: “ĐẠO HỮU ĐỪNG NÓI VỚI TA, CÁC NGƯỜI CŨNG BIẾT?”

ĐỐI VÂN NÓI: “TRẦN ĐẠO HỮU, NÓI MỘT CÂU THẮNG THẦN, NĂM ĐẠI TƯỚNG CỦA VƯƠNG GIA TỰ XUNG TÔN THẦN, CÓ BA NGƯỜI LÀM GÌ CHÚNG TA CŨNG ĐỀU BIẾT, TRONG ĐÓ BAO GỒM CẢ THẦN TƯỚNG

Kim Cang. Nếu như người có ý định nói cái này vậy thì không cần.”

Trần Hạo vẻ mặt hoang mang: “Không phải chứ, các người nắm rõ ràng như vậy, trực tiếp tới đó bắt người không phải được rồi sao, còn ngồi ở đây âu sầu cái gì chứ?”

Đới Vân thở dài nói: “Biết thì biết, nhưng hành tung của ba Thần tướng này khó đoán, muốn đối phó không dễ dàng, hiện tại chúng ta đang khóa chặt Thần tướng Huyết, muốn ra tay từ đó, ai ngờ tên này giống như một con khỉ vậy, cảm giác thấy gió thổi mây bay, lập tức bỏ chạy không thấy bóng dáng.”

Trần Hạo giật mình, chợt bĩu môi nói: “Ta còn tưởng các người nắm rất rõ chứ, không ngờ cũng chỉ biết một chút, đạo hữu, ta muốn nói với người kế hoạch người thú của Thần tướng Kim Cang, là kế hoạch hoàn chỉnh, trong đó bao gồm hang ổ của Thần tướng Kim Cang, phân bố thế lực, địa điểm thí nghiệm, nơi giấu thành phẩm, chẳng lẽ các người không muốn nghe những điều này?”

Đới Vân bỗng nhiên đứng dậy, khiếp sợ nhìn Trần Hạo nói: “Trần đạo hữu, chuyện này không thể nói đùa.”

Trần Hạo ý vị sâu xa nói: “Ta là người thích nói đùa sao?”

Đới Vân nhìn Trần Hạo thật kĩ, lúc này mới nói: “Vậy đạo hữu có thể nói cho chúng ta biết sao?”

Trần Hạo chân thành nói: “Ta muốn hỏi một chút, nếu như ta nói, khi nào các người hành động?”

Đới Vân quả quyết nói: “Chỉ cần nắm giữ, lập tức hành động, dạo này tên vương gia kia quá nhàm chán, cần cho hắn một mối lửa, để cho hắn biết, Hoa Hạ này không phải là nơi hắn có thể làm loạn.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy liền ok, hiện tại ta có thể nói cho người.”

....

Ở Tam Thủy quan, nội viện, phòng Long Duyệt.

Long Duyệt chìm đắm trong tu hành, hơi thở kéo dài, huyền ảo lượn lờ quanh thân, đây là nhập đạo sâu hơn, đang củng cố căn cơ, dựa theo tiến độ này, không bao lâu sau, Long Duyệt có thể hoàn thành giai đoạn tu luyện trúc cơ (giai đoạn tu luyện đặt nền tảng), đến với con đường tu luyện tươi sáng, trước đó tu luyện cảnh giới Tiên Thiên, một đường thuận lợi.

Long đại sư cách đó không xa tay cầm thư tịch, trong tư thế đọc sách.

Đúng lúc này, một cái bóng đột nhiên xuất hiện, chính là Trần lão gia.

Nó nhìn Long đại sư một chút, gật đầu đang muốn rời đi, đột nhiên động tác dừng lại, vừa cẩn thận nhìn về phía Long đại sư, một lát sau Trần lão gia biến sắc, đi tới bên cạnh Long đại sư, vỗ Long đại sư vài cái, gọi: “Long đại sư, Long đại sư.”

Long đại sư thờ ơ, vẫn duy trì tư thế đọc sách.

Trần lão gia thấy thế, đành phải vươn tay, điểm một cái lên mi tâm của Long đại sư, một đợt âm khí lạnh băng kích thích.

Lần này Long đại sư run một cái, lấy lại tinh thần, thiếu chút nữa là hét ra tiếng.

“Long đại sư, ngươi không sao chứ?” Trần lão gia hỏi thăm.

Long đại sư kinh ngạc một lát, hỏi: “Trần giáo trưởng, vừa rồi ta đã làm gì hả?”

Trần lão gia cười nói: “Đại sư câu hỏi này của người làm khó ta rồi, người làm cái gì, ta làm sao biết được, nhưng mà nhưng mà ông lão ta có chút nghi ngờ, vì sao Long đại sư lại kêu ta cách mỗi canh giờ đến nhìn người một lần, chẳng lẽ

người đã sớm dự liệu được lúc chăm sóc cho con gái người sẽ ngủ, cho nên cố ý kêu ta tới gọi người? Nhưng mà cũng không đúng a, ta đã tới đây nhìn người vài ngày, chỉ có hôm nay người mới ngủ thôi, ông lão...”

Vẫn còn chưa nói xong, Long đại sư đột nhiên cất bước đi đến, để lại mình Trần lão gia về mặc mê mang, không nghĩ ra đành phải lắc đầu quay người lại biến mất không thấy gì nữa.

Long đại sư rời khỏi phòng Long Duyệt, bước nhanh về phòng của mình.

Đẩy cửa ra, Long đại sư liền thấy cô vợ trẻ Mục Văn Thu đang nghỉ ngơi trên giường, dường như đang ngủ say.

Dừng lại một chút, Long đại sư đi tới bên giường, quan sát tỉ mỉ Mục Văn Thu, dần dần về mặt Long đại sư trở nên vô cùng khó coi, trong mắt chứa đầy nước mắt, hai tay cũng nắm chặt nắm đấm.

Đột nhiên, Long đại sư một quyền đánh xuống, bịch một tiếng, Mục Văn Thu đang ngủ say quý dị biến mất, thay vào đó là một khối gỗ điêu khắc, nhìn gần giống với Mục Văn Thu.

...

Ông ông ông ông...

Trong tiếng quay nhanh, một chiếc trực thăng quân dụng bay trên không trung.

Trên trực thăng, Trần Hạo, Đới Vân ngồi đối diện nhau. Mèo đen và gà trống thì ghé vào cửa sổ, quan sát phía dưới.

Hai đứa nó tuy đều biết bay, nhưng cũng không bay được cao, giống như trực thăng bay lên trời mấy trăm mét, đối với hai đứa nó mà nói, tuy có thể bay lên, nhưng sẽ không được

lâu, chớ nói chi là bay xa, cho nên khi ngồi trực thăng đều lộ ra sự vui vẻ.

Đới Vân nhìn Trần Hạo, ánh mắt có chút cổ quái: “Trần đạo hữu, người xác định muốn hành động chung à? Đối thủ là thần tướng Kim Cang, nghe nói còn là một con yêu quái có tu vi gần 300 năm, lại bi vương gia thu phục, thực lực cực kì đáng sợ.”

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu, người đã hỏi nhiều lần rồi, ta không nói ta muốn đối phó kim cương thần tướng a! Trước đó không phải nói rồi sao, các người hành động, ta hò hét trợ uy, tùy tiện giúp các người đánh một chút, sao vậy, dù sao ta cũng xem như có chút đạo hạnh, lại thêm hai con linh sủng lợi hại này nữa, người còn muốn đẩy ta ra ngoài?”

Đới Vân nhìn Trần Hạo không nói lời nào.

Tuy tên này có thể kết bạn, nhưng Đới Vân luôn có cảm giác, tên Trần Hạo này, không hề đơn giản như trong tài liệu nói, lời hắn nói, không thể tin.

Thấy Đới Vân còn muốn hỏi lại, Trần Hạo vội vàng lấy điện thoại ra, làm động tác xuyt.

Cúi đầu nhìn, là Long đại sư gọi, Trần Hạo có chút tò mò, lúc này lão Long gọi điện thoại làm gì?

Lấy tai nghe ra, kết nối điện thoại, Trần Hạo hỏi: “Long ca, sao vậy?”

Long đại sư nói: “Trần đạo hữu, người có phải lại ra cửa hay không?”

Trần Hạo cười nói: “Đúng, có chút việc bận, có chuyện gì không?”

Long đại sư dừng một chút, nói: “Trần đạo hữu, có thể trở về không? Ta có một số việc muốn nói với người.” Nói xong,

Long đại sư dừng một chút, tiếp tục nói: “Rất quan trọng.”

Trần Hạo chần chờ một chút, nói: “Long ca? Ta hiện tại cũng đang bận một chuyện rất quan trọng, có thể hoãn lại mấy ngày không? Chờ ta trở lại rồi từ từ nói.”

Long đại sư không nói, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Cũng được, nhưng mà Trần đạo hữu, đi ra bên ngoài, nhất định phải cẩn thận, nếu gặp phải tình huống khác thường nào, tuyệt đối đừng tin tưởng.”

Nói xong, Long đại sư cúp điện thoại.

Chương 599: Bị bạc tóc quá thiệt

Long Đại sư cúp điện thoại, Trần Hạo liền im lặng.

Anh Long xưa nay vẫn luôn điềm tĩnh, từ sau khi ở lại Tam Thủy Quan, dù Tam Thủy Quan có chuyện gì, hẳn ta cũng chưa từng đột nhiên nói muốn trở về, hơn nữa còn ghi chú, cực kỳ quan trọng.

Loại tình huống này khiến trong lòng Trần Hạo hơi rục rịch, đột nhiên nổi lên một dự cảm xấu.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo nhìn về phía Đới Vân đang tò mò, cất tiếng nói: “Có thuận đường không?”

Đới Vân: “...”

...

Âm thanh “vù vù vù” xuất hiện trên bầu trời Tam Thủy Quan, một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống.

Thấy cảnh này, một đàn dã thú trong sơn cốc phía sau núi ló đầu ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó từ từ ần núp, nhanh chóng chạy xa.

Từ Thành và ông lão mặc áo bào vàng đang làm việc cũng nhìn về phía chiếc trực thăng.

Ánh mắt Từ Thành bình tĩnh, lòng có sở niệm, dáng vẻ xuất trần thôi nghĩ những chuyện dư thừa.

Giờ trong lòng hẳn ta ngoại trừ chuyện xuyên việt thì không còn gì khác, mà vì xuyên việt nên chuyện bây giờ hẳn ta có thể làm là bồi dưỡng bản thân trên đủ mọi phương diện, tranh thủ để thời gian mười năm sau không giẫm lên vết xe đổ nữa.

Ông lão mặc áo bào vàng lại nhìn rất nghiêm túc.

Trực thăng quân dụng là thứ không phải người bình thường có thể sử dụng, nó đột nhiên tới đây là muốn làm gì? Không phải định bắt ông ta đấy chứ?

Chờ máy bay trực thăng tiếp đất, Trần Hạo nhảy xuống, chạy thẳng tới vị trí mà hắn cảm giác được Long Đại sư.

Lúc tiến vào phòng, Trần Hạo lập tức ngây người.

Long Đại sư đang hộ pháp cho con gái, không hề có hành vi không ổn nào cả.

Nhưng điều khiến trái tim Trần Hạo run lên chính là, tóc của Long Đại sư... trắng toát.

Chuyện này... Sao lại thế!

Trần Hạo ngơ ngác nhìn Long Đại sư.

Long Đại sư kịp phản ứng, nhìn thấy Trần Hạo thì nhếch miệng cười một tiếng: “Trần đạo hữu à, không phải cậu nói...”

Trần Hạo hoàn hồn, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, trực tiếp ngắt lời: “Anh Long, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tóc của anh sao lại...”

Tóc?

Long Đại sư dường như chưa phát hiện ra, vươn tay lên sờ, vẫn còn ở đây mà?

Trần Hạo nhíu mày, tay nắm pháp quyết, ngưng tụ một cột nước trong vắt, hóa thành mặt gương, chiếu lại dáng vẻ của Long Đại sư.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi vẻ mặt Long Đại sư cũng cứng đờ.

Một lúc lâu sau, Long Đại sư miễn cưỡng cười cười: “Không sao, lớn tuổi rồi, tóc cũng nên bạc đi.”

Trần Hạo nhìn Long Đại sư không nói lời nào.

Long Đại sư lại im lặng, chốc lát sau, hắn ta nhìn con gái, lại nhìn về phía Trần Hạo rồi nói: “Trần đạo hữu, chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Dứt lời, hắn ta dẫn đầu đi ra ngoài.

Đi vào trong sân, Long Đại sư lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, rút một điếu châm lên, hít một hơi thật sâu.

“Trần đạo hữu, cậu có tin tưởng vợ tôi không?”

“Mục Văn Thu hả?” Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hắn khuếch tán cảm giác, Mục Văn Thu không ở đây.

Ánh mắt ngưng lại, Trần Hạo nhìn về phía Long Đại sư rồi hỏi: “Anh Long, anh nói rõ một chút, chị dâu sao rồi?”

Long Đại sư nhếch miệng cười một tiếng, trông rất khổ sở: “Chị dâu của cậu muốn hại cậu.”

Trần Hạo nhíu chặt lông mày: “Anh Long, anh nói vậy là sao?”

Long Đại sư đáp: “Trần đạo hữu, lần trước bị mất điện thoại ta vẫn không ngừng truy xét, luôn gắng suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, bởi vì ta không có thói quen quăng điện thoại lung tung mà luôn mang theo bên người, vì sao lại bị mất trộm, hơn nữa còn không thấy! Thậm chí nhiều ngày sau ta mới nhớ ra không thấy điện thoại, tình huống này càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cực có vấn đề.”

Long Đại sư dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau đó ta suy nghĩ một hồi, nghĩ đến một khả năng, ta mời hiệu trưởng Trần giúp ta, rốt cuộc suy đoán của ta thành sự thật. Bữa trước cậu nhận được điện thoại chính là tôi gọi, chính tôi tự làm rơi điện thoại rồi tự dựng ra tình huống bị mất cắp, cho nên cậu mới có thể bị lừa dễ dàng như vậy.”

Trần Hạo: "...”

Nói như vậy không phải là anh hại tôi sao? Sao lại biến thành chị dâu rồi?

“Mà người đứng sau tất cả chuyện này Văn Thu, nàng sử dụng pháp thuật với ta, mê hoặc ta, khiến ta gây ra mọi chuyện. Hôm nay, nàng lại mê hoặc ta tiếp nhưng bị hiệu trưởng Trần nhìn bất thường, đánh thức ta. Sau đó ta phát hiện nàng lặng lẽ rời khỏi Tam Thủy Quan, dùng một pháp khí huyền hóa thay thế bản thân, còn tung tích của nàng thì không rõ. “

Nói đến đây, Long Đại sư lấy ra một tượng gỗ xinh xắn, vẻ mặt tức giận bộc phát pháp quang trong tay, trực tiếp bóp nát tượng gỗ này.

Nghe xong những lời Long Đại sư nói, Trần Hạo chớp chớp mắt, cảm giác đầu óc không đủ dùng.

Má nó, cảm giác thật khó hiểu, quan trọng nhất là sao Mục Văn Thu phải hại hắn? Mịa nó chứ lần trước hắn còn mạo hiểm đi cứu anh Long đó. Sao lại lấy oán báo ơn vậy?

“Anh Long, những lời anh nói chị dâu có thừa nhận không?”

Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Long Đại sư khổ sở đáp: “Còn cần nàng thừa nhận à? Làm bạn với nhau lâu như vậy, ngoại trừ nàng thì ai có thể thần không biết quỷ không hay thi thuật với ta, hơn nữa còn dùng pháp khí thay thế bản thân, tung tích không rõ, ha ha, không phải quá rõ ràng rồi hay sao?”

“Anh Long, anh nghĩ sai rồi, lúc trước không nhìn thấy chị dâu thì sao anh có thể xác định chuyện là do chị ấy làm chứ? Hơn nữa, cứ cho là chị ấy làm thì sao anh khẳng định được người đó chính là chị dâu mà không phải ai đó giả mạo? Và

lại, cứ coi như không có ai giả mạo, anh Long à, chị dâu có thể mê hoặc anh, vì sao anh không nghĩ đến chuyện có lẽ chị ấy cũng bị người khác mê hoặc! Anh cứ kết luận thẳng thừng như vậy, nhìn xem có được hay không?” Trần Hạo thấm thía nói.

Long Đại sư: “....”

“Cậu nói như vậy, hình như, hình như cũng hơi có lý.” Long Đại sư lắp bắp, sự tức giận trong ánh mắt biến mất, thay vào đó là vẻ ngần ngại.

“Cho nên, anh phải tìm chị dâu để hỏi cho rõ ràng, pháp luật cũng cần có chứng cứ phạm tội xác thực mới định tội được, chị dâu là vợ kết tóc mấy chục năm của anh, mẹ ruột của hai đứa con anh, anh cứ như vậy mà không tin nhiệm chị ấy hả?” Trần Hạo tiếp tục nói.

Long Đại sư tiếp tục ngần ngại, không phản bác được lời nào.

Trần Hạo liếc nhìn tóc Long Đại sư, thở dài nói: “Anh Long à, không phải tôi nói anh, mái tóc trắng này của anh đúng là chịu thiệt lớn rồi.”

Long Đại sư sờ lên đầu, đột nhiên cười, nhìn Trần Hạo rồi bảo: “Trần đạo hữu, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi làm gì? Tự anh chui vào ngõ cụt, nói rõ có phải tốt không.” Trần Hạo tức giận.

Long Đại sư đáp: “Ta cảm ơn cậu là vì, cậu rõ ràng là người bị hại nhưng vẫn tin tưởng Văn Thu như thế, cho nàng cơ hội, ta rất cảm kích.”

Trần Hạo lắc đầu bảo: “Anh Long ạ, chủ tâm mà nói, tôi chỉ là không tin chị dâu sẽ hại mình, dù sao chị ấy cũng không có động cơ.”

Long Đại sư cũng gật đầu: “Đúng vậy, từ trước đến giờ Văn Thu không thích sát sinh, sau khi gả cho tôi, ngay cả con gà

cũng chưa từng giết, làm sao có thể vô duyên vô cớ hại đạo hữu được chứ. Trước đó là do ta tức giận đến hồ đồ. Có điều Văn Thu đi thật rồi. Người rời đi đó có phải là Văn Thu thật không, Trần đạo hữu, cậu bảo tôi nên làm gì bây giờ?”

Trần Hạo liếc nhìn mảnh gỗ đầy đất, tức giận nói: “Pháp khí bị vỡ rồi, kẻ rời đi kia bất kể có phải Văn Thu hay không chắc chắn sẽ cảm giác được, anh bảo còn có thể xử lý ra sao, chờ đợi thôi, xem chị ấy có tự về không... Ừm, đúng là về thật.”

Trần Hạo nói còn chưa dứt câu đã đột nhiên cảm giác được gì đó, hấn quay người nhìn lại, vẻ mặt ngạc nhiên.

Chương 600: Lai lịch thực sự của Mục Văn Thu

Trong cảm nhận của Trần Hạo, khí tức của Mục Văn Thu ở đằng xa, ngay trong Tam Thủy Quan này bay tới.

Có hơi ngạc nhiên chính là, Mục Văn Thu này bộc lộ ra khí thế lớn mạnh kinh người, khác một trời một vực với Mục Văn Thu trước đó.

Hiện giờ bại lộ, quăng mẽ vò luôn sao? Chẳng qua cô còn trở về làm gì?

Trần Hạo nhìn phương hướng Mục Văn Thu tiến lại, ánh mắt lóe lên, lòng tràn ngập khó hiểu.

“Văn Thu.”

Vẻ mặt Long Đại sư cứng đờ, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Không bao lâu sau, Mục Văn Thu trực tiếp vượt qua bờ tường, lẳng không bay vào sân nhỏ, đáp xuống trước mặt Trần Hạo và Long Đại sư.

Ánh mắt của cô lướt thẳng qua Trần Hạo, nhìn về phía Long Đại sư.

Chờ sau khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng của Long Đại sư, vẻ mặt cô hơi biến sắc, cất tiếng nói: “Lão Long, đầu của người...”

Long Đại sư mặt đối mặt với Mục Văn Thu, siết chặt nắm tay, trực tiếp ngắt lời: “Đầu của ta chỉ là chuyện râu ria, ta muốn hỏi người, người có phải là Mục Văn Thu không, vì sao phải hại Trần đạo hữu.”

Mục Văn Thu im lặng, một lúc lâu sau mới yếu ớt hỏi: “Nếu như ta nói ta không phải Mục Văn Thu, người sẽ làm gì?”

“Người không phải, vậy Mục Văn Thu thực sự đâu?” Long Đại sư không trả lời mà trực tiếp truy hỏi.

Mục Văn Thu cười đáp: “Chuyện này quan trọng sao? Người gả cho người là ta, vẫn luôn làm bạn bên cạnh người là ta, vì người sinh hai cô con gái cũng là ta, người mau nói đi, ta quan trọng hay là Mục Văn Thu quan trọng.”

Long Đại sư ngẩn ra.

Tình huống gì thế này? Mục Văn Thu này từ mấy chục năm trước đã thay người sao?

“Vậy cô rốt cuộc là ai?” Lúc này Trần Hạo lên tiếng hỏi, giọng điệu nghiêm trọng.

Mục Văn Thu khinh thường nói: “Người còn chưa có tư cách biết.”

“Nói, người là ai?” Long Đại sư cũng mở miệng, trong giọng nói mang theo tức giận.

Mục Văn Thu sững sờ, chột nhìn chăm chăm Long Đại sư: “Người dám quát ta?”

Long Đại sư theo bản năng chùn bước: “Không phải, ta chỉ hỏi một chút.”

“Người quát lên!”

“Chỉ hơi lớn tiếng chút mà thôi, quên đi, ta quát đấy. Sao người lại dùng pháp thuật mê hoặc ta, ám toán Trần đạo hữu, chẳng nhẽ ta không thể quát người hả?” Long Đại sư ban đầu vốn nói yếu ớt, sau đó kịp phản ứng lại, nhìn chăm chăm Mục Văn Thu.

Mục Văn Thu im lặng.

“Sao không phản bác lại câu nào? Ha ha, còn nói gì mà mấy chục năm vợ chồng, sinh con dưỡng cái. Trần đạo hữu có ân lớn với chúng ta, cậu ấy đã cứu ta, giúp Duyệt Duyệt nhập đạo, sao ngươi lại lấy oán báo ơn như vậy?” Long Đại sư lên khí thế, giọng điệu càng chèn ép người.

Mục Văn Thu nhếch miệng, đột nhiên nói: “Bởi vì đây là cái giá lớn phải trả cho giao dịch, hơn nữa ta cũng không muốn Trần đạo hữu chết, bây giờ ta hoàn trả lại đủ, nếu như người vẫn còn chưa vừa lòng thì ta sẽ đem con gái cao chạy xa bay, cả đời cũng không quay lại.”

“Ha, ngươi còn lý luận, cái giá phải trả lớn gì chứ, ngươi giao dịch với ai?” Long Đại sư gầm lên.

Mục Văn Thu không nói lời nào, ánh mắt Trần Hạo lại khê động, hấn hỏi: “Không phải giao dịch với Vương gia đây chứ?”

Mục Văn Thu nhìn về phía Trần Hạo, vẻ mặt chân thành nói: “Ta biết loại chuyện này không đối gạt được, một ngày nào đó sẽ bại lộ, cũng đang tính đường lui rồi. Hơn nữa lão Long còn sống, ta còn có hai đứa con gái, cho nên ta không thể chết, nếu như cậu muốn báo thù, ta cũng sẽ không bó tay chịu trời.”

“Ngươi còn nói lý ghê nhỉ!” Long Đại sư tức đến trừng mắt.

Mục Văn Thu trừng mắt lại hấn ta: “Lão nương không nỡ bỏ người với con gái đấy thì làm sao, lão nương còn không thể nói thật hay sao? Lần trước cái con hồ ly tinh kia khiến người động lòng, người muốn nhân cơ hội này vứt bỏ ba mẹ con ta, tìm con hồ ly kia đúng không? Ta nói cho người biết, người nằm mơ đi, đời này người chỉ có thể ở trên giường của lão nương thôi, nộp tiền cho lão nương, dám thiếu một phần lão nương sẽ đánh gãy cái chân giữa của người.”

Long Đại sư: “...”

Lìn mẹ nó, sao cứ có cảm giác không đúng lắm.

Rõ ràng chúng ta đang nói chuyện ám toán Trần đạo hữu, giờ mịa nó sao lại lệch đi tận đâu rồi.

Trần Hạo cũng hơi câm nín.

Mục Văn Thu ở trước mặt hẳn vẫn luôn tỏ ra khá dụi dàng và hiền thực.

Mà mặt mạnh mẽ hiện tại không phải là khuôn mặt thật của cô đấy chứ?

“Mục đạo hữu, chuyện báo thù gì tạm thời không nhắc đến, tôi chỉ muốn biết cô rốt cuộc có lai lịch gì và đã giao dịch gì với Vương gia?” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Mục Văn Thu nhìn Long Đại sư, lại nhìn Trần Hạo rồi nói: “Có thể khi ta nói ra mọi chuyện cậu sẽ không tha thứ cho ta, chuyện trước kia xóa bỏ, coi như ta nợ cậu một ân tình, nếu như cậu không tha thứ được ta sẽ dẫn theo lão Long cao chạy xa bay, để lại con gái ta cho cậu.”

Trần Hạo đang muốn gật đầu rồi lại cảm thấy không đúng.

CMN, sao nghe câu “ta dẫn theo lão Long cao chạy xa bay còn để lại con gái cho cậu” cứ thấy quái quái.

Mục Văn Thu lại không cho Trần Hạo cơ hội nói chuyện, mở miệng nói ra lai lịch của cô.

Chuyện này khiến lão Long đứng đực người, còn Trần Hạo thì tròn tròn mắt.

Mục Văn Thu vốn là giao nhân Đông Hải, hơn nữa còn là tế tự sẵn của tộc giao nhân.

Trong tộc giao nhân, tế tự vô cùng tôn quý, cực kỳ có địa vị và quyền lợi, cũng là tồn tại duy nhất có tư cách tu luyện bí

điên của tộc giao nhân.

Có thể nói, trong đám giao nhân Đông Hải, địa vị của Mục Văn Thu cực cao, tương lai tiền đồ vô lượng.

Thế nhưng, vào một đêm ba mươi năm trước, bạn tốt nhất của Mục Văn Thu tới chơi, mang cho cô mật quả biển sâu, là thứ cô thích ăn nhất. Kết quả, người bạn này lại hạ độc trong quả, muốn hại Mục Văn Thu.

Mục Văn Thu kịp thời dùng phương pháp trong bí điển để áp chế độc tính rồi đánh nhau với người bạn kia một trận, kết quả sóng pháp lực bạo động khiến cho đáy biển náo loạn, cuối cùng, cả hai giao nhân đều bị hút vào một rãnh nứt dưới đáy biển.

Độc tính trong người Mục Văn Thu rất mạnh, nhịn không được hôn mê, chờ lúc cô tỉnh lại thì phát hiện mình không những cách xa đại dương mà còn nằm giữa dòng sông, hơn nữa độc tính xâm nhập vào tim, cô sắp phải chết.

Vốn Mục Văn Thu đã rất tuyệt vọng, nhưng đúng vào lúc này Long Đại sư xuất hiện, đồng thời cứu được giao nhân.

Khi nói đến đây, Mục Văn Thu dùng ánh mắt thâm tình nhìn Long Đại sư.

Long Đại sư ngẩn ngơ: “Vì sao trong trí nhớ của ta không có bất cứ thông tin gì của nàng?”

Mục Văn Thu đáp: “Sao lại không nhớ, người còn nhớ lúc mười tuổi bơi trong sông không, lúc người bị đuối nước sắp chết chìm chính là lần đầu tiên hai ta gặp nhau.”

Long Đại sư sửng sờ, chột biến sắc: “Ta nhớ ra rồi, lúc ấy hình như ta bị cái gì đó túm lấy chân, sau đó kéo xuống dưới, bằng không với kinh nghiệm bơi lội của ta lúc đó thì hoàn toàn không có tác dụng gì, có điều lúc đó ta nhịn thở đến choáng

váng, lúc tỉnh lại đã thấy ở trên bờ, trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt Mục Văn Thu lóng lánh như nước mùa thu, ngưng nói: “Đã xảy ra chuyện gì không thể nói với người ngoài được.”

Long Đại sư: “...”

CMN, nói như vậy có gì khác nhau.

“Ừm, không đúng, lúc đó ta mới mười tuổi, mười tuổi làm sao có thể làm loại chuyện đó.” Long Đại sư lập tức phản bác.

Mục Văn Thu nói rất đương nhiên: “Ta có miệng, có thể ngậm.”

Long Đại sư: “...”

Mục Văn Thu tiếp tục nói: “Hơn nữa ta trúng độc, còn là loại đặc biệt nhằm vào giao nhân, nó không ảnh hưởng đến nhân tộc, nếu có nhân tộc bằng lòng mở tâm linh giúp ta thì ta có thể bức độc ra, truyền lên người kia, ừm, sẽ không chết người, nhưng sẽ có một đoạn thời gian không khỏe.”

Long Đại sư: “Mịa nó, ta mở tâm linh lúc nào, khi đó ta nín thở đến choáng váng có được hay không?”

Chương 601: Lỗi của nàng, ta sẽ chịu

“Cuối cùng, ta vẫn ở lại dòng sông đó, sinh sống với lão Long. Ta là nhân ngư, tuổi thọ dài nhất là 60 năm, nhưng nhân ngư lại tu hành rất dễ. Với tu vi của ta, không thành tiên thì tuổi thọ cũng phải kéo dài tới 300 năm. Mà lão Long là người, dù tu hành nhưng cũng không tránh được sinh lão bệnh tử, tuổi thọ chỉ được trăm năm. Vì muốn sống với lão Long lâu hơn nữa ta đã nhờ vị Tôn Thần kia giúp.” Mục Văn Thu tiếp tục nói.

Trần Hạo nhíu mày: “Người luôn bên cạnh lão Long, sao có thể quên được vị Tôn Thần đó?”

Mục Văn Thu nói: “Có một vị đạo sĩ đi qua, tự xưng Tôn đạo trưởng. Lúc đó hắn muốn lôi kéo ta, bảo rằng Tôn Thần rất mạnh, đầu nhập vào phe vị đó chắc chắn không chịu thiệt, nhưng chí ta không ở nên ta đã từ chối. Về sau có một sự kiện xảy ra khiến ta quyết định giao dịch với Tôn Thần.”

Nói đến đây, Mục Văn Thu dừng một chút, tiếp tục nói: “Khi ấy Mục Văn Thu bệnh nặng, nằm giữa sự sống và cái chết. Ta thấy lão Long thích Mục Văn Thu, không kìm được chạy tới chỗ Tôn Thần, lấy được một phương pháp bí ẩn có thể thành người. Mà cái cần trả là phải giúp Tôn Thần xử lý ba chuyện.”

Nghe đến đó, nghe tới đó khóe miệng Long đại sư co giật một cái, nói: “Vì thế nên nàng mới biến thành nàng ấy? Lấy thân phận của Mục Văn Thu xuất hiện? Bảo sao trước kia sư muội đối xử với ta rất lạnh nhạt, làm gì cũng không để ý tới ta. Sau khi bệnh nặng một đợt lại trở thành dính người, thậm chí

người cầu hôn cũng là nàng, giấu chiếc nhẫn trong bánh gato, rồi chúng ta trở thành vợ chồng.”

Mục Văn Thu khịt mũi nói: “Người là đồ chậm tiêu, nếu ta không chủ động thì phải đợi tới ba mươi tuổi à, phải nghĩ biện pháp chứ.”

“Nhưng nàng không nên hại Trần đạo hữu như thế, lấy oán trả ơn như vậy khiến ta làm sao có mặt mũi nhìn Trần đạo hữu? Sau này Duyệt Duyệt sẽ đánh giá nàng ra sao?” Long đại sư không thể không nói.

Mục Văn Thu im lặng một lúc rồi trả lời: “Nhân ngư chúng ta không thích quanh co rườm rà, thích cái gì thì theo đuổi cái đó, đã nói thì phải làm được. Trước kia ta không suy nghĩ kỹ đã chọn giao dịch và đạt được điều ta muốn. Vậy nên những gì ta cần trả ta sẽ trả. Nhưng mà ta vẫn nhớ lòng tốt của Trần đạo hữu, trước kia có người yêu cầu ta hạ độc Trần đạo hữu, ta đã từ chối. Ta chọn hướng dẫn Trần đạo hữu đi bí cảnh vì lão Long đã nói với ta, hơn nữa ta tận mắt nhìn thấy Trần đạo hữu vận khí hộ thân, an toàn đi vào bí cảnh nên ta mới làm chuyện này.”

“A, vào bí cảnh có thể trở về? Nàng coi bí cảnh là chỗ trẻ con chơi đùa à? Nếu bí cảnh ra vào dễ như thế thì từ xưa tới nay không có thứ gì gọi là bí cảnh rồi. Nàng suy nghĩ như thế làm ta không đồng ý.” Long đại sư phản bác.

Mục Văn Thu nói: “Cho nên ta đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần chúng ta không phải rời khỏi nhau, ta không bị giết thì hình phạt như nào ta cũng làm được.”

“Đã như thế vì sao nàng vẫn muốn nói cùng...” Long đại sư tức giận nói thì thấy Mục Văn Thu nhìn hẩn chăm chăm: “Người có tư cách gì nói ta, mọi việc ta làm đều vì người, vì người mà bỏ ba trăm năm tuổi thọ, bỏ việc tu luyện thành tiên. Thậm chí vì muốn người có con nối dõi, ta phải từ bỏ giao

châu của mình để sinh Long Duyệt. Bây giờ ta lại từ bỏ con đường phía trước để sống với người bình an cả đời, những việc này là lỗi của ta sao?”

Long đại sư: “...”

Hắn sững sờ bối rối, hắn thấy đau lòng.

Mục Văn Thu phạm lỗi, mình lại ở đây trách móc nàng, chỉ biết mắng nàng mà không biết suy nghĩ nàng sao lại làm những điều đó, đây không phải việc một người chồng nên làm.

Mặc dù Mục Văn Thu hiện tại không phải Mục Văn Thu hồi trước. Nhưng nhiều năm bên nhau, những giây phút hạnh phúc đã đem hắn và Mục Văn Thu lại gần nhau, nàng chính là vợ của hắn, lỗi của nàng cũng là lỗi của hắn.

Nhìn Mục Văn Thu, Long đại sư thấy đôi mắt mình vẫn yêu thích giờ đỏ ửng, nước mắt chảy ra làm Long đại sư đau lòng hơn.

Mấy chục năm bên nhau, Mục Văn Thu chưa từng rơi một giọt nước mắt, đây là lần đầu tiên Long đại sư thấy vợ mình như vậy.

Mục Văn Thu khóc, từng giọt rơi xuống không hề ngấm vào vải vóc mà kết tủa thành hạt châu.

Đây là nước mắt của nhân ngư!

Trần Hạo im lặng chứng kiến mọi việc.

Lúc trước Long đại sư nói điện thoại của hắn bị trộm đã làm cho Trần Hạo cảm nhận thấy có điều gì đó không hay xảy ra. Sau khi trở về hắn cũng bảo Long đại sư không nên tìm làm gì.

Bây giờ biết Mục Văn Thu là thủ phạm đằng sau, Trần Hạo thở dài.

Có ít người, dù ở chung mấy năm, tính cách thân thiện đến thế nhưng chỉ khi tách ra đã trở thành người lạ, không bao giờ gặp lại.

Có ít người, chỉ mới tiếp xúc một lúc nhưng lại thấy hợp tính, dù rời xa nhau nhưng tình cảm vẫn không phai nhạt

Với Long đại sư, ban đầu không muốn gặp, tới lúc cùng nhau đối diện khó khăn, rồi cùng nhau trải qua nguy hiểm, có thể nói Trần Hạo đã coi hắn là người bạn tốt, một người đạo hữu cùng đi trên con đường tu hành.

Thế nhưng không ai ngờ được, người vợ tốt tính của bạn thân mình lại có một bí mật như thế, lại còn âm mưu gây hại cho hắn như vậy.

Việc này dù Trần Hạo có nói không quan tâm thì cũng không có người tin, bởi vì đối với người tu hành, tâm tịnh là quan trọng nhất.

Bị người mưu hại mà nói cười không để tâm là không thể. Bởi vì một mầm mống nhỏ bé đó sẽ đơm chồi trong lòng bạn.

Mầm mống đó không được để ý tới, không gây hại tới ngay giờ, thế nhưng khi bạn đột phá hoặc độ kiếp, mầm mống này trở thành kiếp nạn lớn nhất.

“Trần đạo hữu, Văn Thu đã nói hết, nàng thực sự phạm lỗi, nàng khiếm đạo hữu tổn thương là thật, ngươi đừng nói không sao, ta biết mà. Nhưng nàng ấy là vợ của ta, là mẹ của con gái ta, ta không thể bỏ mặc nàng ấy, cho nên lỗi của nàng ta sẽ chịu.” Long đại sư quay người, nghiêm túc nói.

Trần Hạo đang tính nói thì thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

Long đại sư bất ngờ phun ra ngụm máu, mặt trắng như giấy, cơ thể run rẩy.

Mục Văn Thu kinh hãi, chạy tới ôm hấn, hoảng hốt nói: “Lão Long, sao phải làm như thế, sao phải làm thế...”

Long đại sư cố gắng đứng vững, cười vuốt ve mặt Mục Văn Thu, hấn nhìn Trần Hạo, nghiêm túc không nói lời nào.

Trần Hạo không nói chuyện, bước lại gần cầm cổ tay Long đại sư nên, sau đó bắt mạch, khoe miệng Trần Hạo giật giật, hấn thở dài nói: “Long ca, dù chị dâu làm sai nhưng người không phải đối xử với bản thân mình như thế.”

Long đại sư cười nói: “Không sao đâu, nợ máu thì trả bằng máu, ta chỉ hy vọng Trần đạo hữu không có khúc mắc gì, ảnh hưởng tới tu hành. Về phần ta.”

Long đại sư ngừng xiu rồi nhìn Mục Văn Thu, tiếp tục nói: “Những năm nay ta không biết nàng ấy nghĩ gì, giờ mọi việc đã nói rõ, ta cảm thấy mình phụ nàng quá nhiều, cũng may giờ vẫn còn thời gian. Phần đời còn lại của ta vậy là được rồi.”

Trần Hạo im lặng.

Gương mặt Mục Văn Thu ướt đầm.

Chương 602: Pháp hồn

“Thật xin lỗi, là lỗi của ta.”

Nhìn bộ dáng của Long đại sư hiện tại, Mục Văn Thu cảm thấy, mấy chục năm nay đây là lần đầu tiên cô nhận lỗi với một người.

Long đại sư cười: “Lỗi của người, lỗi của ta, có khác nhau sao? Vợ chồng là một, người chính là ta.”

Mục Văn Thu gượng cười, cô quay sang nhìn Trần Hạo, nói: “Trần đạo hữu... Có lẽ bây giờ ta không có tư cách gọi như vậy nhưng đây là lần cuối cùng. Ta sẽ bỏ ra bất kì cái gì, người giết ta cũng được, người có thể giúp lão Long được không, hãn như thế...”

Trần Hạo xua tay, ngắt lời Mục Văn Thu, bình tĩnh nói: “Chị dâu, đây cũng là lần cuối ta gọi thế, tình huống của Long ca người chắc đã hiểu rõ, tự đoạt tu vi không có thuốc nào chữa được, trừ khi ta có tu vi Thiên Chân, giờ không còn cách nào đâu.”

Nói xong, Trần Hạo thở dài nói: “Ta hiểu ý của Long ca, không cần nói thêm gì nữa. Việc quan trọng nhất bây giờ là chuyện của Long Duyệt, người bị thương, trước tới chỗ Tam Vị chữa thương đi, sau khi Long Duyệt lên được trúc cơ, hai người lựa chọn như nao ta cũng không ngăn cản.”

Long đại sư cười nói: “Cảm ơn Trần đạo hữu.”

Trần Hạo nhìn Long đại sư một lúc rồi quay người rời đi.

Con đường tu hành có vô số nguy hiểm, mà cửa ải khốc liệt nhất chính là chữ tình.

Vì trong lòng có tình cảm, ấy mới có nan giải.

Mục Văn Thu vì tình, từ bỏ thân phận nhân ngư, ba trăm tuổi thọ, cắt đứt con đường tu hành.

Long đại sư vì tình, đoạn tuyệt tu vi, cam lòng thành người bình thường.

Một chữ tình có thể hủy cả đời tu hành của một người.

Điều đó thật khủng khiếp, trước khi người ta đạt được Tiên Thiên thì không nên dính vào vào chữ tình, nếu không vạn kiếp bất phục.

Lấy đá núi khác về mài dao ta (chỉ người hoặc ý kiến giúp mình sửa đổi khuyết điểm), việc của Long Đại Sư và Mục Văn Thu giúp Trần Hạo học được chân tình cũng như thấy sự hung hiểm của cuộc đời.

Nhưng vì chuyện mà Trần Hạo mất đi một người bạn, hẳn cảm thấy rất buồn.

Trần Hạo quay lại chỗ máy bay, Đái Vân đang đợi ở đó.

Đôi phương hỏi thăm một câu, Trần Hạo lắc đầu ý bảo không có chuyện gì. Máy bay cất cánh rồi bay đi.

Từ trên máy bay nhìn xuống, Trần Hạo thấy Long đại sư đang ôm Mục Văn Thu. Cả hai đang đắm chìm trong thế giới của họ.

Lần tạm biệt này có thể là lần cuối cùng bọn họ có thể gặp nhau, hoặc dù gặp lại lần nữa bọn họ cũng thành người lạ.

Trong cuộc đời này, gặp gỡ rồi ly biệt, không có người nào có thể đoán trước.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một giờ sau, Trần Hạo cùng gà trống, mèo đen đi theo Đái Vân tới sân bay lên máy bay.

Chiếc máy bay này không phải là máy bay bình thường, nó đã được cải tạo, có rất nhiều ánh sáng chuyển động, mà những ánh sáng đó lại liên kết với nhau giống như dòng chảy của mạch điện. Trần Hạo rất ngạc nhiên khi nhìn thấy điều này.

Khung cảnh bên trong máy bay giống như trong phòng tác chiến, những người này đều có tu vi, ai ai cũng bận rộn làm công việc của mình, bầu không khí nghiêm túc này khiến Trần Hạo cảm thấy không quen.

Vì vậy Trần Hạo mặc kệ Đái Vân, cùng gà trống, mèo đen đến cửa máy bay ngắm mây, ngắm khung cảnh bên ngoài.

Gà trống kêu lên: “Hạo ca, bao giờ chúng ta mới có trình độ phi hành trên mây như thế này nhỉ! Người nhìn nơi này xem, đẹp thật đó, ta rất muốn bay ở đó, cảm giác ấy chắc không tẻ đâu.”

Mèo đen cũng nhìn qua cửa sổ ngắm mây trắng, ánh mắt sáng bừng.

Trần Hạo cười nói: “Ta phải tới Tiên Thiên mới làm được. Cho dù luyện cưỡi mây cưỡi gió thì cơ thể cũng không đáp ứng được vấn đề độ cao. Còn người à, ba trăm năm đạo hạnh nhá hoặc là đi đầu thai đi.”

“Hử? Đầu thai làm gì?” Gà trống thắc mắc.

Trần Hạo nói: “Bởi vì đi đầu thai mới có cơ hội làm điều hâu, rồi người sẽ được bay giữa trời mây.”

Gà trống: “...”

“Không được, điều hâu không thể bay lâu trên độ cao này được, bởi vì điều đó sẽ gây nguy hiểm cho chúng.” Có một tiếng nói ở đâu đó vang lên khiến Trần Hạo giật mình.

Trần Hạo nhìn xung quanh nhưng lại không thấy có ai.

Chuyện gì thế này, tiếng nói ở đâu ra thế?

Vừa nghĩ vừa ngó loanh quanh, Trần Hạo vừa xoay người thì thấy một hư ảnh của một bé gái đang ngưng tụ thành hình.

Trần Hạo sững sờ, kêu lên: “Trí tuệ nhân tạo, trông giống thật đó!”

Cô bé bật cười, đôi mắt cong lại hình bán nguyệt, có hai núm đồng tiền bên má nhìn trông rất đáng yêu.

“Người nói sai rồi, ta không phải là trí tuệ nhân tạo, ta là linh hồn.”

Linh hồn?

Trần Hạo nhìn kỹ, đúng thật, cô bé này không phải giả lập mà thực sự tồn tại. Nhưng thứ tạo lên cơ thể cô bé không phải là âm khí mà là năng lượng kì lạ. Năng lượng này rất nhu hòa, mô phỏng theo bản chất của âm khí nhưng không phải là âm khí.

Cái này ... tạo ra kiểu gì vậy!

Trần Hạo ngạc nhiên, trừng mắt đánh giá cô bé.

Trần Hạo chưa từng gặp kiểu linh hồn này, cũng chưa từng nghe qua.

Cả gà trống lẫn mèo đen đều tò mò nhìn cô bé, sự tồn tại của linh hồn này rất hiếm.

“Cô bé, mới bé như thế đã chết rồi? Mà sao người lại ở đây? Chẳng nhẽ những người trên máy bay này nhốt người ở đây à?” Đôi mắt Trần Hạo khẽ đảo, mở miệng hỏi.

Cô bé nhìn Trần Hạo, nói: “Người đang bầy ta hả, muốn hỏi cái gì thì hỏi đi?”

Trần Hạo: “...”

“Người tên gì? Dạng linh hồn nào? Sao ở chỗ này? Còn nghe lén chúng ta nói chuyện.” Gà trống hỏi trực tiếp.

Cô bé híp mắt cười trả lời : “Ta là Nguyệt Thỏ số 1, là pháp hồn và là người điều khiển máy bay này. Ta không nghe lén mấy người nói chuyện, ai mở miệng nói gì ở đây ta đều biết.”

Trần Hạo hỏi: “Nguyệt Thỏ số 1? Pháp hồn? Vậy những ánh sáng giống dòng điện kia chính là bản thể của ngươi? Vậy ngươi giống trí tuệ nhân tạo đúng không?”

Cô bé gật đầu: “Ừm, ta giống trí tuệ nhân tạo, có thể tính toán, suy luận và kiểm soát mọi vũ khí trên máy bay, ta rất lợi hại đó.”

Trần Hạo hít một hơi thật sâu.

Hắn thật sự shock.

Đm, bộ phận nào có não to đến thế, nghiên cứu ra được cách sử dụng pháp khí như trí tuệ nhân tạo.

Linh hồn, tuyến đường trận pháp, nghiên cứu khoa học...

À mà không đúng, nếu chuyển hóa linh hồn thành kiểu này thì làm sao đầu thai chuyển thể được.

Sắc mặt Trần Hạo thay đổi, hắn nhìn cô bé trước mặt mình.

không lớn lắm, tầm sáu bảy tuổi, cô bé này mới ở độ tuổi học tiểu học vậy mà chết rồi, còn bị biến thành pháp hồn!

Trần Hạo cảm thấy nặng nề, hỏi: “Cô bé, ngươi vì sao thành pháp hồn? Ngươi biết hậu quả khi làm vậy không?”

Cô bé cười hì hì nói: “Ta biết, nhưng ta không còn cách nào, nhưng cơ thể của ta không tinh dậ, chỉ có thể làm như thế ta mới có cảm giác được sống.”

Trần Hạo kinh ngạc, không hiểu rõ cô bé nói gì, hắn muốn hỏi lại thì có một giọng nói truyền tới: “Nguyệt Thỏ, tổ bên kia đang tìm ngươi đó, ngươi còn rảnh ở đây tám nhảm.”

Cô bé lè lưỡi biến mất.

Trần Hạo nhìn lại thì thấy Đái Vân tới.

Đái Vân lại gằn cười nói: “Người nhìn thấy Nguyệt Thỏ số 1 có thần kì không?”

Trần Hạo nói: “Ta rất tò mò.”

Đái Vân hỏi lại: “Tò mò vì sao cô bé kia chưa đủ tuổi thành niên đã chết sao? Đạo hữu, chúng ta thuộc bộ phận bảo vệ của Trung Quốc, sao có thể làm như thế. Thật ra cô bé ấy chưa chết, nàng là người thực vật.”

Chương 603: Lại cự tuyệt

“Người thực vật?”

Trần Hạo nhìn Đái Vân không nói gì.

Đái Vân cười giải thích.

Thì ra Nguyệt Thỏ như bây giờ chính là sáng kiến của bộ phận nòng cốt, không thể không nói, có rất nhiều người tài năng ở Trung Quốc. Mà những người đó chính là những người được tuyển chọn từ hàng trăm hàng nghìn người, khiến thế giới tu hành cũng cảm thấy thần kỳ.

Nguyệt Thỏ là linh hồn số 1, là một người thực vật.

Cô bé này đã bị ngã xuống sông lúc năm tuổi. Mặc dù có người nhảy xuống vớt cô bé lên nhưng vì thời gian dưới nước quá lâu rơi vào tình trạng chết não do thiếu oxy, trở thành người thực vật. Với trình độ kỹ thuật năm đó không thể cứu được.

Tuy nhiên bộ phận nòng cốt đã có ý tưởng về việc linh hồn trí năng, trải qua nhiều thử nghiệm cuối cùng họ cũng thành công. Chỉ có những linh hồn còn sống mới phù hợp làm vị trí cốt lõi của dự án này.

Vì thế bọn họ trải qua nhiều cuộc thảo luận, lựa chọn một nhóm người thực vật phù hợp sau đó lại trải qua rà soát mới tìm được 300 người phù hợp đã được người thân đồng ý.

Nhưng cuối cùng chỉ có một người có thể hoàn toàn dung hợp vào trí năng pháp khí mà bộ phận lòng cốt nghiên cứu ra, người đó chính là Nguyệt Thỏ số 1.

Từ đó tới nay đã được mấy năm, Nguyệt Thỏ từ lúc đầu học tập cho đến làm phụ tá như bây giờ đều nhờ mọi người

hướng dẫn và chỉ dạy. Hiện tại việc gì cô bé cũng có thể làm và cô trở thành một bộ phận không thể thiếu ở đây.

Sau khi Đái Vân báo cáo về việc Trần Hạo tiết lộ tin tức của thần tướng Kim Cương thì một bộ phận lớn được điều động tới kèm theo cả Nguyệt Thỏ làm phụ tá.

Nói xong những việc này Đái Vân còn nói thêm: “Trần đạo hữu, mặc dù việc tu hành cùng bộ phận lòng cốt nghiên cứu khoa học có khoảng cách rất xa, có rất nhiều sự khác biệt về bản chất. Nhưng chúng ta không cầu trường sinh bất lão như người tu hành, chúng ta muốn đất nước hùng mạnh, dân tộc hòa bình. Cho nên chúng ta mới nghiên cứu kết hợp khoa và đạo môn, rồi chúng ta có thể sáng tạo ra những bước tiến mới như Nguyệt Thỏ, đạo hữu nói xem, đây có phải một cách khác để trường sinh không? Sự tiên phong này cực kỳ trâu bò!”

Trần Hạo còn có thể gì nữa?

Đây là lý do vì sao bộ máy nhà nước lại có quyền lực như thế!

Người ta không sánh tài năng cùng vận may với bạn, mà là so đầu óc, so trí thông minh.

Một người đạo gia có thể gọi gió đuổi mưa, mở núi tạo đường chúng ta đương nhiên ngưỡng mộ. Nhưng chúng ta có trăm người, ngàn người tạo lên trí tuệ khổng lồ, hỏi người có sợ hay không?

Trần Hạo chân thành trả lời “Trâu bò!”

Đái Vân tự hào nói: “Vì thế đạo hữu đừng đánh giá quá sớm trước khi chưa hiểu rõ về bộ phận lòng cốt. Ta biết bộ phận lòng cốt bị đàm tiếu nhiều điều nhưng bất cứ con đường gì đều không dễ dàng, phải vượt qua chông gai, cần sự hi sinh, tận tâm thậm chí đối mặt với nhiều nghi ngờ. Nhân viên của bộ

phận phải cần rãng chịu đựng tất cả những điều đó mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Trần Hạo thốt lên: “Thực sự đáng ngưỡng mộ, việc tiên phong này chính là mở ra một con đường mới cho đất nước.”

Đái Vân nhìn Trần Hạo: “Sao, có hứng thú gia nhập không? Ta có thể nói cho người biết, Nguyệt Thỏ chỉ là một phần nhỏ của kết quả nghiên cứu thành công, bộ phận chúng tôi đã nghiên cứu ra rất nhiều vật phẩm thần kỳ mà người không thể nghĩ ra được.”

Trần Hạo cười toe toét trả lời: “Không hứng.”

Đái Vân sững sờ: “Cũng là người tu hành, dù theo đuổi khác nhau nhưng loại tiên phong này sẽ giúp ích rất nhiều cho đạo hữu. Vì sao đạo hữu lại từ chối? Không cân nhắc chút à?”

Trần Hạo trầm nghĩ ta làm xong nhiệm vụ là thăng cấp, việc gì phải rước phiền vào thân?

Nhưng không thể nói như thế được, Trần Hạo cười: “Đạo khác nhau, không thể cùng nhau đi được.”

Nhìn Đái Vân vẫn cố chấp, Trần Hạo nói: “Ta theo đuổi trường sinh, các người theo đuổi một quốc gia hùng mạnh, đạo hữu đừng nói với ta việc tham gia vào bộ phận đó có thể trường sinh được?”

Đái Vân: “...”

Mặc dù hẳn rất muốn nói Nguyệt Thỏ chính là ví dụ cho trường sinh, nhưng nếu nói ra người ta chắc chắn chê cười.

Có ai từng gặp việc trường sinh bị không chế!

Trường sinh của Đạo gia chính là tiên, thoát khỏi mọi thứ, không bị gò bó, tự do tự tại.

Nếu nói Nguyệt Thỏ trường sinh, không bị ăn đòn mới lạ.

“Thôi được, tâm của đạo hữu rất vững, Đái mỗ bội phục.” Đái Vân đành phải từ bỏ gạ gẫm.

Thời gian như thoi đưa, khi máy bay hạ cánh trời đã tối, nhưng trên điện thoại lại hiển thị giờ ban đêm, hiển nhiên máy bay này đã bay một quãng đường rất xa, tạo nên hiện tượng chênh lệch múi giờ.

Sau khi xuống máy bay, Trần Hạo đánh giá xung quanh, nơi này là trụ sở của quân sự,

Thời gian như nước chảy, chờ máy bay rút cục hạ xuống, đã là chạng vạng tối, nhưng là điện thoại thời gian lại biểu hiện đêm khuya, rõ ràng bay rất xa, tạo thành chênh lệch thời gian.

Xuống máy bay, Trần Hạo đánh chung quanh, nơi này là trụ sở quân sự, phòng thủ giới nghiêm, bốn phía đều có người đi tuần, ở đây cgir thấy người Trung Quốc chứ không thaay anh da đen nào.

Đái Vân ra ngay sau đó, Trần Hạo hỏi: “Đái Vân đạo hữu, đây là nơi nào?”

Đái Vân cười nói: “Đây là khu đất hoang phía Tây Bắc Châu Phi, chính quyền địa phương bí mật ra giá 200.000 tỷ để cho chúng tôi thuê 99 năm.”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Đm, việc này nghe quen quá.

Trung Quốc chúng ta bắt đầu mở rộng ra bên ngoài rồi sao?

“Vậy khi nào chúng ta đi?” Trần Hạo không muốn dây tới chính trị, trực tiếp hỏi.

Đái Vân nói: “Đã đánh.”

“Hả...?” Trần Hạo trợn mắt nhìn Đái Vân.

“Bình quý thần tốc” là dùng binh quý ở chỗ là hành động nhanh chóng, tấn công khi không phòng bị sẽ giành thắng lợi.

Đái Vân cười híp mắt nói: “Bình quý thần tốc, lúc ta báo cáo xong, lãnh đạo đã chỉ huy hành động, phân chia các đội nhỏ tiến hành tấn công những địa phương người cung cấp. Ừm, trước khi ta lên máy bay đã nhận được thông báo trụ sở bí mật của thần tướng kim cương đã bị phá hủy, chiến lợi phẩm rất phong phú.”

Trần Hạo há hốc mồm, một lúc sau mới nói: “Vậy người dẫn ta tới đây làm gì?”

Đái Vân nói: “Tới cổ vũ nha, không phải đạo hữu từng nói vậy sao?”

Trần Hạo đen mặt.

Nha cái quần què.

“Ồ đúng rồi, mặc dù kết quả rất tốt nhưng lại có vấn đề xảy ra, thần tướng kim cương chạy rồi, cho nên vẫn cần đạo hữu giúp đỡ, chỉ sợ đạo hữu không làm thôi.” Đái Vân nghiêm túc nói.

Trần Hạo lông mày nhíu lại: “Kim cương chạy? Vậy hành động lần này có tác dụng quái gì.”

“Nó bị thương nặng, chạy không được nên trốn vào một góc chết. Dù chúng ta bao vây được nó, nhưng không thể xông vào được. Hiện tại chúng ta đã cử ba tiểu đội tìm cách đi vào nhưng tới giờ vẫn chưa có tin tức. Thế nào, đạo hữu theo ta không?” Đái Vân mỉm cười hỏi.

Trần Hạo nhìn Đái Vân một lúc rồi nói: “Việc thần tướng kim cương chạy mất trước khi ta lên máy bay là người cố tình không nói.”

Đái Vân không dấu diếm, bình tĩnh gật đầu nói: “Đúng, ta không gạt đạo hữu, bởi vì có một số lý do đặc biệt nên chúng ta muốn bắt sống thần tượng kim cương này, nhưng mà nó hung hăng quá, không chịu đầu hàng, cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ là sử dụng sức mạnh của gà trống đạo hữu. Nhân viên công tác của chúng ta rất tôn sùng đạo hữu, họ cho rằng chỉ cần một chiêu không chế được địch nhân chính là sức mạnh tuyệt vời nhất.”

Trần Hạo không nói chuyện, chỉ nhìn gà trống.

Gà trống gà có linh trí, có thể hóa hình, không cần hẳn phải quyết định hộ.

“Người đừng tưởng rằng nói lời ngon ngọt ta sẽ hỗ trợ, không có lợi gì thì Hạo ca đồng ý ta cũng sẽ từ chối.” Gà trống mở miệng.

Đái Vân nói: “Gà trống đạo hữu yên tâm, lãnh đạo của ta đã chỉ thị, chỉ cần yêu cầu hợp lý thì gì cũng được.”

“Người chắc chắn?” Đôi mắt của gà trống sáng quắc.

Chương 604: 3 yêu cầu

“Chỉ cần yêu cầu hợp lý là được.”

Nghe thấy câu hỏi của gà trống, Đái Vân nói lại thêm lần nữa, hai chữ hợp lý được nhấn mạnh.

Gà trống ngẩng đầu, tinh thần sáng khoái.

“Ba điều kiện, đầu tiên, tôi muốn vũ khí, không nhiều đâu, bộ phóng cùng 100 tên lửa đạn đạo. Hai loại súng máy Gatling, nhớ chuẩn bị đủ đạn cho ta, về súng ngắm, trên thế giới có tám loại súng ngắm đỉnh nhất đây, ta lấy mỗi loại một thứ, cũng phải cần đủ đạn, còn...”

Đái Vân nhíu mày, ngắt lời gà trống: “Vậy mà không nhiều?”

“Đừng đề ý chi tiết!”

“Đó không phải chi tiết mà chính xác là người muốn rất nhiều.”

Gà trống tròn mắt nói: “Đồ vật quan trọng hay bất thần tướng Kim Cương quan trọng hơn?” Đái Vân: “...”

“Gà trống đạo hữu...”

“Ta có tên, gọi ta là Tử Phượng.”

“Tử Phượng đạo hữu, trong nước không cho sử dụng vũ khí, người đã có một khẩu Gatling, hai lần sử dụng trần trước của người đã gây ra ảnh hưởng rất lớn, việc này không hợp lý.” Đái Vân nghiêm túc nói.

Gà trống cười khằng khặc: “Ý của người là lúc có người đáng ta, ta dùng pháp thuật hợp lý hơn đúng không?”

Đái Vân nhíu mày: “Có thể đứng yên...”

Gà trống ngắt lời: “Tới đây tới đây, người dạy ta đi, khi có người tấn công ta, thậm chí muốn giết ta, phải đứng yên không dùng súng không dùng pháp thuật, người làm mẫu thử xem, xem có cách nào sống được không. Chỉ cần người chỉ biện pháp cho ta, ta không đòi 3 yêu cầu nữa, chạy đi bắt thần tướng Kim Cương cho người ngay.”

Đái Vân: “...”

DM, con gà trống này không giống như thông tin đưa ra, nhìn kẻ già đời này đi, giống chỗ nào!

“Vậy người không thể yêu cầu thêm nữa, người phải biết tình hình trong nước bây giờ, cho người nhiều vũ khí như thế thì nguy hiểm lắm.”

Gà trống cười khẩy: “Tôi không ngại nói thật, những vũ khí này chẳng bằng phép thần thông của ta, ta chỉ lấy về nhìn cho vui thôi.”

Đái Vân đến chịu.

Tư liệu phân tích quá đúng, con gà này không biết xấu hổ là gì, hai lần trước chẳng phải nó dùng vũ khí tấn công lại đây, còn chơi rất vui đó. Với lại phép thần thông của nó lợi hại thật đó, nhưng chỉ có tác dụng khi đấu tay đôi, còn việc quần áo à, người không chạy mới là lạ, ở chỗ này tỏ trâu bò cái gì.

Nhưng việc cần người, không thể cứng rắn nói lại, Đái Vân cười miễn cưỡng nói: “Vậy tôi sẽ đồng ý về vấn đề vũ khí này, nhưng với điều kiện người không được sử dụng trước mặt người thường. Nếu việc này bị lộ, chúng ta sẽ thu hồi lại vũ khí.”

Gà trống hài lòng nói: “Vậy còn được, yêu cầu thứ hai của ta rất đơn giản, ta muốn làm một bộ phim, ta làm nhân vật chính và phải được công chiếu trên toàn quốc.”

Hả...

Lần này không chỉ Đái Vân mà Trần Hạo cũng có vẻ bàng hoàng.

Đm, Tiểu Hoàng muốn làm ngôi sao à? Sao mình không biết vậy?

Đái Vân nhanh chóng lấy lại tinh thần, đôi mắt cong lên vì vui vẻ, hoàn thành yêu cầu này rất đơn giản.

Hắn vội vàng nói: “Không có vấn đề, Tử Phượng đạo hữu muốn đóng phim, ta sẽ tìm biên kịch để làm kịch bản cho riêng đạo hữu, đảm bảo khiến đạo hữu trở thành minh tinh nổi tiếng.”

Gà trống nói: “Ai bảo người tạo kịch bản, ta tự mang kịch bản, tự biên tự diễn, người cho ta tiền, nhân viên công tác cùng diễn viên là được rồi.”

Tiền...

Đái Vân ngạc nhiên nói: “Tử Phượng đạo hữu? Kịch bản của người là...”

Gà trống nói: “Gia đình gà trống kháng chiến chống Nhật.”

Ha...

Trần Hạo suýt nữa là phun nước miếng.

Ui trời, con gà này đã bị phim kháng chiến chống Nhật đầu độc rồi, không chỉ học được mồm miệng thô tục bây giờ còn muốn tự mình làm phim nữa.

Mặt Đái Vân đen xì.

Con gà chết tiệt này điên rồi! Một con gà đi kháng Nhật, chiếu phim để người ta cười chết à.

Nhưng dù gì việc này cũng tốt hơn vũ khí.

“Khụ khụ, Tử Phượng đạo hữu, việc này không có vấn đề, ta đồng ý.” Đái Vân gượng cười.

Gà trống nói: “Người đừng thoải mái đồng ý như vậy, sau khi bộ phim hoàn thành sẽ được công chiếu, tiền thu lại từ phòng vé ta sẽ lấy hết.”

Đái Vân bĩu môi, nhìn cái tên kì quái như thế kia ai có hứng xem giới thiệu chứ. Còn tiền phòng vé, cứ chờ tới chết đi.

“Không sao, tiền thuộc về người, vậy yêu cầu thứ ba là gì?” Đái Vân hỏi.

Gà trống nói: “Yêu cầu thứ ba càng đơn giản hơn, ta muốn một bộ trang bị pháp hồn trí năng.”

Đái Vân: “...”

Trần Hạo: “...”

“Tử Phượng đạo hữu, nó là bí mật hàng đầu ở bộ phận của tôi. Tôi không thể quyết định được.” Đái Vân từ chối.

Gà trống nói: “Ta chỉ muốn trang bị pháp hồn trí năng, đâu muốn Nguyệt Thổ, mấy người nghiên cứu lâu như thế mà chỉ có Nguyệt Thổ, chứng tỏ hồn phách phù hợp với trang bị này rất ít, ta chỉ cảm về chơi thôi, sao không cho được.”

Khóe miệng Đái Vân giật một cái.

Đm, người nói sao đơn thế, cái trang bị mà người tính dùng để chơi là công sức bao nhiêu năm, tiêu tốn cả nhân lực lẫn tiền bạc mới nghiên cứu ra được. Người nói đúng đó, vấn đề linh hồn phù hợp rất lớn nhưng giá trị của trang bị không thể đo lường được, cho người bại lộ thì sao? Việc này liên quan tới bao nhiêu người, bao nhiêu tâm sức của bộ phận ta đó.

“Việc này không được, Tử Phượng đạo hữu đổi cái khác đi.” Đái Vân kiên quyết.

Gà trống và Trần Hạo nhìn nhau một lúc rồi mới nói: “Vậy cũng được, ta đổi, mấy người phá hang ổ của thần tướng Kim

Cương nhất định tìm được thú nhân nhi, ta muốn một trăm thú nhân.”

Sắc mặt Đái Vân lại đen thêm: “Tử Phượng đạo hữu, ngươi muốn thú nhân làm gì?”

Trang bức: Chỉ một hành động, một loại phong cách giải dạng nghèo khó, giả dạng không có gì để phơi bày ra cái không có gì của mình nhưng thực sự thì lại rất có khả năng, rất khủng bố ..đây là kiểu trang bức có thực lực

Gà trống nói: “Trang bức nha, ta rõ ràng là gà nhà, vậy mà có thể nói chuyện, còn có thể hóa hình, sau này đi ra ngoài không cần phô trương nữa.”

Đái Vân; “...”

Được, cái con gà chết tiệt này không có câu nào nói thật, ở cùng nó toàn rước phiền vào thân.

“Một trăm thì không có, tối đa mười thú nhân. Dù sao tin tức ta nhận được là không có nhiều tù binh.” Đái Vân nghiêm túc nói.

“Được.” Gà trống nhanh chóng đồng ý.

Đái Vân thở dài, nói: “Vậy thì tốt, chúng ta sẽ đi bây giờ, mặc dù thần tướng Kim Cương trốn không ra ngoài được, nhưng càng kéo dài thời gian thì tốc độ vết thương khôi phục càng nhanh, đến lúc đó mọi việc sẽ khó khăn hơn.”

“Không có chuyện gì. Ngươi dẫn đường đi.” Trần Hạo mỉm cười nói.

Sau đó cả đám đi lên trực thang đã được Đái Vân chuẩn bị từ nãy.

Trong cabin, Trần Hạo chăm chú nhìn Đái Vân.

Đái Vân cảm thấy không được tự nhiên khi bị nhìn chăm chăm như vậy, hỏi: “Trần đạo hữu, ngươi nhìn ta làm gì?”

Trần Hạo cười nói: “Đái Vân đạo hữu, ta rất tò mò với thân phận của ngươi. Dù sao ngươi có thể thay mặt cho bộ phận nòng cốt để hợp tác với chúng ta, thậm chí có thể đồng ý nhiều yêu cầu như vậy, còn có thể chỉ huy mọi việc trên đường. Ta nghĩ đây không phải là việc một tiểu đội trưởng làm được.”

Đái Vân ngừng một chút, nói: “Việc này cũng không phải bí mật gì, ta là cháu rể của bộ trưởng Dương Phong.”

Trần Hạo sửng sò, ngạc nhiên nói: “Bối cảnh lớn như thế? Vì sao ngươi phải bắt sống thần tướng Kim Cương?”

Đái Vân thờ ơ nói: “Bởi vì có giao dịch với vương... A, ngươi bẫy ta?”

Chưa nói hết câu, Đái Vân đã phản ứng lại, quay sang nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi: “Thì ra các ngươi có giao dịch với vương gia.”

Chương 605: Giả chết

“Giao dịch PY gì chứ, đạo hữu là người trong giới tu hành, một lòng hướng đạo, cách nghĩ của người với chúng ta hoàn toàn khác nhau, không thể lấy ý nghĩ của người, để phỏng đoán quyết định của bộ phận chúng ta được.” Đới Vân nghiêm túc giải thích.

Trần Hạo cười nói: “Ta chỉ hỏi một chút, gấp gáp như vậy làm gì, chẳng qua xem ra hiểu biết của các người với vương gia này rất sâu nhỉ, ta có thể hỏi một câu không ảnh hưởng toàn cuộc không?”

Đới Vân nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Ta muốn biết, tên thật của vương gia là gì? Nói ra, ta cũng là kẻ địch của hắn, nếu như có một ngày bị vương gia trả thù, phái nhân vật lợi hại tới đối phó ta, đến lúc đó chết rồi, kết quả ngay cả tên của người đắc tội là gì cũng không biết, đây có phải rất thảm không?”

Đới Vân im lặng nhìn Trần Hạo.

Quả nhiên linh sủng là dạng gì chủ nhân là dạng đó.

Mẹ nó có thể chân thành một chút không? Lý do này của người trẻ con ba tuổi cũng không tin đâu?

“Trần đạo hữu, đừng nói lời xúi quẩy, thiên phú của người xuất chúng, phúc vận tràn đầy, tương lai chắc chắn một đường sáng ngời, bước lên đỉnh cao. Có danh vọng của Tiên Thiên Chân Nhân. Có điều tên thật của vương gia này, theo chúng tôi biết, là Chiêu Dịch, chỉ là không ai dám gọi, chỉ gọi hắn là vương gia, hoặc là Tôn Thần.” Đới Vân nói.

Trong mắt Trần Hạo hiện lên vẻ thất vọng.

Những tên gọi này hẳn cũng biết.

Chỉ là đáng tiếc, đều không đúng, cho dù là cái tên Chiêu Dịch do cha mẹ vương gia đặt này, cũng không đúng.

Bởi vì trước đây Trần Hạo có được thần thông câu hồn trăm mệnh, mặc dù đây là thần thông duy nhất, nhưng cực kì trâu bò, có thể nhẹ nhàng giết chết Tiên Thiên trở xuống.

Nhưng sau khi biết được cái tên Chiêu Dịch này từ trong miệng một bọn trùng âm dương, Trần Hạo đã từng thử, đáng tiếc không thể nào câu hồn trăm mệnh.

Kết quả này có hai nguyên nhân, hoặc là tu vi của vương gia trên Tiên Thiên, không thể câu hồn trăm mệnh. Hoặc là vương gia đoạt xá sống lại, có được tên thật của mình, cái tên Chiêu Dịch này không phải của hắn ta nữa, nên không cách nào trăm mệnh.

Xem ra, muốn giải quyết tai họa lớn vương gia trong một lần này là rất khó.

Nếu vậy, câu hồn trăm mệnh này có thể sử dụng với trên người thần tướng Kim Cang!

Dù sao con tinh tinh mẹ này có đạo hạnh hơn 200 năm, thực lực rất mạnh. Mà ban ngành liên quan lại muốn bắt sống, còn muốn giao dịch với vương gia? Vậy mẹ nó mình phí nhiều sức lực như vậy có tác dụng gì?

Hiện tại bỏ qua cho nó, về sau nếu để nó biết, là ta hãm hại nó ở sau lưng, vậy nó trả thù ta, ai tới cứu ta?

Cho nên, ta quản các người có suy nghĩ gì, đã đắc tội, vậy không thể bỏ qua được.

Trong lòng có quyết định, trong đầu Trần Hạo hiện lên tên của Thần tướng Kim Cang.

Không nói những cái khác, thông tin chi tiết về năm đại thần tướng của vương gia, mấy phi tần xinh đẹp ở bên cạnh vương gia mấy chục năm hẳn đều biết rất rõ.

Biết tên, quan tâm người là thần tướng Kim Cang hay tiểu hồ lô Kim Cang, chỉ cần chưa tới Tiên Thiên, tất cả đều là đồ bỏ.

Trong lòng vừa suy nghĩ, thần thông câu hồn trăm mệnh vận chuyển, theo ý nghĩ của Trần Hạo ngưng kết lại, một cái tên đại diện cho một sinh linh nào đó tự thành hình hiện lên.

Lần này, câu hồn trăm mệnh vốn không có tác dụng với vương gia, lúc này lại có động tĩnh, trực tiếp hóa thành một cây bút lông, vạch một cái lên cái tên hiện lên trong đầu của Trần Hạo, một lúc sau, cái tên kia bị bôi lên một tầng mực tàu.

Lặng yên không tiếng động, câu hồn trăm mệnh biến mất, cũng mang cái tên kia đi.

Hơn một tiếng sau, trực thăng hạ cánh, đi tới một quân doanh cỡ lớn, sau khi Đới Vân chuẩn bị xong, hai người đem theo mèo đen và gà trống đi vào trong thung lũng bị bao quanh.

Đây thật sự là một thung lũng, giống như một cái hố đột nhiên lõm xuống giữa một địa hình bằng phẳng.

Có điều cái hố này hơi lớn, bán kính hơn mười dặm (khoảng 20km), mà độ sâu từ dưới đáy lên tới mặt đất hơn một trăm mét.

Trước khi tiến vào thung lũng, Trần Hạo cảm nhận được, ít nhất có ba kẻ mạnh có đạo hạnh trên 60 năm trở lên, phân bố ở xung quanh thung lũng, hiển nhiên là vì ngăn cản thần tướng Kim Cang chạy thoát.

Dưới đáy thung lũng, thực vật rậm rạp, sinh cơ bùng bùng.

Trong bóng đêm, Trần Hạo vừa quan sát sự chuyển động của không khí xung quanh, vừa giao lưu với gà trống, phán đoán phương hướng.

Rất nhanh, Trần Hạo liền đi tới bên cạnh một dòng sông.

Đến đây, Trần Hạo nhìn về phía Đới Vân, nhỏ giọng nói: “Ăn nắp ở dưới đáy sông.”

Ánh mắt Đới Vân khẽ chuyển động, nói: “Ta dụ nó ra, Tử Phương đạo hữu sẽ khóa nó lại.”

Gà trống nhìn thoáng qua dòng sông, bình tĩnh nói: “Không cần, để ta.”

Nói xong, gà trống há miệng, một vòng sáng màu vàng phun ra từ trong miệng, sau đó ong ong bay vào trong nước.

Không bao lâu, phía dưới lòng sông, nước phun trào, gà trống lập tức đắc ý nói: “Ok, không chế được rồi, đi cầm nó ra là được.”

Trần Hạo nghe vậy, tay nắm pháp quyết, nhắm ngay lòng sông vung lên, dòng nước trong lòng sông lập tức xoay tròn, một con rắn được ngưng tụ bởi nước sông quấn quanh một bóng dáng khổng lồ nổi lên mặt nước.

Bóng dáng khổng lồ này cao chừng ba mét, dáng người khôi ngô, toàn thân tóc vàng, là một con tinh tinh.

Mà lúc này, con tinh tinh này giống như là đã chết, trên người không có hơi thở nào, nếu như không phải có vẻ ngoài, gần như không khác gì khối đá.

“Hừm, sao không có phản ứng? Chẳng lẽ hồn rời khỏi cơ thể rồi? Ta nghe nói năm đại thần tướng, là vượn gia phong cho, đại biểu cho sự trung thành, hiến dâng một phần linh hồn, đây là thần tướng Kim Cang, sẽ không bỏ lại cơ thể, hồn

phách trở về chỗ vương gia chứ?” Trần Hạo ra vẻ suy nghĩ nói.

Đới Vân sợ hãi cảm thán thân thông của gà trống và Trần Hạo, nghe vậy nhìn về phía tinh tinh, ánh mắt lóe lên nói: “Không đâu, loài khác đặc đạo, khó hơn con người, trước khi đặc đạo, cơ thể là quan trọng nhất, nó không thể bỏ cơ thể này, đây chắc chắn là giả chết.”

Trần Hạo giật mình nói: “Thì ra là vậy, vậy được, dù sao bắt được là tốt rồi, giao dịch của chúng ta xem như thành công, đạo hữu cũng không thể đổi ý.”

Đới Vân nghe vậy thì ngậy ra, im lặng thật lâu.

Lo lắng nửa ngày, kết quả tinh tinh này lại giả chết, mẹ nó, người có cần phải làm vậy không, có biết vì bắt sống người, ta phải trả cái giá to lớn thế nào không.

Lần này thì hay rồi, người ta đi một chuyến, dễ dàng chiếm được nhiều lợi từ chỗ chúng ta như vậy, mẹ nó ta phí hết tâm tư đưa Trần Hạo đến, đến cùng là vì cái gì?

Trong lòng uất ức, Đới Vân miễn cưỡng cười nói: “Trần đạo hữu yên tâm, chuyện đã đồng ý, cam đoan sẽ không có vấn đề gì.”

Trần Hạo nói: “Vậy được, chúng ta đi thôi.”

Tới nhanh đi còn nhanh hơn, khi thấy hai người Trần Hạo lại nhẹ nhàng đưa thần tướng Kim Cang ra, ba kẻ mạnh đạo hạnh ở cảnh giới Giáp Tử đều kinh ngạc nhìn.

“Hở! Nó chết rồi? Xảy ra chuyện gì?” Ba người kinh ngạc hỏi.

“Không thể, với sinh mệnh mạnh mẽ của con tinh tinh này, đừng nói bị thương nặng, cho dù chặt đứt cơ thể, cũng có thể sống thêm một ngày, không thể nào dễ chết vậy.”

“Đó chính là giả chết, hừ, cho rằng như vậy có thể tránh bị bắt sao? Thật sự là súc sinh ngu xuẩn.”

....

“Này, các người nói thẳng là tinh tinh ngu xuẩn không được sao? Tại sao phải nói súc sinh, người nói vậy, ta nghi ngờ người đang sỉ nhục ta.” Đột nhiên, gà trống nghiêm túc mắng vị tu sĩ kia.

“A? Yêu quái gà, người đang dạy dỗ ta sao?” Tu sĩ này nhếch miệng cười một cái, ánh mắt hung dữ nhìn về phía gà trống.

Chương 606: Dời tấn công

Gà trống nhìn về phía tu sĩ này, mắt gà sắc bén nhìn hấn ta nói: “Dạy dỗ người cọng lông, nếu như lúc người nói súc sinh ngu xuẩn, không nhìn ta và chị mèo, ai thêm quan tâm người là ai.”

Vị tu sĩ này không lên tiếng, nhưng khí thế trên người ngưng kết bộc phát, bao phủ gà trống.

Lúc này chân Trần Hạo di chuyển, ngăn phía trước gà trống, nhìn về phía Đới Vân nói: “Đới Vân đạo hữu, đây là có ý gì?”

Đới Vân khẽ giật mình, nhìn về phía tu sĩ sắc mặt âm trầm kia: “Triệu cung phụng.”

Ánh mắt tu sĩ Triệu cung phụng cổ quái nhìn thoáng qua Dịch Hạo, nhếch miệng cười nói: “Đạo hữu hiểu lầm, ta cũng chỉ là lỗ miệng, không có ý gì khác.”

Trần Hạo nhìn hấn ta một lúc lâu, lúc này mới nhìn về phía Đới Vân: “Nếu đã bắt được thần tướng Kim Cang, vậy cũng không còn việc của chúng ta nữa, lặn lội một ngày đã mệt, chúng ta đi nghỉ trước.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo gà trống không tình nguyện và mèo đen rời đi.

Đi xa, gà trống liền nói: “Hạo ca, đây không phải là do ta gây sự, vừa rồi hấn ta rõ ràng nhìn ta và chị mèo, chửi chúng ta.”

Trần Hạo nói: “Được rồi, trước đừng nói cái này, xem xem sau đó hấn có tiếp tục làm gì không, được một lần không có lần thứ hai, nếu có ý gây chuyện, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Trở lại nơi đóng quân, đã có người sắp xếp chỗ ngủ.

Một đêm nghỉ ngơi, thoải mái không xảy ra chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo còn chưa dậy, Đới Vân đã chạy tới quấy rầy.

Nhìn sắc mặt khó coi của Đới Vân, Trần Hạo nói: “Sao vậy? Sáng sớm về mặt sao như đưa đám rồi?”

Đới Vân yếu ớt nói: “Thần tướng Kim Cang chết rồi.”

Trần Hạo ra vẻ kinh ngạc nói: “Các người không phải nói giả chết sao? Sao lại chết thật rồi?”

Giọng nói Đới Vân trầm xuống: “Lúc đầu tưởng rằng giả chết để phong bế hơi thở của nó, chuyện này đối với yêu quái đạo hạnh 200 năm cũng không có gì khó, nhưng lúc đem nó về kiểm tra, chúng ta phát hiện, hồn phách của nó, đã không còn lại gì, chết thật rồi.”

Nói đến đây, Đới Vân do dự một chút rồi tiếp tục nói: “Đạo hữu, người xác định lúc chúng ta bắt được thần tướng Kim Cang, nó đã chết?”

Trần Hạo sững sờ, sau đó cười: “Đới Vân đạo hữu, người sẽ không cho rằng, là chúng ta đùa chết thần tướng Kim Cang chứ?”

Đới Vân vội vàng nói: “Ta không phải có ý này.”

“Vậy người chính là muốn trốn nợ.” Trần Hạo quả quyết nói.

Đới Vân ngây ra, lúc phản ứng lại thì dờ khóc dờ cười nói: “Đạo hữu, cái này càng không thể.”

Trần Hạo nói: “Vậy người muốn nói cái gì?”

Đới Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài nói: “Thôi được rồi, có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi. Ừm, đạo hữu, nói về

chuyện khác, ta có nhiệm vụ, có thể sẽ không đưa các người về, ta đã sắp xếp trực thăng, đưa các người tới đất cho thuê, thứ Tử Phụng đạo hữu muốn, bên kia cũng đã chuẩn bị xong. Sau đó sẽ có máy bay đưa các người về nước. Đương nhiên, nếu đạo hữu muốn tham quan phong cảnh Châu Phi, ta cũng có thể sắp xếp người để đi cùng người.”

Trần Hạo cười nói: “Không cần, mấy chú da đen thì có cái gì để xem, đưa chúng ta về đi. Ừm, Đới Vân đạo hữu nếu bận rộn, ta sẽ không quấy rầy.”

Đới Vân gật đầu, quay người rời đi.

Chờ hẩn đi, gà trống nói: “Hạo ca, ngươi biết tình hình kia chết như thế nào sao? Rất kỳ quái, lúc ta không chế nó, nó đã không còn thở, những người này còn nói giả chết, thật sự là có mắt không trông.”

Đây là chỗ đóng quân của người ta, Trần Hạo sao có thể nói, liền nói ngay: “Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai a, chúng ta cùng đi, có lẽ, đây là nước sâu của bộ môn liên quan, có người không muốn để cho Đới Vân bắt được thần tướng Kim Cang, âm thầm giết nó. Dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, nơi này cũng không nên ở lâu, vẫn là về sớm một chút thì tốt hơn.”

Gà trống giật mình.

Sau đó, Trần Hạo mang theo hai linh sủng, tùy tiện ăn bữa sáng ở chỗ đóng quân, sau đó lên trực thăng Đới Vân đã sắp xếp cho hẩn.

Từ nơi này đến đất cho thuê, phải bay hơn một giờ, Trần Hạo ôm mèo đen, vừa nhẹ nhàng vượt lông, vừa quan sát phong cảnh phía dưới.

Không thể không nói, Châu Phi này, rừng rậm nguyên sinh quả thật không ít, từ bên trên có thể thấy được các loài thú hoang dã đang chạy khắp nơi.

Chẳng qua nhiều dã thú như vậy, nhưng Trần Hạo nhìn một lượt, không phát hiện có yêu khí.

Cái này có chút kì lạ.

Nói ra rừng nguyên thủy ở đây được bảo vệ tốt hơn nhiều so với trong nước, số lượng dã thú cũng nhiều hơn.

Số lượng nhiều như vậy, không thể nào không sinh ra vài yêu thú a!

Nhưng trước khi đến, biết được tin tức từ miệng ông lão áo choàng vàng, bên Châu Phi, thật sự không có loài yêu tồn tại, dù là dã thú cực kì hung mãnh, cũng không thể biến thành yêu quái, giống như trời đất ở bên này, không tồn tại loài yêu vậy, cho nên khiến thần tướng Kim Cang bị bắt ở trong nước, lèn qua bên đây tu luyện.

Nhưng mà châu Phi lại có thuyết hung thú, hung thú không giống với yêu quái, chúng không có linh trí, cũng không có thực lực mạnh mẽ, bộ dáng cũng không giống nhau, giống với quái thú trong truyền thuyết Sơn Hải Kinh của Trung Quốc.

Cách gọi của bọn ông lão áo choàng vàng với yêu quái là hung thú, cũng bắt nguồn từ bên này.

Nhưng vùng đất không thể sinh ra loài yêu này, lại có người tu hành tồn tại.

Dựa vào một số tài liệu, Trần Hạo biết châu Phi có vu sư tồn tại.

Vu sư bên này khác với vu sư Hoa Hạ. Vu sư bên này, năng lực vô cùng kì lạ, quỷ dị khó dò, nhìn như nhỏ yếu, nhưng có thể mạnh mẽ giết người, khó mà phòng bị.

Mà vu sư người da đen, thường được kế thừa từ những vùng đất cổ xưa, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, cho nên khó mà đoán được căn cơ tu luyện của họ.

Đang suy nghĩ, đột nhiên mèo rít lên một tiếng, đánh thức Trần Hạo đang suy tư.

Tập trung nhìn lại, mèo đen được mình vuốt lông đang xù lông lên, nhảy ra từ trong ngực, tiếng kêu bén nhọn.

Trần Hạo còn tưởng rằng động tác bản năng của hắc khiến nó đau, đang muốn hỏi thăm, sau đó liền nghe được gà trống kêu to: “Mẹ nó, cái quỷ gì vậy?”

Trần Hạo ngậy ra, khuếch tán ý niệm, chột hơi đổi sắc, quay đầu nhìn về một phía.

Lúc này trực thăng vừa lúc bay qua một hẻm núi, mà trong hẻm núi, có một mảng bóng đen lớn gào thét lao tới.

Trong nhận thức của Trần Hạo, bóng đen dày đặc, lít nha lít nhít này.... là dơi!

Nhìn động tác của bọn chúng, rõ ràng đang bay về phía trực thăng a.

Mẹ nó...Dơi châu Phi đều hung dữ vậy sao? Dám tấn công cả trực thăng.

Phi công điều khiển trực thăng cũng phát hiện chỗ khác thường, nhanh chóng nhắc nhở Trần Hạo phía sau vài câu, sau đó liền không chế máy bay trực thăng, nhanh chóng dời sang bên cạnh, tránh dơi.

Nhưng đám dơi này lại không buông tha, vẫn đuổi theo.

Trong vài giây, dơi đã bao vây trực thăng, sau đó nhào tới, đập, cắn xé.

Trần Hạo không sợ hãi không hoảng hốt, nhìn những con dơi này một lát, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong tay bắn ra một tia chớp.

Một lát sau, một dòng điện bao quanh trực thăng, những con dơi bay sát trực thăng lập tức rơi xuống cả đám, giống như thả sủi cao vậy.

Những con dơi khác không hề sợ hãi tiếp tục điền vào chỗ trống, lại bao vây lần nữa, thậm chí có những con dơi không hề sợ chết lao về phía cánh quạt.

Trong lúc nhất thời, trực thăng lung la lung lay, khó mà không chế....

Chương 607: Bị tấn công

Thấy thế, Trần Hạo lại sử dụng lôi quang lần nữa, giật chết một đám rôi, đồng thời nói với phi công: “Đồng chí, người bay về phía đất bằng phẳng, chuẩn bị hạ cánh.”

Thật ra không cần Trần Hạo nói, phi công cũng đã cảm thấy tình huống không ổn rồi, đã bắt đầu thao tác theo tình huống có lợi nhất, bay tới một bãi cỏ, chỉ là đám dơi không sợ chết mà tấn công, khiến hắn ta khó mà điều khiển được.

“Hạo ca, những con dơi này có vấn đề.” Gà trống đột nhiên nói.

Trần Hạo nói: “Đã nhìn ra, bọn chúng bị một loại pháp thuật kì lạ không chế, biến thành con rôi.”

Gà trống trợn mắt nói: “Hạo ca, người nói đây có phải là kẻ đã phục kích chúng ta ngày hôm qua.”

Trần Hạo nói: “Đừng đoán, loại pháp thuật quỷ dị không chế dơi này, không giống với phong cách của Hoa Hạ chúng ta, ta cảm thấy có lẽ là vu sư châu Phi...Không ổn!”

Còn chưa nói xong, Trần Hạo biến sắc, sau đó không nghĩ ngợi nhiều nữa, tiến về phía trước, túm lấy phi công đang lái chiếc trực thăng, sau đó đâm một cú phá vỡ một bên của trực thăng, lao thẳng ra ngoài.

Gà trống và mèo đen cũng không do dự đi theo phía sau, nhảy ra khỏi trực thăng.

Đúng lúc này một tên lửa bay tới, đâm trúng trực thăng, bùng một tiếng, nổ thành một quả cầu lửa lớn.

Giữa không trung, Trần Hạo vừa tránh xa xác trực thăng đã bị nổ tung, vừa chú ý xuống mặt đất.

Vừa rời tên lửa, từ trong rừng cây bay đến.

Mặc dù người ở trên không trung cách mặt đất hơn trăm mét, Trần Hạo quan sát phía dưới, vẫn thấy có một chiếc xe Jeep dừng lại, dường như còn có một vài người da đen cầm vũ khí.

Mẹ nó, gặp dơi tấn công, lại bị người da đen tấn công, chết tiệt, cái này nếu không phải nhằm vào mình thì chết liền.

Trong lòng tức giận, Trần Hạo kẹp phi công, bay xuống.

“Hạo ca cẩn thận, những con dơi kia bay tới.” Tiếng kêu của gà trống truyền tới.

Trần Hạo liếc qua, liền thấy một mảng đen nghịt đang tới, giống như một đám mây đen.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, tránh ra.” Trần Hạo lên tiếng.

Mèo đen đảo cánh lắc một cái, bắt lấy gà trống, bay sang hướng khác.

Sau đó một tay Trần Hạo bám pháp quyết, một cột nước rất nhanh được biến ra từ đầu ngón tay, sau đó biến lớn lên bằng chậu rửa mặt.

Đi!

Trần Hạo phát tay, cột nước khổng lồ gào thét mà tiến lên, sau đó nổ tung, biến thành vô số giọt nước nhỏ, tiếp xúc với những con dơi đang đuổi theo.

Đúng lúc này, lại có quả cầu điện từ tay Trần Hạo bắn ra, nổ tung trên không trung, ánh sáng lóe lên, 90% con dơi đang đuổi theo rơi xuống, còn lại 10% vẫn đang đuổi, nhưng lúc chúng nó đến trước mặt Trần Hạo lại bị giết bằng kiếm.

Chỉ trong chốc lát, đám dơi, bị giết sạch.

Bóng người tiếp tục bay xuống, lúc gần tới mặt đất, Trần Hạo há miệng thổi, một cỗ gió gào thét bay ra, cuốn lấy cơ thể, từ từ hạ xuống, rơi xuống một sườn núi.

Ý niệm của Trần Hạo cảm nhận được những người da đen kia đang tới gần.

“Tiểu Hắc, đi giải quyết những tên da đen kia, chừa lại một tên là được.”

Bị người ta đối xử như vậy, Trần Hạo đương nhiên cũng không thể giả làm người từ bi, trực tiếp nói với mèo đen.

Tiểu Hắc meo ô một tiếng, bóng dáng vừa chuyển động, chạy đi mất.

Trần Hạo lại nhìn phi công, vừa nhìn, Trần Hạo nhíu mày.

Lúc này phi công đã hôn mê, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Mắt chuyển động, Trần Hạo kiểm tra phi công, cuối cùng ở trên mu bàn tay hắn ta phát hiện dấu vết bị cắn. Miệng vết thương đã biến thành màu đen, trúng độc rồi.

Trần Hạo vỗ một cái lên tay của phi công, chặn cho máu không chảy nữa, sau đó dùng pháp lực bao lấy máu trong cánh tay, chậm rãi ép máu ra ngoài.

Dần dần từ vết thương chảy ra máu đen.

Đợi tới lúc máu biến thành màu đỏ, Trần Hạo lấy thuốc trị thương và thuốc giải độc của Linh Đan Môn tặng xoa lên vết thương cho hắn ta, rồi cột lại.

Lúc này, trong rừng cây vang lên tiếng súng, được một lát, lại yên tĩnh trở lại.

Trần Hạo đỡ phi công đang hôn mê lên, đi qua.

Không lâu sau, Trần Hạo liền thấy chiếc xe Jeep và mấy người lính da đen ngã trên đất.

Ba chiếc xe, khoảng mười mấy người, lúc này trừ một người da đen gầy yếu đang lạnh run giơ tay lên, những tên khác đã đo đất, không còn hơi thở.

Trần Hạo đặt phi công lên trên chiếc xe jeep, đi tới bên cạnh người da đen gầy yếu nói: “Có thể nói tiếng Trung không? Nếu không thì chết đi.”

Người da đen vội vàng nói: “Ngộ biết, ngộ biết.”

Trần Hạo: “...”

“Người từng tới Quảng Đông?”

Người da đen vui mừng khôn xiết: “Xin chào xin chào, khi còn bé ngộ đã tới Quảng Đông, đều là đồng hương a.”

“Mẹ nó ai là đồng hương của người, nói đi, ai phái các người tới?” Trần Hạo mặt không thay đổi hỏi.

Tên da đen yếu ớt nói: “Ta là lính đánh thuê, có người bỏ tiền thuê chúng ta.”

“Lính đánh thuê?” Trần Hạo nhìn tên da đen, lại nhìn đám da đen khác, cười nhạt một tiếng.

Mẹ nó như vậy mà là lính đánh thuê? Ta thấy chỉ là băng đảng hạng hai thôi.

“Các người sao? Còn có một người không chế dơi đâu?” Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Người da đen mặt đầy dấu châm hỏi: “Không chế, là ý gì?”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Giả ngu? Ta hỏi người, người biết ai có thể thao túng dơi không? Chính là vụ sư của các người.”

Vu sư?

Lần này tên da đen nghe hiểu, sắc mặt trở nên kinh hoàng, hoảng sợ nói: “Quả nhiên là Quỷ Vu, là người phát ngôn của châu Âu, không thể nói tên.”

Trần Hạo nhíu mày, mặc dù bởi vì khi đi học sẽ có bạn học người Quảng Đông, tiếp xúc lâu cũng nghe được một vài từ Quảng Đông, nhưng phát âm của tên da đen này mẹ nó không chuẩn, mà còn nói nhanh, nói ra chỉ nghe hiểu được một phần, còn một phần là đoán.

Bây giờ câu này quá khó hiểu, dường như là nói không thể.

Không thể nha. Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Người không nói, thì chết đi.”

Biểu cảm của tên da đen lập tức cứng đờ. Sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Quý Vu là Đại Vu sư Kanlak, là người phát ngôn của châu Âu, ở...”

“Ngừng!” Trần Hạo nghe mà bực bội, trực tiếp ngắt lời tên da đen, nhìn chằm chằm hấn gằn từng chữ một: “Không cần nói nữa, đi ta đi tìm.”

Hai mắt tên da đen lập tức trừng lớn, Trần Hạo lại vẫy tay một cái, một con dao găm trên thi thể một người da đen bay tới trong tay, kề trên cổ tên da đen gây yếu: “Người không đi, cũng chết.”

Tên da đen vội vàng nói: “Ta đi.”

Dưới uy hiếp của Trần Hạo, tên da đen gây yếu lựa chọn thuận theo, có điều tên này cũng thật thú vị, sống chết của mình còn không nắm được trong tay, trước khi dẫn đường, còn lục soát trên người những tên da đen đã chết, mang hết tất cả súng đi. Lúc đối mặt với Trần Hạo lần nữa, cười không ngậm mồm vào được, mang về mặt của kẻ phát tài, Trần Hạo im lặng thật lâu.

Sau đó, tên da đen lái xe, đưa Trần Hạo mèo đen, gà trống rời đi.

Ngồi trên xe, ý niệm của Trần Hạo vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm.

Sau khi giết đám dơi, Trần Hạo không cảm nhận được kẻ thao túng, giống như hắn ta đang điều khiển từ xa vậy.

Vu sư châu Phi, không thể biết được những năng lực họ sở hữu, nếu không tìm được ở đây, vậy tới tận hang ổ để tìm, chạy trời không khỏi nắng mà.

Đã kết thù hận, nhất định phải chấm dứt.

Lúc đang quan sát, đột nhiên vẻ mặt Trần Hạo hơi thay đổi, đột nhiên lật tay tóm lấy cổ người phi công.

Người phi công bị dơi cắn trúng, trúng độc hôn mê, mặc dù đã ép máu độc ra, nhưng vẫn hôn mê như cũ.

Nhưng lúc này, phi công đột nhiên mở mắt. Chỉ là, mắt của hắn toàn màu đỏ, cực kì quỷ dị. Biểu cảm của mặt dữ tợn, như răng trợn mắt, giống như muốn cắn cái gì.

Chương 608: Người da đen vui quá hóa buồn

Trạng thái không bình thường của phi công khiến Trần Hạo có chút nghi ngờ.

Độc của con dơi này đáng sợ vậy sao? Máu độc đã bị ép ra cũng không được?

Trong lòng nghi ngờ, Trần Hạo lại không có cách nào tốt hơn, trực tiếp bóp chặt cổ phi công, trong chớp mắt cổ phi công liền mềm đi.

Cho dù như vậy, miệng phi công vẫn còn vô thức cắn xé, cơ thể cũng run rẩy một chút.

Nhìn chằm chằm người phi công một lát, Trần Hạo tới gần tên da đen gầy yếu nói: “Người bị dơi của Quý Vu các người không chế cản, có cách gì chữa trị không?”

“What the? Dơi cắn bị thương?” Người da đen lái xe giật mình, vội vàng quay đầu nhìn thoáng qua phi công, hoảng sợ nói: “Người anh em à Người da đen khế nói: “, có cách gì chữa trị chứ, thần chú của người châu Âu kia, bị cắn chỉ có thể chờ chết.”

Trần Hạo nhíu mày: “Người chắc chứ?”

Người da đen nói: “Là thật đó, ta không lừa người đâu, thần chú của châu Âu, là biểu tượng của cái chết.”

Trần Hạo im lặng, nghe không hiểu a.

Thấy Trần Hạo không hỏi, người da đen kính sợ nhìn thoáng qua phi công còn đang run rẩy, tiếp tục lái xe.

Không đến một tiếng, người da đen gầy yếu lái xe tới một ngôi làng người da đen.

Có thể thấy được, ngôi làng này rất nghèo, chỉ có mấy ngôi nhà ra dáng, chứ đừng nói gì tới đường xá hay kiến trúc gì.

Mặc dù nghèo, người da đen trong ngôi làng này, đa số trong tay đều có súng, dường như đều là khẩu 81!

Nhìn thấy người da đen lái xe đến, những người da đen cầm súng kia nhìn lại, rất thuận thực mà mở chốt bảo vệ.

Đúng lúc này, người da đen khi vào làng đột nhiên nói vài tiếng bô bô.

Trong nháy mắt, người da đen trong làng đều tập trung lại bao vây xe Jeep, sau đó giơ súng nhắm vào Trần Hạo.

Meo ô!

Mèo đen xù lông, ánh mắt hung dữ.

Gà trống thì rụt đầu lại, mắt gà lóe sáng.

Trần Hạo đưa tay đỡ mèo đen, nhìn về phía người da đen gầy yếu.

Người da đen vốn đang khiếp sợ, lúc này trở nên đầy khí phách, sau khi dừng xe, nhìn về phía Trần Hạo, nhếch miệng lộ ra hai hàm răng trắng: “Xuống xe đi người anh em.”

Trần Hạo nhíu mày: “Người biết nói tiếng Trung.”

Người da đen khẽ nói: “Đây không phải là theo học người Trung các người sao, năm đó học ở Quảng Đông, ta đã tốn rất nhiều học phí đấy, cuối cùng đều chán chường trở lại châu Phi. Lúc ta đến quê nhà mình, ta đã thề, nhất định phải cố gắng rèn luyện, ta sẽ còn trở lại Quảng Châu, đến cướp thị trường quần áo thuộc về ta.”

Trần Hạo: “...”

“Mà người, chính là sự đảm bảo về sự trở lại của ta, ô đúng rồi, còn có một con mèo và một con gà, ta sẽ có 1 triệu USD.” Người da đen gầy yếu nói, mắt đều đã phát sáng.

Đối với hắn ta mà nói, đời này chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Người dám chắc có thể bắt được ta!”

Người da đen nghe vậy trừng mắt, đưa tay cầm khẩu súng, nhắm vào Trần Hạo: “Sao, người còn muốn chạy, người chạy lại đạn sao?”

Hai chữ cuối cùng nhả ra, bóng dáng Trần Hạo lóe lên, biến mất trước mặt người da đen.

Người da đen: “???”

Tiếng pằng pằng pằng vang lên, bộ chân Thiên Cương, bóng người biến hóa không ngừng, mắt thường khó nhìn thấy, những nơi Trần Hạo đi qua, từng người da đen cầm súng lần lượt bị đánh trúng, ngã trên mặt đất, đứng không dậy nổi.

Khi người da đen gầy yếu cảm thấy không ổn, theo bản năng muốn khởi động xe, một cái tay nắm lấy bả vai hắn.

“Người muốn đi đâu?”

Người da đen gầy yếu lập tức cứng đờ.

Quay đầu nhìn lại, những anh em da đen vốn đang vây quanh xe Jeep, lúc này toàn bộ đều ngã xuống đất kêu rên. Trong chốc lát, trên mặt người da đen gầy yếu lộ ra biểu cảm khóc ròn.

“Đại ca, tha mạng.”

“Tiếp tục lái xe, mang ta tới chỗ ở của Quý Vu.” Trần Hạo không nói nhảm, trực tiếp yêu cầu.

Lần này, giọng điệu của hắn rất lạnh lùng, khiến tên da đen run cầm cập, không dám phản bác, trực tiếp khởi động xe, rời khỏi ngôi làng.

Sau khi rời khỏi đây, Trần Hạo nói: “Bây giờ tiếp tục ta hỏi người đáp, người bị dơi cắn làm sao chữa được?”

“Chuyện này không có cách nào...”

Phốc!

Dao găm trực tiếp cắm trên đùi người da đen, hắn ta đau đớn kêu lên một tiếng, tay lái hỗn loạn, xe đi lung tung.

Trần Hạo nắm vững tay lái, tiếp tục hỏi: “Người bị dơi cắn làm sao chữa được?”

“Đại ca, ta...”

Phốc!

Trần Hạo rút dao găm ra, lại cắm xuống lần nữa.

A....

Người da đen trợn mắt há mồm, rên từng tiếng, vội vàng nói: “Đại ca, ta không biết thật, đây là bí mật của Quỷ Vu, hắn cũng không cho ai biết, đại ca đừng đâm ta.”

Trần Hạo nhíu mày, sau đó tiếp tục nói: “Đem tất cả tin tức người biết về Quỷ Vu nói cho ta.”

Lần này người da đen không dám do dự, người này chính là tên điên a, thật là đáng sợ.

Sau đó hắn ta nói hết chuyện của Quỷ Vu.

Thì ra người gọi là Quỷ Vu, là những Vu sư có khả năng không chế dơi, nghe nói ở đây, Quỷ Vu còn gọi là Thần Dơi, bởi vì chỗ ở của Quỷ Vu là rừng dơi, ở đó là rừng núi có số lượng dơi đêm không xuể, Quỷ Vu ở trong đó, làm bạn cùng dơi, không chế dơi chiến đấu cho hắn ta, chỉ cần bị dơi cắn

trúng, sẽ bị độc xâm lấn, sau đó biến thành người điên vì nổi điên mà chết, bao nhiêu năm rồi, vẫn luôn như vậy. Cho nên sự tồn tại của Quý Vu, là cấm kỵ của người da đen vùng này, họ vô cùng kính sợ, mỗi năm đều sẽ tổ chức múa để tế lễ cho Ouye. Họ còn hiến tế phụ nữ, đồ ăn cho Quý Vu.

Mà người da đen gầy yếu không phải là người địa phương, cho nên chỉ e ngại đối với quỷ vật, nhưng chưa tới trình độ giống như người địa phương.

Có được những tin tức này, Trần Hạo xem như hiểu rõ một chút.

Quý Vu này, chỗ dựa lớn nhất chính là dơi, chỉ cần giải quyết những con dơi, Quý Vu này cũng trở thành kẻ vô dụng.

Rừng dơi sao? Nhìn xem lớn cỡ nào.

Nhỏ thì giết, lớn thì trực tiếp đốt.

Không có rừng dơi, ngược lại muốn xem thử Thần Dơi này có năng lực gì.

“Vấn đề cuối cùng, ai muốn bắt ta?”

Người da đen nhanh chóng nói: “Là Eder Morris treo thưởng, cho dù người chết hay sống, gà và mèo đều sống, sẽ được 1 triệu.”

Trần Hạo nheo mắt lại, im lặng không nói.

Người da đen tiếp tục lái xe, khoảng một tiếng, cuối cùng đi tới một bờ rừng.

Đến nơi này, người da đen yếu ớt mà nói: “Đại ca, chính là nơi này, đây chính là rừng dơi.”

Trần Hạo nhìn lại.

Rừng cây rất cổ xưa, lộ ra sự tang thương, xa xưa, hiển nhiên đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Mà rừng cây ẩm ướt, cho dù cách hơn một trăm mét, Trần Hạo cũng có thể cảm nhận khí ẩm và một loại hơi thở cổ quái từ bên trong truyền tới.

“Xuống xe.” Trần Hạo mở miệng.

Người da đen trừng lớn mắt: “Đại ca, ta cũng phải đi?”

Trần Hạo giơ tay lên, thân dao găm sáng lên dưới ánh mặt trời, lòe lòe sáng: “Đi, hay là chết?”

Người da đen: “...”

“Ta... Ta muốn băng bó trước đã, ta còn đang bị chảy máu.” Người da đen khóc không ra nước mắt, hai chân đều đang run rẩy.

Trần Hạo nhìn chăm chú hấn một lát, lạnh nhạt nói: “Ba phút.”

Nói xong, Trần Hạo đi qua nhìn phi công, làm cho hấn ta một vật để che nắng, sau đó sử dụng một đạo pháp bảo đảm hấn sẽ không tỉnh lại trong một khoảng thời gian ngắn, lúc này mới xuống xe.

Không bao lâu, người da đen gầy yếu băng bó xong vết thương, giống như đã vỡ trang đầy đủ, khắp người đều là súng đứng trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo giống như cười mà không cười nhìn hấn ta một cái, sau đó xoay người rời đi.

Một đường đi vào, Trần Hạo phát hiện, khắp nơi ở đây đều là xương trắng, các loại xương lớn nhỏ khác nhau của động vật, thậm chí có cả xương người.

Mỗi một bộ xương đều trắng bệch, nhìn có vẻ còn rất mới, vết cắn phía trên rất rõ, giống như vừa bị ăn thịt không lâu.

Trần Hạo từng nghe nói về thủy triều kiến, những nơi kiến đi qua, tất cả sinh vật đều bị giết, chỉ còn lại xương trắng.

Bây giờ nhìn lại, không chỉ có kiến, cho gì là loại động vật nhỏ nào, chỉ cần đạt đến một số lượng nhất định, đều cực kì kinh khủng.

“A men, thật đáng sợ, đại ca, chúng ta có thể...” Nhìn thấy xương khắp nơi, người da đen bị dọa đến run bần bật, theo bản năng mở miệng.

Nhưng còn chưa nói xong, nhìn thấy ánh mắt của Trần Hạo, liền nuốt lời còn lại xuống, bộ dáng như chim cú nhỏ rụt đầu.

“Meo ô!”

Không biết đi được bao lâu, mèo đen nhảy từ một thân cây xuống, kêu một tiếng.

Gà trống đi bên cạnh Trần Hạo lập tức ngẩng đầu, nói: “Hạo ca, chị mèo nói phát hiện ra sào huyết của bọn doi.”

Lông mày Trần Hạo hơi cau lại, cười nói: “Vậy tốt rồi, tới đó đi.”

Nói xong Trần Hạo liền đi.

Nhưng đi được vài bước, Trần Hạo dừng lại, quay về phía người da đen đang trợn mắt há mồm nói: “Ngươi đang làm gì?”

“Gà, gà biết nói chuyện, Oh My God, nằm mơ, ta nhất định đang nằm mơ, gà...” Giọng nói người da đen run rẩy, giống như đang thôi miên bản thân.

Gà trống híp mắt nhìn về phía người da đen: “Ta có thể nói chuyện thì sao? Tiểu Hắc Tử, đi nhanh đi, nếu không sẽ giết người.”

Người da đen: “...”

Về sau đi như thế nào, người da đen cũng có chút mơ hồ, trình độ như thần của Trần Hạo đã đủ dọa người, hiện tại tới con gà cũng có thể nói chuyện, còn uy hiếp hắn ta.

Một triệu đô la? Cút bà nó một triệu đi, người như vậy, gà như vậy, cho nhiều tiền hơn cũng không thể trêu vào.

Đợi lúc người da đen lấy lại tinh thần, liền phát hiện hắn ta đã đi tới một chỗ.

Đây là một rừng cây rất cổ quái, phát triển trong một đầm nước.

Cây ở đây đều không mọc cao, thân và cành cây rất thô to, cành cây rậm rạp, cây không có lá, thân và cành là màu đen.

Mèo đen kêu lên một tiếng về phía rừng cây cổ quái này, sau đó nhìn về phía Trần Hạo.

Ý niệm Trần Hạo khuếch tán ra, liền cảm nhận được bên trong rừng cây, rất nhiều sinh linh nhỏ bé đang ẩn núp.

Đó đều là dơi, lẫn khuất giữa những cành cây rậm rạp, đang ngủ.

Những cái cây thấp bé kì lạ nối lại với nhau thành một đám rừng, lớn tới tận mấy km.

Bên trong đó có đầy dơi, số lượng quả thực rất dọa người.

Nếu như Quỷ Vu có thể khống chế nhiều dơi như vậy, thật sự rất lợi hại, hàng trăm hàng triệu con dơi tấn công, bị cắn thì trúng độc, một người cũng có thể tiêu diệt cả một thành phố.

Nhưng mà thành công cũng nhờ dơi, thất bại cũng vì dơi, dơi chết, Quỷ Vu cũng xong đời.

Gặp gì biết vậy, Trần Hạo chỉ nhìn những con dơi lúc nhúc, liền nhìn thấu chỗ quỷ dị của Vu sư châu Phi này.

Xem ra, cái này cũng với tà pháp cực đoan của Hoa Hạ cũng không khác nhau là mấy, nhìn có vẻ uy lực rất mạnh rất đáng sợ, nhưng thực chất chính là bàng môn tà đạo, chỉ cần tìm đúng đường đi là có thể trực tiếp phá giải.

Vừa đi vừa nhìn, Trần Hạo đi đến trước một cái cây kì lạ, sờ lên trên nhánh cây, đầu tiên là hơi giật mình, sau đó mắt hần sáng lên.

Chương 609: Cắm phần và nhiệm vụ

Cả người quái thụ thấp bé là một màu đen, bốc mùi hôi thối.

Mùi hôi này giống mùi dầu mỡ, hơn nữa nhánh cây của quái thụ thấp bé còn tiết ra chất lỏng màu đen có mùi rất kỳ lạ.

Phát hiện điểm kỳ lạ, Trần Hạo ngồi xuống kiểm tra rễ của quái thụ.

Mảnh rừng cây thấp bé này đều sinh trưởng ở trũng nước.

Trũng nước không xem là sâu, đủ để ngập rễ cây quái thụ.

Trần Hạo nhìn một lúc, nhếch miệng cười.

Không thể không cảm thán, đây đúng là một nơi kỳ lạ.

Mảnh rừng quái thụ này lấy dầu mỡ làm nguồn sống. Sau khi chúng hấp thụ dầu mỡ sẽ tiết ra chất lỏng màu đen. Có vẻ đây chính là nơi che dấu thức ăn của dơi, hoặc có liên quan đến quỷ vu (1) có năng lực điều khiển, khống chế dơi.

(1) Quỷ vu: Vu sư tu luyện cùng quỷ.

Tuy nhiên, ở đây chỉ có một khu vực rất nhỏ là có quái thụ, những nơi khác đều là rừng cây bình thường. Hiển nhiên không phải ở đây có mạch dầu mỡ ngầm, mà là được con người cải tạo, vận chuyển dầu mỡ đến, dẫn dầu tưới cho mảnh rừng quái thụ này.

Tiêu tốn nhiều sức lực như vậy không lẽ chỉ để nuôi dơi?

Nhưng đáng tiếc, người trêu chọc ta, chỉ có thể thất bại trong gang tấc.

Trần Hạo không xem nữa, trực tiếp tay niết pháp quyết, đầu ngón tay tích tụ một ngọn lửa, đặt vào một quái thụ.

Bên ngoài rễ cây quái thụ chảy ra chất lỏng màu đen.

Chất lỏng màu đen này gặp lửa lập tức bốc cháy, hơn nữa còn bốc khói mù mịt.

Ngọn lửa nhanh chóng bao trùm các cây xung quanh, sức nóng khổng lồ khuếch tán, kinh động đến đàn dơi bên trong.

Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc chính là, những con dơi này không bay đi trốn mà lại bay vào trong nước, ngậm một miệng đầy nước, sau đó phun vào trong ngọn lửa, dường như muốn dập tắt nó.

Kinh ngạc hơn nữa là, nước kia thật sự có hiệu quả, sau khi tiếp xúc với ngọn lửa đã chế ngự ngọn lửa tiếp tục lan tràn.

Nước ở đây có điều lạ!

Trần Hạo suy nghĩ.

Xem ra quỷ vụ này tạo ra quái thụ, cũng biết nhược điểm của quái thụ nên mới tưới nước ở bên ngoài, đề phòng hoá hoạn!

Nhưng mà người cho rằng như vậy sẽ phòng được sao?

Trần Hạo mỉm cười bay lên, vờn quanh cách quái thụ mấy mét thì tung vài quả cầu lửa.

Không phải tất cả quả cầu lửa đều rơi ở rìa ngoài, cũng có vài quả bay vào giữa. Nhưng chỉ sau một hồi, mảnh rừng quái thụ rộng vài cây số đã ngập tràn trong biển lửa, hơn nữa càng ngày càng lan rộng.

“Ey... lan nhanh thật!”

Khi vừa bay vừa tung cầu lửa, Trần Hạo đột nhiên phát hiện, mấy con dơi thấy quái thụ không thể cứu được nữa, lần

lượt từng con bay thẳng vào trong nước.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo càng cười vui vẻ hơn, trong tay kết tinh mấy quả cầu tuyết, vung tay lên bay vào trong đám quái thụ.

Đùng!

Sấm sét chọt lóe, điện quang khắp nơi.

Trong phút chốc, Trần Hạo cảm giác hơi thở của vô số con dơi lập tức hoàn toàn biến mất.

“Tìm được hang ổ rồi!”

Phóng điện chết dơi, Trần Hạo tiếp tục bay quanh. Rất nhanh sau đó, ý niệm cảm giác đến một nơi, cũng phát hiện hơi thở của hơn mười người lạ.

Đến khi lại gần nhìn, thì ra đây là một căn cứ vũ trang, một đám người da đen to cao vạm vỡ đang chạy ra từ căn cứ, mở mấy xe chở nước, đang phun nước vào rừng quái thụ, hình như đang muốn cứu vớt.

Nước phun ra từ xe của họ có vẻ giống với nước trong rừng quái thụ, rất nhanh đã có thể khống chế ngọn lửa.

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, không chút do dự bất ngờ tập kích nhóm người da đen đang cứu quái thụ, đánh cho cả đám bò dậy không nổi.

Ngay khi Trần Hạo tiến vào căn cứ, hắn phát hiện ở đây không có quỷ vu hấn muốn tìm.

Hắn mơ hồ cảm giác có tà khí còn lớn vờn xung quanh, nhưng chủ nhân tà khí đã không còn ở đây.

Đang suy nghĩ, Trần Hạo lại cảm giác có mấy hơi thở lạ, còn có... mấy mươi đạo âm khí!

Hơi giật mình, Trần Hạo theo cảm giác chạy đến chỗ hơi thờ.

Đi đến trước một căn nhà khóa công sắt, Trần Hạo trực tiếp bẻ gãy xích sắt, đẩy cửa ra.

Sau khi đi vào, Trần Hạo biến sắc.

Trong nhà khắp nơi đều là cũi sắt, có khoảng chừng mười mấy cái.

Có người trong mấy cái cũi, hơn nữa đều là con gái, cả người lỏa thể.

Điều khiến Trần Hạo biến sắc chính là trong số các cô gái bị nhốt có hai người là người Châu Á.

Dù Trần Hạo xâm nhập, các cô gái bị nhốt vẫn tỏ ra thờ ơ, chỉ cuộn mình bên trong, không khí trầm lặng.

Nhưng rất nhanh, một trong hai người Châu Á ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Hạo. Vừa nhìn thấy, cô trở nên kích động, la lên bằng tiếng Anh.

Trần Hạo nhíu mày: “Cô không phải người Hoa Hạ à?”

Cô gái Châu Á càng kích động, mở miệng nói: “Tôi là... tôi là người Hoa Hạ. Cứu tôi... cứu chúng tôi với.” Cô vừa nói vừa rơi nước mắt, không cách nào kiềm lại được.

Trong lòng Trần Hạo nhất thời dâng lên cảm giác tức giận, không thể kiềm chế.

Hắn im lặng dùng tay cầm dây xích sắt bẻ gãy, sau đó nói: “Trước tiên các cô đi ra ngoài tìm đồ mặc vào đi, giờ các cô được cứu rồi.”

Cô gái không đi ra, òa khóc lên, sau đó ngồi trên mặt đất, khóc cực kỳ thương tâm.

Cô vừa bật khóc, các cô gái khác cũng khóc theo, nhất thời căn phòng tràn ngập tiếng khóc lớn nhỏ, khiến người đau buồn.

Trần Hạo không đành lòng nhìn, nhưng cũng không quấy rầy.

Không cần hỏi cũng có thể nhìn ra được, những cô gái này đã chịu tủ nhục như thế nào.

Làm ra loại chuyện này với phụ nữ, những người bên ngoài đều đáng chết.

Trần Hạo thâm hận lúc này ra tay nhẹ quá.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo xoay người, nhìn vào một góc trong phòng. Ở đó, cũng có mấy chục cô gái đứng đó, cũng không mặc gì. Chẳng qua họ đều đã chết, oán khí quán thân, ánh mắt oán độc.

Những cô gái này, đa phần là người da đen, số còn lại là cô gái mắt vàng xanh và người Châu Á.

Khi Trần Hạo quay qua nhìn, những nữ quỷ đó cũng đang nhìn hắn, ánh mắt oán độc dường như hận cả hắn. Hiển nhiên, chúng không đợi được đến khi được cứu thì đã chết, oan hồn bất tán, thống hận tất cả.

Trần Hạo nhìn một lát rồi đi qua.

Đi tới trước mặt mấy nữ quỷ Châu Á, Trần Hạo nói: “Mấy người các ngươi có phải người Hoa Hạ không?”

Mấy nữ quỷ sững sốt, không thể tin nhìn Trần Hạo. Chúng tưởng rằng không ai có thể nhìn thấy chúng.

Trần Hạo đợi một lát không thấy ai trả lời, nhú mày nói: “Không nói gì nghĩa là không có.”

“Có, ta là người Hoa Hạ, là người Tây Bắc, Hoa Hạ.” Một nữ quý hơn hai mươi tuổi vôi vàng mở miệng, oán hận trong mắt đã giảm đi rất nhiều, có vẻ hơi kích động.

Trần Hạo nói: “Ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, ta hỏi ngươi, ngươi tên gì? Sao lại bị bắt đến đây? Đã chết bao lâu rồi? Có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Nữ quý hơi ngần người, hiển nhiên không nghĩ tới Trần Hạo sẽ hỏi những điều này. Nhìn vẻ mặt của Trần Hạo rất nghiêm túc, nó cũng không dám phản bác, châm chọc, chỉ nhỏ giọng nói: “Ta tên là Vương Hiểu Yên, là một bác sĩ. Ba năm trước, ta đến Châu Phi chữa bệnh cứu viện. Khi chúng ta đi đến một thôn bị nạn ở Châu Phi thì bị tấn công. Người đi cùng bị giết chết hết, ta thì bị bắt đến đây. Bọn súc sinh này, bọn họ... bọn họ tàn bạo “cưỡng hiếp tập thể” với ta. Ta không chịu đựng được sự nhục nhã, đập đầu vào tường chết.”

Nói tới đây, nữ quý Vương Hiểu Yên rung rung nước mắt, chúng hóa thành âm khí bốc hơi.

Trần Hạo nở nụ cười: “Nói thật, trong câu chuyện của ngươi có điểm ta không đồng tình lắm.”

Vương Hiểu Yên sững sốt.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta không kì thị chủng tộc, nhưng ta rất yêu dân tộc ta. Những địa phương ở đất nước chúng ta cần trợ giúp còn rất nhiều, nếu bác sĩ các ngươi có thể ra nước ngoài chữa bệnh viện trợ, vì sao không viện trợ ở trong nước? Nước chúng ta thiếu địa phương cần cứu viện sao? Ở nước mình, ít nhất không cần lo lắng an toàn mạng sống. Còn ở nước ngoài, nhất là ở vùng Châu Phi hỗn loạn này, các ngươi cứu người thì có ích lợi gì? Lấy tiếng thơm? Hay là cảm giác bản thân làm chuyện tốt, trong lòng nghĩ mình tốt đẹp? Ngươi có nghĩ tới chuyện, một nơi loạn như vậy, hôm nay ngươi tốn bao công sức cứu người, ngày mai có thể sẽ chết? Thậm chí,

người từng được người cứu đến một ngày nào đó lại đột nhiên làm hại người. Người nói xem, người tới nước ngoài làm việc thiện, có đáng để đồng tình không?”

Vương Hiểu Yến há mồm không nói gì, nó thấy Trần Hạo nói không đúng, nhưng lại không thể phản bác được.

Trần Hạo nói: “Thôi, bỏ đi. Đây cũng chỉ là lời của ta, là ý kiến cá nhân mà thôi. Có lẽ tư tưởng của ta không đạt tới tầm quốc tế, nhận thức xã hội quá thấp, không hiểu được hành động của các người. Nếu người đã chết, mọi thứ khi còn sống đều thành mây khói. Hiện tại, ta hỏi người, người có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Vương Hiểu Yến ánh mắt lộ ra cừ hận: “Ta muốn giết chết bọn súc sinh đã cưỡng hiếp ta.”

“Leng keng: Quý Vương Hiểu Yến đập đầu chết, oan hồn ba năm, hoàn thành tử nguyện, thưởng một tháng đạo hạnh.”

Trần Hạo nhướn mày.

Nhiệm vụ đã được kích hoạt, một tháng đạo hạnh, không nhiều lắm, cũng khá dễ.

“Việc này không thành vấn đề, còn gì khác không?” Trần Hạo tùy ý hỏi.

Vương Hiểu Yến ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Ta muốn nhìn bạn trai ta lần cuối. Chúng ta yêu nhau từ thời đại học, đến nay gần mười năm rồi. Ta đột ngột bị bắt, rồi chết ở đây, anh ấy không biết gì cả, cũng không biết nỗi khuất nhục của ta. Ta cũng không biết bây giờ anh ấy đang chịu đau khổ thế nào. Nếu có thể xin người gửi lời đến anh ấy, đừng chờ ta nữa.”

“Leng keng: Quý Vương Hiểu Yến đập đầu chết, oan hồn ba năm, hoàn thành tử nguyện, thưởng một năm đạo hạnh.”

Ey!

Trần Hạo sừng sốt.

F*ck, thuận miệng hỏi một câu vậy mà kích hoạt cả nhiệm vụ thứ hai cơ à? Hơn nữa còn thưởng một năm đạo hạnh, số lượng không ít đâu. Hơn nữa về nước thuận lợi là tương đương nhận được thưởng rồi!

“Đồng ý. lát nữa ta sẽ mang người trở về, cho người gặp bạn trai, tự người nói lời từ biệt với anh ta.”

Vương Hiểu Yên mừng rỡ: “Thật sự có thể sao?”

Trần Hạo nói: “Đừng hỏi mấy lời vô nghĩa nữa. Bây giờ ta sẽ đi bắt mấy tên khốn đã hại người lại đây, các người có oán báo oán, có thù báo thù.”

Nói xong Trần Hạo xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, gà trống, mèo đen cùng người da đen gầy gò đều đã tới căn cứ. Gà trống đứng trên nóc nhà, cảnh giác quan sát khắp bốn phía.

Mèo đen quan sát biển lửa.

Tên da đen gầy gò... thì ra là đi ăn trộm.

Đám da đen bị Trần Hạo đánh bại đều đã mất hết sức phản kháng.

Tên da đen gầy gò như ác bá, lột sạch hết những món đáng giá trên người đám da đen.

Lúc Trần Hạo đi ra vừa vặn nhìn thấy tên này đang lấy dây xích vàng từ cổ người da đen.

Ngay khi đang đắc ý định bỏ đồ vào túi, tên da đen gầy gò liền nhìn thấy Trần Hạo. Hắn ta cứng người, vẻ mặt đau khổ đưa dây xích vàng cho Trần Hạo.

Trần Hạo không tức giận nói: “Giữ đi.”

Tên da đen gầy gò mừng rỡ, vội vàng nhét vào túi.

“Đừng cướp nữa, trước tiên hãy đem những người này đưa vào trong phòng cho ta, đợi họ chết hết rồi tùy người sờ xác.”

Tên da đen gầy gò đang định gật đầu, đột nhiên phản ứng, mắt trừng lớn.

What? Mình nghe thấy gì vậy, chết hết! Đây là muốn... giết người sao?

Thoáng nhìn mấy chục người nằm trên mặt đất, tên da đen gầy gò cảm giác chân như muốn nhũn ra.

Chương 610: Báo thù

Trần Hạo đã mở miệng, tên da đen gầy gò căn bản không dám phản kháng, ngoan ngoãn đưa đám người bị thương vào trong phòng.

Nhưng chờ đợi hắn ta ở bên trong là mấy cô gái.

Các cô ấy vừa tìm thấy mấy bộ đồ nam đơn giản mặc vào, che mấy bộ phận quan trọng trên cơ thể.

Nhìn thấy tên da đen gầy gò, các cô khá kinh hoàng, tùm lại với nhau.

Tên da đen gầy gò vội vàng giải thích, ý bảo hắn ta và Trần Hạo chung một phe, không cần phải sợ. Đồng thời, sau khi nhìn thấy những chiếc cũi sắt, tên da đen gầy gò cũng bị chấn động.

Không ngờ căn cứ này còn có một nơi tàn ác vô nhân đạo như vậy.

Tuy rằng đều là người da đen, nhưng hắn tốt xấu gì cũng nhận được sự giáo dục vài năm ở Hoa Hạ, còn được hưởng cuộc sống an nhàn, nên tuy rằng có hơi ham tiền, nhưng tên da đen gầy gò nói tóm lại vẫn còn chút lương tâm.

Bận rộn một hồi, hắn nhanh chóng đưa mấy chục người da đen vào trong phòng.

Mệt đến độ cả người đầm đìa mồ hôi, hắn mê man nhìn về phía Trần Hạo, không biết làm như vậy để làm gì. Nếu muốn giết thì cứ trực tiếp giết luôn ở bên ngoài sát không phải được rồi sao, cần gì phải đưa vào trong phòng, chẳng lẽ người Hoa Hạ này có đam mê gì?!

Trần Hạo không thèm phản ứng tên da đen gầy gò mà lấy một bó linh nhang, cắm trên mặt đất, đốt đầu nhang.

Từ từ, khói từ những cây nhang tỏa ra, bao trùm lấy những âm hồn sớm đã không chờ được nữa, oán khí cuộn trào trong lòng, ánh mắt đầy thù hận.

Âm linh trời sinh có thể biết được mùi hương tốt, cả đám hợp lấy hợp để, sau đó linh thể nhanh chóng trở nên cứng cáp.

Nhưng chỉ sau mấy lần hô hấp, cả căn phòng dày đặc âm khí, một luồng khí âm lãnh khuếch tán, làm tên da đen gầy gò sợ run cả người, hai tay ôm lấy người, trong lòng dâng lên cảm giác hoảng sợ khó tả.

Đúng lúc này, đột nhiên hư ảnh di động, những âm hồn với ánh mắt hung ác, dáng vẻ đáng sợ chợt hiện hình.

Nhìn thấy cảnh này, tên da đen gầy gò liền sững sốt, trong đầu hiện lên một từ.

Quý!

Ở Hoa Hạ vài năm, nhất là ở vùng Quảng Đông, người ta coi trọng những chuyện thần bí thế này, ngay cả người da đen như hắn ta cũng bị ảnh hưởng. Đối với loài quỷ, hắn ta luôn kính trọng từ xa. Cho dù ở thời điểm nghèo nhất, nếu có đi qua nơi nào đó mà cảm giác có điểm bất thường, hắn cũng sẽ bỏ lại mấy đồng xu, nhằm vài câu tốt đẹp.

Lúc này, tận mắt nhìn thấy quỷ hiện hình, tên da đen gầy gò vừa mới sững sốt liền trợn ngược mắt, té xỉu trên mặt đất.

A...

Sau khi hiện hình, đám quỷ hét chói tai, sau đó không do dự nữa, xông thẳng vào mấy chục người trên mặt đất.

Gần như mỗi một con quỷ đều tìm thấy người nó hận nhất, sau đó bắt đầu cắn xé.

Căn phòng trong tích tắc ngập trong máu tanh.

Cũng may các cô gái vốn bị nhốt đã được Trần Hạo sắp xếp ra bên ngoài trước, nếu không nhìn thấy cảnh này, không bị tra tấn đến chết cũng bị dọa mà chết.

Nhưng chỉ một lúc sau, mấy chục người da đen đã bị đám quỷ tra tấn đến chết, ngay cả hồn phách cũng không còn.

Thoáng chốc giết chết nhiều người như vậy, oán khí và sát khí của những âm hồn này càng tăng lên gấp bội, cho dù đã báo được thù vẫn không cam tâm, vẫn muốn tiếp tục trả thù.

Sau đó, chúng nó hướng về phía tên da đen gầy gò đang hôn mê.

Trần Hạo bước qua, chắn ở phía trước, lạnh lùng nói: “Oan có đầu nợ có chủ, các người đã báo thù xong rồi.”

“## ¥ ¥ # ¥ &...” Cô gái da đen hung ác nhất rống lên với Trần Hạo, nói mấy câu Trần Hạo nghe không hiểu gì cả.

Trần Hạo nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Vương Hiểu Yên.

Sau khi báo thù, nữ quỷ này vẫn đầy sát khí hơn người, nhưng oán khí cũng tan một ít.

“Giúp ta phiên dịch, nói với chúng, một vừa hai phải thôi.”

Trần Hạo không dài dòng, nói thẳng điều cần nói.

Vương Hiểu Yên không đáp lại, chỉ nhìn Trần Hạo, ánh mắt lạnh như băng.

Trần Hạo thở dài một tiếng.

Muốn báo thù, lại không khống chế được oán khí và sát khí, xem ra vẫn phải để hấn ra tay rồi.

Không nói nữa, Trần Hạo tạo tư thế pháp quyết, một tia sấm sét xuất hiện. Đùng một tiếng, điện quang lan ra, bao lấy tất cả nữ quỷ.

Trong nháy mắt, đám quỷ kêu la thảm thiết, âm sát oán khí nhanh chóng biến mất.

Đợi đến khi đạt được mức độ nhất định, điện quang lóe ra, một đám nữ quỷ lại bị đánh trở về nguyên hình, chỉ còn lại hồn phách, mắt thường không nhìn thấy được.

Lần này, nhóm nữ quỷ sợ hãi, không dám kêu gào với Trần Hạo nữa. Tất cả đều sợ hãi cuộn mình lui về sau.

Vương Hiểu Yên ngẩn người một lát, rồi cảm kích nói: “Đại sư đã giúp ta báo thù.”

“Leng keng: Quý Vương Hiểu Yên đập đầu chết, oan hồn ba năm, hoàn thành tứ nguyện, phần thưởng một tháng đạo hạnh đã có thể nhận.”

Theo sau đó, một đạo pháp lực ở Đan Phủ trởng rỗng hiện lên.

Trần Hạo nói: “Cảm ơn thì khỏi đi, hai bên cùng có lợi mà. Uhm, hiện tại đã báo thù rồi, người tạm thời đợi một lát, khi nào ta đi sẽ mang người theo.”

Vương Hiểu Yên vội vàng gật đầu, sau đó hình như nhớ ra gì đó, nó lại nói: “Đại sư, vậy chúng thì sao?”

Trần Hạo thoáng nhìn nữ quỷ hồn da đen và mấy nữ quỷ da vàng, nói: “Người có thể hỏi giúp ta xem chúng nó có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không? Nếu có thể giúp ta sẽ giúp.”

Vương Hiểu Yên vội vàng mở miệng nói bằng ngôn ngữ mà Trần Hạo nghe không hiểu gì cả.

Trao đổi một lúc, Vương Hiểu Yên nhìn Trần Hạo nói với ánh mắt kỳ lạ: “Đại sư, chúng nó không muốn đi.”

Trần Hạo sững sốt: “Tại sao?”

Vương Hiểu Yên chần chờ một chút mới nói: “Đại sư, ở nơi này có một năng lượng rất lạ. Chúng ta ở trong nguồn năng lượng này có thể trở nên cường đại. Nếu đại sư không đến, phỏng chừng không bao lâu nữa chúng ta có thể hiện thân trước mặt người khác, tự ra tay báo thù.”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Trở nên cường đại? Tự ra tay báo thù? Ha ha, vẫn chưa tỉnh hả?! Các người thực sự cho rằng tên quỷ vu kia là kẻ bất tài sao? Các người vẫn có thể tiếp tục tồn tại ở đây, e là do hắn cố ý nuôi dưỡng. Nếu ta không đến, không biết các người phải chịu hậu quả gì nữa, ở đó mà báo thù.”

“A?” Vương Hiểu Yên sửng sốt.

Trần Hạo cũng lười nhiều lời: “Được rồi, không muốn thì thôi. Người cứ chờ ở đây, ta ra ngoài một lát, đợi đến khi ta đón người liền đi luôn.”

Nói xong, Trần Hạo vác tên da đen gầy gò lên rồi khỏi phòng.

Sau khi ra ngoài, Trần Hạo liền vứt tên da đen gầy gò xuống đất, mở miệng nói: “Đừng giả vờ nữa, ra ngoài rồi.”

Nói xong, Trần Hạo bỏ đi luôn.

Tên da đen gầy gò hé mắt xem xét, quả nhiên không còn nhìn thấy nữ quỷ đáng sợ nữa. Hắn ta vội vàng đứng lên, không để ý cơn đau trên đùi, khập khiễng đuổi theo Trần Hạo.

Tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng vì hắn ta giả vờ hôn mê nên vẫn nghe thấy những tiếng kêu la thảm thiết cực kỳ bi thảm, làm hắn sợ tới mức thiếu chút nữa tè cả ra quần.

“Đại lão, đợi ta với.” Tên da đen đuổi theo, vội mở miệng.

Trần Hạo xoay người nhìn hắn ta.

“Đại lão, người có thể không chế ma quỷ, cũng là người đại diện cho thần linh sao?” Tên da đen kích động hỏi.

Trần Hạo cười lạnh: “Người đại diện thần linh cái quần què ấy, với ta cũng như rác rưởi mà thôi.”

Ánh mắt tên da đen trở nên sáng bừng: “Đại lão, ta muốn bá người làm sư. Giác mơ trước đây của ta là nhà khoa học, nhưng sau khi đến Trung Quốc, ta liền mơ làm võ thuật gia. Sau lại, ta xem phim truyền hình, ta liền mơ một ngày nào đó ta phải làm kiếm tiên. Sư phụ, hãy nhận ta đi.”

Nói xong, hắn ta không để ý cơn đau trên đùi liền quỳ xuống dập đầu liên tục.

Nhưng lạy được vài cái, hắn ta phát hiện Trần Hạo vốn đứng trước mặt đã không thấy đâu. Hắn ta ngẩng đầu nhìn thì thấy Trần Hạo dĩ nhiên đã đi xa.

“Sư phụ.”

Tên da đen đứng lên đuổi theo.

“Đại ca, cảm ơn anh.”

Lúc này, hai cô gái Châu Á được cứu cũng đi lại đây. Nhìn thấy Trần Hạo, một người Hoa Hạ mở miệng cảm ơn. Người còn lại không nói gì, chỉ gật đầu, vẻ mặt cảm kích.

Trần Hạo nói: “Không cần cảm ơn, cũng không tốn bao nhiêu sức. Ừm, các cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi còn phải chờ một người. Nếu không chờ được, vậy chúng ta đi. Đến lúc đó, tôi sẽ đưa các cô đến trạm quân sự của nước ta, đến lúc đó sẽ có người đưa các cô về nước.”

Sự sắp xếp của Trần Hạo thoạt trông có vẻ rất bình thường, nhưng cô gái Hoa Hạ vừa nghe thấy liền biến sắc, vội vàng nói: “Đại ca, thật ngại quá, tôi đã di cư, hiện tại là công dân nước Mỹ, anh không cần đưa chúng tôi đến căn cứ quân sự

đâu, phiền phức lắm! Anh chỉ cần cho tôi mượn điện thoại, để tôi gọi một cuộc được không?”

Trần Hạo ngẩn người, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái. Cuối cùng hắn gật đầu, lấy điện thoại đưa cho cô gái Hoa Hạ.

“Cám ơn đại ca.”

“Su...”

“Hừm!” Trần Hạo nhìn chằm chằm người da đen, ánh mắt lạnh như băng làm hắn ta đang định nói lập tức nghẹn ở cổ họng.

“Ta không hiểu khiếu hài hước của người da đen các ngươi, cũng không muốn quan tâm ngươi bị thần kinh cỡ nào. Hiện tại ngươi là tù binh của ta, thì ngoan ngoãn cho ta, nghe theo mệnh lệnh của ta. Làm ta hài lòng, ngươi có thể sống, nếu không hài lòng, kết cục của ngươi sẽ giống như những tên da đen trong phòng ban này.”

Tên da đen gầy gò bị dọa đến lạnh cả người, nuốt nước miếng, khó khăn gật đầu.

Trần Hạo xoay người bỏ đi.

Tên da đen ngẩn người một lúc, vừa hồi thần trở lại, đột nhiên chạy về phía một căn nhà khác ở căn cứ.

Bá sư không được, vậy cũng không thể đến đây vô ích, hắn ta phải xem có đồ đáng giá gì khác không. Nói không chừng chuyến này trở về, hắn ta còn có thể trở về Quảng Châu.

Đối với tên da đen, giấc mộng lớn nhất vẫn là trở thành ông trùm trong thị trường thời trang, nhưng tất cả điều này sẽ không thực hiện được nếu không có tiền.

Còn việc có tiền rồi ở lại Châu Phi?

Vớ vẩn, sau khi trải qua cuộc sống thoải mái, bình yên, không có chiến loạn và mạng sống không bị đe dọa ở Hoa Hạ, tên da đen gầy gò đã hờ hững với nơi hắn đã lớn lên, mà muốn dưỡng già ở Hoa Hạ.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Đám lửa ở khu rừng quái thú càng lúc càng lớn, lan dần ra xung quanh.

Bên này có động tĩnh lớn như vậy, vậy mà tên quý vu kia vẫn không có tin tức gì. Không biết có phải vì khoảng cách quá xa nên không biết hang ổ đã không còn. Hay là vì phát hiện Trần Hạo không dễ chọc nên bỏ hang ổ luôn, không dám đi ra đối mặt Trần Hạo.

Thấy vậy, Trần Hạo quyết định không đợi nữa.

Hủy diệt đám quái thú, xóa bỏ bao nhiêu là dơi, tin rằng tên quý vu này cho dù bất tử cũng đã bị phé, xem như đã trả cái giá quá lớn.

Sau đó Trần Hạo quay lại căn phòng, thu hồi Vương Hiêu Yến, rồi sai tên da đen gầy gò vừa mới thu hoạch được một mẻ đầy hai bao lớn, mặt mày hớn hờ, cười toe tóe không chế một chiếc xe võ trang của căn cứ, mang theo mấy cô gái bị nhốt rời khỏi căn cứ.

Suốt chặng đường, tên da đen gầy gò cũng không gài bẫy Trần Hạo, có vẻ hai bao lớn kia đã làm hắn ta thỏa mãn.

Hơn hai tiếng sau, sắc trời đã nhá nhem tối, Trần Hạo đi đến một thành phố nghèo nàn khiến người ta không đành lòng nhìn.

Khi Trần Hạo chuẩn bị bảo tên da đen gầy gò lái xe tìm một nơi dừng chân, đột nhiên có mấy chiếc xe jeep vây quanh Trần Hạo. Mấy tên da đen trên các xe đều cầm súng ống trong tay, nòng súng nhắm ngay xe của họ.

Chương 611: Lấy oán trả ơn.

Hử!

Tình huống bất thành linh làm Trần Hạo cau mày lại, hắn đưa mắt nhìn về phía người lái xe da đen gầy yếu.

Người da đen gầy yếu cũng hơi sững sờ, thấy thế nên vội vàng nói: “Đại lão, đây không phải là người ta gọi.”

“Là ta!”

Lúc này, cô gái Châu Á ngồi trên chiếc xe kia mỉm cười và sau đó nói: “Đại ca, bọn họ là tới đón ta, cảm ơn người đã cứu ta, nếu có cơ hội thì ta sẽ báo đáp người.”

Nói xong, cô gái Châu Á đứng dậy, kéo một cô gái khác mở cửa xe và đi xuống.

Trần Hạo nhìn và không nói một lời nào.

Khi hai cô gái tới gần một chiếc xe Jeep thì một chàng trai tóc vàng đẹp trai từ trên chiếc xe Jeep kia đứng lên, nói chuyện với cô gái Châu Á và hình như trong miệng còn nhai kẹo cao su.

Cô gái Châu Á bình tĩnh nói chuyện với hắn ta.

Chẳng mấy chốc, chàng trai tóc vàng đẹp trai mỉm cười mở cửa xe ra và để hai cô gái lên xe.

Ngay khi Trần Hạo nghĩ rằng những người vây quanh hắn có thể đi rồi thì chàng trai tóc vàng đẹp trai kia đột nhiên vẫy tay một cái, và sau đó, những gì xảy ra làm Trần Hạo thật hoảng sợ.

Những người da đen bên trong mấy chiếc xe Jeep đều nổ súng.

Trong nháy mắt, tiếng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng vang lên bên tai không dứt, ngay lập tức những viên đạn dày đặc bay về phía xe của nhóm người Trần Hạo.

Lúc những người da đen kia nổ súng thì trong lòng Trần Hạo cũng đã có cảnh giác, sau đó hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều được, hắn ôm lấy người lái xe vẫn còn đang hôn mê gần đó. Trực tiếp bùng nổ sức mạnh, phá cửa và xông ra ngoài, bóng người nhanh chóng chạy lên nóc của một tòa nhà.

“Con mẹ nó, đám người này bị điên rồi, vô duyên vô cớ nổ súng giết người, có còn có vương pháp hay không.” Gà trống tức giận vẩy cánh và giận giữ hét lên.

Mèo đen cũng xù lông, trong mắt lóe lên tia sáng hung ác.

“Không cần nói nhảm, Tiểu Hoàng, đừng bỏ qua một tên nào hết.”

Trần Hạo xuất hiện ở sau lưng gà trống, sắc mặt hắn vô cùng tồi tệ và trên cánh tay còn đỏ tươi một mảnh, hắn thật sự bị trúng đạn.

Điều này cũng hết cách rồi, dù sao nổ súng quá bất ngờ, không gian lại nhỏ hẹp, hắn còn phải bảo vệ người lái xe bị hôn mê kia nữa, hắn chỉ bị một phát súng thì vẫn còn khá may mắn.

Nhưng Trần Hạo không thể chấp nhận được loại tai bay vạ gió như vậy.

Bị phù thủy Châu Phi tấn công, bị người da đen gây yếu tấn công thì còn có lý do, đó là có người giết hắn.

Nhưng đây là cứu người mà, sau khi cứu người, kết quả lại ra tay với ta? Ha ha, đây chính là sự báo đáp của người sao?

“Vậy thì xuống dao giết người.”

Hình dáng của gà trống thay đổi và nó nhanh chóng biến thành hình người, sau đó nó đưa tay ra để cầm lấy khẩu súng Gatling từ vòng sáng bên cạnh, nhét băng đạn vào trong đó và ngắm nòng súng về phía những chiếc xe Jeep kia.

Gà trống biến thành một người đàn ông vạm vỡ đang nở một nụ cười độc ác và ngón tay bóp cò súng.

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...

Ngay lập tức, nòng súng xoay tròn và phun ra ngọn lửa màu xanh lam, những viên đạn biến thành từng đường sáng vô hình giống như một trận mưa rào tầm tã và ngay lập tức bao phủ chiếc xe Jeep.

Ngay lập tức, các tay súng người da đen đang cười nhạo và cầm súng bắn chiếc xe đã bị pháo hỏa thần nuốt chửng, máu bắn ra tung tóe từ các cơ thể và rơi xuống đất.

Chàng trai tóc vàng đẹp trai đang nhai kẹo cao su và cô gái châu Á bình tĩnh trên xe lập tức bị hoảng sợ, họ vội vàng muốn nhảy ra khỏi xe.

Nhưng cô gái Châu Á lại chạy chậm và đã bị những viên đạn bao trùm, cơ thể bị bắn trúng và máu bắn vương vãi trên mặt đất.

Chàng trai tóc vàng đẹp trai đã gặp may và nhảy được xuống xe.

Đương nhiên, người đàn ông vạm vỡ do gà trống biến thành sẽ không bỏ qua cho hắn ta, nó ngắm ngay pháo hỏa thần vào xe Jeep và điên cuồng xả đạn một lúc khiến toàn bộ xe bị bắn thủng. Đột nhiên, xảy ra một cú nổ mạnh, chàng trai tóc vàng kia không chỉ được gột rửa bằng đạn, mà còn bị trực tiếp nhấn chìm bởi vụ nổ.

Chờ bắn xong một băng đạn, ngoài tiếng chày của ô tô ra thì bốn phía đã trở nên yên tĩnh từ lâu, những người da đen kia đã

khôn khéo trốn đi ngay từ lúc nổ súng.

Trần Hạo đặt người lái xe xuống, bóng hấn vụt qua, bay xuống và đi đến trước xe.

Trên xe, những cô gái da đen lúc trước đều đã bị mất mạng, không còn hơi thở nữa.

Những cô gái này, vốn đã đáng thương, thật vất vả mới được cứu ra nhưng vẫn chết rồi, đây xem như là số phận sao? Cho dù bị mình cứu ra thì họ cũng sẽ không thoát khỏi cái số phải chết!

Trần Hạo thầm thở dài.

Nhưng khi Trần Hạo nhìn về phía đầu xe thì lập tức sửng sốt.

Người da đen ở vị trí lái xe vẫn còn chưa chết.

Nhanh chóng mở cửa xe, Trần Hạo liền nhìn thấy một người da đen đang nhe răng trợn mắt với khuôn mặt đau đớn và hấn ta nói một cách yếu ớt: “Đại lão, ta còn chưa chết, đừng bỏ rơi ta.”

Trần Hạo nhìn kỹ một chút và không nói gì.

Người da đen này thật đúng là giáo hoạt, hấn ta đặt hai cái túi lên người mình, ngăn chặn được rất nhiều đạn, sau đó hấn co người ở dưới vị trí lái xe, mẹ nó, khả năng cầu sinh thật mạnh mẽ!

Đưa tay kéo một cái túi xuống, Trần Hạo nhíu mày lại.

Cái túi này bị đạn làm rách và để lộ thứ bên trong.

Đó lại là từng miếng vàng nhỏ, còn có đôla, Euro và thậm chí còn có nhân dân tệ.

Tên Tiểu Hắc Tử này lại tìm được nhiều tiền như vậy ở căn cứ! Hấn ta là cái gì? Sẽ tìm như thế nào?

“Của ta, đại lão, cái này là của ta, ta có thể chia cho người một phần ba, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của ta, nếu không ta thà chết còn hơn.”

Thấy Trần Hạo phát hiện ra bí mật của chiếc túi, Tiểu Hắc Tử vội vàng nghiêm túc nói.

Trần Hạo vui vẻ: “Được, vậy người ở lại chờ chết đi.”

Nói xong Trần Hạo cũng mặc kệ hắn ta, hắn quay người lại và đi về phía chiếc xe đang bốc cháy.

Người da đen: “...”

“WTF? Đại lão, đừng bỏ ta, cứu ta, ta không thể động đậy được, ta sẽ cho người một nửa, một nửa có được không.” Người da đen vừa tổn sức giãy giụa vừa đau lòng hét lên.

Đến bên cạnh xe, Trần Hạo liền nhìn thấy xác của hai cô gái đã được mình cứu ra kia.

Họ nằm trên mặt đất, nghiêng mặt và chết không nhắm mắt.

Mặt của Trần Hạo không hề cảm xúc, hắn đưa tay về phía xác của hai cô gái và có hai linh hồn hiện ra.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, bầu trời đã hơi tối, âm hồn xuất hiện thì cũng không sao.

Tuy nhiên, hai âm hồn đã từ từ ngưng tụ được suy nghĩ. Sau khi nhìn thấy Trần Hạo thì tất cả bọn họ đều cực kỳ hoảng sợ. Cô gái châu Á kia đang muốn mở miệng thì Trần Hạo ngắt lời cô ta, hắn nói: “Không cần nói, ta rút linh hồn của người ra không phải để nghe lời giải thích của người, ta cũng không cần giải thích, ta là muốn để cho người... chết một lần nữa.”

Dứt lời, Trần Hạo đã ngưng tụ được một quả cầu sét trong tay và đập về phía âm hồn.

Âm hồn kêu thảm một tiếng, linh hồn bị phân tán và biến mất không còn một dấu vết.

Một âm hồn khác thấy thế liền hét âm lên: “Yamete.” Vừa gọi vừa muốn chạy.

Trần Hạo nhú mày.

Hèn gì nãy giờ không nói gì, thì ra là một cô gái người Nhật Bản!

Nếu vậy thì cô gái tự xưng mình là người Trung Quốc kia, vẫn luôn mang theo cô gái người Nhật Bản này như hình với bóng, thân phận của cô ta cũng làm cho người ta suy đoán.

Ừ, nhưng dù thế nào, lấy oán trả ơn, vậy thì đáng chết.

Trần Hạo không do dự chút nào, hấn lại đánh một luồng ánh sáng ma thuật vào linh hồn cô gái người Nhật Bản đang chạy trốn kia.

Nhưng mà lần này, linh hồn của cô gái người Nhật Bản kia lại tỏa ra một ánh sáng mờ nhạt, ngăn cản sự tấn công của Trần Hạo, nhưng sức kháng cự rất yếu và nó nhanh chóng tan vỡ, sau đó cô gái người Nhật Bản kia cũng bị hồn phi phách tán.

Cảnh này rơi vào trong mắt Trần Hạo làm hắn hơi rung động.

Linh hồn bị đặt cấm chế, nó có thể phòng thân, cũng có thể tự vẫn. Như vậy mới sẽ không bị người khác lấy được bí mật, ngay cả khi tra xét linh hồn cũng không được.

Cô gái người Nhật Bản này có bí mật lớn.

Sau đó Trần Hạo lại thoải mái.

Quản mẹ nó là bí mật lớn gì, đáng chết thì phải giết, bây giờ tiêu diệt là cách tốt nhất, dù sao bí mật gì cũng không liên

quan đến ta.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Trần Hạo đã thử kiểm tra một trong những chiếc xe Jeep chặn đường, chiếc này vẫn có thể lái được. Sau đó, hắn đưa tài xế đang hôn mê trở lại.

Khi Trần Hạo chuẩn bị lái xe đi, người đàn ông da đen gầy yếu cứng cỏi cũng chui vào. Mặc dù cả người đều là máu, dường như bị trúng đạn rất nhiều, nhưng hắn ta vẫn ôm chặt hai cái túi không buông, hắn nhìn về phía Trần Hạo, bên trong nước mắt còn mang theo sự van xin.

Trần Hạo liếc nhìn hắn ta và thở dài một tiếng.

Không nói những cái khác, chỉ bằng mạng sống giống như Tiểu Cường cũng đã làm hắn chịu phục.

Sau đó, Trần Hạo lái xe rời đi.

Trần Hạo vừa lái xe vừa lấy điện thoại di động ra và gọi vào số điện thoại của Đới Vân.

Trước khi rời khỏi căn cứ quái thụ thì Trần Hạo đã không gọi được và cho thấy đầu bên kia đã tắt máy. Ban đầu hắn cho rằng mình có thể từ từ trở lại căn cứ của lính Trung Quốc. Nhưng lúc này xảy ra chuyện tồi tệ như vậy làm Trần Hạo chỉ có thể xin giúp đỡ lần nữa.

Lần này lại vô tình gọi được, Trần Hạo cũng không nói chuyện vô nghĩa mà trực tiếp kể lại chuyện vừa trải qua một lần.

Đới Vân cũng dứt khoát, bảo hắn báo cáo địa điểm và sau đó sẽ có máy bay trực thăng đến đón hắn.

Sau khi hỏi người đàn ông da đen gầy yếu, Trần Hạo dừng xe ở một nơi trống trải và im lặng chờ đợi.

Sắc trời càng ngày càng muộn, bầu trời vô cùng thoáng đãng và có thể nhìn thấy được bầu trời đầy sao.

Tuy nhiên, cũng có nhiều muỗi vào ban đêm và nhiều đến không thể tin được. Sau khi đỗ xe, Trần Hạo có thể nghe thấy tiếng ù ù ở mọi hướng.

Mèo đen khẽ kêu một tiếng, và sau khi hơi thở hung ác bị tản ra thì không còn thấy một con muỗi nào nữa.

Trần Hạo nhìn các ngôi sao một lát và sau đó hẩn nhìn về phía người da đen.

Theo quan sát, trên người của người da đen này, ngoài hai vết thương do mình để lại thì lại mới xuất hiện thêm năm vết đạn nữa.

Một cái trên bàn chân, ba cái trên lưng và một cái trên vai phải. Xem ra cũng không trúng chỗ hiểm, cũng không biết tên này tự bảo vệ tốt hay là may mắn nữa.

Nhưng ngay cả như vậy, lúc này Tiểu Hắc Tử cũng mệt mỏi muốn ngủ. Không phải ngủ gật mà là do chảy máu quá nhiều nên có hơi thiếu máu.

“Tiểu Hắc Tử.”

“Đại lão, tiền là của ta.” Người da đen giật mình một cái, lấy lại tinh thần và nhìn Trần Hạo một cách cảnh giác.

Trần Hạo im lặng.

Tên này thật sự rất yêu tiền. Vì tiền mà không cần cả mạng sống!

“Ta không cần tiền của ngươi, nói chuyện lung tung một chút.” Trần Hạo mỉm cười nói.

Tiểu Hắc Tử nghi ngờ hỏi: “Đại lão, ngươi muốn nói chuyện gì?”

Trần Hạo cười nói: “Nói về chuyện ta có nên cứu người không, người trúng năm phát súng, dựa theo kiểu chảy máu này, chẳng mấy chốc người sẽ chết trong lạng lẽ.”

Khuôn mặt của Tiểu Hắc Tử hơi giật mình, hắn có thể cảm nhận được mình đang yếu dần một cách rõ ràng.

Mặc dù may mắn và không bị bắn chết dưới làn mưa đạn hỗn loạn.

Nhưng vết thương trên người vẫn đang dần cướp đi mạng sống của hắn

“Nhưng để cứu người thì người phải trả một cái giá rất đắt.”
Trần Hạo tiếp tục mở miệng.

Tiểu Hắc Tử dường như nghĩ thông suốt cái gì đó và hắn ta mở miệng nói: “Nếu như người cứu ta, ta có thể nói cho người biết bí mật về Quỷ Vu.”

Hừm!

Trần Hạo dừng lại và nhìn về phía Tiểu Hắc Tử bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Thật đấy, tôi biết bí mật của Quỷ Vu, vô cùng chắc chắn, không lừa người.” Tên da đen nghiêm túc nói.

Trần Hạo nhìn hắn ta một lát và khẽ nói: “Sao lúc trước người không nói?”

Tiểu Hắc Tử nói: “Lúc trước ta không có nhiều tiền như vậy, bây giờ ta có tiền rồi, chỉ cần ta đi Trung Quốc, đi Quảng Châu thì ta không cần sợ Quỷ Vu nữa.”

Chương 612: Thôn Mạc Lâm.

“Người sùng bái Trung Quốc như vậy à?”

Trần Hạo có chút ngạc nhiên nhìn Tiểu Hắc Tử!

Tiểu Hắc Tử nhếch miệng cười nói: “Ta không biết các nước khác thế nào, nhưng theo như ta biết, chỉ có Trung Quốc là nơi an toàn và thoải mái nhất, mong ước lớn nhất của cuộc đời ta là mua một ngôi nhà ở Quảng Châu, ừm, bây giờ mong ước của tôi đã được thực hiện 9/10, chỉ cần người cứu ta, vậy là ta có thể hoàn toàn thực hiện được mong muốn của mình.”

Trần Hạo nhìn chằm chằm vào Tiểu Hắc Tử một lúc, đột nhiên đưa tay ra và ngưng tụ một luồng pháp lực, sau đó đập vào ngực Tiểu Hắc Tử, ầm một tiếng, pháp lực bùng nổ và bao phủ toàn bộ cơ thể Tiểu Hắc Tử.

Phù phù phù...

Tiểu Hắc Tử run rẩy, sau đó hắn cảm thấy mấy viên đạn trong người bay ra từ vết thương.

Cơn đau dữ dội khiến khiến Tiểu Hắc Tử lập tức tỉnh táo, nhưng nhìn cơ thể mình lại bắt đầu chảy máu dữ dội thì hắn ta trợn mắt há mồm nhìn Trần Hạo: “WTF? Mau giúp ta cầm máu, ta sẽ tiêu mất!”

Trần Hạo nói một cách thờ ơ: “Tạm thời sẽ không, phải phụ thuộc vào việc thông tin mà người nói có tốt hay không, tốt, ta sẽ cứu người, không tốt, đó chính là do số phận của người cũng không tốt.”

Tiểu Hắc Tử giận giữ, nhưng nhìn thấy mấy cái lỗ chảy máu trên cơ thể thì hắn cũng không dám trì hoãn thời gian nên vội

vàng mở miệng giải thích.

Hóa ra Tiểu Hắc Tử thật sự biết về Quỷ Vu.

Quỷ Vu kia là một người phụ nữ da đen, hình như tuổi tác không còn quá trẻ. Ngoài căn cứ nuôi dơi đã bị Trần Hạo phá hủy kia, thì bà ta còn có một nơi thường xuyên xuất hiện, đó chính là thôn Mạc Lâm, Quỷ Vu chính là thầy pháp của thôn Mạc Lâm.

Khi Tiểu Hắc Tử mới chán nản trở về từ Trung Quốc, hắn ta không có một xu dính túi và cũng không có một chỗ ở cố định, đi loanh quanh khắp nơi, tìm kiếm cơ hội để vượt lên và sau đó quen biết một đại lão người da đen, hắn bị dao động một chút và đã bị đưa đến thôn Mạc Lâm.

Sau khi tới, hắn được cho ăn ngon uống sướng và cũng không phải làm việc gì cả, rất thoải mái, Tiểu Hắc Tử nghĩ rằng mình đã gặp được một công việc tốt.

Nhưng vào một đêm nọ, khi Tiểu Hắc Tử thức dậy đi nhà vệ sinh thì hắn đã mơ mơ màng màng nhìn thấy một tình huống làm người ta sợ hãi.

Một trong những chàng trai da đen đi cùng hắn đã chết rồi và bị người khiêng đi chôn ở một nơi phía ngoài thôn.

Sau khi những người đi chôn rời đi, hắn đã đến đào người ra và phát hiện cơ thể của chàng trai khỏe mạnh kia đã khô quắt lại, hình ảnh rất khủng bố, suýt chút nữa đã dọa chết hắn.

Sau đó, mơ mơ màng màng đã cố ý tìm hiểu một chút và phát hiện hắn không có cách gì để rời khỏi thôn Mạc Lâm. Khi hắn rời đi thì sẽ có người cầm súng đi theo, rõ ràng muốn chạy thì phải ăn đạn.

Nhưng tên da đen có đầu óc đã phát hiện, hầu như cứ sau vài ngày là sẽ có một người da đen biến mất.

Lúc này Tiểu Hắc Tử mới biết nguy hiểm và mình đã vào ổ sói.

Sau đó hắn ta liền chuẩn bị tự cứu bản thân. Hắn ta đã bí mật đào đường hầm tại nơi mình ở.

Đừng đánh giá thấp cách đào đường hầm này, đây là tinh hoa của chiến thuật mà Tiểu Hắc Tử đã học được từ Trung Quốc. Hơn nữa, lúc ở Trung Quốc, hắn ta cũng dựa vào đường hầm mới có thể trốn thoát khỏi một đối thủ cũ. Hắn ta rất tự tin vào chiến thuật đường hầm.

Hơn nữa hắn ta cũng từng có kinh nghiệm đào đường hầm, không chỉ có tốc độ nhanh mà đất được đào ra cũng được xử lý rất hoàn hảo và không bị người phát hiện.

Nhưng ngoài ý muốn luôn xảy ra, Tiểu Hắc Tử nghĩ rằng mình có thể trốn thoát bằng cách đào một đường hầm đi về phía ngoài thôn, nhưng hắn ta đã đào đến một không gian dưới đất ở thôn Mạc Lâm, nơi đó cũng được đào ra, nhưng quy mô lớn hơn cái của Tiểu Hắc Tử rất nhiều lần, được trang trí lộng lẫy, và khi hắn ta đào thủng, đầu tiên là bị ánh sáng đâm vào mắt, sau đó qua cái hang nhỏ kia, hắn ta nhìn thấy một cảnh tượng làm người ta kinh hoàng.

Qua cửa hang, hắn ta nhìn thấy một cái giường lớn, và có hai người trần truồng ở trên giường, nhìn giống như đang ấy ấy.

Nhưng khi nhìn kỹ thì Tiểu Hắc Tử phát hiện, đây là một tên da đen mạnh mẽ và một người phụ nữ da đen khoảng bốn mươi hoặc năm mươi tuổi.

Người phụ nữ ôm lấy chàng trai da đen kia, có vẻ thân thiết, nhưng người phụ nữ da đen kia lại ném tên da đen mạnh mẽ kia đi, xoay người lại và chạm vào vết máu trên miệng, có thể

loáng thoáng nhìn thấy hai chiếc răng nanh trong miệng nàng và còn có con mắt màu xanh lục nữa.

Tiểu Hắc Tử suýt chút nữa hét lên tại chỗ vì bị dọa sợ, nhưng cũng may đã che miệng kịp thời.

Sau đó liền có người tới mang tên da đen mạnh mẽ đã khô quắt kia đi, người phụ nữ da đen kia cũng đã trở lại trạng thái bình thường và răng nanh trong miệng cũng biến mất.

Chờ sau khi người phụ nữ da đen cũng rời đi, tên da đen đã bịt kín lỗ hồng và sau đó đổi hướng. Không đến mấy ngày, hắn ta đã đào đường hầm ra thôn và bỏ chạy.

Nghe tên da đen nói xong, Trần Hạo mặt không hề cảm xúc nói: “Chỉ có những thứ này à?”

Tiểu Hắc Tử nói: “Đại lão à, những điều này còn chưa đủ sao? A đúng rồi, ta còn nhớ Quỷ Vu kia có một hình xăm con dơi ở phía sau lưng, khi nàng ta hút máu thì hình xăm kia sẽ giống như sống và còn phát sáng nữa.

Trần Hạo nói: “Chỗ này cách làng Mạc Lâm bao xa?”

Tiểu Hắc Tử yếu ớt nói: “Lái xe đi thì phải mất hơn 3 giờ.”

Trần Hạo cười: “Không tính xa, người đi theo ta một chuyến.”

Tên da đen vội vàng nói: “Đại lão à, ta bị thương, cũng sắp chết rồi, đại lão người buông tha cho ta đi.”

Trần Hạo nói: “Nếu muốn sống thì người chỉ có thể nghe ta, nếu không ta sẽ không chữa trị vết thương kia cho người.”

Tên da đen: “...”

“Nhưng, nếu người giúp ta tìm được Quỷ Vu, vậy ta sẽ không chỉ chữa thương cho người mà còn dẫn người đi Hoa Hạ, người nói thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Đôi mắt của Tiểu Hắc Tử sáng lên: “Không cần trả tiền à?”

Trần Hạo: “... Không cần.”

“Được, ta sẽ đi với đại lão.”

Trần Hạo không nói nên lời.

Tên da đen này hoàn toàn bị tiền mê hoặc. Mẹ nó rốt cuộc hẳn ta học được từ ai vậy? Trong ấn tượng, hình như phía Châu Phi, có tiền liền chơi bời, không có tiền mới nghĩ về việc đi làm.

Nhưng tên này thì ngược lại, vẫn luôn muốn tiền, hơn nữa còn muốn mua nhà! Hơn nữa còn mua nhà ở Quảng Châu!

Đây thật là một tên da đen có lý tưởng.

Khi trăng lên giữa trời thì tiếng máy bay trực thăng truyền tới, sau đó có một chiếc máy bay trực thăng bay tới và từ từ đáp xuống mặt đất.

Chờ mấy người lính tới, Trần Hạo nói thẳng về vụ tai nạn máy bay trực thăng lúc trước, để họ chuyển nguyên văn cho cấp trên. Sau đó hẳn lại giao người lái xe đang hôn mê cho bọn họ, giải thích vấn đề của người điều khiển và để các bộ phận liên quan chịu trách nhiệm điều trị.

Các bộ phận liên quan biết nhiều về Châu Phi hơn mình, loại dơi này có độc, chắc chắn bọn sẽ có cách giải quyết.

Sau đó, Trần Hạo lái xe, mang theo tên da đen đã băng bó vết thương đơn giản và còn ăn mấy viên thuốc mà Trần Hạo đưa cho đi tới thôn Mạc Lâm mà hẳn ta nói.

Đi suốt đêm, lúc đồng hồ xoay đến hai giờ thì Trần Hạo nhìn thấy nơi gọi là thôn Mạc Lâm.

Trong bóng đêm, có thể loáng thoáng nhìn thấy ngôi làng có quy mô không nhỏ, còn có nhiều lính gác cầm đủ loại súng

đang tuần tra.

Dùng mắt âm dương nhìn, Trần Hạo hơi ngần ra.

Có hai hơi thở độc ác trong ngôi làng này, một loại giống với những con dơi được nhìn thấy trong rừng Quái thụ trước đó, và loại thứ hai là một hơi thở kỳ lạ không nói ra được, giống như một người bình thường, nhưng cũng giống như không phải con người, chẳng qua loại hơi thở độc ác này hơi mỏng manh, nó dường như đang ẩn nấp, dường như đang ngủ say.

Hơi thở của dơi, không có gì bất ngờ xảy ra thì đó chính là Quỷ Vu, nhưng loại hơi thở kỳ lạ kia là cái gì?

Trần Hạo tập trung suy nghĩ một chút và nói với Tiểu Hắc Tử: “Người ở đây chờ ta.”

Nói xong, Trần Hạo xuống xe và trực tiếp đánh chộp nhoáng về phía làng.

Tiểu Hắc Tử sợ hét hồn, hấn ta muốn hét lên, nhưng không dám lên tiếng. Trước mặt là thôn Mạc Lâm, lớn tiếng một chút thì sẽ thu hút người tới, như vậy hấn ta sẽ xong đời.

Nhìn Trần Hạo đi xa, Tiểu Hắc Tử đảo con ngươi một vòng và dường như có ý tưởng gì đó, nhưng lúc này giọng nói của gà trống vang lên: ” Tiểu Hắc Tử, ngươi muốn chạy à?”

Chương 613: Phác sở mê ly

(*)

(*) Phác sở mê ly: Một câu thành ngữ tiếng Trung, chỉ sự phức tạp, khó mà nhìn thấy thật giả.

“Không, không muốn chạy!”

Tiểu Hắc Tử giật mình, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Gà trống nhìn Tiểu Hắc Tử, không nói chuyện.

Tiểu Hắc Tử lại có chút bất an, sợ hãi mà nói: “Gà đại ca, chúng ta phải chờ bao lâu?”

“Chờ Hạo ca bắt được Quỷ Vu kia, sau đó nhìn xem là thứ đồ chơi gì đang phí tâm tư mà táy máy tay chân trên người của Tiểu Hắc Tử người.” Gà trống ý vị sâu xa nói.

“What the?”

Tiểu Hắc Tử vẻ mặt mê mang nhìn gà trống.

Gà trống nói: “Không hiểu hả? Chuyện cũ mà người nói trước đó, ừm, người cảm thấy là thật sao?”

Tiểu Hắc Tử chớp chớp mắt, chuyện mà ta tự mình trải qua, vì sao không phải sự thật? Lời nói này của người ta khiến ta hơi hồ đồ, hay là nói, một con người như ta, khó mà lí giải được suy nghĩ của một con gà?

Gà trống nói: “Thật sự là Tiểu Hắc Tử đáng thương, để ta nói cho người biết vậy, chuyện cũ mà người nói trước đó, ta, Hạo ca, còn có chị mèo của người, chính là đang nghe truyện cười, người cho rằng Quỷ Vu là cái gì? Một người sống sờ sờ, khoảng cách cô ta gần như vậy, mà không bị phát hiện? Người đang sỉ nhục trí thông minh của Quỷ Vu à, hay là đang sỉ nhục

trí thông minh của chúng ta? Kẻ mạnh trong tu hành, người không thể hiểu được đâu. Người vốn không bị phát hiện, bởi vì có người giúp người che giấu hơi thở, hơn nữa trên cơ thể người có dấu ấn, cảm dỗ người đào đường hầm, phát hiện Quỷ Vu, và trốn thoát khỏi đây.”

Tiểu Hắc Tử: “...”

Gà trống tiếp tục nói: “Trước khi đến còn chưa hiểu rõ, nhưng mà sau khi đến, thì đã nhìn ra, bên trong ngôi làng này có hơi thở của hai người đã tu hành, một người có lẽ là Quỷ Vu, một người là đang ở trong trạng thái ẩn giấu, hơi thở không rõ, cực kì cổ quái, không giống như yêu quái, nhưng cũng không phải người. Nếu không ngoài dự đoán, người để lại dấu ấn cho người, chính là vị này. Nhưng mà ta cũng rất tò mò, vị này để lại dấu ấn cho người, rốt cuộc để làm gì.”

Phía sau lưng Tiểu Hắc Tử lập tức lạnh run, cảm thấy một loại sợ hãi không tên.

Thì ra mình có thể chạy thoát, là bị người ta khống chế, mà còn là một tồn tại không tên động tay chân trên người mình!

Thật là đáng sợ, ta làm thế nào gặp được thứ đáng sợ như vậy! Ta chỉ là một người da đen bình thường a, sao lại xui xẻo như vậy!

“Gà đại ca, dấu ấn này ở đâu? Có thể xóa nó hay không?”
Tiểu Hắc Tử vội vàng hỏi

Gà trống cười một tiếng cục tác: “Gấp cái gì, chờ Hạo ca người trở lại rồi nói.”

Tiểu Hắc Tử lập tức không dám nói tiếp nữa, quay người nhìn về phía ngôi làng, mặt mũi tràn đầy kính sợ.

Trong làng, bóng dáng Trần Hạo và mèo đen di chuyển rất nhanh, xuyên qua hai con đường, đi tới bên ngoài một trang viên xa hoa.

Tới đây, cảm giác của Trần Hạo với hơi thở của dơi càng mãnh liệt, mà hơi thở kia cũng rõ ràng hơn rất nhiều, dưới đất... của trang viên này!

Ôm lấy mèo đen, Trần Hạo cảm nhận một lát, chuyển đến một góc, bay vào, sau đó một vòng trận pháp bao trùm khắp người, bay thẳng vào trong.

Đi vào biệt thự trước trang viên, Trần Hạo khóa chặt chỗ hơi thở của dơi, bay lên lầu hai, sau đó xông vào.

Chi chi!

Bỗng nhiên một tiếng thét nhỏ vang lên, sau đó tiếng cánh đập uỳnh uych, sau đó một đám dơi lớn từ trong phòng bay lên.

“a# \$a#%%#a...”

Lúc này, một âm thanh nói chuyện bén nhọn liên thoảng ở bên trong. Một bóng người màu đen bay lên từ trên giường, sau đó, ánh đèn trong phòng ngủ sáng lên.

Phòng ngủ lớn như vậy, một đám dơi đậu ở phía trên, bên giường là một người phụ nữ da đen trên mặt không có biểu cảm mặc quần áo kì quái, để lộ phần lớn cơ thể, nhìn dáng người khá đẹp, ánh mắt hung ác.

Bên cửa sổ, Trần Hạo ôm mèo đen, khóe miệng giống như cười mà không phải cười.

Hắn không ngờ, Quỷ Vu này lại cảnh giác như vậy, vậy mà còn sắp xếp dơi để phòng vệ, ngay cả trận pháp che dấy hơi thở của hắn, cũng không thể che giấu.

Nhưng mà khoảng cách gần như vậy, xuất hiện cũng đã xuất hiện rồi.

“Người Trung!”

Sau khi nhìn thấy Trần Hạo, người phụ nữ da đen khẽ giật mình, sau đó nói tiếng Trung, mặc dù âm điệu quái dị, nhưng vẫn có thể nghe hiểu.

Trần Hạo khẽ vuốt lưng mèo đen, cười nói: ” Sao vậy? Không phải người điều khiển dơi tấn công ta sao? Ngay cả mặt mũi ta thế nào cũng không biết?”

Người phụ nữ da đen kinh ngạc, sau đó sắc mặt thay đổi, không nói nhảm một câu, tay khẽ vung lên, những con dơi đang bay hét âm lên.

Một loại âm thanh rất nhỏ nháy mắt lan ra. Đây là tấn công bằng sóng âm!

Mắt Trần Hạo sáng lên, hừ một tiếng, sử dụng pháp lực giọng mũi, phát ra tiếng như tiếng sấm, tiếng vang lan rộng.

Lập tức, âm thanh nhỏ bèn nhọn và giọng mũi đổi đầu, tiêu tan.

Người phụ nữ da đen lại vẫy gọi lần nữa, đám dơi cùng nhau tiến lên, giương nanh múa vuốt muốn cắn xé.

Trần Hạo đã đối phó mấy lần, sớm có kinh nghiệm, lúc dơi nhào tới, tay Trần Hạo bấm pháp quyết, ánh chớp chuyển động, sau đó hóa thành từng tia điện, lan ra cả phòng.

Tia điện tiếp xúc với dơi, dơi lập tức hét thảm hóa thành từng đóm lửa rơi xuống.

Người phụ nữ da đen quá kinh ngạc và sợ hãi, bóng dáng vừa chuyển động, muốn trực tiếp chạy trốn.

Nhưng cô ta vừa mới di chuyển người, một bóng dáng khổng lồ chặn đường, trên mặt mèo hung dữ mà to lớn, là một đôi mắt to ngang ngược, hung ác.

Người phụ nữ da đen cứng đờ tại chỗ, hít một hơi khí lạnh.

Ba!

Sau khi mèo đen biến hình, móng vuốt không chút do dự chộp một cái, người phụ nữ da đen trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nện ở trên tường, sau khi rớt xuống, khuôn mặt vụn vẹo, đau đớn không chịu nổi.

Nhưng cô ta còn chưa đứng lên, móng vuốt của mèo đen lại ấn cô ta xuống, khiến cô ta không thể động đậy.

Trần Hạo giải quyết đám dơi xong, ung dung đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt người phụ nữ, lên tiếng: “Xin hỏi một việc, chúng ta có quen nhau sao? Sao lại tấn công ta?”

Người phụ nữ da đen vội vàng nói: “Đừng giết ta, ta có thể nói cho ngươi.”

Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn cô ta.

Người phụ nữ da đen nói: “Trên người của người có chương 13 kinh thánh bóng đêm.”

Trần Hạo: ???

“Người nói gì vậy? Kinh thánh bóng đêm là gì?”

Người phụ nữ da đen nói: “Kinh thánh bóng đêm là quyền Thánh Điện tu hành mà giới tu hành châu Âu chúng ta tha thiết mơ ước nhất, có tất cả 19 chương, mỗi một chương là một loại pháp thuật tu luyện bí mật, có thể khiến chúng ta thoát khỏi thế tục, tồn tại vĩnh viễn.”

Vẻ mặt Trần Hạo hoang mang.

Tình huống này là thế nào? Mẹ nó khi nào ông đây dính líu đến thứ đồ chơi này vậy? Còn thoát khỏi thế tục, tồn tại vĩnh viễn, nói nhảm à, Kinh thánh bóng đêm này vừa nghe tên đã biết không phải thứ tốt lành gì.

“Vậy sao người lại biết tuyến đường đi của ta, còn ngấm bấn vào ta chuẩn xác như vậy? Ai tiết lộ tin tức cho người?”
Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Người phụ nữ da đen vội vàng nói: “Là Eder Morris nói cho ta biết tin tức.”

Trần Hạo nhú mày.

Eder Morris này thật đúng là thú vị, có thể liên lạc lính đánh thuê bắt hãn, còn có liên lạc với Quỷ Vu! Quan hệ rộng rãi nha.

Nhưng mà vấn đề lại xuất hiện, là ai nói cho Eder Morris? Chẳng lẽ còn phải tìm kẻ đó?

Suy tư một lát, Trần Hạo nhìn về phía người phụ nữ da đen, tiếp tục nói: “Một vấn đề cuối cùng, kẻ ở dưới mặt đất nơi này, là cái gì?”

Người phụ nữ da đen sắc mặt biến đổi, vội vàng nói: “Dưới mặt đất? Dưới mặt đất không có gì cả.”

Trần Hạo nhếch miệng cười, đưa tay tóm lấy người phụ nữ da đen, bình tĩnh nói: ““Không nói, vậy thì chết đi.”

Cảm nhận được hơi thở trên người Trần Hạo ngày càng khủng bố, người phụ nữ da đen bị dọa sợ, vội vàng nói: “Ta nói, đó là Ma cà rồng.”

Chương 614: Ma cà rồng

“Ma cà rồng!”

Nghe thấy lời Quỷ Vu nói, Trần Hạo mở to mắt.

Mẹ ơi, trên thế giới này có ma cà rồng thật sao? Thứ này đến cùng có hình dáng thế nào, là đẹp trai giống như trong phim, hay là bộ dáng hung thần ác sát?

Trần Hạo hứng thú, nói: “Nhanh đưa ta xuống dưới xem một chút.”

Quỷ Vu vội vàng nói: “Ta có thể mang ngài xuống dưới, cũng có thể tặng ma cà rồng kia cho ngài, chỉ xin ngài tha mạng cho ta.”

Trần Hạo giống như cười mà không cười mà nói: “Ta cần người tặng sao? Hiện tại ngay cả người cũng là tù binh của ta.”

Quỷ Vu nói: “Nhưng ta có thể nói cho ngài bí mật trường sinh.”

Trần Hạo nhú mày: “Trở thành Ma cà rồng?”

Quỷ Vu lắc đầu: “Không, cho dù là Ma cà rồng, cũng không thể thật sự tồn tại mãi mãi.”

“Ồ? Sao lại vậy?” Trần Hạo tò mò, trước kia lúc chưa tu luyện, liền nghe nói ma cà rồng ở nước ngoài có thể bất tử, không ngờ lời từ trong miệng Quỷ Vu này lại không giống.

Quỷ Vu nói: “Ma cà rồng là loài trường sinh, chỉ cần không gặp ánh nắng, không bị bực đâm vào trái tim thì sẽ không chết. Nhưng sau khi ta trùng hợp gặp được ma cà rồng bị thương nặng này vào 50 năm trước, phát hiện một bí mật của ma cà rồng. Ma cà rồng vốn bất tử, bởi vì nó không có linh hồn, chỉ có xác thịt, mà cần có máu tươi để bồi bổ, thì có thể tồn tại lâu

dài. Nhưng máu tươi đối với ma cà rồng mà nói, gần giống như ma túy vậy, khi hút máu càng nhiều, khoảng cách với cái chết sẽ càng gần.”

Trần Hạo càng khó hiểu: “Là có ý gì?”

Quý Vu nói: “Bởi vì sau khi ma cà rồng hút máu càng nhiều, sẽ sinh ra đề kháng, phẩm chất máu tươi yêu cầu sẽ ngày càng cao, lúc hấp thụ máu tươi không thể bồi bổ cơ thể nữa, chính là khi ma cà rồng chết, cho nên tộc ma cà rồng mới có thói quen ngủ say, bởi vì như thế sẽ làm giảm khát vọng của chúng với máu, kéo dài thời gian chết của chúng, chúng tồn tại càng lâu.”

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó, lại thêm kiến thức rồi.

Ma cà rồng hút máu này, mẹ nó còn có tính đề kháng, thật sự làm người ta có cảm giác mới mẻ.

“Vậy cái này có liên quan gì tới bí mật trường sinh mà người nói?” Trần Hạo cười hỏi.

Quý Vu chân thành nói: “Phát hiện ra bí mật của ma cà rồng, ta bắt đầu nghiên cứu máu thịt của nó, cuối cùng phát hiện, tất cả bí mật trường sinh của ma cà rồng nằm ở trái tim của nó, ta lấy máu ở tim của ma cà rồng, cho dơi hấp thụ, chuyển hóa, lúc con dơi có dị biến, lại lấy phương pháp bí mật lấy máu dơi, dùng ở trên người mình, nó cho phép con người có gen trường sinh của ma cà rồng, hơn nữa sẽ không còn vấn đề ỷ lại vào phẩm chất máu tươi như ma cà rồng.”

Trần Hạo kinh ngạc, nhìn Quý Vu nói: “Hiện tại người bao nhiêu tuổi?”

Quý Vu chần chờ một chút, nói: “Ta đã tám mươi chín.”

Trần Hạo thán phục một tiếng.

Bên ngoài là bộ dáng bốn năm mươi tuổi, không ngờ là một bà lão gần 90 tuổi, nghiên cứu này của Quỷ Vu thật đúng là lợi hại.

Nhưng Trần Hạo cũng không có bất kì ý định gì, nhìn Quỷ Vu cười nói: “Cho dù ta rất kính nể đối với nghiên cứu của người, nhưng mà có hai vấn đề. Thứ nhất, người vẫn cần hút máu, đây không phải là trường sinh hoàn mỹ, chắc chắn sẽ có chỗ không ổn, nếu không bản thân ma cà rồng đã nghiên cứu ra rồi, còn đến phiên người sao. Thứ hai, dù sao người là con người, sinh lão bệnh tử, đây là những gì con người sẽ trải qua, cho nên tuổi thọ của con người không lâu, 150 tuổi gần như đã là tuổi cao nhất của con người. Nếu như vượt qua số tuổi cực hạn này, vậy không còn là con người nữa, mà không phải con người. Sự tồn tại mà không phải là con người có rất nhiều loại, thần, tiên, Phật, yêu, quỷ, quái, hoặc là những loài trường sinh khác ở nước ngoài. Nhưng nếu không còn là con người, ta chỉ muốn thành tiên, mà không phải dùng cách thức quỷ dị này để trường sinh. Nói thẳng ra là, trường sinh của người là giả tạo, người khác muốn người chết, cũng rất dễ dàng, ví dụ như thể này....”

Nói xong Trần Hạo vươn tay, một dòng điện lay động trong bàn tay, tản ra hơi thở hung tàn.

Quỷ Vu nhìn thấy, hoảng sợ lui ra phía sau, toàn thân run rẩy.

“Nhìn thấy không? Đây chính là trường sinh người theo đuổi, ngoại trừ giúp người kéo dài thời gian tiến đến già yếu, còn có chỗ nào có ích lợi chứ?” Trần Hạo mỉa mai nói.

Quỷ Vu im lặng không nói.

“Đi thôi, dẫn ta đi gặp Ma cà rồng.” Trần Hạo thu hồi điện, bình tĩnh nói.

Quý Vu lần này không nói gì, quay người dẫn Trần Hạo xuống lầu.

Đi xuống dưới mặt đất từ một căn phòng, Trần Hạo liền thấy không gian dưới đất mà Tiểu Hắc Tử nói.

Đây là một cung điện dưới đất, bày trí tráng lệ, nhưng nhìn bề ngoài, âm khí cũng rất nặng, thậm chí Trần Hạo thấy vài âm linh ẩn núp ở vài chỗ, đó chính là những vong hồn vô tội bị Quý Vu hút máu mà chết.

Ồ!

Bước chân Trần Hạo đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về một góc.

Trong góc hẻo lánh, có một người đàn ông trung niên cơ thể trần truồng, nhìn trắng trắng nộn nộn, còn là người châu Á.

Hấp dẫn Trần Hạo chính là, trên người của nó, rất nhiều oán khí quấn quanh.

Mắt khẽ chuyển động, Trần Hạo đi tới.

Dừng lại trước mặt người đàn ông trung niên, hành động của Trần Hạo thu hút người đàn ông trung niên.

Nó kích động nhìn Trần Hạo, muốn nói lại thôi.

“Người là người Trung Quốc?” Trần Hạo hỏi.

Người đàn ông trung niên vui sướng, vội vàng nói: “Thấy được đồng hương rồi, người anh em, mau cứu ta, ta không muốn chết ở chỗ này.”

Trần Hạo: “Người đã chết.”

Người đàn ông trung niên nói: “Nhưng hồn phách của ta không muốn ở lại đây, ta muốn về nhà, ta muốn lá rụng về cội, ở đây, cho dù đã chết, ta cũng không có cách nào luân hồi.”

Trần Hạo bất ngờ, tò mò hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, sau khi ta chết, căn bản không biết làm thế nào để đi đầu thai chỉ có thể trốn ở chỗ này, chỗ nào cũng không đi được, ta có thể cảm nhận được, hồn phách của ta sắp không chịu nổi nữa rồi ta không muốn hồn phi phách tán, ta muốn đầu thai, ta muốn làm người một lần nữa.”

“Leng keng: Quý uổng mạng Hứa Trung Dân, âm hồn ba năm, hoàn thành nguyện vọng khi chết, ban thưởng 0.1 giây đạo hạnh.”

Trần Hạo: “...”

Hệ thống đại lão, được rồi, ta biết người muốn nói âm hồn này không đáng để trợ giúp, tranh thủ thời gian chấp nhận nhiệm vụ của hệ thống, 0.1 giây, ha ha, lần này người rất vui về à?

Hắn lại nhìn về phía người đàn ông trung niên, Trần Hạo cười mà giống như không cười hỏi: “Ý của người là, muốn ta đưa người về nước? Giúp người đầu thai?”

Người đàn ông trung niên gật đầu, mong chờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo không trả lời mà nhìn về phía Quý Vu: “Tình huống của âm hồn này là thế nào?”

Quý Vu vội vàng nói: “Xin ngài tha thứ, ta không có ý định mạo phạm đồng bào của ngài, chỉ là người này, dường như là phạm nhân bỏ trốn, là người bị đất nước của ngài truy nã màu đỏ, ngoài ra còn có mấy người, đều ở cung điện dưới lòng đất.

Ánh mắt Trần Hạo tập trung lại, nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Tội phạm bỏ trốn truy nã màu đỏ, vậy phạm phải tội cũng không nhỏ, tổn hại âm đức, không có công đức, khó trách hệ

thống lại đưa ra phần thưởng như vậy, dạng người này, chết cũng chết vô ích.

Người đàn ông trung niên vội vàng nói: “Người anh em, ta là bị oan, ta không có tham ô.”

Trần Hạo cười nói: “Ta nói người tham ô sao?”

Người đàn ông trung niên: “...”

“Ngoài ra, người không chỉ tham ô đi, trên người của người có oán khí, đây là oán hận của những người bị người hại chết, chặc chặc, nhìn không ra a, thì ra là loài chó mang hình người, không ngờ trái tim lại đen như vậy.” Trần Hạo tiếp tục nói.

Mặt người đàn ông trung niên biến sắc, vội vàng sửa lại miệng, nói: “Người anh em, ta thừa nhận, ta phạm phải sai lầm rất lớn. Nhưng ta cũng hối hận rồi, người nói con người cả đời này, căn bản cũng không cần bao nhiêu tiền, vì sao ta lại tham lam như vậy, bây giờ nhìn lại, không chỉ hủy hoại cuộc sống của mình, người cũng đã chết, tiền này để ở ngân hàng, cũng không dùng đến, ta làm tất cả, đến cùng là vì cái gì?”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Chết mới hối hận, có tác dụng gì không?”

Người đàn ông trung niên khổ sở nói: “Vô dụng, nhưng mà người anh em, ta thật sự không muốn chết ở nước ngoài, dù là hồn phi phách tán, ta cũng phải hồn phi phách tán ở tổ quốc, người giúp ta một chút, ta cho người biết số tiền kia ta cất giữ ở đâu, nó còn ở trong nước, còn hơn 200 triệu tiền mặt, còn có vàng và các loại đồ cổ ngọc khí trị giá hơn 50 triệu, còn có một căn biệt thự. Người đưa ta về nước, ta sẽ nói cho người biết chỗ đặt những thứ đó.

Trần Hạo cảm thán nói: “Người đến cùng là làm nghề gì, mà lại nhiều tiền như vậy?”

Người đàn ông trung niên cúi đầu xuống: “Ta đã thế này, không muốn làm mất uy tín của đơn vị.”

Trần Hạo cười mỉa: “Lúc tham ô sao không nghĩ như vậy?”

Người đàn ông trung niên không nói lời nào.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta cũng không muốn nói nhảm nhiều, nếu như thật sự hối hận, thì nói nơi cất giấu số tiền kia cho ta, ta lấy ra, trợ giúp người nghèo khó, cũng coi như chuộc tội cho người.”

“Không được, trừ phi người dẫn ta về nước, nếu không ta sẽ không nói cho người.” Người đàn ông trung niên không chút do dự từ chối.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, nói với mèo đen: “Tiểu Hắc, giao cho người.”

Meo ô!

Mèo đen đã sớm nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên, nghe vậy trực tiếp há miệng hút vào.

Người đàn ông trung niên hoảng sợ giãy dụa, giống như muốn xin tha, muốn thỏa hiệp, nhưng đã chậm, bị mèo đen sử dụng thần thông hút âm hồn vào, người đàn ông trung niên hóa thành âm khí, bay vào trong miệng mèo đen.

Sau khi mèo đen nhấm nuốt xong, há miệng phun ra mây luồng oán khí.

Sau đó, mèo đen nhìn về phía Trần Hạo meo ô một tiếng.

Lúc này Trần Hạo đối mặt với Quỷ Vu đang trợn mắt há miệng nói: “Đi thôi.”

Quỷ Vu liền vội vàng gật đầu dẫn đường.

Lần này, cô ta càng kính sợ.

Mặc dù cô ta có cách đối phó với quý, nhưng không giống như con mèo này, vừa đơn giản lại hung tàn, há miệng lần ăn, thật sự quá đáng sợ rồi!

Khó trách giới tu luyện ở Âu Phi lưu truyền, vùng đất Hoa Hạ, quá thần bí, không thể trêu chọc.

Khi vào một căn phòng lớn, Trần Hạo liền thấy một cái ao nước.

Trong phòng này cực kì lạnh, trong áo kết tụ lại một lớp băng rất dày.

“Ma cà rồng mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn rất đáng sợ, ngày thường trừ lúc nghiên cứu, ta đã đóng băng nó ở đây.” Quý Vu giải thích.

Trần Hạo cảm nhận được hơi thở quý dị dưới lớp băng, đồng thời cũng phát hiện ma cà rồng này đang tỉnh.

Ánh mắt khẽ lay động, Trần Hạo nói: “Thả nó ra.”

Quý Vu không dám phản kháng, đi đến một công tắc nguồn điện kéo xuống, lập tức trong phòng truyền đến tiếng tạch tạch tạch, sau đó lớp băng vỡ ra, từng đầu xích sắt khóa một thứ khổng lồ trong ao dâng lên.

Dòng nước trôi đi, Trần Hạo thấy được gương mặt thật của ma cà rồng.

Vừa nhìn, Trần Hạo kinh ngạc.

Ma cà rồng này lại có gương mặt người châu Á.

Chương 615: Bí mật của ma cà rồng (1)

Ma cà rồng nhìn còn rất trẻ, bộ dáng chỉ hơn 20 tuổi, chẳng qua bởi vì không có máu lưu thông, lại ngâm ở trong nước lâu, để lộ ra màu da tái nhợt.

Trần Hạo nhìn gương mặt châu Á một lát, liền nhìn về phía Quý Vu.

Quý Vu vội vàng nói: “Đây không phải người Hoa, hẳn là tiểu quý tử (*).”

(*) Tiểu quý tử là cách người Trung gọi người Nhật lúc chiến tranh.

Trần Hạo: “...”

Vì sao nghe ba chữ tiểu quý tử từ miệng một người da đen lại có cảm giác vui mừng thế nhỉ!

Nhưng mà Trần Hạo cũng khá kinh ngạc.

Ma cà rồng nước Nhật?

Nước Nhật có ma cà rồng sao?

“Nói nghe xem, trước đây sao gặp được nó?” Trần Hạo hỏi.

Quý Vu vội vàng giải thích.

Thì ra hơn 50 năm trước, khi đó Quý Vu vẫn là một người bình thường, cũng không phải là vu sư. Nhưng Quý Vu này cũng khá ghê gớm, cô ta là du học sinh châu Âu, có thiên phú cao trong nghiên cứu sinh vật.

Lúc đầu cô ta đến châu Phi là để nghiên cứu những động vật hiếm thấy trong rừng rậm, ai ngờ lại gặp tai nạn máy bay.

Lúc ấy cô ta đến xem, kết quả phát hiện ra ma cà rồng.

Lúc ấy ma cà rồng bị thương nặng, nhưng vẫn chưa chết, được Quỷ Vu cứu.

Kết quả vào lúc ban đêm, Quỷ Vu phát hiện ma cà rồng này không bình thường, cơ thể bị thương nặng, nhưng hồi phục rất nhanh, tốc độ đó khó mà tưởng tượng, hơn nữa cô ta còn phát hiện ra răng nanh của ma cà rồng.

Sau khi thần xui quỷ khiến thí nghiệm máu tươi xong, Quỷ Vu đã ra quyết định rất nhanh, cô ta đóng băng ma cà rồng, từ đó trở đi, ma cà rồng trở thành đối tượng nghiên cứu của Quỷ Vu. Lợi dụng trái tim của ma cà rồng, cô ta đặt chân vào con đường vụ sư, trở thành vụ sư mạnh mẽ có thể không chế dơi, ở vùng này của châu Phi, có tên gọi là người phát ngôn của châu Âu, được hàng ngàn người kính ngưỡng.

Trong lúc đó, bởi vì nghiên cứu, Quỷ Vu giao tiếp vô số lần với ma cà rồng, dần dần Quỷ Vu cũng biết hẳn ta nói tiếng Nhật, là người Nhật, còn có lai lịch của hẳn ta là gì, muốn Quỷ Vu thả mình ra, dùng các loại hấp dẫn và uy hiếp.

Nhưng chưa nói xong, cuộc nói chuyện này, Quỷ Vu biết đã đắc tội hẳn ta rồi, hiện tại bắt nốt hẳn ta nghiên cứu, chỉ sợ thù hận khó mà giải quyết, nên không thả hẳn ta đi.

Nghe Quỷ Vu nói xong, Trần Hạo ánh mắt lấp lóe nhìn về phía ma cà rồng.

Không thể không nói, lai lịch của ma cà rồng này đúng là không bình thường, là hậu duệ của một gia tộc cổ xưa nào đó của nước Nhật, thân phận tôn quý.

Nhưng như vậy lại càng kì lạ, người như vậy, sao lại trở thành ma cà rồng?

Bên nước Nhật cũng có truyền thừa của Âm Dương sư. Chẳng lẽ hẳn ta muốn trở thành loài trường sinh? Nhưng theo

cách này, sẽ mất khả năng sinh sản, mất cảm giác và trở thành một người bất tử nhưng không có cảm xúc như một hòn đá. Cái giá phải trả là quá lớn!

Tên này tuổi còn trẻ, sợ là cả con cái còn chưa có, cuộc sống vừa mới bắt đầu, không đến nỗi sợ chết như vậy chứ?

Trần Hạo suy nghĩ một lát, không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nữa. Nhìn về phía Ma cà rồng nói: “Nghe hiểu được tiếng Trung không?”

Ma cà rồng bị xích sắt khóa thân, hai mắt mở ra, im lặng không nói.

Trần Hạo nói: “Không hiểu a, vậy quên đi, dù sao người cũng phải chết rồi, có nghe hiểu hay không cũng không thành vấn đề.”

Nghe nói như thế, cuối cùng sắc mặt của ma cà rồng thay đổi, nhìn về phía Trần Hạo, giọng điệu yếu ớt dùng tiếng Trung kì lạ nói: “Ta cùng các hạ không thù không oán, vì sao các hạ muốn giết ta?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ta vui vẻ.”

Giọng điệu ma cà rồng trở nên trầm thấp: “Các hạ, người như vậy thật quá đáng.”

Trần Hạo bĩu môi: “Quá đáng? Ta chỉ đang thu nợ mà thôi.” Nói xong, ánh mắt Trần Hạo sâu kín, giống như cười mà không cười nói: “Hơn nữa, người giả bộ cái rắm a, rõ ràng đã hồi phục rất nhiều, còn giả bộ suy yếu, bộ dáng này của người rất buồn nôn biết không?”

Ma cà rồng híp mắt lại.

Trần Hạo tiếp tục nói: “A, bị ta vạch trần liền chuẩn bị ra tay sao? Trái tim của người khôi phục rất nhanh, máu chảy rất

manh. Đây chắc chắn không phải là trái tim đã bị hút cạn máu nhi!”

Quý Vu nghe vậy sợ hãi, nhìn về phía ma cà rồng, quả nhiên phát hiện sự khác thường, vội vàng chạy đến chỗ đóng cửa, nhấn lên một cái nút màu đỏ.

Sau một giây, ong một tiếng, dòng điện từ xích sắt lan ra, bao vây ma cà rồng.

Dòng điện mạnh không chỉ không khiến ma cà rồng hét lên đau đớn, ngược lại khiến nó nổi giận gầm lên một tiếng, cơ thể vốn yếu ớt biến to lên, trên cơ thể một cỗ khí thể mạnh mẽ bùng nổ, trong âm thanh băng băng băng, kéo đứt từng đầu xích sắt trên người.

Sau đó, ma cà rồng bay thẳng về phía Quý Vu, bóp cổ cô ta, móng tay bén nhọn, xuyên thấu vào thịt, Quý Vu há miệng thở gấp, trên mặt đầy hoảng sợ.

“Một người da đen hỗn tạp, cầm tù ta gần 12 năm, tra tấn ngày đêm, còn trộm linh huyết của ta, người đáng tội chết.”

Dùng tiếng Nhật tức giận nói xong, ma cà rồng há miệng lộ ra hai cái răng nanh, cắn lên cổ người da đen, nháy mắt, từng đường máu đỏ tươi xuất hiện trên mặt ma cà rồng, dần dần lan ra toàn thân.

Mà cơ thể Quý Vu chậm rãi cuộn lại, trở nên khô quắt.

Không bao lâu, Ma cà rồng phát tay ném cơ thể Quý Vu đi, miệng đầy máu tươi nhìn về phía Trần Hạo, dữ tợn nói: “Vậy mà người lại không giúp cô ta.”

Trần Hạo bĩu môi nói: “Nói đùa gì vậy, một kẻ đã hại vô số người, nghiệp chướng nặng nề. Mà cô ta còn đánh lén ta, ta vốn là đến tính sổ với cô ta, sao lại phải giúp cô ta?”

Ma cà rồng nhếch miệng cười một tiếng: “Ngươi cho rằng ngươi nói như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người?”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Vậy ngươi, tới giết ta nha.”

Bóng dáng ma cà rồng lóe lên, liền đến sau lưng Trần Hạo, miệng kề vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Người Trung Quốc, tuyệt đối đừng tự kiêu, tự kiêu sẽ...”

Lời còn chưa nói xong, biểu cảm ma cà rồng cứng đờ.

“Ngươi nói, tự kiêu sẽ như thế nào?” Sau lưng ma cà rồng, Trần Hạo xuất hiện, sâu kín nói.

Ma cà rồng nhìn lại phía trước, Trần Hạo vốn bị nó không chế, chậm rãi hóa thành tàn ảnh biến mất.

Không nói hai lời, bóng dáng ma cà rồng lại lóe lên lần nữa, lại không nhìn thấy, tốc độ rất nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nhưng cho dù nó di chuyển thế nào, Trần Hạo đều ở sau lưng nó, một tác cũng không rời.

Liên tiếp mấy lần, Ma cà rồng không chạy, sắc mặt khó coi mà nói: “Ngươi muốn thế nào?”

“Mặc dù không phải ta rất tò mò, nhưng ta muốn biết, ngươi tại sao phải biến thành Ma cà rồng? Đừng nghĩ gạt ta, bởi vì ngươi nói láo, tương đương với tìm đường chết.”

Ma cà rồng im lặng.

Chương 616: Bí mật của ma cà rồng (2)

Sắc mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, trực tiếp ra tay, bóp cổ ma cà rồng.

Nhưng mà lần này, đột nhiên cơ thể ma cà rồng tiêu tan, biến thành một con dơi.

Không chỉ có như thế, cung điện dưới đất, đột nhiên từng con dơi bay vào, tập trung một chỗ, khoảng trên 100 con, những con dơi này, ánh mắt đỏ như máu, cùng với hơi thở của dơi do ma cà rồng biến thành gần như giống nhau.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ lay động nói: “Ta hiểu rồi, Tiểu Hắc Tử bị trúng ám thị tâm linh của người, nên mới đào địa đạo, sau đó địa đạo lại nối liền với địa cung, giúp người nhận được trợ giúp bí mật từ bên ngoài, để những con dơi này đưa máu tươi đến cho người. Chắc chắn, không thể không nói, thủ đoạn không tệ.”

Trả lời Trần Hạo, là một trăm con dơi đột nhiên bay về bốn phương tám hướng tán loạn.

Trần Hạo lại không chút hoang mang, cơ thể vút qua, đột nhiên bắt một con dơi.

Con dơi kia đầy sợ hãi, bị Trần Hạo trực tiếp nắm trong tay, tránh thoát không được, lập tức khoe khoang tài năng nói tiếng người: “Sao người có thể nhìn ra ta! Chuyện này không thể nào!”

Trần Hạo chăm chú nắm con dơi nhỏ, nhếch miệng cười nói: “Có cái gì không thể, không phải đã bắt được sao? Ừm,

nhóc con à, ta và người đang nói chuyện rất tốt, người lại muốn chạy, không phối hợp như vậy, phải phạt.”

Nói xong, Trần Hạo nắm một móng vuốt của con dơi, pháp quang lóe lên, trực tiếp bẻ gãy móng vuốt.

Con dơi kêu thảm thiết.

Sau đó những con dơi bay tán loạn tập trung lại, giống như muốn tấn công Trần Hạo.

Meo ô!

Mèo đen kêu một tiếng hung tàn, vuốt mèo vung lên, ánh sáng của đao lập lòe, nhanh như chớp, trong chớp mắt, những con dơi lao tới đã bị giết sạch.

Mèo đen lại phát tay, móng vuốt và đao nhập vào nhau, mây trôi nước chảy.

Huyết luyện nhập vào cơ thể, sau đó thông qua chỉ dầy của A Mịch La, cho đến hiện tại, giữa mèo đen và đại đao, sớm đã hợp nhất, điều khiển như cánh tay. Sức lực mạnh, chỉ thiếu là giúp mèo đen trực tiếp khiến cho đối thủ nổ tung mà thôi.

Giữa ngón tay, ánh sáng của sấm léo lên, móng vuốt bị gãy của con dơi bị hóa thành tro tàn, Trần Hạo nhìn con dơi tiếp tục nói: “Đến, chúng ta tiếp tục, ngươi tại sao phải biến thành Ma cà rồng?”

Lúc này con dơi kêu thảm thiết bằng tiếng Nhật mà Trần Hạo nghe không hiểu, khiến mày Trần Hạo cau lại, giữ chặt một móng vuốt khác của nó, lạnh lùng nói: “Một cơ hội cuối cùng, nói tiếng người.”

Con dơi cảm nhận được một sự uy hiếp to lớn, dần thu lại tiếng kêu thảm thiết, run run rẩy rẩy mà nói: “Ta nói, ngươi thả ta đi.”

Trần Hạo cười nói: “Được, ngươi nói, ta thả ngươi đi.”

“Con mèo này cũng không thể làm ta bị thương.” Ma cà rồng không hề ngốc, nói thêm một câu.

Trần Hạo nói: “Có thể. Ta lấy đạo tâm thể, chỉ cần ngươi nói thật, ta và mèo của ta, chắc chắn sẽ không làm hại người.”

Con dơi thở dài một hơi, nói: “Ta biến thành Ma cà rồng, là kế hoạch của gia tộc ta, chúng ta muốn hồi sinh thần Thiên Chiếu.”

Ồ!!

Trần Hạo mở to mắt: “Thần Thiên Chiếu? Ngươi nói đùa a, trong trời đất này vốn không có thần linh tồn tại.”

Con dơi nói: “Nhưng gia tộc của chúng ta còn lưu giữ xương cốt của thần Thiên Chiếu, dựa vào lời dạy bí mật của người xưa, khi giếng Minh Nguyệt biến thành màu đỏ, chỉ cần thu thập 100 loại máu của dị linh, sẽ có thể hồi sinh thần Thiên Chiếu.”

” Giếng Minh Nguyệt? Là thứ gì?”

“Giếng Minh Nguyệt là thánh địa tộc ta bảo vệ, dưới đáy giếng, mai táng xương cốt thần Thiên Chiếu. Năm đó lúc ta rời khỏi tộc, giếng Minh Nguyệt biến thành màu đỏ, đợi tới lúc tập hợp đủ máu trăm loài dị linh, dung nhập vào bộ xương, thần Thiên Chiếu có thể hồi sinh.

Trần Hạo kinh ngạc sau một lúc lâu mới nói: “Như vậy, thần Thiên Chiếu này của các người cũng không phải thần linh chân chính a, yêu cầu để hồi sinh quỷ dị như vậy?”

Con dơi nói: “Bởi vì thần Thiên Chiếu là vua của ngàn vạn linh hồn, tất cả máu của dị linh trong thiên hạ đều từ trên người thần Thiên Chiếu mà ra. Đương nhiên chỉ có thu thập máu của dị linh mới có thể hồi sinh thần Thiên Chiếu.”

Trần Hạo im lặng: “Ta thấy Tiểu Bồng Tử đã rất vô liêm sỉ, không ngờ người còn vô liêm sỉ hơn Tiểu Bồng Tử. Ý này của người, chỉ cần không phải là người thì đều là hậu duệ của thần Thiên Chiếu các người sao?”

Con dơi ngạo nghễ nói: “Đây là sự thật, không thể phản bác.”

Trần Hạo quý dị cười nói: “Có phải là sự thật không, ta không biết, nhưng mà nước Nhật rất nhanh sẽ gặp nạn đó, ta hoàn toàn có thể khẳng định.”

Con dơi không hiểu ý của hắn.

Trần Hạo cũng không để ý nó, thu hồi điện thoại đang ghi âm, thả lỏng tay, buông con dơi ra, cười híp mắt nói: “Được rồi, bây giờ người có thể đi, hẹn gặp lại.”

Thấy Trần Hạo thả nó đi thật, mặc dù ma cà rồng không dám tin lắm, nhưng mà sau một lúc, vẫn điên cuồng vỗ cánh chớp mắt liền bay ra ngoài địa cung.

Ma cà rồng rời đi, Trần Hạo không đi vội, mà dạo trong cung điện dưới đất, tìm mấy tên tội phạm bỏ trốn bị Quỷ Vu hại chết.

Quả nhiên, mỗi tên đều gánh tội ác, mà lại không hề có chút hối cải, trạng thái điên cuồng.

Đôi mắt với thể loại này, Trần Hạo không khách khí, để Tiểu Hắc ăn hết.

Sau khi bận rộn xong, Trần Hạo rời khỏi địa cung, về chỗ đậu xe.

Trên xe, gà trống, Tiểu Hắc Tử đều đang đợi, nhìn thấy Trần Hạo, gà trống liền bay xuống hỏi: “Hạo ca, vừa rồi ta phát hiện hơi thở quái dị kia bay mất, chuyện gì xảy ra?”

Trần Hạo cười nói: “Cố ý thả nó đi, đây là bằng chứng sống.”

“Bằng chứng?” Gà trông hơi không hiểu.

Trần Hạo cũng không nói nhiều, sau khi lên xe, sử dụng đạo pháp gia trì trên người Tiểu Hắc Tử, nói: “Ta giải trừ dấu ấn trên người người, cũng sẽ tuân thủ lời hứa đưa người tới Hoa Hạ.”

Tiểu Hắc Tử vui mừng, vội vàng nói cảm ơn, ngăn cả đau đớn khi bị đạn bắn trúng cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều.

“Nhưng mà trước lúc đó, người còn phải dẫn ta đi tìm Eder Morris kia.”

Tiểu Hắc Tử nói: “Không thành vấn đề, ta đưa ngài đi tìm hắn.”

Sau đó, Trần Hạo lái xe, khi sắc trời tản sáng, tới một thành phố nhỏ.

Thành phố nhỏ này cũng rất nhộn nhịp, người da đen tụ tập thành nhóm những người cầm súng.

Trần Hạo đến, nhiều người da đen dùng ánh mắt khó hiểu thăm dò hắn.

Trần Hạo không phản ứng với những người da đen không có ý tốt kia, theo chỉ dẫn của Tiểu Hắc Tử, đi tới một nhà hai tầng nhỏ.

Nơi này có không ít người da đen cầm súng canh gác.

Sau khi Trần Hạo dừng xe, lúc này có một người da đen đi đến, hỏi thăm tình huống.

Tiểu Hắc Tử vội vàng lên tiếng đáp lại.

Sau khi người da đen nhìn kỹ Trần Hạo, liền lui sang một bên.

Tiểu Hắc Tử nói: “Đại ca, ông già Morris kia đang trên lầu, ta dùng việc làm ăn trao đổi với hắn, hiện tại có thể đi vào.”

Trần Hạo cười, cùng Tiểu Hắc Tử đi vào.

Trên đường tới đây, Trần Hạo đã đắp thuốc trị thương cho Tiểu Hắc Tử, lại ăn một viên đan dược, mấy tiếng qua đi, liền hồi phục được một chút nguyên khí, ít nhất có thể đi đường.

Đi vào ngôi nhà, tới một căn phòng ở lầu hai, vừa mở cửa, năm sáu người da đen ba ba ba cầm súng chĩa ngay Trần Hạo.

Trần Hạo hơi cau mày, híp mắt lại.

Tiểu Hắc Tử cũng giật nảy mình, vội vàng thét lên: “Morris, là ta.”

“Ta biết là ngươi, nhưng mà người đưa đến một người không nên tới.” Một người da đen mập mạp đi ra, sắc mặt âm trầm nói.

Tiểu Hắc Tử còn muốn nói chuyện, Trần Hạo liền phát tay ngắt lời hắn ta, mắt nhìn về phía người da đen mập mạp nói: “Ngươi biết ta, như vậy ngươi biết chỉ với những khẩu súng bình thường này, căn bản không ngăn được ta không?”

Chương 617: Chơi 1 trận lớn

Người da đen mập mạp nhếch miệng cười, kéo tay áo, lộ ra một trang bị tinh xảo ở trên, sau đó dùng tiếng phổ thông một cách thuần thực nói: “Thấy không, vu sư Hoa Hạ, đây là bom đo nhịp tim, nếu như ta chết, trong một trăm mét xung quanh ngôi nhà này, đều sẽ bùng một tiếng, nháy mắt nổ tung, ta biết vu sư các người lợi hại, nhưng các người cũng không thể giết chết ta rồi trốn được...”

Còn chưa nói xong, người da đen mập mạp đột nhiên trợn mắt, cơ thể cứng đờ.

Sau lưng của gã, Trần Hạo sâu kín nói: “Người nói, nếu như ta giết người ở chỗ khác, có phải có thể thưởng thức một màn pháo hoa hoành tráng không?”

Yết hầu của người da đen mập mạp hơi di chuyển, yếu ớt nói: “Vu sư đến từ Hoa Hạ, ta nhận thua, ta nguyện ý phối hợp, xin người đừng giết ta.”

Lúc này đám người da đen cầm súng quay lại, nhắm ngày người da đen mập mạp và Trần Hạo, có chút căng thẳng.

Trần Hạo cười nói: “Nguyện ý hợp tác, vậy kêu cấp dưới của người lui đi, ta sợ họ không cẩn thận bóp cò, , vậy cũng không tốt.”

Người da đen mập mạp không chút do dự bắt đầu đuổi người.

Nhóm người da đen nhìn nhau, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh.

Sau khi cấp dưới rời đi, cửa phòng đóng lại, Trần Hạo ngồi ở trên cái ghế dễ chịu nhất vốn dành cho Morris, nhìn gã:

“Người biết ta tới làm gì rồi nhỉ.”

Người da đen mập mạp cười khan nói: “Ta biết, nhưng ta có thể dùng danh nghĩa của Thượng Đế xin thề, ta thật sự không biết người phía sau màn là ai, đây là tin tức trên web đen, ta chỉ là một người quản lý của web đen bản địa, sau khi công bố tin tức, thực hiện trách nhiệm của mình, chấp hành nhiệm vụ tìm kiếm người, ừm, tùy tiện kiếm một phần phí thủ tục để dùng.”

Trần Hạo nói: “Vậy để cho ta xem web đen.”

Người da đen mập mạp sắc mặt thay đổi, chân thành nói: “Vu sư đại nhân, mặc dù ta không muốn nói, nhưng mà ta không thể không nói, sự tồn tại của web đen, không phải nhân viên nội bộ, không thể vào, nếu không sẽ chết, còn liên lụy tới người nhà. Cho nên, ta không thể đồng ý với người, dù người muốn giết ta.”

Trần Hạo cau mày, nhìn chăm chăm vào người da đen mập mạp: “Ý của người là, người cũng là người của web đen, ta giết người, chẳng khác nào đắc tội web đen?”

Người da đen mập mạp lắc đầu, cười khan nói: “Chuyện này thì không, sự tồn tại của web đen, cực kì thần bí, mặc dù ta là người quản lý bản địa, nhưng vẫn chỉ là người quản lí bên ngoài, đối với web đen mà nói, thiếu ta cũng chẳng có gì, ngài giết ta, họ sẽ tìm người quản lý mới, mà không phải báo thù cho ta.”

Trần Hạo im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nói: “Ta muốn thấy ảnh chụp của ta, cái này chắc không trái với quy củ nhỉ?”

Người da đen mập mạp chân chờ một lát, gật đầu nói: “Vu sư đại nhân, cái này có thể, xin chờ một chút.”

Nói xong, gã đi vào một căn phòng.

Trần Hạo cũng không sợ gã chạy trốn, yên lặng chờ đợi.

Không bao lâu, người da đen mập mạp đi ra, cầm theo một tờ giấy, đặt trước mặt Trần Hạo.

Trên giấy chính là ảnh chụp có đóng dấu của Trần Hạo, còn là ảnh có màu.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy ảnh chụp này, Trần Hạo liền cười, thu hồi giấy đóng dấu, nhìn về phía người da đen mập mạp nói: “Mặc dù người đã giải thích, nhưng mà bởi vì người, ta bị thương, còn bôn ba một ngày một đêm, cho nên, người cần giúp ta một chuyện, thì ân oán của chúng ta coi như kết thúc.”

Người da đen mập mạp nói: “Vu sư đại nhân, ngài nói đi.”

Trần Hạo lấy điện thoại ra, nói: “Ở đây ta có một đoạn ghi âm, ta muốn người tuồn nó lên trên web đen, viết mô tả với nhiều loại ngôn ngữ: Gây sốc, bí mật của nước Nhật, Vua của vạn linh đại thần Thiên Chiếu, những loài không phải con người ở châu Âu châu Phi, đều là những hậu duệ của đại thần THIÊN CHIẾU ngày xưa. Còn có....”

Trần Hạo cười tủm tỉm nói gia tộc nào đó ở nước Nhật chuẩn bị hồi sinh thần Thiên Chiếu, thống nhất giới hắc ám ở châu Âu và châu Phi, người da đen mập mạp nghe thấy trợn mắt há mồm, cơ thể run rẩy.

Những nhân vật này, cho dù gã không phải thuộc nhóm không là con người, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, chuyện này chắc chắn sẽ gây sóng to gió lớn, đến lúc đó người của quốc gia nhỏ bé kia sẽ bị hủy hoại.

“Được rồi Vu sư đại nhân, ta nguyện ý phục vụ cho ngài.” Người da đen mập mạp gật đầu đồng ý, dù sao gã cũng không phải người của đất nước nhỏ bé ấy, không cần phải sợ, mà nếu

không phục vụ tốt người trước mắt này, hôm nay đừng nghĩ sống sót được.

Trần Hạo cười, đột nhiên bứt một sợi tóc trên đầu người da đen mập mạp, ý vị sâu xa nói: “Rất tốt, người là người thức thời, khó trách có thể trở thành người quản lý web đen. Người làm chuyện này, ân oán giữa chúng ta đều xóa hết, nhưng mà ta hi vọng người đừng gạt ta, nếu không ta muốn giết người, một sợi tóc này là đủ.”

Nói xong, Trần Hạo quay người, cất bước rời đi, để lại người da đen mập mạp, sắc mặt tái nhợt. Thủ đoạn giết người của vụ sự, gã cũng có hiểu biết, chính là đây quái lạ, người thường không cách nào tưởng tượng nổi, gã không dám mạo hiểm.

Trở lại trên xe, Trần Hạo không chút do dự rời đi, cho đến khi đến căn cứ quân sự Hoa Hạ.

Lúc chiều, Trần Hạo đến, nhận được sự tiếp đãi, sau khi hỏi thăm Trần Hạo xong, bày tỏ ban đêm có máy bay, có thể đưa Trần Hạo rời đi. Vào lúc ban đêm, Trần Hạo mang theo mèo đen gà trống, còn có người da đen ngồi trên máy bay, bay về Vân Tiêu.

Lúc đêm khuya, sân bay ngoại ô thành phố Côn Ngọc, trong một lối đi đặc biệt.

Trần Hạo, mèo đen, gà trống, Tiểu Hắc Tử, đi ra.

Tiểu Hắc Tử mặc dù rất mệt mỏi, thương thế còn chưa hồi phục, nhưng nhìn thấy thành phố của Hoa Hạ, kích động hô to gọi nhỏ.

Sau khi về tới, Trần Hạo nhìn về phía Tiểu Hắc Tử nói: “Được rồi, chuyện ta đồng ý với người đã hoàn thành rồi, không còn thiếu nợ lẫn nhau, hi vọng người sống vui vẻ ở Trung Quốc.”

Nói xong, Trần Hạo quay người rời đi.

Sau khi Trần Hạo mang theo gà trống và mèo đen lên một chiếc xe taxi rời đi, Tiểu Hắc Tử cầm hai cái ba lô đi tới một góc, lạng lẽ mở một cái ra, móc một khẩu súng ngắn tinh xảo từ trong một ba lô ra.

Vuốt ve súng, Tiểu Hắc Tử lộ ra sự kích động và hung ác: “Hà Khôn, người đuổi ta ra khỏi Trung Quốc, không ngờ ta sẽ trở lại phải không, lần này, ta không chỉ tới kiếm tiền của người Trung còn muốn giết...”

Ba!

Hắn ta còn chưa nói xong, đột nhiên một dáng người xuất hiện bên cạnh, một bàn tay đánh bay súng trong tay hắn ta, sau đó nhấn ngã Tiểu Hắc Tử trên mặt đất.

Tiểu Hắc Tử hoảng sợ giãy dụa, sau đó một đồ vật quen thuộc khiến hắn ta lạnh cả người.

Đó là, còng tay.

“Mẹ nó, cảnh sát từ đâu tới vậy?”

...

Taxi dừng lại bên ngoài một khách sạn, Trần Hạo xuống xe, mở cửa phòng đi vào.

Lúc này, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, bán Tiểu Hắc Tử như vậy sao?”

Trần Hạo cười nói: “Người đồng tình với hắn?”

Gà trống lắc đầu: “Không có, không phải người cùng loài với ta, ta cũng lười quản, nhưng mà người báo cảnh sát có tác dụng sao?”

Trần Hạo nói: “Trên người hắn có súng, trong ba lô còn có mấy khẩu súng khác, còn có vàng, các loại tiền mặt không rõ

lai lịch. Hắn ta cho là ta không biết, còn muốn lừa đảo để qua cửa kiểm tra, ha ha, nếu như không đem theo súng thì còn được, ta cũng mặc kệ. Nhưng hắn mang theo súng, đây là muốn làm gì? Nếu như để một người nào đó trong nước bị Tiểu Hắc Tử làm hại, ta cũng sẽ có tội.”

Nói xong, Trần Hạo nói: “Được rồi, không cần để ý tới hắn, những gì Tiểu Hắc nói với người trước đó, người nhớ chưa?”

Gà trống gật đầu: “Nhớ kĩ, địa chỉ tại thủ đô, phải tới đó mới biết được.”

Trần Hạo cười: “Được, vậy chúng ta tới thủ đô, hiện tại ngủ cho ngon trước đã, ... Ô!”

Lời còn chưa dứt, Trần Hạo khẽ giật mình, vội vàng đi tới cửa sổ miện, nhìn xuống.

Nhìn xuống, trên một con đường ngoài cửa sổ, từng chiếc ô tô cắm hoa hồng lái qua.

Quý dị chính là, những chiếc xe đi hướng ngược lại, đụng vào chúng trực tiếp xuyên qua, mà không xảy ra tai nạn.

Chương 618: Xe tang

Chiếc xe đi giật lùì là một xe chở khách cỡ trung, đầu xe buộc một đóa hoa đỏ, phần thân vẽ rất nhiều đồ án.

Khiến Trần Hạo chú ý chính là trong xe có mười ba âm hồn.

Những âm hồn này rất non nớt, đều là trẻ con.

Chiếc xe này cũng là xe trường học!

Chăm chú nhìn theo chiếc xe trường học đi xa, Trần Hạo im lặng một chốc, hần nói với Mèo Đen và Gà Trống bên cạnh: “Ta đi xem xem. Hai người có muốn đi cùng không?”

Mèo Đen cùng Gà Trống gật đầu.

Sau đó bọn họ xuống lầu, lần theo hướng âm khí rời đi.

Cả đoạn đường vòng vòng vo vo, mười mấy phút sau, Trần Hạo nhìn thấy một chiếc xe tang, chiếc xe này đi không nhanh không chậm nhưng vẫn luôn đi giật lùì.

Trần Hạo di chuyển, bước song song với chiếc xe tang, đưa mắt nhìn vào trong xe.

Dưới con mắt Âm Dương, Trần Hạo có thể thấy rõ trong xe có mười âm hồn nhỏ, ngồi rất ngay ngắn, nhưng lúc liếc về phía trước, ánh mắt hần ngưng lại.

Xe tang... không có người lái.

CMN, xe tang này thành tinh à? Không có người điều khiển mà có thể đi à?

Hử, không đúng, chiếc xe tang này vẫn luôn đi giật lùì!

Trần Hạo phát hiện ra vấn đề.

Hắn quan sát tỉ mỉ một lát, rồi cuộc sau khi chiếc xe tang đi giật lùi một vòng nữa, hắn vọt tới.

Pháp lực bao bọc quanh người, Trần Hạo vọt thẳng vào bên trong chiếc xe.

Hành vi của hắn không khiến những đứa bé trong xe ngạc nhiên chút nào, như thể chúng không nhìn thấy.

Trần Hạo không quan tâm những chuyện đó, hắn đi tới ghế lái. Xe tang giống y xe bình thường, không khuyết thiếu điếm nào, hắn lập tức ngồi xuống chuẩn bị bẻ lái xe tang sang bên lề.

Thế nhưng vừa mới ngồi xong, không đợi Trần Hạo có hành động gì, một giọng nói thình lình vang lên bên tai hắn, thấp giọng thì thầm.

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên sắc bén, sau đó dịu lại, tiếp theo, Trần Hạo im lặng.

Giọng nói nhỏ bên tai chính là người đã lái chiếc xe tang này.

Chẳng qua người tài xế này đã hồn phi phách tán, chỉ còn lại một tàn niệm lượn lơ bên trong xe, dựa theo chấp niệm mà thao tác.

Có điều, có thể là trước khi hồn phi phách tán lái xe thao tác mơ hồ khiến cho xe tang vẫn luôn đi giật lùi.

Mà chấp niệm của lái xe là đưa bọn nhỏ về nhà.

Xe trường học từng xảy ra tai nạn, khiến cho bọn nhỏ và lái xe đều tử vong tại chỗ.

Mà lái xe đã chết không quên chức trách của mình, chỉ tiếc rằng người đã mất, không thể về nhà được nữa.

Trần Hạo rung động trong lòng, theo bản năng muốn nói gì đó, đột nhiên còi báo động trong lòng rung lên, hấn thành linh hoàn hồn lại.

Sau đó Trần Hạo liền phát hiện có một chiếc xe lao đến từ xa với tốc độ cực nhanh.

Trần Hạo giật nảy mình, vội vàng nghiêng người, né khỏi chiếc xe kia một cách nguy hiểm.

Kê đó Trần Hạo dừng xe tang ven đường, rời khỏi ghế lái.

Chốc lát sau, giọng nói lượn lờ bên tai biến mất.

Trần Hạo quan sát ghế lái, lại nhìn những âm hồn ngồi ngay ngắn im lặng ở phía sau, đám trẻ con không nói một lời, lần đầu tiên trong lòng hấn sinh ra một cảm giác xoắn xuýt chẳng biết làm sao.

“Có chuyện gì vậy anh Hạo? Vừa rời tôi gọi sao anh không trả lời?” Lúc này Mèo Đen và Gà Trống cũng nhảy lên xe, nghi ngờ hỏi.

Trần Hạo bảo: “Ta mới bị một tà hồn ảnh hưởng.”

“Cái gì?” Mèo Đen và Gà Trống đều trợn trừng mắt, có vẻ hơi khó tin.

Bọn chúng hiểu rất rõ tu vi của Trần Hạo, đừng nói là tà hồn, có đôi mắt với quý vương thì hấn cũng có sức liêu mạng, sao lại có thể bị một tà hồn ảnh hưởng thần trí được chứ?

Trần Hạo nói: “Kê ra thì dài dòng, có điều chiếc xe tang này rất phiền toái, nó bị một quỷ hồn dùng hồn phách bảo vệ, tránh cho đám nhỏ bên trong bị làm hại, nhưng chính nó lại hồn phi phách tán, chỉ để lại chấp niệm, chỉ cần ngồi lên ghế lái là sẽ bị chấp niệm ảnh hưởng.”

Thời điểm Trần Hạo nói chuyện, chiếc xe tang đột nhiên tự động nổ máy, sau đó từ từ, tiếp tục... đi giật lù.

Gà Trống nghe Trần Hạo nói đến ngạc nhiên, bóng dáng hắn ta lưu chuyển hào quang, huyền hóa thành một người đàn ông vạm vỡ, hắn ta nhếch miệng cười nói: “Anh Hạo à, tôi vẫn chưa tin lắm, tôi phải thử chút xem chấp niệm này mạnh bao nhiêu”

Nói rồi, Gà Trống cất bước lên ghé lái, ngồi xuống.

Kế đó, ánh mắt hắn trở nên mê mang, nhưng một lát sau, Gà Trống đột nhiên hoàn hồn rồi quát lớn: “Đi cái con bà nó ấy, mày hại chết nhiều trẻ con như vậy mà còn mặt mũi nói về nhà à, ngậm miệng lại cho ông mày.”

Thế nhưng giọng nói vẫn tiếp tục lượn lờ, không bởi vì Gà Trống giận dữ mắng mà ngừng lại.

Sắc mặt Gà Trống trầm xuống, dường như muốn ra tay.

Lúc này Trần Hạo cất tiếng nói: “Đừng làm rộn, nếu ngươi ra tay sẽ làm bị thương những đứa bé kia.”

Gà Trống sững sờ, không cam lòng rời khỏi ghé lái, hắn ta hỏi: “Anh Hạo à, chúng ta không thể bỏ mặc chuyện này được, con hàng này thoát nhìn thì đang bảo vệ bọn nhỏ nhưng hành vi của nó lại làm trì hoãn việc bọn nhỏ đầu thai, cứ tiếp tục như vậy những đứa trẻ này chỉ có kết cục hồn phi phách tán thôi.”

Trần Hạo đáp: “Ta hiểu rõ cho nên mới xoắn xuýt, xe tang này và bọn nhỏ đã dung hợp làm một, nếu muốn phá giải chỉ có thể ra tay từ chấp niệm, chấp niệm không tan, bọn nhỏ vĩnh viễn không thể khôi phục như thường.”

“Vậy anh loại bỏ chấp niệm đi thôi.” Gà Trống nói.

Trần Hạo tức giận: “Ngươi nói thì nhẹ nhàng thế nhưng ngươi có biết hay không? Thời gian chiếc xe tang này tồn tại không hề ngắn, lâu như vậy làm sao không có người tu hành

phát hiện, có lẽ cũng có người muốn phá giải nhưng không thể làm được mà thôi.”

Gà Trống nghẹn lời.

Mắt thấy xe tang lại muốn lái đi, ánh mắt Trần Hạo khẽ động: “Thế này đi, trước hết chúng ta đi coi thử xem nơi này có đồng đạo không, có khi sẽ biết thêm chút tin tức gì đó, rồi ta lại đến xem có hóa giải được chấp niệm hay không.”

Gà Trống cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể gật đầu.

Kê đó, Trần Hạo không bỏ qua chiếc xe tang, không ngồi ghé lái được thì hẳn đứng lái, gắng điều khiển nó di chuyển theo hướng bình thường, một đường rêu rao khắp nơi.

May mà lúc này đã khuya, trên đường ít xe cộ, nếu không Trần Hạo lái xe như vậy không biết đã bị bao nhiêu xe tông phải phân đuôi rồi.

Lượn quanh một lượt, Trần Hạo thực sự phát hiện hơi thở pháp lực của một người tu hành, thoát nhìn người này chỉ có dáng vẻ năm đến sáu năm đạo hạnh, đoán chừng là một đại sư lưu lạc kiếm cơm trong giang hồ,

Trần Hạo không chế chiếc xe tang đi đến chỗ người tu hành, đây là một khoảng sân nhỏ cổ kính, tường xây rất cao, bên trong có một vài món đồ kỳ kỳ quái quái.

Liếc mắt nhìn, Trần Hạo cười tủm tỉm bảo Gà Trống bay vào mở cửa, sau đó trực tiếp cô lái chiếc xe tang từ cửa lớn tiến vào trong sân, bước xuống rồi phát tay tạo một trận pháp niệm phong chiếc xe này.

Bên này hành động, ánh đèn trong sân sáng lên, sau đó một người đàn ông trung niên chạy nhanh ra, hẳn ta mặc đạo bào, cầm kiếm gỗ đào trong tay, nhìn cũng có mấy phần ra dáng.

Thế nhưng khi nhìn thấy chiếc xe tang chuyển động trong sân, hắn ta lập tức hét lên: “CMN, cái thứ này sao lại chạy vào nhà ta! Ách, anh là ai?”

Khi phát hiện Trần Hạo, hắn ta trừng mắt quát hỏi.

Trần Hạo xoay người lại, lộ ra tí hơi thở pháp lực, nhếch miệng cười nói: “Xin chào đạo hữu, bản đạo là Trần Hạo ở Tam Thủy Quan.”

Người đàn ông mặc đạo bào nghi ngờ quan sát Trần Hạo, quả nhiên phát hiện pháp lực mỏng manh trên người hắn.

Quan sát cẩn thận một chốc, hắn ta lại tức giận nói: “Hóa ra là đồng đạo, có điều anh đưa cái thứ này đến đây là có ý gì? Nếu anh không nói rõ ràng, không thể thiếu việc nhìn coi thực lực được.”

Nói rồi hắn ta lắc lắc kiếm gỗ đào, khí thế cường thịnh.

Chương 619: Chuyện này không tính

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu xin chớ tức giận, ta chỉ muốn hỏi chút tình huống thôi.”

Người đàn ông mặc đạo bào trùm mắt: “Tôi chẳng biết cái gì cả, đi đi, đi ngay đi, đừng để tôi nhìn thấy thứ quý này, cũng đừng để tôi thấy anh nữa.”

Trần Hạo nhú mày: “Đạo hữu à, ta chỉ muốn hỏi chút tình huống của chiếc xe này, cũng đâu có ép đạo hữu ra tay giúp sức, người sao phải...”

“Liên quan gì đến tôi? Sao phải cái gì mà sao phải, anh có đi hay không, không đi thì tôi không khách sáo nữa.” Cổ tay người đàn ông mặc đạo bào rung lên, mũi kiếm gỗ đào nhắm thẳng vào Trần Hạo.

Trần Hạo sầm mặt lại.

Nếu là lúc bình thường cho dù gặp phải quý hồn trưởng thành Trần Hạo cũng có thể mặc kệ. Nhưng những quý hồn kia là một đám trẻ con, bọn chúng vô tội, lại phải lưu lạc cả ngày, chờ bọn chúng chỉ có kết cục hồn phi phách tán.

Không thấy thì thôi, giờ gặp được Trần Hạo cảm thấy hẳn không thể làm lơ được.

Nhưng loại mặt hàng này thì sao, hẳn ta thấy một đám trẻ chịu khổ như vậy mà lại ra vẻ như con đồ bu*i, lương tâm của hẳn ta bị chó ăn rồi hả?

Nhìn người đàn ông mặc đạo bào, Trần Hạo không thêm che giấu nữa, trực tiếp bộc phát toàn bộ đạo hạnh, chớp mắt,

một cỗ khí thế như biển thét gào nhoáng cái bao trùm lên người gã đàn ông kia.

Người đàn ông mặc đạo bào vốn đang nổi giận lập tức cứng mặt lại, hai mắt mở to, tràn ngập vẻ khó tin.

“Ta hỏi ngươi, có nói hay không?” Trần Hạo mở miệng lần nữa, giọng điệu bình tĩnh.

Yết hầu người đàn ông mặc đạo bào nhúc nhích, hấn ta nhanh chóng thu lại kiếm gỗ đào, cười khan nói: “Tiền bối à, ngài mà biểu lộ thân phận sớm một chút tôi đã không... ha ha, tôi nói, chắc chắn nói, xin mời tiền bối vào trong nhà.”

Trần Hạo liếc mắt nhìn hấn ta, sải bước vào trong phòng.

Người đàn ông mặc đạo bào vượt cái trán thắm mồ hôi, cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Hàng xóm nhà bên thế mà che giấu tu vi, quá âm hiểm, may mà hấn ta nhìn chưa ra tay, nếu không hậu quả thật khó lường.

Người đàn ông mặc đạo bào đang tính đi vào thì dừng lại động tác.

Bởi vì một con mèo mà một con gà thế mà vòng qua người hấn ta, tiến vào trước.

Hấn ta lập tức nổi giận.

Coi nhà của tao là nơi nào mà gà với mèo đều có thể đi dạo?

Hấn ta định mở miệng xua đi thì con mèo kia thành linh quay đầu nhìn hấn ta, ánh mắt u lãnh đáng sợ, khiến người hấn ta nháy mắt cứng đờ lại, có loại cảm giác hoảng hốt tuyệt vọng như thể không giữ được tính mạng.

“Tiểu Hắc, đừng làm rộn.” Giọng nói Trần Hạo từ trong nhà truyền ra, con mèo đen mới xoay người, chạy tới.

Lúc này, người đàn ông mặc đạo bào kịp phản ứng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt, tay hắn ta run rẩy, như thể sắp không nắm được kiếm gỗ đào.

Hắn ta chịu nghiệt gì đây chứ!

Một tên đạo hạnh pháp lực mạnh mẽ tới rồi không nói, mịa nó lại còn thêm một con mèo tinh!

CMN, tổ sư gia ở trên trời nhất định phải phù hộ hắn ta đó!

Người đàn ông mặc đạo bào kêu gào trong lòng, run run rẩy rẩy bước vào.

Tiến vào bên trong, hắn ta dừng lại trước Trần Hạo ba mét, không dám mở lời trước mà chỉ cố gắng cười, một bộ không có tí cốt khí nào.

Trần Hạo cũng không tính hỏi han gì, hắn vào thẳng vấn đề, hỏi: “Tình huống của chiếc xe tang kia là sao? Người biết không?”

Người đàn ông mặc đạo bào vội vàng gật đầu đáp: “Biết biết, có điều tiền bối ơi, chiếc xe tang kia đã ở đó hơn hai mươi năm rồi, căn bản không ai giúp được.”

Trần Hạo bảo: “Người kể ta nghe một chút.”

Người đàn ông mặc đạo bào giờ mới giải thích nguyên nhân.

Chuyện chiếc xe tang này phải truy ngược lại những năm 95, khi đó nó vẫn còn là một xe trường học phổ thông, ngược xuôi đưa đón đám trẻ đi học, không người chú ý.

Thế nhưng có một hôm, một chuyện đáng sợ đã xảy ra, lúc xe trường học đưa bọn trẻ tan học về nhà thì đột nhiên gặp tai nạn, một xe chở hàng cỡ lớn không ăn phanh đã va chạm thẳng vào nó, khiến xe trường học lao xuống sông.

Lúc ấy xe mới rời trường chưa được một giờ, trong xe vốn có 21 bạn học, chỉ có mấy đứa may mắn xuống xe trước, còn lại đều gặp nạn.

Sau đó, vụ việc này dĩ nhiên kinh động toàn thành phố, cấp cứu không kịp, nhân dân toàn thành phố cùng nhau tiến đưa những bạn nhỏ này.

Đây vốn là một hành động tốt, kết quả đâu ai ngờ, trời xui đất khiến lại biến thành một chiếc xe tang ai cũng không tránh được.

Những bạn nhỏ đã mất và cả lái xe, dưới ý niệm tập hợp của triệu triệu người dân toàn thành phố đã hóa thành xe tang, nếu như lái xe không có chấp niệm còn đỡ, chiếc xe tang này sẽ mang theo những người bị nạn đầu thai chuyển kiếp.

Nhưng mà ai biết được, tài xế kia bảo thủ, sau khi chết chấp niệm quán thân, nhất định phải đưa các bạn nhỏ về nhà bằng được.

Thế nhưng nhân quỷ khác đường, làm sao về nhà đây?

Về nhà không được, đầu thai cũng không xong, dĩ nhiên chỉ có thể dạo quanh khắp nơi.

Dần dần, hồn phách của lái xe chịu không nổi giày vò mà tán đi, nhóm quỷ hồn nhỏ tuổi kia vì được ý niệm của triệu triệu người trên xe tang che chở tạm thời không có việc gì.

Kể xong chuyện, người đàn ông mặc đạo bào thờ dài nói: “Tiền bối à, chuyện này không phải tôi không giúp được, mà thực sự là chiếc xe kia có ý niệm của triệu người che chở, lại thêm chấp niệm của lái xe quán quanh tiêu quỷ, bất kể ra tay từ phương diện nào, một khi sai lầm đều sẽ tạo thành kết cục hồn phi phách tán cả mười quỷ hồn nhỏ. Kết quả này không ai dám gánh, dù sao có ý niệm che chở kia tồn tại, ai dám ra tay nhất định sẽ bị nó phản phệ lại.”

Trần Hạo im lặng.

Chốc lát sau hắn hỏi: “Đạo hữu có thể nói rõ lai lịch của đám trẻ trên xe tang cho ta được hay không. Càng tỉ mỉ càng tốt, ví dụ như tin tức của cha mẹ hay người thân chẳng hạn.”

Người đàn ông mặc đạo bào đáp: “Cái này thì có, trước đó rất nhiều người đã tìm cách độ chiếc xe tang kia cho nên tôi hỏi thăm được khá chi tiết, chẳng nhẽ tiền bối cũng muốn bắt đám tiểu quỷ kia vào tay sao? Đừng trách tôi không báo trước, biện pháp này có ba đồng đạo đã thử qua nhưng đều vô dụng.”

Trần Hạo cười nói: “Làm hết mình, còn lại nghe theo ý trời thôi.”

Người đàn ông mặc đạo bào gật đầu: “Cũng tốt, tiền bối chờ một lát, tôi in ra cho anh một bản.”

Dứt lời hắn ta đi vào một căn phòng khác.

Không bao lâu sau, người đàn ông mặc đạo bào đi ra, trên tay hắn ta cầm một tờ A4, đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn đạo hữu, ta không quấy rầy nữa.”

Dứt lời, Trần Hạo không chút do dự đi ra ngoài.

Người đàn ông mặc đạo bào muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ nhìn theo bóng lưng Trần Hạo.

Ra ngoài sân, Trần Hạo nhìn chiếc xe tang, ánh mắt khế động, trực tiếp leo lên xe lần nữa sau đó lái nó ra khỏi khoảng sân nhỏ.

Nhìn chiếc xe tang đi xa, người đàn ông mặc đạo bào thờ dài một hơi, trong lòng đột nhiên nảy lên một suy nghĩ quái dị.

Chiếc xe tang này đã tồn tại mấy chục năm rồi, mặc dù hắn ta nói ghét bỏ nhưng đã là người, nếu không phải là kẻ đại

gian đại ác thì ai mà chẳng có tí lòng thương hại nhỏ bé.

Chỉ là bản thân bất lực, cho nên không muốn thấy, cũng không muốn đề ý.

Nếu có người có thể giải quyết, đó cũng là một chuyện tốt.

Trần Hạo đứng điều khiển xe tang, cưỡng ép chuyển hướng, chờ đến chỗ không người, hấn thu thẳng xe tang vào Tụ Lý Càn Khôn.

Người khác không có cách, không có nghĩa là hấn không có.

Phải biết rằng, trong Tam Thủy Quan còn có một thầy giáo vàng là thầy Hùng, chấp niệm ngoan cố gì gặp phải thầy Hùng rồi, để tao coi mày có thể ngoan cố bao nhiêu.

Làm xong hết thầy, Trần Hạo hài lòng dẫn theo Mèo Đen và Gà trống về nghỉ ngơi.

Một đêm yên bình, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo rời giường, dẫn Gà Trống và Mèo Đen ra nhà ga.

Bởi vì không có xe, hấn mua vé xe lửa chín giờ tới thủ đô.

Chương 620: Lắc lư

Gần hai giờ chiều, Trần Hạo bước ra khỏi ga tàu điện ngầm.

Hắn vẫy một cái taxi, nói địa chỉ cần đến.

Hơn 30 phút sau, Trần Hạo xuống gần khu biệt thự sơn thủy hữu tình.

Trần Hạo nhìn xung quanh không thấy ai rồi mới vung tay. Bỗng nhiên có hai con vật xuất hiện từ hư không, đó chính là mèo đen và gà trống.

Người có thể ngồi trên xe nhưng động vật thì không được lên. Vì thế lúc Trần Hạo lên xe đã làm phép giúp hai người tàng hình.

Đối với người tu hành, huyền trận của Trần Hạo không có tác dụng che mắt.

Nhưng để người bình thường không nhìn thấy thì không có vấn đề gì cả, bớt phiền phức.

Khi hai bóng dáng xuất hiện, Trần Hạo nói: “Đây là biệt thự Nam Sơn, nơi công chức tham ô kia giấu tiền. Tiểu Hắc nói trong trí nhớ của hắn nơi này để bao nuôi tình nhân bí ẩn. Sau khi xảy ra chuyện hắn bỏ trốn luôn. Không thèm để ý đồ trong đây bị phát hiện hay chưa.”

Mèo đen nghe thế, meo ô một tiếng.

Gà trống nói: “Hạo ca, Miêu tử nói tỷ ý có thể đi điều tra.”

Trần Hạo ngừng một chút, gật đầu nói: “Cũng được, người đi trước xem qua đi, nếu không có gì thì chúng ta sẽ đi, nếu còn đồ chúng ta sẽ tới đó.”

Mèo đen gật gật đầu, vèo một cái đã tới gần khu biệt thự, sau đó chui vào.

Trần Hạo tới bãi cỏ bên cạnh, ngồi xuống chờ đợi.

Một lúc sau, mèo đen quay lại, meo ô vài tiếng.

Gà trống nói: “Hạo ca, Miêu tử nói đồ vật vẫn còn trong đó, chưa bị ai phát hiện, nhưng nơi này hình như đã đổi chủ.”

Trần Hạo sững sờ, cau mày nói: “Hiện tại chủ nhân nơi này có nhà không?”

Mèo đen gật đầu, meo ô trả lời.

Gà trống nói: “Miêu tử nói có, ừm, có khá nhiều, cỡ ba người...A, Hạo ca, Miêu tử nói con gái nhà này bị bệnh, hình như bị nhiễm tà khí, tổn thương tới phổi.”

Đôi mắt của Trần Hạo chuyển động, cười nói: “Thế thì dễ rồi, ừ, chúng ta đi chuẩn bị một chút.”

Nói xong Trần Hạo đi tới rừng cây bên cạnh.

Lúc sau, Trần Hạo đi ra với bộ quần áo màu vàng của đạo sĩ. Bộ này làm nổi bật cơ thể cân đối của hắn, mang theo cốt cách tiên nhân.

Mèo đen meo ô một tiếng, nhảy vào lòng ngực Trần Hạo cong người nũng nịu.

Gà trống cũng khen ngợi: “Hạo ca, người thật đẹp trai.”

Trần Hạo tức giận: “Làm sao? Một con gà như người cuối cùng cũng biết thẩm mỹ của con người rồi à?”

Gà trống tự hào nói: “Sao lại không hiểu, ta cũng là người sau khi biến thân đó.”

Trần Hạo im lặng.

“Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, Tiểu Hoàng, hôm nay ta sẽ xuất hiện với tư cách thần côn, còn ngươi phải làm như thế này, thế này,…”

Gà trống sáng mắt, cười nói: “Gì chứ cái này đơn giản, ta rất giỏi chuyện này đó . Nhìn ta đi.”

Nói xong, gà trống quay người lại, chạy như bay.

Nó chạy vào khu biệt thự, dọc theo dãy nhà rồi tìm được căn số 12 có số lượng người như miêu tả đã bảo. Nó quan sát động tĩnh bên trong, rồi đứng sang một bên, bay thẳng lên ban công tầng hai của tòa biệt thự.

Ban công này là của 1 cái phòng ngủ, bên trong rất lộn xộn, chỗ nào cũng bày bừa đồ chơi, sách báo, quần áo các thứ.

Mà trong này, có một cậu bé mập mạp tóc húi cua mặt buồn bực đang ngồi cắn bút nhìn bài tập trên chiếc bàn học cạnh cửa sổ.

Cậu bé không tập trung vào học bài lắm, ngồi không yên, cứ ngửa ghế ra nghịch ngợm. Bỗng nhiên cậu bé mập nhìn ra ngoài cửa sổ thấy 1 cái đầu gà đang lấp ló.

Trải qua mất lần cơn duyên, gà trống thay đổi cực lớn, nếu không nhìn kỹ ai cũng không nhận ra đây là con gà trống.

Mà giờ nó chỉ lộ cái đầu, càng không giống gà trống, giống chim nhiều hơn.

Bị một con chim nhìn trộm, cậu bé mập trừng mắt, quát lên: “Con chim ngốc kia, ngươi nhìn cái gì?”

Gà trống nghe thế thì vui lắm.

Ôi cái tiểu quỷ mập này lá gan lớn đó, dám mắng gà ta!

Lúc này gà trống cũng trừng mắt, trả lời: “Nhìn ngươi đó!”

Tiểu quỷ mập: “…”

“Má ơi, có yêu quái!” Cậu bé hét lên, nhảy ra khỏi ghế, mở cửa chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa la.

Gà trống lập tức vui vẻ, nó không đi đâu cả, ngồi xồm ở bên cửa sổ bên cạnh.

Một lúc sau có một cô bé nhìn nhợt nhạt, tầm 14 tuổi cùng cậu bé mập đi vào, cô bé tới cửa thì mắng: “Yêu quái gì chứ, ta thấy người không chịu làm bài tập, chơi đùa lung tung thì có. Ta nói cho người biết, bài tập hôm mai không làm hết thì lúc ba mẹ về...”

Cô bé chưa nói hết, cậu bé mập đã ngắt lời: “Tỷ, tỷ nhìn kia, yêu quái vẫn ở chỗ đó, nó biết nói chuyện đấy!”

Cô bé nhìn qua thì thấy một con gà sặc sỡ, cô bé sững người nhưng đôi mắt lại tỏa sáng. Cô vội vàng chạy tới, ngạc nhiên hỏi cậu bé: “Tuyệt ghê, đây là loài chim gì thế, ta chưa từng thấy bao giờ, thật xinh đẹp!”

“Tỷ, đây là yêu quái, nó biết nói chuyện, người gần nó quá.” Cậu bé mập run rẩy do sợ hãi.

Cô bé tức giận: “Sợ cái gì, chỉ là con chim thôi mà, nhưng nó đẹp thế này chắc chắn phải nổi lắm đó, vì sao ta chưa nghe qua bao giờ?”

“Người đương nhiên chưa từng nghe qua, lão tử không phải chim, là gà.” Gà trống mở miệng lần nữa, bác bỏ lời cô bé nói.

Cô bé theo quán tính trả lời: “Không thể nào.... Người xinh đẹp như thế...A! Người, người....”

Lời chưa dứt, cô bé tròn mắt, kinh ngạc nhìn gà trống.

Gà trống tiếp tục nói: “Nhìn hai đứa bị dọa kia, không có chút kiến thức nào cả, lão tử là thần kê, hộ pháp Thần cầm của Trường Sinh Đạo, không phải yêu quái đâu, đừng gọi linh tinh.”

Cô bé che miệng lại, dường như muốn lùi ra sau nhưng cô bé vẫn có chút tò mò, chần chờ một chút nhưng cô bé vẫn nhìn nỗi sợ, lí nhí hỏi: “Người là thần kê?”

Gà trống đắc ý nói: “Đương nhiên, đạo trưởng nhà ta hành đạo khắp thiên hạ, hôm nay đi ngang qua nơi đây, nghỉ ngơi một chút. Ta nhận rồi không chuyện gì, đi dạo một chút, ai ngờ lại phát hiện ra một luồng âm khí rất nặng trong nhà người.”

“Nói hươu nói vượn, nhà người âm khí mới nặng, cả nhà người âm khí nặng.” Tiểu mập mập nghe vậy khí, nhìn chăm chăm gà trống, phản bác.

Gà trống cười ha ha: “Nhóc quỷ béo, người tưởng ta nói đùa sao? Luồng âm khí đó phát ra từ cơ thể của tử tử người, nàng bị nhiễm tà khí, lục phủ ngũ tạng tổn thương, nếu không chữa trị kịp thời thì nàng chỉ sống thêm ba tháng nữa thôi. Lúc đầu ta đi qua tính tiện tay giải quyết, coi như tạo việc thiện, nhưng người không lễ phép chút nào, nhà người chuẩn bị hậu sự đi.”

Nói xong, gà trống giang cánh khỏi nơi này, nó bay thẳng lên, tạo thành một vòng cong xinh đẹp như cầu vồng sau mưa. Để lại hai chị em trợn mắt há mồm.

Mấy giây sau, cậu bé mới phản ứng kịp, không nói gì, quay người chạy xuống lầu, rồi đuổi theo hướng con gà trống bay đi.

Mặc dù cậu bé rất mập, chạy một lúc đã thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng, mồ hôi như mưa. Nhưng cậu vẫn cắn răng chạy không ngừng nghỉ ra khỏi khu biệt thự tới rừng cây nhỏ.

Sau đó, cậu nhìn thấy thần tiên.

Chương 621: Cậu bé ngốc.

Vị thần này trông rất trẻ, mặc một bộ quần áo màu vàng giống Đạo Sĩ trong phim ảnh.

Cậu bé mặt không phải shock khi nhìn thấy diện mạo của vị thần tiên này mà là hành động của người đó.

Thần tiên đang nhàu dây.

Giữa hai cây cổ thụ cách nhau tầm sáu bảy mét, cậu bé nhìn rất rõ, ở giữa không có gì. Nhưng bị đạo trưởng trẻ tuổi kia lại nhảy nhót qua lại ở đó.

Chỉ có thần tiên mới làm được.

Cậu bé mặt mờ hôi đầy người sừng sò, sau đó đôi mắt sáng quắc, nhanh chân chạy tới.

Khi tới khá gần vị thần tiên kia, cậu bé trực tiếp quỳ xuống, lớn giọng nói: “Thần ơi, cứu tử tử của con với.”

Trần Hạo đang diễn trò suýt nữa bị vấp trên giây nhỏ.

Con mẹ nó, Tiểu Hoàng nói linh tinh gì đó? Ta biến thành thần từ bao giờ vậy?

Nhưng người chạy theo là được rồi, Trần Hạo nhảy đạp lên sợi dây nhảy ra ngoài, cơ thể nhẹ nhàng từ từ rơi xuống, khiến ánh mắt cậu bé mặt rục lửa, từng tảng mỡ trên cơ thể đều run rẩy.

Thần tiên, đúng là thần tiên rồi, người ta cks thể bay, thậm chí còn bay đẹp như thế!

Sau khi đáp xuống đất, Trần Hạo mỉm cười hỏi: “Người biết ta?”

Cậu bé chờ mong hỏi: “Ngài là Trường Sinh Đạo?”

Trần Hạo tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Làm sao ngươi biết ta?”

Cậu bé xấu hổ nói: “Vừa rồi ta gặp thần kê, nó nói cho ta biết.”

Trần Hạo: “... Thần con mẹ nó kê, ừ mà thôi, hình dung như thế cũng không có vấn đề gì.”

“A, ngươi có chuyện gì sao?” Trần Hạo thờ ơ hỏi.

Cậu bé mập mong chờ nói: “Thần tiên gia...”

“Ngừng, gọi ta là đạo trưởng, ta chỉ là một người tu hành bình thường, không dám nhận cái danh thần tiên đó.” Trần Hạo nhanh chóng phản bác.

Cậu bé mím môi, lí nhí nói: “Đạo trưởng, ta cầu ngài cứu tử tử của ta.”

Trần Hạo cười: “Vì cái gì?”

Cậu bé mập sững sờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ngươi nói, tại sao ta phải cứu tử tử của ngươi?”

Cậu bé vội vàng nói: “Chỉ cần đạo trưởng cứu tử tử, ta có thể trả bất kì cái gì.”

Trần Hạo nói: “Bất kì cái gì? Vậy đi, ngươi nói ta nghe một chút, ngươi có thể trả cho ta cái gì?”

Cậu bé mập: “...”

Trần Hạo híp mắt cười nói: “Làm sao? Không có sao? Vậy ngươi tính lừa ta hả, chắc, mới có tí tuổi đã học đi lừa người khác rồi.”

“Không phải, ta không lừa ngài, ta rất muốn cứu tử tử của ta, nhưng mà, ta không biết nên trả thứ gì cả, nếu không, ngài nói ý của mình đi?”

Trần Hạo hỏi lại với nụ cười trên môi: “Người chắc chắn muốn ta nói?”

Cậu bé mập gật đầu.

Trần Hạo nheo mắt lại, nhìn cậu bé trước mặt rồi nói, nói: “Tốt, ta muốn một trăm triệu.”

~300 tỷ VNĐ

Cậu bé mập trừng mắt: “Đạo trưởng, người quá đáng quá vậy, làm gì có cái giá đó?”

Trần Hạo híp mắt cười nói: “Mạng sống của tỷ tỷ có đáng giá một trăm triệu không?”

Cậu bé mập: “...”

“Làm sao?” Trần Hạo hỏi.

Cậu bé mập lắc đầu: “Cha ta không thể kiếm được 100 tỷ.”

Trần Hạo nói: “Vậy đổi cái khác, dùng mệnh của người để đổi mệnh tỷ tỷ người.”

Cậu bé sững sờ.

Trần Hạo nói: “Tục ngữ nói, mệnh do trời định, số mệnh của tỷ tỷ người là phải chết, vậy mai nàng sẽ chết. Nếu muốn cứu thì cần dùng mạng người khác đến thế, hơn nữa người này phải cam tâm tình nguyện mới có tác dụng, vậy người trả lời đi, người có đồng ý hay không?”

Nghe Trần Hạo nói xong, cậu bé sợ đơ người không nói được lời nào.

Trần Hạo không vội gì, yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, cậu bé mới lên tiếng: “Có đúng là tôi chết thì tỷ tỷ sẽ được sống không.”

Trần Hạo cười nói: “Có thể hiểu như vậy.”

Tiểu mập mập dường như đã quyết định gì đó, cậu bé quay người chạy tính đâm đầu vào cây đại thụ.

Trần Hạo bị hành động của cậu bé mập dọa choáng váng, không kịp phản ứng lại.

Chờ hẩn hoàn hồn lại, cậu bé sắp đụng đầu vào cây.

Trong nháy mắt, một bóng đen xuất hiện, chộp trán của cậu bé rồi đẩy ra đằng sau, cậu bé mập ngã lăn quay ra đất.

Sau khi ngã xuống, cậu bé vẫn nhắm mắt, mặt thể hiện đau đớn.

Nhưng chẳng mấy chốc, cậu bé đã bình tĩnh lại, từ từ hé mắt, tròn mắt đảo tròn, mờ mịt hỏi: “Ta chết rồi sao?”

“Đúng, ngươi chết rồi.” Một giọng nói có vẻ tức giận trả lời.

“Vậy nơi này là âm tào Địa Phủ? Ui trời, Địa Phủ có mặt trời kia!” Cậu bé mập ngạc nhiên.

“Ha ha, Địa Phủ cần thử lưỡi một cái liền biết địa phủ có mặt trời hay không.”

Cậu bé mập tưởng thật, cắn đầu lưỡi của mình một cái, sau đó kêu một tiếng rồi ôm người cuộn lại.

“Hắc hắc, gặp đũa ngọc như tiểu quý mập này là lần đầu tiên đó.”

Cậu bé mập đau đến phát khóc.

Cậu bé quay người nhìn chỗ phát ra tiếng nói thì thấy thần kê ở đó!

“Ngươi ô ô...” Cậu bé mập trừng mắt nhìn thần kê.

Gà trống hừ lạnh: “Tiểu quý mập, làm người phải có lương tâm, nếu không nhờ gia đây cứu ngươi, ngươi đã xuống âm phủ lâu rồi, không còn cơ hội trải nghiệm đau đớn như giờ đâu.”

“Ô...” Cậu bé mặt nước mắt đầy mặt, tủi thân nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Tuổi còn nhỏ như thế mà dám làm vậy, không tệ, ta sẽ giúp ngươi.”

Cậu bé vui mừng, không không tâm tới đau đớn trong miệng, vội vàng hỏi: “Lúc nào?”

Trần Hạo nói: “Há mồm.”

Cậu bé mặt ngạc nhiên, theo bản năng buông tay há mồm.

Trần Hạo vung tay, một viên đan dược bay vào miệng của cậu bé.

Cậu bé mặt khép miệng, nhưng lại không cảm thấy có gì trong đó, cậu ngây người nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Bây giờ ngươi có thể nói tình hình của tử tử ngươi được không?”

“Ta không biết, nhưng bác sĩ bảo tử tử mắc bệnh kì lạ, thân thể của tử tử càng ngày càng không tốt, bây giờ không thể bước khỏi cửa một bước, lúc dưới ánh mặt trời chiếu vào thì cả người khó chịu. Đúng rồi, thần kê bảo cơ thể tử tử bị tà khí xâm nhập, lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, chỉ có thể sống ba tháng, đạo trưởng, đây là vấn đề gì?”

Thấy đầu lưỡi không đau nữa, tiểu mập mập rất vui, nhưng khi nói tới chuyện của chị gái, cậu lại buồn rầu.

Trần Hạo nói: “Vấn đề bắt đầu từ đâu thì nói sau đi, tình trạng này xuất hiện từ bao giờ?”

Cậu bé trả lời: “Từ khi chuyển tới nơi này không lâu, khi đó tử tử ta không biểu hiện rõ rệt lắm, nhưng càng lúc càng nghiêm trọng. Đặc biệt khi uống thuốc của bác sĩ kê đơn, tốc độ chuyển biến xấu càng nhanh hơn, mấy lần hôn mê rồi. Nếu

không phải mù mù phát hiện sớm, cho ngừng thuốc thì không chừng tử tử đã sớm...”

Tới đây, cậu ngập ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đạo trưởng, thật ra gần đây tử ấy lạ lắm, lúc trước tử ấy ngủ một giấc từ tối đến sáng. Nhưng từ khi mắc phải bệnh này thì lại bắt đầu mộng du, có một hôm tử chạy vào phòng ta, gọi ta dậy rồi hỏi ta một câu hỏi, ta không trả lời được thì sẽ đánh ta, nếu cha mẹ tới muộn một chút thì ta đã bị đánh chết rồi.”

Gà trống nghe thế thì cực kì tò mò hỏi: “Hỏi người cái gì?”

Tiểu mập mập mệt nói trả lời: “Nàng hỏi ta, trên trời có mây vì sao.”

Chương 622: Kì lạ

Tròng mắt Trần Hạo khẽ đảo, hỏi: “Tỷ tỷ ngươi chỉ hỏi vấn đề này khi mộng du sao?”

Cậu bé mập gật đầu nói: “Tỷ tỷ của ta du nhiều lắm, nhưng ta bị mỗi một lần, hầu hết cha mẹ ta bị quấy rầy, hơn nữa ta được Lan di chăm sóc lên cũng không biết.”

Trần Hạo nói: “Chà, ngươi dẫn ta đi xem xem.”

Cậu bé vui mừng, vội vàng dẫn đường cho Trần Hạo.

Sau khi cậu bé mập chạy vào biệt thự thông báo, lông mày Trần Hạo phải cau lại khi đứng ngoài quan sát.

Thành thật mà nói, Trần Hạo hơi kinh ngạc khi mèo đen nói con gái nhà này bị tà khí xâm nhập.

Bởi vì lúc trước Trần Hạo không phát hiện gì trong biệt thự này.

Hắn rất ngạc nhiên khi nhóc mập kia nói chị gái của cậu bé tới đây mới bị.

Việc này rất kì lạ, vì con mắt Âm Dương của hắn không nhìn ra được điều gì.

Bây giờ tới gần Trần Hạo mới nhận ra, ở nơi này đúng là có tà khí tồn tại.

Luồng tà khí này rất yếu, phạm vi hoạt động chỉ trong biệt thự, ra khỏi nơi này thì không biến mất.

Mà nguồn năng lượng của tà khí chính là một người sống, người sống này có sinh khí rất yếu, đó hẳn là chị gái của nhóc mập kia.

Chỉ ngừng lại một chút để kiểm tra, Trần Hạo bước vào biệt thự.

Cậu bé mập kia đã chạy vào từ lâu để gọi chị mình.

Một lát sau có một người phụ nữ trung niên mỉm cười tới đưa trà cho Trần Hạo.

Trần Hạo nói cảm ơn, ngẩng đầu thấy có 2 người đang đi từ trên tầng xuống.

Một người là nhóc mập, một người là một cô bé tầm mười năm tuổi.

Ngoại hình khá được, cao khoảng 1m6, dáng người gầy gò, gương mặt thanh tú.

Nhưng trạng thái bây giờ của cô bé rất tệ, gương mặt trắng cắt không còn giọt máu, ấn đường đen xì, cả người uể oải không có tinh thần.

Gà trống bảo cô bé đó còn sống được ba tháng nữa, Trần Hạo cảm thấy đó chỉ là lời động viên, cô bé này sống được hơn một tháng nữa là may mắn rồi.

Nhưng Trần Hạo đánh giá tình trạng cô bé không qua bên ngoài mà là bên trong.

Tinh thần của cô bé vô cùng suy nhược nhưng điều kì quái là chỉ có tà khí quán thân, ngoài ra không có điều gì bất thường cả.

Cái này kì quá.

Cô bé có mệnh du, thân thể lại rơi vào tình trạng suy sụp, mà tà khí này không thể làm được điều đó.

Âm khí đó chỉ là vẻ bề ngoài, cô bé thành như thế là có nguyên nhân khác.

Trần Hạo suy nghĩ gì đó trong lòng.

Lúc này cậu bé mập đã đỡ cô bé xuống, giới thiệu chị gái của mình với Trần Hạo.

Giờ Trần Hạo mới biết tên tuổi của cả nhà nhóc mập này.

Nhóc mập này tên là Phương Tuấn Tuấn, chị gái của cậu ta là Phương Quân Quân. Lúc nói tên cậu hơi xấu hổ giải thích, do ba mẹ cậu không ai chịu nhường tên mình đặt cho con trai nên phải lấy từ đồng âm với tên của con gái mình để đặt tên cho con trai.

Người vừa đưa trà cho Trần Hạo chính là Lan di, bảo mẫu của nhà họ Phương.

Sau khi giới thiệu một lượt, Trần Hạo nhìn Phương Quân Quân, nói: “Ta đã đồng ý việc trị liệu cho người do đệ đệ người nhờ, ta sẽ giải quyết, ban đầu ta chỉ nghĩ người bị nhiễm âm sát tà khí bình thường nhưng sau khi thấy người ta biết mọi chuyện không đơn giản vậy, muốn chữa khỏi cho người không phải dễ.”

“A! Vậy làm sao bây giờ?” Cậu bé mập giật nảy mình, vội vàng hỏi lại.

Phương Quân Quân thì rất bình tĩnh, cười nói: “Đạo trưởng làm hết sức là được, ta đã chuẩn bị tâm lý.”

Trần Hạo gật đầu: “Ta hỏi người vài câu, hi vọng người có thể trả lời.”

Phương Quân Quân nói: “Đạo trưởng hỏi đi.”

“Người cảm thấy không thoải mái từ bao giờ sau khi chuyển tới đây? Với lúc đó gì kì lạ không?”

Phương Quân Quân suy nghĩ rồi nói: “Thật ra ta cảm thấy không thoải mái trước khi chuyển tới đây cơ, bắt đầu sau hôm ta cùng bạn học đi chơi xuân về, ta đã mơ thấy một giấc mơ kì

quái. Mấy hôm sau ta lại có ý muốn tới Nam Sơn, cảm giác đó rất kì.”

Cậu bé mập giật mình nói: “Hình như thế, vì chuyện đó tử tử ta lần đầu tiên làm căng với ba mẹ, ba mẹ ta không khuyên được nên đành chịu, tìm hiểu nơi này một thời gian thì thấy căn biệt thự này được rao bán với giá thấp ba ta mua luôn. Biệt thự còn khá mới nên chỉ dọn dẹp một hai buổi là gia đình tôi chuyển vào. Nhưng sau hai hôm thì tử ấy đột nhiên hôn mê, kiểm tra thì bác sĩ nói là bệnh lạ.”

Phương Quân Quân nói: “Thật ra ngày hôn mê đó ta cảm giác mình đang mơ, mơ thấy mình biến thành một người con gái thời dân quốc, học ở một ngôi trường rất đẹp, đơn phương một người con trai, nhưng ta không thấy được mặt người đó, tới lúc ta có cơ hội lại gần thì tỉnh giấc. Ta nói chuyện này với ba mẹ nhưng họ đều không tin.”

“Ta tin.” Nhóc mập vội vàng nói, nhưng sau đó bất đắc dĩ bảo: “Chẳng qua không có tác dụng gì.”

Trần Hạo đảo mắt, nói: “Vậy người còn nhớ tình hình khi mộng du không?”

Phương Quân Quân gật đầu: “Ta đều nhớ, nhưng không ai tin, ta tự mình kiểm tra thì thấy việc hôn mê, mộng du có thể là manh mối.”

Nói đến đây, Phương Quân Quân hơi lo lắng nói: “Ta dựa vào kí ức khi mộng du để điều tra, bắt đầu từ thời dân quốc trở lại, bây giờ ta đã mơ thấy bảy người. Bảy người này tuổi tác khác nhau, già nhất tầm năm mươi sáu mươi, bé nhất tầm mười tuổi, có nam có nữ, thân phận khác nhau. Ta mơ thấy mình thành tiểu thư quý tộc, thành người nông dân, thành người lang bạt trong giang hồ hay như tên ăn mày ngoài đường nhận mọi khinh bỉ. Có đôi lúc ta cảm thấy những đó là ta, là những phần không thể thiếu được trong cuộc đời ta.”

Trần Hạo nghe thế thì tròn tròn, kinh hãi nhìn Phương Quân Quân.

Đừng nói hấn ngay cả mèo đen cùng gà trống cũng nhìn về cô bé với ánh mắt kì lạ.

“Đạo trưởng, có vấn đề gì sao?” Thấy Trần Hạo nhìn mình như thế, Phương Quân Quân lúng túng hỏi.

Trần Hạo suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Ta muốn biết người đã tìm hiểu tới thời đại nào rồi?”

Phương Quân Quân nghĩ nghĩ, nói: “Mới tới triều Thanh.”

Trần Hạo nói: “Giác mơ của người bao lần thay đổi một người?”

Phương Quân Quân nói: “Lung tung lắm, có đợt hai lần thì đổi người, đợt năm sáu lần mới đổi. Ta đã mơ thấy người thứ bảy này bốn lần rồi, ta đoán mấy lần nữa sẽ xuất hiện người thứ tám.”

Trần Hạo gật gật đầu, nhìn Phương Quân Quân nói: “Ta đã năm được tình huống của người, ừm, ta không gạt người, chuyện này vừa là phúc cũng vừa là họa, được như nào thì phải đợi người vượt qua lần này.”

Lời Trần Hạo nói khiến hai chị em mù mờ.

Căn bệnh này giày vò khiến người ta chết đi sống lại sao có thể là phúc được?

Trần Hạo không giải thích nhiều, nói: “Nếu mọi người không có ý kiến gì, ta muốn ở lại đây hai ngày để quan sát tình hình, có lẽ sẽ biết thêm được điều gì đó, nhưng ta cần ba mẹ người đồng ý mới được.”

Nhóc mặt vội vàng nói: “Đề ta gọi cho mẹ.”

Cậu ta đứng dậy gọi điện thoại.

Nhưng một lúc sau nhóc mập cầm điện thoại quay lại với sắc mặt khá lạ: “Tỷ, đạo trưởng, mẹ ta gây rắc rối rồi.”

“Gì cơ?” Phương Quân Quân hỏi.

Cậu nhóc mập: “Mẹ mời một vị đại sư.”

Chương 623: Lập đàn

Ơ!

Cậu bé mập nói xong, Phương Quân Quân nhất thời xấu hổ nhìn về phía Trần Hạo, không biết nói gì cho tốt.

Thế nhưng, mắt Trần Hạo bỗng sáng lên, cười nói: “Không sao. Vấn đề của chị người không đơn giản. Nếu mẹ người biết đại sư nào lợi hại hơn tất nhiên là quá tốt rồi.”

Cậu bé mập thấy Trần Hạo không tức giận, biểu cảm dịu đi mới nói: “Mẹ tôi nửa tiếng nữa sẽ đến nhà. Vốn ba tôi không tin mấy thứ mê tín, không cho mẹ tôi làm vậy. Lần này là mẹ tôi lên mời người đến. Mẹ tôi nói, vị đại sư này rất lợi hại, có thể xuất hồn nữa.”

“Thật hay giả vậy?” Phương Quân Quân mở to mắt, vẻ mặt khó tin.

Cậu bé mập nói: “Mẹ nói trong điện thoại với em như vậy mà, em cũng không biết thật giả.”

“Nếu đại sư thật sự lợi hại như vậy nói không chừng sẽ có biện pháp cứu chị người đấy.” Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt ve mèo, vẻ mặt hiện ý cười.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trần Hạo đang ngồi bỗng nhíu mày, nhìn ra ngoài cửa.

Hắn cảm giác có một vị đồng đạo đang tới gần.

Uhm, hơi thở pháp lực của vị đồng đạo này rất mỏng manh, chắc chỉ khoảng năm, sáu năm đạo hạnh.

Tuy nhiên, trên người vị đồng đạo này còn có một hơi thở rất lạ, rất quý dị.

Cẩn thận cảm nhận, ánh mắt Trần Hạo chột lóe, có chút đăm chiêu.

Không lâu sau thì có ba người xuất hiện ở cửa, một người trông có vẻ là phụ nữ xinh đẹp đã có chồng hơn ba mươi, một người đàn ông trung niên để râu, mặc trường bào màu xám, cử chỉ rất có khí độ. Còn lại là một cậu thiếu niên chừng mười mấy tuổi, dáng người khỏe khoắn, vẻ mặt phúc hậu.

Sau khi vào nhà, người phụ nữ lễ phép mời người đàn ông để râu ngồi xuống, bảo dì Lan bưng trà lên.

Nhưng người đàn ông không ngồi, mà nhìn về phía Trần Hạo.

Tuy Trần Hạo mặc đạo bào, nhưng hắn đã che giấu hơi thở, không có gì nổi bật. Đừng nói người đàn ông chỉ có mấy năm đạo hạnh, cho dù đồng cấp với hắn, nếu Trần Hạo không để lộ căn bản không thể do thám được.

Tất nhiên người đàn ông không thể biết được tu vi của Trần Hạo, nhưng ông ta cảm nhận được hơi thở của con mèo đen trong lòng Trần Hạo và con gà trống bên cạnh hắn.

Đây không phải những con vật bình thường, ông ta cảm giác được một sự uy hiếp rất lớn.

Vì vậy, cái người đang ôm con vật tạo cảm giác uy hiếp cho ông ta chắc hẳn cũng không phải là người bình thường.

Khi người đàn ông đang cân nhắc nên mở miệng nói thế nào, Trần Hạo bỗng đứng dậy, cười nói: “Chào đạo hữu, bản đạo Trường Sinh, hữu lễ.”

Người đàn ông vội vàng ôm quyền (1): “Tại hạ Diêu Phong, Trường Sinh đạo hữu hữu lễ.”

(1) Ôm quyền: Nắm đấm tay phải đặt vào lòng bàn tay trái để trước ngực, tỏ ý khiêm nhường với người trước mặt

“Điều Phong đạo hữu tới đây cũng là vì cô gái này sao?”
Trần Hạo cười hỏi.

Người đàn ông thoáng nhìn Phương Quân Quân, sau đó cười nói: “Đúng vậy. Phương phu nhân đã có lời mời nhiệt tình, làm ta thật khó từ chối. Nhưng nếu đạo hữu...”

“Không, ta chỉ đi ngang qua, phát hiện thấy điều kỳ lạ mới lại đây xem thử, không phải có ý định giành lấy mối làm ăn của đạo hữu đâu.” Trần Hạo dứt khoát bác bỏ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Người đàn ông nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Những người đi theo nghề này như họ có một câu nói “Không nhờ khai trương, khai trương ăn ba năm (2)”. Tuy nhiên, phải gặp những người có tiền mới làm được, người không có tiền có thể ép ra bao nhiêu nước béo (3) chứ?

(2) Không nhờ khai trương, khai trương ăn ba năm: Ý chỉ những ngành nghề có sản phẩm không dễ bán, nhưng một khi đã bán được sẽ thu lời rất nhiều.

(3) Nước béo: Ưu đãi, lợi nhuận vật chất không chính đáng.

Nhà họ Phương mở công ty, ở biệt thự, không phải dạng nhà giàu bình thường. Trước đó, Phương phu nhân đã đưa ra giá một triệu.

Người đồng đạo không được mời mà đến này lại không rung động sao?

Chắc người là đại sư giả nhỉ?!

Nhưng mà người ta đã chủ động lên tiếng, người đàn ông tất nhiên rất vui. Hơn một triệu, tất nhiên ông ta không muốn chia sẻ với người khác.

“Vậy xin đa tạ đạo hữu.” Người đàn ông lại ôm quyền.

Trần Hạo cười nói: “Không có gì. Ta cũng là hành đạo thiên hạ, nâng cao kinh nghiệm, chuyện phát hiện lần này cũng cảm thấy rất ngạc nhiên. Uhm, mạo muội xin phép, đạo hữu không ngại cho ta đứng một bên xem được không? Ta cam đoan sẽ không nhúng tay vào.”

“Ha ha, đạo hữu khiêm tốn rồi. Tuy nhiên việc đuổi tà khí âm sát rất đơn giản, đạo hữu không cần tránh đi đâu.” Người đàn ông tự tin nói.

Sau khi hỏi han vài câu, người đàn ông bắt đầu kiểm tra thân thể Phương Quân Quân.

Không thể không nói, người đàn ông này ra dáng khá chuyên nghiệp. Ông ta lúc thì lôi la bàn, lúc thì lấy bùa kiểm tra, còn có mấy hành động quái dị mà Trần Hạo không hiểu được. Tuy vậy, người đàn ông rất nghiêm trang, dáng vẻ nghiêm túc khiến Phương Quân Quân không dám thờ ơ, cực kỳ khấn trương.

Cuối cùng, người đàn ông cũng ngừng kiểm tra, người phụ nữ vội vàng hỏi: “Đại sư, thế nào? Có phải con gái tôi...”

Người đàn ông nghiêm túc nói: “Không đời gạt phu nhân, trên người con gái bà tràn ngập tà khí âm sát, muốn đuổi đi cần phải lập đàn.”

“Lập đàn? Có rắc rối lắm không?” Người phụ nữ hỏi.

Người đàn ông khó xử nói: “Chắc chắn rất rắc rối, hơn nữa ta muốn dùng chu sa phát sáng và bùa kế thừa từ sư môn, bản thân sẽ tiêu hao khá nhiều...”

“Chỉ cần có thể trị khỏi cho con gái tôi, tôi sẽ đưa cho đại sư hai triệu.” Người phụ nữ nghe thế liền hiểu hàm ý trong lời nói của người đàn ông, dứt khoát nói thẳng.

Người đàn ông nở nụ cười: “Phu nhân quá khách khí rồi. Bây giờ ta sẽ lập tức bố trí pháp đàn... Uhm, đạo hữu, ta sắp

xếp như vậy, không biết đạo hữu có đề nghị gì không?”

Nói xong, người đàn ông mới nhớ tới Trần Hạo, cười hỏi.

Trần Hạo nói: “Đạo hữu khiêm tốn rồi. Muôn vạn con đường, không ai giống ai. Ta không biết phương pháp tu hành của đạo hữu, tất nhiên không dám bêu xấu.”

Người đàn ông thâm nghĩ, ha ha, ban nãy ta vẫn luôn quan sát người, nhìn người bày ra vẻ mặt ngơ ngác kia liền biết chắc là kẻ ngoại đạo. Các người toàn bọn chỉ biết dựa vào linh sủng để tỏ vẻ, làm sao hiểu được sự lợi hại của những người nhập đạo chân tu chúng ta!

Thế nhưng, người đàn ông lại nói: “Đạo hữu nói đùa. Muôn vạn con đường, trăm sông đổ về một biển. Mỗi người có sự huyền bí của mình. Ta thấy linh sủng của đạo hữu cũng rất lợi hại.”

“Đạo hữu quá khen rồi, nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là chữa trị cho cô gái. Nếu cô ấy bị tà khí quán thân, vậy không thể kéo dài được, nếu không sẽ xâm hại thân thể, tổn hại đến tuổi thọ.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Người đàn ông cười thâm, xâm hại cái lông ấy. Tà khí âm sát mỏng manh như vậy chỉ làm thân thể không thoải mái mà thôi. Nhãn lực như vậy cũng dám ra ngoài hành đạo? Cũng không biết là đệ tử của môn phái tiểu tốt nào? Có khi không chịu nổi tu hành khổ cực nên lên trốn ra ngoài cũng nên!

“Đúng vậy, đại sư mau bày xếp pháp đàn đi. Con gái tôi đã chịu khổ trong thời gian dài rồi, tôi hi vọng con bé mau chóng khỏe lại là được rồi.” Người phụ nữ cũng lên tiếng.

Kim chủ (4) đã mở miệng, người đàn ông liền nhìn về phía người thanh niên phúc hậu nói: “Tiểu Mông, chuẩn bị công cụ, đi theo ta.”

(4) Kim chủ: Người giàu có quan hệ tiền bạc, mua bán.

“Vâng, sư phụ.” Người thanh niên nở nụ cười, đi theo người đàn ông đến sân sau biệt thự. Người phụ nữ và hai chị em Phương Quân Quân cũng đi theo.

Chương 624: Tàn linh Sơn Thần (1)

Trần Hạo đứng dậy, vỗ mong mèo đen, ra hiệu bằng ánh mắt.

Mèo đen hiểu ý, nhảy xuống khỏi người Trần Hạo, cùng gà trống lặng lẽ chạy đi. Sau đó Trần Hạo đi theo sau cậu bé mập xem náo nhiệt.

Thời gian chậm rãi trôi, sắc trời nhanh chóng buông màn đêm.

Lúc này, sân sau biệt thự đã được dựng lên một pháp đàn.

Không khác gì mấy pháp đàn bình thường, nhưng điều làm Trần Hạo bất ngờ chính là trên pháp đàn có bày một tượng thần.

Tượng thần có vẻ đã được thờ cúng đã lâu, đang ở giai đoạn nuôi dưỡng linh tính, có thể xem là một chuẩn pháp khí.

Điều làm Trần Hạo ngạc nhiên chính là bức tượng thần mặc khôi giáp, uy vũ bất phàm này lại... không có mặt.

Tượng thần không có mặt? Đây là cái quỷ gì vậy, nếu không lộ mặt thì lập tượng làm gì?

Điều kỳ thú nhất chính là bức tượng thần không có mặt này lại có thể nuôi dưỡng linh tính!

F*ck, nếu muốn tượng thần nuôi dưỡng linh tính, yêu cầu thứ nhất chính là ý niệm chúng sinh, chúng sinh tin tưởng, nó mới có linh. Chúng sinh không tin, nó chỉ là một khúc gỗ.

Tượng thần không mặt mũi chẳng lẽ nổi danh lắm sao? Có sinh linh thờ phụng?

Trần Hạo thâm kinh ngạc, nhưng không nói gì, yên lặng quan sát.

Tình hình của Phương Quân Quân phức tạp hơn so với tưởng tượng của hắn. Muốn trăm yêu trừ ma gì đó, với tu vi hiện tại của Trần Hạo là chuyện khá đơn giản.

Tuy nhiên, đối với tình hình của Phương Quân Quân, Trần Hạo lại hơi phân vân, cần suy xét cẩn thận.

Diêu Phong đến đây, vừa lúc có thể thử.

Nhưng Trần Hạo cũng không ngờ, loại đại sư trông có vẻ “trên không so được, dưới dư sức hơn (5)” như tên Diêu Phong này lại có cảm giác khá cổ quái.

(5) Trên không so được, dưới dư sức hơn: Không đuổi kịp phía trước, vượt qua được phía sau. Là câu những người mang trạng thái thỏa mãn, không cố gắng tiến thủ tự an ủi bản thân.

Hơi thở khác thường trên người, tượng thần không có mặt quỷ dị.

Tên này cũng có vấn đề ha!

Pháp đàn nhanh chóng được bày trí sẵn sàng, Phương Quân Quân dựa theo chỉ thị của Diêu Phong, nằm lên bàn, cơ thể được đắp một tấm vải phù (6).

(6) Tấm vải phù: tấm vải có vẽ các ký hiệu, bùa chú.

Diêu Phong cầm kiếm gỗ trong tay, mặc một bộ đạo bào màu đen hoàn toàn khác Trần Hạo, sau đó đứng ở trước pháp đàn, bắt đầu thể hiện.

Tay ông ta niết kiếm quyết (7), chân đạp vũ bộ (8), thân thể nhẹ nhàng, kiếm gỗ loang loáng.

(7) Tay niết kiếm quyết: Tư thế tay như hình khẩu súng, ngón cái đặt trên ngón áp út, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại

hướng lên trên, tay đặt trước ngực.

(8) Chân đạp vũ bộ: Một động tác bộ pháp khi đạo sĩ làm nghi lễ.

Trần Hạo không nhìn thấy uy lực ở đâu cả, nhưng động tác quả thật rất đẹp, xem khá hay.

Dưới cái nhìn chăm chú không chớp mắt của người phụ nữ và cậu bé mập, Diêu Phong đã đi xong một bộ kiếm pháp. Sau đó, ông ta gõ kiếm gỗ lên pháp đàn rồi dán một lá bùa lên kiếm, miệng lầm bầm. Thanh kiếm gỗ lắc một cái, bùa không có lửa lại tự bốc cháy. Người phụ nữ xem mà mắt sáng lên.

Tuy nhiên, cậu bé mập lại bĩu môi.

Đã từng thấy Trần Hạo không nhờ đến đồ vật vẫn có bản lĩnh đu trên không, vì vậy đối với màn không có lửa vẫn đốt cháy được vật, cậu cũng không thấy là chuyện hiếm lạ gì, chỉ cần bột photpho là có thể làm được.

Diêu Phong không chú ý vẻ mặt của cậu bé mập. Sau khi đốt bùa, ông ta biết động tác xuất sắc này có thể dọa người bình thường nhất, cũng thể hiện được độ ngẫu của ông ta.

Quả nhiên, người phụ nữ kia nhìn không chớp mắt, làm Diêu Phong rất đắc ý.

Sau đó, ông ta lộn một vòng trên không, bay qua pháp đàn, đi tới trước mặt Phương Quân Quân, tay niết thanh kiếm, mũi kiếm gỗ nhắm ngay mi tâm Phương Quân Quân, ngón tay nhẹ nhàng vượt thân kiếm.

Nhất thời, trên thanh kiếm gỗ bỗng xuất hiện một vòng sáng đỏ, chậm chạp chuyển sang người Phương Quân Quân.

Phương Quân Quân vốn khá khản trương. Khi ánh sáng đỏ đi vào người, cô phát hiện ánh sáng này rất ấm áp, hoàn toàn

trái ngược với âm hàn khó có thể nói trong người, khuôn mặt cô tỏ ra rất hưởng thụ.

Diêu Phong quan sát vẻ mặt của Phương Quân Quân, phát hiện thấy tà khí âm sát trên người cô đã voi bớt đi, ông ta liền nở nụ cười.

Thu phục được rồi, nhưng giờ chưa phải lúc kết thúc công việc. Vì hai triệu ông ta cần phải ra sức biểu diễn thêm chút nữa.

Nghĩ vậy, Diêu Phong lại múa may kiếm gỗ, bắt đầu biểu diễn quanh người Phương Quân Quân. Có lẽ được hai triệu kích thích, Diêu Phong múa kiếm cũng trở nên lưu loát hơn, khiến ông ta có cảm giác bản thân như có bước đột phá, âm thầm vui sướng trong lòng.

Nhưng Diêu Phong lại không phát hiện ra, sau khi tà khí âm sát rút đi, Phương Quân Quân có sự thay đổi khác thường.

Vẻ mặt vốn dĩ vui mừng của cô dần nhăn lại, dường như khá đau đớn, thậm chí còn không thể rên rỉ nổi.

Ngoài ra, trên người Phương Quân Quân bỗng từ đâu xuất hiện một hơi thở kỳ quái. Hơi thở này dường như rất thần thánh, nhưng cũng rất lạnh lẽo âm u.

Tình trạng của Phương Quân Quân đã được Trần Hạo phát hiện. Hắn biến sắc, bất chấp tất cả trực tiếp xông lên, đồng thời hô lớn: “Diêu đạo hữu, mau nhìn Phương Quân Quân.”

Diêu Phong đang thể hiện rất sung, vừa nghe thấy thể liền nhíu mày, không nhìn Phương Quân Quân mà nhìn về phía Trần Hạo trước.

Vị đạo hữu Trường Sinh này, nhìn người lúc này còn vô cùng khiêm tốn, sao hiện tại lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế chứ? Không biết ta đang thể hiện... không đúng, diễn pháp sao? Người xen ngang như vậy rất dễ gây hiểu lầm đấy.

Đang định mở miệng, Diêu Phong phát hiện người phụ nữ và cậu bé mập cũng la lên.

Diêu Phong bỗng dâng lên cảm giác bất an, vội vàng xoay người, sau đó ông ta liền đực cả mặt ra.

Cô gái vốn đang nằm trên bàn, tà khí âm sát có vẻ đã được loại trừ, cơ thể hồi phục hoàn toàn chột đứng dậy.

Không đúng, cô không phải đứng dậy bình thường, mà là đứng xiên vẹo.

Chân giẫm lên bàn, thân thể nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, khuôn mặt tái nhợt dựa sát vào mặt ông ta, sát đến nỗi Diêu Phong có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của cô gái đang toát ra hàn ý.

Ừng ục!

Yết hầu chuyển động, Diêu Phong chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo toát lên từ bàn chân, xộc thẳng lên đầu.

Ngay sau đó, trong đầu ông ta hoàn toàn trống rỗng, cả người theo bản năng muốn xoay người tách khỏi cô gái.

Nhưng ông ta vừa bước đi liền bị chúi người xuống suýt ngã. Ông ta quay đầu nhìn lại, cổ chân đã bị cô gái chộp lại, khiến ông ta tiến không được, lùi cũng không xong.

Chết tiệt, chuyện gì vậy chứ?

Diêu Phong sợ tới mức bay mất hồn, vội vàng vung thanh kiếm gỗ bổ về phía cô gái.

Hạ kiếm xuống, hồng quang chột lóe, thanh kiếm gỗ răng rắc gãy làm đôi.

Diêu Phong: "..."

"Buông!"

Lúc này, Trần Hạo lại gần, ngón tay đặt trên cổ tay cô gái, lồi quang chột lóe, Phương Quân Quân rút cuộc cũng buông tay, làm Diêu Phong ngã xuống đất. Ông ta cắn răng chịu đựng vệt vàng chạy ra ngoài.

Phương Quân Quân không nghe theo cũng không chịu bỏ qua, thân ảnh từ trên bàn bay lên hướng về phía Trần Hạo.

Trần Hạo không sợ hãi hoảng hốt, chân đạp gió. Hắn không lùi lại mà tiến lên, thân thủ như tia chớp túm lấy cổ cô gái.

Chương 625: Tàn linh Sơn Thần (2)

Phương Quân Quân giãy dụa không thoát ra được, đột nhiên trên người cô phát ra một vòng sáng xanh, đánh văng Trần Hạo. Sau đó, Phương Quân Quân lại đứng trên bàn, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía mọi người.

Trần Hạo đứng vững lại, hỏi: “Diêu đạo hữu, ngươi không sao chứ?”

Diêu Phong lắc đầu: “Ta không sao, đa tạ, đạo hữu cứu mạng.” Bốn chữ cuối, Diêu Phong nói với giọng điệu rất lạ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Ban nãy thấy hắn vô cùng bình thường, không ngờ lại lợi hại như vậy, còn có thể đấu với cả cô gái khiến ông ta sợ chết khiếp. Chết tiệt, tên này che giấu tu vi sao?

Nhưng hắn còn trẻ như vậy, sao có thể có tu vi cao đến vậy chứ?

“Không sao là tốt rồi.” Trần Hạo gật đầu.

Diêu Phong nhìn Phương Quân Quân, nói: “Trường Sinh đạo hữu, tình huống này là sao? Không phải cô ta bị tà khí âm sát quần thân sao? Sao lại biến... biến thành ra như vậy?”

Trần Hạo nói: “Khí âm sát chỉ là phụ, bệnh lạ của cô ấy có nguyên nhân khác. Giờ ngươi thấy rồi đấy, cô ấy đã hoàn toàn thay đổi.”

Diêu Phong đen mặt.

Ta nói mà, mấy vấn đề nhỏ nhất như chuyện loại trừ tà khí âm sát này mà có thể kiếm được hai triệu! Vậy chẳng khác nào

là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, làm sao có thể chứ?!

Được rồi, bây giờ đã phát hiện vấn đề. Hai triệu này có thể không chỉ không kiếm được, chỉ sợ còn bị lỗ vốn ấy chứ!

“Đạo hữu, có biện pháp đối phó không? Ta thấy cô ta hình như không được bình thường lắm.” Diêu Phong nhíu mày để ý, nghi ngờ nói.

Trần Hạo cũng đang nhìn Phương Quân Quân, nghe vậy liền cười nói: “Đâu chỉ không bình thường, trước đó ta đã nghĩ có thể là chuyển thể bảm sinh, nghịch mệnh thức tỉnh. Nhưng hiện tại xem ra phán đoán của ta không đúng rồi, đây có chỗ nào giống bảm sinh, nó là Thổ Địa.”

“Thổ Địa!” Diêu Phong sùng sốt.

Trần Hạo nói: “Người không thấy sao, năng lượng tỏa ra trên người cô ấy là thần lực. Đây là năng lượng được chuyển hóa từ suy nghĩ của chúng sinh, thần linh mới có thể khống chế được. Nếu ta đoán không sai, đây là linh hồn Sơn Thần núi Nam. Nó bị rơi xuống mấy trăm năm trước, tàn linh bất diệt, luân hồi chuyển kiếp, đến thế hệ của cô gái thì bất ngờ thức tỉnh, đáng tiếc cô gái không phải người tu hành, thân thể quá bình thường. Linh hồn Sơn Thần chỉ có thể ảnh hưởng cô ấy chuyển đến sống ở núi Nam, hấp thụ khí địa linh núi Nam, bù đắp cơ thể suy nhược, vậy nên trên người cô gái mới có tà khí âm sát. Cái này không phải là bị nhiễm mà là địa linh núi Nam bổ sung, không chặn được.”

Diêu Phong nhìn kỹ, đồng tử co lại.

“Đúng là thần lực, không đúng, Thổ Địa sống lại, thân thể người phạm tuyệt đối không chịu nổi. Nó còn chưa thức tỉnh hoàn toàn, chỉ mới thức tỉnh một nửa.” Diêu Phong la lớn.

Trần Hạo nở nụ cười: “Không sai, chỉ mới thức tỉnh một nửa. Diêu đạo hữu, có hứng thú giết thần không?”

Diêu Phong hít khí lạnh.

Giết thần!

Mẹ nó, nghe vậy có kích thích không cơ chứ?

Hơn nữa, thần linh dễ giết vậy sao, cho dù vẫn đang ở trạng thái nửa thức tỉnh?

“Diêu đạo hữu, ngươi có thể không tham dự, nhưng hành vi lúc trước của ngươi đã kích thích nó thức tỉnh. Đồng nghĩa với việc ngươi đã phá rối quá trình sống lại của vị Sơn Thần này. Việc này đã khiến nó ghi hận, hiện tại không giết nó, một lúc nào đó nó sẽ trả thù ngươi. Ngươi phải suy xét cho kỹ, một vị thần linh sống lại đi trả thù sẽ đáng sợ cỡ nào!” Trần Hạo ẩn ý nói, hoàn toàn đánh tan ý định rút lui của Diêu Phong.

Mất nhìn Trần Hạo, Diêu Phong ngoài cảm giác khổ sở còn thấy thắc mắc.

Người này rõ ràng rất giỏi, lại giả heo ăn thịt hổ (9), chẳng lẽ hẳn là cố ý hãm hại của ta? Mã lạc sa mạc, lão tử nhớ kỹ ngươi .

(9) Giả heo ăn thịt hổ: Giả vờ tỏ ra yếu đuối đánh lừa đối thủ, sau đó ra đòn trí mạng.

“Được rồi, đạo hữu, ngươi nói phải giết như thế nào đây?” Diêu Phong quyết định, ngữ khí cũng trở nên quả quyết.

Trần Hạo nói: “Tu vi của ngươi không được, hãy bảo một đạo sĩ khác trong người ngươi bước ra đi.”

Diêu Phong mở to mắt: “Ngươi làm thế nào...”

Trần Hạo nói: “Bớt nói xàm đi, không muốn chết thì đổi người ngay. Những trường hợp thế này, ngay cả làm người đứng xem cũng không hợp với ngươi.”

Diêu Phong: "...Vì sao ta lại có xúc động nhất thời muốn liên thủ với Sơn Thần?!"

Trần Hạo lườm ông ta, Diêu Phong chạy đi đến trước pháp đàn, hai tay cầm lấy tượng thần không mặt, nhắm mắt lại, miệng lầm bầm. Đột nhiên, Diêu Phong đập tượng thần không mặt vào mặt mình.

"Ba" một tiếng, thân thể Diêu Phong ngã xuống. Ngay khi sắp ngã xuống đất, Diêu Phong đột nhiên mở to mắt, nhảy lên lộn một vòng rồi vững vàng đứng thẳng.

Ngay sau đó, Diêu Phong nói bằng một giọng nói quái dị: "Chết tiệt, gì mà đánh thức bạo lực thể! Xảy ra chuyện gì?"

"Không có thời gian giải thích, huynh đệ, có bản lĩnh gì có thể bức thần linh ra khỏi thân thể người phạm không?" Trần Hạo trực tiếp hỏi.

Diêu Phong nhìn Trần Hạo, nói mĩa: "Thần linh nào sẽ hạ mình nhập vào người... Ui chu choa, có thật này! Ey, đây là tàn linh chuyên kiếp, thú vị! Vị thần này còn tránh được việc quên đi kiếp trước, thú vị đấy."

Diêu Phong vừa kinh ngạc vừa phẫn khích đánh giá Phương Quân Quân.

Phương Quân Quân vẫn đang ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Cô đứng trên bàn, tuy ánh mắt nhìn mọi người khá lạnh lùng nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, ánh mắt này không hề có tiêu cự, vẻ mặt hơi mê man.

"Ta hỏi này, người xem đủ chưa? Có biện pháp nào bức tàn linh Sơn Thần ra khỏi cơ thể cô ấy không?" Trần Hạo không nhịn được lên tiếng hỏi.

Diêu Phong nhếch miệng cười, nhìn Trần Hạo nói: "Đạo hữu, người cứng nhắc quá, bị bức ra là con bé, bị đánh ra mới là tàn linh."

Trần Hạo: “...”

“Đánh nó ra? Đánh như thế nào?”

Trần Hạo nhú mày lại, mở miệng hỏi.

Diêu Phong nhếch miệng cười nói: “Có thể ba ba ba được không?”

Trần Hạo: “...”

“Mặc dù linh hồn còn sót lại của Thần Núi này là tái sinh sống lại, phù hợp với quy tắc của đại đạo, nhưng dù sao đi nữa nó cũng không phải là con đường chính quy, cho nên sau khi tái sinh sẽ có một cánh cửa, mà cánh cửa này chính là cốc đạo, chỉ cần người tấn công cốc đạo...”

“Ngừng!”

Trần Hạo không nhịn được ngắt lời của Diêu Phong, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm ông ta nói: “Ta nói chúng ta có thể đàng hoàng một chút không? Người càng nói càng quá phận, chúng ta đang cứu người, chứ không phải đang hại người. Đây chỉ là một cô bé mười bốn mười lăm tuổi, vậy mà người... , đạo hữu, nếu chúng ta làm như vậy, chúng ta sẽ là tội phạm.”

Diêu Phong chớp chớp mắt, tự hỏi: “Đánh đòn, bây giờ cũng được xếp vào trong tiêu chuẩn tội phạm à? Chính trị còn khắc khe hơn Mạnh Vu Hồ a! Đã nói là thời đại thịnh vượng mà, ta ngủ có bao lâu đâu, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy?”

Trần Hạo: “...”

“Người nói, đánh đòn?” Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

Diêu Phong nói: “Đúng vậy, cốc đạo không phải là chỉ cái môn nha, ta nói rất khó hiểu ư?”

Khóe miệng của Trần Hạo giật một cái.

Đmm, không phải là người nói rất khó hiểu, mà là rất dễ khiến người khác hiểu sai.

“Không, là ta nghĩ nhiều thôi, đạo hữu nói tiếp.” Trần Hạo một mặt âm ức nhận sai.

Diêu Phong cười nói: “Khi người tấn công cốc đạo, người phải sử dụng vũ lực, bởi vì khi người tấn công nó, sẽ khiến cơ thể mà linh hồn còn sót lại không chế sinh ra phản ứng dữ dội, nhưng điều này không quan trọng, người phải duy trì nhịp điệu, trong nòng...”

“Đạo hữu không cần giải thích chi tiết, chỉ cần nói cho ta biết phải làm thế nào, linh hồn còn sót lại của Thần Núi mới bị đuổi ra ngoài.” Trần Hạo nghe không nổi nữa, đmm, con hàng này có độc, nói chuyện hoàn toàn khác so với người bình thường.

Chương 626: Điều có chuẩn bị

Diêu Phong nói: “Đừng ngừng đánh đòn, đừng để linh hồn còn sót lại chạy khỏi cốc đạo là được.”

Trần Hạo nhíu mày: “Lời giải thích này là như thế nào? Không phải là cần phải đuổi đi hay sao? Tại sao lại không cho nó chạy ra?”

Diêu Phong nói: “Bởi vì cốc đạo là một nơi ô uế, nó muốn đi từ cốc đạo đương nhiên sẽ mang theo linh hồn và cơ thể để cùng một chỗ, đến lúc đó cô bé này sẽ không cứu được, như vậy không bằng trực tiếp làm một chiêu răng rắc, cách làm chính xác, lại bức linh hồn còn sót lại ra khỏi cơ thể, chủ động tách ra, ừm, tất nhiên là, cái này phụ thuộc vào sức tấn công của ngươi, có thể khiến nó không chịu đựng được hay không.”

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, nhìn Diêu Phong nói: “Vậy đạo hữu thì sao? Ngươi làm cái gì?”

Diêu Phong cười: “Ta trói cô bé lại.”

Trần Hạo: “...”

Im lặng một lát, Trần Hạo nhìn về phía thiếu phụ(1) xinh đẹp, nói: “Ngươi cũng nhìn thấy đấy, bây giờ con gái của ngươi rất nguy hiểm, ta muốn xin ý kiến của ngươi, ngươi có muốn chúng ta cứu hay không, quá trình này rất nguy hiểm, ta không dám hứa con gái của ngươi...”

(1) Thiếu phụ: phụ nữ đã có chồng.

“Điều này có thể bảo đảm.” Diêu Phong ngắt lời của Trần Hạo.

Trần Hạo đen mặt.

Đm, đừng có nói đầy đủ như thế được không, nếu như thật sự xảy ra chuyện, mẹ nó người chịu trách nhiệm cái gì?

“Thực sự, linh hồn còn sót lại chỉ là khó chơi, không có đáng sợ như người nghĩ đâu, đạo hữu, làm đàn ông, ở trước mặt phụ nữ, nhất định phải tự tin, nếu không dạng như người sẽ phải cô đơn suốt đời.” Diêu Phong tiếp tục nói.

Trần Hạo chán nản, cũng mặc kệ con hàng này, vẫn nhìn thiếu phụ xinh đẹp này.

Cơ thể của thiếu phụ xinh đẹp hơi run rẩy, vẻ mặt có chút hoảng loạn. Tình huống ác liệt của con gái, ngoài sức tưởng tượng của cô, ban đầu cô cứ tưởng là bị một vài đồ vật không sạch sẽ ảnh hưởng, không nghĩ tới lại giống như loại trùng tà.

“Ta muốn.” Cuối cùng thiếu phụ xinh đẹp cũng mở miệng, ánh mắt cũng trở nên kiên quyết.

Trần Hạo cười nói: “Vậy thì tốt, có khả năng quá trình sẽ không tốt, hi vọng người thông cảm.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía Diêu Phong.

Diêu Phong bày ra một tư thế đẹp trai, mỉm cười nói: “Phụ nữ nói muốn, thì đàn ông không thể nói không được.”

Trần Hạo: “...Nói tiếng người.”

Diêu Phong nói: “Ta tiến công từ phía trước, người đánh lên từ phía sau, chúng ta trước sau giáp công.”

“...”

Trần Hạo bắt lực phun tào(2).

(2) Phun tào: một ngôn ngữ mạng của TQ, chỉ hành vi lập luận phản bác từ một lỗ hổng lập luận, ngữ nghĩa của người bị phản bác; thường mang ý nghĩa trêu chọc.

Không biết vì sao, mỗi khi con hàng này nói chuyện, khiến cho hắn có loại xúc động muốn quát ông ta.

Nhưng mà cứu người quan trọng hơn, Trần Hạo lười nhiều lời, thân ảnh lui xuống, mà Diêu Phong thì gầm một tiếng, quả nhiên lao về phía mặt trước.

Cảm nhận được động tác của Diêu Phong, Phương Quân Quân vốn đang đứng im đột nhiên nhìn về phía Diêu Phong, khóa chặt khí tức.

Chờ Diêu Phong tới gần, Phương Quân Quân trực tiếp vượt lên tấn công trước, tàn bạo phản công.

Diêu Phong cười hắc hắc, bắt lấy tay của Phương Quân Quân, sau đó ấn xuống đất, một giây sau, ánh sáng trong tay hắn di động, nhanh chóng biến thành một cái khóa, khóa cổ và hai tay của Phương Quân Quân lại.

Một màn này làm cho Trần Hạo đang chờ đợi thời cơ để hành động Trần Hạo mở to mắt nhìn.

Cái khóa kia chính là một loại hình phạt treo cổ tù nhân thời cổ đại, rất phổ biến trên TV, không tình là đặc biệt.

Trần Hạo thấy kỳ lạ là, cái đồ chơi này lại là do pháp lực của Diêu Phong biến thành, như thể đó là một phần của cơ thể ông ta, trong lòng Trần Hạo vô cùng kinh ngạc. Rốt cuộc lai lịch của con hàng này là gì?

“Ta nói ngươi còn nhìn cái gì nữa, còn không mau đánh đi, ta không giữ được lâu đâu.” Diêu Phong nhìn Trần Hạo đang đứng ngốc ra, vội vàng nói.

Trần Hạo hoàn hồn, không dám nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đi lên, đặt lên người Phương Quân Quân.

Phương Quân Quân ra sức giãy dụa, khí tức trên người cũng trở nên nóng nảy hơn.

“Mau đánh đi, linh hồn còn sót lại này cảm giác được có gì đó không ổn, không thể để cho nó gây rối nữa.” Diêu Phong vội vàng mở miệng.

Trần Hạo nhìn mông của cô bé, hơi lúng túng nói: “Phương Quân Quân, xin lỗi.” Nói xong, Trần Hạo giơ tay lên, giơ một bàn tay đánh thật mạnh xuống.

Bóp một tiếng, thịch thịch bật lại, Phương Quân Quân mạnh mẽ giãy dụa, nhìn như không có phản ứng nào.

Trần Hạo: “...”

Diêu Phong tức giận: “Huynh đệ, pháp lực của ngươi đâu? Thân thể đâu? Không phải là dùng bàn tay bình thường a, ngươi phải dùng pháp lực, như thế mới có thể bức linh hồn còn sót lại kia ra a.”

Trần Hạo cười gượng gạo, thì ra là phải dùng pháp lực a, sao không nói sớm chứ, một luồng pháp lực nhanh chóng ngưng tụ trong tay hắn, giơ một bàn tay lên đánh lại lần nữa.

Lần này, bàn tay rơi xuống, pháp lực nổ trên mông, ngay lập tức, cơ thể của Phương Quân Quân cứng lại, đôi mắt trừng to, gào một tiếng, biểu cảm của nàng bị bóp méo, trông như rất đau đớn. Cùng lúc đó một bóng ma như có như không di động trên người nàng.

Diêu Phong vui mừng: “Nhanh, tiếp tục, dùng lực lớn, đừng có ngừng.”

Trần Hạo vẫy vẫy bàn tay, ba ba ba lần lượt rơi xuống, mỗi một lần nổ pháp lực, bóng ma trên người Phương Quân Quân đều dao động một lần, mỗi một lần đều sẽ xuyên thấu một bộ phận ra bên ngoài. Trong khoảnh khắc đó, bóng ma run run kia, đã lộ ra một nửa. Trên mặt của bóng ma cũng từ tức giận, biến thành hoảng sợ.

“Yêu tà lớn mật, các người khinh nhờn thần linh, sẽ nhận lấy thiên khiển, chết không yên lành.” Đột nhiên trong miệng của Phương Quân Quân phát ra một tiếng gào lớn bén nhọn.

Diêu Phong bĩu môi: “Thiên khiển? Nói nhảm, nếu như có thiên khiển, loại đoạt xá tái sinh như người, Tà Thần tai họa của sinh linh là người đầu tiên chết không yên lành.”

Nói xong cũng không đợi Phương Quân Quân mở miệng, Diêu Phong nhìn Trần Hạo nói: “Chuẩn bị kỹ, kéo nó từ trong miệng ra.”

Trần Hạo đang sắp hạ thủ, bỗng nhiên dừng động tác lại.

Đại gia, lời nói của con hàng này, không thể suy nghĩ quá sâu xa, mẹ nó quá bần.

Sau đó, Trần Hạo ngưng tụ pháp lực vào một bàn tay, mạnh mẽ đánh xuống.

Trong nháy mắt, cơ thể của Phương Quân Quân run lên, tiếp theo một cái bóng mờ nhạt bay ra từ trong người nàng.

Diêu Phong đứng trước mặt Phương Quân Quân mắt sáng lên, bất ngờ há miệng hút vào, bóng ma kia liền bay vào trong miệng của ông ta.

Không đợi Diêu Phong cảm nhận được hương vị của linh hồn còn sót lại của Thần Núi, một vòng màu vàng kim đột ngột từ trên trời rơi xuống, bao lấy cơ thể của ông ta, xiềng xích mà ông ta không chế Phương Quân Quân lập tức tan rã.

Diêu Phong: “...” ...

“Nha nha Thiết Khắc thật rắc rối, trên bộ đồ của anh Hạo ta, có cái biện pháp gì, càn khôn định thần có huyền diệu, có huyền diệu, sâu không sâu, tiểu bỉ nhỏ người còn có chiêu gì?”

Theo sau vòng màu vàng kim sáng bao vây Diêu Phong, là một đoạn rap nhịp nhàng truyền tới, sau đó gà trống đi theo nhịp điệu, lắc cánh, từng bước một bước qua.

Diêu Phong: “...”

“Bất ngờ không? Kinh hỉ không?”

Nhìn bộ dáng trợn mắt hộc mồm của Diêu Phong, Trần Hạo cười tủm tỉm mở miệng hỏi, trên mặt không có vẻ kinh ngạc nào.

Chương 627: Giao dịch công bằng.

Tục ngữ nói, ngã một lần khôn hơn một chút, thời gian Trần Hạo tu hành mặc dù không dài, hẳn cũng đã ném qua mấy lần thua thiệt, không thể không có tiến bộ.

Con hàng này luôn nhắc tới việc đối phó với linh hồn còn sót lại của Thần Núi, tất nhiên là Trần Hạo sẽ có phòng bị.

Quả nhiên, con hàng này có tính toán khác, linh hồn còn sót lại của Thần Núi vừa bị bức ra, ông ta đã lập tức há miệng.

Diêu Phong chết lặng, nhìn gà trống, lại nhìn về phía Trần Hạo, trên mặt lộ ra nét lúng túng: “Đạo hữu, nếu như ta nói rằng là do linh hồn còn sót lại của Thần Núi chạy vào trong miệng ta, thì người có tin không?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một cái: “Người đoán thử xem?”

Diêu Phong nói ngay lập tức: “Ha ha, người xem, người bị lừa rồi, đạo hữu đừng gây rối, ta chỉ giỡn một tí thôi, thả ta ra trước đi, để ta phun linh hồn còn sót lại của Thần Núi ra.”

“Phun ra? Người nghĩ ta là ai? Mà phải ăn đồ thừa của người?” Trần Hạo mặt không thay đổi nói.

Diêu Phong: “...”

Trần Hạo cười: “Nhưng mà trong này cũng có công lao của người, người lấy một nửa, thì cũng không có vấn đề gì, vấn đề là, người không nói hai lời, đã muốn nuốt tất cả cùng một lúc, điều này là không tốt, người nên tự kiểm điểm bản thân đi.”

Trần Hạo nói xong thì không để ý Diêu Phong nữa, xoay người bắt đầu kiểm tra Phương Quân Quân, bây giờ cô bé rất yếu, không chỉ có cơ thể, mà linh hồn cũng rất yếu, dẫn đến hôn mê bất tỉnh, không thể tỉnh lại trong thời gian ngắn.

Lông mày hẩn nhíu lại, Trần Hạo ôm Phương Quân Quân, quay vào trong biệt thự, đặt cô bé lên giường, phát tay lấy một cái bình nhỏ, nói với thiếu phụ xinh đẹp đang khẩn trương: “Tạm thời con gái của ngươi không có vấn đề gì, nhưng cơ thể của cô bé rất yếu, cần được chăm sóc, ta có một bình dưỡng thần đan, cứ cách hai ngày ngươi lại lấy ra một lần, đun sôi với nước nóng, sau đó đút cho con gái của ngươi uống. Ngoài ra, ngươi có thể tìm một bác sĩ, để hắn kiểm tra cho Quân Quân, rồi kê một đơn thuốc bổ, áp dụng hai cách này, không đầy một tháng, cô bé sẽ khôi phục như bình thường.”

Nghe Trần Hạo nói vậy, thiếu phụ xinh đẹp vui mừng khôn xiết, vội vàng nói cảm ơn.

Thiếu phụ xinh đẹp muốn trả tiền, nhưng Trần Hạo lại không nhận, linh hồn còn sót lại của Thần Núi, đã trả đủ, loại tiền kia, hắn không có thêm.

Sau khi từ chối, Trần Hạo không ở lại lâu, hắn mang theo vòng vàng kim sáng bao vây Diêu Phong và đệ tử chất phác tay chân luống cuống của mình đi. Để lại thiếu phụ xinh đẹp ngàn ân ngàn vạn, cảm thán rơi nước mắt.

Sau khi rời khỏi khu biệt thự, Trần Hạo đến một dòng sông nhỏ, đốt lửa trại, rồi mới nhìn qua Diêu Phong nói: “Đạo hữu, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

Diêu Phong nói: “Không có gì phải suy nghĩ, đạo hữu, đợt này là ta nhận thua, nhưng ngoại trừ trả lại linh hồn còn sót lại của Thần Núi cho ngươi, ta không còn tài sản nào khác.”

Trần Hạo cười: “Ngươi có, ta có thể khẳng định.”

Diêu Phong nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Ta không nói nhầm nữa, linh hồn còn sót lại của Thần Núi là sức mạnh của tín ngưỡng tụ lại, nó vô dụng đối với ta, ta có thể đưa hết cho ngươi, nhưng ta yêu cầu một giao dịch công bằng.”

Diêu Phong nói: “Làm thế nào để giao dịch?”

Trần Hạo nói: “Ta muốn ngươi đưa ra ba pháp thần thông để trao đổi, ngoài ra ta còn muốn biết bí mật về việc thần Núi tái sinh. Bí mật này không được tính là một giao dịch, nó được tính là hợp tác cộng hưởng.”

Diêu Phong trừng mắt: “Thần thông là nền tảng của tu hành, ta... Tất nhiên là lựa chọn hợp tác, ha ha, đạo hữu ngươi quá coi thường ta, đã phạm sai lầm, làm sao ta có thể không phục, lương tâm của ta sẽ đau.”

Lời còn chưa dứt, nháy mắt Diêu Phong đã thay đổi giọng điệu, trên mặt là bộ dạng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trần Hạo cười thường thức loan đao trong tay.

Đây là phê linh đao, bởi vì quá độc ác, hữu thương thiên hòa, từ khi Trần Hạo có nó tới giờ, cơ bản chưa bao giờ dùng qua.

Nhưng thứ này dùng để dọa người, cũng đủ rồi.

“Đạo hữu quả nhiên là người rộng rãi, đến, thứ nhất là ta muốn thần thông, có phải là pháp tụ linh tượng thần không mất?” Miệng thảo luận, Trần Hạo lại lấy tượng thần không mất ra, một tay khác cầm phê linh đao, thỉnh thoảng mài qua tượng thần, nhìn Diêu Phong đang sợ hãi, vội vàng nói: “Đạo hữu đừng gây rối, đao này của ngươi tà tình quá lớn, sẽ làm ô nhiễm linh tính.”

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu vẫn là nói về thần thông mà ta muốn trước đi.”

Diêu Phong gượng cười, không dám mảy may do dự, ông ta đem pháp tụ tượng thần không mặt nói ra.

Chờ hắn nói xong, Trần Hạo hơi nghi ngờ, nói: “Nghe vậy là, cái pháp tụ linh này, không có liên quan đặc biệt gì với tượng thần a?”

Diêu Phong có chút lúng túng nói: “Không có quan hệ gì, tượng thần này của ta, là ta cố tình không khắc mặt.”

Trần Hạo tò mò hỏi: “Tại sao?”

Diêu Phong nói: “Ta đã được sinh ra từ hơn ba trăm năm trước, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng may mắn bái được một vị sư phụ đạo môn, học được pháp của Huyền Môn, bất quá thiên phú của ta, chỉ ở mức trung bình, con đường vô vọng, vì vậy ta liền rút lui cầu phú quý. Mà thời điểm đó lại gặp loạn thế, lại không thể sống trong hòa bình, bị một đám loạn binh uy hiếp, đầu óc của ta nóng lên, liền tạo phản. Nhưng ta lo lắng thân phận của mình sẽ gieo hại cho sư môn, nên ta đeo mặt nạ không mặt, tự xưng là thiên tướng vô tướng.”

Nói đến đây, Diêu Phong thở dài nói: “Đáng tiếc là ta không am hiểu việc bày trận, dù dựa vào pháp thuật chiến thắng vài trận, lại chọc giận triều đình, phái các tu sĩ đại bàng đến mai phục, bắt giữ ta, xiềng xích ba ngày, trảm thị chúng. Tuy nhiên thời điểm ta tạo phản, đã tập hợp rất nhiều tín đồ, bình thường đối xử với bọn họ rất tốt, cho nên sau khi ta chết, các tín đồ đã rèn cho ta tượng thần không mặt này, thờ phụng ngày đêm, từ từ hấp thụ linh hồn của ta, sau ba trăm năm tang thương chấp trùng, ta cũng bị chôn vùi trong bụi đất, thẳng đến khi bị tiểu Diêu Phong đào từ dưới đất ra vào hai mươi mấy năm trước.”

Trần Hạo giật mình, hỏi: “Vậy cái xiềng xích trước đó người bao vây Phương Quân Quân, chính là cái xiềng xích năm đó khóa người lại?”

Diêu Phong gật đầu: “Cái xiềng xích này khóa hồn của ta, lại bởi vì ta có tượng thần tụ linh, dần lĩnh ngộ ra cách khoá linh hồn, chỉ là tu vi của ta không đủ, vẫn cần tiếp tục cải thiện.”

Trần Hạo khen ngợi nói: “Hiểu biết không tệ, cái cách khoá linh hồn này, vậy thì môn thần thông thứ hai, môn thần thông thứ ba, đạo hữu tự làm đi.”

Diêu Phong: “...”

“Đạo hữu, pháp tụ linh và cách khoá linh hồn, ta có thể dâng lên cho người, bởi vì nó được tạo ra bởi kinh nghiệm của ta. Nhưng người cũng là người trong Đạo môn, biết tầm quan trọng của truyền thừa, mặc dù ta cũng biết một ít đạo pháp khác, bất quá ta không thể nói cho người, bởi vì đây là truyền thừa của sư môn, ta nhận được ân sư, không hồi báo được, ta đã rất áy náy, nếu như ta còn đem pháp của sư môn ra ngoài, ta đây không làm được, nếu như đạo hữu không hài lòng, thì có thể giết ta.” Giọng điệu của Diêu Phong đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Ánh mắt của Trần Hạo dừng lại, nhìn Diêu Phong một lúc lâu, bỗng nhiên cười nói: “Vậy thì ta bỏ môn thần thông thứ ba, đổi một yêu cầu khác thế nào, khi ta cần, người phải giúp ta một lần.”

Chương 628: Khai quang xe tang (1)

“Chuyện này có thể, đạo hữu yên tâm, chỉ cần người...”
Diêu Phong cười, ông ta vẫn chưa nói xong Trần Hạo đã tiếp lời: “Bây giờ ta cần luôn.”

Diêu Phong sững sốt: “Cần gì?”

Trần Hạo cười một tiếng quỷ dị: “Cần người giúp ta giải quyết.”

Diêu Phong sợ hãi, sau đó Trần Hạo tiếp tục nói: “Một vấn đề.”

Diêu Phong nén nhin một hơi, im lặng nhìn Trần Hạo.

Cảm giác như chỉ cần lơ là một chút ông ta sẽ hiểu sai câu nói của Trần Hạo.

“Vấn đề gì, nếu như có thể làm được ta nhất định sẽ giúp sức.” Diêu Phong nghiêm túc nói.

Trần Hạo không nói chuyện mà trực tiếp vung tay lên, lập tức một chiếc xe xuất hiện tại chỗ.

Chiếc xe này có âm khí vờn quanh trông cực hư ảo, nó chính là chiếc xe tang trường học bị Trần Hạo thu vào Tụ Lý Càn Khôn.

Chớp mắt nhìn thấy chiếc xe tang, Diêu Phong mở trừng mắt nhìn, hoảng sợ nói: “CMN, người thả ra từ nơi nào? Chẳng lẽ người có...”

“Chính là Tụ Lý Càn Khôn, không đáng nhắc tới, khiến đạo hữu chê cười rồi.” Trần Hạo khiêm tốn đáp.

Diêu Phong: “...”

Mịa cả nhà ngươi, ta đang muốn nói ngươi có pháp bảo chứa đồ, chứ mịa nó ai mà muốn nghe chuyện ngươi biết tu luyện càn khôn? Ngươi có biết Tụ Lý Càn Khôn ghê gớm lắm, trâu bò lắm không? Ta không muốn nghe, không muốn nghe nữa!

Không thèm để ý đến Trần Hạo, Diêu Phong nói: “Đây là xe tang mà! Chắc chắn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy đây, hiếm có lắm, có điều đạo hữu à, ngươi cần ta làm gì?”

Trần Hạo đáp: “Ta tình cờ gặp chiếc xe tang này, nó là một xe trường học, ngoài ý muốn gặp tai nạn, mười đứa bé và lái xe đều bị chết oan uổng. Tài xế sau khi chết không tiêu tan chấp niệm, dung hợp vào xe tang, trở thành trở ngại, chỉ khi phá vỡ chấp niệm này thì đám nhỏ trong xe mới có thể chuyển sinh. Đạo hữu tu Thần đạo, mặc dù chưa có thành tựu nhưng cũng có mấy phần thần thông, chấp niệm này đối với ngươi mà nói chắc hẳn không đáng nói đúng không?”

Diêu Phong cười, nghiêm túc hỏi: “Đạo hữu à, ngươi xác định dùng yêu cầu đổi chuyện này? Ta giúp ngươi giải quyết xong sẽ không nợ ngươi gì nữa, sau này đường lớn thênh thang, mỗi người một bên.”

Trần Hạo đáp: “Ta xác định.”

“Vậy thì tốt, chuyện này giao cho ta.” Diêu Phong cười, phóng vụt lại bên chiếc xe tang đang chuyển động vòng quanh, không biết mở lái đi sang bên từ khi nào.

Tiến vào trong xe, Diêu Phong đánh giá chung quanh một chút, sau đó hợp hai tay lại, lẩm nhẩm trong miệng, dần dần, trên người Diêu Phong hiện lên một tầng ánh sáng thần kỳ màu lam.

Ánh sáng màu lam này từ từ khuếch tán, chiếm toàn bộ không gian trong xe tang.

Nó lượn lờ xung quanh khiến cho chiếc xe tang như ảo như mộng, vô cùng xinh đẹp.

Trần Hạo, gà trống, mèo đen, còn có đệ tử chất phác của Diêu Phong đều sáng mắt nhìn, âm thầm sợ hãi thán phục.

Đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trong xe tang vang lên một tiếng hét thảm, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Hạo, Diêu Phong từ trong xe tang rơi xuống.

Trần Hạo hoàn hồn, vội vàng chạy lại kiểm tra thì phát hiện Diêu Phong đã hôn mê, cổ hơi thở đặc biệt trên người hắn ta biến mất không thấy tăm hơi.

Đậu xngươi? Tình huống gì thế này? Chuyện gì đã xảy ra?

Trần Hạo không hiểu ra làm sao.

Rõ ràng ông ta rất tự tin, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Lúc đang suy nghĩ, Trần Hạo cảm giác được có điều không đúng, hắn ngửa đầu nhìn chiếc xe tang lại phát hiện nó dừng ngay bên cạnh, không nhúc nhích.

Hơn nữa từ mắt Âm Dương, Trần Hạo phát hiện trên ghế lái xe tang lòi ra một người tài xế.

Tài xế này mặc khôi giáp, áo choàng dài, tiếp nữa là... không có mặt!

CMN... Chuyện này éo đúng!

Trần Hạo sợ ngây người.

Lúc này, lái xe không mặt nhìn về phía Trần Hạo, giọng nói tức đến hỗn hển: “Mịa cả nhà ngươi, ngươi lừa ta!”

Trần Hạo nhíu mày: “Đạo hữu à, sao ngươi lại nói như thế? Ta lừa ngươi chỗ nào?”

Lái xe không mặt tức giận nói: “Ngươi nói xe tang này có chấp niệm, vì sao lại không nói nó có triệu điểm thiện niệm ban phước, chuyện quan trọng như vậy, mịa nó, ngươi đừng nói với ta là ngươi quên.”

Trần Hạo sững sốt: “Điều đó rất quan trọng hả?”

Lái xe không mặt: “...”

Mịa nó, hần ta đã biến thành dạng này rồi mà tên kia còn có mặt mũi nói không quan trọng hả?

“Đạo hữu à, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi lừa ta, ngươi còn muốn ta giúp giải quyết hả?”
Lái xe không mặt nghiêm túc nói.

Trần Hạo cười đáp: “Đạo hữu à, ngươi nhận giúp, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chính xác thì ta cũng không lừa ngươi, chính ngươi tràn đầy tự tin đồng ý hỗ trợ.”

Lái xe không mặt: “...”

“Có điều tình huống của ngươi ta nhìn mà vẫn chưa hiểu lắm, ngươi nói xem, ta phải giúp ngươi như thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Lái xe không mặt đáp: “Toàn bộ xe tang này đã thành một thể, xe, học sinh, lái xe, còn có triệu giá trị thiện niệm, trợ giúp lẫn nhau, cấu thành một thể, bất luận thứ gì cũng không thể phá vỡ, nếu không phải xe tang bị hủy thì chính là người phá vỡ bị phản phệ.”

Nói đến đây, lái xe không mặt nhìn về phía Trần Hạo.

Cho dù trên mặt hần ta bóng loáng, không có ngũ quan nhưng Trần Hạo vẫn có thể cảm nhận được sự u oán tốt độ.

“Khụ khụ, ý của đạo hữu là, người vì tiêu trừ chấp niệm nên bị phản phệ, thay thế chấp niệm của lái xe hả?” Trần Hạo hỏi.

Lái xe không mặt nói: “Người không nhìn ra được hả? Ông đây bị xe tang này hạn chế, triệu giá trị thiện niệm khủng bố như thế nào người có biết không? ta cho người biết, một điểm thiện niệm, số mệnh được ban phước, triệu điểm thiện niệm, số kiếp vô song. Tiên Thiên Chân Nhân gặp phải thứ này cũng phát sàu đó, không thể cưỡng ép phá giải, nếu làm thế sẽ chỉ đánh tán ra thôi, mà thứ này nếu tán ra, ông đây cũng gặp nạn theo. Người nói đi, có phải người lừa ta hay không?”

Trần Hạo hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lái xe không mặt không nói lời nào, cứ như vậy dùng khuôn mặt không ngũ quan nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo bị nhìn đến ngượng: “Người đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không có cách nào đâu, nếu có biện pháp ta đã sớm giải quyết rồi, còn đi xin người giúp đỡ làm gì?”

“Không được, người có biện pháp.” Lái xe không mặt lên tiếng.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động: “Không phải người định bảo ta giúp người tìm thể thân đấy chứ? Chuyện này làm được nhưng cũng cần người ta đồng ý nữa, ta đi một lát tìm cho người, để xem...”

“Không cần kiếm, hồn phách vô dụng, căn bản không có cách thay thế ta, trừ phi người tìm được một thân hồn tu Thần đạo mạnh hơn ta, hoặc là... Dùng người để thay thế.”

Câu nói cuối cùng, giọng điệu của lái xe không mặt cực âm trầm.

Trần Hạo nghe vậy, không nói hai lời, xoay người rời đi.

“Áy áy, người làm gì vậy?” Xe tang chuyển hướng, đi theo Trần Hạo, lái xe không mặt vội vàng hỏi.

Trần Hạo tức giận: “Ta không muốn giúp người.”

Lái xe không mặt nổi giận: “Người lừa ta còn không giúp ta hả, người không sợ đạo tâm bất an, nảy sinh tâm ma sao?”

Trần Hạo dừng lại bước chân, hần nói: “Người nợ ta một nguyện vọng, có đúng hay không? Ta nói muốn người giúp giải quyết chuyện xe tang, người đồng ý rồi có đúng hay không? Nói cách khác, lúc người đồng ý, ân oán giữa hai ta đã thanh toán xong, mặc dù người không làm được nhưng ít ra cũng có cố gắng, ta bày tỏ vui mừng và cảm kích.”

Lái xe không mặt: “...”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Cho nên chuyện này không có nhân quả, ta giúp người là vì tình cảm, không giúp người là an phận, mĩa nó chứ người còn muốn ta thế nào, có phải suy nghĩ nhiều rồi không?”

Lái xe không mặt cất giọng nặng nề: “Nhưng chiếc xe tang này không kiên trì được bao lâu, nếu người không giúp ta, mười một đứa bé trên xe này sẽ hồn phi phách tán.”

Trần Hạo nhú mày: “Người nói cái gì?”

Chương 629: Khai quang xe tang (2)

Lái xe không mặt khẽ nói: “Ngươi cho rằng xe tang bốn ngôi một thể có thể bị ta phá vỡ đơn giản như thế hả? Ta tu Thần hồn, thành Thần đạo, nhưng xe tang và những đứa trẻ trên đó đều là thể âm, dù có triệu điểm thiện niệm che chở nhưng bản chất vẫn khác biệt, dưới sự triệt tiêu âm thầm, tới đa một tháng, xe tang này sẽ vụn vẹo tan rã, mặc dù ta cũng không sống nổi nhưng bọn trẻ cũng sẽ hồn phi phách tán theo ta.”

Trần Hạo hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi hãy tìm một âm hồn mạnh mẽ thay thế ta, hoặc để đám quỷ nhỏ và xe tang này tu hành, không ngừng lớn mạnh, chậm chậm khôi phục cân bằng, xe tang sẽ có thể tiếp tục tồn tại.” Lái xe không mặt nghiêm túc giải thích.

Trần Hạo tức giận: “Một âm hồn mạnh mẽ? Ngươi đang đùa ta hả? Mịa nó, âm hồn mạnh mẽ ai lại bằng lòng tới làm lái xe? Nếu không phải chuyện ta tình nguyện thì ta cũng không muốn ép buộc người khác.”

Lái xe không mặt nói: “Vậy ngươi cũng không thể nhìn ta và đám quỷ nhỏ này chết đi được? Hay lắm, bọn ta đều chết hết, nhưng chuyện tàn nhẫn như hồn phi phách tán này ngươi thực sự có thể làm như không thấy sao?”

Trần Hạo im lặng.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hắn quan sát tỉ mỉ xe tang.

Lái xe không mặt nghi ngờ hỏi: “Ngươi làm gì đây?”

Trần Hạo đột nhiên cười, tay nắm pháp quyết, ngưng tụ một luồng pháp quang, trực tiếp thêm lên chiếc xe tang.

Lái xe không mặt quá sợ hãi: “CMN, người đừng làm loạn, xảy ra... A!”

Hắn ta chưa dứt lời đã đực mặt lại.

Xe tang bị Trần Hạo ban phát pháp quang đột nhiên hiển hiện linh quang, sau đó, chiếc xe vốn hư ảo trở nên thật hơn một chút, âm khí lượn lờ quấn quanh xe cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

Hồn phách của những đứa trẻ ngồi yên không nhúc nhích trên xe cũng mạnh hơn một chút.

Lái xe không mặt kinh ngạc, hắn ta nhìn Trần Hạo: “Chuyện gì xảy ra vậy? Người, người đã làm cái gì?”

Trần Hạo cười đáp: “Đừng hỏi cái này, ta hỏi người, bây giờ người vẫn cảm giác không hòa hợp với xe tang sao?”

Lái xe không mặt im lặng một lát rồi nói: “Cảm giác khá hơn nhiều rồi, loại cảm giác mâu thuẫn gay gắt kia đã biết mất, hơn nữa, ta cảm thấy...”

“Khá hơn là tốt, tiếp tục nào.”

Không đợi lái xe không mặt nói xong, Trần Hạo đã mở miệng lần nữa, sau đó hắn lại vươn tay nắm pháp quyết, ngưng tụ pháp quang càng lớn mạnh hơn, đổ thêm vào xe tang.

Chiếc xe tang lóng lánh, không ngừng thật hơn, Trần Hạo cũng nhìn thấy phản hồi từ phước lành khai quang.

Xe tang, khai quang xe âm, tụ khí âm, tích khí dương, trấn tà, phê hồn.

Năng lực khai quang trước nay chưa từng thấy, hơn nữa còn hơi quá sức tưởng tượng, nhìn cái tên trông vô cùng đáng sợ.

Lái xe không mặt bó tay hoàn toàn, yên lặng cảm nhận sự biến hóa của xe tang, chờ sau khi xe tang khôi phục lại bình thường, hắn ta mới nhìn Trần Hạo rồi hỏi: “Đạo hữu, đây rốt cuộc là phép thần thông nào vậy?”

Trần Hạo cười nói: “Khai quang.”

Lái xe không mặt tức giận: “Nhảm nhí, đạo hữu à, nếu là cơ mật thì người không cần nói, trêu ta làm gì chứ, cái gì mà khai quang? Có khai quang trâu bò như vậy hả? Người cho ta là kẻ mù tu hành sao?”

Trần Hạo đáp: “Tin hay không tùy người, đây là phép khai quang có năng lực ban phước, hiện tại chiếc xe này...”

“Tụ khí âm, tích khí dương, trấn tà, phê hồn, đúng không?”
Lái xe không mặt đột nhiên lên tiếng.

Trần Hạo sững sờ: “Làm sao người biết!”

Lái xe không mặt yếu ớt nói: “Ta chính là một phần của xe tang, người bảo làm sao ta không biết cho được? Có điều phép thần thông này xem như không tệ, ta có một cảm giác mạnh mẽ chưa từng thấy, mạnh đến mức có thể cắn nuốt người...”

Hắn ta vừa dứt lời đã không chế xe tang, mở ra một vết nứt dữ tợn trước mặt, nhắm ngay vào Trần Hạo.

Xe tang há miệng giống như một con thú lớn mở ra cái miệng đầy máu muốn khóa chặt con mồi, tràn đầy ý muốn cắn nuốt mãnh liệt.

Miệng của nó dài hơn ba mét.

Đứng trước cái miệng này, Trần Hạo giống như một đứa bé, chẳng đủ nhét kẽ răng nó.

Đối với vết nứt, Trần Hạo không sợ hãi mà lại cười, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng sử dụng một chiêu với chiếc xe tang.

Chốc lát sau, xe tang lưu động linh quang, quay tròn thu nhỏ, sau đó bay vào lòng bàn tay Trần Hạo, giống như một chiếc xe đồ chơi nho nhỏ.

Lái xe không mặt: "...”

Trần Hạo giơ tay lên, cười tủm tỉm nhìn xe tang nhỏ rồi hỏi: “Người nói muốn cắn nuốt ta hả?”

Lái xe không mặt quả quyết nói: “Ta muốn cắn nuốt kẻ thù của người, phạm là kẻ muốn đối đầu với người chính là mục tiêu của ta.”

Trần Hạo cười giễu: “Thật sao?”

Lái xe không mặt đáp: “So vàng thật còn thật hơn, đó là lời thật lòng của ta.”

Trần Hạo nói: “Vậy thì sau này người cứ ở lại trong xe tang đi, làm lái xe chuyên trách của ta được hay không?”

“Đây là vinh hạnh của ta, cảm ơn ông chủ đã sắp xếp cho ta vị trí này, thật sự cảm ơn ngài.”

Trần Hạo cười: “Sự cơ trí của người khiến ta rất tán thưởng. Nếu người đã thành tâm thành ý bái phục, vậy chuyện trước kia đều thành mây khói, quá khứ của người ta cũng không biết, từ hôm nay trở đi người có tên mới, gọi là... Không Cần Mặt Mũi.”

Lái xe không mặt: “Không Cần Mặt Mũi, cái tên này không tệ, cảm ơn ông chủ.”

Trần Hạo: “(? _ ?), người, cảm thấy được hả?”

Lái xe không mặt đáp: “Được, được chứ sao không, tục ngữ nói, người không cần mặt mũi, vô địch thiên hạ, ông chủ kỳ vọng rất lớn vào ta nha!”

Trần Hạo: "... Không phải ta kỳ vọng cao với người mà là ta xem thường tiết tháo của người. Được rồi, người lại kể xem sau khi khai quang xe tang có thay đổi gì không? Đám quý nhỏ có thể thoát khỏi trạng thái mê muội hay không?"

Lái xe không mặt đáp: "Tạm thời không thể, có điều hồn thể của đám quý nhỏ ngưng kết rất nhiều, coi có hy vọng khôi phục, chỉ cần ông chủ tiếp tục khai quang thì sẽ có biến hóa không tưởng tượng nổi."

Trần Hạo gật đầu, lúc hắn muốn tiếp tục thì đột nhiên khẽ động lông mày, quay người nhìn lại, Diêu Phong nguyên bản vốn đang hôn mê, lúc này vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng, khẽ rên rỉ, được đệ tử chất phác của hắn ta đỡ lấy, trông có hơi đau đớn.

Chương 630: Không mặt tuyệt vọng

“Sao thế? Có lời gì muốn nói với hấn hả?” Trần Hạo hỏi.

“Không cần đâu ông chủ, qua tai nạn này... Không đúng, trải qua phúc duyên lần này, duyên phận giữa ta và hấn coi như hết, hấn giúp ta làm lại một đời, có điều những năm qua cứu hấn mấy lần cũng coi như đã trả lại ân tình, về sau, chân trời góc biển, mọi người đều tốt lành.” Lái xe không mặt thờ dài một tiếng.

Lúc nói chuyện với Trần Hạo thì tám bậy tám bạ, thay đổi thất thường, nhưng lúc đối mặt với Diêu Phong lại bộc lộ bản tính thật.

Bất kể như thế nào, ơn sinh ra, lại thêm mấy chục năm làm bạn, không có khả năng không có tí cảm tình nào.

Trần Hạo cười nói: “VẬY CŨNG TỐT, GIỜ CHÚNG TA ĐI THÔI.”

Dứt lời, Trần Hạo phát tay, xe tang biến lại như cũ, sau đó Trần Hạo dẫn theo mèo đen và gà trống lên xe.

Lái xe không mặt cuối cùng nhìn thoáng qua Diêu Phong, quay người lái xe, đột ngột bắn thẳng ra ngoài, tốc độ cực nhanh, nhìn giống như bay sát mặt đất.

Trần Hạo ngồi trên một ghê trống, quay đầu liếc nhìn đám quý nhỏ.

Tuổi của bọn chúng không lớn, chỉ tầm sáu bảy tuổi, vẫn mặc đồng phục trên người, túi sách nhỏ đặt bên cạnh, tư thế rất ngay ngắn.

Chẳng qua mỗi quỹ nhỏ này đều có vẻ mặt đờ đẫn, mắt đại ra không chút ánh sáng.

Trên người bọn chúng có một tầng lưu quang vô hình.

Lưu quang này đem lại ấm áp và an tâm, bảo vệ đám quỹ nhỏ không bị xâm hại, nhưng cũng khiến chúng không thể thoát ly, bị áp chế tại chỗ.

Trần Hạo quan sát một hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, hần nhắm mắt lại, bắt đầu khôi phục pháp lực.

Năm mươi năm pháp lực ban phước khai quang, mặc dù khiến xe tang biến hóa rất lớn nhưng vẫn không thể gọi dậy những đứn nhóc đáng thương kia.

Triệu điểm thiện niệm là một lớp vỏ kiên cố không cách nào phá vỡ.

Thời gian quý giá nhất, cũng không đáng tiền nhất, âm thầm biến mất trong vô hình.

Một đêm yên ổn, tay lái xe không mặt điều khiển xe tang, trèo đèo lội suối, cưỡi sóng qua sông, chẳng biết đã rời xa thủ đô từ lúc nào.

Chờ đến hừng đông, lái xe không mặt vẫn chưa ngừng lại mà cứ tiếp tục tiến lên cực nhanh.

Điểm quý dị chính là, ánh mặt trời bao trùm lên xe tang nhưng không gây ra chút thương tổn nào.

Bên ngoài xe tang có một tầng ánh sáng lưu động, ánh sáng này tựa như âm khí chuyển hóa thành, nhưng không sợ ánh nắng, khiến toàn bộ tia nắng chiếu xuống bị dội ngược ra ngoài.

Lái xe không mặt điều khiển xe tang không mấy hiếm lạ.

Hắn ta hòa cùng một thể với xe tang, biết rõ năng lực phước lành khai quang trên xe, ánh sáng phản xạ này có thể loại bỏ khí dương, không sợ ánh nắng, có thể xuất hiện vào ban ngày, vô cùng kỳ diệu!

“Trời sáng rồi hả?”

Cảm giác được ánh sáng, Trần Hạo mở mắt, vươn vai.

Vất vả tu một đêm, pháp lực khôi phục hơn phân nửa, trong lòng hắn cảm thấy thoải mái hẳn.

“Ông chủ tỉnh rồi à, có đói bụng không? Phía trước có một trấn nhỏ, nếu ngài muốn ăn cơm ta sẽ lái xe qua đó.” Lái xe không mặt vội vàng nịnh nọt nói.

Trần Hạo cười đáp: “Ta nói không được... ừm, người có thể có chút tiền đồ được không? Trước đó người còn dám lừa ta, sao bây giờ lại sợ sệt thế? Người thế này còn tu Thần đạo được không?”

Lái xe không mặt bảo: “Ông chủ à, coi ngài nói kia, ta...”

“Nói lời thật lòng.” Trần Hạo cắt ngang.

Lái xe không mặt đáp: “Mĩa nó, ta bị xe không chế, xe thì bị người không chế, người muốn ông đây làm thế nào? Ta cũng rất tuyệt vọng có được hay không?”

Trần Hạo nhin không được cười lên: “Đạo hữu à, mặc dù quen biết không lâu nhưng đã là người tu hành, cảm giác vô cùng nhạy bén, người nói thử xem ta là người như thế nào?”

Lái xe không mặt im lặng một lát rồi nói: “Người không phải là người xấu.”

Trần Hạo cười bảo: “Người nói như vậy, cũng ngầm ý nói ta không phải là người tốt đúng không? Được rồi, ta thừa nhận, mặc dù ta không làm chuyện xấu nhưng cũng chẳng phải người lương thiện gì, chí ít trong tay ta đã có không ít mạng

người, dính tới máu người. Có điều ta không hối hận, không thẹn với đạo tâm. Được rồi đạo hữu à, ta hỏi người một vấn đề này, người có biết Phật và Đạo khác nhau như thế nào không?”

Lái xe không mặt đáp: “Một cái là trú thế tu hành, một cái là thế ngoại tiêu dao.”

Trần Hạo bảo: “Một điểm đại khái, ta cảm thấy điểm khác nhau giữa hai bên là, Phật môn cầu kiếp sau, Đạo môn cầu bất tử. Ta tu hành đại đạo, truy cầu vĩnh hằng, tự nhiên rất trân quý mạng nhỏ của mình, cũng càng trân quý đạo tâm, mọi chuyện đều lấy bản tâm làm chuẩn. Người có thể nhìn ra ta không phải người xấu, có gì phải làm bộ làm tịch?”

Lái xe không mặt hỏi: “Ý của người là sau này ta có thể tùy thích, làm gì cũng được hả?”

Trần Hạo đáp: “Đạo hữu có nhìn thấy con mèo và gà kia không? Bọn chúng là linh sủng ta nuôi, nhưng với ta mà nói, chúng chính là đạo hữu của ta, con đường tu hành, kết bạn tiến lên. Người ngoài ý muốn đi đến nước này, ta cũng hết cách, chỉ có thể dùng phép khai quang tiếp tục ban phước lành, tương lai như thế nào ta không kết luận trước được, nhưng ta tuyệt đối không xem thường bất kỳ một đạo hữu nào có duyên tu hành với ta, đây là bản tâm.”

Lái xe không mặt im lặng không nói gì.

Trần Hạo cười cười, hấn không nhiều lời nữa mà nói sang chuyện khác: “Được rồi, đến trấn nhỏ phía trước đi, ăn sáng.”

Lái xe không mặt không nói lời nào, yên lặng chuyển hướng, tiến về trấn nhỏ.

Chiếc xe lao vùn vụt đi, vừa đến gần trấn nhỏ thì đột nhiên có một xe khác từ bên cạnh lái tới, nhập vào làn xe, cùng nhau tiến lên.

Đây cũng là một chiếc xe trường học, trên xe ngồi đầy một đám trẻ nhỏ, vui vẻ tươi cười.

Đó chỉ là một xe phổ thông, chẳng qua ánh mắt Trần Hạo đột nhiên khẽ động, hần nhìn một bé quý mập mập trong xe.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Trần Hạo cảm giác nó bỗng nhiên nhúc nhích.

“Ồ! Sức mạnh của suy nghĩa tốt đẹp xuất hiện dao động!”

Lúc này, người lái xe không mặt ngạc nhiên mở miệng.

Trần Hạo híp mắt lại.

Cảm giác không sai, nhóc quý béo này thật sự đang di chuyển! Nguyên nhân là gì? Chẳng lẽ là...

Trần Hạo hơi trầm ngâm nhìn về phía xe buýt trường đang chạy song song.

Hai chiếc xe đi cạnh nhau, tiếp tục tiến về phía trước, và nhanh chóng đi vào thị trấn nhỏ.

Trần Hạo muốn người lái xe không mặt cùng xe buýt trường học đi vào một trường tiểu học.

Đến đây, tiếng người xôn xao và học sinh càng nhiều.

Trần Hạo cẩn thận quan sát mười con quý nhỏ trong xe, quả nhiên, không chỉ có nhóc quý béo nhúc nhích mà còn có mấy tên quý nhỏ cũng không ổn định.

Phát hiện này khiến Trần Hạo bật cười.

Có vẻ như vấn đề của chiếc xe tang này không khó giải quyết, chỉ là không tìm được biện pháp.

Nếu không đánh bại được từ bên ngoài, vậy thì làm tan rã từ bên trong!

“Ông chủ...”

“Gọi ta là đạo hữu đi.” Trần Hạo nhìn người lái xe không mặt một cách nghiêm túc.

Người lái xe không mặt im lặng một lát và mở miệng nói: “Đạo hữu, vừa rồi sức mạnh của suy nghĩ tốt đẹp đã thay đổi mạnh mẽ hơn nữa, hình như, đám quỷ nhỏ sắp thức tỉnh.”

Trần Hạo nói: “Tôi cũng phát hiện, xem ra muốn cứu những tên nhóc này thì điều cần thiết không phải là phá hỏng xe tang, mà hãy để chúng tự đi ra khỏi sự bảo vệ từ bên trong, như vậy thì chúng mới có thể thoát ra được.

Nói xong, Trần Hạo dừng một chút và nói tiếp: “Chúng ta sẽ ở lại thị trấn nhỏ này một thời gian để xem hiệu quả. Nếu không được, chúng ta sẽ đến một thị trấn lớn hơn với trường học có nhiều học sinh hơn.”

“Đạo hữu quyết định là được.”

Chương 631: Đám quý nhỏ thức tỉnh.

Sau đó, người lái xe không mặt lái xe và đưa Trần Hạo đến một nhà hàng ăn sáng để dùng bữa, sau đó Trần Hạo hỏi xung quanh một chút và thuê một ngôi nhà ở thị trấn nhỏ.

Rõ ràng thị trấn nhỏ có phát triển kém, giá thuê rất rẻ, chỉ hai trăm đồng tiền một tháng, nhưng ngôi nhà là một tòa nhà nhỏ hai tầng, và cũng có một sân, phía sau là một cánh đồng rộng lớn, có gió thiên nhiên thổi liên tục, rất mát mẻ và thoải mái.

Bôn ba khắp mọi nẻo đường, không có chỗ ở cố định, bỗng chốc hưởng thụ được hoàn cảnh như vậy làm Trần Hạo cũng vô cùng vui vẻ, hẳn bắt đầu dọn dẹp nơi ở mới tạm thời này.

Bên này đang bận rộn, còn người lái xe không mặt lại lái xe tang biển mất, hẳn ta ang theo đám quý nhỏ đi vào trường học, dừng xe ở sát hành lang và im lặng lắng nghe bài giảng của giáo viên, tiếng đọc sách, tiếng cười của trẻ thơ lại vô cùng trong trẻo.

Những âm thanh này làm cho đám quý nhỏ trong xe tang nhận được ngày càng nhiều sự kích thích và hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp bao trùm họ cũng đang dao động càng lúc càng lớn.

Những suy nghĩ tốt đẹp có thể bảo vệ đám quý nhỏ không bị tổn thương, nhưng lại không thể ngăn cản hành vi của đám quý nhỏ.

Tình yêu là sự bao dung, không phải cầm tù.

Người lái xe không mặt cùng với xe tang là một, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng nhất sự dao động của đám nhóc, mặc dù họ chỉ vô tình bị mắc kẹt trong xe tang, và chưa bao giờ giao tiếp với nhau trước đó.

Nhưng vào giờ phút này, khi cảm nhận được sự dao động của đám quý nhỏ, hẳn ta không thể không kiềm chế được một số cảm giác không tên, dường như, hẳn ta rất hi vọng đám quý nhỏ này có thể thoát ra ngoài được.

Sau giờ học buổi sáng, người lái xe không mặt dự định lái xe trở về và sẽ quay lại vào buổi chiều.

Nhưng khi hẳn ta lái xe ra khỏi cổng trường thì bỗng nhiên phanh gấp, rồi quay lại nhìn.

Có tất cả mười một tên quý nhỏ trên xe tang. Nhưng lần này lại chỉ còn mười đứa!

Cmn, một đứa khác đã chạy đi đâu rồi?

Người lái xe không mặt nhìn xung quanh, sau đó dờ dẫm.

Con quý nhỏ mất tích kia là một con nhóc quý, thịt ục ịch nhưng cũng không mập, khuôn mặt rất tròn, còn có kiểu tóc búp bê, trông rất đáng yêu.

Lúc này cô bé đi ra xe tang và đứng ở trước một quầy hàng nhỏ.

Quầy hàng nhỏ này làm các loại đồ ăn vặt như bánh đậu và xúc xích nướng, tràn ngập mùi thơm và vô cùng hấp dẫn.

Việc kinh doanh của quầy hàng nhỏ này cũng không tệ, có khoảng năm đến sáu học sinh tiểu học đang vây xung quanh.

Con nhóc quý rời xe tang và đứng phía sau mấy đứa nhóc học sinh tiểu học, đôi mắt nó mở to, miệng không ngừng nhúc nhích và khuôn mặt thì khao khát.

Người lái xe không mặt khiếp sợ.

Làm thế nào mà nữ quý nhỏ này chạy ra ngoài được? Chẳng lẽ xe tang không có hạn chế với nó?

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất chính là, nữ quý nhỏ này ra ngoài thì cũng được thôi nhưng trên người của nó thực sự có sức mạnh đang dao động của mặt trời và nó có thể đi lại vào ban ngày.

Cmn, vì sao đều là linh hồn bị mắc kẹt trên xe tang nhưng đái ngộ lại chênh lệch lớn như thế!

Ngay khi người lái xe không mặt đang uất ức thì bỗng nhiên có một chuyện ngoài ý muốn tại quầy hàng nhỏ.

Một học sinh tiểu học vừa mới mua xong cây xúc xích nướng, đang chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên có một chiếc xe điện lao tới và xông thẳng vào người học sinh tiểu học đó.

Chuyện ngoài ý muốn này quá nhanh, hơn nữa khoảng cách quá gần, nên không hề có ai để ý và càng không có người ngăn xe lại giùm.

Khi học sinh tiểu học sắp bị xe điện đâm vào, thì chiếc xe điện chợt dừng lại một cách kỳ lạ trước mặt học sinh tiểu học, rồi dưới ánh mắt ngạc nhiên của những người bị thu hút bởi chuyện ngoài ý muốn ở đây, phía sau chiếc xe kia lại nhếch lên, sau đó bay lộn ngược qua đầu học sinh tiểu học kia và đập mạnh xuống đất.

Người lái xe là một phụ nữ, cô ta đang bị đè dưới chiếc xe điện và la hét thảm thiết.

Lần này, có nhiều người lớn đã phản ứng lại và vội vàng đến để kiểm tra giúp.

Nhưng không có ai nhìn thấy con quý nhỏ có mái tóc búp bê đứng trước mặt học sinh tiểu học, nó đang kết thúc hành động

võ sĩ của mình với sự hài lòng, sau đó nó nhìn về phía học sinh tiểu học và nói: “Ba ta từng nói, nỗ lực thì sẽ có đền đáp, ta đã cứu người, vậy que đồ ăn này chính là của ta.”

Nói xong, nó không khách khí chộp lấy que xúc xích nướng từ tay học sinh tiểu học kia và xoay người rời đi, để lại cậu học sinh tiểu học cứng ngắc tại chỗ do vẫn chưa tỉnh hồn.

Đến trước xe tang, nữ quỷ nhỏ có mái tóc búp bê hét lên: “Kỳ Kỳ, Manh Manh, ta mang đồ ăn ngon đến rồi, các người nhìn xem.”

Khi nó nói xong, mấy tiểu ma nữ trong đám quỷ vốn đang im lặng không động đậy ở trong xe đột nhiên mở mắt ra, rồi chúng đứng dậy và chạy qua, sau đó những con quỷ nhỏ khác lần lượt mở mắt và tò mò nhìn mấy tiểu nữ quỷ.

“Thơm quá, trong có vẻ ăn ngon.” Mấy nữ quỷ nhỏ đứng lại với nhau và nhìn một cách khao khát.

Nữ quỷ nhỏ có mái tóc búp bê tự hào nói: “Đây là ta trao đổi được, ba người chúng ta sẽ ăn cùng nhau được không?”

“Được, cảm ơn Bảo Bảo.” Mấy nữ quỷ nhỏ vui vẻ, sau đó mấy đứa đứng quanh một cây que xúc xích và bỗng nhiên hút một cái, sau đó que xúc xích đang sáng bóng trở u ám tối tăm và mùi hương cũng không còn rõ ràng nữa.

Mà mấy nữ quỷ nhỏ thì lộ ra biểu cảm hài lòng.

“Ăn ngon quá, cũng ngon như cơm mẹ nấu.”

“Mẹ ta nấu cơm không ngon, rất khó ăn, còn ba ta thì nấu rất ngon. Ta thích món cơm chiên trứng mà ông ấy làm nhất.”

“Ba mẹ ta chưa bao giờ ở bên cạnh ta. Ta luôn ăn cơm bà nội nấu, nhưng bây giờ không ăn được nữa.”

“Ta nhớ ba mẹ.”

“Ta cũng vậy.”

“Hu hu, các người đừng nói nữa, ta muốn khóc.”

“Oa... Ba ơi.”

“Oa... Ba ơi, mẹ ơi, hu hu hu, con rất nhớ hai người.”

...

Người lái xe không mặt: “...”

Thế giới của trẻ con đều trong sáng và không dính bụi trần như thế à? Không đến mấy câu đã nói khóc liền khóc.

Thấy một đám khóc tùm lum tùm la lên nên người lái xe không mặt vội vàng nói: “Đừng khóc nữa.”

Không có ai quan tâm.

Giọng của người lái xe không mặt đột nhiên trở nên lớn hơn: “Ta nói rồi, đừng khóc nữa.”

Lần này, tiếng khóc lập tức ngừng lại.

Sau đó, một đám quỷ nhỏ đều nhìn về phía người lái xe không mặt.

Khi chúng nhìn qua thì hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp vẫn luôn im lặng không nhúc nhích kia cũng bao phủ qua.

Người lái xe không mặt: “...”

“Cái gì nhỉ? Ta chỉ háng giọng thôi, khụ khụ, ah ~ ah ~ ah ~ ah ~ Ta thích ca hát, hét to có thể lan truyền giọng, ừm... hay ta hát một bài cho các người?”

Đôi mắt của đám quỷ con trở nên lạnh lùng, và thậm chí hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp đang bao trùm về phía hắn ta cũng càng rộng lớn hơn. Người lái xe không mặt có thể chắc chắn rằng, mình sẽ không thể chịu đựng được nếu bị hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp này đè xuống.

Trong một lúc, người lái xe không mặt khôn khổ đã chán nản và phải vật lộn để sống sót.

Nhưng đám quỷ con này thờ ơ với lời nói của hắn ta, và hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp càng phun trào hơn, dường như nó có thể bùng nổ vào bất cứ lúc nào.

Trong lòng người lái xe không mặt ngày càng đau khổ hơn và suy nghĩ của hắn ta đột nhiên thay đổi, hắn ta bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó và nói: “Nếu không, ta mời các người ăn đồ ăn ngon.”

“Hừ, ba nói không thể ăn thức ăn của người lạ, người muốn làm gì?” Đứa bé có tóc búp bê mở miệng vặn lại và nhìn chăm chăm vào người lái xe không mặt.

Người lái xe không mặt uất ức, mẹ nó là các người muốn làm gì mới đúng chứ, ông đây là quần thể yếu thể mà.

“Hắn ta là người xấu, hắn ta đã hại chết bác Cung.” Lại có một tên quỷ nhỏ khác mở miệng, lời này làm cho đôi mắt của những con quỷ nhỏ khác âm u lạnh lẽo hơn.

Chương 632: Nguyện vọng sau khi chết của đám quý con.

Người lái xe không mặt sợ hết hồn, hắn ta vội vàng nói: “Tôi không nhận cái tội này đâu, bác Cung của các người đã chết từ trước và cũng đã hồn phi phách tán rồi, ta chỉ thay thế hắn ta và tiếp tục bảo vệ các người mà thôi. Đúng vậy, bảo vệ các người, các người nhìn xem, ta có lòng tốt nhưng bản thân cũng bị liên lụy vào nên cũng không thể rời khỏi cái xe này được, các người nói xem, ta có thể là người xấu không.”

“Có thể.” Đám quý con đồng thanh trả lời.

Người lái xe không mặt: “...”

“Nếu người muốn chứng minh mình không phải là người xấu thì rất đơn giản, kiểm tra sức khỏe một chút là có thể biết được.” Đứa bé có tóc búp bê mở miệng lần nữa.

Các quý nhỏ khác đều gật đầu và nhìn về phía người lái xe không mặt.

Người lái xe không mặt sững sốt một chút và hắn ta đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Các người như vậy có phải là quá đáng lắm không? Ta... mẹ nó!”

Còn chưa nói xong, người lái xe không mặt đã nhắm mắt lại một cách tuyệt vọng, và sau đó bị hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp dâng trào đè xuống.

Giờ phút này, trong lòng của hắn ta chỉ có thể hình dung ra ba chữ.

Dmn!

Sao mình lại thảm như vậy chứ? Điều này thật không khoa học!

Trong 300 năm qua, mình vẫn luôn làm rất tốt. Sau cuộc khai quật, mặc dù mình ngủ nhiều tỉnh thì ít, nhưng vẫn không buồn không lo và rất vui vẻ.

Vậy tại sao trong khoảng thời gian này mình luôn gặp được những chuyện như vậy! Không phải bị người khác đe dọa thì cũng bị yêu quái uy hiếp, và bây giờ thậm chí cả đám quỷ nhỏ cũng có thể dọa dẫm mình! Đây là loại cuộc sống gì vậy? Tại sao lại như thế?

Đúng rồi, là bởi vì tên đạo trưởng Trường Sinh kia.

Sau khi hợp tác với hắn ta thì mình đã xui xẻo liên tục, mẹ nó người này là thần xui xẻo đầu thai à!

Người lái xe không mặt giật mình tỉnh ngộ và trong lòng cảm thấy hối hận.

Nếu ông trời cho ta một cơ hội nữa, thì nhất định ta sẽ tự tát vào mặt mình một cái cho tỉnh táo trước khi hợp tác với hắn ta, và cũng sẽ không đòi hỏi về bí pháp đầu thai của linh hồn Sơn Thần còn sót lại nữa.

Aiz, đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận, ta đã lang thang hơn 300 năm, cũng xem như may mắn rồi, cần gì phải yêu cầu xa vời thêm nữa.

Thôi vậy đi, tan biến thôi!

Yên lặng chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

Hả! Ta không chết?

Người lái xe không mặt hơi ngạc nhiên.

Hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp, mẹ nó cái này từ Tiên Thiên trở xuống, ai dám chống lại chứ, sao ta lại không chết?

Từ từ kiểm tra, thì thấy đang có hàng triệu suy nghĩ tốt đẹp quay xung quanh người lái xe không mắt nhưng không hề gây hại cho hắn ta.

Điều này...

Người lái xe không mắt không hiểu.

Chẳng lẽ ý nghĩa tốt đẹp này có thể phân biệt tốt hay xấu à? Chúng có thể hiểu mình không muốn gây hại cho đám quỷ nhỏ này sao?

Người lái xe không mắt ngạc nhiên, sau đó cũng rất vui vẻ.

Rất có linh tính mà!

Lần này không chết rồi.

Người lái xe không mắt phân khích và nhìn đám quỷ nhỏ.

“Nhìn thấy không, ta không sao, ta ổn, ta đã nói rồi, ta không phải là người xấu, ta là người tốt, hơn nữa còn là người tốt muốn bảo vệ các người, sao các người không nghe ta chứ? Bây giờ thì ổn rồi, có thể phân biệt rõ ràng rồi chứ? Chúng ta có thể ngồi xuống và trò chuyện bình thường được không?”

Người lái xe nói xong và ngồi vào chỗ ngồi trước mặt đám trẻ.

“Coi như người không phải là người xấu thì người cũng không phải là người tốt, chúng ta không cảm nhận được sự chân thành của người.” Một con quỷ nhỏ mở miệng.

Người lái xe không mắt cứng họng.

Chân thành?

Cái từ này khiến người ta thôn thức.

Có lẽ thứ này còn tồn tại, nó chắc chắn tồn tại trên những người còn trẻ tuổi.

Nhưng ở trên người trưởng thành thì hoàn toàn không có, trong vạn người chưa chắc có được một.

Thế giới của người trưởng thành, đã sớm bị một xã hội phức tạp nhuộm đẫm, nó đầy màu sắc, bất kể bạn làm gì, nói gì, nó sẽ mang tính mục đích, sự chân thành, điều này đã không còn lâu rồi.

Cho nên, trong lòng người lái xe không mặt có đồng cảm nhưng hiển nhiên sau lưng cũng mang theo suy nghĩ cứu được đám quỷ nhỏ này thì mình cũng sẽ được giải thoát khỏi chiếc xe tang.

Bây giờ bị tên quỷ nhỏ vạch trần bằng một câu khiến người lái xe không mặt không biết trả lời thế nào.

“Nhưng không sao, người không muốn hại chúng ta, vậy chúng ta cũng sẽ không bắt nạt người.” Đứa bé tóc búp bê lại nói, giọng nói của nó rất bình tĩnh.

Người lái xe không mặt thở dài vì xúc động.

Chưa kể hấn cũng được xem là một anh hùng dám làm phản trước khi chết. Tu luyện kín đáo 300 năm sau khi chết thì sức mạnh của hấn chắc chắn không yếu.

Không nghĩ tới hấn có thể nghe được câu không bắt nạt mình từ trong miệng của một đứa trẻ.

Điều khôn kiếp nhất chính là hấn không thể phản bác được.

“Đúng, ta không sợ các ngươi, các ngươi cũng không bắt nạt ta, vậy chúng ta hãy ngồi xuống và nói chuyện một chút. Lúc trước các ngươi vẫn không nhúc nhích nên ta cho rằng các ngươi đều ngủ say. Bây giờ, rõ ràng các ngươi có thể cảm nhận được những chuyện xảy ra bên ngoài, vậy bây giờ ta muốn hỏi một chút, các ngươi có suy nghĩ gì về tình huống bây giờ không?” Người lái xe không mặt mở miệng hỏi.

Đám quỷ nhỏ nhìn nhau và con quỷ béo nhỏ giọng nói: “Ta muốn về nhà.”

“Ta cũng muốn về nhà, ta nhớ ba mẹ.”

“Ta...”

“Ta...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Đứa bé có mái tóc búp bê đột nhiên hét lên, làm gián đoạn cuộc thảo luận của đám quỷ con, sau đó nó nhìn thoáng qua đám quỷ con đang sa sút và mở miệng nói: “Chúng ta đều đã chết, là hồn ma, ba mẹ của chúng ta đều không thấy chúng ta, cho nên, không ai được nhớ nhà và cũng không thể nhớ ba mẹ.”

Lúc nói chuyện, nét mặt của nó rất nghiêm túc nhưng lại có một giọt nước mắt ở khóe mắt và nhẹ nhàng tan biến.

Đám quỷ con im lặng không nói.

Người lái xe không mặt hơi sững sốt và nhìn đứa bé có mái tóc búp bê.

Nữ quỷ nhỏ này thật làm hắn bất ngờ và ngạc nhiên.

Khi người lái xe không mặt đang quan sát và suy nghĩ thì đứa bé có mái tóc búp bê lại đột nhiên nhìn về phía hắn: “Người muốn giúp chúng ta đúng không?”

Người lái xe không mặt gật đầu: “Đây là điều nhất định.”

“Vậy chúng ta muốn đi học, muốn học cao lên nữa, muốn thi đại học, đây là những gì ba mẹ ta mong đợi ở ta và đó cũng là mục tiêu cố gắng của ta.”

Khi đứa bé có mái tóc búp bê nói xong thì Trần Hạo, người đang dọn dẹp vệ sinh trong ngôi nhà đã thuê ở phía bên kia thị trấn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói ở trong đầu.

“Leng keng, quý Ngưu Bảo Bảo chết oan, 23 năm âm linh, hoàn thành nguyện vọng chết, ban thưởng một năm đạo hạnh.”

Trần Hạo dừng động tác và hấn có chút ngỡ ngác.

Cmn, dọn dẹp vệ sinh thế này mà cũng có thể kích hoạt nhiệm vụ à?

Ngưu Bảo Bảo? Động vật à? Nhưng trong phòng này cũng không có trâu mà? Chẳng lẽ là... Ốc sên?

Trần Hạo di chuyển đôi mắt âm dương và quan sát xung quanh, hấn muốn xem một chút có phải có linh hồn ốc sên nào không.

Nhìn xung quanh một vòng nhưng đến một cọng lông cũng không thấy, Trần Hạo lập tức mê mang.

Mẹ nó, Ngưu Bảo Bảo là ai?

Chương 633: Ngưu Bảo Bảo mạnh mẽ

“Đọc sách? Các người?”

Người lái xe không mặt quay đầu lại, vẻ mặt nghi ngờ.

Đã biến thành quỷ sao còn đọc sách? Sao còn đi học? Chẳng lẽ trên thế giới này có trường học cho quỷ? Mẹ nó ta sống 300 năm cũng chưa từng thấy a, ừm, có rồi.

Đạo trưởng Trường Sinh kia đã chơi khăm ta mấy lần, ông đây không thể không đáp trả, cũng phải hốt hấn ta một lần.

Ha ha, những tâm nguyện của mấy bé quỷ này chưa được xử lý xong, ngược lại muốn nhìn xem, người sẽ giúp đỡ thế nào.

Tâm tư của người lái xe không mặt lay động, mở miệng nói: “Chuyện này không thành vấn đề, đọc sách đi học mà thôi, thi đại học cũng không có vấn đề gì, ta biết một đại lão, hẳn chắc chắn có thể giúp các người.”

Kiểu tóc búp bê nhìn về phía đám quỷ nhỏ: “Mọi người, còn muốn đọc sách không? Còn muốn đi học không?”

“Đương nhiên muốn, ta thích học.” Một bé gái quỷ bên cạnh đầu búp bê lên tiếng.

“Ta cũng phải đọc sách, cha ta nói, không đọc sách không có tiền đồ, về sau không kiếm được vợ.”

“Ừm, đọc sách mới có thể thay đổi vận mệnh, ta cũng phải học.”

“Ta...”

“Ta...”

Mỗi quý con bày tỏ thái độ.

Kiểu tóc búp bê cười nói: “Vậy thì tốt, từ giờ trở đi, chúng ta chính là học sinh lớp một của Long Tuyền, ta tiếp tục làm lớp trưởng, ai có ý kiến gì không?”

Nghe thấy vậy, đám quỷ nhỏ lại không ồn ào như trước đó, trực tiếp lắc đầu bày tỏ không có vấn đề gì.”

Lúc này, bên trong phòng cho thuê.

“Leng keng: Quý uông mạng Lý Tiểu Vân, âm linh 23 năm, hoàn thành nguyện vọng khi chết, ban thưởng một năm đạo hạnh.”

“Leng keng: Quý uông mạng Chu Cẩm, âm linh 23 năm....một năm đạo hạnh.”

“Leng keng: Quý uông mạng Triệu Bình....”

“Leng keng...”

Tiếng leng keng kêu lên không dứt bên tai, khiến Trần Hạo đang suy nghĩ Trâu Bảo Bảo đến cùng là loại trâu gì nháy mắt đầu óc ong ong.

Lúc âm thanh dừng lại, Trần Hạo biến sắc, mới kịp phản ứng.

Sau đó ý niệm của hắn cảm nhận được, vung tay lên về phía bên trái, trong chốc lát, một ánh sáng xanh bay tới, rơi xuống sân, hóa thành một cái xe tang.

Trong xe, lái xe không mặt và một đám quỷ nhỏ đều ở trong.

Quả nhiên, đều thức dậy rồi!

Trần Hạo vừa vui mừng, sau đó lại có chút ngạc nhiên.

Đây là mới tỉnh chưa lâu, vậy mà đã mở nhiệm vụ nguyện vọng người chết à? Là những đứa trẻ này quá cần sự giúp đỡ, hay người lái xe không mặt này làm việc quá tốt?

Trần Hạo sửa sang lại quần áo một chút, đang định đi lên, sau đó dừng động tác lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Bởi vì đám quỷ trẻ con trong xe, đều vọt từ trong xe ra ngoài, xếp thành một hàng trước mặt hắn.

Mẹ ơi, bọn nhỏ không bị xe tang hạn chế à?

Trần Hạo ngạc nhiên, kiểu tóc búp bê không kịp đợi lên tiếng: “Chú không có mặt nói người có thể giúp chúng ta, người có thể chứ?”

Trần Hạo nhìn thoáng qua lái xe không mặt, giơ ngón tay cái.

Trần Hạo chớp chớp mắt, bày tỏ đã nhận được, cảm ơn đã giúp đỡ.

Lái xe không mặt lập tức thâm vui trong lòng, dựa vào xe xem kịch vui. Cứ đặc ý đi, nhìn người chút nữa sẽ làm gì, đi học, đọc sách, thi đại học, đối với quỷ mà nói, là không tồn tại.

“Đương nhiên có thể, hoàn toàn không có vấn đề, chỉ cần nói nguyện vọng của các người ra, ta liền giúp các người hoàn thành.” Trần Hạo mỉm cười đáp lại.

Kiểu tóc búp bê nói: “Chúng ta muốn đọc sách.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, càng vui vẻ hơn: “Đọc sách được, thích đọc sách mới là đứa trẻ ngoan, cái này có thể, lát nữa ta sẽ sắp xếp trường học cho các người, mời giáo viên tốt nhất cho các người, cam đoan các người có thể học được thứ mình muốn.”

Kiểu tóc bê ngạc nhiên nói: “Chú à, chúng ta chết rồi, còn có thể đi học sao?”

Trần Hạo nói: “Sao lại không thể, chắc chắn có thể, ta sắp xếp cho các người một ngôi trường quý có thể đi học được, ở đó cũng có những đứa trẻ lớn hơn các người đang học, có hiệu trưởng đáng yêu, cô giáo xinh đẹp, huấn luyện viên bóng đá cường tráng, còn có sân trường tuyệt đẹp và các món ngon.”

“Đồ ăn ngon!” Hai mắt kiều tóc búp bê sáng lên, mong đợi nói: “Chúng ta không có tiền, có thể đi học, có thể ăn đồ ăn ngon sao?”

Trần Hạo nói: “Không sao, trường học cho quý không cần tiền, chỉ cần các người cố gắng học tập, sau đó nghe lời cô giáo, là được rồi. Ừm, đọc sách đi học là nguyện vọng khi chết của các người sao? Còn có gì nữa không?”

Một đám quý nhỏ đều lắc đầu.

Trường học Trần Hạo nói, đã thu hút bọn nó, làm gì còn có suy nghĩ khác, hiện tại chỉ muốn đi nhanh một chút đến trường học của quý nghe có vẻ rất tốt này.

“Vậy thì tốt, từ giờ trở đi, các người chính là học sinh lứa thứ hai của học viện Tam Thủy Quan, ừm, để bày tỏ sự chào đón, hôm nay chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc chào đón nho nhỏ, ta chuẩn bị chút thức ăn ngon, để mọi người có thể ăn một bữa no nê, mọi người thấy thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Đám quý nhỏ lập tức reo hò, đều lên tiếng đồng ý.

Hơn hai mươi năm không ăn uống, dù sau khi làm quý không cảm thấy đói, nhưng lâu như vậy chưa ăn, bọn nó đều thêm khát cảm giác được ăn cơm.

Sau khi sắp xếp một đám quý nhỏ vào phòng, Trần Hạo đi tới bên cạnh xe tang, nói với tài xế không có mặt: “Cảm ơn đạo hữu, người giúp ta một ân tình lớn, sau có gì cần, cứ nói.” Nói xong, Trần Hạo quay người rời đi, đi mua đồ ăn ngon.

Mười một quý nhỏ, mỗi một tâm nguyện khi chết có phần thưởng là một năm đạo hạnh, cộng lại chính là 11 năm.

Đây hoàn toàn là niềm vui đầy bất ngờ, đãi bánh rơi từ trên trời a, mà độ khó để hoàn hành cực ít, có thể xem là phúc lợi.

Con quý không mặt này thật sự là phúc tinh a, cho một like.

Lúc này, Trần Hạo lại không biết, lái xe mà hấn cho một like, nội tâm sụp đổ.

Độ khó đã nói đâu?

Vậy là xong rồi?

Trường học cho quý là có thật? Mà đạo trưởng Trường Sinh này dường như rất quen thuộc, giống như là nhận chức giáo viên chiêu sinh cho trường học này vậy! Hơn nữa hấn còn ngồi trong nhà, học sinh mình đưa tới cửa. Cái gọi là hổ này của mình, cảm giác thật đúng là ân tình lớn nha!

Chết tiệt, ta mẹ nó bị hấn hổ, còn giúp hấn? Ta.... Muốn chết a!!!!

Trần Hạo là nghiêm túc mua đồ ăn, hấn đi dạo toàn thành phố, chỉ cần là quán cơm, hấn liền đi vào, trực tiếp gọi món đứng đầu của quán.

Sau một lúc, Trần Hạo xách gần hai mươi túi đồ ăn và trái cây về lại nhà thuê.

Ở trên bàn trong phòng khách, dưới ánh mắt chờ mong của đám quý nhỏ, Trần Hạo đem từng món ngon mùi bay khắp nơi bày ra, sau đó cũng mang trái cây lên, nhìn động tác nuốt nước miếng của từng con quý nhỏ.

Trần Hạo cười nói: “Được rồi, đây chính là nghi thức chào mừng đầu tiên, sau khi mọi người ăn uống xong, ta sẽ đưa các người đi trải nghiệm thế giới thay đổi rất lớn này, cuối cùng đưa các người tới trường học, có chịu không?”

“Vâng!” Đám quý con rất nhanh đã tìm lại được cảm giác được làm học sinh, cùng hô lên trả lời.

“Vâng, ăn cơm.” Trần Hạo ra lệnh, cực kì hài lòng với câu trả lời của những bé quý này.

Đám quý con lập tức hoan hô nhào tới, hấp thu mùi hương của từng món ăn.

Bên này thì ăn uống, trong sân, lái xe không mất ngồi trên ghế lái, không nhìn thấy ngũ quan trên mặt, mà vẫn có thể nhìn ra biểu cảm của hắn ta.

“A... Thật đói, thật đói, ô ô, sao ta lại đói như vậy! Ta không cần ăn, ta không cần ăn.”

Lúc đám quý nhỏ hấp thu mùi hương của thức ăn, đột nhiên kiểu tóc búp bê dừng động tác lại, ngược lại hoảng sợ lùi lại.

Trần Hạo phát hiện, vội hỏi: “Sao vậy?”

“Ta đói, ta rất đói.” Kiểu tóc búp bê vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo, có thể nhìn thấy, dường như nó đang cố gắng kiềm nén khát vọng với đồ ăn ngon của mình.

Trần Hạo cười nói: “Không cần lo lắng, đói thì ăn đi, chỗ này của ta còn rất nhiều cơm, không đủ còn có thể gọi ở bên ngoài, cam đoan các người sẽ được ăn no.”

Kiểu tóc búp bê nhìn Trần Hạo, chân chờ một chút, sợ hãi mà hỏi: “Thật sao? Ta cảm thấy mình có thể ăn rất nhiều rất nhiều.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, có thể ăn được bao nhiêu? Nói tới quý có thể ăn được, Hùng lão sư xem như là người lợi hại nhất mà hắn biết, nhưng người ta là quý chết đói a, ăn được là chắc chắn, một người chết vì tai nạn giao thông, có thể so với quý chết đói sao?

“Yên tâm đi.” Trần Hạo nói, vung tay lên, đem ra mấy thố cơm, còn có các loại bánh màn thầu.

Thấy thế, hai mắt kiểu tóc búp bê sáng lên, trực tiếp nhào tới, sau đó há miệng hút vào, sau một giây, cơm và bánh đều biến thành đồ bỏ. Mà hồn phách kiểu tóc búp bê lại có chút dao động quỷ dị, dường như hơi lớn ra.

Sau đó ánh mắt cực nóng nhìn Trần Hạo, bộ dáng nhanh cho ta ăn tiếp, nếu không sẽ ăn người đó.

Trần Hạo: “...”

Cái này không đúng nha!

Lúc phản ứng lại, ánh mắt Trần Hạo tập trung nhìn kiểu tóc búp bê.

Những quý con khác sau khi ăn một chút đồ ăn, đều hài lòng mà tốc độ chậm lại, mà kiểu tóc búp bê này hấp thu nhiều cơm và bánh như vậy, nhìn càng đói hơn! Mẹ nó chắc chắn có vấn đề.

Mắt thấy ánh mắt kiểu tóc búp bê biến thành khăn cầu, giống như đang giãy dụa với thứ gì đó.

Trần Hạo không do dự nữa, trực tiếp lấy mấy cây nhang ra, sau đó không ngừng đốt, thổi khói nhang về phía đầu búp bê.

Cảm nhận được mùi nhang, hai mắt kiểu tóc búp bê sáng lên, sau đó mũi khẽ ngửi, mùi nhang tràn ngập chuyển vào mũi nó giống như ngàn sông về biển vậy.

Lần này, sự thay đổi của kiểu tóc búp bê càng lớn, hồn phách bắt đầu phát sáng, không ngừng trở nên lớn hơn, giống như có hơi thở cổ quái đang ngưng kết trong im lặng.

Hơi thở này ẩn chứa sự khủng bố, khiến Trần Hạo cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Đến cả gà trống và mèo đen cũng chạy từ trong phòng ra, ánh mắt sáng rực nhìn về phía đầu búp bê.

Đốt xong mấy cây nhang, Trần Hạo không do dự, tiếp tục lấy nhang mới ra, cho đầu búp bê hấp thụ.

Sau khi đốt liên tục mười mấy cây nhang, hơi thở khùng bố bên trong hồn phách đầu búp bê cũng ngưng kết thành công, tiếp tục ần núp, mà sắc mặt đầu kiểu tóc bê cũng trở lại bình thường, mặt đầy thỏa mãn.

Trần Hạo lên tiếng: “Cô bé, tình huống của người là như thế nào vậy? Sao lại ăn nhiều như vậy?”

Đầu búp bê mông lung nói: “Chú à, ta không biết a, từ nhỏ sức lực của ta đã cực lớn, hiện tại cảm thấy sức lực còn lớn hơn.”

“Sức lực?” Mắt âm dương của Trần Hạo quan sát đầu búp bê thật lâu, nhưng loại hơi thở khùng bố kia chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại mà không thể nào nhìn thấu, cũng không thể kết luận ra lai lịch.

“Người có thể thử một lần không, để chú nhìn xem.” Trần Hạo hỏi.

Kiểu tóc búp bê cúi đầu nghĩ, sau đó nhấc chân, hung hăng giẫm xuống.

Một lát sau, bịch một tiếng đất rung núi chuyển, mặt đất cũng nứt ra mấy khe hở.

Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Gà trống lại là đột nhiên mở miệng nói: “Cô bé này là huyết mạch của tộc Linh, dị hồn trời sinh.”

Chương 634: Ác quỷ với mạch não mới lạ

“Dị hồn tộc Linh? Người nói đây là huyết mạch của tộc Linh?”

Trần Hạo hoàn hồn, kinh ngạc mở to mắt.

Tộc Linh này, Trần Hạo biết được từ một quyển đạo kinh trông khá ôn tên Hoàng Tiên Nãi, đây cũng không phải chủng tộc đặc biệt, nó là tên gọi chung cho sự tồn tại của các sinh linh không còn là những loài bình thường.

Ví dụ như, tu sĩ thuộc loài người đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, yêu quái vượt qua thiên kiếp ngàn năm, thậm chí còn có linh chủng Thần Thú Chung Linh vài ngày nào đó, đều thuộc tộc Linh.

Nhưng mà tộc Linh đạt đến cấp độ này, việc sinh con sẽ khó hơn rất nhiều, khả năng để lại hậu duệ đời sau rất nhỏ, cho nên huyết mạch tộc Linh cũng rất hiếm thấy, rất hiếm có, từ xưa đến nay, nếu xuất hiện huyết mạch tộc Linh, các phái trong đạo môn đều sẽ thu nhận làm đệ tử, xem là đối tượng bồi dưỡng quan trọng.

Gà trống nói: “Đúng vậy, truyền thừa của cô bé này có lẽ là con dấu mẫu mực. Hậu duệ mang huyết mạch của tộc Linh, sẽ giống người bình thường, đa số thiên phú đều ẩn giấu, có rất ít người bộc lộ ra, mặc dù cô bé này có bộc lộ một ít truyền thừa của huyết mạch, nhưng chưa ai phát hiện đã chết rồi, bây giờ không biết vì sao, thiên phú huyết mạch này bỗng nhiên bộc lộ ra.”

Hai mắt Trần Hạo lóe sáng, quan sát trên dưới kiểu tóc búp bê đang không biết nên làm gì.

Mặc dù không có cơ thể, nhưng hiện tại thiên phú truyền thừa linh hồn vẫn có, vẫn đáng để bồi dưỡng.

Xem ra, vận may của ta còn chưa kết thúc a!

Người tên là gì?” Trần Hạo nhìn đầu búp bê hỏi.

Đầu búp bê nói: “Ta tên là Ngưu Bảo Bảo.”

A?

Trần Hạo nhìn một chút.

Thì ra cái gọi là Ngưu Bảo Bảo, chính là Bảo Bảo này sao?

Ừm, quả nhiên không hổ là nhiệm vụ cấp tiến đầu tiên, Bảo Bảo rất mạnh mẽ.

“Được, Ngưu Bảo Bảo, người đừng sợ, tình huống bây giờ của người là chuyện tốt, nói rõ sau này người sẽ trở nên rất mạnh, có thể bảo vệ các bạn học của người, gặp tai nạn gì, người cũng có năng lực ứng phó.” Trần Hạo an ủi nói.

Mắt Ngưu Bảo Bảo sáng lên: “Sẽ giống như con người sao?”

Trần Hạo gật đầu: “Đúng, hơn nữa người còn lợi hại hơn so với con người. Nhưng mà sức mạnh của người tới quá nhanh không dễ kiểm soát, cho nên cần được huấn luyện, nếu không sẽ làm hại đến các bạn học của người thì làm sao?”

Ngưu Bảo Bảo suy tư một lát nói: “Không có a, ta cảm thấy sức lực không có chạy loạn, ta có thể khống chế, người nhìn xem.” Nói xong, Ngưu Bảo Bảo cầm một miếng đậu hũ nhỏ trong chén đồ ăn đã bị hấp thu hết.

Với sức mạnh ẩn chứa trong linh hồn của nó, đậu hũ bị nắm sẽ lập tức biến thành bã đậu.

Nhưng Nguu Bảo Bảo cảm rất nhẹ nhàng, không có chút hư hại nào.

Trần Hạo: “....”

“Sao vậy?” Nguu Bảo Bảo nhìn biểu cảm kì lạ của Trần Hạo, yết ớt hỏi.

Trần Hạo gượng cười: “Không có việc gì, người có thể không chế rất tốt, ừm, bây giờ người có đói bụng không?”

Nguu Bảo Bảo vội vàng nói: “Không đói bụng, ta cảm thấy rất no.”

“Vậy là tốt rồi, các người ăn xong thì về xe tang thượng hạng nghỉ ngơi, đợi lát nữa ta đưa các người ra ngoài chơi, nhìn phong cảnh tươi đẹp của tổ quốc chúng ta.”

Đám quý nhỏ đương nhiên hoan hô đồng ý, tình cảm đối với Trần Hạo cũng trở nên vô cùng thân thiết.

Đợi đám quý nhỏ rời khỏi sân, Trần Hạo nhìn vết nứt to nhện trên đất, thở dài một tiếng, gọi điện thoại thông báo cho môi giới bất động sản, báo cáo tình hình, cuối cùng sau khi thảo luận, Trần Hạo phải trả 10 ngàn tiền đền bù, liền rời khỏi ngôi nhà không có cách nào ở được nữa.

Sau đó, xe tang rời khỏi thành phố, đi về phía trước, chẳng qua lúc này trong xe tang rất náo nhiệt, một đám quý nhỏ dựa vào cửa sổ xe, nhìn cảnh bên ngoài mà kinh ngạc, bàn luận âm ỉ.

Vì để cho đám quý nhỏ hơn 20 năm tách biệt với thế giới nhanh chóng kết nối với quỹ đạo hiện tại, trên đường đi Trần Hạo để cho xe tang hiện lên, cũng gia trì pháp quang cho đám quý nhỏ, để bọn nhỏ có thể hiện thân vào ban ngày, người phạm có thể nhìn thấy, sau đó trên đường đi gặp được nơi nào chơi vui Trần Hạo đều sẽ đưa đám quý con đi chơi, đi xem.

Đám quý nhỏ này hoạt bát đáng yêu, thu hút một số người chú ý, đặc biệt tại một địa điểm ngắm cảnh, một số người nước ngoài vui vẻ chụp ảnh với đám quý nhỏ. Chẳng qua lúc nhóm người Trần Hạo rời đi, những người nước ngoài đó hô lớn, bởi vì tấm ảnh vốn chụp chung, lại không thấy bọn nhỏ, khiến bọn họ hô lên gặp quý.

Cũng có lúc đi ăn cơm, Trần Hạo gọi một bàn đầy đồ ăn, kết quả không hề động vào tí nào đã rời đi khiến nhân viên phục vụ không hiểu ra sao.

Có người không hiểu, trộm ném thử một miếng, nhưng khô khốc không có vị gì, như là nhai sáp nến, những nhân viên trong quán cơm hiểu rõ những chuyện linh dị nhìn thấy cảnh kì quái này thì kinh hãi, biết gặp phải mấy thứ bản thủ, sau đó quả quyết đốt giấy vàng, bái thần linh, rời chức đi những thành phố khác.

Mà Trần Hạo và đám quý nhỏ không biết hành vi của họ đã mang đến ảnh hưởng nhỏ tới người khác, hai ngày ở chung, quan hệ trở nên càng ngày càng tốt, mà đám quý nhỏ cũng hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, tiếp nhận Trần Hạo.

Ban đêm một ngày nọ, trăng sáng sao thưa, gió đêm lành lạnh.

Đã vào đông. Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Xe tang vẫn chạy trên đường núi, nơi này không có làng xóm, không có cửa hàng, không tìm được chỗ dừng chân.

Trần Hạo trực tiếp hỏi đám quý nhỏ, nghỉ đêm trên rừng núi thế nào, đột nhiên giọng nói của lái xe không mặt truyền đến: “Phía trước có ác linh.”

Hả?

Trần Hạo nghe vậy, nhìn về phía trước.

Quả nhiên mắt nhìn thấy một âm hồn.

Âm hồn này sát khí quán thân, oán khí cực nặng, đã đạt đến cấp độ ác quỷ.

Nhưng kì lạ là âm hồn này lại không có huyết sát.

Phàm là ác linh từng làm hại người sống, trên người sẽ có huyết sát, hại chết càng nhiều người, huyết sát càng dày.

Con quỷ này chưa từng hại người, sao lại trở thành ác linh!

Trần Hạo nhìn không hiểu.

Sau đó, Trần Hạo đột nhiên ngây ra.

Sau khi xe tang dần tới gần, ác linh kia đang ần núp đột nhiên hiện ra, ngăn phía trước xe tang, nhìn cách ăn mặc của nó, là một nữ quỷ.

Trần Hạo cau mày, nhếch miệng cười.

Sau đó, xe tang xông qua, trực tiếp xuyên qua nữ quỷ, lúc Trần Hạo sắp bỏ qua, thì hần khẽ vươn tay, bắt lấy nữ quỷ.

Xe tang rung nhẹ một cái, dừng lại.

Sau đó, một đám quỷ nhỏ vây quanh lại, tò mò dò xét nữ quỷ.

Lái xe không mặt cũng xoay người, yên lặng xem kịch.

Nữ quỷ vốn mặt âm lãnh, thấy cảnh này, lại có chút hoang mang. Nhìn cánh tay Trần Hạo bắt mình, lại nhìn đám quỷ nhỏ, nhìn lái xe không mặt, nó đột nhiên cảm thấy không ổn, quay người liền muốn chạy, nhưng mà...Không nhúc nhích được.

“Muốn đi à? Khí thế chặn xe vừa rồi đâu?” Trần Hạo cười tủm tỉm mở miệng.

Nữ quỷ yếu ớt mà nói: “Ta không biết đây là xe tang.”

Trần Hạo tức giận: “Người thấy cái xe khách nào không đi đường cái mà chọn đi cái đường hoang vu như vậy chưa?”

Nữ quý sững sờ, lắc đầu nói: “Hình như, không có.”

Trần Hạo thở dài một tiếng.

Xác định, đầu óc của nữ quý này có vấn đề.

“Được rồi, không nói cái này nữa, nào nói nghe xem, người chết như thế nào? Sao chôn ở chỗ này, còn biến thành ác quỷ?” Trần Hạo nói sang chuyện khác, trực tiếp hỏi.

Nữ quý vô cùng đáng thương mà nói: “Ta là bị người khác hại chết, ta, ta muốn báo cảnh sát.”

Trần Hạo: “....”

Chương 635: Quỷ dị

“Người chắc chắn? Muốn báo cảnh sát?”

Trần Hạo nhìn nữ quỷ, ánh mắt có chút quỷ dị.

Nữ quỷ bị nhìn có chút e ngại, yếu ớt mà nói: “Ta bị giết, chẳng lẽ không nên báo cảnh sát sao?”

Trần Hạo: “....”

Chết tiệt, lời này rất có đạo lý.

Có điều, mẹ nó người muốn tìm chú cảnh sát báo án, thì sao lại biến thành ác quỷ a?

Muốn trả thù cho mình bao nhiêu, kết quả thiên thời địa lợi không có, chỉ có thể giương mắt nhìn mà thảm oán hận, con quỷ nhà người chiếm một vị trí mà không làm gì, nếu để những con quỷ khác biết, sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Tư tưởng không tồi, gặp vấn đề tìm chú cảnh sát, nhưng mà ta muốn hỏi người, người chết bao lâu, vì sao bị giết?”
Trần Hạo hơi có hứng thú đối với nữ quỷ có mạch não mới lạ này, hỏi.

Nữ quỷ im lặng trong chốc lát, nói: “Ta chết hơn một năm rồi, tại sao phải giết ta, ta không biết.”

Hả....

Trần Hạo tròn tròn mắt.

Mẹ nó hẳn gặp quỷ không tính là ít, đây là con quỷ đầu tiên không biết mình vì sao bị giết?

Trần Hạo nói: “Có thể nói chi tiết hơn một chút không?”

Nữ quỷ mở miệng, êm tai nói.

Nữ quý tên Lỗ Nhã Quân, trước khi chết hai mươi ba tuổi, xuất thân từ một gia đình giàu có, cha là ông chủ một công ty, mẹ là giảng viên đại học, có một người chị lớn hơn cô ta hai tuổi và một em trai nhỏ hơn cô ta 12 tuổi.

Hơn một năm trước, Lỗ Nhã Quân tốt nghiệp đại học, chuẩn bị dựa theo yêu cầu của cha mẹ, thực tập trong công ty nhà mình.

Mà trước lúc này, cô ta và mấy người bạn cùng đi du lịch, chơi cho đã, lưu lại cái kết tốt đẹp cho thời sinh viên.

Thế nhưng Lỗ Nhã Quân không ngờ, cái kết tốt đẹp này thật sự trở thành cái kết.

Sau khi đến đây, nhóm người ngủ ngoài trời nơi núi rừng, chơi rất vui vẻ, uống rượu ca hát, đùa giỡn, tất cả đều rất tốt đẹp.

Nhưng mà Lỗ Nhã Quân uống nhiều quá, ngủ thiếp đi.

Nhưng mà giấc ngủ này, liền trở thành mãi mãi, cô ta chết rồi, chết mà không hiểu vì sao, chết mà không hiểu ra sao.

Mà lúc Lỗ Nhã Quân phát hiện mình chết rồi, thi thể cũng phải bị vớt mà là bị chôn dưới đất, hiển nhiên không phải chuyện ngoài ý muốn.

Những chị em cùng đi du lịch với cô ta, cũng biến mất không thấy đâu, không biết sống chết thế nào.

Sau khi chết Lỗ Nhã Quân rất mê mông lung, hoàn toàn không biết tình huống như thế nào, làm cho cô ta sụp đổ nhất là, sau khi cô ta chết, không đi được tới đâu. Một mình lẻ loi bơ vơ ở đây, còn không thấy con người, nói chi đến đối tượng để trò chuyện, dần dần, trong lòng liền sinh ra oán khí.

Nghe Lỗ Nhã Quân kể xong, ánh mắt Trần Hạo khẽ chuyển động, hỏi: “Người được chôn ở đâu?”

Lỗ Nhã Quân chỉ một hướng, lái xe không mặt liền lái qua đó.

Chỉ lát sau, Trần Hạo liền thấy một thứ.

Đó là một cái cây, một cây hòe cũng khá lâu đời.

Cây hòe tụ âm, nhưng bảo vệ thân thể cho quý, thi thể chôn dưới gốc cây hòe, cũng bị cây hòe ảnh hưởng, hồn phách đương nhiên không thể nào đi xa được.

Mà thi thể Lỗ Nhã Quân, lại chôn ở bên cạnh cái cây này.

Nhìn thấy cái này, Trần Hạo đã hiểu vì sao nữ quý này lại trở thành ác quý.

Điều này hoàn toàn là do trùng hợp.

Bản thân chết vô tội mà sinh ra oán khí, cây hòe tụ âm hợp lại thành sát khí, dần dần tự nhiên sẽ biến thành ác quý.

Dùng một câu để hình dung đó là cố gắng trồng hoa hoa không ra, không muốn trồng liễu liễu thành bóng râm.

“Cảnh ngộ của người, ta khá đồng tình, đã có duyên gặp nhau, ta cũng không thể mặc kệ, như vậy đi, ta hỏi người, người có nguyện vọng gì chưa thực hiện, ta hoàn thành cho người, sau đó người đi luân hồi chuyển thế, làm người một lần nữa, cũng tốt hơn làm cô hồn dã quỷ ở đây, trôi dạt không chỗ nương thân.” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

Lỗ Nhã Quân vội vàng lắc đầu: “Cái này không được, ta không thể chết vô duyên vô cớ được, ta muốn biết là ai giết ta, tại sao phải giết ta, ta muốn báo cảnh sát, ta muốn người giết ta nhận trừng phạt của pháp luật.”

Leng keng: Quý uổng mạng Lỗ Nhã Quân, âm linh một năm ba tháng, hoàn thành nguyện vọng khi chết, phần thưởng đạo hạnh 1 tháng.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, mẹ nó, khởi động nhiệm vụ thật kìa!

Ừm, phần thưởng hơi ít, cái chết của Lỗ Nhã Quân này cũng không phải khó giải quyết, có lẽ vấn đề nằm ở trên người mấy chị em của cô ta.

Chẳng qua thịt muối cũng là thịt, một tháng cũng không thể bỏ qua.

“Được, vậy ta giải trừ hạn chế của người, đưa người về nhà trước, gặp cha mẹ người, sau đó lại báo cảnh sát, ta tin tưởng, giấy không gói được lửa, giết người chôn xác kiểu này, chắc chắn đã sớm có âm mưu, muốn phá án cũng không khó.

Lỗ Nhã Quân vui mừng, vội vàng nói cảm ơn.

Sau đó Trần Hạo xuống xe, trực tiếp đào hài cốt Lỗ Nhã Quân ra, sau đó cho vào Càn Khôn trong tay áo.

Lái xe không mất tiếp tục lái xe, đi về phía nhà Lỗ Nhã Quân.

Nhà Lỗ Nhã Quân ở thành phố trên núi, cách đây khoảng 200 cây, theo chỉ đường của điện thoại, tiếp tục đi thẳng, lái xe không mất lái suốt đêm đến hai ba giờ rạng sáng, đi tới thành phố trên núi.

Đến nơi này, Trần Hạo nhìn thấy thành phố tên Cao Đức cũng phải quỳ xuống.

Bởi vì ứng dụng chỉ đường sau khi tiến vào đây, liền lộn xộn, đường đi hoàn toàn không đáng tin.

Cũng may xe tang không đi theo con đường bình thường, ở con đường xóc nảy, cao thấp khác nhau, xe tang không chỉ bay, mà còn nhảy, khiến cho Lỗ Nhã Quân lần đầu tiên ngồi xe tang trọn mắt há mồm.

Cuối cùng xe tang đi tới một khu biệt thự, dừng trước cổng một biệt thự.

Đến nơi này, Lỗ Nhã Quân kích động nói: “Đây chính là nhà ta, ta muốn trở về nhìn xem.”

Trần Hạo liếc qua, lông mày nhíu lại: “Ta cảm thấy người có thể sẽ thất vọng, trong nhà không có ai.”

“Không có ai? Không thể nào? Cha ta làm việc phải xã giao nhiều, còn thường xuyên đi công tác, ban đêm không ở nhà còn dễ hiểu. Nhưng mẹ ta ban đêm không ra khỏi cửa, em trai ta cũng đang đi học, sao lại không ở nhà?” Lỗ Nhã Quân kinh ngạc.

Trần Hạo nói: “Không tin người tự vào xem, chẳng qua ta cảm thấy, người phải chuẩn bị tâm lý, bởi vì nhà người có xúi quẩy tồn tại, điều này nói rõ nhà của người, có người gặp kiếp nạn.”

Lỗ Nhã Quân biến sắc, cũng không tiếp tục nói chuyện, bóng ma trực tiếp lóe lên rời đi.

Không lâu sau, Lỗ Nhã Quân trở lại, nhìn hơi thất thần: “Thật sự không có ai, xe trong nhà cũng không có, mẹ và em trai đi đâu? Ta nên làm gì?”

Trần Hạo nói: “Tỉnh táo một chút, thật ra dễ thôi, người suy nghĩ thật kỹ, số điện thoại của mẹ người là gì, ta giúp người gọi hỏi.”

Lỗ Nhã Quân kịp phản ứng, vui mừng nói: “Sao ta lại quên cái này chứ, số mẹ ta là 135xxxxxxx.”

Trần Hạo lấy điện thoại ra gọi giúp, rất nhanh, điện thoại kết nối, sau đó một giọng nữ trẻ tuổi vang lên: “Xin chào, cho hỏi ai vậy?”

Trần Hạo nói: “Xin hỏi, có phải số cô Viên Hà không?”

Giọng nữ nói: “Ngại quá, chị ta bị tai nạn giao thông, mẹ ta chăm sóc một ngày, giờ mệt mỏi đã ngủ, nếu như không có chuyện gì quan trọng, ban ngày có thể gọi lại.”

Trần Hạo giật mình, khó trách trong nhà có xúi quẩy, thì ra thật sự gặp chuyện.

Trần Hạo đang muốn hỏi tên bệnh viện kia, đột nhiên khẽ giật mình, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Nghĩ kĩ lại, Trần Hạo đột nhiên nhìn về phía Lỗ Nhã Quân.

Mẹ nó, nhà này ba đứa con, hai trai một gái.

Con gái cả bị tai nạn giao thông, vậy người đang nghe máy này, là ai?

“Xin hỏi, người là Lỗ Nhã Quân tiểu thư sao?” Trần Hạo vội vàng hỏi một câu.

“Đúng vậy, ngài có chuyện quan trọng gì sao? Nếu có, tôi có thể nói lại giúp.” Giọng nữ vang lên lần nữa.

Trần Hạo: “...”

Chương 636: Khó phân thật giả

Người đầu bên kia điện thoại là Lỗ Nhã Quân, vậy nữ quỷ bên cạnh hẳn là ai?

Trần Hạo mơ hồ.

Trong điện thoại di động lại truyền đến giọng nữ hỏi thăm, Trần Hạo trầm ngâm, cất tiếng nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, phu nhân Viên Hà đã ngủ, ta không quấy rầy nữa, có điều có thể nói cho ta biết bà ấy ở bệnh viện nào không? Sáng ta qua thăm hỏi một lát.”

“Đương nhiên rồi, bà ấy ở bệnh viện nhân dân, phòng ba tầng 5 khu nội trú, nếu như không còn chuyện gì khác thì ta cúp máy trước đây?”

“Tạm biệt.”

Trần Hạo cúp điện thoại, nhìn về phía Lỗ Nhã Quân cũng hơi ngớ ra rồi nói: “Người nghe thấy không, bên kia cũng là Lỗ Nhã Quân, cho nên người xác định mình đúng là Lỗ Nhã Quân thật chứ?”

Lỗ Nhã Quân cuống lên: “Ta chính là Lỗ Nhã Quân, sao có thể có người thứ hai được chứ, người kia khẳng định là giả.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy chuyện này thú vị rồi, người chết, lại xuất hiện thêm một Lỗ Nhã Quân, hơn nữa nó còn dùng thân phận của người, sống ở nhà người, xem ra người chết rồi cũng có chút mặt mũi đấy.”

Lỗ Nhã Quân sắc mặt khó coi: “Chẳng lẽ người giết ta chính là kẻ đang đóng giả ta? Rốt cuộc vì sao? Sao cha mẹ ta

không phát hiện ra điều lạ thường? Bọn họ không phát hiện con gái mình đã thay đổi sao?”

Trần Hạo bĩu môi: “Chẳng nhẽ người chưa nghe nói qua ba loại tà thuật lớn à? “

Lỗ Nhã Quân sững sờ, trợn mắt nói: “Chỉnh dung! Hóa trang!”

Trần Hạo cười đáp: “Không chỉ vậy thôi đâu, kẻ biến thành người còn vô cùng quen thuộc tính cách của người, thói quen làm việc và nghỉ ngơi, sở thích, quen thuộc gia đình người, người thân, cách thức ở chung, cho nên mới không bị phát hiện. Thậm chí kẻ này chỉ làm bộ trong một thời gian ngắn, sau đó từ từ thay đổi, người nhà của người cũng dần dần thích ứng.”

Lỗ Nhã Quân im lặng, hơi thở âm sát và căm hận trên người lại phập phồng, hiển nhiên đã giận dữ.

Một lúc lâu sau, Lỗ Nhã Quân hỏi: “Mấy người bạn của ta thì sao, ta chết rồi, không phải họ cũng bị coi là hung thủ sao?”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Phải hay không gọi điện thoại là rõ, ừm, người còn nhớ số điện thoại của họ không?”

Lỗ Nhã Quân dứt khoát đọc lên một dãy số.

Trần Hạo gọi điện tiếp, lần này, thời gian đổ chuông khá lâu mới kết nối được, một giọng nữ có chút lười nhác, hình như mới vừa tỉnh ngủ vang lên: “Alo, ai đấy?”

Trần Hạo nhìn về phía Lỗ Nhã Quân, cô ta nhận lấy điện thoại, cất giọng yếu ớt: “Tôi là Lỗ Nhã Quân.”

“A, Nhã Quân hả? Sao cậu lại gọi điện thoại cho tôi vậy?” Cô gái có giọng điệu lười nhác kia hơi tỉnh táo lại.

Lỗ Nhã Quân : “Tôi chết rất thảm...”

Giọng nữ lười nhác: “...”

Trần Hạo: “...”

Đám quỳ nhỏ: “...”

Gà trống, mèo đen: “...”

Lái xe không mặt: “...”

“Phụt... Đừng đùa vậy chứ, tôi không sợ ma đâu, có điều chị cậu mới gặp tai nạn giao thông, vẫn còn hôn mê kia, sao cậu còn có tâm tình ở đây đùa với tôi hả, cậu không định gặp chị cậu à? Tôi nhớ cậu bảo khi còn bé cậu sùng bái chị cậu lắm mà.” Giọng nữ lười khác buồn cười nói.

Lỗ Nhã Quân sững sốt.

Ý của những lời này là hình như bạn cô ta không biết cô ta đã chết, hơn nữa trông vẫn có quan hệ rất tốt với Lỗ Nhã Quân giả.

Chuyện này sao có thể, cô ta đã chết lúc ra ngoài chơi cùng bọn họ mà, khi đó chẳng nhẽ bọn họ không phát hiện.

Lỗ Nhã Quân hơi mê mang nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhỏ giọng nói: “Cúp máy được rồi.”

Lỗ Nhã Quân cũng không biết phải làm sao bây giờ, chỉ có thể dựa theo lời Trần Hạo, nói lung tung vài câu rồi cúp điện thoại.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Coi tình hình hiện tại, Lỗ Nhã Quân kia đang làm rất tốt vai trò của người, không hề may mắn chút sơ hở nào. Hơn nữa từ bạn bè của người có thể phán đoán, Lỗ Nhã Quân giả này đã chen chân vào lúc người chết. Chúng ta có thể to gan suy đoán một chút, người nói lúc ấy người uống say, ngủ mất, bạn bè của người khẳng định cũng không hơn, sau đó Lỗ Nhã Quân giả hoặc là đồng bọn của cô

ta bắt cóc người, mang đi, mưu hại, chôn xác. Kế đó Lỗ Nhã Quân giả thừa cơ trở thành người, không có gì bất ngờ hoàn thành kết giao.”

Lỗ Nhã Quân tức giận nói: “Rốt cuộc tại sao lại muốn giết ta chứ? Còn muốn mạo danh ta? Làm vậy có ý nghĩa gì?”

“Có chứ, nhà người có tiền, người nhìn coi, ở trong biệt thự lớn như vậy.” Trần Hạo bảo.

Lỗ Nhã Quân im lặng: “Đây mà gọi là lý do hả, cho dù có tiền, mạo danh thành như vậy cứ có cảm giác cái giá bỏ ra không đáng!”

Trần Hạo cười nói: “Nói vậy cũng không đúng lắm, chúng ta phải nhìn Lỗ Nhã Quân giả sau đó mới nói được. Ừm, chúng ta đến bệnh viện thôi, tận mắt chúng kiến coi sao.”

Lỗ Nhã Quân gật đầu, ánh mắt sáng rực nói: “Ta muốn chính miệng hỏi cô ta, rốt cuộc là vì sao?”

Xe tang quay đầu đi về phía bệnh viện nhân dân, không đến hai mươi phút, chiếc xe đã đến nơi.

Đêm khuya chính là thời điểm người sống nghỉ ngơi, người chết hoạt động.

Bệnh viện nhân dân Sơn Thành rất lớn, cũng rất náo nhiệt, nơi này không chỉ nhiều người sống mà người chết cũng nhiều. Lúc bước vào bệnh viện, Trần Hạo liền phát hiện bên trong tụ tập ít nhất mấy trăm âm hồn, xem như một căn cứ quỷ không nhỏ.

Chẳng qua phần lớn những âm hồn này đều là quỷ phổ thông, vô hại với người sống, chỉ có thể phiêu đảng xung quanh, dáng vẻ trông rất đau khổ.

Có mấy con trông oán khí và âm khí không kém ả núp ở mọi nơi, không có hành động gì.

Xe tang dừng lại, hơi thở mạnh mẽ khuếch tán, kinh động đến toàn bộ đám quỷ trong bệnh viện, sau đó tất cả chúng đều đến thăm dò.

Nhưng mà hơi thở trên xe tang quá mạnh, chấn nhiếp bầy quỷ không dám đến gần, từng con đều sợ hãi bất an, nhưng trong lòng lại tràn ngập chờ mong.

Trần Hạo không có thời gian để ý những con quỷ này, hẳn muốn coi xem, cô gái kia có phải ngẫu nhiên gặp nữ quỷ nhà, bởi vậy nên mới có tình tiết máu chó ra tay giết người đổi thân phận, đoạt tiền tài của người ta thật không.

Trần Hạo xuống xe, dẫn theo Lỗ Nhã Quân đi thẳng đến khu nội trú.

Lên lầu năm, Trần Hạo khuếch tán ý niệm, tìm được phòng bệnh số ba, sau đó cảm giác được có người bên trong.

Phòng bệnh số ba là một phòng xép, đầy đủ công trình, xem chừng chỉ có người giàu mới ở nổi.

Trong phòng bệnh có ba người, hai người đứng cạnh nhau, người còn lại đang nghỉ ngơi.

Ba người này có hơi thở bình thường, hiển nhiên là người thường rồi.

Tầm mắt Trần Hạo khẽ động, sau đó hần lặng lẽ tới gần, tay nắm pháp quyết, điểm nhẹ vào trong phòng, một đạo pháp quang bay vụt vào, kể đó Trần Hạo mở cửa ra.

Ấn tượng đầu tiên thì đây là một phòng khách lớn, trên giường bệnh có một người phụ nữ đang nằm, băng bó toàn thân, hai mắt nhắm nghiền, theo hiển thị trên các thiết bị kết nối với cơ thể thì trạng thái của cô ta thực sự không ổn lắm.

Bên cạnh giường bệnh còn có một cô bé đang ngồi gọt táo, có điều hiện tại cô bé cứng đờ tại chỗ, không nhúc nhích được.

Trần Hạo đi vòng qua xem xét, lông mày nhíu chặt.

Cô bé này có ngoại hình y hệt Lỗ Nhã Quân, chẳng qua kiểu tóc và cách ăn mặc khác biệt.

Lỗ Nhã Quân cũng hơi khó hiểu, nhìn kỹ Lỗ Nhã Quân đang gọt táo rất lâu, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Cho dù là cô ta cũng không thể tìm thấy nửa điểm khác nhau trên mặt hàng giả kia được, quả thực như thể đúc từ một khuôn ra vậy.

“Không phải chính dung, khuôn mặt của cô bé này đúng là như vậy.” Trần Hạo cũng đang đánh giá, nhưng càng quan sát sâu càng ngạc nhiên hơn.

Khuôn mặt cô bé này không có bất cứ dấu hiệu chỉnh sửa nào, từ khi sinh đã vốn vậy.

Nhưng nếu thế, nữ quý bên cạnh hẳn phải giải quyết thế nào?

“Không có khả năng, trên thế giới làm gì có hai người giống nhau y như đúc vậy được.” Lỗ Nhã Quân phản bác.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hẳn nói: “Có chứ, song sinh cùng trứng.”

Lỗ Nhã Quân : “...”

Chương 637: Gặp quý

“Người nói đi, nó và ta là chị em song sinh hả? Chuyện này càng khó tin hơn, nếu là song sinh, vì sao mẹ ta lại không cần nó? Tại sao nó phải hại chết ta?” Lỗ Nhã Quân phản bác tiếp.

Trần Hạo cười đáp: “Vì sao thì phải hỏi nó mới đúng, hơn nữa người không nên quên dự tính ban đầu của mình, có chuyện thì tìm chú cảnh sát, bây giờ xác nhận có người giả mạo mình, vậy người có thể báo cảnh sát.”

Trần Hạo nói rồi lấy ra một chiếc điện thoại từ trên người Lỗ Nhã Quân giả mạo, đưa cho nữ quý Lỗ Nhã Quân.

Nữ quý im lặng chốc lát rồi nhận lấy điện thoại, lựa chọn báo cảnh sát.

Cảnh tượng này quá quý dị, cô ta cần một lời giải thích, nếu không nhất định không cam tâm.

Trần Hạo nhìn Lỗ Nhã Quân báo cảnh sát, nói thẳng có người giả mạo cô ta, ở ngay tại bệnh viện nhân dân, sau đó hẳn liền nhận được nhắc nhở nhiệm vụ, một tháng đạo hạnh đã vào sổ.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Lỗ Nhã Quân không có bất cứ động tác gì, trông oán khí và âm khí còn trở nên mạnh hơn một chút.

Trần Hạo biết chuyện này e là vẫn chưa xong.

Có điều sự việc thoát nhìn rất quý quái, nhưng Trần Hạo không có ý định nhúng tay.

Nếu như đây không phải là một tình tiết máu chó, vậy biên cố diễn ra sau đó tuyệt đối không vượt qua tưởng tượng của hẳn được.

Không rõ tình huống trước mắt ra sao thì hẳn vẫn nên làm một quần chúng hóng hót là ổn rồi.

Sau đó Trần Hạo lại ban chút phước lành cho Lỗ Nhã Quân, bảo cô ta rằng trong thời gian ngắn có thể sẽ hiện thân trước mặt người khác, chẳng qua ban ngày tốt nhất nên trốn đi, nếu không thần tiên cũng cứu không được cô ta.

Kể đó Trần Hạo bày tỏ bản thân có việc, xin rời đi trước, có vấn đề gì thì gọi điện liên lạc.

Trong căn phòng giữ hài cốt của Lỗ Nhã Quân, Trần Hạo xoay người rời đi.

Lúc này, tại bãi đỗ xe bệnh viện, cạnh xe tang.

Bởi vì sau khi xe dừng lại không nhúc nhích, Trần Hạo cũng vào khu nội trú, không làm việc gì đặc biệt khiến cho đám quỷ xung quanh rục rà rục rịch, chúng lặng lẽ tới gần, tạo thành xu thế bao vây.

Đối mặt với tình cảnh này, lái xe không mặt không để vào mắt.

Một đám quỷ cặn bã mà thôi.

Thế nhưng lái xe không mặt không để ý, đám quỷ này càng không thức thời, một con quỷ nam tuổi trung niên dáng người gầy yếu, xấu xí lén lút lại gần cửa xe tang, lặng lẽ thăm dò, còn ra tay, tựa hồ muốn mở cửa.

Đột nhiên, cửa xe bật mở, lái xe không mặt xuất hiện, dọa con quỷ trung niên nhảy dựng lên.

Lái xe không mặt không nói lời nào, cứ nhìn nó như vậy.

Quỷ trung niên đảo con ngươi một vòng, cười ha ha nói: “Này anh bạn à, đây là xe hủ? Các ngươi tới làm gì vậy?”

Lái xe không mặt vẫn không nói lời nào.

Quý trung niên lại mặt dày mày dạn làm bộ không để ý, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ đây là xe đưa đón vong linh của Địa phủ? Có phải có nhân vật lớn nào chết rồi, các người tới đón đi đầu thai không?”

Lái xe không mặt im lặng nhìn quý trung niên.

Con hàng này nào động không vừa đâu! Xe đưa đón vong linh? Ha ha, người coi Địa phủ là nơi nào, nơi chuyên môn phục vụ quỷ hả?

“Cút!” Lái xe không mặt không thèm để ý, xua đuổi thẳng thừng.

Quý trung niên: “Đừng như vậy mà, anh bạn nói nghe một chút thôi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy quỷ hồn ngồi xe được đấy.”

Lái xe không mặt xoay người, cửa xe tự động đóng lại.

Con quỷ kia trông cũng không phải loại tốt đẹp gì, nếu không phải không xuống được xe, hẳn ta đã trực tiếp hút chết nó rồi.

Thế nhưng hành động này của hắn ta lại khiến trông mặt quý trung niên lấp lóe. Sau đó nó đột nhiên đá một phát vào cửa xe.

Lái xe không mặt đang muốn trở về ghé lái sững sờ cả người, hắn ta quay người nhìn về phía quý trung niên.

CMN, ta không chấp nhận với người, thế mà người còn đá cửa xe của ta! Mịa nó, người chán sống rồi đúng không!

Lúc này, lái xe không mặt quay về ghé lái, sau đó quay đầu xe, nhắm thẳng vào quý trung niên.

Quý trung niên cười ha ha một tiếng, bay lên, lơ lửng trên không 5-6 mét, lớn tiếng nói: “Các anh em, đây chính là xe

đưa đón của Địa phủ, muốn đầu thai thì phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội này.”

Lời này vừa truyền ra, tất cả đám quỷ lập tức rối loạn tung bừa.

Đầu thai đó!

Mặc kệ là vì ngoài ý muốn để vượt mất hay vì nguyên nhân gì khác. Khi hiểu biết về kết cục của quỷ sau khi hồn phi phách tán, bất cứ một con quỷ nào cũng không thể đối mặt trực tiếp với kết quả chết rồi còn biến thành hư vô, nếu có cơ hội đầu thai, chắc chắn không có con nào bằng lòng bỏ lỡ.

Lúc này, bầy quỷ nhẩn nại không nổi, chúng lao ra thật nhanh, bao vây xe tang.

Lái xe không mặt vốn định đâm quỷ trung niên bèn dừng lại.

Mịa nó, đây có tính là hấn ta gây chuyện hay không?

“Đầu thai, chúng ta muốn đầu thai.” Thấy một câu nói có thể kích động phần lớn âm hồn, quỷ trung niên mừng thầm, mở miệng gào to thêm lần nữa.

Đám âm hồn vây quanh xe tang lập tức gào to muốn đầu thai, tiếng gào dần dần đều nhịp, khí thế mạnh mẽ.

Lái xe không mặt giữ im lặng, mà đám quỷ nhỏ cũng sợ hãi nhìn bên ngoài, bị dọa đến không dám nhúc nhích.

“Ô hay! Tình huống gì đây?”

Trần Hạo mới đi ra từ khu nội trú, thấy cảnh xe tang bị bầy quỷ vây quanh thì hơi khó hiểu.

Những con quỷ phổ thông này đều có lá gan lớn thế hả? Hơi thở xe tang tỏa ra không hề yếu, sao bọn chúng lại dám vây quanh?

Kế đó Trần Hạo nghe được tiếng đám quý hò hét, sau khi ngừng lại một chút, hấn nhếch miệng cười.

Trần Hạo nhanh chân tới gần, đến bãi đỗ xe, hấn trực tiếp cất tiếng hỏi: “Các người muốn đầu thai sao?”

Lời hấn nói ẩn chứa một ít lời âm, sau khi khếch tán, bầu quý đang gào to im bật lại, một số con hồn phách yếu, phập phồng không ổn định, suýt chút nữa thì tán ra.

Lập tức, tất cả đám quý đều bị hù sợ, từng con từng con giật lù lại, hoảng sợ nhìn Trần Hạo.

Ngay cả con quý trung niên gây kích động kia cũng ngậm chặt miệng, lạng lẽ trốn sau bầu quý.

Đảo mắt một lượt, Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Sao không nói gì nữa? Khí thế ban nãy đi đâu rồi? Rốt cuộc các người có muốn đi đầu thai hay không?”

“Ta muốn đầu thai.” Một lão quý trông khá lớn tuổi đứng dậy, cất tiếng nói.

Trần Hạo nhìn về phía nó, sau khi dùng hai mắt dò xét, cười mà như không cười bảo: “Người đã muốn đầu thai, sao lúc mới chết lại không đi?”

Lão quý cau mày đáp: “Chậm chân không được hả? Ai biết đầu thai là dẫn dắt một lần, không đến liền mặc kệ. Chính phủ giúp đỡ người nghèo còn đi dăm ba chuyến đó, đầu thai là chuyện lớn như vậy, không thể để người ta cân nhắc kỹ chút sao? Hiệu suất làm việc của Địa phủ quá thấp.”

Nghe thấy câu oán thâm Địa phủ, Trần Hạo im lặng.

Ông ta coi mình là ai vậy? Đi đầu thai còn cần cân nhắc hả? Ha ha, cái thói cậy già lên mặt đây mà!

“Vậy bây giờ người suy nghĩ kỹ chưa?” Trần Hạo hỏi.

Lão quý đáp: “Ta suy nghĩ kỹ rồi, ta kham khổ một đời, làm người khó quá, ta không muốn chịu tội tiếp.”

Trần Hạo kinh ngạc hỏi: “Ngài muốn đầu thai thành gia súc hả?”

Lão quý tức giận nói: “Ngươi mới muốn làm gia súc ấy, ý của ta là, không cần đầu thai làm người bình thường, ta muốn vào gia đình giàu có, hoặc nhà quyền quý, nếu không ta không đi.”

Trần Hạo cười: “Vậy thì khỏi cần đi.”

“Ngươi!” Lão quý nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi: “Ta thế nào? Ngươi thật sự cho rằng đầu thai là chuyện dễ lắm hả? Ngươi đã từ chối tiếp dẫn linh hồn, vậy sẽ phải gánh chịu hậu quả, làm gì có thuốc hồi hận mà còn muốn đi đầu thai, còn đầu thai vào nhà quyền quý? Có năng lực thì ngươi chờ lúc Địa phủ thay người lại đến khiêu nại đi!”

Dứt lời, Trần Hạo quay người muốn đi.

Thế nhưng Trần Hạo vừa dậm bước, một nữ quý trẻ tuổi chặn trước đường đi của hắn, nhìn hắn cầu khẩn: “Ta không cần đầu thai, ngươi có thể gửi mấy lời cho cha mẹ ta được không, đại ân đại đức này ta vô cùng cảm kích. “

Leng keng: Quý Lỗ Nhã Quân chết oan, làm oan hồn ba tháng, giờ hoàn thành nguyện vọng, thưởng một tháng đạo hạnh.

Trần Hạo đang muốn lên tiếng, đột nhiên dừng lại, trừng to mắt nhìn nữ quý.

CMN, gặp quý!

Chương 638: Không thể tưởng tượng nổi

Trần Hạo giật cả mình khi thấy nữ quý.

Bởi vì cả tên và ngoại hình của nữ quý này giống y hệt nữ quý Lỗ Nhã Quân và Lỗ Nhã Quân đang gọt táo kia.

Lúc trước Trần Hạo còn tưởng hai người này là song sinh, tình tiết máu chó các kiểu.

Nhưng bây giờ Trần Hạo đã phủ định suy nghĩ đó.

Không có khả năng ba người này là chị em sinh ba, nhất là hai trong ba người đã chết.

Có vấn đề!

Trần Hạo nhìn nữ quý, hỏi: “Người tên là Lỗ Nhã Quân?”

Nữ quý gật đầu.

“Người bị tai nạn xe cộ đang nằm trong khu nội trú là người nhà người à?”

Nữ quý tiếp tục gật đầu.

Trần Hạo nghiêm túc nhìn nữ quý nói: “Nói cho ta, người chết như thế nào?”

Nữ quý bối rối nói: “Ta không biết, ta chỉ nhớ mình cùng mấy đứa bạn đi hát, đi chơi rồi đi uống rượu, chả hiểu sao lúc nhận thức được thì ta đã chết. Và sau đó ta lại phát hiện một người giống như ta thay thế vị trí của ta. Rất đáng sợ, người đó giống ta y đúc, quen cuộc sống của ta, người nhà ra, vòng xã giao của ra. Ta xin người, báo cho cha mẹ ta biết Lỗ Nhã Quân kia là giả, nàng không phải ta.”

Nữ quý vừa hoảng sợ vừa hy vọng nói những lời cuối cùng.

Trần Hạo nhìn nó một lúc rồi nói: “Đi theo ta.”

Nói xong, Trần Hạo quay người đi tới khu nội trú.

Nhưng lão quý không vui, chặn đường Trần Hạo, nó trợn mắt nói: “Ta tới trước. Có thể giải quyết việc của ta trước không?”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Giải quyết kiểu gì? Để người đi cửa sau, sắp xếp cho người đầu thai vào nhà giàu có? Để kiếp sau người hưởng vinh hoa phú quý cả đời à?”

Lão quý tức giận nói: “Người trẻ tuổi bây giờ không biết tôn trọng người lớn là gì hử?”

Trần Hạo cười: “Tôn trọng? Vậy người nói thử xem, người muốn xử lý như thế nào?”

Lão quý không do dự nói: “Sắp xếp cho ta đầu thai nhà bí thư thành phố cũng được, con trai hấn mới kết hôn.”

“Được, ta sẽ gửi người tới đó.” Trần Hạo nói xong, đánh lên người lão quý, bốp tiếng tiếng, hồn phách của lão quý biến thành một luồng ánh sáng nhập vào con kiến trên mặt đất.

Sau đó, Trần Hạo rời đi để lại đám quý trợn mắt há mồm.

Đặc biệt là con quý trung niên kia, bị dọa rụng đầu rụng cổ, nó vội vàng quay người muốn chạy.

Thế nhưng thứ nó đối diện khi quay lại chính là một cái miệng đen ngòm.

Ngẩng đầu nhìn, con quý trung niên sợ hãi.

Cái miệng đó là đầu xe đã được mở ra.

Con quý trung niên không có thời gian để suy nghĩ vì cái miệng đen ngòm đã đóng lại, nuốt chửng nó. Sau đó, người ta thấy linh tinh của chiếc Linh Xa đã tăng thêm được một ít.

Trần Hạo đã tới khu nội trú của chị gái Lỗ Nhã Quân, vừa mới vào cửa hắn đã thấy hai Lỗ Nhã Quân hoang mang trợn mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy Trần Hạo quay lại, nữ quý Lỗ Nhã Quân vội nói: “Đại sư, người về đúng lúc thật, kẻ giả mạo này không nhận mình là đồ giả.”

“Người mới là giả, người đừng tưởng đi phẫu thuật phẩm mỹ rồi có thể lừa người khác, ta tra một lúc là ra, ta nói cho người biết, phẫu thuật thành người khác rồi đi lừa người là phạm tội đó.” Lỗ Nhã Quân gọt táo phản biện lại, tay cầm chặt con dao, đề phòng nhìn đối phương.

Trần Hạo nói: “Giờ chưa phải lúc phân biệt ai giả ai thật, hai người nhìn này.”

Nói xong, Trần Hạo bắn ra một đạo ánh sáng, sau đó hai Lỗ Nhã Quân thấy được Lỗ Nhã Quân thứ ba.

Cả hai phải ngơ ngác khi nhìn thấy cảnh này.

Con mẹ nó, sao lại thêm một người nữa vậy? Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?

Lỗ Nhã Quân mới tới cũng hoang mang cực độ.

Tự dung xuất hiện một người giả mạo mình là quá lắm rồi, bây giờ lại thêm người nữa! Gì vậy, lừa đảo ngày nay 00cũng lập nhóm nữa à?

Nhìn ba gương mặt mờ mịt giống nhau, Trần Hạo cười nói: “Việc này thú vị đó, các người muốn nghe ta phân tích không?”

Cả ba Lỗ Nhã Quân nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Hiện tại đừng bàn tới việc ai thật, ai giả. Ta hy vọng các người có thể trả lời ta.”

“Đại sư hỏi đi.” Cái Lỗ Nhã Quân đầu tiên hấn gập nói.

Trần Hạo hỏi: “Tửu lượng của các người như nào? Các người uống say bao giờ chưa?”

Lỗ Nhã Quân đầu tiên sững sờ, cô ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như chỉ có một lần vào dịp du lịch tốt nghiệp.”

“Điều, dịp du lịch tốt nghiệp đó ta không uống rượu, từ bé tới lớn ta chưa từng uống ngụm nào, chỉ có lần đi chơi với mấy đứa bạn hồi ba tháng trước ta mới uống. Sau đó ta chết rồi.” Lỗ Nhã Quân mới tới phản bác lại.

“Không thể nào, lần họp mặt ba tháng trước ta chỉ phụ trách hát hò, người đừng nói linh tinh.” Lỗ Nhã Quân còn sống cũng phản bác lại.

Trần Hạo kết luận: “Như thế các người đều không uống rượu, lúc uống vào thì xảy ra chuyện?”

Hai nữ quỷ Lỗ Nhã Quân gật đầu tỏ vẻ đúng.

Trần Hạo vung tay, một bình rượu để xuất hiện, hấn nhìn Lỗ Nhã Quân còn sống: “Này, uống thử một chai đi.”

“Người, người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, ta báo cảnh sát đó!” Lỗ Nhã Quân còn sống hét lên rồi vội vàng lùi ra sau, giơ con dao gọt trái cây ra trước.

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, ta đã bố trí trận pháp, người gào to như nào cũng không ai nghe thấy đâu. Nói thật ban đầu ta chẳng hứng thú với việc của hai người cho tới khi Lỗ Nhã Quân thứ ba xuất hiện. Ta hiện tại muốn mở mang kiến thức một chút, người hay thứ gì thao túng người là gì.”

Lỗ Nhã Quân còn sống giận dữ nói: “Người nói cái gì, ta không hiểu. Nhưng rượu này ta sẽ không uống.”

Trần Hạo cười, nhìn hai người Lỗ Nhã Quân đã chết.

Cả hai đều hiểu ý, lấy bình rượu từ tay Trần Hạo, ép Lỗ Nhã Quân còn sống uống.

Tình huống này quá kì lạ, hai người đều muốn biết chuyện như thế nào, nhiều Lỗ Nhã Quân như thế ai mới là thật.

Lỗ Nhã Quân còn sống giãy dụa, gào thét, nhưng trước mặt hai nữ quý này, việc đó là vô ích.

Chẳng mấy chốc, bình rượu đã được đổ hết vào trong bụng cô ta.

Lỗ Nhã Quân ban đầu còn uy hiếp, phẫn nộ nhưng khi từng giọt rượu được tống vào cô ta đã thay đổi.

Mặt cô ta rất đỏ, cực kì đỏ, sau đó cô ta ngã xuống đất rồi co rúm lại, sinh khí trên người như bề nước bị tháo, dần dần biến mất.

Trần Hạo nheo mắt, quay ra nhìn Lỗ Nhã Quân đầu tiên.

Ngay trong thời khắc Lỗ Nhã Quân không biết vì lý do gì chết, linh hồn của số một bỗng nhiên thay đổi, bị một loại sức mạnh thần bí xuất hiện trong không trung quán lấy. Làm cho linh hồn đầy tử khí xuất hiện sinh khí, xương cốt máu thịt từ từ xuất hiện rồi dần dần biến thành người sống với tốc độ người bình thường có thể thấy.

Trần Hạo há hốc mồm, nhưng dường như hắn cảm thấy gì đó nên vội vàng bấm pháp quyết, vung quanh người mình rồi biến mất.

Lúc này, Lỗ Nhã Quân thứ nhất đã phục sinh xong, cầm con dao gọt trái cây dờ dãn tới chỗ Lỗ Nhã Quân đã chế vì rượu.

Đúng lúc này, cửa phòng được một người cảnh sát mở ra, nhìn cảnh tượng trước mắt hắn vội vàng chạy tới ngăn cản.

Sau khi không chế được Lỗ Nhã Quân với sắc mặt dờ dãn, người cảnh sát cảm thấy lạ, nhìn xuống kiểm tra lại thì hắn hít

một ngum lãnh khí, hấn vội vàng mở bộ đàm thông báo: “Đội trưởng, có việc chắc chắn người không tin, ta phát hiện có người đang xử lý thi thể của mình.”

Người đội trưởng nào đó: “...”

Chương 639: Thân phận thật của Lỗ Nhã

“Chuyện gì vậy, nói rõ cho ta.”

Có tiếng hét giận giữ từ trong bộ đàm.

Cảnh sát vội vàng nói: “Đội trưởng, ta đã đúng. Người có nhớ mấy hôm trước người lái xe gây tai nạn đã khai rằng mình không nhìn thấy gì trong thời gian ngắn sao?”

“À? Rồi sao?” Tiếng hỏi thắc mắc từ bộ đàm truyền ra.

Cảnh sát nói tiếp: “Cô bé xảy ra chuyện có một người em trai và em gái, ta nhớ rất rõ, thêm nữa người báo cảnh sát lần này chính là người em gái, rồi ta phát hiện cô bé đó có hai người em gái, nhìn như sinh đôi, thế nhưng theo trí nhớ của ta....A, đội trưởng cứu ta!” Người cảnh sát bỗng hét lên, dường như bên đó đã xảy ra chuyện.

Người bên kia bộ đàm mất bình tĩnh, vội vàng nói: “Chờ chút, ta tới ngay bây giờ.”

Trong phòng bệnh lúc này, người cảnh sát đang trò chuyện bỗng đứng bị quật xuống đất, mà người làm điều đó chính là Lỗ Nhã Quân đang bị hấn trông coi.

Quật xuống thì thôi, nhưng vấn đề quan trọng chính là sức của Lỗ Nhã Quân rất lớn, vị cảnh sát bị đè xuống không nhúc nhích được.

Sau đó, Lỗ Nhã Quân bình tĩnh giơ tay, trong tay cô ta có một con dao gọt trái cây.

Ở nơi vị cảnh sát không thấy Lỗ Nhã Quân đang chuẩn bị đâm xuống thì một cánh tay tóm lấy tay cô ta, dùng sức đẩy cô

ta sang một bên, cơ thể cô ta đã rời khỏi người cảnh sát.

Vị cảnh sát hoảng hốt đứng dậy thì thấy cô ta đã bị một người đàn ông trẻ tuổi không chế.

“Tạ... Cảm thận.” Người cảnh sát đang muốn nói cảm ơn thì sắc mặt thay đổi hết lên.

người đàn ông trẻ tuổi kia chính là Trần Hạo, hấn giả bộ lơ là, sau khi người cảnh sát quát lên thì tỏ vẻ hoảng, làm vẻ vô thức xoay người, khiến cánh tay đang cầm dao của Lỗ Nhã Quân đâm thẳng vào cổ cô ta.

Trong nháy mắt máu bắn tung tóe, đôi mắt Lỗ Nhã Quân mở to, ánh mắt mê man ban đầu đã có thay đổi.

“Việc này, ta không cố ý, chú cảnh sát, người phải làm chứng cho ta, ta đang giúp người đó.” Trần Hạo vội vàng mở miệng.

Người cảnh sát đen xì mặt.

Chú? CMN ta hơn người mấy tuổi thôi đó, gì đã lên chức chú rồi?

“Đừng nói nữa, nhanh cứu người.” Cảnh sát cũng quan tâm tới việc Lỗ Nhã Quân tính giết người và người đó là anh ta, hấn vội vàng nói.

Trần Hạo vội vàng che vết thương cho Lỗ Nhã Quân.

Nhưng kì lạ thay, vết thương của Lỗ Nhã Quân không thể cầm được, máu chảy ra như suối, sự sống của cô ta theo đó mà mất dần, rồi ngừng lại.

Nhìn thấy Lỗ Nhã Quân không còn thở nữa, Trần Hạo gượng nói: “Nàng chết rồi.”

Người cảnh sát sững sờ.

Sao chết nhanh quá vậy!

Cho dù đâm trúng vào động mạch vành nhưng vết thương do dao gọt trái cây cũng không gây tử vong ngay lập tức, ít nhất cũng phải kéo dài được một lúc, vậy mà từ vừa nãy tới giờ chưa tới 10 giây đó?

Chẳng qua có việc kì lạ hơn xảy ra, người cảnh sát bỗng nhiên lùi lại mất bước, sợ hãi chỉ vào Lỗ Nhã Quân, run rẩy nói: “Nàng, nàng, nàng...”

Trần Hạo nhìn sang, lông mày nhíu lại.

Xác chết của Lỗ Nhã Quân co lại nhanh chóng, chỉ một lúc sau nó đã biến thành một cái xác khô.

Trần Hạo quay người nhìn, thấy nữ quý Lỗ Nhã Quân thứ ba dường như đang bị shock, ánh mắt mê man không hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó một luồng khí kì lạ quán quanh cơ thể nó, tạo nên máu thịt với tốc độ cực nhanh. Khiến nó từ dạng quý thành người.

Trần Hạo giả vờ hoảng sợ, hét lên: “Phía sau người!”

Cảnh sát quay người, suýt rớt cả tròng mắt.

Hắn nhìn thấy một người phụ nữ không có da. Nhưng ngay sau đó từng mạch máu, lớp cơ, làn da biến thành Lỗ Nhã Quân.

Người cảnh sát giật giật khoe miệng, cơ thể ngã rầm xuống.

Trần Hạo tới xem, cảm thấy tới chịu, mới có xú như này đã bị dọa ngất rồi, tâm ký quá kém... À, nói tới tâm lý làm gì, người bình thường ai thấy cảnh này cũng như thế thôi.

Những vậy cũng tốt, Trần Hạo nhìn thấy nữ quý Lỗ Nhã Quân thứ ba chưa khôi phục hoàn toàn thì chạy lại gần tấn công.

Khi Lỗ Nhã Quân biến thành người hoàn toàn thì bị đánh bay, đập người vào tường, cô ta rên một câu nhưng vết thương

ngay đó đã được hồi phục ngay lập tức.

Trần Hạo híp mắt, suy nghĩ một lúc rồi tới chỗ xác chết vừa nãy, hấn vẩy tay một cái, nữ quỷ Lỗ Nhã Quân bị Trần Hạo hút vào Tụ Lý Càn Khôn.

Lần này ngay lúc thân thể Lỗ Nhã Quân đã khôi phục xong, cô ta hét lên, hung dữ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhú mày rồi cười.

Quả nhiên ba linh hồn của Lỗ Nhã Quân có mối quan hệ đặc thù với nhau. Người chết ta sống liên tục tuần hoàn, khi phá vỡ vòng luân quần đó sẽ kích thích cô ta.

Chẳng qua lần này hấn gặp dịp Lỗ Nhã Quân phục sinh, cô ta chẳng ngại ngừng giết người, anh cảnh sát kia suýt nữa toi đời, bởi thế mới thấy cô ta chẳng phải người tốt. Vì phục sinh mà giết người vô tội, đó là lý do lâu như thế không ai phát hiện điều dị thường của cô ta.

Trần Hạo đang chuẩn bị làm gì đó thì biểu cảm của hấn hơi thay đổi, cơ thể anh ta lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó có một người chạy xông vào phòng bệnh.

Người đó mặc bộ quần áo cảnh sát, tầm khoảng trung niên, có ria mép trên mặt, bộ dáng cực kì nghiêm chỉnh.

Ông cẩn thận nhìn xung quanh thì thấy hai cái xác, sắc mặt đã thay đổi, rồi lúc nhìn thấy Lỗ Nhã Quân bị dính trên tường thì càng thay đổi hơn. Ông trợn mắt há mồm, sờ lên thất lung định lấy gì đó nhưng lại không thấy, ông cảm thấy tình hình bây giờ khó khăn cực kì.

Trong lúc ông đang suy nghĩ nên làm như thế nào thì Lỗ Nhã Quân đột nhiên hét lên rồi ngã xuống.

Vị cảnh sát trung niên sửng người, ông cẩn thận đến gần quan sát thì thấy cô gái kì lạ này đã hôn mê bất tỉnh.

Người đàn ông không do dự cắn chảy máu ngón tay của mình, đâm lên giữa trán của cô gái, sau đó ông lấy điện thoại ra gọi.

“Chu sư huynh, ta đã thấy một việc kì lạ! Đúng, là cái treo thưởng ấy. Kẻ đã chạy trốn tới đây và biến mất một cách khó hiểu đó. Việc kì lạ ở đây chính là nó lợi dụng việc chuyển sinh để che dấu khí tức của bản thân mình. Nhưng hình như quá trình đó xảy ra vấn đề khiến ba hồn bị tách ra, sinh tử tuần hoàn, đây chính là cơ hội tốt để bắt nó.”

“Tốt, ta biết rồi, sư huynh nhanh tới đây đi.”

Cúp điện thoại, người cảnh sát trung niên tới kiểm tra đàn em của mình, đang kiểm tra thì hấn đột ngột xoay người, ngón tay bắn ra một luồng sáng đỏ.

Luồng sáng đỏ bị một cánh tay bắt lấy, sau đó Trần Hạo xuất hiện.

“Không tệ, chỉ mới mười năm đạo hạnh đã phát hiện ta huyền trận của ta.” Trần Hạo cười nói.

Vị cảnh sát trung niên thận trọng nhìn hấn, hỏi: “Người là ai?”

Trần Hạo nở nụ cười nói: “Giờ không phải lúc hỏi ta là ai, người vừa mới nói, Lỗ Nhã Quân này thật kì lạ.”

Người cảnh sát nhíu mày, nghiêm túc nói: “Đây là tà vật được bộ phận nòng cốt truy nã, xin đạo hữu không làm gì sai lầm.”

Trần Hạo mỉm cười nói: “Ta không muốn quản, ta chỉ muốn nhắc cho người biết, nàng hình như tỉnh rồi.”

Người cảnh sát trung niên sững sờ, mặt tái mét nhìn lại đằng sau thì thấy Lỗ Nhã Quân đã tỉnh lại dù bị mình phong ấn, cô ra mở mắt, đôi mắt đỏ như máu, hét lên như thái giám.

Chương 640: Quý dị nước ngoài

Tiếng thét này có sức mạnh rất lớn, khuếch tán ra, lập tức cả tòa nhà khu nội trú làm bằng kính bịch một tiếng vỡ nát, rất nhiều bình thuốc cũng bị vỡ ra, nháy mắt, khu nội trú loạn hết cả lên.

Cảnh sát trung niên đối mặt trực diện với Lỗ Nhã Quân khi thét, thất khiếu (*) chảy máu, vẫn kiên cường đứng dậy, hai tay tạo pháp quyết, bảo vệ cảnh sát đang hôn mê sau lưng.

(*) Thất khiếu: Bảy cái lỗ gồm: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, và miệng.

Đội tiếng thét chói tai lắng xuống, cảnh sát trung niên giống như mất hết sức lực, cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

Lúc này, Trần Hạo cũng bỏ vòng bảo vệ với chị và mẹ của Lỗ Nhã Quân, cười tủm tỉm nhìn về phía cảnh sát trung niên nói: “Không tồi, trong lúc nguy cấp, còn cân nhắc cứu người.”

Cảnh sát trung niên tức giận trợn mắt nhìn Trần Hạo, yếu ớt nói: “Có tâm tư nói nhảm, còn không bằng ngẫm xem làm sao không chế được quý dị này.”

Trần Hạo nói: “Muốn không chế nó không khó, chẳng qua ta muốn hỏi người, người thật sự không có ý định nói cho ta biết lai lịch của quý dị này?”

Cảnh sát trung niên im lặng một lát rồi nói: “Đây không phải quý dị của Trung Quốc.”

Trần Hạo cau mày cười nói: “Mẹ, thứ đồ chơi này giao cho ta.”

Cảnh sát trung niên vội vàng nói: “Người chớ khinh thường, quỷ dị này cực kì khó chơi, hơn hai mươi năm trước đến Trung Quốc chúng ta có âm mưu làm loạn, sau khi bị phát hiện, bị đánh cho tàn phế, vẫn chạy trốn được, lần này phát hiện, nếu là lại để cho nó chạy... Chạy...”

Ông ta còn chưa nói xong, hai mắt lập tức trừng lớn.

Chỉ thấy Trần Hạo quả quyết tiến lên, sau đó một quyền đánh xuống, bịch một tiếng đánh cho Lỗ Nhã Quân nổ tung, sau đó vẫy tay một cái, một hòn phách bay ra, bị Trần Hạo thu vào.

Sau đó, Trần Hạo quay người nhìn về phía cảnh sát: “Người nói cái gì?”

Cảnh sát trung niên ngơ ra một lát, kinh ngạc nói: “Quỷ dị đâu?”

Trần Hạo cười nói: “Bắt rồi a, mặc dù không dễ giết chết, nhưng có thể trấn áp. Yên tâm, nó không chạy được đâu.”

Cảnh sát trung niên hoàn hồn, vội vàng nói: “Quỷ dị này người không thể...” Nói xong, ông ta đột nhiên dừng lại, dường như có chút chần chừ.

“Không thể cái gì?” Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Cảnh sát trung niên nhìn thật lâu vào Trần Hạo nói: “Đạo hữu, không phải ta nói mạnh miệng, vì thứ tà vật này, chúng ta đã ẩn núp hơn hai mươi năm, ta từ một chàng trai nhin đến hiện tại đã gần 50 tuổi, rất khó khăn mới phát hiện được nó, người không thể mang đi.”

Trần Hạo cười nói: “Cái này là có ý gì, chẳng lẽ chỉ một câu đây là thứ bộ môn liên quan truy nã, thì là của các người à?”

Cảnh sát trung niên lắc đầu nói: “Không, cho dù là ban ngành liên quan, cũng không quản được chúng ta, chúng ta là

bộ phận nghiên cứu của bộ môn liên quan, sự tồn tại của bộ phận nghiên cứu là để phân tích tất cả sức mạnh phi tự nhiên, dùng cho sinh hoạt của dân chúng, quân sự, dùng để bảo vệ Trung Quốc, dự phòng bất trắc. Ta thuộc bộ nghiên cứu, năm đó, lúc ta gia nhập bộ nghiên cứu, đã thề với cờ tổ quốc, đời này kiếp này, cống hiến cho Trung Quốc, lúc còn sống, hay chết cũng không hối hận.”

Trần Hạo bình tĩnh nhìn cảnh sát trung niên, không nói chuyện, cũng không có phản bác.

Cảnh sát trung niên dừng một chút, tiếp tục nói: “Liên quan tới quý dị này, năm đó lần đầu nó vào Trung Quốc, chúng ta cũng không có coi trọng, cho đến khi nó bộc lộ ra năng lực kinh người.”

Trần Hạo rớt cuộc mở miệng, nói: “Chính là chia ra ba hồn này, sống chết tuần hoàn?”

Cảnh sát trung niên lắc đầu nói: “Không phải, là làm lành vết thương, quý dị này có thể kí sinh trên cơ thể, cơ thể bị nó kí sinh, sẽ có được khả năng bất tử, cho dù là bị thương nặng cỡ nào, dù là đầu hay là tim bị vỡ nát, đều có thể mọc lại.”

Trần Hạo trừng mắt: “Species?” (Vật chứa)

Cảnh sát trung niên cười nói: “Nếu so sánh với quý dị này, phim khoa học viễn tưởng Species được xem là gì. Về sau chúng ta phát hiện điểm thần kì của quý dị này, chúng ta điều tra mới phát hiện nó trốn ra từ cấm địa bí ẩn mà Tòa Thánh trấn áp, Tòa Thánh cũng đang tìm nó khắp nơi, không biết nó đã lén chạy tới Trung Quốc của chúng ta. Sau đó chúng ta bắt đầu đuổi bắt nó, đáng tiếc kiến thức về quý dị này không đủ, để nó tìm được cơ hội chạy thoát, chạy trốn tới đây, biến mất không còn tăm tích, chúng ta cho rằng nó đang trốn đi, liên ngôi chờ, không ngờ nó ra quyết định rất nhanh, chuyển thành

cơ thể con người, khiến nó có thể sinh con, quan trọng là năng lực làm lành của nó cũng được truyền lại.”

Nói đến đây, hai mắt cảnh sát trung niên sáng rực nói: “Hiện tại xem ra, sau khi quý dị này chuyển thành con người, năng lực trở nên thần kì hơn, nếu như có thể nghiên cứu rõ ràng, chắc chắn sẽ có nhiều lợi ích cho Trung Quốc chúng ta, cho nên, đạo hữu người không thể mang đi.”

Trần Hạo im lặng, nhưng trong lòng thì thở dài.

Nói nửa ngày, thì ra là nhà khoa học điên cuồng!

Chậc chậc, nghiên cứu quý dị? Các người cũng thật sự là gan to bằng trời, hơn nữa nhìn tình huống này, là muốn cắt thành khúc mà nghiên cứu a! Tưởng tượng một chút, đã cảm thấy không rét mà run.

Người nghiên cứu khoa học, là không thể trêu vào!

Nhưng mà Trần Hạo cũng không thể không nói, quý dị này, thật đúng là đáng giá nghiên cứu, một hồn phách chết đi, hồn khác lập tức sống lại, quả thực rất thần kì. Nếu như có thể nghiên cứu ra bí mật nào đó từ bên trong, đối với Trung Quốc mà nói, có rất nhiều lợi ích.

Nhìn Trần Hạo không nói lời nào, cảnh sát trung niên cắn răng nói: “Ta biết thần thông của đạo hữu rất cao siêu, có lẽ không sợ ban ngành liên quan, nhưng mà đạo hữu à, người cũng là người Trung Quốc, mảnh đất này nuôi dưỡng người, chẳng lẽ làm chút gì đó cho quốc gia, cũng không tình nguyện sao?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Được rồi, người cũng không cần khích tướng, ta cũng không nói muốn dẫn thứ này đi, chẳng qua dù sao cũng là ta bắt được, các người có thể đưa đi, lấy đồ vật để giao dịch, yêu cầu của ta cũng không nhiều, bộ nghiên cứu của các người trâu bò như vậy, chắc hẳn

góp nhặt được rất nhiều Đạo Kinh, kỳ văn bí lục (những ghi chép về chuyện kì lạ), các loại pháp thuật công pháp, những thứ này trong thời kì đạo pháp đã suy, có thể nói là những truyền thừa bí mật được giữ kín, ta muốn các người cho ta một bản sao, ta sẽ đưa quý dị này cho các người.”

Cảnh sát trung niên kinh ngạc: “Đạo hữu...”

“Đây là ranh giới cuối cùng của ta, ta cũng không muốn có trời buộc quá sâu với các người, vẫn nên giao dịch công bằng đi.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Cảnh sát trung niên im lặng, sau đó lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, giải thích tình huống trước mắt.

Không lâu sau, cảnh sát trung niên buông điện thoại xuống, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Giao dịch của đạo hữu, ta đồng ý, chẳng qua các loại sách vở điện tịch, sợ là không có, chúng ta trừ bản gốc, cũng không chuẩn bị bản sao, chỉ có một USB, nếu đạo hữu muốn có sách thì tự mình in.”

Trần Hạo cười nói: “Cái này cũng được, ừm, đạo hữu, cần bao lâu?”

Cảnh sát trung niên nói: “Việc này cần bên trụ sở phê duyệt, có lẽ khoảng ba ngày.”

Trần Hạo nói: “Vậy thì tốt, ba ngày này, ta sẽ ở chung với đạo hữu.”

Sắc mặt cảnh sát trung niên biến đổi: “Chuyện này, không tiện lắm nhỉ?”

Trần Hạo nói: “Sao nào? Nhà người rất nhỏ?”

“Không tính là nhỏ.”

“Nhà người có phòng trống không?”

“Có hai phòng.”

“Vậy thì có cái gì không tiện, chuẩn bị cho ta một phòng là được.” Trần Hạo cười híp mắt nói.

Cảnh sát trung niên suy tư một lát nói: “Nhà ta có quý ở, đều là những con quý khi còn sống rất đáng thương, ta sợ đạo hữu không muốn thấy.”

Trần Hạo nghe vậy, mắt sáng lên.

Chương 641: Đánh cược

Bãi đỗ xe ở bệnh viện.

Một chiếc xe tang đang đậu, đám quý nhỏ ở trên xe chơi đùa.

Quý hồn vốn vây ở xung quanh, sau khi xe tang cần nuốt con quý trung niên, liền lập tức giải tán, biến mất không thấy tăm hơi.

Đầu xe tang, gà trống biến thành một người đàn ông cường tráng, đang hút thuốc, động tác của nó thành thạo, phun khói cũng rất đẹp.

Trên ghế lái xe tang, lái xe không mặt cũng kẹp điều thuốc trong tay.

Chẳng qua lái xe không có miệng, chỉ có thể để cho khói lượn lơ bay lên, để cho nhóc quý béo nằm trên nóc xe đặc ý mà hấp thu.

“Ta nói động tĩnh cũng quá lớn rồi, thật sự không cần đi giúp sao?” Lái xe không mặt nhìn những bóng dáng bận rộn trong khu nội trú, hơi nghi ngờ hỏi.

Gà trống bình tĩnh phun ra một vòng khói: “Yên tâm đi, Hạo ca lợi hại hơn nhiều so với người nghĩ, có Miêu tử ở đó là được rồi, chúng ta ở đây chờ.”

Lái xe không mặt còn muốn nói, gà trống đột nhiên nhìn bên ngoài bệnh viện: “Có tu sĩ đạo môn tới.”

Lái xe không mặt dừng lại, chột nói: “Tu vi bình thường, tiềm lực đã hết, không có uy hiếp.”

Gà trống cười hắc hắc nói: “Không có uy hiếp mà người nói, hấn ta đã chạy tới rồi.”

Lái xe không mặt nói: “Có muốn đánh cược một lần không?”

Gà trống hứng thú hỏi: “Đánh cược như thế nào.”

Lái xe không mặt nói: “Cược hăn bị chúng ta chặn lại, sẽ có phản ứng thế nào, cược một Đại Bảo Kiện (Thuốc bảo vệ sức khỏe), ai thua người đó trả tiền.”

Gà trống bĩu môi nói: “Đồ chơi này của loài người ta không có hứng thú, ông đây mà muốn, từ giờ trở đi, mỗi ngày đổi một cái, đến chết cũng đổi không hết.”

Lái xe không mặt thở dài nói: “Người chưa có kinh nghiệm.... Thôi vậy, vậy đổi một cái, ai thua, đồng ý một điều kiện của đối phương, đương nhiên điều kiện này đối phương phải làm được, không được quá đáng.”

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng: “Cái này có thể, người nói, hăn sẽ có phản ứng gì?”

Lái xe không mặt nói: “Chắc chắn là cầu xin tha thứ.”

Gà trống nói: “Ta cảm thấy hăn sẽ chó cùng rứt giậu, ra tay với chúng ta trước.”

“Được, để xem ai đoán đúng.” Lái xe không mặt nói xong, điều khiển xe tang, lặng lẽ biến mất.

Không bao lâu, một bóng người từ xa bay tới, cách bãi đỗ xe không xa thì dừng lại.

Bóng người dò xét xung quanh, dường như có chút do dự, cuối cùng vẫn nhìn không được đi tới, chẳng qua lúc đi qua, trong tay người đàn ông cũng có pháp quang lay động, hiện tại đã có chuẩn bị.

Đến khi tới một chỗ có ánh đèn, bóng người lộ ra mặt thật, là một ông lão, mặc trường sam, hơi mập mạp, nếu không phải

trên người có pháp lực và pháp khí bị giấu kín, ai cũng sẽ nghĩ người này là một đại gia bình thường ở đầu đường.

Lúc ông lão nghi ngờ quan sát bốn phía, lúc đang tìm kiếm thứ gì, đột nhiên động tác của ông ta dừng lại, bỗng quay người, sau đó ông ta liền thấy.

Một người đàn ông cường tráng khôi ngô, lưng hùm vai gấu, cao hơn hai mét, nhìn mặt mũi cũng không phải người tốt, một tay kẹp điều thuốc, một tay khoanh trước ngực, đột nhiên xuất hiện như vậy.

Điều thuốc còn đang bốc khói, hơi thở của người đàn ông cường tráng khôi ngô này lại khủng bố đến vậy, khiến ông ta sợ hãi.

Đang muốn lui ra phía sau, khóe miệng ông lão giật một cái, quay người nhìn lại, liền phát hiện, phía sau không biết lúc nào xuất hiện một chiếc xe.

Xe này là xe khách nhỏ kiểu cũ, âm khí vờn quanh, linh quang lập loè, hiển nhiên không bình thường.

Nhưng khiến ông lão hít một hơi khí lạnh chính là, lái xe là một tài xế không mặt! Trên thân tản ra hơi thở khủng bố.

Ở trong xe, cũng có một đám quý nhỏ sắc mặt trắng bệch, cơ thể trôi lơ lửng khiến ông ta cảm thấy sâu không lường được, không thể trêu chọc lực lượng đáng sợ, những quý nhỏ này dựa vào cửa sổ nhìn ông ta, ánh mắt kia khiến toàn thân ông ta không được tự nhiên.

Trước có sói, sau có hổ, trong lúc nhất thời, cảnh tượng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Sắc mặt ông lão ngày càng nghiêm trọng, mơ hồ còn có mồ hôi từ trán chảy ra.

Quá lớn rồi!

Mẹ nó chỉ là cảm nhận thấy tình huống âm khí đang tụ tập, còn tưởng rằng là âm hồn tiêu quỷ, không ngờ là âm linh xe tang khủng bố như vậy, ta hoàn toàn không gánh nổi cái này a!

Không thể hoảng loạn, phải bình tĩnh.

Tròng mắt chuyển động, ông lão đột nhiên thu hồi pháp khí, sau đó duỗi hai tay ra, hai mắt xoay loạn, sờ lung tung bước lên phía trước, bộ dáng kia, rất giống một người mù.

Gà trống: "..."

Lái xe không mặt: "..."

"A, ông lão này không nhìn thấy sao? Ta giúp ông ấy được không?" Bên trong xe tang, một bé quỷ nhỏ đứng lên, sợ hãi nói, đó chính là nhóc quỷ mập.

Ngưu Bảo Bảo dường như rất nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu nói: "Được, bạn học Hứa Tiểu Đình, ông lão này liền giao cho người, người nhất định phải đưa ông ấy vào bệnh viện."

Nhóc quỷ béo nhận được sự ủng hộ, cười đến mắt không thấy đâu, vội vàng nói: "Yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ đưa ông ấy vào bệnh viện."

Nói xong, bóng dáng nhóc quỷ béo lóe lên, rời khỏi xe tang, sau đó hiện thân trước mặt ông lão.

Thế nhưng nó còn chưa lên tiếng, ông lão trực tiếp quay người, lách qua, bước chân còn đang tăng tốc.

Mới vừa đi mấy bước, ông lão dừng lại, một bàn tay to vỗ lên trên vai ông ta, sau đó một giọng nói trầm thấp truyền đến: "Ông lão, người muốn đi bệnh viện, hay muốn lên Tây Thiên?"

Ông lão: "..."

“Không nói lời nào, vậy ta liền ngằm thừa nhận người muốn đi bệnh viện.” Gà trống nhếch miệng cười một tiếng, sau đó nói với nhóc quý béo đang mộng lung: “Nhóc con, kính già yêu trẻ là đức tính tốt đẹp, người có thể nghĩ tới việc chủ động hỗ trợ, đã nói lên người là một đứa trẻ tốt, sau này nhất định phải luôn giữ gìn và phát huy. Đến đây, đỡ ông lão này vào bệnh viện.”

Nhóc quý béo được cổ vũ, mặc tự hào. Sau đó đi tới đỡ cánh tay ông lão, nhiệt tình nói: “Ông ơi, cháu đưa ông vào bệnh viện nhé.”

Ông lão lập tức có chút hoang mang.

Mẹ nó, tình huống này là thế nào?

Một âm linh trẻ con khủng bố như vậy, mẹ nó lại là một đứa trẻ ngoan lấy việc giúp người khác làm niềm vui sao? Đây là đang chơi cái trò gì vậy? Chẳng lẽ là chơi mèo vờn chuột? Chơi chán rồi lại ăn mình?

Tự tưởng tượng rất nhiều cảnh, ông lão không rét mà run.

Nhưng mà ông ta cũng không dám phản kháng.

Yêu tà khôi ngô đáng sợ đứng ở phía sau nhìn ông ta chăm chú, nếu ông ta có động tác không bình thường nào, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh ị ra shit!

Khóc không ra nước mắt, trong lòng ông lão cực kì hồi hận.

Sớm biết ở đây có thứ đáng sợ như thế, ta sẽ không vì chút công lao, mà xung phong đến đây, đợi đội quân của trụ sở đến, khi đó tên yêu tà này còn không cụp đuôi, trở nên thành thật.

Giờ thì hay rồi, đội quân của trụ sở không đến, một thân một mình, chết chắc.

Động tác cứng ngắc được nhóc quý béo dẫn đi, đang suy nghĩ phải cầu đường sống thế nào, đột nhiên bước chân ông

lão dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Phía trước cũng có hai người đi tới, cũng là một người đỡ một người.

Người bị đỡ ông ta còn quen nữa.

“Phương sư huynh, người tại sao lại ở chỗ này...?” Cảnh sát trung niên thấy ông lão, lập tức sững sốt.

Ông lão lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Tổng sư đệ, quý dị kia đâu?”

Lông mày cảnh sát trung niên nhăn lại: “Phương sư huynh, sao người biết chuyện về quý dị? Đây là bí mật của bộ nghiên cứu chúng ta, ta mới được thông báo, người liền biết, chẳng lẽ người...”

“Nói nhảm, đều là người cùng bộ môn, sao người một mình lại như thiêu thân nhảy vào lửa thế, lúc người gọi điện, ta đúng lúc đang ở cạnh lão Chu, hấn cần điều động nhân thủ, thoát thân không ra, ta đến xem trước một chút.” Ông lão tức giận nói.

“Người không phải bị muc?” Lúc này, đột nhiên có một giọng nói nho nhỏ không cam tâm vang lên.

Chương 642: Cơ sở nghiên cứu thần quái

Ôi...

Biểu cảm của ông lão cứng đờ.

Mặc dù nghi ngờ âm linh trẻ con này không có ý tốt gì.

Nhưng khi nghe tâm trạng bất mãn của nó, vẻ mặt u oán, trong lòng ông lão cảm thấy không được thoải mái.

“Ta không nói ta bị mù.”

“Nhưng người giả bộ mù, người gạt người, gạt người là chó nhỏ.” Cậu bé mập tức giận buồn bực kêu to.

Ông lão đang muốn phản bác, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Chỉ thấy một sức mạnh quý dị từ trên người cậu bé mập lan đến trên người ông ta, sau đó, ông ta há miệng, oa ô một tiếng.

Trần Hạo: “...”

Cảnh sát trung niên: “...”

“Người cho rằng người học chó sủa, ta sẽ tha thứ cho người, ta không thèm.” Cậu bé mập hoàn toàn mặc kệ, cảm thấy bị người ta lừa gạt, lúc này quay người, biến mất không thấy gì nữa.

Ông lão sợ hãi, tiếp tục nói chuyện, nhưng mà vẫn chỉ kêu ra tiếng gâu gâu gâu... Lập tức cả người đều không ổn.

Mẹ nó, sao ta lại học tiếng chó sủa rồi? Ta rõ ràng là nói tiếng người mà.

Vừa rồi... Âm linh trẻ con kia, mẹ nó người lừa ta, người còn nói ta gạt người! Quá âm hiểm, quá hèn hạ!

Trần Hạo nhìn ông lão, như suy nghĩ gì đó.

“Gâu gâu gâu!” Ông lão nhìn về phía cảnh sát trung niên, giọng điệu gấp gáp.... Chó sủa.

Mặt cảnh sát trung niên đen đi, nhìn chăm chăm ông lão, cất bước rời đi.

Trần Hạo từ đầu đến cuối không nói lời nào, đỡ cảnh sát trung niên đi.

Ông lão vội vàng đuổi theo phía sau, kêu gâu gâu gâu.

Nhưng rất nhanh, lão ta không kêu nữa, mà trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ và nghi ngờ.

Ông ta nhìn thấy cảnh sát trung niên và Trần Hạo đi tới chỗ xe tang. Sau đó, leo lên.

Mẹ nó, tình huống này là thế nào?

Xe tang khủng bố này không phải sản phẩm nghiên cứu mới chứ? Không thể nào a, thứ đồ chơi này người bình thường có thể nghiên cứu ra được sao? Hơn nữa cũng chưa từng nghe thấy tin nào như vậy?

Lại nói, nếu là thứ do bộ nghiên cứu làm ra, thì sẽ không hãm hại người một nhà chứ!

Trong đầu ông lão đầy nghi vấn.

Lúc này, xe tang quay đầu xe, rời đi rất nhanh.

Khi ông lão phản ứng lại, muốn đuổi theo cũng không kịp.

Ông ta vội vàng móc điện thoại ra, bấm dãy số, điện thoại kết nối, đối diện một giọng nói truyền tới: “Phương sư đệ, có chuyện gì sao?”

“Gâu gâu gâu.”

“???”

Ngồi trên xe, cảnh sát trung niên nhìn hai bên, vẻ mặt nghi ngờ.

“Đây chính là ý người nói, nhà người cũng có quý?”

Trần Hạo cười nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Hơn nữa còn đều là một đám quý đáng yêu, đến đây, chào chú đi.”

Đám quý nhỏ đang quan sát cảnh sát trung niên, nghe vậy vội vàng cùng hô lên chào chú.

Cảnh sát trung niên cười nói: “Thật sự đều rất ngoan, rất đáng yêu, đạo hữu rất khác với các tu sĩ khác.”

Trần Hạo cười nói: “Có gì khác?”

Cảnh sát trung niên nói: “Tu sĩ bình thường, đều không chào đón âm tà quý vật, nếu như gặp phải, chỉ cần người mang hơi thở âm sát, chắc chắn sẽ tiêu diệt, không bao giờ dung thứ.”

Trần Hạo nói: “Ta cũng biết điều này, nhưng ta còn biết một thứ, suy nghĩ chính tà làm thay đổi tâm lòng người theo Đạo, nó không phù hợp với tư tưởng của tôi, không thể trở thành người cùng đường.”

“Đúng rồi đạo hữu à, quý nhà ta, có hơi đặc biệt, ừm, nếu như không bắt buộc, hi vọng đạo hữu đừng gọi tên của họ.” Cảnh sát trung niên đột nhiên nói.

Trần Hạo sững sờ, khó hiểu nói: “Tại sao không gọi tên?”

Sắc mặt cảnh sát trung niên hơi mất tự nhiên nói: “Đạo hữu gặp sẽ biết.”

Không lâu sau, xe tang đi tới một khu vực tương đối yên tĩnh, có một lối đi hẹp giữa hai ngọn đồi, tạo thành những còng đường đan xen vào nhau ở khu dân cư.

Tuy nơi này nhìn hơi cổ xưa, nhưng một phần đã xây thành nhà lầu hiện đại, còn một phần bị che khuất ở sau những ngôi nhà lầu, so với thành phố hiện tại thì lộ ra sự lạc hậu.

Xe tang dừng trên một con đường ở trong khu dân cư cũ, Trần Hạo liền phát hiện, khu dân cư cũ này, có nhiều quý ẩn núp, chi chít, cảm giác bên trong, ít nhất cũng có hơn một ngàn.

Âm hồn nhiều như thế này khiến Trần Hạo hơi trợn mắt há mồm.

Cho dù là Lương Hồng Ngọc ở đường Linh Huyền, cũng chỉ mấy trăm âm hồn mà thôi, khu dân cư nhỏ này, sao lại nhiều như vậy?

Trần Hạo khó hiểu nhìn về phía cảnh sát trung niên.

Cảnh sát trung niên cười nói: “Đạo hữu, chào mừng tới cơ sở nghiên cứu thần quái phòng nghiên cứu số 7312. Ở đây có các loại âm hồn do bộ môn chúng ta hoặc hướng dẫn hoặc bắt được, tổng cộng 1836 âm hồn, trong đó 27 lệ quý, 261 ác quý, 2 hung linh, 1 u linh. Còn lại đều là âm hồn bình thường.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Cơ sở nghiên cứu thần quái? Mẹ nó, ban ngành liên quan trâu bò như vậy?”

Cảnh sát trung niên nói: “Đây là lực lượng quốc gia, một khi cỗ máy lớn của đất nước chuyển động, sức mạnh bộc phát là không thể tưởng tượng, những chuyện trước kia không ai làm được, chúng ta có thể làm được. Ví dụ như nơi này, đạo hữu nhìn khu vực này, nhìn bình thường như không có gì, nhưng thật ra dưới đất nơi này chôn mười mấy trăn pháp hỗ trợ lẫn nhau, không chỉ có thể phong tỏa khu vực này, mà còn có thể tụ hợp âm khí, sức mạnh của ánh trăng, có thể giúp âm hồn tồn tại lâu hơn. Lúc trước chúng ta đang đuổi bắt quý dị, phát hiện nơi này khác thường, thuận theo tự nhiên, liền cải

tạo vùng này, trở thành một cơ sở nghiên cứu, ta chính là người phụ trách nơi này, ngoài ra còn có sáu đạo hữu khác trợ giúp. Chúng tôi có ba ca thay phiên nhau, hai người một tổ, hiện tại chỉ có hai người đang trông coi, bốn người còn lại ra ngoài dạo chơi rồi, lát nữa ta sẽ giới thiệu cho đạo hữu làm quen.”

Trần Hạo cười nói: “Có thể, nhưng mà hiện tại đạo hữu vẫn nên đưa ta mở mang kiến thức về cơ sở nghiên cứu này một chút đi, ta rất muốn nhìn thử, nhiều âm hồn như vậy sau khi chết không đi đầu thai đến cùng là vì sao?”

Cảnh sát trung niên thở dài nói: “Có rất nhiều nguyên nhân, chẳng qua hơn một ngàn âm hồn bên trong, đa số tới từ một trận động đất, trận động đất đó rất đáng sợ, kinh động đến cả nước. Người chết nhiều như vậy, một số âm hồn đã đến đây, những âm hồn khác, đạo hữu có thể suy nghĩ xem.”

Sắc mặt Trần Hạo biến đổi, yên lặng gật đầu.

Có một số thiên tai sức mạnh con người không thể khống chế, cũng không thể làm gì khác.

Xe tang tiếp tục đi, trên đường đi, nhìn thấy âm hồn tập nham tập ba, thậm chí là cả đàn cả lũ.

Mỗi khi nhìn thấy, cảnh sát trung niên sẽ giới thiệu cho Trần Hạo.

Ví dụ như hai đứa trẻ bị cha mẹ nhốt ở trong xe, ngạt thở mà chết.

Cậu bé nào đó lái xe trên đường núi dốc, sau đó không thắng xe được, tông xe mà chết.

Ví dụ như hai vợ chồng đem tân hôn, rượu giao bôi trúng độc, giết chết cặp đôi tại chỗ, kẻ giết người bị mất đầu, những người bị nghi ngờ đều không phải.

Còn một số là tự tìm đường chết.

Ví dụ như Trần Hạo nhìn thấy một con quỷ trêu đùa một đám quỷ, bị đuổi theo lại còn rất sung sướng, không ngừng khiêu khích đám quỷ. Nhìn đức hạnh hiện tại của nó liền biết, chết không oan.

Còn có một số kiểu chết khá cổ quái.

Khi ngủ mà ngủ đến chết, xem tin tức mà cười đến chết, ăn cơm ăn trúng con muỗi, sau đó bị ngộ độc chết.

Cảnh sát trung niên thuộc lâu về những âm hồn, mà những kiểu chết khác nhau, cũng làm cho Trần Hạo mở rộng tầm mắt, cảm thấy chuyện đi này không tệ.

Đang nói, đột nhiên cảnh sát trung niên dừng lại, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước.

Trần Hạo cảm thấy sự khác thường của hắn ta, đưa mắt nhìn, sau đó hai mắt Trần Hạo sáng lên.

Ở chỗ ngoặt một con đường cách đó không xa, một cô gái mặt váy trắng cổ trang, đang bước đi, dáng đi ưu nhã, gương mặt tuyệt mỹ, nhẹ nhàng bước đi, giống như tiên nữ từ trong tranh bước ra.

Chương 643: Tế Linh

Cô gái mặc váy cổ trang xuất hiện, cảnh sát trung niên nhìn chăm chăm, chưa từng dời mắt.

Trần Hạo nhìn cảnh sát trung niên, lại nhìn cô gái mặc váy cổ trang, trên mặt lộ ra nụ cười sâu xa, lên tiếng: “Lão huynh, con quý mà huynh nói khá đặc biệt, chính là đây nhỉ? Hai người có quan hệ gì? Không phải người thích nó mà không dám tỏ lộ chứ.”

Người đàn ông trung niên hoàn hồn, vội vàng nói: “Đạo hữu chớ nói lung tung, ta và nó không giống người...”

Hắn ta còn chưa nói xong, bóng dáng cô gái kia lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở cạnh xe tang.

Nó đứng bên cạnh cảnh sát trung niên, trên mặt lộ vẻ ân cần, lên tiếng: “Nguyên Nhi, sao con bị thương rồi? Là ai làm, nói với mẹ, mẹ giúp con giết hắn.”

Trần Hạo: “...”

Cảnh sát trung niên hơi xấu hổ, cười nói: “Ta không sao, người, người không cần để ý.”

“Sao lại không cần để ý, con là con trai của mẹ, mẹ bỏ mặc con thì ai quản? Nói, là ai làm?” Cô gái váy cổ trang nói, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cau mày lại, cười không nói.

Cảnh sát trung niên vội vàng nói: “Đừng quậy, đây là bạn của ta, chúng ta về rồi nói tiếp.”

Sắc mặt của cô gái váy cổ trang lúc này mới hòa hoãn, sau đó gật đầu nói: “Được, nghe theo Nguyên Nhi, chúng ta về

trước, cái đó, lái xe nhanh lên, giẫm chân ga đi, không được thì ta lái.”

Lái xe không mặt: “...”

Trần Hạo nhìn về phía cảnh sát trung niên, ánh mắt cổ quái.

Cảnh sát trung niên đáp lại Trần Hạo ánh mắt bất đắc dĩ.

Sau đó, một loạt hành vi của cô gái váy cổ trang, phá vỡ ấn tượng đầu tiên của Trần Hạo với nó.

Nó hỏi thăm các thứ, còn muốn bế mèo đen và gà trống, còn đùa giỡn đám quỷ nhỏ, ngôn ngữ hành vi, hoàn toàn tương phản với khí chất của tiên nữ mặc váy cổ trang. Cuối cùng lúc đám quỷ nhỏ không chịu nổi tiên nữ bà tám này, lúc mèo đen sắp nổi bão, xe tang đến nhà cảnh sát trung niên.

Sau đó cảnh sát trung niên dùng mấy câu đuổi cô gái váy cổ trang đi làm bữa ăn khuya, sau đó mới nhìn về phía Trần Hạo, thở dài nói: “Đạo hữu, người đừng có hiểu lầm, ta không phải con trai của nó, chỉ là trời xui đất khiến, mới biến thành thế này, hiện tại ta cũng không biết phải làm sao.”

Trần Hạo nhú mày, hỏi: “Nó có lai lịch gì?”

Cảnh sát trung niên giải thích đơn giản một chút.

Lai lịch của cô gái váy cổ trang này ngay cả chính cô ta cũng không biết, khoảng một ngày nào đó sáu năm trước, trong một lần bắt buôn lậu cảnh sát trung niên phát hiện một bức chân dung.

Bên trong bức chân dung là một cô gái váy cổ trang hai tay vòng lại thành vòng tròn giống như đang ôm thứ gì, cô gái này cực kì xinh đẹp, khiến cảnh sát trung niên lần đầu nhìn thấy đã bị hút hồn, chỉ cảm thấy tim đập, khó mà kiềm chế. Kết quả hấn ta nhìn quá chú tâm, không cẩn thận bị một cây kim đâm trúng tay, chảy máu, rơi xuống trên bức vẽ, sau đó cô gái bên

trong bức chân dung liền đi ra, đồng thời coi cảnh sát trung niên là con trai, giải thích thế nào đều vô dụng, đồng thời cũng vì vậy mà ở chung với cảnh sát trung niên.

Cũng may cảnh sát trung niên là người thuộc bộ nghiên cứu, mà còn hiến dâng cả đời, không kết hôn, nếu không cô gái trong bức chân dung vào ở, sẽ xảy ra xung đột rồi.

Nghe xong, Trần Hạo trợn mắt há mồm.

Đúng là thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ gì. Bức chân dung còn có thể biến thành người!

Suy nghĩ kỹ một chút, hình như là có thể thật.

Cô gái này mặc dù cũng không phải người, nhưng mà hơi thở trên người khác với những âm hồn bình thường khác, trên người nó có một mùi hương như mùi nhang, giống như từng được người ta thờ cúng, sinh ra linh tính.

“Đây là Tế Linh.” Đúng lúc này, lái xe không mặt đột nhiên lên tiếng.

Trần Hạo tò mò nhìn nó: “Tế Linh? Có gì đặc biệt?”

Lái xe không mặt nói: “Được người ta thờ cúng, lại không phải tín ngưỡng, mà yêu cầu gì đó từ nó, đối tượng được thờ cúng, dần dần sẽ có linh tính, tiếp theo sẽ trở thành một thần linh chưa đủ trình độ, nhưng cũng không phải linh thể bình thường, mà là Tế Linh. Dựa theo lời người vừa nói, ta cảm thấy trước đây có một người đã cố ý phác họa ra một hình tượng hư cấu, để người ta thờ cúng, tiến tới việc thực hiện một mục đích nào đó. Cùng loại với Bạch Liên Thánh Mẫu, Vô Sinh Lão Mẫu.”

Cảnh sát trung niên sững sờ, vội vàng nói: “Vậy sao nó lại cho rằng ta là con trai của nó? Đây cũng quá vô lý rồi.”

Lái xe không mặt nói: “Lúc người nhìn thấy chân dung của nó, có phải nó trong hình tượng một người mẹ đang bế một đứa trẻ không.”

Cảnh sát trung niên lắc đầu nói: “Giống như đang bế, nhưng trong lòng không có gì cả.”

Lái xe không mặt nói: “VẬY không sai rồi, đây là một tổ chức bí ẩn bắt đầu thành lập từ giữa nhà Minh, nghe nói họ thờ cúng là người mẹ tiền con, chỉ cần thành tâm thờ cúng, sẽ có con nối dõi. Nhưng mà sự thật là, tổ chức này mà mấy đạo sĩ tà thuật buôn bán phụ nữ, lừa bán trẻ em, lừa gạt tiền. Sau đó nhiều lần bị vây bắt, nhưng bởi vì nhu cầu con nối dõi hay nói nhu cầu có con trai mãnh liệt, cho nên vẫn chưa bị tiêu diệt triệt để, tro tàn lại cháy. Lúc đó bức vẽ người nhìn thấy chính là người mẹ tiền con, chẳng qua đứa trẻ trong lòng người mẹ không thấy, cho nên sau khi người mẹ tiền con này được thả ra mới xem người là con trai.”

Cảnh sát trung niên trợn mắt há mồm.

Lời này nghe có vẻ rất có lí.

Nói cách khác, mình chỉ thay thế cho thân phận của đứa trẻ nào đó! Mẹ ơi, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân bị gọi là con trai.

“Thì ra là thứ này, phúc khí của đạo hữu không tồi.” Trần Hạo cười ha ha nói.

Cảnh sát trung niên tức giận: “Phúc khí này có gì tốt chứ, ta cũng không bằng lòng làm con trai nó, ta...”

“Người muốn làm chồng nó sao?” Trần Hạo tiếp lời, trong giọng nói lộ ra sự trêu chọc.

Cảnh sát trung niên lúng túng nói: “Đạo hữu nói gì vậy, được được rồi, ta sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho đạo hữu.”

Nói xong, hắn ta bước lên xe tang trước.

Trần Hạo nhìn hắn ta, rồi quay người nhìn về phía lái xe không mặt nói: “Người mẹ tiễn con này với đứa trẻ bị mất, có phải có thể cảm ứng không?”

Lái xe không mặt nói: “Cái này chưa chắc, phải xem đứa trẻ đó bị mất như thế nào, nếu là ngoài ý muốn còn dễ nói, nếu như bị người ta cưỡng ép lấy đi, vậy thì phiền phức, chỉ cần động tay động chân một chút, phong ấn cảm ứng, thiên hạ lớn như vậy, căn bản không có cách nào tìm ra.”

Trần Hạo gật đầu, suy tư không nói.

Sau đó, Trần Hạo ở tại nhà của cảnh sát trung niên, không lâu sau liền có hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi vào, được cảnh sát trung niên giới thiệu, mới biết đó là tu sĩ bảo vệ cơ sở nghiên cứu thần quái này.

Trần Hạo cũng không làm giá, sau khi cười ha ha làm quen xong, chuyện trò vui vẻ, rất nhanh đã thân thiết.

Lúc đang nói chuyện phiếm, đám quý nhỏ xuống xe tang, tò mò dạo chơi ở khu vực khắp nơi đều là đồng loại.

Vì đảm bảo cho an toàn của bọn nhỏ, lái xe không mặt điều khiển xe tang đi theo sau chúng. Trên xe mè đen đang chớp mắt, gà trống đang cày phim.

Lúc xe tang queo, đột nhiên mè đen ngẩng đầu, meo ô một tiếng, đầu nhìn về phía một góc.

Trên một bức tường trên đường, một con mè toàn thân màu trắng đang nằm bên trên, ánh mắt đánh giá xe tang đang chậm rãi đi tới.

Chương 644: Phần thưởng nhiệm vụ oan hồn động vật hào phóng

“A? Miêu linh!”

Gà trống bỏ máy tính bảng xuống, tò mò nhìn con mèo trắng trên tường.

Con mèo này trắng không tì vết, toàn thân không có một màu nào pha tạp, dù nó chỉ ngồi bình nhưng nhưng hiện ra sự duyên dáng đoan trang, mang đầy phong vị quý tộc.

Chỉ tiếc nó đã chết, bây giờ nó đang ở trạng thái linh hồn.

Thời điểm gà trống nhìn nó, mèo đen cũng đứng lên, nhảy ra khỏi chiếc Linh Xa, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh con mèo trắng trên tường.

Mèo trắng nhìn thấy mèo đen tới, đôi mắt nó sáng lên, meo một tiếng.

Mèo đen cũng meo lại, hai con mèo giao tiếp với nhau.

Gà trống thấy thú vị, vội vàng bay tới.

Nhưng hóng chuyện được một lúc, gà trống kinh ngạc nói: “Còn có chuyện như vậy nữa à, chủ nhân người độc ác thế? Sao đó thì sao?”

Đôi mắt của mèo trắng thể hiện sự buồn bã, nó nhỏ giọng meo.

Gà trống nói: “Thì ra là như thế, Miêu tử, tử nghĩ sao?”

Đôi mắt mèo trở lên sắc bén, nó thấy gà trống hỏi thì meo một tiếng.

Gà trống nói: “Miêu tử đã đồng ý giúp đỡ thì làm vậy, nhưng phải nói với Hạo ca một tiếng, nếu không lúc lớn chuyện thì không tiện giải thích.”

Mèo đen nhìn mèo trắng, meo một tiếng.

Mèo trắng gật đầu.

Sau đó gà trống quay lại.

Một lúc sau, Trần Hạo đang nói chuyện với hai tu sĩ, hỏi bóng gió chuyện linh dị thì thấy gà trống tới.

Gà trống vừa mới vào đã nói: “Hạo ca, có chút chuyện.”

Trần Hạo sừng sốt: “Chuyện gì?”

Gà trống nói: “Chúng ta lúc nãy gặp một con miêu linh, nó rất đáng thương nên Miêu tử muốn giúp nó.”

Trần Hạo ngạc nhiên.

Nơi này có miêu linh? Lạ thật, thời gian tu hành của hắn không ngắn nhưng đây là lần đầu hắn nghe chuyện về linh hồn động vật.

“Chuyện gì? Nói rõ ràng đi.” Trần Hạo hỏi.

Gà trống vội vàng kể lại những gì mình mình vừa nghe được.

Thì ra con linh miêu đó là loại mèo lông trắng rất quý hiếm được một phú bà nuôi nấng, nó rất linh tính, cuộc sống ban đầu khá no ấm, cơm dâng tới miệng.

Nhưng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, gày đó mèo trắng đang chơi trong biệt thự thì nghe thấy tiếng con mèo khác, rất dữ.

Thế là mèo trắng tò mò chạy ra xem, thấy một con mèo vàng đang bắt chuột, động tác cực kì nhanh gọn, mạnh mẽ, vô cùng ngầu lòi.

Thế là câu chuyện cầu huyết giữa hai con mèo xảy ra, một thời gian sau con mèo vàng có bầu.

Con mèo trắng suy nghĩ rất đơn giản, nó tưởng chủ nhân nó sẽ thích mèo vàng nhưng ai ngờ bà ta lại nổi giận, tính bắt mèo vàng thì bị vấp té, suýt nữa ngã chết lại được mèo vàng cứu.

Mèo trắng tròn tròn mắt, bối rối chạy theo sau mèo vàng.

Về sau, mèo trắng không dám về, nó trốn đông trốn tây cùng mèo vàng.

Nhưng nó đánh giá thấp sự cố chấp của chủ nhân nó với nó, mấy ngày sau nó đã bị người chủ nhân nó nhờ tìm được. Để bảo vệ mẹ con mèo vàng, nó chủ động chạy ròi ngoài, dẫn đám người đó đi chỗ khác, nhưng không ngờ trong quá trình đó nó bị xe kẹp chết.

Sau khi chết linh miêu không biến mất, mèo trắng phát hiện mèo vàng không trốn được, bị người của chủ nhân bắt về.

Nó không biết vì sao chủ nhân không giết mèo vàng mà lại chăm sóc từng li từng tý.

Nhưng mèo trắng có dự cảm xấu, nhưng nó chết rồi, không thể làm gì được, chỉ có thể chạy đi tìm kiếm ai đó giúp được nó.

Khi nghe gà trống kể xong, hệ thống của Trần Hạo đã phát thông báo.

Ting: Miêu linh Bối Bối, oan hồn 27 ngày, hoàn thành ước nguyện, thưởng một mạng.”

Âm thanh của hệ thống đột ngột vang lên nhưng Trần Hạo không kinh ngạc lắm.

Dù sao trước đó cũng có nhiệm vụ được giao khi nghe người khác nói chuyện.

Nhưng nhìn thấy phần thưởng, Trần Hạo vẫn hoảng hồn một phen.

Thưởng một mạng? Một mạng đó chính là một mạng sao? Ui đm, phần thưởng này hào phóng vậy, giúp một con mèo thôi vậy mà được thưởng tốt như thế?

Trần Hạo vội vàng nói: “Tiểu Hoàng, miêu linh muốn các người làm gì?”

Gà trống nói: “Giúp nó cứu nàng dâu và con của nó ra.”

Trần Hạo nhú mày.

Hắn biết rõ sự đê tiện của hệ thống, phần thưởng như thế kia chắc chắn nhiệm vụ không đơn giản như thế.

Nhưng phần thưởng này ngon ăn quá, Trần Hạo không thể bỏ qua được.

Hắn cân nhắc một chút rồi nói: “Được, ta đi cùng các người.”

Gà trống kinh ngạc nói: “Hạo ca cũng muốn đi?”

Trần Hạo tức giận: “Lần trước các người tự ra ngoài giải quyết, kết quả mới được mấy hôm đã gây bao nhiêu rắc rối, giờ ta đâu yên tâm để các người hành động một mình được.”

Gà trống không cãi được.

“Rồi, đừng nói linh tinh nữa, dẫn đường đi.” nói xong, Trần Hạo nhìn hai vị tu sĩ bị dọa sợ, hắn cười nói: “Không tiện rồi, ta gặp chút chuyện, chờ ta về ta sẽ cùng hai vị đạo hữu bàn luận đạo pháp.”

Nói xong, Trần Hạo rời đi cùng gà trống.

Dõi theo bóng lưng của Trần Hạo, hai vị tu sĩ ngẩn người nhìn nhau.

Sau một lúc, một trong hai người lên tiếng: “Ta nhớ rồi, Trần đạo hữu này chính là người đang nổi đó. Đm, bảo sao nghe tên quen quen vậy, thì ra là nhân tài của đạo môn, ta nghe nói đạo pháp thần thông đã đạt tới cảnh giới của cường giả thế hệ trước đó, con gà kia chính là con gà thuần âm trong tư liệu đó!”

Người còn lại giật mình: “Thì ra là hấn, ta đang thắc mắc đó, yêu quái có thể nói tiếng người thì tu vi phải đạt cỡ nào, thì ra là gà thuần âm, vậy chẳng sao. Ra nghe nói gà thuần âm khi đạt được cơ duyên mới tạo nên xương cốt. Bản thân có thực lực mạnh mẽ nhưng cũng bị hạn chế rất lớn.”

“Vậy là lợi hại rồi, haz, dẫu giống chúng ta, khổ tu hai mươi năm trời mới tích lũy được ít pháp lực, nếu không phải điềm nghiên cứu về trận pháp đạt tiêu chuẩn thi được giấy chứng nhận thì ngay cả tư cách binh lính tuần tra cũng chả đạt được. Cũng là người với nhau nhưng không thể so sánh được.”

“Người đừng than nữa, vị trí này rất nhiều người nhòm ngó đó, người phải biết lợi thế ở đây chính là có thể móc nối cùng tổng bộ, không nhắc tới vấn đề tu hành của chúng ta, riêng về hải tử đã có rất nhiều cơ hội hơn người bình thường rồi, trong mắt người khác chúng ta chính là đối tượng được hâm mộ đó.”

Chuyển tới phía Trần Hạo, hấn cùng gà trống đã tới chỗ mèo đen và thấy linh miêu trong lời kể của gà trống.

Không thể không nói, con mèo này thực sự xinh đẹp, không béo không gầy, người thon gọn, khí chất ưu nhã, nếu là người chắc chắn là một quý tộc.

Mà điều thu hút Trần Hạo chính là linh khí trên thân miêu linh đó cực kì tinh khiết.

Quan sát một lúc, Trần Hạo mở miệng nói: “Người là miêu linh đúng không, tình huống của người không nên để lâu,

chúng ta xuất phát ngay giờ, nếu như thể sau khi ta cứu vợ con người ta sẽ sắp xếp cho chúng chỗ tốt.”

Miêu linh vui mừng, meo một tiếng, còn giờ hai chân lên chấp lại cảm ơn.

Ngay lúc Trần Hạo muốn gọi Linh Xa thì ánh mắt bị thu hút bởi việc đang trước.

Ở chỗ Linh Xa, có một đám quỷ nhỏ đang ồn ào gì đó.

Suy nghĩ một lúc, Trần Hạo nhanh chân lại gần.

Tới nơi, Trần Hạo thấy Ngưu Tiểu Bảo đang cãi nhau với một thiếu niên.

Nhìn người, Trần Hạo không nói lên lời.

Thiếu niên kia chính là người vừa bị đám quỷ đuổi theo nhưng hắn vẫn rất vui vẻ chạy đi. Theo lời nhận xét của người cảnh sát trung niên, cậu nhóc này chính là kẻ hay tìm đường chết.

Trần Hạo đang muốn nghe đám quỷ này cùng con hàng cãi nhau việc gì thì thấy Ngưu Bảo Bảo tức giận, tóm lấy tay của người thanh niên, nện người xuống đất: “Còn muốn đi cùng chúng ta không?”

Người thanh niên bị nện đau đến nhe răng, nghe thấy thế thì vội nói: “Không đi, không đi, sợ rồi.”

Chương 645: Nhiệm vụ khó làm

Khỏe miệng Trần Hạo giật một cái khi nhìn thấy cảnh bạo lực này.

Sau một thời gian ở chung, Trần Hạo đã biết được tính cách cùng quá khứ của Ngưu Bảo Bảo.

Cô bé này sống rất thoáng, hơi nóng nảy. Ăn gì cũng được nhưng thích nhất là móng giò, chỉ thích học một môn văn hóa và thể thao vận động. Thích được làm lão đại, đợt tranh cử vị trí lớp trưởng cô bé đã hối lộ nữ sinh cả lớp, còn đe dọa cả đám con trai mới có thể nhận chức đó.

Cô bé lúc trước đơn giản khỏe hơn người bình thường, không có áp lực gì khi đánh nhau với đám cùng lứa.

Hiện tại huyết mạch đã mở, sức mạnh tăng vọt, một khi tấn công sẽ biến thành người sắt loli đó!

Thằng nhóc này lại có lá gan đi khiêu khích cô bé! Đúng là đứa hay đi tìm chết.

Trần Hạo bước nhanh tới, mở miệng nói: “Bảo Bảo, người làm gì vậy? Sao lại bắt nạt người khác?”

Ngưu Bảo Bảo nhìn thấy Trần Hạo, nghịch ngợm lè lưỡi rồi nói thẳng: “Ta bắt nạt hần đâu, do hần chọc vào ta trước đó.”

Trần Hạo nhìn thiếu niên trước mặt, thiếu niên bị Ngưu Bảo Bảo đập cho một trận thì sợ rồi, cậu nhóc bò dậy rồi chạy mất.

“Người xem, nó chột dạ chạy rồi kìa.” Ngưu Bảo Bảo tỏ vẻ mình nói đúng mà.

Trần Hạo tức giận: “Được rồi, sức của người mạnh như nào người không biết sao? Còn chưa kiểm soát được nữa đó? Sau này người phải học khống chế sức mạnh đó, nếu không điều này sẽ gây hại cho người trong tương lai đó.”

Ngưu Bảo Bảo cãi lại: “Đâu phải đâu, ta biết dùng sức như thế nào mà.”

Trần Hạo bắt đắ dĩ.

Cô bé này chỗ nào cũng tốt, chỉ có phần ương ngạnh là không, mà sức mạnh kia đúng là kì quái, giống như tên của cô bé Ngưu Bảo Bảo, chưa có chuyện rắc rối nào kể từ khi linh hồn cô bé biến dị tới nay cũng lợi hại đó.

“Được rồi, lên xe đi, chúng ta đi thôi, ra bên ngoài đi dạo một chút.” Trần Hạo nói.

Ngưu Bảo Bảo hờn hờ nói: “Đi đâu chơi?”

“Lên xe liền biết.” Trần Hạo vẫy tay, Linh Xa chạy qua.

Cả đám đã lên xe, Linh Xa đi theo sau miêu linh, hai mươi phút sau họ đã tới một đoạn đường dưới chân núi cực kì vắng vẻ.

Khu vực này có rất nhiều cây cối, xung quanh khá thoáng mát và dễ chịu. Nổi bật lên giữa đám cây đó là khu biệt thự cực kì sang trọng.

Chủ nhân biệt thự này chính là chủ nhân của miêu linh.

Đến nơi, Trần Hạo dùng ý niệm bao lấy nơi này để kiểm tra tình hình thực tế.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo liền thốt ra tiếng nghi ngờ.

Gà trống cũng mở miệng nói: “Cái gì vậy, mèo đâu? Trong này chỉ có mấy người thôi! Mèo đâu ra?”

Meo!

Mèo trắng kêu lên, sau đó nhảy ra khỏi Linh Xa, chạy đến biệt thự.

Mèo đen chạy theo sau.

Trần Hạo không động đậy, hẳn cảm thấy việc này chắc chắn phiền phức, phần thưởng đâu dễ cầm như vậy.

Một lúc sau, mèo đen quay lại, meo vài tiếng, gà trống giải thích: “Hạo ca, Miêu tử nói trong biệt thự không có mèo, chỉ có khí tức rất nhạt, hình như nó rời khỏi đây mấy bữa rồi. Khí tức như này không dò theo được. Và chủ nhân của miêu linh kia cũng không ở đây.”

Trần Hạo suy nghĩ một lát, đi thẳng tới biệt thự, đi vào một cái phòng, tới đầu giường rồi mở đèn.

Ở đó có một ông lão đang ngủ, ông bị ánh đèn kích thích thì tỉnh giấc rồi thấy Trần Hạo đứng ngay đầu giường.

Lão sững sờ một lúc rồi bị dọa giật nảy mình.

Trần Hạo nói: “Đừng sợ, ta chỉ tới hỏi ngươi mấy câu thôi.”

Ông lão rất nhát gan, không dám nói gì.

Trần Hạo nói: “Chủ nhân nơi này nuôi một con mèo trắng phải không?”

Ông gật đầu.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Sau đó con mèo trắng chạy, bà chủ ngươi bắt một con mèo vàng mang về? Đúng hay không?”

Ông tiếp tục gật đầu.

“Kia còn mèo kia đâu?”

Ông lắc đầu.

Trần Hạo nhú mày.

Ông vội vàng nói: “Ta thực sự không biết, hôm trước Hồng tử đêm mới về, hôm sau ta dậy thì nàng đi rồi, sau đó mèo cũng không thấy, ta chỉ là lao công, không biết được nhiều việc.”

Trần Hạo suy nghĩ một lát, nói: “Vậy người biết cái người Hồng tử kia hay đi chỗ nào không?”

Ông lão cười trừ: “Nếu như trong nội thành thì ta biết mấy nơi, nhưng Hồng tử lâu vậy không về nhất định đi xa nhà, tình huống như thế thường diễn ra lắm, ngắn thì nửa tháng, nhiều thì một hai tháng tử ấy mới về.”

Trần Hạo im lặng.

Chuyện này sao trùng hợp vậy, hắn vừa đến người đã đi rồi? Còn mang cả con mèo vàng của nhiệm vụ đi? Mẹ nó, nhiệm vụ này ta làm kiểu gì được.

Nhìn thấy bộ dạng trung thực không biết gì của ông lão, Trần Hạo không thể làm gì ngoài việc nói cảm ơn rồi rời đi.

Ra khỏi biệt thự, Trần Hạo thấy miêu linh ở ngay phía trước.

Miêu linh đang ở trong sân của biệt thự, nó ngồi xồm, hình như nó bị shock rất lớn, lộ ra vẻ rất suy sụp.

Trần Hạo thở dài một tiếng, an ủi: “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Miêu linh vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Người ở với chủ nhân mình lâu như vậy rồi và cũng có linh tính, như vậy người cũng hiểu chủ nhân mình một chút nhỉ, người nghĩ thử đi, nàng sẽ đi nơi nào? Vì sao nàng không thích mèo vàng như thế mà vẫn muốn dẫn nó đi? Nàng muốn làm gì? Người có thể...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, miêu linh đột nhiên nhảy lên, gấp gáp meo meo, sau đó nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo sững sờ: “Người nghĩ ra?”

Miêu linh gật đầu, nó vội vàng chạy ra cổng rồi lên thẳng Linh Xa.

Ánh mắt Trần Hạo chuyển động, đi theo sau.

Một lúc sau, Trần Hạo đã lên xe, lúc này miêu linh nói gì đó, gà trống mở miệng phiên dịch: “Hạo ca, miêu linh nói sau khi chết nó có nghe chủ nhân nói chuyện với ai đó trong biệt thự, dẫn mèo vàng đi đâu đó lấy linh chủng.”

“Linh chủng?” Trần Hạo sững người, nhưng lúc nhìn qua miêu linh, hắn cũng không ngạc nhiên lắm.

Trên hồn phách của con mèo trắng này có một luồng ánh sáng linh khí tinh khiết, động vật bình thường không thể có linh khí như thế, mèo trắng rất linh tính, nói linh chủng cũng không sai.

Nhưng trong biệt thự này hắn không nhận thấy khí tức của người tu luyện, chủ nhân của nó chắc chắn là người bình thường, vậy sao bà ta có thể biết được chuyện linh chủng!

Trần Hạo không hiểu, không nói ra mà chỉ hỏi: “Chỗ nào, nó cho rõ, nói thành phố nào cũng được, nếu không chả khác gì mò kim đáy bể đó?”

Mèo trắng meo vài tiếng, lại cúi đầu xuống.

Gà trống nói: “Nó nói nó không biết, lúc đó nó chỉ nghe loáng thoáng thôi vài từ thôi, mọi chuyện như nào thì nó không rõ.”

Trần Hạo im lặng.

Chỉ bằng những tin tức này ta giúp người tìm vợ con kiêu gì?

Tưởng chừng mọi việc rơi vào bế tắc thì Trần Hạo đột nhiên nhớ tới một việc, hần nhìn mèo trắng, nghiêm túc nói: “Ta nhớ có một bí thuật, dựa vào huyết mạch của linh hồn để tìm kiếm, bí thuật đó có lẽ giúp người tìm được vợ con của mình. Nhưng cái giá phải trả rất đắt, người có thể sẽ phải hồn phi phách tán, người có đồng ý hay không.”

Mèo trắng vọt meo vài tiếng, nó nhìn Trần Hạo với đôi mắt nóng rực, tỏ vẻ mọi chuyện không có vấn đề gì.

Trần Hạo chân thành nói: “Người xác định sao? Điều kiện của bí thuật này chính là người sử dụng phải tình nguyện, có một chút kháng lại cũng sẽ không thành công.”

Mèo trắng dứt khoát gật đầu.

Trần Hạo nói: “Tốt, vậy người đã chuẩn bị xong.”

Nói xong, Trần Hạo bấm pháp quyết, lẩm bẩm trong miệng, có một chùm ánh sáng ngưng tụ ngay đầu ngón tay của hắn.

Mèo trắng nhìn mèo đen, lại nhìn gà trống, nhẹ gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Ngón tay Trần Hạo khẽ đảo, chùm ánh sáng nhập vào linh hồn của mèo trắng, sau đó nó biến thành hồn quang, trôi nổi trong không khí.

Một lúc sau nó đột nhiên bay tới một hướng với tốc độ cực nhanh.

Không cần Trần Hạo ra lệnh, Không Cần Mặt Mũi lái xe đuổi theo ngay sau.

Chương 646: Trang viên thần bí

Miêu linh biến thành hồn quang, tiến thẳng về phía trước.

May mà xe tang không đi đường bình thường, theo phía sau không áp lực gì.

Trần Hạo tay nắm pháp quyết, dáng vẻ bất động, ánh mắt khóa chặt miêu linh.

Mới đầu, Trần Hạo còn khá bình tĩnh, nhưng khi miêu linh bay khắp nơi tận một giờ, lúc hồn quang của nó hiện lên về không ổn định, hấn biến sắc.

Sau đó Trần Hạo thay đổi pháp quyết, miêu linh đang bay hơi dừng lại, nhưng một lát sau, nó lại bộc phát lần nữa, tốc độ còn nhanh hơn.

Trần Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, nhú mào.

“Anh Hạo, tình hình sao rồi?” Gà trống ngờ vực hỏi.

Trần Hạo đáp: “Phương pháp ta dùng gọi là thuật truy hồn bằng huyết mạch, lúc trước giao dịch ở chỗ Long Đầu Cốt, pháp thuật này thuộc hàng kỳ môn, chỉ cần có dẫn dắt từ huyết mạch là có thể tìm hồn trong vòng ngàn dặm, thế nhưng căn nguyên bản thân tiêu hao rất nhiều. Có điều ta chưa từng sử dụng, hơn nữa cũng không ngờ hồn của con miêu linh này có chênh lệch lớn với hồn của con người, hồn thể của nó sắp trụ không nổi rồi, vừa rồi ta muốn thu lại pháp môn nhưng nó kháng cự, hình như còn kích phát tiềm lực.”

Gà trống sừng sốt: “Ý của anh là nó liều mạng?”

Trần Hạo thở dài đáp: “Dù vậy, cũng vô pháp khẳng định nó có thể tìm đến nơi, làm hết mình thôi, còn lại nghe theo ý trời.”

Thời gian kế tiếp, xe tang đi theo, miêu linh dẫn đường, rời xa thành thị.

Đối diện với bất kỳ sinh linh hay bất cứ chuyện gì, thời gian đều vô tình, dù miêu linh có bộc phát tiềm lực thì rốt cuộc cũng không chịu nổi tiêu hao, hồn quang của nó dần dần ảm đạm, cuối cùng ngay trên một con đường, nó chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hồn quang sụp đổ, từ từ tán đi.

Xe tang dừng lại, trên xe mặc kệ là người, yêu hay quý, toàn bộ đều nhìn con miêu linh mới tiêu tán, yên lặng thật lâu.

Meo ô!

Mèo đen đột nhiên gừ nhẹ một tiếng, cuộn lại cơ thể.

Trần Hạo hoàn hồn, thở dài nói: “Tình nghĩa cảm động, thế nhưng ý trời khó trái.”

“Trong lòng ta khó chịu quá, cảm giác muốn đánh người.” Giọng điệu của gà trống vô cùng bức bối.

“Hu hu, nó chết rồi sao? Đáng thương quá!” Đám quý nhỏ Ngưu Bảo Bảo đều nước mắt mông lung, trông cực kỳ thương tâm.

Thế nhưng lái xe không mặt lại chẳng lộ vẻ gì, không nhìn ra bất cứ tâm tư nào.

“A, chú Trần Hạo ơi, đằng kia có món đồ gì kia!” Đột nhiên, Ngưu Bảo Bảo hiếu kì thốt lên.

Trần Hạo liếc nhìn, ánh mắt ngưng lại, sau đó bay vút qua.

Đi đến chỗ miêu linh tiêu tán, Trần Hạo liền phát hiện một cỗ hơi thở linh hồn sạch sẽ.

Toàn bộ hơi thở linh hồn này là của miêu linh.

Hiện tại miêu linh hồn phi phách tán, nhưng hơi thở linh hồn sạch sẽ này vẫn còn lưu lại, lơ lửng giữa không trung, nhìn như thể có linh tính.

Trần Hạo đang đánh giá thì cỗ hơi thở sạch sẽ kia đột nhiên bắt đầu vờn quanh người hắn.

Trần Hạo bình tĩnh nhìn, sau đó đột nhiên vươn tay ra.

Hơi thở sạch sẽ kia rơi vào trong tay hắn.

Chốc lát sau, trong lòng Trần Hạo đột nhiên hiện lên một hình ảnh mơ hồ, trong hình ảnh có một cảm ứng cực kỳ mạnh liệt.

Sắc mặt Trần Hạo khẽ động, hắn nói: “Đây là cảm giác huyết mạch của người sao? Người yên tâm, ta sẽ giúp người cứu vợ con ra.”

Trần Hạo vừa mới nói xong, cỗ hơi thở sạch sẽ nọ lập tức cuộn thành một cục, ẩn xuống dưới.

Trần Hạo hơi ngừng lại, quay người trở về xe, hắn cất tiếng nói: “Đi tiếp đi, hướng Tây Nam, đi thẳng khoảng hai trăm dặm.”

Lái xe không mặt không nói một lời, tiếp tục lái xe đi.

Gà trống tò mò hỏi: “Anh Hạo à, chúng ta còn đi nữa hả?”

Trần Hạo gật đầu: “Con miêu linh kia để lại lời nhắn cho ta, hơn nữa nó có dự cảm xấu, chúng ta không thể kéo dài, nếu không sẽ muộn.”

Gà trống lập tức trừng mắt: “CMN, chuyện này không thể kéo dài, lão Không, người đi nhanh thêm tí đi.”

Lái xe không mặt không nói chuyện, nhưng xe tang vẫn vào một cái phóng thẳng đi với tốc độ bão tố, sau đó từ trên đồng

ruộng, phá gió lao đi.

Bay một đường hơn hai trăm dặm, chưa đến hai giờ đã đến.

Đến nơi, Trần Hạo suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn những đỉnh núi trập trùng phía xa, cất tiếng nói: “Chính là bên kia.”

Meo ô!

Mèo đen chạy tới đầu xe, nằm sấp lên trên, nhìn về phía đỉnh núi, ánh mắt càng ngày càng ác liệt.

Gà trống liếc nhìn, kinh ngạc nói: “Tà khí mạnh thật đấy, đây không phải thứ tầm thường đâu!”

Trần Hạo bĩu môi, khinh thường nói: “Phô trương thanh thế mà thôi.”

Gà trống quan sát một lát, kinh ngạc bảo: “Đúng là ngoài mạnh trong yếu thật, mà hình như sự sống cũng hơi ảm đạm, chắc là... sắp chết rồi!”

Nói rồi ánh mắt gà trống sáng lên, nói: “Ta hiểu rồi, con yêu quái này muốn đoạt linh tính của con mèo kia.”

Trần Hạo kinh ngạc hỏi: “Đoạt linh tính?”

Gà trống đáp: “Anh Hạo còn chưa biết đúng không, bản thể của miêu linh chính là mèo đen, còn gọi là mèo chín mạng, là loài mèo chính thức được truyền thừa chín cái mạng. Có điều mèo chín mạng mặc dù có thiên phú mạnh, linh tính cao nhưng tốc độ tu hành rất chậm, hơn nữa mèo đen tu hành cần ngưng tụ chín mạng, mỗi mạng đều là một đạo lạch trời, rất khó thành công, nhưng một khi thành công liền có thể sống lại một đời, hơn nữa mỗi một đời tuổi thọ sẽ dài gấp đôi.”

Trần Hạo sửng sốt, hẳn thực sự không ngờ miêu linh còn có lai lịch như vậy.

Hắn ngẫm lại cổ hơi thở sạch sẽ thanh mát mà miêu linh để lại kia, cảm giác có vẻ không đơn giản thật.

“Nói như vậy, kẻ kia muốn cướp đoạt linh khí của miêu linh kể đó kéo dài tuổi thọ của mình?” Trần Hạo hỏi.

Gà trống đáp: “Linh khí của mèo đen được hàm dưỡng trong huyết mạch, không thể đoạt trực tiếp được, chắc là dùng tà thuật gì đó. Anh Hạo, anh để tôi đánh trận đầu đi.”

Nhìn coi, nó có hơi kích động.

Đối phó với một kẻ sắp chết nó không hề có áp lực.

Trần Hạo đang muốn lên tiếng, mèo đen lại kêu lên, trực tiếp nhảy khỏi xe tang, sau đó bóng dáng nó chớp nhoáng lên, rất nhanh đã đi xa.

Gà trống sừng sốt, sau đó hét lớn: “CMN, chị mèo à, chị đừng cướp chuyện làm ăn của ta.”

Dứt lời, nó cũng bay ra ngoài, đuổi theo phía sau.

Trần Hạo im lặng.

Hai mặt hàng này bị kích thích hả? Con này so với con kia còn chủ động hơn.

Chẳng qua Trần Hạo hơi liếc nhìn cổ hơi thở thanh mát sạch sẽ quán quanh cổ tay, khe khẽ thở dài.

Thật tiếc cho con miêu linh này!

Mèo đen và gà trống đoạt trước một bước, Trần Hạo không hề nóng nảy, hắn ngồi trên xe tang, chậm rãi tới gần.

Chờ tới khi hoàn toàn tiếp cận ngọn núi, Trần Hạo phát hiện nơi này thế mà có một trang viên, xây dựng rất xa hoa.

Hơn nữa, hơi thở tà ác ẩn núp ở trong trang viên này, bên trong có không ít người, cảnh giới thoát nhìn khá nghiêm ngặt.

Vù ~~

Đến nơi này, cổ hơi thở sạch sẽ quán quanh cổ tay Trần Hạo đột nhiên hiện lên lần nữa, trôi nổi vô cùng linh động, sau đó bay về phía trang viên.

Trần Hạo đang muốn đuổi theo, chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.

Trong trang viên đột nhiên vang lên ba tiếng súng.

Nghe tiếng súng này đoán chừng là có lắp ống giảm thanh, cho nên tiếng động không lớn, nhưng bóng đêm yên tĩnh, Trần Hạo nghe được rõ ràng.

Hắn nhúu chặt lông mày, lúc này một tràng tiếng cười cạp cạp quái dị vang lên.

“Ta tưởng là nhân vật trâu bò nào, không ngờ là một đám quỷ tóc đỏ, ha ha, nghịch súng đúng không, để ông đây gắng chơi cùng với các ngươi.”

Tiếng động qua đi, đột nhiên âm thanh cộc cộc cộc cộc cộc cộc dồn dập nổi lên, ánh lửa màu lam hiện lên ở một góc trang viên, nổ bắn ra đạn, giống như mưa rào tầm tã, nháy mắt bao trùm hơn nửa trang viên.

Trong cảm giác của Trần Hạo, người trong trang viên giống như rom rạ bị cắt đứt, nháy mắt đổ rạp từng mảnh, thương vong nghiêm trọng.

Chương 647: Uy hiếp

Dùng súng máy, áp chế toàn bộ người trong trang viên, chỗ nào ngoi đầu lên thì bắn chỗ đó, không cần nhắm chuẩn, sáu nghìn phát đạn trút xuống mỗi phút, cho dù có núp sau tường cũng bị bắn đến nát bét.

Chờ sau khi bắn xong một lượt đạn, người trong trang viên còn lại không bao nhiêu, toàn bộ đều nằm úp sấp, đừng nói là ngoi đầu lên, chỉ nhúc nhích thôi cũng không dám.

“Ha ha ha, lên nào, thật phần khích, dù sao cũng có nhiều đạn.” Một tiếng nói quái dị, ồm ồm lại điên cuồng vang lên, sau đó đạn từ súng máy lại trút xuống, quét bên này một tí, bên kia một tí, khiến toàn bộ người trong trang viên đều run lấy bầy.

Đúng lúc này, một hơi thở mạnh mẽ đột nhiên gào thét nổi lên, vút lên trời cao hóa thành một bóng quỷ khổng lồ, giương nanh múa vuốt, tiếng thét chói tai vang lên nhào về phía gà trống.

“Ôi không tệ nha, còn có linh hồn hung dữ nữa này. Có điều chẳng quan hệ gì, ông đây còn có đạn chuyên môn dùng để đối phó người đây.” Giọng nói trêu tức của gà trống vang lên, sau đó một luồng lửa xanh bốc lên, bắn phát đạn trúng ngay vào bóng quỷ khổng lồ, trực tiếp xé rách nó, đánh cho hồn phi phách tán, không còn tí bóng dáng nào.

Xảy ra tình cảnh này, một giọng nói trầm thấp vang lên ở chỗ sâu nhất trong trang viên: “Rốt cuộc là vị đạo hữu nào trêu đùa với ta vậy? Nếu trước kia bản đạo có chỗ nào đắc tội thì bản đạo bằng lòng xin lỗi và đền bù.”

“Đền bù? Người nói đền bù là xong đây hả, đã hỏi qua ý kiến của ta chưa? Ta đã đồng ý chưa? Người cho rằng chút ít bồi thường có thể khiến trong lòng ông đây bớt khó chịu hả?” Giọng nói của gà trống tràn đầy khinh thường, dứt lời lại thêm một băng đạn quét tới.

“Đạo hữu à, vậy người muốn thế nào?”

“Ta muốn cùng người chơi một trò chơi, chỉ cần người có thể đưa ra câu trả lời khiến ra hài lòng, ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

“Chuyện này thật chứ đạo hữu?”

“Ông đây lúc nào cũng nói lời giữ lời.”

“Xin đạo hữu hãy ra câu hỏi.”

“Nghe ta hỏi đây, trên đời này bà (1) nào lớn nhất?”

“...”

“Làm sao? Vấn đề đơn giản như vậy cũng không trả lời được hả? Người làm ta quá thất vọng.” Gà trống giận không thôi.

“Đạo hữu à, căn bản là vấn đề của người quá khó đáp.”

“Nói nhảm vừa thôi, người chưa từng nghe qua khoan dung là một đức tính tốt(2) à? Toàn Trung Quốc ai mà chẳng biết? Cho tí đề người cũng không biết, người bảo ta làm sao tha thứ cho người đây?” Gà trống đau lòng nhưc óc nói.

(1): 奶奶最大, (2): 有容乃大. Một cách chơi chữ.

“...”

“Đạo hữu à, vấn đề này của người quá mức quá, đầu óc xoay chuyển quá nhanh.”

Gà trống khinh bỉ bảo: “Đầu óc người có vấn đề thì có, ta đã bảo chơi một trò chơi rồi, ai nói với người là ta muốn hỏi vấn

đề nghiêm túc.”

“ ... ”

“Đạo hữu, người có thể cho ta thêm một cơ hội nữa không?”

Gà trống thờ dài đáp: “Cũng được, cho người thêm một cơ hội nữa, nếu lại trả lời không xong thì xin lỗi rồi.”

“Trong bài thơ cổ “Gặt lúa giữa trưa” có một câu thơ, xin hỏi...”

“Ta biết, đây là thơ Đường, ngụ ý lao động vất vả, người hiện đại bẻ cong ý nghĩa, dùng ngôn từ rất tẻ.”

Gà trống vui vẻ: “Người còn giành quyền trả lời à? Chẳng qua tiếc quá, người trả lời sai rồi, điều ta muốn hỏi chính là tại sao lại phải gặt lúa lúc ban trưa? Là do đạo đức vắn vẹo, hay do nhân tính trầm luân, do yêu đến đậm sâu, hay rốt cuộc là xúc động nhất thời? Mời người dùng câu thơ này sáng tác ngay một tác phẩm trữ tình ít nhất 1000 chữ.”

“ ... ”

“Làm sao? Cảm thấy đề bài này quá khó hả? Được thôi, vậy ta đổi cho người một câu đơn giản, trời xui đất khiến thì sao? Người nào dương thác? Là nam sao phải soa dương thác, soa như thế nào? Chỗ nào soa? Hãy căn cứ vào thành ngữ này mô phỏng một tình tiết trong hiện thực, phải thu hút và khiến người khác cảm động.”

“Đạo hữu, người đang trêu đùa ta à?”

“Ha ha, ý gì đây? Người muốn nói xin lỗi, ta cho người cơ hội mà người còn bảo ta trêu đùa người? Hơn nữa, ta nói đến khát khô cả họng, mịa nó người còn như con rùa đen lặn đi, rốt cuộc là thằng nào không đáng tin. Tới đây tới đây, người đi ra trước, để ta nhìn xem người ở đâu.” Gà trống lên tiếng.

“Đạo hữu à, người khiến ta rất khó lòng tín nhiệm.”

“VẬY người còn tán dóc cái trứng ấy, được lắm, người không ra thì ta lại tìm người.” Dứt lời, gà trống đi ra từ một góc trang viên, ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, nó huyễn hóa thành hình một người đàn ông vạm vỡ cao hơn hai mét, hai cánh tay nâng lên, mỗi tay cầm một khẩu súng máy, đỉnh đầu có một vòng sáng, hai hàng đạn bắn ra từ trong vòng sáng đó, gắn liền với súng máy, có thể cung cấp đạn.

Gà trống đã huyễn hóa bắt đầu di chuyển, quét ngang một bước, đạn nổ ra bốn phía, những nơi nó đi qua đều lưu lại vô số vết đạn.

Gà trống ở bên này không kiêng sợ phát tiết khó chịu trong lòng, Trần Hạo ở bên kia chỉ nhìn và mỉm cười.

Con gà chết toi này luôn thích ở phía sau hãm hại người khác, lần này lại chủ động bại lộ, còn nhậy như thế, hiển nhiên nó đã đạt thành hợp tác với Tiểu Hắc, một tên ở phía trước hấp dẫn sự chú ý, một ở phía sau vụng trộm gây chuyện.

Chẳng qua hai tên này đều rất cẩn thận, xem ra trang viên này có huyền cơ khác!

Trần Hạo cẩn thận cảm giác, quả nhiên hắn phát hiện dị thường, mặc dù trong trang viên chết không ít người nhưng dưới hầm ngầm trang viên vẫn còn kha khá.

Hơi thở tà ác mạnh mẽ kia ẩn nấp ở dưới trang viên, thông qua một công cụ nào đó để giao lưu với gà trống.

Trong cảm nhận của Trần Hạo, dưới mặt đất hình như còn một lực lượng quỷ dị nào đó đang hội tụ, không ngừng lớn mạnh lên.

Lập tức, trong lòng Trần Hạo giật thót.

Mịa nó, chuyện này! Gà trống đang trêu đùa bọn chúng, hấp dẫn lực chú ý, nhưng chúng cũng đang kéo dài thời gian!

Yêu tà này không hề đơn giản.

Khoan, mèo đen đâu rồi?

Trần Hạo cẩn thận cảm giác nhưng không sao phát hiện được tung tích của mèo đen.

Ngay lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, vẻ mặt của hắn đột nhiên biến sắc, nhìn kỹ lại, hắn phát hiện lực lượng mạnh mẽ đang hội tụ trong trang viên đã đạt đến đỉnh điểm, sau đó bắt đầu chuyển biến, tạo thành một đồ án phức tạp và khó hiểu. Nó lan rộng ra, bao trùm lên phạm vi mấy trăm mét trong trang viên.

Lực lượng này biến hóa cũng ảnh hưởng đến mặt đất, thậm chí Trần Hạo còn có ảo giác, hình như mặt trăng trên trời sáng hơn một chút, sau đó hàng ngàn hàng vạn ánh trăng ngưng tụ lại, đổ xuống trang viên.

Chờ đến khi cảm giác được một lực lượng thanh mát, Trần Hạo mới giật mình, đây không phải ảo giác mà là sự thật.

Ở dưới lòng đất của trang viên này, một thứ không biết tên cùng loại với trận pháp đã được khởi động, hội tụ sức mạnh khổng lồ, thậm chí còn hấp dẫn ánh trăng.

Vào lúc Trần Hạo ngạc nhiên, luồng linh khí sạch sẽ vốn trôi lơ lửng giữa không trung đột nhiên trở nên táo bạo, sau đó nó tăng tốc độ, lướt thẳng vào trang viên.

Trần Hạo hoàn hồn, hơi biến sắc.

Luồng linh khí sạch sẽ có hành động bất thường khiến Trần Hạo hiểu ra, lực lượng bộc phát kia e là có liên quan đến việc đoạt linh khí.

Trần Hạo không do dự nữa mà lập tức phóng vọt qua.

Lúc đang tìm cửa ra thì đột nhiên một giọng nói tức giận vang lên: “ĐỂ nó xuống!”

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ lực lượng khổng lồ bộc phát, phịch một tiếng, mặt đất đều rung lên mấy lần.

Lúc này, Trần Hạo dừng lại bước chân, đưa mắt nhìn về một nơi.

Hắn lại phát hiện hơi thở của mèo đen, không những vậy mà còn có một sự sống yếu ớt ở cùng nó.

Đây là...

Trần Hạo nhíu chặt lông mày, vội vàng bay vút qua, sau đó liền thấy mèo đen nhảy ra từ một căn phòng, trong miệng nó ngậm một sinh mệnh nhỏ.

Mèo đen xuất hiện, tiến thẳng về phía Trần Hạo, lúc đến bên cạnh nó liền thả sinh mệnh nhỏ xuống. Nhưng sau đó nó xoay người, oa ô một tiếng, cơ thể nhanh chóng phóng to, kế tiếp móng mèo đập lên mặt đất, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt bạo ngược quay lại, cào một nhát về phía gian phòng, ba luồng sáng đỏ máu nổ ra.

Sắc máu lướt qua, một bóng người xuất hiện, mạnh mẽ nhận lấy tấn công từ lưỡi đao máu, không tổn hại tí lông tóc nào.

Người này đi tới, lộ ra diện mạo vốn có, là một ông cụ người nước ngoài... có mái tóc trắng xóa.

Chương 648: Mạnh mẽ nghiền ép (1)

Người nước ngoài!

Vừa rồi Tiểu Hoàng nói không sai a!

Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Thật không ngờ, trang viên lớn nhất ở trong núi lại là của một người nước ngoài, nhìn cảnh giới phía trên trang viên này, bố trí ngầm dưới đất, rõ ràng không phải chỉ mới một ngày hai ngày, mà đã bắt đầu chuẩn bị trước đó từ lâu.

“Oa ô!”

Huyết Nhận không phá vỡ phòng thủ của ông già người nước ngoài, mèo đen rình rập bên ngoài, nghe răng trợn mắt, ánh mắt hung ác tìm kiếm sơ hở.

Ông già người nước ngoài vẫn bình tĩnh, quần áo vẫn chỉnh tề, không vì mèo đen tấn công mà có bất kì hành động tức giận nào, nhìn rất có khí chất quý tộc.

Ông ta nhìn mèo đen một cái, lại nhìn về phía Trần Hạo, hay là nói Trần Hạo vừa mới dùng tay nâng một sinh mệnh nhỏ bé lên.

Đây là một con mèo con, vẫn chưa mở mắt, lông trên người màu trắng, khá nhiều thịt, nhìn rất đáng yêu.

Linh tính trên người sinh mệnh nhỏ bé này rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn so với Linh Miêu.

“Trả nó lại cho ta, ta sẽ tha thứ cho sự vô lễ của các người, cũng có thể thả các người ra ngoài trận pháp ma linh.” Ông già

người nước ngoài lên tiếng, nói tiếng Trung còn thuần thục hơn rất nhiều người trong nước.

Nhưng mà tuổi tác của ông lão người nước ngoài này thật sự rất lớn, cho dù ông ta cố gắng thể hiện sự điềm tĩnh, nhưng trong giọng nói lộ ra sự tang thương, không cách nào che giấu được.

Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt ve mèo con, nhếch miệng cười: “Một sinh mệnh nhỏ bé đáng yêu như vậy, sao người lại nỡ giết nó?”

Ông già người nước ngoài nhìn về phía Trần Hạo: “Đất sinh vạn vật, cao thấp khác nhau, con người là linh hồn của vạn vật, đứng đầu tất cả chúng sanh. Thống trị mọi thứ, cướp đoạt vạn vật để bù đắp cho chính mình, đối với con người mà nói, có thứ gì không thể giết? Chỉ là một con mèo, có gì khác nhau đâu?”

Sắc mặt Trần Hạo nghiêm trọng nhìn về phía ông già người nước ngoài: “Con người vì thống trị, trở thành người đứng đầu thế giới. Nhưng con người giết vạn vật, lấy máu thịt mà nuôi dưỡng bản thân, khai thác đất trồng trọt mà kéo dài sự truyền thừa. Đây là đạo lí sinh tồn. Dù vậy, cũng phải để lại một chút hi vọng sống, để vạn vật cùng tồn tại. Đạo hữu giết hại sinh linh, lại lấy đi linh hồn của nó, không để lại đường sống. Điều này quá đáng rồi.”

“Quá đáng? Vậy thì sao chứ? Lão già ta từ nhỏ tin tưởng có thần linh tồn tại, yêu thích thần bí học, không bao lâu liền đến Trung Quốc, biết đạo môn, biết đại đạo, say mê tu hành, cơ duyên nhập đạo, từ đó trở nên siêu phàm thoát tục. Người cũng là đồng đạo, cũng biết việc tu hành vốn là con đường nghịch thiên, vì con đường trở thành tiên, thành người trường sinh, đương nhiên sẽ không từ thủ đoạn, mới có thể có chút hi

vọng sống, nếu tuổi thọ của đạo hữu ngắn ngủi, có cơ hội kéo dài tuổi thọ, lẽ nào người lại không động lòng?”

Trần Hạo im lặng.

“Ha ha, người nói tưởng chừng rất có đạo lý, nhưng người vẫn sai rồi.” Lúc này, gà trống lên tiếng.

Ông già người nước ngoài hỏi: “Vì sao?”

Gà trống nói: “Con mèo này là mèo của Trung Quốc chúng ta, một người nước ngoài như người, dựa vào thứ gì để nó tăng tuổi thọ cho người? Người có bản lĩnh thì đi tìm linh chủng ở đất nước của người mà cướp linh hồn, đến Trung Quốc của ta thì không được.”

Ông già người nước ngoài thở dài nói: “Người không cùng đường, không cùng mưu cầu. Thời gian của ta không còn nhiều, để mèo lại, các người có thể đi, nếu không, một người cũng đừng hòng rời khỏi đây.”

Chữ cuối cùng được nhả ra, ánh trăng bao trùm trang viên đột nhiên bị một tầng ánh sáng màu xanh bao phủ.

Cảm nhận được sự tồn tại của ánh sáng, ánh mắt Trần Hạo khẽ lay động, biểu cảm không thay đổi.

Gà trống quay người lại, nhắm pháo hỏa thần, lửa xanh bốc lên, đạn bắn ra.

Nhưng một lúc sau, chuyện kì lạ xuất hiện.

Đạn pháo hỏa thần đụng trúng ánh sáng màu xanh, giống như đụng trúng một màn nước, tạo nên từng tầng gợn sóng, nhưng tất cả đạn đều bị ánh sáng xanh bọc lại.

Gà trống lại quay người, đạn bắn về phía ông già người nước ngoài, đạn tới gần người, lại xuất hiện từng tầng gợn sóng, không tổn hại gì đến ông ta. Ông già người nước ngoài

“Trận pháp ma linh này, ta lấy trận pháp của Trung Quốc làm gốc rễ, kết hợp với với ma pháp trận của phương tây, hợp lại mà tạo thành. Nó chứa đựng những thứ ta học cả đời này, một khi khởi động, liền có thể hấp thu tất cả sức mạnh từ bên ngoài, liên tục không ngừng. Không chỉ có thể bảo vệ ta không bị thương tổn, còn có thể giúp ta dung hợp huyết mạch của yêu linh, để ta có được cơ thể khỏe mạnh và tuổi thọ lâu dài hơn. Hiện tại, các người bị vây ở trong trận, cũng giống như thú ở trong lồng, ta không muốn chọc và đạo môn Trung Quốc, nhưng cũng không cho phép các người phá hủy cơ hội của ta, để Linh Miêu lại, ta sẽ tha chết cho các người.” Ông già người nước ngoài nói, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện mấy u linh, nhe răng trợn mắt, hung thần ác sát.

Nhìn kỹ, liền có thể phát hiện, những u linh này đều là người nước ngoài, trên người đầy tà khí, vừa nhìn đã khiến người ta có ác cảm.

“Vây khốn chúng ta? Thú ở trong lồng? Chỉ với mình người?” Gà trống cười giễu, bỗng nhiên thu lại pháo hỏa thần, lên tiếng: “Miêu tử, để cho ông ta mở mang kiến thức một chút, thế nào gọi là gà mèo liên thủ, bất khả chiến bại.”

Nói xong, bóng dáng chuyển động, trở lại nguyên hình, dang rộng cánh, bay lên.

Ông già người nước ngoài thay đổi sắc mặt, nói: “Biến hình! Không thể nào, trên thế giới này không thể có yêu quái biến hình tồn tại, hơi thở của người cũng không mạnh như vậy! Thần kỳ, quá thần kỳ, cũng chỉ có Trung Quốc, mới có thể sinh ra Linh thú thần kỳ như vậy! Người không thể đi.”

Miệng vừa nói, ánh mắt ông già người nước ngoài nhìn gà trống sáng lên, hiển nhiên với ông ta mà nói, gà linh có thể biến hình cực kì đáng để nghiên cứu.

“Ha ha, gà ta đây cũng không định đi.” Gà trống nói, đột nhiên nhào tới, há mồm phun một cái, một ánh sáng xanh lá bay vụt.

Ông già người nước ngoài linh hoạt tránh đi, ánh sáng rơi xuống cửa, trong chốc lát, cửa liền biến thành cửa đá.

“Thần thông hóa đá! Người càng ngày càng khiến ta ngạc nhiên đây, ở phương tây, có thể sử dụng hóa đá, chỉ có Medusa, thần thông của người, vượt cả thần linh!” Ông già người nước ngoài nhìn thoáng qua cửa đá, cảm thán một tiếng, sau đó ông ta cũng không do dự, ngón tay vung lên, u linh sau lưng gào thét tiến lên liên tục không ngừng, trong chốc lát cũng tới mấy chục con.

Lúc này, mèo đen oa ô một tiếng, hình thể bùng nổ, đối đầu với u linh, vượt mèo vô liên tục, những u linh bị vô trúng, trực tiếp bị chia năm xẻ bảy, không có chút lực phản kháng nào. Sau đó những u linh đó bị mèo đen cắn nuốt.

Ông già người nước ngoài càng ngạc nhiên: “Con mèo này còn có thể cắn nuốt hồn phách, sau khi cắn nuốt hồn phách, hơi thở của người cũng mạnh lên, loại năng lực này, quá thần kỳ, nếu như ta có thể....”

Như nghĩ đến điều gì, ánh mắt ông già người nước ngoài nhìn mèo đen cũng sáng lên.

“Này, đối thủ của người là ta, tập trung vào.” Gà trống tức giận bỏ nhào qua.

Ông già người nước ngoài nhếch miệng cười một tiếng, ngón tay tạo pháp quyết, lập tức từng luồng ánh sáng xanh xuất hiện, nháy mắt tràn ngập xung quanh.

Trong chốc lát, ánh sáng xanh hóa thành mấy cái lồng giam, nhốt gà trống, mèo đen, và Trần Hạo vào bên trong.

“Ta nói, trận pháp ma linh này là tâm huyết cả đời của ta, sức mạnh rất lớn, ở đây, ta chính là thần linh, cho dù thần thông của các người cao siêu, cũng không thể chống lại ta.” Ông già người nước ngoài bình tĩnh nói.

“Thật sao? Vậy ngươi nhìn bên trên xem.” Gà trống bị nhốt, nhưng không hề hoảng sợ, ngược lại trêu tức nhìn ông già người nước ngoài.

Ông già người nước ngoài sững sốt. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một cái vòng sáng màu vàng xoay quanh trên đỉnh đầu, chớp mắt trong lúc ông ta ngẩng đầu, vòng sáng gào thét hạ xuống, nháy mắt bọc kín người ông ta.

Chương 649: Mạnh mẽ nghiên ép (2)

Sau một giây, sắc mặt của ông già người nước ngoài thay đổi, ông ta cảm nhận được, pháp lực ông ta khổ tu trăm năm, tất cả đều biến mất không còn, không cảm nhận được thứ gì, không chỉ như vậy, ông ta còn mất liên hệ với trận pháp ma linh.

“What the? Đây là thứ quý gì?” Ông già người nước ngoài tức giận giãy dụa, lại phát hiện ông ta không có pháp lực, chỉ là một ông lão cơ thể gầy gò, căn bản không có chút sức lực.

Gà trống đặc ý nói: “Gần đây coi phim, ngộ ra một đạo lý, đó là thủ đoạn lợi hại nhất, không thể để lộ quá sớm, nếu như gặp phải đối thủ cao siêu, càng phải che giấu kỹ hơn. Mặc dù người sắp chết rồi, nhưng ta và Miêu tử đã sớm phát hiện trang viên này mờ ám, biết không thể bắt người ngay lập tức, nếu không hậu quả khó lường, thế là ta phải chủ động lộ ra, còn cùng người nói nhảm, dùng thần thông hóa đá thu hút người, chính là vì giây phút hiện tại, bị ông đây bọc lại, người đã không còn huy hiếp.”

Ông già người nước ngoài nhìn chằm chằm gà trống: “Cho dù như vậy, các người cũng không di chuyển được, ta vẫn có thể gọi cấp dưới, vẫn là ta thắng thôi.”

“Người chắc chắn, chúng ta không di chuyển được?” Lúc này Trần Hạo lên tiếng lần nữa, cười như không cười nhìn ông già người nước ngoài.

Ông già người nước ngoài nén giọng nói: “Ta có lòng tin với trận pháp ma linh, đây là sự kết hợp giữa Trung và Tây, tạo thành từ mấy chục năm khổ luyện của ta, ta tin, nó là trận

pháp cấp bậc thần thông, đã khóa linh lực của các người, không có lệnh của ta, các người không thể... o_o!!!”

Lời còn chưa nói xong, ông già người nước ngoài trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm Trần Hạo.

Chỉ thấy lúc này, cơ thể Trần Hạo đột nhiên biến lớn, lớn hơn, lớn hơn. Không ngừng biến hình đè ép ánh sáng màu xanh đang vây khốn hắn.

Bỗng nhiên, hai tay Trần Hạo nổ tung, ánh sáng xanh nháy mắt đổ sụp, biến mất không còn.

Ông già người nước ngoài lập tức đơ ra, rung động.

Mẹ nó sao có thể, trận pháp ma linh khóa linh lực ông ta đã thí nghiệm nhiều lần, cho dù kẻ mạnh có mấy chục năm đạo hạnh, sau khi bị khóa lại, cũng không thể thoát ra.

Chẳng lẽ hắn là...

Không đợi ông ta hoàn hồn lại từ việc Trần Hạo thoát khỏi vòng vây, mèo đen và gà trống bị bắt lại cũng có động tĩnh.

Mèo đen nâng móng vuốt lên, một con dao lớn xuất hiện từ trong móng vuốt, sau đó lưỡi dao run rẩy, bay lên trên không, rạch ngang một dao, tạo thành một vòng tròn.

Nháy mắt, lồng giam nhốt nó bị chia làm hai, trên dưới đứt đôi.

Gà trống càng đơn giản hơn, trên đầu của nó, tỏa ra một quả cầu ánh sáng, bao phủ lấy cơ thể của nó, cứ vậy mà rời khỏi lồng giam.

Ông già người nước ngoài trợn mắt há miệng, chỉ thấy cỗ họng hơi đặng chát, lồng đã chìm xuống đáy biển.

Mẹ nó ông ta gặp phải thứ quý gì vậy.

Gà có thể biến hình, sở hữu các loại thần thông, mèo có thể biến lớn, còn có dao. Người thì có thần thông trong truyền thuyết, khí thể đó, rung động tâm linh.

Vì sao? Trung Quốc sao lại có những người kiệt xuất như vậy, nhiều thần kì như vậy, lòng ta ngưỡng mộ đại đạo, một lòng tu hành, lại chỉ có thể dừng bước ở đây, sắp đứng trước cái chết! Ta không....

Trong lòng ông ta gào thét, đầy oán hận.

Đúng lúc này, đột nhiên một linh quang từ bên ngoài ánh sáng xanh chen vào, dừng ở xe tang đậu ở ngoài trang viên, thấy động tĩnh bên này nên chạy tới.

Sau khi đi vào, lái xe không mặt ló đầu ra khỏi xe tang, tò mò hỏi: “Màn sáng này huyền ảo thật đẹp, ai làm vậy? Hiệu ứng bom tấn đặc biệt à!”

Ông già người nước ngoài: “....”

“Người đang sỉ nhục ta!” Ông già người nước ngoài nhìn chằm chằm lái xe không mặt trên xe tang, ánh mắt đó, giống như hận không thể ăn nó.

Lái xe không mặt nhìn ông già người nước ngoài: “Người bị điên à, sao lại thành ta sỉ nhục người chứ?”

Ông già người nước ngoài nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trận pháp ma linh của ta không phải là hiệu ứng đặc biệt! Nó là thần thông, nó có sức mạnh hủy thiên diệt địa!”

Lái xe không mặt nhìn ông già người nước ngoài một lát, lại nhìn về phía Trần Hạo: “Ta nói này đạo hữu, hơn nửa đêm không ngủ, chúng ta lại đến tìm một đồ chơi thể này?”

Trần Hạo nói: “Đạo hữu, người cũng chớ xem thường, trận pháp này không thể khinh thường, sức mạnh của nó vẫn chưa

hoàn toàn bộc phát, chỉ là bị chúng ta tấn công không thể thi triển tiếp được.”

“Ồ? Trâu bò như vậy sao?” Lái xe không mất quan sát tỉ mỉ, quả nhiên phát hiện vấn đề, góc rẽ trận pháp này, còn ở trong lòng đất, lộ ra bên ngoài, chẳng qua chỉ là một phần thôi.

“Đúng là không tệ thật, đây là do ông già người nước ngoài tạo ra?” Lái xe không mất ngạc nhiên hỏi.

Trần Hạo thở dài nói: “Năng lực của ông già ấy cũng xem như làm người khác ngạc nhiên, chỉ đáng tiếc không đi chính đạo, lãng phí thiên phú một cách vô ích.”

Nói xong, Trần Hạo đi đến trước mặt ông già người nước ngoài, lạnh nhạt nói: “Nếu như người ở phương tây, người làm gì ta cũng không quan tâm, nhưng ở Trung Quốc thì không được, mảnh đất này nuôi dưỡng ta. Đạo gia mặc dù không nói về nhân quả, nhưng ân nuôi dưỡng lớn hơn trời, ta có trách nhiệm phải che chở mảnh đất này. Hôm nay việc người làm, ta không thể tha thứ.”

Ông già người nước ngoài lạnh lùng nói: “Ông lão ta hôm nay sắp thành lại thất bại, tâm phục khẩu phục, tới đi, muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm.”

Trần Hạo cười: “Giết? Sao có thể, cái chết đối với người mà nói, chỉ là sự giải thoát thôi, người học tập pháp thuật đạo môn Trung Quốc ta, mới có thành quả hôm nay, tục ngữ nói, nhận ơn một giọt trả ơn một dòng, người học tập đạo pháp của chúng ta, phải báo đáp ân giáo dục của chúng ta.”

Ông già người nước ngoài cười giễu: “Người muốn trận pháp ma linh của ta? Nằm mơ đi, tâm huyết suốt đời của lão già ta, dù mang theo xuống đất, cũng không thể cho người.”

Trần Hạo nói: “Ta không cần.”

Ông già người nước ngoài sừng sốt.

Trần Hạo nói: “Nhưng người khá đáng giá, có thể dùng người để giao dịch với bộ nghiên cứu vài thứ. Còn việc người có nói hay không, đó là vấn đề mà họ phải xem xét.”

Nói xong, Trần Hạo túm ông ta lên, trực tiếp ném về phía xe tang, được lái xe không mặt đón được.

Sau đó Trần Hạo, mèo đen và gà trống cùng đi xuống căn phòng dưới mặt đất.

Đi xuống một hành lang khoảng hơn mười mét, Trần Hạo liền thấy một công trình rất lớn dưới mặt đất, nhìn một chút, nơi này xây dựng cùng kiểu với động phủ đạo môn, rất cổ xưa.

Trần Hạo quan sát xung quanh, gà trống và mèo đen thì bắt tay nhau hành động, chế phục toàn bộ người dưới mặt đất.

Không lâu sau, một người hai linh thú đi tới một sảnh lớn.

Giữa phòng khách có một khoảng đất bằng, phía trên khắc nhiều hình hoa văn quý dị, bốn phía còn khảm mấy viên linh thạch, cực kì xa xỉ.

Kì lạ nhất là một cái bục ở giữa khoảng đất trống, cái bục này cao hơn nửa mét, rộng một mét, dài hai mét, tỏa ra khí lạnh, trắng như ngọc, bên trong còn ẩn chứa linh khí dồi dào.

Nhìn thấy vật này, hai mắt Trần Hạo sáng lên, lúc định làm gì đó, đột nhiên nghe thấy tiếng gà trống nói: “Hạo ca, mau đến đây xem!”

Trần Hạo quay người nhìn lại, liền phát hiện gà trống và mèo đen đang đứng ở một góc.

Bên kia, linh khí trong suốt Linh Miêu để lại sau khi chết đang bay xà xuống.

Chương 650: Thu hoạch

Nhìn kĩ, sắc mặt Trần Hạo thay đổi, vội vàng chạy tới.

Đến gần, Trần Hạo liền thấy một con mèo nằm trên mặt đất.

Đó là một con mèo vàng, nhìn rất xinh đẹp, chẳng qua lúc này mèo vàng đã chết, phần bụng có một cái lỗ lớn.

Không cần nghĩ cũng có thể đoán ra là ông già người nước ngoài làm, ông ta cưỡng ép bắt linh chủng, đương nhiên cũng sẽ làm hại mẹ của nó.

Cuối cùng vẫn đến chậm một bước.

Ong!

Linh khí trong suốt bay xuống, quán quanh thi thể của mèo vàng, dần dần, một ánh sáng của hồn phách cũng từ người con mèo vàng bay lên, hai luồng ánh sáng quán lấy nhau, bay về phía Trần Hạo.

Trần Hạo suy nghĩ gì đó, lấy mèo con đặt trong tay.

Mèo con vẫn không mở nổi mắt, nằm sấp không đứng dậy nổi, miệng lại mấp máy, như muốn ăn gì đó.

Linh khí trong suốt và hồn phách của mèo vàng quán quanh mèo con bay vài vòng, liền chậm rãi bay lên, sau đó chậm rãi hóa thành linh quang tản đi.

Sau đó âm thanh hệ thống vang lên.

Leng keng: Linh Miêu Bối Bối, oan hồn 27 ngày, hoàn thành nguyện vọng khi chết, phần thưởng một mạng.

Hệ thống dứt tiếng, Trần Hạo liền cảm nhận được trong cơ thể có nhiều hơn thứ gì đó, sau đó một thông tin hiện lên trong đầu.

Suy tư một lát, hai mắt Trần Hạo sáng lên.

Lần này, kiếm được lời lớn rồi.

Phần thưởng một mạng, cũng không phải giống như hần nghĩ, sống lâu hơn một lần hay là được hồi sinh một lần, mà là một thứ để bảo vệ cơ thể, có thể giúp Trần Hạo ngăn cản một cú khiến hần chết, hoặc là một lần nguyên rửa khó giải quyết.

Cái này cũng tương đương là có thêm một mạng.

Dù sao giới tu hành nhiều phát thuật kì lạ, biến hóa không ngừng, ai biết sẽ xuất hiện năng lực khó hiểu nào, nếu như sau này một ngày nào đó gặp phải, một mạng này chính là thứ bảo vệ mạng sống.

Trong lòng vui vẻ, Trần Hạo lại nhìn về phía mèo con trong lòng bàn tay, suy ngẫm một lát, trong lòng đã có quyết định.

Sau đó Trần Hạo lấy thi thể của mèo vàng, bắt đầu quan sát góc rẽ của trận pháp ma linh này.

Hoa văn ở giữa sảnh lớn chính là góc rẽ, trong này có dấu vết của trận pháp, cũng có thứ Trần Hạo xem không hiểu, có lẽ là ma pháp trận.

Hai loại kết hợp, cộng với sức mạnh của đất, lại hội tụ các loại sức mạnh rời rạc của ánh trắng và trời đất, tạo thành một quỹ đạo huyền diệu, có thể bộc phát sức mạnh khủng khiếp.

Vẫn là Tiểu Hoàng làm việc rất tốt, nếu như để ông già người nước ngoài phát huy toàn bộ sức mạnh của trận pháp ma linh này, không chỉ họ phải chịu uy hiếp bởi cái chết, mà cả vùng núi thậm chí mấy chục km xung quanh, cũng gặp phải tai họa đáng sợ.

Chưa nói đến cách làm người của ông già người nước ngoài này, chỉ riêng thiên phú thì rất lợi hại! Có thể tạo ra một trận pháp đáng sợ như vậy!

Lúc đang cảm thán, gà trống biến thành người đàn ông cường tráng đi tới, cầm một thứ trong tay: “Hạo ca, người nhìn xem, ta lại tìm thấy một thứ, dường như không đơn giản.”

Trần Hạo nhìn lại, phát hiện thứ gà trống cầm trong tay là một quyển sách.

Quyển sách này màu đen, không quá dày, nhưng mà khá lớn.

Thần kỳ nhất chính là, phía trên quyển sách này, tản ra một hơi thở mạnh mẽ.

Trần Hạo hơi ngạc nhiên, kết quả lúc xem thử, phát hiện bìa đen trên sách viết chữ tiếng Anh, Trần Hạo sớm đã đem tiếng Anh trả lại cho giáo viên nên xem không hiểu.

Nhưng mà con số dưới góc phải cuốn sách, Trần Hạo nhìn vẫn có thể hiểu.

Đó là số 5!

Nhưng con số này có ý nghĩa gì, thì Trần Hạo không hiểu.

Sau đó Trần Hạo muốn lật ra xem, nhưng khiến hắn cảm nín chính là cuốn sách nhìn qua chỉ mới khoảng mười năm, mà không lật được.

Trần Hạo không tin những thứ kì lạ, pháp lực ẩn trong tay, cưỡng ép mở ra, nhưng pháp lực xâm nhập, lại im hơi bất tiếng, giống như bị chiếm đoạt vậy.

Trần Hạo kinh ngạc.

Thứ đồ chơi này, thật tà môn!

“Hạo ca, vừa rồi ta đã thử, nó giống như truyền lại một tín hiệu nào đó, phải dùng tâm để cảm nhận.” Gà trống nói.

Trần Hạo ngưng thần, cẩn thận cảm nhận, quả nhiên, một tiếng nói vang ở bên tai, nó là một loại ngôn ngữ rất cổ quái,

Trần Hạo nghe không hiểu, nhưng lại hiểu ý trong lời nói, nó muốn ký một khế ước gì đó, thờ phụng thứ gì đó!

Với ý chí đạo tâm của Trần Hạo, vậy mà tâm trạng lại hơi lung lay, lúc này Trần Hạo biến sắc, trực tiếp thu quyển sách bìa đen vào Tụ Lý Càn Khôn.

Thật là một thứ tà môn, lai lịch của thứ này sợ là không bình thường, cứ lấy về trước rồi tính.

Sau đó gà trống và mèo đen tiếp tục tìm kiếm xung quanh, mà Trần Hạo cũng nghiên cứu trận pháp ma linh.

Cuối cùng Trần Hạo cũng lục ra một quy luật từ bên trong hoa văn phức tạp của trận pháp, sau đó ánh mắt nhìn về phía mấy viên linh thạch.

Sau khi suy nghĩ một chút, trong nháy mắt, Trần Hạo trực tiếp búng ngón tay, một lôi quang lên trên linh thạch, nháy mắt linh thạch vỡ ra thành từng mảnh.

Sau đó sức mạnh dẫn dắt trận văn trở nên tán loạn, sức mạnh của đất chảy trở về, sức mạnh ánh trăng và các sức mạnh tạp nham khác được tích tụ cũng trở nên hỗn loạn.

Đầu tiên Trần Hạo cảm thấy vui mừng, sau đó sắc mặt biến đổi, hấn phát tay thu bộ đá hàn ngọc, sau đó gọi mèo đen và gà trống, nhanh chóng xông ra ngoài.

Ra ngoài trang viên, Trần Hạo lên xe, kêu lái xe không mặt nhanh chóng rời đi.

Lái xe không mặt không cần Trần Hạo nhắc nhở, đã cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng đang bộc phát, nào dám do dự, điều khiển xe tang, vọt thẳng ra ngoài trang viên.

Chưa chạy được bao xa, dưới đất đột nhiên rung lên, sau đó toàn bộ trang viên bùm một cái, biến thành đồng phế thải. Một cỗ sức mạnh sôi trào, đang gào thét thoát ra, như biển gầm,

chặt đứt cây cối xung quanh, đá núi bay tán loạn, cỏ cây nát tan.

Xe tang chưa chạy bao xa cũng bị cỗ sức mạnh này đẩy bay.

Lái xe không mặt không hề hoang mang, điều khiển xe tang, mượn sức mạnh, một lần liền cách xa khỏi đó mấy km.

Rơi xuống một chỗ đất trống, lúc này lái xe không mặt mới nói: “Mẹ nó, đạo hữu người làm gì vậy? Sao có sức mạnh kinh khủng như vậy bộc phát?”

Trần Hạo nói: “Đây chính là sức mạnh gốc rễ của cái màn sáng mà người đã khinh thường kia.”

Lái xe không mặt im lặng.

Ông già người nước ngoài hừ lạnh nói: “Không ngờ các người tìm được nhược điểm của trận pháp ma linh nhanh như vậy, đáng tiếc ta bị các người bắt giữ, nếu không ta sẽ sử dụng sát chiêu mạnh nhất của trận pháp ma linh là ma linh cắn giết, không kẻ nào trong các người sống sót được.”

“Biết người lợi hại rồi, không cần đắc ý, dù sao người càng lợi hại càng đáng tiền, đừng đợi chút nữa lúc gặp người bán lại giả ngu là được.” Trần Hạo mỉm cười nói.

Ông già người nước ngoài: “...”

“Cuối cùng người muốn thế nào? Người phá hủy kế hoạch của ta, ta sống không được bao lâu nữa!”

“Không sao, linh hồn vẫn đáng tiền.”

“Ta có thể tự giải thoát cho linh hồn, người cũng không chiếm được thứ gì.”

“Thật sao? Vậy người tự sát trước, rồi lại tự giải thoát, để xem trước khi người chết ta có thể lấy được thứ ta muốn từ trong trí nhớ của người không.”

“Đạo hữu, người thắng rồi.”

“Ồ, trước đó ai còn dũng dạc, nói đạo lý cá lớn nuốt cá bé a. Sao vậy, đạo lý này không thích hợp đặt trên người người sao?”

Ông già người nước ngoài im lặng không nói.

“Trời gây nghiệt, nhưng mà tự gây nghiệt, không thể sống. Những gì người nợ Trung Hoa, vẫn phải từ từ trả lại, về phần sau này thế nào, phải xem tạo hóa của người rồi.” Một câu của Trần Hạo kết thúc cuộc nói chuyện.

Sau đó lúc trời dần sáng, mặt trời mọc hướng đông, xe tang về tới cơ sở nghiên cứu thần quái.

Vừa tới cửa nhà cảnh sát trung niên Tống Nguyên, liền có một người chạy tới, vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo, đầy mặt khẩn cầu. Đó chính là ông lão đã bị cậu bé mập lúc tức giận, điều khiển sức mạnh không chế suy nghĩ khiến ông ta học tiếng chó sủa.

Chương 651: Theo đuổi của bộ nghiên cứu khoa học

Khi thấy Trần Hạo, ông lão không dám mở miệng, ông ta mà mở miệng chính là tiếng chó sủa gâu gâu gâu, chưa nói tới thân phận tu sĩ, ông ta đã lớn tuổi như vậy, lại sủa tiếng chó, về sau không còn mặt mũi ra ngoài nữa.

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu, có việc gì sao?”

Ông lão thiếu chút nữa lên tiếng, sau đó khoa tay múa chân, ánh mắt nhìn vào trong xe, mang theo kính sợ và thỉnh cầu.

Trần Hạo ra vẻ giật mình, nói: “Đạo hữu không nên gấp gáp, trẻ con đùa giỡn, vấn đề này của người không lớn, cũng chỉ mất mấy ngày, sau đó sẽ tự động hồi phục.”

Ông lão nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Nói vậy rồi, tin hay không tùy người.”

Nói xong, Trần Hạo dẫn ông già người nước ngoài vào trong sân.

Trong sân yên tĩnh, Tống Nguyên nghe thấy tiếng động bên ngoài, thay quần áo bình thường đi ra, nhìn thấy ông già người nước ngoài bên cạnh Trần Hạo, lập tức sững sốt, kinh ngạc nói: “Đạo hữu, đêm nay người chạy đi đâu vậy? Vị này là?”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Đây là chiến lợi phẩm của ta, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì, nên muốn giao dịch, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?”

Tống Nguyên dờ khóc dờ cười: “Đạo hữu, đây là người, sao có thể giao dịch, người đây là...”

Trần Hạo nói: “Hắn là người tu luyện tà đạo, tuổi thọ không còn nhiều, âm mưu muốn cướp linh chủng, kéo dài tuổi thọ của mình, khoan nói đến cái này đã. Ông già này hiểu biết về trận pháp, kết hợp Trung Tây, tự tạo ra một trận pháp cổ quái, có thể so với thần thông, ta cảm thấy đối với bộ nghiên cứu mà nói, đây là một đối tượng đáng giá để nghiên cứu (bóc lột).”

Hai mắt Tống Nguyên sáng lên.

Nói thật, đối với bộ nghiên cứu mà nói, loại phương pháp tu hành được chào đón nhất chính là trận pháp.

Bởi vì trận pháp thuận lợi cho việc nghiên cứu nhất, cũng dễ dàng chuyển đổi nhất.

Tuy nhiên dù động lòng, Tống Nguyên không vội vàng đồng ý.

Dù sao mua bán con người, trong xã hội hiện đại này quá không có nhân đạo.

Giống như nhìn ra lo lắng của Tống Nguyên, Trần Hạo nói: “Đạo hữu, đây không phải là mua bán, đây chỉ là một khoản thu phí mà thôi, ông già này là người nước ngoài, lại học trộm phương pháp tu luyện của Trung Quốc ta, tu hành có thành tựu không muốn báo đáp còn chưa nói, lại còn làm mưa làm gió ở Trung Quốc, đây không phải lấy oán báo ơn sao. Trung Quốc chúng ta là một nước coi trọng lễ nghi, không làm những việc giết người bịt miệng, nhưng ông ta đã ăn của chúng ta thì cũng phải dốc sức cho chúng ta, trả lại cho chúng ta, đã học được rồi, đương nhiên cũng phải trả lại, đợi đến khi ông ta trả hết, thì không còn thiếu nợ lẫn nhau.”

Lúc này Tống Nguyên nghiêm túc nói: “Lời này có lý, Trung Quốc chúng ta coi trọng truyền thừa, đệ tử truyền thừa vi phạm môn quy, vậy phải lấy lại những thứ được truyền thừa, ừm, đạo hữu muốn giao dịch thứ gì?”

Trần Hạo cười nói: “Cứ tùy ý đi, ta tin đạo hữu sẽ không để cho ta chịu thiệt thòi.”

Tống Nguyên dờ khóc dờ cười: “Được, đạo hữu có thể giao Lỗ Nhã Quân cho bộ nghiên cứu, đây là ân tình, ta tin những cấp trên của bộ nghiên cứu chắc chắn sẽ nhớ ân tình này, ta sẽ báo cáo lên, để xem phía trên nói thế nào.”

Trần Hạo nói: “Được, có điều ông già này chỉ là hàng tặng kèm thôi, không đáng giá lắm, ở chỗ ta còn có một linh vật, không biết bộ nghiên cứu có hứng thú hay không?”

Tống Nguyên sừng sốt: “Linh vật gì?”

Trần Hạo lấy mèo con ra, sắc mặt nghiêm túc nói: “Chính là nó, đây là Huyền Miêu Linh, linh tính rất mạnh, sức mạnh tiềm ẩn không nhỏ, chẳng qua hiện tại ta phải chăm sóc tới mấy linh chủng, sợ không thể quan tâm nó, giao cho người bình thường, cũng sẽ kéo dài sự tu hành của nó, bộ nghiên cứu trâu bò như vậy, chắc chắn không ít tài nguyên, nếu có hứng thú, ta có thể tặng cho các người.”

Tống Nguyên hít một hơi khí lạnh: “Cửu Mệnh Miêu! Đây là chủng loại hiếm a, không phải nói đã tuyệt chủng sao! Đạo hữu tìm thấy ở đâu?”

Trần Hạo nói: “Ta cũng chỉ là trùng hợp mà gặp được, nhưng lại không có nhiều tinh lực để chăm sóc nó.”

Tống Nguyên nhìn về phía Trần Hạo, nghi ngờ nói: “Cho dù không thể chăm sóc, cũng có thể giao dịch chứ, linh chủng thế này, ta tin bất kì đạo môn nào cũng sẽ muốn.”

Trần Hạo lắc đầu: “Ta đã cân nhắc, nhưng hiện tại đạo môn suy thoái, có thể giữ cho truyền thừa không biến mất đã rất khó khăn, muốn bồi dưỡng linh chủng, chỉ sợ có lòng nhưng không có sức. Tuy nhiên bộ nghiên cứu thì khác, các người là bộ phận trong ban ngành liên quan, có chỗ dựa là quốc gia, tài

nguyên rất nhiều, nhưng các người chỉ thiếu duy nhất sức chiến đấu cấp cao, Huyền Miêu này mặc dù lớn chậm, nhưng sức mạnh tiềm ẩn trong tương lai rất lớn, đáng giá bồi dưỡng, nên các người cũng sẽ bỏ ra công sức nhiều hơn. Ta từng giao dịch với cha của nó, được lợi cao, cho nên phải cân nhắc tỉ mỉ giúp nó.”

Tống Nguyên nói: “Người chắc chắn là tặng, không phải giao dịch?”

Trần Hạo cười nói: “Đương nhiên là tặng, Huyền Miêu này tốt xấu cũng là linh chủng của Trung Hoa chúng ta, nhỏ nhắn thuần khiết, sao có thể dùng để mua bán, nhưng mà ta tặng cho các người, cũng không phải không có yêu cầu, ta cần người đứng đầu bộ nghiên cứu của các người cam đoan với ta, không được làm việc gì quá đáng với linh chủng này, phải ra sức bồi dưỡng.”

Mặt Tống Nguyên nghiêm túc lên: “Đạo hữu cao thượng, chỉ với điểm này, ta đã có thể cam đoan với người, đối với linh chủng, đãi ngộ của bộ nghiên cứu với chúng cũng rất cao, linh chủng Yêu Lang trước đó, chúng tôi muốn có một con, cũng không biết lúc nào có thể gặp được, hiện tại gặp được một Huyền Miêu, các cấp trên của bộ nghiên cứu chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Nói xong, Tống Nguyên nói: “Được rồi, đạo hữu chờ một lát, ta đi hỏi xem.”

Nói xong, Tống Nguyên lại trở về phòng lần nữa.

Trần Hạo cười, ném ông già người nước ngoài sang một bên, bản thân thì quan sát xung quanh.

Không lâu sau, Tống Nguyên đi ra, có chút kích động: “Đạo hữu, báo cho người một tin tốt, một phó bộ trưởng cấp bậc đại lão của bộ nghiên cứu sẽ tới để giao dịch với đạo hữu, bởi vì

những thứ người cung cấp cho bộ nghiên cứu đều có giá trị rất cao, ngài ấy kêu ta nói cho người, họ đã chuẩn bị vài vật phẩm nghiên cứu tuyệt mật của bộ nghiên cứu, cho dù bên ban ngành liên quan không có chuẩn bị, cũng để đạo hữu tùy ý lựa chọn.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Hào phóng như vậy?”

Tổng Nguyên cười nói: “Đạo hữu, không sợ nói cho người, bộ nghiên cứu chúng ta trực thuộc trực tiếp quốc gia, sự tồn tại của chúng ta, chính là để quốc gia trở nên mạnh hơn, trước khi vào bộ nghiên cứu, chúng ta sẽ có một lời hứa không chính thức, nhưng mỗi người chúng ta đều nhớ kỹ trong lòng, luôn nhắc nhở bản thân, khi còn sống, có thể thấy Trung Quốc làm chủ thiên hạ, cầm quyền tứ phương. Cho nên chúng ta không quan tâm được mất thứ gì, đồ vật nghiên cứu ra, cũng chỉ là hiện tại, thứ chúng ta muốn là tương lai, những gì chưa được nghiên cứu mới là mạnh nhất.”

Trần Hạo dâng lên lòng tôn kính.

Đây mới là tinh thần nghiên cứu khoa học hướng tới những điều cao cả.

Có một bộ môn như vậy ở đây, sợ gì tương lai Trung Quốc không mạnh!

“Được, vậy ta sẽ ngồi yên chờ vị tiên bối này đại giá quang lâm.” Trần Hạo cười nói.

Tổng Nguyên cười nói: “Nhắc nhở đạo hữu một chút, bộ nghiên cứu không giống với ban ngành liên quan, không luận tu vi cao thấp, thứ chúng ta có chính là bộ óc, là trí thông minh, là chiều sâu nghiên cứu, cho nên đại lão bộ môn chúng ta, đa số tu vi đều không cao, người gọi ngài ấy là tiên bối, sợ đại lão sẽ không quen.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng đúng, cá và chân gấu không thể cùng có một lúc, một lòng thành tâm nghiên cứu, đương nhiên sẽ trì hoãn việc tu hành, vì quốc gia, các người cũng đã hi sinh rất nhiều a. Theo đuổi đại đạo, cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi, trăm sông đổ về một biển mà.”

Nói xong, trong lòng Trần Hạo hơi xúc động, có một ý nghĩ to gan.

Chương 652: Bộ nghiên cứu cũng phải đầu tư

Lúc đại lão bộ nghiên cứu tới, đã là khuya hôm đó.

Bởi vì Trần Hạo có thứ phải suy nghĩ, nên không làm gì cả, chờ ở trong nhà Tống Nguyên.

Lần đầu tiên nhìn thấy vị đại lão này, Trần Hạo khá kinh ngạc!

Đại lão là một ông lão bảy tám chục tuổi, mặt đầy nếp nhăn, tóc trắng bệch lại thưa thớt, mặc trên người kiêu đồ của Tôn Trung Sơn, không nói cười tùy tiện, nhìn rất nghiêm túc.

Khiến Trần Hạo ngạc nhiên không phải tuổi của ông ta, mà là tử khí!

Đại lão này không phải người sống, ông ta đã chết rồi, là một hồn phách, trên người có dấu vết âm pháp, hiển nhiên đã chống đối luân hồi, đi con đường quý tu, kéo dài sự tồn tại.

Đại lão bộ nghiên cứu là quý tu, tình huống này khiến Trần Hạo khá hoang mang.

Ông lão tập mãi cũng thành thói quen, vẻ mặt nghiêm túc chuyển thành nụ cười ha ha: “Tiểu đạo hữu không cần kinh ngạc, danh xưng của bộ nghiên cứu trong ban ngành liên quan là âm bộ, người chết nhiều hơn so với người sống, ta đã chết mười bảy năm, hiện tại cũng chỉ còn sót lại phần hồn, chiếm lấy một vị trí, ngồi không ăn bám, phát huy chút nhiệt lượng còn sót lại vì bộ môn.”

“Hạ bộ trưởng, ngài khiêm tốn rồi, người là trụ cột của bộ nghiên cứu, năm đó không có ngài, nào có bộ nghiên cứu hôm nay, cho dù sau khi chết, cũng có biết bao dự án lớn đều phải

dựa vào ngài chỉ dẫn để nghiên cứu phát minh, tinh thần này từ trên xuống dưới bộ môn chúng ta đều cần học tập.” Tống Nguyên vội vàng nói, vuốt đuôi nịnh bợ.

Ông lão cười ha ha, vẫy tay nói: “Được rồi, Tiểu Tống ngươi cũng đừng rót thuốc mê cho ta, bộ nghiên cứu là kết quả mọi người cùng nhau cố gắng, ta chẳng qua chỉ là một móc nối nhỏ mà thôi, không tài giỏi như người nói.”

Tống Nguyên gượng cười, cũng không dám nhiều lời, hiển nhiên hiểu rất rõ tính cách của ông lão này.

Trần Hạo lúc này hoàn hồn, sắc mặt nghiêm túc nói: “Vãn bối Trần Hạo, tham kiến đạo hữu.”

Mặc dù thứ ông lão theo đuổi không giống với thứ hắn theo đuổi, nhưng cho dù là theo đuổi tới cực hạn nào, đều là một con đường, con đường khác nhau, càng đáng để thưởng thức.

Ông lão quan sát Trần Hạo một chút, gật đầu nói: “Ta hơn người mấy chục tuổi, cũng xem như một kẻ bề trên, một tiếng tiền bối này của người ta đành nhận vậy.”

Nói xong, ông lão chủ động nói tiếp: “Nói ra, ta cũng vừa biết chút ít về tiểu đạo hữu, tư liệu là do ban ngành liên quan đưa tới, cơ duyên của người khiến ta phải cảm thán đấy, thành tựu cũng khiến cho ông lão đây bội phục, chờ mong. Ban ngành liên quan, còn có mấy đạo môn, đều nói người là người có khả năng đột phá cảnh giới Tiên Thiên nhất trong trăm năm qua, nếu như người không làm được, có lẽ tương lai của đạo gia, sẽ bị suy thoái.”

Trần Hạo cười nói: “Tiền bối quá khen, giới tu hành mấy trăm năm chưa xuất hiện Tiên Thiên, ta có tài đức gì mà dám nói dóc, vừa đi vừa thận trọng vậy.”

Ông lão cười nói: “Không nóng không vội là chuyện tốt, từ từ sẽ đến, ngươi còn trẻ, truyền thừa đạo môn của Trung Hoa

ta, vẫn phải dựa vào người trẻ tuổi các người để tiếp tục truyền lại.”

“Ghi nhớ lời dạy bảo của tiên bối.”

“Ha ha, tiểu đạo hữu, chúng ta vẫn là trở lại chuyện chính đi, liên quan tới quý dị, thứ này chúng ta đã đuổi bắt nhiều năm trước, được người ra tay bắt lấy, ta đại diện bộ nghiên cứu cảm tạ người, thứ người yêu cầu để giao dịch, ta cũng đã chuẩn bị xong, không thiếu thứ nào. Mặt khác liên quan tới linh chủng Huyền Miêu, chuyện này ta vẫn muốn hỏi thăm một chút, đạo hữu chắc chắn tặng cho bộ nghiên cứu?” Nói xong, sắc mặt ông lão nghiêm túc lại.

Trần Hạo gật đầu nói: “Đây là thật, linh chủng nhất là linh chủng trời sinh được truyền thừa huyết mạch, theo thời gian dần trở nên khan hiếm, thậm chí là bị đe dọa, bản thân ta có một vài con, cũng chỉ cố gắng chăm sóc, phần lớn chúng tự mình cố gắng, mà có được thành tựu hôm nay. Cho nên Huyền Miêu này ta thật sự không thể chăm sóc nổi, nếu như bộ nghiên cứu có thể cho ta một lời hứa, cam đoan sẽ ra sức bồi dưỡng HUYỀN MIÊU mà không làm nó bị thương, vậy Huyền Miêu này xin tặng cho bộ nghiên cứu.”

Ông lão nở nụ cười: “Tiểu đạo hữu, có lời này của ngươi là đủ rồi, ngươi cũng có thể yên tâm, bộ nghiên cứu không phải ban ngành liên quan, bởi vì mảng phụ trách khác nhau, chúng ta mặc dù nhiều tài nguyên, nhưng đồ tốt để nghiên cứu thì ít, linh chủng cũng là một trong số đó, gần trăm năm nay, chẳng qua mới có được ba con, đối với linh chủng, mặc dù chúng ta cũng có kế hoạch nghiên cứu, nhưng chắc chắn sẽ không làm hại đến linh chủng, hơn nữa sẽ dựa theo nhu cầu, cam đoan truyền thừa của linh chủng cũng sẽ được kéo dài.”

Trần Hạo nói: “Như vậy là đủ rồi, ta cũng xem như hoàn thành nguyện vọng của cha mẹ Huyền Miêu này.”

“Đúng rồi, còn có ông già này.” Trần Hạo chỉ sang ông già người nước ngoài bên cạnh đã lâm vào hôn mê, sinh khí suy yếu, nhìn không còn sống được bao lâu.

“Ta không biết ông già này người nước nào, nhưng ông ta thật sự rất có thiên phú, khả năng tự đọc hiểu rất cao, học được trận pháp Trung Quốc ta, kết hợp với ma pháp trận của phương tây, tạo ra một trận pháp có thể hấp thu sức mạnh của mạch đất, hội tụ các sức mạnh rời rạc giữa trời đất và ánh trăng, mặc dù khuyết điểm của trận pháp này rất rõ ràng, sơ hở rất lớn, nhưng một khi không chế, sức mạnh cũng cực kì không lồ. Ông ta bị ta phá hủy pháp thuật đoạt linh, không sống được bao lâu nữa, nhưng hẳn ta học trận pháp Trung Quốc ta, cũng nên trả lại chút gì đó, cho nên tiên bối, người này có thể đổi được chút gì không?” Nói xong lời cuối cùng, Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Ông lão nhin không được cười nói: “Kỳ tài về trận pháp, bộ nghiên cứu không thiếu, chẳng qua về phương diện ma pháp trận của phương tây, chúng ta thật sự ít nghiên cứu, chủ yếu là không đủ thông tin và tài liệu. Người này có thể thay đổi trận pháp dựa trên ma pháp trận, giá trị không thấp, ừm, ta lần này đến, mang theo ba thứ, xem thử đạo hữu thích thứ nào.”

Mắt Trần Hạo sáng lên, nói: “Có thể để ta mở mang kiến thức một chút không?”

Ông lão vẫy tay một cái, trong đám người đi theo ông có ba người tiến lên, đặt xuống ba cái hộp.

Ba cái hộp lớn nhỏ không đều, lớn nhất là bằng cái vali, nhỏ nhất thì như hộp quà.

Ba người kia mở hộp ra, ông lão lên tiếng: “Bộ nghiên cứu tồn tại gần trăm năm, thu nhận vô số nhân tài của Trung Quốc, cho dù là sau khi chết, hồn phách cũng không biến mất, cống hiến tất cả, cho nên đồ vật bộ nghiên cứu cho ra rất nhiều, có

một số cho ra không đúng lúc, có một số vẫn chưa tìm được công dụng thích hợp, chỉ có rất ít đồ vật là được ban ngành liên quan khai thác, lần này ta mang tới, hai đồ vật tồn kho, một đồ vật mới hoàn thiện, bởi vì vật liệu khan hiếm và khó chế tạo mô phỏng lại, cho nên ban ngành liên quan cũng không hiểu biết căn kẽ, ta sẽ giới thiệu cho đạo hữu một chút.”

Sau khi nói xong, ông lão lấy cái hộp nhỏ đến trước mặt, lấy một quả cầu từ trong đó, toàn thân thứ này đỏ lên, cảm giác dường như còn đang phát ra khí nóng, khá thần kì.

“Thứ này tên là Băng Phong Thiên Hạ, ừm, tên được đặt bởi một chàng trai trợ lý trong dự án, đừng xem thường nó, chỉ nhìn bằng mắt cũng khá có hình tượng, bọc bên ngoài thứ này là sắt nóng, chủ yếu là tránh tinh thể lạnh bên trong tiếp xúc với không khí, bởi vì một khi tiếp xúc, tinh thể sẽ xảy ra thay đổi, sẽ tản ra sự lạnh lẽo, sự lạnh lẽo này trong nháy mắt bộc phát, có thể đạt tới âm 200 độ trở lên, đừng nói người sống, cho dù linh hồn cũng có thể đóng băng, phạm vi khoảng 2 km.”

Nghe ông lão giới thiệu xong, Trần Hạo chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo từ bàn chân dâng lên, trợn mắt há mồm.

Mẹ nó, quả nhiên vũ khí loài người nghiên cứu ở phương diện này, lợi hại hơn nhiều so với nghiên cứu bình thường.

Lạnh hơn 200 độ, cho dù là thần thông hàn băng, nếu không có tu vi cảnh giới Tiên Thiên trở lên, cũng đừng hòng thi triển nổi. Nhưng đám người này lại nghiên cứu ra được!

Biểu cảm Trần Hạo kinh ngạc đến ngây người khiến ông lão cười nói: “Người đừng nghĩ nhiều, thứ này, quan trọng nhất là tinh thể lạnh bên trong, nhưng tinh thể này sẽ bất ngờ được tạo ra, cho dù dựa vào quá trình nghiên cứu chế tạo lại hoàn mỹ, cũng không làm ra được cái thứ hai, trước mắt chỉ có một viên này.”

Trần Hạo hơi nhíu mày, nhìn ông lão nói: “Tiền bối, cho dù chỉ có một viên, thứ này cũng rất quý, có thể xem là một vũ khí có tính uy hiếp, dùng để giao dịch với ta, thì dùng thứ tốt không đúng chỗ rồi.”

Ông lão cười híp mắt nói: “Tiểu đạo hữu có thể đưa chúng ta một con linh chủng, chúng ta cũng phải thể hiện tấm lòng của bộ nghiên cứu cứu. Hơn nữa, ban ngành liên quan và các đạo môn đều xem trọng đạo hữu, bộ nghiên cứu của chúng ta đương nhiên không thể lạc hậu, đây cũng là tấm lòng của chúng ta, chỉ cần đạo hữu không làm những chuyện gây hại cho Trung Hoa, những cái khác thì không sao cả.”

Trần Hạo thở dài trong lòng, quả nhiên đều là cáo già, mình tu hành khác thường, đều bị người ta nhìn thấy, sở dĩ không có ai ra tay với hắn, chẳng qua là vì có sự kì vọng với hắn, kì vọng sau mấy trăm năm, sẽ xuất hiện Tiên Thiên, chờ mong một hi vọng trong giới tu hành.

Chương 653: 1 tấn là đủ

“Còn món đồ thứ hai? Tiên tiền bối giảng giải một chút.”

Trần Hạo thể hiện thái độ gì, mà tiếp tục hỏi về vấn đề chính.

Ông lão cười, mở chiếc hộp khác, lấy đồ trong đó ra.

Đó chính là một bình ngọc trắng, không to hơn chén trà bình thường.

Ông lão nói: “Đây là nước Tích Cốc.”

Trần Hạo sững sờ, kinh ngạc ông lão trước mặt rồi nói: “Tiền bối, nước mộng? Ai lại cần nước trên mộng cơ chứ?”

Ông lão dở khóc dở cười: “Tiểu đạo hữu, đây là nước Tích Cốc, cùng loại với đan Tích Cốc, ta không biết đan Tích Cốc ở cổ đại có hiệu quả như nào nhưng khi bộ nghiên cứu thành công loại nước Tích Cốc này, có thể giúp người dùng không cần ăn uống trong vòng ba ngày mà không gây hại gì cho thân thể. Đây là thứ tuyệt vời cho việc bế quan, nhưng vật liệu để tạo nên loại nước này rất đắt nên không thể sản xuất hàng loạt. Hiện tại nó vẫn đang ở trong quá trình cải tiến, một bình này của ta có thể sử dụng trong ba tháng, mỗi lần uống một giọt.”

Trần Hạo giật mình, sợ hãi than: “Tiền bối, bộ nghiên cứu của các người thật lợi hại.”

Ông lão lắc đầu: “Tiểu đạo hữu quá lời, những thứ này coi như lạ đó nhưng trong Đạo gia đây chỉ là vật bình thường, không có giá trị cao. Vậy mà để tạo ra thứ này lại cần hàng trăm nhân viên ngày đêm nghiên cứu mới phỏng chế được như giờ, ước tính hiệu quả không được tốt cho lắm.”

“Vậy là lợi hại rồi, dù sao có rất nhiều đồ ngày xưa bây giờ không còn tồn tại, giờ có vật mô phỏng lại để thay thế thì đây là tin mừng đối với người tu hành.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

“Vậy vật này có hợp mắt đạo hữu không?” Ông lão cười hỏi.

Trần Hạo lắc đầu: “Không thích.”

“Vì sao?” Ông lão hơi ngạc nhiên, nói thật, khi nước Tích này được nghiên cứu thành công, đã có nhiều người biết đến. Chỉ nói riêng trong giới Đạo môn, rất nhiều lão đại lão của các môn phái đã tới bộ nghiên cứu để trao đổi nước Tích Cốc.

Rõ ràng loại này có thể trợ giúp trên con đường tu hành, là thứ các tu sĩ thích nhất, vật mà Trần Hạo bảo không thích?

Trần Hạo tỏ vẻ ghê tởm nói: “Nước Tích Cốc thủy, nước trên mộng, nghe đã thấy kinh rồi.”

Ông lão: “...”

“Còn món đồ thứ ba?” Trần Hạo nhìn cái hộp lớn nhất.

Ông lão suy tư một lúc rồi mở miệng nói: “Nhức tới món đồ thứ ba này, đây là món đồ ta đắn đo nhất, nếu như đạo hữu không xứng với hy vọng của ta, thì ta sẽ không lấy ra. Nhưng giờ ta nghĩ đạo hữu xứng đáng có được nó.”

Nói xong, ông lão mở hộp.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn.

Nói nghiêm trọng như thế làm cái quái gì?

Nhưng món đồ để ông lão đó cẩn thận như thế chắc chắn là đồ tốt, Trần Hạo có chút chờ mong.

Ngay sau đó, ông lão mở hộp, Trần Hạo thấy bên trong có rất nhiều linh kiện nhỏ.

Những linh kiện này được sắp xếp gọn gàng, nhưng người ta không thể nhìn ra những thứ này để làm gì.

Trần Hạo không hiểu, ngẩng đầu nhìn ông lão.

Ông lão nói: “Đây là Bạch Hồ số 2.”

Trần Hạo bối rối, đang tính hỏi lại thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, trợn mắt rồi thốt lên: “Đm, thứ này là trí tuệ nhân tạo mà!”

Ông lão hơi kinh ngạc: “Tiểu đạo hữu biết thứ này?”

Trần Hạo thấy ông không chời thì phân khích nói: “Trước đây ta có cơ hội gặp Nguyệt Thỏ, à, chẳng phải thứ này rất khó tìm thấy linh hồn phù hợp sao, sao lại..”

Ông lão giật mình, sau đó cười nói: “Thì ra đạo hữu đã gặp Nguyệt Thỏ, tiểu cô nương đó là linh hồn hoàn hảo nhất để làm pháp hồn. Thực sự rất mạnh. Nhưng Bạch Hồ này không giống Nguyệt Thỏ, nó không có pháp hồn.”

Trần Hạo ngạc nhiên, hỏi lại: “Nó hoạt động ra sao nếu không có pháp hồn?”

Ông lão nói: “Đây là phiên bản cải tiến, hoàn thiện hơn Nguyệt Thỏ rất nhiều, linh hồn phù hợp với nó cũng cần chính xác hơn.” Nói xong ông lão lấy trong hộp một tinh thể huỳnh quang rồi nói tiếp: “Đây là hạch tâm của Bạch Hồ, nếu đạo hữu thích, có thể đeo cái này trên người, sau này gặp linh hồn phù hợp thì nó sẽ phát sáng, tiện hơn nhiều so với việc phải đi tìm linh hồn như Nguyệt Thỏ.”

Trần Hạo sáng mắt.

Nếu đúng như thế thì tốt rồi, chỉ cần gặp linh hồn phù hợp thì có thể chế tạo ra pháp hồn, sau đó tồn tại như trí tuệ nhân tạo!

Thiết bị đầu cuối: Thiết bị truyền thông ở hai đầu dây liên kết mỗi giao thông, giúp cho các trạm thông nối hoàn thành nhiệm vụ định trước

Đối với Trần Hạo, có thêm Bạch Hổ chính là thêm một thiết bị đầu cuối là trí tuệ nhân tạo,

Dù không giúp thực lực của hắn tăng lên, nhưng về sau cuộc sống hắn sẽ thay đổi, hắn lại cần dạng trí năng thiết bị đầu cuối như này.

Đồ tốt đâu thể bỏ qua được.

Trần Hạo nói: “Cái này tốt, ta lấy cả ba.”

Ông lão sững sờ.

Không đợi ông mở miệng, Trần Hạo cười nói: “Tiền bối đừng vội nghĩ ta tham lam, ta làm vậy vì muốn cùng bộ nghiên cứu hợp tác. Với quan hệ hợp tác của hai bên, ta muốn là người đầu tiên sử dụng những thứ mà bộ

dùng đầu tiên, đó là quyền lợi của giao dịch. Còn phần ta, ta sẽ cung cấp cho bộ nghiên cứu những vật liệu quý hiếm, khó tìm.”

Ánh mắt của ông lão sáng lên, cười nói: “Thì ra đạo hữu có ý định như thế, nhưng đạo hữu cần hiểu, lần hợp tác này không bình thường, nếu như đạo hữu không thể cung cấp cho chúng ta những đòi hỏi cần thiết với số lượng lớn thì dù ta có đồng ý nhưng chưa chắc những đồng nghiệp tại bộ nghiên cứu của ta đồng ý.”

Trần Hạo nụ cười bí ẩn, nói: “Ta sẽ đưa ra thành ý lớn nhất, chính là cái này.”

Trần Hạo vươn tay lấy ra một cây linh hương.

Ông lão không rõ thành ý lớn nhất là gì, nhưng ngay lúc sau mắt ông sáng lên, kích động nói: “Đây là linh hương! Bộ

ngiên cứu thiếu nhiều nhất chính là vật này của đạo hữu, thường thường chúng tôi dùng nghiên cứu mới nhất để đổi với đạo môn, nhưng “tăng đa chúc thiếu”, không đủ sử dụng, linh hương của đạo hữu từ đâu ra vậy?”

Trần Hạo nói: “Ta tự luyện chế ra.”

Ồ!

Ông lão sững sốt, ngạc nhiên nhìn Trần Hạo, ông dần dần nghiêm túc: “Đạo hữu, ngươi nói thật sao?”

Trần Hạo cười nói: “Tiền bối, ta không nắm chắc mọi việc thì sao dám đưa ra giao dịch kia, ai cũng biết lời nói khoác lác, chọc một cái liền thủng.”

Ông lão phải thốt lên: “Ta đã đánh giá thấp tiềm lực của đạo hữu. Không ngờ ngươi lại có kỹ năng như vậy! Đúng rồi, chỉ nhờ tài năng này, đạo hữu đã đủ tư cách hợp tác với chúng ta. Nhưng ta có điều muốn hỏi rõ, đạo hữu có thể cung cấp cho chúng ta bao nhiêu linh hương một năm? Đối với bộ nghiên cứu của chúng ta, linh hương là vật liệu khan hiếm nhất, chúng ta yêu cầu càng nhiều càng tốt, nếu đạo hữu thiếu nguyên vật liệu, bộ nghiên cứu sẵn sàng cung cấp, chỉ cần...”

Trần Hạo ngắt lời nói: “Tiền bối không phải lo lắng vấn đề nguyên vật liệu, về phần số lượng, thì phải xem nhu cầu của bộ nghiên cứu là bao nhiêu?”

Ông lão giật mình: “Đạo hữu, nói khoác là ki lên, nhân viên của bộ nghiên cứu chúng ta phải hơn 10.000 người đó?”

“Hơn 10.000 người? Đúng là con số kinh người, ừm, vậy 1 tấn linh hương đủ không? Nhưng số lượng nhiều như thế, ta không thể lấy ngay một lúc được, hơi khó đó, ta chỉ có thể chuyển qua từng giai đoạn thôi.”

Ông lão lấy bả cả người, trợn mắt há mồm nhìn Trần Hạo.

Không chỉ có ông, tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều bị shock như nhau.

“Đạo, đạo hữu, người, người nói một tân? Không phải một cân đúng không?” ông lão lắp bắp hỏi, trong thời khắc này, mọi sự thật trọng toàn bộ may đi mất, trong lòng ông chỉ có duy nhất một điều, đó là hỏi rõ, nhất định phải hỏi cho rõ.

Trần Hạo cười: “Tiền bối, mỗi năm một cân, vậy chúng ta hợp tác nhỉ?”

“Trần đạo hữu, bộ nghiên cứu chúng tôi giao dịch với những môn phái sản xuất linh hương ở đạo môn phải trả giá rất cao mới có thể đổi được ba đến năm cân linh hương. Trong bộ phận của chúng ra, chỉ có những quý tu có công lao lớn hay những người tham gia vào chủ đề nghiên cứu quan trọng mới có thể được thưởng một tới hai cây linh hương.” Một ông lão trong những người đi cùng không nhịn được nói.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Cho nên ta mới đề nghị hợp tác, khi chúng ta chính thức kí kết hợp đồng, bộ phận nghiên cứu sẽ không phải lo lắng về nguyên liệu nữa. Bất kì quý tu nào cũng sẽ được ăn linh hương 1 ngày ba bữa. Không những thế, ta sẽ phụ trách việc siêu độ sau này. Linh hồn không thể tồn tại mãi mãi, nếu như việc tu hành không có tiến triển, bước vào giai đoạn cao hơn linh thể thì họ chỉ có thể chấp nhận giới hạn của mình. Ít thì vài chục năm, nhiều thì hai ba trăm năm, đó chính là giới hạn của linh hồn. Ta sẽ phụ trách việc siêu độ những linh hồn đã tới giới hạn của mình tại bộ nghiên cứu này, ta không dám chắc mình có thể siêu độ tất cả những linh hồn đã tận tụy vì nước nhà. Nhưng ta có thể cam đoan sẽ làm hết sức mình để những người đó có kết quả tốt.”

Nghe Trần Hạo nói, những người ở đây không kiềm được run lên, họ nhìn Trần Hạo với ánh mắt phức tạp.

Những lời này của Trần Hạo khiến bọn họ cảm động, cảm thấy những nỗ lực không được biết đến của mình không uổng phí.

Đôi mắt ông lão ngấm lệ, ông gật đầu với Trần Hạo: “Tốt, ta đại biểu toàn bộ nhân viên nghiên cứu cảm ơn tấm lòng của đại hữu, phiến đạo hữu đưa ra hợp đồng hợp tác, ta sẽ mang về để bộ thảo luận kĩ càng. Dù sao chúng ta chỉ là đơn vị nghiên cứu, không phụ trách việc đối ngoại. Ba món đồ hôm nay ta mang tới sẽ để lại cho đạo hữu, thể hiện thái độ của bộ nghiên cứu chúng ta. Nếu như bộ chúng ta đồng ý hợp tác, ta sẽ thông báo cho đạo hữu và kí hợp đồng.”

Trần Hạo cười nói: “Chuyện này được thôi, vì đánh giá cao phương diện này của bộ nghiên cứu nên ta mới định hợp tác. Dù sao loại hợp tác của chúng ta chỉ là trao đổi, hỗ trợ đối vật cần thiết cho đối phương, không liên quan tới việc tranh chấp, ta thích hợp tác kiểu vậy, ta tin bộ nghiên cứu cũng có ý như thế.”

Với sự đồng thuận ban đầu của hai bên, những việc tiếp theo sẽ trở nên tự nhiên hơn.

Cuối cùng, Trần Hạo để ông lão đưa Lỗ Nhã Quân, ông già ngoại quốc và linh hồn mèo đen đi. Giao dịch thứ nhất đã hoàn toàn.

Mọi chuyện đã xong, ông lão không nán lại lâu.

Ông già ngoại quốc thì không nói nhưng Lỗ Nhã Quân cùng linh hồn mèo đen đều rất quý, không đưa về sớm ông không yên tâm.

Chờ nhóm của ông lão đi hẳn, Trần Hạo tính đi nghỉ thì trong phòng của hắn xuất hiện một thiếu niên, cả người đầy máu, hai mắt đỏ ngầu.

Chương 654: Nhiệm vụ của thiếu niên

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái khi nhìn thấy thiếu niên. Hắn không thể nói lời nào.

Không còn cách khác.

Thiếu niên này chính là người tổng Nguyên bảo chuyên môn đi tìm đường chết. Trước bị Ngưu Bảo Bảo nện cho chết khiếp, mới có mấy hôm con hàng này đã chạy tới đây rồi?

Haha, tinh thần tìm đường chết này khiến hắn cảm thấy khâm phục.

“Đại ca! Người giúp ta đi!”

Trong lúc Trần Hạo đang nghĩ cách đuổi con hàng này đi, thì người thiếu niên với tướng mạo thô thâm khi chết đột nhiên quỳ xuống cầu xin giúp đỡ.

Trần Hạo bị bất ngờ, hắn nghi hoặc nhìn thiếu niên.

Thằng nhóc này tính chơi trò gì mới à?

“Chuyện gì? Nói cho ta nghe.” Trần Hạo hỏi.

Thiếu niên vội vàng nói: “Cha mẹ ta muốn ly hôn nhưng cả hai đều đùn đẩy trách nhiệm nuôi muội muội ta. Xin đại ca giúp đỡ tìm người chăm sóc muội ấy, muội ấy còn nhỏ lắm.”

Cậu vừa nói xong thì hệ thống thông báo.

Tinh: Quý hồn chết oan một năm bốn tháng Vương Thịnh, hoàn thành ý nguyện, thưởng một năm đạo hạnh.

Nghe thấy hệ thống thông báo nhiệm vụ, Trần Hạo ngẩn cả người.

Chuyện này không phải trò gì mới, không phải vụ chọc gheo, mà là thực;

Thằng nhóc này là anh trai tốt đó, còn biết suy nghĩ cho em gái mình như vậy!

Hừ, có gì đó sai sai, quỷ hồn chết oan? Chẳng phải thằng nhóc này tự sát sao? Giờ thành chết oan rồi?

Trần Hạo quan sát thiếu niên một lúc rồi nói: “Người nói rõ một chút, đã có chuyện gì xảy ra, để ta xem có thể giúp được hay không.”

Vương Thịnh vội vàng kể lại mọi chuyện.

Cha mẹ của Vương Thịnh đều là dân miền núi, biết nhau rất sớm, rồi kết hôn và có con, sống cuộc sống như bao người bình thường khác.

Những người sống như thế thường ít có tình cảm sâu đậm, hầu hết sẽ chấp nhận chịu đựng sống với nhau, nhưng vì vậy chuyện tranh cãi sẽ xảy ra thường xuyên. Cha mẹ Vương Thịnh cũng rơi vào tình huống như thế, cãi nhau nhiều, tình cảm dần mờ nhạt. Điều quan trọng nhất là khi bọn họ đã trải qua cám dỗ của cuộc sống ngoài xã hội thì việc đồng sàng dị mộng là chuyện đương nhiên. Nhưng vì con cái, hai người đành sống cùng nhau.

Sự chịu đựng này như bong bóng căng hơi, vỡ òa khi Vương Thịnh xảy ra chuyện. Cho tới ngày hôm nay, không phải lo lắng cho con trai nữa, hai người lật mặt nhau, cuối cùng tới tình trạng ly hôn.

Ly hôn thì ly hôn đi, chuyện này đâu phải vấn đề, người ta ly hôn đầy ra. Nhưng vấn đề ở chỗ cả hai không muốn nuôi cô con gái mới được mấy tuổi của họ.

Sau khi Vương Thịnh biết, cậu chỉ có thể lo lắng chạy đi tìm Tống Nguyên xin giúp đỡ. Nhưng đúng dịp hôm nay cậu thấy

Trần Hạo cùng đám đại nhân vật gặp mặt, ngay cả Tống Nguyên cũng chỉ đứng một bên. Cậu liền chuyển hướng sang Trần Hạo, hy vọng hắn giúp cậu.

Nghe Vương Thịnh nói xong, Trần Hạo thở dài: “Đầu tiên, ta rất thông cảm với muội muội của ngươi, nhưng ta không thể không nói, người ngoài không can thiệp chuyện này được. Giúp muội muội của ngươi kiểu gì cũng không có tác dụng. Muội muội của ngươi còn nhỏ, đầu óc còn đơn thuần, đối với nàng, ba mẹ là quan trọng nhất, ai cũng không sánh được. Ngươi kêu ta giúp thế nào đây?”

Vương Thịnh đáng thương nói: “Ta không muốn ba mẹ ly hôn, không muốn muội muội thành đứa trẻ bị ba mẹ bỏ rơi.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ đảo, hắn nói: “Nếu biết chuyện này, ngươi tự sát làm gì. Ngươi có biết không, dựa vào lời kể của ngươi, cha mẹ ngươi có tư tưởng trọng nam khinh nữ, chỉ cần ngươi không chết, bọn họ sẽ không ly hôn. Vì thế trong chuyện này ngươi cũng phải chịu trách nhiệm.”

Vương Thịnh cúi đầu, không nói lời nào.

Trần Hạo đang định nói tiếp thì Vương Thịnh ngắt đầu, nhìn Trần Hạo nói: “Đại ca, ta tự sát là thật nhưng đó vì bị người ta gài, không phải tự dưng đi chết.”

Đôi mắt Trần Hạo lóe sáng, hắn suy nghĩ gì đó nhưng lời nói ra lại khác: “Ý của ngươi là cảnh sát Tống gạ ta? Vậy ngươi nói người chết như nào đi?”

Vương Thịnh nghe xong lắc đầu: “Đại ca đừng hỏi nữa, ta không muốn nói, ta đã chết rồi, không định nhắc lại đâu, giờ ta chỉ lo cho muội muội của ta, nếu đc ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi.”

Trần Hạo nhìn nhóc con trước mặt, im lặng không nói gì.

Vì sao chết oan mà không đòi minh oan? Đúng là thằng nhóc thích tìm đường chết, mạch não chẳng giống người bình thường.

Tuy nhiên phần thưởng một năm đạo hạnh không phải nhỏ, mà nhiệm vụ này nhìn qua có vẻ khó, nhưng người ngoài cuộc tinh táo, người trong cuộc u mê, Trần Hạo nghĩ một lúc đã tìm ra phương pháp, chẳng qua thành công hay khô thì phải thử mới biết.

Sau khi suy nghĩ, Trần Hạo nói: “Cha mẹ người định bao giờ ly hôn?”

Vương Thịnh vội vàng nói: “Ngày mai, mai bọn họ ly hôn xong sẽ để muội muội về sống với nội, nhưng nội lớn tuổi rồi, ở dưới quê nữa, không thể chăm sóc được muội muội.”

Trần Hạo cười nói: “Ta có một cách giúp muội muội người, chẳng qua nó hơi lạ một chút. Hiệu quả như nào thì cần thử mới biết được.”

Vương Thịnh vui mừng: “Được, chỉ cần đại ca có cách là được, đại ca, cảm ơn người.”

Trần Hạo nói: “Không cần cảm ơn ta bây giờ đâu, chờ thành công rồi nói.”

Sau đó, Trần Hạo không định đi nghỉ luôn.

Ngày mai mục tiêu của nhiệm vụ sẽ đi làm thủ tục ly hôn, nên hắn cần giải quyết trong hôm nay, để cha mẹ Vương Thịnh bỏ ý định ly hôn.

Trần Hạo gọi mèo đen và gà trống lên Linh Xa, để Vương Thịnh chỉ đường cho Không Cần Mặt Mũi.

Ở trên xe, một đám tiêu quý lượn tới lượn lui nhìn Vương Thịnh với ánh mắt kì quái.

Đặc biệt là Ngưu Bảo Bảo, trước cô bé đã đập hàng này một trận, giờ còn dám tới, thậm chí còn nhờ Trần Hạo giúp đỡ.

Vương Thịnh run lẩy bẩy, không dám ho he do bị Ngưu Bảo Bảo nhìn.

Cô bé đó dù nhỏ con, nhưng có sức mạnh kinh khủng, như một con khủng long bạo chúa dưới hình dáng con người, rất đáng sợ.

Trần Hạo khụ một tiếng, rồi giải thích nguyên nhân, sau đó nói: “Ta không muốn gặp ba mẹ của tiểu tử này đâu, nhưng trẻ con vô tội, cô bé nhỏ như thế mà không có cha mẹ bên cạnh, rất dễ buông bỏ bản thân mình. Vì tương lai của đứa trẻ, chúng ta giúp một chút.”

Gà trống tò mò hỏi: “Hạo ca, giúp kiểu gì giờ? Không đánh cha mẹ tiểu tử này được đâu?”

Trần Hạo cười nói: “Không đánh được thì chúng ta sẽ khơi gợi lòng tham của họ.”

Gà trống sững sờ, Trần Hạo nhot giọng nói ra kế hoạch của mình.

Vừa nói xong, thì không khí trong Linh Xa sôi nổi hẳn lên, cả đám tiểu quỷ cũng muốn tham gia.

Nhiệm vụ này khá dễ nên Trần Hạo đồng ý, tính toán, hoàn thiện rồi bố trí kế hoạch của mình. Ngay lúc tới cửa nhà Vương Thịnh, một câu chuyện tuyệt vời đã được dựng lên.

Nhà của Vương Thịnh ở tầng ba của khu chung cư cũ.

Vừa mới quan sát thì Trần Hạo nhận ra, cha mẹ Vương Thịnh đều ở nhà, nhưng cả hai đều chia phòng ngủ, trong nhà còn có một cụ già và cô bé sáu bảy tuổi, cả hai ngủ một phòng.

Nhìn thêm một lúc nữa, Trần Hạo bắt đầu phân công việc.

Một lúc sau, cả đám hành động.

Đêm tối yên tĩnh đến kì lạ, người ta chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc đang chuyển động.

Trong khung cảnh tối đen đó, một bóng người ngồi dậy đi ra khỏi giường, bóng đèn đó bật đèn lên, thì ra là một người đàn ông trung niên.

Hắn khó chịu nhìn cửa phòng, tiếng cười lắc lẻ của con nít vang lên.

Đó là tiếng con gái hắn.

Đỗ con gái vô dụng, cha mẹ nó sắp ly hôn rồi nó còn vui vẻ như vậy, nuôi bao năm tốn cả gạo!

Hắn không hài lòng, đi ra bên ngoài tới phòng con gái hắn thì thấy cửa phòng không khóa, ánh sáng từ khe hở truyền ra bên ngoài.

Hắn cau mày, tính đi vào mắng con một trận. Nhưng vừa tới gần thì hắn trợn tròn mắt.

Từ khe cửa, hắn không thấy phòng của con gái hắn, mà hắn thấy một cảnh tượng cực kì đẹp đẽ, giống như chốn thần tiên vậy.

Trong khung cảnh đó, đứa con gái của hắn đang mặc một bộ công chúa màu trắng, đầu đội vương miện màu vàng, trong tay cầm một cây gậy nhỏ từ kim cương, đang ngồi giữa giường nhìn đám động vật quý lạ.

Chương 655: Tình yêu sai lầm (1)

Người đàn ông trung niên nói đó là động vật thì không đúng, bởi chúng giống quái vật nhiều hơn. Chúng có bộ lông rất dài, giống tinh linh hay gặp.

Nhưng những con quái vật này lại có vóc dáng to lớn, răng nãng đầy mồm, nhìn rất dữ dằn, hoàn toàn khác động vật bình thường.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên nhìn thấy một màn kì quặc, đám quái vật này chăm chăm nhìn con gái của hắn, rồi quỳ xuống la lên:

“Bái kiến chủ nhân tối cao, bất khả chiến bại của tam giới, sức mạnh vô song Ngưu Ma Vương đại nhân.”

Câu xưng hô như thế này khi tách riêng ra thì không cảm thấy gì, thậm chí nghe rất hài, nhưng khi kết hợp lại người ta lại thấy đáng sợ.

Lúc này, con gái hắn được đám người kia gọi là Ngưu Ma Vương gật đầu hài lòng nói: “Tốt lắm, bản vương rất hài lòng khi các người nhanh chân như thế, chờ cha mẹ thân thể này ly hôn, công đức của ta sẽ viên mãn, giết bọn hắn rồi ta sẽ về được Ma Giới, các người...”

Không đợi Ngưu Ma Vương nói xong, người đàn ông trung niên đã bị dọa tới run chân.

Đm, đứa con gái của họ đang chờ họ ly hôn rồi còn kêu giết họ? Con bé tính giết cha mẹ để chứng minh cái gì?

Bỗng nhiên từng vụ án trên mạng lướt qua trí óc của hắn, người đàn ông trung niên suýt nữa tiểu ra quần.

Mặc kệ cảnh tượng không bình thường trước mặt, hắn từng bước lùi ra sau tính rời khỏi đây.

Đúng lúc này, Nguru Ma Vương đột ngột nhìn qua và quát lớn: “Ai?”

Người đàn ông trung niên quay đầu chạy trốn.

Nhưng tốc độ của hắn không nhanh bằng đám quái vật kia, hắn nhanh chóng bị bắt lại và áp giải đi vào.

Người đàn ông trung niên cực kì hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch khi bị đưa vào phòng, hắn run rẩy nói: “Đan Đan, là ta, ta là ba ba ngươi, ngươi đừng giết ta.”

Nguru Ma Vương lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt: “Vậy mà để ngươi phát hiện! Nhưng cũng chẳng sao, mọi việc đã tới bước này các ngươi cũng không đòi ý được, để yên cho ta kết thúc nhân quả đi, nếu không giờ ta sẽ giết ngươi.”

Người đàn ông trung niên tuyệt vọng nói: “Đan Đan, ngươi là con ta, ta là ba ngươi, sao ngươi làm thế.”

“Thằng cha kia, nếu không vì kiếp trước nợ ngươi nhân quả, ta làm gì cần chuyển thế đầu thai? Bây giờ ta sắp công đức viên mãn, các ngươi có thể trở thành tế phần cho ta, đó là vinh dự của bọn ngươi.” Nguru Ma Vương nói xong, quay đầu nhìn quái vật bên cạnh: “Mang mũ đàn bà kia ra đây, tiện thể giám sát luôn, mai áp giải bọn chúng ly hôn cho ta. Bọn chúng không đi thì chặt tay chân dẫn đi.”

Quái vật kia nham nhở cười, móc ra một thanh đao sắc bén, nó liếc người đàn ông trung niên một cái rồi quay người rời đi.

Một lúc sau, người phụ nữ trung niên nhưng vẫn còn nét duyên rũ thời son sắc bị kéo tới, bà ta bị dọa đến nhũn cả người, nếu không phải nhờ con quái vật kia kéo lên thì bà ta đã ngã sòng soài ra đất từ lâu rồi.

Vào phòng, nó ném bà ta tới chỗ của người đàn ông trung niên.

“Mậu Hoa, cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy?” Bỗng nhiên nhìn thấy người quen, người phụ nữ như vớ được phao cứu hộ, và ta vội vàng bò qua, sợ hãi hỏi.

Người đàn ông trung niên nói: “Đừng có hỏi nhiều, để ta nói trước, ta không ly hôn đâu.”

“Cái gì? Không ly hôn? Tại sao?” Người phụ nữ tròn mắt hỏi.

Người đàn ông trung niên nghiêng răng nói: “Không muốn chết thì đừng ly hôn, nếu không...”

Ba!

Tiếng tát vang lên, người đàn ông bị bạt tai.

Sau đó, Ngưu Ma Vương đứng trước mặt hắn, tròn mắt nói: “Ai cho ngươi nói chuyện?”

Người phụ nữ cũng tròn tròn mắt, nhìn về phía con gái mình, kinh ngạc nói: “Đan Đan, sao ngươi lại đánh ba người . . . Ba... (☉□☉).”

“Ngươi không nghe bản vương nói gì sao? Hay ngươi tưởng bản vương sẽ không đánh nữ nhân?” Giọng điệu của Ngưu Ma Vương trở nên hung ác.

Người phụ nữ cảm như hén, mọi thứ trong đầu rối bòng bong, bà ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Lúc này, Ngưu Ma Vương lạnh lùng nói: “Ta không nói nhiều, ngày mai hai người phải ly hôn, nếu cả hai dám trì hoãn, ta sẽ chặt chân tay cả hai, biến các ngươi thành xác ướp.”

Người phụ nữ run lập cập, vội vàng nói: “Ta hứa, mai tôi sẽ đi ly hôn.”

“Đồ ngu ngốc, ly hôn xong người cũng phải chết.” Người đàn ông tức giận nói.

Phụ nữ nhìn ông ta: “Người nói linh tinh gì vậy, sao ly hôn xong lại chết?”

Người đàn ông trung niên nhìn qua Ngưu Ma Vương, nói: “Nàng không phải con của chúng ta, nàng là ác ma, nàng muốn chúng ta ly hôn để giải nhân quả, rồi sẽ giết chúng ta để làm tế phẩm đó, vừa rồi ta đã nghe được như thế.”

“Gì cơ, trên thế giới này làm gì có nhân quả, tế phẩm linh.... Ừm!” Người phụ nữ chưa nói dứt câu thì dừng lại.

Con mẹ nó quái vật cũng có, quan hệ nhân quả, tế phẩm cũng không phải chuyện lạ!

Chẳng lẽ...

Gương mặt bà ta trắng bệch, hốt hoảng nhìn Ngưu Ma Vương nói: “Đan Đan, con ngoan, người thực sự muốn...”

“Câm miệng, ai là con của người, lão nương đây có tư cách làm tổ tông các người đó, giết các người, là vinh hạnh của các người, chẳng lẽ các người không vui à?” Ngưu Ma Vương mỉm cười ngắt lời bà ta.

“Không, ta không muốn chết, ta...” Bà ta muốn ngồi dậy. Nhưng quái vật ở sau lưng bà ta để thanh đao ngay cổ, ép bà ta ngồi xuống.

“Người chưa chết, ta sao...” Ngưu Ma Vương cười nói tiếp, nhưng chưa nói xong thì một cơn gió bất ngờ xuất hiện.

Cơn gió này rất mạnh, xông thẳng vào phòng khiến đám quái vật ngã trái ngã phải.

Sau đó, cơn gió quẩn lấy hai vợ chồng ra khỏi phòng. Ngay sau đó khung cảnh biến đổi, nơi này ngay cạnh bờ sông trong rừng.

Cả hai người mờ mịt không hiểu chuyện gì? Tự dung từ trong nhà khoắng cái vào rừng rồi?

Nhưng vậy cũng tốt, thoát khỏi đứa con gái đáng sợ kia rồi, họ sẽ không cần chết nữa.

Người phụ nữ kích động phát khóc thì người đàn ông lại kinh ngạc kêu lên: “Thịnh Thịnh!”

“Thịnh Thịnh?” Người phụ nữ ngàn nhiên, cái tên này quen quá, đây là tên con trai bà ta, dù người đã chết hơn năm rồi, nhưng khi nghe thấy tên này bà cũng theo bản năng nhìn sang rồi phải trợn tròn mắt với hình ảnh trước mắt

Tại bờ sông, có một bóng người đang đứng, đó chính là người thiếu niên đi tìm chết kia.

“Nhi tử, ngươi, ngươi...” Người phụ nữ chết lặng, sững sợ, đang định nói gì đó thì người thanh niên lại gằn chào: “Ba, mẹ, đã lâu không gặp, ta nhớ hai hai người lắm.”

“Con trai, đúng là con trai ta rồi, ngươi đã về, ô ô ô, con ngoan của ta, mẹ nhớ ngươi muốn chết.” Người phụ nữ kích động chạy tới.

Nhưng cũng không phải bất ngờ gì khi bà ta chạy xuyên qua thân thể của thiếu niên.

Thiếu niên thờ dãi nói: “Mẹ, ta xin lỗi, ta đã chết rồi, giờ ta là quỷ hồn, không thể tiếp xúc với người còn sống.”

“Chuyện này, chuyện này...” Người phụ nữ nói không nên lời.

Thiếu niên tiếp tục nói: “Mẹ, ta không có nhiều thời gian, ta còn nhiều chuyện muốn nói với hai người lắm nhưng giờ

không phải lúc. Ta sẽ nói chuyện quan trọng nhất, hai người không thể ly hôn.”

Người phụ nữ kinh ngạc nói: “Không thể ly hôn? Chẳng lẽ em gái của người thực sự là . . .”

Chương 656: Tình yêu sai lầm (2)

Thiếu niên nói: “Mẹ, em vẫn là em, còn ác ma kia chỉ là thứ bám trên người nàng, bình thường em ấy vẫn làm chủ được chính mình. Chỉ cần hai người đảm bảo gia đình hạnh phúc, không để em ấy cảm thấy tuyệt vọng, ác ma sẽ không ra được. Nhưng khi hai người ly hôn, em ấy sẽ không áp chế được ác ma kia, lúc đó cả hai sẽ phải chết?”

“Con ngoan, người đừng dọa ta, ác ma kia là sao? Vì sao nó muốn giết chúng ta?” Người phụ nữ vội vàng hỏi.

Thiếu niên thở dài nói: “Mẹ, ác ma kia biết hai người từ kiếp trước, bởi vì kiếp trước hai người là một đôi hiệp lữ, với danh hiệu lợn rừng, pháp lực cực kì cao cường. Là đối thủ trời sinh của ác ma kia, hai người dùng hết pháp lực để phong ấn nó. Nhưng ác ma này rất hung tàn, trước khi nó bị phong ấn nó đã kịp tách ra một hồn phách, nhờ kĩ khí tức của hai người để chuyển sinh thành con gái của cả hai. Bằng cách đó, chỉ cần biết hai người, mối hận của nó sẽ không còn, nên vì lợi ích của cả hai, cũng vì sự an toàn của em gái, hai người không thể ly hôn.”

Người đàn ông tròn mắt hỏi: “Thật hay giả vậy? Kiếp trước ta và mẹ ngươi là hiệp lữ hả? Còn có pháp lực cao cường nữa? Nhưng sao ngươi lại biết?”

Thiếu niên nói: “Bởi vì kiếp trước ta là đệ tử của các ngươi, hiệu Bì Tiểu Thất, để nối lại tiền duyên, cũng để ác ma kia không giết hai người, ta cũng theo khí tức của cả hai để chuyển thế, trở thành con của các ngươi. Kết quả ta bị ác ma âm mưu giết chết, bây giờ mới nhớ lại kiếp trước, nhưng hồn

phách của ta còn yếu, không phải là đối thủ của nó, ta chỉ hy vọng ba mẹ sẽ nhớ tới tình yêu của kiếp trước để phong ấn ác ma ở trong cơ thể của muội muội. Sau đó, chỉ cần muội muội hết dương thọ, ác ma kia sẽ không còn cách nào tỉnh lại.”

Nghe con trai mình nói thế, cả hai nhìn nhau.

Thiếu niên tiếp tục nói: “Thời gian của ta không nhiều lắm, ta sẽ chỉ cho hai người cách để đối phó với ác ma kia, chỉ cần hai người hôn trán của muội muội, nó sẽ bị phong ấn lại, lúc đó cả hai sẽ an toàn. Ba mẹ, hai người nhất định phải sống hạnh phúc, ta yêu các người.”

Nói xong câu đó, thân thể thiếu niên dần dần biến mất.

Người phụ nữ khẩn trương, vội vã tiến lên nói: “Thịnh thịnh, thịnh thịnh, người đừng đi.”

Nhưng là thiếu niên chỉ mỉm cười, biến mất trong vòng tay của người phụ nữ.

Đột nhiên, bà bật khóc.

Mặc kệ cả hai có khúc mắc với nhau như thế nào, nhưng trong thâm tâm cả hai đều thực sự yêu con của mình.

Ngay cả người đàn ông, cũng không kìm được rơi nước mắt.

“Còn tính chạy, đi về đây cho ta.”

Đúng lúc này một âm thanh của trẻ con vang lên, một bóng đen vụt tới chỗ của hai người.

Hai người không có cơ hội phản kháng, trời đất nháy mắt quay cuồng, cả hai đã về phòng ngủ của con gái mình.

Thấy cảnh này, cả hai đều biến sắc.

“Vậy mà bị tàn hồn kia chơi một hồi, nhưng cũng không sao, chờ ta xuất thế, việc đầu tiên là bóp nát hồn phách của nó, để

nó vĩnh viễn không được siêu sinh.” Ngưu Ma Vương nhẹ
răng cười.

Nghe thấy thế sắc mặt người phụ nữ thay đổi, bà chân chừ
nhìn con gái mình một chút rồi đột nhiên chạy tới, ôm lấy con
gái rồi hôn lên trán.

Ngưu Ma Vương sợ hãi, vội vàng giãy dụa, nhưng là lúc
này, trên mặt của cô bé xuất hiện biểu cảm kì lạ, chậm chậm
mở miệng.

Mẹ ơi!

Nghe được hai chữ này, cơ thể người mẹ run rẩy, nước mắt
rơi xuống, bà vẫn ôm chặt con gái của mình.

“Đáng ghét, ta sẽ trở lại, ta nhất định sẽ xuất thế, sẽ giết các
ngươi, các ngươi cứ chờ đây.” Âm thanh của Ngưu Ma Vương
nữ lại xuất hiện, rồi một lỗ đen kì lạ xuất hiện, kéo rất cả đám
quái vật trong phòng đi vào.

Trong nháy mắt, cả gian phòng đã quay lại dáng vẻ bình
thường.

Cả hai người chờ một lúc, nhìn khắp nơi không thấy việc gì
xảy ra nữa mới thở hắt ra một hơi.

Người đàn ông trung niên ngã phịch xuống đất, còn người
phụ nữ thì cúi xuống xem con gái trong lòng mình, bà thấy
trên mặt cô bé ướt đẫm nước mắt, nhưng gương mặt lại đầy
hạnh phúc, hai đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy bà.

Người phụ nữ mím môi, đột nhiên có thứ cảm xúc mềm mại
nào đó lay động trái tim bà.

Ở một nơi yên tĩnh cách đó không xa, Trần Hạo được
thưởng thức một buổi trình diễn xuất sắc, hắn nhìn thiếu niên
đang ngơ ngác đứng bên cạnh.

“Sao? Có hài lòng với kế hoạch này không?” Trần Hạo hỏi.

Thiếu niên im lặng một lát, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Cha mẹ không thực sự yêu muội muội ta đúng không?”

Trần Hạo nhìn qua đôi vợ chồng kia rồi nói: “Người không phải là trẻ con nữa, người hẳn phải biết tình yêu chân chính là gì, là thứ tình yêu không điều kiện, không lo lắng. Như tình yêu của mẹ người với người, đó là tình yêu chân chính. Nhưng để muội muội người có người nhà chăm sóc, để có một gia đình hoàn chỉnh nên mới cần buổi biểu diễn ngày hôm nay. Ta không dám chắc 100%, sự uy hiếp này có thể kéo dài được bao lâu, người chỉ có thể cầu may, từ việc chăm sóc và giáo dục con gái mình cha mẹ người sẽ tạo thành thói quen, để muội muội người bình an lớn lên.”

Thiếu niên im lặng không nói gì một lúc rồi cười nói: “Cám ơn người, khiến mọi việc như thế này ta đã thỏa mãn rồi.”

Leng keng: Quý hồn chết oan Vương Thịnh, âm hồn một năm bốn tháng, ước nguyện hoàn thành, thưởng một năm đạo hạnh.

Cảm thấy pháp lực của mình tăng cường, Trần Hạo hài lòng, hẳn nhìn thiếu niên: “Người chắc chắn không muốn nói cho ta biết vì sao người chết oan à?”

Thiếu niên cười toe toét: “Bị người yêu mình hại chết, ta cảm thấy rất hạnh phúc nên nó không phải chết oan.”

Trần Hạo cau mày.

Mẹ nó, hương vị thức ăn cho chó lần này hơi lạ đó nha!

“Thằng nhóc này đầu óc có vấn đề rồi!”

Nhìn đi nhìn lại, Trần Hạo cuối cùng cũng phải đưa ra nhận xét như này với thiếu niên.

Dù thái độ bảo vệ quan tâm em gái mình của cậu đáng được tuyên dương.

Nhưng mạch não của con hàng này thực sự kì quặc.

Cũng được, mỗi người có phúc đức của riêng mình, mới hỏi hai câu đã lộ bản chất của mình ra, hi vọng sau này cậu nhóc không hối hận.

Thấy ba mẹ Vương Thịnh đã bắt thay đổi, Trần Hạo không ở lại lâu nữa, hấn mang theo đám tiểu yêu chưa đã nghiền rời đi.

Một đêm bình yên vô sự trôi qua, sáng hôm sau Trần Hạo vừa rời giường đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Hai ngày hôm nay Trần Hạo đều ngửi thấy mùi hương này.

Đó là bữa sáng do bà mẹ tự xung của Tống Nguyên làm, đừng nghĩ Tế Linh này từ tranh nhảy ra từ bức tranh thì không biết gì, một ngày ba bữa, không có món nào giống nhau. Trần Hạo thấy trình độ nấu nướng của nó không hề kém Tống Kinh Lư.

Chẳng qua Tống Nguyên khá quan tâm người phụ nữ này và cô ta cũng chịu nghe lời của Tống Nguyên. Nên trừ hôm đầu có cơ hội gặp mặt ra thì mấy bữa nay Trần Hạo không hề thấy bóng dáng của cô ta ở đâu.

Từ đó hấn có thể biết được tâm tư của Tống Nguyên.

Thật tiếc từ xưa đến nay nhân quỷ không thể đi cùng một con đường, Tế Linh cũng thế.

Ít nhất mối quan hệ mẹ con này sẽ kéo dài tới khi tìm được đứa con thực sự của Tế Linh, nếu không Tống Nguyên chỉ có thể giả trang làm con nó, không thể đại nghịch bất đạo XX mẹ được.

Trải qua một bữa sáng ngon miệng, Trần Hạo chào tạm biệt Tống Nguyên.

Về việc hợp tác với bộ nghiên cứu, dù được hay không được hẳn cũng không cần phải ở lại nơi này. Dù sao nơi này cũng là cơ sở mà bộ nghiên cứu phân cho hẳn, hẳn không thể siêu độ những thứ mà người ta muốn nghiên cứu được. Nếu hẳn mà làm vậy chưa nói tới việc hợp tác kia, không chừng đám cuồng nghiên cứu còn có ý định nghiên cứu hẳn luôn.

Cho nên Trần Hạo quyết định tiếp tục hành trình trở về.

Chương 657: Đại minh tinh A Mịch Lam

Tổng Nguyên lịch sự chào hỏi vài câu rồi nhìn Trần Hạo đi mất.

Hắn khá thán phục Trần Hạo này, người này là một kỳ nhân, nhưng mỗi người đều theo đuổi mỗi thứ khác nhau, tương lai nếu có gặp lại nhau, sợ rằng không còn là bằng hữu.

Rời khỏi trụ sở nghiên cứu linh dị, Trần Hạo không vội vã lên đường, mà để Không Cần Mặt Mũi lái Linh Xa dạo phố.

Thành phố núi này cũng là thành phố lớn, mọi thứ đều rất mới lạ với đám tiểu quý chết nhiều năm như này, dù sao khoa học kỹ thuật từng ngày phát triển, ở phương diện nào cũng có sự biến hóa.

Rất nhiều đồ vật mới lạ làm đám tiểu quý kinh ngạc trầm trồ.

Trần Hạo rất kiên nhẫn, giải thích từng thứ cho cả đám, rồi mua cho chúng những thứ chúng thích.

Cả một đường vui vẻ nói chuyện, mọi người vô tình tới quảng trường, ở đó có bán kem ly, Trần Hạo đi xuống mua cho đám quý nhỏ, mè đen, gà trống và Không Cần Mặt Mũi một ly. Đừng nghĩ con hàng này không có mặt thì không ăn được, nó có mảnh khóe, đầu tiên nó để ly kem ở trên đầu, rồi ly kem đó sẽ từ từ chảy xuống, nhưng nó không chảy ra ngoài mà bị hấp thu.

Đám tiểu quý thì rất vui vẻ, liếm láp ngon lành.

Trần Hạo cũng vừa ăn vừa đánh giá xung quanh.

Đột nhiên biểu cảm của Trần Hạo thay đổi, hấn trọn trong mắt, nhanh chân chặn đường cô bé đi đường.

Cô bé này tầm 15, 16 tuổi, da dẻ hồng hào, gương mặt rất dễ nhìn, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa, tạo nên vẻ đẹp trẻ trung.

Mà nổi bật nhất chính là thân thể của cô bé.

Mới có mười mấy tuổi, có hông có ngực lại có chân dài, đây chính là nữ thần của đám nam sinh trong trường học.

Cô bé vừa đi vừa cầm điện thoại vừa đeo tai nghe, trên màn hình điện thoại đang chiếu một chương trình gì đó. Sau khi bị Trần Hạo chặn đường, cô bé cảnh giác lùi lại, nhìn Trần Hạo không nói lời nào.

Trần Hạo mỉm cười, mở miệng nói: “Tiểu cô nương, đừng đi, ta chỉ muốn xem điện thoại của ngươi một chút.”

Cô bé càng cảnh giác hơn, cất điện thoại đi rồi nói: “Điện thoại của ta sắp hết pin rồi, không tiện cho ngươi mượn.”

Trần Hạo dờ khóc dờ cười: “Nha đầu, ban ngày ban mặt ta làm được gì? Ta không mượn, ta chỉ muốn hỏi tiết mục ngươi vừa xem là gì? Có mấy người nhìn cực đẹp ý!”

Cô bé nghi ngờ nhìn Trần Hạo lúc lâu rồi mới nói: “Này là tiết mục giải trí trên TV ngày hôm qua, khách mời chính là ba vị nữ anh hùng trong bộ phim bom tấn Queen of Time tìm nữ chính A Mịch La, Tuyết Dao và đại bảo. Ngươi không biết mấy diễn viên này rất hot gần đây à?”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

A Mịch La, ngôi sao hot nhất gần đây?

Đm, người này tính làm gì vậy? Với thân phận A Tu La của mình, cô không điệu thấp để tìm con dấu thành thánh, vậy mà đi làm diễn viên?

Haha! Lá gan của cô ta lớn hơn rồi hay cảm thấy đao của đao môn không đủ bén?

Trần Hạo chửi thâm trong lòng rồi nói: “Cảm ơn muội muội, người...ồ!”

Trần Hạo chưa nói xong thì giật mình nhìn vào đôi mắt của cô bé! Sau khi quan sát một chút, hắn nói: “Tiểu muội muội, có lẽ ngươi không tin, nhưng ta cảm thấy trong đầu người có cái gì đó.”

Cô bé lườm Trần Hạo một lúc rồi cũng mở miệng nói: “Đại ca, ta nói ra điều này chắc ngươi cũng không tin, ta thấy trong đầu óc của ngươi cũng có gì đó.”

Trần Hạo bất đắc dĩ: “Ta nói thật, trong não của ngươi có vật thể lạ, khá giống kí sinh, nó vẫn đang trong trạng thái ủ bệnh, nếu ngươi...”

“Đồ điên!” Vừa nói xong cô bé không do dự quay người chạy mất.

Nhìn bóng lưng của cô bé, Trần Hạo thở dài một hơi.

Đã có cơ hội gặp mặt, vậy chính là duyên phận, Trần Hạo đương nhiên tình nguyện nhắc nhở người khác một chút, nhưng người ta không tiếp thu thì đành chịu.

Nhìn cô bé biến mất trong biển người, Trần Hạo cùng mọi người lên xe, sau đó mở điện thoại mở XX, tìm mấy video tiết mục ngày hôm qua thì thấy một video để hình ảnh ba người con gái cực kì xinh đẹp, mỗi người có một khí chất khác nhau, lộ ra vẻ kiêu ngạo và tự tin.

Trong ba người, A Mịch La nổi bật nhất.

Cô là người nhỏ tuổi nhất trong ba cô gái cũng không có làm dáng.

Nhưng trải qua một tập, sự thú vị đã xuất hiện, cô không đặt mọi người vào trong mắt, đôi mắt sắc bén khinh thường cuộc sống.

Thái độ như vậy không hot mới là lạ.

Trần Hạo yên lặng xem trọn tập, toàn bộ quá trình chăm chú nhìn A Mịch La.

Xem xong Trần Hạo không thể nói lời nào.

Cô gái này tính cách thẳng như ruột ngựa, cả quá trình không hỏi và đáp không dấu điểm điều gì.

MC hỏi cô tên cô khá lạ, vậy cô người ở đâu.

A Mịch La nói, tộc Tu La.

MC lại hỏi cô, tộc Tu La ở nơi nào?

A Mịch La nói, Huyết Hải.

MC hỏi Huyết Hải ở đâu?

A Mịch La nói, U Minh.

ĐM, cô gái này dám nói lời này, không sợ đạo môn mời đi uống trà à.

Nhưng việc khiến Trần Hạo cạn lời hơn là, có rất nhiều fan cuồng comment trên video tin A Mịch La thuộc tộc Tu La. Bởi vì chỉ có người thuộc tộc Tu La mới có vẻ đẹp như thế. Và mấy người đó cũng nguyện trở thành tín đồ của A Mịch La.

Haha, tốt, lần này không những bị bại lộ thân phận, còn gánh luôn tội tạo tín ngưỡng phi pháp, thậm chí còn đắc tội với các bộ phận liên quan.

Trần Hạo cất điện thoại rồi cười khẩy. Ngôi sao đúng không, ông đây ngồi xem kết quả của cô như thế nào.

Biết tình trạng của A Mịch La, Trần Hạo cũng không có ý định làm gì.

Hắn cũng không phải bảo mẫu, không có tinh lực đi giúp đỡ mỗi người gặp phải vấn đề.

Về phân nhiệm vụ A Mịch La trên người.

Số trời đã định, phải đi theo nó thôi, thích thế nào thì tùy vậy.

Cất điện thoại, Trần Hạo kêu lái xe không mặt tiếp tục lái xe rời đi.

Còn chưa đi được bao xa, Trần Hạo phát hiện, con đường phía trước bị chặn, không phải kẹt xe, mà một đám người đang lấn đường.

Nhìn kỹ, Trần Hạo nhíu mày.

Người chặn đường đều đang vây xem, mà bị vây xem, là một người chuẩn bị nhảy lầu.

Đó là một cô gái, nhìn khoảng mười mấy tuổi, ngồi ven mái nhà trên ban công lầu 7, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tuổi còn nhỏ như vậy đã muốn từ bỏ bản thân, cũng không biết đã chịu tổn thương gì.

Trần Hạo nhìn xung quanh, người vây xem đông đảo, hành vi cũng khác nhau, có người lo lắng, có người cầm điện thoại chụp ảnh, cũng có người báo cảnh sát.

Lúc đang quan sát, có tiếng hô truyền đến. Sau đó Trần Hạo nhìn thấy cô bé ngồi trên mái nhà ở ban công đứng lên, hiển nhiên là chuẩn bị nhảy.

Trần Hạo cau mày, không kịp suy nghĩ, chuẩn bị cứu người.

Dù sao cũng là một sinh mệnh còn trẻ, hắn không thể thấy chết không cứu.

Nhưng mà cứ cứ như vậy, có vẻ như quá lộ liễu, nếu như bị người khác chụp được, để cha mẹ nhìn thấy, sợ là rất phiền phức.

Con người đảo một vòng, ánh mắt Trần Hạo sáng lên, nghĩ ra một cách.

“Nhảy rồi, oa, nhảy thật!” Tiếng thét chói tai tiếp tục vang lên.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn, thấy cô bé kia đã chuẩn bị nhảy lầu.

Trần Hạo không nói một lời, vung tay lên, một tượng gỗ điêu khắc Tôn Ngộ Không xuất hiện trong tay.

Từ khi được thưởng 72 phép biến hóa, Trần Hạo vẫn chưa dùng, nhưng cũng không quên kỹ năng nhìn có vẻ vô dụng này, trước đó nhìn thấy mấy tượng gỗ điêu khắc ở cửa hàng, khê động lòng liền mua, đề phòng cho bất cứ tình huống nào.

Chỉ là không ngờ, mới mua chưa được bao lâu, hiện tại đã dùng đến.

Trực tiếp cầm tượng gỗ điêu khắc Tôn Ngộ Không trong tay, Trần Hạo tay bấm pháp quyết, một tiếng “biến”, lập tức một đạo linh quang vờn quanh, Trần Hạo xoay một vòng, biến thành Tôn Đại Thánh.

Người mặc giáp vàng, đầu đội mũ lông phượng, chân đeo giày Vân Bộ tơ tằm, hình tượng uy vũ, đẹp trai.

Chương 658: Giúp Sát Thần Thai tuyên truyền một lần

Biến hình này làm cho đám quỷ nhỏ trong xe tang hô lên kinh ngạc, đều đang kêu Tôn Ngộ Không.

Lái xe không mất đầu tiên là giật mình, sau đó liền phát hiện, là Trần Hạo sau khi biến hình, hơi thở có vẻ như không thay đổi gì, biến hình này có tác dụng gì?

Trần Hạo cũng không có tâm trạng đùa đùa đám quỷ nhỏ, sau khi biến hình, vọt thẳng ra ngoài, bóng dáng bay lượn trên không, vung tay lên, một cây gậy vàng bay ra.

Lúc này, cô bé dường như đã chuẩn bị xong, cơ thể nghiêng một cái, từ mái nhà rơi xuống.

Lập tức, người xem xung quanh tản ra một khoảng trống.

Nhưng sau đó, tiếng hô kinh ngạc của người xem lại càng to hơn.

Bởi vì trên đỉnh đầu, một bóng dáng xuất hiện, xông về phía cô bé nhảy lều. Lúc cô bé rơi xuống tầng 4, bóng người kia liền ôm cô bé, dừng lại trên không.

Sau đó, bịch một tiếng, một cây gậy cắm trên tường, bóng người đứng trên cây gậy, quan sát xung quanh.

Lần này, dáng người lộ ra ánh sáng, vô số người trợn mắt há mồm.

Mẹ ơi! Đây không phải là.... Tôn Đại Thánh sao?

Là giả đi! Thế giới hiện thực sao lại có Tôn Ngộ Không?
Cái này không khoa học!

Nhưng Tôn Đại Thánh này là ai?

Nếu nói đóng giả, lại có thể bay được, do người đóng giả sao có thể bay? Còn có thể nhẹ nhàng bắt được một người đang rơi xuống, chuyện này người bình thường căn bản không làm nổi.

Những người vây xem đang kinh ngạc thốt lên, quay phim, xông xáo.

Mà Trần Hạo bé cô bé mới phát hiện, cô bé thật sự còn rất trẻ, dáng người lại gầy yếu, khuôn mặt thanh tú, tóc dài bồng bênh, rất có khí chất, lớn nhất cũng chỉ là học sinh cấp ba.

Được Trần Hạo bế, hai mắt cô bé vẫn nhắm chặt, cơ thể căng cứng, hai tay còn nắm thành nắm đấm, nhìn có vẻ rất sợ hãi.

Rất nhanh, cô bé cảm nhận được có gì đó không đúng, chậm rãi mở mắt, nhìn trái nhìn phải, sau đó, tròng lớn mắt, tròng mắt thiếu chút nữa bay ra.

Cô nhìn thấy một mặt Lôi CÔNG có lông!

Mẹ ơi, đây là cái quỷ gì vậy!

“Nhìn cái gì? Bộ dạng của lão Tôn xấu lắm sao?” Trần Hạo nhìn chằm chằm cô bé, ra vẻ hung thần ác sát hỏi!

Cô bé rụt cổ lại trước tiên, sau đó nhớ tới cái gì, đột nhiên hoảng sợ nói: “Đại Thánh!”

Trần Hạo cười: “Không ngờ, người phàm nhỏ bé như người cũng biết danh hiệu của lão Tôn, không tặc không tặc, không ưởng lão Tôn ta cứu người.”

Cô bé nghe vậy, nhìn xuống dưới, lập tức hét lên một tiếng, hai tay chủ động ôm lấy Trần Hạo.

Không phải ai cũng có thể đối mặt với cái chết.

Lần đầu tiên cô bé này có dũng khí, nhưng lần thứ hai thì không còn, sự đáng sợ kia, không phải ở tuổi của cô bé đã có thể bình tĩnh đối mặt.

“Làm sao? Người sợ chết sao? Vậy dũng khí nhảy lầu vừa rồi của người đâu?” Trần Hạo tức giận hỏi.

Cô bé không nói lời nào, chỉ ôm chặt Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi. Mắt thấy phía dưới ngày càng nhiều người tụ tập, Trần Hạo trực tiếp đá một cái, cây gậy bay ra khỏi tường, rơi xuống mặt đất.

Lúc Trần Hạo bế cô bé đáp xuống đất, trong lúc nhất thời, không ai dám tới gần.

Trần Hạo vỗ đầu cô bé nói: “Được rồi, xuống rồi.”

Cô bé nhìn xung quanh, quả nhiên đã xuống đất, sau đó cô phát hiện mình còn đang ôm Trần Hạo, vội vàng buông ra, lui ra phía sau mấy bước.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Nhóc con, cuộc sống còn dài lắm, về sau đừng làm những chuyện điên rồ.” Nói xong, Trần Hạo nhảy lên một cái, lớn tiếng nói: “Lão Tôn ta đi đây.”

Dứt lời, một đạo đám mây xuất hiện dưới chân vốn trống không của Trần Hạo, đưa hắn bay lên, tới không trung thì lóa lên biến mất.

Chờ Trần Hạo đi, lúc này người vây xem mới kịp phản ứng, từng người hỏi hận không ngừng, có Cân Đầu Vân, còn có gậy Kim Cô, mẹ nó đây chính là Tôn Đại Thánh, vậy mà mình không lên nói một câu, cho dù đi lên sờ lông Hầu ca một chút, cũng đủ để tự hào cả đời!

Sau đó bắt đầu có người đi đến bên cạnh cô bé hỏi thăm tình hình, đương nhiên là hỏi chuyện Đại Thánh, chuyện này quá

dọa người.

Nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết, lại thấy được trong hiện thực, điều này khiến tất cả người ở đây nhìn thấy Tôn Ngô Không, thế giới quan đều sụp đổ, cũng có chút hoảng sợ bất an.

Cô bé bị hỏi, cũng dần phản ứng lại, sau đó ánh mắt cô sáng lên, giơ tay lên nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Đại Thánh đã cứu mình, mình ôm ngài ấy, lòng của Đại Thánh, thật mềm a!

Bên này hỗn loạn tung bùng, Trần Hạo lại trộm trở lại xe tang, biến trở về.

Gà trống lúc này mở miệng nói: “Hạo ca, ngươi biến hình, chính là vì đi cứu người?”

Trần Hạo cười nói: “Đã gặp cũng không thể làm ngơ, đó vẫn là một đứa bé.”

“Vậy tại sao người phải biến hình chứ? Còn biến thành bộ dáng của sư điệt.” Gà trống cảm thấy khó hiểu.

Trần Hạo nói: “Cần hỏi sao? Ta không muốn lộ thân phận, nhưng Sát Thần Thai thì không sao, nó bị ban ngành liên quan nhớ thương đã lâu, về sau nói không chừng có thể thay thế Tôn Ngô Không, trở thành Đại Thánh sống, hiện tại ta dùng thân phận của nó làm chút chuyện, cũng vì tăng thêm hình tượng tích cực, để tương lai mọi người dễ tiếp nhận.”

Theo lời Trần Hạo, trong khu du lịch cách xa một ngàn km.

Sát Thần Thai đang tắm suối nước nóng, đột nhiên hắt hơi liên tục mấy cái.

Lắc đầu, Sát Thần Thai không rõ vì sao nó lại hắt hơi, nhưng suy nghĩ của nó rất đơn giản, nghĩ không ra, vậy khỏi nghĩ.

Nháy mắt vút nghi vấn ra sau đầu, Sát Thần Thai cầm lấy bầu rượu bên cạnh, ngửa đầu uống ngụm lớn, sau đó đắc ý chặc lưỡi nói: “Rượu ngon, nhất định phải mang mấy rương về cho sư phụ.”

“Đại Thánh thích, ta sẽ chuẩn bị cho ngài một xe, lúc nào uống xong, ta lại thêm vào.” Lúc này, một người đàn ông trung niên bụng phệ đi tới, mặt mỉm cười mở miệng.

Sát Thần Thai liếc mắt nhìn hắn ta, khẽ nói: “Đừng nói nhảm, có tin tức về kẻ ta muốn người tìm chưa?”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Không phụ sự phó thác của Đại Thánh, người ngài muốn tìm, có tin tức.”

“Ồ!”

Hai mắt Sát Thần Thai sáng lên, vội vàng hỏi: “Mau nói.”

Người đàn ông trung niên nói: “Vị Ma Kiếm Linh kia, tới nước Bồng Tử.”

Hả?

Sát Thần Thai sững sờ: “Nó đi nước Bồng Tử làm gì?”

Người đàn ông trung niên nói: “Ta cũng không rõ, ta tìm một vị sư huynh có quan hệ rất rộng mới nghe ngóng được, vị Ma Kiếm Linh này bị rất nhiều đạo môn đuổi bắt, trốn vào một đầu mạch nước thì không còn thấy bóng dáng nữa. Sau đó đột nhiên xuất hiện, đã ở đạo trường Bán Vân của nước Bồng Tử, đánh toàn bộ đệ tử của đạo trường người ta thương nặng, sau đó cướp đi bảo vật trấn phái Thần kiếm Vân Văn. Hiện tại đang bị toàn bộ giới tu hành nước Bồng Tử truy nã.”

Sát Thần Thai im lặng.

Cùng là bị truy nã, mình trôi qua rất tùy hứng, không ngờ tên kia còn tùy hứng hơn, còn là tặc tinh, phía đông không sáng phía tây sáng, ở nước ngoài vẫn phát lên như thường.

Sau một lúc lâu, Sát Thần Thai nói: “Chuẩn bị một chút, đưa ta đi nước Bồng Tử.”

Người đàn ông trung niên khỏ sở nói: “Đại Thánh gia, cái này có chút khó, dù sao bên kia hiện tại thần hồn nát thần tính, tu sĩ bên ngoài đi vào, sẽ bị ghi thù.”

Sát Thần Thai trợn mắt nói: “Có ta ở đây, ngươi sợ cái rắm, ta nói này lão Chu, ta thấy ngươi tu hành không dễ, lớn tuổi như vậy mới có chút pháp lực, còn hỗn tạp không chịu nổi, có lòng dẫn dắt người, nếu như ngươi không trân quý, vậy....”

“Đại Thánh gia yên tâm, có tiền có thể sai khiến quỷ thần, lão Chu ta không có cái khác, nhưng nhiều tiền, cho ta một ngày, ta chuẩn bị một con đường an toàn để Đại Thánh gia vào nước Bồng Tử.” Không đợi Sát Thần Thai nói xong, người đàn ông trung niên vội vàng tỏ thái độ.

Sát Thần Thai hài lòng cười: “Không sai, ta chờ tin tốt của người.”

Nói xong, Sát Thần Thai chui vào nước nóng, bong bóng nổi lên.

.....

Sau khi cứu người xong, lại tuyên truyền hình tượng tích cực cho đệ tử Sát Thần Thai nhà mình một hồi, thấy ngày càng nhiều người tụ tập, Trần Hạo liền kêu lái xe không mặt quay đầu xe.

Vừa định đi, Trần Hạo đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Nói xong, Trần Hạo đi đến bên cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài.

Cách đó không xa, một cô bé đang đứng, ánh mắt nhìn chăm chăm cô bé nhảy lầu được quần chúng vây quanh.

Cô gái này, chính là cô bé xinh xắn đeo tai nghe xem chương trình giải trí Trần Hạo gặp trước đó.

Chẳng qua, lúc này mặt cô bé không biểu cảm, ánh mắt hung ác.

Giống như nhận ra điều gì, cô bé đột nhiên nhìn về phía xe tang, đối mắt với Trần Hạo, nháy mắt, một cỗ ý nghĩ hung ác vô hình xông tới.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ lay động, lôi quang chớp lên.

Cô bé phun ra một ngụm máu, xoay người chạy.

Chương 659: Quỷ sâu

“Mẹ nó, tình huống gì vậy? Thứ vừa rồi là...” Gà trống kinh ngạc kêu lên một tiếng, dang cánh ra, trong trạng thái cảnh giác.

Mèo đen cũng meo ô một tiếng, lông dựng lên, ánh mắt hung ác.

Trần Hạo cười nói: “Một thứ thú vị, ừm, các người chờ trên xe, ta đi xuống xem một chút.”

Nói xong, Trần Hạo xuống xe, đuổi theo hướng cô bé rời đi.

Meo ô!

Mèo đen kêu một tiếng, cũng đi theo phía sau.

Gà trống ngẩn người, sau đó vừa xuống xe vừa nói: “Ta cũng đi.”

Xuyên qua đám người, Trần Hạo phát hiện hiện, cô bé kia đi rất nhanh, chốc lát đã chạy khỏi tầm mắt.

Trần Hạo cau mày, sử dụng bước chân Thiên Cương, nhìn thì giống như bộ pháp bình thường, nhưng chớp mắt đã phóng xa 3-5 mét, chờ tới sau đường phố, Trần Hạo trực tiếp bay lên, lướt qua người qua đường mà họ không hề hay biết.

Không bao lâu, Trần Hạo liền nhìn thấy cô bé đang chạy trốn. Vừa đúng lúc cô bé bước lên xe buýt.

Trần Hạo không nói hai lời, bóng dáng khẽ chuyển động, cũng lên theo.

Cô bé nhìn thấy Trần Hạo, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng, đang suy nghĩ, xe buýt đã khởi động. Hai người lập tức mặt đối mặt, bầu không khí vi diệu.

Lúc này, mèo đen và gà trống vừa vặn đuôi tới, nhìn thấy xe buýt đã đi xa, im lặng.

Gà trống thấp giọng nói: “Miêu tử, nếu không chờ lão Vô tới rồi đuôi tiếp.”

Mèo đen đang muốn mở miệng, lại có sự cố xuất hiện.

Chỉ thấy một chiếc xe buýt nhỏ đậu ở bên cạnh, sau đó cửa xe mở ra, một thứ gì đó quăng ra, gà trống liền biến mất trước mắt mèo đen.

Mèo đen mơ hồ, gà trống cũng há hốc mồm.

Nó bị một cái lưới bắt, sau đó bay vào trong xe, lúc này, một giọng nói vui vẻ vang lên: “Bắt được rồi, tay của anh đây có chuẩn không, trâu bò không!”

“Ha ha, Minh ca lợi hại, nhưng mà đây rốt cuộc là động vật gì vậy? Nhìn khá đẹp, hình như trước kia chưa từng thấy bao giờ!” Lại một giọng nói vang lên.

“Quan tâm nó là con gì, hôm nay không bắt được nhiều chó, vừa đúng lúc bắt nó thêm vào đủ số lượng, để xem ông chủ Chu có lấy không.”

“Như vậy được không? Nếu không chúng ta điều tra xem nó là gì? Lỡ như là động vật quý hiếm gì đó, đến lúc đó lại bị tố cáo, chúng ta cũng không làm ăn được gì.”

“Nói nhảm, động vật quý hiếm sao có thể chạy trên đường? Người nghĩ người khác đều bị mù sao? Đây cùng lắm là một con gà bè ngoài có chút xinh đẹp mà thôi, nhưng mà phải mặc cả với bên ông chủ Chu một chút, nếu giá cả phù hợp, liền bán, nếu ít tiền, anh em chúng ta có thêm đồ ăn đêm, để cho chị dâu của cậu làm một mâm gà lớn.”

“Ha ha, Minh ca, còn có một chuyện, sắp cuối tháng rồi, có thể trích một phần tiền mua bán, anh em đã nhịn mấy ngày,

đêm nay mua thêm một con gà.”

....

Nghe cuộc đối thoại, nhìn mấy con chó trong lồng sắt phía sau xe, gà trống lập tức hoàn hồn lại.

Mẹ nó, gặp phải bọn buôn chó rồi.

Hơn nữa, mẹ nó mấy tên khốn này còn xem nó như hàng tặng thêm? Không thể nhin a!

Lúc gà trống đang suy nghĩ, ngoài xe, mèo đen cũng kịp phản ứng, đây là có người muốn bắt gà trống a!

Tam giác sắt hoàng kim, sao có thể trơ mắt nhìn đồng bọn bị bắt, mèo đen oa ô một tiếng, chân mèo biến lớn, sau đó xông về phía trước, vượt mèo đâm vào vỏ xe, chỉ nghe thấy một tiếng bang, chiếc xe trực tiếp bay ngang, xuyên qua đường lớn, đâm vào một cái cây.

Mấy người trong xe không hề phòng bị, trực tiếp bị trúng đạn, hét lên.

Mà vỏ xe cũng bị rơi ra, lồng sắt bên trong rơi ra, thu hút ánh mắt những người xung quanh.

Khi có người nhìn thấy lồng sắt, sắc mặt thay đổi, lập tức liền báo cảnh sát.

Lúc này, mèo đen nhảy vào trong xe, không chế phi đao, lại cắt đứt dây thùng, thả gà trống ra, meo ô vài tiếng.

Gà trống nhìn mấy người bị hôn mê vì đụng xe, không cam lòng nói: “Coi như các người gặp may mắn.” Nói xong liền rời khỏi, đột nhiên động tác của nó dừng lại, quay đầu rút sợi dây chuyền trên cổ một người đàn ông khoảng 30 tuổi.

Dây chuyền này không phải vàng ngọc gì, cũng không phải tác phẩm nghệ thuật gì, mà là một dây chuyền răng, một cái

răng rất sắc và hoàn mỹ, tản ra một loại khí thể hung ác mà chỉ có động vật mới có.

Ngậm cái răng đó, lúc này ánh mắt gà trông nhu hòa hơn nhiều.

Bị dọa một đợt, cũng phải thu phí tổn thất tinh thần, thứ đồ chơi này cũng tạm, xem như phí bồi thường.

Sau đó, một mèo một gà, lặng yên nhảy ra ngoài, nhanh chóng chạy đi.

...

Trên xe buýt, cô bé và Trần Hạo vẫn đối mặt với nhau.

Ánh mắt cô bé hung ác, lạnh lùng, phẫn nộ. Dường như chỉ có cảm xúc tiêu cực, giống như một con dã thú không có lý trí.

Trần Hạo càng nhìn sắc mặt càng nghiêm trọng.

Trước đó chỉ cảm thấy trong đầu cô bé này có vật lạ, đang trong trạng thái ẩn núp. Mà bây giờ, Trần Hạo mới phát hiện, vật này, còn quý dị hơn nhiều so với hắc nhĩ.

Nháy mắt, người trên xe buýt, toàn bộ đều nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo: “....”

“A, người anh em, sắp tới một đồn công an, đi chung một chuyến không?” Một tên mập mạp trắng trẻo tới gần Trần Hạo, vẻ mặt tươi cười, đồng thời cố ý ngăn trước mặt cô bé, làm bộ dáng sứ giả bảo vệ trẻ nhỏ.

Trần Hạo nhìn hai bên, những người vốn đang ngồi, đều đứng lên, vô tình hay cố ý bao vây hấn.

Đến cả lái xe cũng đi chậm lại.

Trần Hạo cười, đột nhiên hừ một tiếng, giọng như tiếng sấm, nháy mắt truyền ra.

Chớp mắt, cô bé kêu thảm một tiếng, ngã vào cửa sổ, thất khiếu chảy máu, hơi thở của quý dị trên người cũng ảm đạm đi.

Mà những người bình thường khác, hoàn toàn không cảm nhận được sự tấn công của tiếng sấm, toàn bộ đều về mặt hoang mang nhìn cô bé, lại không có ai dám tới gần đỡ.

Nếu như té xỉu bình thường, có lẽ sẽ có người tới cứu chữa.

Những ngã xuống trong chớp mắt, thất khiếu lại chảy máu, nếu như là vấn đề không thể nào hiểu nổi, vậy là do ai chạm vào. Là ai gây sự?

Tên mập mập trắng trẻo mắt tròn tròn, hấn ta cách cô bé này gần nhất, gần như sát bên.

Cô bé này đột nhiên ngã xuống, hấn ta không thể không công cái tội danh này!

“Mọi người có thấy không, ta muốn giúp cô ấy, nhưng chưa làm gì hết mà! Mọi người phải làm chứng cho tôi!” Tên mập mập trắng trẻo luống cuống, làm gì còn bộ dáng bảo vệ người khác.

Trần Hạo tức giận: “Biết không phải chuyện liên quan tới mình, còn không mau đi ra.”

Tên mập mập trắng trẻo vội vàng nghiêng người tránh đi.

Sau đó hấn ta mới kịp phản ứng lại, mẹ nó, tên háo sắc này còn dám lên tiếng, đang muốn nói gì đó, sau đó tên mập mập trắng trẻo tròn tròn mắt.

Chỉ thấy Trần Hạo đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh cô bé, búng lên trán cô bé một cái, sau đó, một con sâu nhỏ tinh tế bò ra từ lỗ tai cô bé, bị Trần Hạo phát tay thu vào trong Túi Lý Càn Khôn.

Thấy cảnh này, người bên trong xe mô tô lung.

Điều này thật sự làm thay đổi thế giới quan.

Vừa nói tên này là kẻ háo sắc, không ngờ cô bé thất khiếu chảy máu, còn bị tên này lấy một con sâu từ bên trong lỗ tai ra! Mẹ nói đây rốt cuộc là tình huống gì?

Đang kinh ngạc, đột nhiên cô bé có sự chuyển biến, dọa những người đang ở đây.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp đáng người đầy đặn, là một cô bé khiến người ta yêu mến, lúc này đáng người và gương mặt đều có sự thay đổi nhỏ.

Khuôn mặt tròn hơn, làn da trắng nõn hơi sậm lại, lông mày và tóc trở nên thưa thớt, đáng người đầy đặn lại trở thành gầy quắt, nhưng cơ thể lại lớn hơn không ít.

Trong nháy mắt từ một cô gái xinh đẹp, biến thành một em gái vừa mập vừa xấu!

Trần Hạo thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó trêu tức nhìn về phía tên mập mập trắng trẻo đang nhìn thẳng tắp nói: “Người tốt, cứu người cứu đến cùng, làm phiền người đưa cô bé tới bệnh viện được chứ?”

Tên mập mập trắng trẻo: “.....”

Chương 660: Giải quyết

Ba ba ba ~~

Sự thay đổi của cô bé khiến mọi người trong xe buýt đều sợ hãi.

Tình huống vượt khỏi khoa học này, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Bản năng đuổi theo lợi ích tránh chuyện không lành của những người dân khiến họ chuẩn bị từ trong tâm, chạy.

Ngay cả tài xế xe buýt cũng không dám dừng lại mà trượt chân.

Tên mập mạp trắng trẻo cũng muốn chạy theo, Trần Hạo lại kéo hẳn lại, cười híp mắt nói: “Người không thể đi.”

Tên mập mạp trắng trẻo muốn khóc: “Vì sao?”

“Có nghe nói nhân quả không? Cô bé này bị yêu nghiệt kí sinh, vừa rồi người trợ giúp yêu nghiệt, chẳng khác nào hại cô bé này, cho nên người gánh chịu nhân quả. Hiện tại ta đã thu thập yêu nghiệt, người phải chịu trách nhiệm kết thúc công việc, đưa cô bé tới bệnh viện. Nếu không người sẽ có họa sát thân.” Giọng điệu Trần Hạo sâu xa nói.

Mỡ trên người tên mập mạp trắng trẻo đều rung lên, hoảng sợ nói: “Người không nên làm ta sợ, ta chỉ là muốn làm chuyện tốt mà thôi, ta...”

“Làm việc tốt cái mông, lông mày của người ba khoảng, ha đầu nhọn hướng xuống, nói rõ tâm tư không ổn định, đứng núi này trông núi nọ. Hai mắt có tà quang lưu chuyển, trên mặt phát hồng, đây là sinh lòng tà niệm, phản ánh sắc tâm của

người....A, người và cô bé này có vẻ có tướng vợ chồng, duyên đào hoa, thần kỳ!” Trần Hạo có chút ngạc nhiên nói.

Tên mập mập trắng trẻo liếc nhìn cô bé, lập tức ghét bỏ mà quay đầu đi.

Bây giờ cô ta trở thành gương mặt bình thường, béo nục béo nịch thì cũng thôi đi, còn mẹ nó thêm hiệu quả thất khiếu chảy máu chân thực, đừng nói dọa người biết bao, ông đây dù có béo chết, cũng chắc chắn không cưới người này a!

“Đại ca, người tha cho ta đi, ta biết sai rồi, về sau ta cũng không dám lại xen vào chuyện bao đồng.” Tên mập mập trắng trẻo cầu xin tha thứ.

Trần Hạo cười tùm tùm buông tay ra nói: “Được, người đi đi, nhưng mà về sau phải đối xử với người ta cho tốt a, dù sao cũng chỉ là cô bé 15 16 tuổi, một tên đàn ông 23 tuổi như người, còn muốn chiếm tiện nghi.”

Ngụ ý của câu này là, duyên phận của hắn ta và cô bé này chưa dứt.

Tên mập mập trắng trẻo đang muốn phản bác, đột nhiên sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Làm sao người biết ta hai mươi ba tuổi?”

Trần Hạo cười không nói, xoay người rời đi.

Tên mập mập trắng trẻo đang muốn đuổi theo, đột nhiên chân bị giữ chặt.

Quay đầu nhìn lại, tên mập mập trắng trẻo bị dọa kêu lên a một tiếng, sau đó đập mạnh.

Đập ba cái, cô bé bị đá xoay người, kêu đau một tiếng.

Sau đó tên mập mập trắng trẻo đang muốn đi, nhưng lập tức đứng tại chỗ, vẻ mặt hoang mang.

Chỉ thấy ở cửa xe vốn không có ai, lúc này xuất hiện hai cảnh sát, ánh mắt sắc bén nhìn hẳn ta.

Nhìn cảnh sát, lại nhìn cô bé thất khiếu chảy máu hình tượng thê thảm, tên mập mập trắng trẻo cảm thấy vô số con thảo nê mã đang chạy nhanh trong lòng.

Khóc không ra nước mắt, tên mập mập trắng trẻo nhìn về phía cảnh sát, sợ hãi mà nói: “Ta nói đây không phải ta làm, các người tin sao?”

Một cảnh sát trong đó nhếch miệng cười một tiếng, giờ còng tay lên.

.....

Nhìn thấy tên mập bị cảnh sát dẫn đi, Trần Hạo mỉm cười.

Từ tướng mạo có thể nhìn ra tên mập này với cô bé kia có duyên phận, đương nhiên cũng nhìn ra lần này tên mập chỉ bị dọa sợ chứ không có gì nguy hiểm.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là bắt đầu duyên phận của tên mập này với cô bé, cô bé mới 15 16 tuổi, sau này, sợ là sẽ có đoạn tình yêu dài!

Nói tới cô bé, Trần Hạo vung tay lên, một con côn trùng xuất hiện trong tay, bị bao bọc trong một vòng pháp lực, nếu không phải lâu lâu uốn éo một cái, thì có thể xem là đã chết.

Côn trùng này chính là dị vật kí sinh trên người cô bé, trước đó cô bé đột nhiên trở nên hung tàn, ngang ngược, cũng là bị côn trùng ảnh hưởng, thậm chí côn trùng có một sức mạnh tinh thần vô hình có thể tấn công, khiến người khác khó lòng phòng bị.

Nhưng mà sau khi rời khỏi vật chủ, côn trùng này nháy mắt trở nên yếu ớt, ngay cả khả năng tấn công vô hình đáng sợ cũng mất, hoàn toàn không có uy hiếp.

Những đặc điểm này, khiến Trần Hạo nghĩ tới một loại dị trùng.

Vạn Hóa Tà Trùng.

Đây là dị trùng đứng đầu trong 137 loài côn trùng đáng sợ.

Nó là một loại tà trùng rất cực đoan, sau khi ký sinh, có thể thỏa mãn lòng người, biến thành hình dáng khác, cũng có thể ảnh hưởng ý chí của con người, ngang tàn hiếu chiến, quan trọng là, nó lấy tâm trạng tiêu cực của con người làm thức ăn, tâm trạng tiêu cực càng mạnh, nó càng thích, sau khi ăn cũng mạnh hơn. Khi đạt được cơ thể trưởng thành, tấn công vô hình của Vạn Hóa Tà Trùng có thể trở nên quý dị khó lường.

Một thân thông đáng sợ khó lòng phòng bị.

Con trong tay hấn lúc này, có vẻ còn nhỏ.

Quan sát tỉ mỉ, Trần Hạo đột nhiên cười.

Đạo Quyển Trung ghi chép, Vạn Hóa Tà Trùng, là một trong những lựa chọn sâu độc cổ tuyệt vời của Miêu gia, đáng tiếc con đường tu hành của Trần Hạo không thích hợp, có được cũng không biết làm thế nào.

Có điều dù sao cũng là đồ tốt, tạm thời cứ giữ lấy, xem sau này có gì cần dùng.

Cất Vạn Hóa Tà Trùng đi, Trần Hạo quay người rời đi.

Không bao lâu, Trần Hạo liền gặp mèo đen và gà trống đuổi theo, cười nói: “Ta đã nói các người chờ, sao còn đuổi theo?”

Gà trống cười hắc hắc nói: “Nếu không phải đuổi tới, ta có thể gặp được đồ tốt sao? Hạo ca người nhìn xem, thứ đồ chơi này không tệ a?”

Nói xong, gà trống nâng chân gà lên, lấy trang sức răng nanh sắc nhọn quất trên đùi ra.

Trần Hạo nhìn sang, kinh ngạc hô một tiếng, cầm lấy quan sát tỉ mỉ, đồng thời tò mò nói: “Cái răng này, dường như không phải răng động vật bình thường, người lấy được từ đâu?”

Gà trống đặc ý nói: “Có một tên khốn không có mắt muốn hại ta, đây là phí bồi thường của hắn.”

Trần Hạo: “...”

Một khoảng thời gian này, có vẻ người trải qua so với ta còn đặc sắc hơn nhỉ?

“VẬY người cất kỹ, trên chiếc răng này có một khí thể hung ác cổ quái, có thể chấn nhiếp âm hồn, uy hiếp dã thú, mang theo vật này, cũng giống như mang theo pháp khí hộ thân cực phẩm, người kiếm lời lớn rồi.”

Đang nói tới đây, xe tang lái tới, Trần Hạo mang theo gà trống và mèo đen cùng lên xe, sau đó rời khỏi đây.

Sau đó, hai ngày liền đều không gặp phải chuyện gì, lâu lâu gặp một số quý hồn, một phần để Trần Hạo góp nhặt được mấy tháng đạo hạnh pháp lực, một phần căn bản khó mà hoàn thành đành phải từ bỏ.

Một ngày nào đó, Trần Hạo chợp mắt trên xe, âm thầm suy nghĩ về mấy thần thông của mình, đột nhiên điện thoại vang lên.

Cầm lên xen, là Đới Vân gọi tới.

Nhìn cái tên này, Trần Hạo cau mày.

Từ sau khi trở về, Trần Hạo một mực không có chủ động liên hệ, cũng là bởi vì sau khi hãm hại con tinh tinh kia xong, không biết phát triển giữa ban ngành liên quan với vương gia thế nào.

Hiện tại Đới Vân gọi điện thoại đến, Trần Hạo suy nghĩ một chút, cũng đoán được mấy phần, sau đó bắt máy, cười nói: “Đới Vân đạo hữu, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, Trần đạo hữu gần đây vẫn khỏe chứ?” Giọng nói Đới Vân vang lên.

Trần Hạo nói: “Vẫn ổn, không có gì mới mẻ, đạo hữu thì sao?”

“Cũng ổn, vừa làm xong vụ kia, sẽ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi, vừa vặn có thể thư giãn một chút.” Đới Vân cười nói.

Trần Hạo nói: “Chuyện của vương gia đã giải quyết?”

Đới Vân nói: “Coi như thuận lợi, dù sao cũng là bị trấn áp, lại không chạy ra được, tính tình thì thất thường, thật sự muốn dằn vò hấn đến chết, nhưng mà không được, thần khí trấn áp hấn, có mối quan hệ chặt chẽ với vận nước, nếu chọc giận thật, mời mấy vị đại lão các đạo môn, làm một trận pháp, dẫn vận nước ép hấn, cam đoan hấn chết đi sống lại, cũng không dám lại nghĩ lung tung.”

Nghe Đới Vân nói trâu bò như vậy, Trần Hạo bĩu môi.

Vận nước vốn là vận nước, có thể tùy tiện động vào sao? Cái này nổ hơi quá rồi!

Nhưng Trần Hạo cũng không vạch trần hấn ta, cười nói: “Quả nhiên ban ngành liên quan đúng là lợi hại, bội phục bội phục, ừm, đạo hữu gọi điện thoại cho ta, không phải là để nói cái này chứ?”

Đới Vân nói: “Dĩ nhiên không phải, ta gọi điện thoại, có hai chuyện, chuyện thứ nhất chính là nhận lời yêu cầu của Tử Phượng đạo hữu, nói chuyện với nó một chút. Chuyện còn lại, có liên quan tới đạo hữu.”

Chương 661: Chuyển lời

“Có liên quan tới ta? Chuyện gì?” Trần Hạo không thay đổi sắc mặt hỏi.

Đới Vân nói: “Liên quan tới xương rồng.”

Trần Hạo cau mày, không chút do dự nói: “Đạo hữu nếu biết chuyện này, vậy có lẽ cũng biết, liên quan tới xương rồng, ta đã giao lại toàn bộ cho bộ ngành liên quan, mà trước đó ta cũng đã nói, chuyện này ta tuyệt đối không tham gia.”

Đới Vân nói: “Ta không phải muốn đạo hữu tham gia, mà muốn nói cho người một chuyện kì lạ, xương rồng bị cướp, người cướp xương rồng chính là đạo hữu.”

Trần Hạo: “...”

“Xương rồng lúc nào bị cướp?” Trần Hạo không có giải thích, mà là trực tiếp hỏi.

Đới Vân nói: “Vào ngày hôm qua.”

Trần Hạo cười: “Hôm qua? Ta tin tưởng ban ngành liên quan chắc chắn biết được hành tung của ta, ngày hôm qua ta đang làm gì, trong lòng đạo hữu không biết sao?”

Đới Vân nói: “Ta biết, cho nên mới gọi cho đạo hữu, nếu không hiểu rõ, sáng sớm đã có cường giả của ban ngành liên quan mời đạo hữu uống trà.”

Trần Hạo hừ lạnh: “Nếu biết còn gọi cho ta làm gì, đi điều tra không phải tốt hơn sao.”

Đới Vân nói: “Đạo hữu, chẳng lẽ người không tò mò, vì sao có người giả dạng người trộm xương rồng sao? Người phải biết, người đóng giả người kia bên ngoài giống người như đúc, gần như khiến ta nghĩ rằng đạo hữu phân thân.”

Trần Hạo cười nói: “Người khoan hãy nói, ta thật sự không tò mò, xương rồng cũng không phải ta cướp, người khác giả mạo ta, các người biết là giả là được rồi, ta còn quan tâm cái gì?”

Đới Vân: “...”

“Ừm, chúng ta vẫn tâm sự chuyện liên quan tới Tử Phượng đạo hữu thì tốt hơn, nó muốn quay bộ phim, như vậy đi, ta thay mặt nó đề ra một yêu cầu.” Trần Hạo chủ động nói sang chuyện khác.

Đới Vân hỏi: “Yêu cầu gì?”

“Ta chỉ định một nữ chính, A Mịch La, ừm, chính là người gần đây rất hot đó. Cái khác, để Tử Phượng nói với người đi.”

Trần Hạo nói xong, ánh mắt nhìn về phía gà trống.

Gà trống vội vàng biến thành người đàn ông cường tráng, nhận điện thoại để nói chuyện riêng.

Đối với kế hoạch quay phim của mình, gà trống vẫn rất để ý, nó đã chuẩn bị là Thần Gà vạn người kính ngưỡng, cũng muốn nhìn thấy mình ở trong video chơi đùa thế nào, trâu bò ra sao.

Trò chuyện với bên kia, sắc mặt Trần Hạo cũng trở nên nghiêm trọng.

Trong miệng nói với Đới Vân là không quan tâm, không tò mò, nhưng sao có thể không tò mò.

Vô duyên vô cớ, mẹ nó ai lại giả mạo hắn đi cướp xương rồng? Hơn nữa còn cướp thật!

Từ đây có thể nghĩ tới ba thứ.

Thứ nhất, người cướp xương rồng biết sự tồn tại của hắn, cũng biết xương rồng là từ trong tay hắn đưa tới ban ngành

liên quan.

Thứ hai, người cướp xương rồng rất mạnh, dù sao việc xương rồng liên quan tới bí cảnh Thủy Tinh Cung, cho dù ban ngành liên quan không phải lực lượng quan trọng trông coi, cũng phải bảo vệ chặt chẽ, cho cao thủ bảo hộ. Nhưng hẳn ta vẫn có thể cướp, có thể thấy được thực lực.

Thứ ba, người cướp xương rồng có thù với Trần Hạo.

Dù sao coi như biết xương rồng là từ trong tay hắn đưa tới ban ngành liên quan, nhưng cũng không cần phải giả mạo hắn, hoàn toàn có thể che mặt, có thể biến thành cái khác, cần gì phải biến thành hắn? Còn cố ý lộ ra, cái này mà nói không có thù oán, quý cũng không tin.

Từ ba điểm này phạm vi đã thu nhỏ hơn nhiều.

Đầu óc Trần Hạo suy nghĩ, lướt qua mấy bóng người, cuối cùng khóa chặt người có hiềm nghi lớn nhất.

Quý dị!

Quý dị kia muốn hắn đi tìm Thủy Tinh Cung mà không ngừng ép buộc, ngược lại bị Trần Hạo đánh bị thương, còn biết chuyện xương rồng, thực lực lại rất mạnh, như vậy, nếu không phải là nó, Trần Hạo cảm thấy không có khả năng.

Nhưng mà, quý dị này không phải bị thương nặng sao? Còn em gái Lương Hồng Ngọc kia, sau khi bị hắn kích động cũng đi tìm nó gây phiền phức, sao nó có thể còn tinh lực cướp xương rồng?

Nghĩ không ra, Trần Hạo dứt khoát không nghĩ.

Dù sao xương rồng và mình cũng không có quan hệ gì, cho dù đầu đầu cũng là chuyện của ban ngành liên quan.

Lúc này Đới Vân gọi điện thoại nói những lời này, Trần Hạo có thể thấy được, hẳn ta đang cố ý giật dây, dẫn dắt hắn tự

ra tay đi tìm đáp án, trợ giúp ban ngành liên quan lấy lại xương rồng.

Nhưng sao có thể chứ, rất vất vả mới nhảy ra khỏi vòng xoáy này, Trần Hạo đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà nhảy vào lại.

Khi đang suy nghĩ, gà trống đi tới, nhìn Trần Hạo, lộ ra nụ cười ngu ngốc.

“Sao vậy? Nói xong rồi?” Trần Hạo hỏi.

Gà trống gật đầu, yếu ớt mà nói: “Hạo ca, chuyện đó, ta xin mấy ngày nghỉ.”

Trần Hạo cười nói: “Cái này có thể, chuẩn bị khi nào thì đi?”

Gà trống nói: “Ở phía trước thành phố, sẽ có người đón ta.”

“Được, người chuẩn bị sẵn sàng là được, nhưng mà những chuyện này là việc nhỏ, động lòng thì hành động, thuận theo tâm tư mà làm, quan trọng nhất vẫn là tự mình tu hành, cũng đừng mê muội mất cả ý chí.”

Gà trống liền vội vàng gật đầu đồng ý.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Mặt khác, ta đã chỉ định nữ chính, ta cũng muốn người chuyển lời cho A Mịch La, người là kẻ ngốc sao?”

Gà trống sửng sốt, sau đó cười khan nói: “Hạo ca, mặc dù nói ta không sợ nàng, nhưng cô gái này là một kẻ điên, ta nói như vậy, nó có thể sẽ làm thịt ta không?”

Trần Hạo nói: “Người nói là do ta nói.”

Gà trống chân chờ một lát, gật đầu nói: “Được rồi, còn có gì khác không?”

Trần Hạo nói: “Không có.”

Xe tang đi đến, lúc xế chiều, đến một thành phố mới, cũng gặp được người đón gà trống.

Mặc dù nói không có cảm giác.

Nhưng đến lúc chia tay thật, Trần Hạo, mèo đen, gà trống đột nhiên đều không đành lòng.

Sau khi cả ba ở chung, gần như chưa từng tách ra, dù trước đó có tách ra trong khoảng thời gian ngắn, nhưng vẫn có mèo đen bên cạnh nó.

Hiện tại bỗng nhiên phải đơn độc một mình, gà trống cảm thấy mình thật cô đơn, thật mong muốn tiếp tục ở cùng Trần Hạo và mèo đen.

Cẩn thận mỗi bước đi, chỉ là chia tay, gà trống lè mề mười mấy phút.

Chờ nó đi, mèo đen nhảy vào trong ngực Trần Hạo, meo ô một tiếng, nhìn có chút đau lòng.

Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt ve mèo đen, cười nói: “Người không bỏ, ta cũng không bỏ, nhưng mà đây là cơ hội tốt, nó có lòng muốn đi làm chuyện mình thích, vừa vặn cũng cho nó một cơ hội tu hành một mình, dù sao từ khi nó nhập đạo đến nay, chưa từng hành động một mình, cuộc sống không có điểm tựa này, đối với việc tu hành của nó rất cần thiết.”

Mèo đen im lặng, sau một lúc lâu nằm sấp xuống, chôn đầu giữa hai chân Trần Hạo.

Xe tang tiếp tục đi, không ở lại trong thành phố, mà đi thẳng đến núi Vu.

Sắc trời dần tối, trăng sáng sao thưa, bốn phía tĩnh lặng.

Ở ghé lái phụ, Trần Hạo lấy điện thoại ra, vừa xem tin tức, vừa vỗ nhẹ mèo đen trong lòng.

Trên xe, một đám quý nhỏ cũng đã sớm nằm ngủ.

Sau khi chết được thiện niệm che chở, nhóm quý nhỏ này cũng không quên nhịp sống làm việc nghỉ ngơi khi còn sống, náo loạn một ngày, ban đêm nhanh chóng liền ngủ.

Xe đang yên tĩnh, Trần Hạo cũng đang xem tin tức hiện thực còn li kì hơn so với tiểu thuyết.

Lúc đang nhìn chăm chú, đột nhiên tài xế không mặt nói: “Thú vị đây, đạo hữu người nhìn xem.”

Trần Hạo sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức cau mày.

Không xa trên con đường phía trước, mấy người đang điên cuồng vẫy tay, vung vẩy đèn pin điện thoại, dường như muốn chặn xe tang.

Chương 662: Nhiệm vụ bất ngờ

Nhìn thấy hành vi của mấy người này, Trần Hạo nhếch miệng cười nói: “Thật là thú vị, đạo hữu dừng xe.”

Lái xe không mất giảm tốc độ, dừng lại bên cạnh mấy người đang đón xe.

Trần Hạo mở cửa xe, nhìn mấy người đang tới gần.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Trần Hạo phát hiện, tất cả có ba người, hai nam một nữ, cả ba đều ở độ tuổi đôi mươi, từ góc nhìn của người bình thường, ba người này đều ăn mặc thời thượng, cách ăn mặc rất mát mẻ và rất đẹp, tuyệt đối là trai xinh gái đẹp.

Nhưng trong mắt Âm Dương của Trần Hạo, ba cơ thể này đều trần truồng, toàn bộ cơ thể trắng bệch, âm khí quấn quanh, chính là ba hồn ma.

“Anh trai này, chúng ta ...” Một trong hai chàng trai nói, trên mặt nó xuất hiện một nụ cười hiền hậu, chậm rãi nói.

Thế nhưng khi nó chưa nói xong, Trần Hạo đã đột nhiên ngắt lời nói: “Gặp rắc rối à? Không có vấn đề gì, muốn đi đâu? Ta đưa các ngươi đi một đoạn.”

Chàng trai sững sốt.

Sao dễ nói chuyện quá vậy? Đêm hôm khuya khoắt, trước không có thôn, sau không có cửa hàng, bị người ta chặn đường, cứ như vậy mà tin luôn?

Nhìn Trần Hạo tránh sang một bên, trên mặt mang nụ cười chân thành, mắt chàng trai sáng lên, vội vàng nói: “Anh trai

thật sự là người tốt, nhưng chúng ta còn có một người đang bị thương không thể di chuyển, ở trong trại bên kia bờ sông, anh trai có thể nhắc tay giúp đỡ hay không?”

Trần Hạo cười nói: “Cái này có là cái gì, người dẫn đường, ta đi theo người, nhưng mà nữ thì không nên đi, trời muôn như vậy quá nguy hiểm, ở lại trên xe chờ đi.”

Chàng trai vui mừng nói: “Cảm ơn ngài rất nhiều, ngài thật sự quá trọng nghĩa.” Nói xong, chàng trai nhìn về phía nữ quý, ánh mắt ra hiệu.

Nữ quý hé môi cười một tiếng, phong tình vô hạn: “Vậy thì làm phiền rồi.” Nó từ từ lên xe.

Trần Hạo nói: “Cái này có là cái gì, được rồi, hai người dẫn đường, chúng ta đi xem thử người bị thương.”

Vừa nói, Trần Hạo bước xuống xe, đi theo hai chàng trai đến chỗ cánh đồng hoang, hấn vừa đi, vừa ân cần hỏi thăm tình huống, một bộ như quần chúng nhiệt tình.

Sau khi một người hai quý đi xa, nữ quý nở nụ cười xinh đẹp, nhìn trước nhìn sau.

Sau khi nhìn thấy một nhóm quý nhỏ đang ngủ ở ghế sau, nó khẽ giật mình, trên mặt xuất hiện biểu cảm xoắn xuýt.

Một lúc lâu sau, nữ quý xoay người nhìn chỗ lái xe, cắn răng một cái, bước tới.

Đến đằng sau ghế lái, nữ quý nở một nụ cười, giọng điệu trầm lặng nói: “Tài xế, người ta nóng quá, trên xe có điều hòa không?” Nói xong, nữ quý làm động tác cởi quần áo.

Chỉ là còn chưa làm xong động tác, nó bỗng nhiên sững sốt, hai con mắt tròn tròn.

Lái xe không mặt quay đầu, trên mặt không có ngũ quan, lại phát ra âm thanh: “Rất nóng à? Người muốn lột mấy lớp da?”

Nữ quý: “...”

Giật mình sợ hãi, nữ quý theo bản năng muốn xoay người chạy.

Mà lúc này, mèo đen không biết xông ra từ khi nào, đồng thời cơ thể biến thành một con mèo khổng lồ, sau khi nữ quý xoay người, mèo đen nâng chân lên, bốn móng vuốt thép đỏ như máu bật ra, nó còn duỗi đầu lưỡi mèo gọt cảm ra liếm móng vuốt.

Nữ quý: “...”

Vừa đi vừa nói đùa, rất nhanh, Trần Hạo đã thấy một con sông.

Con sông đúng là không nhỏ, rộng hơn chục mét, quanh co khúc khuỷu, không nhìn thấy điểm cuối. Trong sông gợn sóng cuồn cuộn, nước sông ẩn chứa linh khí, rõ ràng là thời gian tồn tại không ngừng, nước chảy chảy dài.

Mà ở trong mắt của Trần Hạo, thì thấy được mặt khác của nước trong sông.

Nơi này âm sát tà khí, yêu khí oán khí rất nồng, trên mặt sông, trên bờ sông, những linh hồn còn sót lại bay khắp nơi, khoảng mấy chục linh hồn, rõ ràng là đã hại không ít người.

Trần Hạo làm bộ như không thấy những thứ này, cùng nói chuyện với hai nam quý đến một trại có bật đèn sáng.

Ừm, cái trại này lại khá mới, còn có một chiếc xe hơi sang trọng bên cạnh.

Kết hợp trạng thái của hai nam một nữ, sau khi Trần Hạo tưởng tượng một ít tình tiết, hẳn âm thầm bày tỏ sự sợ hãi thán phục. Cái này chơi rất vui a!

“Anh trai, bạn của chúng ta đang ở trong lều, chân của nó bị thương, không thể đi được, nếu không thì ngài xem thế nào

trước rồi tính sau?” Một trong hai chàng trai giật dây nói.

Trần Hạo nhìn về phía lều vải, mơ hồ có thể thấy một cái bóng.

Chỉ là cái bóng này, không phải là bóng người, nhìn giống như là..Cá!

Mà bên trong lều vải, yêu khí, tà khí càng thêm nồng, rõ ràng, mẹ nó cái này chính là một con yêu quái a! Hơn nữa còn là một con yêu quái ăn thịt người!

Không chỉ có vậy, dường như con yêu quái này còn rất khôn khéo, có thể điều khiển những linh hồn để bắt người mới cho nó.

Chậc chậc, tu vi như thế này, mà đã dám hại người lung tung, còn học cây bà điều khiển linh hồn của người khác, thật là một chàng trai tốt! Từ điểm này có thể nhìn ra rằng, con hàng này không có thông tin đầy đủ, là Yêu Vương không có kiến thức về thế giới bên ngoài.

Trần Hạo cười nói: “Được, vừa vặn ta cũng khá am hiểu chữa trị, để ta xem ta có thể giúp gì không.”

Nói xong, Trần Hạo nhắc chân bước về hướng lều vải.

Hai nam quỷ nhìn nhau, sau đó đi theo.

Bước vào lều vải, Trần Hạo liền thấy cơ thể của bóng cá, ừm, đó là một con cá đen, rất dài, gần ba mét, cơ thể đen nhánh, cái đầu dữ tợn, môi cá lúc khép lúc mở, có thể thấy những chiếc răng rối loạn sắc nhọn, nếu như bị cắn một cái, người bình thường ai có thể chịu được.

Sau đó Trần Hạo ngạc nhiên, hấn đột nhiên phát hiện, phần bụng của con cá đen này, thế mà mọc ra bốn cái chỗ trông, nhìn giống như có móng vuốt hoặc thứ gì đó sắp xuất hiện.

Thần kỳ!

Một con cá đen, mà có thể có móng vuốt dài sao? Nếu đây không phải là biến dị, thì chính là có kỳ ngộ gì đó!

Ngay thời điểm Trần Hạo đang suy nghĩ, con cá đen đã vội vã không chờ nổi, run run một cái, cơ thể bật lên, nhào về phía Trần Hạo.

Trần Hạo hoàn hồn, nhếch miệng cười một tiếng, giơ tay lên bắt lấy tay nó, năm ngón tay nắm chặt móng vuốt, trực tiếp bóp cổ con cá đen, một giây sau, sấm sét mạnh mẽ phát ra tiếng ầm ầm, dòng điện khuếch tán trên người con cá đen, con cá đen bị điện giật trực tiếp há miệng, cơ thể nó lắc lư loạn xạ, đập rách cả lều vải.

Trong khoảnh khắc đó, trên người con cá đen bốc lên mùi cá, giãy dụa cũng dần dần yếu đi, chẳng mấy chốc nó đã mềm nhũn.

Trần Hạo tiện tay ném con cá đen lên mặt đất, lúc này mới nhìn hai nam quý đang trợn mắt há mồm, cười nói: “Đây chính là người mà các ngươi nói?”

Nam quý hoàn hồn, cả kinh lui lại, một trong số bọn nó mở miệng nói: “Anh trai, à không, đại sư tha mạng, chúng ta cũng là người bị hại, đại sư...”

Trần Hạo lười nói nhảm, trực tiếp búng tay, hai ánh sáng sấm sét đánh trúng hai quý, cơ thể của chúng lập tức sụp đổ, phiêu tán thành vô hình.

Giải quyết hai quý xong, Trần Hạo nhìn những linh hồn còn sót lại xung quanh mình.

Chúng lượn lờ trong sông trên bờ sông, chỉ là không đi, rõ ràng là bị con cá đen hại chết, oán khí không tiêu tan, thế nhưng yêu khí của con cá đen kia mạnh, sát khí cũng lớn, linh hồn còn sót lại không dám đến gần.

Trầm tư một chút, Trần Hạo bóp pháp quyết, một cơn gió lan rộng, bao trùm bốn phía, tập hợp hết mấy chục linh hồn còn sót lại.

Chờ đến gần, Trần Hạo lấy ra một nắm nhang linh hương, tụ lửa đốt, biến thành khói, bao bọc pháp lực, hòa quyện với những linh hồn còn sót lại.

Lúc này, Trần Hạo mới mở miệng nói: “Có thù báo thù, có oán báo oán. Kẻ thù đang ở trước mắt, có thể bắt đầu.”

Dứt lời, Trần Hạo lui về phía sau mấy bước.

Mấy chục linh hồn còn sót lại được linh hương và pháp lực ban phước, biến thành một luồng ánh sáng, xuyên qua cơ thể của con cá đen.

Mỗi một tia ánh sáng loé lên, yêu khí của con cá đen liền nhỏ đi một chút.

Sau khi mấy chục ánh sáng của linh hồn còn sót lại xuyên qua xong, con cá đen đã tắt thở, chỉ còn lại mùi cá bốc lên.

Ngay lập tức, âm thanh của hệ thống bắt ngờ vang lên.

“Leng keng, chấp niệm của linh hồn còn sót lại của Chu Đại Phúc, Khang Tứ Phù, Chi Phó Bảo..., tàn niệm của oan hồn, hoàn thành ước nguyện chết, ban thưởng Thiên Lý Truyền Âm.”

Chương 663: Nữ quý không đạo đức giả không làm bộ.

Âm thanh của hệ thống truyền đến, làm Trần Hạo hơi ngạc nhiên!

Cái này cũng có thể hoàn thành một nhiệm vụ? Thật sự, mẹ nó quá ngoài ý muốn.

Nhưng mà kinh hi (1) là tốt a, hẳn thích kinh hi.

(1) Kinh hi: việc vui, việc tốt.

Hắn nhìn phần thưởng, Thiên Lý Truyền Âm, phần thưởng thần thông a! Ừm, chính là có rất nhiều hạn chế, tu vi mớic nối với thần thông, muốn đạt được Thiên Lý Truyền Âm, phải có ít nhất một trăm năm đạo hạnh, bây giờ cũng có thể truyền qua mấy chục dặm đỉnh trời, nhưng không thành vấn đề, có còn tốt hơn không.

Trong lòng hết sức thoả mãn, Trần Hạo nhìn những linh hồn còn sót lại, sau khi chung báo thù, oán khí trên linh hồn phách tan biến, dần hóa thành ánh sáng màu trắng rồi biến mất.

Hắn im lặng quan sát, cho đến khi những linh hồn còn sót lại biến mất, lúc này Trần Hạo bước đến bên cạnh con cá đen.

Cá đen rất béo tốt, lúc này có một phần bị điện giật đến mức chín, tỏa ra mùi hương, nhưng nó cũng có mùi tanh, rất khó ngửi.

Trần Hạo nhíu nhíu mày, lật tay lại, rút thanh kiếm gỗ đào lớn ra, cổ tay hắn run lên, một đường kiếm cương bắn ra, trực tiếp chia cá đen từ đầu đến chân, chia thành hai.

Máu và nước bắn tung tóe, các nội tạng tở ra mùi hôi, sau đó một vòng ánh sáng màu vàng cũng xuất hiện trong mắt của Trần Hạo.

Hắn vẫy tay một cái, ánh sáng màu vàng kia liền bay lên, rơi xuống trước mặt Trần Hạo, bị pháp lực bao bọc, xoay tròn lơ lửng trong không trung.

Lúc nhìn cái này, Trần Hạo hít một ngụm khí lạnh.

Cái ánh sáng màu vàng này, lớn chừng một bàn tay, hình tròn, phía trên có đường vân, mười phần đơn giản, nhìn giống như một cái vảy cá!

Mà khí tức trên cái vảy cá này, khiến Trần Hạo nhớ tới một vật.

Xương đầu rồng!

Mẹ nó cái này...sẽ không phải là vảy rồng chứ!

Nhưng con cá đen này lấy vảy rồng từ đâu?

Mặt Trần Hạo tràn đầy kinh ngạc.

Nghĩ không ra, Trần Hạo không nghĩ tiếp nữa, bí ẩn trên thế giới này có nhiều lắm, ai mà có thể giải thích toàn bộ.

Cất cái vảy cá đi, Trần Hạo nhìn về phía con cá đen, sau khi suy nghĩ kỹ, tay hắn trực tiếp nắm pháp quyết, ngưng tụ ra một ngọn lửa, bao trùm trên cơ thể của con cá đen.

Một giây sau, con cá đen bị ngọn lửa bao trùm, thịt nhanh chóng tan chảy.

Không bao lâu sau, con cá đen bị đốt thành tro, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Làm xong việc này, Trần Hạo xoay người rời đi, rất mau đã quay trở lại trên Linh Xa.

Vừa lên xe, Trần Hạo liền thấy Xích Quỷ đang ngồi xổm ở trên xe, ngạc nhiên hỏi: “A? Sao không chơi chết nó? Giữ nó lại làm gì?”

Nữ quỷ nhìn thấy Trần Hạo, ban đầu trong mắt là ánh mắt cầu xin, nhưng sau khi nghe được câu hỏi của Trần Hạo, mặt lập tức trở nên tuyệt vọng.

Tê dại, làm sao một người so với một người càng tàn nhẫn hơn như vậy!

“Anh trai, đừng giết ta, ta là người tốt, à không, ta là quỷ tốt, tới bây giờ ta vẫn chưa hại người nào a, ta là bị đe dọa.” Nữ quỷ vội vàng cầu xin tha thứ, vẻ mặt tội nghiệp.

Trần Hạo mỉa mai hỏi: “Quỷ tốt? Quỷ tốt có thể đón xe hại người à?”

Mặt nữ quỷ khổ sở nói: “Anh trai, ta cũng không muốn, ta bị con yêu quái cá kia giết chết, bị nó điều khiển, nếu ta không đón xe, nó sẽ đánh tan linh hồn của ta, vĩnh viễn không siêu sinh.”

“Vậy thì ta cũng không có cách, nếu như không giết người, sau này người lại hại người nữa thì làm sao bây giờ?” Trần Hạo kiên quyết phản bác.

Nữ quỷ vội vàng nói: “Sẽ không, vừa rồi ta cảm giác được ta không còn bị con yêu quái cá kia khống chế nữa, ta đã tự do, chắc chắn sẽ không hại người nữa, hu hu hu, ta lớn như vậy, ngay cả một con gà ta cũng chưa từng giết, mà bình thường ta đều ăn chay, chắc chắn ta sẽ không hại người.”

Trần Hạo bĩu môi: “Chưa từng giết gà? Người đã ăn gà rồi sao?”

Nữ quỷ dừng một chút, yếu ớt nói: “Đàn ông có tính không?”

Trần Hạo: “...”

“Đạo hữu, nữ quý nhỏ này cũng tạm được, vừa mới lên xe, lúc nó phát hiện đám quý con kia, nó lập tức mềm lòng tránh đi, trong lòng có thiện niệm, còn có thể cứu vớt được.” Lúc này, lái xe không mặt mở miệng vì nói giúp nữ quý một câu.

Nữ quý vội vàng cảm kích nhìn về phía lái xe không mặt.

Mặc dù người sư phụ không mặt mũi này rất đáng sợ, nhưng lời nói lại rất ấm lòng.

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu nói vậy, hẳn là cũng không tệ, nhưng mà ngươi lại là âm hồn, bây giờ đi đầu thai cũng đã trễ rồi, ở lại trên đời cũng rất phiền phức.”

Nữ quý giật mình: “Không phiền phức, ta có thể trốn được, sẽ không để cho người khác phát hiện.”

Trần Hạo nói: “Ngươi nghĩ rằng trở thành quý thì có thể tồn tại vĩnh viễn à, dựa theo cường độ linh hồn của ngươi, có thể tồn tại được mười năm sẽ đỉnh trời, chẳng lẽ ngươi muốn hồn phi phách tán sao?”

Nữ quý tròn tròn mắt.

Thế này, đã chết một lần, lại còn phải chết thêm một lần sao?

“Vậy ta nên làm gì bây giờ?” Nữ quý luống cuống, nếu như không thể tồn tại vĩnh viễn, vậy làm quý, chính xác là rất nhàm chán.

Trần Hạo nói: “Trước khi ngươi chết, ngươi còn có tiếc nuối gì à? Nếu như ngươi có tiếc nuối, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành nó, nói không chừng có thể giúp ngươi đi đầu thai, được làm người lần nữa.”

Nữ quý sửng sờ, kinh hãi nói: “Thật ư? Ta vẫn có thể đầu thai một lần nữa?”

Trần Hạo nói: “Đừng nói nhảm, nói.”

Nữ quý rút cổ một cái, suy nghĩ một lúc nói: “Trước khi chết, ta dường như không nghĩ cái gì cả, đã trực tiếp bị con yêu quái cá kia một ngụm cắn chết.”

Trần Hạo cau mày: “Dù ngươi bị cắn chết, thì vẫn có một quá trình, lúc đó trong lòng ngươi không suy nghĩ muốn cái gì sao?”

Nữ quý tỏ vẻ xấu hổ và rút rè nói: “Lúc ấy ta và anh Tuấn anh Thường ở trong nước, anh Tuấn ấn ta xuống, muốn ta làm cái kia, thế nhưng ta vừa lặn xuống đáy nước, đã, đã...”

Trần Hạo thật sự bó tay luôn rồi, nhìn nữ quý một lúc lâu rồi nói: “Ta thấy ngươi tuổi cũng không lớn, dáng dấp cũng xinh đẹp, sao ngươi lại đi chuyến này? Tùy tiện làm cái gì cũng tốt hơn so với chuyện này mà?”

Nữ quý trả lời: “Làm cái khác sẽ không nha.”

Trần Hạo trừng mắt: “Sẽ không không thể học?”

Nữ quý lắc đầu: “Ngươi không hiểu được, ta không có học vấn, không thể vào một công ty tốt, cho nên không thể làm việc được, tiền lương học kỹ thuật cũng không cao, làm việc còn mệt hơn. Chỉ có thể chọn một chuyến này, dù sao năm xuống đã có thể kiếm tiền. Miễn là bảo vệ tốt, qua mấy năm thì cái gì cũng có, tốt hơn nhiều so với làm việc.”

Trần Hạo tức giận nói: “Ngươi cũng quá không tự ái rồi? Ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?”

Nữ quý bình tĩnh nói: “Đầu năm nay, cười nghèo không cười kỹ nữ.”

Trần Hạo: “...”

Bị ghen không phản bác được, Trần Hạo thở dài nói: “Được rồi, việc của ngươi ta lười hỏi, nhưng ngươi không có

gì tiếc nuôi, ta cũng không có cách, muốn đưa người đi đầu thai, cần phải có một cái mồi dẫn, nếu không thì ta không thể làm được.”

Nữ quý nhìn Trần Hạo, vô cùng tội nghiệp hỏi: “Tiếc nuôi thật sự sao? Vậy ta cũng có cái khác a, đời này ta tiếc nuôi đời đã không sống một cuộc sống thoải mái, tiếc nuôi vị không thể mua được ngôi nhà ta nghìn trứng, tiếc nuôi em trai em gái vẫn còn đang đi học, sau này không thể nhìn thấy chúng lớn lên, kết hôn sinh con, tiếc nuôi không thể chăm sóc cho ba mẹ tới cuối đời, tiếc nuôi...”

Nghe một danh sách dài những tiếc nuôi của nữ quý, nhưng không hề nghe thấy âm thanh của hệ thống, Trần Hạo bó tay luôn rồi.

Điều tiếc nuôi thật sự, là điều ở sâu trong lòng không thể bỏ được, là chấp niệm lớn nhất.

Nhìn nữ quý này, còn nghĩ rất nhiều, người có suy nghĩ như vậy, bất cứ ai cũng đều có, chỉ là không có chấp niệm mạnh như vậy, căn bản không thể xưng là nguyện vọng cuối cùng có được hay không!

“Được rồi, người đang bận ta cũng không có cách nào giúp được, hay là người đi tìm người khác giúp người đi.” Trần Hạo lười nói nhiều, bắt đầu hờ người.

Nữ quý lập tức rung rung nước mắt, nhìn người lái xe không mặt, hi vọng vị quý tốt này sẽ giúp đỡ một lần nữa.

Quả nhiên lái xe không mặt mở miệng nói: “Trần đạo hữu, nếu không thì, để nó làm giáo viên dạy dỗ đám quý con đi, cũng coi như là triệt để thay đổi, lại lần nữa làm quý, nếu như say này nó biểu hiện tốt, thì sắp xếp sau.”

Trần Hạo nhú mày.

Giáo viên, hẳn nghĩ tới là thầy Hùng.

Dù sao thầy Hùng rất giỏi trong việc dạy các học sinh của mình.

Nhưng nhìn những đứa trẻ nhỏ nhắn này, muốn học thì cũng là học lại từ đầu, có vẻ như giao cho thầy Hùng thì là đại tài tiêu dụng, nếu như nữ quý này đúng như lời lái xe không mặt nói, lòng có thiện niệm, còn có thể cứu được, cũng có thể cho nó một cơ hội.

Ánh mắt nhìn về hướng nữ quý, Trần Hạo hỏi: “Người trình độ gì? Có năng lực đặc biệt gì?”

Mắt của nữ quý sáng lên, vội vàng nói: “Trình độ của ta là cấp 3, năng lực đặc biệt, kỹ năng miệng rất lợi hại có tính không.”

Trần Hạo: “...”

Chương 664: Trở về nhà.

“Cho người thêm một cơ hội, nói lại.” Trần Hạo mặt không thay đổi nói.

Nữ quý có chút tủi thân nói: “Ta thật sự rất am hiểu kỹ năng miệng, khi còn bé ta đã học qua từ một người chú, hẳn cực lợi hại, có thể bắt chước được nhiều loài động vật, còn có thể học âm thanh của ngôi sao.”

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó cái này đúng là kỹ năng miệng a!

“Còn có gì khác không?” Cảm giác xấu hổ khi nghĩ sai ý, Trần Hạo vội vàng nói sang chuyện khác.

Nữ quý ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trần Hạo thở dài nói: “Được rồi, yêu cầu đối với người không thể quá cao, như vậy đi, người có thể tạm thời ở lại, sau này làm giáo viên, ta sẽ cho người thời gian để thích nghi, nhưng người phải chứng minh giá trị của bản thân, nếu không người khỏi nói, hậu quả người tự hiểu.”

Nữ quý vui vẻ, vội vàng nói: “Cảm ơn anh, ngài yên tâm, ta không thể học, trước khi làm việc này, ngay cả 36 thức Động Huyền tử khó khăn nhất ta cũng đã thành thạo, cam đoan sẽ không làm cho ngài thất vọng.”

Trần Hạo im lặng, hẳn không biết Động Huyền tử là cái gì, nhưng kết hợp với hai từ nhập hành, sợ là với ông già nào đó, Quan Âm hoặc là đồ vật gì đó tương tự.

Cô gái này, ba câu nói mà không rời nghề, thật sự là say.

Không muốn nói thêm, Trần Hạo bước qua một bên, ôm mèo đen, tự chơi điện thoại của mình.

Lái xe không mặt cũng một lần nữa lên đường, lạng lẽ đi.

Nữ quý sợ hãi nhìn hai bên, đành phải tìm một góc ngồi xuống, không bao lâu rơi vào trạng thái mất tập trung, tựa như đối với nghề giáo viên quý trong tương lai, đầy mờ mịt.

Tiếp tục đi tiếp, bình yên vô sự, khi thời gian thay đổi, đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

Lúc này, thành cổ nằm trong tầm mắt, xem ra rất gần đền Tam Thủy.

Trên Linh Xa, nữ quý và một nhóm bé quý con cũng đã làm quen với nhau, nữ quý đây là những học sinh tương lai của mình, để có thể tồn tại tốt, nó cũng đem hết vốn liếng đến chào hỏi bé quý con, cuối cùng cũng đã hoà hợp được với nhóm bé quý con, đã có một khởi đầu tốt.

Lúc này sắp đến nơi học tập và sinh hoạt trong tương lai, nữ quý và nhóm bé quý con đều rất mong đợi, nhất thời, khung cảnh nào nhiệt cũng vì vậy mà yên tĩnh, tất cả đều nhìn về phía trước chiếc xe.

Lấy tốc độ của Linh Xa, chẳng mấy chốc, đã nhìn thấy đền Tam Thủy.

Trần Hạo cười giới thiệu tình huống với bảy quý trên xe, sau đó nói: “Trường học linh huyền ở phía sau núi, chỉ có ban đêm mới đi ra ngoài được, cho nên các người đến đó, các người hãy nghỉ ngơi trước, chờ mặt trời lặn xuống núi, ta sẽ mang các người đến trường học để báo cáo.”

Ngưu Bảo Bảo nhanh chóng nói: “Chú Trần Hạo, chúng ta có thể đi nhìn xung quanh không?”

Trần Hạo cười nói: “Tất nhiên là có thể, sau này nơi này chính là nhà của các người.”

Nhóm quý con lập tức reo hò.

Sau đó, lái xe không mất dừng xe ở bên ngoài đạo quán, nhóm quý con vui vẻ đi xuống, đi vào đạo quán.

Nữ quý ở trên xe ghen tị nhìn, mặc dù có Linh Xa che chở, nó có thể xuất hiện trên xe, nhưng mà giữa ban ngày, nó không thể ra.

Đúng lúc này, đột nhiên một cỗ linh lực mạnh mẽ lan rộng khắp đạo quán.

Trần Hạo sửng người một lúc, chột không nhìn được cười một cái, nói với lái xe không mất cũng đang nhìn đạo quán: “Đây là có đạo hữu cùng nhau tu hành, yêu tu hồ điệp, bình thường là nó đang xem nhà, còn có một con rắn sương trắng, lúc đang bế quan ở trong, trong núi cũng có mấy người đạo hữu, sau này có thể làm quen với nhau.”

Dứt lời, Trần Hạo bước xuống xe, đi vào đạo quán, sau đó hắn thấy một nhóm đang bị vây trong ảo cảnh, nhóm quý con nhảy trái nhảy phải.

“Tiểu Lam, đừng làm loạn, đây là học sinh mới mà ta mang đến trường học quý.” Trần Hạo nhanh chóng mở miệng nói.

Lam Hồ Điệp bay tới, cười hì hì nói: “Ai bảo bọn chúng chạy lung tung, hiệu trưởng Trần nói, không có quy tắc nào có thể tạo thành một vòng tròn, xem ra về sau Tam Thủy phải có quy tắc, không thể loạn được.”

Trần Hạo không nói lên lời, ông đây là một người không bao giờ bỏ cuộc, sạp hàng lớn đã bắt đầu khoa tay múa chân a.

Nhưng mà Trần Hạo cũng không quan tâm chuyện này, hắn đảo mắt nhìn một vòng, lông mày cau lại: “Bọn đạo hữu Long đi rồi?”

Lam Hồ Điệp nói: “Đi hai ngày rồi, đại sư Long bảo ta chuyển lời cho anh Hạo, nói duyên tận duyên diệt, đời này không tiếc, rồng duyệt nhân quả, ngày khác vẫn còn.”

Trần Hạo im lặng một lát, mới nói: “Ta biết rồi, ừm, trước tiên thả đám nhóc kia trước đi.”

Lúc này Lam Hồ Điệp mới vẫy cánh, ảo ảnh bao trùm nhóm quỷ con bị loại bỏ.

Nhóm quỷ con lập tức mờ mịt đứng tại chỗ, biểu cảm trên từng khuôn mặt vẫn chưa biến mất.

“Hi hi, nhóm quỷ nhỏ, chào các người, lần đầu gặp mặt, vừa nãy coi như là quà gặp mặt đi, sau này các người là học sinh của trường quỷ, vậy thì về sau gọi ta là thầy Lam đi.” Lam Hồ Điệp bay qua, mở miệng nói.

Nhìn ánh sáng rực rỡ, Lam Hồ Điệp xinh đẹp, đám quỷ con vừa mới bị chơi xỏ, mỗi đứa đều tròn cả mắt lên, quỷ nhỏ mũm mĩm không nhịn được khen: “Thật xinh đẹp a.”

“Người đang khen ta, hay là trêu chọc ta vậy, hả quỷ nhỏ?” Lam Hồ Điệp bay lên trên đầu nó, giọng điệu sâu kín hỏi.

Quỷ nhỏ mũm mĩm trả lời theo bản năng: “Ta thích người.”

“Ôi, cái miệng nhỏ rất ngọt nha, vậy ta sẽ thưởng cho người.” Lam Hồ Điệp dứt lời, một ánh sáng màu xanh bao trùm quỷ nhỏ mũm mĩm.

Quỷ nhỏ mũm mĩm lập tức cười ha ha ha ngây ngô, còn khoa tay múa chân, nhìn cứ như là bệnh tâm thần.

Các quỷ nhỏ khác sợ hãi nhìn, đều sợ hãi nhìn Lam Hồ Điệp.

“Phải nhớ kỹ, ta là thầy Lam a, ở trường học cũng treo tên của ta, về sau nếu các người muốn học cách chiến đấu, có thể tới lớp của ta, ta đã dạy ra một chiến binh xuất sắc, rất có kinh nghiệm đấy.” Lam Hồ Điệp nhấn mạnh một lần nữa, cho nhóm quỷ nhỏ này có ấn tượng mạnh mẽ.

“Khụ khụ, được rồi, người đừng dọa chúng nữa, nói cho ta biết, gần đây đạo quán có xảy ra chuyện khác không?” Trần Hạo hỏi.

Lam Hồ Điệp nói: “Chuyện khác à, trong đạo quán thì không có, mà ngược lại bên ngoài đạo quán, lại xảy ra không ít chuyện.”

Trần Hạo sững sờ. Liền vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lam Hồ Điệp trả lời: “Vị tam đạo trưởng đã từng tới, nói là ở một vùng gần đây, không hiểu tại sao khí âm sát lại tăng mạnh lên rất nhiều, sau đó các loại âm hồn quỷ nhỏ đều được hưởng lợi, chúng có thể hiện thân trước mặt người, hại người, sự việc này rất náo động.”

Trần Hạo nói: “Vậy vị tam đạo trưởng có tra ra cái gì không?”

Lam Hồ Điệp lắc đầu: “Không có, trước đó ông nói là, khí âm sát, nguồn gốc không rõ ràng, trôi nổi vô định, không loại trừ là do con người làm, nhưng phạm vi bạo phát của khí âm sát lớn như thế, chắc chắn người bình thường không thể làm được, mấy ngày nay vị tam đạo trưởng không đến, cũng không biết là có tra ra được cái gì hay không.”

Trần Hạo gật đầu: “Được, ta biết rồi, nếu không có chuyện khác, thì ta đi nghỉ trước, người không cần phải để ý những đứa trẻ này, để chúng tự do hoạt động, để chúng làm quen với môi trường trước.”

Lam Hồ Điệp nói: “Được rồi, ta sẽ chơi với chúng, a còn nữa anh Hạo, có một chuyện nữa ta quên nói với người.”

Trần Hạo nói: “Chuyện gì?”

Lam Hồ Điệp nói: “Lần trước tiểu Hắc và tiểu Hoàng không phải là bắt một người tới hay sao, ông ta đột nhiên nói muốn ở lại Tam Thủy để bái sư.”

“Cái gì? À, người nói là lão Hoàng kia à, ông ta còn chưa đi sao?” Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

Lam Hồ Điệp kinh ngạc nói: “Người muốn thả ông ta sao?”

Trần Hạo ngăn người, sau đó cười nói: “Quên đi, bây giờ nói cũng không muộn, người đi nói cho ông ta biết, Tam Thuỷ sẽ không thu đệ tử cao tuổi, đuổi ông ta đi đi.”

“Ta không làm đệ tử cũng được, trông công, trợ thủ, lên núi trông trợ, dù là bồi ngữ ta cũng đồng ý, đạo hữu, xin người đừng đuổi ta đi.”

Trần Hạo vừa dứt lời, một tiếng rên vang lên, sau đó một ông lão áo bào màu vàng lao đến. Nhào tới trước mặt Trần Hạo, ôm lấy chân của hắn.

Trần Hạo: “....”

Chương 665: Hoàng Tuyền Mộc.

Nhìn ông lão áo bào màu vàng nói xong rồi thật sự khóc, nước mắt nước mũi chảy ra, ông ta còn muốn lau lên trên người của mình, Trần Hạo sợ hãi, vội vàng nói: “Dừng lại.”

Ông lão áo bào màu vàng dừng động tác lại, cực kỳ tội nghiệp nhìn Trần Hạo.

Mặt Trần Hạo hơi đen lại.

Mẹ nó không nói người cũng là một người có đạo hạnh không tính là yếu trong đồng đạo, chỉ bằng tuổi của người lớn như vậy, mà người dám làm loại trò hề này, có phải là cũng quá không biết xấu hổ rồi hay không?

“Đạo hữu, nếu người có điều gì muốn nói, người hãy thả ta ra trước đã.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Ông lão áo bào màu vàng mau chóng lắc đầu: “Không được, nếu người không đồng ý với ta, ta sẽ không thả.”

Nhìn bộ mặt vô lại của ông ta, Trần Hạo thật sự say nói: “Đạo hữu, ta và người không oán không thù, cũng vì tin tức như vậy, nên bây giờ ta thả người đi, hẳn là người nên vui vẻ mới đúng chứ, tại sao còn không chịu?”

Ông lão áo bào màu vàng tức giận: “Nếu thần tướng không chết, người để ta đi tất nhiên ta sẽ vui vẻ, nhưng hiện tại thần tướng chết rồi, mẹ nó ta còn có thể đi sao, ta nói với người, chỉ cần ta rời khỏi Tam Thủy, cam đoan ta sẽ không thể thấy mặt trời vào ngày hôm sau.”

Trần Hạo cười nói: “Cái này không đúng, dù sao tình nhân kia của người cũng không phải do ta giết chết, cho dù có người

muốn báo thù cũng không rơi lên trên đầu của người a.”

Ông lão áo bào màu vàng cười ha ha: “Người nói đơn giản quá, người cũng không phải là người phản bội lão đại của mình, ta có thể cảm nhận được, bây giờ có người đang nhắm vào ta, nếu ta đi ra ngoài thì sẽ chết, ta cung cấp tin tức cho người, làm thế nào người cũng phải bảo vệ ta, nếu không thì người giết ta đi, còn tốt hơn là bị giết bởi những người khác, sợ rằng ngay cả linh hồn cũng không gánh nổi.”

Trần Hạo tò mò hỏi: “Tại sao người biết thần tướng Kim Cương đã chết rồi?”

Ông lão áo bào màu vàng trả lời: “Nó hạ chú ở trên người ta, vào thời điểm nguy hiểm nhất, ta có thể lợi dụng cơ thể của mình để di chuyển yêu hồn, cứu mạng của nó. Nhưng nó chết quá đột ngột, giống như không có một chút phòng bị nào, không có một chút lực kháng cự nào, thậm chí không thể di chuyển linh hồn được.”

Trần Hạo nhíu mày lại, cười híp mắt nói: “Đạo hữu, người thật gian trá nha, lúc trước người không hề nói đến chuyện này.”

Ông lão áo bào màu vàng nói: “Đạo hữu, thiên địa lương tâm, cái chú này rất không đơn giản, nó khóa trong tim của ta, nó không chỉ có thể uy hiếp ta, mà còn có thể thao túng ta, nếu ta nói ra, con tinh tinh lớn bên kia có thể cảm nhận được ngay lập tức, chắc chắn sẽ có phòng bị, ta đây cũng vì muốn tốt cho đạo hữu.”

Trần Hạo im lặng.

“Đạo hữu, người như thế này, có hơi không tốt.”

Ông lão áo bào màu vàng bình tĩnh nói: “Đạo hữu không cần chừa mặt mũi cho ta, lại nói ta cũng không muốn mặt mũi, nhưng mà ta nói thật, khi bị một con tinh tinh lớn uy hiếp,

khoảng khắc ta bước vào, ta đã buông thả bản thân, cái gì mặt mũi cái gì tôn nghiêm, miễn là còn sống mới là thật, còn chết rồi, thì cái gì cũng không có.”

Trần Hạo cười: “VẬY NGƯỜI NHƯ THỂ NÀY, TA CÀNG KHÔNG THỂ MUỐN NGƯỜI, NẾU AI ĐÓ ĐE DỌA NGƯỜI BẮT NGƯỜI LÀM GIÁN ĐIỆP, VẬY TAM THỦY CỦA TA ĐÂY CHẴNG PHẢI LÀ MẮT SẠCH BÍ MẬT HAY SAO.”

Ông lão áo bào màu vàng cười nói: “TA ĐÃ CHUẨN BỊ XONG RỒI, NHẬN SỰ BẢO VỆ CỦA ĐẠO HỮU, TA NGUYỆN Ý BỊ ĐẠO HỮU HẠ CÁM CHẾ ĐIỀU KIỆN, NẾU NHƯ TA PHẢN BỘI NGƯỜI, VẬY CHẮC CHẮN TA SẼ BỊ NGƯỜI CHƠI CHẾT, TA DỪNG MẠNG SỐNG CỦA MÌNH LÀM TIỀN CƯỚC, ĐẠO HỮU CŨNG KHÔNG HÀI LÒNG.”

Trần Hạo không nói lời nào, chỉ nhìn ông lão áo bào màu vàng, thật lâu sau mới thở dài một tiếng: “TRÌNH ĐỘ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ CỦA NGƯỜI, KHIẾN NGƯỜI TA XEM MÀ THAN THỞ.”

“ĐẠO HỮU ĐỒNG Ý?” Ông lão áo bào màu vàng mừng rỡ hỏi.

Trần Hạo cười: “ĐỒNG Ý LÀ KHÔNG THỂ NÀO, NẾU NHƯ NGƯỜI NÓI CÁI GÌ MÀ TA CŨNG ĐỒNG Ý, THÌ NGƯỜI COI TA LÀ LOẠI NGƯỜI GÌ, NHƯNG MÀ TA CÓ THỂ CHO PHÉP NGƯỜI Ở GẦN TAM THỦY, PHẢI NHỚ RẰNG, PHẢI CÓ QUY TẮC, PHẢI HIỂU PHÂN TẮC, NẾU NGƯỜI VƯỢT QUÁ MỘT CHÚT, TA SẼ KHÔNG NGHE BẤT KỲ LỜI GIẢI THÍCH NÀO.” Giọng điệu của Trần Hạo kéo dài, giống như có chỉ.

Ông lão áo bào màu vàng chân chừ một lát, rồi gật đầu nói: “NHƯ VẬY CŨNG ĐƯỢC, CŨNG XIN ĐẠO HỮU YÊN TÂM, TA THẬT SỰ KHÔNG MUỐN CHẾT, HƠN NỮA CÀNG KHÔNG MUỐN HỒN PHI PHÁCH TÁN MÀ CHẾT, ĐỜI NÀY TA CŨNG ĐỦ RỒI, Ở CHỖ NÀY ẨN CƯ THANH TU, VƯỢT QUÁ QUĂNG ĐỜI CÒN LẠI, CŨNG KHÔNG TỆ LẮM.”

Trần Hạo trực tiếp xoay người, cũng không quay đầu nói: “ĐÂY LÀ CHUYỆN CỦA NGƯỜI, KHÔNG CẦN NÓI VỚI TA.”

Sắc trời bắt đầu tối dần, ánh sáng thu liễm, đêm tối bao phủ.

Trần Hạo mang theo Linh Xa, nữ quý và một đám quý nhỏ đi tới trường học linh huyền.

Sau khi trời tối, trường học liền xuất hiện.

Vài ngày không thấy, trường học đã phát triển không ít, kiến trúc thành đàn, càng ngày có cảm giác trường học.

Nhưng khi nhìn lại một lần nữa, biểu hiện của Trần Hạo có chút kỳ lạ.

Hắn cẩn thận đánh giá một hồi, lúc này Trần Hạo mới nhìn sang Trần lão gia đang ở bên cạnh mình.

“Thái gia gia, có vẻ trường học hình như dính phải đồ không sạch sẽ.”

Trần lão gia nói: “Ta cũng đang lo lắng về vấn đề này, chỉ chờ người trở về.”

Trần Hạo nói: “Làm sao, có vấn đề?”

Trần lão gia nói: “Trước đó từng có quý vật đến trường học gây rối, nhưng mà đã bị Trần yêu học đánh bỏ chạy, sau đó chúng ta liền phát hiện, có một cỗ khí âm sát liên tục bao trùm nó, cỗ khí âm sát này rất tà tính, tựa hồ còn có một loại yếu tố bạo ngược nào đó khó mà nói được, lúc trước có mấy học sinh từng hấp thụ những khí âm sát này, đột nhiên trở nên rất táo bạo, chỉ thiếu điều gây rắc rối với những bạn học khác, bây giờ một phần của trường học đã bị sát khí đáng sợ lây nhiễm, đã trực tiếp tháo dỡ và thay những cái mới.”

“Còn có sự việc như này? Điều tra nguồn gốc của quý vật kia, xem cái khí âm sát kia tới từ chỗ nào?” Sắc mặt Trần Hạo ngưng trọng nói.

Trần lão gia nói: “Khí âm sát là thổi từ biên giới tây nam qua tới. Nghe nói vị tam đạo trưởng đang điều tra, chúng ta

cũng không tìm thấy quý vật kia, ta cũng không biết phải làm gì nữa. Cũng chỉ có thể chờ người trở về xử lý.”

Trần Hạo suy nghĩ một lúc và nói: “Ta biết rồi, thái gia gia, sau này những đứa trẻ này và nữ quý này sẽ là giáo viên và học sinh mới trong trường học, vị này là tài xế Linh Xa, sau này cũng đưa về trường học linh huyễn, người dẫn chúng đi tìm thầy Hùng, giúp nó sắp xếp một chút, ta đi biên giới tây nam xem thử.”

Nói xong, Trần Hạo trực tiếp cất bước, đi thẳng về hướng tây nam.

Trước đó Trần Hạo nghe Lam Hồ Điệp nói chuyện này cũng không nghĩ nhiều.

Bây giờ nhìn cái khí âm sát này thế mà đã bắt đầu xâm nhập vào núi quý phía sau trường học, làm sao có thể làm được, địa bàn của cam môn, cái kia có thể đốt cháy sân sau.

Hắn ôm mèo đen, thân ảnh bay lượn, lấy tu vi và thần thông hiện tại của Trần Hạo, không chế đằng vân, bay trên bầu trời thì có lẽ còn kém xa lắm, nhưng mà trèo đèo lội suối, lội nước bay múa vẫn rất dễ dàng.

Lao nhanh một đường, mười mấy phút sau, Trần Hạo dừng bước chân, đứng lại.

Đây là một bãi cỏ, cỏ cây đã khô héo hết, không có chút sức sống nào.

Điều hấp dẫn sự chú ý của Trần Hạo là, ở trên đồng cỏ, có một dấu vết cháy xém, một mảnh rất lớn, mặt đất bị đốt cháy rụi.

Tuy nhiên đôi mắt Âm Dương của Trần Hạo nhìn thấy, mấy vết đốt cháy trên mặt đất, còn có tàn dư của khí âm sát và một chút đồ vật không biết tên.

Kiểm tra một lát, Trần Hạo cầm một mảnh giống như gỗ trên phần đất bị đốt cháy, nhưng nó lại cực kỳ đen, đồ vật kỳ lạ này cầm vào tay thì lạnh buốt

Sau khi quan sát tỉ mỉ vài lần, lại ngửi mùi một chút, dường như Trần Hạo nhớ tới cái gì đó, tay nắm pháp quyết, một ngọn lửa bao lấy đồ vật màu đen nhánh, giây tiếp theo, kỳ tích xuất hiện, sau khi đồ vật màu đen nhánh bị ngọn lửa đốt cháy, tràn ra khí âm sát giống như là hơi nước.

Mắt thấy một đồ vật nhỏ liên tục tạo ra khí âm sát, Trần Hạo vội vàng dập lửa, sau đó sắc mặt của hắn thay đổi thành cực kỳ nghiêm trọng, hắn tự lầm bầm: “Hoàng Tuyên Mộc.”

Chương 666: Cô không đủ tư cách làm giáo viên

Hoàng Tuyền Mộc là một loại gỗ sinh trưởng cạnh sông Vong Xuyên ở U Minh.

Nó chỉ là một thứ bình thường nhất ở U Minh, khắp nơi đều có, chẳng có gì kỳ lạ cả.

Chẳng qua điều này không có nghĩa là Hoàng Tuyền Mộc không lợi hại.

Nó sinh trưởng trong sông Vong Xuyên, nhân chìm vô số cô hồn dã quỷ không thể đầu thai, chỉ có thể chìm chìm nổi nổi trong nước.

Những cô hồn dã quỷ này hội tụ lượng oán khí và sát khí khổng lồ khó mà tưởng nổi, Hoàng Tuyền Mộc được chúng tâm bỗ, dĩ nhiên sẽ có chút đặc biệt – đó chính là khí âm sát cực kỳ mạnh.

Tại một thế giới lấy khí âm sát làm chủ như U Minh, điểm đặc biệt này dĩ nhiên đích có chỗ dùng.

Nhưng ở dương gian, nó chính là cây âm linh, nguy hại khó tưởng tượng nổi, nhất là đối với âm hồn quỷ vật, càng là kích thích rất lớn.

Chẳng qua, thứ này ngoại trừ gây nguy hại, cũng không có điểm nào đặc biệt có ích, cho nên những cao nhân tu hành có thể xuất khiếu linh hồn khi tiến vào U Minh cũng chẳng ai muốn rước thứ này về.

Ngoài ý muốn nhìn thấy loại gỗ này khiến Trần Hạo lập tức nghĩ tới có người muốn kiếm chuyện, mà người kiếm chuyện này còn có tu vi không hề thấp.

Phản ứng thứ hai của hắn là, người kiểm chuyện này rất ngu xuẩn.

Phải biết rằng xuất khiếu linh hồn, qua sông U Minh không phải cứ muốn đi là đi được, phải chuẩn bị biện pháp bảo hộ trước, tiêu hao rất nhiều đồ trân quý, vì vậy, căn cứ vào tu vi không giống nhau, ít nhất thì mấy tháng, nhiều nhất thì mấy năm, chỉ có thể đi một lần. Cơ hội trân quý như thế mà chỉ mang về chút đồ vật vô dụng, đầu óc không úng nước thì là gì!

Trần Hạo lắc đầu, cất Hoàng Tuyền Mộc đi.

Chuyện càng khác thường thì càng có vấn đề.

Kết hợp với chuyện gần đây có khu vực xuất hiện âm hồn bạo động đến báo thù, rồi Hoàng Tuyền Mộc xuất hiện, hắn dám khẳng định đây không phải chuyện ngoài ý muốn.

Có điều Trần Hạo không có ý định tự mình điều tra.

Quay lại phía sau núi Tam Thủy Quan, trong trường học, thầy Hùng đang tiếp đón giáo viên và học sinh mới.

Một đám học sinh vốn nô đùa âm ỉ, đứng trước mặt thầy Hùng lại nghiêm chỉnh bất ngờ, cho dù là Ngưu Bảo Bảo nghịch ngợm nhất cũng tỏ ra ngoan ngoãn.

Mà nữ quỷ đi theo sau thầy Hùng lại tỏ thái độ rất tùy tiện với ông ta.

Trái lại trong chiếc xe tang đỗ ở cửa trường học, lái xe không mặt không xuống xe được, chỉ có thể móc một điều thuốc ra, châm lửa, tàn thuốc chớp tắt, phun ra nuốt vào.

Đây là thuốc lá khai quang của Trần Hạo, gà trống cho hắn ta.

Mặc dù với đẳng cấp của hắn ta, thuốc khai quang này cơ hồ chẳng có tác dụng gì, chẳng qua loại cảm giác hút thuốc kia

lại bị gà trống khơi ra, trong vô thức hẳn ta đã thành dân nghiện hút thuốc.

“Đại sư.” Nhìn thấy Trần Hạo, thầy Hùng bước tới, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hiệu trưởng Trần đã nói với người rồi đúng không, gần đây những khí âm sát dị thường kia bắt đầu xâm nhập trường học, ảnh hưởng rất lớn đến trạng thái của học sinh. Chuyện này...”

Ông ta còn chưa nói xong, Trần Hạo đã ngắt lời bảo: “Ta tìm được vấn đề rồi, có điều chuyện còn chưa làm rõ, khoảng thời gian này ta sẽ bố trí cho sơn cốc một trận pháp, cắt đứt khí âm sát bên ngoài xâm nhập, chờ chuyện giải quyết xong thì lại mở ra.”

Thầy Hùng im lặng.

Trận pháp cấm đoạn này không chỉ ngăn cản khí âm sát dị thường kia mà còn cản trở âm khí phổ thông nữa, nó sẽ kìm hãm sự mở rộng của trường học.

Có điều cân nhắc lợi hại, thầy Hùng gật đầu đáp: “Được, ta nghe theo đại sư.”

“Được rồi, bọn trẻ kia, còn có vị giáo viên này người cảm thấy thế nào?” Trần Hạo cười hỏi.

Thầy Hùng bình tĩnh đáp: “Bọn trẻ đều rất ngoan, về sau có thể dạy dỗ tốt, giáo viên thì không được, ta đề nghị cho học tập cùng bọn trẻ.”

Nữ quý: “...”

Trần Hạo: “...”

“Khụ khụ, không cần thiết học tập cùng nhau đâu, ta mặc dù chưa tốt nghiệp cấp 3 nhưng vẫn có thể dạy học sinh tiểu học được.” Nữ quý vội vàng vì chính mình tỏ thái độ, biểu thị mình sẽ ra sức.

Thầy Hùng hỏi: “Cô cảm thấy cô có thể?”

Nữ quý vội vàng gật đầu, vẻ mặt tự tin.

Học sinh tiểu học thôi mà, cộng trừ nhân chia, dạy viết mấy chữ đơn giản, có gì khó đâu chứ.

Thầy Hùng nói: “Ta kiểm tra cô một chút. Có ba số nguyên tố, nếu như đều có thể chia hết cho 2, 5 và 7 vậy thì giá trị nhỏ nhất trong các số nguyên tố này là gì?”

Nữ quý chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn thầy Hùng.

Thầy Hùng đạo: “Câu này không biết hả? Vậy tiếp theo, tích của 30 số tự nhiên là số lẻ hay số chẵn?”

Nữ quý: “...”

Thầy Hùng tiếp tục cười: “Cô đừng nói với ta cô chỉ biết nhân chia cộng trừ đấy? Vậy thì, ta hỏi câu khác, cô thử đọc vài câu thơ Đường, Tống từ ta xem? Phân tích ý nghĩa như thế nào? Tích lũy được bao nhiêu kiến thức phong thủy? Ta nói chính là những biến đổi từ thời cổ đại đến hiện đại, còn có...”

“Khoan đã, người đang tìm giáo viên tiểu học hay là giáo sư đại học đây! Yêu cầu này cũng quá cao rồi!” Nữ quý ăn không tiêu, vội vàng dò hỏi.

Thầy Hùng nói: “Chút vốn kiến thức ấy cũng không có thì có tư cách gì làm giáo viên? Dạy hư học sinh à?”

Nữ quý: “...”

Thầy Hùng lười thừa lời vô ích, nói thẳng: “Cô đừng có nghĩ đến chuyện làm giáo viên, cô có hai lựa chọn, trường học còn thiếu một nhân viên thu xếp mấy vật dụng linh tinh và một gác cổng, cô muốn ở lại thì chọn một.”

“Hả? Ta không, chuyện này...” Nữ quý uất ức nói.

Hai chức vụ này căn bản không phù hợp với cô ta.

Rõ ràng cô ta nhận lời mời đến làm giáo viên mà, sao lại thành người làm việc vặt và gác cổng!

Nữ quý nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cũng có hơi xấu hổ.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới, thầy Hùng không chỉ càng ngày càng lợi hại mà yêu cầu đối với đồng nghiệp cũng cao như vậy, nhìn biểu hiện của ông ta, hắn biết mình không khuyên giải được, chuyện này không cần thương lượng.

“Khụ khụ, thầy Hùng phụ trách quản lý trường học, ta không có biện pháp giúp người. Có hai lựa chọn, chọn một thì ở lại, không chọn thì ta có thể cho người chút tiền về nhà.”

Nữ quý đen mặt.

Tiền về nhà cái con mịa nó ấy, bà đây cũng đã chết rồi, phí quý lộ à!

Nếu không chọn thì đồng nghĩa với việc đến phí công một chuyến, cũng uổng công mong đợi. Trừ nơi này, nữ quý nghĩ không ra được nên nán lại ở đâu, hơn nữa còn có kết cục hồn phi phách tán đáng sợ. Trừ nơi này, cũng chẳng còn nơi nào cho cô ta sinh tồn lâu dài được nữa!

“Vậy, ta có thể lựa chọn làm học sinh không? Ta sẽ cố gắng học tập.” Nữ quý yếu ớt hỏi.

Thầy Hùng đáp: “Thật xin lỗi, tạm thời trường học không có lớp giáo dục người thành niên, có điều cô có thể tự học, trường học không hạn chế đọc sách. Lúc nào cô cảm thấy bản thân đã đạt đến tiêu chuẩn, ta có thể cho cô làm khảo sát, thi qua thì cô có thể trở thành giáo viên trong trường. Được rồi, giáo viên trường học linh huyện có đãi ngộ không tệ đâu, tiền lương cao, còn có trợ cấp linh hương.”

Nữ quý vui mừng, vội vàng nói: “Vậy ta chọn làm nhân viên quản lý thiết bị.”

Thầy Hùng nói: “Vậy thì tốt, hiệu trưởng Trần, còn lại giao cho ông.”

“Được rồi, vừa khéo gần đây đồ đạc càng ngày càng nhiều, cần phải có một nhân viên hỗ trợ xử lý.” Ông Trần mỉm cười dẫn nữ quý rời đi.

Trần Hạo lúc này lại tò mò hỏi: “Thầy Hùng à, đái ngộ do ai đặt ra vậy? Sao ta không biết?”

Thầy Hùng đáp: “Hiệu trưởng Trần đặt ra, đây là quy củ, ta cảm thấy có lý liền đồng ý.”

Trần Hạo câm nín bảo: “Tiền à? Hình như ông cũng không cần dùng đến.”

Thầy Hùng bảo: “Sao lại không dùng đến? Tiền lương của ta là ba trăm nghìn, có thể tìm người mua sắm giùm, mua thứ ta cần đốt cho ta, vậy còn không được hả?”

Trần Hạo: “...”

Chương 667: Bắt đầu buôn bán linh hương

Từ trường học quý đi ra, Trần Hạo âm thầm sợ hãi thán phục.

Ngôi trường này đã thay đổi, mỗi ngày đều có điểm mới, kể ra, ông Trần và thầy Hùng phối hợp với nhau thật sự là quá tuyệt, một người quản bên ngoài, một người quản bên trong, cho dù hiện tại chim sẻ còn nhỏ nhưng cũng đầy đủ kết cấu, về sau trường học linh huyền này e là rất có tiềm lực khai phá!

A, sao hẳn lại nghĩ đến trường học linh huyền này có tiềm lực!

Trần Hạo dừng bước chân, cảm giác trong đầu mới lóe lên ý tưởng nhưng chưa kịp nắm bắt.

Có điều quay đầu lại nhìn ngôi trường linh huyền, Trần Hạo cười cười, thoải mái nhàn nhã quay lại Tam Thủy Quan.

Mặc kệ về sau thế nào, hiện tại ít ra vẫn ổn, tạm thời cứ quan sát đã.

Một đêm yên bình, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trần Hạo đã rời giường tu luyện.

Lúc ở bên ngoài không tiện, hẳn chỉ có thể âm thầm suy xét, nhưng tóm lại vẫn thiếu một chút gì đó, bây giờ bắt đầu tu luyện khiến Trần Hạo lập tức cảm thấy khác biệt.

Chuyện tu hành vẫn cần bản thân tự thể nghiệm mới cảm nhận được sâu sắc, chỉ là suy tư, minh tưởng, suy nghĩ, chính là trắng trong nước, hoa trong sương mù, thoát nhìn là thật nhưng thực ra rất hư ảo.

Luyện xong một bộ Thiên Cương Kiếm Pháp, Trần Hạo lại có thật nhiều cảm ngộ, trong lòng vui vẻ tột cùng.

Trần Hạo thu lại kiếm gỗ đào, cười tủm tỉm nhìn về một góc tường, cất tiếng nói: “Nhìn lâu như vậy, có thể đi ra rồi đấy.”

Trần Hạo vừa nói xong, một bóng người bước ra, chính là Từ Thành.

Từ Thành bây giờ có thay đổi cực lớn so với trước đó.

Từ Thành trước kia là một công tử bột mặt mũi thanh tú, một con cún nhỏ đẹp trai.

Mà bây giờ, hấn ta vừa đen vừa cường tráng, hai mắt sáng ngời có hồn.

“Đạo trưởng.” Từ Thành đi đến cạnh Trần Hạo, gọi một tiếng, giọng điệu không kiêu ngạo không hèn mọn mà bình tĩnh vô cùng.

Điều này khiến Trần Hạo phải ghé mắt nhìn.

Một đoạn thời gian không gặp, thằng nhóc này hình như đã thay đổi.

Lúc trước Triệu Linh Xảo có bảo, thằng nhóc này bị lừa một trận, xem ra hiệu quả mang lại không tệ.

Trần Hạo cười nói: “Người nhìn lên lâu như vậy là có chuyện gì muốn nói đúng không? Ta nói trước với người, nếu người mời chào để ta dốc sức giúp đỡ người thì khỏi cần nói, ta nhà nghèo sức nhỏ, không chịu nổi dày vò.”

Từ Thành nói: “Thưa đạo trưởng, Từ Thành cũng đã nhìn ra nên không xin yêu cầu quá phận này, ta có việc khác muốn nhờ.”

Trần Hạo bảo: “Người nói đi.”

Từ Thành nói: “Ta muốn học võ.”

“Hả? Sao ngươi lại háo hức muốn học thứ này?” Trần Hạo khó hiểu hỏi.

Từ Thành đáp: “Bởi vì học võ có thể hiểu rõ kết cấu cơ thể hơn, còn có thể tạo nền móng, chuẩn bị cho con đường lớn mạnh hơn trong tương lai.”

Con đường lớn mạnh hơn?

Trần Hạo lơ ngơ.

Đám thầy Hùng đã làm gì để lừa được thằng nhóc này vậy?

Trần Hạo nghĩ không ra, hấn cất tiếng: “Chuyện học võ không tính khó khăn gì, Triệu Linh Xảo cũng có thể dạy ngươi, hơn nữa đối với võ đạo ta quả thực không hiểu lắm.”

Từ Thành bảo: “Kiếm pháp ban nãy của đạo trưởng rất lợi hại, đạo trưởng không cần khiếm tốn quá, có điều cũng không cần đạo trưởng dạy ta, chị Linh Xảo bảo chị ấy dạy được, chẳng qua muốn báo cho đạo trưởng một tiếng để chuẩn bị được liệu cho ta.”

“Dược liệu gì?” Trần Hạo hỏi.

Từ Thành đáp: “Là linh đan môn cho chị Linh Xảo chuyên môn điều chế nước thuốc, có thể đánh tan máu bầm, lưu thông máu, khép miệng vết thương, tăng cường thể phách, xua tan mệt mỏi, hiệu quả vô cùng thần kỳ. Chị Linh Xảo bảo muốn học đánh người trước tiên phải bị đánh đã, mà luyện võ tốn tiền nhất, tiền của ta có khả năng không đủ, cho nên hy vọng đạo trưởng giúp ta một lần, có thể ghi nợ trước, sau này ta sẽ trả lại gấp mười.”

Trần Hạo câm nín.

Thằng nhóc này, sao hấn cứ cảm thấy như thể con nhóc Linh Xảo kia đang đi tìm bao cát vậy!

Trần Hạo nhìn Từ Thành với ánh mắt cổ quái rồi nói: “Ta có thể cung cấp dược liệu, có điều hy vọng người không quên chuyện học tập, người còn có nhiệm vụ phải hoàn thành đó, làm trễ nhiệm vụ thì khỏi cần nghĩ đến chuyện luyện võ.”

Từ Thành vui mừng hơn hở, vội vàng nói tiếng cảm ơn.

Trần Hạo không thèm để ý phát tay bảo hắn ta đi.

Chờ đến khi Từ Thành đi rồi, Trần Hạo qua loa tắm gội một chút, vừa ăn bữa sáng do Triệu Xảo Linh đưa tới vừa gọi điện cho Đới Vân.

Điện thoại đổ hai hồi chuông thì kết nối được, sau đó giọng của Đới Vân truyền đến: “Sớm như vậy Trần đạo hữu gọi điện cho ta có việc gì không?”

Trần Hạo cười nói: “Có việc, ta phát hiện một số chuyện, không biết ban ngành liên quan nghe ngóng được bao nhiêu?”

“Người nói đến chuyện khí âm sát từ Hoàng Tuyền Mộc dẫn tới âm hồn nổi điên phải không?” Đới Vân bình tĩnh nói ra giúp Trần Hạo.

Trần Hạo không hề kinh ngạc, hắn cười nói: “Xem ra người còn biết nhiều hơn ta, có thể nói nghe chút không? Dù sao chuyện này cũng có liên quan chút đến chỗ của ta.”

“Trần đạo hữu à, chuyện này cũng không chỉ xảy ra ở chỗ người đâu, mà xung quanh những nơi từng xuất hiện xe âm mượn đường, dù nhiều hay ít đều có xuất hiện, mà âm hồn bảo tẩu nhìn thì rất đáng sợ nhưng vẫn nằm trong phạm vi khống chế. Đám âm hồn bị âm sát của Hoàng Tuyền Mộc ảnh hưởng đều trở lên lớn mạnh, linh hồn căn nguyên bị âm sát từ Hoàng Tuyền Mộc xâm nhập đều yếu đi, trên cơ bản không thể tồn tại quá lâu, căn cứ vào phỏng đoán của nhân viên bên ta, chuyện âm hồn nổi loạn này khẳng định có liên quan đến xe âm mượn đường, hơn nữa hai điểm này không phải máu chột nhất, sau

này hẳn còn xảy ra nhiều chuyện khác. Nếu đạo hữu đã gọi điện thoại tới hỏi, vậy ta cũng nhắc nhở người một câu, về sau nhất định phải chú ý hiện tượng dị thường giữa trời đất, giữ vững cảnh giác.” Đới Vân nói với ánh mắt thâm sâu.

Trần Hạo nghe xong, động tác ăn sáng ngừng lại, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của đạo hữu, bữa nào tới Tam Thủy Quan chơi ta nhất định sẽ nhiệt tình chiêu đãi.”

Đới Vân cười nói: “Chuyện chiêu đãi thì khi khác nói, có điều ta có chuyện muốn hỏi đạo hữu.”

Trần Hạo bảo: “Người nói đi.”

Đới Vân nói: “Trước tiên ta chúc mừng đạo hữu, thế mà đã tạo thành quan hệ hợp tác với bộ nghiên cứu, phải biết rằng môn phái trong giới tu hành không hề ít, phần lớn đều chỉ có thể hợp tác một lần hoặc thỉnh thoảng có giao dịch, quan hệ hợp tác lâu dài chẳng có mấy ai. Giống như việc ký hợp đồng với bộ nghiên cứu vậy, hình thành quan hệ đối tác, người như người, ta chỉ có thể nói một câu, thật trâu bò!”

Trần Hạo cười nói: “Họ đồng ý rồi à? Ta còn chưa biết nữa đây.”

“Phòng chừng chẳng mấy chốc sẽ phái người đến ký hợp đồng, đạo hữu không cần vội. Điều ta muốn nói là, đạo hữu có thể chế tạo linh vật dạng linh hương quả thực khiến người ta kính nể, thế nhưng linh hương rất phong phú, không biết đạo hữu có thể chế tạo ra mấy loại? Thuận tiện tiết lộ cho ta một chút được không?”

Trần Hạo bảo: “Đạo hữu Đới Vân à, ý của người là ban ngành liên quan cũng muốn giao dịch với ta?”

Đới Vân đáp: “Nếu như chỉ nhằm vào linh hương âm linh phổ thông, giao dịch chút ít cũng được, chẳng qua chúng ta

không khan hiếm nhiều như bộ nghiên cứu, cũng không đủ cầu. Nếu đạo hữu có thể chế ra đàn linh hương trợ giúp tu hành, định thần hương giúp xuất khiếu linh hồn, có bao nhiêu ban ngành liên quan chúng tôi sẽ thu mua bấy nhiêu, đảm bảo khiến người hài lòng.”

Trần Hạo nghe vậy, trong lòng khẽ động nhưng ngoài miệng lại nói: “Thật ngại quá, chế tác linh hương cũng chẳng dễ gì, đàn linh hương và định thần hương càng là tinh phẩm trong tinh phẩm, ta không lợi hại đến mức đó.”

“Vậy à, thế thì thôi vậy, đạo hữu còn có chuyện gì nữa không?”

“Không có, ta không quấy rầy đạo hữu Đới Vân nghỉ ngơi nữa.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó hẳn nhanh chóng ăn xong bữa sáng, chào hỏi lái xe không mặt, rời khỏi Tam Thủy Quan, đi thẳng đến Cổ thành.

Chương 668: Cổ thành bị ảnh hưởng

Đi vào cổ thành, Trần Hạo phát hiện cổ thành có rất nhiều khí âm sát dị thường lượn lờ bên trong.

Khí âm sát này rất mỏng, trôi nổi tứ phía, trông có vẻ đã bị đồng hóa với các loại khí ở nhân gian, không còn ảnh hưởng quá lớn.

Tuy nhiên, vì bị khí âm sát xâm nhập trong thời gian dài, cổ thành đã không còn cảm giác thanh bình mà dường như có thêm sự bức bối, người đi trên đường cũng trở nên vội vã. Nếu xảy ra vài chuyện lật vật ngoài ý muốn sẽ rất dễ xảy ra cãi vã, thậm chí còn đánh nhau.

Ngoài ra, ở nhiều nơi trong cổ thành còn có âm hồn ẩn nấp, đa số là ác quỷ (1), lệ quỷ(2) có sát khí nặng.

(1) Ác quỷ: Người bị đột tử hóa quỷ

(2) Lệ quỷ: Người lúc chết oán khí quá nặng, không thể đầu thai nên trở thành quỷ

Cảnh tượng này khiến Trần Hạo nhú mày.

Một thành phố nhỏ yên ả sao lại trở nên quỷ dị như thế này?

Rốt cuộc vì sao lại xuất hiện khí âm sát dị thường kia? Chẳng lẽ là vì ảnh hưởng từ người lạ đã cải tạo âm hồn? Nhưng việc cải tạo này cũng chỉ xảy trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không có tác dụng gì.

Mang thắc mắc trong lòng, Trần Hạo đi đến một con phố.

Con phố này chính là nơi Trần Hạo từng mua đồ cúng, là tiệm vàng mã mà vợ ông chủ khiến ngay cả hắn cũng hâm mộ

thán phục.

Lúc này, có một con lệ quỷ đang ẩn nấp trong một căn nhà trên con phố này, đồng thời còn có hơi thở mong manh của con người đang hấp hối.

Đây chẳng phải là lệ quỷ xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật đi hại người sao? Quá dữ!

Bước xuống xe tang, Trần Hạo đi tới gần căn nhà.

Mặt tiền con phố đều là các cửa tiệm bán đồ. Nơi lệ quỷ đang ở là... đại lý bán vé số!

Lúc này, đại lý bán vé số không có khách mà chỉ có một người đàn ông trung niên vẻ mặt tái nhợt.

Anh ta đang ngồi trước máy bán vé số, điên cuồng mua vé số. Từng tờ vé số liên tục đi ra. Trên chiếc bàn bên cạnh đã chất một đống vé số cao như núi.

Khi Trần Hạo bước vào, người đàn ông trung niên cũng không thèm nhìn hắn, vẫn tiếp tục mua vé số.

Trần Hạo mỉm cười, đi đến trước quầy, mở miệng nói: “Ông chủ, tôi muốn hai tấm thẻ cào.” Nói xong, hắn lấy hai mươi đồng đặt lên quầy, sau đó xé hai tấm thẻ bắt đầu cào.

Cào xong tấm thứ nhất, Trần Hạo kinh ngạc, vui mừng nói: “Ông chủ, anh xem có phải tôi trúng số rồi không, hình như là 5.000 tệ thì phải!”

Người đàn ông trung niên thờ ơ, tiếp tục mua vé.

Trần Hạo không để ý anh ta, cào tấm thứ hai, sau đó lại kinh ngạc, vui mừng nói: “Hai trăm ngàn, tôi trúng hai trăm ngàn rồi!”

Người đàn ông trung niên rút cuộc cũng dừng hành động mua vé điên cuồng, ngẩng đầu nhìn tấm thẻ trong tay Trần

Hạo. Vừa nhìn thấy, anh ta liền tỏ ra mừng rỡ, bất thành linh vươn tay ra định giật tấm thẻ.

Tuy nhiên, người đàn ông trung niên đã không thành công. Anh ta nhất thời ngăn người nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Một trăm năm ngàn, một trăm hai trăm ngàn, anh là ông chủ ở đây phải không? Có phải nên đổi tiền mặt cho tôi đúng không nào?”

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm Trần Hạo, giọng nói lạnh lùng: “Đưa cho ta, nếu không sẽ chết.”

Trần Hạo nheo mắt lại: “Đổi tiền, không đổi, chết thêm lần nữa.”

Người đàn ông trung niên giận dữ, đứng phắt dậy bỏ nhào vào đánh Trần Hạo.

Trần Hạo ung dung nắm lấy áo nó, nhấc người nó lên rồi nện xuống đất.

Thế nhưng, người đàn ông trung niên dường như không biết đau, mặc kệ tất cả, điên cuồng giãy dụa!

Trần Hạo nở nụ cười, tay niết pháp quyết, linh quang chợt lóe. Trong chớp mắt, người đàn ông trung niên la lên một tiếng thảm thiết, sau đó một hư ảnh bị Trần Hạo bắt lấy ra ngoài.

Nhìn hư ảnh, Trần Hạo phát hiện, đây là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trông vô cùng lôi thôi, vẻ mặt hung tợn, cho dù bị Trần Hạo không chế vẫn tỏ thái độ không chịu thua.

Trần Hạo im lặng đánh giá. Trên người nó xuất hiện khí âm sát nồng đậm một cách dị thường. Đây là một âm hồn bị lây nhiễm, chuyển hóa thành lệ quỷ. Tuy nhiên, hồn phách của nó đã trở nên cực kỳ suy yếu, giống như ngọn đèn cạn dầu trong gió, lay lắt không ổn định, có thể tắt bất cứ lúc nào, sau đó hồn phi phách tán, không còn tồn tại nữa.

Con lệ quỷ này hoàn toàn giống với trường hợp Mang Vân giới thiệu.

Hơn nữa Trần Hạo còn nhìn ra, hồn ma bị khí âm sát dị thường này ảnh hưởng dường như có một sự cố chấp đối với chấp niệm, đối với những cảm xúc tiêu cực như hoảng hốt, sợ hãi lại gần như không có.

Giống như bây giờ, nếu là ác quỷ, lệ quỷ bình thường, cho dù có hung dữ hơn nữa, thậm chí biết đá cửa sắt (), cũng không dám làm càn, thậm chí còn cầu xin tha thứ.

() Đá cửa sắt: Tưởng người khác dễ ăn hiếp nên bắt nạt, nhưng thật ra người đó mạnh hơn mình.

Còn tên quỷ lôi thôi này lại không hề quan tâm gì cả, phát tay đá chân, không ngừng phản kháng, trong mắt không hề thấy sự sợ hãi.

Chăm chú nhìn quỷ lôi thôi được một lúc, lôi quang trong tay Trần Hạo chợt lóe, thân ảnh quỷ lôi thôi nhất thời vỡ vụn, hóa thành hư vô.

Không còn con đường nào khác. Tên quỷ này bị khí âm sát dị thường lây nhiễm, dường như đã cạn kiệt căn nguyên linh hồn, có thể có sức mạnh tạm thời, nhưng hậu quả chính là mất lý trí, trọng chấp niệm, sau đó không bao lâu sẽ tan thành mây khói.

Thay vì để tên này gây tai họa nhân gian rồi hồn phi phách tán, không bằng giải thoát nó, cũng miễn gieo hại cho nhân gian.

Giải quyết quỷ lôi thôi xong, Trần Hạo nhìn người đàn ông trung niên.

Bị lệ quỷ mượn xác, ông ta đã mất tỉnh táo, lúc này đang hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, chỉ sợ đến khi tỉnh lại cũng sẽ bị một trận bệnh nặng.

Khi Trần Hạo đang cân nhắc có nên cứu ông ta hay không thì ánh mắt hấn chợt động, xoay người nhìn lại, sau đó khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ông chủ!”

Có hai người xuất hiện ở phía sau Trần Hạo, một nam một nữ, người nam chính là ông chủ cửa tiệm bán đồ vàng mã mặt khi râu dê.

Còn người phụ nữ thì hơn ba mươi tuổi, ngoại hình cũng không hẳn là xinh đẹp, nhưng lại có một khí chất thanh nhã, dáng người nẩy nở, vóc dáng cũng không thấp, còn cao hơn cả ông chủ một cái đầu.

“Ha ha, ta nói sao thấy bóng dáng nhìn quen mắt thế, chắc chắn là người quen, không ngờ lại là đại sư. Đạo này không gặp, đại sư vẫn khỏe chứ?” Ông chủ tiệm cười ha ha hỏi.

Trần Hạo nhìn thấy ông chủ tiệm mặt mày hồng hào, cả người đều toát ra trạng thái vui vẻ, lại nhìn người phụ nữ dịu dàng hiền thực, mỉm cười nói: “Cũng bình thường. Đây chắc là chị nhà nhỉ? Ông chủ đón vợ về rồi à?”

Ông chủ tiệm đặc ý nói: “Cũng may đại sư chỉ điếm, ta mới cần răng đi, không ngờ cũng đến kịp lúc, nếu đến muộn một ngày thì vợ đã xuất ngoại rồi. Người xem đó, thấy ta uốn ba tấc lưỡi (3), cả đời không đổi lòng, rốt cuộc cũng khiến vợ ta cảm động, được ta dẫn trở về.”

(3) Uốn ba tấc lưỡi: khéo ăn khéo nói.

Nói xong, ông chủ tiệm còn kéo tay người phụ nữ, làm người phụ nữ trách móc liếc ông ta một cái.

Trần Hạo nở nụ cười: “Ta đây chúc mừng ông chủ. À, lời chúc mừng này có hai ý nghĩa. Ông chủ, người bốn mươi rớt cuộc có hậu rồi.”

Ông chủ tiệm sửng sốt, không thể tin trọn mắt nói: “Đại sư, người đừng gạt ta, chuyện này là thật sao?”

Trần Hạo cười nói: “Ta nhìn tướng của chị nhà đoán cô ấy đã có thai, nhưng vẫn phải đi kiểm tra, e là phải đợi thêm một thời gian nữa.”

“Là trai hay gái?” Ông chủ tiệm chờ mong hỏi.

Trần Hạo chưa kịp trả lời, người phụ nữ liền hỏi: “Là trai thì sao? Là gái thì thế nào?”

“Trai gái đều giống nhau. Ha ha, đại sư, sao ngươi lại ở đây, chẳng lẽ ngươi cũng thích mua... ày, lão Trương bị sao vậy?” Mắt thấy lời sắp nói sẽ mang họa, ông chủ tiệm biết điều liền chuyển đề tài. Tuy nhiên, ông ta bất ngờ nhìn thấy người đàn ông trung niên nằm trên đất liền trợn mắt.

Trần Hạo nói: “Ông ta bị ma nhập.”

A!

Ông chủ tiệm và người phụ nữ đồng thời la lên kinh ngạc, nhưng từ giọng điệu có thể nghe thấy sự khác nhau. Ông chủ tiệm là kinh hãi, người phụ nữ là sùng sốt.

Chương 669: Giao dịch và Tử Thành

“Đại sư, người đừng làm ta sợ, ban ngày ban mặt thế này làm gì có ma?!” Ông chủ tiệm vội vàng mở miệng, trông hơi hoảng sợ. Dĩ nhiên miệng thì nói không tin, nhưng thật ra trong lòng ông ta lại tin lời Trần Hạo.

Người phụ nữ cũng nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Tin hay không tùy người. Ừm, nhưng mà có người ở đây cũng tốt. Ta đang định mua một đợt nhang, người cũng là người quen, vậy có cách nào không? Nếu có, số tiền này sẽ là của người.”

Ông chủ tiệm cười nói: “Việc này tất nhiên không thành vấn đề. Chuyện nhang đèn này, cách thì nhiều lắm, người muốn loại nào cũng có.”

Trần Hạo nói: “Đừng mạnh miệng, ta không phải muốn loại nhang bình thường, mà là hàng thủ công. Nếu có thể đạt yêu cầu của ta, số lượng nhang ta cần cũng không nhỏ.”

Ông chủ tiệm ngạo nghễ nói: “Đại sư đừng xem thường ta. Lần trước người muốn giấy dán trường học, không phải ta đã làm giúp người sao? Thời đại này, chỉ cần có tiền, không chuyện gì là không làm được. Nếu không làm được nghĩa là chưa đủ tiền.”

“Vậy thì được. Loại nhang ta cần hơi lạ, ta muốn nhang Đàn Hương, nhang Dược. Nhang Đàn Hương thì không giới hạn số lượng, có bao nhiêu ta lấy hết. Nhang dược thì cần người nghĩ cách, chuẩn bị cho ta nhiều loại. Nếu được ta chọn, tiền không là vấn đề, số lượng tính theo tấn.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Ông chủ tiệm sừng sốt.

Mấy thứ này đúng thật là không phải loại bình thường.

Nhang Đàn Hương còn được, tuy hàng cao cấp rất ít, nhưng loại bình thường cũng khá nhiều, hơn nữa giá cả cũng cao, lợi nhuận rất khả quan.

Còn nhang được! Cái này khó.

Cái gọi là nhang được chính là nhang có tác dụng chữa bệnh. Loại nhang này cho dù là loại nào, mặt hàng nào đều có giá trị xa xỉ. Máy mỗi sản xuất của ông ta chỉ sợ vẫn chưa đủ trình độ để tiếp xúc loại này!

Ông ta đang nhúc đầu, người phụ nữ bỗng nhìn về phía Trần Hạo, hỏi: “Đại sư cần nhang được? Chất lượng thế nào cũng được sao?” Nhập gia tùy tục, chồng gọi đại sư, tất nhiên cô ta cũng gọi theo.

Trần Hạo nói: “Đúng vậy. Chị nhà cũng biết nhang được sao?”

Người phụ nữ nói: “Có tiếp xúc một chút. Nhang được là nghệ thuật truyền thống của Hoa Hạ, được kế thừa và truyền lại qua bao đời. Nó có công hiệu thiên biến, vô cùng diệu dụng. Ngày xưa, rất nhiều danh sư nghề y, thậm chí rất nhiều cao nhân đạo gia đều có thói quen dùng nhang được. Tuy rằng tới hôm nay, nghề làm nhang đã gần như bị mai một, bị công nghiệp hoá chiếm lĩnh, nhưng ta biết một xưởng làm nhang truyền thống, sản xuất nhang được cũng khá tốt, sản phẩm làm ra đều rất chất lượng. Nếu đại sư thật sự cần, ta có thể giúp người.”

Mắt Trần Hạo sáng lên, dứt khoát nói: “Không cần phải giới thiệu gặp mặt. Chị nhà nếu không chê phiền, có thể mua hàng bên đó không? Người mua bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu.”

“Được, quyết định vậy đi. Ha ha, sắp làm ba rồi, phải chuẩn bị một ít của cải cho đứa nhỏ, nếu không sau này đứa nhỏ sinh ra lại không có được cuộc sống tốt.” Ông chủ tiệm cười ha ha chủ động tiếp lời giúp người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn ông chủ tiệm, không phản bác.

Trần Hạo nói: “Ngoài ra cũng phải chuẩn bị một số loại nhang bình thường cho ta. Nhưng ta muốn chất lượng tốt một chút. Trong tám thẻ này có mười triệu, ta để lại chỗ người. Dựa theo mức tiền này mà mua hàng cho ta, khi nào hết tiền thì nói với ta một tiếng.”

Nói xong, Trần Hạo lấy tám thẻ nhét vào tay ông chủ tiệm.

Khuôn mặt tươi cười của ông chủ tiệm nhất thời cứng đờ, thiếu chút nữa là không co giãn được.

Ngay cả người phụ nữ cũng kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Con số mười triệu này đối với cô ta tuy không tính là nhiều.

Nhưng vị đại sư này lại có thể cho chồng mình con số thiên văn (4) này! Hấn tìn nhiệm chồng mình đến vậy sao? Không sợ họ cầm tiền bỏ trốn sao?

(4) Con số thiên văn: diễn tả con số cực kỳ lớn, không thể dùng con số cụ thể để diễn tả.

Tay ông chủ tiệm run rẩy, dờ khóc dờ cười nói: “Đại sư, ta nói vậy thôi, người lại làm thật...”

“Đây là chuyện nên làm, giao dịch sòng phẳng, không ai nợ ai.” Trần Hạo thâm ý nói.

Ông chủ tiệm im lặng, một hồi lâu sau mới nói: “Được rồi, tiền ta giữ, những thứ người cần ta sẽ chuẩn bị trong thời gian nhanh nhất cho người, sau đó sẽ đưa đến đạo quan cho đại sư.”

Trần Hạo cười nói: “VẬY làm phiền ông chủ. Ừm, ông chủ đại lý bán vé số này bị âm hồn nhập, cả người khí nhược, nếu có thể, ông chủ hãy gọi giúp 120, đi chích mấy mũi là sẽ tỉnh lại thôi.”

Nói xong, Trần Hạo không đợi ông chủ tiệm phản ứng đã rời khỏi đại lý bán vé số.

Đợi hẳn đi rồi, người phụ nữ nhìn về phía ông chủ tiệm nói: “Vị đại sư này rốt cuộc là ai vậy?”

Ông chủ tiệm nghiêm túc nói: “Đây là một cao nhân chân chính. Thiên Thiên, tuy anh đã đồng ý sau này sẽ nghe lời em, nhưng hiện tại, anh thật sự cần nghiêm túc nói với em lần nữa, chúng ta phải bắt lấy cơ hội này. Kiếm tiền chỉ là thứ hai, quan trọng nhất chính là kết giao. Chỉ cần để lại ấn tượng tốt với vị đại sư này, không chỉ chúng ta mà cả con chúng ta cũng sẽ rất có lợi. Điều này cho dù có bao nhiêu tiền cũng không đổi được.”

Nhìn ông chủ tiệm nói hăng say, người phụ nữ không phản bác, chỉ trầm ngâm.

Trở về Tam Thủy Quan, ngày tháng yên bình trôi qua. Mỗi ngày tu hành, ngắm nhìn thiên nhiên, vuốt ve Tiểu Hắc, quan sát bọn quỷ nhỏ đọc sách. Trần Hạo chợt phát hiện, ông lão mặc hoàng bào đang đứng ở khe núi ở ngọn núi phía sau Thủy Sơn Quan, hình như đã mua không ít nguyên vật liệu, dự tính xây phòng ốc cho mình.

Bên cạnh ông lão hoàng bào còn có một người đàn ông trung niên trông khá gầy.

Trần Hạo có chút ấn tượng về người đàn ông này, hình như là Tiểu Hoàng mang về, nói một tiếng là đã động tay động chân, ngay cả hắn cũng dám ra tay, sau đó thì được Tiểu Hoàng nhận làm tiểu đệ, cho sống ở khu vực lân cận.

Ngày đó vội vàng nhìn lướt qua không mấy chú ý, đây là lần đầu tiên Trần Hạo nghiêm túc nhìn hắn ta.

Người đàn ông gầy gò là người đồng đạo, tu hành âm pháp, cả người toát ra âm khí rất nặng, làn da trắng bệch.

Nhìn bề ngoài có vẻ dọa người, trên thực tế tu vi bình thường. Đối với Trần Hạo, đây chẳng qua chỉ là một con quỷ còn sống, không hề có sự uy hiếp.

Người đàn ông gầy gò giúp ông lão mặc hoàng bào cùng nhau xây nhà, trông có vẻ sẽ định cư lâu dài.

Đối với chuyện này, Trần Hạo cũng không phản đối.

Người ta tình nguyện ở đây xây nhà, đó là chuyện tốt. Đợi đến ngày ông lão mặc hoàng bào duỗi thẳng cẳng (5), nhà của lão sẽ thuộc về Tam Thủy Quan.

(5) Duỗi thẳng cẳng: chết.

Không còn con đường nào khác, trong phạm vi mười mét, dựa theo tiêu chuẩn đạo môn, tất cả mọi thứ đều thuộc phạm vi quản lý của Tam Thủy Quan, đây là ưu điểm mà đặc quyền tu vi mang lại.

Nếu sau này Trần Hạo có thể đạt cảnh giới tiên thiên, Vu Sơn là đạo trường (6) của hắn, là thuộc về một mình hắn, giống như luật đã định, thần thánh không thể xâm phạm.

(6) Đạo trường: nơi làm phép của đạo sĩ.

Cuộc sống nhàn hạ cứ thế trôi qua. Đến ngày thứ năm, Ông chủ tiệm Lão Phùng và vợ rút cuộc cũng ghé thăm mang theo đồ Trần Hạo cần.

Trần Hạo cũng không khách khí, lấy đồ ra xem tại chỗ.

Không ít nhang, đủ loại mùi, loại nào cũng được xem như tinh phẩm. Thậm chí Trần Hạo còn cảm giác được dao động

linh lực rất bé trong một số loại, hiển nhiên đồ hỗn hợp rất nhiều.

Tính toán tất cả, đại khái gần mười lăm ký nhang ngón của Trần Hạo hơn bảy triệu.

Thấy thái độ không lợi dụng, nhưng cũng không muốn chịu thiệt của vợ chồng Lão Phùng, Trần Hạo mỉm cười, tỏ ra không sao.

Cầm nhang trong tay, Trần Hạo không chân chờ, dựa theo mỗi chủng loại bắt đầu khai quang.

Kết quả khả quan, nhang Đàn Hương được khai quang, hình thành hiệu quả giống với nhang định thân, giá trị tăng cao.

Nhang được khai quang phức tạp nhất, bởi vì ông chủ tiệm mang đến chừng hơn mười loại nhang được, hiệu quả mỗi loại cũng không giống nhau, dĩ nhiên kết quả khai quang cũng không giống nhau, có cái tốt, có cái không thể nói là tốt, có cái làm người ta không biết nói gì.

Ví dụ như nhang Long Đảm, sau khi khai quang, hiệu quả nhang được có thể tăng cường khí lực, cường thân kiện cốt. Nhang Liệt Dương, nghe tên có vẻ cao cấp, trên thực tế chỉ là một loại nhang được kích tình. Sau khi khai quang, uhm, đàn bà con gái sẽ chịu không nổi. Còn có nhang Huyền Linh có thể ảnh hưởng thần kinh. Nhang Nộ có thể kích thích nghị lực con người, khiến người ta phấn chấn. Nhang Chân có thể đổi mùi, đổi màu, trên thực tế không có tác dụng gì cả.

Sau khi suy xét phân loại, Trần Hạo chọn ba loại, nhang phổ thông cao cấp, nhang Đàn Hương, nhang Long Đảm, đồng thời đưa một trăm triệu cho vợ chồng chủ tiệm.

Sau đó, trong thời gian Trần Hạo chờ đợi nhang được mang đến, Mang Vân đột nhiên gọi điện thoại cho Trần Hạo.

Trần Hạo vừa nhận cuộc gọi, Mang Vân liền nói: “Trần đạo hữu, hỏi ngươi một chuyện, ngươi chắc chắn tên da khỉ kia không có quan hệ với ngươi đúng không?”

“Cái gì da... Hừm? Đạo hữu có ý gì?” Trần Hạo thận trọng hỏi.

Mang Vân nói: “Nước Bồng Tử cũng xuất hiện hiện tượng âm binh đi qua. Trước mắt dị biến loại thứ ba cũng xuất hiện rồi. Tử Thành tuy chỉ là thành trấn nhỏ, nhưng cũng có đến một trăm ngàn người, chỉ trong một đêm, đều bị giết chết hết, ngay cả chó gà cũng không tha. Dường như bên trong Tử Thành có sự thay đổi kỳ dị. Khi tên da khỉ kia xông vào, bên trong cũng có không ít tu sĩ các nước khác xâm nhập, trước mắt chưa thấy ai ra cả.”

Chương 670: Thay đổi của Tử thành

“Cái gì!”

Nghe Đới Vân nói, Trần Hạo giật nảy mình.

Một đêm ở Tử thành, không cần nghĩ cũng biết đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ kinh khủng.

Địa Sát Thần Thai thể mà lớn gan thật, dám xông vào khu vực đáng sợ như vậy! Có phải nó chán sống rồi không? Muốn đi tìm đường chết hả?

“Con Bì Hâu Tử đó đi vào lâu chưa?” Trần Hạo hỏi.

Đới Vân đáp: “Đêm qua thì vào, lúc bọn ta phát hiện thì không kịp ngăn cản nữa rồi. Đạo hữu à, nếu người quen biết với con Bì Hâu Tử kia, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nó ra, nó có tiềm lực cực lớn, sau này nếu bồi dưỡng thỏa đáng, không chừng chính là một Tề Thiên Đại Thánh Đạo môn.”

Lúc này Trần Hạo mới kịp phản ứng, hấn nghe vậy thì cười.

Tề Thiên Đại Thánh Đạo môn? Ha ha, ban ngành liên quan chú ý nhiều đến Địa Sát Thần Thai thật đấy, e rằng có ý định biến nó thành Đẩu Chiến Thắng Phật đây!

“Đúng rồi đạo hữu à, nước Bồng Tử xảy ra chuyện lớn như vậy, e là nước nhỏ này xử lý không được, ban ngành liên quan không đề cao chủ nghĩa nhân đạo à?” Trần Hạo hỏi lại.

Đới Vân bảo: “Hỗ trợ là chuyện đương nhiên, không chỉ có ban ngành liên quan mà mấy nước lớn khác cũng sẽ điều động những người có thực lực đến điều tra. Dù sao nước ngoài mặc dù không có âm binh mượn đường nhưng cũng xuất hiện thiên

tai vong linh, rất nhiều nơi cũng chịu tác động, người bị hại lên đến con số hàng nghìn. Xem tình huống này, Tử thành ở nước Bồng Tử chỉ là điềm báo trước mà thôi, các nước tu hành chúng ta khẳng định phải chú ý, tìm hiểu kỹ, nếu không tai nạn giáng xuống lại chẳng có sức chống đỡ thì nguy.”

Trần Hạo hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn không ngờ chuyện dị thường không chỉ xảy ra trong nước mà ở nước ngoài cũng có, xem tình huống này, nó có tính chất toàn cầu!

CMN, sao hắn lại có dự cảm cực kỳ không ổn nhỉ?

Vẻ mặt Trần Hạo trở nên nghiêm trọng, cất tiếng nói: “Căn cứ vào chuyện này, nói cách khác, vùng xảy ra âm binh mượn đường ở nước ta cũng có khả năng sẽ xuất hiện Tử thành đúng không?”

Đới Vân đáp: “Dựa theo dự đoán, khả năng này cực lớn.”

“Ban ngành liên quan bên ngoài chuẩn bị làm thế nào?”
Trần Hạo hỏi.

Đới Vân trả lời: “Chuyện này cấp trên và lãnh đạo cấp cao đang bàn bạc với nhau, có điều khả năng sơ tán là cực lớn. Đạo hữu à, Tam Thủy Quan của người cách rất gần khu vực có âm binh mượn đường, đã đến mức không an toàn rồi, nếu như không có trở ngại gì, bọn ta có thể sắp xếp cho người một chỗ tu hành.”

Trần Hạo cười nói: “Chuyện đấy thì không cần đâu, nếu có vấn đề gì ta tự có tính toán, các người vẫn nên chú trọng đến địa phương khác thì hơn. Được rồi, mặt khác ta muốn hỏi một chút, lúc các người đi viện trợ nước Bồng Tử có thể cho ta theo một đoạn được không? Ta cũng muốn biết chút thông tin về Tử thành, lỡ như sau này gặp phải còn đỡ luống cuống chân tay.”

Đới Vân cười nói: “Đạo hữu có thể giúp đỡ bọn ta là chuyện tốt, dĩ nhiên không thành vấn đề. Đạo hữu muốn xuất phát lúc nào?”

“Càng nhanh càng tốt.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Đới Vân đáp: “Vậy thì tốt, ta sẽ sắp xếp cho đạo hữu, sẽ sớm có người đến đón ngươi.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo rơi vào trầm tư.

Âm binh mượn đường đã dọa người rồi, sau đó còn thêm chuyện Hoàng Tuyền Mộc chưa làm rõ, hiện tại ở nước Bồng Tử lại xuất hiện Tử thành.

Điều này khiến Trần Hạo không khỏi bắt đầu cân nhắc vấn đề trong đó.

Thứ này sao lại xuất hiện? Chuyên biến có quy luật gì? Có nguy hại gì với xã hội loài người không?

Nhất là Tam Thủy Quan lại gần vùng có âm binh mượn đường như thế, nếu Tử thành xuất hiện ở đây thì hẳn nên làm gì?

Những vấn đề này cần Trần Hạo đi tìm hiểu, mở mang kiến thức về Tử thành mới có thể đưa ra quyết định được.

Về phía Tam Thủy Quan, thông qua Long đại sư và ông Trần liên tục sắp xếp, nó đã đi vào quỹ đạo, đạo quán bên này có Lam Hồ Điệp và Triệu Linh Xảo, trường học quý bên kia thì có thầy Hùng, hầu như không cần Trần Hạo quan tâm. Cho nên hẳn muốn làm gì cũng không cần lo lắng.

Hơn một giờ sau có một chiếc trực thăng hạ cánh đến đón Trần Hạo.

Trần Hạo thu dọn một chút, mang theo mèo đen, thu lại xe tang sau đó đi lên trực thăng.

Trực thăng bay thẳng đến một căn cứ quân sự, đến trước một phi cơ cỡ lớn, sau đó Trần Hạo liền thấy Đới Vân, còn cả tiểu đội của hắn ta nữa.

Vừa thấy hắn ta Trần Hạo đã sững sốt.

Đới Vân lại tùm tùm cười tiến lên đón: “Trần đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trần Hạo hoàn hồn, nói: “Đới Vân đạo hữu, chuyện này có phải có hơi trùng hợp rồi không?”

Đới Vân bảo: “Đạo hữu lên phi cơ trước đã rồi ta sẽ từ từ kể lại cho ngươi.”

Dứt lời, Đới Vân vẫy tay, làm tư thế mời.

Trần Hạo ngừng lại một chút, rút cuộc vẫn bước lên phi cơ.

Chờ sau khi ngồi xuống, Đới Vân đi tới, chào hỏi xong rồi rót hai tách cà phê, lúc này mới mở lời: “Lúc đi đón đạo hữu thì Tử thành nước Bồng Tử đột nhiên xuất hiện tình huống khẩn cấp, lại có biến hóa mới, xuất hiện quái thú, trước mắt các nước đều tăng thêm viện trợ, ta là một trong những quân tiếp viện tăng cường.”

Trần Hạo ngạc nhiên, trợn mắt nói: “Đừng đùa chứ, sao lại có quái thú được? Chẳng lẽ phải mời Siêu Nhân Điện Quang đến đánh?”

Đới Vân cười nói: “Quái thú chỉ là cách gọi của nước Bồng Tử mà thôi, trên thực tế, bọn ta nhận được tin tức từ tiền tuyến, quái thú kia cũng không tính là vật sống.”

“Ý là sao?” Trần Hạo hiếu kỳ hỏi.

Đới Vân đáp: “Quái thú kia rất lớn, cao khoảng một tòa nhà ba đến bốn tầng, hơi trong suốt, hình tượng rất hung ác, phòng ngự cực cao. Có người thử thăm dò, tấn công vật lý hoàn toàn không gây tổn hại đến nó, cũng miễn dịch phần lớn các tấn

công pháp thuật. Chẳng qua con quái thú này rất sợ ánh sáng, thỉnh thoảng mới lộ đầu ra, còn lại toàn ở trong phạm vi có khí âm sát bao phủ, chẳng chịu đi ra.”

Trần Hạo giật mình, chợt nói: “Vậy việc gì phải sợ? Còn phải tăng thêm chi viện?”

“Đây chính là vấn đề đáng sợ nhất, Tử thành đang lan rộng.” Đới Vân nghiêm túc nói.

Trần Hạo biến sắc: “Thật hay giả vậy? Thứ này còn có thể lan rộng ra hả?”

Đới Vân đáp: “Nếu không ngại cho rằng vì sao các quốc gia lại chú ý nước Bồng Tử như thế? Tử thành thay đổi quá kinh người, mặc dù tốc độ khuếch tán rất chậm nhưng sang ngày hôm sau cũng lan ra được gần một mét. Bọn ta không dám chắc nó có cực hạn hay không, thậm chí còn không xác định được sau khi lan rộng đến trình độ nhất định có thể xảy ra thay đổi và ảnh hưởng ác liệt gì không nữa. Cho nên ban ngành liên quan của các quốc gia sau khi bàn bạc khẩn cấp đã đưa ra quyết định thành lập đội thám hiểm, thăm dò bên trong Tử thành, tìm kiếm nguyên nhân nó hình thành.”

Trần Hạo nhíu chặt lông mày, đánh giá Đới Vân.

Đới Vân bắt đầu nói: “Không sai, ta chính là một trong những người không may được chọn vào đội mạo hiểm.”

Trần Hạo toét miệng cười: “Một giây mặc niệm cho người.”

Đới Vân câm nín.

Mịa nó chứ cười mặc niệm, ta cười vào mũi người.

Sau đó phi cơ cất cánh, bay thẳng về hướng nước Bồng Tử.

Đới Vân cũng không có nhiều thời gian nói chuyện với Trần Hạo, tám vài câu rồi bận rộn lo việc của mình.

Trần Hạo tìm chỗ trống ngồi xuống, lấy điện thoại ra tìm kiếm tin tức liên quan, sau đó hắn phát hiện, tin tức về Tử thành nước Bồng Tử đã bị phong tỏa hoàn toàn, vùng phát sinh được quân đội giới nghiêm, mà tin tức lộ ra bên ngoài là rò rỉ hạt nhân, đang khẩn cấp xử lý.

Đối với cách nói này, đủ loại lời nghiêm chỉnh đàng hoàng hoặc nói hươu nói vượn nhiều không kể hết.

Đột nhiên Thư thành lại bị bôi đen, hum, không biết là đã đắc tội vị thần tiên nào.

Chương 671: Chuyện khác thường

Gần tối muộn, phi cơ đến Tử thành.

Từ trên cửa sổ phi cơ nhìn xuống, Trần Hạo thấy cả một vùng đất bị bao trùm trong làn sương đen nhàn nhạt, cuộn cuộn không ngừng, chính là khí âm sát.

Thấy cảnh tượng này, Trần Hạo hít vào một ngụm khí lạnh.

Dù trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn bị dọa sợ.

Khí âm sát bao trùm nguyên một thành thị, quả thực hù chết người.

So với nơi đây, lượng khí phát tán từ Hoàng Tuyên Mộc chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng mà dưới mắt Âm Dương, Trần Hạo cũng nhìn không thấu đám khí âm sát kia, chỉ có thể mơ hồ cảm giác trong đó ẩn núp không ít âm hồn hung linh.

Phi cơ hạ cánh, Đới Vân đi đến bên cạnh Trần Hạo rồi bảo: “Đạo hữu, có muốn hành động với bọn ta không?”

Trần Hạo cười: “Không cần đâu, hành động của các người lớn như vậy, ta không thích ứng được, trước tiên cứ đi xem đã rồi nói sau.”

Đới Vân vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, xâm nhập mạo hiểm không phải chuyện đùa, có khi tất cả bọn họ còn bị bao vây trong đó, chết không toàn thây. Chẳng qua hắn chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, cũng không trông cậy gì nhiều.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐẠO HỮU CỨ TÙY Ý, NẾU CÓ CHUYỆN GÌ CÓ THỂ ĐẾN TRỤ SỞ ĐẠO MÔN CỦA BAN NGÀNH BẠN TA XIN GIÚP ĐỠ.” ĐỐI VÂN NÓI XONG LIỀN DẪN THEO NGƯỜI NHANH CHÓNG RỜI ĐI.

Trần Hạo ôm mèo đen, nhìn Đối Vân đi xa, lúc này mới cười cười, dạo bước về phía Tử thành.

Dọc đường đi, Trần Hạo phát hiện không ít người nước ngoài, có cả người da đen và da trắng, hơi thở trên người bọn họ không giống nhau, có mạnh có yếu, thậm chí có một số người khiến Trần Hạo có cảm giác bị uy hiếp, để hấn hơi ghé mắt nhìn.

Con đường tu hành ở nước ngoài cũng có chỗ phi phạm.

Lúc tiếp cận gần biên giới Tử thành, Trần Hạo phát hiện ra điểm bất thường của nó.

Hình như có một đường ranh giới rõ ràng ở giữa khí âm sát bao trùm lên Tử thành và thế giới bên ngoài, luồng khí cuộn cuộn đến đường biên lại cuộn trở về như thể gặp phải trở ngại nào đó, lặp đi lặp lại không ngừng.

Mà cùng lúc với chuyển động đó, khí âm sát dần dần mở rộng ra ngoài, mặc dù mức độ nhanh nhưng độ mở rộng lại cực nhỏ, nhìn kỹ mới có thể thấy được.

Chuyển động này khiến Trần Hạo có một loại cảm giác khó nói nên lời.

Tử thành này giống như một đứa bé mới chào đời vậy, nó đang lớn dần lên!

Trong lòng Trần Hạo ngưng lại, ánh mắt nhìn về phía Tử thành càng sâu.

Chẳng qua trước kia có mắt Âm Dương đều thuận buồm xuôi gió, nay ở Tử thành lại phải ăn quả đắng, hấn nhìn không

xa được, thấy cũng không nhiều nên không thể phán đoán được tình huống bên trong Tử thành.

Trần Hạo lại duỗi tay ra, chụp lấy khí âm sát, một luồng khí bị hấn tóm lấy, lơ lửng trong lòng bàn tay, cẩn thận cảm giác, Trần Hạo phát hiện loại khí này y hệt thứ tản ra từ Hoàng Tuyền Mộc.

Chỉ có điều, lượng khí âm sát không lồ như vậy, bao trùm cả một thành thị thì phải cần bao nhiêu Hoàng Tuyền Mộc mới có thể kích phát ra? Như vậy, dù làm thế nào cũng không thể không chút tiếng động mà tạo ra một tòa thành chết trong vòng một đêm được!

Đúng lúc đang suy nghĩ, ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hiện lên vẻ ngạc nhiên, khí âm sát bị hấn tóm lấy nhanh chóng biến mất, chẳng còn tí tăm hơi nào.

Mịa nó chứ, thứ này được pháp lực bao quanh, hấn còn chưa buông ra thì sao nó tự động biến mất được? Nguyên lý gì đây?

Trần Hạo đứng hình.

Thứ này rất giống chất lỏng trong quả cầu pha lê, nếu quả cầu không vỡ thì không thể nhìn thấy chất lỏng trong đó.

“Rất thần kỳ đúng không? Khí âm sát này thế mà có thể biến mất không thấy tăm hơi, hoàn toàn không giống âm sát thông thường.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên, sau đó một cô gái đi đến bên cạnh Trần Hạo, nhìn hấn cười nói: “Bạch Lộ ra mắt Trần đạo hữu.”

“Bạch Lộ?” Ánh mắt Trần Hạo khẽ động.

Cô gái cười nói: “Sao vậy, đạo hữu biết ta à?”

Trần Hạo đánh giá cô một chút. Cô gái này còn rất trẻ, đáng vẻ mới hơn hai mươi, không những cao mà còn xinh đẹp, mặt

thon dài, da trắng nõn, tóc dài bóng bênh, hơn nữa tu vi còn không yếu, ước chừng hơn mười năm, thực lực như vậy ở giới tu hành bây giờ tuyệt đối là bậc thiên kiêu.

“Không, chỉ là ta cũng có một người bạn tên là Bạch Lộ, đột nhiên nghe thấy nên có hơi ngạc nhiên.” Trần Hạo lắc đầu.

Cô gái tên Bạch Lộ cười nói: “Ra là vậy, kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương(*). Thơ cổ Trung Quốc rất động lòng người, trước kia tên ta không phải Bạch Lộ, chẳng qua sau khi học thơ cổ Trung Quốc ta lại cảm thấy cái tên Bạch Lộ rất đẹp, liền tự mình đổi tên.”

(*) Một bài thơ cổ

Trần Hạo hỏi: “Vậy sao đạo hữu lại biết ta?”

Bạch Lộ đáp: “Ta là truyền nhân của tông phái đời này, tông môn của chúng ta luôn quan hệ thân thiết với Đạo môn Trung Quốc, cũng có hơi chú ý đến thiên kiêu Đạo môn mới xuất hiện ở Trung Quốc. Đạo hữu được mệnh danh là lớp trẻ mạnh mẽ nhất Trung Quốc, dĩ nhiên tông phái của ta rất tôn sùng, nói thật với đạo hữu, ta có hơi mê mẩn người đó.”

Trần Hạo cười cười, cũng không để ý chuyện Bạch Lộ thổi phồng hãnh mà hỏi thẳng: “Vừa rồi khí âm sát đột nhiên biết mất, không biết đạo hữu có cách lý giải nào không?”

Bạch Lộ cười đáp: “Đây chính là một vấn đề mà trụ sở Đạo môn đang nghiên cứu, căn cứ theo phỏng đoán của các vị tiên bối, phỏng chừng nó có quan hệ với Tử thành, nếu có thể giải đáp thì có lẽ sẽ cởi bỏ được bí mật của Tử thành.”

“Đã có đáp án chưa?”

Bạch Lộ đáp: “Vẫn chưa?”

Trần Hạo bĩu môi, chưa thì người nói làm quái gì.

“Phải rồi đạo hữu, nếu ngươi đã tới đây khẳng định cũng có hứng thú với Tử thành đúng không? Hay là ngươi tham gia cùng tiểu đội của bọn ta đi, cùng nhau thăm dò?” Bạch Lộ tiếp tục nói.

Tiểu đội của các ngươi?

Trần Hạo ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên phát hiện cách đó không xa có mấy người đang đứng, da đen da trắng đủ cả, cũng có người da vàng, trông tu vi cũng không tệ lắm.

Mặt mũi của cô nàng này lớn thật, thế mà có thể kéo mấy người khác giới tu hành vào chung một đội.

Trong lòng có hơi ngạc nhiên, Trần Hạo cười nói: “Ta nghe nói các quốc gia thành lập đội thám hiểm, thực lực của chính phủ còn rất mạnh, mấy tên tôm tép như chúng ta hình như không cần thiết phải mạo hiểm nhỉ?”

Bạch Lộ nói: “Chúng ta không vào để thăm dò nguyên nhân hình thành Tử thành mà đi kiếm bảo vật. Chẳng lẽ đạo hữu còn chưa biết?”

Trần Hạo nghi ngờ hỏi: “Biết cái gì?”

Bạch Lộ đáp: “Tử thành có bảo vật. Trước đó rất nhiều người đi ra từ Tử thành đều có được âm châu, tinh phách. Hiện tại, rất nhiều đồng đạo trong trụ sở cũng bắt đầu thành lập đoàn đội nhỏ tiến vào tìm kiếm.”

Trần Hạo nhíu chặt lông mày, ngạc nhiên hỏi: “Âm châu, tinh phách? Tử thành không phải mới vừa hình thành à? Sao có thể xuất hiện hai thứ này?”

Bạch Lộ nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, có điều âm châu và tinh phách là thật. Hiện tại mới vừa bắt đầu thôi, nhiều người còn lo lắng, mình có thể đoạt trước tiên cơ, nếu

như đợi đến lúc tất cả mọi người ra tay thì không chắc chúng ta thu hoạch được gì nữa đâu. Ý của đạo hữu thế nào?”

Trần Hạo đang muốn lên tiếng, đột nhiên ánh mắt khẽ động, trầm ngâm một lát sau đó cười nói: “Ta cảm thấy không tệ, có thể hợp tác.”

Bạch Lộ mừng rỡ, vội vàng nói: “Quá tốt rồi, có đạo hữu tham gia, chúng ta có thể nắm chắc hơn. Được rồi, ta dẫn đạo hữu đến làm quen với những đồng đội khác.”

Trần Hạo cười tủm tỉm đi theo sau Bạch Lộ, âm thầm liên hệ với lái xe không mặt.

“Lão Không, người khẳng định cô gái kia không phải là người à?”

“Ta khẳng định, cô ta dùng pháp thuật cấm khóa sinh khí vào trong cơ thể, thoát nhìn như người sống, thế nhưng cô ta không biết, sinh khí của người sống không phải mượn mà không lỗ hổng mà luôn trao đổi lên xuống, tuần hoàn không ngừng nghỉ.”

Chương 672: Đi luyện cấp ở Tử thành

Nghe lời lái xe không mặt nói, Trần Hạo liếc mắt nhìn Bạch Lộ.

Khoan nói đến chuyện kia vội, lúc trước hắn không phát hiện điều gì, bây giờ căn cứ theo những điểm lái xe không mặt chỉ ra mà phán đoán, quả nhiên nhận ra sở hử.

Sinh khí trên người Bạch Lộ rất dồi dào, tựa như một cô gái đương tuổi xuân mỹ lệ, vô cùng có sức sống.

Thế nhưng luồng sinh khí kia giống như bị cố định lại, có vẻ hơi khô khan.

Đây không phải là trạng thái của một người sống thực sự.

Nhưng nếu cô gái này không phải người sống thì là thứ gì? Tại sao phải chiếm lấy cơ thể người, còn giả làm người nữa? Cô ta có mục đích gì?

Vẻ mặt Trần Hạo bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cân nhắc rất nhiều.

Không bao lâu sau, Bạch Lộ dẫn Trần Hạo đến gần một đám người trẻ tuổi.

Nhóm có bốn người, ba nam một nữ, trong đó có một nam một nữ là người da trắng, thoát nhìn như người yêu, một người đàn ông da đen, còn có một quý nhỏ mặc trang phục võ sĩ thời cổ đại, thắt lưng giắt hai thanh kiếm một dài một ngắn, loại hình phục cổ kiểu Địa Trung Hải này các quốc gia khác làm không được.

Tuổi của bốn người không lớn, phương thức tu hành không giống nhau, thực lực khó phân cao thấp.

Giao lưu một phen, rốt cuộc đều thất bại.

Hết cách rồi, tiếng Anh của Trần Hạo đủ nát, tiếng Nhật thì chỉ biết yamete, không có cách nào giao lưu, chỉ có thể dựa vào Bạch Lộ làm người trung gian phiên dịch.

Chẳng qua mục đích của nhóm người đều giống nhau, vì âm châu và tinh phách.

Âm châu chính làm thứ được ngưng tụ từ âm khí tinh thuần nồng đậm đến cực điểm mà thành, công dụng của nó rất nhiều, tu luyện chút âm thuật đều có thể trực tiếp luyện hóa, tăng cường cho bản thân.

Còn tinh phách lại rất thú vị, thứ này có nhiều loại, tinh phách người, tinh phách động vật, còn có cả thực vật, thậm chí là một loại tinh phách tiên thiên được tạo hóa tạo ra giữa trời đất, mỗi loại đều có công dụng khác nhau.

Hiện tại tinh phách bên trong Tử thành có ba loại là tinh phách người, tinh phách động vật và tinh phách âm thú.

Thông qua Bạch Lộ phiên dịch, quý da đen muốn tinh phách người, đôi nam nữ da trắng muốn âm châu, quý nhỏ muốn cả ba loại tinh phách.

Mà Bạch Lộ cũng cần âm châu.

Cho nên mấy người hợp tác, trợ giúp lẫn nhau, nếu như thấy được thứ cần sẽ chia đều.

Trần Hạo hỏi thời gian khi nào, mấy người quyết định theo sau đội thám hiểm liên hợp, ké gió mát dưới gốc cây lớn, người ta thám hiểm chỗ sâu, bọn họ ở bên ngoài vơ vét.

Mà đội thám hiểm liên hợp đi vào lúc mặt trời mọc, khi đó độ uy hiếp ở Tử thành sẽ hạ xuống mức thấp nhất.

Trần Hạo cười nhận lời, hẹn thời gian tập hợp xong thì ai đi đường nấy.

Khoảng thời gian sau đó, Trần Hạo đi dạo bên ngoài Tử thành, tìm kiếm thêm nhiều thông tin hơn, hoặc là tiến về phía trụ sở Trung Quốc để hỏi thăm chút tin tức.

Dần dần, sắc trời âm đạm, không có nắng gắt bao phủ, Tử thành liền sôi trào. Khí âm sát cuộn cuộn càng thêm kịch liệt, những âm hồn hung linh ẩn núp trong Tử thành đều bắt đầu rục rịch hoạt động, thỉnh thoảng hiện ra ở vùng biên khí âm sát, bóng mờ lưu động, mặt mũi tràn đầy oán độc.

Như thể đã từng bị ăn thiệt thòi nên vào buổi tối, trong phạm vi hơn mười mét quanh ranh giới khí âm sát không có người nào bén mảng tới gần. Trần Hạo tìm người hỏi thăm mới biết được, buổi tối là thời điểm Tử thành đáng sợ nhất, đứng cạnh vùng ranh giới đấy rất có khả năng sẽ bị âm hồn hung linh hoặc là một số thứ đáng sợ không biết tên cuốn vào Tử thành.

Một khi bị cuốn vào, trên cơ bản đều không cứu nổi, trước đó có không ít người xui xẻo đã bỏ mạng như vậy.

Chẳng qua nghe người khác nói thế, lái xe không mặt lại bảo: “Đạo hữu à, chúng ta đi vào đi.”

Trần Hạo giật mình, hỏi: “Lão Không đừng làm rộn, tối nay là thời điểm nguy hiểm nhất, chúng ta đi để chịu chết à?”

Lái xe không mặt nói: “Đấy là người khác, chúng ta không giống vậy, chúng ta có xe tang mà.”

Trần Hạo kinh ngạc hỏi: “Xe tang treo như thế hả? Không sợ Tử thành?”

Lái xe không mặt nói: “Nếu như có thể khiến xe tang càng mạnh hơn, đừng nói là Tử thành, ngay cả U Minh cũng có thể

đến đi như thường, đạo hữu tạo nên xe tang, chẳng nhẽ không biết?”

Trần Hạo trợn tròn mắt.

Điều này hẳn không biết thật, hẳn chỉ biết xe tang được ban phước có thêm mấy năng lực trâu bò, thế nhưng không ngờ tới, sau khi tăng lên còn có thể đến U Minh.

Cảm giác này thực kỳ diệu.

Người ta đi U Minh cần phải xuất khiếu linh hồn, còn phải chuẩn bị một phen, cẩn thận từng li từng tí, mà không thể ở đó lâu nữa chứ, sau khi trở về còn phải làm kiểm tra đủ kiểu, một thời gian dài sau không thể đi tiếp.

Mĩa nó, còn hẳn chỉ cần tăng cấp xe tang là có thể đi U Minh? Người ta xuất khiếu linh hồn, còn hẳn thì ngồi xe? CMN, không hiểu sao cảm giác thật sáng khoái.

Trần Hạo mừng thầm trong lòng, vội vàng hỏi: “Muốn nâng cấp xe tang có phải cần cất nuốt linh hồn không?”

Lái xe không mặt đáp: “Đúng vậy, xe tang cần vô số linh hồn để tăng cường bản nguyên, có điều chủ yếu nhất vẫn là đạo hữu khai quang ban phước, nếu không xe tang muốn đạt đến trình độ ra vào U Minh thì không tính được cần bao nhiêu thời gian.”

Trần Hạo hỏi: “Âm hồn hung linh trong Tử thành có được hay không?”

Lái xe không mặt đáp: “Được.”

Lúc này, mèo đen đột nhiên kêu meo một tiếng, vẻ mặt tràn đầy mong đợi nhìn Trần Hạo.

Không chỉ xe tang cần hung linh, mà mèo đen cũng cần.

Trần Hạo liếc nhìn mèo đen, suýt nữa thì quên mất nó cũng có thể cắn nuốt linh hồn để trưởng thành.

Hiện tại gặp được một nơi thẳng cấp tự nhiên như Tử thành, đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Nhếch miệng cười một tiếng, Trần Hạo nói: “Tốt lắm, vậy chúng ta sẽ xông vào Tử thành, ta muốn xem xem, nơi khiến các nước đều e ngại này có gì đặc biệt hơn người.”

Dứt lời, Trần Hạo lặng yên rời khỏi nơi tu sĩ tập hợp, đi thẳng ra ngoài mấy chục dặm đến một nơi không người ven biên giới Tử thành. Lúc này hắn mới thả xe tang ra, sau đó ngồi lên, để lái xe không mặt điều khiển, xâm nhập Tử thành.

Xe tang đi vào lập tức bị khí âm sát bao vây.

Mà trong khí âm sát, từng khuôn mặt dữ tợn hiện lên, quần quanh ngoài xe tang, phát ra đủ loại tiếng kêu oán độc âm lãnh, tựa hồ muốn phá tan chiếc xe, xé rách Trần Hạo và mèo đen ngồi trong đó thành từng mảnh.

Đúng lúc này, xe tang lắc lư một cái, đánh tan từng âm linh, sau đó hé mở phía trước, nhanh chóng xung kích, cắn nuốt từng âm linh một.

Chỉ trong vòng mấy nhịp thở, mười hung linh đã bị xe tang tiêu hóa.

Trong xe, Trần Hạo cảm giác được rõ xe tang đang mạnh lên, ngay cả lái xe không mặt cũng chịu ảnh hưởng, linh thể lưu động rất lớn, nhin không được kêu lên quái dị: “Sảng khoái làm sao, hóa ra dung hợp một thể với xe tang ta còn có biến hóa lớn như thế, ha ha, quá tốt rồi, hết hy vọng với Thần đạo nhưng lại có thành tựu trên Linh đạo, cơ duyên, cơ duyên lớn.”

Dứt lời, lái xe không mặt điều khiển xe chạy nhanh, truy kích đám âm linh.

Nhìn xe tang không ngừng mạnh lên, mào đen nóng mắt, sau đó không kịp chờ đã xông ra ngoài, tìm kiếm âm linh để cắn nuốt.

Trong thoáng chốc, Tử thành ban đêm được tu sĩ các nước khác xem là mãnh hổ lại trở thành thánh địa thăng cấp của xe tang và mào đen.

Trần Hạo thấy thế, lộ ra nụ cười.

Xe tang có thể tung hoành trong Tử thành, vậy việc tìm Địa Sát Thần Thai lại trở nên đơn giản hơn nhiều, nói không chừng, có khi hẳn tìm được nguyên nhân hình thành Tử thành còn dễ dàng hơn đội thám hiểm liên hợp.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng gầm truyền đến, sau đó khí âm sát rung chuyển, một bóng mờ ở cách đây không xa đạp bước tới.

Chờ nó đến gần, Trần Hạo liền phát hiện, bóng mờ kia là một con... khủng long!

Chương 673: Âm thú và tinh phách

CMN, đây không phải là quái thú mà Đới Vân từng nhắc đến đây chứ?

Sau chớp mắt ngạc nhiên đến sững người, Trần Hạo rất nhanh phản ứng lại.

Con quái vật giống như khủng long này cao chừng một tòa nhà ba tầng, toàn thân hơi mờ, chân tay cường tráng, quả đầu dữ tợn, trong cái miệng há ra là cặp răng nanh sắc nhọn.

Nói nó là quái thú cũng không sai.

“Lão Không, có thể chơi nó được không?” Trần Hạo cảm nhận được một sự uy hiếp đáng sợ đến từ con quái thú kia, vội vã mở miệng dò hỏi.

Lái xe không mặt đáp: “Đây là âm thú, tạm thời chơi không lại. Thế nhưng đạo hữu yên tâm, tốc độ của nó rất chậm, không làm gì được... Ặc!”

Lái xe không mặt còn chưa dứt lời đã im bật lại.

Bởi vì quái thú kia phát hiện âm xe, vọt một cái nhảy thẳng tới, rơi xuống.

Mắt thấy xe tang sắp bị cơ thể khổng lồ của quái thú bao trùm, lái xe không mặt bất chấp mất mặt mũi, điều khiển xe tang, lắc phần đuôi xe, mạo hiểm xuyên qua từ dưới bụng quái thú.

Sau đó quái thú gầm lên, truy kích sau lưng, tốc độ... không hề chậm.

Trần Hạo đen mặt: “Lão Không, tốc độ chậm mà người nói đây à?”

Lái xe không mặt lúng túng nói: “Đây là âm thú cải biến, không giống với loại ta biết.”

Trần Hạo đang muốn lên tiếng, đột nhiên nghe được một tiếng ngao ô, mèo đen ở bên chạy vội đến, cơ thể biến lớn, sau đó ngăn cản quái thú lại.

“CMN, Tiểu Hắc làm gì vậy!” Trần Hạo giật nảy mình, vội vàng bảo lái xe không mặt dừng xe lại, khẩn trương nhìn sang, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng, một khi nó đuổi theo hẳn sẽ chạy qua hỗ trợ.

Quái thú vốn đang đuổi theo xe tang, bị Tiểu Hắc ngăn chặn nên dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn chăm chăm mèo đen, chốc lát sau nó gầm lên một tiếng.

Mèo đen hình như khó chịu, nó gầm gừ lại, sau đó bất ngờ tập kích, xoạt xoạt xoạt bò lên trên người quái thú.

Quái thú gào thét giãy dụa, quay đầu cắn xé mèo đen.

Lúc đầu Trần Hạo định đi lên hỗ trợ, nhưng nhìn một hồi, ánh mắt hẳn trở nên quái lạ.

“Lão Không, người nhìn xem có phải ta hoa mắt hay không, Tiểu Hắc đang đè lên quái thú rồi đánh hả?”

Lái xe không mặt cũng hơi ngạc nhiên đáp: “Hình như con thú kia hơi sợ mèo đen đó đạo hữu.”

“Sao lại thế? Hơi thở trên người quái thú này không hề đơn giản, sao nó lại phải sợ Tiểu Hắc?” Trần Hạo khó hiểu.

Ngay lúc hẳn đang suy nghĩ, mèo đen như thể tìm được chỗ nào đó, ngao một tiếng, há mồm cắn xuống.

Sau đó, trong lúc Trần Hạo đang trợn mắt há hốc mồm, chỗ bị mèo đen cắn trên người quái thú đột nhiên phun ra một luồng khí âm sát.

Khiến người ta ngạc nhiên chính là, bên trong luồng khí âm sát này ẩn chứa vô số âm linh tàn hồn.

Theo khí âm sát phun ra, cơ thể quái thú cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Không bao lâu sau, khí âm sát phun ra hết sạch, mà quái thú cũng thay đổi đáng vẻ, Trần Hạo cầm nín nhìn.

Con thú kia bây giờ làm gì còn vẻ dữ tợn và răng nanh bén nhọn, thế mà biến thành một con chuột.

Mặc dù con chuột này không nhỏ, nhìn to tương tự như mèo đen, nhưng so với hình tượng ban đầu quả thực không quá đáng yêu.

Giờ phút này, con chuột bị móng mèo ấn trên mặt đất, hóa thành một cục âm khí, sau đó bị mèo đen cắn nuốt.

Ăn chuột âm thú xong, mèo đen kêu lên vui vẻ, hiển nhiên thứ kia đối với nó là vật cực bổ.

Trần Hạo và lái xe không mặt nhìn nhau, cầm nín không nói được gì.

“Tình huống gì thế này? Sao một con chuột lại có thể chuyển hóa thành dạng âm thú đáng sợ như vậy!” Lái xe không mặt hỏi.

Trần Hạo nói: “Người hỏi ta, ta biết hỏi ai? Tử thành này quá quý dị.”

“Còn đi tiếp hay không?” Lái xe không mặt hỏi.

Trần Hạo trầm ngâm một lát rồi nói: “Đi tiếp, trong Tử thành khả năng không chỉ có một con, bây giờ có cơ hội tìm

hiều sao lại bỏ qua được, nếu không sau này phải đối đầu với nó lại trở nên luống cuống.”

Lái xe không mắt không đáp lại, trực tiếp điều khiển xe tang, tiếp tục xua đuổi rượt bắt âm linh.

Trần Hạo thì đi tới chỗ mèo đen, kiểm tra tình hình của nó.

Sau khi ăn chuột âm thú, hơi thở của mèo đen nâng cao hơn một đoạn, mạnh hơn so với trước kia nhiều.

Hình như một con âm thú đã đủ cho nó tiêu hóa, mèo đen không tiếp tục bắt âm linh nữa mà nhảy vào ngực Trần Hạo, tìm một tư thế thoải mái, sung sướng chớp mắt.

Trần Hạo vượt bộ lông đen bóng mượt của nó, âm thầm sợ hãi thán phục, con Tiểu Hắc này luôn luôn đem đến ngạc nhiên cho hắn vào thời khắc then chốt.

Kế đó, Trần Hạo tùy ý để xe tang cán nuốt âm linh, còn hắn thì quan sát tình hình xung quanh, rồi hắn phát hiện một số tình huống trong Tử thành.

Trong Tử thành rõ ràng chưa từng được thanh lý.

Khắp nơi đều là thi thể, nhìn dáng chết của những người này có thể thấy phần lớn họ trước khi bị hại đều đang nghỉ ngơi, ngủ rất say, một phần thì đang bận rộn, cũng không nhận ra cái chết cận kề, chớp mắt sau đã bị cướp mất sự sống, ngay cả sợ hãi cũng không kịp.

Tình huống này khiến Trần Hạo âm thầm kinh hãi.

Đúng lúc đang tra xét, đột nhiên sắc mặt Trần Hạo khê động, hắn lại gần một thi thể, ngạc nhiên phát hiện thi thể này bắt đầu mọc lông, trên người có một lớp lông tơ, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Một cái còn xem là trường hợp đặc biệt, thế nhưng Trần Hạo lại tìm thêm mấy thi thể nữ nữa, hắn phát hiện tất cả đều

bắt đầu mọc lông, hơn nữa cơ thể bắt đầu trở nên cứng ngắt, lập tức hẳn cảm giác được một sự sợ hãi không tên.

Đây là muốn thi biến sao!

Ba bốn trăm nghìn người đồng loạt thi biến, nếu thực sự bùng nổ thì ai mà đỡ nổi?

Sau khi thi biến, không sợ súng sợ đao, sức lực tăng mạnh, cơ thể còn có thi độc, trừ phi có tên lửa đạn đạo uy lực dọn sạch chứ người bình thường ai cũng không thể trêu vào.

Thế nhưng cứ như vậy, e rằng toàn thế giới cũng phải loạn.

Trần Hạo tâm tư rối bời, cân nhắc xem hay là cứ về kể lại tình huống cho ban ngành liên quan biết trước đã, để bọn họ nghĩ biện pháp giải quyết.

Lúc hẳn đang nghĩ ngợi thì mèo đen đột nhiên meo meo kêu lên.

Trần Hạo hoàn hồn, ánh mắt chuyển động, quay đầu nhìn lại, phát hiện ở chỗ quẹo một tòa nhà có một luồng ánh sáng âm u màu xanh lục đang lơ lửng trôi ra, nó trốn trốn tránh tránh, dường như rất cảnh giác.

Một lúc sau, nó xác định không có nguy hiểm gì mới nổi lên hoàn toàn, lộ ra bản thể.

Ánh sáng âm u màu xanh lục là một khối hình chữ nhật, dài khoảng hai đến ba mét, cả người dẹp lép, toàn thân ở trong trạng thái lơ lửng, không chạm đất, cơ thể vạm vạc tiến lên, đổi hướng, y như một con cá sống trong không khí.

Chỗ ánh sáng âm u màu xanh lục lướt qua, rơi rớt những đốm sáng xanh, trông cực kỳ xa hoa và lộng lẫy.

Đây chính là tinh phách!

Trần Hạo ngạc nhiên trong chớp mắt, rất nhanh sau đó, sự ngạc nhiên của hắn biến thành kinh hãi.

Chỉ thấy những tinh phách xanh lục này trôi đến đâu, thi thể trên mặt đất hấp thu điểm sáng đến đó, kế tiếp, đám lông như thể được ăn chất kích thích, nhanh chóng dài ra, rậm rạp.

Mịa nó chứ... Thi biến là do những tinh phách này gây nên!

Trần Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, mắt nhìn chằm chằm tinh phách.

Chớp mắt, tinh phách màu lục ngừng lại, dường như cảm giác được gì đó, sắc xanh trên người nó mạnh lên, rồi vèo một cái phóng về phía một tòa nhà.

Trần Hạo sao để cho nó chạy trốn được, hắn lao vọt qua, chặn đường nó đi, tùy ý tinh phách xanh lục đến gần, biến mất trong tầm tay.

Bắt lấy tinh phách, lúc Trần Hạo đang muốn thu dọn mây bộ thi thể thì ngừng lại động tác, quay đầu nhìn lại, khóe miệng hắn co quắp.

Hắn chỉ thấy những căn nhà xung quanh đột nhiên bùng lên từng cụm sáng xanh, lít nha lít nhít, cả con đường đều bị che kín.

Mịa nó chứ, hắn đang... xông vào ổ tinh phách hả!

Chương 674: Cánh cửa mới được mở ra.

Đột nhiên có rất nhiều tinh phách xuất hiện, Trần Hạo không vui mà lại ngạc nhiên.

Đối với tu sĩ, tinh phách là đồ tốt, nhưng khi tinh phách xuất hiện với số lượng lớn thì đối với chúng, sinh linh cũng là đồ tốt.

Bởi vì tinh phách có một đặc tính rất đặc biệt, đó chính là tính chất quần thể, được gọi là khả năng hút tinh chất. Chúng có thể hấp thu mọi sinh linh gần chúng, khả năng phòng ngự bình thường không có tác dụng.

Khả năng hút tinh chất này không gây tổn thương tới người khi tinh phách ở một mình, nhưng tinh phách tụ tập lại với số lượng lớn thì gây sát thương cực mạnh.

Cho nên chỉ sửng sốt mấy giây, Trần Hạo liền nhanh chân chạy thẳng tới Linh Xa.

Hắn hành động, đám tinh phách lít nha lít bay theo, tạo ra tiếng kêu kì lạ.

Khi tiếng kêu đó vang lên dẫn tới càng nhiều tinh phách xuất hiện.

Sắc mặt Trần Hạo thay đổi.

Con mẹ nó, số lượng này hơi nhiều rồi.

Dựa vào ghi chép của đạo môn, tinh phách không phải đồ hiếm, nhưng cũng không phổ biến, thường thường chỉ xuất hiện ba tới năm cái, nhiều hơn thì trăm cái là cùng.

Nhưng với số lượng quần thể lớn không xác định được số lượng như này thì chưa từng được ghi nhận.

Trần Hạo cảm thấy nặng nề trong lòng, tốc độ lại nhanh hơn một chút, hấn xông thẳng vào Linh Xa ngay tại ngã rẽ trước mặt.

Trong xe, Không Cần Mặt Mũi nói: “Đạo hữu, có nhiều giả tinh phách thật, mấy thứ này làm được cái gì?”

“Giả tinh phách? Là gì vậy?”

Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Không Cần Mặt Mũi nói: ” Những tinh phách này không có nhiều tinh khí, số tinh khí đó chỉ bằng một phần mười tinh phách bình thường. Vừa Linh Xa thử phân thệ mấy cái nhưng không có hiệu gì lớn, không tốt bằng hung linh nữa. Ta cảm thấy những tinh phách này giống Âm Thú kia, đều là giả!”

Trần Hạo im lặng không nói gì.

Thành phố chết quỷ dị như này, sao có thể là giả được?

Lúc này đám tinh phách đã bao vây Linh Xa, chợt một luồng ánh sáng xanh xuất hiện trên thân tinh phách, tạo ra lực hút vô hình bao lấy chiếc xe khiến nó biến dạng.

Không Cần Mặt Mũi nói: “Haha, ta tha chưa hút bọn mi đâu, bọn mi còn dám hút ta, vậy để xem ai lợi hại hơn.”

Nói xong, Không Cần Mặt Mũi điều khiển xe, đầu mui Linh Xa biến thành cái miệng rộng, một lực hút cực mạnh xuất hiện, những tinh phách kia nhanh chóng bị hút vào trong miệng của Linh Xa.

Trong nháy mắt, hàng trăm tinh phách biến mất.

Nhưng số lượng tinh phách vẫn còn rất nhiều, chúng nó xuất hiện không ngừng khiến cả đoạn đường chật bị ách tắc.

Không Cần Mặt Mũi không sợ, vẫn tiếp tục phân thệ, chúng nó tới bao nhiêu thì hấn ăn bấy nhiêu.

Trần Hạo nhíu mày.

Sau khi được Không Cần Mặt Mũi nhắc nhở, Trần Hạo đột nhiên có cảm giác kì lạ, sau một thời gian quan sát đám tinh phách, Trần Hạo dần dần nhận ra bất thường.

Những tinh phách này được biến đổi từ linh hồn những người đã chết trong thành phố này.

Gọi bọn chúng là tinh phách thì không đúng, gọi là linh hồn thì đúng hơn. Không biết những linh hồn này bị nhiễm cái gì mà biến thành như thế này, nhưng quá trình nhiễm kia chưa hoàn thành, hấn vẫn nhận ra một số nét của con người.

Nhưng sức mạnh kiểu gì mới có thể biến linh hồn thành tinh phách?

Trần Hạo đang suy nghĩ, thì nhận thấy một làn sóng cực kì mạnh mẽ xông tới.

Làn sóng này cực nhanh, trong nháy mắt đã bao trùm Linh Xa.

Chiếc Linh Xa đang phân thệ tinh phách quên cả trời đất, bị làn sóng đó hất văng, bị lật tung tầm bảy tám vòng rồi mới rơi xuống.

Trên xe, Không Cần Mặt Mũi, Trần Hạo, mèo đen bị chấn động không nhẹ, choáng váng cả đầu óc. Nhưng Trần Hạo vẫn phản ứng cực nhanh khi thấy chiếc xe sắp bị văng xuống, trong cơn mê man hấn vẫn kịp vẫy tay khiến chiếc xe thu nhỏ lại như chiếc xe đồ chơi rồi rơi vào tay hấn.

Trần Hạo xoay người tiếp đất, hấn ôm lấy mèo đen nhanh chân bỏ chạy.

Hắn rất may, đám tinh phách kia cũng bị làn sóng hắt văng đi mất, Trần Hạo nắm bắt cơ hội, dùng hết sức chạy thoát.

Sau khi chạy khỏi con đường đó, Trần Hạo nhảy lên một tòa nhà tầm bảy tám tầng để kiểm đường ra.

Nhưng sau khi quan sát, Trần Hạo nhận thấy hiện tượng dị thường.

Xung quanh đủ loại màu sắc.

Từ khu vực hắn đang đứng có các màu sắc nối tiếp nhau, bắt đầu là màu xanh, kế tiếp là màu đỏ, màu trắng cùng màu vàng.

Màu xanh là tinh phách, vậy những màu còn lại là gì? Có phải cùng lại đã được biến đổi như tinh phách này không?

Làn sóng vừa rồi xuất phát từ khu vực màu đỏ.

Phải chăng những màu sắc kia đại diện cho một quần thể, cũng như năng lực đặc biệt của quần thể đó!

Dù suy nghĩ vậy nhưng Trần Hạo cũng không nhìn nhiều, hắn xác định khu vực biên giới của thành phố chết rồi nhảy xuống, mượn lực trên không trung mà đi.

Sau mấy lần, Trần Hạo mới rơi xuống, hắn đã rời khu vực của thành phố chết, tới một vùng đất trống u ám.

Hắn quay người nhìn mới thấy sự khác biệt, trước mắt chỉ có màu đen, không hề thấy những màu màu sắc xanh đỏ vàng gì lúc trước.

Dường như thành phố chết này có gì đó bảo hộ, ở bên ngoài không sẽ không thấy được tình huống bên trong.

Nhưng những tu sĩ khác từng nói, vào đây sẽ không còn đường ra. Chẳng phải anh đây toàn vẹn ra ngoài rồi đây?

Trần Hạo không hiểu lắm, đang tính rời đi thì mèo đen đột nhiên gào lên, nó xù lông, trợn mắt nhe răng nhìn chằm chằm phía trước, sau đó lắc đầu với Trần Hạo.

Trần Hạo ngạc nhiên, quan sát kĩ trước mặt thì sắc mặt của hắn trở nên khó coi.

Hắn lại nhìn về phía thành phố chết, vẫn cảnh tượng u ám đó, không thể nhìn thấy gì.

Mà xung quanh hắn cũng không có gì, chỉ có thành phố chết đằng sau.

Nhưng mèo đen đã cảnh báo cộng thêm trong lòng Trần Hạo cũng cảm thấy không ổn, dường như đằng trước có nguy hiểm, nếu hắn tiếp tục đi, vậy chắc chắn bước vào đường chết.

Trần Hạo suy nghĩ.

Những tu sĩ kia nói không sai, khi bị hung kinh kéo vào thành phố chết sẽ không có đường chạy thoát.

Bây giờ xem lại, Trần Hạo chưa chắc đã ra ngoài! Hắn chỉ bị mê hoặc, đôi mắt âm dương cũng không nhìn được.

Thế nhưng cứ đứng một chỗ như này sao được? Chẳng lẽ cứ đợi đến trời sáng? Nhưng nếu vẫn không đi ra được thì sao?

Trần Hạo nhíu mày suy ngẫm.

Ngay giờ phút này, Trần Hạo cảm thấy bất lực với con mắt âm dương.

Con mắt âm dương này dùng rất tốt, nhìn thấy mọi thứ sát khí tà khí giữa âm và dương.

Nhưng con mắt này cũng có hạn chế, có rất nhiều sự vật không thể nhìn được. Hắn làm nhiều nhiệm vụ như thế, mà sao chưa gặp nhiệm vụ thăng cấp cho con mắt âm dương vẫn này? Nó mà được thăng cấp, vậy cái gì cũng... Hả, thăng cấp!!!

Trần Hạo nghĩ tới đây, thì con mắt càng ngày càng sáng, trên gương mặt xuất hiện sự chờ đợi.

Sau đó, Trần Hạo bậm pháp quyết, ngưng tụ một luồng ánh sáng rồi đặt trên mắt.

Hắn cảm thấy một luồng khí ấm áp ngay ở mắt, rồi đôi mắt hơi nhoi nhoi cùng ngứa, nước mắt trào ra, khiến cảnh tượng trước mắt bị tầng nước che phủ.

Sau một lúc lâu, luồng khí ấm áp mất dần, cảm giác chua xót cùng ngứa ran đã giảm, lúc này Trần Hạo cũng mở nhận được kết quả.

Con mắt âm dương, khai quang thân thông, tăng cường tầm nhìn, phá vỡ ảo ảnh, viễn cảnh, nhìn thấu được bóng tối cùng trần tà.

Đm, làm như vậy cũng được à!

Trần Hạo cảm thấy vui mừng, thấy một cánh cửa đã mở rộng trước mắt mình.

Thì ra hệ thống còn dùng được như vậy! Mẹ nó, khai quang cho chính bản thân mình, mới là cách dùng thực sự của hệ thống à?

Chương 675: Thành đoàn

Vui vẻ qua đi, Trần Hạo nhanh chóng thử nghiệm tác dụng của con mắt âm dương khi được khai quang.

Hắn nhìn về phía trước, vẫn khung cảnh u ám đó, nhưng Trần Hạo mơ hồ cảm thấy sự uy hiếp càng mạnh.

Sau đó, Trần Hạo không ngần ngại tiếp tục gia trì cho con mắt âm dương.

Dùng hai mươi năm pháp lực để gia trì, Trần Hạo mới cảm thấy con mắt của mình biến hóa.

Khung cảnh u ám ban đầu giờ đã thay đổi, phía trước sáng như ban ngày, cỏ cây, nhà cửa, đường xá, dây điện, với một cái miệng đen ngòm, tất cả đều rất rõ, nhìn con mẹ nó rất rõ.

À, có gì đó sai sai!

Trần Hạo dừng lại, rồi nhìn về cái miệng kia, suýt nữa rơi cả con mắt.

Cách đó mười mấy mét, có một con quái vật khổng lồ trong suốt nằm rạp ở đường, bao lấy cả con đường.

Con quái vật này giống như một con cá, có thể thấy loáng thoáng vảy của nó trên người.

Nó mở miệng, hường như đang đợi con mồi chạy vào.

Đm, nếu hắn không khai quang con mắt âm dương, thì đi thẳng vào bụng cá luôn rồi!

Trần Hạo thấy sợ hãi.

Đây là cá linh, con mắt âm dương lúc trước không nhìn được thì chắc chắn nó không phải vật bình thường. Và giờ

Trần Hạo mới nhận ra, hắn chưa ra khỏi thành phố chết, mà lại đi sâu vào trong, hoàn toàn ngược hướng với đường ra ngoài.

Điều này khiến Trần Hạo toát cả mồ hôi lạnh.

Nếu không có mèo đen nhắc nhở, cứ đi thẳng ra đó chưa bị cá ăn đã bị con dị chủng nào đó ăn mất.

Bây giờ thì tốt rồi, con mắt âm dương có thể nhìn rõ thành phố chết này, không chỉ nhìn rõ, nó còn xuyên qua mọi kiến trúc, nhìn được rất xa, thấy rõ nơi nào có nguy hiểm.

Trần Hạo cười nhìn con cá khổng lồ.

Đồ chơi này lúc không thấy mới khiến cho Trần Hạo cảm thấy bị uy hiếp. Nhưng giờ nhìn thấy nó, con cá chỉ là con cá thôi, uy hiếp được ai.

Bước lại gần con cá khổng lồ, Trần Hạo đưa tay chạm nó, mới nhận ra không sờ được con cá này, nó giống như vô hình, dù tay sờ vào ánh sét cũng không gặp thương tổn.

Nhưng nó mở miệng khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Trần Hạo suy nghĩ một lúc, ngưng tụ pháp quang bắn vào miệng cá.

Con cá cảm thấy có gì trong miệng mình, nó ngậm miệng lại, phát ra tiếng chẹp chẹp như một đứa bé tham ăn chưa tỉnh ngủ.

Sau đó Trần Hạo cảm thấy pháp quang của mình bị con cá nuốt vào đã bị tiêu hóa.

Trần Hạo không nói được lời nào.

Mẹ nó, đây là bug còn gì, nằm ở đây, người khác không đụng được, nhưng chỉ cần chạy vào miệng nó là bị ăn, cái quỷ gì vậy? Hắn mà báo cáo được chắc chắn báo cáo con này.

Trần Hạo không hành động nữa, im lặng một lúc rồi quay đi.

Đụng vào loại khó nhằn hơn cả con nhím thì bỏ qua còn hơn.

Đi vòng qua con cá khổng lồ, Trần Hạo dạo bước trên phố.

Ban đêm ở thành phố chết đối với Trần Hạo không khác gì ban ngày, thậm chí vì khả năng thấy thị, hắn nhìn rõ bên trong từng tòa nhà có những gì.

Mà lúc này Trần Hạo mới phát hiện, thứ đáng sợ nhất trong thành phố chết này không phải hung linh, tinh phách hay là cá linh khổng lồ.

Thứ đáng sợ nhất chính là loại hư tuyến cực kì mỏng manh, mắt thường không thể thấy được.

Cái hư tuyến đó tạo thành mạng lưới cực kì dày đặc, trải rộng bốn phía.

Trần Hạo đi trên đường cũng không tránh được nó, sau mấy lần tiếp xúc, nắm nhận ra hư tuyến này sẽ gây ra ảnh hưởng gì đó tới não bộ, khiến bản thân bị đánh lừa.

Nếu không nhờ con mắt âm dương đã được nâng cấp, Trần Hạo tiếp xúc với sự đánh lừa vô hình như thế cũng đành chịu.

Nhưng bây giờ. Trần Hạo đã nhìn thấy đường ra, sự chỉ dẫn sai lầm đã bị Trần Hạo bỏ qua.

Đi tầm mười phút. Trần Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy biên giới của thành phố chết. Khi bước qua đó, hắn thấy cơ thể mình nhẹ nhõm hơn hẳn.

Trần Hạo quay đầu nhìn thành phố chết một lát rồi rời đi.

Tầm mười năm phút sau.

Trần Hạo đã về tới trụ sở, nơi này có rất nhiều người tu hành của các quốc gia, mỗi người đều có công việc của riêng mình, nên Trần Hạo đi hay về cũng không ai để ý.

Dù sao đêm hôm khuya khoắt, thành phố chết vốn nguy hiểm như vậy, làm gì có ai không sợ chết xông vào!

Trần Hạo về tới trụ sở được Đại Hạ an bài để nghỉ ngơi, một đêm trôi qua không có việc gì xảy ra.

Sáng hôm sau, Trần Hạo tự nhiên tỉnh lại.

Trần Hạo bé mẻo đen ra khỏi người rồi đi ra ngoài, nhìn thành phố chết.

Trời đã sáng, âm khí bao trùm thành phố chết trở nên mỏng manh, có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ trong thành phố.

Lúc này, nhân viên của trụ sở bắt đầu công tác, công việc lu bù lên.

Đội thám hiểm liên minh dự định sáng hôm nay xuất phát, quy định phải ra trước khi mặt trời lặn, nếu không sẽ không thoát khỏi nơi này.

Trần Hạo không vội, hẩn rửa mặt sạch sẽ, mang mẻo đen đi ăn sáng rồi mới ung dung tới chỗ Bạch Lộ đã hẹn.

Trần Hạo vừa mới đến được thì đã thấy nhóm Bạch Lộ chờ sẵn, dường như họ chờ khá lâu. Cả đám người da trắng, da đen, thậm chí tiêu quý đều nhìn Trần Hạo với thái độ không tốt.

Bạch Lộ bắt đầu dĩ nói: “Trần đạo hữu, vì lí do an toàn nên chúng ta mới phải tạo đoàn thám hiểm, người khiến mọi người chờ vậy làm mọi người khó chịu đó.”

“Thấy khó chịu thì thôi, ta không đi nữa.” Trần Hạo thản nhiên nói.

Bạch Lộ: “...”

“Ha ha, đùa thôi, ta cũng muốn đến Âm Châu, sao có thể bỏ qua cơ hội này.” Trần Hạo nham nhở cười, bỏ qua ánh mắt dò xét của Bạch Lộ.

Sau khi thăng cấp con mắt âm dương, không có gì qua được mắt hắn, người Bạch Lộ này bị hắn nhìn thấy hết, từ dáng người, biểu cảm, thậm chí những đồ vật kì lạ cũng không bỏ qua.

Nhưng đây không phải việc quan trọng, Trần Hạo nhận thấy bên trong của Bạch Lộ bị vật gì đó chặn lại, giống như một phù chú đem sinh khí của cơ thể khóa lại.

Trần Hạo nảy ra suy nghĩ chơi ác, nếu dùng nước làm phù chú đó ướt, không biết có chuyện gì xảy ra.

“Trần đạo hữu cứ đùa, người chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì xuất phát thôi, đội bên kia đã vào rồi.” Bạch Lộ mất tự nhiên nói.

Trần Hạo cười nói: “Vậy thì đi thôi.”

Bạch Lộ không muốn gây to chuyện, nên nói vài câu với mấy người khác rồi bắt đầu lên đường.

Hừm, không ngờ không phải đi bộ, mà lái xe, chiếc xe việt dã quân dụng đủ chỗ cho sáu người.

Bởi vì Trần Hạo đến trễ nên mấy người cùng đoàn không chào đón hắn cho lắm, chả ai bắt chuyện với hắn.

Trần Hạo mừng rỡ nhàn hạ, ôm mèo đen quan sát xung quanh.

Bạch Lộ lái xe đi vào thành phố chết, ngay thời điểm chiếc xe vào địa phận đó, tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh, cả đám đề cao cảnh giác.

Ngay cả Trần Hạo đang vuốt ve con mèo cũng ngừng lại, nhìn Bạch Lộ với ánh mắt kì lạ.

Tiến vào địa phận của thành phố chết, người da trắng, da đen cùng tiểu quỷ đều tự động trục xuất âm khí xung quanh họ.

Nhưng Bạch Lộ thì khác, cô lại tự động hấp thu, giống như đó là bản năng của cô, cô không hề chú ý tới việc cơ thể mình hấp thu âm khí.

Chương 676: Đột nhiên đánh nhau

Phát hiện có người quan sát mình, Bạch Lộ giật giật, nhưng âm khí xung quanh hẳn lại không hề biến mất.

Trần Hạo phát hiện ra, âm sát bên trong Bạch Lộ cực kì hưng phấn, giống như cuộc sống của cô.

Có chuyện vui rồi!

Trần Hạo nở nụ cười, bỏ chuyện này qua một bên, tiếp tục giả bộ quan sát tình huống.

Nhưng lần này Trần Hạo đã phát hiện kỳ lạ.

Những màu sắc đỏ, xanh, vàng gì đó đã biến mất.

Ngay cả hư tuyến trải dài trong thành phố chết cũng không thấy.

Dùng mắt âm dương, chỉ có thể thấy những hung linh ẩn núp, bọn chúng dường như phát hiện nguy hiểm, không dám thò đầu ra.

Thành phố chết ban ngày cùng ban đêm là hai trạng thái khác nhau.

Trần Hạo suy nghĩ điều gì đó.

Xe việt dã đi vào càng sâu, dần dần tới khu vực ngoại thành.

Đến nơi này, Trần Hạo phát hiện, không chỉ có đội của hắn có ý định tạo nhóm thám hiểm, mà có rất nhiều đội khác.

Hiện giờ khu vực ngoại thành thành phố chết có rất nhiều xe đi lại.

Nhìn thấy hình ảnh này, người da đen và người da trắng đều cố ý liếc Trần Hạo, ánh mắt kia rõ ràng trách tới chậm.

Trần Hạo bĩu môi, không nhìn.

Bạch Lộ dừng xe, nhìn chỗ ngồi đằng sau, nói bằng tiếng anh: “Hiện tại khu vực bên ngoài không cần thám hiểm, lựa chọn duy nhất chính là đi sâu vào, ta đề nghị, vời vì có đội thám hiểm khác phía trước nên chúng ta có bảo hiểm.”

Người da trắng và người da đen nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Tiểu quỷ lạnh lùng, im lặng ngồi, tay lúc nào cũng đặt trên thanh đao bên hông, giống như có thể tiến vào trạng thái chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Trần Hạo cười cười, thể hiện không quan trọng.

Bạch Lộ cười, tiếp tục lái xe đi vào.

Chiếc xe càng vào sâu khu vực thành phố chết, đội thám hiểm càng giảm bớt.

Hơn mười phút sau, xung quanh không còn đội thám hiểm nào, âm khí nơi này cực kỳ dày đặc, hung ninh ẩn nấp hai bên đường càng nhiều, đang có xu hướng tập trung lại với nhau, chúng đang có ý định tấn công.

Bạch Lộ nói câu gì đó trong miệng, sau đó lấy một lá bùa, dán lên kính, lập tức, một làn sóng sức mạnh khuếch tán, sau đó hung lung hai bên đường lập tức bị dọa biến mất.

Người da trắng và người da đen thán phục, hiếu kỳ nhìn lá bùa.

Tiểu quỷ tiếp tục lạnh lùng.

Trần Hạo thì cười.

Phù khu tà này chỉ có thể lừa người ngoài nghề, trên thực tế Bạch Lộ đã dùng lá bùa làm môi giới truyền sức mạnh, tạo nên

ánh sáng không giống bùa khu tà.

Thứ phụ thân trên người phụ nữ này không có đầu óc rồi.

Không biết phù pháp này tôi đã được truyền thừa sao? Vậy còn dám múa rìu qua mắt thợ?

Chậc, không biết nó có mục đích gì?

Trần Hạo suy nghĩ.

Đúng lúc này có một ánh sáng màu xanh xuất hiện ở phía trước.

Bạch Lộ vui mừng nói: “Là tinh phách, chúng ta đuổi theo thôi.”

Nói xong, cô nhấn phanh.

Người da trắng cùng người da đen chuẩn bị tinh thần kỹ càng.

Còn tiểu quý... À, vẫn nên để cậu ta lạnh lùng tiếp đi.

Xe việt dã xông lên, đuổi theo ánh sáng màu xanh, đến cuối đường xe chuyển hướng tiếp tục đuổi theo.

Nhưng con đường phía trước khiến Trần Hạo sững sốt.

Đm, đây là con đường nhỏ mà hôm qua hẳn thấy con Linh Ngư khổng lồ.

Bạch Lộ lái xe, xông thẳng vào miệng cá.

Con mẹ nó... đây là mục đích của nó sao?

Trần Hạo cau mày, chuẩn bị sẵn sàng, lúc xe đến gần con Linh Ngư thì nhảy xuống.

Bạch Lộ không nhìn thấy Linh Ngư, hưng phấn đập chân ga.

Chiếc xe của Bạch Lộ xông thẳng vào miệng cá.

Ngay lúc chiếc xe việt dã cách Linh Ngu tầm năm sáu mét, Trần Hạo hành động, nhảy ra bên ngoài, tay ôm mèo đen, tư thế tiếp đất cực kì hoàn mỹ.

Sau đó Trần Hạo phát hiện, hẳn không phải là người duy nhất nhảy xuống xe.

Trong khoảnh khắc đó, tiểu quý, người da đen cùng da trắng cùng lúc nhảy xuống, không hề khác hẳn, không tốn chút sức nào.

Mà chiếc xe việt dã... đã xông thẳng vào miệng Linh Ngu.

Trần Hạo: "..."

Đúng là không nên xem thường người khác.

Người da đen cùng người da trắng và tiểu quý đều rất tinh ý, phát hiện vấn đề từ sớm, vậy mà không ai nhìn ra sự khác lạ đó, lợi hại.

Nhìn chiếc xe việt dã biến mất, người da trắng người da đen đề phòng.

Tiểu quý thì vào tư thế hành động, tay đè chuôi đao, lạnh lùng chuẩn bị đối phó.

Trần Hạo nhìn dáng vẻ của bọn hắn, rõ bọn họ không nhìn thấy Linh Ngu, nhưng lại cảm thấy nguy hiểm. Đây là trực giác với nguy hiểm, là những người có kinh nghiệm.

Nhưng Trần Hạo không có thời gian xem xét vấn đề đó.

Sau khi nuốt chửng chiếc xe việt dã, Linh Ngu có sự biến hóa, thân thể khổng lồ co nhỏ lại, dài thêm bốn năm mét. Mà tình trạng trong suốt không còn rõ, đã hiện rõ hình dạng, dù hơi mờ nhưng vẫn có thể thấy bằng mắt thường.

Trên lưng Linh Ngu, có một bóng đen chậm rãi xuất hiện.

Bóng đen đó bị áo bào đen che khuất, chỉ có thể nhìn ra đó là bóng người nhưng không rõ nam nữ già trẻ.

Giờ khắc này nhìn Linh Ngư cùng hư ảnh khiến Trần Hạo cảm thấy mơ hồ.

Mẹ nó, vì sao hẳn lại cảm thấy quen thuộc vậy?

Nó giống như... Trang Chu, mẹ ơi, chính là Trang Chu, gặp quỷ rồi! Ngay cả Trang Chu cũng xuất hiện!

Trần Hạo im lặng.

Lúc này, cơ thể Linh Ngư cử động, khiến một làn sóng vô hình khuếch tán, khiến cửa kính hai bên đường vỡ tan, sau đó nó xông tới chỗ Trần Hạo.

Trần Hạo lùi ra phía sau, bay lên nóc một tòa nhà.

Người đàn ông da trắng lấy ra một thanh đại kiếm, còn người phụ nữ lấy ra hai chiếc súng màu bạc, trên thân hiện lên ánh sáng màu sữa mang theo sức mạnh thần thánh.

Người da đen thì lấy ra một vòng tay đầu sọ, lăm bằm gì đó, vòng tay phát ra tà khí.

Còn tiểu quỷ, à, vẫn bày ra tư thế lạnh lùng.

Linh Ngư nhào tới, người da trắng hành động đầu tiên, giơ súng lên, nổ súng vào Linh Ngư.

Từng viên đạn được bắn ra, xuyên vào cơ thể Linh Ngư, nó giống như bắn vào trong nước, tạo nên gợn sóng.

Viên đạn đó dường như có sức mạnh thần bí, nhưng không có tác dụng.

Người phụ nữ da trắng biến sắc nhưng không kinh hoảng, tiếp tục nổ súng.

Nhưng người phụ nữ đó không ngừng bắn các chỗ khác nhau, giống như đang tìm nhược điểm của Linh Ngư.

Người đàn ông da trắng thì cầm thanh đại kiếm, bắt đầu chạy, khi đến gần Linh Ngư thì xông lên hét, trên thanh đại kiếm phát ra ánh sáng màu bạc, chém xuống.

Nhưng vết thương kia nhanh chóng khép lại.

Người đàn ông da trắng thấy thế thì gọi người da đen một tiếng.

Người đàn ông da đen phát tay, chiếc vòng tay hiện lên luồng khí màu đen, trong luồng khí đó có hư ảnh của một bộ xương, bay tới tấn công Linh Ngư, tiếp tục tấn công vào vết thương mà người da trắng tạo ra.

Sau một phút, vết thương của Linh Ngư khép lại, khôi phục bình thường.

Người da đen cười gian, đang muốn niệm chú thì sau tích tắc, anh ta lại lộ ra biểu cảm thất vọng.

Chiếc vòng tay của hắn... vỡ vụn.

Chương 677: Nhẫn pháp cực đoan

Cái gì mà đặc biệt vậy?

Người da đen bối rối, muốn xem vòng tay của mình sao rồi thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhảy lùi ra sau sáu bảy mét.

Sau đó, Linh Ngư đã xông tới chỗ của hắn, đập nát bức tường của tòa nhà.

Người da đen chưa kịp hoàn hồn, vội vàng rời khỏi, chạy tới chỗ người da trắng, bọn họ đúng là một đội.

Trần Hạo quan sát xung quanh mình thì cảm thấy không đúng, thân ảnh nhảy sang chỗ khác, căn nhà ngay dưới chân hắn vừa nãy đột nhiên bị phá vỡ, Linh Ngư vọt lên, há mồm cắn Trần Hạo.

Trần Hạo đứng giữa không trung, hừ lạnh, lấy thanh kiếm gỗ đào, chém vào người Linh Ngư, một luồng ánh sáng sắc bén xuất hiện cắt vào người Linh Ngư.

Xiu một tiếng, Linh Ngư bị chém thành hai nửa.

Nhưng sau khi kiếm rời khỏi, Linh Ngư lại dung hợp, không mất một sợi tóc nào.

Trần Hạo nhíu mày, không tiếp tục tấn công, cơ thể mượn lực của kiếm quang, đáp xuống một tòa nhà cách đó mười mét.

Lúc này, Linh Ngư rơi xuống, nó cảm thấy Trần Hạo không dễ chọc, lựa chọn bỏ qua cái xương khó gặm này, chọn quả hồng mềm ăn trước, đầu cá di chuyển, đâm vào tiêu quý.

Tiểu quý nhìn Linh Ngư xông tới, cậu ta thờ ơ, tạo hình ngẫu lòi, động tác thuần thực, như phong thái của một cao thủ.

Người da trắng cũng da đen cảm thán, tiểu quý người nhật này lợi hại như thế sao? Đối mặt với tà linh đánh không chết vậy mà vẫn bình tĩnh.

Nhưng loại cảm thán đó không thể kéo dài được một giây.

Bởi vì Linh Ngu xông thẳng vào người tiểu quý, mà cơ thể của tiểu quý vỡ vụn.

Giống như pha lê, vỡ tan tành thành từng mảnh.

Linh Ngu sững lại, người da đen cùng da trắng tròn tròn mắt.

Phong thái cao thủ đâu ra? Mẹ nó, người đâu rồi?

Trần Hạo thấy cảnh này cũng không kinh ngạc.

Trước hắn nhìn thấy biểu hiện của tiểu quý này đã thấy nghi ngờ, hiện tại nhìn thấy thì liên tưởng tới một loại nhẫn pháp của nước Nhật, huyền thân kính tượng.

Đó là một loại huyền thuật được pha trộn bởi nhiều kĩ thuật âm dương tại Nhật, tạo nên nhẫn pháp thần kỳ, tác dụng tạo ra người giả. Loại người giả này giống hệt bản thể từ khí tức tới mọi thứ, nên người tấn công không thể phân biệt được.

Đương nhiên, huyền thân kính tượng không có tác dụng tạo sát thương, lợi ích của nó đem lại chỉ là che mắt cùng làm giả.

Có lẽ có người cảm thấy năng lực trâu bò như thế mà chỉ có tác dụng vô dụng như vậy thì coi thường nhẫn pháp nước Nhật rồi.

Nhẫn pháp lợi hại khi không được dùng đơn độc mà khi kết hợp với đao thuật, huyền thuật, tàng hình. Bản thân người chiến đấu thuộc chi nhánh Âm Dương sư tại Nhật, sẽ có kinh nghiệm nhẫn pháp phong phú, thậm chí lợi hại hơn người tu hành.

Huyền thân kính tượng vỡ vụn, ngay khi Linh Ngư sững sốt, tiểu quỷ xuất lại xuất hiện từ trong hư không, sau đó trong nháy mắt, tiểu quỷ lại biến mất.

Mà hư ảnh trên người Linh Ngư đã bị cắt mất nửa bên đầu.

Sững sờ một lát, hư ảnh tức giận, không chế Linh Ngư, di chuyển điên cuồng, khiến những tòa nhà xung quanh bị đập vỡ.

Nhưng tiểu quỷ biến mất rồi không xuất hiện nữa.

Người da đen người da trắng nhìn thấy khung cảnh này thì đồng tử thu nhỏ do căng mắt nhìn.

Tà Linh đáng sợ, tiểu quỷ này cũng không kém, trình độ ẩn thân như thế không bị ai phát hiện, hơn nữa chiêu thức tấn công cực kì xảo quyệt, tốc độ nhanh không tưởng.

Ba người cân nhắc một chút, tự hỏi bản thân khi đối mặt với tấn công này có khả năng tránh khỏi không, cái này không so thực lực, mà đề cao tính cảnh giác, tâm lý đề phòng, sơ sẩy một bước thôi không ai biết được hậu quả ra sao.

Mấy người nhìn nhau, tự nhiên hiểu ý của đối phương, ba người đồng loạt quay người chạy.

Đánh không lại, giết cũng không xong, vậy ở lại làm gì, chiến đấu như thế không có ý nghĩa. Bọn họ ở trong giang hồ lâu rồi nên ai lấy cũng cực kì giao hoạt, sẽ không có ý nghĩa chính diệt bạo, người sống ta chết, kẻ ngu mới làm như vậy.

Ba người nhanh chân chạy rồi biến mất ở đoạn quanh.

Trần Hạo đứng trên nóc nhà không bị làm phiền, hứng thú nhìn chỗ Linh Ngư.

Người khác không thấy tiểu quỷ, nhưng cậu ta vừa xuất hiện Trần Hạo đã bắt được bóng hình cậu ta nhờ con mắt âm dương đã được thăng cấp.

Cậu ta sử dụng pháp khí gì đó không chỉ có hiệu quả che giấu khí tức, bóng dáng còn có hiệu quả tàng hình không tề.

Sau khi ẩn núp, cậu ta như hòa chung với hoàn cảnh xung quanh, nếu không phải Trần Hạo tận mắt nhìn thấy cậu ta ẩn núp, cũng không thể phát hiện cậu ta ở đó.

Trần Hạo cực kì thán phục với nhẫn pháp của nước Nhật.

Căn cứ vào tư liệu về đạo pháp, trăm năm trước đạo môn có một thời gian chiến tranh với Âm Dương của Nhật, không ít tu sĩ đạo hạnh cao bị nhẫn pháp ám sát, dẫn tới sau này khi tu sĩ đạo môn chiến đấu với Âm Dương sư đều dùng đạo pháp có uy lực diện rộng mạnh nhất.

Giờ phút này nhìn thấy nhẫn pháp xuất sắc của tiểu quý, Trần Hạo bội phục, tay ấn pháp quyết, ngưng tụ thành một cầu nước, cầu nước đó nhanh chóng bay tới chỗ tiểu quý.

Tiểu quý cảm thấy nguy hiểm, không dám ẩn núp nữa, vội vàng né cầu nước.

Cậu ta vừa động đã bị hư ảnh trên Linh Ngư phát hiện, xông tới tấn công.

Tiểu quý hằm hằm nhìn Trần Hạo, con mắt như tóe lửa.

Trần Hạo nhếch miệng cười, không sợ chút nào.

Không thể để tân binh nước ngoài bẫy tu sĩ nước mình, gặp một thanh kiếm sắc bén như này, không bẻ gãy ngay từ đầu, để thanh kiếm này trưởng thành uy hiếp đất nước thì sao?

Tránh khỏi tấn công của Linh Ngư, tiểu quý lại chuẩn bị ẩn núp.

Nhưng cậu ta chưa kịp hành động đã bị một cầu nước tấn công, phá hủy hành động ẩn núp của cậu ta.

Sau mấy lần, tiểu quỷ bỏ qua Linh Ngư, nháy mắt lại gần Trần Hạo.

Tới khoảng cách khá gần, tiểu quỷ không nói lời nào, trực tiếp tấn công Trần Hạo, ánh kiếm lóe lên, Trần Hạo bị chẻ làm hai.

Nhưng tiểu quỷ không vội mừng, cậu ta lùi lại, muốn trốn.

Nhưng vừa lui, tiểu quỷ kinh ngạc nhận ra mình xông vào lồng ngực của người khác.

“Người khác đều đi, ngươi vẫn không đi, ta thấy mục tiêu lần này của ngươi không phải tinh phách mà là con cá này đúng không!” Tiếng nói của Trần Hạo bang bên tai tiểu quỷ.

Tiểu quỷ sợ hãi, lấy đao đâm ra đằng sau thì đâm vào không khí.

Sau đó tiểu quỷ phát hiện, có một gương mặt xuất hiện trước mắt, đó chính là tu sĩ mà cậu ta muốn chém giết.

“Ngươi trong trạng thái ẩn núp tấn công bất ngờ, thì tốc độ cực nhanh, lực sát thương lớn, nhưng trong tình trạng bình thường, tốc độ thì quá chậm. Quả nhiên nhẫn pháp chính là trường phái cực đoan, không thành công thì phải chết.” Trần Hạo nói, tay bóp lấy cổ tiểu tử, lạnh lùng nói: “Muốn chết hay muốn sống?”

Chương 678: Nhóc quý nhỏ có quan hệ thân thích

Bị Trần Hạo bóp cổ, nhóc quý nhỏ muốn giãy dụa nhưng mới khẽ nhúc nhích đã cảm giác có một dòng điện mạnh mẽ nổi lên, nó lập tức kêu thảm một tiếng.

Trần Hạo nghe tiếng kêu mà sững sốt cả người.

Âm thanh này, là nữ!

CMN nó chứ, đứa nhóc trông như con trai, để tóc ngắn, mặt góc cạnh, còn có cả hàu kết này thế quái nào mà là con gái được!

Chăm chú quan sát, rốt cuộc Trần Hạo cũng phát hiện ra điều bất thường trên người nhóc quý nhỏ, chớp mắt một đạo pháp quang rơi xuống, khuôn mặt cứng rắn của nó nhanh chóng thay đổi, trở nên mềm mại, lông mày nhỏ lại, mắt to ra, miệng nhỏ đi, làn da cũng trắng hơn rất nhiều.

Lúc này, ngoại trừ mái tóc vẫn còn ngắn thì nhóc quý nhỏ đã hoàn toàn biến thành một bé gái, dáng vẻ trông mới mười bảy, mười tám tuổi, có hơi trẻ con quá.

Mà do sự thúc ép từ pháp quang của Trần Hạo, một bóng mờ rời khỏi người nhóc quý nhỏ, lơ lửng giữa không trung, thế mà lại là một bóng quỷ mờ ảo.

Đây là... Thức Thần!

Trần Hạo giật mình.

Nhóc quý nhỏ này để Thức Thần bám lên người, biến mình thành con trai sao!

Mịa nó chứ, có cần phải vậy không? Con bé này thoạt nhìn không đến nỗi nào, cũng không có bao nhiêu xinh đẹp, dáng người thì... Haizzz, nó như vậy, bạn bè đều sẵn lòng bá vai xưng anh gọi em, cần gì đến mức phải dùng Thức Thần để giả làm con trai?

Trần Hạo câm nín.

Cảm giác thân phận thật của mình đã bị phát hiện, nhóc quý nhỏ run rẩy cả người, khó khăn lên tiếng, dùng vốn tiếng Trung hơi kém cõi nói: “Buông ta ra, ta chính là Akina - đệ tử đích truyền của Đại âm dương sư Âm Nguyệt.”

“Ta không để ý ngươi là gì của Âm Nguyệt hay Minh... Hử, Âm Nguyệt, chính là đứa con gái hiếm thấy đưa Thiên Cầu tới Trung Quốc vay giống đó hả?” Trần Hạo đột nhiên nhớ tới chuyện gì, kinh ngạc hỏi.

Nhóc quý nhỏ đen mặt, chẳng qua nó không phản đối.

Vốn là bị bắt, bây giờ Thiên Cầu vẫn còn bị Đạo môn Trung Quốc nhốt lại kia kia, muốn phản bác cũng không được.

Nhìn sắc mặt của nhóc quý nhỏ, Trần Hạo rõ ràng đã đoán trúng rồi.

Trần Hạo nhếch miệng cười, đang muốn lên tiếng thì đột nhiên sắc mặt khẽ thay đổi, hấn kéo theo nhóc quý nhỏ lóe lên chớp nhoáng, bay ra bên ngoài mấy mét. Kế đó, con linh ngư nhào tới, rung lên một tầng gợn sóng, mặt đất cũng rung theo, một đồng thứ lộn xộn to lớn bị đánh bay.

Tránh thoát tấn công của linh ngư, Trần Hạo trở tay tạo một đạo trận pháp bao trùm qua đó, vây linh ngư vào trong, mặc kệ nó xung kích, hấn thì nhìn về phía nhóc quý nhỏ, tiếp tục nói: “Nếu ngươi đã là đệ tử của Âm Nguyệt, nể mặt giao tình giữa hai bên, ta có thể không giết ngươi, có điều linh ngư này rút cuộc là sao, ngươi phải nói rõ ràng cho ra biết.”

Nhóc quỷ nhỏ im lặng không đáp.

Trần Hạo thay đổi giọng điệu, sâu xa nói: “Người cũng có thể không nói, nhưng đừng quên đây là Tử thành, ở đây chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra, đừng ép ta ra tay tàn nhẫn, đến lúc đó người hồn phi phách tán, không có chứng cứ, ai cũng không truy lên đầu ta được.”

Nhóc quỷ nhỏ cảm giác được một tia sát ý trên người Trần Hạo, cơ thể nó lập tức run lên, lúc này mới không cam lòng cất tiếng nói: “Đây là cá Linh Côn, bóng mờ kia là Khư linh. Bọn chúng đến từ Khư Giới, là một loại linh thể song sinh, ở giữa hư và thực, sau khi thực thể hóa có thể phát ra sóng tinh thần, uy lực to lớn.”

“Uy lực to lớn? Chính là như vậy hả?” Trần Hạo nhìn linh ngư đập vào pháp trận nhưng không phá vỡ được, bĩu môi khinh thường.

Uy lực thì có, nhưng nói to lớn thì chưa hẳn.

Nhóc quỷ nhỏ đáp: “Bởi vì nó tiến vào nhân gian, tiêu hao quá lớn, còn bị thương nữa, cần phải ăn mới khôi phục. Uy lực hiện tại của nó còn không bằng một phần mười lúc toàn thắng.”

“Ồ? Như vậy còn có chút đáng nói. Chẳng qua thứ nó ăn không phải là người đấy chứ?” Trần Hạo hỏi.

Nhóc quỷ nhỏ đáp: “Cá Linh Côn chỉ cần cắn nuốt linh thể là có thể sống mãi, Khư linh cần hấp thu tinh khí người sống mới có thể chữa lành vết thương, thậm chí là mạnh lên.”

“Vậy sao người phải đối phó nó? Không phải là muốn tóm nó làm Thức Thần đấy chứ?” Trần Hạo hỏi.

Nhóc quỷ nhỏ im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Được rồi, ta không hỏi chuyện kia nữa, vấn đề cuối cùng, làm thế nào để tiêu diệt thứ kia?”

Nhóc quỷ nhỏ sợ hãi, vội vàng nói: “Có thể không giết nó được không?”

Trần Hạo cười nói: “Ngươi không có tư cách cò kè mặc cả với ta, nó chết, hay là ngươi chết?”

Nhóc quỷ nhỏ khỏ sở nói: “Đạo hữu à, bản thân cá Linh Côn có trí tuệ cực kém, chịu sự khống chế hoàn toàn của Khư linh, ngươi có thể giết Khư linh, còn cá Linh Côn nhường lại cho ta được không? Ta bằng lòng trả bất cứ giá nào.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hần cười: “Ngươi tu hành nhẫn pháp, sau khi cá Linh Côn hư hóa, trở nên vô hình, nếu ngươi có thể thu nó thành Thức Thần, đạt được năng lực của nó, đến lúc đó năng lực tiềm hành của ngươi cũng không chỉ tăng cường chút xíu thôi đâu. Chỗ tốt nhiều như vậy, ngươi nói xem có thể lấy thứ gì để giao dịch với ta.”

Nhóc quỷ nhỏ im lặng.

Trần Hạo bảo: “Chẳng qua cũng không phải không thương lượng được, nếu như ngươi sẵn lòng dùng bản thân để giao dịch, ta có thể cân nhắc chuyện này.”

Nhóc quỷ nhỏ căm tức nhìn Trần Hạo: “Không thể nào, đạo hữu rõ ràng là một tu sĩ lớn ở Trung Quốc, sao có thể vô lý như vậy, nói ra lời tổn hại thân phận thế này.”

Trần Hạo buồn cười nói: “Sao ta lại tổn hại thân phận được? Ta chỉ bảo ngươi ký kết một khế ước, chẳng lẽ còn không được hả? Vậy khỏi cần nhiều lời nữa, thẳng tay giết là được rồi.”

Dứt lời Trần Hạo giơ tay lên, ánh chớp chuyển động trong lòng bàn tay hần.

Nhóc quỷ nhỏ sừng sốt, vội vàng nói: “Đạo hữu, không phải ngươi muốn cơ thể của ta sao?”

Trần Hạo đen mặt: “Con gái nước Nhật các ngươi đều tự luyện như thế hả? Ngươi có khuôn mặt xinh xắn, hay là ngực to mông vênh? Ta đói khát như thế hả?”

Nhóc quỷ nhỏ cũng đen mặt.

Mĩa nó, ý là nói ta trông khó coi hả? Còn ghét bỏ ta không ngực không mông? Ngươi bị mù rồi sao, ta đây đây đưa giời!

“Nếu ký kết khế ước thì ta có thể đồng ý, thế nhưng đạo hữu phải đồng ý giúp ta bắt cá Linh Côn.” Nhóc quỷ nhỏ không muốn tốn thời gian, nói thẳng.

Trần Hạo cười nói: “Vậy mới phải chứ, lại đây, niệm theo ta, ta... Ừm, tên người là gì?”

Nhóc quỷ nhỏ chán nản, gằn từng chữ: “Akina.”

“À, nhớ rồi, lúc nãy ngươi nói rồi. Ngươi cứ trực tiếp làm thế này, dùng đạo tâm phát thệ với thiên đạo, ta tên là Akina, tự nguyện đi theo Trần Hạo, cả đời không phản bội, không sống hai mặt, nếu làm trái lời thề, tu hành nhập ma, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.”

Akina: “...”

“Sao? Không làm được à?”

Akina nghiến răng nghiến lợi nói: “Đạo hữu, ngươi quá đáng rồi, lời thề như thế này ta tuyệt đối không... Ngươi làm gì đó?”

Cô còn chưa nói xong đã phát hiện Trần Hạo lại giơ tay lên, ánh chớp lấp lóe trong lòng bàn tay, nhìn như thể sắp đánh cô vậy.

Trần Hạo hiển nhiên đáp: “Đánh chết người chứ làm gì. Trung Quốc từng có câu, không phải tộc ta, chắc chắn sẽ nảy sinh tâm tư khác. Người có thiên phú như vậy, sau này khẳng định sẽ trở nên mạnh mẽ, đến lúc đó người đối phó với Trung Quốc bọn ta thì phải làm sao bây giờ? Khi đó có người vô tội bị người hại chết, ta cũng có trách nhiệm, thà rằng cứ để ta tiễn người về chầu ngay bây giờ, về sau ta đỡ phải áy náy.”

Akina: “...”

Áy náy cái lìn nhà người ấy, ta nói muốn làm kẻ thù của Trung Quốc hồi nào, lý do của người quá gượng ép! Người vô sỉ ép bức người! Uy hiếp hèn hạ!

Mắt thấy tay Trần Hạo sắp sửa hạ xuống, Akina lớn tiếng nói: “Chờ chút!”

Trần Hạo cười híp mắt: “Người đồng ý rồi à?”

Akina uất ức nói: “Đạo hữu à, người làm như vậy không sợ đắc tội sư phụ của ta sao?”

Trần Hạo nheo mắt lại: “Ta nói sợ người không tin thôi, ta cũng đắc tội không ít nhân vật lợi hại rồi, sư phụ người còn chưa có chỗ đứng trong đó đâu.”

Akina: “...”

Chương 679: Khư Giới

“Hy vọng người đừng hối hận.”

Nhìn Trần Hạo cứng mềm không ăn, Akina từ bỏ phản kháng, bắt đầu thề.

Suy cho cùng cô cũng là một bé gái nhỏ tuổi, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà tu vi không hề yếu, có tương lai tốt đẹp, dưới tình huống không chạm đến ranh giới cuối cùng, cô vẫn bằng lòng thỏa hiệp.

Lời thề vang lên, một loại ý vị không tên hiện lên trên người Akina, kia chính là lời của đạo tâm, coi như không có sự khiển trách từ trời thì nếu vi phạm lời thề vẫn sẽ bị ám ảnh trong lòng, trong thời gian ngắn không hiểu thấu điều gì, lúc tu vi đột phá hoặc đang tu luyện công pháp sẽ kèm theo chút nguy hiểm, bóng ma này chính là uy hiếp lớn nhất.

Nhìn Akina sợ hãi chịu thiệt, Trần Hạo hài lòng cười: “Tốt lắm tốt lắm, người có bản tính phục tùng kẻ mạnh của người nước Nhật đây, đây là một thói quen tốt.”

Akina tức giận trợn mắt nhìn Trần Hạo: “Nếu đạo hữu đã tự nhận là kẻ mạnh, vậy Khư linh này giao cho người, phải tách nó và cá Linh Côn ra, sau đó giết chết.”

Trần Hạo hỏi: “Tách kiểu gì? Rồi giết thế nào?”

Akina đáp: “Khư linh không phải vật sống cũng không phải vật chết, mà là một loại linh vật đặc biệt, có hư có thực, không sợ đạo pháp. Trong một cuốn bí điển của sư môn ta có nhắc đến linh vật này, muốn giết được nó chỉ có thể đánh, đánh tan toàn bộ linh khí của Khư linh, không có linh khí duy trì, Khư linh sẽ biến mất. Nếu dựa vào một mình ta thì khả năng không lớn, còn đạo hữu có được hay không, ta rửa mắt mong chờ.”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Bảo sao chém mà không chết, hóa ra là vậy. Việc này cứ giao cho ta, mặt khác, ta nhắc nhở người, không được nói đàn ông có được hay không.”

Dứt lời, Trần Hạo thả mìn đen xuống, bóng người lao vụt qua, xông về phía cá Linh Côn và bóng mờ của nó.

Akina sững sờ, ké đó bĩu môi nhìn Trần Hạo. Cô trầm nghĩ, có được hay không cũng không phải nói mồm là được. Sau đó cô vội vàng nhìn chăm chăm Trần Hạo, mơ hồ có chút chờ mong.

Đến phía trước trận pháp bao vây Khur linh và cá Linh Côn rồi Trần Hạo mới hiện ra. Khur linh này không phá nổi trận pháp bèn hư hóa, mắt thường không nhìn thấy được.

Chẳng qua Khur linh không biết hiện tại mắt Âm Dương của Trần Hạo đã sớm thăng cấp. Chút năng lực ẩn thân này chẳng có tí tác dụng nào trước mặt hắn.

Trần Hạo thu lại trận pháp, cất bước tới gần Khur linh, từ bước chân đầu tiên, cơ thể hắn đã biến lớn, sau đó từng bước từng biến đổi, chờ đến khi tới trước mặt Khur linh, hắn đã biến thành một người khổng lồ cao tận năm, sáu mét, tỏa ra hơi thở tàn bạo khiến người ta sợ hãi.

Trần Hạo cười một tiếng dữ tợn, nhắc chân giẫm mạnh lên Khur linh.

Ầm một tiếng, Khur linh và cá Linh Côn bị Trần Hạo giẫm dẹp lép, giống y như trái cây, nứt toác ra.

Ở trong trạng thái hư hóa mà vẫn bị thương như vậy khiến Khur linh hơi khó hiểu. Chẳng qua nó theo bản năng bắt đầu ngưng tụ thân thể, tốc độ nhanh chóng, sau đó ầm một tiếng nữa, Khur linh lại nổ tung.

Lần này, cơ thể Khur linh yếu đi hơn phân nửa, ngay cả cá Linh Côn cũng bị giẫm cho thoi thóp, nằm rạp trên mặt đất,

như thể đang khóc thút thít.

Đối mặt với cảnh tượng thê thảm như vậy, Trần Hạo chẳng hề ngừng tay, hấn nhắm chuẩn cơ thể đang tiếp tục ngưng tụ của Khur linh, đập thêm phát nữa.

Ầm!

Cơ thể mới ngưng tụ được một nửa của Khur linh lại phát nổ, không những thế còn nổ tung hết ra, biến mất không thấy tăm hơi.

Trần Hạo đảo mắt, cười cười, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại, chớp mắt đã trở lại dáng vẻ vốn có, đồng thời thuận thực mặc vào quần áo dự phòng hấn đã sớm chuẩn bị.

Cùng lúc đó, cách hấn không xa, Akina hoàn toàn lâm vào trạng thái đứng hình, đôi mắt to như thể sắp lòi ra.

Đối với Khur linh, chuyện cô có thể làm là tấn công nhiều lần, đánh đến khi linh khí của nó suy yếu, để nó từ từ yếu dần, cuối cùng không thể không chế được cá Linh Côn nữa.

Thế nhưng vị đạo hữu Trung Quốc này có thể biến thân hình to lên, sau đó... giẫm chết toi Khur linh!

Tu sĩ Trung Quốc bây giờ đều mạnh mẽ và bạo lực như vậy hả?

Trong lòng Akina đột nhiên nhớ đến Thần Thức Thiên Cầu của sư phụ, bị tu sĩ Trung Quốc bá đạo lưu lại gây giống, nói phải sinh thật nhiều mới được thả về.

Giờ phút này ngẫm lại, Akina càng thêm kính sợ đối với giới tu hành Trung Quốc.

Quả nhiên người ta nói từ xa xưa Trung Quốc đã là thánh địa tu hành không phải không có nguyên nhân, người tu hành ở đây thật đáng sợ.

Đang mãi suy nghĩ, Akina đột nhiên hoàn hồn, bởi vì Trần Hạo quay người, vẫy tay gọi cô lại.

Akina theo bản năng cất bước chạy tới.

“Người nhìn đi, con cá này còn dùng được không?” Trần Hạo chỉ vào hình tượng thê thảm của cá Linh Côn rồi hỏi.

Akina nhìn nó.

Ặc, không có Khư linh không chế, cá Linh Côn bị mất một nửa cơ thể, nằm rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng hơi co quắp, xem chừng cũng sắp ngòm luôn rồi.

Akina giật mình, kinh ngạc thốt lên, cả đáp lại Trần Hạo cũng không thềm, vội vàng chạy đến cạnh cá Linh Côn, tay nắm pháp quyết, đọc chú ngữ.

Dần dần, trên thân cá Linh Côn hiện lên một quang sáng màu xanh thẫm, lưu động trong thoáng chốc liền bao lấy con cá, hóa thành một luồng ánh sáng lung linh màu lam, hòa vào người Akina.

Chốc lát sau, Akina mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: “Ta thành công rồi!”

“Còn dùng được là may, không có vấn đề gì khác chứ?” Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Akina lắc đầu.

Trần Hạo bảo: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Akina hỏi: “Rời Tử thành à?”

Trần Hạo cười: “Không, chúng ta sâu vào trong Tử thành.”

“Hả!” Akina choáng váng, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Đạo hữu à, người có chắc không đấy? Chỗ sâu trong Tử thành không phải nơi người bình thường có thể vào đâu.”

Trần Hạo nhìn Akina rồi nói: “Xem ra người biết không ít thứ nhỉ?”

Akina trầm ngâm một lát rồi bảo: “Trước đây ta từng vào Tử thành một lần rồi, suýt chút nữa là khỏi ra luôn.”

Ồ!

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Akina, sau đó giật mình nói: “Cũng phải thôi, thuật tiềm hành của người quả thực vô cùng xuất sắc, ra vào Tử thành không phải không được. Vậy người nói thử cho ta xem, sâu trong Tử thành rốt cuộc là gì thế?”

Akina đáp: “Sâu trong Tử thành chính là Khư Giới!”

“Khư Giới? Nơi sinh ra cá Linh Côn và Khư linh à? Rốt cuộc có gì khác biệt?” Trần Hạo hỏi.

Akina nói: “Khư Giới trong truyền thuyết nước bọn ta là một nơi vượt qua thế gian, gần với thần giới nhất. Nơi đó có Khư linh đáng sợ, còn có đủ loại linh thú thần kỳ. Theo lời đồn, thủy tổ của tám triệu loài yêu quái ở nước Nhật chính là linh thú Khư Giới.”

Trần Hạo sững sờ.

CMN, Khư Giới này nghe cứ như chính là nước Nhật vậy, sao nó lại xuất hiện ở nước Bồng Tử?

“Ừm, nếu là vậy, đó chẳng phải là thánh địa của Âm dương sư nước Nhật sao? Các người hoàn toàn có thể vào đó bắt linh thú khổng chế thành Thần Thức mà, chẳng phải quá sướng hay sao?” Trần Hạo cười hỏi.

Akina lắc đầu: “Không hề, linh thú trong trạng thái hoàn hảo, cho dù là sư tôn của ta cũng khó trấn áp. Lần này nếu không phải cá Linh Côn bị thương nặng, lại bị đạo hữu đánh cho tàn phế, sắp chết đến nơi rồi, ta muốn thu phục nó còn

không dễ dàng sao? Và lại, chỗ đáng sợ nhất của Khu Giới không phải Khu linh hay linh thú mà là Khu phong, đó là một loại gió có sức sát thương mà cơ thể máu thịt khó chống lại được, ngoại trừ những loại linh hồn và linh thú có thể chuyển hóa giữa hư và thực thì chẳng có cách nào tồn tại nổi trong Khu Giới.”

Chương 680: Lại thêm một nhiệm vụ công đức

Tin tức Akina tiết lộ khiến Trần Hạo rất kinh ngạc.

Không ngờ con bé này lại biết nhiều như vậy!

“Những tình huống này chỉ có mình ngươi biết thôi hả?”
Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Akina gật đầu: “Đúng vậy, ta ở đây là chuyện ngoài ý muốn, ta vốn đến nước Bồng Tử du lịch, chuẩn bị đi thăm hỏi một vị tiên bối tinh thông huyền thuật ở đây, xin chỉ bảo học tập. Ai biết gặp đúng lúc Tử thành xuất hiện, trước đó ta không rõ tình hình, gan to bằng trời xông vào, phát hiện ra Khư giới mới biết thế nào là lợi hại nên nhanh chóng chạy ra. Chẳng qua khi đó ta bắt gặp cảnh con Khư linh hại người, chính là con mà đạo hữu đã giẫm chết, nó ở Khư giới còn chưa dung hợp hoàn toàn với hoàn cảnh hiện tại, tiến vào nhân gian, lại bị thương nặng, nhưng dù vậy nó vẫn dễ dàng hại chết một đoàn thám hiểm khác, chính là đoàn người của Bạch Lộ, cuối cùng nó chiếm lấy cơ thể cô ta, hấp thu tinh khí và pháp lực của mọi người, giả làm người sống.”

Trần Hạo nhíu mày, cười nói: “Cho nên ngươi bèn tương kế tựu kế, gia nhập tiểu đội mạo hiểm của Bạch Lộ? Thừa cơ săn nó?”

Akina không đáp, im lặng thừa nhận sự thật.

Trần Hạo trầm ngâm một lát rồi nói: “Những điều ngươi nói rất có ích, ta có một người bạn đã chạy vào Tử thành, nếu như ta đoán không sai, tên này khẳng định sẽ tiến vào chỗ sâu nhất,

cũng chính là Khu giới. Ta phải tới gần nhìn coi, nếu thực sự không tìm thấy, chúng ta sẽ rời khỏi Tử thành.”

Dứt lời, Trần Hạo vẫy tay một cái, xe tang từ trong Tụ Lý Càn Khôn bay ra, rơi xuống đất, phóng to.

Nhìn Trần Hạo lại sử dụng bản lĩnh mới, mí mắt Akina giật giật.

Nhất là sau khi nhìn thấy xe tang, sâu trong đáy mắt Akina hiện lên một chút kinh sợ và chân động.

Mặc dù cô tu hành nhẫn pháp không chính thống, nhưng đi theo thầy là Đại âm dương sư Âm Nguyệt, năng lực phân biệt vẫn có.

Hơi thở khếch tán từ chiếc xe tang này khiến người ta kính sợ, chớ nói chi là trên xe tang còn có một âm linh tản ra hơi thở hùng mạnh.

Thứ này đáng ra không phải là thứ người sống có thể nắm giữ, thật không ngờ một tu sĩ Trung Quốc lại lấy ra được, điều này khiến Akina đột nhiên nảy lên một tâm tình khó diễn tả bằng lời.

Bị kẻ mạnh nhường này thu phục hình như cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận lắm.

Trần Hạo trèo lên xe, để lái xe không mặt điều khiển xe, còn hẳn thì ngồi xuống, nhắm mắt khôi phục pháp lực đã tiêu hao.

Akina là một người mới, không dám lên tiếng, chỉ có thể núp ở phía sau, yên lặng cảnh giác bốn phía.

Xe tang tiến lên, yên tĩnh không một tiếng động, cả đường đi, chẳng có một âm linh nào xuất hiện.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, lái xe không mặt ngừng lại, không tiếp tục đi nữa.

Trần Hạo mở mắt, lên tiếng hỏi: “Lão Không, tình huống thế nào?”

Lái xe không mặt nói: “Đạo hữu, chúng ta gặp quỷ đả tường rồi!”

Hả!

Trần Hạo ngạc nhiên đứng dậy, quan sát xung quanh.

Đây là một con đường rất dài, nhà cửa hai bên bình thường, không có bất cứ vấn đề gì, xung quanh cũng không có gì đặc biệt nguy hiểm, cả âm hồn cũng chẳng có một con.

Nhưng đây chính là sơ hở.

Bên trong Tử thành, mấy trăm nghìn người chết hết trong vòng một đêm, cho dù phần lớn đều xuất hiện biến hóa, nhưng cũng có một số ít biến thành âm hồn hung linh.

Thế mà lối đi này ngay cả một âm hồn cũng không có, dĩ nhiên không có khả năng là thật.

Quan sát một lát, Trần Hạo bảo: “Lão Không, đi tiếp đi.”

Lái xe không mặt không nói lời nào, điều khiển xe tang tiến lên.

Trần Hạo im lặng cảm giác, mắt Âm Dương chuyển động.

Lái xe không mặt lái mấy phút, họ vẫn ở trên khu phố lúc này, như thể mới đảo qua một vòng tại chỗ vậy.

Trần Hạo không hoang mang chút nào, cất tiếng nói: “Lão Không, chuyển hướng, chạm vào cái cửa nhỏ màu đỏ đằng trước mười mấy mét kia.”

Xe tang lập tức tăng tốc, xông về phía cánh cửa màu đỏ.

Ầm một tiếng, cánh cửa vỡ vụn, sau đó đường đi trước mặt giống như bóng mờ đồng loạt tán ra, biến thành một quảng trường nhỏ.

Xe tang đứng ở giữa quảng trường, cứ xoay quanh tại chỗ thật.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện, quảng trường nhỏ đang đổ mưa.

Từng giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời đổ xuống, rớt trên mặt đất, phát ra tiếng lộp bộp.

Mưa to không ngớt, chốc lát sau cửa xe mờ đi, khiến người ta không nhìn được tình huống bên ngoài.

Nhìn mưa to ngoài kia, lái xe không mặt kính ngạc nói: “Âm châu! Không đúng, đây là âm châu giả, kỳ quái, ở đây có tinh phách giả, cũng có âm châu giả. Tình huống gì thế này?”

Trần Hạo nói: “Lão Không, bây giờ không phải là lúc hỏi cái này, chúng ta hình như bị âm châu bao vây rồi, có biện pháp gì lao ra không?”

Lái xe không mặt im lặng, một lúc sau mới nói: “Đạo hữu à, rất kỳ quái, những âm châu này tựa hồ muốn nhốt nhóm chúng ta lại, bọn chúng liên kết thành một thể, hóa thành màn mưa, cố định xe tang lại. Số lượng của chúng quá nhiều, tập hợp cùng một chỗ, căn bản không di chuyển được.”

Trần Hạo nhíu mày: “Dứt khoát xông thẳng ra cũng không được hả?”

Lái xe không mặt đáp: “Không được, ta vừa thử rồi, với sức mạnh hiện tại của xe tang, không thể phá lớp phòng ngự của nhiều âm châu hợp lại như vậy.”

Trần Hạo đang muốn nói chuyện tiếp, đột nhiên một tiếng Hán ngữ cổ quái vang lên.

“Đạo hữu muốn rời khỏi thì phải mang bọn ta đi cùng.”

Giọng nói này già nua, rời rạc, như thể nói một chữ thôi cũng vô cùng phí sức.

Trần Hạo giật mình, liếc mắt nhìn bốn phía, trầm giọng hỏi: “Người là ai?”

“Ta là Thương Minh – một người tu hành bản địa, đường tu đạo vô vọng, lăn lộn chợ búa, tiêu dao sống qua ngày, không ngờ kiếp nạn ập lên đầu, thân tử đạo tiêu. Sau khi chết ta không cam tâm hóa thành một linh hồn mê muội, làm phép tập hợp ý niệm của các vong linh khác, tạm thời bảo vệ được bản thân. Đạo hữu à, thời gian của ta không còn nhiều, xin người mau cứu ta với, mau cứu giúp bảy mươi nghìn vong linh vô tội.” Giọng nói già nua lộ ra vẻ cầu khẩn, giọng điệu ngày càng suy yếu.

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh hệ thống vang lên theo.

Leng keng: Bảy âm linh chết oan, năm ngày tàn linh, hoàn thành sẽ thưởng bảy điểm công đức.

Thanh âm qua đi, Trần Hạo có hơi kinh sợ.

Chưa nói đến chuyện gặp được dân bản địa chết oan ở Tử thành còn giữ được ý thức, thế mà nó còn kích phát nhiệm vụ! Hơn nữa phần thưởng kia!

Công đức đó!

CMN, lúc trước có một nhiệm vụ hỗ trợ nhà máy hóa chất mà mới được một điểm công đức, ở đây lại có bảy điểm!

Hum, bảy mươi nghìn người chết oan, có phải cứ mười nghìn người là quy thành một điểm không?

Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Trần Hạo, hắn đã có quyết định, cất tiếng nói: “Người muốn ta giúp thế nào?”

Giọng nói già nua vội vàng đáp: “Ta cần đạo hữu tìm thủy linh thú một sừng, chỉ cần giết nó, ta và bảy mươi nghìn vong linh vô tội có thể thoát khỏi giam cầm, đi đầu thai.”

Trần Hạo sững sờ, sau đó ánh mắt khẽ động, hấn hỏi: “Các người biến thành âm châu có phải bởi vì thủy linh thú không? Những kẻ biến thành tinh phách hoặc những vật khác cũng vì nguyên nhân đó à?”

Giọng nói già nua thờ dãi đáp: “Đúng vậy, trước khi chết bị linh khí của linh thú nào tập kích sẽ biến thành hình thái đó. Tình huống hiện tại của chúng ta khá giống với ma cạp vồ (*), chẳng qua ta vẫn còn chút linh trí, liên hợp với bảy mươi nghìn vong linh mới miễn cưỡng tự bảo vệ được bản thân. Những người khác lại không may mắn như vậy, bọn họ chìm đắm hoàn toàn, cũng chẳng biết cứu được hay không nữa.”

(*) Những hồn ma bị hô/cạp ăn thịt và trở thành nô lệ cho nó.

Trần Hạo giật mình, sau đó cười.

Có thể cứu không hay cũng phải thử một lần mới biết được.

Chuyện cứu người, à nhầm, cứu quý thể mà có thể thưởng công đức, loại phần thưởng kiểu này, từ lúc bắt đầu làm nhiệm vụ đây là lần thứ hai hấn gặp được, không thể bỏ qua.

Dù sao thứ như công đức, có cho bao nhiêu Trần Hạo cũng chê ít.

Chương 681: Có linh hương thì làm việc

“Con thủy linh thú kia ở đâu? Có năng lực đặc biệt gì không? Làm sao mới có thể giết chết được nó?” Trần Hạo hỏi thẳng những vấn đề then chốt.

Giọng nói già nua đáp: “Thủy linh thú ở trong Khư giới, bây giờ cửa Khư giới còn chưa mở ra hoàn toàn, bọn chúng chỉ có thể mượn sức tà linh đến giành lấy những ma cạp vồ, tăng cường liên hệ với hiện thế, dần dần mở cổng chính ra, xâm chiếm nhân gian. Đạo hữu, thủy linh thú giỏi nhất là hóa thành nước, khó phân thật giả, chẳng qua nó có một nhược điểm, sau khi hóa nước, không có hơi nước bốc lên, chỉ cần cẩn thận chú ý là có thể phát hiện ra.”

Trần Hạo nghiêm túc nói: “Tốt lắm, đạo hữu để ta qua đó, không giết được thủy linh thú nhất quyết sẽ không ra.”

Giọng nói già nua vui vẻ bảo: “Cảm ơn đạo hữu, lão đây chúc cho đạo hữu mã đáo thành công.”

Dứt lời, màn mưa hé ra một khe hở, mở rộng vừa đủ lối đi cho xe tang qua.

Trần Hạo bảo lái xe không mất điều khiển xe tang, nhanh chóng đi qua.

Chờ đến khi ra khỏi màn mưa, lúc quay đầu nhìn lại, căn bản chẳng thấy quảng trường nào cả, thay vào đó là một nhà ở thương mại.

Trần Hạo không ngạc nhiên mấy, giữ im lặng.

Lái xe không mất thì nhanh chóng cho xe rời đi.

Ở ghế sau của xe tang, cô bé người mới Akina chân chừ nhìn Trần Hạo.

Rốt cuộc mấy phút sau, Akina nhìn không được, cất tiếng hỏi: “Đạo hữu, người cứ tin tưởng nó như vậy hả?”

Trần Hạo cười đáp: “Vì sao lại không tin?”

Akina nói: “Đạo hữu, người dễ tin người ngoài quá rồi, tên kia nhìn kiểu gì cũng không phải thứ tốt, lời nói của nó thật thật giả giả, căn bản không phân biệt rõ được.”

Trần Hạo bảo: “Đó là người thôi, ta vẫn có thể phân biệt được, chí ít, chuyện giết thủy linh thú cứu vớt vong hồn là thật.”

Akina trợn trừng mắt: “Thủy linh thú? Nói hươu nói vượn, có thể dùng lực lượng của tà linh xóa sạch mấy chục nghìn người, theo ta được biết chỉ có một loại là thủy yêu thú. Đó là một loại yêu thú khá giống tiên thiên thủy linh, vô cùng đáng sợ, loại yêu thú này, bản lĩnh cao cường không tấn công nổi, căn bản chẳng làm nó bị thương được tẹo nào, sao người lại ngốc như vậy?”

Trần Hạo cười mà như không cười hỏi lại: “Kế đó rồi sao? Nếu lúc đó ta từ chối nó, cứ như vậy giằng co với âm châu trong màn mưa hả? Đợi không biết lúc nào mới gặp được cứu viện sao?”

Akina nghẹn lời.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nhóc này, mặc dù thiên phú của người rất tốt, tuổi còn trẻ, cũng coi như có thực lực, nhưng suy nghĩ vẫn thẳng thừng lắm. Làm người ấy mà, phải biết co được dãn được, biết một suy ra ba, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ.”

Akina đứng hình, nghe vị đạo hữu Trung Quốc này nói như vậy, hình như hẳn cũng biết giọng nói kia không phải người tốt

gì.

Trần Hạo bảo: “Nhìn cái vẻ mặt dốt đặc cán mai của người kia, được rồi, ta sẽ nói cho người mấy điểm. Thứ nhất, thời gian ở Tử thành rất quý giá, lãng phí không nổi. Thứ hai, tên kia không phải tu sĩ phổ thông, nói chuyện thì đáng thương lắm, nhưng có thể không chế bảy mươi nghìn linh hồn sao có thể là kẻ đơn giản? Ta cũng không ngốc, nhìn ra được. Chẳng qua nó nhờ cứu giúp vong linh là thật, ta có biện pháp đặc biệt để phân biệt. Có điều suy nghĩ cứu trợ của hai bên khác nhau. Nó nhờ ta cứu là có mục đích, ta giúp nó cũng vậy, nhất là khi ta giúp được, nó sẽ ngạc nhiên. Chuyện này người không cần biết, người chỉ cần nhớ kỹ, lát nữa ta bảo người làm gì thì làm cái đó, vậy là đủ rồi.”

Akina ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Thực tình mở mang thêm khá nhiều kiến thức.

Trong thời gian ngắn như vậy, cô chỉ cảm thấy giọng nói kia rõ ràng không phải người tốt.

Thế nhưng vị này lại có thể suy nghĩ nhiều đến vậy, hơn nữa theo lời hắn nói, hắn hiểu cả, thậm chí còn đã tính toán hành động kế tiếp.

Chẳng lẽ đây chính là người Hoa sao? Quá thông minh lanh lợi rồi!

Đúng lúc đang suy nghĩ, Akina đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng nói: “Đạo hữu, người muốn ta làm gì?”

Trần Hạo cười nói: “Ta còn chưa quyết định, đợi tiến sâu vào trong lại nói.”

Akina nhìn Trần Hạo thật sâu, đột nhiên trong lòng nổi lên một cảm giác bồn chồn lo lắng.

Xe tang tiến thẳng một mạch, hơn một phút sau nó đi vào một con đường rộng rãi.

Tại đây, họ đã tiến vào khu vực trung tâm Tử thành, bốn phía tràn ngập khí âm sát nồng đậm, thậm chí có thể cảm giác được ngọn nguồn của nó.

Thế nhưng lái xe không mất lại dừng xe, Trần Hạo cũng cảnh giác nhìn xung quanh.

Mèo đen kêu meo một tiếng, nheo mắt lại, trong mắt lấp lóe vẻ hung ác.

“Có dị thường!” Akina dè tay lên kiếm võ sĩ, hơi ần núp, làm tốt chuẩn bị né tránh hoặc tấn công.

Trần Hạo im lặng một lát rồi nhếch miệng cười: “Thời điểm dừng người đã đến rồi, xuống xe.”

Akina đang muốn đứng dậy, đột nhiên sừng sốt, nhìn chằm chằm Trần Hạo hỏi: “Người nói cái gì?”

Trần Hạo bảo: “Xuống xe chứ gì? Người cũng cảm thấy chúng ta bị thứ gì đó để mắt tới mà, nó che giấu khá giỏi, không thêm ngoi đầu lên trước, ta cũng chẳng có cách khóa chặt vị trí, cho nên chúng ta cần một môi nhử.”

“Người bảo ta làm môi nhử hả? Người thật quá đáng!” Akina căm tức nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Thuật tiềm hành của người hơn người, còn thu phục được cá Linh Côn, có thể hư hóa liên tục trong chớp mắt, gặp được nguy hiểm cũng tránh thoát được, cần gì phải sợ chứ?”

Akina chán nản: “Ta mới thu phục cá Linh Côn, căn bản không có cách khống chế người hiểu không, ta cần phải đi liên kết, đi phối hợp, giờ ta không hề lợi hại như người nói.”

“Cho nên ta cũng muốn tốt cho ngươi mà, danh ngôn Trung Quốc có câu này, ta tặng cho ngươi, chỉ có chiến trường mới là mảnh đất rèn luyện tốt nhất. Người mới đánh ba trận không chết chính là lính lão luyện, cho nên chỉ có thể liên tục tìm kiếm đối thủ, chiến thắng chúng, ngươi mới trưởng thành nhanh chóng được. Cơ hội đang ở trước mắt, ngươi phải trân trọng nó.”

Akina: “...”

“Tiếc quá, ta thích tiến bộ ổn định vững vàng, không muốn trưởng thành điên cuồng như vậy.” Akina quả quyết từ chối.

Quá lừa đảo, rõ ràng là muốn bức cô chịu chết mà! Trên đời sao lại có loại chủ nhà thế chứ? Ngay cả nước Nhật bọn họ cũng không có chuyện vừa nhận danh võ sĩ đã phải đi chịu chết! Ngươi cứ như vậy sau này còn ai dám nương nhờ ngươi?

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Không đi ta giết ngươi.”

Akina: “...”

“Đạo hữu, ngươi làm vậy thật quá đáng.” Akina hằm hằm nhìn Trần Hạo, tức đến đỏ cả mắt.

Trần Hạo bảo: “Nói nhẹ ngươi không nghe, ta chỉ có thể làm như vậy, ta cũng chẳng phải muốn bịp ngươi, chỉ cho ngươi cơ hội lập công mà thôi, nếu ngươi làm tốt, sau này trở về nhất định sẽ có thưởng, ví dụ như đan dược, pháp khí, tiền tài, linh hương này...”

“Ngươi có linh hương hả? Có linh hương trấn áp tâm ma không?” Mắt Akina sáng lên, không đợi Trần Hạo nói xong đã ngắt lời hẳn, giọng điệu có vẻ hơi kích động.

Trần Hạo sững sốt, cô gái này, mịa nó không phải đang sợ à? Sao nghe thấy linh hương đã kích động như vậy?

Trần Hạo nghĩ nghĩ, đáp: “Ta có linh đàn hương, trấn áp tâm ma chẳng qua là một trong số những tác dụng của nó thôi, nó...”

“Ta đi, ngươi cho ta ba cây linh hương.” Akina quả quyết đồng ý, vẻ mặt nghiêm túc.

Trần Hạo câm nín.

Mĩa nó, trở mặt nhanh thật đấy, quả nhiên lợi ích mới là động lực lớn nhất.

“Ba cây không được, hành động này chỉ trị giá một cây.”

“Thành giao.”

Akina nói xong, bóng dáng lóe lên, lao thẳng từ trên xe tang ra, sau đó cứ trực tiếp chạy thẳng trên đường phố.

Chạy chưa tới ba mươi mét, đột nhiên một bóng dáng từ bên cạnh vọt sang, nhào về phía Akina.

Cơ thể Akina nhoáng lên, chớp cái biến mất, rồi lại xuất hiện, đánh lên bóng dáng kia. Vèo một tiếng, cái bóng kia bị cắt làm hai.

Có điều cô còn chưa kịp rơi xuống đất, bên dưới đột nhiên tràn ra hơn mười xúc tu đỏ tím, bung ra bốn phía, bủa vây Akina.

Chương 682: Mua chuộc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: TGN

Người đang lơ lửng giữa không trung, không có chỗ mượn lực, xúc tu trải dài, tốc độ cực kỳ nhanh, trong khoảnh khắc đã tạo thành vòng tròn bao quanh Akina.

Đối mặt tình huống như vậy, Akina không chút hoang mang. Hai tay cầm kiếm võ sĩ, mũi kiếm giao nhau, pháp lực trên người bắt đầu khởi động. Khi xúc tu định quấn quanh cánh tay của cô lại bất ngờ phát nổ, trong miệng cô cũng niệm một câu tiếng Nhật trông rất có khí thế.

Trong nháy mắt, lưỡi kiếm võ sĩ được ma sát tạo ra tia sáng. Sau đó, thân ảnh Akina bỗng hóa thành hư ảnh, kiếm quang cũng lóe ra hơn mười tia, nhanh như tia chớp.

Sau khi kiếm quang được phát ra, các xúc tu trải dài trong nháy mắt trở nên cứng đờ. Ngay sau đó, kiếm quang phát nổ, xúc tu nổ tung tóe hóa thành hư vô.

Akina nhân cơ hội, thân ảnh chợt lóe rồi biến mất.

Kèm theo đó, một tiếng gầm khê vang lên.

Grào!

Mèo đen chạy nhanh, thân thể nhanh chóng trở nên to lớn, dừng ở chỗ xúc tu.

Đồng hành cùng mèo đen còn có đại đao khăn đỏ. Khi mèo đen dừng lại, đại đao bay vù một cái, cắm thẳng xuống đất.

Trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ, một tiếng rên bèn nhọn phát ra từ lòng đất. Nền đất rung vài cái, rồi trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Không bao lâu sau, đại đao khảm đỏ từ dưới đất bay lên, bị móng vuốt của mèo đen cào một cái, dung nhập miêu chuông, nó bắt chợt tao nhã xoay người, đi đến chỗ xe tang.

Từ trong hư không, thân ảnh Akina bỗng xuất hiện bên cạnh, trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng ngời ngời của mèo đen.

Thật sự không thể ngờ, chú mèo luôn được vị đạo hữu Hoa Hạ ôm trong tay, thoát trông chỉ là một con mèo mập được cưng chiều lại lợi hại như vậy! Hình như lúc này nó vừa biến thân, tư thái ấy hình như là long miêu. Nhưng cũng không đúng, long miêu cũng đâu có lợi hại đến vậy. Đây là con mèo gì vậy chứ?!

Lúc này, xe tang mở ra, dừng lại kế bên Akina vẫn đang mê muội đầu óc.

Trần Hạo ôm mèo đen, mỉm cười nói: “Ta đã nói rồi, đây là cho ngươi cơ hội tôi luyện. Ta sẽ ở phía sau hỗ trợ đúng lúc, cam đoan ngươi sẽ không chết dễ dàng đâu.”

Akina hoàn hồn, không thềm phản ứng với Trần Hạo, nói thẳng: “Linh Hương.”

Trần Hạo mỉm cười vẫy tay một cái, một cây nhang Đàn Hương xuất hiện, đưa cho Akina.

Akina vội vàng tiếp nhận, sau khi cẩn thận đánh giá đôi mắt liền sáng bừng, kích động nói: “Chính là cái này! Thật tốt quá! Cái này còn tốt hơn loại ta cần, Hoa Hạ quả nhiên vật hoa thiên bảo, kì vật vô tận (1).”

(1) Vật hoa thiên bảo, kì vật vô tận: Bảo vật, đồ quý hiếm gì đều có.

Trần Hạo mỉm cười nói: “Đàn Hương có thể trấn áp tâm ma, tiêu trừ tạp niệm, nhưng chỉ có một cây e là không đủ đâu. Người muốn có nhiều hơn vậy thì phải tiếp tục cố gắng thôi.”

Akina cẩn thận cất nhang, nhìn Trần Hạo nói: “Đạo hữu, sau này có việc gì, xin hãy giao cho ta, núi đao biển lửa, quyết không chối từ.”

Ô, cái người nói tiếng Trung vẫn chưa lưu loát này mà lại có thể bắn ra hai câu thành ngữ hoàn chỉnh cơ đấy!

Xem ra Linh Hương thật sự rất quan trọng với cô.

Trần Hạo càng cười vui vẻ hơn.

Đối với cô gái ninja Nhật Bản này, Trần Hạo không muốn xuống tay giết chết, nhưng thả đi cũng không được. Biện pháp tốt nhất chính là trói buộc bên cạnh mình, trông giữ, có việc thì để cô làm, không có việc thì cho cô một tên đệ tử, quý nhỏ gì đó để cô bồi luyện cũng không tệ.

Nhưng chỉ dựa vào một lời thề hình như vẫn chưa đủ, Trần Hạo cũng đang suy nghĩ nhiều biện pháp khác.

Hiện tại xem ra đã có rồi.

Chỉ cần cô còn cần Linh Hương, cô sẽ không bao giờ bước ra được khỏi đại môn của Tam Thủy Quan.

Mọi người lên xe, tiếp tục đi. Tuy nhiên một lúc sau, dường như cứ cách một đoạn đường, Trần Hạo đều sẽ gặp một thứ cổ quái. Mỗi loại đều có một phương pháp ẩn thân độc đáo, kể cả là mắt âm dương sau khi thăng cấp cũng chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại một cách mơ hồ, không cách nào nhìn rõ được.

Đối mặt với tình huống này, Akina tất nhiên không hề chùn bước, lần nào cũng nhận nhiệm vụ làm môi nhử, sau đó hoặc là mèo đen ra tay, hoặc là Trần Hạo động thủ, thậm chí đôi khi xe tang cũng chủ động cắn nuốt một vài thứ quái dị.

Lúc này, Akina cho biết những thứ bị giết đều là yêu thú Khur giới, bởi vì mấy tên bị giết khá giống với yêu quái trong truyền thuyết của Nhật Bản.

Nghe Akina nói vậy, Trần Hạo nhíu mày.

Trước kia còn không thể đi được đến đây, hiện tại lại bay ra nhiều yêu thú như vậy, chỉ sợ đại môn đã bị đẩy mở ra rồi!

Đã đi đến được đây rồi, chắc cách đại môn Khur giới cũng không xa, nhưng lại không gặp đội điều tra liên hợp, cũng không biết tình hình của họ thế nào. Hay là họ đã xuất hiện ở đại môn Khur giới rồi vào trong luôn rồi?!

Suy nghĩ trong lòng, Trần Hạo đi thẳng, không hề dừng lại, điều khiển xe tang xuyên qua con phố. Khi đi đến trước một tòa nhà, Trần Hạo chợt phát hiện ngọn nguồn chứa nhiều khí âm sát.

Tòa nhà đã bị vỡ toàn bộ cửa kính, để lộ một phần kiến trúc bên trong, cũng để lộ cơn lốc bụi đen xoay tròn.

Khí âm sát vô tận, thoát ra từ cơn lốc bụi đen, tản ra tứ phương.

Lốc xoáy rất ổn định, thậm chí dường như đang trở nên mạnh dần, có xu thế mở rộng.

Nhìn thấy cơn lốc, Akina đành mặt nói: “Trước kia ta tới đây, cơn lốc này mới chỉ ở trạng thái bán hư hóa, chỉ có cá Côn Linh bị khur linh khống chế xông lại đây. Không ngờ mới qua mấy ngày, cơn lốc này đã trở nên lớn như vậy, nếu không có biện pháp giải quyết, cơn lốc này sẽ phát triển đến nỗi những con yêu thú và khur linh khủng bố trong Khur giới sẽ xuất hiện ở nhân gian.”

Trần Hạo cẩn thận đánh giá một lát, lúc này mới nói: “Akina, người có biết hư phong của Khur giới, bao lâu xuất hiện một lần không?”

Akina lắc đầu: “Cái này không đoán được, hư phong vô định, có khả năng rất lâu mới xuất hiện một lần, cũng có lúc trong giây lát đã hình thành, nếu đạo hữu thật sự muốn đi vào Khư giới vậy phải dựa vào vận khí rồi, không còn cách nào khác.”

Trần Hạo nói: “Tốt lắm, ngươi đi đi.”

Akina: “(☉☉)”

“Không phải chứ, ngươi muốn ta đi?” Akina hơi ngơ ngác.

Trần Hạo nói: “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ ta đi? Nếu xuất hiện hư phong thì sao?”

Akina co giật khóe miệng.

Xuất hiện hư phong, ta còn sống được sao?

Cô đang định mở miệng, Trần Hạo lại nói: “Hai cây Linh Hương.”

“Không có chuyện đó đâu, ít nhất phải mười cây.” Akina vô thức phản bác.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Chốt.”

Akina sững sốt, muốn nói lại thôi.

Nhìn ngữ khí của hắn, mười cây nhang Linh Hương có vẻ cũng không phải nhiều lắm, sao mình lại nói con số đó chứ! Dù sao cũng là mạo hiểm đi vào Khư giới, cho dù mình muốn ba mươi, năm mươi cây cũng là chuyện hợp tình hợp lý! Sao lại chỉ muốn mười cây? Keo kiệt! Quá keo kiệt!

Akina hồi hận trong lòng. Trần Hạo dường như nhìn ra gì đó, mỉm cười nói: “Trước đó chúng ta đã hợp tác rất vui vẻ, ngươi cũng cho ta thấy sự cố gắng và thái độ của ngươi, vì vậy hợp tác lần này, ta sửa lại một chút, ngươi đi tra xét Khư giới, mười cây nhang là phí dịch vụ gốc. Nếu vào trong xuất hiện

thú Thủy Linh, thưởng thêm năm cây. Nếu giết chết thú Thủy Linh, thưởng thêm một trăm cây. Ngoài ra, người cũng cần thăm dò những thứ khác, ví dụ như tìm kiếm đội điều tra liên hợp. Dù sao chúng ta không gặp được, khả năng lớn nhất là họ đã đi vào trong. Nếu đã dám vào trong, chắc chắn không phải chỉ kiểm tra như bên ngoài nói, mà là có mục đích riêng. Nếu người tìm thấy bọn họ, thưởng thêm mười cây, nếu có thể điều tra ra mục đích của đội điều tra thưởng một trăm cây. Nhớ kỹ, thời gian có hạn, ta định cho người trong nửa giờ, người phải đi ra một lần. Nếu quá gấp đôi thời gian quy định vẫn chưa ra, ta xem như người không ra được, đến lúc đó ta sẽ bỏ đi luôn.”

Khuôn mặt Akina bất ngờ trở nên hớn hởi, đôi mắt sáng bừng, nguy hiểm gì đó đều vút qua khỏi đầu, hoàn toàn bị con số mười cây, một trăm cây lấp đầy đầu.

Trước đó mạo hiểm làm môi mà cũng chỉ mới có được sáu cây!

Một trăm cây, con số này trước đây có nghĩ cũng không dám. Nếu như nhiều nhang Linh Đan Hương như vậy cùng lúc xuất hiện trên thị trường tu hành nước Nhật, trên cơ bản không một nhà nào có thể mua được!

Đạo hữu Hoa Hạ đúng là giàu quá!

Chương 683: Đột nhiên trở nên náo nhiệt

Bị số lượng Linh Hương làm cho mê mẩn đầu óc, Akina hoàn toàn quên luôn nguy hiểm là gì, hư phong là gì, trong lòng chỉ nhớ mỗi mấy nhiệm vụ của Trần Hạo.

Đối với Akina, dám can đảm quấy rầy cô làm nhiệm vụ, cho dù là Đại Thần Thiên Chiếu (2) cũng phải dâm một chút.

(2) Đại Thần Thiên Chiếu: Được coi là thủy tổ của hoàng gia nước Nhật Bản.

Xem xét thời gian hoàn hảo, Akina liền trực tiếp dâm thẳng vào cơn lốc xoáy, thân ảnh chợt lóe, biến mất không thấy.

Trần Hạo ngồi trên xe tang, ôm mèo đen, nhìn lốc xoáy, một hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Lão Vô, ngươi có biết gì về Khư giới không?”

Lái xe Vô Diện nói: “Chưa từng nghe bao giờ, nhưng nó cũng không khác gì không gian nhỏ vực ngoại, chỉ khác cấp bậc mà thôi.”

Trần Hạo sửng sốt, kinh ngạc nói: “Không gian nhỏ vực ngoại? Sao ta chưa từng nghe về nó?”

Lái xe Vô Diện nói: “Không gian nhỏ vực ngoại là các khu vực bên ngoài không gian rộng lớn do nhân gian sở hữu. Các khu vực này lớn có nhỏ có, dựa theo mức độ hoàn thiện trời đất để phân cấp bậc. Đạo hữu chắc biết động tiên, đúng không? Động tiên cũng là một loại không gian nhỏ vực ngoại, chẳng qua động tiên có mức độ phù hợp rất cao với quy chuẩn của nhân gian, bên trong đã hoàn thiện nên mới được gọi là thánh địa tu hành, trong khi đại đa số không gian nhỏ vực

ngoại không thích hợp để sinh linh sinh sống, đầy ắp mỗi nguy hung hiểm.”

Trần Hạo giật mình, kinh ngạc nói: “Động tiên thật sự tồn tại không? Vì sao bây giờ không có?”

Lái xe Vô Diện nói: “Chuyện này ta cũng không biết. Năm đó ta bái sư học nghệ cũng chỉ nghe nói một chút, cũng chưa từng thấy qua, hình như lúc đó sư môn trưởng bối của ta rất kiêng kị chuyện này, không dám nói gì.”

Trần Hạo nhíu mày.

Không gian nhỏ vực ngoại, động tiên, đột nhiên hẳn có ý nghĩ, không biết những thứ này có liên quan đến sự suy tàn của tu hành không?

Mà nếu quả thật là không gian nhỏ vực ngoại, vậy sự xuất hiện bất ngờ của nó có nghĩa là gì? Kết nối với nhân gian thể hiện điều gì?

Phải biết rằng toàn cầu xuất hiện dị thường, vậy những nơi xuất hiện dị thường đều sẽ có cầu nối giữa không gian nhỏ vực ngoại và hiện thực như vậy sao? Nếu đúng là vậy, nhân gian sẽ trở nên như thế nào?

Trong đầu hiện lên cảnh tượng loạn thế cùng hàng tỉ yêu thú, vô số hung linh, Trần Hạo cũng không ngăn được trong lòng nhói lên một cái.

Với tình hình này cho dù là người không màng thế tục cũng không thể không coi trọng, nếu không nhân gian sẽ trầm luân, đối với ai cũng không có lợi.

Đang suy nghĩ, Trần Hạo đột nhiên quay đầu, nhìn về nơi cách đó không xa.

Hắn cảm giác có không ít người đang đến gần.

Lái xe Vô Diện không đợi Trần Hạo mở miệng đã chủ động điều khiển xe tang ẩn đi.

Vừa lúc này, bên trong tử thành, khí âm sát ngập tràn, xe tang ẩn đi, nếu không chú ý sẽ không dễ bị phát hiện.

Không lâu sau, Trần Hạo liền thấy có người xuất hiện.

Vừa nhìn thấy những người này, Trần Hạo sững sốt.

Người tới không ít, chừng hai mươi, ba mươi người. Những người này đều mặc đồ đen, ngay cả đầu cũng được che lại, chỉ lộ đôi mắt bên ngoài.

Hơn nữa bên hông mỗi người đều giắt một thanh đao võ sĩ, rõ ràng chính là cách ăn mặc của ninja Nhật.

Từ hơi thở có thể đoán toàn bộ người Nhật này đều là ninja tu hành, đa số có tu vi ngang nhau, chỉ có mấy người rõ ràng tu vi không kém, che giấu hơi thở, hầu như không thể nhìn ra dấu vết tu hành.

Trần Hạo hơi kinh ngạc.

Mới gặp Akina, giờ lại gặp bao nhiêu tên người Nhật, chẳng lẽ đạo này mình có duyên với người Nhật sao?

Uhm, không đúng, trong đó có một tên người Nhật có hơi thở rất quen thuộc.

Trần Hạo cảm giác gì đó, ánh mắt nhìn vào một người trong đám người Nhật.

Đó là một tên ninja áo đen có dáng người gầy gò, đã che giấu hơi thở trên người gần như rất khó phát hiện được. Trần Hạo cảm giác một hơi thở rất quen thuộc trên người hắn ta, dường như đã từng gặp ở đâu.

Nhiu mày trầm tư, không lâu sau, ánh mắt Trần Hạo chợt động, mắt híp lại.

Hắn nhớ ra rồi, chính là người đã gặp ở thôn trang quý dị trước đây.

Mẹ nó, tên này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, lúc thì xuất hiện ở thôn trang kia, giờ lại xuất hiện ở tử thành!

Chẳng lẽ hắn ta chuyên đi tìm kiếm cảm giác tồn tại?

Trần Hạo im lặng đánh giá, tự đưa ra phán đoán trong lòng.

Lúc này, đám ninja sau khi đến gần liền bao quanh bên ngoài lốc xoáy, chăm chú đề phòng.

Trong đám ninja, có mấy tên thoạt trông hơi thờ mông manh, trên thực tế lại có tu vi kinh người đang tụ lại với nhau thì thâm to nhỏ.

Không bao lâu sau, hình như đã thương lượng xong, bọn họ liền dẫn dò nhóm ninja rồi nhắm vào trong lốc xoáy như ong vỡ tổ.

Chờ toàn bộ đám người Nhật đi vào trong lốc xoáy, lúc này Trần Hạo mới nói: “Lão Vô, người nói xem, trong Khư giới này rốt cuộc có nguy hiểm lắm không, sao ai cũng dám mạo hiểm xông vào vậy? Hay nói cách khác, trong Khư giới này có cái gì hấp dẫn khiến người ta không thể kháng cự được, cho dù biết rõ tính mạng sẽ bị đe dọa cũng muốn mạo hiểm.”

“Ta không biết, nếu đạo hữu tò mò, chúng ta có thể vào xem. Nhờ xe tang che chắn, chỉ cần không đi cách quá xa, ta tin cho dù có gặp nguy hiểm cũng có thể ngăn chặn một trận giao đấu, bảo toàn mạng sống rút lui.” Lái xe Vô Diện nói.

Trần Hạo lắc đầu không nói gì.

Mặc kệ trong Khư giới có món bảo bối gì, đối với hắn mà nói cũng không đáng để mạo hiểm tính mệnh đi chém giết chiếm đoạt, bởi vì không có món bảo bối nào có thể so được với hệ thống. Hệ thống nằm nơi tay, pháp lực ta có, về sau tiên

thiên có hi vọng, đại đạo đầy mong đợi, những thứ này đều tốt hơn món bảo bối gì đó. Nếu lòng tham không đáy, người chết đạo tiêu tan, muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Vẫn tiếp tục trầm mặc, qua một lúc sau, Trần Hạo chợt phát hiện một chuyện thần kỳ.

Hình như bất thành linh, sự tồn tại của Khư giới đã bị lộ. Từng tốp tu sĩ lần lượt xuất hiện bên ngoài lối xoáy. Những tu sĩ này hoặc là độc hành, hoặc là tốp năm tốp ba, phàm là đi tới chỗ lối xoáy đều sẽ chọn đi vào trong.

Những tu sĩ cũng không giống nhau, thuộc đủ mọi quốc gia, trong đó còn có hai người da trắng và một người da đen từng đồng hành cùng Trần Hạo. Bọn họ cũng xông vào trong.

Nhìn thấy vậy, Trần Hạo không nhịn được bèn lấy di động ra. Hắn muốn nhìn xem có liên quan gì với ngoại giới không, tìm hiểu biết tình hình một chút.

Nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, trong tử thành này bị nhiều sóng nghiêm trọng, hoàn toàn không có tín hiệu, di động thành phế phẩm.

Trong lòng đang tràn ngập thắc mắc thì một bóng người bất ngờ vọt ra từ bên trong lối xoáy.

Trần Hạo vừa nhìn thấy, mắt liền sáng rực lên.

Người đi ra chính là Akina.

Akina đi ra, nhìn xung quanh. Cô không tìm thấy xe tang, đang thắc mắc thì Trần Hạo liền hiện thân vẫy tay.

Akina vội vàng chạy tới.

“Thế nào? Phát hiện ra gì rồi?” Trần Hạo cười hỏi.

Akina lắc đầu nói: “Không thấy Thủy Yêu Thú, cũng không nhìn thấy đội điều tra liên hợp. Chỉ có điều, lúc ta đi ra đã gặp

rất nhiều tu sĩ khác đang tìm kiếm gì đó xung quanh, ta cũng không rõ.”

“Rất nhiều tu sĩ? Vậy người có gặp các ninja không?” Trần Hạo hỏi.

Akina sửng sốt: “Có ninja đi vào sao?”

Trần Hạo nói: “Có, sau khi người vào không lâu thì có một đám ninja xuất hiện. Chúng cũng xông vào trong. Thực lực nhóm ninja này không kém, trong đó có ba người e là không kém gì ta. À, đúng rồi, trước ngực ba tên ninja này đều có một bông hoa nhỏ màu xanh.”

Akina nghe vậy liền biến sắc, kinh hãi la lên: “Là bọn hấn! Không được rồi, bọn khốn này lại thật sự dám...”

Nói xong Akina xoay người, định chạy về chỗ lốc xoáy.

Trần Hạo vội vàng kéo cô, hỏi: “Làm gì mà gấp vậy? Bọn họ có vấn đề gì sao?”

Akina nói: “Đạo hữu có biết chuyện gần đây nước Nhật xuất hiện chuyện lớn không? Có người muốn làm Thần Thiên Chiếu sống lại, gây đến sự chú ý cho giới tu hành các quốc gia. Sư phụ ta cũng bởi vì chuyện này mới bảo ta rời khỏi nước Nhật, tránh lốc xoáy. Theo tin ta nhận được, thị tộc Tiểu Động muốn làm Thần Thiên Chiếu sống lại đã mang thi cốt Tà Thần biến mất. Hiện tại thị tộc Tiểu Động đã xuất hiện ở đây, bọn họ chắc chắn muốn tiến vào Khư giới, đến Khư thánh.”

Chương 684: Xông vào

Nghe thấy lời của Akina, Trần Hạo mí mắt gạt gạt.

Ông nội nó, chuyện này dường như hay là do ta gọi lên, thật là trùng hợp đấy.

“Thánh Khư là cái gì?” Mặc dù trong lòng than thở, bề ngoài Trần Hạo không chút biểu hiện, bình tĩnh hỏi.

Akina nói: “Thánh Khư là các loại linh hoặc là yêu thú trong Khư giới sau khi chết quy tịch vật. Theo điển tịch sư môn bọn ta ghi lại, lấy được Thánh Khư, thì chẳng khác nào lấy được thành thần bảo đảm. Tiểu Động thị tộc có thể là muốn lợi dụng Thánh Khư, dung hợp các loại linh huyết, tạo ra tà thần, đây là hành động nghịch trời, sẽ không ngừng mang tai họa đến cho nước Uy, ta phải ngăn cản bọn chúng.”

Trần Hạo bĩu môi.

Lại là thành thần, nước Uy này cho rằng thần rốt cuộc là hình dáng gì? Thật cho là siêu phàm thoát tục, thần tiên cao cao tại thượng, chỉ cần đạt được cái gì là có thể thành thành tựu sao? Cô xem thần là gì chứ?

Hơn nữa nhiều loại linh huyết dung hợp, còn dùng Thánh Khư tạo tựu, nghe ra, giống như gien dung hợp vậy, cô chắc chắn đây là thần không phải quái vật?

Trong lòng không coi ra gì, nhưng Trần Hạo cũng không có xem thường.

Đồ mà nhiều thứ phức tạp tạo ra như vậy, cho dù không phải thần, vậy cũng tuyệt đối rất lợi hại.

Tiểu quỷ tử muốn làm ra đồ chơi lợi hại, nếu có thể thành, gặp được rồi nhất định phải đẩy một tay chứ!

“Ta nhớ thần Thiên Chiếu là tín ngưỡng của nước Uy các cô, chẳng lẽ cô không hy vọng nó sống lại?” Trần Hạo nhìn Akina, nghiêm túc hỏi.

Akina nói: “Đạo hữu có thể đối với bọn ta còn chưa hiểu lắm. Mạch Âm Dương sư vốn không tín ngưỡng thần Thiên Chiếu, tín ngưỡng thần Thiên Chiếu là thần đạo. Bọn ta thờ phụng là chính mình, theo đuổi là âm dương đạo. Hơn nữa, hài cốt kia căn bản cũng không phải là thần Thiên Chiếu, mà là hài cốt của một tà thần không rõ lai lịch. Tiêu Động thị tộc ẩn núp nhiều năm như vậy, lần này mới để cho chúng ta biết. Không ngờ bọn chúng lại là thần đạo gia tộc, còn mật mưu phục sinh tà thần. Nước Uy của bây giờ, đã không còn chỗ đứng cho Tiêu Động thị tộc. Giờ để ta gặp phải, nên nhất định phải ngăn cản.”

Trần Hạo cười nói: “Thì ra là như vậy, nhưng ta cảm thấy cô không thể quá hấp tấp. Thứ nhất, cô đuổi kịp cũng không có tác dụng gì, bởi vì cô đánh không lại những người đó. Thứ hai, vật Thánh Khư này ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định, thứ đồ chơi có hiệu quả lợi hại như vậy, khẳng định không dễ dàng bị tìm được. Hơn nữa, cô làm sao biết Thánh Khư có thể phục sinh tà thần!”

Akin aim lặng, một hồi lâu sau nói: “Thánh Khư có thể phục sinh tà thần, bởi vì nước Uy bọn ta ở rất nhiều năm trước, đã xuất hiện qua ví dụ. Năm đó Khư giới lần đầu tiên xuất hiện, đã chạy ra Bát Kỳ đại xà yêu thú kinh khủng, họa loạn nước Uy, đất hoang ngàn dặm. Sau đó Minh tôn ra tay, chém giết Bát Kỳ, vì nước Uy giành lấy hòa bình. Nhưng nhiều năm sau, nước Uy nội loạn. khi đó có một gia tộc vì trả thù một người khác chèn ép gia tộc của bọn họ, đã hy sinh cả gia tộc, từ Khư giới lấy được Thánh Khư, sau đó phục sinh Bát Kỳ.”

Nói xong, không đợi Trần Hạo mở miệng, Akina tiếp tục nói: “Ngoài ra đạo hữu nói sai rồi, tiểu Động thị tộc nếu đã dám xông vào Khư giới, chắc chắn biết địa điểm Thánh Khư sinh ra. Chúng ta không thể coi thường, nhất định phải ngăn cản, dù không phải là đối thủ, ta cũng phải theo dõi ẩn núp. Thời khắc mấu chốt, ta phải cướp đoạt Thánh Khư.”

Trần Hạo nhìn bộ dạng Akina thấy chết không sờn, biểu hiện không chấp nhận thương lượng, suy nghĩ một chút, nói: “Nước Uy các cô phát hiện Khư giới nhiều năm như vậy, cũng chưa nghĩ ra biện pháp nào né tránh hư phong sao?”

Akina nhìn nhìn Trần Hạo nói: “Có.”

Trần Hạo nhíu mày, cười như không cười nói: “Chuyện này lúc này cô không nói cho ta biết đấy.”

Akina nói: “Lúc này ngươi cũng đâu có hỏi.”

Hơ hơ, cũng biết cách đấy! Tiểu nha đầu cũng không phải ngu khờ đâu.

Trần Hạo sâu đậm nhìn Akina một cái, mở miệng nói: “Tốt lắm, bây giờ ta hỏi cô, làm sao né tránh hư phong?”

Akina nói: “Độn địa.”

Trần Hạo sửng sốt, kinh ngạc nói: “Cô biết độn địa? Thiệt hay giả vậy?”

Akina nói: “Chui xuống dưới đất, gọi tắt là độn địa, khác với thuật độn địa Hoa Hạ mà đạo hữu nghĩ. Độn địa mà ta nói, tu luyện có tốt hơn nữa, cũng chỉ có thể dưới bề mặt đất đi mấy trăm mét, là một loại nhãn pháp khôn khéo.”

Trần Hạo cứng họng.

Làm lão tử giật cả mình, mẹ nó ta còn tưởng rằng thuật nhãn pháp của tiểu quỷ tử các cô lợi hãi lắm, biết cả thuật độn địa.

Mặc dù như vậy, Trần Hạo cũng cảm thấy đau đầu.

Bởi vì hắn không biết, ở đây không có thủ đoạn phòng vệ, xông vào rồi gặp phải hư phong thì phải làm sao?

“Đạo hữu, ngươi cũng muốn đi vào Khư giới?” Akina hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Đúng vậy, nghe cô nói như vậy, ta cảm thấy giúp cô là điều rất cần thiết. Dầu sao việc mà Tiểu Động thị tộc kia làm, cũng không chỉ tổn hại nước Uy các cô. Nếu đồ chơi đó phục sinh thật sự là tà thần lợi hại gì đó, chúng ta đều ở chung trên một quả địa cầu, ai cũng chạy không thoát.”

Akina vui mừng nói: “Đạo hữu nguyện ý hỗ trợ vậy thì quá tốt. Nếu như ngươi lo lắng hư phong, vậy ta có thể đem món pháp khí này cho ngươi mượn, có nó, đạo hữu chỉ cần truyền pháp lực vào, là có thể sử dụng độn địa. Nhưng pháp khí này chỉ có thể chìm xuống đất, không thể di chuyển, hơn nữa không thể trong thời gian ngắn liên tục sử dụng. Đợi khi đạo hữu từ Khư giới đi ra, trả lại cho ta là được.”

Vừa nói, Akina lấy ra một cái vòng tròn.

Vòng tròn hiện lên màu vàng đục, không nhìn ra làm bằng vật liệu gì, phía trên khắc vẽ bùa vẽ quỷ, mơ hồ có thể cảm giác được phía trên phủ động phong phú khí tức.

Trần Hạo nhận lấy cảm nhận chốc lát, ánh mắt sáng lên, kinh ngạc nói: “Tâm tư khôn khéo quá, lấy cấm pháp chặn lấy địa mạch khí, tiến hành luyện chế, tuần hoàn dẫn dắt, sau khi kích hoạt, là có thể cùng đại địa dung hợp, chui xuống đất. Nhưng vật này chỉ có thể chui vào, không thể di chuyển, cũng hơi dở rồi đó?”

Akina cười nói: “Đây là bảo vật của sư môn ta, là một vị đời trước lúc dạy dỗ đệ tử nhẫn pháp suy nghĩ ra được. Chỉ tiếc lão nhân gia sau đó tham dự một trận chiến sự, chết ở chiến

trường, pháp khí suy nghĩ ra chưa được cải chế thành công, chỉ có thể coi như là bán thành phẩm.”

Trần Hạo gật đầu: “Thì ra là như vậy, vậy cảm ơn cô nhé. Có cái này, ta có thể cùng cô đi Khư giới xem một chút.”

“Nhờ đạo hữu, chiếu cố nhiều hơn.” Akina nghiêm túc cúi người.

Sau đó Trần Hạo liền cùng Akina đi về phía vòng xoáy.

Có được thủ đoạn né tránh nguy hiểm lớn nhất, Trần Hạo dĩ nhiên là an tâm hơn phân nửa.

Nhưng đi vào Khư giới đánh lên nước uy quốc tìm Thánh Khư chẳng qua là sẵn tiện, tìm Địa Sát thần thai mới là chủ yếu.

Lúc này biết càng nhiều tin tức hơn về Khư giới, Trần Hạo liền có chút hiểu hơn.

Địa Sát thần thai tiến vào Khư giới, chỉ sợ cũng là đánh chủ ý vật gì đó.

Tên này là kẻ độn địa thuật chân chính, hơn nữa tự thân mấy loại thần thông cũng lợi hại, đương nhiên không lo sợ gì, dù đánh không lại, cũng có thể chạy thoát.

Nhưng dù sao, trên danh nghĩa cũng là đệ tử đầu tiên do mình dạy nên. Trần Hạo không gặp được Địa Sát thần thai, vẫn là không thể an tâm.

Xuyên qua vòng xoáy, thiên địa trước mắt thông suốt thay đổi, thành một loại cảnh tượng khác.

Núi cao phập phồng, liên miên vô tận, cỏ cây hiếm thấy, quái thạch lờm chờm.

Ấn tượng đầu tiên, hoang sơ.

Sau đó Trần Hạo cảm nhận tứ phương, sắc mặt liền biến đổi. Tiếp đó là hình bóng bay vút không chút do dự. Trong khoảnh khắc đã bay ra mấy chục mét, đến trước một cái đồi.

Trên sườn núi, một lão ngoại quốc, chỉ còn lại nửa khúc thi thể, chết không nhắm mắt.

Người này Trần Hạo biết, chính là lúc trước ngồi chờ đợi, nhìn thấy một trong những kẻ xông vào Khư giới. Nhớ lúc đó, lão đi cùng một cô gái ngoại quốc trẻ tuổi. Bây giờ lão chết rồi, cô gái ngoại quốc trẻ tuổi thì không thấy nữa.

Chương 685: Phát hiện Thủy yêu và Tề Thiên Đại Thánh

“Những người này đúng là tự tìm cái chết, không có chuẩn bị sẵn sàng, cũng dám tùy tiện xông loạn khư giới!”

Akina theo từ phía sau, liếc mắt nhìn lão đầu ngoại quốc chết không nhắm mắt, sắc mặt lạnh nhạt mở miệng.

Trần Hạo không nói gì, chẳng qua là nhìn lão đầu, một lúc lâu đột nhiên đưa tay ấn ấn pháp quyết, ngưng tụ một ngọn lửa, rơi vào trên người lão đầu ngoại quốc.

Akina nhìn thấy nên có chút sửng sốt, cứng họng nhìn Trần Hạo.

Người ta đã chết rồi, người thậm chí ngay cả thi thể cũng không buông tha sao?

Đang muốn mở miệng nói gì, sau đó bất ngờ xuất hiện, chỉ thấy lão đầu ngoại quốc dưới ngọn lửa, giống như cây nến vậy, từ từ hòa tan.

Akina trợn mắt há hốc mồm: “Đây không phải là người?”

Trần Hạo nói: “Là người, chỉ là thứ hại chết lão có chút quái dị, lực lượng tàn lưu dung hợp tiến vào thân thể của lão, khiến cho nửa khúc thi thể trở nên có chút cổ quái.”

Nói xong, Trần Hạo cười nói: “Chờ một chút, lập tức có một tin vui.”

Akina không hiểu.

Trần Hạo cũng không nói nhiều, yên lặng đứng nhìn đến lúc nửa khúc thi thể hòa tan thành một bãi nước. Trần Hạo động

thủ, tay ấn pháp quyết, ra một đạo pháp quang, quán lấy bãi nước, trôi lơ lửng ở trong lòng bàn tay.

Nước này hiện lên màu xanh bích, ở giữa pháp quang hướng về một phương hướng ngọa nguậy.

“Đây là cái gì?” Akina mặt ngu ngơ, hoàn toàn không hiểu, nửa khúc người chết, làm sao đốt ra thứ đồ như vậy.

Trần Hạo nhìn chăm chú pháp quang, mở miệng nói: “Đây là Thủy yêu, nhưng đây chẳng qua là một bộ phận của nó.”

Akina ngạc nhiên, bỗng nhớ tới điều gì đó, cẩn thận quan sát, đột nhiên, mắt của Akina trợn tròn lên: “Dường như đúng là một bộ phận của Thủy yêu. Đạo hữu, sao người nhìn ra được?”

Trần Hạo cười không nói, sau khi thăng cấp âm dương nhãn, lợi hại không phải một chút xíu đâu.

“Trước mắt đừng hỏi nữa, có được một bộ phận của Thủy yêu này, chúng ta có thể biết được nơi của Thủy yêu, đi giết chết nó trước, cứu bảy vạn linh hồn vô tội.” Trần Hạo nói xong cũng xoay người, đi về phương hướng Thủy yêu ngọa nguậy.

Akina thấy Trần Hạo không nói, cũng biết là mình hỏi đường đột, yên lặng theo ở phía sau.

Một đường đi tới trước, đi không tới hai dặm đường, Trần Hạo bỗng dừng chân, ngừng lại, tiếp đó nhìn nhìn pháp quang, lại nhìn về trước mặt, biểu hiện trở nên rất cổ quái.

Ngay cả Akina cũng sửng sốt, dường như nhớ tới điều gì, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: “Lúc trước ta đã tới nơi này, nhưng, đây là giả đúng không ? Thủy yêu làm sao có thể to lớn như vậy!”

Trước mặt hai người cách hơn một trăm mét, chính là một cá hồ.

Hồ này không coi là nhỏ. Nhìn qua, hầu như không thấy được bờ bên, trong hồ sóng cuộn cuộn, nhìn bình thường không có gì lạ.

Nhưng khi đến đây, nước màu xanh bích được pháp quang của Trần Hạo vây lại lại trở nên sống động, cuộn cuộn không ngừng.

Trần Hạo không có tiếp lời của Akina, ánh mắt gắt gao nhìn hồ nước.

Một lát sau, Trần Hạo điểm ngón tay một cái, pháp quang phá vỡ, nước màu xanh bích rơi xuống mặt đất, nhanh chóng lưu động về hướng hồ nước, chờ dung vào trong nước, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Còn Trần Hạo cảm giác được, nhóm Thủy yêu này, ở trong nước đồng hóa rồi, trở thành một bộ phận của hồ nước.

Nói cách khác, hồ nước này, mẹ nó chính là tên Thủy yêu kia!

Chết tiệt, khó trách có thể một lần bẫy chết bảy vạn người, hơn nữa nhiệm vụ hoàn thành tưởng thưởng là bảy điểm công đức!

Mẹ nó, thân thể lớn như vậy, dù cho Thủy yêu cứ như vậy bất động, ta cũng bế tắc rồi!

Mặt của Trần Hạo có chút đen, không cam lòng nhìn hồ nước.

“Đúng rồi đạo hữu, nếu người muốn đối phó Thủy yêu này, ta có một biện pháp. Nhưng ta cũng không dám bảo đảm là được hay không được.” Lúc này, Akina đột nhiên mở miệng.

Trần hạo nhìn về phía cô: “Cô nói đi.”

Akina cân nhắc một chút, mở miệng nói: “Ta nhớ nước Uy bọn ta có một truyền thuyết. Trước đây rất lâu rồi, thời điểm nước Uy yêu vật hoành hành, khu vực Xuyên Thượng có một Thủy yêu họa loạn một phía. Nó nắm trong tay nguồn nước, yêu cầu dân bản xứ cúng tế cho nó. Mỗi lần đều phải dâng lên đồng nam đồng nữ, dân bản xứ khổ không thể tả, rốt cuộc không nhịn được, tìm biện pháp đối phó Thủy yêu. Trải qua các loại khó khăn, dân bản xứ tìm được một phương pháp đối phó Thủy yêu, nước chết thì yêu diệt.”

Trần Hạo sững sốt một chút: “Lời này nói thế nào?”

Akina nói: “Ở nước Uy, bất kỳ yêu quái đều có nhược điểm, chỉ cần công kích nhược điểm, yêu quái cũng rất dễ dàng bị giết chết. Nhược điểm của Thủy yêu này chính là nước, nước của nó là sống, yêu mới có thể tồn tại, nếu nước chết đi, yêu cũng sẽ không tồn tại nữa. Thủy yêu ở Xuyên Thượng đó, so với cái này, quả thật nhỏ một chút, bị dân bản xứ bỏ ra cự đại thương vong, cắt đứt nước chảy, sông sông bị vây chết.”

Trần Hạo nhìn hồ nước, lại nhìn về phía Akina, ánh mắt giống như đang nhìn kẻ ngu.

Mẹ kiếp cô đang trêu ta sao, một hồ nước lớn như vậy, cô kêu ta đem nó biến thành nước chết?

Akina cười khan nói: “Ta cũng là đột nhiên nghĩ tới, mới cùng đạo hữu nói một chút. Nếu người cảm thấy vô dụng, vậy thì thôi vậy.”

Trần Hạo lần nữa nhìn về phía hồ nước.

Sau một lúc lâu nói: “Cũng không phải là vô dụng, nhưng dựa theo thuyết pháp này của cô, muốn đem nó biến thành nước chết, độ khó không phải bình thường, cắt đứt nước chảy gì đó sợ là không được. Ta cần phải nghiên cứu nghiên cứu.”

Ngay tại lúc này, đột nhiên xa xa nổ ầm một tiếng, đất rung núi chuyển.

Thân thể Trần Hạo đứng đưa, đưa mắt nhìn, sắc mặt biến đổi.

Cổ khí thể này, còn có hơi thở này, là Địa Sát thần thai.

Tên này quả nhiên tiến vào Khu giới rồi, nhưng nó gặp phải cái gì vậy, bạo lực lượng lớn như vậy, đây là muốn liều mạng sao?

Không nói hai lời, Trần Hạo cũng không để ý đến Thủy yêu nữa, bóng người chớp nhoáng, chạy đi thật nhanh.

Một đường bay vút, độ cực nhanh, một khắc sau, Trần Hạo đi tới một đỉnh núi hơn ba trăm mét. Từ trên nhìn xuống, phát hiện xa xa bụi bặm kinh thiên, các loại khí tức hỗn loạn, nhìn, giống như là đại loạn đấu.

Một lát sau, bóng dáng Akina từ sau lưng Trần Hạo hiện ra, khí tức có chút loạn, cũng chú ý đến nơi bụi bặm nhấc lên, sau đó ánh mắt sáng lên nói: “Thật là nhiều yêu quái khí tức, đây thật là một nơi bảo địa đấy!”

Trần Hạo nói: “Sao thế? Cô còn muốn bắt mấy con đi làm Thức thần?”

Akina lắc đầu nói: “Ta không cần, chỉ cần có thể lặn ảnh vô hình, đao của ta chính là thủ đoạn lợi hại nhất, không cần đồ dư thừa. Nhưng đối với truyền thống âm dương sư mà nói, càng nhiều Thức thần không chỉ là chiến đấu phụ tá, cũng là thân phận tượng trưng. Nhất là bây giờ, yêu quái nước Uy suy thoái, nhiều loại tuyệt tích, nếu biết nơi này có lối đi vào Khu giới, bên trong còn có nhiều yêu quái như vậy, nhất định sẽ mạo hiểm tiến vào bắt.”

Trần Hạo cười, vừa định nói, đột nhiên nhìn thấy gì đó, ánh mắt ngừng một lát.

Ở nơi bụi bậm đầy trời, dường như có một mặt lá cờ đột nhiên bay lên, cách quá xa, nhãn lực của Trần Hạo cũng không thấy rõ.

Tiếp đó tay của Trần Hạo lộn một cái, từ trong túi lý càn khôn lấy ra một cái ống dòm, nhìn qua.

Nhìn một cái, Trần Hạo không nhịn được tuôn ra miệng: “Chết tiệt!”

Chỉ thấy trong ống dòm lá cờ được kéo gần, Trần Hạo thấy rõ ràng bốn chữ Tề Thiên Đại Thánh!

Mẹ nó, Địa Sát thần thai đúng là bị mình tủy não thành công, cho rằng bản thân chính là Tôn Ngộ Không rồi sao? Lại chạy đến giá Khư giới kéo gậy, lập cờ, làm đại vương!

Chương 686: Hiên Viên Nhị khổ cực thay thế Kiếm Linh

Sau khi kinh hãi xong, Trần Hạo cất ống nhôm đi, chào hỏi Thu Danh một câu, vội vàng chạy thẳng từ trên núi xuống, đi thẳng tới chỗ lá cờ kéo lên.

Hắn vừa đi, một Thu Danh vốn dĩ bình tĩnh cũng lập tức thay đổi sắc mặt.

Đừng thấy biểu hiện của cô rất bình tĩnh, trên thực tế là vì để đuổi kịp Trần Hạo, cô đã liều mạng mọi sức lực, chỉ vì mặt mũi, nên biểu hiện rất bình tĩnh.

Nhưng bây giờ thì ổn rồi, Trần Hạo phát hiện ra Địa Sát Thần Thai, lại bắt đầu chạy. Thu Danh chỉ cảm thấy hai chân mình có chút nhuyển xuống.

Sức chịu đựng của cô rất giỏi, né tránh được một chiêu sẽ càng tàn bạo, nhưng trên thực tế thực lực của bản thân cô, cũng không được mạnh mẽ như vậy, đây chính là hạn chế của nhân pháp.

Nhìn Trần Hạo càng ngày chạy càng xa, Thu Danh cắn răng một cái đuổi theo lại lần nữa.

Chậm rãi tới gần chỗ lá cờ được treo lên, Trần Hạo nhìn thấy Địa Sát Thần Thai.

Nó đứng ở một đỉnh núi nhỏ khoảng mười mét, không biết từ nơi nào lấy được mặc trên người bộ giáp của Đại Thánh, uy vũ thô bạo nhìn xuống các loại yêu quái lít nha lít nhít có bộ dáng cổ quái kỳ lạ.

Đằng sau nó còn có một ngọn núi, cao chừng sáu, bảy trăm mét, vách núi cheo leo, đứng vững như kiếm.

Mà lúc này, ở trên vách núi đá, một con yêu quái thân thể khổng lồ bị một cây gậy sắt xuyên thủng ngực, dính chặt ở giữa ngực.

Con yêu quái khổng lồ còn đang rên rỉ thống khổ, thế nhưng nó lại giãy dụa bất lực vì bị trọng thương.

Tựa như một bức tranh, Địa Sát Thần Thai khí thế như lửa, các loại yêu quái xung quanh bốn hướng toàn bộ xung đều im lặng.

“Nếu các ngươi không nói lời nào, để hầu gia ta sẽ nói cho các ngươi biết, từ hôm nay, hầu vương ta chính là vua của chỗ này, tên là Tề Thiên Đại Thánh, các ngươi, chính là tiểu yêu dưới trướng ta, các ngươi ai có ý kiến không!”

Địa Sát Thần Thai một chân giẫm lên trên một tảng đá lớn, gào thét với đám yêu quái dưới núi đám gào thét.

Đám yêu quái: “...”

“Không nói lời nào chính là ngầm thừa nhận, đến đây, chúng tiểu nhân, các ngươi ai đến nói cho ta biết, Thánh Khư ở đâu?” Địa Sát Thần Thai ánh mắt sáng rực nói.

Đám yêu quái: “...”

“Đm, đem lời nói của hầu gia xem như gió thoảng bên tai à!” Địa Sát Thần Thai trừng mắt, sau đó vẫy tay, gậy sắt đang đâm thủng yêu quái khổng lồ vù vù một tiếng, bay thẳng vào trong tay của nó, mặc cho yêu quái khổng lồ rơi xuống mặt đất, kêu thảm một lần nữa.

Sau đó, Địa Sát Thần Thai vung vẩy gậy sắt, nhắm xuống yêu quái dưới đỉnh núi.

“Một cơ hội cuối cùng, không nói thì đem tất cả đánh cho tàn phế.”

Đám yêu quái lần này kinh hoàng, đột nhiên quay người, mỗi người vội hóa hư không.

Địa Sát Thần Thai cười lạnh, cũng không kinh ngạc, mở bàn tay ra, gậy sắt trong lòng bàn tay xoay tròn, càng lúc càng nhanh, sau đó khuấy động bên trong Khư Giới tràn ngập khí Âm Sát, tạo thành một vòng xoáy mạnh mẽ.

Xuất hiện gần Trần Hạo , một chiêu này của Địa Sát Thần Thai dường như dẫn dắt khí Âm Sát mãnh liệt, với loại vòng xoáy này, những thân thể yêu quái hư hóa kia khó mà kháng cự, bất lực chạy trốn.

Địa Sát Thần Thai đang chuẩn bị tấn công, đột nhiên sắc mặt khẽ giật mình, sau đó ngạc nhiên hô: “Su phụ!”

Hô xong, Địa Sát Thần Thai cũng kịp phản ứng, vội vàng thu hồi gậy sắt, cũng mặc kệ những yêu quái hư hóa đang chạy trốn kia, trực tiếp nhảy vọt một, đáp xuống trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo không nói gì, chỉ dò xét từ trên xuống dưới Địa Sát Thần Thai.

Lâu lắm mới gặp, căn bản là không nhận ra.

Không chỉ là bộ đồ đang mặc, còn có đám long bên trên .

Địa Sát Thần Thai thật sự biến mình thành Tôn Ngô Không, tương do tâm sinh, hình dáng căn bản là không có khác biệt là bao.

Còn nữa , tu vi , so với lúc chia tay, Địa Sát Thần Thai hiện tại, mạnh mẽ như gấp đôi, gậy sắt trong tay là một pháp khí cực phẩm kiện đang phát sáng bên trong.

Cái tên này, thật làm Trần Hạo sợ hãi than thở.

Tổng thể đều có thay đổi, có thể tưởng tượng rằng, con hàng này đã sống thật thoải mái.

“Không sai, có rèn luyện, không khiến ta thất vọng.” Trần Hạo tán thưởng một câu.

Địa Sát Thần Thai lập tức cười đến mức không thấy mặt trời, thấy răng không thấy mắt mà nói: “Su phụ quá khen, ta còn kém xa lắm, kém xa.”

Trần Hạo cười nói: “Có tiến bộ chính là có tiến bộ, không cần phải khiêm tốn.”

“Vâng, su phụ, đệ tử đã học được.” Địa Sát Thần Thai nghiêm mặt hành lễ. Sau đó nó hiếu kì hỏi: “Su phụ, tại sao người lại tới nơi này?”

Trần Hạo tức giận: “Người còn nói được à, nếu không phải nghe nói người ban ngành liên quan nói người xâm nhập Tử Thành,

Ta làm sao lại xa vạn dặm chạy tới chỗ này? Người nói người tới đây làm gì? Có biết là nơi này rất nguy hiểm không?”

Địa Sát Thần Thai trong lòng cảm động, nghe được tin tức này thì chạy đi tìm nó, biết rõ là nguy hiểm còn xông vào, ân huệ su phụ thật quá lớn.

“Su phụ, ta tới đây là có nguyên nhân, ta muốn tìm Thánh Khư, mặt khác su phụ không cần lo lắng, hiện tại ta không trong thân thể phạm tục, không sợ gió thổi, vả lại ta cảm thấy rằng, tu hành ở đây, thực lực tăng lên nhanh hơn khi ở bên ngoài một chút.”

Trần Hạo: “...”

Mặc dù đoán ra được, thế nhưng Trần Hạo nghe được từ chính miệng Địa Sát Thần Thai nói, vẫn là âm thầm than thở một tiếng.

Thân thể của Địa Sát này, đúng là nơi nhân tài xuất hiện khắp nơi, đây đối với người sống địa phương nguy hiểm, nhưng với nó lại là thánh địa để tu hành.

“Như vậy cũng tốt, nhưng mà ngươi muốn thánh khư làm gì?” Trần Hạo hỏi.

Địa Sát Thần Thai ngại ngừng cầm lấy gậy sắt: “Gậy sắt của ta chênh lệch quá xa với Kim Cô Bông, cần tăng lên, thánh khư là vật vạn linh, hòa nhập với gậy sắt có thể đúc ra linh tính, càng thêm phù hợp với ta, cũng có thể phát triển nhanh hơn vì là pháp bảo.”

Trần Hạo nhìn gậy sắt một chút, mắt lộ ra vẻ kì lạ.

Cái thứ này thế mà còn là pháp khí trưởng thành!

Tuy vậy nhưng rất khó lường.

Muốn biết pháp khí này, cơ bản đều là người thâm hậu bên trong.

Ví dụ như cái tên Hiên Viên Nhị Đại kia, nhìn thì Hiên Viên Kiếm còn kém xa, nhưng khi có Kiếm Linh thì năng lực bên trong kiếm rất thâm hậu, ít nhất còn ẩn chứa một loại nền móng thần kì nào đó.

Ừ, nói đến Hiên Viên Nhị Đại, Trần Hạo nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía Địa Sát Thần Thai, trợn mắt nói: “Lúc trước ta nhận được tin tức, ngươi với cái thanh Kiếm Linh kia đi trộm đồ! Nói mau, đây là có chuyện gì?”

Tròng mắt Địa Sát chuyển động, xấu hổ không nói.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta dạy dỗ ngươi cũng rất có tâm, cơ bản làm các cách xử thế, ngươi cũng rõ ràng bạch bạch, cái vật bị đi trộm này, chính là hành động bất nghĩa, cái hành vi này của ngươi, không cảm thấy bồi nhọ thân phận của mình sao,

ngươi bây giờ, sau này ta làm sao dám nói với người khác ngươi là đệ tử của ta. “

Địa Sát Thần Thai vội vàng cúi đầu xuống: “Đệ tử biết sai rồi.”

Trần Hạo lắc đầu: “Ta không phải đang nói ngươi sai, mà là nói ngươi cướp sai rồi.”

Địa Sát Thần Thai: “(o? o) “

Trần Hạo nói: “Đi trộm đồ vật người của mình, gọi ngang tàng trong khu, có thể cướp đồ của người khác, này mới gọi là có bản lĩnh, có một số việc ta không nói nhiều, tự ngươi tỉnh ngộ, tuyệt đối đừng học cái Kiếm Linh kia. À đúng rồi, Kiếm Linh bây giờ ở đâu?”

Nói đến Kiếm Linh, Địa Sát Thần Thai giọng nói cổ quái nói: “Sur phụ, c Kiếm Linh gặp phải phiền toái, ta còn đang cân nhắc xem có nên giúp nó không.”

“Gặp phải phiền toái gì?” Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Địa Sát Thần Thai ngửa bàn tay trái, một một thanh kiếm nhỏ chừng nửa ngón tay cái xuất hiện trong lòng bàn tay lông xù.

“Sur phụ ngươi nhìn xem, đây là thanh kiếm kia.”

Trần Hạo tới xem, lập tức kinh ngạc.

Dùng đã nhiều lần, đã sớm quen với điều này, đây chính là Hiên Viên Nhị Đại, thế nhưng thanh kiếm này, làm thế nào có thể trở nên nhỏ như vậy? Mà linh tính của kiếm, trở nên vô cùng suy yếu.

Địa Sát Thần Thai tiếp tục nói: “Kiếm Linh bị kẹt ở bên trong một gốc cây đại thụ cổ quái, không có cách nào thoát thân, nó đưa thanh kiếm cho ta, nói là muốn ta tìm cái gì gọi là máu của thiên ma thì có thể cứu được nó ra.”

Trần Hạo nghe như vậy rồi cười, cầm Hiên Viên Nhị Đại từ trong tay Địa Sát Thần Thai, đưa pháp lực vào, thân kiếm vù vù một tiếng, biến trở về hình dạng như cũ, Địa Sát Thần Thai mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này Trần Hạo tiếp tục nói: “Không cần tìm, cứu cái gì mà cứu, ta nói cho người biết, thanh kiếm này vốn là của ta, Kiếm Linh kia chê ta cho nó thặng cấp chậm, liền chạy, hiện tại xảy ra chuyện, là số kiếp của nó, nói rõ với nó là nó không hợp làm Kiếm Linh, vẫn là làm thụ linh đi!”

Địa Sát Thần Thai lập tức trừng mắt: “Ta nói ,trên thân kiếm sao lại có mùi quen thuộc, thì ra là kiếm của sư phụ, hừ, thế mà nó lại bỏ qua sư phụ, bất trung bất nghĩa, đã vậy thì không cứu được.”

Chương 687: Thay đổi của Địa Sát Thần Thai

Hiên Viên Nhị Đại đã mất rồi lại lấy được lại, mà điều không khiến người ta bớt lo đó là Kiếm Linh cũng không có ở trong kiếm, Trần Hạo chỉ cảm thấy trong lòng thật vui sướng.

Hiên Viên Nhị Đại lợi hại, chính là thân kiếm của nó, mặc dù không có Kiếm Linh, nhưng là nền móng vẫn còn, sau này chỉ cần tỉ mỉ bồi dưỡng, tăng ánh sáng lên, nói không chừng có thể tạo ra Kiếm Linh thứ ba mới, đến lúc đó sẽ làm Kiếm Linh đời thứ hai kia hồi hận chết.

Thu hồi lại Hiên Viên Nhị Đại, Trần Hạo nhìn về phía Địa Sát Thần Thai: “Người chắc chắn cần thánh khư sao?”

Địa Sát Thần Thai gật đầu nói: “Đúng vậy sư phụ, trước đó ta hành đạo, nhận được một thần thiết kỳ dị, hòa nhập vào trong cây gậy, lúc này mới tăng lên thành pháp khí cực phẩm, nhưng muốn thăng cấp làm pháp bảo, thì cần linh tính, nếu muốn không tốn thời gian chế tạo thì thánh khư chính là vật chứa tốt nhất.”

Trần Hạo im lặng gật đầu.

Tôn Ngộ Không nhân vật thần thoại này, để người ta ấn tượng sâu nhất thì không có gì ngoài hơn bảy mươi hai phép thần thông, Cân Đầu Vân, Hỏa Nhãn Kim Tinh, gậy Như Ý.

Có thể nói, thứ này không chỉ là Tôn Ngộ Không nhãn hiệu, càng biểu lộ ra bản lĩnh lợi hại nhất của Tôn Ngộ Không.

Nhất là gậy Như ý, vốn là để chiến đấu, đây chính là thủ đoạn lợi hại nhất Tôn Ngộ Không, gậy to ở phía dưới, giết chết không biết bao nhiêu nữ yêu tinh.

Nếu mình muốn bồi dưỡng Địa Sát Thần Thai thành nhân vật giống như Tôn Ngộ Không, như vậy thì cái gậy như ý này chính là thứ không thể thiếu.

Vốn dĩ Trần Hạo không có cách nào tạo trang bị hoàn chỉnh cho Địa Sát Thần Thai, hiện tại Địa Sát Thần Thai tự mình đuổi theo, thân người đứng đầu kia là điều chắc chắn.

“Vậy thì tốt, ta giúp ngươi đi tìm.” Trần Hạo mở miệng nói.

Địa Sát Thần Thai kinh ngạc, vội vàng nói: “Đa tạ sư phụ, vâng, không ổn rồi.”

Nói xong Địa Sát Thần Thai mới phản ứng được, những cái yêu quái kia thừa dịp thời gian nó nói chuyện trời đất với Trần Hạo, toàn bộ các thân thể hư không đã chạy không còn một mảnh, Địa Sát Thần Thai lập tức tỏ vẻ bất mãn.

Hầu gia không cho các ngươi đi, các ngươi thế mà còn dám chạy! Sư phụ đang trước mặt, Hầu gia ta không cần mặt mũi sao?

Cảm nhận một lát, Địa Sát Thần Thai nói: “Sư phụ, người chờ một lát.”

Nói xong, thân thể Địa Sát Thần Thai nhảy lên một cái, biến mất nhanh chóng.

Không bao lâu sau, Địa Sát Thần Thai trở về, trong tay nó kéo lấy một con quái vật khổng lồ, chính là con yêu quái bị một gậy của nó ghim vào vách núi đá .

Mạng con yêu quái này cũng khỏe thật, bị giày vò như thế mà còn chưa chết.

Đi đến trước mặt Trần Hạo, Địa Sát Thần Thai vớt yêu quái khổng lồ trên mặt đất, nhe răng trợn mắt mà nói: “Nói mau, thánh khư ở đâu?”

Yêu quái khổng lồ thấp giọng rên rỉ, trong mắt chảy ra nước mắt, nhìn vô cùng tội nghiệp.

Địa Sát Thần Thai nhìn nó không nói gì, đang định làm cái gì đó, đột nhiên Thu Danh ho khan một tiếng, yếu ớt mà nói: “À thì, nó nói rồi.”

Địa Sát Thần Thai sững sờ: “Nó nói cái gì rồi?”

Thu Danh nói: “Nó nói là tiếng Khur, giới yêu quái nước Nhật của ta xem như hậu duệ của Khur Giới, cho nên ta hiểu một chút. Phiên dịch ra thì là, hỏi người cuối cùng là muốn thế nào, không mang như thế còn bắt nạt yêu quái, coi như người muốn giết nó, nó cũng là tiểu Yêu Vương của một nơi, xin hãy cho nó một kiểu chết đẹp.”

Địa Sát Thần Thai: “...”

Đm, tình cảm trước đó nói cũng vô ích, những con yêu quái này đều là bị thủ đoạn của mình ngang ngược dọa chạy, mà không phải không nhìn nó!

Có chút xấu hổ, Địa Sát Thần Thai nói: “Vậy người giúp ta hỏi nó, thánh khur ở nơi nào, nói cho ta, ta sẽ không giết nó.”

Thu Danh nhìn về phía yêu quái khổng lồ, hé miệng, nói ra thanh âm hóng gió như vậy.

Nghe được thanh âm này,

Khổng lồ yêu quái lập tức nước mắt rơi đầy mặt, ra sức dòn dập rên rỉ.

Thu Danh nói: “Nó nói, thánh khur ở bên trong Quy Khur, linh cảm rằng sẽ phải thuộc về loại linh yêu Tịch, sẽ đều tiến về Quy Khur, trở về thiên địa. Mà Quy Khur phải đi về hướng tây, ở phía dưới khur Thần Sơn.”

Địa Sát Thần Thai vui vẻ kinh ngạc, sau đó nhớ tới gì đó, Địa Sát Thần Thai vẫy tay một cái, lập tức khí Âm Sát quay

quanh thành vòng xoáy đầy trời, không ngừng hòa tan vào bên trong lòng bàn tay của nó.

Trong khoảnh khắc không biết có bao nhiêu khí Âm Sát, trong lòng bàn tay Địa Sát Thần Thai hóa thành một viên cầu.

Quả cầu này xoay quanh, không ngừng loại bỏ một ít thứ, chậm rãi, chỉ còn lại tinh khiết âm sát, nhìn giống như ánh sáng của một viên hạt châu màu xanh lam.

Sau đó bàn tay Địa Sát Thần Thai đẩy về phía trước, hạt châu màu xanh lam liền rơi bên trên thân thể khổng lồ, hòa tan đi vào cơ thể.

Ánh sáng màu xanh bao trùm lên trên thân thể yêu quái khổng lồ, rất nhanh bao phủ toàn bộ thân thể.

Dưới ánh sáng này, vết thương trên thân thể yêu quái khổng lồ dần khôi phục, chờ đến khi ánh sáng tan ra, yêu quái khổng lồ đứng lên, trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Địa Sát Thần Thai lúc này mới nghiêm mặt nói: “Trước đó là lão Tôn ta hiểu lầm người, nơi này cũng coi như là bồi thường cho người, hiện tại chữa trị tốt cho thân thể người, âm sát tinh khiết kia cũng đủ để ngăn chặn một năm khổ tu của người, coi như là đền bù, về sau không thiếu nợ nhau gì nữa .”

Yêu quái khổng lồ không hiểu Địa Sát Thần Thai nói gì, nhưng là chỗ tốt này lại thật sự cảm nhận được, nó nhìn Địa Sát Thần Thai, trong ánh mắt dường như có chút lay động.

Địa Sát Thần Thai mặc kệ nó, nhìn về phía Trần Hạo, có chút không kịp chờ đợi được nữa rồi nói: “Sur phụ, chúng ta đi thôi.”

Trần Hạo hoàn hồn lại sau thủ đoạn kinh người của Địa Sát Thần Thai, gật đầu nhận lời.

Sau đó Trần Hạo bỏ Linh Xa ra, mang theo Địa Sát Thần Thai, Thu Danh lên xe, để Vô Diện lái xe, đi thẳng về phía tây.

Lúc này, Trần Hạo mới nhìn về phía Địa Sát Thần Thai nói: “Ngộ Không, thủ đoạn vừa rồi, là năng lực của ngươi mới vận dụng sao?”

Địa Sát Thần Thai gật đầu, một chút cũng không có giấu diếm mà nói: “Đúng vậy sư phụ, sau khi hành đạo nhân gian, ta mới biết được sư phụ vì ta mà lấy tên Tôn Ngộ Không, mong đợi ta biết bao nhiêu, ta cũng luôn luôn vì mục tiêu này mà cố gắng, Tôn Ngộ Không có gậy Như Ý, ta luyện chế ra gậy thần sát. Tôn Ngộ Không biết nhào lộn Cân Đầu Vân, ta ngưng tụ áng mây, nhưng mà bây giờ chỉ có thể bay lên trời mấy chục mét, đi được hơn trăm dặm. Tôn Ngộ Không có thể nhổ lông biến ra vô số khi con, lông của ta vô dụng, nhưng ta có thể tụ sát, chỉ cần thực lực của ta càng mạnh, ngưng tụ sát khí càng nhiều, trong nháy mắt, có thể dùng tụ sát thành lính, thậm chí tụ sát để phân thân. Vừa rồi ta làm nên là tinh khí âm sát tinh luyện, đối với loại loại yêu Âm Sát nguyên bản mà nói, là cực kì nhiều dinh dưỡng, thế nhưng đối với sinh linh mà nói, chính là kịch độc. À, sư phụ, ta nghĩ thời điểm tụ sát, còn xuất hiện độc âm sát, loại này vô cùng độc, xem như cùng là loại của loại yêu Âm Sát nguyên bản, nếu như trúng độc âm sát, cũng không thể may mắn thoát khỏi, vật này thời điểm lúc ta đang tu hành, theo bản năng dự trữ tích lên, nhưng mà sư phụ yên tâm, những gì người dạy ta chưa hề quên một chữ, tuyệt đối sẽ không hành động lung tung.”

Trần Hạo nghe xong rất ngạc nhiên, đối với độ tu hành và năng lực bản thân nắm trong tay độ của Địa Sát Thần Thai giống như thần mà cảm thấy rung động, dù sao đây là hội tụ Địa Sát, thuộc về hội tụ Tiên Thiên Chi Linh sau này, bản thân đi theo cũng coi là một loại bình thường, trước đó tiềm lực đạt

tới cực hạn của bản thân, độ tu hành căn bản không thể đoán được.

Thế nhưng sau khi nghe thấy Địa Sát Thần Thai nói về độc Âm Sát, Trần Hạo ánh mắt khẽ chớp, mở miệng hỏi: “Ngộ Không, độc âm sát này của ngươi, có thể giết chết Thủy yêu không?”

Địa Sát Thần Thai khẳng định nói: “Miễn là có sinh mệnh, đều có thể hạ độc giết chết.”

“Thủy yêu rất to cũng được sao?” Trần Hạo mong đợi hỏi.

Địa Sát Thần Thai chần chờ một chút, hỏi: “To như thế nào?”

“To như một cái hồ nước vậy á!”

Địa Sát Thần Thai: “...”

Chương 688: Đất quy Khư

Khi nhìn thấy biểu hiện cương cố của Địa Sát thần thai, Trần Hạo cười nói : “ Ta chỉ hỏi một chút, con đừng để ý. ”

Địa Sát thần thai dừng một chút, nói: “ Sư phụ, lối vào không xa mà ngài nói chính là Thủy yêu kia đúng không!”

Trần Hạo kinh ngạc nói : “ Con biết ? ”

Địa Sát thần thai gật đầu: “ Nó vốn là canh giữ ở cửa vào. Sau khi con đi vào, liền cùng nó đánh một trận, đem một cỗ lượng nước của nó đánh tan. Sau nó liền chạy vào hồ, con mới biết, nó là yêu trong hồ, muốn đối phó thiên địa tự nhiên chi linh như vậy, âm sát độc có thể uy hiếp bọn chúng. Nhưng là dưới trạng thái nguyên hình, âm sát độc của con sẽ bị chuyển hóa thành vô hình , căn bản không tổn thương được chút nào, trừ phi chân linh tên Thủy yêu này tụ hợp, trong trạng thái bị vây, con mới có thể độc chết nó. ”

Trần Hạo gật đầu:“ Vậy trước mắt không cần lo nữa, giúp con lấy được Thánh Khư trước rồi mới tính những thứ khác. ”

Sau đó một đường đi tới trước, con đường gập ghềnh, nhưng xe linh như giẫm trên đất bằng , tốc độ cực nhanh.

Không tới một giờ, xe linh liền đi tới bên một vách đá.

Vách đá dốc, cong lượn quanh khúc chiết, hai bên không thấy cân trời.

Vách đá giống như một đường phân giới tuyến, đối diện chính là sương mù biển vô tận bát ngát.

Sương mù biển này là âm sát khí hội tụ mà thành, lơ lửng vô định, cuộn cuộn liên miên.

Lần đầu gặp phải, đừng nói Trần Hạo, Akina, Mèo đen, tài xế Vô Mặt.

Địa sát Thần thai cũng cả kinh trợn to hai mắt.

Sau đó nó lại vui vẻ nói : “ Đúng là một nơi Địa Sát tụ hợp tốt,âm long vân hải, đây là căn cơ của không gian này. Nếu như nắm giữ quy luật nơi này, liền có thể trở thành chủ của không gian. ”

Trần Hạo ánh mắt động đậy, hỏi : “ Ngộ Không, con có thể nắm trong tay nơi này không ? ”

Địa Sát thần thai quả quyết lắc đầu : “ Không làm được, trừ phi con có thể thành tiên. ”

Trần Hạo cứng họng, “Vậy con kích động làm cái gì”.

“ Đây chính là đất quy Khư mà tên yêu quái đó nói, Khư giới thuộc về Khư, quả nhiên thần kỳ. Bây giờ, chúng ta có phải sẽ xuống đi tìm Khư thần sơn ? Phải biết trước đó đi vào không ít người, phỏng đoán cũng là vì Thánh Khư mà tới. ” Akina lên tiếng hỏi.

“ Còn có những người khác tới cướp ? Đồ mà Hầu gia ta nhìn trúng, thì nhất định phải là của ta ! ” Địa Sát thần thai ánh mắt sắc bén lên tiếng.

Trần Hạo nói : “ Được rồi, ở đây nói nhảm, còn không bằng hành động sớm một chút. Lão Vô , lái xe đi xuống. ”

Vô Mặt tài xế lái xe, trực tiếp xông xuống.

Xe linh xông kích, sát khí trong mây tạt qua, nhìn nhẹ bỗng, thật giống như ở trên đám mây lái xe vậy.

Tiến vào nơi này, Trần Hạo liền phát hiện, ý niệm cảm nhận bị hạn chế, càng đi sâu vào khoảng cách cảm nhận càng ngắn. Chờ sau khi xe linh dần dần đến gần dưới vách đá, Trần Hạo

chỉ có thể cảm nhận trong phạm vi năm sáu mét, nhiều hơn nữa hoàn toàn không cảm nhận được。

Nhưng khai quang âm dương nhãn bị ảnh hưởng nhỏ hơn, âm sát trong sương mù nồng nặc. Trần Hạo lại có thể thấy rõ ràng sự vật bên ngoài hơn mười mét。

Nhìn thấy rõ rồi, Trần Hạo ngược lại cũng có chút hơi ớn lạnh。

Dưới vách đá, khắp nơi đều là hài cốt, rậm rạp chằng chịt, không thể đếm hết。

Những hài cốt này quái lạ, mỗi người không giống nhau, có chút nhìn còn rất mới. Lúc xe linh đáp xuống đất, có chút đã mục nát liền bị kia khuếch tán chân vỡ, hóa thành bột tản đi。

Trên xe, Địa Sát thân thai hiển nhiên cũng không có chịu ảnh hưởng, nhìn thấy vừa nhìn vô tận hài cốt, mặt Hầu cũng khó tránh hiện lên vẻ ngưng trọng。

Akina không nhìn được xa, nhưng có thể nhìn thấy dưới xe, trong lúc chấn động, thờ dài nói : “ Loài yêu tu hành, kiếp nạn trùng trùng, bình đỉnh vô số, người thành đạo cực ít. Những loài yêu loài linh, ở trong khu vực không gian nhỏ này, không chỉ có tự thân hạn chế, cũng có Khư giới hạn chế, giống như tuổi thọ có hạn của người phàm vậy, sinh tử luân hồi, sau khi chết thuộc về Khư. Bọn họ lựa chọn tiến vào nơi này, hẳn là sau khi chết đem linh dâng hiến cho Khư giới , nhưng không hề nghĩ, vô số tàn linh lại tạo cho Thánh Khư kỳ vật như vậy ! ”

Trần Hạo vừa định lên tiếng, đột nhiên kinh nghi một tiếng, để cho Vô Mặt tài xế quẹo trái。

Không bao lâu, Trần Hạo liền thấy thi thể đầy đất。

Thi thể này có hơn hai mươi cỗ, tán loạn ở bốn phía, tướng mạo chết bất đồng, có chút lại là thân thể không lành lặn, thê

thảm không nở nhìn.

Trên đất tất cả đều là gồ ghề, tựa hồ gặp qua bạo lực công kích vậy.

Từ y phục nhìn ra, thi thể này có người hắc y, cũng có tóc vàng người ngoại quốc, cũng có người da vàng.

Người hắc y nhìn một cái chính là một trong số nhóm nhân giả kia, tóc vàng người ngoại quốc cùng người da vàng thì không quen biết, không phải Trần Hạo giám thị Khư giới cửa vào lúc tiến vào.

“ Người tiểu Động thị tộc ! ” Akina nhìn hấy người hắc y, nói nhỏ một tiếng, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

“ Đó hẳn là đội liên hiệp thám thính.” Trần Hạo cũng lên tiếng. Bởi vì hắn phát hiện quần áo mấy người ngoại quốc mặc, nhìn giống như là đồng phục, hiển nhiên đến từ cùng một đoàn thể.

“ Đội liên hiệp thám thính ? Bọn họ làm sao lại phát sinh chiến đấu ? ” Akina mặt đầy không hiểu.

Trần Hạo nhìn chăm chú chốc lát, nói : “ Bất kể nguyên nhân gì, cũng không liên quan tới chúng ta. Bây giờ chúng ta đã đến thuộc về Khư đất, còn lại cũng chỉ muốn tìm Khư thần sơn thôi. Ngộ Không, con là âm sát thể, có thể từ trong nơi này khắp nơi có âm sát khí lấy được một ít tin tức, tránh trì hoãn quá nhiều thời gian.”

Địa Sát thần thai yên lặng bất động. Một lúc lâu, nó mở miệng nói : “ Tiếp tục đi về phía tây, đúng, là bên này,” vừa nói, Địa Sát thần thai chỉ một phương hướng.

Vô Mặt tài xế lúc này lái xe đi theo.

Một đường ở trong sương mù tạt qua, khoảng hơn nửa canh giờ sau, Địa Sát thần thai đột nhiên nói : “ Dừng lại. ”

Vô Mặt tài xế dừng xe, Trần Hạo nghi hoặc nhìn về phía Địa Sát thần thai.

Địa Sát thần thai nói : “ Sư phụ, con có thể cảm nhận được sự tồn tại của Khu thần sơn, tựa hồ cách chúng ta rất gần, nhưng hình như lại rất xa, giống như là, nó đang tránh né chúng ta vậy. Tiếp tục như vậy, chúng ta không thể nào tìm được Khu thần sơn đâu. ”

Trần Hạo sững sốt một chút, hỏi : “ Ý của con là ? ”

Địa sát thần thai nói : “ Con có chút cách nghĩ, đi xuống xem trước một chút. ”

Nói xong, Địa Sát thần thai liền từ xe linh đi xuống, đi về phía trước bên tàu, nhanh chóng biến mất trong âm sát trong sương mù.

Sau một lúc lâu, Địa Sát thần thai lại quay về, nói với Trần Hạo rằng : “ Sư phụ, chúng ta có thể là phải tách ra hành động, Khu thần sơn tựa hồ rất kháng cự sinh linh chân chính. Con và các người đi cùng nhau, Khu thần sơn liền tránh né con. ”

Trần Hạo cười nói : “ Việc này không thành vấn đề, con đi nhanh đi, đợi con lấy được Thánh khư rồi nói sau. ”

Địa Sát thần thai gật đầu, sau đó rời đi lần nữa.

Nó vừa đi, Trần Hạo nhìn về phía Akina, cười nói:“ Ta vừa mới phát hiện cô luôn có lời muốn nói, bây giờ có thể nói rồi. ”

Akina chần chờ một chút nói:“ Ta thu phục cá Côn Linh còn đang trong trạng thái trọng thương. Lúc vừa mới tiến vào thuộc về Khu, nó phát ra thái độ muốn đi ra ngoài với ta, dường như nơi này có gì đó có ích với nó. ”

Trần Hạo liền nói ngay : “ Được, vậy cô cũng đi hành động, tự mình định tốt phương hướng. Ta ở lại nơi này không đi, gặp phải vấn đề, kịp thời quay về. ”

Akina gật đầu, không nói một lời rời khỏi xe linh.

Nhất thời, trên xe linh cũng chỉ còn lại có Trần Hạo, Mèo đen và Vô Mặt tài xế.

Mèo Đen là rất bình tĩnh, nằm ở trong ngực Trần Hạo, đối với cái gọi là thuộc về Khư không có mơ ước chút nào.

Theo nó thấy, ngoại trừ ăn hồn ra, cũng chỉ có lòng ngực quan xúc cút là hấp dẫn người ta nhất.

Chương 689: Quái vật trong suốt

Chờ đợi chưa được bao lâu, đột nhiên Mèo đen trong ngực Trần Hạo ngẩng đầu lên, nheo mắt lại, kêu lên meo một tiếng.

Động tác Trần Hạo đang khẽ vuốt lông Mèo đen cũng ngừng một lát.

Sau đó, Trần Hạo liền nhìn về phía trong âm sát sương mù, một bóng dáng đang tới gần.

Bóng người dần dần rõ ràng, chờ lúc lộ ra dạng nguyên thủy, Trần Hạo liền phát hiện, đây là một cô gái. Cô gái ngoại quốc tóc vàng !

Cô gái ngoại quốc nhìn có chút kinh hoảng, thậm chí tư thế đi bộ cũng không đúng, tựa hồ bị thương.

Sau đó, cô phát hiện xe linh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng bay chạy tới.

Trần Hạo nhìn chăm chú cô gái chốc lát, toét miệng cười một tiếng : “ Lão Vô, đem xe ẩn thân. ”

Vô Mặt tài xế điều khiển xe linh, một đạo linh quang thoáng qua, trở nên mất thường không thể nhận ra.

Nhưng dáng vẻ cô gái không bị ảnh hưởng chút nào, cũng không có lộ ra biểu hiện dị thường , cứ như vậy chạy tới trước xe linh, sau đó mở miệng ba la ba la, tựa hồ như đang cầu cứu.

Trần Hạo cười híp mắt đứng dậy, mở cửa xe.

Cô gái vội vàng leo lên. Nhưng Trần Hạo trực tiếp một cước đạp trên người cô gái, khiến cô trực tiếp ngã xuống đất.

Trên mặt cô gái lộ ra biểu hiện đau đớn, sau đó mặt đầy tức giận nhìn về phía Trần Hạo, ba la ba la nói gì đó.

Trần Hạo không lên tiếng, đi tới bên cạnh cô gái, đá một lần nữa, đem cô gái đá bay ra mấy mét. Khiến cho cô gái tức giận muốn bò dậy, nhưng động tác Trần Hạo nhanh hơn. Một lần nữa đi tới bên cạnh cô gái, lại là một cước, lần này lực lượng lớn hơn, trực tiếp đem cô gái đá bay.

Người còn đang trên không trung, cô gái không lên tiếng, mà nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể quý dị tan vỡ, biến thành một nửa hình dạng quái vật Gấu chó trong suốt.

Nó đang chuẩn bị ổn định thân thể, đột nhiên thân thể dừng lại.

Quái vật trong suốt quay đầu nhìn lại, là Mèo đen không biết lúc nào chạy tới sau lưng. Sau khi biến thân to lớn, một cái móng vuốt ngăn cản nó.

Trong lúc quái vật nhìn về phía Mèo đen, Mèo đen cũng toét miệng cười một tiếng, cho nó một biểu hiện dử tợn. Sau đó móng vuốt lên đạn ra sắc bén huyết nhận, rắc rắc một tiếng, liền xuyên thấu thân thể quái vật.

Quái vật gầm thét, xoay mình quơ múa chân trước muốn bắt Mèo đen.

Trần Hạo đang đuổi tới, lúc lật tay, Hiên Viên Nhị Đại xuất hiện ở trong tay, pháp lực truyền vào , thân kiếm quang quang, chém xuống một kiếm, quái vật trong suốt trong nháy mắt chia làm hai , hóa thành linh quang tản đi.

Giải quyết quái vật, Trần Hạo bắt Hiên Viên Nhị Đại một chút, hài lòng cười nói : “ Không tệ , nhìn so với trước khi rời đi sắc bén không ít. Tên hàng Nhị Đại đại kiếm linh kia

không biết từ đâu lấy rất nhiều tài liệu cho người cường hóa qua. Chờ ta trở về, cho người tiếp tục khai quang. ”

Nói xong, Trần Hạo thu hồi Hiên Viên Nhị Đại, mang Mèo đen trở lên xe.

Chưa được bao lâu, lại có một đạo thân ảnh ở trong âm sát sương mù hiện lên, đến gần xe linh bên này.

Trần Hạo cũng không kinh ngạc, liền nhìn bóng người như vậy ở âm sát trong sương mù đến gần, sau đó lộ ra hình dáng.

Lần này, là một đàn ông trẻ tuổi nhìn rất gầy yếu.

Khóe miệng Trần Hạo nâng lên vẻ mỉm cười, cứ như vậy nhìn người đàn ông đến gần, chờ đợi gã tiếp tục biểu diễn.

Nhưng sau đó, khóe miệng nụ cười Trần Hạo cứng đờ, con mắt trợn tròn.

Chỉ thấy lúc đàn ông trẻ tuổi cách xe linh năm sáu mét, đột nhiên dừng lại, sau đó gã giơ tay lên hướng về phía xe linh vung lên.

Đùng một tiếng, một vật hung hãn đập vào xe linh, tạo nên một tầng linh quang rung động.

Trần Hạo : “.....”

Mèo đen : “.....”

Vô Mặt tài xế : “.....”

Nhìn trên xe linh không có phản ứng gì, đàn ông trẻ tuổi vẫy tay lần nữa.

Lần này Trần Hạo thấy rõ, trong tay gã ném ra, là một loại đá phát sáng, dáng vẻ mang linh tính, có thể coi thường xe linh ẩn thân, trực tiếp đập trúng.

Mắt thấy đá lại sắp rơi vào xe linh, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, trực tiếp phi thân lên, xuyên qua xe linh, trở tay bắn ra, đá liền bị bắn ngược trở về, với tốc độ nhanh hơn, đùng một tiếng, đánh trúng mặt người đàn ông trẻ tuổi, trực tiếp đem mặt gã đánh nát, lộ ra mặt một quái vật trong suốt mờ nhòe hàm khí.

Quái vật trong suốt kêu thảm một tiếng, tựa hồ rất tức giận, nghe răng toét miệng trực tiếp xanh phá thân thể, lộ ra bộ dáng thân thể một loại quái vật khác.

Khác với bộ dạng Gấu chó trước đó, quái vật trong suốt này sắc mặt như khí, nhưng thân thể thon dài, hai bên đều là cánh tay, tổng cộng có năm đôi, thân dưới thì là một đôi chân ngắn nhỏ, như đứng tấn ngựa ngồi chồm hồm dưới đất, mười cánh tay xòe ra, trong mỗi một nắm tay là một viên đá. Mặt khí trùng mắt nhìn Trần Hạo, nhìn giống như muốn quyết đấu.

Trần Hạo nhìn nó chốc lát, cười.

Sau đó Trần Hạo cũng đứng tấn ngựa, sau đó hai tay giương ra, ngưng thần mà đợi.

Quái vật mặt khí nhất thời nheo mắt lại, mười cái cánh tay không ngừng vũ động, tựa hồ đang tìm cơ hội.

Đột nhiên, quái vật mặt khí động tác ngừng một lại, mười cánh tay tốc độ cực nhanh lay động. Sau đó từng viên đá, thật nhanh bạo bắn ra, trong khoảnh khắc liền nổ bắn ra mấy chục viên.

Sau đó khi quái vật mặt khí đang tràn đầy mong đợi, tình huống khiến nó ngu người xuất hiện.

Mấy chục viên đá đến bên người Trần Hạo, Trần Hạo không có phản kích, mà là trực tiếp ngoắc tay.

Bà nội mẹ ơi, quái vật này lại đem linh thạch đập người. Người cũng thật là hào, nhưng bây giờ cho ta, ta đành thu

nhận vậy, cảm ơn thỏ hào nhé !

Nhìn đá biến mất, quái vật mặt khí mờ mịt không hiểu. Nhìn một lúc lâu, nó tức giận phát ra tiếng thét chói tai, cánh tay chỉ về hướng Trần Hạo, bộ dạng như muốn ăn vạ.

Trần Hạo bủ môi, vẫy tay kiếm, Hiên Viên Nhị Đại xuất hiện lần nữa, mũi kiếm nhắm ngay quái vật mặt khí, ý là muốn so độ thì tiếp tục, không so độ thì chớ có mặt mũi hung ác.

Quái vật mặt khí dường như tức giận đến nhe răng toét miệng, đi tới đi lui, bộ dạng như đang suy nghĩ chiêu thức.

Ngay tại lúc này, Trần Hạo lại toét miệng cười, đột nhiên xoay người, Hiên Viên Nhị Đại bùng nổ linh quang, hung hăng một chém, hú một tiếng, một đạo kiếm cương nổ bắn ra, xuyên thấu đất ở sau lưng.

Một tiếng thét chói tai vang lên, bị kiếm cương chém ra trong khe, điểm linh quang tản ra biến mất.

Sau đó, Trần Hạo nhìn về phía quái vật mặt khí đang đơ tại chỗ, tròn to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Tưởng rằng ta ngu đàn sao, cố ý dùng linh thạch tới mê muội ta, sau đó đề ra quyết đấu, lấy ra càng nhiều linh thạch hơn, để cho ta có lòng tham, bị thu hút sự chú ý, sau đó quái vật khác từ dưới đất đánh lên.

Chật chât, không thể không nói, quái vật này mặc dù không biết là đồ chơi gì, nhưng trí tuệ này là không thấp.

Nhưng đáng tiếc, âm dương nhãn của anh đây sớm đã phát hiện hai người các người xuất hiện cùng lúc. Một tên trốn ở dưới đất, còn muốn mai phục ta, nằm mơ.

Bạn đồng hành bị chém chết, quái vật mặt khí quả nhiên kinh hoàng, xoay người liền muốn chạy.

Nhưng nó vừa quay người, lại dừng lại.

Mèo đen đứng ở cách đó không xa, thấy quái vật mặt khi, móng mèo nâng lên, vẫy vẫy。

Quái vật mặt khi hướng về phía Mèo đen phun hét lên một tiếng, tư thái hung mãnh。

Mèo đen ngừng một lát, đột nhiên trợn to hai mắt, há to miệng mèo, oa ô một tiếng, nhô người ra phía trước, giống như gào thét vậy, khí thế bùng nổ kinh khủng, bao trùm quái vật mặt khi。

Quái vật mặt khi : “.....”

Vừa quay người, quái vật mặt khi làm ra một động tác khiến Trần Hạo kinh ngạc. Đột nhiên nó hướng về phía Trần Hạo quỳ xuống, sau đó dương hạ thân thể, dường như đang, dập đầu cầu xin tha thứ。

Chương 690: Kẻ bảo vệ Quy Khư

Quái vật mặt khi quay về phía Trần Hạo, điên cuồng đập đầu, đồng thời phát ra âm thanh ô ô ô, dáng vẻ kia thoáng cái đã biến thành một kẻ đáng thương bị người khác bắt nạt, khiến người nghe không đành lòng tiếp tục tổn thương nó.

Thế nhưng quái mặt khi vừa đập đầu mấy cái, lúc nhấc đầu, một tia sáng lóe lên, đầu nó bị chém bay đi.

Lập tức, động tác của nó ngừng lại, cơ thể sụp đổ, hóa thành vầng sáng tán đi.

Trần Hạo thu lại thanh Hiên Viên đời thứ hai, hừ lạnh nói: “Nếu như ngươi không khoác da người ló ra, ta còn có thể vì số linh thạch mà tha cho ngươi một mạng, đáng tiếc lại học thói như vậy, ngươi cũng chỉ là một con quái hại người mà thôi.”

Quái mặt khi vừa chết, một lúc lâu sau không có thêm quái vật trong suốt nào xuất hiện lại.

Chẳng qua Akina đi chuyến này còn chưa trở lại, cũng không biết cô – đã thu phục cá Linh Côn mà chưa đạt được thứ cần thiết - rốt cuộc gặp tình huống như thế nào.

Trần Hạo nhìn thời gian, im lặng không lên tiếng.

Một lúc sau đã hơn năm giờ chiều, nếu ở bên ngoài thì giờ là thời điểm mặt trời xuống núi.

Trần Hạo có dự cảm, vào lúc trời tối, đây không chỉ là thời gian Tử thành sống dậy mà e rằng sâu trong Khư giới cũng quần ma loạn vũ, không hề yên ổn như trước đó.

Đi, hay là ở lại?

Trong đầu Trần Hạo hiện lên kết cục của hai lựa chọn và những loại tình huống có khả năng xảy ra.

Đúng lúc đang suy nghĩ, Trần Hạo sững sờ, quay đầu nhìn về phía sương mù âm sát.

Hướng kia lại xuất hiện bóng người, số lượng hơi nhiều, cảm giác trong đó đều là hơi thở người sống, hơn nữa có không ít người khiến Trần Hạo cảm thấy bị uy hiếp, hiển nhiên tu vi rất cao thâm.

Hắn đi, bộ đội tới rồi!

Trần Hạo tỉnh táo lại, quan sát với vẻ nghiêm nghị.

Rất nhanh, đám người này xuất hiện khiến Trần Hạo càng ngạc nhiên hơn.

Người hiện ra không ít thật, con số khoảng chừng 40 đến 50, ba màu da đều đủ cả, cách ăn mặc cũng khác nhau. Thậm chí trong đó còn có mấy người thuộc thị tộc Ninja mà Akina căm ghét nhất.

Động tác của họ rất nhanh, chạy băng băng, nhìn như thể đang trốn tránh thứ gì đó.

Trần Hạo còn đang suy nghĩ những người này đã tập hợp lại một chỗ kiểu gì, Akina cũng từ một hướng khác xuất hiện, phóng cực nhanh tới trước xe tang, đồng thời vội vàng nói: “Đạo hữu, đi mau, phiền phức lớn tới rồi.”

Trần Hạo không hiểu, chẳng qua điều này không cản trở cảm giác không thích hợp của hắn, vội vàng bảo lái xe không mặt rời đi.

Sau đó Trần Hạo mới hỏi: “Akina, đã xảy ra chuyện gì? Là hư phong hả?”

Akina lắc đầu: “Hư phong không thổi vào tận trong Quy Khư được, phiền phức lớn ta nói đến là kẻ bảo vệ Quy Khư. Đó là một loại khư nằm giữa sinh linh và tử linh, bọn chúng là tín đồ của Khư thần. Kẻ bị coi là kẻ thù mà tiến vào Quy Khư, một khi bị phát hiện nhất định sẽ phải chết. Đằng kia chính là đội thám hiểm liên hợp, còn có rất nhiều tán tu và thị tộc nhỏ, bọn họ đã đánh động đến giấc ngủ say của kẻ bảo vệ, bây giờ chúng ta chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi Quy Khư, nếu không sẽ vĩnh viễn không ra được.”

Trần Hạo hỏi: “Bọn chúng không thể rời khỏi Quy Khư sao?”

Akina gật đầu: “Đúng vậy, kẻ bảo vệ Quy Khư được Khư thần bảo vệ, có thể tồn tại vĩnh hằng bên trong Quy Khư, nếu rời khỏi nơi này bọn chúng sẽ trở về hư vô. Trước đó cá Linh Côn đã thông qua tinh thần báo cho ta biết, đạo hữu à, con cá này còn nói một chuyện đáng sợ khác, đêm xuống, Khư giới mới bắt đầu. Nó khác với nhân gian, vào ban ngày, độ an toàn cao hơn nguy hiểm, nhưng vào ban đêm, vô số tồn tại đáng sợ trong Khư giới đều sẽ xuất hiện, ngay cả hư phong cũng nổi lên, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Trần Hạo bất đắc dĩ thở dài, quả nhiên dự cảm của hắn đúng, ban đêm Khư giới mới đáng sợ nhất!

Hum, không đúng!

Trước đó họ gặp phải hai con quái trong suốt, xem ra chính là tồn tại trong Quy Khư, không giống vật sống cũng không ra vật chết, bọn chúng không phải là những kẻ bảo vệ Quy Khư đấy chứ?

Trần Hạo chần chờ một chút rồi hỏi: “Akina, kẻ bảo vệ Quy Khư mà người nói có phải là một loại quái trong suốt không? Trông giống động vật, sau khi chết sẽ biến thành vàng sáng tán đi?”

Akina sững sờ, ngạc nhiên hỏi: “Chính là nó, đạo hữu gặp rồi à?”

Trần Hạo cười gượng đáp: “Lúc trước có hai con chạy đến muốn ám hại ta, bị ta chém chết rồi.”

Akina: “...”

“Đạo hữu, tăng tốc độ đi, kẻ bảo vệ Quy Khư rất thù dai, so với kẻ tiến vào Quy Khư, bọn chúng sẽ ưu tiên đối phó với kẻ hại chết đồng bọn của chúng.” Akina bất đắc dĩ nói.

Trần Hạo nhìn ra sau xe, bất đắc dĩ bảo: “Hay lắm, người nói muộn rồi.”

Akina sững sờ, quay người nhìn lại, sau đó vẻ mặt biến sắc.

Chỉ thấy trong sương mù âm sát, từng con quái trong suốt với đủ dáng vẻ đang nhanh chóng đuổi theo, số lượng của chúng nhiều đến phát sốc, tốc độ cực nhanh, vốn đang đuổi theo đoàn bộ đội, sau khi phát hiện xe tang lại phân ra một nhóm theo đuổi bên này, hiển nhiên bọn chúng nhận ra gì đó.

“Này, đạo hữu à, kẻ bảo vệ Quy Khư mà người chém chết là loại nào mà lại khiến chúng phân ra nhiều quân như vậy đuổi theo chúng ta!” Akina trợn mắt, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo kinh ngạc bảo: “Kẻ bảo vệ Quy Khư còn phân ra loại hình à? Ta chém chết một con trông như gấu chó, còn có một con quái mặt khi.”

“Quái mặt khi? Không phải là loại có ba cặp tay đấy chứ?” Akina hoảng sợ hỏi.

Trần Hạo đáp: “Không phải ba cặp mà là năm cặp.”

Akina hít vào một ngụm khí lạnh, sợ hãi nói: “Xong đời, đó là tể tự Quy Khư!”

“Có gì khác nhau?”

Akina cười khỏ nói: “Đương nhiên khác rồi, trong tin tức cá Linh Côn báo lại với ta, tể tự Quy Khur là loại linh trí nhất trong đám bảo vệ, cũng là kẻ phụ trách truyền lại nghi thức tín ngưỡng của Khur thân, đều có bộ dáng mặt khi với ba cặp cánh tay, trước mắt tể tự có năm cặp cánh tay chỉ có ba con, đột nhiên bị đạo hữu giết mất một, kẻ bảo vệ Quy Khur nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Nghe Akina nói, Trần Hạo hiểu ra, những kẻ bảo vệ Quy Khur đang đuổi theo kia bắt đầu vờn quanh, dường như chuẩn bị đánh lén bọn họ.

Trần Hạo lười hỏi, nói thẳng: “Vậy thì so tài xem thật giả thế nào.”

Dứt lời, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, trực tiếp ngưng tụ năm viên cầu sét, sau đó phát tay, cầu sét từ xe tang bay ra, vút lên trời rồi tản đi. Ngay giữa nhóm quái trong suốt đang đuổi theo, ánh sét lóe lên, ánh chớp tràn ngập, nháy mắt một mảng lớn quái ngã xuống.

Thế nhưng chốc lát sau, một tiếng rít trong sương mù âm sát truyền đến, đám quái trong suốt vốn ngã xuống lưu động từng vàng sáng, đứng dậy lần nữa, tiếp tục đuổi theo.

Trần Hạo: “...”

“Đây chính là tể tự Quy Khur, trong đám Quy Khur, tể tự có thể liên kết với Khur thân, khiến kẻ bảo vệ bất tử bất diệt, nếu không những đội tìm kiếm liên hợp kia đã không phải bỏ chạy như vậy.” Akina thở dài nói.

Trần Hạo mặt xạm lại.

Mẹ nó gặp phải dạng quái vô lại thế này, hơn nữa số lượng còn nhiều đến phát sốc, dùng chiến thuật “biến quái” chơi đùa, không chạy mới là lạ đấy.

Hiện tại hẳn cũng từ bỏ suy nghĩ chiến đấu, chỉ là đi ra tấn công, đập tan những con quái trong suốt đánh lén.

Thế nhưng quái nhiều lắm, mắt thấy đoàn bộ đội và xe tang sắp bị quái vây chết, đột nhiên ở sâu trong Quy Khu, một tiếng nổ âm vang, cỗ sóng lực lượng chấn động mạnh mẽ âm âm khuếch tán.

Nó quét ngang, những nơi đi qua, khí âm sát cuộn cuộn, quái trong suốt đổ rạp một mảnh, thế nhưng tới trước người lại như gió mát thổi qua, lách tới, sau đó thổi tan khí âm sát, phá vỡ một lối ra nổi thẳng tới thế giới bên ngoài.

Chương 691: Kiếp khí

Tình hình bất thành linh này khiến tất cả mọi người đều kinh sợ, sau đó họ nhìn thấy khí âm sát tán đi để lộ ra con đường, không hện mà cùng nhau tăng tốc chạy.

Xe tang ở gần nhất, tốc độ cực nhanh, thẳng tiến lên, không bao lâu sau đã tới vách núi, sau đó xe tang quý dị theo vách núi cheo leo xông thẳng lên.

Trong khoảnh khắc, xe tang rời khỏi vách núi, vụt lao xuống, bình yên chạm đất.

Trần Hạo quay đầu nhìn lại, đoàn bộ đội lẻ tẻ theo ở phía sau.

Trần Hạo không vội đi, yên lặng chờ đợi.

Khi đoàn bộ đội gần như đều lên hết vách núi, Trần Hạo liền nhìn thấy Đới Vân.

Đi cùng Đới Vân còn có ba người nữa, hai nam một nữ.

Khiến Trần Hạo bất ngờ chính là, hắn cũng quen cô gái kia, chính là mỹ nữ bóng bồng tử từng gặp trong núi Âm Nguyệt.

Hắn nhớ kỹ cô gái này, trước đó lừa lão Long một vố, không ngờ lại gặp ở đây.

Lúc Trần Hạo đang quan sát nhóm người Đới Vân, những người khác cũng quan sát xe tang.

Hết cách rồi, người khác đều chạy bộ, chỉ có Trần Hạo có xe bốn bánh, quá mức nổi bật.

Cho nên, nhóm Đới Vân nhìn thấy Trần Hạo ở cửa sổ xe đều sửng sốt, sau đó chạy tới.

“Trần đạo hữu, đây là?” Đới Vân ngạc nhiên nhìn xe tang.

Trần Hạo cười nói: “Ngoài ý muốn thu được xe tang, tạm thời sung làm chuyên xe.

“Trâu bò thật đấy! Điều khiển xe tang, chỉ có âm thần mới phô trương như vậy!” Đới Vân sợ hãi thán phục.

“Trần đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt.” Mỹ nữ nóng bỏng tiến lên, cười tủm tỉm quan sát Trần Hạo, ánh mắt lấp lóe.

Trần Hạo nói: “Khéo thật đấy, không ngờ có thể gặp nhau ở đây.”

“Phải vậy không, ta cảm thấy giữa chúng ta vẫn có tí duyên phận,” Đôi mắt đẹp của mỹ nữ nóng bỏng khẽ liếc nhìn Trần Hạo, như thể có phần quyến rũ.

“Hai người quen nhau à?” Đới Vân nhìn mỹ nữ, lại nhìn Trần Hạo, tò mò hỏi.

Trần Hạo đáp: “Từng hợp tác một lần trong núi Âm Nguyệt.”

“À, suýt chút nữa quên mất đạo hữu từng đi qua núi Âm Nguyệt. Hum, đạo hữu à, nơi này không phải chỗ nói chuyện, bọn ta có thể tiện thể lên xe không?” Đới Vân chợt bừng tỉnh, cười hỏi.

Trần Hạo ra hiệu cho lái xe không mặt, mở cửa xe ra rồi mới nói: “Đương nhiên có thể, mời mấy vị đạo hữu lên xe.”

Nhóm Đới Vân lên xe, đánh giá xung quanh thêm vài lần, rồi đều đặt ánh mắt lên người lái xe không mặt.

Trần Hạo bấy giờ mới nói: “Đới Vân đạo hữu, tình huống trước đó thế nào? Sao các người lại bị bọn quái vật kia đuổi theo vậy?”

Đới Vân đáp: “Chuyện này rất dài, Trần đạo hữu à, chúng ta có thể rời đi rồi hẵng nói hay không? Khư giới không phải nơi nên ở lâu.”

Trần Hạo nghe Đới Vân nói tới hai chữ Khu giới, trong lòng hơi động.

Lúc trước hẳn ta nói không rõ tình hình, giờ ngay cả nơi này cũng biết, hiển nhiên hồi trước nói chuyện với Trần Hạo đã giấu giếm không ít.

“Được thôi, lão Không, lái xe.” Trần Hạo cười tùm tùm đồng ý.

Lái xe không mất khởi động xe tang, đang định rời đi thì một đám người đột nhiên chặn trước mặt.

Nhóm này có đủ các quốc gia.

Trần Hạo chưa mời, lái xe không mất cũng không chiều bọn họ, trực tiếp cho xe vọt tới.

Đám kia còn tưởng xe sẽ ngừng, lúc nhìn xe vọt tới lập tức giật dử, một người áo đen trong số đó lôi ra một thứ giống như gậy chống nhỏ, ném về phía xe tang, một màn ánh sáng thành linh xuất hiện.

Xe tang phịch một tiếng đụng vào màn sáng, ngừng lại.

Trên xe, đám người Trần Hạo bị chấn động đến suýt ngã sấp xuống.

Trần Hạo nhướng mày nhìn đầu xe, sau đó đi xuống.

Tới trước màn nước, Trần Hạo đánh giá người chặn xe một chút, nhếch miệng cười: “Giả đụng xe à?”

“Tu sĩ Trung Quốc, chúng ta chỉ muốn được cứu giúp, chẳng nhẽ ngươi không nên phát huy chút tinh thần quốc tế hả?” Một người nước ngoài có râu quai nón dùng tiếng Hán không thuần gốc nói.

Nụ cười trên mặt Trần Hạo không thay đổi: “Ta hỏi các ngươi, có phải làm giả đụng xe không?”

Người nước ngoài râu quai nón: “...”

“Chỉ cần người dẫn ta ra ngoài, ta bằng lòng trả thù lao, một viên linh thạch thì sao? Các người là tu sĩ Trung Quốc, thích nhất là linh thạch.” Một người da trắng khác lên tiếng, hắn ta gầy đét như que củi, hai mắt lõm sâu, trên người tản ra hơi thở tà ác và chết chóc nồng đậm.

Trần Hạo thu lại nụ cười: “Không trả lời ta chính là làm giả đụng xe, hừm, người mới ra tay là người đúng không?”

Dứt lời, ánh mắt Trần Hạo khóa chặt người áo đen tay cầm gậy chống.

Người áo đen chợt cảm thấy không ổn, gậy chống nhỏ vượt lên trước Trần Hạo một đoạn, một viên cầu sét bay về phía hắn.

Trần Hạo không nhúc nhích, chờ cầu sét đến trước người thì duỗi tay tóm lấy, ánh sét trong lòng bàn tay bị hắn bóp vụn, nắm chặt.

Người áo đen: “...”

“Người không chỉ làm giả đụng xe, còn ác ý tấn công, giờ ta nói cho các người biết tinh thần chủ nghĩa quốc tế của người Trung Quốc, đụng chạm đến thiên uy người Trung Quốc, xa đâu cũng giết.”

Vừa nói xong chữ “giết”, nắm tay Trần Hạo đột nhiên mở ra, một viên cầu sét tràn ngập hơi thở tàn bạo xuất hiện, đồng thời bóng dáng hắn vụt đến trước người áo đen, đập thẳng tay vào lồng ngực hắn ta.

Đùng một tiếng, ánh chớp lan tràn, người áo đen bị nổ thẳng ra ngoài, lúc vút bay trên không, trên người vẫn còn bị dòng điện quấn quanh, run rẩy không ngừng, sau khi rơi xuống hắn ta run run mấy cái rồi ngừng hẳn.

Trong lúc nhất thời, xung quanh đều yên tĩnh, toàn bộ đám người khiếp sợ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười, không nói một lời lên xe, dứt khoát bảo: “Lão Không, tiếp tục lái xe.”

Lái xe không mất khởi động xe, xe tang tiến lên, không có ai chặn đường.

Trên xe, mấy người Đới Vân đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Xe tang đi xa, bấy giờ Trần Hạo mới nhìn về phía Đới Vân, cười hỏi: “Đạo hữu nói tiếp đi, tình huống lúc trước thế nào? Các người điều tra được gì trong Khu giới?”

Đới Vân nói: “Lúc trước ta vẫn có điều giấu đạo hữu, đây là kỷ luật, thật ngại quá. Chẳng qua bây giờ chúng ta đã phát hiện ra nguyên nhân xuất hiện Khu giới, không cần che giấu đạo hữu nữa.”

Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: “Nguyên nhân gì?”

Đới Vân nghiêm túc nói: “Kiếp khí!”

Trần Hạo chớp chớp mắt, có chút không hiểu.

Đới Vân cất lời: “Đạo hữu có biết kiếp nạn Long Phượng, cuộc chiến Vu Yêu trong truyền thuyết không?”

Trần Hạo sững sốt.

CMN, Khu giới này trâu bò như vậy hả? Có thể liên hệ với đại kiếp Long Phượng, cuộc chiến Vu Yêu sao?

Đới Vân nhìn vẻ mặt khó tin của Trần Hạo, thở dài nói: “Ta biết đạo hữu đang nghĩ gì, mới đầu ta cũng không tin, chẳng qua lần này tiến vào Khu giới, chúng ta phát hiện kiếp khí, thế mới biết kiếp nạn thực sự đến.”

“Ý ngươi là sao?” Trần Hạo hơi nghiêm nghị hỏi.

Đới Vân đáp: “Kiếp khí là một lực lượng rất khó hình dung, nó có lực ảnh hưởng vô hình lên bất kể sinh linh hay những tồn tại có linh trí và có suy nghĩ nào. Không những vậy, nó còn ảnh hưởng đến những không gian nhỏ ở phạm vi bên ngoài. Âm binh mượn đường ở Trung Quốc, bách quỷ dạ hành ở Nhật, thiên tai vong linh ở Âu Mỹ, hắc linh ma ảnh ở châu Phi chẳng qua là điềm báo trước mà thôi. Mỗi một khu vực xuất hiện điềm dị thường đều nối tiếp với không gian nhỏ bên ngoài lãnh thổ, tiếp đó là nhân gian. Những thứ tồn tại trong không gian nhỏ ngoài lãnh thổ đều bị kiếp khí ảnh hưởng, sẽ tiến hành thảo phạt nhân gian.”

Nói đến đây, Đới Vân dừng một chút rồi mới tiếp tục: “Có lẽ đạo hữu sẽ nói ta kể chuyện giạt gân, nhưng căn cứ kết quả thu được trong nghiên cứu của ban ngành liên quan, mấy trăm năm trước tu hành xuống dốc chính là một loại báo hiệu, số kiếp của nhân loại sắp tới rồi, nếu không có phương pháp tốt để xử lý, e rằng...”

Đới Vân còn chưa dứt lời, dị biến đột nhiên xuất hiện, ánh xanh bao phủ đầy trời, ngay cả xe tang cũng bị che kín.

Chương 692: Cô bé đáng sợ.

Ánh sáng xanh bao phủ và chiếu sáng khu vực này, khiến mọi người có chút màu xanh.

Nhưng trong ánh sáng màu xanh lại chứa đầy loại khí thể không thể giải thích được, nó làm người khác vô cùng khó chịu.

Đám người giật mình và vội vàng cảnh giác khắp nơi.

Trần Hạo cũng không kịp quan tâm đến tin tức giật gân mà Đới Vân nói, hắn quan sát xung quanh nhưng không có gì xảy ra.

Đúng lúc này, một tiếng cười bất chợt vang lên.

Không phân biệt được phương hướng của tiếng cười, nó tương tự như tiếng của trẻ nhỏ, tràn đầy niềm vui, khiến mọi người cảm giác muốn buồn ngủ khi nghe được.

Dần dần, Trần Hạo chỉ cảm thấy đầu óc mình mơ màng trong một lúc, và rồi một sự mát mẻ nào đó lan tỏa trên cơ thể hắn, khiến hắn lấy lại tinh thần.

Ngay lập tức, vẻ mặt của Trần Hạo thay đổi, hắn nhanh chóng ngưng tụ hai luồng pháp lực và che lỗ tai lại.

Sau đó, Trần Hạo lại thấy cơ thể của Akina và nhóm người Đới Vân lung lay như say, ánh mắt mơ màng, hắn không nói lời nào mà trực tiếp ngưng tụ ra mấy luồng ánh sáng điện vào trên người họ.

Ánh sáng điện lóe lên, năm người kêu thảm và nhảy dựng lên.

“Cmn, ai điện giật ta!” Đới Vân sợ hãi kêu lên một tiếng.

Trần Hạo nói: “Đới Vân đạo hữu, tập trung suy nghĩ để che tai lại, đừng nghe tiếng cười kia.”

Đám người Đới Vân phản ứng lại, họ đều phát hiện sự kỳ dị của tiếng cười kia và nhanh chóng đề phòng.

Quả nhiên, khi không nghe được tiếng cười kia nữa thì tất cả bọn họ đều cảm thấy đầu óc rất tỉnh táo.

Họ nhìn nhau và đều có chút sợ hãi khi nghĩ lại.

Cái thứ này thật sự ngoài dự đoán của mọi người, chỉ nghe được tiếng thôi mà suýt đã mất ý chí.

Nhưng quan sát xung quanh, họ lại không tìm thấy cái gì.

Trần Hạo ôm mèo đen bị điện giật tỉnh và nhẹ nhàng vuốt ve an ủi nó, đồng thời hẳn cũng hỏi thăm tình hình của người lái xe không mặt vẫn còn đang lái xe.

Người lái xe không mặt lắc đầu cho biết mình không nghe thấy âm thanh nào.

Trần Hạo ngạc nhiên và suy nghĩ một chút: “Vậy thì tốt, vậy người cứ tiếp tục đi, đừng ngừng lại.”

Chiếc xe tang tiếp tục tiến về phía trước, mặc dù làm thế nào cũng không thể đi hết ánh sáng màu xanh và nó dường như là vô tận.

Đám người Trần Hạo và một con mèo cũng không dám buông thính giác ra, đồng thời họ cũng càng cảnh giác hơn.

Không biết bao lâu sau đó, đột nhiên có người xuất hiện ở phía trước xe tang.

Đây là một đám người, có khoảng bảy tám người, có trẻ có già, có nam có nữ. Bọn họ đều chết rồi, họ nằm ngổn ngang trên mặt đất, cách chết rất kỳ lạ, mỗi người đều có nụ cười trên khuôn mặt và có vẻ rất ngọt ngào.

Trần Hạo nhìn và nhú mày.

Hắn phát hiện linh hồn của những người chết này còn chưa hề rời khỏi cơ thể mình và dường như đang biến hóa gì đó.

Trần Hạo để người lái xe không mặt dừng xe lại và im lặng quan sát.

Sau một lúc lâu, đôi mắt của Trần Hạo chuyển động, đôi mắt âm dương của hắn thấy linh hồn của mấy người đã biến hóa xong và đang muốn rời khỏi cơ thể.

Quả nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, trên cơ thể mỗi người đều xuất hiện ánh sáng linh hồn, nhưng sau đó, Trần Hạo lại hít một ngụm khí lạnh.

Thứ xuất hiện trên cơ thể người chết không phải là linh hồn mà là tinh phách!

Cmn, tinh phách thực sự được biến đổi từ linh hồn người chết! Hơn nữa còn là một sự biến đổi trực tiếp kỳ lạ như thế? Vậy nguyên nhân chính là...

Trần Hạo nhìn vào ánh sáng xanh bao phủ khắp nơi, và đôi mắt hắn trở nên nghiêm túc hơn.

Sự biến đổi của Âm Châu đến từ một con Thủy Yêu lớn như hồ nước.

Sự biến đổi của tinh phách thì đến từ một thứ kỳ lạ giống như ánh sáng màu xanh khắp bầu trời này.

Cmn... Vậy làm sao hắn có thể nhận được công đức!

Thở dài trong lòng.

Quả nhiên, phần thưởng càng tốt thì càng khó làm.

Tuy nhiên, biết được mối đe dọa và chỗ đáng sợ của ánh sáng màu xanh này, Trần Hạo cũng không dám do dự và hắn để tài xế không mặt tiếp tục lái xe đi.

Trên đường đi sau đó, Trần Hạo gặp một số người chết, hơn nữa bên cạnh những người chết kia đều có sự tồn tại của tinh phách.

Những tinh phách này dường như chưa quen với sự thay đổi đó, chúng bay lơ lửng bên cạnh những xác chết như những bóng ma lang thang.

Trần Hạo không có cách nào để giúp đỡ, hắn cũng không muốn gây thêm rắc rối nên không có bất kỳ tiếp xúc nào mà để cho người lái xe không mất lái xe đi.

Xe tang liên tục di chuyển về phía trước trong ánh sáng màu xanh.

Trong khi lặng lẽ chờ đợi lối ra, đột nhiên Trần Hạo cảm thấy có gì đó không ổn, hắn đột nhiên quay lại, và sau đó hắn lùi lại vài bước vì giật mình.

Sau lưng hắn, không biết xuất hiện một đứa bé từ khi nào.

Đây là một cô bé khoảng bảy tám tuổi, mặc một bộ kimono, nó có khuôn mặt tròn trịa, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi màu đỏ son, và chải đầu như một người phụ nữ đã có chồng.

Nó nhìn thẳng vào Trần Hạo và không nói một lời nào.

Trần Hạo kiềm chế nhịp tim, hắn nhìn cô gái nhỏ, lại nhìn đám người Đới Vân, nhưng hắn phát hiện giờ họ thoạt nhìn như không có gì ngoài ý muốn, nhưng cũng đã có chuyện xảy ra.

Đới Vân và những người khác vẫn giữ cử động, họ vẫn không nhúc nhích và không chớp mắt trong một thời gian dài.

Trong lòng hắn lập tức chìm xuống và Trần Hạo cảm giác rất cay đắng.

Đmn, buổi tới ở Khu Giới đúng là đáng sợ dọa người, cái thứ này xuất hiện, vốn không có giải pháp nào cả!

Trần Hạo nhìn cô bé và không nói gì cả.

Mèo đen cũng muốn nhúc nhích, nhe răng trợn mắt nhưng lại bị Trần Hạo ôm chặt và không dám buông ra.

Ngay khi không khí trở nên yên tĩnh thì cô gái nhỏ đột nhiên mỉm cười, sau đó nó đưa tay lên rồi búng ngón tay hai cái, và Trần Hạo liền cảm thấy luồng pháp lực trong lỗ tai đã biến mất.

Hắn không nghe thấy tiếng cười quỷ dị kia nữa nhưng lại nghe thấy cô gái nhỏ nói, và đó còn là tiếng Trung Quốc thuần túy.

Chỉ thấy cô bé cúi đầu chào Trần Hạo trước, rồi mới nói: “Xin chào, ta là Koizumi Sadako, lần đầu gặp gỡ, có gì xúc phạm thì xin tha thứ cho ta.”

Trần Hạo hơi hoảng hốt.

Mẹ nó đây là tình huống gì vậy?

Chơi mưu mẹo với ta à?

Người ghê gớm như thế, vậy còn cần khách khí như vậy sao?

Không thể hiểu được ý đồ của cô gái nhỏ, nên Trần Hạo đắn đo một chút và nói: “Xin chào, ta là Trần Hạo, lần đầu gặp gỡ, cũng không có lời xúc phạm nào, nhưng mà tiểu muội muội này, người nói chuyện với ta là có chuyện gì à?”

Cô gái nhỏ mỉm cười khom lưng chào lần nữa và mở miệng nói: “Xin ca ca hãy mang ta rời khỏi đây.”

Trần Hạo ngạc nhiên.

Chương 693: Công dụng kì diệu của Tụ Lý Càn Khôn.

(1)

Cô bé này muốn đi ra ngoài.

Nếu điều này có thể thành công, người ra ngoài rồi, vậy có mấy người trên thế gian này có thể đối phó với người, như vậy không phải người sẽ hoành hành thiên hạ và làm loạn thế gian à?

Ta đâu gánh vác nỗi trách nhiệm này.

Thế thì từ chối vậy!

Nhìn Đới Vân và những người khác đã bị kiểm soát mà không hề có chút chống lại nào, người lái xe không mất vẻ rất tập trung vào việc lái xe vào thời điểm này và có vẻ như không hề phát hiện được tình huống phía sau xe, thì có thể thấy cô bé này đáng sợ đến mức nào.

Không đồng ý, vậy xác định không có kết cục tốt!

Trần Hạo bối rối.

Nhưng cô gái nhỏ không vội vã, nó chỉ bình tĩnh nhìn Trần Hạo.

Sau một lúc lâu, đôi mắt của Trần Hạo khẽ di chuyển, dường như hắn đã nghĩ đến cái gì đó. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nhìn về phía cô gái nhỏ và nói: “Tiểu muội muội, người muốn ta mang người ra ngoài thì cũng được, nhưng người phải thả ta và những người bạn đồng hành của ta ra.”

Cô gái nhỏ cười toe toét, để lộ hàm răng trắng gọn gàng: “Cảm ơn ca ca, chỉ cần người dẫn ta ra khỏi Khu Giới thì ta sẽ cho các người đi, đời này ta cũng sẽ không lấy linh hồn của các người làm thức ăn.”

Trần Hạo: “...”

Giết ta đi, linh hồn của những người bị người hại chết kia đều bị người ăn rồi? Linh hồn còn sót lại sau khi bị ăn đã biến thành tinh phách sao?

Sau khi đạt được thỏa thuận, cô bé vẫy tay một cái và ánh sáng màu xanh khắp bầu trời đã không một dấu vết, sau đó cô bé tìm thấy một chỗ ngồi và ngồi xuống.

Sau đó, đám người Đới Vân đã có thể di chuyển. Đầu tiên, họ ngạc nhiên và sợ hãi nhìn thoáng qua cô gái nhỏ, sau đó lại nhìn về phía Trần Hạo với ánh mắt phức tạp.

Trần Hạo lắc đầu tỏ vẻ bình tĩnh dửng dưng. Sau đó hắn đi đến vị trí lái xe, đang muốn mở miệng thì người lái xe không mặt đã mở miệng trước: “Đạo hữu, người thật ghê gớm.”

Trần Hạo giật mình: “Lão Không, người biết hết à?”

Người lái xe không mặt nói: “Đương nhiên ta biết, chỉ là thứ này quá đáng sợ, ta lại không chọc nổi nên chỉ có thể giả vờ nhìn không thấy.”

Trần Hạo: “...”

Đmn, người cũng là diễn viên hả, kỹ thuật diễn này thật ghê gớm, ta thậm chí còn không thấy sự lạ lùng của người.

“Lo lái xe đi, trở về theo đường cũ.”

Trần Hạo không nói lời gì với người lái xe không mặt mà chỉ mở miệng nói với ý sâu xa.

Người tài xế không mặt nói: “Ta hiểu. Đạo hữu cứ yên tâm.”

Xe tang tiến lên phía trước và trong xe lại yên tĩnh một lúc.

Nhóm người Đới Vân ngồi chung với nhau, Akina cuộn tròn ở trong góc, Trần Hạo ôm mèo đen ngồi ở trước xe tang, mà cô bé mặc Kimono thì ngồi một mình ở ghế sau với một nụ cười trên mặt, hai tay khoát lên hai chân, nhìn rất dịu dàng và im lặng, nếu không phải có những trải nghiệm trước đó thì không ai tin rằng cô gái nhỏ này là một sự tồn tại đáng sợ.

Mà bây giờ, có một thứ đáng sợ như vậy đi theo, làm người trong xe cũng không biết hòa hợp với nhau như thế nào.

Thời gian chậm rãi đi qua, khi khoảng cách lối ra càng ngày càng gần thì một sự thay đổi đột ngột xuất hiện.

Khu Giới vốn đang yên tĩnh tối tăm đột nhiên phát ra tiếng ào ào.

Lúc đầu thanh âm này còn rất nhỏ, nhưng nó càng ngày càng lớn hơn, sau đó đám người Trần Hạo đã thấy một dòng sóng nước tiếp tục lan ra từ xa, sóng này qua sóng khác và tiếp tục dạt về phía trước.

Trước mặt xe tang, đúng lúc bị sóng nước này chặn lại.

Trần Hạo thấy sóng nước, đôi mắt khẽ di chuyển, sau đó hần nhìn về phía cô gái nhỏ: “Cái đó, cái kia, chúng ta bị chặn.”

Cô bé vẫn mỉm cười: “Không cần lo lắng, có thể mang nó theo.”

Trần Hạo: “...”

Con mẹ nó, cái này còn có thể liên kết à?

Đám người Đới Vân cũng đen mặt lại.

Biết được Khư Giới, đương nhiên cũng sẽ hiểu rõ mấy thứ đáng sợ trong thành phố Chết, bây giờ gặp được một cái đã sợ hết hồn hết vía, gặp được hai cái, vậy là không còn đường sống!

Chẳng mấy chốc, dòng sóng nước đã lan ra đến trước xe tang, sau đó sóng nước dâng trào lên và một cái bóng mờ lao thẳng vào trong xe tang, sau đó thay đổi hình dáng và biến thành một con quái vật nước.

Con yêu quái này giống bạch tuộc. Nó có rất nhiều xúc tu ở phần thân dưới và nó ngo ngoáy liên tục. Phần thân trên có hai cánh tay, mỗi tay giữ một vật kỳ lạ, và sau đó là một con mắt khổng lồ.

Con mắt kia cũng rất kỳ lạ, phía ngoài là từng vòng màu lam và ở giữa là một cái mắt đục màu trắng, trông cực kỳ âm u lạnh lẽo.

Khi quái vật nước xuất hiện, người trong xe lại không dám di chuyển nữa.

Trần Hạo là chủ xe nên không thể đứng yên được, hấn mỉm cười đứng lên và mở miệng nói: “Ừm, hoan nghênh đến chơi, không gian trong xe rất nhỏ, xin vui lòng ngồi ở phía sau.

Yêu quái Bạch tuộc nhìn về phía Trần Hạo bằng con mắt nằm dọc, sau khi nhìn một lúc lâu thì nó mới ngo ngoáy đến hàng ghế cuối cùng.

Sau đó, sóng nước lan rộng và cuộn cuộn kia cũng biến mất không một dấu vết.

Akina liếc nhìn Trần Hạo, cô nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Trần Hạo thì trong lòng đột nhiên tràn đầy sự bái phục.

Với loại cấp bậc này, mình gặp được một cái đã run chân, nhưng Trần Hạo thực sự có thể đối mặt với hai cái một cách

bình tĩnh. Can đảm như vậy, chỉ cần hôm nay hẳn ta không chế thì sau này chắc chắn sẽ đáng giá đi theo.

Không có sóng nước ngăn cản, xe tang lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, Đới Vân và những người khác đã từ bỏ việc nghi cách, mỗi người đều nhìn về phía Trần Hạo và xem rớt cuộc người này đang chơi trò gì.

Trần Hạo cũng chỉ ôm mèo đen và yên lặng nhìn về phía trước khiến mọi người không nhìn ra ý tưởng gì.

Cuối cùng, xe tang đến gần lối ra xoáy nước.

Đến đây, cô gái nhỏ mặc kimono ngồi ở phía sau cũng không còn cười nữa và nhìn chằm chằm vào lối ra.

Mà các xúc tu ở phần dưới của con bạch tuộc cũng không tự chủ khua nhanh một chút.

Hiển nhiên, đối với hai bọn chúng thì rời Khư Giới cũng gần với ra tù.

Mà lúc này, người lái xe không mặt thể hiện rõ tố chất của một tài xế lâu năm, không có bất kỳ sự hoảng loạn nào, vẫn kiên định di chuyển về phía trước và lái về phía lối ra.

Dần dần, lối ra đã ở ngay trước mắt.

Xe tang đi vào trong vòng xoáy.

Đúng lúc này, cô gái nhỏ mặc Kimono hành động trước một bước, ánh sáng màu xanh lại bao phủ xe tang và bịt kín xung quang, đồng thời cô bé mặc Kimono cũng nhìn về phía Trần Hạo và nở một nụ cười như cũ.

Rõ ràng nó cũng không yên tâm về Trần Hạo.

Sau đó chính là Yêu quái Bạch tuộc, nó ngo ngoáy xúc tu và một vòng tròn nước xuất hiện trong xe, quần lấy mắt cá chân

của mỗi người.

Sắc mặt của Đới Vân và những người khác càng trở nên khó coi hơn.

Còn sắc mặt của Trần Hạo thì rất bình tĩnh, biểu cảm không thẹn với lương tâm.

Khi xe tang sắp đi qua vòng xoáy.

Lúc này, Trần Hạo, người quay lưng lại với cô gái mặc kimono và Yêu quái Bạch tuộc, đột nhiên nhếch miệng cười.

Chương 694: Công dụng kì diệu của Tụ Lý Càn Khôn.

(2)

Một cánh tay giấu ở dưới bụng mèo đen nhanh chóng run lên. Vào khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ chiếc xe tang biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại Trần Hạo, con mèo đen, Akina và bốn người nhóm Đới Vân đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung bên ngoài vòng xoáy, sau đó họ rơi xuống đất.

Akina và bốn người nhóm Đới Vân hoàn toàn không phản ứng kịp, suýt chút nữa đã té ngã, mà Trần Hạo thì vẫn hạ cánh một cách an toàn dù bận rộn.

Sau đó, Akina và nhóm người Đới Vân nhìn nhau với vẻ mặt kinh ngạc.

Mẹ nó, tình huống gì vậy?

Cô bé mặc Kimono đâu?

Yêu quái Bạch tuộc đâu?

Xe tang đâu?

Tại sao tất cả đều biến mất một cách đột nhiên vậy?

“Đạo hữu, đây là...” Đới Vân nhìn về phía Trần Hạo với vẻ mặt tò mò và khó hiểu.

Nhưng Trần Hạo không có bất kỳ lời giải thích nào. Hắn lập tức tập trung suy nghĩ vào Tụ Lý Càn Khôn.

Ngay khi chiếc xe tang bị hắn thu vào, thì ngay cả cô bé mặc Kimono và yêu quái Bạch Tuộc muốn đi nhờ xe tang để lên vào xã hội loài người cũng bị Trần Hạo thu vào.

Đừng thấy Tụ Lý Càn Khôn tiến hóa chậm rạp và cũng có nhiều năng lực không thể sử dụng được, nhưng cái này là nền tảng của đại thần thông và nó còn là truyền thuyết mà ngay cả Tôn Ngộ Không cũng có thể bị thu vào.

Đây chỉ là hai con yêu quái kỳ lạ, thậm chí việc rời khỏi một không gian nhỏ cũng là chuyện vất vả với chúng, thì việc bắt bỏ chúng vào Tụ Lý Càn Khôn cũng không phải là việc gì khó.

Giờ phút này, trong Tụ Lý Càn Khôn, cô bé mặc Kimono và yêu quái Bạch Tuộc thì sững sốt.

Họ không ngờ rằng trong hoàn cảnh hai người hợp tác, tên bị khống chế lại có thể lật bàn trong nháy mắt.

Sau đó, hai người đột nhiên nhìn về phía người lái xe không mặt.

Người lái xe không mặt: “....”

“Khụ khụ, ta nói chuyện này không liên quan gì đến ta, các ngươi tin sao?”

Trả lời hần là sự lan truyền của ánh sáng màu xanh và sóng nước hỗn loạn.

Khi nhìn thấy người lái xe không mặt sắp bị ánh sáng màu xanh và sóng nước đánh trúng thì Trần Hạo hơi chuyển động suy nghĩ một chút và không gian của Tụ Lý Càn Khôn bị chia ra, ngay lập tức cô bé mặc Kimono cùng yêu quái Bạch Tuộc thoát khỏi xe tang và bị nhốt vào một khu vực, mặc cho bọn chúng đi qua đi lại và tạo ra sự di chuyển của ánh sáng màu xanh hay sóng nước náo loạn, nhưng cũng không thể phá vỡ lệnh cấm của Tụ Lý Càn Khôn với chúng.

Phát hiện điểm này làm Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, đại thần thông chính là đại thần thông, mình đã cược thắng.

Mặc dù vì điều này, không gian của Tụ Lý Càn Khôn vốn đã không lớn lại bị chia gán một phần ba khu vực để giam giữ hai con quái vật, nhưng chuyện này quả thật là một món lời lớn so với việc thả chúng ra và để bọn chúng càn quấy tạo thành sự hủy diệt cùng chết chóc ở thế giới loài người.

Và đây không chỉ là lệnh cấm. Mối đe dọa của hai con quái vật này không hề nhỏ, để bọn chúng ở trong Tụ Lý Càn Khôn cũng là một thủ đoạn giết chóc. Nếu tương lai hấn gặp được một mối nguy hiểm không thể kiểm soát, thì hấn có thể ném hai tên này ra để ngăn cản.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên hệ thống vang lên.

Leng keng: Các âm linh chết oan, linh hồn còn lại sáu ngày, hoàn thành siêu độ, khen thưởng 7 điểm công đức.

Leng keng: Các âm linh chết oan, còn lại trong sáu ngày, hoàn thành siêu độ, khen thưởng 5 điểm công đức.

Hai tiếng liên tục làm Trần Hạo hoang mang.

Đm, vậy là hoàn thành nhiệm vụ rồi à?

Không phải chứ, đây chỉ là bắt được và không hề giết, vậy sao đã hoàn thành nhiệm vụ rồi? Hơn nữa mình cũng chưa kích hoạt nhiệm vụ cô bé mặc Kimono, sao lại cũng khen thưởng.

Ở trong đó, có quy tắc gì mà mình không hiểu rõ à?

Bên hấn còn đang nghĩ mãi không ra, thì bên trong một quảng trường ở thành phố Chết, nơi bị canh giữ bởi những người bảo vệ đang có mưa liên tục và đột nhiên mỗi cái Âm Châu đều tỏa ra ánh hào quang.

Một trong những hào quang chuyển động và biến thành một ông lão tóc trắng, ông ta sửng sốt một chút và sau đó ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Ta tự do rồi, ha ha, ta cũng đã luyện xong rồi...Ồ!”

Dường như nhận ra điều gì đó, sự ngạc nhiên mừng rỡ vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt của ông ta, đôi mắt của ông ta trợn tròn lên, mở mắt trừng trừng nhìn những viên Âm Châu biến thành một cái bóng mờ, sau đó bay lên và biến thành quang sáng tan biến trong hư không.

“Linh thân ở bên ngoài cơ thể ta, linh thân ở bên ngoài cơ thể ta, không phải ta đã luyện thành rồi sao? Các ngươi đừng đi, đừng đi...”

Ông ta hoảng sợ và tức giận muốn bắt bóng mờ biến ảo của những Âm Châu kia, nhưng vừa chạm vào thì chúng đã biến mất, sau đó ông ta hoảng sợ phát hiện, các Âm Châu khác đều biến thành quang sáng và tan biến, mà bản thân ông ta thì đang biến mất từng chút một.

Bên ngoài vòng xoáy lồi ra, đám người Đới Vân còn đang ngơ ngác nhìn Trần Hạo, bỗng nhiên họ cảm giác được gì đó và quay người nhìn lại, sau đó họ phát hiện, có vẻ như một nửa khu vực của thành phố Chết có một số hào quang đang bay lên.

Đều là người có kinh nghiệm trong giới tu hành, nên họ liếc một cái là có thể nhìn ra ánh sáng kia là cái gì.

Đó là quá trình độ hóa khi linh hồn người chết bị siêu độ.

Nhưng mà, ai lại mạnh mẽ như vậy, trong nháy mắt đã siêu độ một nửa số linh hồn đã chết của thành phố!

Đám người Đới Vân ngơ ngác.

Trần Hạo thì nhìn về phía những quang sáng vừa bay lên lại tan biến kia, trong lòng thì liên lạc với hệ thống.

“Đại lão hệ thống, nhiệm vụ siêu độ, sao lại hoàn thành rồi?”

...

Thật kỳ lạ, lúc trước hắn hỏi thăm thì sẽ xuất hiện tiếng của hệ thống, nhưng lần này không có phản ứng nào cả.

Mặc cho Trần Hạo theo nhiều khía cạnh, hỏi thăm đủ loại, nhưng nó cũng không có bất cứ câu trả lời nào.

Thấy vậy, Trần Hạo liền suy nghĩ gì đó.

Hệ thống thường sẽ không thay đổi dễ dàng, nếu nó thay đổi, vậy chắc chắn nó đã gặp phải chuyện gì khiến đại lão hệ thống không có thời gian quan tâm công việc mình làm! Vậy chắc chắn đó là điều không thể tưởng tượng được, tạm thời, mình đừng làm phiền nó vậy.

Lấy lại tinh thần, Trần Hạo cũng nhìn về phía ánh sáng độ hóa bay ra và âm thầm thán phục.

Đại lão hệ thống ra tay, luôn luôn khiến cho cả thế gian phải kinh hãi.

“Chủ nhân!”

Lúc này, một giọng nói đã đánh thức tất cả mọi người.

Trần Hạo nhìn qua và giật mình.

Là Akina lên tiếng, cô đang quỳ một gối ở trước mặt Trần Hạo với vẻ mặt nghiêm nghị và ánh mắt rất nghiêm túc.

“Người đang làm gì vậy?” Trần Hạo không nói nên lời.

Đang yên đang lành, đây là làm gì vậy? Chẳng lẽ cô nàng này cảm thấy mình lợi dụng cô ta xong rồi thì sẽ mượn dao giết người?

Mặc dù nói có chút không thích sự quật khởi của các nhân tài tu hành nước ngoài, nhưng việc giết người vô lý như vậy

cũng không phải là phong cách của người Trung Quốc bọn họ!

Akina nói một cách chân thành: “Nhận đạo hữu làm chủ, hầu hạ bên người, đây là số mệnh của nhân pháp chúng tôi.”

Trần Hạo sùng sốt: “Số mệnh của nhân pháp?”

Chương 695: Rút lui an toàn.

Akina nói: “Nhẫn pháp của nước Nhật, khi tu hành thành công thì nhất định phải nhường một vị chủ nhân và sẽ chia những lo lắng với chủ nhân. Ta sắp xuất sư và cũng chưa nhận chủ, mà ta công nhận tu vi và năng lực của đạo hữu, vậy có thể nhận người làm chủ nhân.”

Trần Hạo im lặng.

Nhẫn pháp của nước Nhật, còn có một cách nói như vậy sao?

Hơn nữa, ta cũng không phải người Nhật, thực sự không có vấn đề gì khi người nhận ta làm chủ ư?

Trần Hạo quan sát Akina một lúc mới nói: “Người thực sự suy nghĩ kỹ về quyết định này chưa?”

Akina trả lời với ánh mắt kiên định: “Hôm nay có sự chứng kiến của bốn vị đạo hữu, nhẫn pháp Akina - học trò của Đại âm dương sư Âm Nguyệt nhận Trần Hạo làm chủ, nếu như làm trái thì sẽ bị tâm ma phản phệ và vĩnh viễn không siêu sinh.”

Thấy Akina thật sự thề, Trần Hạo ngạc nhiên nhìn cô. Trước vẻ mặt kiên định của Akina, cuối cùng hắn cũng gật đầu nói: “Được rồi, ta đồng ý.”

Akina vui mừng khôn xiết, rồi cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào Trần Hạo mà không đứng dậy.

Trần Hạo cười nói: “Được rồi, ta cũng đã đồng ý, người đứng lên đi.”

Akina nhếch miệng cười một tiếng: “Có chỗ chủ nhân không biết, khi nhẫn pháp nhận chủ thì chủ nhân cần phải ban

thường, ban thường càng nhiều thì điều đó có nghĩa là chủ nhân càng công nhận và trọng dụng ta.”

Trần Hạo: “...”

Cmn, người nhận ta làm chủ là vì lợi ích đúng không!

Trần Hạo không biết làm sao khi thấy mấy người Đới Vân đều đang nhìn mình,

Người ta đều đã giao tương lai cho mình, vậy mình lấy ít đồ ban thường thì cũng không có vấn đề gì đúng không!

Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Hạo mới lấy ra một thanh gỗ đàn hương và nói: “Ta cũng không có gì đặc biệt phù hợp với người. Người cần đàn hương, vậy ta liền sử dụng nó như một món quà, hi vọng người không ghét nó.”

Akina vui mừng khôn xiết, cô vội vàng nhận lấy, sau đó cúi đầu nói: “Đa tạ chủ nhân ban thường.”

Khi đám người Đới Vân nhìn thấy đàn hương thì đều trợn mắt lên.

Cmn, cái này mà không phải là món quà đặc biệt à.

Cái thứ này, tất cả chúng ta đều rất cần.

Nhất là Đới Vân, hẳn ta nhìn Trần Hạo bằng một ánh mắt sâu thẳm.

Hắn nhớ rõ lúc trước hẳn từng hỏi, nhưng Trần Hạo nói gỗ đàn hương hay gì đó rất quý giá, hẳn cũng không có.

Mẹ nó giờ còn tặng liền một thanh, đó là không có mà người nói à? Người nghĩ nhiều thế nào mới tính là có?

Trần Hạo không quan tâm tới ánh mắt nóng bỏng của đám người Đới Vân, hẳn nâng Akina dậy và sau đó thả xe tang ra.

Trên xe, người lái xe không mặt còn sợ hãi không thôi.

Vừa nãy, nếu Trần Hạo muộn một chút nữa thì hẳn cũng cảm thấy mình sắp bị xóa sổ hoàn toàn rồi.

Lúc này được Trần Hạo thả ra, hắn liền nhìn về phía Trần Hạo, dù không có mặt mũi nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được nỗi oán hận của hắn.

Trần Hạo cười ha ha và lấy ra một nắm nhang linh, châm lửa rồi đặt ở đầu xe.

Người lái xe không mặt hấp thu không chút khách khí.

Đám người Đới Vân lại bị bạo kích lần nữa.

Thứ như nhang linh, cũng không phải là thứ đặc biệt cao cấp gì, nhưng nó là một nguồn tài nguyên không thể thiếu trong tu hành hoặc một số chuyện. Ngoài ra, trong giới tu hành, có rất ít người có thể chế tạo ra nhang linh, vì vậy nó thuộc về một nguồn tài nguyên quý hiếm.

Đạo môn hoặc các bộ phận liên quan, khi có nhu cầu đều lấy từng que ra dùng.

Còn ở chỗ Trần Hạo thì tốt lắm, dùng một thanh đàn hương để tặng lễ và đưa một nắm nhang linh cho tài xế lái xe.

Ha ha, ngươi biết hai chữ phá của viết thế nào không?

Đám người Đới Vân, ghen tị oán thầm ở trong lòng.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, họ vừa trải qua một cuộc khủng hoảng sinh tử nên mấy người không tiện nói gì mà chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Sau đó, cả nhóm lại lên xe và đi về phía ngoài thành phố Chết.

Lần này, trên đường đi, ngoại trừ một số âm linh ẩn nấp trong nhà, còn những Âm Châu và Tinh phách đó đã biến mất

không thấy gì, thì bên trong toàn bộ thành phố Chết cũng không biết đã an toàn đến mức nào.

Dọc đường cũng không có âm linh mù mắt nào ra cản đường nên xe tang đã chạy ra khỏi thành phố Chết mà không có sợ hãi hay nguy hiểm nào.

Khi nhìn thấy bầu trời đầy sao cùng đèn đuốc khắp nơi thì Đới Vân mới nhìn về phía Trần Hạo và nói: “Đạo hữu, thật cảm ơn người đã hộ tống bọn ta trên dọc đường đi, nếu không phải có người thì sợ rằng bọn ta đã rất khó để rời khỏi Khư Giới, ân cứu mạng, bọn ta vô cùng biết ơn, nếu tương lai có cơ hội, nhất định bọn ta sẽ báo đáp.”

“Nếu Trần đạo hữu có hứng thú thì cũng có thể đến Quý Châu chơi với ta, nhất định tiểu nữ tử sẽ chào đón nồng nhiệt.” Mỹ nữ nóng bỏng cũng cười híp mắt và nói, ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía Trần Hạo.

Lần tiếp xúc thứ hai, mặc dù không nhiều lời với nhau, nhưng nàng đã thấy không ít. Tên Trần Hạo này còn thần kỳ hơn những gì được thể hiện trong thông tin của bộ phận, chắc chắn đáng để kết bạn với hắn, nếu có thể, cô hoàn toàn có thể trả giá toàn bộ.

Hai tu sĩ khác cũng bày tỏ lòng biết ơn của họ.

Trần Hạo cười nói: “Đều là đồng đạo Trung Quốc, nên giúp đỡ lẫn nhau, không có gì, mấy vị đạo hữu không cần để ở trong lòng.”

Đới Vân cũng không nói nhiều, hắn ta hỏi: “Đạo hữu, người cũng biết tình huống ở Khư Giới rồi, không biết người có gặp Đại thánh không?”

Nghe được tên này, ba tu sĩ khác đều có chút tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo suy nghĩ một chút và nói: “Ta đã gặp nó, nhưng nó có kế hoạch riêng của mình, ta cũng không có cách nào.”

Đới Vân nhìn Trần Hạo một lúc rồi nói: “Cũng đúng, Đại thánh có tiềm năng vô hạn. Nếu hấn dám xông vào vậy nhất định cũng đã chắc chắn. Bọn ta sẽ không quan tâm đến hấn nữa. Bây giờ đạo hữu đã ra ngoài, không biết người đã có sắp xếp gì chưa? Có cần ta cho người đưa người về nước không?”

Trần Hạo cười nói: “Vậy thì làm phiền đạo hữu.”

Đới Vân nói: “Vậy đạo hữu hãy chờ trước, ta sẽ cho người liên lạc với người.”

Nói xong, Đới Vân cùng với ba mỹ nữ nóng bỏng xuống xe và nhanh chóng rời đi.

Rõ ràng, bây giờ đã an toàn, và họ còn có chuyện thứ quan trọng hơn.

Đợi bốn người đi xa, Trần Hạo nhìn về phía Akina và nói: “Người thì sao? Là đi với ta hay là quay về?”

Akina nói một cách dứt khoát: “Chủ nhân đi đến đâu, ta sẽ đi đến đó.”

Mười giờ rưỡi sáng, một máy bay quân dụng từ trên không hạ cánh, đáp xuống sân bay Hắc Hà.

Không lâu sau đó, dưới sự hướng dẫn của một người đàn ông mặc tây trang đeo giày da, Trần Hạo ôm mèo đen và dẫn theo Akina đã rục rỏ hấn lên đi ra từ lối đi dành cho khách quý.

“Trần đạo trưởng à, ngài thực sự không cần chúng tôi sắp xếp chiêu đãi sao? Khó lắm mới có dịp ngài đến Hắc Hà, có thể ở thêm hai ngày nữa, đi thưởng thức chút phong cảnh Hắc Hà được không?” Người đàn ông mặc tây trang dò hỏi.

Chương 696: Gặp trên đường

Trần Hạo cười đáp: “Không cần phiền phức vậy đâu, ta còn có việc khác nên phải trở về.”

Thấy Trần Hạo từ chối, người đàn ông mặc tây trang đành phải gật đầu: “Vậy Trần đạo trưởng đi thông thả, nếu có chuyện gì có thể liên hệ với ta. Đây là danh thiếp của ta, chỉ cần ngài còn ở phương Bắc, ta đảm bảo đạo trưởng luôn suôn sẻ vô lo.”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Ta trở về nhà mà thôi, cũng đâu có phải phạm tội mà còn có thể không cho đi à?”

“Ngài xem cái miệng của ta này, là ta sai, vậy ta không tiền đạo trưởng nữa.” Người đàn ông mặc tây trang khẽ khom người rồi quay đầu rời đi.

Nhìn hắn ta đi xa, Akina từ nãy vẫn không nói gì đột nhiên cất tiếng: “Chủ thượng, có cần làm thịt hắn hay không?”

Trần Hạo dở khóc dở cười bảo: “Hắn đã làm gì mà ngươi muốn giết hắn.”

Akina đáp: “Người này trên đường đi vẫn luôn nói nhảm, còn muốn lôi kéo nữa, thấy chủ thượng không để ý thì trực tiếp tỏ vẻ lạnh nhạt, đây là hành vi coi thường chủ thượng. Ta là thuộc hạ của ngài, đây là nỗi khuất nhục của ta, ta không thể tha thứ được.”

Trần Hạo cảm khái trong lòng, điểm này những quý nhỏ khác không có, tinh thần truyền thống võ sĩ đạo thật đáng khâm phục.

“Được rồi, nơi này là Trung Quốc, là xã hội pháp trị, về sau nếu như ta không chủ động yêu cầu thì không cho phép người chém chém giết giết cái gì, không văn minh chút nào.” Trần Hạo trách cứ một câu, sau đó nói: “Tên kia có suy nghĩ gì, thái độ ra sao chẳng liên quan gì đến chúng ta. Với ta, hắn ta giống như một người qua đường vậy, ta căn bản không thèm để ý, hơn nữa về sau dạng người này người sẽ gặp rất nhiều, nếu chưa đến bước trêu chọc chúng ta thì cứ coi bọn họ không khí.”

Akina xoay người: “Thuộc hạ nghe lời chỉ bảo.”

Trần Hạo cười cười: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Sau khi rời sân bay, điều đầu tiên nhóm Trần Hạo làm là đi ăn một bữa, sau đó đến chỗ không người thả xe tang ra, cứ như vậy khoan thai tiến về phương Nam.

Bận rộn một trận ở Tử thành, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Trần Hạo cần từ từ thả lỏng tinh thần, cũng không gắng sức đi tìm âm hồn gì nữa, cứ ngồi ở phía sau xe nhắm mắt dưỡng thần, tay khẽ vuốt ve mèo đen.

Xe tang đang đi thong thả, hơi lắc lư nhẹ thỉnh thoảng dừng lại đột ngột.

Trần Hạo ngừng lại, mở mắt ra. Hắn đang định hỏi có chuyện gì thì đột nhiên phát hiện trước đầu xe loạn hết cả lên.

Nhìn kỹ xong, Trần Hạo hít vào một ngụm khí lạnh.

Đằng trước là một giao lộ, lúc này có mấy chiếc xe đang ngừng ở đó. Một chiếc xe nâng hạ để vận chuyển hàng hóa âm ỉ âm ỉ lái tới, vọt thẳng về phía đám xe đang đỗ, thanh sắt thật dài đằng trước cắm mạnh vào thân xe, sau đó nâng lên, quăng về một phía.

Tình huống bất ngờ xuất hiện này khiến những xe khác đều sửng sốt, nhìn thấy xe nâng hạ quăng chiếc xe thành tàn tạ lại

xoay đầu, những chủ xe khác vội vàng quay xe, sợ hãi va thẳng vào lan can, thậm chí còn có người cho xe giật lùi.

Trần Hạo nhìn chiếc xe nâng hạ, siết chặt lông mày.

Trong xe nâng hạ có một người, nhưng trên người đó có hơi thở tàn bạo, dường như đã điên cuồng rồi.

Mắt thấy một chiếc ô tô chưa kịp quay đầu sắp bị xe nâng hạ cắm vào cửa kính, nếu xử lý không ổn người bên trong nhất định phải chết.

Trần Hạo không chút do dự ngưng tụ một đoàn pháp quang, bắn ra ngoài, đánh trúng người trên xe, chớp mắt làm cho lái xe lái chiếc xe nâng hạ chuyển hướng tránh khỏi ô tô con.

Sau đó, người lái ô tô con ngàn cân treo sợi tóc vội vàng quay ngược lại, cái gì cũng mặc kệ, cứ thấy đường là vọt tới.

Chốc lát sau, trên giao lộ chỉ còn lại Trần Hạo với chiếc xe tang.

Lái xe nâng hạ nhìn thấy xe tang thì con người càng đỏ, hấn ta lao thẳng đến, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Trần Hạo nhíu mày.

Lái xe nâng hạ này rõ ràng đã mất hết lý trí, chẳng e dè gì mà chỉ muốn phá hoại.

Người này chẳng nhẽ có vấn đề về tinh thần, thế mà lại hành hung người qua đường vô tội.

Trần Hạo định làm hấn ta mê man, có điều lúc đang chuẩn bị bắt pháp quyết thì còi xe cảnh sát vang lên.

Trần Hạo dừng động tác, bảo lái xe không mặt lùi lại, tránh sự tấn công của xe nâng hạ.

Thấy không đuổi kịp xe tang, xe nâng hạ trực tiếp phá toang hàng rào bảo vệ, lại chặn xe ở luồng bên cạnh, cắm thẳng vào

một xe vận tải nhỏ bắt nó ngừng luôn.

Lúc này xe cảnh sát đuổi tới, mấy cảnh sát xuống xe ngăn cản, thế nhưng lái xe nâng hạ rõ ràng không thèm để họ vào mắt.

Lùi đến ven đường cách đó không xa, Trần Hạo không hề nhúng tay mà cứ thế nhìn cảnh sát quây chặt vòng vây, cuối cùng bất đắc dĩ phải nổ súng, bắn chết lái xe nâng hạ.

Nhìn thấy cảnh này Trần Hạo mới bảo lái xe không mặt từ từ đến gần, chớp mắt khi xe đi ngang qua, hắn lấy đi hồn phách của tên lái xe kia.

Sau khi xe tang tiếp tục tiến về phía trước, Trần Hạo mới phát hiện lái xe nâng hạ này không phải mới bắt đầu hành hung, mà là dọc đường vẫn luôn gây thiệt hại đủ thứ.

Trong cảm giác của Trần Hạo, vùng này có ít nhất mười mấy âm hồn mới.

Mịa nó...

Trần Hạo nhăn tít mày.

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, làm liên lụy đến người vô tội cũng là phạm tội, là làm việc ác và gây nên một tội ác.

Chờ xe tang đi xa một chút, Trần Hạo mới vung tay thả một đoàn hồn quang ra, dần dần hóa thành một bóng mờ.

Bóng mờ này chính là hồn của kẻ lái xe nâng hạ.

Hồn phách mới này có hơi mờ mịt.

Chẳng qua trong mắt Trần Hạo đó là một loại dẫn dắt nảy sinh.

Đây là tiếp dẫn lục đạo luân hồi.

Trần Hạo nhíu chặt lông mày, yên lặng quan sát.

Bấy giờ, hồn phách của lái xe nâng hạ như thể cảm giác được gì đó, nét mặt của nó đột nhiên trở nên dữ tợn, trên người càng nổi lên oán khí nồng đậm.

Cùng lúc đó, luân hồi tiếp diễn biến mất không thấy tăm hơi.

Trần Hạo thở dài một tiếng, vươn tay ngưng tụ một đạo pháp quang, vây quanh hồn phách của lái xe kia.

Hồn phách của lái xe phản ứng lại, điên cuồng giãy dụa, sau đó nhìn chằm chằm Trần Hạo với ánh mắt tràn đầy oán hận và ác ý.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Tại sao ngươi lại hành hung người trên đường?”

Hồn phách lái xe chỉ nhìn Trần Hạo mà không nói lời nào.

Trần Hạo bảo: “Ta cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi không nắm lấy thì đừng mong có lần sau.”

Trần Hạo vừa dứt lời, mèo đen đã kêu meo meo, ánh mắt nó sáng rực nhìn hồn phách của lái xe, ánh mắt kia khiến hắn ta cảm thấy run rẩy cả linh hồn, vẻ oán hận và ác ý biến thành hoảng sợ và e ngại.

“Ngươi muốn làm gì, thả ta ra, ta phải đi báo cảnh sát.” Hồn phách lái xe cất tiếng, nhưng lời nói ra lại khiến Trần Hạo cảm thấy buồn cười.

Trần Hạo nhìn hắn ta với ánh mắt trào phúng, nói: “Gặp nguy hiểm thì báo cảnh sát, ngươi có ý thức pháp luật như vậy sao lại lái xe nâng giết chết nhiều người đến thế?”

Hồn phách lái xe sững sờ, dường như hắn ta nhớ tới gì đó, ánh mắt lập tức trở nên điên cuồng và tức giận: “Cuộc sống quá gian khổ, mọi người cùng nhau chết mới tốt.”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Ra là vậy ha, ngươi hại người là do bản thân có tư tưởng tàn bạo, trong lòng có oán hận chứ

chẳng liên quan gì đến người khác.”

Hồn phách lái xe lại không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt nhìn Trần Hạo lập lòe tia hung ác.

Trần Hạo lắc đầu: “Tự gây nghiệt không thể sống. Tiểu Hắc!”

Meo...

Chương 697: Kỳ quái

Nghe tiếng Trần Hạo gọi, mèo đen khẽ hút lấy hồn phách lái xe, hẳn ta chẳng có đường phản kháng bị mèo ta hút vào trong miệng.

Chống lại luân hồi, oán khí sinh sôi, tâm tính sụp đổ, cho dù vì nguyên nhân gì mà thành ra như vậy, không đi tìm đầu sỏ gây họa mà lại lựa chọn sai lầm gieo tai vạ cho người vô tội, sau khi chết trong lòng còn có oán hận, đây là tiết tấu muốn chuyển hóa thành ác quỷ và lệ quỷ tiếp tục đi hại người.

Đối với tình huống này lựa chọn tiêu diệt là cách tốt nhất.

Lái xe nâng hạ chẳng qua chỉ là một nốt nhạc đệm mà thôi, chẳng có ảnh hưởng gì đến Trần Hạo cả. Kế đó xe tang tiếp tục di chuyển, từ từ rời khỏi Hắc Hà, thẳng tiến về hướng Nam.

Thời gian chậm chậm trôi, xe tang không trèo lên cao tốc mà đi đường phố bình thường.

Chẳng qua có thứ lại khiến Trần Hạo giật mình.

Hôm nay trời trong mây trắng, cây cối in bóng râm ven đường, thời tiết tốt như vậy không hiểu sao lại khiến Trần Hạo cảm thấy rất nóng nảy, chẳng thể tĩnh tâm nổi.

Ngay lúc Trần Hạo tưởng vấn đề nằm ở chính hẳn, đồng ruộng bên đường có hai người đánh nhau – một ông cụ và một thanh niên.

Ông cụ da ngăm đen, dáng người cường tráng, mà thanh niên thì khoảng hai mươi tuổi, trông rất gầy yếu. Hẳn ta bị ông lão đuổi theo, hết ăn đá lại dính đánh, mặc cho thanh niên kêu la thảm thiết xin tha thứ, ông lão vẫn để ngoài tai.

Qua mắt Âm Dương, Trần Hạo phát hiện trên người ông lão có một loại hơi thở khó hiểu, nó mang theo sự tàn bạo, dường như có thể ảnh hưởng lòng người.

Trần Hạo bảo lái xe không mặt dừng xe, sau đó nhìn ông cụ đuổi đánh thanh niên.

Chờ đến khi hai người một chạy một đuổi đến ven đường, thanh niên nhìn thấy xe tang nên vội vàng chạy đến xin giúp đỡ.

Trần Hạo không nhìn thanh niên mà chỉ chú ý ông lão.

Lúc ông lão đến trước xe, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang bay ra và bao phủ lên ông lão kia.

Ông ta nhất thời giật mình, ánh mắt vốn đang tức giận có hơi đại ra, rồi chợt nhớ đến gì đó, ông ta kinh hoàng nhìn thoáng qua thanh niên bị đánh thê thảm, xoay người bỏ chạy mất.

Thấy ông lão rút cuộc ngừng lại, thanh niên ngồi sụp xuống đất, kêu rên nói: “Con mịa nó chứ, chẳng qua ta chỉ hái một quả dưa hấu của người mà thôi, ông đây đã bảo sẽ trả tiền rồi mà, sao còn muốn đánh ta chứ? Cần câu của ta, xe máy của ta! Ông đây muốn báo cảnh sát! Lão già yếu đuổi vô dụng kia cứ chờ đó cho ta.”

Trần Hạo nhìn ông lão đã chạy ra xa, lúc này mới nói với thanh niên: “Người anh em à, chuyện báo cảnh sát để sau đi, người vẫn nên đến bệnh viện bôi chút thuốc thì hơn.”

Thanh niên nhìn thoáng qua Trần Hạo trên cửa sổ xe rồi đứng dậy hỏi: “Người có thể cho ta đi nhờ một đoạn được không, đồ đạc của ta đều rơi hết xuống mương rồi.”

Trần Hạo liếc nhìn thanh niên, nhất là túi tiền bên hông của hắn ta, hắn âm thầm lắc đầu.

Mặc dù bị ông lão kia ảnh hưởng nhưng tên này vừa nhìn đã thấy là kẻ tham món lời nhỏ.

“Xe của ta không phải loại tầm thường, nếu người dám lên thì cứ thử.” Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Người trẻ tuổi đánh giá xe tang một chút.

Ừm, đây là một xe trường học đời khá cũ rồi, nhưng nhìn vẫn bóng loáng y như xe mới.

Chẳng qua nhìn có thấy điều gì không tầm thường đâu. Đầu năm này loại xe cũ gì mà không có, phục cổ thôi mà, việc quái gì mà hấn ta không dám.

Người trẻ tuổi thấy Trần Hạo không bảo lấy tiền liền hờn hờ trèo lên xe.

Thế nhưng vừa mới lên hấn ta đã run lập cập, ngạc nhiên nói: “Mịa nó, mới tháng mấy mà trong xe mở máy lạnh lớn như vậy, đót tiền à! “

Trần Hạo nhếch miệng cười, yếu ớt nói: “Xe cũ không có điều hòa, là âm khí tự nhiên đó.”

Người trẻ tuổi: “...”

“Anh trai à, trò đùa này của người hơi ớn rồi đó.” Người trẻ tuổi liếc nhìn người trên xe, ngoại trừ người nói chuyện với hấn ta còn có một tài xế, một hành khách nữ và một con mèo.

Nhất là lúc nhìn đến con mèo, hấn ta cảm thấy không phải sợ nữa.

Ban ngày ban mặt làm quái có thứ gì dọa người, hơn nữa ở phương Bắc mèo và chó đều là vật trừ tà, nơi có mèo mà còn có âm khí, tào lao.

Thấy người trẻ tuổi không tin, Trần Hạo không tán dóc thêm nữa, cất tiếng hỏi: “Người muốn đi đâu? Ta nói trước,

người chỉ có thể ngồi trong này mười phút, quá thời gian mà không chịu xuống, nếu có xảy ra chuyện ta cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

Người trẻ tuổi vẫn tiếp tục trầm nghĩ, một cái xe nát mà thôi, còn mở điều hòa lạnh như vậy, cứ làm như hấn ta thích ngồi lăm ấy.

“Không cần đến mười phút đâu, lái thẳng về phía trước, sau đó rẽ trái đi hai trăm mét là đến.” Hấn ta vừa ngồi xuống vừa nói.

Có điều lúc mới đặt mông xuống, hấn liền sợ hãi nhảy dựng lên: “Mịa nó, sao ghê ngồi buốt như vậy!”

Trần Hạo không phản ứng lại hấn ta, bảo lái xe không mặt tiến về phía trước.

Đồng thời Trần Hạo cũng quan sát điểm khác thường của vùng đất bên ngoài kia.

Chẳng hiểu sao hấn lại nóng nảy, còn có hơi thở tàn bạo trên người ông lão kia nữa, tất cả đều lộ ra vẻ bất thường.

Thấy Trần Hạo không để ý đến mình, người trẻ tuổi oán thăm vài câu liền ngồi thử sang chỗ khác, thế nhưng chẳng có một chỗ bình thường, cuối cùng hấn ta chỉ có thể đứng, đồng thời cũng nghi ngờ quan sát nhóm Trần Hạo.

Chẳng mấy chốc xe tang đã đến gần một trấn nhỏ.

Đến đây, đôi mắt Trần Hạo híp lại.

Hơi thở tàn bạo trong trấn nhỏ kia càng nồng hơn.

Chưa đi vào mà Trần Hạo đã thấy mấy người đang đánh nhau, họ như thể không muốn sống vậy.

Đợi đến khi tiến vào trấn nhỏ, Trần Hạo phát hiện trong trấn có rất nhiều người vẻ mặt khó chịu, họ đều có độ tuổi từ 40

đến 50.

Trái lại, thanh niên trai tráng chẳng có vấn đề gì.

Dừng lại trên một con đường, Trần Hạo để người trẻ tuổi xuống xe.

Người trẻ tuổi trừng to mắt: “Anh bạn à, còn hơn mấy trăm mét nữa mới đến bệnh viện đó, cho ta đi nhờ thêm đoạn nữa thôi, hiện giờ cả người ta đều...”

Hắn ta còn chưa nói xong, Trần Hạo đã đá thẳng hắn ta xuống xe, kẻ đó xe tang khởi động, nhanh chóng rời đi.

Người trẻ tuổi vốn định đứng lên mắng vài câu lại đột nhiên nghĩ đến gì đó, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Mịa nó chứ, hình như vừa rời không có cửa xe, thế hắn ta xuống kiểu gì...

Hắn ta đụng phải quỷ rồi!

Người trẻ tuổi run cầm cập, quay người chạy về hướng ngược lại, đi bệnh viện gì chứ, hắn ta chẳng dám đi nữa.

Trần Hạo đi dạo quanh trấn nhỏ, tìm kiếm cội nguồn của hơi thở tàn bạo kia, rốt cuộc hắn cũng phát hiện một miệng giếng cổ trong một thôn trang nhỏ ở vùng ngoại ô.

Hơi thở tàn bạo kia tràn ra từ trong giếng cổ này.

Chẳng qua lúc nhìn thấy giếng cổ, Trần Hạo nhú mày.

Xung quanh giếng cổ xây một bồn hoa rất đẹp, cách trang trí mang hương vị xa xưa, bờ giếng khắc hình mây trôi và những con thú đem lại điềm lành, còn có vài đóm quẩn quanh nữa, thậm chí bên cạnh giếng cổ còn có một hương đàn, hương khói khá thịnh.

Lúc Trần Hạo phát hiện giếng cổ, hắn còn thấy mấy nam nữ đang dâng hương, dập đầu trước giếng, trông như một tín đồ.

Chẳng qua ở trong mắt Trần Hạo, những hành vi này chỉ là hình thức, hương bình thường không có tác dụng, người cúng bái lại bị hơi thở tàn bạo từ miệng giếng quán quanh lên người.

Thoạt nhìn mới buồn cười làm sao, bái quỷ giếng cổ, tìm tai họa cho mình, đây chính là tự làm tự chịu.

Trần Hạo không để ý mấy người bị hơi thở tàn bạo quán lấy sẽ như thế nào, ánh mắt của hắn đều tập trung lên giếng cổ.

Miệng giếng này nhìn không tầm thường chút nào, nó cao hơn một thước, thế mà còn tỏa hơi nước ra bên ngoài, di chuyển đủ bốn bề, mang theo hơi thở tàn bạo thần nhiên, khuếch tán trong không khí, thổi đến phương xa.

Có điều giếng cổ có miệng, lại có một lực lượng vô danh khác ngăn cản ý niệm cảm giác của Trần Hạo.

Trần Hạo yên lặng chờ mấy người kia thăm viếng và bái lạy, thu dọn rời đi xong mới định đi qua.

Vừa tới gần, một cánh tay đột nhiên vươn ra bắt lấy cổ tay Trần Hạo.

Chương 698: Giếng sinh tử.

Tay của Trần Hạo bị ai đó tóm lấy, hắn dừng lại quay người nhìn, thì gặp một người đang nhe răng cười, lộ ra hàm răng vàng khè bị thiếu mất một cái răng cửa.

Hướng mắt nhìn thì thấy gương mặt của người đó đầy nếp nhăn, vừa xấu vừa đen, đen như màn đêm trên bầu trời. Người này có vóc dáng nhỏ bé và hơi gầy, mặc một bộ trường bào cũ, trong tay cầm chuỗi ngọc mã não.

“Tiểu huynh đệ, ta thấy ấn đường của ngươi đen xì, trên người lại có âm khí, có lẽ đã gặp thứ gì không sạch sẽ nhỉ.” Người đàn ông răng vàng quan sát Trần Hạo, nghiêm túc nói.

Trần Hạo cau mày, cười híp mắt hỏi: ” Đại thúc, ngươi biết vấn đề này à.”

Người đàn ông răng vàng cười nói: “Biết sơ qua thôi, nhưng chút âm khí trên người ngươi là vấn đề đơn giản, chỉ cần một tờ linh phù có thể loại trừ, ta nhìn ngươi rất hợp mắt, vậy giảm 20% cho ngươi.”

Người đàn ông răng vàng lấy ra một lá bùa hình tam giác.

Trần Hạo liếc sang, trông mắt khế đảo.

Kì lạ ghê.

Linh phù này là hàng thật, còn là Khu Tà phù nữa.

Chẳng qua hài quang của Linh phù này khá yếu, gần như không nhận ra được. Nhưng dùng để trừ âm khí thì vẫn có tác dụng, về phương diện khác sẽ giống như ném que diêm vào trong nước, không thể dùng được.

Cầm Linh phù, Trần Hạo ngắm qua một chút rồi cười hỏi: “Giá bao nhiêu?”

Người đàn ông răng vàng nói: “Năm ngàn.”

Trần Hạo không ngần ngại nói thẳng: “Đại sư có tài khoản không, ta chuyển khoản cho tiện.”

Người đàn ông răng vàng sững người, ngạc nhiên nhìn Trần Hạo, ông ta không ngờ Trần Hạo lại hào phóng như thế.

Cũng chẳng có vấn đề gì, người đàn ông răng vàng vui vẻ cười.

Ông ta buôn bán mười đơn mới được một đơn, đó còn may, xui xui cái thì bị mặc cả còn một nửa, mỗi lần như thế người đàn ông răng vàng đều đau đến cắt ruột, vì những thứ này đều là hàng thật.

Không ngờ hôm nay ông gặp được kẻ có tiền, trong lòng vừa cảm thấy may mắn vừa mắng mình không biết nhìn người, nãy giờ mười ngàn chẳng phải kiếm lời hơn rồi sao.

Nhưng đã ra giá không thể tăng thêm được, làm như thế không có uy tín, thậm chí còn hỏng việc.

Ông ta đành lấy điện thoại ra cho Trần Hạo quét mã.

Trần Hạo chuyển tiền xong, cười híp mắt hỏi: “Đại sư, người là người ở đây nhỉ.”

Người đàn ông răng vàng nói: “Nhà ta bảy đời ở nơi này, cha truyền con nối đã hơn hai trăm năm rồi.”

Trần Hạo hỏi thăm: “Vậy đại sư chắc cũng biết về giếng cổ ở đây.”

Đôi mắt của người đàn ông răng vàng giật giật mấy cái, ông ta nói: “Ta biết chút thôi, cái giếng đó là giếng của Long Vương, truyền thuyết kể rằng nơi này là phần đất mà con trai thứ ba của Long Thần cai trị, mấy trăm năm qua dù khu vực này gặp hạn hán ngập mặn đều bình an trái qua nhờ cái giếng này, người ta lấy bao nhiêu cũng không hết. Hơn nữa giếng

Long Vương này cũng rất linh, chỉ cần người đàn thành tâm cúng bái, cầu gì được lấy, có rất nhiều quan chức từ xa không ngại đường xá xa xôi tới đây lễ bái.”

Trần Hạo nói: “Vậy đại sư thấy thế nào, Long Vương linh thiêng vậy sao?”

Người đàn ông răng vàng nói: “Chuyện này khó nói, mê tín, tin thì có, không tin thì không, mọi chuyện phải phụ thuộc vào trong lòng của người.”

Trần Hạo nhìn chằm chằm người đàn ông răng vàng rồi cười nói: “Vậy ta thử một lần, xem Long Vương có ra hay không.”

Nói xong Trần Hạo giơ tay lên, dưới cái nhìn chăm chú của người đối diện, hắn bấm pháp quyết, ngưng tụ một luồng sáng cường đại bao lấy lá bùa tam giác kia để khai quang gia cố.

Ánh sáng pháp thuật dần dần biến mất, chiếc bùa phé phẩm ban đầu nháy mắt tràn ngập ánh sáng, lộ ra sức mạnh của nó.

Người đàn ông răng vàng tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Ông tốn nửa ngày khoe khoang đủ thứ, kết quả gặp ngay đồng đạo chứ không phải kẻ giàu có nào cả.

Không đúng, người này không phải đồng đạo của ông, với tu vị hiện tại của ông, ông giống như một tên hề đang diễn trò trước mắt người này.

Việc càng shock hơn khi ông ta thấy Trần Hạo vung tay khiến Linh phù hình tam giác kia biến thành luồng ánh sáng rơi xuống giếng.

Rầm!

Trong nháy mắt, có một vụ nổ xảy ra dưới đáy giếng, làm mặt đất xung quanh rung chuyển, khiến du khách ở bốn phía

đều ngạc nhiên trước hiện tượng kì lạ đó.

Những người này không nhìn thấy, có một luồng khí tức hung tợn và bạo ngược từ giếng cổ tản ra, bao lấy cơ thể từng người khiến sắc mặt của những người đó trở nên kinh khủng.

“Đm, chờ... đạo hữu làm gì vậy!” Người đàn ông răng vàng hoàn hồn, kêu lên.

Trần Hạo nhìn giếng cổ rồi nói: “Tìm hiểu chút thôi, nhưng tiếc quá, nền tảng của Linh phù này quá kém, dù ta đã gia cố thêm cho nó nhưng sức mạnh cũng bị hạn chế, không thể phá cấm chế bên trong.”

Người đàn ông răng vàng sợ hãi: “Mẹ ơi, người sao có thể dùng phù của ta để tìm hiểu như vậy được.”

Trần Hạo híp mắt cười: “Chẳng phải phù của đại sư dùng như vậy sao, hơn nữa, ta đã bỏ tiền ra mua, ta muốn làm như nào đại sư quản được à.”

Người đàn ông răng vàng nhìn thấy đám khí tức hung bạo kia dường như đã chú ý tới hắn thì cảm thấy mệt mỏi.

Ông tưởng hôm nay sẽ kiếm được chút đỉnh, ai ngờ tự cầm đá đập mình. Mẹ nó, đúng là tự làm tự chịu!

Nhìn đám khí tức hung bạo kia sắp quần lấy cơ thể mình, người đàn ông răng vàng vội vàng lấy Linh phù dán lên người mình, Linh phù tự dung bốc cháy, sau đó một luồng ánh sáng bao quanh có thể người đàn ông, khiến khí tức hung bạo mất mục tiêu, tiếp tục di chuyển bốn phía.

Đúng lúc này, Trần Hạo vỗ vai người đàn ông rồi nói: “Có thể dùng Liễn Tức phù như thế, sáng tạo thật đó.”

Người đàn ông răng vàng đen mặt, bởi vì một cái vỗ vai của Trần Hạo đã đập nát linh quang trên người ông. Khiến đám khí tức kia có xu thế tụ lại vây quanh ông ta.

Người đàn ông răng vàng hằm hằm nhìn Trần Hạo: “Ta nói đạo hữu đừng quá đáng như thế, chỉ có năm ngàn thôi, ta trả lại là được, người đừng hại ta nữa được không.”

Trần Hạo cười: “Ta không quan tâm tiền bạc, người nói cho ta biết chuyện của giếng cổ này là được.”

Người đàn ông răng vàng vội nói: “Đó là giếng sinh tử, nhưng bây giờ tà khí của nó càng ngày càng mạnh gần như vượt khỏi tầm kiểm soát. Ta đã thông báo cho ban ngành liên quan, nhưng mãi không thấy người tới đây xem xét, ta không biết ban ngành đang bận cái gì.”

Trần Hạo nghi ngờ hỏi: “Giếng sinh tử là cái gì, ta chưa nghe qua bao giờ?”

Người đàn ông răng vàng nói: “Giếng sinh tử là tên tôi đặt, nó có một cái tên mà đạo hữu chắc chắn biết, đó là nơi thủy mạch hội tụ.”

Trần Hạo giờ mới hiểu ra, hỏi lại: “Nơi này là thủy mạch, sao thành giếng sinh tử được.”

Người đàn ông răng vàng nói: “Bởi gì giếng này sẽ xuất hiện một xác chết vào ngày mùng bốn hàng tháng, hơn hai trăm năm nay không có tháng nào bị rối loạn.”

Trần Hạo hít một hơi lãnh khí.

Mỗi tháng đều xuất hiện, hơn nữa vào đúng một ngày, đây đúng là vấn đề lớn.

“Dựa trên tình huống này, môn phái của đạo hữu đã thủ vững ở đây hai trăm năm qua, vậy mà không tra được nguyên nhân thứ này xuất hiện?” Trần Hạo hỏi.

Người đàn ông răng vàng bó: “Chúng ta đã tra qua nhưng không được. Phía dưới kết nối với bảy nguồn thủy mạch, bảy

nguồn thủy mạch này lại phân ra nhiều chi mạch khác nhau, không thể điều tra tường tận vấn đề về thủy mạch được.”

Nói tới đây, người đàn ông răng vàng nói: Ta nói chắc đạo hữu cũng không tin, chuyện đáng sợ nhất là phía những thi thể được vớt ra, chúng ta không thể điều tra được thân phận của bọn họ, hơn nữa bọn họ đều mặc đồ cổ trang.”

Chương 699: Sự tồn tại của giếng sinh tử

“Còn có việc như này?” Trần Hạo nghe thế thì cực kì ngạc nhiên.

Người đàn ông răng vàng nói: “Tháng nào ta cũng phải đi tới đây, sao giả được.”

Trần Hạo trầm ngâm, tay ấn pháp quyết, ngưng tụ một luồng ánh sáng, bao lấy người đàn ông răng vàng, luồng khí tức bạo ngược lách khỏi người đàn ông răng vàng.

Người đàn ông răng vàng thở dài, khớp ngón tay trắng bệch do dùng sức nắm mã não.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Đại sư, ta thấy chúng ta có duyên với nhau, tìm chỗ tâm sự cái nhĩ?”

Người đàn ông răng vàng đầu dám từ chối, vội vàng đồng ý, nhưng trong lòng cũng oán thâm, mẹ nó duyên với phận, lại còn là một thằng không sợ chết tò mò chuyện giếng sinh tử.

Dẫn người đàn ông răng vàng tới Linh Xa, người đàn ông răng vàng vốn rất bình tĩnh, nhưng khi bước vào cửa xe, nét mặt của hắn thay đổi, cả người cứng đờ, không dám cử động.

Trần Hạo nói: “Sao thế đại sư, lên xe nào.”

Người đàn ông răng vàng cầu xin: “Tôi đổi chỗ được không.”

Trần Hạo hí mắt: “Sao, chē xe của ta à?”

“Ta không dám, tiền bối, ta nói thật, người muốn nghe gì ta nói đó, nhưng xe này... ta chưa muốn gặp tổ tiên đâu.” Người đàn ông răng vàng tỏ vẻ đáng thương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Đại sư cứ đùa, đây là xe riêng, không phải xe đơn vị, không sao đâu.”

Người đàn ông răng vàng nghi ngờ nhìn Trần Hạo, suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy đúng.

Không thù oán gì, còn cần hẳn cung cấp thông tin về giếng sinh tử, không thể nào là loại người như vậy được.

Cẩn rằng, người đàn ông răng vàng lên xe, cẩn thận đánh giá xung quanh.

Chờ thấy trong xe có một người tài xế cùng một cô gái và con mèo, người đàn ông răng vàng sững sờ, chợt nghĩ đến gì đó, bên trong ánh mắt của hắn có sự kiêng kỵ.

Trần Hạo lên xe, ngồi xuống nhìn người đàn ông răng vàng: “Mời đại sư ngồi.”

“Không, ta thích đứng.” Người đàn ông răng vàng từ chối.

Linh Xa trong truyền thuyết này không không phải là thứ người sống có thể tiếp xúc, nếu người bình thường gặp không biết điều đi lên xe, một là bệnh hai là chết.

Người đàn ông răng vàng mặc dù là tu sĩ có thể vẽ được linh phù, nhưng không dám chủ quan.

Nhìn người đàn ông răng vàng quả quyết như thế, Trần Hạo không nói nhiều nữa, vào thẳng chủ đề: “Đại sư, ta muốn hiểu một số vấn đề về giếng sinh tử, không biết người có thể giảng giải vài câu được không.”

Người đàn ông răng vàng cười nói: “Không có vấn đề.”

Sau đó người đàn ông răng vàng nói từ đầu tới cuối.

Thì ra giếng sinh tử hồi trước đúng là giếng rồng, nước giếng vô tận, vị ngọt thanh, thậm chí có truyền thuyết có người

nhìn thấy trong giếng có cô gái đang nghịch nước, sau khi bị phát hiện thì hóa thành rồng chui vào xuống giếng.

Nhưng một ngày hai trăm năm trước, giông tố bão bùng, sấm sét ùng ùng, liên tiếp ba ngày, sau đó có chuyện kì lạ xảy ra, nước giếng rồng biến thành màu đỏ, có hơi mùi của máu, mà chó gà xung quanh giếng chết hết trong vòng một ngày.

Tình huống này gây chấn động tới quan phủ, Đạo môn cùng đạo Phật. Sau đó đạo Phật dùng cấm chế phong ấn mới có thể trừ đi dòng nước máu đó, để giếng rồng trở về bình thường.

Lúc đó, cụ tổ người đàn ông răng vàng mới là một tán tu, bị điều động tới đây trông coi giếng rồng.

Sau đó cụ tổ người đàn ông răng vàng mới phát hiện sự dị thường của giếng rồng.

Sau khi vớt thi thể lên, nước giếng sẽ khôi phục bình thường, tháng nào cũng như thế.

Cụ tổ người đàn ông răng vàng báo cáo lên cấp trên, các môn phái của đạo môn tiếp tục phái người thăm dò, dưới tình huống bình thường giếng rồng không có vấn đề, mà vào rạng sáng mùng bốn, năm đó có mấy vị tu sĩ thông thạo thủy pháp chui xuống khi nước giếng còn đỏ, kết quả không quay lại, về sau có thêm một vị tu sĩ chui xuống đó vào đúng rạng sáng mùng bốn cũng một đi không trở về. Lần này kinh động tới đạo môn, nghiên cứu về giếng rồng nhiều năm nhưng không có kết quả gì, lại tổn thất không ít, cuối cùng đạo môn quyết định đóng giếng, không quan tâm nữa.

Nhưng bởi vì hành động này của đạo môn.

Vào đợt tu sĩ ngoại xâm bị bẫy chui vào giếng rồng trăm năm trước.

Tại thời điểm đó, giếng rỗng bắt đầu xảy ra dị biến, xuất hiện luồng khí tức bạo ngược kia.

Khí tức này ban đầu rất nhạt, lực ảnh hưởng rất nhỏ, cuối cùng sau thời gian dài, khí tức càng mạnh, cho đến hôm nay, khí tức như có linh trí, giống như khi Trần Hạo tấn công, luồng khí tức bạo ngược bộc phát, tìm chủ nhân linh phù để báo thù.

Nghe người đàn ông răng vàng nói, Trần Hạo hỏi: “Khí tức bạo ngược như này không phải đồ tốt, ban ngành trọng điểm không hành động gì à?”

Người đàn ông răng vàng cười khan: “Có chứ, mười mấy năm trước ban ngành đã tổ chức hành động một lần, chín tu sĩ chui xuống đáy giếng chưa hề đi ra. Năm năm trước, ban ngành lại cử máy móc gì đó xuống, ta không biết thứ đó là gì nhưng sau lần đó, ban ngành không tới nữa.”

Trần Hạo nhìn người đàn ông răng vàng một lúc rồi nói: “Đại sư, không biết thi thể vớt từ đáy giếng lên chôn ở đâu.”

Người đàn ông răng vàng nói: “Biến mất.”

“Biến mất?” Trần Hạo sững người.

Người đàn ông răng vàng nói: “Đúng vậy, những thi thể đó được vớt lên sẽ hòa tan trong vòng hai mươi tư giờ, ta đã thí nghiệm qua, dù bảo quản trong phòng, hay tủ lạnh cũng không có tác dụng, thi thể sẽ hóa thành nước rồi bay hơi.

Trần Hạo nhú mày.

Không khoa học, bảo quản trong tủ lạnh cũng không được, còn thi thể lại hòa tan thành nước nữa.

Vừa nghĩ tới đó, người đàn ông răng vàng nói: “Đạo huu, ngày mai là mừng bốn, nếu muốn hiểu thêm, người nên ở lại thì sẽ thấy, đừng nói vội, mỗi một cái xác nổi lên trong giếng

rồng đều là những người con gái xinh xắn mặc đồ cổ trang, trong rất đẹp.”

Nói tới đây, người đàn ông răng vàng lộ vẻ hèn mọn.

Trần Hạo ghét bỏ: “Đại sư, ngươi không phải...”

“Khụ khụ, ngươi nghĩ gì thế, ta đâu phải người như thế, không ngại chứ tiền bối, vẫn bối năm nay đã năm mươi tám, nhưng vẫn còn thân đồng tử, đạo hạnh yếu kém nhưng có máu đồng tử để vẽ bùa, còn nước tiểu đồng tử để trừ tà.” Người đàn ông răng vàng kiêu ngạo.

Trần Hạo: “...”

Hắn nhìn người đàn ông răng vàng một lúc rồi nói: “Ngươi lớn tuổi hơn ra, đừng gọi ta là tiền bối, cứ gọi đạo hữu là được, đã gặp giếng rồng này không tìm hiểu không hay, mai là ngày mừng bốn, ta sẽ ở lại mở mang kiến thức.”

Người đàn ông răng vàng vui mừng: “Vậy thì tốt, ta đi trước... sắp xếp cho đạo hữu.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy phiền đạo hữu quá.”

Chương 700: Tĩnh Tĩnh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Trên đường đi tới nơi ở của người đàn ông răng vàng, cả hai nói chuyện phiếm với nhau, Trần Hạo mới biết người đàn ông răng vàng này tên Liêu Nhất Ba.

Cụ tổ của hắn được bản Mao Sơn pháo không trọn vẹn để vào đạo, sau đó chấp vá lung tinh, coi như là bản truyền thừa hoàn thiện của môn phái, cũng nên là chi nhánh của Mao Sơn.

Nhưng Mao Sơn không chấp nhận bọn họ.

Dựa theo một quy định nào đó, trừ phi hắn có thể một bước lên tiên, hoặc nhặt được bảo vật tuyệt thế, nếu không việc nhận tổ quy tông không bao giờ xảy ra, dù sao chỉ cần Mao Sơn chấp nhận, muốn cái gì có cái đó. Mà nơi này nghèo đói như thế, mấy đời đều đơn truyền, truyền thừa không biết đoạn tuyệt từ lúc nào, chi nhánh như này, Mao Sơn có rất nhiều, nên bọn họ không được quan tâm.

Mà nơi ở của Liêu Nhất Ba không phải miếu thờ đạo quán, mà là một cái nhà.

Căn nhà này rất cũ, nhưng được gia cố không tệ.

Ngay phòng lớn của nhà là nơi thờ phụng Tam Thanh cùng cụ tổ

Bởi vì không có hương hỏa thường xuyên, Tam Thanh không có linh quang, còn cụ tổ dường như đã chuyển thế đầu thai, giờ cúng bái để tỏ tâm ý mà thôi.

Trần Hạo lợi hại hơn Liêu Nhất Ba nhưng vẫn cần tuân theo quy định.

Linh Xa bị Trần Hạo thu lại, sau đó cùng mèo đen và Thu Danh tiến vào phòng lớn, lấy nén nhang thi lễ.

Liêu Nhất Ba thấy thế thì gương mặt giật giật, không nói chuyện.

Chờ Trần Hạo thắp hương xong, lúc này hắn mới nói: “Đạo hữu, nhang bình thường là được rồi, vậy lãng phí quá.”

Trần Hạo mỉm cười: “Linh hương thôi, đạo hữu không phải để ý, à, nơi này không tệ. Phong hoàn thủy nhiều, tứ môn kỳ cư, tạo ra phong thủy linh cục cực tốt.”

Liêu Nhất Ba tự mãn: “Ngại quá, phong thủy chỗ này được như vậy nhờ đạo giáo chúng tôi mất mấy chục năm bố trí mới hoàn xong, ta không có tài cán gì, vì có thể tiếp tục truyền thừa, chỉ có thể bồi dưỡng đệ tử nhờ vào linh cục này.”

Trần Hạo không nói gì.

Môn phái lớn dựa vào linh thạch để bồi dưỡng đệ tử, môn phái nhỏ hoặc tán tu thì dựa vào thiên môn hoặc đường tắt để bồi dưỡng. Hiệu quả không bằng linh thạch, nhưng linh thạch không phải thứ ai muốn cũng được.

Nói chuyện xong, Liêu Nhất Ba sắp xếp cho Trần Hạo một căn phòng sạch sẽ, sau đó mời Trần Hạo ăn tối.

Trần Hạo không thể từ chối, đành đi cùng Liêu Nhất Ba tới nhà hàng.

Vừa ra cửa đang định đi thì một người chạy xe điện tới vừa hét: “Liêu đại sư, Liêu đại sư, cứu mạng.”

Liêu Nhất Ba dừng lại, nhìn người tới thì biết là ai rồi cười nói: “Tiểu Lý, sao vậy.”

“Đại sư cứu mạng, nhà ta xảy ra chuyện rồi” Người vừa đến là một thanh niên, khi tới gần thì phanh gấp, sợ hãi mở miệng.

Liêu Nhất Ba thấy hấn không đúng, vội vàng hỏi: “Tiểu Lý đừng gấp, thử đi rồi nói.”

“Vợ ta có thai.” Người thanh niên nói.

Liêu Nhất Ba sững sờ, dở khóc dở cười: “Đây là chuyện tốt rồi mà, người đã kết hôn một năm rồi, giờ có con là bình thường.”

Người thanh niên nói: “Nhưng vợ ta chỉ có một đứa, đã được sáu tháng, đi kiểm tra trên bệnh viện rồi. Nhưng hôm nay vợ ta kêu đau bụng thì đi khám lại, kết quả trong bụng vợ ta lòi ra đứa nữa, mà chuyện cực kì kì quặc, đứa trẻ đó sắp ra đời rồi. Từ một đứa sang hai đứa đã lạ rồi.”

A!

Nghe nói như thế, Trần Hạo cùng Liêu Nhất Ba đồng thời kinh hãi.

Sau khi mang thai lại xuất hiện con thứ hai là không thể.

Sự tình khác thường, chắc chắn có yêu tà.

Cả hai nhìn nhau, Trần Hạo không lo bữa tối lắm nên mở miệng nói: “Đạo hữu, chúng ta đi xem xem.”

Liêu Nhất Ba gật đầu.

Sau đó người thanh niên dẫn đường, ba người tới nhà cậu ta.

Vợ mình có việc lạ, cậu ta không tin bệnh viện lên đưa về, để Liêu đại sư tới xem.

Vừa tới cổng, Trần Hạo đánh giá qua căn nhà này, sau khi nhìn Trần Hạo phải cau mày.

Ngôi nhà hai tầng mới xây trang trí không tệ.

Nhưng trong mắt Trần Hạo, ngôi nhà này có tà khí rất mạnh, khí tức bạo ngược tại giếng rồng kia không ngừng chuyển tà khí vào.

Nhìn Liêu Nhất Ba, hắn cũng phát hiện dị thường, ánh mắt hai người giao nhau.

Đi vào trong nhà, tới gần người phụ nữ mang thai, Trần Hạo phát hiện càng nhiều vấn đề.

Tà khí khuếch tán từ người phụ nữ này ra, khí tức bạo ngược kia cũng tiến vào cơ thể ấy.

Người phụ nữ mang thai cực kì đau đớn, nâng bụng niên có thể thấy thứ gì đang động đậy.

Người nhà đứng xung quanh lo lắng, không dám tới gần.

Trần Hạo nhìn khí tức yếu ớt của người phụ nữ, nhíu mày.

Tà khí bên trong người phụ nữ lớn không ngừng, mà sinh mệnh của cô giảm không ngừng.

Dựa vào sự tăng trưởng của tà khí, người phụ nữ này sợ không chịu nổi.

Trần Hạo không do dự, quyết định xuất thủ, tay ấn pháp quyết, ngưng tụ luồng ánh sáng bao trùm người phụ nữ mang thai, cắt đứt tà khí của khí tức kia rót vào.

Tà khí trong bụng người phụ nữ dừng lại trong nháy mắt.

Ngay trước khi Trần Hạo chuẩn bị thi pháp, đem tà khí bức ra thì người phụ nữ mang thai đột nhiên tròn mắt, đứng dậy trên tường, mặt tái nhợt lạnh lẽo nhìn Trần Hạo.

“Đạo sĩ thôi, người dám ngăn ta xuất sinh.”

Tiếng nói của người phụ nữ mang thai lại chói tai lạ thường.

Người nhà thanh niên bị dọa chạy hết ra ngoài.

Trần Hạo nhìn chăm chăm người phụ nữ mang thai, mở miệng nói: “Người muốn xuất sinh, thì tự luân hồi, đừng cướp đoạt thai khí của người khác, dùng tà pháp ngưng tụ thân thể, dù ra đời người vẫn là yêu tà.”

Người phụ nữ mang thai đột nhiên cười haha: “Yêu tà, ta khi sống làm người, các người coi ta là yêu tà, giờ ta chuyển thể thành yêu tà là hợp ý các người rồi.”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Ý định xấu xa như thế ta không cho phép.”

Người phụ nữ mang thai nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Không cho phép, người cho rằng người là ai, nói cho người biết, hôm nay ta sẽ xuất sinh, dám quấy nhiễu ta, ta cho người hồn phi phách tán, vĩnh viễn không...”

Chưa nói hết câu, người phụ nữ mang thai liền im bật, nhìn cây kiếm đào mọc trên bụng mình, pháp quang không ngừng hút vào, không thể nói tiếp.

Trần Hạo cười nói: “Nói đi, sao không nói nữa.”

Người phụ nữ mang thai hằm hằm nhìn Trần Hạo, sau một lúc mới nói: “Đạo sĩ thôi, người giỏi lắm, ta nhớ kỹ người rồi.”

Nói xong cơ thể người phụ nữ mang thai mềm oặt ngã xuống, luồng tà khí bao quanh lấy một hư ảnh ở sau lưng cô muốn chạy trốn.

Nhưng hư ảnh chưa kịp chạy thoát thì Trần Hạo xông tới.

“Đã gặp ta còn muốn chạy à, ở lại đây.”

Lôi quang lóe lên, hư ảnh kêu rên thảm thiết, rơi xuống mặt đất lộ ra bóng dáng của người con gái.

Trần Hạo nhìn thấy mặt người con gái đó thì khóe miệng giật một cái.

Con mẹ nó, xấu thật đó, lông mày như cái kéo, mắt gà chọi, mũi gãy, tảng hô, mặt đầy ổ gà.

“Đại sư tha mạng, đại sư tha mạng, bỏ qua cho tiểu nữ, tiểu nữ rất đáng thương.” Tà hồn rặng hô cầu xin.

Trần Hạo khẽ nói: “Không muốn chết thì nói thân phận của mình, còn có người có quan hệ gì với giếng rồng kia?”

Tà hồn răng hô vôi vàng nói: “Ta là Tĩnh Tĩnh, là người hầu của Long Nữ.”

Chương 701: Trực tiếp làm.

“Người hầu của Long Nữ? Giếng rỗng này thực sự có rỗng!” Trần Hạo kinh ngạc.

“Không thể nào, Thần thú mạnh như rỗng năm nay không thể tồn tại, người nói láo.” Liêu Nhất Ba phản bác.

Tà hồn rằng hô vôi vàng nói: “Ta không nói láo, ta thực sự là người hầu của Long Nữ, sau khi chết, hồn phách của ta tới Long cung phụ vụ Long Nữ vài chục năm, lần này Long Nữ giúp bạn ta chuyển sinh để tìm một bé gái có nốt ruồi son trong lòng bàn tay.”

“Các người?” Trần Hạo nói trọng điểm, truy hỏi.

Tà hồn rằng hô khiếp sợ nói: “Đúng vậy, Long Nữ có tất cả mười tám vị người hầu, đều bị Long Nữ chuyển sinh.”

Sắc mặt Trần Hạo thay đổi.

Cách chuyển sinh này chính là giết chết một sinh mệnh để xuất thế, không chỉ như thế, người mẹ cũng không có khả năng may mắn thoát được, loại hành vi như thế cực kỳ độc ác.

Có thể làm ra hành vi này, Trần Hạo không tin đó là rỗng.

Dù chưa thấy rỗng trong truyền thuyết bao giờ nhưng trong ghi chép của đạo kinh, rỗng là linh vật, là Thần Thú, không có khả năng độc ác như thế.

Nhìn khí tức bạo ngược trong giếng rỗng, rồi nhìn tà hồn này, sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, không nói thêm lời nào, thu tà hồn lại, quay người đi ra ngoài.

“Đạo hữu, người đi đâu?” Liêu Nhất Ba vôi vàng hỏi.

Trần Hạo không nói chuyện, ra cửa đi thẳng tới giếng rỗng.

Trước đó còn suy nghĩ nên giải quyết vấn đề này thế này, còn hiện tại, tìm hiểu cái rắc, Long Nữ đúng không, hôm nay hẳn phải mở mang tầm mắt, xem nó là thứ gì.

Không bao lâu, Trần Hạo đã tới giếng rỗng.

Lúc này không có nhiều người xung quanh giếng rỗng, Trần Hạo đến miệng giếng, nhìn nước giếng trong suốt, còn luồng khí tức ẩn lấp trong nước giếng, ánh mắt Trần Hạo lóe sáng.

Sau một lúc, Trần Hạo đã chuẩn bị xong, tay bấm pháp quyết, ngưng tụ một luồng ánh sáng, định đem miệng giếng phong ấn lại, để khí tức bạo ngược không tán ra.

Nhưng Trần Hạo vừa ấn xong pháp quyết thì có một âm thanh phát ra từ đằng sau: “Đạo hữu, vô dụng thôi, tà khí trong giếng này không phong ấn lại được đâu.”

Người nói chính là Liêu Nhất Ba, hắn vừa nói xong, tà khí hội tụ bên trong giếng, sau đó tấn công phong ấn, mỗi một lần lại mạnh hơn.

Trần Hạo không hành động, cảm thấy khí tức bạo ngược tập trung, tấn công, cuối cùng, ngay tại khoảnh khắc khí tức bạo ngược tập trung tới một mức độ nhất định, trong tay Trần Hạo xuất hiện một quả cầu sét, tấn công xuống giếng, sức mạnh của quả cầu sét nháy mắt quét sạch khí tức bạo ngược.

Liêu Nhất Ba: “(? ㄐ?) “

Thanh trừ xong khí tức bạo ngược, Trần Hạo không lơ là mà tiếp tục chú ý tình hình của giếng nước.

Quả nhiên, luồng khí tức bạo ngược biến mất kia không phải bản thể, đầu nguồn của nó vẫn còn dưới đáy giếng, lúc này luồng khí tức bắt đầu hội tụ dưới đáy giếng.

Đồng thời, số lượng càng nhanh, càng lớn, Trần Hạo loáng thoáng cảm thấy nước giếng nhiều hơn.

Nhìn thấy tình hình này, Trần Hạo nở nụ cười, ánh mắt trở nên đáng sợ.

Liêu Nhất Ba cũng nhận ra gì đó, vội vàng hoảng sợ lùi lại phía sau, đồng thời mở miệng nói: “Đạo hữu, người đừng làm loạn, ở nơi này có mấy ngàn người đó.”

Đúng lúc này, nước giếng sôi lên, một cỗ sóng xung kích phá vỡ phong ấn của Trần Hạo, sau đó nước giếng trào ra thành cột nước trăm mét, bọt nước tản ra, lượn lờ bốn phía như động vật sống, ngay khoảnh khắc bao trùm cả làng.

Người trong thôn cùng du khách ngây người, nhưng không chờ bọn họ phản ứng, khí tức bạo ngược khuếch tán, làm cho đôi mắt mọi người chuyển sang màu đỏ, từng người thờ hồn hèn, mặt mũi khó coi.

Lúc này, trong cột nước có một bóng dáng hiện lên, lộ ra một người con gái.

Cô gái này mặc một bộ cổ trang màu đỏ, dung mạo nhu mì, da trắng như ngọc, ngũ quan xinh đẹp, dáng người cực kì quyến rũ, rất xinh đẹp.

Nó nhìn Trần Hạo với ánh mắt kì lạ.

“Người là Long Nữ?” Trần Hạo nói trước.

Cô gái cười: “Đúng vậy, ta là Long Nữ, người thấy ta có xinh không?”

Sau đó cô ta cười e thẹn.

Trần Hạo không để ý, thả tà hồn rằng hô ra hỏi: “Đây là tà hồn giúp người đoạt thai là đây sao?”

Cô ta cười tủm tỉm: “Đúng rồi, ta muốn nó giúp ta tìm thiên nữ, người đừng quấy rầy nó.”

Nói xong khí tức bạo ngược bao lấy tà hồn, muốn kéo đi.

Nhưng ngay sau đó, tà hồn tiêu tán.

Cô gái cứng người, nhìn Trần Hạo, nói nhẹ: “Người không ngoan chút nào.”

Trần Hạo nhếch miệng, nói: “Ta là người Hoa, từ nhỏ đã biết một câu, chúng ta là con của rồng. Trong lòng ta, rồng là thần thánh, là thần thú của Trung Quốc, làm ô uế rồng trong kính ngưỡng của ta, ta không thích.”

“Vậy người muốn giết ta sao? Ta xinh đẹp như thế, sao người lại giết ta được.” Sắc mặt nữ hài trở nên vắn vẹo, vẻ đẹp ban đầu trở nên xấu xí.

“Vẻ đẹp cái quần què.” Trần Hạo dứt lời, kiếm lóe sáng.

Cô gái bị chia thành hai.

Nhưng cô ta không sợ hãi, nở nụ cười quỷ dị với Trần Hạo.

Sau một giây, trong cột nước có một luồng sáng lay động, từng thân ảnh vọt ra, tản ra bốn phía.

Nhìn kỹ có thể nhận ra những bóng dáng này giống cô gái giống nhau như đúc.

Trần Hạo không kinh ngạc, hẳn đã phát hiện từ sớm, luồng khí tức bạo ngược, cô gái đều không phải là bản thể.

Nhưng Trần Hạo không tức giận, chân dùng Thiên Cương cước, kiếm pháp Thiên Cương như nước, thân ảnh bay lượn, từng bóng dáng của cô gái bị chém giết, không chút áp lực.

Cho tới hôm nay, Trần Hạo đã luyện tập Thiên Cương cước và kiếm pháp Thiên Cương cực kỳ thành thạo, không phải có vỏ ngoài như trước.

Thấy không thể động tới một cọng tóc của Trần Hạo, nước giếng cuộn cuộn lên, bên trong đáy giếng có một khí tức kinh khủng bay lên.

Lúc này, toàn bộ du khách cùng người dân ở đây bắt đầu lại gần.

Meo ô!

Mèo đen không cần hỗ trợ Trần Hạo gầm lên, chuẩn bị chặn đường.

Nhưng ngay lúc mèo đen chuẩn bị tốt thì gào lên một tiếng, lông tơ dựng đứng.

Đồng thời những người kia gục xuống đất run rẩy.

Sau đó Liêu Nhất Ba đi ra từ một ngôi nhà, dáng vẻ đặc ý, mặc dù tu vị không lợi hại, nhưng có đầu óc, sớm chuẩn bị từ trước, bật dòng điện lên đẩy khí tức kia đi không khó khăn chút nào.

Nhưng hắn không đặc ý được lâu, vì hắn cảm thấy lạnh sống lưng, hắn xoay người nhìn là thì thấy ánh mắt của con mèo kia, hắn cảm thấy hoảng hốt.

Liêu Nhất Ba nhả mặt, vội vàng tính giải thích.

Rầm, lúc này, bên trong giếng nước đột nhiên nổ tung, sau đó có xúc tu mang theo tà khí quán lấy Trần Hạo.

Trần Hạo không hoang mang, vung tay lên, một thân ảnh xuất hiện, đó chính là con bạch tuộc.

Nó vừa ra thì sững sờ, sau đó vui vẻ rồi lại kinh ngạc, cuối cùng quay người lại thì con bạch tuộc trợn tròn mắt.

Sau lưng nó không xa, mấy cái xúc tu trăm mét bay qua bay lại.

Bạch tuộc quái: "..."

Trần Hạo lùi lại, lấy tượng thần đế quân ra, vận chuyển toàn pháp lực, ngưng tụ ánh sáng gia trì lên tượng thần đế quân.

Chương 702: Thần uy của đế quân .

Trong âm thanh chói tai, bạch tuộc bị xúc tu trong giếng che lấp.

Có tấm khiên trước mặt, Trần Hạo đặt sự chú ý hoàn toàn lên tượng thần đế quân. Ngưng tự pháp lực, gia trì cho tượng thần.

Pháp quang mạnh mẽ, tượng thần không chỉ bé lại mà chất liệu đá ban đầu dần dần chuyển sang thể ngọc, thần uy của đế quân bắt đầu bị kiềm chế, không thể hiện bên ngoài.

Chờ pháp quang gia trì của Trần Hạo biến mất, tượng thần đế quân biến thành tượng ngọc thạch, lơ lửng trên không trung, mặt hướng giếng nước, đôi mắt như có tiêu cự, chăm chí nhìn xúc tu bên trong giếng.

Dường như nó cảm nhận thấy ánh mắt của đế quân, xúc tu đang quật bạch tuộc dừng lại rồi bay lên.

Xông thẳng tới chỗ tượng thần.

Ánh sáng của tượng thần đế quân đột nhiên chuyển động, khuếch tán thành một người mặc áo giáp sắt màu đen cao mấy mét, linh hồn của thần xà quy du chuyển xung quang hư ảnh.

Hư ảnh vừa xuất hiện, xúc tu càng điên cuồng, tốc độ tấn công càng nhanh.

Nhưng khi xúc tu tới trước hư ảnh của đế quân, đế quân vỗ tay, xúc tu bị chém đứt.

Nửa cái xúc tu còn lại run rẩy lùi ra đằng sau.

Hư ảnh của đế quân không buông tha, đưa tay lên, một thanh bảo kiếm bay theo xúc tu vào đáy giếng, sau một khoảnh khắc, mặt đất rung lên mấy lần rồi im bật.

Chợt, hư ảnh của đế quân quay người, nhìn về Trần Hạo.

Trần Hạo đang thán phục thần uy của đế quân thì bị cái nhìn xem xét này gây sững người.

Làm sao thế, vị đại lão không phải nhờ ý niệm chúng sinh chuyển hóa, do mình khai quang gia trì sao? Sao lại có suy nghĩ của mình?

Sau đó, Trần Hạo có cảm giác kì lạ!

Ánh mắt của đế quân như ghét bỏ gì đó.

Chẳng nhẽ đối tượng dưới đáy giếng mình cảm thấy khó đối phó, vị đại nhân này coi là con kiến thôi sao?

Trần Hạo im lặng.

Hư ảnh của đế quân quay lại tượng thần, sau đó rơi xuống đất.

Trầm mặc một lúc, Trần Hạo thu lại tượng thần đế quân, nhìn một lúc rồi thu lại.

Sau đó Trần Hạo đi tới giếng nước, xem xét tình huống.

Nhưng chưa tới giếng nước, Trần Hạo đã thấy con bạch tuộc bị đánh không ra hình thù gì.

Con hàng này tại hư giới có thực lực không nhỏ, Trần Hạo cảm thấy khó giải quyết, kết quả rơi vào tay thứ kì lạ trong tại Trung Quốc đã bị đánh không kịp trở mặt.

Nhưng Trần Hạo cảm thấy ngoài ý muốn, sinh mệnh của con hàng này không yếu, bị đánh 99% còn một phần nhỏ nhúc nhích vậy mà vẫn chưa chết.

Nhìn kĩ, Trần Hạo liền phát hiện con hàng này đang từ từ khôi phục.

Trần Hạo sáng mắt, thu nó lại Tụ Lý Càn Khôn.

Tám khiên tốt như này, không thể lãng phí.

Trong Tụ Lý Càn Khôn, cô bé tưởng bạch tuộc được thả ra thì tức giận, găm lên la hét, khí tức khủng bố.

Nhưng ngay sau đó, cô bé thấy lạ, liền tiến tới xem thứ gì đằng trước mới được thu vào.

Quan sát một lúc, sắc mặt cô bé thay đổi, vội vàng trở về bộ dáng khéo léo, ngồi xổm một góc, biểu hiện mình rất thành thật, không muốn ra ngoài.

Sau khi thu bạch tuộc lại, Trần Hạo đi tới giếng nước.

Giếng nước giờ này dường như bị cái gì đó ảnh hưởng, đợt sóng nước đã không còn, mực nước đã trở lại bình thường.

Đồng thời, Trần Hạo nhận ra khí tức bạo ngược trong giếng cũng biến mất, giống như chưa bao giờ được tồn tại.

Chuyện này... bị một kiếm của đế quân diệt luôn rồi sao?

Trần Hạo suy nghĩ gì đó, ánh mắt nghiêm túc.

Không biết vì sao, Trần Hạo lại có cảm giác thứ dưới đáy giếng này chưa bị tiêu diệt hoàn toàn!

“Đạo hữu, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!”

Đúng lúc này, có một tiếng kêu vang lên, sau đó Liêu Nhất Ba đột nhiên ôm lấy bắp đùi của hắn.

Trần Hạo đang suy nghĩ vấn đề của giếng nước, khóe miệng hắn giật giật khi thấy tình cảnh này, con hàng này ôm rất chặt, hắn bắt đắ dĩ nói: “Đạo hữu, có việc gì vậy?”

Ánh mắt Liêu Nhất Ba nhìn Trần Hạo cực kì nóng rực, nói: “Ta trông coi giếng rồng này hai trăm năm rồi, bây giờ đạo hữu phá hủy nó, nhiệm vụ của ta đã hết, thiên hạ rộng lớn như này, không biết nơi nào dành cho ta, cho nên địa hữu phải chịu trách nhiệm với ta, ta, ta đi theo ngươi.”

Trần Hạo: “...”

Hắn đến chịu, hắn chưa bao giờ gặp người không biết xấu hổ như này.

Còn chịu trách nhiệm nữa, tôi đây giúp anh giải thoát khỏi phiền phức đó, thiên hạ rộng lớn không có chỗ dung thân, con mẹ nó có ngôi nhà phong thủy như thế kia còn muốn chạy đi đâu? Bao nhiêu người muốn cũng không được, con mẹ nó, anh muốn dựa vào tôi chứ gì!

Trần Hạo chưa kịp nói, mèo đen đã chạy tới bên cạnh Liêu Nhất Ba, vọt mèo đặt lên đùi hắn, mắt mèo híp lại, meo ô một tiếng.

Liêu Nhất Ba run lên, linh hoạt xoay người, cúi đầu với mèo đen, vui vẻ nói: “Cảm ơn chủ nhân mèo, cảm ơn ngài nhận ta, ơn huệ không thể cảm ơn bằng lời, cả đời một trăm lẻ tám cân thịt này thuộc về ngài.”

Mèo đen: “...”

Liêu Nhất Ba lại chủ động, nhìn Trần Hạo rồi cười: “Đạo hữu chờ một lát, ta dọn đồ rồi ra.”

Liêu Nhất Ba nói xong rồi quay người chạy đi.

Trần Hạo nhìn mèo đen, mèo đen đơ người, ta có nói quần què gì đâu?

“Được rồi, gia hỏa này có đầu óc linh hoạt, nếu đã theo sau rồi thì thôi, vừa vặn Tam Thủy thiếu một quản gia.” Trần Hạo nhìn bóng lưng Liêu Nhất Ba, không nói lời nào nữa.

Sau đó, Trần Hạo kiểm tra giếng nước nhiều lần, không có dị thường gì mới từ bỏ.

Lại nhìn du khách cùng người dân ở đây, trừ việc bị điện giật ra, bọn họ không hề bị thương.

Sau đó Trần Hạo lấy điện thoại, bấm số Đái Vân.

Điện thoại vừa được bắt, Trần Hạo cười nói: “Ban ngành trọng điểm, ra dọn dẹp nào.”

Đái Vân: “...”

“Ha ha, ta đùa thôi, ta đang ở chỗ giếng sinh tử, đạo hữu Đái Vân đừng nói không biết giếng sinh tử là gì, thời điểm ta tới nơi này đúng lúc có việc xảy ra, nên thuận tay giải quyết luôn, nhưng hiện trường có chút phức tạp, đạo hữu không muốn chuyện này lan rộng trên kênh thông tin đất nước thì phải người tới xử lý một chút.”

Đái Vân im lặng, sau đó mới nhớ gì đó, mở miệng hỏi: “Trần đạo hữu có thấy giếng sinh tử có việc gì lạ không?”

Đồng tử Trần Hạo khẽ đảo, cười nói: “Đạo hữu Đái Vân biết không ít về giếng sinh tử đó nha, đạo hữu hi vọng ta nói cái gì?”

Đái Vân nói: “Không có gì. Đạo hữu yên tâm, ta sẽ thông báo lại sau.”

Nói xong hấn cúp điện thoại trước.

Nghe tiếng tí tí, ánh mắt Trần Hạo lóe sáng.

Trong giếng sinh tử chắc chắn có đồ vật ban ngành trọng điểm muốn, dáng vẻ hiểu mọi thứ của Đái Vân nên đặt vấn đề.

Nhưng mình quá dốt, hàng kia nghe cái liền hiểu, từ chối trả lời.

Khá lắm, chẳng lẽ tốn nửa ngày mình lại làm không công cho người ta?

Đang suy nghĩ, Trần Hạo cảm thấy kì lạ, vội vàng chạy tới giếng nước, trợn mắt nhìn.

Dòng nước đang vùn vèo muốn phá giếng!

Trong nháy mắt, Trần Hạo nhìn thấy dưới đáy giếng có một ánh mắt óan độ biến mất trong đêm tối.

Chương 703: Nhiệm vụ không dễ làm

“Chấp niệm này của đạo hữu thật là có ý nghĩa, bây giờ đã là thời đại gì rồi, còn phản Thanh phục Minh.” Trần Hạo toét miệng cười một tiếng.

Quý nữ vương thờ dài nói : “ Đây là chấp niệm khi còn sống, sau khi chết khó tiêu. Mặc dù ta biết đại thế, nhưng chấp niệm không dễ ý tới, dấu sao nó tồn tại căn bản, chính là tâm nguyện lúc ta còn sống. ”

Trần Hạo gật đầu : “ Điều này ta hiểu, nhưng có hai vấn đề. Thứ nhất, chấp niệm này của ngươi đã đi đâu ? Ta nên tìm như thế nào? Thứ hai, nếu như tìm được, ta phải làm sao để giúp ngươi? Dấu sao mang theo hồn của ngươi, có được bộ phận thực lực của ngươi, chấp niệm kia khẳng định khó đối phó. Chắc gì ta đã có thể giúp ngươi bắt trở lại. ”

Trong kiệu đỏ đột nhiên bay ra một vật, rơi vào trong tay Trần Hạo, là một cây trâm bạch ngọc.

Lúc này quý nữ vương nói:“ Đây là mẫu phi ta ban tặng, khi còn sống thích nhất. Sau khi chết vật này bị ta luyện hóa trở thành âm khí, khí tức hòa hợp. Có được vật này, ngươi liền có thể tìm được chấp niệm của ta, còn việc phải đối phó với chấp niệm như thế nào, ta hy vọng đạo hữu có thể thuyết phục chấp niệm, để cho nó trở lại, nếu không đạo hữu chỉ có thể chém chết ba hồn của ta. Như vậy, ta sẽ không còn cách nào tồn tại. ”

Tinh tung: Quý Chu Dĩnh chết oan, ba trăm bảy mươi bốn năm âm linh, hoàn thành chết nguyện, tương thưởng câu hồn chém mạng.

Tay Trần Hạo đang chơi với cây trâm bồng ngừng lại。

Chết tiệt, lại là câu hồn chém mạng !

Đây là sinh tử bộ tự mang thân uy a, chỉ cần mảnh thiên địa này tồn tại, vẽ hấn một bút , trong nháy mắt sẽ không còn。

Trước đó đối với Kim Cương thần tướng đó, chính là làm như vậy。

Mặc dù sau chuyện này Trần Hạo có chút hối hận dùng quá thua thiệt. Nhưng câu hồn chém mạng lợi hại, nhưng là để cho Trần Hạo hết sức mong đợi。

Không ngờ, gặp gỡ bất ngờ, lại kích phát một nhiệm vụ câu hồn chém mạng。

Đồ chơi này chỉ cần tới tay, thì chẳng khác nào có một đại lão tu vi ở cảnh giới nhất định, bị mình dùng đao kê vào cổ, lúc nào cũng có thể chấm dứt。

Khi Trần Hạo nghe được tên này, liền hết sức muốn có được。

Nhưng lời của quý nữ vương, cũng khiến cho Trần Hạo mặt đen。

Thuyết phục, mẹ kiếp người đùa ta sao! Chấp niệm của người muốn phản Thanh phục Minh. Người kêu ta thuyết phục nó đừng làm nữa ?

Nói đùa chắc, chấp niệm hơn ba trăm năm đấy, sự cố chấp đó khẳng định là như sắt thiết, muốn thuyết phục căn bản là vọng tưởng。

Nhưng vấn đề tới rồi。

Chấp niệm thuyết phục không được, nhưng tướng thưởng thì Trần Hạo lại rất muốn !

Mặt đầy xoắn xuýt, Trần Hạo trầm ngâm。

Quý nữ vương cũng không nôn nóng, yên lặng chờ đợi câu trả lời của Trần Hạo。

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nhìn về phía cổ kiệu đỏ thẫm, mở miệng nói : “ Nếu đã gặp chính là có duyên, hơn nữa người cũng không phải dạng ác quỷ. Ta có thể giúp người, nhưng chúng ta nói rõ trước, nhiệm vụ này của người không dễ làm, muốn để cho bản thân chấp niệm buông tha chấp niệm, đồng nghĩa với việc buông bỏ sự tồn tại của nó, độ khó không phải thường đâu. Ta có thể thử, nhưng không bảo đảm thành công. Nếu như trong vòng một năm, ta vẫn chưa tìm được biện pháp, vậy cây trâm này, ta sẽ giao về đây cho người, đến lúc đó người cũng đừng trách ta。 ”

Quý nữ vương cười rồi : “ Ta nhờ nhiều người giúp đỡ, đạo hữu là người duy nhất nói có thể thử một lần. Bây giờ thiếp cũng không có biện pháp khác, hy vọng đạo hữu có thể giúp được ta. Đến lúc đó, thiếp khác có thù lao dâng lên。 ”

Trần Hạo cười nói : “ Chuyện thù lao, hay là chờ ta hoàn thành rồi hãy nói。 ”

“ Nếu vậy, thiếp cũng không quấy rầy đạo hữu, thiếp sẽ ở phủ Mang Sơn Tàn Nguyệt yên lặng chờ tin tức tốt của đạo hữu。 ”

Dứt lời, người đàn bà béo mập kia hướng về phía Trần Hạo thi lễ một cái. Sau đó dẫn đội đèn đỏ, né đường rời đi。

Mắt nhìn đội đèn đỏ đi xa, lúc này Trần Hạo mới đem cất cây trâm bạch ngọc, lên xe。

Sông lớn cuộn cuộn, sóng không ngừng, hai bờ sông bình nguyên, khói bếp miều miều。

Đã là buổi chiều hơn ba giờ, giữa dòng sông, một chiếc thuyền câu đang khanh khanh về phía trước. Trên thuyền, một

đám hán tử da đen trò chuyện cười vui, đùa giỡn không ngừng, dường như thu hoạch không tẻ.

Nhưng thứ làm người khác chú ý nhất, là một người hán tử trẻ tuổi mặc khôi giáp, tay cầm thiết thương, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hán tử kia mặt mũi như đao tước vậy, mặt lạnh vô tình, không phải rất anh tuấn, nhưng cũng rất cường tráng.

Ánh mắt dường như không có tiêu cự, vừa dường như toàn bộ tinh thần chăm chú, có loại khí chất vô hình.

Hán tử trẻ tuổi đứng ở mũi tàu, giống như một thị vệ đang cầm cây giáo vậy.

Đối với hành động của hán tử trẻ tuổi, những người khác trên thuyền toàn bộ xem như không thấy.

Hán tử trẻ tuổi này là bọn họ từ trong nước đánh vớt lên, vốn tưởng rằng rơi xuống nước là một người hát kịch, không ngờ người này không nói chuyện, không biết lai lịch, còn là kẻ có thể ăn nhiều nữa chứ. Nếu không phải thuyền trưởng nhìn gã đặc biệt siêng năng có năng lực còn không nói đến chuyện tiền lương, đã sớm bị đuổi đi rồi.

Ngoài ra còn một điều khiến người ta ghen tỵ, hán tử trẻ tuổi này, làn da cực tốt, mềm mại mềm mại, còn mẹ nó không bị trùng muỗi cắn, không có vết sẹo, xuống sông đánh cá, người nào cũng bị phơi đen thui, vết sẹo khắp người, nhưng tên hàng này hoàn toàn không có bị ảnh hưởng một chút nào, khiến một đám bà vợ của nhân viên làm việc trên thuyền, luôn dùng ánh mắt khác thường đối đãi với hán tử trẻ tuổi, thỉnh thoảng còn đối xử với gã cực tốt, khiến người khác ghen tỵ.....

Đột nhiên, hán tử trẻ tuổi vốn là đứng một đường trở về nhà, xuất hiện dị động, gã xoay người, nhìn về phía bờ sông.

Trên bờ sông, đang có một chiếc xe từ bờ sông trên đường lái qua.

Dường như cũng phát hiện hán tử trẻ tuổi trên thuyền, xa hành chậm chạp, còn quay cửa kính xe xuống.

Hán tử trẻ tuổi nhìn chăm chú xe cần cầu chốc lát, lại nghiêng đầu qua, tiếp tục xem thuyền câu chạy phía trước.

Hơn nửa giờ sau, thuyền câu đến nơi một bến tàu nhỏ, chậm rãi đến gần. Một lão trên thuyền đầu bắt đầu hét to kêu làm việc.

Hán tử Trẻ tuổi hết sức thuận thực buông trường thương xuống, sau đó đi tới giúp đỡ. Gã biểu hiện ra sức mạnh khác với người thường. Người có thể đỉnh ba người giúp đỡ tháo vác, khiến lão đầu nhìn tươi cười vô cùng.

Một người đỉnh ba người, ra sức mãnh tướng đấy, hơn nữa từ sau khi nhật được tên quái nhân kia, dường như mỗi lần ra khơi thu hoạch cũng được nhiều hơn, tên hàng này, là phúc tinh a.

Ừ, xem ra chỉ cho ăn thôi là không được, làm người phải địa đạo một chút, phải nói lương tâm. Sau này, mỗi tháng cho ba trăm đồng tiền tiền xài vặt vạy, ngoài ra cũng phải mua cho mấy bộ quần áo, cứ mặc như vậy, nhìn cũng không ra làm sao.

Nhưng nụ cười của lão đầu vẫn còn đọng trên mặt, đột nhiên phát hiện, người đàn ông trẻ tuổi vốn đang làm việc đột nhiên dừng động tác lại, quay đầu nhìn. Sau đó hán tử trẻ tuổi dường như gặp phải chuyện gì, trực tiếp bỏ lại cá đang tháo gỡ dở dang, bóng người bay vút chạy đi.

Nhìn lưới cá trút xuống, nguy hiểm đúng đưà. Lão đầu cả kinh thất sắc, vội vàng nói : “ Kim giáp, Kim giáp, người chạy cái gì? Cá của ta ! ”

Nhưng hán tử trẻ tuổi hoàn toàn mặc kệ, trực tiếp chạy nhanh đến trước một chiếc xe. Nhìn một nữ nhân đang cầm trường thương chơi, mặt không cảm giác mở miệng : “ Của ta. ”

Nữ nhân mặt mũi xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, trên người mặc chiếc áo nhỏ, hạ thân quần da, đôi chân dài mang giày cao gót, để lộ ra mê hoặc vô hạn.

Cô đang nâng trường thương lên. Lúc này mới nhìn về phía hán tử trẻ tuổi, cười híp mắt nói : “ Đâu binh ? ”

Hán tử trẻ tuổi mở miệng lần nữa : “ Của ta. ”

Nữ nhân toét miệng cười : “ Thú vị, không ngờ lại có linh trí của mình, hơn nữa dường như đang thay đổi, đã có căn cơ thành linh, không tệ, là một người có cơ duyên, thế nào, đi cùng ta nhé, trăm dẫn người đánh giang sơn. ”

Hán tử trẻ tuổi không nói chuyện nữa, nhưng ánh mắt trở nên ác liệt.

Nữ nhân bĩu môi, đem trường thương ném cho hán tử trẻ tuổi, mở miệng nói : “ Nhìn người nhỏ mọn kia, được rồi, ta đây chính là coi trọng người mới qua mời. Người bình thường ta cũng lười để ý. Ta sẽ ở bản xứ dừng lại một ngày, nếu như người nghĩ xong thì tới tìm ta. Người hẳn là có thể tìm được ta ở nơi đó. ”

Nói xong, Nữ nhân lên xe, chạy như bay.

Hán tử trẻ tuổi tay cầm trường thương, yên lặng hồi lâu, mới thấp giọng nỉ non : “ Chủ thượng ”

Chương 704: Trong núi có Rùa

Ánh nắng tươi sáng, quang đấng vạn dặm。

Nước biếc núi xanh, dòng xe chạy không ngừng。

Đây là một núi bao bọc đường từ Bắc hướng Nam, tọa lạc ở trong núi lớn hướng đông Bắc。

Trần Hạo không đi cao, đi trên con đường bình thường, bất tri bất giác liền lượn quanh đến nơi này。

Vốn là con đường rộng rãi, thông suốt không trở ngại, đáng tiếc hai ngày trước một trận mưa lớn, sơn thể trượt sườn núi, khiến con đường bị hư hại, chôn lấp một đoạn. Trước mắt hai con đường câu thông, là một câu lộ mới mở ra ngoài hơn ba trăm mét chiều dài đá vụn khe núi đường, xe cộ đi qua, cần phải cẩn thận chạy chậm, từ từ dẫn đến kẹt xe。

Vô Mặt tài xế lái xe đi tới nơi này, trước sau bị kẹt, cũng không thể dưới con mắt bao nhiêu người, cứ như vậy không theo lẽ thường ản xe linh leo núi mà đi, chỉ có thể đi theo mọi người, chờ đợi buổi tối chuẩn bị đi vòng đường khác。

Cũng may là Trần Hạo cũng không vội, chẳng qua là ngồi trên xe linh, đùa giỡn với tượng thần Đế Quân。

Lúc trước cứ cắm đầu vào giáp đạo hạnh gia trì, khiến cho Đế Quân phát sinh biến chất, thay đổi từ chất đá thành chất ngọc, điều này làm cho Trần Hạo hứng thú, luôn cảm thấy sự chuyển biến của tượng thần Đế Quân là một loại biến hóa thần bí, còn có tiềm lực có thể đào。

Mấy ngày nay, Trần Hạo một bên khôi phục pháp lực, một bên tiếp tục khai quang cho tượng thần Đế Quân。

Cuối cùng, đến hôm nay, toàn bộ tượng thần Đế Quân một lần nữa phát sinh biến hóa lớn. Tổng thể so với nguyên bản nhỏ đi rất nhiều, chỉ có không tới nửa mét cao, toàn thân như bạch ngọc vậy, tượng thần vi diệu vi diệu.

Thậm chí khi Trần Hạo đang cầm chơi, có thể cảm nhận được thần lực Đế Quân ở trong tượng thần bạch ngọc đang dừng động, đó là một loại dường như mang linh tính thần lực, để lộ ra sự huyền diệu mà Trần Hạo không cách nào hiểu được.

Sự biến hóa như vậy, khiến Trần Hạo vừa ngạc nhiên vừa mong đợi.

Bởi vì sau lần gia trì này, Trần Hạo hiện, tiềm lực của tượng thần còn chưa tới đích, nhưng dường như gặp phải hạn chế gì đó vậy, bất luận bản thân gia trì như thế nào, cũng không có biến hóa nhiều hơn nữa.

Trần Hạo suy nghĩ, khả năng này là hạn chế tín ngưỡng.

Dấu sao cũng là một trong những tượng thần Đế Quân mà chúng sanh tín ngưỡng, hấp thu tín ngưỡng, là một trong rất nhiều phần trăm, dù là có pháp lực của mình gia trì, tượng thần tự thân, cũng nhất định cần phải phát triển mà.

Nhưng nếu như vậy, muốn tiếp tục gia trì cho tượng thần Đế Quân, để cho lão nhân gia ấy trở nên càng ngạo mạn hơn, cũng chỉ có một biện pháp.

Trần Hạo đang cầm bạch ngọc tượng thần chơi, ánh mắt lóe lên.

“Áy !”

Đột nhiên, động tác Trần Hạo ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn về xa xa phía trước.

Trong lúc cảm nhận, trước mặt phát hiện chập chờn âm khí.

Cẩn thận nhìn chăm chú chốc lát, Trần Hạo cười nói : “ Lão vô, người lái xe chậm chậm , ta đi xuống xem sao. ”

Vừa nói, Trần Hạo xuống xe, bước chậm đi về phía trước.

Ở sau lưng hắn, Mèo đen không chút do dự đi theo, sau đó là Akina, Liêu Nhất Ba, cũng xuống xe đi theo.

Một đường đi về phía trước, đại khái đi năm sáu trăm mét, Trần Hạo liền thấy một cảnh tượng đồ nát.

Đó là sơn thể trượt sườn núi, phá hư một đoạn đường, đã không cách nào lưu thông.

Đoạn đường này lại ở ngay bên cạnh một con sông, những xe cộ bị đường cản trở, chỉ có thể dọc theo bờ sông đường đất đi vòng hơn ba trăm mét, sau đó lái lên con đường, mới có thể tiếp tục đi.

Trần Hạo đến nơi này, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía con sông.

Con sông không rộng, cũng chỉ bảy tám mét, nhìn nước cũng không sâu, chỉ là nước chảy xiết lắm.

Nước sông cũng rất trong, ánh mắt dừng lại, thậm chí có thể thấy cá lội trong nước.

Nhưng ánh mắt của Trần Hạo, lại đang nhìn một cái ba lô cũ nát.

Cái ba lô này giống như cặp sách, một nửa chìm ở dưới nước, cũng không biết là từ nơi nào trôi ra, chìm nổi ở trong nước.

Trong ba lô, một đoàn hòn quang ả núp, bị ba lô chỡ, từ từ trôi xa.

Trần Hạo nhìn chăm chú ba lô chốc lát, liền cất bước đến gần dòng sông, đến gần ba lô. Trần Hạo mượn lực đá từ trên mặt nước, nhặt ba lô lên.

Hạ xuống bên bờ, Trần Hạo không có gấp gáp mở ra, mà là đi tới một nơi dưới bóng cây, thi triển pháp quyết, che đậy khúc xạ ánh mặt trời, lúc này mới mở ba lô ra.

Vừa mở ra, Trần Hạo phát hiện hồn quang.

Một đoàn nho nhỏ, hết sức nhu nhược.

Trong ba lô, còn có một hòn đá.

Nhưng điều kỳ lạ là, hòn đá này bị vật gì đó ăn mòn không còn hình dáng, nhìn giống như mục nát vậy, không còn nặng nữa.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, dừng lại chốc lát, lúc này mới lấy hòn đá trong ba lô ra, trôi lơ lửng ở trên tay.

Hồn quang nhu nhược, đã vô cùng yếu ớt, phỏng đoán dù là buổi tối, hồn quang này cũng không cách nào trở về nguyên hình.

Trần Hạo lấy ra một cây linh hương, sau khi đốt, lấy hơi khói linh hương bao phủ hồn quang.

Hấp thu thuốc lá linh, hồn quang từ từ cường hóa.

Chờ một cây linh hương đốt hết, hồn quang cũng đọng lại rất nhiều.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, hồn quang động một cái, từ từ biến thành hình người, là một cô bé.

Nhìn tầm bảy tám tuổi, ăn mặc bình thường, sắc mặt mờ mịt.

Sau một lúc lâu, cô bé dường như về hồn, nhìn một lượt bọn người Trần Hạo, toét miệng cười một tiếng, không một lời,

xem ra cũng không sợ người lạ.

Trần Hạo luôn đang quan sát cô bé, thấy vậy, cau mày, sau đó không nói hai lời đem cô bé thu vào.

“ Đạo hữu, đây là tình huống gì ?

Đứa bé này còn nhỏ như vậy đã bị chết chìm, chúng ta cũng không hỏi tình huống một chút? Sợ người nhà nó không biết sẽ đau lòng như thế nào.” Liêu Nhất Ba lên tiếng, mặt đầy không hiểu hỏi.

Trần Hạo nói : “ Hỏi không được, đứa nhỏ này có vấn đề. ”

Haiz ?

Liêu Nhất Ba ngu ngơ. Đứa nhỏ này còn chưa lên tiếng, sao người biết có vấn đề.

“ Thôi được rồi, chúng ta tiếp tục đi, trong dòng sông này, còn có một vật. ” Trần Hạo vứt bỏ ba lô, duy chỉ để lại hòn đá bị ăn mòn, quan sát một lát xong, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Sau đó, Trần Hạo theo con sông đi ngược chiều, một đường đi lên, vòng qua ba ngọn núi , liền nhìn thấy một cái hồ không nhỏ.

Hồ này bị ba ngọn núi lớn bao vây, nhìn không lớn, tuy nhiên chất nước trong suốt, gợn sóng không sợ hãi, lá rụng tầng tầng lớp lớp trên mặt nước rất có ý cảnh.

Sau khi Trần Hạo nhìn thấy, xoay chuyển ánh mắt, trực tiếp đi về phía bên hông một ngọn núi gần nhất.

Đây là một bờ hồ đất cát, một hòn đá không có hình dáng quy tắc nhưng bề ngoài bằng phẳng không biết từ nơi nào lăn xuống, yên tĩnh đứng ở bờ sông, lộ ra một bộ phận nhỏ, phía trên rêu xanh loang lổ.

Mà lúc này, một con Rùa lớn nhỏ bằng bánh xe, đang nằm ở trên tảng đá lớn, tứ chi rũ xuống. Ở sau lưng nó, lại còn có một cái lá to không biết tên gì làm thành dù che nắng , vừa vịn che ngay mặt con Rùa.

Khi nhìn thấy con rùa, Liêu Nhất Ba trợn to hai mắt, dường như có chút mừng rỡ, theo bản năng từ túi trong người đang móc cái gì đó, nhưng sau đó gã mới phản ứng lại, ở đây còn chưa tới phiên gã làm chủ, dòm ngó Trần Hạo một cái, lại lặng lẽ buông xuống. Nhưng ánh mắt nhìn về phía chỗ con Rùa, ánh mắt vẫn rất là nóng bỏng.

Mà Trần Hạo chỉ là hé miệng cười một tiếng, sau đó bước chậm đến gần.

Dường như phát hiện ra điều gì, con Rùa đang nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên một cái cá chép đả đĩnh, từ trên tảng đá lớn rơi xuống, sau đó xoay người chui về hướng hồ.

Nhưng khi vừa mới tới mé nước, một cái chân liền đập trên lưng con Rùa, sau đó Trần Hạo cúi đầu xuống, quan sát con Rùa, đồng thời mở miệng nói : “ Trong núi có con Rùa , con Rùa lớn, một nồi hầm không hết, ngươi nói là ta nên hầm hay là chiên xào đây ? ”

Chương 705: Rùa đệ nhất trần gian

Bị Trần Hạo giẫm mạnh, lão rùa lập tức rút vào mai, hoàn toàn không thèm phản ứng.

Trần Hạo cười cười tóm nó lại.

Khá lắm, con rùa này không hề nhẹ đâu, đàn ông bình thường sợ là không nhắc nổi.

Chẳng qua Trần Hạo lại thò tay xóc xóc nó lên, sau đó tiếp tục nói: “Ừm, một trăm cân, cũng nhiều đấy, vừa đủ cho chúng ta ăn mấy bữa, dạng đồ bổ dưỡng như người trăm năm đều khó gặp.”

“Ta bảo này đạo hữu, lão đây trêu chọc người chỗ nào mà vừa đến người đã hung thần ác sát như thế hả?”

Một giọng nói già nua đột ngột vang lên, là tiếng của lão rùa.

Nó có thể lên tiếng chứng tỏ có trăm năm đạo hạnh, lão rùa cũng được coi là một con yêu quái lâu năm.

Trần Hạo cười nói: “Chẳng phải ta đang làm một màn mở màn kích thích đây sao, sau đó mới tiếp xúc tốt hơn được, có phải người ngạc nhiên hơn hờ lắm không?”

Lão rùa phản đối: “Tào lao! Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người hả, nhân loại các người là thứ gian trá nhất, thích nhất là gạt người.”

Trần Hạo hỏi lại: “Ta nghe như thể ngài từng trải qua những chuyện không tầm thường ấy nhỉ? Có thể tâm sự với ta không?”

“Trò chuyện cái quỷ ấy, đạo hữu có chuyện gì cứ trực tiếp nói thẳng, đừng đứng tám nhắm với ta, thật vô vị.” Lão rùa lên tiếng.

Trần Hạo cười, con rùa này cũng thú vị đấy, từ giọng điệu có thể đoán nó từng tiếp xúc với nhân loại, hơn nữa thời gian tiếp xúc không ngắn, người tiếp xúc là loại khá cường tráng và có tính cách phóng khoáng.

“Được, nếu lão đã thẳng thắn như vậy thì ta cũng nghiêm túc, ta muốn hỏi chút, thứ này bị làm sao?”

Trần Hạo đặt lão rùa xuống, thả âm hồn ra.

“Chính là con nhóc kia, đạo hữu có ý gì?” Lão rùa ngạc nhiên lên tiếng.

Trần Hạo bình tĩnh đáp: “Ta chỉ là rất tò mò, không biết loại người nào lại đối xử với một đứa bé vị thành niên độc ác như vậy.”

Lão rùa im lặng một lát rồi cất tiếng nói: “Đạo hữu, không phải ngươi định đòi công bằng lại cho đứa bé này đấy chứ?”

Trần Hạo hỏi: “Chẳng nhẽ lại không được?”

Lão rùa đáp: “Không phải không được, mà trong này có chút chuyện.”

Trần Hạo nói: “Ta rửa tai lắng nghe đây.”

Lão rùa nhìn Trần Hạo – người không biết vì sao lại quan tâm chuyện sống chết của âm hồn kia, giọng điệu nó cũng thả lỏng hơn nhiều: “Nó là bé gái ở trong cái miếu của một sơn thôn cách đây 13 dặm, từ nhỏ đầu óc có vấn đề, cha mẹ vì nó mà ly hôn. Thấy cả nhà sắp bị đứa nhỏ này làm lụi bại, cha nó mới nhẫn tâm đem nó xuống nước cho chết chìm. Lúc ấy ta vừa mới ngủ đông, không biết gì cả, chờ đến khi ta tỉnh lại, xương cốt đứa bé này đã bị tổn hại ít nhiều rồi. Ta không thể

làm gì khác ngoài việc đục rỗng một tảng đá rồi ép đứa bé vào trong đó, để linh hồn nó rời đi, biết đâu lại gặp được quý nhân, nào ngờ chẳng bao lâu sau đã gặp được đạo hữu.”

Trần Hạo híp mắt lại, ánh mắt lạnh lạnh khẽ động: “Cha giết con!”

Lão rùa nói: “Chuyện này tính là gì, chuyện thường chốn nhân gian mà thôi. Lão đây sống hơn hai trăm năm rồi, những chuyện độc ác gì của nhân loại các người mà lão còn chưa thấy qua chứ.”

Trần Hạo bảo: “Thế nhưng bất kể làm chuyện ác độc gì cũng đều có nguyên nhân, vì danh hay vì lợi cũng cần một lý do. Vì sao lại đi hại chết máu mủ của mình? Đứa bé còn nhỏ tuổi như vậy, dù không muốn nuôi cũng có thể chọn biện pháp khác mà, chọn giết hại chính là tội mưu sát. Hại trẻ nhỏ càng khó dung thứ.”

Lão rùa nói: “Đó là chuyện của nhân loại các người, ta không lo được nhiều như vậy, ta chỉ có thể giúp tách linh hồn nó ra để nó có một kết cục tốt.”

Trần Hạo nhìn về phía lão rùa hỏi: “Cha của đứa bé đâu rồi?”

Lão rùa đáp: “Ta không rõ, hình như hắn bị bắt đi rồi.”

Trần Hạo không nói gì.

Đã có pháp luật thì chuyện này quả thực không cần hẳn quan tâm.

Chỉ đáng thương cho vong linh nhỏ vô tội này.

Loại linh hồn này ngay cả giao lưu cũng khó khăn, hẳn muốn giúp nó hoàn thành chấp niệm hay nguyện vọng gì đó e là rất khó, vì dù sao ngay cả chính nó cũng không biết bản thân muốn gì cần gì.

Im lặng một lát, Trần Hạo nhìn Liêu Nhất Ba rồi bảo: “Liêu đạo hữu có biết siêu độ không?”

“Ta biết.” Thấy Trần Hạo cân mình, Liêu Nhất Ba thu lại ánh mắt đang dò xét lão rùa, vội vàng đáp.

Trần Hạo phất tay, vong linh của bé gái bay đến trước mặt Liêu Nhất Ba: “Ta giao chuyện này cho ngươi.”

Liêu Nhất Ba vui mừng, vội vàng bày tỏ không thành vấn đề.

Không dễ gì hấn ta mới kiếm được chỗ có ích của bản thân, nhất định phải biểu hiện tốt chút mới được.

Sau đó Trần Hạo lại nhìn lão rùa, cười híp mắt nói: “Đạo hữu à, hai ta gặp nhau chính là có duyên, sao phải lạnh lùng như vậy chứ? Hơn nữa, ngươi ở trên núi nên sợ là rất khó gặp được người hay vật để giao lưu đúng không? Thôi nói đến chuyện tiếp đãi, hai ta có thể tán gẫu chuyện tu hành, rồi luận đạo này, cũng là chuyện tốt mà?”

“Luận đạo? Ha ha, hơn tám mươi năm trước cũng có một người nói với ta như thế, sau đó lại lừa ta, hại ta ở mười lăm năm giữa chốn người, suýt chút nữa mất mạng bên ngoài rồi.” Lão rùa vẫn không chịu làm thân, nó tỏ vẻ cực kỳ không tin nhiệm Trần Hạo, nói đúng ra là toàn bộ nhân loại.

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Mất mạng bên ngoài hả? Hum, lúc đó là thời buổi loạn lạc, quả thực khó lăn lộn ở nhân gian thật, chẳng qua một con rùa đen như ngươi có thể làm gì? Còn mất mạng bên ngoài nữa chứ? Ta không tin.”

Lão rùa thò đầu ra, nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Rùa đen thì sao? Rùa đen không thể rời núi tu hành hả? Ta cho ngươi biết, mặc dù ta chạy chậm nhưng sức phòng ngự cực mạnh đó! Súng ống của nhân loại hoàn toàn vô dụng với ta, ngươi nhìn đây này, chính phần mai này năm đó không chỉ giúp ta đỡ đạn,

ngay cả đại pháo cũng chặn được, không biết đã cứu lão Triệu kia bao nhiêu lần đâu, lần đó nếu không phải hấn... Haizz, ta kể với người những chuyện này làm gì chứ, nhân loại các người tiện tay kéo cũng lôi ta ra khỏi khe được. Ta... A, rượu xx!”

Lão rùa vốn nhận ra mình nhiều lời rồi, thế nhưng nó chưa nói xong đã nhìn đến thứ trong tay Trần Hạo, cổ nó dựng thẳng lên, hình như đang nuốt nước miếng.

Trần Hạo cười tùm tùm mở nắp chai rượu, mùi rượu lập tức tràn ngập.

Lần trước đi mua đồ Trần Hạo đã tiện tay mua, không nhiều lắm, mua xong không biết nghĩ thế nào mà hấn lại ném vào Tự Lý Càn Khôn, cho đến giờ vẫn chưa từng uống.

Lần này Trần Hạo lấy ra bởi vì hấn thấy trong hồ có một thứ duy nhất là đồ vật từ bên ngoài – chai rượu.

Ở một góc bờ hồ, từng chai rượu chồng chất, không biết bao nhiêu.

Trong núi, hồ nước, lão rùa, bình rượu.

Vừa nhìn những điểm này đã khiến Trần Hạo nghi ngờ, lão rùa này có khi là một kẻ chuộng rượu!

Quả nhiên, hấn mới lấy bình rượu ra, thử một lần đã rõ.

Trần Hạo làm bộ không thấy bộ dạng thòm thèm của lão rùa, cất tiếng nói: “Ta còn nghĩ khó lắm mới gặp được một đạo hữu tộc rùa, trong lòng cực vui vẻ nên muốn lấy rượu ngon thức ăn ngon để làm bạn với nhau, nếu đạo hữu đã từ chối, vậy...”

“Vậy nhất định phải qua lại! Đạo hữu à, bảo sao hôm nay ta cứ không ngủ được, luôn cảm thấy có khách quý đến thăm

viếng, quả nhiên ta gặp được đạo hữu, những chuyện khác khoan hãy nói, đạo hữu à, ta làm người cứ tùy ý.”

Dứt lời, lão rùa thê mà đứng thẳng dậy, duỗi móng vuốt dài ra, lấy tốc độ cực nhanh giành lấy bình rượu trong tay Trần Hạo, thuận thực cắn nắp bình, uống từng ngụm ừng ực. Dáng vẻ của nó như thể đang bắt chước người nào đó, chẳng qua một con rùa làm như vậy có hơi dở dở ương ương.

Thế nhưng trong nháy mắt lão rùa này đứng thẳng lên, Trần Hạo lại trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì trước ngực nó khắc năm chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Rùa đệ nhất trần gian.”

CMN, danh hiệu này người gánh nổi không?

Chương 706: Người bạn cũ

Trần Hạo bị danh hiệu của lão rùa làm cho khiếp sợ nên không ngăn nó lại, im lặng nhìn nó tu một ngậm hết sạch cả bình, lúc này hắn mới cười nói: “Đạo hữu à, tưu lượng của ngươi khá lắm!”

Lão rùa phát ra tiếng cười ha ha, cơ thể lại hơi ngã trái ngã phải: “Này có là gì chứ, năm đó ra hành đạo ở nhân gian, rượu ủ ba năm chẳng đáng kể, hơn nữa đều là Thiên Dao Tử. Rượu đó mới đủ mạnh, uống một bữa có thể ngủ mười ngày, tinh dậ tinh thần sáng khoái cực kỳ.”

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu lợi hại thật đấy, hum, chẳng qua kẻ ra, năm đó đạo hữu cũng là một loài yêu có tiếng, sao hiện tại lại co quắp trong cái hồ nhỏ ở núi này? Chẳng phù hợp với thân phận của ngươi chút nào!”

“Thân phận hả? Ha ha, năm đó ta với lão Triệu vào Nam ra Bắc, hét đánh thổ phi đến sơn tặc, đánh cái nọ cái kia, đánh quỷ nhỏ, thậm chí cả người nước ngoài cũng bị bọn ta chơi chết không ít, thế nhưng cuối cùng thì sao? Người có công lớn như lão Triệu không phải cũng chết rồi sao, ha ha, hắn cũng ngốc lắm, đạo hạnh không nhiều nhưng mấy loại pháp thuật nhỏ để chạy trốn rõ ràng biết đấy, muốn thoát thân cũng chẳng khó gì, thế mà hắn lại chủ động ở lại, cái đồ đó, đúng là đầu óc chậm chạp.” Lão rùa thở dài một tiếng, ngã xuống.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, hiểu ra lão rùa nói vậy là có ý gì, chẳng qua chuyện này hắn không tận mắt chứng kiến, cũng không định nhiều lời nên lảng sang chuyện khác: “Đạo hữu này, vậy ngươi là rùa đệ nhất thiên hạ hả? Có phải hơi kiêu ngạo rồi không?”

Lão rùa nói: “Đây là thứ duy nhất lão Triệu lưu lại cho ta, năm đó ta cứu hấn, hấn bèn khắc cho ta dòng chữ này, lúc ấy ta không biết, về sau mới hiểu. Có điều ta nói cho đạo hữu biết này, dựa theo những công hiến cho nhân gian của tộc rùa thì ta chính là con rùa đệ nhất, rất xứng đáng.”

Nói xong, lão rùa nằm đó, mặc dù vậy vẫn lộ ra khí thế ngoài ta ra còn ai.

Trần Hạo lập tức tăng bốc mấy câu khiến lão rùa thoải mái đến độ yên tĩnh lại hoàn toàn.

Cứ như vậy, một người một rùa cùng nhau trò chuyện, chủ yếu là Trần Hạo nghe, lão rùa kể. Con rùa này mà hứng lên quả thực là chuyện gì cũng nói được, rất nhiều bí mật năm đó đều được phơi bày, ví dụ như cuộc chiến của giới tu hành, ví dụ như một số sự cố bí ẩn, một vài bí mật giữa trời đất, hoặc là một số bí mật của người tu hành nước ngoài. Những thông tin lão rùa biết cực phức tạp, nhiều đến độ khiến Trần Hạo mừng thầm, một bình rượu cực kỳ có giá trị.

Ngay cả mèo đen và Akina cũng ngồi xôm một bên thành thật lắng nghe.

Chờ đến khi lão rùa nói cũng được hòm hòm, Trần Hạo đột nhiên hỏi: “Đạo hữu này, nếu như bây giờ cho người rời núi, người còn đi ra ngoài nữa không?”

Lão rùa híp mắt lại, mơ hồ đáp: “Không được, tro cốt lão Triệu còn chôn ở đây, một nơi non xanh nước biếc thế này, còn có bạn nối khố là ta bầu bạn, trong thiên hạ này còn có nơi nào tốt hơn? Cả đời này ấy mà, ta không cầu trường sinh bất lão, chỉ cần thoải mái tiêu dao là đủ. Mười ba năm tu hành chôn nhân gian, ta có được thứ ta muốn rồi, hiện tại ta chỉ muốn quy ẩn nơi đây, không tranh quyền thế.”

Dứt lời, lão rùa thê mà bắt đầu ngáy ngủ, còn rất vang nữa.

Trần Hạo nhìn chăm chú nó một lát, bỗng nhiên đứng dậy, lấy mấy chục bình rượu trong Tủ Lý Càn Khôn ra đặt xuống rồi vẫy tay gọi Akina, mèo đen và Liêu Nhất Ba. Họ trở lại xe tang, sau đó lao vút đi.

Chờ đến khi đoàn người đi xa rồi, lão rùa vốn đang ngủ gật đột nhiên mở mắt, nó chăm chú nhìn hướng xe tang rời đi, thì thầm nói: “Thật là nhìn không thấu tu sĩ nhân tộc, trên cơ thể hần thể mà có hơi thở Hỏa Quy! Chẳng qua hơi thở này quá yếu, sắp ngỏm đến nơi rồi. Tộc rùa dị chủng có tiềm lực vô hạn, ta không thể cứ để nó chết như vậy được, hy vọng thứ ta để trên người hần... Hả, bị phát hiện!”

Lão rùa chưa dứt lời đã trừng lớn hai mắt, sừng sốt một lúc lâu mới cười: “Thú vị lắm! Lão Triệu à, nhân tộc của ông lại ra đời một thiên kiêu không tầm thường đâu!”

Xe tang chạy như bay, trèo núi như đi trên đất bằng .

Trong xe tang, Liêu Nhất Ba vẫn còn đang thấy tiếc, hần ta chưa kịp thừa dịp lão rùa ngủ say xin tí máu. Đây là một con linh quy hơn hai trăm năm tuổi đó, cả người đều là thứ tốt, nhất là máu của nó, có tác dụng diệu kỳ khó kể hết.

Trần Hạo không phản ứng lại Liêu Nhất Ba mà đang ngẫm nghĩ một hạt châu nhỏ nhắn.

Thoạt nhìn nó giống như trân châu vậy, nhưng lại lớn hơn chút, bên trong ẩn chứa một loại lực lượng đặc biệt nào đó, được hạt châu bao lấy nên không cảm giác được.

Thứ này được lão rùa dùng pháp thuật nhỏ bỏ vào người Trần Hạo lúc lão đang nói ba hoa.

Nó còn tưởng mình làm việc kín đáo lắm, nhưng lại không biết cảm giác của Trần Hạo càng linh mãnh hơn, gần như là trở mắt kệ nó thả đồ vào người hần.

Trần Hạo vốn tưởng là loại pháp khí gì, chẳng qua bây giờ hẳn lại cảm thấy thứ này chắc là có công dụng chuyên môn.

Hai bên chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi, sao nó lại để thứ này cho hẳn? Nó làm vậy thì được cái gì?

Trần Hạo không nghĩ ra, thế là dứt khoát thu hạt châu vào Tụ Lý Càn Khôn.

Hắn không rõ nhưng biết nó có giá trị, thôi thì cứ xem là đồ sưu tầm vậy, dù sao cũng không phải là món đầu tiên.

Ban đêm, bầu trời đầy sao.

Hơn mười giờ đêm, xe tang cuối cùng cũng rời khỏi núi, tiến vào vùng bình nguyên, thấy được thành phố với những tòa nhà lấp lánh ánh đèn.

Lái xe không mặt không cần Trần Hạo dặn dò mà cứ thế lái thẳng về đó.

Chưa đến nửa giờ xe tang đã tiến vào thành phố.

Nơi này tên là Hằng Viễn.

Đó là một thành thị, nhìn kiến trúc thì thấy nó cũng không phát đạt cho lắm, chẳng qua điều kiện khá ổn, quy hoạch không gian xanh cũng rất tốt.

Đã muộn như vậy rồi nên Trần Hạo không định đi tiếp nữa mà chuẩn bị tìm khách sạn để nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại xuất phát.

Lúc xe tang dạo trên đường, Trần Hạo dùng điện thoại tìm khách sạn.

Đột nhiên một loạt tiếng bí bô bí bô chói tai vang lên.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lại, hẳn phát hiện một chiếc xe cứu thương đang lao vùn vụt trên đường, tốc độ cực nhanh.

Những nơi xe cứu thương đi qua các xe khác đều nhường đường.

Lái xe không mất định hướng đường thì Trần Hạo đột nhiên lên tiếng: “Đuổi theo nó.”

Lái xe không mất ngạc nhiên, sau đó yên lặng hành động, không dò hỏi nguyên nhân.

Trần Hạo tắt điện thoại, không đặt phòng khách sạn trước nữa mà phóng tầm mắt sáng rực nhìn xe cứu thương.

Mười mấy phút sau, xe cứu thương tiến vào một bệnh viện.

Xe tang dĩ nhiên cũng theo sau, dừng ở một chỗ u ám ven đường.

“Trần đạo hữu? Chúng ta tới đây làm gì?” Liêu Nhất Ba khó hiểu hỏi.

Trần Hạo lặng lẽ nói: “Gặp một người bạn cũ.”

Liêu Nhất Ba mơ hồ.

Người bạn cũ?

Người có thể làm bạn với Trần Hạo tất nhiên là đồng đạo rồi, thế nhưng rõ ràng đi cùng nhau nhưng hẳn ta không phát hiện ra hơi thở đặc biệt nào. Người bạn cũ này là ai vậy?

Trần Hạo lại không nhiều lời, cất bước tiến vào một tòa nhà.

Đi thẳng lên tầng ba, sau đó chuyển sang hành lang, Trần Hạo liền thấy một phòng sinh đẻ.

Ngoài phòng có một bà cụ mà một người đàn ông tuổi tầm trung niên đang sốt ruột đi tới đi lui, nhỏ giọng thì thầm.

Trần Hạo nhìn mấy lần, không làm gì mà chỉ ngồi thẳng xuống hàng ghế chờ bên cạnh, yên lặng chờ đợi.

Mèo đen đi theo nhảy vào lòng Trần Hạo, nằm xuống, nó nhìn thoáng qua hắn, đặt đầu lên đùi hắn rồi nằm chợp mắt.

Thời gian trôi qua từng chút một, vào lúc bà cụ là người trung niên càng lo lắng hơn thì một tiếng trẻ con khóc vang truyền ra từ trong phòng sinh.

Theo đó, sợi dây trên cổ tay Trần Hạo lặng lẽ chuyển động.

Chương 707: Gặp mặt.

Cảm nhận được sự chuyển động của sợi dây, miệng Trần Hạo cong lên.

Thật đúng là người, ông bạn già, lâu rồi không gặp.

Lặng lẽ cắt sợi dây vào, Trần Hạo chú ý đến phòng sinh.

Không bao lâu, cánh cửa căn phòng mở ra, một y tá bước ra và nói với một nụ cười: “Là một cậu bé, 4.5kg.”

“A, còn là cậu bé mập mạp, quá tốt, mau cho ta ôm.” Bà cụ cười toe toét, vội vàng bế đứa bé lên và khẽ lắc lư, khuôn mặt đầy âu yếm.

Người đàn ông trung niên thì nhanh chóng bày tỏ lòng biết ơn, rồi hào hứng nhìn con trai mình.

Ngay từ khi thấy đứa bé, Trần Hạo đã đứng dậy và đi tới.

Đi tới trước mặt bà cụ, Trần Hạo mỉm cười và nói: “Chào cụ.”

Bà cụ sững sốt một chút, khó hiểu nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Cụ à, ta họ Trần, ta là chủ nhân của Tam Thủy Quan ở Vu Sơn, hôm nay xuất hiện, là đặc biệt đến vì đứa nhỏ này.

Bà cụ càng ngạc nhiên.

Người đàn ông trung niên bình tĩnh tiến lên một bước và nhìn Trần Hạo một cách thận trọng: “Người nói người là đạo sĩ? Có bằng chứng nào không? Ngoài ra, người tìm con trai ta là muốn làm gì?”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Ta biết sự xuất hiện tùy tiện của ta sẽ làm các vị nghi ngờ, nhưng đứa nhỏ này có duyên

với ta ở kiếp trước, nên kiếp này ta có trách nhiệm độ nó. Nhưng mà các người cũng có thể yên tâm, độ nó cũng không có nghĩa là mang nó đi, ta chỉ muốn đưa cho nó một thứ và sau khi nó lớn lên, ta lại đến nhận nó làm đệ tử.”

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên lập tức lạnh xuống.

Nghe có vẻ hay hơn hát, nhưng thực ra đó là một kẻ lừa gạt đúng không.

Còn đưa cho con trai một thứ, sau này lại đến nhận đệ tử?

Nếu người nói đưa thứ này không cần tiền, vậy ta sẽ tin người, nếu dám đòi tiền, vậy sẽ ta lập tức báo cảnh sát.

“Thật sao? Người muốn đưa cái gì, cho ta trước cũng như nhau.” Người đàn ông trung niên nói.

Trần Hạo lắc đầu và cũng không giải thích, hắn trực tiếp giơ tay lên và mỉm cười: “Ta muốn đưa cái này, đó là đồ vật ở kiếp trước của đứa trẻ này.”

Bà cụ và người đàn ông trung niên lập tức nhìn thấy một sợi dây trong tay Trần Hạo.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo hai người họ liền thay đổi sắc mặt, bởi vì có một mũi nhọn sắc bén buộc vào đầu sợi dây và lóe lên sự lạnh lẽo.

Nhưng không chờ hai người làm cái gì, sợi dây có mũi nhọn đã bay ra khỏi tay Trần Hạo và lao thẳng vào đứa bé.

Bà cụ sợ hết hồn.

Người đàn ông trung niên tức giận.

Sau đó, hai người trợn mắt ngoác mồm.

Sợi dây có mũi nhọn lại bắt đầu co lại, cuối cùng biến thành một sợi dây đeo cổ tay và quấn quanh cổ tay của đứa bé.

Cảnh tượng này khiến bà cụ và người đàn ông trung niên có chút bối rối.

Nếu đó là ma thuật hay thứ gì đó, dù không biết hoàn toàn, nhưng nó vẫn nằm trong lời giải thích.

Nhưng một sợi dây lớn như vậy đột nhiên trở nên nhỏ như thế, thì điều này là không khoa học.

Đặc biệt là sau khi sợi dây được quấn quanh cổ tay, đứa bé vẫn đang khóc đột nhiên ngừng khóc, rồi mỉm cười, dường như rất hạnh phúc.

Người đàn ông trung niên lấy lại tinh thần và nhìn chăm chăm vào Trần Hạo: “Người làm cái gì? Đây là cái gì?”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Ta đã nói rồi, đây là một báu vật được sư môn của nó truyền lại qua nhiều thế hệ. Nó được gọi là Phá Tà Tiêu. Nó có thể làm tổn thương yêu ma quỷ quái và bảo vệ bản thân, nó là một pháp bảo để trừ ma vệ đạo. Bây giờ nó đã tìm được chủ nhân, khi đứa trẻ được sinh ra, năng lượng bẩm sinh vẫn chưa tiêu tan. Ngày sau dựa vào nhiệt độ của năng lượng bẩm sinh này, Phá Tà Tiêu này có thể sẽ trở thành pháp bảo, đứa trẻ này, có con đường đầy hứa hẹn.”

Người đàn ông trung niên: “...”

Mẹ nó sao chuyện này giống như nghe thần thoại vậy, ta còn sống trong cuộc sống hiện thực sao?

Nhưng bà cụ lại vui mừng khôn xiết, bà cụ vội vã tiến về phía trước, với vẻ mặt kính trọng và nói: “Ngài là cao nhân Đạo giáo, vậy có thể nói, cháu trai nhỏ của ta, có tiên duyên à?”

Trần Hạo gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng ta muốn nhận đồ đệ, cũng chỉ là chào hỏi trước, kiếp trước nó sinh ra ở Mao Sơn, muốn lựa chọn thế nào thì còn phải đợi nó trưởng thành mới được, bây giờ, còn quá sớm.”

Bà cụ nói không chút do dự: “Liên lạy đạo trưởng làm sư phụ, ta sẽ làm chủ chuyện này.”

Trần Hạo dở khóc dở cười, đang muốn giải thích thì bà cụ đã tiếp tục nói: “Nhưng mà đạo trưởng này, con ta đã gần 40 tuổi, lúc này mới có một đứa con trai, mặc dù còn có một đứa con gái nhưng sau này nó sẽ thuộc về nhà người khác, không có hậu đại thì bất hiếu, ngài có thể xem một chút, trong số mệnh của hần có còn có con nữa không?”

Trần Hạo im lặng.

Bà cụ này, cũng là một người kỳ lạ!

Tuy nhiên, đối với Trần Hạo thì xem tướng cũng không tính là việc gì khó.

Ánh mắt hần rơi vào trên người người đàn ông trung niên, quan sát cẩn thận một chút, sau đó Trần Hạo tỏ vẻ kỳ quái và nhìn người đàn ông trung niên bằng một ánh mắt kỳ lạ.

Người đàn ông trung niên vốn không tin Trần Hạo, nhưng bây giờ bị ánh mắt của Trần Hạo dò xét thì không khỏi bắt đầu chột dạ, hần ta vội vàng hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

“Đương nhiên là xem tướng cho người, xem tướng không nhìn người thì nhìn ai, đạo trưởng à, người xem thế nào rồi?” Bà cụ quát mắng người đàn ông trung niên một câu, sau đó nhìn về phía Trần Hạo với vẻ mặt chờ mong.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, hần không trả lời mà hỏi lại: “Cụ à, cho dù cháu trai của bà bái ta làm thầy, môn phái này của ta cũng không có quy tắc đoạn tuyệt cưới vợ để lại đời sau, cụ cần gì phải gấp gáp vậy chứ?”

Bà cụ nói một cách dứt khoát: “Đạo trưởng, người cũng đừng lừa gạt ta, ta là tín đồ của Phật giá, biết chuyện của Đại sư Tế Công, đại sư Tế công là La Hán đầu thai chuyển thế, kết

quả làm cho cửa nát nhà tan, đây gọi là phá vỡ hồng trần, rèn luyện tâm trí Phật, là kiếp số.”

Trần Hạo im lặng.

Cả nửa ngày, bà cụ này tin Phật, chẳng trách mình nói mơ hồ như thế nhưng bà cụ lại chấp nhận ngay lập tức.

Nhưng bà cụ này so sánh cháu trai của mình với Tề Công, Trần Hạo cũng không biết phải nói gì.

Chuyện này vốn không thể so sánh được không, không nói đến cấp bậc, chính là thân phận cũng khác nhau, Phật môn thực sự không thể để lại đời sau.

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định của bà cụ, Trần Hạo liếc nhìn người đàn ông trung niên, và nói thẳng: “Vậy thì ta sẽ nói cho cụ biết, con trai của cụ không thể có con được nữa.”

Khuôn mặt bà cụ khẽ thay đổi.

“Nhưng, số mệnh của con trai cụ là có 3 đứa con.” Trần Hạo nói một cách hàm xúc.

Bà cụ sửng sờ.

Đều đã nói không thể có con, vậy sao còn có ba đứa con?

Nếu xem cô con gái đầu là một, vậy cũng chỉ mới hai đứa! Tại sao...

Bỗng nhiên, bà cụ nhìn thấy vẻ mặt của Trần Hạo, và nghĩ về điều đó, sau đó bà kịp phản ứng lại và nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên quá sợ hãi và vội vàng giải thích: “Mẹ, mẹ cũng đừng nghe hấn nói hươu nói vượn, ta nhất định không tìm tình nhân.”

Sắc mặt bà cụ xanh mét và tức giận nói: “Đạo trưởng nói người tìm tình nhân sao?”

Người đàn ông trung niên: “...”

“Trước không nói chuyện này, người hãy chăm sóc tốt cho Mỹ Hoa, nếu có vấn đề gì xảy ra, bây giờ bà già này có một cháu trai có tiên duyên, sau này ta sẽ không đưa cho người một chút cổ phần của công ty.” Bà cụ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên suýt chút nữa không nôn ra máu, sau đó hắn ta dường như buông thả và tức giận nói: “Mẹ, sao mẹ lại nghe tên lừa đảo này nói hươu nói vượn, đúng, ta tìm tình nhân, nhưng đây không phải là do mẹ ép sao, mẹ luôn nói muốn con trai con trai, không có con trai thì sau này tài sản đều sẽ thuộc về nhà người khác. Mỹ Hoa vẫn luôn không sinh, con còn có thể làm gì? Được rồi, con tìm, còn sinh cho mẹ, hơn nữa còn sinh hai đứa cháu trai liên tục, đây không phải là điều mẹ muốn sao?”

Nói xong, người đàn ông trung niên nhìn Trần Hạo với nụ cười khinh bỉ và nói: “Người điều tra khá rõ ràng về ta, nhưng mà người điều tra không đủ cẩn thận, ta có hai đứa con trai, mà không phải một đứa.”

Trần Hạo cười nhạt một tiếng và nói một cách hàm xúc: “Người xác định, một đứa khác là của người à?”

Người đàn ông trung niên: “...”

Chương 708: Biến thân

“Nói bậy, ta...” người đàn ông trung niên bị Trần Hạo nói cho ghen họng, một chốc đã đỏ cả mặt mũi, gã ta đang muốn rống giận thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, cùng lúc một chiếc giường nhỏ được đẩy ra ngoài.

Trên giường một người phụ nữ sắc mặt trắng bệch đang nằm đó nhìn qua trông rất yếu ớt.

Người đàn ông ban nãy đang định lớn tiếng cũng hơi chân chừ khi nhìn thấy cô ta.

Bà cụ thấy thế vội vàng tiến lên hỏi han tình huống, người phụ nữ miễn cưỡng nở một nụ cười ý muốn nói không có việc gì cả. Sau đó sản phụ được đưa đến phòng bệnh nghỉ ngơi.

Trần Hạo suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định đi theo sau.

Có điều hẳn không đi vào phòng bệnh mà ngồi đợi ở băng ghế bên ngoài.

Một lát sau, người đàn ông trung niên đi ra ngồi cuống bên cạnh Trần Hạo.

Lần này ngoài suy đoán gã ta lại không hề tức giận mà động tay động chân; sắc mặt hẳn trầm tĩnh mọc ra một bao thuốc lá, gã đốt điếu thuốc hít một hơi thật sâu rồi mới nhìn về phía Trần Hạo nói: “Rốt cuộc là người theo dõi ta, hay là thật sự biết xem mệnh?”

Trần Hạo cười nói: “Ta đoán người sẽ hỏi đến vấn đề này, ta có thể nói cho người biết tất cả, nhưng ta có một yêu cầu.”

Người đàn ông trung niên nói: “Nói đi, người cần bao nhiêu tiền?”

Trần Hạo lắc đầu: “Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ta không cần, ta chỉ có một yêu cầu đó là người phải nuôi dưỡng đứa trẻ kia thật tốt.”

Người đàn ông trung niên sừng sốt, chăm chăm liếc nhìn Trần Hạo, cuối cùng cũng gật đầu nói: “Miễn là những điều người nói ra là sự thật, ta hoàn toàn nghe theo người.”

Trần Hạo lại nói: “Mệnh của người đúng ra có 2 bé trai và 1 bé gái, hơn nữa số của người đã định trước, ắt phải trải qua một kiếp nạn, kiếp nạn này cũng do người mà ra; nguyên nhân chính là người thứ ba kia, có thể người sẽ khó mà chấp nhận được những sự thật, nhưng bây giờ người cần phải tìm ra cô ta.”

Nói xong không đợi người đàn ông nọ mở miệng, Trần Hạo đã lấy ra một vật, là một món quà được gói đẹp đẽ, sau đó tiếp tục nói: “Đây là một món pháp bảo ta dày công luyện chế, người hãy mang ở trên người, nếu gặp nguy hiểm hãy hô to một tiếng “Leo, biến thân”. Như vậy người mới có thể vượt qua kiếp nạn, nếu như xem đây là trò cười, đến lúc chết rồi thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở.”

Người đàn ông trung niên muốn phản bác lại, nhưng lời đến miệng lại bị chặn lại, ánh mắt gắt gao nhìn Trần Hạo.

Thật lâu sau, gã nhận lấy món đồ nhỏ bé được gói cẩn thận, lên tiếng: “Nếu như ta tin tưởng lời nói của người, cũng vượt qua được kiếp nạn, vậy về sau ta phải dạy dỗ đứa bé như thế nào?”

Trần Hạo cười nói: “Chờ người thoát được kiếp nạn này, ta sẽ nói cho người biết, cứ theo đó mà dạy dỗ là được.”

Người đàn ông trung niên cầm món đồ của Trần Hạo, lạnh lùng nói: “Nếu như người nói đúng, sau khi quay lại, ta sẽ đập

đầu xin lỗi người, con ta cũng sẽ bái người làm thầy. Nếu như người gạt ta, ta sẽ khiến người phải cái trả giá thật đắt.”

Nói xong, gã ta đứng lên, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng vợ hắn sinh được một bé trai khiến hắn vui mừng, nhưng bị tiểu tam lừa dối, hắn không thể chấp nhận được việc phải nuôi con của người khác nhiều năm như vậy.

Nếu đó là sự thật, hắn nhất định sẽ khiến ả đàn bà kia trả giá cho việc làm của mình.

Nhìn người đàn ông trung niên rời đi, Trần Hạo sờ soạng đưa tay sờ bộ lông đen mềm mại của chú mèo mun, trên miệng treo lên một nụ cười.

Lúc này bà cụ đột nhiên đi ra, thấy bên ngoài chỉ có Trần Hạo liền vội vàng hỏi: “Đạo trưởng, thằng con bất hiếu kia của ta đâu rồi?”

Trần Hạo nói: “Bà cứ yên tâm đi, hắn ta đi giải quyết chuyện của tiểu tam rồi.”

Bà cụ sừng sốt, sau đó lộ vẻ đầy xấu hổ nói: “Thật là khiến đạo trưởng phải chê cười rồi, loại chuyện chả ra gì này đúng là quá hổ thẹn với tổ tiên.”

Trần Hạo lắc đầu: “Con trai của bà chỉ là có duyên nợ đào hoa dây dưa, mệnh đã định trước, vốn là hắn ta sẽ gặp phải kiếp nạn sinh tử sau mười năm nữa, nhưng mà ta đã giúp hắn nhìn ra trước, kiếp số lần này xem ra cũng không lớn lắm, chỉ là trước mắt có chút rắc rối này phải để hắn tự đối mặt rồi.”

Bà cụ tỏ ra kinh hãi: “Gặp rắc rối sao, vậy nó có nguy hiểm tới tính mạng không?”

Trần Hạo cười nói: “Bà yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Xong hắn liền đứng lên thưa: “Nói đến cháu trai của bà, ta đây cũng là ngoài ý muốn mà gặp được, cũng không biết trước

được, mặc dù có nói muốn nhận đồ đệ nhưng lúc này ta vẫn chưa có ý định đó; thế này đi, bà cho ta địa chỉ, ta trở lại hỏi thăm vài người, thu xếp biện pháp dạy dỗ ổn thỏa đến lúc có thể cho bà gửi gắm, bà cứ dựa theo cách giáo dục đó, được như vậy là tốt rồi.”

Bà cụ nói: “Đạo trưởng muốn đi rồi sao?”

Trần Hạo gật đầu: “Ta cũng muốn thu nhận đứa bé, nhưng chuyện đó phải đợi nó lớn lên đã. Hiện tại chưa cần đến ta ra mặt, vả lại ta cũng có chuyện phải giải quyết, không tiện ở lâu; về phần con trai của bà, tạm thời có thể không cần quan tâm nữa, điều quan trọng bây giờ là phải chăm sóc con dâu và cháu trai thật tốt là được. Mệnh tử của nó đã bị ta loại bỏ, nhưng vẫn sẽ để lại một ít ảnh hưởng, có lẽ sẽ phải chịu khổ một chút nhưng không quan trọng.”

Bà cụ quả quyết nói: “Đạo trưởng yên tâm, không chịu khổ sao hiểu được phú quý, Phật tử cắt thịt chim ưng, hôm nay con trai ta nhất định phải thay cháu trai chịu khổ.”

Trần Hạo: “...”

Bà cụ này có phải phật tử nửa vời không, mấy chuyện này mà cũng có thể nói cùng một giuộc, ta cũng đến quỳ.

Trần Hạo không nói nhiều nữa, lập tức cúi chào rồi rời đi.

Sau khi đi khỏi, Trần Hạo liền tìm một khách sạn để ở, giữa một tiểu khu ở phía nam thị trấn.

Người đàn ông trung niên lái xe đến cửa một căn nhà thì dừng lại.

Đầu tiên gã lấy ra đồ vật đặc biệt được đóng gói tinh xảo kia nhìn một chút, lúc này gã mới mở cửa xe cất bước lên tầng.

Đi tới tầng 3, người đàn ông trung niên không thèm gõ cửa mà trực tiếp lấy chìa khóa ra mở.

Cửa phòng mở ra gã liền thấy trong phòng sáng trưng, trước bàn ăn có mấy người đang ngồi.

Tổng cộng có bốn người, nam thì đẹp trai cao to, nữ thì xinh đẹp như hoa, còn có hai đứa hỏ, một đứa tầm bốn năm tuổi, đứa còn lại chỉ tầm hai tuổi.

Bốn người đang ngồi quanh bàn, phía trên đủ loại món ăn hương thơm nức mũi. Nhưng đây đâu phải điểm quan trọng, thứ cần nói đến là ả đàn bà đang ngồi trong lòng nam nhân kia.

Thấy người đàn ông trung niên, hai người nhất thời sững sốt, ngồi cứng ngắc tại chỗ, sợ hãi mà nói không nên lời.

Cuối cùng ả đàn bà phản ứng kịp, vội vàng đứng lên, cuống quýt nặn ra một nụ cười: “Thắng Huy, sao anh lại tới đây? Không phải là chị dâu...”

Ả còn chưa nói hết, người đàn ông trung niên đã nở nụ cười: “Sao lại gọi là chị dâu, trước không phải cô đều gọi là đồ xấu xa sao?”

Ả đàn bà: “...”

“Thắng Huy ca, cái này...”

“Câm miệng cho ta.”

Người đàn ông trung niên tức giận quay sang nói với nam nhân kia, dùng nụ cười khinh miệt mà nói: “Em họ hả, không tìm được việc làm lại đi nhờ vả chị họ, muốn năn nỉ ta thu xếp cho công việc sao, ha ha, đúng là được mở rộng tầm mắt, nếu không có người nói với ta, đến bây giờ ta còn không tin nổi.”

“Thắng Huy, không phải như vậy...” Ả ta muốn thanh minh, lại bị người đàn ông trung niên dùng ánh mắt lạnh lùng ngăn cản.

“Người nói không phải sao, vậy được rồi, chúng ta mang đứa trẻ đi giám định DNA.”

Thân thể ả đàn bà lão đảo, sắc mặt đại biến.

Có phải ruột thịt hay không, ả mới là người rõ ràng nhất không phải sao?

“Không dám hả? Ha ha, vậy thì rõ rồi, đồ đàn bà ti tiện, lại dám cấm cho ta một cái sùng, ngày hôm nay ta...”

Người đàn ông trung niên đang muốn động tay, nam nhân cao lớn đột nhiên nhanh như chớp lao đến, đập một cước khiến người đàn ông trung niên ngã lăn ra đất ôm bụng kêu rên.

Hắn ta không buông tha mà còn tiếp tục lao tới, không ngừng dậm đá, đồng thời chửi mắng: “Người có can đảm mắng người khác, nhưng lại không biết quản thân dưới của mình, lại còn đòi trách móc ai, loại như ngươi mà cũng dám kêu oan, mẹ nhà ngươi, ta cho ngươi kêu, ai bảo ngươi thích chụp mũ người khác, ông đây cho ngươi kêu, kêu nữa đi!”

Hai đứa nhóc bị dọa sợ, khóc rống lên.

Ả đàn bà muốn lên tiếng, đột nhiên nghe thấy một âm thanh tức giận gầm lên: “Leo, biến thân.”

Chương 709: Nỗi lo về sau

Theo tiếng rống giận dữ, cơ thể người đàn ông trung niên đang bị người cao lớn đá mạnh vào phát ra ánh sáng.

Sau khi ánh sáng tắt đi, người đàn ông cao lớn giật nảy mình.

Bởi vì nam tử trung niên bị y đám đá lúc này đã biến thành... siêu nhân điện quang!

Mịa nó chứ, chuyện này sao có thể!

Người đàn ông trung niên cũng có hơi mê man, hấn nhìn cơ thể của mình mà sợ hãi không thốt lên lời.

Đây chính là pháp bảo của người trẻ tuổi kia? Mịa nó, cái này có thể biến thân!

Ha ha, ta biến thành siêu nhân điện quang, vậy chẳng phải ta sẽ có được năng lực của siêu nhân điện quang sao!

Người đàn ông trung niên vui vẻ, đứng lên vung tay, một luồng ánh sáng bay ra từ bàn tay hấn, đánh trúng vào người đàn ông cao lớn, trực tiếp đánh bay y nện vào tường, miệng phun máu tươi.

Thật sự có thể! Quá lợi hại!

Người đàn ông trung niên vui mừng, sau đó hấn nhìn về phía người phụ nữ đang trợn mắt há hốc mồm.

“Tiện nhân kia, tôi đối xử với cô tốt như vậy, thế mà cảm sùng tôi. Hôm nay tôi phải chơi chết cô.”

“Không, đừng vậy mà Thăng Huy, em biết sai rồi, anh bỏ qua cho em đi.” Người phụ nữ bị dọa đến độ vội vàng xin tha.

Người trung niên không quan tâm, đi tới trước người phụ nữ kia, vươn tay bóp cổ cô ta rồi nhấc lên.

“Thằng Huy, đừng giết em, chuyện này là phạm pháp đó! Anh giết em anh cũng không thoát được đâu.” Người phụ nữ nhanh trí cầu xin tha thứ, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Người trung niên bật cười: “Phạm pháp? Tao có thể biến thành siêu nhân điện quang, có được năng lực siêu phàm, ta mà giết người thì ai dám phán xét ta? Ha ha, đến lúc đó có khi cả quốc gia cũng phải tôn thờ tao, bởi vì tao còn lợi hại hơn cả vũ khí hạt nhân.”

“Thật hả? Vậy để ta mở mang kiến thức xem ngươi có bao nhiêu lợi hại.”

Người trung niên giật mình, vút người phụ nữ xuống, vươn tay cản lại. Sau đó một tiếng phịch trầm đục vang lên, người trung niên bị đánh lùi mấy bước, mà bóng dáng mới ra tay kia cũng đáp xuống, lộ ra dáng vẻ vốn có.

Người trung niên nhìn thấy thì ngạc nhiên: “Ninja!”

Bóng người mới đáp xuống đất ăn mặc như ninja, mặc dù dáng người nhỏ nhắn nhưng sức mạnh mới bộc phát cực kỳ mạnh.

“Ngươi còn biết đến ninja à? Đúng rồi đấy, có điều thứ ngươi dùng để biến thân là thánh vật của nước chúng ta, mời ngươi trả lại cho ta.” Ninja thấp giọng nói.

Người đàn ông trung niên ngạc nhiên.

Đây là đồ của nước Nhật sao?

Hình như đúng thật, dù sao siêu nhân điện quang đều ở nước Nhật.

Có điều siêu nhân điện quang thực sự tồn tại trong hiện thực khiến người thật ngạc nhiên.

Giờ món đồ giúp biến thân này rơi vào tay hắn, tuyệt đối không thể giao ra, nhìn người trẻ tuổi kia đoán chừng sẽ không trả lại cho hắn.

Có đồ để biến thân rồi, có gì mà hắn không có chứ, sau này có khi sẽ được người ta sùng bái như thần!

Người đàn ông trung niên đột nhiên nảy lên đã tâm đối với thứ này.

Sau đó hắn thình lình nhào về phía ninja: “Một ninja mà cũng dám khiêu chiến với siêu nhân điện quang hả? Chết đi cho ta!”

Ninja hừ lạnh: “Người mới biến thân thì có thể phát huy được mấy phần sức mạnh? Giao lại thánh khí cho ta!”

Sau đó, hai người lao vào đánh nhau, nhất thời khó phân thắng bại.

Mắt thấy đèn đỏ trước ngực đã sáng lên và vẫn chưa bắt được ninja, người trung niên nổi giận, bóng người hắn lui lại, hai tay vung vẩy, chuẩn bị đánh chiêu cuối.

Nháy mắt, từ hai tay của người trung niên tỏa ra ánh sáng, kể đó hắn quát một tiếng, nhắm thẳng về phía ninja.

Đúng lúc này, bóng ninja lóe lên, biến mất, sau đó một luồng sáng đánh trúng vào tay cảnh sát mới đi vào trong phòng. Âm một tiếng, tay cảnh sát bị đánh bay.

Người trung niên sững sốt, chợt hắn phát hiện có mấy tay cảnh sát chạy vào bao vây hắn.

“Đưa tay lên ôm đầu, ngồi xuống!” Đám cảnh sát không hề sợ hãi, lớn tiếng quát.

Người trung niên tỉnh táo lại, nhìn về phía cảnh sát và hỏi: “Người biết ta là ai không? Dám nói chuyện với ta như vậy hả?”

Cảnh sát lớn tiếng nói: “Trung thực ngồi xuống mau, nói làm nhảm gì đó.”

“Quả là đám nhân loại vô tri, các người đã chọc giận ta rồi.” Người trung niên trực tiếp xông lên, đánh mấy cảnh sát một trận tơi bời.

Sau khi đánh xong, người trung niên cười nói: “Thế nào? Giờ các người đã tin chưa?”

Đám cảnh sát ngã trên mặt đất, nghe răng trợn mắt, cảm tức nhìn người trung niên.

Biết đánh nhau ghê gớm lắm hả? Chẳng qua bọn họ không mang theo súng thôi, nếu không sẽ không để cho nên này kiêu ngạo vậy đâu.

Thấy đám cảnh sát vẫn không tin, người trung niên hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị phóng ra một tia xạ tuyến để chứng minh lời mình nói là chân thực.

Hắn mới chuẩn bị tốt động tác thì đèn đỏ trên ngực vụt tắt.

Hắn lập tức cứng đờ, chỉ cảm thấy cổ sức mạnh dâng trào trong cơ thể biến mất không thấy tăm hơi.

Chẳng nhẽ... Thời gian biến thân hết rồi?

Mịa nó chứ, giờ phải làm sao đây? Bây giờ chẳng phải hắn lại biến thành người bình thường sao?

Người trung niên hoảng sợ nhìn cánh tay mình, sau đó ngạc nhiên phát hiện mình vẫn đang trong bộ dáng siêu nhân điện quang.

Tình huống gì thế này?

Không phải thời gian biến thân hết rồi sao?

Hắn vươn tay sờ.

Xoẹt một tiếng, phần da trên cánh tay của siêu nhân điện quang bị rách...

Người đàn ông trung niên: "..."

Đúng lúc này, một cảnh sát lăm lăm cơ hội, đột nhiên xông lên, trực tiếp ấn ngược người trung niên lại, thuận thực móc ra còng tay khóa tay hắn lại.

"Thả ta ra! Ta có thể biến thành siêu nhân điện quang, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy!" Người trung niên giãy dụa.

Cảnh sát không thèm để ý hắn, nghiêng răng nói: "Đàng hoàng chút cho ta! Ta nói cho ngươi biết, người đánh người, còn đánh lên cảnh sát, cứ chuẩn bị mà ngồi tù đi!"

Chốc lát sau, đám cảnh sát để lại một người xử lý những vấn đề sau đó.

Mấy người khác thì dẫn người trung niên cứ luôn mồm kêu gào, những lớp da siêu nhân điện quang đã bị rách gần hết đi.

Hơn mười phút sau, trong căn phòng của một khách sạn.

Trần Hạo đang tắm rửa cho mèo đen thì một bóng dáng lao vào từ cửa sổ, sau đó đáp xuống, khuôn mặt Akina lộ ra.

"Chủ thượng, chuyện đã làm xong rồi."

Trần Hạo vừa gãi gãi bụng mèo, vừa cười nói: "Báo cáo lại đi."

Akina bèn kể lại những chuyện đã xảy ra.

Trần Hạo gật đầu: "Vậy là được rồi."

Akina im lặng một lát sau đó cất tiếng nói: "Chủ thượng, ta có chút thắc mắc, ngài cho hắn biến thân giống y như thật, còn cho hắn phát ra tia xạ tuyến là sao?"

Trần Hạo đáp: “Về vấn đề biến thân ta cũng không giải thích được, đây là một loại sức mạnh ta bất ngờ có được, có thể tự mình biến thân hoặc cho người khác biến thân. Song sau khi biến thân chỉ phát huy được sức mạnh của bản thân thôi, khá gân gà. Sau khi ta ban phước một phần pháp lực thì mới khiến hắn có sức mạnh siêu phàm như vậy, pháp lực hao hết rồi sức mạnh kia dĩ nhiên sẽ mất.”

Akina giật mình, lại nói: “Chủ nhâ, ngài không thấy đâu, sau khi tên kia biến thân lập tức thay đổi hẳn, vô cùng ngang ngược. Vốn hắn chỉ định đánh người, kết quả sau khi biến thân còn dám giết người, nếu không có ta thì người phụ nữ kia đã mất mạng rồi.”

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Chẳng có gì hiếm lạ cả. Hắn có thể âm thầm bao nuôi bồ nhí, vốn đã chẳng phải là người lương thiện gì. Ta giúp hắn giải trừ kiếp nạn, cũng trả xong ân huệ giữa bạn cũ với nhau, miễn cho sau này tu hành bị ảnh hưởng. bây giờ hắn tiêu trừ kiếp số, chỉ cần ăn chút đau khổ là có thể bình yên thuận lợi. Được rồi, người giúp ta đi nói với bà cụ về chuyện con trai của bà ấy, để bà ấy chuẩn bị tâm lý, cũng sắp xếp tốt một cháu trai khác, xem như giải quyết lo lắng tu hành cho bạn cũ.”

“Hả? Vậy mẹ đưa bé thì sao? Lỡ như người ta không chịu nổi?” Akina lo lắng hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Người cho rằng mẹ của đứa bé không biết gì sao? Trước đó ta thấy trong mắt cô ta không có chút tình cảm nào với người kia thật, ngược lại còn có hơi lạnh lùng đó. Ta đoán rằng cô ta chỉ chờ mình sinh ra một đứa con trai thôi.”

Akina trợn mắt há hốc mồm.

Chương 710: Quái ngư

“Thế mà cô ta lại biết!” Akina chấn động.

Mặc dù tu vi không tệ nhưng bởi vì tu hành nên cô ta khá ngây thơ trong phương diện đó, căn bản không hiểu nổi, hai người thế mà có thể làm vợ chồng rồi đi đến một nước này!

Trần Hạo cười nói: “Đây chính là hồng trần thế tục, là nơi mê hoặc đáng sợ nhất. Nhất là lòng người, một khi đã thay đổi thì không ai biết nó thành dạng gì, sẽ có suy nghĩ khủng khiếp và kinh hãi thế tục ra sao!”

Akina im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Chủ thượng, ta nên nói như thế nào?”

Trần Hạo suy nghĩ rồi bảo: “Nên nói thế nào thì nói thế ấy, ta tin bà cụ sẽ có biện pháp thăm dò được chuyện của con cháu, không có con trai ở giữa, bà ấy cũng sẽ có thời gian để xử lý chuyện gia đình. Sau khi người nói xong thì đừng ở lại, cứ đi thẳng, tạm thời không nên tiếp xúc với cả nhà này, đợi qua mấy năm nữa thẳng nhóc kia trưởng thành thì lại đến xem có thể gia nhập với chúng ta không hay là đưa đi Mao Sơn.”

“Vâng thưa chủ thượng.” Akina nói xong, bóng dáng vút qua, rời đi từ cửa sổ.

Trần Hạo tiếp tục gãi gãi bụng cho mèo đen, cái bụng nhỏ núc ních thịt, xoa nắn thật thoải mái.

Một đêm bình yên. Rạng sáng ngày thứ hai, nhóm Trần Hạo trả phòng rồi rời đi.

Họ rời thành phố nhỏ, tiến thẳng về hướng nam, cứ đi thẳng một đường, dù địa hình gập ghềnh nhưng có xe tang nên vẫn rất nhanh.

Xe tang ở trạng thái tàng hình nên không ai thấy cả, cũng tránh được rất nhiều phiền phức.

Sau hai ngày bình yên, xe tang đi đến cạnh một bờ hồ bát ngát.

Mặt nước trong veo, gợn sóng lăn tăn.

Bên bờ đứng một hàng cây cao lớn, gió mát hiu hiu.

Cho dù thời tiết có tốt mà phải liên tục đi hai ngày đường Trần Hạo cũng cảm thấy hơi mệt. Hắn bảo lái xe không mặt dừng xe, đi xuống rồi dạo bước dọc theo bờ hồ.

Đi không bao xa, Trần Hạo thấy trong hồ nước có một du thuyền lao vút tới, trên du thuyền có một đám trai gái trẻ tuổi, đang rất happy.

Lúc này tiết trời có hơi lạnh, hôm nay hiếm lắm mới thấy mặt trời nên ấm áp hơn một chút. Song dĩ nhiên nước hồ vẫn lạnh cóng, những người này chơi high như vậy mà không sợ bị rơi xuống hồ rồi chết cóng à.

Chờ du thuyền tới gần, Trần Hạo cũng dừng bước, ngạc nhiên nhìn đám trai gái trên du thuyền.

Trần Hạo vừa mới nhắc đến họ thì liền thấy trên người đám thanh niên này có tử khí quấn thân, mệnh khí hư yếu, tức là kiếp nạn sắp tới rồi đó!

CMN, không phải sẽ chết đuối trong hồ thật đó chứ!

Ngay lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, chiếc du thuyền kia đã đến gần bờ với tốc độ cực nhanh, khẽ lướt qua một cái, bọt nước văng lên một mảng lớn ập lên người Trần Hạo.

Sau đó trong tiếng cười đùa và tiếng huýt sáo, du thuyền đi xa.

Bọn họ không nhìn thấy, chỗ nước mà du thuyền làm văng lên đã ngưng kết trước mặt Trần Hạo, sau đó hóa thành một quả cầu nước.

“Chủ thượng, để ta đi giết bọn chúng.” Akina hiện lên phía sau Trần Hạo, cực kỳ tức giận nói.

Trần Hạo cười bảo: “Không cần, một đám người sắp chết thì cần gì phải để trong lòng.”

“Người sắp chết?” Akina ngạc nhiên hỏi.

Trần Hạo đáp: “Vừa rồi ta nhìn thấy có tử khí quán quanh người bọn họ, kiếp số đã định, chỉ là không biết...”

Trần Hạo còn chưa nói dứt lời, dị biến đã xuất hiện.

Một quái vật khổng lồ đột nhiên ngoi lên từ dưới nước chỗ du thuyền mới đi xa. Âm một tiếng, chiếc du thuyền bị húc bay lên, sau đó bẻ vỡ xoay tròn trong nước, nổ tung ra.

Trần Hạo mơ hồ nhìn thấy có mấy người rơi xuống nước.

Nhưng tầm mắt của hắn vẫn tập trung lên cơ thể khổng lồ kia hơn.

Đó là một con cá, chỉ để là ra nửa cơ thể, thoạt nhìn như hắc ngư nhưng lại lớn quá, đầu cá to như một chiếc xe nhỏ, nửa người trên bự không khác gì chiếc du thuyền.

Điều làm cho Trần Hạo ngạc nhiên nhất chính là con hắc ngư lớn như thế lại không phải là yêu quái.

Trên người nó không có tí yêu khí nào, giống như trời sinh đã to lớn như vậy.

“Chủ thượng, nó là con gì vậy?” Akina cũng nhìn đến sững người, đứng hình hỏi.

Trần Hạo đáp: “Trông như một loại cá.”

“Nhưng trong hồ nước sao có cá lớn như vậy được, nếu đã lớn thế chắc nó cũng phải trăm năm hoặc hơn trăm năm tuổi, sao lại không phải là yêu quái được?” Akina lơ mờ, căn bản không hiểu ra làm sao.

Trần Hạo không đáp lời, chỉ nhìn con cá lớn như hắc ngư kia, sau khi nó cắn nuốt mấy người thì lại chui vào trong nước, không còn thấy gì nữa.

Kế đó, Trần Hạo lấy điện thoại ra, chuẩn bị báo cảnh sát. Dù sao cũng đã gặp, mặc dù không kịp cứu người nhưng cứ báo cảnh sát để người bên ngoài biết, tiện tay thì làm thôi.

Trần Hạo vừa định gọi điện thoại thì phát hiện trên màn hình có mấy tin pop-up.

Hai quảng cáo pop-up và một hot search trên weibo.

Nhìn thấy tin nóng, Trần Hạo có hơi dừng lại rồi mở nó ra.

Tin nóng là một video do dân mạng quay được, bạn của hắn đang câu cá, đã câu được một con cá lớn, hắn mở điện thoại để chuẩn bị ghi hình lại quá trình so tài giữa người bạn và con cá bự kia.

Nhưng lôi kéo chưa đến mười giây thì trong nước truyền đến một lực kéo lớn, lôi người câu cá vào trong nước luôn.

Người câu cá thế mà còn cười to lên, tiếp tục ra sức kéo.

Thế nhưng chớp mắt sau đó, người câu cá đột nhiên lặn xuống nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Người quay video tưởng hắn lặn xuống nên vẫn tiếp tục quay một lúc lâu, sau đó cảm thấy không đúng mới la lên, hốt hoảng tìm kiếm.

Thế nhưng một phút trôi qua người câu cá vẫn chưa ngoi lên, hắn mới luống cuống gọi báo cảnh sát.

Dưới tin tức có rất nhiều người bình luận, cũng phải mấy chục nghìn, trong đó có một số người nói họ gặp quái vật trong nước, đủ loại miêu tả khác nhau.

Nhưng điểm chung là nó rất lớn, trong nước xuất hiện quái vật khổng lồ.

Đúng lúc Trần Hạo đang tiếp tục xem tin tức thì đột nhiên hiển thị mất mất hiệu lực, lúc này hẳn mới phát hiện bài đăng đã bị xóa, sau đó cũng không tìm bài đăng nào liên quan trên mạng cả, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Con quái vật khổng lồ trong nước này chỉ e là một loại quái biến đổi khó hiểu! Vì tránh gây nên khủng hoảng mà tin tức mới bị phong tỏa, để tránh xáo trộn cuộc sống bình thường.

Nhưng không hiểu sao Trần Hạo cứ cảm thấy lo lắng.

Chỉ sợ biến đổi này không đơn giản như vậy, phong tỏa tin tức chỉ trị được ngọn không trị được gốc. Có lẽ để dân chúng tự tìm hiểu, sau đó giải đáp trước thời hạn sẽ tốt hơn.

Có điều hẳn chỉ là một tu sĩ bình thường, không có tư cách can thiệp vào quyết định của các nhà cấp cao.

Trần Hạo nhìn chăm chú hồ nước một lát, sau đó đi lên xe tang, để lái xe không mất tiếp tục lái xe.

Họ đi dọc hồ nước. Cả một đường Trần Hạo phóng cảm giác ra, chú ý hồ nước, nhưng không phát hiện con quái to lớn kia, như thể nso chỉ là ảo giác vậy.

Hơn một tiếng sau, trước xe tang xuất hiện một trấn nhỏ.

Đó là một trấn ở cạnh hồ nước, dường như dựa vào hồ này để sinh sống, gần hồ còn có một bến tàu nhỏ, bên bờ đậu từng hàng thuyền lớn thuyền nhỏ.

Lúc Trần Hạo tới gần, trên bến tàu nhỏ có không ít người, hình như còn có tiếng la khóc.

Trần Hạo bảo lái xe không mặt dừng xe rồi đi tới, sau khi nghe đủ loại bàn tán thì biết được mấy ngày gần đây đã có ba chiếc thuyền mất tích, người mất tích càng nhiều, đã có khoảng mười người rồi.

Đứng trên bến tàu là người nhà của người mất tích và một số người đến hóng chuyện cùng một vài nhân viên công tác.

Trần Hạo nhìn những người khóc đến đỏ con mắt, vẻ mặt tràn ngập bi thương mà không nói gì.

Không cần nghĩ cũng có thể đoán được, thuyền bị mất, nhất định là do con cá khổng lồ kia làm.

Thế nhưng cá trong nước, hồ cũng lớn, Trần Hạo không thể làm gì được.

Đúng lúc Trần Hạo đang định quay người rời đi thì đột nhiên dừng nước chân, hắn quay đầu nhìn về phía hồ nước, nháy mắt ánh mắt trở nên ác liệt.

Mịa nó chứ, tao không đi tìm mày, thế mà mày còn dám xuất hiện.

Nó để mắt tới người trên bến tàu sao?

Chương 711: Con cá lớn thật

Cảm nhận cá lớn đang tới gần, ánh mắt Trần Hạo lạnh lẽo.

Nhưng lúc này bên tàu không ít người, đều là người già yếu, nếu để con cá lớn tấn công bất ngờ, căn bản không thể nào phản kháng, chắc chắn sẽ có người bị thương.

Ánh mắt đảo vòng, trong lòng Trần Hạo hơi động, thấp giọng thì thầm với Akina vài câu.

Thu Danh không chút do dự, gạt đầu nhận lệnh, sau đó thân ảnh lui về phía sau, biến mất.

Trần Hạo vội vàng lên tiếng: “Không ổn rồi, bến tàu sắp sụp, mọi người chạy mau.”

Giọng nói vang ra nhờ pháp lực, mỗi người đều nghe rõ.

Lúc họ đang bàn luận âm ỉ, hoặc kêu khóc vì người thân, bị một câu này của Trần Hạo làm kinh sợ.

Sau đó bọn họ liền phát hiện, một góc của bến tàu, thật sự đã sụp xuống, lần này không ai do dự, xoay người chạy.

Trời đất bao la, sóng chết lớn nhất.

Cái chết ở trước mặt, điều đầu tiên vạn vật nghĩ tới thường đều là cầu sinh.

Mà lúc này, trong hồ nước cá lớn đã tới gần, bắt đầu trườn tới, giống như đang tìm một góc độ để tấn công.

Trần Hạo vừa chạy chung với mọi người, đồng thời nhấp nháy môi, tạo ra âm thanh, người bên ngoài không nghe thấy, nhưng Liêu Nhất Ba trong xe tang thì nghe thấy rõ.

Vậy mà nghe thấy, điều này khiến vẻ mặt Liêu Nhất Ba đau khổ, yếu ớt mà nói: “Ta có thể làm sao?”

“Chỉ cần qua cửa này, người chính là người của Tam Thủy Quan, cơ hội này trao cho người, người phải nắm chắc.” Trần Hạo quả quyết đe dọa căm dữ.

Lời nói của Trần Hạo khiến hai mắt Liêu Nhất ba sáng lên.

Tuy rằng ở bên nhau mọi lúc, nhưng vẫn có chút bị cô lập, dù sao cũng là mặt dày mày dạn gia nhập.

Hiện tại có lời của Trần Hạo, đó là một cơ hội để phá vỡ rào cản!

Liêu Nhất Ba cắn răng một cái, gạt đầu đồng ý.

Thứ là của mình chắc chắn sẽ là của mình.

Nếu liệu qua trận này về sau còn có cơ hội ở đại đạo, không đấu lại, vậy thì chết thôi.

Xuống khỏi xe tang, Liêu Nhất Ba dựa theo sắp xếp của Trần Hạo mai phục ở một bên.

Đúng lúc này, cá lớn dường như hết kiên nhẫn, đột nhiên phóng tới chỗ đám người đang rút lui ở bên tàu.

Nước hồ cuộn cuộn, bóng dáng khổng lồ hiện ra, cái đuôi đập nện mặt nước, tạo tiếng vang âm âm, sau đó đầu cá miệng mở lớn đầy răng nhọn há ra, một làn sóng phóng tới chỗ mọi người.

“Má ơi có yêu quái!”

“Chạy mau, cá thật là lớn!”

“Ô ô ô, mau cứu ta, ta run chân, không bò dậy nổi.”

“Đừng đẩy ta, đừng đẩy ta, người muốn chết a!”

...

Bị đầu cá dọa cho sợ hãi, mọi người vẻ mặt khác nhau, loạn hết cả lên.

Đúng vào lúc này, Trần Hạo xông ra, thân ảnh vút qua, đập không khí, trực tiếp rơi xuống đầu cá, dáng người xoay ở giữa, lấy Hiên Viên Nhị Đại ra, ánh sáng pháp thuật bùng nổ, chém một nhát xuống đầu cá.

Trong âm thanh vù vù, Hiên Viên Nhị Đại đâm xuống một chỗ trên đầu cá, sau đó kiếm cương run lên, cá lớn liền kêu lên thảm thiết, nửa cái đầu bị cắt ra, máu văng đầy trời.

Lúc Trần Hạo rơi xuống đất, cá lớn cũng rơi xuống mặt đất, sức sống khá mạnh mẽ, vẫn đang giãy dụa.

Nhưng lúc này nó không cần thức ăn gì nữa, chỉ muốn nhảy về trong nước.

Trần Hạo không một lời, cổ tay rung lên, một đạo kiếm cương bắn ra, xuyên qua vết thương của cá lớn, trực tiếp cắt rơi đầu cá.

Lần này, cá lớn mất đầu, giãy lên mấy lần, cuối cùng yên tĩnh.

Trần Hạo thu hồi Hiên Viên Nhị Đại, dò xét cá lớn.

Lúc này toàn bộ cơ thể cá lớn gần như bại lộ ra, cơ thể chừng 10 mét, chiều rộng khoảng 2 3 mét, toàn thân đen nhánh, bên ngoài có vảy mịn.

Đừng nhìn Trần Hạo hai kiếm đã giải quyết cá lớn, nhưng khả năng phòng ngự của cá lớn cũng khiến Trần Hạo kinh hãi.

Bởi vì Hiên Viên Nhị Đại vốn do thần tài chế tạo, vô cùng sắc bén, lại được Trần Hạo gia trì kiếm cương, không thứ gì không phá được, mà phải hai kiếm mới chém được đầu nó.

Bởi vậy có thể thấy được, con cá lớn này tuy không phải yêu quái, nhưng lớp phòng ngự trên người, đao kiếm bình thường là vô dụng, cho dù là súng ống bình thường, sợ lực sát thương cũng rất yếu.

Cá lớn đáng sợ như vậy, có lai lịch gì? Trước kia vì sao không thấy? Hiện tại sao lại xuất hiện? Bọn chúng từ đâu đến?

Trong lòng Trần Hạo đầy nghi hoặc.

Đột nhiên mí mắt Trần Hạo khẽ lay động, bóng dáng vôi vàng biến mất, đồng thời truyền âm cho Liêu Nhất Ba.

Liêu Nhất Ba từ chỗ bí mật đi ra, tới phía trước cá lớn, mắt đầy ngạc nhiên, ngược lại không hề sợ hãi.

Dù sao công thi thể quý dị mấy chục năm, lá gan cũng đã rất lớn rồi.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Liêu Nhất Ba cũng không quên chuyện chính, vôi vàng móc một lá bùa ra, lẩm bầm, cắn một ngón tay, tấm bùa đột nhiên tản ra, biến thành một thanh đao giấy.

Liêu Nhất Ba cầm đao giấy trong tay, đứng trước mặt cá lớn, bộ dáng mình vừa mới tự tay đâm, nhưng không phí chút sức lực.

Lúc này, một đám người lao đến, bao vây bến tàu, nhất là mấy cảnh sát cầm súng tới gần trước tiên, nhìn thấy cá lớn bị giết, vẻ mặt hoang mang.

Cá lớn đáng sợ như vậy, thế mà bị giết? Ai trâu bò như vậy?

Sau đó bọn họ liền thấy Liêu Nhất Ba.

Đám người nhìn nhau rồi tới gần.

Liêu Nhất Ba thừa cơ thu hồi đao giấy, cười híp mắt nói: “Chư vị hương thân, không cần kinh hoảng, chẳng qua chỉ là một con ngư yêu nho nhỏ mà thôi, bản đạo đã giết nó rồi, sẽ không hại người.”

“Đây là người giết? Có chứng cứ không?” Một cảnh sát rõ ràng không tin, mở miệng hỏi một câu.

Những người đi theo đều nghi ngờ nhìn Liêu Nhất Ba, mặc dù có người mơ hồ nhìn thấy động tĩnh, nhưng tốc độ quá nhanh, không thấy rõ người.

Liêu Nhất Ba nâng đao giấy lên, cười nói: “Phía dưới là pháp bảo của bản đạo, con ngư yêu này cũng không thể nói? Có gì để hoài nghi chứ?”

“Dùng cái này giết? Đùa ta à, đây là giấy!” “Cảnh sát bữ môi, hoàn toàn không tin.

Bởi vì đao giấy của Liêu Nhất Ba, đong đưa theo gió, nhìn không có chút lực sát thương nào.

Liêu Nhất Ba nhếch miệng cười một tiếng, kẻ già đời như hắn, đối với chút hoài nghi này, quả thực không đủ để phí sức.

Không lên tiếng giải thích, Liêu Nhất Ba trực tiếp đi đến một cây cọc gỗ, đao giấy lượn một vòng cọc gỗ, phập một tiếng, cọc gỗ theo tiếng kêu mà gãy, vết cắt trơn nhẵn.

Người vây xem trợn mắt hốc mồm.

Liêu Nhất Ba thu hồi đao giấy, lạnh nhạt nói: “Bản đạo hành đạo khắp thiên hạ, trăm yêu trừ ma, không vì danh lợi, chỉ cầu an tâm, bây giờ tiểu yêu đã diệt, các người thu dọn phần cuối là được, không cần để ý bản đạo.”

Dứt lời, hắn giả bộ xoay người đi.

Mấy cảnh sát không phản bác được, nhất là cảnh sát không tin kia, vẻ mặt xấu hổ hơn.

“Đạo trưởng chớ đi, đạo trưởng, người còn chưa nói rõ mà, con ngư yêu này là chuyện gì xảy ra? Nơi này của chúng ta mấy trăm năm qua chưa từng xảy ra loại chuyện này, sao lại xuất hiện một con ngư yêu? Chỉ có một con hay còn nhiều con khác? Ngài hãy chỉ điểm cho chúng ta, cứu chúng ta với.” Lúc

này, một ông lão lớn tuổi vội vàng ngăn cản Liêu Nhất Ba, về mặt cầu xin.

Những người khác kịp phản ứng, đều giật mình.

Đúng thế, có còn ngư yêu hay không, nếu còn, đạo trưởng đi, vậy bọn họ làm sao bây giờ? Trông cậy vào cảnh sát đến quản sao? Vậy nếu không đánh chết được ngư yêu thì làm sao xử lý!

Chuyện không khoa học này, vẫn phải tìm người chuyên nghiệp!

Liêu Nhất Ba ra vẻ trầm ngâm, thực tế là đang chờ Trần Hạo sắp xếp.

Trần Hạo cũng có chút kinh ngạc, vốn định lác lư cho qua, giao cục diện rối rắm cho ban ngành liên quan xử lý, không ngờ dân chúng suy nghĩ sâu xa, sợ có nhiều ngư yêu hơn!

Xem ra nếu không cho họ một lời khuyên an tâm, sợ là không cho Liêu Nhất Ba đi.

Trần Hạo suy nghĩ, sau một lúc lâu, ánh mắt hần khê chuyển, truyền âm cho Liêu Nhất Ba.

Lập tức, Liêu Nhất Ba thở dài một tiếng nói: “Thôi được rồi, hành đạo ở đây, cũng là hữu duyên, Tổ sư gia Chân Vũ đạo gia ta từng để lại lời dạy, tế thế cứu dân, làm việc thiện tích đức. Ta liền ở lại mấy ngày, kiểm tra bốn phía, rồi cho các người câu trả lời.”

Chương 712: Ăn miếng bánh kem đầu tiên

“Vây thật sự rất cảm ơn đạo trưởng.” Ông lão vui mừng, vội vàng cảm ơn.

Sau đó không đợi Liêu Nhất Ba mở miệng, ông lão tiếp tục nói: “Đạo trưởng ở xa tới, vẫn chưa có chỗ nghỉ ngơi nhỉ, ông già này vừa vặn có một phòng mới, sửa sang xong vẫn chưa vào ở, liền để làm nơi đặt chân cho đạo trưởng, hi vọng đạo hữu đừng ghét bỏ.”

Liêu Nhất Ba cười nói: “Tu sĩ đạo gia, không câu nệ tiểu tiết, ăn gió nằm sương cũng là bình thường, có nơi che nắng che mưa, đã rất tốt rồi, nhưng bên người ta luôn mang theo tượng thần Đế Quân do sư môn truyền lại để cung phụng, mỗi ngày đều phải dâng hương, nếu có chỗ nào không ổn, mong ông nhắc nhở.”

Ông lão sững sờ, sau đó ánh mắt tỏa sáng nói: “Đạo trưởng, ngài là cao nhân đắc đạo, tượng thần này cũng phi thường nhỉ! Có thể trừ tà trấn gia?”

Liêu Nhất Ba trầm nghĩ ông già này nhờ vả tự nhiên nhỉ!

Liêu Nhất Ba cười nói: “Nói đến việc này, ta liền nói nhiều thêm một câu, ngư yêu xuất thế, có thể sẽ tồn tại thứ kì quái khác, nhân tiện ta có thể dẫn một chút linh khí của Đế Quân cho các vị che chở gia đình bình an, nhưng các vị cần phải đi mua tượng Đế Quân Chân Vũ về.”

“Đạo trưởng từ bi.” Ông lão vui mừng, giọng điệu cũng trở nên kích động.

Những người khác ánh mắt cũng phát sáng.

Người Đại Hạ, dù được giáo dục bởi khoa học, hưởng thụ cuộc sống hiện đại.

Nhưng có một câu nói rất hay, thà rằng tin là có, không thể tin là không.

Đối với quỷ thần, từ xưa đã kính sợ, chưa từng ngoại lệ.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy chân thân của ngư yêu, lại thấy pháp đao của Liêu Nhất Ba trăm yêu, vô cùng lợi hại, đều tin hơn phân nửa, chỉ dựa vào cái này, cho dù là quần chúng hòa theo, ngay cả người của trấn nhỏ, đều sẽ theo chiều gió.

Chờ đến lúc đó lại làm mấy phép lạ, sức mạnh của tín ngưỡng sẽ cuộn cuộn không ngừng.

Nơi xa nhìn thấy Liêu Nhất Ba bị vây lại rời đi, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Vô tình có một đường giây để ngưng kết tín ngưỡng cho tượng thần Đế Quân, chuyện này cũng không lỗi.

Sau đó chuyện ngư yêu, kinh động đến toàn trấn nhỏ, toàn bộ đều sang đây xem náo nhiệt.

Mặc dù có cảnh sát giới nghiêm khuyên can, nhưng thân thể của ngư yêu quá lớn xử lý không nổi, không giấu được, cho nên chưa đến 1 tiếng, khắp trấn nhỏ đều đang bàn về chuyện đao trưởng dùng pháp đao chém ngư yêu.

Sau đó dân chúng cũng có chút khủng hoảng, không thể tin được xã hội hiện thực này, sao có thể xuất hiện thứ huyền ảo như ngư yêu chứ!

Lúc này, chính quyền của trấn nhỏ cũng đưa ra lời giải đáp, đây không phải ngư yêu, mà là một loài cá khổng lồ chưa từng thấy, để mọi người an tâm.

Mặc dù chính quyền địa phương nói có lý, nhưng mọi người cũng không phải kẻ ngu, ngư yêu và loài cá lớn, còn không thể

phân biệt được sao!

Sơ hờ lớn nhất chính là, cá dài hơn 10 mét, trên Trái Đất có nhưng cũng chỉ sống ở đại dương. Cũng chỉ có biển cả mênh mông, mới có thể nuôi sống loài cá lớn như vậy.

Nhưng hồ nước trong trấn nhỏ này, tuy lớn nhưng cũng không thể so với biển cả, nó đơn giản chỉ là một cái hồ nhỏ, chém cái gì chứ, nơi này có thể nuôi nổi con cá lớn như vậy sao? Thật nực cười.

Mắt thấy chính quyền địa phương không đưa ra được lời giải đáp thích đáng, còn có ý che đậy, người dân của trấn nhỏ toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Liêu Nhất Ba.

Khi biết Liêu Nhất Ba mở đàn thỉnh thần, mỗi nhà có thể mang theo tượng thần để dẫn linh, về sau sẽ có thể che chở cho gia đình, tất cả mọi người đều sôi nổi, sau đó tượng thân Đế Quân Chân Vũ ở trấn trên bị giành nhau mua cháy sạch, trực tiếp tăng giá gấp 10 lần, cũng không còn hàng.

Nếu không phải Liêu Nhất Ba nói rằng, thỉnh thần sẽ kéo dài ba ngày, chỉ sợ đều sẽ vì giành tượng thần mà ẩu đả với nhau.

Đối với chuyện của trấn nhỏ, Trần Hạo để ở trong mắt, yên lặng chú ý.

Lần này đẩy Liêu Nhất Ba lên sân khấu, Trần Hạo cũng chỉ đang thử thái độ của ban ngành liên quan.

Dù sao hiện tại trời đất thay đổi ngày càng nhiều, giấy không gói được lửa, cuối cùng sẽ có một ngày lộ ra ngoài ánh sáng hoàn toàn.

Nếu như vẫn cứ che đậy, khiến mọi người không có chút phòng bị nào, khi kết quả bộc phát thì sẽ không có cách nào ứng phó, đến lúc đó phải làm thế nào? Đây là không xem dân ra gì, sẽ gây nhiễu loạn lớn.

Tin tưởng ban ngành liên quan khẳng định cũng có cùng suy nghĩ, chỉ là tạm thời vẫn chưa dám công khai ra. Cần một cơ hội.

Trần Hạo định nhân cơ hội này, để Liêu Nhất Ba xung phong, vừa mở nguồn tín ngưỡng cho Đế Quân Chân Vũ, vừa chậm rãi vạch trần vấn đề trời đất đang thay đổi lớn, giúp mọi người chậm rãi tiếp nhận sự thay đổi này, chuẩn bị tâm lý.

Việc này có chút nguy hiểm, giống như đang đùa với lửa.

Nhưng nếu làm tốt, xong đợt này, cũng sẽ đạt được không ít lợi ích.

Lợi ích lớn nhất là tượng Đế Quân Chân Vũ.

Ở thời đại này, tín ngưỡng của mọi người với thần linh, đều là tín ngưỡng phù phiếm, tín đồ chân chính cực ít.

Hiện tại biết sự tồn tại của yêu ma quỷ quái, sức mạnh tín ngưỡng chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Đế Quân Chân Vũ dẫn đầu, đạt được sự công nhận, vậy sau này Đế Quân Chân Vũ có thể nhận được nhiều nguồn tín ngưỡng nhất, trở nên cực kì mạnh mẽ.

Trước khi nhập đạo Tiên Thiên, tượng Đế Quân Chân Vũ là thứ áp dưới đáy hòm của mình, có thể trở nên mạnh hơn, đó chính là vật thần hộ đạo tốt nhất a!

Vì tu hành, mà chịu chút nguy hiểm, đáng giá.

Hai ngày sau, Trần Hạo âm thầm kiểm tra hồ nước, đi khắp bốn phương, phát hiện trong hồ nước không có con cá lớn thứ hai nào, nhưng hẳn cũng phát hiện, cá bên trong hồ này, dường như ít đi rất nhiều, hiển nhiên là bị cá lớn ăn rồi, ở đây không có đồ ăn, khó trách nó lại tấn công người.

Sau đó Trần Hạo chủ yếu tìm kiếm sự tồn tại của cá lớn.

Nói hồ nước tạo ra cá lớn, Trần Hạo hoàn toàn không tin, nước cạn nuôi không được cá lớn, nhìn cá trong hồ ít đi có thể thấy điều này.

Buổi chiều ngày nọ, Trần Hạo ngồi thuyền đi quanh một góc của hồ nước.

Đây là khu vực hiếm có dấu vết con người, gần đó mấy chục dặm đều không có ai. Mặt hồ ở đây cũng không bình thường, bên trên một tầng sương mù, trôi nổi vô định, cảm giác lạnh hơn so với nơi khác rất nhiều.

Người chèo thuyền cảm thấy sợ, muốn rời đi, Trần Hạo ngăn cản, để tiếp tục đi vào.

Mấy phút sau, Trần Hạo phát hiện chỗ quỷ dị.

Có một khu vực nước tiếp giáp với núi, dưới mặt nước không ngừng cuộn cuộn, mặt hồ đầy sương mù bay, cũng toát ra từ đây.

Ý niệm của Trần Hạo cảm nhận được, liền phát hiện, nước dưới chỗ này, sâu không lường được, trong mơ hồ, còn khiến Trần Hạo thấy nguy hiểm.

Mặt hơi biến sắc, Trần Hạo yên lặng quan sát, nhưng không ngăn cản thuyền tiếp tục rời đi.

Chờ rời khỏi khu vực này, người trên thuyền đều thở dài một hơi khó hiểu.

Nhưng sắc mặt Trần Hạo đanh lại, đi đến đầu thuyền, lấy điện thoại ra, trầm ngâm một lát, bấm điện thoại.

Không bao lâu, điện thoại kết nối, giọng nói Đới Vân vang lên: “Trần đạo hữu, lại có chuyện gì?”

Trần Hạo cũng không hàn huyên, đi thẳng vào chủ đề: “Liên quan tới việc gần đây trong nước xuất hiện một loại cá kì lạ, Đới Vân đạo hữu có lẽ biết nhỉ.”

Đới Vân im lặng một lát rồi nói: “Đạo hữu, người cũng gặp phải?”

Trần Hạo nói: “Đúng, đã giết một con, rất kỳ quái, cơ thể to lớn như vậy, phòng ngự cũng rất mạnh, nhưng lại không có chút yêu khí, ta thấy rất khó hiểu.”

Đới Vân nói: “Chuyện này không kỳ quái, bởi vì đây chỉ là loài cá bình thường, có điều, bọn chúng vốn sống ở sâu trong mạch nước dưới lòng đất.”

Trần Hạo sững sốt.

Con mẹ nó, đây thật sự là cá bình thường à!

Nhưng mà sống ở sâu dưới lòng đất, khó trách khả năng phòng ngự cao như vậy.

Trong lòng sợ hãi thán phục, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nói: “Đới Vân đạo hữu, nói thật, những thứ quý dị này đợt này tiếp nối đợt kia, hiện tại cá ở lòng đất cũng đã xuất hiện, ban ngành liên quan các người, chắc sẽ không giấu diếm mãi chứ?”

Đới Vân nói: “Chuyện này còn chưa tới phiên ta ra quyết định, xem lãnh đạo phía trên sắp xếp thế nào, ừm, đạo hữu, người hỏi cái này, chẳng lẽ là có ý nghĩ gì?”

Trần Hạo cười nói: “Ta có thể có ý kiến gì, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ừm, không còn gì nữa, tạm biệt.”

Nói xong, Trần Hạo quả quyết cúp điện thoại.

Đới Vân: “...”

Chương 713: Bắt đầu bước đầu tiên của kế hoạch

Cách ngày ngư yêu xuất đã qua ba ngày.

Ba ngày qua, trấn nhỏ trước nay chưa từng có việc gì phải chạy đôn chạy đáo bỗng trở nên náo nhiệt hẳn.

Đến hôm nay, cả trấn nhỏ, nếu nhà ai vẫn chưa dâng một bức tượng thần Chân Vũ Đế Quân đều sẽ bị người khác đối đãi bằng ánh mắt khác thường.

Một việc khác là nơi Liêu Nhất Ba sinh sống.

Nơi đây vốn chỉ là một quán nhỏ hai tầng bình thường, nhưng bởi vì là nơi Liêu Nhất Ba đang sống nên hiện giờ trở thành nơi náo nhiệt nổi tiếng nhất trấn nhỏ.

Nguyên nhân không chỉ là vì ngư yêu và tượng thần Đế Quân, mà còn vì cách làm thần kỳ mà Liêu Nhất Ba đã bày ra.

Hắn nhìn người xem tướng, một câu đã nói trúng mục tiêu, chưa từng có sai sót. Thậm chí, có người vốn gặp kiếp nạn, được hắn nhắc nhở, may mắn vượt qua được, càng thu hút sự chú ý của mọi người.

Hoa Hạ từ xưa đến nay, đạo môn được lưu truyền rộng rãi nhất, trải qua bao đời vẫn không hề bị suy yếu chính là thầy tướng.

Thầy tướng bình thường xem tiền tài họa phúc, thầy tướng cao nhân xem vận mệnh quốc gia đại thế.

Lại nói tiếp, đây mới là bát cơm sắt (1) nghìn đời chân chính.

(1) Bát cơm sắt: Công việc ổn định.

Liêu Nhất Ba xem tướng vô cùng chuẩn, tự nhiên làm người ta tin phục, ngưỡng mộ.

Có thể nói, tuy rằng chỉ trong ba ngày ngắn ngủn, Liêu Nhất Ba ở trấn nhỏ đã có được uy vọng cao nhất, nói gì cũng làm mọi người tin tưởng.

Một giờ trưa, cánh cổng đóng chặt của quán được mở ra. Người đứng bên ngoài quán đông đến không đếm xuể, ai cũng kích động nhìn cánh cổng.

Nhưng không ai chen lấn, bởi vì trước đây suýt nữa xảy ra việc giẫm đạp, được Liêu Nhất Ba ngăn cản, uy hiếp nếu còn xảy ra việc này hẳn sẽ bỏ đi, lúc này mới khiến mọi người trật tự.

Sau khi quán mở cửa, Liêu Nhất Ba với bộ đạo bào chính chu tiêu sái bước ra, thoạt trông như trẻ ra vài tuổi.

Trang phục là do hắn ta trước đây bỏ ra một số tiền lớn để may, nhưng lại không có pháp khí. Lần này hắn ta vì Trần Hạo xung phong, cũng coi như là lập công. Trần Hạo thuận tay khai quang nó, trở thành áo cà sa, đẹp đến nỗi Liêu Nhất Ba nước mắt đầm đìa. Vì vậy hắn ta mới quyết định đi theo, quả nhiên là quyết định chính xác nhất trong đời hắn.

Đi ra sau, Liêu Nhất Ba đưa mắt nhìn xung quanh.

Người đứng xung quanh tuy nhiều, nhưng lại im phăng phắc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Liêu Nhất Ba tỏ ra rất hài lòng với những tín đồ này, gật đầu nói: “Chư vị đồng hương, ta đã điều tra rõ nơi ẩn náu của ngư yêu kia, hôm nay sẽ nói với mọi người.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều trở nên sôi nổi.

Tuy rằng ngưỡng mộ Liêu Nhất Ba, nhưng mọi người vẫn không quên con ngư yêu to lớn dữ tợn kia. Hiện giờ đã tìm

được nơi ẩn náu của nó, hy vọng không có con thứ hai, nếu không về sau họ sẽ không thể sống được.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Liêu Nhất Ba tiếp tục nói: “Như các hương thân mong muốn, trước mắt trong hồ không có con thứ hai.”

Mọi người mừng rỡ, ồn ào bàn tán.

“Nhưng mà...” Về mặt Liêu Nhất Ba trở nên nghiêm túc.

Tiếng bàn luận nhất thời im ắng, mọi người lại nhìn về phía Liêu Nhất Ba.

Phàm sự, sợ nhất chữ “nhưng”.

“Trong hồ không có ngư yêu, nhưng lại có một cái động yêu.” Liêu Nhất Ba nghiêm túc nói.

“Động yêu? Động yêu gì? Đạo trưởng không phải muốn nói bên trong động yêu này còn rất nhiều rất nhiều ngư yêu, về sau sẽ cuộn cuộn không ngừng chui ra đấy chứ?” Một người đàn ông trung niên tiếp lời.

Liêu Nhất Ba nói: “Có ngư yêu không ngừng chui ra hay không thì ta không dám xác định, bởi vì động yêu kia sâu không thấy đáy, nổi thẳng xuống đất. Cũng nhờ phát hiện động yêu, ta mới biết được lai lịch của ngư yêu. Nó ẩn náu dưới lòng đất sâu trời lên. Không chỉ vậy, chư vị hương thân đừng nhìn con ngư yêu này to lớn khủng bố. Trên thực tế, nó cũng không được coi là yêu, nhưng vì sống ở dưới lòng đất sâu nên mới có cơ thể khổng lồ và lớp da cứng để bảo vệ bản thân như bây giờ. Dựa theo trạng thái của nó cùng lắm chỉ được xem là bán yêu. Chỉ cần làm tốt công tác phòng vệ, ngăn chặn đường lui của nó, dùng vũ khí nóng là có thể diệt được nó.”

“Nói như vậy, chúng ta có thể xin sự giúp đỡ từ chính phủ, phái quân đội đóng giữ, như vậy chúng ta có thể an toàn rồi.” Có người mừng rỡ.

“Phi, người nghĩ tốt thật đấy. Người tướng phái quân đội đóng giữ dễ vậy à? Đối phó với con yêu như vậy cần bao nhiêu lính người biết không? Hơn nữa, ta có lên mạng tìm hiểu, những con quái vật khổng lồ như con ngư yêu này hình như cũng xuất hiện ở các địa phương khác, nhưng tin tức đã bị ém. Nghe đạo trưởng nói vậy, ta đoán chúng đều từ dưới lòng đất chui lên. Chỗ này cần quân đội, chỗ kia cần quân đội, quốc gia sao có thể quan tâm đến đây?” Có người có tầm nhìn sâu, kiến thức rộng, dứt khoát chỉ ra vấn đề.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Con ta nói, hỏi trước xử lý con ngư yêu kia, súng lục bắn không xuyên thủng da. Phải dùng đến máy cắt cỡ lớn mới cắt ngư yêu mang đi được. Ý đây chính là nếu chúng ta gặp, chỉ có một chữ “chết”.” Có người vẻ mặt ưu sầu.

“Chuyện này phải xem đạo trưởng nói thế nào. Nhìn ông ấy rất bình tĩnh, hẳn là đã có biện pháp. Hơn nữa...” Người có tầm nhìn sâu dùng ánh mắt nóng rực nói: “Ngư yêu xuất hiện, đạo trưởng chém yêu. Hiện giờ các nơi khác cũng xuất hiện chuyện quỷ dị như vậy, ta e đại thế sắp đến rồi. Nếu có thể nắm lấy cơ hội, nói không chừng chúng ta cũng có cơ hội chứng kiến thế giới thần bí này.”

“Đúng vậy, sống hơn bốn mươi năm, đây vẫn là lần đầu tiên ta biết trên thế giới còn có yêu quái, còn có cao nhân biết pháp thuật, cảm giác tam quan sắp sụp đổ rồi. Máy ngày nay ngủ không yên, làm việc cũng không tốt. À, đúng rồi, lão Lưu, con ông là cảnh sát, còn là đội trưởng. Vậy cậu ta có biết thịt ngư yêu có ăn được không? Ăn rồi có hiệu quả thần kỳ gì không?”

“Chuyện này sao tôi biết được? Sau khi xác ngư yêu bị mang đi, con tôi cũng không thấy. Nhưng ông đã nói vậy, thật đúng là chưa từng được ăn thịt ngư yêu. Chắc là thực sự có lợi gì đó cũng không chừng.”

“Trước hết thử nghe đạo trưởng nói thế nào, nói không chừng còn có biện pháp đối phó, như vậy sau này có chạm trán chúng ta cũng không sợ, giết chết nó, cắt hai cân về nhà ném thử mùi vị.”

Bên dưới nhỏ giọng bàn luận, Liêu Nhất Ba vẫn tiếp tục nói: “Ta biết nói đến động yêu sẽ khiến mọi người lo lắng, sợ hãi, kỳ thật không cần phải vậy. Có ba nguyên nhân. Thứ nhất, động yêu kia không lớn, yêu vật dưới lòng đất chui lên tất nhiên sẽ không nhiều, hơn nữa cũng không có con nào có thân hình lớn hơn. Như vậy dù chúng nó lợi hại cỡ nào cũng không hơn được con từng bị ta giết chết. Thứ hai, đã nhiều ngày ta thực hiện khai đàn, bảo mọi người dẫn linh, cũng không phải là giở trò lừa gạt. Sau khi dẫn linh, tượng thần Đế Quân trong nhà các người có linh tính, chỉ cần mỗi ngày thành tâm thăm viếng, linh hồn Đế Quân sẽ ngày càng mạnh. Ít hôm nữa nếu có ngư yêu cường đại xuất hiện, các người có thể liên hợp lại, đến lúc đó gọi linh thân Đế Quân về, yêu ma quỷ quái gì đó đều có thể dễ dàng chém giết. Thứ ba, đây là nguyên nhân quan trọng nhất. Nếu xuất hiện ngư yêu, vậy yêu ma quỷ quái không còn là điều mê tín, nhưng mọi người có biết vì sao yêu ma quỷ quái mạnh bạo đáng sợ như thế lại dần mai danh ẩn tích? Từ xưa đến nay, con người mới là chúa tể của trời đất không?”

“Ta biết, bởi vì con người là chủ đạo của trời đất, thiên đạo tán thành, trong tiêu thuyết nói vậy.” Lúc này, một cậu bé khoảng mười tuổi kích động lớn tiếng trả lời.

Liêu Nhất Ba cười nói: “Trả lời rất đúng. Con người mới là chủ đạo trong trời đất. Thế gian này thuộc về con người. Ở trước mặt con người, yêu ma quỷ quái gì đó đều không hề đáng sợ, chỉ cần các người có thể đoàn kết.”

Chương 714: Nhân dân lực lượng đông

Liêu Nhất Ba sau khi nói hết những lời hấn ta muốn nói liền quay người, bước vào quán, tiếp tục đóng cổng lại.

Người trong trấn nhỏ vẫn chưa chịu tản đi, to nhỏ bàn luận. Lúc sau, không biết đã thống nhất với nhau thế nào, mọi người liền nhanh chóng bỏ đi.

Trong quán, Liêu Nhất Ba nhìn thấy Trần Hạo, trên mặt không còn vẻ bình tĩnh như khi nãy mà có chút sầu lo hỏi: “Đạo hữu, nói như vậy thật sự được không? Chúng ta tiết lộ quá nhiều lắm, có khi nào sẽ bị Bộ Hữu Quan để mắt đến không?”

Trần Hạo cười nói: “Sợ cái gì chứ? Tất cả những việc chúng ta làm hiện giờ đều là việc Bộ Hữu Quan hy vọng chúng ta làm. Dù sao chuyện dị thường ngày càng nhiều, ngày nào đó dân chúng sẽ biết. Hiện tại chúng ta chủ động chớp thời cơ, thay Bộ Hữu Quan làm một thí nghiệm, để họ dựa vào chúng ta có thể xây dựng một biện pháp ứng phó hoàn hảo. Chuyện tốt như vậy, bọn họ vui mừng còn không kịp, sao có thể truy cứu trách nhiệm chứ, trừ phi chúng ta làm hỏng, gây họa lớn.”

Liêu Nhất Ba gượng cười không nói gì.

Hấn ta sợ nhất chính là họa lớn đó.

“Được rồi, ngươi không cần phải lo. Nếu thực sự xảy ra chuyện, ta sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không để ngươi gánh đầu.” Trần Hạo thấy Liêu Nhất Ba do dự, cho hấn ta một viên thuốc an thần.

Liêu Nhất Ba kinh ngạc, định vội vàng giải thích, Trần Hạo liền ngắt lời nói: “Người không cần nói gì hết, cũng không cần suy nghĩ, ta cũng sẽ không trách người. Hiện tại, người chủ yếu chỉ cần làm cho tốt thân phận cao nhân của mình là được. Trấn nhỏ này xem như là một nơi thí điểm, nếu thành công sẽ là khuôn ván của người. Sau này chúng ta cứ dựa theo đó mà mở rộng. Ta cũng hứa với người. Một triệu tín đồ Đế Quân, ta cho người một viên linh thạch. Năm triệu, một bản pháp môn tu hành nổi tiếng tiên thiên. Mười triệu, ta sẽ tự giúp người hộ pháp nhập đạo. Nhưng chủ yếu vẫn phải dựa vào sự cố gắng của người, ta không đảm bảo sẽ thành công. Nếu Đế Quân có thể có hàng triệu tín đồ dẫn linh...”

Nói tới đây, Trần Hạo dừng một chút, ánh mắt trịnh trọng nhìn Liêu Nhất Ba nói: “Có thể làm đến mức này, kiếp này người không thể nhập môn, kiếp sau ta sẽ dẫn người nhập môn, cho người một cơ hội trùng tu.”

Liêu Nhất Ba nhất thời ưỡn ngực ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực, ngữ khí cũng trở nên run rẩy: “Đạo hữu, những lời này là thật sao?”

Trần Hạo cười nói: “Ta lấy đạo tâm xin thề, lời đã nói nhất định sẽ làm.”

“Được, đạo hữu hãy chờ xem, hàng triệu tín đồ tính là gì, ta sẽ giúp người tranh thủ càng nhiều hơn nữa. Lão đạo không cầu kiếp này, nhưng cầu kiếp sau.” Liêu Nhất Ba ánh mắt rực sáng.

Hiển nhiên, bản thân hắn ta biết rõ, hữu duyên tiếp xúc tu hành đã là cơ duyên, nhưng nhập đạo lại rất khó. Cả đời tu luyện, cũng chỉ học được ngoại đạo kém cỏi. Cả đời này e rằng không thể trông cậy được nữa. Hiện tại Trần Hạo có thể đưa ra lời hứa hẹn, đây chính là cơ hội. Kiếp sau nếu có chút

thành quả, có lẽ còn có thể thức tỉnh ký ức kiếp trước. Lời hứa hẹn như vậy, hẳn không thể cưỡng lại được.

Vài ngày sau, trấn nhỏ đột nhiên trở nên kỳ lạ. Người trong trấn đều trở nên vội vàng tất bật, chạy đôn chạy đáo. Người đến chỗ Liêu Nhất Ba lại ít đi hẳn, đa số chỉ toàn là người già và trẻ em.

Đối với việc này, Trần Hạo biết chuyện gì đang diễn ra, cũng rất ngạc nhiên, nhưng hẳn không nhúng tay ngăn cản, chỉ yên lặng quan sát.

Dù sao ở thời đại này, tuy rằng xảy ra đủ chuyện kỳ lạ, nhưng người có thể tu hành vẫn như trước, không tăng lên nhiều. Hoàn cảnh tu hành cũng không tốt hơn là bao.

Hiển nhiên, con đường tu hành không thể trở thành xu hướng chính để giải quyết những chuyện kỳ lạ này.

Vì vậy, dưới tình hình này, muốn sống sót nhất định phải tự cứu lấy bản thân.

Cư dân trấn nhỏ sau khi được Liêu Nhất Ba chỉ ra lai lịch và mức độ nguy hiểm của ngư yêu đã chủ động chọn cách tự cứu lấy mình. Đây là một tình hình tốt, cũng là một hiện tượng có thể quan sát.

Không chỉ có Trần Hạo, hẳn đã phát hiện mấy ngày trước, một vài người tu hành cũng lên vào trấn nhỏ, âm thầm quan sát tình hình trấn nhỏ, không làm gì cả.

Trần Hạo không cần gặp cũng biết, khẳng định là người của Bộ Hữu Quan. Hắn cười nhạt, không thèm quan tâm đến.

Có một ngày, đột nhiên có một nhóm người đi vào quán muốn gặp Liêu Nhất Ba.

Người tới có mười người, bảy nam ba nữ. Liêu Nhất Ba quen với những người này. Họ đều là người có uy vọng ở trấn

trên hay ở những thôn gần bên.

Có Trần Hạo âm thầm ứng phó, Liêu Nhất Ba biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Sau khi hàn huyên vài câu, họ liền nói mục đích tới đây.

Sau khi khảo sát trấn nhỏ, họ đã có một quyết định chân động.

Chính là thành lập một tập đoàn.

Tập đoàn này không phải để kiếm tiền, mà là để đối phó ngư yêu.

Cổ đông của tập đoàn là tất cả cư dân của trấn nhỏ và các thôn xung quanh. Tổng cộng là một trăm mười người. Mọi người bỏ tiền đầu tư, mua trang bị trên nước. Như vậy, khi ngư yêu xuất hiện sẽ không còn phải hoảng sợ bỏ chạy như trước đây mà sẽ chủ động đối mặt giết chết con ngư yêu gây họa cho người.

Thế nhưng, có tiền, có nhân lực, thậm chí trang bị cũng đang thu mua. Có sự nhúng tay của phía chính phủ, trấn nhỏ sẽ mua được các món đồ và trang bị mà người bình thường không thể mua được. Điều này làm cư dân trấn nhỏ vô cùng vui mừng.

Dù người mạnh ngựa khỏe, nhưng vẫn có một điều khiến họ lo lắng.

Dù sao thì họ cũng chỉ mới thấy thứ ngư yêu này một lần, còn bị đạo trưởng giết chết. Rồi sẽ có ngày đạo trưởng cũng rời đi, người dân trấn nhỏ không có kinh nghiệm đối phó ngư yêu, không thể khẳng định sự chuẩn bị của họ có hữu hiệu để đối phó với ngư yêu không.

Vậy nên, những người phụ trách tập đoàn đã liên hợp lại cùng lãnh giáo kinh nghiệm từ Liêu Nhất Ba.

Nghe thấy mục đích của mọi người, Liêu Nhất Ba cười nói: “Hương thân có thể tự cứu, đây là chuyện tốt. Dù sao chúng ta tu hành gian nan, người nhập đạo cực ít, đại bộ phận đều sống ở thâm sơn, không thể cứu viện kịp thời. Vậy nên hành động của mọi người rất đáng tán dương. Về phần kinh nghiệm, nói ra cũng không nhiều. Ta sẽ nói mấy điều. Thứ nhất chính là tượng thần Đế Quân. Sau khi dẫn linh, tượng thần Đế Quân có thể hấp thu lòng tín ngưỡng sinh linh, tạo hóa thành linh thân. Nếu có yêu tà tới gần, Đế Quân sẽ cảnh báo. Nếu yêu tà hại người, Đế Quân sẽ xuất hiện trăm yêu trừ ma. Đây là cách bảo vệ bản thân và gia đình tốt nhất. Thứ hai là chống ngư yêu. Ngư yêu sống ở dưới địa mạch, đó là thế giới nước dưới lòng đất mà con người không thể tiến vào, vì vậy nó có lớp da cực kỳ rắn, đao kiếm bình thường đều khó có thể làm nó bị thương. Tuy nhiên, loại ngư yêu này chỉ có thể dùng cơ thể công kích, người cũng không có tà pháp, vậy nên chỉ cần vũ khí nóng mạnh hoặc là vũ khí có thể công kích làm ngư yêu bị thương đều được. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất. Con người chúng ta sở dĩ rất mạnh không phải là nhờ sức mạnh của một cá nhân mà là sức mạnh của một tập thể. Các người có thể đoàn kết nhất trí, thành lập tập đoàn, đây là chuyện tốt. Thế nhưng, nhất định phải có sự ràng buộc nghiêm khắc. Nếu gặp được ngư yêu, nhất định phải đồng lòng hợp lực, không được lỗ mãng hành động, nếu không một khi không thể liên hợp cùng nhau thì cuối cùng sẽ mang đến tai họa.”

Mấy người vừa lắng nghe vừa gật đầu liên tục, nói cảm ơn Liêu Nhất Ba.

Sau đó, họ lại mờ mịt hỏi, Liêu Nhất Ba có bùa pháp hay gì không. Dù sao vũ khí người thường đúng là lợi hại thật, nhưng đối phó với yêu quái thì pháp khí, bùa chú của đạo môn vẫn khiến người ta an tâm hơn.

Liêu Nhất Ba được Trần Hạo nhắc nhở, cười nói: “Nếu các người cần, vậy hãy chuẩn bị một ít máu chó mực, chu sa thượng đẳng, giấy vàng loại tốt nhất. Nếu có thể thì thêm chút máu ngựa, máu trâu, vv,... ta sẽ tận lực chuẩn bị cho mọi người.”

Đoàn người mừng rỡ, lại rít rít cảm ơn.

Sau khi trò chuyện thêm đôi ba câu, mọi người mới đi về.

Thời gian như nước chảy, đảo mắt đã nửa tháng trôi qua.

Hôm đó, trấn nhỏ đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo phòng thủ trên không.

Dựa theo quy định, đây là cảnh báo phát hiện ngư yêu có khả năng đã xuất hiện.

Tiếng cảnh báo vừa vang lên, trấn nhỏ liền bắt đầu hành động.

Chương 715: Thủy linh

Trong tiểu lâu, Trần Hạo mở to mắt nghe tiếng cảnh báo vô cùng lớn ở bên ngoài bên ngoài, giữ im lặng.

Liêu Nhất Ba chạy tới, trên mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Đạo hữu, xem ra lại có ngư yêu từ dưới đất đi lên, chúng ta không đi hỗ trợ sao?”

Trần Hạo trầm mặc một lát, nói: “Trước tiên cứ đi theo đi, xem bọn họ đối phó ra sao rồi tính. Dù sao chúng ta cũng phải rời khỏi đây.”

Liêu Nhất Ba im lặng.

Đây là lời nói thật, dù sao cũng phải đối mặt một lần, cái này không chỉ là tạo dựng lòng tin mà cũng là một lần kinh nghiệm, nếu như có thể xử lý thật tốt, vậy thì tương lai thị trấn nhỏ mới có thể đối mặt với việc ngư yêu quấy rối không ngừng.

Từ tiểu lâu ra, bên thị trấn nhỏ đã phái người tới.

Chỉ sợ dù là chuẩn bị kỹ càng, nhưng lần đầu tiên hành động, lại không có một cao nhân nào đi theo, chỉ sợ cảm xúc sợ hãi của mọi người đều sẽ rất lớn, gây bất lợi đối với hành động.

Liêu Nhất Ba và Trần Hạo nhìn nhau một cái rồi mới đi theo sau.

Đội hấn đi xong, Trần Hạo lên Linh Xa đi theo sau, nhưng lại dừng lại ở một bóng cây cách bến tàu không xa, sau đó Trần Hạo bước xuống, đi tới trước một chiếc xe việt dã ở đó.

Gõ cửa sổ xe, cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên xuống xe, mỉm cười chào: “Chu Nguyên, xin chào Trần đạo hữu.”

Trần Hạo trả lời, nói: “Chu đạo hữu, các người không có ý định làm gì sao?”

Chu Nguyên cười nói: “Sao có thể chứ, dù sao cũng là việc liên quan đến an nguy của dân chúng, trách nhiệm của chúng ta không thể trốn tránh, chẳng qua đạo hữu ở phía sau thúc đẩy, tự tay tạo ra cục diện này, bọn ta sao có thể tùy tiện phá hỏng, như vậy thì không tốt. Trước tiên cứ chờ người của thị trấn nhỏ tự xử lý, nếu như năng lực không đủ, bọn ta nhất định sẽ trợ giúp.”

Trần Hạo bĩu môi: “Chu đạo hữu, lời ninh nọt này của người ta không dám nhận, dù sao việc làm này là việc nguy hiểm, làm không cẩn thận, các người lại phải mời ta uống trà.”

Chu Nguyên vội vàng nghiêm mặt nói: “Đạo hữu yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó, dù sao hành động của người cũng đã chỉ rõ con đường cho bọn ta, không chỉ có ngành của bọn ta, đạo môn cũng đang quan sát, nếu như cái này có thể thực hiện được, đạo môn và các ban ngành liên quan sẽ tiến hành làm lại ở khu vực các khu vực liên quan, đây chính là việc thiện. Đạo hữu công đức lớn lao.”

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó, ta xem thường ban ngành liên quan rồi, còn cả đạo môn, vậy mà tất cả đều đang quan sát, nếu việc này làm xong rồi, đạo môn cùng ban ngành liên quan cùng nhau hành động, còn cả trăm vạn tín đồ, một ngàn vạn cũng khó.

Quả nhiên đều là lão hồ ly, xảo trá vô cùng.

Nhưng đối với việc này Trần Hạo cũng không thật sự tức giận.

So với giúp đỡ quân tập hợp càng nhiều tín đồ, để dân chúng Hoa Hạ ít phải chịu tội lại càng khiến người ta vui vẻ.

“Không ngại nếu ta đi cùng xem một chút chứ?” Trần Hạo mỉm cười hỏi.

“Cầu còn không được.”

Trong tiếng cảnh báo, tập đoàn tác chiến đối phó với ngư yêu của thị trấn nhỏ bắt đầu hành động lớn.

Vì đối phó ngư yêu, thị trấn nhỏ mua ba chiếc thuyền lớn nhất ở trong hồ nước trước mắt, bởi vì nhu cầu cấp bách, đều là mua thuyền cũ, sau khi lái về, thì tiến hành cải tiến đơn giản

Ngoài ra là một vài thuyền nhỏ tốc độ nhanh, còn có các loại vũ khí đối phó với sinh vật to lớn dưới nước. Trong đó có vũ khí đặc biệt chuẩn bị để bắt cá voi.

Bên này chuẩn bị, Trần Hạo và mấy ban ngành liên quan cùng lên một chiếc ca nô, sau đó xuất phát trước một bước, đi về nơi phát hiện ngư yêu.

Mười mấy phút sau đã đến phía trước một chiếc thuyền lớn, đây là một trong ba chiếc thuyền lớn mà tập đoàn của thị trấn nhỏ mua, ba chiếc thuyền lớn lần lượt xuất phát, giám sát không ngừng hồ nước 24/24.

Không chỉ có thế, trong hồ nước cũng bố trí rất nhiều phương pháp giám sát phòng chuyện ngoài ý muốn.

Lần này phát hiện ra cá lớn, chính là camera giám sát phát hiện, sau đó thuyền lớn đuổi theo, trước mắt đã khóa chặt lại ở vùng này.

Sau khi lên thuyền lớn, các ban ngành liên quan phụ trách bàn bạc ở phía trước, Trần Hạo cũng không có việc gì, nên đi dò xét xung quanh.

Trên thuyền lớn có không ít thanh niên trai tráng đã mặc phao cứu sinh, trong tay cầm theo súng, thậm chí trên thuyền còn có rất nhiều thuốc nổ.

Đây là đặc cách của chính phủ thị trấn nhỏ, chỉ có người lên thuyền mới được phép tiếp xúc, chuyên dùng để đối phó với ngư yêu. Hơn nữa không được mang xuống thuyền.

Trần Hạo liếc một vòng, âm thầm sợ hãi thán phục.

Mới hơn hai mươi ngày, mà đã rất ra dáng rồi, hiển nhiên là có người huấn luyện chuyên nghiệp, trong đó có thể còn có một bộ phận là quân nhân.

Đang xem thì đột nhiên ánh mắt Trần Hạo khẽ động, quay người nhìn về phía mặt hồ.

Xa xa, hần cảm giác được dưới nước có một làn âm khí rất lớn hội tụ, đang tới gần thuyền lớn.

Đúng là thú vị.

Trước đây Trần Hạo cũng dạo qua trên hồ nước nhưng không gặp cái này.

Không phải nó cũng xuất hiện từ động của yêu quái đó chứ?

Như có điều suy nghĩ, Trần Hạo phát hiện mấy người tu hành trên thuyền cũng đi ra, hiển nhiên cũng phát hiện âm khí đang tới gần.

Nhưng rất nhanh, sau khi đến gần với khoảng cách nhất định, chỗ âm khí đó không cử động nữa, ẩn núp ở dưới nước, dường như đang quan sát điều gì.

Chu Nguyên thấy thế thì cau mày lại, ngay lập tức cho người báo cho người trên thuyền bất cứ lúc nào, đi tới gần chỗ âm khí đó.

Nhưng khiến người ta không ngờ đó là, khi thuyền lớn qua đó, chỗ âm khí lại bắt đầu di chuyển, luôn luôn duy trì khoảng cách nhất định.

Chu Nguyên im lặng, nhìn về phía Trần Hạo hỏi: “Đạo hữu, có cách nào không?”

Trần Hạo nói: “Không có cách nào”

Chu Nguyên: “...”

“Đạo hữu, người không sợ cái đồ chơi này phá hỏng hành động lần này sao?”. Chu Nguyên bày tỏ.

Trần Hạo cười: “Nói đến sợ, không phải là các người càng sợ sao? Ta cô độc lẻ loi, cũng không thể làm gì nhiều, đã vạch ra một con đường trên sông này rồi, các người không thể hoàn toàn trông cậy vào ta xử lý các việc ngoài ý muốn, nếu như vậy thì các người có ích gì?”

Chu Nguyên im lặng.

“Là một nhân viên chính phủ, muốn làm tốt trách nhiệm của mình thì tự nghĩ cách đi”. Trần Hạo nói rồi quay người rời đi.

Đến một nơi không người phía sau thuyền lớn, Trần Hạo đột nhiên cười nói: “Ra đi, chẳng lẽ còn muốn ta mời người.”

Xung quanh không người, chẳng có ai trả lời.

Trần Hạo toát ra một vẻ tức giận, tiếp tục nói: “Ta cho người ba giây, nếu không ra thì đừng ra nữa”.

“Đừng, ta ra là được chứ gì”. Một giọng trẻ con vang lên, sau đó là một thân hình thiếu niên chừng mười hai, mười ba tuổi mặc quần cộc màu xám, trên đầu vẫn giữ lại một chòm tóc.

Thiếu niên có làn da ngăm đen, mặt rất tròn, trông rất mũm mĩm, mày rậm, mắt to, trên đầu có một chòm tóc trông rất

đáng yêu.

Trần Hạo đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới vài lần, hơi ngạc nhiên hỏi : « Tên là gì ? Chết bao lâu rồi ? »

Thiếu niên gượng cười nói : « Ta tên Cầu Mao, chết đã hơn 130 năm rồi ».

Trần Hạo tiếp tục nói : « Nhìn dáng vẻ của ngươi, âm khí rất tinh túy, nhưng không giống như tu luyện được, rốt cục là sao ? »

Thiếu niên sợ hãi nói : « Ta cũng không biết, lúc ta lặn xuống nước nhật ngọc đã bị một con trai lớn trong hồ ăn, nhưng ta không sợ, nó ăn ta ta cũng ăn nó, kết quả đã ăn phải một thứ gì đó nên chết, đến lúc ý thức được thì ta đã thành ma rồi, đã qua rất nhiều năm, không gặp được ông bà, ta chỉ có thể một mình lẻ loi ở trong hồ nước, trước đó đáy hồ đột nhiên chấn động, sau đó xuất hiện một khe hở nổi thẳng xuống lòng đất, bên trong có quái ngư đáng sợ đi ra, ta muốn ngăn lại nhưng không thể động vào nó, hôm nay ta thấy các ngươi, nên đến xem, ngươi là một đại sư rất lợi hại, không biết có thể dạy ta một chút làm sao để ngăn cản những quái ngư kia đi ta, ta không muốn bọn chúng hại người.

Ding dong : Ma chết oan Bạch Cầu Mao, 137 năm thủy linh, hoàn thành ước nguyện, ban thưởng vượt qua thủy pháp.

Chương 716: Bại lộ

Uây, không lẽ hấn đã gặp được một con ma nước lương thiện sao?

Trần Hạo dùng ánh mắt đánh giá thiếu niên.

Đã chết hơn một trăm ba mươi năm, vậy thì là ma già rồi. Nghe nó kể vậy, xem ra thứ hại chết nó là một con trai nước ngọt có linh hồn, kết quả thứ đó lại gặp phải đứa trẻ độc ác này, đồng quy vu tận (1), còn được hời thêm hồn phách đứa trẻ độc ác!

(1) Đồng quy vu tận: Đôi bên cùng chết.

Nhưng hấn tin mới là lạ!

Cho dù là kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, Trần Hạo cũng có chút cảm giác nghi ngờ.

Đứa trẻ hơn một trăm năm trước, thời đại đó cơ bản không hề có hệ thống giáo dục. Gia đình bình thường hầu như đều truyền lại cho con cháu những đạo lý, những lối sống giống nhau.

Còn những cách nghĩ khác, xin lỗi chứ ở cái thời cơm ăn không đủ no, vô tình dính tai vạ cũng có thể ép chết người thì khát vọng, lý tưởng gì gì đó đều là vô nghĩa.

Đứa trẻ được sinh ở thời đại này, tất nhiên sẽ có lối nghĩ như vậy, thử hỏi xem làm sao mà hấn không nghi ngờ được chứ?

Thấy ánh mắt ngờ vực của Trần Hạo, thiếu niên có vẻ hơi sợ, thỏ thẻ nói: “Ta nói là nói vậy, nếu ngươi không đồng ý thì thôi.”

Trần Hạo nở nụ cười: “Ta đồng ý, sao lại không đồng ý chứ, nhưng mà muốn ngăn cản con quái ngư này không dễ. Người cảm thấy mình làm được không?”

Thiếu niên lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng ta chấp nhận thử. Đại sư, người nói ta nên làm thế nào?”

Trần Hạo không đáp mà hỏi ngược lại: “Đám âm khí bên kia là thứ gì vậy?”

Thiếu niên nói: “Đó là cái xác của con trai đã hại chết ta. Không biết lý do vì sao, nhưng ta và cái xác này dường như có cảm ứng, có thể điều khiển nó. Nhưng cùng lắm chỉ có thể bảo vệ bản thân, không thể công kích.”

Trần Hạo cười nói: “Đó là đồ tốt, trước tiên người hãy lấy giúp ta, ta sẽ giúp người xử lý, có thể công kích.”

Thiếu niên vui mừng nói: “Được. Đại sư đợi một chút, ta đi ngay.”

Trần Hạo cười không nói gì, nhìn bóng dáng thiếu niên chột lóe rồi biến mất.

Tuy nhiên, thiếu niên đi rồi cũng không thấy trở lại. Không chỉ vậy, đám âm khí cũng nhanh chóng lặn xuống rồi biến mất.

Akina xuất hiện phía sau Trần Hạo, nhíu mày nói: “Chủ nhân, nó lừa người.”

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Sớm đã nhìn ra.”

Akina sùng sốt: “Vậy sao người không giữ nó lại?”

Trần Hạo nói: “Chủ yếu là vì tên này không có tâm tư xấu xa. Nó nói đi ngăn cản cá ngậm cũng là thật, chẳng qua không phải là vì người khác mà là vì bản thân nó.”

Akina vẫn thấy khó hiểu, Trần Hạo cười nói: “Được rồi, đừng quan tâm đến nó nữa, cá ngậm mới là trọng điểm. Chỉ

cần bố cục bên này hoàn thành, kế hoạch của ta cũng xem như là đã xong. Với ta mà nói, làm người của trấn nhỏ không thấy sợ cá ngừ, còn có lòng đi bắt cá, đây mới là trọng điểm. Một con quỷ linh trong nước, thứ râu ria!”

Không lâu sau đó, hai con thuyền lớn khác cùng với hơn mười con thuyền tốc độ nhanh của trấn nhỏ đã đến đây. Sau khi bàn bạc, những con thuyền bắt đầu thu hẹp phạm vi theo khu vực đã được thăm dò.

Nơi trú ẩn của cá ngừ nhanh chóng bị phát hiện.

Tập trung mục tiêu, không thể nào để nó chạy trốn.

Ba chiếc thuyền lớn bắt đầu bao vây, thuyền nhỏ chạy nhanh xung quanh, tiến hành gây rối.

Trong lúc nhất thời, cá lớn dường như bị chọc giận, cuộn cuộn trong nước, tạo nên tầng tầng sóng cuộn.

Nhờ có sự chuẩn bị, hơn nữa những người trước mặt đã được trang bị vũ khí châm chích, cá lớn đã bị chọc giận, khiến nó hoàn toàn lộ sơ hở.

Trong lúc truy đuổi một chiếc thuyền con, cá lớn bay ra khỏi nước, để lộ ra hơn nửa thân, lớn đúng bằng con cự ngư lần trước.

Ngay khi cá lớn mở lớn miệng, chuẩn bị công kích một con thuyền tốc độ nhanh đang nhắm vào nó, bất ngờ một tiếng “xiu”, một bóng đen xông thẳng vào miệng cá lớn.

Cá lớn sửng sốt, sau đó đầu của nó liền bị dây thừng kéo mạnh, ngã xuống mặt nước.

Cá lớn phát ra tiếng kêu cổ quái, điên cuồng giãy giụa, kéo thuyền lớn khiến chúng lay động không ngừng. Tuy nhiên, thuyền trưởng thuyền lớn cũng là người có kinh nghiệm, giao đấu với cá lớn, để nó thoát không được, trốn không xong.

Lúc này, các con thuyền khác thấy cá lớn đã bị tóm đều trở nên hưng phấn, sau đó dựa theo kế hoạch, bắt đầu tiếp đón.

Trong lúc nhất thời, trên mặt nước cực kỳ náo nhiệt, thoát nhìn giống như một trận đại chiến.

Trần Hạo trong suốt quá trình chỉ yên lặng quan sát, không nói lời nào.

Tại nơi sắp xuất hiện dị biến trước mặt, việc hấn có thể làm không nhiều, cũng không thể nào lo hết mọi việc. Mọi người chỉ có thể tự bảo vệ bản thân mà thôi.

Trận đầu tiên này, hấn tin, hấn cần phải thắng lợi.

Đang quan sát, sắc mặt Trần Hạo khẽ biến, ánh mắt nhìn về một chỗ khác trên mặt hồ.

Hấn cảm giác lại sắp có một con cá lớn khác xuất hiện, đang tiến gần đến đây.

Đi cùng sự xuất hiện của cá lớn còn có một đám âm khí.

Đúng là cmn! Vừa mới nói người không có tâm tư xấu, người liền dẫn một con đến? Cái này không phải là muốn làm ta tức chết sao?

Ánh mắt Trần Hạo thay đổi, trở nên lạnh lùng.

Mắt thấy con cá lớn kia ngày càng đến gần, Trần Hạo không nghĩ nhiều, mặc áo cà sa vào, sau đó cả người bay lên, xuống thuyền, đập nước đi.

Cảnh tượng này đều bị mọi người trên thuyền nhìn thấy, vang lên tiếng kinh hô.

Mấy người trong nghề đi cùng thuyền biến sắc, sau đó phát hiện dị thường từ hướng Trần Hạo đi tới.

“Hóa ra còn có con khác nữa, Trần đạo hữu có thể đối phó được không?”

“Bỏ chữ không đi, người không biết nhiều về hấn, nhưng ta thì biết không ít. Trần đạo hữu không phải dạng vừa. Thời gian gần đây trong giới có một vài hành động nổi bật, đều có sự góp mặt của hấn. Hơn nữa mỗi một lần hành động, chúng ta đều có tổn thất, hấn lại có thể đi ra hoàn hảo, không bị tổn hao gì.”

“Lợi hại như vậy! Quả là mở mang kiến thức.”

Bên này ai cũng kinh ngạc, phía Trần Hạo lại bất chấp bản thân bị lộ, toàn lực thi triển Thiên Cương Bộ, cùng với khả năng chống thấm nước của áo cà sa. Đối với Trần Hạo, việc chiến đấu dưới nước cũng không bị ảnh hưởng lắm.

Bay thẳng một đường đến, Trần Hạo nghênh diện cùng cá khổng lồ.

Lật tay, Hiên Viên Nhị Đại xuất hiện trong tay, chém một nhát vào mặt nước. Vết chém cứng cỏi, vẽ nên một cái khe trên mặt hồ. Trần Hạo không chút do dự chui vào cái khe. Hiên Viên Nhị Đại lại hợp lại thành kiếm Cương, tiếp tục chém xuống.

Liên tục bốn, năm nhát, cắt sâu vào nước hơn mười mét, rốt cuộc vết chém cuối cùng đã lộ ra đầu của cá khổng lồ.

Kiểm Cương lợi hại, kết hợp lực mạnh mẽ chém xuống, làm tốc độ tấn công của cá khổng lồ chậm lại. Không đợi nó kịp phản ứng, Trần Hạo lại chém thêm một nhát, lập tức bổ đôi đầu cá, máu đỏ đục ngầu tràn ra khắp bốn phía.

Cuộn tròn người dừng lại trên người cá lớn, Trần Hạo mượn lực, kiếm Cương mở đường, nhắm về phía âm khí.

“Đại sư, không liên quan đến ta, ta chỉ bám theo thôi.” Tiếng la lớn của thiếu niên vang lên, thế nhưng tốc độ chạy đi của âm khí cũng không chậm lại.

Trần Hạo im lặng không lên tiếng, không ngừng sử dụng kiếm Cương mở đường, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp âm khí.

Quả nhiên, âm khí này đã được khuếch tán, bản thể chỉ là một con trai hồ hai mét vuông, thoát nhìn giống như ốc xà cừ.

Con trai hồ lướt đi trên nước, hồn phách thiếu niên nấp bên trong. Thấy Trần Hạo đuổi theo không buông, nó gần như muốn khóc: “Đại sư, người tha cho ta đi, ta không làm chuyện gì xấu cả.”

“Không làm chuyện gì xấu, vậy người chạy làm gì? Người dừng lại ta liền tin người.” Trần Hạo vừa đuổi theo vừa nói.

“Ta không tin, người vừa nãy rất hung tàn, ta sợ.”

“Vậy thì đúng... A!”

Trần Hạo còn chưa nói xong, đột nhiên trợn mắt, vể mặt bắt đắc dĩ nhìn phía trước.

Dưới mặt hồ trong suốt, theo hướng con trai bỏ chạy bỗng xuất hiện một bóng đen rất lớn, sau đó đập một phát vào thân con trai, làm con trai bị kinh động, hồn phách thiếu niên bên trong bị chấn động mà xuất ra ngoài.

Chương 717: Từ chối

Sau khi bóng đen khổng lồ chặn Hồ Bạng, nó cũng bị bại lộ thân phận của mình, lại là, mèo đen!

Con hàng này thế mà cũng thực sự theo tới, nhìn vào cái tư thế này, xem ra không chỉ có thể bơi được, mà còn có khả năng lặn rất tốt!

Nhìn linh hồn của thiếu niên bị rung ra, mèo đen nhe răng trợn mắt, muốn nhào qua thôn phệ.

Thiếu niên vội vàng cầu xin Trần Hạo tha thứ.

Trần Hạo ngăn cản mèo đen, đồng thời vận dụng linh lực pháp y để tách nước xung quanh ra, hất nâng Hồ Bạng lên, nhìn về phía thiếu niên nói: “Hiện thân đi.”

Thiếu niên không dám chống cự, ngoan ngoãn hiện nguyên hình, không nói hai lời, quỳ xuống.

Trần Hạo nhíu mày: “Người học tật xấu này từ ai? Ai bảo người quỳ xuống.”

Thiếu niên yếu ớt nói: “Trước kia ta và ông ta gặp địa chủ, ông ta kêu ta quỳ xuống, điều này có nghĩa là khuất phục, cầu xin đại sư hãy bỏ qua cho ta, đừng giết ta.”

Trần Hạo quát lớn: “Đứng lên, nếu không ta trực tiếp để tiểu Hắc ăn người.”

Nghe thấy ăn, mèo đen nhe răng, ánh mắt bất thiện nhìn thiếu niên.

Thiếu niên sợ hãi, vội vàng đứng dậy.

Trần Hạo tức giận nói: “Nam nhi dưới đầu gối là vàng, lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, tùy tiện cong lưng quỳ, một chút can

đảm trong lòng cũng không có, thì còn gì là nam nhi. Lúc trước người còn nói với ta người muốn ngăn cản cá lớn, ha ha, thật sự làm cho ta nhìn lầm, kỹ năng diễn xuất của người cũng không tệ.”

Thiếu niên cúi đầu không nói.

Trần Hạo lười nói nhảm, thẳng thắn nói: “Cho ta một lý do để ta không giết người, nếu người không nói được, vậy thì xin lỗi rồi.”

Thiếu niên im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, cắn răng nghiến lợi nói: “Ta không muốn chết, ta muốn báo thù.”

Leng keng: Chó quý lông trắng uổng mạng, 137 năm, hoàn thành ước nguyện chết, ban thưởng mười năm đạo hạnh.

Âm thanh đột ngột của hệ thống, làm cho Trần Hạo sợ ngây người.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ hỏi một chút, lại đưa một nhiệm vụ khác đến, mà cái phần thưởng này, chính là mười năm đạo hạnh a! Sợ là không dễ làm.

Hơi ngạc nhiên nhìn thiếu niên, Trần Hạo nói: “Nói rõ ràng.”

Thiếu niên mím môi, kể chuyện xưa của mình.

Đúng là nó chết do bị Hồ Bạng hại, nhưng mà cái ngộ hại này không phải là mong muốn của nó, mà là bị bắt buộc.

Hơn một trăm năm trước, không biết là ai xuất hiện trong hồ có một Hồ Bạng khổng lồ, nói là trong đó có nuôi dưỡng tiên châu, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, thay đổi tuổi tác.

Sau đó năm đó một ông lão hương thân(1) bản địa biết được, ông ta động tâm tư, biết thiếu niên là vua lặn thanh danh lan xa ở địa phương, nó có thể lặn trong nước 15 phút đồng hồ, giống như là một người cá. Liên thiết kế bắt ông của thiếu

niên, còn đánh ông tới mức bị thương nặng, buộc thiếu niên phải vào trong nước tìm Hồ Bạng, nếu như có thể tìm được tiên châu, thì sẽ thả ông của thiếu niên ra, còn chi tiền chữa bệnh, tặng phần thưởng lớn.

(1) Hương thân: Người tai mắt trong làng.

Thiếu niên không còn cách nào, chỉ có thể nghe theo, cũng là cơ duyên xảo hợp(2), ở trong một động nước ẩn, phát hiện ra Hồ Bạng, cũng phát hiện bên trong vỏ sò có một viên hạt châu màu tím, kết quả khi thiếu niên đang lấy hạt châu, thì Hồ Bạng khép lại, kẹp phải thiếu niên, thiếu niên hoảng loạn ở bên trong, cũng ăn hạt châu màu tím kia, về sau thì nó đã nói với Trần Hạo trước đó, nó chết rồi, Hồ Bạng cũng đã chết, thế nhưng chờ nó có ý thức, đã là thương hải tang điền(3), mấy chục năm sau.

(2) Cơ duyên xảo hợp: cơ duyên là cơ hội và duyên phận, xảo hợp là trùng hợp, vừa khớp.

(3) Thương hải tang điền: Từ cũ dùng trong văn học chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh.

Ban đầu là thiếu niên dự định báo thù cho ông, nhưng nó lại phát hiện ra hai vấn đề, thứ nhất chính là năm đó chiến tranh bùng nổ, hương thân trong thôn cũng không biết tung tích. Thứ hai là nó đã chết rồi, dù nó có thể điều khiển xác Hồ Bạng, nhưng lại không thể mang ra khỏi hồ. Sau khi mò mẫm phía sau, cuối cùng thiếu niên cũng có thể điều khiển được vỏ sò, lại vì không thể kiểm soát được sức mạnh do thôn phệ hạt châu màu tím, nên nó bị mắc kẹt trong hồ, không thể đi đâu được, lần này Trần Hạo cùng với mấy tu sĩ từ các ban ngành liên quan, đó là người tu hành duy nhất mà nó đã gặp trong những năm gần đây, sau khi phán đoán, nó vốn định tới gần Trần Hạo, muốn ăn cắp một số phương pháp tu hành, lại bị Trần Hạo phát hiện, cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Lần thứ hai là con cá dưới lòng đất phóng về phía thuyền săn, nó đi theo sau, cũng muốn xem thử người tu hành chiến đấu như thế nào, thế nhưng Trần Hạo ra tay lần nữa, hấn trực tiếp chặt đầu con cá dưới lòng đất, màn tấn công tàn bạo đáng sợ kia, khiến cho thiếu niên sợ hãi, hiện thân lập tức quỳ xuống.

Nghe thiếu niên nói xong, Trần Hạo cũng tin mấy phần.

So với câu trả lời cao đại thượng trước kia, bây giờ mới có mấy phần chân thực nha.

Nhưng nhìn vào biểu hiện yếu đuối hèn nhát của thiếu niên, Trần Hạo thở dài một cái.

Người sợ thành cái dạng này, mà cũng dám nói muốn báo thù?

“Chuyện của ngươi, ta rất đồng tình, nhưng mà, vấn đề tới, thứ nhất, ngươi không thể rời khỏi hồ, thứ hai, đã qua nhiều năm như vậy, đối tượng ngươi muốn trả thù đã sớm chết rồi, ngươi chuẩn bị tìm ai? Tìm con cháu của ông ta sao? Trước đừng nói về việc tìm được hay không, coi như tìm được, thù của tổ tiên, con cháu thay thế, cái này có hơi quá đi, nếu ai cũng nghĩ như vậy, thế giới này đã sớm lộn xộn rồi, nhân gian truyền thừa sinh sôi mấy ngàn năm, chiến tranh không ngớt, ta dám nói rằng sự thù hận này đan xen, thực sự không có cách nào phân biệt được, nếu như đều muốn tổ tiên phụ trách, nhân gian này còn có mấy người tồn tại.”

Thiếu niên muốn nói lại thôi, hoàn toàn không đồng ý, lại không thể bác bỏ.

Trần Hạo nói: “Ta, nếu ngươi muốn nghe thì nghe, không muốn nghe thì dẹp, ta cũng không khuyên nhiều, chỉ hi vọng ngươi không cô phụ cơ duyên này, nếu như có thể tiếp tục duy trì, có lẽ trong tương lai còn có mấy phần đạo duyên, nếu

không thể duy trì, ta không thu người, thì cũng sẽ có người đến thu người, đừng trách ta không nói trước.”

Nói xong, Trần Hạo chào hỏi mèo đen một tiếng, xoay người rời đi, về phần Hồ Bạng, hắn trực tiếp vớt xuống, trả lại cho thiếu niên.

Thiếu niên vội vàng nói: “Đại sư, người không thể giúp ta sao?”

Trần Hạo dừng một chút, cũng không quay đầu lại nói: “Nếu như là oan có đầu nợ có chủ, giúp người một chút cũng không sao, nhưng là tai họa vô tội, tha thứ ta không thể gạt bừa.”

Thiếu niên còn muốn nói, nhưng mà Trần Hạo đã rẽ nước mà đi.

Nhìn Trần Hạo biến mất, thiếu niên im lặng, cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi nước tràn ra, Trần Hạo nhìn xung quanh một lần, phen này đuổi theo, lại cách xa đội tàu, nhưng ở gần một bên bờ, Trần Hạo nhìn tư thế mạnh mẽ của mèo đen trong nước, mỉm cười xoay người cưỡi trên lưng mèo đen, sờ lên cổ mèo đen, cười nói: “Không nhìn ra a, tiểu Hắc người còn có thể lặn, thật sự là mèo không nên nhìn bề ngoài.”

Mèo đen đặc ý kêu meo ô một tiếng, vẫy vẫy cơ thể, ở trong nước phá sóng mà đi.

Không bao lâu sau, mèo đen lên bờ, trở về nguyên hình, Trần Hạo thì thay một bộ quần áo khác, hắn móc điện thoại ra bấm gọi cho Liêu Nhất Ba.

Sau khi kết nối, hỏi thăm vài câu, lúc này Trần Hạo mới biết được, đội tàu liên hợp, đánh chết cá lớn, hiện tại đang kéo về trấn nhỏ.

Trong trận chiến này, trấn nhỏ trực tiếp để đội ngũ tự tổ chức, lòng tin bành trướng, khí thế dâng cao, về nhà ăn mừng.

Nghe vậy, Trần Hạo thông báo cho Liêu Nhất Ba, sắp xếp xong, để Linh Xa đưa hắn ra, về phần trấn nhỏ, chủ yếu là truyền bá tín ngưỡng của đế quân Chân Vũ đã hoàn thành, còn cái khác, bàn giao cho các bộ phận liên quan để hướng dẫn là được rồi, loại hành động nhóm này, vẫn là quan phương có kinh nghiệm hơn nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo cũng không dừng lại, để điện thoại hướng dẫn phương hướng một chút, mới cất bước đi.

Đi cả chặng đường, đầu tiên là gia trì cho hai chân ở trấn nhỏ vẽ phù giáp ngựa trong khoảng thời gian này, di chuyển tới ngày hôm sau, bóng người như ảo, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, lúc bảy tám giờ tối, Trần Hạo nhìn thấy ánh đèn thành phố kéo dài.

Sau đó, Trần Hạo cũng nhìn thấy từng chiếc xe thể thao gào thét đi ngang qua, cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

Trong nháy mắt, Trần Hạo nhếch miệng cười.

Chương 718: Gà gia trở về

“Hỗn cầu này, rất nhàn nhã a, rõ ràng là chạy đến đây để chơi đua xe với người khác!”

Nhìn chiếc xe thể thao đi xa, Trần Hạo ôm Mèo đen, hỏi: “Người nói, nó có thiếu đánh hay không?”

Mèo đen quyết đoán meo ô một tiếng, nhưng mắt mèo lại vui vẻ nheo lại.

Trần Hạo cũng cười cười, sau đó bóng người di chuyển, đuổi theo hướng chiếc xe thể thao đi.

Bay lượn một đường, hơn mười phút sau, Trần Hạo liền thấy một đám xe sang trọng tụ tập.

Nhưng mà lúc này, Trần Hạo phát hiện, trên bãi sân lại đầy người, đều kêu la thảm thiết.

Mà trong ánh đèn được bật lên bởi chiếc xe sang trọng, một người đàn ông khôi ngô vạm vỡ, cởi trần, ngậm thuốc lá, đang dạy dỗ.

“Làm người, nói thì phải giữ lời, ngay cả điểm đáng tin cũng không có, các người chơi quả trứng, mặt bị chó ăn rồi sao?”

“Ta cũng không níu kéo nữa, nói xong rồi nếu ta thua, cho các người mười triệu, ta thắng, các người trần truồng chạy 5km, một ít cũng không thể thiếu, tất cả đặc biệt đứng lên cho ta, cút.”

“Hu hu hu, chúng ta không cần đi đại ca.” Một nhóm cô gái sợ đến run lẩy bẩy.

Người đàn ông khôi ngô vạm vỡ nhếch miệng cười cười: “Phụ nữ à, đã hiểu, có thể giữ cho các người chút mặt mũi.”

Các cô gái vui mừng.

Người đàn ông khôi ngô vạm vỡ tiếp tục nói: “Mặc đồ lót chạy đi, 5km, thiếu 1 mét, đấm một cú.” Nói xong, người đàn ông khôi ngô vạm vỡ đấm vào một chiếc xe thể thao, phịch một tiếng, mui xe của chiếc xe thể thao bị lõm xuống, phát ra tiếng cảnh báo.

Các cô gái nhìn trợn mắt há mồm, hãi hùng khiếp vía.

Một đám thanh niên vốn đang kêu la thảm thiết, cũng không dám kêu nữa, bị ánh mắt của người đàn ông khôi ngô vạm vỡ quét tới, vội vàng bỏ chạy, run run rẩy rẩy bắt đầu cởi quần áo.

Chẳng mấy chốc, người trẻ tuổi đã trở nên trơn tru, cùng một đám cô gái mặc đồ lót, dưới ánh mắt của người đàn ông khôi ngô vạm vỡ, bắt đầu chạy bộ trên đường đua xe.

“Ồ, chơi vẫn rất hay a! Từ khi nào mà khẩu vị của người lại trở nên nặng như vậy?” Một giọng nói vang lên, Trần Hạo đi tới.

Người đàn ông khôi ngô vạm vỡ xoay người nhìn thấy Trần Hạo, vui vẻ: “Anh Hạo! Ta nhớ người muốn chết, mau ôm nâng cao cao một cái.” Nói xong liền vọt tới, con hàng này, rõ ràng chính là gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ.

Trần Hạo nguyệt gà trống một cái: “Đừng nói tới chủ đề này.”

Gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ cười hắc hắc, nói: “Đây không phải là từ trong miệng hàng kia của Đái Vân biết tuyến đường của anh Hạo sao, ta đến đây trước để chờ anh Hạo đó, kết quả bọn nhóc này không thành thật, liên hợp chống lại ta, ta đây rảnh rồi không có chuyện gì, liền chơi cùng với bọn họ, nhân tiện giúp cha mẹ bọn họ dạy dỗ giáo dục con cái, ít chơi trò kích thích rèn luyện cơ thể nhiều.”

Trần Hạo buồn cười nói: “Người vẫn rất có tâm, quay phim xong chưa?”

Gà trống nói: “Quay xong rồi, đầu tư đầy đủ, nhân viên tùy ý chọn, ta muốn đập kiểu gì thì đập, tự nhiên rất nhanh, nhưng mà đập xong ta mới phát hiện, quá trình đập với lúc xem phim, hoàn toàn khác nhau, vẫn là không có hứng thú. Hơn nữa anh Hạo người không biết đâu, những người trong ban ngành liên quan còn muốn lôi kéo ta vào, mỗi ngày sáng tối đi theo ta làm tùy tùng, nói các loại hứa hẹn, a, gà gia ta là cái gì, đời này ngoại trừ anh Hạo ra, còn có ai đáng giá để ta đi theo? Thật tốt, ta trực tiếp tới tìm người, thế nào, có cảm động không?”

“Tu vi thì không thay đổi gì, ngược lại miệng lưỡi thì có tiến bộ rất lớn. Vô môn ngạ rất tốt.”

Trần Hạo cũng không bất ngờ, gà trống như linh gà vậy, còn nắm giữ thần thông lợi hại, chắc chắn ban ngành liên quan sẽ hiểm lạ, muốn lôi kéo cũng bình thường.

“Ha ha, anh Hạo, nghe nói người đi cái gì thành chết, thế nào? Không gặp phải chuyện gì chứ?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo nói: “Đã nguyên vẹn không mất gì trở về rồi, còn có thể có chuyện gì chứ.”

Gà trống tiếc nuối nói: “Sớm biết thì đã không đập cái phim gì đó rồi, bỏ lỡ thời điểm mạo hiểm cùng anh Hạo, thực sự là một tổn thất lớn, đúng rồi anh Hạo, sau khi ta đến đây, ta đã gặp phải một chuyện kỳ lạ.”

Trần Hạo sững sờ, tò mò hỏi: “Gặp phải chuyện kỳ lạ gì?”

Gà trống trả lời: “Ta đến thành phố này từ rất sớm, khi đó trời còn chưa sáng, trước khi vào thành phố, ta gặp một cô gái đang đi bộ ở ven đường. Nàng vẫy tay gọi ta dừng lại, để ta đưa nàng đi một đoạn đường, đi vào thành phố, ta cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đồng ý. Kết quả không tới nửa tiếng

sau khi ta đưa nàng xong, lại gặp nàng ở một nơi khác trong thành phố.”

Trần Hạo cười nói: “Này thì tính là chuyện lạ gì.”

Gà trống nói: “Lạ ở chỗ là, nàng không biết ta, còn nói là chưa bao giờ tới vùng ngoại ô, cũng chưa từng ngồi xe của ta, ta cũng đã hỏi, nàng là con một, không có chị em.”

Trần Hạo sững sốt: “Người chắc chắn là cùng một người?”

Gà trống gật đầu: “Ta chắc chắn, bởi vì cô gái đó trông rất đặc biệt, nàng có một nốt ruồi đen ở giữa lông mày. Bởi vì chuyện kỳ lạ này, ta lặng lẽ theo dõi phía sau, nhưng sau đó phát hiện vấn đề lớn hơn, cô gái này rất xinh đẹp, nốt ruồi đen ở giữa lông mày cũng rất hấp dẫn người, nhưng mà trừ ta, dường như trong mắt người khác, họ không có tồn tại cảm giác như vậy, ngay cả khi họ chào hỏi nhau, những người trẻ tuổi sẽ bị nàng thu hút, một khi bị nàng lừa đi, chàng trai kia sẽ bỏ đi một cách khó hiểu, không có chút lưu luyến nào, thế nhưng kỳ lạ là, trên người cô gái này, không có bất cứ khí tức tu hành hoặc là khí tức yêu tà nào, chính là một người phàm bình thường.”

Trần Hạo trầm mặc, con mắt nhìn về thành phố rực rỡ ánh đèn, trong tầm mắt hắn, vào ban đêm thành phố có vẻ hơi yên tĩnh, âm khí trong thành phố cũng không được coi là nhiều, nhân khí thì rất dồi dào, đây là đặc điểm mà mọi thành phố đều có, không tính là hiếm.

Nhưng mà dựa theo lời gà trống nói.

Hai cô gái này giống nhau y như đúc, tính cách không giống nhau, lại nắm giữ năng lực khiến cho người khác bỏ qua mình, và không phải người tu hành, cũng không có gì bất thường.

Chắc chắn là có vấn đề.

Sau khi cân nhắc một lát, Trần Hạo nói: “Được rồi, hiện tại có ngày càng nhiều nhiều điều bất thường, có một số người trông giống người phạm, nhưng có lai lịch bất phạm, chúng ta cũng không thể quản được nhiều, yêu ai ai, đi, đã không còn sớm nữa, đi tìm một nơi để nghỉ ngơi trước đã.”

Gà trống gật đầu: “Được, nghe theo anh Hạo.”

Sau đó gà trống lái xe, chở Trần Hạo, đi theo con đường hướng về thành phố.

Trên đường, những nam nữ trẻ tuổi hẳn là đang chạy, đã tự nhiên biến mất rồi.

Gà trống cũng không để ý, vốn là nó chỉ chơi đùa thôi, đùa một chút là đủ rồi, không cần phải kiểm tra.

Một đường đi vào thành phố, Trần Hạo đặt chỗ ở một khách sạn trên Meituan(1), sau đó chạy qua.

Meituan (美团) : là một trang web bên Trung Quốc

Mới vừa vào khách sạn, gà trống ngạc nhiên kêu một tiếng.

Trần Hạo cũng dừng lại.

Bởi vì có một cô gái làm việc ở quầy lễ tân của khách sạn.

Cô gái này tóc dài xõa vai, trên người mặc bộ âu phục nhỏ, da trắng xinh đẹp, khiến người khác chú ý nhất là, chính là có một nốt ruồi đen ở giữa lông mày.

Đôi mắt tới Trần Hạo cùng gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ, trên mặt cô gái vô thức nở một nụ cười, cô không có một chút biểu hiện quen biết gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ nào.

Nhìn nhau, gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ đi tới, cười hắc hắc hỏi: “Dương Bạch, tại sao ngươi lại đến đây làm tiếp tân?”

Cô gái ngưng cười, nhìn gà trống biến thành ảo ảnh người đàn ông vạm vỡ trả lời: “Vị tiên sinh này, ta không quen biết ngươi, hơn nữa ta cũng không phải là Dương Bạch, ta tên là Hứa Thanh.”

Gà trống biến ảo đại hán làm giả vờ nhìn kỹ, lộ ra vẻ lúng túng nhưng không mất phần lịch sự mỉm cười: “Thật là xấu hổ quá, ngoại hình của ngươi thực sự rất giống một người bạn của ta, ừm, chúng ta đã đặt trước trên Meituan, ngươi xem đi.”

Chương 719: Vương gia hiện thân

Trong một căn phòng của khách sạn, gà trống nhìn về phía Trần Hạo: “Anh Hạo này, người có thấy đúng không, người thứ ba, mịa nó nhất định có vấn đề.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Có vấn đề thì liên quan gì đến chúng ta sao? Các cô ấy làm xằng làm bậy hay là chúng ta khó xử?”

Gà trống ngạc nhiên.

Trần Hạo cười nói: “Được rồi Tiểu Hoàng, về sau có khi chúng ta sẽ gặp càng nhiều chuyện dị thường, cũng không thể đi hiểu rõ từng cái được, nếu chúng không gây nguy hại đến nhân gian hoặc chủ động nhắm vào chúng ta thì mọi người bình an vô sự là được.”

Gà trống im lặng, một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Cũng tại ta tò mò thôi, được rồi, nếu không có vấn đề gì thì ta nghe theo anh Hạo.”

Trần Hạo rửa mặt qua loa rồi lên giường nằm, trên tay hắn xuất hiện một quyển đạo kinh, hắn yên lặng đọc.

Mặc dù Trần Hạo không cần tu luyện pháp lực của mình nhưng khi tu vi càng cao, hắn càng lý giải được nhiều đạo lý lớn.

Con đường tu đạo vô cùng, bao hàm vô số thứ.

Muốn đột phá cảnh giới cao hơn không chỉ cần đạo hạnh mà còn có rất nhiều nhu cầu.

Mà trong đạo kinh có rất nhiều đạo lý liên quan, mỗi lần xem đều giúp Trần Hạo lĩnh ngộ ra nhiều điều.

Mỗi lần lĩnh ngộ đạo lại phản hồi lại phía Trần Hạo, giúp hắn vận dụng pháp lực càng trôi chảy, hơn nữa có thể hiểu rõ lớn nhỏ, bùng nổ ra năng lực mạnh mẽ hơn.

Trần Hạo đang đọc sách, mèo đen ghé trên hai chiếc ghế đặt bên cạnh cửa sổ cùng với gà trống đã biến về nguyên hình. Bọn chúng đang trò chuyện, cùng kể những chuyện mình gặp phải.

Thời gian trôi chậm chậm khoan thai, bầu không khí vô cùng tốt đẹp.

Nhưng nhìn vậy Trần Hạo lại đột nhiên cảm giác không được bình thường.

Quá yên tĩnh.

Như thể cả thế giới chỉ còn lại hắn, mèo đen và gà trống mà không còn một ai khác.

Vẻ mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, hắn khép đạo kinh lại, rời giường, cảm nhận xung quanh.

Mèo đen và gà trống cũng cảm thấy bất thường, chúng nó ngừng nói chuyện phiếm, đứng lên.

Đúng lúc này, có một tiếng than thở khe khẽ vang lên: “Nhanh như vậy đã bị phát hiện, quả nhiên không hổ là người có khí vận lớn nhất thế giới này!”

Lúc giọng nói này vang lên, mèo đen và gà trống suýt chút nữa thì xù lông, vội vàng nhảy tới cạnh Trần Hạo, cảnh giác nhìn xung quanh.

Thật là đáng sợ.

Bọn chúng bị người ta tính kế mà còn không nhận ra được, người mới nói chuyện này rất đáng sợ.

Trần Hạo mặt không cảm xúc nói: “Người đã tới thì hiện thân đi, cần gì phải giả thần giả quỷ?”

“Được, bản tôn hiện thân, để bản tôn xem xem người còn dám chém ta lần nữa hay không.” Y vừa dứt lời, một mảnh sáng lớn ngưng tụ lại, hóa thành một bóng người.

Chờ ánh sáng tản đi, một kẻ có ngoại hình thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi lộ ra.

Thiếu niên này mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng nõn khiến con gái đều ghen ghét. Song y cạo nửa bên đầu, giữ lại một bím tóc dài, trên người mặc cẩm bào, một tay chấp sau lưng, mặt mỉm cười, khí chết rất tục.

Trần Hạo nhìn thấy thiếu niên thì ngạc nhiên, hẩn suy nghĩ kỹ lại, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, hoảng hốt nhìn y.

“Nhìn biểu cảm của người chắc là nhận ra bản tôn rồi.” Thiếu niên cười hỏi dò.

Trần Hạo nhìn thiếu niên chằm chằm: “Người có thể đi ra?”

Thiếu niên thành thật đáp: “Ta không ra được, dù sao thần khí cũng là thần khí, lại phù hợp với tình hình chung của nhân gian, trước mắt bản tôn chưa có sức mạnh để lật đổ.”

“Vậy giờ người...” Trần Hạo nghi ngờ nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nhìn Trần Hạo, dần thu lại nụ cười, chân thành nói: “Bản tôn bị người dọa ra.”

Trần Hạo: “...”

Tào lao, ta có thể hù dọa người hả? Người đột nhiên xuất hiện dọa sợ ta rồi đó có biết không?

“Làm sao? Người không tin à? Nói thật, bản tôn cũng có chút không tin, mặc dù bản tôn gặp rủi ro ở đây thế nhưng chưa từng sợ ai, dù có bị trấn áp cũng không sợ hãi, tự tin có thể xoay người. Thế nhưng...” Nói đến đây, thiếu niên nhìn về phía Trần Hạo rồi bảo: “Người thì khác, hóa thân ngoài thân trước đó vốn là một nước cờ của bản tôn nhưng lại bị người mạnh mẽ phá hư, mà hóa thân đó còn bị người dẫn đạo, đi lên một con đường khác khiến bản tôn không thể coi thường người.”

Trần Hạo cười: “Chuyện này không phải khiến người rất tức giận sao, náo loạn cũng lớn như vậy, sao lại làm người bị hù dọa được.”

Thiếu niên nói: “Dĩ nhiên bản tôn không bị hù dọa vì chuyện này, mà là vì tồn tại không thể nào hình dung nổi trên người người, nó khiến bản tôn có nhận thức mới với thế giới này.”

Trần Hạo im lặng.

Ý nó là nói đến hệ thống đúng không, ừm, sự đáng sợ của hệ thống đúng là không cách nào hình dung được, cho dù là một tồn tại giống như thiếu niên cũng chỉ biết sợ hãi.

“Trước đó bị người phá hủy hóa thân ngoài thân bản tôn chỉ làm âm ỉ một chút, dù tổn thất một thuộc hạ cũng không quá quan trọng. Nhưng lần này ta sợ vì đây là cơ hội duy nhất để bản tôn xuất thế, nếu còn bị người phá hỏng thì không biết đến bao giờ bản tôn mới có thể rời khỏi nơi này, bản tôn tuyệt đối không cho phép.” Thiếu niên nhìn Trần Hạo với vẻ mặt nghiêm nghị.

Trần Hạo ngạc nhiên sau đó giật mình nói: “Người nói đến mấy bé gái có ngoại hình giống nhau như đúc đấy hả? Chắc chắn, không nhìn ra nha, mấy bé gái đó mà cũng nằm trong sự

sắp xếp của ngươi hả? Hum, ngươi nói ra như vậy mà không sợ ta lại phá hỏng à?”

Nói rồi, Trần Hạo cười mà như không cười nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nói: “Sợ chứ, cho nên bản tôn mới hiện thân, trình trọng cảnh cáo ngươi không được làm liều. Đồng thời bản tôn và ban ngành liên quan của nhân tộc các ngươi đã có chung nhận thức, bản tôn sẽ không gây nguy hại cho nhân gian nhưng chúng sinh nhân gian cũng không thể đối địch với ta. Nhất là ta sắp xuất thế, các ngươi không được làm hỏng, nếu không bản tôn có thần hình câu diệt cũng phải khiến nhân gian chết cùng.”

Trần Hạo chặc chặc bảo: “Ngươi đạt được nhận thức chung với ban ngành liên quan rồi hả! Vương gia của ta lợi hại thật đấy, được rồi, ngươi cũng không cần uy hiếp ra, ta vốn không có ý định làm gì, do ngươi nhát gan chạy đến thôi!”

Thiếu niên nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Không nói chuyện này nữa, tiểu vương gia này, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì? Đến nhân gian để làm gì?”

Thiếu niên hừ lạnh: “Bản tôn có lai lịch gì giờ ngươi còn chưa có tư cách biết. Ta đến nhân gian chẳng qua là để tị nạn thôi, ai biết lại gặp đám nhân loại tâm thần các ngươi. Tên đó tự xưng lại ra tay với ta, thừa lúc bản tôn tu luyện, y lấy mạng sống ra đánh đổi, thi triển thuật điên đảo càn khôn, không chế trấn áp thần khí. Quả thực là đầu óc có vấn đề!” Nói xong câu cuối thiếu niên nhin không được văng tục, hiển nhiên y đã dè nén rất nhiều cảm hận đối với chuyện này.

Trần Hạo nghe im lặng.

Ý ngươi là ngươi đến nhân gian không có mục đích gì ấy hả? Vậy sao tiên bối đạo môn của ta lại phải làm đến mức

đánh đôi mạng sống để trấn áp ngươi?

Trần Hạo suy nghĩ bộn bề, đủ loại ý nghĩ hiện lên rồi biến mất trong đầu hắn.

“Vậy vương gia này, nếu mấy bé gái kia đã quan trọng với ngươi như vậy, sao ngươi không bố trí người bảo vệ chỗ này? Chuyện này không hợp lý nhỉ?” Trần Hạo hỏi.

Thiếu niên châm chọc: “Bản tôn lười trả lời mấy vấn đề này của ngươi, không có tu vi tiên thiên lời bản tôn nói ngươi cũng không hiểu.”

Trần Hạo: “...”

“Vậy khỏi cần tâm sự nữa, tiểu vương gia đi thông thả, ta muốn nghỉ ngơi rồi. Ngươi yên tâm, ta ăn mềm không ăn cứng, nếu ngươi đã đi ra xin ta rồi thì cũ nợ mới coi như xong, về sau chỉ cần ngươi không trêu chọc ta, ta sẽ không làm ầm ĩ với ngươi.” Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Thiếu niên đang muốn lên tiếng thì đột nhiên dừng lại, híp mắt nhìn Trần Hạo.

Gì mà ta đi ra xin ngươi?

Chương 720: Lừa dối

“Trần Hạo, bản tôn không đến xin ngươi mà là cảnh cáo ngươi.” Mỗi câu mỗi chữ của thiếu niên đều cho thấy thái độ của y.

Trần Hạo mỉm cười: “Yên nào yên nào, ta hiểu mà, vì mặt mũi cả. Tiểu vương gai yên tâm, ngươi lặng lẽ đến xin ta chuyện này, ta nhất định sẽ giữ kín, ai cũng không biết, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, dù sao ngay cả ban ngành liên quan ngươi cũng không để vào mắt, đánh thì đánh. Mà ngươi còn cho ta mặt mũi như thế, dĩ nhiên ta phải có qua có lại rồi.”

Thiếu niên im lặng, nhìn chăm chăm Trần Hạo, bầu không khí trở nên có chút vi diệu.

Gà trống và mèo đen càng cảnh giác hơn, chúng nó nhìn chăm chăm thiếu niên nhưng không ai nhúc nhích.

Mặc dù tận mắt nhìn thấy thiếu niên nhưng bọn chúng không cảm giác được sự tồn tại của y, y giống như hư vô vậy, loại cảm giác này đặc biệt khó chịu khiến chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, thiếu niên cất tiếng: “Ngươi biết hiện tại bản tôn chỉ là hóa thân hư ảo, không thể làm gì ngươi.”

Trần Hạo cười tủm tỉm nói: “Nếu ngươi là chân thân, hoặc là hóa thân ngoài thân thì ta cam đoan hai ta không thể nói hết chuyện này đến chuyện khác khi gặp mặt thế này mà vừa gặp mặt đã đánh nhau. Lần trước ta phá hóa thân của người, ngươi tức giận thực sự, có thể tha cho ta à?”

Thiếu niên nói: “Tức giận có khả năng chỉ là ảo tưởng, dù sao bản tôn biết sau lưng ngươi có người, cũng chưa hẳn

không có khả năng là cố ý chọc giận để thăm dò.”

Trần Hạo bĩu môi: “Tào lao, đến cấp bậc này của ngươi, thăm dò cũng chẳng được gì, trực tiếp chơi chết cũng gọi là thăm dò, cần gì phải che giấu chứ. Đây không phải là cách mà ngươi sẽ làm.”

“Vậy còn ngươi? Bản tôn có khả năng điều người đến đối phó ngươi không?” Thiếu niên nhìn Trần Hạo, giọng điệu thay đổi đến khó lòng phán đoán.

Trần Hạo cười: “Không có.”

Thiếu niên nói: “Sao ngươi lại chắc chắn thế?”

Trần Hạo quả quyết đáp: “Bởi vì mấy cô gái kia. Tiểu vương gia à, ngươi xem thường nhân tộc, thực lực của chúng ta không quá mạnh mẽ nhưng sở dĩ có thể trở thành chúa tể của thế giới này vì chúng ta có trí tuệ. Ta không tính là thông minh nhưng từ lúc tiểu vương gia hiện thân ta đã nhìn ra rất nhiều điều.”

Thiếu niên bảo: “Nói ta nghe thử chút.”

Trần Hạo nói: “Mấy cô gái này có liên quan đến ngươi, e rằng không chỉ đơn giản là có thể giúp ngươi giải thoát phong ấn, các cô ấy khủng định còn có bí mật khác. Ngươi không cho phép người ngoài nhúng tay hoặc là không tin người khác. Một khi có người cố ý nắm giữ, chỉ sợ không phải là chuyện gì tốt đối với ngươi. Cho nên ngươi không cố gắng sắp xếp người bảo vệ ở chỗ mấy cô gái này, mà sợ xuất hiện của ta khiến ngươi phát giác nên cố ý hiện thân. Tiểu vương gia, mục đích của ngươi không đơn thuần đâu nha, ngươi cố ý để ta biết, nhưng ta không rõ, ngươi đang lo lắng ta đối phó với mấy cô gái đó hay lo lắng ta không đối phó họ?”

Thiếu niên nhìn Trần Hạo thật sâu, sau đó đột nhiên cười: “Ngươi thông minh thật Trần Hạo à. Bản tôn và ngươi không

có thù oán, hơn nữa người người có khí vận lớn, cũng có tư cách kết giao với bản tôn. Nếu người bằng lòng cùng bản tôn biến chiến tranh thành tơ lụa, tương lai bản tôn có thể giúp người, thoát li thế giới này, thấy được vạn hóa mỹ lệ mà người không thể nào tưởng tượng được. Người cảm thấy thế nào?”

Trần Hạo cười: “Người nhìn xem, giọng điệu của người đều cao cao tại thượng, kết giao với người chẳng khác nào được ban ân. Tiểu vương gia à, ta xin nói một câu không khách sao, người có bệnh đó, được rất nhiều người nịnh nọt, làm màu quen rồi cho nên cảm thấy người khác nịnh bợ người là điều hiển nhiên. Thế nhưng, một nhân vật nhỏ của nhân tộc như ta có lẽ chênh lệch rất lớn với người, nhưng so với đại lão sau lưng ta người tính là cái gì? Nhân tộc có một câu thế này, ta tặng cho người: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên(*).”

(*)Tương đương với câu võ quyết dày có móng tay nhọn

Thiếu niên cười ha ha: “Thú vị lắm, có phải người còn muốn nói “ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo” không? Ha ha, lời nói của người mới thực sự là tự đại? Đại đạo là gì? Ta không sợ nói cho người biết, mặc dù sau lưng người thực sự có người khiến bản tôn phải kiêng kị nhưng nó là nó, người là người. Tưởng rằng có chỗ dựa lợi hại thì người có thể điều võ dương oai thế hả? Cho dù người có khí vận lớn thì cũng chỉ là khí vận của mỗi thế giới này thôi, cuối cùng nó cũng có cực hạn, mà ta biết cực hạn của thế giới này là tiên thiên, sau tiên thiên người tính đi đường nào? Cho dù tiến vào thế giới khác, tiếp tục cầu đạo nhưng người có biết sau tiên thiên gian nan cỡ nào không, không có thêm khí vận của bản giới người có thể đi được bao xa?”

Nói đến đây, thiếu niên nhìn Trần Hạo, chân thành bảo: “Cho dù ngươi là một người giỏi giang đi nữa, nhưng ở trước mặt người thành công chân chính thì nên khiêm tốn một chút. Bởi vì không thành công và thành công có khoảng cách. Dùng lời của nhân tộc mà nói, tầm mắt đã hạn chế suy nghĩ của ngươi, đứng ở chân núi nhìn xung quanh và đứng trên đỉnh núi nhìn thiên hạ là hai cảnh giới khác nhau. Ngươi không đạt tới mà nói ra vậy chính là tự đại.”

Trần Hạo nói: “Đạo lý đây ta hiểu, nhưng ta không rõ nó có liên quan tí gì đến chuyện của chúng ta bây giờ không? Chẳng lẽ ngươi hiện thân để nói nhảm với ta như vậy?”

Thiếu niên nói: “Bản tôn cần sự hỗ trợ của ngươi, chỉ có ngươi mới có thể giúp bản tôn thoát khỏi phong ấn.”

Trần Hạo cười: “Ta biết mà, ngươi đến có mục đích, có gì cứ nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy, chưa chắc ta đã từ chối ngươi.”

Ánh mắt thiếu niên sáng lên: “Ngươi bằng lòng giúp bản tôn?”

Trần Hạo xoa xoa ngón tay cái với ngón tay trỏ, nhìn thiếu niên với ánh mắt sâu xa.

Thiếu niên nhú mày: “Ý gì đây?”

Trần Hạo nói: “Ngươi cho ta chỗ tốt gì, không có lợi ích thì giúp ngươi thoát ra cái trứng ấy, đây là một chuyện rất tốn công tốn sức, chẳng lẽ ngươi muốn ta làm không công?”

Thiếu niên nhìn Trần Hạo thật sâu rồi bảo: “Chỗ tốt đương nhiên có, chỉ cần là thứ bản tôn có, ngươi muốn gì cũng được.”

Trần Hạo cười hỏi: “Ngươi chắc chắn chứ?”

Thiếu niên nói: “Bản tôn chưa bao giờ có nói sạo.”

Trần Hạo bảo: “Điều ta muốn rất đơn giản, người tự sát đi.”

Thiếu niên: “...”

“Người đừng hiểu lầm, ta tin tưởng dạng đại lão như người dù có tự sát cũng có biện pháp sống lại đúng không. Hơn nữa yêu cầu của ta rất đơn giản, sau khi người tự sát, linh hồn xuất khiếu, sau đó xin ta hỗ trợ, chỉ cần người thật lòng và đại lão trên đầu ta tỏ vẻ không sao, lợi ích đầy đủ, cứu người ra ổn thỏa, ai cũng không ngăn cản được ta.” Trần Hạo chân thành nói.

Thiếu niên nhìn Trần Hạo, nhất thời không phản bác được.

Linh hồn xin giúp đỡ? Đạo lý gì đây? Có nguyên nhân gì?

Nhìn vẻ mặt của Trần Hạo không giống đang nói dối lắm. Tự sát thật hả? Hoàng đường quá rồi!

“Sao thế? Không bằng lòng à? Xem ra người không tín nhiệm ta, đã vậy thì còn đến cầu xin ta làm gì.” Trần Hạo bữ môi nói.

Thiếu niên nhìn Trần Hạo, đang định nói gì thì ánh mắt đột nhiên khẽ động, cười bảo: “Ta không từ chối, song việc này phải cho ta suy nghĩ một chút rồi lại tìm đạo hữu. Hiện tại tiểu đạo hữu nên giải quyết vấn đề của mình thì tốt hơn.”

Bóng dáng thiếu niên mờ dần, biến mất không thấy tăm hơi.

Trần Hạo sửng sờ, sau đó cũng cảm giác được gì đó, hấn ngưng thần một lát, dở khóc dở cười nhìn về phía gà trống.

“Người chọc đến phiền toái thì tự mình giải quyết đi.”

Trần Hạo vươn vai, trở về giường.

Chương 721: Vui mừng bất ngờ

Gà trống đang cảnh giác vương gia, đột nhiên thoáng cái thay đổi, có chút không phản ứng kịp.

Sau đó, nó và mèo đen đều hiện ra, ở bên ngoài khách sạn, một nhóm người tới, làm loạn ồn ào, xem ra kẻ đến không có ý tốt.

Cơ thể biến thành đại hán, gà trống khởi động cơ thể một chút, hỏi: “Hạo ca, có yêu cầu gì không?”

Trần Hạo nằm ở trên giường, cũng không quay đầu lại nói: “Chớ quấy rầy ta nghỉ ngơi.”

Gà trống nhếch miệng cười một tiếng: “Được rồi.” Nói xong, nó rời khỏi phòng.

Mèo đen thì nhảy lên giường, chui vào chăn, gối đầu mèo lên bụng Trần Hạo, chớp mắt nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo theo thói quen vuốt mèo đen, cười nói: “Người đừng lo lắng, vừa rồi tên kia không có chút uy hiếp gì với chúng ta cả, nhưng hắn đột nhiên xuất hiện, khẳng định có mục đích gì đó, ta phải suy nghĩ cẩn thận một chút.”

Mèo đen meo ô một tiếng, duỗi chân trước ra, nhẹ nhàng cào trước ngực Trần Hạo, như đang trấn an.

Lúc này, lầu một của khách sạn, đã bị một đám người trẻ tay cầm côn sắt bao vây.

Bảo vệ của khách sạn ra ngăn cản, lại bị mấy người đã man trực tiếp đánh lui, vung gậy lên liền nện xuống, đánh đến họ kêu thảm cầu xin buông tha.

Sau đó, đám người trẻ tuổi đi tới trước lễ tân, miêu tả hình dáng của gà trống lúc biến hình, hỏi phòng ở.

Hứa Thanh ở quầy lễ tân hơi run rẩy, lúc đang do dự nên làm thế nào, một giọng nói truyền đến.

“Các người tìm ông đây à?”

Giọng điệu hơi uể oải, nhưng lại truyền tới tai mỗi người một cách rõ ràng.

Trong đám người trẻ tuổi đang hỏi thăm, có một người tóc đỏ hai mắt lập tức đỏ lên, giận dữ hét: “Chính là hắn, đánh cho ta, đánh mạnh vào.”

Người trẻ tuổi này, chính là một trong những người bị gà trống uy hiếp cời đồ chạy vòng vòng.

Nghe thấy lời hắn ta, đám người trẻ tuổi lập tức cùng nhau tiến lên.

Gà trống dữ tợn cười một tiếng: “Mấy ngày nay không hoạt động gân cốt, các người tới đúng lúc lắm.”

Nói xong, gà trống không lùi mà tiến tới, giang hai tay ra, sói đi tới chỗ bày dè.

Một phút sau, gà trống khinh thường nhìn một đám người trẻ tứ chi vắn vẹo dưới đất, đau đớn đến ngất đi, giễu cợt nói: “Tuổi còn trẻ không lo học, làm mấy thứ này có tác dụng gì, hôm nay phé hết các người, về sau làm người thành thật đi.”

Nói xong, gà trống nhìn về phía tên tóc đỏ dẫn người tới bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Thế nào, còn muốn gọi điện thoại kêu người tới hay không, ta có thể chờ.”

Tóc đỏ vội vàng lắc đầu: “Không dám không dám, đại ca, ta biết sai rồi, cắt ngay đây.”

Hắn ta run rẩy muốn đứng lên.

Giọng nói gà trống truyền đến: “Ta cho người đi sao?”

Tóc đỏ cứng đờ, đầy mặt sợ hãi nhìn gà trống.

Nói thật, trong đám người chạy trần truồng, chỉ hắn ta tới trả thù, không phải bởi vì hắn ta có thực lực nhất, mà bởi vì hắn ta đàn độn nhất, sĩ diện nhất.

Đầu năm nay, người có chồng lung, có gia giáo, sẽ không ngu ngốc như vậy.

Cho dù người lớn thuộc chính trị, hay là thương nghiệp, trời sinh đã hưởng thụ nhiều hơn người bình thường, cũng tiếp xúc nhiều, cho dù thời gian chơi đùa có chút phóng túng, nhưng bị dạy dỗ xong, cũng sẽ không tùy tiện làm ẩu.

Tóc đỏ tới đây, là bởi vì từ nhỏ đã trải qua hoàn cảnh như thế, cha là một thằng khốn, hắn ta cũng không phải loại tốt đẹp gì, từ nhỏ đã ngang ngược, khi còn bé bị ăn hiếp, không báo thù sẽ không bỏ qua, dần dần, người đác tội hắn ta, sẽ không sống yên ổn.

Vốn bị cha cưỡng ép, trà trộn vào một đám công tử khó chơi, đã khá là khó chịu, kết quả lúc đang chơi, còn bị người ta ép cởi trần chạy.

Mặc dù lúc ấy bị dọa, nhưng khi cơ thể được tự do, lập tức liền tập hợp đàn em, tới báo thù.

Nhưng tóc đỏ hoàn toàn không nghĩ tới, hắn ta ngang ngược, lại đụng phải một tên còn hung tàn hơn.

Cho dù trước kia đánh người đến đầu rơi máu chảy, nhìn dọa người, nhưng tóc đỏ đều có chừng mực, tuyệt đối sẽ không lấy mạng người, thậm chí đánh cho bị tàn tật cũng rất ít.

Mà người trước mắt, không chỉ là kẻ bạo lực, xuống tay cũng rất độc ác, mỗi người đều bị bẻ tay hoặc gãy chân, thậm

chí bị gãy xương, đây là đánh đến nỗi khiến người ta không thể tự gánh vác sinh hoạt!

Cách này còn không bằng giết đi sẽ thoải mái hơn!

Đáng sợ, thật là đáng sợ, trong lòng tóc đỏ cực kì hồi hận vì đến báo thù.

Gà trống trên dưới dò xét tóc đỏ, biểu cảm trên mặt ngày càng kì quái, khiến sắc mặt tóc đỏ ngày càng trắng bệch.

Cuối cùng, gà trống mở miệng: “Trước đó không chú ý, trên người người lại có oán khí, chặc chặc, người đây coi như là bị liên lụy, có điều kẻ hại người là người thân của người, cha người ở đâu?”

Tóc đỏ giật nảy mình, mặc dù sợ hãi, vẫn phản bác lại: “Người chớ nói nhảm, cha ta là thương nhân đứng đắn, chưa từng hại người.”

Gà trống giống như cười mà không cười nhìn hấn ta, cũng không giải thích, nói thẳng: “Dạng người như người, Hạo ca chắc chắn sẽ thích, chờ một chút a.”

Nói xong, gà trống móc điện thoại ra, gọi cho Trần Hạo.

Lúc Trần Hạo đang suy nghĩ động cơ vương gia xuất hiện, cùng với mấy cô bé có vẻ ngoài giống nhau đến cùng có gì đặc biệt, chỉ có 3 người, hay có nhiều hơn, nếu như động tới họ, sẽ có ảnh hưởng gì, thì điện thoại vang lên.

Cầm lấy bất máy, là gà trống gọi tới, nói tình hình.

Lúc Trần Hạo đang bực bội muốn đổi gió, nói vài câu liền đứng dậy.

Thay xong quần áo, bẻ mèn đen đi xuống lầu.

Xuống lầu dưới, Trần Hạo nhìn nhưng tên vắn vẹo trên đất, nhú mày.

Không nghĩ tới gà trống ra tay nặng như vậy, cái này vừa nhìn liền biết, người bị đánh rất khó chữa, sau này chỉ sợ là sống không bằng chết.

Nhưng sau khi nhìn tướng mạo những tên bị đánh xong, Trần Hạo liền không để ý đến.

Trên đời này, ít đi mấy người xấu, luôn là chuyện tốt.

Đi đến trước mặt tóc đỏ, Trần Hạo dò xét từ trên xuống dưới. Đột nhiên hô lên một tiếng kinh ngạc, đưa tay bắt một phát từ trên người tóc đỏ, liền kéo một khối ngọc từ trên cổ tóc đỏ xuống.

Ngọc này óng ánh sáng long lanh, phía trên điêu khắc con rồng nhỏ, nhìn liền biết ngọc thượng phẩm, có giá trị liên thành.

Khiến Trần Hạo ngạc nhiên là, trong ngọc này, có một luồng long khí còn sót lại!

Cái gọi là Long khí, chính là vận mệnh của một triều đại, tập kết mà thành, là một thứ không thể nói ra cũng không thể tả được, nhưng vừa cảm nhận liền thấy được lực lượng.

Bản thân lực lượng này không mạnh mẽ gì, nhưng có rất nhiều tác dụng đặc biệt, người biết sử dụng, long khí này sẽ biến thành vũ khí đáng sợ.

Vốn trên người tóc đỏ bị lây dính oán khí, sẽ ảnh hưởng đến hắn ta, nhưng có ngọc long khí này hộ thân, khiến oán khí bị ngăn cách ở ngoài, ảnh hưởng trên người hắn ta đã ít đi rất nhiều.

Có điều, ngọc long khí của tiểu tử này từ đâu mà có? Thứ đồ chơi này ở thời cổ đại, trên cơ bản là đồ vật của Hoàng gia!

Trần Hạo nhìn về phía tóc đỏ.

Không có long khí hộ thân, một luồng oán khí rất nhanh bám lên trên người tóc đỏ, khiến mệnh khí của hắn ta suy yếu đi nhiều, lúc nào cũng có thể không may, thậm chí nguy hiểm tính mạng.

Cái này tất nhiên là oán hận tới cực điểm, mới có thể sinh ra oán khí như vậy.

Mà lại khá là quái dị, Trần Hạo cảm giác được, oán khí trên người tiểu tử này, dường như có chút quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu.

Suy nghĩ kỹ một chút, ánh mắt Trần Hạo khẽ thay đổi, vung tay lên, âm hồn bị hắn giấu trong tụ lý càn khôn đã lâu được phóng ra, chính là Vương Chiêu.

Nó vừa ra tới, Trần Hạo liền so sánh hai bên, nháy mắt liền xác nhận, hai loại oán khí, giống nhau, xuất phát từ cùng một nơi.

Nói cách khác, trên người tên tóc đỏ này, có manh mối phụ thân bị mất tích của Vương Chiêu.

Chương 722: Vạch trần

Hai hàng đèn đường, sắp hàng chiếu sáng.

Ven đường tỏa mùi nhãn, khoan thai, yên tĩnh.

Ở chỗ ngoặt của con đường là một khu biệt thự nhỏ.

Ngoài cửa lớn biệt thự, tráng lệ, bảo vệ nghiêm ngặt, xe ra vào, nếu không phải xe quen đều bị hỏi thăm kỹ càng.

Lúc này, một cỗ xe thể thao đắt đỏ tới gần, vẫn bị bảo vệ chặn lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt lộ ra, chính là tóc đỏ.

“A, là Vũ ca sao, hôm nay ngài về nhà à?” Bảo an nhìn thấy tóc đỏ, vội vàng lộ ra nụ cười nịnh bợ.

“Liên quan gì đến người, mở cửa.” Tóc đỏ lạnh lùng mở miệng.

“Mở ngay, ngài đi chậm chút.”

Chờ hàng rào phòng vệ nâng lên, xe thể thao lái vào, đi thẳng tới trước một biệt thự.

Đến nơi này, tóc đỏ lạnh lùng trước mặt bảo an, lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Ca, chúng ta đến rồi, nhưng mà một tháng ta cũng không về nhà được mấy lần, cha ta có ở nhà không, ta cũng không biết.”

Trên ghé lái phụ, Trần Hạo ôm mèo đen, liếc qua biệt thự, mỉm cười nói: “Cha người ở nhà.”

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xe, xuống xe.

Tóc đỏ nhìn Trần Hạo xuống xe, đột nhiên luống cuống tay chân móc từ trong túi ra thứ gì đó, sau đó ấn một cái, vật kia

liền lấp lóe ánh sáng đỏ.

Thấy thế, tóc đỏ thở dài một hơi.

Đột nhiên, âm thanh cục cục vang lên, dọa tóc đỏ nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn lên, lại là một con gà trống lớn màu sắc rực rỡ nhảy ra ngoài, nhìn hấn ta.

“Nhìn gì chứ, lát nữa sẽ nấu mỳ.” Ánh mắt tóc đỏ tàn độc nhìn chăm chăm gà trống lớn, vội vàng đem đồ vật cất lại vào túi lần nữa, sau đó xuống xe.

Gà trống lớn lần thứ hai kêu cục cục, trong ánh mắt của nó tràn đầy trêu tức.

“Ca, mời vào bên trong.”

Sau khi xuống xe, tóc đỏ dẫn Trần Hạo đi, tới cửa chính, sau đó gõ cửa mạnh.

Rất nhanh một người đàn ông trung niên mở cửa, nhìn thấy tóc đỏ, lộ ra nụ cười: “Tiểu Vũ gia, ngài về rồi.”

Tóc đỏ nói: “Chú Lục, đây là một người bạn của ta, muốn tới tìm cha đàm phán chuyện làm ăn lớn, cha ta có ở nhà không?”

Người đàn ông trung niên bình tĩnh nói: “Vũ gia ở nhà, dựa theo thường lệ, lúc này có lẽ ở trong phòng sách đọc sách, ta đi gọi ông ấy, Tiểu Vũ gia tiếp đãi bạn của ngài thật tốt nhé.”

Nói xong, ông ta xoay người rời đi.

Tóc đỏ vội vàng dẫn Trần Hạo đến phòng khách ngồi, sau đó ân cần rót nước cho Trần Hạo, cười ha hả nói: “Ca, trước đó đều là hiểu lầm, thương tổn của những người kia, đều tính lên người ta, không cần ca phải lo lắng, chỉ cần ca không so đo với sự lỗ mẫn trước đó của ta, đệ đệ đây lấy trà thay rượu, xin lỗi người về những chuyện trước đó.”

Trần Hạo cười nói: “Đền tội thì không cần, chỉ là việc nhỏ, ta cũng không thèm để ý, chỉ cần cha người có thứ ta muốn tìm, ta không chỉ không trách tội, còn có thù lao cho người.”

Tóc đỏ nói: “Cái này không có vấn đề, nhưng mà ca, người muốn tìm thứ gì, những gì cha ta có ở đây ta đều biết rõ.”

Trần Hạo nói: “Tin tức của một người.”

Hở!

Tóc đỏ sừng sốt.

“Ồ? Anh bạn này, không biết muốn tìm tin tức của người nào?” Lúc này, một giọng nói vang lên, tiếp lời Trần Hạo, sau đó hai người đi tới.

Một người trong đó là người đàn ông trung niên lúc này, một người khác mái tóc đã bạc, cơ thể mập mạp, khuôn mặt được bảo dưỡng khá tốt.

Trần Hạo đứng dậy, nhìn người đàn ông đó nói: “Người ta muốn tìm, tên Vương Khải Toàn, nhũ danh Tam Đan Tử.”

Người đàn ông cười nói: “VẬY CÓ THỂ NGƯỜI ĐÃ TÌM NHÀM NGƯỜI RỒI, MẶC DÙ TA LÀM ĂN GIAO THIỆP RỘNG, NHƯNG CÁI TÊN VƯƠNG KHẢI TOÀN NÀY, THẬT SỰ RẤT LẠ, CHƯA TỪNG GẶP.”

Trần Hạo cảm giác được lúc người đàn ông này nghe đến tên Vương Khải Toàn, tay hơi gõ lên, cười nói: “Người chắc chắn chưa từng gặp? Ta đã tới tìm người, cũng không phải không có nguyên nhân.”

Người đàn ông nhìn Trần Hạo, sau một lúc lâu mới nói: “Không biết người và Vương Khải Toàn có quan hệ thế nào?”

Trần Hạo nói: “Nghiêm khắc mà nói, là đồng hương, về phần tại sao muốn tìm hắn.” Trần Hạo nhìn người đàn ông nhếch miệng cười nói: “Muốn nhìn xem hắn còn sống hay chết.”

Người đàn ông dừng một chút nói: “Ta vẫn không nhớ nổi cái tên này....”

“Nguyên rủa!”

Ông ta còn chưa nói xong, Trần Hạo đột nhiên lên tiếng.

Người đàn ông dừng lại, đồng tử co rúm lại, tất cả những lời muốn nói đều dừng lại.

Trần Hạo giống như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Người nhà của Vương Khải Toàn rất bi thảm, hẳn tự mình phóng túng, chết cũng không đáng nói, nhưng tự mình làm việc ác lại liên lụy tới người nhà, hai họ không được bình an, tai nạn không ngừng, cuối cùng cửa nát nhà tan, khiến người thôn thức! Cái này có lẽ là nguyên rủa, chỉ là không biết do ông trời nguyên rủa, hay do thức ác độc gì khác nguyên rủa, ừm, các người biết chuyện này không? Ta cảm thấy là mê tín, các người thấy sao?”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía người đàn ông, trên mặt nở nụ cười.

Người đàn ông nhìn về phía Trần Hạo, giọng điệu yếu ớt nói: “Người anh em, xem ra người biết không ít thứ, chỉ là không biết, người xuất thân từ nhà nào?”

Trần Hạo cười nói: “Chúng Hoa Gia.”

Người đàn ông sững sờ, nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người đàn ông trung niên mờ mịt lắc đầu, thể hiện không biết lai lịch của nhà này.

“Ca, cái này anh không được, cha ta có ý tốt hỏi người, người lại trêu đùa cha ta, người như vậy thì hợp tác thế nào?”
Lúc này, tóc đỏ đột nhiên mở miệng.

Trần Hạo cười nói: “Ta nói sai sao? Chẳng lẽ ta không phải Chung Hoa Gia (*)?”

(*) Chung Hoa Gia còn có thể hiểu là nhà trồng hoa.

Người đàn ông lúc này mới kịp phản ứng. Nhìn Trần Hạo giọng điệu thâm trầm nói: “Người không muốn nói không sao cả, nhưng ta đoán, người muốn tìm Vương Khải Toàn, là muốn đi tới chỗ đó, thằng nhóc, người dựa vào cái gì mà dám tới tìm ta như thế? Người lại dựa vào cái gì mà muốn tiếp xúc với nơi đó?”

Trần Hạo nói: “Nói như vậy, người thừa nhận quen biết Vương Khải Toàn rồi?”

Người đàn ông nói: “Ta thừa nhận lại như thế nào?”

Trần Hạo nói: “Thừa nhận, vậy liền nói cho ta, hắn ở nơi đó.”

Người đàn ông cười: “Ta phát hiện người khá thú vị, ta biết người sao? Dựa vào cái gì phải nói tin tức cho người? Mà ai cho người dũng khí, nói chuyện với ta như vậy?”

Trần Hạo cũng cười: “Chỉ bằng nguyên rửa.”

Người đàn ông không cười được nữa, nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Khi ta tới, liền phát hiện trong biệt thự này của người, thật sự có mấy món bảo bối đấy, nhưng đáng tiếc, long khí triều đại trước, tán loạn không có nguồn gốc, có thể ngăn cản nguyên rửa, nhưng không cách nào tiêu diệt, thuộc về trị ngọn không trị gốc, đến bây giờ long khí đã tán đi không ít, sắp không che chở nổi các người rồi, người nói, không có Long khí hộ thân, người bị nguyên rửa, vậy ngôi nhà này của người sẽ thế nào?”

Bị Trần Hạo vạch trần bí mật lớn nhất trong lòng, cơ thể người đàn ông hơi lung lay, trong đầu hiện lên một năm trước mới phát hiện vật của Hoàng gia bảo vệ gia đình có vết nứt.”

Ánh mắt tập trung nhìn Trần Hạo, một hồi lâu người đàn ông mới nói: “Sao người biết chuyện nguyên rủa, một nhóm người năm đó, chỉ có 3 người chạy thoát, trừ ta lúc đó trộm được mấy món của hoàng gia hộ thân, hai người khác, đều đột tử, chuyện này căn bản cũng không có người biết.”

Trần Hạo ý vị sâu xa nói: “Đương nhiên là nhìn ra được, hơn nữa ta còn nhìn ra, người đang nghiên cứu dùng thứ gì thay thế long khí này để bảo vệ mạng sống, đáng tiếc, người không thành công.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn bốn phía xung quanh, trên kệ xung quanh đặt đủ các tượng thần Phật, trên mặt lộ ra sự trào phúng.

Chương 723: Đón kịch

Nhìn thấy Trần Hạo, vẻ mặt người đàn ông càng trầm xuống.

“Bát môn ngoại đạo, mỗi môn đều rất tuyệt, mỗi môn đều có tuyệt nghệ của riêng mình. Người biết không ít, nhưng trên người lại không có dấu vết đặc biệt của bát môn ngoại đạo. Rốt cuộc người là ai?”

Trần Hạo nói: “Ta là người như thế nào quan trọng sao? Hiện tại ta muốn tìm hồn phách Vương Khải Hoàn về, còn các người cần giải trừ lời nguyền, nếu không ắt đột tử. Vậy nên, chúng ta có thể hợp tác.”

Người đàn ông hừ lạnh: “Ta thấy vẫn nên nói ra thì hơn.”

Trần Hạo cười nói: “Chi bằng nhang cà độc dược lùn này?”

Người đàn ông sững sốt.

Người đàn ông trung niên chắn trước mặt anh ta, cảnh giác nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo vắt chéo chân, mỉm cười nói: “Sợ cái gì chứ? Ta vẫn luôn giữ thái độ lễ phép, nếu không đã trực tiếp ra tay với mấy người rồi. Mị thần tìm hồn cũng không phải không lấy được tin tức ta muốn có.”

Người đàn ông biến sắc: “Người là tu sĩ!”

Trần Hạo nói: “Xem ra người biết cũng không ít.”

Người đàn ông trầm giọng nói: “Đám tu sĩ luôn tự cho mình là siêu phàm khi nào lại bắt đầu tiếp xúc với chúng ta, đám bát môn ngoại môn ngay cả đi cửa hông cũng không xứng vậy nhỉ?”

Trần Hạo nói: “Tiếp xúc các người hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Nếu không phải là con trai người chủ động dẫn đến cửa, ta vẫn không biết người ta muốn tìm có liên quan đến người.”

Nói xong, Trần Hạo lấy ngọc khí ra chơi trong tay.

Người đàn ông nhìn thấy liền vội vàng nhìn về phía Tóc Đỏ, sau đó tức giận nói với Trần Hạo: “Người biết long khí hộ thân, sao còn muốn lấy món ngọc khí hộ thân này nữa?!”

Trần Hạo nở nụ cười: “Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn. Con trai người tìm người muốn đánh ta, mơ màng sao lại lấy được cái này. Hóa ra đây chính là ngọc bội long khí, vậy trả lại cho người.”

Nói xong, Trần Hạo vung tay, đưa ngọc khí cho người đàn ông.

Người đàn ông đón lấy, ánh mắt phần nộ nhìn chằm chằm Trần Hạo, không có hành động gì khác.

Tuy rằng không hiểu thuật pháp, nhưng người đàn ông rõ ràng cũng hiểu biết không ít. Món ngọc long khí này rời khỏi người đã lâu như vậy, lời nguyên kia đã sớm quán thân, hiện tại có mang lại trong người cũng vô dụng.

Nhìn ánh mắt thắc mắc của Tóc Đỏ, người đàn ông nói với Trần Hạo: “Người muốn hợp tác thế nào?”

Trần Hạo nở nụ cười: “Như này mới đúng chứ. Ta muốn người dẫn ta đến chỗ Vương Khải Hoàn mất tích.”

Người đàn ông trầm giọng nói: “Chỗ đó đã ẩn xuống đất, căn bản không thể vào được.”

Trần Hạo nói: “Không sao, chỉ cần người dẫn đường, không có chỗ nào mà không đi được.”

Người đàn ông nhìn Trần Hạo nói: “Người là tu sĩ, tài cao lớn mật. Tuy nhiên ta cũng phải nhắc nhở người, cho dù là tu sĩ đến nơi đó cũng sẽ cứu tử nhất sinh. Nếu người vẫn nhất quyết muốn đi, được thôi. Trước tiên người phải chuẩn bị hai món đồ, hơn nữa còn phải xúng với ta, nếu không cho dù bị lời nguyên ta cũng không dám đi nữa đâu.”

Trần Hạo nở nụ cười: “Người nói đi, hai thứ đó là gì?”

Người đàn ông nói: “Người còn trẻ, nhưng chắc ít nhất đã tu luyện ra pháp lực. Nơi người muốn đi chắc chắn có ẩn giấu quả Trường Sinh. Nhưng bên trong Động Thiên Trường Sinh chứa vô số cơ quan bẫy rập, còn có âm linh thiết thi, yêu tà quỷ dị, chúng ta cần bùa hộ mệnh trừ tà, linh đan tị độc. Ta có thể cho người ba ngày...”

“Ngày mai sẽ có.” Trần Hạo quyết đoán nói: “Những thứ người muốn ta đều sẽ chuẩn bị tốt, cam đoan còn tốt hơn cả so với yêu cầu của người.”

Người đàn ông ngẩn người, rốt cục gật đầu: “Được.”

“Vậy ta cáo từ trước, ngày mai tới tìm các người.” Nói xong, Trần Hạo đứng dậy ra về.

Không lâu sau, chiếc xe thể thao phát ra tiếng gầm rú, nhanh chóng biến mất khỏi tiểu khu.

Trước cửa sổ, nhìn Trần Hạo nói đi là đi, người đàn ông lúc này mới nhìn về phía Tóc Đỏ, ánh mắt sắc bén nói: “Nói đi, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Tóc Đỏ không hề sợ hãi, nhìn chằm chằm người đàn ông nói: “Lão già kia, chuyện của tôi, cần ông...”

“Ba!”

Ngày xưa, Tóc Đỏ bưng bình cỡ nào, người đàn ông cũng lờ đi.

Nhưng lúc này đây, nó lại bị người đàn ông tát thẳng một bạt tay vào mặt.

“Ông đánh tôi!” Tóc Đỏ nhìn chăm chăm người đàn ông, vẻ mặt phẫn nộ.

“Đánh mày? Ha ha, mày sắp chết rồi, tao không đánh mày chỉ sợ không còn cơ hội.” Người đàn ông tức giận quát lớn.

Tóc Đỏ cười lạnh: “Lời nguyện mấy người nói chứ gì? Nực cười, trên đời làm gì có...”

“Tiểu Võ Gia cẩn thận!”

Hắn ta còn chưa nói xong đột nhiên bị người đàn ông trung niên đẩy ra.

Theo tiếng “ba”, từ cái kệ phía sau một bức tượng phật tượng bất ngờ rơi xuống, nện xuống chỗ hắn vừa đứng lúc nãy.

Tóc Đỏ kinh hồn thất vía.

Người đàn ông lại vô cùng bình tĩnh: “Sợ chưa? Cái này chỉ là chuyện nhỏ. Hồi xưa có hai người còn thảm hơn mày. Một người bị ung thư phổi, ho ra máu mà chết. Một người ở trên núi đỉnh bẫy của thợ săn, không có người cứu, đến khi được tìm ra cả người đều thối rữa.”

Tóc Đỏ tái mặt, ương ngạnh nói: “Một người chết vì bệnh, một người chết do xui xẻo, vậy mà được xem là bị nguyên rủa sao?”

Người đàn ông thất vọng lắc đầu: “Ba biết con hận ba, hận ba năm đó không cứu mẹ con. Nhưng giờ ba bất lực rồi, những cách có thể cứu con, ba đã cố hết sức. Hiện tại, con vẫn gặp kiếp số, ba không muốn giải thích gì cả. Ngày mai con ở trong nhà, không được đi đâu hết. Ba sẽ cho người chăm sóc con hai mươi bốn giờ, tận lực kéo dài đến khi ba trở về, có lẽ còn có thể cứu con, nếu ba không về...”

Người đàn ông không nói hết, rõ ràng không cần phải nói nữa.

Tóc Đỏ sợ tới mức bàn tay run rẩy, nhưng hắn ta lại quật cường nói: “Cho dù có bị nghiền rủa, tôi cũng không cần ông cứu.”

Nói xong, hắn ta chạy về phòng mình.

Người đàn ông trung niên không nở nhin, mở miệng nói: “Võ Gia, ngài cũng đừng mắng nhiếc Tiểu Võ Gia, tính cậu ấy giống y như ngài ngày xưa, chỉ cần rèn giữa vài lần là được rồi.”

Người đàn ông thở dài nói: “Ta cũng hy vọng có thể cho nó cơ hội chui rèn. Nhưng thật đáng tiếc, đây là số mệnh!”

Ánh mắt người đàn ông trung niên khẽ động, nói: “Võ gia, tu sĩ rốt cuộc là gì? Có đáng sợ không?”

Người đàn ông nở nụ cười: “Ta biết ông nghĩ gì, nhưng ông vẫn nên bỏ nó đi. Tu sĩ là người chúng ta không thể đụng vào. Tuy số lượng họ ít, nhưng ai cũng sở hữu pháp thuật rất đáng sợ.”

“Pháp thuật?” Người đàn ông trung niên không dám tin.

Người đàn ông nói: “Đúng, chính là pháp thuật, rất khó tin đúng không? Kỳ thật môn pháp của chúng ta cũng được xem là tông phái không chính phái, chấp vá lung tung mà luyện ra được, chỉ là không có pháp thuật huyền bí như vậy. Những thứ ta dạy ông những năm nay cũng là vì ta sợ không truyền lại cho đời sau được. Ngày mai ông đừng đi theo ta, hãy ở lại chăm sóc Tiểu Võ. Nếu ta trở về, mọi thứ vẫn như cũ. Nếu ta không trở lại, ông không cần lo cho Tiểu Võ, hãy rời khỏi đây, đừng nghĩ đến việc điều tra gì cả.”

Người đàn ông trung niên muốn nói gì đó, người đàn ông đã bỏ đi, bỏ lại người đàn ông trung niên, ánh mắt lóe lên khó

đoán.

Ở một nơi khác, trên xe thể thao.

Gà trống biến thành một thanh niên vừa lái xe vừa nói: “Hạo ca, nhà đó chẳng có ai tốt lành cả, toàn một đám chỉ biết đóng kịch. Nhất là tên tóc đỏ kia, còn muốn bắt ta đi hầm. Ha ha, dám nói vậy trước mặt ta, gan cũng lớn đây.”

Trần Hạo nói: “Không cần phải nói, đám bọn họ không ai sống được đâu.”

Gà trống sừng sốt, kinh ngạc nói: “Hạo ca muốn giết bọn họ?”

Trần Hạo nói: “Không cần đến lượt ta, người chỉ cần xem là được rồi.”

Chương 724: Hành động

Hôm sau, thời tiết sáng sủa, ngàn dặm không mây.

Giữa những ngày càng ngày càng lạnh mang đến cho người ta chút ấm áp.

Buổi sáng, Trần Hạo đã xuất phát hẹn gặp với người đàn ông bên ngoài tiêu khu, sau đó hai người cùng nhau đi đến một nơi mà người đàn ông dẫn đường.

Dọc đường đi, người đàn ông chủ động giới thiệu, Triệu Tân Võ, truyền nhân Bát Quái của bát môn ngoại đạo.

Bát Quái này không phải là Bát Quái Quyền, cũng không phải phương pháp tu hành Bát Quái, đó chỉ là một danh hiệu bên ngoài. Môn phái này nắm giữ bí pháp chiêm tinh, phong thủy, là huyền môn có thể thay đổi sinh tử.

Đây là lời người đàn ông nói với hắn. Trần Hạo mỉm cười khen ngợi, kì thực không hề tin chút nào.

Nói đến phong thủy thiên tinh địa mạch, ai có thể so được với Long đại sư? Đó là người ngay cả bên trong bí cảnh vẫn có thể đoán đúng vị trí các vì sao, là đại lão địa sư chân chính mà những người trong giới đều muốn mời về chỉ điểm.

Chỉ tiếc, tạo hóa trêu ngươi, từ sau khi từ biệt đến nay vẫn bật vô tin tức.

Hai người đi xe đến thẳng trước một cái sân cũ. Lúc này đã có ba chiếc xe đã đậu ở đây, bảy, tám người đang sửa soạn đồ đạc.

Thấy Triệu Tân Võ đến, lập tức người đàn ông có râu vội tiến đến nhìn nọt chào hỏi.

Triệu Tân Võ giới thiệu xong thì nói: “Người anh em, tuy Động Thiên Trường Sinh không phải cứ nhiều người là có thể xông vào, nhưng trang bị thời nay mạnh hơn ba mươi năm về trước rất nhiều, nhiều người cũng là một lợi thế. Hơn nữa ta cũng có trang bị một số vũ khí đều dùng khá được, vậy nên sau này hành động nếu có chỗ nào không tiện xin cứ nói thẳng.”

Trần Hạo cười nói: “Không sao, người cứ chuẩn bị tốt là được, ta không quan tâm lắm. À, đúng rồi, đây là bùa và linh đan người muốn. Bùa này là bùa trừ tà, có thể xua yêu tà âm sát, tổng cộng có ba tấm. Đan là Nhất Độc đan, chuyên trị các loại độc dị thường, cũng có ba viên. Hy vọng người sử dụng cẩn thận.”

Nhận đồ tự làm và một bình ngọc nhỏ từ Trần Hạo, mắt Triệu Tân Võ lập tức sáng rỡ, kích động đến nỗi hô hấp dồn dập.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, ông ta mỉm cười cất đi, mở miệng nói: “Người anh em quả là người hào phóng. Có mấy món này ta càng nắm chắc thêm mấy phần.”

“Vậy là tốt rồi. Người cứ chuẩn bị đi, hy vọng sẽ sớm hoàn thành.” Nói xong, Trần Hạo ôm mèo đen dẫn theo gà trống đi trước.

Triệu Tân Võ nhìn theo bóng dáng Trần Hạo, mắt khẽ giật, xoay người bắt đầu phân phó.

Hơn nửa tiếng sau, đoàn người đã chuẩn bị xong, ba chiếc xe việt dã cũng rời đi.

Trần Hạo mang mèo đen và gà trống cùng Triệu Tân Võ ngồi trên cùng một xe.

Triệu Tân Võ lấy ra một tấm bản đồ, mở miệng nói: “Động Thiên Trường Sinh mà chúng ta muốn đi đến ở cốc Thiên Mã

phía tây nam núi Thái Hành, cách đây hơn bốn trăm dặm, còn phải vào núi nữa. Phòng chừng phải đi gần một ngày mới đến.”

Trần Hạo thoáng nhìn bản đồ, nói: “Ta thắc mắc vì sao lại gọi là Động Thiên Trường Sinh?”

Triệu Tân Võ nhìn Trần Hạo: “Bởi vì quả Trường Sinh. Người đừng nói với ta thật sự chỉ vì hồn phách của Vương Khải Hoàn!”

Trần Hạo cười: “Chẳng lẽ ta nói vì quả Trường Sinh người mới tin?”

Triệu Tân Võ nói: “Quả Trường Sinh, thiên địa linh quả, có thể tăng ba trăm năm tuổi thọ. Người bình thường đã thấy hấp dẫn, đối với tu sĩ các người còn hấp dẫn hơn, vì nó có thể cho các người có thêm thời gian tu hành, trở nên mạnh hơn, chẳng lẽ nhiều đây vẫn chưa đủ?”

Trần Hạo gật đầu: “Đời người cao lắm chỉ sống đến trăm tuổi. Một quả linh quả tăng ba trăm năm tuổi thọ, tăng gấp đôi, chắc chắn, nói không rung động chắc chắn là nói dối. Nhưng trước khi có được quả Trường Sinh, ta vẫn muốn tìm được Vương Khải Hoàn, bởi vì ta tìm hắn có chuyện khác.”

Triệu Tân Võ giật mình, nói: “Ba mươi năm trước, Long Môn của bát môn ngoại đạo đã phát hiện sự tồn tại của Động Thiên Trường Sinh, cuối cùng phát lệnh cho tám môn. Có năm môn đáp lại, liên thủ xâm nhập Động Thiên Trường Sinh, tìm kiếm quả Trường Sinh. Đáng tiếc chúng ta chưa có sự chuẩn bị đầy đủ, coi thường sự nguy hiểm của Động Thiên Trường Sinh, ngênh ngang xâm nhập cấm địa, chọc vào tà vật. Tuy ta và hai vị huynh đệ nhảy ra ngoài kịp nhưng họ vẫn bị lời nguyên quán thân, không thể may mắn thoát khỏi. Lúc ấy, Vương Khải Hoàn là một thành viên của đội thám hiểm. Hắn ta là một nhánh Ban Sơn trong Bát Môn, rất kín tiếng. Ta nhớ

sau khi tiến vào Động Thiên, hấn ta vẫn ổn. Chỉ là khi xâm nhập vào cấm địa, tà vật gầm rú, tổn thất thảm trọng. Lúc ấy chỉ lo đào tẩu, không có thời gian để ý người khác. Nhưng việc hấn ta chưa ra khỏi Động Thiên là thật.”

Trần Hạo nói: “Các người gặp tà vật gì? Chẳng lẽ không mang đồ trừ tà gì sao?”

Triệu Tân Võ nói: “Sao có thể không mang? Nước tiểu trẻ con, máu chó mực, móng lừa đen, kiếm gỗ đào, thậm chí trên người mấy người còn đeo pháp khí hộ thân, kết quả đều không có tác dụng gì với tà vật kia. Chỉ có lúc đó Long Thủ của Long Môn lấy Long Nha Đinh được truyền qua nhiều thế hệ Long Môn mới đã thương được tà vật kia, trấn trụ nó để bọn ta tranh thủ thời gian chạy trốn. Đáng tiếc lúc ấy rất hỗn loạn, muốn chạy ra ngoài rất khó.”

Trần Hạo im lặng, tay nhẹ nhàng vuốt lưng mèo đen, dường như đang nghĩ gì đó.

Triệu Tân Võ tiếp tục nói: “Sau khi bọn ta chạy trốn không lâu, cánh cổng bị chúng ta mở ra liền sụp đổ, bị vùi lấp trong đất đá. Nếu muốn mở cửa một lần nữa, không có nhân lực vật lực khổng lồ, căn bản không có khả năng. Lần này ta mang theo công cụ mở hầm, chuẩn bị khoét một cái lỗ bên cạnh, nhưng việc này cần một chút thời gian, hy vọng người anh em nhẫn nại đợi nhé.”

Nghe ông ta nói vậy, rõ ràng hoàn toàn không tin những lời Trần Hạo trước đó.

Lấy sự hiểu biết của ông ta về tu sĩ, ở độ tuổi của Trần Hạo, có thể nhập đạo đã rất khá rồi. Nếu có thể tu luyện được vài năm pháp lực, vài pháp thuật nhỏ từ hai tay, vậy họ chính là thiên tài bẩm sinh rồi.

Cố gắng cho cấp độ của Trần Hạo đạt tới cấp cao nhất cũng không thể đạt đến trình độ thi pháp khai sơn.

Trần Hạo ngược lại cũng chẳng thêm tranh luận.

Hắn tới đây chính là vì Vương Khải Hoàn.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này liền có thể nhận được mười năm đạo hạnh, đây mới là cái lợi chân chính.

Quả Trường Sinh?

Ha ha, thứ này đúng là có thật, nhưng không giống như Triệu Tân Võ nói có thể tăng thêm ba trăm năm tuổi thọ.

Nó vốn không phải, mà cho dù là linh quả thật, có thể tăng thêm tuổi thọ nhưng cũng có giới hạn. Thậm chí có rất nhiều linh quả cũng chỉ nâng cao sinh lực, khiến người ta có thể sống lâu nhất có thể. Điều này làm người ta lầm tưởng nó có thể tăng tuổi thọ, trên thực tế chỉ là hỗ trợ, không được xem là tăng tuổi thọ.

Trong Đạo Kinh có ghi chép, từng có người đã lấy được quả Trường Sinh, luyện chế thành đan dùng mới sống được đến 183 tuổi, trừ đi giới hạn cơ thể thì cũng được 33 năm. Con số này so với 300 năm kém hơn rất nhiều lần!

Vậy nên đối với quả Trường Sinh từ miệng của Triệu Tân Võ, Trần Hạo không thấy lạ, cũng không tin.

Hơn nữa, sau buổi nói chuyện đêm qua, hắn không chỉ phát hiện trên người ba người Triệu Tân Võ đang dần tích tụ tử khí mà còn nhìn ra ba người thoát nhìn có vẻ bình thường, trên thực tế đều có tâm tư riêng, lời nói ra có một nửa là sự thật đã là may lắm rồi.

Khi Triệu Tân Võ nói về hành động tiếp theo, Trần Hạo vừa nghe vừa cảm giác có một chiếc xe đang bám theo đằng sau.

Trên xe chính xác là người đàn ông trung niên Lục thúc và Triệu Dược Võ.

Ngoài ra, ở một hướng khác, cũng có một tốp người đang liên tục bám đuôi.

Trần Hạo vượt lông mèo đen, nghiêng đầu nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Chương 725: Diễn kịch

Ngày thứ hai, hai giờ chiều, ở một chỗ dưới chân núi phía Tây Nam núi Thái Hành.

Đoàn xe dừng lại và tu sửa tại một ngôi làng, một tiếng sau, trực tiếp xuất phát, đi thẳng vào trong núi.

Lúc lên núi, trong đội thêm một người, là người bản địa ở đây, tuổi không lớn lắm, có vẻ hơn 20 nhưng chưa tới 30 tuổi, nói tiếng khiến người ta không hiểu, chỉ có Triệu Tân Vũ có thể giao lưu, dựa theo giải thích của ông ta, cha của thằng nhóc này, chính là người năm đó dẫn đường cho họ, nhưng cha cậu ta mấy năm trước bệnh chết, thằng nhóc này từ nhỏ đã cùng cha vào núi, cũng biết được mấy con đường. Có cậu ta dẫn đường, có thể tránh rất nhiều con đường quanh co.

Đối với chuyện này, Trần Hạo tỏ ra đã hiểu.

Theo đường núi đi lên, trên đường đi quanh co, lúc trời tối, đoàn của họ tới một khe núi.

Đến nơi này, Triệu Tân Vũ lộ ra nét mặt mừng rỡ như điên: “Chính là ở đây, Động Tiên Trường Sinh đi vào từ đây, năm đó chúng ta đã đi con đường này, xuyên qua khe núi này, chính là Vạn Độc Câu, cửa vào của Động Tiên Trường Sinh, ngay tại Vạn Độc Câu.”

Những người trong đoàn đều vui mừng, vội vàng xem xét.

Trần Hạo ôm mèo đen, ánh mắt cổ quái.

Ý niệm của hắn cảm nhận được phía sau có người theo dõi.

Người đàn ông trung niên được gọi là chú Lục vốn ở cùng với tóc đỏ, nhưng sau khi đến làng dưới núi, họ lại tụ họp với một nhóm người khác, sau đó đuổi theo phía sau.

Chuyện này khá thú vị.

Tóc đỏ không phải con trai Triệu Tân Vũ, bộ dáng dù thế nào cũng có chút không giống.

Nhưng nhóm người này, từng người đều có tử khí quán thân, xem ra thứ gọi là Động Tiên Trường Sinh, thật sự là nơi nguy hiểm!

Trần Hạo lại nhìn về phía khe núi, mơ hồ có thể phát hiện, có một loại khí lạnh xâm nhập.

Đến cả mèo đen và gà trống, đến nơi này đều trở nên tập trung hơn.

Vui vẻ đủ rồi, tiếp tục tiến lên.

Đi đường trong bóng tối, tốc độ không nhanh, mà mọi người còn mang theo không ít thứ.

Người thanh niên bản địa cũng không có lời oán giận, bởi vì trước khi lên núi, Triệu Tân Vũ trực tiếp đặt trước mặt cậu ta 20 ngàn tiền mặt, để hôm nay cậu ta dẫn đường, tìm tới Vạn Độc Cầu.

Trước mặt tiền tài, không có cái gì không thể làm được.

Một đường tiến lên, không đến một tiếng, đi qua khe núi, trước mặt xuất hiện một khe hở hẹp dài.

Hai bên khe hở này, đầy cỏ cây, mơ hồ cũng có thể nghe được dưới đáy có tiếng nước chảy, nhìn khá bình thường không có gì lạ.

Nhưng đến nơi này, người bản địa lại đánh chết không chịu đi, bày tỏ chỉ có thể đến nơi này, quãng đường còn lại, phải dựa vào bản thân mọi người.

Nhìn ánh mắt cậu ta, hiển nhiên cực kì e ngại với khe hở này.

Triệu Tân Vũ từng đi một lần, cũng không cưỡng ép, đồng thời nhân cơ hội mở doanh địa trong khe núi, nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai lại đi tìm cửa vào Động Tiên tại Vạn Độc Cầu.

Đối với vấn đề này, tâm tư Trần Hạo có suy nghĩ, nhưng không lên tiếng.

Rất nhanh, đất cắm trại đã chuẩn bị xong, đám người dùng bữa tối đơn giản, liền tự mình nghỉ ngơi.

Trần Hạo một mình hưởng một cái lều, khi chỗ cắm trại dần yên tĩnh, Trần Hạo phát tay, bố trí một huyền trận nhỏ, tạo ra một cảnh tượng ảo tại nơi mình nghỉ ngơi, sau đó tự mình mang theo mèo đen và gà trống rời đi, tới chỗ đám tóc đỏ.

Trước đó cảm nhận được bọn họ đang ở xa phía sau, nắp rất kỹ, chí ít không bị Triệu Tân Vũ phát hiện.

Nhưng cũng không giấu nổi Trần Hạo.

Lúc này, đám người tóc đỏ đang núp trong lều bàn bạc gì đó. Xung quanh một đám đàn ông cường tráng canh gác.

Trần Hạo sử dụng huyền thuật hộ thân, trực tiếp nghênh ngang đi đến.

“Chú Lục, hàng giả kia, lần này có thể bị lộ ra sở hở không?” Lúc này tóc đỏ thể hiện một khí chất ổn trọng hoàn toàn không giống hần ta trước kia, ánh mắt sắc bén dọa người.

Người đàn ông trung niên nói: “Không tốt, muốn xem liệu có thể tìm thấy thứ đó không. Hần trăm phương ngàn kế, giả mạo Vũ gia nhiều năm như vậy, chắc chắn là vì thứ đó. Nếu không phải lão gia Vũ gia lúc đó với ta có một ám hiệu chỉ có hai chúng ta biết, thì ta cũng không thể phát hiện hần là giả.”

Tóc đỏ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muốn giả mạo cha ta, hừ, lão già này, cũng xứng để ta gọi cha sao, chỗ Động Tiên

Trường Sinh này, mấy năm nay đã bị chúng ta chôn mấy tấn thuốc nổ rồi, chỉ đợi hấn đến đây, hiện tại cơ hội tới, sẽ làm cho hấn không có đường ra.”

Nghe đến đó, Trần Hạo sững sờ.

Thật sự là ngoài ý muốn a.

Triệu Tân Vũ là giả? Vậy ông ta là ai? Ông ta muốn tìm thứ gì?

Mà đoàn người tóc đỏ, lại muốn giết Triệu Tân Vũ?

Thế nhưng cái này không đúng a, đã biết là giả, vậy trực tiếp đưa xuống thăm vấn, cần gì phiền phức như vậy, phải giả bộ mấy chục năm, xem hàng giả là lão gia thật mà hầu hạ!

Tính nhân nại này, chỉ sợ cũng không ít tính toán.

“Tiểu Vũ gia, người là con trai trưởng duy nhất của Vũ gia, những năm này ta cũng một mực âm thầm dạy người thuật phong thủy mạch đất, người cũng không phụ kỳ vọng, gần như đã vượt qua ta, ta rất vui mừng, nhưng Tiểu Vũ gia người phải nhớ kỹ, thuật này của Vũ gia, truyền lại chín đời, là vì tìm kiếm thần vật kia, đến giai đoạn này của Vũ gia, cuối cùng có thể khẳng định vật này trong Động Tiên Trường Sinh, người nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, hoàn thành giấc mộng của Vũ gia trước, rồi chúng ta mới đối phó tên Vũ gia giả kia.”

Tóc đỏ dường như có chút không cam tâm, nhưng sau khi cân nhắc, vẫn gật đầu nói: “Ta biết rồi chú Lục, sẽ không xúc động.”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Vậy là tốt rồi, ừm, không còn sớm, đi nghỉ trước, Vạn Độc Câu, ban đêm mới là đáng sợ nhất, căn bản không cách nào đi được, chỉ có chờ ban ngày những loài có độc ẩn núp, mới có thể đi qua, chúng ta muốn hoàng tước bắt tằm, vậy phải chuẩn bị đủ tinh thần.”

Tóc đỏ nói: “Được, vậy chú Lục nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi về trước.”

Sau đó người trong lều tản đi.

Trần Hạo cho rằng như vậy là xong, đang định rời đi, đột nhiên ánh mắt hắn chuyển động, tiếp tục chú ý.

Sau đó, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện.

Người đàn ông trung niên vốn khách khí nhìn tóc đỏ với ánh mắt từ ái, sau khi tóc đỏ rời đi, ánh mắt trở nên lạnh lùng, lấy ra một tấm bản đồ cũ nát, chỉ mấy điểm, trên mặt lộ ra nụ cười giễu.

Mà tóc đỏ tiến vào một lều vải, nằm trên võng, trong miệng phát ra âm thanh gần như không thể nghe thấy: “Lão hồ ly.”

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó, từ những biểu cảm và lời nói này, có thể nhìn ra, nó không giống như những gì hắn nghĩ vừa rồi.

Những người này, không kể nào nói thật, đều đang dối trá đối phó, khiến cho mình đều tin.

Biểu diễn đẳng cấp Vua màn ảnh a!

Trần Hạo suy nghĩ một chút, đột nhiên nhếch miệng cười.

“Đều thích diễn kịch đúng không, vậy thì diễn cho tốt vào, ta để các người đến diễn một vở kịch.”

Nghĩ đến đây, Trần Hạo quay người, mang theo mèo đen cùng gà trống, không chút do dự lao thẳng tới Vạn Độc Câu.

Tiến vào bên trong, Trần Hạo liền phát hiện, nơi này không có tiếng côn trùng, nhưng cảm nhận được bên trong gần như mỗi chỗ đều có những sinh linh nhỏ bé ẩn nấp.

Đã gọi là Vạn Độc Câu, hiển nhiên những lũ côn trùng trong này đều có độc.

Trần Hạo tiến đến, nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của lũ côn trùng xung quanh.

Lúc này, gà trống trờng mắt, kêu cục cục, nháy mắt, những sinh linh nhỏ bé xung quanh trốn đi hết.

Sau đó, gà trống mở đường, Trần Hạo đi theo, đi thẳng tới chỗ sâu trong khe hở.

Một đường đi đều cảm nhận, cuối cùng, Trần Hạo phát hiện một chỗ lún.

Chỗ lún này có vẻ rất lâu rồi, bên trong cỏ cây đã mọc.

Cảm nhận bằng ý niệm không cách nào xuyên thấu qua chỗ lún để quan sát tình huống bên trong, nhưng ý niệm của Trần Hạo lại cảm nhận được, phía dưới chỗ lún cách mặt đất 200m, có một cửa hang bị cỏ cây che giấu, nổi thẳng sâu bên trong.

Chương 726: Dây núi sống

Bóng người lướt qua, đến chỗ cửa động.

Trần Hạo quan sát tỉ mỉ một lát, ánh mắt khẽ chuyển động, đột nhiên phát tay, một cái bóng mờ hiện lên trước mặt, chính là Vương Chiêu.

Nhìn thấy Trần Hạo, Vương Chiêu có chút kích động nói: “Đại sư, có tin tức sao?”

Trần Hạo nói: “Có tin tức hay không, cần người đến phán đoán, nơi này là Động Tiên Trường Sinh, dựa theo lời của Triệu Tân Vũ, năm đó cha người cùng một nhóm người xâm nhập vào đó. Nhưng vừa rồi ta quan sát, nhưng không phát hiện hơi thở của âm hồn bên trong, cho nên muốn tìm hiểu tình hình, ta cần người đi mạo hiểm.”

Wương Chiêu sững sờ, sau đó không chút do dự nói: “Đại sư xin phân phó, ta nên làm như thế nào?”

Trần Hạo nói: “Ta sẽ gia trì một đạo pháp quang trên thân thể người, có thể bảo đảm sự an toàn của người một lần, người đi vào từ đây, đến bên trong xem xét, thử xem có tìm thấy di thể của cha người ở trong không, nếu như gặp phải nguy hiểm, lập tức rời khỏi.”

Nói xong, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang rơi xuống người Vương Chiêu.

Wương Chiêu cảm nhận được một chút khác biệt trên người, lúc này mới cười nói: “Đại sư yên tâm, trước khi tìm thấy cha, ta sẽ không mạo hiểm.”

Nói xong, nó quay người lại, hóa thành một trận gió, trực tiếp chui vào cửa hang.

Chờ Vương Chiêu tiến vào trong động, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, chúng ta không đi xuống nhìn xem sao? Ta cảm thấy chỗ như vậy, bên trong chắc chắn có bí mật.”

Trần Hạo nói: “Không đi, ta biết bên trong khẳng định có đồ tốt, nhưng ta cũng cảm nhận hơi thở cảnh giác bên trong, như vậy cũng tốt, so với núi Âm Nguyệt, đồ tốt trong đó tuy nhiều, nhưng nhìn không thấy ăn không được, tội gì khổ như thế chứ? Thà rằng như vậy, dứt khoát trực tiếp không đi tìm, cũng miễn cho xoắn xuýt.”

Gà trống im lặng.

“Nhưng ta có một dự cảm, luôn cảm thấy cha của Vương Chiêu, sẽ không tùy tiện chết đi như vậy, cho nên trước đó không trực tiếp tìm tin tức, mà lựa chọn hợp tác, hiện tại xem ra, dự cảm của ta, dường như đúng rồi.” Trần Hạo ý vị sâu xa nói.

Gà trống đang muốn mở miệng hỏi cái gì, đột nhiên chỗ cửa hang một cỗ âm sát bắn ra.

Trần Hạo biến sắc, dáng người vút qua tránh đi, nhìn cỗ khí âm sát kia, giống như đạn, trực tiếp bắn ra xa, sau đó hóa thành không khí tản ra khắp nơi.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía cửa hang, mắt lộ ra kinh ngạc.

Trong cảm nhận vừa rồi, có một lối đi nào đó phía dưới hang động này, bên trong mặc dù có khí âm sát, nhưng không nhiều, sao đột nhiên xuất hiện một luồng như thế.

Chẳng lẽ là Vương Chiêu tiếp xúc phải thứ kì quái gì?

Trần Hạo có chút lo lắng.

Không nói chuyện nữa, Trần Hạo bắt đầu tập trung sự chú ý.

Nhưng trong cửa hang lại yên tĩnh trở lại, giống như tình huống vừa rồi là ảo giác.

“Hạo ca, cỗ khí âm sát vừa rồi, sao ta cảm thấy giống như là hô hấp vậy.” Lúc này, gà trống lên tiếng với giọng điệu kì quái.

Trần Hạo sững sờ: “Hô hấp gì?”

Gà trống lắc đầu nói: “Ta không nói rõ được, giống như, người đột nhiên hắt hơi, hoặc là thở ra vậy, cỗ khí âm sát vừa rồi, là hang động này đang hô hấp.”

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Mẹ nó, trí tưởng tượng bay xa quá rồi!

Ý của người là, dãy núi này còn sống sao? Vậy đây là thứ kinh khủng đến nỗi bậc nào!

Meo!

Mèo đen đột nhiên cũng kêu một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Hạo, giống như đang phụ họa lời của gà trống.

Trần Hạo im lặng.

Một mình gà trống còn có thể sai, nhưng nếu Tiểu Hắc cũng thấy vậy, vậy thì có vấn đề.

Hai đứa nó chơi tới nay, nếu cảm giác được chuyện gì, đa số đều chưa từng sai.

Nói cách khác, khí âm sát vừa rồi, thật sự là hô hấp?

Trái tim Trần Hạo đập mạnh một cái, đảo mắt xung quanh.

Khắp nơi yên tĩnh, bật hơi, ngay cả những trùng độc cũng không tìm thấy một con trong vòng mấy trăm mét.

Mắt nhìn gà trống một cái, Trần Hạo không nói hai lời, bóng người trực tiếp bay lên phía trên đỉnh núi.

Lên trên cao, dù đang trong bóng đêm, nhưng dưới con mắt âm dương của Trần Hạo, thứ nhìn thấy sẽ không giống nhau.

Trong mắt hắn, dãy núi phía dưới, địa khí phun trào, kéo dài vô tận, lưu chuyển không tắt.

Đây là khí đại long của toàn bộ núi Thái Hành, có long khí ngay dưới đất núi Thái Hành.

Xoay chuyển ánh mắt, Trần Hạo liền phát hiện, long khí ở khắp núi Thái Hành, lúc qua nơi này, đột nhiên thay đổi.

Những nơi khác địa khí phun trào, thông suốt. Mà một vùng dãy núi ở khe hở này, giống như một vết cắt, chặt đứt một bộ phận long khí phía trên đại mạch, sau đó một phần long khí bị cắt đứt lắng xuống, chảy tới một lối đi nhỏ, ở khu vực dãy núi nhỏ này, tạo thành vòng tuần hoàn trong đó.

Đây giống như một vết thương nhỏ của một cây đại thụ.

Nhưng đối với dãy núi này mà nói, lại là một loại tạo hóa, chặt đứt long khí để tạo hóa bản thân, khiến Trần Hạo cảm nhận rõ ràng, hơi thở địa mạch của khu vực nhỏ này, nó hoàn toàn khác biệt với núi Thái Hành, có nội tình của mình, hơn nữa Trần Hạo còn phát hiện, hơi thở địa mạch bao quanh khu vực này, giống như một con cóc đang ngủ say.

Đặc biệt là nó đang không ngừng ăn cắp long khí của núi Thái Hành. Theo thời gian, khu vực nhỏ này tất nhiên sẽ sinh ra thay đổi không thể nào lí giải.

Sắc mặt Trần Hạo nghiêm trọng hơn.

Tình huống này không phải do long khí địa mạch trong núi Thái Hành tự thay đổi, nếu không long khí địa mạch trong núi Thái Hành có thể từ từ thay đổi trở lại bình thường.

Duy chỉ có người cố ý bố trí, bày pháp thuật cấm quấy nhiễu, mới có thể tạo ra sự khác thường này.

Nhìn tình huống này, người tạo ra sự khác thường này, sợ đã sống từ rất lâu trước đây, không biết mục đích của người này là gì?

Hơi thở địa mạch sông núi, là căn bản của đại địa, đánh cắp hơi thở địa mạch sông núi, tương đương với hủy hoại đại địa, liên lụy tới nhân quả bậc này, cho dù là thần tiên cũng không gánh vác nổi. Người bình thường ai dám làm như vậy? Không sợ trời trách phạt, tan thành mây khói?

Trần Hạo nhìn chăm chú phong cảnh núi, tâm tư chuyển biến phức tạp, lại không thể lý giải.

Đang lúc suy nghĩ, ánh mắt Trần Hạo chuyển động, bóng người vút qua đi xuống, mang theo mèo đen àv gà trống, ẩn núp đến một chỗ tối tăm, dùng trận pháp nhỏ để che đậy hơi thở.

Sau đó, Trần Hạo liền phát hiện, một bóng người nhanh chóng đi tới.

Nhìn kỹ, Trần Hạo ngạc nhiên.

Người tới chính là người dân bản địa kia.

Lúc này động tác của cậu ta mạnh mẽ, trong bóng đêm cũng như giẫm trên đất bằng, khoanh khắc đến bên cửa hang.

Lúc tới đó, cậu ta làm một chuyện khiến Trần Hạo kinh ngạc.

Cậu ta lấy đá chặn cửa hang lại, còn dùng bùn đất che giấu, nếu như không phải Trần Hạo tới trước, đến trễ một bước, sẽ không biết ở đây có cửa hang.

Hang động này, là cậu ta đào?

Trần Hạo cảm thấy mơ hồ.

Một người dẫn đường tùy tiện tìm mà cũng có vấn đề.

Rốt cuộc có bao nhiêu người đang đánh chủ ý lên Động Tiên Trường Sinh này?

Yên lặng nhìn người bản địa kia chặn cửa hang, sau đó lại lặng yên rời đi. Trong lòng Trần Hạo đầy khó hiểu, có chút xúc động muốn giữ cậu ta lại, trực tiếp mê huyễn thần trí, ép hỏi tường tận.

Đúng lúc này, Trần Hạo liền phát hiện, hồn phách Vương Chiêu vọt ra từ trong hang.

Nhưng lúc này hồn phách của Vương Chiêu trở nên vô cùng suy yếu, có nguy cơ bị hồn phi phách tán.

Trần Hạo không quản người bản địa kia nữa, trực tiếp lấy linh hương ra, sau khi đốt, bù đắp cho Vương Chiêu.

Không bao lâu, hồn phách Vương Chiêu ổn định hơn, ánh mắt cũng tập trung lại, sau khi nhìn thấy Trần Hạo, Vương Chiêu kích động nói: “Đại sư, ta nhìn thấy Như Lai phật tổ.”

Trần Hạo: “...”

Chương 727: Thủ đoạn

Phật Tổ Như Lai?

Đang đùa nhau đấy à!

Phật Tô Như Lai thế mà có tồn tại, mà lại còn có thể trốn ở trong động dưới mặt đất? Người nghĩ nơi này là Linh Sơn à!

Trần Hạo tỉ mỉ quan sát Vương Chiêu rồi hỏi: “Lúc người đi vào thấy những gì nói hết ra cho ta nghe.”

Vương Chiêu ổn định lại cảm xúc, lúc này mới từ từ kể hết ra.

Hóa ra sau khi bước vào trong động, Vương Chiêu mới nhìn thấy được ở phía dưới là một tòa cung điện to lớn, có rất nhiều tầng, mỗi một tầng đều rất rộng, sắp xếp cổ quái, còn có nhiều loại đồ vật kinh khủng.

Bởi vì bản thân chính là âm hồn, đang dung hợp với khí Âm Sát, lại cố gắng tránh đi những thứ nguy hiểm, cho nên cả một đường Vương Chiêu cũng chỉ sợ hãi chứ không bị nguy hiểm. Một đường đi xuống tầng thứ ba thì thấy một hồ nước có màu tươi, mà trên hồ có một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng đang lơ lửng giữa không trung, ở phía sau đang tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Lúc đó Vương Chiêu liền nghĩ đến Như Lai Phật Tổ.

Bởi vì người này quá giống, hình ảnh này thật sự khắc sâu vào lòng người.

Nhưng chỉ một cái nhìn này mà Vương Chiêu liền cảm giác được trên người có gì đó bị vỡ vụn, cả người từ trên xuống dưới như bị thiêu đốt, nhìn không được liền bắt đầu chạy quay lại, cuối cùng còn bị thiêu đốt đến mức mơ hồ luôn, nếu không

phải còn một cố ý chí kiên trì, nó chưa chắc đã ra khỏi nơi này được.

Nghe xong lời Vương Chiêu kể lại, Trần Hạo giật mình tới mức trợn mắt há mồm.

Từ sớm cảm giác nơi này không thích hợp, thậm chí khi đã từng là Đại Thần Thông Giả, cũng cắt đứt Long Khí trong đất của núi Thái Hành, tạo thành một nơi huyền bí.

Nhưng Trần Hạo thật không nghĩ tới, ở dưới mặt đất đã vượt qua sức tưởng tượng, Vương Chiêu mới thăm dò ba tầng đã gặp được Phật Tổ Như Lai, mà chỉ một cái nhìn thôi khiến một thân pháp quang bảo hộ cũng bị phá nát, quá tà môn rồi.

Quả nhiên, mình lựa chọn không đi xuống dưới là lựa chọn chính xác.

“Người tìm ba tầng đều không thấy một chút dấu vết nào của phụ thân người sao?” Trần Hạo hỏi.

Vương Chiêu lắc đầu: “Nhiều nơi thuộc tầng thứ nhất và tầng thứ hai đều có rất nhiều thi cốt, số lượng quá nhiều không thể đếm được, tàn phá không nguyên vẹn, không thể phân biệt được nam hay nữ. Mà lại không thấy có một hồn phách nào, tôi cũng không có cách nào xác định phụ thân có chết ở bên trong này không nữa.”

Trần Hạo nhíu mày.

Thế mà lại không có hồn phách, đã đi luân hồi đầu thai hay là bị vật gì đó cổ quái dị thường cắn nuốt mất rồi?

Nghĩ mãi mà không ra, Trần Hạo nhìn về phía Vương Chiêu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta còn một cách để thăm dò, nếu như cách này cũng không được nữa, như vậy phụ thân người có khả năng đã chết tại nơi này, mà hồn phách không phải đi đầu thai, chính là hồn phi phách tán, những cái khác thì ta cũng bó tay.”

Vương Chiêu im lặng, một lúc sau mới nói: “Được, đại sư thử một lần cũng được, nếu có tin tức thì tốt, không có tin tức, tôi cũng đành nhận mệnh.”

Trần Hạo gật đầu, sau đó thu hồi nó, mang mèo đen và gà trống đi khỏi nơi này và quay lại thung lũng cắm trại.

Trần Hạo cũng không đi nghỉ ngơi, liền đi tìm mấy chục cây trúc, sau đó khai quang vào rồi chúng sinh ra một chút linh tính, lại khắc phù văn ở mặt ngoài cây trúc, sau đó Trần Hạo lấy thung lũng làm trung tâm, đem cây trúc cắm ở xung quanh, bao trùm phạm vi mười dặm.

Làm xong những việc này, Trần Hạo trực tiếp bóp tay pháp quyết, bắt đầu thi pháp.

Tùng đường sáng lan tỏa, bao phủ tứ phương.

Sau khi Trần Hạo tiêu hao hơn phân nửa pháp lực, trong phạm vi mười dặm xung quanh, ngay lập tức ánh sáng di động.

Sau đó, dưới pháp quyết của Trần Hạo dẫn dắt, cứ chậm chậm, mảnh vùng này lại bắt đầu trở nên sáng ngời.

Ở trong lều trại, Triệu Tân Vũ nhăn mày, từ từ mở to hai mắt, bây giờ ở bên ngoài đã là tờ mờ sáng.

Vươn vai một cái, Triệu Tân Vũ hơi nghi ngờ: “Tại sao cứ cảm thấy buồn ngủ nhỉ! Chẳng lẽ là do lâu quá không hoạt động nên thấy hơi mệt mỏi, thân thể không chịu nổi?”

Sau khi xuống khỏi cái võng, Triệu Tân Vũ liền hoạt động thân thể, thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đang cắm trại ở đây cũng từ từ tỉnh dậy, mỗi người đều mang dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng súng, tiếng lộc cộc, nghe xong liền biết đó là súng máy.

Mọi người chưa tỉnh ngủ bị giật mình ngay lập tức hoàn hồn, vội vàng đánh giá chung quanh, thảo luận âm ỉ.

Triệu Tân Vũ đi ra khỏi lều, hoang mang nhìn về phía tiếng súng phát ra.

Vào lúc này, ở bên lều của tóc đỏ, gà trống biến thành một người đàn ông lực lưỡng, cầm trong tay pháo hỏa thần, khuôn mặt dữ tợn nhìn về phía lều của tóc đỏ đang nổ tung dữ dội, những viên đạn bắn xuyên qua cây, bụi trên mặt đất tung bay, khiến cho người doanh địa vội vã sang trái sang phải, hốt hoảng .

“Là người!” Tóc đỏ nhìn thấy được gà trống biến thành người, giật mình hét lên một tiếng.

Gà trống vừa biến thành người cười dữ tợn, hét lớn: “Đều ngồi xuống hết cho ta, nếu không toàn bộ đều phải chết.”

Những người này sớm đã bị một cú nổ súng vô lý của gà trống dọa cho mất mật, toàn bộ đều ngồi xổm xuống.

Gà trống bước đến chỗ tóc đỏ với bộ quần áo không chỉnh tề và một người đàn ông trung niên, mở miệng nói: “Anh Hạo đã nhận ra từ sớm các người đi theo phía sau, có ý đồ xấu xa, để tránh cho hành động bị phá hỏng, các người nên đi cùng ta một chuyến thôi.”

Sắc mặt của tóc đỏ hơi thay đổi, muốn mở miệng nói, lại bị gà trống bắn một viên đạn xuống dưới chân, sau đó nói với vẻ lạnh lùng: “Các người chỉ cần nghe theo ta là được, nếu để ta nghe thấy ai nói ra một chữ, liền chết.”

Tóc đỏ nhấp môi, siết chặt nắm đấm.

Gà trống cười: “Lúc này mới ngoan nha, đứng lên hết đi, đi về phía trước.”

Sau đó, gà trống đi ở đằng sau, dùng pháo hỏa thần uy hiếp, một đám người đi về phía thung lũng.

Trong doanh địa ở thung lũng, đám người Triệu Tân Vũ đang thảo luận về phía tiếng súng, Trần Hạo đi ra, ôm mèo đen, dáng vẻ bình tĩnh cực kỳ.

Triệu Tân Vũ vội vàng bước đến: “Này anh em, tiếng súng ở đâu vậy? Có thể ảnh hưởng tới hành động của chúng ta hay không!”

Trần Hạo cười nói: “Đừng lo, người nổ súng là do ta phải đi, lát nữa nó trở lại thôi, có lẽ sẽ mang theo một số người khiến người giết mình đấy.”

Triệu Tân Vũ nhìn về phía Trần Hạo với vẻ giật mình khó hiểu.

Trần Hạo lại không nói gì thêm nữa.

Triệu Tân Vũ nhăn mày lại, đôi mắt lóe sáng, nhìn ra bên ngoài thung lũng.

Khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, gà trống liền uy hiếp một đám người đi vào thung lũng, đi đến gần doanh địa.

Đột nhiên nhìn thấy một đám người xuất hiện, mấy người ở đây đều cảnh giác lên, lấy ra dao găm đang giấu trong người, còn có một số súng ống.

Nhưng ngay lập tức, Triệu Tân Vũ bất ngờ hét lên một tiếng: “Tiểu Vũ, lão Lục! Các người làm sao...”

Gà trống đến bên cạnh Trần Hạo, nhếch miệng cười nói: “Anh hạo, đều đưa đến nơi rồi, không thiếu một ai, bước tiếp theo phải làm thế nào đây ạ?”

Trần Hạo cười nói: “Đương nhiên là đến lúc vạch trần chân tướng rồi.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía tóc đỏ: “Nói đi, các người tới đây với mục đích gì, cũng đừng giấu diếm, các người làm bất cứ điều gì đều nằm trong lòng bàn tay của ta, nói cái gì hay làm chuyện gì ta đều nhìn thấy rõ ràng.”

Sắc mặt của tóc đỏ thay đổi, không thể tin được nhìn về phía Trần Hạo.

Người đàn ông trung niên thì vẻ mặt lúng túng rồi nói: “Thật xin lỗi, Vũ gia, là Tiểu Vũ gia muốn tới, cậu ấy nói không tin nguyên rủa, nhất định phải theo tới.”

“Vậy những người này thì sao? Cũng là theo tới?” Triệu Tân Vũ hỏi.

Nam tử trung niên đang muốn giải thích.

Tóc đỏ đột nhiên mở miệng nói: “Ông già, chúng ta tới giết ông đấy.”

Triệu Tân Vũ tức giận, vốn định mắng chửi người, nhưng đột nhiên mê mang, vô thức mở miệng: “Chỉ bằng cái đồ nhãi ranh nhà người sao? Cũng dám nói giết ta?”

Nói xong Triệu Tân Vũ đứng hình.

Tóc đỏ cười: “Nghe thấy lời người nói, xem ra người thật sự không phải cha ta, nói, người rốt cuộc là ai, tại sao phải đóng giả thành cha ta?”

Triệu Tân Vũ ghen lời, đôi mắt liếc nhìn tóc đỏ, người đàn ông trung niên, rồi vòng về phía Trần Hạo đang đứng ở giữa, đột nhiên nhìn sang người đàn ông tử trung niên: “Người không phải lão Lục, người là ai?”

Chương 728: Phong hồi lộ chuyến

“Người cho rằng làm như thế này thì có thể dời sang chuyện khác, có thể thoát khỏi chát vấn sao? Năm đó Vũ gia và ta để lại một câu ám hiệu, thỏa thuận đến khi ta có cảm giác bất thường thì dùng để thăm dò, kết quả khi ta thăm dò thì người lại không có bất cứ phản ứng nào.” Người đàn ông trung niên đối diện với vẻ mặt bối rối của Triệu Tân Vũ, rất bình tĩnh mở miệng.

Triệu Tân Vũ nói với vẻ lạnh nhạt: “Người dựa vào cái gì nói có ám hiệu, ai có thể chứng minh cho người chứ.”

Người đàn ông trung niên nói: “Chỉ với một câu này thôi, người cũng chứng minh không phải là Vũ gia thật rồi, bởi vì Vũ gia và ta thỏa thuận ám hiệu, chính là hai câu cuối cùng quan trọng nhất trong bí pháp truyền thừa của Bát Quái Môn, những năm gần đây, người cố ý truyền đạt cho Mạch Kham Dur Pháp, để ta tin tưởng người là người thật, nhưng những năm này người chỉ dạy ta cái bên ngoài, căn bản không biết bí pháp quan trọng nhất của nó.”

Triệu Tân Vũ im lặng một lúc, rồi mỉm cười: “Không nghĩ tới còn có chuyện này, Triệu Tân Vũ này thật sự cẩn thận, đúng là khiến người khác khó lòng phòng bị.”

Lời này, hiển nhiên thừa nhận hẳn không phải Triệu Tân Vũ.

Đôi mắt của tóc đỏ ngay lập tức đỏ lên, nhìn chăm chăm vào Triệu Tân Vũ: “Nói, người rốt cuộc là ai, tại sao phải đóng giả thành phụ thân của ta.”

Triệu Tân Vũ cười lạnh: “Phụ thân? Nói nhảm, coi như ta là Triệu Tân Vũ, cũng không phải phụ thân của ngươi, các ngươi thật sự cho rằng những năm này chỉ có các ngươi hoài nghi ta sao? Ta cũng đã sớm nhìn ra, các ngươi đều là hàng giả, nói ra thật sự quá buồn cười, Triệu Tân Vũ chân chính chết bởi nguyên rủa, mà chúng ta lại chấp vá lung tung, tạo thành một gia đình Triệu Tân Vũ hoàn chỉnh, còn diễn kịch này hơn hai mươi năm, chơi quên cả trời đất.”

Tóc đỏ đang muốn nói chuyện thì Trần Hạo lại cười nói: “Lúc đầu ta cảm thấy không có hứng thú với tình huống này của các ngươi, nhưng lời này của ngươi khiến ta thấy hơi tò mò, có thể nói rõ hơn được không?”

Triệu Tân Vũ nói: “Nếu đã nói ra thì ta cũng chẳng giấu diếm gì nữa, hơn ba mươi năm trước, Triệu Tân Vũ đi theo Ngoại Bát Môn vào Động Tiên Trường Sinh, trên thực tế lúc ấy bọn hắn cũng chỉ là mồi nhử, có người cố tình để lộ ra tin tức của Động Tiên Trường Sinh, sau đó lợi dụng khả năng đặc biệt của Ngoại Bát Môn để vào điều tra. Đáng tiếc cả đám Bát Môn mỗi người đều mang ý xấu, khi gặp nguy hiểm liền lộn xộn, cuối cùng thất bại trong gang tấc và chịu tổn thất nặng nề. Còn bị chôn vùi trong động.”

Trần Hạo nghe vậy, lông mày nhíu lại, nói: “Ta có một câu hỏi, ngươi không phải Triệu Tân Vũ, cũng chính là nói, ngươi căn bản không biết Vương Khải Toàn sống hay chết, hoặc là nói, ngay cả lúc ấy trong Động Tiên Trường Sinh xảy ra chuyện gì ngươi cũng không biết? Có đúng không?”

Triệu Tân Vũ nói: “Đúng là ta không biết thật, nhưng mà ta biết Vương Khải Toàn đã đi vào đó, mà hắn cũng không hề ra ngoài.”

Trần Hạo nói: “Một câu cuối cùng, nơi này thật sự được gọi là Động Tiên Trường Sinh sao?”

Triệu Tân Vũ im lặng một lúc, rồi nói: “Động Tiên Trường Sinh là cách gọi sau này thôi, tên chính xác trước đây gọi là Cửu Trọng Địa Tạng.”

Trần Hạo thay đổi sắc mặt ngay lập tức .

Cửu Trọng Địa Tạng, cái tên này đã được nhìn thấy trong một cuốn bí truyền, truyền thuyết kể rằng từ ngàn năm trước đây là nơi tu hành của Mật Tông, rất ít người biết được nơi này ở đâu, nhưng mà mỗi một phật tử đi ra từ Cửu Trọng Địa Tạng đều trí tuệ hơn người, Phật pháp vô song, mà còn có một điều rất thần kỳ, mỗi một thế hệ Phật môn đệ tử đi ra từ Địa Tạng tung hoành không quá mười năm, nhất định sẽ phi thăng, lưu lại tên của Phật.

Nhưng mà sáu trăm năm trước, Cửu Trọng Địa Tạng đột nhiên biến mất, sau này cũng không có đệ tử từ Cửu Trọng Địa Tạng rời núi nữa, cũng không có ai biết được nguyên nhân vì sao.

Không nghĩ tới, Cửu Trọng Địa Tạng đã biến mất sáu trăm năm, thế mà lại giấu ở nơi này!

Mà Cửu Trọng Địa Tạng này có hơi khác so với ghi chép, nơi nó nằm thế mà lại lấy khí Địa mạch của núi Thái Hành, mà ở bên trong cũng có nhiều thay đổi lớn.

Rốt cuộc ở trong này đã xảy ra chuyện gì?

Trần Hạo tạm thời bị sốc, và im lặng một lúc.

Lúc này, đôi mắt của Triệu Tân Vũ khẽ chớp: “Anh em này, nếu người đồng ý giúp ta, tiêu diệt sạch hai kẻ giả mạo này thì ta đồng ý dẫn đường, đi vào động thăm dò, tìm được Quả Trường Sinh coi như là cho người, ta chỉ cần tìm kiếm Phật khí bên trong để tiêu trừ nguyên rủa trên người ta thôi.”

Tóc đỏ cùng người đàn ông trung niên nghe thấy vậy đều thay đổi luôn sắc mặt, vội vàng mở miệng nói ra điều kiện của

mình, yêu cầu hỗ trợ.

Trần Hạo hoàn hồn, quát lớn: “Đủ rồi.”

Giọng nói truyền ra, đám người im lặng.

Trần Hạo hoàn toàn không để ý đến đám người đó, quay người nhìn về phía Vương Chiêu, mở miệng: “Người cũng nghe được rồi, phụ thân người đang ở trong Cửu Trọng Địa Tạng, chỉ là không biết bởi vì sao mà không có cách liên hệ, bây giờ ta cũng không còn cách nào khác cả, nếu như người không muốn thì có thể tự mình nghĩ cách khác.”

Vương Chiêu mỉm cười cay đắng: “Còn có thể có cách nào nữa đâu? Nếu đã không tìm thấy, vậy là do số trời đã định rồi, tôi đành nhận mệnh thôi.”

Khi nghe nó nói như thế, mà hệ thống cũng không có tiếng nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, Trần Hạo thở dài trong lòng.

Bận rộn nhiều như vậy, kết quả là vẫn không thu hoạch được gì.

Chưa kể đến, tâm nguyện khi chết chưa giải được cũng không chỉ có mỗi cái này, trong thanh nhiệm vụ còn một hàng dài đang chờ nữa thôi.

Đôi mắt hần lại nhìn về phía đám người Triệu Tân Vũ một lần nữa, Trần Hạo cười: “Nói thật, ta cũng chả có ý gì với Cửu Trọng Địa Tạng cả, các người là thật hay giả, ta cũng không quan tâm, mục đích chủ yếu của ta là tới tìm hồn phách của Vương Khải Toàn, bây giờ đã không tìm thấy hồn phách của Vương Khải Toàn thì sau này ta cũng không chơi cùng các người nữa, các người muốn chơi thế nào thì chơi thôi.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người muốn đi.

“Chờ một chút, tiểu... Đại sư, người cũng chưa đi vào, làm sao biết hồn phách của Vương Khải Toàn không có trong đó

được, chúng ta có thể đi vào tìm, nhất định có thể tìm được.”
Triệu Tân Vũ vội vàng mở miệng.

Trần Hạo cười: “Ta đã phái người đi tìm qua một lần rồi, vào một cái hang, hình như nó là do vị người miền núi này đào đây.”

Trần Hạo nói xong, liếc mắt về phía người miền núi đang trốn trong góc.

Nếu như đã muốn ra màn kịch hay thì không cần có người núp ở phía sau làm gì, cứ lên đài biểu diễn hết cho ta đi.

Quả nhiên, Trần Hạo vừa nói ra xong, ánh mắt của mọi người đều dồn về phía người miền núi.

Người miền núi choáng váng một lúc, sau đó hoảng loạn nói một số từ địa phương, giống như đang giải thích điều gì đó.

Gà trống nhìn qua rồi nhếch miệng cười một tiếng, dùng ngay pháo hỏa thần nhắm trực tiếp vào hấn ta, sau đó bốc lên ngọn lửa màu xanh.

Người miền núi đang giải thích liền thay đổi sắc mặt, sau đó xoay người một cách khéo léo, chân đạp lên vách núi, nhảy qua một bên tránh đi viên đạn của gà trống.

Gà trống nhả cò súng, bĩu môi nói: “Thân thủ tốt thật đấy, chỉ là không biết tốc độ của người nhanh, hay là viên đạn này của ta nhanh.”

Người miền núi thấy hòng súng di chuyển về phía mình lại vội vàng nói bằng tiếng phổ thông: “Đừng nổ súng, ta nhận, ta phục rồi.”

Sắc mặt Triệu Tân Vũ cực kỳ khó nhìn nhìn qua người miền núi: “Người là ai?”

Người miền núi phớt lờ hấn ta, mà nhìn về phía Trần Hạo, rồi nói: “Người muốn tìm Vương Khải Toàn sao? Ta biết hấn.”

Trần Hạo nghe vậy liền cười: “Làm sao để nhận biết được?”

Người miền núi ngập ngừng một chút rồi nói: “Nếu ta nói ta là đệ tử thân truyền của Vương Khải Toàn, ngươi có tin không?”

Ồ!

Trần Hạo nói với vẻ ngạc nhiên: “Ý của ngươi là Vương Khải Toàn không chết?”

Người miền núi trả lời: “Nói là chết cũng đúng, nói không chết cũng đúng, bây giờ sư phụ đang trong trạng thái rất kỳ lạ, ta cũng không biết giải thích thế nào. Trước đây ta cũng từng đi vào Cửu Trọng Địa Tạng để tìm cách cứu sư phụ, nhưng ở bên trong đó có quá nhiều đồ vật kinh khủng, từ đầu tới cuối ta không có cách nào tiến vào sâu hơn nữa.”

Chương 729: Người vàng kỳ lạ.

“Mang ta đi tìm ông ta.” Trần Hào quyết đoán mở miệng.

Người miền núi vội vàng nói: “Có thể, nhưng mà ta không tin những người này.” Hắn ta nói xong và liếc nhìn đám người Triệu Tân Võ.

Trần Hạo cười nói: “Bọn họ không quan trọng, ta mang người ra ngoài.”

Nói xong, bóng của Trần Hạo vụt qua, đến bên cạnh người miền núi, nắm quần áo của hắn ta, bay thẳng lên trên và đập trực tiếp vào trên vách núi đá, sau đó vút lên trời cao mà đi.

Thấy cảnh này, hai phe đội ngũ của Triệu Tân Vũ cùng tóc đỏ đều trợn mắt há mồm và hít một ngụm khí lạnh.

Gà trống cất pháo hỏa thân vào, cười khà khà, xoay cơ thể một cái và cũng leo lên vách núi rồi biến mất.

Ngay lập tức, trong thung lũng chỉ còn lại Triệu Tân Vũ và những người khác đưa mắt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của Triệu Tân Vũ lóe lên và nói: “Mọi người đều ở đây để tìm thứ kia, nếu đã như vậy, không bằng liên kết với nhau thì thế nào, đợi khi tìm được thứ kia thì lại thỏa thuận phân chia thế nào.”

Tóc đỏ và người đàn ông trung niên nhìn nhau một chút, cuối cùng gật đầu.

Giờ phút này, không có vấn đề ai là thật, ai là giả, nó hoàn toàn không quan trọng nữa.

Người miền núi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chói chang đầu hoa mắt và đột nhiên hắn ta bị ném xuống, ngã xuống đất đau đến nhe răng trợn mắt.

Lúc này, giọng nói của Trần Hạo vang lên: “Đi thôi, ta muốn gặp Vương Khải Toàn.”

Người miền núi bò dậy, đang muốn trả lời thì đột nhiên sững sốt, hắn ta ngạc nhiên nhìn bóng đêm tối tăm, sao mọc đầy trời thì run rẩy nói: “Không phải bình minh à?”

Trần Hạo cười: “Chẳng qua chỉ là ma thuật lừa gạt mà thôi.”

Người miền núi im lặng, hắn ta cảm nhận được sâu sắc sự đáng sợ của Trần Hạo.

Trong buổi tối, tạo ra khung cảnh bình minh, đâu chỉ là “chỉ là”, trong truyền thuyết điều này được gọi là đảo lộn trời đất đẩy anh trai à.

Đứng lên, người miền núi cũng không vội vàng dẫn đường mà nhìn về phía Trần Hạo và nói: “Ngài là đại sư, ta cũng biết sự lợi hại của ngài, nhưng mà ta muốn hỏi một câu, ngài tìm sư phụ ta là muốn làm gì?”

Trần Hạo dừng lại, nhìn người miền núi một chút và cười nói: “Người cảm thấy ta muốn hại ông ta à?”

Người miền núi lắc đầu: “Ta biết ngài muốn hại người nào thì có lẽ chỉ cần vẫy tay một cái là được, nhưng mà ta có thể sống đến bây giờ đều là do sư phụ ta dạy bảo, ta không thể để cho ngài làm hại ông ấy.”

Trần Hạo mỉm cười: “Thật ra, không phải ta muốn tìm ông ta, mà là con của ông ta tìm ông ta, người xem, đây là Vương Chiêu.”

Trần Hạo nói xung, vung tay lên và thêm một luồng sáng pháp thuật vào trên cơ thể của người miền núi, người miền núi

lập tức nhìn thấy Vương Chiêu đang đứng bên cạnh Trần Hạo.

“Con trai của sư phụ? Hửn? Nó không phải là người!”
Người miền núi giật mình nhìn Vương Chiêu.

Vương Chiêu nói: “Người có thể nhìn thấy ta à? Rất tốt, ta muốn gặp cha ta, xin hãy dẫn đường.”

Người miền núi ngạc nhiên quan sát Vương Chiêu.

Nói thật, tên này trông già hơn sư phụ, nói là cha của sư phụ thì cũng có thể!

Nhưng mặc dù trông rất già nhưng nhìn khuôn mặt vẫn rất giống nhau.

Cao nhân như Trần Hạo đã nói như thế, vậy chắc chắn không giả.

Người miền núi lập tức quỳ một chân xuống, chấp hai tay vào nhau và hét lên: “Tần Thư Sinh, bái kiến sư huynh.”

Vương Chiêu bình thản nói: “Không cần gọi ta là sư huynh, ta chưa học được gì từ cha ta.”

Người miền núi Tần Thư Sinh cười khà khà nói: “Thực ra sư phụ cũng không chủ động nhận ta, đều là ta tự nhận là học trò, sư phụ không có cách gì trả lời, nên sư huynh làm thay cũng giống như vậy, cái cúi đầu này, xem như là ta vào cửa thật, sau này ta sẽ là đệ tử đường đường chính chính của sư phụ.”

Trần Hạo nghe vậy thì mở miệng hỏi: “Lời này của người, nghe như có nội hàm đấy.”

Tần Thư Sinh nói: “Đại sư, thật ra ta có thể bái làm thầy cũng là chuyện bất ngờ, lúc ta 11 tuổi thì cha liền bệnh qua đời. Lúc trước đi học nổi bật hơn mọi người là chuyện không đùa, cũng may trước đây cha từng dạy ta vào núi hái thuốc và một số kỹ xảo đi săn. Ta sống một mình và cuộc sống cũng

không có vấn đề gì. Vào năm 15 tuổi, ta vô tình thấy sư phụ ở một khe nước bên ngoài kênh Vạn Độc. Các người không biết, khi lần đầu tiên ta nhìn thấy sư phụ, thì trong mắt ta, ông ấy chính là vàng.”

Nói đến đây, Tần Thư Sinh có chút xấu hổ.

“Nói vậy là ý gì?” Trần Hạo tò mò hỏi.

Tần Thư Sinh nói: “Lúc ấy quần áo của sư phụ đã mục nát, hôn mê bất tỉnh, nhưng màu da của ông ấy rất kỳ lạ, nó biến thành màu vàng óng, từ đầu đến chân, trên đầu cũng không có tóc, và có một chữ Vạn (卐) màu đỏ xuất hiện trên ấn đường của ông ấy!”

Đôi mắt của Trần Hạo khẽ chuyển động và im lặng suy nghĩ.

Tần Thư Sinh tiếp tục nói: “Sau đó ta phát hiện sư phụ là người, còn chưa chết nên ta đã cõng ông ấy trở về. Ta không có tiền, không có cách để chữa trị cho ông ấy nên ngồi chờ ông ấy tỉnh dậy theo cách tự nhiên, sau đó ta phát hiện một cái bọc nhỏ ở trên người sư phụ, bên trong có tiền, dụng cụ và mấy cuốn sổ. Trước đây ta cũng đi học mấy năm, cũng biết chữ nên từ trong cuốn sổ ấy, ta đã hiểu rõ thân phận của sư phụ và nguyên nhân biến hóa của ông ấy. Sau đó ta thử và bác sĩ cũng không có cách gì để chữa khỏi cho ông ấy, hơn nữa bên trong cuốn vở, sư phụ cũng nói ông ấy bị nhiễm độc người vàng và không thể chữa khỏi. Mấy năm nay ta vừa học tập kiến thức được ghi lại trong cuốn sổ do sư phụ để lại, vừa cố gắng nghĩ cách chữa trị cho sư phụ. Nhưng đáng tiếc, bên trong tầng thứ chín của lăng mộ thật đáng sợ, ta cũng không dám đi sâu vào.

Trần Hạo ngạc nhiên và gật đầu nói: “Ta đã hiểu đại khái rồi, bây giờ phải chờ gặp Vương Tuấn Khải và mấy cuốn sổ mà ông ta để lại.”

Tần Thu Sinh vội vàng nói: “VẬY ĐỂ TA DẪN ĐƯỜNG.”

Sau đó một nhóm người rời khỏi rừng núi và đến một sơn thôn nhỏ vào lúc trời tờ mờ sáng.

Tần Thu Sinh mang theo Trần Hạo, gà trống và mèo đen đến một sân nhỏ ở phía đông của ngôi làng.

Đây chính là nhà của Tần Thu Sinh.

Khi đến cửa, Trần Hạo cẩn thận cảm giác một chút và không nhận thấy hơi thở bất thường nào.

Thậm chí, Trần Hạo cũng không thể nhận ra vẫn còn người sống trong ngôi nhà này.

Hắn ung dung thản nhiên đi vào, khi đi tới phòng ngủ bên cạnh phòng khách, thì Trần Hạo nhìn thấy một cái giường, và còn có một người đang nằm trên cái giường đó.

Tần Thu Sinh bước tới và mở chăn ra, để lộ một người đàn ông có cơ thể màu vàng sậm.

Đây quả thật giống như Kim Thân La Hán, toàn bộ cơ thể đều màu vàng, giống như được làm từ vàng và thật sự còn có một chữ Vạn (卐) đỏ như máu nằm giữa ấn đường, khiến cơ thể màu vàng trông hơi kỳ lạ.

Nhìn thấy người bằng vàng, Vương Chiêu lập tức ngạc nhiên thốt lên một tiếng, nhào tới và xúc động nói: “Thật sự là cha rồi, là ông ấy, ta nhớ được mặt mũi của ông ấy, chính là ông ấy. Nhưng mà, sao ông ấy lại biến thành như vậy? Giờ ông ấy chết hay là chưa?”

Trần Hạo nhìn người bằng vàng, sắc mặt nghiêm trọng.

Rất kỳ lạ.

Khi nhìn thấy, người ở trước mặt Trần Hạo vẫn còn hô hấp, rất yếu ớt nhưng quả thật vẫn còn hơi thở.

Nhưng ở cảm giác tâm trí thì người bằng vàng lại không có sinh khí, sinh mệnh thật sự giống như một hòn đá và không có sức sống nào.

Không chỉ như vậy, khi nhìn tận mắt bằng đôi mắt Âm Dương thì Trần Hạo phát hiện, sau khi đôi mắt Âm Dương thăng cấp, hẳn lại không có cách gì để nhìn rõ người bằng vàng!

Mẹ nó, đây rốt cuộc là tình huống gì?

“Đại sư, ngài có thể xem xét một chút không? Cha ta là...” Vương Chiêu nhìn về phía Trần Hạo, trông có vẻ lo lắng.

Trần Hạo không trả lời mà nhìn về phía Tần Thư Sinh và nói: “Ta muốn nhìn sổ ghi chép của Vương Khải Toàn.”

Tần Thư Sinh đi về phía một học tử, và lấy ra hai cuốn sổ từ ngăn kéo.

“Hai cuốn này, một cuốn là bí pháp dời núi, còn có phương pháp đối phó với các cơ quan và những bất thường của cung điện lăng mộ, trong đó ghi chép rằng ban đầu sư phụ muốn hoàn thiện nó và truyền lại cho sư huynh, đáng tiếc không đợi đến lúc đó. Còn một cuốn khác, chính là ghi chép nghiên cứu của sư phụ về chín tầng lăng mộ, và còn có một sổ miêu tả bên trong đó, đại sư, nói thật, có nhiều chỗ trong cuốn sổ này mà ta đều xem không hiểu.”

Chương 730: Đế Quân trấn Tà.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Sau khi nhận cuốn sổ Tàn Thư Sinh đưa tới, Trần Hạo đã đọc qua một chút.

Cuốn thứ nhất là bí pháp dời núi, nghe có vẻ rất lợi hại. Trên thực tế, nó chứa một số cấu trúc trên các mạch đất và vị trí của lăng mộ cung điện từ thời cổ đại cho đến hiện tại, còn có cách mở ra nó, và cách đối phó với các cơ quan khác nhau xuất hiện trong lăng mộ cung điện. Và phải làm gì nếu gặp phải một số điều khác thường.

Trần Hạo xem mấy lần rồi từ bỏ, sau đó hần mở cuốn thứ hai ra.

Cuốn này được ghi chép những việc từ trước đến khi tiến vào chín tầng lăng mộ, nội dung ghi chép tương tự như bút ký.

Ví dụ, vào năm 87, ngày 22 tháng 7, bầu trời trong xanh, hôm nay bát môn đã tập hợp lại để thảo luận về các sự kiện lớn, nhưng thân phận của mình không đủ khả năng để dự thính. Thịnh thoảng có một vài câu nói thừa thãi, và ta cảm thấy hành động trộm mộ lần này có gì đó không đúng.

Ngày 25 tháng 7, vào 8 giờ tối, khi đi vào rừng núi phía tây nam của Thái Hành Sơn và tìm thấy một người dẫn đường để dẫn đường vào núi. Trước khi bước vào núi, ta vẫn giữ quan hệ thân thiết với 6 Viễn, bí mật đưa cho hần một túi nhỏ máu chó đen và một khối ngọc phù, sau khi nhắc nhở phải chú ý cẩn thận thì hần càng lo lắng hơn.

Ngày 26 tháng 7, vào buổi trưa, lối vào lăng mộ được mở ra và một làn gió ấm áp thổi qua, khiến tất cả những người đi cùng đều vui vẻ, chỉ có Vương Khải Toàn cảm thấy lạnh lẽo.

Ngày 26 tháng 7, vào 8 giờ tối, tầng 1 của lăng mộ, khi bước vào liền gặp một con dơi độc, sau đó một người bị cắn, còn chưa đưa ra ngoài thì cả người đều co giật và phun nước bọt chết. Mất mát đột ngột khiến đệ tử của bát môn giống như bị giội gáo nước lạnh vào đầu.

Ngày 26 tháng 7, vào 11 giờ 30 phút tối, có quá nhiều dị thường trong lăng mộ, hơn nữa có rất nhiều thứ quý giá trên đường đi, nhưng không ai trong số bát môn nhìn nhiều một chút, dường như đều có cùng một mục tiêu và họ đi thẳng vào chỗ sâu.

Ngày 27 tháng 7, lúc 2 giờ sáng. Lại có hai người chết, cả đội bắt đầu hoang mang, có người thắc mắc thì môn chủ nói, vì quả Trường Sinh, ăn có thể sống được 300 năm. Thứ thần kỳ như vậy làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên đến ngây người, sau đó đội ngũ lại đoàn kết lần nữa, tựa như không có gì lo sợ, nhưng mà ta sợ, bởi vì...

Ngày 29 tháng 7, vào 9 giờ 17 phút sáng, ta vẫn chưa chết, thật đáng sợ, đây không phải là nơi bọn ta có thể đến, ta muốn đi ra ngoài, ta còn phải chăm sóc A Phương và còn phải chăm sóc Đan Tử.

Ngày 29 tháng 7, 1 giờ 11 phút trưa, ta cảm thấy rất tội tệ, có lẽ trúng độc, khắp cơ thể ta đã mất hết cảm giác, là thứ đó, là nó nguyên rủa ta, làm sao bây giờ? Ta dường như đã chọn một ngõ cụt, ta có cần đâm một cái không?

Ngày 29 tháng 7, lúc 2 giờ 30 phút, ta đã thành công, ta còn sống sót, nhưng đây là đâu, ta dường như đã vào sâu hơn dưới lòng đất, ta nghe thấy, có một giọng nói, dường như là âm thanh của Đức Phật.

Ngày 2 tháng 8, 3 giờ chiều, thật kỳ diệu, lời nguyện này thực sự khiến ta trở nên mạnh mẽ, bất khả xâm phạm, cơ thể vàng không xấu, nó vô cùng mạnh mẽ, ngay cả những con quái vật đó, chúng không dám tới gần ta, chúng sợ ta! Ta đã trở thành cao thủ võ lâm à? Như vậy, ta có thể rời khỏi nơi này không?

Ngày 5 tháng 8, ta rất sợ hãi, ta gặp phải một vấn đề kỳ lạ. Ta đã không ăn gì trong một tuần, nhưng tại sao ta không chết, hơn nữa ta cũng không cảm thấy đói bụng, cũng không muốn ăn cơm, bọn chúng đều sợ ta, chẳng lẽ, ta cũng biến thành một con quái vật! Không, ta không thể thay đổi, ta là người.

Ngày ? tháng 8, đồng hồ ngừng chạy, ta không còn xác nhận được thời gian nữa. Nhưng ta có một quyết định, ta không thể tiếp tục chờ đợi, ta muốn rời đi, rời khỏi đây, ta muốn trở về, xã hội loài người.

Sau đó, cũng chưa có gì, còn có hơn một nửa cuốn sổ chưa được viết.

Nhìn kiểu chữ nguệch ngoạc kia, Trần Hạo khép cuốn sổ lại và nhìn về phía người vàng lần nữa.

Đây là Vương Khải Toàn.

Sau khi những đệ tử của bát môn gặp phải cuộc tấn công bất thường trong lăng mộ chín tầng, những người khác đã chạy ra ngoài, nhưng chỉ có ông ta đã vào sâu hơn dưới lòng đất.

Hơn nữa, không giống như những lời nguyện khác, bản thân Vương Khải Toàn trải qua dị biến và biến thành trạng thái như vậy.

Nếu như suy đoán không sai, ban đầu ông ta cũng có lời nguyện và oán khí tương tự, hơn nữa còn ảnh hưởng tới con ruột và những người có quan hệ huyết thống, dẫn đến cửa nát nhà tan.

Nhưng trong quá trình chạy trốn, Vương Khải Toàn gặp được thứ càng đáng sợ và chịu ảnh hưởng kỳ lạ hơn, dẫn đến lời nguyện và oán khí cũng biến mất, sau đó ông ta biến thành trạng thái người vàng như bây giờ, trong trạng thái này, Trần Hạo cũng không nhìn ra ông ta đã sống hay chết.

“Đại sư, lúc sư phụ được ta cứu về, cơ thể còn có chút mềm mại, nhưng những năm gần đây, thân thể của ông ấy đã trở nên cứng rắn qua mỗi ngày, cho tới bây giờ, ông ấy giống như một người máy, ngoại trừ một số khớp xương, những nơi khác, nó giống như một hòn đá.” Tàn Thư Sinh tiếp tục nói.

Đôi mắt của Trần Hạo di chuyển, hấn tiến lên và đưa tay chạm vào làn da của người vàng.

Rất thần kỳ, làn da vẫn còn nhiệt độ, nhưng lại không cảm giác được nhịp đập của mạch và cũng không có nhịp tim.

Quan sát cẩn thận một chút, ánh mắt của Trần Hạo rơi vào trên chữ Vạn (卐) đỏ như máu kia.

Chữ Vạn (卐) này, rất quý quái, nó khiến người khác cảm thấy như thể nó còn sống ngay từ cái nhìn đầu tiên và thậm chí còn có loại ảo giác có dòng máu đang chảy trong đó.

Trần Hạo dừng lại một chút và đưa tay chạm vào chữ Vạn (卐) kia.

Trong nháy mắt, dường như có một tiếng Phật tụng kinh vang lên bên tai, thậm chí trước mắt còn hiện lên linh hoa khắp bầu trời, muôn vàn ánh sáng vàng, và sau đó trong âm thanh Phật giáo vô biên kia, để lộ ra một câu.

“Quy y ngã Phật, Tây Thiên cực lạc, quy y ngã Phật, Tây Thiên cực lạc...”

Giọng nói liên tục xâm nhập vào trong đầu Trần Hạo, dường như muốn tẩy não hẳn vậy.

Trần Hạo thay đổi sắc mặt và lập tức thả chữ Vạn (卐) ra.

Nhưng giọng nói kia vẫn còn tồn tại.

Lúc này, trong mắt Trần Hạo lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, hắn không nói hai lời, xoay tay lại, tượng thần Đế Quân hiện lên, sau đó đập thẳng vào chữ Vạn (卐) kia.

Bộp một tiếng, cái đế của tượng thần Đế Quân ngăn chặn chữ Vạn (卐) và một ánh sáng thần thánh xuất hiện.

Lập tức, tiếng tụng kinh của Phật biến mất, linh hoa và ánh sáng vàng khắp bầu trời cũng biến mất, giọng nói quý dị cũng không còn nữa.

Nhưng mà, người vàng đang nằm lặng lẽ lại đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt lập tức trở nên dữ tợn, giơ hai cánh tay lên và nắm lấy cánh tay của Trần Hạo với một ánh mắt hung ác, như muốn ném Trần Hạo đi.

Trần Hạo khịt mũi, bùng nổ pháp lực, trực tiếp thúc giục ánh sáng thần thánh của tượng thần Đế Quân và bao phủ toàn bộ người vàng.

A!!!

Cơ thể người vàng run rẩy, buông Trần Hạo ra và kêu la thảm thiết.

Nhất là chữ Vạn (卐) bị tượng thần Đế Quân đè ép, nó đang bị chảy máu tươi nhiều hơn.

“Đường giết ta, đừng giết ta, ta không thể chết, ta còn phải chăm sóc Phương Nhi, còn phải chăm sóc Đản Tử.”

Chậm rãi, người vàng đang giãy giụa trở nên yếu ớt, nhưng có một giọng nói vang lên.

“Cha, là tiếng của cha.” Vương Chiêu nghe được giọng nói thì vội vàng xông lên, nhưng khi hắn tiếp xúc với ánh sáng

thần thánh của Đế Quân thì hẳn lập tức bị bắn bay ra, và lập tức bị suy yếu hơn một nữa, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán.

Trần Hạo nhíu mày, nhìn người vàng một cách cẩn thận và suy nghĩ một chút, sau đó hần bỏ tượng thần Đế Quân ra và đứng cách giường ngủ mấy bước.

Lúc này, chữ Vạn (卐) trên trán người vàng đã biến mất và nét mặt của người vàng cũng từ dữ tợn biến thành bối rối.

“Cha, là cha!” Lúc này Vương Chiêu lại chạy tới lần nữa, hần đi đến trước giường ngủ, sắc mặt phức tạp và âm khí trong mắt biến thành nước mắt.

“Ta đây là, ra rồi?”

Ánh mắt của người vàng chậm rãi ngưng tụ lại, sau khi nhìn xung quanh thì ông ta có chút không thể tin và hỏi.

“Ra là ra rồi, nhưng vấn đề của bản thân ông vẫn chưa được giải quyết, ông cảm thấy, ông còn có thể tinh táo được bao lâu?” Trần Hạo mở miệng hỏi thăm.

Người vàng sững sờ, bỗng nhiên gượng cười đau khổ và nói: “Đã không thể trốn thoát, số mệnh, đây đều là số mệnh.”

“Số mệnh? Chẳng lẽ hại chết vợ con, để họa cho đời sau, đây cũng là số mệnh à? Chúng con đều phải chấp nhận số phận sao?” Linh hồn Vương Chiêu trở nên yếu đuối, vẻ mặt bi thương mở miệng.

“Hại chết vợ con, để họa cho đời sau!”

Người vàng sững sờ, nhìn về phía Vương Chiêu, chậm rãi, đôi mắt ông ta mở to, giọng nói run rẩy: “Ngươi là, Đản Tử.”

Chương 731: Người là người hữu duyên

“Đúng vậy, ta là Đản Tử, có phải rất bất ngờ không, nhìn ta đã già hơn người nhiều, hơn nữa ta còn đi trước người một bước.” Vương Chiêu cất tiếng đau buồn nói.

Người đồng muốn đứng lên, nhưng lại thấy toàn thân không có sức lực, gấp gáp nói: “Chết rồi? Chết như thế nào? Ta rốt cuộc đã ngủ bao lâu!”

“ Bao lâu? Hiện tại hỏi cái này còn có ý nghĩa sao? Người cũng không cần nói mấy lời hay, ta tới tìm ngươi, cũng chỉ có một vấn đề, trộm mộ tổ người ta, hại chết vợ, người có từng hối hận không?” Vương Chiêu nhìn người đồng, ánh mắt nghiêm túc hỏi.

Người đồng nhìn Vương Chiêu, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Sau một lúc, trên mặt Vương Chiêu lộ ra một nụ cười, sau đó mở miệng nói: “Ta hiểu rồi, không sao cả, người sinh ra ta, nuôi lớn ta, dù trả lại bằng tính mạng, cũng đúng thôi, ta không trách ngươi. Nhưng ta vẫn hận người, bởi vì người, cả đời mẹ bị tra tấn, người có lỗi với mẹ ta, người không xứng là chồng, không xứng là cha.”

Một chữ cuối cùng nói xong, hồn phách Vương Chiêu đột nhiên bắt đầu tan rã.

Trần Hạo giật mình, liền muốn mở miệng.

Giọng nói hệ thống vang lên.

“Leng keng: Quý Vương Chiêu say chết, hoàn thành tâm nguyện khi chết, ban thưởng 10 năm đạo hạnh.”

Sau một khắc, một cỗ pháp lực mãnh liệt, tràn vào trong đan phủ của Trần Hạo.

Cảm nhận được pháp lực đang tăng lên, Trần Hạo hài lòng cười, cũng thở dài một hơi.

Nhiệm vụ hoàn thành, Vương Chiêu cũng coi như... Ồ! Trần Hạo đột nhiên sửng sốt.

Bởi vì hồn phách Vương Chiêu, thật sự là hồn phi phách tán, không được hệ thống tụ hợp lại, luân hồi.

Sắc mặt lập tức trở nên khó coi, Trần Hạo âm thầm hỏi hệ thống.

“Đại lão, đây là có chuyện gì? Sao Vương Chiêu lại không luân hồi?”

“Leng keng: Linh hồn tự lí giải, chấp niệm quá sâu, không cách nào luân hồi.”

“Vậy người cũng không thể trợ mắt nhìn nó hồn phi phách tán chứ, cưỡng ép tụ hợp chuyển sinh cũng được mà.” Trần Hạo tức giận.

“Leng keng: Chỉ cần trong lòng ma quỷ còn có ý nghĩ muốn sống, muốn làm người lần nữa, hệ thống đều có thể ra tay tụ hợp hồn phách, nhưng nếu từ bỏ hoàn toàn, kháng cự mạnh mẽ, hệ thống sẽ không áp đặt can thiệp vào, đây là nguyên tắc.”

Trần Hạo sửng sốt.

Từ bỏ hoàn toàn, kháng cự mạnh mẽ.

Đây là mang theo nỗi bi phần lớn như thế nào, mới có thể cho ra lựa chọn này!

Ánh mắt nhìn về phía người đồng, người đồng cũng bị hành động của Vương Chiêu dọa sợ, trừng to mắt, há mồm không

nói gì.

Ngẫm lại cuộc nói chuyện vừa rồi, Trần Hạo im lặng.

Hắn có thể lý giải, Vương Chiêu khổ cả một đời, cửa nát nhà tan, trong lòng đau đớn biết bao chứ.

Mang theo một tia hi vọng cuối cùng, hi vọng nhìn thấy cha mình có thể hối hận, dù là nói một tiếng thật xin lỗi, trong lòng Vương Chiêu cũng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Nhưng khi nó hỏi, người đồng lại im lặng không trả lời.

Loại thái độ này, khiến bi phẫn trong lòng Vương Chiêu nháy mắt bộc phát ra, sau đó đưa ra lựa chọn cực đoan nhất.

Nhìn hờn phách Vương Chiêu dần biến mất không còn lại gì. Trần Hạo nhìn về phía người đồng, yếu ớt nói: “Cửa nát nhà tan, đoạn tử tuyệt tôn, người, thật sự không hối hận?”

Người đồng mê mang nhìn Trần Hạo, giọng nói run rẩy: “Ta chỉ không biết phải giải thích như thế nào, nó, nó sao lại, vì sao...”

Trần Hạo lắc đầu: “Mình biến thành quái vật, vợ con chết hết, đã vậy rồi, người còn không biết nói thế nào? Chẳng lẽ người nói một câu hối hận, nói một câu thật xin lỗi, rất khó sao?”

Nói xong, không đợi người đồng mở miệng, Trần Hạo nói: “Được rồi, hiện tại hỏi cái này không còn chút tác dụng gì, Vương Chiêu đã hờn phi phách tán, ta ngay cả cơ hội cứu vớt cũng không có, hiện tại nó không còn, ta với nơi này chẳng còn quan hệ gì nữa, xin từ biệt.”

Nói xong, Trần Hạo quay người muốn đi.

Người đồng kịp phản ứng, vội vàng nói: “Đừng, chớ đi, đại sư, Lãng mộ chín tầng....”

“Liên quan gì tới ta.”

Năm chữ truyền đến, Trần Hạo đã đi khỏi sân nhỏ, sau đó không chút do dự tìm một cỗ xe việt dã, sau đó khởi động, rời đi.

Trên xe, gà trống mở miệng nói: “Hạo ca, chúng ta thật sự mặc kệ sao?”

Trần Hạo cười, đang muốn mở miệng, đột nhiên phanh lại, ánh mắt nhìn về phía trước, ánh mắt lấp lóe.

“Ai, hòa thượng!” Gà trống cũng nhìn về phía trước, kinh ngạc lên tiếng.

Trên con đường vào cửa làng, một đám hòa thượng xếp hàng, chặn đường đi.

Lúc sáng sớm, có thể nhìn rõ bộ dáng của các hòa thượng, mặc áo bào màu xám, mấy cái đầu trọc lóe sáng, chấp tay trước ngực, đứng lặng trên đường.

Trần Hạo nhớ rõ, lúc vừa tới, không nhìn thấy những hòa thượng này. Rất rõ ràng lúc sau họ mới xuất hiện.

Hơn nữa hẳn vốn cho rằng người theo dõi đều bị mình phát hiện.

Nhưng đám hòa thượng này xuất hiện, lại làm cho Trần Hạo biết, chỉ sợ chuyện phiền phức không có đơn giản như vậy a.

Dừng một chút, Trần Hạo mở miệng nói: “Tiểu Hoàng, dựng pháo hỏa thần lên.”

Gà trống không nói hai lời, biến thành hình người, sau đó đấm vỡ cửa kính phía trước, đặt pháo hỏa thần nhắm ngay phía trước.

Một trong những hòa thượng vốn đang đứng im, lập tức ngẩng đầu lên, niệm Phật.

“A Di Đà Phật.”

Tiếng niệm Phật nhẹ nhưng rất vang dội, rộng khắp tứ phương.

Hòa thượng này rất già rất gầy, đôi mày trắng dài nhỏ đều rủ xuống.

Lão nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng dưới đôi mắt âm dương của Trần Hạo, Phật quang trên người trùng điệp, gần như đã hình thành tướng pháp của La Hán. Chắc chắn là đại lão trong Phật môn.

Trần Hạo hoàn toàn mặc kệ, trực tiếp giẫm chân ga vọt tới.

Lão hòa thượng thở dài một tiếng, không nhúc nhích tí nào, tiếp tục mở miệng nói: “Trần đạo trưởng, Phật pháp vô biên, chỉ độ hữu duyên. Người đã vào cuộc, chính là người hữu duyên, còn xin Trần đạo trưởng, chuộc tội với Phật môn ta.”

Trần Hạo mặc kệ, tiếp tục xông lên.

Sau đó đến trước mặt các hòa thượng, tốc độ không ngừng, vẫn tiến lên.

Nhưng sau một khắc, một ánh sáng vàng nhạt bao quanh các hòa thượng, khi xe việt dã Trần Hạo lái đụng vào, phát ra tiếng phanh.

Sau đó, xe việt dã lùi lại mấy mét, đầu xe bóp méo, tắt máy, mà ánh sáng vàng nhạt lại không bị lay chuyển tí nào.

“Trần đạo trưởng, mời xuống xe.” Lão hòa thượng mở miệng.

Trần Hạo cười: “Nổ súng.”

Gà trống lúc này nhân cò súng, ngọn lửa xanh bùng lên, viên đạn bay tới hào quang vàng nhạt, số đạn cực nhiều, khi

chạm vào ánh sáng vàng, tất cả đều bị khảm trong ánh sáng, không nhúc nhích tí nào.

Chờ một đợt đạn bắn xong, ánh sáng vàng nhạt vẫn còn y nguyên.

Oa ô!

Lúc này mèo đen kêu lên, mắt lộ ra sự nguy hiểm.

Trần Hạo lại đưa tay đè mèo đen xuống, nói: “Đừng đánh nữa, xuống xe trước.”

Gà trống vọi vàng thu hồi pháo hỏa thần, nhìn đám hòa thượng kia, mắt gà lộ ra sự kiêng kỵ.

Ngay cả pháo hỏa thần còn không đánh trúng, những hòa thượng này không dễ chọc a!

Xuống xe, Trần Hạo không sợ hãi chút nào đi lên trước, nhìn lão hòa thượng trước mặt, lạnh nhạt mở miệng: “Đại sư, chớ nói với ta cái gì hữu duyên vô duyên, số kiếp Phật môn các người, dựa vào cái gì để đệ tử đạo môn ta tới cứu? Người làm như vậy, có phải hơi không biết xấu hổ rồi không?”

Hòa thượng lông mày trắng mở miệng: “Lãng mộ vô dẫn, hữu duyên từ trước đến nay, Trần đạo trưởng chủ động vào cuộc, đây là số kiếp của người, cũng là cơ duyên của người.”

Trần Hạo nhíu mày, đang muốn mở miệng.

Hòa thượng lông mày trắng liền tiếp tục nói: “Trần đạo trưởng nếu như không tin, mời xem lòng bàn tay phải.”

Trần Hạo dừng một chút, giơ tay lên xem xét, liền phát hiện, trong lòng bàn tay, không biết lúc nào, xuất hiện một chữ Vạn màu đỏ nhạt.

“Đây là lãng mộ dẫn, nếu như Trần đạo trưởng muốn giải trừ, cần...” Hòa thượng lông mày trắng đang muốn nói tiếp.

Trần Hạo cũng đã có động tĩnh, trực tiếp lấy tượng thần Đế Quân ra, ép xuống lòng bàn tay.

Ánh sáng thần thánh tỏa ra, Trần Hạo chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay như bị xé rách, đau thấu tim gan, gần như khiến hắn ngất đi. Nhưng Trần Hạo không hề buông lỏng tay, cố nén đau đớn, để ánh sáng thần tiếp tục tỏa ra.

Cuối cùng, đau đớn từ từ biến mất.

Sau khi Trần Hạo mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt tái nhợt cất tượng thần Đế Quân đi, chữ Vạn trong lòng bàn tay, đã biến mất không thấy gì nữa.

Hòa thượng lông mày trắng: "...”

Chương 732: Thúc ép

“Thế nào đại sư? Lần này số kiếp không còn, không liên quan gì tới ta nữa nhỉ!” Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng, mở miệng nói.

Hòa thượng lông mày trắng im lặng, sau một lúc lâu mới chấp tay trước ngực nói: “A Di Đà Phật, lão nạp không nghĩ tới, Trần đạo trưởng còn có một thần bảo mạnh tới vậy, linh hồn Đế Quân.”

Trần Hạo cười nói: “Có phải là rất bất ngờ? Rất xin lỗi, khiến người thất vọng.”

Hòa thượng lông mày trắng chân thành nói: “Trần đạo trưởng, người chắc chắn không suy tính một chút? Lãng mộ chín tầng, là thánh địa Phật môn ta, bên trong vô số bảo vật, người là người hữu duyên, chắc chắn có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, sao không thử xem?”

Trần Hạo quả quyết nói: “Được rồi, cơ duyên tốt như vậy, vẫn là để cho người khác đi, tha thứ cho ta không có phúc hưởng.”

Hòa thượng lông mày trắng nói: “Nhưng đạo trưởng là người hữu duyên, mấy trăm năm mới có.”

Trần Hạo nhìn đám hòa thượng thờ ơ xung quanh, lại nhìn về phía hòa thượng lông mày trắng, cười: “Nói như vậy, người là muốn cưỡng ép sao? Đã chuẩn bị muốn dùng sức mạnh, cần gì nói tới cơ duyên? Còn người hữu duyên, tử và mặt mình, người có đau không?”

Hòa thượng lông mày trắng thuận theo nói: “A Di Đà Phật, nếu như có sơ suất gì, một mình lão nạp gánh chịu, nhưng

Thánh địa lăng mộ của ta, không thể sai sót, mong đạo trưởng từ bi.”

Trần Hạo cười ha ha nói: “Thành giao, ngươi là đại lão, còn mang theo nhiều người như vậy, ta đánh không lại ngươi, nhưng người chắc chắn để ta đi? Thật không sợ ta làm ầu?”

Nói xong, Trần Hạo ý vị sâu xa nhìn hòa thượng lông mày trắng.

Hòa thượng lông mày trắng nói: “Chỉ cần đạo trưởng đồng ý, tất cả đều tùy người.”

Trần Hạo nhíu mày, nhìn lão hòa thượng thật lâu, nói: “Có thể nói cho ta, Lăng mộ chín tầng đã xảy ra chuyện gì không?”

Hòa thượng lông mày trắng nói: “Khiến đạo trưởng thất vọng rồi, sáu trăm năm qua, chúng ta điều động vô số đệ tử tiến vào, nhưng không một ai đi ra. Cũng không hiểu rõ tình huống trong Thánh địa lăng mộ. Nhưng có cao tăng đại đức đã từng trấn thủ Thánh địa lăng mộ, đưa ra một kết luận, sự thay đổi của lăng mộ, có thể là bởi vì độc người đồng.”

“Độc người đồng!” Mắt Trần Hạo sáng lên: “Giống như người trong thôn kia sao?”

Hòa thượng lông mày trắng nói: “Đúng là hấn, những năm gần đây, hấn là người duy nhất đi ra được từ Lăng mộ chín tầng, đồng thời là người trúng độc người đồng, lão nạp vẫn luôn quan sát hấn, đáng tiếc tư duy hấn hỗn loạn, sinh ra ác niệm, lão nạp âm thầm dùng phổ độ tâm chú để hấn không thể tỉnh lại, nhưng cũng không cách nào tiêu trừ.”

Trần Hạo cười: “Ta hiểu rồi, lão hòa thượng, ba mươi năm trước người dẫn bát môn ngoại đạo tiến vào Lăng mộ chín tầng, là các người phải không, ha ha, thật sự là giỏi tính toán, chính các ngươi không có cách nào giải quyết, liền suy nghĩ để những người có chuyên môn đến tìm cho các người, lợi hại,

các người làm như vậy, cũng xứng xung Phật sao? Hơn 10 tính mạng vô tội? Ai trong các người đền lại cho họ?”

Hòa thượng lông mày trắng bình tĩnh nói: “A Di Đà Phật, tội lỗi tội lỗi, Phật môn vực dậy lại, Địa Tạng trở về, tất cả nghiệp chướng, quy về lão nạp.”

Trần Hạo duỗi ra ngón tay cái: “Lợi hại, để mấy chục người chôn cùng với người trước, mình ăn ngon sung sướng mấy chục năm, còn biểu hiện bình tĩnh như thế, khỏi cần phải nói, tâm tính này của người, ta phục.”

Nói xong, Trần Hạo tiếp tục nói: “Thành giao, các người có chuẩn bị mà đến, ta dù là dùng hết thủ đoạn, cũng chưa chắc có thể phá vây, ta có thể đi Lãng mộ chín tầng, nhưng mà lão hòa thượng, người ép buộc ta trở thành người hữu duyên, sau này tuyệt đối đừng hối hận.”

Dứt lời, Trần Hạo cũng không cho lão hòa thượng cơ hội nói chuyện, mang theo mèo đen và gà trống, quay người đi tới Lãng mộ chín tầng trên núi.

Nhìn hẩn đi xa, một đám hòa thượng vẫn im lặng bất động như cũ.

“Viên Thừa đại sư, đã như vậy, để hẩn đi, thật sự không có trở ngại sao?” Một hòa thượng trung niên đi đến bên cạnh hòa thượng lông mày trắng, lo lắng hỏi.

Hòa thượng lông mày trắng bình tĩnh nói: “Chữ Vạn có thể đi, Phật tâm khó tan, duyên phận trời định, Lãng mộ.... A? Thay đổi thế nào?”

Lời còn chưa dứt, hòa thượng lông mày trắng mất bình tĩnh, hai tay không tạo thành chữ thập nữa, vôi vàng bắt đầu bám đốt ngón tay, nhưng ngón tay run rẩy, sắc mặt của lão ngày càng khó coi, cuối cùng gần như trở nên dữ tợn.

Hòa thượng trung niên thấy thế hoảng sợ, vội vàng mở miệng: “Viên Thừa đại sư.”

Giọng như sấm sét, rót vào tai, ánh mắt hòa thượng lông mày trắng hồi phục sự tỉnh táo, chấp tay trước ngực, A Di Đà Phật, sau đó thở dài nói: “Oan nghiệt, oan nghiệt, năm đó Hồng Diệp đại sư bế quan thiền 60 năm, lấy được một câu thiên cơ. Ân cần chỉ bảo, nói thẳng Lăng mộ chín tầng, ứng tại Huyền Môn, nhưng vận mệnh vô định, bước ngoặt 600 năm, chớp mắt là qua. Những năm gần đây, lão nạp thời khắc không quên, tính toán đủ kiểu, không ngờ những gì bản thân làm, vậy mà khiến bản thân nhập ma, tự tay chôn vùi bước ngoặt này, lão nạp then với Hồng Diệp đại sư!”

Hòa thượng trung niên quá sợ hãi: “Viên Thừa đại sư, người có ý gì, vị Trần đạo trưởng này, sẽ không giúp chúng ta.”

Hòa thượng lông mày trắng lắc đầu: “Lăng mộ chín tầng, trời đã định, không thể chuyển biến, Tuệ Linh, người lập tức dẫn đầu đệ tử, đi tới chùa Thiên Nhai Bồ Đề trước, từ đây không được trở về.”

“Đại sư, vậy còn người?”

Hòa thượng lông mày trắng nhìn về phía ngôi làng, chấp tay trước ngực, một mặt trang trọng nói: “Nghịch chướng quán thân, phật tâm long đong, nhân quả đã định, lão nạp nên trả lại những gì đã gây ra.”

Nói xong, xung quanh người hòa thượng lông mày trắng tỏa ra ánh sáng vàng, sau đó từng bước đi về phía làng.

Bên trong núi rừng, bóng dáng Trần Hạo bay lượn, tốc độ cực nhanh.

Mèo đen được hấn ôm, gà trống thì dùng cánh bay, đi theo bên cạnh.

“Hạo ca, đám hòa thượng này quá khôn nạn, ý vào sức mạnh kim quang, liền ăn hiếp chúng ta, không thể tha thứ.” Gà trống tức giận nói.

Trần Hạo nói: “Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhưng muốn uy hiếp ta, vậy phải trả giá rất lớn.”

Gà trống nói: “Thế nhưng chúng ta không phải đi Lãng mộ chín tầng sao? Hạo ca có dự tính gì?”

Trần Hạo cười nói: “Trước đó từng trao đổi phong thủy Thiên Tinh với Long ca, pháp thuật tầm long địa mạch, đối với cái này dù không tinh thông lắm, nhưng tìm kiếm địa khí vẫn khá dễ. Lãng mộ chín tầng này, cắt đứt mạch khí của núi Thái Hành, dùng đại thần thông mở ra đường dẫn, chỉ cần đánh đôi khá nhiều, phá hư một điểm nối của đường dẫn, lập tức khiến khí của địa mạch núi Thái Hành rung chuyển, đến lúc đó căn bản không cần ra tay, Lãng mộ chín tầng này, sẽ bị khí của địa mạch núi Thái Hành phá hỏng.”

Gà trống ngạc nhiên nói: “Có thể chứ? Dù sao cũng là đại thần thông, chúng ta có thể phá được sao?”

Trần Hạo nói: “Việc do người làm, mặc dù ta không nắm chắc, nhưng cũng đã bị người ta uy hiếp, cũng nên thử một lần. Hơn nữa, dãy núi này có linh hồn, chỉ sợ cũng không cam chịu bị Phật môn chiếm tiện nghi. Trước kia thế lực Phật môn lớn, dù có cao nhân biết, cũng không tùy tiện ra tay, hôm nay nếu đã ép ta, không thể nói, xâm chiếm khí tràng dãy núi của Đại Hạ ta, tương đương với hủy hoại căn cơ sinh tồn của nhân gian, đã ăn bao nhiêu đều phải phun ra cho ta.”

Gà trống lập tức phấn khởi nói: “Hạo ca nói hay lắm, bọn lừa trọc này, ăn uống chùa của Đại Hạ ta, chiếm diện tích rộng lớn không nộp thuế, lấy tiền hương hỏa của tín đồ, qua nhiều năm như vậy cũng nên trả một chút rồi, Phật môn coi trọng Lãng mộ chín tầng như vậy, hủy nó, quá thích hợp.”

Đang nói, sắc mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, dáng người vút qua, từ trên rơi xuống, sau đó thấy xác chết đầy đất, còn có một đám côn trùng.

Những người này, chính là Triệu Tân Vũ và đám người tóc đỏ kia.

Trước đó Trần Hạo rời đi, nhưng huyền thuật không giải trừ ngay lập tức, còn có thể tiếp tục một đoạn thời gian, kết quả đám người này lòng tham mạo hiểm, lại vừa vắn đưa tới miệng trùng độc.

Lúc trước tử khí quần thân hẳn cảm nhận được trên người bọn họ, bây giờ ứng nghiệm rồi.

Chương 733: Chơi một ván lớn

“Những thứ này, tính là sai lầm của mấy tên hòa thượng, hay là sai lầm của mình?”

Trần Hạo mặt không biểu cảm, tự lẩm bầm.

Đi xung quanh một vòng, kết quả không một tên còn sống, toàn bộ chết đột ngột, bộ dáng khi chết còn vắn vẹo, chết không nhắm mắt, vô cùng thê thảm.

Bước chân dừng lại, Trần Hạo nhìn về phía Lăng mộ chín tầng.

Người đã chết thì thôi vậy, nhưng vẫn còn Lăng mộ chín tầng, người bị hấp dẫn tới đây sẽ còn nhiều, người bị hại chết cũng nhiều hơn.

Cách duy nhất là hủy diệt nó, khiến cho những người đời sau không còn tìm ra, cắt đứt nguồn gốc.

Suy nghĩ như vậy, bóng người Trần Hạo bay vút lên một ngọn núi, quan sát xung quanh, ánh mắt lóe sáng.

“Phía đông nam ba điểm núi, hướng tây bắc hai điểm, hướng tây nam hai điểm, hướng đông bắc là nhiều nhất, năm điểm. Những điểm núi này dẫn dắt khí địa mạch của núi Thái Hành, tạo thành vòng tròn tuần hoàn, gần như đã hòa thành một với thiên nhiên, nếu như không phải trực tiếp trúng trung tâm điểm núi, chặn sự lưu chuyển của mạch khí, căn bản không có cách nào phá hủy.”

Trần Hạo cau mày.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tận mắt nhìn thấy, Trần Hạo vẫn cảm thấy rằng trước đó mình quá ngây thơ rồi, chỉ với đạo hạnh hiện nay, muốn phá hủy mấy điểm nổi này, chính là mơ mộng hảo huyền.

Cái này lúng túng thật.

Lúc này thì nói vênh vào tận trời, nhưng khi đối mặt thì không có biện pháp? Đây không phải tự vả mặt sao?

Nhưng vẫn thành công thôi!

Lão tiên bói nói rồi, không có cơ hội, thì tạo ra cơ hội là được.

Nếu đạo hạnh không đủ, vậy thì dùng mưu.

Suy nghĩ Trần Hạo đảo vòng, phóng ý niệm trong đầu ra.

Một lát sau, ánh mắt Trần Hạo sáng lên, nghĩ tới một biện pháp điên khùng.

Tâm tình thoáng cái trở nên kích động, Trần Hạo đi qua đi lại, suy nghĩ biện pháp này được chưa, có muốn làm hay không.

Cử chỉ này của hắn, khiến gà trống tò mò hỏi: “Hạo ca, làm sao vậy? Có phải không có cách nào phá được điểm nổi không?”

Bước chân Trần Hạo dừng lại nói: “Địa khí ở mỗi điểm nổi thật sự không dễ chơi, với đạo hạnh của ta, không phá được. Nhưng mà ta nghĩ tới một cách, chỉ là hơi mạo hiểm, hơn nữa tỉ lệ thành công không quá lớn.”

Gà trống nói: “Cách gì?”

Trần Hạo nói: “Khai linh. Khai linh cho Thái Hành sơn.”

Gà trống sửng sốt, chột thét to: “Đm, Hạo ca người điên rồi, chuyện này sao làm được, đây là một ngọn núi, yêu cầu về

pháp lực đã đủ rút cạn người rồi! Chuyện này căn bản không thể nào.”

Trần Hạo nở nụ cười: “Nếu như dùng pháp lực để mở, đương nhiên không thể nào, đừng nói ta, cho dù là Tiên Thiên cũng không có cách. Nhưng có một cách làm khéo, mà cách này, cần mạo hiểm một chút, còn cần chút may mắn.”

Gà trống nghe thế thì trong lòng ngửa ngáy: “Hạo ca, người nói thẳng ra luôn đi, làm thế nào?”

Trần Hạo nói: “Dẫn ý niệm của chúng sinh, thành sức mạnh tín ngưỡng, sau đó tạo chân linh cho núi Thái Hành.”

“Làm như thế nào?”

Trần Hạo nhìn xung quanh một vòng, kín đáo nói: “Núi Thái Hành này, vài thập niên trước, đã từng là căn cứ của cách mạng, lúc mới bắt đầu vực Trung Hoa dậy, có rất nhiều đầu lâu của người lính bị ném ở đây và đổ máu, lại nói tiếp, nơi này chính là nơi tín ngưỡng. Tiểu Hoàng, người từng quay phim, chắc chắn có quen biết người trong ngành, liên lạc liền đi, làm một đợt tuyên truyền, lấy tên là ghi nhớ việc làm của những liệt sĩ cách mạng ở núi Thái Hành, nhất định phải chân thật, càng thật càng tốt, tốt nhất là có thể làm người xem lệ nóng doanh tròng, sau đó thêm biểu tượng này, sau khi chuẩn bị xong, tuyên truyền bắt chập cho ta, không được buông tha con đường nào, nhất định phải trong thời gian ngắn, nhân dân cả nước đều xem được.”

Vừa nói, tay Trần Hạo vừa vẽ phác thảo, dùng một đạo pháp lực tạo thành ngôi sao năm cánh.

Gà trống không giải thích được, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạo, vội vã lấy điện thoại di động ra, bắt đầu liên lạc.

Khoan hãy nói, bởi vì bộ ngành liên quan bật đèn xanh, bộ phim nó quay thật sự gây xôn xao trong giới, vô số người đều biết, một đại lão rất có quyền lực tiến vào thị trường, chơi một ván.

Đại lão như vậy, đương nhiên có nhiều người muốn kết giao.

Khi gà trống vừa gửi tin nhắn, thì có hơn mười đại lão trong ngành liên quan. Tùy tiện tìm một người là có thể hoàn thành nhiệm vụ Trần Hạo giao.

Chờ gà trống sắp xếp xong xuôi, Trần Hạo nói: “Bước thứ hai thì khá phiền phức, Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, hiện tại các người phân công nhau, một đứa hướng đông, một đứa hướng tây, dọc trên đường khắc hình sao năm cánh giống vừa rồi lên mỗi ngọn núi, nhớ kỹ, sao năm cánh, bốn nhỏ một lớn, lớn nhắm ngay hướng ta đang đứng. Mỗi một hướng, đều phải kéo dài hơn trăm dặm.”

Mèo đen và gà trống gật đầu nhận nhiệm vụ, sau đó chia nhau hành động.

Một mình Trần Hạo cũng nhàn rồi, dạo một vòng xung quanh, cuối cùng chọn một ngọn núi vừa vặn đối diện cửa Lăng mộ chín tầng.

Ngọn núi này cũng khá thú vị, hai bên đều có một ngọn núi nhỏ, ở giữa ngọn núi lại cực kỳ cao, hơn nữa thẳng tắp như lợi kiếm, hướng thẳng lên trời, khí thế bất phàm.

Chọn ngọn núi xong, thì Trần Hạo đi quanh ngọn núi, bắt đầu vẽ biểu tượng, từ trên đi xuống, chẳng chịt, từ sáng vẽ tới tối, khiến Trần Hạo mệt đến nỗi đầu vầng mắt hoa, lúc này mới hoàn thành bố cục chính thể.

Sau đó, kiểm tra một lần, Trần Hạo hài lòng nở nụ cười.

Bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ chờ sức mạnh tín ngưỡng chấn động.

Trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên Trần Hạo cảm thấy không ổn, bóng người bay lên, thẳng đến chỗ Lăng mộ chín tầng.

Vừa mới tới, Trần Hạo đã thấy đường đi bị nỏ, không biết chuyện gì xảy ra.

Trần Hạo có chút hoang mang, lúc đang kinh ngạc, đột nhiên phát hiện có người chạy tới.

Quay người nhìn lại, là Tần Thư Sinh.

Hắn ta thở hồng hộc, khi đến gần thì quỳ rạp xuống đất, thở hổn hển nói: “Đại sư, tìm được người rồi, thật tốt quá, lúc đại, đại sư đi, có một lão hòa thượng, hút máu sư phụ, sau đó tới đây, người có thấy lão không?”

Trần Hạo hít khí lạnh.

“Hòa thượng hút máu có phải có cặp lông mày trắng không?”

“Đúng đúng đúng, chính là lão, thật là đáng sợ, biểu cảm của lão, thật sự giống như ác ma, quá dọa người.”

“Sư phụ người thế nào?”

“Sư phụ của ta không ổn rồi, trước khi ông ấy lâm chung nói cho ta biết, lão hòa thượng kia chắc chắn bị ma người đồng mê hoặc, muốn ta nghĩ cách ngăn cản, nếu không sẽ có họa lớn. Nhưng ta không có cách nào a!” Tần Thư Sinh bắt đầu nói.

Trần Hạo nhíu mày: “Tại sao lại có ma người đồng ở đây?”

Tần Thư Sinh vội vàng nói: “À, vốn sư phụ muốn nói cho người biết, nhưng đại sư đi quá nhanh, sư phụ chỉ có thể nói

cho ta biết, ông ấy nói độc người đồng vốn do ma người đồng lây truyền, ma người đồng là do lăng mộ chín tầng ngưng tụ tín ngưỡng phật môn khắp thiên hạ mà tạo thành, ma tính của ma người đồng sinh ra, khiến lăng mộ chín tầng trở thành nơi tà ma, mà lăng mộ chín tầng cũng vậy ma người đồng ở dưới đất, không thể đi ra. Sau đó ma người đồng lan tỏa ma tính, chế tạo ra độc người đồng, nếu bị dính phải, đều sẽ biến thành nô lệ cho ma người đồng, trong lòng sẽ có một mong muốn mãnh liệt, đó là vào lăng mộ chín tầng, phá vỡ niêm phong của lăng mộ chín tầng. Lúc ban đầu sư phụ ta có suy nghĩ như vậy, nhưng ông ấy còn có một chấp niệm mạnh hơn, là phải về nhà gặp vợ con, cuối cùng chạy ra từ lăng mộ. Đại sư, sư phụ ta không phải người vô tình, ông ấy chỉ bị độc người đồng ảnh hưởng mà thôi.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Sư phụ người làm sao mà biết được?”

Tần Thư Sinh nói: “Sư phụ nói, độc người đồng sẽ khiến người và ma người đồng có cảm ứng, tiếp xúc và nghe thấy nó. Giống như một cơ thể mà phân thân ra vậy, rất thần kì.”

Trần Hạo im lặng, sau một lúc lâu nói: “Nói như vậy, thời gian không còn nhiều!”

Chương 734: Một người chiến đấu

“Đại sư, bây giờ nên làm gì?” Tần Thư Sinh luống cuống nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn thoáng qua Tần Thư Sinh, chân thành nói: “Hiện tại ta bàn giao cho người một việc, lập tức trở về, sơ tán người trong làng, nếu như gần đó có làng khác, cũng phải đưa họ rời khỏi nơi này.”

Tần Thư Sinh sửng sò.

Trần Hạo không đợi hắn ta phản đối, tiếp tục nói: “Đây là mệnh lệnh chết, nếu như người không muốn liên lụy những dân làng vô tội, thì buộc phải làm như vậy.”

Tần Thư Sinh im lặng, sau đó gật đầu thật mạnh: “Ta đã hiểu đại sư, tất cả làm phiền ngài.”

Nói xong, hắn ta quay người chạy như bay.

Trần Hạo nhìn bóng lưng hắn ta, thở dài nói: “Làm phiền ta? Chuyện này sợ rằng ta cũng không gánh được, không thể, trời sập phải có cột cao, tay chân ta lèo khèo, cũng không làm nổi chúa cứu thế.”

Nói xong, Trần Hạo lấy điện thoại ra, bay lên một ngọn núi, sau đó gọi tới một số điện thoại.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, sau đó giọng nói của Đới Vân truyền đến: “Trần đạo hữu, đúng dịp a, ta vừa suy nghĩ làm thế nào tìm người, thì người gọi điện tới trước.”

Trần Hạo nói: “Sao vậy? Đới Vân đạo hữu có việc?”

Đới Vân nói: “Có một số chuyện muốn hỏi một chút, Tử Phượng đạo hữu, là muốn làm gì?”

Trần Hạo cười: “Là chuyện này sao, sao vậy, chuyện này trái với quy định của ban ngành liên quan sao?”

Đới Vân nói: “Không hề, chỉ là có chút khác thường, phạm vào kỳ hựu, có một số việc, người hiểu được.”

Trần Hạo nói: “Vậy thì tốt, ta cũng có chuyện muốn nói với Đới Vân đạo hữu một chút, vừa đúng có liên quan tới chuyện Tử Phượng làm.”

Đới Vân vội vàng nói: “Trần đạo hữu, người cũng đừng nói cho ta, người lại dẫn ra một phiền phức lớn nhé.”

Trần Hạo cười: “Nhìn người nói kia, thế nào là ta dẫn ra một phiền phức lớn, cho dù ta không gây ra, thì phiền phức này, ẩn núp lâu, vẫn sẽ xuất hiện, người nên thấy vui mừng, ta chủ động phá hủy phiền phức này, để nó không lẩn trốn sâu, sau đó xử lý, tương đương với bóp chết kiếp nạn từ trong trứng nước, đây là chuyện tốt.”

Đới Vân: “... Mồm mép của đạo hữu, ngày càng lợi hại, nói đi, chuyện gì.”

Trần Hạo nói: “Ta phát hiện lăng mộ chín tầng.”

Đới Vân kinh ngạc nói: “Lăng mộ chín tầng, thật hay giả? Thánh địa Phật môn này, hơn 600 năm trước biến mất, ngay cả người trong Phật môn cũng không biết ở đâu, bộ môn chúng ta cũng từng có người nghiên cứu, đáng tiếc không tìm được, đạo hữu, cái này không tính là tin tức xấu đi.”

Trần Hạo nói: “Trước mắt mà nói thì chưa tính, nhưng nếu như chờ quỷ bên trong lăng mộ chín tầng chạy ra, thì đó là tin tức xấu.”

Đới Vân dừng một chút, giọng điệu nghiêm trọng lên: “Đạo hữu, nói rõ ràng.”

Trần Hạo giải thích rõ đầu đuôi một lần, sau đó nói: “Kế hoạch của ta chính là như vậy, có chút mạo hiểm, chẳng qua nếu như có đại lão của bộ ngành liên quan có thể đến đây giải quyết, vậy ta có thể từ bỏ biện pháp mạo hiểm này.”

Đới Vân thở dài nói: “Trần đạo hữu, người cho ta một câu đồ quá khó rồi! Hiện tại ta có chút sợ người, mỗi một lần gọi điện thoại đến, phiền phức này còn lớn hơn phiền phức kia, ta suy nghĩ có nên đổi số điện thoại không.”

Trần Hạo nói: “Đó là chuyện sau này, Đới Vân đạo hữu, hiện tại ta chỉ nghĩ ra một cách duy nhất này, nếu như không thể được, vậy ta cũng sẽ không tự vây mình ở chỗ này, không biết bộ ngành liên quan có sắp xếp gì không?”

Đới Vân nói: “Trở lại chuyện chính, vấn đề lăng mộ chín tầng, trong nhất thời ta cũng chưa có biện pháp hay, cần báo lên cấp trên, nhưng phiền phức này dù hơi mạo hiểm, nhưng cũng là kiếm tâu thiên phong(*), vẫn có thêm xem là một cách giải quyết, chuyện này lát nữa ta sắp xếp xong, giúp người một chút, mặt khác phải xem cấp trên sắp xếp thế nào, rồi ta thông báo tiếp cho người. Nhưng có một số chuyện ta muốn nói rõ ràng, đạo hữu, mặc dù ngươi không phải người của bộ ngành liên quan, nhưng dù sao cũng là người Trung Quốc, trên mảnh đất Trung Hoa này xuất hiện kiếp nạn, ngươi không thể đổ cho người khác, nếu thật có thứ gì chạy ra từ lăng mộ chín tầng, ta hi vọng, ngươi có thể tận lực tìm chân, tranh thủ thời gian cho chúng ta, dù sao, bây giờ ở hiện trường chỉ có mình người, mà xung quanh núi Thái Hành, người sống ở đó không ít.”

Trần Hạo im lặng một hồi rồi lên tiếng: “Ta cố gắng hết sức.”

“Vây thì tốt, ta cúp trước, chờ điện thoại của ta.” Nói xong, Đới Vân chủ động cúp điện thoại.

Trần Hạo thu hồi điện thoại, nhìn lồi vào lǎng mộ chín tầng, thở dài một cái.

Thời gian chậm rãi qua đi.

Đến hơn hai giờ sáng, Trần Hạo đang trằn thủ bên ngoài lǎng mộ chín tầng, đang nhắm mắt điều tức, đột nhiên mở mắt ra, dáng người bay lên, đập không khí mà đi, quan sát xung quanh.

Ánh mắt nhìn tới chỗ lǎng mộ, tốc độ khí địa mạch vốn đang hấp thu đột nhiên tăng nhanh hơn.

Mà theo động thái này, Trần Hạo phát hiện, quanh cảnh của núi cũng đang run rẩy, giống như một con quái thú khổng lồ đang thức tỉnh.

Sau đó, Trần Hạo liền cảm giác được, tất cả động vật khu vực phụ cận, chim, thú, trùng độc, tất cả đều hoảng sợ chạy đi.

Trực giác động vật là mẫn cảm nhất, sự khác thường của chúng, chính là điềm báo có nguy hiểm.

“Tới nhanh thật!”

Trần Hạo âm thầm nhíu mày.

Hiện tại người bộ ngành liên quan không có tin tức gì, cả Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng cũng chưa trở lại, chớ nói chi là những hành động khác.

Không được, không thể để cho nó ra!

Ánh mắt Trần Hạo khẽ chuyển động, bóng người bay lượn đi tới ngoài cửa hang lǎng mộ chín tầng, yên lặng chú ý.

Dần Dần, Trần Hạo liền cảm nhận được một sự uy hiếp mạnh mẽ từ cửa hang truyền ra, đồng thời càng ngày càng gần.

Trần Hạo ngưng thân tĩnh khí, bất động thanh sắc.

Cuối cùng từ cửa hang, bỗng nhiên từng ánh sáng bay ra, tràn ngập xung quanh, ánh sáng rơi xuống, hóa thành từng tên hòa thượng, chấp tay trước ngực, đứng thẳng tắp.

Mặt mũi bọn chúng cực nghiêm trang, toàn thân màu vàng, nhưng chỉ có con mắt, đỏ như máu, quý dị dọa người.

Đột nhiên, một tên hòa thượng ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Hạo, giọng nói phi giới tính, cực kì cổ quái nói: “Tu sĩ đạo môn.”

Trần Hạo nhìn chăm chú hòa thượng này, phát hiện trên người nó có thêm một hơi thở khó hiểu, nhếch miệng cười: “Ngươi chính là ma người đồng?”

“Ma? Như thế nào là ma? Ta từ ý niệm của chúng sinh biến thành, chúng sinh cầu thiện thì ta thành Phật, chúng sinh tà oán, thì ta thành ma.”

Nói đến đây, đột nhiên hòa thượng này cúi đầu, lại một tên hòa thượng ngẩng đầu, cười tà nói: “Ngươi nói, ta là ma hay chúng sinh thiên hạ là ma?”

Trần Hạo im lặng.

Khó trách trước đó hòa thượng lông mày trắng nói là chuộc tội cho Phật môn.

Chùa miếu của họ trải rộng thiên hạ, ngưng tụ tín ngưỡng của chúng sinh, dễ dàng hơn so với đạo môn, tín đồ cũng nhiều hơn. Kết quả lại gây ra rủi ro, tín ngưỡng hóa ma, còn làm ô uế lăng mộ chín tầng.

Nói ra thật sự là trò cười, khó trách Phật môn một mực nói không biết chỗ của lăng mộ.

Mẹ nó căn bản cái này không thể nói a, nói ra Phật môn sẽ hổ thẹn, không ngẩng đầu lên trước mặt đạo môn được.

Nhưng cho dù là sức mạnh tín ngưỡng, cũng không thể xuất hiện ý niệm tà oán? Hai mạch của Phật đạo, đối với tà oán đều có pháp thuật làm tiêu hao, chỉ có những tà thần đi con đường ngang tàng mới không quan tâm, mới thu thập tất cả.

Cho nên, chỉ có một khả năng, đây là chủ động trêu chọc, lãng mộ chín tầng, bị mai một không oan.

Tâm tư chuyển biến, trên mặt Trần Hạo lại không có biểu cảm gì, mở miệng nói: “Những đạo lí lớn hiện tại đừng nói nữa, hiện tại kéo ai vào cũng vô dụng, người muốn ra ngoài phải không?”

Lại một tên hòa thượng ngẩng đầu, tà mị nói: “Không, ta tương đối am hiểu đi vào.”

Chương 735: Nhóm 2 quái vật thảm thương

Lời của hòa thượng nói, khiến Trần Hạo có chút hoang mang.

Ơm, người mẹ nó bẻ lái cũng hơi bất ngờ đấy chưa kịp chuẩn bị gì! Tín ngưỡng của người biến thành ma, mẹ nó cũng quá dơ bẩn rồi!

Nhìn chằm chằm hòa thượng, Trần Hạo đang muốn mở miệng, đã thấy hòa thượng này cúi đầu xuống, một hòa thượng khác ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: “Có điều muốn làm gì thì làm, cũng phải đi ra ngoài trước, nơi này ở quá lâu, ta đã chán ngấy, thằng nhóc đạo môn, ngươi muốn ngăn cản ta sao?”

Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Không có cách, ai bảo ta đuổi kịp chứ, người là kẻ tập hợp mặt trái cảm xúc của con người, thả ngươi ra ngoài, làm hại nhân gian, ta làm không được.”

Lại một tên hòa thượng ngẩng đầu: “Thật sự là tu sĩ trọng nghĩa có tinh thần tốt, đáng tiếc, ta ghét nhất thằng nhóc giả nhân giả nghĩa như người.”

Dứt lời, một cái bóng mờ từ trên người hòa thượng phóng ra, hóa thành hình dáng Phật Đà khổng lồ.

Chỉ có điều Phật Đà này cả người màu đỏ máu, gương mặt dữ tợn, duỗi tay ra hóa thành Quỷ Trảo, vươn tới đầu Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Ngại quá, ta còn ghét người hơn.”

Nói xong, hai tay Trần Hạo nâng tượng thần Đế Quân lên.

Trong nháy mắt, Thần Vực khuếch tán, thần uy bộc phát. Bóng dáng Đế Quân, hiện lên trên không.

Đôi mắt với Phật Đà đỏ như máu, mặt Đế Quân đầy uy nghiêm, khóe miệng nở nụ cười, chột ngai phát tay, một thanh bảo kiếm xuất hiện, trăm một nhát xuống bóng của Phật Đà.

“Chân Vũ Đế quân! Làm sao có thể!”

Phật Đà hô lên kinh ngạc, không tiếp tục đánh về Trần Hạo nữa, bóng người vội vàng rút lui.

Nhưng Đế Quân dường như rất hưng phấn, rút kiếm đuổi theo Phật Đà. Kiếm quang bay múa, mỗi một kiếm đều trúng Phật Đà, khiến nó suy yếu không ít.

Thấy bóng dáng sắp bị hủy diệt.

Phật Đà đỏ như máu bỗng nhiên phân tách, nhập vào trong thân thể một tên hòa thượng.

Đế Quân vốn định đuổi theo, nhưng những hòa thượng kia xuất hiện thay đổi quỹ đạo, trên người mỗi tên tỏa ra ánh sáng của Phật, hơi thở cát tường hòa vào nhau.

Thấy thế, bóng dáng Đế Quân lập tức yên tĩnh, không còn ra tay nữa.

“Hắc hắc, quả nhiên còn không có Diễn Hóa Chân Linh, rất tốt, tiểu đạo sĩ, ngươi chọc giận ta, chúng đệ tử, Phật quang phổ chiếu, trăm yêu trừ ma.” Giọng nói quái dị vang lên, trong mắt mỗi tên hòa thượng xuất hiện ánh sáng vàng, sau đó cùng nhìn về phía Trần Hạo, vọt tới.

Ánh mắt Trần Hạo tập trung lại.

Những hòa thượng này đều từng là đệ tử Phật môn, mỗi một tên đều tu luyện Phật pháp, mặc kệ mạnh yếu, sau khi chết hồn phách đều có Phật tính, bây giờ bị ma người đồng thao túng, uy hiếp so với lệ quỷ ác quỷ còn lớn hơn.

Nhưng lúc này cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bóng người Trần Hạo nhảy lui lại, đồng thời khống chế tượng thần Đế Quân, thu hồi bóng dáng Đế Quân lại.

Bóng Đế Quân trở lại bên trong tượng thần, Trần Hạo trực tiếp phát tay, một loạt hạt đậu từ trên trời rơi xuống, hóa thành một nhóm lính đậu, đối đầu với mấy tên hòa thượng.

Nhưng đáng tiếc, lính đậu mạnh hơn nhiều so với người bình thường, nhưng đối mặt với một đám hòa thượng Phật linh, lại không cách nào chống lại, trong khoảnh khắc toàn bộ bị đánh tan.

Trần Hạo không hoảng hốt, lính đậu chỉ dùng để kéo dài thời gian, chờ chúng xông lên lần nữa, Trần Hạo vẫy tay một cái, một thứ giống như bạch tuộc xông ra.

Quái vật bạch tuộc có chút mơ hồ, đột nhiên cảm giác không thích hợp, xoay người nhìn lại, một đám hòa thượng kim quang lóng lánh xông lại bao vây nó.

Quái vật bạch tuộc: “....”

Mẹ nó tình huống gì đây, lần trước bị đánh, còn chưa hồi phục hoàn toàn mà, sao lại tới nữa vậy! Sao lại ăn hiếp yêu quái như vậy!

Nó vừa mới chuẩn bị phá vây, các hòa thượng lại bạo phát kim quang tập thể, bao trùm quái vật bạch tuộc.

Kim quang rơi xuống, quái vật bạch tuộc phát ra tiếng kêu cổ quái thảm thiết, cơ thể cuộn lại.

Nhưng rất nhanh, quái vật bạch tuộc tức giận, mấy chục đầu xúc tu bay múa, đánh bay mỗi tên hòa thượng, mấy tên hòa thượng yếu hơn, Phật linh trực tiếp tán loạn.

Hòa thượng dần ít đi.

Đúng lúc này, hòa thượng lúc đầu vốn tràn ngập ánh sáng Phật, bỗng nhiên ngưng tụ tà khí, hơi thở cũng mạnh lên gấp mấy lần.

Lập tức, quái vật bạch tuộc phát hiện, hòa thượng bị nó quật, căn bản không đánh nổi, mà các xúc tu bị hòa thượng bắt được, há mồm liền cắn xé nuốt vào, nhìn quái vật bạch tuộc sợ hãi và uất ức.

Mẹ nó ai mới là quái vật vậy!

“Đạo cao một thước ma cao một trượng, chỉ có ma mới là mạnh nhất, tiểu đạo sĩ, từ bỏ chống lại đi, ta có thể khiến người trở nên mạnh hơn!” Giọng nói dụ hoặc của ma người đồng truyền đến.

Trần Hạo cười giễu, lật tay lại, tượng thần Đế Quân bộc phát lần nữa, Thần Vực bao trùm, một đám hòa thượng tà khí kêu thảm, cơ thể dưới thần uy, nhanh chóng suy yếu.

Ngay cả quái vật bạch tuộc cũng bị tai bay vạ gió, kêu thảm cơ thể trở nên mềm mại.

“Đáng ghét! Tu sĩ đạo môn gian trá, bản tọa ngược lại muốn xem xem, tượng thần này của người, có thể kiên trì bao lâu!” Giọng nói tức giận vang lên, sau đó từng luồng ánh sáng từ cửa động lăng mộ bay ra.

Ánh sáng chói lòa dày đặc, nhiều không thể đếm, trong khoảnh khắc liền bao trùm khắp núi đồi, hóa thành từng linh thể ảo.

“Giết đi, giết thỏa thích đi, bên trong lăng mộ, 100 ngàn linh thể, đủ để chống đỡ đến khi bản tọa xuất thế, đến lúc đó, bản tọa muốn rút hồn luyện phách tiểu đạo sĩ người.” Giọng nói ma người đồng vọng lại từ xa, cho đến khi biến mất không còn nghe thấy gì.

Trần Hạo nhú mày.

Xem ra hòa thượng lông mày trắng kia thật sự muốn thả ma người đồng ra, thế nhưng lão lại lập lời thề son sắt, vì Phật môn chuộc tội, bản thân lại hóa ma, đúng là mỉa mai.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Hạo phát tay lần nữa, sau đó phóng cô bé mặc áo kimono ra.

Cô bé vừa ra liền hét lớn: “Đại ca ca, ta nguyện ý phối hợp, đừng đánh ta.”

Trần Hạo: “...”

Tình huống như thế nào? Ta chỉ là giam giữ người, cũng không ăn hiếp người a? Sao lại giống như ta dùng cực hình vậy?

Sau khi cô bé kêu xong, dường như cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía quái vật bạch tuộc thân thể mềm nhũn, hơi thở yết ớt, sắc mặt biến hóa, lần nữa vô cùng đáng thương nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo im lặng.

Dù sao cũng là một quái dị ghê gớm mà! Có chút tiền đồ được không?

Nhưng cũng đúng lúc, có lợi cho việc ép buộc.

Lúc này Trần Hạo đưa tay, tượng thần Đế Quân trong tay ánh sáng của thần lưu động, khiến cô bé sinh lòng sợ hãi.

“Ta không đánh người, nhưng người phải chiến đấu cho ta, thấy không, chúng đều là những ác linh, ta muốn người thu dọn sạch bọn chúng.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Cô bé vội vàng gật đầu: “Ta đồng ý, chuyện này.... Ai....”

Còn chưa nói xong, cô bé nhìn về phía ác linh đông đảo, hoang mang.

Thế này có phải quá nhiều không, mà trên người những ác linh này, có một hơi thở khiến nó sợ hãi, nhìn liền biết không thể trêu vào.

Con người đảo một vòng, trên người cô bé ánh sáng xanh chuyển động, bao trùm tứ phương. Sau đó cơ thể nó hóa thành hư không, bỏ chạy tới chỗ khác.

Đúng lúc này, mặt đất lại rung lên lần nữa, lần này mạnh hơn nhiều, đất rung núi chuyển, tiếng vang âm âm, liên miên không dứt.

Đồng thời, xung quanh lăng mộ chín tầng, khí địa mạch bộc phát, hóa thành một vòng xoáy lớn, cắt đứt tứ phương. Khí địa mạch này giống như kéo theo một sức mạnh nào đó, xoay quanh phía dưới, áp chế cả ánh sáng thần của tượng thần Đế Quân trong tay Trần Hạo.

Cô bé vốn hóa thành hư không, đột nhiên cảm nhận được một sức mạnh ập đến, bóng dáng không thể không chế mà bay ngược lại, rơi xuống ngọn núi đầy ác linh.

Nhìn cô bé còn hơi mê mang, không hiểu rõ vì sao bản thân lại ngưng tụ thành cơ thể thật, sau đó ác ý ập tới, cô bé hoàn hồn, liền phát hiện một đám ác linh đang nhìn nó.

Sắc mặt cô bé thay đổi, vội vàng muốn huyễn hóa.

Nhưng trên đầu một vòng ánh sáng xanh mới xuất hiện, liền hóa thành khói xanh tản đi, sau đó dù làm thế nào, cũng không thể hóa thành hư không được.

Cô bé quay người nhìn về phía Trần Hạo, há miệng muốn nói cái gì, lại bị một ác linh đánh trúng mặt, vẻ mặt nhăn nhó bay lên, rơi xuống, sau đó càng nhiều ác linh bao vây nó.

Chương 736: Trời phạt

Cảnh ngộ cô bé gặp phải, Trần Hạo cũng không có thời gian đi xem, lắng mộ chín tầng mới xảy ra thay đổi, chứng minh rằng phong ấn bên trong lắng mộ ngày càng yếu, nếu tiếp tục như vậy, không được bao lâu, ma người đồng có lẽ sẽ xuất thế.

Mẹ nó, ông đây chỉ tới hoàn thành nhiệm vụ, kiếm chút đạo hạnh, sao lại đột nhiên gặp phải phiền phức như vậy!

Trọng trách này quá nặng đi, gánh không được a!

Bóng người Trần Hạo bay lùi ra phía sau, suy nghĩ ứng đối như thế nào.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Cầm lên nhìn là Đới Vân gọi tới.

Trần Hạo kết nối, tức giận: “Ta nói này Đới Vân đạo hữu, bộ ngành liên quan các người rốt cuộc có ý gì? Bên này ta sắp không gánh nổi rồi.”

“Trần đạo hữu, bộ ngành đã hành động, hạ lệnh cho những người gần đó đến chi viện, nhưng mà đạo hữu, bên núi Thái Hành biến động không nhỏ, hiện tại giám sát của vệ tinh ở núi Thái Hành bị mờ đi rất nhiều, giống như bị sức mạnh nào đó ảnh hưởng.” Giọng nói Đới Vân nghiêm trọng.

Trần Hạo nói: “Đạo hữu, người cũng đừng quậy nữa, thứ tồn tại ở trong lắng mộ chín tầng không phải tu sĩ bình thường có thể đối phó, ta cần phải có cách hiệu quả, mà không phải sau đó chỉ đến nhật xác.”

Đới Vân im lặng chốc lát, mở miệng nói: “Đạo hữu, nói thật cho người biết, trước mắt đại lão các bộ phận, đều có chuyện

phải giải quyết, cho dù đến chi viện, cũng phải mai một mới tới được.”

“Đã như vậy, vì sao trước đó không nói? Hiện tại mới nói?” Bị lời này làm cho kinh ngạc, giọng điệu Trần Hạo trở nên kém đi.

Ý nghĩa ngầm là không có chi viện rồi!

Thế này còn chơi cái quái gì, một mình ta đơn thương độc mã, sao đấu với một đám quỷ dị được? Đồi phương là thứ đáng sợ có thể làm lãng mộ chín tầng biển mất đấy.

Đới Vân nói: “Đạo hữu, thật sự không có cách nào khác, cấp trên ra lệnh, việc liên quan tới nhiều dân chúng, ít nhất trước mặt đạo hữu hãy cố kéo dài thời gian, đã là lấy được cơ hội sinh tồn cho những người dân gần núi Thái Hành, đây là công đức lớn của đạo hữu.”

Trần Hạo im lặng.

Sau một lúc lâu mới nói: “Đới Vân đạo hữu, ta hỏi một vấn đề, các người không thể chi viện, thì không có hỗ trợ gì khác sao?”

Đới Vân nói: “Đây là mục đích ta gọi điện cho người, sau khi bộ ngành thảo luận, kế hoạch của đạo hữu, hiện tại là phương án có hiệu quả nhất, trước mắt đã bắt đầu tuyên truyền, đồng thời các đơn vị, trường học, làng xóm đều thống nhất giáo dục lại để tưởng nhớ, còn có người có chuyên môn dạy. Trong nửa tiếng nữa, sẽ xuất hiện sóng tín ngưỡng có quy mô lớn nhất. Điều này từ khi lập nước đến nay chưa từng có, hi vọng đạo hữu có thể thành công.”

Hai mắt Trần Hạo sáng lên, nói: “Được, cái này rất khá, nhưng ta phải nói trước, kế hoạch này, ta cũng không hoàn toàn nắm chắc, có thể thành công thì tốt, không thể thành công, ta cũng không ở lại đây chờ chết.”

Đới Vân nói: “Đạo hữu yên tâm, đây là kế hoạch hành động đầu tiên, trước mắt chúng ta cũng liên hệ đạo môn, Phật môn, hai bên đều sẽ có câu trả lời, sẽ tới đó trong thời gian ngắn nhất, trợ giúp đạo hữu.”

Trần Hạo thở dài một hơi, tức giận: “Người nói sớm a, ta còn tưởng không có chi viện gì. Yên nào, trong lòng ta hiểu rõ, trước không nói nữa.”

Cúp điện thoại, Trần Hạo nhìn vô số linh thể chen chúc, hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Nhị Đại xuất hiện trong tay, chém một kiếm về phía trước, kiếm cương lộ hình vòng cung, gào thét, trăm chết mấy chục linh thể.

Sau đó Trần Hạo cũng không ham chiến, quay người tiếp tục chạy. Rất nhanh đến ngọn núi khắc hoa văn.

Đến nơi này, Trần Hạo đứng ở đỉnh núi, ngồi xếp bằng xuống, hai tay tạo pháp quyết, pháp lực lưu chuyển mãnh liệt.

Không bao lâu, trên ngọn núi, những hoa văn chằng chịt sáng lên.

Những linh thể vốn đang đuổi theo, khi đụng vào ánh sáng của hoa văn kia, đều hét thảm té xuống.

Nhưng những linh thể này không rời đi, mà tụ tập ngày càng nhiều, đồng thời gắng chống đỡ bóng râm, di chuyển từ từ, đi về phía ngọn núi.

“Ha ha, Hạo ca, ta trở về rồi, đám nhãi con, nhìn súng của ta.”

Lúc này, đột nhiên giọng nói gà trống vang lên, sau đó lửa xanh bốc lên, gào thét trút xuống.

Những linh thể bị đạn bắn trúng lập tức té ngã.

Đạn này đã được Trần Hạo thêm đạn khai quang, trước đó gà trống vẫn luôn không có cơ hội dùng, lần này, vừa vận thử

một chút uy lực.

Nhìn thấy hiệu quả của đạn, gà trống cười gằn di chuyển, linh thể chen chúc bên trong lửa xanh, nhanh chóng bị tiêu diệt.

Ở chỗ khác, một tiếng meo ô vang lên, mèo đen cũng nhảy ra ngoài, sau khi biến lớn lên, tung hoành trong đám linh thể, dưới móng vuốt thép đỏ như máu, linh thể ngã rạp một đám, sau đó bị nó nuốt chửng.

Hai đồng bọn trở về, áp lực Trần Hạo giảm đi rất nhiều, mà hai bọn nó trở về chứng minh bọn nó đã bố trí xong.

Không nói hai lời, pháp quyết của Trần Hạo thay đổi, sắc mặt tập trung lắm bầm.

Dần dần ánh sáng của hoa văn bên ngoài ngọn núi ngày càng sáng, sau đó giống như tiếp nối nhau, những ngọn núi xung quanh, ngôi sao năm cánh sáng lên, ngôi sao này nối tiếp ngôi sao kia, lan tràn ra, không nhìn thấy điểm cuối.

Khi tình huống này xuất hiện, bốn phương núi Thái Hành, loáng thoáng có những sức mạnh không rõ nguồn gốc lập tức ngưng tụ bay lên, sau đó chậm rãi hội tụ lại.

Dưới tình huống này, bầu trời đột nhiên ảm đạm, dần dần mây đen che mặt trời, sấm chớp xuất hiện, giống như ông trời đang nổi giận!

Vốn Trần Hạo đang bình tĩnh, trong lòng đột nhiên sinh ra cảnh giác, mở to mắt, liền thấy một sấm sét khổng lồ, bổ vào ngọn núi bên cạnh, bộp một tiếng, đỉnh núi sụp đổ, đá rơi xuống, giống như bị san bằng đi một chút.

Sắc mặt Trần Hạo thay đổi, hít một hơi khí lạnh.

Đây là, trời phạt!

Chết tiệt, chẳng lẽ chuyện mình đang làm, sẽ bị trời phạt?

Im lặng nhìn về phía bầu trời, mây đen hội tụ, ngày càng nhiều, sấm chớp liên miên không dứt.

Biểu cảm Trần Hạo dần nghiêm trọng.

Phát quyết trên tay vẫn không buông lỏng, Trần Hạo nhìn những ngọn núi xung quanh, linh thể đông đúc dường như không bị tổn hao bao nhiêu, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía mây đen, giận dữ hét: “Ông trời, nếu như người thật sự có linh, liền bỏ sấm xuống lãng mộ chín tầng, trừ họa cho nhân gian, hù dọa ta thì có gì giỏi giang chứ?”

Mây đen cuộn cuộn, ánh chớp lấp lóe, lại đánh xuống một đòn, lần này, nhắm ngay Trần Hạo.

Trần Hạo giật nảy mình, trong lúc nguy cấp, phúc đến thì lòng cũng sáng ra, cổ tay rung lên, Hiên Viên Nhị Đại bay lên, trực tiếp đối đầu với sấm chớp, bộp một tiếng, Hiên Viên Nhị Đại bị bao vây bởi ánh sáng của sấm sét.

Sau đó ông một tiếng, Hiên Viên Nhị Đại rơi xuống đất, cắm ở trong đá, màu sắc của thân kiếm hơi tím đi.

Trần Hạo không biết, theo Hiên Viên Nhị Đại bị công kích.

Ở một chỗ cách nước Bồng Tử mấy ngàn dặm trong một thung lũng bí mật, một cây đại thụ già nua không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, đột nhiên ánh sáng chập chờn, bắn lên không khí và đốt cháy.

Trong đại thụ, một linh thể kêu thảm thiết sờ sờ đi ra từ đại thụ.

Chẳng qua sau khi nó đi ra khỏi đại thụ, thì biến thành một lão già thấp bé, thân thể còng xuống, trên đầu còn có một cành cây mọc lên, có hai cái lá.

Đầu tiên nó hơi mơ hồ, sau đó nghĩ đến cái gì, ông lão bị phần rông lên với trời: “ĐM, ai cướp kiếm thể của ông đây!”

Chương 737: Hệ thống biến hóa

Ầm ầm!

Tia sét thứ hai bị Hiên Viên Nhị Đại chặn lại, nhưng bầu trời đầy mây đen ngày càng đè xuống thấp, nhìn như có thể chạm tay đến vậy.

Sắc mặt Trần Hạo trở nên khó coi.

Cái này rất rõ ràng là không muốn để mình tiếp tục.

Nói cách khác, mở linh vì Thái Hành sơn là vi phạm thiên đạo, là cấm.

Nhưng từ đây cũng có thể thấy rằng, đường kiếm bắt đầu của mình cũng có thể thực hiện được, có thể thành công được.

Nhưng tình huống bây giờ rõ ràng là kéo lệch ngọn núi mà.

Kim Thân Ma xuất thế hại nhân gian, người mặc kệ thì ta tới thay trời hành đạo, vậy mà người lại ngăn cản?

Tưởng ta dễ bắt nạt sao?

Trần Hạo trầm mắng trong lòng.

“Hệ thống đại lão, thiên đạo không công bằng, người nói làm sao đây?”

Hệ thống không đáp lại.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Đại lão, không phải người sợ rồi đó chứ! Cũng đúng, hệ thống có giới hơn nữa thì cũng chỉ là hệ thống, thiên đạo lại là chúa tể chân chính, chắc chắn người không đầu lại.”

Đình Đông: “Túc chủ không cần phải kích tướng, thiên đạo vô tình, hành động theo đại thế thì không hề xung đột với ta”.

“Đại thế? Đại thế là cái gì? Nhất định phải tu hành pháp thuật để nhân gian đại loạn, sinh linh đồ thán, như vậy mới là đại thế sao?”. Trần Hạo tức giận phản bác.

Đình Đông: “ Đây là số mệnh, Kim Thân Ma này là một bộ phận của đại thế, hẳn nên xuất thế để hoàn thành sứ mệnh.”

Ánh mắt Trần Hạo trầm xuống.

Nên xuất thế? Hoàn thành sứ mệnh?

Ý này chính là cái đồ chơi này nhất định phải sát sinh vô số? Làm loạn nhân gian, cái này là cái lý gì chứ?

“Ta không phục, hệ thống đại lão, ta hỏi một câu nữa, có thể giúp ta không?” Trần Hạo quyết đoán hỏi lại.

Lần này hệ thống trầm mặc rất lâu, cuối cùng tiếng đình đông cũng vang lên: “Túc chủ, nhất định phải đi ngược lại thiên đạo sao?”

Trần Hạo nói: “Ta không đi ngược lại thiên đạo, trời là vạn vật, ngược lại thiên đạo để làm gì, ta chỉ mong không thẹn với lòng, muốn làm thì cứ làm, làm rồi thì không hối hận.”

“Đình đông: Túc chủ hoàn thành thử thách, hệ thống hợp hôn.”

“Đình đông: Đại đạo 50, Thiên điển 49, biến mất một cái, hôm nay trở về vị trí cũ”.

“Đình đông: Bổ sung nhiệm vụ xử lý, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng???”

....

Trần Hạo: “...”

Tình huống gì vậy?

Ta chỉ hỏi một câu người có thể giúp không, sao người một lúc nhảy ra nhiều tin tức như vậy, mỗi cái này nhìn có vẻ đều có ý nghĩa sâu xa gì đó!

“Túc chủ, hệ thống hợp hồ, từ nay về sau người chính là hệ thống, hệ thống chính là người, không hỗ trợ nữa, chỉ có tự thân phát động, sẽ đạt được tối cao.

Trần Hạo lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Chờ một chút, đây là có ý gì? Hệ thống rốt cục là cái gì? Người là ai?”

Đình đông: Hệ thống biến mất một, ta là linh hồn biến mất vào hư vô, còn về cái khác, nếu túc chủ không chết yếu giữa đường thì tương lai sẽ biết, từ hôm nay trở đi, mọi sự do túc chủ, túc chủ một mình lên đường, hệ thống sẽ không đáp lại nữa, cũng không có nguyên nhân kết quả.

Đình đông: cuối cùng hữu nghị báo cho túc chủ, thiên đạo đại thế, cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi, khi chuyện thực sự thành hiện thực, chuyện đã xảy ra mới chính là đại thế.

Vừa nói như vậy xong, Trần Hạo cũng cảm giác được trong bóng tối dường như có gì đã rời khỏi mình, cũng dường như không xảy ra điều gì cả.

Trong lòng mặc niệm hệ thống, nhưng không hề có gì đáp lại.

Trong lòng nặng nề, Trần Hạo biết vấn đề lần này mình gặp phải, với suy nghĩ của bản thân đã khiến hệ thống xảy ra thay đổi.

Mẹ nó, cái này có coi như vào thời điểm then chốt mà hệ thống như xe bị tuột xích không?

Còn nói không sợ thiên đạo, đã chạy mất rồi còn nói không sợ?

Trong lòng thâm oán, nhưng nhìn thấy mây đen ngày càng hạ xuống thấp, còn nổi lên sấm sét ngày càng kinh khủng ở phía trong.

Trần Hạo không dám suy nghĩ lung tung, yên lặng suy nghĩ về lời nói trước khi âm thanh đi mất.

Hệ thống là một trong những đại đạo thêm vào trên người mình, bây giờ bản thân chính là hệ thống, hệ thống chính là bản thân. Đơn giản mà nói, chính là sau này làm nhiệm vụ cũng như du lịch, không cần dẫn đường, có thể tự mình đi lung tung khắp bốn phương.

Hình như đây là dáng vẻ rất không tòi, nhưng lại không liên quan gì đến hiện tại.

Khiến Trần Hạo suy nghĩ chính là câu nói cuối cùng.

Thiên đạo đại thế không phải đã hình thành thì sẽ không thay đổi, chuyện đã xảy ra chính là đại thế!

Lời nói đó không ngừng vang vọng trong lòng, đôi mắt Trần Hạo chậm chậm sáng lên.

Nói chuyện xa vời như vậy làm gì.

Ý tứ rất rõ ràng, thiên đạo cũng không phải tuyệt đỉnh nhất, phía trên nó còn có đại đạo.

Chuyện xảy ra trong thiên đạo tuy đại thế mãnh liệt, nhưng là chuyện chưa xảy ra, vẫn có thể thay đổi, chỉ cần thay đổi nó thì đó chính là một bộ phận của đại thế, thiên đạo vô tình, đã xảy ra rồi thì sẽ công nhận, công nhận rồi thì đại thế đã được thay đổi rồi.

Nói cách khác...

Trần Hạo nhìn về phía đám mây đen cuộn cuộn, lạnh lùng cười.

Bây giờ ta chống lại người không phải ngược lại thiên đạo mà là đang tranh đại thế!

Ta thắng, thì những gì ta làm chính là đại thế.

Ta thua, sự vận hành của người chính là đại thế.

Nói đi nói lại, nắm đấm mới là đạo lý cứng rắn.

Vậy còn nói linh tinh làm gì, đừng có sợ, làm đi!

Trần Hạo nhìn chăm chăm lên bầu trời, vẫy tay một cái, Hiên Viên Nhị Đại bay lên, rơi vào lòng bàn tay.

Gặp sét đánh, Hiên Viên Nhị Đại chỉ biến sắc chứ không có bất kỳ hư tổn gì, cây kiếm thần này tuy không có chút liên quan nào đến truyền thuyết Hiên Viên Kiếm, nhưng bản thân nó cũng tạo nên từ sắt thần, dung hợp với vô số loại sắt quý hiếm, có thành tựu căn bản của tiên kiếm.

Đưa pháp lực vào, Trần Hạo đột nhiên sững sờ.

Lúc này Hiên Viên Nhị Đại không có bất kỳ cảm giác dẫn dắt tâm linh nào, giống như đây chính là một bộ phận thân thể, là bàn tay kéo dài ra vậy.

Đưa pháp lực vào vô cùng thông suốt, không hề đình trệ mà vận chuyển một cách tự nhiên.

Sét đánh một cái mà trở nên hiệu quả như vậy sao?

Chẳng lẽ... trời phạt cũng có thể rèn luyện thần khí?

Đôi mắt Trần Hạo sáng lên, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ to gan.

Ngửa đầu ngược ánh mắt sáng ngời nhìn đám mây, Trần Hạo nhếch miệng cười, trong lúc cổ tay xoay chuyển, Hiên Viên Nhị Đại trong tay đột nhiên bắn ra, phi thẳng lên bầu trời.

Kêu ầm một tiếng, Hiên Viên Nhị Đại tiến vào trong đám mây, trong nháy mắt, sấm sét ủa trong đám mây bị phát động,

không ngừng vang lên tiếng lóp bóp.

Theo tiếng sấm vang lên, trong đám mây cũng hiện từng mảnh ánh sáng, mỗi lần ánh sáng chớp động sẽ có một tia chớp bắn ra từ trong đám mây.

Lần này không tấn công Trần Hạo mà đánh toán loạn bốn phía trên mặt đất.

Lần này, các linh thể lại gặp xui xẻo rồi, dù sao thì trên đất linh thể nhiều nhất, mà trời sinh âm dương tương khắc, sấm sét lại là khắc tinh của âm linh.

Sau khi sấm sét bị Hiên Viên Nhị Đại phản xạ, những điện quang ày tự nhiên sẽ bị hấp dẫn bởi linh thể, nhất thời, mỗi tia sét bắn xuống, linh thể trong mấy chục mét vuông đều sẽ tan vỡ, trực tiếp biến mất.

Theo sự tấn công không ngừng của Hiên Viên Nhị Đại đối với sấm sét trong đám mây, sấm sét phản xạ xuống cũng ngày càng nhiều, điện quang không ngừng rơi xuống khiến trong nháy mắt linh thể đã mất đi một mảng lpwsn.

Gà trống và Mèo đen cũng không dám chống lại lôi điện, vội vàng chạy tới bên cạnh Trần Hạo.

Gà trống hoảng sợ nói: “Hạo ca tuyệt đỉnh, chiêu này gọi là gì?”

Trần Hạo cười nói: “Cái này gọi là mượn lực đánh lực.”

Vừa nói xong, đột nhiên một tia chớp bay tới.

Trần Hạo và Mèo đen, Gà trống vội vàng tránh đi, sau đó nói: “Được rồi, thời gian cấp bách, Kim Thân Ma Ứng đại thể mà xuất hiện, bây giờ đám mây này đang ngăn cản chúng ta, chỉ cần mở linh thành công thì đám mây này mới biến mất, ta muốn cố gắng lần cuối cùng, hai người các ngươi hộ pháp cho ta, đừng để sấm sét ảnh hưởng đến ta.

Chương 738: Công thành

“Hiểu rồi, Hạo ca người nhìn kỹ nhé”.

Gà trống hăng hái nâng lên Hỏa Thần Pháo, phát ra ngọn lửa màu xanh lam đối với đám mây.

Trong âm thanh cộc cộc cộc, đạn bắn chằng chịt vào đám mây.

Nhưng sau đó từng nhóm tia lửa mãnh liệt trong đám mây biến mất.

Gà trống: “...”

Woaaa!

Mèo đen nhìn chăm chăm Gà trống, kêu lên một tiếng.

Gà trống vội vàng thu hồi Hỏa Thần pháo, cười ha ha nói: “Đây không phải là đánh trước ra khí thế sao, chắc chắn, sấm sét rất đáng sợ, Hạo ca bắn hết đạn đều bị nó coi là pháo hoa cho nổ hết rồi.”

Mèo đen lần nữa kêu ô lên một tiếng, sau đó nhảy đến cạnh Trần Hạo, âm thầm cảnh giác.

Gà trống cũng trở nên nghiêm túc, đi đến một bên khác, đề phòng đám mây trên trời.

Trần Hạo lại lần nữa ngồi xếp bằng, tay nắm pháp quyết, kích hoạt phù văn trên đỉnh núi.

Dần dần, lấy Trần Hạo làm trung tâm, hai luồng ánh sáng ngũ tinh thật dài trôi lơ lửng giống như một con rồng dài uốn lượn, nằm phía trên dãy núi.

Ánh sáng ngũ tinh này chậm rãi khơi ra khí của địa mạch, sau đó hấp thụ từ hư không năng lượng di động kia.

Những năng lượng này vô hình vô chất, dung hợp trong đó ánh sáng ngũ tinh và xảy ra thay đổi, trộn với khí của địa mạch, không ngừng thâm thấu sau đó kích hoạt khí của địa mạch.

Theo những năng lượng này bị hấp thu ngày càng nhiều, thì ánh sáng ngũ tinh bên trong sơn mạch giống như một con rồng sống dậy.

Thoáng đâu đây có một tiếng động kỳ lạ vang lên.

Tiếng kêu này không lớn nhưng mà vang vọng trong lòng.

Tất cả mọi người ở trên mặt đất dưới vòm trời này, cho dù là già trẻ nam nữ, cho dù là đang làm gì, trong chớp mắt đều nghe được âm thanh này.

Người thường nghe thấy chỉ trôi qua tức thì, ít chú ý đến.

Nhưng người tu hành thì đều giật mình trong lòng, không khỏi đều có một suy nghĩ nảy ra trong lòng.

Trời sắp thay đổi rồi!

Đặc biệt là những người có tu vi cao ánh mắt càng sáng rực, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

Các loại chim và thú, các sinh vật trong nước cũng đồng thời nghe được âm thanh.

Một bộ phận có linh tính mạnh, sau khi ngừng lại bắt đầu chạy về hướng Thái Hành Sơn.

Trần Hạo cũng nghe thấy tiếng vang, mắt sáng lên, tay nắm pháp quyết phun trào pháp lực bao trùm đỉnh núi.

Dần dần, bề ngoài của đỉnh núi, ánh sáng phù vân yếu đi, trở nên di động và bắt đầu xoay tròn.

Lúc này, hai luồng ánh sáng ngũ tinh, phần đầu to dẫn dắt lực của địa mạch và lực vô danh, di động về phía Trần Hạo.

Sau khi chỗ năng lượng này tiếp xúc với phù văn đỉnh núi, ánh sáng phù văn sáng lên mạnh hơn, mà lực của địa mạch và lực vô danh dường như tăng tốc, đột nhiên tốc độ tăng cực nhanh.

Động tĩnh bên này ngay lập tức làm kinh động đến đám mây.

Mây đen quay cuồng, sấm chớp lóe lên, Hiên Viên Nhị Đại bị bắn ra từ trong đám mây, vèo vèo xuyên thấu một ngọn núi.

Sau đó, mấy chục tia sét giống như trời mưa bao trùm nơi Trần Hạo đang ngồi.

Mèo đen ô lên một tiếng, thân thể bay lên, vuốt mèo cào diên cuồng, phi đao xoay quanh, quán lại với sấm sét, trong âm thanh đùng đùng, phi đao bị đánh vỡ, dường như Mèo đen cũng bị ảnh hưởng, rên rĩ một tiếng rồi thân thể nhanh chóng thu nhỏ, rơi xuống mặt đất.

“Miêu tử!” Gà trống nhìn thấy, trừng mắt lên, nhìn thấy còn có một phần sấm sét đánh xuống, nó biểu cảm dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng, trên người tỏa ra ánh sáng, phóng lên trời chống lại sấm sét.

Trong nháy mắt, sấm sét nổ tung, thân thể Gà trống phát ra ánh sáng màu trắng, nhìn như trong dáng người khôi ngô cũng lộ ra cả khung xương của gà!

Ánh sáng sấm sét tan đi, Gà trống rơi xuống đất, biến về nguyên hình, lông gà bay liêng xiêng, gà mổ một cái, một luồng khói đen phun ra.

“Khụ khụ, đến đi, kiếp lồi thì giỏi à, Kê gia đây mãi mãi không khuất phục, có bản lĩnh thì đánh chết ta đi, không đánh chết được ta thì ngươi là cháu của ta.

Gà trống lão đảo sắp ngã nhưng vẫn kiên trì không ngã, nhìn chằm chằm vào đám mây, khí thế liêu lĩnh.

Đám mây cuộn cuộn ủ trong nó sấm sét.

Nhưng trong nháy mắt, phù văn ở đỉnh núi cũng đã xảy ra thay đổi cực lớn, phù văn xoay tròn đã không còn thấy rõ lắm, chỉ thấy từng luồng ánh sáng dị sắc.

Đúng lúc này, phần pháp lực ngưng tụ cuối cùng trên người Trần Hạo hóa thành một đoàn ánh sáng, chỉ tay một chút đã rơi vào trong ánh sáng phù văn đỉnh núi.

Thật giống như đột nhiên thêm một bình dầu vào ngọn lửa cháy rực, lập tức lửa cháy bùng lên.

Trần Hạo phát ra pháp lực dung nhập vào, ánh sáng ở đỉnh núi biến mất trong nháy mắt, chỉ để lại một chỗ đất bằng.

Trần Hạo phản ứng kịp thời, lúc rơi xuống ôm lấy Mèo đen và Gà trống, để thân thể mình chạm đất nhẹ nhàng phòng hai người bị tổn thương.

Nhưng không có pháp lực hộ thân, lần này Trần Hạo rơi cũng không nhẹ, ngũ tạng đau đến mức há miệng ra thì có một ngụm máu tươi tràn ra, hiển nhiên đã bị nội thương.

Cố gắng đứng ngẩng lên nhìn Mèo đen và Gà trống.

Tác dụng chậm của sét đánh khiến Gà trống bắt đầu co giật trợn trắng mắt, nhưng đầu gà vẫn không chịu thua giương cao lên, vẫn còn đang nói mê.

“Đánh đi, ngươi đánh đi, ngươi không đánh ngươi là cháu trai...”

Mèo đen thì tốt hơn chút, chỉ là vô cùng suy yếu, toàn thân nhũn ra giống như bị phản phê.

Trần Hạo nhìn thấy rất đau lòng.

Một trận phong ba, bản thân, Mèo đen và Gà trống chưa bao giờ chật vật như vậy, mà hiện tại cũng đều đã bị thương mất

sức phản kháng.

Kế hoạch nhất định phải thành công!

Nếu không thì tất cả chỉ là góp sức phí thôi.

Trong lòng nghĩ thâm, Trần Hạo nhìn lên đám mây trên bầu trời.

Dường như sự thay đổi của ngọn núi đã khiến đám mây lưỡng lự, nó không chỉ không đánh sét xuống nữa, mà còn có ý bay lên.

Nhưng bây giờ, ngoại trừ đỉnh núi biến mất, cũng không có gì thay đổi, khiến trong lòng Trần Hạo cũng không nắm chắc.

Trận phong ba này, rốt cục có thành không đây?

Chính vào thời điểm Trần Hạo mong chờ, đột nhiên cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn lại thì Trần Hạo co khé miệng lại.

Chỉ thấy một cô gái trông rất thê thảm, mặt đầy oán hận, khập khiễng đi về phía Trần Hạo. Chính là cô gái mặc Kimono bị Trần Hạo ném bao cát hấp dẫn hỏa lực.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người thì Trần Hạo đã bị cô gái này bằm thành ngàn mảnh rồi.

Quá bắt nạt người rồi.

Ném bao cát thì thôi đi, còn mẹ nó gặp phải sét đánh, nếu không phải sức sống mạnh mẽ và thủ đoạn tự bảo vệ nhiều một chút thì lần này thật sự phải chịu thiệt ở đây rồi.

Nhưng dù là như vậy, cô gái cũng mệt lả không còn dáng vẻ gì rồi, so với trước đó quả thực khác một trời một vực.

“Chết, chết đi, chết đi!”

Cô gái bước từng bước đi về phía Trần Hạo.

Cô quyết định rồi, nhất định phải giết chết tiểu tử này, không cần nói gì cả, cứ giết chết, giết chết là được.

Trần Hạo thử cử động nhưng không thể cử động nổi.

Không có pháp lực, một cú ngã này không chỉ ngũ tạng hao tổn, mà xương cốt hình như cũng bị thương, khễ động đã đau không chịu nổi.

Không cử động được dĩ nhiên cũng không có cách nào phản kháng, Trần Hạo cay đắng cười một tiếng.

Cái này mẹ nó đúng là bi kịch.

Đã từng so chiêu với đại Boss, kết quả lại chết trong tay một tiểu loli, cái này nói ra thật mất mặt, quá mất mặt.

Ngay đúng lúc cô gái chậm rãi đi đến gần Trần Hạo, muốn vươn tay bắt Trần Hạo.

Đột nhiên mặt đất rung động, một tiếng kêu vang vọng khắp nơi, chấn động trời xanh.

Bị âm thanh ảnh hưởng, thân thể cô gái lắc lư một cái, ngã xuống đất, tay chỉ cách Trần Hạo một bàn tay. Sau đó cũng không đứng lên nổi nữa.

Lúc này, một luồng ánh sáng trắng phóng từ mặt đất lên tận trời xanh, trong hư không, giống như một con rồng xuyên thẳng qua khiến thế gian đều sợ hãi.

Sau đó luồng sáng trắng giằng co với đám mây.

Dần dần, đám mây nhạt đi và biến mất, bầu trời trở lại nắng ráo sáng sủa.

Sau đó ánh sáng trắng rơi xuống bên người Trần Hạo, hóa thành hình người.

Một đứa trẻ 7,8 tuổi mặc quân trang, eo giắt chiếc kèn nhỏ, tay cầm Hồng Anh thương.

Chương 739: Không theo sáo lộ ra bài

Sự thay đổi của ánh sáng trắng khiến Trần Hạo sững sờ.

Hình ảnh này có gì đó sai sai!

Nhưng sau đó Trần Hạo liền phát hiện nhóc con khiến mình có cảm giác gần gũi thân thiết. Cảm giác đó không thể nói rõ mà cũng không miêu tả rõ ràng được.

Đúng lúc này, nhóc con lại làm một động tác khiến Trần Hạo rất bất ngờ.

Nó quỳ xuống trước mặt Trần Hạo, nghiêm túc đập đầu lạy ba cái.

Sau đó nhóc con đứng dậy, đến trước mặt Trần Hạo và giao tay ra rồi tạch tạch tạch vắn gậy ba ngón tay, sau đó không nói lời nào liền nhét vào miệng Trần Hạo, mèo đen và gà trống.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Nhưng khi ngón tay cho vào miệng liền tan ra, chảy xuống cổ họng, ngay lập tức, một cảm giác thoải mái mà ấm áp lan tỏa.

Những nơi nó đi qua thoải mái như đang được tắm suối nước nóng vậy, cái cảm giác đau nhức cũng biến mất không một dấu vết.

Không bao lâu, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, mình có thể động đậy được.

Hoạt động một chút thân thể, hoàn toàn không có bất cứ cái gì khó chịu cả, ngược lại còn cảm thấy tốt hơn bao giờ hết, siết

chặt nắm đấm, dùng hết sức lực hiện có, cảm giác có thể đánh bay một ngọn núi.

Lúc sau, Trần Hạo cũng thấy gà trống cùng mèo đen đang từ từ đứng lên.

Vết thương của hai đứa nó không những được trị khỏi mà sau khi hồi phục thì hơi thở cũng tăng lên một đoạn.

“Có chuyện gì vậy? Tôi chưa chết à? Kiếp Vân đâu rồi?” Gà trống còn hơi mơ màng, hỏi thăm.

Trần Hạo không có thời gian phản ứng với nó, mà nhìn về phía cậu nhóc.

Nhóc con cười toe toét, trong miệng lại không có con răng nào, giống đứa bé sơ sinh vậy, vang lên tiếng ô a. Sau đó nó vươn tay ra, một ngọn núi phịch một tiếng, sau đó một đường sáng bay ra, rơi xuống trước mặt Trần Hạo, cắm trên mặt đất, chính là Hiên Viên Nhị Đại.

Ở phía bên kia, vài mảnh linh quang chui ra từ lòng đất rồi hội tụ lại xoay quanh mèo đen, một lần nữa ngưng tụ thành một thanh đao lớn.

Mèo đen vui mừng khôn xiết, móng vuốt nâng lên, thanh đao liền dung nhập vào trong lòng bàn tay của nó. Mèo đen vui vẻ đến mức chảy cả nước mắt.

Bây giờ thì Trần đã hiểu.

Nhóc con này đang cảm ơn.

Cảm ơn mình cùng mèo đen và gà trống cố gắng để nó xuất hiện trên thế giới này!

Nhưng loại cảm ơn này, ta thích đấy.

Ít ra cũng không có lỗ vốn mà nhỉ!

Chỉ có điều nhìn về ngoài của nhóc con này nhìn rất quái lạ, làm cho Trần Hạo không nhìn ra được nó là sơn linh thật sự hay là cái gì.

Trong lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, nhóc con liền biến thành ánh sáng trắng bay thẳng đến Cửu Trọng Địa Tạng.

Trần Hạo đang muốn theo thì bước chân đột ngột dừng lại, nhìn về phía cô gái nhỏ.

Bây giờ thì cô gái nhỏ đã khôi phục một chút rồi, cũng có thể động dậy nhưng chưa đứng lên được, nhìn thấy ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía mình, nó liền thay đổi sắc mặt, trở nên yếu ớt rồi nói: “Đại ca ca, đừng giết ta có được không.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Đừng nghịch nữa, người đáng yêu như thế, ta làm sao nhẫn tâm giết người chứ, quay về nghỉ ngơi thật tốt, nhất định phải chữa khỏi vết thương, người còn có rất nhiều sứ mệnh chưa hoàn thành đấy.”

Nói xong, Trần Hạo phát tay thu nó vào lần nữa.

Khi hắn đang định tiếp tục đi, đột nhiên ngọn núi rung chuyển ngày càng mãnh liệt hơn, có một số chỗ trên mặt đất cũng bắt đầu nứt ra, phát ra tiếng vang âm âm.

Trần Hạo biến sắc, bắt lấy gà trống cùng mèo đen, cả người bay lên tới một ngọn núi, nhìn xuống phía dưới liền phát hiện ngọn núi này bị rung chuyển là do một khu vực lớn ở phía trước bị nứt toác, sau đó có một cái gì đó từ dưới đất xông ra ngoài.

Thứ này quá lớn, chừng mấy mét vuông, chỉ lộ ra mỗi một cái đầu, còn phát ra một mùi vị kinh khủng của tà khí.

Trần Hạo trợn mắt hốc mồm.

Không cần nghĩ cũng biết, đây chính là Cửu Trọng Địa Tạng.

Trời ạ, vậy mà chui ra từ mặt đất? Chẳng lẽ là nhóc con đó làm ra à! Giỏi quá đi mất!

Vừa sợ vừa phục, Trần Hạo liền phát hiện, từng bóng ảnh bay ra từ thứ to lớn này, nằm rải rác xung quanh.

Trần Hạo khịt mũi hừ một tiếng, để mèo đen cùng gà trống vây quanh hai bên, bắt đầu ngắm bắn.

Vừa nãy là bị thụ động bắt nạt.

Bây giờ tìm được cơ hội rồi, cũng nên đòi lại mặt mũi.

Gà trống và mèo đen cũng không khách khí, tìm hướng khác nhau tới chúng

Trần Hạo đang nhìn thì đột nhiên ánh mắt khẽ di chuyển.

Hắn thấy được một bóng người đang trốn.

Lúc nhìn thấy rõ ràng đó chính là tên hòa thượng có đôi lông mày trắng.

Lúc trước nếu không phải là hắn, mình sớm đã rời đi. Bị ép phải đuổi tới đây, suýt nữa bị hố, thật sự đáng ghét mà!

Lại nói, loại hàng này đầy lòng từ bi, nói đại nghĩa, kết quả sau khi xoay người thì mình lại bị biến thành trợ thủ của Kim Thân Ma.

Ha ha, muốn chạy à? Nằm mơ đi!

Bóng dáng Trần Hạo bước xuống từ không trung rồi lại đi lên, bóng người xoay chuyển mấy lần, sau khi đứng xuống đất liền đứng chặn đường trốn chạy của tên hòa thượng có lông mày trắng này.

Hòa thượng ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác tức giận, ở giữa đôi lông mày xuất hiện một chữ mày đỏ như máu, cực kỳ bắt mắt.

Trần Hạo cười toe: “Đại sư, lại gặp mặt rồi.”

Hòa thượng có lông mày trắng chấp tay trước ngực, cúi đầu nói: “A Di Đà Phật, tại sao Trần đạo trưởng lại cản đường ta?”

Trần Hạo bĩu môi: “Bây giờ còn cần giả vờ nữa không? Người tự nhìn lại mình xem có chút nào giống một vị cao tăng đắc đạo không? Người không cảm thấy xấu hổ với Phật môn à?”

Hòa thượng có lông mày trắng thở dài rồi nói: “Quả nhiên là kiếp số thay đổi không lường được, Trần đạo trưởng, lão nạp thật sự không nói dối, trước đây ta gây chuyện thì trong lòng lão nạp có nỗi khổ riêng, chỉ cần Trần đạo trưởng để ta rời đi, trong vòng ba ngày lão nạp sẽ viên tịch, trả lại nhân quả.”

Trần Hạo nhìn nhìn tên hòa thượng từ trên xuống dưới sau đó ánh mắt đột nhiên lóe lên, nói: “Đồ vật ở trong ngực của người được mang ra từ trong Địa Tạng nhi.”

Hòa thượng im lặng không nói.

Trần Hạo cười: “Ta hiểu, lão hòa thượng nhà người quả nhiên là rất lợi hại, đối với người khác hung ác, đối với mình còn ác hơn. Người cố ý hút chất độc Kim thân trên người Vương Khải Toàn, là có thể tránh khỏi một phần nguy hiểm ở bên trong Cửu Trọng Địa Tạng, sau đó cố tình đi phá bỏ phong ấn Kim Thân Ma, mục đích không phải vì thả ra Kim Thân Ma, mà là vì đồ vật trong ngực của người, có đúng không?”

Không đợi tên hòa thượng mở miệng liền nói trắng ra luôn, Trần Hạo cười khẩy: “Thực sự tính toán rất giỏi, người có biết hành động này của mình sẽ mang đến kiếp nạn lớn như thế nào cho nhân gian không? Nếu như Kim Thân Ma xuất thế, Phật môn của người phải gánh lấy nhân quả bao lớn...Mà, không đúng, Kim Thân Ma xuất thế là điều chắc chắn...Chuyện này người đã tính ra cho nên cố ý làm ra nó đúng không?”

Trần Hạo thay đổi sắc mặt, ánh mắt nghiêm trang nhìn tên hòa thượng có lông mày trắng.

Hòa thượng vẫn cứ bình tĩnh như thường, mở miệng nói: “Trần đạo trưởng, lão nạp không muốn làm kẻ thù với người, làm ơn nhường đường một chút.”

Trần Hạo hít sâu một cái, mở miệng: “Muốn đi cũng được nhưng đồ vật nhớ để lại.”

Vẻ ác độc trong mắt tên hòa thượng có lông mày trắng lóe ra, thân ảnh đột ngột tiến sát về phía Trần Hạo, chiếc áo cà sa lắc một cái, cơ thể Trần Hạo ngay lập tức vỡ nát, biến thành hư không

“Mới như vậy mà đã không nhìn được động thủ rồi sao, ha ha, đáng tiếc đối thủ của người không phải là ta.” Giọng nói của Trần Hạo vang lên từ hướng khác.

Khi hòa thượng có lông mày trắng quay người nhìn lại thì sắc mặt thay đổi hoàn toàn.

Không biết từ bao giờ, một người đàn ông cao lớn, trên người mặc áo giáp, khí chất hiên ngang đang lơ lửng trên không trung.

Khuôn mặt người đàn ông đầy uy nghiêm, tóc dài bay bay, một tay đang giữ bảo kiếm, dưới chân là bàn khắc hình rắn đang quấn chặt con rùa.

“Thần đạo chi linh, Chân Vũ Đế Quân!”

Hòa thượng có đôi lông mày trắng hít một hơi lạnh, sau đó không chút nghĩ ngợi, trên thân hiện ra kim quang, cả người từ từ đều biến thành màu vàng, giống như Kim Thân La Hán.

Hư ảnh của Đế Quân nhếch miệng cười một tiếng, bay vút sang gần rồi giờ bảo kiếm lên.

Hòa thượng có đôi lông mày trắng ngưng thần chú ý, khi đang chuẩn bị tiếp chiêu thì bị Đệ Quân đập cho một cước, vang lên tiếp bộp, tên hòa thượng bị văng ra, rơi xuống đất còn lăn mấy vòng.

Tên có lông mày trắng: "...”

Trần Hạo: "...”

Chương 740: Một đường sinh cơ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: TGN

Đôi mắt với một cú đập này của Đế Quân, hòa thượng có lông mày trắng hoàn toàn không nghĩ tới, không, phải nói, nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến điều này.

Đường đường là một vị Đế quân, linh hồn của thần, tại sao lại không nghiêm chỉnh chút nào.

Rõ ràng người giơ kiếm ra mà!

Ông ta còn đang hoang mang, Đế Quân lại chơi ngiên, bay vút qua tiền lên lại thêm một cú nữa.

Lần này tên hòa thượng chú ý phòng bị rồi nhưng vẫn bị cú đập này đá bay ra đằng sau.

Tiếp đó, Đế Quân lại thêm nhiều cú đập nữa, đứng đối diện đá.

Mỗi cú đập đều mang theo sức mạnh của thần, vô cùng dữ dội, hòa thượng có đôi lông mày trắng mặc dù không yếu, nhưng so với thần lực của Đế Quân thì lại kém xa, có thể chống đỡ, lại ngăn không được, phải liên tiếp lùi ra phía sau, không kịp trở tay.

Từ xa, Trần Hạohìn thấy cảnh này, khóe miệng co giật.

Từ cú đập này có thể nhìn ra, vị Đế Quân này càng ngày càng có linh tính, ra chiêu khó lòng phòng bị mà.

Dựa theo tiêu chuẩn của thần đạo mà nói thì đây chính là dấu hiệu chân linh thực sự sắp ngưng tụ.

Điều này thật sự lạ thường, nói ra, toàn bộ giới tu hành đều phải chấn động.

Chân linh của thần đạo, cả ngàn năm qua cũng chưa từng xuất hiện, mà bây giờ cũng chẳng có ai.

Đột nhiên xuất hiện một cái, hơn nữa còn là Đế Quân chân linh, đang muốn dọa chết người đây, sau này ai mà dám trêu chọc chứ!

Trong lòng Trần Hạo vô cùng phấn khích.

Lúc trước tạo ra cậu nhóc nhìn thì giỏi lắm nhưng nó cũng không phải là do mình khai quang từ đầu đến cuối, chủ yếu là do linh khí từ địa mạch của Thái Hành Sơn kết hợp với ý niệm của chúng sinh, mình ngưng tụ sức mạnh khai quang chỉ là một kíp nổ, mặc dù quan trọng thật đấy nhưng cũng không đạt tới trình độ có thể khống chế cậu nhóc. Cho nên cậu nhóc này có lợi hại hơn đi chăng nữa thì cũng không có liên quan gì đến mình cả, cùng lắm là sau này xem như đồng đạo giúp đỡ nhau lúc khó khăn mà thôi.

Nhưng Đế Quân lại không giống vậy.

Khi tượng thần Đế Quân trấn áp thôn quý, vào lúc đang suy yếu nhất thì mình khai quang bổ sung vào, cứu nó trở về, sử dụng hơn một trăm năm đạo hạnh mới được nó như bây giờ, chỉ cần lại thu thập đủ nhiều tín ngưỡng chúng sinh, Đế quân hóa chân linh, đó chính là người trong nhà nhé.

Người một nhà không nói hai lời, có Đế quân đại lão ở đây thì sau này Trần Hạo có phải đối mặt với ai cũng có lực lượng của bản thân để đánh trả rồi.

Hòa thượng có đôi lông mày trắng chống đỡ không được liền gằm nhẹ một tiếng, ngời xếp bằng xuống, trên thân kim

quang lóng lánh, sau lưng hiện ra hình ảnh Phật Đà Pháp Tướng.

Đế quân thấy thế thì cười càng vui hơn, chờ tới lúc lông mày trắng ngưng tụ hoàn toàn Phật Đà Pháp Tướng mới giờ bảo kiếm ra, thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng thần thánh vô hạn, một kiếm chém từ đầu xuống.

Vụt một tiếng, tên Phật Đà Pháp Tướng trực tiếp phân thành hai nửa.

Hòa thượng có đôi lông mày trắng hét lên một tiếng thảm thiết, kim quang trên thân tản đi, thay vào đó là một mảng máu đỏ tươi. Sát khí khủng khiếp giống như lũ lụt tràn ra bên ngoài.

Đang lúc Trần Hạo ảo tưởng tốt đẹp về tương lai khi Đế quân ngưng tụ được chân linh thì bị sát khí cho một vố, liền lấy lại tinh thần, sau đó sắc mặt thay đổi hoàn toàn, chuyển sang cảnh giác.

“Đáng hận, đáng ghét, lại là ngươi, lại là ngươi! Phật gia cùng ngươi có thù oán đúng không!” Sát khí khuấy động, một bóng Huyết ảnh hiện hiện trên cơ thể tên hòa thượng lông mày trắng, hóa thành một Phật tượng to lớn đỏ như máu.

Phật tượng nay lại có bộ dạng của Như Lai.

Chỉ là tên Như Lai này lại có tà khí bức người, sát khí như nước thủy triều dâng.

Hư ảnh của Đế quân đứng ngạo nghễ, khuôn mặt cười tươi, tay cầm bảo kiếm, ánh sáng thần thánh hiện ra rõ ràng.

“Còn muốn đánh? Hừ, bắt nạt bản Phật gia bị phong ấn suốt sáu trăm năm nay, bị suy yếu sao? Ngươi chờ, chờ Phật gia thu thập hàng ngàn vạn tà niệm, ngưng tụ được ma đạo Như Lai pháp tướng, đến lúc đó Phật gia lại tới tìm ngươi đánh, để xem ngươi còn có thể kiêu ngạo như bây giờ không.” Huyết Hồng

Như Lai bị khí thế của Đế quân dọa sợ, hoàn toàn không dám đối đầu, thân ảnh lóe lên, thế mà trực tiếp chạy mất.

Hư ảnh của Đế quân nói tha cho nó là tha, thanh kiếm bay vút vào khoảng không, một kiếm lạnh lẽo, trong chớp mắt đã cách xa mấy ngàn mét.

Mà lúc này, ở phía trên khu rừng, nơi bị bão kiếm quét ngang qua có một bóng Huyết Ảnh nổi tung, sau đó vang lên tiếng rống giận của tên Huyết Hồng Như Lai: “Chân Vũ, Phật gia cùng người không chết...”

“Bụp! Huhu!” Đột nhiên lại vang lên tiếng hét, tại vị trí của Huyết Ảnh đó xuất hiện một đĩa nhóc, một tay giữ đồ vật hình vuông, một tay cầm thương Hồng Anh thương, trực tiếp xuyên qua Huyết Ảnh, găm trên mặt đất, tiếng uy hiếp Đế quân cũng dừng lại.

Thế nhưng khi đĩa nhóc đứng xuống mặt đất và đang muốn làm gì đó thì có một vệt sáng thần thánh bay tới, cũng ghim chặt thân thể Huyết Hồng Như Lai. Ánh sáng thần thánh tiêu diệt tà khí, vẻ mặt Huyết Hồng Như Lai khổ sở kêu rên: “Đừng đánh nữa, ta không đi ra nữa, không đi ra vẫn không được sao!”

Đĩa nhóc giật mình, xoay người lại liền thấy Đế quân hờ hững bước tới, với bộ dạng con mồi này là của ta đấy.

Đĩa nhóc nhìn Đế quân, lại nhìn sang Trần Hạo một lát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ khó xử, sau đó quay sang Đế quân rồi vang lên tiếng ô ô ô, giống như đang nói gì đó.

Đế quân mỉm cười nhìn đĩa nhóc, nhưng không thu lại thần kiếm.

Đĩa nhóc đang phân vân, dường như đang muốn đưa ra quyết định gì khó khăn lắm, lại ô ô mấy tiếng nói thêm gì đó.

Lần này Đế quân hơi bất ngờ nhìn sang cậu, cuối cùng cũng khẽ gật đầu một cái.

Trong nháy mắt, thần kiếm đang xuyên qua bóng Huyết Hồng Như Lai liền biến mất không thấy gì nữa.

Huyết Hồng Như Lai tê liệt ngã xuống mặt đất, vẻ mặt bức bối, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm một mình: “Sao ông trời đối xử bất công với tôi quá vậy.”

Cậu nhóc cũng không để ý đến nó, một tay giơ lên hộp hình vuông rồi ném vào thân thể Huyết Hồng Như Lai.

Vật thể hình vuông này chính là Cửu Trọng Địa Tạng, bị cậu nhóc đào ra từ dưới đất rồi thu nhỏ lại và cầm trong tay.

Ngay khi Cửu Trọng Địa Tạng ném ra liền trấn trụ Huyết Hồng Như Lai, sau đó bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, biến thành một hòn đá nhỏ tinh xảo.

Cậu nhóc vẫy tay một cái, tảng đá Như Lai liền tới tay, bị nó nhét vào bọc nhỏ mang theo người.

Sau đó, cậu nhóc nhìn về phía Trần Hạo rồi cười toe toét, cả miệng không có chiếc răng nào/

Trần Hạo đang muốn chào hỏi thì cậu nhóc xoay người lại bay đi, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo: “...”

Lúc này Đế Quân cũng quay người nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt có ánh sáng nổi lên.

Trần Hạo nhìn Đế Quân với vẻ mặt chờ mong.

Chân linh đấy, đây chính là vị thần cao cấp nhất của Đạo giáo và Phật giáo, thậm chí bất cứ giáo phái nào cũng đều hi vọng đạt được cấp bậc cao nhất của Thần.

Chỉ tiếc, mấy trăm năm trước, Tiên Thiên và các phái thần đạo chân linh đã biến mất hoàn toàn rồi, nếu không phải như thế, hơn trăm năm trước, kiếp nạn của Trung Quốc có lẽ không cần các môn phái ra tay, chỉ cần mời mấy vị linh hồn Thần đạo là có thể chỉ ra được mấy tên phản đồ, bắt bọn chúng quỳ xuống đất xin tha mạng rồi.

Hiện tại, anh đây sắp ngưng tụ được chân linh, đây thực sự là chuyện vô cùng may mắn mà.

Ông!

Đột nhiên, thần kiếm trong tay Đế Quân run rẩy, bắn ra mấy chục đường ánh sáng giăng trước mặt Trần Hạo, rồi nhanh chóng chuyển động.

Chờ đến khi ánh sáng tản đi, trên mặt đất xuất hiện tám chữ bạc.

Tiên Thiên không ra, thần đạo không hiện.

Trần Hạo sững người.

Ý gì đây?

Ý là nếu không xuất hiện Tiên Thiên thì Đế quân người cũng không thể ngưng tụ chân linh sao?

Trần Hạo ngẩng đầu, lại phát hiện hư ảnh của Đế quân không thấy nữa, chắc chắn đã quay lại tượng thần rồi.

Trần Hạo im lặng, một lát sau đột nhiên thở dài một tiếng.

Nếu trước đó nghe thấy nói như thế, có lẽ Trần Hạo cũng không hiểu rõ được.

Nhưng khi kết hợp với lúc cậu nhóc xuất thế thì Trần Hạo đã hiểu được sơ qua.

Trên thế giới này đã thiết lập được xu hướng, tu hành xuống dốc, nhân tộc suy thoái. Đừng nói tới thần đạo, Tiên Thiên

cũng không xuất hiện được một người.

Thế nhưng trời đất tổng cộng có 50 đường nhưng lại chỉ tạo ra 49 đường, để lại một đường sống.

Minh, chính là đường sống cuối cùng đó.

Chương 741: Nói được thì làm được

Im lặng lúc lâu sau, Trần Hạo mới xoay người đi sang phía hòa thượng có đôi lông mày trắng .

Hắn ta đang nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Chữ Vạn trên trán biến mất, lúc này hắn ta đang nhìn lên bầu trời, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Khi Trần Hạo tới gần sát thì hòa thượng có lông mày trắng cuối cùng cũng quay đầu nhìn về phía Trần Hạo, tay chặt vật giờ lên, chấp tay trước ngực, sau đó nói: “Trần đạo trưởng, tội lỗi.”

Trần Hạo lắc đầu: “Một tiếng này, không nên nói với ta.”

Hòa thượng có lông mày trắng há miệng, tiếp tục nói: “Những gì ta đã làm không then với phật tâm, nhưng mệnh trời khó cưỡng lại thất bại trong gang tấc, hôm nay, đạo trưởng trấn áp được Kim Thân Ma, cũng coi như là vì Phật môn trừ hại, thế giới thoát khỏi kiếp nạn , lão nạp cũng vui mừng, nhưng đồ vật trong ngực lão nạp, là bảo vật vô giá của Phật môn, không thể thiếu được, vì vậy lão nạp cầu xin đạo hữu, để cho cho Phật môn một chút hi vọng sống.”

Trần Hạo mỉm cười, cúi xuống rồi cầm lấy túi vải màu vàng từ trong ngực của hòa thượng, mở nó ra thì thấy bên trong là một viên hạt châu bằng quả nhãn.

Hạt châu tròn trịa, có màu vàng nhạt, dường như hơi trong suốt, khi cầm trong tay, bên tai Trần Hạo như đang vang lên

tiếng tụng kinh của Phân môn, Phật pháp chân lý, giống như đang tấy não, xoay chuyển không ngừng nghỉ.

Ngón tay Trần Hạo đột nhiên dùng sức, thế mà không có cách nào rung chuyển nửa phần.

Hừ lạnh một tiếng, cánh tay Trần Hạo bỗng nhiên to hơn, gân xanh nổi lên, sức mạnh thần thánh vô tận giữa lòng bàn tay đang bạo phát, bên trong hạt châu vang lên tiếng tạch tạch tạch, ngay lập tức nó bị nứt ra đường vân, cùng lúc đó tiếng tụng kinh biến mất, hạt châu trở nên âm đạm không còn vàng sáng.

Trần Hạo càng thêm dùng sức, trực tiếp bóp nát hạt châu, lúc này mới buông tay ra, một ít bột rải rác bay ra, theo gió trôi đi.

Hòa thượng có đôi lông mày trắng trùng to mắt nhìn Trần Hạo, bờ môi run rẩy mấy lần, muốn nói cái gì đó, lại đột nhiên yên tĩnh, hơi thở hoàn toàn biến mất.

Không biết hẳn ta bị tức chết hay là dọa chết!

Trần Hạo đứng dậy, nói với vẻ lạnh nhạt: “Trước đó cản đường ta đi, ta cũng đã nói đừng hối hận, bây giờ, ta nói được thì làm được.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người, đi sang vị trí của Cửu Trọng Địa Tạng không do dự chút nào.

Một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, đến đây là kết thúc.

Hơn nữa, lần gặp gỡ này cũng khiến cho Trần Hạo có chút giác ngộ.

Thời thế của trời đất đã được thiết lập sẵn thì không thể thay đổi được, trừ mình ra, chỉ sợ không còn người nào có thể thay đổi được nó.

Thế nhưng bây giờ cũng chỉ có một mình mình, không có khả năng đi đối mặt với tất cả mọi thứ, cũng không có khả năng mỗi một lần đều gặp may mắn giống như lần này.

Như vậy cách duy nhất chính là.

Đột phá Tiên Thiên.

Đại thế quan trọng nhất chính là tu hành.

Điều này đại diện cho một vạn thế giới, cắt đứt cơ hội siêu phàm thoát tục.

Chỉ cần mình đột phá Tiên Thiên, chẳng khác nào thay đổi đại thế quan trọng nhất, đến lúc đó, mặc dù nhân tộc không thay đổi xu thế, cũng có thêm nhiều cơ hội.

Khi tới Cửu Trọng Địa Tạng.

Nơi này đã trở thành một vực sâu, sườn núi sâu trăm trượng, bốn phía bao la rộng lớn, có thác nước khe suối, hoặc là nhiều năm sau đó, nơi này chính là hồ nước mới.

Gà trống và mèo đen quay lại, nhìn thấy nơi này đều rất phấn khích, chắc chắn báo được mối thù này xong tâm trạng cũng vui vẻ.

Cũng không có nơi nào đáng để vương vấn, Trần Hạo mỉm cười, chào hai đứa nhóc, chuẩn bị rời đi.

Vừa đi không xa, Trần Hạo liền dừng lại, ánh mắt nhìn về phía sườn núi.

Ở một bụi cỏ trên sườn núi, có một thứ đồ vật thân mềm nằm nửa mình trong đó, chỉ là một nửa xúc tu của bạch tuộc.

Nửa xúc tu này có một chỗ đã bị đổi màu, còn phát ra mùi thơm.

Khi nhìn kỹ lại thì Trần Hạo cạn lời.

Cái thứ này không thể quen thuộc hơn!

Chẳng lẽ sau khi sét đánh con hàng không bị mang đi?

Kiểm tra xung quanh một lần, hoàn toàn không tìm thấy hơi thở của yêu quái bạch tuộc

Thở dài một tiếng, Trần Hạo liền cất nửa xúc tu này đi.

Thật đáng tiếc cho một tấm chắn, thế mà chỉ dùng được hai lần liền hỏng mất rồi!

Sau này nếu gặp khó khăn như thế nữa thì chỉ còn lại cô gái mặc kimono nữa thôi, cũng không biết cơ thể nhỏ bé này còn có thể gánh vác được hay không!

Trần Hạo suy nghĩ nhưng bước chân cũng không dừng lại, mang theo mèo đen cùng gà trống, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay khi Trần Hạo vừa rời đi không lâu, ở trên một bãi cỏ, đột nhiên bùn đất lật lên, sau đó một con yêu quái bạch tuộc toàn thân đầy vết thương, da tróc thịt bong, hình tượng đáng sợ bò ra.

Hơi thở quá yếu, bò cũng tốn sức.

Nhưng khi nhìn thấy đám Trần Hạo đi xa, trong lòng yêu quái bạch tuộc vui vẻ vô cùng.

Cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay ghê gớm kia, chờ xem, chờ ta trở nên mạnh mẽ hơn, ta không chỉ muốn tìm người báo thù, còn muốn tàn sát ngàn vạn nhân tộc, rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay.

Yêu quái bạch tuộc tự gào thét trong lòng.

Con bạch tuộc phấn khích, đang định quay người đi theo hướng ngược lại thì bị một mũi thương xuyên qua cơ thể, khiến nó không thể động đậy.

Yêu quái bạch tuộc múa may xúc tu thể hiện sự kinh hoàng, khi nó quay đầu lại thì nhìn thấy người dùng sức đâm nó là một đứa bé.

Lúc này đứa bé nhìn yêu quái bạch tuộc và nhếch miệng cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy vui vẻ. Sau đó nâng thương Hồng Anh lên và kéo theo con mồi đi thẳng vào trong núi.

Yêu quái bạch tuộc: "..."

Khi ra khỏi núi và bước vào thôn, bên trong không có một người nào cả, chắc là rút lui rồi.

Nhưng khi đôi mắt đảo một lượt, Trần Hạo liền nhíu mày, rồi lại cười phá lên, sau đó Trần Hạo móc ra điện thoại, bấm gọi.

Điện thoại vừa được kết nối liền vang lên tiếng nói vội vàng của Đái Vân: "Trần đạo hữu, ngươi không sao chứ?"

Trần Hạo nói: "Còn chưa có chết."

"Vậy là tốt rồi, mà, bên Thái Hành Sơn sao rồi? Trước đó nhìn vệ tinh giám sát, toàn bộ vùng Thái Hành Sơn bị mất hiệu lực, căn bản không nhìn thấy cái gì, ta còn lo lắng lắm." Đái Vân vừa cười vừa nói.

Trần Hạo nói: "Vấn đề đã giải quyết, Cửu Trọng Địa Tạng cũng biến mất, bên kia xuất hiện một cái hố, các ngươi có thể báo chính quyền nơi đó nghiêm cấm người bình thường ở phụ cận tới gần, tránh gặp nguy hiểm."

Đái Vân: "..."

Trần Hạo tiếp tục nói: "Ngoài ra ta còn có một chuyện không rõ, Đái Vân đạo hữu, ta muốn biết, ngươi đã nói thông báo cho Đạo môn và Phật môn rồi, vậy bọn họ trả lời như thế nào? Bao giờ thì đến hỗ trợ đây?"

Đái Vân thở dài: “Trần đạo hữu, không dám gạt ngươi, trước đó bên phía chúng ta xuất hiện lần thứ ba chuyện âm binh mượn đường, giống như nước Bồng Tử vậy, chỉ là bên chúng ta kịp thời sơ tán, mặc dù tổn thất không nhỏ nhưng cũng coi như có thể chấp nhận được. Hiện tại cả Đạo môn và Phật môn, thậm chí mấy môn phái có quan hệ tốt với chúng ta cũng điều động phần lớn lực lượng dùng để phòng ngự, ngươi cũng biết so với nước Bồng Tử chật hẹp nhỏ bé, Trung Quốc ta đất rộng của nhiều, âm binh mượn đường tổng cộng có vài chục chỗ, cho nên Đạo môn phái mấy người qua đang đi trên đường, còn Phật môn thì chưa thấy báo tin quay lại.”

Trần Hạo cười: “Chuyện âm binh mượn đường ta hiểu, nhưng thái độ của Phật môn như vậy ta không chấp nhận được, Cửu Trọng Địa Tạng vốn là thánh địa của Phật môn, rắc rối này là của bọn họ, vì sao không tự nhìn lấy? Mà lần này, ta lại còn bị một vị cao tăng của Phật môn ép đi đối mặt với Cửu Trọng Địa Tạng, trong chuyện này, Phật môn đóng vai gì?”

Đái Vân giật mình, đang muốn hỏi thăm chi tiết, Trần Hạo liền tiếp tục nói: “Thôi được rồi, lấy oán báo oán, ta cũng đã làm xong chuyện mình vui lòng rồi, còn Phật môn muốn làm thế nào thì cũng không có liên quan gì đến ta nữa, chỉ hi vọng sau này bọn họ đừng liên lụy đến ta là được, nếu không thì ta cũng không ngại ngừng gì mà làm ra một số chuyện khiến họ phải hối hận đâu. Ủ mà Đái Vân đạo hữu này, ngươi nói chuyện âm binh mượn đường loại thứ ba có bất thường, vậy ở Vu Sơn bây giờ thì thế nào rồi?”

Đái Vân nói: “Mỗi một nơi đều có biểu hiện khác nhau, âm binh mượn đường ở Vu Sơn biểu hiện ở trên không trung, rất kỳ quái.”

Trần Hạo hơi mơ hồ, không hiểu cho lắm liền hỏi lại: “Ý là sao?”

Đái Vân nói: “Nói ra chắc người không tin, khi xuất hiện bất thường thì những người dân ở lại đó bỗng nhiên trẻ ra, mà ở lại càng lâu thì càng trẻ, giống như cái lão hoàn đồng vậy.”

“Còn có chuyện tốt như vậy à!” Trần Hạo kinh ngạc.

“Chuyện tốt? Trần đạo hữu nghĩ nhiều rồi, chỉ cần tiến vào liền trẻ lại mãi cho đến khi biến thành trạng thái thai nhi, nếu như đang trẻ được một nửa mà đi ra ngoài thì sẽ nhanh già hơn, trẻ bao nhiêu thì già bấy nhiêu, người cảm thấy, đây là chuyện tốt sao?”

Trần Hạo hít một hơi lạnh lẽo.

Chuyện này thật sự quá tà môn rồi!

Chương 742: Trên đường gặp dị thường

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo lại gọi cho Liêu Nhất Ba để hỏi thăm tình huống.

Liêu Nhất Ba lại rất hăng hái.

Do công việc thành công ở trấn nhỏ đầu tiên nên sự tự tin của hắn tăng cao, từ khi đi khỏi trấn nhỏ liền cả đường đi tuyên truyền tín ngưỡng Đế Quân, không thể không nói tuy thực lực của hắn không ra gì nhưng là mồm mép lại giỏi, một đường đi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi liền tăng thêm cho Đế Quân đại lão hơn mấy vạn tín đồ.

Đối với hành động của Liêu Nhất Ba, Trần Hạo bày tỏ sự khẳng định và ủng hộ, sau đó bảo Linh Xa đi theo bảo vệ cho hắn ta, sau đó đi những nơi đã từng xuất hiện hiện tượng kỳ lạ tuyên truyền tín ngưỡng của Đế Quân, tìm thêm cho Đế Quân tín ngưỡng đủ để tấn thăng lên chân linh.

Một lúc sau, Trần Hạo cất điện thoại vào túi, lái xe việt dã rời khỏi thôn.

Vào lúc mười một giờ đêm, Trần Hạo mới đến thị trấn nhỏ, vào khách sạn lại gặp Vương Gia ở đó.

Chỉ là lần này lại không nhìn thấy Hứa Thanh.

Cứ nghĩ là đôi ca, sau một đêm nghỉ ngơi, ngày thứ hai Trần Hạo liền trả phòng, nhưng không thấy Hứa Thanh xuất hiện, hắn tò mò nên hỏi một câu, khi nhận được câu trả lời của nhân viên phục vụ thì Trần Hạo sửng sờ.

Ở quầy lễ tân của khách sạn căn bản không có một nhân viên nào tên là Hứa Thanh, mặc dù Trần Hạo đã miêu tả sơ

qua nhưng bọn họ cũng trả lời chưa bao giờ gặp.

Trần Hạo im lặng.

Mới chỉ qua mấy ngày thôi, dù Hứa Thanh không làm việc này cũng phải cầm tiền lương mới đi được chứ!

Bỗng nhiên không thấy tăm hơi, chuyện này là do cô ấy tự quyết định hay là có người âm thầm sắp xếp?

Nghĩ mãi mà không ra nên cũng chẳng suy nghĩ thêm nữa, bởi vì cũng không tìm được người thì nghĩ cũng chẳng có lợi ích gì.

Sau khi rời khỏi khách sạn, Trần Hạo lái xe trực tiếp đi phía Nam.

Âm binh mượn đường có sự thay đổi, làm cho Trần Hạo không có tâm trạng ung dung thông thả, cần về gấp để xem như thế nào, không biết Tam Thủy Quan có bị ảnh hưởng gì không.

Đi trên đường cao tốc, Trần Hạo còn chưa nhìn thấy bất thường ở nhà mình đã gặp phải chuyện khác.

Đang ở đoạn đầu của đường cao tốc mà đã bị tắc nghẽn như thế này rồi.

Nhìn lên phía trước mắt hình như có mây đen, không có sấm sét, cũng không mưa, nhưng mây đen cuộn cuộn, từ đầu đến cuối không biến mất.

Trần Hạo nhìn thấy liền biết điều này không hình thành theo theo cách tự nhiên.

Lúc này Trần Hạo liền lái xe băng qua đường, chạy hơn hai cây số, đi tới một biển báo cảnh báo nguy hiểm.

Đường cao tốc ở khu vực này bị phá, sau đó mở ra một đoạn đường đất ở bên cạnh để xe đi vòng, còn lắp thêm các

biển báo cảnh báo nguy hiểm.

Nếu lái xe không hiểu chỗ nào thì có đội tuần tra kiên nhẫn thông báo là phía trước có xuất hiện sự cố bất ngờ, không thể thông hành được, trước mắt đường cao tốc đã bị phong tỏa, những chiếc xe đi vào đường cao tốc có thể đi theo đường nhỏ đi vòng, cũng không cần nộp phí qua đường.

Trần Hạo lái xe qua đây, nhân viên tuần tra nhanh chóng đến hỏi.

Trần Hạo không thích làm nhảm nhiều lời, liền trực tiếp móc ra một tấm thẻ, rồi nói: “Ta là người thuộc bộ phận chuyên xử lý những việc này, kéo tấm cảnh báo ra, ta đi vào nhìn một chút.”

Nhân viên tuần tra sững sờ, không biết nên nói như thế nào.

Trần Hạo nói: “Nếu người không tin, có thể liên hệ với cấp trên để hỏi.”

Nhân viên tuần tra nhìn vẻ mặt thành thật của Trần Hạo cũng không giống như đang nói láo, lúc này mới lấy ra bộ đàm bắt đầu liên lạc.

Không bao lâu, nhân viên tuần tra cúi chào Trần Hạo một cách nghiêm trang, rồi chạy đến chỗ tấm cảnh báo, mở đường ra cho xe qua.

Trần Hạo trực tiếp lái xe qua đó.

Khi nhân viên dự định đóng lại, có một chiếc xe cũng đi theo Trần Hạo, từ ven đường chạy vọt qua, đi theo sau xe Trần Hạo.

Nhân viên ngỡ ngác, không biết đây có phải là người đi cùng Trần Hạo không, có nên ngăn cản hay không.

Nhưng mà sau đó chiếc xe kia và xe của Trần Hạo đã đi xa rồi, muốn ngăn cũng không kịp nữa.

Nhân viên tuần tra đành phải phong tỏa lại con đường, tiếp tục hướng dẫn mấy chiếc xe phía sau, tránh nhiều xe đi vào nữa lại càng phiền phức hơn.

Không đến mười phút, Trần Hạo liền thấy khu vực có mây đen che khuất.

Phạm vi bị che khuất không nhỏ, bao phủ cả một đoạn đường trên đường cao tốc và một thị trấn nhỏ bên cạnh.

Trần Hạo dừng xe, nhìn sang.

Thị trấn nhỏ cũng không xa lắm, vẫn có thể nhìn thấy có người đang đi lại, còn có mơ hồ còn có thể nhìn thấy có người có xe đang di chuyển.

Thế nhưng Trần Hạo cảm thấy trong thị trấn nhỏ không có sự sống, tĩnh mịch, thứ nhìn thấy được bằng mắt khác hoàn toàn với cảm nhận của mình.

Ngoài ra đó chính là mây đen bao phủ phía trên.

Đám mây đen cuộn cuộn không ngớt, che phủ cả bầu trời, phạm vi phía dưới nó là một tối tăm.

Nhưng có mây đen lại không mưa, không có sét đánh, mây trên trời lăn qua lăn lại thành nhiều hình khác nhau, giống như một đĩa bé nghịch ngợm đang chơi đùa vậy.

Khi hắn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên vang lên tiếng xe, sau đó có một chiếc xe chạy vụt qua bên cạnh xe của Trần Hạo.

Trần Hạo giật mình, sau đó thay đổi sắc mặt.

Mẹ nó đùa nào vậy, không muốn sống nữa à!

Trần Hạo liền mở cửa xe, muốn hét lên, nhưng mà chiếc xe này không phải chạy với tốc độ bình thường, lúc này đã chạy cách đây mấy trăm mét rồi, có hét lên cũng không kịp.

Lúc sau cũng không chờ hành động tiếp theo của Trần Hạo thì hẳn lại thấy chiếc xe xông vào chỗ mây đen bao phủ bỗng nhiên đổi hướng, từ đường cao tốc chạy vụt xuống dưới, lao vào đồng đồ nát ở ven đường, sau đó im lặng.

Trần Hạo nhìn về phía đồng đồ nát, trong nháy mắt hít một hơi lạnh lẽo.

Trong đồng đồ nát đó tất cả đều là những chiếc xe, chất thành một đồng to, chắc là trước đó có không ít xe đi qua bị hại.

Mẹ nó chuyện này khẳng định là nơi bất thường sau khi âm binh mượn đường rồi.

Nhìn bốn phía xung quanh cũng không có người giải quyết, cũng không biết là do mới xuất hiện chưa kịp giải quyết hay là nơi bất thường quá nhiều, cho dù là bộ môn có liên quan cũng không có khả năng phái nhiều người đến giải quyết hết tất cả mọi nơi được.

Bỗng nhiên vào lúc này mèo đen meo ô một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn phía dưới đám mây đen.

Gà trống phiên dịch: “Hạo ca, Miêu tử nói, trong đám mây đen giống như có một đồ vật rất tà ác, nó cũng đang quan sát chúng ta.”

Trần Hạo nói: “Có thể nhận ra nó là thứ gì không?”

Mèo đen lắc đầu.

Trần Hạo tiếp tục hỏi: “Từng đánh nhau với nó chưa?”

Mèo đen dừng lại, meo ô một tiếng.

Gà trống nói: “Miêu tử nói, thứ này không có thân thể, rất khó đối phó.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ kiéc qua, hỏi: “Chỉ có một cái, hay là có rất nhiều?”

Gà trống nói: “Miêu tử nói chỉ có một cái thôi, nhưng mà đám mây đó rất kỳ lạ, giống như đang liên kết với thứ gì đó.”

Trần Hạo dứt khoát nói: “Vậy là được rồi, tiểu Hắc, đợi chút nữa ta lái xe từ nơi này qua đó, nếu như vật kia tới gần chúng ta, người liền nhắc nhở ta nhé.”

Mèo đen gật gật đầu.

Lúc này Trần Hạo khởi động xe, từ từ tăng tốc, tiến vào khu vực mây đen bao phủ.

Khi vào tới hơn trăm mét, Trần Hạo liền cảm giác trên da hơi lạnh, giống như có thứ tà ác nào đó đang đến gần.

Sau đó mèo đen meo ô một tiếng, gà trống vội vàng nói: “Hạo ca, nó ở bên trái.”

Trần Hạo vung tay trái lên không chút do dự.

Sau một lúc, sự lạnh lẽo bao vây quanh mình liền biến mất.

Trần Hạo hỏi: “Thế nào rồi?”

Mèo đen meo ô một tiếng, nhảy lên vai Trần Hạo, dùng sức liếm mặt hắn.

Gà trống kêu lên: “Hạo ca quá lợi hại, đồ vật kia bị anh thu rồi.”

Trần Hạo dừng xe, cảm giác được Tụ Lý Càn Khôn.

Quả nhiên, không gian bên trong Tụ Lý Càn Khôn không gian bên trong, một thứ giống như sương mù đang bay tới bay lui, giống như một con ong không tìm thấy lối thoát.

Trần Hạo cười, không chế bằng ý niệm, đưa nó vào khu vực cô gái nhỏ mặc kimono.

Cô gái nhỏ đang mặc kimono đang tỏa ra ánh sáng màu xanh nhìn thấy màn sương mù cũng giạt mình, sau đó ánh mắt lại hiện ra nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

Chương 743: Hiểm họa gia môn khẩu

Đám sương mù kia đã bị Trần Hạo thu lấy, mây đen vùn vủ cuộn cuộn lúc ban đầu bỗng trở nên tĩnh lặng, hơn nữa nó còn có chiều hướng dần dần tan biến đi.

Đưa mắt theo dõi một lúc, Trần Hạo tiến đến trước đồng xe đổ nát.

Dưới toàn bộ sườn dốc cao, trải dài hàng chục mét, khắp nơi đều là những xe cộ, còn có vài chiếc chất chồng lên nhau tạo thành quả đồi nhỏ.

Chiếc đại bồn phía trước cũng đã lật nhào lên trên mây chiếc xe. Trần Hạo bước đến phía trước chiếc xe thì thấy phía trong có một người đàn ông khôi ngô, vóc người to lớn cùng một người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt. Trông cả hai hình nh bị thương không nghiêm trọng gì mấy nhưng đều đã chết,, chết không nhắm mắt, ngay cả hồn phách cũng đều tiêu tán biến mất.

Hắn lắc lắc đầu, từ bỏ công cuộc giải cứu, lái xe rời đi. Đi được hơn 10 dặm thì gặp phải rào cản an ninh, một viên tuần cảnh tiến đến dò hỏi. Trần Hạo lại lấy ra một tấm thẻ và dùng bộ phận có liên quan như một lá chắn cho mình. Hắn đi qua một cách suông sẻ

Liền sau đó hắn chạy như bay về phía trước.

Buổi chiều ngày hôm sau, Trần Hạo vội vã chạy tới Vu Sơn và đã nhìn thấy Tam Thủy Quan.

Cửu Biệt Quy Lai, Tam Sinh Thân Thiết.

Trần Hạo vừa dừng xe thì Hắc Miêu và Tử Phượng đã một bước đi xuống trước, vô cùng thích thú nhảy vào trong nội quan. Trần Hạo khẽ cười xuống xe bước vào trong. Đến môn khẩu thì nghe thấy một âm thanh vui vẻ từ bên trong truyền đến: “Ôi tiểu hoàng, tiểu hắc các người trở về rồi. Có phải quan chủ cũng trở về không? Tốt quá rồi, bây giờ ta đi nấu cơm ngay đây.”

Đó là tiếng của Triệu Linh Xảo nàng.

Trần Hạo đang muốn chào hỏi thì ngạc nhiên phát hiện trong nội quan còn có không ít người, ngoài Triệu Linh Xảo đã chạy đi nấu cơm thì còn có Tam Vị đạo trưởng và đệ tử của hắn. Còn có Tiền Tuyết Liên, người đã “được” hắn tống đi Linh Đan Môn như một tiểu chuột bạch. Ngoài ra còn có một lão già mà hắn chưa từng gặp bao giờ.

Khi nhìn đến lão già ấy, Trần Hạo liếc mắt chăm chăm vào lão, không phải vì lão ăn mặc rách nát mà là khí tức trên người lão quá cổ quái. Hình như là người trong đồng đạo nhưng khí tức lại không ổn định, lúc mạnh lúc yếu. Trông có vẻ điên điên dại dại, lúc này lão đang uống rượu, cả gương mặt đầy vẻ hoan hỉ.

Nhìn thấy Trần Hạo, Tam Vị đạo trưởng bước nhanh lên phía trước, mở lời: “Trần đạo hữu, có thể xem như là người đã trở về không?”

Trần Hạo bật cười và nói: “Tam Vị đạo hữu, đây là như thế nào đây?”

Tam Vị đạo trưởng cười khỏ: “Trần đạo hữu, ta không tin là chưa có ai nói cho người biết tình hình dị thường hiện giờ, Linh Đan Môn của ta ở cự li rất gần với khu dị thường.”

Nét mặt Trần Hạo ngạc nhiên trả lời “Cũng không tính là gần đâu, lẽ nào nó cũng đã bị ảnh hưởng?”

Tam Vị đạo trưởng gật đầu: “Ồ bên trong khu dị thường đó rất đáng sợ, ngoại vi cũng đã hứng chịu rất nhiều ảnh hưởng, quan trọng là dược điền của Linh Đan Môn mà ta khai lập ra đều đã bị phá hủy hoàn toàn!” Tam Vị đạo trưởng thuật lại, cả gương mặt hẳn đầy vẻ buồn rầu, xem ra quả thật là rất thương tâm.

Trần Hạo vô cùng cả kinh, vội vàng dò hỏi thì Tam Vị đạo trưởng mới giải thích vài thứ cho hẳn

Hóa ra là vài ngày trước dị thường đã bắt đầu xuất hiện, hơn nữa nó còn xuất hiện trong “lặng yên không một tiếng động” làm cho ai cũng không phát hiện ra.

Sớm muộn gì nó cũng xảy đến, một số nơi dị thường bỏ qua lệnh di dời của chính phủ thậm chí còn đưa ra mọi loại yêu cầu. Bởi vậy, những người chưa chịu dời đi bắt đầu sinh trưởng ngược một cách thần kỳ. Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, từ một ông lão vốn dĩ đã hơn 70 tuổi lại phủ đầy tóc đen, nếp nhăn cũng giảm đi đáng kể. Một số người từ 40, 50 tuổi cũng đã trở lại là những thanh niên trai tráng, mắt cũng sáng lên không ít.

Rồi sự việc này đã thu hút sự chú ý của những người khác, đặc biệt là rất nhiều phụ nữ lớn tuổi không màng mạng sống mà xâm nhập vào vùng đất dị thường và cuối cùng cũng đều hóa trẻ lại. Xem ra đây là một chuyện vô cùng tốt đẹp, trong cuộc sống này con người ta vẫn chưa muốn đón nhận sự già đi mà cầu sự bất tử mãi mãi!

Nhưng chẳng bao lâu, điều đáng sợ đã xảy ra. Không có cách nào để có thể ngừng hẳn sự sinh trưởng ngược, đang là một đứa trẻ 7, 8 tuổi lại hóa ngược trở lại thành hài nhi, rồi tiếp tục từ hài nhi thái hóa thành một phôi thai nhỏ. Từ đó gây ra nỗi sợ hãi bao trùm lấy tất cả mọi người. Có người bắt đầu chạy ra ngoài mới phát hiện rằng ra ngoài cũng không xong vì

người nào ra khỏi đó sẽ già đi với tốc độ nhanh hơn, có vài cụ lão trở nên già yếu đến chết

Ngay lúc đó mọi người mới nhớ đến chính phủ rồi yêu cầu sự giúp đỡ. Tiếc là khi đối mặt với chuyện dị thường này, mấy bộ phận có liên quan cũng chỉ có thể canh giữ phòng bị, hoàn toàn không có tài liệu tin tức nào hơn, giúp được chỗ nào đây khi chỉ có thể ngăn cản người vào khu vực cấm dị thường nhiều hơn mà thôi.

Mấy chuyện này không liên quan đến Linh Đan Môn. Thậm chí Tam Vị đạo trưởng còn định thử ngăn chặn tình hình trẻ ngược hoặc lão hóa này nhưng đáng tiếc là không có đầu cơ manh mối nào cả. Rồi đến ngày hôm qua, Tam Vị đạo trưởng mới phát hiện sự dị thường dường như vẫn có thể ảnh hưởng đến vùng xung quanh. Chắc hẳn khu dị thường nằm ở vị trí trung tâm, toàn bộ cây cỏ trong phạm vi 10 dặm đều bắt đầu biến đổi bất thường: một bụi cỏ nhỏ đã có thể cao lớn bằng một cái cây nhỏ, một gốc cây lớn lại biến thành đại thụ chọc trời khác nào một khu rừng thâm sâu thời hoang cổ?

Linh Đan Môn cách khu vực dị thường cũng khoảng mười mấy dặm tự nhiên cũng hứng chịu ảnh hưởng: các loại linh dược được gieo trồng cũng hóa khổng lồ còn mang theo hình thù kỳ quái, nhưng làm cho Tam Vị đạo trưởng không thể chịu nổi nhất chính là dược tính của mấy linh dược kia đều biến chất. Ngay cả một loại linh dược dễ kết hợp nhất sau khi luyện chế ra cũng biến thành độc dược.

Chưa hết, xung quanh khu vực dị thường cũng tập hợp mọi loại động vật nhỏ. Những loại thú nhỏ đó đều trở nên hung tàn khác thường và chúng vô cùng thù địch con người, hễ thấy là tấn công.

Trước mắt, trong vòng trăm dặm xung quanh khu vực dị thường không có lấy một bóng người.

Chương 744: Ma giáo chiêu sinh

Trò chuyện được vài câu thì Trần Hạo nhìn về phía ông lão, hỏi: “Tam Vị đạo trưởng, vị này là?”

Tam Vị đạo trưởng vội trả lời: “Đây là Túy đạo nhân của Phục Ngưu Sơn, ông ấy đến đây để cầu cứu đạo hữu”

Trần Hạo bồi rồi đưa ánh nhìn đánh giá về Túy đạo nhân. Lúc này lão ấy đang trầm mê trong mỹ tửu, không cười ha hả một cách ngậy đại thì là một cái nhếch mép, vẻ mặt đầy hương thụ. Đây cũng gọi là đến cầu cứu sao? Người có chắc đây không phải là chạy từ viện thần kinh ra không?

Tựa hồ nhìn ra nỗi nghi hoặc của Trần Hạo, Tam Vị đạo trưởng liền giải thích: “Trần đạo hữu, Túy đạo nhân chính là như vậy đấy, trong lúc tu luyện ông ấy gặp sự cố, kết cục biến bản thân thành điên điên dại dại. Trong một ngày chỉ có giờ Tý là minh mẫn, còn những thời điểm khác chẳng khác nào kẻ ngốc, lại còn cực kỳ thích uống rượu bởi thế mới có biệt hiệu là Túy đạo nhân”

Trần Hạo không còn gì để nói.

Tu luyện đến mức biến thành một kẻ ngu si, đây thật là mở mang tầm mắt rồi.

“Tam Vị đạo trưởng, vị Túy đạo nhân kia muốn cầu cứu chuyện gì?” Trần Hạo

hỏi.

Tam Vị đạo trưởng lên tiếng trả lời: “Chuyện này hầu như người người ở Trung Hoa đều biết. Hơn 30 năm trước, một vị đạo lữ của Túy đạo nhân bị người tấn công, thân chết biến đầu

mất. Không chỉ có vậy, hồn phách ông ta cũng đều bị tổn hại đến cả đầu thai cũng không được. 30 năm trở lại đây, Túy đạo nhân cầu sự trợ giúp ở tứ phương, đáng tiếc là tàn hồn yếu ớt, đạo pháp vô vi không ai có thể giúp được. Túy đạo nhân cũng là vì tu hành bí pháp độ hồn mới dẫn đến kết cục điên dại như bây giờ”

Trần Hạo như bừng tỉnh chợt hỏi: “Nói như thế thì ông ấy biết ta thích giúp đỡ âm hồn cho nên mới qua đây tìm ta phải không?”

Tam Vị đạo trưởng gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng nếu đạo hữu không có cách thì cứ nói thẳng, Túy đạo nhân sẽ không cưỡng cầu, tự ông sẽ rời đi”

Trần Hạo trầm ngâm trong giây lát, mở lời: “Thực sự rất khó để giúp đỡ tàn hồn nhưng nếu đã cầu tới cửa rồi thì vô tình quá cũng không hay, đợi khi ông ấy tỉnh rượu thì bàn bạc cho kĩ càng”

Tam Vị đạo trưởng khẽ gật đầu đồng ý.

“Này, vẫn còn ta! Trần Hạo, người có phải là nên cho ta một lời giải thích không?” Tiên Tuyết Như nhìn Trần Hạo với vẻ không hài lòng.

Trần Hạo bật cười: “Bác sĩ Tiên, nhiều ngày không gặp sắc mặt người có vẻ hồng hào, da dẻ trắng trẻo hơn đỏ nha, quả là chăm sóc rất tốt.”

Tiên Tuyết Như đắc ý nói “Đó là do bản cô nương từ khi sinh ra đã được trời ban cho sắc đẹp không già đi cũng không chết đi... không đúng, ta nói người đừng hòng chuyển chủ đề, người tổng ta đi làm dược nhân là có ý gì đây? Người có biết khoảng thời gian này ta bị hút bao nhiêu máu không hả?”

Sau khi “giải tỏa nỗi lòng” xong xuôi, Tiên Tuyết Như nhìn chăm chăm vào Trần Hạo

Hắn mỉm cười: “Sau đó thì sao? Sau khi bị lấy máu có cảm giác gì không?”

Tiền Tuyết Như sững người nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Vẫn chưa nói, cảm giác bị lấy máu cực kỳ dễ chịu, nhất là sau khi lấy máu xong rồi uống một ít máu heo máu dê đông lạnh, có loại làm mát tận tâm can, sáng khoái ngắt ngay”

“Cho nên, như ta đã nói, ta đối với việc đi Linh Đan Môn chính là hưởng thụ cuộc sống nhân sinh này, đồng thời trong lúc vui sướng vẫn có thể cống hiến cho loài người, công đức vô biên. Ta dám nói cứ tiếp tục duy trì thể này thì chỉ cần nghiên cứu ra vài loại đan điền có ích cho con người thì cho dù ta công đức không thành tiên cũng có thể tự bảo vệ bản thân. Ai cũng không dám động vào ta nữa, tu hành lại tốt hơn biết bao.” Trần Hạo cướp lời của cô.

Tiền Tuyết Như lại không bị kích động, tùm tùm cười nhìn Trần Hạo không nói câu nào

Hắn bị nhìn đến ngại ngùng, khẽ cười nói: “Được rồi, không nói mấy chuyện sáo rỗng nữa. Người có cách gì cứ nói”

Tiền Tuyết Như nhoẻn miệng cười để lộ hàm răng trắng tinh đều tăm tắp của mình: “Ta cũng không cần người làm cái gì, chuyện được nhân ta cũng có thể tiếp tục làm. Nhưng có điều, ta có một yêu cầu, ta muốn làm lão sư”

Trần Hạo sững sốt nhìn cô: “Lão sư cái gì?”

Tiền Tuyết Như đáp lại: “Làm lão sư cho trường học ở phía sau đó, người không biết ta tình cờ phát hiện trong trường có một thằng nhóc cũng thích máu giống ta!”

Trần Hạo kinh ngạc một phen

Trường học sau núi, đó chẳng phải là ma giáo của cô Hùng à?

Thích máu?

Không phải chứ, dưới nền giáo dục áp lực cao của cô Hùng lại có thể tồn tại tiêu quý ác tính?

Trần Hạo ném cho Tiền Tuyết Như một ánh nhìn ngờ vực, nói: “Việc làm lão sư lời ta không thể tính, cô Hùng lên tiếng mới tính”

“Thế thì được, ta đã đến chào hỏi cô Hùng rồi, cô ấy bảo nếu quan chủ không có ý kiến thì ta có thể nhậm chức.” Tiền Tuyết Như đắc ý lên tiếng

Hắn lại hỏi: “Thế ngươi có thể dạy cái gì?”

Tiền Tuyết Như bật cười lớn giọng: “Đây chẳng phải là một câu hỏi thừa thãi à? Ta đây học y, Trung y, Đông y đều tinh thông. Sở trường đặc biệt nhất chính là giải phẫu”

Trần Hạo: “... ..”

Tối, sau khi ăn uống no say, Trần Hạo trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi. Hắn ngồi xuống, chân xếp bằng, bắt đầu sắp xếp những thứ thu thập được từ chuyến đi vừa rồi.

Nói ra thì thu hoạch cũng không tồi. Trước tiên là đạo hạnh, hiện tại đã qua 60 năm, sắp gần 70 năm rồi. Khoảng cách 100 năm đạo hạnh không còn xa nữa.

Sức mạnh này đã đạt đến cấp độ hạng nhất trong giới tu hành hiện tại. Đặt ở đạo môn của các phái thì đây chính là trụ cột.

Tuy nhiên, nhiệm vụ lần này hắn còn vài việc chưa làm, sức mạnh thần thông cũng không gia tăng thêm. Nhưng sau bao lần thăng cấp theo đạo hạnh, nhiều lần chiến đấu, Trần Hạo cũng hiểu rõ nhiều hơn về sức mạnh thần thông của mình và nhất là Tụ Lý Càn Khôn. Lúc trước chỉ cảm thấy nó tương tự chiếc túi lưu trữ nên rất ít khi dùng. Nhưng sau khi thu nạp

yêu quái bạch tuộc và cô gái nhỏ trong Tử thành, Trần Hạo mới phát hiện Tụ Lý Càn Khôn không phải không lợi hại mà là bản thân quá xem nhẹ uy lực của nó.

Dù sao đây cũng là trong thần thoại, ngay cả đại sức mạnh thần thông của Tôn Đại Thánh cũng không hề kháng cự, nghe đâu nó đã tu luyện đến đỉnh cao và có thể thu gọn cả đất trời vào bên trong.

Dù là bây giờ khả năng mà bản thân nắm giữ còn ít nhưng lại không thể xem thường sức mạnh tiềm ẩn. Hoàn toàn là là át chủ bài khi đối phó với các phi sinh linh thể còn chưa vào Tiên Thiên. Bởi vậy khi quay về, Trần Hạo đã chú tâm nghiên cứu Tụ Lý Càn Khôn, bỏ ra không ít tâm tư, về sau có thể sử dụng như một đòn sát thủ.

Mặc khác chính là sự trở lại của Hiên Viên Nhị Đại.

Đây là điều tuyệt vời nhất với hắn

Kiểm đã trở về, Kiếm Linh thì không, còn gì tuyệt vời hơn chuyện này nữa ư?

Hiên Viên Nhị Đại của lúc trước mặc dù là do thần Tài rèn giữa nhưng tiếc là linh tính không đủ, Kiếm Linh chỉ đành ngủ say.

Được thôi, tự mình tổn hao tâm lực, pháp lực khai quang cho nó còn tìm kiếm đồ tốt để nó cường hóa tiềm lực. Sau khi đạt được lợi ích nó liền trở mặt không nhận người, nhân cơ hội quay lưng bỏ trốn không cần người chủ nhân này nữa!

Thân là Kiếm Khí, mệnh đã định phải có một người chủ nhân mới có thể phát huy uy năng của nó. Chiếm tiện nghi của ta xong thì chạy mất, không một lý do.

Hiện giờ Kiếm Khí trở lại, Kiếm Linh có cơ duyên khác, Trần Hạo ra vẻ chúc phúc.

Nhưng có điều, giờ phút này đem Hiên Viên Nhị Đại ra nghịch, Trần Hạo mới ngạc nhiên phát hiện, thanh kiếm này có vẻ đã nặng hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn là đại xảo bất công, đao nhận vô phong y như cũ nhưng thanh kiếm lại mang cho Trần Hạo cảm giác khác với trước đây.

Lẽ nào rời khỏi hẳn một thời gian, tên Kiếm Linh kia thật sự thu được những thứ không đáng hoàng?

Trần Hạo suy xét một lúc, ý niệm thâm nhập vào bên trong Kiếm Khí, cảm nhận được liên hệ của thân kiếm và Kiếm Linh. Tuy rằng Kiếm Linh chưa trở về, nhưng nói cho cùng thì thân kiếm và Kiếm Linh làm từ một thể mà ra, lúc đó cả 2 không thể nào tách rời.

Nhưng chẳng mấy chốc, Trần Hạo đã lò mò giữ lại.

Bên trong Kiếm Khí Hiên Viên Nhị Đại, hẳn hoàn toàn tìm không thấy một chút khí tức nào của Kiếm Linh, dường như Kiếm Linh đã tan biến sạch sẽ từ bên trong Kiếm Khí.

Tình huống đặc biệt gì thế này? Là nó tự tìm chỗ chết, thật sự vứt bỏ thân kiếm, hay là kiếp lồi lúc trước... ..

Trần Hạo bị làm cho mơ hồ

Nhưng thấy Hiên Viên Nhị Đại đã hoàn toàn không còn khí tức Kiếm Linh, hẳn nhếch miệng cười.

Cái này, không thể tốt hơn được nữa!

Ừ, cái đồ Nhị Đại kia không còn nữa thì cái tên Hiên Viên Nhị Đại không còn phù hợp nữa rồi. Một thân kiếm mới, một khởi đầu mới, sau này người chính là Tam Đại.

Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt thanh kiếm, gõ gõ, Hiên Viên kiếm phát ra âm thanh ù ù trong trẻo làm người êm tai, dường như nó muốn bày tỏ sự vô cùng hài lòng với cái tên mới này.

Sau khi thu hồi Tam Đại, Trần Hạo lại suy nghĩ về bước đường tiếp theo nên đi thế nào. Hiện tại quả thực không có nhiều thời gian cho bản thân chậm trễ nữa. Mọi loại dị thường đã đến gần hiện giới, đạo hạnh và sức mạnh thần thông của mình, cộng thêm đám linh sủng tiểu hắc, tiểu hoàng cùng với các vị đạo hữu,... chỉ tạm thời tự bảo vệ mình. Nhưng nếu muốn ra tay giải quyết thì còn chưa đủ tư cách. Cho nên việc thăng cấp lên Tiên Thiên không thể chậm một phút giây nào nữa.

Nhiệm vụ sót lại của hệ thống còn rất nhiều, mà mấy loại nhiệm vụ đạo hạnh cộng lại đủ trăm năm dư dả nhưng mà không có cái nào đơn giản, thậm chí có vài cái có thể nói là vô lý.

Bây giờ tiếp tục ra ngoài lãng bnh vận khí tìm ma vật cũng đã không còn quá nhiều thời gian.

Vì thế phải tăng thêm đạo hạnh, hay là phải dừng lại ở mấy nhiệm vụ còn sót lại.

Trần Hạo lướt mắt xem qua một lượt

Di nguyện cố chấp của Thái gia gia của Tụ gia

Nhiệm vụ oán hận ngu ngốc bên thân Cổ Đạo Toàn

Nhiệm vụ của Tổng Kinh Lư

Nhiệm vụ của đội bóng đá

Nhiệm vụ của A Mịch La

Nhiệm vụ không biết tên của thiếu nữ đồ trắng vô danh ở núi Âm Nguyệt Sơn.

Chương 745: Vùng đất khác thường

“Uổng mạng? Sao lại nhiều như vậy?” Trần Hạo cau mày.

Thầy Hùng nói: “Có một số người là bị bệnh, không cách nào trị liệu, một số là vô tình bị hại, nhưng một bộ phận ta nghĩ đại sư phải đi tìm hiểu một chút, bọn nhỏ đều chết sau khi bị chích.”

Chích!

Trần Hạo giật mình, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Chuyện này hẳn biết, trước đây không lâu mới xôn xao, không ngờ nhiều đứa trẻ bị hại như vậy, thật sự là lòng lang dạ sói, không xứng là người.

Im lặng một lát, Trần Hạo hỏi: “Những đứa trẻ này có nguyện vọng gì không?”

Thầy Hùng lắc đầu: “Trước khi chết, bọn nhỏ đều không biết mình sẽ chết, sau khi chết vẫn ngây thơ không biết gì, kháng cự luân hồi, sau đó ở lại nhân gian, trở thành cô hồn dã quỷ, nguyện vọng chấp niệm gì đó đối với bọn nhỏ mà nói, đều không hiểu là gì.”

Trần Hạo im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nói: “Vậy trực phải làm phiền thầy Hùng chăm sóc giáo dục, sau này ta tìm được cách, lại đến giúp đỡ bọn nhỏ.”

Thầy Hùng gật đầu: “Đây là nên làm mà.”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Đúng rồi, Kim Mộng Quan hiện tại học hành thế nào? Thuộc được bao nhiêu bài thơ rồi?”

Thầy HÙNG nói: “Trước khi đi, đã thuộc được 15 bài thơ, huấn luyện viên Kim cũng rất cố gắng, cho dù đi xa tuyến sinh, cũng mang theo sách vở trong người, tin rằng rất nhanh có thể thuộc lòng một trăm bài thơ, đến lúc đó, nó cũng coi như biết được đủ chữ rồi, có cơ sở, ta sẽ dạy nó đọc binh pháp, viết sách luận. Lại học thiên văn địa lý, như vậy là có văn có võ có thể xuất sư rồi.”

Trần Hạo vui mừng, xem ra đạo hạnh 10 năm nay, ván đã đóng thuyền.

“Quả nhiên là thầy Hùng, một lão quý không thể đọc sách như vậy, đều bị người làm cho giác ngộ, lợi hại.”

Thầy Hùng mỉm cười: “Đây là chức trách của một thầy giáo thôi.” Nói xong, thầy Hùng chần chờ một chút, tiếp tục nói: “Đại sư, ta còn có một chuyện muốn nói, không biết có thể thực hiện hay không.”

Trần Hạo cười nói: “Người nói đi.”

Thầy Hùng nói: “Cổ nhân nói, đọc ngàn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường, họ đã tích lũy đủ kiến thức, nhưng đối với họ mà nói, tiếp tục đi học chính là đọc sách chết, cho nên ta nghĩ dẫn chúng nó ra ngoài, mở mang tầm mắt, học để mà dùng, như vậy mới có thể thành tài.”

Trần Hạo sững sờ.

Đây là muốn, du học sao?

Chắc chắc, suy nghĩ một chút, thật đúng là ghen tị a.

Lúc mình đi học, trường học chỉ cho học bằng cách ghi nhớ, có thể thi điểm cao làm vẻ vang trường học chính là học sinh giỏi, thành tích học tập chênh lệch, thì không ai chú ý, tự sinh tự diệt.

“Thầy Hùng có nơi nào định đi chưa? Muốn đi bao lâu?”
Trần Hạo hỏi.

Thầy Hùng nói: “Trước mắt muốn đi những nơi có văn hóa lâu đời, những nơi khác trên đường sẽ quyết định, về phần thời gian, tạm định là ba tháng.”

Trần Hạo nói: “Được, đã quyết định, vậy liền đi, ừm, nhưng phải chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, tấm thẻ này người cất đi, nếu như gặp phiền phức gì thì lấy ra, có thể bảo vệ an toàn. Ngoài ra người lấy một lượng linh hương đủ dùng trên đường, nếu có việc gì thật sự không giải quyết được, có thể gọi điện nói cho ta.”

Nói xong, Trần Hạo đưa thẻ chứng nhận của bộ ngành liên quan cho thầy Hùng, thứ đồ chơi này có thể bớt đi vài phiền phức.

Thầy Hùng nhận lấy nói: “Được đại sư, vậy quyết thế nhé.”

Sau đó, Trần Hạo lặng lẽ thăm những đứa trẻ mới tới một chút, liền xoay người rời đi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trần Hạo tỉnh lại, sau khi rửa mặt đơn giản, đi vào trong sân tu luyện.

Trước đó bên ngoài, đã lâu không luyện công buổi sáng, Trần Hạo lấy Tam Đại ra ra, chân bước Thiên Cương, kiếm đâm theo ý mình.

Vừa mới luyện Kiếm pháp Thiên Cương một lần, lúc Trần Hạo đang chuẩn bị tiếp tục tu luyện, đột nhiên nghe một tiếng “hay” truyền đến, làm đứt đoạn cảm hứng của Trần Hạo.

Xoay người nhìn lại, lại là Túy đạo nhân ăn mặc rách rưới kia.

Rượu hồ lô không rời khỏi tay hắn, nhìn Trần Hạo, lúc này đang vỗ hồ lô cười khúc khích nói hay.

Trần Hạo im lặng.

Không biết vì sao, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hắn, luôn cảm thấy rất khó chịu.

Thu hồi Tam Đại, Trần Hạo đi tới trước mặt Túy đạo nhân, nhìn hắn chăm chú.

Túy đạo nhân nhếch miệng cười, đưa rượu hồ lô ra: “Uống rượu không?”

Trần Hạo cười nói: “Túy đạo nhân? Người là ngốc thật hay giả ngốc vậy?”

Túy đạo nhân nhìn chăm chăm Trần Hạo: “Người mới là đồ đần.”

Trần Hạo cười không nói.

Túy đạo nhân đột nhiên mở hồ lô ra, nhấp một ngụm, gương mặt đặc ý.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ chuyển, mở miệng nói: “Người thích uống rượu phải không?”

Túy đạo nhân gật đầu: “Uống rượu, thích uống rượu.”

“Ta có rượu ngon, rượu cực kỳ ngon, lấy nó đổi hồ lô này của người thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Túy đạo nhân vui mừng, vội vàng nói: “Được được, đổi rượu, đưa người.”

Lúc Trần Hạo định đưa tay cầm, Túy đạo nhân lại rút trở về, lè lưỡi làm mặt quỷ: “Muốn lừa ta, không cho người đâu.”

Động tác Trần Hạo dừng lại, cười như không cười nhìn Túy đạo nhân một cái, xoay người rời đi.

“Chơi với ta, đừng đi, chơi với ta.” Túy đạo nhân đuổi theo.

Lúc này đạo trưởng Tam Vị đi tới, cười nói: “Trần đạo hữu phong trần trở về, không nghỉ ngơi thêm chút sao.”

Trần Hạo cười nói: “Cũng không phải rất mệt, nghỉ một đêm là đủ, ừm, đạo trưởng Tam Vị, hôm nay ta muốn xem vùng đất khác thường kia, muốn đi cùng hay không?”

Đạo trưởng Tam Vị gật đầu: “Đang có ý định này.”

Trần Hạo nhìn thoáng qua Túy đạo nhân, cười như không cười nhìn Túy đạo nhân nói: “Còn tên này cũng dẫn theo.”

Đạo trưởng Tam Vị sững sờ: “Dẫn Túy đạo hữu theo?”

Trần Hạo gật đầu: “Chuyến đi này không biết giữa trưa đã về hay chưa, vừa vặn mang theo, đợi khi hấn tỉnh táo có thể hỏi tình huống chút.”

Đạo trưởng Tam Vị gật đầu: “Cũng tốt, quyết định vậy đi.”

Dùng xong bữa sáng, thay quần áo, Trần Hạo lái xe, đưa theo đạo trưởng Tam Vị và Túy đạo nhân, còn có mèo đen và gà trống, rời khỏi Tam Thủy Quan lần thứ hai.

Nơi khác thường gần trong gang tấc, nếu không hiểu rõ ràng, Trần Hạo cũng không yên tâm.

Một đường lao đi vùn vụt, không đến một tiếng, Trần Hạo liền thấy vùng đất khác thường.

Thật sự liếc qua liền thấy, giới hạn rất rõ, một bên là cây cối thấp bé, một bên là đại thụ cao ngất trời.

Toàn bộ khu vực bao phủ nơi dị thường và khu vực khuếch tán, tạo thành một vòng tròn lớn, những thứ đã từng là làng nhỏ và đồng ruộng, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng.

Đến gần, ý niệm Trần Hạo phát hiện bên trong khu vực khác thường, hơi thở của sinh linh không ít, có thể cảm nhận

có một số mèo và chó, ngoài ra còn có động vật khác, đều cực kỳ hung dữ, lúc Trần Hạo lái xe tới gần, bọn chúng đều tập trung ở biên giới của rừng cây, quang minh chính đại thăm dò, chỉ là bọn chúng hoàn toàn không bước ra khỏi rừng rậm.

Mèo đen dường như phát hiện cái gì, đầu mèo ngẩng lên, nhìn vùng đất khác thường rừng rậm nguyên thủy còn có những con thú đầy hoang dã qua cửa sổ, trong mắt cũng là sự hung tàn bạo ngược, ánh mắt lấp lóe, nhìn không thấu ý nghĩ.

“Mẹ nó, kia là gà sao? Còn lớn hơn ta, còn bay cao như vậy? Thật sự trâu bò a!” Gà trống nhìn một con gà đậu trên cành cây cách mặt đất bảy tám mét, kêu lên cảm thán.

Không thể không thán phục, bởi vì con gà kia, toàn thân đen nhánh, lớn hơn gấp ba bốn lần gà bình thường, nhìn thật sự uy vũ hùng tráng, lúc này đang đậu trên một cành cây cao, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt hung ác.

“Những động vật này, đều chịu ảnh hưởng của vùng đất khác thường, biến hóa rất lớn, không chỉ đầy dã tính, cực kỳ hung ác, mà bọn chúng giống như bị biến dị, sức mạnh và tốc độ đều tăng lên nhiều, trước đó có một con gà cào nát yết hầu của con người, kinh thể hãi tục, cũng may bọn chúng dường như bị thứ gì hạn chế, không thể rời khỏi khu vực khuếch tán khác thường này.” Đạo trưởng Tam Vị vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trần Hạo nói: “Có từng thử bắt mấy con, nghiên cứu chưa? Muốn biết khu vực khác thường, người tiến vào, sẽ sinh trưởng ngược lại, ra sẽ chết già, nhưng động vật ở bên trong, ảnh hưởng lại hoàn toàn khác, trong này chắc chắn có vấn đề.”

Đạo trưởng Tam Vị nói: “Tạm thời vẫn chưa, dù sao vùng đất khác thường này khá đáng sợ, chỉ cần tiến vào, không chết cũng phải mất mấy năm tuổi thọ, ai cũng không tình nguyện.”

Trần Hạo cười nói: “Vây thì tốt, Tiểu Hoàng, nhìn thấy con gà đen kia không? Giao cho ngươi.”

Gà trống lập tức ngẩng đầu lên, nói: “Được rồi, đã sớm không vừa mắt với nó, cùng là gà trống, nó không chỉ lớn hơn ta, còn trâu bò hơn ta, ha ha, hôm nay ông đây sẽ cho nó biết, trước mặt ông đây, là gà mái thì nằm sấp cho ta, là gà trống cũng phải nằm.”

Nói xong, gà trống nhảy từ trên xe xuống, nhìn gà trống trên cành cây kia, kêu lên khanh khách.

Quả nhiên, con gà đen kia nhìn về phía gà trống, ánh mắt sắc bén.

Gà trống lại kêu khanh khách lần nữa, bộ dáng đầy khiêu khích.

Gà đen tiếp tục nhìn nó, nhưng không bị chọc giận, không có động tác nào.

Gà trống dừng lại, đột nhiên bay lên, xông về gà đen.

Nhưng lúc này, một đoàn động vật từ hai bên ủa tới, mỗi con nhe răng trợn mắt, gầm gừ hung ác.

Hộc hộc hộc!

Một loạt phi dao vô cơ bay về phía đám động vật xông tới, trong nháy mắt một đám rơi xuống. Là mèo đen ra tay, tiêu diệt chương ngại cho gà trống.

Nhưng quá nhiều động vật, một đám ngã xuống, một đám khác nhiều hơn từ nơi khác chạy tới, khiến người khó có thể tưởng, vùng đất khác thường này sao lại hấp dẫn được nhiều động vật như vậy.

Nhưng nắm chắc thời cơ, gà trống bay lên, lúc gà đen cũng chuẩn bị dang cánh, lúc chuẩn bị chiến đấu, gà trống đột nhiên

há mồm phun ra, một ánh sáng xanh biếc bay ra, bay tới trên người gà đen.

Gà đen dừng lại, sau đó cơ thể nhanh chóng chuyển hướng, trong khoảnh khắc biến thành con gà đá giang cánh.

Gà trống đặc ý bắt lấy cánh gà đen.

Giả trâu bò trước mặt ông đây, cho tới bây giờ đều là ngu xuẩn.

Nhưng lúc nó chuẩn bị trở về, đột nhiên dừng lại, mắt gà trừng lớn, nhìn phía trên rừng cây, đám chim nhỏ lít nha lít nhít trải rộng khắp các cành cây.

Những chim nhỏ này chủng loại phong phú, nhiều không thể đếm, mỗi con đều đầy lanh lợi đậu trên cành cây um tùm lá, không kêu một tiếng, cứ nhìn chăm chăm gà trống như vậy.

Bị nhiều chim nhìn như vậy, trong lòng gà trống run rẩy, sau đó không muốn gì hết, chỉ bắt lấy gà đen, bay xuống cùng mình.

Cùng lúc đó, vạn chim bay múa, lít nha lít nhít khiến rừng cây bị hỗn loạn, bao vây gà trống.

“Đi!”

Lúc này, Trần Hạo đã phát hiện không thích hợp, trực tiếp tụ một rông lửa, bay múa vờn quanh, cản trở chim bay, đốt cháy một mảng lớn.

Chương 746: Bao trùm trong bao trùm lại bao trùm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang Team

Lửa lớn chặn đường, chim bay khó đuổi theo, kêu lên bay tán loạn.

Gà trống rơi xuống đất, nhìn chim bay đi, khẽ nói: “Coi như các người bay nhanh, nếu không ông đây không ngại cho các người thêm chút màu sắc.”

Nói xong, gà trống liền thấy chim bị lửa đốt rơi xuống đất, gãy dựa hóa thành chất lỏng màu đen, tỏa ra mùi hôi thối.

Sau khi ngẩn ngơ, gà trống vội vàng nhìn về phía gà đen hóa đá, quả nhiên gà đen cũng chảy ra thành chất lỏng màu đen.

Cái này...

Gà trống mở to hai mắt nhìn.

Đám người Trần Hạo cũng hít một hơi khí lạnh.

Thì ra đây là nguyên nhân đám động vật này không dám ra khỏi đây, mẹ nó quá đáng sợ, ra khỏi liền hóa thành nước!

“Trần đạo hữu, nơi khác thường này chúng ta phải giải quyết thế nào?” Sắc mặt đạo trưởng Tam Vị nghiêm trọng.

Trần Hạo lắc đầu không nói.

Thứ này trước đây chưa từng gặp, trong sách đạo cũng không ghi chép lại. Không biết về nó, sao biết cách đối phó

với nó?

“Ai, chơi vui!”

Đúng lúc này, Túy đạo nhân đột nhiên cười chạy vào rừng cây.

Đạo trưởng Tam Vị hoảng sợ, vội vàng hô: “Túy đạo hữu, ngươi làm gì vậy?” Nói xong đuổi theo.

Túy đạo nhân không quan tâm, ông ấy vẫn chạy về hướng rừng cây.

Lúc ông ấy muốn vào rừng, đạo trưởng Tam Vị đuổi kịp, kéo lại.

Túy đạo nhân bất mãn nói: “Ngươi đừng kéo ta, ta muốn vào đó chơi.”

“Vậy ngươi đi vào đi.”

Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, kéo tay đạo trưởng Tam Vị lại, cười tủm tỉm nói.

Túy đạo nhân nhìn về phía Trần Hạo, nhếch miệng cười nói: “Được được, người theo ta vào chơi.”

Nói xong Túy đạo nhân kéo tay Trần Hạo.

Trần Hạo hừ lạnh, trực tiếp trở tay, bắt lấy tay Túy đạo nhân trước, sau đó trong tay dùng sức đẩy, Túy đạo nhân liền bay ngược ra ngoài.

Mắt thấy mình sắp vào trong rừng cây, Túy đạo nhân đạp lên một thân cây, lật người quay lại.

Nhưng vẫn còn chưa đáp xuống, Túy đạo nhân liền phát hiện, Trần Hạo lại xuất hiện trước mặt, đá ông ấy một cước, sức lực đó nhìn liền biết không tầm thường.

Nụ cười ngây ngô trên mặt Túy đạo nhân biến mất, thay vào đó là sự hung ác, pháp lực trên người bộc phát, ngưng tụ một

hình vẽ kim quang trước ngực, chặn cú đá này của Trần Hạo.

Dáng người xoay tròn trên không, rơi xuống đất, lần này Trần Hạo không ra tay nữa, mà cười híp mắt nói: “Giờ vẫn chưa tới giờ Tý mà, Túy đạo nhân, sao người hết ngốc rồi?”

Đạo trưởng Tam Vị đứng tại chỗ, vẻ mặt hoang mang.

Tình huống này là thế nào?

Mặt Túy đạo nhân không đổi nhìn Trần Hạo: “Sao người biết ta đang giả vờ? Ba mươi năm qua, chưa ai phát hiện ta giả ngốc.”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Người đoán xem.”

Túy đạo nhân giơ hồ lô trong tay lên, cười giễu nói: “Giả thần giả quỷ, bị người nhìn thấu rồi, hôm nay, các người ai cũng đi không được, toàn bộ đều....”

“Bao trùm!”

Nháy mắt, một vòng sáng xuất hiện trên đầu, nhanh chóng hạ xuống, bao lấy Túy đạo nhân.

Túy đạo nhân sững sờ, sau đó sắc mặt thay đổi.

Hồ lô từ trong tay rơi xuống, toàn thân vô lực tê liệt ngã xuống đất.

“Làm sao có thể, lúc nào...!”

“Đương nhiên là vừa rồi lúc bắt gà đen, hắc hắc, người thật sự cho rằng ta sẽ quan tâm một con gà đen tầm thường sao? Đừng nói một con gà trâu bò, cho dù thấy một con gà bá đạo, ông đây còn chả thèm phản ứng, vừa rồi ta làm vậy, chính là vì ngầm ra tay với người a đồ ngốc!” Gà trống cười hắc hắc nói.

Túy đạo nhân nhìn về phía Trần Hạo, kinh ngạc nói: “Người đã sớm nghi ngờ ta?”

Trần Hạo cười: “Nói thật, hơi thở của người, kỹ xảo của người, đều không thể bắt bẻ, nói người không phải người ngu, cũng không ai tin. Nhưng hồ lô của người đã bán đứng người, người bên ngoài nhìn vào đây là hồ lô đựng rượu bình thường, không có vấn đề gì. Nhưng hồ lô bình thường có thể chứa rượu âm sao?”

“Rượu âm? Đây là rượu gì?” Đạo trưởng Tam Vị có chút mơ hồ, hoàn toàn không hiểu.

Trần Hạo nói: “Rượu âm, đương nhiên là âm hồn mới có thể uống, nó làm ra từ nước Hoàng Tuyền, cũng gọi là rượu Hoàng Tuyền, người sống uống bị rút ngắn tuổi thọ, người chết uống độ nhân gian.”

Cái gì!

Đạo trưởng Tam Vị giật mình, đột nhiên nhìn về phía Túy đạo nhân: “Làm sao có thể, vậy Túy đạo hữu...”

“Túy đạo hữu gì chứ, chỉ là hàng giả thôi, ba mươi năm giả ngây giả dại, ngược lại muốn xem xem là thứ gì.” Trần Hạo nói xong, tay tạo pháp quyết, đặt lên giữa trán Túy đạo nhân.

Pháp quang điểm xuống, Túy đạo nhân kêu thảm một tiếng, một ánh sáng đỏ từ trên đầu xông ra.

Nhưng vòng sáng bao lấy Túy đạo nhân cũng theo ánh sáng đỏ biến mất, ánh sáng đỏ bị bao vây, rơi xuống đất, hóa thành bộ dáng một thiếu niên.

Nhìn thấy nó, Trần Hạo trừng mắt: “Vương gia!”

Thiếu niên nhìn về phía Trần Hạo, cũng không hoảng hốt, cười mỉa nói: “Quả nhiên là phúc duyên trời định, đứa con của số phận, ở trong thế giới này ta không có cách nào đấu với người, một khi đấu là thất bại, không có chút lực phản kháng nào.”

Trần Hạo cười: “Ta nói chứ vương gia, trước đó không phải trò chuyện rất vui vẻ nha, chúng ta đã bàn xong rồi sẽ cứu người ra, sao người lại cho ta giờ trò chứ? Cái này lật mặt quá nhanh rồi!”

Thiếu niên nhìn Trần Hạo: “Ta không tin ngươi.”

Trần Hạo bắt đầu dĩ: “Được rồi, không có niềm tin làm cơ sở, thì nói cái gì cũng uổng phí. Nhưng cho dù người không tin ta, màn này của người diễn để làm gì? Vô duyên vô cớ, ngươi tự ăn mình sâu như vậy đến chỗ ta thì bị lộ, người nói xem người có bệnh à?”

Thiếu niên chán nản.

Trần Hạo nhìn bóng dáng thiếu niên, đột nhiên ánh mắt thay đổi, nói: “Nhưng người như ta, tấm lòng rộng lượng, không so đo hiềm khích lúc trước, người lại có bộ dáng đáng yêu như thế, khiến người ta không đành lòng làm người bị thương. Như vậy đi, để thể hiện sự chân thành, ta hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn ta cứu người không?”

Thiếu niên sửng sốt, nghi ngờ nhìn Trần Hạo: “Người đang làm trò hề gì?”

Trần Hạo nói: “Lời thật lòng, chỉ cần ngươi nói muốn ta cứu người ra, khiến ta cảm nhận được sự chân thành của người, nếu như ta không cứu ngươi, thiên lôi đánh xuống, con đường đạo môn đoạn tuyệt, người thấy thế nào?”

Thiếu niên ngạc nhiên nhìn Trần Hạo: “Ngươi lại dám thề? Ngươi có biết đũa con của số phận, phù hợp nhất với thiên đạo, tuyệt đối không thể lập lời thề, nếu nói mà không làm được, sẽ bị trời phạt.”

Trần Hạo cười: “Cho nên đây là thái độ của ta a, hiện tại phải xem thái độ của người, chỉ cần người đồng ý sau khi ra

ngoài sẽ không đối đầu với ta, mọi người bình an vô sự, trải qua cuộc sống, ta sẽ cứu người ra.”

Thiếu niên im lặng, nhìn Trần Hạo một lúc lâu, lúc này mới yếu ớt lên tiếng: “Ta vẫn không tin người, luôn cảm thấy người không có lòng tốt.”

Trần Hạo thở dài một tiếng: “Xem đi, ngay cả lập lời thề người cũng không tin, đây rốt cuộc là ai tìm ai gây phiền phức? Ta chỉ muốn tải qua cuộc sống của mình, đầu tiên là thủ hạ của người tìm ta gây phiền phức, sau đó người tự ra tay, ta không so đo hiềm khích lúc trước, chủ động giảng hòa, còn muốn cứu người ra, kết quả người vẫn không đồng ý? Ta muốn hỏi người, người đến cùng muốn như thế nào?”

Thiếu niên nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Người thề với trời, mặt mũi tràn đầy chân thành, nhìn không có chút sơ hở nào, rất giống như ta đóng vai Túy đạo nhân vậy, nhưng ta có sơ hở, người chắc chắn cũng có, chỉ là ta cảm nhận được ác ý, nhưng nhìn không ra mà thôi.”

Trần Hạo nói: “Được rồi, vậy khoan nói việc cứu người ra, người nói cho ta, người tiếp cận ta muốn làm cái gì? Lần này ta không có trêu chọc người đi.”

Thiếu niên đột nhiên nhếch miệng cười, ý vị sâu xa nói: “Đương nhiên là vì thứ trên người người, Trần Hạo, người cảm thấy, ta giấu diếm ba mươi năm, vì sao dễ dàng bị người nhìn thấu? Cho dù người là đứa con của số phận, âm mưu không thể tính toán được, nhưng dương mưu không thể gây tổn hại, tuy nhiên có thể lợi dụng, cảm ơn nhé.”

Vừa nói xong, thiếu niên vốn bị vây trong vòng sáng, đột nhiên thân thể biến mất, sau đó thiếu niên thoát khỏi ánh sáng với một nụ cười.

P/s: 01.09 Nhóm mình có sự kiện đối KP = TLT

Các truyện mới của team mình:

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Ngục Tù Tai Ách

Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới

Chương 747: Cuối cùng bị gài bẫy rồi (1)

Việc xảy ra bất ngờ, khiến đạo trưởng Tam Vị càng mơ hồ, như lọt vào trong sương mù, không biết gặp phải cái gì.

Nhưng Trần Hạo và Vương gia đã đấu với nhau mấy lần, đề phòng với hắn ta là cao nhất, thời khắc đều không thể lơ là.

Nhưng lúc vương gia nói những lời kia, Trần Hạo đã chuẩn bị kĩ.

Sau đó vương gia thoát khỏi vòng sáng, sấm trên người Trần Hạo lóe lên, di chuyển ra năm sáu mét, đối diện với ánh sáng đang trốn đi của vương gia, ánh sáng đang lẩn đi lập tức biến mất.

Bóng dáng rơi xuống, ý niệm Trần Hạo cảm nhận vương gia hóa thành bộ dáng thiếu niên trong tុ lý càn khôn, mỉm cười, đi đến trước mặt Túy đạo nhân đã mất đi phần hồn của vương gia.

Lúc này, trong tុ lý càn khôn, vương gia sắc mặt âm trầm, ánh mắt tức giận.

Lại tính sai rồi, tên Trần Hạo này còn biết pháp thuật tុ lý càn khôn, thần thông này một nhân loại chưa vào Tiên Thiên sao lại có được?

Đứa con của trời, sự may mắn gia tăng, quả nhiên đáng sợ!

Đột nhiên ánh mắt vương gia khẽ chuyển động, quay người nhìn lại, liền thấy một cô bé mặc kimono thêu hoa màu xanh, mắt to miệng nhỏ, mặt tròn đáng yêu, lúc này đang ấn một màn sương trắng xuống dưới chân, nhìn động tác này, là đang vật lộn?

Lúc vương gia nhìn về phía họ, cô bé và sương trắng cũng ngừng đánh nhau, nhìn về phía vương gia.

Quan sát tỉ mỉ một lát, cô bé mặc kimono khẽ nói: “Mới tới, người muốn giúp ai?”

Sương trắng run rẩy một chút, giống như đang nói gì đó.

Vương gia nhếch miệng cười một tiếng, phát tay trên không, ba ba hai tiếng, cô bé và sương trắng bị đập bay, sau đó giọng nói âm trầm của vương gia vang lên: “Đến đây, các người cùng lên đi.”

Cô bé kimono: “....”

Sương trắng: “...”

Đã mất đi sự khổng lồ của hồn vương gia, cơ thể Túy đạo nhân nhanh chóng phân hủy, trong giây lát liền biến thành xương trắng.

Mà trong xương, còn có hai âm hồn yếu ớt ẩn núp.

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, trực tiếp thu lấy, sau đó mới đưa đạo trường Tam Vị hoàn toàn mù mịt và mẻo đen, gà trống rời đi.

Gà trống biến thành đại hán lái xe, Trần Hạo ngồi vị trí phụ lái, ý niệm xâm nhập vào tụ lý càn khôn.

Sau khi cảm nhận, Trần Hạo liền phát hiện, đã bị vây ở trong tụ lý càn khôn, nhưng tên vương gia này vẫn không chịu thành thật, còn ăn hiếp cô bé và sương trắng.

Nhìn nó ra tay có thể nói là khá nặng, cô bé kimono bị giẫm dưới chân, vịn mấy cái, khóc thút thít muốn bò thoát ra.

Sương trắng bị xé thành từng mảnh, dường như muốn dung hợp lại, thì bị vương gia ngăn cản.

Trần Hạo nhìn có chút đau lòng.

Mẹ nó, đều là những miếng thịt ngon mình cần sau này, sao có thể để người hành hạ như thế!

Lúc này ý nghĩ Trần Hạo thay đổi, phân chia không gian, trực tiếp tách vương gia ra khỏi cô bé và sương trắng.

Phát hiện động tĩnh này, vương gia cuối cùng cũng yên tĩnh, ngửa đầu cười nói: “Thật là làm cho ta lau mắt mà nhìn, pháp thuật Tụ Lý Càn Khôn, thần thông không nên tồn tại ở nhân gian, người lại nắm giữ được.”

Trần Hạo nói: “Nhận được kích lệ, chỉ là có một chút thành tựu thôi, bị chê cười.”

Vương gia đột nhiên nói: “Hoà giải đi.”

Trần Hạo sững sờ: “Vương gia, lời này của người có ý gì?”

Vương gia nói: “Đối đầu với đấng con của trời không có lợi, bản tôn đã từng là đấng con của trời, không gì không thể làm được, không ai có thể địch lại, không ai có thể hãm hại, uy chấn một giới. Nếu không phải bị dụ hoặc, tới một nơi không nên tới, bản tôn cũng sẽ không tới vùng đất hoang dã này. Trước đó là hiểu lầm, ta nguyện ý hòa giải, Trần đạo hữu, người nói được chứ?”

Trần Hạo im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo cười nói: “Ta không tin người.”

Vương gia nhíu mày: “Bản tôn nói ra không hối hận, tuyệt đối không phải lời giả.”

Trần Hạo nói: “Ta biết người nói thật, nhưng ta vẫn không tin người.”

Vương gia nói: “Vậy người muốn thế nào?”

Trần Hạo nói: “Đến, nói cho ta biết trước, người cướp càn khôn định thân của Tiểu Hoàng làm gì?”

Vương gia nói: “Ta muốn rời khỏi nơi này, không chỉ là thoát khỏi phong ấn, còn muốn rời khỏi địa hạt này, với ta mà nói, thế giới này không có ích gì với ta, chỉ khi đến một thế giới có lợi với ta, mới có thể giúp ta khôi phục trạng thái trước kia, mà cần khôn định thân này chứa đựng nguyện vọng cần khôn, có trợ giúp rất lớn để ta thoát thân.”

Trần Hạo nói: “Ta tin tưởng lời này của người nói là sự thật, cũng chỉ vật có thể giúp người thoát thân, mới đáng giá người trả giá đắt như vậy để tới diễn trò với ta. Nhưng nghe lời này, ta lại càng không muốn thả người rời đi.”

Vương gia im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Dưới tình huống chưa có sự ràng buộc, người thoát khỏi phong ấn, chắc chắn sẽ trả thù, đừng nói với ta người sẽ không, vô duyên vô cớ bị trấn áp, đến nay không thoát thân được, chậm trễ bao nhiêu thời gian tu hành của người, chuyện này dù ở trên người ai cũng không thể tha thứ, khẳng định trong lòng có oán. Người không có thực lực, chỉ có thể tự oán mình, người có thực lực, chắc chắn sẽ tìm người để trút giận.”

Vương gia vẫn giữ im lặng.

Trần Hạo nói: “Vẫn là câu nói cũ, dựa theo lời ta nói, ta giúp người, người đồng ý với ta sẽ không làm gì phá hoại thế giới này, không làm tổn thương bất kỳ tính mệnh nào, sau đó lặng yên không tiếng động rời đi, như vậy ta sẽ thả người.”

Vương gia nói: “Nếu như ta không đồng ý thì sao?”

Trần Hạo cười: “Vương gia không mời mà tới, đều là người quen biết cũ, ta đương nhiên sẽ tiếp đãi vương gia chu đáo, để người ngoài không nói ta lễ nghĩa không chu toàn.”

Vương gia sắc mặt khó coi nói: “Người nhất định phải làm như thế?”

Trần Hạo quả quyết đáp lại: “Nhất định phải làm như thế. Đây là cơ sở hợp tác, Nếu không, người đi không được, càn khôn định thân cũng không mang đi được, ta nghĩ, bản thể của người cũng chỉ có thể bị phong ấn tiếp.”

Vương gia châm chước một lát, đột nhiên nói: “Được, ta đồng ý, bản tôn thề, chỉ cần Trần Hạo thả ta rời đi, bản tôn tuyệt đối không làm gì phá hoại thế giới này, cũng không làm hại mạng người nào, nếu như làm trái lời, đại đạo không dung. Trần đạo hữu, người nói như vậy đã được chưa?”

Leng keng: Linh hồn phân tách thân thể, hai trăm ba mươi năm tàn thân, hoàn thành ý nguyện của thần, ban thưởng trăm năm thần lực.

Giọng nói hệ thống vang lên.

Nghe thấy tiếng leng keng, Trần Hạo đã đắc ý.

Nhưng nhìn nội dung, Trần Hạo khá kinh ngạc.

Chương 748: Cuối cùng bị gài bẫy rồi (2)

Mẹ nó, vương gia này là thần? Thần thế giới nào? Thần kiểu gì? Vì sao lại biến thành tàn thần? Ai làm?

Ngay cả thần còn thảm như vậy, thế giới bên ngoài thật nguy hiểm, quả nhiên, vương gia nói không sai một câu, ở thế giới của mình, có thể hoành hành không sợ, nhưng đi tới thế giới bên ngoài, vậy là việc không do mình quyết định được!

Nếu như không cần thiết, ngày sau tuyệt đối không rời khỏi Trái Đất.

Suy nghĩ xoay vòng, Trần Hạo đã lên tiếng: “Đương nhiên không có vấn đề, ha ha, vương gia huynh, người thế này mới đúng chứ, người không cho ta một lời đảm bảo, ta làm sao dám giúp người, ừm, chỉ cần thả người rời đi là được sao? Người chắc chắn không cần ta cứu người?”

Vương gia cười giễu: “Cứu ta ra? Như vậy người chỉ có thể hủy nước Đại Hạ này, ta tự nhiên có thể thoát ra, người chắc chắn muốn làm vậy?”

Trần Hạo nói: “Vậy không thể, nhưng chỉ bằng càn khôn định thân, người thật sự có thể thoát ra?”

Vương gia nói: “Đây là vấn đề của ta, hiện tại ta đã lập lời thề, Trần đạo hữu cũng nên thực hiện hứa hẹn đi.”

Trần Hạo nói: “Được được được, thả ngay đây.” Nói xong Trần Hạo vừa thả vương gia khỏi tụ lý càn khôn, vừa tiếp tục nói: “Vương gia huynh, chúng ta cũng coi như có duyên, người muốn đi ngay, không muốn tới Tam Thủy Quan ở mấy ngày? Chỉ sợ sau này khó mà gặp nhau.”

Linh hồn phân thân của vương gia xuất hiện trên không, nhìn thấy vạn vật bên ngoài một lần nữa, không nói hai lời, biến thành ánh sáng rời đi, không lâu xa giọng nói truyền tới từ xa.

“Trần đạo hữu, sự giúp đỡ hôm nay, ngày sau tất có báo đáp.”

Nghe thấy giọng nói, đạo trưởng Tam Vị kinh ngạc đùng đầu vào trần xe, cổ nhin đau, hoảng sợ nói: “Đây không phải là tên vừa chạy trốn sao? Sao nó vẫn âm hồn bất tán vậy.”

Trần Hạo kéo đạo trưởng Tam Vị xuống nói: “Ba vị đạo hữu, không cần lo lắng, chẳng qua là tiếng sủa của chó bại trận thôi, chờ nó ra, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.”

Đạo trưởng Tam Vị muốn nói lại thôi.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Quan tâm tới nó, không bằng xem hồn phách của Túy đạo nhân.”

Nói xong, Trần Hạo xoay tay một cái, hai âm hồn hiện ra từ trong xương của Túy đạo nhân.

Đạo trưởng Tam Vị kinh ngạc nói: “Đây là?”

Trần Hạo nói: “Đây là âm hồn phát hiện trên người Túy đạo nhân, xem ra trong đó có một cái hẳn là Túy đạo nhân, linh hồn phân thân của vương gia cũng mượn hơi thở này của Túy đạo nhân mới có thể đóng giả hơn 30 năm, không ai nhìn thấu.”

Đạo trưởng Tam Vị thở dài nói: “Nói như vậy, Túy đạo nhân là bị vương gia kia trấn áp hồn phách hơn ba mươi năm sao? Quả nhiên là đáng thương.”

Trần Hạo cười nói: “Ta chỉ là suy đoán, có phải là như thế hay không, phải đợi chúng ngưng tụ thành hình người mới biết.”

Nói xong, Trần Hạo lấy ra mấy cây linh hương, sau khi đốt hương, dùng khói bao trùm hai âm hồn, giúp chúng mạnh hơn.

Dần dần hơi thở của âm hồn mạnh lên, sinh động hơn.

Sau khi mấy cây linh hương cháy hết, âm hồn cũng biến thành hình người, lơ lửng trước mặt Trần Hạo, là một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ xinh đẹp.

Hai âm hồn nhìn về phía Trần Hạo, cùng khom người hành lễ.

“Phí Ngọc Minh, Khâu Linh, bái tạ ân cứu mạng của đạo trưởng.”

Trần Hạo cười nói: “Tiện tay mà thôi, không đáng nói đến, hai vị đạo hữu xin đứng lên.”

Hai âm hồn đứng dậy.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nói đến ta cũng có chút hiếu kỳ, sao các người bị vương gia để mắt tới vậy? Hẳn bị Thần khí trấn áp, hẳn là không cách nào mượn thân thể chứ?”

Phí Ngọc Minh thở dài nói: “Nói thì dài dòng, năm đó chúng ta may mắn có con, thiên phú cũng tốt, hai vợ chồng rất vui mừng, vì để cho con có con đường tu hành bằng phẳng, có căn cơ tốt, ta và vợ tới núi Trường Bạch tìm linh dược, hôm đó phát hiện một chỗ linh quang mạnh mẽ, ta vốn cho rằng là linh dược, sau đó mới phát hiện, ở đó có một cung điện dưới đất ít ai lui tới, mà trong cung điện, có ác tu trấn thủ, sau khi gặp phải, đấu pháp không lại, vợ bỏ mình, ta cũng trọng thương, bị giải vào sâu dưới lòng đất nên mới biết, nơi này có một phong ấn đáng sợ, sau đó, ta bị thứ đáng sợ đó cưỡng ép mượn thân thể, kết quả hơn ba mươi năm, ngày đêm chịu đủ tra tấn, hai vợ chồng ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán, thật sự đa tạ đạo hữu, đại ân đại đức, vô cùng cảm kích.”

“Các người nói là ta sao?” Đúng lúc này, giọng điệu Trần Hạo yếu ớt lên tiếng.

Phí Ngọc Minh và Khâu Linh đã từng gặp, liền phát hiện Trần Hạo đã biến thành bộ dáng của vương gia, vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm. Lập tức giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống nói: “Vương gia vạn phúc, nô tài thỉnh an ngài.”

Nhưng sau khi dập đầu mấy cái, Phí Ngọc Minh và Khâu Linh liền kinh ngạc phát hiện, trước mắt không phải vương gia gì, mà chính là Trần Hạo!

Đây là... Huyền thuật?

Phí Ngọc Minh và Khâu Linh tròn tròn mắt.

Trần Hạo vẫn mỉm cười như cũ, bắt chéo chân, để tay trên đùi, ngón tay gõ xuống, giống như rất chờ mong hai người Phí Ngọc Minh tiếp tục biểu diễn.

Nhưng một câu nói bại lộ bản chất, nói gì cũng vô dụng.

Phí Ngọc Minh miễn cưỡng nở nụ cười, yếu ớt mà nói: “Đạo hữu, tha cho vợ của ta, ta nguyện ý để người xử trí.”

“Không, hãy tha cho Ngọc Minh, đều do ta, năm đó nếu không phải...” Khâu Linh vội vàng mở miệng.

Nhưng nó còn chưa nói xong, ánh mắt Trần Hạo khẽ di chuyển, tay nắm pháp quyết, một đạo pháp quang bao phủ hai con quỳ.

“Rốt cuộc thân phận của các người là gì?” Trần Hạo trực tiếp hỏi.

Phí Ngọc Minh và Khâu Linh ánh mắt trở nên mê mang, Phí Ngọc Minh mở miệng nói: “Tổ tiên của nô tài là tổng quản phủ nội vụ, gia nhập vào Khảm Lam Kỳ(*)”

(*) Khảm Lam Kỳ: một trong tám lá cờ của triều đại nhà Thanh, là lá cờ màu xanh viền đỏ.

Trần Hạo nói: “Sao các người lại để vương gia mượn thân?”

Phí Ngọc Minh nói: “Mẹ ruột của vương gia, là chị em cùng mẹ với ông nội nô tài, huyết mạch tương liên, lúc này mới có thể còn hiển vì vương gia.”

“Kẻ giống người, còn có những ai?”

“Không có, chỉ có mình nô tài, dù sao huyết mạch kéo dài, đã mờ nhạt, nô tài cũng là cơ duyên xảo hợp, mới có mệnh tốt như vậy.”

“Mệnh tốt, thật sự là....ti tiện!”

“Tạ đại nhân khích lệ.”

Trần Hạo: “...”

Trần Hạo cười giễu cợt nói: “Nhìn bộ dáng này của người, các người thật sự tình nguyện làm nô tài như vậy?”

Trong mắt Phí Ngọc Minh xuất hiện ánh sáng nóng rực: “Vây phải xem làm nô tài của ai, vương gia thân thông quảng đại, thần uy vô song, còn có pháp thuật Phong Thần, chỉ cần vương gia xuất thế, nhất định sẽ tạo ra một triều đại không thể sụp đổ, làm việc cho rộng, đủ để dòng họ của ta, hưởng vinh hoa phú quý, bất tử vĩnh viễn, là người hầu cho vương gia, là phúc phận vô số người muốn mà không được.”

“Triều đại không thể sụp đổ? Ha ha, nếu không phải tin tức của hệ thống, nói không chừng ta cũng tin tưởng vài phần, đáng tiếc, triều đại không thể sụp đổ trong mắt người, đối với ta mà nói, còn không bằng thứ đồ chơi, đáng tiếc vẫn có nhiều người chưa nhìn thấy rõ, bị người ta chơi đùa ở trong tay, còn nằm mơ giữa ban ngày.” Trần Hạo cười giễu, sau đó cũng lười hỏi nhiều, mở miệng nói: “Tiểu Hắc, cho người.”

Mèo đen meo ô một tiếng, há miệng hút vào, hai con quý Phí Ngọc Minh liền bị hút vào trong miệng, bọn chúng cũng không giãy dụa, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười, giống như đang nghĩ đến tương lai tươi đẹp.

Tro mắt nhìn hai âm hồn bị mèo đen nuốt vào, đạo trưởng Tam Vị lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói: “Trần đạo trưởng, sao người lại biết?”

Trần Hạo nói: “Vương gia ở bên trong phong ấn, không ai cứu ra được, nó còn nói vương gia chủ động mượn xác, ha ha, cho rằng ta bị ngu sao? Nghe thấy câu này, ta liền biết nó đang kể chuyện cũ. Không ngờ bị ta vạch trần, lại bắt đầu biểu diễn phu thê tình thâm, không chịu nổi mấy linh hồn cứu thế như vậy, đầu thai còn lãng phí tài nguyên.”

Đạo trưởng Tam Vị thở dài nói: “Nhân sinh muôn màu, không giống nhau.”

Trần Hạo nói: “Được rồi, vì loại người vô tri ngu muội, tự nguyện sa đọa này mà nói nhiều thêm một câu cũng là lãng phí thời gian, đạo trưởng Tam Vị, lần này đến thăm dò vùng đất khác thường, cũng coi như nhìn ra được một số thứ. Nơi này mặc dù quý dị nguy hiểm, không thể tùy tiện tiến vào. Nhưng nó mới xuất hiện, cũng chỉ nguy hiểm ở trong phạm vi nhất định, hơn nữa động vật hoang dã bị khống chế, cũng không thể thoát ra ngoài, đối với chúng ta mà nói, uy hiếp không tính lớn, thừa dịp thời gian này, vừa vặn nghiên cứu bản chất của nó một chút, với lại làm thế nào giải quyết. Vấn đề này có thể bắt đầu từ cây thuốc biến dị, ba đạo hữu là người chuyên nghiệp, vậy giao cho các người, nếu có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, chỉ cần có thể làm được, Tam Thủy Quan sẽ dốc toàn lực trợ giúp.”

Đạo trưởng Tam Vị gật đầu: “Được, có lời này của Trần đạo hữu, thì ta yên tâm rồi.”

Ban đêm, Trần giáo trưởng và Kim Mộng Quan trở về, lại mang tới hơn 10 đứa trẻ.

Trần Hạo nhìn thấy, thở dài trong lòng.

Chương 749: Một kế hoạch điên cuồng

Một một đứa trẻ là đóa hoa của tổ quốc, kết quả lúc vẫn còn là nụ hoa, liền kết thúc cơ hội để nở rộ, nỗi đau nhân gian, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nếu là ngoài ý muốn còn đỡ, nhưng là bị người khác hại, thật sự khiến người thương tiếc.

Nhìn những đứa trẻ này, Trần Hạo im lặng thật lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, có một ý nghĩ điên cuồng. Cân nhắc một chút, Trần Hạo quyết định, đi tới trước mặt đám trẻ, ngồi xổm xuống.

Bọn nhỏ sợ hãi không nói.

Trần Hạo cười nói: “Đừng sợ, ca ca là người tốt, đưa các người tới đây, cũng là muốn giúp các người.”

Bọn nhỏ chỉ nhìn Trần Hạo không nói gì.

Trần Hạo nói: “Ta biết các người còn nhỏ, không biết sự khác nhau giữa sống và chết, nhưng ta muốn hỏi một chút, các người có muốn ba mẹ không?”

Trần Hạo nói xong, nhìn đám nhỏ, ánh mắt hết sức dịu dàng, cổ vũ.

Cuối cùng, một bé gái sợ hãi mà nói: “Ta muốn, nhưng ba mẹ không nhìn thấy ta.”

Lời này vừa thốt ra, những đứa trẻ khác tuy không nói chuyện, nhưng không ít đứa mắt đã đỏ lên, nhìn biểu cảm, dường như đang kìm nén không khóc.

Trần Hạo cười nói: “Muốn là được, nếu như ca ca có thể giúp các người nhìn thấy ba mẹ, các người có chịu không?”

Mắt của bọn nhỏ lập tức sáng lên, ngay cả sợ hãi đều quên, mỗi đứa đều chờ mong nhìn Trần Hạo, trong đó có một đứa trẻ nhìn lớn hơn một chút nói: “Người không gạt chúng ta chứ?”

Trần Hạo gật đầu: “Giúp các người gặp lại ba mẹ, đối với ca ca mà nói không phải việc khó, chỉ là hiện tại các người cũng chỉ có thể nhìn thấy, có thể nói chuyện, nhưng không thể chạm vào.”

“Không sao, nhìn thấy là được, ô ô ô, ta rất muốn mẹ, ta ở nhà, mỗi ngày đều thấy mẹ ngồi trên giường ta khóc, nhưng ta gọi mẹ mẹ không nghe thấy, cũng không nhìn thấy ta.” Đứa trẻ lập tức khóc.

“Vậy được, hiện tại ca ca sẽ sắp xếp cho các người, sau đó đưa mọi người về nhà, gặp mặt cha mẹ, nhưng các người phải nghe lời, có thể chứ?” Trần Hạo hỏi.

Đám nhỏ cùng gật đầu.

Trần Hạo cười, nhìn về phía Trần giáo trưởng nói: “Ông cố, người đi nói với thầy Hùng, dẫn tất cả học sinh đến đây. Ta có việc muốn tuyên bố.”

Trần giáo trưởng không nói hai lời, liền biến mất.

Lúc này Kim Mộng Quan lại tỏ ra lo lắng, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Trần đạo trưởng, người và quỷ không cùng đường, âm dương cách biệt, người tùy tiện để người và quỷ gặp nhau quy mô lớn như vậy, sợ là ảnh hưởng không tốt.”

Trần Hạo cười nói: “Có cái gì sợ? Hiện tại những vùng đất khác thường mọc lên như nấm, các nơi bị ảnh hưởng nhỏ có sao chứ? Dân chúng đều không phải kẻ ngốc, đã sớm nhìn ra vấn đề, chỉ là không dám nói, đều kìm nén, đã như vậy, ta cho họ một sự kích thích, không phải khoa học tối cao sao, quỷ

thần là mê tín sao? Vậy thì được, ta cho quý xuất hiện trước mặt họ, để người và quý nhận nhau, ngược lại muốn nhìn xem, thế gian này, tương lai sẽ thế nào.”

Kim Mộng Quan muốn nói gì đó, Trần Hạo liền ngắt lời nói: “Ý ta đã quyết, người không cần khuyên, ngược lại là người đó lão Kim, người học thuộc thơ thế nào rồi?”

Kim Mộng Quan sững sờ, sau đó cười, ánh mắt cực nóng mà nói: “Ta đã thuộc trăm bài, với bài thứ 100, lúc trở về, ta sẽ đọc thâu, nhớ cho kỹ, chuẩn bị lúc thầy Hùng khảo lại, để hẳn chứng kiến ta hoàn thành nhiệm vụ học thuộc thơ.”

Ánh mắt Trần Hạo sáng lên, nỗ lực như vậy sao? Mười năm đạo hạnh lại tiến gần một bước rồi!

Sau đó nhìn biểu cảm say mê của Kim Mộng Quan, Trần Hạo cười sâu xa.

Còn nói hoàn thành nguyện vọng cha mẹ gì chứ, mẹ nó rõ ràng là nguyện vọng của bản thân.

Đàn ông a, đều là đại móng heo (*).

(*) Đại móng heo: ý chỉ những người không có chỗ tốt gì.

Chờ tới lúc ông Trần trở về cũng đã đem theo thầy Hùng về cùng.

Trần Hạo cũng không lãng phí thời gian, nói thẳng: “Cô Hùng à, không phải cô đang muốn dẫn đám nhóc quý ra ngoài nhìn thiên hạ sao, vừa khéo mang hết đám học sinh mới trong trường đi cùng luôn, để bọn chúng chào tạm biệt với cha mẹ chúng nữa.”

Cô Hùng sững người, ngạc nhiên: “Trần đại sư, làm vậy được không? Dù sao...”

Trần Hạo cười rồi nói: “Không có gì không được cả, dù sao chỉ là gặp mặt một lát, cũng không phải bắt chúng nó không

trở lại, nếu có vấn đề gì, người cũng có thể làm chủ.”

Thầy Hùng im lặng một lúc, rồi gật đầu: “Nếu như đây là mệnh lệnh của đại sư, tôi sẽ tuân theo, tôi cũng dốc toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà tôi không thể bảo đảm sẽ giải quyết hoàn mỹ được.”

Trần Hạo cười nói: “Cho nên ta chuẩn bị một người tới giúp đỡ người, trước tiên người chọn được một nơi cần đi đã, sau đó người tới giúp đỡ sẽ tìm người, nhiệm vụ của người là để cho bọn nhóc có thể gặp mặt người nhà lần nữa, không oán thì trò chuyện, có oán thì ghi lại, muốn quản lý bọn nhóc cho tốt, không thể làm chuyện gì vượt qua khuôn khổ được.”

Cô Hùng gật mình, nói: “Được, tôi hiểu rồi.”

Sau khi thảo luận xong kế hoạch vị trí của cả đám nhóc, toàn bộ âm hồn của quỷ nhỏ trong trường học trực tiếp hóa hồn biến mất.

Ngay lúc này, phía sau núi đột nhiên trở nên vắng lặng.

Lúc này, Lam Hồ Điệp bay lên vai Trần Hạo, khẽ nói: “Đại sư ca ca, bọn chúng đều đi, chúng ta làm gì bây giờ?”

Trần Hạo cười cười, không trả lời mà hỏi lại: “Bạch Lộ sao rồi?”

Lam Hồ Điệp nói: “Lộ Lộ tẩy lại lột da lần nữa rồi, giống như đang muốn biến thành giao long, nhưng Lộ Lộ tẩy nói, huyết mạch của tẩy ấy bị người ngoài rèn luyện mới có, vì vậy cần tiếp tục bế quan, chờ tẩy ấy xuất quan thì không phải là rắn nữa mà chính là giao long thật sự.”

Trần Hạo gật đầu: “Đây là cơ duyên của nó, chúng ta cần ủng hộ là được, vậy đừng làm phiền nó nữa, đợi sau này nó trở thành giao long, rồng bay chín ngày, chấn kinh thiên hạ. Chúng ta vì nó chúc mừng.”

“Dạ.” Lam Hồ Điệp đáp lại với vẻ mơ hồ.

“Chúng ta tiếp tục lên đường thôi.” Trần Hạo cười nói.

Lam Hồ Điệp giật mình, hỏi: “Xuất phát?”

Trần Hạo nói: “Người cũng ở Tam Thủy Quan ngọc lâu rồi, không muốn ra ngoài đi lại một chút à?”

Lam Hồ Điệp nói một cách dứt khoát: “Không muốn, bên ngoài màn trời chiếu đất, lại còn nguy hiểm, tôi ở đây có cơm ăn nước uống chỗ nghỉ đàng hoàng...”

“Không muốn cũng không được, đi về nghỉ ngơi đi, sáng mai liền xuất phát.” Trần Hạo dứt khoát ngắt lời Lam Hồ Điệp.

Lam Hồ Điệp trả lời trông rất tủi thân: “Vâng, vậy chúng ta sẽ đi đâu?”

Trần Hạo nhìn về phía bầu trời xa xa, khẽ nói: “Ta có một dự cảm, muốn đột phá Tiên Thiên, chỉ có đạo hạnh vẫn không đủ, còn cần có đạo tâm. Pháp lực đạo hành của ta cách trăm năm không xa, nhưng đạo tâm thì không nhất định, ta phải đi tìm kiếm đạo tâm.”

Lam Hồ Điệp: “...”

Một đêm yên bình không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Trần Hạo tỉnh dậy sau khi ngồi thiền, đi ra cửa phòng liền thấy đạo trưởng Tam Vị, Triệu Linh Xảo, có tiểu Hắc Tiểu Hoàng Lam Hồ Điệp, đại Bạch Tiểu Bạch, đầu to với một con sóc khác cũng ở cả đây.

Nhìn thấy những này, Trần Hạo cười nói: “Sao còn dậy sớm hơn ta nữa vậy?”

Triệu Linh Xảo cố gắng can đảm mở miệng: “Đạo trưởng, ta có thể cùng đi với ngài được không?”

Trần Hạo ngạc nhiên, nói: “Người đi làm gì?”

Triệu Linh Xảo nói: “Ta có thể làm nhiều việc mà, giặt quần áo nấu cơm, chăm sóc cuộc sống hàng ngày ta đều làm được, mà bây giờ ta còn có thể lấy một dịch năm, có thể làm vệ sĩ được mà.”

Trần Hạo dờ khóc dờ cười, đang muốn mở miệng, liền thấy đại Bạch Tiểu Bạch, đầu to đều phát ra tiếng, sau đó mấy đôi mắt nhìn chăm chăm Trần Hạo.

Trần Hạo trợn mắt với chúng: “Không phải các người cũng muốn cùng đi với ta đây chứ?”

Gà trống giúp đỡ phiên dịch: “Hạo ca, trước đây chúng ta toàn phải đi vội vàng gấp gáp, lần này tiểu Lam nói xong thì đại Bạch tiểu Bạch và cả đầu to đều muốn theo cùng, nói là cũng muốn nhìn thế giới bên ngoài.”

Con sóc và đầu to liền vội vàng gật đầu.

Trần Hạo nhìn về phía đạo trưởng Tam Vị.

Chương 750: Tìm đạo

Đạo trưởng Tam Vị cười nói: “Trần đạo hữu không cần nhìn ta, người cần cầu đạo thì hành tẩu nhân gian chính là điều chính xác nhất, chỉ là ta cũng nhiều tuổi nên không chịu được nữa, mà ta còn phải nghiên cứu những nơi bất thường xảy ra cho nên ta tới đây để tạm biệt thôi, chúc đạo hữu đắc đạo trở về.”

Trần Hạo nhìn một đám nhóc, cũng không nở từ chối, gật đầu nói: “Các người muốn đi theo cũng được, nhưng phải ngoan ngoãn nghe lời đấy.”

Đám nhóc liền vội vàng gật đầu.

Khuôn mặt Triệu Linh Xảo còn vui hơn.

Trần Hạo nói: “Vậy thì tốt, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị lên đường.”

Gà trống cười với vẻ mặt xấu xa: “Hạo ca, chuẩn bị xong từ lâu rồi ý chỉ chờ mỗi anh thôi.”

Nói xong, gà trống quay sang hướng khác và khẽ gật đầu một cái.

Trần Hạo nhìn lại, liền thấy bao lớn bao nhỏ, thật đúng là không ít đâu.

Im lặng liếc qua đám nhóc, Trần Hạo quay lại gian phòng.

Không lâu sau đó Trần Hạo chuẩn bị xong xuôi liền thu đồ đạc của đám nhóc và Triệu Linh Xảo vào trong Tụ Lý Càn Khôn, liền chuẩn bị mang cả đám lên đường.

Đúng lúc này, có một bóng dáng bước tới chặn đường đi, hóa ra là Từ Thành.

“Các người đều đi hết rồi? Còn lại mỗi ta thì phải làm sao?” Từ Thành mở miệng, giống như rất tức giận, nhưng che giấu rất kỹ, vui buồn không thể hiện ra ngoài, có khí thế của đại lão.

Trần Hạo quan sát Từ Thành từ trên xuống dưới, thờ dài một cái.

Nói ra thì trên người Từ Thành còn có nhiệm vụ năm năm đạo hạnh nữa, nhưng loại hàng này khiến hắn quá thất vọng, giờ hắn chả thèm nhớ tới năm năm đạo hạnh ít ỏi làm gì nữa.

“Người ở lại đây cố gắng học tập đi.” Trần Hạo bình tĩnh nói.

Cuối cùng trên mặt Từ Thành cũng hiện ra vẻ giận dữ, trợn mắt rồi nói: “Người cũng đi cả rồi, cơm cũng không có mà ăn, cũng không ai dạy ta trọng điểm học tập ở đâu thì học thế nào? Người cũng vô trách nhiệm quá đấy?”

Trần Hạo nói: “Bây giờ người học đến cấp độ nào rồi?”

Từ Thành im lặng không nói.

Trần Hạo cười: “Đấy, theo trạng thái và tiến độ học tập của người bây giờ, người cảm thấy lúc nào có thể bắt đầu thi đại học?”

Từ Thành nhíu mày: “Thi đại học? Tại sao phải thi đại học, học tập theo kiểu công thức hóa, nhồi nhét kiến thức như vậy thì làm được gì? Chỉ sợ sau khi tốt nghiệp cũng quên hết kiến thức rồi, người là cao nhân của Đạo giáo còn cứng nhắc như vậy à.”

“Vậy đây là lý do tại sao người tiếp xúc cái gọi là kinh mạch học, xương cốt học, và vẫn đang nghiên cứu cơ thể người với tâm linh hả??” Trần Hạo trêu chọc.

Từ Thành muốn nói thêm gì đó thì Trần Hạo phát tay ngăn lại, nói: “Chuyện khác ta không nói mà cũng lười nói, người cũng hiểu rõ được đạo lý trong đó rồi. Người chỉ vì điều trước mắt, cảm thấy thời gian không đợi người, cho nên buồn bực. Với loại trạng thái này của người, ta cũng không tin tưởng khả năng người thi đậu đại học. Cũng được thôi, người đã chủ động nói ra thì ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất, ở lại Tam Thủy Quan vớt hết những ý nghĩ không thực tế ra khỏi đầu rồi cầm lấy sách vở và nghiêm túc nghiên cứu, còn chưa nói cô Hùng cũng để lại rất nhiều tài liệu giảng dạy và đề bài, người có thể dựa vào nó để tự học thành tài. Thứ hai, ta cũng mặc kệ người, người có thể trở về nhà, yên tâm, ta cũng chẳng thèm muốn gì đồ vật của cha mẹ người để lại đâu, người trở về, muốn học thế nào thì tùy.”

Đôi mắt Từ Thành sáng lên: “Người chắc chắn để ta đi thật chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Không chỉ thả người đi, nếu người muốn ta còn có thể đưa người một đoạn đường, nhưng lần này người đi thì từ nay về sau, chúng ta cũng không liên quan đến nhau nữa, ta cũng sẽ không giúp đỡ người.”

Từ Thành nhìn Trần Hạo lúc, sau đó cũng cười: “Ta chọn rời đi, đồng thời ta cũng nói cho người biết, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thường thiếu niên nghèo, để ta rời đi, là tổn thất của người.”

Trần Hạo nói: “Được, vậy người thu dọn đồ đạc của mình đi.”

Từ Thành nói một cách thờ ơ: “Không cần, ta một thân một mình đến đây, cho nên cũng không cần mang gì đi, tránh dính líu không rõ ràng.”

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Thằng ranh này còn bày đặt nữa.

Được, ngươi cứ tiếp tục nằm mơ hão huyền đi thôi.

Sau đó Trần Hạo mang theo một đám nhóc, lái xe việt dã rời khỏi Tam Thủy Quan.

Lúc này, ngay tại sườn núi đằng sau Tam Thủy Quan có hai người đang đứng nhìn chiếc xe đi xa, đó chính là ông lão mặc áo bào màu vàng và một người đàn ông gầy gò.

Ông lão mặc áo bào màu vàng với khuôn mặt bình tĩnh, thể hiện vẻ cao thâm khó dò.

Người đàn ông gầy gò khóc không ra nước mắt, nhìn khuôn mặt cực kỳ tủi thân.

“Đã hứa sẽ đưa ta đi cùng mà vì sao đưa ta đến đây rồi lại ném ta ở đây rồi mặc kệ ta như thế chứ.”

“Thôi đi, không phải để ngươi chọn một quyển bí pháp Huyền Âm trong đạo quán rồi à, chỉ cần nghiên cứu kỹ thì ngươi lại có được một thân tu vi là có thể đi rèn luyện lần nữa được rồi, cũng coi như đi vào quỹ đạo, chuyện này cũng đã tốt lắm rồi.” Ông lão mặc áo bào màu trắng bình tĩnh trả lời.

“Nhưng quyển bí pháp này khó quá ta nuốt không trôi.”

“VẬY ngươi cứ nhai chậm chậm thôi, với tình trạng của ngươi bây giờ vẫn có hi vọng, còn tốt hơn so với ta nhiều, bây giờ ta ở lại đây là mặt dày ở lại đấy chứ, chỉ sợ bọn họ đều quên mất ta còn tồn tại ấy chứ.”

“Ngươi nghĩ thoáng một chút đi, mà vị Trần đạo trưởng không biết có cần Tam Thủy Quan nữa hay không, dù sao thì bên kia cũng xuất hiện điều bất thường rồi.” Người đàn ông gầy gò lo lắng.

Ông lão mặc áo bào màu vàng cười: “Đừng lo, trần đạo trưởng sẽ trở lại, bởi vì nơi này còn một vị đại lão tồn tại, đi

thôi, không có một đám Linh thú của Tam Thủy Quan ở đây, chúng ta phải tìm chỗ nào an toàn để chờ đã.”

Người đàn ông gầy gò trợn mắt: “Ý của ngươi là gì? Muốn đổi chỗ ở? Thế nhưng mà chúng ta vừa làm nhà xong mà.”

“Chỉ còn cách xây lại thôi, mà lần này, không chỉ làm nhà ở, còn muốn xây miếu.”

“Miếu gì?”

“Miếu Long Thần.”

...

Chạy một quãng đường dài mất hơn hai giờ đồng hồ, Trần Hạo liền dừng lại bên ngoài một khu nhà nhỏ, Trần Hạo nhìn về phía Từ Thành đang chuẩn bị hành lý: “Xuống xe đi.”

Từ Thành không nhúc nhích, thay vào đó lại nhìn về phía Trần Hạo, nói rất nghiêm túc: “Nếu như ta cho ngươi một cơ hội...”

“Không cần, lên đường bình an.” Trần Hạo mỉm cười, cái nhiệm vụ năm năm này không cần phải quan tâm hoàn thành nó nữa.

Con người phải dựa vào ý thức của chính bản thân mình, nghĩ tới nỗi lòng của cha mẹ Từ Thành, chỉ thấy thương, không đành lòng cự tuyệt. Nhưng có cố gắng đi nữa cũng không nên thân, nên giờ cũng chẳng còn cách nào khác.

Mỗi người đều có sự lựa chọn cho riêng mình, đã không còn là trẻ con nên không thể ép buộc được.

Từ Thành nói: “Vậy ngươi đừng hối hận, cuộc đời này của ta đã được định sẵn không phải là người tầm thường.”

Nói xong, Từ Thành xách hành lý xuống xe, cũng không quay đầu lại cứ thế đi vào khu nhà.

Triệu Linh Xảo đi đóng lại cốp xe rồi ngồi vào ghế phụ, lúc này mới lên tiếng: “Đạo trưởng, Từ Thành bị lừa dối mê hoặc đấy, hẳn cứ nghĩ rằng...”

Trần Hạo khởi động xe, ngắt lời nàng: “Đây không phải là lý do, đã là người trưởng thành thì tâm tính cũng đã vào khuôn khổ, trừ khi hiểu được rõ ràng và thật sự muốn thay đổi, nếu không nói gì cũng không tốt, vậy coi như không có lần đó đi,, hẳn cũng đỡ không nổi tương, vận mệnh định sẵn, không có lựa chọn nào khác.”

Chương 751: Tà thôn

Đôm đốp!

Một tiếng sét, sáng cả bầu trời đêm, vang khắp núi rừng.

Mới chín giờ thôi mà mây đen che phủ cả bầu trời, mưa như trút nước.

Dọc theo sườn núi, có một ngôi làng xây dựng dựa vào, bao quanh toàn là nước.

Ngôi làng này cũng không phải làng cũ trên núi, mà là ngôi làng gần đường cái, điện nước đầy đủ, có đường xi măng, chỉ là nơi này cách thị trấn quá xa, có chút chênh lệch.

Sấm sét liên tục, trong đêm tối, núi rừng loang lổ, rất đáng sợ.

Vậy mà trong thời tiết như vậy lại có một người đàn ông từ trong rừng đi ra, trời tối nên không nhìn rõ sắc mặt của hắn ta, nhưng nhìn động tác thì có thể thấy hắn ta đang rất hoảng sợ.

Khi đến cổng thôn, người đàn ông liền hét lên: “Cứu mạng! Có ai không cứu tôi với!”

Dường như hắn ta cố gắng chạy ra ngoài nên hét lên khiến cả người mất đi sức lực nên lúc sau ngã nhào xuống đất, không động đậy nữa.

Nhưng tiếng hét của người đàn ông lại bị tiếng sấm che mất, mặc dù trong phòng vẫn có đèn chiếu sáng thế mà không có động tĩnh gì đáp lại.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên tiếng âm âm, ngọn núi đằng sau bị sạt lở, bao trùm cả ngôi làng.

Chỉ trong thời gian mấy lần hít thở, một ngôi làng nho nhỏ cứ thế bị vùi lấp.

Loáng thoáng truyền đến tiếng cười điên cuồng của người phụ nữ.

...

Bộp bộp bộp bộp bộp!

Mưa liên tục đập vào cửa sổ xe, ngay cả khi cần gạt nước được mở đến mức tối đa thì kính trước vẫn bị mờ.

Trên xe, Trần Hạo thật sự bó tay.

Nói là tu đạo tâm, nhưng với điều này thì Trần Hạo cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, có cảm giác nhưng mà phải làm thế nào thì lại không rõ, không biết giải quyết như thế nào.

Vì vậy sau khi đưa Từ Thành về nhà xong thì Trần Hạo cũng đi rất từ từ, đi không có mục đích, quyết định đi đến đâu thì đến đó.

Kết quả là cho tới khi đêm tối thui rồi cũng không tìm thấy chỗ nghỉ, chán nhất là trời đang mưa nữa chứ.

Mưa nặng hạt, đường thì tối đen, chắc chắn lái xe rất chậm chạp, sau đó thì trở thành tình trạng không có chỗ dừng chân như thế này.

Một đám nhóc cũng chẳng chú ý tới điều này, bọn chúng chơi vui vẻ, ghé vào trước cửa sổ, nhìn thế giới bên ngoài.

Nhất là đại Bạch và tiểu Bạch hai con sói con cùng với vợ chồng đầu to nhìn đâu cũng thấy mới mẻ, kỳ lạ.

Đến cả Triệu Linh Xảo cũng chẳng thấy buồn ngủ, tinh thần tỉnh táo.

Nhưng mèo đen và gà trống lại là nằm sấp không nhúc nhích, nhắm mắt dưỡng thần.

Hai đứa nó đi theo Trần Hạo nhiều lần rồi, loại phong cảnh ven đường này, đặc biệt là cảnh đêm trời mưa to như vậy vẫn chưa hấp dẫn với chúng nó.

Bỗng nhiên, đôi mắt Trần Hạo khẽ động.

Gà trống và mèo đen cũng ngẩng đầu lên.

“Tà khí thật mạnh!” Gà trống mở miệng nói luôn.

Meo ô! Mèo đen kêu lên một tiếng.

“Không sai, loại tà khí cũng là lạ làm sao ấy, Hạo ca, muốn đi nhìn một chút không?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo lặng lẽ nhìn vào màn mưa đêm, rồi nói: “Bên kia có người chết, mà lại còn không ít người chết nữa.”

“Yêu tà hại người à? Không phải có bộ môn liên quan đến trấn áp rồi, yêu tà không dám làm loạn nữa mà?” Gà trống ngạc nhiên hỏi lại.

Trần Hạo nói: “Vậy phải xem lúc nào, bây giờ các bộ môn có liên quan còn không giúp được chính mình thì chắc chắn là không trấn áp được rồi, thôi, gặp được coi như có duyên với ta, vậy chúng ta đi xem một chút.”

Nói xong, Trần Hạo lái xe đi về phía trước hai ba dặm nữa liền thấy một ngã ba và một vòng xuyên.

Từ lối rẽ đi hơn mười cây số, Trần Hạo thấy một ngọn núi.

Đến nơi này, Trần Hạo nhìn phía trước, sắc mặt hơi đổi, hắn ngạc nhiên lắm: “Đây là nơi xảy ra bất thường à? Lạ thật, nhìn thì không thấy có chỗ nào khác cả mà!”

“Hạo ca nhìn kia, bên kia có ánh đèn.” Gà trống kêu một tiếng.

Trần Hạo nhìn lại, giống như là bóng đèn thật, sau đó lại nhìn tiếp, Trần Hạo đột ngột dừng xe, đôi mắt lóe lên ánh

sáng, miệng phun ra hai chữ: “Chết tiệt!”

Vừa nói Trần Hạo vừa lái xe qua đó, tốc độ cực nhanh.

Nhưng còn cách mấy trăm mét, Trần Hạo liền dừng xe lại.

Bởi vì con đường phía trước tảng đá chặn lại, không qua được.

Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp xuống xe, chạy vội về phía có ánh đèn.

Mèo đen cùng gà trống theo thói quen chạy theo sau Trần Hạo, sau đó Triệu Linh Xảo, Lam Hồ Điệp, đại Bạch Tiểu Bạch, vợ chồng đầu to cũng đi theo.

Đến chỗ bóng đèn, Trần Hạo im lặng đứng nhìn.

Đây là một phần nhỏ của ngôi nhà, , hầu hết trong số đó đều bị đá đè lên trở thành đống đổ nát, phòng ở cũng nát hết, mà bên trong chỉ có một cái bóng đèn đang sáng một cách kỳ lạ.

Mà ở dưới mảnh đất này, Trần Hạo cảm giác có gần trăm người vừa chết không lâu, chỉ là hồn phách của toàn bộ bọn họ đều biến mất.

Đôi mắt của Trần Hạo lóe lên, nhìn bốn phía xung quanh hơi thở của tà khí như có như không đang lan ra sau núi.

Bên kia, chính là nơi hắn cảm nhận được điều bất thường.

Im lặng một lúc sau Trần Hạo quay người lại nói với Triệu Linh Xảo: “Linh Xảo, người ở lại trên xe cùng với đám tiểu Lam nhé, ta và tiểu Hắc tiểu Hoàng đi sang bên đó xem một chút.”

Triệu Linh Xảo gật đầu đồng ý.

Chuyện mà Trần đạo trưởng gặp phải, không phải là những gì nàng có thể đối mặt tốt nhất là tránh đi thôi, miễn là gây thêm rắc rối cho ngài ấy.

Sau đó, Trần Hạo mang theo mèo đen cùng gà trống cùng bay lên núi.

Băng qua ngọn núi, Trần Hạo liền thấy phía sau núi là một mảnh thung lũng rộng lớn.

Điều kỳ lạ là lúc này mưa to gió lớn, đêm tối u ám, nhưng ở phía thung lũng lại có khu vực có đèn đuốc sáng, nhìn giống như một thôn làng vậy.

Trần Hạo quan sát một lúc lâu rồi nhếch miệng cười, sau đó thân ảnh vụt bay xuống thẳng tới thôn làng.

Không lâu sau, hắn bay xuống tới nơi, sang gần chỗ đèn đuốc sáng trưng liền phát hiện thôn này hơi cũ, những ngôi nhà đều được trát bằng bùn đất, bên ngoài nhà đều treo đèn lồng đỏ. Khiến cho cả ngôi làng bị bao phủ bởi màu đỏ, ngay cả mưa to cũng không xối vào bên trong được, cực kỳ quỷ dị.

Mà trong thôn, lúc này giống như đang tập trung hội họp gì đó, trên đường đầy người đi đi lại lại, còn có tiếng rao mua rao bán, rất là náo nhiệt.

Trần Hạo mang theo mèo đen và gà trống, sắc mặt bình tĩnh trà trộn vào trong đám người, đánh giá chung quanh.

Người ở nơi này, nam nữ già trẻ đều có, ăn mặc khác nhau, có tơ lụa, có vải thô áo gai, còn có Âu phục giầy da, rất hỗn hợp.

Trần Hạo cùng với mèo đen và gà trống đi qua mà bọn họ giống như không nhìn thấy, tự bận việc của mình.

Trần Hạo cũng không thêm quan tâm, đi thẳng vào sâu trong thôn và đến một quảng trường.

Đến nơi này, Trần Hạo hí mắt lại.

Trên quảng trường cũng có một đám người, chỉ là đám người này đều đang quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, khóc thút

thít.

Bốn phía đều có người đứng canh chừng, cầm trong tay roi dài, có người ho ra tiếng thì bị quật một roi, làm cho thân ảnh trở nên trong suốt hơn nhiều.

Từ hơi thở phát ra, Trần Hạo liền biết những hồn phách đang quỳ ở đây đều mới chết.

Nói cách khác, những hồn phách này chính là người ở trong thôn đó.

Gan to bằng trời rồi!

Thế mà dám sát hại cả một thôn làng, còn câu hồn về đây, nhìn tình huống này, chỉ sợ không bỏ qua cho cả hồn phách!

Có thù oán gì thế này?

Khi Trần Hạo đang đứng quan sát, ánh mắt hấn khẽ động, bỗng nhiên xoay người lại thì thấy một người phụ nữ mặc một chiếc váy dài đỏ chót đứng cách đây không xa, vừa cười cười nói nói vừa nhìn hấn.

Nhìn qua thì người phụ nữ này không có gì lạ, nhưng trong mắt Trần Hạo thì nhận ra hơi thở của cô ta có liên quan mật thiết với thôn này, không thể tách rời.

Trần Hạo và cô ta đứng đối diện một lúc, hấn đang muốn mở miệng, thì người phụ nữ này lên tiếng trước: “Này anh chàng đẹp trai, ta có một câu chuyện, ngươi có rượu không?”

Chương 752: Thời loạn lạc đi độc(1).

(1) Di độc: Điều tai hại để lại cho người sau.

“Vậy phải xem đó là chuyện xưa gì, nếu có chuyện hay, chỗ của ta liền có rượu ngon, còn chuyện không hay, chỗ của ta cũng có dao tốt.”

Trần Hạo nhìn người phụ nữ váy đỏ, nhếch miệng cười một tiếng.

Theo lời nói của hắn rơi xuống, mè đen nâng móng vuốt lên, bật ra một lưỡi dao sắc nhọn, duỗi đầu lưỡi ra liếm nó, ánh mắt sâu kín nhìn chăm chăm vào người phụ nữ áo đỏ, làm bộ trung thực kể chuyện xưa, mẹ nó đừng phát ánh mắt lảng lơ uy hiếp bừa bãi.

Người phụ nữ váy đỏ cười, mở miệng nói: “Vùng này, hơn một trăm năm trước, vẫn là một khu vực nghèo nàn và lạc hậu, đa số mọi người đều là ăn bữa trước thì không có bữa sau để ăn, rừng nghèo nước độc, tự nhiên sẽ xuất hiện điều dân. Có điều(2) dân thì sẽ có cướp. Mà nổi danh nhất trong số những tên cướp, chính là trại Nhai Sơn.”

(2) Điều: Gian xảo, dối trá.

“Cái trại sườn núi này rất lợi hại, nhập thì làm dân, ra thì làm cướp, cướp bóc tứ phương, chó gà không tha. Bất cứ nơi nào chúng đi qua đều trở thành phế tích, làm phương viên trăm dặm kinh sợ, trẻ con ngừng khóc. Điều thú vị nhất là, bọn trộm cướp mất tính người này, đối đãi với đồng bào của chúng, thì nắm giữ sống chết trong tay, độc ác tàn nhẫn, đối đãi với ngoại

tộc thì lại là nịnh nọt, cam chịu làm chó dữ. Anh đẹp trai, người nói, dạng người này, có phải là đáng chết hay không?”

Trần Hạo quyết đoán gật đầu: “Chết không có gì đáng tiếc.”

“Đáng tiếc a, ông trời bất công, bạc đãi thế nhân. Người tốt sống không lâu, người xấu họa ngàn năm. Năm đó, Đại Hạ nổi lửa, Cửu Châu chung một lòng, trục xuất ngoại tộc, khôi phục Trung Quốc. Trại Nhai Sơn tự biên tự diễn, để người vô tội chết thay, hủy diệt sơn trại, trộm long tráo phượng, vốn có người biết việc này, nhưng do giao dịch tiền bạc và quyền lực, nên bị người cố ý che giấu. Người nói, những người đã bị hại chết có oan hay không?”

Trần Hạo lại gật đầu: “Oan!”

Người phụ nữ váy đỏ cười nói: “Quên đi, cái này cũng coi như xong, sự việc đã qua trăm năm, thương hải tang điền(3), trong dòng sông lịch sử, người chết oan bao nhiêu? Nhiều lắm cũng chỉ là đội một món nợ chết, kêu oan vài tiếng trong Hoàng Tuyền. Nhưng mà anh đẹp trai, điều thú vị vẫn còn ở phía sau, người ở trại Nhai Sơn thuận theo thời thế, chuyển thành an dân, nhưng lòng người ác độc, há có thể dễ dàng thu hồi, truyền thừa trăm năm, bên ngoài là thôn trang trung thực, cày ruộng trồng trọt, trong thôn rất hòa thuận, nhưng lại âm thầm tiếp tục hoạt động cướp bóc, lần này học khôn, thỏ không ăn cỏ gần hang, mấy chục năm qua, chúng giam giữ người, lừa bán phụ nữ, thậm chí, ngay cả khi đến thôn vì giáo dục con cái của chúng, giáo sư cũng không được đáp lại, đều xuống tay tàn nhẫn. Ngay dưới ngọn núi này, có một cái hang rộng rãi trong khe núi, xương trong hang chất thành từng đống, anh đẹp trai, có muốn đến xem không? Đây là một hình ảnh chấn động lòng người hơn cả một bộ phim bom tấn đấy.”

(3) Thương hải tang điền: Từ cũ dùng trong văn học chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh.

Trần Hạo không trả lời, chỉ im lặng.

Ngay cả mèo đen và gà trống cũng im lặng.

Người phụ nữ váy đỏ cười hỏi: “Xin hỏi, câu chuyện này, có thể có rượu ngon không?”

Trần Hạo nhìn về phía người phụ nữ váy đỏ, hỏi: “Cái thôn ở phía trước núi kia, chính là hậu duệ của trại Nhai Sơn đi, vậy người là giáo sư kia hay là người phụ nữ bị lừa bán?”

Người phụ nữ váy đỏ miệng mỉm cười: “Đều không phải, đây là giáo sư, bên kia là người phụ nữ bị lừa bán và đánh chết.”

Theo lời nói thốt ra, ở sau lưng người phụ nữ váy đỏ, một nhóm phụ nữ xuất hiện, cỡ mấy chục người, mỗi người đều có hình tượng thâm thắm, đầu tóc lộn xộn, oán khí nồng đậm.

“Còn về ta, nói ra có thể người không tin, ta là con gái của chủ trại Nhai Sơn đời thứ hai.” Người phụ nữ váy đỏ nói.

Trần Hạo sững sờ.

Cái này có ý tứ.

Con gái của chủ trại trại Nhai Sơn, tự tay phá hủy trại sườn núi?

“Có phải là rất lạ lùng không? Cảm thấy không thể tưởng tượng nổi? Nhưng miễn là người biết chuyện xưa của ta, người liền hiểu, tại sao ta phải làm như vậy.” Sắc mặt của người phụ nữ váy đỏ từ từ trở nên lạnh lùng: “Mẹ của ta vốn là tiểu thư khuê các, bị chủ trại Nhai Sơn đưa lên phía trước núi làm áp trại phu nhân. Từ nhỏ ta đã được mẹ dạy bảo, hiểu rõ đúng sai, phân rõ tốt xấu, rất không tán đồng với những việc sơn trại đã làm, ta đã từng cố gắng đưa sơn trại đưa vào lẽ đúng, bỏ tập tục xấu, trở thành một cái trại tốt, nhưng mà ta sai rồi, không đợi ta bắt đầu hướng dẫn sơn trại đi tới hướng thiện, người

được gọi là cha ta, đích thân đưa ta cho một sĩ quan quý nhỏ, làm lễ gặp mặt, ta không chịu nổi lãng nhục, tức giận mà tự sát.”

Trần Hạo hít một ngụm khí lạnh.

Đều nói hồ dữ không ăn thịt con, một người cha, thế mà có thể làm điều đó với con gái mình! Thật sự là không có tình người a!

Người phụ nữ váy đỏ tiếp tục nói: “Đợi đến khi ta chết, ta mới biết được, hắn đã từng cung chiều ta, không phải là vì ta là con gái của hắn, mà là vì, ngoại hình của ta giống mẹ, dung mạo xinh đẹp, có lẽ ở lúc vì hắn mà tranh thủ lợi ích vào thời điểm quan trọng, mà hắn chân chính thích, lại được sinh ra bởi người phụ nữ khác, ngoại hình xấu xí, con trai lòng đầy sự độc ác.”

Trần Hạo hỏi: “Cho nên, là vì trả thù, người mới lựa chọn tự tay phá hủy trại Nhai Sơn?”

Người phụ nữ váy đỏ trả lời: “Trả thù? Người bị trại Nhai Sơn giết chết, ai mà không muốn trả thù, một cái sơn trại đầy tội ác như thế, bị phá hủy, chẳng lẽ là không nên à?”

Trần Hạo nhìn thoáng qua bốn phía.

Khi người phụ nữ mặc váy đỏ kể chuyện xưa, những linh hồn trong làng kia đều hội tụ tới đây, đồng thời mỗi người trong số họ đều đầy oán khí, tích tụ không tiêu tan, vây quanh Trần Hạo mèm đen gà trống ở giữa.

Oán khí lớn như thế, xông lên bầu trời, thậm chí thu hút sấm sét trên bầu trời, không ngừng nhắm đánh xuống hướng bên này, đáng tiếc cái thôn này, dường như là một nơi bất thường, cho nên không gian bị bóp méo, để sấm sét không thể tìm thấy, chỉ có thể nhắm đánh bừa bãi, căn bản không gây tổn thương gì.

Trần Hạo nhìn về phía người phụ nữ váy đỏ, nói: “Người nói ta tin, bất quá ta cũng phải hỏi một câu. Sau khi người báo thù xong, người sẽ như thế nào?”

Người phụ nữ váy đỏ cười: “Người là lo lắng chúng ta sẽ gây họa cho nhân gian sao? Yên tâm đi, mặc dù chúng ta oán khí đầy người, muốn báo thù, nhưng chúng ta cũng không phải thật sự là người xấu, chúng ta chỉ muốn những kẻ giết chúng ta chết, hơn nữa còn muốn đoạn tử tuyệt tôn. Những người khác không liên quan, chúng ta sẽ không đụng tới.”

Trần Hạo nói: “Hiện tại một cái làng đã bị hủy, cũng đủ rồi chứ?”

Người phụ nữ váy đỏ nói: “Anh đẹp tra, người nghĩ vậy là sai rồi, người thật sự cho rằng, mấy trăm người ở cái thôn này chính là trại Nhai Sơn năm đó à? Người sai rồi, mấy trăm người này chỉ là một phần của chúng, hơn nữa đều là những người bên dưới, hậu duệ chân chính của ba thủ lĩnh lớn trại Nhai Sơn, đã sớm di dân xuất ngoại từ mười năm trước, người biết bọn chúng đi đến nước nào không? Đi nước Nhật.”

Trần Hạo nhíu lông mày.

“Nếu là trường hợp đó, vậy thì dễ xử lý rồi, các người đến nước Nhật tìm kẻ thù, chỉ cần không gây rối ở trong nước, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Người phụ nữ váy đỏ cười nói: “Thời điểm ta nhìn thấy người, ta cũng nghĩ như vậy.”

Trần Hạo: “...”

“Ý của người là gì? Là muốn ta giúp người sao?” Trần Hạo hỏi.

Người phụ nữ váy đỏ nói: “Đúng vậy, mặc dù chúng ta có thể phá hủy trại Nhai Sơn ở nơi này, nhưng mà đối mặt với hậu duệ của ba thủ lĩnh lớn ở nước ngoài, căn bản là ngoài tầm

với, cho nên chúng ta cần phải rời đi, nhưng nếu chúng ta muốn rời đi, phải có người người nguyện ý hi sinh cho chúng ta, mà người bình thường thì không được, chỉ có dạng người tu hành như anh đẹp trai mới làm được. Thế nào, nghe chuyện xưa của ta, người cũng biết chúng ta thâm bao nhiêu rồi, chẳng lẽ, người không có một chút đồng tình nào?”

Nói xong, ánh mắt của tất cả oan hồn đều nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Chương 753: Lắc lư đối lắc lư.

“Không đồng ý, tùy vào người sao?” Một trong số những oan hồn, một người đàn ông mập mạp ăn mặc như người giàu có, lạnh lùng mở miệng, một đôi mắt to cỡ hạt đậu, híp mắt lại gần như không thấy được.

Trần Hạo còn chưa mở miệng, gà trống đã trực tiếp lao tới, lẳng không biến hình, biến thành một người đàn ông to lớn, duỗi tay nắm lấy người đàn ông mập mạp, trực tiếp ném một cái qua vai, bộp một tiếng ngã xuống đất, khiến cơ thể mập mạp bị đập bẹp ra.

Đột nhiên bị tấn công, người đàn ông mập mạp hơi sững sờ, chỉ còn lại một nửa khuôn mặt ở trên, một con mắt dại ra.

Lúc này, gà trống giẫm lên mặt của nó bằng một chân, néo néo, lúc này mới cúi người xuống cười hỏi: “Tới tới tới, nói cho gà gia, người nói tùy vào ai?”

Người đàn ông mập mạp giãy giụa, lại giãy giụa không thoát, ngay cả việc biến hình cũng không thể làm được, nhất thời ánh mắt trở nên hoảng sợ.

Những oan hồn bốn phía mới phản ứng được, bỗng nhiên oán khí bạo phát, bao trùm lấy gà trống.

Lúc này Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, đạo hạnh hơn sáu mươi năm, bạo phát toàn bộ, hình thành khí thể đối kháng với oán khí của oan hồn.

Sau chân động vô hình cơ thể Trần Hạo run rẩy một cái, mà oan hồn bốn phía lại không hề lay động một chút nào, ánh mắt càng ngày càng trở nên oán độc.

“Anh đẹp trao, người thân là người tu hành, chẳng lẽ không nên là thượng thể thiên tâm sao? Chúng ta có nhiều người đáng thương như vậy, oan khuất không rõ, oán khí không tan, không thể đầu thai được, người cũng không hề có một chút lòng từ bi nào?” Người phụ nữ váy đỏ thở dài một tiếng, khuôn mặt đầy bất lực.

Mà theo lời của nó, oan hồn xung quanh, oán khí càng ngày càng mãnh liệt, từng cái ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo nhếch miệng cười cười: “Khả năng hùng biện không sai, chỉ ít những lời người vừa mới nói, có một câu ta tin tưởng. Người nói người muốn trại lác lư, đây nhất định không phải thôi, mà là bản lãnh thật sự.”

Người phụ nữ váy đỏ cau mày, muốn nói gì đó, bị Trần Hạo trực tiếp ngắt lời, tiếp tục nói: “Thế nhưng, có một vài câu hỏi, muốn hỏi người một chút, còn có các chư vị ở đây.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt sắc bén.

Nhóm oan hồn im lặng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Thứ nhất, ta muốn hỏi, ta và các người có quan hệ như thế nào? Dựa vào cái gì ta phải giúp các người? Đừng nói cái gì tới từ bi, thuyết pháp từ bi này vẫn còn treo ở bên mép cả ngày, ta là người tu đạo.”

“Người tu đạo thì lại làm sao? Thì không thể tế thế vi hoài? Cứu vớt thế nhân?” Một oan hồn căm tức Trần Hạo chất vấn.

Trần Hạo nói: “Câu hỏi này rất hay, đến, hôm nay ta sẽ giải thích cụ thể cho người một lần, cái gì gọi là người tu đạo. Cái gọi là tu đạo, chính là rời xa hồng trần, à, cái hồng trần này không có nghĩa là không nói không ăn không uống không tới

nhân gian chơi, mà là một loại tâm thái, người đang bận rộn trong thành phố, tâm như chỉ thủy, đây chính là tu đạo. Nói cách khác, chúng ta tu đạo, cầu được là tự thân đạo, đạo này có ngàn vạn loại, cách hiểu không giống nhau, nói các người khó hiểu, ta liền nói về mình, chuyến tu đạo này của ta, là tuân theo trái tim của mình, nếu muốn giúp người, thì sẽ giúp người, nếu không muốn giúp người, thì người cũng không xen vào được.”

Một đám oan hồn tức giận, oán khí không lồ chuyển động, tức giận nhìn Trần Hạo.

“Không muốn giúp chúng ta, vậy người đi chết đi.”

Nói xong, dường như đám oan hồn muốn ra tay.

Trần Hạo trực tiếp lớn tiếng nói: “Câu hỏi đến rồi, không giúp người, các người liền giết ta, tâm địa ác độc như vậy, thử hỏi một chút, các người cùng với bọn cướp ác độc trại Sơn Nhai giết các người khác nhau ở chỗ nào? Nếu đều là người xấu, bọn chúng giết các người, các người dựa vào cái gì mà kêu oan?”

Đám oan hồn sững sờ.

Trần Hạo nhìn xung quanh một vòng, cười nói: “Làm sao? Không thể nói ra được sao?”

“Người đây là đang cãi chày cãi cối, quấy nhiễu.” Người phụ nữ váy đỏ nhìn đám oan hồn bị nói tới mức không biết gì, lập tức nhìn chăm chăm Trần Hạo, trầm giọng phản bác.

Trần Hạo bĩu môi: “Nói tới cãi chày cãi cối, quấy nhiễu, ta cũng không dám so với người, đầu tiên là bán thảm, sau đó lại đại nghĩa ép ta, chơi đùa rất mượt a!”

Người phụ nữ váy đỏ lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

Trần Hạo cười nói: “Đây chính là câu hỏi thứ hai của ta.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn xung quanh tất cả oan hồn, nghiêm túc hỏi: “Ta muốn hỏi các chư vị ở đây, Đạo môn ở thâm sơn, Phật môn ở nhân gian. Nói cách khác, từ xưa đến nay, đều là Phật môn thấp hương bái Bồ Tát. Ta nghĩ, tất cả oan hồn các người ở đây, mặc dù đã từng dâng hương, cũng từng bái Bồ Tát, Phật Chủ, lúc đó chỉ sợ Đạo môn gì, cũng không hề nghĩ qua đi. Như vậy câu hỏi lại tới, trước đây các người dùng tiền cầu Bồ Tát bái Phật Chủ phù hộ, gặp tai bay vạ gió như thế này, oan hồn không tán, lại để đạo môn chúng ta giúp đỡ? Đạo gia thiếu nợ các người à?”

Đám oan hồn lại không nói nên lời.

Người phụ nữ váy đỏ cuống lên, muốn nói chuyện.

Trần Hạo nhìn về phía nó, quát lớn: “Người câm miệng. Hiện tại câu hỏi thứ ba. Người luôn miệng nói báo thù, còn nói đáng thương như thế, người có biết không? Vừa nãy ta thật sự muốn cởi giày, mạnh mẽ vả vào mặt người, thực sự quá không biết xấu hổ, không có mặt nào không có da nào dày hơn người.”

Người phụ nữ váy đỏ nhìn chằm chằm Trần Hạo.

“Làm sao? Không phục? Đến, ta giúp người vượt một chút. Người là con gái chủ trại trại Nhai Sơn, đúng không?” Trần Hạo cười nói.

Người phụ nữ váy đỏ không nói lời nào, chỉ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Còn nói phải giúp trại Nhai Sơn đi tới chính đạo đúng không? A a, có lẽ đám oan hồn ngu ngốc này đều bị oán khí làm cho lú lẫn đầu óc, lúc này mới bị người lừa, nhưng nếu tâm hơi dài một chút, thì có thể nhìn thấy sơ hở. Bề ngoài người biểu hiện rất tốt, à, mẹ là đại gia khuê tú, dạy người phân rõ đúng sai tốt xấu. Kéo con bê, đây là ấn

tượng đầu tiên của mọi người về người, dát vàng lên mặt mình, khiến người ta tự nhiên nghĩ đến người từ nhỏ được đi học, chính là một cô gái tốt, sau đó mới lừa ở phía sau. Cái gì phân rõ đúng sai, người lớn lên ở trong tổ thổ phi, trước tiên ta không nói, có thật là người giữ vững một trái tim thân thiện lương thiện hay không. Ta hỏi nói một chút, trại Nhai Sơn là thổ phi, đốt giết cướp giật, không chuyện ác nào không làm, bọn chúng đáng chết chứ? Đây là chính người nói ra. Nhưng mà người còn nói, muốn dẫn bọn chúng đi tới chính đạo, nói cách khác, một cái miệng của người, toàn bộ những người đã làm chuyện xấu trước đây cũng không tính là gì, sau đó cứ cho là người thật sự thành công, những người này tùy tiện làm mấy việc tốt, thì chính là Vạn gia sinh phật đúng không? Chà chà, miệng lưỡi này của người thực sự rất lưu loát, không đi Thiên Thượng nhân gian thật là đáng tiếc.”

Người phụ nữ váy đỏ mặt trầm như nước, đang muốn mở miệng.

Trần Hạo lần nữa ngắt lời: “Ta còn chưa nói hết đâu, người gấp cái gì. Nói một chút về mặt thân thiện lương thiện của người, người cũng đừng phản bác, bắt đầu muốn đưa một trại của kẻ ác trở về chính đạo, sau khi chết nhìn lại là đứng đầu vô số oan hồn báo thù rửa hận, hình tượng này của người quá tuyệt vời, nói người không lương thiện, ta cũng không tin.”

“Nhưng mà...”

Trần Hạo nhếch miệng cười cười, sâu xa nói: “Người lương thiện như thế, ăn đồ ăn trại Nhai Sơn đốt giết cướp bóc mà lớn lên, nói cách khác, xương cốt máu thịt của người, người tiêu hao sống đến tuổi này, là vô số nạn nhân cung dưỡng lên, đều là máu tươi. Đã như vậy, trại Nhai Sơn nợ những oan hồn này, chẳng lẽ, người sẽ không nợ à?”

Hắn vừa nói câu này xong, vô số oan hồn, theo bản năng nhìn về hướng người phụ nữ váy đỏ.

Người phụ nữ váy đỏ: "...”

Chương 754: Biến hóa khôn lường (1)

“Người ăn nói hồ đồ!” Người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ vô cùng căm phẫn, tức giận lớn tiếng bác bỏ lời của Trần Hạo.

Hắn cười khẩy: “Thôi nào, tại sao ta lại ăn nói hồ đồ? Người hãy cho mọi người một lời giải thích đi, cũng không cần nói lý do đầu tiên, rồi lý do thứ hai, thứ ba gì đó, chỉ một là đủ!”

Người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ: “... ..”

Trần Hạo nhìn ả: “Thế nào? Không nói ra được à? Cũng phải thôi, người đương nhiên nói không ra rồi, bởi vì người là con gái của Nhai Sơn Trại chủ, không chỉ có uống vô số máu thịt của những con người vô tội để lớn lên mà còn uống thứ máu tốt nhất nữa, nếu không thì có thể nuôi dưỡng người tốt đến thế ư? Ta tin rằng các chư vị có mặt ở đây, nói không chừng tiền bạc, của cải của các vị bị cướp đi là dùng trên người nó. Loại phụ nữ vừa thông thả thoải mái hưởng thụ máu thịt của các vị mặt khác còn muốn ép buộc các vị giúp nó đi báo thù thì thử hỏi báo thù như thế này có được tính là báo thù không? Đây chính là trước thì đánh chén máu thịt của mọi người, sau thì muốn mang mọi người theo vĩnh viễn không siêu sinh!”

Người phụ nữ váy đỏ với ánh mắt cứng đờ nhìn chằm chằm vào Trần Hạo

Lần này quả thực là quá khinh suất. Nó hoàn toàn không nghĩ rằng một người tu hành như hắn mà miệng mồm lại lợi hại như vậy. Những lời nói này làm nó cảm nhận được oán khí của tập thể đã có chút buông lỏng.

Người phụ nữ váy đỏ cũng sẽ không chịu nhận thua, cười lạnh một cái rồi lên tiếng: “Mặc cho ngươi nói bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng không thể che đậy được hai điểm: thứ nhất, oan khuất của mọi người không giải được thì oán khí không tiêu tan. Thứ hai, chuyện ta gây ra cũng xem là quân pháp bắt vị thân (edit: vì đại nghĩa không quản người thân)!”

Trần Hạo khinh khỉnh trong lòng, môi dè bĩu: “Oán khí không tiêu tan là bị ngươi ép buộc chứ đâu! Quân pháp bắt vị thân thì có thể thoải mái hưởng thụ trong lòng mà hủy diệt cuộc sống của người khác? Được rồi, ngươi nói như vậy ta không tính toán với ngươi. Nào, hôm nay tâm tình tốt, các vị muốn báo thù phải không, được thôi, đưa các vị đi Oa quốc cũng chẳng là vấn đề gì khó. Với lại ta còn có thể giúp các vị tiêu diệt hậu duệ của kẻ thù đang trốn đâu đó trong Oa quốc, ta hoàn toàn có thể đưa đến tận cửa nhà của hậu duệ kẻ thù”

Ánh mắt oan hồn ngay tức thì bùng sáng.

“Có điều... ..” Trần Hạo nhếch miệng cười nói tiếp: “Ta giúp người cần xem nhân duyên, ta giúp những người có nhân duyên, mà nếu không có thì sao? Thế thì đành thất lễ rồi!”

Người phụ nữ váy đỏ chợt cảm thấy không ổn, đang định mở miệng kháng cự thì Trần Hạo đột nhiên xoay người qua nhìn nó: “Sao? Ta đã hứa giúp đỡ rồi, người muốn cản lại?”

Câu nói của hắn khiến ả cứng họng không thốt nên lời

Trần Hạo khẽ cười nhìn sang chúng oan hồn rồi nói: “Nào nào, ai, muốn trả thù thì xếp hàng trước tiên”

Các oan hồn hết “ta nhìn ngươi” rồi đến “ngươi nhìn ta”, “ai” này cũng đều hơi sững sờ, ngây ngốc

Người phụ nữ váy đỏ lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng lên giọng huyên náo: “Ngươi thật quá đáng, muốn giúp

thì giúp hết chứ giúp một phần thì tính cái gì hả?”

Trần Hạo đáp lời ả: “Có vấn đề gì à? Một phần đi trả thù, phần còn lại thì ở đây chờ tin tức? Không được ư?”

“Chúng ta là một thể không thể tách rời!!” Giọng điệu ả âm u lạnh lẽo nghiền từng chữ một

Trần Hạo bật cười thành tiếng: “Lời này của ngươi tức là không cần mặt mũi nữa rồi, ngươi nói những linh hồn oan ức này là cùng với nhau thì ta còn tin vài phần, đằng này ngươi dựa vào cái gì mà được xem là cùng nhau? Bởi ngươi đã bị Nhai Sơn Trại ruồng bỏ, tâm sinh oán hận muốn báo thù cho nên ngươi liền có thể tâm an thoải mái hòa nhập cùng những linh hồn vô tội này? Tất cả mọi người nói xem như vậy có hợp lý hay không? Các người đều là người vô tội phải chết một cách oan ức còn nó là nghiệt chủng của Nhai Sơn Trại chỉ vì tranh chấp nội bộ liền muốn ở cùng với các người, lợi dụng các người cho mục đích sâu xa của nó. Các người nói thử xem loại người này có thể chấp nhận được không hả?”

Bao nhiêu ánh mắt của các linh hồn oan ức đổ dồn vào người phụ nữ kia, lờ mờ trong thoáng chốc những nỗi oán hận từ từ hóa tan đi

Người phụ nữ váy đỏ đùng đùng nổi cơn thịnh nộ gào lên: “Mấy người đều là heo cả sao? Hấn tùy tiện nói vài câu liền bị chia rẽ hết rồi? Lẽ nào mấy người đã quên cái thôn này ta đưa mấy người đến cùng sửa sang lại, là ta đã liều mạng dung hợp cái thứ đó thì mấy người mới có ngày hôm nay, bằng không mấy người vẫn muốn trả thù à? Đừng có mơ, mấy người sẽ chỉ ở lại đây mãi mãi, giống như những người đã hồn phi phách tán đều sẽ tan biến thành mây khói. Trong lòng các người vẫn còn chút biết ơn không đấy hả?”

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đầy giễu cợt: “Nghe này, đây lại bắt đầu khuôn mẫu rồi, vì người muốn báo

thù nên đã liều mạng, nên đã muốn bảo tất cả mọi người đều nghe theo lời người, có phải là ý này không?”

Ả ta trừng trừng con ngươi ném cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vào Trần Hạo mà không nói được lời nào, ả bất thành linh vung tay. Trong một khoảnh khắc, cả đất trời như chuyển động, rung lắc dữ dội, toàn bộ thôn trang đang chìm xuống phía dưới lòng đất.

Gương mặt Trần Hạo vẫn tỉnh như không, ung dung duỗi tay ra, một bức tượng thần Đế quân hiện lên. Ngay tức khắc, các vị thần trong nội viện tản ra che phủ khắp nơi. Thần quang bao phủ, thiên địa sáng ngời.

Dưới ánh sáng nhiệm màu ấy, tất cả linh hồn oan ức đều kêu than thảm thiết rồi ngã quy xuống đất không đứng dậy được.

Ngay cả người phụ nữ váy đỏ cũng bị làm cho sợ xanh mặt đang co quắp người lại hòng xoay người chạy trốn.

Hình dáng Trần Hạo lướt qua trong nháy mắt ngăn chặn lối đi của ả, giọng nói lạnh lùng hỏi vặn: “Người chẳng phải nói muốn báo thù sao? Vì có gì bỏ mặt đồng bọn mà bỏ chạy?”

“Đại sư, đại sư tha mạng, tiểu quỷ không dám nữa, tiểu quỷ không dám nữa, đại sư thả ta, thả ta ra” người phụ nữ váy đỏ hoảng loạn khóc lóc, kêu gào thảm thiết

Trần Hạo chỉ cười lạnh đôi mắt với ả: “Biết tại sao ta phải dùng nhiều lời nói nhảm nhí như thế để nói với người không? Vì ta cảm thấy người cơ bản không phải là con gái của Nhại Sơn Trại, rốt cuộc người là kẻ nào?”

Người phụ nữ váy đỏ như bị đâm trúng tim đen, nói lắp bắp chẳng nên câu: “Đại sư, tiểu nữ, tiểu nữ... ..”

“Không nói thì đi chết đi!!!!” Trần Hạo vỗ tay sau lưng, thần quang vây lấy người ả ta.

Bức tượng thần Đế quân chỉ phát ra ánh sáng thần quang của thần nội viện để đối mặt với hạng oán linh dị thường này, còn Đế quân Đại lão đều quá lười để hiện ra.

Chương 755: Biến hóa khôn lường (2)

Bị thứ ánh sáng thần thánh kiên định đó truy bắt lấy, chiếc váy đỏ trên người ả ta dần dần tan biến, hồn phách trở nên có chút không ổn định, đợi đến khi chiếc váy đỏ hoàn toàn biến mất sạch thì trên người ả xuất hiện một bộ đồ khác nữa.

Nhìn thấy bộ đồ đó, Trần Hạo phá lên cười thu hồi tượng thần, mở miệng ra vẻ khích lệ: “Nào, tiếp tục biểu diễn đi, ngươi là ai hả?”

Người phụ nữ đang định mở miệng trả lời thì bị hấn cắt ngang: “Nhưng mà đừng nói ngươi là con gái của Nhại Sơn Trại Trại chủ, dù cho Nhại Sơn Trại hung ác tàn nhẫn đến đâu thì cũng không thể để con gái mình mặc quân phục của Oa quốc chứ hả? Chậc chậc, nhìn quân hàm này xem, là thiếu tá đó nha! Trẻ tuổi như vậy đã là thiếu tá rồi, ngươi đừng nói với ta ngươi là linh văn nghệ của Oa quốc nha?” Hấn tặc lưỡi, lắc lắc đầu, trong giọng nói chứa đầy vẻ bỡn cợt.

Người phụ nữ hoảng hốt một phen cúi xuống nhìn bộ đồ trên người, tức khắc mắt tròn to há hốc mồm kinh ngạc.

“Không thể nào, sao lại... ..”

Sắc mặt Trần Hạo trở nên lãnh đạm vô cùng: “Sao có thể? Ha, Oa quốc hiện tại thế nào thì ta không đánh giá nhưng năm đó các người đã đầu hàng thua trận vậy mà vẫn tà tâm không chết. Còn con gái của Nhại Sơn Trại Trại chủ, ta cảm thấy thông thạo tiếng Hán, kỹ năng diễn xuất tốt, ngươi càng giống một tên gián điệp.”

Người phụ nữ yên lặng trầm mặc một lúc lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi đối chất với Trần Hạo: “Chúng ta mới gặp mặt, người dựa vào cái quái gì cho rằng ta là giả mạo?”

Trần Hạo bĩu môi tỏ ý: “Làm ơn đi, câu chuyện người kể có trăm ngàn chỗ hở, căn bản là đã không cân nhắc kỹ càng. Với lại người cũng quá coi thường người Hán ta. Năm đó trên dưới cùng đồng lòng, không kể đến bọn thổ phỉ ngay cả những thứ khốc liệt cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ từ sớm rồi. Năm đó, những vị tiên bối cũng không chấp nhận được việc người hát nước bản, trại làng cũng bị người cố tình quét sạch, có lẽ thật sự không phải là người tốt lành gì, tai vạ đến lão sư còn lừa gạt đem bán đàn bà con gái. Bọn họ đáng chết nhưng người bụng dạ khó lường càng đáng diệt trừ.”

Sau khi nói xong, Trần Hạo không đợi ả ta đáp lời liền nhìn sang đám oan hồn, cười cười rồi nói: “Chân tướng đã rõ như ban ngày, các người có cảm nghĩ gì không?”

Đám oan hồn: “... ..”

“Không, hẳn ta đang nói dối các người đấy, ta không phải là người Uy quốc, đây hoàn toàn là giả dối, các người... ..” Người phụ nữ phản ứng kịch liệt vội vàng muốn biện bạch..

Nhưng nói một hồi thì nó không thể nói được nữa.

Bởi vì tất cả các linh hồn chết oan đang nhìn vào nó bằng đôi mắt vô cùng lạnh giá và tàn nhẫn.

Ả ta khẽ nhếch miệng đột nhiên bật cười: “Được, ta thừa nhận, lần này, xem như là các người đã thắng, nhưng mà... ..”

Đôi mắt người phụ nữ đó đầy sự hung ác đảo đảo nhìn quanh tất cả oan hồn một vòng rồi dừng lại trên mặt của Trần Hạo: “Người tưởng rằng người đã thắng hoàn toàn ư? Không thể, chúng ta sẽ không thua, mãi mãi sẽ không thua!”

Cùng lúc đó, người phụ nữ toát ra khí thế cương ngạo nổi loạn của ả.

“Năm đó thua trận, đó là hành vi của những kẻ nhu nhược, hèn nhát. Chính họ đã đe dọa Thiên Hoàng bệ hạ. Chúng ta không thừa nhận mình đã bị đánh bại. Bọn ta đã tự sát và dùng mạng sống của chính mình nguyện trung thành với Thiên Hoàng. Sau khi chết, tất nhiên cũng phải trở thành những hồn ma ma đã hi sinh oanh liệt vì Thiên Hoàng mà chinh chiến cả thiên hạ. Cùng gây dựng một giang sơn rộng lớn vì Uy quốc vĩ đại. “

“Câm ngay!” Trần Hạo đưa tay ra cắt ngang những lời nói như bài thuyết giảng của người phụ nữ kia, rồi hần cười và nói với ả: “Đất nước chúng ta à, có một bộ phận liên quan, vậy bộ phận liên quan đâu, chuyên quản lý tất cả các vấn đề bất thường trong lãnh thổ. Người nói mấy tiểu quý đã tự tử sau khi thất bại à, nếu đã không cam tâm thì chắc chắn chúng sẽ có động tĩnh. Nếu có động tĩnh, chúng nhất định không thể thoát khỏi con mắt của các bộ phận liên quan. Nào nào, vừa đúng lúc ta quen biết một người, người đừng nói gì hết, để ta cho người nghe. Đồng bọn của người-những kẻ thất bại bây giờ ra bộ dạng thế nào?”

Vừa nói Trần Hạo vừa rút điện thoại ra và ra hiệu.

Người phụ nữ nhìn Trần Hạo, đôi mắt mập mờ chớp tắt không ngừng.

Trần Hạo trực tiếp bấm số của Đới Vân, rồi bật loa ngoài.

Bên ngoài đang mưa gió lớn đối nghịch với sự yên lặng trong thôn, im ắng không một tiếng động .

Các linh hồn oan khuất, người phụ nữ, tất cả đều đang nhìn vào Trần Hạo.

Chẳng mấy chốc, điện thoại đã được kết nối và tiếp theo đó là giọng nói có phần hấp dẫn của Đới Vân vang lên: “Ta nói này Trần đạo hữu, người có biết ta đang mệt mỏi như thế nào trong thời gian này không? Bữa nay ta khó khăn lắm mới tìm được cơ hội nghỉ ngơi đó! Với lại ta chỉ có thể ngủ được 3 tiếng đồng hồ, người lại không biết xấu hổ mà làm phiền ta? “

Trần Hạo cười cười ngại ngùng rồi đáp lại: “Ta xin lỗi nhưng vì có chuyện phiền phức. Đợi ta quay về sẽ tặng cho người một nắm linh gỗ đàn hương, thấy thế nào?”

Lời nói của Đới Vân lập tức trở nên mạnh mẽ đầy sinh lực: “Hahaha, Trần đạo hữu, xem người nói như thế, lẽ nào ta là loại người như vậy sao? Lại xảy ra chuyện gì nữa đây, cứ việc nói, chỉ cần ảnh hưởng không quá lớn thì ta sẽ giúp người xử lí. “

Trần Hạo gãi gãi mũi: “Cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ muốn hiểu rõ vài thứ. Năm đó Uy quốc đã bị đánh bại trong chiến tranh nhưng không ít tiểu quý không thể tin điều đó là sự thật nên đã tự sát mà không thừa nhận thất bại. Nếu đã ma có tồn tại, nên những con tiểu ma quỷ đó chắc hẳn cũng có đúng không?”

Đới Vân bật cười “Sao người hỏi về mấy con tiểu quỷ này?”

Trần Hạo trả lời: “Chỉ là tò mò thôi, tôi muốn biết, sau tất cả đạo hành thiên hạ, có vẻ ta cũng chưa từng gặp qua nó.”

Đới Vân day day hai hàng lông mày của hắn: “Ta không gặp được chúng, tất cả đều biến mất hết rồi. Hồi đó, những con tiểu quỷ này thường tụ tập thành nhóm và không hề thành thật chút nào. Vì nguyên do thầy âm dương của Uy quốc nên bọn ta cũng không quá tàn nhẫn vì sợ những rắc rối ngoại giao nhưng bây giờ đã không còn liên quan gì tới. Cả thế giới là một mớ hỗn độn, Uy quốc thảm hại hơn nữa, nó gặp phải vài chuyện sóng gió và hứng chịu tổn thất nặng nề rất đúng với

câu “Ốc còn không mang nổi mình ốc”. Phía chúng tôi cũng bện tối mặt tối mày. Lại đúng lúc mấy con tiêu quý đó không trung thực và muốn gây chuyện rắc rối, bắt thóp được chỗ yếu. Và dĩ nhiên chúng đã bị xóa sổ sạch sẽ cũng bớt đi một chút phiền muộn.”

Khi đến đây, người phụ nữ trợn trừng con ngươi của ả và hét to: “Không thể, điều này không đúng.”

“Này? Trần đạo hữu, tại sao lại có giọng nữ ở đó? Ai vậy?” Đới Vân bị tiếng hét làm cho ngạc nhiên hỏi.

Chương 756: Cô Hùng xuất trận

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Trần Hạo cười cho qua chuyện rồi chào tạm biệt Đới Vân: “Không sao đâu. Làm phiền rồi, Đới Vân đạo hữu nghỉ ngơi tốt. Nhớ nhắn cho ta địa chỉ, ta sẽ gửi linh đàn hương đến như đã hứa.”

Sau khi nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại và quay mặt lại nhìn người đàn bà kia rồi nói: “Nghe thấy rồi chứ? tất cả đều không còn nữa, bại trận chính là bại trận và trước một Trung Quốc ngày càng cường thịnh, nếu các ngươi muốn chống cự mà vùng lên thì đừng có mơ.”

Tuy nhiên trong lúc này, người phụ nữ dường như bỏ ngoài tai lời nói của Trần Hạo, miệng lầm bầm tự nói với chính mình, lắc đầu liên tục, hờn phách ngày càng trở nên mờ nhạt.

Trần Hạo quay lại nhìn các linh hồn oan khuất khác, vừa cười vừa nói: “Được rồi, những thứ nên làm, ta đều đã làm rồi. Các ngươi có thể làm bất cứ điều gì mà các ngươi muốn. Miễn là không làm gì với đồng bào vô tội của mình thì ta sẽ để các ngươi yên”

Dứt lời, Trần Hạo quay người bỏ đi không chút do dự.

Tiểu Hắc đuổi theo phía sau, tiểu Hoàng như được giải phóng, giẫm đạp lên đầu của mấy tên oan hồn béo mập, nó cười khoái chí rồi xoay người rời đi.

Không lâu sau khi Trần Hạo đi ra khỏi thôn quý thì đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ phía sau vọng đến. Trong tích tắc thôn quý sáng chói bỗng chốc trở nên âm đạm đầy u ám.

Tiểu Hoàng thấy Trần Hạo không thèm nhìn lại một cái. Nhất thời hiếu kì tò mò hỏi: “Hạo ca, ngài đã nói rất nhiều, giờ lại mặc kệ vậy sao?”

Trần Hạo khẽ cười rồi nói với nó: “Quản thế nào đây? Chuyện của n đã quản được không?”

Trần Hạo không nói gì nữa.

Trần Hạo nói tiếp: “Đi thôi! Ở đây không phải ta không có gạt hái được gì, ta đã đã tìm thấy con đường của mình rồi.”

Tiểu Hoàng nhanh chóng hỏi: “Con đường gì vậy ạ?”

Trần Hạo ngược nhìn lên bầu trời và nói: “Thiên đạo luôn luôn biến đổi, tất sẽ có nguyên nhân. Sự hỗn mang giáng xuống, tất sẽ có những người xuất hiện đúng thời điểm để đối phó với nó. Ta chỉ là một con só lẽ chó nên can thiệp vào những thứ ồn ào trên thế giới này. Con đường của ta chính là sự tu hành, chính là âm dương phân minh. Trong thiên hạ có rất nhiều người chết oan khuất, họ báo thù trong vô vọng, hoàn khí không thể tiêu tan. Chỉ có thể để hồn phi phách tán. Điều ta muốn làm là để cho vong hồn trên cõi đời này đều có nơi để thuộc về.”

Tiểu Hoàng: “... ..”

Tiểu Hắc cũng đồng thời meo lên một tiếng.

Đôi mắt mèo chớp nháy tràn đầy niềm kính trọng.

“Để làm được điều này là một con đường rất khó khăn. Trước hết, ta phải trở thành một Tiên thiên mới được.” Trần

Hạo nở một nụ cười tươi trên mặt hần, lòng tràn đầy quyết tâm rồi nói như tự hứa với chính bản thân hần.

Tiểu Hoàng cũng muốn tiếp thêm động lực cho hần: “Hạo ca, tụi tôi nhất định hỗ trợ cho ngài.”

Trần Hạo mỉm cười với nó: “Chà, ta chỉ là đã cảm nhận được nó, liệu có thể đạt được hay không, còn phải xem việc sau này. Ừ, chúng ta đi thôi, đi để xem những thay đổi trong thiên hạ, với tư cách là một người ngoài cuộc.”

Hần quay trở lại xe lần nữa, lái đi khỏi nơi đó. Lần này, Trần Hạo đã không còn giống với bộ dạng “mục tiêu mờ mịt” như trước kia nữa.

Sau đó, đi trên mọi nẻo đường hành đạo, chứng kiến những thay đổi ở mọi nơi, nhìn thấy những khu vực dị thường bị cấm đến gần và chứng kiến mọi người gây ra bao sự biến chuyển trong đời chỉ để thích ứng với hoàn cảnh mới.

Năm ngày sau, Trần Hạo đã đến Hồng Thành.

Ngay khi đến nơi hần đã nghe được một tin tức đáng kinh ngạc. Những âm hồn kêu oan, người đã chết đã hoàn dương trở lại.

Cũng là đám quỷ con đó đã qua trở về nhà và gặp gỡ gia đình của chúng, gây một phen chấn động toàn thế giới.

Nếu tin tức này là một hoặc hai thì có thể nói rằng đó có thể được coi là mê tín. Tuy nhiên, hàng chục người đã xuất hiện trong thoáng chốc. Hơn nữa, các thành phố xung quanh cũng xuất hiện tình huống này. Đây không phải là tin đồn hay mê tín mà là sự thật. Nhất thời mọi người bàn tán ồn ào về nó, tất cả các loại truyền miệng đã toản ra và ngày càng dữ dội hơn.

Mà trong sự kiện này, cô Hùng lần đầu tiên xuất hiện trước con người trên thế giới.

Bởi vì một giáo sư đại học công khai chỉ trích sự mê tín trên XX, nói rằng ma quỷ không tồn tại, mọi người phải tỉnh táo vào lý trí khi đối mặt với lời đồn, tin vào khoa học và với an tâm làm việc,... ..

Kết quả là vào buổi trưa ngày hôm đó, cô Hùng đã trực tiếp tìm đến cửa để tìm vị giáo sư này để thảo luận về việc học.

Sự việc trở nên nhốn nháo, các sinh viên đều hiếu kì vây kín.

Sau đó, giáo sư đã bị đánh bại thảm hại

Vẫn chưa kết thúc, theo sau đó các đệ tử quý nhỏ của cô Hùng lại kêu gọi âm ỉ rằng các học sinh trong trường đều là rác rưởi, võ ngực tự hào rằng mình đã học trong nhiều thập niên. Các sinh viên cảm thấy không hài lòng, mọi học viện thay phiên nhau nghênh chiến. Nhưng kết quả là, ngay cả học bá của trường học cũng bị đánh bại, không một chiến tích.

Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của mọi người, cô Hùng mang theo các đệ tử hóa thành âm khí mờ mịt mà bay đi mất, chỉ để lại một mẩu thư. “Nếu không tin, tức không có gì. Trước khi chưa có kiến thức thì đừng đui mù so sánh mà trực tiếp phủ nhận. Đây cũng không phải là tinh thần khoa học.”

Trận chiến đầu tiên của cô Hùng đã gây sốc cho cả Hồng Thành và làm một phen náo động trên mạng.

Tuy nhiên, vì vấn đề này quá thần kỳ nên các tờ báo lớn cùng những nền tảng lớn không dám chủ động đưa tin, chỉ có một số hình ảnh và đoạn video nhỏ được truyền ra, vì thế tin tức trên mạng cũng đều là bán tín bán nghi, cho người bàn tán xôn xao.

Nhưng ở Hồng Thành, danh tiếng của cô Hùng như mặt trời ban trưa cực kỳ chói lọi.

Nhiều người có lá gan to đã tràn vào nhà có quý hiện thân, nói bóng nói gió thăm dò lai lịch của cô Hùng. Từ trong đôi ba câu nói cũng khiến mọi người hiểu rõ một giáo viên ma là cô Hùng và càng trở nên tò mò nhiều hơn.

Một người học rộng tài cao, bác học uyên thâm như thế mà lại còn là giáo viên quý đã dạy dỗ ra đám quý đệ tử lợi hại như vậy. Khi còn sống là ai chứ?

Tuy nhiên, những người quan tâm đã xem các bức ảnh đã đến các hệ thống liên quan để tìm kiếm, nhưng họ không tìm thấy một người phụ nữ như vậy trong thực tế cả

Nguồn gốc bí ẩn bỗng nhiên khiến cô Hùng càng nổi tiếng hơn.

Thậm chí có một số to gan lớn mật đã âm thầm bí mật dò hỏi đám quý nhỏ, có thể bảo cô Hùng dạy riêng cho con mình không? Giá cả không thành vấn đề. Như câu cửa miệng của người xưa “có tiền thì có thể sai khiến được ma quỷ. Miễn là có bản lĩnh thật sự đều sẽ thành.”

Những người này vì mong muốn con cái thành tài mà không còn sợ ranh giới khác biệt giữa người và ma quỷ, âm dương bất hòa.

Nhưng sau trận chiến đầu tiên không có tin tức gì về cô Hùng nữa.

Vào một buổi tối, sau khi Trần Hạo dừng chân tại Hồng Thành, cô Hùng mang theo Kim Mộng Quan và một đám quý nhỏ cùng xuất hiện.

Bọn quý nhỏ ra một chỗ chơi đùa cùng với tiểu Hắc và tiểu Hoàng.

Chương 757: Sắp đặt

Cô Hùng đến trước mặt Trần Hạo và giọng điệu như trách bản thân nói: “Đại sư, lần này ta thật lỗ mãng, nếu như có bất kỳ rắc rối nào thì ta sẽ tự mình gánh chịu.”

Trần Hạo mỉm cười an ủi cô: “Đừng tự trách mình nữa. Đây là con đường của cô. Cô nên đi theo nó. Hà có gì phải lo lắng. Hơn nữa, cô biết không, sau khi nghe tin cô luận việc học với giáo sư ta liền hiểu ra, cô đã xuất hiện và có lý do để cô xuất hiện. “

Cô Hùng bối rối nhìn Trần Hạo một cách khó hiểu.

Trần Hạo nhanh chóng nói tiếp: “Cô đừng nghĩ rằng ta là thần Côn. Nói mấy lời người không hiểu thì thực ra có một số điều mà ta cũng không hiểu, chỉ là ta cảm nhận được nó. Lần này cô lộ diện với thiên hạ, chính là còn đường của cô. Cô Hùng là người có hoài bão, ta hy vọng sau này trong tương lai cô sẽ không quên ý định ban đầu của mình trong. “

Cô Hùng nhìn Trần Hạo một phút chốc rồi gật đầu: “Đại sư yên tâm đi, tiểu quỷ chưa bao giờ quên lời hứa hẹn của bản thân... .“

Trần Hạo gật gật đầu: “Thế thì tốt, ta sẽ rời đi vào ngày mai. Làm sao xử lý mấy đứa nhóc này đây, thôi thì giao chúng lại cho cô. Ta tin cô có thể làm rất tốt!”

Cô giáo Hùng mở to mắt nhìn chăm chăm vào hắn, muốn nói gì đó nhưng Trần Hạo đã quay trở về phòng ngủ, đóng cửa nghỉ ngơi rồi.

Cô Hùng nhìn về phía Kim Mộng Quan.

Kim Mộng Quan cười toe toét: “Phân phó của đại sư chắc hẳn có ý nghĩa sâu xa, cô Hùng an tâm, một ngôi nhà nào đó tất sẽ được bảo vệ trái phải và hộ tống cho người.”

Lúc này, cô Hùng rơi vào trầm tư.

Một đêm yên bình không có gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo dứt khoát rời Hồng Thành cùng với đám nhóc và Triệu Linh Xảo..

Đứng trên một tòa nhà, cô Hùng mắt nhìn theo chiếc xe của Trần Hạo dần khuất xa. Thật lâu sau đó nó mới xoay người đi không nhìn nữa

Trên xe, tiểu Hoàng vừa lái xe vừa bất đắc dĩ hỏi: “Hạo ca, thực sự rời đi như thế này sao? Không ở lại thêm vài ngày nữa?”

Trần Hạo tựa người lên ghế: “Nhất định phải đi, không thể ở lại. Lúc trước đã nói rõ, ta chợt phát hiện ra rằng mặc dù ta là một con số lẻ nhưng lại không biết không cảm thấy mình đang bị tính kế. Cô Hùng này, còn có Lý Tam Gia chuyển thế ra ngoài làm nói Tống Kính Lư của quy tắc. Thậm chí tôi nghi ngờ Địa Sát Thần Thai đều có khả năng là một tính toán. Quả nhiên là vận mệnh vô thường ảnh hưởng đến những thứ vô hình. “

Gương mặt của tiểu Hoàng nhăn lại vì khó hiểu, nó lờ mờ hỏi: “Hạo ca, tôi không hiểu.”

Trần Hạo giải thích thêm: “Mỗi thứ này đều liên quan đến những biến đổi của nhân gian và tất cả chúng đều xâm nhập vào thế giới. Ta đoán chừng những thứ này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của loài người trong tương lai. Mặc dù Thiên đạo đã tạo ra rất nhiều dị thường và muốn hủy diệt cả thế giới nhưng con người là nhân vật chính của trời đất nên tự nhiên có

một đường sức sống. Đường sức sống này chính là do ta mang đến. “

Tiểu Hoàng vẫn không hiểu.

Trần Hạo thở dài một tiếng vừa định nói gì đó thì ánh mắt chợt khẽ động nhìn qua Triệu Linh Xảo.

Thời điểm này, chiếc xe chuẩn bị rời khỏi Hồng Thành, ngang qua một chỗ cảnh sát đang giải quyết tranh chấp hay là nơi nào đó.

Đôi mắt của Triệu Linh Xảo nhìn thẳng về phía đó

Trần Hạo quan sát một lúc rồi nói với tiểu Hoàng: “Tới Thạch Thành”

Lần này tiểu Hắc đã hiểu, mỉm cười đáp lại: “Ngồi chắc vào nhé.”

Nó phóng xe với tốc độ cực cao, xuyên suốt không ngừng, vào chiều ngày hôm sau Trần Hạo đến Thạch thành.

Sau một thời gian dài vắng bóng, Thạch thành vẫn không thay đổi nhiều, kiến trúc vẫn y như xưa

Có điều khi nhìn vào cảnh tượng của Thạch thành lại hoàn toàn khác. Một bầu không khí mạnh mẽ bao trùm lấy toàn thành phố. Có thể thấy rằng Thạch Thành này chắc chắn sẽ có một sự phát triển tuyệt vời trong tương lai.

Xe tiến vào Thạch Thành, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra và bấm gọi cho Chu Cường.

Ngay khi cuộc gọi được thực hiện, âm thanh ngạc nhiên của Chu Cường vang lên: “Hạo tử, sao chú lại có thời gian gọi cho anh?”

Trần Hạo mỉm cười và nói, “Em trở về rồi đây!”

Chu Cương vui mừng khôn xiết: “Trở về? Ở đâu? Còn không mau mau đến chỗ của anh. Anh sẽ bảo chị dâu nấu một vài món ăn đặc biệt.”

Trần Hạo cũng không khách khí: “Được, em đang trên đường, có lẽ sẽ đến đó trong vòng nửa tiếng nữa.”

“Thế thì tốt, anh sẽ thông báo cho chị dâu của cậu.” Chu Cương nói xong thì gác máy.

Trần Hạo cất điện thoại rồi nhìn Triệu Linh Xảo và nói: “Linh Xảo, ta sẽ giới thiệu người với một người.”

Triệu Linh Kiều chớp chớp đôi mắt, có chút không hiểu.

Trần Hạo cũng không giải thích gì nhiều.

Trong hơn hai mươi phút, Trần Hạo đã đến tiểu khu chỗ ở của Chu Cương. Hắn nhìn thấy Chu Cương đang đứng chờ đợi ở cửa

Trần Hạo bảo tiểu Hắc dừng xe rồi đi xuống.

“Haha, Hạo tử, lâu rồi không gặp!” Chu Cương bước qua đây với một nụ cười mừng rỡ

Đúng là đã không gặp nhau trong một thời gian dài, Trần Hạo cẩn thận quan sát đánh giá Chu Cương một lượt, và thấy anh mặt mày hồng hào có vẻ hùng hổ, rõ ràng là có số làm quan đấy..

“Lâu ngày không gặp rồi”

“Vâng, Chu ca, chúng ta vào rồi nói chuyện.” Trần Hạo vui vẻ nói

“Ừ, lúc trước anh nhận được một bình rượu ngon mà cứ luyến tiếc mãi không nỡ uống. Hôm nay cậu đến rồi, hôm nay chính là ngày khai mở bình rượu ngon đó nha.”

Vừa nói vừa cười rôm rả, họ bước vào nhà Chu Cương thì gặp Dương Tuệ. Có điều tiêu bảo bồi Chu Đông Đông đi học rồi nên không có ở nhà

Sau khi thăm hỏi thì Dương Tuệ đi chuẩn bị bữa ăn, Trần Hạo và Chu Cương ngồi ở phòng khách.

Trần Hạo không hề khách sáo mà nói thẳng: “Chu ca, em đến để giới thiệu với anh một người. Đây là Triệu Linh Xảo, là một người bạn của em, đã từng học qua võ thuật. Đối phó với những tên đàn ông bình thường cũng không thành vấn đề. Ước mơ là làm một cảnh sát, Chu ca có thể giúp đỡ cô ấy không?”

Nghe đến đây, Chu Cương ngạc nhiên rồi nhìn sang Triệu Linh Xảo.

Triệu Linh Xảo cũng tròn mắt vội phản ứng: “Đạo sư, ngài ...”

Trần Hạo nói tiếp: “Linh Xảo, ta biết ước mơ của ngươi. Mẹ của ngươi đã giao ngươi cho ta, ta cũng phải có trách nhiệm. Ở Tam Thủy Quan, ngươi đã cố gắng nhiều như vậy, cũng có đầy đủ năng lực. Điều ngươi thiếu bây giờ là sự huấn luyện chuyên nghiệp. Đúng lúc tuổi tác ngươi không quá lớn để đào tạo, cho nên có thể cân nhắc tiến thêm một bước nữa. Vị Chu đội trưởng Chu Cương này trình độ chuyên nghiệp. Anh ấy còn được ban cho biệt danh là thần thám. Nếu ngươi đi theo học tập thì sẽ có ích cho tương lai sau này. “

“Nhưng ...” Triệu Linh Xảo muốn lên tiếng bác bỏ lời của hắn

Trần Hạo mỉm nhẹ trấn an nàng: “Đừng lo lắng, ta không đuổi ngươi đi mà để ngươi tham gia vào thế giới này. Lẽ nào ngươi cố gắng tu hành chăm chỉ chỉ để lãng phí cuộc đời của mình thôi sao?”

Triệu Linh Xảo im lặng.

Chu Cương nhìn kỹ cô ấy và cười toe toét: “Là người Hạo tử giới thiệu nên ta tin tưởng, nhưng còn có những quy tắc của nghề. Anh có thể mang theo cô ấy, nhưng nếu muốn nhập môn thì cần phải vượt qua kì sát hạch.”

Trần Hạo nhún vai: “Điều này là tất nhiên. Em sợ rằng đến lúc đó, Chu ca không lấy thưởng được rồi.”

Chu Cương phá lên cười: “Điều này không hẳn là đúng. Trừ khi tỉnh đến lấy đi, nếu không anh sẽ được thăng lên một cấp vào cuối năm. Ai dám đoạt nó từ anh chứ!”

“Không có gì ngạc nhiên khi anh rất tự tin. Vậy em chúc mừng Chu ca trước nha.” Trần Hạo làm điệu bộ chúc mừng Chu Cương

Bỗng nhiên Chu Cương sắc mặt nghiêm túc nói hần hần “Nhưng nói ra thì gần đây bọn anh đã gặp phải một chuyện kỳ lạ. Hạo tử, nếu em đã trở lại, em có thể giúp anh xem xem được không.”

Trần Hạo bị giọng điệu nghiêm của của Chu Cương làm cho sững sờ: “Có chuyện gì vậy anh?”

Chu Cương kể lại sự tình: “Một khoảng thời gian trước đây đã xảy ra một vụ tai nạn xe hơi ở cầu Tam Lí Kiều. Là một chiếc xe tải bị mất phanh vượt qua đèn đỏ và sau đó đâm vào nhiều xe khác. Dẫn đến năm người đã thiệt mạng. Sau đó, cầu Tam Lí Kiều xuất hiện những chuyện ma quái”

Chương 758: Báo ứng.

Trần Hạo nghe xong thì nhăn mày lại.

Trước đây hắn đã gặp được chuyện những kẻ cho vay nặng lãi ép chết các sinh viên nữ và Trần Hạo không có một chút ấn tượng tốt nào về đám cho vay nặng lãi.

Tuy nhiên, khi quan sát kỹ Khâu Danh Sơn, Trần Hạo phát hiện mặc dù hắn ta nói chuyện mang theo hơi thở giang hồ, nhưng hồn thể tinh khiết và cũng không phải là hàng ngũ tà hồn hay ác quỷ.

Sau khi nhìn Khâu Danh Sơn một lúc, Trần Hạo mỉm cười và nói: “Được rồi, ta giúp ngươi, còn có ai cần giúp đỡ nữa không?”

Trần Hạo nhìn về phía những âm hồn khác.

Những âm hồn khác im lặng.

Một lát sau, Trần Hạo mỉm cười: “Nếu đã như thế, vậy quên đi, chỉ cần các ngươi nhớ lời ta nói, sau này đừng ảnh hưởng đến người sống nữa, những chuyện khác, ta sẽ không quản, nếu không việc khiến các ngươi hồn phi phách tán cũng không xem là một việc gì khó.”

Nói xong, Trần Hạo ngoắc tay với Khâu Danh Sơn và xoay người đi về phía xe Jeep.

Lên xe, Trần Hạo nói với Khâu Danh Sơn ngồi ở ghế bên cạnh tài xế: “Đi đâu đòi nợ?”

Khâu Danh Sơn nói tên một khu dân cư nhỏ.

Trần Hạo trực tiếp khởi động xe và rời đi.

Trần Hạo vừa lái xe vừa tiếp tục hỏi: “Này người anh em, cái nghề đòi nợ này, dường như không phải là một công việc tốt. Sao người lại nghĩ làm nghề này?”

Khâu Danh Sơn vội vàng giải thích: “Đại sư, ta không phải đòi nợ vay nặng lãi.”

Trần Hạo sửng sốt, có ngành nghề khác trong đòi nợ này sao?

Khâu Danh Sơn nói: “Đại sư, đừng nói người xem thường những kẻ cho vay nặng lãi, thực ra ta cũng không ưa điều đó, bởi vì cha ta cũng bị ép tự tử bởi những kẻ cho vay nặng lãi, vì vậy mặc dù ta học không giỏi, nhưng ta cũng sẽ không bước vào con đường lừa người vay nặng lãi.”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Vậy việc đòi nợ của người này là?”

Một tia sáng nóng bỏng xuất hiện trong mắt Khâu Danh Sơn: “Đây là ý tưởng của ta và nó cũng được lấy cảm hứng từ việc đòi nợ của những kẻ cho vay nặng lãi. Thế giới này không chỉ nợ tiền những kẻ cho vay nặng lãi, mà còn thiếu nợ bạn bè, thiếu nợ thân thích, và thậm chí thiếu nợ cha mẹ, nhiều đếm không xuể. Vì vậy, ta tự hỏi, đòi lại tiền cho những người không dễ mở miệng kia, sau đó tính một phần phí xử lý, đó là một công việc đầy hứa hẹn. Trước khi ta bị đâm chết, ta đã gặp một bác gái bị ung thư, sau đó ta mới biết, vì căn bệnh nan y, nàng đã bị con mình đuổi ra khỏi nhà, muốn khóc lóc kể lể nhưng nàng đã bị đánh gãy chân và bỏ lại trên đường. Nàng bơ vơ không nơi nương tựa, nhận được sự ủy thác của bác gái, ta muốn đòi nợ cho nàng, nhưng kết quả...”

Nói đến đây, Khâu Danh Sơn mỉm cười cay đắng.

Đây xem như chưa xuất sư đã chết, tất cả hy vọng đã biến mất vô ích!

Trần Hạo thở dài nói: “Thật đúng là một ý tưởng. Nó có thể không phải là một ngành nghề chính thức, nhưng nó cũng hợp lý. Miễn là người không dính vào các mảnh khoe bất hợp pháp để kiếm sống, vậy thì không có gì sai.”

“Nhưng, người cũng đã chết rồi, cần gì phải canh cánh trong lòng chứ?” Trần Hạo mỉm cười và hỏi.

Khâu Danh Sơn nghiêm mặt nói: “Điều này không được, từ nhỏ ta đã hiểu được một đạo lý, làm người, thì phải nói lời giữ lời, đến nơi đến chốn. Cho dù làm gì thì cũng có đạo lý như nhau. Cũng giống như ta bị mẹ vợ tương lai lừa, nhưng mà ta vẫn quyết tâm phải kiếm tiền để cưới con gái của nàng, lúc này ta mới tập trung tinh thần để làm ăn. Cho nên, chuyện ta đã hứa với bác gái, ta cũng sẽ không thể nuốt lời được.”

Trần Hạo nghe vậy thì rất hứng thú và hỏi: “Bị mẹ vợ lừa? Lừa thế nào?”

Khâu Danh Sơn có vẻ hơi do dự, nhưng sau khi nhìn Trần Hạo một chút thì hẳn ta vẫn nói: “Cũng không phải chuyện gì không thể nói, mẹ vợ tương lai kia của ta... Không, bây giờ không thể trở thành mẹ vợ của ta được nữa. Nàng là một người hiếm có khó tìm. Bởi vì cùng một thôn nên ta và con gái của nàng đã biết nhau từ khi còn nhỏ, xem như thanh mai trúc mã, tình cảm cũng rất tốt.

Người đã trưởng thành rồi, cũng nên có một gia đình, vì thế ta đã đến nhà nàng để cầu hôn, nhưng nàng vừa mở miệng đã yêu cầu 300.000NDT, điều đó khiến ta hoảng sợ. Ta đã lý luận với nàng, nói nàng cũng là một người mẹ và còn có hai đứa con trai nữa. Nếu mẹ của một cô gái nhà khác cũng mở miệng yêu cầu nhiều như vậy thì người có thể lấy ra được à.

Nàng chần chừ thật lâu, sau đó yêu cầu ta 600.000.”

Trần Hạo: “...”

Khâu Danh Sơn nói với vẻ mặt đau buồn và phẫn nộ: “Lúc đó, ta đã nghĩ rằng, bà béo này không phải khinh thường ta nghèo và không có tiền sao, vì vậy ta sẽ làm việc chăm chỉ để tạo ra một giang sơn và cầm 600.000NDT để cưới con gái nàng. Tương lai ta sẽ không bao giờ nuôi nàng và khiến nàng phải hối hận. Thật đáng tiếc, khi ta vừa mới bắt đầu sự nghiệp này, cũng chưa buôn bán được đơn hàng nào thì bản thân cũng đã không còn nữa.”

Trần Hạo bất lực nói: “Đây chính là thế sự vô thường, con người mà, không ai có thể đảm bảo quyết định của mình sẽ mang đến hậu quả ra sao.”

Khâu Danh Sơn nói: “Những ngày sau khi chết, ta cũng đã nhận ra rằng việc làm ăn này chưa chắc có thể thành công, và nếu sau này không làm cẩn thận thì nó sẽ gây ra những rắc rối lớn, vì vậy ta không ép buộc bất cứ điều gì. Nhưng chuyện ta đã hứa với bác gái tội nghiệp kia, thì ta nhất định phải làm được, là một người con, mẹ mình bị ung thư, nhưng lại vứt bỏ và không quan tâm, đó thật sự giống như một con súc vật. Ta nhất định phải đòi nợ cho bác gái tội nghiệp này, ít nhất phải giành đủ chi phí sinh hoạt và không phải trôi giạt đầu đường nữa.”

Trần Hạo gật đầu: “Đây là lòng tốt, ta ủng hộ nó, đi thôi, chúng ta hãy xem là người nào bỏ rơi mẹ của mình.”

Chưa đầy hai mươi phút, Trần Hạo đã đi tới khu dân cư nhỏ mà Khâu Danh Sơn nói.

Khu dân cư nhỏ đã tồn tại được nhiều năm rồi và quản lý cũng không nghiêm ngặt lắm. Khi xe đến, phải đăng ký một lát rồi mới được qua.

Đi vào khu dân cư nhỏ, đến dưới khu nhà thứ ba, Trần Hạo xuống xe và đi cùng Khâu Danh Sơn lên lầu, họ đi đến tầng năm.

Vừa định đi về phía một ngôi nhà thì đột nhiên cánh cửa của ngôi nhà này mở ra trước, sau đó một nhóm người bước ra, gào to, la hét đủ thứ từ, có vẻ như họ đã uống quá nhiều.

Khi nhìn kỹ hơn, Trần Hạo đột nhiên sững sốt và hấn nhìn thẳng vào một người đàn ông.

Tên này, hấn biết.

Chính là con trai của bà lão lúc hấn có lòng tốt giúp đỡ nhưng lại bị lừa gạt tổng tiền.

Trần Hạo nhớ đến khi hấn bị bà già kia bắt lại, tên này đã đi lên và muốn đánh hấn, còn biểu hiện rất tức giận và xúc động, đáng vẻ như thể hấn ta đang muốn liều mạng với người khác vì mẹ của mình.

Nhưng sau khi nhận được tiền, bọn họ không nhìn Trần Hạo chút nào nữa.

Không nghĩ tới, chuyện đã qua lâu như vậy, hấn lại gặp được hấn ta.

Lặng lẽ quan sát, Trần Hạo phát hiện, người đàn ông này có vẻ là chủ của ngôi nhà, và hấn ta đang tiễn người thân bạn bè đi. Sau đó, Trần Hạo đã phát hiện ra, người phụ nữ xuất hiện cùng người đàn ông và tổng tiền mình cũng xuất hiện. Rõ ràng, căn phòng này thuộc về họ.

Nói cách khác...

Người phụ nữ lớn tuổi bị đuổi ra khỏi nhà vì căn bệnh ung thư chính là bà lão đã lừa bịp tổng tiền mình!

A, công lý rõ ràng, báo ứng đúng đắn!

Trần Hạo mỉm cười.

Bị người quan sát, người đàn ông kia liếc nhìn Trần Hạo một cách nghi ngờ, và sau đó hấn ta tiếp tục tiễn bạn bè rời đi,

như thể đã quên một người như Trần Hạo.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông và vợ quay vào nhà.

Khâu Danh Sơn vội vàng nói: “Đại sư, họ đang ở nhà, chúng ta phải làm gì?”

Trần Hạo không trả lời mà hỏi lại: “Nếu ta nói ta biết hai người kia, người tin không?”

Khâu Danh Sơn sửng sốt.

Trần Hạo cũng không nói nhảm và hần trực tiếp nói về vụ mình bị lừa gạt tổng tiền, rồi tiếp tục nói: “Vì vậy, bác gái mà người muốn giúp đỡ kia chính là một người giả vờ bị đâm và chuyên lừa đảo. Bây giờ, nàng bị mắc bệnh ung thư cũng xem như là báo ứng, người cảm thấy, bây giờ người còn muốn giúp nàng nữa không?”

Khâu Danh Sơn tức giận: “Sao lại là người như vậy chứ, bác gái kia trông rất hòa ái, khiến người ta cảm giác rất thân thiết. Ta không ngờ... thôi quên đi, thật là tội tệ, ta từ bỏ việc giúp đỡ nàng.”

Trần Hạo: “Không, không thể từ bỏ.”

Khâu Danh Sơn ngạc nhiên nói: “Đại sư, người cũng bị lừa gạt tổng tiền, vậy mà còn muốn giúp nàng ta à?”

Trần Hạo nói: “Không phải để giúp nàng ta, mà là giúp những người bị lừa gạt tổng tiền kia, cả gia đình này không phải là thứ gì tốt, không biết họ đã lừa gạt bao nhiêu người. Cho nên, ta sẽ ban phước cho người, để người biến thành hình dáng của bà già kia, sau đó làm gia đình này nôn hết tiền ra và dùng số tiền này để giúp đỡ những người gặp khó khăn. Nó cũng được coi là tích âm đức cho người và kiếp sau người cũng có thể được ban phước.”

Đôi mắt của Khâu Danh Sơn sáng lên: “Có thể làm điều này, đại sư hãy ra tay đi.”

Hai phút sau.

Trong phòng, người đàn ông vừa tắm xong và thấy vợ đã nằm xuống. Hắn ta đột nhiên nở một nụ cười đầy hàm xúc, nhảy lên giường, ôm vợ và dịu dàng nói: “Tiểu Phương, ta...” Còn chưa dứt lời, người đàn ông đã trợn tròn mắt.

Hắn chỉ thấy khuôn mặt vốn là của vợ, nhưng giờ nó đã biến thành người mẹ đã bị đuổi ra khỏi nhà.

Khuôn mặt già nua của người mẹ bị chảy máu từ bảy cái lỗ, bà mở miệng và nói một cách u ám: “Ta chết... thật thê thảm!”

Chương 759: Trùng phạt

“Ôi mẹ ơi!”

Người đàn ông đang đứng bị dọa giật mình đến mức nhảy dựng lên.

Nhưng thân thể bà vợ cũng bay đi theo gió, ánh mắt đầy hận thù nhìn về phía người đàn ông: “Là người hại ta, là người hại chết ta, cái đồ bất hiếu nhà người, người...”

“Con thì làm sao! Con không có tiền chữa bệnh cho người, con còn có thể làm gì được nữa?” Lúc đầu người đàn ông rất sợ sệt, nhưng khi nghe thấy những lời oán hận của mẹ mình, gã ta đột nhiên vặn lại, nhìn chăm chăm mẹ mình.

Người mẹ sửng người.

Người đàn ông nói tiếp: “Hoàn cảnh nhà mình không phải người không biết, cần phải tiết kiệm, hơn nữa cháu nội của người đang học cấp hai, nó còn muốn đi du học, con rầu cả người không có cách nào cả, tiền đó bao gồm cả tiền khám bệnh cho mẹ nữa đấy! Người là bà nội cũng rất thương cháu, nếu đã vậy thì người đừng oán hận con làm gì, người cố gắng vì cháu trai, chắc chắn can tâm tình nguyện chết mới đúng.”

Người mẹ trợn mắt hốc mồm.

Bỗng nhiên đôi mắt gã ta sáng lên, lớn tiếng nói: “Đúng rồi, mẹ, người chết ở đó à?”

Người mẹ nói với giọng lạnh lùng: “Luơng tâm trời dậy, muốn nhật xác cho ta sao?”

Người đàn ông hào hứng trả lời: “Đây là một vụ mua bán lớn đấy mẹ, người tuyệt đối đừng chết ở ven đường, tốt nhất là chết ở công trường tâm thương mại hoặc công ty lớn, hay

bên cạnh cũng được, con trai sẽ đi nhặt xác cho người, nhân tiện đòi lại công lý. Chỉ cần lấy được tiền, con trai chắc chắn chuẩn bị cho mẹ một ngôi mộ tốt, để cho người không trở thành cô hồn dã quỷ.”

Người mẹ suýt chút nữa liền ói ra máu!

Trong thiên hạ này còn có loại người kỳ lạ thế này nữa!

Thấy mẹ chết mà vẫn còn muốn lừa người khác!

Nó đang định mở miệng nói thêm gì đó thì đột nhiên bị một vòng ánh sáng màu xanh bao phủ, người đàn ông ngơ ngác, cả người hơi dờ dẫm.

Lúc này, Trần Hạo mang theo mấy đứa nhóc tiến đến, cười nói: “Thôi quên đi, trái tim của loại hàng này còn kinh khủng hơn cả quỷ, biến thành hình dáng của mẹ hắn mà cũng không dọa hắn được tí nào.”

Lúc này gương mặt trắng bệch của người phụ nữ di chuyển biến thành mặt của Khâu Danh Sơn ra khỏi cơ thể của bà ta, sau đó người phụ nữ này ngã xuống đất.

Nhìn người đàn ông đang ngơ ngác như mất hồn, Khâu Danh Sơn hỏi: “Đại sư, bây giờ phải làm sao nữa?”

Trần Hạo nói: “Dễ thôi, để cho ta.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía người đàn ông, hỏi: “Người có bao nhiêu tiền tiết kiệm?”

“Hai mươi ba vạn.” Người đàn ông trả lời trong vô thức

Trần Hạo tiếp tục nói: “Người nhớ lấy, người hoàn toàn tỉnh ngộ, người cảm thấy áy náy trong lòng về tất cả những chuyện mà trước đây người làm ra, cho nên người quyết định muốn quyên hết toàn bộ số tiền này ra ngoài, quyên cho người cần nó, đền bù tội ác. Thêm nữa, căn phòng này ở cũng không thoải mái, người bán nó xong thì quyên một nửa số tiền ra

ngoài, dọn đến nông thôn, sau này cũng không trở lại thành phố nữa.”

“Vâng, hiểu rồi.” Người đàn ông vẫn cứ giữ nguyên tư thế.

Trần Hạo nhìn về phía Khâu Danh Sơn, cười nói: “Được rồi, chuyện cũng đã xong, người còn có tâm nguyện nào chưa được thực hiện không?”

Khâu Danh Sơn im lặng một lát, há miệng cười: “Từ nhỏ ta chỉ có cha không có mẹ, phụ thân lại không nên thân, thích cờ bạc, vay nặng lại nhiều quá bị người ta giết chết, không ai quan tâm đến ta mà ta cũng không học hành cho tốt, đời này cũng chẳng có tiền đồ gì cả, bây giờ người cũng đã chết rồi, còn có tâm nguyện gì chứ, nếu có kiếp sau, ta hy vọng có thể đầu thai vào một gia đình bình thường, làm một người bình thường là được rồi.”

Leng keng: Hồn ma Khâu Danh Sơn chết oan mười sáu ngày, tâm nguyện đã hoàn thành, thưởng một tháng đạo hạnh.

Theo tiếng leng keng nhắc nhở, hồn phách Khâu Danh Sơn hồn phách bay lên, tỏa ra ánh sáng màu trắng.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Khâu Danh Sơn vui vẻ nhìn Trần Hạo, cúi đầu nói lời cảm ơn, sau đó hồn phách tan biến.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thở dài một tiếng, mang theo đám nhóc quay người rời đi.

Cuộc đời không theo ý người, khoảng tám chín phần trên tổng mười phần thôi.

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, có bao nhiêu người có thể vui cười cả đời?

Sau khi đám người Trần Hạo rời đi, người đàn ông liền lên giường nằm cùng người phụ nữ, ngủ không biết gì luôn, mà gã

ta không ngờ rằng từ giờ phút này trở đi gã ta sẽ phải trả giá đắt cho những gì gã đã gây ra.

Trần Hạo lái xe đi khỏi khu nhà, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi cho khỏe.

Khi đang lái xe băng qua một con phố, đột nhiên Trần Hạo hơi giật mình, làm tốc độ của xe chậm lại

Đôi mắt hướng ra ngoài nhìn thấy rõ con phố này được chiếu sáng khiến cho khắp nơi đều có những hình ảnh khủng bố, mà lại còn giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy càng thấy ghê rợn.

Nhưng ở nơi này lại có người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Những người đi lại trên đường hầu hết là người trẻ tuổi, mà phần lớn không phải đôi tình nhân mà tụ thành một nhóm, giống như đang muốn tìm kích thích vậy, cứ hò hét, cười đùa, nhìn rất vui vẻ.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười cười.

Trong cuộc sống bình thường, vật chất đầy đủ, cho dù có nhiều đồ vật mới lạ nhưng về lâu về dài đều cảm thấy không thú vị, nhất là những người trẻ tuổi, động một cái cũng thấy chán, làm gì cũng không thấy vui. Tìm các loại chuyện có tính kích thích như là cấp treo, nhà ma đều là trò trẻ con, có một bộ phận người còn điên rồ hơn khi chơi hoạt động mạo hiểm trên núi hoặc trên nhà cao tầng, không coi trọng tính mạng của bản thân gì cả.

Bây giờ kinh doanh tạo ra ảo giác càng ngày càng phát triển, chính là khẳng định điều này.

Tuy nhiên sự kích thích thực sự sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới con người, đến lúc đó nhìn xem còn có bao nhiêu người còn thích nó không.

Sau khi chăm chú nhìn một lúc, Trần Hạo liền tăng tốc rời đi.

Hôm sau.

Trần Hạo rời giường, hoạt động gân cốt.

Gà trống đã biến thành hình người, chuẩn bị đồ ăn sáng cho mấy đứa nhóc.

Chủ yếu là cho hai chú sói con ăn thôi, mặc dù hai đứa nó lớn nhanh, linh trí cao, nhưng vẫn còn nhỏ và cần được chăm sóc.

Trần Hạo đang định đi rửa mặt để ra ngoài ăn bữa sáng, thì đột nhiên dừng lại động tác, rồi nhìn về phía hai chú sói con.

Lúc này, bọn chúng đang chơi một món đồ, hình như là một tảng đá.

Nhưng mà Trần Hạo cảm thấy nhìn quen mắt, nghĩ một lúc Trần Hạo giật mình, đây chẳng phải là trứng rùa lửa mà hắn từng nhặt được à!

Hắn nhớ là mình đã ném cho đám nhóc làm đồ chơi, lâu lắm không nhìn thấy suýt nữa quên mất.

Không nghĩ tới lần này ra ngoài chơi mà hai chú sói con lại mang theo.

Nhìn hai chú sói con hò hét quả trứng không ngừng, giống như đang muốn ăn đồ vật bên trong, Trần Hạo cười cười, bước qua cầm lấy trứng rùa lửa.

Đại Bạch Tiểu Bạch có chút không vui nhưng vẫn đành trở mắt nhìn Trần Hạo lấy mất.

Trần Hạo tỉ mỉ quan sát trứng rùa lửa, hắn thật sự ngạc nhiên, lúc mới lấy được đồ chơi này thấy nó chỉ có một chút

linh tính, không ngờ bây giờ nhìn lại thì linh tính của nó lại mạnh hơn nhiều rồi.

Chuyện này là sao đây?

Trần Hạo vừa vuốt ve quả trứng vừa nhìn về phía Lam Hồ Điệp đang vui vẻ nhào vào lọ mật ong để ăn sáng, rồi nói: “Tiểu Lam, có chuyện gì xảy ra với thứ này thế? Sao linh tính của nó lại mạnh lên rồi?”

Lam Hồ Điệp nhìn trứng rùa lửa một chút rồi nói: “Đại sư ca ca, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại Bạch tiểu Bạch vẫn luôn dùng nó để chơi, hai đứa cứ sẵn lại muốn ăn nó mà không phá được vỏ.”

Trần Hạo nhìn sang trứng rùa lửa, dùng ý niệm bao trùm quả trứng để thăm dò, nhưng bên trong trứng rùa lửa lại chống cự, không đồng ý cho Trần Hạo tiếp xúc.

Đột nhiên Trần Hạo vui vẻ lên, không chút do dự đặt quả trứng xuống bàn, sau đó úp tay xuống bắn ra Tam Đại nhằm thẳng vào trứng rùa lửa.

Trên thân kiếm, pháp cương lưu động, chém thẳng vào trứng rùa lửa.

Đến khi Tam Đại muốn chém vào trứng rùa lửa thì xảy ra chuyện giật mình kinh người, trứng rùa lửa đột nhiên duỗi ra bốn chân, rồi nhảy từ trên bàn xuống để tránh Hiên Viên Tam Đại, tốc độ cực nhanh chạy về phía cửa sổ.

Chương 760: Vương 8 trứng

Mắt thấy trứng rùa lửa bật lên, xoay vòng một lượt, liền muốn bay thẳng ra khỏi cửa sổ.

Đột nhiên, một cái bóng màu đen hiện ra, sau đó một, quất vào lửa rùa trứng bên vào trứng rùa, quấn nó lại kéo về bên này, đồng thời đóng dính nó ngay trên tường, một nửa cơ thể dính tường, chỉ bị lộ hai hai cái đùi đang đập đập.

Bóng đen đứng xuống, chính là mèo đen.

Dáng ngồi xồm cực duyên dáng, mèo đen đứng đưa cái đuôi, trong mắt mèo đầy vẻ khinh bỉ.

Sự thay đổi của trứng rùa lửa làm cho Trần Hạo hơi ngạc nhiên.

Mặc dù có một số nghi ngờ, thế nhưng Trần Hạo hoàn toàn không nghĩ tới, đây chính là trứng mà, vậy bốn cái chân từ đâu ra?

Nhanh chóng qua chỗ quả trứng kiểm tra.

Từ lần kiểm tra này, Trần Hạo bất ngờ nhìn ra con rùa trong vỏ trứng đã trưởng thành hoàn toàn rồi, nhìn căn bản cũng không giống như bộ dạng mới sinh.

Đứa nhóc này cố ý không muốn thoát xác à?

Đôi lông mày của Trần Hạo nhăn lại thành một đường.

Đúng lúc này, rùa lửa vùng vẫy trong hốc và rơi xuống mặt đất, trên lưng còn có vỏ trứng dính trên đó, nhìn thấy Trần Hạo, rùa lửa bị dọa sợ liền cuộn mình đến góc tường, đôi mắt to như hạt đậu xanh đỏ lên nhìn chằm chằm Trần Hạo, nó nói ra tiếng người: “Ta nói cho ngươi biết, lão tổ nhà ta trước kia

nhậm chức ở Long cung, nếu người dám ăn ta, chắc chắn sẽ bị trả thù.”

Trần Hạo để ý rùa lửa lúc này mới nhìn rõ nó.

Mặt hàng này đã sớm mọc ra cơ thể rồi, chỉ là nó cố ý không phá vỏ trứng, mà dùng vỏ trứng cứng rắn để bảo vệ mình à?

Thật sự là một con rùa tinh quái! Ngay cả ta mà người cũng giấu được.

“Quy thừa tướng của Long cung là tổ tiên nhà người à?”
Trần Hạo nhìn rùa lửa, cười híp mắt.

Lửa rùa trừng mắt: “Không tin phải không? Hừ, dù sao ta cũng nói rảoif, các người mà dám ăn ta, một người cũng không thể chạy thoát.”

Trần Hạo búng ngón tay, một đường pháp quang đánh vào đỉnh vỏ trứng, rùa lửa bị dính đòn lăn một vòng.

“Người còn dám động thủ, ta...”

Lại có một đường pháp quang đánh trúng nó.

“Ta nói cho người biết, ta còn chưa trưởng thành, nếu ta là...”

Lại thêm một đường pháp quang.

“Đại lão, cho xin chút thể diện đi, nói thế nào ta cũng là Linh thú rùa lửa dị chủng.” Lần này thì rùa lửa không lẩm lời nữa, nằm rạp trên mặt đất, vô cùng đáng thương nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười: “Bây giờ có thể thoải mái tâm sự được chưa?”

Rùa lửa vội vàng gật đầu: “Có thể có thể, đại lão muốn hỏi gì.”

Trần Hạo nói: “Hóa hình khi nào vậy?”

Lửa rùa nói: “Chưa hoá hình, ta không dám.”

“Vậy ngươi bây giờ là?” Trần Hạo nghi ngờ.

Rùa lửa nói: “Không có cách nào cả, trước kia bị một con rùa già bắt được, nó tìm đủ mọi cách để nuốt huyết mạch của ta, tất nhiên là ta không dám hóa hình rồi, chỉ có thể nghĩ cách trốn trong cái vỏ cộng sinh, ừm, ở trong trạng thái này ta có thể che giấu được hơi thở bản thân, lại có thể đảm bảo cơ thể phát triển bình thường, còn phòng tránh được hầu hết các mối đe dọa bên ngoài, chỉ là... dinh dưỡng không đầy đủ cho lắm.”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Cho nên, ngươi bây giờ vẫn là một con ba ba ? “

Rùa lửa gật đầu, sau đó đột ngột giật nảy mình, nhìn chăm chăm Trần Hạo.

Sự thật là như vậy, thế nhưng mà cứ có cảm giác không thoải mái ấy.

Trần Hạo nói: “Được rồi, ta hiểu hoàn cảnh của ngươi rồi, bây giờ chúng ta tạm sự một chút, ngươi nói ngươi là hậu duệ của Quy Thừa tướng à? “

Rùa lửa khẽ nói: “Làm sao, chỉ là chi thứ thôi, mà bây giờ huyết mạch rùa lửa của ta đậm nhất, xếp vào hàng đệ chủng, cũng không còn liên quan nhiều với linh quy thuần khiết ở biển nữa.”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Chỉ cần là hậu duệ là được, ta nhớ hình như Linh thú đệ chủng thường có huyết mạch truyền thừa, chắc ngươi biết vị trí của Long cung chứ nhỉ?”

Rùa lửa vội vàng nói: “Đại lão, ta không... .”

“Không biết liền nấu, dù sao ngươi cũng là con rùa không đầy đủ dinh dưỡng, dự đoán sau này cũng không trông chờ

vào được gì, không bằng nấu nồi nước cho đám nhóc của ta bồi bổ cơ thể cũng rất tốt.” Trần Hạo dứt khoát bổ sung thêm một câu.

Rùa lửa: “...”

“Xin lỗi, vừa nãy ngươi muốn nói gì thế?” Trần Hạo nhìn về phía rùa lửa.

Rùa lửa lúng túng nói: “Ta thật sự không biết Long cung ở đâu, nhưng ta biết cung điện của người cá, chúng đã từng làm thị nữ chuyên trách ở Long cung, bọn chúng hẳn là biết Long cung ở đâu.”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ động,

Hỏi lại: “Ngươi đang nói người cá sao?”

Rùa lửa vội đáp lời: “Đúng, chính là người cá, trong truyền thừa của ta còn có huyết mạch mỏng manh của người cá. Cho nên ta cũng hiểu được một ít tin tức về người cá, nhưng mà ta chưa đi qua đâu.”

Trần Hạo cười: “Ta từng có vài lần tiếp xúc với tộc người cá, chỉ là không biết bọn chúng ở đâu, vậy tốt quá rồi, chúng ta đi tìm người cá.”

Rùa lửa khẽ nói: “Ký ức truyền thừa của ta vô cùng ít, mà lại chỉ có một chiều, ta sợ...”

Trần Hạo đưa tay nâng rùa lửa lên, nói nhỏ: “Đừng sợ, cùng lắm thì nấu canh.”

Rùa lửa: “.. .”

“À đúng rồi, ta nhớ được có một ông rùa già đưa cho ta một thứ đồ, ngươi cũng là rùa đen, không biết ngươi có biết nó không.” Trần Hạo đột nhiên nhớ tới gì đó, liền lấy ra một hạt châu.

Hạt châu này chính là đồ của con rùa đầu tiên trên thế giới này lén lút đặt lên người hấn, cho tới bây giờ Trần Hạo cũng không thể hiểu nổi.

Vừa khéo rùa lửa cũng là Linh quy dị chủng, cũng có truyền thừa, nói không chừng nó có thể biết được điều gì đó.

Quả nhiên, khi nhìn thấy hạt châu, đôi con mắt của rùa lửa chiếu thẳng vào hạt châu, vội vàng muốn đi giành lấy.

Trần Hạo úp ngược bàn tay, cười híp mắt nói: “Người rất muốn thứ này à?”

Rùa lửa kích động: “Đây là rùa châu a! Là thần vật của tộc chúng ta, phải hơn ngàn năm tuổi linh quy mới có thể thai nghén trong mai rùa được, cho ta đi, chỉ cần cho ta, về sau lên núi đao xuống biển lửa, muôn lần chết không chối từ.”

Trần Hạo cười nói: “Cho người cũng được nhưng mà phải tìm được người cá cái đã.”

Sau đó dừng lại tại Thạch Thành mấy ngày, cũng gặp được những người cần gặp và không cần gặp, lại chú ý Triệu Linh Xảo yên tâm ở lại nơi này, đang học tập nghiêm túc với Chu Cương, làm cho Chu Cương hết lời khen ngợi, lúc này mới không có lo lắng gì nữa mà mang theo đám nhóc rời khỏi nơi này.

Một đường lái xe chứng kiến những thay đổi của thế giới bên ngoài.

Những nơi xuất hiện bất thường không tránh khỏi ảnh hưởng đến cuộc sống của con người nơi đó.

May thay, mặc dù có mùi mấy nơi xuất hiện bất thường rải rác trên cả nước nhưng không quá dày đặc, khi chính phủ chú ý cách ly thì trước mắt cũng không tạo ra nhiều sóng gió.

Nhưng đối với loại chuyện này không có khả năng giấu giếm mãi mãi được, bây giờ chính quyền địa phương đang tuyên truyền từng bước, thay đổi dần dần thái độ và nhận thức của nhân dân, lại còn có Đạo môn, Phật môn và các bộ phận có liên quan dẫn dắt, để việc chuyển đổi dễ dàng hơn.

Những nơi Trần Hạo đã đi qua, hiện tại mỗi một thành phố thị trấn đều có một máy kiểm tra, nhiều người xếp hàng để chờ đến lượt mình.

Vì thắc mắc nên Trần Hạo đi hỏi thăm, bây giờ hẳn mới biết, dường như trong không khí xuất hiện yếu tố bất thường gì đó, có thể gây ra sự thay đổi bí ẩn trong gen của con người, sau đó con người liền sẽ có được khả năng đặc biệt.

Trần Hạo nghe vậy bĩu môi.

Nếu yếu tố này xuất hiện thì những người tu hành cảm nhận được rõ ràng nhất, không khí vẫn là không khí, ô nhiễm thì vẫn ô nhiễm, nói là thay đổi bí ẩn như kiểu gây ra bệnh ung thư còn tạm được.

Trần Hạo trực tiếp gọi cho Đái Vân, hỏi rõ tình hình.

Giọng điệu của Đái Vân nhiệt tình hơn trước, Trần Hạo gửi linh đàn hương cho hắn ta đó chính là vật hỗ trợ tu hành, ngay cả các bộ phận có liên quan có ít người có thể nhận được nó, nguồn cung thì hạn chế, nền tảng của hắn ta trong bộ phận cũng không yếu, nhưng một năm cũng không lấy được mấy cây, đột nhiên lại có thêm một cây nên cả người thoải mái hơn, trong lòng Đái Vân luôn nghĩ Trần Hạo chính là thần tài.

Khi Trần Hạo hỏi, Đái Vân liền vội vàng giải thích, tuy yếu tố này bị người dân thổi phồng lên nhưng việc nó thay đổi gen theo hướng tốt là sự thật, nó từ lòng đất thẩm thấu ra. Trước đó cũng từng xuất hiện nhiều đồ vật to lớn đã bị đưa đi nghiên cứu, sau đó cũng phát hiện trong cơ thể chúng có chứa những

yếu tốt này, sau khi con người ăn nó thì sức đề kháng được tăng cường, không những thế còn chống lại được nhiều bệnh tật mà còn tác động mạnh tới cơ thể con người. Vì chuyện này mà các trạm kiểm soát được thiết lập ở mọi nơi, đồng theo dõi sự thay đổi trong cơ thể con người và lưu lại hồ sơ.

Chương 761: Trên đường gặp bảo bối

Nói tóm lại, dưới mặt đất thẩm thấu một loại vật chất nào đó, đối với con người có lợi ích vô cùng lớn, trước mắt có thể nhìn thấy chính là phòng chống bệnh tật, tăng cường sức khỏe, còn những tác động nào khác nữa thì bây giờ còn chưa hiện ra.

Đối với sự thay đổi như vậy, quốc gia tất nhiên sẽ không thể coi thường, sau đó liền hành lập hồ sơ theo dõi.

Khi biết tình hình như vậy, Trần Hạo hơi ngạc nhiên nhưng không hoảng loạn.

Mọi thứ đều có hai mặt.

Trong khi gây ra thảm họa, nó cũng sẽ đi kèm với một số lợi ích nhất định. Đây chính là sự cân bằng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng mất cân đối, đây chính là sự công bằng của ông trời tạo ra.

Đã biết được câu chuyện bên trong, Trần Hạo không quan tâm đến nữa.

Đây là sự thay đổi của thế giới, tạm thời không liên quan gì tới hắn.

Một đường lái xe đi thẳng đến Đông Hải.

Ngày thứ hai, Trần Hạo đi vào tỉnh Giang.

Khi đến nơi này, không biết vì sao xe việt dã nằm im luôn, Trần Hạo lại không biết sửa, đành phải từ bỏ, chọn lên thuyền đi về hướng Đông Hải.

Nước sông Thanh chảy qua tỉnh Giang, Trần Hạo trực tiếp mua một con tàu chở cát đã qua sử dụng.

Chủ tàu bị mắc bệnh ung thư, cần nhiều tiền khám chữa bệnh, sau khi ra giá thì Trần Hạo cũng không trả giá nữa mà mua luôn, sau khi học qua bảo trì, trực tiếp lái tàu rời đi.

Tàu chở cát lướt trên sông Thanh chậm chậm tiến lên, mấy đứa nhóc lần đầu được ngồi tàu nên chơi đùa rất vui vẻ.

Ừm, cách chơi chủ yếu là lướt sóng.

Ở đuôi tàu buộc một sợi dây thừng, một đầu có tấm ván gỗ, sau đó đứng lên ván để lướt sóng.

Gà trống nhìn thấy trò này trên ti vi nhưng chưa có cơ hội trải nghiệm, lần này có tàu rồi, nó liền chơi luôn.

Còn chưa nói đến chuyện cả mèo đen cũng thích trò này, ở đằng sau con tàu buộc thêm một tấm ván gỗ nữa, mèo đen dùng một cái, gà trống một cái, chơi quên cả trời đất.

Mấy đứa khác cũng ra đuôi thuyền kích động nhìn. Chỉ có mỗi rùa lửa là chẳng thèm quan tâm.

Mặc dù cả đám đều là những Linh thú có tiềm năng và thực lực không kém, lại có còn làm chuyện ngây thơ như thế, thật sự uổng phí cơ duyên trên người.

Nghĩ như vậy, rùa lửa liền chui vào bên trong đồng cát, tận hưởng sự thoải mái khi cả cơ thể được chôn vùi trong đồng cát mát lạnh.

Ở trên tàu, Trần Hạo nhắm mắt nằm ngồi trên ghế tựa, tận hưởng làn gió mát mang theo hơi nước.

Khi tàu đang chạy, đột nhiên phịch một tiếng vang lên từ phía xa.

Trần Hạo mở mắt nhìn sang liền thấy một chiếc ô tô con lao ra khỏi sườn núi cạnh sông Thanh và rơi xuống nước.

Đột nhiên Trần Hạo đứng dậy nhìn kỹ, rồi thở dài một tiếng, bóng người bay lên, đập nước mà đi tới nơi chiếc xe rơi xuống.

Ô tô đã bắt đầu chìm xuống nước, kính xe bị vỡ nát, vỏ xe bị dập, bên trong có thể nhìn thấy hai cô gái, trên mặt đầy máu, đang hôn mê.

Trần Hạo nắm tay lại sử dụng pháp quyết, phá cửa sổ xe, kéo hai cô gái đó ra ngoài, khi đang tính rời khỏi thì đột nhiên Trần Hạo dừng lại, ánh mắt liếc nhìn ghé sau.

Trên ghế sau có một cái túi màu đen, dường như bên trong có đồ tốt đấy.

Ngẫm nghĩ một chút, Trần Hạo cũng cầm túi theo, lúc này mới chân đạp mặt nước, một dòng nước cuộn cuộn nâng Trần Hạo trở về tàu.

Lúc này mấy đứa nhóc cũng nghe thấy nên không chơi nữa mà mò sang nhìn ngó.

Trần Hạo đặt hai cô gái nằm xuống, kiểm tra một lần, ở bên ngoài thì chỉ bị vết thương nhỏ nhưng nội tạng lại bị chấn động mạnh. Đây mới là nguyên nhân khiến họ bị hôn mê.

Nhưng do được kịp thời cứu viện nên cả hai không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Trần Hạo xuất ra hai hạt đan dược, cho các nàng cho ăn hạ, liền đặt ở một bên, yên lặng dò xét.

Không lâu sau đó, một trong hai người đột nhiên động dậy, sau đó từ từ mở mắt, nhìn nhìn xung quanh đầy mờ mịt.

“Tỉnh rồi à, có số điện thoại người nhà không?”

Nghe thấy có tiếng nói vang lên, cô gái nhìn về phía Trần Hạo, ánh mắt vẫn hơi mơ hồ.

Trần Hạo bó tay, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, cô gái phản ứng trở lại, vội vàng kiểm tra cô bạn nằm bên cạnh, sau đó thở dài một hơi, rồi nhìn về phía Trần Hạo một lần nữa, trên mặt hiện ra lòng biết ơn: “Là người đã cứu chúng ta đúng không? Cảm ơn đại ca nhiều lắm.”

Trần Hạo nói: “Không cần cảm ơn đâu, này, gọi điện thoại cho người nhà đến đón người đi, vết thương trên người các người vẫn phải vào bệnh viện chính quy để chữa trị mới được.”

Nói xong, Trần Hạo liền đưa điện thoại ra.

Cô gái vội vàng nói một câu cảm ơn, sau đó hỏi thêm: “Đại ca, xe của bọn tôi đâu rồi?”

Trần Hạo cười cười: “Chờ người nhà người đến đây, thì có thể vớt nó trong nước.”

Cô gái vội vàng nói: “Trên xe có đồ vật vô cùng quan trọng, không thể làm rơi mất nó được.”

“Là cái này à?” Trần Hạo cầm lấy túi đen đặt xuống bên cạnh cô gái.

Cô gái nhìn thấy nó xong, đôi mắt sáng lên, vội vàng thò tay qua mở túi, để lộ một bức tượng thần Chung Quỳ.

Bức tượng điêu khắc Chung Quỳ say rượu múa kiếm, giống y như đúc, ánh mắt sắc bén.

Mà bức tượng thần này còn ẩn chứa linh tính rất mạnh, chắc chắn là được nhận thờ phụng lâu dài, được thờ phụng từ ba trăm năm trở lên mới có được sức mạnh như bây giờ.

Cô gái nhìn thấy tượng thần còn nguyên vẹn, vui mừng phát khóc, ôm vào trong ngực, bộ dạng thả lỏng và thoải mái.

Trần Hạo nhìn cô gái một lúc mới mở miệng: “Người lấy tượng thần để trừ tà à?”

Cô gái bất ngờ, đắn đo nghĩ ngợi không biết có nên nói ra không.

Trần Hạo cười nói: “Không muốn nói cũng không sao cả, nhưng mà bức tượng thần này thật sự là đồ tốt đấy, nếu như gặp phải âm hồn quỷ nhỏ nào, chỉ cần mang ra là có thể bảo vệ gia đình bình an.”

Cô gái ngạc nhiên nhìn về phía Trần Hạo: “Đại ca, người cũng hiểu về pháp khí à?”

Trần Hạo nói: “Cũng biết được đôi chút, thôi được rồi, người gọi điện thoại đi đã.”

Nói xong Trần Hạo xoay người tránh đi.

Cô gái ngập ngừng một lúc mới bắt đầu gọi điện thoại, đồng thời ánh mắt tò mò nhìn Trần Hạo.

Có thể thấy trên thuyền giống như chỉ có một mình hắn, còn lại là các loại động vật.

Có mèo, có chó, có gà, còn có hai con con sóc! A, bên kia có phải con bướm không? Đẹp quá đi mất!

Cô gái ngạc nhiên, thế nhưng lại ít đi một phần đề phòng.

Người thích động vật nhỏ thường không phải là người xấu.

Rất nhanh, cô gái liên liên hệ được với người nhà, bảo Trần Hạo một tiếng, người nhà của bọn họ sẽ chờ ở thị trấn Tam Đạo Khẩu của bến tàu kế tiếp.

Trần Hạo nói không vấn đề.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, Trần Hạo nhìn thấy bến tàu và lái thuyền đổ vào bờ.

Tại bên tàu đã có mấy chiếc xe sang trọng đỗ ở đó, một loạt người xếp hàng đứng thẳng.

Cô gái muốn vẫy tay về phía bên tàu, đột nhiên dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trần Hạo: “Đại ca, giúp tôi với, đừng cập bến, chúng ta đi tiếp nhé, đừng dừng lại.”

Trần Hạo đơ luôn, hết nhìn bên tàu lại nhìn cô gái, một mặt im lặng.

Cô gái vội vàng nói: “Đại ca, làm ơn đi mà, có chuyện rồi, những người đứng trên bên tàu không phải người ta đã liên hệ, bọn chúng đến đây để cướp đồ của ta, thứ này có thể cứu được người nhà của ta, đại ca, xin anh đấy, ta đồng ý trả tiền cho anh, muốn bao nhiêu cũng được.”

Trần Hạo nhìn cô gái rồi cười: “Ta không thích nợ ân huệ của người, cũng không thích người khác thiếu nợ ta, muốn ta giúp cũng được, ta không cần tiền mà muốn thứ khác.”

Cô gái giật mình, hai tay ôm lấy ngực trong vô thức, khuôn mặt giận dữ.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Đừng hiểu lầm, ta không thích những cô gái có ngực phăngt, ta muốn tượng thần Chung Quỳ mà người đang cầm ấy.”

“Ta không đồng ý.” Cô gái từ chột một cách dứt khoát.

Trần Hạo nheo mắt lại: “Nếu ta giúp người giải quyết xong những rắc rối trong gia đình, giúp các người cả đời không lo không nghĩ, mà người cũng không đồng ý.”

“Tất nhiên là không, người nói cái gì?” Cô gái nhìn Trần Hạo đầy vẻ ngạc nhiên.

Trần Hạo nói: “Chuyện của người nhà người không khó, nhưng thứ này lại là bảo bối, để trong tay người thì lại quá kém, ta không muốn bảo vật trở thành bụi bặm, ta sẽ giải

quyết chuyện nhà người, đồng ý hay không thì nói luôn một câu.”

Chương 762: Người biết Sakado sao

“Đồng ý!”

Nhìn qua Trần Hạo, rồi cô gái đồng ý vô cùng dứt khoát.

Trần Hạo mỉm cười, phát tay, sóng biển dâng lên, tàu chở cát nhẹ nhàng di chuyển trong nước, nhanh chóng chuyển hướng.

Mà vào lúc này, Lam Hồ Điệp đang đứng trên vai Trần Hạo vẫy cánh, từng vòng sáng màu xanh tràn ngập bốn phía.

Đột nhiên, tàu chở cát đang định rời đi thì trong mắt đám người đang chờ ở trên bến tàu con tàu đang chậm chậm cập bến.

Sau đó, những người đàn ông vạm vỡ nhảy xuống tàu chở cát, lại rơi xuống nước như thả sỏi cỏ vậy.

Trên tàu chở cát, cô gái vốn còn lo lắng, thấy thế trông mắt suýt chút nữa lòi ra ngoài.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao đám người kia lại nhảy xuống nước nhỉ!

Nhìn về phía Trần Hạo thì thấy trong mắt hắn không mang vẻ sợ hãi nào, giống như đã biết trước sẽ xảy ra chuyện này vậy.

Con tàu từ từ đi xa, đi dọc bờ sông, Trần Hạo nhìn cô gái và nói: “Kể về tình trạng của người trong nhà người một chút đi.”

Cô gái hỏi với vẻ mặt bất ngờ: “Đại ca, không phải người đã nói chuyện này không khó giải quyết sao?”

Trần Hạo cười nói: “Ta nói không khó, nhưng không có nghĩa là cái gì ta cũng đoán được, ta cần biết rõ tình hình nhà các người, mới có thể giải quyết tốt hơn.”

Cô gái im lặng một lát rồi mới mở miệng nói: “Ta là Từ Minh Nguyệt, người đang nằm bên kia là em gái ta Từ Minh kiều, người xảy ra chuyện là ba mẹ và đại ca của chúng ta, người biết Sadako không?”

Trần Hạo: “...”

“Người đừng nói không tin tưởng, ta nói thật, Sadako thật sự tồn tại đây.” Từ Minh Nguyệt vội vàng giải thích.

Trần Hạo cười nói: “Nói minh bạch đi, nó làm sao cái tồn tại pháp?”

Từ Minh Nguyệt nói: “Hai tháng trước đây, có người gửi chuyển phát nhanh tới nhà ta, bên trong có một tờ giấy, nói là bằng chứng cha ta ngoại tình, mẹ ta nhìn thấy dòng chữ này liền tức giận, liền mở video xem, nào ngờ sau khi mở ra thì màn hình tivi toàn là hình bông tuyết, trong đó còn phát ra tiếng gì đó rất lạ, sau đó có một nữ quý bò ra ngoài, dọa mẹ ta sợ ngất xỉu luôn.”

Trần Hạo nói: “Chỉ là bị dọa ngất thôi à? Không xảy ra chuyện nào khác nữa sao?”

Từ Minh Nguyệt nói: “Có, sau này mẹ ta trở nên kỳ lạ lắm, luôn nói là nằm mơ thấy một nơi và muốn bà đi đến đó.”

Lúc đó cha ta cũng không tin, liền đi cùng mẹ ta đến ngôi làng trên núi mà bà hay mơ, nhưng lần này ông phát hiện ngôi làng này cực kỳ tà mên. Chỉ cần là người trong làng thì cứ sống tới 49 tuổi sẽ chết, không có một ai sống đến 50 tuổi cả. Thật ra thì làng này cũng không nhỏ, có mấy trăm người luôn, đến khi cha mẹ ta tới đó thì chỉ còn lại năm sáu người thôi. Lúc sau cha vội vàng gọi điện thoại báo cho ta, nói hai người

họ gặp phải rắc rối lớn, không thể rời đi và bảo ta đi tìm một ông lão ở ngôi miếu cổ nhờ giúp đỡ, nhưng mà ông lão nói hần cũng bó tay, nhưng vì thiếu nợ với người nhà ta nên đành dùng thứ này để trao đổi, về sau không còn nợ gì nữa.

Trần Hạo nói: “Từ trong TV chạy ra Sadako, sau đó mơ thấy chuyện là, đi đến nơi có chuyện bất thường thì gặp rắc rối, sau đó đi đến miếu cổ xin giúp đỡ, mang tượng thần trở về, đây chính là toàn bộ câu chuyện à?”

Từ Minh Nguyệt gật đầu, nói ra với chút mong chờ: “Mới đầu ta còn có thể nói chuyện qua điện thoại với cha, cha nói tượng thần này có lẽ có thể cứu họ ra ngoài, thế nhưng sau này điện thoại cũng không gọi được, ta vô cùng lo lắng cho nên mới rủ em gái đi cùng, thay phiên nhau lái xe đi trong đêm tối, nhưng ai ngờ mới đi được nửa đường thì con đường vốn đang bình thường đột nhiên chỗ khúc cua lại xuất hiện một tảng đá lớn, ta liền quay ngược lại thì rơi xuống nước.”

Trần Hạo nói: “Có thể kể sơ qua về nhà người cho ta nghe được không?”

Từ Minh Nguyệt ngẫm nghĩ, nói: “Nhà họ Từ là một trong những thế gia hơn có lịch sử hơn mấy trăm năm ở tỉnh Giang, mấy đời truyền thừa, dựa theo quy tắc của tổ tiên, nhà ta là dòng chính của nhà họ Từ, ở thế hệ này cha ta đứng đầu. mà đám người đứng ở bến tàu cũng là dòng chính, nhưng luôn có mâu thuẫn với nhà ta, ta nghi ngờ rằng bọn chúng tìm chuyện để hại chết cha mẹ ta.”

Trần Hạo cười nói: “Hóa ra là nhà giàu có, chẳng trách lại vậy, nhưng không sao, ta đã nói sẽ giúp đỡ thì không bao giờ thất hứa, nhưng giao dịch của chúng ta chỉ giới hạn đến chuyện cứu được cha mẹ người, còn những chuyện khác thì không liên quan đến ta nữa.”

Từ Minh Nguyệt nghiêm túc đáp lời: “Chỉ cần cứu được cha mẹ ta ra ngoài, đồng thời không có rắc rối gì thêm trong tương lai thì tượng thân cho người, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục dây dưa nữa.”

Sau khi đạt được thỏa thuận, Trần Hạo liền điều khiển cho tàu tiếp tục tiến lên. Sau khi đi được hơn trăm dặm, con tàu cập bến ở bên tàu bên ngoài một thành phố, sau đó dùng thẻ căn cước của hai chị em thuê một chiếc xe việt dã, lái xe đưa hai chị em đi thẳng tới nơi cha mẹ họ gặp chuyện.

Còn chưa kể đến nơi này thật sự quá kém, từ đường cái chuyển sang đường nhỏ, sau đó lại không có đường đi nữa, chiếc xe di chuyển trên đá xóc nảy hơn hai tiếng đồng hồ mới nhìn thấy một ngôi làng bên cạnh khe suối.

Đến nơi này, Trần Hạo dừng xe lại xem xét, và hẳn rất ngạc nhiên khi thấy thế núi chập trùng, địa khí khắc nghiệt, cửu cung đang đảo ngược, các vị trí đều bị rối loạn, đây lại là một chỗ cực hung.

Mà trên núi không có cây cối sinh trưởng, nước suối khô kiệt, nơi này đã tự động bị sử dụng rồi, lại còn thai nghén ra hung vật.

Nhìn kỹ một lúc, sau đó Trần Hạo bật cười: “Thú vị đấy, thật là đến sớm không bằng đến đúng lúc.”

Từ Minh Nguyệt bị lắc lư đến mức sắc mặt trắng bệch, còn cô em thì đau đơn, hai người nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo: “Đại ca, người có cách rồi à?”

Trần Hạo nói: “Trước khi đến đây ta có chắc chắn tám phần mười, bây giờ tin chắc mười phần luôn, được rồi, ngồi vững nhé.”

Nói xong, Trần Hạo tiếp tục lái xe đi về phía ngôi làng.

Khi chiếc xe tới bên ngoài ngôi làng thì cũng đã chập tới rồi, ánh nắng gay gắt lặn về phía Tây.

Đằng trước không có đường đi nữa, mà Trần Hạo cũng nhìn thấy một chiếc xe địa hình của Mercedes-Benz ở bên đường, liền xuống xe qua đó nhìn.

Từ Minh Nguyệt vô cùng kích động: “Là xe của cha, nhưng mà chiếc xe này mua chưa được một năm sao lại thế...”

Trần Hạo kiểm tra xe Mercedes.

Hoàn toàn chính xác, xe này trông có vẻ đáng sợ thật, vỏ ngoài rỉ sét loang lổ, lốp xe còn nổ mất một cái, giống như đã dừng lại nhiều năm rồi.

Khi Trần Hạo đang kiểm tra, đột nhiên mèo đen meo ô một tiếng, ấn xuống cửa sổ xe, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Sau đó vang lên một tiếng chi chi vô cùng hoảng sợ, có tiếng tách tách trên mặt đất, đất đá loạn hết lên, hình như dưới mặt đất có thứ gì đó đã chạy ra.

Mèo đen không có ý định để nó chạy, gia tăng tốc độ nhanh như chớp, vọt tới phía trước và chặn trước thứ đó, móng vuốt giơ lên và đâm trúng thứ đồ đang chạy trốn.

Vụt một tiếng, móng vuốt ấn xuống đất, thứ đang chạy trốn đột ngột dừng lại, đồng thời hét lên tiếng kêu thảm thiết.

Mèo đen tiếp tục dùng móng vuốt, ném đồ vật từ dưới đất lên, rơi trên mặt đất, lộ ra nguyên hình, lại là một con chuột lớn!

Nói là chuột lớn, hoàn toàn không phải nói ngoa, bởi vì nó lớn giống như một con gấu được hai tháng tuổi vậy, béo đến mức không tưởng.

Mà điều ngạc nhiên nhất chính là con chuột lớn này mặc một chiếc áo khoác nhỏ cũ nát, lông trên đầu rất dài, còn

nhuộm màu vàng, lại là...trung phân!

Lúc này móng vuốt không muốn làm bị thương con chuột lớn mà là để ôm nó vào ngực, khiến con chuột bị dọa sợ đến mức mắt trợn to, cả người run rẩy.

Chờ tới lúc mèo đen đến gần và kêu lên một tiếng meo ô, đột nhiên con chuột to lớn làm ra một động tác khó hơn so với cơ thể của mình không chút do dự, quỳ xuống trước mặt mèo đen, đầu cứ cúi xuống liên tục giống như đang dập đầu bái lạy.

Trần Hạo vừa tới đã thấy màn này im lặng không nói gì.

Còn hai chị em Từ Minh Nguyệt thì trở nên ngơ ngác.

Chương 763: Thử Mục Thốn Quang

“Nó, nó là con chuột?”

Tuy Từ Minh Kiều bị say xe nặng, nhưng bây giờ nhìn thấy phép nhân hóa, hơn nữa tạo hình còn là một chú chuột kỳ lạ như vậy, khiến cô ta vô cùng bất ngờ.

Từ Minh Nguyệt không biết trả lời thế nào, nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo đánh giá trên dưới chuột khổng lồ, cười nói: “Tiểu Hoàng.”

“Hạo ca.”

Gà trống tiến lên.

Nó vừa mở miệng làm hai chị em Từ Minh Nguyệt càng ngẩn người.

Con gà trống đi cùng suốt cả chặng đường cũng biết nói sao?

“Hỏi lai lịch nó đi.” Trần Hạo phân phó.

Gà trống tiến lên, chuột khổng lồ vẫn đang run rẩy dập đầu xin tha.

Gà trống đập cánh một phát làm con chuột khổng lồ ngã ngửa, sau đó nói: “Súc sinh, đừng giả vờ nữa, đứng lên đàng hoàng trả lời ta. Ngươi từ đâu chui ra? Ở trong này làm gì?”

Chuột khổng lồ nghe thấy gà trống nói tiếng người, sợ tới mức run lấy bầy, kêu chít chít.

Một lát sau, gà trống nói: “Hạo ca, quá khú tên nhóc này thú vị lắm. Nó tên là Jack, vốn lẫn lộn với một lão đại yêu chuột,

là thú cưng tâm phúc của vị lão đại kia. Ngày ngày ăn uống no nê, sống vô cùng tự tại. Kết quả vị lão đại kia bị ám sát, nó mất đi sự che chở của lão đại, trôi dạt khắp nơi, cuối cùng bị một đại sư bắt, thả vào đây trông coi một hung vật. Nó còn nói nó chưa từng hại người, khẩn cầu lão đại tha mạng nó.”

Trần Hạo cười: “Chưa từng hại người? Hung vật ở đây đã hại chết người của cả một thôn. Nó hỗ trợ trông coi, coi như là đồng lõa, dám nói không hại người?”

Chuột khổng lồ không biết nói gì để chống chế.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nhưng mà không muốn chết cũng được. Nói đi, hung vật này là gì? Vị đại sư kia có lai lịch thế nào?”

Chuột khổng lồ kêu chít chít, ánh mắt trở nên vô cùng đáng thương.

Gà trống nói: “Hạo ca, nó nói nó không biết. Tên đại sư kia bắt nó, nhưng chưa bao giờ xuất hiện trước mặt nó, chỉ là niêm phong cái gì trên người nó, yêu cầu nó ở trong này trông coi, chỉ cho phép người vào, không cho phép người ra. Ngoài ra, hung vật kia hình như ở phía sau núi, là một hung vật rất mạnh. Còn mấy chuyện khác nó không biết.”

Trần Hạo đánh giá chuột khổng lồ, đi đến bên cạnh nó, vươn tay ra.

Chuột khổng lồ sợ hãi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Không phải ngươi nói mình bị hạ cầm chế sao? Ta giúp ngươi giải nó.”

Mắt chuột khổng lồ sáng lên, lặng lẽ bước từng bước lại gần.

Ngón tay Trần Hạo điểm lên mi tâm nó, Trong nháy mắt, một tia điện xuất hiện, chuột khổng lồ nằm thẳng cứng trên

mặt đất. Cùng lúc đó, một luồng khí đen hiện lên quanh người chuột khổng lồ, bay lờn vờn trong không trung. Đầu tiên, nó kết lại thành hình một bộ xương rồi từ từ tản ra.

Trần Hạo chăm chú nhìn làn khí đen tán đi, nhếch miệng cười: “Thế này xem ra đã làm phiền rồi. Thật muốn nhìn xem ai đang dưỡng hung linh trong đây!”

Nói xong, Trần Hạo nói với hai chị em Từ Minh Nguyệt đang cực kỳ ngỡ ngác: “Đi thôi, cha mẹ ngươi có thể đang ở trong thôn. Chúng ta đi tìm họ trước rồi tính tiếp.”

Từ Minh Nguyệt hoàn hồn, vội vàng gật đầu.

Dù sao thì so với việc xem mấy thứ kỳ dị ở đây thì tính mạng ba mẹ vẫn quan trọng hơn.

Đi được mấy mét, lúc này, con chuột khổng lồ dường như đã bị lãng quên lạng lẽ mở mắt, lên nhìn trộm rồi xoay người bỏ chạy.

Bất thành linh, tiếng Trần Hạo vang lên: “Lôi pháp vô tình, tước cốt dung hồn, tiếng sấm vừa động, chết không toàn thân.”

Nghe thấy thế, chuột khổng lồ dừng lại rồi xoay người, mắt kết thành hai đốm sáng nhìn lưng Trần Hạo.

“Đây chính là phép thần thông được kế thừa của tộc nhà Chuột, Thử Mục Thốn Quang (1) đúng không? Được đấy. Thêm thuật độn thổ ban nãy nữa là ngươi đã nắm giữ hai phép thần thông, trường hợp thế này không nhiều. Chuột nhất, năng lực tiềm tàng không kém.” Bất thành linh, một giọng nói bất ngờ vang lên bên cạnh chuột khổng lồ, làm chuột khổng lồ kinh sợ đến xù cả lông. Sau đó nó mới phát hiện, một con bướm nhỏ đang bay cạnh nó, cánh lay động, vô thanh vô tức.

(1) Thử Mục Thốn Quang: Nghĩa đen: Tầm nhìn của chuột. Nghĩa bóng: chỉ tầm nhìn hạn hẹp, ếch ngồi đáy giếng.

“Chít chít!” Chuột không lồ cảm nhận được một sự uy hiếp mãnh liệt đến từ con bướm nhỏ, không dám lơ mãng, vội vàng cúi đầu yếu thế.

Con bướm nhỏ nhẹ nhàng nói: “Không cần giả vờ, thực lực của ngươi quá yếu, hành động quá kém, căn bản không che giấu được khí hung thần trên người. Còn dám ở đây giả ngu tỏ vẻ yếu đuối, ngươi tưởng chúng ta mù hết rồi sao? Đi thôi, vừa rồi đại sư ca ca đã giải niêm phong trên người ngươi, nhưng đồng thời cũng để một đạo lôi pháp trên người ngươi, chỉ cần ngươi dám bỏ chạy, vậy ngươi chết chắc rồi. Đạo lôi pháp này không làm ngươi bị thương, nhưng mỗi khi trời giông tố, sấm sét trên trời sẽ đuổi theo đánh vào người ngươi. Ba ba ba, có phải đáng sợ lắm không?”

Con bướm nhỏ nói xong, hì hì cười bay đi, để chuột không lồ ở lại ánh mắt quẫn bách.

Tiến vào thôn, Trần Hạo vẫn không ngừng cước bộ đi tới trước một cái sân. Dừng chân, Trần Hạo nói với hai chị em Từ Minh Nguyệt: “Những người trong thôn đều đang ở đây, các ngươi đi xem có ba mẹ các ngươi không.”

Từ Minh Nguyệt mừng rỡ, vội vàng đỡ em gái cùng nhau đi vào.

Không lâu sau, Từ Minh Nguyệt vui mừng nói: “Ba, mẹ... A, không xong rồi, bọn họ hôn mê rồi. Đại ca, đại ca mau cứu mạng.”

Trần Hạo cũng đi vào theo sau cô, nhìn mấy người trong phòng.

Tổng cộng có bảy người. Ngoại trừ đôi nam nữ trung niên ăn mặc chỉnh tề, vừa nhìn là biết không phải dân quê ra, năm người còn lại gồm ba người lớn, hai trẻ nhỏ đều mặc đồ rách

rười, đầu rôi bù, mặt lấm lem, không nhận ra được là nam hay nữ.

Bảy người chia làm ba nhóm, đôi nam nữ trung niên một cụm, hai người lớn ăn mặc dơ bẩn rách rưới một cụm, còn một người lớn thì che chở hai đứa nhỏ.

Lúc này, bảy người đều đang nằm trên đất, không hề nhúc nhích.

Trần Hạo quan sát rồi mở miệng nói: “Bọn họ không phải hôn mê đâu mà là đang ngủ mê đấy. Do buổi tối không ngủ được dẫn đến mệt nhọc mà thôi.”

“A? Vậy phải làm sao bây giờ?” Từ Minh Nguyệt vội vàng hỏi.

Trần Hạo nói: “Đừng quấy rầy họ, để họ nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, Trần Hạo đi đến chỗ đất trống bên cạnh, phất tay, khiến cát bụi trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên, bay hết ra ngoài. Sau đó, Trần Hạo lấy chén, bát, đĩa, muống, bình ga, kê, các loại nguyên liệu nấu ăn từ trong Càn Khôn để trong tay áo.

Hai chị em vốn đang lo lắng, nhìn thấy hành động như ma thuật của Trần Hạo lại ngạc nhiên mặt ra.

Lúc trước hoàn cảnh gặp lại ba mẹ đã khiến tam quan của hai chị em rạn nứt.

Hiện tại gặp được Trần Hạo, tam quan đã bị rạn nứt kia hoàn toàn không thể tìm lại được nữa. Hai cô chỉ cảm thấy thế giới này thật giả dối. Trước đây hai cô đã sống trong một hoàn cảnh được dựng lên bởi sự giả tạo.

Chuẩn bị xong xuôi, Trần Hạo bắt đầu nấu cơm.

Địa phương đơn sơ, Trần Hạo cũng không quá chi tiết, dứt khoát làm một nồi lớn đầy thức ăn, có rau có thịt, xem như

thành một nồi lẩu.

Dần dần, mùi hương từ nồi lẩu tỏa ra ngào ngạt.

Trần Hạo đang nếm gia vị thì đôi mắt chợt động, duỗi tay ra bên cạnh bắt lấy một cánh tay nhỏ bé đầy lem luốt.

Hắn xoay người lại nhìn, là một trong hai đứa trẻ đang ngủ say, thoát nhìn chỉ mới năm, sáu tuổi.

Đừng nhìn bề ngoài cậu nhóc này dơ bẩn, ánh mắt cậu bé rất sáng, chớp chớp, giống như những vì sao, vô cùng cuốn hút.

Trần Hạo dừng động tác, cười nói: “Đừng gấp, vẫn chưa chín đâu, chín rồi mới ăn được.”

Cậu bé không nói gì, nhìn Trần Hạo một hồi lâu rồi ngồi xuống, nhìn nồi lẩu, ánh mắt nóng bỏng, yết hầu thỉnh thoảng di động.

Lúc này, sáu người còn lại cũng đã tỉnh dậy. Từ Minh Nguyệt khóc hô gọi ba mẹ, người một nhà đoàn tụ, kể chuyện cho nhau nghe.

Trần Hạo không chú ý bên kia, ngược lại bị ánh mắt chòm mong của cậu nhóc khiến lòng hắn ngứa ngáy, nhịn không được gắp một miếng thịt thổi thổi, đưa qua chỗ cậu nhóc.

Cậu bé thấy vậy mắt liền sáng lên, vừa định duỗi cổ ra cắn thì thấy con mèo đen nhảy qua đây há miệng đớp miếng thịt, sau đó dùng ánh mắt u oán nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo: “...”

Cậu bé: “...”

Chương 764: Cỗ mộng kinh khủng

“Khụ khụ, Tiểu Hắc đừng quậy.” Trần Hạo dờ khóc dờ cười nói với mèo đen, sau đó ôm nó vào lòng trách mắng, rồi cầm một chén đầy thức ăn đưa cho cậu bé, cười nói: “Cẩn thận bị bỏng.”

Cậu bé kích động bụng lấy cái chén, nhưng lại không ăn luôn mà xoay người chạy tới chỗ người lớn dơ bản đang ôm ấp đứa bé, cầm chén đưa cho anh ta.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo bóp mặt mèo đen nói: “Người nhìn đi, đứa bé này hiếu thảo như thế mà người còn giành đồ ăn của nó.”

Mèo đen liếc nhìn cậu bé, ánh mắt khinh thường.

Lúc này, ba mẹ Từ Minh Nguyệt cùng những người khác đều đi lại đứng xung quanh hẳn.

Có thể thấy họ rất muốn ăn, nhưng vì giữ phép nên không dám tùy ý.

Trần Hạo nói: “Đây là đồ chuẩn bị cho mọi người, mọi người mau ăn đi.”

Nghe Trần Hạo nói vậy, Từ Minh Nguyệt không khách sáo nữa, chuẩn bị hai chén đưa cho ba mẹ. Những người khác cũng bắt đầu làm cho mình một chén.

Trần Hạo ôm mèo đen, đứng ở một bên, yên lặng quan sát.

Ăn uống được một lúc, tinh thần của ba mẹ Từ Minh Nguyệt đã tốt lên nhiều. Hai người đứng dậy, đi đến chỗ Trần Hạo, vẻ mặt cảm kích nói: “Thật sự cảm ơn đại sư, nếu không

có người, hai người chúng ta chỉ sợ sẽ thành quỷ lang thang nơi thôn vắng.”

Trần Hạo nói: “Không cần cảm ơn, đây chỉ là giao dịch giữa ta và con gái hai người thôi. Hiện tại người không có việc gì là tốt rồi. Uhm, sắc trời không còn sớm nữa, đêm nay mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai chúng ta rời đi.”

Ba Từ vội vàng nói: “Đại sư, có chuyện này người không biết, tà môn nơi này rất ghê gớm, vào được không ra được. Chúng ta cũng đã thử rất nhiều lần nhưng lần nào cũng đều phải quay về, căn bản không tìm được đường ra ngoài. Hơn nữa, ô tô đậu ở đây cũng bị ăn mòn. Chúng tôi mới đến đây mấy ngày mà xe đã không thể sử dụng được. Đúng rồi, còn có một thứ gì đó rất quý dị ở dưới đất, chạy cực kỳ nhanh, phá rồi chúng ta rời đi.”

Trần Hạo cười nói: “Không sao, mấy chuyện này ta biết. Mọi người yên tâm, sáng mai chắc chắn có thể đi.”

Ba Từ thấy Trần Hạo tự tin như vậy, nhất thời không biết nói gì.

Rất nhanh, nồi lẩu thập cẩm đã được cả đám ăn sạch không còn lại bất cứ gì.

Ăn người miệng mềm (1), ăn uống no đủ rồi, những di dân ở thôn vắng đều tỏ lòng cảm kích với Trần Hạo.

(1) Ăn người miệng mềm: Ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn

Có vẻ như đã lâu không nói chuyện, những người này nói không được lưu loát lắm, từ ngữ ngắn gọn, mơ hồ.

Thông qua ba Từ giới thiệu, Trần Hạo mới biết, những người này không có quan hệ thân nhân với nhau. Họ đều là di dân cuối cùng của thôn vắng. Trong đó, hai đứa bé được một người phụ nữ điên đã mất con chăm sóc, vì vậy người phụ nữ

điên không còn bị điên nữa, ngược lại còn chăm sóc đứa bé rất chu đáo. Hai người còn lại là hai người đàn ông.

Một chuyện khác chính là thôn vắng này. Mấy mươi năm về trước, thôn vẫn vô cùng thịnh vượng đông đúc, bảy, tám mươi hộ, hai, ba trăm người dân. Tuy rằng cũng có giao thiệp với bên ngoài, nhưng có ruộng vườn, gà vịt đầy chuồng, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhưng đến một ngày, có một người đến thôn, sau đó thôn liền thay đổi.

Người này tự xưng là thiên sư Long Hồ Sơn, đi ngang qua thôn nên báo cho thôn dân, nơi đây tương liên với thiên cung Vân Đỉnh, là đất Thiên Môn.

Những lời này vốn đều bị mọi người cười nhạo, không ai tin cả. Thế nhưng, vị thiên sư đó ngay ở trước mặt mọi người đã làm lễ cúng bái, đốt bùa. Tối đó, toàn bộ thôn dân nằm mơ mới phát hiện, hóa ra đó là sự thật, thật sự có thiên cung Vân Đỉnh.

Hơn nữa, bên trong thiên cung còn có tiên nhạc, rượu ngon, còn có tiên nữ nhảy múa, linh hạc bay lượn, cung điện thành đàn, làm các thôn dân vui đến quên cả trời đất.

Thời điểm đó, không có tiết mục giải trí gì cả, giờ lại có một giấc mộng đẹp như vậy, mọi người tất nhiên đều vui mừng tiếp nhận.

Chỉ có điều không một ai biết, giấc mộng đẹp này lại là một tai họa.

Từ khi có thể nằm mơ, người trong thôn càng ngày càng trở nên già nua nhanh chóng. Chưa được bao lâu, toàn bộ người già đều qua đời. Những người khác cũng không thể sống đến năm mươi tuổi, cứ đến một ngày nào đó ở tuổi bốn mươi chín đều lặng lẽ ra đi.

Lúc ấy, người trong thôn giống như hút thuốc phiện, hoàn toàn bị hấp dẫn bởi mộng đẹp, không ai phát hiện ra vấn đề này.

Đợi đến khi có người phát hiện điều bất thường thì đã muộn. Thôn lúc này chỉ còn lại mấy chục người. Hơn nữa, khi người phát hiện điều bất thường đang chuẩn bị kế hoạch đối phó thì thôn lại xuất hiện sự thay đổi thứ hai. Nơi này chỉ có thể vào, không thể ra. Thôn dân còn phát hiện, cơn mơ họ mơ không hề là mộng đẹp, mà là ác mộng. Trong mơ cũng không còn là thiên cung Vân Đỉnh, mà là một nơi u ám, có một dụng cụ hình dạng như ông già. Bắt đầu từ bên trong vươn ra đôi bàn tay bèn nhọn đáng sợ, rồi dần dần là tóc, đầu, thân thể, cuối cùng biến thành một cô gái áo trắng tóc bay tán loạn đứng trong ông già.

Cảnh tượng đáng sợ như vậy tự nhiên khiến người ta càng sợ hãi, nhưng trời vừa tối là họ lại nằm mơ. Điều này dường như đã trở thành thường lệ, trừ phi ép bản thân không ngủ, nếu không vừa vào giấc mơ sẽ bị dọa sợ, khiến người ta trở nên vô cùng tiêu tụy.

Thôn dân bắt đầu nghĩ biện pháp, chỉ có điều trước mắt cũng chỉ còn lại vài người âm thầm ngăn cản cảnh mộng khủng khiếp kia.

Nghe xong, Trần Hạo nhìn mọi người xung quanh, cười nói: “Ngoại trừ nằm mơ, các người có gặp điều dị thường nào khác không?”

Nhóm di dân lắc đầu.

Trần Hạo lại nhìn bên ngoài, mặt trời lặn núi tây, trời nhá nhem tối.

Trần Hạo nghĩ một hồi rồi lấy ra một cây nhang Tùng Linh, đốt lên, để nhóm người ba Từ ngửi mùi nhang.

Hương nhang bay vào mũi, mọi người chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên trở nên tỉnh táo, linh hoạt mà từ trước tới nay chưa từng có, chỉ cần được gọi lại thì cho dù ký ức xưa cỡ nào cũng đều có thể nhớ ra.

“Từ giờ trở đi, các người cứ tránh trong phòng này, cho dù có nhìn thấy, nghe thấy bất cứ chuyện gì cũng không được đi đâu hết, nếu không xảy ra chuyện ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

Ba Từ nhin không được hỏi: “Đại sư, vậy đại sư...?”

Trần Hạo nói: “Nơi này là hung địa, có người cố ý lập mưu đồ. Thôn dân đều là người được chọn, lợi dụng suy nghĩ và sức sống của bọn họ để nuôi hung vật kia. Đến bây giờ, hung vật xem như đã có kết quả. Ta tính sẽ đối mặt với hung vật này cùng người thao túng đằng sau nó.”

“Đại sư, người có nắm chắc không?” Ba Từ nghiêm túc hỏi.

Trần Hạo đang định trả lời, đột nhiên ánh mắt chuyển động, cười nói: “Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, xem ra người đứng đằng sau ở đây đã có hành động rồi.”

Nói xong, Trần Hạo phát hiện, có một người xuất hiện ở trong sân ngoài phòng.

Người ấy mặc đồ trắng, mái tóc dài rối tung che khuất gương mặt, hai tay buông xuống, không một vết tì.

Thấy hình dáng người này, Trần Hạo liền bĩu môi. Từ Minh Nguyệt nói là Sadako (2), đây rõ ràng đây chính là Sở Nhân Mỹ (3) OK?!!

(2) Sadako: Con ma trong phim kinh dị Nhật Bản “The ring”

(3) Sở Nhân Mỹ: Quỷ nữ trong phim kinh dị Hồng Kông “Son Thôn Lão Thi”

Đánh giá vài lần, Trần Hạo dứt khoát đi đến chỗ cô gái áo trắng.

Cô gái áo trắng lặng lẽ đứng đó, thoạt nhìn không hề có chút động tĩnh.

Trần Hạo không hề sợ hãi, đi thẳng đến trước mặt cô gái áo trắng. Hắn giáp mặt đánh giá, rồi mở miệng nói: “Dáng người được đấy, một mét bảy hai, có ngực có hông, còn có khăn choàng, dáng người chuẩn đấy, nhưng không biết khuôn mặt thế nào.”

Nói xong, Trần Hạo vươn tay đẩy tóc cô gái áo trắng sang một bên, hé lộ khuôn mặt trắng bệch cùng đôi mắt âm lãnh ác độc của cô gái.

Đang định mở miệng nhận xét, Trần Hạo đột nhiên sững sốt, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô gái áo trắng, cảm giác rất quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu.

Chương 765: Đấu pháp

“Nó giống với cô gái áo trắng trong núi Âm Nguyệt kia!” Trong lòng Trần Hạo đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh, Trần Hạo phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì người phụ nữ áo trắng đáng sợ trong núi Âm Nguyệt, gương mặt mơ hồ không rõ, căn bản không thấy rõ tướng mạo.

Mà thứ này mặc dù đều là đồ trắng, nhưng mặt nhìn rõ ràng, mình sao có thể đánh đồng chứ?

Chỉ là không hiểu sao gương mặt này càng nhìn càng quen, cũng không biết đã gặp ở đâu, Trần Hạo cảm thấy người phụ nữ này chắc chắn có liên quan tới người phụ nữ áo trắng kia.

Lúc đang suy nghĩ, người phụ nữ trước mặt đột nhiên há miệng ra, một cái lưỡi dài bay về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nghiêng đầu tránh đi, đồng thời đưa tay bắt lấy lưỡi, lôi quang trong tay lóe lên, lưỡi dài trực tiếp bị đứt.

Nhưng quỷ dị nhất chính là, cái lưỡi bị cắt đứt không biến mất, mà hóa thành một sợi dài, điên cuồng lớn lên, quấn quanh Trần Hạo, trong khoảnh khắc, liền bao Trần Hạo như cái kén.

Sau một giây, nhúc nhích đầu, đột nhiên lửa bùng lên trên không, nhanh chóng đốt cháy.

Chờ đốt sạch đầu, Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, người phụ nữ bị đứt đầu không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Trần Hạo thay đổi, bóng người vút qua, quay lại trong phòng, sau đó liền thấy, một nhóm người của cha Từ, gồm cả hai chị em Từ Minh Nguyệt, Từ Minh Kiều đã ngủ thiếp đi.

Trần Hạo nhìn về phía gà trống nói: “Chuyện gì xảy ra? Bọn họ không phải hấp thu linh hương dạng lỏng rồi sao? Sao lại có thể ngủ?”

Gà trống nói: “Hạo ca, là con chuột kia, mắng ở bên cạnh, thứ đó ngằm chơi chúng ta, Miêu tử đuổi theo nó, đến giờ vẫn chưa quay lại.”

Trần Hạo nhìn lại, quả nhiên không thấy mèo đen, con chuột to lớn thấp kém kia cũng không thấy.

Sắc mặt trở nên khó coi.

Hoàn toàn không ngờ, con chuột bị hấn gia trì cấm chế mà còn dám làm loạn, gan cũng lớn thật.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía đám người cha Từ.

Mặc dù mới chìm vào giấc ngủ, nhưng ánh mắt của họ đã bắt đầu trở nên bối rối, hoảng sợ, hiển nhiên những thứ xảy ra trong mộng, không ngừng kích thích những người này, sinh ra ý nghĩ sợ hãi.

Đồng thời, Trần Hạo cũng phát hiện, sự sống của hai đứa bé đang dần biến mất, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ không trụ được bao lâu.

Đúng lúc này, một đạo linh quang phá cửa mà vào, đánh thẳng về phía Trần Hạo.

Lúc bắt lấy linh quang, nó hóa thành hoa văn quái dị trong tay rồi biến mất, ánh mắt Trần Hạo khẽ chuyển động, nhìn ra ngoài cửa, hừ lạnh nói: “Pháp Thiếp, đây là muốn đấu pháp với ta sao, vậy sẽ làm như người muốn.”

Nói xong, Trần Hạo lấy bùa ra, dán giữa trán mỗi người đang ngủ, lập tức, biểu cảm của họ thanh thản hơn, hòa hoãn rất nhiều.

Làm xong, dáng người Trần Hạo bay ra ngoài, đi vào trong sân, phát tay, một cái bàn xuất hiện, sau đó từng thứ tấm vải, nệm, bùa, kiếm gỗ đào, chuông đồng xuất hiện, bày ra chỉnh tề.

Trần Hạo quay người ở giữa, thay đạo bào, cầm kiếm gỗ đào trong tay, ngón tay gầy nhẹ, hai ngọn nệm bùng lên. Sau đó Trần Hạo nhìn về phía cửa lớn, cất cao giọng nói: “Đã muốn đấu pháp, vậy thì tới đi, cuộc chiến hôm nay, chỉ có sống chết, không phân thắng bại.”

“Tiểu bối nông cuồng, lúc trước người hại đệ tử tông môn của ta, thù trước chưa báo, không ngờ người lại chạy tới cấm địa của chúng ta làm càn giương oai, Thiên Đường có lỗi người không đi, lại xông vào cửa Địa Ngục.” Một giọng nói già nua lạnh băng truyền đến.

Trần Hạo cười: “Thật đúng là các ngươi, chắc chắn, vậy liền không cần nhiều lời, động thủ đi, nhìn xem là ai xông vào Địa Ngục.”

“Tiểu bối, sẽ để người có thể vào mà không thể ra.” Giọng nói già nua hung ác uy hiếp, sau đó liền không có tiếng nữa, chợt gió lạnh ập tới, âm sát tràn ngập. Loáng thoáng vô số quỷ ảnh xuất hiện trong làn gió âm, sau đó những tiếng rên rỉ cất lên, liên miên không dứt.

Trần Hạo nhìn thấy nhếch miệng cười một tiếng: “Còn tưởng rằng các ngươi vẫn cứng nhắc như cũ, phóng bò cạp độc đầu tiên, đáng tiếc thứ độc này đối với Tiểu Hắc Tiểu Hoàng mà nói, mà một món ngon khó có được.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn quanh bốn phía một chút, bàn tay nắm vào, tùy ý, một nắm đậu nành rơi xuống, lúc linh quang lưu động, hóa thành mấy chục chiến sĩ giáp vàng.

“Bái kiến chúa công.” Chiến sĩ giáp vàng, chỉnh tề quỳ xuống đất, lớn tiếng bái lạy.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Trảm yêu trừ ma, giết.”

“Tuân lệnh chủ công.” Dứt lời, chiến sĩ giáp vàng đứng dậy, chia hai đội, xông vào bên trong làn gió âm sát khí, không lâu sau, truyền đến âm thanh chiến đấu.

Cùng lúc đó, ở một biệt thự trên đỉnh núi cách đó ngàn dặm, một người phụ nữ nông cuồng bá đạo ngồi trên cao, tay cầm ly rượu, rượu đỏ chénh choáng, nhìn xuống phía dưới, bộ dáng đắc ý.

Trong sảnh lớn trước mặt nó, nhóm người hoặc không phải là con người tụ lại, đang chơi đùa.

Mà ở chỗ gần cửa sổ sảnh lớn, một người đàn ông toàn thân giáp vàng, dường như không thích vui đùa chung, cầm trong tay trường thương, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, thân hình người đàn ông khẽ cử động, trực tiếp nhảy ra ngoài từ cửa sổ, sau đó nhanh chóng chạy đi, đến ven đỉnh núi, nhìn về một hướng, ánh mắt kích động.

“Sao vậy? Phát hiện gì sao?” Một giọng nói vang lên, người phụ nữ bá đạo kia xuất hiện.

Người đàn ông giáp vàng lên tiếng: “Ta thấy.... Đồng bạn.”

“Ồ!”

Người phụ nữ bá đạo sững sờ, sau đó trong mắt hiện lên vẻ sáng tỏ, Chiến binh từ đậu như vậy, có nhiều hơn sao?

.....

“Tung đậu thành binh! Tiểu bối người còn có thần thông cao như vậy sao!” Giọng nói già nua lạnh lẽo ngạc nhiên cất lên.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Sợ rồi sao?”

Giọng nói già nua lạnh lẽo nói: “Sợ? Tiểu bối, ai cho ngươi dũng khí nói chữ này với bản tọa vậy?”

Trần Hạo cười hắc hắc nói: “Không sợ thì tốt, ta còn sợ người không dám đánh nữa.”

Giọng nói già nua lạnh lẽo nói: “Tiểu bối ngông cuồng, người thật sự không dễ đối phó, nhưng người cho rằng ở đây chỉ có mình bản tọa sao?”

Trần Hạo nói: “Sớm đã phát hiện, có bảy tên, ta đã bị bao vây, muốn động thủ liền mau chóng, đừng nhiều lời.”

“Hay cho một tiểu bối, không hổ là đứa con mới của trời mạnh nhất của đạo môn, trước kia chúng ta còn có thứ cố kỵ, không dám ra tay với ngươi, bây giờ thế đạo biến đổi, ngươi lại chủ động đưa tới cửa, đây là chính ngươi muốn chết!”

Dứt lời, ngọn gió âm sát khí nổi lên tám phương, sau đó nhiều lệ quỷ ác quỷ xuất hiện, vây quét chiến binh đậu.

Chiến binh đậu vốn đánh cho âm hồn cho hoa rơi nước chảy, lập tức lâm vào thế yếu.

Cảm nhận được điều này, Trần Hạo cười giễu, kiếm gỗ đào vỗ mặt bàn, thấm ướt mười lá bùa trên bàn, tay Trần Hạo tạo kiếm quyết, dạo một vòng trên kiếm gỗ đào, một luồng pháp quang lưu động, tràn vào trong lá bùa, trong chốc lát, bùa tỏa ra ánh sáng, xuyên không khí mà đi, đáp xuống trên người chiến binh đậu.

Được lá bùa gia trì, linh quang chiến binh đậu lập tức mạnh lên, tấn công càng thêm hung mãnh, đám ác quỷ lệ quỷ bên trong, không đấu nổi một hiệp.

Mắt thấy sắp lật ngược tình thế, đột nhiên một chiến binh đậu kêu thảm, linh quang biến mất, biến về nguyên hình rơi xuống đất.

Sau đó, nhiều chiến binh đậu hơn kêu thảm biến mất.

Ở ngoài ngàn dặm, trên đỉnh núi, người đàn ông giáp vàng đột nhiên gầm thét: “Âm pháp ác độc, lại dám hại đồng bạn của ta, phải giết!”

Nói xong, nó hoàn toàn không để ý người phụ nữ bá khí, chạy xuống núi thẳng tắp về một hướng.

Người phụ nữ bá đạo không đuổi theo, mà đầu ngón tay vung lên, một ánh sáng đỏ rơi xuống người đàn ông giáp vàng, sau đó nhìn người đàn ông giáp vàng biến mất trong màn đêm, người phụ nữ bá đạo cười hài lòng, quay người biến mất.

Chương 766: Không đánh lại nữ quỷ đồ trắng

“Đây là tà thuật gì?”

Cảm nhận được chiến binh đầu biến mất, Trần Hạo kinh ngạc mở miệng.

Nhưng không có ai trả lời vấn đề của hắn, ngược lại gió âm tà sát không ngừng tiến vào bên trong, một hơi thở cổ quái vờn quanh tà sát, không thể phỏng đoán.

Trần Hạo hừ lạnh: “Tà không thể thắng chính, cho dù tà thuật hung ác thì sao chứ, hôm nay nhìn xem ta phá thế nào.”

Nói xong, thân hình Trần Hạo vút lên, bay lên nóc nhà, sau đó lật kiếm gõ đảo lại, một tay khác đuổi ra.

“Gió đến!”

Lời hô ra pháp thuật theo sau đó, pháp lực nhanh chóng tiêu hao, qua một lúc đã mất một nửa.

Trong chốc lát, trời đất đáp lại, gió dần nổi lên, có tiếng ô ô.

“Mưa đến!”

Trần Hạo la lên lần nữa.

Lập tức bầu trời sầm xuống, mây đen hội tụ, cuộn cuộn không dứt.

Thanh thế lớn như vậy, bao trùm toàn bộ những nơi cách làng Trang Chu mấy chục dặm.

Giọng nói già nua lạnh lẽo núp trong bóng tối sợ hãi kêu to: “Hô phong hoán vũ! Chuyện này không thể nào!”

Pháp lúc Trần Hạo tiêu hao hơn nửa, nhưng mặt không đổi sắc, quan sát bốn phía, hừ lạnh nói: “Không thể nào, vậy hãy tiếp nhận uy năng không thể nào đó đi, gió tới.”

Lời vừa cất ra, gió lớn ầm ầm nổi lên, càn quét ngôi làng, những nơi gió lớn đi qua, gió âm vỡ vụn, xua tan tà sát, không thể ngưng tụ.

“Mưa đến!”

Đôm đốp một tiếng, sấm chớp, mưa to rơi xuống trong chốc lát, nước mưa cọ rửa, sát khí đắm chìm, trừ khử âm khí.

Đã mất đi gió âm tà sát, lập tức một thứ như con rắn lộ ra, bay múa trên không, há miệng máu, hung ác phóng tới Trần Hạo.

Trần Hạo cười lạnh: “Còn tưởng rằng là thứ gì chứ, lại là rắn tà âm, yêu hồn tà vật, sét đánh xuống!”

Bộp một tiếng, sấm sét đánh lên người rắn, lập tức rắn âm kêu thảm thiết thân thể vỡ vụn, biến mất trong sấm sét.

Nhưng lúc này, mưa gió dừng lại, dường như không thể kiên trì tiếp.

Mà Trần Hạo đứng trên mái nhà, thân thể cũng hơi lắc lư, sắc mặt hơi tái, nhưng vẫn kiên cường, ra vẻ bình tĩnh.

“Hắc hắc, thật là làm cho bản tọa giật mình, tiểu bối nhà người, thế mà tinh thông nhiều thần thông mấy trăm năm qua không ai nắm giữ được, sức mạnh của tiên duyên, thật sự đứng đầu trong trăm năm qua. Người như vậy, càng không thể bỏ mặc người tiếp tục lớn mạnh được, nếu không tu sĩ tà đạo, sao có thể sinh tồn!” Giọng nói già nua lạnh lẽo cất lên lần nữa.

Trần Hạo cười nói: “Muốn giết ta, vậy thì tới đi, chỉ là những con chuột thích lẩn trốn, sợ gì chứ.”

“Làm ra vẻ, hô phong hoán vũ là thần thông mạnh mẽ chỉ có người ở Tiên Thiên mới thi triển được, người chỉ có mấy chục năm đạo hạnh, cho dù có thể nắm giữ, lại có thể chèo chống bao lâu? Hiện tại, pháp lực của người đã hao tổn hết rồi đi, không có pháp lực, người chẳng qua chỉ là một con cừu nhỏ đợi bị làm thịt, còn dám ngông cuồng.”

Giọng nói phát ra, mấy luồng hơi thở từ mấy chỗ bí ẩn tỏa ra, nhanh chóng bao vây sân nhỏ.

Những người này đều mặc áo choàng màu đen trùm hết người, nhìn không ra giới tính tuổi tác, nhưng trên thân mỗi người, đều có một hơi thở giống nhau.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, nhếch miệng cười nói: “Cuối cùng cũng dám ra đây, dẫn dụ các người ra cũng không dễ a!”

Một trong những người áo đen nói: “Cứ giả vờ đi, không có pháp lực người, còn dám đồng dạ, hôm nay...”

Hắn ta còn chưa nói xong, đột nhiên bộp một tiếng, một tia chớp rơi xuống, bổ vào trên người hắn ta.

Tên áo đen vỡ vụn trong sấm chớp, gần như có thể nhìn thấy khung xương của hắn ta.

Sau khi sấm chớp biến mất, người áo đen này cũng ngã xuống đất, hoàn toàn không còn hơi thở.

“Cái gì!” Những người áo đen khác sợ hãi.

“Ai nói ta không có pháp lực? Một đám bàng môn tà đạo thiên cận nông cạn, vừa rồi chẳng qua là mê hoặc các người thôi, không như thế, các người sao có thể rời khỏi chỗ ẩn nấp, để ta hốt gọn một mẻ.” Ánh mắt Trần Hạo trở nên lạnh lẽo.

“Không thể nào, thần thông vừa rồi rõ ràng là thật!” Một người áo đen không tin, quá đả kích người rời, thần thông

đáng sợ như vậy, một chiêu phá tà pháp bọn chúng liên thủ, tuyệt đối tiêu hao rất nhiều, sao còn có thể dự lực như vậy!

Trần Hạo cười nói: “Đương nhiên là thật, nếu không sao các người có thể ra? Nhưng mà rất xin lỗi, khả năng của ta so với tư liệu các người nắm giữ lợi hại hơn chút xíu, hơn nữa.... Muốn đối phó các người, không phải ta, ta thật sự chỉ là mồi nhử.”

Dứt lời, Trần Hạo ngồi xuống, cứ như vậy đường hoàng ngồi xuống hồi phục pháp lực trước mặt đám người áo đen.

Những người áo đen hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên, trên trời lại bắt đầu trời mưa to, ba ba ba rơi xuống không ngừng.

Những người áo đen nghi ngờ nhìn Trần Hạo, lại nhìn bầu trời.

Trần Hạo đang ngồi, đã mất đi sự khồng chế của hắn, mây đen trên trời bắt đầu tản ra, chỉ còn lại mưa nhỏ rơi xuống, sao lại đột nhiên mưa lớn lên? Tình huống này là thế nào?

“Không ổn, mau tránh đi.”

Một người áo đen dường như phát hiện cái gì, hoảng sợ kêu to, sau đó chuẩn bị chạy đi.

Nhưng sau một giây, nước mưa trên trời, liền biến thành những mũi băng sắc nhọn bao trùm phía dưới, ngôi làng hoang phế gần như bị phá hư, mặt đất bị đục thành từng cái hố.

Những người áo đen phản ứng chậm bị mũi băng đâm trúng, trực tiếp ngã trên mặt đất kêu thảm, sau đó càng nhiều mũi băng rơi xuống trên người, nháy mắt tiếng kêu yên tĩnh.

Những người áo đen khác vội vàng thi pháp, gia tăng phòng ngự, ngăn cản tránh né mũi băng.

Rất nhanh, một đợt mũi băng rơi hết, bầu trời trở nên sáng sủa.

Mà bốn người áo đen còn lại nom nớp lo sợ, hoàn toàn không muốn đối phó với Trần Hạo nữa, chia bốn đường, nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng bốn tên áo đen không phát hiện, bọn chúng nhìn như là chạy ra khỏi làng, trên thực tế, vẫn đang luân quần bên trong một căn nhà.

Ở một bên, bướm xanh kích động vỗ cánh, linh quang lưu động, cười hì hì không ngừng.

Trăm năm đạo hạnh của bướm xanh, tinh thông huyền thuật băng pháp, truyền thừa kinh người.

Mặc dù rất ít ra tay, nhưng khi đã ra tay, nếu như không có pháp thuật nhằm vào, căn bản không thể thoát khỏi.

“Kỳ quái, có chút không đúng! Mấy tên này yếu đến quá đáng, đâu giống người vừa rồi không chế tà pháp, bọn hần.... Không ổn, Tiểu Lam cẩn thận.” Gà trống ở một bên quan sát, đột nhiên cảm giác không thích hợp, vội vàng nhắc nhở.

Sau một khắc, người phụ nữ đồ trắng xuất hiện bên cạnh bướm xanh, đầu hát lên, bao lấy bướm xanh.

“Đồ khốn, buông Tiểu Lam ra cho ta.” Gà trống giận dữ, giang cánh bay đi.

Người phụ nữ đồ trắng không di chuyển, đầu chia ra một bộ phận, quán quanh gà trống.

Gà trống há mồm phun một cái, một ánh sáng xanh biếc đánh trúng đầu người phụ nữ đồ trắng. Ánh sáng xanh lưu động, nhưng đầu người phụ nữ áo trắng không có gì thay đổi.

Gà trống có chút kinh ngạc đến ngây người.

Thần thông hóa đá vậy mà lại vô hiệu? Chẳng lẽ là vì thứ này là quý?

Gà trống suy nghĩ, thân hình cũng không dừng lại, né tránh sự tấn công của đầu, há miệng nhả một vòng sáng ra, bao trùm người phụ nữ đồ trắng.

Người phụ nữ đồ trắng dường như có hơi chậm chạp, hoàn toàn không tránh vòng sáng, mặc cho vòng sáng bao lấy thân thể.

Sau đó vòng sáng co vào, khiến người phụ nữ đồ trắng dần mất đi sức không chế, cơn lốc dài cũng dần biến mất.

Bướm xanh thừa cơ đập cánh biến mất.

Người phụ nữ đồ trắng dường như thấy cảnh này, sau đó thân hình của nó cũng biến mất.

Gà trống nhìn mà ngây ra.

Mẹ nó.... Là giả đi!

Bị vòng sáng của ông đây bao lấy còn có thể chạy? Đến cùng người là cái quái gì?

Mà lúc này, phía sau Trần Hạo đang ngồi thiền ở mái nhà, người phụ nữ đồ trắng che mặt chậm rãi xuất hiện sau bả vai hắn.

Chương 767: Phá giải

Đột nhiên gặp phải, khiến người phụ nữ đồ trắng hơi ngây ra, ánh mắt lạnh lẽo oán độc, cũng biến thành hơi mê mang.

Sau đó, thân hình của nữ biến mất trên không, xuất hiện lần nữa, lại xuất hiện bên cạnh cô bé ngồi một góc trong tụ lý càn khôn

Cô bé vốn đang thu lại hơi thở của mình, đột nhiên phát hiện người phụ nữ đồ trắng ở bên cạnh, tròn mắt đều tròn tròn, lúc nó chuẩn bị né đi, người phụ nữ đồ trắng lại biến mất không thấy.

Sau đó, người phụ nữ đồ trắng không ngừng ẩn hiện trong tụ lý càn khôn, dọa cho cô bé và sương trắng không tự chủ cuộn tròn lại một chỗ, sau đó ôm nhau, đoàn kết bất ngờ.

Trên nóc nhà, Trần Hạo thấy cảnh này thở dài một hơi.

Quả nhiên, Tụ Lý Càn Khôn đối phó với dị loại không có sinh mệnh này là hữu hiệu nhất, chỉ cần không có tu vi Tiên Thiên siêu việt, một lần bắt là chuẩn, mình mạo hiểm làm môi nhử, cũng không uổng phí.

Sau đó, Trần Hạo nhìn về một hướng, thở dài một tiếng.

Ông già không chế phía sau lúc trước đối thoại với hắn, quá mức khôn khéo, dù hắn chủ động làm môi nhử, mà tiêu hao lượng lớn pháp lực, lão ta vẫn bình thản, chỉ để mấy đệ tử làm kẻ chết thay.

Trong nháy mắt người phụ nữ đồ trắng bị mình vây khốn, lão liền trực tiếp trốn xa, lúc này hơi thở cũng biến mất rồi, căn bản đừng nghĩ tới việc đuổi theo tên khốn gian xảo này.

Trần Hạo xuống khỏi mái nhà, nhìn gà trống và bướm xanh một chút, không có gì vấn đề, chỉ là bị hù dọa một chút.

Cả hai liên thủ, thần thông lại vô hiệu với người phụ nữ đồ trắng này, việc này từ khi xuất đạo gà trống rất ít gặp, có chút buồn bực, âm thầm suy nghĩ, là mình gần đây buông thả, thần thông đi xuống, không theo kịp sự biến hóa của thời đại, cần phải đổi mới.

Không để ý tới gà trống đang lâm vào trầm tư, Trần Hạo tiến vào trong phòng.

Lúc người phụ nữ đồ trắng bị hấn dùng thần thông diệt ngọn nguồn vây khốn, đám người cha Từ đã hồi phục bình thường, chờ buổi sáng ngày mai tỉnh lại, giao dịch lần này xem như hoàn thành.

Phân phó bướm xanh ở lại trông, Trần Hạo thì đi ra làng, dùng mắt Âm Dương quan sát hướng đi của sát khí dưới đất, đi tới một cái động phía sau núi.

Nhìn cái động này, hẳn là một mộ huyết, cửa hang bị mở ra, không có bất kỳ phòng vệ nào, lúc này cỏ dại rậm rạp.

Trần Hạo không do dự, trực tiếp tiến vào trong động, đi vào một hành lang dưới lòng đất.

Dưới mặt đất tối đen, Trần Hạo tay nắm pháp quyết, ngưng tụ mấy chục quả cầu lửa nhỏ, trực tiếp bao trùm phía trước, chiếu sáng đường đi.

Nhìn rõ ràng, Trần Hạo liền phát hiện dưới con đường đều là tên đã bắn ra, hiển nhiên người vào đây trước đó, đã gặp cạm bẫy, nhưng nhìn tình huống này, cũng đã bị phá giải.

Tu vi Trần Hạo hiện giờ cũng đã khá cao, kẻ tài cao gan cũng lớn, đối mặt mộ huyết thể này, hoàn toàn không sợ.

Xuyên qua đường hành lang, đi qua một cửa đá bị ngoại lực phá vỡ, bên trong là một đại điện.

Cột đá trong đại điện điêu khắc hoa văn Thần Thú, đủ loại hoa cỏ kì lạ, còn có đồ đồng ngọc khí, xem ra người nhập táng, là rất giàu có.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, liền đi tới thiên điện cạnh đại điện, nơi này nhìn qua như một tấm cung. Bên trong có rèm châu đã mục nát, quan tài bằng ngọc trắng.

Nhưng hấp dẫn Trần Hạo không phải những thứ này, mà là bên cạnh quan tài ngọc trắng, còn có một chậu sứ cao nửa người.

Chậu sứ này đen nhánh, bên trong tản ra oán khí kinh người.

Thậm chí, chậu sứ này vì oán khí quá nhiều, mà xảy ra biến hóa thần kỳ, cảm giác bên trong, liên hợp với địa khí bốn phía của dãy núi, bồi đắp lâu dài, trở thành một thứ giống như pháp khí, tạm thời có thể xưng là oán khí.

Trần Hạo đi đến bên cạnh chậu sứ, lượn quanh một vòng, càng xem ánh mắt càng ngưng trọng.

Chậu sứ này kết hợp hoàn toàn với địa khí, không phân biệt, thậm chí không thể tùy tiện di chuyển, nếu không chắc chắn sẽ kinh động địa khí, từ đó dẫn đến núi lở đất mòn, địa khí gào thét.

Từ chỗ này có thể xem như tìm ra nơi người phụ nữ đồ trắng đi ra, chắc chắn là thai nghén từ trong chậu sứ này.

Nhưng có chút kỳ quái, lai lịch của chậu sứ này đến cùng là gì, sao có sự thay đổi kỳ dị vậy?

Nhìn chăm chú chậu sứ, Trần Hạo trầm ngâm một lát, đưa tay đặt ở xung quanh chậu sứ.

Sau một khắc, oán khí quán quanh ngón tay Trần Hạo, nhanh chóng lan tràn toàn thân Trần Hạo.

Loáng thoáng trong đầu Trần Hạo đột nhiên hiện lên rất nhiều hình tượng.

Thịnh thế, phen hoa, tình yêu lâu dài, ân oán, diệt tộc, cuối cùng chính là cái chậu sứ này.

Ký ức cuối cùng, Trần Hạo nhìn đến hoảng sợ run rẩy.

Đó là hai người phụ nữ đang chiến đấu, cuối cùng người thất bại, bị tru di cửu tộc, chém giết ngàn người, mà người phụ nữ này bị chặt đứt tứ chi, cắt đầu lưởi, làm thành gậy người, đặt trong chậu sứ này, dùng máu tươi người trong tộc của nàng cùng các loại dược liệu, tẩm xuống trở nên bất tử. Trơ mắt nhìn một người phụ nữ khác, phong quang vô hạn, cuối cùng, liền nhìn người phụ nữ kia dù chết rồi cũng đưa người phụ nữ này vào trong mộ, đặt bên cạnh tẩm cung, để nàng chứng kiến vinh hạnh đặc biệt sau khi chết.

Người phụ nữ trong chậu sứ, bởi vì không có người tiếp tế, dần dần cũng chết đi.

Nhưng chậu sứ này tràn đầy oán hận, trở thành thứ hung hiểm nhất trong huyết mộ này.

Cánh tay Trần Hạo lắc một cái, oán khí quán quanh người bị đánh tan, sau đó nhìn chậu sứ, Trần Hạo thở dài một cái.

Vật này oán khí quá sâu, đã không cách nào trừ khử, mà nó kết hợp với địa khí, không thể tùy tiện di chuyển, nếu không sẽ phá hư núi rừng trăm dặm này.

Mà Trần Hạo phát hiện, người phụ nữ trong chậu sứ này, cũng không giống người phụ nữ đồ trắng bị bắt, hiển nhiên là sau khi nơi này bị phát hiện, sau đó mượn oán khí của chậu sứ này cùng với vùng đất hung hiểm ở đây bồi dưỡng người phụ nữ đồ trắng.

Đáng tiếc, bồi dưỡng hung vật, người không thuận theo ý trời, lúc thành công, tất có số kiếp giáng xuống.

Xem ra, bản thân mình chính là kiếp số của thứ này, nó cuối cùng sắp thành lại bại.

Nghĩ thâm, Trần Hạo quay người liền muốn rời khỏi.

Đột nhiên, chậu sứ có tiếng ong ong, sau đó oán khí bộc phát, gào thét mà ra, biến thành ảo ảnh trên không, toàn bộ đều đang nhìn về phía Trần Hạo.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, đối mặt với vô số bóng dáng hư ảo kia.

Thật lâu, Trần Hạo mở miệng nói: “Các người đang xin ta giúp đỡ sao?”

Bóng người hư ảo không nói lời nào, chỉ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Các người hận chính là người phụ nữ nằm trong quan tài ngọc trắng, cho dù là chết rồi, cũng phải giải trừ hận thù. Nói ra, ký ức vừa rồi, các người thật sự rất đáng thương, vô tội chết oan. Nhưng cuối cùng oán khí các người quá nặng, ảnh hưởng quá lớn đối với sinh linh nơi này. Ta cho các người một lựa chọn, ta có thể để hài cốt của người phụ nữ giết người vô tội trong quan tài ngọc trắng kia vào trong chậu của các người, nhưng dù sao mọi chuyện đã quá lâu rồi, báo thù vô vọng. Cho nên, các người trút giận xong, thì phải buông bỏ thù hận, đầu thai chuyển thế, nếu như đồng ý, thì đáp lại ta, nếu không, sau khi ta ra ngoài, phong ấn cửa vào, tương lai nơi này sẽ bị chôn dưới đất mãi mãi, không ai biết tới.”

Lần này những bóng người hư ảo bạo động, oán khí gào thét, dường như rất không hài lòng.

Trần Hạo cười, không nói hai lời xoay người rời đi.

Oán khí đuổi theo, người Trần Hạo phùng lên lôi quang, đôm đốp một tiếng, oán khí nháy mắt bị mất đi phân nửa, những bóng người hư ảo cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mắt thấy Trần Hạo muốn ra khỏi địa cung, đột nhiên âm thanh hệ thống vang lên: “Leng keng: Nhóm oán linh, oan hồn 237 năm, hoàn thành nguyện vọng khi chết, ban thưởng 2 năm đạo hạnh.”

Bước chân Trần Hạo dừng lại, xoay người lại, trên mặt đã nở nụ cười.

Đây là nhiệm vụ lấy đạo hạnh cho không a, mà thuận tay đã có thể hoàn thành, xem như là phần thưởng sau một đợt mạo hiểm đi.

Nhanh chóng phá hủy quan tài ngọc trắng, Trần Hạo ném đồng xương đeo đầy vàng bạc châu báu trên người vào trong chậu.

Sau một khắc, oán khí cuốn ngược, trong hũ có tiếng ô ô, trong khoảnh khắc, xương khô liền biến mất, mơ hồ, có tiếng khóc vang lên.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên.

Leng keng: Nhóm oán linh, oan hồn 237 năm, hoàn thành nguyện vọng khi chết, đã ban thưởng 2 năm đạo hạnh.

Lúc một cỗ pháp lực truyền vào đan điền, trong cái chậu trước mặt, bóng người hư ảo từng người xuất hiện tỏa ra ánh sáng trắng.

Bọn chúng dường như hối hận, không cam tâm, cố gắng phản kháng, đáng tiếc nhiệm vụ đã thành, nào có thể hối hận, từng người hóa thành ánh sáng trắng tản đi.

Cùng lúc đó, người phụ nữ áo trắng bên trong tụ lý càn khôn đang đập lên srong trắng, tóc cuốn lấy cổ bé gái không

ngừng siết chặt, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm, từng luồng oán khí tràn ra khỏi thân thể, tiêu tán đi.

Theo oán khí biến mất, hình tượng người phụ nữ áo trắng cũng thay đổi cực lớn.

Trên người âm khí không còn, thay vào đó là một hơi thở siêu nhiên thoát tục.

Tóc dài tán loạn, cũng biến thành mái tóc cột lên, dài ngang bả vai, mượt mà giản dị, khí chất đơn thuần.

Ánh mắt vốn lạnh lẽo ác độc, trở nên xa xăm sâu thẳm, linh hoạt kỳ ảo chói lọi.

Dần dần tiếng kêu thảm thiết biến mất, người phụ nữ áo trắng trở nên yên tĩnh.

Bé gái và sương trắng thoát khỏi ma chướng ôm nhau, co quắp ở trong nơi hẻo lánh.

Lúc này, trong lòng bé gái có sự chờ mong được ra khỏi đây khó hiểu, ra ngoài còn có thể bắt nạt người khác, nhưng ở đây toàn bị bắt nạt, hoàn toàn không đánh lại a!

Chương 768: Linh hồn đồ trắng thuần khiết không tì vết

Nhìn tàn hồn của oán linh trong chậu sứ biến mất hoàn toàn, mặc dù oán khí còn rất nặng, nhưng đã mất gốc rễ, cuối cùng sẽ có một ngày bị trừ khử. Đến lúc đó, chậu sứ này cũng không còn nguy hiểm như vậy.

Trần Hạo hài lòng cười một tiếng, quay người ra địa cung, sau đó thi pháp phong ấn cửa vào.

Quay lại trong làng, Trần Hạo liền phát hiện mèo đen đã trở về, nhìn thấy Trần Hạo, mèo đen meo ô vài tiếng.

Gà trống phiên dịch nói: “Hạo ca, Miêu tử nói, con kia chuột đã chết, bởi vì nó quá xảo trá, bắt không được, chỉ có thể giết.”

Trần Hạo nói: “Chết cũng đã chết, ban đâu thấy nó lạnh lợi, dù sao làm dị loại không dễ, muốn cho nó một cơ hội, không ngờ nó hung tính quá mạnh, bị cấm chế không chế cũng còn dám hại người, chết không có gì đáng tiếc.”

Nói xong, Trần Hạo khen ngợi mèo đen vài câu.

Mèo đen vui vẻ nheo mắt lại, đắc ý.

Sau đó, Trần Hạo tìm một vị trí trống ngồi xuống, ý niệm xâm nhập Tụ Lý Càn Khôn, cảm nhận người phụ nữ đồ trắng bị bắt.

Vừa cảm nhận, Trần Hạo thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Mẹ nó, đây thật sự là người phụ nữ đồ trắng?

Chỉ thấy bên trong không gian, trừ bé gái và sương tránh trốn ở nơi hẻo lánh đang run lẩy bẩy ra, còn có một cô gái ưu tú, khí chất thoát tục, mắt như chứa bầu trời sao, bộ dáng tao nhã.

Mỗi cử động của nó , đều cảnh đẹp ý vui.

Sau một lúc, hai tay cô gái đan vào một chỗ, nhìn gì đó phía xa, ánh mắt cực kỳ chăm chú, giống như ánh mắt nó xuyên qua tụ lý càn khôn, thấy được phong cảnh bên ngoài vậy.

Lúc ý niệm Trần Hạo cảm nhận, người phụ nữ đồ trắng dường như cũng phát hiện Trần Hạo, xoay người lại, nhìn chăm chú hướng ý niệm của Trần Hạo.

Trần Hạo giật mình.

Phải biết khi bị bắt vào trong tụ lý càn khôn, ngoại trừ biến thân của vương gia ra, đám bé gái không thể phát hiện ra ý niệm của hắn.

Cô gái mặc đồ trắng này chẳng lẽ giống vương gia? Nhưng nếu như vậy, sao nó lại bị một tu sĩ tà đạo bình thường bắt, còn bị vây ở trong chậu, dùng oán khí của hung địa luyện thành hung vật chứ?

Ý niệm đối mặt với người phụ nữ đồ trắng, im ắng quan sát.

Thật lâu, Trần Hạo cau mày.

Thật sự là kỳ quái, sau khi người phụ nữ này biến đổi, càng cảm thấy giống người kia trong núi Âm Nguyệt, dáng người, tư thế, khí chất kia, gần như giống nhau.

Trần Hạo cũng không phải người bình thường, hắn có thể cảm nhận tỉ mỉ, chắc chắn sẽ không sai.

Nhưng cái này cũng rất kỳ quái, người bên trong núi Âm Nguyệt kia, chắc chắn là cấp đại lão, cho dù hắn tiến vào Tiên Thiên gặp phải cũng không dám làm càn.

Mà người này, nhìn rất lợi hại, lại bị người bỏ vào hung địa rèn luyện? Khác biệt giữa hai người, có vẻ hơi lớn nhỉ?

Trong lòng suy nghĩ, lại nhìn ánh mắt người phụ nữ đồ trắng thuần túy đến không có chút tạp chất nào, trong lòng Trần Hạo suy nghĩ, ý niệm bao trùm quá khứ, tiếp xúc với người phụ nữ đồ trắng.

Vừa tiếp xúc, Trần Hạo sửng sốt.

Người phụ nữ đồ trắng vậy mà không hề kháng cự, ý niệm cũng tinh khiết như nước, không có chút tạp niệm nào, đối mặt với sự thăm dò của Trần Hạo, lộ ra suy nghĩ tò mò, thật giống như một đứa trẻ vậy, không hiểu biết thế giới bên ngoài, luôn cảm thấy mới lạ.

Trần Hạo tỏ ra kinh ngạc, tiếp xúc với người phụ nữ đồ trắng về mọi mặt.

Nhìn qua giống như là cơ thể linh hồn, nhưng toàn bộ cơ thể là sự tồn tại của linh hồn chân thật vượt qua linh thể bình thường, giống như sự khác nhau giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Ý niệm của cô gái thuần khiết cực kỳ, như một khe núi thanh tịnh, ý niệm của hắn khi cảm nhận như con cá bên trong một suối nước, mặc dù bơi qua, lại không để lại bất kỳ vết tích gì.

Qua những biểu hiện này, Trần Hạo càng khẳng định, người phụ nữ này chắc chắn có quan hệ với người trong núi Âm Nguyệt kia.

Có lẽ, có cơ hội có thể mang đến nhìn xem, nói không chừng có liên quan tới cái nhiệm vụ của hệ thống mà trước giờ vẫn khiến Trần Hạo hoang mang thì sao.

Đại lão kích phát nhiệm vụ, phần thưởng đều không tầm thường.

Lúc đang suy nghĩ, đột nhiên Trần Hạo giật nảy mình.

Bởi vì ý niệm của người phụ nữ đồ trắng kia vốn để hấn tùy ý điều tra, đột nhiên lan tràn vào trong ý niệm của Trần Hạo.

Cái này khiến Trần Hạo kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì phản kích của người phụ nữ đồ trắng, không hề khiến Trần Hạo sinh ra suy nghĩ sợ hãi bối rối, giống như ý niệm người phụ nữ đồ trắng lan vào trong không có chút ác ý nào.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, giữ im lặng tùy ý người phụ nữ đồ trắng cảm nhận.

Một lát sau người phụ nữ đồ trắng đột nhiên mở miệng.

Meo ô...

Trần Hạo: "..."

Người phụ nữ đồ trắng và Trần Hạo tiếp xúc ý niệm, ý nghĩ gì của Trần Hạo, lập tức bị ý niệm -phản hồi.

Người phụ nữ đồ trắng dường như cảm thấy rất thú vị, nhếch miệng cười một tiếng, lại meo ô một tiếng, lập tức khiến ý niệm Trần Hạo có chút sinh động.

Một nụ cười của mỹ nhân lộ ra biết bao sự quyến rũ.

Nhan sắc của người phụ nữ đồ trắng này tuyệt đẹp, khí chất thoát tục, nụ cười xinh đẹp kia nói có thể quyến rũ muôn dân cũng không quá đáng.

Trong lòng Trần Hạo cảm thán.

Phụ nữ hấn đã gặp nửa đời người, sợ rằng không ai đẹp hơn so với người phụ nữ trước mặt này, vẻ đẹp kia, kinh tâm động phách, không thể hình dung.

Lúc đang nghĩ ngợi, người phụ nữ đồ trắng đột nhiên kêu lên vài tiếng khanh khách.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái. Im lặng im lặng, lúc này sao hẳn có thể không nhìn ra, người phụ nữ này, thông qua ý niệm của hắn, cảm nhận được sự tồn tại của mèo đen và gà trống, sau đó mô phỏng tiếng kêu của tụi nó.

Nói cách khác, người phụ nữ này, chính là một tờ giấy trắng, đang nhanh chóng tiếp nhận thế giới bên ngoài sao?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó trong lòng hơi động, ý niệm truyền lại một đoạn tin tức.

Người phụ nữ đồ trắng kia quả nhiên sững sốt, sau đó nó đột nhiên bắt đầu nhanh nhẹn nhảy múa, tư thái ưu nhã, lộng lẫy. Khiến bé gái và sương trắng vốn đang run lẩy bẩy trốn trong góc tường ngậy người mà nhìn.

Trần Hạo yên lặng nhìn cô gái nhảy xong một đoạn, ý niệm càng thêm sinh động, các loại tin tức, không ngừng chảy ra.

Nhưng mà lần này, trong các loại tin tức Trần Hạo tăng thêm một tin giả.

Ca ca, ta là ca ca của người!

Sau đó người phụ nữ đồ trắng không tự chủ được liền hô lên, đồng thời ý niệm biểu hiện thân mật.

Trần Hạo đầu tiên là hài lòng cười, nhưng rất nhanh, nụ cười dừng lại.

Nói vậy, cô gái này như tờ giấy trắng dễ lung lay.

Mình cảm nhận được bên trong nó có liên quan tới người kia ở núi Âm Nguyệt, nếu có một ngày, xác định có quan hệ thật, mình tùy tiện nhận làm ca ca của nó! Sẽ không có hậu quả đáng sợ gì chứ?

Trần Hạo âm thầm lo lắng.

Người phụ nữ đồ trắng cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Trần Hạo, ý niệm phát ra nghi vấn.

Trần Hạo hoàn hồn, vội vàng trấn an một chút, sau đó thâm nghĩ, mặc kệ có quan hệ hay không. Hiện tại nếu là giấy trắng, vậy thì không thể bỏ lỡ được, trước tiên làm quen cái đã.

Sau đó Trần Hạo bắt đầu nghiêm túc dạy bảo người phụ nữ đồ trắng nhận biết vạn vật, thậm chí Trần Hạo còn lấy rất nhiều sách vở, tạp vật, công cụ trong tủ lý càn khôn để dạy người phụ nữ đồ trắng, dần dần người phụ nữ đồ trắng từ trạng thái một tiên nữ không dính khói lửa trần gian, biến thành hình thái một con người ở nhân gian. Cũng ngày càng thân thiết với Trần Hạo.

Thời gian chậm rãi qua đi, cảm giác được sắp đến hừng đông, Trần Hạo còn chưa nói gì, đột nhiên người phụ nữ đồ trắng thể hiện sự bối rối trước, dường như muốn đi ngủ.

Trần Hạo không có quấy rầy, lẳng lặng nhìn người phụ nữ đồ trắng cuộn người lại, sau đó biến thành một khóm hoa, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như là mặt trăng vậy.

Lần này chắc chắn không sai, khẳng định không thoát khỏi liên quan tới đại lão trong núi Âm Nguyệt kia.

Chương 769: Vào biển

Sau khi quan sát vàng sáng đó, Trần Hạo liền ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

Khi bầu trời sáng lên, nhóm người cha Từ cũng dần thức dậy.

Bởi vì ban đêm bị dọa sợ nên sau khi tỉnh lại mọi người vội vàng kiểm tra bản thân, cuối cùng cơ thể chẳng có gì bất thường cả.

“Được rồi, không cần nhìn đâu, lời nguyện đã tàn phá ngôi làng này mấy chục năm qua cũng đã bị ta loại bỏ rồi, từ nay về sau, các ngươi cũng sẽ không gặp rắc rối với những con ác mộng nữa, cũng không giới hạn tử vong ở tuổi 49 nữa.” Trần Hạo bình tĩnh mở miệng.

Một vài người dân trong làng bị bỏ rơi nghi ngờ nhìn về phía Trần Hạo.

Cha Từ thật sự kích động: “Đại sư, vậy chúng ta có thể rời đi sao?”

Trần Hạo nói: “Đương nhiên có thể.”

“Tốt quá rồi, chúng ta có thể trở về nhà, có thể trở về nhà, ừ, các vị trước đây ta đã nói chỉ cần có thể rời đi, ta sẽ chịu trách nhiệm về tương lai của các ngươi, hai đứa bé này cũng sẽ nhận được nền giáo dục tốt nhất, trở thành trụ cột cho đất nước.” Cha Từ nghiêm túc nhìn về phía nhóm dân làng bị bỏ rơi.

Mấy người này cũng chỉ biết ôm đầu khóc rống, khóc không thành tiếng, sự giày vò đè nặng trong nhiều năm, một khi phát tiết, không thể kìm chế lại được.

Một lúc sau, chờ người dân bị bỏ rơi ổn định lại cảm xúc thì một đoàn người dọn dẹp một chút và cùng nhau rời đi.

Sau vài giờ đi bộ, vào lúc hai giờ chiều, một đoàn người cuối cùng cũng đã tới một thị trấn nhỏ, sau đó bắt xe đi tới thành phố có tàu chở cát đang đổ lại.s

Đến nơi, cha Từ thông báo người đến để sắp xếp cho nhóm dân bị bỏ rơi. Sau đó ông tính toán mở tiệc chiêu đãi Trần Hạo thì Trần Hạo báo mình phải rời khỏi đây.

Cha Từ thật sự không nỡ, mãi mới mở miệng nói: “Đại sư, ngài là người thật sự có bản lĩnh, cứ lưu lạc khắp nơi, màn trời chiếu đất, không phù hợp với thân phận của ngài, nếu như người nguyện ý, ta có thể mời ngài về nhà họ Từ để làm khách, chỉ cần chúng ta có thể...”

Lời còn chưa nói xong, Trần Hạo trực tiếp ngắt lời: “Mời chào coi như xong, ta có thể cứu mọi người, tất cả là vì con gái người đưa ra tượng thần làm giao dịch, bây giờ các người đã an toàn, duyên phận đã hết, ta nên nói lời tạm biệt.

Nói xong không chút do dự xoay người liền đi.

Từ phụ đang muốn hét lên, Từ Minh Nguyệt liền ngăn cản ông: “Cha, quên đi, cao nhân như vậy, không phải là loại người chúng ta có thể kiểm soát được.”

Cha Từ thật sự không cam lòng và nói: “Minh Nguyệt, qua kinh nghiệm lần này khiến ta hiểu rất nhiều điều, mấy con sói mắt trắng độc ác vậy mà cũng bắt đầu dùng tà thuật hại người, nếu không có cao nhân như đại sư che chở, lần sau gặp phải nữa thì phải làm sao?”

Từ Minh Nguyệt nói một cách nghiêm túc: “Nếu thế giới này đã có đại sư, khẳng định không chỉ có một người, có người kiêu ngạo thanh cao, nhưng cũng có người tham tài tham sắc, cha, chúng ta cũng có thể mời đại sư khác mà.”

Đôi mắt của cha Từ sáng lên, yên lặng gật đầu.

Trần Hạo ở thành phố bổ sung thêm một số đồ vật sinh hoạt cần thiết và mua mấy thứ đồ hần cảm thấy có ích, sau đó quay lại tàu chở cát, lần nữa ra khơi.

Tàu chạy trên mặt nước, bọt nước trùng trùng.

Sau mấy tiếng, mặt trời lặn sang phía Tây, màn đêm buông xuống.

Khi mặt trăng sáng lên trên bầu trời đêm, Trần Hạo cảm giác được người phụ nữ mặc đồ trắng trong Tự Lý Càn Không chuyển từ trạng thái sáng chói hóa thành hình người.

Khi Trần Hạo tính vào tiếp xúc thì bất ngờ nhận ra chỉ sau một giấc ngủ mà người phụ nữ này lại biến trở về trạng thái như tiên nữ, hơi thở trong sáng, không dính bụi trần.

Sau khi có cảm giác này, Trần Hạo lại im lặng.

Người phụ nữ mặc đồ trắng vẫn như lần đầu cũng cảm giác được như vậy, hoàn toàn không kháng cự và không hề đề phòng với mọi thứ bên ngoài.

Nhưng chỉ sau một ngày thôi, người phụ nữ này lại thể hiện sự xa lạ khi nhìn thấy Trần Hạo, giống như không quen biết.

Trần Hạo kiểm tra xong thở dài một tiếng.

Đêm qua coi như đã lãng phí sức lực rồi.

Người phụ này không dạy nổi, nó có thể tiếp nhận tất cả mọi thứ bên ngoài, hơn nữa còn tiếp nhận rất nhanh.

Nhưng chỉ cần sau một ngày mới, nó liền trở lại như cũ, làm bất cứ chuyện gì lên người nói đều bị tiêu diệt biến mất không còn một mảnh, giữ lại sự tinh khiết như lúc ban đầu.

Thật là một người phụ nữ bí ẩn!

Sau khi suy nghĩ một lát, Trần Hạo đã từ bỏ việc dạy người phụ nữ mặc đồ trắng.

Vẫn còn cần phải đi một chuyến tới núi Âm Nguyệt để xác nhận thân phận của nó, nếu như có liên quan tới nhiệm vụ thì có thể giao rồi, nếu không lại lên kế hoạch khác thôi.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo hồi phục tinh thần, bắt đầu ngồi thiền để khôi phục pháp lực bị tiêu hao đêm qua.

Trong hai ngày tiếp theo, mọi chuyện bình thường, tàu chở cát dọc theo sông Thanh đi thẳng ra biển, ngay lập tức sóng nước bất chợt ủa đến, làm cho đám tiểu Hoan hoan hô nhảy nhót, vô cùng phấn khích.

Trần Hạo không vội đi nhanh, mà dừng lại giữa biển để đám nhóc xuống nước chơi.

Trần Hạo mình cũng thay quần bơi, nhảy xuống biển vẫy vùng.

Chưa kể đến việc đã lớn như vậy rồi, Trần Hạo còn chưa từng đi chơi ở bãi biển, cái cảm giác được lặn trong nước có vẻ khá tốt.

Chơi một trận, tâm trạng thoải mái.

Sau đó, tàu tiếp tục hành trình.

Dựa theo chỉ dẫn, tàu đã vào đến phạm vi của Đông Hải.

Lúc này, Trần Hạo liền để rùa lửa đi trước dẫn đường.

Rùa lửa nói rằng cung điện của người cá ở một hòn đảo trên biển, hay có thể nói là một hang động to lớn dưới đảo.

Dựa theo ký ức truyền thừa, hòn đảo có hình tam giác, ở trên đảo có một tảng đá Kinh Thiên.

Thông qua miêu tả của rùa lửa, Trần Hạo lên baidu tra một chút vị trí.

Dùng baidu tra mà chỉ một lúc thôi là ra này.

Đây là một hòn đảo cách đất liền hơn 300 hải lý.

Tảng đá Kinh Thiên là một khối đá lớn cao mấy chục mét dựng đứng trên hòn đảo, trông không hợp với hòn đảo cho lắm, giống như từng bị di chuyển qua vậy, vô cùng ngoạn mục.

Mà hòn đảo này cũng không nhỏ đâu, cỏ cây tươi tốt, có thể nói đây là thiên đường của chim biển, tràn đầy mùi vị nguyên thủy.

Trước đây từng có một doanh nhân giàu có nhìn trúng nơi này, muốn mở thành đảo nghỉ dưỡng, nhưng do khoảng cách quá xa, xung quanh hòn đảo còn có đá ngầm, vô cùng nguy hiểm nên đành từ bỏ.

Trần Hạo dựa theo chỉ dẫn kiểm tra khoảng cách thì bất ngờ phát hiện khu vực tàu đang di chuyển cách hải đảo thật sự rất gần, chưa tới một trăm hải lý.

Vừa nhìn thấy cái này, Trần Hạo bật cười, sau đó đi lên điều khiển con tàu đi về phía hòn đảo.

Lần này đi tìm người cá.

Cũng không phải vì Trần Hạo muốn tìm Long cung, mà là để tránh rắc rối

Khi nhận thức được những thay đổi bất thường của trời đất, và có một số đối tượng trợ giúp đều nhập thế, mơ hồ phù hợp với nhịp điệu sự thay đổi.

Trần Hạo cảm thấy có gì đó không ổn.

Đây là muốn kéo ta vào mà, không thể tự thoát ra được!

Người tu hành sợ nhất là cái gì? Chử tình quá nhiều.

Chữ Tình này bao gồm cả tình yêu, tình hữu nghị, tình thân các loại, cứ có mối liên quan quá nhiều thì cuối cùng sẽ bị kéo vào rắc rối, không thể buông tay, chỉ cần sơ sót một chút là kết thúc mãi mãi, chấm dứt một cuộc đời.

Vách đá này bị ảnh hưởng vô hình bởi thiên đạo, mặc dù nó không có trí tuệ, cũng chỉ hoạt động bình thường, nhưng một dị số như mình muốn thoát khỏi sự kìm chế của thiên đạo, vậy chắc chắn tìm đủ các thủ đoạn vô hình và hữu hình đối phó lại.

Đề cho mình và sự thay đổi của trời đất không ngừng liên quan đến nhau, đây chính là thủ đoạn ngấm ngấm độc nhất.

May mắn Trần Hạo kịp thời tỉnh ngộ thoát thân, nếu không thì Trần Hạo sẽ trúng chiêu ngay lập tức, đến lúc đó dị số không còn tồn tại nữa, hắn sẽ trở thành một trong những quân cờ mà thiên đạo tạo thành.

Ngoài ra còn một mục đích khác nữa, đó là vì tên quý nhỏ Vương Phong ở trường học tại quê nhà.

Nó bị người cá hại, sau khi chết được mấy chục năm rồi vẫn còn bị ám ảnh.

Trần Hạo nhận được nhiệm vụ vì nó, tất nhiên phải tìm lại công bằng cho nó rồi.

Chương 770: Tự gây nghiệt thì không thể sống

Một đường cưỡi gió đập sóng, một hòn đảo dần dần hiện ra trước mắt.

Trần Hạo đứng ở mũi tàu nhìn về hòn đảo phía xa, bất ngờ giật mình.

Qua mắt Âm Dương, Trần Hạo nhìn thấy ở trên đảo có hơi thở của con người, mà không phải chỉ một mà khoảng chừng mười người.

Chuyện này lạ thật.

Trên Baidu có nói nơi này là một hòn đảo hoang, đến cả thông tin cũng ít cực kỳ, chỉ có tin tức về tảng đá Kinh Thiên và thánh địa của chim biển thôi, ngoài ra không còn gì nữa .

Tại sao có nhiều người ở trên khu vực như vậy được?

Khi Trần Hạo còn đang suy nghĩ thì ánh mắt vừa khéo di chuyển về một chỗ khác trên đảo.

Chỗ này thế mà còn tồn tại âm hồn!

Trần Hạo im lặng quan sát, không nói một lời.

Chẳng mấy chốc mà tàu chờ cát tiến sát hòn đảo, đổ tai một vịnh nhỏ.

Trần Hạo vừa mới bước xuống khỏi tàu chờ cát, còn chưa đi xa được bao lâu thì có một đám người vội vàng chạy ra ngoài, có mấy người chạy quá nhanh còn bị ngã lăn ra đất, bọn họ cũng không để ý có đau hay không, mà cứ cố gắng đứng lên tiếp tục chạy về phía Trần Hạo.

Trần Hạo đứng im quan sát.

Đây chính là hơn mười mấy người ở trên đảo Trần Hạo đã cảm nhận được từ trước đó, họ đều là những người trẻ tuổi, nữ nhiều hơn nam.

Khi nhìn kỹ thì đôi mắt Trần Hạo nheo lại.

Khi càng đến gần thì thấy trên đầu của mười mấy người này bốc lên một màn khí đen, là hơi thở của tai nạn! Đây chính là biểu hiện của việc tai nạn sẽ xảy ra trong thời gian gần nhất.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ bọn họ muốn tới gây sự với mình à, sau đó lại bị ta giết chết?

Trần Hạo hoang mang thật sự.

Trong đám người đó có một người đàn ông chạy nhanh nhất, rất nhanh đã chạy tới chỗ Trần Hạo, vẻ mặt đầy phấn khích, hít thở gấp gấp không nói thành lời.

Hắn ta cố gắng hít thở sâu, nói chuyện ngắt quãng; “Anh bạn này, có thể được tính, là, người chúng tôi đang chờ đợi, nhanh, có ăn gì không?”

Trần Hạo thả lỏng cảnh giác, cười nói: “Làm sao vậy? Không phải các người đến đây chơi à?”

Người đàn ông há miệng to hít thở sâu mấy lần, hơi thở mới nhẹ nhàng hơn, nói chuyện cũng trôi chảy: “Thì đúng là đi chơi nhưng mà hơn mười ngày trước xuất hiện một cơn bão rất lớn, du thuyền bị thổi bay rồi, mọi đồ vật cũng mất hết, mấy ngày nay thật sự rất khổ, bây giờ rất đói bụng, có thể cho chúng ta ăn gì đó được không? Ta có thể mua với giá gấp 10 lần.”

Trần Hạo nói: “Tiền thì không cần, các người chờ một chút.”

Trần Hạo nói xong liền giả vờ quay lại tàu, một tay ôm lấy một thùng mì tôm, một tay xách thùng nước khoáng đi xuống.

Lúc này cả đám người vây xung quanh hắn, hai mắt xanh lè nhìn mì tôm và nước, vôi vàng mọc ra, mở ăn luôn.

Có thể thấy đám người này đều không phải con nhà bình thường, cuộc sống bình thường rất tinh tế.

Nhưng lúc này nhìn thấy mì tôm còn vui hơn cả lúc gặp được cha đẻ nữa.

Người đàn ông lúc này nói chuyện với Trần Hạo cũng đang gặm mì tôm, vừa ăn vừa nói chuyện: “Người an hem tốt bụng, ơn này ta nhớ kỹ, chờ người đưa bọn ta rời khỏi đây, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì ta chắc chắn sẽ giúp đỡ.”

Trần Hạo cười nói: “Không cần, sau này nếu gặp được người khác cần giúp đỡ thì đừng khoanh tay đứng nhìn, coi như cũng không lãng phí ta tặng cho các người đồ ăn này.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Người đàn ông nhìn thấy Trần Hạo đang muốn đi vào trong đảo, liền tiến lên vôi vàng hỏi han: “Người anh em đang muốn làm gì vậy?”

Trần Hạo nói: “Vậy mà không nhìn ra được sao? Ta chính là muốn đến đây.”

Người đàn ông bối rối: “Vậy chúng ta thì phải làm sao? Người anh em, nếu không người đưa chúng ta về trước đi, sau đó muốn làm gì cũng được, ta còn có thể làm một chiếc tàu tốt hơn.”

Trần Hạo liếc mắt nhìn đám người đang cặm cụi gặm mì tôm, cười nói: phải bày vẽ ra đây, ta đến đây có việc riêng, làm xong đi ngay, nếu các người không vôi thì có thể ở đây chờ.”

Người đàn ông còn muốn nói thêm gì đó nhưng Trần Hạo đã đi một đoạn xa rồi.

Nhìn bóng dáng Trần Hạo biến mất trong rừng cây, một thằng mập đi sang phía người đàn ông: “Phong ca, thằng nhóc này có ý gì thế? Không muốn cứu chúng ta?”

Người đàn ông trả lời: “Hắn nói có chút việc, phải làm xong mới rời đi.”

“Ha ha, cái đồ nghèo kiệt xác này thì có chuyện gì chứ? Có tình giày vò chúng ta để lừa thêm một khoản tiền nữa đúng không.” Thằng mập cười khẩy.

Người đàn ông sửng người: “Không thể nào, đến thức ăn hắn cũng nói không cần tiền thì nhìn không giống loại người này đâu, hơn nữa, chỉ cần có thể bình an về nhà, cho chút tiền cứu mạng cũng không sao.”

“Phong ca, ngươi không hiểu rồi, trên công trường của cha ta có nhiều đám này lắm, ta gặp phải thường xuyên luôn, đã hiểu rõ từ lâu rồi, chắc chắn thằng này không có ý tốt, cho ăn cũng không cho ăn no.” Thằng mập nói xong, con người đảo một vòng, cười nói: “Hay là thế này đi, chúng ta lái tàu của hắn để trở về.”

“Chuyện này thì không được, vậy hắn ta phải làm sao?” Người đàn ông còn chút lương tâm, không đồng ý.

Thằng mập nói: “Chúng ta tự cứu mình trước rồi đến cứu hắn sau, loại người này đã quen với cuộc sống khó khăn rồi, ngay cả khi bị ném lên hòn đảo này, cũng có thể sống thoải mái hơn chúng ta, ngươi cứ yên tâm đi.”

Nói xong, thằng mập cũng chẳng chờ người đàn ông bác bỏ liền chạy vào trong đám đông nói ra ý định của mình, thế mà tất cả đều đồng ý, sau đó nhanh chóng lên tàu.

Trong rừng cây, Trần Hạo chưa hề rời đi, mà đang đứng nhìn chỗ tàu đang thả neo.

Khi thấy đám người kia ăn xong đồ mình đưa cho, nhưng lại chạy lên tàu của mình, cuối cùng Trần Hạo cũng hiểu rõ khí đen trên đầu họ từ đâu chui ra.

Trần Hạo không ngăn cản.

Trong lúc khó khăn ta giúp đỡ các người một tay, mà các người lại muốn cắt đứt đường lui của ta.

Đáng chết lắm, đó chính là số phận rồi.

Không lâu sau, tàu chở cát liền khởi động, sau đó từ từ rời bờ, quay đầu đi xa.

Nhưng mà khi tàu chở cát rời đi được khoảng mấy trăm mét, thì đột nhiên cả con tàu chấn động kịch liệt, sau đó bị rỉ nước.

Một đám người đang reo hò vui vẻ vì được cứu, nói chuyện chúc mừng cuộc sống mới, ngay lập tức từng khuôn mặt hiện lên vẻ trắng bệch, đôi mắt hoang mang lo sợ.

Ở trên đảo mặc dù có khó chịu, nhưng ít ra chân còn đạp trên đất, có cảm giác rất an toàn.

Bây giờ thì tốt rồi, đi xa như vậy, tàu lại va phải đá ngầm nên bị rỉ nước, dùng chút sức lực yếu ớt mà bơi với khoảng cách mấy trăm mét thì chính là con đường chết thôi!

“Làm sao bây giờ? Tuấn ca, chúng ta làm sao bây giờ?” Mọi người hét hoảng, vây xung quanh thằng mập để hỏi thăm.

Thằng mập cũng đang run rẩy, khi nghe những lời này xong nhìn thấy rử nước trên thân tàu, không nói thêm lời nào liền dứt khoát giành lấy một cái phao cứu sinh, trực tiếp nhảy xuống nước và bơi về phía hòn đảo.

Những người khác choáng váng, rồi từ từ hồi phục tinh thần, mỗi người tự tìm kiếm các công cụ sinh tồn, chờ tới khi tất cả đồ vật trôi nổi trên biển bị cướp mất, những người còn lại kêu cứu, người thì khóc rống lên mắng to, nhưng đều bất lực.

Cuối cùng, những người này vừa khóc lóc vừa nhảy xuống nước, bơi về phía hòn đảo.

Trần Hạo đứng ở đằng xa nhìn thấy cảnh này mặc kệ, xoay người rời đi, mang đám nhóc đi đến nơi âm hồn đang lẫn trốn.

Đường đi trong rừng mà như giẫm trên đất bằng.

Bên kia ngọn núi có một hẻm núi do bị chia cắt.

Ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía hẻm núi, ở bên trong tối tăm u ám nên âm hồn liền trốn trong đó, bây giờ thì nó còn đang ngủ say.

Trần Hạo đi vào một cái hang bên trong hẻm núi, đôi mắt khó mà được nhìn thấy những âm hồn đang nấp trong góc.

Xem ra âm khí của âm hồn này thật là nồng đậm, chắc chắn là một con quỷ lâu năm.

Rùa lửa chỉ có một chút ký ức truyền thừa về cung điện của người cá, nhưng loại quỷ như vậy sẽ hiểu rõ hơn rùa lửa nhiều, đúng là một tên dẫn đường tốt nhất lúc này.

Úp ngược bàn tay, sau nó một cây nhang linh xuất hiện trên bàn tay, Trần Hạo ngưng tụ lửa để đốt nó lên, đặt bên cạnh âm hồn.

Ngay lập tức âm hồn phản ứng trở lại, bị Trần Hạo cầm nhang linh dẫn dụ ra ngoài, từ từ biến thành một ông lão, vẻ mặt đang say sưa hút khí.

Không lâu sau, con quỷ già liền bình tĩnh lại, nhìn thoáng qua Trần Hạo, quá sợ hãi, liền xoay người chạy trốn, sau đó

một con mèo chặn đường đi, kêu meo ô một tiếng.

Quý già giật mình, vội vàng xoay người, thì lại thấy được gà trống.

Tiếp tục xoay người, thì là Lam Hồ Điệp.

Lần nữa xoay người, chính là hai vợ chồng đầu to và hai chú sói con.

Nhìn thấy bốn phía đều bị vây quanh, quý già sững sờ, tự lẩm bẫm: “Thế này thì còn gì nữa, sắp chết rồi.”

Chương 771: Lão quý có nguyện

“Ông già, ông chạy đi đâu đấy?” Trần Hạo mỉm cười mở miệng, vẻ mặt hiền lành.

Quý già xoay người lại, cười nhẹ răng: “Ta có chạy đâu, chỉ là mới tỉnh ngủ nên hơi mơ hồ thôi, đại sư đến đây là vinh hạnh của ta.”

Trần Hạo nói: “Không chạy thì chúng ta tính toán sổ sách thôi.”

Quý già ngạc nhiên, vội hỏi lại: “Đại sư, ta có thể thề với lương tâm của mình, ông già này trốn ở đây nhiều năm như vậy cũng chưa hại qua người nào cả!”

Trần Hạo cười nói: “Ta cũng không bác hại người mà, ta nói chuyện này cơ.” Trần Hạo giơ cây linh nhang đang cháy dở lên cho nó nhìn, nhếch miệng cười nói: “Ăn nhanh của ta, có phải nên cố gắng làm gì đó không?”

Quý già: “...”

“Đại sư, không phải ta chủ động ăn nó mà.” Vẻ mặt quý già nghẹn khuất.

Trần Hạo nói: “Vậy người đã ăn chưa? ?”

Quý già cặn lời: “Ăn rồi.”

“Vậy không đúng rồi sao.” Trần Hạo cười tủm tỉm nói.

Lần này quý già cũng chẳng cãi lại nữa.

Choáng váng đến mức liệt cả người luôn, đến bây giờ đã rõ người này đang lừa mình chứ còn gì nữa.

“Nói đi, đại sư có chuyện gì, ông già này xin nói trước, sẽ không làm chuyện trái lương tâm.” Quỷ già nói với vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Trần Hạo cười nói: “Chắc chắn không, ta chỉ muốn biết đến cung điện người cá thì đi như thế nào?”

“Cung điện của người cá, sau... haizzz...” Lời còn chưa dứt, ông lão không nói thêm nữa và dừng lại luôn, nhìn Trần Hạo với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Người muốn đi giao nhân cung? Không muốn sống nữa đi!”

Trần Hạo nói: “Ta có việc cần gặp người cá, người chỉ cần nói cho ta đi như thế nào là được rồi.”

Quỷ già nhìn chằm chằm Trần Hạo một lúc, rồi quan sát đám Linh thú, lúc này mới nói: “Nói thật ra thì đám người các người cũng khá lợi hại, nhưng mà lão đây muốn khuyên các người một câu, người cá ở dưới nước thật sự rất lợi hại, các người muốn động tới bọn chúng, khó lấy lòng bọn chúng lắm.”

Trần Hạo hỏi: “Người cá rất bài xích việc tiếp xúc với con người à?”

Quỷ già nói: “Không chỉ bài xích mà hơn cả thế là hận thù ấy, trên đảo này còn một số người, đại sư chắc chắn đã gặp được rồi, những người kia đi đâu không đi lại sang chỗ này chơi, có mấy đứa con gái còn đóng giả làm người cá làm mấy chuyện bậy bạ với người khác ở trong nước, làm cho người quá tức giận vô cùng, dẫn tới bão tố, phá hủy du thuyền của bọn họ. Cho nên ta khuyên đại sư, nếu không cần thiết thì đừng tiếp xúc với người cá làm gì, mỗi người cá đều như ngòi nổ ấy, lệch một tí là bộc phát luôn.”

Trần Hạo nói: “Vẫn phải gặp mặt họ một lần, nhưng bác yên tâm, ta chỉ hỏi mấy chuyện thôi, sẽ không chủ động gây rắc rối đâu.”

Quý già nhìn Trần Hạo rất kiên quyết, đành phải gật đầu: “Được rồi, ta nói cho các người biết đi như thế nào, nhưng ta sẽ không đi cùng đâu.”

Trần Hạo cười nói: “Cần vậy là đủ rồi.”

Sau đó, cả đám đi theo quý già ra khỏi hang động, đi theo quý già về phía ngọn núi trong hòn đảo.

Quý già vừa đi vừa giới thiệu qua qua cho cả đám.

Hóa ra cung điện của người cá ở sâu trong lòng đất của hòn đảo này.

Mà trên đảo này trừ cách đây vài dặm xung quanh vô số đá ngầm, đều là do người cá làm ra hết.

Mà cung điện người cá cách mặt đất hơn ba trăm mét, có tổng ba cửa ra vào.

Đầu tiên là con đường sâu dưới đáy biển, đó là con đường người cá hay đi lại.

Hai là hang đá ngầm, thuận tiện cho người cá vẫy vùng ở biển gần đó.

Ba chính là một hang nước ở trên đảo này. Hang nước này nối thẳng với cung điện của người cá, quý già như ta đây cũng đi từ nơi này xuống dưới mới phát hiện được cung điện người cá, sau này nhìn thấy được sự lợi hại của bọn chúng thì ta không dám xuống nữa.

Chẳng mấy chốc, cả đám Trần Hạo liền đi tới một cái hang núi, trong đó có một cái ao nước.

Ao nước trong vắt, giống như có thể nhìn thấy rõ ở dưới sâu.

Khi tới nơi, quý già liền nói: “Đại sư, nhắc người một câu, nước trong hang này mặc dù nổi thẳng nhưng dưới mặt đất cũng có vài đường rẽ, thường có lực hút của thủy triều, ta là hồn thể nên không sao, nhưng người sống mà xuống đó thì khác rồi.”

Trần Hạo cười nói: “Cảm ơn bác, lúc trước đã xúc phạm rồi, đây là một chút lòng biết ơn, xin bác đừng khách sáo mà nhận lấy.”

Nói xong, Trần Hạo lấy ra một cây linh nhang.

Quý già nhìn thấy nó, đôi con mắt lóe sáng.

Nó không hiểu chuyện tu hành, miễn cưỡng ngưng tụ được âm thể, thành quý già, nhưng cuối cùng cũng có ngày linh hồn tan biến.

Có linh nhang thì có thể sống lâu hơn nữa.

Tuy nhiên khi nhìn về phía linh nhang, quý già lại không đưa tay ra nhận mà nhìn về phía Trần Hạo, rồi nói: “Đại sư, ta ở trên đảo này cũng hơn sáu mươi năm, nói thật, sống hơn bảy mươi tuổi, mà sau khi chết còn tồn tại hơn sáu mươi năm cũng đủ rồi, có tồn tại thêm được mấy ngày nữa ta cũng không để ý cho lắm. Nhưng ta có một chấp niệm, làm sao cũng không buông xuống được, nếu như đại sư có thể giúp ta hoàn thành, lão già này vô cùng cảm kích.”

Trần Hạo nghe vậy lông mày nhíu lại.

Không ngờ con quý này cũng có chuyện cũ nhỉ?

Nhìn lại quý già, Trần Hạo cười nói: “Bác nói đi.”

Quý già nói: “Ta là người ở Hải Dương, năm đó nhà nghèo, không nói ăn bữa trước không có bữa sau, chắc chắn mỗi ngày

ăn không đủ no, mà nhà ta lại đông anh em, có năm người anh em. Đến lúc trưởng thành thì chuyện kết hôn là chuyện lớn. Ta là anh cả trong nhà, vì đám em nhỏ nên cần rǎng đi ở rẻ cho nhà người khác.”

Nói đến đây, quý già thở dài một tiếng, vẻ mặt bất lực: “Năm đó ta cũng được coi là người có tài, mà ta còn học xong chương trình tiểu học rồi, xem như là tài tử trong vùng. Ta tới ở rẻ tại gia đình cũng rất giàu có, sau khi vào ở cũng giúp nhà ta rất nhiều, ta rất cảm động. Nhưng sau này ta mới nhận ra mình bước vào cửa của bọn trộm cướp.”

Trần Hạo sững sờ.

Con quý tiếp tục kể: “Ta ở đúng nhà một gia đình trộm mộ, còn lén lút vận chuyển đồ cổ ra nước ngoài buôn bán. Năm đó chúng nhìn trúng ta cũng chỉ bởi vì tổ tiên nhà ta từng là ngư dân, lúc nhỏ ta cũng lớn lên trên biển, hiểu rõ biển, còn biết viết chữ, có thể giúp được chúng. Năm đó vì đám em trai nên vớt lương tâm, giúp bọn người xấu, cũng không ít lần ta làm chuyện ác, nhưng hầu hết số tiền ta lấy được lúc đó đều quyên góp đến tay người nghèo khó rồi, cả một đời đều bồi thường những tội ác mình gây ra. Vì lý do đó mà cả gia đình đó người chết người thì mất tích, tất cả đều gặp phải tai nạn bất ngờ, chỉ còn lại mình ta sống đến hơn bảy mươi tuổi.”

“Về sau, ta cảm giác thân thể càng ngày càng không ổn, quyết định về nhà, thăm lại người thân, dù không gặp được người nào nhưng có thể chết rồi chôn ở nơi quê cha đất tổ, cũng coi là lá rụng về cội. Thế nhưng trước khi rời đi, ý định cống hiến di sản cho đất nước bị mấy đứa con bất hiếu biết được, nên động tay động chân trên thuyền của ta, khiến cho ta tǎng thân nơi đáy biển.”

Lúc này vẻ mặt của quý già thật sự thảm thiết: “Đến lúc đó ta mới hiểu được khi làm chuyện xấu xa thì chắc chắn sẽ có

quả báo, dùng cả đời để bồi thường cũng không tránh được, cho nên ta không hận, không oán trách gì cả, chỉ là tâm nguyện chưa làm xong thôi.”

Nói đến đây, quý già nhìn về phía Trần Hạo: “Đại sư, sau khi chết ta cũng gặp không ít người đến nơi này, nhưng không có một người đáng giá ta tin tưởng, cho đến bây giờ gặp được ngươi, ta cảm thấy ngươi có thể tin được, ngươi có thể giúp ta hoàn thành nguyện vọng.”

Trần Hạo nói: “Ngươi nói.”

Quý già nói: “Ta có hai tâm nguyện, một là lá rụng về cội, chôn ở quê cũ. Hai là có một vật báu, là vật truyền thừa của các thế hệ gia đình trộm mộ, đó là bảo vật quý giá của đất nước, giá trị không thể đong đếm được. Đáng tiếc nhà kia có quá nhiều tội ác, cả tộc đều chết hết, đồ vật đó lại rơi vào tay ta, ta hi vọng đại sư có thể mang nó đi, trước khi chết ta cũng chưa nghĩ ra sẽ giải quyết nó như thế nào, mong đại sư có thể quyết định hộ ta.”

Leng keng: Quý Triệu Hữu Dư chết uông, oan hồn sáu mươi ba năm, hoàn thành tâm nguyện lúc chết, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Chương 772: Gặp lại Long đại sư

Kích hoạt nhiệm vụ!

Nghe thấy tiếng nói của hệ thống, Trần Hạo nghiêm túc quan sát quỹ già rồi mới nói: “Bác à, lúc người còn sống như thế nào, ta không bình luận gì cả, nhưng trên thân thể của người, ta không nhìn thấy oán khí, mà lại thấy ánh sáng công đức, điều này nói rõ ông trời cũng đồng ý người không phải người xấu, ta có thể giúp người lá rụng về cội.”

Quỹ già cười nói: “Ánh sáng công đức à, thật là xấu hổ, cả đời ta chưa từng hại ai nhưng cũng đầu cơ trục lợi rất nhiều đồ cổ, cũng chẳng phải người tốt lành gì cả.”

Trần Hạo nói: “Thời bấy giờ chỉ cần sống sót còn để ý thứ gì khác đâu. Lại nói, mọi đồ vật đều là vật chết, bị lưu lạc bên ngoài, cuối cùng cũng có ngày trở về thôi, mà người là sống, cứu người một mạng, cũng không thể so sánh với vật chết được.”

Nói xong, Trần Hạo nói: “Còn bảo vật mà người nói là gì vậy, nếu như có thể ta sẽ mua giúp người, giúp người gặp nạn, cũng coi như tích âm đức cho người.”

Quỹ già vội vàng nói: “Cái này không được đâu, vật kia là bảo bối thật sự mà tổ tiên để lại, đồ cổ hay tranh chữ cũng không thể so sánh với nó được đâu.”

Trần Hạo tò mò: “Đó là cái gì?”

Quỹ già nghiêm túc trả lời: “Ngọc tử, hơn nữa còn là khối ngọc tử bị thiếu một góc trong truyền thuyết, có khắc chữ Thọ Mệnh Vu Thiên, ngọc tử truyền quốc từ đời Thọ Vĩnh Xương”

Trần Hạo cực kỳ kinh sợ: “Thật hay giả vậy? Loại đồ này không phải mất tích hai ngàn năm rồi sao?”

Quý già nói: “Đúng vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không dám tin tưởng đây là sự thực. Thế nhưng sau khi tìm hiểu rõ mọi chuyện, ta vừa sợ hãi vừa bội phục, gia đình mà ta đến ở rể, khoảng mấy trăm năm trước vô tình tìm thấy một cái mộ cổ, vì xuống mộ mà người lợi hại nhất của nhà này là giáo úy Mạc Kim mang theo mấy chục người giỏi đi vào cổ mộ, hai ngày sau mới ra ngoài, kết quả những người đi vào chết toàn bộ, chỉ có giáo úy Mạc Kim còn sống nhưng bản thân lại bị thương nặng, chỉ để lại ngọc tử, sau đó không chữa khỏi được mà chết. Sau này cả gia đình họ ẩn dấu ngọc tử truyền quốc, nếu không phải người nối dõi của dòng chính thì sẽ không biết, nếu tin tức lộ ra thì cả một nhà cũng không sống nổi. Sau khi nó vào tay ta, có mấy lần ta muốn nộp lên nhưng mà nghĩ lại mình làm trong nghề này đã lâu, nếu nộp nó lên không biết rơi xuống tay ai nữa, với bảo vật quốc gia loại này nếu bị lưu lạc ở nước ngoài thì ta chính là tội nhân thiên cổ rồi, mặc dù lúc còn sống ta làm chuyện này nhưng thứ gì không thể để nó lưu lạc trong lòng ta hiểu rõ, đây là giới hạn của ta.”

Trần Hạo im lặng.

Nếu như là cái này, vậy ngọc tử truyền quốc thật sự là bảo vật chân chính rồi.

Nói đúng ra, thứ này chính là báu vật của hoàng đế loài người, không thể dùng từ vật phàm để mô tả về nó, nó có tiềm năng không thể tưởng tượng được.

Mà đột nhiên Trần Hạo lại có cảm giác khó hiểu.

Thời đại đang thay đổi, dường như mọi thứ đều bắt đầu xuất hiện.

Ngay cả ngọc tử truyền quốc cũng xuất thế rồi.

Nếu nói chuyện này không phải có chủ ý thì đến quý cũng chẳng tin.

Bây giờ thứ đồ này lại có liên quan đến mình, chỉ sợ lại là một cái bẫy khác! Không dễ giải quyết đâu!

Sau khi suy nghĩ một lát, Trần Hạo nhìn quý già và nói: “Được, thứ này ta sẽ giải quyết giúp ngươi. Chờ ta làm xong việc ở đây, liền đưa nó ra ngoài.

Quý già vui mừng khôn xiết, nói: “Cảm ơn đại sư, có ngươi sắp xếp chuyện này, ta có thể yên tâm được rồi.”

Sau đó, Trần Hạo không nói thêm lời này, ra lệnh cho Lam Hồ Điệp chờ ở bên ngoài, chỉ đưa mèo đen, gà trống, rùa lửa cùng tiến vào ao nước.

Trần Hạo khai quang cho áo bào đạo sĩ, tránh lửa tránh nước rồi mặc lên người, sau đó tạo ra một không gian hình tròn để nước không lọt vào được.

Đi xuống từ hang nước và lặn hết cỡ xuống dưới đáy.

Quá trình diễn ra suôn sẻ, chưa xảy ra chuyện nào ngoài ý muốn, trực tiếp đến một nơi mà nối liền với hang nước, bốn bên có đường kéo dài.

Nơi này có rất nhiều loại cá, san hô, cây rong biển, đẹp lộng lẫy.

Trần Hạo cũng chẳng quan tâm đến cảnh đẹp như vậy, im lặng thả ra ý niệm để cảm nhận bốn phương tám hướng.

Độ sâu của đáy nước tác động rất lớn đến ý niệm, chỉ có thể cảm giác được trong phạm vi mấy chục mét. Thế nhưng Trần Hạo vẫn cảm nhận được hơi thở của người cá.

Loại hơi thở này rất giống với hơi thở của vợ Long đại sư, cho nên Trần Hạo kết luận đó là người cá.

Sau đó, Trần Hạo bắt đầu tìm kiếm dựa theo hơi thở của người cá, đi qua không biết bao nhiêu đường rẽ, cuối cùng trước mặt đột nhiên sáng lên, xuất hiện một không gian hang động dưới nước.

Lén lút chuẩn bị nổi lên mặt nước, Trần Hạo liền thấy ánh sáng của ngọc trai tỏa ra mềm mại, có thể hít thở bình thường.

Lúc hắn đang muốn lên bờ thì đột nhiên dừng lại, đôi mắt tròn to nhìn về phía cửa hang.

Fuck, lúc dùng ý niệm để tìm kiếm thì hắn có nhận ra một hơi thở cực kỳ quen thuộc.

Đó là... Long ca!

Và hơi thở của Long Duyệt.

Trời ạ, cả nhà họ Long đều đến cung điện của người cá rồi à?

Trần Hạo thật sự bất ngờ, vệt vàng bay lên khỏi mặt nước rồi đứng trên đất đá trong hang.

Ánh mắt nhìn về một phía, đó là một cái hang, dẫn vào sâu, cảm nhận được hơi thở của lão Long chính là chỗ đó.

Sau khi cân nhắc, Trần Hạo vẫn quyết định đi đến đó.

Mặc kệ trước kia Mục Văn Thu đã làm gì, nhưng lão Long cũng không làm điều gì có lỗi với bản thân mình, cho dù không thể trở thành bạn bè, cũng không thể gặp mặt nhau mà xem như không biết được.

Càng đi sâu vào hang thì không gian càng rộng lớn, giống như một ngôi làng, bên trong có rất nhiều công trình kiến trúc đặc biệt, mỗi một nơi đều thông với rãnh nước, giống như để thuận tiện cho người cá bơi qua bơi lại, cực kỳ sáng tạo và có một vẻ đẹp không thể tả.

Tuy nhiên ở trong không gian này thì Trần Hạo nhận ra hơi thở của người cá rất ít, tính ra cũng chỉ mới hơn mười con thôi.

Người cá đã từng được phục vụ Long Vương trong truyền thuyết, bây giờ cũng xuống dốc như thế này sao?

Trần Hạo không nói một lời, tiếp tục tiến lên, không lâu sau liền đến nơi có hơi thở của Long đại sư.

Đây là một cái hang mà dường như đã được làm rộng ra, ở bên trong không nhỏ chút nào.

Khi Trần Hạo đến bên miệng hang thì vang lên một giọng nói: “Duyệt Duyệt, muốn sử dụng nhuần nhuyễn được Kiếm Không Linh thì cần chú ý đến trạng thái tinh thần, tâm lặng như nước, không được hoảng loạn, con quá nóng nảy nên tâm trí bị xao động, hôm nay con đi hàn tuýên... .”

Lời còn chưa dứt thì đã thấy bóng dáng Long đại sư ra ngoài, sau đó hắn ta nhìn thấy Trần Hạo đang đứng bên ngoài, thì im lặng luôn, đôi mắt tròn to bất ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười khẽ.

Long đại sư dụi dụi con mắt, nhìn lại vẫn là Trần Hạo, lập tức hét lên: “Trần đạo hữu, sao ngươi lại tới đây?”

Đi bên cạnh Long đại sư là Long Duyệt, dường như gầy hơn trước nhiều nhưng lại đẹp hơn, cô cũng đang quan sát Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: “Muốn cho nên đến đây, sao vậy, Long ca không hoan nghênh ta sao?”

Long đại sư vội vàng nói: “Sao có thể chứ, chỉ là bất ngờ thôi, ta không ngờ mình trốn ở đây cũng có thể gặp lại Trần đạo hữu, đây thật là...”

Nhìn bộ dạng tay chân luống cuống của Long đại sư như vậy, Trần Hạo nói: “Long ca đừng kích động, đã gặp nhau chính là duyên phận chưa hết, không mời ta đi vào ngôi một chút à?”

Long đại sư vội vàng trả lời: “Có thể, mời Trần đạo hữu vào trong.”

Trần Hạo liền đi vào.

Hang này giống như ngôi nhà, có mấy chỗ còn nhìn thấy sản phẩm của khoa học kỹ thuật hiện đại, có cảm giác không hợp với kiến trúc lạ lùng này, hơi khó chịu.

Khi tới một cái hang như phòng khách, Trần Hạo liền ngồi xuống, còn Long đại sư thì rót trà cho Trần Hạo.

Nhìn mái đầu bạc trắng của Long đại sư cùng với khuôn mặt già nua, Trần Hạo thở dài một cái.

Long đại sư của ngày xưa, mặc dù không có khí phách như gió, nhưng cũng có phong độ nhẹ nhàng, khí chất điềm đạm.

Mà bây giờ, hấn ta thay đổi quá lớn, đến mức Trần Hạo không thể tin nổi.

Đưa cho Trần Hạo một chén trà, Long đại sư cười nói: “Cung điện này của người cá tuy hơi tồi tàn nhưng bên trong cũng có một số đồ tốt, giống như trà biển này, bổ âm dưỡng phổi, bồi bổ sinh lực, là đồ vật khó tìm được trên nhân gian đây.”

Trần Hạo không uống trà, mà nhìn Long đại sư, rồi hỏi: “Long ca, sao mọi người lại đến cung điện của người cá? Mà chị dâu đâu rồi?”

Long đại sư im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Vãn Thu mất rồi.”

Chương 773: Trời muốn tuyệt pháp

Đi rồi!

Động tác Trần Hạo dừng lại, mắt nhìn về phía Long đại sư.

Khiến Trần Hạo hơi ngạc nhiên đó là sắc mặt Long đại sư bình tĩnh, dường như rất bình tĩnh.

“Xin lỗi, ta” Trần Hạo không biết phải nói thế nào.

Long đại sư cười nói: “Đây chính là mệnh, lúc nàng ấy lấy giao châu cho Trúc Cơ của Duyệt Nhi mở rộng tiềm lực, đã định trước mệnh nàng ấy không dài. Nhưng trước khi Văn Thu lâm chung, đưa chúng ta tới Giao Nhân Cung này, sắp xếp ở đây, ta cũng không mong gì khác, chỉ mong có thể bồi dưỡng Duyệt Duyệt thật tốt, cũng coi như không cô phụ Văn Thu.”

Trần Hạo nhìn về phía Long Duyệt.

Một thời gian không gặp, Long Duyệt từ một cô gái duyên dáng yêu kiều giờ đã thay đổi, gương mặt cô khá giống mẹ, sau khi lớn lên tất nhiên không thiếu sắc đẹp.

Mà khiến Trần Hạo tán thưởng là tu vi của Long Duyệt.

Từ Trúc Cơ đến bây giờ, trên người Long Duyệt đã có gần 1 năm đạo hạnh.

Đây là tốc độ tu hành kinh người, mặc dù có công của Giao Châu, nhưng cũng có tiềm lực bên trong của bản thân Long Duyệt, tiền đồ tương lai rất rộng mở.

Quan sát tỉ mỉ Long Duyệt, mắt Trần Hạo khẽ chuyển động, phát tay, lấy hai cây linh đàn hương ra.

“Long ca, trên người Duyệt Nhi có chút khí khô, đây là dấu hiệu tâm cảnh bất ổn, cô ấy còn trẻ, vẫn còn phải tu luyện trong thời gian dài, linh đàn hương này do ta luyện chế, ngưng thần tĩnh khí, tránh khỏi cái ác, vừa vặn có thể trợ giúp cô ấy.”

Mắt Long đại sư sáng lên, nhìn Trần Hạo thật sâu một lát, không từ chối, sau khi nhận lấy nói: “Đa tạ Trần đạo hữu.” Nói xong, Long đại sư dừng một chút, tiếp tục nói: “Trần đạo hữu, người đến Giao Nhân cung có chuyện gì? Nếu có gì cần, ta cũng có thể giúp người.”

Trần Hạo cười nói: “Ta đến có hai chuyện, một là tìm một Giao Nhân, nhưng chị dâu đã đi rồi, Giao Nhân kia chắc chắn không còn, ta cũng không nói nhiều, mặt khác chính là muốn thông qua Giao Nhân để tìm hiểu tình huống ở Long cung, ta muốn biết, trên thế giới này, còn có Chân Long hay không.”

Nhìn ánh mắt tò mò của Trần Hạo, Long đại sư lắc đầu nói: “Không có, đã sớm không có, đừng nói Chân Long, đến cả tộc Giao Nhân, cũng đã đi xuống rất nhiều. Ta xem sách cổ của tộc Giao Nhân, có ghi chép, thời kì hưng thịnh nhất, tộc Giao Nhân có mấy chục ngàn người, thậm chí từng xuất hiện Giao Nhân Phi Tiên. Nhưng bây giờ, Giao Nhân cung này, chỉ có hơn hai mươi, mà còn là mấy người già yếu bệnh tật, kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Ý niệm Trần Hạo đã sớm cảm nhận được, nghe vậy hỏi: “Giao nhân tộc có ghi chép vì sao lại biến thành như vậy không?”

Long đại sư nói: “Không có ghi chép, ngược lại thì có truyền miệng một số tin tức, nói là Long cung gặp nạn, trời đất không dung, cái khác thì không nói cụ thể, dường như là điều cấm kỵ.”

Trần Hạo kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

Long đại sư trầm ngâm một lát, nói: “Nói ra sợ đạo hữu không tin, tổ tiên tộc Giao Nhân để lại một thông tin, một phương trời đất này, từ hàng trăm năm trước, đã xảy ra một trận biến đổi lớn, khiến việc tu hành không có người kế thừa, đây là điềm báo, đến bây giờ, sự biến đổi này xảy ra, nhân gian, sẽ tiến vào thời đại hoàn toàn đoạn tuyệt tu hành.”

Trần Hạo nhìn Long đại sư hỏi: “Long ca, người tin không?”

Long đại sư gật đầu: “Ta tin, bởi vì ta có một số tin tức mà hiện tại ngoại giới không có, nghe nói là toàn bộ giới tu hành, bao gồm cả đạo môn, Phật môn, bộ ngành có liên quan, những nơi tu hành ở nước ngoài, bắt đầu từ 1 tháng trước, đã không có đệ tử nào nhập đạo, cho dù dựa vào ngoại lực, hay là thiên phú của bản thân xuất chúng, đều không thể chân chính nhập đạo, cưỡng ép nhập đạo, liền sẽ gặp phản phê, nhẹ thì điên, nặng thì nghịch huyết mà chết.”

Trần Hạo trừng to mắt: “Thật hay giả? Người xác định là không có một ai?”

Long đại sư nói: “Tu vi và địa vị trước mắt của Trần đạo hữu, cũng đủ biết rất nhiều tin tức, chỉ cần người hỏi thăm bộ ngành liên quan, liền có thể biết thật giả. Cho nên những dị tượng hiện tại thường xuất hiện, giới tu hành lại không có động tĩnh gì, cũng bởi vì điều này, so với dị tượng, đoạn tuyệt truyền thừa lúc này, mới là chuyện tất cả người tu hành quan tâm nhất.”

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh.

Sự thay đổi này của nhân gian, so với mình tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn a!

Thiên đạo, đến cùng muốn biến nhân gian thành thế nào?

“Cho nên, đạo hữu, người cũng nên tính cho mình đi, ta nghe nói, một số người tu hành đang suy nghĩ, có thể thông qua trận pháp, nghịch chuyển âm dương, đả thông U Minh, tiến vào thế giới khác, lại nối tiếp truyền thừa, nhưng mà làm như vậy, nguy hiểm quá nhiều, ngay cả Tiên Thiên căn bản cũng không có cách nào không chế.”

“Tiến vào thế giới khác!” Ánh mắt Trần Hạo trừng lớn, bỗng nhiên nghĩ đến A Mịch La.

Trời không tuyệt đường người, cho dù là ép buộc đến cuối, cũng sẽ cho chút hi vọng sống.

Đoạn tuyệt tu hành, đó là ở thế giới này, nếu như ở nơi khác, phải chăng vẫn có thể nối tiếp?

Trước đó A Mịch La đến nhân gian, là vì tìm kiếm Ngọc Tỉ thần.

Nhưng Ngọc Tỉ thần này lại không biết ở đâu, A Mịch La cũng bị vây ở nhân gian không thể rời đi.

Có phải A Mịch La là một trong những cơ hội của thời kỳ biến đổi lớn này, cô ấy là một hi vọng sống của giới tu hành?

Tâm tư Trần Hạo ngổn ngang, nhiều suy nghĩ hiện lên.

Đối với thiên đạo, bởi vì bản thân nó mang dị số, Trần Hạo dùng hết khả năng để phỏng đoán cũng không nổi.

Lúc đang suy nghĩ, ánh mắt Trần Hạo khẽ động, ánh mắt nhìn ra ngoài phòng khách.

Cảm giác bên trong, mấy Giao Nhân đang tới.

Long đại sư rõ ràng cũng phát hiện, sắc mặt hơi thay đổi, mở miệng nói: “Trần đạo hữu, tộc Giao Nhân thật ra tương đối ôn hòa, chỉ là nhiều năm qua, loài người phá hủy môi trường sinh thái của họ, giết loạn bắt loạn, mới khiến tộc Giao Nhân thay đổi thái độ với loài người, nhưng dù vậy, tộc Giao Nhân

cũng rất ít khi ra tay độc ác với loài người, đa số chỉ là dạy dỗ thôi. Đạo hữu lòng dạ phóng khoáng, đừng chấp nhặt với mấy Giao Nhân.”

Trần Hạo cười nói: “Long ca an tâm, họ tới, dường như là có việc khác đây.”

Hắn vừa mới nói xong, mấy Giao Nhân liền bước ra từ rãnh nước, di chuyển đến một bên phòng khách, đứng thẳng người lên, nhìn về phía Trần Hạo.

Đó là hai Giao Nhân, một Giao Nhân lớn tuổi xanh xao, da đầy nếp nhăn sắp nheo vào một chỗ, đầu chỉ còn mấy cọng tóc hiếm hoi, một cái đuôi cá, đen nhánh phía trên có màu xanh của râu. Một người khác là một Giao Nhân trẻ tuổi, nhìn bộ dáng cũng lắm chỉ 15 16 tuổi, gương mặt thanh tú mỹ lệ, làn da trắng nõn như ngọc, phần thân dưới màu đỏ của phốt pho, xinh đẹp như bảo thạch, nhưng có vẻ hơi ngại ngùng.

“Trần đạo trưởng, ta giới thiệu với người, người này là tộc trưởng hiện tại của tộc Giao Nhân, Lăng. Còn đây là Hồng, trước mắt là hậu duệ huyết mạch thuần khiết nhất của tộc Giao Nhân, cũng là tế tự tương lai của tộc. Lăng tộc trưởng, đây là “

Long đại sư còn chưa nói xong, Giao Nhân già đã mỉm cười: “Ta biết, hắn tên Trần Hạo, là một tu sĩ loài người, mấy trăm năm trước, tế tự đời thứ 16 dùng thuật Cầu Trời đã tính ra hắn sẽ tới đây, đối với Trần đạo trưởng, tộc Giao Nhân chúng ta đã chờ quá lâu rồi, lão vốn cho rằng đây là truyền thuyết, nhưng hôm nay, lão tin rồi.”

Trần Hạo không bày tỏ thái độ gì, mỉm cười nói: “Sau đó thì sao?”

Giao Nhân già nói: “Trần đạo trưởng, người muốn biết chỗ Long cung nhi, chỉ cần người đồng ý với một yêu cầu của ta, ta sẽ nói cho người biết.”

Trần Hạo nói: “Vậy quên đi, hiện tại ta không muốn biết.”

Giao Nhân giả: “....”

Chương 774: Ta không cầu xin nữa

“Trần đạo trưởng, người không hỏi xem ta có yêu cầu gì sao?” Ông lão Giao Nhân nhìn Trần Hạo, nghiêm túc hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Ta thật sự không có hứng thú, cái này không liên quan tới yêu cầu của người.”

Ông lão Giao Nhân nhìn Trần Hạo thật sâu, thở dài một tiếng nói: “Trần đạo trưởng, người có phải không tin lời ta nói?”

Trần Hạo nói: “Sao có thể a, ngài lớn tuổi như vậy, đức cao vọng trọng, chắc chắn sẽ không làm những chuyện buồn nôn lừa dối người khiến đầu đau nhức, lòng bàn chân chảy mủ máu, nói chuyện đều từ tấm lòng, mà không phải nói bậy. Thân là tiểu bối, chắc chắn sẽ tin người.”

Ông lão Giao Nhân liếc qua Long đại sư.

Long đại sư khước miệng giật một cái, gượng cười im lặng.

Sau đó ông ta lại nhìn về phía Trần Hạo, nói: “Đã như vậy, lão muốn cầu xin đạo trưởng giúp một chút thì sao?”

“Không giúp được.” Trần Hạo quả quyết từ chối.

Ông lão Giao Nhân nói: “Lần này là vì có gì?”

Trần Hạo cười nói: “Cần lý do không? Mọi người vẫn chưa thân quen, tại sao ta phải giúp người? Nhân tộc có câu nói, không thể có tâm hại người, nhưng tâm phòng bị cũng không thể không có, Lăng tộc trưởng, người nói đúng không?”

Ông lão Giao Nhân nói: “...”

“Nếu như người giúp chúng ta, ta có thể tặng bản thân cho người.” Lúc này, Giao Nhân nhỏ tuổi đột nhiên lên tiếng, nhếch miệng nhìn Trần Hạo.

Ánh mắt Trần Hạo đã chuyển động, dò xét Giao Nhân trẻ tuổi một lát, liền nhìn về phía ông lão Giao Nhân nói: “Mọi người nói tiếng người, không cần nói đông nói tây, yêu cầu của người chẳng qua là kéo dài tộc Giao Nhân, đúng không?”

Ông lão Giao Nhân thở dài nói: “Đạo trưởng mắt sáng như đuốc, lão đây sắp thành gỗ mục, điều duy nhất không thể buông bỏ là truyền thừa tộc Giao Nhân, tổ tiên đời thứ mười sáu...”

“Người đẹp đi, một lời cầu trời, thọ tận khí tuyệt. Thuật Cầu trời này cho dù lấy sinh mệnh để thúc đẩy, chỉ có thể lấy được dự báo mơ hồ, tộc Giao Nhân của người còn trâu bò hơn cả Tiên Thiên của loài người sao, một cái thuật Cầu trời, cũng có thể tính mấy trăm năm sau ta sẽ tới, còn có thể biết tên của ta.” Trần Hạo trực tiếp ngắt lời, sau đó cười giễu nói: “Ta nghe nói, tộc Giao Nhân có một loại ốc biển thông linh, có thể giám sát vùng biển, dù là âm thanh rất nhỏ, cũng có thể bắt giữ, còn muốn ta nói tiếp sao?”

Ông lão Giao Nhân nhìn Trần Hạo một lúc lâu, lúc này mới nói: “Trần đạo trưởng, quả không phải người thường.”

Trần Hạo cười nói: “Bây giờ có thể nói chuyện dễ hơn rồi chứ?”

Ông lão Giao Nhân, nói: “Đạo trưởng nói đúng, khẩn cầu của ta là kéo dài tộc Gia Nhân, mà hiện tại có thể giúp ta, trong giới tu hành, không ai khác ngoài Trần đạo trưởng.”

Trần Hạo nói: “Lý do.”

Ông lão Giao Nhân nói: “Tộc Giao Nhân ta mặc dù ở dưới đáy biển, không màng thế sự, nhưng chúng ta chưa từng tách

rời khỏi nhân gian, cũng bảo trì quan hệ tốt đẹp với Đạo môn, cần để giao dịch thường xuyên. Giới tu hành xuất hiện bất cứ chuyện gì, tộc Giao Nhân ta đều có thể nắm giữ. Trần đạo trưởng sinh ra đã ngang trời, là người duy nhất khiến ta không thể đoán được, mà người tu luyện nhanh chóng, cơ duyên mạnh, trước nay chưa từng có, đạo môn kết luận, sau khi pháp thuật suy yếu, người sẽ lại nối tiếp Tiên Thiên. Lại có người nói, người là đứa con của trời, tất cả mọi người đều đang chờ người đột phá, sau đó trở thành hi vọng cho giới tu hành.”

Nói đến đây, ông lão Giao Nhân dừng một chút, nói: “Nhưng ta thấy không phải vậy, thiên đạo biến đổi, cùng với sự trưởng thành của người, nhìn giống như không ít quan hệ, không thể chia cắt, nhưng ta luôn cảm thấy, người cũng không phải là người mà trời chọn, mà có lai lịch khác.”

Trần Hạo cau mày.

Mẹ nó, quả nhiên là cấp bậc lão làng, chặc chặc, vẫn chưa vào Tiên Thiên mà có thể nhìn được sâu như vậy!

Nhìn những thay đổi rất nhỏ của Trần Hạo, ông lão Giao Nhân cười, tiếp tục nói: “Ta cược điểm này, tin rằng chỉ có Trần đạo trưởng có thể làm được.”

Trần Hạo cười nói: “Lãng tộc trưởng thật sự là coi trọng ta, những lời này của người về sau không thể nói, nếu không người khác sẽ nói ta không biết xấu hổ. Nhưng ta có thể đồng ý giúp các người, chỉ cần các người phối hợp với ta, tất cả đều nghe theo sắp xếp của ta.”

Ông lão Giao Nhân vui mừng, vội vàng nói: “Đây là hiển nhiên, chỉ cần Trần đạo trưởng đồng ý, chúng ta...”

“Thề đi, ta chỉ tin tưởng lời thề với trời.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Ông lão Giao Nhân vội vàng giơ tay lên, quả quyết thề.

Trần Hạo cười nói: “Ngươi xem, sớm như vậy không phải được rồi sao, còn thuật cầu trời, bảy lần quặt tám lần rẽ, cần gì dài dòng nhiều như vậy, ta là loại người thấy chết không cứu sao? Ta chỉ là không thích bị người khác xem là kẻ không hiểu biết, ta là niềm kiêu ngạo của trời, không cần mặt mũi sao? Lãng tộc trưởng, hiện tại ngươi có thể nói muốn ta làm cái gì.”

Ông lão Giao Nhân nói: “Ta muốn một vật, ở trong Long cung, đó là một hạt châu, lớn cỡ nắm tay, bên trong có hư ảnh Giao Linh, hạt châu có tên là Linh Thiên Châu, là bảo vật của tộc Giao Nhân.”

Trần Hạo phóng khoáng nói: “Cái này dễ thôi, không phải chỉ là Long cung thôi sao, đi một chuyến cũng không sao, nhưng mà....”

Trần Hạo nói tới đây dừng lại, cười tủm tỉm tiếp tục nói: “Ta giúp các ngươi, đương nhiên, các ngươi cũng phải giúp ta, như vậy đôi bên cùng có lợi, mới là hợp tác hữu hảo, đúng không?”

Ông lão Giao Nhân sững sờ, gật đầu nói: “Nếu như Trần đạo trưởng có yêu cầu gì, cứ nói, chỉ cần có thể làm được, tộc Giao Nhân ta sẽ không chối từ.”

Trần Hạo cười nói: “Rất đơn giản, ta có quen biết một Tu La.”

Tu La!

Sắc mặt ông lão Giao Nhân thay đổi.

“Đừng sợ, tính cách của Tu La đó tuy rằng không tốt lắm, động một chút lại thích chém người, nhưng mà tính tình thẳng thắn, không dối trá, chỉ cần không thấy mặt liền kêu đánh kêu giết, ngược lại có thể nhanh chóng kết giao bạn bè.”

Ông lão Giao Nhân sợ hãi cảm thán: “Không ngờ Trần đạo trưởng còn có cảm tình như vậy, ông lão ta khâm phục.”

“Vừa rồi thằng nhóc này nói muốn giao mình cho ta, té tự tương lai của tộc Giao Nhân, thân phận tôn quý, ta cũng gánh không nổi, nhưng chỉ cần nó giúp ta làm một chuyện, Long cung này, ta sẽ đi.” Ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía Giao Nhân nhỏ tuổi.

Giao Nhân trẻ tuổi hiếu kỳ nói: “Muốn ta làm cái gì?”

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Trên đảo này, có một vật, ta muốn người mang theo, đi tìm Tu La kia.”

Giao Nhân trẻ còn chưa lên tiếng, ông lão Giao Nhân liền kêu lên: “Chờ một chút, Trần đạo trưởng, ý của người không phải là Ấn Ngọc chứ?”

Trần Hạo nói: “Xem ra Lãng tộc trưởng biết vật này, thật sự không thể tốt hơn.”

Ông lão Giao Nhân vội vàng nói: “Việc này không được, vật kia tuyệt đối không thể đụng.”

Trần Hạo ra vẻ khó hiểu nói: “Sao không thể đụng vào? Chẳng lẽ nó sẽ tổn hại gì tới tộc Giao Nhân sao?”

Ông lão Giao Nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài nói: “Trần đạo trưởng, có thể đổi một cái khác không? Dù ông lão ta thịt nát xương tan cũng không quan trọng, nhưng Ấn Ngọc này, chúng ta tuyệt đối không thể tiếp xúc, đó là bảo vật của loài người, đụng vào coi như mấy trăm năm gây dựng của tộc Giao Nhân xem như hủy hết.”

Trần Hạo cười nói: “Lãng tộc trưởng, ta làm việc, coi trọng công bằng nhất. Nguy hiểm ở Long cung cũng không kém nguy hiểm của Ấn ngọc nhỉ, ta cũng dám mạo hiểm, vì sao các người không dám? Chẳng lẽ tộc Giao Nhân các người đáng tiền hơn cái mạng của ta?”

Khóe miệng ông lão Giao Nhân co rút, cười khan nói: “Trần đạo trưởng, việc này quan trọng, lão phải về suy nghĩ cẩn thận đã,

rồi mới cho người câu trả lời chắc chắn.”

Nói xong, kéo Giao Nhân trẻ rời đi từ động nước.

Trần Hạo bĩu môi khinh thường, nhưng trong lòng cũng cảm thấy nghiêm trọng.

Ngay cả ông lão Giao Nhân còn bị dọa sợ, vấn đề của Ấn Ngọc này quả thật không nhỏ, trái bóng này, đá cho ai mới tốt đây?

Chương 775: Sáo Lộ

“Trần đạo hữu, tình huống này là sao?” Long đại sư còn hơi mờ mịt, rõ ràng việc này có gì đó không đúng.

Trần Hạo nở nụ cười, nhìn về phía long đại sư nói: ” Long ca này, nếu như lời ta nói không sai thì lão gia hỏa này đã chấp nhận người rồi, đúng hơn thì Long Duyệt cũng đã từng nói qua, sau này con bé muốn nhờ các người giúp nó một chuyện, đúng không?”

Long đại sư kinh ngạc gật đầu.

Trần Hạo bĩu môi nói: ” Lão gia hỏa này chỉ giỏi giả thần giả quỷ, gặp người lừa người, thật sự nghĩ ta tuổi trẻ không biết gì mà. Nói cái gì mà Long cung, có lẽ bọn họ chắc chắn đã có biện pháp, thế nhưng trong Long cung rất có thể đang gặp nguy hiểm, nếu không thì cần gì phải nhờ tới người ngoài, không sớm thì muộn họ sẽ tự cướp đoạt lẫn nhau mà thôi.”

Long đại sư rơi vào im lặng.

Trần Hạo nhìn về phía Long đại sư, tiếp tục nói: “ Long ca, trước đây có như thế nào ta cũng không nói đến nữa, ta cũng không phải có ý chê trách, thế nhưng những Giao Nhân này thật không có tình người, đối với Long Duyệt mà nói, cũng là một loại liên lụy.”

Ánh mắt Long đại sư khẽ chuyển động.

Trần Hạo nói: “ Được rồi, lời nên nói cũng đã nói, hôm nay có thể gặp được Long ca, chuyến đi Đông Hải này cũng không phải uổng phí, sau này nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm ta.”

Dứt lời, Trần Hạo quay người định rời đi.

“ Trần đạo hữu.” Long đại sư đột nhiên mở lời.

Trần Hạo dừng bước chân, Long Đại sư nói: “Thứ này là âm loa đặc biệt của Giao Nhân, đã gặp rồi thì hãy coi đây là vật kỷ niệm, mong đạo hữu không ghét bỏ.”

Trần Hạo nhìn Long Đại sư, lại nhìn âm loa, gật đầu nói: “Vậy ta xin nhận, Long ca không cần khách sáo. Tiểu Duyệt Duyệt, ngày sau tu hành thành công, nhất định phải tới tìm ta.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo ba thứ, xoay người rời đi.

Trên đường đi tới thủy động, Trần Hạo mang theo đồ vật trực tiếp xuôi dòng mà lên.

Hắn vừa đi không lâu, Lão Giao Nhân mang theo Tiểu Giao Nhân xuất hiện, ánh mắt nhìn thủy động không nói được một lời.

Tiểu Giao Nhân nhin không được hỏi: “Ông nội, không phải người nói chỉ có hắn mới có thể giúp chúng ta sao? Vì sao lại để hắn đi?”

Lão Giao Nhân nói rằng: “ Hồng nhi, con phải nhớ kỹ, chỉ sợ tộc Giao Nhân chúng ta đến một kẻ cuối cùng cũng không tồn tại được, chỉ cần có thể tìm được Giao linh thiên châu, Giao Nhân tộc của chúng ta vẫn có thể truyền tới thế hệ sau, nhưng tuyệt đối không thể đụng vào người này, dù có ngấm ngầm mưu tính thế nào cũng không được. Nếu không sớm hay muộn cũng bị liên lụy, lẽ trời tàn nhẫn, cho dù chúng ta có trốn sâu dưới đáy biển, đều không thể tránh được số phận.”

Tiểu Giao Nhân cái hiểu cái không gật đầu.

Lão Giao Nhân vừa nhìn về phía thủy động, vẻ mặt nghi hoặc: “ Nhưng mà, âm loa trong tay Long Ngạo từ đâu mà có, sao ta lại không biết.”

Một đường xuyên qua thủy động, chỉ một lát sau Trần Hạo từ trong nước bay ra, rơi vào bên trong sơn động.

Lam Hồ Điệp đang canh ở bên cạnh bờ, nhìn thấy Trần Hạo trở về thì vội vàng vây quanh.

“Đại sư huynh, Sao nhanh như vậy huynh đã đi ra rồi?”
Lam Hồ Điệp tò mò hỏi.

Trần Hạo cười nói: “ Xem chút thôi, xong rồi thì trở lại, cũng không có gì ngạc nhiên.” Nói xong Trần Hạo nhìn về phía lão quỷ, hỏi: “ Lão bá à, ấn ngọc giấu ở đâu vậy?”

Lão quỷ vội vàng đáp: “ Để lão dẫn đường cho Đại sư”

Rời khỏi sơn động, đi tới hòn đảo nhỏ nơi bãi đá lộn xộn có một kẽ hở, Trần Hạo thấy được ở trong một góc khuất đặt một bộ hài cốt gần như bị ăn mòn hết, phía dưới hài cốt có một chiếc hộp bị bùn cát lấp đi hơn nửa.

“ Vụ chìm thuyền năm đó, lão đã bị sóng biển cuốn đến nơi này, đáng tiếc lúc đó thân xác bị va đập vào đá ngầm, cơ thể lại già yếu không chịu nổi đành bỏ mình nơi này, trước khi chết, ta đã đem ấn ngọc đặt dưới thân thể để bảo vệ, cuối cùng cũng đến được bây giờ.” Nhắc tới chuyện này lão quỷ có chút thốn thức.

Trần Hạo nhìn chiếc hộp, trái lại không hề động tay mà rơi vào trầm tư.

Chiếc hộp bị hài cốt đè nặng, thường thường không có gì lạ, chỉ từ bề ngoài cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Thế nhưng một đồ vật bình thường như vậy lại khiến cho Trần Hạo cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

Là đến từ long khí oai nghiêm của ấn ngọc, đất ở xung quanh, hẳn là Vương Thần, trong thiên hạ đều gọi là vương thổ.

Dùng ngọc ấn phải dựa vào cái đức của Vương, vận khí của con người hội tụ đủ các lợi thế, trời sinh hẳn ta ung dung tự

tại, mệnh ta do ta quyết không phải do trời không hợp để tu hành.

Lúc này khí tức giao hòa, Trần Hạo có loại cảm giác. Chỉ cần mình tiếp xúc với chiếc hộp này, liền không thể nào thoát khỏi vòng nhân quả của ấn ngọc này, có thể còn ảnh hưởng tới tâm tu hành của bản thân.

Cho nên Trần Hạo mới do dự.

Hắn đã đáp ứng lão quỷ, tất nhiên phải có trách nhiệm.

Chỉ là không muốn bị liên lụy, trách nhiệm này vẫn cần một người có thể giải quyết.

Không thể tự mình hành động, cũng không thể gọi người giúp, đành thuận theo tự nhiên thôi, người này khó xử rồi đây.

Đang lúc suy nghĩ, sắc mặt Trần Hạo khẽ biến, xoay người nhìn về phía đối diện.

Hắn thấy được vài người, đang ở trong nước cố hết sức bơi về phía bờ bên này.

Thấy mấy người nọ, ánh mắt Trần Hạo khẽ động đậy, hắn nở nụ cười sau đó mang theo Kỳ Tiểu trốn sang một bên.

Trong nước tổng cộng có năm người, hai nam ba nữ.

Dẫn đầu là một nam nhân khá dễ nhìn, theo sau là một gã luôn miệng oán thâm thân thể mập mạp của mình, còn lại là ba nữ nhân.

Năm người rất nhanh đã đến gần bờ, sau khi bò lên trên bờ cát, người mập mạp trực tiếp té trên mặt đất thở hồng hộc, vẻ mặt vui mừng vì sống sót sau tai nạn.

Còn ba nữ nhân kia cũng không màng tới hình tượng mà nằm úp sấp trên bờ cát.

Duy chỉ có Khiếu Phong Ca cố gắng đứng thẳng, y mở miệng nói: “ Không được rồi, chúng ta cần tìm một chỗ tránh gió để nghỉ ngơi, nếu không nằm ở đây sẽ sinh bệnh, lúc đấy chết là cái chắc.”

“Không được, ta một chút hơi sức cũng không có, có sinh bệnh cũng không muốn đi tiếp”. Mập mập khẽ lắc đầu.

Phong Ca đang muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện gò đá phía trước có tia sáng, vui mừng nói: “ Các người nhìn kia, bên kia có ánh sáng, chắc chắn có người, nói không chừng là người lái thuyền kia tới, mau đi thôi.”

Mập mập nghe vậy lại càng hoảng sợ, đứng lên nhìn sang, trong lòng có chút lo sợ.

Chính gã đề nghị trộm thuyền đi, hiện tại thuyền không có, mọi người thì bị kẹt ở chỗ này, nếu là người khác thì đây là tự mình tìm phiền phức, thật là bi kịch.

“ Ôi, tốt quá rồi, chúng ta đi nhanh thôi, hấn ta nhất định có biện pháp cứu chúng ta.” Ba nữ nhân vừa thút thít vừa đứng dậy.

Khiếu Phong Ca cùng ba nữ nhân đều đi, Mập Mập một mình ở lại trên bờ cát cũng thấy sợ, không dám ở lại, bắt đắ dĩ đành phải theo sau bọn họ.

Vòng qua bãi đá, liền thấy một thung lũng, sau đó vài người bọn họ đều phải trợn tròn mắt.

Bởi vì tia sáng kia lại một căn nhà mang hương sắc cũ kỹ, nơi phát ra ánh sáng chính là hai chiếc đèn lồng đỏ treo trước cửa.

Sự tình này cũng quá thần kỳ đi.

Ở hoang đảo này mà lại còn có nhà ở!

Sao lúc trước lại không ai phát hiện ra vậy?

Bọn họ hai mặt nhìn nhau.

Phong Ca nói: “Không phải sợ, mặc kệ nó là thật hay giả vẫn tốt hơn là chết công ở bên ngoài, chúng ta đi qua xem một chút.”

Nói rồi y dẫn đầu đi qua phía đó.

Đi tới nơi, cửa phòng tự động mở, sau đó một con gà trống to lớn uy vũ đi ra, khoác trên mình bộ lông đẹp đẽ, mào gà đỏ tía, nhìn về đám người bên này, nó mở miệng là nói tiếng người: “Nơi nghèo nàn tận cùng trời đất này cũng có khách quý tới thăm, món bảo vật của hoàng đế này chỉ tặng cho người hữu duyên. Ta ở đây cũng đã hơn hai nghìn năm, thực sự là chờ quá lâu.”

Mấy người Phong Ca nhất thời trợn mắt há mồm.

Một con gà biết nói tiếng người, đây có phải gà thật không vậy?”

Có điều lời nói này là có ý gì? Vị hoàng đế nào, duyên phận cái gì? Lẽ nào bọn họ gặp nạn trên đảo, chính là vì tới nơi này?

Mập mạp là người nhanh trí, nghe vậy mắt liền sáng lên, liền nhảy ra quỳ trên mặt đất, cao giọng nói: “Thần kê, ta chính là người hữu duyên đó đây.”

Mấy người Phong Ca lấy lại tinh thần, sắc mặt mọi người khẽ chuyển nhưng đều không nói gì.

Gà trống nhìn về phía Mập Mạp: “Ta thấy ngươi không hề hữu duyên, còn phải xem xem, quả nhân ở đây canh giữ bảo vật cũng hai nghìn năm, muốn có được phải trả giá cao, tới đây, ai bỏ ra được thứ đáng tiền nhất trên người thì có thể trao đổi với ta.”

Chương 776: Kẻ mạnh càng có kẻ mạnh hơn

Đòi tiền...

Nghe gà trống nói, thân hình mập mạp lão đảo.

Không phải là tặng vì có duyên phận à? Sao còn phải mang đồ ra trao đổi?

Mập mạp nhìn về phía gà trống bất mãn nói: “Thần kê đại nhân, không phải ngài mới vừa nói tặng vì có duyên có phận sao, giờ lại biến thành trao đổi rồi?”

Gà trống liếc nhìn Mập mạp: “Ngươi cũng thật tinh ranh, vẫn là người hữu duyên, ta hỏi ngươi, trong Tây Du ký, Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh, Phật tử ban thưởng kinh thư có đòi tiền không?”

Mập mạp lắc đầu theo bản năng.

Thỉnh kinh ở Tây thiên chắc chắn không thể lấy tiền rồi, có đòi tiền cũng không tiêu được, tên gà trống này nói gì vậy.

“Thế nhưng khi Đường Tam Tạng lĩnh chân kinh lại dùng chiếc chén tử kim để đổi, ngươi hiểu chưa?” Gà trống ý tứ hàm xúc mà nói.

Mập mạp: “...”

Nếu như nhớ không lầm, đó là hành trình vượt kiếp mà, sao đến miệng con gà này lại thành viện cớ để đòi tiền vậy?

“Xin hỏi thần kê, có thể cho chúng ta biết bảo vật quý giá của ngươi là cái gì không?” Phong Ca đột nhiên mở miệng.

Gà trống nói: “Có gì mà không thể, bảo vật quý giá này chính là ấn ngọc.”

Ấn ngọc?

Nghe nói vậy trong mắt Phong Ca có chút thất vọng, từ xưa đến nay các triều đại cũng không phải là ít, mỗi một triều đại đều có một ấn ngọc, thậm chí có nhiều quân vương thành sự đại lão cũng không thiếu những kẻ mới lên ngôi đã diệt vong.

Hết thời này đến thời khác, ấn ngọc tuy rằng không hiếm thấy, cũng không phải còn mỗi một thứ này.

Đồ như vậy mà cũng đáng giá được thần kê bảo vệ hơn hai nghìn năm?

“Khà khà, có phải người đang suy nghĩ cái ấn ngọc này thì có gì hiếm lạ mà phải để thần kê trông coi ở nơi này đúng không?” Gà trống bình tĩnh mở miệng.

Dứt lời còn nhìn xung quanh một vòng, rồi tiếp tục nói: “Một đám ngu xuẩn, kê gia ta thật không biết làm sao các người lại có tư cách trở thành người hữu duyên. Cũng được thôi, vì để cho các người cam tâm tình nguyện đưa ra thứ đáng tiền trao đổi nhất, ta nhắc nhở các người một câu, ấn ngọc này không giống ấn ngọc thông thường, trong truyền thuyết từ thời xa xưa, tuân theo mệnh trời, ấn ngọc này chính là tuổi thọ của hoàng đế, ấn ngọc này do trời xanh ban tặng, con người số mệnh hội tụ đủ phẩm chất, có được khối ngọc này sẽ được trời xanh để ý, có thần linh bốn phương bảo hộ, có tư cách ngang hàng với hoàng đế, cả sau khi chết vẫn có long khí triền thân, vạn kiếp bất diệt. Các người nói xem, như vậy có đáng để Thần kê ta trông coi không?”

Nghe nói như thế, mấy người phía Phong Ca hít vào mấy hơi khí lạnh. Bọn họ đứng lên ánh mắt đều trở nên nóng rực.

Nếu như đó là thật, vậy ngay lúc này phải nhân cơ hội mới được.

“Thần kê, nếu như muốn trao đổi tiền tài vật chất thì ta nguyện ý đưa ra trăm vạn gia sản. Chỉ cần...” Phong Ca kích động mở miệng.

Thế nhưng y còn chưa nói hết, gà trống liền ngắt lời: “Khoan, ta còn chưa nói xong, ta muốn xem hiện tại các ngươi còn thứ gì đáng tiền nhất, không quan tâm các ngươi có bao nhiêu tiền ở chỗ nào, thần kê ta thèm chút tiền ấy của các ngươi lắm sao? Ta là muốn xem tâm ý, xem thái độ của các ngươi. Vậy bây giờ bắt đầu, mỗi người chỉ có một cơ hội, các ngươi cứ chuẩn bị kỹ đi”

Sau khi nói xong, gà trống liền nhìn mấy người họ, yên lặng chờ đợi.

Mấy người Phong Ca lăm lăm nhìn nhau, họ đều thấy được trong mắt đối phương có khát vọng.

Ở nơi đảo hoang này, không có tín hiệu, không có người cứu viện, ai biết sẽ chết lúc nào.

Mà nơi đây tự nhiên xuất hiện vật thần kỳ như vậy, chính là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Không những bất tử, mà sau này còn có thể thoát khỏi thế tục trở thành hoàng đế, không đúng, đầu năm nay hoàng đế đều được gọi là đẳng tối cao. Hơn nữa sau khi chết còn có thể vạn kiếp bất diệt! Chỉ cần là người, không thể không có khát vọng.

Nhưng mà mỗi người chỉ có một lần cơ hội, nhất định đồ đưa ra so với người khác phải có giá trị lớn hơn mới được!

Thế nhưng sau khi việc gặp nạn ở đảo hoang này, thứ gì có giá trị trên người cũng đều rơi hết sạch, ai có thể đưa ra thứ gì đắt giá chứ?

Một nữ nhân kích động liền giật xuống chiếc dây chuyền trên cổ, nói: “Thần kê, sợi dây chuyền này là ta mua được, trị giá mười bảy vạn, đây nhất định thứ có giá trị nhất trong số chúng ta, ta mới là người có duyên.”

“Không, chiếc nhẫn này so với đồ của ngươi còn đáng giá hơn, nó trị giá hai mươi vạn, ta mới là người hữu duyên.” Một nữ nhân khác không cam lòng tỏ ra yếu kém, liền tỏ vẻ đôi đầu gay gắt.

Người còn lại vẻ mặt khổ sở, thứ đáng giá nhất trên người nàng chính là túi xách, thế nhưng chiếc túi mang theo đã rơi mất trên biển, còn những thứ đáng giá đều ở nhà, ở chỗ này nàng là người không có hy vọng cạnh tranh nhất.

Gà trống nhìn hai nữ nhân cãi vã, im lặng không lên tiếng.

Phong Ca vẫn quan sát thần kê, vốn là muốn đem chiếc đồng hồ đã vẫn đeo trên cổ tay có giá trị lên đến ba triệu để trao đổi, thấy tình thế này bèn kiềm chế lại.

Thần kê mới vừa nói cần trao đổi, nhưng cũng không nói chỉ trao đổi tiền, mà là thứ có giá trị nhất, hơn nữa phải xem tâm ý, xem thái độ.

Cái gì có giá trị nhất? Lại thể hiện tâm ý tốt nhất?

Sống chết trước mặt, tiền cũng là giấy vụn, đồ đắt đỏ cũng thành đồ bỏ, vậy thứ gì mới có giá trị?

Cho nên muốn lấy được ấn ngọc thì phải đưa ra thứ chân thành nhất.

Con người khế đảo, Phong Ca đưa tay vào trong túi lấy ra một thỏi sô cô la, nhìn gà trống nói: “Thần kê, đây là vật có giá trị nhất đối với ta, ta dùng nó để trao đổi.”

Gà trống nhìn thoáng qua thanh sô cô la, nói: “Thứ này thì có gì đáng giá?”

“Không, nó là vật đáng giá nhất.” Phong Ca nghiêm túc nói, hần liếc mắt thấy hai nữ nhân kia đỏ mặt tía tai, rồi cười nói: “Nào đây chuyên, nào nhân, những thứ đó ở chỗ này đáng giá sao? Chẳng đáng tiền, thậm chí còn vô dụng. Giống như chiếc đồng hồ quý gia đeo trên tay ta này cũng là đồ bỏ, nhưng ít ra còn có thể xem thời gian, cũng có chút trợ giúp. Nhưng những thứ này lại không giống, đây là sinh mạng cả đấy, ở nơi khi ho cò gáy này chúng ta đã tiêu hao hết thể lực, đói khổ lạnh lẽo nếu như không gặp được thần kê, không tới được nơi này, có thể đêm nay chúng ta sẽ bị chết cồng. Nhưng ta có thanh sô cô la này, còn có thể cầm cự thêm chút nữa, cho nên nó là cả mạng sống của ta, nó là vô giá cũng là tâm ý tốt nhất mà ta có thể đưa ra.”

Thấy Phong Ca tuyên bố đĩnh đạc, gà trống thờ dài nói: “Nói rất hay, nghe thì đúng là rất có đạo lý.”

Nói rồi gà trống nhìn về phía mập mập, hỏi: “Còn người? Người có thể đưa ra vật giá trị nào không?”

Mập mập thấy Phong Ca đưa ra thanh sô cô la nói này nói kia, vốn tay đút trong túi đã nắm chặt lại rồi, nghe được gà trống hỏi, mập mập trầm mặc trông chốc lát, sau đó nhìn về phía gà trống nói: “Thần kê đại nhân, người có đao không?”

Gà trống ngoắc tay, một thanh chủy thủ bay ra, rơi vào tay mập mập.

Mập mập cầm cán đao, không nói hai lời liền cưỡi quần xuống, hướng bộ phận phía dưới tàn bạo cắt một nhát, trong nháy mắt máu loãng vẩy ra, một miếng thịt rơi trên mặt đất.

Thân thể mập mập lão đảo, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, nhưng hần vẫn kiên trì không ngã xuống đất, nhìn thẳng vào gà trống mà nói: “Đây chính là tâm ý của ta, thứ đáng giá nhất của ta.”

Gà trống: “...”

Phong Ca: “...”

Ba nữ nhân: “...”

“Luu Tuấn, cái này của ngươi là có ý gì? Ngươi đang sỉ nhục thần kê sao? Giá trị của ngươi là một mẩu thịt vụn, cái này có giá trị sao?” Phong Ca thấy hành động của mập mập thì kinh sợ, vội vàng phản bác.

Mập mập hừ lạnh: “Giá trị sao? Thần kê đại nhân đâu có thiếu chút của cải nào? Thần kê đại nhân trường sinh bất tử, đương nhiên bảo vật nhiều vô số, tùy tiện đưa ra một thứ thì không phải người thường nào cũng có thể mua được, thần kê đại nhân muốn xem thái độ, các ngươi đều đưa ra vòng cổ, nhẫn, sô cô la, nói thật dễ nghe, nhưng tất cả đều là vật ngoài thân, thứ đó cũng là tâm ý? Ta cắt đi bảo bối, ai có thể so với thành tâm của ta?”

Chương 777: Minh Đạo

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Tên mập nói một hơi dài, khiến Phong Ca tức giận đến không nói nên lời.

Sau đó, tên mập không để ý máu vẫn chưa ngừng chảy, ánh mắt nóng rực nhìn về phía gà trống: “Thần Kê Đại Đại, xin ngài hãy tuyên bố ai mới là người hữu duyên?”

Gà trống phục hồi tinh thần, thán phục nói: “Loài người quả nhiên người này cực phẩm còn có người khác cực phẩm hơn, tự dâm mình không nói, giờ ngay cả “đời trai” của mình cũng dám cắt đi. Tâm ý của người kê gia rất thán phục, ngọc tử này thuộc về người.”

Nói xong, gà trống xoay người, một cái bực cao trời lên từ mặt đất, trên bực có một cái hòm phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nhìn thấy thế, ánh mắt của năm người đều tỏa sáng nóng rực.

Tên mập là người kích động nhất.

Xuất thân của hắn ta không kém, ba làm công trình, nhưng chưa từng bị mất địa vị xã hội. Đứng càng cao, tiếp xúc càng nhiều, càng có thể cảm nhận được trèo lên đỉnh Kim Tụ Tháp khó khăn cỡ nào, cũng càng hiểu được người đứng trên cao có phong thái ra sao.

Bởi vậy, hắn ta lợi dụng quan hệ của ba, tiếp xúc với những cậu ấm nhà giàu cấp cao như Phong Ca, chính là muốn tạo nền

móng cho bản thân, tranh thủ tương lai có cơ hội được bước vào tầng lớp cấp cao.

Nhưng hiện tại, gặp được cơ duyên trời ban như vậy, Phong Ca, nhà giàu gì đó đều không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần chiếm được ngọc tử đều sẽ có tất cả mọi thứ.

Khi tên mập tính đi tới mở hòm, Phong Ca bất ngờ chạy lên trước, ánh mắt nóng rực vươn tay ra chụp lấy cái hòm.

Đúng lúc này, gà trống hừ lạnh một tiếng, mở miệng bắn ra một tia sáng xanh, bắn vào người Phong Ca.

Ngay sau đó, cả người Phong Ca cứng lại, nhanh chóng biến thành tượng đá.

“Không phải người hữu duyên, không thể chạm vào ngọc tử, tưởng kê gia là đồ trang trí à?” Gà trống thâm ý nói, làm ba cô gái vốn có ý đồ trong lòng cũng giật mình, giấu ngay tâm tư của mình.

Tên mập cũng bị dọa.

Thần Kê không hổ là Thần Kê, thần thông cực kỳ cao, một phát đã biến người thành tượng đá!

Lòng mang kính sợ, ngược lại tên mập càng kích động.

Ngọc tử có Thần Kê lợi hại như vậy bảo hộ, chắc chắn vô cùng lợi hại như lời đồn!

Quá tốt rồi, ông đây sắp đổi đời rồi, phải để những kẻ nói ông là chó theo đuôi nhìn thấy, tương lai ông đây sẽ là người bọn họ muốn ngược lên nhìn cũng không được.

Đi đến trước bục, tên mập mở hòm ra. Nhất thời, ánh sáng phát ra chói lóa, long khí tản ra khắp nơi.

Trong nháy mắt, một con dao động vô hình bao trùm tám phương, khuếch tán không thấy điểm dừng.

Cùng lúc đó, cho dù là Trung Quốc hay nước ngoài, phàm là người tu hành đều cảm nhận được bước chuyển tiếp xuất hiện trong nháy mắt, sau khi suy nghĩ liền lập tức biến sắc.

Trung Quốc, có Bộ Hữu Quan.

Nhóm đại lão nhanh chóng tụ đầu, mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

“Cảm nhận được không?”

“Cảm nhận được. Bên đạo môn cũng đã gửi tin xác nhận, nói ngọc tử trong truyền thuyết đã xuất thế. Cái này đến thật đúng lúc. Có nó, Trung Quốc ta long vận lâu dài, chắc chắn gặp dữ hóa lành, tái sang thịnh thế.”

“Trước đừng vội vui mừng. Ngọc tử xuất thế, nhất định dính đến rất nhiều người, bọn trộm cắp cũng sẽ không cho chúng ta như ý. Vì vậy, tìm thấy ngọc tử mang về là chuyện quan trọng nhất trước mắt.”

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta phân phó, nhất định trong thời gian ngắn nhất phải mang ngọc tử về an toàn.”

Lúc này, ở một nơi khác ở Trung Quốc, một số thế lực nước ngoài cũng đang bí mật lên kế hoạch.

Ở trên hoang đảo, Trần Hạo nhìn tên mập chạm vào ngọc tử, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Thiên đạo sắp xếp giao ngọc tử cho hắn, tính toán hoàn hảo. Nhưng thật đáng tiếc, hắn là kẻ ngoại lệ, là tuyến đường sinh mệnh. Trừ phi ta tự nguyện, nếu không muốn tính kế ta, nào có dễ dàng như vậy.

Hiện giờ tên mập trả giá bằng việc cắt bỏ “của quý”, lấy được cơ hội bảo vệ ngọc tử, lập tức khiến hắn thoát được.

Nhưng thật ra sự trả giá của tên mập cũng không tính là ồng phí. Hắn tuy có chút phúc tướng nhưng cũng chỉ là một

con quỷ đoán mệnh, chỉ sống được không đến hai mươi năm.

Sau khi lấy được ngọc tỷ, tướng mệnh của tên mập liền có biến chuyển. Phúc tướng ban đầu thay đổi, phú quý kéo dài, có số làm quan, đường sinh mệnh cứng cáp hơn xưa gấp nhiều lần, xem như là cải biến vận mệnh.

Thế nhưng, nửa đời sau của tên mập hình như vẫn còn một kiếp nạn, trước mắt vẫn chưa nhìn ra.

Trong lòng trầm tư suy nghĩ, sau đó, Trần Hạo truyền âm cho gà trống.

Gà trống vung cánh, một lớp ánh sáng phủ lên người tên mập, che đi hạ thân vẫn đang chảy máu, sau đó gà trống nói: “Được rồi, nhân hoàng chí bảo tống xuất, duyên phận đã hết, hy vọng người tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, ánh sáng chói mắt dịch chuyển. Đợi đến khi ánh sáng mờ đi, lầu các, gà trống, tất cả đều biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cái túi.

Tên mập kiểm tra thân thể trước, phát hiện hạ thân đã đóng vảy, cảm giác đau đớn cũng vơi bớt đi nhiều, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó, hắn ta nhặt “cậu em” đã bị cắt đi, cẩn thận bỏ vào túi.

Cắt đứt “của quý” tuy rất đau đớn, nhưng cũng vô cùng điên cuồng.

Chỉ có điều, trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển, cắt “cậu em” đi thì sao, không phải nói lại là được rồi sao, chẳng qua quá trình hơi đau đớn dọa người chút thôi.

Muốn trở thành người đứng trên vạn người, đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Sau đó, tên mập mở túi ra, nhìn thấy bên trong có đồ ăn, quần áo, còn có một cái điện thoại vệ tinh.

Nhất thời, mắt tên mập liền trở nên sáng ngời.

Đang định làm gì đó, tên mập chợt dừng lại, cầm lấy chủy thủ ban nãy cắt “của quý”, xoay người nhìn về phía ba cô gái, trong mắt ánh lên tia điên cuồng hung tàn.

Xa xa, Trần Hạo đang định rời đi đột ngột xoay người nhìn về phía chỗ tên mập, mắt nheo lại.

Gà trống kinh ngạc nói: “Chết tiệt, tên này sao lại giết người?!”

Trần Hạo chăm chú nhìn rồi ngẩng đầu nhìn lên trời, trào phúng nói: “Đây là kết quả từ việc tiếp xúc với ngọc tử. Từ xưa đến nay, vương đồ bá nghiệp không phải được tạo nên từ việc giết chóc. Đây mới chỉ là khởi đầu thôi.”

Gà trống nói: “Chúng ta cứ mặc kệ vậy sao? Đây là mạng người đó.”

Trần Hạo lắc đầu: “Không lo được. Vất vả lắm mới thoát thân được, không thể nào lại kéo vào nữa. Nếu không không chỉ gây trở ngại đến việc tu hành của ta, mà có lẽ sẽ càng có nhiều người chết bởi vì ta.”

Gà trống im lặng.

Trần Hạo xoay người, ánh mắt trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như đã tìm được con đường của mình.

“Đi thôi, thiên đạo có sự sắp xếp của thiên đạo, ta cũng có sự lựa chọn của ta. Lão tổ tông nói rất đúng, người nghèo chỉ lo thân mình, người thành công chăm lo thiên hạ (1). Ta còn chưa đạt, không thể làm vậy.”

(1) Người nghèo chỉ lo thân mình, người thành công chăm lo thiên hạ: Câu nói của Mạnh Tử, ý chỉ khi thất bại phải tu dưỡng đạo đức, khi thành công phải giúp đỡ mọi người cùng đạt lợi.

Đi đến bờ biển, Trần Hạo nhìn biển cả, cười nói: “Lăng tộc trưởng, người đã quan sát cả chặng đường, người có ý kiến gì không?”

Trần Hạo vừa dứt lời, một con sóng biển đánh úp lại, dâng lên cao biến thành hình dáng một con người, chính là lão người cá.

Lão người cá nhìn Trần Hạo, tán thưởng nói: “Trần đạo trưởng, người khiến lão thân nhìn với cặp mắt khác xưa đây.”

Trần Hạo mỉm cười nói: “Vậy thôi à? Không có gì khác sao?”

Lão người cá nói: “Trần đạo trưởng chí hướng cao xa, tiền đồ vô lượng. Giới tu hành truyền người là người duy nhất có thể đột phá tiên thiên, giờ ta đã tin rồi. Trước đây, lão thân tiếp đãi không được chu đáo, ta xin hướng đạo trưởng tạ lỗi, cũng mong đạo trưởng đừng để trong lòng.” Nói xong nó cúi người hành lễ.

Trần Hạo tiến lên nửa bước, nói: “Lăng tộc trưởng khách khí rồi, bất luận là về tu hành hay tuổi tác, người đều là trưởng giả, ta không dám nhận đâu. Chỉ có điều, ta là khách, thuyền đã bị hủy, nếu Lăng tộc trưởng hảo tâm tặng một con thuyền, ta đây vô cùng cảm kích.”

Lão người cá nói: “Chuyện nhỏ.”

Vừa dứt lời, nước biển bỗng tách ra, một con thuyền nhỏ nổi lên, thoát trông như thuyền bông đen (2), nhưng toàn thân là một màu xanh biếc, cực kỳ độc đáo.

(2) Thuyền bông đen: Một loại thuyền được làm từ tre, phương tiện lưu thông phổ biến ở Giang Nam.

Tên trộm tặc lão người cá này đã sớm có sự chuẩn bị.

Chương 778: Còn có tính toán

Con thuyền màu xanh nhìn có vẻ nhỏ nhưng lại vững vàng rẽ sóng trên biển rộng.

Ngồi trong khoang thuyền, Trần Hạo nhìn về phía lão quỷ đang nhìn hòn đảo đơn độc ngày càng xa thành chầm nhỏ, cười nói: “Luyện tiếc à?”

Lão quỷ thở dài nói: “Hồi còn sống suốt hơn bảy mươi, đại đa số đều luôn phiêu bạt, thậm chí có đôi khi phải sống trong lo sợ. Cuộc sống thật sự là đã ném đủ cay đắng ngọt bùi. Không ngờ, sau khi chết ngược lại lại trải qua hơn sáu mươi năm trong yên bình không sóng gió. Nơi này nói ra mới là cố hương thứ hai của ta.”

Trần Hạo cười không nói gì.

Lão quỷ xoay người bước vào khoang thuyền, nhìn Trần Hạo: “Đại sư, người giao ngọc tỷ cho người khác, không hối hận chứ?”

Trần Hạo cười nói: “Có gì mà phải hối hận, ngọc tỷ đó không hợp với ta, hà cớ phải giữ bên mình?”

Lão quỷ thở dài nói: “Lão hủ khâm phục suy nghĩ của đại sư. Mặc dù ta là người đã từng trải qua nhiều sóng gió nhưng không bao giờ làm được như đại sư. Cầm lên được, bỏ xuống được. Nếu không từ bảy mươi năm trước, ta đã giao ngọc tỷ này cho ông bạn thân của ta, Long đại sư rồi.”

Trần Hạo đang định nói liền sững sốt, nhìn lão quỷ nói: “Người nói Long đại sư?”

Lão quý cười nói: “Đúng vậy, nói đến vị Long đại sư kia, học thức uyên bác, không chỉ tinh thông thiên văn địa lý, định vị phong thủy, còn có thể đoán chữ đoán mệnh, lí thuận âm dương. Ta có lần chịu âm hóa, suýt nữa đã bị dính lời nguyên, chính Long đại sư đã phá giải cho ta, nếu không năm đó ta đã chết rồi.”

Trần Hạo im lặng không nói gì.

Ngay khi lão quý nhắc đến Long đại sư, Trần Hạo đột nhiên thấy căng thẳng, cảm giác rất lạ, không nói rõ được.

Đang suy nghĩ, ánh mắt Trần Hạo chợt động, lấy một con ốc nhỏ màu trắng ngọc bình thường.

Đây chính là con ốc âm thanh mà Long ca đã tặng hẳn trước khi rời đi.

Trước đây, khi Trần Hạo gặp tộc người cá đã nghiên cứu ghi chép về tộc người cá. Con ốc âm thanh này có thể trữ thanh âm, còn có thể truyền âm trăm dặm. Đối với tộc người cá, nó giống như một chiếc điện thoại vậy.

Chẳng qua con ốc âm thanh này được làm từ vỏ một loại ốc đặc biệt, cực kỳ ít. Kể cả là tộc người cá sống dưới nước cũng không có bao nhiêu.

Trần Hạo thưởng thức một lát rồi đặt con ốc bên tai.

Ngay sau đó, tiếng của Long đại sư bỗng vang lên.

“Trần đạo hữu, ta biết ngươi sẽ không mang theo ngọc tỷ.”

Trần Hạo khẽ chau mày, đang định mở miệng, giọng nói của Long đại sư lại tiếp tục vang lên: “Trần đạo hữu, ngươi không cần nói gì hết. Con ốc âm thanh đã được thêm thuật pháp, một khi khởi động, chỉ có thể tồn tại trong vòng một phút. Sau một phút, con ốc sẽ biến mất. Vậy nên, ta nói, ngươi nghe.”

Trần Hạo trầm mặc, ánh mắt cũng trở nên kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên Trần Hạo nghe thấy ngữ điệu nghiêm túc của Long đại sư.

“Có lẽ trong lòng đạo hữu có rất nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại ta không có thời gian giải thích nhiều. Ta chỉ có thể nói, đây là con đường thái gia gia (1) ta đã lót cho Duyệt Nhi, ba đời trước đã truyền miệng với nhau. Vốn ta cũng không cho là thật, dù sao thì nó cũng quá huyền bí. Nhưng khi ta dẫn Duyệt Nhi vào cung Giao Nhân, Văn Thu trước khi lâm chung đã nói với ta về chuyện ngọc tử, lúc ấy ta mới tin. Năm đó, thái gia gia thật sự đã sắp xếp chuyện này, hơn nữa vận mệnh đã dẫn dắt chúng ta vào đây. Cho nên ta không thể không bắt đầu suy tính. Nhưng chuyện này là chuyện đoạt thiên cơ, hơn nữa chỉ có một cơ hội. Chỉ cần đạo hữu không từ bỏ, sự sắp xếp của thái gia gia ta xem như uống phí. Nhưng một khi đạo hữu từ bỏ, cơ hội của Duyệt Nhi đã đến. Đạo hữu, vì Duyệt Nhi, ta cũng đã lên kế hoạch hành động. Có lẽ, đây là lần nói chuyện cuối cùng của chúng ta. Cảm ơn đạo hữu, đã cho Duyệt Nhi cơ hội.”

(1) Thái gia gia: ông cố.

Chữ cuối cùng vừa vang lên, con ốc trong tay Trần Hạo đột nhiên hóa thành bột vụn cuốn bay theo gió.

Trần Hạo ngơ ngác bất động, ánh mắt nhìn về hướng hòn đảo đã không còn nhìn thấy được nữa. Một lúc lâu sau, hắn mới hỏi lão quỷ: “Lão bá, người bạn tri kỉ Long đại sư kia của người họ tên đầy đủ là gì?”

Lão quỷ nói: “Long Huyền Cơ.”

Trần Hạo nhếch miệng cười, đứng dậy đi tới đuôi thuyền, nhìn mặt biển không ngừng cuộn sóng ngoài nơi xa, thán phục nói: “Long Huyền Cơ, hay cho Long Huyền Cơ, suy tính đến độ quỷ thần khó lường, dám tính kế ngay cả kẻ ngoại lệ như ta. Nhưng mà, người tính không bằng trời tính, người làm vậy

là muốn tính kế ta sao? Người thật sự nghĩ sau này ta sẽ giúp nàng?”

Miệng nói xong, ánh mắt Trần Hạo cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì chuyện ngọc tỷ mà đảo nhỏ đã có sự biến đổi bất ngờ. Trần Hạo kéo tơ bóc kén (2), thoát khỏi vòng xoáy, không ngờ lại bị một cô nhân mấy mươi năm trước tính kế, khiến hắn rơi vào tình cảnh ngó sen đã đứt mà tơ vẫn liền (3)!

(2) Kéo tơ bóc kén: Ý chỉ hành động cẩn thận, theo trình tự từng bước.

(3) Ngó sen đã đứt mà tơ vẫn liền: Bên ngoài trông có vẻ đã chấm dứt quan hệ, thực tế vẫn còn dính líu đến nhau.

Vị Long Huyền Cơ kia rốt cuộc đã làm gì mà có thể khiến Long đại sư có giao tế sâu giống như hắn vậy chứ? Ông ta lại dựa vào cái gì mà dám tính toán đến sự biến hóa đại thế thiên địa của mấy mươi năm sau chứ?

Đang chìm đắm trong trăm mối tâm tư, ánh mắt Trần Hạo chợt động. Hắn lấy di động ra bấm một dãy số.

Điện thoại được kết nối, theo sau là tiếng nói nhiệt tình của Đới Vân: “Tài... Không phải, Trần đạo hữu, ngài có chuyện gì sao?”

Trần Hạo không nói mấy câu vô nghĩa mà đi thẳng vào vấn đề: “Bộ Hữu Quan biết rất nhiều thông tin về giới tu hành, ta muốn tìm hiểu về Long đại sư, cũng chính là gia phả Long Ngạo. Người có thể giúp ta không?”

Đới Vân nói: “Chuyện này không thành vấn đề. Ta đang làm việc ở bộ, vừa lúc có thể tìm hiểu giúp người. Người không cần cúp điện thoại, trong vòng một phút ta sẽ cung cấp thông tin cho người.”

Chưa tới một lúc, giọng của Đới Vân lại vang lên: “Tìm được rồi. Trời ạ, Trần đạo hữu, không tìm hiểu vị Long đại sư này thì không biết, mà tìm rồi thì đúng là khiến người ta khiếp sợ. Tổ tiên ông ta hóa ra lại là Long Huyền Cơ tính trời tính đất tính đến không một sơ hở, được xưng thầy tướng cửu phẩm cuối cùng của giới thầy tướng. Năm đó kiến quốc, ông ta đã xuất rất nhiều lực, nghe nói còn cắt bớt tuổi thọ, về sau thì vô tung tích. Hơn nữa còn có một điểm kỳ lạ. Sư phục của Long Huyền Cơ là ai, đến từ đâu, bộ Hữu Quan không hề có ghi chép nào, tất cả đều bắt đầu từ Long Huyền Cơ. Long gia về sau trên cơ bản đều là đơn truyền (4) từ đời này sang đời khác. Còn có tên gọi cũng khá lạ. Sau Long Huyền Cơ, theo thứ tự sắp xếp là Long Tự, Long Hợp, Long Ngạo, đời thứ năm mới có ba chữ, tên là Thừa Cửu, trông có vẻ có mối liên hệ gì đó với nhau.”

(4) Đơn truyền: Con một.

Trần Hạo nghe xong thì nhú mày: “Long Ngạo không phải có hai người con gái sao? Không thể nào đơn truyền được? Hơn nữa con gái hẳn cũng không phải tên là Long Thừa Cửu.”

Đới Vân nói: “Tư liệu không sai đâu. Vị Long Ngạo Long đại sư này thuở nhỏ bái sư Khuyết Nguyệt Môn, thành thân cùng sư muội đồng môn, nhưng sau khi kết hôn thì không ra ngoài nữa, còn nhận nuôi một di nữ của một vị đồng môn. Con gái ruột của họ là Long Thừa Cửu, nữ danh Duyệt Duyệt.”

Trần Hạo nhất thời im lặng.

Nói như thế thì tất cả đã rõ.

Vị Long Huyền Cơ kia quả nhiên vì đời sau của mình mà tốn không ít sức lực tính toán! Bốn đời tích lũy, năm đời kinh thiên.

“Trần đạo hữu, ngươi đột nhiên tìm hiểu Long Ngạo đại sư làm gì vậy? Không phải lại gặp chuyện phiền toái gì đó chứ? Nhưng không sao, chỉ cần không liên lụy đến lợi ích nhân dân quốc gia, tất cả ta đều có thể giúp.” Đới Vân cười nói.

Trần Hạo hoàn hồn, ánh mắt khẽ động, nói: “Làm phiền Đới Vân đạo hữu rồi. Cũng không có gì, chỉ là muốn tìm hiểu chút thôi. Uhm, khi nào rảnh gặp nhau nhé, ta không làm phiền nữa.”

Nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại.

Bên kia, Đới Vân nghe tiếng điện thoại cúp, ánh mắt trở nên sắc bén. Mắt lại nhìn về gia phổ Long Ngạo trên màn hình máy tính, lâm vào trầm tư.

Thói quen nghề nghiệp, gặp bất cứ chuyện gì, hẳn ta đều phải xem xét, đôi khi lại nhận được bất ngờ không biết chừng.

Chương 779: Không có vấn đề gì chỉ là không thể giải quyết được

Cắt điện thoại đi, Trần Hạo hít sâu một hơi, cười, quay đầu đi vào khoang tàu.

“Đại sư? Vừa rồi, ta nói gì sai sao?” Quý già có chút bứt rứt hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Không có việc gì, chỉ là ta có được một tin tức, ừm, rất thú vị, người nào đó tính trời tính đất, tự cho là nắm giữ hết thảy, đáng tiếc, một chút hi vọng sống, là thứ mà ngay cả trời cũng không nắm được, hắn cũng dám lợi dụng? Đây chính là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.”

Quý già không hiểu lý do.

Trần Hạo lại không nói nhiều, ngồi xuống xếp bằng tiếp tục tu hành.

Con thuyền buồm đi trên biển với tốc độ cực nhanh, ngày thứ hai lúc chạng vạng, liền thấy đất liền.

Cập bến ở một bờ biển, nhóm người Trần Hạo xuống thuyền, con thuyền buồm kia liền hóa thành nước biển tan đi, không còn bóng dáng.

Sau đó tìm người hỏi thăm, loanh quanh hơn 2 tiếng, Trần Hạo tới quê của quý già, Hải Dương.

Tư tưởng của quý già là lá rụng về cội, người chết nhập mộ tổ, như thế ông ta cũng yên tâm.

Chuyện này cũng không tính là chuyện khó, cũng không làm hại tới người khác.

Trần Hạo trực tiếp dùng huyền thuật lấy một số tin tức từ trong miệng một số người già, sau đó liền dẫn quý già tới một chỗ núi rừng hoang dã.

Ở đây còn có mấy chỗ nhấp nhô, nhưng đã bị cỏ dại che khuất, tìm không thấy vết tích ngôi mộ.

Quý già đến nơi này, quý xuống đất bắt đầu thút thít, gào khóc, bi thương không thôi.

Trần Hạo nhìn mà thở dài trong lòng.

Khi còn sống cộng với sau khi chết đã hơn 100 năm, mặc dù ở đây vẫn có người đời sau ở, nhưng ai còn nhớ rõ sự tồn tại của nó?

Đây chính là truyền thừa của tộc người, trong hai ba đời, thì còn tình thân, sau đời thứ ba, tổ tiên gì đó đều sẽ quên, con người mà, mãi mãi cũng là sinh linh luôn nhìn về phía trước.

Tìm chỗ đất bằng, Trần Hạo tay nắm kiếm quyết, tách ra một vết nứt, đặt hài cốt quý già vào bên trong, sau khi lấp xong, cũng không làm mộ phần, mà nhóm ba cây linh hương lên.

Lúc này quý già đã giải tỏa xong cảm xúc, đi tới bên cạnh Trần Hạo, mở miệng nói: “Đa tạ ân tình của đại sư, lão hủ không thể báo đáp, nếu như có đời sau, kết cỏ ngậm vành (*), báo đáp đại ân.”

(*) Kết cỏ ngậm vành: nghĩa là đền ơn trả nghĩa những người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khôa không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khôa bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khôa thoát được.

Trần Hạo không tránh đi, mà đối mặt tiếp nhận.

Sau đó, âm thanh hệ thống vang lên, một năm đạo hạnh đã được ban thưởng. Sau đó thân thể quý giả linh hóa.

Lại đưa tiền một con quý còn sót lại ở nhân gian, Trần Hạo nhìn trời, thở dài một cái.

Một đường quanh đi quanh lại, đã gặp bao nhiêu cảnh ngộ.

Cho đến hôm nay, Trần Hạo mới xem như từ mơ mơ hồ hồ trong tu hành tỉnh ngộ lại.

Cái gì gọi là một chút hi vọng sống?

Cho dù là bất cứ chuyện gì, đều không có đường chết tuyệt đối, đều sẽ có một con đường sống.

Bản thân hệ thống chính là một chút hi vọng sống.

Cái gì gọi là thiên đạo đại thế.

Trời đất vận chuyển, quá thịnh mà suy, chuyển hóa tích lũy trước đây, tạo nên trời đất mới.

Một chút hi vọng sống và thiên đạo, tương hỗ dựa vào nhau, không thể thiếu.

Hiện tại chính là thiên đạo quản dương, Trần Hạo ngự âm.

Nhìn lên bầu trời, Trần Hạo đột nhiên lại cười: “Mặc dù cảm giác giống như là lau mông cho người ta, nhưng muốn đạt được thì phải cố gắng, đây cũng là con đường của ta, ta nhận. Kể từ hôm nay, hành tẩu nhân gian, làm theo âm dương.”

Dứt lời, Trần Hạo quay người, nhanh nhẹn bước đi.

Bóng đêm tươi đẹp, ngân hà rực rỡ, gió mát hiu hiu, dần có chút lạnh.

Mèo đen chạy không được tự nhiên, trực tiếp nhảy vào lòng Trần Hạo, để hấn bé đi. Đây là phúc lợi của chủ mèo.

Gà trống cũng đã rất lâu không được Trần Hạo bế, cảm giác có chút hoài niệm, cũng muốn để Trần Hạo bế một đoạn đường.

Nhưng gà trống nói chuyện, trong đầu Trần Hạo liền nghĩ đến một hình tượng.

Gà trống biến thành đại hán, dùng vóc người khôi ngô làm tư thế của một bé gái, dùng nắm đấm lớn đấm vào ngực mình, nhả nhó nói, người ta đấm nhẹ nhẹ nè.... Mẹ nó, chịu không nổi!

Trần Hạo từ chối lập tức, đồng thời thông báo, về sau không cho phép nó bò lên giường của mình.

Gà trống chột cảm thấy tủi thân.

Không phải ta chỉ cầu được bế một cái thôi sao? Sao ngay cả giường cũng không cho lên? Đã nói là người một nhà mà? Đến giường ngủ cũng chia là sao.

Rời khỏi núi rừng hoang dã, lúc gần 10 giờ tối, Trần Hạo dẫn theo hai con vật, đi tới một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ đèn đuốc sáng trưng, cho dù là rất muộn, vẫn cực kỳ náo nhiệt, chiêng trống vang trời.

Trần Hạo tới gần, hỏi thăm một đám người đầy bùn vẫn chưa kịp thay quần áo, lúc này mới biết được, trấn nhỏ này là đang ăn mừng.

Hóa ra cách trấn nhỏ vài dặm đi về phía đông là một hồ chứa nước lớn, đó là nơi cung cấp nước cho dân trong trấn.

Vài ngày trước, bên trong hồ chứa nước, đột nhiên xuất hiện thủy quái khổng lồ.

Nếu như là trước đó, nghe thấy thủy quái, mọi người sẽ còn sợ hãi, cầu cứu phía chính phủ.

Nhưng hiện tại, sẽ không.

Bởi vì, thủy quái nổi giận rồi.

Đầu năm nay, tư duy của mọi người đã sớm thay đổi nhiều rồi, đến bây giờ, cho dù là ông lão bà lão cũng đều biết, muốn phát tài, phải bắt được kỳ ngộ.

Như muốn đầu tư cổ phiếu, thị trường chứng khoán tăng giá bao nhiêu năm một lần, lần đó tới, bắt được thì có thể phát tài.

Thủy quái, chính là thị trường chứng khoán tăng giá.

Bởi vì thịt thủy quái thật sự rất trâu bò, máu thịt có thể chống lại các loại bệnh hiện tại chưa thể chữa, mà hiệu quả thấy rất nhanh, dù không có bệnh, ăn vào cũng có thể cường thân, thậm chí rất nhiều phương diện đều có hiệu quả đặc biệt, Thị trường thì mỗi ngày mỗi giá, thủy quái thì ngày càng ít, có một số người có tiền cũng không mua được.

Nhưng dù thủy quái hung ác, cũng ngăn không được dục vọng con người.

Hơn một tỉ người liên hợp lại, trải rộng các nơi xuất hiện thủy quái ở Trung Hoa, trong thời gian thật ngắn, bị vớt không còn, sau đó các loại giao dịch.

Cho tới bây giờ, chỗ nào có thủy quái, cũng đủ để khiến người ta ước ao ghen tị, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều công ty tìm quái nhân và săn quái, chuyên môn tìm kiếm những hồ nước ở những nơi hoang vu, chỉ cần xác định có thủy quái thật, thì có thể đổi lấy một số tiền lớn.

Cho nên hồ chứa nước bên cạnh trấn nhỏ xuất hiện thủy quái, người trong trấn nhỏ liền điên rồi, không nói hai lời, toàn trấn mấy vạn người cùng ra trận, khi đầu cá nhô ra khỏi mặt nước, còn chưa kịp hô hấp nhiều thêm mấy ngụm khí, đã bị giết chết rồi.

Lúc Trần Hạo đến, đúng lúc người dân trong trấn nhỏ chờ cá tới đây, đang cắt ra, hiện trường có các thương nhân đến giao dịch.

Lúc mọi người nói chuyện còn hơi thờ dãi.

Bởi vì bắt cá lớn, chỉ là thủy quái cấp thấp nhất, nếu như là thủy quái cấp ba, vậy sẽ kiếm lời lớn hơn.

Trần Hạo nghe thấy im lặng.

Cách phân cấp này hiện tại được lưu hành.

Cũng không biết do chính phủ dẫn dắt, hay hiện tại nào con người quá lớn, tư duy rộng, dân chúng tự phát truyền ra. sau khi các dị tượng xuất hiện, đẳng cấp tương đối cũng theo đó mà đến, dần dà, thế mà đạt được công nhận của tất cả mọi người.

Giống như thủy quái dưới đất này, cá lớn chính là thủy quái cấp một, còn những thứ như bạch tuộc thì là thủy quái cấp hai, còn một loại đầy răng nanh đặc biệt khó đối phó là thủy quái cấp ba.

Đẳng cấp càng cao, hiệu quả khi ăn càng tốt, giá trị nghiên cứu càng cao.

Nhưng tương ứng, thủy quái cấp ba, không phải vũ khí bình thường có thể đối phó, nếu gặp thật, người một trấn nhỏ này cũng không đủ lấp, người ở đây, lòng tham cũng đủ lớn.

Chương 780: Cắm trại bên hồ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Hiểu rõ tường tình, Trần Hạo cũng qua đó tham gia náo nhiệt, sau đó mua một kí rưỡi thịt cá lớn.

Khoan hãy nói, cá lớn này không hồ là thứ khiến loài người điên cuồng, bởi vì tác dụng đặc biệt, hiện tại mua bán không phải theo cân, mà bán theo lượng, một lượng ba nghìn không nói nhiều, Trần Hạo mua một kí rưỡi, tốn 90 ngàn đồng bạc!

Một đầu cá lớn, tối thiểu cũng hơn một trăm tấn, đến cả những bộ phận không dùng để ăn, cũng có thể bán mấy tỉ, những người dân trấn nhỏ đến tham gia đều được chia đều, mỗi người cũng có thể được mấy mươi mấy ngàn!

Mẹ nó, một lần mua bán, giá trị bản thân của toàn bộ trấn nhỏ đều tăng lên rất nhiều, cũng khó trách nghe thấy thủy quái, mọi người chỉ có hưng phấn, không có sợ hãi.

Mua thịt cá lớn, Trần Hạo không có ý định dừng chân ở trấn nhỏ, bởi vì trấn nhỏ bình thường, cũng không có âm hồn ác quỷ gì, không cần hẳn chú ý.

Nhưng lúc Trần Hạo chuẩn bị rời đi, đột nhiên bước chân dừng lại, ánh mắt nhìn về phía một người.

Đó là một người phụ nữ, khí chất như lan, dáng người thon thả, nhìn mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, lại bảo dưỡng vô cùng tốt, lộ ra mị lực của sự thành thực.

Trần Hạo nhìn không phải là sắc đẹp và khí chất của người phụ nữ này, mà là nhìn âm khí quán thân trên người phụ nữ này, tướng mệnh âm đạm. Đây cũng không phải là ngẫu nhiên gặp tà, mà là tiếp xúc lâu ngày với tà vật, mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.

Người phụ nữ này là người bình thường, loại bỏ khả năng nuôi quỷ, thì chính là bị âm khí dây dưa.

Bị Trần Hạo chú ý, người phụ nữ kia dường như cảm nhận được, quay người nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười gật đầu, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không cho phản ứng.

Trần Hạo sững sờ, nhìn không được cười lên, sau đó quay người rời đi.

Có thể nhìn ra người phụ nữ này xuất thân không bình thường, mà bên cạnh cô ta không ít người nghe theo sự điều khiển của cô ta, hiển nhiên là người dẫn nhóm người tới mua thịt cá lớn, địa vị của bản thân không thấp.

Dạng người này, mình tùy tiện qua bắt chuyện, nói cô ta trúng tà, chắc chắn sẽ không tin, còn bị xem là kẻ lừa đảo.

Ta nắm giữ hệ thống, tạo ra một đường sống, muốn một chút hi vọng sống, cũng phải có duyên mới được.

Rời khỏi trấn nhỏ, một đường tiến về phía trước, rất nhanh liền tới hồ chứa nước to lớn bên cạnh.

Hồ chứa nước này chính là hồ đã bắt cá lớn.

Lúc này, cá lớn bị bắt, bên trong hồ chứa nước ngoài những loài cá bơi qua bơi lại thì không có thủy quái khác.

Tìm tới một chỗ đất bằng, Trần Hạo nhìn xung quanh, liền xác định cắm trại ở đây.

Tìm chút vật liệu từ gỗ, phát tay ngưng tụ cầu lửa, Trần Hạo lại lấy ra các loại gia vị, sau đó chuẩn bị lấy thịt cá lớn làm cá nướng.

Mèo đen chạy vòng quanh chơi vài tiếng, trong lúc nhất thời, cũng xem như có được thanh tĩnh nhàn nhã hiếm hoi.

Thịt cá lớn rất nhanh liền trở nên khô vàng, tỏa ra mùi thơm.

Người thấy mùi thơm hấp dẫn, hai động vật nhỏ cũng không chạy nữa, toàn bộ vây tới, trơ mắt nhìn.

Trần Hạo cười, chia mấy phần thịt cá đã nướng chín chia ra, mỗi con một phần.

Nhìn thấy tụi nó vui sướng, Trần Hạo nhìn về phía rùa lửa.

Nói ra, đây cũng không tính là thú cưng của hắn, chỉ là nhân duyên trùng hợp, gom lại cùng một chỗ, vốn là dự định mượn đề tài, đi vòng quanh Đông Hải, tránh khỏi những phiền phức, không ngờ mơ mơ hồ hồ, xảy ra rất nhiều chuyện, mấy đứa nó cũng đi theo bên mình.

Bây giờ, Trần Hạo đã hiểu ra con đường của mình, cũng hiểu ra rất nhiều chuyện khác.

Trong thời kì mấu chốt khi pháp thuật đi xuống này, bất kỳ linh vật nào xuất thế, cũng không đơn thuần chỉ là xuất thế, tất cả đều có nguyên nhân.

Cho nên Trần Hạo không có ý định giam cầm mấy đứa nó, chỉ cần có lựa chọn, tất nhiên thành toàn.

Nhìn rùa lửa gặp đến vui vẻ, Trần Hạo mở miệng nói: “Rùa lửa nhỏ à, một chuyến đi Đông Hải, ta cũng đã có được đáp án khá hài lòng, hạt châu này, nên cho người.

Rùa lửa đang gặm cá, lập tức dừng động tác lại, duỗi đầu nhìn về phía Trần Hạo, miệng ngậm ngừng.

Gà trống nói: “Hạo ca, nó nói, người không phải nói xạo với nó chứ?”

Trần Hạo cười, cũng không nói nhảm, trực tiếp ném hạt châu trong tay cho rùa lửa.

Rùa lửa vui mừng, trực tiếp nhảy vọt lên, cắn hạt châu.

Cũng rất thần kỳ, hạt châu kia so ra lớn hơn rùa lửa khá nhiều, nhưng lại bị nó cắn một cái rồi nuốt xuống.

Hạt châu vào bụng, rùa lửa kích động không thôi, thậm chí còn nhảy dựng lên lăn lộn với mè.

Sau đó rùa lửa nhìn về phía Trần Hạo.

Gà trống tiếp tục phiên dịch: “Hạo ca, nó đang nói cảm ơn, còn có mấy câu nói nhảm như báo ân các thứ.”

Rùa lửa lập tức bất mãn nhìn chằm chằm gà trống.

Con gà chết tiệt này, ta đây là nghiêm túc bày tỏ thái độ và nói cảm ơn, sao từ trong miệng người đi ra, cứ như mấy thứ râu ria vậy.

Trần Hạo cười nói: “Báo ân cái gì, không cần, cái này vốn chính là người khác đưa cho ngươi, ta chỉ giữ hộ, duyên phận giữa chúng ta cũng coi như đã hết.”

Rùa lửa sững sốt, chột nó cúi đầu xuống, dường như đang làm gì đó, sau một lúc lâu, rùa lửa ngẩng đầu lên, nghiêm túc đập đầu ba cái với Trần Hạo, sau đó quay người nhảy vào trong nước.

Trần Hạo cảm nhận được rùa lửa nhảy vào nước rồi biến mất ở một chỗ sâu bên trong, nở nụ cười, tiếp tục nướng cá. Mấy động vật nhỏ nhìn rùa lửa rời đi cũng không có thể hiện ra cái gì.

Ban đêm yên tĩnh, bầu trời đầy sao.

Con người cùng tự nhiên, hài lòng nhàn nhã.

Rất nhanh, một kí rươi cá nướng, mèo đen ăn đến nghện, gà trống nhìn chăm chăm, cũng muốn ăn. Nhe răng trợn mắt muốn cướp để ăn.

Tình cảm thuộc về tình cảm, cá nướng thuộc về cá nướng, ăn xong vẫn là bạn tốt.

Trần Hạo vừa nướng và đầy phần khởi nói: ” Đến đi, đánh một trận, người nào thắng thì thuộc về người đó, ta làm trọng tài cho các người, cam đoan sẽ không gian lận.”

Mèo đen khinh bỉ liếc qua Trần Hạo.

Gà trống đang muốn nói cái gì, đột nhiên sừng sột, đầu gà ngoặt về một bên nói: “Giờ này sao còn có người tới đây?”

Ý niệm Trần Hạo cũng cảm nhận, chột cười nói: “Chỉ là nghe nói tìm quái nhân, không ngờ hôm nay lại gặp. Được rồi, đều thành thật một chút, ngồi xuống đàng hoàng, đóng vai thú cưng đi.”

Rất nhanh, một đám người liền xuất hiện từ phía xa.

Đám người này có năm người, đều là những người đàn ông cường tráng khôi ngô, trên người đeo các trang bị, nhìn thấy Trần Hạo dựng lều nướng cá, liền tới gần.

“Gào to, còn tưởng rằng là đồng hành, không ngờ lại là một tên yêu thích cắm trại dã ngoại! Thằng nhóc, cắm trại ở đây, không sợ thủy quái xuất hiện kéo người đi sao!” Một tên nhìn lều vải của Trần Hạo trêu tức nói.

Trần Hạo liếc qua mấy người, cười nói: “Thủy quái ở đây không phải bị bắt rồi sao, nào có nhiều thủy quái như vậy.”

“Cũng chưa chắc, nếu không sao chúng ta lại tới đây chứ.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ nơi này còn có con thứ hai?”

“Có hay không, thử một lần liền biết, thằng nhóc người thích cắm trại dã ngoại, chắc chắn thích sự hồi hộp, nếu như phát hiện thủy quái, sẽ rất kích thích.” Một tên nhếch miệng cười một tiếng, ý vị sâu xa nói.

Sau đó họ liền dỡ trang bị xuống, làm đủ thứ thao tác.

Trần Hạo ném cá nướng cho mèo đen và gà trống, để hai đứa nó tranh nhau, hẳn thì hiếu kì quan sát.

Rất nhanh, mấy người đã điều chỉnh trang bị xong, sau đó mở máy tính xách tay ra, bắt đầu thao tác.

Giao diện máy tính xách tay là mô hình hồ nước, một tia sáng xoay quanh, giống như radar đang tìm kiếm vậy.

Bên này bận rộn, một người đàn ông tới gần Trần Hạo, nhíu mày, cười nói: “Người anh em, vẫn còn độc thân nhỉ.”

Trần Hạo: “...”

“P/s: Từ ngày 01/09 team mình sẽ có các event ưu đãi quy đổi Kim phiếu

- Đẩy 30 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 1500 TLT và mã giảm giá 25%

- Đẩy 100 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 5500 TLT và mã giảm giá 30%”

Chương 781: Người tới kiếp số.

“Tại sao người biết ta độc thân?” Trần Hạo cười híp mắt hỏi.

Người đàn ông cười nói: “Bình thường người thích hoạt động ngoài trời, 99% đều là độc thân, nếu như ở ngoài trời, mà còn mang theo thú cưng, chắc chắn là độc thân, chỉ có đàn ông độc thân, mới có thời gian và năng lượng để nuôi thú cưng.”

Trần Hạo nhướn mày, ý vị thâm trường(1) hỏi: “Cái này thì sao?”

(1) Ý vị thâm trường: Ý vị, sâu xa

Người đàn ông nói: “Đừng hiểu lầm ta, ta cũng không ra ngoài, ta chỉ giới thiệu một sản phẩm cho người, huynh đệ người nhìn đi, XX thần khí tự động băng băng thể hệ mới, nhẹ nhàng linh hoạt tiện lợi, mang theo bên người được, còn không cần dầu bôi trơn, chỉ cần người mang theo hai pin số năm, cho dù người không có bạn gái, cũng có thể tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc.”

Nhìn người đàn ông đột nhiên lấy ra một cái hộp được đóng gói tinh xảo, Trần Hạo lập tức sững sốt, một mặt chết lặng.

Mẹ nó ta đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, chỉ không nghĩ tới cái này.

Ở nơi dã ngoại hoang vu, đêm hôm khuya khoắt, mẹ nó vậy mà người lại đề cử loại này cho ta... Ừ, nói đến, có vẻ cũng rất hợp lý.

Đàn ông độc thân, ban đêm khó ngủ, có thần khí bên cạnh... Đm, ta nghĩ gì thế.

“Khụ khụ, cái này, ta không cần.” Trần Hạo tránh mắt đi, dứt khoát từ chối.

Người đàn ông cười nói: “Huynh đệ đừng ngại, tất cả mọi người là đàn ông, ta hiểu được, người đừng nhìn ta cùng đi tìm quái, thực tế nghề chính của ta là nhân viên marketing chuyên nghiệp của nhà máy XX, ta thấy nghề tìm quái này, đều thích chui vào rừng núi, mà 99% đi tìm quái đều là nam giới, người nghĩ a, một đám đàn ông trưởng thành, huyết khí phương cương, mười ngày nửa tháng cũng không dễ dàng nhìn thấy phụ nữ, cái này lúc hứng lên, thì xử lý làm sao? Cũng không thể ** được, cho nên ta mạo hiểm gia nhập đội ngũ này, là vì quảng cáo bán sản phẩm này, lặng lẽ nói cho ta, đội chúng ta, mỗi người đều mua cái Thần khí này.”

Trần Hạo đen mặt: “Ta nói không cần, ừ, ở đây có khả năng xuất hiện quái vật nước, ta nhát gan, không dám trêu chọc, đi trước.”

Nói xong, Trần Hạo đứng dậy chuẩn bị thu dọn.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô: “Đm, có động tĩnh, thật sự có quái vật nước này, tốt quá rồi, phát tài rồi.”

Nghe thấy âm thanh, Trần Hạo sửng sờ, kinh ngạc nhìn lại.

Mà người đàn ông quảng cáo sản phẩm hoàn toàn quên bán sản phẩm, ngạc nhiên nhảy về, hô lên: “Thật sao? Lão đại.”

“Ha ha, Nhị Ma Tử, người không muốn bán thần khí rò điện của người à?”

“Tê liệt, tìm thấy quái vật nước rồi, mẹ nó còn ai đi quảng cáo thần khí.”

Trần Hạo không nhìn mấy người đang vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía đập chứa nước.

Đập chứa nước này cực lớn, không nhìn thấy bờ bên kia được, mà độ sâu của đập chứa nước, sức mạnh suy nghĩ của Trần Hạo không có cách nào xâm nhập quá nhiều, trước đó không cảm giác được, coi như là không có, không nghĩ đến vậy mà đám người này thực sự phát hiện ra quái vật nước thứ hai?

Giờ phút này Trần Hạo một bên nhìn lên điểm phát hiện trên trên máy tính xách tay, vừa đối chiếu với hướng đó, phát hiện điểm này di chuyển mấy dặm ở bên ngoài, vượt quá phạm vi cảm giác của Trần Hạo.

Chỉ là Trần Hạo phát hiện, điểm này mơ hồ nằm trong đập chứa nước, dường như tốc độ di chuyển không chậm a.

Lúc này, vài người phát hiện ra điểm đỏ quan sát, người đàn ông vạm vỡ đầu trọc một bên lấy điện thoại ra, sau khi bấm gọi và chờ kết nối, người đàn ông vạm vỡ cười nói: “Lưu tổng, tin tức tốt đây... Không sai, người đoán đúng rồi, chúng ta phát hiện ra quái vật nước, thật, tuyệt đối là thật, căn cứ theo phát hiện mới nhất của máy mô phỏng, sợ là cấp độ của quái vật nước này không thấp đâu, cho dù không phải cấp ba, cũng tuyệt đối sẽ đạt đến cấp hai, giá trị giá trị hơn cả chục tỷ!”

“Địa điểm? Lưu tổng, mặc dù tất cả trang bị của nhóm huynh đệ ta là người cung cấp, nhưng mà chúng ta đã ký hợp đồng, nếu phát hiện ra chúng, thì phải tuân theo hợp đồng a. Được rồi, phát hiện ra lập tức thưởng mỗi người một trăm vạn đến số, chờ sau khi bắt xong, còn có chia 10% hoa hồng.”

“Sảng khoái, có câu này của Lưu tổng, thì ta yên tâm rồi, chờ phần thưởng đến số, ta sẽ gửi địa điểm cho người.” Đầu trọc nói xong, gã trực tiếp cúp điện thoại.

Những người khác lập tức hoan hô.

Không nói đến một trăm vạn lập tức đến số, phần thưởng quái vật nước này mới là phần thưởng lớn a.

Cách đó không xa, Trần Hạo nhìn mấy người đang vui cười, mặt không biểu cảm.

Ngay sau cuộc điện thoại vừa nãy, tướng mệnh bình thường ban đầu của mấy người này, đã xảy ra thay đổi cực lớn.

Khí đen xuất hiện, máu đến cơ thể, đây là kiếp chết đến.

Bất quá Trần Hạo không có ý định chủ động nhắc nhở.

Mặc dù mỗi người có một điểm xuất phát không giống nhau, nhưng mà sau khi sinh ra, con đường là do tự mình lựa chọn, không bao giờ có cái gì là ông trời chú định, nếu không mỗi người đều muốn ông trời sắp xếp, thì cần gì phải có loại dấu hiệu đại loạn như này? Người tu hành làm sao có thể siêu thoát?

Thiên đạo vô tình, cũng vô ý, sinh linh có mệnh, đường tự do.

Ta là một chút hi vọng sống, không phải là một thánh mẫu.

Không làm phiền mấy người này, Trần Hạo tiếp tục thu dọn, đột nhiên, Trần Hạo dừng động tác lại, xoay người sang chỗ khác.

Lúc này, mấy người ban đầu đang reo hò, đã nhích tới gần, từng ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo đảo mắt một vòng, cười hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

Đầu trọc nói: “Huynh đệ, ngươi muốn đi sao?”

Trần Hạo nói: “Đúng a, nơi này có quái vật nước, không an toàn, nhất định ta phải đi.”

“Không được đâu, quái vật nước này là bảo bối, người rời đi rồi nói cho người khác biết thì làm sao bây giờ? Vậy huynh đệ chúng ta coi như lấy giỏ trúc mà mức nước công dã tràng(2).” Một người nam tử cười tủm tỉm mở miệng.

(2) Lấy giỏ trúc mà mức nước công dã tràng: giỏ trúc không kín, mức nước bao nhiêu cũng bị chảy ra, ý nói công dã tràng.

Trần Hạo nói: “Vậy ý của các người là gì?”

Đầu trục nói: “Đều là đàn ông, chúng ta không đùa với người, có hai lựa chọn, một là ở lại, chờ chúng ta bắt được quái vật nước, rồi muốn đi đâu thì đi, hai là, nếu không hợp tác, vậy cũng chỉ có thể tiễn người lên đường.”

Gã vừa mới nói xong, có mấy người đã lách qua, bao vây Trần Hạo.

Trần Hạo thở dài nói: “Cần gì phải làm như vậy chứ, chỉ là quái vật nước thôi, ta cũng không để trong mắt, càng không có hứng thú đi nói khắp nơi.”

“Ha ha, không có hứng thú? Giá trị cả chục tỷ, chỉ cần bắt được, đó chính là thuận lợi nhuận a, nhiều tiền như thế, người nói với ta là người không có hứng thú? Huynh đệ, làm người phải thành thật nha.” Một người đàn ông khác châm biếm.

Trần Hạo đang định nói, đột nhiên vẻ mặt khẽ giật mình, đôi mắt nhìn về phía đập chứa nước.

Trong cảm giác, cuối cùng hơi thở của quái vật nước cũng xuất hiện.

Đây không phải là cá lớn, nhưng lại có hình thể to lớn, nó có rất nhiều xúc tu, đang nhanh chóng tiếp cận bọn hắn.

Đột nhiên Trần Hạo cười: “Ta còn tưởng rằng kiếp số của các người là đến từ phía sau đen ăn đen, không nghĩ tới kiếp chết lại ở nơi này, mang theo một chút hi vọng sống, đừng nói

ta là không cho các người cơ hội, bây giờ tranh thủ thời gian chạy về hướng bắc, vậy thì còn có thể sống.”

“Ta đi, thằng nhóc này rất hung hăng a, làm sao? Người vẫn muốn luyện tập với chúng ta một chút?” Người đàn ông nghĩ Trần Hạo không phục, lập tức cười gằn bước tới gần, đồng thời nâng hai tay lên, bóp khớp nối kêu ba ba vang lên.

Trần Hạo yên lặng lắc đầu: “Cơ hội cho các người, trân trọng hay không trân trọng là ở các người.”

Nói xong, Trần Hạo vung tay lên, ánh sáng đột nhiên xuất hiện, chờ ánh sáng mờ dần, người và động vật, đều biến mất không thấy.

Người đàn ông cuồn bị đánh Trần Hạo nháy mắt sững sờ.

Mấy người khác cũng nhìn bốn phía, bốn phía im lặng, không có bóng người.

Người đàn ông đề cử thần khí cho Trần Hạo không nhận được nuốt một ngụm nước miếng, mặt lộ ra vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy nói: “Thằng nhóc kia, sẽ không là quý đi!”

“Đừng nói nhảm, quý cái quái gì, người có thấy bao giờ một con quý cắm trại ở ngoài trời, còn sưởi ấm chưa?” Đầu trọc tức giận quát lớn, sau đó gã đang định nói gì đó, bỗng nhiên bên trong đập chứa nước soạt một tiếng, bọt nước dập dờn.

Nghe thấy động tĩnh, mấy người này nhìn về phía đập chứa nước, sau đó trợn mắt hốc mồm nhìn một vật thể hình tròn khổng lồ từ từ chồi lên từ mặt nước, bên trên vật thể hình tròn khổng lồ này, hàng chục xúc tu bay khắp bầu trời.

Chương 782: Mạng cứng.

Cách đó vài chục mét, Trần Hạo đứng một chỗ trong rừng, nhìn nhìn bóng dáng khổng lồ nổi lên khỏi mặt nước.

Tướng mạo của thứ này thật đúng là kỳ hoa, toàn bộ cơ thể giống như một quả bóng rổ khổng lồ, trên bề mặt của cơ thể, đều là những xúc tu dài hàng chục mét.

Lấy thị lực của Trần Hạo, thấy rõ ràng, trên xúc tu kia, là từng cây gai ngược, rõ ràng tàn bạo mười phần.

Khi nhìn thấy quái vật, mấy người đều bị dọa sợ, người đàn ông quảng cáo thần khí xoay người chạy, theo lời Trần Hạo nói, chạy hướng bắc, tốc độ kia, đuổi sát quán quân chạy nhanh.

Nhưng mà hắn ta chỉ chạy ra được hơn mười mét, một đầu xúc tu từ trên trời rơi xuống, bộp một tiếng, trực tiếp đánh trúng hắn ta, chỉ lần này thôi, con hàng này đã ngã trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Tiếng kêu truyền đến, mấy người còn lại mới phản ứng được, vội vàng chạy tán loạn, để tìm lối thoát.

Đáng tiếc là, họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, họ chạy trốn, cũng chỉ là đấu tranh tạm thời mà thôi.

Quái vật xúc tu không ngừng bay thấp xuống, mấy hơi thở công phu, ở trong người bình thường được coi là cao và hùng mạnh, thậm chí còn là bậc thầy đã được huấn luyện, cứ như vậy họ dễ dàng bị giết chết.

Thấy cảnh này, mặt Trần Hạo không hề có cảm xúc, ánh mắt cũng không có chút gợn sóng nào.

Chết sống có số, bất kỳ hành vi, đều là có được và nỗ lực, đây là lựa chọn của bọn họ.

Trần Hạo hiểu được đạo của mình, đối với hành vi của sinh linh, có thể quản, nhưng không thể tùy tiện quản.

Hắn ra tay, tương đương với cho người ta một chút hi vọng sống, nếu tất cả mọi người đều dễ dàng đạt được một chút hi vọng sống này, thì thế giới này sẽ thay đổi.

Sau khi giết mấy người xong, quái vật không có ăn thịt người, mà nó sử dụng các xúc tu để liên tục gảy thi thể, qua một lúc lâu, quái vật bò ra xa cực nhanh.

Nhìn hướng đi của nó, chính là cái trấn nhỏ đi săn cá không lồ kia.

Về mặt hấn khẽ nhúc nhích, Trần Hạo tỉ mỉ quan sát quái vật, dường như nhìn ra cái gì đó, hắn lấy điện thoại ra, chụp hình quái vật, sau đó gửi cho Đái Vân.

“Đái Vân đạo hữu, thứ này có liên quan đến thứ bộ môn muốn sao?”

Nhưng qua mấy hơi thở, Đái Vân gọi điện thoại tới, kích động hỏi: “Muốn a, đây chính là đồ tốt đó, Trần đạo hữu, người bắt được không?”

Trần Hạo cười nói: “Không, vừa nãy, dường như nó đang đi về hướng một trấn nhỏ, ngoài ra, giống như nó đang gieo hạt vậy.”

“Cái gì! Trần đạo hữu, người...” Đái Vân kinh hãi. Còn chưa nói xong, Trần Hạo đã ngắt lời: “Nó là một kiếp nạn, ta không tiện ra tay, điện thoại có thể định vị được, làm thế nào, thì tự mình xem mà làm đi.”

Nói xong, Trần Hạo cúp điện thoại, bước tới mấy cái thi thể.

Thi thể vô cùng thê thảm, máu thịt be bét.

Mà ở trong mắt Trần Hạo, nhìn thấy trong mỗi một cái thi thể, đều có một quả trứng lớn bằng nắm đấm.

Đây chính là thứ mà quái vật kia nhét vào trong thi thể, dường như muốn dùng thi thể để ấp quái vật nhỏ.

Trần Hạo nhìn quả trứng, trên mặt hiện lên nét bối rối.

Vừa rồi, hắn thấy khí kiếp trên người quái vật kia, nói cách khác, cái con này là ứng kiếp mà ra, đến nhân gian để tạo ra tai họa.

Nhìn trứng của nó nở, rõ ràng quả trứng nở này chính là nguồn gốc của tai họa.

Trần Hạo không dám ra tay phá hủy nó, bởi vì trời muốn giáng kiếp nạn xuống, vậy thì nhất định sẽ thành công, không cho người nào phá hỏng, nếu không một khi hắn phá hỏng, lần xuất hiện tiếp theo, sẽ chỉ là kiếp nạn đáng sợ hơn.

Cho nên Trần Hạo hiểu rõ, quái vật có thể chết, nhưng mà trước khi nó chết, những quả trứng nở kia cũng phải thả ra nhân gian, đây chính là quy tắc của kiếp số.

Đang suy nghĩ về nó, đột nhiên một tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên.

Trần Hạo nhìn lại, về mặt kinh ngạc, cái người quảng cáo thần khí, gọi là Nhị Ma Tử, thế mà vẫn chưa chết.

Bị xúc tu của quái vật quật, hắn ta cũng máu thịt be bét, nhưng dường như tránh được điểm quan trọng, cho nên nhìn hắn ta rất thảm, thật ra không đến nỗi mất mạng, chỉ là ngất đi mà thôi.

Quan sát tỉ mỉ con hàng này, Trần Hạo phát hiện, mệnh cung của hắn ta ó vàng, tam tài ẩn lông mày, có chín giai đoạn biến đổi. Nói theo tục ngữ là, con hàng này mạng cứng, gặp dữ

hóa lành, gặp nạn thành tường. Chỉ sợ là lời nguyện nhỏ bất tử bình thường!

Lúc trước hẳn không chú ý, hiện tại mới nhìn thấy, đây xem như là chủ động sờ một chút hi vọng sống sao?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó kiểm tra vết thương của Nhị Ma Tử, lấy ra đan dược vị tam đạo trường, thuốc bột thoa lên vết thương bên ngoài, uống đan dược, sau đó Trần Hạo lại bóp pháp quyết, lấy thuật sinh cơ tái tạo lại da thịt cho hắn ta.

Qua mấy tầng hiệu quả, một lát sau vết thương bên ngoài của Nhị Ma Tử đã kết vảy, người cũng từ rên rỉ biến thành hừ hừ thoải mái.

Thấy thế, Trần Hạo trực tiếp mang theo mấy vật nhỏ tránh đi.

Lại chờ một lúc sau, Nhị Ma Tử mới tỉnh lại, đầu tiên là mờ mịt, sau đó hắn ta giật mình nhảy dựng lên một cái, hét lớn: “Đm, quái vật, có quái vật!”

Nhưng mà sau khi kêu vài tiếng, cũng không có cái gì xuất hiện, hắn ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi lại sờ vào người mình, mặt đầy nghi ngờ..

Nhớ kỹ là mình, đã bị quái vật đánh chết rồi, tại sao lại sống lại? Mà trên cơ thể lại không có vết thương nào cả? Kỳ lạ.

Không nghĩ ra, Nhị Ma Tử cũng không nghĩ tiếp nữa, hắn ta tìm kiếm những người bạn đồng hành trước đó, sau đó hắn ta thấy mấy cái thi thể máu thịt be bét.

Sau khi thấy cái này, Nhị Ma Tử bị dọa sợ đến ngã trên mặt đất, lăn lộn chạy đi, vừa chạy vừa hét.

Sắc mặt Trần Hạo không đổi, im lặng nhìn.

Quả nhiên, lại một lát sau, Nhị Ma Tử quay lại, tìm đồ vật trên mấy cái thi thể.

Rất nhanh, hắn liền mò tới quả trứng trong thi thể, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chờ sờ soạng mấy cái thi thể một lần, lấy ra bốn quả trứng, sắc mặt Nhị Ma Tử nghiêm túc trầm ngâm, một lát sau, hắn ta trịnh trọng cất bốn quả trứng vào, đồng thời ném thi thể vào trong một cái hồ, hắn ta dùng xẻng công binh mà mình mang theo lấp lại, sau khi làm xong tất cả, hắn ta mới rời đi.

Lần này, Trần Hạo mang theo mấy vật nhỏ đi theo sau.

Đi tới trước một chiếc xe Kim Bôi, Nhị Ma Tử cất kỹ quả trứng, lên xe rời khỏi.

Ở ghế sau xe, Trần Hạo ngồi ngay ngắn, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mèo đen, trong mắt lộ ra vẻ thú vị dày đặc.

Người mạng cứng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Gặp dữ hóa lành xem như là kiến thức, người bạn đồng hành chết hết, mình lại không chết.

Về phần gặp nạn xuất hiện tường, Trần Hạo cũng đoán được manh mối, cái xuất hiện tường này, sợ là phải rơi vào trên bốn quả trứng này.

Xe Kim Bôi chạy hơn sáu giờ, thời điểm trời tờ mờ sáng, mới đến một ngôi làng ở ngoại ô thành phố.

Dừng lại trước một sân, Nhị Ma Tử xuống xe, cẩn thận đặt bốn quả trứng vào một căn phòng trong nhà, rồi mới lái xe đi.

Lần này, Trần Hạo không đi theo hắn ta nữa, nhìn Nhị Ma Tử lái xe đi, lúc này hắn mới bước vào trong sân, đánh giá xung quanh.

Trong cảm giác, trong phòng có một người phụ nữ đang nằm trên giường, hơi thở trông rất yếu ớt, hiện tại đang ngủ

say.

Mà trong sân hương vị của thuốc Đông y cũng nồng nặc mười phần.

Đây là tình huống bên ngoài.

Ở trong mắt Âm Dương của Trần Hạo, có vẻ như khoảng sân này không hện mà trùng hợp với kỳ pháp phong thủy, phòng dưới mặt đất, cũng chôn cái dụng cụ phong thủy gì đó, nhìn gió vòng khí quán, chur sát tránh lui, cách bố trí trận phong thủy cũng cực kì xa xưa.

Ngoài ra Trần Hạo còn phát hiện một nơi xuất hiện điều kỳ lạ.

Trong tủ của phòng chính ở giữa đại sảnh, có bày mấy cái linh vị.

Trần Hạo cảm giác được, trên đó viết danh tự của ông, bà, còn có cha.

Nhưng mà Trần Hạo thấy khuôn mặt của Nhị Ma Tử, nhưng không khắc là người thân, hẳn là nên ở cùng đường ba đời mới đúng!

Cái nhà này, có hơi lạ!

Chương 783: Có nhiệm vụ sáo lộ (1).

(1) Sáo lộ: bày mưu, mưu

Đang suy nghĩ về vấn đề này, đột nhiên lông mày của Trần Hạo hơi động, ánh mắt nhìn vào nơi Nhị Ma Tử đặt trứng.

Giờ phút này, bốn trái trứng kia, vậy mà đang run rẩy.

Mà Trần Hạo nhìn thấy, bọn chúng thực sự đang hấp thụ khí phong thủy.

Mẹ nó cái này... Tình huống như thế nào đây?

Lấy kiến thức của Trần Hạo, lúc này cũng có cảm giác hơi mơ hồ.

Tốc độ quả trứng hấp thụ khí phong thủy từ từ tăng tốc, cuối cùng gần như là nuốt chửng, nháy mắt hấp thụ hết khí phong thủy.

Ngay lập tức, dụng cụ phong thủy dưới sân vỡ tan, gió vòng khí quán ban đầu ở ngôi nhà biến mất, không khác gì những ngôi nhà khác.

Sau đó, ở trong cảm giác của Trần Hạo, bốn trái trứng kia, có một sự thay đổi mơ hồ một cách khó hiểu.

Đang định đi qua nhìn một chút, bước chân Trần Hạo bỗng dừng lại, nhìn ra ngoài sân. Thì

Lúc này, Nhị Ma Tử bất ngờ quay lại, mang theo thứ gì đó tương tự máy ấp trứng, vội vội vàng vàng vào phòng.

Trần Hạo quan sát bốn quả trứng khi được Nhị Ma Tử bỏ vào hộp một cách cẩn thận, sau đó bốn quả trứng bị dính lấy

hơi thở của Nhị Ma Tử, mơ hồ có một mối liên hệ giữa chúng.

Thở dài một tiếng, Trần Hạo biết rằng, đây chính là phúc vận của Nhị Ma Tử đến!

Quả nhiên là người mạng cứng, nạn lớn không chết, tất có hậu phúc.

“Ồ!”

Đang xem, Trần Hạo đột nhiên nhìn về phía một phòng khác.

Người phụ nữ vốn đang ngủ say, bỗng nhiên lúc này không còn hơi thở.

Dường như mạng của nàng, chính là phụ thuộc vào sự bảo vệ của cục phong thủy, cục phong thủy bị phá hủy, nàng liền mất đi sự che chở, trở về với giấc mơ của mình.

Lại nhìn nhìn Nhị Ma Tử.

Rất quý dị, trong tướng mệnh của hắn, vẫn là ba đời cùng ở, không thiếu cái nào.

Hắn nhìn người phụ nữ đã chết, rồi lại nhìn Nhị Ma Tử. Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Sau đó Trần Hạo cười cười, không để ý nữa, mang theo mấy vật nhỏ rời khỏi đó.

Theo con đường, đi về thành phố.

Lúc hơn tám giờ, Trần Hạo vào thành phố.

Đây là một thành phố lớn, các tòa nhà cao tầng, đường phố rộng rãi, nhấp nhô trên cao, dòng xe liên tục đi qua.

Trên đường phố, mọi người tới lui vội vàng, tư thế khác nhau.

Trần Hạo đi trên đường không mục đích, hắn đi theo mọi hướng mà mắt hắn nhìn tới, tùy ý mà đi.

Rẽ vào một con phố, đèn đỏ dừng lại, có một người ăn xin tàn tật, chạy ra giữa đường bất chấp nguy hiểm, cầm chổi lông gà trong tay, quét xe hai lần, rồi đưa tay đòi tiền.

Có người cho, cũng có người không cho.

Trần Hạo đứng quan sát.

Rất nhanh, đèn xanh sáng, dòng xe lại chuyển động, người ăn xin chạy lên ven đường, chờ đợi làn tiếp theo.

Bỗng nhiên, có vẻ như hắn ta có cuộc gọi tới, hắn ta lấy một chiếc điện thoại di động Apple từ trong túi của mình ra, kết nối nó, rất nhanh trên mặt hiện nét lo lắng, hắn ta nói mau vài câu, cúp điện thoại rồi vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng người ăn xin, từ mặt của hắn ta Trần Hạo nhìn ra được, hôm nay hắn ta có họa sát thân, rủi ro về tiền.

Đang định theo sau nhìn thử, Trần Hạo sững sờ, ánh mắt hắn nhìn về một nơi khác.

Đó là một chỗ ven đường, một cô gái ăn mặc đẹp đẽ vẫy tay chào tạm biệt bạn của mình, sau đó lên một chiếc xe Honda màu đen.

Chiếc xe từ từ tới gần, Trần Hạo mặt không cảm xúc, tay lại nhẹ nhàng vung lên, nhìn như ngẫu nhiên, nhưng lại có một luồng ánh sáng đi vào xe, rơi vào trên người cô gái.

Thấy Honda lái xe từ bên cạnh, Trần Hạo dịch ra, đi hướng một con phố khác.

Đây là một con phố thương mại, hai bên đường đều là các cửa hàng sang trọng.

Trần Hạo dừng lại ở bên ngoài một cửa hàng quần áo, nhìn vào bên trong.

Trong tiệm không có khách hàng, cũng không có nhân viên phục vụ, chỉ có một chàng trai trẻ đẹp trai, ăn mặc sành điệu đang ngồi chơi điện thoại.

Mà ở trong mắt Trần Hạo, thấy một cô gái đứng cạnh chàng trai, lặng lẽ nhìn chàng trai, không nói gì, chỉ là đôi mắt hung ác, đầy oán hận.

Trần Hạo nhìn một lúc rồi bước vào

Chàng trai trẻ nhìn thấy Trần Hạo, vội vàng mỉm cười một cái, đứng dậy buông điện thoại xuống hỏi: “Ông chủ, người muốn xem quần áo gì?”

Trần Hạo không chú ý đến anh ta, mà là nhìn về phía cô gái trẻ bên cạnh, mở miệng nói: “Thế nào? Chết oan uổng đi, không cam lòng đi, có muốn báo thù hay không?”

Nữ quý lập tức nhìn về phía Trần Hạo, kinh ngạc hỏi: “Người nhìn thấy ta?”

Trần Hạo cười nói: “Tự nhiên nhìn thấy, nếu không thì làm sao giúp người được, ừm, người nói muốn báo thù à?”

Nữ quý lập tức hung ác nhìn về phía chàng trai trẻ: “Ta muốn, ta muốn băm anh ta thành trăm mảnh, bẻ gãy xương mới cam lòng.”

Leng keng: Quý Mạc Ly uổng mạng, âm hồn 7 ngày, hoàn thành ước nguyện chết, thưởng một tháng đạo hạnh.

Âm thanh của hệ thống vang lên, Trần Hạo cười cười, lấy ra một cuốn sách nhỏ đối mặt với chàng trai trẻ đang ngơ ngác nói: “Ta là cảnh sát, tới điều tra.”

Chàng trai trẻ lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Cảnh sát, ta là người bán quần áo, có cái gì mà điều tra?”

Trần Hạo nói: “Có người đã báo cáo, người có liên quan đến một vụ án giết người, ta tới hỏi vài câu, đừng căng thẳng, cứ tùy tiện nói chuyện thôi.”

Khuôn mặt của chàng trai hơi tái nhợt: “Là như vậy à, không có gì, ta sẽ phối hợp, ừm, cảnh sát, ta đi rót cho người một ly nước trước.”

Nói xong, chàng trai trẻ xoay người rời đi, đến sau cửa hàng.

Trần Hạo không ngăn cản, nhìn chàng trai đi ra phía sau, sau đó phi bước lớn từ cửa nhỏ, chạy.

Nhìn thấy hình như nữ quỷ muốn đuổi theo, Trần Hạo nói: “Không cần đuổi theo, chuyện này, chắc chắn hẳn sẽ gặp báo ứng, hữu tử vô sinh.”

Dường như nữ quỷ không cam lòng.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Mặc dù hôm nay trời nhiều mây, nhưng dù sao cũng là ban ngày, người ra ngoài, sẽ làm tổn thương linh hồn của người, thằng nhóc này tướng mệnh ngắn ngủi, kiếp chết tới người, không được bao lâu sẽ mất mạng, vừa vặn ta giúp người một chút, để hẳn ra đi sớm.”

Nữ quỷ lập tức che mặt, khóc rống lên.

Trần Hạo im lặng nhìn nó.

Sau một lúc lâu, nữ quỷ ổn định cảm xúc, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Tạ ơn đại sư đã giúp ta báo thù.”

Trần Hạo nói: “Đây là duyên phận của người, ta đi ngang qua gặp được, cho nên ra tay giúp một chút, cũng là nên tuyệt mạng của hẳn, nếu như lòng không hoảng hốt, người không sợ, ta cũng không dọa được hẳn, nhưng mà ta thấy người, với hẳn có vẻ như có mối quan hệ không bình thường, tại sao lại biến thành như thế này?”

Nữ quý cắn răng nói: “Anh ta là anh rể của ta. Thế nhưng anh ta lại là một kẻ đê tiện, trước khi kết hôn, bằng các loại trình diễn của anh ta, anh ta đã chiếm được sự tin tưởng của chị ta, nhưng mà không nghĩ tới ngay sau khi kết hôn thì lộ diện ra hết, mà khoản anh ta tiêu xài các loại trước khi kết hôn, đều là cho vay nặng lãi, đợi đến khi chị ta biết được, đã mất hơn 160 vạn. Lúc ấy chị của ta đã muốn ly hôn với anh ta. Nhưng không qua mấy ngày, chị của ta đột nhiên mất tích, ta nghi ngờ là anh ta đã làm gì với chị của ta, cho nên tới hỏi thăm, không nghĩ đến, tên cầm thú này ** ta, còn giết ta... Đúng, chị của ta vẫn còn, nàng còn sống, ngay ở trong tầng hầm của nhà tên cầm thú này, bị anh ta dùng xích xích lại, không được, chắc chắn anh ta sẽ trở về giết chị của ta, đại sư, mau đi cứu chị của ta.”

Trần Hạo gật đầu, nói: “Câu chuyện rất hay, nhưng mà người có chắc chắn rằng, bên trong câu chuyện về người anh rể cận bã này của người, người không có vai trò nào khác?”

Nữ quý sững sờ.

Trần Hạo cười như không cười nói: “Ta đã nói, đây là duyên phận của người, bất quá cái duyên phận này, không phải duyên phận giúp người báo thù, mà là duyên phận giúp người chuộc tội. Người nên cảm thấy may mắn, người có một người chị có công đức rất lớn, nếu không, người cảm thấy giữa ban ngày như này, quý có thể xuất hiện mà không có ánh nắng mặt trời sao? Được công đức của chị che chở, người lại lấy oán trả ơn, quả nhiên là để ta rửa mắt mà nhìn.”

Nữ quý: “...”

Chương 784: Lại gặp nữ quý kỳ lạ.

“Người, người nói cái gì, ta không hiểu.” Nữ quý lập tức luống cuống, giọng điệu cũng trở nên không có tí sức nào.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Nghe không hiểu thì thôi, dù sao lần này cũng không phải là để giúp người, mà là giúp chị người, đợi khi cứu được nàng, sẽ có một tương lai tốt đẹp hơn trong tương lai, mà người, ngay cả đầu thai cũng không thể, chỉ có thể hồn phi phách tán.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Nữ quý lớn tiếng nói: “Người đừng lại.”

Trần Hạo căn bản không để ý.

Nữ quý vòng lên phía trước, nhìn chăm chăm Trần Hạo, trong mắt đầy oán độc: “Dựa vào cái gì?”

Trần Hạo cười: “Người nói dựa vào cái gì?”

Nữ quý cả giận nói: “Đều được người nhận nuôi từ cô nhi viện, dựa vào cái gì cuối cùng nàng lại được nhận di sản, ta làm không tốt ở chỗ nào? Đều cố gắng như nhau, tại sao chuyện gì tốt đẹp cũng rơi vào trên người nàng, ta không phục.”

Trần Hạo nói: “Cho nên người liền hại chị người?”

“Hại? Nực cười, ta chỉ muốn có được một phần của những gì ta nên nhận được, chẳng lẽ điều này cũng sai hay sao?” Nữ quý cười lạnh.

Trần Hạo lắc đầu: “Cái quá trình gì, ta không muốn biết, ta chỉ nhìn kết quả, kết quả là, chị người công đức rất lớn, mà

ngươi chỉ có oán hận, đổ kỵ. Chính bản thân ngươi có ngẫm lại là vì sao không?”

Nữ quý giận dữ nói: “Công đức? Ha ha, không phải nàng chỉ giúp đỡ một vài người sao? Nếu nàng đưa tiền cho ta, ta cũng có thể giúp đỡ người khác, vì cái gì không đưa cho ta tiền thuộc về ta? Dùng tiền của ta làm việc tốt, công đức thì của nàng? Đây chẳng phải là một trò cười à?”

Trần Hạo không nhìn được cười: “Hỏi một chút, ngươi nói ngươi với chị ngươi đều là được nhận nuôi?”

Nữ quý nhìn chằm chằm Trần Hạo, không nói lời nào.

“Đã như vậy, người nuôi nâng các ngươi, hoàn toàn không có mối quan hệ huyết thống với ngươi, dựa vào cái gì phải đền tiền cho ngươi? Họ có thể nuôi ngươi lớn lên, đã là phúc của ngươi rồi, dựa vào cái gì mà ngươi cảm thấy, nuôi ngươi lớn lên thì nhất định phải cho ngươi di sản?”

Nữ quý: “...”

“Cho nên nói, là chính ngươi lòng tham không đủ, không thể thấy người khác tốt, ban đầu ngươi đã không có lòng tốt như chị của ngươi, còn cưỡng từ đoạt lý, hung hăng càn quấy, thậm chí là nảy sinh lòng ác ý.”

“Ta không có cưỡng từ đoạt lý, chỉ cần nàng cho ta tiền, ta cũng có thể làm được như thế, là nàng có lỗi với ta.” Nữ quý phản bác.

Trần Hạo cười lạnh: “Không có tiền thì không thể à? Ta đã đọc qua một tin tức, một ông già nhặt rác, đã dành nửa cuộc đời của mình để giúp đỡ mười sinh viên, người ta còn kém hơn cả ngươi phải không? Không nói mười người, dù chỉ là một người, ngươi đã làm được chưa?”

Nữ quý: “...”

“Cho nên, trời tạo nghiệt, là có lý do, tự tạo nghiệt, không thể sống. Người đã chết rồi, đã quá muộn để hối hận rồi, tự mình ném trái đắng đi.”

Dứt lời, Trần Hạo trực tiếp sai bước đi, để lại nữ quý ngọc trệ tại chỗ.

Ra cửa, tiếp tục đi dọc theo con phố, mấy phút sau, gà trống gà trống bay ra từ con hẻm bên cạnh, đáp xuống bên cạnh Trần Hạo, mở miệng nói: “Anh Hạo, đã làm xong.”

Trần Hạo cười nói: “Vất vả rồi.”

“Không vất vả, loại việc như trừng trị kẻ ác làm việc tốt này, làm có cảm giác rất thoải mái. Về sau có càng nhiều thì càng tốt.” Gà trống đặc ý nói.

Trần Hạo nói: “Ngược lại ta hy vọng rằng càng có ít việc này, càng ít thì càng tốt. Nhân gian loạn, chắc chắn âm dương sẽ mất cân bằng.”

“Đúng rồi a! Người xấu ít vẫn tốt hơn.” Gà trống hơi suy nghĩ, gật đầu.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn đột nhiên chạy tới, đâm vào người Trần Hạo.

Đầu tiên là sắc mặt Trần Hạo thay đổi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của bóng người nhỏ nhắn đó, trong lòng có một câu MMP, lơ lửng trôi qua.

“Đại ca ca, người ta thật đói, muốn ăn que lớn, người sẽ mời ta ăn đúng không.”

Bóng người nhỏ nhắn đó là một cô bé, mười tuổi ra mặt, một thân mặc váy công chúa, đầu đen nhánh, đập thành cuộn sóng nhỏ, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, nhất là một đôi mắt to, trong veo như nước, sáng lấp lánh, làm người ta yêu thích mười phần.

Chẳng qua đôi mắt với cô bé, trong mắt của Trần Hạo không phải là yêu thích, mà là bất lực.

Mẹ nó cái này, tại sao lại gặp con hàng này?

Cô bé này, rõ ràng là người bạn kì lạ của Lương Hồng Ngọc tên là Mi Mi chủ nhân của Quỷ vực.

Con hàng này khoác tấm da người lên, nhưng lại hoàn toàn không có một chút tính người, nó làm mọi việc theo sở thích của mình, một giây trước còn đang cười nói, một giây sau liền muốn giết người, hoàn toàn không thể đoán trước được, nếu không phải Lương Hồng Ngọc đã cảnh cáo trước đó, Trần Hạo đều cảm thấy rằng lúc lần đầu gặp mặt, hắn vừa mới tỉnh dậy.

“Mi Mi, thật là khéo a!”

Trần Hạo mở miệng chào hỏi.

Cô bé cười toe toét một cái, lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn: “Nha, người còn nhớ ta á, ta còn tưởng người đã quên ta rồi chứ.”

Trần Hạo nói: “Làm sao có thể, dạng người đẹp như Mi Mi đây, dù người hóa thành tro, ta cũng biết.”

Cô bé nheo mắt lại, dò xét Trần Hạo một chút, nói: “Không chỉ nhớ kỹ ta, lá gan cũng lớn lên không ít, nhưng thực sự tu vi đã tăng lên rất nhanh, còn mang lại cho ta cảm giác rất nguy hiểm, nói, người đã nhận được pháp bảo gì lợi hại sao?”

Trần Hạo nói: “Người muốn kiến thức một chút không?”

Tiểu nữ hài cười khúc khích nói: “Đây có được coi là khiêu khích ta không?”

Trần Hạo nói: “Làm sao lại thế, một lần thì lạ, hai lần thì quen, chúng ta cũng được xem như là bạn cũ, nói chuyện không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, ừm, đã hơn mười giờ rồi, người có muốn tìm chỗ ăn cơm hay không, ta mời khách.”

Cô bé yếu ớt nói: “Ta đói bụng, nhưng mà muốn ăn thịt người, người nói phải làm sao đây?”

Trần Hạo nheo mắt lại, giơ tay lên, ý vị thâm trường hỏi: “Có cảm nhận được gì không?”

Đầu tiên là cô bé sững sờ, chột sắc mặt thay đổi, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Hạo, qua một lúc lâu mới nói: “Thành phố này, có một nhà làm thịt lừa làm không tệ, chỉ là nơi đó có hơi xa, ta dẫn người đi.”

Trần Hạo mỉm cười nói: “Được.”

Dứt lời, Trần Hạo đi theo cô bé, cất bước rời đi.

Nhìn như đi từ từ, không ai chú ý, nhưng sau vài cái chớp mắt, người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Một lúc sau, tại cuối một con phố cổ hơi đồ nát ở phía nam thành phố, bước chân cô bé dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Quả nhiên là đạo hạnh sâu hơn rồi, đây là thần thông lôi pháp à? Không tệ a!”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Quá khen, còn cần phải cải thiện.”

Trên mặt cô bé lại lộ ra nụ cười hì hì: “Tiệm mà ta đưa người đến, không phải là người bình thường mở, tính tình của chủ tiệm có hơi không tốt, hi vọng người đừng đắc tội.”

Trần Hạo nhìn vào một khoảng sân rộng với những bức tường gạch xanh cách đó không xa, cười nói: “Người không phạm ta ta không phạm người.”

“Rất kiên cường nha, hi vọng người vẫn có thể duy trì nó.” Cô bé nói, dẫn đầu đi về phía cổng của sân rộng.

Thật lâu trước đây cánh cổng này là cánh cổng màu son của một gia đình lớn, đình đồng xanh, chốt cửa cây liễu, rất có phong cách.

Tuy nhiên trên cánh cổng phong cách này, lại có một tấm biển rất bình thường.

Thịt lừa nhân gian.

Bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, như thể được vẽ trên giấy trắng, sau đó được gắn lại rồi treo lên.

Đến cổng, cô bé liếc qua Trần Hạo, cười tủm tỉm đi vào.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, đôi mắt chớp động.

Bên trong cánh cổng màu son, hắn cảm nhận được một loại hơi thở đặc biệt, đây không phải là người sống, nhưng cũng không phải là người chết, giống như là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Loại tồn tại này, cũng làm cho Trần Hạo rất tò mò, rốt cuộc nó là cái quái gì.

Chương 785: Quái vật bệnh thần kinh

Bước qua cánh cổng, ngay lập tức có thể cảm giác được thế giới bên trong và bên ngoài cánh cổng này hoàn toàn khác nhau, dường như tất cả âm thanh ồn ào náo nhiệt đều bị ngăn lại ở bên ngoài.

Rõ ràng là ở đây đã được bố trí một loại truyệt pháp cấm chế nào đó.

Hơn nữa, Trần Hạo cũng cảm nhận được bên trong sân nhà này có không ít âm linh tồn tại.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh liền thấy hai cô gái khuôn mặt đẹp đẽ, mặc cổ trang, trong tay hai người đều bê một chiếc mâm nhỏ, nhanh nhẹn đi qua hướng này. Chúng nó đều không phải là người sống, nhưng cũng không phải ác linh hay lệ quỷ, ngược lại giống như là có kẻ tu hành âm linh.

“Dùng âm linh làm người hầu để sai khiến, quả là một kẻ lợi hại!” Trần Hạo cười một tiếng.

Sau đó nhanh chân hướng tới phía phòng khách, vừa tiến tới, Trần Hạo liền thấy có người, đi đằng trước là cô bé lúc nãy đang bày ra bộ dạng làm nũng với một thiếu phụ.

Người phụ nữ kia nhìn qua khoảng đầu ba mươi, vẻ ngoài kiêu diễm, dáng người xinh đẹp khiến người ta liếc mắt nhìn liền có cảm giác tim đập thành thịch.

Lúc này Trần Hạo mang theo mấy vật nhỏ đến gần, cô bé chột bĩu môi, tỏ vẻ tủi thân chỉ vào Trần Hạo, nói: “Tam nương, chính là tên này ăn hiếp con, người giúp con giết hắn được không.”

Trần Hạo dừng lại, mỉm cười.

Người phụ nữ nhìn về phía Trần Hạo, mí mắt giựt một cái, dường như có chút kinh nghi, sau khi im lặng một hồi, cô ta lấy lại tinh thần liền đi tới, trực tiếp mở miệng hỏi: “Thích ăn thịt lừa sao?”

Trần Hạo nói: “Cũng thích”

Người phụ nữ nở nụ cười “Thích ăn thịt lừa đều là bạn của ta, nào, Tiểu Mễ đừng nghịch ngợm nữa, tìm chỗ ngồi đi, ta sẽ vào bếp để chuẩn bị bữa tiệc lớn cho ngươi.”

Nói xong người phụ nữ xoay người rời đi.

Tiểu yêu này liền không vừa lòng la lên, bĩu môi, giận dỗi ra mặt.

Trần Hạo bước tới, lạnh nhạt mà nói: “Ăn đủ chưa?”

Nó vẫn bĩu môi khinh thường: “Ngươi đặc ý gì chứ, trên người ngươi chẳng qua có thứ gì đó khiến ta hơi sợ hãi, nhưng mà ngươi nghĩ là ta sẽ bỏ qua sao? Ta không giết được ngươi, nhưng mấy tiểu tử bên cạnh ngươi có vẻ rất dễ chơi, ta muốn giết chúng nó.... Ừm, cái này còn thú vị hơn.”

Vừa nói, cô bé vừa dùng ánh mắt hung ác nhìn về phía đám gà trống và mèo mun, có vẻ rất nóng lòng muốn thử.

Ánh mắt đó hết sức dọa người, khiến mèo mun và gà trống xù lông rụt cổ, gan to như chúng nó đều không dám đối diện.

Trần Hạo nhíu mày: “Ngươi chỉ giỏi nghĩ bậy, ngươi mà dám thì ta không chắc ngươi sẽ gánh nổi hậu quả đâu.”

Cô bé cười hì hì nói: “Đừng nóng mà, trước tiên thử món thịt lừa đã.”

Nói xong, nó liền đi vào một gian phòng cũ.

Trần Hạo suy nghĩ một chút đành đi theo.

Cùng cô bé ngồi đối diện nhau, đăm mềo mun và gà trống thì đứng phía sau Trần Hạo, âm thầm cảnh giác.

Rất nhanh đã có nữ phục vụ âm linh đưa một mâm đồ ăn tới.

Trên mâm đều là thịt, hơn nữa còn là thịt lừ, mỗi một món nhìn qua đều là mỹ vị, làm người ta cảm thấy thèm thuồng.

Có điều Trần Hạo không động đũa, chỉ ngồi nhìn cô bé ăn đến vui vẻ, hần mở miệng hỏi: “Không phải người đang đi truy sát tên biến thái kia sao? Đến nơi này làm gì?”

Cô bé vừa ăn vừa nói: “Hần ta chạy mất rồi, người cho là tên kia dễ giết như vậy sao?”

Trần Hạo nói: “Thế người ở nơi này làm gì? Không phải chỉ tới đây để ăn thịt lừ chứ?”

Cô bé ngừng động tác gấp thức ăn, chép miệng nhìn Trần Hạo nói: “Người muốn biết à? Nếu như người hôn ta một cái, ta sẽ nói cho người biết nè.”

Trần Hạo mặt không thay đổi nhìn nó.

Mềo mun nheo mắt, tia lạnh lẽo trong mắt càng rõ ràng hơn.

Cô bé bĩu môi: “Thật nhàm chán, ta nói cho người được chưa, thật ra là Hồng Ngọc tử kê ta tới đây, bảo ta nơi này có chút kỳ dị.”

Trần Hạo vẫn im lặng không lên tiếng.

Cô bé lại tiếp tục nói: “Ở trong thị trấn này, có rất nhiều loại người trăm năm khó gặp, chẳng hạn như kẻ cô mệnh, kẻ ngạnh mệnh, kẻ khắc người nhà, ngoài ra còn có tam thể thiện nhân, những thứ mang hình dáng con người, thực sự quá thú vị, ta chưa từng thấy chỗ nào xuất hiện nhiều quái thai như vậy.”

(*ngạnh mệnh: người có căn mệnh cứng cõi, thường hóa dữ thành lành)

Trần Hạo sừng sốt.

Trước đó gặp Nhị Ma Tử cũng là ngạnh mệnh, sau còn đụng tới chị gái của nữ quý kia, người này giống như có công đức rất lớn, không phải dạng cả đời tích lũy mà thành, chẳng lẽ là tam thể thiện nhân?

Nói như vậy thì quả là chuyện kỳ lạ.

Bất luận cái gì thì đó đều là những mệnh cách kỳ quái rất hiếm thấy, có vài người cả đời vào Nam ra Bắc, chưa chắc đã gặp được một trong số đó, lần này lại tập trung toàn bộ ở một nơi, còn đồng thời xuất hiện, chắc chắn có vấn đề.

Chẳng lẽ do thiên đạo gây nên? Nhưng mà xảy ra tình huống như vậy là có ý đồ gì?

Trần Hạo yên lặng suy đoán.

Hắn bỗng dựng sinh lòng cảnh giác thì bất thành linh một thân hình vụt tới.

Cô bé kia đột nhiên xuất hiện trước mặt mèo mun, mang theo biểu tình hung ác định bắt lấy nó, đôi tay nhỏ bé vốn là hình dạng mũm mĩm đáng yêu vì cầm thịt lừa ăn mà trên ống tay áo vẫn dính dầu mỡ, giờ lại biến thành thứ đen thui mọc móng vuốt sắc nhọn.

Mèo mun rú lên một tiếng, bộ lông dựng thẳng thân thể gồng lên, tuy rằng biết rõ không thể đánh lại nhưng cũng không sợ hãi chút nào, nó dơ vuốt lên đánh trả một cách hung bạo.

Đình một tiếng, cả hai đều giơ vuốt xoẹt qua đối phương, mèo mun bị đánh bật ra đụng vào tường, móng mèo cào vào

mặt tường, mượn lực nhảy lên cao để quan sát, ánh mắt dữ tợn nhìn chăm chăm bé gái.

Cơ thể cô bé liên vận vẹo, vẫn là khuôn mặt đáng yêu đó nhưng thân thể lại biến đổi vô cùng xấu xí, móng vuốt lóe ra sắc xanh, xem ra hình như có chứa độc.

Sắc mặt Trần Hạo trở nên khó coi.

Con quỷ này thật sự là bị tâm thần hả, đang nói chuyện rất tốt, tự dung lại động tay động chân, ngươi còn có nhân tính hay không?

“Ta đã cảnh cáo ngươi”. Trần Hạo nhìn con bé, ngữ khí lạnh như băng.

Tiểu yêu này lại bĩu môi: “Ta cũng đã nói, ta sợ thứ trên người ngươi, thế nhưng không sợ chúng nó, con mèo nhỏ này vừa rồi dám lườm ta, nó đúng là chán sống rồi.”

Dứt lời, con bé nhìn về phía mèo mun, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Có phải không? Ta thấy ngươi chán sống thì đúng hơn.” Trần Hạo nói xong liền cử động thân thể xông về phía bé gái.

Tiểu yêu thè chiếc lưỡi đỏ ngòm như máu ra liếm môi một cái, ánh mắt quyết liệt, không có ý tứ chút nào: “Có thể khiến ta sợ hãi, nhất định phải mở mang kiến thức một chút, sau đó cũng có thể...”

Còn chưa nói hết câu, tiểu yêu đột nhiên biến mất.

Thân hình Trần Hạo đáp xuống đất, thu lại tụ lý càn khôn.

Rơi vào không gian của tụ lý càn khôn, tiểu yêu chớp mắt, phút chốc đứng hình.

Ư....

Trong một góc nhỏ, bé gái mặc ki- mô- nô và Bạch Vụ đang co ro ở đó, thỉnh thoảng lại nhìn trộm cô gái mặc đồ trắng đang đứng bất động, đã một thời gian dài cô ta không có đánh chúng nó, chỉ ngẩn người ở đó, vì vậy mà bọn chúng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, không phải trải qua thời gian cực khổ kia.

Đột nhiên, lại thấy một cô bé nữa xuất hiện, bé gái mặc ki- mô- nô và Bạch Vụ giật mình, vội vàng giấu đi khí tức của bản thân lặng lẽ quan sát tình huống.

Sau khi sững sờ được một lúc, tiểu yêu đã phát hiện ra bé gái ki- mô- nô và Bạch Vụ. Đều là ngoại tộc, liếc mắt là có thể nhận ra ngay thân phận của đối phương.

Tiểu yêu hơi ngạc nhiên, khí tức bao trùm không gian, bắt đầu dùng phương thức trao đổi với ngoại tộc.

Dường như nghe thấy cô bé kia nói gì đó, bé gái ki- mô- nô vội vàng lắc đầu sau đó nhìn về phía cô gái mặc đồ trắng.

Tiểu yêu cũng nhìn sang, dò xét người kia từ trên xuống dưới rồi nhếch miệng nở một nụ cười, khuôn miệng kéo ra rất rộng gần như chạm đến mang tai. Khí tức của nó càng ngày càng mạnh, hầu như bao phủ hết từng góc ngách trong tụ lý càn khôn.

Đúng lúc này, cô gái mặc đồ trắng nọ đột nhiên cử động, mặt đối mặt với nó, trong không gian liền xuất hiện một luồng khí tức cường đại, trong lúc nhất thời, giống như một cột sóng biển cao mười mét gặp một cột sóng cao một trăm mét, trong nháy mắt đã bị đè bẹp.

Tiểu yêu kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay ngược lên đập vào vách trong không gian, khí tức trên người trong nháy mắt suy yếu đến cực điểm, trong mắt tràn ngập sợ hãi, mở

miệng hét lớn: “Trần Hạo, ta nhận thua, mau mau thả ta ra ngoài đi.”

Chương 786: Không nể tình

Đối mặt với cô bé đang cầu xin tha thứ, Trần Hạo tỏ ra thờ ơ.

Mà sau một hồi van xin không được đáp lại, sắc mặt cô bé chợt thay đổi, vốn là đang ở trạng thái yếu ớt đột nhiên lại trở lên cường thịnh, so với trước còn mạnh hơn gấp ba lần, ngay cả tấm da người mà nó khoác cũng nứt toác, biến thành một con quái vật cả thân toàn là dịch thể lúc nhúc như rời bỏ, còn không ngừng bành trướng.

Bé gái ki- mô- nô vẽ mặt đầy kinh hãi.

Cái loại quái vật này sao so với ta còn đặc biệt đáng sợ hơn nữa vậy! Ôi ôi ôi, ta không nghĩ nó lại thành ra thế này trời ơi.

Vậy mà cô gái mặc đồ trắng vẫn không thay đổi sắc mặt, cô ta nhìn đám bầy nhầy không ngừng bành trướng trước mắt, sau đó hai tay làm lạnh lẽo thì triển mấy động tác, nhẹ nhàng thâm nhập vào trong đám dịch thể của quái vật, tựa hồ bắt được thứ gì đó, từ từ lôi ra ngoài.

Không lâu sau, một chiếc đầu bị cô gái áo trắng lôi ra, đó chính là miêu nữ.

Nó ra sức giãy dụa, nhưng căn bản không giãy ra được, trên mặt liền lộ ra vẻ mặt kinh sợ cùng kính nể, nó mở miệng cầu xin tha thứ.

Cô gái áo trắng lẳng lẳng nhìn miêu nữ, dần dần sự bình tĩnh trong mắt xuất hiện một tia rung động, dường như nghĩ tới điều gì đó, cô ta nâng tay kia lên cứ thế hướng tới khuôn mặt miêu nữ, nó liền ăn một châu liên hoàn tát.

Động tác của cô gái này trông rất nhẹ nhàng, thế nhưng giáng lên mặt Tiểu Mễ có thể trực tiếp làm khuôn mặt nó biến dạng, theo mỗi một cái tát, thân hình đầy dịch thể bầy nhầy của tiểu yêu không ngừng thu nhỏ lại.

Cho đến khi nó biến thành bé gái lần nữa thì khuôn mặt đã sưng lên như cái bánh bao, dù có thế nào thì cũng không thể làm xẹp đi được, chỉ có thể trưng ra bộ dạng đáng thương nhìn cô gái áo trắng, trong miệng phát ra âm thanh nức nở cầu tha tội.

Cô gái áo trắng ném tiểu yêu dưới hình dạng bé gái xuống đất, xoay người ngẩng đầu lên, lại trở về dáng vẻ lạnh tanh lúc nãy, chỉ là khí tức của cô ta có một chút thay đổi nhỏ.

Trần Hạo đứng theo dõi từ đầu, vẫn im lặng không nói gì.

Tiểu yêu này thay đổi thất thường, hẳn cũng không ngạc nhiên, chứng kiến qua hai lần đủ để Trần Hạo không dễ dàng mắc lừa chiêu trò của nó, quả nhiên tất cả là giả bộ.

Thế nhưng Trần Hạo có chút nghi hoặc, cô gái áo trắng sao lại chủ động ra tay?

Chính hẳn dạy cô ta cách điều khiển ý thức, nhưng mà không phải cách một đêm mới thức tỉnh được sao? Cứ cảm giác cô gái áo trắng này có chỗ nào đó không đúng, dường như tự lý càn khôn này đã trở thành địa bàn của cô ta rồi cũng nên.

Biết thân biết phận, tự nhiên vô sự, hung hăng phách lối lập tức sẽ bị cô ta đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Rốt cuộc là không đúng ở đâu?

Trần Hạo vẫn không thể lý giải nổi, nhưng mà thấy tiểu yêu kia bị ăn hiếp hẳn chỉ cảm thấy trong lòng cực thoải mái.

Quý thì vẫn là quý, dù có đem phân thân trăm mảnh miễn là chỉ cần không tổn hại đến thứ yếu điểm của chúng thì không

dễ dàng gì mà trị nổi, nhưng mà cũng không thể cứ thế mà giết được.

Không vào Tiên Thiên, hựu phi sinh linh, trêu chọc ta thì kết quả là bị giam cầm.

Tiểu yêu kia bị dạy bảo quả nhiên đàng hoàng hơn hẳn, ủy ủy khuất khuất mà chạy tới một góc, rấm cũng không dám đánh.

Trần Hạo cười cười, cất pháp bảo đi.

Meo meo!

Lúc này, mèo mun vẫn duy trì trạng thái công kích, nhìn Trần Hạo, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Trần Hạo nói: “Không cần đánh nữa, ta đem nó giam lại chắc chắn không cho nó sống dễ chịu hơn.”

Ánh mắt mèo mun lộ ra một tia vui sướng, thân thể từ từ thả lỏng.

Bắt quái lần này làm không tệ.

“Hạo ca, tình huống có gì đó không đúng, nhóm người của bà lão kia lại đến rồi, xem ra lần này cũng không có ý tốt gì” Gà trống đột nhiên mở miệng, giọng nói ngưng trọng.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Không cần phải xen vào, chúng ta đi.”

Nói rồi hắn dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Đi tới phòng chính, bước chân Trần Hạo chậm lại, phía trước sảnh đứng hơn mười phục vụ âm linh.

Chưa nói đến, mỗi một người đều thuộc dạng nhan sắc đảo điên, xinh đẹp như hoa, một thân váy áo trang nhã mang phong cách cổ xưa, hết sức đơn thuần.

Dẫn đầu đám âm linh là Tam nương nọ.

Thấy Trần Hạo, Tam nương thân nhiên cười: “Lúc trước có hơi chậm trễ, mong đạo hữu thứ lỗi.”

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, người mở tiệm, ta đến ăn, đừng nói đến chậm trễ hay không, ngày hôm nay được dịp thưởng thức món ngon, quá đáng tiền, nào thanh toán cho ta đi.”

Tam nương nói: “Đạo hữu mới đến, một bữa cơm này ta mời người, đổi lại ta có một yêu cầu quá đáng này muốn nhờ đạo hữu đáp ứng, không biết đạo hữu có nể mặt ta hay không.”

“Lần đầu gặp mặt, vẫn chưa có giao tình gì, nếu là yêu cầu quá đáng thì cần phải nói ra sao?” Sắc mặt Trần Hạo không đổi, thẳng thắn phản bác lại.

Tam nương cũng không tỏ vẻ tức giận, chỉ thở dài nói: “Ta cũng biết Tiểu Mễ có chút quá đáng, nhưng ta và Hồng Ngọc cũng có mấy trăm năm giao hảo, không thể cứ thế nhìn Tiểu Mễ ở chỗ ta gặp chuyện không may được, nếu như đạo hữu bằng lòng thả Tiểu Mễ ra, người ra điều kiện gì ta cũng đáp ứng.”

Trần Hạo nở nụ cười: “Đem Lương Hồng Ngọc ra nói, người đây coi như là đang uy hiếp ta sao?”

“Ta không có ý này, chỉ là nếu người cùng Hồng Ngọc có quen biết nhau, thì cũng...” Tam nương còn chưa nói hết, Trần Hạo đã cứng rắn ngắt lời: “Được rồi, hôm nay kể cả Lương Hồng Ngọc có ở đây cũng không làm được gì đâu, ta không phạm người người không phạm ta, đã có gan làm phải có gan chịu, đây mới là chân lý.”

Xong lại trào phúng mà nói: “Lúc trước nó làm loạn, người cũng mặc kệ. Vậy thì chuyện này không liên quan gì đến người, hiện tại nó bị phạt, ta cũng mong người đừng tùy tiện

nhúng tay vào, dù sao đôi với ta mà nói, ngươi cũng không phải đối thủ đáng sợ gì!”

Tam nương nghe xong sắc mặt có chút khó coi: “Đạo hữu, ngươi quả thật một chút tình cảm cũng không có.”

“Tình cảm? Nếu như linh sủng của ta bị quái vật kia giết, ai tới nói đạo lý với ta đây? Ta nể tình người khác thì có ích lợi gì? Lời cũng nói hết rồi, tránh đường.” Trần Hạo lạnh lùng mở miệng.

Tam nương không lên tiếng nhưng đám âm linh phía sau lại từ từ tản ra xung quanh, hình như chúng nó có ý định vây sấn chính lại để tạo trận pháp, đem toàn bộ phòng khách phong tỏa.

Mèo mun meo meo một tiếng, khí tức trên người trở nên hung hãn.

Gà trống cuộn mình đứng lên, chớp mắt đã bắt được Tam nương.

Lam Hồ Điệp và mèo mun hợp lực, đập cánh tạo ra ảo ảnh.

Vợ chồng Đầu to thì đem hai nhóc sói con bảo vệ ở phía sau.

“Cho ngươi mặt mũi, lại không cần.”

Trần Hạo lạnh mặt, trực tiếp thủ thế đem Đế Quân mời ra.

Tượng thần tinh xảo trong tay hắn lập tức tràn ra thần quang vô hạn.

Tựa hồ từ trong giấc ngủ tỉnh lại, con mắt Đế quân giống như đang tròng lớn, thấy được đối diện là âm linh cũng Tam nương.

Chính tà đối lập, thân ảnh Đế Quân từ trong không khí dần ngưng tụ lại, thân uy vô song bao trùm bốn phương.

Thấy Đế Quân xuất hiện, sắc mặt Tam nương trắng bệch, hét to: “Chân linh thánh thần! Không thể nào! Cái này... không, ta thực sự không muốn...”

Nói còn chưa dứt lời, thân ảnh Đế Quân trực tiếp phát tay, một thanh bảo kiếm từ bên hông bay ra, biến thành một thanh kiếm lớn, chém thẳng xuống đầu bọn chúng.

Mắt thấy đám âm linh sẽ bị chém chết, Tam nương đột nhiên xông ra cản lại, nhưng ngay tích tắc, một đường sáng rực rỡ chặn lại lưỡi kiếm.

“Xin đạo hữu dừng tay.”

Sau đó ánh sáng lấp lánh kia hạ xuống, biến thành một người, đó chính là Lương Hồng Ngọc.

Chân mày Trần Hạo cau lại, phát tay thu lại tượng thần Đế Quân, nói: “Đã lâu không gặp, Lương tướng quân.”

Lương Hồng Ngọc một thân trang phục đỏ thẫm, dáng dấp ưu nhã, dung mạo như tiên, thanh thực lại phong tình càng khiến người mê đắm.

Nhìn vào Trần Hạo, Lương Hồng Ngọc cười nói: “Trước kia gọi là Hồng Ngọc tử, bây giờ lại gọi ta là Lương tướng quân, mới xa nhau được bao lâu mà đã thành kẻ lạ sao?”

Trần Hạo nói: “Việc này là muốn xem Hồng Ngọc tử có thật là tới đây để cầu tình không.”

Chương 787: Bắt đầu cứng rắn

“Nếu như ta tới là để cầu tình, người sẽ vì vậy mà không nề mặt ta sao?” Lương Hồng Ngọc mỉm cười hỏi.

Trần Hạo lại nở nụ cười, bình tĩnh nói: “Ta chẳng bao giờ nghĩ bản thân là một người chính nghĩa thiện lương, bất kể là trước hay sau khi tu hành, mỗi một chuyện ta làm đều có chủ định, đó là nguyên do, các người không có khả năng bắt ép ta thả người, không thì quyết đấu một trận đi, nếu như các người lợi hại hơn ta, mọi chuyện do các người định đoạt, nếu như các người không làm gì được ta, tiểu yêu kia sẽ do ta xử trí.”

Nghe lời này của Trần Hạo, nét cười trên khóe môi Lương Hồng Ngọc thu lại, trầm mặc trong một chốc thì thở dài nói: “Ngoại tộc chúng ta cùng con người bất đồng, chắc chắn phải có tranh chấp, như vậy mới sinh tồn được, vốn ngoại tộc hành sự cũng không dựa theo lẽ thường, luôn tùy tâm mà làm, có thù tất báo. Vừa rồi Tiểu Mễ đi sai bước nhầm, trêu chọc đạo hữu, không biết người muốn xử lý nó như thế nào?”

Trần Hạo nói: “Lương tướng quân hỏi như vậy là muốn ta cho người một cái công đạo sao?”

Lương Hồng Ngọc nghiêm túc nhìn Trần Hạo nói: “Ta cũng không muốn ép buộc gì đạo hữu, nhưng Tiểu Mễ vốn có ân với ta, chúng ta lại giao hảo mấy trăm năm với nhau, tình cảm như tỷ muội, chỉ cần đạo hữu không giết Tiểu Mễ thì phải trả bất kỳ giá nào ta cũng đáp ứng.”

Trần Hạo giễu cợt nói: “Thật ngưỡng mộ tình sâu nghĩa nặng, nhưng Lương tướng quân, người có biết hay không, ta và

Tiểu Hắc cũng có tình cảm? Nếu như Tiểu Hắc chết, ngươi có nguyện vì ta làm chủ xử lí tiểu yêu này không?”

Lương Hồng Ngọc im lặng.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ngươi không thể, vì sau khi ngươi chết, bản thân lại không coi mình là con người lại đi kết bạn cùng yêu quý, còn cho đó là đồng loại, đừng nói tiểu quý này chỉ giết một con mèo thôi, kể cả nó hại chết ngàn vạn người, thì ngươi đã làm gì, chẳng phải ngươi chỉ đứng một bên mà quan sát sao, ta nói đúng không, Lương đại tướng quân.”

Lương Hồng Ngọc trầm giọng nói: “Đạo hữu, mặc dù mọi chuyện có thể như lời ngươi nói, nhưng ngươi không thể cho ta chút mặt mũi sao?”

Trần Hạo quyết đoán nói: “Không được, thời điểm tiểu yêu kia ra tay với Tiểu Hắc thì chính nó đã tự quyết định không còn là tử muội của ngươi nữa mà chính là tù nhân của ta rồi, xử trí thế nào đương nhiên là chuyện của ta, không ai can thiệp được.”

Lương Hồng Ngọc sắc mặt lạnh xuống: “Đạo hữu, ngươi cũng biết, cả đạo môn cũng không ai dám đối xử như vậy với ta.”

Trần Hạo cười nhạo nói: “Nhưng đây là do ngươi cố chấp muốn vậy, đạo môn là đạo môn, ta là ta, Lương tướng quân không cần vòng vo nữa, bây giờ ta phải đi, ngươi dám ngăn ta sao?”

Nói xong Trần Hạo trực tiếp mang theo mấy vật nhỏ vòng qua trước mặt Lương Hồng Ngọc.

Lương Hồng Ngọc ánh mắt nặng nề nhìn Trần Hạo, không nói lời nào.

Trần Hạo cứ thế nghênh ngang mà rời đi, Lương Hồng Ngọc cũng không ngăn cản.

Chờ Trần Hạo đi xa rồi, Tam nương tiến tới, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Cô ta nhìn về hướng Trần Hạo vừa rời đi, sau đó vẻ mặt áy náy đối Lương Hồng Ngọc nói: “Hồng Ngọc, ta thực sự xin lỗi.”

Lương Hồng Ngọc lắc đầu: “Không liên quan gì đến ngươi, là ta nuông chiều Tiểu Mễ, cũng nhiều năm như vậy thành ra nó biết không kiêng nể ai, hành sự quái đản, không thèm để ý lời ta nói, không biết đã phạm bao nhiêu tội nghiệt, kiếp nạn hôm nay của nó là do nó tự gánh lấy.”

Tam nương nói: “Nhưng chúng ta thật sự không làm gì nữa sao?”

Lương Hồng Ngọc bắt đắc dĩ nói: “Không quản được, trước kia ta thấy người tên Trần Hạo này còn quá non nớt, đơn thuần dễ bị bắt nạt, nên cũng không để tâm đến hắn. Không nghĩ tới mới qua một khoảng thời gian ngắn mà lại có thể tu được đạo hạnh như thế, còn có chân linh tượng thần hộ mệnh, thật là khó tin.”

Trong mắt Tam nương lóe lên một tia sợ hãi: “Đúng rồi, đó chính là Đế Quân, ngoại tộc chúng ta không để đạo pháp vào mắt, nhưng chân linh thần lực này lại có thể đơn giản diệt trừ được chúng ta, không thể không đề phòng được.”

Lương Hồng Ngọc đột nhiên lại cười: “Có điều Trần Hạo này, sợ là còn có gì đó kỳ lạ, yêu quỷ nếu như dễ diệt trừ thì Tiểu Mễ cũng không thể ngang ngược nhiều năm như vậy, Tiên thiên không xuất hiện quỷ không chết, ta muốn nhìn xem vị Trần đạo hữu này xử lý Tiểu Mễ như thế nào.”

Tam nương sửng sốt, chợt bừng tỉnh nói: “Ngươi không nói ta thiếu chút nữa đã quên rồi, Tiểu Mễ không chịu sự khống chế của thiên địa, có thể hành tẩu tứ phương một cách quỷ dị,

vì thế mới mất đi một phần sức mạnh, nhưng chỉ cần nó bảo vệ được tâm ma của mình, dù thần tiên hạ phàm cũng chỉ có thể trấn không thể giết.”

Sau khi đi ra từ sân sau, Trần Hạo cũng không quay đầu lại, cứ thế chuyển hướng mà đi.

Chờ đi được một đoạn xa rồi gà trống mới lên tiếng, nó nói: “Trời má, thiếu chút nữa là đại chiến rồi, mẹ nhà nó, làm ta chết khiếp.”

Ngao ngao!

Mèo mun kêu một tiếng, bất mãn nhìn chằm chằm gà trống.

Gà trống cười khành khạch nói: “Miêu tử, đây không phải là cả hai bên đều khó đối phó à, ta nghĩ đến nếu bắt hết bọn chúng rồi bao lại, chỉ sợ cũng không buộc nổi, hai kẻ kia đều là người không đơn giản đâu.”

Trong mắt mèo mun hiện lên vẻ xe thường.

Nhìn hai vật nhỏ đầu võ mồm, Trần Hạo cười cười, trong mắt một mảnh yên tĩnh.

Trước kia tu vi của hắn yếu, không thể trêu vào, kêu lui một bước hắn liền không dám cãi, không thì đâu sống được đến bây giờ.

Hôm nay ấy vậy mà tình thế lại thay đổi rồi, tu vi của Trần Hạo phải nói là bản lĩnh cao cường, sở hữu tỵ lý càn khôn, Tiên Thiên dưới ngoại tộc vô địch, còn có Đế Quân đại lão che chở, nếu như dưới tình huống như thế mà phải chịu thiệt thòi, vậy thì thật sự không cần thiết phải tu hành nữa.

Xem ra hiệu quả rất tốt.

Xuất thân Lương Hồng Ngọc như vậy cả đại môn đều phải nể ba phần mặt mũi, đối với sự cương quyết của Trần Hạo cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Rõ ràng, Lương Hồng Ngọc cảm nhận được trên người Trần Hạo có một khí tức nguy hiểm.

Đó là người có tuệ lý càn khôn che chở, đồng thời có vũ khí chiến đấu như Đế Quân đại lão vừa chém tà vừa bảo vệ.

“Ai, cái định mệnh, Hạo ca, người nhìn phía trước kia, đó là đồ chơi gì vậy.”

Đang nghĩ ngợi thì nghe tiếng gà trống kêu lên.

Trần Hạo hoàn hồn, đánh mắt nhìn tới, phía trước xuất hiện một trạm bắt xe buýt, lúc này đang có một chiếc xe buýt dừng lại, sau đó vài người bước xuống xe, đều đi về phía đông tây.”

Toàn là những người trung niên, Trần Hạo nhìn về phía một đôi nam nữ trong đội hình.

Cả nam nữ vừa đi vừa tựa vào nhau, người con trai ôm người con gái mà đi, nhìn qua thì như một cặp tình nhân.

Có điều cô gái kia hơi kỳ lạ, đầu người này hơi cúi xuống, nhìn có chút đờ đẫn.

Chàng trai thì mặc một chiếc áo bành tô đen, còn đội cả mũ, hành vi kỳ kỳ quái quái.

Trần Hạo nhìn ra, hơi thở của cô gái rất yếu, tinh thần uể oải, xem ra là bị hôn mê.

Mà người con trai lại càng kỳ quái hơn, Trần Hạo nhìn ra hẳn ta là con người, có mệnh khí hoàn toàn hưng thịnh, kể ra con người này có sống đến cả trăm năm Trần Hạo cũng tin.

Chẳng qua là trên người hẳn ta mang một loại khí tức quỷ dị, đó không phải yêu khí cũng không phải âm khí, mà là khí tức của dã thú!

Tại sao trên người của hẳn ta lại có khí tức của dã thú? Lẽ nào, đây là điều mà Tiểu Mễ kia đã nói lúc ở quán ăn?

Mắt Trần Hạo sáng lên như có điều suy nghĩ.

Sau đó Trần Hạo quyết định đi theo phía sau đôi nam nữ.

Đường đi thay đổi năm lần bảy lượt, cuối cùng cũng tới một khu dân cư vắng vẻ.

Đôi nam nữ nọ liền dẫn nhau vào một căn nhà cao tầng.

Trần Hạo nhìn kỹ mấy giây, vẫy tay gọi Lam Hồ Điệp tới, nhỏ giọng phân phó vài câu, Lam Hồ Điệp liền đập cánh bay lên, tiến vào trong căn nhà.

Không bao lâu, đôi nam nữ đã đi tới một căn phòng ở lầu ba, mở cửa đi vào.

Vào phòng rồi, người con trai liền đem cô gái kia ném lên trên giường, cô gái lão đảo gã xuống, nhỏ giọng rên rỉ, nhìn qua thấy ánh mắt cô ta mơ màng, như tỉnh như mê.

Người con trai cởi mũ, lộ ra một đầu lông vàng.

Đây thật sự là những sợi lông, không phải là tóc, nhưng lại rất dày, ánh vàng rực rỡ thật giống như hoàng kim.

Sau đó tên này xoay người lại lộ ra gương mặt giống như là sư tử vậy.

Chương 788: Kẻ ngoại tộc mang hình dạng con người

Cởi chiếc áo bành tô ra, bên trong tên con trai mặt sư tử mặc một bộ chiếc áo

Hệ Thống Giúp Quý Làm Vui

Tác giả: Tả Đoạn Thủ | Người dịch: tên dịch giả

Người tạo ebook: lazyboyvn

Ngày hoàn thành: 28/10/2020

trang ebook của bạn

và chiếc quần bò đen đã ngả sang màu xám tro, thoạt nhìn khá có hơi hương cao bồi miền tây.

Đầu tiên hắn nhìn chiếc đồng hồ vàng kim lấp lánh trên cổ tay, sau đó rót cho mình một ly rượu đỏ, cứ như vậy ngồi đối diện với cô gái, hai chân bắt chéo gác lên giường, cổ tay khẽ lắc lắc ly rượu, vẻ mặt đầy thoải mái.

Lắc đều rượu đỏ trong ly rồi, Mặt sư tử đang định uống một hớp, đột nhiên một cánh tay chậm rãi bắt lấy cổ tay của hắn ta.

Mặt sư tử bị giật mình, quay mặt nhìn lại thấy một kẻ cao lớn, hương về phía hắn ta nhếch miệng cười.

Mặt sư tử sợ hãi muốn đứng lên, thế nhưng tay bị giữ chặt, không thể nhúc nhích, người kia làm cho hắn ta cảm giác không có sức lực để chống lại.

Khóe miệng kẻ kia vẫn đang nhếch lên, Mặt sư tử liền lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Ca, muốn uống rượu không?”

Kẻ cao lớn kia chính là gà trống biến thành, nó liếc nhìn ly rượu, mở miệng nói: “Ta không thích dùng chung đồ của người.”

Mặt sư tử vôi vàng đáp: “Ta còn có ly khác, ngại đơi ta một chút, ta sẽ đi lấy cho ngài.”

Hắn toan đứng dậy thì bị gà trống dùng lực ép ngồi xuống.

Mặt sư tử tỏ ra oan ức.

Gà trống cười híp mắt nói: “Dự là sẽ có thêm mấy người nữa.”

Mặt sư tử sừng sốt.

Mấy người?

Chẳng lẽ còn có ai khác...

Ý niệm trong đầu hắn ta khẽ động, quay đầu lại thì liền thấy một người, một mèo, hai con sóc, hai chú cún con! Ủ, còn có cả một chú bướm đang bay lượn!

Cái này là trò đặc biệt gì sao...

Trong đầu Mặt sư tử đang có mười vạn con thảo nê mã chạy rầm rầm qua. (* ý là đang chửi đm đm đm ấy)

Ông đây đã đắc tội thần thánh phương nào vậy!

Trong lòng đầy cả kinh, Mặt sư tử vôi vàng lên tiếng: “Được, được, nhất định là giao cho mấy người.”

Gà trống lúc này mới buông hắn ta ra.

Mặt sư tử đi qua một bên lấy thêm ly rượu, vừa làm vừa quan sát đám động vật.

Bản thân là ngoại tộc mang dáng vẻ người, chính hắn ta có sức mạnh và sức chịu đựng của loài sư tử, còn có giác quan nhạy bén của dã thú.

Hắn rõ ràng cảm giác được, kể cả hai nhóc chó con kia so với hắn cũng đáng sợ hơn.

Hôm nay là cái ngày khi gió gì không biết, sớm biết vậy đã không nhận kèo vụ này.

Rất nhanh mấy chiếc ly được đưa tới, sau đó hắn ta rót mấy ly để lên bàn, Mặt sư tử đứng gọn sang một bên, ra vẻ cười làm lành, bộ dáng thích ý nhàn nhã khi này không còn sót lại chút gì.

Trần Hạo một mực quan sát Mặt sư tử, thấy hắn ta như vậy thì tươi cười đi tới trước ghế salon ngồi xuống, bung ly rượu lên, ngửi một cái rồi nói: “Đây là loại rượu rất phổ biến.”

Mặt sư tử gượng cười không nói gì.

“Người thật sự rất biết hưởng thụ cuộc sống. Rượu đỏ, mỹ nhân, chẳng qua ta thấy tình cảm của người hơi qua loa.” Trần Hạo cười híp mắt tiếp tục nói.

Mặt sư tử đang muốn gạt đầu, chợt phản ứng kịp, vội vàng nói: “Ca, đừng hiểu lầm, cô gái này là cấp trên của ta, không hề liên quan tới loại chuyện đó.”

Trần Hạo nói: “Cấp trên của người, bị người làm cho hôn mê để mang tới nơi này?”

Mặt sư tử cười làm lành nói: “Ca nghe ta giải thích, mặt mũi ta thế này, ngài cũng thấy rồi, trong công việc bình thường chưa từng đùa giỡn, làm không tốt còn bị người ta vin vào cái bộ dạng quái vật này mà đánh đập.”

“Ồ? Người khinh thường yêu quái?” Gà trống trong hình dạng người đàn ông cao to lực lưỡng, cau mày lại, ý vị thâm trường hỏi.

“Cái này thì không có, người xem bộ dạng của ta, nói là yêu quái thì ai cũng tin đúng không. Đây là ta đang dùng từ ngữ để

miêu tả cuộc sống ở đô thị của ta nó khó khăn như thế nào.”
Mặt sư tử tỏ ra bất đắc dĩ.

“Vậy người đang làm cái gì đây?” Trần Hạo cười hỏi.

Mặt sư tử vội vã giải thích nguyên nhân.

Thì ra Mặt sư tử tên là La Kỳ, đừng tưởng bộ dáng tên này
chững chạc nhưng thực tế con hàng này năm nay mới mười
chín tuổi.

Cô gái đang mơ màng kia, gọi là Mạc Khởi, đều
là ngoại tộc giống như La Kỳ, chỉ khác là La Kỳ thuộc giống
sư tử, còn cô gái này lại là hồ ly, loài này có chiếc đuôi nhỏ
phủ lông tơ mềm mại, còn có một năng lực rất thần kỳ, gọi là
mê huyền.

Dựa vào năng lực này, Mạc Khởi có thể mê hoặc những kẻ
giàu có ăn chơi, để cho bọn họ cam tâm tình nguyện bỏ tiền,
vừa chiếm được tiện nghi vừa giữ được trinh tiết, có thể nói
đây là con đường buôn bán lời nhất.

Đáng tiếc, năng lực của Mạc Khởi còn yếu, hơn nữa trong
thời gian ngắn, kẻ nào còn giữ được ý chí kiên định thì sẽ
không bị mê hoặc, nếu để kẻ đó kháng cự trong thời gian dài
thì Mạc Khởi sẽ rơi vào hôn mê.

Vì vậy mà La Kỳ liền trở thành bảo tiêu cho Mạc Khởi, sau
khi cô ấy tìm được mục tiêu sẽ ở sau im lặng hộ tống.

Tướng mạo cô gái này không quá đẹp, cũng không tính là
xấu, xem như là có chút nhan sắc. Vóc người cũng gọi là
đẹp, trước nhô sau vểnh, nước da trắng nõn. Nhưng mà khí
tức dã thú trên người cô nàng thì lại quá yếu ớt, so với La Kỳ
thì kém xa, lúc trước không chú ý, bây giờ nhìn kỹ Trần Hạo
liền phát hiện ra một chút khí tức quen thuộc của hồ ly.

Đúng là thú vị, ngoại tộc mang dáng vẻ con người, tưởng
gặp được một kẻ ai ngờ trùng luôn cả hai!

Trần Hạo nhìn cô nàng, rồi lại nhìn La Kỳ, mở miệng hỏi: “Người cũng không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì hai người, chỉ có chút tò mò thôi, ngoại tộc như các người có bao nhiêu người? Các người biết nguyên nhân tại sao lại bị biến đổi như vậy không?”

La Kỳ nói: “Tại thời điểm này ta chỉ thấy duy nhất có hai người bọn ta, về phần biến đổi thế nào, nếu như ta nói là ta nằm mơ thì người có tin không?”

Trần Hạo hiếu kỳ hỏi: “Mơ thế nào?”

La Kỳ kể: “Vào sinh nhật mười tám tuổi, buổi tối đi ngủ ta nằm mơ, thấy khi còn bé ta có gặp phải một chuyện, khi đó cha mẹ ta vẫn còn khỏe mạnh, ta là đứa nhóc rất bướng bỉnh, thời gian đó cứ thích qua vườn bách thú chơi đùa, một lần ta nhảy lên tường rào thế là vào được, lúc đang chơi trong vườn bỗng nhiên có một con sư tử lớn xuất hiện, ta cho rằng sư tử định ăn thịt ta, thế nhưng nó chỉ nhìn ta, ta cùng nói liền ngời đối diện nhìn nhau cho đến lúc ta được người lớn cứu ra, ta cũng không bị sư tử làm tổn thương gì. Chờ đến lúc tỉnh mộng đã là sáng sớm, khi đó cơ thể ta liền phát sinh biến hóa, dần dần biến thành như bây giờ.”

Nói đến đây, La Kỳ nhìn thoáng qua cô gái, nói: “Mạc Khởi và ta không giống nhau, cô ấy là khi còn bé sống gần núi, nói là đã từng cứu một con hồ ly bị thương, sau đó lại bị hồ ly cắn một cái, hai năm sau thì phát sinh biến hóa, lúc Mạc Khởi trở thành ngoại tộc, người trong thôn muốn giết cô ấy, ngay cả cha mẹ cũng không muốn cứu, cô ấy liền chạy trốn, mấy năm nay đều dựa vào năng lực yếu ớt của bản thân mà trụ được đến hôm nay.”

Trần Hạo im lặng.

Hai loại dị biến này đều không giống nhau.

Nhưng Trần Hạo có thể khẳng định, bất kể là La Kỳ đối mặt với sư tử hay Mạc Khởi bị hồ ly cắn, chỉ sợ đều gặp phải những con vật không tầm thường.

Nhìn La Kỳ trong chốc lát, Trần Hạo đứng lên nói: “Người có để ý nếu ta động vào người người một chút không?”

La Kỳ chân chờ một chút, vẫn gật đầu một cái, trong mắt cũng có một chút chờ mong, dường như cũng muốn biết rõ nguyên nhân vì sao mình lại trở nên thế này.

Trần Hạo bước tới, tay đặt lên người La Kỳ, yên lặng phán đoán, đồng thời hỏi: “Sau khi người biến thành như vậy có điều gì thay đổi không?”

La Kỳ nói: “Sức lực của ta trở lên mạnh hơn, có thể nâng vật nặng cả ngàn cân, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, trước kia chạy mấy trăm mét là đã mệt lắm rồi, thế nhưng bây giờ có thể chạy mấy chục cây số vẫn chưa nhằm nhò gì. Còn có móng tay trở nên rất cứng, hơn nữa còn mọc thành hình tam giác.”

“Thử cố gắng dùng sức xem nào.” Trần Hạo ra yêu cầu.

La Kỳ nắm chặt hai tay, cánh tay liền nổi gân xanh, lực mạnh lên mười phần.

Mà ánh mắt Trần Hạo lúc này khẽ động, từ trên người La Kỳ thấy được hồn thù, đó là hình ảnh của một con sư tử. Có lẽ nó đã hoàn toàn cùng La Kỳ hòa làm một thể.

Chương 789: Bỏ lỡ cơ hội

Cảm nhận được sự khác thường của La Kỳ, Trần Hạo thu tay lại.

La Kỳ mong đợi hỏi: “Ca, nhìn ra cái gì sao?”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Người có muốn biến thành người bình thường không?”

La Kỳ há miệng muốn nói muốn, nhưng lời nói đến yết hầu, làm thế nào cũng nói không nên lời.

Dần dần La Kỳ im lặng.

Biến thành người bình thường, nhìn có vẻ hợp với bầy đàn, trên thực tế không có lợi ích gì.

Cần biết thiên hạ này, người bình thường nhiều lắm, nếu như không có gương mặt, năng lực, gia đình xuất chúng, đặt bên trong chúng sinh, không ai chú ý, có khác gì hiện tại?

Mà bây giờ mặc dù nhìn có chút khác loài, không cho phép tồn tại trên đời.

Nhưng cơ thể cứng rắn này, sức chịu đựng và tốc độ cực mạnh này, còn có móng tay có thể xé rách sắt, quả thực giống như siêu nhân trong tiểu thuyết vậy.

Mặc dù ngoài miệng thì ghen tị với người bình thường, thế nhưng La Kỳ đối với sự thay đổi của mình cũng âm thầm vui vẻ, nếu không phải như thế, sao hắn ta có thể ung dung tự tại như vậy?

“Xem ra người không muốn, như vậy ta hỏi người vấn đề thứ hai, người có suy nghĩ đặc biệt gì với loài người không?”
Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

La Kỳ sững sờ, sau đó hiểu ra ý Trần Hạo, cười nói: “Ca, ngươi đừng quậy nữa, mặc dù trở nên có chút kỳ quái, thế nhưng xét đến cùng, ta chính là con người, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta biến thành thế này, sẽ giống với nhân vật phản diện trong Marvel sao, tâm lý cực đoan mất cân bằng, làm ra các loại chuyện xấu à?”

Trần Hạo đối mặt với La Kỳ một lát, đột nhiên cười: “Không có quên mình là người, vậy chuyện này không thành vấn đề, ừm, ta nhìn ra một điểm từ tình huống của ngươi, nếu như không ngoài dự đoán, sư tử mà lúc trước ngươi đối đầu, có linh tính. Không biết là nó dùng biện pháp gì, hay là vấn đề từ bản thân ngươi, hồn phách của nó dung hợp với hồn phách của ngươi, mới khiến cho ngươi biến thành như bây giờ. Về phần cô gái này, cô ấy đạt được quà tặng tộc Hồ, kéo dài huyết mạch tộc Hồ, không giống với ngươi.”

La Kỳ trừng to mắt: “Nói như vậy, ta là độc nhất vô nhị?”

Trần Hạo gật đầu: “Cho nên về sau ngươi phải cẩn thận một chút, không thể làm xằng làm bậy, nếu không cho dù là gấu trúc khổng lồ cũng không hiếm như ngươi, chắc chắn bị bắt lại giải phẫu.”

La Kỳ giật nảy mình, vội vàng nói: “Chắc chắn sẽ không, năm đó ta cũng là thiếu niên tốt thấy việc nghĩa hăng hái làm mà.”

Trần Hạo cười: “Được rồi, gặp cũng đã gặp, nói cũng đã nói, chúng ta cũng nên cáo từ.”

La Kỳ nhiệt tình nói: “A, lúc này đi rồi? Ca nếu không ở lại ăn bữa cơm đi?”

Ánh mắt Trần Hạo khẽ lay động, nói: “Ngươi chắc chắn muốn giữ ta ở lại ăn cơm?”

La Kỳ: “...”

Trần Hạo cười nói: “Được rồi, chỉ đùa một chút, ta đến cũng chỉ vì tò mò, nhìn xem người bây giờ thế nào rồi.”

La Kỳ vội vàng nói: “Ca yên tâm, ta bây giờ thế nào, về sau vẫn sẽ như vậy.”

Trần Hạo cười không nói, mang theo mấy động vật rời khỏi nơi này của La Kỳ, không quay đầu lại.

La Kỳ nhìn bóng lưng Trần Hạo, ánh mắt dần dần trở nên cổ quái.

“Sao vậy? Trò chuyện sinh ra tình cảm? Không nữ sao?” Một đầu ngón tay trắng nõn khoác lên vai La Kỳ, sau đó cô gái vốn đang ngất đã tỉnh dậy đứng phía sau La Kỳ.

La Kỳ không hề ngạc nhiên, dù sao hẳn hiểu rất rõ cô gái này, nghe vậy lắc đầu: “Ta luôn cảm thấy, vừa rồi hẳn là kiên trì một chút.”

“Kiên trì cái gì?”

La Kỳ há hốc mồm, nói: “Được rồi, không có gì, tử tử xinh đẹp người không sao chứ?”

Mạc Khải Lệ cười, mở miệng nói: “Đương nhiên không có việc gì, thu hoạch lần này rất tốt, làm thịt một con dê to béo, đi thôi, đêm nay tử tử mời khách, muốn ăn cái gì?”

La Kỳ nhếch miệng cười một tiếng: “Ăn gà.”

...

Sau khi rời đi, gà trống khó hiểu nhìn về phía Trần Hạo: “Hạo ca, thật sự cứ đi như vậy? Tên đó khá kỳ quái, thú hồn cùng nhân hồn, căn bản chính là hai khái niệm, sao có thể dung hợp một chỗ? Chắc chắn có điều bí ẩn.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy thì sao chứ? Người sống tự có người sống quản, ta có tư cách gì nhúng tay? Lại nói, dị loại

này, nhìn như không thể nào hiểu được, nhưng chỉ cần tồn tại chính là chân lý, cho nên không cần hoài nghi.”

Gà trống nghi ngờ nói: “Hạo ca, về mặt này của ngươi nói cho ta, ngươi dường như đã biết gì đó.”

Trần Hạo nói: “Sinh mệnh của La Kỳ này rất mạnh, sống một trăm năm cũng không có vấn đề gì, nhưng mạng hần nhiều kiếp, tương lai mơ hồ, hiển nhiên tồn tại này chắc chắn có liên quan tới sự thay đổi của thế giới, hơn nữa cô gái bên cạnh hần, không còn sống lâu nữa. Ta cho hần cơ hội, để hần giữ ta lại, nhưng hần không giữ, cô bé này hôm nay hần phải chết.”

“Gì cơ? Chúng ta không làm gì sao?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo nói: “Đã cho cơ hội, nhưng không trân trọng, đương nhiên sẽ mất, nhưng trong thế gian này, vô số biến hóa, có lẽ họ còn có duyên phận khác, chúng ta chỉ xem là đủ rồi, đi thôi, tìm nơi nghỉ ngơi, thành phố này khá thú vị, chúng ta ở lại hai ngày thăm thú đi.”

Bóng đêm buông xuống, thành phố đèn đuốc sáng trưng, trên đường phố dòng xe cộ tấp nập, tạo thành từng luồng ánh sáng, khiến cho cảnh đêm lộng lẫy.

Trong một quán rượu, một cô gái mặc váy ngắn nóng bỏng, đang mảnh liệt lắc lư, thỉnh thoảng kêu lên hai tiếng.

Trong sàn nhảy, một đám nam nữ, co giật tập thể.

Trong một ghế lô ở quán bar khá khép kín, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tình huống bên trong sàn nhảy.

Trần Hạo ngồi ở trên ghế sa lon, vừa nhìn sàn nhảy, vừa cắn hạt dưa cho mèo.

Ánh mắt Trần Hạo chiếu tới, La Kỳ và Mạc Khi Lệ cũng ở đây.

La Kỳ đã cắt tóc, đầu trọc, mặt nhìn không đẹp trai, nhưng rất man, mặc áo khoác màu đen bên ngoài như một cái áo, bên trong không mặc gì, lộ ra cơ ngực rắn chắc và cơ bụng sáu múi, tăng thêm hơi thở đã tính, một mị lực khác, hấp dẫn một nhóm cô gái vờn quanh, thỉnh thoảng ăn đậu hũ hán ta. Khiến La Kỳ rất đặc ý.

Cách La Kỳ không xa là Mạc Khi Lệ, cô ta mặc rất nóng bỏng, là ví dụ hoàn mỹ cho từ trước sau lời lỡ, hấp dẫn một nhóm đàn ông, mỗi ánh mắt giống như muốn ăn cô ta luôn vậy, mà Mạc Khi Lệ lại làm bộ như không biết, vẫn quyến rũ lắc lư, thỉnh thoảng phóng một ánh nhìn quyến rũ và nụ hôn gió.

Sàn nhảy lớn như vậy, hai người là điểm đáng chú ý nhất.

Trần Hạo đặc biệt chú ý Mạc Khi Lệ.

Lần đầu nhìn thấy cô gái này đã có tử khí trên người, tử khí lúc này dường như đã đến giai đoạn bộc phát.

Nói cách khác, quán rượu này chính là nơi cô ta mất mạng.

Chẳng qua hiện tại quán lửa vẫn nóng bỏng như vậy, không giống như dáng vẻ sắp xảy ra chuyện.

Trần Hạo đưa hạt dưa đã lột xong đến trước miệng mèo đen, mèo đen thè lưỡi cuốn vào trong miệng, đặc ý hưởng thụ. Sau đó Trần Hạo lại cầm lên một nắm, đang định tiếp tục lột, đột nhiên Trần Hạo dừng động tác lại, ánh mắt nhìn về phía cửa vào phòng nhảy.

Một người đàn ông tiến đến.

Trong quán rượu ánh đèn u ám, thấy không rõ tướng mạo, nhưng trong mắt Trần Hạo, lại nhìn thấy sát khí từ người đàn ông. Cũng phát hiện người đàn ông mang theo một con dao.

Mục tiêu của người đàn ông rõ ràng, tiến đến liền nhìn chung quanh, sau đó trực tiếp tiến về sàn nhảy, đến bên cạnh Mạc Khi Lệ.

Lúc Mạc Khi Lệ xoay người một cái, lộ ra một nụ cười quyến rũ, người đàn ông kia nở nụ cười dữ tợn, một thanh chủy thủ sắc bén lộ ra, đâm mạnh vào bụng Mạc Khi Lệ.

Chương 790: Gặp lại Bạch Hồ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Lưỡi dao vào bụng, biểu cảm của Mạc Khi Lệ lập tức biến thành kinh ngạc, cúi đầu nhìn phần bụng một cái, lại nhìn về phía người đàn ông, ngạc nhiên nói: “Là người!”

Ánh mắt người đàn ông điên cuồng, cười gằn nói: “Là ta, đồ đệ tiện nhà ngươi, ngươi đáng chết.”

Miệng nói, động tác của người đàn ông không dừng lại, rút dao ra, cắm vào, rút ra cắm vào, mấy lần, phần bụng của Mạc Khi Lệ máu thịt be bét.

Lúc này, cuối cùng có người phát hiện không hợp lý, hét chói tai tản ra.

La Kỳ đang được một đám phụ nữ vờn quanh vẻ mặt đắc ý, phát hiện hỗn loạn, sau đó thấy được Mạc Khi Lệ bị người đàn ông dùng dao đâm, nháy mắt, con mắt đều tròn tròn, hét lớn một tiếng: “Khi Lệ tử.” Liền vọt tới.

Đến trên sàn nhảy, La Kỳ tức giận đưa tay bắt lấy cổ người đàn ông, dưới sự tức giận, móng tay bén nhọn đã lấy đi nửa phần thịt ở cổ người đàn ông, người đàn ông bay lên không trung rồi ngã xuống đất, động mạch cổ máu tuôn ra, cơ thể co quắp, có vẻ như sắp chết.

Nhưng người đàn ông vẫn giãy dựa nhìn về phía Mạc Khi Lệ, nhìn Mạc Khi Lệ cũng giống như mình, lập tức trên mặt lộ

ra nụ cười hạnh phúc. Chân đạp một cái, tắt thở.

“Khi Lệ tử! Người không sao chứ, người... Tại sao có thể như vậy, người đâu mau tới đây, gọi xe cứu thương.” La Kỳ ôm Mạc Khi Lệ, thấy bụng cô ta đỏ rực một vùng, ruột quắn thành một chỗ, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

Mạc Khi Lệ lúc này đã từ từ mở mắt, nhìn về phía La Kỳ, đột nhiên cười: “Đừng khóc Tiểu Kỳ, đây đều là mệnh, về sau tử không có ở đây, người phải tự chăm sóc thật tốt, cũng đừng ngốc nghếch như vậy nữa, cẩn thận bị người phát hiện, bắt đi giải phẫu.”

“Không, người không thể chết, ta không cho người chết, không cho phép người chết!” La Kỳ kêu to, con mắt đỏ bùng.

Mạc Khi Lệ nói: “Không còn thời gian, Tiểu Kỳ, hai năm nay ta tích góp được chút tiền, đủ cho người có thể sống trong khoảng thời gian dài, thẻ ngân hàng đặt ở địa điểm bí mật của chúng ta, người, phải bảo trọng.”

Dứt lời, Mạc Khi Lệ nhắm mắt lại, đầu ngoẹo qua, tay thả trên đất.

“Không!”

La Kỳ gằm thét, âm thanh chấn động xung quanh, như sư tử nổi giận.

Trong ghé lô, Trần Hạo và mấy động vật đều đang quan sát, nhìn cảnh này, đều thấy cảm động.

Mèo đen nước mắt lưng tròng, nghi ngờ nhìn về phía Trần Hạo, dường như không hiểu được, chúng ta đang ở đây, vì sao không giúp.

Trần Hạo sờ lên đầu mèo đen, không có giải thích.

Tiếp xúc càng nhiều, càng có thể cảm nhận được sức mạnh của trời to lớn, quy tắc của đất trời này, pháp tắc, nó thuận theo vạn vật, nhưng vạn vật nối tiếp, lại không đáp trả lại trời đất, còn oán trách, tức giận, phá hoại, hủy diệt. Dần dà, đọng lại, liền thành kiếp số, kiếp số thành, trời đất thay trang mới, những biến số sinh ra theo thời thế. Đây là xu hướng chung, không thể phản lại, bất luận kẻ nào có can đảm phá hư, sẽ chỉ dẫn tới hậu quả đáng sợ hơn.

Trần Hạo là dị số, có thể tránh, thậm chí có thể che chở cho những động vật nhỏ bên người.

Nhưng dù sao hiện tại hắn vẫn còn yếu, thứ có thể làm không nhiều, nếu không tự đẩy mình vào trong, cũng trở nên vô ích.

“Hạo ca, hai lão vu bà kia cũng tới.” Gà trống đột nhiên mở miệng.

Trần Hạo đã cảm giác được, ngẩng đầu nhìn lên, trong một góc quán bar, Lương Hồng Ngọc và Tam Nương bán thịt lừa kia im lặng đứng, cũng đang chăm chú nhìn La Kỳ.

Lúc Trần Hạo nhìn sang, hai người cũng nhìn qua, đối diện với ánh mắt của Trần Hạo.

Tiếp xúc một chút, Trần Hạo liền tránh đi.

Sau đó, Trần Hạo liền phát hiện, ở chỗ khác bên ngoài quán bar, cũng có hơi thở của người tu hành, đều không yếu, mặt khác còn có mấy hơi thở của quý dị tồn tại.

Thật giống như, những kẻ này đều đang nhìn chăm chăm vào La Kỳ vậy.

Điều này khiến Trần Hạo kinh ngạc.

La Kỳ này, thật sự quan trọng như vậy?

Ánh mắt nhìn về phía La Kỳ.

Lúc này hẳn ta bị thương đan xen tức giận, hơi thở đã tính ngày càng mạnh, người bình thường nhìn hẳn ta, giống như nhìn thấy một con sư tử thực thụ, hơn nữa còn là sư tử đang nổi giận.

Trong ngực La Kỳ, cơ thể Mạc Khi Lệ dần lạnh đi, một vòng hư ảnh, dần hiện lên.

Lập tức, Trần Hạo cảm giác được, có không ít ánh mắt, đều rơi vào vòng hư ảnh này.

Lông mày nhíu lại, lúc Trần Hạo đang suy nghĩ có nên ra tay không, đột nhiên một cỗ yêu khí cực mạnh từ trên trời giáng xuống.

Mà cỗ yêu khí này không phải rất tàn bạo, mà ngược lại cực kỳ nhu hòa, nhưng rất mạnh, chỉ ít Trần Hạo cảm thấy, chỉ dựa vào thực lực một người, chắc chắn không đánh lại.

Khí thể bao trùm, những kẻ vốn chú ý tới hồn phách của Mạc Khi Lệ, dần thu lại.

Bỗng nhiên, một bóng người đáp từ trên trần quán bar xuống. Rơi xuống sàn nhảy.

Chờ nhìn rõ ràng, Trần Hạo ngạc nhiên.

Đó là một con hồ ly lông trắng, ưu nhã, đoan trang, đặc biệt có khí chất.

Mà phía sau của con hồ ly lông trắng, bốn cái đuôi đang dựng lên, lắc lư.

Linh Hồ bốn đuôi!

Tất cả nhìn thấy sự tồn tại của con hồ ly lông trắng này, càng thu lại nhiều hơn, không dám lộ ra chút địch ý nào.

Nếu như là ba đuôi, có lẽ sẽ không nề tình.

Nhưng là bốn đuôi, đã vượt qua yêu hồ bình thường, trở thành Linh Hồ, chớ nói chi là toàn thân trắng như tuyết, vừa nhìn đã biết huyết thống bất phàm, đối với Hồ tộc mà nói, Linh Hồ như vậy cao quý không tả nổi, không thể xâm phạm. Chưa nói có làm được hay không, nếu thật sự ra tay, ngày sau toàn bộ tộc Hồ, đều thành kẻ địch, không chết không thôi.

Hồ ly không thể trêu vào a, vừa gian xảo vừa thù dai, còn bảo trì bình thản, ai cũng không dám cam đoan về sau không có sai sót.

Nhưng Trần Hạo nhìn hồ ly này, lại từ từ lộ ra nụ cười.

Đã lâu không gặp, Hồ đạo hữu.

Lúc này, La Kỳ nhìn thấy Linh Hồ cũng choáng váng, kinh ngạc nhìn bạch hồ, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bạch Hồ di chuyển, ưu nhã đi tới bên cạnh Mạc Khi Lệ, nâng móng vuốt lên, nhẹ nhàng một chiêu, hồn phách Mạc Khi Lệ lập tức bị nó lấy đi.

Sau đó bạch hồ nhìn về phía La Kỳ, đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Tiền căn hậu quả, xóa bỏ, từ nay về sau, Hồ tộc không nợ ngươi.”

La Kỳ nháy mắt, có chút ngây ra.

Nhưng bạch hồ lại không giải thích gì cho hắn ta, mà là quay người, nhìn về phía Trần Hạo bên trong: “Đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, tìm nơi tâm sự đi?”

Trần Hạo cười nói: “Đương nhiên có thể, Hồ đạo hữu mời.”

Bạch hồ gật gật đầu, thân ảnh nhảy lên một cái, rời đi từ lỗ hồng trên trần.

Trần Hạo đưa tay muốn ôm mèo đen, mèo đen lại tránh đi, ánh mắt u oán liếc Trần Hạo, giống như dùng ánh mắt biểu thị,

đi tìm hồ ly tinh của người đi.

Trần Hạo có chút im lặng.

Đứa nhỏ này lại ăn giấm!

Tất cả mọi người là đạo hữu, cùng ngồi đàm đạo, có cái gì không tốt? Ăn giấm cái gì? Lòng dạ quá nhỏ nhen.

Trần Hạo cũng không nuông chiều chút bệnh vặt này, cưỡng ép ôm lấy mèo đen, sau đó mang theo mấy động vật rời đi.

Đến tầng cao nhất tòa nhà cách đó không xa, Bạch Hồ đã đợi ở đó.

Trần Hạo tới gần, cười nói: “Hồ đạo hữu, chúc mừng siêu phàm thoát tục!”

Bạch hồ mở miệng: “So với tiến bộ của đạo hữu, chỉ là chút ít, không coi vào đâu. Chỉ là hai tên bên cạnh đạo hữu, lại tiến bộ quá chậm.”

Nói xong, bạch hồ nhìn sang mèo đen.

Mèo đen vốn có chút tức giận, lập tức xù lông lên, giãy dụa trong ngực Trần Hạo, nhìn chăm chăm Bạch Hồ, móng vuốt lộ ra, bộ dáng nếu không phải bị ôm quá chặt, chị đây sẽ cào chết người.

Chương 791: Di thường

“Khụ khụ, Hồ đạo hữu, chuyện lần này là thế nào vậy?”

Nhìn Bạch Hồ đang cố gắng trêu đùa mèo đen, Trần Hạo thật sự bó tay, vội vàng nói sang chuyện khác.

Bạch Hồ nói: “Đây là lời hẹn giữa tộc ta và một vị tiên bố, bây giờ thì ân oán đã dứt, không thuộc số kiếp.”

Trần Hạo kinh ngạc.

Bạch Hồ tiếp tục nói: “Có một số chuyện ta không thể nói quá rõ ràng được, nếu không sẽ dẫn tới sự thay đổi quá lớn, tuy nhiên ta có thể nhắc nhở một chút, tốt nhất đạo hữu không nên quá gần gũi với vị sư hôn kia, điều này sẽ ảnh hưởng xấu tới chuyện tu hành của ngươi.”

Bạch Hồ cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng cho Trần Hạo nghe.

Trần Hạo gật đầu nói: “Cảm ơn lời nhắc của đạo hữu, ừm, đạo hữu hẹn gặp ta ở đây chắc là không thể ở lâu, có phải không?”

Bạch Hồ trả lời: “Đúng, ta là hồ ly bốn đuôi, gánh trên vai sứ mệnh của tộc hồ ly, đến đây để hoàn thành chuyện ân oán chỉ là một phần thôi, còn có nhiều chuyện khác cần ta giải quyết nữa. Còn có một chuyện không biết ta có nên nói ra không.”

Trần Hạo nói: “Hồ đạo hữu cứ nói đừng ngại.”

Bạch Hồ nói: “Đạo hữu có vận mệnh vô song, tương lai rộng mở, tiền đồ như gấm, mấy đứa nhóc này có thể đi theo ngươi cũng coi như đây là phúc khí của chúng nó; chỉ ngoại trừ mèo đen và * lại không có nhiều duyên phận với đạo hữu,

mặc dù đi bên cạnh người sẽ an toàn nhưng duyên phận của hai đứa nó lại bị mất đi , ta chỉ sợ tương lai sau này sẽ rất không ổn.”

“Người nói ai là* đấy, có bốn cái đuôi là giỏi lắm à.” Gà trông không vui.

Oa ô!

Mèo đen cũng nhìn chăm chăm vào Bạch Hồ, gầm nhẹ, móng vuốt chỉ về phía nó thể hiện bộ dạng người chờ đó cho ta, chắc chắn chị đây sẽ cào chết người.

Bạch hồ cười nói: “Nói đến đây là hết rồi, giờ ta phải đi, đạo hữu thông minh hơn người, nên suy nghĩ chu đáo.”

Nói xong, Bạch Hồ liền gật đầu với Trần Hạo, sau đó liếc nhìn mèo đen, ánh mắt trêu tức, rồi thân ảnh bay đi như ánh sáng, đi xa ngàn dặm.

Oa ô ~ oa ô ~

Mèo đen cố gắng giãy giụa, giống như không muốn cho Bạch Hồ chạy, muốn đuổi theo nó.

Trần Hạo im lặng nhìn.

Mặc dù đứa nhóc này mạnh hơn so với khi còn ở thôn quỉ nhưng khi đối mặt với Linh Hồ bốn đuôi thì căn bản không được, không phải là đối thủ của nó đâu, lại còn hung dữ như vậy.

Tuy nhiên Trần Hạo cũng không thả nó ra, thậm chí hẳn còn lấy một con cá ra cho tiểu Hắc ăn.

Rốt cuộc thì mèo cũng là Linh thú, cũng phải giữ chút thể diện cho nó, không thể để cho nó mất mặt được, nếu không đỡ được thì khó xử lý lắm.

Ngoài ra, Trần Hạo thoáng nhìn vợ chồng đầu to vợ và hai chú sói con.

Trước đó Trần Hạo cũng đã nghĩ tới rồi, chỉ là chưa biết làm thế nào mà thôi.

Vừa nãy Bạch Hồ nhắc nhở như vậy, Trần Hạo cảm thấy, nếu muốn sắp xếp thì phải làm nhanh, nếu cứ chần chừ thì không ổn.

Trần Hạo đang định rời đi, thì đột ngột đứng lại, xoay người nhìn về phía hai người phụ nữ đứng cách đây không xa, váy dài bông bành, mái tóc bay bay, họ chính là Lương Hồng Ngọc và Tam Nương.

Nhìn thấy hai người phụ nữ này, Trần Hạo cũng chỉ dừng lại một chút rồi đi, cũng không muốn lên tiếng chào hỏi.

Bất được Mimi kỳ quái, chẳng khác nào xé rách mặt, tiếp tục đối trá cũng không phải tính cách của Trần Hạo.

“Trần đạo hữu.” Lương Hồng Ngọc đột nhiên mở miệng.

Sắc mặt Trần Hạo bình tĩnh hỏi lại: “Lương Tướng quân có chuyện gì à?”

Lương Hồng Ngọc nói: “Đạo hữu yên tâm, ta không phải tìm ngươi để cầu xin cho Mimi mà có chuyện khác.”

Trần Hạo nói: “Không có hứng thú.”

Lương Hồng Ngọc nói: “Trần đạo hữu cần gì phải cách xa ngàn dặm vậy chứ, chuyện này của ta có liên quan đến chuyện đột phá Tiên Thiên.”

Trần Hạo cười: “Có chuyện tốt như vậy ngươi nói cho ta làm gì? Lương Tướng quân tự giữ cho mình đi.”

Nói xong Trần Hạo dứt khoát rời đi.

Lương Hồng Ngọc mở miệng nhưng không nói thêm lời nào.

Tam Nương nói xen vào: “Hồng Ngọc, thôi quên đi, cũng không phải chỉ có một lựa chọn duy nhất là hấn, chúng ta tìm người khác.”

Lương Hồng Ngọc lắc đầu: “Ta có cảm giác, chuyện này chỉ sợ không phải hấn không được.”

“Chuyện này? Làm sao có thể? Chẳng lẽ hấn cũng là một trong những biến số lớn sao?” Tam nương giật mình.

Lương Hồng Ngọc nói: “Không nhìn ra, trên người hấn giống như sương mù vậy, không thể nhìn rõ được, trước đây ta cũng không biết đó là cái gì, nên cũng chẳng chú ý nhiều tới loại người này.”

Ở bên này, Trần Hạo và đám nhóc đã đi từ trên tầng xuống dưới rồi vòng qua chỗ khác.

Còn La Kỳ, Trần Hạo nhìn thôi cũng đủ hiểu.

Người này là một trong những biến số, Mạc Khi Lệ vì muốn kích thích sự thay đổi của hấn ta mà chết, mà cái chết này do một tay tộc hồ ly sắp đặt mà ra.

Quả nhiên, chẳng có ai đơn giản cả, trong thời buổi bây giờ, tất cả những người có trí tuệ đang tu hành đều liều mạng đấu đá với nhau, muốn được thoát ra khỏi thời đại thay đổi này và có cơ hội siêu thoát .

Có lẽ đây là bữa tiệc cuối cùng của giới tu hành, sau này sẽ như thế nào thì không ai biết cả.

Khi nghĩ về điều này, Trần Hạo không bao giờ dừng lại được.

Bất cứ người nào cũng có thể tìm kiếm sự thay đổi từ xu hướng chung của thế giới, chỉ có một mình Trần Hạo là không

cần làm vậy, bởi vì đạo của hắn không ở nơi này.

Vừa đi vừa nghĩ, không biết từ lúc nào Trần Hạo đã ra khỏi thành phố.

Phía trước là đồng bằng vô tận, và dưới màn đêm, những cánh đồng lúa trải dài.

Một tuyến đường sắt có đường chắn bảo vệ xen qua giữa cánh đồng.

Khi Trần Hạo vừa đến thì tình cờ có một chiếc xe lửa vận chuyển hàng hóa vùn vụt lao tới, ánh đèn ở đầu xe chiếu sáng lóa mắt.

Nhìn thấy xe lửa, Trần Hạo bỗng nhiên thấy thích thú, sau đó ôm lấy đám nhóc bay lên chuẩn bị đi nhờ.

Ngồi trên xe lửa, không quá xóc nảy, hứng gió trời, vô cùng mát mẻ.

Vốn mèo đen còn cảm thấy hơi tức giận vì nhìn thấy Bạch Hồ và bị nó đùa giỡn, nhưng bây giờ có chuyện đùa vui như vậy nên cơn giận cũng biến mất rồi, cứ chạy lung tung trên xe lửa.

Hai chú sói con cứ chạy theo sau mèo đen, rất hăng hái.

Gà trống thì không nhúc nhích gì cả, mà đứng nhìn về phía Trần Hạo rồi nói: “Hạo ca, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Trần Hạo cười nói: “Tùy duyên thôi, đến đâu hay đến đó.”

Gà trống lập tức im lặng.

Bây giờ Hạo ca càng ngày càng cao sâu khó lường.

Thời gian từ từ trôi qua, sau hai tiếng đồng hồ, xe lửa gần tới một trạm nhỏ, dường như đang muốn đỗ lại.

Lúc này Trần Hạo liền đưa đám nhóc xuống dưới, sau đó đi một vòng xung quanh liền nhìn thấy một thị trấn rực rỡ ánh

đèn ở phía trước.

Sau khi nhìn kỹ thêm mấy lần, Trần Hạo mới cười toe toét và đi về phía trước.

Một lúc sau, khi còn chưa tới trần nhỏ thì nhìn thấy một con sông, nhìn cũng không quá rộng, nhưng uốn lượn quanh co, bao quanh trần nhỏ.

Khi đến đây, Trần Hạo nhìn thấy trong hồ tràn ngập oán khí âm sát, đôi mày nhăn lại.

“Hạo ca, sao thế nhỉ? Sao ở đây có oán khí đậm vậy?” Gà trống ngạc nhiên hỏi.

Trần Hạo nói: “Ta cũng không rõ, nhìn cũng không giống như là... Ừ, hình như có gì đó đang đến.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía trước, khuôn mặt không có biểu cảm gì.

Không lâu sau, trong nước vang lên tiếng sột soạt, sau đó một chiếc thuyền nhỏ từ từ tiến đến.

Đây là một chiếc thuyền có hai chân, có thể thuận tiện cho việc dùng để giăng lưới điện bắt cá.

Có một người đang đứng trên mũi thuyền nhưng không nhìn rõ mặt, người này mang theo một cái đèn trên mũi, cầm trong tay lưới điện, thỉnh thoảng vớt lên mấy con cá.

Khi đến gần chỗ Trần Hạo đang đứng, người trên thuyền bỗng nhiên quát to: “Ai đấy?”

Trần Hạo cười nói: “Là người qua đường thôi, nhìn thấy trong nước có tiếng động nên ta qua nhìn một chút.”

“Ôi mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết, hơn nửa đêm, người đứng ở đây làm gì? Có biết dọa người lắm không, hết hồn hết vía.” Người đánh cá kêu lên.

Trần Hạo nói: “Có chuyện không vui nên đi dạo, xin lỗi, ừm, người đang kích điện bắt cá à? Thu hoạch thế nào?”

“Cũng tạm ổn, lần này bắt được rất nhiều cá đù nanh, có thích ăn không? Có cần ta bán cho người một ít, đều là sản phẩm từ thiên nhiên hoang dã, rất bổ đấy.”

Trần Hạo cười nói: “Được, người qua đây để ta xem một chút.”

Chương 792: Chém yêu

Thuyền nhỏ loay hoay mấy lần, sau đó người đánh cá mới nói: “Cậu trai trẻ này, ở đây nhiều đá quá, không dễ dàng vào bờ được, hay là ngươi qua đây đi, ở đây ta có sẵn mấy cái túi rồi, cho ngươi mấy con, tiền thì cho bao nhiêu cũng được.”

Trần Hạo cười híp mắt: “Được, ta tới xem một chút.”

Nói xong, Trần Hạo bước qua đó, bộ dạng không có tí phòng vệ nào cả.

Khi đến cạnh mạn thuyền, người đánh cá liền vớt ra mấy con cá đù nanh cho vào túi màu đen và đưa cho Trần Hạo.

Ngay lúc Trần Hạo cầm túi thì người đánh cá đột nhiên nắm lấy tay hắn, sau đó kéo một cái, nhưng Trần Hạo không nhúc nhích tí nào. Lại kéo thêm lần nữa mà Trần Hạo vẫn cứ đứng im.

Người đánh cá có cảm giác không ổn liền vội vàng thả tay ra nhưng Trần Hạo lại nắm lại, cứ giằng co không thả.

Người đánh cá: “...”

Trần Hạo híp mắt lại cười: “Những oan hồn trên sông này đều bị ngươi kéo xuống như vậy sao?”

“Cậu trai trẻ, ngươi nói gì vậy? Ta thật sự không hiểu, mà ngươi có thể thả tay ta ra không, dòng nước này chảy rất nhanh, ta không giữ được thuyền.” Người đánh cá vội vàng nói.

Trần Hạo nói: “Không giữ được thì lên bờ thôi.” Vừa dứt lời, Trần Hạo liền dùng sức kéo người đánh cá lên bờ.

Sau cú ngã nặng, người đánh cá không hét lên mà xoay người luôn, cả người chạy thật nhanh về phía trước.

Nhưng trước khi chạy được vài vước thì bị đâm sầm vào một người đàn ông cao lớn, bật trở lại. Sau đó vết sáng từ một con dao lóe lên, xác chết của người này liền tan biến.

Đúng lúc này, một bóng mờ từ xác chết ay ra, còn chưa kịp chạy trốn liền bị một đạo pháp quang bay ra bao quanh một vòng, vây lại bóng người.

“Thả ta ra, nếu không thần sông sẽ tức giận, tất cả các người đều phải chết!” Bóng mờ hồi phục lại tinh thần liền cố gắng giãy dụa, lại không thể mở ra được, ngay lập tức nhìn chằm chằm vào Trần Hạo đang đi tới, nói lời đe dọa.

“Thần sông? Lợi hại quá nhỉ, ta đi qua nhiều nơi như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thần sông cơ đấy? Nói nghe một chút, xem rốt cục là cái gì.” Trần Hạo tùm tùm cười.

Cái bóng oán giận trừng mắt nhìn Trần Hạo, nó có hình dạng là một người đàn ông gầy gò ốm yếu hơn bốn mươi tuổi, oán khí quán xung quanh người, chắc chắn người chết trong tay nó không ít.

“Người dám coi thường thần sông, người chắc chắn phải chết, người chắc chắn phải chết.”

Nhìn bộ dạng điên cuồng của cái bóng, Trần Hạo bĩu môi: “Đừng nói mạnh miệng nữa, đi, làm phiền người dẫn đường, đưa ta đến trước mặt thần sông để nhận cái chết nào.”

“Được, đây là do người tự tìm đấy.” Cái bóng vui mừng khôn xiết, sau đó dứt khoát xoay người chạy trước.

Trần Hạo cười cười, mang theo đám nhóc đi theo sau.

Sau khi đi bộ một quãng đường, khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau đó, Trần Hạo đến một nơi dòng sông chảy ngược

lại, nơi này xuất hiện phân nhánh, giống như đã được tu sửa mở rộng ra, đường sông rộng chừng hai mươi ba mươi mét, ở chỗ phân nhánh có một cái công chặn lại dòng chảy.

Khi ở đây, Trần Hạo nhận ra oán khí ở đây là nặng nhất, và tràn ngập toàn bộ con sông.

Tuy nhiên ở trong dòng oán khí đó, Trần Hạo lại cảm nhận được yêu khí, rồi nhìn thấy một con yêu quái đang ẩn nấp dưới nước, trông nó rất mạnh nhưng phần yêu khí này rất hỗn tạp, là loại ngoài mạnh trong yếu.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Trần Hạo đoán ra được ngay, con yêu quái này ăn thịt người! Nó tu hành đều dựa vào hấp thu thịt máu và linh hồn để thúc đẩy sự trưởng thành của mình, mặc dù nó nhìn rất mạnh, trên thực tế lại không phải tự tu hành nên tu vi rất hỗn tạp.

Ánh mắt Trần Hạo trở nên sắc lạnh, trực tiếp lấy ra Hiên Viên Đệ Tam, pháp lực tràn vào thân kiếm rồi cả thanh kiếm vung lên, xuyên không trung, đâm thẳng xuống nước.

Con yêu quái đang ẩn nấp đột nhiên kinh sợ, đáng tiếc nó hoàn toàn mất cơ hội phản kháng, trực tiếp bị thanh kiếm chém thành hai mảnh.

Sinh mệnh của con yêu quái này còn rất mạnh, cơ thể đã bị chém đứt mà còn chưa chết, một nửa cơ thể khuấy động trong nước làm cho vũng nước đục hẩn luôn, nửa cơ thể này liền biết mất không còn dấu vết.

Trần Hạo cảm giác được nửa cơ thể này của nó chạy theo dòng nước vào trấn nhỏ.

Trần Hạo khịt mũi coi thường rồi vẫy tay một cái, một nửa cơ thể của yêu quái bay ra từ trong nước, pháp quang nâng nó lên, lơ lửng trước mặt Trần Hạo.

Nửa này là cơ thể của một con cá đen, dài hơn một mét, lúc này nó đã mất nửa khúc trên thể mà vẫn còn co giật, cho thấy sức sống mãnh liệt.

Quan sát nửa dưới con cá đen, Trần Hạo cười: “Nuôi dưỡng yêu quái bằng mạng sống của người khác! Người thật sự có can đảm làm loại chuyện ác độc như thế này đấy.”

Cái bóng đang đứng một bên, sắc mặt hoang mang, choáng váng.

Mẹ nó, còn chưa bắt đầu mà thần sông đã bị diệt mất rồi sao?

Thần sông không phải vô địch thiên hạ à? Điều này là không thể!

Nó đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì tiếng nói của Trần Hạo vang lên: “Thứ này vô dụng rồi, tiểu Hắc, đưa cho người.”

Oa ô!

Mèo đen vẫn đang trông chừng cái bóng, khi nghe thấy đó liền há miệng hút cái bóng vào, cái bóng liền biến thành một hòn ảnh bay vào trong miệng mèo đen không kháng cự chút nào.

Mèo đen thích thú nhai nuốt hòn ảnh, vẻ mặt hưởng thụ.

Những âm hồn càng hung dữ thì hương vị càng thơm càng ngon.

Sau đó, Trần Hạo thu nửa con cá vào, mang theo đám nhóc đi dọc đường sông vào trấn nhỏ.

Bóng đêm âm u, trên đường đi có đèn chiếu sáng, chỉ là người đi đường ít hơn khi trời vào đêm nên con đường trở nên vắng vẻ.

Sau khi Trần Hạo đi dọc đường sông và bước chân vào trăn nhỏ thì đến thẳng nơi hơi thở của con cá đen bị biến mất, hắn nhìn quanh bốn phía và cười khẩy.

Chắc chắn có người nuôi nó rồi phải người tới cướp nó về!

Tuy nhiên chỗ bị kiểm chặt đứt nếu không có nửa cơ thể này ở chỗ hắn thì có thể sống được bao lâu đâu? Nửa này mang về làm nồi lẩu cá thôi.

Khi hắn đang suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng rơi xuống nước.

Trần Hạo ngạc nhiên và khi nhìn kỹ thì nhận ra có người nhảy xuống nước.

Khi quan sát kỹ người nhảy xuống nước, Trần Hạo không nói nên lời.

Người này giống như rất muốn chết, sau khi rơi xuống nước, người này liền dùng sức vùng vẫy mạnh hơn, nhưng dù làm thế nào thì cô ta vẫn cứ nổi trên mặt nước, không chìm xuống dưới được.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Một người ở trong nước nếu như không sợ hãi và thân thể buông lỏng là có thể nổi trên mặt trước, chỉ cần hoang mang sợ hãi mới có thể chìm xuống dưới được.

Tuy nhiên nếu cứ để tùy cô ta hành hạ mình như vậy, có khả năng chết thật luôn đấy.

Trần Hạo không nhìn thấy thì thôi đi, đã thấy rồi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Bóng người bay vụt qua, đập nước đến chỗ người nhảy xuống, hai tay ôm lấy người rồi xoay lại và bay lên mặt đất.

Khi đặt người nằm xuống đất thì Trần Hạo mới thấy ngạc nhiên hơn.

Người muốn tự tử là một cô bé.

Nhìn cũng không lớn tuổi đâu, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cũng khá xinh, ở cái tuổi đẹp như hoa như vậy mà gặp phải chuyện gì mới nghĩ quẩn như thế chứ?

Trần Hạo thấy khó hiểu.

Đôi mắt của cô bé đang nhắm nghiền lại, tay chân khua lung tung, hình như bây giờ cảm nhận được điều gì đó mới mở to mắt, nhìn xung quanh và mơ màng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mình đã nhảy xuống nước rồi mà nhỉ? Sao lại nằm trên bờ rồi?

“Đừng nhìn nữa, chính ta là người cứu người đấy, người nhìn lại mình đi chỉ là một cô bé con thôi có gì mà buồn khổ, lại phải nghĩ quẩn như thế? Bị thất tình à?” Trần Hạo mở miệng.

Cô bé muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng cứ thế đứng lên, tiếp tục đi về phía dòng sông.

Trần Hạo cười: “Lần thứ nhất cứu người là bởi vì ta thấy mạng người còn chưa tới bước đường cùng, nhưng ta chỉ cứu người một lần này, sẽ không cứu lần thứ hai, nếu người đã không muốn sống cứ việc nhảy xuống đó, ta bảo đảm chắc chắn lần này người sẽ chết thật.”

Nói xong, Trần Hạo trực tiếp xoay người rời đi.

Cô bé dừng lại, nhìn về phía dòng sông, lại nhìn bóng lưng rời đi của Trần Hạo, sau một phút chần chừ rồi cũng vội vàng đuổi theo hắn.

Khi đến bên người Trần Hạo, cô bé nói rất chân thành:
“Người đã cứu ta, ta muốn trả ơn người. Ta cũng chẳng có gì khác, thôi thì lấy thân báo đáp đi.”

Trần Hạo: “...”

Mèo đen: “...”

Chương 793: Cô bé có thân thể thảm thương

Trong lúc Trần Hạo đang ngơ ngẩn, cô bé liền muốn tiến lên phía trước kéo lấy cánh tay của hắn.

Nhìn thấy động tác này Mèo đen liền tức giận.

Con hồ ly tinh kia đến khiêu khích đã đành, ở đâu lại xuất hiện con bé hoang này nữa. Là ai cho người dưng khí đến cướp đoạt đồ của bản Mèo!

Mèo đen không hề suy nghĩ mà phóng lên, tông vào khiến cô bé ngã xuống đất. Không đợi cô bé kịp phản ứng, móng vuốt của Mèo đen đã đè lên ngực cô bé, búng ra móng vuốt sắc nhọn kè lên cổ cô, ánh mắt hung ác oa u kêu lên một tiếng.

Cô bé bị dọa đến phát khiếp, không tin được một con mèo lại có sức mạnh như vậy, hơn nữa móng vuốt đó giống như dao găm? Đây còn là mèo nữa sao?

“Này nhé, để Gà gia ta phiên dịch cho cô một chút. Chị mèo nói, thấy cô còn nhỏ, cho phép cô lập lại trình tự ngôn ngữ của mình.” Gà trống chạy đến nói với giọng điệu kỳ quặc.

Cô bé càng thêm ngớ người.

Một con gà biết mở miệng nói chuyện.

“Khụ khụ, được rồi đừng ức hiếp cô bé nhỏ nhà người ta nữa.” Trần Hạo nhìn cảnh này muốn á khẩu luôn nên vội lên tiếng mắng.

Mèo đen quay đầu, dáng vẻ tội nghiệp nhìn Trần Hạo.

Người ta cũng là cô bé nhỏ mà.

“Wao, các người là động vật thần kỳ đúng không? Các người là đặc biệt xuất hiện trước mặt tôi, sau đó đưa tôi đến một nơi giống như mộng du tiên cảnh Alice vậy đúng không?”

Cô bé bị dọa chết khiếp đột nhiên cười lên, giọng điệu kích động lớn tiếng nói.

Mèo đen: “.....”

Gà trống” “.....”

Trần Hạo nhìn cô bé kích động mà không nói được gì.

Đôi mắt với tình huống này mà còn có thể nghĩ đến mộng du tiên cảnh Alice. Não của cô đúng là được thật đấy.

“ Tiểu Hắc, tiểu Hoàng, chúng ta đi.” Trần hạo lười giải thích。 Gọi một tiếng liền xoay người rời đi.

Gà trống đuổi theo. Mèo đen thu hồi móng vuốt, liếc mắt nhìn cô bé, ánh mắt từ bạo ngược biến thành khinh bỉ.

Còn tưởng rằng là không biết xấu hổ, thì ra là một tên ngốc, thôi bỏ đi, bản mèo không tính toán với kẻ ngốc.

Nhìn thấy Trần Hạo cùng động vật thần kỳ đi rồi. Cô bé vội vàng bò dậy, đuổi theo lần nữa. cô kêu lên : “ Các người đừng đi mà. Tôi muốn đi tiên cảnh, tôi muốn đi tiên cảnh.”

“ Ta nói rồi đúng không, đừng đi theo bọn ta, về nhà sớm đi, nếu không bị lạnh bệnh đấy, đến lúc đó khó chịu là cô thôi.” Trần Hạo mặt không cảm giác lên tiếng.

Nhưng vẻ mặt cô bé rất kiên định:“ Không, các người chính là đến cứu tôi. Bọn họ là động vật thần kỳ. Anh nhất định là hoàng tử của thế giới thần kỳ đúng không. Em chính là cô bé lọ lem, anh đến đón em đúng không.”

Trần Hạo chân mày cau lại, dừng bước nhìn về phía cô bé: “ Cô mới vừa nói, cứu?”

Cô bé tội nghiệp nói: “ Anh hoàng tử anh, cầu xin anh, đưa em đi có được không. Em không muốn ở lại đây nữa. Em sợ, thật sự rất sợ.”

Trần Hạo trên dưới quan sát cô bé một lượt, nói:“ Tại sao sợ? Ai ức hiếp cô?”

Cô bé bặm môi, ủy khuất nói: “ Là cha ghê của em, hôm nay ông ấy rất đáng sợ, uống rượu vô liêm muốn vô lễ với em. Em quá sợ hãi, liền cầm com pa đâm ông ta. Ông ta chảy máu rồi em liền chạy ra ngoài. Hu hu, anh hoàng tử, anh đến cứu em có đúng không?”

Nhìn hai mắt cô bé ngán lệ, Trần Hạo hút một hơi lạnh.

Mẹ kiếp, trên đời này tại sao lại có người cha cầm thú như vậy! cho dù là cha ghê, thì cũng quá cận bã rồi!

Trần Hạo nói: “ Sao cô không báo cảnh sát?”

Cô gái lắc đầu không nói gì.

Trần Hạo nói: “ Vậy mẹ cô đâu?”

Cô bé nói: “ Mẹ em năm ngoái nhảy lầu rồi, nói là tự sát, nhưng em cảm thấy, là cha ghê giết mẹ em. Ông ta đáng sợ lắm.”

Trần Hạo cau mày, nhìn cô bé một lúc sau nói: “ Đi, ta đưa cô về nhà.”

Cô bé cả kinh, vội vàng lắc đầu nói: “ Không, em không về, anh hoàng tử, anh...”

Trần Hạo trực tiếp ngắt lời nói:“Đừng gọi ta hoàng tử, ta không phải hoàng tử. Bọn họ cũng không phải động vật thần kỳ. Cô đừng đắm chìm trong ảo tưởng của mình.”

Trần hạo lớn tiếng khiến cô bé sửng sốt.

Trần Hạo tiếp tục nói: “ Bây giờ ta cho cô một lựa chọn. Ta đưa cô về để giải quyết vấn đề này của cô, như vậy cô mới có thể có cuộc sống tốt, hoặc là, ta mặc kệ, Cô muốn đi đâu thì đi, chọn một thứ.”

Cô bé im lặng một hồi lâu mới yếu ớt nói: “ Anh thật sự sẽ giúp em sao?”

Trần Hạo nói: “ Vậy phải để ta chính mắt thấy, xác nhận rồi ta sẽ giúp cô.”

Cô bé liền vội vàng gật đầu.

Sau đó, cô bé dẫn đường, đám người Trần Hạo đi theo. Vừa đi Trần Hạo vừa hỏi tình hình gia đình cô bé. Sau đó Trần Hạo mới biết, cô bé tên Viên Diệu. Cha ruột là người nông thôn, kết quả là khi cô bé mười tuổi mắc bệnh ung thư chết rồi. Mẹ cô bé không cam lòng cả đời núp ở trong thôn nhỏ, liền đưa con gái đến thành phố, sau đó bị cha ghẻ hiện tại lừa tài lừa tình. Cuối cùng hết tiền rồi, cả ngày bị đánh mắng dử dội, khổ không thể tả. Năm ngoái, mẹ không nhịn được nữa nên nhảy lầu. Nhưng cô bé hoài nghi là cha ghẻ làm, chỉ là không có chứng cứ.

Mười mấy phút sau, đi tới một căn nhà năm lầu ba tầng trong khu dân cư cũ.

Đến nơi này ,

Trần Hạo liền cảm nhận được bên trong nhà có một người, đang hùng hùng hổ hổ, miệng đầy thô tục.

Cô bé khiếp sợ nhìn Trần Hạo, mới móc ra một cái chìa khóa mở cửa.

Vừa vào liền nhìn thấy bên trong phòng khách quả nhiên có người đang ngồi đó, đang băng bó vết thương trên cổ.

Người này thể rộng bàng tròn, đầu trọc tròn nảo, trên người còn có hình xăm, nhìn giống như là người xã hội.

Thấy trở về cô bé, đầu trọc nhất thời ánh mắt đỏ lên, chột đứng lên, hung tợn nói: “ Tiểu tiện nhân, mày còn dám trở về, xem tao sẽ xử mày như thế nào.....”

Lời còn chưa dứt, đầu trọc thấy Trần Hạo đi vào liền ngay ngăn ra.

“ Ông muốn xử cái gì?” Trần Hạo mặt không cảm giác hỏi.

Đầu trọc tỉnh hồn, nhìn Trần Hạo, lại nhìn về phía cô bé, cười lạnh nói: “ Tao nói sao dám trở về, thì ra tìm được chỗ dựa rồi, sao hả? Mày chính là nhân tình của con tiểu tiện nhân này hả? Mẹ nó, còn giả bộ thuần, sớm biết đã đem mày chơi rồi, nuôi ba bốn năm, lại tiện nghi cho tiểu tử mày.”

Trần Hạo lắc đầu: “ Trước khi tới ta còn suy nghĩ, loại khốn nạn như ông chỉ có trên ti vi mới xuất hiện, trên thực tế sao có thể có được, bây giờ ta tin rồi, thực tế có lúc ly kỳ hơn so với ti vi. Nhưng thiện ác đến cuối cùng sẽ có báo, thời gian của ông đến rồi.”

Đầu trọc cười gằn, thò tay lấy từ dưới bàn ra một thanh dao phay. Nhìn Trần Hạo nói: “ tiểu tạp chủng, mày vừa nói cái gì? Tao không nghe rõ.”

Trần Hạo ấn một pháp quyết, một đạo pháp quang bay đi, sau đó giọng sâu kín nói: “ Hại người người bị người hại, ông nhìn sau lưng xem, người bị ông hại chết đến tìm ông báo thù rồi.”

“ Tiểu tạp chủng, còn giả thân giả quý. Mày tưởng Anh Long tao đây lạ bị dọa lớn sao!” Đầu trọc cười nhạt, tuy nói vậy nhưng vẫn không tự chủ liếc mắt nhìn sau lưng một cái.

Vốn dĩ dự tính nhìn xong liền chuẩn bị động thủ, nhưng sau đó đầu trọc kịp phản ứng, đột nhiên biến sắc, một lần nữa

ngiêng đầu nhìn, liền thấy hai người đứng phía sau.

Một người phụ nữ xoa tóc dài khắp ,người máu tươi.

Một người già vóc dáng gầy yếu, hai chân bị cụt.

Thấy hai người, đầu trọc run lẩy bẩy, đao trong tay rơi trên mặt đất.

Chương 794: Tà pháp ngoại vực

“Không thể nào! Điều này không thể nào!” Đầu trọc bị dọa sợ quá, vội vàng chạy đến một bên khác, ánh mắt kính hãi nhìn nữ quỷ và lão quỷ.

“Có gì mà không thể nào, ông tưởng rằng người chết rồi sẽ không ai biết tội lỗi của ông sao? Không, những người bị ông hại chết đều biết, bọn họ luôn đi theo bên cạnh ông, lúc nào cũng nghĩ đến việc trả thù, để kéo ông cùng nhau xuống địa ngục.” Trần Hạo giọng sâu kín, khiến đầu trọc không ngừng lắc đầu, sắc mặt cũng bị dọa đến trắng bệch.

“Không, bọn họ là giả, trên thế giới này căn bản không thể giờ trò quỷ.” Đầu trọc vừa nói, đột nhiên xoay người tông cửa xông ra, nhưng là hai con quỷ theo sau lưng như bóng với hình.

Đầu trọc vừa hét to vừa xua đuổi vừa chạy trốn, nhanh chóng đi xuống lầu.

Hành động này thu hút sự chú ý của vài người chưa ngủ.

Nhất là hai ông lão hình như mới về, nhìn thấy đầu trọc chạy ngang qua, 2 ông trở mắt nhìn nhau.

Nhưng chỉ chốc lát, sắc mặt hai ông lão liền thay đổi.

Chỉ thấy một chiếc BMW phóng nhanh qua, tông ngay vào người đầu trọc, khiến ông ta bị văng ra bảy tám thước xa.

“Xảy ra tai nạn xe cộ rồi mau báo cảnh sát.” Một ông lão kêu lên liền chạy tới.

Xe BMW dừng lại, một nam một nữ trẻ tuổi quần áo xốc xếch từ trên xe chạy xuống, thấy bị đụng chết người, sắc mặt cả hai đều trắng bệch. Sau đó người đàn ông trẻ tuổi vội vàng móc điện thoại ra, âm thanh run rẩy nói: “ Ba, con đụng chết người rồi, hả, không thấy camera, vâng vâng, con lập tức đi ngay.”

Cúp điện thoại, người thanh niên kéo cô gái xoay người chạy mất hút.

Trên lầu, Viên Diêu đứng ở cửa sổ, nhìn người đàn ông bị xe đụng chết, mặt đầy mông lung.

Vậy là chết thật rồi sao? Đơn giản như vậy sao?

Cô xoay người muốn hỏi Trần Hạo, nhưng phát hiện , trong nhà đã không còn ai, hoàng tử đó, những động vật thần kỳ kia, toàn bộ đều không thấy nữa, dường như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Mà lúc này, Trần Hạo cùng mấy nhóc, đang theo sau lưng đôi trai gái bỏ chạy.

Lúc lái xe tìm kích thích, còn chạy vượt tốc độ, mặc dù đụng chết đầu óc hả hê lòng người. Nhưng Trần Hạo phát hiện, cô gái kia có gì đó không bình thường. Trên người có một loại tà khí, giống như bị khống chế vậy.

Trần Hạo đang tra về cá tinh đen, nên liền đi theo chiếc xe này.

Ở một nơi không thể nào tồn tại nhiều yêu tà và người tu hành như vậy.

Hai người này, khẳng định có liên quan đến người phía sau cá tinh đen.

Hơn hai mươi phút sau, Trần Hạo đi tới một biệt thự bên ngoài tiểu khu.

Dưới thuật che phủ của Lam Hồ Điệp, dễ như trở bàn tay tiến vào phòng thủ an ninh tiểu khu, đi tới một căn biệt thự.

Vừa cảm nhận Trần Hạo liền phát hiện trong biệt thự có bốn người, căn dặn Lam Hồ Điệp đi vào không chế, sau đó Trần Hạo nghênh ngang vào nhà.

Đi tới phòng khách, Lam Hồ Điệp đã dừng lại ở trên bàn, đang liếm một cục kẹo, còn bốn người trong biệt thự lần lượt đứng thành một hàng. Người nào cũng ánh mắt đờ đẫn, mặt không cảm giác.

Bốn người, là một đôi nam nữ trung niên, và một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Nhưng khi nhìn kỹ, Trần Hạo mới phát hiện, cô gái trẻ tuổi đó lại là một cô gái tóc vàng phương tây, ngực to mông vênh, vóc dáng nóng bỏng. Nhưng tà khí tràn ngập trên người cô, dường như là bị tà pháp không chế.

“Đại sư ca ca, ta đã mê hoặc tâm trí của bọn họ, bây giờ anh có thể hỏi rồi.” Lam Hồ Điệp mở miệng nói.

Trần Hạo đi đến bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi, mở miệng nói: “Cô gái này từ đâu tới?”

Đàn ông trẻ tuổi đờ đẫn mở miệng: “Đây là Cầu nô được mua về, hai triệu một người.”

Trần Hạo sững sốt: “Cầu Nô? Là ý gì?”

Đàn ông trẻ tuổi nói: “Chính là được huấn luyện từ nhỏ, đối mặt với chủ nhân nghe lời giống như chó vậy, đối mặt người ngoài thì tàn bạo như chó vậy. Ngoài ra còn tinh thông vô số tư thế, toàn thân phóng khoáng, nơi nào lúc nào cũng có thể thỏa mãn, lại biết lái xe, biết ba thứ tiếng nước ngoài, môn vật lộn, kỹ năng nấu nướng .v.v.. và có thể bảo vệ được an toàn cho chủ nhân. Người này của tôi là trung phẩm, còn có cực phẩm Cầu nô, giá trị mười triệu trở lên.”

Trần Hạo: “.....”

Mẹ nó, đây chính là cuộc sống người có tiền sao? Quả nhiên là thân phận hạn chế trí tưởng tượng của ta. Nếu không phải chính miệng nghe được, Trần Hạo còn chưa muốn tin trên đời còn có sự tồn tại như vậy!

Nhưng nhìn thấy tà khí trên người cô gái tóc vàng này, cái gì mà từ nhỏ huấn luyện chứ, rõ ràng chính là tà thuật gia trì, đem nhân cách vụn vẹo biến thành sủng vật hình người.

Nhưng nếu bị huấn luyện là đại dương mã, điều này chứng tỏ người tu hành đó là tu sĩ ngoại vực.

Trần Hạo hỏi tiếp: “Cầu nô này, mua từ nơi nào?”

“Mua từ trong tay đại sư Marcus.”

“Marcus này ở đâu?”

“Không biết.”

“Không biết? Tại sao?”

“Đại sư Marcus rất ít khi lộ diện, mua bán cầu nô đều là cho người thay thế làm, đem tiền chuyển cho ông ta rồi người mới được giao tới.”

Trần Hạo cau mày!

Không ngờ, tên hàng này lại cẩn thận như vậy!

Nhưng loại này tu sĩ ngoại vực này, đến Hoa Hạ gây họa, sao có thể để cho ông ta tiếp tục ung dung tự tại?

Trần Hạo suy nghĩ chốc lát, ánh mắt khẽ nhúc nhích, sau đó lấy ra nửa đoạn thân của Hắc Ngư tinh.

Không có nửa người trên, nửa người dưới đã chết. Nhưng sinh cơ của cá tinh đen rất mạnh, cách lâu như vậy còn như có như không. Nếu được nổi kịp thời, có lẽ còn có thể cứu được!

Nếu tu sĩ ngoại vực đó và cá tinh đen có liên quan, vậy chắc hẳn ông ta sẽ không chấp nhận việc cá tinh đen được nuôi dưỡng lâu như vậy mà bị giết chết.

Nhất định sẽ trở lại tìm.

Trần Hạo dặn người thanh niên từ trong bếp lấy ra một cái chậu sắt, sau đó đem nửa đoạn cá bỏ vào trong đó, đổ nước vào tầm nửa nồi, sau đó Trần Hạo ấn một pháp quyết, một ngọn lửa ngưng tụ mà thành, vờn quanh nồi sắt, hùng hực cháy.

Trong khoảnh khắc, nước trong nồi bắt đầu sôi trào, nửa khúc cá đen đang bị nấu chín.

Đột nhiên, Trần Hạo chân mày động đậy, toét miệng cười: “Quả nhiên đến rồi.”

Sau đó Trần Hạo liền thấy, một bóng đen từ cửa lan tràn tới, lặng lẽ đến gần nồi sắt.

Ngay khi bóng đen thì sắp đụng vào nửa khúc cá đen, xiu một tiếng, Hiên Viên Tam Đại bị Trần Hạo rút ra, đâm thẳng về phía mặt đất, vừa vặn đem bóng đen cắm trên mặt đất.

Bóng đen run rẩy, vặn vẹo, giãy giụa, làm thế nào cũng không tránh thoát.

Cuối cùng nơi bóng đen bị Hiên Viên Tam Đại cắm trúng đứt lìa ra, sau đó nhanh chóng lan tràn đi, để lại một mảnh bóng đen nhanh chóng co rúc, sau đó hóa thành một mùi hôi thối tràn ngập.

Trần Hạo vẫy tay, một ngọn gió bao lấy mùi hôi thối, từ cửa sổ ném ra. Sau đó Trần Hạo lại lấy ra hành gừng tỏi, trực tiếp quăng vào nồi, bộ dạng hôm nay muốn ăn lẩu cá đen.

Ngay tại lúc này, một làn khói đen lại từ ngoài cửa chảy vào, nhanh chóng tràn ngập, trong khoảnh khắc liền bao phủ

toàn bộ biệt thự.

Lúc này cửa mở ra, một bóng dáng xông vào.

Sau đó, sau đó liền lặng yên không một tiếng động, không có chút động tĩnh nào.

Lại qua chốc lát, lại có một người đi vào, giống người đầu tiên vậy, không một tiếng động.

Lần này thật lâu cũng không có người đi vào, mà bên trong biệt thự toàn là khói đen tràn ngập, cũng không thấy được gì.

Dường như người chủ sử đã không nhận nạn được nữa, rốt cuộc bóng đen kia lần nữa lan tràn vào.

Ngay tại lúc này.

Bên ngoài biệt thự một nơi xó xỉnh âm u, một người toàn thân bao phủ trong áo bào đen, đôi tay gầy đang ấn xuống đất, bóng đen lan tràn biệt thự kia chính là từ bàn tay ông ta truyền ra.

Người áo bào đen điều khiển đôi tay đen đang tìm cái gì đó. Đột nhiên, Ông ta cảm giác được điều gì, vội quay đầu nhìn liền phát hiện, một người, một con gà, một con mèo, cứ như vậy xếp thành một hàng, nhìn ông ta biểu diễn.

Người áo bào đen:“.....”

Chương 795: Tử Linh Vu bị thăm.

“Nhìn ta làm gì, tiếp tục đi, loại phép thuật kì lạ của ngươi thật là thú vị.” Trần Hạo cười nói.

Người mặc áo choàng đen dừng lại, đột nhiên bóng người đảo qua, không ngờ lại chìm vào trong bóng đen tản ra từ hai bàn tay.

“Cũng đã đến đây rồi, còn muốn đi đâu nữa?” Trần Hạo nói xong, lật bàn tay và Hiên Viên Tam Đại bay ra, rồi trực tiếp xuyên thấu bóng đen.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm vang lên, sau đó người mặc áo choàng đen lăn ra, bắp chân trái đã bị Hiên Viên Tam Đại xuyên thủng, và bị ghim trên mặt đất, hấn ôm lấy bắp chân, và đau đớn kêu lên.

“Cứu mạng, người đâu mau tới đây, cứu mạng.”

Người mặc áo choàng đen đột nhiên kêu cứu, nói rất kỳ lạ.

Trần Hạo bình tĩnh đi tới trước mặt hắn ta: “Đừng kêu nữa, nơi này bị ảo cảnh bao phủ, cho dù ngươi có kêu rách cổ họng cũng không có người tới cứu đâu.”

Người mặc áo choàng đen lập tức im lặng, hắn ta ngửa đầu nhìn về phía Trần Hạo: “Ta không có ân oán gì với ngươi, tại sao ngươi lại muốn đả thương linh thú của ta? Đó không phải là hành vi của một quân tử.”

“A, còn biết quân tử à? Vậy ngươi đến đây vào nửa đêm và dùng phép thuật làm xằng làm bậy thì chính là quân tử sao?” Trần Hạo khẽ hỏi.

Người mặc áo choàng đen im lặng.

Trần Hạo không muốn phí lời, hấn rút Hiên Viên Tam Đại ra và dẫn theo người mặc áo choàng đen đi vào trong biệt thự.

Vẫy tay một cái, sương mù màu đen khuếch tán bị hút vào trong lòng bàn tay, sau đó ngưng tụ thành một quả cầu màu đen và bay vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Lúc này, trong phòng khách có thêm vài người.

Hai cô gái xông vào lúc này đều là những thiếu nữ trẻ tuổi, dáng người càng thêm nóng bỏng, phía trước phập phồng, dung mạo xinh đẹp, nhưng trên người hai cô gái đều có tà khí, có vẻ như đây chính là chó nô lệ cấp cao mà chàng trai trẻ tuổi kia đã nói.

Người còn lại là tên mặc áo choàng đen.

Chiếc choàng đen được vén lên để lộ khuôn mặt của hấn ta, thể mà là một người đàn ông da trắng khoảng ngoài bốn mươi tuổi.

Dường như quanh năm không có ánh sáng mặt trời, nên làn da hơi tái nhợt, đôi mắt màu nâu hơi lờm vào trong, lông mày và tóc đều rụng hết, mũi rất cao, hai má rất gầy, nhìn như có một loại tà mị kỳ lạ.

Lúc này, người mặc áo choàng đen vẫn kiên cường đứng vững mặc dù bị thương ở bắp chân, hấn ta nhìn Trần Hạo, ánh mắt sâu thẳm không thể nhìn ra suy nghĩ gì.

Trần Hạo bình tĩnh bước tới bên cạnh chảo sắt, vung tay lên và ngọn lửa càng mạnh hơn, một nửa con cá đen ngòm bị nấu da tróc thịt bong, và tỏa ra mùi thơm của cá.

Nhìn thấy vậy, miệng của người mặc áo choàng đen co giật, có vẻ cảm thấy rất đau lòng

“Nói đi, ai cho ngươi dũng khí đến Hoa Hạ hại người?” Lúc này, Trần Hạo nhìn về phía người mặc áo choàng đen và bình tĩnh hỏi.

Người mặc áo choàng đen nói: “Đằng sau ta, có một sự tồn tại mà ngươi không thể chọc nổi. Nếu ngươi không muốn chết, tốt hơn là thả ta đi, nếu không...”

Vụt!

Ánh kiếm lóe lên, chân bị thương của người mặc áo choàng đen trực tiếp rơi khỏi đùi.

Ánh kiếm quá nhanh, chờ đến khi người mặc áo choàng đen nhận ra mình đã bị mất một chân, thì mới hét lên đau đớn rồi ngã xuống đất, và đau đớn giãy giụa.

Trần Hạo nói: “Làm chuyện xấu mà thái độ còn cứng rắn, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Còn nói ta không thể chọc nổi, điều này cũng thật làm ra vẻ!”

Người mặc áo choàng đen nhìn Trần Hạo, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, sau đó cúi đầu, trong miệng có một giọng nói vừa nhanh vừa trầm, giống như đang niệm một tiếng nguyên rủa.

Trần Hạo nhướng mày, cười như không cười nhìn người mặc áo choàng đen, cũng chẳng ngăn cản.

Từ từ, trên người mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa, một ngọn lửa màu xanh lam.

Bị ngọn lửa quán quanh, quần áo và thân thể của người mặc áo choàng đen bị đốt cháy, ngọn lửa thiêu rụi máu thịt, người mặc áo choàng đen đã trở thành một cái xác không, và đầu biến cũng thành một bộ xương, rồi cháy thành tro, sau đó rơi đầy đất.

Nhìn vào một đống tro tàn, Trần Hạo mỉm cười và nói: “Ta đã học được một số phương pháp bí mật ngoài lãnh thổ từ một cuốn sách, một trong đó có tên là Tử Linh Vu, nghe nói đó là một phương pháp bí mật đặc biệt, có thể biến bản thân thành một tồn tại giữa người sống và âm hồn. Sự tồn tại kiểu này sẽ tự để lại cho mình một hộp sinh mệnh sau khi hoàn thành phương pháp bí mật. Chừng nào không ai biết hộp sinh mệnh ở đâu thì sẽ không giết được Tử Linh Vu. Hiện tại, ngươi cũng đang ở trạng thái như vậy, đúng không? Trước khi đến, hoặc trước đó rất lâu, ngươi đã sẵn sàng trở thành Tử linh, chờ đến khi gặp nguy hiểm, ngươi sẽ biến đổi để chạy trốn.”

“Tu sĩ Hoa Hạ, ngươi biết không ít đấy.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó người mặc áo choàng đen vốn đã bị hóa thành tro bụi đột nhiên ngưng tụ từ từ rồi trở lại như cũ.

Chỉ là vào lúc này, tuy rằng vẫn được bọc trong chiếc áo choàng màu đen, nhưng thân thể bên trong, vẫn không có máu thịt, chỉ là da bọc xương trống rỗng, trong hai mắt còn hiện lên ngọn lửa màu xanh lam.

Trần Hạo cười nói: “Ngươi có biết tại sao ta hiểu được bí pháp của ngươi, những vấn đề ngươi hoàn thành sự biến hóa không? Bởi vì sự tồn tại của ngươi cũng là một loại âm vật đặc biệt, không biết vì sao, ta đột nhiên khá thích sưu tầm các âm vật giống như ngươi. Ngươi hơi miễn cưỡng có một chút tư cách.”

“Sưu tầm ta? Tu sĩ Hoa Hạ, ngươi sẽ phải trả giá cho câu này. Tên Linh vu mặc áo choàng đen gầm lên một tiếng, hóa thành một bóng đen lớn, và bao phủ Trần Hạo.

Trần Hạo bất động thanh sắc, mặc cho người mặc áo choàng đen tới gần, sau đó hắn ta biến mất ở trong không khí mỏng manh.

Khoảnh khắc tiếp theo, người mặc áo choàng xuất hiện trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

Lập tức thay đổi địa điểm, tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen cảm giác rất rõ ràng, biết mình đã bị lừa một lần nữa, thể là hắn ta chuẩn bị chạy.

Nhưng sau đó, tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen kêu thảm thiết: “Không thể nào, sao ta không cảm giác được hộp sinh mệnh của mình? Đây là nơi quái quỷ gì vậy!”

“Đây là một nơi cao thấp trên dưới. Này kẻ mới tới, hãy để ta dạy cho ngươi một số quy tắc.” Một giọng nói yếu ớt vang lên, và một bóng người tiến đến, rồi mạnh mẽ đánh tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen một trận.

Một lúc sau, linh thể của tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen bị đánh đến ảm đạm, thậm chí có chút mờ nhạt, lúc này bóng người mới dừng lại, và lộ ra khuôn mặt bánh bao vẫn sung đỏ của Mimi.

Như thể đã trút đi sự khó chịu trong lòng, trên mặt Mimi nở một nụ cười mãn nguyện.

“Này kẻ mới tới, bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải nghe lời ta, nếu không ta sẽ đánh ngươi mỗi ngày.” Mimi nói.

Linh thể của tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen sắp bị đánh tan, bây giờ hắn ta đã hoảng sợ cuộn thành một khối, nên làm sao còn dám chống lại chứ.

Nhưng sau đó, tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen đột nhiên choáng váng.

Vì cô bé đánh mình, đã bất ngờ bị một cô gái khác tát bay.

Sau khi rơi xuống, Mimi đứng dậy và nhìn cô gái mặc áo trắng một cách uất ức: “Hu hu, đại tỷ đầu, sao ngươi lại đánh ta.”

Cô gái mặc áo trắng không nói lời nào, chỉ nhìn Mimi với ánh mắt bình tĩnh không nhúc nhích.

Mimi trông có vẻ đau khổ, nó nhanh chóng cúi đầu xuống, nhưng trong mắt lại hiện ra sự độc ác và tàn nhẫn.

Từ khi vào đây, nó đã chống cự rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào là đối thủ, dù dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa thì nó cũng chẳng có tác dụng gì với cô gái mặc áo trắng. Mà cô gái mặc áo trắng tát vào mặt nó, thì đến bây giờ vẫn không thể tan được, điều này quả thực là một lỗi bug, khiến Mimi ghen ghét và thù hận.

Mà tên Trần Hạo kia, lại dám nhốt mình trong một nơi tối tăm không có ánh mặt trời như vậy, mỗi ngày đều bị hành hạ, người chờ đây, chỉ cần ta ra ngoài, nhất định ta sẽ khiến người nếm mùi đau đớn gấp mười lần và bị tra tấn gấp trăm lần ta.

“Cảm ơn, cảm ơn cô nương.” Thấy có người ra mặt cho mình, tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen vôi vàng nói cảm ơn.

Cô gái mặc áo trắng vẫn không lên tiếng, và chỉ đưa tay chỉ vào một góc.

Tử Linh Vu:...

Chương 796: Sự thay đổi của Tụ Lý Càn Khôn.

Cảm nhận được cảnh ngộ của tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen, Trần Hạo mỉm cười, đang định trực tiếp điều khiển và lục soát linh hồn của hắn ta để tìm hang ổ và tránh giữ lại tai họa về sau, thì không gian Tụ Lý Càn Khôn đột nhiên nhanh chóng run lên.

Sự thay đổi này khiến Trần Hạo thay đổi sắc mặt.

Tụ Lý Càn Khôn là phần thưởng của hệ thống. Sau này, hắn tiếp tục tìm hiểu và lĩnh hội, thì lúc này mới được như bây giờ.

Nhưng nhìn chung, Tụ Lý Càn Khôn này cũng không phải do sự tu hành của Trần Hạo tạo ra. Mọi quan hệ giữa hai người giống như mối quan hệ giữa một căn phòng bí mật và một cánh cửa.

Tụ Lý Càn Khôn là căn phòng bí mật, còn Trần Hạo là cánh cửa, hắn có thể điều khiển ra vào, thậm chí có thể thay đổi hình dạng của căn phòng bí mật và phân chia bao nhiêu căn phòng bí mật nhỏ. Nhưng nếu muốn hoàn toàn khống chế Tụ Lý Càn Khôn, thì phải cần Trần Hạo lên cấp Tiên Thiên và hiểu rõ quy tắc không gian mới có thể tạm thời làm được.

Bây giờ, Tụ Lý Càn Khôn lại xuất hiện sự thay đổi, điều này khiến Trần Hạo cảm thấy hơi luống cuống, thế là hắn vội vàng tập trung tinh thần để xem xét.

Sau đó, Trần Hạo sửng sờ.

Tụ Lý Càn Khôn lại đang lớn lên, hơn nữa không chỉ lớn hơn một chút mà là lan ra mọi hướng, trong thời gian ngắn như vậy nó đã tăng khoảng gấp đôi.

Fuck, tình huống gì vậy?

Trần Hạo không cảm thấy kinh ngạc mà chỉ có chút sững sờ.

Phần thưởng của hệ thống, còn có thể tự phát triển sao?

Không thể nào, sau khi hệ thống khen thưởng, thì nó đã thuộc về mình, cho dù hiện tại mình không thể không chế được nó, nhưng nó cũng không thể thoát khỏi tầm kiểm soát.

Chắc hẳn có một số thay đổi mà ta không chú ý.

Trần Hạo tập trung suy nghĩ, lan rộng ý tưởng của mình và cẩn thận cảm nhận.

Từ từ, Trần Hạo nhận ra vấn đề, vấn đề này không phải là một, mà là hai.

Đầu tiên là một thứ nhỏ, nó là một cái hộp, hình vuông, tương tự như một khối Rubik, nhưng bốn mặt đều không có vết nứt nào.

Đây là thứ mà Trần Hạo đã nhận được sau khi hắn gặp Tà giáo trong khi thực hiện nhiệm vụ của Triệu Linh Xảo. Hắn còn nhớ rõ, sau đó lão đại của Tà giáo là Tà Phật còn âm mưu với Tiền Tuyết Nhi, chỉ để cướp lại thứ này.

Trần Hạo vốn tưởng rằng thứ này là do Tà Phật dùng để thu thập tín ngưỡng để tu hành, nhưng lúc này, Trần Hạo mới phát hiện chiếc hộp vuông này, không biết từ khi nào, đã hòa làm một với không gian của Tụ Lý Càn Khôn, thậm chí còn có ánh sáng trôi lơ lửng xung quanh chiếc hộp vuông, và một vài hơi thở thấp thoáng trong đó.

Sau khi cảm nhận một chút, Trần Hạo liền nhận ra vấn đề thứ hai, những hơi thở này thực chất là mấy tên ngoại tộc trong Tụ Lý Càn Khôn.

Cô gái mặc áo trắng, cô bé mặc kimono, Bạch Vụ, Mimi, và tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen vừa mới vào.

Hơi thở của họ thấp thoáng trong chiếc hộp, và sau đó chiếc hộp nổi lên một loại sức mạnh mà Trần Hạo cảm thấy mình không thể đoán được, sức mạnh này chính là thủ phạm mở rộng Tụ Lý Càn Khôn.

Sau khi nhận ra điều này, sắc mặt Trần Hạo trở nên rất nghiêm túc và hấn cẩn thận cảm giác những thay đổi của chiếc hộp và Tụ Lý Càn Khôn.

Một lát sau, cuối cùng những thay đổi trong vũ Tụ Lý Càn Khôn cũng chấm dứt, và lúc này, không gian của Tụ Lý Càn Khôn cũng mở rộng hơn hai lần.

Trần Hạo vội vàng thử điều khiển, nhưng hiện tại không có vấn đề gì, nó vẫn giống như không gian Tụ Lý Càn Khôn lúc trước, hấn có thể thay đổi tùy thích, chỉ cần chuyển động suy nghĩ một chút là có thể tùy ý thay đổi.

Chẳng lẽ nói, sự thay đổi này là một sự thay đổi theo chiều hướng tốt?

Trần Hạo vừa thử nghiệm vừa cân nhắc các vấn đề trong đó.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo hoàn toàn xác nhận rằng sự thay đổi này quả thật chỉ có lợi chứ không có hại gì. Sau đó Trần Hạo có chút kích động.

Tụ Lý Càn Khôn là một trong số rất nhiều thần thông mà Trần Hạo điều khiển, nó phát triển rất chậm, lúc nhận được thế nào thì bây giờ nó vẫn là như thế đó. Ngoài việc có thể điều khiển nó một cách thuần thục ra, thì Trần Hạo không tìm được cách nào để thúc đẩy sự phát triển.

Vốn dĩ, Trần Hạo nghĩ rằng, nếu muốn Tụ Lý Càn Khôn thăng cấp thì ước chừng phải chờ đến sau khi mình Tiên Thiên.

Bây giờ có vẻ như nó cũng có thể phát triển mà không cần Tiên Thiên!

Chìa khóa của sự phát triển, có lẽ nằm ở chiếc hộp vuông kia, và sau đó là đám ngoại tộc.

Những ngoại tộc bị bắt trước đó, cũng không có gì thay đổi, cho đến khi tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen đến, lúc này mới xuất hiện sự thay đổi.

Chẳng lẽ nói, cái hộp vuông này cần hòa hợp với một lượng hơi thở ngoại tộc nhất định để thúc đẩy sự thay đổi?

Trần Hạo trầm ngâm.

Có lẽ ý tưởng này chỉ là một chiêu, nhưng nếu dựa theo những thay đổi, thì hiện tại chính là như vậy.

Như vậy...

Ánh mắt Trần Hạo lóe lên, trong lòng mơ hồ có một cách.

Lúc này, sự thay đổi của Tụ Lý Càn Khôn cũng khiến một vài tên ngoại tộc bên trong hoảng sợ, chờ đến khi thay đổi chấm dứt, thấy không còn có gì bất thường xuất hiện, thì mấy tên ngoại tộc khác đều ngơ ngác nhìn nhau ngoại trừ cô gái mặc áo trắng.

Chẳng lẽ, nơi kinh khủng này, còn có động đất sao?

“Có gì đó không ổn, tại sao ta cảm giác, hình như mình đã mất đi một bộ phận gì đó!” Mimi lảo đảo một mình với vẻ mặt bối rối.

A!

Đúng lúc này, tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen hét thảm một tiếng, rồi biến mất.

Tiếng kêu thu hút sự chú ý của mấy tên ngoại tộc và chúng lại trở nên lo lắng.

Mà cô gái mặc áo trắng lại ngẩng đầu lên và nhìn về phía suy nghĩ của Trần Hạo.

Trần Hạo truyền đi ý tốt nhưng cô gái mặc áo trắng thì thờ ơ.

Sau khi làm xong điều này, Trần Hạo rời đi cùng với mấy con thú và hai cô gái gọi cảm bị tà thuật kiểm soát.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo đã đến một khu hẻm lách của vùng ngoại ô Tây Nam của thị trấn nhỏ, ở đây có một biệt thự có sân, nó khuất giữa những tán cây, và xung quanh không có người.

Tên Tử Linh Vu mặc áo choàng đen đã ẩn nấp ở đây trước khi bị Trần Hạo bắt được.

Nhìn kỹ lại, Trần Hạo sợ hãi thán phục.

Tên Tử Linh Vu kia thật đúng là có một chút lễ lới, biệt thự này bị sắp đặt một loại lệnh cấm nào đó, để nơi này cùng môi trường xung quanh hòa làm một. Còn trấn áp toàn bộ tà khí, sát khí, yêu khí dưới sức sống của thảm thực vật và không để lộ ra một chút nào. Nếu không phải Trần Hạo đã đứng ở cửa biệt thự và cảm nhận ở khoảng cách gần, thì suýt nữa hẳn đã không thể nhìn thấy nó.

Tùng cái truyền thừa này vẫn có thể sóng sót trên sân khấu của giới tu hành ở thời đại này, vậy thì cũng không thể coi thường được!

Trần Hạo thâm cảm thán, và tiến vào biệt thự.

Không cần đề phòng, Trần Hạo có thể cảm nhận tình hình trong biệt thự một cách rõ ràng bằng suy nghĩ của mình.

Trong một căn phòng của biệt thự, Trần Hạo cảm giác được nửa con cá đen ngòm đã sống dở chết dở đang vùng vẫy trong bể nước.

Trong sân sau của biệt thự, có một số yêu khí đặc biệt ẩn nấp trong một cái ao, rất hỗn tạp và yếu ớt.

Ngoài ra còn có một đám linh hồn người chết của nước ngoài!

Trần Hạo không cần phải cảm nhận những điều này, sau khi Trần Hạo bước vào biệt thự, bọn chúng liền trôi lên khỏi mặt đất, trên cửa sổ và ngoài bãi cỏ, chúng vây quanh Trần Hạo, với ánh mắt hung dữ và độc ác.

“Tiểu Hắc, thích đồ ăn nước ngoài sao?” Trần Hạo cười híp mắt.

Mèo đen liếm miệng và lao lên với một tiếng gào.

Chương 797: Chủ động xuất kích

Sáng sớm hôm sau, bầu trời u ám, mưa phùn rơi rơi.

Đây là một ngày mưa, trên trời những đám mây đen trôi nổi và tụ lại, kéo dài không ngừng, chắc chắn nó sẽ mưa rất lâu.

Trần Hạo tỉnh dậy sau khi ngồi thiền liền thấy mèo đen cùng với gà trống và đám nhóc đang chơi với một con thần lằn.

Không biết nhóc con này từ đâu chui ra nữa, muốn ăn vụng con cá đen đã chết không được thì chớ lại còn bị mèo đen và gà trống bắt được và lấy nó ra chơi cho đỡ buồn chán.

Đối mặt với một đám Linh thú, con thần lằn cũng từ bỏ chạy trốn, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, mặc cho đám nhóc chà đạp.

Nhìn thấy Trần Hạo đã tỉnh, mèo đen mới tha cho thần lằn, nhảy vào lòng ngực của Trần Hạo.

Ôm lấy mèo đen, vuốt vuốt xoa xoa cái đầu, Trần Hạo nói: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi ra thôi.”

Gà trống vội vàng hỏi lại: “Đi đâu?”

Đôi mắt Trần Hạo nhìn thoáng qua hai chú sói con không tim không phổi đang chơi đùa vui vẻ, rồi nói: “Đi làm một cuộc giao dịch.”

Sau khi dọn dẹp đơn giản, nhìn thấy một chiếc xe màu đen ở sân biệt thự, có đầy đủ chìa khóa, Trần Hạo cứ thế lái xe đi không chút do dự nào.

Sau khi cả nhóm rời đi, con thần lằn vốn đang giả chết lặng lẽ thò đầu ra, quan sát bốn phía, sau đó nó vọt thẳng về phía

con cá đen đã chết nằm trên mặt đất, ngậm một đầu cá vào trong mồm và hút ra một hạt châu nuốt thẳng vào bụng, cuối cùng nó nhanh chân chạy đi.

Khi Trần Hạo đang rời đi, bỗng nhiên trong lòng hơi động, quay đầu nhìn về phía sau theo bản năng, ngẫm nghĩ một lát và cười cười.

Lái xe đi về phía trước, tốc độ nhanh hơn, dựa vào sự hỗ trợ của bản đồ Trần Hạo cũng đi tới bên ngoài một dãy núi vào chiều hôm sau đó.

Khi tới nơi đây, hai chú sói con vốn hoạt bát nghịch ngợm đột nhiên yên tĩnh, đôi con mắt nhìn chăm chăm về phía dãy núi, giống như có vật gì đó đang thu hút cả hai.

Sau đó Trần Hạo cũng cười cười.

Hắn tới đây, chính là vì hai đứa nhóc này.

Bạch Hồ nói rất đúng, mặc dù mình là dị số, nhưng người khác lại không phải là hắn, dù đi theo bên cạnh hắn, tối đa cũng chỉ được đảm bảo an toàn, nếu là người bình thường thì cũng chỉ cần cả đời bình an, hạnh phúc, nhưng đã là người tu hành thì thật sự không ổn.

Sau khi đỗ xe, Trần Hạo đưa đám nhóc xuống xe.

Vừa xuống xe, sói con liền phản ứng lại, cứ ô ô gọi về phía Trần Hạo, vẫy đuôi kích động.

Trần Hạo cười nói: “Ta không đi đâu, mình các ngươi đi thôi.”

Mặc dù sói con có linh trí, ngây thơ không hiểu ý định của Trần Hạo, vẫn cứ xoay quanh người hắn, rên rĩ, giống như đang thúc giục Trần Hạo đưa hai đứa nó lên núi.

Trần Hạo vuốt ve đầu hai chú sói con, khẽ chớp mắt, nhìn về phía vợ chồng đầu to.

“Đầu to đạo hữu, đây cũng là cơ duyên của ngươi, ngươi có dám hộ tống hai nhóc này về nhà không?”

Đầu to ngơ ngác không hiểu gì.

Hai vợ chồng nó trộn lẫn trong một đám phi thường hoặc là tu vi mạnh mẽ, nó và vợ sắp thành bức tường nền rồi, nhưng họ lại chẳng cảm thấy không ổn chỗ nào cả.

Bây giờ nghe Trần Hạo nói vậy, trong lòng đầu to cảm thấy rất xúc động, ý nghĩ thôi thúc không thể giải thích nổi lên trong trái tim.

Nó gật đầu dứt khoát.

Trần Hạo chấp tay chào: “Được, vậy phải làm phiền đầu to đạo hữu rồi, sau lần tạm biệt này mong ngày sau gặp lại ngươi sẽ thành người lợi hại hơn.”

Đầu to bái Trần Hạo một cái , sau đó hú một tiếng gọi sói con.

Hai chú sói con vô cùng phấn khích, vừa đi vào rừng vừa nháo

Sau đó hai vợ chồng đầu to nhìn Trần Hạo, đèn mè đen, gà trống và Lam Hồ Điệp, cuối cùng cũng cất bước rời đi.

Nhìn thấy bốn bạn nhỏ phải rời đi, mè đen hơi buồn, nằm rạp trên đất rồi nhìn về phía chúng rời đi, trông yếu đuối bất lực.

Gà trống thật sự không nở liền hỏi lại : “Hạo ca, ngươi thật sự muốn nghe lời của tên hồ ly kia à? Ta cảm thấy chúng ta sống cùng nhau, cùng chơi, cùng tu luyện, cũng rất tốt mà, tại sao phải tách ra.”

Trần Hạo lắc đầu nói: “Lúc ngươi nói lời này đã thể hiện sự ích kỷ rồi, cái mà ngươi gọi là tốt chỉ là cảm giác của ngươi thôi, nhưng đối với bốn đứa chúng nó thì không công bằng

chút nào, bây giờ còn chưa có gì, nhưng khoảng cách giữa tiềm năng và nền tảng bày ra đó, đi theo mấy người có tu vi cao như chúng ta, thậm chí đã thoát tục, thành tựu đạt mức Tiên Thiên, bọn chúng vẫn dậm chân tại chỗ? Người nói như vậy được không?”

Gà trống im lặng.

“Đại sư ca ca. Người sẽ đuổi ta đi sao? Ta sẽ không từ bỏ việc tu hành, ta rất cố gắng tu luyện.” Lam Hồ Điệp hơi lo lắng.

Trần Hạo nói: “Không phải là chuyện đuổi đi hay không, đó là mỗi người cần tìm kiếm con đường riêng cho mình. Mà bây giờ bọn chúng còn chưa trải qua trắc trở, cần phải bồi dưỡng cho nên cần buông tay để chúng đi tiếp thu bồi dưỡng tốt hơn. Người khác bọn chúng, người có trăm năm đạo hạnh, sau này tiến hành tu luyện theo chất lượng sẽ có tiến bộ, nếu người muốn thì đi, không muốn thì ở lại theo ta.”

“Ta chắc chắn theo người rồi, đại sư ca ca tốt nhất trên đời luôn, đi theo người mỗi ngày đều có mật ong ngọt ngày để ăn.” Lam Hồ Điệp vui vẻ.

Trần Hạo dờ khóc dờ cười: “Thôi được rồi, chuyện này đã xong, chúng ta nên đi thôi.”

Nói xong Trần Hạo lên xe.

Mèo đen vẫn không vui, ghé vào chỗ ngồi phía sau, Lam Hồ Điệp ở cùng đồ nó, nhỏ giọng tâm sự.

Gà trống ngồi ở ghế phụ, nằm rạp xuống, mở miệng nói: “Đúng rồi Hạo ca, người nói đến giao dịch mà? Sao bây giờ lại đi?”

Trần Hạo nhìn thoáng qua dãy núi, mới cười nói: “Giao dịch đã hoàn tất. Ta cứu được hai đứa con của nó, còn dùng sữ thần và canh xương rồng củng cố và mở rộng căn cơ của

chúng, bây giờ đến lúc cần được đào tạo nên trả lại thôi. Nhận được lợi ích từ ta như vậy, sau này Nguyệt Lang chắc chắn sẽ trả lại cho ta sự công bằng.”

Gà trống im lặng một lát, kêu rên sợ hãi: “Hạo ca nghĩ xa thật.”

Trần Hạo nói: “Cũng chỉ là dự phòng thôi, ai biết sau này thế nào. Ngoài ra cũng vì bốn đứa nhóc tự có suy nghĩ của bản thân, dù sao thì khi đi theo ta, thật sự cũng tác động rất lớn đến bọn chúng.”

“Vậy chúng ta thì sao? Cứ chạy lung tung khắp nơi như thế này à?”

Trần Hạo cười nói: “Tất nhiên là không rồi, lần này ta muốn đi tìm Vương Gia.”

Gà trống bất ngờ: “Hạo ca, anh nói thật hay đùa đấy? Bây giờ chúng ta có thể vượt qua được hấn sao?”

Trần Hạo nói: “Vừa cái gì, đừng nói tàn bạo như vậy, ta với hấn có một cuộc giao dịch, nhưng hấn thật sự rất cẩn thận, giao dịch đã lâu rồi mà chẳng có động tĩnh nào cả, xem ra ta cần phải chủ động đi kích thích hấn mới được, nếu không loại hàng này sẽ không rời khỏi thế giới này luôn ấy, nếu thế thì trăm năm thần lực của ta đến lúc nào mới có thể thu được chứ?”

Vừa thảo luận, Trần Hạo trực tiếp giẫm chân ga, chiếc xe lao nhanh về phía trước.

Gà trống hét lên: “Fuck, đi thật à! Cái đồ gà cay, kích thích quá, không được, ta phải tìm ra cách dùng mới của sức mạnh thần thông mới được, lần này nhất định phải lấy lại danh dự.”

Sau đó nó cũng nhảy ra ghế sau, nằm xuống, không động đậy.

Chiếc xe đi về phía Bắc, vòng qua mấy khu vực có bất thường, và mất ba ngày Trần Hạo mới đi tới một nơi hoang tàn đổ nát ở bên ngoài khu rừng.

Dựa theo tin tức mà Hứa Thiên Mỹ tiết lộ, Trần Hạo tự lọc ra những thông tin có ích, liền mang theo đám nhóc, vút xe lại và đi vào rừng.

Đối diện với núi rừng bao la, đám Trần Hạo như giẫm trên đất bằng, chỉ sau một tiếng đồng hồ, liền đến một khu vực đặc thù.

Ở đây, Trần Hạo nhận ra có hơi thở của người tu hành, số lượng cũng không ít, chia thành nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm nhỏ chiếm giữ một vị trí.

Thậm chí Trần Hạo còn nhìn thấy có công trình kiến trúc.

Hắn cảm nhận được bên trong nơi này có nhiều hơi thở phức tạp, có hơi thở thuần khiết của Đạo môn, có bàng môn tà pháp, yêu khí, tà khí, vô cùng rắc rối, mà mỗi một nhóm cũng không giống nhau

Trần Hạo dám khẳng định bên trong đám người đó có cả người thuộc Đạo môn và người của bộ môn có liên quan.

Khi hắn đang quan sát thì có một hơi thở Âm Sát bay tới đây, đứng trước mặt Trần Hạo và biến thành một người phụ nữ có hình ảnh đáng sợ, hai mắt đỏ như máu, bị một vòng hơi thở hắc ám bao vây.

Chương 798: Âm toán

“Ta nghe nói người có thể giúp đỡ quý hoàn thành tâm nguyện?” Nữ quý xấu xa nhìn Trần Hạo, dùng giọng nói khàn khàn hỏi thăm.

Trần Hạo quan sát nữ quý từ trên xuống dưới rồi mới cười: “Người cần ta giúp đỡ gì à?”

Nữ quý nói: “Khi ta còn sống bị người moi tim mà chết, bây giờ ta muốn tìm nó về, người có thể giúp ta được không?”

Hệ thống không có phản ứng gì cả, Trần Hạo cười: “Người chết rồi không thể sống lại được nữa, trái tim của người cũng bị phân hủy rồi thì đi đâu mà tìm?”

Nữ quý nhếch miệng cười khẩy, nói với vẻ xấu xa: “Người là đại sư, chắc chắn sẽ có cách mà đúng không, nếu thật sự không được thì móc tim của người ra cho ta cũng không sao mà, đại sư có lòng từ bi, coi như tội nghiệp cho một con quý nhỏ như ta đi.”

Trần Hạo gật đầu: “Ý này được đấy, người không còn trái tim nữa, mà ta lại còn nhỉ, người muốn không, cho người này nhớ bắt lấy.”

Nói xong Trần Hạo duỗi một tay ra, ngay lập tức nữ quý liền biến mất, hấn thu nó vào trong Tụ Lý Càn Khôn rồi.

Sau đó, đôi mắt Trần Hạo nhìn về một phía, đó là khu vực tràn ngập hơi thở tà ác, con nữ quý này chính là từ nơi đó chui ra.

Cho dù nó đến thăm dò cũng được, hay cố ý gây sự thì mối thù này hẳn nhớ kỹ rồi.

Sau đó Trần Hạo mang đám nhóc đi đến một công trình kiến trúc.

Công trình này không nhỏ đâu, mấy tòa nhà san sát nhau, giống như một doanh trại quân đội.

Mà người nơi đây còn được vũ trang đầy đủ, có người canh gác, cũng chứng minh được thân phận của bọn chúng.

Tuy nhiên có một chuyện khiến Trần Hạo vô cùng ngạc nhiên, những người này nhìn cao lớn như vậy, trong tay lại cầm súng nhưng lại là người bình thường hết.

Ở một khu vực yêu ma quỷ quái hoành hành như vậy mà những người này chẳng sợ gì cả, ánh mắt kiên nghị, khi đứng gác cả người cứng đờ, nhìn không chớp mắt.

Quan sát được một lúc thì Trần Hạo mới bật cười và cất bước đến gần.

Khi Trần Hạo đến đó, anh lính đang đứng gác đột nhiên cúi chào.

Trần Hạo dừng lại, quay người nhìn anh lính.

Người này nhìn lại Trần Hạo, ánh mắt không nháy một cái, động tác đẹp trai.

“Trần đạo trưởng, hoan nghênh hoan nghênh.” Lúc này có tiếng nói vang lên, theo sau còn có mấy người nữa.

Trần Hạo nhìn những người này đều mặc trang phục dã chiến, đều là người bình thường.

Trần Hạo đứng nhìn người tới gần cũng không nói chuyện.

Người đàn ông trông gầy gò và nhiều tuổi nhất tiếp tục nói: “Trần đạo trưởng, ta là đội trưởng đội trấn thủ khu vực sâu, ta

là Bạch Hồng Kỳ. Với đạo trưởng thì chúng ta là người bình thường, nhưng a là vực sâu trấn thủ doanh đội trưởng, ta gọi bạch hồng cờ. Đối với đạo trưởng, mặc dù chúng tôi đều là người bình thường, nhưng chúng tôi thật sự ngưỡng mộ ngài, không ngờ hôm nay đạo trưởng lại có thể đến nơi doanh trại này của chúng tôi, thật là vinh hạnh quá.”

Trần Hạo cười nói: “Thật không ngờ ở một nơi như vậy mà còn có người thường, các người không sợ sao?”

Bạch Hồng Kỳ nói một cách nghiêm túc: “Trần đạo trưởng, vừa nãy ta cũng đã giới thiệu qua với ngài, đây là nơi trấn thủ vực sâu, một khi bước vào nơi này thì sống chết không còn quan trọng, chúng tôi đã chuẩn bị tinh thần kỹ rồi.”

Trần Hạo ngạc nhiên, sau đó nhìn về phía Bạch Hồng Kỳ, gật đầu rồi nói chuyện: “Làm tốt lắm, ta rất khâm phục mọi người.”

“Ha ha, nhưng mà cũng chẳng có gì phải sợ cả, đằng sau ta đứng toàn bộ quốc gia, không lo gì cả, hơn nữa còn có có cao nhân của bộ môn có liên quan cũng đến đây tọa trấn, sẽ không sao hết.”

Trần Hạo liếc nhìn nhóm người tu hành đang đứng ở góc.

Tổng cộng có năm người đồng đạo nhưng chỉ có một người còn tạm được, những người khác giống như là học đồ thì phải, nếu gặp chuyện thì bản thân khó đảm bảo an toàn được.

Ở phía bên kia, có mấy người có tu vi không yếu, nếu đoán không sai thì chắc là người của Đạo môn.

“Ừm, đạo trưởng có chuyện gì cần chúng tôi giúp không, chỉ cần chúng tôi làm được thì cứ nói, đừng ngại.” Bạch Hồng Kỳ cười ha hả chủ động tỏ rõ thái độ.

Trần Hạo nói: “Không cần giúp gì cả, mục đích ta tới đây chỉ là muốn thăm hỏi một người bạn cũ mà thôi.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn mấy người trong Đạo môn và những đồng đạo ở bộ môn có liên quan, không hiểu sao cũng chẳng có ý qua tìm hấn trò chuyện nữa, Trần Hạo tiếp tục nói: “Các ngươi là đội quân ưu tú và tinh nhuệ của đất nước, sắp xếp các ngươi ở đây thật sự lãng phí, lát nữa mọi người thu dọn đồ đạc rồi trở về đi, còn rất nhiều nơi cần các ngươi, không cần phải lãng phí công sức ở lại nơi này.”

Nói xong Trần Hạo liền xoay người rời đi.

Bạch Hồng Kỳ bất ngờ, đầy vẻ hoang mang.

Cái gì gọi là chuẩn bị trở về?

Lẽ nào ở đây sẽ xảy ra chuyện gì đó à?

Bạch hồng cò ngẫm nghĩ một lúc, không dám tự phỏng đoán, vội vàng liên lạc với cấp trên.

Lúc này, Trần Hạo mang đám nhóc tiếp tục đi về phía vực sâu.

Còn chưa đi xa thì một luồng âm khí lớn bao trùm xung quanh, quỷ khóc hú gào, bóng quỷ chòng chéo lên nhau.

Trần Hạo cười lạnh, sau đó cả người tăng tốc, vọt thẳng vào trong bóng quỷ.

Mười lăm phút sau, những bóng quỷ đang trôi nổi biến mất không dấu vết, trong giây lát chỉ còn lại âm khí đang bao trùm nơi này.

Lúc này, Trần Hạo mới dừng bước, dùng ý niệm cảm giác Tụ Lý Càn Khôn.

Mấy chục con lệ quỷ và ác quỷ bị thu vào, tuy nhiên trong Tụ Lý Càn Khôn vẫn im ắng và bình tĩnh như trước.

Nhiều lệ quỷ ác quỷ tràn vào như vậy mà Mimi với cô bé kimono và màn sương trắng tranh nhau thôn phệ gần như

không còn cái nào, ngay cả tên Tử Linh Vu mặc áo bào đen cũng trộm lấy một con đê thôn phệ.

Thấy cảnh này, Trần Hạo nhíu mày.

Xem ra nếu Tụ Lý Càn Khôn muốn tiếp tục mở rộng, không phải cần số lượng, mà là chất lượng.

Chất lượng này không liên quan đến tu vi, mà là tính đặc thù.

Bừng tỉnh, Trần Hạo nhìn về nơi âm sát tà khí đang tụ tập.

Chúng lập đi lập lại khiêu khích, chúng cố ý gây sự đây mà.

Lẽ nào muốn kích thích hấn đê hấn qua đó? Sắp xếp mai phục à?

Quan sát thêm lúc nữa, Trần Hạo bật cười, dứt khoát đi qua đó.

Chuyện quan trọng nhất lúc này vẫn là đưa Vương Gia đi, một khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ được ban thưởng trăm năm thần lực mạnh mẽ, nói không chừng môn thần thông của Pháp Thiên Tượng Địa sẽ thành công luôn ấy chứ.

Đến lúc có sức mạnh thần thông thì cho dù có là quỷ bà bà hay loại hình hoàng tiên hấn cũng chẳng sợ gì nữa.

Một nơi âm sát tụ tập nho nhỏ này dù có ẩn giấu cái bẫy như thế nào thì chẳng qua cũng chỉ do một bàn tay tạo thành thôi.

Sau đó Trần Hạo không gặp phải trở ngại nào, cứ thế đi đến hẻm núi lớn.

Hẻm núi này khá dốc, thẳng xuống và không thể đo lường được sâu nông nguy hiểm.

Trần Hạo dùng ý niệm kiểm tra một lát rồi nhảy xuống.

Khi xuống đến mấy trăm mét thì đột hiện xuất hiện một người phụ nữ đứng trước mặt hắn.

Người phụ nữ này mặc váy xoè, bước đi chậm rãi, tư thái ưu nhã.

Khi đến gần hơn, người phụ nữ hành lễ, mỉm cười và nói: “Chủ nhân bảo nô tỳ đến đây nghênh đón quý nhân.”

Trần Hạo cười nói: “Chủ nhân của nhà ngươi lợi hại thật, bị trấn áp mà vẫn tính được ta sẽ tới đây.”

Người phụ nữ trả lời: “Nô tỳ chỉ là người dẫn đường, mời quý nhân đi theo nô tỳ.”

“Được.” Trần Hạo cười, chỉ là ánh mắt lóe sáng, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Sau đó người phụ nữ đưa hắn đi một đường, qua mấy trăm mét lại rẽ sang đường khác.

Trần Hạo nheo mắt, im lặng tiếp tục đi theo.

Không lâu sau đó, trước mắt xuất hiện một cung điện vàng son lộng lẫy, có rất nhiều thái giám và cung nữ vội vàng đi đi lại lại, một khung cảnh của hoàng gia.

Khi Trần Hạo đến bên ngoài cung điện thì bỗng nhiên có vô vàn binh lính nhà Thanh chen chúc đi ra, bay vây Trần Hạo và đám nhóc trong nháy mắt.

Khi gặp phải một màn này, Trần Hạo bình tĩnh, gà trống không sợ, mèo đen liếm miệng một cái, móng vuốt di động, giống như sắp không kìm chế được.

Ngay lúc này, một vị lão thái giám hét lên một tiếng the thé: “Thái hậu giá lâm.”

Dưới sự bảo vệ của một đám cung nữ và thái giám, một bà lão đeo vàng bạc đầy mình liền xuất hiện

Chương 799: Tính kế lẫn nhau

“Sao còn lải nhải ở đó, không nghe thấy lời ta nói sao, Thái hậu giá lâm.” Lão thái giám kêu lên nhìn về phía Thái hậu đi tới, Trần Hạo vẫn đứng đó, đột nhiên kêu lên không vui.

Trần Hạo cười, nhìn về phía gà trống nói: “Tiểu Hắc, ngươi nói xem quá dày thì xử lý thế nào?”

Tiểu Hắc phúc đến lòng cũng sáng ra, trả lời: “Gọt nó?”

“Vậy còn chờ gì, đây chính là cơ duyên Miêu tử của ngươi tới.” Trần Hạo ý vị sâu xa nói.

Gà trống sững sờ, sau đó chú ý tới mèo đen? Ánh mắt kích động, suy nghĩ một chút liền hiểu được, vui mừng nói: “Quả nhiên là cơ duyên của Miêu tử, bà già đáng chết này, trên người còn có một luồng Long khí hoàng triều, đồ chơi này nếu để Miêu tử lấy được, chắc chắn có thu hoạch.”

Nói xong gà trống ngẩng đầu lên, nhìn bà lão nói: “Bà già, xuống nhận lấy cái chết đi.”

“Ngông cuồng, phách lối, Liên Anh, bắt lấy hấn cho bổn cung, lẳng trì.” Bà lão sắc mặt khó coi, giọng nói ác độc phân phó.

Lão thái giám vội vàng nhận mệnh, sau đó vung tay lên, binh lính vây quanh bốn phía như thủy triều, tấn công lên.

Lúc này cánh bướm xanh lóe lên, ánh sáng màu xanh bao trùm xung quanh, biến thành những con sóng, tất cả binh lính xông vào, biến mất không còn bóng dáng.

Cách đó vài chục mét, không biết từ lúc nào Trần Hạo đã đứng ở nơi này, đứng chung với cung nữ dẫn đường.

Cung nữ nhìn có chút sợ hãi, hơi run rẩy, muốn chạy lại không dám chạy.

Trần Hạo cười híp mắt hỏi: “Người nói, ai có thể thắng?”

“Nô tỳ...”

“Người thôi đi, làm vương gia cho không ổn sao, cứ muốn chơi đóng vai nô tài, lẽ nào đây là đam mê đặc biệt của người?” Trần Hạo cười như không cười nói.

Cung nữ dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo: “Người vậy mà có thể nhìn ra.”

Trần Hạo nói: “Đừng quên, phân thân của người từng bị ta bắt, hơi thở của người, ta rõ ràng nhất, đừng nói biến thành cung nữ, cho dù biến thành đồng phân, ta cũng có thể nhận ra.”

Cung nữ hừ lạnh: “Trần đạo hữu, người đột nhiên đến nơi này của ta, cũng đừng nói là đến thăm ta.”

Trần Hạo cười nói: “Người đoán đúng rồi, ta chính là tới thăm người, không phải người nói tìm ra biện pháp rời đi rồi sao, sao còn không đi? Chẳng lẽ có tình cảm với thế giới này, không nữa?”

Cung nữ lạnh lùng nhìn Trần Hạo: “Bản tọa có thể tung hoành một giới, cho dù gặp phải nguy hiểm lớn cũng có thể sống lại, không phải người có thể bị người khác mưu hại, thế nhưng bản tọa không ngờ, thủ đoạn của đạo hữu quả nhiên ghê gớm, thế mà thành công tính kế bản tọa.”

“Ta không có, đừng nói mò.”

Trần Hạo quả quyết phản bác.

Cung nữ không nói lời nào, chỉ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tức giận nói: “Lựa chọn là người lựa chọn, ta không hề làm gì, sao lại là tính kế?”

“Người chắc chắn không có?” “Cung nữ nhìn Trần Hạo, ánh mắt bình tĩnh, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Trần Hạo bình tĩnh nói: “Tin hay không tùy người, dù sao ta cũng rất mong đợi người, cũng không hy vọng ngoài ý muốn mà để người ở lại đây, đến lúc đó hại người khác, vậy không phải thành tội lỗi của ta sao?”

Cung nữ không nói.

Trần Hạo lúc này lại là nhìn về phía đại diện nói: “Bà già này, người không có ý định che chở?”

Cung nữ lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là nghiệt hồn của đất nước đã suy vong, liên quan gì tới ta, lấy cờ hiệu của ta, giễu võ giương oai ở đây, chẳng qua trước kia vì cờ hiệu ở đây vẫn có thể sử dụng, mới mở một mắt nhắm một mắt mà thôi, bây giờ trời đất thay đổi lớn, nếu như ta còn không đi sẽ thật sự không đi được nữa, người muốn làm thế nào thì cứ làm vậy đi.”

Nghe nói như thế, Trần Hạo cười nói: “Vậy ta cũng sẽ không khách khí.”

Trần Hạo nói xong, đột nhiên một vòng sáng màu vàng trống rỗng xuất hiện, chụp trúng vào bà lão.

Bà lão sợ quá, kêu cứu.

Nhưng mèo đen sau khi biến hình cũng nhào tới, cung nữ thái giám tới cứu bị đụng ngã bổ nhào, sau đó móng vuốt mèo đen ấn bà lão xuống.

Bà lão sợ hãi, vội vàng mở miệng nói: “Thần mèo tha mạng, ta nguyện bồi thường, muốn gì đều cho được.”

Mèo đen oa ô một tiếng, ánh mắt cực nóng nhìn bà lão, đột nhiên há miệng, một lực hút xuất hiện, hồn phách của bà lão bị hút đến vụn vẹo, bên trong hồn phách mơ hồ còn có hơi thở hoàng gia lưu động.

Bà lão đau đớn giãy dụa, nhưng không thể kháng cự, bị mèo đen mạnh mẽ nuốt chửng.

Ai má ơi!

Lão thái giám vốn muốn chạy tới cứu bị dọa đến run sợ, xoay người chạy.

Mèo đen cũng đã không hứng thú đuổi theo lão, nheo mắt lại, nhanh chóng nhắm nuốt, rất nhanh, hồn phách bị tiêu hóa, hấp thu một luồng khí hoàng gia, lập tức hơi thở của mèo đen trở nên bành trướng. Dần dần một hơi thở huyền diệu tụ lại, tạo thành một quả cầu.

“Thần thông mạnh, linh miêu này của đạo hữu, tiềm lực vô hạn.” Nơi xa, nhìn thấy sự biến đổi của mèo đen, cung nữ thần phục một tiếng.

Trần Hạo cười nói: “Bình thường.”

Cung nữ nhìn về phía Trần Hạo: “Đạo hữu, bản tọa phải đi, lần từ biệt này có lẽ khó có thể gặp lại, người là đứa con của trời, nhắc tới cũng chỉ có mình người đủ tư cách làm đạo hữu của ta, lúc sắp chia tay, ngươi có hứng thú uống một chén.”

Trần Hạo nhìn cung nữ một lát, rớt cuộc mỉm cười: “Có gì không thể, đạo hữu mời.”

Nói xong Trần Hạo và cung nữ cùng bước đi, về phần bên đại điện này, tự có mèo đen gà trống xử lý.

Không bao lâu, Trần Hạo đến một điện phụ đơn giản mộc mạc, tất cả ở đây đều được giản lược, không có trang trí xa hoa, lại có thứ thuộc về đạo giáo, khiến người trầm mê.

Bên trong điện phụ, đã chuẩn bị thịnh soạn, nhìn qua vẫn còn nóng.

Trần Hạo không khách khí ngồi xuống, liền thấy một người đàn ông thanh tú đi tới, chính là vương gia.

Nhìn thấy hắn, ánh mắt Trần Hạo khẽ lay động.

Nói thật, đây là lần đầu Trần Hạo nhìn thấy người thật của vương gia.

Có chút kinh người, hắn ta là người sống, hơn nữa còn là người bình thường, trên người không có chút tu vi nào.

Nhưng hắn ta bị trấn áp nhiều năm như vậy lại không chết, còn giữ được sự trẻ trung, hiển nhiên là dùng pháp thuật bí mật mà hắn không thể hiểu được, Tà Thần bên ngoài, quả nhiên không tầm thường.

“Đạo hữu, đây xem như lần đầu chúng ta chính thức gặp mặt, có phải rất bất ngờ?” Vương gia ngồi xuống đối diện Trần Hạo, mỉm cười mở miệng.

Trần Hạo nói: ” Đúng là có chút bất ngờ, nhưng ta nghĩ, đối với người mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một thể xác mà thôi.”

Vương gia cười: “Quả nhiên không gạt được đạo hữu, thân thể của ta thiên đạo không dung, lúc trước tới đây, nếu như không chuyển sinh căn bản là không có cách tồn tại, cũng chỉ có thể như thế, không thể dùng chân thân gặp nhau, đạo hữu chớ trách.”

Trần Hạo nói: “Không có việc gì, có thể hiểu được.”

Vương gia nói: “Đạo hữu, kỳ thật người có thể tới, ta rất vui.”

Trần Hạo cười nói: “Vui, vậy vương gia còn nghi ngờ ta không?”

“Đây chẳng qua là trò đùa, nhưng khi đạo hữu tiến vào nơi này, ta liền tin tưởng người, bởi vì nếu như đạo hữu có âm mưu tà ác với bản tọa, ở đây bản tọa có thể phát giác.” Vương gia ý vị sâu xa nói.

Trần Hạo sững sờ.

Cảm nhân âm mưu tà ác của hắn? Mũi chó hay gì mà linh vậy? Nhưng nói đến ta quả thật cũng không tính là âm mưu tà ác gì, quang minh chính đại cho người tự nhảy hố, không phải âm mưu của ta, tà ác càng không đáng nhắc, kia là ban thưởng, chuyện ván đã đóng thuyền, ta cần gì suy nghĩ nhiều?

“Mặt khác chính là, đạo hữu, biết ta vì sao có thể rời đi, nhưng vẫn chờ đợi không, thật ra ta đang chờ người tới, cho dù không thăm dò ra ác ý của người nhưng ta cũng không tin người, chỉ có mang người đi cùng, ta mới có thể yên tâm.” Giọng điệu vương gia trầm thấp.

Trần Hạo cau mày lại, cũng cười: “Biết vì sao ta biết rõ người nguy hiểm, nhưng vẫn tới không?”

Vương gia sững sờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nhìn xuống dưới chân người đi.”

Chương 800: Thắng hiểm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Dưới chân!

Vương gia theo bản năng nhìn xuống dưới.

Lúc này, Trần Hạo phát tay, Hiên Viên Tam Đại xuất hiện trên không, hung hăng chém xuống đầu vương gia.

Chỉ nghe đình một tiếng, một sức mạnh cực lớn khiến Hiên Viên Tam Đại bắn ra.

“Chẳng lẽ đạo hữu đã quên, Thần khí này trấn áp ta, nhưng cũng bảo vệ ta, nếu không qua nhiều năm như vậy, bản tọa đã sớm hồn phi phách tán.” Vương gia bình tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo, vẻ mặt tàn bạo.

Trần Hạo cười nói: “Nhìn dưới chân.”

Vương gia thờ ơ, lạnh lùng nói: “Cho dù người xảo trá như hồ ly, nhưng tiến vào trong thần quốc của ta, cũng không thể làm chủ bản thân đâu, Trần đạo hữu, Chư thiên vạn giới, đặc sắc vô cùng, bản tọa đưa người đi lĩnh hội cảnh tượng thế giới bên ngoài, không cần cảm thấy....”

Còn chưa nói xong, vương gia đột nhiên sững sờ, cúi đầu nhìn, một vòng sáng màu vàng đang quấn lên từ chân.

“Sao lại như vậy? Con gà kia!” Vương gia kinh ngạc nhìn xung quanh.

“Không cần nhìn, không ở đây, đây là do Tiểu Hoàng chuẩn bị trước đó, lần trước sau khi bị người đả kích, Tiểu Hoàng

canh cánh trong lòng, trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc nó cải tiến cách dùng pháp thuật định thân càn khôn này, hơn nữa có rất nhiều biến hóa. Vừa vặn, sử dụng lần nữa, đối tượng vẫn là người, chỉ là không biết, lần này người có thể tùy tiện phá giải hay không.”

Lúc Trần Hạo nói, sau khi vòng sáng màu vàng lan tràn, nửa người dưới của vương gia bắt đầu hóa đá, vậy mà là thần thông hai tầng.

Vương gia bình tĩnh nhìn về phía Trần Hạo, mỉm cười nói: “Cái thể xác này, chẳng qua là thuận tiện để tồn tại trong thế giới này, bây giờ bản tọa sắp rời đi, thể xác này bản tọa cũng không dùng được, người cảm thấy, bản tọa cần phá giải sao?”

Trần Hạo mắt tròn tròn.

Vương gia lại là cười ha ha, một bộ dáng có thể thắng trong trận này, đưa con mà thiên đạo ưu ái, tự đắc tới cỡ nào.

Trần Hạo vội vàng sử dụng tất cả pháp lực, gia trì Hiên Viên đệ tam, không ngừng tấn công vương gia.

Nhưng cho dù từ góc độ nào, đều không thể làm vương gia bị thương.

Lúc nửa người vương gia đã bị hóa đá, rốt cuộc mở miệng nói: “Được rồi đạo hữu, đã đến giờ, đi cùng với ta, lĩnh hội phong cảnh vạn giới, thế giới lần này không biết là nơi thế nào, có người làm bạn, ta cũng coi như có người bạn.”

Nói xong, toàn bộ điện phụ cũng bắt đầu run rẩy, từng luồng ánh sáng xoay quanh.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp sáng chói, âm vang hạ xuống.

Vương gia kêu lên một tiếng đau đớn, thất khiếu chảy máu, hai mắt lập tức oán hận nhìn chằm chằm trên không, lạnh lùng

nói: “Hay cho một Thần khí số mệnh, đợi thành tựu tối cao của bản tọa ngày sau, nhất định phải trở về trả lại.”

Nói xong, hắn ta càng dùng sức để vận chuyển, cuối cùng tất cả ánh sáng tập hợp, hóa thành một vòng xoáy nhỏ, xoay quanh sau lưng vương gia, tạo thành lực hút cực lớn.

Sau một khắc, một ánh sáng vàng hiện lên từ trong cơ thể vương gia, bay về phía vòng xoáy.

“Đạo hữu, đừng kháng cự, đây là bản tọa căn cứ vào cực đạo quyết kiên hủy diệt càn khôn mà cải tạo, có thể tạo một lỗ hồng, nuốt chửng vạn vật, lực hút của nó sẽ càng ngày càng mạnh, ngươi không chống được bao lâu đâu.” Linh hồn của vương gia, đang ở trong lúc xoáy, lạnh nhạt mở miệng.

Trần Hạo không tấn công nữa, biểu cảm kinh hoàng cũng biến mất không thấy gì nữa, nhìn vòng xoáy nhếch miệng cười một tiếng, không sợ hãi chút nào, ngược lại hơi có vẻ đắc ý: “Ta nói chứ, tính tình cẩn thận như ngươi, nếu như ta không mạo hiểm tới, chỉ sợ ngươi là không dám rời đi, sợ ta gài bẫy ngươi. Hiện tại thì tốt rồi, vương gia, không, hẳn là nên gọi người là tàn thần, một tàn thần bị thương nặng, đến nay vẫn chưa thể hồi phục, đi đường bình an, không tiễn.”

Linh hồn của vương gia lập tức cảm nhận được một sức mạnh kì quái xuất hiện, sức mạnh này truyền tới một tin tức không thể kháng cự, khiến linh hồn của vương gia sợ hãi.

“Hay, thật hay cho đứa con của số phận, ngươi đợi đó, bản tọa, sẽ còn trở lại.”

Nói xong, linh hồn của vương gia không dám kéo dài, chủ động thu hồi vòng xoáy.

Thấy cảnh này, Trần Hạo ngược lại thở dài một hơi, sau đó trực tiếp mệt lả ngã trên mặt đất.

Sau đó âm thanh leng keng vang lên.

Tàn thân 230 năm, hoàn thành thân nguyện, ban thưởng thần lực trăm năm.

Lúc âm thanh hệ thống vang lên, vòng xoáy sắp biến mất, đột nhiên bị cưỡng ép mở rộng, lộ ra linh hồn vương gia bên trong.

“Làm sao có thể! Đây là... Sức mạnh luân hồi! Không có khả năng, sức mạnh này sao có thể xuất hiện ở đây, đây là sức mạnh không thể khống chế, đây là sức mạnh của thân ở trên, người không thể... A, không, ta không muốn luân hồi, ta không muốn trăm luân, ta vạn năm đắc đạo không dễ, đạo hữu bỏ qua cho ta, bỏ qua cho ta.”

Bị sức mạnh không thể kháng cự khống chế, linh hồn vương gia sợ hãi, hoảng sợ, thậm chí bắt đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng không có chút tác dụng nào, bị cỗ sức mạnh kia tác động, linh hồn của vương gia ngay cả phản kháng cũng không được, cứ như vậy trực tiếp bị mang đi.

Trần Hạo nhìn một màn này, thở hắt ra một hơi.

Tê dại, lần này nhìn như dễ dàng, nhưng lại hung hiểm vạn phần a.

Vì tiền tên vương gia quá cẩn thận này đi, mình chủ động mạo hiểm, thời gian nguy cấp vẫn phải dùng miệng để lừa dối, có thể tính là không uổng phí công phu.

Bây giờ vương gia vừa đi, những yêu tà phụ thuộc hắn ta, coi như chia năm xẻ bảy, từ nay về sau, cho dù còn có nguy hiểm, cũng không quá lớn.

Chỉ bằng điểm này, Trần Hạo đã cảm thấy lần mạo hiểm này rất đáng, cái này đều là công đức a!

Lúc đang vui, Trần Hạo liền cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ đột nhiên tràn vào quanh thân, toàn thân, bị sức

mạnh này thấm thấu.

A! Đau, đau đau đau...

Trần Hạo nhin không được thân thể cuộn mình, kêu thảm.

Nhưng sự đau đớn này càng ngày càng mạnh, bao trùm mỗi tấc da thịt quanh thân, xương cốt, máu thịt, kinh mạch, khiến Trần Hạo không ngừng kêu rên, lăn lộn.

Giống như trôi qua ngàn năm vạn năm, Trần Hạo trải qua mấy lần hôn mê, tỉnh lại, rồi cuộc cảm giác đau thấu tim gan kia biến mất, thay vào đó là một sự thoải mái, mạnh mẽ, giống như có thể nâng núi cao, đạp đất.

Ba mét, năm mét, mười mét, mười lăm mét, thẳng đến cao mười tám mét, lúc này Trần Hạo mới dừng bành trướng.

Mà hắn biến thành to lớn như thế, đỉnh đầu chạm tới một vật.

Ngửa đầu xem xét, Trần Hạo liền thấy một cái đỉnh ba chân khéo léo, lơ lửng trên không.

Đỉnh kia trong mắt Trần Hạo rất nhỏ, thật ra cũng không phải nhỏ, toàn thân được rèn bằng đồng, bên trên khắc hoa văn huyền ảo, có núi sông thiên cổ, số mệnh Chung Linh, là một trong chín đỉnh trong truyền thuyết, cũng là thần khí trấn áp vương gia.

Ánh mắt sáng lên, trong lòng Trần Hạo xuất hiện suy nghĩ.

Nhưng nhìn kỹ một chút, Trần Hạo lại lắc đầu.

Thần khí trấn quốc, vật truyền thừa của dân tộc, gia trì nhân quả, không có khả năng bị người khác sở hữu, thậm chí còn không thể cất giấu, nếu không tổn hại lợi ích dân tộc, ắt gặp báo ứng.

Không thể có được, Trần Hạo tự nhiên không lấy.

Nhưng gặp được thứ này, cũng không thể nào mặc kệ nó ở đây a? Bên ngoài có đám yêu tà ăn trộm thì sao?

Trần Hạo trầm ngâm một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nhếch miệng lộ ra một nụ cười mờ ám, sau đó Trần Hạo ngưng tụ thân lực, bắt lấy Thần khí cửu đỉnh, truyền vào bên trong.

Sau đó ý niệm Trần Hạo bao trùm, trong bóng tối dường như cảm nhận được một phương hướng, sau đó Trần Hạo không chút do dự, phát tay ném cửu đỉnh ra.

Chỉ nghe phịch một tiếng, cửu đỉnh phá vỡ ngọn núi, bay thẳng lên mây, hóa thành một luồng ánh sáng trên không, như một ngôi sao chổi, thoáng qua liền mất.

Chương 801: Ta không biết.

Ném Cửu Đỉnh ra, Trần Hạo liền cảm giác được thần lực vô biên bị tăng thêm, đột nhiên có chút trống rỗng.

Hắn nhanh chóng điều khiển và biến trở lại cơ thể ban đầu, điều này tốt hơn nhiều so với sự mệt mỏi trong vài giây trước đó, ít nhất là pháp lực vẫn còn đó, và cơ thể không hề hấn gì.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía Cửu Đỉnh bay đi, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Ân oán ngày xưa, sẽ được xóa bỏ trong hôm nay.

Sau đó Trần Hạo nhìn xung quanh.

Ngay khi Cửu Đỉnh rời đi, bầu không khí bí ẩn ở đây đột nhiên biến mất, và căn gác cung điện vốn tồn tại cũng bắt đầu sụp đổ và phá hủy.

Trần Hạo không còn do dự, bóng dáng hắn bay qua và chạy lên trên.

Chẳng mấy chốc, Trần Hạo đi đến đại điện, âm hồn quỷ quái ở đây đã biến mất. Chỉ còn lại gà trống và bướm xanh, nhưng không thấy mèo đen đâu.

Khi đang tìm kiếm thì có một đôi tay ôm lấy Trần Hạo.

Trần Hạo ngạc nhiên cúi đầu xuống, và thấy một cô bé múp míp đang ôm đùi mình và chà chà, trên khuôn mặt mũm mĩm nở một nụ cười ngọt ngào, kèm theo một hàm răng trắng tinh và gọn gàng, ừm, còn mang theo hai cái răng mèo.

Cô bé này trông chỉ 7,8 tuổi, mặc một cái yếm nhỏ, da sẫm màu hơn một chút, tóc cũng đen nhánh và xinh đẹp, nhưng lại là mái tóc búp bê nhìn không đẹp lắm, nhưng rất dễ thương.

Chỉ cần nhìn vào đó, trái tim Trần Hạo liền sinh ra một xúc động muốn véo vào khuôn mặt nhỏ kia.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Trần Hạo mới phản ứng lại và vui vẻ nói: “Tiểu Hắc!”

Cô bé gật đầu một cái và vui vẻ nói: “Ca ca, ta lại trở về rồi, hehe, có khác một chút so với trước đây đúng không? Đây mới là ta thật sự.”

Trần Hạo nhìn cô bé, nó thực sự khác một chút so với sự biến đổi trước đây của Tiểu Hắc, nhưng vẫn còn nhiều thứ quen thuộc, Trần Hạo không nhận được và nói: “Tiểu Hắc, da người đen như vậy, là do bẩm sinh à?”

Biểu cảm của cô bé cứng lại và nhìn chằm chằm vào Trần Hạo một cách giận dữ: “Người ghét bỏ ta?”

Trần Hạo nhanh chóng nói: “Không phải, ta chỉ tình cờ hỏi một chút thôi, chỉ đơn thuần là tò mò.”

“Hừ, ta còn nhỏ, cũng chỉ mới có năng lực biến ảo và biến ảo chưa đủ hoàn toàn, chờ đến khi ta có thể biến hình, nhất định ta có thể trở nên rất xinh đẹp, người...”

Nó còn chưa dứt lời, cô bé đột nhiên biến mất, và thay vào đó là một con mèo đen đang ôm đùi Trần Hạo.

Mèo đen sững sờ, tức hồng hển nhảy từ trên người Trần Hạo xuống, sau đó bực bội nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo dở khóc dở cười.

Xem ra con mèo nhỏ này đã cắn nuốt Long khí của Vương triều, và thực sự có một lợi ích rất lớn, nhưng lợi ích này không đủ mạnh, để nó chỉ có thể có được một sức mạnh biến ảo gà mờ.

“Được rồi, ta tin Tiểu Hắc có thể trở nên rất xinh đẹp, ừm, ở đây không có việc gì nữa, chúng ta nên đi thôi.”

Nói xong, Trần Hạo chủ động ôm mèo đen, sau đó mang theo gà trống cùng con bướm xanh và tiếp tục rời đi.

Khi phía Trần Hạo đang chạy ra, thì ở mấy ngàn dặm bên ngoài, trên dãy núi Thiên Sơn, tại hang Vân Quang ở trên đỉnh Phiêu Miêu.

Quý bà bà đang bí ẩn tu luyện sâu trong hang, đột nhiên mở mắt ra, và cảm thấy một nỗi lo lắng lớn xuất hiện trong lòng. Dường như một thảm họa tự nhiên sắp xảy ra.

Sắc mặt của quý bà bà rất nghiêm trọng, nó bấm ngón tay tính toán nhưng không tìm thấy gì. Nó chỉ cảm thấy trống rỗng hỗn loạn, và không thể tìm thấy bất kỳ vấn đề nào.

Điều này làm cho quý bà bà ngày càng không chắc chắn.

Ngay cả nó cũng không tính ra được, vậy chắc chắn đó là một kiếp số rất lớn.

Nhưng kiếp số tu hành của nó còn có nhiều năm nữa mới đến, vậy kiếp số này là gì?

Không được, ta phải chuẩn bị một chút.

Nó rời khỏi nơi tu luyện bí ẩn và gọi tình ma đến.

Nhưng cũng không lâu lắm, sự lo lắng của nó biến thành cuộc khủng hoảng, dường như đang đến gần, nó cảm giác một chút, lần này thì rõ ràng hơn, cuộc khủng hoảng đến từ... trên trời!

Quý bà bà quá sợ hãi, đang chuẩn bị thì bất ngờ có một tiếng nổ lớn, ngọn núi run rẩy và âm âm rung động

Ngay sau khi được gọi đến, tình ma đến gần, thậm chí không kịp phản ứng cái gì, thì nó đột nhiên bị thứ gì đó đập trúng đầu.

Bộp một tiếng, tình ma ngã xuống đất, đầu nó cũng đứt và rơi xuống đất, nó không còn hơi thở nào nữa.

“Tuyền Nhi!”

Trong lúc bối rối, quý bà bà đã chống lại làn sóng va chạm tràn trề kia, mặc bị tổn thương một chút, nhưng nó phản ứng kịp thời nên không gây ra nhiều tổn thương.

Nhưng khi cảm giác được tình huống của tình ma, quý bà bà đã giận giữ hét lên và vội vã kiểm tra.

Sau đó, quý bà bà ngửa mặt lên trời gào thét trong tuyệt vọng: “Tên khốn nào, dám ám hại bản toạ!”

Tiếng thét lan rộng khắp nơi, khiến các ngoại tộc ẩn nấp trong dãy núi Thiên Sơn đều hoảng sợ và vội vã rời đi để tránh sự xui xẻo này.

Một lúc sau, quý bà bà ngồi xổm bên cạnh tình ma, khuôn mặt đầy sự đau khổ.

Thân thể của tình ma được hình thành từ sự oán giận, nó là một loại tồn tại giữa hữu hình và vô hình, và sẽ không dễ dàng bị xóa bỏ.

Nhưng vào lúc này, cái đầu nó đã bị phá hủy, mặc dù cơ thể vẫn còn đó, nhưng tình ma cũng đã chết và không thể chết lại một lần nữa, nó đã không có khả năng phục hồi.

Quý bà bà hướng ánh mắt về thứ đã tiêu diệt tình ma. Vừa nhìn thấy, quý bà bà đã giật mình như thể nhìn thấy khắc tinh, nó hoảng sợ nhảy lên một cái.

“Cửu Đỉnh? Làm sao có thể như vậy được! Không phải nó...” Quý bà bà không quan tâm đến nỗi buồn của mình nữa, nó nhìn về phía tây bắc và nhanh chóng véo ngón tay, nhưng càng bấm, khuôn mặt nó càng xấu xí, bởi vì... nó không tính được cái gì.

Cuối cùng, quý bà bà kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt tái nhợt, và nó dừng việc tính toán lại.

Sau một lúc, vẻ mặt của nó trở nên bình tĩnh và nó im lặng một lúc lâu. Sau đó mới khẽ vươn tay ra, một luồng âm khí xoay quanh lòng bàn tay nó, rồi bay múa và biến mất.

Làm chuyện này xong, quý bà bà ôm tỉnh ma đi vào sâu trong hang và trong mắt nó lóe lên ánh sáng tàn nhẫn.

Đi ra khỏi lòng đất, Trần Hạo đã thấy một đám người bao vây hắn.

Những người này đều là người tu hành, và hơi thở của mỗi người đều rất thuần khiết. Rõ ràng đó không phải là đạo môn thì cũng là bộ phận liên quan.

Nhìn về hướng khác, những thứ xấu xa tà ác đã chạy trốn một cách sạch sẽ.

A, lúc trước ngăn cản ta, chắc chắn không thoát khỏi sự liên quan đến con quý già kia, nếu đã xúc phạm ta, vậy cũng không thể chạy trốn một cách dễ dàng như thế được, chờ xem, ta nhớ kỹ hơi thở của người và sẽ có một ngày chúng ta gặp nhau.

Nói thầm trong lòng, Trần Hạo xoay người nhìn về phía những tu sĩ đang quan sát hắn, nhếch miệng cười một tiếng và rời đi mà không nói câu nào.

Một ông già không nhịn được và nói: “Trần đạo hữu, phía dưới xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Hạo nói rất chắc chắn: “Ta cũng không biết, khi ta đi xuống thì gặp một con quý già, nó giống như Từ Hi và giống như bị tâm thần, vừa gặp mặt đã muốn đánh ta, đối mặt với thứ khốn nạn từng gây họa cho Hoa Hạ kia, ta quả quyết không sợ hãi, khi đang đánh đến khó chia thắng thua thì đột nhiên, có một tiếng nổ lớn vang lên khiến rất rung núi chuyển,

sau đó có thứ gì chạy mất làm Từ Hi sợ hãi, và ta cũng vội vàng chạy ra.

Các tu sĩ: "..."

Thấy họ đều không tin, Trần Hạo nói: "Vấn đề là như vậy, ta còn có việc, không trò chuyện nữa, các vị hãy dừng bước."

Các tu sĩ: "..."

Thấy Trần Hạo nhanh chóng đi xa, một tu sĩ trẻ tuổi hơi nóng tính không cam lòng nói: "Các vị đạo hữu, cứ để hắn ta rời đi như vậy sao? Khu vực cấm này đã xảy ra sự thay đổi lớn như vậy, và Cửu Đỉnh cũng bay đi rồi, nếu cấp trên hỏi thăm, thì chúng ta sẽ phải giải thích thế nào?"

"VẬY người bắt hắn ta đi, chúng ta sẽ la hét cổ vũ cho người." Một người đàn ông trung niên trêu tức.

Tu sĩ trẻ tuổi lập tức ghen lời.

"Được rồi, sẽ có người hỏi về những gì đã xảy ra. Trước tiên, chúng ta hãy liên hệ với những người ở trên để xác định hướng đi của Cửu Đỉnh. Đây là Thần khí của Hoa Hạ chúng ta, không thể để mất nó được."

Sau đó các tu sĩ tản ra, nơi này vốn là một khu vực cấm, trong khoảnh khắc, nó đã biến thành một đồng đồ nát không ai chú ý tới.

Chương 802: Gặp được một người kỳ lạ trên đường đi.

Ra khỏi núi, Trần Hạo trở lại chiếc xe nơi hắn dừng lại.

Lần này tới cũng nhanh mà đi còn nhanh hơn, nhưng hắn đã hoàn thành những gì hắn phải làm và nhận được phần thưởng đáng ao ước, hơn nữa còn bất ngờ để Tiêu Hắc cũng nắm được một phần cơ duyên, điều này khiến Trần Hạo rất hài lòng.

Đối với những thứ khác, Vương gia là một mối đe dọa cho chính mình, và là một quả bom hẹn giờ đối với Hoa Hạ. Bây giờ quả bom này đã bị ép luân hồi, điều đó khiến mình mất một kẻ thù lớn và cũng giải quyết một mối nguy hiểm ẩn cho thế giới. Lần này làm gì thì cũng phải cho một chút công đức chứ.

Trần Hạo đang vui vẻ suy nghĩ, thì điện thoại vang lên, hắn lấy ra xem và thấy là Đới Vân gọi tới.

Mỉm cười, Trần Hạo kết nối và chủ động nói: “Đới Vân đạo hữu, có chuyện gì không?”

“Ôi thần tài của ta, sao ngươi lại chạy tới khu vực cấm rồi?” Giọng nói bất lực của Đới Vân vang lên.

Trần Hạo nói: “Sao vậy? Ta không thể tới đây à?”

Đới Vân nói: “Không hẳn thế, nhưng, đạo hữu tới khu vực cấm làm gì? Vị vương gia kia đâu? Còn Cửu Đỉnh thì sao?”

Trần Hạo nói: “Ta không biết, ta đã gặp được Từ...”

“Đừng đùa nữa Trần đạo hữu, chúng ta cũng xem như là bạn bè cũ, ngươi có thể nói hai câu thật được không?” Đới Vân dứt khoát ngắt lời Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không đùa nữa mà nói thẳng: “Sự thật là Vương gia bị ép luân hồi, nó theo hầu không tầm thường, và còn thành công giác ngộ đức độ phòng thân. Có lẽ sau khi chuyển kiếp đầu thai, nó sẽ trở thành một linh đồng. Nếu bộ phận liên quan muốn có được linh đồng này, thì họ phải chú ý nhiều đến những đứa trẻ được sinh ra sau này. Dù sao, trên người tên này còn mang theo một đất nước thần kì, đó là nền tảng của một thế giới khác.”

“Bị ép luân hồi? Người có thể nói rõ không?” Giọng của Đới Vân trở nên nghiêm túc hơn.

Từ xưa đến nay, luân hồi đầu thai là việc không ai dám xem thường, bất kể người ghê gớm và mạnh mẽ như thế nào, chỉ cần luân hồi, nó chẳng khác gì với việc tẩy trắng hết nợ và bắt đầu lại từ đầu.

Mặc dù theo hầu có thể mang lại lợi ích khiến điểm xuất phát cao hơn để bắt đầu lại, nhưng khởi đầu mới chính là mới, và nó không giống như trước đó.

Nói cách khác, luân hồi tương đương với sự hủy diệt hoàn toàn và không còn tồn tại nữa.

Có thể ép một đại lão luân hồi? Vậy cần phải có thần thông khủng bố thế nào mới làm được điều đó?

Trần Hạo nói: “Ta thực sự không biết điều này. Tên Vương gia này đã cảm nhận được những thay đổi trên trời đất, nên đã nhân cơ hội trốn thoát bằng cách sử dụng phương pháp bí mật. Thật không may, nó đã chơi quá trốn, hoàn toàn bị trói buộc trong thế giới này và không có cách nào rời đi. Điều này có thể được coi là một phần bù đắp cho những gì nó đã làm trước đây. Dù sao, tên này là con trai vận mệnh của thế giới khác. Nó đã tích lũy sâu sắc, ở chỗ chúng ta rất nghèo, nên chỉ cần một tên thổ hào như vậy và nhiều quà tặng hơn.”

Đới Vân: “...Đạo hữu, ngươi còn nói mình không biết, những điều ngươi biết không phải chỉ nhiều bình thường đâu.”

Trần Hạo cười ha ha: “Một thứ khác là Thần khí kia. Vương gia đi rồi, không có gì để trấn áp. Đương nhiên, Thần khí sẽ không muốn ở lại đây. Ta thấy nó đã bay về phía tây bắc. Nếu ngươi muốn tìm thì có thể điều khiển hình ảnh vệ tinh.”

Đới Vân còn muốn hỏi, nhưng Trần Hạo tiếp tục nói: “Về những chuyện khác, ta cũng không biết, Đới Vân đạo hữu không cần phải hỏi thêm nữa.”

Đại Vân lập tức hiểu rằng hôm nay hẳn không thể có nhiều thông tin hơn được, nhưng hẳn cũng xem như hài lòng với những thứ này.

Đây đều là những thông tin trực tiếp, nó có thể để các bộ phận liên quan nắm quyền chủ động.

Không nói đến Cửu Đỉnh, đây là kho báu quốc gia thực sự, đánh lui yêu tà, trấn áp vận mệnh quốc gia, không thể để mất nó được.

Còn tên Vương gia kia, như Trần Hạo đã nói, nó đã giác ngộ ở một thế giới khác, gần như được tích lũy bởi vô số kho báu, là con trai vận mệnh của thế giới đó và có một nền tảng sâu sắc.

Nếu có thể tìm được thân phận đầu thai kiếp khác của Vương gia, rồi từ từ phát triển, và sau này kế thừa sự tích lũy của kiếp trước, thì nó gần như có thể trở thành vị thần bảo vệ của các bộ phận liên quan.

Tuy nhiên, không phải lo lắng về việc tìm kiếm thân phận đầu thai, hơn nữa nó cũng hơi khó khăn. Hiện tại, điều quan trọng nhất là tìm Cửu Đỉnh trở về.

Cúp điện thoại, Trần Hạo mỉm cười và bắt đầu lái xe rời đi.

Xe chạy thong thả suốt quãng đường, lần này Trần Hạo cũng không vội vã, mà chỉ nhàn nhã đi về phía trước.

Ở ghế sau của xe, con bướm xanh, gà trống và mèo đen đang giao tiếp với nhau theo cách của linh thú.

Nhìn từ phía ngoài, đó là con bướm xanh và gà trống đang chỉ bảo, còn mèo đen đang học tập, khuôn mặt nó rất nghiêm túc, khiến mọi người chỉ muốn xoa bóp nó một chút.

Thời gian từ từ trôi qua, sau hơn một giờ, bầu trời tối đen và đầy sao, dường như có thể đưa tay hái lên là có thể hái xuống được. Vào ban đêm, bầu trời phía bắc rất đẹp.

Trần Hạo nhìn về phía trước một chút, họ còn chưa ra khỏi núi, những ngọn núi và khu rừng xung quanh rất kỳ lạ... hình như hắn đã đi sai đường!

Không an toàn khi tiếp tục đi bộ trong đêm hôm khuya khoắt như vậy. Trần Hạo dừng lại trên bãi cỏ gần nguồn nước và bắt đầu cắm trại.

Đám mèo đen đều là linh thú, cho nên chúng không có yêu cầu đặc biệt gò cho chỗ ở, chỉ cần ở cùng Trần Hạo là được, những thứ khác đều không quan trọng.

Sau khi gom được một số củi khô và nhóm lửa, mèo đen tiếp tục tìm con bướm xanh và gà trống để học hỏi kinh nghiệm.

Dù sao con bướm xanh là yêu quái già trăm năm và gà trống có kinh nghiệm biến đổi thành hình dạng con người, đó là điều mà mèo đen cần. Trước khi biến hình, duy trì sự biến hình ổn định là điều mà mèo đen mơ ước và nó nhất định phải làm được.

Trần Hạo ngồi khoanh chân xuống, vừa khôi phục thần lực bị tiêu hao, vừa dùng suy nghĩ tiến vào Tụ Lý Càn Khôn và cảm giác tình hình bên trong.

Hiện giờ Tự Lý Càn Khôn, không gian đã mở rộng ra rất nhiều, không gian nhốt lại cô gái mặc đồ trắng và đám ngoại tộc trở nên rộng lớn hơn. Lúc này, cô gái mặc đồ trắng vẫn đứng giữa như trước.

Cô bé mặc Kimono cùng Bạch Vụ chiếm một góc, Mimi chiếm một góc, Tử Linh Vu mặc áo choàng đen cũng chiếm một góc, và họ không can thiệp vào chuyện của nhau, rất có xu hướng phân chia địa bàn.

Khi Trần Hạo dùng suy nghĩ nhìn trộm, cô gái mặc đồ trắng lập tức cảm thấy nó và nhìn lại.

Khi hai người tiếp xúc với nhau, Trần Hạo có một cảm giác kỳ lạ

Cô gái mặc áo trắng này, dường như không bị xóa bỏ hoàn toàn ký ức sau khi bị chính mình dạy dỗ. Nó vẫn bị ảnh hưởng, và giờ nó đang dần thay đổi.

Sự thay đổi này, mơ hồ có một chút phù hợp với Tự Lý Càn Khôn, điều đó khiến Trần Hạo hơi chần chừ.

Theo dự đoán, có lẽ cô gái mặc áo trắng này có quan hệ với vị đại lão ở trong núi Âm Nguyệt, nếu xảy ra ân oán với vị đạo lão đó chỉ vì nó, vậy đó chính là một rắc rối lớn.

Vương gia đáng sợ, nhưng nó đã bị đàn áp, nếu khiêu khích nó thì hẳn còn có thể đối mặt một cách bình tĩnh. Nhưng vị đạo lão ẩn náu trong núi Âm Nguyệt dường như không có hạn chế gì, nếu khiêu khích nó, thì đó sẽ gây ra rắc rối.

Nếu không... đừng thả cô gái mặc áo trắng này ra? Hãy nhốt ở đây và giả vờ như không biết chuyện gì?

Trần Hạo suy nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, sắc mặt của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, hẳn rút suy nghĩ trở lại, rồi mở mắt ra và sau đó hẳn nhìn thấy một

bóng đen cách đó không xa đang nhanh chóng tới gần.

Theo sự cảm nhận, bóng đen kia lại là một con lợn rừng, nó đang hí hục chạy rất nhanh, trong miệng còn phát ra tiếng râm rì.

Đằng sau con lợn rừng, có một cái bóng đen, dường như đang đuổi theo con lợn rừng, nhưng đây là một người, hơn nữa còn là một người bình thường.

Trần Hạo hơi ngạc nhiên. Vị Mao Lục gia hấn gặp trước đó, đã dùng một con rựa đi núi để săn lợn rừng, khi đó hấn chỉ nhìn thấy một con lợn rừng đâm máu đã chết, nhưng không thấy một trận chiến thực sự.

Thật bất ngờ, hôm nay hấn chỉ ngủ ngoài trời mà thôi, nhưng lại có thể tận mắt nhìn thấy người khác đuổi giết lợn rừng.

Chẳng mấy chốc, con lợn rừng đã chạy tới gần Trần Hạo.

Hình như nó đã bị thương và đang chạy một cách tuyệt vọng.

Nhìn thấy ánh lửa, nó gào lên một tiếng chói tai, như thể cảnh báo hấn dừng cản đường.

Lúc này, mèo đen giơ cao cơ thể và kêu gào một tiếng.

Con lợn rừng đang chạy đột nhiên trợn tròn mắt, đập hai chân và dừng ngay lập tức.

Chương 803: Chủ tử nam cùng trực tiếp nữ

Lực tác động quá mạnh khiến cho lợn rừng ngã nhào vào một cái mương, sau đó nó lăn một vòng mới chống đỡ được cú va chạm.

Tuy nhiên lợn rừng đang đứng cách Trần Hạo khoảng năm sáu mét vẫn đứng im tại chỗ, nhìn mèo đen một cách sợ hãi, chạy cũng không dám chạy.

Lúc này, người đuổi theo con lợn cũng chạy tới rồi, tring ánh lửa hiện ra bóng dáng mơ hồ.

Đây là một người đàn ông mặc quần áo rách nát, tóc dài rối bù, trên mặt bần thiêu, cả người chỉ có một con dao găm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Khi nhìn thấy có người, người đàn ông nheo mắt lại, không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười, cũng không nói chuyện, chỉ đứng nhìn người đàn ông.

Mao Lục gia nhà người ta đi săn chỉ dùng một cái rựa đã khiến người khác than vãn.

Không ngờ hôm nay gặp được chàng trai này còn mạnh hơn, chỉ cầm một con dao găm mà khiến cho lợn rừng phải chạy trốn!

Dường như người này sống trong thế giới hoang dã đã lâu thế mà còn chưa trở thành một con thú hoang, trên người cũng không có sát khí oán khí, chỉ có huyết khí rất mạnh, hẳn ta cũng không phải phạm nhân trốn trại, không biết là ai nhỉ.

Vào lúc này thì lợn rừng cũng không còn kiên nhẫn được nữa, dù sao nó cũng là thú hoang chỉ có thể dựa vào bản năng để phán đoán nguy hiểm, người đàn ông dùng dao găm đuổi theo nó nó không thể trêu vào, nhưng con mèo kia còn ghê gớm hơn, chỉ có thể chạy về hướng khác.

Nhưng nó chỉ mới khễ nhúc nhích thì một con gà trống lại xông ra.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã như kiểu hơi thở ép mình phải tuyệt vọng, trong nháy mắt lợn rừng trở nên hung dữ, móng chân không ngừng mài xuống mặt đất, đôi mắt từ từ biến thành màu đỏ, bị kích thích tính tàn bạo trong người.

Gà trống nheo mắt lại, vốn nghĩ loại hàng hoang dã này muốn lao về phía nó, không ngờ cả cơ thể lợn rừng nằm thấp xuống, đột nhiên xoay người lại.....xông về phía người đàn ông cầm dao găm.

Cho dù tính cách hung dữ và liều lĩnh bộc phát, lợn rừng vẫn dựa theo bản năng, từ nơi tương đối yếu phá vòng vây.

Nhìn thấy thú hoang mà lại sợ một con gà, người đàn ông cầm dao găm hơi bất ngờ.

Tuy nhiên khi lợn rừng đến gần thì hẳn ta cũng không suy nghĩ nhiều, liền xoay người lại và hét lên một tiếng, cả người ngậy vọt một cái, hai tay cầm dao găm đâm thẳng vào cổ lợn rừng.

Dao găm sắc bén dễ dàng đâm xuyên cổ lợn rừng, toàn bộ lưỡi dao đều chìm trong thịt và máu.

Lợn rừng rên rỉ, bật nhảy lên, muốn hét văng người đàn ông kia ra.

Nhưng ngay lúc này, người đàn ông buông dao găm ra, một tay đột nhiên nắm chặt lông, còn một tay thì vỗ mạnh xuống đầu lợn rừng.

Trần Hạo nhìn thấy rõ ràng, hắn ta dùng chưởng, mà không phải nắm đấm.

Sau đó bàn tay của người đàn ông vỗ ra tiếng ba ba ba, mà tốc độ bắn rất nhanh, sau mấy hơi giãy giụa thì lợn rừng cũng ngã trên mặt đất, móng heo run rẩy, hiển nhiên là sống không được.

Trần Hạo bất ngờ.

Fuck cái này... Là Thiết Sa Chưởng!

Nhìn kỹ thì thật sự đúng rồi, lòng bàn tay người đàn ông rất dày, dường như dày hơn so với người bình thường rất nhiều.

Xem ra, người này không phải người thường mà là người luyện võ đấy!

Lúc này, người đàn ông vừa dùng một chưởng giết chết lợn rừng xong mới nhìn lại Trần Hạo một lần nữa, giống như đang do dự điều gì đó, sau đó cầm một đùi lợn rừng cứ như vậy kéo nó đi.

Trần Hạo còn đang quan sát người đàn ông cầm dao găm, đột nhiên ánh mắt lóe lên, lại nhìn về phía người đàn ông đó để nhìn lai lịch.

Bên này lại xuất hiện một người khác đang từ từ đến gần.

Cảm giác giống như là nữ giới thì phải.

Dường như Trần Hạo đang ngẫm nghĩ gì đó nên đứng im một chỗ.

Gà trống, mèo đen, Lam Hồ Điệp đều đến bên cạnh Trần Hạo, yên lặng không nhúc nhích.

Trong tình huống có người ngoài, cho dù có phải người đám nhóc quen biết cũng để Trần Hạo làm chủ.

Không lâu sau, người đàn ông cầm dao găm đến gần ném lọn rùng xuống rồi nhìn về phía Trần Hạo, mở miệng nói chuyện: “Ta... Mượn lửa, thịt nướng, chia cho người.”

Dường như đã lâu rồi hẳn ta không nói chuyện cho nên giọng nói khàn khàn, không lưu loát, tuy nhiên hẳn vẫn có thể nhận ra đây là tiếng phổ thông, giọng của người miền Bắc.

Trần Hạo cười: “Xin cứ tự nhiên.”

Người đàn ông cầm dao găm lại im lặng, sau đó kéo lọn rùng sang một bên, lấy dao găm ra cứ thế khéo léo chia phần.

Lúc này, người phụ nữ cuối cùng cũng đến đây, nhìn qua ánh lửa thì xem ra dáng dấp khác xa người đàn ông cầm dao găm, cô ta ăn mặc thời thượng và xinh đẹp.

Nhìn cũng không nhiều tuổi, tuổi khoảng đôi mươi, mái tóc ngắn, vóc dáng cũng rất tốt, trước sau lồi lõm, đẹp theo kiểu hoang dã.

Cô gái tóc ngắn đeo ba lô trên lưng, tay cầm điện thoại, thờ hờn hờn, giống như đuổi theo lâu lắm rồi.

Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông cầm dao găm và con lọn rùng nằm trên mặt đất thì đôi mắt đáng lên, kìm nén mọi mệt mỏi, bước đến bên người đàn ông và lọn rùng, rồi nói chuyện với vẻ phấn khích: “Thấy không, thấy không, người rừng lão đại tự tay giết lọn rùng đấy, quả thật không thể tưởng tượng nổi, một người chỉ dùng một con dao găm mà xử lý được lọn rùng trong thời gian ngắn như vậy, chắc chắn chỉ có người rừng mới có thể làm được chuyện này, làm gì có người thường nào làm được như vậy đâu ! Nhanh nhanh gửi 666 đi, gửi quà nha, hôm nay tử nói rồi, nếu phần thưởng vượt qua trăm vạn, tử sẽ lôi kéo người rừng cùng làm, vì người rừng lão đại chuẩn bị dụng cụ, trang bị sinh tồn đã ngoại cấp cao và khám phá phong cảnh hoang dã bí ẩn.”

Thấy cảnh này, Trần Hạo cạn lời.

Người này là người dẫn chương trình trực tiếp sao ? Fuck, đêm hôm khuya khoắt ở trong rừng mà lại là phụ nữ, gan cũng to bằng trời rồi ! Người phụ nữ bình thường cũng chẳng có gan to như cô ta!

Tuy nhiên khi thấy động tác của người cô gái tóc ngắn, người đàn ông vẫn lờ đi, tiếp tục công việc trong tay.

Cô gái tóc ngắn cũng không tiếp tục giao lưu với khán giả nữa.

Cái gì mà trang bị nào thích hợp, cũng không lên giường được, kích cỡ của người rừng, còn chưa gặp qua bao giờ, quay người lại chụp một cái nhìn xem, toàn những lời nói ô uế, khiến mọi người ghé mắt.

Dường như cuộc trò chuyện cũng sắp kết thúc, cuối cùng cô gái tóc ngắn cũng nhìn thấy Trần Hạo cùng với mèo đen và gà trống cũng ở đây.

Đôi mắt lóe sáng, cô gái tóc ngắn liền bước lên phía trước, cười ha hả đưa tay ra và nói: “Xin chào anh, dã ngoại trên núi hoang, gặp nhau là có duyên rồi, ta tên là Biện Lợi Na, nickname cay tỳ.”

Nhìn bàn tay giơ ra trước mặt, Trần Hạo cũng không đáp lại, nói giọng lạnh nhạt: “Ta là Trần Hạo, xin chào.”

Lúc này, điện thoại di động của tóc ngắn liên tục có tin nhắn trên đũa cô ta khi cô ta chủ động lấy lòng nhưng Trần Hạo lại không phản ứng lại.

Cô gái tóc ngắn Biện Lợi Na cũng không tức giận, làm một người dẫn chương trình trực tiếp gặp nhiều loại người, chuyện như thế này cũng chẳng nhằm nhò gì.

Sau đó cô ta vẫn tiếp tục nói: “Anh này, người đang đốt lửa trại dã ngoại à? Khu vực này rất nhiều lộn rùng, đi cắm trại có một mình rất nguy hiểm.”

Trần Hạo cười cười: “Vậy còn người? Một người phụ nữ đến đây dã ngoại thì không nguy hiểm à? “

Biện Lợi Na cười toe, nói có ý thâm sâu : “Anh này, có muốn cởi quần ra xem ai có kích thước lớn hay không ?”

Trần Hạo: “...”

“Ha ha, trêu anh thôi, ta đã chuẩn bị rất nhiều trang bị tự vệ, chắc chắn anh không hay lên mạng chơi nhỉ, cũng không xem trực tiếp, nếu không khẳng định là biết ta cay tủy, người ta gọi ta là nữ thần bách biến, cả người đều là ám khí. Trước đó ta đã từng tải lên mạng một số phương pháp tự vệ khi ngồi trên xe, nếu như các cô gái ở mọi nơi học tập theo thì bảo đảm an toàn ngồi trên xe, ai dám lộn xộn thì chết ngay lập tức. “

Trần Hạo bật cười, đang muốn mở miệng thì bỗng nhiên giật mình, thậm chí trực tiếp đứng lên, nhìn về một hướng.

Gà trống, mèo đen và Lam Hồ Điệp cũng nhìn qua đó.

Chương 804: Đàn lợn rừng

Đó là? Đàn lợn rừng!

Trần Hạo hơi ngạc nhiên.

Hắn cảm giác được trong đó có nhiều lợn rừng, khoảng hơn mấy trăm con liền.

Không nói đến lý do vì sao tụ tập nhiều lợn rừng như vậy, chỉ nói nghĩ đến cả đàn cùng nhau tấn công thì chỉ sợ dù là ai gặp phải trường hợp này cũng phải sợ mất mật.

Mà Trần Hạo nhận ra bên trong đàn lợn rừng này có một con khác hẳn so với lợn rừng thường, hình dáng khổng lồ gần như gấp đôi lợn thường nhưng lại chưa đạt tới trình độ yêu hóa, mà hơi thở của nó tàn bạo vô cùng.

Nếu như dùng một từ để miêu tả, đó chính là hung, hung!

Chẳng lẽ con lợn rừng cũng bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của trời đất sao?

Trần Hạo chăm chú nhìn, như có điều suy nghĩ.

Sau đó, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích, nhìn về phía người đàn ông còn đang mổ lợn rừng.

Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay có thể coi là nhân chứng.

Sau khi thế giới thay đổi, thú hoang và nhân loại đối đầu nhau như thế nào.

“Anh này? Có chuyện gì vậy?” Biện Lợi Na nhìn thấy sắc mặt của Trần Hạo có thay đổi, liền vội vàng hỏi.

Trần Hạo nói: “Đang có hàng trăm con lợn rừng ở đằng kia.”

Nghe thấy vậy, Biện Lợi Na bắt ngồi, sau đó bật cười, ngay cả màn hình trực tiếp trong điện thoại di động của cô ta cũng có tin nhắn mới.

“Anh này, thật hay đùa vậy? Ta biết ở đây có nhiều lợn rừng nhưng mà những mấy trăm con thì phóng đại quá rồi, nói gì đến chuyện đến cùng nhau, chuyện này...”

Cô ta còn chưa nói xong, đột nhiên dừng lại, ánh mắt ngo ngác nhìn trên mặt đất.

Sau một thời gian, mặt đất bắt đầu chấn động, hình như còn có thể nghe thấy tiếng hét sắc nét.

Người đàn ông cầm dao găm đang mổ thịt cũng vội vàng đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng đàn lợn rừng.

Sau đó, hắn ta chạy đến một cái cây to, nhanh nhẹn trèo lên cây.

“Anh này, chúng ta cũng qua trèo cây đi.” Sắc mặt Biện Lợi Na trắng bệch.

Mặc dù trên người có rất nhiều trang bị tự vệ nhưng khi đối mặt với đàn lợn rừng căn bản không dùng được.

Trần Hạo gật đầu, không từ chối, mang đám nhóc và Biện Lợi Na đến một cây to khác ở gần người đàn ông cầm dao găm.

Khi đến dưới gốc cây, Biện Lợi Na nhanh tay lấy ra một thứ ở trên eo, sau đó bắn ra một dây dài lên cành cây, móc vào một cành rồi nhấn mạnh, cứ thế kéo cô ta lên trên cây.

Ngay lập tức Biện Lợi Na liền đến một cành cây cách mặt đất khoảng sáu bảy mét gì đó.

Sau khi ổn định thân thể, cô ta đang muốn mở miệng hỏi Trần Hạo có cần giúp đỡ gì không thì vẻ mặt bỗng nhiên ngo ngác.

Lúc này, Trần Hạo đang ngồi trên một cành cây ngay cạnh cái cây cô ta đang ngồi, không chỉ có mình hắn, cả gà trống và mèo đen cũng ngồi đã ngồi xếp thành một hàng.

Biện Lợi Na: "..."

"Anh này, làm sao người lên được thế?" Biện Lợi Na nhìn không được mới hỏi lại.

Trần Hạo mỉm cười và trả lời: "Bò lên thôi, khi còn nhỏ ta sống ở trong thôn, , ta khi còn bé trong thôn lớn lên, chuyện ta am hiểu nhất là trèo cây."

Khóe môi Biện Lợi Na run rẩy.

Lại còn là am hiểu nhất nữa chứ, thế mà còn lợi hại hơn cả sản phẩm khoa học kỹ thuật của ta, đây chính là đồ vật trèo leo đặc biệt, giống như thang máy vậy , người còn nhẹ nhàng hơn ta, chẳng lẽ là bay lên?Làm sao có thể, con người sao lại bay được chứ!

Mà bây giờ trong video khán giả cũng nhìn thấy Trần Hạo ở trên cây, nhiều tiếng kêu lên bất ngờ, đủ mọi thảo luận.

Mặc dù Biện Lợi Na nghi ngờ nhưng chuyện quan trọng nhất lúc này là đối mặt với đàn lợn rừng.

Mà còn một điều ngạc nhiên hơn đó là số người xem trực tiếp của Biện Lợi Na đang tăng lên, sắp tới gần năm mươi vạn rồi.

Một điều rõ ràng là ở trong rừng lúc đêm khuya, với tiêu đề con người truy đuổi lợn rừng thu hút rất nhiều người xem, mà bây giờ lại gặp phải đàn lợn rừng càng khó gặp hơn, trong lòng Biện Lợi Na vốn còn chút e ngại lo lắng, bây giờ đều là sự vui sướng.

Nhất định sẽ nổi tiếng lắm đây!

Chắc chắn chỉ có sự kích thích mới có thể thu hút được người xem, mặc dù trước đây cũng đi đường vào ban đêm hay đi xuyên núi cũng không đủ kích thích, cũng có nổi được một thời gian, nhưng quá mệt, có một số người hâm mộ còn rời khỏi nữa.

Bây giờ nhìn thấy số lượng người xem không ngừng tăng lên, Biện Lợi Na cảm thấy đợt mạo hiểm này đáng giá, nếu không điên cuồng thì không còn sống nữa, muốn trở thành chị cả thì phải đứng lên liều mạng giành lấy.

Sắc mặt thay đổi liên tục, sau đó Biện Lợi Na hít thở một hơi thật sâu, tiếp tục trực tiếp giới thiệu tình hình hiện tại.

Lúc này, tiếng móng chân phanh phanh vọng lại, một đàn lợn rừng lớn chạy qua.

Đàn lợn rừng này quá đông đúc, sau khi tới đây lại vây quanh hai cái cây, giống như mục tiêu của chúng là nhắm vào mấy người ở đây vậy.

Sau đó đàn lợn rừng dừng lại, một con lợn rừng to lớn từ từ đi ra.

Con lợn rừng thật sự rất to lớn, kích thước như một con trâu, được bao phủ bởi áo giáp bùn, răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài, cô cùng hung dữ và đáng sợ.

Cảnh này không chỉ khiến cho người đàn ông cầm dao găm và Biện Lợi Na bị sốc, mà còn khiến cho những người đang xem trực tiếp phải kinh hãi.

Mặc dù trong thời gian này liên tục xuất hiện nhiều chuyện bất thường nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, mà chỉ biết qua những tin đồn khác nhau hoặc một số hình ảnh thôi.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy lợn rừng, cả đám người ồn ào thảo luận, sau đó tin tức lan ra, trong một thời gian ngắn, số

người xem lập tức tăng vọt, nổi tiếng lên, dẫn tới trực tiếp bị gián đoạn.

Sau khi đàn lợn vây quanh mấy cái cây thì im lặng. Khung cảnh trở nên yên tĩnh. Chỉ còn con lợn rừng to lớn ngẩng đầu lên nhìn trên cây, đôi mắt lóe lên sự hung dữ và tàn bạo.

“Anh ơi, xong rồi, con lợn này to quá, chỉ sợ cái cây này chẳng bảo vệ được chúng ta mất.” Bây giờ Biện Lợi Na cũng không còn nghĩ tới việc muốn nổi tiếng nữa.

Khi đối diện với lợn rừng bình thường còn có thể dựa vào cây lớn mới có đường sống, nhưng mà con lợn này quá lớn rồi, chỉ cần mấy lần húc vào là cây đổ luôn, trèo lên cây cũng là đường chết rồi!

Trần Hạo cười cười, nói: “Đừng lo, con lợn rừng này không phải hạng thường đâu, nó đang muốn thương lượng gì đó với chúng ta đấy, Tiểu Hoàng, xuống đó tâm sự với nó đi, hỏi xem tình hình này là sao vậy.”

Gà trống nhận lệnh, đập cánh một cái rồi bay xuống.

Cả mặt Biện Lợi Na choáng váng.

Thương lượng á? Đang nói nhảm cái gì đây.

Cả đàn lợn rừng còn đang bao vây chúng ta, bây giờ người là dao thớt ta là thịt cá mà, dựa vào cái gì để thương lượng với chúng chứ?

Lại còn bảo một con gà xuống dưới đó nữa ? Đây là đưa đồ ăn tới tận miệng cho chúng đấy chứ !

Hử... Chuyện gì thế này!

Đột nhiên, Biện Lợi Na trừng mắt lên.

Con gà trống bay xuống dưới, đứng trước mặt con lợn rừng to lớn.

Theo tình huống bình thường thì lợn rừng vốn nên cắn gà trống một cái rồi cho vào miệng nhai đi nhai lại.

Tuy nhiên, sự thật lại là con lợn to lớn đang cúi thấp đầu xuống trước mặt gà trống, nhìn giống như đang... hành lễ!

Sau đó, lợn rừng kêu lên, còn gà trống thì gáy, nhìn... Thật sự giống như đang thương lượng vậy !

Fuck, chắc là bà đây mệt quá mới xuất hiện ảo giác rồi.

Không chỉ mình cô ta mà mấy chục vạn người xem trực tiếp đều tự an ủi bản thân xuất hiện ảo giác.

Hình ảnh này thật kỳ quái! Thật lạ lùng! Giống như điều này không có thật.

Nhưng đang xem trực tiếp mà, mà mấy chục vạn người đều nhìn thấy thì làm sao là giả được?

Tại thời điểm này vậy mà không có ai gửi tin nhắn, tất cả mọi người cứ nhìn chăm chăm nhìn video trực tiếp, nhìn xuống dưới mặt đất nơi có một con lợn rừng và một con gà trống đang nói chuyện với nhau.

Không lâu sau đó, trong bầu không khí yên tĩnh, con gà trống đột nhiên xoay người nhìn về cái cây to, mở miệng nói chuyện.

“Hạo ca, người an hem lợn rừng này nói chúng có thể không tính toán việc cậu nhóc ngồi trên cây kia giết đám lợn và bán chúng, nhưng cậu ta phải trả hàng lại.”

Chương 805: Thiếu thì phải trả

Biện Lợi Na: “.....”

Người đàn ông cầm đuống: “.....”

Khán giả trực tiếp: “.....”

“Nó, nó, nó..... nói chuyện rồi? Sao nó lại.....” Biện Lợi Na trợn to hai mắt, lấp ba lấp bắp, không nói được câu nói đầy đủ.

Người xem trực tiếp cũng đang sôi trào, tin tức cũng sắp nhìn không rõ nữa.

Bóng người Trần Hạo bay qua, trực tiếp từ trên cây bay lên, bay xuống cái cây mà người đàn ông cầm đuống đang ở đó, nhìn về mặt ngơ ngác của người đàn ông cầm đuống nói: “Thì ra là vì cậu mà tới, là đàn ông thì dám làm dám chịu, đi xuống dưới nói chuyện trước mặt rõ ràng.”

Người đàn ông cầm đuống tay cầm cái đuống, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Cậu có thể từ chối, nhưng khi cậu từ chối ta sẽ lập tức đi ngay, kết quả như thế nào, tự chịu trách nhiệm.”

Người đàn ông cầm đuống im lặng, sau đó xoay người từ trên cây nhảy xuống.

Trần Hạo cười cười, lại từ trên cây bay đi xuống, bóng người giống như lá cây, trôi giạt xuống.

Biện Lợi Na nhìn thấy cảnh này liền cảm thấy tam quan hoàn toàn tan vỡ.

Luôn cho rằng là một người anh thích cắm trại dã ngoại bình thường, bản thân có thể bay, gà trống đi theo bên cạnh có thể nói chuyện, còn có thể giao lưu cùng heo rừng.

Trời ơi, tôi đây coi như là tiếp xúc với đoàn thể thần bí sao?

Giống như Harry Potter vậy, đây là một góc của thế giới thần bí?

Tam quan của Biện Lợi Na nhanh chóng gầy dựng lại, tự mình bỏ não, sau đó kích động hướng về phía phát trực tiếp nói ra nhận xét của mình, khiến cho người xem sục sôi ngất trời, các loại khen thưởng, giống như trời mưa đổ xuống vậy.

Sau đó Biện Lợi Na cũng không sợ còn sợ hãi nữa, điều khiển chèo bay từ trên cây xuống, bắt đầu một màn phát trực tiếp thực tế.

Rất nhanh, tình cảnh biến thành bầy heo rừng bao vây. Vua heo rừng và Trần Hạo đứng đối lập với người đàn ông cầm muỗng. Biện Lợi Na ở một bên phát trực tiếp.

Phát trực tiếp vào lúc này, một lần nữa nổ tung, hơn triệu người xem, hơn nữa mỗi giây là gia tăng mấy chục ngàn người.

Cả người Biện Lợi Na kích động run rẩy.

Lần này không phải hỏa hoạn, mà là nổi tiếng dữ dội, không chỉ chụp được tình cảnh kích thích, càng chứng kiến được sự tồn tại của đoàn thể thần bí. Sau ngày hôm nay, chị cay đây nói là chị nhất giới phát trực tiếp thì ai dám không thừa nhận nữa? Hừ, bà cũng phải làm được, kết bạn wechat lấy tiền.

Thấy mọi người đều đứng vào vị trí của mình, Trần Hạo cười híp mắt nói: “Được rồi, bây giờ song phương đều ở đây, có ân oán gì thì nói rõ rõ ràng ràng. Đây, bên heo rừng là tình huống gì.”

Gà trống nói: “Hạo ca, anh em của heo rừng nói, nó ở trong núi phát hiện một hòn đá. Mỗi ngày liếm hòn đá là có thể trở nên lợi hại. Anh em heo rừng chính là người được lợi, kết quả chuyện này bị dưới tay một tên tiểu đệ phát hiện. Tiểu đệ đó trộm hòn đá của chúng chạy rồi. Sau đó bị tiểu tử này giết, hòn đá cũng bị cướp mất.”

Nói ra lời này, mọi ánh mắt đều tập trung trên người đàn ông cầm muỗng.

Đồng thời, người xem trên video phát trực tiếp cũng trở nên xôn xao hẳn.

Lại còn có hòn đá thần kỳ như vậy ư? Vậy nếu là con người lấy được, liếm một liếm sẽ như thế nào? Hoặc là nói, có thể nghiên cứu ra loại thuốc giện biến hóa?

Biến thành người? Kéo dài tuổi thọ? Sức mạnh lớn vô cùng?

Trong nhất thời, tâm tư vô số người xoay trăm vòng, thậm chí đã có người bắt đầu bắt đầu hành động rồi.

Ánh mắt Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông cầm muỗng.

Lúc trước nhìn y chỉ thấy bình thường không có gì lạ, ngoài trừ khí huyết cường thịnh một chút thì cũng không có gì đặc thù.

Nhưng không nghĩ tới, trên người lại mang thứ này?

Nhưng có chút nghi ngờ, hòn đá như vậy, hẳn coi như là một loại bảo vật, tại sao mình không cảm nhận được?

Nghe nói như vậy, người đàn ông cầm muỗng kinh ngạc, sau đó mở miệng nói: “Là hòn đá, một cây, dài dài, một đầu tròn, một đầu to?”

Gà trống nói: “Đúng, chính là cái này.”

Người đàn ông cầm đuống nói: “Không còn nữa.”

Gà trống sững sốt: “Sao lại không còn nữa?”

Người đàn ông cầm đuống nói: “Ta từ, trong bụng, heo rừng, lấy ra, cầm trong tay trong, vỡ vụn.”

Gà trống á khẩu.

Trần Hạo cẩn thận quan sát người đàn ông cầm đuống .

Bộ dạng người đàn ông cầm đuống không hề có áy náy, biểu hiện miệng và trong lòng giống nhau.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nói: “Sauk hi hòn đá kia vỡ vụn, cậu có thay đổi gì không ?”

Người đàn ông cầm đuống suy nghĩ một chút, nâng tay phải lên.

“Sau ngày đó, sức lực, ta, trở nên lớn mạnh.”

Trần Hạo vừa nhìn, phát hiện trong lòng bàn tay người đàn ông cầm đuống có một nơi đen thui thui thui , nhìn giống như cái bớt vậy.

Cẩn thận cảm nhận, Trần Hạo phát hiện, vật này có loại huyền cơ đặc biệt, vô cùng yếu ớt, hòa hợp cùng khí huyết người đàn ông cầm đuống , hầu như khó mà phát giác.

Trầm ngâm chốc lát, Trần Hạo nhìn về phía gà trống: “Nói rõ với heo rừng, đồ không còn nữa, hơn nữa vật này là y lấy từ một con heo rừng khác, cũng như đã hết duyên với nó.”

Gà trống phiên dịch một chút, heo rừng to lớn nhất thời gian dữ, hung tính dữ dội, trực tiếp xông vào người đàn ông cầm đuống.

Ngay tại lúc này, một bóng người chắn ngay trước mặt heo rừng, vẫy tay vỗ một cái.

Bóp một tiếng, thân hình heo rừng to lớn quay cuồng, từ trên không nện xuống đất, đất rung núi chuyển.

Heo rừng to lớn bị võ choáng váng khó khăn bò dậy, kêu rên u hư u hư.

Nhưng khi nhìn về phía Trần Hạo, heo rừng to lớn liền sợ hãi, kêu u u u u.

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Cút.”

Gà trống nghe vậy liên vội vàng nói: “Hạo ca, để nó đi như vậy sao?”

Trần Hạo nhìn trời, lại nhìn người đàn ông cầm đuốc, cười nói: “Xem ra là không thể chạy loạn khắp nơi gây chuyện rồi.

Nếu không làm rồi thì phải trả, đúng là trời tạo nghiệp, vưu có thể vì a!”

Nói xong Trần Hạo gọi mấy nhóc, cũng mặc kệ người đàn ông cầm đuốc và Biện Lợi Na, quay về trên xe, trực tiếp lái xe rời đi, để lại người đàn ông cầm đuốc và Biện Lợi Na, mờ mịt luống cuống.

Cũng may vào lúc này, heo rừng to lớn dẫn theo bầy heo rừng chạy mất nên hai người cũng không sao.

Trên xe, gà trống vẫn không hiểu nên hỏi: “Hạo ca? Hai người kia có phải có vấn đề gì hay không?”

Trần Hạo vừa lái xe vừa nói: “Đúng vậy, từ lúc gặp phải, ta cho là chuyện bình thường. Nhưng sau này mới thấy rõ, đây là thiên đạo tính kế nữa chứ, mượn tay của ta để cho ngoại giới biết sự tồn tại của loại đá đó. Sau này e là nơi này không thể yên tĩnh nữa.”

“Thiên đạo tính kế? Không phải chứ? Vậy phải làm sao?”
Gà trống có chút kinh sợ, ông trời ơi, không dám đụng.

Trần Hạo nói: “Không cần lo lắng, thường thì là tính kế ta. Lần này xem như là chủ động trêu chọc, dẫu sao Vương gia tồn tại trên trời đất, khẳng định phía sau có không ít câu chuyện về nó, bị ta chơi một ván, cưỡng chế luân hồi, cũng như phá vỡ quy tắc, thay đổi không ít số mạng, những gì thay đổi, đương nhiên phải được bù lại, cho nên loại đá đó mới có thể xuất thế.”

Gà trống bừng tỉnh, sau đó nhìn Trần Hạo, mắt gà sùng bái.

Hạo ca chính là Hạo ca, bây giờ giao thiệp đều là thiên đạo rồi đấy, cừ thật!

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo nói: “Tìm chỗ nghỉ ngơi, lần này qua tay, hiện ra loại thú dữ này, hiện ra hòn đá, khẳng định còn có nhiều biến hóa hơn nữa, xem tình hình trước đã mới tính tiếp.”

Tiếp tục lái xe, lần này Trần Hạo không có phạm sai lầm, dưới sự giúp đỡ của bản đồ, một giờ sau, đi tới một huyện nhỏ.

Ở một khách sạn đặt phòng, sau khi tắm rửa xong, Trần Hạo nằm trên giường, cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị xem phát trực tiếp lần này, có sự ảnh hưởng như thế nào.

Nhưng vừa mở weibo ra, Trần Hạo đột nhiên sững sờ.

Xuất hiện bài đăng đầu tiên lại là của một người quen.

Bài đăng kèm theo hình ảnh, nhân vật trên hình chính là Tống Kính Lư, đang mặc đồ đầu bếp, trước mặt là một bàn toàn món ngon.

Tựa đề bài đăng thì là, thần bếp Trung Quốc, một mâm định quy tắc.

Chương 806: Công trình đậu hủ nát

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Nhìn thấy lão Tống, bài đăng lại nằm ở trang đầu tiên, Trần Hạo cũng không khỏi thán phục một tiếng.

Tên hàng này một đi không tin tức, còn tưởng rằng thất bại nên ngại không dám liên lạc với mình chứ.

Không ngờ cuộc sống người ta bây giờ phong sinh thủy khởi, được đăng lên trang đầu tiên, trở thành người thắng cuộc của đời người rồi.

Nhìn kỹ bài đăng, Trần Hạo mới phát hiện. Tống Kính Lư có thể lên trang đầu, là bởi vì gã sáng tạo ra bảy món ngon.

Bảy món ngon này không phải bình thường, mà là dùng sinh vật dưới mặt đất phối hợp ra món ăn thuốc. Mỗi một loại đều có công hiệu đặc biệt, giải thích rất rõ ràng.

Nhìn thấy cái này Trần Hạo cũng biết, chuyện này không đơn giản.

Bởi vì thời gian sinh vật dưới mặt đất hiện thể rất ngắn, có năng lực nghiên cứu ra chỗ đặc biệt của những sinh vật này, cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Nếu như đoán không lầm, Tống Kính Lư hẳn là hợp tác với người nào đó. Gã cầu danh, người ta cầu tài.

Thấy đoạn cuối bài văn nói, Tống Kính Lư muốn định ra tiêu chuẩn thế giới đầu bếp của Trung Quốc, mà tiêu chuẩn này chính là những món ăn được làm từ sinh vật mới xuất hiện.

Sau khi xem xong, Trần Hạo cười cười.

Tống Kính Lư đợt này không biết có còn trăm năm đạo hạnh không!

Vốn là không kỳ vọng, nhưng bây giờ Trần Hạo cảm thấy, chuyện này có lẽ sẽ thành công, đến lúc đó cộng thêm trăm năm đạo hạnh, năng khiếu bẩm sinh trong nháy mắt đạt tiêu chuẩn!

Nhưng Trần Hạo cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Đem hy vọng phó thác vào người Tống Kính Lư, ai biết phải chờ đến năm tháng nào, tâm tư vẫn nên để gần một chút tốt hơn.

Sau đó Trần Hạo tiếp tục lật xem những tin tức khác.

Thế giới biến hóa, tin tức liên quan tới mình tinh ít đi rất nhiều, toàn là những tin về chuyện kỳ dị nhiều hơn, sinh vật dưới đất, nơi dị thường.

Nhất là sinh vật dưới đất, trước mắt đây là tin nổi bật nhất. Chỉ cần xuất hiện tin tức, đều là mấy trăm ngàn bình luận và like, đa số là hâm mộ ghen tị và xin địa chỉ.

Vốn là sinh vật to lớn xuất hiện, khiến cho người hoảng sợ. Nhưng bây giờ mọi người sợ hơn, là thứ đồ chơi này không dám từ dưới đất chui ra.

Vì sinh vật to lớn và sức khỏe, có liên quan đến tiền bạc mà!

Cuối cùng, Trần Hạo cũng lôi ra được một tin tức liên quan đến hắn.

Đây là một video, trong video phát ra hình là cảnh Trần Hạo đối mặt với một bầy heo rừng. Vô số bình luận, có rất nhiều loại lời nói, tương đối nhiều chính là, hoài nghi Trần Hạo là người tu tiên, gà trống là yêu, vua heo rừng tiêu yêu mới, cho nên vua heo rừng mới cung kính với gà trống.

Vì ở Trung quốc, tu tiên mới là huyền bí chủ lưu mà!

Thấy những thứ này, Trần Hạo cười thất thanh, đoán cũng đúng đấy.

Nhưng Trần Hạo muốn tìm tin tức liên quan đến hòn đá. Nhưng lại không có phát hiện chút tin tức nào, hiển nhiên là bị phong cấm rồi, có nội tình.

Trần Hạo tiếp tục tìm tin tức, sau đó thấy được nhiều hơn.

Thái Bình Dương Trung xuất hiện quái thú to lớn, phá hủy du thuyền.

Cái này đúng thật là quái thú to lớn, so với du thuyền còn to lớn hơn, có lông tuyến dài mấy trăm mét, sống sờ sờ đem du thuyền kéo vào đáy biển.

Hải quân nước Hoa Kỳ truy kích, kết quả là một đội tàu chiến hầu như bị đánh tàn phế. Những cũng chỉ để lại mấy cái lông tuyến của quái thú to lớn, để cho tên hàngkia chạy mất.

Rừng mưa nhiệt đới không ngừng xuất hiện thú nhỏ kinh khủng ăn thịt người, nuốt chửng vạn vật, xung quanh trăm dặm đều biến thành khu đất trống, bị chính phủ địa phương dùng hỏa công mới tiêu diệt được hết.

Oa quốc xuất hiện động đất. Núi phú sĩ phun lửa, nuốt mất khu vực xung quanh, dường như có vật kỳ lạ từ trong núi lửa chạy ra, trước mắt không rõ tung tích.

Cả một núi mạch nhỏ ở Nam Mỹ Châu bị chìm vào lòng đất, chỉ lộ ra một phần nhọn ở trên, trước mắt chưa phát hiện

thương vong.

.....

Bình thường những tin tức này xuất hiện đều sẽ trở thành tin nóng.

Nhưng trong nước vẫn để ý đến chuyện nhà hơn, cũng không như trước kia ưa chuộng quốc tế, bởi vì so với người ngoài, việc trong nhà mình mới là quan trọng nhất. Cũng chỉ có một số người vì người nước ngoài kêu gọi nhân đạo, cung cấp đường quyên tiền, phát biểu ngôn luận cảm động phé phủ là ít có người quan tâm.

Trần Hạo xem một lát cũng hiểu được đại khái nên không để ý nữa.

Bất kể như thế nào những biến hóa này, nhân loại đều phải tự đối mặt, từ từ thích ứng.

Nếu như có thể thích ứng rồi nhân loại vẫn là nhân vật chính, không thể thích ứng thì sẽ bị đào thải.

Dưới sự biến hóa của thiên đạo, không có bất kỳ đạo lý gì có thể nói.

Trần Hạo cất điện thoại di động chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên động tác ngừng lại, bóng người bay đến nơi cửa sổ.

Ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, thấy cách đó không xa một làn âm khí gào thét bay qua.

Phía sau âm khí đó, còn có một làn âm sát khí theo đuôi. Nhìn giống như âm sát khí đang đuổi theo âm khí phía trước vậy.

Nhìn âm khí và âm sát khí đi xa, Trần Hạo do dự.

“Hạo ca, hình như là ác quỷ quấy phá!” Gà trống mở miệng nói.

Mèo đen cũng biến thành hình dáng một cô bé, từ đuôi Trần Hạo leo lên, ôm lấy cổ Trần Hạo, ánh mắt nóng bỏng nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói: “Ăn nó!”

Trần Hạo đưa tay đem tiểu Hắc ôm vào lòng, nhéo mặt tiểu Hắc một cái, cười nói: “Đừng luôn nghĩ đến ăn, xem trước rồi nói.”

Nói xong, Trần Hạo đưa ba nhóc rời khỏi khách sạn, lái xe đuổi âm khí và âm sát khí.

Một đường bay vùn vụt, bởi vì là sau rạng sáng nên trên đường không có xe, Trần Hạo lái xe cũng nhanh hơn.

Không lâu sau, Trần Hạo đã đến huyện thành phía tây.

Nhìn đến nơi này, Trần Hạo phát hiện một vật thần kỳ.

Phía trước là một tiểu khu cao ốc, bên trong có bốn tòa nhà lầu mười lăm tầng.

Nhìn kỹ, Trần Hạo liền phát hiện, tiểu khu này hẳn là năm tòa lầu, chỉ là có một tòa đã vị sụp!

Lúc này, một làn âm khí lớn ản nấu trong tòa nhà sụp đổ. Còn âm sát khí thì hóa thành một ông lão đứng ở nơi phế tích, đang vênh vác hống hách nói gì đó.

Trần Hạo yên lặng đứng nhìn không nói gì.

Một lúc sau, dường như ông lão đã nói đủ rồi, hóa thành âm sát khí bay lên không trung, để lại âm khí ản nấu trong tòa nhà phế tích, cô đơn lẻ loi.

Lúc này, Trần Hạo mới từ trên xe bước xuống, đi về phía tiểu khu.

Tiểu khu nhìn rất mới, dường như được xây cách đây không lâu.

Đáng tiếc là bây giờ bên trong tiểu khu không có một bóng người, cho dù là hai tòa lầu kia cũng không người ở.

Đi tới trước phế tích, Trần Hạo nhìn về phía những âm hồn đang ản núp kia, ý niệm có thể cảm nhận được sự ưu thương, bi phần của chúng.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Trần Hạo trở tay, lấy ra một bó linh hương, sau khi đốt, nhanh chóng cháy rụi, bao bọc lấy khói khí linh hương, bao trùm hướng trong phế tích.

Nhất thời, âm hồn ản núp hấp thu hương thơm, những âm hồn rần trở nên rần chắc hơn.

Sau đó từng âm hồn từ trong phế tích đi ra, ở trước mặt Trần Hạo hiện lên bóng người.

Già trẻ lớn bé, có chừng hơn hai mươi người.

Sau khi xuất hiện âm hồn, một ông lão liền đi lên phía trước, hành lễ với Trần Hạo: “Đa tạ đại sư tương trợ, vô cùng cảm kích.”

Trần Hạo nói: “Một chút tâm ý, không đủ nhắc đến, ta muốn biết, các người đây đã xảy ra chuyện gì?”

Ông lão thở dài nói: “Chúng ta bị mắc lừa, chết oan.”

Vừa nói, ông lão đầu liền giải thích nguyên do.

Thì ra tiểu khu này là hai năm trước huyện thành mới giao tiếp chung cư, bởi vì là cao ốc, có thể nhìn xuống phong cảnh toàn huyện, trở thành giá lầu cao nhất huyện thành.

Dù vậy nhưng vẫn có người mua, còn nhanh chóng dọn vào nhà mới ở.

Nhưng vào nửa năm trước xảy ra sự cố, khiến tiểu khu này vốn rất hot bỏng trở thành tuyệt địa.

Một trong năm tòa lầu, bị sụp!

Chương 807: Nhiệm vụ 5 năm đạo hạnh.

Nhà lâu cực tốt, nó đã đổ rồi! Đây tuyệt đối là một chuyện hiếm có khó gặp.

Mà bên trong nhà lâu sụp đổ này, có hơn mười gia đình đang sống vào lúc đó, chính là đang ăn cơm trưa ở nhà, kết quả bữa cơm trưa kia trở thành bữa cơm cuối cùng.

Sau vụ việc, thành huyện một mảnh xôn xao, dư luận nhao nhao.

Các hộ gia đình của bốn toà nhà còn lại càng sợ hãi dọn đi ngay trong nhà, ngay cả đồ đạc trong nhà cũng không dám di chuyển.

Người sống phải chịu trách nhiệm như thế nào, không nói tới, các cư dân chết oan của tòa nhà này tất nhiên là không muốn chết mà không có lý do như vậy, vì vậy họ đã đi tìm nhà đầu tư.

Đáng tiếc nhà đầu tư đã biến mất tự lâu, dường như là kiếm một lần sóng này.

Không tìm thấy người có trách nhiệm, nhóm các gia đình chết oan đi tìm đám nhà đầu tư xây dựng, ở trong người dẫn đầu của việc này là chủ thầu địa phương Ngụy Tam Hắc, bản thân gã cũng không phải thứ gì tốt, từ nhỏ gã rất thích tranh đấu tàn nhẫn, gây rắc rối ở khắp mọi nơi, là gia nghiệp lấy mạng liều đi ra ngoài. Lần này toà nhà bất động sản khai trương bị đổ, tất cả các nguyên liệu vật liệu chính là do gã cung cấp, nếu như nhóm nhà đầu tư kiếm bọn đầu, vậy chắc chắn gã sẽ đi theo uống máu.

Tuy nhiên những gia đình chết oan rồi mới phát hiện ra, chủ thầu này lại có tổ tiên che chở, đó là chủ thầu đời ông nội, ông ta đã từng là một địa chủ nhỏ, không biết tại sao chết, sau khi chết không đi đầu thai, mà lại biến thành ác quỷ, cực kì hung dữ, che chở chủ thầu trong nhà, không bị yêu tà hãm hại. Những nhà gia đình bị chết oan này căn bản không có cách, nhiều lần đi đòi công lý, nhưng họ không thể đánh bại ác quỷ kia.

Nghe điều này, Trần Hạo nhìn về phía ông già lão đầu nói: “Vậy các người muốn công lý như thế nào? Bồi thường hay sao?”

Ông già nói: “Các gia đình chúng ta, hầu như đều là chết hết cả nhà, kiếm tiền bằng lòng dạ độc ác, chúng ta muốn cho hẳn phải ném thử hậu quả tương tự, đây là báo ứng, gia đình hẳn không chết hết, chúng ta tuyệt không cam lòng.”

Theo lời này ra, âm thanh hệ thống vang lên.

Leng keng: “Âm hồn uổng mạng, Chu Phong, Lưu Hiên Vũ, Dương Khoa... , hoàn thành ước nguyện chết, thưởng 5 năm đạo hạnh.”

Nghe thấy âm thanh hệ thống, lông mày của Trần Hạo khẽ nhúc nhích, hơi kinh ngạc.

Vậy mà thưởng, 5 năm đạo hạnh!

Nhiệm vụ này có độ khó cao sao?

Những âm hồn chết oan này, chính là yêu cầu chết hết cả nhà.

Xem ra độ khó này, là nằm trên hai chữ cả nhà.

Lúc này Trần Hạo nói: “Được, chuyện này ta giúp, nhưng mà tất cả phải nghe mệnh lệnh của ta.”

Đôi mắt của ông già sáng lên, ông vội vàng gạt đầu đồng ý, những âm hồn khác cũng kích động nhìn Trần Hạo.

Cả nhà đột tử, quá thê thảm, những âm hồn này lang thang suốt nửa năm, chính là vì một cái công lý. Nếu không nhận được câu trả lời thỏa đáng, cho dù hồn phi phách tán, họ cũng sẽ để lại oán khí, tai họa nhân gian.

Sau đó, Trần Hạo lái xe, mang theo một đám âm hồn, đến phía bên kia của thành huyện.

Thời điểm đến nơi, Trần Hạo phát hiện, người được gọi là chủ thầu kia là ở biệt thự, hơn nữa còn là một tòa nhà duy nhất.

Khí âm sát đuổi theo âm khí cũng đang trốn trong biệt thự.

Trần Hạo cảm giác tình hình trong biệt thự một chút, liền lật ra đi thẳng vào.

Đi vào trong biệt thự, Trần Hạo liền thấy một cái cho phụng dài.

Điều này cũng hiếm, chủ thầu kiếm tiền bằng lòng dạ độc ác, lại rất có lòng hiếu thảo, cung phụng mười cái bài vị tổ tông, lửa hương không ngừng.

Mà một đám khí âm sát, đang trốn ở trong một cái bài vị trên đó.

Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp ngưng tụ một ánh sáng pháp, nhốt bài vị lại, để quỷ già ra không được.

Sau đó Trần Hạo thuận theo cảm giác đi lên trên lầu.

Còn chưa đi tới đầu bậc thang, bước chân của Trần Hạo dừng lại, hắn phát hiện người ở phía trên đã tỉnh, hình như đang gọi điện thoại.

Không bao lâu sau, cửa phòng mở ra, một người đàn ông to béo lạng lẽ sờ một cái, thực sự đến một góc cách Trần Hạo không xa, sau đó kết nối điện thoại, thì thào nói: “Quyên, không phải ta đã nói rồi sao, hôm nay ta về nhà ở, để người đừng gọi điện thoại lung tung, sao người... Cái gì? Tại sao lại có thể như vậy? Thiên Bảo thì sao? Bây giờ hẳn thế nào?”

Đột nhiên, giọng điệu của người đàn ông to béo trở nên to hơn, dường như rất kích động, rất lo lắng.

Mà giọng nữ trong điện thoại, vừa khóc vừa thông báo.

Còn cái người gọi là Thiên Bảo kia, hình như cùng uống rượu với rượu với người ta rồi ẩu đả, đâm người ta chết, sau đó Thiên Bảo chạy về nhà để cầu cứu.

Nghe thấy Thiên Bảo vẫn ổn, người đàn ông to béo thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Đừng có gấp, đây không phải là vấn đề lớn, miễn là đứa trẻ không có việc gì thì tốt, ừ, chúng ta sẽ gọi một người bạn ở bên đó, hỗ trợ giải quyết vấn đề này, nhưng Thiên Bảo không thể ở lại đó nữa, người đưa hẳn đến chỗ của ta ngay lập tức, đúng, một phút cũng không thể ở lại, bây giờ lá gan của thằng nhóc này càng lúc càng lớn, chuyện gì cũng dám làm, quả thực hữu dũng vô mưu(1), cứ thế này về sau làm sao kế thừa gia nghiệp, vừa vặn bây giờ hẳn cũng không còn nhỏ nữa, ta dự định sẽ công bố thân phận của hẳn, mang bên người để dạy dỗ, để về sau có thể cho hẳn kế thừa sự nghiệp của ta.”

(1) Hữu dũng vô mưu: chỉ có sức mạnh, cốt cật vào sức mạnh, không có mưu trí gì.

“Thật sao? Quá tốt rồi, chắc chắn ta sẽ dẫn hẳn về, người cứ yên tâm đi.”

Chờ khi cúp điện thoại, người đàn ông to béo thở dài một hơi, lạng lẽ nhìn trộm một lát, lại sờ lên lầu.

Trần Hạo nhìn một màn này, không nói gì, chờ người đàn ông to béo lên lâu, hấn mới đi ra ngoài, trước khi đi, hấn tự nhiên cũng đem theo bài vị nhốt quý già đi.

Ra khỏi biệt thự, Trần Hạo nhìn về phía một đám âm hồn, cười nói: “Chắc các người cũng đã nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi, các người nói cho ta biết, có phải là cái tên to béo này, không có con trai phải không?”

Ông già nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng, có lẽ tổ tiên của tên Ngụy Tam Hắc này không tích đức, bản thân cũng tự làm loạn, cưới nàng dâu không phải là đồ tốt, trời sinh tính tình vô cùng dã man, hai người có ba đứa con, mà con gái lớn và con gái thứ hai liên tiếp chết yểu, con gái út thì đưa đến nhà mẹ đẻ nuôi, lúc này mới sống được, chẳng qua nghe nói cũng là âm sắc thuốc(2), cũng không có đi học.”

(2) Âm sắc thuốc: chỉ những người dễ bị bệnh, thường xuyên bị bệnh.

Trần Hạo cười: “Nói vậy, đây là hấn có vợ bên ngoài, còn có một đứa con trai, còn sống tiếp được, đáng tiếc xem ra thằng nhóc kia đã thừa hưởng mười phần mười tính khí của cha mình, cũng là chủ không bớt lo.”

Nói xong Trần Hạo nhìn về phía ông già, tiếp tục nói: “Các người muốn báo thù, muốn cả nhà Ngụy Tam Hắc chôn cùng, cái này không có gì đáng trách, ở trước mặt sinh mệnh, tất cả đều bình đẳng, các người đều là già trẻ trong gia đình chết hết, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì phải trả nợ, thiên kinh địa nghĩa(3). Ta không phản đối, nhưng ta hi vọng, các người không giết người vô tội.”

(3) Thiên kinh địa nghĩa: Cái lẽ rất đúng từ xưa đến nay, không có gì phải nghi ngờ.

Lão đầu chân thành nói: “Chúng ta đều là người bình thường, lúc còn sống không gây chuyện, lúc chết cũng sẽ không hại người lung tung, chỉ là chết oan uổng, trong lòng biệt khuất, chỉ cần báo thù xong, coi như chúng ta hồn phi phách tán cũng cam tâm tình nguyện.”

Những âm hồn khác nhìn về phía Trần Hạo, giữ im lặng, rõ ràng là ủng hộ lời của ông già.

Trần Hạo nói: “Vậy được, ta sẽ gia trì cho các ngươi một đạo pháp lực, để thời điểm các ngươi chuẩn bị ra tay, có cơ hội tiếp xúc với người sống, thời gian có hạn, cho nên làm thế nào tự các ngươi nắm chắc, bỏ qua thời gian đó, chính là mạng đối phương không tới đường chết.”

Dứt lời, tay Trần Hạo siết chặt tay, một ánh sáng gia trì trên người ông già.

Ông già cảm nhận hồn thể thay đổi, mặt lộ ra nét vui vẻ, vội vàng nói lời cảm ơn.

Trần Hạo nhìn ông già một lát, nói: “Cho ngươi cơ hội, điều kiện cũng chuẩn bị xong, hành động như thế nào, tự quyết định mà làm đi.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người, mang theo mấy vật nhỏ rời đi.

Chờ trở lại khách sạn, Trần Hạo lấy bài vị ra, hóa giải lệnh cấm, vút nó lên trên mặt đất.

Khí âm sát hội tụ, một ông già gầy gò mặc áo choàng hiện ra.

Không đợi ông già lên tiếng, Trần Hạo đánh lên người ông già một cái, linh hồn của ông già đang lơ lửng, đột nhiên cơ thể xuất hiện thay đổi, từ hình tượng ông già ban đầu, biến thành một con hồ ly đen, chớp chớp mắt, một mặt chết lặng.

Chương 808: Linh hồn còn sót lại của hồ ly đen.

Thấy hồ ly đen, Trần Hạo cười híp mắt nói: “Chơi vui không?”

Hồ ly đen: “...”

Gà trống cũng hơi kinh ngạc: “Đm, đây là tình huống thế nào? Ông già này, là một con hồ ly?”

Trần Hạo nói: “Cũng không thể nói ông già này là con hồ ly, mà là con hồ ly này, tu hú chiếm tổ chim khách, điều khiển linh hồn của ông già, người nói, ta phân tích có đúng không.”

Nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Trần Hạo, hồ ly đen bình tĩnh lại, phát ra tiếng người: “Đúng.”

Trần Hạo nói: “Có thể cho ta một lời giải thích không?”

Hồ ly đen khẽ nói: “Giải thích cái gì? Chỉ đơn giản là báo thù mà thôi, người làm hại cơ thể yêu quái của ta, ta gây tai họa cho con cháu của người. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng chính xác.”

Trần Hạo nói: “Hại cơ thể yêu quái của người? Ta nhìn yêu hồn của người, khi còn sống cũng có tu vi, về phần bị người bình thường hại?”

Hồ ly đen nói: “Đó là một câu chuyện từ rất lâu trước đây, năm đó ta bị một ông già thợ săn Âm so gài bẫy, ta mắc bẫy bởi một cái phao câu gà tẩm ngũ vị hương, vết thương quá nghiêm trọng, ta thật vất vả mới thoát ra, chạy tới tổ trạch của Ngụy Tam Hắc kia, lúc ấy ông nội của Ngụy Tam Hắc cũng chỉ là một người bình thường, ta dùng yêu cầu giúp ông ta làm giàu, yêu cầu ông ta đã cứu ta. Nhưng ta không nghĩ rằng, lòng

của tên đó quá độc, sau khi ta giúp ông ta phát tài một phen, ông ta âm thầm cho ta uống thuốc độc, muốn ta cung cấp thêm nhiều tiền của bất chính, ta không đồng ý, tên nhóc này liền đánh ta chết tươi, thậm chí còn lột sạch da ta đem đi bán, mỗi thù giết người, không đội trời chung, đương nhiên ta phải trả thù.”

“Người cũng thật ngốc, ông ta muốn thì người đồng ý thôi, đợi ra ngoài rồi không trả thù được à? Còn việc người tự sát?” Gà trống khinh bỉ chen vào.

Hồ ly đen cũng khinh bỉ nhìn về phía gà trống: “Một con gà như người cũng có tư cách đánh giá tộc Hồ Ly của ta? Con người xảo quyệt ác độc, mạnh hơn loại yêu quái chúng ta gấp trăm lần, người cho rằng ta đồng ý, tên kia sẽ thả ta sao? Tham lam là vô hạn, mọi người chỉ muốn lấy được nhiều hơn, cho dù ta nói, cuối cùng nó cũng chỉ là một chữ “chết”. Đã không có cách nào để thoát khỏi cái chết, tại sao ta phải để ông ta thành công?”

Gà trống nói: “Thế nhưng mà người đã chết, chết thì xem như cái gì cũng mất.”

Hồ ly đen nói: “Vậy thì sao, người đã hại ta sẽ phải chịu đau đớn gấp trăm lần, trước khi ta chết, ta đã hạ chú lên người tên kia, đoạt sinh hồn của ông ta, được nhà họ Ngụy cung cấp nuôi dưỡng trăm năm, số mệnh cùng nhau, đến lúc đó chỉ cần ta bị diệt, mặc kệ nhà họ Ngụy có bao nhiêu người, ắt đều phải gặp tai vạ bất ngờ, nhà tan cửa nát, đoạn tử tuyệt tôn.”

Gà trống hít một hơi khí lạnh: “Đm, đủ độc ác.”

Nói đến đây, hồ ly đen nhìn về phía Trần Hạo, giọng điệu buồn bã tiếp tục nói: “Trên người người có hơi thở hoàng đế hồ ly của ta, tất nhiên là quý nhân của tộc Hồ Ly ta, Hắc Tiểu Bát ta cũng không dám mạo phạm ngài, bây giờ đã bị vạch trần, kia chính là mệnh của ta, nên cùng nhà họ Ngụy không

dứt. Ta không có gì để nói, chỉ xin trời xanh có mắt, để một nhà Ngụy Tam Hắc này, chết không có chỗ chôn, để ta không chết cũng không nhắm mắt.”

Nói xong, đột nhiên linh hồn của hồ ly đen lơ lửng, sau đó phân tán, nó thực sự là chủ động tán hồn.

Gà trống trừng mắt nhìn, vì hồ ly đen mà cảm thấy không đáng.

Mặc dù đây là báo thù, thế nhưng tự mình hồn phi phách tán, cũng quá thê thảm rồi đi!

Trần Hạo thở dài một tiếng, sau đó bóng người hắt vút qua, đột nhiên xuất hiện ở miệng cửa sổ, vươn một tay ra vuốt, một cái bóng mờ bị Trần Hạo bắt lấy, hắt lại ném nó trở lại.

Hư ảnh rơi xuống đất, lại là hồ ly đen!

“Người trước trồng cây người sau hái quả, người trước làm ác người sau gặp nạn. Loại chuyện nhân quả báo ứng này, lẽ ra ta không nên quản, thế nhưng ngươi lừa trước mặt ta, đây có phải là thái độ đối mặt với quý nhân tộc Hồ Ly không?” Trần Hạo cười như không cười nhìn hồ ly đen.

Nhìn thấy con hàng này bình yên vô sự, gà trống hơi sững sờ, sau đó kịp phản ứng, nhìn chằm chằm hồ ly đen, tức giận nói: “Ngươi đặc biệt lừa lẹo ha, mới vừa rồi là ngươi lừa chúng ta? Ngươi tìm đường chết a! Gà gia xém tí nữa rơi nước mắt vì ngươi!”

Đôi mắt hồ ly đen đảo một vòng, cười hắc hắc nói: “Nói thật hay đây là chuyện xưa của ta, sao có thể gọi lừa? Gà gia ngài nói đùa.”

Gà trống trừng mắt: “Ngươi cho rằng gọi ta gà gia, thì ta có thể tha ngươi? Tê liệt lừa trước mặt ta, quả nhiên hình dung hồ ly các ngươi xảo quyết là chính xác mà, hôm nay gà gia sẽ cho ngươi cho biết, Mã vương gia có mấy cái mắt.”

Nói xong, gà trống liền muốn ra tay.

Hồ ly đen bị dọa lùi ra phía sau mấy bước, nhìn về phía Trần Hạo nói: “Đại sư, đại sư, người là quý nhân của tộc Hồ Ly ta, không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, tha cho ta đi.”

Trần Hạo nhìn xem nó nói: “Tha hay không tha cho người, thì phải xem người có hợp tác hay không, còn dám nói hươu nói vượn(1), hừ.”

(1) Nói hươu nói vượn: nói rất nhiều và toàn là những chuyện khoác lác, không thật, không thực tế.

Hồ ly đen vội vàng nói: “Không dám không dám, chính là trước kia ta thường xuyên kể cho bọn tiểu bối chuyện xưa ở trong núi, cho nên theo thói quen mở miệng nói một đoạn. Bây giờ chắc chắn nói thật, nếu như ta nói dối, thì thiên lôi đánh xuống.”

Trần Hạo nói: “Lai lịch? Rốt cuộc có quan hệ như thế nào với nhà họ Ngụy?”

Hồ ly đen nói: “Ta là tộc Hồ Ly của núi Thương Mãng, nói tới, đúng là có quan hệ với ông nội của Ngụy Tam Hắc, chẳng qua năm đó ông nội của Ngụy Tam Hắc cũng coi là địa chủ đã thông suốt, thiện danh ở trong thôn truyền trăm dặm. Ta thấy ông ta là người hiền lành, liền hiện thân trước mặt ông ta, mượn tay ông ta thu thập cho ta đồ nhân gian mới có, giúp ta tu hành. Chỉ tiếc trong mệnh ta vô duyên với đại đạo, mặc dù khổ tu trăm năm, cuối cùng lại chết bởi lời kiếp. Mà vận mệnh của ông nội Ngụy Tam Hắc cũng khiến người ta thổn thức, nửa đời trước phú quý, nửa đời sau đau khổ, bị phê đấu, cái thói đời năm đó, người hiền mà, thân phận quyết định cái mông ấy, cũng không phải là làm người tốt thì có thể nhận kết quả tốt. Mà nhà họ Ngụy đã kết duyên cùng ta, mặc dù ta chết trên đại đạo, nhân quả lại chưa tiêu, mơ mơ hồ hồ nhận được linh hồn còn sót lại của ông nội Ngụy Tam Hắc, theo cách này,

giúp tu hành thêm ân diên hồn, đi thẳng một mạch ta cũng không tốt, nên ở lại chăm sóc con cháu của nhà họ Ngụy, nhưng mà ta không ngờ rằng, đến thế hệ Ngụy Tam Hắc này, sẽ có một tên đàn như vậy, đem bại tổ tiên tích đức bại không còn một mảnh, còn trêu chọc đến khí kiếp trên người, lúc trước ta đã cảm thấy không ổn, nhưng ta căn bản không đi được a, đại sư, ngài Hỏa Nhãn Kim Tinh, hoàn toàn có thể nhìn ra ta không ổn, đây là ta thật sự không còn cách nào khác, tuyệt đối không phải trợ giúp tạo nghiệt a!”

Nói xong lời cuối cùng, nước mắt hồ ly đen rung rung, tội nghiệp.

Tuy nhiên nó đã biểu diễn một lần rồi, gà trống không còn tin nó nữa, lạnh lùng nhìn chăm chăm hồ ly đen, chỉ chờ lệnh của Trần Hạo, rồi cho nó một cái bánh rán, để con hàng này biết, cái gì gọi là hậu quả của việc lừa lừa gạt tình cảnh của gà.

Lần này Trần Hạo lại trầm mặc, nhìn hồ ly đen một lúc lâu nói: “Người cùng nhà họ Ngụy liên lụy nhân quả quá nặng, không thể thoát ra khỏi nó nữa, nếu muốn được giải thoát, chỉ có sức mạnh linh hồn tự giải mới ra được.”

Hồ ly đen thở dài nói: “Nói sức mạnh linh hồn tự giải dễ dàng, nhưng mà sau khi tự giải, khả năng lớn nhất là hồn phi phách tán, ta không có tự tin và dũng khí lớn như vậy, không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao, có thể còn sống, ai mà muốn chết chứ!”

“Cầu xin ta!” Trần Hạo đột nhiên mở miệng.

Hồ ly đen sững sờ.

Trần Hạo cười nói: “Nếu như tháo gỡ nhân quả với nhà họ Ngụy là nguyện vọng của người, người cầu xin ta, ta có thể giúp người tự giải, để người có thể có thể bước vào vòng luân hồi.”

Đôi mắt hồ ly đen nhìn Trần Hạo sáng lên, xúc động nói: “Đại sư, người không gạt ta phải không?”

Trần Hạo nói: “Hơi thở hoàng đế hồ ly trên người ta có thể là giả sao? Chỉ cần người nhất định phải luân hồi chuyển thế, thì ta có thể giúp người.”

Hồ ly đen quyết đoán gật đầu, giọng điệu trịnh trọng nói: “Thời điểm lôi kiếp năm đó, linh hồn của ta sắp tán, có được linh hồn của Ngụy Thái Công, mới tiếp tục kéo dài được, nhưng che chở mấy chục năm, cũng coi như là trả lại ân tình, bây giờ con cháu nhà họ Ngụy tự tìm đường chết, ta không muốn trợ giúp tạo nghiệt, vì tộc Hồ Ly ta gây tai họa, cam nguyện tự giải, thỉnh cầu đại sư tương trợ.”

Leng keng: Linh hồn của hồ ly đen, linh hồn còn sót lại 70 năm, hoàn thành ước nguyện chết, thưởng 5 năm đạo hạnh.

Chương 809: Nghiên cứu của Âm Đức

Hử? 5 năm đạo hạnh?

Trần Hạo nhướng mày lên ngạc nhiên nhìn con cáo đen.

Vốn dĩ nghĩ rằng có thể thêm một hai năm đạo Hạnh, như vậy đã rất vui mừng rồi

Không ngờ Hệ thống lại thưởng cho 5 năm đạo hạnh

Lẽ nào đây lại là một phúc lợi khác

Mặc dù suy ngẫm trong đầu nhưng những thuộc hạ của Trần Hạo không hề lơ là, sau khi các tác vụ trong hệ thống được kích hoạt, cánh tay sau lưng rút thanh kiếm gỗ đào lớn ra.

Cho tới bây giờ, coi việc tu luyện của Trần Hạo như việc sử dụng Hiên Viên Tam Đại tương đối dễ dàng hơn và cấp độ thanh kiếm gỗ đào đã có phần thấp hơn.

Tuy nhiên, điều này không làm giảm đi công dụng đặc biệt của kiếm gỗ đào và cũng không thể so sánh được với Hiên Viên Tam Đại.

Dưới sự tác động của pháp lực, Thanh kiếm gỗ đào phát ra hào quang và thánh kiếm chém lên cơ thể của con cáo đen.

Vàng sáng lóe lên, và linh hồn của con cáo đen trực tiếp bị cắt ra. Nhưng cơ thể của con cáo đen đột nhiên trở nên mờ mịt và cơ thể linh hồn không ổn định, rồi từ từ phân tán.

Lúc này, một thế lực vô hình tiếp sức, và linh hồn của con cáo đen sắp giải tán bắt đầu tập hợp lại, dần dần trở thành một con cáo đen ánh sáng ma thuật, dần dần trỗi dậy.

Ánh mắt Con cáo đen tỏ ra ngạc nhiên và cảm kích sau đó khấu đầu trước Trần Hạo 3 lần rồi linh hồn mới biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, hệ thống vang lên, phần thưởng đạo hạnh năm năm đã đến.

Cảm thấy được sự gia tăng của pháp lực, Trần Hạo nhìn linh hồn của con cáo đen đã bị cắt ra.

Đây là hình ảnh của một ông già, tâm hồn âm đạm, đôi mắt đờ đẫn và không có bất cứ một chút tinh thần nào.

Nhưng tâm hồn của ông già thì trong sáng, không có oán hận, không có linh hồn xấu xa, mà là một loại ánh sáng rõ ràng.

Trần Hạo cau mày và im lặng.

Nhìn thấy ánh sáng rõ ràng, Trần Hạo hiểu vấn đề.

Đạo hạnh năm năm của Ngụy Gia không dễ gì lấy được!

Có thể nhiệm vụ này sẽ gây ra một số rắc rối nhỏ.

Bởi vì ông già này vẫn còn âm đức trên cơ thể mà chưa hoàn toàn tiêu tan.

Mặc dù âm đức này tuy là nhỏ, nhưng nó vẫn có thể bao che cho một hậu duệ.

Nói cách khác, Ngụy Gia không nên cắt đứt con cháu của họ.

Nhìn vào ông lão một lúc, Trần Hạo thở dài và vẫy tay để đưa ông lão đi.

Đây là lợi ích của việc làm việc tốt, tích lũy đức hạnh và che chở cho các thế hệ tương lai.

Tuy nhiên, nói chung, làm việc tốt đề là tốt cho bản thân mình thì có nhưng ít người sẵn sàng từ bỏ chính mình và để lại âm đức của mình cho hậu thế.

Lẽ nào ông già này biết rằng con cháu của mình không hiểu thảo, sẽ có thảm họa? vì vậy mới từ bỏ các thành quả của âm đức, để máu sẽ không bị cắt?

Sau khi nghĩ về nó, Trần Hạo đột nhiên mỉm cười.

Mặc dù Ngụy Gia không nên bị tuyệt tự, nhưng còn phải xem ai mới không nên.

Có một quy luật: ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ

Ngay cả khi nhiệm vụ này không nhận được phần thưởng và xảy ra rắc rối, chúng ta sẽ không bao giờ để kẻ xấu sống hàng ngàn năm còn những người tốt thì phải bỏ mạng.

Trong các quy tắc, tôi vẫn có thể khai thác sơ hở.

Trong hai ngày tiếp theo, Trần Hạo ở lại thị trấn và không đi đâu cả. Hắn chuyên tâm theo dõi Ngụy Gia, đồng thời bí mật gọi một cuộc điện thoại bí ẩn cho vợ của Ngụy Tam Hắc để thông báo về sự tồn tại của tiểu tam.

Chắc chắn, sự tồn tại của con Tiểu Tam và Tiểu Tam đã khiến vợ của Ngụy Tam Hắc tức giận. Điều này đe dọa tới chỗ đứng của bà ta. Sau khi Ngụy Gia nhận cho đứa con ngoài giá thú đó thì trong gia đình đó còn có chuyện gì là của cô ta? Tuy nhiên, vợ của Ngụy Tam Hắc không cãi nhau và giận dữ như những người phụ nữ bình thường, mà chỉ sắp xếp cho người đưa đưa con gái duy nhất của bà ấy trở lại.

Người nói dối thì phải là chính thống mới đúng, bất kể cổ xưa hay hiện đại, vào thời điểm này, thật vô ích khi nói về cảm xúc, điều cần thiết là sự kế thừa gia đình.

Vào buổi trưa, một chiếc ô tô màu đen đang lái xe trên đường và tiến vào thị trấn

Khi rẽ vào một con đường, một chiếc xe tải lớn đột nhiên tăng tốc, đầu của 2 xe va chạm với nhau, một tiếng nổ lớn

vang lên, chiếc xe dừng lại rồi đâm thẳng vào tường. Toàn bộ chiếc xe bị đè bẹp.

Tai nạn thương tâm đã thu hút sự chú ý của những người gần đó, một vài người bước tới để giúp đỡ.

Sau đó, họ đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng người lái xe trong xe đã dính máu, người chết rồi không thể chết lần nữa

Tuy nhiên, một cô gái ngồi trong xe đã bị văng ra ngoài và ngã sang một bên. Mặc dù cô đã bất tỉnh nhưng sau khi kiểm tra thì không có vết thương nào quá lớn.

Điều này làm cho những người cứu hộ đầy kinh ngạc. Đó thực sự là phúc đức và số mệnh phải rất lớn mới có thể sống sót sau những thảm họa như vậy.

Người lái xe trên chiếc xe tải lớn đã hoảng loạn, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt anh ta tái nhợt và đôi mắt tuyệt vọng.

Lúc này, cách nơi xảy ra tai nạn xe hơi không xa, Trần Hạo tay cầm một chùm ánh sáng rực rỡ, đồng thời quan sát vụ tai nạn xe hơi, trên khuôn mặt anh nở ra một nụ cười.

Ông lão rời khỏi Âm Đức để bảo vệ máu mủ của mình, nhưng sau thí nghiệm của Trần Hạo, Âm Đức này không thể ban phước cho cô gái. Rõ ràng, khi ông lão rời khỏi Âm Đức, ông ta cũng hành động như một người chống lưng. Ông ta không bảo vệ con gái mình.

Tuy nhiên, Trần Hạo đã buộc phải ghép Âm Đức với cô gái, cô gái được Âm Đức che chở và không chết trong vụ tai nạn xe hơi.

Việc này đã cho làm Trần Hạo một sự hiểu biết nhất định về Âm Đức.

Âm Đức không phải là hằng số, nhưng có thể biến đổi.

Tất nhiên, đó không phải là điều mà người bình thường có thể làm để đảo ngược Âm đức, nếu không nó sẽ bị phản ngược lại dữ dội và hậu quả sẽ nghiêm trọng. Trần Hạo là một người dị thường, không thuộc phạm vi quản lí của Đạo trời, không bị ảnh hưởng bởi các quy tắc của trời đất, và âm đức không thể cướp được giành lấy được, mà là sự chuyên đổi giữa các dòng máu, có thể thay đổi.

Bây giờ sau thử nghiệm này,

Trong lòng Trần Hạo có chút hụt hẫng. Sau này, nếu phải đổi mặt với người Âm Đức trên Mông Tổ, cũng không phải là không có cách. Chỉ cần là Âm Đức của hắn chuyển sang những người thân máu mủ, thì hắn muốn chơi thế nào thì chơi thế đó. Trần Hạo từ trong những thay đổi của Âm Đức, hắn cảm nhận được chút hương vị của việc đổi đầu với đạo trời .
UU đọc www.uukanshu.com

Thế giới là một bàn cờ, và tất cả chúng sinh đều là quân cờ.

Vì có quân cờ nên phải có người chơi cờ.

Đạo trời có thể điều khiển quân cờ và Trần Hạo cũng có thể, nhưng cơ sở tu luyện hiện tại vẫn còn yếu và không thể di chuyển tùy ý.

Nếu bạn muốn đấu với đạo trời, thì phải tiến bộ hơn mới thành công được.

Trần Hạo hiểu khá nhiều, và nên càng hình dung ra rõ ràng hơn con đường phía trước.

Nếu điều này tiếp tục, Đạo Hạnh sẽ ngày càng cải thiện, sự thăng cấp có thể là năng khiếu bẩm sinh, và mọi thứ có thể xảy ra.

Sau khi suy nghĩ về nó, Trần Hạo nhìn cô gái bị xe cứu thương đưa đi, rồi đi chậm chậm theo sau.

Việc chuyển nhượng Âm Đức chỉ mới bắt đầu, và cần thêm thử nghiệm.

Cô gái này là thử nghiệm tốt nhất.

Vào buổi chiều, bà Ngụy Tam Hắc biết rằng con gái mình bị tai nạn xe hơi, vội vã đến bệnh viện để thăm con gái, khóc và làm ầm cả lên, để trả thù Ngụy Tam Hắc, tên khốn muốn xóa sổ con gái mình.

Tuy nhiên, khi rời bệnh viện, bà Ngụy Tam Hắc bị ai đó cố tình đẩy ngã từ cầu thang xuống và bị thương nặng.

Lúc này, cả mẹ và con gái đều phải nhập viện.

Tuy nhiên, mặc dù như vậy nhưng Ngụy Tam Hắc đã không đến thăm. Thay vào đó, gã đưa tình nhân và đứa con ngoài giá thú về nhà. Có vẻ như gã quyết tâm nuôi đứa con dã thú của mình bất luận vợ và con gái như thế nào.

Vào lúc mười hai giờ tối hôm đó, có tiếng la hét, đấm máu, kinh hoàng vô cùng trong biệt thự của Ngụy.

Nhưng cảnh này không thể nhìn thấy từ bên ngoài biệt thự.

Vào ngày thứ hai, một nhân viên bảo vệ đã tuần tra và phát hiện Ngụy Tam Hắc đã chết ở cửa sổ, cơ thể gã ta dính đầy máu, da thì bị lột. Anh ta sợ hãi gọi cảnh sát.

Nửa giờ sau, những thay đổi của Ngụy Gia lan rộng, Ngụy Tam Hắc, tình nhân và đứa con ngoài giá thú đã chết, kẻ giết người thật tàn nhẫn.

Sau đó, bệnh viện thông báo rằng vợ của Ngụy Tam Hắc cũng đã nhảy ra khỏi tòa nhà tự tử.

Lúc này, cô con gái duy nhất còn lại trong Ngụy Gia đã bất tỉnh trong vụ tai nạn xe hơi.

Chương 810: Nghiệm vụ hoàn thành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Cỏ Dại Team

Đêm khuya âm u, không có trăng sao.

Hành lang bên ngoài một phòng bệnh của khoa nội trú trong bệnh viện thị trấn.

Hành lang lúc này, trong mắt của người thường, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng trống rỗng.

Nhưng trên thực tế, có chi chít những bóng người trong hành lang.

Một người phụ nữ mặc áo máu và đầu tóc rối bù, đứng trước cửa phòng bệnh, đôi mắt lạnh lùng và nghiêm nghị.

Đối diện nó là một nhóm cả nam, nữ, già trẻ lạng lẽ đứng song song nhau.

Ở phía bên kia, Trần Hạo bình tĩnh nhìn.

Trong hai ngày qua, Ngụy gia biến động quá nhiều.

Một số oan hồn tìm Ngụy Tam Hắc báo thù, còn Ngụy Tam Hắc lại muốn nuôi dưỡng một đứa con ngoài giá thú. Vợ của Ngụy Tam Hắc không cam tâm, đưa con gái trở lại để tranh giành tài sản của gia đình. Mẹ con đứa con ngoài giá thú thì lòng dạ độc ác là tàn nhẫn, cố tình giết người người, đầu tiên lấy mạng của đứa con gái trước rồi sau đó đến lấy mạng vợ của Ngụy Tam Hắc

Ban đầu nghĩ rằng đây chỉ là thủ đoạn xảo quyệt của Tiểu Tam, Ngũ đông nhiều năm, chuẩn bị tấn công lên vị trí trên*

Nhưng vợ của Ngụy Tam Hắc cũng có một bí mật của kẻ giết người. Đó là một bộ đồ rách nát đầy máu, hung khí, ám khí, mùi nồng nặc không thể tả nổi. Tôi không biết vợ của Ngụy Tam Hắc đã lấy nó ở đâu.

Sau khi bị đẩy xuống cầu thang và bị ngã trọng thương, vợ của Ngụy Tam Hắc đã ra khỏi chiếc thuyền đò một cách không do dự, sau đó nhảy xuống và chết ngay tại chỗ.

Sau khi chết, vợ của Ngụy Tam Hắc trực tiếp trở thành Lệ Hồn, và dứt khoát trở về nhà để trả thù, giết hại tàn nhẫn Ngụy Tam Hắc và mẹ con tiểu tam để trút giận trả thù.

Nhưng bây giờ, tối hôm sau, vợ của Ngụy Tam Hắc đang bảo vệ con gái mình, nhưng những oan hồn đó tìm đến trước cửa nhà.

Không thể không tìm!

Ở đây vẫn đang lên kế hoạch trả thù, chưa bao giờ nghĩ tới người nhà lại hãm hại nhau giành giật với nhau trước. Nhìn thấy những thủ đoạn đó, những linh hồn trở nên vô cùng sợ hãi. *

Khi một người phụ nữ trở nên hung dữ, thực sự không có gì cô ta không dám làm.

Nhưng sự oán giận không bao giờ vơi đi.

Chúng ta đã chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng có cơ hội trả thù, nhưng bà ta lại chết rồi. Chúng ta không thể báo thù được, sự bức bối trong lòng không thể giải tỏa được!

Vì vậy, một nhóm các oan hồn đã tìm đến cô con gái cuối cùng của Ngụy Gia.

Mặc dù cô gái vẫn còn trẻ, vẫn còn ngây thơ.

Nhưng cứ nghĩ tới việc cô gái này là con gái của Ngụy Tam Hắc và có thể lớn lên một cách an toàn nhờ vào số tiền kiếm được từ Ngụy Tam Hắc, những linh hồn không thể bình tĩnh.

Cả gia đình chúng tôi đều chết một cách bất đắc dĩ, còn bạn cũng muốn một gia đình hoàn chỉnh!

Kết quả là trong cục diện này, vợ của Ngụy Tam Hắc không dám rời đi xa, sợ rằng đứa con gái của mình sẽ bị tính sổ. Những oan hồn cũng không dám làm gì, sợ hãi không dám làm gì trước luồng tà khí phát ra từ người của vợ Ngụy Tam Hắc, chỉ có thể trơ mắt ta nhìn người, người nhìn ta,, im lặng đối đầu với nhau.

Trước tình huống này, không biết từ khi nào trở nên rất căng thẳng, nên chỉ còn cách Trần Hạo phải xuất hiện.

“Muốn đấu hay không đấu? Nếu muốn đấu thì bắt đầu luôn đi, còn không thì bình tĩnh nghe tôi nói đã.”

“Người rớt cuộc là cái thứ gì!” Vợ của Ngụy Tam Hắc lườm Trần Hạo, tà khí nổi lên ánh mắt đầy nham hiểm.

Trần Hạo nắm chặt tay vào kiếm của mình và chém vào vợ của Ngụy Tam Hắc. Một tia sắc lẹm lóe lên, và chiếc áo máu rách nát trên người vợ của Ngụy Tam Hắc bị xé toạc, và tà khí tàn bạo đó cũng bị giảm đi một phần.

Vợ của Trần Hạo: “...”

“Đừng nghĩ rằng mặc một đồ rách là giỏi lắm. Thứ này chỉ là vật lạ. Nếu tôi phá hủy nó, bà còn dám kiêu ngạo như thế nữa không?” Trần Hạo lạnh lùng nói.

Sắc mặt của vợ Trần Hạo thay đổi chóng mặt, lùi lại và nhìn Trần Hạo một cách thận trọng, nhưng không dám loạn ngôn nữa.

Trần Hạo nhìn những oan hồn khác và tiếp tục: “Sao vậy? Ta nói như thế, ngươi có ý kiến gì sao?”

“Không, chúng tôi vẫn tin những gì Đại Sư nói.” Những linh hồn nhanh chóng đáp.

Trần Hạo nói: “Tốt. Thành thật mà nói, ta không muốn quan tâm đến mớ hỗn độn này, nhưng sau đó ta đã tìm thấy một điều thú vị hơn. Tổ tiên của Ngụy Gia này vẫn là một người tốt, bỏ lại cả Âm Đức để bảo vệ con cháu của mình. Cho dù Ngụy Tam Hắc đã làm nhiều điều xấu xa, thì bản thân ông ta đáng chết, thậm chí còn làm liên lụy đến gia đình của ông ta, nhưng vẫn còn huyết thông lưu lại. Vốn dĩ theo ý định của tổ tiên Ngụy Gia, sẽ bảo vệ con trai mình chứ không phải con gái. Nhưng ta đã mưu tính trước, mang Âm Đức của Ngụy Gia truyền lên người cô gái này. Chính vì vậy cô gái này mới thoát khỏi cái chết trong một vụ tai nạn xe hơi. “

Nói xong, Trần Hạo liếc nhìn vợ của Ngụy Tam Hắc, khiến cho bà ta có chút hoảng hốt.

Sau đó, Trần Hạo nhìn vào những oan hồn: “Ta sẽ không nói dối ngươi, cô gái này, người không thể giết, bởi vì Âm Đức này của Ngụy Gia cũng tính là một phần trong sự ngộ đạo của ta. Một khi ta đã bắt đầu, thì ta sẽ làm cho hoàn chỉnh, truyền toàn bộ âm đức lên người cô gái này. Cô gái này được Âm Đức bảo vệ, ngươi không thể làm tổn thương cô ấy. Và đây không chỉ là cơ hội của cô ấy, mà còn là những gì về Âm Đức mà ta hiểu, cũng là một chót để bản thân ta hoàn thiện tu hạnh của riêng mình. “

Khi nghe điều này, sự bất bình của các linh hồn đột nhiên nổi lên và họ bị kích động.

Ông già đau buồn cũng ngấp ngừng nhìn Trần Hạo: “Đại sư? Người nói như vậy, thì chúng tôi có thù cũng không thể báo rồi?”

Trần Hạo cười và nói: “Ngụy Tam Hắc, người giết ông đã chết, ngay cả đứa con ngoài giá thú của hắn ta cũng chết, tương đương với việc đoạn tử tuyệt tôn, nó được coi là quá báo. Còn về phần cô gái này. Mặc Cô ấy đã nhận được âm đức mà không chết. nhưng cô ấy vẫn phải chịu ảnh hưởng không nhỏ từ những việc mà cha mình làm. Nếu cô ấy muốn lớn lên một cách an toàn và sống một cuộc sống bình thường thì phải làm hai việc. Một là để phân tán gia sản của gia đình, đó là thừa kế của Ngụy Tam Hắc, tất cả đều phải đem đi cho, dùng vào những nơi cần dùng. Việc còn lại là tiếp tục những gì tổ tiên đã làm,

Làm việc thiện, tích lũy Âm Đức không chỉ giúp cô ấy tự bảo vệ mình mà còn chuộc được tội lỗi cho cha mình. “

“Không thể nào, tất cả đều là của con gái tôi, tôi sẽ không đồng ý.” Vợ của Ngụy Tam Hắc hét lên.

Trần Hạo nhìn bà ta và lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không giết bà, không phải vì tôi không đánh phụ nữ, mà vì bà đã làm điều đó cho con gái của bạn. UU đọc www.uukanshu.com làm tròn bổn phận của một người mẹ, nhưng tôi có thể tha thứ cho bà một lần, nhưng tôi không thể tha thứ cho bà lần thứ hai. Tôi nhắc lại một lần nữa bà cứ thử xem. “

Vợ của Ngụy Tam Hắc muốn nói, nhưng nhìn thấy đôi mắt của Trần Hạo, bà ta không thể thốt ra lời.

“Tôi cũng nói luôn với bà lý do tại sao tôi cứu con gái bà, không phải vì tôi thương hại cô ấy, chính vì có Âm Đức này, nếu không có Âm Đức thì gia đình bà đã sớm đoàn tụ dưới suối vàng rồi.” Trần Hạo tiếp tục.

“Đại sư, nếu đây là trường hợp, chúng tôi có thể chấp nhận rằng Ngụy Tam Hắc đã giết bao nhiêu người, làm bao nhiêu người bị hại. Hắn đáng tội chết. Hắn cũng đã bị đoạn tử tuyệt tôn. Nếu tất cả số tiền thu được đều được sử dụng để giúp đỡ

những người gặp khó khăn thì chúng tôi cũng sẽ không giữ một xu nào, chúng tôi đồng ý. “Lúc này, các linh hồn dường như đã đồng thuận, bày tỏ suy nghĩ của mình.

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Đừng lo lắng, tôi bảo đảm cô ấy sẽ làm điều như vậy. Rốt cuộc, số tiền này vẫn ảnh hưởng không tốt bởi nhân quả. Khi còn nhỏ, nếu cô ấy không loại bỏ nhân quả, sau này sẽ phải chịu quả báo. Lúc đó, ngay cả Âm Đức cũng không thể bảo vệ cô ấy.”

Nghe điều này, các linh hồn cảm kích cúi đầu cảm ơn Trần Hạo, rồi mỉm cười với nhau và sự bất bình của họ cũng tan biến. Cuối cùng họ cũng nhận được một câu trả lời thỏa đáng, và trái tim họ được giải tỏa nhẹ nhàng.

Ngay lập tức, các oan hồn phát ra ánh sáng trắng, bay lên không trung và đầu thai sang kiếp khác. Âm thanh của hệ thống cũng vang lên, và Đạo hạnh năm năm đã được thêm vào.

Nhận thức được mười năm Đạo hạnh mới được thêm vào, Trần Hạo hài lòng.

Lần này, cả hai đạo hạnh năm năm đã được hoàn thành tương đối dễ dàng, và từ nhiệm vụ, Trần Hạo tiếp xúc với Âm Đức, thậm chí còn mò mẫm được một số quy tắc, làm rõ hơn con đường tương lai và nhận được một phúc lợi bất ngờ.

Nhưng nhiệm vụ này vẫn là bước cuối cùng.

Trần Hạo chuẩn bị vào phòng bệnh và bất ngờ nhìn vợ của Ngụy Tam Hắc: “Cởi y phục ra.”

Vợ của Ngụy Tam Hắc: “...”

P/s: Từ ngày 01/09 team mình sẽ có các event ưu đãi quy đổi Kim phiếu

- Đẩy 30 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 1750 TLT và mã giảm giá 25% truyện Hệ Thống Giúp Quý

- Đẩy 100 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 5700 TLT và mã giảm giá 30% truyện Hệ Thống giúp quý

Chương 811: Rừng cây

“Người muốn làm gì?” Vợ của Ngụy Tam Hắc dùng hai tay ôm lấy chặt ngực mình, vẻ mặt đề phòng Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo đen thui: “Người nghĩ linh tinh gì thế? Ta bảo người cởi áo ngoài dính máu này ra, đồ này vốn là đồ tốt lại bị người làm bẩn, thật sự không còn giá trị nữa.”

Vợ Ngụy Tam Hắc nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Làm bẩn cái gì chứ, đây đồ gia truyền của nhà họ Vương ta, năm đó ông nội ta mặc chiếc áo khoác này đấu với bọn quý đây, thân thể bị bắn mấy chục phát súng cũng không ngã xuống, đây là vinh quang của nhà họ Vương ta đấy.”

“Cho nên người liền chiếc áo này biến thành lệ quý hại người à?” Trần Hạo chế giễu.

Vợ Ngụy Tam Hắc khịt mũi lạnh lùng: “Nếu như người đứng ở góc nhìn của ta, hai mẹ con ta đã không còn sức mạnh để tự vệ, trừ cách này thì ta còn có thể làm gì được nữa?”

Trần Hạo nhìn nó rồi nói: “Ta cần gì phải nghĩ cách cho người, vì người đi theo Ngụy Tam Hắc được ăn ngon mặc đẹp, đeo vàng đeo bạc, cũng chẳng thèm nghĩ tới sự giàu có của hắn ta được làm nên từ sự bẩn thỉu, nếu người đã yên tâm sống thoải mái hưởng thụ mọi thứ rồi thì tại sao không chịu nhận lấy nhân quả này?”

Vợ Ngụy Tam Hắc: “...”

“Thôi được rồi, đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa, người cởi áo ra, con gái người không chịu được sát khí phát ra từ nó rồi kìa.”

Vợ Ngụy Tam Hắc nghi ngờ nhìn Trần Hạo: “Người muốn làm gì?”

Trần Hạo nói: “Ta cần phải thử nghiệm xem sau khi âm đức bị dịch chuyển sẽ thay đổi ra sao, chiếc áo này cực kỳ phù hợp với cuộc thử nghiệm này.”

“Người muốn giết con gái ta à? Ta không đồng ý.” Vợ Ngụy Tam Hắc vội vàng lắc đầu.

Trần Hạo cười toe toét: “Cũng được thôi, dù sao thì âm đức của nhà họ Ngụy ở trong tay ta rồi, nếu ta không cho con bé thì thậm chí nó sẽ không qua khỏi tối nay, người khẳng định không coi thật chứ?”

Vợ Ngụy Tam Hắc nhìn chăm chăm Trần Hạo, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người thật sự quá đáng.”

Trần Hạo bĩu môi: “Cái đồ có mắt không trông, nếu như ta nói sự tra tấn bây giờ chính là giúp con bé loại bỏ tội nghiệt, chỉ có tốt chứ không xấu thì người có tin không?”

Vợ Ngụy Tam Hắc im lặng một lát, đột nhiên đưa tay cởi áo trên người ra.

Trần Hạo đang muốn giơ tay ra cầm thì vẻ mặt bỗng nhiên cứng đờ, vội vàng xoay người qua chỗ khác.

“Tại sao bên trong người không mặc gì hết thế!” Trần Hạo không nói nên lời.

Vợ Ngụy Tam Hắc cười nói: “Năm đó có một vị đại sư đã nhận xét chiếc áo dính máu của nhà ta, nói là nó có cất chứa ác quỷ và sát khí của tổ tiên, chỉ cần dòng máu nhà họ Bạch là ta mặc vào và chết đi chắc chắn sẽ trở thành lệ quỷ, khi mai táng dùng nó làm áo liệm, chắc chắn trở thành Âm Thi; tuy nhiên khi mặc thì phải dính vào da không được có thứ khác ngăn cách, cho nên mặc luôn trên người mới có hiệu quả. Sao vậy? Với đạo hạnh của đại sư mà còn chưa hạ hỏa à? Nếu không thì

người bảo vệ con gái ta, ta làm quý nô cho người, mặc người sắp xếp.”

Khi bị vợ Ngụy Tam Hắc kích thích, Trần Hạo mới quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn nó: “Ta không nhìn người, không phải vì người đang khóa thân, mà là giữa nam nữ có khác biệt, muốn giữ thể diện cho người. Hơn nữa, người đừng có nghĩ mình quá tốt, muốn quyến rũ người khác, cũng phải xem lại dáng người của mình trước đã, đều là mấy bà thím già rồi, đã chảy xệ hết rồi cũng nên tự hiểu lấy mới đúng chứ?”

Nói xong, Trần Hạo cầm chiếc áo dính máu đi vào phòng bệnh, còn vợ Ngụy Tam Hắc đang đứng đó thì sắc mặt đen thui, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong phòng bệnh, cô bé vẫn đang hôn mê, tình trạng này vẫn không lạc quan cho lắm.

Trần Hạo úp tay xuống, một đám linh quang xuất hiện, đó chính là tàn hồn của tổ tiên nhà họ Ngụy, thật ra nó đã không còn dấu vết của linh hồn mà chỉ là âm đức tụ lại thôi.

Trần Hạo dứt khoát không chế âm đức đưa vào người cô bé.

Lần này, nhà họ Ngụy đã chết gần hết chỉ còn lại một người duy nhất là cô bé, cho nên âm đức cũng chẳng còn lựa chọn nào, không phản kháng, tự động dung nhập vào thân thể của cô bé.

Ngay lập tức, một loại lực lượng vô hình bao vây cô bé, sau đó hơi thở của cô bé cũng trở nên cân đối, trên mặt cũng có chút hồng hào, sự che chở này hiệu quả không phải tốt bình thường đâu.

Trần Hạo thấy như vậy liền lấy áo khoác dính máu đắp lên người cô bé.

Vợ của Ngụy Tam Hắc mặc chiếc áo này nhảy lầu tự tử, huyết khí trở thành âm khí, đã biến thành vật chết, có hại với

người sống.

Ngay lúc chiếc áo tiếp xúc với cô bé chắc chắn sẽ bị nó hại chết rồi.

Tuy nhiên khi chiếc áo dính máu sắp đến gần cơ thể cô bé thì bỗng nhiên có một cơn gió mát thổi tới.

Cơn gió này sao đúng lúc thế, vừa khéo thổi chiếc áo xướt qua người cô bé và rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, Trần Hạo bật cười.

Xem ra kế hoạch dịch chuyển âm đức đã đạt được kết quả tốt nhất, vô cùng hoàn mỹ.

Xem ra thiên đạo thật sự tàn nhẫn, chỉ nhận quy tắc không nhận người, chỉ cần làm trong quy tắc thì có thể thử thay đổi.

Suy nghĩ liên tục thay đổi thì ánh mắt Trần Hạo càng ngày càng sáng.

“Chuyện vừa nãy là, âm đức hộ thân?” Vợ Ngụy Tam Hắc nhìn thấy chiếc áo dính máu không thể làm hại con gái mình, trong lòng vui vẻ.

Trần Hạo xoay người lại nhìn nó: “Không sai, từ giờ trở đi, con gái của ngươi đã an toàn rồi, có lẽ sau này cũng thoát khỏi kiếp sống sống chung với thuốc thang trở thành người bình thường, nhưng quan trọng lại là tài sản và tội nghiệt mà Ngụy Tam Hắc gây ra. Thân làm con, chắc chắn sẽ bị liên lụy, nếu ngươi không muốn chết thật thì ngươi biết rõ phải làm thế nào rồi đấy.”

Nói xong, Trần Hạo dứt khoát rời khỏi nơi này.

Kết quả được như mong muốn, còn những chuyện khác thì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Hắn trở lại khách sạn nghỉ ngơi, một đêm yên bình, sáng hôm sau, Trần Hạo mang theo ba đứa nhóc, tiếp tục lái xe rời đi.

Trên đường đi, trời cao mây trắng, thời tiết tốt, tâm trạng của Trần Hạo còn tốt hơn.

Phát hiện ra âm mưu, tiếp xúc với quy tắc, hầu như đây chính là thu hoạch lớn nhất của Trần Hạo trong thời gian này.

Với cái này, cho dù phải đối đầu với thiên đạo, Trần Hạo cũng không cần giống như trước đây chỉ biết tránh mà không dám đánh trả.

Sau mấy tiếng đồng hồ, Trần Hạo cũng ra khỏi huyện và đến bên ngoài một khu rừng rộng lớn.

Không thể nhìn thấy được điểm cuối của khu rừng ở đâu cả, tất cả đều là cây tùng vừa cao vừa to.

Một đoạn đường bằng phẳng bỗng nhiên có đoạn cua tròn ở trong rừng, Trần Hạo cứ thế lao vun vút.

Khi đang lái xe, bỗng nhiên Trần Hạo thấy có một chiếc xe đang dừng ở phía trước.

Đây là loại xe BMW X5, đã bị lật ngửa và ngã bên ven đường.

Nhìn dấu vết để lại chắc là gặp phải tình huống bất ngờ khiến tay lái mất kiểm soát, sau đó bị va chạm và lật xe.

Trần Hạo lái xe tới gần rồi dừng lại quan sát kỹ càng, hắn thấy có vết máu nhưng không thấy xác đâu cả.

Hơn nữa, Trần Hạo còn thấy được vết dấu chân lớn, có vẻ như đó là một con thú to lớn và hung hãn!

Trần Hạo vừa nhú mào vừa đánh giá chung quanh.

Dùng mắt Âm Dương để kiểm tra phát hiện có nhiều loại hơi thở xung quanh mình, trong đó có lưu lại một chút hơi thở con người, ngoài ra còn có một loại hơi thở tàn bạo.

Rõ ràng đã xảy ra chuyện rồi.

Trần Hạo im lặng một lát rồi bật cười, đạp mạnh chân ga rời đi.

Thời đại bây giờ đều do trời đất sắp đặt, mọi vật biến đổi theo thời gian. Trong họa có phúc, trong phúc có họa. Dùng một câu để miêu tả cho đúng thì chuyện này nhìn giống như là một tai nạn, nhưng nói không chừng có thể kích hoạt được một số cơ hội gì đó cũng nên.

Trần Hạo chỉ đứng lúc gặp phải nhưng không cần tham gia vào, dù sao thì hắn cũng là dị số, ảnh hưởng tới cơ hội của người khác sẽ rất phiền phức.

Mặc dù bây giờ Trần Hạo không sợ phiền phức, tuy nhiên điều quan trọng nhất vẫn là tự tu hành, không muốn làm điều thừa thãi.

Mới lái xe đi được mười phút mà sắc mặt Trần Hạo hiện rõ sự kinh hãi.

Ở đây lại có hiện trường xảy ra tai nạn xe, mà không chỉ có một chiếc đâu, đủ các loại thương hiệu, chẳng có chiếc xe nào hoàn chỉnh cả, ở hiện trường cũng không thấy có người.

Trần Hạo tiếp tục lái xe, không lâu sau, ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích, nhìn kỹ lại thì thấy có một bóng dáng màu xám tro đang ẩn nấp trong rừng cây, dường như đang nhìn trộm hắn vậy.

Nó đã bị Trần Hạo bắt gặp nên vội vàng xoay người chạy trốn, bỏ chạy rất nhanh.

Trần Hạo dừng xe, nhìn ngó xung quanh một lần nữa, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Khu rừng này giống như có gì đó sai sai!

Chương 812: Dị loại

“Hạo ca, là dị loại!”

Lúc này gà trống rướn cổ lên, nhìn ra ngoài rồi nói ra.

Trần Hạo nhìn lại vị trí bóng dáng màu xám tro đã ẩn nấp, thì nó cũng biến mất rồi, thậm chí còn chẳng cảm giác được vị trí của hơi thở.

Trần Hạo suy nghĩ một lát rồi bật cười: “Dị loại cũng tốt mà, ta lại thích dị loại đấy.”

Nói xong, Trần Hạo tiếp tục lái xe, từ từ đi về phía trước, hẳn thấy được có càng nhiều chiếc xe bị phá hỏng hơn, cuối cùng, khi lái xe đến một đoạn đường, Trần Hạo dừng lại, nhìn chăm chú về phía trước.

Cách đường cái hơn mười mét về phía trước, đột nhiên có con người xuất hiện, không phải chỉ có một hai người, mà là cả mấy chục người, thậm chí khả năng có hơn mấy trăm người nữa cơ.

Những người này chặn đường lại, xếp thành một hàng và ngay người nhìn về phía Trần Hạo.

“Meo!”

Nhìn thấy đám người đàn đứng ở đó, mèo đen gầm lên, mắt mèo hiện ra ánh sáng hung dữ.

Gà trống cũng rất bất ngờ: “Năng lực của loại hàng này không kém đâu, không chế được oán linh, mình thì ẩn nấp khiến cho người khác tìm không ra!”

Trần Hạo nói: “Đừng sợ, nhìn ta đây.”

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xe xuống dưới, bước chân di chuyển về phía nhóm oán linh.

Nhìn thấy động tác của Trần Hạo, nhóm oán linh đột nhiên xông lên, từng đôi mắt trở nên độc ác, nhe răng trợn mắt, hung hăng giống như muốn kéo thêm người khác chôn cùng vậy.

Mỗi bước chân là một lần thay đổi, thân thể trưởng lên, trước khi oán linh đến gần mình thì thân thể của Trần Hạo đã trở thành một người cao mười tám mét.

Có phép thần thông Pháp Thiên Tượng Địa rồi, sau khi nhận được trăm năm thần lực thì đã trở thành chuyện nhỏ, sức mạnh của thần thông càng không thể tưởng tượng được. Lúc trước cũng dốc hết toàn bộ sức lực, thậm chí còn phải dùng đồ vật ngăn cách ném tới một vị trí mới có thể nhìn thấy được chúng.

Bây giờ Trần Hạo phải đối đầu với đám oán linh, thì thần lực đã khôi phục lại rồi, có thể sử dụng được rồi.

Nhóm oán linh không biết sợ hãi là gì, điên cuồng nhào đến chỗ hắn.

Trần Hạo trực tiếp nhắc chân quét ngang, vang lên tiếng ba ba ba, cây cối bị đập nát, nhóm oán linh tan thành tro bụi. Sau một cú đá, nhóm oán linh bị đánh tan một phần, còn có mấy cây to cũng bị gãy.

Tuy nhiên Trần Hạo vẫn không dừng lại, tiếp tục quan sát mặt đất, sau đó hắn siết chặt nắm đấm rồi nện một quyền xuống mặt đất. Một đoàn lực lượng khổng lồ bùng phát ngay lập tức, xâm nhập xuống khiến mặt đất rung chuyển, nứt vỡ, trong bán kính 1km, mặt đất bỗng nhiên phịch một tiếng nổ tung, bụi bay tung tóe.

Ngay lúc này lại vang lên tiếng rít gào, hiện ra bóng dáng màu xám đang chạy trốn điên cuồng.

“Định!”

Theo tiếng hét của gà trống, một vòng sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, hướng về bóng dáng màu xám đó.

Tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, trực tiếp tránh được, nhưng vòng sáng màu vàng lại di chuyển theo, giống như tên lửa đuổi theo mục tiêu vậy, cứ như vậy đuổi kịp được nó.

Mười lăm phút sau, bóng dáng màu xám rơi xuống đất, kêu ré lên.

“Nhóc con, cách theo dõi của ông nội ta có mùi vị như thế nào? Thoải mái không??” Gà trống bay tới, chân gà đạp lên bóng dáng màu xám, giọng điệu vô cùng đắc ý.

Lúc này, Trần Hạo cũng khôi phục bình thường, bước chân qua đó, mà mèo đen thì xông vào trong đám oán linh, điên cuồng thôn phệ.

Khi đến trước mặt bóng dáng màu xám, Trần Hạo quan sát một lúc rồi nhú mày lại.

Bóng dáng màu xám lại là một con khỉ, lại còn nhỏ gầy, cả người đều có lông màu xám, nhưng đôi mắt lại có màu trắng, vô cùng tà ác, lúc này nó đang bị vòng sáng vây lại mà vẫn cứ nhe răng trợn mắt, biểu hiện sự hung hãn.

“Lạ thật, hơi thở của nhóc con này giống với những nơi có bất thường ấy, tuy nhiên trên người vẫn có hơi thở của những con khỉ bình thường, chuyện gì xảy ra vậy? Động vật bị ảnh hưởng bởi những nơi có xuất hiện bất thường có thể đi ra khỏi nơi đó rồi à?”

Sắc mặt Trần Hạo nghiêm trọng, tự lẩm bẫm một mình.

Vấn đề này không nhỏ chút nào.

Bây giờ có rất nhiều nơi xuất hiện bất thường nhưng độ nguy hiểm ít hơn những sinh vật dưới lòng đất, chủ yếu là do ảnh hưởng của những nơi này chỉ hạn chế ở trong phạm vi của

nó, dù cho sinh vật đó có hung hãn đến đâu cũng sẽ không ra khỏi phạm vi này.

Nhưng bây giờ khi con này lại xuất hiện ở đây? Nếu không phải nơi xuất hiện bất thường có sự thay đổi thì chính là có chuyện xảy ra rồi.

Trần Hạo nhìn khi con một lát rồi đột nhiên giơ tay lấy ra Hiên Viên đệ tam chém đầu nó.

Mặt hàng này đã trở thành dị loại, giữ nó lại chính là tai họa, chỉ có thể giết chết thôi.

Khi con bị rơi mất đầu vậy mà không chết, vẫn còn nhe răng trợn mắt được, cơ thể cố gắng giãy dụa, cũng không chảy máu.

Đôi mắt Trần Hạo khẽ chớp, thần lực của Hiên Viên đệ tam được bổ sung thêm, chém xuống thêm lần nữa, lúc này đầu khi con phân thành hai, cuối cùng cũng yên lặng.

Rõ ràng, đối với dị loại thì thần lực mới có thể diệt được chúng.

Sau khi giết chết khi con, Trần Hạo liền chụp một cái bóng mờ từ trong cơ thể nó ra, đó là linh hồn của nó.

Khi quan sát tỉ mỉ hơn, Trần Hạo mới phát hiện, linh hồn của nó thật kỳ lạ, giống như dung hợp với thứ gì đó rồi, không còn tinh khiết như lúc đầu nữa, khiến cho Trần Hạo có cảm giác chán ghét không rõ lý do.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo phát tay thu linh hồn nó vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Nhưng sau đó Trần Hạo liền cảm giác được, khi linh hồn khi con đi vào liền biến mất ngay lập tức, ngay cả đám dị loại đang ở trong đó nó cũng không cần, linh hồn khi con biến

thành âm khí khiến cho Trần Hạo thấy ghê tởm vậy mà mang lại cho hắn bất ngờ.

Nó bị Tụ Lý Càn Khôn hấp thu rồi, còn làm cho không gian rộng ra một chút, nếu không phải Trần Hạo nắm rõ tình hình của Tụ Lý Càn Khôn thì khó mà phát hiện được chuyện này.

Đồ tốt đấy! Loại đồ chơi này càng nhiều càng tốt.

Đôi mắt Trần Hạo lập lòe ánh sáng.

Sau đó Trần Hạo dứt khoát mang mèo đen vừa tiêu diệt đám oán linh và gà trống tiếp tục lên đường.

Bởi vì con đường bị hỏng nên không dùng xe được nữa, Trần Hạo liền bỏ nó lại đây, vừa đi vừa quan sát không khí lưu động và phương hướng.

Một quãng đường dài thất tha thất thểu, rẽ ngang rẽ dọc, sau hai tiếng đồng hồ Trần Hạo mới nhìn thấy một trấn nhỏ dưới chân núi.

Ba mặt của trấn nhỏ đều có núi bao vây, có một mặt gần nước, xung quanh đều là rừng cây, nhìn thì giống mọn trấn nhỏ bình thường trên núi đấy.

Mà lúc này Trần Hạo lại nhìn trấn nhỏ với ánh mắt sắc lạnh.

Dựa vào thị lực của mình, Trần Hạo có thể nhìn thấy người trong trấn cũng khá đông, vẫn còn sống.

Nhưng khi dùng mắt Âm Dương kiểm tra thì toàn bộ trấn nhỏ không có hơi thở của một người sống.

Giữa ban ngày, bọn quỷ không thể ra ngoài như vậy được, những những người này lại tồn tại giống như khi con ầy.

Sau đó, Trần Hạo liền phát hiện, trong trấn nhỏ có một loại hơi thở vô cùng khủng bố, nếu như hắn đoán không sai thì đây chính là một nơi xuất hiện bất thường bị bỏ sót.

Tuy nhiên nơi này khác với những nơi có bất thường khác, đó là nó đang bắt sinh linh làm nô lệ!

“Hạo ca, nơi này có vẻ khó đối phó đây!” Gà trống nói với giọng điệu nghiêm trọng.

“Ngươi sợ đúng không?” Mèo đen biến thành cô bé, ngồi trên cổ Trần Hạo, nghe thấy gà trống nói vậy liền châm chọc.

Gà trống ngẩng đầu lên: “Ta sợ á? Nói đùa chứ, ông gà ta đây thần thông cao thâm khó lường, dù có là ai đi chăng nữa ta cũng không sợ.”

“Vậy ngươi qua đó chơi đi, hừ, ta cực kỳ chán ghét hơi thở ở bên đó.” Đôi mắt mèo đen sáng rực nhìn phía trần nhỏ, bộ dạng không thể kìm chế muốn tới đó.

“Hạo ca, ngươi nói gì đi?” Gà trống cố chấp nhưng không phải loại lỗ mãng không có não, liền đem quả bóng đá qua cho Trần Hạo.

Tất nhiên là Trần Hạo không thể đi rồi, đám dị loại này chính là chất dinh dưỡng của Tụ Lý Càn Khôn đấy, nhất là loài vật quái dị ở trong những nơi xuất hiện bất thường, Trần Hạo có dự cảm, chỉ cần bắt nó thì Tụ Lý Càn Khôn chắc chắn tiến thêm một bước.

“Không cần tranh nhau, chúng ta đi qua nhìn một chút đã rồi bàn tiếp.”

Chương 813: Gặp gỡ

Tới gần thị trấn Trần Hạo thấy có khá nhiều người trong thị trấn nhỏ, họ sống và làm việc như những người bình thường. Nếu không phải ai cũng có một đôi mắt trắng bạch thì suýt chút nữa nhìn không ra sự bất thường.

Đến khi Trần Hạo xuất hiện ở cánh cổng của thị trấn thì những người đang làm việc kia đột nhiên dừng lại và từng cặp mắt-từng ánh nhìn đều đổ dồn lên người Trần Hạo.

Ánh mắt hẩn khẽ di chuyển nhưng cũng không quan tâm mà lờ đi, tiếp tục tiến vào thị trấn nhỏ.

Trên đường, bất cứ nơi nào Trần Hạo đi qua thì mọi người đều sẽ dừng công việc họ đang làm mà quay sang nhìn hẩn.

Lúc Trần Hạo vào được bên trong thị trấn nhỏ thì có một người phụ nữ thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp tiến đến gần Trần Hạo.

Người phụ nữ có mái tóc dài bồng bênh, dáng người thon thả mảnh khảnh, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to to, nước da trắng như tuyết. Trên người lại mặc một chiếc đầm trắng tinh, có thể chấm cho cô 95 điểm trở lên.

“Bằng hữu từ phương xa đến, ngươi có tin vào tôn giáo không?” Người phụ nữ nở một nụ cười tươi nhìn Trần Hạo với đôi mắt trắng tinh khiết thật khiến kẻ khác rùng mình.

Trần Hạo cười nhẹ trả lời: “Ngươi tìm nhầm người rồi, ta họ Trần.”

Người phụ nữ phì cười: “Bạn ta ơi, ta không đùa với ngươi đâu. Ta giới thiệu đạo giáo của bọn ta-Vĩnh Sinh Giáo. Chỉ cần

tham gia vào Vĩnh Sinh Giáo của bọn ta người sẽ nhận được sự trường sinh bất tử.”

Trần Hạo lắc đầu: “Ta không tin.”

Người phụ nữ nhìn hắn cười rồi vẫy vẫy tay, một người đàn ông đi tới và trong tay cầm theo một con dao.

“Để làm bằng hữu tin tưởng, ta có thể cho người tận mắt thấy cái gì gọi là bất tử.” Cô ta nói xong quay sang nhìn người đàn ông. Người đàn ông ngậm hiểu sau đó liền cầm con dao trên tay đâm thẳng vào tim.

Con dao cắm sâu vào tim nhưng người đàn ông đó vẫn bình tĩnh như, người phụ nữ bật cười lên tiếng: “Nhìn thấy chưa? Gia nhập vào Vĩnh Sinh Giáo, tin vào đấng Thần linh và chúng ta sẽ được Thần ban phước. Cùng với Thần, sự vĩnh sinh bất diệt. Đây là sự khởi đầu của một thời đại mới, là thời khắc vĩ đại nhất của nhân loại bắt đầu. Gia nhập với bọn ta, đây là sự lựa chọn duy nhất cho nhân loại!”

Trần Hạo cong môi giễu: “Dùng một con dao ma thuật mà nghĩ đã lừa được ta? Không có cửa! Muốn ta tin thì trừ khi để ta tự cắt.”

Người phụ nữ mỉm cười và nói: “Ô hoàn toàn có thể! Thậm chí người có thể thử cắt bất kì ai. Cho dù đầu lia khỏi cổ thì Thần cũng có thể nối nó lại. Đây chính là sự vĩ đại của Thần linh.”

Trần Hạo nhếch mép: “Ồ, đây là người nói đấy.”

Đứt lời, hắn trở tay rút ra Hiên Viên Tam Đại. Trong chớp mắt, một đường kiếm lóe sáng lên. Ngọt lịm. Đầu của người phụ nữ kia bị cắt đứt và bắn lên cao vài mét.

Với thanh kiếm này, Trần Hạo đã niệm vào đó một chút thần lực khiến cô ta chết không nhắm mắt.

Hắn vừa tiện tay thu lấy hồn phách của người phụ nữ kia vừa bĩu môi: “Lừa đảo, còn nói sẽ không chết mà. Nếu không thì người đứng dậy và nói chuyện đi?”

Ngay lúc này, người đàn ông đứng bên cạnh với con dao vẫn còn cắm trong ngực hét lên kinh hoàng: “Sao người có thể giết Thánh nữ!”

Trần Hạo nhún vai: “Đừng trách ta, là nó muốn ta tùy ý cắt nó. Người cũng vừa nghe thấy rồi đó.”

Tên đàn ông nghiêng răng ngón tay chỉ vào Trần Hạo: “Thần linh sẽ không bỏ qua cho người, người... .”

Nó còn chưa nói xong đã bị một kiếm của Trần Hạo giết chết.

Cái gì mà Thần linh chó má, đến chỗ này là để thu hoạch mà gặp toàn mấy thứ nhảm nhí..

Hai linh hồn dị thường được thu vào Tụ Lý Càn Khôn, cảm thụ được không gian bé nhỏ biến đổi, trong lòng Trần hạo có chút hài lòng.

Nhưng vào lúc này, hình như hành động của hắn đã kinh động tới cái gì đó. Mọi người trong toàn thị trấn đang bận rộn bao gồm cả các loài động vật, đều đứng yên rồi toàn bộ ánh nhìn đổ dồn về phía Trần Hạo. Từng người tìm kiếm vũ khí gần mình nhất sau đó đi đến bao vây lấy Trần Hạo.

Có hàng tá người ở gần Trần Hạo nhất đã xông lên.

Hắn cũng không khách khí mà trực tiếp cầm lấy Hiên Viên Tam Đại chém toàn bộ đám người này.

Những kẻ có linh hồn bị khống chế bởi dị thường không còn là con người nữa, ở lại thế giới này vừa vô dụng lại vừa có hại.

Tròn khi Trần Hạo đang mải mê đâm chém thì đột nhiên có một chiếc trực thăng lượn lơ bay đến. Sau đó có một hình dáng từ trên cao nhảy xuống và ngã hấn lại.

“Trần đạo trưởng, xin hãy thủ hạ lưu tình.” Người đàn ông nhảy xuống nhìn Trần Hạo, lên tiếng can ngăn. Gã ta trông hơn 40 tuổi, gương mặt mang nét của người Trung Quốc, người hơi mập, bộ dạng ăn mặc rất đứng đắn.

Trần Hạo liếc nhìn gã, nở một nụ cười và nói: “Ta đã nói khu vực dị thường rõ ràng như thế nên các bộ phận liên quan không thể không chú ý tới. Sao? Đây đã không còn là con người, cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của ngươi?”

Gã đàn ông trung niên vội lên tiếng giải thích: “Trần đạo trưởng, đây không phải là bảo vệ mà là nghiên cứu. Nếu muốn tiếp tục sống sót ở bất kì nơi đâu trong dị thường, chúng ta phải nghiên cứu điểm mạnh và điểm yếu của chúng, cũng có khả năng đối mặt với chúng trong tương lai.”

Sau khi nghe gã nói, Trần Hạo cười khẩy một cái: “Nghiên cứu? Một lý do tốt của người quần áo tươm tất đảng hoàng. Vì nghiên cứu mà hàng chục ngàn người đã phải trả giá cho sự đột biến? Còn trở thành những con chuột bạch thí nghiệm? Vì nghiên cứu mà những người chết trong rừng trước mặt đều chết vô ích? Vớ lại, nơi dị thường nhiều đến vậy mà tại sao ngươi không nghiên cứu nơi khác mà chuyên nghiên cứu nơi này? Rồi cuộc các ngươi đang nghĩ cho tương lai hay một số người đang lâm le sự bất tử ở đây?”

Gương mặt của gã đàn ông hơi biến sắc.

Trần Hạo quan sát kỹ gã ta, cười như không cười rồi tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không sai thì nghiên cứu chỗ này cũng chỉ là chủ ý của một số người? Ha, thật là một lũ ngu, đã trong giờ phút quan trọng này còn không đoàn kết nhất trí nữa. Nghiên cứu các biện pháp đối phó còn muốn làm đường ngang ngõ tắt,

muốn từ trên dị thường nghiên cứu ra sự trường sinh bất tử? Đúng là đầu óc bệnh hoạn! “

“Trần đạo trưởng, xin đừng bàn về thuyết âm mưu. Nghiên cứu nơi này hết sức quan trọng. Ngoài ra, ta đến đây để thông báo cho người chú không phải tranh luận, xin Trần đạo trưởng vui lòng rời khỏi đây, nếu không hậu quả tự mình gánh lấy.” Gã đàn ông trung niên đôi co không lại hắn, sắc mặt trở nên nghiêm túc, điệu bộ như đang giải quyết công chuyện làm ăn.

Trần Hạo nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Nếu ta không rời đi thì sao?”

Ánh mắt của gã đàn ông trung niên trở nên hung dữ: “Ta biết Trần đạo trưởng đạo hạnh ngất trời, thần thông quảng đại và có ước vọng lên Tiên Thiên giới. Nhưng mà Trần đạo hữu, sau tất cả thì hiện tại người vẫn chưa phải Tiên Thiên. Không vào Tiên Thiên cũng tức là thân xác trần tục. Chung quy lại vẫn không thể hoàn toàn miễn nhiễm với vũ khí nhiệt lớn.”

Nghe mấy lời uy hiếp của gã càng khiến Trần Hạo cười to hơn: “Bởi vậy mới nói, cả hai tay các người đã sẵn sàng chưa? Thật thú vị, các người làm như vậy không phải là muốn bắt tử à? Được, ta sẽ thỏa mãn các người.”

Lời nói vừa dứt thì bóng dáng của hắn lướt qua tóm lấy gã đàn ông trung niên rồi lao như bay về phía trước.

Gã đàn ông hoảng sợ cực độ vừa giãy giụa vừa gào lên: “Trần Hạo, người muốn làm gì hả?”

Trần Hạo vẫn ôn tồn nói: “Chẳng phải là muốn bắt tử sao, biến thành dị tộc là được.”

Người đàn ông trung niên hít lấy một luồng khí lạnh vội vã van xin: “Không, ta không muốn làm dị tộc, thả ta ra!!”

Trần Hạo cười khẩy: “Đợi đến khi người trở thành dị tộc sẽ không nghĩ như thế nữa.”

Chẳng mấy chốc, Trần Hạo đã đến một ngôi viện kiểu cổ xưa trông rất cũ kỹ. Đây là Tứ Hợp Viện. Có thể thấy những tháng năm của thời gian đã trôi qua đây không ngừng.

Mà Trần Hạo nhìn thấy được khí tức kinh hoàng nằm bên trong nơi này.

Đến đây rồi Trần Hạo mới phát hiện ra luồng hơi thở kinh hoàng đó đang ẩn nấp trong một cái giếng cổ trong sân.

Trong viện có rất nhiều dị tộc đang làm việc, từ lấy nước dưới giếng đến gánh xô chậu. Mà ẩn sâu bên dưới nguồn nước đó là thứ Trần Hạo vô cùng chán ghét.

Hắn giơ cao Hiên Viên Tam Đại rồi giáng xuống một đường trực tiếp giết chết dị tộc nhân đang tát nước ở đó. Hắn đi đến cái giếng nước rồi quay sang nhìn người đàn ông trung niên.

Mặt gã trắng toát không còn một giọt máu, toàn thân run rẩy tái nhợt. Bị ép buộc suốt cả đường đi, gã không tài nào kháng cự cũng không thể giãy giụa thoát thân. Gã gằn như chìm vào nỗi tuyệt vọng. Ngay giờ phút này đây, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Trần Hạo, hắn run bần bật cố gắng thốt ra những âm thanh cuối cùng: “Trần, Trần đại sư, ta sai, rồi, xin hãy tha cho ta, ta đã có tuổi, xuống... ..”

“Xuống đi!” Trần Hạo hất tay một cái làm gã đàn ông bay vọt lên không trung và rơi tự do xuống giếng.

Chương 814: Thu hoạch và kinh ngạc

Theo sau tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết là âm thanh người rơi xuống nước.

Sau khi ném người xuống dưới, khuôn mặt Trần Hạo không biểu cảm nhìn xuống, cảm nhận được đàn ông trung niên xuống nước, không ngờ lại trực tiếp chìm xuống ngay, không hề nổi lên tí nào.

Lúc này, bị nước giếng ngăn chặn, Trần Hạo không cảm nhận được sự tồn tại của đàn ông trung niên nữa.

Thấy vậy Trần Hạo cười lạnh lung. Sau đó không chút do dự, thân thể một lần nữa bành trướng, biến thành cự nhân mười tám thước lớn, hai tay nắm quyền, thần lực hào hùng hội tụ, đột nhiên nhấc chân, một cước đạp xuống.

Bùng một tiếng, mặt đất run rẩy, một lực lượng vô hình lan truyền, nhà cửa của cả cái trấn nhỏ giống như đậu hủ nát vậy, bùng bùng bùng vỡ nát, sụp đổ.

Những người dị loại kia vây quanh tới đều ngã năm xuống đất, dường như xương cốt bị nát hết, chết đến không thể chết nữa.

Còn ba nhóc mèo đen, gà trống, con bướm xanh lại không có gì đáng ngại. Nhìn người khổng lồ Hạo ca, cả ba đều bị chấn động vô cùng.

Mặc dù cho đến bây giờ, Hạo ca luôn chạy đông chạy tây, nhìn như du sơn ngoạn thủy vậy, không có công việc chính đáng. Nhưng không ngờ, Hạo ca của bây giờ đã có thần thông đáng sợ như vậy!

Lợi hại quá Hạo ca của ta, lão đại không chọn sai mà!

Lúc này, nơi chủ yếu phải hứng chịu thần lực công kích của Trần Hạo chính là xung quanh giếng cổ giếng cổ, mọi thứ đang điên cuồng văng tung tóe, kẽ hở lan tràn, có thể thấy hơn mười thước sâu dưới đất.

Phá hư như vậy, Trần Hạo vẫn chưa thỏa mãn, hai tay nắm quyền, hướng về phía dưới đất, từng quyền từng quyền công kích, mỗi một quyền cũng đánh ra một cái hố to lớn. Sau khi liên tục mấy quyền như vậy, giếng cổ biến mất, thay vào đó là một cái hố to!

Ở dưới đáy cái hố to có một người nằm trên đất, nhìn Trần Hạo, ánh mắt đờ đẫn.

Người này chính là đàn ông trung niên.

Nhưng lúc này người đàn ông trung niên xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Trên người gã quấn quanh một loại toàn thân đen nhánh, tương tự cây mây và giây leo vậy.

Cây mây và giây leo này, không có lá, nhưng có cành, mỗi một đoạn của cành, đều có một xúc nhung vừa dài vừa nhỏ. Lúc này, những xúc nhung thâm vào cơ thể người đàn ông trung niên, như ký sinh vậy.

Trần Hạo không chần chừ, đưa tay bắt lấy người đàn ông trung niên.

Bị Trần Hạo tiếp xúc, cây mây và giây leo màu đen kia lập tức bị kích thích, đột nhiên thoát khỏi đàn ông trung niên, quấn quanh hướng Trần Hạo.

Trần Hạo toét miệng cười một tiếng, ý niệm động một cái, cây mây và giây leo liền biến mất không thấy.

Một khắc sau, cây mây và giây leo xuất hiện trong không gian tụ lý càn khôn, theo sự xuất hiện của nó, bốn phía ma hộp lóe lên linh quang, cây mây và giây leo liền bị phân giải, tác tác biến mất.

Nhưng cây mây và giây leo màu đen kia cũng rất thần kỳ, giống như không chết vậy, biến mất bao nhiêu, liền sinh trưởng bấy nhiêu, vô cùng quỷ dị.

Sau đó không gian chấn động, bốn bên lan tràn.

Chấn động lần này, so với lần trước đó còn nhanh hơn, động tĩnh cũng lớn hơn. Khiến mấy tên dị loại bị giam đang trong tình trạng ngưng ngừng liền vội vàng trở nên cảnh giác.

Còn cô gái áo trắng dường như cảm nhận được điều gì đó. Cô ta kinh ngạc hồi lâu, đột nhiên bóng người bay lên, rời khỏi nơi cô đứng, đi đến bên ma hộp, chăm chú nhìn ma hộp.

Dường như quyết định điều gì đó, cô gái áo trắng hóa thành một tia sáng, bay vào bên trong ma hộp.

Trần Hạo cảm nhận được tụ lý càn khôn đang biến hóa liền thu hồi ý niệm.

Sự biến hóa này quá lớn, cho dù hắn là chủ nhân, trong thời gian ngắn cũng không cách nào điều khiển. Cho nên Trần Hạo dứt khoát bỏ qua, mặc cho nó biến hóa, chờ ổn định rồi mới tới xem.

Khôi phục cơ thể bình thường, Trần Hạo mang theo người đàn ông trung niên từ hố đất đi ra, đảo mắt nhìn một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười.

Bị thần lực dính líu, những người sống chết dị loại của cả cái trấn nhỏ hoàn toàn bị diệt. Lúc này hồn phách bị tiểu Hắc nuốt chửng.

Dù sao đầu to bị mình đạ được rồi. Mấy tên đầu nhỏ, để cho tiểu Hắc làm điếm tâm vậy.

Sau đó Trần Hạo quăng người đàn ông trung niên xuống đất. Sau khi cẩn thận quan sát mấy lần, lộ ra biểu cảm ý vị sâu xa.

Dị loại ngọn nguồn bị mình bắt, những thứ khác dị loại cũng đều chết hết.

Nói cách khác, trên cái thế giới này, chỉ còn lại tên hoạt tử nhân này.

Hơ hơ, để xem xem, những người khác sẽ đối với ngươi như thế nào!

Ngẩng đầu nhìn xa xa phi cơ trực thăng đang lượn quanh, Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, dẫn theo mèo đen ăn uống no đủ, còn có gà trống và con bướm xanh đi về một hướng khác, để lại tàn cuộc cho đơn vị có liên quan dọn dẹp.

Trên đường đi, bên cạnh thị trấn Trần Hạo thấy được một chiếc xe bánh mì không người, phát hiện chìa khóa vẫn còn, trên xe còn có mấy túi lương thực, hẳn là hoạt tử nhân trong thị trấn để lại.

Trần Hạo cũng không khách khí, trực tiếp lái xe, theo con đường rời đi.

Hơn một giờ sau, Trần Hạo cảm nhận được tụ lý càn khôn đã ổn định nên mới dừng xe bên đường, sau đó ý niệm đi sâu vào, cảm nhận biến hóa.

Vừa cảm nhận, Trần Hạo sợ hết hồn.

Mẹ nó, còn là tụ lý càn khôn sao?

Chỉ thấy tụ lý càn khôn của thời khắc này, thật giống như một không gian nhỏ.

Tứ phương rộng rãi mấy trăm lần, vốn là bị chia nhỏ ra từng không gian nhỏ để cất giữ đồ, bây giờ giống như một tòa nhà trong huyện vậy.

Ngoài ra thần kỳ nhất là, trong không gian xuất hiện nhiều thứ mà vốn dĩ không hề có.

Đây là một con sông, từ đông đi tây, con sông không rộng, nước chảy không siết, nhưng tản ra một loại hơi thở đặc biệt.

Cảm nhận kỹ, Trần Hạo kịp phản ứng, hơi thở trên con sông là của cây mây và giây leo màu đen trước đó.

Mẹ ơi, sao lại biến thành một con sông chứ?

Còn tụ lý càn khôn sinh ra thứ quan hệ nào đó với ma hộp, vào lúc này trôi lơ lửng ở không gian nhỏ bầu trời, phát ra ánh sáng mờ lung, giống như một vòng u trắng..... Ủ, thần mẹ nó u trắng, đây là hơi thở của cô gái áo trắng đó. Sao cô ấy chung với ma hộp rồi?

Còn Mễ Mễ và mấy dị loại kia thì không có gì thay đổi, dường như là bị dọa sợ không nhẹ, tên nào cũng nằm trên mặt đất, cảnh giác tứ phương.

Nhìn thấy tụ lý càn khôn của bây giờ âm u, Trần Hạo cảm giác rất không thích ứng.

Mặc dù đã đem nơi này xem như phòng giam, nhốt dị loại.

Nhưng biến hóa này, có hướng thay đổi khuynh hướng của địa ngục!

Chẳng lẽ số mệnh cuối cùng của tụ lý càn khôn trong túi áo là lên cấp trở thành địa phủ? Sao có thể được chứ, địa phủ ở u minh, ngay cả bảo bối của địa phủ lục đạo luân hồi đều ở u minh. Ta đây không thể nào?

Trong lòng mặc dù tự mình phản bác, nhưng Trần Hạo vẫn không nhịn được có chút suy nghĩ tản ra, nếu thật phải đem tụ

lý càn khôn biến thành đất phủ, đó mới là thật đã ghiền đây!

Nắm trong tay chúng sanh luân hồi địa phủ, ở trong tay ta. Vậy thì mẹ ơi, anh em đây mới thật sự là của chúa tể chúng sanh!

“ Mẹ kiếp, Hạo ca, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Ngay khi trong lòng Trần Hạo đang suy nghĩ bậy bạ thì đột nhiên một tiếng hét to, khiến Trần Hạo phải đem ý niệm trong tụ lý càn khôn kéo trở về.

Trần Hạo hơi nhú mày xoay người, liền thấy gà trống biến thành đại hán, tay cầm máy tính xách tay, mặt đầy vẻ kinh hãi.

“ Xảy ra chuyện gì?” Trần Hạo hỏi.

Gà trống biến thành đại hán không giải thích gì mà đem máy tính xách tay đưa cho Trần Hạo: “ Hạo ca, anh tự xem đi, ta cảm thấy có chút không tương tượng nổi.”

Trần Hạo hoài nghi cầm lấy nhìn một cái, liền thấy là một cái video.

Tựa đề là: Tướng quân cổ đại xuyên không hiện đại, lấy đầu người trong thành phố, đập ca hành.

Trong video đang phát là một người đàn ông mặc khôi giáp, một tay cầm trường thương, một tay cầm đầu người, trong lúc gây chuyện, tung người bay vọt lên tầng lầu cách nhau hơn mười mét. Dưới sự đuổi bắt của cảnh sát nhanh chóng đi xa.

Xem qua video, mặt Trần Hạo tràn đầy sự ngớ ngẩn.

Mẹ nó, người trong video sao giống đậu binh mà ta kêu gọi ra vậy!!

Chương 815: Gặp nhau

Mẹ kiếp, chắc chắn đây chính là đậu binh mà ta kêu gọi ra rồi!

Video không dài, sau khi xem đi xem lại mấy lần, Trần Hạo khẳng định.

Bởi vì thân thông vải đậu thành binh như vậy, thường thì đều mang ký hiệu đặc biệt của chủ nhân, đó là trong lúc chủ nhân làm phép, ý niệm trong lòng cho là phù hợp với binh lính nhất mà biến thành, nhìn cách ăn mặc liền nhìn ra được.

Đậu binh trong video, giống hệt như đậu binh mà Trần Hạo gọi ra, không sai chút nào.

Chỉ là mẹ kiếp, đậu binh mà ta gọi ra sao có thể đi gây chuyện chứ! Hơn nữa còn là rời khỏi chủ nhân ta đây đi gây chuyện? Điều này không khoa học chút nào, linh cơ của đậu binh, căn bản chống đỡ không được lâu như vậy mà?

Trần Hạo theo bản năng nhìn về phía gà trống, ánh mắt biểu đạt nghi ngờ.

Gà trống biến thành đại hán lộn mắt trắng một cái.

Đồ anh làm ra, nhìn ta làm lông gì chứ.

Trần Hạo lại nhìn về phía máy tính xách tay.

Trong video có rất nhiều bình luận, có người nói là đóng phim điện ảnh, còn có người nói là giả, nhưng cũng có mấy cái chứng minh, nói là còn có những video khác nữa, ngoài ra đây là chuyện sáng hôm nay phát sinh ở Cao Bình.

Trần Hạo tìm một chút, đúng là nhìn thấy, đều là chụp với những góc độ khác nhau, đậu binh chạy trốn, cảnh sát đuổi theo.

Điều khiến Trần Hạo thờ phào nhẹ nhõm chính là, đậu binh này mặc dù một tay cầm đầu người, nhìn cũng hung ác dữ tợn. Nhưng khi rời khỏi trên đường đi, lại không hề tổn hại một người nào, thậm chí còn cẩn thận tránh né những người xem tí va chạm vào nữa.

Điều này khiến Trần Hạo hơi có chút tò mò.

Không làm tổn hại người bình thường, sao lại xách một đầu người?

Từ góc độ của mấy video thấy được, đầu người kia hình như còn là một ông lão, rất gầy, tóc rất dài, vẻ mặt dữ tợn, chét không nhắm mắt.

Ông lão này không giống như người tốt!

Trần Hạo kết luận.

Sau đó Trần Hạo cũng không suy nghĩ đến chuyện của tų lý càn khôn nữa.

Đậu binh này nhất định phải làm rõ.

Bản đồ XX, lục soát Cao Bình, phát hiện cách mình không xa lắm.

Lúc này Trần Hạo đem

Máy tính ném cho gà trống, mở miệng nói: “ Tìm những tin liên quan đến video này, sau đó tìm người hỏi tình hình chi tiết.”

Nói xong, Trần Hạo lái xe chạy như điên vút đi.

Vận ga lớn, tốc độ tăng lên tới nhanh nhất, dùng hơn ba tiếng, lúc gần chạng vạng tối, Trần Hạo chạy tới Cao Bình.

Mới vừa vào thành phố, Trần hạo liền phát hiện con đường đã bị phong tỏa, khắp nơi đều là cảnh sát đang dò xét, thậm chí còn có phi cơ trực thăng quanh quẩn trên trời. Ngay cả người

dân bình thường của thành phố, cũng đang tìm khắp nơi cái gì đó.

Ngoài ra chính là, Trần Hạo cảm nhận được không ít pháp lực khí tức của người tu hành đích.

Bộ phận có liên quan cũng nhúng tay vào rồi?

Trần Hạo chau mày.

“ Hạo ca, đậu binh này lợi hại lắm đấy, đến bây giờ còn chưa bị bắt, bây giờ trên mạng đang báo với quy mô lớn rồi. Đậu binh núp ở Cao Bình không đi khỏi, không biết giấu ở nơi nào, cảnh sát ban bố treo giải thưởng. Bây giờ toàn bộ cao binh, toàn dân tham dự tìm người xuyên không.” Gà trống máy tính, giải thích tình huống trước mắt với Trần Hạo.

Trần Hạo cười một tiếng, nói: “ Đậu binh sở dĩ là đậu binh, là bởi vì trong cơ thể chúng có một sinh cơ chống đỡ, sinh khí, bổn mạng, khi ẩn núp xuống, giống như cỏ cây, nói chi là tìm? Chỉ là đậu binh này rốt cuộc là gặp phải tình huống gì? Lại có thể biến thành như vậy! Thật là huyền bí!”

“ Hạo ca, đậu binh nếu như là anh kêu gọi ra. Hẳn là anh có thể cảm nhận được chứ nhỉ?” Gà trống hỏi.

Trần Hạo im lặng. Một lúc sau lắc đầu nói: “ Không cách nào cảm giác được, nhưng có loại cảm giác đặc biệt, giống như, ta biết nó mai phục ở nơi này, nhưng không cách nào cố định vị trí.”

Nói xong, ánh mắt Trần Hạo đột nhiên sáng lên, cười nói: “ Nhưng ta ngược nghĩ ra được một cách.”

Gà trống hỏi: “ Cách gì?”

Trần Hạo nói: “ Dụ nó ra.”

Nói xong, Trần Hạo lái xe đi.

Hơn mười phút sau, Trần Hạo xuất hiện trên một nóc lầu, ké bên nằm một cái túi.

Túi đã mở ra, bên trong tràn đầy đậu nành.

Trần Hạo đưa tay lấy ra một nắm, xoa xoa, ngưng tụ pháp lực, sau đó tiện tay tung ra. Hơn hai mươi hạt đậu nành bay ra rơi xuống đất, biến hóa, thành hơn hai mươi đậu binh mặc áo giáp tay cầm thương, quỳ một chân trên đất, miệng hô chủ công.

“Đi! Tách ra chạy.” Trần Hạo hạ lệnh.

Sau đó hơn hai mươi đậu binh không chút do dự, phân tán ra chạy.

Mà lúc này, trong phòng của một biệt thự ở Cao Bình.

Đậu binh ngồi ở trên ghế sa pha, trường thương không rời tay, mặt không cảm giác, dường như đang nghỉ ngơi. Trước mặt nó, đặt trên bàn trà nhỏ là đầu người chết không nhắm mắt.

Ngồi cách trước mặt đậu binh không xa. Trên một cái ghế sa pha khác cũng ngồi hai người. Một phụ nữ trung niên và một nhóc mập khoảng mười một mười hai tuổi.

Hai người ôm lấy nhau, run lẩy bẩy. Tay của nhóc mập cầm chắc một cây súng thật 98k, dường như cái này có thể cho nó lực lượng.

Đột nhiên đậu binh đứng lên, ánh mắt hiện lên ánh sáng.

Nhìn thấy vậy, phụ nữ trung niên kêu thảm một tiếng quỳ xuống: “Đại ca, đừng giết con trai tôi. Tôi đưa tiền cho, bao nhiêu tiền cũng được.”

“Hu hu hu, con không ăn gà nữa đâu, sẽ không ức hiếp bạn học nữa. Con sẽ học tập chăm chỉ. Hu hu hu, đừng giết con.”

Con không muốn chết.” Nhóc mập cũng theo xuống, khóc nước mắt nước mũi giàn giụa.

Nhưng hai người quỳ xuống đất dập đầu lại không chú ý tới, đậu binh đứng dậy, xách đầu người liền rời đi.

“ Tôi tìm được rồi, một trăm ngàn..... không , là hung phạm, là hung phạm xuyên không.

Chú cảnh sát, tôi ở..... Mẹ kiếp, người anh em quá đáng rồi đây, đây là tôi phát hiện, anh đừng đùa nữa!”

“ Cướp gì chứ, tôi cũng phát hiện rồi. Này, là 110 sao? Tôi tìm được hung phạm rồi, đúng, là tên mặc áo giáp

“ Mẹ kiếp nó, đây là máy cướp tiền của tao. Tao..... Mẹ kiếp, bên kia cũng có một tên.” đang định động thủ đánh người, đột nhiên sững sờ, lại nhìn thấy một tên xuyên không chạy xa.

“ Đúng là có..... Chú cảnh sát, một tên là một trăm ngàn, phát hiện hai tên có phải được hai trăm ngàn không?”

Cảnh sát: “.....”

Khi hơn hai mươi đậu binh xông ra. Nhất thời, Cao Bình đang tìm đậu binh đều sôi trào. Cảnh sát và dân cùng nhau, còn có những người tu hành toàn bộ đều đi ra, bắt đầu vây lấy những người xuyên không kia.

Dần dần, mọi người liền phát hiện vấn đề.

Đậu binh này có phải nhiều quá nhiều hay không?

Lúc trước không phải một người thôi sao? Sao bây giờ lại xuất hiện nhiều như vậy?

Hơn nữa những đậu binh này, người nào cũng là vượt nóc bang tường, sức lực lớn không tưởng tượng nổi.

Nhưng có một chút khác biệt là, trong tay những đậu binh có trường thương, nhưng không có đầu người!

Thấy vậy, sự nhiệt tình của người dân thành phố nhất thời giảm bớt.

Không cầm theo đầu người là không có thưởng, ăn no chóng đỡ chạy cùng mấy người sao?

Ngay lúc này, những người tu hành kia đột nhiên tập trung chạy về một nơi, ngăn chặn đậu binh cầm đầu người mới vừa xuất hiện.

“ Tránh ra!”

Khuôn mặt đậu binh cầm đầu như bang cứng vạn năm không thay đổi, lạnh lùng mở miệng.

Một người đàn ông toét miệng cười: “ Đạo hữu, xin đừng hiểu lầm, bọn ta không có ác ý, chẳng qua là.....”

Không đợi gã nói xong, bóng người đậu binh cầm đầu lướt qua, xông ra ngoài.

Nhưng những người tu hành này đã sớm có chuẩn bị, quăng ra một mảnh lưới pháp thuật, bao trùm đậu binh cầm đầu.

Đậu binh cầm đầu không nói một lời, trường thương run lên, một ánh hàn quang thoáng qua, lưới pháp thuật chia làm hai. Sau đó thương ảnh lay động, người tu hành bao vây liền bị lực lượng vô hình đánh bay.

Đậu binh cầm đầu không chút ham chiến. Sau khi phá vỡ đường chặn, bóng người xông ra, bay qua từ trên nóc nhà, thu hút ngàn vạn người dân thành phố, kinh hô, chạy nhanh theo.

Mấy phút sau, đậu binh ngừng lại, nhìn phía trước cách đó không xa. Trần Hạo cũng đứng ở trên lầu.

Chương 816: Đi theo ta nhé

Cách mấy chục mét nhìn nhau, Trần Hạo có loại cảm giác kỳ nghệ.

Đậu binh là hấn vãi đậu thành binh, tạo hóa mà ra.

Nhưng đậu binh đã có con đường của mình, không còn quan hệ chủ tớ với hấn nữa.

Loại cảm giác này xuất hiện, Trần Hạo nhìn về đậu binh, nhất thời than thở một tiếng.

Đậu binh dường như không có ý kiến gì, sải bước như sao rơi, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Trần Hạo.

Lúc này không biết từ nơi nào xuất hiện một cô gái, cầm điện thoại di động hình như đang chụp hình. Cô leo đến đỉnh lầu, nhìn thấy đậu binh cầm đậu và Trần Hạo.

Thấy cảnh này, cô gái kích động mặt như hoa đào, cặp mắt tinh lạng, vôi vàng sừa sang một chút, tiếp tục nói: “ Các anh em, nhìn thấy chưa, trước mặt chính là tiểu tướng quân xuyên không, trong tay y có trường thương và đầu người chính là chứng cứ. Tiểu tướng quân hay vãi, bị cả thành phố vây bắt, cảnh sát và dân hợp tác cũng không bắt được y, thân thủ này, tuyệt đối là vạn người địch. Nhưng người trước mắt tiểu tướng quân này là ai nhỉ? Nhìn có chút quen mắt ha.”

“ Má ơi, là tiên nhân ca!”

“ Đúng là thật rồi, trong video của chị cay có người anh em lợi hại. Lúc trước có người nghiên cứu qua video, kết luận người anh em này là một người tu tiên. Gà trống bên hấn chính là thần gà, nghe nói còn là huyết mạch gì nữa, rất huyền bí.

Còn có một con mèo, luôn không động thủ cũng không lên tiếng. Nhưng có thể đi theo tiên nhân ca, nhất định có lai lịch.”

“ Nghiên cứu nông cạn quá, video của tiên nhân ca. Tôi xem không dưới trăm lần. Hiện tại, tiên nhân ca còn có một con bướm sủng vật. Tôi tra con bướm kia rồi. Hiện tại trên thế giới không hề có chủng loại này, tuyệt đối không phải là vật phạm.”

“ Da da, còn đứng ngu đó làm gì nữa, mau qua đó bá sư, chỉ cần bá sư, cô cũng có thể trở thành chị tiên.”

“ Đúng đúng, còn cần địa chỉ, chúng tôi cũng muốn bá sư, chỉ cần lấy được tin tức, bao nhiêu quà cũng không thành vấn đề.”

“.....”

Người xem video, lập tức nhận ra Trần Hạo, bàn luận sôi nổi, đủ các loại giựt giây.

Chỉ là cô gái đã kích động quá rồi.

Hiện tại trong giới phát trực tiếp hot nhất chính là chị cay, vì phát trực tiếp một chuyện kỳ dị, cho nên mới nổi bật như vậy. Không ngờ chuyện tốt như vậy lại để cho cô ấy gặp phải.

Tôi cũng có cơ hội sánh vai cùng chị cay trở thành nữ phát trực tiếp bậc nhất.

Cơ hội, đây là cơ hội thay đổi vận mạng.

Tim đập như sấm, máu cũng đang sôi trào. Cô gái không hề nghe theo lời nói của những người xem phát trực tiếp kia.

Làm người phải tự biết mình, bá sư đó là nằm mơ. Người như thần vậy, nhận học trò khăng định rất nghiêm, có tiêu chuẩn của hắn, đường đột làm bậy, không bá được sư, cũng không nổi tiếng, vậy thì là giở truc đưng nước rồi.

Cho nên sau khi cân nhắc, cô gái tìm đúng góc độ, bắt đầu phát trực tiếp.

Quả nhiên, dưới sự thu hút của hai sự kiện, tiên nhân ca lại xuất hiện, cộng thêm tiểu tướng quân xuyên không, số người xem trực tiếp giống như tên lửa mũi tăng vọt vậ. Đây đều là nhân khí đấy, cô kích động đến nỗi muốn bất tỉnh.

Đột nhiên , một ánh sáng bay tới, nhập thẳng vào cơ thể cô gái.

Nhất thời, cô gái vốn đang hưng phấn, biểu cảm trước là đờ đẫn, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười quyến rũ.

Lúc này, đệu binh đã đến trước mặt Trần Hạo.

Cùng lúc đó, không ít người cũng từ những nơi khác hiện ra, nhìn về phía đệu binh cùng Trần Hạo.

Trần Hạo lộ ra một nụ cười, đang muốn muốn lên tiếng chào hỏi. Đệu binh đột nhiên quỳ một chân xuống miệng hô chủ công.

Trần Hạo ngừng lại, trong lòng hài lòng.

Mặc dù có đạo của riêng mình nhưng không quên gốc, rất tốt rất tốt.

“ Đứng lên đi, ngươi có được hôm na. Ta cũng là nằm mơ cũng không nghĩ tới, đúng là thiên hạ rộng lớn, chuyện lạ nào cũng có.” Trần Hạo cười ha hả lên tiếng.

Đệu binh mặt không chút thay đổi nói: “ Bẩm chủ công, mặt tướng đã chém chết kẻ địch của chủ công, mời chủ công kiểm tra.”

Trần Hạo: “.....”

Bà nội nó, mới vừa rồi còn khen ngươi có lương tâm, ngươi cứ như vậy đánh ta mặt ta sao? Trước mặt mọi người, nhiều

người nhìn như vậy, người xách đầu người nói là ta kêu người đi giết? Mẹ nó ta phải đậu binh đi giết người khi nào vậy? Mẹ kiếp, người là gián điệp khoác lên lớp vỏ của đậu binh đúng không?

Tâm trạng tốt trong nháy mắt đã không còn, Trần Hạo quả quyết phản bác: “ Ta không có, không phải ta, chớ nói bậy bạ.”

Đậu binh nghiêm túc nói: “ Kẻ này giết lính của ta, nhất định là kẻ địch lớn của chủ công. Mạt tướng ngàn dặm truy kích, giết gã ở nơi mộ hoang, khóa hòm trong đầu lâu, cầm đến thỉnh tội.”

Khóa hòm?

Trần Hạo nhìn về phía đầu lâu, dần dần trong mắt lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi. Sau đó nhìn về phía đậu binh: “ Sao người giết được gã?”

“ Một thương đâm chết.” Đậu binh rất dứt khoát.

Trần Hạo không lời chống đỡ.

Nhưng lúc này hẳn không phản bác nữa. Tên hàng này đúng là một kẻ địch của hắn.

Đầu lâu ông lão chính là kẻ tà tu chưa từng lộ diện, đã điều khiển cô gái áo trắng vây công hắn.

Vốn tưởng rằng tên hàng này chạy rồi, không ngờ lại bị đậu binh đuổi giết, cũng là mạng nên tuyệt rồi.

Nhìn xung quanh, người hiện ra ngày càng nhiều, nơi đây không thích hợp ở lâu. Trần Hạo nhìn về phía đậu binh: “ Chúng ta tìm nơi khác nói sau.”

“ Tuân pháp chỉ.” Đậu binh với bộ dạng nói gì nghe nấy.

Đang định rời đi thì.

Đột nhiên thân sắc Trần Hạo khẽ biến, ánh mắt trở nên ác liệt, nhìn về phía trước: “

Ra đây.”

“ Hì hì, cảm nhận thật nhạy bén, không ngờ hiện ra ta rồi.” Một tiếng cười hì hì vang lên, sau đó một cô gái bước ra, chính là cô gái phát trực tiếp đó.

Trần Hạo nhìn người phụ nữ lạnh lùng nói: “ Đạo hữu che giấu phương pháp cao minh hơn. Nếu không phải ta định rời đi, người có dị động. Ta còn không biết có người mai phục ở bên cạnh xem.”

“ Quá khen quá khen, chẳng qua là thủ đoạn nhỏ thôi, nhưng hôm nay gặp được đạo hữu, ta rất hài lòng. Không hổ để cho đại kim ngàn dặm truy tìm chủ cũ, đạo hạnh không kém, còn có linh sủng làm bạn, tiền đồ vô lượng. Sao hả, đi theo bản tọa, bản tọa tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.” Người phụ nữ cười híp mắt mở miệng.

Trần Hạo cũng cười: “ Người đây là muốn mời lãm ta sao?”

Người phụ nữ nói: “ Không sai.”

Trần Hạo nói: “ Được chứ, được đại lão nhìn trúng ta, ta rất cảm kích. Nhưng muốn mời lãm ta, trước tiên phải lợi hại hơn ta mới được, tiếp một chiêu của ta, tiếp được rồi người chính là lão đại của ta.”

Người phụ nữ quý dị cười một tiếng: “ Người chắc chắn?”

Trần Hạo nói: “ Ta chắc chắn.”

Người phụ nữ nói: “ Rất tốt, tới đi, hôm nay bản cung để cho người biết một chút, cái gì gọi là đứng để cho người đánh, người cũng không gây thương tổn được nửa cọng lông nào, cũng để cho người tâm phục khẩu phục.”

Nói xong, người phụ nữ chắp hai tay sau lưng, tư thái phách lối. Nhưng giờ khắc này, một loại lực lượng vô danh bao trùm quanh thân, khiến cô nhìn giống như là chân thực, nhưng lại giống giả tạo, giống như không tồn tại ở thời không này vậy.

Trần Hạo nhìn thấy rồi, toét miệng cười một tiếng: “ Đây là ảo thuật sao, nhìn rất lợi hại, nhưng ta tìm được sơ hở của ngươi rồi.”

Vừa nói, bóng người Trần Hạo bay đến gần, đưa tay vỗ về phía ngực của người phụ nữ.

Trong mắt người phụ nữ hiện lên sự đắc ý.

Cố ý bại lộ mấy chỗ nhược điểm, liền bị ta lừa, nhưng không biết rằng thần thông này của bổn cung, nhược điểm ở..... ừ.....

Hazi..... ⊙?⊙!

Trước mắt thiên địa đột biến, cảnh sắc hoán nhiên khác biệt, vốn là đang ở thành phố nhà lầu, đảo mắt liền biến thành một nơi hoang vu u ám.

Nhìn khắp nơi, người phụ nữ mặt đầy sự ngơ ngàng.

Mẹ kiếp, ta bị ám toán rồi.

Chương 817: Xác định thân phận.

“A, lại có người mới tới, trông cũng không tệ.” Một giọng nói vang lên, và Mimi xuất hiện trước mặt người phụ nữ, quan sát bằng ánh mắt trắng trợn không kiêng nể gì cả.

Người phụ nữ phục hồi tinh thần, nhìn Mimi và cau mày: “Quý dị?”

Mimi cười: “Còn có chút kiến thức đây, nhưng mà... ta ghét nhất bị gọi là quý dị, người phải chết.”

Ngay khi vừa nói xong chữ chết, Mimi đã xuất hiện ở trước mặt người phụ nữ, và đưa tay bóp về phía người phụ nữ, với sắc mặt trở nên tàn nhẫn và hung ác.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Mimi ☹☹.

Cái cổ bị bóp trong tay, giống như hư vô, không có gì tồn tại, Mimi lắc lư hai tay một chút và nặn nặn, nhưng vẫn không thể nhận ra sự tồn tại của người phụ nữ này.

Lần này sắc mặt của Mimi đã thay đổi.

Với tư cách là quý dị, biến ảo hư vô là năng lực cơ bản.

Nhưng kẻ khiến nó không thể biến hóa được, vậy chắc chắn là kẻ nó không thể chọc nổi.

Đá vào tấm sắt.

Người phụ nữ kia lại mỉm cười: “Bồn cung bị người tính kế, đang ở trong một tâm trạng tồi tệ. Một tên quý dị nhỏ bé như ngươi, cũng dám xúc phạm bồn cung.”

Nói xong, người phụ nữ vẫy tay về phía Mimi, nhưng Mimi đã lập tức biến mất.

Người phụ nữ cười khẩy và vẫy tay một cái, Mimi lại xuất hiện và còn bị người phụ nữ nắm ở trong tay. Trở tay và muốn tát một bàn tay qua.

Mimi vùng vẫy không thoát được, nó chán nản nhắm mắt lại. Nhưng trong một thời gian dài mà không thấy cái tát rơi xuống. Sau khi mở mắt ra, nó đã thấy cô gái mặc đồ trắng xuất hiện và nắm lấy tay người phụ nữ.

Vẻ mặt của người phụ nữ rất kinh ngạc.

Còn vẻ mặt của cô gái mặc áo trắng thì không hề cảm xúc.

“Đại tỷ đầu, người xuất hiện thật sự quá đúng lúc, oa oa oa, người phụ nữ này ức hiếp ta.” Mimi đáng thương cầu xin sự giúp đỡ, nước mắt nói đến là đến, khiến người ta cảm thấy trĩu mồm.

Lúc này người phụ nữ phản ứng lại và hoảng sợ nói: “Người là ai, sao người có thể chạm vào ta?”

Bốp, trả lời nó là một cái tát, người phụ nữ trực tiếp bị đánh tan thành từng mảnh và biến mất không còn tăm hơi.

Mimi hít một ngụm khí lạnh khi nhìn thấy.

Đại tỷ đầu quá khủng khiếp, kẻ mà nó không thể chạm vào được lại bị một cái tát của nó tiêu diệt rồi? Rốt cuộc đại tỷ đầu là gì? Theo hầu cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn!

Đột nhiên, Mimi cảm giác tim đập nhanh, nó ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô gái mặc áo trắng đang nhìn nó. Ánh mắt kia, khiến nó rùng mình.

Không chút nghĩ ngợi, Mimi xoay người chạy và lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cô gái mặc áo trắng đang muốn làm gì đó, nhưng bỗng nhiên dừng lại.

Giữa hư vô, có một người mặc áo giáp xuất hiện ở bên cạnh.

Cô gái mặc áo trắng nhìn về phía thanh niên mặc áo giáp, ánh mắt sâu thẳm, không thể nhìn thấu nó đang suy nghĩ gì.

Vào lúc này, ở hàng ngàn dặm xa xôi, trong một căn biệt thự, một người phụ nữ có địa vị cao mặc một chiếc áo da màu đen, dáng người sexy đang được mấy chục người nịnh bợ đột nhiên thay đổi sắc mặt và ném mạnh ly rượu trong tay xuống đất, ánh mắt nhìn về một hướng, đôi mắt dữ tợn, nghiến răng với tiếng gầm gừ nhỏ: “Dám phá vỡ hóa thân ma của bản cung, tốt lắm, người thành công chọc giận bản cung.”

Sau khi nói xong, nó nhìn về phía đám người bị ngạc nhiên đến ngây người và lạnh lùng nói: “Lập tức đến... A, sao có thể!”

Còn chưa nói xong, người phụ nữ đã sững sờ.

Nó đã thêm bí pháp vào trên người binh lính đậu, mà bây giờ, nó cũng không cảm giác được binh lính đậu nữa.

Giờ phút này, trong lòng nó như bị cắt mấy nhát.

Mất một thuộc hạ, còn liên lụy đến hóa thân ma ảnh đã vất vả luyện thành, thế giới đã trở nên đáng sợ như vậy từ khi nào?

Tại Cao Bình.

Trần Hạo đặt cô gái hôn mê nằm ngang trên mặt đất, rồi trực tiếp đưa binh lính đậu vào trong Tụ Lý Càn Khôn, sau đó hần mang theo ba con thú rời đi mà không chút do dự nào.

Binh lính đậu đã gây ra quá nhiều ồn ào. Nó vác đầu rêu rao khắp nơi, quả thật là kiêu ngạo đến cực độ. Ngoài ra, chuyện

này cũng lan rộng trên mạng. Để tránh quá nhiều rắc rối, Trần Hạo phải rời đi càng sớm càng tốt.

Tránh đám đông suốt quãng đường, Trần Hạo tìm thấy nơi chiếc xe đỗ, và hấn lái xe chạy hết cỡ.

Sau hơn nửa giờ, Trần Hạo rời Cao Bình và tùy ý tìm một hướng đi, rồi cho gà trống biến thành người đàn ông to lớn để lái xe.

Trần Hạo muốn gọi binh lính đậu ra, để hỏi tình hình của nó như thế nào.

Hấn hơi chuyển động tâm trí một chút... ừm... ☹☹?

Binh lính đậu đâu?

Trần Hạo ngạc nhiên khi phát hiện binh lính đậu hấn đưa vào đã biến mất!!

Đm, tình huống gì vậy!

Trần Hạo vội vàng cẩn thận cảm ứng.

Sau đó... Suy nghĩ của Trần Hạo bao phủ trên chiếc hộp vuông ma thuật, và hấn không thể nói nên lời.

Hơi thở của binh lính đậu, lại nằm trong chiếc hộp ma thuật.

Và dường như, chắc chắn binh lính đậu đã xảy ra sự thay đổi gì đó.

Suy nghĩ của hấn thay đổi phương hướng về phía cô gái mặc áo trắng, Trần Hạo cũng không khách sáo và hỏi thẳng: “Hãy cho ta một lời giải thích.”

Cô gái áo trắng chỉ nhìn về phía suy nghĩ của Trần Hạo và không có bất kỳ biểu đạt nào.

Trần Hạo có chút bực mình.

“Cho dù nói thế nào, ta cũng đã cứu ngươi từ trong oán linh, nhưng ngươi lại báo đáp ta như vậy sao?”

Hắn đang muốn tiếp tục nói thì cô gái mặc áo trắng đột nhiên nói: “Cầu.”

Leng keng: Nguyệt Linh, thân thể còn sót lại, đã ly hồn ngàn năm, hoàn thành ước nguyện tâm linh, sẽ được ban thưởng một tiên khí.

Trần Hạo sững sốt.

Cmn, vậy mà kích phát nhiệm vụ rồi?

Không đúng, mẹ nó đây là Nguyệt Linh, vẫn là ly hồn ngàn năm, không chạy trốn, vậy chắc chắn có liên quan đến vị ở núi Âm Nguyệt.

Cô gái mặc áo trắng không nói lời nào, nó chỉ nhìn vào suy nghĩ của Trần Hạo.

Trần Hạo im lặng một lúc và chợt phát hiện, thứ bám trên người nhân loại mà hắn đưa vào đã biến mất.

Cẩn thận cảm nhận, hình như nó đã bị tiêu diệt rồi? Không còn sót lại hơi thở nào của nó trong không gian nữa, hình như ẩn chứa một quy luật đặc biệt nào đó và đã bị Tụ Lý Càn Khôn dung hợp, thứ khiến Trần Hạo cảm nhận rõ ràng, hình như Tụ Lý Càn Khôn có thêm một loại thay đổi nào đó.

Hắn im lặng lần nữa, sau một lúc lâu, Trần Hạo lại chuyển động suy nghĩ một chút, và Tụ Lý Càn Khôn đã xảy ra một sự thay đổi.

Mấy tên quỷ dị đang bị nhốt ở bên trong, đột nhiên lại được xếp vào một không gian nhỏ mới hình thành.

Sự thay đổi này khiến Mimi, cô bé mặc Kimono, Bạch Vụ và Tử Linh Vụ mặc áo choàng đen đều hào hứng.

Bất kể ai đang bị ức hiếp bởi một sự tồn tại khủng khiếp đến mức không thể chống lại đều sẽ không được vui vẻ.

Bây giờ thì ổn rồi, cuối cùng cũng được tách ra, nên tâm trạng rất khác.

Mimi bộc lộ bản chất của mình ngay lập tức, ánh mắt tà mi nhìn về phía mấy tên ngoại tộc: “Từ bây giờ trở đi, ta chính là đại tỷ đầu. Các ngươi có phục không?”

Nhìn về phía Mimi, cô bé mặc Kimono, Bạch Vụ và Tử Linh Vu mặc áo choàng đen vôi vàng đứng chung với nhau.

“A, còn biết hợp lại với nhau, nhưng rác rưởi chính là rác rưởi, hợp lại cùng nhau, chính là một đống...” Mimi đang giễu cợt thì đột nhiên không thể nói bất cứ điều gì nữa, biểu tình dữ tợn lại run rẩy một chút, khuôn mặt nó đầy sự bối rối.

Bởi vì, cô gái mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện một nửa cơ thể, như thể đang mở cửa để chào hỏi, và rồi rút cơ thể lại.

Mimi: “...”

Cô bé mặc Kimono: “...”

Bạch Vụ: “...”

Tử Linh Vu mặc áo choàng đen: “...”

Trần Hạo: “...”

Đm, như vậy cũng không ngăn cản được nó, chẳng lẽ tên này đã tìm được quy tắc của Tụ Lý Càn Khôn? Không thể chứ, đây chính là Tụ Lý Càn Khôn của ông đây, nó có thể bỏ qua các quy tắc bằng cách nào?

Trần Hạo cảm thấy phức tạp, và dùng tâm trí cảm nhận chiếc hộp ma thuật phát ra ánh sáng kia một lần nữa.

Không biết tại sao, Trần Hạo cảm thấy, cô gái mặc áo trắng không giống với lúc mới bước vào, nhưng hẳn không thể nói

ra sự khác biệt ở đâu. Hấn chỉ cảm thấy, có vẻ tên này và Tụ Lý Càn Khôn chẳng phân biệt đâu với đâu.

Nghĩ đến vị đại lão mặc áo trắng trong núi Âm Nguyệt, Trần Hạo im lặng đưa ra quyết định.

Chương 818: Mục đích của cô gái mặc áo trắng.

Không sai, quyết định của Trần Hạo là giúp cô gái mặc áo trắng tìm cầu.

Miễn là hoàn thành nhiệm vụ, tên này sẽ bị buộc đầu thai, hehe, đến lúc đó cũng mặc kệ người và đại lão mặc áo trắng có quan hệ gì, nó cũng không liên quan gì với hắn.

Nhưng, cây cầu này là loại cầu gì? Đặc điểm của nó thế nào? Hắn có thể tìm thấy nó ở đâu?

Trần Hạo cần hỏi kỹ.

Suy nghĩ tiếp xúc với cô gái mặc áo trắng, Trần Hạo hỏi ra sự thắc mắc.

Nhưng cô gái mặc áo trắng không trả lời nữa, nó chỉ nhìn vào suy nghĩ của Trần Hạo, ánh mắt sâu xa như ngôi sao khiến Trần Hạo nghĩ đến hai chữ.

Người đoán!

A, từ đầu đến cuối, hắn cũng không biết phải làm nhiệm vụ gì cho vị trong núi Âm Nguyệt kia.

Người thì tốt hơn, mạnh hơn tên kia, thêm một chữ.

Ha ha, tìm cầu, người có muốn ta tìm cầu Nại Hà cho người không.

Ừm... Cầu Nại Hà?

Trần Hạo chợt nghĩ ra và nhìn cô gái mặc đồ trắng.

Cô gái mặc đồ trắng đột nhiên quay lại, hình dáng của cô biến thành một vệt sáng trắng và hòa vào hộp ma thuật đen.

Trần Hạo trợn mắt há hốc mồm.

Đm, người không thực sự muốn cầu Nại Hà đấy chứ?

Người muốn thứ này để làm gì? Đừng đi, người nói thêm một chữ thì có thể chết à.

Khi Trần Hạo đang chửi thề thì trong hộp ma thuật đen, có một ánh sáng vàng rơi xuống, ngưng tụ thành hình dạng, đó chính là binh lính đậu.

Thấy binh lính đậu được thả ra, Trần Hạo cũng không còn suy nghĩ nhiều nữa, hắn trực tiếp mang theo binh lính đậu ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

Cùng lúc đó, ở ngoài hàng ngàn dặm, người phụ nữ độc đoán đang tức giận nhưng không thể làm bất cứ điều gì đột nhiên sáng mắt ra, nhìn theo một hướng, và chế nhạo: “Tìm được người rồi.”

Trong xe tải, binh lính đậu xuất hiện một cách đột ngột.

Trần Hạo nhìn nó từ trên xuống dưới và ngạc nhiên phát hiện, binh lính đậu có chút khác biệt so với trước đây.

Đầu tiên là vẻ ngoài. Ban đầu nó là một bộ giáp vàng óng ánh. Bây giờ, bộ giáp có các cạnh màu đen, có vẻ bí ẩn hơn nhiều, còn mang một nét quý phái. Cái khác chính là ngực của bộ giáp, nó hiện ra hình tượng một con ác quỷ nhe răng trợn mắt, trông rất hung ác và vô cùng đáng sợ.

Trần Hạo ngập ngừng hỏi: “Người, không có vấn đề gì chứ?”

Khuôn mặt của binh lính đậu vẫn lạnh lùng như trước đây: “Thưa chủ nhân, thuộc hạ nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, chắc chắn sẽ nghiêm túc có trách nhiệm, không bao giờ lười biếng, và kính xin chủ nhân, hãy phân phối cho thuộc hạ một danh sĩ tốt.”

Trần Hạo sùng sốt.

Mệnh lệnh gì? Tại sao ta không biết?

“Người nói rõ ràng? Ta đã yêu cầu người làm cái gì” Trần Hạo hỏi.

Mặc dù tên này có cơ hội và duyên phận vượt qua số kiếp binh lính đậu. Nhưng vì vậy nên trở nên tự quyết định và điều đó xem như không tốt. Có thuộc hạ như vậy, sẽ chỉ gây rắc rối.

Binh lính đậu nói: “Thưa...”

“Đừng thưa dạ gì, nói thẳng.” Trần Hạo ngắt lời.

Binh lính đậu nói: “Mặt tướng đã nhận mệnh lệnh thần của chủ nhân, phải luân hồi bảo vệ vị trí của mình, chịu trách nhiệm đàn áp Âm Minh và bảo vệ sông Styx.”

Trần Hạo: “...”

Ta là thần từ khi nào?

Chẳng lẽ...

Trần Hạo nghĩ đến Tụ Lý Càn Khôn.

Sau khi lên cấp lần nữa, không gian của Tụ Lý Càn Khôn xuất hiện một dòng sông, đây không phải là sông Styx đấy chứ? Nhưng không gian chỉ lớn như vậy, dòng sông rất hẹp, và người thường chạy lấy đà là có thể vượt qua, nó cũng chỉ trông giống như một con mương nhỏ, dám gọi nó là sông Styx à?

Còn có thần! Chẳng lẽ đang chỉ cô gái mặc đồ trắng? Rốt cuộc nó đã làm gì trong Tụ Lý Càn Khôn? Sao nó thành thần rồi?

Trong đầu Trần Hạo đều mơ hồ, và hắn không thể tìm thấy manh mối nào, vì vậy hắn đành phải nhìn về phía binh lính đậu và tiếp tục hỏi: “Người nói, người vừa trải qua những chuyện gì? Ta muốn một quá trình chi tiết?”

Binh lính đầu im lặng một lát và nhìn về phía Trần Hạo:
“Thuộc hạ quên rồi.”

Trần Hạo: “...”

“Nhưng còn có chuyện thuộc hạ chưa quên.” Nói xong, đôi mắt của binh lính đầu trở nên long lanh và nó lớn tiếng nói:
“Mặt tướng là người canh giữ luân hồi, đàn áp Âm Minh, bảo vệ sông Styx, xin chủ nhân cho...”

Trần Hạo trực tiếp vung tay lên để đưa tên binh lính đầu trở nên thần kinh này vào, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Các bác ạ, tình huống này có vẻ hơi bí ẩn.

Chẳng lẽ cô gái này đã giác ngộ thuộc tính gì đó và muốn biến Tụ Lý Càn Khôn thành Địa Ngục thực sự!

Suy nghĩ cẩn thận một chút, hoàn cảnh hiện tại đã rất giống, ngay cả sông Styx cũng có, và nó sẽ tiếp tục mở rộng trong tương lai, và sau đó bổ sung một số thứ như cầu Nại Hà, điện Diêm La, 18 tầng Địa Ngục gì đó, ..v..v, vậy không phải là Địa Ngục sao?

Và nó còn điều khiển hệ thống, sau này được phong tước Âm Thần, bao trùm bốn phía và cống hiến cho ta, vậy chắc chắn có thể giành mỗi làm ăn với U Minh Đại Phủ kia rồi!

Sau khi suy nghĩ về mọi thứ, Trần Hạo đột nhiên có chút chờ mong.

Nếu điều này thực sự có thể, vậy nó sẽ rất tuyệt vời.

Hắn đang suy nghĩ, thì xe van chợt dừng lại.

Trần Hạo phục hồi tinh thần và nhìn về phía gà trống.

Gà trống nói: “Hạo ca, phía trước có ma.”

Có ma?

Trần Hạo lại nhìn về phía trước.

Chẳng biết từ lúc nào, gà trống đã lái xe đến một thành phố khác.

Lúc này, chiếc xe van dừng lại trên một con đường gần hồ nước.

Nhìn theo hướng gà trống đang chỉ, Trần Hạo phát hiện, có âm khí tụ tập trong hồ, và một cái bóng mờ đang hu hu hu hu ở trong nước, giống như là đang khóc.

Trần Hạo chỉ nhìn một lát, và phát hiện bóng ma này là một linh hồn mới, nghĩa là nó vừa mới chết.

Nhưng chết rồi mà không đi đầu thai, vậy chắc chắn phải có oan ức nào đó!

Trần Hạo đẩy cửa xe và đi xuống.

Gặp được một con ma có chuyện xưa, vậy cũng là nhiệm vụ, là tu vi, không thể bỏ qua được.

Đi đến bờ nước, Trần Hạo nhìn về phía bóng ma đang thút thít.

Đây là một hồn ma nữ trông rất trẻ, trôi lơ lửng trên mặt nước, và đang khóc sụt sùi.

Trần Hạo nhìn nó một lát, đưa tay ra bấm pháp quyết và vẫy tay về phía ma nữ.

Sau một lúc, mặt nước dâng lên, quán lấy con ma nữ và trôi về phía bờ.

Lúc đầu, hồn ma nữ còn chưa nhận ra, nhưng khi sắp đến bên bờ, hồn ma nữ quay lại, nhìn về phía Trần Hạo thì lập tức giật mình và lao xuống nước theo bản năng.

Nhưng mặt nước rung chuyển, hồn ma nữ bay lên khỏi mặt nước trong tiếng kêu sợ hãi và rơi xuống mặt đất ở trước mặt Trần Hạo với vẻ mặt ngơ ngác.

Trần Hạo mỉm cười tủm tỉm và nói: “Tiểu thư, đừng sợ, ta là người tốt.”

Ma nữ bình tĩnh lại, rụt rè nhìn Trần Hạo và không dám nói lời nào.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta thấy ngươi đã chết rồi, vậy tại sao ngươi không đi đầu thai? Chẳng lẽ có oan uổng trong ngươi? Không cam lòng à?”

Ma nữ vẫn không nói câu nào.

Trần Hạo chờ một lát và nói: “Nếu ngươi không nói, thì ta sẽ rời đi, ta đi rồi, có thể ngươi sẽ không tìm thấy người thứ hai có thể nhìn thấy ngươi nữa.”

Lần này hồn ma nữ mới phản ứng kịp, nó vội vàng đứng dậy, nhìn Trần Hạo và nói: “Ngươi thực sự nhìn thấy ta à?”

Trần Hạo dở khóc dở cười: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta đang nói chuyện với không khí à? Nói đi, ngươi chết thế nào? Ta thấy ngươi còn trẻ tuổi, không phải luẩn quẩn trong lòng nên nhảy hồ đây chứ?”

Ma nữ phản bác: “Ta đã bị người hại chết.”

Trần Hạo nói: “Nói ta nghe một chút?”

Ma nữ nói: “Ta và bạn bè đi ăn với nhau, nhưng sau khi ăn xong thì bọn họ lại muốn ức hiếp ta, ta không chịu, nhưng họ còn đánh người, không để ta đi, cuối cùng đẩy ta vào trong hồ.”

Trần Hạo nhíu mày lại: “Tàn nhẫn như vậy?”

Ma nữ nhếch miệng và giận giữ nói: “Mấy tên khốn này cũng không phải là người tốt, ta cũng bị lừa đi qua đó. Bây giờ ta chết rồi, bọn họ còn ung dung ngoài vòng pháp luật, ta không cam lòng.”

Trần Hạo nói: “Ta hiểu rồi, ngươi muốn báo thù không?”

Ma nữ nhìn về phía Trần Hạo và hỏi một cách hào hứng: “Có thể chứ? Ta thậm chí không thể chạm vào người, lúc trước đi tìm bọn họ cũng chỉ là vô ích.”

“Miễn là ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi.”

“Ta muốn.”

Leng keng: Chu Doanh, hồn ma chết oan, âm hồn một tháng, hoàn thành nguyện vọng của người chết, sẽ được ban thưởng một tháng đạo hạnh.

Chương 819: Con quỷ kỳ ba

“Ok! Người muốn bao giờ trả thù?” Trần Hạo khẽ cười.

Nữ quỷ hơi ngạc nhiên, có vẻ do dự một lúc, rồi khẽ nói chuyện: “Ca, ta muốn trả thù, nhưng ta không dám giết người.”

Trần Hạo thật sự bất ngờ: “Người cũng bị người khác giết chết còn sợ gì nữa?”

Nữ quỷ cảm thấy xấu hổ mới giải thích: “Khi còn nhìn thấy người khác làm thịt gà ta đều gặp ác mộng, khi lớn lên ta rất ít ăn thịt thì sao dám giết người chứ, hơn nữa giết người là phạm pháp đấy.”

Trần Hạo không nói nên lời.

Còn tưởng rằng khen thưởng một tháng đạo hạnh thì nhiệm vụ đơn giản lắm chứ.

Không ngờ khen thưởng ít vậy mà còn khó làm vậy nữa.

“Vậy người muốn trả thù thế nào? Cũng không thể ngồi chờ bọn chúng chết già chứ?” Trần Hạo dờ khóc dờ cười hỏi.

Nữ quỷ tỏ ra đáng thương: “Ca, người nghĩ cách giúp ta với nhé.”

Trần Hạo thật sự bó tay với nữ quỷ, nhìn nó một lúc mới nói tiếp: “Nếu không muốn giết người, tuy nhiên không thể để cho bọn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật được, cho nên chỉ còn một cách duy nhất.”

Nữ quỷ nhìn về phía Trần Hạo đầy mong đợi.

Trần Hạo nói: “Thiên bọn chúng đi, nếu còn chưa hết oán hận thì có thể làm mù mắt, đánh gãy hai chân, hai tay, cắt lưỡi,

với tình trạng này khác gì người chết đâu, chuyện gì cũng không làm được, còn dày vò hơn cả cái chết, như thế thì đủ chưa?”

Nữ quý: “...”

“Được không? Nếu được thì ta sẽ ban cho ngươi một phần pháp lực, trong thời gian ngắn ngươi có thể tiếp xúc với người sống thì ngươi có thể tự đi trả thù được rồi.” Trần Hạo hỏi.

Nữ quý dứt khóa trả lời: “Ta cảm thấy tốt nhất là giết chết đi thôi. Những lời ca vừa nói tàn nhẫn quá, ta không làm được đâu.”

Trần Hạo bật cười: “Đó là vấn đề của ngươi, bây giờ ngươi có thể đi rồi, ta ngồi đây chờ đợi tin tốt của ngươi đấy.”

Nói xong, Trần Hạo ngưng tụ một đường pháp quang, củng cố trên thân thể nữ quý.

Khi cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể, nữ quý liền nói một câu cảm ơn với Trần Hạo rồi xoay người, hóa thành một đường sáng bay đi xa.

Chờ nữ quý đi rồi, Trần Hạo xoay người lần nữa, nhìn về phía một khu rừng nhỏ, híp mắt lại rồi nói: “Cũng đã nhìn lâu như vậy rồi cũng nên ra ngoài chào hỏi một cái chứ nhỉ?”

Trong khu rừng không có tiếng trả lời.

Trần Hạo không nói nữa, liền vươn tay, dòng điện lóe lên giữa năm ngón tay, trông rất đáng sợ.

“Đừng bắn, ta ra, ca, xin ngươi đừng ra tay.” Trong rừng vang lên tiếng kêu xin tha và sau đó bóng người vội vàng chạy ra.

Khi ra tới bên ngoài mới nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người nọ, là một cậu thanh niên thấp bé, gầy gò, nhưng khuôn mặt thì không xấu cũng không phải quá đẹp trai, có một cảm

giác vui vẻ không giải thích được, khi nó mỉm cười thì khiến người ta vui vẻ theo.

“Ca, ta cũng có oan khuất, mong ca giúp đỡ.” Người đàn ông thành thật trả lời Trần Hạo.

Trần Hạo bật cười: “Người có oan khuất gì?”

Nam tử nói: “Ta bị người cưỡng gian, làm ba lần, bà nó chứ như một con gấu, làm cho ta ra máu luôn, đến bây giờ còn chẳng có ai đến tìm xác chết của ta, người nói xem ta có oan hay không.”

Ánh mắt sâu kín của Trần Hạo tỉ mỉ quan sát nó từ trên xuống dưới, sau đó mới nói: “Ta thật sự muốn biết loại phụ nữ nào nhìn trúng người đây?”

Người đàn ông trả lời: “Là một phụ nữ giàu có, bà ta uống rượu nhiều nên đi đường không vững, ta cứ tưởng có thể kiếm được chút tiền nên vội xông lên cướp, ai ngờ người phụ nữ này lại khỏe như trâu ấy, kìm chặt ta hai lần, sau đó lại nhìn thấy ta hơi đẹp trai nên kéo ta vào xe chơi đùa. Sau khi xong việc, cứ nghĩ bà ta sẽ đưa ta ít tiền phí bồi thường, nào ngờ bà ta thấy ghê, nên kéo ta vào khu rừng nhỏ bên cạnh, giày vò ta thêm hai lần nữa, khiến ta đổ máu, sau đó mẹ nó còn vứt ta ở trong rừng không chịu trách nhiệm gì cả, cứ thế bỏ chạy một mình.”

“Vậy người chết như thế nào? ?”

“Chuyện này còn chưa làm ta chết được, ta là sói một đêm làm bảy lần, buổi sáng cũng không dính giường. Chỉ làm ba lần sao có thể chết được, ta bị rắn cắn chết. Nhưng mà ca này, ta không bị Bá Nhân giết chết lại chết vì Bá Nhân, người phụ nữ giàu có kia cũng phải có trách nhiệm chứ.”

Trần Hạo thở dài nói: “Người đi cướp của người ta trước, sau đó bị người ta cướp sắc, xong việc chỉ ném người xuống

thì người bị rắn cắn sao? Nói tóm lại, chuyện này do người tự tìm thôi, sao lại nói là oan chứ?”

Người đàn ông trừng mắt: “Ca, sao lại nói như vậy được, ta cướp đồ thì bà ta có thể đưa ta đến đồn công an mà, cũng không phải chưa bao giờ vào đó, tại sao lại hành hình ta chứ? Còn ném ta ở khu rừng này, không biết trong rừng cây có nhiều rắn lắm à, bị cắn một một miếng mà cũng không ai cứu thì chỉ có chết vì độc rắn thôi!”

Trần Hạo nói: “Thôi được rồi, người đi tìm bà ta đòi lại công bằng đi.”

Người đàn ông cười gượng, khí thế trở nên yếu ớt: “Ta đi tìm rồi, ta không đi vào được cổng lớn của nhà bà ta, bên trong có rắn.”

Trần Hạo giật mình : “Nhà người phụ nữ giàu có có rắn sao?”

Người đàn ông vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, lại còn là loại rắn đáng sợ nữa, vừa lớn vừa dày và nhìn rất tà ác.”

Trần Hạo nheo mắt lại nhìn người đàn ông, sau một lúc hẳn mới nói tiếp: “Xác của người ở đâu? Đưa ta đi nhìn xem nào, nhìn người cũng đáng thương, ta sẽ chôn xác cho người, tránh phải phơi xác giữa rừng hoang, tội nghiệp lắm.”

Người đàn ông vội vàng đồng ý, sau đó dẫn đường cho Trần Hạo.

Đi bộ khoảng chừng mười lăm phút, Trần Hạo đến một góc của khu rừng nhỏ, ở chỗ đất bằng mới thấy một cái xác nằm đó. Ừm, rất kỳ quái, người chết chết rồi thường thì xác bị thối rữa, nhất là ở nơi hoang dã thì tốc độ càng nhanh.

Nhưng xác chết của người đàn ông này không bị thối rữa mà là bị teo lại, giống như bị phơi khô vậy.

Mà xác chết này bị gập lại thành hình dạng kỳ lạ, giống như lúc chết phải chịu đựng sự đau đớn nào đó.

Như vậy chẳng giống bị trúng độc tí nào cả.

Nếu như trúng nọc độc rắn, người sẽ giãy dụa, nhưng sau khi chết xác chết phải nằm thẳng hoặc cuộn người lại chứ không phải loại vặn vẹo như thế này.

Hơn nữa, trong xác chết còn tồn tại một sự tà khí.

Trần Hạo nhìn người đàn ông, vốn muốn hỏi vài chuyện thì đột nhiên im lặng.

Mặt hàng này còn đang nhìn xác mình, với vẻ thích thú say sưa lắm, fuck, trái tim nó tốt thật đấy.

Trần Hạo không nhìn được mới hỏi: “Nhìn xác chết của mình như vậy rồi? Người có cảm giác gì?”

Người đàn ông cười khúc khích: “Ca, người nói xem, nếu không nói oan khuất gì thì ta có được tính là được chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu không?”

Trần Hạo: “...”

“Vậy ý người là không muốn trả thù đúng không?” Trần Hạo hỏi.

Người đàn ông vội nói: “Làm sao có thể, chuyện gì ra chuyện đó chứ, giết hại ta thì phải bồi thường chứ.”

Bồi thường?

Trần Hạo hơi bất ngờ.

Người đàn ông nói tiếp: “Đúng vậy mà, có quy định cả còn gì, nếu vô tình giết người thì phải bồi thường mười vạn nhân dân tệ, ta cũng chả cần nhiều như vậy, giảm giá còn tám vạn thôi, số tiền này không được thiếu dù chỉ một đồng.”

Đóa hoa kỳ ba này khiến cho Trần Hạo cạn lời luôn.

Mẹ nó người này cũng chết rồi còn cần tiền làm gì không biết?

“Được thôi, đòi tiền không thành vấn đề, người có biết bà ta ở đâu không? Người đưa ta đến đó rồi ta giúp người đòi nợ.”
Trần Hạo lười nói nhảm liền đi thẳng vào vấn đề.

Người đàn ông vui quá rồi:”Thật sao? Người anh em tốt quá, chỉ cần người có thể đòi được tiền cho ta, ta sẽ chia cho người năm ngàn phí dịch vụ.”

Trần Hạo nhìn người đàn ông, chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, hắn đột nhiên bật cười.

Con quý này thú vị thật.

Nó đang muốn lừa mình đây à?

Hắn là người có mang hệ thống đây, mẹ nó, ngay cả nhiệm vụ cũng chẳng kích hoạt mà còn nói hươu nói vượn được? Trình độ biểu diễn cấp ảnh đế rồi đây nhỉ!

Người phụ nữ giàu có đúng không, đi thôi, hắn cũng muốn nhìn xem nó là cái gì.

Chương 820: Hai người phụ nữ một sân khấu kịch

Người đàn ông dẫn hắn rẽ chỗ này quẹo chỗ kia, sau đó cũng tới dưới chân một ngọn núi.

Ngọn núi này không cao lắm nhưng bù lại cây cối tươi tốt. Một mặt gần với thành phố, một mặt giáp nước, gió bao quanh mặt nước là loại phong thủy tốt.

Bên sườn núi và mặt nước có một biệt thự lớn ba tầng, mặc dù bây giờ là ban đêm nhưng ánh đèn vẫn sáng choang, đẹp như mơ, làm cho mọi người có thể nhìn ra sự xa hoa quyền quý của nó, người có thể vào đây ở không phải giàu có thì là có quyền.

Lần đầu tiên nhìn thấy nó, Trần Hạo hơi ngạc nhiên!

Biệt thự này đang bị phong ấn.

Không sai, rõ ràng liền nhìn ra dấu vết của phong ấn, mà dường như phong ấn này cũng không yếu.

Bởi vì đã bị phong ấn cho nên hắn hoàn toàn không cảm giác được trong biệt thự có cái gì.

Chuyện này thú vị thật.

Phong ấn rõ ràng như vậy, chắc chắn không sợ bị người khác phát hiện, có lẽ những người dân địa phương đều biết chuyện này rồi cũng nên.

Có thể làm ra động tác lớn như vậy thì phong ấn này không nhằm vào biệt thự mà là đồ vật ở trong biệt thự.

Con quỷ ranh ma này nói có một người phụ nữ giàu có sống ở đây đây?

Ánh mắt Trần Hạo sáng lên nhưng vẻ ngoài vẫn không có thay đổi gì.

Khi chiếc minibus dừng lại, người đàn ông thể hiện sự hưng phấn ra ngoài: “Là chỗ này rồi, ca, người không biết đâu nếu đứng bên ngoài nhìn vào thì không thấy gì hết, nhưng khi bước vào thì có thể nhìn thấy một con rắn lớn màu trắng, mẹ ơi thật đáng sợ, lần trước nếu không phải ta trốn mau thì chắc chắn đã bị ăn mất rồi.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy được, người đi trước chỉ đường rồi chúng ta vào đó xem.”

Người đàn ông gạt đầu, rồi vội vàng bước chân về đằng trước.

Khi đến cổng biệt thự thì chẳng thấy đóng cửa, nhưng lại không có một bóng người.

Người đàn ông đi trước một bước sau đó mới gạt đầu với Trần Hạo, biểu hiện đã dò đường được rồi.

Trần Hạo ra vẻ không biết gì, cứ bước theo sau.

Tuy nhiên khi Trần Hạo vừa bước một bước chân vào cổng lớn thì khung cảnh đột nhiên thay đổi, trước mặt hẳn không còn là biệt thự mà là một nơi rất tối, nhìn trên dưới trái phải cũng không nhìn thấy thứ gì, tất nhiên là cunxgc hằng nhìn thấy người đàn ông kia nữa rồi.

Trần Hạo không sợ, đôi mắt sáng lên, quan sát bốn phía xung quanh.

Mặc dù phong ấn khá ổn nhưng lại che chắn mất cảm giác. Nhưng chỉ cần dùng mắt Âm Dương thì có thể nhìn rõ sự vận chuyển của nó, nhìn rõ nơi nào là đường sống, nơi nào là đường chết.

Trần Hạo nhìn xung quanh một lượt rồi di chuyển bước chân, ba bước về bên trái, năm bước về bên phải, lui ra phía sau hai bước, rồi tiến về phía trước hai bước, sau đó nắm lấy cơ hội trực tiếp đi thẳng. Sau mười lăm phút đồng hồ khung cảnh lại thay đổi, lại nhìn thấy biệt thự, sau đó cũng nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng dựa vào lan can của biệt thự, trong tay cầm một ly rượu, trông rất lười biếng nhàn nhã.

Dáng người của người phụ nữ này đầy đặn, làn da trắng nõn, vẻ ngoài quyến rũ, lúc này cô ta đang mặc một bộ váy lụa mỏng tang giống như đồ lót tình thú, để lộ cặp đùi trắng thon thả và một nửa bộ ngực, nếu đàn ông bình thường nhìn thấy thì phần dưới nóng lên, miệng đắng lưỡi khô rồi.

Khi nhìn thấy Trần Hạo ra khỏi mê trận, người phụ nữ cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ tủm tỉm cười với Trần Hạo, không nói một lời.

Trần Hạo cũng nhìn lại và quan sát mấy lần, rồi đột nhiên xoay người rời đi.

Khi ly rượu vang đỏ trong tay ngừng lắc, người phụ nữ cũng đứng thẳng người lên và nói: “Tiểu đạo hữu nếu đã tới đây rồi thì ở lại đã, sao đi gấp vậy?”

Trần Hạo hoàn toàn không để ý, tiếp tục đi.

Nhìn thấy Trần Hạo sắp đi đến cổng biệt thự, người phụ nữ không bình tĩnh được nữa liền chạy theo ngăn cản hắn, nhìn hắn chằm chằm và nói: “Ngươi có ý gì đấy?”

Lúc này Trần Hạo mới mỉm cười và trả lời: “Ý gì là sao? Chúng ta quen nhau à?”

Người phụ nữ nhìn hắn với ánh mắt trêu chọc: “Không quen thì từ từ rồi cũng quen thôi, ngươi muốn làm quen như thế nào cũng được.”

Trần Hạo bĩu môi: “Làm quen làm quái gì, lúc nãy ta không để ý nhưng sau khi nhìn thấy người, ta mới nhận ra loại mặt hàng vừa nãy dẫn ta tới đây cũng chẳng phải là quý hồn thực sự, nó là thành quý nhĩ, người tính toán giỏi thật đấy.” Nói xong, Trần Hạo liếc nhìn người phụ nữ với vẻ mặt sâu xa.

Người phụ nữ mỉm cười và nói: “Cho nên người thấy ta liền xoay người rời đi à? Người đang sợ ta có âm mưu gì đúng không?”

Trần Hạo nói: “Không phải là sợ người, mà ta sợ chính bản thân mình.”

Vẻ mặt người phụ nữ ngơ ngác, không hiểu ý Trần Hạo nói là gì, cứ nhìn hẩn.

Trần Hạo nói: “Ta sợ ta không kìm chế được mà, thu người.”

Người phụ nữ bật cười hì hì, dáng người mềm mại vô tội ngã về trước ngực Trần Hạo, cô ta đang muốn trêu đùa hai câu thì đột nhiên hét lên một tiếng và lui ra sau mấy bước.

Nhưng động tác của cô ta quá chậm, trên mặt xuất hiện ba vết máu rồi, máu tươi chảy ra và rơi xuống từng giọt.

Nhìn đi nhìn lại, không biết sau lưng Trần Hạo xuất hiện một cô bé từ lúc nào, nó giơ lên đôi tay là móng vuốt, chúng đang giơ ra, vẻ mặt như nói người thử đến gần một chút nữa xem.

Người phụ nữ sờ vết thương trên mặt và nhìn thoáng qua cô bé rồi cười: “Hóa ra bên người tiểu đạo hữu còn có một con mèo yêu nhỏ, màu lông thì đen thui, lẽ nào nó đến từ châu Phi sao?”

Cô bé: “...”

Nhìn hơi thở bạo ngược trong người Tiểu Hắc càng ngày càng mạnh, Trần Hạo vội vàng ôm nó vào trong lồng ngực đỡ dành: “Tiểu Hắc đừng tức giận nha, bà già này làm sao mà nhận ra được vẻ đẹp của Tiểu Hắc chứ, nó đang ghen với người đấy, đừng nghe nó nói lung tung.”

Tiểu Hắc rung rung nước mắt nhìn Trần Hạo, đang xác nhận xem người có lừa ta không đấy.

Trần Hạo hôn một cái lên trán Tiểu Hắc, sau đó nói: “Đừng lo, Tiểu Hắc chính là người đẹp nhất trong nhà chúng ta, sau này còn đẹp hơn nữa đấy.”

Khi nhận được nụ hôn của Trần Hạo, sắc mặt Tiểu Hắc mỉm cười, vui mừng khôn siết. Nào thì phụ nữ rồi tức giận gì đó cũng bỏ ra sau hết.

Sau đó Trần Hạo nhìn người phụ nữ, nhíu chặt đôi mày và nói: “Đây là phong ấn do chính đạo thi triển, rõ ràng nó là do một vị cao nhân nào đó của Đạo môn làm ra, người là vật bị phong ấn, nay ta vô tình gặp được người, nhưng không muốn gây xích mích với người khác, người hiểu chứ.”

Lúc này vết thương trên mặt của người phụ nữ đã không chảy máu nữa, đang lành lại rất nhanh, trông lạ lùng.

Nhìn Trần Hạo, người phụ nữ cười khẩy: “Đạo môn? Cao nhân? Buồn cười, Đạo môn đều là một đám giả nhân giả nghĩa, một đám ác độc hơn cả lang sói. Chúng là kẻ cặn bã vô tình nhất trên thế giới.”

Nói xong, người phụ nữ nhìn về phía Trần Hạo với ánh mắt hận thù như lửa: “Người có biết ai phong ấn ta không? Là Thượng Dương chân nhân, người mà Đạo môn các người vẫn gọi tuyên dương mười vị cao thủ của Đạo môn đấy chính là kẻ cặn bã giả nhân giả nghĩa, người có biết ta là ai không? Ta chính là người yêu của Thượng Dương chân nhân nhà các

ngươi đây, ngạc nhiên không? Tiểu đạo hữu, ta xem đáng về ngươi cũng được đây chứ, có muốn đeo nón xanh cho tên trộm cướp Thượng Dương không? Ta có thể làm nhiều tư thế khác nhau đảm bảo ngươi sẽ hài lòng.”

Trần Hạo nói: “Nói xong chưa?”

Người phụ nữ cười khẩy: “Đúng là loài người dối trá, rõ ràng có được cảm xúc phức tạp hơn chúng ta, vậy mà tạo ra loại hành động kiềm chế dục vọng như vậy, các ngươi nghĩ nếu làm như vậy có thể khóa lại thể chất thuần dương rồi đắc đạo thành tiên sao? Nói nhảm, giống như Đạo môn các ngươi tu hành cũng chỉ thành tảng đá hình người mà thôi, cuối cùng cũng chẳng có gì trong tay đâu. Nghĩ mà xem, có nhiều người tu hành trước khi chết chắc chắn hối hận lắm đây, tu hành cả đời mà không bằng cả một người bình thường.”

“Nói hay lắm!”

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng khen.

Sắc mặt Trần Hạo trở nên nghiêm trọng, xoay người nhìn lại thì thấy có một người phụ nữ đang tiến dần về phía này.

Người phụ nữ này khác với người phụ nữ trong biệt thự, thân thể càng yêu nghiệt hơn, dáng người đầy đặn hơn, trước sau lồi lõm. Mà cô ta lại còn mặc chiếc áo da màu đen, cả người tỏa ra sự quyến rũ hoang dã xen lẫn khí chất cao quý, thật sự kỳ lạ.

“Vị tỷ tỷ này nói quá chuẩn xác, Đạo môn chính là một đám máu lạnh tàn nhẫn, một đám tảng đá không biết xấu hổ.”

Người phụ nữ mặc áo da bước tới gần, trước hết đưa ra lời khen với người phụ nữ trong biệt thự, sau đó mới nhìn về Trần Hạo và nói chuyện theo kiểu nhỏ nhẹ: “Lần đầu gặp mặt, ta xin tự giới thiệu, ta là công chúa Thanh Bình của triều Đại

Minh, tên thật là Chu Thắng Nam, người cũng có thể gọi khuê danh của ta, Mộng Hi.”

Chương 821: Nói dối là dối

“Công chúa Đại Minh!”

Nghe cô gái tóc gọn sóng tự giới thiệu, Trần Hạo mở tròn con mắt.

Đây không phải là chấp niệm của tên quý vương núi Mang đã chạy trốn sao?

Chết tiệt, trên người ả này có một thần kỹ mà ngay cả năm mơ cũng khiến hấn chảy nước miếng, Câu Hồn Trảm Mệnh!

Trong lòng Trần Hạo đột nhiên có cảm giác vui mừng vì đã không uổng công sức.

“Chào công chúa.” Trần Hạo nhếch miệng cười, vươn tay về phía Chu Mộng Hi.

Ngay sau đó, Chu Mộng Hi chột biến mất.

Trần Hạo nói tiếp câu thứ hai: “Tạm biệt, công chúa.”

Cô gái ở biệt thự: “...”

Trần Hạo bắt được Chu Mộng Hi, trong lòng cực kỳ đắc ý, xoay người nhìn về phía cô gái biệt thự.

“Trời đêm nay thật đẹp!” Cô gái biệt thự không hiểu sao lại cảm thấy lạnh trong người, sau đó đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn thích thú.

Trần Hạo cười nói: “Ánh trăng đẹp không?”

Cô gái biệt thự vội vàng nói: “Đẹp.”

“Còn muốn rời khỏi đây không?”

“Muốn... Không muốn. Ta phát hiện ở đây thật ra cũng rất thoải mái.”

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô gái, Trần Hạo mỉm cười, xoay người bỏ đi.

Lúc này đây, đừng nói là khiêu khích, ngay cả nói thêm một chữ cô ta cũng không dám nói.

Còn tưởng đây chỉ là một nhân tài mới nổi của Đạo Môn, không ngờ lại lợi hại như vậy, trong nháy mắt đã trấn áp một kẻ ngoại tộc mà ngay cả cô ta còn chưa nhìn rõ.

Vậy mà trước kia mình còn muốn tính kế hắn, nếu thất bại có khi còn bị kịch hơn cả việc bị trấn áp.

Vậy nên, có thể sống thì cứ sống vậy.

Rời khỏi biệt thự, Trần Hạo quay trở lại xe, bảo gà trống biến thành tài xế lái xe, còn hắn dùng ý niệm chui vào Càn Khôn trong tay áo.

Đi vào, Trần Hạo lập tức cảm giác Chu Mộng Hi đang tạo giông bão, âm pháp khủng bố đang điên cuồng công kích tứ phương.

Trần Hạo yên lặng quan sát một cách hờ hững.

Lúc này, đột nhiên một lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao trùm Chu Mộng Hi.

Chu Mộng Hi phấn nộ rống lên, âm pháp hóa thành một bàn tay rất lớn chống trời.

Phịch một tiếng, bàn tay khổng lồ vỡ nát, lực khổng lồ lập tức đè Chu Mộng Hi xuống đất, khiến ả không thể đứng dậy được.

Theo sau đó, một bóng người bất ngờ xuất hiện từ trong hư không. Đó là một cô gái áo trắng.

Nó xuất hiện bên cạnh Chu Mộng Hi, một chân đạp đầu Chu Mộng Hi.

Gặp khuất nhục như thế, Chu Mộng Hi tức giận đến đỏ cả mắt, trên người làm gì còn quý khí gì đó, ngược lại chỉ còn oán niệm và hung tàn vô tận.

“Thả bản cung ra.” Chu Mộng Hi phẫn nộ giãy dụa.

Cô gái áo trắng không hề thay đổi nét mặt, chân lại bắt ngờ đạp mạnh một cái làm dẹp cả đầu Chu Mộng Hi.

“Người muốn chết.” Dù bị đạp dẹp đầu, Chu Mộng Hi vẫn lớn họng uy hiếp.

Cô gái áo trắng lại cho thêm một đạp.

“Vô liêm sỉ, có bản lĩnh thì thả bản cung ra, tiếp một chiêu bí pháp của ta.”

“Ba!”

“Đủ rồi, tưởng bản cung không cần mặt mũi sao? Đánh người không đánh mặt đó.”

“Ba!”

“Ta nhận thua , xem như người lợi hại.”

“Ba!”

“Ta đã nhận thua, người còn muốn thế nào nữa?”

“Ba!”

Lần này, Chu Mộng Hi không nói nữa, nằm trên đất giống như cá ướp muối, đầu không ngừng bị đạp hết cú này đến cú khác, đạp đến nổi đầu dẹp như trang giấy.

Không biết đã đạp bao nhiêu cái, cô gái áo trắng rốt cục không đạp nữa. Nhưng rồi nó lại nắm chân Chu Mộng Hi nhấc cả người cô ả lên, bay về phía chiếc hộp ma.

Nhìn thấy cảnh đó, Trần Hạo bỗng thất kinh.

Ngươi đừng có làm bậy! Đây chính là vật phẩm nhiệm vụ của ta đó. Ta còn phải đổi Câu Hồn Trảm Mệnh nữa, ngươi đừng làm ta mất hết.

Trần Hạo muốn dùng ý niệm ngăn cản.

Ngay lúc này đột nhiên một tiếng “phịch” vang lên, Trần Hạo cảm giác đất rung núi chuyển, đất trời nghiêng ngả.

Không quan tâm Chu Mộng Hi nữa, Trần Hạo rút ý niệm về. Hắn phát hiện xe bánh mì đột nhiên bay lên, quay vòng vòng trên không trung.

Mắt thấy xe sắp bị phá hủy, Trần Hạo khẽ biến sắc, dứt khoát phá trần xe bay ra ngoài, sau đó ý niệm bao trùm tứ phương. Hắn chợt phát hiện vài người, trong đó có một người chính là kẻ đầu sỏ đã thi pháp làm đất trời rung chuyển, khiến xe bánh mì bị lật.

Sắc mặt trầm xuống, Trần Hạo bay xuống, nhìn về phía đối diện.

Tổng cộng có bốn người, đều là nam, hơn nữa tuổi cũng không còn trẻ, ăn mặc không giống nhau, nhưng đều có pháp lực hơn mười năm.

“Cho ta một lời giải thích.” Trần Hạo lạnh lùng mở miệng, không muốn nói lời vô nghĩa.

“Hừ, tà ma ngoại đạo cư nhiên dám xông vào cấm địa, tội không thể tha.” Người đánh lên xe bánh mì hừ lạnh.

“Đmm, ngươi nói ai là tà ma ngoại đạo? Dám đánh lên chúng ta, ai cho các ngươi dũng khí thế?” Bất ngờ bị tập kích, gã trông rất tức giận. Sau khi đáp xuống đất nó liền nhìn chăm chăm bốn người.

Sơ suất quá, không ngờ lái xe vào nửa đêm còn có người ắp núp đánh lén, đến quá bất ngờ, thiếu chút là lật thuyền xuống mương (1) rồi.

(1) lật thuyền xuống mương: Gặp tai nạn.

Cảm giác quá mất mặt, ánh mắt gà trống không hề tốt, muốn đòi lại thể diện.

“Tu vi không đủ còn dám mở miệng nói tiếng người? Còn là một loài yêu theo làm đầy tớ. Khá đấy! Khá đấy! Để ta hạ chú ần thì ngươi sẽ giữ được mạng.” Lại có một người mở miệng, trong giọng nói dường như hơi bất ngờ.

“Chú cmm!” Gà trống bị chọc tức. Đi theo Trần Hạo vào Nam ra Bắc, gặp không biết bao nhiêu đối thủ, nhưng chưa có ai dám bảo nó làm nô dịch cho họ.

Tên này đã thành công khơi dậy cơn lửa giận của gà trống.

Nhìn người nói chuyện, gà trống lập tức há miệng phun ra một luồng sáng xanh.

“Đại sư huynh, hai vị sư đệ, ta chắm con gà yêu này rồi, đừng giành với ta đó.” Người nọ nói xong, trên người bỗng phát ra ánh sáng rực rỡ, đột nhiên xông lên, tránh ánh sáng xanh, nhắm về phía gà trống.

“Ba!”

Một bóng người bất ngờ xuất hiện, chính là Trần Hạo dứt khoát mạnh mẽ chặn lại.

Đang định bắt gà yêu thì đột nhiên có người ngăn cản, người nọ chân động, căn bản chưa kịp phản ứng đã bị bóp cổ.

“Lần đầu tiên nhìn thấy đồng đạo kiêu ngạo như vậy, các ngươi trông coi vùng đất cấm, có phải cùng phe với Thượng Dương Chân Nhân không? Ha ha, lúc trước yêu vật kia nói Thượng Dương Chân Nhân thế nào ta còn không tin, bây giờ

ta tin rồi, quả nhiên đều là cặn bã.” Dứt lời, tay Trần Hạo vẫn không buông lỏng mà dứt khoát bẻ gãy cổ tên muốn bắt gà trống.

Tên này không hề ngờ mình lại nghèo dễ như vậy, chết không nhắm mắt.

Ba người còn lại thấy thế liền sợ hãi la lên một tiếng, liên hợp cùng hướng lại đây.

Lúc này, ba luồng sáng vàng ong ong bắt ngờ xuất hiện khóa ba người lại. Sau đó, một tròng phi đao xuất hiện. Ba người có tu vi không tệ còn chưa kịp nói lời nào hoàn chỉnh nháy mắt đã phơi thây giữa đường.

Báo thù xong, Trần Hạo mặt không đổi xoay người bước đi.

Không lâu sau, Trần Hạo đã quay lại biệt thự.

Trần Hạo đột nhiên trở về khiến cô gái hết hồn. Cô ta đang cân nhắc nên nói gì thì Trần Hạo mở miệng: “Cho người cơ hội, nói ý nghĩ thật của người đi. Có muốn rời khỏi vùng đất cấm này không? Người nói đi, ta sẽ giúp người.”

Cô gái sửng sốt, không hiểu nhìn Trần Hạo.

Người này sao vậy nhỉ? Sao tự nhiên lại thay đổi ý định?

Nhìn kỹ thấy không giống như đang lừa mình, cô gái đột nhiên kích động, nhẹn không được nhỏ giọng nói: “Ta không muốn bị nhốt ở trong này, ta muốn ra ngoài, ta muốn về nhà.”

Leng keng: Xà linh bị phong ấn, năm mươi lăm năm linh nguyện, hoàn thành nhiệm vụ, thưởng mười năm đạo hạnh.

Tiếng nhiệm vụ hệ thống vang lên, phần thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Trần Hạo nhìn, không hề vui mừng. Vùng cấm này phá không khó, phần thưởng đáng ra không cao như thế.

Nhưng phá hủy vùng cấm chẳng khác nào đả tặc Thượng Dương Chân Nhân, một trong mười đạo môn thế lực. Nghĩ như vậy, thương mười năm là điều đương nhiên.

Suy nghĩ một lúc, Trần Hạo hít một hơi, cả người nhanh chóng to ra, hóa thành người khổng lồ cao mười tám mét. Dưới con mắt mở lớn của cô gái, hắn giẫm một cái làm sụp đổ cả tòa biệt thự.

Chương 822: Vết thương của yêu xà

Bàn chân không lồ hạ xuống, lập tức vòng cấm xuất hiện, linh quang di động, phát ra một lực rất lớn.

Trần Hạo thờ ơ, bàn chân không lồ cuộn theo thân lực cuộn cuộn, đập mạnh xuống.

Bang bang bang... Dưới thân lực, linh lực như đậu hủ, bị phá hủy hết mảng này đến mảng khác.

Đến khi phép cấm hoàn toàn bị phá hủy, biệt thự cũng bị Trần Hạo đập thành một đồng tro tàn.

Cô gái ngẩn ra chấn động.

Nhưng sau khi giật mình hoàn hồn, trên mặt cô ta tỏ ra mừng như điên, ngửa mặt lên trời la lớn. Trên người cô hiện lên một hình hoa văn màu đỏ, theo sau là từng hàng ký hiệu đỏ, cuối cùng thì thoát ra.

Sau khi ký hiệu bị loại bỏ, cả người cô gái bắt đầu có sự thay đổi quỷ dị. Cô vặn vẹo, sau đó da từ từ nứt ra.

Cuối cùng, giống như lột da, một bóng hình màu đỏ vọt ra, uốn lượn thành một con cự xà dài hơn mười mét, há miệng lên trời, lưỡi thò ra thụt vào, yêu khí tràn ngập.

Cùng lúc đó, ở một nơi rất xa, trong một đạo quán với phong cách cổ xưa nằm trong một ngọn núi sâu thẳm, một lão giả mặc đạo bào đang ngồi thiền trong tĩnh phong đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về một phương.

Sau đó, lão giả mặc đạo bào không nói một câu bỗng phun ra một búng máu. Ngay sau đó mái tóc vốn đen nhánh liền

biến thành màu trắng. Khuôn mặt căng mọng chợt trở nên già nua, ngay cả khí thế sâu không lường cũng lập tức trở nên mờ hồ.

“Bớt lại đi, bị trấn áp nhiều năm như vậy vẫn cảm thấy chưa nhận đủ giáo huấn đúng không?” Trần Hạo biến trở về nguyên hình, mỉm cười nói.

Đại xà đỏ nhìn về phía Trần Hạo, thân rắn rớt xuống đất, phát ra tiếng người: “Đa tạ ân cứu mạng của đại sư.”

Trần Hạo lạnh nhạt nói: “Tạ ơn thì không cần, ngươi đã đưa thù lao cho ta, giờ ngươi có thể đi rồi.”

Đại xà đỏ ngẩn người, cứ vậy mà thả mình, còn nói là mình đã đưa thù lao? Ta đưa gì chứ? Sao ta không biết?

Thầm thắc mắc trong lòng nhưng đại xà đỏ không dám hỏi nhiều, dù sao ban nãy Trần Hạo thi triển thuật thần thông thật sự rất kinh “xà”.

“Vâng, tiểu xà xin phép đi.” Đại xà đỏ ngoan ngoãn nghe lời.

“Khoan đã.” Trần Hạo lên tiếng.

Đại xà đỏ nhìn Trần Hạo.

“Nhớ kỹ, ta cứu ngươi là do mệnh ngươi tốt, nhưng đừng có được cứu rồi thì làm xằng làm bậy, gây tai họa cho người vô tội.” Trần Hạo thâm ý nói.

Đại xà đỏ vội vàng nói: “Đại sư yên tâm, tiểu xà thề, về sau tuyệt không hại người. Nếu phạm lời thề, thiên lôi đánh chết.”

“Đùng!”

Vừa dứt lời, đột nhiên một tia sét từ trên trời giáng xuống ngay bên cạnh đại xà đỏ.

Thấy vậy, Trần Hạo sửng sốt, đại xà đỏ cũng đơ cả người.

Đây chỉ là lời thề thôi mà, không lẽ ông trời cho rằng mình đang nói dối nên dứt khoát đánh xuống một đòn?

Đừng đùa vậy chứ.

“Không hợp lý.” Trần Hạo nhìn lên không trung, ánh mắt căng thẳng.

Lúc này, bầu trời vẫn vũ mây đen, khí thế cuộn cuộn cực kỳ áp lực nhanh chóng kéo đến.

Trần Hạo vốn tưởng là trời phạt do hắn đã phá vòng cấm, nhưng sau khi quan sát một lúc hắn liền phủ nhận.

Tia sấm này tuy trông có vẻ dữ dội, nhưng so với lần trước Trần Hạo gặp thì không tính là gì cả.

Đây là... kiếp số của nó.

Trần Hạo nhìn về phía đại xà đỏ.

Đại xà đỏ hình như cảm giác được gì đó, nhìn lên trời la: “Ba chín thiên kiếp, không thể nào! Ta đã trải qua một trăm năm, hiện tại cách hai trăm năm vẫn còn rất xa, sao nhanh như vậy đã xuất hiện ba chín thiên kiếp chứ?”

Nói xong, đại xà đỏ luống cuống. Nhìn về phía Trần Hạo, tội nghiệp nói: “Đại sư, cứu mạng.”

Trần Hạo không nói chuyện, chỉ đánh giá bầu trời.

Không lâu sau, Trần Hạo nhìn đại xà đỏ hỏi: “Trong lúc người bị trấn áp có phạm lỗi gì không?”

Đại xà đỏ hơi chần chừ, thò thè nói: “Đại sư, ta xin thanh minh trước, không phải ta cố ý hại người. Chỉ là những năm gần đây, ta có xảy ra chút chuyện không thể miêu tả được với khoảng ba ngàn chàng trai, hút chút tinh khí. Người lần trước người gặp chỉ là tai nạn. Trên người hắn dính mùi của ta, hấp dẫn bọn rắn hoang cắn hắn nên mới chết.”

Trần Hạo hít khí lạnh.

DM, ba ngàn vết chém (1)! Đầu Thượng Dương Chân Nhân là một mảng thảo nguyên (2) rồi!

(1) Ngàn vết chém: Một danh hiệu của võ sĩ Nhật Bản, ý chỉ người võ sĩ rất lợi hại. Nghĩa hiện tại chỉ cô gái phóng đảng, quan hệ với nhiều chàng trai.

(2) Trên đầu một mảng thảo nguyên: Ý chỉ người có người yêu ngoại tình.

Nhưng tinh khí của ba ngàn chàng trai hình như vẫn chưa đủ để dẫn đến thiên kiếp.

Trần Hạo lại nhìn đại xà đỏ.

Đại xà đỏ sợ đến sắp phát khóc: “Đại sư, người phải tin ta, ta thực sự không phải cố ý hại người. A, đúng rồi, lớp da này, nhất định là lớp da này. Đây là thứ Thượng Dương lão tặc dùng để nhốt tà khí của ta. Mấy năm nay, ta cũng có nghiên cứu bản chất lớp da này. Hình như nó được lột từ trên người một người rất khủng khiếp. Lúc ta bị nhốt, những mảng ký ức hiện lên rất nhiều lần, tuy mơ hồ nhưng vẫn rất khủng bố.”

Trần Hạo nghe thấy vậy thì nhìn xuống đất.

Đại xà đỏ gỡ ra, lớp da liền rơi xuống đất, trông khá bình thường.

Có vẻ tia sét vừa nãy là đánh xuống lớp da này thì phải?

Trần Hạo hơi đắn đo, đang định đến gần lớp mặt nạ bằng da thì kiếp lôi (3) trên bầu trời đã tích tụ xong, sau đó sấm sét chọt lóe, điện quang hạ xuống.

(3) Kiếp lôi: Trong quá trình tu tiên sẽ gặp kiếp lôi, nếu qua được kiếp lôi sẽ tăng cảnh giới

Ngay chính giữa mặt nạ.

Đùng một tiếng, ánh sáng trắng lóa bao trùm mặt nạ.

Đúng lúc này, đại xà đỏ đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người tản ra lớp khói mờ nhạt, còn có mùi thịt bị nướng chín.

Ngã trên mặt đất, đại xà đỏ quay cuồng, kêu rên.

“Đại sư cứu ta, đại sư cứu ta.”

Tiếng la thê lương của đại xà đỏ khiến ai cũng đều nghe thấy sự đau đớn của nó.

Trần Hạo không hề do dự, phóng người đến chỗ mặt nạ, dứt khoát lấy nó bỏ vào Càn Khôn trong tay áo.

Trong nháy mắt, kiếp vận cuộn cuộn, sấm sét cũng không đánh xuống nữa, mây dần dần tiêu tán.

Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm, nhìn qua chỗ đại xà đỏ, nhíu mày.

Mặt nạ bị sét đánh, lại giống như đánh lên người đại xà đỏ. Da thịt nó bị tổn thương, yêu khí tán loạn, thoạt nhìn thảm đến thấy thương.

Con rắn này dù sao cũng có đạo hạnh một trăm năm, không ngờ gặp kiếp lòi, đánh nó một phát nửa chết nửa sống.

Lôi pháp cương liệt, yêu tà lui tránh, quả nhiên không phải giả. Chương tâm lòi của các anh em vẫn còn quá yếu, cũng không biết khi nào mới nhận được nhiệm vụ lôi pháp.

Ý niệm trong đầu phát tán, đại xà đỏ đi đến cạnh chân Trần Hạo.

Không, hiện tại không phải là đại xà đỏ mà là con rắn đỏ đen, da bong thịt tróc.

“Hu hu hu, vì sao? Ta làm sai gì chứ? Vì sao lại đối xử với ta như vậy. Cầu chân tình nhân gian lại bị người trấn áp. Vất

vả lấm mới thoát được lại bị sét đánh. Hiện tại yêu hồn bị xung nhập hơi thở kiếp lồi, không thể tụ lại, cái chết là điều không thể nghi ngờ. Đại sư, người nói đi đây là tại sao? Ông trời dựa vào cái gì lại đối xử với ta như vậy?” Đại xà chất vấn đầy bi thiết.

Trần Hạo trầm mặc.

Dưới thiên địa đại kiếp, chúng sinh đều là con kiến, kêu oan đâu chỉ có mỗi mình người?

Có đôi khi, đối với những sinh linh bình thường không siêu thoát, không thể phản kháng, chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

Thấy Trần Hạo không nói gì, đại xà vắn vẹo thân thể, tiếp tục nói: “Đại sư, có thể giúp ta lần cuối không? Ta muốn về nhà, ta không muốn chết ở nơi tha hương đất khách.”

Trần Hạo nói: “Đạo hữu hãy nói địa chỉ.”

Đại xà nói: “Đa tạ đại sư. tổ địa ta ở núi Thanh Thành eo Cửu Khúc động Bạch Nương.”

Nói xong, đầu đại xà rơi xuống đất, ánh mắt ảm đạm, hồn rần chậm rãi bay ra.

Chương 823: Lai lịch của chiếc mặt nạ?

“A!”

Mắt thấy xà hồn thoát khỏi thi thể của đại xà, Trần Hạo tròn tròn con mắt.

Xà hồn này sao lại mang đầu người, hơn nữa còn là đầu của một người phụ nữ lớn tuổi.

Cái này thật vi diệu, tại sao một con rắn lại mang bộ mặt của một người phụ nữ?

Cẩn thận quan sát, Trần Hạo càng ngạc nhiên hơn vì cái đầu này cùng thân rắn gắn với nhau vô cùng ăn khớp, như thể trời sinh ra đã là như vậy rồi.

Bị Trần Hạo nhìn chằm chằm, Xà hồn cũng lấy lại tinh thần, nhìn qua thi thể của mình rồi chán nản nói: “Hơn trăm năm tu luyện khổ cực, một khi đã rơi vào lưới tình, liền bỏ mạng, đây là số mệnh.”

Trần Hạo nói: “Có còn hơn, ta muốn hỏi ngươi một chút, bản thể và hồn phách của ngươi dường như có cái gì đó bất đồng, ngươi không phát hiện ra sao?”

“Bất đồng cái gì cơ?” Xà hồn có chút kinh ngạc.

Trần Hạo nói: “Tự ngươi xem đi.”

Vừa nói Trần Hạo liền động tay, một dòng nước trong suốt biến thành một mặt kính, soi rõ thân ảnh xà hồn.

“Có vấn đề gì...O?O!...làm sao ta lại có đầu người?” Xà hồn kịp phản ứng, vể mặt tỏ ra kinh hãi.

Trần Hạo nói: “Đây là điều ta đang nghi ngờ, người đừng nói với ta là người cũng không biết đấy nhé.”

Xà hồn muốn mở miệng thanh minh, đột nhiên khựng lại tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó.

Một lúc sau, gương mặt người phụ nữ của xà hồn đột nhiên trở nên dữ tợn, trên người không ngừng tỏa ra oán khí mạnh mẽ.

“Thượng Dương lão tặc, Thượng Dương lão tặc, ta muốn giết người, đem người băm thành trăm mảnh, cho người vĩnh viễn không thể đầu thai.” Lời nói của Xà hồn ẩn chứa đầy oán độc, khiến da đầu Trần Hạo cũng có chút tê dại.

“Bình tĩnh một chút, tình huống này của người là như thế nào vậy?” Trần Hạo mở lời cắt đứt sự phẫn nộ của Xà hồn.

Xà hồn nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt thoáng cái đã ngập đầy nước, hoá thành âm khí rồi tản đi.

“Đại sư, thế gian này thật sự có chân tình sao?”

Trần Hạo nói: “Tất cả đều thuận theo tự nhiên, chuyện ân tình này kia từ xưa đến nay còn thiếu sao, mấy thứ tình cảm chân thành ở nhân gian được ca tụng nhiều vô số kể.”

Xà hồn nức nở nói: “Vì sao ta không gặp được điều tốt đẹp như thế?”

“Không gặp được thì chỉ có hai khả năng, một là tiêu chuẩn quá cao, hai là đòi hỏi quá thấp.” Trần Hạo lời ít ý nhiều nói.

Xà hồn tự lắm bảm, cuối cùng nói: “Ta hiểu rồi, hóa ra là chính ta yêu cầu quá thấp, sở dĩ là gặp kẻ không thương mình lại tự cho là hắn có lòng, kết quả là hại chết chính mình, cũng đáng đòi ta.”

Nói đến đây, Xà hồn cười tự giễu. Vẻ mặt chứa đầy sự cô đơn.

Trần Hạo hỏi: “Người nhớ lại việc gì rồi?”

Xà hồn thở dài một tiếng: “Ta bị tên Thượng Dương khốn khiếp đó hãm hại, năm đó ta và hắn gặp nhau, hắn chưa từng thích ta, đối với hắn mà nói thì ta chỉ là nơi để hắn đến ở tạm, là công cụ để lợi dụng.”

“Có liên quan gì đến mặt nạ kia sao?” Trần Hạo bắt được mấu chốt.

Xà hồn gật đầu: “Chính là vật đó, chiếc mặt nạ này là do trước kia tên Thượng Dương đó cướp được, về sau hắn ta lấy được một cuốn bí pháp tà đạo, rồi ra tay hạ độc ta muốn đem máu thịt của ta để nuôi dưỡng mặt nạ, thậm chí còn muốn đem ta luyện thành hồn phách của mặt nạ, chịu sự điều khiển của hắn.”

Nói đến đây, Xà hồn cười lạnh: “Đáng tiếc tên Thượng Dương này có mưu tính kỹ càng thế nào, cũng không ngờ được chiếc mặt nạ này và ta trời sinh một cặp, đúng là có duyên phận, hắn lập mưu tính kế ta, lại không biết rằng mình đã tiện tay giúp ta đạt được mục đích.”

Trần Hạo nghe xong hiếu kỳ hỏi: “Vậy chiếc mặt nạ này có lai lịch gì?”

Xà hồn nhìn về phía Trần Hạo, nói: “Đại sư, ta nói ra rồi liệu người có đem mặt nạ trả lại cho ta không?”

Trần Hạo cười nói: “Coi người nói gì kia, đừng làm rộn, đồ đã vào tay ta, người đừng hòng động được.”

“Nhưng đây là cơ duyên của ta, đại sư có thể...”

Xà hồn còn chưa nói hết, Trần Hạo đã nhanh chóng ngắt lời, nghiêm túc nói: “Đồ đã vào tay ta chính là của ta, người không nghe rõ sao, thù lao của người cũng đã trả, người nhìn đi, chính là chiếc mặt nạ này.”

Xà hồn: “...”

Gặp phải một kẻ trợn mắt nói mò như thế, một chút thể diện cũng không có vậy mà không làm gì được hắn, Xà hồn cảm thấy vạn phần đau thương.

“Đại sư, người mang theo cái này cũng đâu có dùng tới, đây là mặt nạ vu xà, chỉ có dòng máu huyết thống của linh xà mới có thể thao túng nó, cái này giúp ta trút bỏ lớp da cũ, hình thành lớp da mới, tăng sức mạnh, ngài không có dòng máu huyết thống của linh xà, giữ lại cũng vô dụng mà.”

“Không phải người chết rồi sao? Lẽ nào cái mặt nạ này cũng giúp Xà hồn lột da được à?”

“Nhưng nó cũng có khả năng khiến linh hồn của ta bất diệt, thậm chí có thể giúp ta sửa Quý Tiên, người không thích hợp với nó đâu, muốn sử dụng phải sở hữu dòng máu huyết thống đó đại sư à.”

“À, vậy hả, không sao, coi nó như chiến lợi phẩm cũng thích hợp. Thôi được rồi, ta còn có việc, đi trước một bước, bây giờ người cứ làm sáng tỏ chuyện trước kia đi, có thù báo thù, có oán báo oán, ta chúc người một đường thuận lợi.”

Nói xong Trần Hạo xoay người định rời đi.

“Đại sư khoan hãy đi, chúng ta có thể thương lượng không, ta dùng bí pháp trao đổi với người nhé??” Xà hồn cố gắng níu kéo.

Trần Hạo nở nụ cười: “So được với thuật thông thiên địa lý sao?”

Xà hồn cứng họng, cười khan nói: “Thuật thông thiên địa lý đó là đại thần thông rồi, còn bí pháp này của ta chỉ là pháp thuật nhỏ, đúng là không cùng một dạng.”

Trần Hạo liền cười híp mắt nhìn Xà hồn, vẫn không nói lời nào.

Xà hồn mang khuôn mặt người nói: “Ta biết rõ ngươi bản lĩnh cao cường, đạo hạnh thâm sâu, chẳng coi vào mắt vài cái bí pháp, thế nhưng có một loại bí pháp này khẳng định đạo hữu sẽ thích cho mà coi.”

Trần Hạo lên tiếng: “Nói nghe xem.”

Xà hồn nói: “Khóa tinh chế tráng dương tăng tiên pháp.”

Trong nháy mắt Trần Hạo liền đen mặt.

Cái tên này vừa nghe cũng đã biết là môn pháp gì rồi.

Ông lớn à, ngươi đang muốn ám chỉ ta về phương diện này không dùng được sao?

“Không biết xấu hổ, nhìn mặt ta vui lắm à, hừm, đừng nhiều lời cũng đừng tơ tưởng tới món đồ này nữa. Muốn báo thù thì đừng ở đây lằng nhằng với ta, nếu không, ta thả ngươi ra được thì cũng phong ấn ngươi lại được.”

Nói xong Trần Hạo không chần chừ nữa, nhanh chân rời khỏi.

Hơn nửa canh giờ sau, Trần Hạo đã đi tới thành phố.

Không có xe, Trần Hạo cũng không chọn đi đường lớn mà đi lần theo những ngõ nhỏ, nhàn nhã mà đi về phía trước.

Vừa rẽ sang một con đường khác, Trần Hạo dừng lại, xoay người nhìn về phía một tòa nhà ổng cách đó không xa.

Tòa nhà này rất cũ kỹ, các phòng mặc dù cũng không ít, nhưng người ở trong đây cũng không nhiều, xem nhân khí thì chỉ rải rác có mấy hộ gia đình.

Ánh mắt Trần Hạo chính là nhìn về phía tầng ba nơi có nhiều nhà ở nhất của tòa nhà ổng này.

Trong đó có một nhà xuất hiện hai tia khí tức.

Một tia là nhân khí, một tia là âm khí.

Người cùng quý sống chung à? Thật thú vị nha.

Trần Hạo quan sát một lúc, thân hình đã vèo một cái bay lên tầng ba.

Vừa đặt chân xuống, Trần Hạo liền hướng về phía căn phòng ngoắc ngoắc tay, sau một khắc, một âm hồn liền bay ra từ trong phòng.

Âm hồn kia là một người già, thoạt nhìn vừa mới chết không lâu.

Bị Trần Hạo ép đi ra, người già còn có một chút mê lung, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trần Hạo không vòng vo, nói thẳng: “Bà cụ à, người chết không thể sống lại, chết rồi phải về với cõi âm, bà lưu lại nhân gian như vậy có chút không hợp lý lắm đâu.”

Bà cụ lúc này mới hoàn hồn, ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nghiêm túc, tiếp tục nói: “Không cần phải hỏi cháu có nhìn thấy quý hay không, bà à, nhìn qua thì bà cũng không giống như người mang oán khí, tại sao lại không đi đầu thai?”

Bà cụ thở dài một tiếng: “Là bà vẫn còn lo lắng cho cháu gái của bà, năm nay nó mới tám tuổi thôi, bà quả thực không muốn rời xa nó, bà mới chết được hai ngày, bọn nó chỉ coi như bà đang ngủ, nhóc con này, cháu thấy được bà nhất định cháu là người có bản lĩnh, bà muốn cầu xin cháu một việc, có thể đem thi thể của bà đi xử lý không? Cứ để trong nhà như vậy chắc chắn ảnh hưởng tới trẻ con.”

Trần Hạo cười nói: “Cái này thì tính là gì, bà yên tâm, cứ giao cho cháu.”

Chương 824: Bé gái hung dữ

Không đợi bà cụ lên tiếng cảm ơn, Trần Hạo đã nói: “Chỉ là cháu có một điều thắc mắc. Đứa bé mới tám tuổi, về sau ai sẽ chăm sóc nó?”

Bà cụ thở dài nói: “Đây là chuyện bà lo lắng nhất.”

Sau đó bà cụ liền kể hết đầu đuôi mọi chuyện.

Thì ra là mấy chục năm trước gia đình bà cụ chuyển tới đây, ở cái thành phố này cũng không có người thân nào, được mấy năm thì cụ ông mất, một mình bà nuôi nấng cô con gái trưởng thành.

Lẽ ra đây cũng chỉ là gia đình một mẹ đơn thân, cũng không có gì kỳ lạ.

Thế nhưng lúc con gái của bà lên đại học lại xảy ra một chuyện khiến bà cụ kinh sợ không thôi.

Đó là vụ việc cô con gái của bà nhảy lầu tự sát tại bệnh viện, không chỉ có như vậy, cô ấy còn để lại một đứa trẻ, và một bức tâm thư viết rằng thật có lỗi với mẹ, có lỗi với đứa bé.

Bà cụ vì chuyện đó mà điên cuồng làm âm ỉ cả lên, đi tìm nguyên nhân cái chết của con gái mình, tìm xem rốt cuộc bố đứa bé là ai, bà chỉ muốn tìm công bằng, đáng tiếc thế đơn lực bạc, cuối cùng bà cụ tức giận từ chối hết tiền bồi thường từ trường học và bệnh viện, mang theo đứa bé rời đi, nuôi nấng nó suốt tám năm nay.

Dù sao cũng là máu mủ của con gái, bà cụ muốn nuôi lớn đứa trẻ này, đáng tiếc thân thể già nua không cho phép, bà cụ quanh năm cực nhọc đã sớm không thể chịu nổi gánh nặng này, rốt cục ra đi bất ngờ.

Nghe xong chuyện cũ của bà cụ, Trần Hạo nói: “VẬY CÓ PHẢI BÀ ĐÃ BIẾT CHA CỦA ĐỨA BÉ LÀ AI RỒI ĐÚNG KHÔNG?”

Bà cụ cắn răng nghiên lợi nói: “ĐƯƠNG NHIÊN BÀ BIẾT, GÃ CÓ HÓA THÀNH TRO BÀ CŨNG NHẬN RA, TÊN SÚC SINH KIA, NĂM ĐÓ NGAY CẢ CON MÌNH CŨNG KHÔNG MUỐN NHẬN, CÒN VỨT CHO BÀ MỘT KHOẢN TIỀN, NÓI ĐÓ LÀ PHÍ NUÔI DẠY, BÀ DỨT KHOÁT TỪ CHỐI, BÀ CHỈ HẬN TRỜI XANH BẤT CÔNG, TẠI SAO KHÔNG GIÁNG XUỐNG MẤY HỒI SẮM XÉT ĐÁNH CHẾT HẮN LUÔN ĐI.”

Trần Hạo im lặng suy nghĩ, một lúc sau nhìn về phía bà cụ: “BÀ À, BÀ CÓ MUỐN BÁO THÙ KHÔNG?”

Bà cụ vội vàng nói: “NHÓC CON, CHÁU ĐỪNG LÀM BẬY, GIẾT NGƯỜI LÀ PHẠM PHÁP, TUY RẰNG BÀ HẬN TÊN SÚC SINH KIA, NHƯNG CŨNG KHÔNG MUỐN ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC VÌ VẬY MÀ PHẠM PHÁP, KHÔNG ĐÁNG CHÚT NÀO.”

Trần Hạo cười nói: “BÀ CỨ YÊN TÂM, CHÁU KHÔNG GIẾT NGƯỜI, HƠN NỮA CHÁU CÓ THỂ ĐẢM BẢO, CHUYỆN NÀY ĐỐI VỚI CHÁU GÁI CỦA BÀ CHỈ CÓ LỢI.”

Bà cụ nghi ngờ nhìn Trần Hạo một hồi, cuối cùng gật đầu.

Đinh đong: Người chết đột ngột Lưu Cúc, âm hồn hai ngày, hoàn thành nguyện vọng của người chết, thưởng sáu tháng đạo hạnh.

Nhiệm vụ xuất hiện, thưởng không được nhiều cho lắm, nhưng mà Trần Hạo có tính toán khác nên cũng chả thèm để ý một chút điếm thưởng này.

Vung tay lên một cái đem cửa phòng mở ra, bước vào nhà.

Mở đèn, Trần Hạo phát hiện bên trong căn nhà mang hương vị xưa cũ, tất cả đều là đồ dùng thôn quê.

Có điều trong phòng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, bày biện cũng rất chỉnh tề làm cho căn nhà nhìn vào rất dễ chịu.

“Những năm gần đây, cơ thể bà không được tốt, đồ đạc trong nhà đều là con bé Băng Băng này sắp xếp, nó giống hệt mẹ nó khi bé, khôn khéo hiểu chuyện.” Đi theo phía sau Trần Hạo, bà cụ trong mắt đong đầy dịu dàng, thở dài mở miệng.

Trần Hạo gật đầu, đi vào một phòng ngủ, bên trong phòng ngủ có một cô bé đang nằm, có vẻ đang ngủ rất say.

Trần Hạo tiến lên mấy bước, nhìn bé gái nhỏ.

Bé gái trắng trẻo nhưng lại rất gầy, nằm trên giường hô hấp đều đều.

Trong mắt Trần Hạo, có thể thấy được cô bé này có tướng mệnh quý khí, rõ ràng từ nhỏ đã không phải tầm thường, chẳng qua gặp phải phen long đong, xem tướng mạo, dường như cả đời này không thể nào đảo ngược được, chỉ có thể cả đời sống tầm thường.

Nói cách khác, chuyện này giống như một vở kịch công tử nhà giàu chơi chán nữ sinh liền vứt bỏ còn khiến nữ sinh nợ mang thai, đứa bé được sinh ra lại rơi vào một vận mệnh cầu huyệt!

Chỉ khác vở kịch phú hào một chút, đứa bé bị bỏ rơi này, không có khả năng thay đổi vận mệnh lận đận của mình.

Tùy tâm mà đi, gặp nhau âu cũng là cái duyên.

Đã gặp rồi thì số của người thật may mắn, tiện thể làm vật thí nghiệm thứ hai của ta.

Trần Hạo cười cười, trở tay kéo tấm chăn đang đắp kín trên người bé gái lên.

Đúng lúc này lại đột ngột phát sinh biến cố.

Cô bé bất thành linh mở mắt.

Trần Hạo: ☉☉

Nhân lúc hấn đang kinh ngạc, cô bé từ trong chăn thò một cánh tay ra, trong tay bé cầm một con dao gọt hoa quả, hướng về phía Trần Hạo đâm một nhát.

Trần Hạo nhất thời hoảng sợ, lui về sau vài bước.

Cô bé lại nhân cơ hội cuộn mình lăn về phía góc giường, ánh mắt gắt gao nhìn Trần Hạo, hai tay nắm chắc dao gọt hoa quả, một bộ ngueri dám làm gì ta thì ta sẽ đâm ngueri.

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

Đờ mờ, tình huống gì đây?

Không chỉ có Trần Hạo, cả Gà trống, Mèo mun và Lam Hồ Điệp đều bị dọa sợ.

Lần đầu tiên gặp phải bé con can đảm lại dữ dội đến như vậy, còn dám dùng dao đâm Hạo ca!

“Chuyện này, BĂNG BĂNG, nó làm sao lại có thể như vậy?” Bà cụ cảm thấy mình như nằm mơ, không thể tin được đây là đứa cháu gái đáng yêu khôn ngoan của mình, đi ngủ còn có thể giấu dao trong chăn!

Trần Hạo lấy lại tinh thần, nhìn kỹ bé gái.

Cô bé không nói lời nào, thế nhưng trên khuôn mặt đã lộ rõ suy nghĩ trong lòng.

Bé đang sợ hãi, hoảng hốt, còn có cả phần nộ.

Một đứa bé trước giờ ngoan ngoãn đáng yêu, lẽ ra cuộc sống phải không buồn không lo, không biết tới ưu sầu là gì, không thể nào lại mang tâm tình như vậy.

Nhất định đã trải qua chuyện gì đó.

Trần Hạo cố gắng mỉm cười, giọng mềm mỏng nói: “Cháu gái nhỏ không phải sợ, chú không phải là... ờm...”

Vốn định nói bản thân không phải người xấu, thế nhưng Trần Hạo lại không nói nên lời.

Nửa đêm nửa hôm tự dưng có người lạ xông vào nhà, nói không phải người xấu thì ai mà tin?

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo trực tiếp đưa ngón cái ra pháp quyết, một vầng sáng liền bao phủ lấy người bà cụ, một khắc sau, hồn phách bà lão hiện ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Thấy bà cụ, cô bé liền kinh ngạc, sau đó lại vui mừng vội vàng nhảy dựng lên, chạy về phía bà.

Kết quả là cô bé cứ thế xuyên qua bà lão, lại đơ người lần nữa.

Vẻ mặt bà cụ đầy kinh ngạc.

Trần Hạo mở miệng nói: “Bà ơi, cháu đã phủ một lớp linh quang lên hồn phách, cháu gái bà có thể nhìn thấy bà trong một thời gian ngắn, nhưng không thể đụng vào. Dù sao thì người và quỷ có sự khác biệt, tiếp xúc với nhau không phải điều tốt gì.”

Bà cụ vui mừng: “Được được, vậy là đủ rồi.” Nói xong bà cụ liền đi tới bên cạnh bé gái, bà ngồi xuống, nước mắt rơi lã chã, vẻ mặt không nở.

Cô bé nhìn bà cụ, từ từ buông con dao ra, mắt cũng đỏ hoe.

“Băng Băng, cháu đã biết bà ngoại mất rồi à, hai đứa bạn ngày không đi học, canh giữ trong nhà, bà cũng nhìn thấy, nhưng mà là người thì cũng sẽ chết, bà lớn tuổi rồi, đây là mệnh của bà. Cháu còn nhỏ, bà cũng không muốn phải rời xa cháu như vậy, hãy cố gắng học tập và chăm sóc bản thân cho tốt, như vậy bà mới có thể yên tâm mà đi.”

Cô bé không nói lời nào, chỉ nhìn bà cụ, sau đó vươn tay ra muốn chạm vào bà, thế nhưng tay lại không thể nào chạm được khuôn mặt già nua của bà.

Lòng bà cụ lại càng chua xót, bà tiếp tục nói: “Băng Băng, chú này là người tốt, hẳn có thể giúp cháu, cháu nhất định phải nghe lời, biết chưa?”

Cô bé nhìn thoáng qua Trần Hạo.

Trần Hạo theo bản năng lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Cô bé lại nhìn về phía bà cụ, ánh mắt nó đầy mong đợi, cuối cùng gật đầu.

Bà cụ thở dài, sau đó dẫn cô bé đi tới phòng của bà, giao lại một ít di vật, rồi dặn dò vài câu, lúc này mới cảm thấy hoàn toàn yên tâm, sau đó linh quang trên hòn phách biến mất, bay lên.

Dường như cảm giác được điều gì, bà cụ nhìn về phía Trần Hạo, khuôn mặt già nua tỏ vẻ cảm kích.

Trần Hạo khẽ vuốt cằm, ý nói bà yên tâm, cháu nhất định không để cho cháu gái dễ thương của bà phải chịu thua thiệt.

Chờ cho hòn phách bà lão tiêu tan, Trần Hạo nhìn về phía bé gái, chưa kịp nói, cô bé đã mở miệng trước, sau khi gặp mặt nhau câu đầu tiên cô bé nói lại là.

“Chú biết dùng dao không?”

Trần Hạo: ???

Chương 825: Thí nghiệm phẩm số 2

“Người hỏi cái này để làm gì?” Trần Hạo nhìn cô bé một cách nghi ngờ.

Cô bé đáp: “Ta muốn học”.

Trần Hạo nhíu mày nhìn cô bé rồi hỏi tiếp: “Một nhóc con như người thì học cái này làm gì?”

Cô bé cũng quay lại nhìn hắn rồi nói: “Người có thể chăm sóc ta cả đời không?”

Trần Hạo: “... ..”

Con bé nói tiếp: “Xem ra người không thể, vậy ta chỉ đành tự mình bảo vệ mình thôi.”

Hắn cũng không còn gì để nói.

Cô bé này thật không giống với những gì bản thân hắn nghĩ, trưởng thành sớm vẫn có chút đáng sợ!

“Còn bà nội bảo ta tin tưởng người, người muốn thu xếp cho ta thế nào?” Con bé nhìn hắn tiếp tục truy hỏi, từ đầu đến cuối nét mặt của nó vẫn không hề thay đổi, dù nó đã thấy hồn phách của bà nội thì cũng chỉ là đôi mắt hoen đỏ mà thôi.

Trần Hạo hít một hơi thật sâu, không khí lấp đầy lá phổi của hắn. Không đối xử với nhóc con này như một đứa trẻ được nữa.

“Người biết thân thể của mình không?”

“Biết” con bé nhàn nhạt trả lời hắn.

Trần Hạo như tìm được chút hứng thú mà hỏi tiếp: “Vậy người nghĩ thế nào về điều đó?”

Nó ném một cái liếc mắt sang hẳn: “Ha ha”

Giây phút đó khiến Trần Hạo như chết lặng

Bây giờ lại là sao đây, ta hỏi người mà người chỉ ha ha...

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, người định thu xếp cho ta như thế nào?” Cô bé lạnh nhạt hỏi lại hẳn.

Trần Hạo nhìn chăm chăm vào con bé, một ánh mắt như muốn xoáy sâu vào trong nội tâm của nó rồi mới trả lời: “Ta sẽ giúp người lấy lại công đạo.”

Nó nhìn Trần Hạo đầy hoài nghi, nhưng cũng không nói gì.

Hắn mỉm cười bảo: “Tin hay không tùy người. Chỉ có điều sự giúp đỡ này của ta người có lẽ không lý giải được, tiếp đó người có thể gặp phải những điều mà người không dám nghĩ tới.”

Sau khi nói xong thì hẳn cười như không cười nhìn cô bé.

Chỉ mới tám tuổi mà nó đã trưởng thành quá nhiều, có lẽ đây là do cuộc sống tạo thành.

Nếu cuộc sống đột nhiên bị đảo lộn khiến người sống không bằng chết thì người sẽ có biểu cảm như thế nào?

Trần Hạo bất ngờ khi bản thân cũng có một chút mong chờ nào đó.

Một đứa trẻ chỉ là một đứa trẻ, không thể luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng như vậy mãi.

Nhìn thấy biểu cảm của Trần Hạo, cô gái nhỏ không nhìn được mà hơi rụt đầu có vài phần cảnh giác với Trần Hạo.

Ngày hôm sau, cô bé cuối cùng cũng buông xuôi và bắt đầu sắp xếp đám tang của bà.

Trần Hạo vốn định giúp một tay nhưng con bé đã từ chối. Nó bướng bỉnh mà tự mình bận việc, nó mời nhà tang lễ tốt nhất nhưng tiệc rượu lại không nhiều, được tổ chức ngay tại quán rượu sát vách nhà nó. Cô bé chỉ mời mấy hàng xóm trong cùng tòa nhà và chiêu đãi miễn phí, xử lý tang sự gọn gàng, đâu vào đấy.

Thấy con bé giỏi giang như vậy, Trần Hạo vô cùng kinh ngạc thán phục, lại càng ngày càng tò mò. Nếu một đứa trẻ như vậy mà có được vận khí Chung Linh thì sẽ có những thay đổi kỳ diệu nào đây?

Những dòng suy nghĩ chông chéo trong lòng Trần Hạo. Hắn cũng không nhân rồi gì mà xuất ý niệm thâm nhập vào Tụ Lý Càn Khôn, cảm thụ những biến đổi bên trong.

Sau khi Chu Mộng Hy bị bắt bỏ vào trong Tụ Lý Càn Khôn, Trần Hạo không quản nữa nên cũng không biết mình bây giờ nó thế nào.

Đối với Chu Mộng Hy thì hắn vẫn rất xem trọng nó.

Dù sao cũng liên quan đến một năng lực hộ mệnh.

Ý niệm lan truyền, bao phủ toàn bộ Tụ Lý Càn Khôn.

Đối với không gian nhỏ này mà nói hiện tại Trần Hạo không phải là chủ nhân mà là một quản trị viên.

Do đó khi ý niệm được khuếch đại thì hắn cũng không hề dễ dàng điều khiển nó mà nắm tất cả mọi thứ trong tay.

Nhận thức được, bộ Kimono của cô bé được thu nhận lần nữa vào trong không gian to lớn. Màn sương trắng, phù thủy quỷ linh, tất cả đều lần trốn một cách khéo léo hình như đang tu hành.

Mà Mi Mi lại không biết thế nào đã xúc phạm người phụ nữ mặc đồ trắng. Thế là bị tấn cho thành một đồng rôi bị ném vào

một góc xó xỉnh nào đó trong không gian.

Đậu binh thì đang đi tuần tra tại con sông nhỏ, Trần Hạo cũng chẳng cho nó gia nhập tiểu binh chỉ vì nó làm việc cẩn thận kỹ lưỡng, cảm giác như một người đã rời khỏi một quân đội.

Ừm, không đúng, Chu Mộng Hy đâu rồi?

Trần Hạo phản ứng, nhìn về phía chiếc hộp ma quái dưới mục quang ý thức.

Sau đó hắn sững sờ.

Khí tức của Chu Mộng Hy đang nằm trong chiếc hộp ma quái.

Chẳng lẽ người phụ nữ áo trắng đã ra tay với Chu Mộng Hy?

Nhưng đừng đều xuất ra như con thiêu thân vậy chứ, đây là vật phẩm nhiệm vụ của ta mà.

Thoáng suy nghĩ trong đầu, Trần Hạo bèn gửi thẳng thắc mắc của mình đến người phụ nữ đồ trắng bằng ý niệm.

Người phụ nữ đồ trắng vẫn lạnh lùng như mọi khi, đối đầu với ý niệm Trần Hạo ả cũng không hề để ý.

Điều này làm hắn rất bức tức, trực tiếp đưa ra tín hiệu.

Phóng xuất Chu Mộng Hy ra, bằng không lần này ta thực sự không khách khí nữa!

Người phụ nữ áo trắng cuối cùng cũng trả lời.

“Cầu, đổi.”

Hai từ đơn giản, ý nghĩa rất là rõ ràng.

Trần Hạo cau mày bức dọc: “Thứ ngươi muốn, là cầu Nại Hà?”

Người phụ nữ mặc đồ trắng lại im lặng, nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo sốt ruột cả lên.

Người phụ nữ này có thể làm người ta nôn nóng mà chết.

Nhưng vì người đã không phản đối, vậy thì để ta làm trước cho người xem.

“Được rồi, ta đồng ý, người đưa Chu Mộng Hy ra trước để ta xem. Đảm bảo nó không có vấn đề gì thì ta đi tìm nó.”

Người phụ nữ mặc đồ trắng vẫy tay một cái, một hình bóng bay ra khỏi chiếc hộp ma quái. Sau khi hạ xuống, hóa thành Chu Mộng Hy.

Ngay khi hiện thân, Chu Mộng Hy liền hớn hờ chạy đến bên người phụ nữ đồ trắng, nịnh nọt hỏi: “Đại tỳ, tỳ gọi muội có chuyện gì?”

Ả không lên tiếng, chỉ nhìn lên phía trên.

Chu Mộng Hy dường như nhận thức được điều đó, la hét thảm thương: “Hãy thả ta ra, mau thả ta ra, ta sai rồi. Đại sư, hãy buông tha cho ta.”

Giọng nói của Trần Hạo vang lên: “Chu Mộng Hy, người biết người sai không?”

Nhận được sự phản hồi từ hắn, Chu Mộng Hy như kích động, miệng liên tục cầu xin: “Biết sai rồi, biết sai rồi, sư phụ tha mạng.”

“Vậy nếu bốn tọa bảo người từ bỏ quyền bá chủ vương triều, người định làm gì?”

“Cái này không thể.” Chu Mộng Hy theo bản năng mà phản bác lại

Vừa nói xong câu đó, khuôn mặt nó liền biến đổi: “Sư phụ, thực ra cũng không phải không được, có thể thương lượng mà,

trước tiên người thả ta ra ngoài, được không?”

Trần Hạo thờ dài, quả nhiên chấp niệm vẫn là chấp niệm, thật khó để loại bỏ.

Có vẻ như năng lực hộ mệnh này không dễ lấy, vẫn cần suy nghĩ xem xét kỹ hơn.

Đang suy nghĩ thì giữa hai hàng lông mày Trần Hạo chợt chuyển động, hần mở to mắt nhìn ra ngoài cửa.

Một hồi sau, Trần Hạo nở một dáng cười rộng đến mang tai, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, hần liền thấy một chiếc Đại Bôn đang đậu ở ven đường. Một thanh niên ăn mặc thời thượng bước xuống xe, trong miệng đang nhai thứ gì đó, hình như đang quan sát tang sự ở bên đây, với vẻ mặt miễn cưỡng.

Sau khi nhìn chàng trai một vài lần, Trần Hạo siết chặt tay, một luồng ánh sáng bay ra, lóe lên từ trên người thanh niên đó rồi trở lại trong tay của Trần Hạo lần nữa và biến thành một quang cầu.

Bên trong quả cầu ánh sáng này có một luồng ánh sáng màu đỏ thẫm đang lưu động, rất mờ nhạt, mỏng manh như sợi tóc.

Nhìn ánh hào quang đỏ thẫm, Trần Hạo khẽ cười.

Đây là vận khí may mắn, thuộc về chàng trai trẻ kia, hoặc có thể nói nó thuộc về của gia tộc mà anh ta được phân phối đến.

Với loại vận khí này, những người trẻ tuổi sẽ có được nhiều cơ hội. Chỉ cần không tự tìm đường chết thì nhất định có thể giàu sang suốt đời.

Một khi vận khí bị cướp đoạt, người thanh niên đó sẽ bị phế đi phân nửa. Nếu làm không tốt còn có tai họa giáng xuống thân.

Sau khi rút lấy vận khí của người thanh niên, Trần Hạo không dừng lại, trở tay, quang cầu tuột khỏi tay mà rơi ra.

Mặc dù thể đoạt lấy, nhưng lại không thể giữ được nó. Vận khí có thuộc tính sở hữu, những người không có quan hệ huyết thống như Trần Hạo, ngay cả khi là đệ tử, cũng không thể làm trái quy luật. Đó là thứ thuộc về người trong gia đình.

Nó giống như một món đồ cổ vô giá. Trần Hạo mượn nó để xem, có thể không trả lại cho chủ nhân nhưng nhất định phải giao cho người thân nhất của chủ nhân, không thể giữ lại bên mình.

Quả cầu ánh sáng bay đi, nhập vào cơ thể cô bé, hào quang ánh sáng đỏ thẫm trong nháy mắt dung nhập vào cơ thể của nó.

Nhìn những thứ đang diễn biến trước mắt, Trần Hạo nhếch miệng cười, thí nghiệm phẩm số hai, đăng nhập thành công.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm người cha đón mặt của ngươi”.

Một đối tượng thí nghiệm thú vị khiến hắn có chút gấp rút.

Những bước chân chậm chậm dạo bước, tiến về phía trước.

Trần Hạo không nói gì, nó cũng lặng thinh không lên tiếng.

Tiểu Hắc và tiểu Hoàng tự nhiên càng không hiểu.

Đi chưa được bao xa, một chiếc ô tô tiến đến gần, chắn cả đường đi.

Chương 826: Điên cuồng

Vận khí bị cướp mất, chàng trai trẻ đang chờ đợi và quan sát nơi tang lễ không khỏi cảm giác sợ hãi, cả người run bần bật. Anh ta cảm nhận được một cơn ớn lạnh đang thâm nhập vào tận xương tủy.

Thầm chửi rủa một tiếng, chàng trai lấy di động ra và quay số.

Chẳng mấy chốc, điện thoại được kết nối, và chàng trai trẻ bĩu môi cất giọng: “Tam ca, em đến rồi, đã xác nhận, lão bà đã chết”.

“Này... còn không tin em à, em đang ở ngay hiện trường đây. Nhưng mà tam ca, nha đầu đó là con gái ruột của anh cơ mà. Người có chắc là mặc kệ nó không?”

“Rồi rồi rồi, là em nhiều chuyện, em không hỏi nữa.”

Sau khi cúp máy, tên thanh niên liếc nhìn cảnh tang lễ một lần nữa, thở dài một tiếng: “Mệnh thể Phượng Hoàng, không còn cách nào khác, ai bảo mẹ người trước đây không đánh đập người, bây giờ chỉ đành lẻ loi một mình. Muốn trách thì tự trách mình đầu thai sai chỗ đi.”

Nói xong, anh ta lấy cặp kính râm ra đeo rồi lên xe, nhưng không đợi đến khi anh ta khởi động máy thì đã nghe thấy âm thanh gầm rú thật to của một chiếc xe tải lớn đang lao đến ù ù.

Người thanh niên trợn tròn mắt, sợ cứng cả người, không xoay sở thế nào.

Sau đó, một tiếng âm nổ ra, chiếc xe tải lớn đâm vào chiếc đại bọn, nó đẩy mạnh và văng xa tầm bảy tám mét mới dừng lại, còn chiếc đại bọn lại bị húc văng lên rồi đổ nhào xuống.

Vụ tai nạn xe bất ngờ, kinh động đến những người xung quanh, một số người chạy nhanh đến để kiểm tra tình hình.

“Cứu, cứu với.”

Trong chiếc Đại Bôn, cuối cùng, chàng trai bắt đầu kêu cứu. Nhìn anh ta còn sức để la hét, dường như không có vấn đề gì nhiều lắm.

Lúc sau, mọi người chạy lại cùng giải cứu chàng trai trẻ ra.

Nhưng khi kiểm tra xem xét chiếc xe tải lớn, lại khiến mọi người đều sững sốt.

Người lái chiếc xe tải đã thắt dây an toàn, trông có vẻ không bị tổn thương nhiều, thậm chí cũng không đổ máu.

Nhưng mà điều quý dị chính là, tài xế xe tải, đã chết.

Một ông già với vẻ mặt trang trọng đã kiểm tra người tài xế rồi thở dài: “Là một cái chết bất ngờ, chắc hẳn là một cơn nhồi máu cơ tim”.

Nghe như vậy những người đang vây xem đều giật mình.

Chàng thanh niên vốn định gây rắc rối, cả mặt tối sầm lại đen như mực.

Người ta đã chết rồi, anh ta còn có thể nói gì đây, thực sự muốn nói, đoán chừng mấy người ở hiện trường sẽ không đáp ứng.

Loại tình huống đột tử này, ai cũng không muốn, nhưng lỡ gặp rồi thì chỉ có thể đồng cảm thôi.

Tuy nhiên, xui xẻo như vậy cũng khiến anh thanh niên trẻ nghẹn ngào trong lòng.

Vốn dĩ ban đầu đến đây để dò la một chuyện, không nghĩ đến việc gặp tai nạn xe, suýt chút nữa là bị tông chết rồi. Bây giờ muốn trút hết sự bất mãn cũng không xong.

Người thanh niên liếc nhìn oán hận tài xế xe tải đã chết, rồi anh ta quay người và chuẩn bị rời đi.

Mặc dù không xảy ra chuyện gì nhiều, nhưng anh ta cũng bị một số vết thương ngoài da, thậm chí anh cảm thấy lực phủ ngũ tạng hơi hơi đau, cần phải đến bệnh viện để kiểm tra.

Mạng sống của của bản thân rất quý giá, nhưng bạn không thể giống với người lái xe tải đó, chết-một-cách-tâm-thường.

Xoay người rời khỏi đám đông, đang định lấy vài thứ trong chiếc đai bên đồ nát thì chợt có người kêu lên coi chừng.

Cẩn thận...

Snap, một âm thanh rõ nét!

PANG! Một âm thanh giòn giã vang lên!

Cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, đứng chôn chân tại chỗ. Người thanh niên nhìn mấy chậu hoa bị nghiền nát bét trộn lẫn với đất và cây cối từ trên đầu rơi xuống. Sau đó anh ta ngã uỵch xuống đất, không còn biết gì nữa.

PANG!

Một chén nước hết lên mặt, ngay lập tức người thanh niên tỉnh táo trở lại, đưa tay chạm vào những giọt nước còn đọng trên mặt. Anh ta trở nên bức bối và ngay lập tức nổi giận.

“Cái quái....”

Lời còn chưa nói xong, người thanh niên sững sờ nhìn thân người phía sau anh ta.

Người dội nước vào anh ta là một cô bé, anh ta quen biết nó, chính là đứa con gái mồ côi bị ruồng bỏ của tam ca, đứa cháu gái ruột của anh ta. Anh ta có những bức ảnh từ mọi khoảnh khắc của nó trong tay, từ lâu đã vô cùng quen thuộc với nó.

Chỉ là, tại sao con bé lại ở bên cạnh, còn hắt nước vào anh?

Người thanh niên có chút mơ hồ.

Đúng lúc này, cô bé thấy anh ta tỉnh dậy, lạnh lùng nói: “Thức nói xem, ta gọi thức là Lục thức, hay Hoắc Trung Kỳ?”

Người thanh niên có phần ngạc nhiên: “Làm sao người biết?”

Mặt con bé không có một chút sắc diện nói rằng: “Ta không còn là một đứa trẻ nữa, ta biết mọi thứ ta nên biết.”

Khóe miệng người thanh niên giật giật.

Hả, một đứa nhóc mới 8 tuổi đầu mà giả vờ mặt dày mày dạn trước mặt ta à?

Nhưng trong lúc này, chàng trai trẻ cũng xem như đã lấy lại được tinh thần, cười cười nhìn cô bé rồi bảo: “Thế nào? Người đang muốn nhận người quan sao?”

Nó bật cười: “Há há”.

Mặt người thanh niên tối sầm lại: “Há há cái rắm, tiểu nha đầu người, đừng tưởng người biết thân phận rồi liền muốn trèo cao. Ta nói cho mà biết, người đúng là nằm mơ.”

Cô bé lạnh lẽo đáp lại: “Phải nằm mơ thì cũng là các người nằm mơ. Ta từ lúc nhỏ đã được gọi là Chu Băng Băng, sau này cũng sẽ không đổi! Lần này người chủ động đến tận cửa, đúng lúc, dùng người để dụ tên súc sinh kia tới. Mẹ ta có một thứ của ông ta, cần phải tận tay trả cho hắn.”

Người thanh niên trợn mắt nhìn chăm chăm vào con bé: “Người lại có thể gọi cha ruột của mình là súc sinh?”

Cô gái nhỏ nói: “Hại vợ vớt con, không phải là một tên súc sinh thì là gì?”

Người thanh niên cũng ghen hợm.

Sau đó anh ta chợt nhớ lại gì đó đưa mắt nhìn cô bé: “Người muốn tam ca qua đây, cái này thì không thể, tam ca sẽ không đến gặp người đâu, đừng hi vọng nữa.”

“Cũng không hẳn đúng, người chủ động gọi cho hắn, bảo rằng bị người của chị dâu theo dõi và biết được chuyện đưa con gái mồ côi bị bỏ rơi. Tên tam ca đó của người, làm sao không thể đến đây được chứ!” Lúc này, có một giọng nói cất lên, là Trần Hạo đã chen ngang cuộc nói chuyện của họ.

Người thanh niên biến sắc, hỏi: “Người là ai?”

Trần Hạo khẽ cười trả lời anh ta:” Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là, bây giờ chuyện đưa trẻ mồ côi, người đã báo cho chị dâu người. Thậm chí người cũng báo luôn cho nhiều người ở Hoắc gia, đoán chừng bọn họ bây giờ đều đang tới đây. Lập tức nơi này sẽ diễn ra một trò hay để xem. Tất cả, đều là công lao của người.”

“CHẾT TIỆT, NGƯỜI HẠI TA!” Người thanh niên bị dọa sợ đến mức bật dậy, đầy tức giận nhìn chòng chọc vào Trần Hạo.

Trần Hạo chỉ cười không buồn nói gì thêm.

Anh ta lướt nhìn vóc dáng của Trần Hạo, vốn định tấn cho hắn một trận để giải tỏa tâm trạng. Sau đó, anh ta vội rút điện thoại ra, muốn bấm số gọi điện lại thấy có hơn 60 cuộc gọi nhớ trên điện thoại, hầu hết trong số đó là tam ca, còn có một số người thân khác nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người thanh niên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xộc lên tới não, cơ thể lão đảo đảo.

“Tiêu rồi tiêu rồi, lần này hoàn toàn đắc tội với tam ca rồi, con đường sau này, hoàn toàn mất rồi.”

“Không, không, không, mình phải nghĩ cách, không được hoảng, không được loạn, phải có, phải có cách...”

Miệng người thanh niên lâm bảm không ngớt, đột nhiên về mặt trở nên dữ tợn, rồi dòi ánh mắt đầy hung ác về hướng cô bé. Bất chợt anh ta đưa tay ra bóp lấy cổ của nó. Anh ta ra sức siết chặt, siết rất chặt.

Chỉ khi giết nó, không còn đôi chứng, về sau dễ lo liệu.

Mặc dù gánh vác trách nhiệm mạng người thế này nhưng mà tam ca hài lòng thì chắc chắn sẽ cứu anh ta. Thậm chí vì những gì anh ta đã gây ra ngày hôm nay mà coi trọng anh ta hơn.

Cơ hội, đây là một cơ hội để chứng minh.

Đôi mắt của người thanh niên hằn lên những tia máu nhỏ, đỏ bừng. Dường như anh ta đã dùng hết sức lực toàn thân để bóp nghẹt con bé.

Mà trong lúc này, Trần Hạo, tiểu Hắc, tiểu Hoàng, Lam Diệp và.... cô bé, đang đứng sang một bên, nhìn người thanh niên đang ôm lấy một con gấu bông, điên cuồng bóp cổ nó.

Trần Hạo thoáng nhìn rồi thở dài.

Quả nhiên đều là cùng một nhà mà ra, cô bé ngay từ nhỏ đã thù hận không phải là không có nguyên nhân.

Mà mặt nó không có lấy muốn chút sắc diện, chỉ nhìn người thanh niên điên điên khùng khùng, ánh mắt ngày càng lạnh đi.

Lúc này, mắt của Trần Hạo chuyển động, cười và bảo rằng: “Tiểu tử, cơ hội thay đổi vận mệnh của ngươi sắp đến rồi. Từ giờ trở đi, cuộc đời của ngươi sẽ khác đi. Về Những thứ đó sẽ biến thành thế nào, còn phải xem nỗ lực của chính ngươi.”

Nói xong, Trần Hạo đem ba đứa nhỏ tránh đi.

Để lại người thanh niên ở phía bên kia, ôm một con gấu bông, cười điên dại.

Chương 827: Hòa thượng lại tự, Địa Tạng ố thân

Bên ngoài tòa chung cư đồ nát, từng chiếc xe hơi sang trọng từ nhiều hướng cùng đổ về đây, lấp đầy một khoảng đất trống.

Đây là cảnh những chiếc xe thời thượng hội tụ lại, mà người dân khu này chưa từng thấy trước đây, mọi người hiếu kỳ cùng vây xem và bàn luận sôi nổi.

Một nhóm nam nữ ở những độ tuổi khác nhau ra khỏi xe, hợp lại với nhau cùng đi lên lầu.

Trần Hạo đứng ở hành lang bên cạnh, với một con mèo và một con gà đứng đằng sau, còn con bướm màu xanh được giấu trong bộ lông của con mèo.

Nhóm nam nữ ăn mặc tươm tất gọn gàng không buồn nhìn lấy Trần Hạo mà đi lướt qua người hắn.

Trần Hạo khẽ cười và đôi mắt khép hờ quan sát. Đợi nhóm người đó đi qua, hắn mới giơ tay lên, một quả cầu ánh sáng hiện ra, hắn dùng ngón tay cái thô ráp của mình điều khiển vận khí đang lưu động bên trong.

Làn sóng này đã lấy rất nhiều, gần như có thể nói rằng đã cướp thành công 6 đến 7 phần vận khí của Hoắc gia.

Không còn những vận khí này, Hoắc gia sẽ ngay lập tức bị chấn thương nguyên khí, tai họa sẽ ập xuống. Cả gia tộc đều sẽ bị hủy hoại cùng vận khí cũng như địa vị ở hiện tại, mới có thể buông xuôi.

Tất nhiên, tất cả vẫn còn phải xem tiểu nha đầu đó làm như thế nào nữa.

Suy cho cùng, chuyển dời vận khí này Trần Hạo cũng là lần đầu tiên gặp, hẳn không biết sẽ có điều gì thay đổi.

Lúc sau, Trần Hạo vẫy tay, quang cầu bay đi, nhập vào cô gái nhỏ

Ngay tức thì, hẳn cảm nhận được cơ thể của cô bé dường như phát ra ánh hào quang, lẫn vào đó là tiếng Phượng kêu.

Trong nháy mắt, số phận của con bé đã bị đảo ngược, hòa quang tỏa ra như cầu vồng, như thể đã bao trùm lấy ánh sáng màu đỏ thắm.

Thân thêm vận khí, hóa ra là như thế này!

Trần Hạo không khỏi kinh ngạc.

Mà vào thời điểm này, ở một khu vực khác của thành phố, tại một hiện trường tai nạn xe, một lão hòa thượng nhếch nhác té ngã trước xe taxi đang lờ qua tiếng lại với một người đàn ông trung niên mập mạp, nói rằng hẳn tông trúng mình và muốn đền tiền, trả một vạn tiền thuốc men. Không đưa tiền không đứng dậy.

Người đàn ông béo trừng mắt, lông mày dựng ngược, tức giận cãi lại, rõ ràng là người tự tông vào xe ta, bây giờ lại vu oan giá họa cho ta. Cho dù là người xuất gia cũng không thể không biết xấu hổ vậy chứ.

Lão hòa thượng lớn tiếng: “Ch* má, người nhìn xe người đi, lồm một lỗ to đùng rồi lại nhìn chân ta xem, bị gãy rồi, có thể là ta đụng người à? Đừng náo loạn nữa, mau đưa tiền. Nếu không thì người cũng không thoát được đôi mắt của Đức Phật, người còn sẽ gặp xui xẻo dài dài! “

Người đàn ông béo im lặng.

Đúng thật là gặp phải tà môn rồi. Bản thân đã lái chậm vậy, đừng nói là va ngã huống chi là tông gãy chân người chứ.

Nhưng mà bây giờ không chỉ có lão hòa thượng bị gãy chân, trông có vẻ méo mó đáng sợ, mà chiếc xe lại có chỗ lồi m to đùng, khoản chi phí sửa chữa chỉ sợ lão ta gánh không nổi!

Mắt thấy ngày càng có nhiều người đến xem, người đàn ông mập biết mình không thể cãi không lại lão. Nếu tiếp tục, sẽ cản trở công việc của hắn, còn có thể phải chịu trách nhiệm lớn hơn nữa. Nên hắn ta đang định đưa tiền, nhưng lão hòa thượng lôi thoi đột ngột kêu lên một tiếng, đứng bật dậy khỏi mặt đất. Ánh mắt sáng rực nhìn về một hướng.

“Thật thần kỳ, vẫn còn thứ như vậy ư?”

Lão như đã phát hiện ra điều gì đó, cả gương mặt đầy sự bất ngờ xen lẫn chút tò mò. Sau đó, dưới bao con mắt kinh ngạc sững sờ của đám người đang vây xem, đôi chân vịn vẹo lúc ban đầu, thoáng một cái liền duỗi thẳng. Lão lấy ra một chiếc áo tăng bản thủ rồi chạy băng qua con đường, chuồn mất.

Trong tích tắc, lão hòa thượng đã có mặt ở dưới tòa chung cư cũ nát, lão đưa mắt nhìn lên tầng ba, miệng lão rít lên liên hồi~

Đang hứng khởi, biểu hiện của lão lại bất ngờ, sau đó thì sắc mặt biến đổi hoàn toàn, lão không chút do dự liền vọt đến.

Vào lúc này, dị thường xuất hiện.

Tòa chung cư vốn dĩ rất yên tĩnh, bỗng phát ra một loạt âm thanh ken két chói tai. Ngay sau đó, toàn bộ tầng lầu bắt đầu nứt vỡ và đổ sụp xuống.

Bên trong tòa nhà vào lúc này cũng không có người nào khác, chỉ còn cô bé và đại gia đình Hoắc gia vừa mới vào đây.

Dưới tình hình này, hiển nhiên người Hoắc gia không còn màng đến những thứ khác, quan trọng bội phần là chạy thoát thân trước đã

Nhưng càng khẩn trương, càng mắc nhiều sai lầm. Thân ai người nấy lo, mạnh ai nấy chạy hết như con ruồi nhặng không đầu, còn có một vài người xui xẻo trượt chân ngã ụch xuống.

Tại thời điểm này, một bóng đang như con đại bàng đang dang rộng đôi cánh bay lên tầng ba. Đó chính là lão hòa thượng lôi thôi.

Lão không suy nghĩ nhiều, bèn đưa tay ra cứu người ở gần nhất.

Nhưng thật quái lạ. Ngay lúc hòa thượng sắp chạm vào người nào thì dưới chân người đó xuất hiện một khoảng trống. Người đó rơi thẳng xuống dưới và bị một thanh thép xuyên qua lồng ngực.

Lão hòa thượng sửng sốt.

Lại có thể có những người mà lão không cứu được ư!

Đây không phải là Phật giáo.

Ánh mắt cô đọng, hòa thượng lôi thôi lại quay người và chụp lấy một người khác.

Nhưng mà có điều còn không thể ngờ hơn nữa. Bàn tay của người đó đã được hòa thượng lôi thôi bắt lấy. Nhưng trong nháy mắt, một cái bóng vụt qua, rồi cánh tay của người đó liền bị kéo rách, gào thét thảm thiết rơi xuống lầu.

Lần này làm cho lão hòa thượng không khỏi kinh hoàng, cũng không dám cứu người nữa, bèn tránh sang một bên.

Nhưng theo sau đó đã chứng kiến một cảnh tượng đã khiến sắc mặt lão trông khó coi vô cùng.

Không còn sự cứu giúp của lão, mặc dù những người đó cực kỳ hoảng loạn và chạy loạn xạ khắp nơi, nhưng lạ lùng là không còn ai chết nữa. Kinh sợ nhưng không nguy hại, bình an xuống tới mặt đất.

Đây chẳng phải là ... cô tình nhắm vào ta hả?

Đôi mắt lão hòa thượng lơì thôi lập lờ, bất thành lình quay đầu nhìn sang một bên, rồi thấy một khuôn mặt trẻ trung đang cười khúc khích.

Nhìn nhau trong phút chốc, lão hòa thượng bay vụt xuống dưới và đến bên cạnh người thanh niên..

“Tôi không chú ý. Nơi này còn có một vị đạo môn Thiên Kiêu, A Di Đà Phật! Hòa thượng Ô Quy, mạn phép hỏi pháp danh của đạo hữu?”

Hòa thượng lơì thôi nghiêm chỉnh, nghiêm túc chào hỏi.

Trần Hạo cười rồi trả lời: “Tam Thủy Quan, Trần Hạo.”

“Quả nhiên là người, cơ duyên của hòa thượng ta không tồi, lại đụng tới đại lão đạo môn rồi. Hạnh ngộ thay, hạnh ngộ thay!” Lão hòa thượng không còn nghiêm túc nữa mà cười ha hả, không giống một nhà sư một chút nào.

Trần Hạo nói: “Đại sư mới thật sự là Đại Lão đấy. Nhân gian ô ố, quy về bản thân, nghiệp hỏa đúc hồng liên, trong tâm Phật niết bàn. Địa Tạng ô thân pháp, đại sư sợ rằng tiến nhập vào cõi Phật giới mấy trăm năm mà không có giao thiệp..

“Đâu có đâu có! ta chỉ là một kẻ dọn “rác” mà thôi. Vì nhân gian mà quét dọn “rác rưởi”, sức lực non yếu.” Lão hòa thượng cười khăng khặc trông rất thô tục.

“Nhưng đại sư...vừa hại chết hai người.”

Hòa thượng lơì thôi: “... ..”

“Trần Thiên Kiêu không nên nói như thế. Ta vốn lòng dạ từ bi, tế thế cứu nhân, nhưng đáng tiếc rằng số phận khó lường, bản đạo hữu tâm vô lực, đâu thể làm gì mà sao có thể gọi là hại chết người??”

“Nhưng ta thấy lẽ ra họ không chết đâu, nhưng vì nguoi chạm vào đều chết rồi.”

Lão hòa thượng thở dài một tiếng: “Nếu là như vậy, thì đó là lỗi của bản đạo, bản đạo sẵn sàng... ..”

“Lấy mạng đền mạng? Đại sư quả thực là Phật pháp cao thâm, tinh thông con đường nhân quả. Khâm phục khâm phục.”

Hòa thượng lôi thôi liếc nhìn Trần Hạo, sau đó đưa tay chọc vào lỗ mũi, từ từ lấy ra một sợi lông dài, nét mặt từ bi nói với hắn “Ta đã tu hành Phật pháp, 50 năm thành Phật quả Kim Mao này. Ngày hôm nay, ta cất Phật quả, siêu độ nhân thế, nguyện cho người quá cố tâm an, chu du miền cực lạc. “

“... .. Chết tiệt, đúng là không biết xấu hổ!”

“Nhân tiên, Trần Thiên Kiêu, thân là kiêu tử đạo môn, hà có gì mắt thấy tai họa xảy ra lại lạnh lùng thờ ơ đứng nhìn không chút động lòng? Lẽ nào đây chính là tu hành của đạo giáo.” Câu hỏi này của lão hòa thượng đầy ý vị sâu xa.

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Đó là chuyện của ta.”

Lão hòa thượng: “... ..”

“Ta biết rồi! Nguoi vì cô bé đó mà đến nhỉ, nhưng thật đáng tiếc, nguoi đã trễ một bước.” Lão không hề giận dữ, mà trái lại lão còn cười tít cả mắt, khuôn mặt đầy tự mãn.

Trần Hạo cũng mỉm cười rồi trả lời: “Vậy đúng thực là phải chúc mừng nguoi rồi, thí nghiệm phẩm số 3.”

Lão hòa thượng ngạc nhiên: “Nguoi nói cái gì?”

Chen Hao nói, “Ta nói, đại sư rất tuyệt vời.”

Chương 828: Cố quý và nỗi sợ

Ánh mắt lão hòa thượng nhìn Trần Hạo sắc lẹm. Mặc dù không thể nhìn thấu được, nhưng lão anh đột nhiên có một dự cảm xấu, sợ rằng chính mình đã bị hãm hại!

Chỉ là đã bị hại ở nơi đó chẳng? Lão hòa thượng không tài nào đoán ra.

Trần Hạo cũng không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Chúc mừng đại sư, tiểu đạo vẫn còn chút việc, xin đi trước một bước. Ngày sau nếu có cơ duyên lại hội ngộ.”

Nói rồi hẩn quay người bước đi mà không có chút dây dưa.

Không thể không đi,

Cuộc vui này, có hơi quá đà rồi.

Vẫn có nhiều sự khác biệt lớn giữa vận khí và âm đức. Âm đức phù hộ con cháu, chỉ có tốt không có xấu. Nhưng vận khí lại lúc ẩn lúc hiện, không thể nắm bắt.

Trần Hạo cưỡng ép đoạt lấy vận khí, đưa vào cơ thể của một con người. Hành động này nhìn như là để tăng cường vận khí của một người, nhưng trên thực tế, điều này gần giống như các ngôi sao bị hút vào trong tiểu thuyết. Nhìn bên ngoài, vận khí rất mạnh mẽ, nhưng thực ra nó lại lại một mớ lộn xộn hỗn độn. Như người xưa có câu “Già trái non hột”, ngay cả có khả năng ở một vài thời điểm nào đó, những vận khí này trái lại đều là độc dược.

Mặt khác, vận khí bị tước mất, đám người Hoắc gia sẽ bị phản phệ. Mặc dù làm kinh động nhưng không gây nguy hiểm, nhưng cũng làm Trần Hạo một phen hết hồn hết vía. Mọi

chuyện cũng khiến hắn hạ quyết tâm, sau này không cần thiết cũng không được đụng vào những thứ khó nhằn như vận khí, bằng không sẽ hứng chịu hậu quả. Ngay cả khi đó là một dị số, cũng khó mà tránh khỏi nhân quả.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may, còn không đợi Trần Hạo tìm cách giải quyết vấn đề này, mà lão hòa thượng nhếch nhác này đã chủ động nhảy vào ván cờ, âm thầm niệm lên người cô bé một ánh Phật quang, ngay lập tức khiến cho vận khí có phần được hài hòa.

Thấy vậy, Trần Hạo mới nói lão hòa thượng là thí nghiệm phẩm số ba.

Đối với con bé mà nói, lão hòa thượng này chính là nhà sư này là một di kinh sống!.

Nhìn Trần Hạo thực sự chậm chậm đi khuất, lão hòa thượng lời thôi đã ngây ngẩn cả người, đầu óc có một chút không thông. Tên mũi trâu này, có ý gì đây?

Ngay tại lúc này, một bàn tay nhỏ nắm lấy góc quần áo của lão hòa thượng.

Lão quay lại và thấy cô bé nhỏ đang nhìn mình.

Đáng lẽ lão phải thấy vui mừng, nhưng mà không hiểu tại sao, trong lòng lại có chút hoảng loạn.

Chỉ là nhìn vào vận khí thịnh vượng của cô bé, thậm chí có cả tiếng kêu của chim Phượng, lão liền cảm thấy rằng, vì vận khí con người mà phải trả một vài cá giá đắt cũng đáng.

Lúc này hòa thượng vừa cười vừa nói: “Cô bé, cô nghĩ lão nạp như thế nào?”

Cô bé nói: “Ông biết chơi với dao không?”

Hòa thượng giật mình, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nó, nhất thời cười lớn, vẫy ống tay áo. Trong nháy mắt một thùng rác

phân chia ra làm hai, cách nhau vài mét, rồi lão điềm đạm nói:
“Hiểu biết một ít.”

.....

Chạy được một quãng xa, Trần Hạo thở phào một hơi .

Suýt chút nữa gây ra đại họa, liên lụy đến chính mình, may mà có những người tốt trong Phật giáo, có cơ hội sẽ đi đốt vài nén hương cho Đại đầu trọc.

Chẳng qua lần thử nghiệm này, Trần Hạo đã tìm ra một vấn đề.

Thứ gì càng phức tạp, càng không thể cưỡng ép can thiệp ít mạnh mẽ hơn là có thể, thân này đã đi ngược với quy tắc.

Các loại âm đức thuộc loại “Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả”. Miễn là hậu duệ mang dòng máu huyết thống, người thừa hưởng đều như nhau. Thành công dễ dàng có được trước đây cũng là vì chỉ có một hậu duệ.

Mà vận khí thì khác, thay đổi thất thường. Hiện tại Hoắc gia đang hưng thịnh, vận khí đang dồi dào. Một, hai cái hoạn nạn vẫn chống đỡ được. điều bất hạnh là ỏn. Cưỡng ép tước đoạt hầu hết trong số họ, ngay lập tức hủy hoại gia tộc mà đáng lẽ có thể thịnh vượng và phát triển trong nhiều thập kỷ nữa. Ảnh hưởng của hậu quả trong chuyện này là quá lớn.

Có lẽ sự phồn thịnh và suy tàn của một gia tộc như vậy, Thiên đạo vẫn sẽ không quá để tâm. Nhưng nếu một quân cờ theo xu hướng chung bị Trần Hạo buộc thay đổi, điều đó rất là phiền phức.

Mọi người đều có thể chơi cờ, người lùi ta tiến, chỉ cần xu hướng chung vẫn như cũ, đi theo hướng toàn vẹn của đất trời, mọi thứ đều sẽ ỏn.

Nhưng nếu lấy cấp quân cờ của mình, vậy có được không? Điều này là phải đặt ra tiết tấu của bàn cờ không chơi.

Trong thí nghiệm này, Trần Hạo không đạt được kết quả như mong muốn, nhưng lại có được một câu trả lời quan trọng. Tránh sau này làm càn và làm cho mình quá thụ động.

Trong khi đi bộ, một chiếc BMW màu đỏ đã lái qua và ngăn cản lối đi của Trần Hạo.

Trần Hạo dừng bước, ngẩng đầu lên thì thấy cánh cửa xe mở ra, và một người phụ nữ ăn mặc quyến rũ, để lộ một ít da thịt và đi thẳng về phía hắn.

Người phụ nữ có lớp trang điểm đậm, đôi mắt rời rạc, cơ thể toát ra một mùi hương kém chất lượng rất nồng. Nhưng thoáng sau mùi hương lại có một mùi hôi thối khó có thể che giấu.

Giữa hai hàng lông mày của Trần Hạo nhíu lại, trong ánh mắt chứa đầy sự ghê tởm.

Đối với người bình thường, Chen Hao thường sẽ không ghét nó, dù tốt hay không tốt, bởi vì nó không đáng.

Nhưng mà người phụ nữ này, Chen Hao lại rất chán ghét, bởi vì nguyên khí của cô ta yếu ớt, trên người oán khí quẩn quanh, cảm nhận được có lẽ là oán niệm của trẻ con. Mùi hôi thối trên phụ nữ đó làm người ta thấy khó chịu, đây có lẽ là một bệnh phụ khoa, mà còn là một loại bệnh rất nghiêm trọng.

Với sự kết hợp của cả hai, dễ dàng nhận thấy là phụ nữ này đã phá thai rất nhiều, hơn nữa sau này, cô ta đã mắc bệnh.

Đang thâm phỉ báng trong lòng, đột nhiên con mèo đen gào lên tiếng u u rồi lao thẳng vào người phụ nữ.

Trần Hạo vốn định ngăn cản, lại cảm thấy đối mặt với mèo đen hung dữ, người phụ nữ lại không hề có chút sợ sệt, mà khi con mèo đen vồ lên, hình dáng cô ta đột ngột run rẩy, hết như

một sự thay đổi hình dạng, cô ta cuộn đi đến trước mặt Trần Hạo.

Hành động này của cô ta khiến Trần Hạo hoang mang.

Chết tiệt, hoàn toàn không nhận ra rằng người này vẫn là một người có tu vi! Người như thế, sao có thể có cơ thể như vậy chứ?

Không đúng, đây là chiếm hữu.

Dưới sự nhìn nhận cẩn thận, cuối cùng Trần Hạo đã phát hiện dưới mùi hương nồng nặc của người phụ nữ vẫn có một chút tà ác rất mờ nhạt, được che phủ bởi mùi thơm và mùi tanh. Trần Hạo gần như bất cẩn, không để ý tới.

Tuy nhiên, tà khí rõ ràng rạch này không thể che giấu khỏi tiểu Hắc.

A ~

Gương mặt bình lặng lúc ban đầu của người phụ nữ lập tức trở nên dữ tợn man rợ, tay duỗi móng vuốt hung ác chụp lấy Trần Hạo.

Bóng dáng Trần Hạo chớp nhoáng, tránh một cách dễ dàng, đồng thời mở miệng hỏi: “Người là thứ gì?”

Tuy nhiên, người phụ nữ hoàn toàn phớt lờ hắn, chỉ tiếp tục tấn công, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Trần Hạo nổi giận.

Một người chạy đến không biết nguyên nhân tại sao lại điên cuồng muốn giết hắn, đúng là bệnh thần kinh!

Trần Hạo một tay nắm lấy cánh tay của người phụ nữ, một tay tạo pháp quyết rồi lướt ngón tay lên ấn đường của cô ta, một ánh sáng màu đỏ lóe lên, một bóng ma hiện lên và bị đánh bật ra.

Nhìn kỹ bóng ma, sắc mặt Trần Hạo biến đổi, vừa muốn nói gì đó thì bóng ma lại quay lại bên trong cơ thể người phụ nữ, sau đó trở tay nắm lấy Trần Hạo, nét mặt vô cùng dữ tợn. Cơ thể cô ta lại bắt đầu phồng lên, từng đường nếp vỡ ra. Tà khí mơ hồ lúc đầu lại cuộn trào mãnh liệt, tăng cao gấp bội

Trần Hạo không chút đắn đo, tung ra một chưởng, người phụ nữ tách khỏi hắn bay vút lên không trung. Cách hơn năm sáu mét. ẦM! Tiếng nổ vang lên người phụ nữ đã bạo phát, nổ tan tành không còn một mảnh xương.

Tiếp sau đó, hình dáng của Chen Hao lướt qua, hắn đưa tay ra và bắt lấy người phụ nữ bạo phát. Từng tàn ảnh tụ hợp hóa thành một luồng khí âm bị Trần Hạo thu vào Tụ Lý Càn Khôn..

Ngay sau đó lấy ra một nén linh hương rồi đốt, hắn lấy hương khí phủ lên trên âm khí.

Từ từ, âm khí ổn định lại và biến thành hồn ma, lại là một con ma nữ.

“Dương Hồng, người chẳng phải đi theo quý bà bà rồi à? Sao lại trở thành như thế này?” Chen Hạo hỏi nó qua ý niệm.

Khi hồn ma nữ nghe thấy lời của Trần Hạo, mở đôi mắt, yếu ớt trả lời: “Đại sư, xin hãy cứu em gái ta.”

LENG KENG: “Dương Hồng đã nhảy lầu, là một tà linh bốn năm. Giúp cô ta hoàn thành di nguyện, được thưởng 10 năm đạo hạnh.”

Chương 829: Chạy Thiên Sơn

Hệ thống đã kích phát nhiệm vụ, nhưng Trần Hạo lại chú ý đến điều này mà tiếp tục hỏi cho bằng được: “Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại trở thành người như bây giờ?”

Dương Hồng nói trong cay đắng: “Là do Quý bà bà, nó khiến ta thành ra như thế này, còn giam giữ em gái ta lại, để ta làm chuyện gì đó cho nó ấy. Ta thật sự không biết nó muốn làm gì, mơ mơ hồ hồ, đến khi ta tỉnh lại thì đã ở trong tình trạng như vậy rồi, đại sư, ta có thể cảm nhận ta sắp không ổn rồi, đại sư, cầu xin ngươi, mau cứu em gái của ta ra với.”

Trần Hạo nhìn hờn phách của Dương Hồng dần dần tan biến, mặc dù vừa nãy hắn ta đã được bổ sung tinh thần lực từ linh nhang cũng không kịp nữa.

“Đừng lo, ta sẽ đi cứu nó.” Trần Hạo đáp lại.

Dương Hồng mỉm cười, sau đó hờn phách hoàn toàn biến mất.

Trần Hạo rút lại ý niệm rồi xoay người lại nhìn về một hướng khác.

Dương Hồng không biết mình phải làm gì, nhưng Trần Hạo lại nhận ra.

Quý bà bà đưa nó ra để dụ hắn tới đây.

Dường như nó sợ Trần Hạo không đến còn cố tình bảo Dương Hồng đi khiêu khích.

Nó đang tính toán làm cho ân oán không dứt đoạn phải không?

Trần Hạo không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Đều nói kẻ sĩ ba ngày không gặp lau mắt mà nhìn.

Không biết Quý bà bà người lại nhìn ta như thế nào đây?

Sau đó, Trần Hạo trực tiếp lái xe của Dương Hồng, mang theo đám nhóc đi thẳng đến Thiên Sơn.

Mất năm ngày bôn ba trên đường, Trần Hạo lái xe mấy ngàn dặm đã thấy được sự hùng vĩ tráng lệ của Thiên Sơn.

Dựa theo chỉ dẫn, Trần Hạo đi thẳng đến đỉnh Phiêu Miêu.

Buổi chiều, trời trong gió nhẹ, không một bóng mây.

Càng đến gần đường càng gập ghềnh khó đi, cuối cùng BMW cũng ngã xuống.

Trần Hạo xuống xe, mang ba đứa nhóc cùng đi bộ.

Nhưng khi nhìn ngôi làng trước mắt, Trần Hạo giật mình.

Ngôi làng này chỉ có tám hơi thở tu hành mà thôi. Mà tất cả đều vượt quá tiêu chuẩn, là loại hình có thể xuất sư.

Chuyện này thần kỳ thật.

Ở bên ngoài nhiều người lợi hại vậy à? Một ngôi làng bình thường lại có bảy tám người tu hành?

Trong lòng có nghi ngờ nên Trần Hạo bước đến gần hơn.

Từ lúc bước chân càng đến gần ngôi làng, Trần Hạo đã nhận ra bảy tám hơi thở đó nhắm chặt vào hắn, giống như đang âm thầm quan sát.

Khi Trần Hạo sắp qua cổng làng thì có một người chủ động ra ngoài đón tiếp.

Đây là một trong bảy tám người tu hành đó, nhìn cũng khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc bộ đạo bào màu đen đỏ, cơ

thể vạm vỡ, khuôn mặt bình thường, nhưng hay nở nụ cười, đôi mắt lại to nên thấy có tinh thần.

“Hóa ra là Trần Thiên Kiêu đến à, thật là vinh hạnh quá.” Người tới chào hỏi nhiệt tình.

Trần Hạo nhìn người này đầy nghi ngờ.

“Người là?”

Từ bao giờ mà danh tiếng của hắn truyền được đến nơi này vậy?

“Ha ha, ta là Từ Trung Khuê, quán chủ Phi Long Quán trên núi Yên Hà, nếu Trần Thiên Kiêu không chê có thể gọi ta là lão Từ cũng được, người quen biết đều gọi ta như vậy.” Từ Trung Khuê cười ha hả, rất ôn hoà.

Trần Hạo nhìn hắn ta một cái, rồi mỉm cười: “Vậy Từ đạo hữu cũng đừng gọi ta là Trần Thiên Kiêu, thật sự không dám nhận.”

“Dù sao Trần đạo hữu là huyền thoại của Đạo môn, tuy rằng chưa gặp được người thật nhưng vẫn nghe được truyền thuyết về ngài, cái tên Thiên Kiêu thật sự thích hợp với thân phận của người.” Từ Trung Khuê bác bỏ ngay lập tức. Sau khi nói xong không chờ Trần Hạo mở miệng, lại nói tiếp: “Trần đạo hữu, người cũng tới đây vì Cửu đỉnh Thần khí?”

Trần Hạo cười nói: “Sao người biết được chuyện này?”

Từ Trung Khuê nói: “Bởi vì chúng ta đều vì nó mà tới đây, nhưng thật không may, Quỷ bà bà kia đã sắp xếp đại trận, lấy đỉnh Phiêu Miêu làm trung tâm bao vây trong phạm vi mấy chục dặm, đừng nói đến người, chỉ là một con diều hâu trên trời bay vào cũng không ra ngoài được.”

Trần Hạo im lặng.

Hóa ra đám người này đều bị Cửu đỉnh thu hút mà tới đây.

Ta đã nói mà, ở một ngôi làng nhỏ bé trên núi sao có thể có nhiều người tu hành vậy chứ.

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, Trần Hạo mới nói: “Nói như vậy thì có rất nhiều người đến đây rồi phải không?”

Từ Trung Khuê nói: “Mấy ngày đầu mới là giờ cao điểm, có khoảng mấy trăm người đến đây, không chỉ có Đạo môn của Trung Quốc, các bộ môn có liên quan và tán tu tới, mà còn cả đám bàng môn tà đạo ở nước ngoài cũng tham gia náo nhiệt, chẳng qua là đám người đi vào chẳng có ai ra ngoài cả, chắc chắn là bị con quỷ già kia giết rồi.”

Trần Hạo đang muốn hỏi lại. Từ Trung Khuê liền nói: “Trần đạo hữu, trong làng còn có mấy người đồng đạo nữa, chúng ta đã nhìn ra chuyện này không còn hy vọng nên lui một bước ở đây xem náo nhiệt, nếu đạo hữu không ngại có thể đến làm quen một chút.”

Trần Hạo cười nói: “Có chuyện gì to tát đâu.”

Nói xong, Từ Trung Khuê đi trước dẫn đường đi vào làng, sau đó đến một khoảng sân rộng.

Khi bước vào phòng, thật là giỏi, trong phòng khách nóng hầm hập, hương thơm ngập tràn, cả đám người đang ngồi quanh một cái bàn lớn ăn lẩu.

Trần Hạo nhìn đám người này mà không nói nên lời.

Họ đều là người tu hành, tiếp cận địa khí cũng quá gần rồi!

“Trần Thiên Kiêu, lần đầu gặp mặt, bản đạo Bạch...”

“Trần Thiên Kiêu, bản đạo...”

“Trần Thiên Kiêu...”

Không đợi Trần Hạo mở miệng, người trong phòng tự xông ra tranh nhau giới thiệu, vô cùng nhiệt tình.

Lần đầu tiên được hưởng thụ loại đối xử như vậy khiến Trần Hạo được sung mà sợ hãi.

Ca còn chưa tiếp xúc qua với người trong Đạo môn, không ngồi lại có địa vị như vậy.

Lẽ nào ca không trong giang hồ mà giang hồ vẫn lưu truyền truyền thuyết về ca sao?

Trong lòng hấn hơi đắc ý, tuy nhiên trên mặt vẫn như bình thường, đáp lại từng người.

Sau đó Trần Hạo giới thiệu mèo đen, gà trống và Lam Hồ Điệp cho bọn họ làm quen.

Đối với Trần Hạo mà nói, ba đứa nhóc mèo đen không chỉ là linh sủng mà còn là những người bạn đồng hành trên con đường tu hành, cho nên mới giới thiệu long trọng như vậy, đám nhóc phải được đối xử như người bạn đồng hành.

Về phần mèo đen và gà trống, người trong nhà này cũng nắm được một số thông tin, dù sao thì lý lịch của Trần Hạo đã truyền khắp Đạo môn từ lâu, hai con linh sủng đều có thần lực, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ.

Nhưng Lam Hồ Điệp có vẻ ngoài màu xanh, thông tin về nó quá ít nên mọi người cũng chú ý đến nó nhiều hơn.

Ba đứa nhóc đều biểu hiện có linh tính, nhưng không mở miệng nói lời nào, chủ ý giấu dốt.

Chỉ là bè nước gặp nhau, không cần phải tiết lộ quá nhiều, tránh cho người khác bị dọa sợ.

Sau một lúc trò chuyện, Trần Hạo ngồi xuống rồi nói: “Các vị đạo hữu, Cửu đỉnh Thần khí đang khiến dư luận ồn ào. Tuy nhiên theo ta được biết, Thần khí còn sót lại này cũng có nhiều nhược điểm, với người tu hành mà nói thì hại nhiều hơn lợi, vậy tại sao các ngươi tranh thủ đến đây làm gì?”

Từ Trung Khuê thở dài: “Đạo hữu là con cưng của trời, tất nhiên không thể hiểu được nỗi lo của những tu sĩ thường như chúng ta rồi. Dành nửa đời người tu luyện khắc khổ, chúng ta chỉ biết cố gắng hết sức mình để truyền lại Đạo giáo cho đời sau và chờ đợi thời đại của tu hành phát triển thịnh vượng, không uổng các sư tổ đã đặt niềm tin vào mình. Tuy nhiên thời bây giờ tài nguyên lại rất khan hiếm và muốn tìm đệ tử có thiên phú để truyền lại cũng rất ít, hơn nữa hầu như tất cả mọi thứ đều bị các môn phái lớn và bộ môn có liên quan thâm tóm hết rồi, chúng ta chỉ là mấy nhánh nhỏ tán tu thì làm sao nhận được truyền thừa? Không sợ đạo hữu chê cười chứ tám người chúng tôi đây đều có truyền thừa cả, nếu ở mấy trăm năm trước thì cũng là những môn phái lớn của Đại gia rồi. Nhưng bây giờ chỉ có Hồng lão tam là gặp được một người thừa kế tốt, còn lại chưa ai tìm được đệ tử ưng ý cả, còn chưa nói đến chuyện không đủ tài nguyên để đệ tử đột phá.”

“Đúng vậy đấy, nếu cứ tiếp tục như thế này thì thế hệ tiếp theo của nhánh nhỏ tiếp tục lao xuống dốc mất, thế hệ tiếp theo chắc chắn coi như không biết Đạo môn từng có nhánh của chúng ta nữa.” Có người nói tiếp, vẻ mặt đau khổ.

“Đến Thiên Sơn lần này cũng vừa lúc nhận nhiệm vụ từ bộ môn có liên quan, phần thưởng khá hậu hĩnh, chúng ta cũng muốn thử xem vận may của mình, không ngờ Cửu đỉnh Thần khí này thu hút nhiều người như vậy, con quý giá lại còn sắp xếp đại trận, chặn đỉnh Phiêu Miêu lại không biết làm gì nữa.”

“Đúng rồi, ta nhận được tin tức ngầm của người bên trong nói là Quý bà bà hình như có giao dịch gì đó với nhân vật tà đạo, mấy người tu hành ở nước ngoài, thậm chí còn từng tiếp xúc qua với bộ môn có liên quan, nói là muốn dùng Cửu đỉnh Thần khí để đổi lấy thứ gì đó.”

Chương 830: Âm toán

“Còn có chuyện này sao?”

Trần Hạo bất ngờ.

“Đây cũng chỉ là tin tức từ một bên,ta cũng không chắc có nên tin không. Nhưng vì điều này chúng ta cũng không dám đến gần quá, chỉ có thể ở bên ngoài quan sát thôi.”

Trần Hạo gật đầu, bật cười: “Xem ra nước ở đây rất sâu đấy, ừm, ta cũng muốn thử xem.”

“Ha ha, cũng là do tu vi của chúng ta quá thấp, không có khả năng làm nó thôi, nhưng Trần đạo hữu lại khác, với đạo hạnh bấy giờ của người thì chẳng sợ nơi nào hết, muốn đi đâu thì đi thôi.” Từ Trung Khuê cười ha ha.

Trần Hạo trả lời khiêm tốn: “Sao nói vậy được, ta chỉ đi nhiều hơn hai bước thôi nào dám kiêu ngạo đâu.”

“Trần đạo hữu khiêm tốn quá rồi, đến đây đến đây, gặp được nhau là có duyên, chúng ta mời Trần đạo hữu một chén.” Từ Trung Khuê cười ha hả cầm ly rượu lên.

Mấy người khác lập tức nhiệt tình hơn.

Trần Hạo không từ chối được đành nâng chén lên uống một ngụm.

Sau đó nói chuyện từ trên trời dưới đất, từ nam chí bắc.

Đột nhiên Trần Hạo nói bị chóng mặt, lắc đầu vài cái rồi mỉm cười rất miễn cưỡng: “Ta chưa bao giờ chạm vào rượu, không ngờ tửu lượng lại kém thế này, khiến các vị đạo hữu phải chê cười rồi.”

Nói xong, cơ thể Trần Hạo nằm gục trên bàn luôn.

Khi Trần Hạo gục xuống thì mèo đen, gà trống và Lam Hồ Điệp cũng nằm lăn ra đất.

Trong nháy mắt, một bàn ăn trò chuyện rôm rả trở nên yên tĩnh, từng người thăm dò Trần Hạo.

Khi đến sát gần Trần Hạo, Từ Trung Khuê vội vàng đưa tay sờ lên cổ hắn, thở phào nhẹ nhõm, rồi cười nói: “Đã trúng chiêu, thuốc phát huy tác dụng rồi.”

Khi nghe hắn ta nói vậy, mấy người khác cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Thật là tuyệt, Quý bà bà đã đồng ý những báu vật kia chắc chắn là của chúng ta.”

“Có nhiều người tính toán làm, không ngờ lại để chúng ta rút được số đầu tiên, may quá.”

“Thật là xấu hổ, xấu hổ quá, vì truyền thừa của môn phái mà đối xử với người đồng đạo như vậy, có khác gì bọn tà ma đâu?”

“Đạo hữu nói vậy làm gì, làm người không vì mình, trời tru đất diệt, đây chỉ là kế tạm thời thôi, quan trọng nhất vẫn là truyền thừa này.”

“Bạch đạo hữu nói đúng, trong giai đoạn bất thường phải dùng kế sách phi thường, vì truyền thừa, mọi kế sách đều đáng giá mà.”

“Đúng rồi, còn ba con linh sủng này, các vị đạo hữu nói xem nên xử lý thế nào?”

“Linh sủng tốt thì tốt thật nhưng mà đã nhận chủ rồi, nếu vậy thì nấu lên ăn luôn đi, đối với chúng ta mà nói đó chính là đồ bỏ đấy.”

“Được, ý này được đấy, ta đồng ý.”

Cả đám người thảo luận âm ỉ, nói chuyện hào hứng.

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Hạo đứng dậy, cười nói: “Muốn ăn thế nào? Làm thịt kho tàu hay là hầm lên?”

“Thịt kho tàu cũng được, cái này nhất... Hự, Trần đạo hữu, người, người không bị sao hết à?”

Những người khác cũng kịp thời phản ứng lại, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Trần Hạo.

Từ Trung Khuê đang đứng gần nhất còn nhảy dựng lên, tránh cách xa mấy mét.

Trần Hạo mỉm cười rồi nói: “Làm sao mà có thể xảy ra chuyện được, có chuyện thì mây bảo bối nhỏ nhà ta bị người ta ăn mất thì sao.”

“Ăn? Muốn ăn thịt ông gà ta nhiều quá rồi, bọn chúng tính là người thứ bao nhiêu?” Gà trống vẫy cánh, đứng lên, giọng nói khinh thường.

Sau đó là mèo đen, Lam Hồ Điệp cũng từ từ đứng lên.

Cả đám người vội vàng thay đổi sắc mặt.

Fuck, người ta đã nhận ra từ lâu. Chỉ trách nhập vai quá sâu thôi.

Mà con gà trống này lại nói được tiếng người? Đại yêu quái trăm năm đấy!

Đột nhiên, cái tên Bạch tu sĩ xoay người chạy ra khỏi phòng, chạy trốn thật nhanh.

Những người khác cũng tỉnh lại, nhanh chóng giải tán.

Không thể đánh lại được thì chạy, cứ xem xem vận may của ai kém nhất thì ở lại phía sau làm đệm lưng.

Nhưng có một chuyện kỳ lạ là cứ có người chạy ra ngoài thì bị ngã sấp mặt luôn, chỉ có Từ Trung Khuê nhẫn nhịn không

chạy. Nhìn thấy đám bạn ngã xuống và hơi thở biến mất ngay lập tức, sắc mặt của hắn ta trắng bệch cực kỳ.

Giương mắt nhìn đám sương trắng bay ra từ trong cơ thể đám bạn, rồi nhìn quanh lại không thấy Trần Hạo đâu cả.

Từ Trung Khuê sợ hãi, cả người run rẩy, mở miệng cầu xin Trần Hạo: “Trần đạo hữu, ta bị ép buộc, xin người tha cho ta một mạng.”

Trần Hạo cười nói: “Cho người thêm một cơ hội để nói hết sự thật.”

Từ Trung Khuê vốn định cầu xin tha thứ, nhưng khi nhìn vào ánh mắt Trần Hạo, trái tim đập thình thịch, vội vàng nuốt lại lời sắp nói, từ từ giải thích: “Trần đạo hữu, tất cả là do lòng tham của chúng ta, không chịu được sự cám dỗ của Quý bà, mong đạo hữu cho ta thêm một cơ hội, nhà ta còn có cha mẹ già vợ trẻ con thơ, không thể chết được.”

Trần Hạo nói: “Nó làm những gì?”

Từ Trung Khuê nói: “Quý bà nói chỉ cần lấy được đầu của đạo hữu, nó sẽ cho đổi lấy Bách thảo kim đan, viên kim đan này bằng mười năm tu hành khổ cực, còn kéo dài được tuổi thọ, ngoài ra còn có thể tùy ý chọn ba bộ pháp bào.”

Trần Hạo cười: “Xem ra ta cũng có giá trị lắm, ta cũng muốn tự đem đầu mình đi đổi đấy.”

Từ Trung Khuê nở nụ cười đầy miễn cưỡng, không dám nói tiếp.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Trừ đám người các người ra còn có ai tính toán đối phó với ta nữa không?”

Từ Trung Khuê do dự một lúc rồi nói: “Trần đạo hữu, không phải nói chứ ta cảm thấy tất cả đồng đạo đang ở Thiên

Sơn chẳng có một người nào trong sạch cả, chỉ cần có cơ hội...”

Nói đến đây, Từ Trung Khuê liền dừng lại, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Trần Hạo im lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo mới nói: “Người có muốn sống không?”

Từ Trung Khuê vội vàng gật đầu, nhìn Trần Hạo với ánh mắt tràn ngập mong đợi.

Trần Hạo cười cười, phát tay lấy ra một chuỗi hạt cườm, đeo lên cổ tay Từ Trung Khuê, vỗ vai của hắn ta, nói với vẻ sâu kín: “Được rồi, người có thể đi rồi đây.”

Từ Trung Khuê ngạc nhiên: “Thật sao?”

Trần Hạo nói: “Nếu người không muốn...”

Từ Trung Khuê xoay người chạy ngay.

Không đi? Chỉ có đồ ngốc mới không đi.

Khi ra khỏi làng, Từ Trung Khuê chạy nhanh về phía trước, chỉ hận cha mẹ không sinh cho hắn ta nhiều thêm hai đôi chân, tránh lúc Trần Hạo hối hận rồi đuổi theo.

Nhưng khi hắn ta mới chạy được đoạn ngắn, lại có người hét lên: “Đó là Trần Hạo, nhanh lên, ngăn hắn lại.”

Mới đầu Từ Trung Khuê còn chưa hiểu ra có chuyện, có người chặn đường chạy trốn của mình nên hắn ta giết người luôn, nhưng khi giết được mấy người thì hắn mới từ từ nhận ra càng ngày càng có nhiều người bao vây quanh mình, hắn cảm thấy có gì đó khác thường, nhìn xuống quần áo trên người thấy rất lạ, không phải đồ của mình hay mặc, lấy ra một con dao găm để soi thì thấy đây là khuôn mặt của Trần Hạo!

Ngay lập tức Từ Trung Khuê chết lặng cả người.

Một loạt âm tiết lạ lùng dồn dập quanh tai, dưới đất có mảnh bóng đen lan ra và bao vây Từ Trung Khuê.

Từ Trung Khuê rùng mình, cảm thấy không ổn, nên muốn chạy trốn.

Nhưng ngay lập tức bóng đen nhanh chóng quấn quanh bóng của hắn ta, sau đó bao vây lên cả người Từ Trung Khuê.

Hắn ta cảm thấy cơ thể mình bị giam cầm, không thể di chuyển được.

Loại cảm giác này khiến tâm trạng Từ Trung Khuê trở nên điên cuồng.

Mình biến thành Trần Hạo, sau đó trở thành đối tượng bị người khác săn đuổi, mẹ nó sao mà oan ức quá.

Hắn ta không muốn chết, hắn ta không thể chết oan ức như vậy được!

Từ Trung Khuê giãy dụa, tức giận, oán hận.

Đột nhiên, bên tai hắn ta vang lên tiếng nói.

“Siêu Nhân Điện Quang, biến thân.”

Giọng nói này dường như có khả năng hướng dẫn, nên Từ Trung Khuê theo bản năng hét lên.

Một lát sau, Từ Trung Khuê liền nhận ra ở cổ tay có một nguồn sức mạnh vô tận tràn vào trong cơ thể, sau đó cơ thể bắt đầu phình ra.

Cả đám người ngay lập tức trở thành những điểm nhỏ, đến bây giờ Từ Trung Khuê mới dừng lại, hắn ta cảm thấy trong cơ thể mình có một nguồn sức mạnh đáng sợ, giống như có thể đập nát một ngọn núi.

Chương 831: Âm hại.

“Còn có chuyện như vậy?”

Trần Hạo ngạc nhiên.

“Đây cũng chỉ là tin tức đồn, ta cũng không chắc nó có đáng tin hay không. Nhưng vì điều này, bọn ta cũng không dám đến quá gần, bọn ta chỉ có thể chờ đợi và nhìn từ bên ngoài.”

Trần Hạo gật đầu và lập tức mỉm cười: “Dường như nước ở đây rất sâu, ừm, ta phải xem xét một chút.”

“Ha ha, đây là do tu vi của đám bọn ta thấp, không có khả năng đó, nhưng Trần đạo hữu thì khác, với đạo hạnh của người, thế giới rộng lớn như thế, nơi nào người không thể đi chứ?” Từ Trung Khuê cười ha ha.

Trần Hạo khiêm tốn nói: “Không thể nói như vậy được, ta cũng chỉ đi thêm hai bước, cũng không dám kiêu ngạo.”

“Trần đạo hữu khách khí rồi, tới đây tới đây tới đây, gặp nhau là có duyên phận, bọn ta kính Trần đạo hữu một chén.” Từ Trung Khuê cười ha ha và cầm ly rượu lên.

Mấy người khác lập tức nhiệt tình đón ý nói hòa.

Trần Hạo không từ chối được, nên đành nâng chén uống một ngụm.

Sau đó, họ nói chuyện trời đất, nói nhăng nói cuội.

Từ từ, Trần Hạo đột nhiên nói mình bị chóng mặt, rồi lắc vài lần và mỉm cười khô khốc: “Ta chưa bao giờ chạm vào rượu, không ngờ tử lượng lại kém như thế, để mấy vị đạo hữu chê cười rồi.”

Nói xong, Trần Hạo hạ người xuống và nằm lên bàn.

Khi Trần Hạo ngã xuống, mèo đen, gà trống, con bướm xanh cũng đều nằm trên mặt đất.

Trong nháy mắt, một số người đang trò chuyện vui vẻ đột nhiên yên tĩnh lại và mỗi người đều quan sát Trần Hạo.

Từ Trung Khuê ở gần Trần Hạo, vôi vàng đưa tay chạm vào cổ Trần Hạo. Hắn ta thở phào nhẹ nhõm và nói với một nụ cười: “Trúng chiêu, thuốc có hiệu quả.”

Nghe nói như thế, mấy người khác đều vui mừng khôn xiết.

“Tuyệt vời, chúng ta đã bắt được người này, những báu vật mà quý bà đã hứa, chúng sẽ thuộc về chúng ta.”

“Có nhiều người ngẫm ngẫm tính toán như vậy, nhưng không nghĩ tới lại để chúng ta đứng đầu, đây không phải là sự may mắn mà người nào cũng có.”

“Thật sự xấu hổ, vì truyền thừa của sư môn, đối xử với người cùng nghề như thế, thì khác gì tà ma chứ?”

“Đạo hữu cần gì phải nói như thế, người không vì mình trời tru đất diệt, truyền thừa vẫn là thứ quan trọng hơn những thủ đoạn tạm thời.”

“Bạch đạo hữu nói đúng, thời kỳ khác thường thì dùng thủ đoạn khác thường, vì truyền thừa, tất cả hành vi đều đáng giá.”

“Đúng rồi, ba con linh sủng này, các vị đạo hữu, các người nói nên xử lý thế nào?”

“Linh sủng rất tốt, nhưng tiếc là đã có chủ. Trong trường hợp đó, hãy hàm ăn thôi. Đối với chúng ta mà nói, nó cũng xem như một bồi bổ lớn.”

“Được rồi, ý tưởng này rất tốt, ta đồng ý.”

Một đám người đang bàn luận rất hào hứng.

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên nâng cơ thể lên và mỉm cười: “Muốn nấu ăn à? Thịt kho tàu hay hầm?”

“Thịt kho tàu cũng không tồi, món này rất... A, Trần đạo hữu, người, người không có việc gì?”

Những người khác cũng phản ứng lại và nhìn Trần Hạo một cách ngạc nhiên.

Từ Trung Khuê ở gần nhất còn nhảy dựng lên, tránh xa vài mét.

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Cũng không thể xảy ra chuyện được, nếu có vấn đề gì, vậy mấy bảo bối nhỏ của nhà ta có thể sẽ bị người khác ăn thịt.”

“Ăn? Có rất nhiều người muốn ăn gà gia ta, bọn họ là cái thá gì chứ?” Gà trống lắc cánh và đứng dậy, giọng nó tràn đầy sự khinh thường.

Sau đó mèo đen, con bướm xanh đều tỉnh lại.

Đám người thay đổi sắc mặt.

Mẹ nó, đã bị người ta biết tông từ lâu. Thiệt thòi mình còn diễn sâu như vậy.

Hơn nữa, con gà trống này còn mở miệng nói tiếng người? Đó là một con đại yêu trăm năm!

Đột nhiên, tu sĩ họ Bạch xoay người chạy ra khỏi phòng và nhanh chóng đi xa.

Những người khác mới kịp phản ứng và nhanh chóng giải tán.

Không thể địch lại, vậy tản ra và chạy, nó phụ thuộc vào người gặp xui xẻo và ở lại chịu tội thay.

Nhưng điều kỳ lạ là những người này, ra ngoài một người thì ngã xuống một người, chỉ có Từ Trung Khuê nhịn xuống

và không chạy. Thấy một nhóm bạn đồng hành ngã xuống, hơi thở của họ biến mất ngay lập tức, thì khuôn mặt hấn ta trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Hấn ta mở mắt trừng trừng nhìn như một đám mây trắng không thể nhìn thấy bay ra khỏi cơ thể bạn đồng hành của mình, quay lại bên cạnh Trần Hạo, lượn một vòng và biến mất.

Từ Trung Khuê sợ hãi, run rẩy mở miệng cầu xin sự thương xót: “Trần đạo hữu, ta bị uy hiếp, xin hãy cho ta một mạng.”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Cho người một cơ hội khác để tổ chức ngôn ngữ.”

Từ Trung Khuê đang muốn cầu xin tha thứ, nhưng nhìn vào ánh mắt của Trần Hạo thì hấn giật mình, hấn ta nhanh chóng nuốt lời nói xuống và rụt rè nói: “Trần đạo hữu, tất cả đều do bọn ta tham lam, không chịu đựng được sự căm dỗ của quý bà bà, cầu đạo hữu cho ta một cơ hội, ta còn có cha mẹ ở trên, vợ con ở dưới, ta không thể chết được.”

Trần Hạo nói: “Căm dỗ thế nào?”

Từ Trung Khuê nói: “Quý bà bà nói, chỉ cần xách đầu của đạo hữu đến là có thể có các loại thảo dược Kim Đan ở đó. Kim Đan kia có thể đáng giá mười năm khổ tu chăm chỉ và còn có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, ngoài ra còn có rất nhiều pháp bảo để tùy ý lựa chọn ba món.”

Trần Hạo mỉm cười: “Xem ra ta còn khá giá trị, ta cũng không nhìn được muốn xách đầu mình đến đổi.”

Từ Trung Khuê cười gượng và không dám nói tiếp.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Trừ bọn người ra, còn có ai tính toán đối phó với ta nữa?”

Từ Trung Khuê chần chờ một chút rồi nói: “Trần đạo hữu, ta cũng nói thật với người, ta cảm thấy, tất cả người cùng nghề

nào ở núi Thiên Sơn này đều không có ai trong sạch và vô tội, tâm trí sạch sẽ nhưng chỉ cần có cơ hội sẽ...”

Nói tới đây, Từ Trung Khuê liền im lặng, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Trần Hạo trở nên trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Trần Hạo nói: “Người muốn sống không?”

Từ Trung Khuê vội vàng gật đầu, nhìn Trần Hạo đầy mong đợi.

Trần Hạo mỉm cười, vẫy tay lấy ra một chuỗi hạt cườm, đeo nó vào cổ tay của Từ Trung Khuê, vỗ vai hắn ta và nói một cách hàm xúc: “Được rồi, người có thể đi.”

Từ Trung Khuê ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Thật sao?”

Trần Hạo nói: “Nếu người không muốn...”

Từ Trung Khuê xoay người chạy.

Không đi? Chỉ có kẻ ngu mới không đi.

Rời khỏi làng, Từ Trung Khuê chạy thật nhanh, hắn ta chỉ hận cha mẹ không sinh thêm cho mình hai cái chân, kéo Trần Hạo đuổi theo vì hối hận.

Nhưng khi hắn còn chưa chạy bao xa, thì có người nào đó đã thốt lên: “Đó là Trần Hạo, nhanh lên, ngăn hắn ta lại.”

Lúc đầu, Từ Trung Khuê còn không nhận thấy vấn đề gì, có người chặn đường, nhưng hắn ta còn đang chạy trời chết nên hắn ta đã thẳng tay đánh lại và làm đến mấy người. Nhưng dần dần, ngày càng có nhiều người bao vây, lúc đó hắn ta mới cảm thấy có gì đó không ổn. Hắn ta nhìn quần áo mình một chút, rất lạ lẫm, không phải bộ đồ mình thường mặc, sau đó hắn ta lấy ra một con dao găm, trong hình phản chiếu của con dao, mặt mình là khuôn mặt của Trần Hạo!

Trong nháy mắt, Từ Trung Khuê sửng sốt.

“#@! \$@@ \$@ \$#...”

Trong một đoạn âm tiết dồn dập và kỳ lạ, một bóng đen lan ra từ mặt đất và bao trùm Từ Trung Khuê.

Từ Trung Khuê rùng mình, cảm thấy có gì đó không ổn và muốn chạy.

Nhưng bóng đen rất nhanh, nó quấn quanh cái bóng của hắn ta và sau đó bao vây Từ Trung Khuê.

Hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị cầm tù, và không thể di chuyển được nữa.

Cảm giác này khiến linh hồn của Từ Trung Khuê cảm thấy sợ hãi.

Mình bị biến thành Trần Hạo, sau đó sẽ trở thành mục tiêu săn lùng của người khác, mẹ nó điều đó thật quá oan ức.

Ta không muốn chết, ta không thể chết quá uất ức như thế!

Từ Trung Khuê vùng vẫy, tức giận, thù hận.

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên trong tai.

“Siêu nhân Điện Quang, biến hình.”

Giọng nói này dường như có khả năng hướng dẫn, khiến Từ Trung Khuê hét lên theo vô thức.

Khoảnh khắc tiếp theo, Từ Trung Khuê cảm thấy một nguồn sức mạnh mạnh mẽ từ cổ tay hắn rót vào trong cơ thể, sau đó cơ thể hắn bắt đầu lớn lên, lớn lên và lớn lên nữa.

Đến khi những người trên mặt đất trở thành nhỏ bé trong mắt hắn, lúc đó Từ Trung Khuê mới ngừng lớn lên, hắn ta cảm thấy một lực khủng khiếp tràn ra trong cơ thể mình, dường như có thể phá vỡ một ngọn núi.

Chương 832: Đừng sợ, đánh chết.

Ta đã! Biến thành Siêu nhân Điện Quang!

Từ Trung Khuê sững sờ, bàng hoàng.

Siêu nhân Điện Quang, đây không phải là người ngoài hành tinh được xuất hiện hư cấu cho đám con nít sao.

Sao mình lại biến thành một nhân vật hư cấu như vậy?

Nhưng, cảm giác này thật tuyệt!

Từ Trung Khuê cảm thấy sức mạnh đang dâng trào trong cơ thể mình. Đó là một sức mạnh hủy diệt và không ai chống lại được. Loại sức mạnh này chính là những gì Từ Trung Khuê đã mơ ước cả đời.

Không nghĩ tới, hôm nay hắn đã lập tức nhận được. Đây là một cơ hội và duyên phận, một cơ hội và duyên phận tuyệt vời.

“Leng keng: Hệ thống Siêu nhân Điện Quang được ràng buộc thành công.”

Từ Trung Khuê sững sờ.

Hệ thống Siêu nhân Điện Quang? Sao lại có cái tên kỳ quái như thế?

Còn có, leng keng này là cái gì, giọng nói hơi quen, sao cảm giác, giống như của tên Trần Hạo kia.

Từ Trung Khuê đang định hỏi gì đó thì đột nhiên tiếng leng keng lại vang lên.

“Leng keng: Không đủ năng lượng, mời kí chủ tìm một khối năng lượng.”

Leng keng: Đang quét hình.

Leng keng: Tìm thấy một cơ thể năng lượng khổng lồ, kí chủ có thể nắm bắt, thành công có thể dẫn đến biến hình siêu mạnh mẽ, thất bại sẽ cạn kiệt năng lượng và sự biến đổi sẽ biến mất.

Nghe được nội dung nhắc nhở, Từ Trung Khuê giật mình và đầu còn nhớ đến chút thắc mắc gì nữa.

Thiếu năng lượng? Chẳng lẽ biến hình này cũng giống như trên TV, chỉ có mấy phút?

Điều này sao có thể, biến hình này là của ta, từ đó ta sẽ trở thành Chúa tể của Trái Đất, và thậm chí là Chúa tể của vũ trụ.

Từ Trung Khuê nhìn về phía đỉnh Phiêu Miểu.

Trong khu vực này, thứ duy nhất có thể được xác định là một khối năng lượng, cũng chỉ có Thần khí Cửu Đỉnh.

Lấy được Thần khí Cửu Đỉnh, hẳn sẽ có được sự biến đổi vĩnh cửu!

Vừa nghĩ đến đây, thì hẳn không thể bỏ qua được.

Từ Trung Khuê nhìn xung quanh đám đông nho nhỏ đang bị sốc, và một sự lạnh lùng xuất hiện trong mắt hẳn ta.

Bây giờ, các ngươi đều là con sâu con kiến.

Suy nghĩ trong lòng như vậy, Từ Trung Khuê quét chân qua, một đám người bị đá bay và chết lập tức.

Những người còn lại cũng hoảng loạn và bỏ trốn.

Cảm giác kiểm soát tính mạng của người khác khiến Từ Trung Khuê rất hài lòng, và hẳn ta càng luyện tiệp hệ thống Siêu nhân Điện Quang.

Nhưng chẳng bao lâu, Từ Trung Khuê phát hiện ra sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể mình đột nhiên giảm xuống một phần.

Điều này khiến Từ Trung Khuê bắt đầu cẩn thận hơn.

Leng keng nói, thiếu năng lượng, hẳn không nghĩ tới điều này sẽ tiêu hao nhiều như vậy. Hẳn phải tìm được Thần khí Cửu Đỉnh, nếu không sẽ không có năng lượng, như vậy sẽ không có sự biến đổi.

Cảm thấy lo lắng trong lòng, Từ Trung Khuê không dám lãng phí thời gian, hẳn ta xoay người và chạy về phía Đỉnh Phiêu Miểu.

Siêu nhân Điện Quang có thể bay, nhưng Từ Trung Khuê không dám bay, vì nó lượng tiêu thụ năng lượng quá lớn.

Mà siêu nhân Điện Quang cao hơn 10 mét cất bước, cũng thu hút sự chú ý của tất cả những người gần đó. Tròng mắt của mỗi người suýt chút nữa nhảy xa ngoài.

Mẹ nó, đây là thật hay giả!

Siêu nhân Điện Quang cũng chạy đến, đây vẫn là thế giới mà chúng ta biết sao?

Sau đó, khi những người còn lại nhìn thấy siêu nhân Điện Quang chạy về phía đỉnh Phiêu Miểu, thì tất cả mọi người đều có những suy nghĩ kỳ lạ.

Tên siêu nhân Điện Quang này, cũng biết Thần khí Cửu Đỉnh là một báu vật à?

Đây là tiết tấu muốn cướp sao!

Lập tức, tất cả mọi người đều hào hứng và tò mò quan sát.

Mặc dù họ không biết tình huống của siêu nhân Điện Quang là gì, nhưng cuộc chiến đấu ác liệt giữa siêu nhân Điện Quang

với Quỷ bà bà, điều đó khiến mọi người chờ mong.

Khi siêu nhân Điện Quang tới gần đỉnh Phiêu Miểu, thì xung quanh Đỉnh Phiêu Miểu cũng xuất hiện sự khác thường.

Có một tiếng thét dài chói tai, và một luồng khí đen tụ lại, âm sát tập hợp và chúng biến thành một bóng ma khổng lồ.

Bóng ma này trông còn cao lớn hơn siêu nhân Điện Quang, nó cao dài hàng chục mét, với một khuôn mặt dữ tợn và mái tóc rối bù. Chỉ có phần người trên hiện ra, với một bàn tay vẫy như móng vuốt ma quái, khuấy động bão táp, tỏa ra hơi thở tà ác bao trùm siêu nhân Điện Quang.

Ở một đỉnh núi nhỏ, đám người Trần Hạo đứng ở trên đỉnh núi, nhìn thấy sự xuất hiện của một con ma khổng lồ, Trần Hạo nhú mày lại.

Bóng ma này hơi quen. Sau khi suy nghĩ kỹ, Trần Hạo nhớ lại, bóng ma này trông giống như tình ma!

Đặc biệt là dấu vết trên khuôn mặt, thời gian lần này trôi qua không quá lâu, Trần Hạo vẫn chưa quên.

Chẳng qua, tại sao tình ma lại trở nên như thế này? Nó dường như không còn lý trí, giống như đã bị người khác tế luyện thành một thứ xấu xa!

Đây là do quỷ bà bà làm sao? Sao phải làm như vậy?

Trần Hạo suy nghĩ trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Từ Trung Khuê.

Đối mặt với thứ xấu xa mạnh mẽ như thế, hẳn ta chỉ được mình tăng thêm cho một sự thay đổi và 50 thần lực, biến thành Siêu nhân Điện Quang, vậy hẳn ta thật sự có can đảm để vững vàng đánh quỷ bà bà sao?

Hắn có nên mô phỏng hệ thống lại không, để động viên và cổ vũ hẳn ta một chút.

Sau đó, Trần Hạo phát hiện mình đã khinh thường Từ Trung Khuê rồi.

Khi đã đạt được sức mạnh to lớn, đáy lòng họ sẽ bành trướng, tầm nhìn sẽ mở rộng và hẳn ta cảm thấy không ai trên trái đất có thể đánh lại mình, vậy thì sợ gì đám yêu ma quỷ quái chứ?

Đối mặt với sinh vật xấu xa lớn hơn mình, Từ Trung Khuê không rút lui mà thay vào đó tiến về phía trước, hẳn ta điều khiển sức mạnh dồi dào và chấp hai tay lại.

Sau đó, cả hai tay mô phỏng hành động của Siêu nhân Điện Quang mà hẳn ta đã từng đưa con đi xem cùng nhau và chấp hai tay trước ngực.

Tuy nhiên, Từ Trung Khuê quên tên phát chiêu của Siêu nhân Điện Quang, phúc đến thì lòng cũng sáng ra và hẳn ta hét lớn một tiếng: “Ánh sáng sòng rùa thần thánh.”

Theo tiếng gầm, sức mạnh to lớn bị Từ Trung Khuê hội tụ trong hai tay đã biến thành một cột ánh sáng đỏ, âm âm xông ra và trực tiếp đâm thủng cơ thể của tà vật khổng lồ kia.

Ánh sáng được biến đổi bởi thần lực này đã kìm hãm mọi luật lệ. Dưới sự chấn động đó, bóng ma tà vật đã kêu rên đau đớn, cơ thể nó vặn vẹo và dường như có dấu hiệu tan biến.

“Khốn nạn, dừng tay!”

Một tiếng thét lớn chói tai vang lên, sau đó trong luồng khí đen kịt, cuối cùng quỷ bà bà cũng xuất hiện. Nó chống cây gậy màu đen, nhẹ nhàng dừng lại, và một vòng sáng đen lan rộng, chống lại ánh sáng thần thánh.

Nhưng ánh sáng đen vẫn sụp đổ trước ánh sáng thần thánh, và không có sức chống đỡ nào.

Khuôn mặt của quý bà bà lập tức tối sầm lại, và nó giận giữ nhìn Từ Trung Khuê.

“Được lắm Trần Hạo, trong thời gian ngắn ngủi như thế, ngươi lại đạt được sự tiến bộ như vậy, Pháp Thiên Tượng Địa được lắm, với tất cả sức lực của mình, bà già này xin bái phục.” Quý bà bà nhìn Từ Trung Khuê và nói.

Từ Trung Khuê sững sờ.

Trần Hạo gì chứ? Ta là Từ Trung Khuê mà!

Ừm, không đúng, dường như ta đã bỏ qua điều gì đó, lúc trước ta là...

Ngay khi Từ Trung Khuê chải chuốt suy nghĩ của mình thì quý bà bà nói tiếp: “Trần Hạo, bà già này không thể chống lại thần thông Pháp Thiên Tượng Địa này của ngươi, nhưng bà già này không thể bị lừa dối. Nếu hôm nay ngươi đến rồi, thì phải hứa với bà già này. Dùng linh hồn và máu thịt của tất cả những người tu luyện trong bán kính trăm dặm ở đây để nuôi dưỡng Tuyên Nhi, vậy thì ta có thể không tính toán chuyện ngươi hãm hại Tuyên Nhi.”

Từ Trung Khuê hoảng sợ.

Lòng dạ của quý bà bà này thật độc ác.

Lần này, có không ít tu sĩ đã bị Thần khí Cửu Đỉnh thu hút đến đây. Nếu bị giết hết, vậy giới tu hành của Hoa Hạ sẽ bị phá vỡ một nửa ngay lập tức.

Khi hắn ta đang suy nghĩ thì tiếng leng keng lại vang lên lần nữa.

“Leng keng, phát hiện âm hồn ma quỷ, vì trận danh tà ác, nên tạm thời ban thưởng biến hình Siêu nhân Điện Quang cấp hai, hi vọng kí chủ không hướng trung tâm Oersted, oán trời oán đất đánh không khí.

Theo tiếng leng keng, Từ Trung Khuê cảm thấy có một sự thay đổi rất nhỏ trong cơ thể mình, năng lượng không tăng lên, nhưng cơ thể hắn ta dường như trở nên mạnh mẽ hơn.

Mặc dù không quá hài lòng, nhưng Từ Trung Khuê đã ngừng suy nghĩ về những chuyện không thích hợp, và trái tim hắn đầy sự khinh bỉ đối với quý bà bà.

Ta là hệ thống biến hình Siêu nhân Đệ Quang. Không phải thần thông Pháp Thiên Tượng Địa, người không thấy ánh sáng sáng rùa thần thánh của ta sao? Bà già này thật sự không kiến thức.

Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, với một chiêu vừa rồi, năng lượng của hắn đã bị giảm hơn một nửa, và bây giờ điều cấp bách nhất là hắn phải tìm ra Thần khí Cửu Đỉnh, nếu không biến hình, sao ông đây có thể đánh bại quý bà bà được?

Từ Trung Khuê cúi đầu nhìn đỉnh Phiêu Miểu, chẳng mấy chốc, hắn ta đã cảm giác được nơi ẩn nấp của một lực lượng mệnh mông, và đôi mắt hắn ta lập tức sáng ngời.

Thần khí Cửu Đỉnh, ta phát hiện mày rồi.

Chương 833: Cái bẫy

“Người muốn ta giúp người thực hiện huyết tể?” Từ Trung khuê nhìn về phía quý bà bà.

Quý bà bà nói: “Đây là cách duy nhất để chúng ta giải quyết ân oán.”

Từ Trung khuê quả quyết nói: “Ta sẽ đồng ý với điều kiện người phải giao cửu đỉnh thần khí cho ta trước.”

Quý bà bà sững sốt: “Thần khí này không phải là chính người vớt đi rồi sao?”

Từ Trung Khuê cũng ngạc nhiên: “Ta vớt đi? Thần khí như vậy sao ta có thể nói vớt là vớt được! Người nghĩ là ta ngu à.”

Quý bà bà trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Ngày trước thần khí này đã đập chết Tình Ma, bà ta đoán không ra, liền đem món nợ này tính lên đầu Trần Hạo.

Dù sao đối với sự hiểu biết về người tu hành, mới chỉ gặp qua Trần Hạo một lần, bà ta đúng là nhìn không được quá khứ, xem không được tương lai.

Hiện tại Trần Hạo không nhận, chẳng nhẽ trên thế giới này còn có kẻ thứ hai khiến bà ta nhìn không thấu sao?

Quý bà bà suy diễn đủ loại tình huống.

Nhưng rất nhanh bà ta đã đưa ra chủ ý.

Mặc kệ có phải là Trần Hạo gây ra hay không, kế hoạch đã tiến hành đến bước này rồi, dám xuất hiện thì phải đội nôi, hiện tại tên này muốn lấy cửu đỉnh thần khí, đúng lúc khớp với kế hoạch.

“Cửu đỉnh thần khí được cất dấu ở bên ngoài động trên ngọn núi Phiêu Miêu này, ngươi có thể tự đi tìm.” Quý bà bà mở miệng nói.

Từ Trung Khuê trầm đắc ý.

Nếu là hẳn ta hồi trước khi vẫn còn là một tên đạo sĩ kém cỏi thì chắc hẳn vẫn hy vọng vào lời nói của Quý bà bà, tuy rằng đối với người bình thường mà nói hẳn vẫn được coi là kỳ nhân dị sĩ.

Chỉ người tu hành mới rõ, không chạm tới cảnh giới nhất định thì cũng chỉ là phạm nhân có chút bản lĩnh, vả lại trên có đạo môn cùng những kẻ có thể luôn chèn ép, bản lĩnh của hẳn cũng không có chỗ mà dùng.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác.

Người máy nhận lệnh của hệ thống liền biến thân, chỉ chớp mắt hẳn ta đã biến thành một tên khổng lồ. Chỉ cần nhìn qua cũng biết quý bà bà cũng không phải là đối thủ, giờ hẳn muốn cái gì cũng không dám giấu diếm.

Loại sức mạnh chèn ép này khiến người ta có cảm giác vượt trội, rất đột phá.

Tỏ vẻ thỏa mãn, hai người Từ Trung Khuê cất bước đi tới phía dãy núi.

Cấm pháp bao quanh dãy núi đều thu hết lại, tựa hồ không dám chọc vào bọn họ.

Không có cấm pháp bảo vệ, Từ Trung Khuê liền thấy cửa động lơ lửng giữa sườn núi bên ngoài là một cái vạc lớn.

Cái vạc lớn này mang phong thái cổ xưa, xung quanh chứa một vẻ tang thương khó tả, nó chứa đựng một nguồn sức mạnh không thể lường được, còn có ánh sáng của sinh mệnh bao

phủ, khiến người ta cảm thấy có được Cửu Đỉnh là có cả thiên hạ.

Ánh mắt Từ Trung Khê như hai đốm lửa, đưa tay đoạt lấy Cửu đỉnh thần khí.

Trong nháy mắt Từ Trung Khê trở nên thích ý, từ nay về sau, trên trời dưới đất, trong tay còn có món đồ lợi hại của Trần Hạo, hẳn có thể chinh phạt vũ trụ, xưng bá trời cao rồi.

Loại cảm giác này thật giống như kẻ hèn mọn đột nhiên được thừa kế một vương quốc, hoàn toàn không thể bình tĩnh được mà.

Leng keng: Năng lượng cạn kiệt, xin mời kí chủ mau chóng nạp năng lượng.

Từ Trung Khê đang chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ thì nhất thời sững sốt.

Cái đờ mờ, tình huống gì đây?

Không phải ta đã lấy được Cửu đỉnh thần khí rồi sao?

Tại sao năng lượng vẫn cạn kiệt? Đùa nhau à!

Bị hắt nước lạnh một cách nhiệt tình như thế, Từ Trung Khê bất mãn nói: “Hệ thống, dùng cửu đỉnh bổ sung năng lượng đi.”

Leng keng: Kí chủ nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là một cục sắt cũ nát thì lấy đâu ra năng lượng, năng lượng thực sự chính là bà già kia, bà ta đã tích lũy năng lượng cực đại đủ dùng mấy trăm năm, kính mời kí chủ mau chóng bắt người.

Từ Trung Khê: “...”

Giờ khắc này tâm tình tốt đẹp của hắn hoàn toàn sụp đổ.

Hệ thống đặc biệt này đang đùa ta hả? Cái thần khí này không chứa năng lượng mà lại thứ chứa năng lượng lại là một

con quý già? Đây có phải là một cái bẫy không vậy?

Trong lòng thì tức tối nhưng quả thật không có biện pháp mà, năng lượng bây giờ đúng là vấn đề lớn a.

Hệ thống nói đây là năng lượng thì chính là năng lượng, ta làm sao có thể phản bác được?

Liếc mắt nhìn quý bà bà một cái, phát hiện bà ta đang nhìn mình, Từ Trung Khuê nhất thời nảy ra một ý hay.

“Cẩn thận! Có kẻ đánh lén.”

Từ Trung Khuê bất thành linh quay sang phía quý bà bà hét lên, thấy ánh mắt lo lắng của Từ Trung Khuê, quý bà bà theo bản năng xoay người nhìn lại.

Sau đó quý bà bà liền kinh sợ.

Lại sau đó, quý bà bà rống giận: “Trần Hạo, lại là ngươi!”

Trong khoảnh khắc đó bà ta nhận ra, Cửu đỉnh thần khí đồng thời bay tới.

Đang tính nói không phải ngươi, nhưng đúng là nhân chứng vật chứng đều ở đây cả!

Động tác linh hoạt tránh được cửu đỉnh thần khí, liền nghe được giọng nói công kích phía Từ Trung Khuê.

“Sao và ánh sáng thần linh trên trời.”

Hai tay hấn hợp lại, năng lượng còn sót lại hội tụ ở hai tay, lúc quý bà bà vừa tránh né cửu đỉnh thần khí, Từ Trung Khuê bỗng nhiên bạo phát.

Thần lực từ hai bàn tay bất ngờ bắn ra, giống như những viên đạn, liên tiếp bay tới.

Đối mặt với sự công kích này, quý bà bà hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên bùng phát, mang khí tức chết chóc vô cùng tận biến thành quái vật cao vài trượng.

Quái vật này trên đầu mọc một cái sừng, diện mạo dữ tợn, cả người toàn xương, hai tay mọc móng dài bén nhọn, nó há mồm rống một tiếng, ngọn lửa màu trắng liền phụt ra.

Đây chính là hình dạng thần thông của quý bà bà, thân thể của quý Huyền Âm hiện tại đã tu luyện đến mức Pháp Tướng của quý thần rồi.

Sau khi biến thân, quý bà bà tức giận mà nhìn Từ Trung Khuê, sát khí trên người cuộn cuộn, tạo thành một lớp dày đặc ngăn cản thần lực.

Chỉ là, nếu nhìn qua thì có vẻ khí thể của thần lực yếu hơn, nhưng uy lực lại cực mạnh, luồng sát khí kia khó mà chống đỡ được, xuất ra bao nhiêu mất bấy nhiêu.

Nhưng mà thần lực chỉ còn ít, dần dần cũng tiêu hao hết, đến lúc này sát khí lại chiếm lợi thế.

Quý bà bà vui mừng, bà ta cho rằng phép thiên tượng địa lý thần thông của Trần Hạo chưa luyện ra thành quả nên ra sức bạo phát, điều khiển luồng sát khí cuộn cuộn đánh tới.

Nhưng lúc này Quý bà bà lại cảm giác có điều gì đó sai sai, xoay người nhìn lại liền bị người máy khổng lồ kia tấn công từ phía sau.

“Phi long hiện thân pháp! Cái này không phải chỉ được kế thừa cho phi long thôi sao? Trần Hạo, người làm thế nào mà...” Quý bà bà có chút mơ màng.

Từ Trung Khuê cũng không rảnh rồi mà đáp lại, nắm lấy cơ hội này hấn liền điên cuồng ôm lấy bà ta, sau đó hét to: “Hệ thống, hấp thu năng lượng.”

Quý bà bà: “...”

Leng keng: Phải đánh chết, nếu không thì không thể hấp thu.

Từ Trung Khuê giận dữ: “Hệ thống nhà ngươi bị tê liệt rồi, ông đây không có năng lượng thì đánh như thế nào?”

Leng keng: Kí chủ đang nhục mạ hệ thống sao, vi phạm quy tắc. Hệ thống sẽ tự động thoát ly, hẹn gặp lại kí chủ!

Từ Trung Khuê: “...”

“Hóa ra ngươi không phải Trần Hạo!”

Quý bà bà nhìn thấy là Từ Trung Khuê thì gào lên một câu. Sau đó bà ta trở tay túm được Từ Trung Khuê, tức giận nói: “Vô liêm sỉ, dám cả gan phá hoại kế hoạch của ta đây, ngươi đáng phải chết.”

Nói rồi Quý bà bà tung quỹ trảo về phía Từ Trung Khuê, lập tức xuyên qua da.

Từ Trung Khuê kêu thảm thiết, rên rỉ, ánh sáng quanh thân thể lóe lên theo đó người máy liền biến mất. Thay vào đó là một người chính là Từ Trung Khuê.

Quý bà bà há mồm phun ra một thảm lửa màu trắng, trong nháy mắt thiêu Từ Trung Khuê thành tro.

Diệt xong Từ Trung Khuê rồi, quý bà bà xoay người, nhìn ra bên ngoài núi.

Bên này có tranh đấu, mấy trăm người tu hành đều đứng từ xe quan sát, nhìn thấy quý bà bà thắng liền cảm thấy không tốt, tất cả liền quay đầu mà chạy.

Quý bà bà hừ lạnh một tiếng, khua móng tay nhọn hoắt, vốn đã bị Từ Trung Khuê đả thương nặng, bà ta liền thả bóng đen tâm ma bao trọn cả ngọn núi, lan ra bốn hướng, một ít tu sĩ chạy không kịp liền bị khí đen bao trùm, họ chỉ kịp rên lên một tiếng sau đó không nghe thấy bất kì cái gì nữa.

“Viên Diệu Tâm, ngươi quá phạm rồi.”

Lúc này một giọng nói vang lên, chấn động cả trời cao. Sau đó hơn mười đạo khí tức cường đại từ khắp nơi xuất hiện, đem núi Phiêu Miêu phong tỏa.

Bóng ma của quý bà bà dừng lại, quan sát khắp nơi, bà ta không có chút gì gọi là sợ hãi, lạnh lùng nói: “Quá phạm thì làm sao, có bản lĩnh thì tới giết ta đi.”

Chương 834: Nỗi khổ của quý bà bà

Quý bà bà ngang ngược đáp trả, khí tức cường đại đang vây ở bốn phương nhất thời yên lặng.

“Thế nào? Không dám? Sợ phải gánh chịu nhân quả sao? Ha ha ha, một lũ đạo đức giả.” Quý bà bà cười nhạt giễu cợt.

“Viên Diệu Tâm, chuyện này mấu chốt là ở Cửu Đỉnh thần khí, hãy giao nó ra đây, tất cả chuyện cũ chúng ta có thể bỏ qua cho người.” Một lão đạo sĩ tóc trắng mở miệng.

“Người nói không trách tội thì sẽ không làm tới sao? Thần khí này không mời mà tới, hại chết đệ tử của ta, hôm nay các người đều có mặt đông đủ ở động phủ của ta, chắc sẽ không thiếu thủ đoạn để đối phó ta đâu, ta đây để yên không làm gì, mặt mũi biết để đâu?” Quý bà bà ra điều bắt bẻ. Nói xong lại cười lạnh: “Hoặc là, các người cứ bàn kỹ với nhau rồi đem Trần Hạo đến đây cho ta, để ta đây trừng trị, mọi chuyện không phải dễ giải quyết rồi sao.”

“Viên Diệu Tâm, người đủ rồi đấy!” Lão đạo sĩ tóc bạc khẽ quát một tiếng.

Quý bà bà cười nhạt, chẳng có chút kinh sợ nào: “Ta giao hẹn tại nơi này, nếu giúp ta hoàn thành luyện chế âm dương ma, đem Trần Hạo tới đây, bằng không cái Cửu đỉnh thần khí này đừng ai nghĩ sẽ mang đi được, các người dám động tay ta sẽ mở phong cấm khiến trăm dặm quanh đây hóa thành địa ngục, hậu họa ngút trời, xem tất cả đạo môn các người đây sẽ gánh chịu thế nào.”

Nói xong quý bà bà quay người biến mất.

Sau khi cắn nuốt một đám người tu hành bóng đen của tâm ma cũng lui về.

Trong chốc lát, cả một địa phương lớn như vậy trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Một đám đạo môn cường giả vậy mà không một ai dám đuổi theo.

Quay lại trong động phủ, sắc mặt quý bà bà u ám nhìn về phía thứ ngơ ngác đang đứng bên cạnh, thân ảnh mờ ảo, ánh mắt tâm ma đờ đẫn, bà ta lộ ra biểu tình phẫn hận: “Tuyền Nhi, con yên tâm, bà bà nhất định sẽ làm cho con khôi phục như lúc ban đầu, còn tên hại người vô liêm sỉ kia, bà bà cũng sẽ đem hắn băm thành trăm mảnh, rút hồn để luyện...”

“Ừm”

Lời còn chưa dứt, quý bà bà đột nhiên biến sắc, xoay người đánh xuống một chuông, sát khí cuộn cuộn trào ra, đem vách đá phía trước đánh tan thành từng mảnh.

Mà dưới luồng sát khí, một cô bé đang té trên mặt đất, cơ thể bị giập nát đang vụn vẹo nối lại vớt nhau, mà nó cũng mang vẻ mặt sững sờ, không biết mình vì sao lại bị đánh.

“Cái quái gì đây?” Quý bà bà nhìn về phía cô bé, híp mắt lại, giọng nói càng lạnh xuống: “Ai cho người lá gan dám núp trong địa bàn của ta.”

“Ta cho.”

Đột nhiên, một giọng nói ở bên cạnh vang lên.

Quý bà bà xoay người lại, liền nhìn thấy thân ảnh tâm ma đi tới, ánh mắt đờ đẫn ban nãy bỗng trở nên sáng quắc.

Sau đó quý bà bà cảm giác trước mắt tối sầm, đến lúc nhìn rõ được thì phát hiện ra đây không phải là động phủ của mình.

“Nguy rồi”

Một ý niệm đồng thời nảy ra trong đầu, quý bà bà liền phát hiện một thân hình bện đồ trắng lướt qua, ánh mắt chăm chú đánh giá bà ta.

Ánh mắt kia, khiến quý bà bà không được tự nhiên.

Lúc này Tiểu Mễ đột nhiên xuất hiện trong không gian, thân thể bị đánh nát cũng khôi phục được không ít, sau đó Tiểu Mễ the thé chửi ầm lên: “Đệt con mịe Trần Hạo, lại dám hãm hại ta.”

Chát.

Cô gái áo trắng đang đánh giá quý bà bà thì trở tay tát nó một cái, thân thể vừa liền lại của Tiểu Mễ nháy mắt lại nát báy, hơn nữa còn kinh khủng hơn lúc nãy.

Bấy giờ Tiểu Mễ mới sáng suốt mà im miệng.

Thấy một màn như vậy, quý bà bà hít vào một ngụm khí lạnh.

Quá đáng sợ.

Đây là ấn tượng đầu tiên của bà ta với cô gái áo trắng.

Không thể đấu lại được.

Suy nghĩ tiếp theo là.

Đây có lẽ là một đại nhân vật cấp bậc cực cao.

Cuối cùng, quý bà bà vội vã thu lại khí tức, lộ ra bộ dạng tươi cười: “Kẻ gia ta gọi là Viên Diệu Tâm, chặn biết...”

Chát.

Cô gái áo trắng trở tay cho một cái tát nữa.

Quý bà bà: “...”

Trần Hạo đang quan sát bằng ý niệm: “...”

Ta lạy, sao cô gái này ai cũng đánh được thế?

Lẽ nào cô ta có bản chất thích bạo lực?

Hứng nguyên một cái tát, hơn nữa một quyền này khá nặng, suýt văng cả hồn, mặc dù quý bà bà tu luyện Huyền Âm ma, cũng thiếu chút nữa ăn không tiêu.

Thật là đáng sợ, căn bản không thể nào đánh lại được.

Trong lòng quý bà bà có một chút hoảng sợ, cũng có một chút vui mừng.

Bà ta luôn mong muốn có thể phá bỏ mọi hạn chế, tu thành quỷ tiên, có thể tồn tại vĩnh viễn.

Nếu không phải vì vậy, bà ta cũng sẽ không coi trọng tâm ma kia, vì nó mà trăm phương nghìn kế mới lấy được một chút cơ hội.

Hôm nay, thấy được thứ siêu việt bà ta từng mong muốn, trước mắt chỉ cần sai khiến được đại nhân vật này tất nhiên sẽ có đường thoát thân.

Nghĩ tới đây, quý bà bà không thềm để mắt đến chuyện mất mặt và đau khổ kia, định lên tiếng.

Chát.

Cô gái áo trắng lại giáng xuống một cái tát nữa.

Đến lúc này, Huyền Âm ma của quý bà bà trực tiếp bị đánh đến hồng, hồn thể kích động, sắp phải tán hồn đến nơi.

Quý bà bà: "..."

Đôi mắt cô gái áo trắng có điểm thay đổi, dường như hai cái tát ra tay với nặng nhẹ với quý bà bà đã nhìn ra được gì đó, tỏ ra thỏa mãn.

Sau đó cô gái áo trắng đưa tay nắm lấy cổ áo quý bà bà muốn dẫn đi.

Quý bà bà nổi giận.

Nói thế nào thì bà ta cũng là lão quỷ lớn tuổi, mấy trăm năm uy vũ bá đạo.

Hôm nay bị người ta cho ăn 2 cái tát, chưa nói được tiếng nào, cái này có quá đáng không.

Tức giận gầm lên một tiếng, quỷ bà bà đang muốn giãy dựa thì thấy cô gái áo trắng đang túm lấy mình run lên một chút, bà ta lập tức cảm thấy sát khí trên người biến mất tăm mất dạng.

Quý bà bà tái mét mặt, không còn nghi ngờ gì nữa.

Người trước mặt tuyệt đối đã đạt tới Tiên Thiên cấp bậc thượng thừa.

Thế nào mà ta lại trêu chọc vào một vật thể như vậy?

Trong lòng quý bà bà đau khổ và tuyệt vọng, sau đó bị bạch y nữ tử dẫn tới một bờ hồ, tùy ý đặt quý bà bà lên đất, sau đó vỗ vỗ đầu bà ta.

Quý bà bà vẻ mặt nín nghẹn, thế nhưng sau đó nín nghẹn trở thành khùng hoảng.

Bà ta phát hiện mình không cử động được, ngay cả mắt cũng không thể chớp, cũng không nói được, giống như biến thành một con rối.

Kinh hồn bạt vía, ánh mắt liền toán lên vẻ cầu xin van nài, thế nhưng cô gái áo trắng hoàn toàn mặc kệ, nhìn quý bà bà rồi giơ tay lên, một ngón tay hóa thành một đoạn ánh sáng nhu hòa, dung nhập vào cơ thể bà ta.

Sau một khắc, cơ thể quý bà bà xảy ra một biến hóa kinh người.

Thân thể bà ta bắt đầu phình lên, vặn vẹo, hai tay hóa thành cành cây, cái cổ thì kéo dài, đầu biến thành một cái nhọt, tóc tai rời bời thành cành liễu.

Trong chớp mắt đó, quý bà bà biến thành một cái cây, hơn nữa còn là một cây liễu xiêu vẹo.

Không, phải gọi là quý liễu.

Trần Hạo đang quan sát có chút trợn mắt há mồm.

Cô gái này sao lại làm được điều này?

Hơn nữa, quý bà bà biến thành cây liễu là có ý gì?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Trần Hạo phát hiện phía trên quý liễu có một vầng sáng màu vàng đang chuyển động, lá cây từ từ biến thành ánh vàng.

Đây là công đức!

Ta quý, quý bà bà này giết người không trở tay là một lão quỷ có thâm niên, vậy mà còn có công đức!

Thiên đạo đạo này bị đui à!

Trần Hạo lòng tràn đầy nghi hoặc.

Lẽ nào cô gái áo trắng nhìn ra quý bà bà này có công đức? Cho nên mới đem quý bà bà biến thành như thế sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Trần Hạo lại xuyên được vào ý niệm của cô gái áo trắng.

Trước sau như một biển ảo khôn lường, không nhiễm một hạt bụi.

Chỉ là lúc này, cô gái áo trắng lại chuyển đến cho Trần Hạo một tín hiệu.

Giữ gìn nó.

Trần Hạo không hiểu chuyện gì.

“Nó” ở đây là ám chỉ quý bà bà sao?

Nhưng chẳng phải đều bị cô biến thành cây hết rồi sao, còn cần ta giữ cái gì a.

Ừm, không lẽ là...

Trần Hạo phản ứng kịp, suy xét một lúc, ý niệm liền quay trở lại, bắt đầu quan sát động phủ của quý bà bà.

Mai phục trong bóng tối, mượn thân ảnh của tâm ma trà trộn vào, còn chưa kịp xem kỹ nơi này.

Giờ đây không có sự uy hiếp, Trần Hạo thoải mái đi xung quanh nhìn một chút, một lúc sau liền phát hiện một chỗ kỳ quái.

Ở một hốc sâu trong động phủ, Trần Hạo thấy một huyết động ngằm nổi thẳng, bên trong có cấm chế bao phủ.

Mà ở phía dưới cùng, lại là dung nham cuộn cuộn bốc hơi nóng, đang yên lặng lưu động.

Chương 835: Vì tình ái, quyết không hối hận

Phát hiện ra dòng dung nham này, Trần Hạo vô cùng ngạc nhiên.

Nơi này thế mà lại là Núi Trời, hơn nữa bốn mùa đều có tuyết rơi, lại còn có mạch núi lửa ngầm?

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Hạo sẽ không tin.

Quả nhiên là thiên nhiên thần kỳ, điều luyện sắc sảo.

Phát hiện ra dung nham ở đây, Trần Hạo tỉ mỉ nghiên cứu một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra công đức của quý bà bà ở đâu mà ra.

Dòng dung nham này nhìn thì có vẻ yên ổn, thực ra lại không như vẻ bề ngoài, chẳng qua là mỗi lần dung nham sôi trào đều bị cấm chế bao phủ bên trong động này áp xuống, mặt khác khi cấm chế được khai thông đã làm cho sự rung động của mạch núi lửa này được khuếch tán đi, sẽ không tạo ra tình huống đột ngột bùng nổ.

Cũng phải nói, cấm chế này được thiết kế khá là độc đáo, khiến hẳn phải thán phục.

Từ áp chế đến dẫn dắt, rồi đến khuếch tán, thậm chí còn lợi dụng lực của dung nham để dùng với mục đích khác, quả thực đem nơi vốn sớm bùng nổ dung nham này lợi dụng không thừa điểm nào. Không chỉ chiếm được nơi sơ tán miệng núi lửa, tạo phúc cho tầm dậm xung quanh coi như làm việc thiên lý được công đức, hơn nữa còn lợi dụng nó tạo thành một động tiên.

Mãi mê suy nghĩ, Trần Hạo bước chậm qua huyết động, càng thấy được tận sâu bên trong có một không gian lớn hơn, nơi này được phân chia làm mấy khu, có phòng luyện đan, phòng chế dược, phòng tu luyện đây là nơi cần thiết cho kẻ tu hành.

Trong các gian có rất nhiều rãnh ngầm, bên trong chảy đầy dung nham nóng, dưới sự dẫn dắt của cấm chế bao quanh, đúng là biết lợi dụng triệt để.

Nhưng có một chỗ, Trần Hạo phát hiện ra cái lỗ dung nham nóng bị cấm chế bao trùm này cần tu sửa lại, hơn nữa phải thường xuyên tu bổ.

Do cấm chế phải kiểm soát dung nham, đồng thời ngăn cản dung nham bùng nổ nên nó đã bị tổn hại khá nặng, bình thường phải coi chừng, gia cố thêm, bằng không nếu bị rách một lỗ cũng sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền, đến lúc đó một mảng khu vực này chỉ có thể bị dung nham nhấn chìm, một sinh mệnh cũng không sống nổi.

Nói cách khác, đây là chỗ đã tạo nên công đức cho quý bà, nhưng cũng sẽ gặp phải hậu quả nguy cực lớn, cuối cùng lại trở thành một con dao hai lưỡi.

Cô gái áo trắng nói phải giữ gìn nó, là ám chỉ nơi này.

Công đức này, coi như là tu hành đắc đạo, cũng không chê phiến, nhất định là đối với cô ấy có tác dụng rất lớn để cải thiện tុ lý càn khôn, cho nên mới nói ra như vậy.

Nhưng mà cũng không phải đem mình nhốt ở đây chứ?

Tuy rằng có thể kiếm được công đức, nhưng Trần Hạo có hệ thống rồi, không nhất thiết cần cái này để thăng cấp.

Hơn nữa đối với công đức, Trần Hạo vẫn thích, cũng rất ham muốn.

Xem quý bà bà canh giữ ở trên núi trời này mấy trăm năm, cuối cùng thì sao, cũng bị cô gái áo trắng hóa thành cái cây trồng ở bên bờ Minh hà đấy thôi?

Cho nên, đồ chơi này xem qua là được rồi, cũng chẳng thể dựa vào được.

Nếu có công đức liền trở nên cường thế, vậy thà đi làm chuyện tốt, coi như tích góp từng tí một, cần gì phải tu hành.

Phải tìm cho nơi này một chủ nhân mới!

Hơn nữa chủ nhân mới này phải cực kì đáng tin.

Trần Hạo suy tính trong lòng.

“Hạo ca, mau tới đây, bên này có phát hiện mới.” Lúc này gà trống chạy tới, mở miệng thúc dục.

Trần Hạo hoàn hồn, tò mò đi tới xem, liền phát hiện ra bên kia cũng là một huyết động.

Nhưng mà huyết động này đã bị băng ngăn cản, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong là thân hình một người con gái.

Ánh mắt khẽ chuyển động, Trần Hạo đưa tay đặt lên mặt băng, cảm nhận một lúc rồi buông tay ra.

Lớp băng này không cứng lắm, nhưng mơ hồ như kết hợp chặt chẽ với sơn động này, nếu như có phá vỡ nó sẽ ảnh hưởng tới sơn động, đến lúc đó lớp cấm chế dung nham cũng sẽ bị kinh động, hậu quả không thể lường được.

Trần Hạo nhíu mày, quan sát kỹ sơn động.

Dường như nghĩ tới điều gì đó, Trần Hạo vung tay lên, một viên cầu phát sáng hiện ra, hóa thành thân ảnh của Tình Ma.

Lúc trước, Từ Trung Khuê thần quang công kích, khiến cho thân ảnh Tình Ma tan vỡ, nhân cơ hội đó Trần Hạo đã khống chế nó, vì vậy mới có thể tiếp cận quý bà bà, nếu không thì dù

cho tុ lý càn khôn có thần kỳ đến đâu, quý bà bà trình độ cao siêu như thế một khi đã phát hiện bất thường liền trốn biệt tăm, vậy Trần Hạo cũng hết cách.

Nhưng mà trong lúc không chế, Trần Hạo liền phát hiện ra, Tình Ma thật không tồn tại, cho dù bây giờ có thể nhìn thấy thân ảnh của nó nhưng cũng chỉ là hồn thể không có ý niệm.

Thả thân ảnh của Tình Ma ra, Trần Hạo không chế nó tới gần cửa băng.

Ngay khi tiếp xúc được với khí tức của Tình Ma, bên trong cửa động băng như thể có nước đang tan ra. làm cho Tình Ma từ từ đi vào.

Cho đến khi tiến vào chỗ sâu nhất trong huyết động, Trần Hạo liền phát hiện, người con gái bị đóng băng kia chính là em gái Dương Hồng, người bị Tình Ma chọn trúng, cô gái bị tình bị thai nhi bám lấy.

Lúc này theo sự hòa tan của băng, cô gái chậm rãi mở mắt, đôi mắt đỏ đỏ hồng hồng, chỉ là biểu tình kích động trên mặt lại gắt gao nhìn tình ma, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Rốt cục cô gái cũng nhìn về phía Trần Hạo, phát ra âm thành khàn khàn: “Đem hãn cho ta, ta sẽ giao trả lại thân xác này cho ngươi.”

Trần Hạo nhìn cô gái một lúc lâu, rồi mới nói: “Ta đồng ý.”

Cô gái nở nụ cười, ngoắc tay, thân ảnh Tình Ma tới gần, sau đó trên người nữ nhân cũng hiện lên một đạo thân ảnh, đến gần ôm lấy Tình Ma, đây cũng là một nữ tử thập phần xinh đẹp mặc cổ trang.

Ôm ấp một lúc lâu, trên mặt nữ tử lộ ra ý cười thỏa mãn, đầu đặt trên vai tình ma, hai mắt nhắm lại. Quán lấy nhau rồi dần tan biến.

Thấy thế Trần Hạo thở dài buồn bã.

Nữ nhân này vậy mà nguyện cùng Tình Ma tán hồn đồng quy.

Vì tình mà sống, vì tình mà chết, vì tình thành ma, cả cuộc đời cùng đi với nhau, cùng chết cùng biến mất, đây chính là tình ma.

Trần Hạo không ngăn cản, cũng không làm gì được.

Đây là kết cục, là số phận bọn họ chọn.

Rất nhanh, đôi tình ma liền hóa thành hàng vạn hàng nghìn đốm sáng nhỏ mà tản đi, giống hết với hoa quỳnh, bung nở vô cùng mỹ lệ vào phút cuối.

Trầm mặc một lúc, Trần Hạo nhìn về phía cô gái.

Mất đi sự khống chế của nữ tử kia, cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường, thoạt nhìn có chút suy yếu.

Lại nhìn kĩ hơn Trần Hạo liền kinh ngạc.

Không còn ma nữ mà tiểu sinh mệnh này lại còn sống, nhìn qua thì, so với mẹ của nó có khả năng sinh ra rất khỏe mạnh.

Cân nhắc chốc lát, ánh mắt Trần Hạo sáng lên, đầu tiên dứt cho cô gái một viên đan dược bảo vệ thân thể, sau đó kê gà trống và mèo mun chăm sóc cô ấy, bản thân thì rời khỏi huyết động.

Đi tới đỉnh núi Phiêu Miêu.

Cấm chế bốn phía vẫn còn đang hoạt động, bảo vệ hơn mười dặm xung quanh, chim bay cũng không qua được.

Chỉ là đối với Trần Hạo có mắt âm dương có thể nhìn rõ mọi biến hóa thì cấm chế này chỉ để trang trí, không có tính uy hiếp.

Trần Hạo không để ý cầm chế, trong tay lấy ra một vật chính là quả trượng của Quý bà bà, đây cũng là một pháp bảo bậc nhất, ẩn chứa lực âm sát cực kỳ mạnh.

Cầm quả trượng trong tay, Trần Hạo dừng lại, linh quang phur lên toàn thân, trong nháy mắt cơ thể biến thành bộ dáng của Quý bà bà.

Kiểm tra qua thân hình một chút, Trần Hạo thỏa mãn cười, có khí tức của pháp bảo bao lấy, cùng bảy mươi hai phép biến thân, với giới tu hành hiện nay mà nói, muốn nhìn ra người thật căn bản là không có khả năng.

Sau khi biến thân, Trần Hạo bắt đầu lên kế hoạch.

Ngọc núi Phiêu Miêu này không thể sụp đổ, cái này không chỉ liên quan tới công đức kia, còn liên quan đến sinh linh trăm dặm xung quanh, thậm chí là cả địa hình của ngọn núi trời này cũng có một vấn đề lớn.

Cho nên Trần Hạo đã chuẩn bị một ý tưởng.

Một lúc lâu sau, một trăm tấm bia đá từ cầm chế trên ngọn núi Phiêu Miêu bay ra ngoài, rơi xuống chân núi cắm vào mặt đất, tạo thành một tấm bia đá lớn dựng đứng.

Trên tấm bia đá ghi, Phiêu Miêu Phong tuyên rở, lấy cửu đỉnh thần khí làm lễ vật.

Chương 836: Kén rể

Tầm bia đá bay tới, tiếng vang cực lớn, những người tu hành chưa rời đi trong nháy mắt đã bị hấp dẫn.

Nhưng mà ai nấy đều đang sợ hãi sự uy hiếp của quý bà bà, trong khoảng thời gian ngắn đương nhiên không có một ai dám tiến tới xem thử.

Đợi một lúc lâu phát hiện không có gì xảy ra, lúc này mới có một bộ phận không nhẫn nại được sự hiếu kỳ liền tiến tới.

Kết quả là tất cả đều kinh ngạc.

Quý bà bà đang tuyển rể?

Cái đờ mờ, không phải giang hồ đồn lão bà bà này là xử nữ sao? Đâu ra con gái vậy? Cũng chưa từng nhìn thấy người á!

Hơn nữa còn đem cửu đỉnh thần khí làm lễ vật, bạo tay như vậy, đây có phải là tuyển con rể không.

Nhưng dù cho có thế nào, thấy vật lễ là cửu đỉnh thần khí, tất cả mọi người mắt đều sáng quắc.

Thế nhưng thấy quy tắc chi tiết bên dưới, rất nhiều người sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Điều kiện không nhiều lắm, chỉ có ba cái.

Thứ nhất phải có truyền thừa, càng lớn càng tốt.

Thứ hai, phải có tu vi, ít nhất hai mươi năm đạo hạnh.

Thứ ba, phải có người thân, càng đông càng tốt.

Thấy mấy điều này mọi người hai mặt nhìn nhau, đầu đầy sương mù.

Chọn rể phải đặc biệt như vậy sao?

Ngoại trừ điều thứ hai, những thứ khác là cái quái gì vậy?

Nhưng mà quý bà bà người ta là đại tiên bối, mắt nhìn cũng ở một đẳng cấp khác, nói không chừng ba điều kiện này có ý sâu xa gì cũng nên.

Cho nên, đoán già đoán non, mỗi người một suy nghĩ, đều là nghĩ tới bản thân có đủ tư cách không.

Mà lúc này, một tốp đạo môn đại tiên bối đi thẳng tới bên ngoài vòng cấm chế núi Phiêu Miểu, lão đạo sĩ tóc bạc đứng đầu trầm giọng nói: “Viên Diệu Tâm, ngươi muốn làm gì?”

Cấm chế chuyên động, Trần Hạo bước ra, tựa rồng bay hồ bước, quái trượng vác trên vai, nhìn vô cùng kỳ quái.

Một đám đại tiên bối vừa nhìn thì có chút không phản ứng kịp.

Quý bà bà này uống nhầm thuốc à?

Khóe miệng lão đạo sĩ tóc bạc giật một cái, có cảm giác tam quan mình sắp hỏng đến nơi.

“Trên bia đá không phải đã viết rất rõ ràng rồi sao? Các ngươi không biết chữ à?” Trần Hạo hỏi vặn lại.

Lão đạo sĩ tóc bạc nghiêm túc nói: “Viên Diệu Tâm, đạo môn kính trọng ngươi mấy trăm năm khổ tu không dễ dàng, có công lớn gắng sức trấn áp mạc núi lửa trăm năm nay, cho nên chưa bao giờ dám xúc phạm tới ngươi, lần này chuyện của cửu đỉnh thần khí chỉ là ngoài ý muốn, bọn ta đã hết lời thuyết phục, các loại nguyện vọng cũng đưa ra rồi, ta mong Viên đạo hữu suy nghĩ lại, đừng để hối tiếc.”

Trần Hạo nhếch miệng cười, khoát tay một cái rồi nói: “Bình tĩnh bình tĩnh, ta biết các ngươi có lòng tốt, ta xin nhận, chỉ là các ngươi có thể đừng lấy lòng tiểu nhân ra so với quân tử được không? Ta đây tự cho mình một tìm một chút lợi ích

nho nhỏ, đâu có quá đáng gì đâu? Cái cửu đỉnh thần khí này rơi trước công nhà ta, chính là ông trời ban cho ta nha, nếu không tại sao nó không rơi ở đạo môn hoặc hữu quan môn đi? Đây là duyên phận, các người còn ý kiến gì. Có điều lão bà bà ta trông coi một màu đất núi Phiêu Miểu này, mỗi ngày chỉ trông cây vào việc tích góp điểm công đức để tồn tại, cũng quá cực khổ, mà vừa vặn ta có nhận một cháu gái nuôi, vô cùng thương yêu, giờ muốn tìm cho cháu nuôi một tấm chồng, ta suy xét cho đến nay thì cái cửu đỉnh thần khí này dù sao cũng không giữ được, thôi thì đổi lấy một cháu rể, lẽ nào một cái yêu cầu nho nhỏ này cũng không được sao?”

Một đám cao nhân hai mặt nhìn nhau.

Vừa chỉ rời đi không được bao lâu, sao lại có cảm giác như người này đã thay đổi không giống người lúc trước vậy?

Hơn nữa cách nói chuyện này càng khôn giống phong cách của quý bà bà!

Chỉ là khí tức trên người vẫn là quý bà bà, quái tượng chính là pháp bảo để nhận diện, tượng của quý bà bà không bao giờ rời tay.

Mấy người nhìn nhau, một cao nhân trong đó lên tiếng: “Bà bà, trên tấm bia đá kia có những yêu cầu quá phiến diện, có thể xem xét thêm những giới hạn khác không?”

Trần Hạo nhếch miệng cười: “Giới hạn khác? Nằm mơ, bản thân ta không có yêu cầu gì ngoài những điều đó, sẽ có một ngày thần hồn ta tan biến. Vốn muốn tìm một chỗ dựa tốt nhất cho cháu nuôi, không phân biệt nam nữ, chẳng phân biệt tuổi tác, coi như mấy đạo hữu đây cũng có thể suy tính một chút, các người có muốn không, có thể ưu tiên tuyển chọn cho các người.”

“Bà bà cứ nói đùa.”

Nghe xong như thế mặt mũi một đám cao nhân đen thùi lui.

Chưa kể một nửa trong số bọn họ đã có người bầu bạn, ngay cả con cháu cũng có rồi.

Dù có người còn một thân một mình, nhưng cũng là một lòng hướng đạo, không cầu gì khác. Làm sao có thể đồng ý đi làm cháu rể cho người ta, xem tình huống này, còn ai muốn ở rể! Mặt mũi biết ném đi đâu.

“Vậy nghe ý tứ của bà bà, chỉ cần đáp ứng đầy đủ ba điều kiện trên là có thể đổi được cửu đỉnh thần khí sao?” Một cao nhân mở miệng.

Trần Hạo cười nơi: “Đoán không sai, chính là như vậy, chỉ cần nhiều người thân, có điều kiện chịu đựng, có thể để cho cháu gái ta ý thế làm càn cũng được, đó chính là cháu rể tốt, không chỉ có cửu đỉnh thần khí, còn có rất nhiều loại pháp bảo của ta cũng để cho hấn hết.”

Nghe được lời này một đám cao nhân sáng rực con mắt.

Nếu như vậy, đúng là quá tốt, có thể lấy được cửu đỉnh thần khí một cách an toàn, còn có thể được mấy pháp bảo trăm năm quý gia của quý bà bà, vì những thứ này, mặc kệ cháu gái của quý bà bà có quái dị đến đâu thì cũng đáng giá!

Ý chí bắt đầu lung lay, một đám cao nhân đều lặng lẽ tự tay truyền đi tin tức.

Trần Hạo đem hết động tác của họ nhìn thấu, cười híp mắt nói: “Nếu như các vị đạo hữu có hứng thú, thì quyết định nhanh một chút, bởi vì ta chỉ cho thời gian đúng ba ngày, ba ngày sau khi mặt trời vừa xuống núi, ta sẽ từ trong những người tới chọn ra một vị, điều kiện phải kiên cường, người thân bạn bè phải có nhiều thì sẽ trở thành cháu rể của ta.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người trực tiếp rời đi.

Một đám cao nhân giao lưu bằng ánh mắt, biểu cảm đều bất động.

Lão đạo sĩ tóc bạc xoay người nhìn về phía mọi người, nói: “Các vị đạo hữu, theo các ngươi, Viên Diệu Tâm này đang có âm mưu gì, hay sự thật chỉ như lời bà ta nói?”

“Khâu đạo hữu là người nhìn xa trông rộng, ngươi cũng không nhìn ra cái gì, chúng ta sao có thể nhìn thấu được chứ, mà ta có cảm giác, chuyện này không phải giả, dù sao đã nhiều năm như vậy, quý bà bà tuy có ngang ngược một chút nhưng cũng là kẻ nói lời giữ lời.”

“Không sai, dù sao quý bà bà cũng là đại tiên bối trong giới tu hành, không thể nói mà không giữ lời, khác nào tự hủy mặt mũi. Nếu mọi thứ đều rõ ràng trên bia đá kia, vậy chắc chắn không thể giả được.”

“Đã như vậy, để mục đích thành công..., không thì tất cả chúng ta hợp tác đi.” Lão đạo sĩ tóc bạc mở miệng.

Hợp tác?

Một đám cao nhân hai mặt nhìn nhau, không ai hiểu lại nhìn về phía hắn.

Lão đạo sĩ tóc bạc: “Nếu quý bà bà đã nói như vậy, chắc chắn bà ta sẽ thực hiện, nhưng nếu chúng ta tách ra, tự mình dự tính, cuối cùng lại là công cốc, bởi vì còn rất nhiều hữu quan môn cũng để ý tới việc này, nhất định bọn họ cũng sẽ an bài người của họ tới.”

Nghe vậy mọi người chột bưng tỉnh.

Đúng là nếu như đạo môn tách ra thì không thể nào là đối thủ của hữu quan môn, các môn phái khác không nói, có đủ loại người. Chỉ cần đạo môn liên kết với nhau, sẽ áp đảo được bọn họ!

Nghĩ tới đây, một đám cao nhân liền bắt tay vào bàn bạc.

Mà lúc này, khi tin tức được truyền ra, càng ngày càng có nhiều người biết quý bà bà đang tuyên rở.

Hữu quan môn truyền nhau tin tức, tất cả đều chấn động, tiến hành phân tích, hữu quan môn cũng đưa ra kết luận giống với đạo môn, sau đó liền bắt đầu bố trí mọi việc.

Lần này, cơ hội đạt được cửu đỉnh thần khí dễ dàng như vậy, chuyện tốt trăm năm mới xảy ra một lần, không thể bỏ qua.

Mặt khác ngay cả tán tu ở khắp nơi, các môn phái nhỏ, thậm trí cả tu sĩ nước ngoài nghe được tin này, đang ở nơi khác xử lý dị tượng cũng muốn ứng tuyên, tất cả đều lặng lẽ suy tính, muốn đi xem thử một chút, nói không chừng quý bà bà người ta cũng đề mắt tới mình cũng nên.

Trong khi Trần Hạo thân nhiên mang theo ba vật nhỏ ở lại phủ động của quý bà bà ăn chơi giải trí, thì thời gian ba ngày đã trôi qua.

Đúng ngày này, khi ánh nắng gay gắt dần hạ xuống phía tây nhuộm đỏ phía chân trời, bên ngoài núi Piêu Miểu, rất nhiều nhân sĩ tu hành hội tụ, tất cả phân chia thành bảy tám nhóm.

Mỗi một nhóm đều có người đứng trước, đó chính là người bọn họ đề cử làm chú rở.

Chương 837: Thăm dò

Trên đỉnh Phiêu Miểu, động Vân Quang.

Trần Hạo nhìn cô gái đang ngồi im lặng ở trước mặt, hỏi nghiêm túc: “Người suy nghĩ kỹ chưa? Người phải hiểu là một khi thực hiện kế hoạch này thì sẽ không còn đường lui nữa.”

Cô gái không trả lời mà hỏi lại hắn: “Đại sư, người nói với ta nếu ta tham gia vào kế hoạch của ngài thì sau này con ta sẽ có cuộc sống tốt hơn, tương lai suôn sẻ đúng không? Ngài không lừa ta đúng không?”

Trần Hạo nói: “Ta xin thề dưới đạo của mình, từng lời ta nói đều là sự thật, không lừa dối một câu từ nào cả.”

Cô gái mỉm cười: “Nếu như vậy ta đồng ý.”

Vừa nói chuyện cô gái vừa đưa tay khẽ vuốt vạt bụng mình, cả người tràn ngập tình yêu của mẹ.

Trần Hạo nói: “Nếu vậy thì ta sẽ đi sắp xếp.”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi, khi ra đến bên ngoài thì thân thể biến thành bộ dạng của Quỷ bà bà.

Khi đến cấm chế ở bên ngoài, bóng dáng Trần Hạo đột nhiên thu hút ánh nhìn của hàng trăm hàng ngàn người.

Không còn cách nào, danh tiếng của Quỷ bà bà quá lớn, mấy trăm năm qua nó đã chiến đấu vô số trận và chưa từng thua cuộc. Năm đó tức giận thu một nhóm hồn phách quỷ nhỏ, tên quỷ nhỏ chẳng nói một lời, sau đó còn nghe nói còn được bồi thường không ít đồ, mong được tha lỗi.

Bây giờ vị đại lão này thả ra tiếng gió muốn chọn rể, ai mà không chờ mong chứ?

Tuy nhiên không phải ai cũng có tư cách làm con rể của Quý bà bà, cho nên mấy đám thấy lợi ích liền đẩy ra bầy ứng cử viên.

Đây là tất cả những ứng cử viên thích hợp nhất dựa theo tiêu chuẩn Trần Hạo đưa ra, nếu như không thể làm cho Quý bà bà hài lòng thì thật sự hết cách rồi.

Trần Hạo đi ra ngoài, trên vai vác chiếc gậy ba toong, bước chân nhanh như bay, vẻ mặt kiêu ngạo, cả người lắc lư , ra về không nhận họ hàng thân thích.

Những người chưa từng gặp qua Quý bà bà, nhìn thấy bộ dạng ngang tàng hống hách này đều thể hiện sự sợ hãi, thật sự không hổ là Quý bà bà có tiếng mấy trăm năm nay.

Mà những người biết rõ Quý bà bà thì khuôn mặt đen thui, trong lòng mắng thầm bà già chết tiệt này có phải bị tâu hỏa nhập ma, thần hồn hỗn loạn không mà một vị Quý đại lão đang tốt đẹp lại trở thành Quý Vương bị bệnh trung nhị.

Cho dù là quen biết hay không thì tất cả mọi người chẳng thèm để ý đến sự thay đổi của Quý bà bà, bọn họ chỉ để ý đến chuyện ai có thể trở thành con rể của Quý bà bà thôi.

Đây không chỉ là quyền sở hữu Cửu đỉnh Thần khí mà còn nhận được truyền thừa từ Quý bà bà.

Thành thật mà nói thì tài sản và truyền thừa của Quý bà bà còn sức hấp dẫn với đám người hơn là Cửu đỉnh Thần khí.

Dù sao, Cửu đỉnh cũng chỉ là một vật phẩm, ngoài việc trấn áp được vận khí thì dường như cũng không có nhiều tác dụng khác, mà nếu không có một sức mạnh nhất định cũng chẳng dùng nổi Thần khí.

Truyền thừa của Quý bà bà lại khác, nếu đạt được nó thì không chỉ từ gà rừng trở thành Phượng Hoàng, mà còn nhận

được sự chỉ điểm của đình cấp đại lão như Quý bà bà thì tương lai thật sự tươi sáng hẳn luôn!

Dưới ánh mắt đầy mong đợi của tất cả mọi người, Trần Hạo dừng bước.

Sau đó đám người cầm đầu của mấy nhóm liền bước lên hành lễ với Trần Hạo.

Trần Hạo cười ha hả, hoàn toàn không có phong cách của một đại lão trong giới Quý hèn, hẳn giống như một bà lão hiền lành chào hỏi với tất cả mọi người.

Mặc dù trên miệng vẫn mỉm cười nhưng trong lòng Trần Hạo thật sự nề phục.

Lần này đến đây thật sự phức tạp quá đi mất!

Đạo môn và các bộ môn có liên quan không nói làm nhưng, nhưng trong đó còn có cả đám quỷ quái, âm linh, dị loại xen lẫn vào.

Ví dụ như Lương Hồng Ngọc cùng với người phụ nữ bán thịt lừa kia cũng đến.

Dường như Lương Hồng Ngọc và Quý bà bà quen nhau, cô ta bước lên và cười nói ha hả: “Diệu Tâm tỷ, tỷ nhận cháu gái nuôi từ bao giờ vậy! Sao không thông báo cho muội biết với, sao cứ khách sáo với muội thế.”

Trần Hạo cười khúc khích: “Mới nhận một khoảng thời gian ngắn thôi, chuyện nhỏ như vậy nên thôi không làm phiền Hồng Ngọc muội muội nữa.”

Nghe Trần Hạo nói vậy, ánh mắt Lương Hồng Ngọc khẽ động, vừa tủm tỉm cười vừa kéo cánh tay hẳn một cách thân mật, rồi nói rất duyên dáng: “Diệu Tâm tỷ tỷ, tỷ vẫn dễ gần như trước, tuy nhiên lần này tìm con rể cho con gái nuôi của

ngài không phải là chuyện nhỏ, muội đây cũng có thể giúp tỷ cố vấn một ít.”

Trần Hạo chững lại.

Ngay lập tức, Trần Hạo liền cảm nhận được sự thay đổi của Lương Hồng Ngọc, vậy mà cô ta còn dám dò xét hấn, một luồng sức mạnh kỳ lạ tràn vào cánh tay hấn.

Fuck, lẽ nào lúc này ta nói sai cái gì khiến cho người phụ nữ này lại nghi ngờ thân phận của ta rồi sao?

Chuyện này không ổn, muốn thăm dò ta sao, bây giờ người không đủ tư cách đâu.

Trần Hạo bình tĩnh nhìn Lương Hồng Ngọc và thử thu luồng sức mạnh đó vào Tụ Lý Càn Khôn, sau đó hấn nắm lấy cổ tay cô ta rồi nhìn cô ta cười như không cười.

Lương hồng ngọc ngạc nhiên, lại nhìn thấy vẻ mặt sâu kín của Trần Hạo, đột nhiên mỉm cười ngại ngùng, muốn buông tay ra lập.

Tuy nhiên Trần Hạo nắm lấy cơ hội kéo Lương Hồng Ngọc vào lòng, và bộ ngực đầy đặn của cô ta bị ép phẳng.

Cảm nhận được sự mềm mại trong lồng ngực, Trần Hạo cười toe toét: “Lão thân nhớ không lầm thì Hồng Ngọc muội muội cũng xinh đẹp như hoa nhưng lại ở một thân một mình nhỉ, lẽ nào thân thể yêu kiều này không có hứng thú với đàn ông à?”

Vừa thảo luận, Trần Hạo vừa giơ tay bóp mông Lương Hồng Ngọc, nói thật ra thì mặt hàng này tu luyện đến cảnh giới nhất định liền có thân thể âm hồn, không khác người sống là bao, cái mông vênh cao mềm mại, còn nóng ấm nữa.

Sau khi bóp xong, trong lòng Trần Hạo tự trách, vì diễn kịch mà phải hy sinh quá lớn.

Nhưng cũng phải khen thật, dáng người của Lương Hồng Ngọc thật đúng là ngon, cũng không biết có người đàn ông nào thử qua chưa.

Lương Hồng Ngọc hoang mang.

Dù sao Quý bà bà là phụ nữ, mà hai bên cũng không phải muốn đánh nhau cho nên cô ta hoàn toàn không giữ đề phòng với Quý bà bà, nên bị bà ta kéo vào ngực.

Thế nhưng Lương Hồng Ngọc không ngờ Quý bà bà này còn nói ra những lời như vậy, còn bắt lấy...

Sau khi bị ngạc nhiên đến mức sững người, Lương Hồng Ngọc càng cảm thấy bối rối.

Bởi vì lúc bị Quý bà bà bóp một cái mà nó lại cảm thấy có gì đó là lạ.

... Không thể nào, ta không có khả năng thích phụ nữ!

Lúc này, mấy vị đại lão cũng đến gần, từng người im lặng ghé mắt nhìn Quý bà bà trêu đùa Lương Hồng Ngọc.

Một bà già và một người phụ nữ xinh đẹp có dáng người nóng bỏng đứng ôm nhau, thật là khẩu vị nặng quá mà!

Lẽ nào Quý bà bà cuối cùng cũng thức tỉnh nhân cách thật của mình rồi à?

Nghĩ lại dáng đi kỳ lạ lúc nãy của Quý bà bà, một số người cảm thấy chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Dù sao thì thế giới quá rộng lớn, chẳng thiếu chuyện lạ lùng xảy ra.

Bị đám người vây xem, lại còn là một đám đại lão trong giới tu hành vây xem mình bị đùa giỡn, khuôn mặt Lương Hồng Ngọc đỏ lên, vội vàng tránh mặt đi, sau đó cúi đầu xuống, đôi mắt trở nên lạnh lẽo.

Đồ bà già chết tiệt kia dám là ta xấu mặt, ngươi chờ xem, sẽ có một ngày...

Nhóc con, còn muốn thăm dò ta à, hừ.

Trần Hạo đắc ý xoay người lại, nhìn sang đám đại lão, cười ha ha: “Các vị đạo hữu, khách quý ít gặp đến nhà, hoan nghênh.”

Một đám đại lão cũng mỉm cười đáp lại, thái độ vô cùng nhiệt tình.

Cần phải biết là một trong đám người này có thể kết thân với Quý bà mà! Đã là người một nhà thì phải sống hòa thuận với nhau rồi.

“Viên đạo hữu, thời gian không còn sớm nữa, lần tuyển chọn con rể này có thể bắt đầu được chưa?” Một vị lão giả mở miệng.

Trần Hạo nhìn bầu trời, mặt trời sắp lặn rồi mới nói luôn: “Được, đến đây, gọi tất cả mọi người đến đây để ta nhìn trước đã, ta tuyên bố trước đây chính là cửa đầu tiên, nếu ta không thích thì có thể đi về được rồi.”

Chương 838: Tốt nhất con rể

Nghe Quý bà nói vậy, các vị đại lão vội vàng gọi ứng cử viên tiến lên.

Tổng có bảy người, có khác biệt về tuổi tác, hơn nữa lại còn có phụ nữ nữa chứ! Mà người này vừa xinh đẹp mà tu vi lại cao. Chắc đây cũng là kẻ sách hiếm của bọn họ đây mà! Nói không chừng loại này cũng được ấy chứ!

Ánh mắt Trần Hạo dò xét từng người, khuôn mặt không có biểu cảm dư thừa nhưng mà ánh mắt lại không giấu được vẻ đùa dai.

Bảy người này đã cảm nhận được ý niệm của Trần Hạo đang dò xét mình.

Trong bảy người thì có một người hẳn quen, sáu người còn lại nhìn lạ mặt.

Người quen là Đái Vân!

Nói thật lòng, khi nhìn thấy Đái Vân, Trần Hạo suýt nữa cười phun ra rồi.

Thật không ngờ, lần chọn rể này lại đưa anh chàng này tới đây! Đây có được coi là có duyên không!

Với thái độ vui chơi là chính, Trần Hạo đi về phía bảy ứng cử viên.

Người đầu tiên là một thanh niên khoảng chừng ba mươi tuổi, tu vi khá tốt, dáng vẻ còn tốt hơn, khi đối mặt với Trần Hạo, hẳn ta nở nụ cười nhưng vẫn thể hiện được sự tôn kính, rất am hiểu chuyện lấy lòng người khác.

Mặc dù hẳn ta có nhiều vận khí trên người nhưng lại phân tán, nhìn là biết người này do Liên Minh Tán Tu đề cử.

Người này không đáp ứng được yêu cầu Trần Hạo đưa ra.

Hắn muốn một người có thể giữ nguyên vận khí lâu dài, bảo vệ được hỏa mạch của đỉnh Phiêu Miêu, có thể liên tục nhận được luồng công đức lớn, mà không phải loại nhận được chỗ tốt thì bị phân chia.

Người đầu tiên, đánh dấu X.

Người thứ hai lại là một người đàn ông có nước da trắng, dáng người cao to vạm vỡ, hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt thì không nói đến nhưng hắn ta lại có một mái tóc màu vàng lóa mắt vô cùng.

Người da trắng mặc áo vải thô, khuôn mặt không có biểu cảm, bình tĩnh, giống như mọi vật chẳng có liên quan gì đến mình ấy.

Con đường tu hành của người này cũng hơi thú vị đấy, dường như là nhánh bên ngoài tu luyện khắc khổ, cũng không phải là người đơn giản, vận khí cũng không yếu.

Chỉ đáng tiếc một điều là những người ủng hộ hắn ta đều ở nước ngoài, không phù hợp với yêu cầu của Trần Hạo, chỉ có thể đánh dấu X.

Người thứ ba là phụ nữ, tư thế hiên ngang nhưng lại có khuôn mặt xinh đẹp, vừa dịu dàng vừa có khí chất anh hùng, nhất là giữa lông mày cso một luồng ánh sáng nổi lên, giống như có dấu ấn của kiếp trước vậy.

Trần Hạo hơi bất ngờ, nhìn không được liên quan sát thêm vài lần.

Cảnh tượng này khiến cho đám đại lão bùng sáng đôi mắt, thâm vui vẻ, có lẽ bước này đi đúng rồi.

Tuy nhiên không lâu sau, sắc mặt cả đám người héo rũ.

Trần Hạo cũng chỉ nhìn thêm mấy lần thôi, lại tới người tiếp theo cũng không nói lời nào nữa.

Người tiếp theo chính là Đái Vân.

Đã là người quen cũ thì không cần miêu tả gì nữa.

Tuy nhiên tu vi của Đái Vân dường như tăng lên nhiều hơn so với trước đây, cũng không biết là do tự hấn ta cố gắng đạt được hay là tác dụng do mình cung cấp linh nhang nhỉ.

Ngoài ra, nói về vận khí của Đái Vân thì trước đây Trần Hạo cũng từng xem qua, mặc dù có lai lịch rõ ràng nhưng trước đây không phải có lượng vận khí khổng lồ như vậy, nhìn giống như con cung của trời ấy, sự thay đổi này thật sự khác xa, cũng không biết bộ môn có liên quan làm gì mà Đái Vân thay đổi lớn như vậy!

Đứng trước mặt Đái Vân, Trần Hạo mới hỏi: “Đã kết hôn chưa?”

Lúc đầu Đái Vân còn bày ra vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng thấy Trần Hạo hỏi đến lại tỏ vẻ buồn khổ.

Có nhiều lựa chọn vậy mà, mẹ nó, tại sao còn nói chuyện với ta làm gì? Lẽ nào lại thích ta? Chết tiệt, ánh mắt của bà già này chẳng tốt tí nào.

Suy nghĩ thay đổi liên tục, Đái Vân cũng không dám do dự, mở miệng đáp: “Chưa.”

Trần Hạo lại hỏi tiếp: “Lúc tới cửa người nghĩ như thế nào?”

Đái Vân càng ngày càng cảm thấy không ổn, nói một cách yếu ớt: “Bà bà, thật ra ta “

“Hấn rất vui.” Đái Vân còn chưa nói xong, thì bên tai vang lên tiếng nói chuyện, là một lão giả tóc ngắn, nói chuyện có ý,

ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm vào Đái Vân và thay hấn ta trả lời luôn.

Đái Vân vừa tủi thân vừa từ bỏ suy nghĩ của mình.

Lần này hấn ta đến đây đại diện cho chuyện lớn, trước khi đến đây Đái Vân đã bị các vị lão giả làm cho choáng váng và hoảng loạn rồi, muốn hấn ta nhận ta sự quan trọng của nhiệm vụ lần này, không thể lý trí cá nhân ảnh hưởng đến chuyện này được.

Hấn ta đành phải chấp nhận số phận thôi, còn làm thế nào được nữa? Người xưa có câu nếu không thể phản kháng thì nằm xuống mà hưởng thụ thôi.

Trần Hạo hài lòng mà mỉm cười, gật đầu nói: “Thích là tốt rồi, chàng trai trẻ này được lắm, ta thích người rồi đó.”

Nói xong, Trần Hạo tiếp tục giả vờ quan sát những người khác.

Họ đều là những người ưu tú được các nhóm lợi ích lớn đề cử, tất nhiên không có sự chênh lệch.

Tuy nhiên trong đám người còn có một người khiến cho Trần Hạo cảm thấy ngạc nhiên hơn.

Vận khí của người này rất mạnh, gần như có thể cạnh tranh được với Đái Vân.

Sau khi hỏi thăm Trần Hạo mới biết người này được Đạo môn đề cử, chính là thủ tịch đời thứ ba Mục Vân Phong của Côn Ngô cung.

Lúc trước hấn có nói chuyện phiếm về giới tu hành với Long đại sư, đến bây giờ hấn mới biết xếp hạng thế hệ trẻ của Đạo môn, người này chính là thế hệ đầu tiên, tuy nhiên bây giờ hấn ta tự mình che giấu danh tiếng.

Tuy nhiên lúc trước nghe được thì Mục Vân Phong vừa tròn ba mươi tuổi và chưa đủ hai mươi năm đạo hạnh.

Mà bây giờ Trần Hạo phát hiện hẳn ta đã có hai bốn hai lăm năm đạo hạnh rồi.

Mặc dù tốc độ tu luyện của hẳn ta không thể so sánh được với Trần Hạo nhưng nếu tính trong giới tu hành thì giống như cười tên lừa vậy.

Tu hành bình thường đạt được thành tích như vậy là không có khả năng, chắc chắn hẳn ta đã gặp được kỳ ngộ gì đó!

Trong lòng Trần Hạo vừa sợ hãi thán phục nhưng vẫn hơi phân vân.

Xem ra bây giờ có hai lựa chọn tốt nhất là Mục Vân Phong và Đái Vân, chọn ai cũng có thể bảo vệ được đỉnh Phiêu Miểu, mặc dù công đức đều phải phân phối, lại là một miếng bánh ngon trong mắt mọi người, nhưng mà cứ từ từ là chuyện tốt.

Chỉ là cả hai người đều rất xuất sắc, một người thì sau lưng có Đạo môn, một người thì có bộ môn liên quan ủng hộ, họ đều có thực lực mạnh mẽ, thật khó để chọn lấy hay từ bỏ!

Hay là nhận cả hai người nhỉ?

Trần Hạo vừa mới nghĩ tới chuyện này liền bỏ qua nó luôn.

Chuyện hẳn giả trang thành Quỷ bà bà đã hao phí mất mấy trăm năm tích lũy và thần lực của Cửu đỉnh Thần khí rồi, Đạo môn và bộ môn có liên quan cũng sẽ không đồng ý.

Bọn họ không có đủ khả năng để gánh vác chuyện này.

Trần Hạo ra vẻ ngẫm nghĩ một lúc rồi mới đi đến trước mặt các đại lão và nói thẳng: “Ta đưa ra yêu cầu của mình mà các người cũng hiểu cả, ta cũng nhìn người rồi, người nào cũng ưu tú, nên bây giờ ta nói thẳng vào chủ đề, ai có thể bảo vệ và chăm sóc cháu gái của ta tốt nhất? Thì ta sẽ chọn người đó.”

Nói xong, Trần Hạo mỉm cười: “Ta nói chính là bảo vệ hoàn toàn, các trưởng lão phải thề thay mặt cho các thế lực phía sau các người, cho dù ta có xảy ra chuyện gì thì vẫn phải bảo vệ đỉnh Phiêu Miểu, bảo vệ cháu gái ta, chỉ có như thế thì người này mới có tư cách nhận được tất cả những tích lũy của ta cùng với Cửu đỉnh Thần khí.

Một đám đại lão quay lại nhìn nhau, im lặng không nói lời nào.

Lúc này có một vị Đạo sĩ già mỉm cười và nói: “Viên đạo hữu, đừng tranh luận nữa, đứa nhỏ Vân Phong này chính là sự lựa chọn tốt nhất của người. Chỉ cần Viên đạo hữu chọn nó, ta có thể thay mặt hai mươi bảy môn phái của Đạo môn bảo đảm với đạo hữu sẽ bảo vệ hết mình đỉnh Phiêu Miểu, chăm sóc cháu gái ngài.”

“Ha ha, lão đạo sĩ Sùng Vân, đừng nói quá vậy chứ, đỉnh Phiêu Miểu Phong chưa bao giờ làm hại con người mà ngược lại còn có công nữa, sao phải cần các người bảo vệ? Ta cảm thấy điều mà Viên đạo hữu mong muốn nhất, chính là con gái nuôi sống hạnh phúc, có thể ẩn dật tránh khỏi ánh mắt loài người, không ai biết được nó, có thể thấy Viên đạo hữu rất yêu thương và bảo vệ cháu gái, cho nên ta có thể thay mặt bộ môn có liên quan và quốc gia bảo đảm chỉ cần cháu gái của Viên đạo hữu không làm chuyện có hại với quốc gia và nhân dân thì dù cho sau này thế giới loạn lạc, nơi nào cũng có thể đi mà không bị bắt nạt, đỉnh Phiêu Miểu của Thiên Sơn cũng có thể xây dựng thành một nơi truyền thừa độc lập, chắc chắn không để bất kỳ ai đến đây làm phiền.” Ông lão tóc ngắn nhìn Đái Vân với khuôn mặt nghiêm nghị và lên tiếng một lần nữa.

Trần Hạo nghe vậy, nhìn vận khí trên người Đái Vân trở nên mạnh mẽ hơn, có vẻ đánh đâu thắng đó, trong nháy mắt liền

đưa ra quyết định, rồi nói: “Vậy thì tốt, chọn đứa nhỏ Đái Vân này đi, nào qua đây, gọi bà nội.”

Đái Vân: ” “

Một đám đại lão: ” “

Chương 839: Đông gia vào chỗ.

Thật sự được tuyển chọn!

Ban đầu Đái Vân lo lắng đề phòng, bây giờ lại đột nhiên dễ dàng.

Nên tới, vẫn là tới.

Chỉ là, ta làm sao xứng đáng với Diềm Diềm, còn có...

Trong lòng có đủ loại suy nghĩ, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Trần Hạo với một đám đại lão, Đái Vân ngoan ngoãn cúi đầu xuống: “Bà.”

“Tốt, rất tốt, quá tốt rồi, thằng nhóc này rất không tệ, ta rất hài lòng. Ừm, chư vị đạo hữu, hôm nay là việc vui của cháu gái ta, ta không ở thêm nữa chư vị, đạo hữu, người đưa cháu rể của ta, đi cùng ta.” Trần Hạo nói với ông già tóc ngắn một câu, liền xoay người rời đi.

Ông già tóc ngắn vẻ mặt nghiêm túc, cũng không nhìn được lộ ra khuôn mặt tươi cười, chào hỏi Đái Vân một tiếng, liền đi theo Trần Hạo.

Những người khác trơ mắt nhìn, không ai dám làm loạn.

Trước kia Quý bà bà(1) đã không dễ chọc, hiện tại kết thông gia với ban ngành liên quan, không chỉ có mình ngư bực(2), mà người giúp đỡ cũng ngư bực, lần này ngay cả tin đồn cũng không dám nói, nếu bị nắm chặt bím tóc, không lấy được thứ gì tốt.

(1) Bà bà: mẹ chồng hoặc bà nội/ ngoại.

(2) Ngư bực: ý chỉ mạnh mẽ.

Trở lại động Vân Quang, dưới ánh mắt của ông già tóc ngắn và Đái Vân, Trần Hạo vốn đang đi bộ vô cùng phách lối, đột nhiên cơ thể mềm nhũn, xém tí nữa ngã xuống đất.

Ông già tóc ngắn và Đái Vân sững sờ.

Trần Hạo ổn định cơ thể, sắc mặt trắng bệch cười nói: “Đề hai vị chê cười, chúng ta vào trong nói.”

Nhìn Trần Hạo đi run run rẩy rẩy, lưng la lung lay, ông già tóc ngắn với Đái Vân nhìn nhau.

Tình huống của bà già này như thế nào?

Chờ đi vào bên trong, ông già tóc ngắn và Đái Vân thấy bên trong còn có một cô gái.

Nhìn thấy cô gái kia, Đái Vân không khỏi đánh giá nhiều một chút.

Có thể sống ở trong động phủ của Quỷ bà bà, thì chính là cháu gái của Quỷ bà bà!

Nhìn kỹ, cô còn rất trẻ, mà ngoại hình lại đoan trang, khí chất không tầm thường, cô là một một cô gái không tệ.

Tuy vậy trong mắt Đái Vân cũng không có vui vẻ gì, chỉ thờ ơ.

Hắn ta cũng không phải là người lạm dụng tình cảm, trong lòng có một người, không thể nhét thêm người thứ hai.

Quỷ bà bà được cô gái đỡ ngồi xuống, lúc này mới nhìn về phía Đái Vân và ông già tóc ngắn, chân thành nói: “Đạo hữu, bây giờ đã xác định quan hệ, lão thân cũng không che giấu nữa, lão thân cưỡng ép đột phá, làm tổn thương căn cơ, không có nhiều thời gian, nhưng mà lão thân không cam tâm, quyết định bẻ tử quan, mạo hiểm một lần. Có được hay không đều xem ý trời.”

Nói xong, Quý bà bà kéo cô gái qua tiếp tục nói: “Có thể đắc đạo hay không là tâm nguyện thứ nhất của ta, nhưng mà ta còn một tâm nguyện nọ, chính là con gái nuôi của ta còn mấy trăm năm tích lũy để truyền thừa. Cho nên lúc này mới có cháu rể. Bây giờ tâm nguyện thứ hai cũng đã hoàn thành, lão thân cũng không còn vướng víu đi bết quan. Về sau Phiêu Miểu Phong, động Vân Quang này, giao lại cho ngươi.”

Nói xong, ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía Đái Vân.

Đái Vân có chút kinh ngạc.

Mẹ nó điều này, không giống với những gì hấn ta đã nghĩ a.

Thực sự là quý bà bà uỷ thác thứ này? Thay vì chỉ đơn giản là tuyển chọn con rể!

Kia...

“Viên đạo hữu yên tâm, đã trở thành thông gia, tất cả Phiêu Miểu Phong, ban ngành liên quan đều sẽ trọng điểm chú ý, quốc gia cũng không cho phép phá hư nơi này, càng sẽ không để con gái nuôi của đạo hữu chịu ủy khuất.” Tại thời điểm Đái Vân đang suy nghĩ, ông già tóc ngắn bày tỏ thái độ, đồng thời trong lòng càng thêm vui mừng.

Ông vốn cho rằng trong khi đón Thần khí về, cũng có thể nhận được tích lũy mấy trăm năm của một vị đại lão, điều này đối với ban ngành liên quan mà nói, chắc chắn là một lần thu hoạch lớn.

Nhưng không được hoàn hảo là, Quý bà bà kỳ lạ này, dù sao danh tiết của Quý bà bà không tốt lắm, nói không chừng tương lai lại gây ra rắc rối gì, cần phải có ban ngành liên quan đến chùi dít.

Hiện tại tốt rồi, Quý bà bà sắp treo rồi! Đây thực sự là món quà lớn từ ông trời a!

Trần Hạo cười nói: “Đã vậy, thì ta an tâm, đối với quốc gia, lão thân rất tín nhiệm.”

Nói xong, Trần Hạo vung tay lên, một lượng lớn đồ vật xuất hiện, các loại pháp bảo đan dược, linh tài linh dược, đan thư kinh điển.

Đây là toàn bộ đồ vật mà Quý bà bà cất giữ trên người.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy, lòng Trần Hạo cũng rất chấn động.

Nhưng mà vì kế hoạch, những đồ vật này một cái Trần Hạo cũng không thể giữ lại.

Hắn muốn đem mạch lửa dưới Phiêu Miêu Phong giao cho ban ngành liên quan phụ trách, để bọn họ triệt để vào cuộc, những đồ vật này là cầu nối, chính là nhân quả.

“Những thứ này đều là tích lũy mấy trăm năm của lão thân, ta cũng không dùng được, nên cho người toàn bộ, cháu rể ngoan, đừng nên cô phụ sự tín nhiệm của lão thân.” Giọng điệu Trần Hạo nghiêm túc dặn dò.

Đái Vân còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Trần Hạo mỉm cười hài lòng, sau đó nói: “Cứ vậy đi, lão thân đi đây, về mọi thứ, hai vị và con gái nuôi của ta bàn bạc là đủ.”

Dứt lời, bóng người Trần Hạo biến ảo, biến mất không thấy gì nữa.

Đái Vân vừa định trả lời, đột nhiên sững sốt.

Con gái nuôi?

Đây không phải là cháu gái mà hấn ta nghĩ sao?

Nhưng con gái mới chỉ lớn thế này, vậy cháu gái đâu?

Nhìn Đái Vân ngỡ ngác, cô gái này giờ không nói gì Dương Lệ nở nụ cười, mở miệng nói: “Con rể, ta còn chưa biết tên của người, người có thể cho ta biết hay không?”

Đái Vân sững sờ: “Người gọi ta là gì?”

Dương Lệ cười híp mắt nói: “Con rể a, bà bà không nói cho người à? Người người cưới là cháu gái, nàng còn ở trong bụng ta đây này, ta là mẹ vợ của người.”

Đái Vân: “...”

Giờ phút này, rời khỏi động Vân Quang động, Trần Hạo mang theo ba vật nhỏ trực tiếp chạy, rất nhanh đã đi xa.

Về phần ngày sau Phiêu Miểu Phong như thế nào, đó chính là chuyện của ban ngành liên quan.

Hắn tin tưởng quốc gia cũng không hi vọng vùng này, sẽ xuất hiện biến động to lớn, điều này sẽ mang lại khá nhiều phản ứng dây chuyền.

Mà có ban ngành liên quan bảo vệ, vậy sau này dẫn đường mạch lửa, công đức cũng sẽ phân cho ban ngành liên quan một phần, chuyện này đối với bọn họ mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Về phần Trần Hạo, cũng không phải không nhận được gì.

Công đức của quý bà bà, bị hắn dùng cho không gian Tụ Lý Càn Khôn.

Mặc dù không biết cô gái áo trắng muốn làm gì, tuy nhiên qua vài ngày nghiên cứu quan sát, Trần Hạo phát hiện, không gian Tụ Lý Càn Khôn, có một sự thay đổi kỳ diệu.

Sự thay đổi này dường như là một thứ chết, đột nhiên có sinh khí, giống như sống lại.

Theo bản năng, Trần Hạo cảm giác rằng đây là chuyện tốt, nói không chừng là điều tốt thứ hai sau khi hắn có được hệ thống.

Cho nên, Trần Hạo quyết định, đi hoàn thành yêu cầu của cô gái áo trắng.

Tìm cầu!

Cầu là cái gì, trước mắt Trần Hạo suy đoán là cầu Nại Hà, về phần có đúng hay không, tìm trước rồi lại nói.

Đương nhiên, cái gọi là cầu Nại Hà, không phải là cái ở U Minh Địa Ngục kia, nếu không thì Trần Hạo cũng khỏi phải nghĩ đến.

Trần Hạo muốn tìm, chính là loại cầu cùng loại với cầu Nại Hà kia kia.

Ví dụ như thời gian tồn tại rất dài, bị hàng ngàn hàng vạn sinh linh đi qua, cũng có rất nhiều sinh linh chết ở đây, có thay đổi đặc thù.

Loại này, được gọi là cầu âm, cầu quý, cầu chết và sinh linh qua cầu khí yếu, tử linh qua cầu hồn mê.

Tìm đến cái này, sau đó khai sáng gia trì, nói không chừng có thể hoàn thành được!

Có mục tiêu, Trần Hạo một bên tìm con đường đi ra khỏi Thiên Sơn, một bên điều tra thông tin về cây cầu cổ từ trên mạng, nổi tiếng nhất là, đã có người chết.

Hai ngày sau, Trần Hạo còn chưa đi ra khỏi Thiên Sơn, đã thấy một nhóm người.

Đây là một nhóm người trẻ tuổi, có nam có nữ, tất cả là mười tám người, dường như đang gặp phải khó khăn, tất cả rúc vào lưng một ngọn núi, ôm thành đoàn sưởi ấm.

Sự xuất hiện bất ngờ của Trần Hạo, khiến nhóm người này vui mừng khôn xiết, một người trong đó vội vàng nói: “Chúng ta là sinh viên đại học XX, đại ca, cứu mạng a.”

Chương 840: Hồ hàng.

Sinh viên?

Trần Hạo nhướn lông mày một cái, sau khi quan sát tỉ mỉ vài lần, hần đột nhiên cười.

Dạo bước đi tới, Trần Hạo nói: “Tình huống của các người như thế nào?”

Người trẻ tuổi nói chuyện là một nam sinh rất khỏe mạnh, tóc húi cua mày rậm môi dày, anh ta cười nói: “Anh, là như vậy, chúng ta bị lạc đường, bị kẹt ở trên núi không ra được, điện thoại cũng không có tín hiệu, ngài có thể đưa chúng ta ra ngoài không?”

Trần Hạo nói: “Các người cũng không mang nhiều đồ, đến núi sâu làm gì?”

Anh trai tóc húi cua lúng túng nói: “Chính là chúng ta tò mò, lúc ban đầu là đến khu du lịch Thiên Sơn chơi, nhưng dấu vết nhân công ở phong cảnh đó quá nặng nề, không có gì chơi, nghe nói ngọn núi tuyết đẹp nhất này chưa khai thác, nên cùng nhau tới ngắm một chút, không nghĩ tới... bị lạc đường.”

Trần Hạo nói: “Đã mấy ngày rồi?”

Anh trai tóc húi cua vội vàng nói: “Đã ba ngày rồi, chúng ta không có mang nhiều đồ ăn, đã ăn hết rồi, bây giờ cũng đói bụng một ngày, tất cả mọi người không còn sức để tiếp tục đi.”

Trần Hạo thở dài một tiếng: “Điều này thật sự rất xấu.”

Anh trai tóc húi cua sững sờ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Ta cũng bị lạc đường, bây giờ đã nửa tháng rồi.”

Anh trai tóc húi cua: “...”

“Móa, khi chúng ta là SB(1) à, thần thái của người rất bình tĩnh và thoải mái, còn mang theo hai thú cưng đi dạo, có thể bị lạc đường à?” Lúc này, một người nào đó trong đám đó mở miệng, bất mãn phản bác.

(1) SB: đồ ngu

Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng: “Người cũng biết các người là SB à, khu du lịch phong cảnh tốt đẹp không chơi, đến ngọn núi chưa khai thác để ngắm phong cảnh, còn không chuẩn bị thức ăn trang bị, các người cảm thấy mình là Nhân Viên Thái Sơn, có thể leo núi lội nước, hay cảm thấy sinh viên đại học không nổi, thiên nhiên nên cho các người mặt mũi?”

“Lời này của người có ý gì? Bọn ông đây thích tới thì tới, liên quan gì đến người.” Người phản bác bất mãn, cậu ta trực tiếp đứng lên, nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi: “VẬY các người tiếp tục tìm đường chết đi, xin giúp đỡ cái gì? Khó khăn nhỏ cũng không vượt qua được, sau này làm sao xây dựng một tổ quốc vĩ đại?”

Nói xong, Trần Hạo xoay người rời đi.

Anh trai tóc húi cua vội vàng la lên, thế nhưng Trần Hạo lại hoàn toàn không thèm để ý.

Lúc này những người khác cũng bị tức giận vì thái độ của Trần Hạo, từng người một lên án Trần Hạo, sau đó khuyên tóc húi cua, đừng chú ý thằng nhóc âm dương quái khí(2) không có lương tâm này.

(2) Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy, nếu phát hiện bọn họ mất tích, chắc chắn tổ quốc sẽ cử người đến cứu viện, chỉ cần chờ thêm một chút thời gian mà thôi, về phần nhìn sắc mặt người nha.

Đi không xa, Trần Hạo dừng lại trên một mặt đất bằng phẳng.

Quay đầu nhìn những sinh viên kia nhét chung một chỗ để tránh gió lạnh, trên mặt hán không có vẻ đồng tình nào.

Vừa rời hán nhìn, một tổ người trẻ tuổi, phần lớn là tướng cay nghiệt, thiếu tình cảm phụ nghĩa, một ít người còn lại là tướng mệnh có thiếu sót, trong lòng không có đạo.

Nhắc tới cũng lạ lùng, dạng người này, ba hoặc năm người xuất hiện thì cũng thôi đi, đột nhiên cả chục người tụ tập lại với nhau.

Dùng một từ để hình dung, Trần Hạo nghĩ đến rắn chuột một ổ.

Nhưng điều khiến Trần Hạo bất lực là, những tên nhóc cay nghiệt này, thế mà đều không phải là tướng đoán mệnh, rõ ràng lần gặp tai nạn này, cũng sẽ không xảy ra việc gì.

Nếu sau này không gian Tự Lý Càn Khôn chân chính phát triển thành Địa Ngục, ông đây nhất định phải sửa lại bộ Sinh Tử, người đáng chết nhất định phải chết, không tha thứ bỏ qua.

Niệm qua trong lòng, Trần Hạo sững sờ, như có điều suy nghĩ.

Sau một hồi im lặng, Trần Hạo đột nhiên mỉm cười, xoay người tiếp tục rời đi.

Vượt qua hai đỉnh núi, Trần Hạo liền thấy nhiều người hơn, đây chính là một đội tìm kiếm cách thức trải thảm có tổ chức có kỷ luật.

Nấp vào một chỗ, Trần Hạo yên lặng đánh giá, bỗng nhiên đôi mắt khẽ chuyên động.

Hắn phát hiện, những người trong đội tìm kiếm này, có một người có khí chết tới người rồi, nhìn lên đã cách cái chết không xa.

Loại trường hợp này, không cần đoán cũng biết, chắc chắn là tìm kiếm những sinh viên kia, người này, tất nhiên cũng là chết vì bọn họ.

Nhưng mà nếu đã gặp, thì đó là duyên phận, hữu duyên, có một chút hi vọng sống.

Trần Hạo núp xuống dưới.

Sau hơn hai giờ, cuối cùng đội tìm kiếm cũng tìm được các sinh viên đại học gặp nạn, bắt đầu cứu họ.

Những sinh viên này vui mừng quá đỗi, không để ý yêu cầu của đội tìm kiếm, nhất định phải ăn uống trước.

Nhìn những người kiều sinh quán dưỡng này(3), mỗi người trông rất yếu ớt, đội tìm kiếm đành phải cho ăn trước.

(3) Kiều sinh quán dưỡng: được nuông chiều, thể chất yếu ớt.

Nhưng sau khi chờ những người này ăn xong, sắc trời đã bắt đầu tối rồi.

Dưới tình huống như vậy, đừng nói những sinh viên này, ngay cả đội tìm kiếm cũng đang gặp khó khăn rất lớn.

Nhưng mà ở lại trong núi càng nguy hiểm, nhóm người chỉ có thể dựa theo đường cũ mà trở về.

Đi tới đi tới, trời đã tối.

Có tuyết trên núi, vẫn có thể mơ hồ thấy được.

Nhưng đường có tuyết trơn trượt, đội tìm kiếm cử ra người dẫn đường, lúc đang sắp vòng qua một dốc núi, đột nhiên rầm rầm một tiếng, người kia bị trượt xuống.

Người bên cạnh không kịp cứu viện, trơ mắt nhìn đồng bạn rơi xuống dốc núi sâu hơn trăm mét.

Ngay lập tức, đội tìm kiếm quá sợ hãi, muốn đi giúp đỡ.

Thế nhưng tìm rất nhiều địa phương ở bốn phía, đều không có cách, mà trời lại tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, không có dụng cụ chuyên nghiệp, nếu tùy tiện xuống dưới, sẽ chỉ xuất hiện nhiều thương vong hơn, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều lo âu.

Lúc này, một cô gái trong nhóm sinh viên được cứu nói nói: “Nếu không thứ chúng ta về trước đi, chờ sáng sớm ngày mai lại đến cứu người được không?”

Nhóm người nghe vậy, từng người nhìn chăm chăm cô gái này.

Tê liệt, mẹ nó lời này thật đặc biệt không biết xấu hổ a.

Tại sao cứu các người không đợi ngày mai mới cứu? Tim người là làm từ đá à!

Bị ánh mắt của mọi người làm sợ hết hồn, cô gái ủy khuất nói: “Bây giờ cứu người rất nguy hiểm mà, hơn nữa chúng ta có thể ném một vài quần áo chống lạnh với đồ ăn xuống dưới, để hẳn...”

“Câm miệng.” Một người đàn ông trung niên tức giận quát lớn một câu.

Còn quần áo chống lạnh, đồ ăn, mẹ nó làm sao người biết người rơi xuống dưới không có vấn đề gì? Cái đầu óc này làm sao lên được đại học?

Cô gái càng oan ức hơn.

Một nam sinh bên cạnh ôm cô gái, liếc nhìn người đàn ông trung niên, nhỏ giọng an ủi.

Tuy là mặc dù lời hắn nói nhỏ, nhưng vẫn bị mấy người bên cạnh nghe thấy, rõ ràng đang nói xấu chửi bới những người cứu viện bọn hắn.

Những lời kia cũng đừng đề quá khó nghe.

Người nghe được chợt cảm thấy trong lòng có 1 vụn con thảo nê mã chạy qua.

Cái này mẹ nó, chúng ta liều mạng vì có người gặp nguy hiểm, lại cứu được thứ đồ chơi gì đây!

Đồ hỗn trướng này, nếu ngươi là người rơi xuống thì tốt.

Soạt!

Đột ngột, nam sinh đang an ủi cô gái trượt chân một cái, sau đó không kiểm soát được cơ thể, ngã lệch xuống dưới, từ dốc núi lăn xuống, ngã xuống đáy dốc núi giống như người dẫn đầu.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Đáng tiếp tục đi đều dừng lại, vậy mà còn không thể bảo vệ mình, để mình rơi xuống, người nào ngu quá vậy!

Cái người âm thầm nguyện rửa nhân viên đội cứu viện càng trợn tròn mắt hơn.

Khi nào, lời ta mắng chửi lại linh như vậy!

“Nhanh cứu người đi, nhanh cứu người đi, ô ô ô, Thái Kỳ, Thái Kỳ, ngươi tuyệt đối không nên có chuyện gì.” Cô gái cũng sợ ngây người, sau đó khóc lóc kêu to.

Một người bên cạnh nhìn không được, cười nhạo nói: “Trời tối như vậy sao mà cứu được, ném hai bộ quần áo xuống dưới, để hắn chờ trời sáng chứ sao.”

Cô gái á khẩu không trả lời được.

“Đừng nói nhảm nữa, đã có hai người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi người phải chú ý an toàn, tiểu Lưu, người đi lấy dây thừng tới đây, ta đi xuống xem một chút.”

“Không được Vương đội, việc này quá nguy hiểm.”

“Nó không nguy hiểm, thì cần cảnh sát làm gì, đừng nói nữa, nhanh đi chuẩn bị đi.”

Chương 841: Ác Linh

Dưới sườn núi, Trần Hạo nằm trên một con dốc nghiêng, hai chân vênh vác, thỉnh thoảng lại rung rung, bộ dạng cực kì nhàn rỗi. Đột nhiên, từ trên vách núi rơi xuống một mảng tuyết lớn, sau đó một thân ảnh màu đen đột ngột lặn xuống. Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt của Trần Hạo có chút chuyển động, nhưng hắn không có ý định cứu người. Không còn thở, cũng xem như là đã chết nửa người rồi.

“Không ngờ gặp được mình, cũng coi như có một cơ hội sống, những muốn sống cũng phải bỏ ra một chút chi phí.”

Rất nhanh, thân ảnh màu đen rơi xuống, lặn tới chỗ của Trần Hạo, tốc độ va chạm vô cùng nhanh lập tức đụng phải chân của Trần Hạo

Chỉ nghe được một tiếng “ Rầm “, Thân ảnh màu đen khựng lại, nằm thoi thóp trên mặt đất.

Trần Hạo nhấc chân, đẩy qua đẩy lại, nhìn thấy luồng khí đen trên đầu của thân ảnh từ từ tản ra, liền nhếch mép cười

Sau khi đứng lên, Trần Hạo nhìn phía trên, cái xác đã bị nát, trên kia thì sẽ tự có người đến cứu, nơi này cũng không còn cần đến mình nữa.

Vừa dự định rời đi, Trần Hạo đột nhiên kinh ngạc nhìn lên trên. Hắn ta lại lần nữa nhìn thấy một bóng đen rơi xuống, phát ra tiếng hét thảm thiết. Thân ảnh màu đen lao xuống đất phát ra âm thanh “ Rầm” , sau đó một lần nữa lặn đến chân Trần Hạo.

Trần Hạo nhíu mày, khéo léo nhảy ra xa, khiến cho bóng đen đụng trúng hòn đá, phát ra âm thanh giống như tiếng gãy xương.

Không giống như cái đầu tiên, bóng đen sau khi gãy xương, lại không hề hôn mê, mà tiếp tục than khóc, âm thanh nghe ra tương đối là thảm thiết. Trần Hạo quan sát trong giây lát liền thở dài. Bản thân tự thay đổi số mệnh của người khác, sau đó số mệnh vốn dĩ tồn tại lại phân tán một phần nào đó lên người của những kẻ bị nạn này. Đáng tiếc số mệnh chưa tận, từ trên cao như vậy rơi xuống, còn đụng phải đá, vậy mà lại đều không chết !

Nhưng mà xương gãy tương đối nghiêm trọng, ngày tháng về sau của người này sẽ không tránh khỏi tàn tật, cũng xem như là cái giá phải trả để đổi lại mạng sống rồi. Sau đó, Trần Hạo cảm nhận được lại có người đang di chuyển từ trên cao xuống.

Mắt nhìn thấy hai người nằm dưới đất, Trần Hạo không còn do dự, liền lập tức rời đi.

Từ đây đi bộ chính là nhanh hơn nhiều, sau một tiếng đồng hồ, là có thể ra khỏi ngọn núi, nhìn thấy phong cảnh phía xa và ánh sáng của các thôn xóm nhỏ xung quanh.

Tuy nhiên chỉ sau chốc lát, Trần Hạo đột nhiên sững người. Tất cả những gì hắn thấy được, phía trước thung lũng có một nơi âm khí rất nặng, lờ mờ cảm nhận được, nơi đó có một âm hồn đang ẩn nấp, oán khí nặng nề, sát khí rất mạnh, rõ ràng là chết đột ngột.

Chăm chú nhìn cảnh tượng phía trước, Trần Hạo mang theo Sa tiểu tiến về phía đó. Không mất nhiều thời gian, Trần Hạo đã đến được giữa thung lũng.

Đây là một khe núi bị lồi ra ở hai bên và một chỗ trũng ở giữa, quanh co ngoằn ngoèo, rộng đến vài trăm mét. Ở giữa có một khe suối, tuyết của núi Trung Sơn tan chảy, nước chảy thuận theo khe suối nhỏ, âm thanh róc rách róc rách.

Nhưng mà trong vách núi có gió, gió nhẹ thổi đến, mang cảm giác sáng khoái.

Nhìn vào địa thế bốn bên, trừ vùng đất trống trải dài hơn trăm mét, những nơi khác cây cỏ đều tươi tốt, điều này làm cho Trần Hạo hết sức kinh ngạc.

Vách núi này vậy mà lại là nơi có phong thủy tốt ! Chỉ là tại một nơi vốn dĩ có phong thủy tốt như vậy, sao có thể lòi ra một vùng đất chết như thế này, còn sinh ra ác linh ! Trần Hạo nhìn vào khoảng đất trống. Nơi này cách con suối không xa, còn là nơi gió thổi vách núi . Nước liền nước, gió nối gió, nước là nguồn nước sinh hoạt Thiên Sơn, trường tồn muôn đời. Gió thì giống như khúc Thuận Phong, ngụ ý rằng tài nguyên phong phú, dựa gió chạm mây.

Một vùng đất phong thủy như vậy, cũng không phải là quá tuyệt đỉnh, nhưng cũng là rất tốt rồi. Những thứ chôn giấu trong đó nhất định được phong thủy bảo hộ, tổ tiên thăng quan phát tài, đời sau hưởng phúc trăm năm.

Tuy nhiên có được đồng nghĩa việc mất đi, Phong thủy phù hộ rớt cuộc cũng chỉ là chút mưu mẹo, có được phúc đức, nhưng sau khi hưởng thụ xong, chính là số kiếp, nếu như không làm việc thiện, không tích âm đức. Người đi trước hưởng bao nhiêu đức vận thì hậu thế phải chịu bấy nhiêu kết cục thảm hại. Trời đất chuyển vận, không thiên vị và luôn công bằng.

Đi đến ngôi mộ Phong Thủy, Trần Hạo trực tiếp siết chặt pháp lệnh, một ánh sáng ma thuật rơi xuống ngay giữa ngôi mộ.

Thời khắc sau đó, Ác linh vốn dĩ đang ẩn nấp đột nhiên thức tỉnh, từng trận gió âm kéo đến, ác khí nhiều như sương mù. Và rồi, một bóng ma từ dưới đất chui lên, đầu tóc rũ rượi, không nhìn thấy nổi ngũ quan.

Nhìn thấy bóng ma, Trần Hạo liền nói “ Xin chào, Ta là....”

Tuy nhiên ác linh không để Trần Hạo nói dứt lời, đột nhiên lao về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhú mày. Ác khí này thật không nhỏ, tệ hơn chính là ác niệm đã hoàn toàn ăn sâu vào tim rồi. Nhưng mà oán khí nặng như vậy, nhất định đã phải chịu ám ức cực kì lớn, bằng không sẽ không đến mức như vậy.

Trần Hạo không hề động đậy, trước khi ác linh kịp chuyển người, hắn trực tiếp nắm chặt cổ tay của nó. Sau đó giật một cái, ác linh run bần bật, đột nhiên trở nên yếu ớt bất lực. Chiêu này là do Trần Hạo học lỏm lúc Nữ nhân áo trắng dùng chiêu này đối phó với Quỷ bà bà. Nữ nhân áo trắng vừa dứt tay, một người lão làng như Quỷ bà bà cũng trở thành con cừ non.

Tuy rằng Trần Hạo không hoàn toàn làm được như vậy, nhưng để đối phó với một ác linh thì chuyện này lại dễ như trở lòng bàn tay. Chỉ với một chiêu đã phá được tà khí của ác linh, trong thời gian ngắn khó để hội tụ kịp, đến lúc này Trần Hạo mới nói “ Ta biết ngươi là vì uất ức mà chết, nhưng ai hại ngươi, người liền quay lại trả thù, nếu như vô tình tàn sát người vô tội, vậy là không được, đó chính là nguyên tắc.”

Ác linh không nhúc nhích cũng không nói gì, chỉ nhìn vào Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp lời “ Nói đi, tại sao lại chết, nhìn ác khí, oán khí của ngươi nặng như vậy, có lẽ đã trả thù được rồi, tại sao vẫn chưa tan biến?”

Ác linh vẫn không mở miệng.

Trần Hạo cau mày “ Ta đây chính là có lòng tốt muốn giúp ngươi, nếu như ngươi vì chịu uất ức mà chết, ta sẽ giúp ngươi, sau đó giúp ngươi được luân hồi, cũng xem như là giải thoát, lẽ nào ngươi không muốn lại được làm người sao?”

Ác linh vẫn trầm mặc như cũ.

Trần Hạo đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lấy tay vạch tóc của ác linh ra, sau đó cả người truyền đến luồng khí lạnh. Ác linh là nữ nhân, nhìn dáng vẻ thì vẫn còn rất trẻ, cũng có nhan sắc, chỉ là bây giờ toàn bộ đều xanh xao, ánh mắt nham hiểm, thậm chí miệng cũng bị phong ấn rồi, đó là một cây kim thêu đâm xuyên qua, khâu chặt miệng, không thể nói chuyện. Hơn nữa cây kim thêu này dường như từng bị nhúng qua máu của chó đen, sau khi bị phong ấn, chẳng phải sợ làm quý, đều sẽ trở thành quý cầm.

Đây là do kẻ nào làm vậy, sao có thể đối xử độc ác như vậy với một cô gái ! thật sự mất hết tính người !

Trần Hạo đối diện với ác linh, giơ cao tay, siết chặt pháp quyết, kết đọng lại thành một nắm tia sáng dịu nhẹ, ấn nhẹ phía bên miệng của ác linh.

Ác linh không cử động được, chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Hạo, ánh mắt đầy hung hãn.

Trần Hạo di chuyển ngón tay, tất cả những nơi ngón tay đi qua, miệng của ác linh đều xuất hiện sự thay đổi, vết khâu ở bên trên dần dần biến mất.

Đợi Trần Hạo bỏ tay xuống thì miệng của ác linh cũng đã hồi phục lại như ban đầu. Nhưng dường như đã lâu miệng không động đậy, vì vậy ác linh mặc dù đã được hồi phục nhưng không có chút mảy may nói năng gì.

Trần hạo cau mày.

Ác linh này, có khi nào đã bị oán khí mê hoặc vào thần trí, trở thành linh hồn quý dữ? Nếu như vậy, thì cũng quá thảm rồi. Trần hạo nghĩ ngợi một chút, liền đưa ra quyết định. Trần Hạo đưa tay ra ấn sâu vào trán của ác linh, sau đó nhắm mắt. Trần Hạo liên kết với ý niệm của ác linh, từ trong ý niệm lưu

lại có thể biết được những chuyện nó đã trải qua. Kí ức rất mơ hồ, toàn là vụn vặt, cũng không còn hoàn chỉnh. Nhưng Trần Hạo cảm nhận được khá sâu sắc về những hình ảnh mỗi giai đoạn kí ức từ nhỏ đến lớn của cô gái này.

Đột nhiên, Trần Hạo kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Bởi vì Trần Hạo nhìn thấy một cây cầu cổ trong kí ức của cô gái, đó là cây cầu hình vòm rất đặc biệt, nhìn ra thì có bộ dạng rất cổ kính, mà từ trong kí ức, Trần Hạo nhìn ra cây cầu đó có vài điều bất thường. Nhưng không để Trần Hạo quan sát lâu thêm, mảnh kí ức khác đã nhanh chóng thay thế vào. Trong kí ức này, vừa đúng lúc tái hiện lại hình ảnh cô gái bị ức hiếp, đánh đập, mà người ra tay lại là một người phụ nữ.

Chương 842: Thi Thê Sống

Từ trong kí ức của ác linh, Trần Hạo nhìn thấy cảnh tượng làm cho người ta phải kinh hoàng, ác linh thật sự phải chịu sự hành hạ quá lớn mà chết. Hơn nữa hành hạ ác linh còn là người thân, chị gái song sinh của cô ấy. Rất khó mà tưởng tượng được, chị gái ruột, có chung dòng máu huyết thống mà lại có thể ra tay tàn ác như vậy với em gái.

Tra tấn, làm nhục, đánh mắng, khâu miệng.

Đó là những chuyện mà cho dù người có thù oán sống chết bình thường cũng không dám làm. Nhưng người chị này đã làm điều đó.

Nguyên nhân của câu chuyện này làm Trần Hạo không còn gì để nói, là vì một người đàn ông.

Trong kí ức của ác linh Trần Hạo đã từng nhìn thấy người đàn ông này. Nói thật lòng, xét về diện mạo thì người này thật sự không đáng để cho hai người phụ nữ xinh đẹp như vậy cùng phát điên, chị em trở mặt, thậm chí chị gái còn dám sát hại em ruột. Nhưng từ trong kí ức của ác linh, Trần Hạo phát hiện, người đàn ông đó thật sự có tài ăn nói, không chỉ chị em nhà này, quan hệ với những phụ nữ khác cũng thật sự rất tốt, người đời còn đặt biệt danh cho hắn là “Sát gái”. Điểm này không thể phủ nhận, có tài ăn nói, thật sự là một món nghề.

Trở về vấn đề chính.

Từ trong kí ức Trần Hạo phát hiện người chị gái ra tay độc ác với em mình là bởi vì người em gái cùng người đàn ông đó nảy sinh mối quan hệ mập mờ.

Vốn dĩ người chị và người đàn ông đó mới là một cặp, điều đó gần như có thể xem là chuyện chắc chắn rồi. Và đương

nhiên, cái mà Trần Hạo nhìn thấy từ trong kí ức chỉ là sự tưởng tượng của người chị, người đàn ông đó chỉ là kẻ chuyên lừa tình mà thôi.

Nhưng mà sau khi em gái quen biết người đàn ông này, người chị phát hiện người đàn ông của cô ta có hứng thú với em gái mình, thậm chí còn chủ động hẹn gặp mặt. Nhìn thấy người đàn ông mình yêu bị chính em gái ruột cướp mất, người chị lòng đau như cắt, hận em mình đến tận xương tủy, vì vậy mà dẫn đến kết cục bi thương như hiện tại.

Xem xong kí ức của ác linh, Trần Hạo lặng lẽ không nói gì.

Đằng sau câu chuyện, đương nhiên người em gái quay lại báo thù chị mình, báo ứng gấp mười lần, hai chị em bọn họ ai cũng không có được thứ mình mong muốn, hậu quả đều rất thê lương. Chỉ là, Trần Hạo cảm thấy đằng sau câu chuyện này có chút kì lạ. Điểm kì lạ nằm ở chỗ hai chị em bọn họ đều chết rồi, hơn nữa ác linh sau khi đã báo thù xong tại sao lại không tự tan biến, bây giờ ác linh dường như đã bị mất đi thần trí, không có cách nào để trò chuyện.

Trần Hạo phút chốc do dự, nhìn thẳng vào ác linh rồi nói: “Người báo được thù rồi. Nhưng oán khí lại không tan, có phải cảm thấy hại người còn ai khác. Bị Trần Hạo nhìn thẳng, nhưng ác linh vẫn như cũ đứng chờ người ra như vậy.”

Trần Hạo tiếp tục nói: “Nếu người vẫn còn ý nghĩ cố chấp báo thù, ta có thể giúp người tìm ra kẻ thật sự giết người.”

Oán linh, bất động.

Trần Hạo nhìn một lúc lâu, liền trút một hơi thở dài.

Có lẽ, chính là do bản thân ác linh cũng không biết mình báo thù chị gái đúng hay sai, oán hận của nó căn bản giống như bị mắc kẹt, không tìm được nơi nào đó để trút cơn thịnh nộ.

“ Không có đoạn tình yêu nào tự nhiên mà đến và cũng không có nỗi hận nào khi không mà tồn tại, người chính là bị oán hận làm mờ mắt, không có cách nào tháo gỡ. Ta lại không hề thích chuyện bức ép siêu độ vong linh, vì vậy cũng hết cách, chỉ có thể thu nhận người, sắp xếp một nơi, để tránh việc người làm hại người khác. Nói rồi, Trần Hạo vung tay định thu phục ác linh.

Chính vào thời khắc đó, âm thanh của hệ thống chột vang lên: Ding dong, hồn ma Lý Kỳ, 10 năm ác linh, hoàn thành nguyện vọng, được thưởng 10 năm đạo hành.

Trần Hạo sững lại, không biết nói gì hơn nhìn vào ác linh.

Người sợ sao?

Câu hỏi rất nhẹ nhàng, đừng im lặng với ta.

Nếu thật sự thu nạp người, người chính là bị dọa sợ rồi?

Nhìn chăm chú vào ác linh, Trần Hạo tiếp lời: “ nếu như vẫn còn nguyện vọng, vậy thì nói rõ ra, người rốt cuộc muốn gì, nếu không nói rõ ra, ta cũng không có cách nào giúp người.”

Ác linh vẫn không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn Trần Hạo, trong ánh mắt lộ rõ tâm trạng phức tạp.

Chậm chậm, Trần Hạo cười rồi nói: “ Ánh mắt của người, không giống như muốn hại người. Trái tim của phụ nữ thật giống như mò kim đáy bể.” Dứt lời Trần Hạo liền vung tay, vẫn là thu phục ác linh.

Sau đó Trần Hạo xoay người, từ từ bước đi.

Nhiệm vụ của ác linh, mặc dù Trần Hạo vẫn chưa lí giải được phải làm như thế nào, nhưng cũng không muốn từ bỏ. Phần thưởng 10 năm đạo hành, vừa đủ cho Trần Hạo chạm tới

tiên thiên rồi. Cơ hội như vậy không có nhiều, đã gặp thì càng không thể bỏ qua.

Đến thôn nhỏ, Trần Hạo không có nán lại, liền lên xe đến thành phố gần đó, sau đó xuống xe tại một con đường. Đến nơi, Trần Hạo nhìn thấy một căn hộ độc lập, căn hộ này xem ra cũng đã lâu đời, hơn nữa đất rất rộng, lại ở giữa thành phố, nói một tác đất tác vàng còn không xứng. Căn hộ này là nhà của hai chị em ác linh.

Dựa theo kí ức của ác linh, bố mất sớm, mẹ một tay nuôi nấng bọn họ trưởng thành, đánh tiếc người mẹ mệnh không tốt, bị bệnh hiểm nghèo, nằm liệt giường nhiều năm, nếu không có người chăm sóc thì không thể tự mình xoay sở. Sau khi ác linh chết, thậm chí đã từng đến thăm mẹ, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước, cũng không biết bây giờ ra sao.

Trần Hạo đứng bên ngoài căn hộ, ánh mắt hờ hững. Tất cả tình hình của căn hộ đều hiện ra vô cùng rõ ràng, không thể lạc đi đâu trong mắt Trần Hạo. Lần này nhìn vào, Trần Hạo có chút kinh ngạc. Căn hộ này dường như bị một loại lệnh cấm bao phủ, nhìn ra cực kì quen mắt. Quan sát tỉ mỉ, Trần Hạo chợt nhớ ra, nơi này đặc biệt giống với căn nhà của người mệnh Ngạch.

Mùi vị lệnh cấm hoàn toàn là một, tuyệt đối là từ một nơi. Ngoài ra còn có nằm liệt giường giống nhau. Chỉ là người nhà mệnh Ngạch đó không chết, còn hai chị em nhà này đều chết rồi.

Hả !

Trần Hạo dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt hướng về người trong căn nhà. Người trong căn hộ nhiều hơn so với Trần Hạo nghĩ. Có đến mười mấy người. Ánh mắt của Trần Hạo trực tiếp khóa chặt lại ở nơi kì quái nhất bên trong, thậm chí Trần Hạo không thể nhìn xuyên thấu một vài người. Đây là

một bà lão, tóc bạc, trông đã héo tàn, xem hơi thở thì yếu ớt, sống không được lâu nữa. Nhưng điều làm Trần Hạo ngạc nhiên chính là mệnh của bà lão này có chút kì lạ. Nhìn thì là người sống, nhưng tử khí đã tràn đầy, nói một cách đơn giản thì đó là một xác sống. Lúc này, xác sống đang phải trải qua một quá trình kì lạ. Vài người đàn ông mặc áo trắng đang truyền máu một cách thuận thực vào tay bà ấy. Còn phía bên kia, lại có một mạch máu trực tiếp cắm vào mu bàn chân của bà lão, máu đang được hút ra. Hai loại máu này rõ ràng không giống nhau, một loại tràn đầy sức sống. Một loại tử khí nặng nề, màu đen âm đảm.

“ Meow.” Lúc này, đột nhiên mèo đen kêu lên một tiếng, ánh mắt vô cùng sắc bén. Cùng lúc đó, Mèo đen xoay người, biến hóa thành một cô gái da ngăm đen đeo túi trước bụng.

“ Hạo Ca, người đàn bà đó chính là xác sống.” Mèo đen chân thành nói.

Trần Hạo ngơ ngác: “ Tiểu Hắc ngươi quen sao?”

Mèo Đen gật đầu: “Trong dòng tộc của chúng tôi, có một loại như vậy, bọn họ cùng loại với cương thi, trong âm phủ có một nơi dành cho xác sống, đó là lãnh địa của xác sống, ý thức về lãnh thổ của bọn họ rất mạnh vì vậy rất khó để xâm phạm, nếu không thì sống chết không yên.”

Trần Hạo nhíu mày: “ Vậy tại sao xác sống này lại xuất hiện ở nhân gian rồi? Nhìn dáng vẻ thì thời gian bọn chúng ẩn nấp cũng khá lâu rồi.”

Mèo đen nghiêm túc trả lời: “ Không biết nữa, nhưng mà xác sống này rất yếu, khác biệt rất lớn so với xác sống bình thường, Hạo ca ngài muốn biết không, tôi sẽ đi vào trong xử lí bọn chúng, giúp ngài hỏi cho ra lẽ.”

Trần Hạo đáp: “ Không cần đâu.”

Nói xong Trần Hạo nhìn chăm chú vào căn hộ, khuôn mặt lộ ra nụ cười.

“ Ta có một ý hay hơn.”

Dứt lời, Trần Hạo khua tay, một bóng ma bay vào căn hộ, biến thành một cô gái , vừa hay đó là Mị Mị.

Chương 843: Đảo ngược

Meo Meo hình như đang nghỉ ngơi, mắt lim dim buồn ngủ.

Đột nhiên cảnh vật thay đổi, ánh mắt Meo Meo nháy mắt trở nên sắc bén.

Đã từng thể nghiệm nên nó lập tức biết mình lại bị làm lá chắn thịt nữa rồi.

Trần Hạo chết bầm, người sẽ không được chết tử tế đâu. Tan xương nát thịt, chấn thương sọ não, bàn chân mung mủ, sau khi xuống mười tám tầng địa ngục, hoa cúc khai đao, nổ banh xác trăm ngàn lần.

Thầm mắng trong lòng, trên mặt Meo Meo đầy cảnh giác.

Lần trước được thả ra gặp phải quỷ lão bà, một cái tát đánh nó suýt nữa tàn phế.

Lần này nhất định phải cẩn thận, thuận tiện nhìn xem có thể chạy trốn hay không.

Khi đang cân nhắc, đột nhiên Meo Meo sừng sốt, ánh mắt nhìn về phía trước.

Một lát sau, trên mặt Meo Meo lộ ra nụ cười tàn nhẫn, thân ảnh biến mất.

Lúc này, trong một căn hộ hạng sang của chung cư, bà cụ đang tiếp nhận truyền máu đột nhiên mở mắt, trong mắt ánh lên sự kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Nhưng sự kinh ngạc này nhanh chóng biến thành sự kinh hãi. Bà dứt khoát rút ống truyền máu cắm trên người, nhanh nhẹn bật người dậy, xoay người muốn chạy.

Nhưng khi bà vừa xoay người, một cái bóng chợt xuất hiện ngay trước mặt. Một con quái vật lúc nhúc nhanh chóng bành trướng, phía trên nó là một gương mặt xấu xí nhăn nhúm nhìn bà cụ, cùng nụ cười dữ tợn.

Bà cụ hít khí lạnh, tức giận nói: “Quý dị, ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn làm (1) ngươi.” Gương mặt xấu xí vang lên nụ cười âm lãnh bén nhọn, sau đó thân ảnh bành trướng xuất ra vô số xúc tua, công kích bà cụ.

(1) Làm = f*ck

Bà cụ tức giận: “Đồ khốn nạn, tưởng ta dễ ức hiếp lắm sao?”

Dứt lời, đôi mắt bà cụ đột nhiên trở nên trắng dã, mười ngón tay bật ra những móng tay đen bén nhọn. Từ khí bùng thoát ra từ người bà cụ khiến tóc bà bay tán loạn. Bà cụ bất thành linh vươn tay ra bắt lấy cái bóng của quý dị, dứt khoát xé đứt xúc tu. Sau đó, bà cụ há lớn miệng, hơi thở tanh hôi phát ra từ cái miệng đen ngòm.

Lúc này, mấy bác sĩ y tá vốn có mặt trong phòng giúp bà cụ truyền máu lại không hề sợ hãi. Tuy nhiên, mắt ai cũng đại ra, giống như đã bị khống chế.

Từ khi bà cụ mở miệng, dòng máu tươi chảy ra từ mắt mũi miệng những người này bay vào miệng bà cụ, dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể họ đang dần teo tóp rồi nhanh chóng biến thành xác khô.

Trong khi đó, cả người bà cụ trở nên lớn dần, thân hình vốn gầy yếu bỗng trở nên khỏe mạnh.

Sau khi biến thân, bà cụ giống như hóa điên, chủ động xông về phía quý dị, những móng vuốt đen bén nhọn điên cuồng tung trao, xé xác quý dị thành từng mảnh nhỏ.

Trong nháy mắt, có vẻ bà cụ đã chiếm được thế thượng phong.

Chỉ có điều sau khi công kích, bà cụ lại xoay người bỏ chạy ra cửa, trực tiếp phá vỡ cửa kiếng lao ra ngoài.

Ngay sau đó, bà cụ hét lên thảm thiết, xoay người muốn quay lại. Tuy nhiên, bà ta lại phát hiện, cửa phòng bị phá vỡ đã biến mất.

“Làm người, làm người, làm người.”

Tiếng nói điên cuồng biến thái phát ra từ bốn phía vọng lại, hiện lên một khuôn mặt méo mó, như ẩn như hiện, vây quanh bà cụ.

Bà cụ điên cuồng quơ tay, nhưng không hề bắt được gì cả.

Đột nhiên, hai móng vuốt của bà cụ cứa xuống đất. Một lực khủng khiếp đến nỗi làm mặt đất nứt toạc, sau đó bàn tay xuyên qua lòng đất. Nhất thời giống như đã chạm vào cảm pháp cả chung cư, nó đột nhiên rung chuyển.

Đồng thời, chỗ bị bà cụ bấu vào chọt phun lên một dòng chất lỏng, giống như suối phun, phát ra mùi tanh như mùi máu tươi.

Dòng máu đỏ tươi vờn quanh bà cụ rồi thấm vào người bà. Bà cụ dần biến thành màu đỏ như máu, hơi thở trên người điên cuồng tăng vọt.

Đúng lúc này, đột nhiên một cái bóng bay xuyên qua ngực bà cụ. Quỷ dị xuất hiện phía sau bà cụ, cái đầu méo mó đến gần tai bà cụ, khe khẽ thì thầm: “Hợp nhất cùng ta đi, ta cần người, cần tử khí của người.”

Bà cụ hét lên giận dữ, hơi thở càng phát tán. Tuy nhiên, những cái bóng càng lúc càng xuất hiện quán quanh tay chân

bà. Dần dần, bà cụ bị một cái bóng to lớn bao trùm, chỉ thấy nhúc nhích không thấy người đâu cả.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện, chung cư chột rung, một cái bóng đỏ từ dưới lòng đất xông ra, hút tử khí khủng bố quán quanh quỹ dị.

“Đi!”

Meo Meo không ngờ ở đây còn có sự tồn tại của một thứ như vậy, hơn nữa thoát nhìn cũng không đơn giản.

Đang định kháng cự, đột nhiên Meo Meo sợ hãi: “Trần Hạo, tổ sư nhà ngươi, mau cứu ta.”

Thấy bóng dáng màu đỏ kia đã bắt được quỹ dị, rồi chui thẳng vào trong, giống như chiếm chỗ.

Meo Meo vốn định kháng cự nhưng lại kinh hãi phát hiện, bóng dáng đỏ kia cực kỳ cổ quái, làm cho nó không thể nào kháng cự.

Gặp phải thứ này khiến Meo Meo khóc không ra nước mắt.

Vốn tưởng rằng chuyện dễ như trở bàn tay, thuận tiện có thể phát tiết cơn uất ức khi bị khi dễ trong thời gian qua.

Vậy mà không ngờ, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn (2), ở đây còn có thứ nó không đối phó được.

(2) Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn: Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái hoạ ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế nguy hiểm.

Lúc này, mèo đen, gà trống và bướm xanh nhìn thấy tình trạng của Meo Meo đều trợn mắt há mồm.

“Đây là huyết linh! Thứ này chỉ cần có máu thì không thể giết chết được. Hơn nữa, huyết linh làm biến đổi độ tinh khiết của máu, nếu máu nhiễm bản sẽ bị tổn thương căn nguyên.”

Mèo đen mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự sợ hãi khi nghĩ đến.

May mà đã được Hạo ca ngăn chặn, nếu không nó mà bị huyết ảnh bò lên cũng sẽ không thoát được, căn nguyên bị nhiễm bản, muốn thanh tẩy phải trả giá rất lớn.

Huyết linh sao?

Trần Hạo nhìn huyết ảnh, trên mặt nở nụ cười lạnh.

Tuy huyết ảnh trông vô cùng mơ hồ, nhưng Trần Hạo chỉ cần nhìn một cái đã biết đây chính là người chị đã hại chết em gái, sau đó bị em gái trả thù.

Hiện tại xem ra, tất cả những chuyện này đều do cái xác sống này đứng sau lưng điều khiển.

Bà ta chắc chắn không phải mẹ ruột của hai cô gái, nếu không tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại con gái mình như vậy.

Thăm nghĩ trong lòng nhưng Trần Hạo cũng không tùy tiện chạy qua.

Mấy thứ như huyết linh Trần Hạo cũng có biết. Nó được tạo từ hồn phách dung hợp máu đen, có thể nhiễm bản bất cứ thứ gì.

Thứ này giống như a-xít sun-phu-rit với con người, kinh nguyệt đối với quý, cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên, huyết linh cũng có nhược điểm, không chỉ khả năng thành công cực thấp, hơn nữa huyết linh thuộc hàng tiêu phẩm, mỗi lần sử dụng sẽ yếu đi một chút. Huyết linh bình thường nhiều nhất chỉ dùng hai, ba lần, nếu tệ thì dùng một lần đã hồn phi phách tán.

Thứ trước mắt đây trông có vẻ chất lượng không tệ, chỉ sợ một lần chưa tan biến đâu.

Nếu cứ như vậy, chẳng lẽ mình cứ trơ mắt đứng nhìn Meo Meo bị huyết linh nhiễm bản sao?

Trần Hạo vẫn không thay đổi sắc mặt.

Không phải là hấn lo lắng mà là không nỡ.

Quý dị là một tấm thịt không tẻ, bình thường đánh không chết, hồi phục rất nhanh, tuyệt đối là một pháp bảo có một không hai để thám hiểm.

Hơn nữa, Meo Meo và không gian Càn Khôn trong tay áo dường như cũng có chút liên hệ với nhau. Nếu nó bị diệt có lẽ sẽ ảnh hưởng không gian Càn Khôn trong tay áo.

Đối với Càn Khôn trong tay áo, Trần Hạo đặt hy vọng rất lớn nên cũng không mong muốn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Nghĩ một hồi, Trần Hạo đột nhiên lóe ý tưởng, phát tay áo, ác linh được phóng ra.

Ác linh xuất hiện, nháy mắt cảm giác được gì đó, xoay người nhìn về phía chung cư.

Sau đó, ác linh đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn, cả người chột lóe nhảy vào chung cư.

Hấp dẫn!

Ngạch...

Trần Hạo sùng sốt.

Ác linh gia nhập chiến trường, sau đó dung hợp cùng huyết ảnh.

Trong nháy mắt, huyết ảnh sinh ra hai cái đầu, hơi thở điên cuồng tăng vọt, hít vào thở ra mấy lần là cả người lại phình ra mấy lần.

“Trần Hạo, chết tiệt...”

Meo Meo tuyệt vọng, còn chưa kịp mắng xong đã bị huyết
ảnh hoàn toàn bao trùm.

Trần Hạo: “...”

Chương 844: Sương mù

Không ổn!

Đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm Trần Hạo há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng hai chị em trở mặt thành thù, không ngờ vừa gặp mặt lại dung hợp làm một, càng trở nên mạnh hơn. Đây là sao chứ? Cái tính ganh ghét giữa con gái với nhau đâu? Sao các cô không theo kịch bản gì hết vậy!

Nhưng điều quan trọng nhất chính là Meo Meo.

Không thể để ông thần bị mắc kẹt ở trong này.

Nghĩ vậy, Trần Hạo không chút do dự bay vọt vào.

Trong khi chạy, cả người Trần Hạo cũng bắt đầu to dần. Đến khi đến chung cư, Trần Hạo đã biến thân thành người khổng lồ cao sáu, bảy mét. Hắn ngông nghênh đụng vào chung cư, phá hủy nó, sau đó bay thẳng đến trước mặt huyết ảnh.

Người bình thường đều sẽ e ngại bị huyết linh nhiễm bản.

Nhưng Trần Hạo không sợ.

Một lực phá vạn pháp! Đó là sự lợi hại của thần lực, chân thật đáng tin.

Tiếp cận lại gần, Trần Hạo trực tiếp dùng tay bắt lấy huyết ảnh, sau đó hai tay kéo sang hai bên, xé huyết ảnh.

Huyết ảnh nổi giận, khí màu đỏ tấn công, không ngừng ăn mòn Trần Hạo.

Vật phẩm nào bị khí màu đỏ này quấn quanh sẽ bị ăn mòn đến khi thành tro vụn, nhưng khi đối mặt Trần Hạo lại bị lớp

thân lực mỏng ngăn chặn bên ngoài, căn bản không tiến vào được.

Dần dần, huyết ảnh bị xé rách tạo thành một cái lỗ, lộ ra Meo Meo đang vùng vẫy bên trong.

“Mẹ người Trần Hạo, người hại chết ta rồi.” Quỷ dị nhúc nhích, nhân cơ hội tức giận mắng Trần Hạo.

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, hai tay buông ra, huyết ảnh hợp lại.

“F*ck!”

Meo Meo sợ chết, vội vàng lúc nhúc chui ra khỏi lỗ. Sau khi rơi xuống đất, nó biến thành hình dạng một cô gái nhỏ nhắn, so với hình dạng cũ thì yếu ớt hơn nhiều. Trông bên ngoài thì không có gì thay đổi, nhưng hơi thở lại yếu đi một bậc, giống như đã quay về nguyên hình.

“Hu hu hu, Trần Hạo, Trần đại gia, cầu xin người, lần sau đổi người khác đi. Lần này ta đã mất đi gần một trăm năm tích lũy. Đàn ông các người sao nhẫn tâm vậy chứ?!” Meo Meo cảm nhận bản thân bị mất lực, khóc không ra nước mắt, lúc này không dám xù lông nữa, thành thật cầu xin tha thứ đến không thể thật hơn.

Trần Hạo nói: “Được, cho phép người nghỉ ngơi một lần.”

Nói xong, Trần Hạo phát tay, Meo Meo đã bị thu vào không gian Càn Khôn trong tay áo.

Bây giờ không còn Meo Meo, huyết ảnh cũng không phân tán nữa mà lại bắt đầu căn ngược lại xác sống. Dần dần, huyết ảnh bình phục, xác sống biến mất, cả xương cốt cũng không còn.

Chứng kiến cảnh này làm trong lòng Trần Hạo hơi tò mò.

Xác sống bị giết chết rồi?

Vậy chuyện của hai chị em này đến đâu rồi? Cũng chưa thấy thông báo nhiệm vụ ác linh đã hoàn thành mà nhỉ?

Chẳng lẽ, xác sống cũng không phải là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện?

Hắn cẩn thận xem xét huyết ảnh. Nó từ từ trôi dạt, thu khí đỏ đang lan tỏa thành một cái bóng hai đầu, đối diện với Trần Hạo.

Đột nhiên, một ý niệm tiếp xúc với Trần Hạo, sau đó một giọng nói vang lên: “Giết.”

Chữ “giết” này có hai trọng âm, giống như có hai người nói cùng lúc.

Trần Hạo nhíu mày: “Giết ai?”

“Giết!”

Huyết ảnh vẫn chỉ thốt ra một chữ, sau đó đột nhiên tán ra, đầu tiên là khí màu đỏ, rồi đến cơ thể dần dần vỡ vụn.

Tuy nhiên, cho dù trong tình trạng như vậy, huyết ảnh vẫn liên tục nói “giết”, không ngừng lặp lại, dường như muốn truyền đạt tin tức gì đó cho Trần Hạo, không thèm quan tâm đến tình trạng bản thân.

Rất nhanh, huyết ảnh đã tan biến, biến mất vào hư không.

Trần Hạo ngẩn cả người.

Chuyện này càng ngày càng phức tạp rồi đây.

Hai chị em liên hợp hai người mẹ xác sống đã chết, sau đó còn muốn giết thêm ai đó!

Hiển nhiên ký ức của ác linh mà hắn có được chỉ là phần thông tin phiến diện khi chúng nó còn sống. Sau khi chết, hình như chúng biết chúng đã trải qua những gì, chỉ là một người bị phong ấn ở đây, một người sống ở vùng đất phong thủy.

Uhm!

Trần Hạo đột nhiên nghĩ ra gì đó.

Hai người này sống tách biệt, vậy sao vẫn có thể dung hợp? Sau khi dung hợp còn xuất hiện cả huyết linh hai đầu! Bản thân hắn ở Đạo Quyên cũng chưa từng nhìn thấy huyết linh hai đầu.

Hơn nữa, người chị vì sao lại bị phong ấn dưới lòng đất trong nhà, còn bị chuyển hóa thành huyết linh. Xem ra, xác sống kia giống như đang trấn thủ vậy.

Chẳng lẽ, tất cả chuyện này chỉ nhằm để nuôi dưỡng huyết linh, hơn nữa còn là huyết linh hai đầu chưa từng xuất hiện từ trước đến nay.

Tuy nhiên, vì sự xuất hiện bất ngờ của hắn đã dẫn ác linh đến, làm hai chị em dung hợp trước thời gian, việc sắp thành lại thất bại?

Suy nghĩ sâu hơn, Trần Hạo cân nhắc tính khả thi của hướng nghĩ này.

Cuối cùng, Trần Hạo nghĩ tới một người.

Người đàn ông khiến hai chị em tương tàn, người đàn ông được xưng là kẻ sát gái.

Thân là một trong những người trong cuộc, nếu trong chuyện này có âm mưu, vậy chắc chắn hắn ta không thể thoát khỏi hiểm nghi.

Trong lòng thầm có quyết định, Trần Hạo xoay người rời khỏi chung cư.

Dựa theo ký ức của ác linh, Trần Hạo biết nhà người đàn ông này ở đâu.

Chỉ có điều đó là mười năm về trước, không biết tên này có dọn nhà đi chỗ khác không.

Hơn nửa tiếng sau, Trần Hạo đi đến một tiểu khu.

Tiểu khu này trông có vẻ hơi cũ, chính là nơi người đàn ông đang sinh sống. Năm đó khi nhà cửa mới vừa được sửa sang, người đàn ông đã dẫn ác linh lúc còn sống đến đây. Lúc đó, người đàn ông đã muốn thân thể ác linh khi còn sống, hứa hẹn tương lai tươi đẹp. Đây là ký ức khắc sâu nhất trong trí óc ác linh.

Nhưng ba ngày sau ngày hôm đó, ác linh đã chịu sự trả thù tàn nhẫn nhất của người chị. Tất cả mọi điều tốt đẹp đều hoàn toàn biến mất.

Dựa theo ký ức, Trần Hạo lặng lẽ đi vào một tòa nhà, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ tầng thứ ba.

Bất ngờ thay, trong phòng có người, thoạt nhìn có vẻ như là... một nhà bốn người! Cặp vợ chồng, hai cô gái.

Ý niệm bao trùm, Trần Hạo phát hiện gia đình này đang ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say. Ý niệm còn cảm giác người chồng chính là người đàn ông mà ác linh đã đồng ý năm đó.

Chẳng qua hấn của hiện tại đã trưởng thành hơn rất nhiều, còn để cả râu.

Lúc này, người đàn ông đang ngủ với tư thế nằm rất xấu, không mặc quần lót. Hấn ta nằm dang rộng hai tay hai chân, đầu ngoẹo sang một bên, hình như còn chảy nước dãi.

Người phụ nữ nằm bên cạnh người đàn ông lại là một người bình thường. Vì đã sinh hai người con trai nên thân hình hơi biến dạng, tư thế nằm cũng không được đẹp lắm, quần chần quanh người, nằm đè lên.

Cảnh tượng này trông rất giống một cặp vợ chồng bình thường, người bình thường, hoàn toàn không nhìn thấy có gì dị thường.

Trần Hạo nghĩ một lúc rồi bảo bướm xanh hãy không chế người trước.

Đối với bướm xanh, đây là chuyện nhỏ. Khó khăn lắm mới có cơ hội lên sân khấu nên nó liền kích động bay đi.

Lúc sau, Trần Hạo dẫn gà trống và mèo đen đi lên lầu ba. Người đàn ông mặc quần áo nhảm mắt mở cửa, để Trần Hạo đi vào.

Không nói lời vô nghĩa, Trần Hạo trực tiếp hỏi. Người đàn ông bị mê muội nói hết những điều anh ta biết.

Hỏi được một lúc, Trần Hạo đã phát hiện vấn đề.

Người đàn ông chính là chàng trai trong ký ức của ác linh.

Chỉ có điều, trong ký ức của người đàn ông lại không có ác linh. Còn có chị của ác linh, anh ta cũng không quen biết, thậm chí danh hiệu “Kẻ sát gái” cũng là giả.

Người đàn ông này cực kỳ bình thường. Tốt nghiệp trung học, buôn bán thủy sản, tuy hiện tại cũng có chút quy mô, nhưng năm đó nếu ở trong đám đông, anh ta chỉ là một cái chấm nhỏ.

Căn hộ này cũng là năm đó ba mẹ anh ta bán máu mới mua được cho con trai.

Kết quả này làm Trần Hạo khiếp sợ, kết hợp với thông tin từ cô gái, Trần Hạo phát hiện thời gian không khớp.

Người đàn ông làm ác linh mê muội không phải người trước mắt đây. Người đàn ông của ác linh năm đó có dòng đời sống khác với người đàn ông này, căn bản là hai người khác nhau.

Chết tiệt, nhiệm vụ lần này khó đây.

Chương 845: Cầu chết oan

Ác linh nam lừa gạt hai tỷ muội kia rất có vấn đề.

Từ sau rời khỏi nhà của người đàn ông, Trần Hạo thở dài một cái.

Không còn cách nào, người cũng là giả, lai lịch của thứ kia cũng không xác định được, nhiệm vụ này chết.

Xem thử đi, phá bố trí của hắn thì hoặc tìm được hoặc không, chỉ có thể đợi thôi.

Sau đó, Trần Hạo cũng không đề ý chuyện này nữa mà gọi một chiếc taxi, báo địa điểm. Taxi lắc đầu không đi. Trần Hạo thêm gấp ba tiền thì taxi do dự một lúc rồi đồng ý, nhưng mà lại nói sẽ không đưa tới đúng địa điểm đó.

Sau khi lên xe, Trần Hạo hỏi thăm: “Bác tài, chỗ này cũng chỉ là một cây cầu thôi mà, sao lại sợ hãi như vậy?”

Tài xế là một người đàn ông mập mạp hơn bốn mươi tuổi, bộ mặt râu ria, tóc ghim thành búi, nhìn dáng vẻ rất hung dữ nhưng giọng nói lại nhỏ và mỏng, cực kì mềm mỏng: “Người anh em, anh đây không muốn hù cậu, nhưng chỗ đó là một cầu chết oan, rất xui xẻo. Hơn nửa đêm, cậu đi chỗ nào không đi, lại tới đó làm gì?”

Trần Hạo cười nói: “Nhà cũ ở bên đó, có nhiều đồ cần phải mang theo.”

“Vậy thì cậu có thể đi vào ban ngày... Không đúng, cầu chết oan đó, dù là đi ban ngày cũng rất quái quỷ, tốt nhất, nếu là thứ không quan trọng thì cũng đừng tới lấy. Những dân cư ở đó, mấy năm nay đều lục tục dọn đi hết rồi. Bây giờ không có ai, cậu đi một mình không sợ à?”

Trần Hạo nói: “Có gì phải sợ chứ, trên thế giới này làm gì có yêu ma quỷ quái, đều là tự hù mình thôi.”

Tài xế râu quai nón thở dài: ”Cậu em, cái này do cậu không biết thôi. Thứ được người xưa truyền lại đời đời kiếp kiếp, nếu không có lửa thì sao có khói.”

Trần Hạo cười nói: “Ta không tin, ta là người theo chủ nghĩa duy vật, ta chỉ tin vào khoa học.”

Tài xế râu quai nón im lặng.

“Nhưng mà, đối với mấy thứ quỷ quái này, ta cũng rất tò mò, ông anh, ông anh biết bao nhiêu, có thể kể một chút không? Coi như kể chuyện cổ tích đi.”

Lời nói thay đổi, Trần Hạo cười ha hả mà hỏi.

Râu quai nón nói: “Nếu cậu không sợ thì tôi kể vài thứ. Nói đến cái này, có một bác gái của tôi ở khu vực đó, lúc còn nhỏ tôi cũng qua đó chơi mấy lần. Lúc đó, cầu chết oan vẫn chưa có vấn đề gì, tên của nó cũng không phải cầu chết oan, mà gọi là Cầu Cảm Ơn, nghe nói là năm Càn Long, nhà Thanh, có một người tiến sĩ trở về quên quên góp tiền bạc để chăm sóc, cảm ơn những người bà con cô bác đã ủng hộ ông ta khi ông ta còn khổ cực. Cây cầu đó cũng coi như là một di tích cổ. Cây cầu chết oan đó thay đổi từ hai mươi lăm năm trước. Khi đó, nghe nói có một bà lão bị con trai và con dâu ngược đãi, khổ không tả nổi, vì quá tức giận nên bà ấy đã treo cổ tự sát trên cây cầu cổ đó. Kỳ lạ là bà lão đó sau khi chết thì thi thể biến mất ngay trong đêm, không ai tìm được. Từ đó về sau, cầu chết oan đó bắt đầu hại người, cứ chừng hai ba tháng chắc chắn sẽ có người chết dưới cầu, mấy năm sau thì mỗi tháng đều có người chết. Thậm chí có nhiều lúc, một lần chết đến sáu đứa trẻ. Sau đó, mọi người bắt đầu thấy sợ, cảm thấy là bà lão đó đột nhiên chết nên biến thành ác quỷ, nương nhờ cầu cổ này để báo thù con người. Vốn có người muốn phá bỏ cây cầu

này nhưng mấy vị có chức quyền bên phía bảo quản văn vật đều không đồng ý, còn nói là nếu ai dám phá như văn vật thì sẽ phạm tội, không chỉ phải bồi thường, còn bị bắt bỏ tù. Đương nhiên là không ai dám làm gì.

“Sau đó thì sao?” Trần Hạo biểu hiện sự tò mò.

“Sau đó, đâu còn cách nào khác, muốn dọn cũng không thể dọn đi. Lúc đó, không nhà nào có dư tiền, có thể sống đã là tốt rồi, dọn đi tương đương với việc tìm đường chết. Cho nên mọi người chỉ có thể đi đường vòng, xa hơn, đi con đường cầu lớn Lăng Hà mà chính phủ đã xây, cứ sống cẩn thận như vậy tới giờ.

“Vậy sẽ không còn người chết nữa sao?”

“Làm sao mà không có chứ! Nếu không thì sao nó lại được gọi là cầu chết oan, cho dù người dân ở đó không đi qua cầu nữa nhưng không biết sao luôn có những người ở nơi khác tới chịu chết. Mặc dù số người chết giảm đi nhiều nhưng mỗi năm cũng có hai ba người. Nếu không thì nơi này cũng không hoang vắng như vậy.”

Trần Hạo cười nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã kể câu chuyện này, kể hay lắm.”

Người đàn ông râu quai nón nửa muốn nói nửa lại thôi, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Con người ấy, đối với mọi chuyện thì vẫn nên giữ lại sự kính sợ trong lòng, cho dù tin hay không thì trốn tránh nguy hiểm vẫn là điều cơ bản.

Cậu trai trẻ này thật giỏi, biết trên núi có hổ còn dám lên.

Người đàn ông râu quai nón cũng là người biết chuyện, biết người trẻ tuổi thời nay, nói dễ nghe là có chủ kiến, nói khó nghe là kiêu ngạo non háu đá. Chuyện gì mình đã quyết định thì không ai khuyên được.

Được rồi, không nghe lời thằng anh này thì sẽ chịu thiệt thòi trước mắt thôi, anh đây đợi tin của cậu.

Hơn nữa tiếng sau, chân mày của Trần Hạo nhíu chặt, trên mặt xuất hiện nụ cười đầy hứng thú sâu sắc.

Không bao lâu, Trần Hạo có thể nhìn thấy từ đằng xa là một cảnh tượng náo nhiệt, hình như là một buổi chợ đêm.

Nhưng mà nhìn thấy tình huống này, người đàn ông râu quai nón lại bị dọa tới mức thẳng gập, mặt mũi tái nhợt. Trong mắt là vẻ hoảng sợ.

Sau đó, anh ta lập tức muốn quay đầu trở về.

Trần Hạo giữ chặt anh ta lại: “Ông anh, làm sao vậy?”

Râu quai nón tức giận nói: “Làm sao? Mẹ nó, tao bị mày hại chết rồi. Chỗ này, từ mấy năm trước đã không còn bao nhiêu người ở, sao còn có chợ đêm chứ. Còn có nhiều người như vậy, chắc chắn không phải là người sống.”

Trần Hạo cười nói: “Vậy ông anh đi thông thả, anh thả tôi ở đây được rồi. Tôi không tin đâu, với lại tôi còn muốn về nhà, không thể lại bị ông anh chở về lại chỗ cũ được.”

Râu quai nón vừa định lên tiếng khuyên một hai câu thì đột nhiên ánh mắt dờ dãn.

Cách chỗ đậu xe không xa có một đám người đang cười cười nói nói, đi tới đây. Đám người này chừng khoảng bảy tám người, đều là công nhân xây dựng, nhìn có vẻ như đang muốn tới chợ đêm ăn khuya. Nhưng khi bọn họ tới gần đây thì đột nhiên gõ lên cửa sổ xe, sau đó một người công nhân nhếch miệng cười với người đàn ông râu quai nón: “Bác tài, chỗ này ít khi có taxi tới, có thể hẹn trước không? Tôi ăn khuya xong, muốn vào thành phố thăm con, anh có thể đợi một lúc nữa mới đi không?”

Râu quai nón không nói gì, chỉ khởi động xe. Sau đó, anh ta tuyệt vọng khi nhận ra xe không thể khởi động.

“Bác tài đồng ý rồi à? Thật tốt quá, đi thôi. Tôi mời bác tài ăn khuya, bữa này tôi đãi.” Nói xong thì người công nhân xây dựng lập tức mở cửa xe, kéo râu quai nón xuống.

Mặc dù người công nhân nhìn khá ốm yếu còn người đàn ông râu quai nón nhìn rất nặng, nhưng khi ở trong tay của công nhân, râu quai nón nhẹ như một chén đồ ăn.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo nhếch môi cười một tiếng, chủ động bước xuống xe, sau đó làm ra vẻ ngây thơ mà cười ha hả, nói: “Ông anh thấy chưa, tôi nói rồi, có quý quái gì đâu chứ, đều là những tin đồn dọa người ta. HIêm khi gặp được người nhiệt tình như vậy, ông anh cho tôi chút thể diện đi.”

Râu quai nón run rẩy, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, lời nói ra cũng không rõ ràng, không thể trả lời Trần Hạo.

Nhưng mấy người công nhân kiến trúc lại cười lớn mà trêu chọc, trò chuyện với Trần Hạo. Trần Hạo nói chuyện rất vui vẻ, kiên quyết lên tiếng: “Bữa này tôi mời, mời các anh đi ăn một bữa thật lớn.”

Mấy người công nhân reo hò, khen nhau qua lại.

Lúc này, người đàn ông râu quai nón đã bình tĩnh hơn một chút, nhìn thấy Trần Hạo trò chuyện vui vẻ với mấy người công nhân, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Thằng nhóc góc ghech này, sắp chết tới nơi còn không biết, thằng này thật sự là ngớ ngẩn rồi, bị một chút tiền hãm hại. Hu Hu, con gái ngoan của cha, cha còn chưa tiết kiệm đủ tiền cho lâu đài nhỏ của con, con đường trách cha.

Phành phạch.

Lúc này, một con gà bay tới, đậu trên vai của râu quai nón, ngồi xuống.

Râu quai nón nhìn qua thì phát hiện là một con vật nuôi ngu ngốc. Lúc lên xe, anh ta còn nói nếu vật nuôi ị, làm dơ ghế ngồi thì phải thu thêm phí khác. Bây giờ nghĩ lại, anh ta tình nguyện trả lại tiền cũng không muốn tới đây.

“Đừng ngó, nhìn đằng trước đi. Làm chỗ ngồi cho gà lão gia ta đây cũng là phúc của người rồi.”

Râu quai nón đang muốn đáp trả thì đột nhiên giật mình.

Mẹ nó, ai vừa nói chuyện vậy.

Chương 846: Lai lịch

“Gọi người đó không cần ngó nghiêng, bị những con quỷ nhỏ này phát hiện khá phiền phức.” Gà trống trừng mắt nhìn râu quai nón.

Râu quai nón ngậy ra: “Không phải, người....”

“Người cái gì mà người, gọi là gà gia.”

“Gà gia.”

“Ồ, nghe lời tới vậy sao?” Gà trống liếc mắt, ừ, nó chính là đang liếc mắt.

Tim của râu quai nón cũng không lớn như vậy, bị quỷ bắt, hoảng sợ một lần, bây giờ thấy gà nói tiếng người, lại có thể bình tĩnh hơn.

“Gà gia, ngài là?” Tài xế râu quai nón dùng ngôn ngữ rất tôn kính.

Gà trống hài lòng nói: “Không tệ nhé chàng trai, ta là thần gà, gọi gà gia là không sai đâu, mấy âm hồn của quỷ nhỏ này, không thể khiến người mất một cọng lông nào đâu.”

Hai mắt râu quai nón sáng lên.

Chỉ cần không chết, thì sao cũng được.

“Cảm ơn gà gia, ngài thật lợi hại, uy vũ.” Tài xế râu quai nón thuận thể khen ngợi.

Lúc này Trần Hạo và công nhân xây dựng cười nói đi tới chợ đêm.

Chợ đêm này ở trên cầu.

Cầu hình vòm, kéo dài qua lòng sông, dài hơn mười thước, rộng ba bốn thước.

Lúc này hai bên cầu bày đầy quây hàng, bán đủ loại hàng hóa.

Nhưng những hàng hóa này ở trong mắt Trần Hạo, đều là những thứ đồng rách giấy nát thôi.

Lúc đi tới một quây nướng, Trần Hạo càng ít nói hơn.

Quây hàng nhìn qua rất náo nhiệt, cũng không ít người đang ăn.

Nhưng những gì họ ăn, người ăn chay thì đều là rễ cỏ, cỏ dại, vỏ cây lá cây, còn người ăn thịt thì là xác chết của côn trùng nhỏ, cá thối và rắn.

Những người đang ăn, nhìn qua như thưởng thức đồ ngon, nhưng Trần Hạo phát hiện, chúng nó cũng chỉ đang giả vờ chứ không ăn thật.

“Ông chủ, quy tắc cũ.”

Công nhân xây dựng lên tiếng cười chào hỏi trước.

Ông chủ mập mạp ăn mặc rất phục cổ cười nói: “Được, ngài đợi chút.”

Trần Hạo nói: “Chờ một chút.”

Ông chủ mập cười nói: “Quý khách cần gì sao?”

Trần Hạo nói: “Ta thấy chủng loại ở đây không nhiều lắm, đều là những thứ tầm thường, có gì đặc biệt không? Ta có một con thú cưng, cũng muốn ăn tối.”

Ông chủ mập cười nói: “Quý khách, ngài thật sự làm khó tiểu nhân rồi, những thứ dùng để nướng này, cũng chỉ có như vậy, nếu ngài muốn ăn cái khác, nhà Lưu Lão Tam bên kia cầu

có tào phớ không tệt, còn có thịt lợn sốt cay của lão Tăng cũng rất tuyệt.”

Trần Hạo nói: “Thú cưng nhà ta không thích ăn những thứ đó, nó muốn ăn thứ khác.”

“Ồ? Đó là gì vậy?” Ông chủ mập tò mò hỏi.

Trần Hạo nhếch miệng cười, trở tay một cái bắt lấy người công nhân xây dựng trước đó vẫn đang nói chuyện vui vẻ, sau đó hai tay nắm lại rất nhanh tạo thành một quả cầu lớn, rồi nhìn về phía ông chủ mập, cười nói: “Thú cưng nhà ta, thích ăn thịt viên, đặc biệt là loại âm sát nồng nặc, phải cắn thật mạnh, phiền ông chủ giúp nướng một chút, đừng cho quá nhiều thì là.”

Sắc mặt ông chủ mập nháy mắt biến thành màu xanh, ánh mắt u tịch, sau đó chình vòm trên toàn bộ cây cầu, ánh sáng rực rỡ ban đầu chuyển sang màu xanh đậm, âm trầm đáng sợ.

“Sao vậy ông chủ? Chỗ này của người không cho mang thức ăn từ bên ngoài sao? Phải thêm phí à.” Trần Hạo cười híp mắt, không sợ hãi.

Ánh mắt ông chủ béo lạnh lùng, thấp giọng nói: “Thằng nhóc, có từng nghe chơi với lửa sẽ chết cháy không?”

Trần Hạo cười nói: “Ông chủ, từng nghe nói mãnh long quá giang chưa?”

Ông chủ mập nở nụ cười, cười rất dữ tợn, môi nứt ra, gần như nứt tới tận mang tai, nhìn cực kỳ dọa người.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đen nhảy tới trong lòng Trần Hạo, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ông chủ mập, meo ô một tiếng. Bóng đen, chính là mèo đen.

Mắt ông chủ mập đối với mắt mèo đen, biểu cảm nhất thời bị kiềm hãm lại, sau đó như cảm nhận được cái gì, biểu cảm

dần hòa hoãn, khôi phục lại bộ dáng tươi cười, cung kính nói: “Thịt viên thôi mà, đây là sở trường của ta, ta rành nhất là thịt viên om, nếu mèo gia muốn ăn, chắc chắn sẽ làm ngon nhất.”

“Gọi tử.”

“Miêu tử tử, ngài thích thịt viên om không? Thịt kho tàu đầu sư tử ta cũng làm được.” Giọng điệu của ông chủ mập đầy cung kính, chỉ thiếu chút nữa quỳ trên đất nói chuyện.

“Ta muốn ăn hai trăm món.” Mèo đen mở miệng.

Ông chủ mập lắc lư, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hai trăm món, tất cả các món trên cầu cộng lại, cũng chưa tới hai trăm món a.

“Miêu tử tử, khai ân.” Ông chủ mập trực tiếp quỳ xuống.

Vốn hai bên trái phải còn có những con quý khác đang căm tức, cũng đều quỳ xuống, tội nghiệp nhìn về phía Trần Hạo.

Không còn cách nào, mèo đen kêu một tiếng, khiến những âm hồn biết cái gì gọi là khắc tinh, căn bản không dám phản kháng.

Cách đó không xa, râu quai nón nhìn thấy một màn này, trợn mắt há mồm.

Mẹ ơi, tên kia là ai, những con quý này lại quỳ trước hắn?

Lẽ nào mình nhìn lầm?

Đây không phải hành vi ngớ ngẩn, mà là phong độ của cao nhân?

“Không muốn bị ăn?” Trần Hạo mở miệng, cười như không cười nói.

Ông chủ béo vội vàng gật đầu.

Trần Hạo nói: “Trả lời ta mấy vấn đề.”

Ông chủ mập nói: “Mời ngài nói.”

“Có quen người này không?” Trần Hạo nói xong, ngón tay niết một cái, một cỗ pháp lực di chuyển, biến thành một bóng người, chính là người đàn ông được ác linh thích kia.

Cẩn thận nhìn một chút, ông chủ mập cười gượng nói: ““Đại sư, cái này thật sự không biết, chưa từng thấy.”

Trần Hạo nhìn ông chủ mập: “Người chắc chắn?”

Ông chủ mập quả quyết gật đầu: “Ta có thể thề, lúc còn sống tiểu nhân có mở khách sạn bình dân, gặp nhiều người đến người đi, đã từng gặp nhiều người, trên cơ bản gặp một lần thì sẽ không quên. Nhưng người này quả thực chưa từng gặp.”

Trần Hạo nói: “Vùng gần đây, có tồn tại thứ gì khá quý dị không? Loại rất mạnh ấy?”

Ông chủ mập nói: “Cái này thì có, chính là chủ nhân của cây cầu này.”

Trần Hạo nhướn mày: “Cây cầu này? Còn có chủ nhân?”

“Đúng vậy, nói ra đại sư ngài có thể không tin, tiểu nhân bị vây ở đây cũng đã 20 năm, nhưng chủ nhân của cầu là nam hay nữ, là người hay yêu quái, ta cũng không biết.”

“Nói nghe một chút.”

“Nói ra đều là nước mắt, hơn hai mươi năm trước, ta còn là một du hồn tự do tự tại, đi vòng quanh, học hỏi tài nấu ăn ở các nơi, sống hưởng thụ. Kết quả đi tới nơi này, không rõ bị cái gì hấp dẫn, sau đó lên cầu, thì không xuống được, một bộ phận ở đây giống như ta, một phần khác bị thứ bên trong cầu ảnh hưởng, sau đó chết ở đây, hồn phách không thể rời đi, sở dĩ biết cầu có chủ, đó là thứ bên trong cầu kia, do chủ nhân cây cầu để lại, sau đó tiểu nhân mới biết được, đó là hai mươi lăm năm trước, chủ nhân cây cầu từng ở đây, sau đó chủ nhân

ít tới, chúng ta mới từ từ buông thả hoành hành, tạo ra một chợ quý, tự tiêu khiên.”

Trần Hạo im lặng nhìn xuống chân cầu.

Trong mắt hắn cây cầu này có chút thú vị, thậm chí có thể nói là có chút tà tính, ảnh hưởng rất lớn đối với ý chí của con người, nhưng Trần Hạo không nhìn ra nơi cất giấu đồ.

Giống như nhìn thấu hành vi của Trần Hạo, ông chủ mập nói: “Đại sư đừng nhìn nữa, vật đó ta biết, là một ngọc ẩn thành hoàng, bị nghiền nát rồi, chiếu xuống trên cầu, đã sớm hòa làm một với cầu.”

Trần Hạo sửng sốt, chột mắt trở nên sáng lên.

Ngọc ẩn thành hoàng a! Vậy không thể tốt hơn nữa.

Chương 847: Một cái nối tiếp một cái

“Được rồi, ta đã hỏi xong hiện tại, cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, dọn nhà, thứ hai, dọn nhà.” Trần Hạo cười tùm tùm nhìn ông chủ mập.

Ông chủ mập hơi ngây ra: “Đại sư, hai cái này có gì khác nhau?”

Trần Hạo nói: “Cái thứ nhất là tự mình dọn đi, cái thứ hai là bị ta dọn đi.”

Ông chủ mập cười gượng nói: “Đại sư, ngài đây không phải àm khó dễ tiểu nhân sao, nếu có thể đi đã sớm đi rồi, hồn phách của chúng ta đã bị ngọc ấn Thành Hoành phong ấn trên cầu, chúng ta cũng không thể tự quyết định.”

Trần Hạo nói: “VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ LỰA CHỌN CÁI THỨ HAI, TỪ HÔM NAY TRỞ ĐI, CÁC NGƯỜI ĐỔI CHỦ NHÂN.”

Nói xong, Trần Hạo lật tay, một cỗ pháp lực mạnh mẽ hội tụ trong lòng bàn tay.

Pháp lực này khiến một đám âm hồn vong hồn hoảng sợ tránh đi.

Đột nhiên, bàn tay Trần Hạo khẽ động đậy, pháp lực lớn mạnh rơi xuống cầu. Nhưng theo đó, một cảnh tượng dọa người xuất hiện, cầu hình vòm lưu động một sức mạnh cổ quái, sức mạnh này tuy không quá mạnh, nhưng rất rộng, bao phủ chu vi vài trăm dặm.

Sau khi pháp lực khai quang trong tay Trần Hạo rơi xuống, một cỗ sức mạnh này dẫn dắt, khuếch tán, sau đó tản ra bốn phương tám hướng.

Pháp lực của Trần Hạo không phải là yếu, đối mặt với vùng đất khoảng vài dặm, căn bản không đáng chú ý, càng đừng nói đến khai quang, giống như một cơn mưa nhỏ rơi xuống, tô điểm, nhưng im ắng.

Cho nên, Trần Hạo ngậy ra!

Trải qua thời gian dài, thần thông khai quang chưa bao giờ mất đi hiệu lực, từ trước đến nay đều trăm phát trăm trúng.

Lần này, cuối cùng gặp trở ngại.

Mẹ nó, thứ này còn chống được khai quang sao?

Không đúng, cầu là vật chết, đây là có người quấy phá.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên một tiếng cục cục truyền đến, lại là gà trống ra tay.

Gà trống vẫn luôn dựa vào vai tài xế râu quai nón, dường như đã sớm phát hiện cái gì, sau khi Trần Hạo khai quang thất bại, nó liền há miệng phun ra một vòng ánh sáng.

Vàng sáng này như sao băng, trực tiếp xuyên thấu cầu hình vòm, bao lấy một cái bóng mờ bên trong.

Bóng người kia ngẩng đầu, thấy không rõ khuôn mặt, tóc dài như thác nước, rũ xuống mặt, mặc áo choàng đen, không che giấu được thân thể gầy gò, dường như là nữ.

Vòng sáng bao bên ngoài, gà trống lập tức đặc ý, đang muốn nổ một câu, đột nhiên mắt gà tròn tròn, hét to: “Mẹ nó, chuyện này sao có thể?!”

Nó nhìn thấy người phụ nữ bên trong vòng sáng, đã biến mất không thấy.

“Đồ ngốc, đây là Âm thần có được ngọc ẩn, nó có thể huy động sức mạnh mấy dặm xung quanh, một cái càn khôn này

của người, không khóa được càn khôn trời đất.” Mèo đen nói một câu.

Gà trống giật mình: “Thì ra là như thế, ta nói mà, còn có thể..... Má ơi.”

Lời còn chưa dứt, gà trống giương cánh bay lên, di chuyển sang bên cạnh.

Một đám tóc từ dưới đất đi lên, quấn quanh.

Râu quai nón sớm bị tình huống này dọa cho sững sốt, thấy thế giật nảy mình, vội vàng liền muốn chạy, thế nhưng tóc quấn quanh, lập tức bắt hấn ta lại.

“Gà gia, gà gia, bảo vệ đã nói đâu.” Râu quai nón kêu cứu, lại phát hiện cây cỏ cứu mạng đã bay đến phía xa.

“Con gà chết tiệt, không có uy tín.” Râu quai nón rơi lệ.

Huu!

Một luồng ánh sáng hiện lên, hai chân bị quấn quanh liền khôi phục tự do, sau đó râu quai nón phát hiện, mình lại bay lên, xoay tròn trên không, hấn ta nhìn thấy, là thằng nhóc kia cứu mình, sau đó ném mình ra ngoài.

Nhưng còn không đợi hấn ta nói cảm ơn vài câu, tóc trên cầu hình vòm điên cuồng lan ra, vùi lấp thằng nhóc ấy, thậm chí bao phủ toàn bộ cầu bên trong đám tóc đang bay múa.

Meo ô!

Nhìn thấy Trần Hạo gặp nạn, mèo đen gầm thét, bành trướng thân thể, phi đao vào trong, chặt đứt vô số tóc.

Nhưng rất nhanh, mèo đen liền phát hiện, tóc bị chém rơi xuống đất, lập tức mọc rễ này mầm, một lần nữa phát triển hành tóc mới, mình cắt càng nhiều, tóc mọc ra càng nhiều, dần dần, đến cả tấn công cũng chậm lại.

“Tiểu Hắc, không được tấn công.”

Lúc này, Trần Hạo lại lặng lẽ tới gần mèo đen, hấn mở miệng nhắc nhở.

“Tóc này là tà vật, càng tấn công càng lợi hại, ngươi trở lại hình dáng ban đầu trước.”

Mèo đen vội vàng thu hồi phi đao, đồng thời biến thành một cô gái, nhảy tới trong ngực Trần Hạo, ôm lấy cổ Trần Hạo.

Trần Hạo ôm mèo đen, lật tay, tượng thần Đế Quân hiện ra.

Vừa mới ra, Đế quân đại lão liền cảm giác được tà khí mạnh mẽ, đột nhiên xuất hiện hư ảnh, mở mắt, thần lực minh mông bao phủ vùng đất.

Thần lực của đế quân và thần lực của Trần Hạo mặc dù cùng tên, nhưng khác bản chất.

Một cái là sức mạnh hội tụ từ tín ngưỡng, chỉ thần linh sở hữu.

Một cái là sức mạnh nguyên thủy nhất được hình thành đại thần thông của trời đất.

Nói ra, thần lực của Trần Hạo mới là lợi hại nhất.

Đáng tiếc Trần Hạo là vì thu phục cầu, chứ không phải hủy cầu.

Lúc này, chỉ có thể mời đại lão ra tay.

Thần lực bao trùm, quả nhiên đám tóc vốn tùy tiện bá đạo, như bông tuyết gặp mặt trời, không ngừng co vào, trong khoảnh khắc, tất cả tóc liền rút vào trong cầu vòm.

Mà lúc này, trên cầu hình vòm cũng khôi phục bình thường, nhưng âm hồn kia không thấy cái nào, chỉ có cái cầu cũ nát đầy hố, rách nát không chịu nổi.

Ông!

Đế quân đại lão di chuyển trên không, quan sát cây cầu cũ kĩ, dường như nhìn ra cái gì, một thanh bảo kiếm dần xuất hiện trong tay, thần lực khủng bố không ngừng ngưng tụ, giống chuẩn bị ra chiêu lớn.

Trần Hạo thấy, vội vàng mở miệng: “Đế quân, cái cầu cũ kĩ này còn hữu dụng với ta, ông lão ngài không thể hủy nó!”

Đế quân mặc xác Trần Hạo, bảo kiếm thành hình, ánh sáng lưu động, nhắm ngay cây cầu.

Trần Hạo lập tức đau khổ.

Đế quân đại lão có thể lấy ra không thể thu về, hoàn toàn thuộc về loại đã ra tay thì phải thấy máu, muốn đánh bại tất cả, muốn cho người ta thấy mình trâu bò nhất mới hài lòng, nếu không thì không chịu dừng.

Lần này mời Đế quân, có chút xúc động.... Ai....

Đang bắt đắc dĩ, đột nhiên mắt Trần Hạo tròn tròn, vẻ mặt mê man.

Chỉ thấy trên cầu hình vòm, một cái bóng mờ xuất hiện, chính là hư ảnh tóc dài nhìn không rõ gương mặt kia.

Nó xuất hiện, cũng không lộ ra địch ý hay kháng cự gì, mà là cúi đầu quỳ xuống đất, hai tay nâng lên một vật, một bộ dáng cầu xin tha thứ.

Mà khiến Trần Hạo kinh ngạc là, Đế quân đại lão vốn chuẩn bị ra chiêu lớn, đến hấn khuyên cũng vô dụng, vậy mà thật sự không ra tay, mà kiếm hạ xuống bên cạnh hư ảnh tóc dài, nhìn kỹ vật trong tay của nó.

Không lâu sau, Đế quân đại lão vung ống tay áo của trường bào, bộ dáng chẳng thèm ngó tới, sau đó..... Quay người nhìn sang một bên, thần lực bảo kiếm cũng bị thu vào.

Lại nhìn vật trong tay hư ảnh tóc dài, không còn.

Trần Hạo: "...”

Mẹ nó, Đế quân nhà ta còn có thể bị mưu chuộc sao? Đế quân đại lão, liêm sĩ của người đâu?

Hư ảnh tóc dài quay người, nhìn về phía Trần Hạo, ý niệm truyền một tin tức tới đầu: “Ta với người, không thù không oán.”

Trần Hạo nói: “Người ở đây, làm hại con người, ta không cho phép.”

Hư ảnh đáp lại: “Không phải ta hại người, đây là bổ sung sức mạnh cho ngọc ấn Thành Hoàng, phàm là những người tuổi thọ không còn dài, tự có thu hút.”

“Tuổi thọ không còn dài? Ha ha, tuổi thọ của trẻ con cũng không dài sao? Trẻ con nhà người đánh rắm to nên đáng chết à?”

Hư ảnh im lặng, sau một lúc lâu mới đáp lại: “Quy tắc âm giới là như thế, tiểu thần không thẹn với lương tâm, Đế quân đã thông cảm, đạo hữu cũng vô pháp hàng phục tiểu thần, không bằng dừng tay.”

Trần Hạo cười, phát tay, nữ tử áo trắng xuất hiện trên không.

“Tỷ tỷ váy trắng, đây là cây cầu ta tìm cho người, nhưng nó đã có chủ rồi.”

Đôi mắt óng ánh đầy tinh thần của cô gái váy trắng nhìn sang.

Hư ảnh tóc dài: “....”

Chương 848: Thu phục

“Nguyệt Linh! Không thể nào, Tiên Thiên trở lên đều bị trục xuất, không thể nào có linh thể Tiên Thiên vẫn còn tồn tại!”

Dường như nhận ra thân phận của người phụ nữ váy trắng, hư ảnh tóc dài hét lên, giọng nói kia, thật giống như khó tin như có người dùng tay không bắt đạn vậy.

Nghe thấy lời của nó, ánh mắt Trần Hạo liếc qua người phụ nữ đồ trắng.

Quả nhiên, người trong núi Âm Nguyệt kia, là sinh linh Tiên Thiên, không biết nó dùng cách gì, phân tán linh hồn, tránh khỏi cảnh ngộ của những Tiên Thiên khác.

Hơn nữa có vẻ cái giá cũng không nhỏ, bản thể của nó chỉ có thể tồn tại trong núi Âm Nguyệt, những linh hồn phân tán khác không biết thế nào.

Chẳng lẽ nhiệm vụ quý dị không có một chữ của nó, là muốn mình tìm những linh hồn khác của nó sao?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ.

Ngay cả Đế quân đại lão cũng nhìn về phía người phụ nữ váy trắng, cả hai đều do một người không chế, nhưng lâu như vậy đây là lần đầu tiên gặp nhau, cho nên Đế quân có chút tò mò mà quan sát.

Mà người phụ nữ váy trắng lại bình tĩnh vô cùng, trên dưới dò xét hư ảnh tóc dài một lát, trong mắt hiện lên chút ánh sáng, dường như có chút ngạc nhiên.

Sau đó người phụ nữ váy trắng một bước đi tới bên cạnh hư ảnh tóc dài.

Hư ảnh tóc dài hoàn toàn không dám chống lại, hóa thành một vệt sáng, rơi vào bên trong cầu.

Người phụ nữ váy trắng giậm chân một cái, ánh sáng tràn ngập như thủy triều, nhảy mắt ép hư ảnh tóc dài ra.

Hư ảnh tóc dài lại muốn bỏ chạy. Nhưng ánh sáng trắng khuếch tán rộng rãi, bao quanh, sau đó nhanh chóng thu lại, vây chặt hư ảnh tóc dài.

“Đế quân cứu mạng, tiểu thần còn có bảo vật dâng lên.” Hư ảnh tóc dài sợ hãi, vội vàng xin giúp đỡ.

Đế quân lập tức nhìn về phía người phụ nữ váy trắng.

Người phụ nữ váy trắng không chút sợ hãi, đối mặt với Đế quân.

Cả hai đều là sinh linh hình thành do tế bái trăm ngàn năm qua, thần uy rất đáng sợ.

Một người là sinh linh Tiên Thiên Nguyệt Linh, không cần bàn thân phận của nó là gì, chỉ bằng những Tiên Thiên khác đã biến mất, sau khi nó phân tán linh hồn, có thể tránh đi một kiếp này, liền có thể thấy được trâu bò cỡ nào.

Thấy hai tay chân nhà mình sắp nội chiến, Trần Hạo bỏ cuộc.

Hai con hổ tranh đấu, chắc chắn sẽ có con bị thương.

Dù sao đều rất trâu bò, gặp đối thủ, tỏa ra lửa cháy, người tồn thất lại là hấn.

Lúc này Trần Hạo mở miệng: “Đế quân đại lão, đừng nghe nó nói nhảm, bắt nó, bảo vật gì đều là của chúng ta.”

Đế quân dừng lại, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo giật nảy mình, vội vàng đổi giọng: “Đều là của đại lão người.”

Đế quân không nói chuyện, mà là đi tới bên cạnh Trần Hạo, đưa cho hắn một vật.

Trần Hạo tiếp nhận xem xét, liền phát hiện đó là thứ hư ảnh tóc dài mua chuộc Đế quân.

Đây là một đồng tiền, hơn nữa còn là tiền cổ vết rỉ loang lổ, một bên khắc chiêu tài tiến bảo, một bên khắc trời đất. Bên trong ẩn chứa thần lực nồng đậm.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn về phía Đế quân.

Đây thật sự là đồ tốt a, không có gì bất ngờ xảy ra, hắn là vật tài thần được chế tạo đặc biệt, cung phụng lâu, thu nạp vô số tín ngưỡng, hóa thành thần lực được chứa đựng trong đó.

Nhưng mà đưa cái này cho hắn là có ý gì?

Chẳng lẽ là lương tâm Đế quân đại lão nổi lên, biết thời gian dài như vậy, mình không ngừng gia trì cho nó, khổ cực, cho nên thu được chiến lợi phẩm, muốn tặng cho mình, trò chuyện tỏ tâm ý?

Hốc mắt Trần Hạo ẩm ướt, cảm giác mình thật giống như nuôi một đứa bé lớn lên, sau đó đứa trẻ bắt đầu báo ân, trong lòng ấm áp.

Đang định nói vài lời xuất phát từ tâm can, đột nhiên Đế quân quay lại tượng thần, sau một giây, tượng thần xuất hiện ánh sáng mờ, mà đồng tiền cũng run lên, sau đó bay về phía tượng thần, rơi vào trên rùa đen bên cạnh Đế quân.

Rất thần kỳ, đồng tiền này nhanh chóng thu nhỏ, sau đó bị rùa đen ngậm chặt, nhìn giống như cùng một thể, đồng tiền nhanh chóng biến thành tiền ngọc.

Sau khi cả hai dung hợp, tượng thần Đế quân khôi phục yên tĩnh, nhưng lúc này có chút mùi vị không bình thường, khoảng cách hóa linh chân chính lại gần hơn một bước.

Trợn mắt hốc mồm nhìn một màn này, sau một lúc lâu, Trần Hạo mới lộ ra một nụ cười xấu hổ mà không mất đi lễ phép.

Thì ra Đế quân đại lão, chỉ là để ta hỗ trợ cầm một chút a... Đại gia nhà ngươi.

“Cầu!”

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói truyền đến.

Trần Hạo nhìn lại, liền phát hiện người phụ nữ váy trắng đang nhìn mình.

Thu lại suy nghĩ, vội vàng chạy tới.

Lúc này, hư ảnh tóc dài đã bị ánh sáng trắng vây lại, căn bản không thể động đậy.

Không có nó giở trò sau lưng, Trần Hạo ngưng tụ pháp thuật khai quang lần nữa, sau đó bao trùm cầu hình vòm.

Lúc này, cầu hình vòm hấp thu pháp thuật khai quang, sau đó toàn bộ cầu đều tỏa ra linh quang.

Rất nhanh, khai quang phản hồi.

Pháp khí khai quang cây cầu chết, gia trì độ hồn, dẫn linh.

Tên họ không quan trọng, nhưng nhìn thấy năng lực gia trì, mắt Trần Hạo sáng lên.

Năng lực này, là năng lực quan trọng nhất của cầu Nại Hà.

Dẫn hồn phách sinh linh, độ sinh linh vãng sanh.

Đây là thần khí Địa phủ nắm trong tay chuyên môn bố trí cho âm hồn.

Nhưng so với cầu Nại Hà thật, thì pháp khí của cây cầu chết này vẫn kém xa.

Cầu Nại Hà kéo dài tận trời, phàm là người đã chết, đều có thể đi được, tục ngữ nói, đi một lần trên cầu Nại Hà, đây là

quãng đường phải đi sau khi chết.

Mà cây cầu chết trước mắt, sức mạnh độ hồn dẫn linh kia, chỉ có thể bao trùm chu vi hai ba mươi dặm.

Dù như thế, Trần Hạo lại không nhụt chí, ngược lại có chút kinh ngạc và vui mừng.

Vạn sự khởi đầu nan, khởi đầu đã xong, phía sau liền dễ thôi.

Giống như Đế quân đại lão vậy, một chút khai quang, có thể thúc đẩy sinh trưởng, năng lực mở rộng vô số lần.

Nghĩ như vậy, Trần Hạo lần nữa phát tay, lần này, cầu hình vòm vón bắc ngang qua lòng sông, đột nhiên một tiếng oành, bay lên, thu nhỏ, sau đó rơi vào trong tay Trần Hạo, tỏa ra ánh sáng.

Trần Hạo nhìn về phía cô gái váy trắng.

Cô gái váy trắng dẫn theo hư ảnh tóc dài tới, đều bị Trần Hạo thu vào Tụ lý càn khôn.

Nháy mắt, phía cây cầu khổng lồ bắc ngang Hoàng tuyến rộng lớn ở địa phủ U Minh, đột nhiên có một góc vỡ vụn, hóa thành bột mịn, biến mất.

Người phụ nữ váy trắng, cầu hình vòm, hư ảnh tóc dài cùng lúc xuất hiện trong Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó Trần Hạo không chế ý niệm, pháp khí cầu hình vòm bắc ngang qua sông trong Tụ Lý Càn Khôn, bên cạnh nơi Quỷ bà bà biến thành quý.

Cầu hình vòm rơi xuống, , linh quang khuếch tán, dần dung hợp với không gian, từ từ, không gian bắt đầu run rẩy lần nữa, sau đó tiếp tục mở rộng.

“Thả ta trở về, ta muốn trở về, cầu là của ta, là ta phải trả giá lớn mới có được.”

Hư ảnh tóc dài bị vấy đột nhiên kích động mở miệng, ra sức giãy dụa.

Trần Hạo cảm nhận được sự thay đổi của không gian, lại nhìn về phía hư ảnh tóc dài trong góc, không lên tiếng.

Tụ Lý Càn Khôn biến hóa, vẫn là do người phụ nữ vấy trắng xử lý.

Bây giờ biết nó là phân linh Nguyệt Linh Tiên Thiên ở núi Âm Nguyệt, Trần Hạo càng không thêm quản.

Chắc chắn nó có âm mưu gì.

Nhưng Tụ Lý Càn Khôn dù sao cũng của Trần Hạo, mặc kệ cuối cùng biến thành hình dạng gì, người đạt được lợi ích vẫn là Trần Hạo.

Nếu vậy, Trần Hạo đương nhiên vui mừng.

Người phụ nữ vấy trắng nhìn về phía hư ảnh tóc dài, như đang do dự gì.

Hư ảnh tóc dài tiếp tục kêu lên: “Ta nguyện ý thần phục, ta nguyện ý thần phục, để ta trở về, nó thuộc về ta.”

Lời vừa nói ra, ánh sáng trắng trên người hư ảnh tóc dài biến mất, sau đó nó nhanh chóng xông vào trong cây cầu hình vòm đã biến đổi.

Chương 849: Lượng tin tức có chút đại

“Thần kỳ, thật là thần kỳ, không ngờ lần giao dịch này bản thân lại đạt được kỳ ngộ tốt như vậy, quả là ông trời không phụ bạc ta, ông trời không phụ bạc ta mà.” Hư ảnh tóc dài hòa vào cây cầu hình vòm, hét lên đầy phấn khích.

Người phụ nữ áo trắng im lặng, nhưng ánh mắt lại hiện ra vẻ đồng tình.

Quả nhiên, không chờ lát nữa mà hư ảnh tóc dài đang vui vẻ đột nhiên hoảng loạn, hét lên đầy tức giận: “Làm sao có thể? Sao có thể như vậy được? Đây không phải là điều ta muốn, thả ta ra, nhanh thả ta ra ngoài.”

Tuy nhiên người phụ nữ áo trắng vẫn không nhúc nhích.

Tự mình đưa ra lựa chọn thì phải tự chịu trách nhiệm thôi.

Dần dần, tiếng hét của hư ảnh tóc dài càng trở nên tuyệt vọng, sau đó chuyển sang khóc thút thít, tiếng khóc đau lòng như sắp chết, như thể lúc đầu mong chờ một cuộc gặp gỡ tuyệt vời, cuối cùng đối phương lại là người đàn ông thô lỗ, bị bạo hành cả đêm.

Khi không gian ngừng run rẩy, cây cầu hình vòm cũng rơi xuống sông, người phụ nữ áo trắng bước chân qua đó, đôi bàn tay ngọc ngà vịn lên cầu khiến cho tảng đá đã nứt biến thành bột phấn.

Chiếc bát đá được hình thành lần đầu tiên, giã giũa điên cuonfgm giống như muốn bay ra khỏi tay người phụ nữ áo trắng, đồng thời giọng nói của hư ảnh tóc dài cũng vang lên: “Tại sao? Tại sao lại thế này? Ta là Âm thần được Thành

Hoàng ban cho ngọc ấn truyền thừa, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy được!”

Người phụ nữ áo trắng không nói gì, chỉ đứng nhìn chăm chăm vào chiếc bát đá.

Sau một lúc lâu, chiếc bát đá hỏi với vẻ nghi ngờ: “Người không lừa ta đấy chứ.”

“Được, ta đồng ý, ta đồng ý đi tìm, chỉ cần người có thể để ta được siêu thoát thì bất ta làm gì cũng được.”

Nói xong lời này chiếc bát đá dừng lại.

Lúc này, người phụ nữ áo trắng ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần Hạo, gửi thông tin qua cho hắn: “Mạnh.”

Vẫn chỉ là một chữ.

Trần Hạo cảm thấy bó tay.

Người phụ nữ áo trắng cũng có thể giao tiếp với người khác nhưng khi đối mặt với mình lại giả vờ như một tờ giấy trắng không biết gì. Fuck, hắn đã nhìn tận mắt cô ta và hư ảnh tóc dài trao đổi với nhau rồi, giờ còn muốn lừa ai nữa chứ!

Nhưng xem ra thế này cũng ổn rồi, cầu Nại Hà cũng xuất hiện rồi.

Ừm, chữ Mạnh à?

Lẽ nào chính là Mạnh Bà?

Có cầu thì chắc chắn phải có Mạnh Bà, không có một bát canh tuyệt vời như nước ô mai của Mạnh Bà thì làm sao có thể gọi là đường Hoàng Tuyền được chứ.

Xem ra chị gái nhỏ áo trắng thật sự muốn xây dựng lại địa phủ rồi.

Theo dạng này thì cách tu hành cũng khá phù hợp với ta đấy.

Sau khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên có thể kiểm soát sự sống và cái chết của tất cả các sinh linh, sắp xếp lại sáu đường Âm Dương, nhân tiện điều tra bí mật Tiên Thiên mất tích và nguyên nhân gốc rễ của sự thay đổi thế giới.

Ừm nói đến chuyện này, Trần Hạo chợt nhớ tới điều gì đó, ý niệm bao trùm chiếc bát đá.

“Ta có một số vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi biết bao nhiêu thông tin về chuyện Tiên Thiên mất tích?” Trần Hạo hỏi thăm.

Giọng nói của hư ảnh tóc dài truyền ra từ bát đá: “Ta không biết nhiều, ta chỉ nhớ là qua một đêm trên thế giới không còn một vị Tiên Thiên nào cả. Hơn nữa ám linh còn nói với ta, thiên đạo của thế giới này sắp bị diệt vong rồi.”

“Nói nhảm, thiên đạo vận chuyển, luôn bất tử thì làm sao có thể chết được.” Trần Hạo phản bác lại.

Hư ảnh tóc dài nói: “Ta cũng không tin, nhưng ám linh nói như vậy đấy, nói nói Thánh nhân là điều cấm kỵ, mọi thế giới đều không có Thánh nhân nào có nguồn gốc từ thiên đạo, chỉ có chỗ này của chúng ta mới có, cho nên thế giới không có cách nào tồn tại được nữa. Tuy nhiên dường như thiên đạo cũng không cam lòng chết đi, muốn xoay vòng để tái sinh.”

Nói đến chỗ này, hư ảnh tóc dài ngừng một chút rồi mới nói tiếp: “Thật ra tu hành mật pháp không phải kiếp đầu tiên, kiếp đầu tiên là sự thay đổi của các vị Thần, nắm giữ sức sống vĩnh hằng. Kiếp thứ hai là sự thay đổi của tu hành, con đường của Thần. Còn kiếp thứ ba, sự thay đổi của trời, đây là kiếp quan trọng nhất với thiên đạo mà cả sinh linh trên thế giới nữa, nếu vượt qua được nó sẽ có một mảnh trời đất mới hơn, nếu không thì thiên đạo diệt vong, sinh linh tan biến.”

Nói xong, hư ảnh tóc dài cũng thở dài một tiếng: “Ám linh nói với ta, có thể đưa ta đi, nhưng ta không đồng ý phải đi lưu

lạc, mặc dù ở lại quê hương mấy chục năm qua được ám linh giúp đỡ nhiều, ta dung hợp được với ngọc ẩn Thành Hoàng nhưng vẫn không thể trở thành Thần được, có lẽ trong mảnh trời đất này thật sự không cho phép các loại Thần, Tiên, Phật tồn tại nữa rồi.”

Khi nhận được thông tin từ hư ảnh tóc dài, Trần Hạo cảm thấy thật sự choáng váng.

Thông tin liên quan đến tu hành mật pháp cuối cùng cũng có được theo cách đơn giản này sao?

Hóa ra trời đất tồn tại được là nhờ dựa vào sự tồn tại của Thánh nhân.

Bỗng nhiên Trần Hạo nghĩ đến một câu.

Thánh nhân không chết, đạo tặc không dừng.

Thánh nhân giành được Thiên Cơ, là những người siêu việt tồn tại được nhờ giành được nguồn gốc tự nhiên.

Tuy nhiên khi Thánh nhân xuất hiện, mảnh trời đất giống như một chiếc bánh ngọt bị cắt thành nhiều mảnh.

Cứ thế bản thể của thiên đạo liên suy yếu hẳn đi. Nhưng thiên đạo còn muốn trông coi vạn vật trong trời đất, nên dần dần trở nên trống rỗng.

“Ám linh là gì vậy? Nó có phải người đứng sau màn sai sử Hoạt thi và Huyết linh không? Nó có nói tất cả Thánh nhân, thần tiên và các vị Thiên Tiên đi đâu không?” Trần Hạo hỏi lại lần nữa, giọng điệu nghiêm trọng chưa từng có.

Hư ảnh tóc dài nói: “Ta cũng không biết ám linh là gì, chính nó chủ động tìm tới ta, nó muốn sự oán hận của ta và muốn dùng nó để giao dịch, cuối cùng ta trở thành Âm thân, nó lấy đi hết sự oán hận trong người ta. Hoạt thi chỉ là chuyện vô tình thôi, lúc đó ta vừa mới hóa thành Âm thân, nó lại chạy qua chỗ

ta để treo cổ tự tử, sau đó ám linh nhận ra trên người hoạt thi cũng có thứ nó cần nên chọn giao dịch với hoạt thi, bây giờ mới có hoạt thi. Còn về Huyết Linh thì ta cũng không hiểu rõ, sau khi ám linh rời đi, ta liền tập trung nghiên cứu phương pháp tiến giai Âm thần, ngay cả những âm linh bị ngọc ấn Thành Hoàng thu hút cũng không biết sự tồn tại của ta. Về phần Thần linh và người sống, Thần linh, Tiên Thiên đều bị thiên đạo đuổi đi rồi và đuổi đi đâu thì ta cũng không biết. Âm linh có nói các thế giới đều không thích sự tồn tại của Thánh nhân, cho nên chỉ có một nơi Thánh nhân có thể đi, đó là vùng đất hỗn loạn.”

“Vùng đất hỗn loạn? Đây là nơi nào vậy?” Trần Hạo phát hiện hư ảnh tóc dài biết rất nhiều thứ, nó lại còn nói là chỉ biết một ít, mẹ nó, ta sống lâu như vậy mà mấy nơi này còn chưa nghe qua bao giờ.

Tuy nhiên mấy chuyện này đều là do ám linh nói cho nó biết. Điều này cho thấy ám linh kia mới là sự tồn tại đáng sợ nhất.

Nhưng mà ám linh làm việc rất thú vị, nó không tranh đoạt mà chọn giao dịch, cũng là một thứ biết giữa quy tắc đấy chứ.

Hư ảnh tóc dài nói: “Về cái này thì ta không biết nhiều, giống như là một nơi ngược lại với Chư Thiên, rất kỳ lạ, ở nơi đó có nhiều thế giới to lớn hơn Chư Thiên. À đúng rồi, ta nhớ có một lần ám linh có nói nếu muốn thế giới không bị sụp đổ, sinh linh không chết hết, thì vùng đất hỗn loạn giống như nơi để bồi thường, hàng nghìn hàng vạn thế giới thuộc Chư Thiên đều dựa vào nơi này để bồi thường lại cho thế giới gốc, không chỉ có mình thế giới cổ không chết mà còn có thể làm tăng tiến thế giới gốc.”

Nghe được những lời này, Trần Hạo đã hiểu.

Hóa ra những thế giới khác có thể dút khoát như thế là bởi vì đã cướp được đủ tài nguyên từ nơi khác rồi..

Nói cách khác, hàng ngàn hàng vạn thế trong Chư Thiên, thậm chí còn nhiều nơi hẳn chưa biết đều làm giống như vậy, sử dụng quy tắc của tự nhiên để tranh giành phần thịt.

Sau khi thông suốt, Trần Hạo nhin không được thắm mắng một câu.

Mẹ nó chứ, đây chính là bệ quan toả cảnh mà, lại còn thấy hài lòng vì tự trộm đồ vật của nhà mình, khiến cho cả gia đình lớn không tiếp tục sống được, sắp sụp đổ mất rồi.

Đáng tiếc là bây giờ quan trọng nhất không phải tìm được người gánh vác mà là làm sao để thay đổi tình trạng này được.

Thiên đạo sắp diệt vong, xem ra muốn đạt được cấp bậc Tiên Thiên ở nhân gian là điều không thể, tuyệt đối không thể xuất hiện thêm một Tiên Thiên nào nữa, cho dù là thành tựu của bản thân thì người khác cũng không làm được. Đây chính là quy luật của thiên đạo.

Mà bây giờ đã là lần thay đổi thứ ba của thiên đạo rồi, trời đất thay đổi, đủ các loại bất thường từ trên trời rơi xuống chính là sự bắt đầu cho nó. Con người và thậm chí là tất cả sinh linh trên Trái Đất không thể ngăn chặn đợt bùng nổ lớn tiếp theo của trời đất.

Cái quái gì vậy, ca có hệ thống không phải dùng để đối phó với chuyện này đấy chứ! !

Chuyện này không được, nhiệm vụ cứu vớt thế giới quá áp lực, thôi thì cứ đi tìm mấy người có duyên đi.

Trần Hạo liên tục thay đổi suy nghĩ.

Chương 850: Duyên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

“Âm linh đi đâu, người biết không?”

Vừa nghĩ ra một ý, Trần Hạo vẫn mở miệng hỏi dò.

Hư ảnh tóc dài nói: “Ta không biết, ta với nó chỉ có quan hệ giao dịch, giao dịch hoàn toàn thì nó rời đi ngay, trải qua nhiều năm như vậy chưa thấy nó xuất hiện.”

“Vậy bây giờ, người muốn làm cái gì?”

“Điều này phụ thuộc vào người, người tìm được người phụ nữ nó muốn, sau đó đưa ta cho người đó.”

Trần Hạo hiểu được và không nói thêm lời nào, ý niệm ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

Lúc này mặt trăng tỏa ra ánh sáng ảm đạm, cô đơn.

Mà cây cầu hình vòm vốn bắc qua dòng sông tự nhiên biến mất.

Trần Hạo nhìn xung quanh thì thấy râu quai nón lái xe đang bị hôn mê nằm trên mặt đất.

Sau khi kiểm tra toàn thân, Trần Hạo phát hiện hẳn ta bị âm khí xâm nhập, lo vì lo lắng sợ hãi mới hôn mê, cũng không có gì đáng lo cả.

Trần Hạo bảo gà trống biến thành hình người đến công râu quai nón lên xe taxi

Chờ ngồi xuống về sau, Trần Hạo thi pháp xua tán đi râu quai nón trên người âm khí.

Râu quai nón cũng dần dần tỉnh lại, dường như nghĩ đến điều gì đó, hấn ta mới đứng dậy một cách đột ngột, sau đó gào một tiếng rồi ôm đầu với vẻ mặt đau đớn.

“Đau quá!”

“Anh tài xế, có chuyện gì vậy? Đang kể chuyện hay mà sao bỗng dưng ngưng lại nhảy dựng lên thế? Đây không phải là tự kể rồi tự dọa mình sợ đấy à?” Trần Hạo ngồi ở ghế phụ trên đũa tài xế.

Râu quai nón vừa đau đến nhe răng vừa quay đầu nhìn Trần Hạo, ánh mắt đờ đẫn.

“Đại sư? Lúc này không phải ngài...”

Trần Hạo cười toe toét: “Đại sư gì vậy? Anh tài xế uống rượu phải không? , ngưng sẽ không phải là uống rượu a? Lái xe say rượu là phạm pháp đấy, không được đâu, ta nên xuống xe đi bộ về thôi, nơi này cũng không xa mấy.”

Trở về? Chiếc cầu? Quỷ?

Râu quai nón bình tĩnh ngay lập tức, vội vàng nhìn xung quanh.

Nhưng xung quanh đen thui, chẳng có gì cả, chợ đêm hay gì đó cứ giống như ảo giác vậy.

Ồ, không đúng...

Đột nhiên râu quai nón mở to hai mắt.

Hấn ta nhận ra cây cầu cổ đã không còn nữa.

Lấy tay dụi mắt rồi nhìn lại vẫn như cũ, thật sự không có nữa kia!

Ngay lập tức râu quai nón hít một hơi lạnh lẽo.

Mới cách đây mấy ngày hắn ta còn lái xe qua đây nhìn thấy cây cầu cô mà, mới có mấy ngày làm sao không còn nữa rồi?

Tà môn!

Cảm giác vùng cổ có hơi tê dại, râu quai nón vôi vàng nói: “Cậu em này, cây cầu biến mất rồi, chúng ta không qua bên đó được nữa. Giờ chúng ta đi đường vòng thôi, lái xe từ đây đến cầu lớn Lăng Hà mất hơn một tiếng đồng hồ, vậy thì muộn quá, hay là chúng ta quay lại thành phố tìm nơi nghỉ ngơi trước, ngày mai người mới về được không?”

Trần Hạo giả vờ suy nghĩ một lát mới gật đầu: “Cũng được, làm phiền anh tài xế quá.”

Râu quai nón vui mừng khôn xiết, vôi vàng quay đầu xe, lái xe như bay.

Khi lái xe đi xa hơn một chút, râu quai nón mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn ta vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Hỏi lại Trần Hạo thì nhận được đáp án là hắn ta đang kể chuyện, đang kể thì đột nhiên dừng lại rồi nhảy dựng lên, nên đầu mới đung vào nóc xe.

Râu quai nón vẫn hơi nghi ngờ.

Chủ yếu là vì trải nghiệm trước đó quá kỳ lạ.

Đụng phải quỹ rồi, cậu em này mang theo một con gà trống biết nói, đột nhiên sau đó lại đánh nhau, mình thì bị tóc cuốn lấy chân, cuối cùng thì cậu em này đánh nhau với quỹ tóc dài để cứu mình.

Fuck, cứ cảm thấy giống như được trải nghiệm một bộ phim bom tấn có hiệu ứng đặc biệt ấy.

Làm sao mà hắn ta cứ thấy không giống như là thật.

Mà cậu em này cũng đã nói không có, có lẽ là mình lái xe lâu quá nên thấy mệt mỏi thôi, vào thành phố là có thể về nhà

rồi.

Trong lòng suy nghĩ, râu quai nón vẫn tập trung lái xe, không nói chuyện phiếm nữa.

Không lâu sau chiếc xe đã vào trong thành phố.

Râu quai nón vốn muốn đưa Trần Hạo đến một khách sạn nghỉ tạm, nhưng khi chiếc xe lái qua bệnh viện thì sắc mặt Trần Hạo đột nhiên thay đổi, xoay người nhìn ghế sau.

Mèo đen và gà trống giả vờ làm động vật bình thường nên ngồi xôm cùng một chỗ ở ghế sau.

Lúc này, có một cái bóng mờ đột ngột xuất hiện ở chỗ ngồi đằng sau, ngay sát mèo đen và gà trống.

Cái bóng này là một cô bé khoảng mười tuổi, nó mặc quần áo bệnh nhân, cơ thể gầy gò làm đau lòng người.

Sau khi nó ngồi trên xe thì mỉm cười với râu quai nón, nụ cười rất ngọt ngào.

Trần Hạo vội bảo: “Dừng xe.”

Râu quai nón từ từ giảm tốc độ lái xe, rồi nhìn về phía Trần Hạo, đôi mắt hiện lên vẻ hoang mang.

Trần Hạo ngừng một chút mới nói: “Anh tài xế, anh có người thân nằm viện phải không?”

Râu quai nón trợn mắt: “Làm sao người biết được?”

Trần Hạo nói: “Ta nhìn ra được, là con gái của người nhỉ?”

Râu quai nón im lặng, thở dài: “Con gái ta nằm viện này, nó bị bệnh tim từ nhỏ, thường xuyên phát tác nên phải nằm viện liên tục, lần này ở viện gần nửa tháng rồi, cha mẹ ta đang chăm sóc nó, ta cũng muốn ở bên cạnh nhưng chữa bệnh cần rất nhiều tiền nên ta phải cố gắng làm việc.”

Bây giờ Trần Hạo mới hiểu được, râu quai thè không đi đến cầu ma, nhưng mình trả gấp đôi nên hẳn ta liền đồng ý ngay.

Tất cả cũng chỉ vì con gái!

“Được rồi, cậu em, ta tìm khách sạn cho người xong còn phải về ở với con gái nữa, con bé thích ở cùng ta lắm, ban đêm không có ta bên cạnh là không ngủ được.” Râu quai nón nói trong sự hạnh phúc.

Trần Hạo nói: “Đừng vội đi tìm khách sạn, nếu anh tài xế tin ta, bây giờ đi bệnh viện luôn, nếu không muộn mất.”

Râu quai nón bất ngờ, sau đó sắc mặt thay đổi: “Cậu em này, lời này cũng không thể nói lung tung.”

Trần Hạo nói: “Ta chưa từng nói chuyện gì lung tung cả, nếu người tin ta thì đi ngay lập tức.”

Lúc này râu quai nón không do dự gì nữa, trực tiếp quay xe, tăng tốc độ đi vào bãi đỗ xe của bệnh viện.

Sau khi xuống xe, râu quai nón cũng mặc kệ Trần Hạo cứ thế lao nhanh

Trần Hạo nhìn ra ghế sau, mỉm cười rồi nói chuyện với cái bóng: “Em gái nhỏ, người có muốn rời xa cha không?”

Cô bé nhìn về phía Trần Hạo, lắc đầu.

Trần Hạo nói: “Nếu không muốn rời đi, chú giúp cháu quay lại nhé?”

Hư ảnh nữ hài dừng một chút, lại là vẫn như cũ lắc đầu.

Trần Hạo ngạc nhiên.

Cô bé mở miệng nói: “Cha mệt quá rồi.”

Trần Hạo im lặng.

Nhìn cô bé một lát, Trần Hạo mới nói: “Em gái nhỏ, người rất hiểu chuyện, rất ngoan. Vì còn nhỏ nên không hiểu được cách thể hiện tình yêu của cha. Mặc dù cha rất mệt nhưng đó là sự mệt mỏi xen lẫn hạnh phúc, vì em thì cha sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì. Nhưng nếu người không quay lại, không có người, cha sẽ sụp đổ, không còn ý chí chiến đấu, sẽ hoang mang, người có muốn nhìn thấy cảnh này không?”

Cái bóng mờ dứt khoát lắc đầu.

Trần Hạo cười nói: “Vậy là đúng rồi, bây giờ người đang trong trạng thái chết giả, còn có thể sống lại, còn có thể tiếp tục ở bên cạnh cha, mang lại hạnh phúc cho cha, nếu muốn thì người sẽ chết thật đấy. Nào, đưa tay cho ta, ca ca giúp người và cha đoàn tụ nhé, còn giúp người khỏe mạnh hơn, để cha không phải mệt nữa, người có đồng ý không?”

Cái bóng của cô bé ngạc nhiên hỏi lại: “Thật sao?”

Trần Hạo mỉm cười: “Đây là duyên phận, cha người giúp ta, lúc chúng ta sắp chia tay lại gặp hải hồn phách của người thoát khỏi cơ thể, đây là duyên số của người đấy.”

Nói xong, Trần Hạo dắt tay cô bé đi tìm vị trí của râu quai nón.

Không lâu sau, Trần Hạo đến tầng sáu của khoa điều trị nội trú, không chờ cái bóng của cô bé chỉ vị trí phòng bệnh, hắn liền nghe thấy tiếng khóc xé ruột xé gan của râu quai nón.

Lúc gặp quý thì người này không bị dọa khóc, còn bây giờ lại khóc như một đứa trẻ con.

Trần Hạo bật cười, vừa muốn bước chân đi vào thì đột nhiên dừng lại.

Giữa màn âm khí đang di chuyển, có hai bóng mờ xuất hiện và chặn đường đi của Trần Hạo.

Hai cái bóng này, một đen một trắng, vừa xuất hiện liền vang lên giọng điệu kỳ lạ.

“Lệ quý câu hôn.”

“Vô thường lấy mạng.”

Trần Hạo: “...”

Chương 851: Hắc bạch vô thường

Nói thật lòng thì từ khi có được hệ thống tới giờ, giao tiếp với nhau nhiều nhất vẫn là âm hồn ác quỷ. Nhưng Trần Hạo chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày hắn có thể gặp được Hắc bạch vô thường. Điều đặc biệt nằm ở chỗ, địa phủ và trần gian không phải sớm đã mất liên lạc rồi sao? Không phải chỉ còn mỗi 6 đạo luân hồi vẫn đang tự mình duy trì việc lôi kéo âm hồn sao?

Từ lúc nào mà Hắc bạch vô thường lại dám xuất hiện rồi?

Xem xét cẩn thận thì Trần Hạo lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắc vô thường tay cầm roi sắt, Bạch vô thường trong tay cầm một cây gậy lớn, nhìn thì giống hệt nhau. Nhưng mà hai khí toát ra này hoàn toàn không xứng với thân phận của chúng, hoàn toàn không có uy lực của âm thần. Ngay cả âm khí trong tay chỉ là loại phổ thông, làm cho Trần Hạo không cảm nhận được một phân sợ hãi.

Đây mà là Hắc bạch vô thường? Đang đùa với ta sao !

Vung tay kéo ngược hai cô gái về phía sau, Trần Hạo lộ ra một nụ cười nhẹ: “ Hai vị đây là Vô thường?”

“ Nói thừa.” Bạch vô thường phản bác lại.

“Giao linh hồn ra.” Hắc vô thường tiếp lời.

Trần Hạo vẫn giữ nụ cười: “ Ngại quá, nha đầu này vẫn chưa chết, không do các ngươi quản.”

Bạch vô thường trừng mắt: “ Tìm cái chết “ nói rồi liền giơ cao cây gậy lớn.

Hắc vô thường hung hăng giơ sợi dây sắt, giật mạnh và hét lên : “ Trói lại.”

Trần Hạo khua tay, Hắc Bạch vô thường lập tức biến mất, sau đó xuất hiện trong không gian ổng tay áo.

Động tác thì vẫn giữ nguyên, nhưng người đối diện đã biến đi đâu rồi.

Nữ nhân mặc áo màu trắng nhìn thấy sự xuất hiện của Hắc Bạch vô thường mắt liền sáng lên, sau đó nhanh nhẹn đưa tay ra, “bốp bốp” chính là hai cái tát.

Hắc Bạch vô thường: “.....”

Sau khi thu phục Hắc Bạch vô thường, Trần Hạo cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền mang ma nữ tiến vào phòng bệnh. Phòng bệnh lúc này người không nhiều, ngoài bố mẹ của Đại Hồ Tử ra, chính là một vị bác sĩ trung niên và hai y tá. Đại Hồ Tử lúc này đang nằm ngoài bên phía giường bệnh khóc thút thít, và đang nằm trên giường kia là một cô bé vóc người gầy khô, dụng cụ trên đầu giường đang hiện thị một đường thẳng, tim đã ngừng đập rồi.

Bác sĩ trung niên dường như đã hết cách, từ bỏ việc cứu chữa, lắc đầu nhìn hai ông bà lão đang hỏi hớp chờ đợi. Lúc này đây khiến cho hai mắt của bà lão trợn ngược, cả người ngã quỵ xuống, may thay có ông lão ôm lấy, sau đó bà lão chịu không được mà khóc nức nở.

Trần Hạo nhìn ma nữ: “ Về đi, người xem, bố người, ông nội bà nội đều không muốn người rời đi, người đi rồi, bọn họ chắc chắn không sống được lâu nữa.

Ma nữ nhếch nhếch miệng, đi chậm chậm đến đầu giường, sau đó leo lên giường, cô bé lại nhìn vào Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười gật đầu.

Ma nữ cuối cùng cũng nằm lại vào thân xác của mình.

Lúc này Trần Hạo siết chặt pháp quyết, hấn gảy ra một ít tia sáng lên người cô bé, một lúc sau, trên người cô bé xuất hiện một luồng ánh sáng trắng. Ánh sáng này chiếu sáng cả phòng bệnh, nhưng cũng không quá rõ ràng. Một lúc sau dần dần, dụng cụ y tế nơi đầu giường đột nhiên vang lên âm thanh tách, tách, tách, lại nhỏ giọt như lúc đầu.

Nghe được âm thanh đó, vị bác sĩ trung niên há hốc miệng. Người này đã chết rồi, mà vẫn có thể chết đi sống lại sao?

“Đập rồi, Đập rồi! Nhanh, bác sĩ ngài xem, tim của cháu gái tôi đập lại rồi.” Bà lão vừa nhìn thấy, phát hiện liền lập tức kêu lớn, nhắc nhở bác sĩ trung niên.

Vị bác sĩ bình tĩnh trở lại, vội vã chạy đến kiểm tra, kết quả càng kiểm tra càng sững sờ. Âm thanh tí tách tí tách càng ngày trở nên ổn định, hơn nữa còn vượt qua cả trạng thái bình thường của cô gái bé nhỏ, giống hệt như một người không có bệnh tật.

Sau đó, cô bé mở mắt, đôi mắt chuyển động, mở miệng nói: “Con đói rồi.”

“哎，哎，爷爷这就去买，不不，我们晚上炖了鸡汤，你最爱喝的土鸡蘑菇汤，带来了的，在哪呢，在哪呢？”老人泪眼模糊，激动的语无伦次，四处寻找。

“Ây, Ây, Ông nội lập tức đi mua cho con, mà không, không, tối hôm qua ta đã hầm canh gà, là canh gà nấm mà con thích ăn nhất, đã mang đến đây rồi, ở đâu rồi, đâu rồi?” Ông lão nước mắt mờ lòa, kích động không nói nên lời, loanh quanh tìm kiếm khắp nơi. Còn Đại Hồ Tử thì kích động gấp gáp ôm chầm lấy con gái, nước mắt dàn giụa, đây chính mất đi nhưng có được lại, quá may mắn rồi, quá hạnh phúc rồi. Bà lão cũng không còn ngắt xiủ nữa, nét mặt hồng hào đút canh gà

cho cháu gái, còn dùng đĩa xĩa thịt gà ra, thịt này đều hầm kĩ rồi, cháu gái có thể nhai và nuốt một cách dễ dàng.

“ Sao có thể ! Sao có thể ? Điều này không khoa học !”

Duy nhất chỉ có vị bác sĩ trung niên là cảm thấy sụp đổ. Ông ấy theo nghề y lâu năm, kinh nghiệm lại phong phú, đã phán định chuyện sống chết của rất nhiều người, tuyệt đối không có chuyện chết đi sống lại được. Nhưng hiên tại, tận mắt nhìn thấy cảnh này làm cho ông ấy tự cảm thấy hoài nghi với chính tay nghề của mình.

Chậm chậm, sau khi uống canh gà, ăn chút thịt giúp tinh thần cô bé dần tốt hơn, sắc mặt hồng hào lên rất nhiều, cô bé dựa lưng vào đầu giường, khuôn mặt lộ rõ một nụ cười thỏa mãn.

“Tiểu bảo bối, con dọa bố rồi, bố còn tưởng xem chút nữa là mất con.” Ánh mắt Đại Hồ Tử vẫn ướt đẫm.

Quả thật tâm trạng hiện tại thật sự còn kích động hơn ngồi tàu lượn siêu tốc gấp trăm lần rồi.

Cô bé cười rồi nói: “ Bố à, là đại ca kêu con trở lại, anh ấy bảo, sau này sẽ không làm người mệt nữa.”

“ Đại ca ! “ Một câu nói của con gái làm cho Đại Hồ Tử có chút hoang mang.

“ Đại ca nào chứ?”

Cô bé nghiêng đầu nghĩ ngợi:” Không nhớ rõ lắm, hình như còn có một con mèo, một con gà trống lớn, ah, gà trống lớn trông rất đẹp.”

Hm ! Đại Hồ Tử giật mình đứng thẳng dậy.

Người này không phải là vị khách mình đã từng chờ sao? Lại nghĩ đến lúc đi qua bệnh viện, lời nói của tiểu lão đệ, còn có ảo giác đã được xác định trước đó. Bây giờ, Đại Hồ Tử cho

dù ngốc đến mấy cũng hiểu được, bản thân thật sự đã gặp được cao nhân rồi.

“ Không thể nào, nhịp tim này không thể nào xuất hiện trên người cô bé được ! Vị bác sĩ trung niên lại một lần nữa kinh ngạc kêu lên.

Đại Hồ Tử không hài lòng nhìn bác sĩ.

Vị bác sĩ lơ đi ánh mắt không hài lòng của Đại Hồ Tử, kích động nói: “ Tôi phải kiểm tra con gái cậu một lần nữa, bây giờ, ngay lúc này, ngay lập tức.”

Đại Hồ Tử:”.....”

Lúc này đây, Trần Hạo đã rời khỏi phòng bệnh, thông thả đi đến công viên nhỏ của bệnh viện, hấn ngồi lên chiếc ghế dài, nhắm nghiền mắt, ý niệm đi sâu vào không gian trong tay áo.

Một lúc sau, Trần Hạo nhìn thấy Hắc bạch vô thường. Bọn họ mới bị nhốt trong thời gian ngắn nhưng hiện tại đã có vài sự thay đổi không giống với Trần Hạo gặp lúc đầu. Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của bọn chúng, lại nhìn sang tư thế dịu dàng của nữ nhân áo trắng, Trần Hạo chỉ biết cười. Không cần hỏi cũng biết, nếu đã gặp phải tiểu tử áo trắng dùng bạt tai để giải quyết vấn đề, trước giờ đều chỉ có thành công.

“ Nói đi, từ đâu đến? Tại sao lại muốn tìm linh hồn các cô bé?” Âm thanh của Trần Hạo vang lên.

Hắc Bạch vô thường bị dọa thót tim. Nhìn thấy sắc mặt vô cảm của nữ nhân áo trắng, Bạch vô thường mới sợ sệt trả lời: “ Thiên sư, tiểu thần biết sai rồi, mong thiên sư tha tội.”

Trần Hạo lạnh lùng:” Trả lời câu hỏi của ta.”

Bạch vô thường gượng cười:” Chúng thần đến từ âm phủ.”

“ Vớ vẩn, địa phủ bây giờ vẫn còn âm thần sao? Giữa trời đất, toàn bộ chư vị thần tiên đều đã bị trục xuất, tiên thiên nơi

nhân gian không xuất hiện, người nói với ta người đến từ địa phủ? Người xem ta là kẻ ngốc sao?” Trần Hạo bác bỏ.

Bạch vô thường cuống quýt trả lời:” Thiên sư, chúng tôi thật sự đến từ địa phủ, hoàn toàn không dám lừa ngài, chuyện này kể ra thì rất dài. Hai anh em chúng tôi lúc đầu cũng là gặp phải khủng bố lớn, lúc đó anh em chúng tôi đang ở 6 đạo luân hồi xử lí công chuyện, trước lúc khủng bố ập đến, anh em chúng tôi vô thức nhảy xuống 6 đạo luân hồi, có được sự che chở, nhưng lại mất đi vị trí âm thân, không có cách nào thoát thân. Cách đây không lâu, không biết tại sao, hai anh em chúng tôi lại bị 6 đạo luân hồi ném ra ngoài. Để có thể hồi phục lại như ban đầu, chỉ có thể âm thầm trốn đến nhân gian.

Nói đến đây, Bạch vô thường ngại ngần nói: “ Sau đó thì vẫn chưa làm ăn được gì, chính là đã gặp phải ngài.”

Chương 852: Gánh hát rong vừa mới khai trương

“Làm ăn? Sao vậy, âm thần các ngươi đem chuyện gọi hồn làm thành chuyện mua bán rồi?” ngữ khí của Trần Hạo toát lên ý vị sâu xa.

Bạch vô thường biểu cảm lo lắng, vội vã giải thích: “Thiên sư, ngài đừng hiểu nhầm, đây chỉ là ý nghĩ thôi, suy cho cùng âm thần chúng tôi cũng bị thiên địa giới hạn địa vị, hoàn toàn không có cách nào để tu hành, để được trở nên mạnh hơn chỉ còn cách gọi hồn phách. Nhưng anh em chúng tôi không gọi hồn bình thường, dù gì thì thiên địa này cũng có rất nhiều người, số lượng người chết hằng ngày là rất lớn, chúng tôi cũng rất bận bịu. Chuyện này thì 6 đạo luân hồi tự có chỉ dẫn. Hai người chúng tôi chỉ việc lựa chọn những âm hồn đặc biệt, ví dụ có nhiều âm đức, tội ác chất chồng, chỉ cần bắt được những âm hồn như vậy chúng tôi mới có lợi, mới trở nên có sức mạnh. Dần dần, chính là xem nó như việc làm ăn.”

Trần Hạo không nói gì.

Còn có cả chuyện như vậy sao? Chuyện này so với địa phủ mà bản thân tưởng tượng không hề giống nhau nha.

“Đúng rồi thiên sư, Anh em chúng tôi ra ngoài tuy rằng không lâu, nhưng đã cảm nhận được sự thay đổi của trời đất, dường như nguyên cả thiên địa chỉ còn lại đôi âm thần chúng tôi, thiên sư có thể nói cho tôi biết, có chuyện gì được không? Dân chúng của địa phủ, dân chúng của thiên đình đều đi đâu cả rồi?” Bạch vô thường mạnh dạn chủ động dò hỏi.

Trần Hạo đáp: “Đám người đó quá rảnh rồi, không có ý chí tiến thủ, chỉ biết nằm nhà lẩn qua lẩn lại, không đếm xỉa đến

tương lai của thiên địa, vì vậy đã bị thiên đạo trục xuất rồi.”

Hắc bạch vô thường: “.....”

“ Nhắc đến điều này, ta cũng có chuyện muốn hỏi các ngươi. Các ngươi đây là làm cách nào rời khỏi địa phủ để đến trần gian? Theo ta được biết, âm ty và trần gian từ lâu đã bị cắt đứt liên lạc.”

Bạch vô thường đáp:” Là 6 đạo luân hồi, chúng tôi trực tiếp bị 6 đạo luân hồi đẩy ra nhân gian, nhắc đến chuyện này quả thật cũng có chút vô lý, đi qua luân hồi, chúng tôi vậy mà lại không bị đầu thai, mà bị đánh xuống âm linh bình thường.”

Trần Hạo nói: “ Câu hỏi cuối cùng, các ngươi có biết vùng đất hỗn loạn không?”

Bạch vô thường ngơ ngác: “ Vùng đất hỗn loạn gì chứ?”

“ Không đúng, lão bạch, tôi hình như đã từng thấy qua.” Hắc vô thường từ nãy giờ trầm mặc bỗng dung mở miệng. Nói xong, Hắc vô thường tiếp lời.” Tôi nhớ ra rồi, vài ngày trước, 6 đạo luân hồi đột nhiên xảy ra biến hóa, xuất hiện đạo thứ 7, chính là vùng đất hỗn loạn, không sai, chính là nó, tôi vốn dĩ tò mò, nhưng chưa kịp đến xem xét thì đã bị 6 đạo luân hồi đá ra ngoài rồi.”

Lời của Hắc Vô thường vừa nói ra, đột nhiên chỉ nhìn thấy không gian ổng tay áo đột nhiên run rẩy dồn dập, sau đó không gian bất ngờ bị đóng lại, một tia sáng xuất hiện.

Cảnh tượng này làm cho Trần Hạo ngẩn người.

Chết tiệt, đây là có người ngoài đến phá rồi .

Nhưng mà Trần Hạo không còn cách nào khác, Thứ ánh sáng xuất hiện đó giống như loại ánh sáng cao siêu làm cho Trần hạo đến cả di chuyển trong suy nghĩ cũng không tài nào thực hiện. Không chỉ riêng hắn, đến một đám người ngoại đạo

ở trong không gian bao gồm cả nữ nhân áo trắng, đế vương đại lão đều trầm mặc không hề có chút động tĩnh.

Rất nhanh, không gian bị đóng lại, ánh sáng biến mất, biến thành một vòng xoắn xoáy. Đợi vòng xoắn kịp hình thành, áp chế kinh hoàng đó trong phút chốc biết mất không dấu vết, không gian trở lại bình thường như lúc đầu.

Trần Hạo cảm thấy cơ thể động đậy được rồi, nhưng không dám đi lung tung, chỉ có thể xem xét vòng xoắn đó. Vòng xoắn không lớn, cao khoảng trên dưới hai người. Phía bên trong nhiều màu sắc sắc sỡ, vô cùng tươi đẹp. Đó là sự xuất hiện không thể lí giải, sự tồn tại đáng sợ trước giờ chưa từng nhìn thấy, cho dù là Cửu U kì lân trước đây từng muốn bắt Tiểu Hắc cũng hoàn toàn không đáng sợ bằng chuyện này.

Những Đại lão như vậy, tại sao lại muốn dấu mình trong không gian?

“6 đạo luân hồi, là 6 đạo luân hồi ! “ Bạch vô thường hét lên, ngữ khí đầy kinh hãi.

Trần Hạo nghe thấy liền sửng sò.

6 đạo luân hồi? Đến gõ muốn đến tìm ta rồi sao? Không đúng, Đây hình như không phải muốn đến tìm mình, nó hình như để lại một thứ gì đó.

再次打量漩涡，陈浩忍不住意念覆盖过去。

Lại một lần nữa dò xét vòng xoắn, Trần Hạo nhìn không được tiếp tục ý niệm. Nói thật lòng thì tu hành của hắn có thể hợp tác cùng 6 đạo luân hồi siêu độ vong hồn, có được phần thưởng, tính như vậy thì cũng là người một nhà rồi, không sợ.

Sau khi ý niệm kết thúc, phút sau, một lượng lớn thông tin ò ạt ập vào Trần Hạo, làm cho Trần Hạo rơi vào dòng suy nghĩ miên man.

Lâu sau đó, Trần Hạo liền thở dài một hơi. Cái này thật sự không còn gì để bàn ! Không gian thiên địa có thể tồn tại người đứng đầu như vậy, quả thật không hề đơn giản. Có được thông tin nhắc nhở, sự xuất hiện của vòng xoáy này vừa hay là sự sắp xếp của 6 đạo luân hồi, thông đạo của vùng đất hỗn loạn trước đó, sự xuất hiện của nó, dùng một câu để diễn tả thì đó chính là đầu tư.

Vùng đất hỗn loạn, thế giới vô số, đó là nơi hoàn toàn không giống với thiên đàng, cũng là một khu vực săn bắn lớn nhất. Những vị kiệt xuất của các cõi thiên đàng chinh phạt vùng đất hỗn loạn và tiến hành việc cướp bóc. Đây là yêu cầu cần thiết của sinh linh.

Nhưng nhu cầu cần thiết của 6 đạo luân hồi chính là không chế chu kì sống chết. Cũng có thể nói, Trần Hạo có thể sắp xếp cho con người tiến về phía vùng đất hỗn loạn nhưng chỉ cần một khi có ai đó may mắn có được quyền không chế thế giới vùng đất hỗn loạn vậy thì sự luân hồi của sinh linh trên thế giới này sẽ thuộc về 6 đạo luân hồi rồi.

Chuyện này xem ra là khoản đầu tư xa xăm, vô thời hạn, nhưng một khi thành công thì đó là nguồn lợi to lớn mà Trần Hạo sẽ không thể nào giải thích nổi. Nhìn thấu những chuyện này, Trần Hạo cuối cùng cũng hiểu vì sao 6 đạo luân hồi muốn giữ lại Hắc Bạch vô thường rồi. Mất của hai tên này rất nhay. Có thể phát hiện được âm linh đặc biệt. Đây là năng lực mà bọn chúng dành ngàn vạn năm bắt âm linh mà có được. Bọn họ có năng lực sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho Trần Hạo, sẽ giúp Trần Hạo phân biệt được sinh linh bình thường và sinh linh có năng lực tiềm năng. Mà chỉ có sinh linh có năng lực tiềm năng mới có thể đi vào được vùng đất hỗn loạn. Còn về vấn đề năng lực tiềm năng đó có tác dụng hay không thì hoàn toàn phụ thuộc người đi vào đó tự thân vận động rồi.

Tiêu hóa được thông tin, Trần Hạo tuy rằng thờ dài nhưng hẳn cũng cảm thấy thú vị.

Đang phát sầu làm sao để cứu văn thế giới này, làm sao để giúp nhân loại bình an trải qua mỗi nguy, không ngờ chỉ mới vừa ngủ gật trên gối, trong chốc lát vấn đề khó khăn nhất cũng được giải quyết rồi.

Tuy rằng cách này có thể giải quyết được kế hoạch của 6 đạo luân hồi, nhưng xét về hợp tác lâu dài, còn có sự thẳng thắn của 6 đạo luân hồi khiến cho Trần Hạo không có ý chống cự. Suy cho cùng thì thiên đàng quá rộng lớn, nguy cơ thì quá nhiều, hẳn không thể nào tự gánh vác sự an nguy của thiên địa, thật sự có khó khăn, vì vậy vẫn nên để các đại lão đứng ra chống đỡ.

Nghĩ như vậy, Trần Hạo ý niệm lại một lần nữa dụ dỗ Hắc Bạch vô thường.

“ Đây chính là đạo thứ 7 mà Hắc vô thường nói đến, chính là vùng đất hỗn loạn. Nói rõ ra thì các ngươi có thể rời khỏi 6 đạo luân hồi, hơn nữa có thể đi vào nhân gian, đều là 6 đạo luân hồi cố tình sắp xếp các ngươi đến đây giúp đỡ ta. Không cần phí lời, từ bây giờ các ngươi sẽ làm việc cho ta, giúp ta tìm kiếm linh hồn đặc biệt, người đang sống cũng được, nhưng mà không được tùy tiện đến.” Trần Hạo trực tiếp thông báo.

Hắc Bạch vô thường đưa mắt nhìn nhau, lộ rõ vẻ mặt khó xử.

Trần Hạo tiếp tục nói : “ Ta biết các ngươi là dựa vào việc bắt các linh hồn dị thường để hút âm đức trên người bọn chúng, khí vận hoặc những thứ khác đã tăng sức mạnh cho bản thân, nhưng mà lợi ích của công việc bây giờ tốt hơn so với trước nhiều, nếu làm tốt, tương lai việc phục hồi vị trí âm thân chỉ là chuyện nhỏ, nói không chừng còn có thể tiến lên một bậc,”

Bạch vô thường mắt sáng lên, kích động dò hỏi: “ Thiên sư không có lừa chúng tôi chứ?”

Trần Hạo nói: “ 6 đạo luận hồi đã mang đạo thứ 7 đến chỗ ta rồi, các người nghĩ ta có thể lừa các người sao? Một câu thôi, làm hay không làm?”

“Làm chứ, làm thuê cho ai cũng đều là làm thuê, sau này chúng tôi là người của thiên sư rồi.” Hắc bạch vô thường cùng đồng thanh trả lời.

Chương 853: Tìm kiếm chúa cứu thế

Sau khi thu phục Hắc Bạch Vô Thường, Trần Hạo liền thả hai mặt hàng này ra, để bọn chúng tự do hành động, chỉ cần tìm được linh hồn phù hợp là chúng tự đến tìm chính mình.

Sau đó, Trần Hạo dùng ý niệm nói chuyện với người phụ nữ áo trắng.

“Bạch Đại lão, ngươi có thể không nói lời nào, cũng không cần đáp lại ta, nhưng bây giờ ngươi lợi dụng Tụ Lý Càn Khôn của ta để làm việc, chúng ta chia sẻ lợi ích chung cho nên đã là quan hệ hợp tác rồi. Bây giờ cánh cửa đến vùng đất hỗn loạn mở ra rồi, ngươi tạm dừng kế hoạch mở lại Địa Phủ trước đã, chờ chuẩn bị tốt chuyện trên nhân gian xong thì chúng ta hãy mở Địa Phủ, nếu không nhân loại chết hết rồi thì Địa Phủ còn tác dụng gì nữa đâu, ngươi xem đúng không?” Trần Hạo dùng ý niệm truyền lại giọng nói.

Nhìn thấy người phụ nữ áo trắng im lặng, Trần Hạo đang muốn nói tiếp, đột nhiên cô ta mở miệng: “Ngươi muốn làm thế nào?”

Trần Hạo bất ngờ, lập tức mỉm cười.

Từ lâu hắn đã biết mặt hàng này không đơn giản rồi, trước đây cứ giả vờ, cũng không biết làm cho ai nhìn thế không biết.

Tuy nhiên bây giờ đã đáp lại hắn là tốt lắm rồi.

Trần Hạo không vội vàng trả lời mà trực tiếp dùng ý niệm không chế, kéo mấy dị loại đến cùng một chỗ.

Từ khi không gian lớn hơn, mỗi con dị loại tự tìm một chỗ cho riêng mình như là lãnh thổ, không tiếp xúc lung tung.

Đột nhiên tập hợp lại một chỗ thế này, khi nhìn nhau có chút hoài niệm.

“Các người đều là tù nhân, mà bây giờ không gian đã lấy mất phần hơi thở của các người rồi, nếu ta thả các người ra thì cả đám cũng sẽ không được như lúc trước nữa, cho nên giấc mơ tự do có thể vỡ nát được rồi.” Trần Hạo mở miệng, đầu tiên là cho đám dị loại một cái đòn kích thích.

Ban đầu cả đám dị loại nhìn nhau, nhớ lại những ngày bị ăn đòn cùng nhau, khi nghe thấy Trần Hạo nói những lời này thì ngay lập tức tâm trạng cũng biến mất.

Trời ạ cái con người này không nói thật không được à!

“Nhưng ở đây cũng không phải hoàn toàn không có tự do, trước đây các người biểu hiện rất tốt, không có công lao cũng có khổ lao, cho nên ta quyết định, cho các người một cơ hội để được tự do, đạt được ban thưởng, thậm chí sau này còn có thể siêu phàm thoát tục, có cơ hội được tồn tại mãi mãi.” Sau khi dùng gậy đánh một đòn thì Trần Hạo bắt đầu dùng lợi ích để dụ dỗ chúng.

Tuy nhiên dị loại cũng không phải con người, chúng không dễ dàng bị mấy câu nói lừa gạt, hơn nữa cho dù nhận được lợi ích thật thì bọn chúng cũng chỉ thấy vui vẻ, mà không cảm kích bất kỳ ai.

Đối với dị loại thì cách tốt nhất chính là trấn áp, mạnh mẽ trấn áp, làm cho bọn chúng phải sợ, phải kính trọng thì cái đám dị loại không có tính người mới không dám làm loạn, mới có thể nghe người sắp xếp.

Trần Hạo nói những lời này không phải muốn nhận được sự cảm kích của chúng mà muốn cho chúng biết rõ tình hình lúc này.

Sau đó, Trần Hạo liền nói ra sắp xếp của mình.

Hệ thống điểm tích lũy.

Chỉ có mấy con dị loại ở trong không gian thì thay nhau mà làm việc, mỗi con làm việc nghiêm túc và hoàn thành công việc, không xảy ra chuyện gì cả, thì được một điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể đổi được, ví dụ như thời gian chẳng hạn, đổi thời gian một ngày rời đi Tụ Lý Càn Khôn và sống với con người, có thể đổi đan dược, công pháp, thậm chí có thể yêu cầu Trần Hạo tìm giúp vài thứ.

Hơn nữa Trần Hạo đã không chế việc đạt được điểm tích lũy xuống thấp nhất, còn về trao đổi thì yêu cầu rất cao, ví dụ muốn tự do hoàn toàn và không bị Trần Hạo động đến nữa thì cần mười vạn điểm tích lũy. Nếu bọn chúng chăm chỉ làm việc, không xảy ra sai sót gì thì một ngày chỉ nhận được một điểm thôi, lại còn thay phiên nhau làm việc nữa.

Tất nhiên, đây đều là những công việc bình thường, bắt buộc phải hoàn thành.

Hơn nữa hẳn còn sắp xếp đi làm nhiệm vụ, loại chuyện này có điểm tích lũy cao, dựa theo độ khó của nhiệm vụ mà đưa ra số điểm tương ứng, không có giới hạn trên, mà quan trọng nhất là thụ động tham dự nhiệm vụ.

Khi nghe thấy câu này, Mimi, cô bé mặc kimono đều thay đổi sắc mặt, thậm chí hẳn không biết xấu hổ binh lính đậu là phân khích.

Làm xong những chuyện này, Trần Hạo liền nói với người phụ nữ áo trắng: “Ta đưa ra những quy tắc này, còn muốn sắp xếp ra sao thì nhờ cả vào Bạch Đại lão, ta mong là sau khi vị chúa cứu thế đầu tiên xuất hiện sẽ có một cách tiếp đón sang trọng.”

Người phụ nữ áo trắng im lặng một lát rồi nói: “Ta đồng ý, nhưng việc xây dựng lại Địa Phủ không thể để lâu, thời gian

của ta không còn nhiều.”

Trần Hạo nhìn người phụ nữ áo trắng: “Thời gian gì?”

Người phụ nữ áo trắng trả lời: “Thời gian tồn tại của ta, ta vốn thuộc về Nguyệt Linh, nhưng lại được người tái sinh thêm lần nữa, thật ra chuyện này đã vi phạm ý chí tồn tại của ta, ta nhất định phải cứu lấy bản thân mình, nếu không sẽ bị tước đi sự tồn tại.”

Trần Hạo nhíu mày, nói như vậy thì người phụ nữ áo trắng chính là một phần linh hồn của vị đại lão ở núi Âm Nguyệt à?

Được ta cho một cuộc sống mới? Là lần ta nhồi nhét kiến thức như kiểu đồ thức ăn cho vịt đó hả?

Chỉ có một lần mà hiệu quả tốt thế à?

Ừm... Không đúng, nếu là người khác, có lẽ không được, nhưng ta chính con đường sống còn lại, là dị số của trời đất mà, ta tự mình giúp đỡ thì không phải không có khả năng.

Nhìn người phụ nữ áo trắng đứng đó, Trần Hạo nhìn không được thở dài.

Ta còn có thể làm gì được nữa?

Lúc đầu đưa nó đến núi Âm Nguyệt là nhiệm vụ hoàn thành rồi, nhận được phần thưởng vô cùng tốt.

Bây giờ thì hay rồi, tự tay đưa cho nó cuộc sống mới trở thành một cá thể độc lập, vị đại lão ở núi Âm Nguyệt đồng ý với mình mới là lạ.

Bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất đến màu đen, đó là để nhánh linh hồn này thành một cá thể mới, sẽ không bị cơ thể gốc ảnh hưởng;

Trong lòng đưa ra quyết định, Trần Hạo mới hỏi lại: “Người còn bao nhiêu thời gian? Làm thế nào mới có thể tồn tại?”

Người phụ nữ áo trắng nói: “Ta không thể nói nhiều, ta phải ngăn chặn sự phát triển của ý thức, trước mắt chỉ có thể yên tâm trong vòng một năm. Nhưng ta phải trở thành U Nguyệt mới có thể tồn tại được.”

Trần Hạo giật mình.

Trở thành U Nguyệt, câu này nói rất rõ ràng, nhất định phải xây dựng lại được một Địa Phủ hoàn chỉnh, không gian biến thành U Minh thì trong quy tắc mới có thể xuất hiện ánh trăng U Minh được, nếu không thì đó là sai, không được công nhận.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ cố gắng hết sức.” Trần Hạo nghiêm túc đưa ra một lời bảo đảm.

Sau đó Trần Hạo liền dừng lại, giao không gian cho người phụ nữ áo trắng phụ trách, và ý niệm cũng ra khỏi đó.

Xung quanh tối thui, trời về đêm thì đến cả bệnh viện cũng trở nên yên tĩnh, một số tầng đã tắt đèn

Trần Hạo đứng dậy vặn mình. Hắn nhìn về phía bầu trời đêm, có ánh sao tỏa sáng, thu hút ánh mắt người nhìn, nhưng trong mắt Trần Hạo chỉ toàn lo lắng.

Đang chạy khắp nơi vui vẻ, gặp được nhiều loại âm linh, chém giết ác quỷ, giúp đỡ oan hồn, tự do tự tại, Trần Hạo cũng đã dần dần thích nghi với cuộc sống như vậy rồi.

Nhưng bây giờ Trần Hạo đột nhiên nhận được một luồng thông tin khổng lồ thế này làm cho hắn không thể không lo lắng và làm điều gì đó cho loài người.

Đây chính là trách nhiệm, về phía con người mà nói, Trần Hạo nhận được thông tin này trước một bước, đồng thời có kế hoạch hoàn chỉnh rồi, vì vậy hắn phải nhận trách nhiệm này.

Chuyện này Trần Hạo lại không thể chia sẻ với người khác được.

Không phải người khác không giúp được mà là người ta sẽ không tin vào những chuyện như thế này.

Giống như bây giờ người đi ra ngoài và nói với mọi người Trái Đất sắp bị hủy diệt, mọi người nhanh qua đây giúp ta, ta đã có cách cứu vớt Trái Đất rồi.

Ai tin chứ? Mọi người nhìn người giống như kẻ ngốc hoặc là đùa dai, thậm chí còn có người khinh thường lại người, nói người đừng lừa người khác, không có tương lai, thôi thì đi chuyển gạch có sáu ngàn tiền lương lại còn bao ăn bao ở.

Cho nên Trần Hạo không tính nói ra, ngay cả Đạo môn và bộ môn có liên quan thì hẳn cũng không nói

Cứ muốn hỏi bằng chứng thì phải ăn đập.

Trần Hạo quyết định cứ đánh thử trước đã, không... trước tiên khuyến khích một nhóm chúa cứu thế qua đánh thử, khi họ nhận được lợi ích trở lại thì Đạo môn và bộ môn có liên quan tin những điều hẳn nói là sự thật, mảnh đất này đã không thể tu đạo nữa, tu đạo không có tương lai, thôi thì tìm cách khác làm cho bản thân mạnh mẽ hơn.

Tất nhiên là sẽ không dễ dàng tìm được chúa cứu thế, hầu như người chết rồi đều chọn đi đầu thai, cơ hội để tìm thấy những người đáp ứng được yêu cầu là quá nhỏ.

Nếu chọn người sống thì cho dù người đó có đồng ý, đến cuối cùng cũng sẽ chết.

Đang sống tốt là thế, nào có ai tự nguyện đi chết đâu!

Chương 854: Vị đầu tiên

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng bộp vang lên từ xa.

Trần Hạo ngạc nhiên, xoay người nhìn lại thì không nói nên lời.

Ánh mắt Trần Hạo nhìn thấy một cái xác người nằm trên mặt đất, ngay lập tức hơi thở người sống cũng biến mất.

Hắn lại đùng phải một vụ án giết người rồi à?

Trần Hạo nhướn mày, quan sát kỹ càng rồi phủ nhận ngay lập tức.

Đây là một tòa nhà nội trú, mặc dù có nhiều người, nhưng Trần Hạo cảm thấy nhóm bác sĩ y tá đang bận rộn, bệnh nhân đang nghỉ ngơi, trên cơ bản không có một ai trong đó có liên quan gì tới người vừa kết thúc sinh mệnh này.

Đây là... Nhảy lầu tự sát?

Fuck, thực sự có người không muốn sống nữa à!

Vừa nghĩ ngợi, Trần Hạo vừa bay đến trước mặt người nằm trên mặt đất.

Dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường, một khuôn mặt trẻ trung lộ ra, hắn ta mặc đồng phục của bệnh nhân nằm trên mặt đất, máu từ từ lan ra, dường như có cảm giác đau đớn nên sắc mặt trông rất đáng sợ, nhưng vẫn nhìn ra hắn ta đang cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhìn sự sống của người trẻ tuổi dần biến mất, ngưng tụ thành linh hồn và từ từ rời khỏi cơ thể, Trần Hạo vẫy tay một cái, linh hồn của người trẻ tuổi cứ bước đến vị trí của hắn một cách thụ động.

Hồn phách mới luôn có chút mơ hồ, Trần Hạo trực tiếp cho một đường sáng lên linh hồn, khiến nó tỉnh táo lại.

Nhìn thấy Trần Hạo, người trẻ tuổi hỏi luôn: “Ta chết rồi à?”

“Chúc mừng ngươi, ngươi giải thoát thành công rồi.” Trần Hạo mỉm cười.

Linh hồn đứng nhìn về cái xác của mình nằm trên mặt đất, sau khi quan sát một lúc thì linh hồn này mới cười toe toét và nói: “Hóa ra đây chính là trạng thái sau khi chết, cảm giác cũng tốt mà, chỉ là quá trình chết đau thật luôn, lại còn làm cho hình dáng khi chết của ta xấu như vậy nữa, cho Miểu Miểu nhìn thấy thì chắc chắn cô ấy sẽ không thích.”

Trần Hạo nói: “Nhìn xấu thật, không sáng khoái, làm cho người khác nhìn vào liền biết mặt hàng này là đồ sợ chết.”

Linh hồn méo miệng, đang muốn phản bác, thì bỗng nhiên hấn ta nhớ ra gì đó liền trừng to hai mắt nhìn Trần Hạo: “Không đúng, ta chết rồi, tại sao ngươi còn nhìn thấy được?”

Trần Hạo cười nói: “Tại sao ngươi cứ nghĩ mình chết rồi thì không ai nhìn thấy nhỉ?”

Linh hồn trả lời: “Mặc dù khi còn sống ta không mê tín, nhưng ta biết người và quỷ không đi chung một đường, người có bóng thì chính là người sống, mà lại có thể nhìn thấy ta? Lẽ nào ngươi là đạo sĩ, đang mở mắt Âm Dương à?”

Trần Hạo cười nói: “Thông minh đấy, mà ngươi còn trẻ như vậy vì sao phải nghĩ quẩn?”

Linh hồn bĩu môi: “Ta mắc bệnh ung thư, không có tiền chữa trị thì biết làm gì nữa?”

Trần Hạo nói: “Trước đây bệnh ung thư là bệnh nan y, nhưng bây giờ khắp nơi xuất hiện nhiều chuyện bất thường,

còn xuất hiện cả những sinh vật trong lòng đất nữa, ăn một con có thể tăng cường sức khỏe, trị khỏi bệnh tật thì ung thư cũng có khả năng chữa khỏi mà.”

“Đại lão, giọng điệu này của người làm ta nhớ đến một câu nói nổi tiếng, sao không ăn thịt? Ha ha, ta đã nói qua không có tiền rồi, mấy động vật dưới đất này còn quý hơn cả thuốc đặc trị thì ta lấy gì để mua nó? Hơn nữa nhà ta cũng nghèo rách nát rồi, nếu có tiền thì chẳng biết có đưa ra cho ta chữa bệnh không, nếu như vậy rồi thì sống hành hạ bản thân làm gì?” Linh hồn nói với giọng điệu tự ti.

Trần Hạo lắc đầu: “Không có tiền đồ, chỉ cần còn sống, còn có một hơi thở thì phải đấu tranh đến cùng, người không có dũng khí gì cả.”

“Haizzz người...” Linh hồn tức muốn phản bác lại, nhưng khi nghe thấy câu nói cuối của Trần Hạo thì giọng nói trở nên yếu ớt: “Người nói đúng, ta đang muốn trốn tránh đây, haizzz, ta chỉ là một người bình thường, từ lúc còn nhỏ cũng chưa từng cảm nhận được tình thân, khi trưởng thành lại mắc bệnh ung thư, người nói xem, một người bình thường phải đối mặt với cú sốc này thì còn có thể làm gì?”

Trần Hạo cười nói: “Cho nên người lựa chọn cái chết à?”

Linh hồn lắc đầu: “Lựa chọn cái chết không phải là tất cả, dù sao ta cũng chẳng sợ chết thì làm sao mà sợ sống chứ? Chỉ là ta không muốn liên lụy đến một người, đó là một cô gái hiền lành, chỉ vì trước đây ta cứu cô ấy ra khỏi một con chó liềm tự định chung thân, thật là ngây thơ, haha, đúng là một cô gái ngốc chưa thấy qua việc đời.”

Miệng thì chê là ngốc nhưng trên khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng.

Bởi vì tuổi thơ khôn khô và thiếu thốn tình cảm, cho nên tình cảm người khác dành cho hẳn ta càng quý hơn, không muốn làm hỏng nó.

Trần Hạo hiểu rõ rồi bật cười: “Ta còn tưởng rằng người không có can đảm chứ không ngờ ta sai rồi, người còn ranh ma lắm. Không chữa bệnh nan y mà dứt khoát chọn cái chết, cứ như vậy thì không làm chậm trễ con nhà người ta, nói đúng hơn là không phá hủy nơi mềm mại nhất trong trái tim, nếu không được mãi mãi, tình cảm bị mài mòn hết, người đã không có tình thân, còn mất đi tình yêu duy nhất, e là sống còn khó chịu hơn chết.”

Linh hồn nhìn về phía Trần Hạo: “Chết là hết rồi, đại lão ngài không cần phải mổ xẻ ra vậy chứ? Mà ta vừa chết người lại xuất hiện ở đây? Có phải trùng hợp quá không?”

Trần Hạo nói: “Cứ coi như là trùng hợp đi, ta vốn ở đây rồi, nhìn thấy người nhảy lầu, nên qua nhìn chút chút.Ừm, nói thật thì người có thể thu hút ta tới đây cũng là cái duyên của người, thế nào, người có muốn thoát khỏi cuộc sống buồn chán và tuyệt vọng này, có muốn một cuộc sống thật sự không?”

Linh hồn: “...”

Trần Hạo cười nói: “Không tin sao?”

Linh hồn trả lời: “Cũng không phải, nhưng mà đại lão này, trước lúc lừa người có phải nên đổi kịch bản hay không? Người như vậy rõ ràng là thích mà.”

Trần Hạo nói tiếp: “Được rồi, để ta nói đơn giản một chút, người chết rồi không có khả năng sống lại, hơn nữa trên người người cũng chẳng có âm đức, tất nhiên là cũng không có oán khí hay tà khí, ngay lập tức sẽ có người dẫn người đi đầu thai, kiếp sau người là cái gì còn phụ thuộc vào may mắn.”

Linh hồn cảm thấy hứng thú mà nói: “Ý của ngài là ta còn có lựa chọn thứ hai?”

Trần Hạo nói: “Đúng, xuyên qua.”

Linh hồn nói với vẻ ngạc nhiên: “Thật hay đùa vậy? Đại lão cũng đừng lừa ta đấy.”

Trần Hạo nói: “Người chết rồi, ta còn lừa người làm cái gì, có phải thật không đi xem rồi biết ngay thôi.”

“Xuyên qua rồi? Ta vẫn là ta sao? Còn có thể trở về sao?”
Linh hồn hỏi với vẻ nghiêm túc.

Trần Hạo nói: “điều này thì người có thể yên tâm, dù sao đi vào một thế giới khác là chuyện cầm ky, đưa người đi không phải loại tái sinh bình thường, cho nên người có lẽ vẫn là người.”

Linh hồn không hài lòng: “Cái gì gọi là có lẽ?”

Trần Hạo cười nói: “Thứ nhất, không biết người sẽ đến thế giới nào. Thứ hai, sau khi xuyên qua, người tiếp nhận cuộc sống thế nào ta cũng không biết. Thứ ba, coi như người có được cơ thể mới nhưng cơ thể đó là gì, linh hồn của người có thể tranh giành thành công với linh hồn gốc hay không thì ta cũng chịu. Cho nên người phải hiểu, đây chính là một cuộc chiến cam go, nếu thành công, người áo gấm về quê, trở về thành đại lão. Không thành công, tan thành mây khói, ta cũng không có cách.”

Linh hồn do dự một chút, nói: “Đại lão, có thể nhờ ngài một việc được không?”

Trần Hạo nói: “Người nói đi.”

“Ta vốn nghĩ mình chết rồi không còn quan trọng nữa, nhưng bây giờ, ta đồng ý đi thử một lần, cho nên ta còn có cơ hội trở về, vì vậy ta không hi vọng người con gái ta yêu sẽ

buồn và đau khổ vì ta, sau đó chui vào lồng ngực của người đàn ông khác, nên...” Nói đến chỗ này, linh hồn liền nhìn Trần Hạo: “Ta mong đại lão giúp ta lừa cô bé kia để cô ấy... chờ ta mười năm.”

Leng keng: Quỷ nhảy lâu tự tử Dương Quá, một ngày làm âm hồn, hoàn thành tâm nguyện trước khi chết, ban thưởng một năm đạo hạnh.

“... Bó tay, mẹ nó, cả chuyện như thế này cũng có thể kích phát nhiệm vụ được! !”

Chương 855: Cho biết.

Ngạc nhiên trước nhiệm vụ, sau đó Trần Hạo đồng ý không chút do dự.

Không nói đến khen thưởng 1 năm đạo hạnh, chỉ nói đến đây là người thứ nhất làm liều đầu tiên mà được lợi, thì dù thế nào cũng phải chăm sóc hơn một chút.

Ngoài ra còn có một lời giải thích ngầm, con gái là một động lực rất lớn.

Nói không chừng trong lòng nghĩ đến con gái, tên này có thể vượt qua nhiều khó khăn chông chát và trở về lần nữa.

Dù sao một người đàn ông dám gọi là Dương Quá, chắc chắn triển vọng của hắn sẽ không thể đo lường được.

Nhận được thông tin từ miệng Dương Quá, sau đó Trần Hạo đưa hắn ta vào trong không gian Tụ Lý Càn Khôn, còn việc đưa tiền nó thế nào, đều có sự sắp xếp của đại lão mặc đồ trắng.

Sau đó, Trần Hạo móc điện thoại ra và gọi một dãy số.

Điện thoại kêu lên hai tiếng, được kết nối và Trần Hạo mở miệng: “A lô, xin chào, đây có phải là Miêu Miểu Miểu không?”

Bên kia im lặng một lát, sau đó có một giọng nói khàn khàn trầm thấp nói: “Nàng đã ngủ rồi.” Rồi sau đó cúp điện thoại.

Trần Hạo: “...”

Mẹ nó, tình huống này là sao vậy? Cô gái này có đàn ông rồi?

Vậy cái này... làm thế nào?

Trần Hạo có chút bối rối.

Hắn dường như đã nghĩ tới, 10 năm sau, khi đại lão trở lại, con của người phụ nữ mình yêu, sẽ gọi hắn ta là chú.

Khi hắn đang suy nghĩ lung tung thì điện thoại vang lên, hắn cầm lên nhìn và thấy đó là dãy số mình vừa gọi.

Do dự một chút, Trần Hạo kết nối và một giọng nữ đáng yêu vang lên: “Xin lỗi, vừa rồi là bạn cùng phòng của ta quấy rối, này, người là ai vậy? Tại sao người có số điện thoại của ta?”

Trần Hạo im lặng, trẻ con thời đại này, đều đùa vui ồn ào như thế sao?

“Là Dương Quá để ta liên lạc với người, hắn nói, người là người thân duy nhất của hắn trên thế giới này.” Trần Hạo nói.

Giọng nữ có vẻ hơi mừng rỡ: “Thật sao? Vậy Quắc Quắc ở đâu? Hắn ở đâu? Hắn đã mất tích năm ngày rồi, hắn cũng không liên lạc với ta, điện thoại cũng tắt máy, hắn đi đâu vậy?”

Trần Hạo nói: “Hắn bị bệnh, bệnh rất nặng nên không dám liên lạc với người.”

Giọng nữ sừng sốt: “Bị bệnh? Bị bệnh gì vậy? Bị bệnh thì không liên lạc với ta à? Hắn làm sao vậy? Ta không quan tâm, người hãy nói với ta hắn đang ở đâu, ta sẽ đến tìm hắn ngay bây giờ.”

Trần Hạo: “Xin lỗi, ta không thể nói được, ta đã hứa với hắn, hắn bị ung thư, ung thư xương, mặc dù không phải thời kì cuối, nhưng vẫn phải điều trị. Tiền chữa trị là một con số trên trời, cho nên hắn sẽ không thể đi học, hắn sẽ chiến đấu vì bản thân, người biết đấy, bây giờ thế giới có chút không ổn định và xuất hiện những sinh vật dưới lòng đất. Thứ đó rất tốt cho việc chữa bệnh, hắn...”

“Hắn tự sát đúng không.”

Trần Hạo còn chưa nói xong, bên kia đột nhiên chen vào một câu làm người khác giật mình.

Trần Hạo sững sờ.

Mẹ nó, con gái thời đại này lợi hại như vậy à?

“Người không cần phải nói dối ta. Ta và Dương Quá đã biết nhau rất nhiều năm. Trong cuộc đời hắn, không ai tiếp xúc với hắn lâu hơn ta. Càng không có ai trên thế giới này hiểu biết hắn hơn ta. Nếu hắn gặp phải những vấn đề không thể giải quyết, hắn sẽ chỉ có thể làm những điều cực đoan, hắn chỉ là một kẻ hèn nhất.” Giọng nữ nói một cách bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh lại kìm nén sự tức giận và đau lòng.

Trần Hạo không nói nên lời.

Khó trách khen thưởng 1 năm đạo hạnh, cô bé này không dễ bị lừa!

Chà, nếu có một sự hiểu biết sâu sắc như vậy, chắc chắn họ có tình cảm sâu sắc, cũng đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng.

Trần Hạo nhanh chóng nói: “Được rồi, ta không thể gạt được người, bây giờ ta đang ở bên cạnh thi thể của Dương Quá. Hắn vừa mới nhảy lầu cách đây không lâu. Nhưng hắn tự sát không phải là kết thúc, mà là một khởi đầu mới. Nếu người tin tưởng ta, thì người hãy đến Bệnh viện Nhân dân, ta sẽ cho người một lời giải thích thỏa đáng.”

Giọng nữ im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Chờ ta nửa tiếng.”

Trần Hạo cắt điện thoại và thở dài.

Hắn cũng không nghĩ tới, thời này vẫn có những người có tình cảm như vậy, và kiểu hiểu biết này, cho dù là hai vợ

chồng ở bên nhau trong nhiều thập kỷ, đều chưa chắc có được điều đó.

Nhưng điều đó cũng đúng, nếu không có tình cảm như vậy, thì tên Dương Quá kia sẽ không thực hiện lời hứa mười năm, tình yêu đích thực là thứ không có cách nào vứt bỏ.

Thời gian chậm rãi qua đi, khoảng 20 phút sau, một chiếc xe tiến vào bệnh viện, sau đó có mấy người xuống xe.

Đây là ba cô gái, tất cả đều trông rất trẻ trung. Sau khi ra khỏi xe, họ nhìn xung quanh.

“Miêu Miêu, người đó ở đâu?” Người đang nói chuyện là một cô gái với mái tóc dài, dáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, lúc đảo mắt thì trông có chút khí phách.

“Hắn bảo ta đến Bệnh viện Nhân dân. Nhưng ta cũng không biết cụ thể là ở đâu.” Người trả lời là một cô gái có mái tóc búp bê. Thoạt nhìn, nàng không xinh đẹp, nhưng càng nhìn, càng nhìn nàng thì càng hấp dẫn, nàng có một khí chất đặc biệt.

“Thật là một cô gái ngọc ngà, người khác nói thì người liền tin, người là một cô gái có chỉ số thông minh cao. Nhưng vì một thằng con trai xấu xa, có thể đi học đại học nhưng buộc bản thân phải lãng phí thời gian ở trường cấp 3, có phải đầu óc này gặp được tình yêu liền biến mất rồi không.”

“Được rồi Tình Tình, đừng nói Miêu Miêu nữa, bây giờ vấn đề chính là xem Dương Quá có chết thật không, Miêu Miêu thực sự thích Dương Quá, nếu...”

“Hừ, chết cũng tốt, hắn ta vốn không xứng đáng với Miêu Miêu.” Cô gái xinh đẹp khịt mũi lạnh lùng.

“Ồ, cái miệng này thật độc. Chuyện của hai vợ chồng người ta, người có tư cách gì chõ mồm vào chứ?” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Cô gái xinh đẹp tức giận, nhìn chăm chú theo giọng nói, nhưng sau đó sững sờ.

Hướng nhìn qua, không tìm thấy người nào.

Vậy là ai đang nói chuyện?

“Đừng nhìn nữa, đưa mắt xuống dưới một chút, ông ở đây này.” Giọng nói lại vang lên lần nữa.

Cô gái xinh đẹp cúi đầu và nhìn thấy một con gà đứng ở bên cạnh mình từ lúc nào. Nó ngược cổ lên, dường như đang nhìn nàng.

Cô gái xinh đẹp tròn tròn mắt: “Vừa rồi, là người đang nói chuyện à?”

Gà trống nói: “Thế nào? Ta còn không thể nói chuyện à?”

“Người, người...” Cô gái xinh đẹp hít một ngụm khí lạnh, khí phách ban đầu của nàng đã biến mất không còn một dấu vết, đôi chân cũng hơi nhũn xuống.

Hai cô gái khác cũng giật nảy mình và lùi ra sau mấy bước.

Gà trống nói: “Sợ cái quần què gì, ta cũng không ăn thịt người. Được rồi, tán gẫu với các người làm cái quái gì, gà gia cũng không thích những cô gái loài người. Miêu Miêu Miêu là ai? Ta tới đón người đi gặp Dương Quá.”

Cô gái có mái tóc búp bê ngạc nhiên nói: “Là ta.”

“Ok, đi theo ta.” Nói xong, gà trống xoay người và bước đi.

Ba cô gái ngơ ngác nhìn nhau.

“Đi thôi, người còn ngơ ngác làm gì nữa? Chẳng lẽ người không muốn gặp Dương Quá một lần cuối à?” Gà trống thấy cô gái không nhúc nhích nên bực mình thúc giục.

Cô gái có mái tóc búp bê cắn răng một cái và đi theo.

Hai cô gái khác dừng lại một chút và cũng đuổi theo.

Tình huống bây giờ, khiến các nàng không dám nói lung tung.

Những lời nói trên điện thoại trước đó, có vẻ như, không phải là nói hươu nói vượn.

Người thấy đấy, con gà này cũng mở miệng nói chuyện, còn điều như thế!

Sau một vài khúc cua, ba cô gái đi theo gà trống đến bên cạnh một tòa nhà.

Ban đầu, nhìn trống rỗng không có gì trước mặt, nhưng khi bước qua một cái gì đó, ba cô gái thấy có một người đứng cách đó không xa, bên cạnh người đó, có một con mèo, ồm và một con bướm thiêu thân đang bay.

Ngoài ra, còn có một người nằm trên mặt đất.

“Quắc Quắc!”

Cô gái có mái tóc búp bê kêu lên một tiếng và chạy thẳng qua, quỳ gối bên thi thể của Dương Quá và nước mắt lập tức tuôn rơi.

Nhìn thấy thi thể, ảo tưởng cuối cùng của nàng cũng đã tan vỡ, nàng cảm thấy đau lòng đến mức không thở được.

“Trước đừng khóc, bây giờ tên này còn chưa tính là chết đâu.” Trần Hạo nhàn nhã nói.

Cô gái có mái tóc búp bê ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Trần Hạo.

“Người là, người vừa mới gọi điện thoại?”

Trần Hạo nhếch miệng mỉm cười: “Là ta, ồm, người muốn biết Dương Quá đi đâu không?”

Cô gái có mái tóc búp bê gật đầu và tiếp tục nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Nói ra thì rất dài dòng, nhưng bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, nên ta cũng không muốn kể chuyện xưa cho các người nghe, ta chỉ nói ngắn gọn thôi. Có lẽ tất cả các người đã biết những thay đổi của thế giới bên ngoài. Dù sao, chính phủ cũng không che giấu nó. Nhưng các người biết đấy, nó cũng rất phiến diện. Nước ở đây rất sâu, và sẽ có nhiều thay đổi và nguy hiểm lớn hơn trong tương lai. Do đó, trước tình hình này, đã có một bước ngoặt. Nói đến thì có thể các người không tin, bước ngoặt này, chính là xuyên thời không. Vừa lúc, ta gặp được Dương Quá nhảy lầu, và tình cờ, linh hồn của hắn phù hợp với tiêu chuẩn để xuyên thời không, và sau đó hắn đã được chọn, cho nên ta nói hắn chưa chết, vì sau khi xuyên thời không, có thể hắn sẽ có kì ngộ, và nếu trưởng thành, hắn sẽ còn có thể trở lại trái đất.”

Nói đến đây, Trần Hạo mỉm cười và nói tiếp: “Nếu không thể hiểu được, vậy người có thể nghĩ như thế này, Dương Quá chết rồi, nhưng hắn còn sống, hắn chỉ đi làm chúa cứu thế và hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ trái đất. Dương Quá nói, để người chờ hắn 10 năm, không biết người có bằng lòng không?”

Chương 856: Hoa lưỡng sinh.

“Nhiệm vụ này, còn thiếu người không?” Đối mặt với câu hỏi của Trần Hạo, cô gái có mái tóc búp bê cũng không trả lời mà hỏi lại một câu.

Trần Hạo ngạc nhiên, nhìn cô gái từ trên xuống dưới và cười nói: “Đương nhiên là rất thiếu người, nhưng dựa theo những suy nghĩ của ngươi, ta sợ rằng không được.”

“Vì sao?” Cô gái có mái tóc búp bê không cam lòng đối mặt với Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Bởi vì Dương Quá đi tới đâu, biến thành thế nào, chúng ta đều không thể kiểm soát. Ngươi nói dưới tình huống như thế, tỉ lệ gặp nhau ngẫu nhiên là bao nhiêu? Bên cạnh đó, kiểu xuyên thời không này đòi hỏi cái chết. Dương Quá không có sự lựa chọn nào, nên hẳn chỉ có thể liều một lần. Nếu ngươi cũng muốn theo cùng, thì ta có thể nói chắc chắn với ngươi rằng, đời này, hai ngươi đã hết cuộc chơi.”

“Vậy bây giờ thì có hi vọng à? Ước hẹn 10 năm? Ngươi cho rằng ta là con nít sao?” Cô gái có mái tóc búp bê cắn môi, nước mắt lưng tròng nói.

Trần Hạo nghẹn họng không nói nên lời.

Đây thật là một sự lừa dối, lừa dối 10 năm thanh xuân của một cô gái.

Lúc đầu, Trần Hạo còn chưa giác được, nhưng sau khi nhìn thấy điều này, Trần Hạo mới phát hiện ra, cách làm này quá vô sỉ.

Ngay cả khi đó là tình yêu đích thực, ngay cả khi đó là hẳn thực sự nỗ lực dành hết sức mình, nhưng hẳn không biết cơ

hội nhỏ bé như thế nào và khiến một cô gái chờ đợi mình vô điều kiện trong 10 năm. Đây còn là 10 năm quý giá nhất trong cuộc đời.

Điều đáng xấu hổ nhất là đây vẫn là cách làm đơn phương của Dương Quá, và nó không cho cô gái cơ hội từ chối hay suy nghĩ.

Từ góc nhìn của Dương Quá, hẳn ta trân trọng tình cảm này và hẳn ta không muốn mất đi, nó không có gì đáng trách.

Nhưng từ góc nhìn của người ngoài cuộc, chỉ cần người là một người có lý trí, thì đều chọn hừ một cái, sau đó sẽ nói một câu, nếu là tình yêu đích thực, dưới tình huống không có sự lựa chọn nào, thì hãy buông tay. Đây là hiện thân của việc yêu ai đó, mình không có cơ hội, nhưng còn kéo lấy người khác, đây quả thật là một tội ác.

Trên mặt hơi nóng bỏng, Trần Hạo cảm thấy mình cũng không biết xấu hổ. Hẳn thậm chí còn vui vẻ đồng ý với Dương Quá, đây chính là tiếp tay làm bậy mà!

Vì 1 năm đạo hạnh, hẳn cũng không cần mặt mũi.

Điều này không được, cho dù lừa người khác, thì cũng phải có một điểm máu chót, tốt quá lại hóa lố.

Khi hẳn chuẩn bị nói chuyện, thì một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện. Cô gái có mái tóc búp bê lại lấy ra một con dao gọt hoa quả và chọt đâm vào ngực mình.

Trần Hạo hoàn toàn không nghĩ rời, cô bé này lại có thể làm ra chuyện như vậy được, hẳn muốn ngăn cản cũng không kịp.

Thấy cô gái có mái tóc búp bê ngã xuống đất, hai cô gái khác kêu lên và bước tới đỡ, nhưng cô gái có mái tóc búp bê dường như đã đưa ra quyết định. Với chút nỗ lực cuối cùng, cô rút dao ra, rồi đâm mạnh vào. Lần này, cô gái kêu lên một tiếng đau đớn và sự sống lập tức biến mất.

“Miêu Miêu, sao ngươi lại ngốc như vậy! Không phải chỉ là một thằng đàn ông thôi sao, trên thế giới còn nhiều mà, sao ngươi...” Cô gái xinh đẹp ôm cô gái có mái tóc búp bê, vừa lo lắng vừa tức giận.

Cô gái có mái tóc búp bê chỉ miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó cô nhìn về phía Trần Hạo, yếu ớt nhưng kiên quyết nói: “Ngay cả khi tử lệ mong manh, ta cũng phải nắm lấy nó. Mười năm là thời gian quá lâu, và ta sẽ chỉ chiến đấu trong thời gian ngắn ngủi.”

Trần Hạo muốn cứu người, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cô gái có mái tóc búp bê, hắn liền ngừng di chuyển.

Ngay cả khi cô gái xinh đẹp và một cô gái khác yêu cầu hắn giúp đỡ đưa đi bệnh viện, hắn cũng không hề nhúc nhích.

Chẳng mấy chốc, cô gái có mái tóc búp bê đã tắt thở.

Trần Hạo vung tay lên và một âm hồn bay ra từ thi thể của cô gái có mái tóc búp bê, từ từ ngưng tụ và phát ra ánh sáng trắng. Sự thay đổi này, ngay cả cô gái xinh đẹp và cô gái kia cũng có thể thấy rõ, trong một lúc, tất cả đều hoảng hốt.

Thi thể của chị em tốt vẫn còn ở trong ngực, nhưng chị em tốt lại đứng ở bên cạnh, ừm, là bay, còn đang phát sáng.

Trần Hạo nhìn thấy, trong mắt hắn mang theo sự ngạc nhiên.

Lúc này, âm hồn của cô gái có mái tóc búp bê mở mắt, đầu tiên nhìn xung quanh một lần, sau đó dừng lại trên người Trần Hạo và nói: “Bây giờ ta đã chết, ngươi có thể đưa ta xuyên thời không sao?”

Trần Hạo không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi có túc tuệ, không phải chuyển kiếp bình thường.”

Âm hồn của cô gái mỉm cười: “Ta không biết túc tuệ là gì, nhưng khi ta gặp Dương Quá lần đầu tiên, thì trong lòng ta

xuất hiện một ý nghĩ như vậy, ta muốn ở bên hắn, không ai có thể tách rời chúng ta, vì thế, ta sẵn sàng trở thành một cô gái bình thường để ở bên cạnh hắn.”

Nói đến đây, âm hồn của cô gái dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Cách đây rất lâu, ta cảm thấy không yên tâm, đặc biệt là tối nay. Ta lại ngắt đi một lần nữa. Chị Tình Tình cũng lo lắng về điều này. Cô ấy lấy điện thoại di động của ta và để ta nghỉ ngơi. Sau đó, ta nhận được điện thoại của người, ta biết vì sao, vì Dương Quá chết rồi, lòng ta, cũng chết rồi.”

Trần Hạo im lặng, mắt hắn chuyển động qua lại giữa thi thể của cô gái và thi thể của Dương Quá.

Sau đó, Trần Hạo phát hiện ra thứ bị mình bỏ qua.

Đi đến bên cạnh thi thể của Dương Quá, Trần Hạo nhắc nó lên, sau đó hắn lại đến bên cạnh thi thể của cô gái có mái tóc búp bê, và đặt hai người nằm song song với nhau.

Lập tức, hai thi thể vốn bình thường đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tình huống này khiến cô gái xinh đẹp và cô gái khác càng thêm hoảng sợ đến đờ người.

Tối hôm nay thật sự là một sự thay đổi bất người, họ bị kích thích 3 lần.

Dương Quá chết rồi, chị em tốt cũng chết rồi, thi thể của Dương Quá và chị em tốt còn phát sáng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chắc chắn hai người sẽ không tin tưởng.

Đến ngay cả cô gái có mái tóc búp bê cũng hơi ngạc nhiên và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trần Hạo không nói chuyện, hắn yên lặng chú ý. Sau một lúc lâu, Trần Hạo đưa tay bấm pháp quyết. Đột nhiên, hào

quang trên thi thể của Dương Quá và cô gái có mái tóc búp bê bay lên, lơ lửng, dây dưa, sau đó biến thành bốn lá cây và hai bông hoa tản ra từng chấm ánh sáng nhỏ thần kỳ.

Loài hoa này rất nhỏ, nhưng rất tinh tế, và có linh tính rất mạnh.

“Quả nhiên là như vậy, một thể sinh tình, hoa lưỡng sinh, thật là mở mang hiểu biết.” Trần Hạo thở dài.

“Hoa lưỡng sinh là gì? Bên trong cơ thể ta, sao lại có hoa?” Cô gái có mái tóc búp bê thắc mắc.

Trần Hạo nói: “Đây là một loài hoa tâm linh đặc biệt. Nó không được sinh ra từ trời và đất, mà trong hoàn cảnh đặc biệt. Hai người đặc biệt, trải qua những tình cảm đặc biệt, cuối cùng chết cùng nhau, và được chôn cất ở một nơi đặc biệt mới có thể sinh ra nó. Có một câu nói rằng một nhánh và hai bông hoa cùng nở, thì kiếp này sẽ gặp gỡ và tiếp tục duyên phận kiếp trước. Cho nên hoa lưỡng sinh cũng gọi là hoa tình.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía cô gái có mái tóc búp bê và nói: “Ngươi và Dương Quá, chính là hoa lưỡng sinh chuyển kiếp, cho nên ngươi mới có thể vừa gặp hắn đã yêu, đến chết cũng không hối hận.”

Nói xong, Trần Hạo đột nhiên mỉm cười: “Nếu đã như vậy rồi, vậy đưa ngươi xuyên thời không cũng không phải là không được, có hoa lưỡng sinh dẫn dắt và nói lại duyên phận kiếp trước, ngươi có tỷ lệ gặp lại Dương Quá rất lớn.”

Cô gái có mái tóc búp bê xúc động nói: “Thật sao?”

Trần Hạo nói: “Theo lý luận là như vậy, nhưng ta không dám chắc chắn, tất cả phải xem ý trời, không đúng, cho dù là ý trời, cũng không thể quyết định chuyện của hai ngươi, đây là một vụ cá cược, ngươi có thật sự quyết định muốn đi không?”

Cô gái có mái tóc búp bê nghiêm túc gật đầu: “Ta quyết định, cả đời này, ta sẽ không rời không bỏ Dương Quá, dù là chân trời góc biển, hay tận cùng vũ trụ, chỉ cần ta vẫn còn tồn tại, thì ta sẽ tìm được hắn.”

Leng keng: Miêu Miêu Miêu, ma tị đâm chết, âm hồn một ngày, hoàn thành nguyện vọng chết, sẽ được khen thưởng Tờ hồng Tiên Thiên.

Nghe được tiếng của hệ thống, Trần Hạo im lặng.

Lại kích phát nhiệm vụ!

Nhưng, mẹ nó cái này có thể hoàn thành sao?

Chương 857: Thiếu niên thú vị.

Còn đọng lại không ít ước nguyện chết khó giải chết nguyện, nhiều hơn hai cũng không kì lạ.

Tuy nhiên hoa Lưỡng Sinh lại rất hiếm thấy, hai người cùng xuyên qua, có lẽ có thể có những lợi ích không tưởng tượng nổi.

Trần Hạo dứt khoát đem đầu búp bê âm hồn vào Tụ Lý Càn Khôn.

Làm xong việc này rồi, Trần Hạo trực tiếp ngưng tụ ngọn lửa, bao trùm trên người hai người nọ, hoả táng hai người.

Hai thiếu nữ xinh đẹp đứng sang một bên, lần này họ không có nói chuyện.

Kỳ lạ liên tục, khiến họ vẫn cảm thấy bây giờ như đang nằm mơ.

Khi ngọn lửa tan biến, Trần Hạo cất tro cốt của hai người, cất vào một cái bình nhỏ, đưa cho thiếu nữ xinh đẹp: “Người và Miêu Miểu Miểu là bạn, tro cốt này người giữ thay đi, sau này nếu bọn chúng có thể trở về, đây chính là một phần tình nghĩa.”

Thiếu nữ xinh đẹp theo bản năng tiếp nhận, đang muốn đang nói chuyện, đột nhiên sững sốt.

Người vừa đưa tro cốt cho nàng, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Đừng nói đến người, gà kia, mèo, thiêu thân lớn, cũng không thấy đâu, ánh đèn bốn phía mờ lung, chỉ có một cô

gái khác bồi tiếp.

Từ bệnh viện đi ra, Trần Hạo sải bước nhanh rời đi, trên mặt cũng mang theo ý cười.

Mới vừa có kế hoạch, liền đưa kẻ xuyên việt, hơn nữa còn là chuyên sinh của hoa Lương Sinh hiếm thấy, điều này có ưu thế hơn so với kẻ xuyên việt, ít nhất cả hai ở cùng nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng lần này cũng cho Trần Hạo một lời nhắc nhở.

Mặc dù gây nên, là vì Thiên Địa này, Nhân Gian này, thế giới của sinh linh này.

Nhưng dù sao cũng là mạo hiểm, ngày sau vẫn là chủ yếu chọn quý đi, vấn đề của người sống quá phức tạp, làm không tốt sẽ bị động.

Tìm một khách sạn để ở lại, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo trả phòng, xuất phát.

Vấn đề của quý lác lư xuyên qua quan trọng, tuy vậy việc phát triển không gian Tự Lý Càn Khôn cũng rất quan trọng, dù sao việc này liên quan đến kế sách sinh tồn lớn của đại lão áo trắng.

Cho nên nhiệm vụ của đại lão áo trắng là, tìm Mạnh bà, đồ ăn nhẹ cũng phải lên.

Chỉ là tìm người này, hiển nhiên như là mò kim đáy biển, cho dù đại lão áo trắng đưa ra gợi ý, họ Mạnh. Thì cũng không quá dễ dàng.

Hắn chỉ hi vọng rằng, mình thân là dị số Thiên Địa, trong lòng có niệm, có thể cơ duyên xảo hợp gặp phải.

Đạo bước rời đi, Trần Hạo không có ngồi trên bất cứ phương tiện giao thông nào, một bước chạy bộ ra khỏi thành phố, sau đó không thèm lựa chọn, chọn một hướng mà đi.

Tâm không bị ràng buộc, mọi thứ tùy duyên.

Theo tu vi càng cao, bước Thiên Cương này cũng ngày càng phù hợp với bản thân, trong lúc hành tẩu ngồi nằm, chẳng lẽ mang theo một tia vận vị Thiên Cương, cho nên đi trên đường, chưa chắc chậm hơn lái xe, ngược lại có thể thời khắc luyện tập, lĩnh ngộ Tam vị trong đó.

Lần đi này, chính là hai ngày.

Đêm hôm đó, Trần Hạo nhìn thấy từ xa, dưới ánh đèn lan rộng, đường viền của một thành phố.

Đang định đi qua, một cơn gió lạnh thổi đến, hắn bị cuốn vào cái lạnh buốt giá.

Bước chân Trần Hạo dừng lại, nhìn lên bầu trời.

Trong bóng tối u ám, từng bông tuyết từng bông tuyết bay xuống, lấp đầy không gian giữa trời và đất.

Hắn vươn tay ra, bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, từ từ tan chảy, Trần Hạo nhếch miệng cười một tiếng.

Ba vật nhỏ mèo đen và gà trống, Lam Hồ Điệp, cũng bị thu hút bởi những bông tuyết, mặc dù không có đẹp đến rung động như mảng màu trắng của những ngọn núi tuyết, nhưng từng bông tuyết kia bay thấp, cũng rất thú vị.

Ba vật nhỏ hoan hô, chơi đùa trong bông tuyết.

Một bên vừa ẩm ỉ vừa đi, không lâu lắm, Trần Hạo đã tới gần thành phố .

Đến nơi này, Trần Hạo không đi bộ nữa, hắn bay xuống một chiếc vận xe tải nhỏ, thuận tiện ngồi lên xe, chạy vào thành

thị.

Tùy ý tìm một chỗ đi xuống, Trần Hạo đánh giá xung quanh.

Dường như cũng bị tuyết rơi hấp dẫn, trên đường phố có rất nhiều người đang chụp ảnh, còn rất nhiều trẻ em đang chơi đùa.

Trần Hạo kéo áo lông trên người xuống.

Nói đến tu hành thành công, không sợ nóng lạnh.

Nhưng vì không để đặc lập đi một mình, vẫn là theo đại chúng tốt hơn.

Sau khi đi vòng vo một hồi, Trần Hạo phát hiện có mấy chỗ có âm khí tụ tập.

Có âm khí tất có âm hồn, âm hồn không đầu thai, tất có nguyên nhân.

Nhưng mà ngược lại lúc này Trần Hạo không có vôi vàng đi tìm những âm hồn quỷ nhỏ kia. Hắn tìm thấy một người thú vị.

Dưới một cây cầu lớn, có một ngôi nhà đơn sơ được xây dựng bởi nhiều loại vật lẫn lộn.

Trong ngôi nhà này, có hai người, một bà già, một thằng nhóc choai choai.

Trần Hạo có thể nhìn ra, bà già này bị bệnh, còn bị bệnh rất nghiêm trọng, năm cơ quan nội tạng đã cạn kiệt, mệnh khí hư yếu, không thể sống lâu được nữa.

Thằng nhóc choai choai bộ dạng như mười ba mười bốn tuổi, cũng bị bệnh, đó là tai họa ngầm do bị người ta đánh bị thương, qua nhiều lần, cái tai họa ngầm này xếp tầng tầng chồng lên nhau, trước mắt nhìn không có vấn đề gì, một khi bộc phát, cũng sẽ lấy mạng người.

Chú ý hai người này, lần Trần Hạo đi dạo trước đó, là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thiếu niên.

Trẻ em ở độ tuổi này thường học tập trong nhà kính ở sân trường.

Nhưng cậu ta thì không, cậu ta đi cướp đồ.

Đó là cướp thật, Trần Hạo tận mắt nhìn thấy, thằng nhóc này bắt đầu ngồi xổm ở một góc tối, đôi mắt lưu loát đánh giá xung quanh, như thể đang tìm kiếm con mồi.

Sau đó cậu ta đột nhiên chạy ra, giật lấy điện thoại của một người đàn ông béo đang gọi điện thoại.

Thật sự là vừa nhanh vừa chuẩn, sau khi giật xong, cậu ta trực tiếp vắt chân lên cổ mà chạy, tốc độ cũng khiến người khác sợ hãi thán phục, giống như là một con báo nhỏ, không đợi người đàn ông béo hét lên hai tiếng ăn cướp, người đã không còn bóng.

Lần đầu tiên nhìn thấy vụ cướp, Trần Hạo hứng thú đi phía sau theo dõi cậu ta, sau đó liền thấy nơi ở của bà già và thằng nhóc choai choai kia.

Mà sau khi đến đây nhìn thấy, Trần Hạo càng tò mò hơn về thằng nhóc choai choai này.

Cái chỗ ở đơn sơ này, bà già nằm trên giường, trong nhà bay ra mùi thuốc Đông y khó ngửi.

Thậm chí Trần Hạo còn nghe được thiếu niên quở trách bà già, nói bà không nghe lời, lại chạy ra ngoài, lỡ bị bệnh thì làm sao.

Bà già không phản bác, ngược lại cười ha hả hỏi thăm thành tích học tập gần đây của thiếu niên như thế nào.

Thiếu niên tự hào nói số điểm ra, nhận được câu khích lệ bà già.

Thấy cảnh này, Trần Hạo im lặng một lát, rồi tới gần, gõ cửa một cái.

“Ai?”

Thiếu niên rất cảnh giác, nghe được tiếng gõ cửa, cậu ta hỏi trước một câu.

Ánh mắt của Trần Hạo chuyển động, cười nói: “Kiểm tra đồng hồ nước.”

Biểu cảm của thiếu niên cứng đờ, sau đó cậu ta lấy ra một con dao làm bằng tấm thép dài một thước từ một cái bàn bị hư, giấu nó ở đằng sau, sau đó mở cửa ra, ánh mắt nhìn Trần Hạo.

Thời điểm Trần Hạo chuẩn bị mở miệng, thiếu niên nói trước: “Anh, bà của ta bị bệnh, cần được nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài nói được không?”

Trần Hạo cười cười, đứng sang một bên.

Thiếu niên cẩn thận đóng cửa lại, sau đó bước về hướng Trần Hạo, không khách khí gì, trực tiếp lấy con dao thép ra, lạnh lùng nói: “Người không phải là cảnh sát.”

Trần Hạo cười nói: “Người chắc chắn như vậy?”

Thiếu niên không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhìn Trần Hạo càng ngày càng hung dữ.

Trần Hạo nói: “Đúng rồi, ta không phải là cảnh sát, nhưng người một người lớn hơn trẻ con một chút, không đi học cho tốt, thì cướp giật cũng sai!”

Thiếu niên cười lạnh: “Ta không cướp giật, người cho ta tiền đi học, cho ta tiền mua thuốc cho bà à.”

Trần Hạo nói: “Nếu như người bị bắt thì làm sao giờ? Vậy coi như là bà của người hoàn toàn không có ai chăm sóc.”

Thiếu niên ngửa đầu nói: “Chuyện này không nhọc người quan tâm. Tự ta có sắp xếp. Nói đi, người phát hiện ta giật đồ, vậy người muốn gì?”

Trần Hạo vui vẻ: “Nghe giọng điệu của người kia, người tuyệt đối không thấy xấu hổ một chút nào cả!”

“Xấu hổ? Ta nuôi gia đình bằng việc này, dù sao tốt hơn gấp trăm lần so với những người vay tiền không trả.”

Chương 858: Đi sai bước nhầm, tất có nguyên nhân.

“À, nghe giọng điệu này của ngươi, hẳn là có câu chuyện rồi!” Trần Hạo nhìn thiếu niên, tò mò hỏi.

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan tới ngươi.”

Trần Hạo cười: “Ngươi đây là thờ phụng kẻ mạnh sao? Ngươi cướp được, nó sẽ là của ngươi, vậy nếu vật của ngươi bị người khác cướp thì sao?”

Thiếu niên giơ con dao lên: “Vậy ngươi thử xem.”

“Không cần thử, ta đã cướp được rồi, ngươi xem.” Trần Hạo ý vị sâu xa giơ tay lên, không biết từ lúc nào, trong tay hắn nhiều thêm một cái điện thoại.

Thiếu niên sững sờ, chột đưa tay sờ sờ vào túi, sau đó sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Trần Hạo.

“Trả lại cho ta!” Thiếu niên mở miệng, tay cũng run rẩy, giọng điệu hung dữ làm người ta cảm thấy, một giây sau cậu ta muốn chém người.

Trần Hạo nói: “Không được, đây là vật ta cướp được, là thuộc về ta, nếu ngươi có bản lĩnh, thì ngươi đến cướp lại.”

Nói xong, Trần Hạo ước lượng điện thoại, giống như đang cười nhạo, đùa giỡn.

Thiếu niên lập tức bị kích thích, không nói một lời, xách dao lên chém xuống.

Nhưng mà một nhát thiếu niên chém xuống, lại không chém được cái gì, xoay người nhìn lại, Trần Hạo đã đứng ở bên cạnh

mình, cậu ta vung dao lần nữa, vẫn không trúng.

Sau đó thiếu niên phát hiện, rõ ràng người ở ngay kế bên, rõ ràng có thể đụng tay đến, thế nhưng ra tay kiểu gì, cũng không thể nào đụng tới một góc áo.

Một lát sau, thiếu niên mệt như chó, thở dốc nặng nề, ánh mắt hung dữ cũng biến thành mười phần biệt khuất.

“Người xem, người không giành được, thì cái này chính là của ta, ừm, hẹn gặp lại.” Trần Hạo dứt lời, xoay người rời đi.

“Người dừng lại.” Thiếu niên quát to một tiếng.

Trần Hạo xoay người, cười híp mắt nói: “Sao? Còn muốn thử cướp một chút sao?”

Nhưng mà sau đó, Trần Hạo sừng sốt.

Thiếu niên vớt con dao trong tay đi, trực tiếp quỳ xuống.

“Xin người, trả lại điện thoại cho ta.” Thiếu niên mở miệng, trong mắt rung rung, mặc dù đang quỳ, lại quỳ ra một loại khí thế bất khuất.

Trần Hạo thu nụ cười lại, yên lặng đánh giá thiếu niên.

Không bao lâu sau, Trần Hạo mở miệng: “Cái điện thoại này, quan trọng như vậy à?”

Thiếu niên nói: “Quan trọng, anh Cậu thu hàng sắp tới, ta cần dùng điện thoại để đổi tiền, mua thuốc cho bà của ta.”

Trần Hạo nhìn thoáng qua cái lều rách nát dựng thành nhà, nói: “Bà người không chống được bao lâu nữa, người như này...”

“Vậy ta cũng không thể từ bỏ. Trên thế giới này, ta chỉ có một người thân duy nhất, chỉ có một người. Dù là sống lâu thêm một giờ, sống lâu thên một phút, ta cũng muốn tranh

thủ.” Thiếu niên lớn tiếng phản bác, nước mắt im lặng trượt xuống.

Trần Hạo không nói gì.

Sau đó hắn đi tới trước mặt thiếu niên, đưa điện thoại cho thiếu niên, chân thành nói: “Ta nói không chống được, không phải là thuốc có thể kéo dài, đó là sinh cơ đoạn tuyệt, là cơ thể sụp đổ, không cách nào chèo chống. Cho dù là ta, cũng không có biện pháp để bà sống lâu thêm mấy ngày, đây là sinh tử tuần hoàn, sinh linh luân chuyển, không thể ngỗ nghịch.”

Thiếu niên tiếp nhận điện thoại, không nói lời nào.

Trần Hạo thở dài.

Mặc dù tu hành nhập đạo, tư duy đã không còn giới hạn trong tình cảm thông thường, nhìn thấy càng rộng càng rộng hơn. Nhưng mà loại tình cảm thuần khiết này, sau cùng vẫn khiến người khác khâm phục.

Lúc này, tiếng lái xe truyền đến, rồi đèn xuất hiện, một chiếc xe tải lái tới, thuần thực dừng lại ở mặt đất bên cạnh, một người đại mập mập từ trên xe bước xuống.

Đang định đóng cửa xe, đột nhiên đại mập mập nhìn thấy Trần Hạo, rồi dừng động tác lại, sau đó tron tru chạy tới, nhìn thiếu niên, lại nhìn Trần Hạo, cười: “Người anh em, hiểu luật lệ không?”

Trần Hạo sững sờ, cũng cười.

Con hàng này coi hắn thành kẻ đoạt mối làm ăn đúng không?

“Cái luật lệ gì? Nói nghe thử một chút?” Trần Hạo vừa nói, vừa đánh giá mập mập.

Trong bóng tối hắn không thể nhìn rõ ngoại hình, tuy nhiên Trần Hạo lại thấy một vật thú vị.

Bên trong tướng mệnh của mập mập này có họa sát thân và tai ương lao ngục, có vẻ như thời gian còn không ngắn, nó lập tức sắp đến người.

Đây là sắp xảy ra chuyện a!

Một tên buôn bán hàng ăn cướp, cũng không nghiêm trọng như vậy, sợ là gặp phải những thứ khác.

“Ha ha, người anh em người đây là không nể mặt mũi a! Ai mà không biết, cái khu hàng Nam Thành này đều là Gà đại ca của ta phụ trách, người nhúng tay quá phạm rồi.” Ánh mắt mập mập bất thiện nói.

Trần Hạo cười nói: “Cái hàng gì? Ta nghe không hiểu a?”

Mập mập còn chưa lên tiếng, thiếu niên đã nói: “Anh Cầu, hiểu lầm rồi, đây là bạn của ta. Ủm, đây là hàng hôm nay, mẫu XS mới nhất.”

Mập mập nghe xong lập tức không còn địch ý, tình cảm là hiểu lầm a.

Nghe thấy XS, mắt hắn ta càng sáng lên, thứ này chính là thứ hot nhất vào thời điểm này, bán cực kì dễ.

Mặc kệ Trần Hạo, mập mập tiến lên nhận lấy nó, lật đi lật lại xem xét, càng xem càng vui vẻ, miệng cũng nhin không được nức ra.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn ta thu nụ cười lại, cau mày nói: “Nó bị khóa rồi, sửa không dễ, tiểu Hồ, một ngàn ba, ta lấy nó.”

Thiếu niên trừng mắt: “Anh Cầu, giá này không phải là quá thấp sao, đây chính là mẫu mới nhất, giá bán chắc chắn không thấp, mà ta lại rất cần tiền, ít nhất, ít nhất cũng phải ba ngàn, nếu không không đủ tiền thuốc cho bà ta.”

Mập mập dường như biết điều cấm kỵ của thiếu niên, nghe vậy kinh ngạc nói: “Lúc trước tiền thuốc không phải là một ngàn sao? Sao bây giờ lại lên giá?”

Thiếu niên nhếch miệng, nói: “Tăng thêm một loại thuốc, rất đắt.”

Mập mập giả vờ do dự một lúc, nói: “Cũng được, hợp tác nhiều lần như vậy, lần này thua thiệt một chút, cho người ba ngàn. Nhưng mà tiểu Hồ, người có thiên phú ở phương diện này, chuyên cướp điện thoại, mà mỗi lần cướp một cái, thì có hơi lãng phí, nếu người tập trung làm công việc này, anh cam đoan, không quá một năm, chắc chắn người sẽ phát tài, đến lúc đó người mang bà của người xuất ngoại khám bệnh cũng không có vấn đề gì, về phần...”

“Anh Cầu, người quản quá rộng rồi.” Không đợi mập mập nói xong, thiếu niên lạnh lùng ngắt lời.

Mập mập bất đắc dĩ nói: “Được, là ta lắm mồm.”

Sau đó, mập mập móc ra một cái túi màu đen, đếm ba ngàn cho thiếu niên, sau đó lại đi tới bên cạnh Trần Hạo, cười ha hả nói: “Xin lỗi người anh em, mắt ta nhất thời vụng về, không nhận ra được, thật có lỗi thật có lỗi, ngày khác rảnh thì mời người ăn cơm.”

“Bây giờ ta rảnh.” Trần Hạo cười tủm tỉm nói tiếp, nhưng đôi mắt vẫn tiếp tục quan sát sự thay đổi của tướng mệnh mập mập, ánh sáng màu máu càng ngày càng nặng, sợ là sắp đến người, nhưng cái địa phương này, trời tối rét đậm, cũng không có người ngoài, sẽ có chuyện ngoài ý muốn gì? Trong lòng tò mò, Trần Hạo không nhìn được kéo dài thời gian.

Mập mập: “...”

“Cái này, người anh em, ta còn có chút việc, nếu không thì...”

“Không sao a, ta cũng không có việc gì, ta có thể chờ, mà ta lại khá tò mò về công việc của ngươi, nếu có tương lai, ta cũng có thể xuất hàng cho ngươi.” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Mập mập lập tức sững sốt, nghi ngờ nhìn Trần Hạo: “Ngươi cũng từng làm cái này à?”

Trần Hạo không giải thích, mà là giơ tay lên, một cái điện thoại xuất hiện ở trong tay hắn.

Mập mập nhìn quen mắt, vội vàng mở túi ra, quả nhiên không có điện thoại.

Lần này, ánh mắt mập mập nhìn Trần Hạo giống như nhìn thấy núi vàng.

“Người anh em của ta quá lợi hại, đi, đi ăn đêm, anh mời khách, muốn ăn cái gì cũng được, ăn xong anh lại dẫn ngươi đi tiêu sái, danh đô Thủy Thượng, đi spa.” Giọng điệu mập mập, nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Làm công việc này tiếp xúc rất nhiều, chiêu này của Trần Hạo, để hắn ta thấy được tiền mặt bay trên trời.

Trần Hạo cười tủm tỉm đang muốn mở miệng, đột nhiên dừng lại, sau đó ánh mắt nhìn về hướng mập mập.

Ở bên kia, một mảng đèn xe lớn xuất hiện, sau đó bảy tám chiếc xe lái tới.

Chương 859: Đảo ngược

Tình huống xảy ra đột ngột khiến cho tên mập và cậu bé đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao trên cây cầu bắc qua dòng sông đen lại xuất hiện mấy chiếc xe này.

Nhưng rất nhanh, tên mập và cậu bé trở nên cảnh giác.

Sau khi mấy chiếc xe này chạy qua, liền tản ra, sau đó bao vây hai người bọn họ.

Tất cả xe dừng lại, mỗi một chiếc xe có xuống, tổng cộng thì có khoảng mười lăm mười sáu người.

Sau đó, chiếc xe cuối cùng cũng mở cửa, một người đàn ông mập cầm một cuốn sổ tay xuống xe.

Người đàn ông mập này vừa cầm sổ tay vừa lật xem rất nghiêm túc và từng bước tới gần hai người họ.

Thấy cảnh này, tên mập thấy không ổn nên lặng lẽ lui về phía dòng sông đen.

Người đàn ông mập đang bước đi đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người ra sau và nói: “Chờ một chút!”

Tên mập giật cả mình, không dám động.

Người đàn ông mập liền bước tới, di chuyển cuốn sổ của mình, sau đó nhìn tên mập và cười một tiếng: “Ồ trên người ngươi.”

Tên mập nói với giọng yếu ớt: “Ca, cái gì ở trên người ta?”

“Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ nữa đi, lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu, ngay cả điện thoại của Thụy ca ta đây cũng dám cướp, ngươi có biết hậu quả là gì không?” Người đàn ông mập ném cuốn sổ cho người bên cạnh, rồi nheo mắt cười.

Ngay lập tức tên mập bị dọa sợ

Thụy ca!

Đó là người nổi tiếng số một ở thành phố Thông Hà, là cậu hai của tập đoàn Lý thị, cái người chẳng bao giờ làm việc đàng hoàng, làm loạn khắp nơi nhưng lại có mối quan hệ rộng rãi nhất, sLý Thông Thụy.

Trời ơi, tiểu Hồ cướp điện thoại của Lý Thông Thụy à? Chuyện này quá nghiêm trọng rồi, ta chịu không nổi đâu.

Tên mập vội vàng nói: “Thụy ca, hiểu lầm rồi, ta không cướp điện thoại của ngài mà, ngài tìm thử mà xem, điện thoại vốn không...”

Còn chưa nói xong, vẻ mặt của tên mập cứng đờ, tay hắn ta chạm phải điện thoại trong túi.

Không phải thứ đồ này bị thằng nhóc kia cầm mất rồi à? Vì sao còn có ở đây?

Xoay người nhìn lại, tên mập giật mình một cái.

Mẹ ơi, người đâu rồi?

Cái người lúc nãy muốn cùng ta hợp tác đi đâu mất rồi?

Ánh mắt nhìn xung quanh nhưng không nhìn thấy người đâu cả.

“Thế nào? Muốn nói với ta có một đứa nhóc cướp nó còn người chỉ đến nhận lấy đúng không?” Lý Thông Thụy cười hỏi.

Tên mập gật đầu theo bản năng.

Sau đó, Lý Thông Thụy giơ chân đạp tên mập một cái.

“Đúng cái đầu mẹ người ấy! Ta bảo người đúng này, ta bảo mày cướp này, mẹ mày đồ khôn, suýt nữa dọa ông mày chết rồi đấy có biết không hả.” Lý Thông Thụy đột nhiên thay đổi

sắc mặt, đập một cước hung dữ vào người tên mập khiến cho hắn ta ngã oành, sau đó đi lên tiếp tục đá , vừa đá vừa mắng.

Tên mập không dám chống trả, chỉ biết che lại những chỗ yếu.

Sau khi đấm đá một lúc, Lý Thông Thụy mới thở dốc và cầm lấy chiếc điện thoại từ túi màu đen của tên mập, sau đó mở khóa rồi kiểm tra gì đó, cuối cùng trên mặt cũng nở nụ cười.

“Đưa hắn đi.”

Lý Thông Thụy phát ta gọi người.

“Thụy ca, xin đừng, nếu ngài không hài lòng thì đánh ta cũng được, nhưng chuyện này thật sự chỉ là hiểu lầm, ta không biết đây là điện thoại của ngài, ta vừa mới cầm lấy nó thôi, ta không biết gì hết, ngài cứ coi ta là cục rắm, thả ta đi.” Tên mập vội vàng cầu xin tha thứ.

Nếu đánh đấm ở chỗ này luôn thì làm kiểu gì cũng được.

Nếu mang đi thì khác, kết quả nghiêm trọng hơn nhiều lần rồi, nếu làm không tốt thì cái mạng nhỏ cũng phải đền bù theo mất.

“Thả người? Điện thoại của ta bị mất gần một tiếng đồng hồ mà người nói với ta một câu không biết? Đi, tìm chỗ nào từ từ tâm sự cho đến khi ta tin người được thì dừng lại.” Lý Thông Thụy nói với ý nghĩ sâu sắc.

Tên mập càng cảm thấy hoảng sợ, đứng lên muốn chạy trốn.

Nhưng từ lâu đã có người nhìn hắn ta chằm chằm rồi, trong nháy mắt ấn hắn ta nằm rạp xuống đất.

Ngoài ra cũng có người muốn bắt cậu bé lại.

Nhưng khi người nọ mới vươn tay ra thì cậu bé lấy con dao rựa và dùng lực đâm vào bụng người nọ. Sau đó đẩy người ra và chạy về phía Lý Thông Thụy đang đứng, dưới con mắt ngạc nhiên của hắn ta, chàng trai trực tiếp kéo Lý Thông Thụy lại và đặt dao lên cổ của hắn ta.

Một màn này khiến cho đám người trợn mắt mà nhìn.

Đứa nhỏ này hung dữ thật!

“Người mẹ nó làm cái gì đấy, người muốn chết à?” Lý Thông Thụy hỏi phức lại, vừa tức giận vừa giãy dụa.

“Đừng có lộn xộn!”

Nói xong, cậu bé liền cầm dao đâm thẳng vào eo của hắn ta.

Khi lưỡi dao đâm vào cơ thể, cả người đau đơn vô cùng, Lý Thông Thụy hét lên một tiếng đau đớn, rồi mở to hai mắt nhìn cậu bé với ánh mắt không thể tưởng tượng được.

Tại sao thằng nhóc này dám ra tay với ta chứ?

Mấy năm nay đám trẻ con đều đáng sợ như vậy à?

“Người, người dám giết người?”

Ánh mắt cậu bé tỏ ra hung dữ nhìn Lý Thông Thụy: “Đây là lời cảnh cáo người đừng lộn xộn.”

Lý Thông Thụy: “... Mẹ nó, không phải cảnh cáo chỉ nói ra miệng thôi à? Người có muốn đâm vào chân cũng được, làm gì có ai cảnh cáo người khác mà đâm vào eo hả? Mẹ nó, người sắp đâm ta chết rồi còn cảnh cáo cái rắm ấy!”

Thằng nhóc này không bình thường, đầu óc có bệnh, không thể trêu vào!

Lý Thông Thụy sợ hãi, hoang mang mới nói: “Em trai nhỏ này, đừng nóng, ta không muốn giết người, ta chỉ muốn dọa

các người một chút thôi, thật đấy, người thả ta ra đi, ta đau quá, nhanh đưa ta đến bệnh viện với, ta không muốn chết.”

Cậu bé nói với vẻ lạnh lùng: “Kiểu hù dọa của người là có thể khiến ta cả đêm không thể về nhà, ta không về mà bà nội ta xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Đó không phải là bị người hại à? Đây có tính là giết người không?”

Lý Thông Thụy khóc không ra nước mắt: “Ta không bắt các người nữa là được mà, chuyện cướp điện thoại ta cũng không tính toán nữa? Người mau thả ta ra đi, ta đau quá, ta không muốn chết, ta phải đi bệnh viện.”

Cậu bé nói: “Ta không tin.”

Lý Thông Thụy quát lên: “Muốn ta làm thế nào người mới tin? Ta sắp chết rồi.”

“Còn ta nữa, nhanh đưa ta đi bệnh viện, ta cũng không muốn chết.” Còn một người khác bị cậu bé đâm một nhát đang nằm trên mặt đất, hai tay ôm bụng, khóc xin giúp đỡ.

Cậu bé đang muốn mở miệng, đột nhiên nhớ tới còn có một người đàn ông cười rất đắc chí và sáng khoái.

Khi nhìn về phía giọng nói phát ra thì cậu bé lại nhìn thấy một video.

Đây là điện thoại của Lý Thông Thụy không biết rơi xuống đất từ lúc nào, một đầu dựa vào hòn đá nhỏ, màn hình điện thoại vừa khéo đối diện với không ít người, sau đó bắt đầu phát ra video.

Ừm, nếu chỉ là một video phim truyện bình thường thì nói làm gì, nhưng nam chính trong đó lại là Lý Thông Thụy, còn người trong cảnh nóng cùng với hắn ta là một người phụ nữ có làn da trắng, dáng người đầy đặn, có lồi có lõm, rên từng tiếng quỵến rũ.

“Xảo Xảo!”

Lúc này, tên mập thấy cậu bé đang nổi sung lên với Lý Tư Thông nên muốn lặng lẽ chạy trốn khỏi chuyện này, khi hắn ta còn chưa đi tới xe Minibus thì đột nhiên đứng lại, sau đó xoay người chạy lại gần chiếc điện thoại, vẻ mặt vừa bất ngờ vừa đau đớn.

Sau khi hồi phục lại tinh thần, tên mập chạy lại cầm điện thoại và nhìn kỹ, sau đó hai mắt đỏ lên, khuôn mặt tức giận bùng bùng nhìn về phía Lý Tư Thông đang bị cậu bé kìm chế.

“Đ** mẹ mày, dám ngủ với vợ của ta, ta, ta giết chết người!”

Nói xong, tên mập đẩy cậu bé sang bên rồi dùng hết sức lực bóp cổ Lý Tư Thông.

Lý Thông Thụy sợ hãi, cố gắng giãy dụa, nhưng hắn ta đã béo rồi còn có người béo hơn, tên mập bùng nổ thì nói không ngoa chứ Lý Tư Thông chẳng tính là gì.

Trần Hạo đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, không nói thành lời.

Cung bậc cảm xúc có sự thay đổi ở đây à, hay chuyện này do một tay ta tạo ra nhỉ? Nào ai biết được chọn mở bữa một cái video mà lại là chuyện vợ của mặt hàng này bị người ngu chứ?

Nhưng mà không đúng, xem tướng của tên mập có họa giết người và ngồi tù, nhưng mà hắn ta không cố ý giết người mà, mà cố ý giết người thì không phải ngồi tù đơn giản vậy đâu.

Khi hắn đang suy nghĩ thì đột nhiên Lý Thông Thụy chạm vào con dao trên eo mình, sau đó rút ra ngoài và dùng sức cắm vào đùi tên mập.

Tên mập hét lên một tiếng rồi thả lỏng tay ra.

Sau khi được thờ đóc, Lý Thông Thụy lại hét thật to: “Quý
già đâu, cứu ta.”

Chương 860: Lão quý

Bốn loại ánh mắt khác nhau nhưng đều dọa người, con quý già tóc trắng vốn đang buồn chán ngồi xồm trên mặt đất muốn hút một điếu thuốc, đột nhiên trong cơ thể không có nhiệt cảm thấy lạnh run.

Con quý già nhanh chóng đứng dậy, lấy điện thoại ra và bấm gọi.

Khi điện thoại vừa mới kết nối, con quý già nói một cách chính đáng: “Cục công an phải không ạ? Ta muốn báo án, đúng, ta tận mắt nhìn thấy một đám người đánh hội đồng, đánh nhau rất dã man, còn dùng dao nữa, đúng, có người bị thương rồi, nếu như không kịp ngăn lại thì có người chết thật đấy.”

Sau khi báo cảnh sát xong, con quý già tóc trắng nhìn Trần Hạo và nói: “Đại sư, xin người hãy tin ta là một con quý tốt, ta hiểu luật, thằng nhóc này vô tình giúp ta một lần, ta nợ hần cho nên mới đồng ý bảo vệ hần một lần, nhưng ta có thể thề với trời, ta chưa bao giờ làm chuyện gì sai trái cả, có ông trời làm chứng.”

Trần Hạo liếc nhìn trên người quý già không tỏa ra một tí oán khí nào mới bảajt cười: “Bình tĩnh nào, ta tin người, ngồi xuống đi.”

“Đại sư, ta...”

“Ta bảo người ngồi xuống.” Khuôn mặt Trần Hạo hơi trầm xuống.

Quý già tóc trắng nhanh chóng ngồi xồm.

Sau đó Trần Hạo tiếp tục nhìn về phía tên mập và Lý Thông Thụy.

Trò hay chó cắn chó mới bắt đầu thôi sao có thể vội vàng dừng lại được.

Đương nhiên sau khi Lý Thông Thụy hét lên thì cũng không ai qua giúp đỡ, tên mập nhin đau và hét lên một tiếng đầy giận dữ và lao sang như muốn giết Lý Thông Thụy.

Lý Thông Thụy vừa sợ hãi vừa tức giận, vừa thảm mắng quỷ già vừa chờ đám người đi theo hắn ta sang đây giúp.

Tuy nhiên đám người này vốn lúc nào cũng nghe lời Lý Tư Thông, đi theo sau làm người hầu cho hắn ta, nhưng bây giờ lại không dám qua, thậm chí có một số người đi về xe của mình và lái xe rời đi, còn lại mấy người thì đang phân vân có nên chạy đi không.

Ngày nay, hệ thống pháp lý hợp lý và đầy đủ, chẳng có đám xã hội đen nào thực sự cả, không phải loại người dựa vào bậc cha chú ra oai thì chính là một đám đi ăn chực và chiếm lợi ích thôi.

Nếu chỉ đánh nhau thì phải vào đồn cảnh sát ngồi mấy ngày cũng không sao cả, ngược lại còn nhận được nhiều lợi ích hơn cho bản thân.

Nhưng nếu liên quan đến chuyện giết người thì khác hoàn toàn.

Giết người phải đền mạng.

Người bị cậu bé đâm đã không còn sức lực kêu cứu nữa, cứ nằm trên mặt đất co giật, trông bị thương rất nặng, có thể sẽ chết.

Lý Thông Thụy cũng bị đâm một nhát, mà người kia còn muốn giết chết hắn ta nữa.

Nếu cảnh này không có người bị mất mạng thì cả quý cũng chẳng tin nổi.

Không một ai sẵn sàng tham dự vào chuyện như thế này, một khi bước chân vào không một người nào thoát được.

Tính ra thì có rất nhiều bài học cho mọi người nhìn cơ mà? Trên cả nước có đầy người hiểu luật nhưng vẫn cố tình phạm pháp bất kể hậu quả ra sau, bây giờ cũng chẳng thấy bóng của chúng đâu nữa.

Thấy tình hình trở thành như vậy, Lý Thông Thụy tức sôi máu.

Mẹ nó, nuôi phải đám sói mất trắng.

Bất quá lúc này nói người khác vô dụng, chủ yếu nhất là tự cứu.

Xuất thân cao, cả đời áo com không lo, giàu có, quyền lực, sao hán ta có thể chịu từ bỏ được? Cuộc sống này còn đẹp lắm, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, nhất định không thể chết ở đây được!

Một người thì tức giận còn người kia thì không muốn chết, hai kẻ to béo đánh nhau, nhất thời khó phân biệt ai thắng ai thua.

Dần dần, đám người đi theo Lý Thông Thụy cũng chạy hết.

Cậu bé cũng lặng lẽ trở về túp lều hoang tàn, giống như muốn thu dọn đồ đạc.

Hai kẻ mập tấn công lẫn nhau, cả hai người đều bị thương.

Cả hai đã đánh nhau thành bộ dạng nầy rồi thì chẳng còn khả năng hòa giải nữa, một kẻ không có lý trí còn một kẻ liều chết, trừ khi bắt buộc phải tách ra nếu không sẽ có người gục ngã hoàn toàn.

Cuối cùng đám người đến tách họ ra cũng đến.

Tiếng xì xì vang lên, mấy chiếc xe cảnh sát dừng lại, sau đó một đám cảnh sát xuống xe và đi thẳng đến chỗ hai tên mập.

Lý Thông Thụy vui mừng khôn xiết, vội vàng kêu cứu.

Tên mập nhìn thấy cảnh sát đến thì đôi mắt đỏ như máu, trông đáng sợ vô cùng.

Đột nhiên, hắn ta lao sang ôm lấy Lý Thông Thụy, kẹp chân và chui đầu vào phần dưới của Lý Thông Thụy.

Lý Thông Thụy đang kêu cứu liên tục thật to và hét to.

Chờ tới lúc cảnh sát tách hai người ra được thì mặt mũi tên mập toàn là máu, nhai nuốt điên cuồng, khuôn mặt đáng sợ.

Mà Lý Thông Thụy thì nằm run rẩy trên mặt đất, cổ họng rên từng tiếng yếu ớt, nếu nghe kỹ thì nhận ra đó là câu bệnh viện, ta muốn, bệnh viện...

Đám cảnh sát đều sửng sờ.

Ồi chao, hai người đàn ông đánh nhau mà tàn nhẫn đến mức này rồi, không biết là loại thù hận gì đây nữa?

Lúc này, một người cảnh sát nhìn thấy chiếc điện thoại đang phát video, cậu ta bị sốc rồi nhanh cất điện thoại vào túi.

Sau đó đưa mọi người cùng đi đến bệnh viện trước.

Một lát sau, chờ cảnh sát đi hết thì Trần Hạo mới nhìn con quỷ già tóc trắng.

Con quỷ già tóc trắng vội nở nụ cười để nhìn mình trông vô hại.

“Làm quen một chút nhé, ta là Trần Hạo.” Trần Hạo mỉm cười mở miệng.

Con quỷ già tóc trắng muốn đứng lên, nhưng vừa mới nhôm dậy, lại ngồi xôm xuống, cười khan: “Ta gọi Chu Đạo Thông.”

“Cái tên này có khí phách lắm! Nghe xong liền biết, khi còn sống không phải người đơn giản.” Trần Hạo cười tùm tùm và nói.

Con quỷ già tóc trắng vội nói: “Không dám không dám, ngài đừng khen ta mà, lúc còn sống ta chỉ là một kẻ chuyên đi lừa gạt mình là bậc thầy khí công, đi khắp nơi kiếm miếng cơm thôi.

“Người chết như thế nào?” Trần Hạo hỏi.

Quỷ già tóc trắng thành thật trả lời: “Ta bị chém đầu.”

“Ồ! Tâm sự chút nhi?” Trần Hạo cảm thấy hứng thú.

Con quỷ già tóc trắng cũng chẳng giấu giếm làm gì: “Đó là chuyện của ba mươi năm về trước, nói ra thì ta cũng biết nắm giữ được cơ hội tốt, lúc đầu trong nhà khó khăn, cháu trai cưới vợ cần ba nghìn nhân dân tệ để làm lễ hỏi, cả nhà lo đến rầu cả người. Sau đó nhân lúc mọi người đang ưa chuộng khí công mà tổ tiên nhà ta cũng nổi tiếng trong giới luyện võ, lúc nhỏ ta cũng tập luyện qua qua, chỉ múa may đơn giản thôi, nhân lúc này ta học một chút kỹ năng tổ tiên để lại và trở thành đại sư.”

“Người làm cũng khá đấy chứ, nhưng tại sao lại bị chém đầu?”

“Haizzz, cũng là do thành công nhiều quá làm đầu óng choáng váng chứ sao nữa, lúc ấy ta gặp được một người Hồng Kông nghe nói ta có thể dùng khí công chữa bệnh, người đó trả tiền nhiều để mời ta giúp, còn nói là không khỏi cũng không sao cả, người nọ còn đặt trước ba phần tiền chữa trị và không thu lại. Ta tin tưởng nên vội vàng chạy tới, kết quả phát hiện người bệnh bị ung thư giai đoạn cuối rồi, mà người này

cũng lớn tuổi nhưng lại là nhân vật lớn. Thế này thì chữa làm sao được chứ? Lúc đầu ta chỉ tính giả vờ đập một cái thật nhẹ, không ngờ lão già đó chết luôn, sau đó ta liền bị một đám người giữ lại và chém đầu.”

“Sau đó người liền biến thành quỷ dữ, giết người báo thù.”

“Chuyện này thì không, ta...”

“Ừm?” Trần Hạo nhướn bên mày, nhìn quý già cười như không cười.

Con quý già tóc trắng không thể tiếp tục liền nói với vẻ yếu ớt: “Đại sư, con người có tốt có xấu, quý cũng vậy mà, đám người xấu xa kia bị ta giết cũng là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, chuyện này không được tính có công thì cũng phải được bỏ qua chứ!”

Trần Hạo không nhận xét công và tội của quý già, tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao người lại đến đây?”

“Thì có một lần ta đuổi theo đám xấu xa đó mới gặp được một vị đại sư, hắn thi pháp phong ấn ta vào một cái bình sứ pháp khí, không biết tại sao lại trôi đến đây và rơi vào tay Lý Thông Thụy, hắn vô tình làm vỡ bình sư và thả ta ra ngoài. Lão già như ta có oán báo oán, có ân báo ân, cho nên đồng ý bí mật bảo vệ hắn, trả lại ơn cứu mạng.”

“Nói tiếng người đi.”

“... Lý Thông Thụy đồng ý xây miếu cho ta rồi.”

Chương 861: Mạnh ông.

“Dựng miếu? Dĩ tâm của người cũng không nhỏ đấy!” Trần Hạo cười nhạo.

Con quỷ già tóc trắng không dám phản bác.

“Nhưng cho dù là một con quỷ, thì cũng nên có ước mơ của riêng mình. Ta không phản đối điều này.” Trần Hạo tiếp tục nói.

Đôi mắt của con quỷ già tóc trắng sáng lên.

“Nhưng, vì chúng ta đã gặp nhau, nên ta cũng phải nói rõ ràng. Ta là đạo sĩ, người là ác quỷ, cho dù người người giết là người xấu hay không phải người, thì việc giết người vẫn là điều sai trái.”

Con quỷ già tóc trắng quỳ xuống vì sợ hãi và nói với giọng run rẩy: “Đại sư, làm ơn, ta thật sự chưa bao giờ giết hại người vô tội.”

“Yên tâm yên tâm, ta cũng không nói muốn đòi xử với người thế nào, chẳng qua tình trạng của người, rất phù hợp với một kế hoạch của ta.”

“Đại sư, ngài nói đi, miễn là ta có thể làm được, thì lên núi đao... Uh, chết ngàn lần cũng không chối từ.” Con quỷ già tóc trắng vội vàng bày tỏ thái độ của mình.

Trần Hạo nói: “Người muốn dựng miếu, vậy chắc chắn là muốn trở thành thần linh, khi nhìn vào hơi thở hồn phách của người, dường như công pháp do gia đình người truyền lại có một số thành tựu sau khi chết, và nó cũng tương tự như thần hồn, cũng rất tốt đấy, ta có thể cho người một lá bùa để người có được nền tảng để trở thành một vị thần, và sau đó ta sẽ đưa

ngươi đến một nơi, ngươi có thể trở thành một vị thần hay không, còn tùy thuộc vào việc ngươi có chịu liều hay không. Nếu ngươi không thành công, vậy xem như xong, nếu ngươi thành công, vậy ngươi nhận được thành tựu lớn bao nhiêu, thì cho ta thông tin phản hồi bấy nhiêu, ngươi thấy thế nào?”

Con quý già tóc trắng hào hứng hỏi: “Đại sư, ngài có nói dối ta đây chứ?”

Trần Hạo nói: “Ngươi còn có sự lựa chọn sao?”

Con quý già tóc trắng: “...”

“Ta đi.”

Nhìn thoáng qua Trần Hạo, gà trống, mèo đen và con bướm xanh. Nó đã có một lựa chọn sáng suốt.

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Rất tốt, ngươi có tâm tính như thế, có lẽ ngươi sẽ có thể sống vui vẻ sung sướng ở những nơi khác, và ta mong chờ ngươi thành công trở lại.”

Nói xong, Trần Hạo vẫy tay và đưa con quý già tóc trắng vào Tụ Lý Càn Khôn.

Hắn lại gửi một người khác đi nữa, vạn lý Trường Chinh, thực hiện hai bước.

Trần Hạo mỉm cười và quay lại nhìn vào túp lều đồ nát.

Sau khi thiếu niên đi vào, lẽ ra đang thu dọn đồ đạc, nhưng bây giờ, hắn ta không có tiếng động gì.

Nhưng ở trong mắt Trần Hạo, hắn nhìn thấy một linh hồn mới lạng lẽ trôi nổi trong túp lều đồ nát.

Bà của thiếu niên, đã qua đời.

Điều này cũng bình thường, bà cụ đã bị bệnh nguy kịch, năm cơ quan nội tạng đã cạn kiệt, thuốc nào cũng không thể cứu được. Bà cụ cũng luôn ở trong tình trạng có thể tắt thở vào

bất cứ lúc nào. Toàn bộ đều nhờ vào vị bác sĩ nào đó có kỹ năng chữa bệnh tốt đã kê một đơn thuốc Đông Y để giữ mệnh.

Bây giờ, cuối cùng bà cụ cũng không chịu được nữa, thiếu niên dường như mất hết năng lượng và tinh thần, im lặng và tĩnh mịch.

Trần Hạo nhìn thì không đành lòng.

Đứng từ góc nhìn của người ngoài cuộc.

Có lẽ gia đình của thiếu niên này đã phải chịu một sự thay đổi lớn, và tính tình của hắn ta trở nên bướng bỉnh, nhưng hắn ta lại hiếu thảo với người thân của mình. Trong tình huống không có lối thoát, hắn ta đã chọn phương pháp cực đoan nhất, đó là ăn cướp.

Hành vi này khiến mọi người vừa ghét vừa đau lòng.

Nhưng thói đời đôi khi thật khốn kiếp như thế. Dù ở thời đại nào, chắc chắn sẽ luôn có một số người có cuộc sống bị biến đổi ngay trước mắt. Nó giống như lẽ trời quá bất công quá dồn ép như thế với những người này. Nó hoàn toàn không có đạo lý có thể nói.

“Bà nội, khi người còn sống thì không để ta báo thù. Bây giờ người chết rồi, vậy có một số nợ, ta muốn tính toán từng món một. Ta, Mạnh Tiểu Hồ, nhất định sẽ không để những người nợ gia đình họ Mạnh ta, ung dung ngoài vòng pháp luật và hả hê ngang ngược.”

Đột nhiên, thiếu niên mở miệng với giọng nói đầy thù hận.

Trần Hạo đang trầm thờ dài, thì ngạc nhiên khi nghe những lời này.

Cũng không phải do hắn nghe được hành động trả thù, mà họ của là tên này Mạnh!

Đm, trùng hợp như vậy sao?

Ta đang muốn tìm họ Mạnh, thì hắn ta liền xuất hiện? Đây không phải là điều bất ngờ sao?

Suy nghĩ như vậy, nên Trần Hạo đi về phía căn lều đồ nát kia.

Sau khi đi vào, Trần Hạo nhìn về phía thiếu niên.

Thiếu niên đang quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu, nước mắt tuôn rơi, hai bàn tay nắm chặt. Trên cơ thể hắn, hơi thở hung ác càng ngày càng mạnh mẽ. Dường như sau khi mất tất cả, sự tức giận và phẫn nộ đã bị đè nén trong lòng hắn một thời gian dài, đã không còn phải che đậy.

“Muốn gặp bà ngoại không?”

Ngay khi suy nghĩ thù hận của thiếu niên dường như sắp trở nên vụn vẹo, thì một giọng nói đột nhiên vang lên.

Thiếu niên ngẩng đầu và nhìn về phía Trần Hạo. Đôi mắt hắn ta đỏ ngầu và xuất hiện tia sáng hung ác, hắn giống như một con thú bị thương, bất cứ ai dám chạm vào đều sẽ phải chịu đòn tấn công dữ dội nhất.

Trần Hạo nói một cách bình tĩnh: “Ta có thể cho ngoại nhìn thấy bà ngoại, thậm chí có thể để bà ấy ở lại bên cạnh ngoại và nhìn ngoại lớn lên.”

Thiếu niên sững sờ và nhìn Trần Hạo trong sự hoài nghi. Sau một lúc, hắn ta mới mở miệng, giọng nói hơi khàn: “Bà nội ta, đã chết rồi.”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Ai nói chết rồi thì không thể nhìn thấy và không thể lớn lên cùng ngoại.”

Đôi mắt thiếu niên mở to.

Trần Hạo không giải thích nữa mà trực tiếp lật tay và cầm một nén nhang linh ra, sau đó đốt nó thành khói để linh hồn

mới chết của bà cụ hấp thụ nó, và linh hồn cũng trở nên ổn định hơn nhiều.

Lúc này Trần Hạo mới làm phép, ban phước trên người thiếu niên để hắn ta nhìn thấy bà nội đang đứng ở bên cạnh với một nụ cười yêu thương trên khuôn mặt.

Máu đỏ trong mắt thiếu niên tan biến, và thay vào đó là sự ngạc nhiên, hắn ta nhảy lên, chạy lại và hét lên: “Bà nội.”

Nhưng, thiếu niên đã đi xuyên qua người bà cụ, hắn ta sững sờ.

Trần Hạo nói: “Bà của ngươi chết rồi, bây giờ đang ở trong trạng thái linh hồn, ngươi là người sống, người và ma có nhiều khác nhau. Mặc dù ta để các ngươi có thể nhìn thấy nhau, có thể nói chuyện, nhưng không có cách gì chạm vào nhau.

Thiếu niên buồn bã nhìn bà cụ.

Bà cụ mỉm cười và lắc đầu không nói một lời, nhưng vẻ ngoài điềm tĩnh kia chứa đầy tâm thái của người già khi nhìn rõ sự sống và cái chết.

“Hơn nữa, ngươi có thể nhìn thấy bà ngươi là do ta đã làm phép cho ngươi, cho nên ngươi mới nhìn thấy được. Khi pháp lực này biến mất, ngươi sẽ không nhìn thấy nữa.” Trần Hạo tiếp tục nói.

Thiếu niên sững sờ, hắn ta nhìn về phía Trần Hạo và nói: “Ta phải làm gì thì ngươi mới có thể giúp ta?”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Ngươi rất thông minh. Muốn giữ bà ngươi ở bên cạnh ngươi mãi mãi chỉ là chuyện nhỏ đối với ta. Chỉ cần ngươi làm giúp ta một việc, ta sẽ giúp ngươi.”

Thiếu niên nhìn Trần Hạo và không nói gì.

Trần Hạo vung tay lên, một bát đá nhỏ nhắn xuất hiện trong tay hắn và hắn đang chuẩn bị mở miệng giải thích.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, tình huống xuất hiện khiến Trần Hạo sửng sốt.

Sau khi chiếc bát đá xuất hiện, nó bất ngờ bay ra ngoài và đập vào đầu thiếu niên.

Bị bát đá đập trúng, thiếu niên bị đau và đưa tay che trán, sau đó nhìn chằm chằm vào Trần Hạo một cách giận dữ.

Cũng không phải là chưa từng đánh nhau, ta biết ta không thể đánh thắng người, nhưng người cũng không cần phải đánh lên ta như thế!

Khóe miệng Trần Hạo co giật, phớt lờ thiếu niên và nhìn về phía bát đá với vẻ mặt không nói nên lời.

Con mẹ mày, ai bảo người đập người khác lung tung?

Giao tiếp bằng suy nghĩ, Trần Hạo hỏi bóng ma tóc dài trong bát đá.

“Người làm sao vậy? Sao có thể đập người khác lung tung chứ?”

Bóng ma tóc dài nói: “Là đại tể đầu để ta làm, nó nói, sau khi người cầm ta ra khỏi đây, thì hãy đập vào người đầu tiên ta nhìn thấy.”

Trần Hạo tức giận: “Người nó muốn tìm là Mạnh bà, là bà người biết không? Mẹ nó, còn đây là nam, người không thể phân biệt được nam và nữ sao?”

“Ta chỉ làm theo sự dặn dò của đại tể đầu, hơn nữa ở đây chỉ có hấn ta là người sống, ta cũng không dám làm trái lời đại tể đầu.” Bóng ma tóc dài nói xong và tiếp tục nói: “Và đại tể đầu còn nói với ta, tìm được người rồi, thì có thể giúp đỡ hấn tiến hành bước thứ hai trong kế hoạch. Chỉ cần hấn tuân theo kế hoạch, là có thể thành công.”

Trần Hạo sửng sốt.

Nam cũng có thể thành công sao?

Vậy vẫn là Mạnh bà à?

Chẳng lẽ, sông có khúc người có lúc, năm nay đến lượt
Mạnh ông đến đưa nước ô mai?

Chương 862: Cố đô.

“Kế hoạch là gì?”

Trần Hạo hỏi thẳng.

Bóng ma tóc dài nói: “Cầu xin tình yêu của hàng ngàn gia đình, tập hợp nước mắt của bảy cảm xúc tình cảm trong thế gian.”

Khuôn mặt của Trần Hạo tối sầm lại: “Nói rõ một chút.”

Bóng ma tóc dài nói: “Xin com và tìm kiếm bảy loại cảm xúc trong trạng thái nước mắt.”

Trần Hạo nói: “Như vậy là được rồi?”

Bóng ma tóc dài nói: “Cuối cùng còn phải nhìn rõ thế gian, nếu bản thân mình không thể nhìn ra, vậy sao có thể khiến người khác quên đi quá khứ. Nhưng về cơ bản, thấy nhiều thì sẽ nghĩ thoáng, lại làm điều gì đó thú vị hơn, thì đó không phải là vấn đề lớn.”

Trần Hạo im lặng.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía thiếu niên: “Cái bát này, là dành cho ngươi. Từ giờ trở đi, nó là một công cụ ngươi không thể rời khỏi người.”

Thiếu niên sững sờ: “Ta cầm cái này làm gì?”

Trần Hạo mỉm cười: “Ba tháng, hai nhiệm vụ. Thứ nhất, ăn xin, ít nhất phải có 10.000 người cho ngươi ăn, hãy nhớ cho ngươi thức ăn chứ không phải tiền. Thứ hai, phải tìm bảy loại cảm xúc dưới trạng thái nước mắt, cái này chỉ cần bảy người là được rồi.”

Thiếu niên: “Ngươi để ta ăn xin?”

Trần Hạo nói: “Dù sao cũng tốt hơn việc ăn cướp, hơn nữa bà người sẽ giám sát người hoàn thành hai nhiệm vụ này, nếu người không làm được...” Trần Hạo nói với một nụ cười đầy ẩn ý.

Thiếu niên nghiêng răng và nhìn chăm chăm vào Trần Hạo: “Ba bữa cơm một ngày, ta có thể ăn 10.000 bữa trong ba tháng không?”

Trần Hạo bĩu môi: “Ta chỉ nói ăn, nhưng không giới hạn ăn cơm. Nếu một đứa trẻ cho bạn một cây kẹo mút, vậy đó cũng được tính là một phần tình thương, hiểu không?”

Thiếu niên im lặng. Hắn ta trầm ngâm một lát, sau đó nghiêm túc nói: “Được rồi, ta đồng ý với người, ta sẽ đi xin ăn. Nhưng người phải nhớ rằng, sau khi ta làm xong những chuyện này, ta muốn ta có thể nhìn thấy bà nội ở bên cạnh ta vĩnh viễn, đây là lời hứa của người.”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Người yên tâm, đến khi người hoàn thành nhiệm vụ, người sẽ có thể ở bên bà nội của mình mãi mãi.”

Sau đó, thiếu niên báo cho nhà tang lễ đến kéo người và trực tiếp đưa thi thể của bà nội đi hỏa táng. Sau đó hắn ta đưa tro cốt đến một ngôi làng miền núi cách mười mấy dặm và chôn nó trong một cánh đồng lúa mì.

Sau khi làm xong những điều này, thiếu niên cũng không nói chuyện vô nghĩa với Trần Hạo, mà cầm bát đá và bỏ đi gần như không một xu dính túi.

Nhìn bóng lưng của thiếu niên, dù thế nào đi nữa Trần Hạo cũng không thể hiểu được sự liên quan giữa hắn ta và nghề Mạnh bà này được.

Nếu nói đó là bà nội của hắn ta, có lẽ hắn còn có thể chấp nhận, nhưng một thằng nhóc, vẫn là nam, lại sẽ trở thành

Mạnh bà? Thực sự đó là một tương phản quá lớn.

Nhưng người này do đại lão mặc áo trắng chơn, vậy hẳn còn có thể nói gì khác.

Lắc đầu, Trần Hạo cũng không muốn suy nghĩ lung tung nữa, hãy nói hết mọi chuyện sau khi tất cả đều kết thúc.

Bây giờ nhiệm vụ thứ hai đã ổn định, Trần Hạo cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Trong hai ngày tiếp theo, Trần Hạo đã dọn dẹp đám âm hồn quỷ quái mà hắn đã phát hiện ra trước đó, và nhận được vài tháng đạo hạnh cùng một vài môn phép thuật nhỏ.

Cho đến hôm nay, đạo hạnh của Trần Hạo cũng đã gần 100 năm.

Dựa theo các ghi chép trong sách cổ.

Để đạt được Tiên Thiên, thì không nhất định phải có 100 năm đạo hạnh, chủ yếu là ngưng tụ nguyên thần.

Sự hợp nhất của nguyên thần và tinh khí thần là tất cả tinh túy của một người.

Khi đã có nguyên thần, cho dù thân thể bị hủy diệt, thì nguyên thần cũng có thể tồn tại lâu dài và thậm chí nguyên thần cũng có thể tu luyện đắc đạo.

Chỉ có điều không có thân thể, thành tích của nguyên thần sẽ tệ hơn nhiều.

Lúc trước Trần Hạo đã đổi rất nhiều pháp quyết từ đạo môn, tất cả đều là những bộ hoàn chỉnh, và nó dẫn trực tiếp Tiên đạo.

Nhưng sau khi Trần Hạo thử nó, thì nó hoàn toàn vô dụng. Rõ ràng, tu vi của hắn không dựa vào tu luyện, và hắn không thể đạt được nó bằng cách tu luyện.

Nhưng hệ thống cũng không nhắc nhở gì khi hấn không tu luyện được, nên Trần Hạo chỉ có thể thực hiện từng bước một, việc đầu tiên là phải tích góp đạo hạnh.

Rời khỏi thị trấn nhỏ, Trần Hạo tiếp tục ngao du. Trên đường đi, hấn đã giúp đỡ những hồn ma cần giúp đỡ, và tiếp tục làm nhiệm vụ để nhận phần thưởng.

Trong thời gian này, Hắc Bạch Vô Thường cũng đã cũng quay lại nhiều lần và gửi nhiều hồn ma khác nhau tới.

Chúng rất kỳ lạ.

Những âm hồn được Hắc Bạch Vô Thường gửi tới đều bình thường, chẳng hạn như quỷ lâu năm, âm hồn mới và linh hồn hung ác. Nhưng cũng có những âm hồn kì lạ, như linh hồn lợn, linh hồn cây cối và linh hồn người hai đầu.

Những thứ kì lạ này, một chuyên gia tìm quỷ khắp nơi như Trần Hạo cũng chưa gặp bao giờ và hấn cũng không biết hai tên này tìm từ đâu tới. Tất cả đều hấp tấp, cũng không cần phải lừa dối, và chúng đều chủ động yêu cầu đầu thai đến vùng đất hỗn loạn.

Theo cách này, hấn không cần phí lời và nó giúp hấn tiết kiệm thời gian cùng công sức. Trần Hạo bày tỏ sự hài lòng, và thậm chí dùng vốn riêng để khai quang giúp họ tăng âm khí và tăng cường sức mạnh để khuyến khích họ. Khiến Hắc Bạch Vô Thường vui vẻ và kính nể Trần Hạo hơn.

Âm khí của cả hai anh em đều có thể tăng thêm, và đại sư này cũng thành bò cái trồng cây chuối.

Ngày hôm nay.

Trần Hạo đến một thành phố lớn.

Sau khi đến, Trần Hạo cũng không đi vào trong ngay lập tức, mà đứng bên ngoài cách thành phố mười mấy dặm và cần

thận quan sát, với khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng.

Thành phố này rất nổi tiếng trong nước, bởi vì nơi này có đội quân bảo vệ một hoàng đế qua ngàn năm và thậm chí còn có thể có lăng mộ của hắn.

Trong con mắt của người phạm, đây là một nơi kỳ diệu và là điểm thu hút khách du lịch.

Nhưng trong mắt Trần Hạo, xung quanh nơi này đan xen số kiếp và chúng tạo thành một cái lưới bí ẩn.

Mà dưới cái lưới này, có vô số âm khí tà ác và vô số linh hồn xấu xa đang rình rập.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy nơi này, Trần Hạo đã bị chấn động và không dám bước vào một cách tùy tiện.

Sau đó, Trần Hạo đã phát hiện ra rằng, không có một người tu hành nào trong thành phố này, nhưng có những nhóm người tu hành đang tập trung ở khắp mọi nơi bên ngoài thành phố.

Trong khi Trần Hạo đang nhìn, thì một chiếc xe tiến đến và dừng lại bên cạnh Trần Hạo.

Đây là một chiếc xe công việc màu đen. Cánh cửa mở ra và ba người ra khỏi xe.

Hai nam và một nữ, cả hai người đàn ông đều hơn 30 tuổi, một người béo và một người gầy.

Còn nữ thì còn trẻ, nhìn khoảng 20 tuổi. Cô ta không chỉ có dung mạo xinh đẹp, mà dáng người cũng trước sau lồi lõm rất tuyệt, ngay cả đạo hạnh cũng vượt qua 10 năm và chắc chắn xứng đáng với danh xưng đứa con kiêu ngạo của trời.

Ba người xuống xe, cô gái dẫn đầu, rõ ràng cô ta có địa vị cao nhất.

Khi đến bên cạnh Trần Hạo, cô gái mỉm cười và nói: “Hàn Thái Nhi, người phụ trách đạo môn ở khu vực phía Tây Bắc của Tây Lăng, xin ra mắt Tần đạo hữu.”

Trần Hạo mỉm cười và gật đầu: “Thật vinh hạnh, ta cũng không nghĩ tới, trong bộ phận liên quan còn có một nhân viên xinh đẹp và có đạo hạnh xuất sắc như vậy.”

Nhận được sự khen ngợi của Trần Hạo, nụ cười của Hàn Thái Nhi không thay đổi và trả lời: “Trần đạo hữu quá khen rồi, Thái Nhi chỉ có một thành tựu nhỏ, nên cũng không dám gọi nó là xuất sắc.”

Trần Hạo nói: “Hàn đạo hữu, không biết người đột nhiên tới đây là có chuyện gì không?”

Hàn Thái Nhi nói: “Trần đạo hữu, ta tới đây để nhắc nhở người rằng người tu hành, không thể đi vào thành phố Tây Lăng này.”

Trần Hạo mỉm cười và hỏi: “Tại sao lại thế này?”

“Người đi vào sẽ phải chết, hồn phi phách tán, một số đồng nghiệp trong bộ ngành của bọn ta, còn có không ít tán tu và tu sĩ nước ngoài mạo hiểm khám phá, nhưng tất cả đều dẫm vào vết xe đổ.”

Trần Hạo ngạc nhiên: “Đáng sợ như vậy sao? Một nơi như vậy, ta e rằng nó đã nguy hiểm như những nơi bị trời giáng sự khác thường rồi?”

“Hoàn toàn chính xác, chỉ là trước đây nó rất yên ổn và không sao nếu người không cố tình khám phá nó. Nhưng sau khi xuất hiện nhiều nơi khác thường, nơi này cũng bắt đầu thay đổi và ta cũng ở đây để theo dõi những sự thay đổi đó.”

Trần Hạo rất hứng thú hỏi: “Người có thể nói rõ một chút không?”

Hàn Thái Nhi nói: “Nói ra thì rất dài lòng. Trước đó, nơi này còn bị phong ấn bởi luyện khí sĩ cổ xưa bằng một phương pháp bị cấm. Không ai biết điều đó, nhưng thế giới đang thay đổi trong vòng xoáy của cuộc sống. Huống chi nơi này, vào mấy chục năm trước, một ông già địa phương đã đào một cái giếng làm phá vỡ phong ấn cuối cùng và để lộ nó. Sau đó, cố đô này trở thành nơi cấm đối với những người tu hành và những người đi vào đều phải chết.”

Chương 863: Không mời chớ vào

Trần Hạo hỏi: “Vậy thứ dưới mặt đất này có liên quan hay quan hệ bên trong gì, cô có lý giải gì không?”

Hàn Thái Nhi thở dài nói: “Nếu tôi hiểu rõ như vậy, bên trên cũng không phải tôi tới giám thị, chỗ này có liên hệ sâu sa gì không thì tới Linh Đan môn cũng không biết, may nhờ phát hiện ra bí mật trong điển tịch truyền lại từ thời thượng cổ, tôi mới dám khẳng định một điều.”

Nói đến đây, Hàn Thái Nhi dừng một chút: “Nghe nói, thứ dưới mặt đất này, chôn cất Thủy Hoàng chân chính nhưng đã trải qua nhiều năm như vậy, nếu là vị thiên cổ nhất đế kia, sợ là khó có thể phỏng đoán.”

Trần Hạo giật mình: “Thật hay giả?”

Hàn Thái Nhi cười nói: “Tất cả chỉ là phỏng đoán, tôi cũng chưa dám khẳng định. Nhưng qua mấy ngày giám thị, tôi cũng phát hiện ra một số sự tình quái dị. Đoạn thời gian này, những âm linh vốn ẩn núp, đột nhiên xuất hiện, mặc dù số lượng rất ít nhưng đều là chiến binh của Tiên Tần, mỗi một người đều có khí tức đáng sợ, bọn chúng đều đến vào sau nửa đêm, một số còn tình cờ gặp người sống, vậy mà còn dám nói chuyện với họ, không lộ một chút sơ hở nào, cũng không gây thiệt hại, khiến tôi nghĩ mãi không hiểu.”

Trần Hạo có chút kinh sợ.

Chiến binh của Tiên Tần toàn là con mẹ nó lão quỷ sống ngàn năm, cho dù không tu hành đi nữa thì chỉ dựa vào sự tích

lũy ngàn năm, nếu để xõng một người ra ngoài thôi cũng có thể hoành hành thiên hạ.

Đây là mới khai phá một bộ phận cực ít thứ dưới mặt đất thôi, còn nhiều khu vực không dám đào sâu.

Không biết dưới này còn bao nhiêu binh lính của Tiên Tần nữa?

“Nếu đi vào thì chắc hẳn phải chết rồi đây?” Trần Hạo suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía thành phố Tây Lăng.

Đối với người tu hành thì nơi đây là cấm địa nhưng lại là thiên đường của người sống, không có điều gì dị thường, thậm chí đối với những chiến binh đất nung và ngựa đã được đào lên cũng không gây ảnh hưởng gì tới người tham quan cả.

Trong chuyện này nhất định có vấn đề gì đó, nếu không thì khi có người sống tiếp cận, họ phải bị công kích mới đúng, không thể chọn mục tiêu bừa thế được.

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Hạo chợt nảy ra ý định, ý niệm xâm nhập vào Tụ Lý Càn Khôn, cảm ứng được chỗ của Mi Mi, truyền âm cho nó.

“Mi Mi, ta có chuyện tìm ngươi.”

Mi Mi đang nghỉ ngơi, ngay khi nghe được thanh âm này, theo bản năng rùng mình một cái.

Khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, vẻ mặt nó biến đổi từ đau khô, uất ức sang phấn nộ, nghiến răng.

“Có chuyện gì? Mi Mi cảnh giác hỏi dò.

Trần Hạo nói: “Ngươi biết vị trí của đám ngựa gỗ không?”

Mi Mi lại sợ run cả người, hoảng sợ nói: “Ta nói ngươi nghe, chỗ đó đánh chết ta cũng không đi, ngươi dám đưa ta

vào, bà đây nguyên rửa người đời đời kiếp kiếp không được an bình.”

Trần Hạo kinh ngạc nói: “Sao người có vẻ sợ hãi thế? Bên trong tượng binh mã có đồ vật gì đáng sợ à?”

Mi Mi trợn mắt nói: “Đáng sợ á? Ha ha, đó là tồn tại mà người không thể nào tưởng tượng nổi đâu.”

“Không cách nào tưởng tượng? Người có chút nói quá rồi đó.” Trần Hạo phản bác.

Mi Mi chân thành nói: “Đây là sự thực, đến cả Hồng tử nếu có mặt ở đây mà nhìn thấy tượng binh mã cũng phải một mực cung kính.”

Trần Hạo nói: “Ta còn tưởng rằng người tồn tại lâu như vậy cũng có chút kiến thức, chẳng ngờ người cũng chỉ là hạng ếch ngồi đáy giếng. Người nghĩ Hồng tử của người rất trâu bò sao? Người có muốn ta bắt cô ta tới đây cùng chơi đùa với người không?”

Mi Mi: “...”

Trần Hạo lười hỏi, ý niệm vừa định rời khỏi, đột nhiên một thanh âm truyền đến: “Người định đến cố đo?”

Trần Hạo cảm giác người này đã mất, là cô gái áo trắng.

“Đúng.”

“Đưa ra đi vào.” Cô gái áo trắng quả quyết mở miệng.

Trần Hạo trực tiếp hỏi: “Người muốn làm gì?”

Cô nói: “Ta muốn gặp mặt vị đại đế kia, nếu như hần nguyện ý hợp tác với chúng ta thì sẽ rút ngắn được một khoảng thời gian kiến tạo Địa Phủ. Đây chính là cơ hội.”

Trần Hạo im lặng.

Muốn hợp tác với lão? Lá gan của người cũng lớn lắm.

Có điều nghe cô nói chuyện, Trần Hạo cũng bắt đầu động lòng.

Nếu như vụ hợp tác này thành công, vậy thì đến cả vị thiên cổ nhất đế kia cũng phải kiếm cơm ở dưới chướng ta, ngẫm lại cũng có cảm giác sung sướng.

“Người có thể yên tâm, thực ra ta và vị đại đế này cũng coi như người quen biết cũ, mặc dù ký ức của ta về hắn cũng không còn nhiều lắm.”

Mặt Trần Hạo đơ ra.

Rốt cuộc Nguyệt Linh có lai lịch thế nào mà đến cả vị cô nhân sống vào hai ngàn năm trước cũng biết?

Cô gái không nhiều lời.

Trần Hạo thấy cô ta tự tin như vậy, cũng không hỏi tới nữa, ý niệm rời khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

Trần Hạo chớp mắt, nhìn về phía Hàn Thái Nhi, mỉm cười nói: “Hàn đạo hữu, đa tạ nhắc nhở, tôi còn có việc, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, Trần Hạo rảo bước rời đi.

Phương hướng đó chính là đường tới cố đô.

Đến đây, mắt Hàn Thái Nhi lấp lánh.

Chẳng lẽ cái thằng này dám xông vào cấm địa của người tu hành, không sợ một thân tu vi đã tràng xe cát hay sao?

Đương lúc Hàn Thái Nhi sợ hãi thán phục, vẻ mặt đột nhiên trở nên hoảng sợ, động tác dừng lại, đồng tử thu nhỏ.

Trần Hạo mới cùng cô nói chuyện trời đất xong, trải qua hai nhịp hô hấp, lúc này đã cách xa vài trăm mét, sau đó dần dần biến mất, cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng Hàn Thái Nhi lúc này trộn lẫn trăm vị.

Nghe nói về danh tiếng và sự lợi hại của Trần Hạo từ Linh Đan Môn và sự coi trọng của các bên trong thiên hạ.

Nhưng chưa từng một lần tận mắt chứng kiến, cô còn nghe nói hẳn được rất nhiều đại lão chú ý tới dù là người mới chưa có chiến tích gì trong chiến đấu. Cô tự hỏi không biết hẳn có danh khí và được mọi người coi trọng thế từ đâu.

Bản thân cô có thiên phú không tồi, tu vi cũng vượt xa người cùng thế hệ lại càng không phục.

Hiện tại chứng kiến tận mắt cũng khiến nàng vỡ mộng.

Quả nhiên là người so với người, càng tức chết.

“Hồng rồi.”

Những đường khí vận này hết sức phức tạp, bao hàm ý chí thương hải tang điền từ xa xưa, huyền diệu vô cùng.

Tiến vào Tây Lăng, Trần Hạo phát hiện, mặc dù từ ngoài nhìn vào nơi này khí âm sát mạnh mẽ như thủy triều dâng, âm linh nơi nơi ẩn núp.

Nhưng đến khi tiến vào bên trong, mọi thứ tựa như ảo ảnh. Khu vực khác cũng không có gì dị thường, ngay cả mèo chó ven đường cũng hết sức bình tĩnh.

Chỉ là mắt Âm Dương của Trần Hạo luôn có thể phát hiện ra chỗ dị thường của nơi đây, bắt đầu không ngừng dò xét.

Ngay cả Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng và Lam Điệp cũng thận trọng hơn nhiều, bọn chúng hiển nhiên là vô cùng kiêng kỵ nơi này, không dám làm càn.

Cuối cùng, Trần Hạo dừng bước trước cổng của một cửa hàng.

Đây là một tiệm cơm nhỏ gồm hai tầng lầu, trang trí rất cổ xưa, ngay cả danh tự cũng rất có ý tứ, tên là Liêm Pha lâu.

Trong mắt của Trần Hạo, tiệm cơm này có cảnh tượng khác hẳn.

Trong tiệm cơm, khí âm sát rất nặng, cuộn cuộn không dứt, nổi thẳng xuống dưới mặt đất.

Trần Hạo cười cười, cất bước mà vào.

Vừa bước tới cổng, Trần Hạo bị hai người đàn ông cường tráng mặc bộ đồng phục bảo vệ ngăn cản.

“Tiên sinh, xem bảng hiệu.” Một người đàn ông mở miệng, đồng thời chỉ chỉ bên cạnh của biển hiệu.

Trần Hạo nhìn lại, bên trên có chữ viết:

“Bổn tiệm chuyên cung cấp đồ ăn cho người già trên sáu mươi tuổi, dưới sáu mươi, không mời chớ vào, cảm ơn đã hợp tác.”

Trần Hạo im lặng.

Hóa ra, đây mới chính là dụng ý của Liêm Pha lâu, phòng ăn chuyên dụng cho người già.

Chương 864: Đại đế

Nhìn những vị khách ra ra vào vào tiệm cơm, tất cả đều là người già cả, mỗi người đều xuất thân từ tầng lớp khác nhau.

Nhưng bọn họ đều trò chuyện vui vẻ, không khí hòa thuận, không vì thân phận khác nhau mà có khúc mắc.

Ánh mắt Trần Hạo đảo qua trên người bọn họ, hẳn phát hiện ra một chút khác thường, vừa cẩn thận dò xét tiệm cơm, vừa cười.

Hóa ra là nơi kết duyên, thảo nào lại vậy.

Chỉ có điều, mình đâu có đến ăn cơm.

Trần Hạo trực tiếp khuếch tán ý niệm, cảm ứng chủ tiệm của cửa tiệm.

Quả nhiên, đằng sau tiệm cơm còn có hậu viện, trong một căn phòng ở hậu viện, có một người phụ nữ mặc áo ngắn hở bụng, váy ngắn, da thịt tuyệt trắng, dáng người tiêu chuẩn, ôm ghì lấy cái bàn, ăn đồ ăn vặt ngon lành, nằm lý trên giường xem hí kịch trên tivi, đột nhiên biểu hiện của cô biến đổi, khẽ giật mình, sau đó lại lộ ra vẻ mặt hứng thú, vứt đồ ăn đi, sửa sang quần áo rồi đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, cô gái tới cổng, thấy ánh mắt bất thiện của bảo an nhìn chằm chằm vào cậu thanh niên trẻ tuổi đứng trước cổng.

“Tiểu tam, tiểu tứ, đây là khách quý của bọn tiệm, không được ngăn cản.” Cô gái mở miệng.

Hai người đàn ông vừa nhìn chằm chằm vào Trần Hạo, nay thay đổi thái độ, cúi thấp đầu: “Thật xin lỗi, chúng tôi đắc tội với ngài, mong ngài lượng thứ.”

Trần Hạo mỉm cười: “Không sao.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn về phía cô gái, đang muốn tự giới thiệu bản thân, cô gái lại mở miệng trước: “Không cần phải nói, ta biết ngươi, mau vào đi.”

Nói xong, cô gái quay người rời đi.

Trần Hạo cũng không nói nhiều, mang theo ba đứa, đi theo sau.

Đi vào hậu viện, cô gái dừng bước tại đình nghỉ chân khá tinh xảo, cười nói: “Ta cho người chuẩn bị chút trà, Trần đạo hữu, mời ngồi.”

Trần Hạo cười đi vào, ngồi xuống, nhìn về phía cô gái ngồi đối diện, nói: “Đạo hữu có vẻ hiểu ta khá rõ.”

Cô gái cười duyên rữ, nói: “Ta cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có điều nghe danh đã lâu, ta cũng biết ngươi luôn hành đạo khắp nơi, trước đó ta còn có suy nghĩ, không biết lúc nào thì ngươi mới tới Tây Lăng, không ngờ nhanh như vậy, chúng ta đã gặp mặt rồi, xem ra giữa đôi ta đúng là có duyên phận.”

Nghe được hai chữ duyên phận, mèo đen nhảy vào trong ngực Trần Hạo, nhìn về phía cô gái, meo ô một tiếng, ánh mắt bất thiện.

Cô gái này mặc thiếu vải trong thời tiết lạnh như vậy thì chắc cũng chẳng phải hạng người đứng đắn gì cho cam.

Cô gái nhíu mày, cười mà như không cười, nói: “Con tiểu miêu này là ăn dấm sao? Tiểu láu lĩnh nghe lời nào, ta và cha ngươi đang tán gẫu, ở đây có mấy viên đường, cầm tới trước mà liếm láp đi.”

Cô gái lấy ra mấy khối đường.

Tiểu Hắc giận dữ, oa một tiếng, muốn bỏ nhào qua.

Trần Hạo nhanh tay, bắt lấy Tiểu Hắc, an ủi: “Tiểu Hắc, đừng nghịch.”

Tiểu Hắc uất ức nhìn về phía Trần Hạo.

Mình bị khiêu khích, anh Hạo, sao anh không giúp em?

Trần Hạo im lặng, nhìn về phía cô gái, nói thẳng vào chủ đề: “Đạo hữu, hôm nay ta đến đây, còn mang theo một người quen, chủ yếu là muốn gặp mặt Đại đế một lần.”

Cô gái cười híp mắt nói: “Đại đế nào?”

Thấy cô gái giả ngu, Trần Hạo lười phản ứng, trực tiếp phát tay, cô gái áo trắng hiện ra.

Nếu cô gái áo trắng đã nói là có quen biết, vậy thì hai bên sẽ nhận ra nhau thôi.

Quả nhiên, thời điểm cô gái áo trắng xuất hiện, cô gái lúc đầu còn cười tủm tỉm, đột nhiên sững sốt, không thể tin nhìn vào cô gái áo trắng, sau một lúc lâu, cô đứng phắt dậy, kinh dị nói: “Nguyệt Linh?”

Cô gái áo trắng nhìn cô, cũng mở miệng: “Tế Linh, đã lâu không gặp.”

“Đúng thật là Nguyệt Linh!” Cô sợ ngây người, vội vàng thu lại phong thái quyền rũ, khí chất trong nháy mắt chuyển biến, trông thanh thuần, tự nhiên hơn, kính cẩn thực hiện một lễ nghi cổ đại, mở miệng nói: “Tế Linh bái kiến Nguyệt Linh.”

Cô gái áo trắng nói: “Không cần đa lễ.”

Nói xong, cô gái áo trắng tiếp tục nói: “Đại đế, nhiều năm không gặp, chẳng lẽ người không thể ra mặt gặp người bạn cũ này sao?”

Vừa dứt lời, trong sân lập tức cuộn cuộn khí âm sát, một cỗ ý niệm đáng sợ từ dưới đất xông lên.

Sau khi cảm nhận rõ ràng cỗ ý niệm này, Trần Hạo sửng sờ.

Mặc dù cỗ ý niệm này có lực lượng vô cùng khủng bố, tựa như có thể dời sông lấp biển, hủy thiên diệt địa khiến người ta run rẩy tâm can.

Thế nhưng, Trần Hạo lại có cảm giác ngoài ý muốn.

Cỗ ý niệm này có chút kỳ quái.

Nó tựa như bảm sinh đã siêu việt nhưng hình như lại đang ở trong trạng thái phi thường kỳ quái.

Đôi mắt với trạng thái hiện tại của ý niệm này, Trần Hạo suy nghĩ một chút, hẳn cảm thấy mình... Có thể bắt lấy nó.

Suy nghĩ lóe lên rồi biến mất, Trần Hạo bất động thanh sắc tập trung quan sát.

Rất nhanh, cỗ ý niệm kinh khủng hiển hiện, khí âm sát bàng bạc hội tụ, ngưng tụ thành một thân ảnh cao lớn, vạm vỡ.

Thân ảnh này đầu đội mũ miện có chuỗi ngọc quán quanh, người khoác miện phục, mày rậm mắt to, không giận tự uy, dù chỉ đứng thẳng bất động lại tự thân có một cỗ khí thế thống trị bát phương.

“Nguyệt Linh, người tự sát?” Bóng dáng cường tráng nhìn về phía Nguyệt Linh, mở miệng nói chuyện. Khẩu hình miệng của hắn có chút lạ, nếu không phải Trần Hạo có ý niệm nhạy bén thì khó phân biệt sự khác biệt nhỏ bé này, người bình thường vốn nghe không hiểu.

Cô gái áo trắng gật đầu: “Thiên địa đại kiếp nạn, nếu không tự vẫn, cũng chỉ có thể lưu vong, mặc dù bên ngoài có lớn, cũng không rời quê nhà.”

Nói xong, cô gái áo trắng tiếp tục nói: “Đại đế, hình như người đã quyết định?”

Bóng dáng khôi ngô thở dài: “Thiên cô đế nghiệp, hai thể mà chết, cô sao có thể cam tâm! Nhưng thiên địa như dòng thác, đi mà không trở về, cô hữu tâm vô lực, cuộn mình ở đây, giống năm đó biến thành hoạt tử nhân sao mà tương tự.”

Cô gái áo trắng nói: “Giờ đại đế có tính toán gì không?”

Thân ảnh khôi ngô không trả lời, mà nhìn vào Trần Hạo, rồi nhìn về phía áo gái áo trắng nói: “Nguyệt Linh, có chuyện gì mà ngươi cần tìm đến trẫm?”

Nguyệt Linh nói: “Hợp tác, cầu sinh.”

Thân ảnh khôi ngô cười: “Nếu trẫm không nhớ nhầm thì lần đầu gặp nhau, ngươi cũng nói với ta như vậy.”

Nguyệt Linh nói: “Năm đó, đại đế không phải đã đạt được mục tiêu rồi sao? Quét ngang bát phương, thống nhất Trung Nguyên.”

“Nhưng đó cũng là kết quả của việc trẫm tiêu hao khí vận của long mạch mà thành, cuối cùng Đại Tàn hai thể đều chết hết.” Thân ảnh khôi ngô lạnh nhạt đáp lại.

Nguyệt Linh nói: “Có được tất có mất.”

Thân ảnh khôi ngô không nói chuyện, yên lặng một lúc, rồi cuộc mở miệng: “Hợp tác như thế nào?”

Nguyệt Linh nói: “Ta dùng bản thể chém chết Hóa Linh, mặc dù tránh thoát đại kiếp của thiên địa nhưng không cách nào tương trợ lẫn nhau, nếu không ắt gặp phải Thiên Khiển. Bây giờ ở mảnh thiên địa này, ta đã tuyệt đạo, tiên thiên thì cấm kỵ. Ta bất lực, đại đế cũng không có cách nào xuất thế. Nếu không tự cứu lấy mình, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị thiên địa vứt bỏ, cho đến khi tiêu tan.”

Thân ảnh tuấn tú không hề lay động, cho dù nghe được lời đoạn tuyệt thể gian của cô gái.

Nguyệt Linh tiếp tục nói: “Vì vậy, muốn tự vệ và cứu lấy mình, ta gặp được Trần đạo hữu, đạt được một tia cơ duyên, phân linh thức làm hai, mượn tay hắn, tái tạo Địa Phủ, lấy thân hóa U Nguyệt, từ đó thoát ly hạn chế của thiên địa, không chịu cưỡng chế. Nếu như đại đế nguyệt ý hợp tác, Địa Phủ thập điện, mặc người chọn lựa.”

Thân ảnh khôi ngô nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nở nụ cười, trông khá chất phác.

“Không cần làm bộ, ngươi là người thế nào, trăm liếc mắt một cái là biết.” Thân ảnh khôi ngô lạnh nhạt mở miệng.

Khuôn mặt Trần Hạo cứng đờ.

“Có điều, trên người ngươi lại có báu vật huyền diệu, mang hi vọng sống, thậm chí khiến cho trăm cảm nhận thấy nguy hiểm. Ở thời đại này, đạt được thành tựu như vậy cũng có chút bản lĩnh.”

Trần Hạo im lặng.

Nếu được một nhân vật quét ngang bát phương, lưu danh thiên cổ cất lời khen ngợi thì hẳn phải có cảm giác gì? Ta có nên nở nụ cười hóa giải chút xấu hổ hay không?

“Hợp tác cũng được thôi, trăm thích nhất là hợp tác, thời kì Chiến quốc, các nước tranh hùng, một nửa trong số đó đều đã hợp tác qua.” Bóng dáng khôi ngô nhìn Trần Hạo, đột nhiên cười nhẹ.

Trần Hạo chợt cảm thấy rùng mình.

Không đợi hắn kịp phản ứng, bóng dáng khôi ngô tiếp tục nói: “Nhưng mà có điều là Địa Phủ thập điện, có hơi nhiều.”

Chương 865: Không phải đối thủ

Mười điện quá nhiều?

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái, lời kiêu này, cũng chỉ có vị hoàng đế cổ xưa nhất này mới dám nói thôi!

Nhưng ngẫm lại vị đại lão này càn quét trên dưới bốn phương, thống nhất thiên hạ, cũng hiểu được đại lão như vậy, không thể chịu đựng quyền lợi giống người khác được.

Nhưng chuyện này đều do người phụ nữ váy trắng xử lý, Trần Hạo cũng không biết có được không, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ váy trắng.

Người phụ nữ váy trắng lạnh nhạt nói: “Người vẫn giống như lúc trước, đã tâm bưng bưng, coi trời bằng vung.”

Bóng người khôi ngô nói: “Đây là ranh giới cuối cùng của trẫm.”

Người phụ nữ váy trắng nói: “Như người nghĩ cũng không phải không được, tất cả đều là mới xây, không nhất định phải tuân theo chế độ cũ, nhưng mà Đại Đế, muốn hoàn thành Địa Phủ, tất cả đều phải hợp lý, không hợp lý, quy tắc không ủng hộ, xây nên đều là hư ảo.”

Bóng người khôi ngô nói: “Trẫm làm việc, tự có cân nhắc.”

“Nếu vậy, Đại Đế, chúc mừng ta và ngươi, là hợp tác lần nữa.” Người phụ nữ váy trắng khẽ vuốt cằm.

Bóng người khôi ngô không có dây dưa dài dòng, trực tiếp hỏi: “Khi nào bắt đầu?”

Người phụ nữ váy trắng nói: “Nếu Đại Đế không chê đơn sơ, hiện tại có thể vào ở, sau này, ta sẽ bàn bạc chuyện liên quan tới Lục Đạo Luân Hồi với Đại Đế.”

Bóng người khôi ngô gật đầu, thân ảnh hóa thành âm sát tán đi.

Người phụ nữ váy trắng nhìn về phía Trần Hạo, gật đầu nói: “Có thể mở không gian ra.”

Trần Hạo thở dài một hơi, sau đó phát tay, một làn sóng huyền diệu xuất hiện, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây là lối vào của Tụ Lý Càn Khôn.

Khi Tụ Lý Càn Khôn không ngừng lớn lên, hiện tại Trần Hạo cũng nắm giữ nhiều biến hóa hơn, biến thành cửa vào này là một trong số đó.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể biến hóa hình ảnh hư ảo, muốn điều khiển theo ý mình, trở thành một cánh cửa, còn cần một chặng đường dài.

Lúc này, sau khi cửa vào hiện ra, bên trong một cái giếng cổ cách đó không xa, sát khí lập tức như nước thủy triều, mãnh liệt tuôn ra, sau đó không ngừng chui vào Tụ Lý Càn Khôn.

Trần Hạo cảm giác được, đi theo sát khí, còn có vô số âm linh.

Những âm linh này sau khi tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, lập tức hiện ra, hóa thành một đội quân đông đúc, gào thét, khí thế kia, rất bá đạo.

Những dị loại khắp nơi trong không gian, phát hiện âm linh mạnh mẽ, cũng trợn mắt há mồm.

Bởi vì đám âm linh này chính là đội quân cổ đại, còn là một tổ chức có hệ thống, mỗi một hơi thở Âm Sát đều cực kỳ hùng hồn.

Mẹ ơi, cái nơi quý quái này mà còn có phản động à?

Sau khi hàng vạn âm linh tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, cuối cùng xuất hiện một cái ghế dựa khổng lồ. Đại Đế ngồi ngay ngắn trên ghế do mười sáu người đàn ông cường tráng khiêng, tiền hô hậu ủng, cực kỳ uy phong.

Đúng lúc này, đột nhiên một ánh sáng lưu động, sau đó hư ảnh Đế Quân hiện ra, quan sát động tĩnh bên này từ đằng xa.

So với uy nghi của Đại Đế, Đế quân bên này quá keo kiệt. Bên cạnh chỉ có một con rùa và một con rắn.

Nhưng nó vừa xuất hiện Đại Đế liền nhìn thấy.

Ánh mắt hai vị đại lão chạm nhau ở khoảng cách cực xa, không có lửa bắn ra bốn phía, cũng không có cùng chung chí hướng, giống như là người bình thường bất ngờ gặp nhau, sau đó chuyển ánh mắt đi.

Nhưng sau đó, khóe miệng Đại Đế nhếch lên: “Ngụy Thần.”

Ở chỗ khác, Đế quân không nói chuyện, nhưng ánh mắt lại tràn đầy khinh thường.

Trong sân nhỏ, sau khi hơi thở Âm Sát bao lấy toàn bộ đội quân của Đại Đế tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, Trần Hạo nhìn về phía người phụ nữ váy trắng.

Người phụ nữ váy trắng nói: “Đại Đế vào ở, xây dựng Địa Phủ sẽ nhanh hơn, hiện tại ngươi chỉ có một nhiệm vụ, chỉ cần làm được, xây dựng Địa Phủ, sẽ không thể thất bại.”

Trần Hạo hỏi: “Chuyện gì?”

“Tiến vào Tiên Thiên.” Người phụ nữ váy trắng nghiêm túc nói.

Trần Hạo sững sờ.

Người phụ nữ váy trắng tiếp tục nói: “Đạo ở nhân gian tuyệt đường, nhưng người là dị số, không thuộc nhân gian, cho nên người có thể nhập đạo, có thể nghịch chuyển Tiên Thiên, mà không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Mà chờ người đạt tới Tiên Thiên, người sẽ phát hiện một thế giới khác, hiểu quy tắc của trời đất, hai đạo âm dương, sống chết của vạn vật, thần hồn cũng có thể vào U Minh, thu hồi Lục Đạo Luân Hồi.”

Trần Hạo kinh ngạc: “Thu hồi?”

Người phụ nữ váy trắng nói: “Thời đại thượng cổ, không có luân hồi, vạn vật sinh linh, chết thì hóa hư vô, sống thì trường thọ. Trời đất hỗn loạn. Sau có đại thần, từ trong U Minh, lúc sống mở ra Địa Phủ, đặt Lục Đạo Luân Hồi trong đó, trở thành sinh linh thuộc về vùng đất vĩnh sinh.

Nhưng bây giờ trời đất biến đổi, Địa Phủ bỏ trống, Lục Đạo Luân Hồi tự phát dẫn độ sinh linh, không được trấn giữ. Đương nhiên phải thu hồi, hoàn thành Địa Phủ mới.”

Trần Hạo giật mình, chợt nghi ngờ nói: “Trước đó đạo thứ bảy tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, vì sao Lục Đạo Luân Hồi không theo cùng? Còn cần lấy đi?”

Người phụ nữ váy trắng lắc đầu: “Đây là quy tắc, nó không có quyền lợi tự chọn, đạo thứ bảy có lẽ cũng là phương pháp tự cứu của nó, nhưng muốn có được Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể tự lấy, mà muốn đi U Minh, thì nhất định phải có tu vi Tiên Thiên mới được.”

Trần Hạo nói: “Được, ta biết, chỉ là tiến vào Tiên Thiên, ta cũng có chút mê man! Chủ yếu là pháp thuật ngưng tụ thần hồn này, căn bản không có một chút đầu mối.”

Người phụ nữ váy trắng nói: “Đạo Tiên Thiên, không giống nhau, người là dị số, tự có cách để độ. Nếu như không có đầu mối, vậy hãy làm theo trái tim, rồi sẽ tìm được đáp án.”

Nói xong, thân ảnh người phụ nữ váy trắng lóe lên, chủ động tiến vào Tụ Lý Càn Khôn.

Trần Hạo bất đắc dĩ lắc đầu.

Có lẽ người phụ nữ váy trắng nói đúng, là lời nói có ích khi nghịch chuyển Tiên Thiên.

Nhưng mà hắn không hiểu, anh đây không phải tự tu hành, là từ nhiệm vụ hệ thống mà đi lên.

Đương nhiên, dù lời khuyên Tiên Thiên này có hay, sợ cũng không dùng được.

Được rồi, đi một bước nhìn một bước vậy!

Phất tay thu hồi cửa vào được biến ra, Trần Hạo nhìn về phía người phụ nữ được cô gái váy trắng gọi là Tế Linh kia.

Người phụ nữ này hiện tại là trạng thái người sống, nhưng trạng thái khá là quái dị, có chút chênh lệch so với người sống thật, hiển nhiên cũng không phải chuyển sinh bình thường.

Ha ha, đây đều là người khiêu khích quy tắc luân hồi a!

Sau này xây dựng Địa Phủ, những kẻ qua sông vụng trộm này, cần phải chèn ép a.

“Trần Hạo đạo hữu, ánh mắt này của người, khiến ta có chút sợ đó.” Bị Trần Hạo nhìn chăm chú, Tế Linh xấu hổ nói, biểu cảm kia, tư thế kia, giống như làm với người phạm tội.

Mèo đen nhìn, mắt mèo nheo lại, lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Trần Hạo lại là cười nói: “Đạo hữu, người không ở cùng với Đại Đế sao?”

“Là do không đi được, thiếp thân tế bái linh hồn cho Đại Tàn, mang theo trách nhiệm, trấn giữ nơi này. Ai, thiếp thân cũng là đáng thương, cô độc hai ngàn năm, cũng không có đàn

ông bên cạnh.” Tế Linh nói, ánh mắt thỉnh thoảng liếc Trần Hạo, ý đồ rõ ràng.

Trần Hạo còn chưa mở miệng, đột nhiên một giọng nói vang lên: “Muốn đàn ông? Cái này đơn giản, người thấy gà gia ta thế nào?”

Nói chuyện chính là gà trống, vừa nói gà trống vừa biến thành hình người, cười ha ha nhìn Tế Linh, ánh mắt càn rỡ vô cùng.

Người này ại dám đùa giỡn Trần Hạo, lại trêu đùa Miêu tử, thân là đồng bọn, đương nhiên phải cùng chung mối thù, một lòng đối ngoại.

Tế Linh sững sờ, chợt ý vị sâu xa nói: “Ta không thích đàn ông không có em trai, không khác gì thái giám.”

Gà trống: “...”

Chương 866: Bị nhốt rồi

“Mẹ nó nguoi thì bết cái gì, cách thức sinh trưởng của em trai ông đây khác với loài người, chứ sao lại không có!” Gà trống tức giận thở hỏn hển, chửi Tể Linh.

Tể Linh hé miệng cười một tiếng: “Một chút xiu cũng gọi có?”

“Đm...” Gà trống nhìn không được, trực tiếp liền muốn xông lên chơi chết đồ miệng thối này.

Trần Hạo giữ chặt gà trống, nhìn về phía Tể Linh, chân thành nói: “Đạo hữu, chuyện này dường như không cần thiết.”

Tể Linh nói: “Cần chứ, đây là một cách kích thích tu hành. Nhìn hai đứa nhỏ này, tâm tính cực kỳ không ổn định, một chút đã bạo phát, đạo tâm như vậy quá kém, cần phải tăng lên.”

Trần Hạo đen mặt.

Mẹ nó nguoi nói hươu nói vượn chững chạc đàng hoàng, giống như thật sự có chuyện như vậy.

Nhưng hiểu được Tể Linh này mồm mép lợi hại, Trần Hạo cũng không tính đấu võ mồm với một người phụ nữ, không có ý nghĩa.

Kéo gà trống, kêu mèo đen và bướm xanh, Trần Hạo tính rời đi.

Tể Linh lại mở miệng nói: “Vừa rồi Nguyệt Linh nói với ta, nói người bị chững lại trong tu hành, không muốn đột phá sao?”

Trần Hạo cũng không quay đầu lại nói: “Không làm phiền người.”

“Giúp người đột phá Tiên Thiên, cũng không cần sao?”

Bước chân Trần Hạo dừng lại, quay người nhìn về phía Tế Linh: “Người cảm thấy người có thể giúp ta?”

Tế Linh cười híp mắt nói: “Người biết vì sao Đại Tàn thống nhất tứ phương không, ngàn vạn con dân, lại chỉ chọn ta làm Tế Linh?”

Mắt Trần Hạo khẽ chuyển động, quan sát Tế Linh tỉ mỉ.

Chỉ là nhìn thế nào, cũng chỉ thấy ngoài cảm giác không hợp nhau ra, cũng không phát hiện gì, chẳng lẽ Tế Linh này còn có chỗ nào đặc biệt?

Tế Linh cười: “Bởi vì dáng người của ta đẹp.” Nói xong, cô ta duỗi đầu ngón tay, khẽ che cái cằm, vẽ mặt thẹn thùng.

Trần Hạo: “...”

Quay người lại, mặt Trần Hạo đen như mực rời đi.

Người phụ nữ này, thần kinh chắc chắn có vấn đề.

“Hi hi, chớ đi nha, ta thật sự có thể giúp người mà!” Tế Linh la lên.

Nhưng Trần Hạo căn bản không để ý, trực tiếp muốn rời khỏi quán cơm.

Nhưng khi bước chân của hắn muốn rời khỏi quán cơm, mặt hơi biến sắc, lại rụt trở về.

“Sao vậy Hạo ca?” Gà trống không hiểu hỏi.

Trần Hạo nghi hoặc nhìn cửa quán cơm một lát, nhìn về phía gà trống nói: “Tiểu Hoàng, người thử ra ngoài xem.”

Gà trống không hiểu gì, nhưng nó trực tiếp hành động, một bước vượt qua. Sau đó, cũng giống như Trần Hạo, thay đổi sắc mặt, thu chân lại.

“Mẹ nó, tình huống gì vậy? Hừ chết ông đây!” Gà trống chưa tỉnh hồn, chửi tục.

Nhìn thấy gà trống cũng vậy, Trần Hạo sắc mặt khó coi.

Vừa rồi, lúc hắn chuẩn bị sai bước, đột nhiên có một loại nguy hiểm truyền tới người, cảm giác đó, giống như chỉ cần bước ra, thì sẽ phải chết, dù là hắn là dị số cũng không được.

Loại tình huống này, Trần Hạo tưởng rằng ảo giác, nhưng gà trống rõ ràng cũng cảm nhận được, đây là sự thực!

Chỉ là, làm sao lại có chuyện quý dị như vậy?

“Hi hi, ta nói rồi, ngươi phải lên cấp mới được, không thì không thể rời khỏi.” Lúc này, giọng nói Tế Linh vang lên, sau đó cô ta thoải mái nhàn nhã đi tới.

Trần Hạo cau mày nói: “Đây là có chuyện gì?”

Tế Linh nói: “Từng nghe nói một câu chưa? Trời tỏa sát khí, đời sao đổi chòm, đất tỏa sát khí, rồng rắn xuất hiện, người tỏa sát khí, trời đất đảo lộn.”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “« Hoàng đế Âm Phù Kinh », cái này có liên quan gì tới tình huống của ta sao?”

Tế Linh nói: “Có, bởi vì nơi này, chính là một chỗ sát khí ẩn núp, hơn nữa còn là ba loại sát khí giao thoa, trừ phi là sinh linh bình thường, hoặc là người đạt tới Tiên Thiên, nếu không chỉ cần tiến vào đây, đừng nghĩ ra khỏi, nếu phản kháng, hồn phi phách tán, không còn hài cốt.”

Trần Hạo hít một hơi khí lạnh: “Ý ngươi là, nếu ta không muốn chết, cũng chỉ có thể bị vây ở quán cơm này rồi?”

Tế Linh cười híp mắt nói: “Cũng không phải a, sự di chuyển của sát khí, cũng có quy luật của nó, chỉ là nơi này là một nơi long huyết, lại thêm lúc Đại Đế còn sống mời người luyện khí bố trí cấm chế kết hợp sự huyền diệu của trời đất, ngàn năm

qua tạo thành một cấm pháp đặc biệt, có thể tránh sát khí, nhưng nếu ở chỗ khác, vậy thì không giống nữa, một khi gặp phải, lập tức sẽ bị sát khí dây dưa, vận may tốt có thể tránh được lần một lần hai, vận may không tốt, một lần cũng không tránh nổi.”

Trần Hạo không phản bác được.

Mẹ nó, đây quả nhiên là một chỗ để hố người.

Nhưng cũng rất kỳ lạ, nơi như thế này, lúc mình tiến vào, vì sao không cảm giác được đạo tâm cảnh báo?

Chẳng lẽ sát khí này cao cấp tới nỗi đạo tâm không phát hiện sự nguy hiểm của nó?

Cùng lúc trong lòng ghen khuất, Trần Hạo đột nhiên nhớ tới lời người phụ nữ váy trắng trước khi vào Tụ Lý Càn Khôn nói, hiện tại đối với hắn quan trọng nhất là tiến vào Tiên Thiên.

Mẹ nó, thì ra vấn đề ở đây!

Không vào Tiên Thiên, thì không ra được!

Im lặng một lát, Trần Hạo nhìn về phía Tế Linh.

“Tình huống của ta khác với người tu hành bình thường, dựa vào công pháp, cảm ngộ chưa chắc có thể giúp ta thăng cấp, người có cách nào không?”

Tế Linh cười, ý vị sâu xa nói: “Cách thì nhiều, ta cũng không dùng công pháp, cảm ngộ thậm chí là lời nói để giúp người, đều tầm thường, thấp kém, ta chỉ kích động người một chút, có thể thành công hay không, đều dựa vào người.”

Trần Hạo nói: “Có nắm chắc không?”

Tế Linh nói: “Không có.”

Khóe miệng Trần Hạo giật một cái.

“Sắp xếp chút đi, ta muốn ở lại đây.” Trần Hạo nghiêm túc mở miệng.

Tê Linh cười, vẫy tay một cái, một cô gái đi tới.

“Dẫn khách quý tới phòng Sơn Thủy.”

Cô gái mỉm cười gật đầu, sau đó mời Trần Hạo.

Trần Hạo mặt không thay đổi theo cô ta rời đi.

Đợi đến nơi, lúc này Trần Hạo mới phát hiện, nhìn từ bên ngoài, đây chỉ là tòa nhà hai tầng, nhưng sau khi đi lòng vòng chỗ này, lại còn một lầu đi lên trên.

Sau khi đi lên, liền phát hiện, nơi này rất bí mật, từ bên ngoài rất khó nhìn thấy, mà đứng ở phía trên, lại có thể bao quát bên ngoài, những tòa nhà cao ốc, rừng cây rậm rạp, với lầu gỗ này như hai thế giới.

Đi theo cô gái tới cuối hành lang, cô gái mở cửa, mở miệng nói: “Chào quý khách, đây chính là nơi ngài nghỉ ngơi, ta tên Tiểu Tuệ, chờ mệnh lệnh ở đây, nếu có gì cần, có thể gọi ta lên bất cứ lúc nào.”

Trần Hạo nói: “Không cần, người đi làm việc của mình đi.”

Nói xong Trần Hạo đi vào.

Nhìn từ bên ngoài thì cổ xưa, nhưng bên trong lại có cảm giác khác, cũng không phục cổ hoàn toàn, mà là cổ xưa kết hợp hiện đại, còn trang trí cả khung cảnh thiên nhiên.

Không gian của căn phòng không nhỏ, chia làm hai phần, một bên là phòng ngủ và phòng tắm, một bên là vách đá giả núi, có suối nước chảy xuống vách đá, có cây tùng, cỏ xanh, còn có một cái ao, trong ao cá chép nghịch nước, bố trí tinh xảo như vậy, giống như chuyển phong cảnh trong núi vào phòng ngủ vậy, quả nhiên là tài nghệ điều luyện, nhìn phải cảm thán.

Phong cảnh không tồi, nhưng hiện tại Trần Hạo không có tâm trạng ngắm sự bày trí này.

Một ngày chưa tiến vào Tiên Thiên, thì chưa thể rời đi, cái này có khác gì ngồi tù?

Nhưng tiến vào Tiên Thiên, khó đấy! Hệ thống cũng không có nhắc nhở gì, toàn bộ phải tự mình tìm tòi.

Ngược lại là Tế Linh mồm mép lợi hại kia, cũng không biết có thể cho mình cái gì bất ngờ không.

Chương 867: Tìm kích thích

Vừa nhắc tới Tào Tháo thấy đến ngay.

Trần Hạo còn đang nhắc tới nó mà nó lại tự mò đến.

“Sao rồi? Chỗ này cũng được đúng không?” Tề Linh mỉm cười và nói chuyện.

Trần Hạo trả lời: “Ta nghĩ đột phá Tiên Thiên mới là chuyện quan trọng nhất. Nếu người có cách gì đó mà không ngại có thể nói ra. Rốt cuộc thì sự an toàn của tôi có liên quan mật thiết đến Nguyệt Linh và Đại Đền. Mà người cũng không muốn nhìn thấy hai người họ gặp phải chuyện gì xấu đúng không?”

Tề Linh bật cười: “Nếu người đã lo lắng đến mức này rồi thì ta sẽ nói về vấn đề của người trước, có chút thú vị đấy. Đây là lần đầu tiên trong hơn hai nghìn năm qua ta gặp được người có tình trạng như người. Mặc dù Đạo hành đã đáp ứng đầy đủ các yêu cầu để tăng tiến nhưng Tinh Khí Thần vẫn còn thiếu và không có chút dao động nào cả, chuyện này cứ giống như sự khác biệt giữa ao và sông vậy. Một mặt là tử khí trầm lắng còn một mặt lại thuận như nước chảy, Tinh không sống, Khí không hoạt động, Thần không tỉnh táo, đây chính là biểu hiện của một người bình thường, và hoàn toàn không phù hợp với tu vi của người lúc này. Có thể nói tình trạng này là như thế nào không?”

Trần Hạo im lặng một lúc, rồi nói: “Ta không thể nói cụ thể được, nhưng tu vi của ta đều không phải do tu luyện mà ra.”

Tề Linh gật đầu: “Ta cũng đoán được một chút, nhưng ngày nay còn có người bình thường có cơ duyên nhận được đạo hạnh như vậy, chắc chắn, thật là đáng sợ.”

Trần Hạo nói, “Nếu người đã hiểu rõ chuyện này thì còn có cách nào không?”

Tế Linh cười toe toét: “Người có sợ chết không?”

Trần Hạo ngạc nhiên.

“Đây là một câu hỏi cực kỳ nghiêm túc đấy, nó liên quan đến chuyện người có thể đột phá hay không.” Tế Linh nheo mắt lại, trông vô cùng đáng yêu.

Trần Hạo nói: “Tất nhiên là sợ chết rồi, nhưng ta còn sợ bị mắc kẹt ở đây hơn, vĩnh viễn không rời đi.”

Tế Linh mỉm cười và nói: “Ừm, một câu trả lời rất trung thực, nếu ở trong trường hợp này thì dễ làm rồi, bước đầu tiên để đột phá Tiên Thiên chính là, kích thích.”

“Kích thích?”

Trần Hạo hoang mang.

Tế Linh hồn người chết nói: “Đúng vậy, cái loại kích thích khiến da đầu tê rần, cả người run rẩy, linh hồn thăng hoa ấy.”

Ánh mắt Trần Hạo hiện lên vẻ ngạc nhiên và nghi hoặc: “Có phải ý người là muốn ta rời khỏi khách sạn và chơi trò trốn tìm với sát khí không?”

“Ồ? Cũng có tí thông minh rồi, không tồi, đúng thế đấy, bây giờ người cũng có đủ đạo hạnh nhưng Tinh Khí Thần vẫn im lặng như cứ, nếu cứ như vậy thì đến thần tiên cũng chẳng có cách nào, vì vậy người cần phải kích thích cho Tinh Khí Thần thức tỉnh, sau đó dung hợp pháp lực và Tinh Khí Thần lại, như vậy người sẽ được được tư cách bẩm sinh để thăng cấp.”

“Rồi sao nữa?” Khi nghe thấy cách kích thích vòng vèo như vậy, mặc dù chưa thử qua nhưng mà cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía rồi, cách làm tê liệt bản thân này thật sự rất kích thích đấy.

Tế linh nhìn Trần Hạo và nói: “Sau đó phải dựa vào chính bản thân ngươi thôi, ta chỉ tìm cách cho ngươi chứ , nhưng không có khả năng giúp ngươi thăng cấp được.”

“Nếu làm theo cách này thì có mấy phần nắm chắc?”

Tế Linh bật cười và trả lời: “Không cả được một phần nắm chắc, ngươi dám mạo hiểm không?”

Trần Hạo cạn lời.

“Chết tiệt, thậm chí còn không được một phần mà ngươi còn dám bảo Hạo ca đi mạo hiểm à? Không phải bảo đi chịu chết sao?” Gà trống nhìn chằm chằm Tế Linh.

Tế Linh nói: “Em trai nhỏ đừng nói chuyện.”

“Mẹ nó.....” Gà trống tức giận đập cánh thật mạnh.

“Ta sẽ thử.” Lúc này Trần Hạo mở miệng với vẻ mặt kiên quyết.

“Hạo ca, như vậy quá mạo hiểm.” Gà trống nhin con tức và nhìn Trần Hạo.

“Đúng vậy, đại sư ca ca, đừng tin người phụ nữ này làm gì.” Lam Hồ Điệp cũng mở miệng thuyết phục hẳn.

Mèo đen cũng biến thành bộ dạng con người và nói rất nghiêm túc: “Hạo ca, ta không cho ngươi đi.”

Trần Hạo bật cười: “Nhưng nếu không mạo hiểm thì chúng ta không bao giờ đi khỏi chỗ này được, có lẽ không lâu nữa cả trời đất sẽ thay đổi, đại thế đến dần, chúng ta cứ ở đây sống an ổn một mình cũng không được, nếu không thể chờ chết thì đứng lên đấu tranh thôi.”

Ba đứa nhóc không nói nên lời.

“Hi hi, cũng có lòng can đảm đấy, cố lên, ta xem trọng ngươi.” Tế linh giơ nắm tay lên với ánh mắt khích lệ.

Trần Hạo chán chả muốn để ý cô ta mà vẫn nhìn ba đứa nhóc và nói: “Lần mạo hiểm này chính là chìa khóa cho sự đột phá của ta, ba đứa các ngươi không được đi theo, nếu nguy hiểm sẽ ảnh hưởng đến ta.”

Mèo đen không vui, đang muốn nói gì đó thì gà trống mở miệng nói: “Nếu Hạo ca đã chọn thì chúng ta cũng sẽ cố vũ nhưng cứ cách một khoảng thời gian Hạo ca phải trở về một lần đấy, để chúng ta biết ngươi còn sống, nếu quá 24 giờ ngươi không xuất hiện thì chúng ta sẽ san phẳng khách sạn này rồi đi tìm ngươi.”

Trần Hạo muốn khuyên mấy đứa nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của gà trống đã không cho hẳn cơ hội thương lượng nữa nên đành gật đầu đồng ý: “Được rồi, các ngươi cứ yên tâm đi.”

Sau đó Trần Hạo rời đi ngay lập tức và để lại ba đứa nhóc ở đây.

Đúng lúc này sát khí sồn tóc gáy đang bao trùm cả khách sạn cũng biến mất không còn dấu vết, nó đến và đi tự nhiên.

Tuy nhiên Trần Hạo làm lan rộng ý niệm lại không có cách nào nhận ra vị trí của sát khí được.

Dường như thứ này.

Cần phải tiếp xúc với nó mới có thể nhận ra nó tồn tại.

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi đấy, sát khí rất nhạy cảm với người tu hành, sau khi ngươi rời khỏi khách sạn thì lúc nào cũng có thể gặp được sát khí, nó đi cùng ngươi, thay đổi liên tục, khó phòng tránh. Trước đây có không ít người tu hành và dị loại vào đây, nhưng mỗi người tiếp xúc với sát khí đều có một kiểu chết khác nhau.” Tế Linh vẫn đi bên cạnh hẳn, cũng không biết là tốt bụng nhắc nhở hay cố ý hù dọa hẳn nữa.

Trần Hạo vẫn không bị lay chuyển, hấn tùy tiện chọn hướng đi và trực tiếp rời đi.

Chờ Trần Hạo đi xa, mèo đen đột nhiên xoay người, đôi mắt to linh động nhìn chăm chăm vào Tế Linh, gằn ra từng chữ một: “Nếu Hạo ca chết, chắc chắn ta sẽ đánh chết ngươi.”

Tế Linh đột nhiên dang tay ôm mèo đen vào trong ngực và cười hì hì: “Đánh chết ta tốn nhiều sức lực lắm đấy, tốt nhất là cứ đáng yêu khiến ta chết.”

Nói xong, Tế Linh dùng sức ôm và ấn đầu mèo đen vào giữa ngực, mèo đen rúc đầu vào đó, rên từng tiếng ô ô, cố gắng giãy dụa nhưng không thể thoát được.

Gà trống đang muốn mở miệng thì bỗng nhiên Tế Linh nhìn về phía nó và nói: “Có giỏi thì biến về bản thể đi, để ta nhìn xem ngươi to lớn đến mức nào nào.”

Gà trống: “.....”

Sau khi đi khỏi khách sạn, Trần Hạo cứ bước đi từ từ, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Tuy nhiên Trần Hạo đôi mắt lại rất tập trung, ý niệm luôn bao vây khắp người, không dám thả lỏng chút nào.

Tìm kích thích chứ không phải là tìm đường chết, chuẩn bị đầy đủ và phản ứng tạm thời chính là sự khác biệt giữa sống và chết.

Thời gian trôi qua từng chút một, không biết Trần Hạo đã đi qua con phố thứ bao nhiêu rồi, nhưng hấn vô tình nhận ra thứ sát khí kinh sợ kia không thấy xuất hiện nữa.

Không phải Tế Linh đã nói sát khí này vô cùng nhạy cảm với hơi thở của người tu hành à? Tại sao ta đi lâu như vậy rồi mà còn chưa tới tìm?

Ừm, không đúng!

Có khác mà, người khác thì tự tu hành cho nên không thể che chắn hơi thở được, còn ta là được hệ thống khen thưởng, khi không cần dùng thì sẽ không hiện ra mà!

Sự khác nhau giữa hai bên có phải chính là nguyên nhân khiến cho sát khí không xuất hiện không.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Trần Hạo liền đi vào một góc không có ai và chủ động thả ra hơi thở của pháp lực.

Trong nháy mắt, Trần Hạo cảm thấy có gì đó không ổn, là loại cảm giác sồn tóc gáy không thể cưỡng lại, dường như linh hồn cũng sắp bị sát khí xóa sổ.

Hắn vội vàng thu lại pháp lực rồi sát khí dần dần biến mất.ò

Nhưng chỉ trong khoảng mười lăm phút ngắn ngủi, cả người Trần Hạo đầy mồ hôi, tim đập như loạn nhịp, cả người như bị mất cân bằng ngồi bệt trên mặt đất.

Kích thích, thật là quá kích thích, giống như vừa tiếp xúc thoáng qua với thần chết vậy.

Hơn nữa còn có một chuyện càng khiến Trần Hạo phấn khích hơn chính là pháp lực mà hệ thống khen thưởng còn có thể kiểm soát sát khí theo ý muốn.

Nói cách khác, mình chẳng cần giống như tên ngốc chạy loạn khắp nơi mà chỉ cần ngồi một chỗ để chờ sát khí đến, kích thích liên tục và hỗ trợ Tinh Khí Thần thức tĩnh.

Rõ ràng là người đàn ông có hệ thống thật sự rất khác, làm gì cũng có thể gian lận mà vượt qua được luôn!

Chương 868: Tiểu mập mập cùng nữ hài

Ta đang bị người khác coi như kẻ ăn xin đấy à?

Nhìn bóng dáng cô gái đi khỏi, Trần Hạo dở khóc dở cười.

Một lần tiếp xúc với sát khí đã khiến mình tàn tạ như vậy rồi, còn khiến cho người ngoài nhìn thấy phải động lòng trắc ẩn nữa cơ!

Nhưng phương pháp này thật sự có ích.

Trần Hạo cảm nhận rõ ràng bên trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó đang động đậy, cái cảm giác này vô cùng kỳ lạ, không thể diễn tả bằng lời được.

Khó trách người xưa có câu, khoảnh khắc đứng giữa sự sống và cái chết cũng là một cơ hội tuyệt vời!

Tiếp tục cố gắng!

Trần Hạo bình tĩnh lại, tập trung suy nghĩ, sau đó không ché pháp lực để thu hút sát khí.

Lần này, sát khí mạnh hơn, chúng bao vây Trần Hạo khắp bốn phương tám hướng như là lưới trời và đất, muốn kéo hắn xuống địa ngục.

Loại cảm giác này giống như đang đứng ở miệng núi lửa sắp phun trào, lại giống như đang đứng đối mặt với con sóng khổng lồ cao hàng trăm mét, sự tuyệt vọng bao phủ cả con người, không có khả năng sống sót.

Sát khí lần này mạnh hơn nhiều so với lần đầu tiên!

Trần Hạo sợ hãi, nhưng khi hắn muốn rút lui thì có một chuyện đáng sợ đã xảy ra.

Dường như bị ảnh hưởng bởi chuyện gì đó mà hắn không kiểm soát được pháp lực, nó giống như một thổi nam châm hút sắt khí đi theo và từ từ nuốt chửng Trần Hạo.

Chết tiệt! Chơi lớn rồi!

Trần Hạo hoảng sợ, đôi mắt mở to nhìn sắt khí đang đến gần mình, khi thần lực sắp bùng nổ thì có chuyện bất ngờ xảy ra.

Bộp một tiếng, dường như Trần Hạo bị đá một cái và ngã xuống đất.

Chỉ một cú đá này giúp cho Trần Hạo nhận ra mình có thể kiểm soát pháp lực, hắn vội vàng thu lại pháp lực và che chắn hơi thở.

Ngay lập tức, sắt khí sắp tới gần Trần Hạo liền dừng lại và từ từ rút đi một cách miễn cưỡng.

Nguy hiểm thật! Suýt nữa không nhận được rồi.

Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

Loại sắt khí này chính là kẹo da trâu, không để ý tới nó còn tốt, nếu thật sự phải sử dụng thần lực, biến thành trạng thái Pháp Thiên Tượng Địa thì kết quả là sẽ có một bên ngã xuống.

Trước tiên không nói ai thắng ai thua, chỉ cần đánh nhau thì chắc chắn Tây Lăng sẽ bị hủy diệt, người bình thường chết hết và thậm chí hậu quả còn khó lường hơn.

Cách hủy diệt kiểu này thật khiến Trần Hạo ghê tởm, hắn không muốn làm chuyện vô đạo đức như vậy.

Tiếc là Tụ Lý Càn Khôn còn chưa hoàn thiện, còn chưa chuyển hóa thành một thế giới nhỏ thực sự cho nên không thể thu được sinh linh vào, nếu không đưa Tiểu Hắc Tiểu Hoàng

và Lam Hồ Điệp vào Tụ Lý Càn Khôn được thì tại sao hấn còn phải ở đây mạo hiểm chứ?

Sau khi than thở, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lại, là ai, đập hấn.

Vừa nhìn thấy người này Trần Hạo vô cùng bất ngờ.

Đá hấn là một cậu nhóc khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, ăn mặc xộc xệch, tóc tai lồi thoi, trên mặt và tay bôi đen hết, trong tay còn cầm một cái bát sắt, hóa ra đây là một tên ăn mày!

Tuy nhiên tên ăn mày này béo thực sự, nhìn kia khuôn mặt nhỏ tròn tròn, con mắt híp lại thành một đường chỉ, cái cằm có thể tích thành ba lớp rồi.

Đầu năm nay, đến ăn mày còn béo được như vậy à?

Trần Hạo hơi ngạc nhiên.

Nhóc mập nhìn chằm chằm hấn và hỏi: “Nhìn cái gì đấy, đây là chỗ của ta, người cướp chỗ của ta, ta đánh người đấy, có ý kiến à?”

Trần Hạo mỉm cười: “Cám ơn người đã đập ta nhé.”

Nhóc mập: “...”

“Để cảm ơn cú đá của người, ta quyết định trả ơn, nói ra mong muốn của người đi, chỉ cần nó hợp lý thì ta đều có thể giúp người làm.” Trần Hạo nói nghiêm túc.

Nhóc mập: “...”

Trần Hạo cười nói: “Không tin ta à?”

Nhóc mập bình tĩnh lại và trả lời một cách bất lực: “Coi như ta không may, thôi ra nhường chỗ này cho người một ngày đây.”

Nói xong, cậu nhóc quay người muốn đi. Trần Hạo đứng dậy, cảm thấy không thoải mái, sát khí này ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể con người.

Thử nhúc nhích cơ thể rồi Trần Hạo đuổi theo sau.

“Nhóc mập...”

“Người gọi ai là mập đấy?” Nhóc mập dừng bước, nhìn Trần Hạo với vẻ mặt khó chịu.

Trần Hạo cười nói: “Vậy người nói tên cho ta biết đi?”

Nhóc mập cười khẩy: “Từ bỏ ước mơ buồn nôn đi theo ta kiếm cơm đi, lại còn muốn làm cho ta một chuyện, trẻ thế này không học cho tốt đi tìm việc làm mà cứ muốn hết ăn lại uống làm cái gì? Người không biết xấu hổ như người, ta gặp nhiều rồi.”

Trần Hạo: “...”

“Chỗ này cho người đấy, đừng đi theo ta nữa.” Nhóc mập nói xong liền xoay người rời đi.

Trần Hạo nhìn nhóc mập với vẻ mặt bất ngờ.

Chết tiệt, ta lại bị thằng nhóc này dạy dỗ à!

Ta muốn làm giúp người một chuyện mà bao người cầu xin còn chả được, người lại còn nghĩ ta là tên lừa đảo!

Ồ, không đúng...

Trần Hạo nhìn bóng lưng cậu nhóc, phát hiện một chuyện bất ngờ.

Nhóc mập này ăn mặc lôi thôi như một tên ăn mày.

Nhưng tướng mạo của nó thể hiện nó có tướng phú quý, cho dù không phải gia đình quyền lực thì cũng là con em nhà giàu mà! Tại sao lại trở thành tên ăn mày nhỉ?

Trần Hạo hơi ngạc nhiên.

Tuy nhiên bây giờ Trần Hạo không nói gì nữa mà cứ đi theo sau cậu nhóc.

Nợ nhân tình là khó trả nhất.

Nhất là ơn cứu mạng. Trần Hạo không muốn nợ chút nào.

Vừa đi theo sau, Trần Hạo vừa tiêu hóa dần những kích thích vừa nãy.

So với lần đầu tiên thì lần này sát khí xâm nhập mạnh hơn, cái cảm giác đó giống như mỗi một miếng da, xương cốt, máu thịt đều đang run rẩy.

Hắn cũng không có thời gian để kiểm tra lại sau đấy.

Cho nên lúc này Trần Hạo cảm nhận được dường như trong cơ thể có thứ gì đó đang sống lại vậy.

Chỉ là thứ này rất lạ, dường như có ở toàn thân mà hình như lại tồn tại ở một chỗ nào đó, nhìn như là sống lại nhưng mà vẫn có rào cản.

Thật giống như là... quả trứng sắp phá xác, chỉ còn kém một bước nữa thôi.

Đây có phải là đã kích thích thành công rồi không?

Trần Hạo vẫn hơi nghi ngờ.

Cảm giác thì giống thật nhưng cứ là lạ làm sao ấy.

Vừa đi vừa tự hỏi, Trần Hạo đột nhiên đâm vào một người.

Sau khi kiểm tra lại thì nhận ra đó là nhóc mập, cậu ta đang nhìn hắn với ánh mắt cười như không cười.

Trần Hạo mỉm cười: “Không muốn ta đi theo sau à? Vậy người nói ra mong muốn của mình cho ta, ta làm giúp người thì sẽ không đi theo người nữa.”

Nhóc mập hỏi lại: “Ngươi chắc chắn chứ?”

Trần Hạo gật đầu.

Nhóc mập bật cười: “Vậy thì được, mong muốn lớn nhất của ta chính là hòa bình thế giới. Đi thôi, tương lai tốt đẹp, ta xem trọng ngươi.”

Trần Hạo nói nghiêm túc: “Ta nói thật mà, chỉ cần đó là mong muốn hợp lý và a có khả năng làm thì ta sẽ giúp ngươi, ví dụ như rắc rối mà ngươi đang gặp phải ấy.”

Nhóc mập thay đổi sắc mặt ngay lập tức và nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Chết tiệt, ta không biết làm sao lại có người tranh chỗ với mình! Hóa ra ngươi chính là người ông già đó phái tới à, muốn đón ta về chứ gì? Mơ đi, ông đây đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ta rồi, cả đời này cũng đừng mơ ta trở về ngôi nhà đấy.”

Trần Hạo cười nói: “Ta chẳng biết ông già nào cả, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết ta có thể làm được chuyện gì, nếu ngươi không muốn trở về, ta cũng có thể giúp xóa đi ký ức của đám người đang đi tìm ngươi, để bọn chúng quên ngươi đi và không làm phiền ngươi được, ngươi nói xem ngươi có muốn không?”

Nhóc mập trợn mắt: “Muốn cái đầu ngươi ấy, không về là không về, xóa mất ký ức là cái quái gì? Ông đây chính là cây gai trong lòng ông ta, bây giờ ta chịu những chuyện này đều do lão ta tạo thành đấy, hừ, xóa đi thì dễ dàng cho ông ta quá rồi?”

Nhóc mập lại bổ sung thêm: “Được rồi, ta không thèm quan tâm ngươi có phải người ông già phái tới không, nhưng ta không muốn thấy ngươi đi theo sau, ngươi hỏi ta có mong muốn gì đúng không, giờ có đấy, ta muốn tài khoản Wechat

của chị gái nhỏ đứng bên kia, thế người có thể làm được không?”

Nhìn theo hướng ngón tay nhóc mập vừa chỉ, Trần Hạo quay sang nhìn và im lặng luôn.

Bên kia có một cô gái, tóc dài chân dài eo thon, cô ấy không phải là người đưa cho mình một đồng xu sao.

Chương 869: Phá cục

Không đúng! Cô gái gặp nguy hiểm!

Nhìn về phía cô, Trần Hạo biến sắc.

Trước đó, cô gái không có vấn đề gì, lúc này quanh thân lại xuất hiện hắc khí, đây chính là tử khí, dấu hiệu khi sinh mệnh gặp nguy hiểm.

Cô gái này còn trẻ như vậy, nếu cứ thế mà chết đi, đúng là đáng tiếc.

Trần Hạo ngó nhóc mập, thấy cậu dán mắt vào cô gái, khắp người lơ lửng ánh sáng tình yêu.

Tên nhóc này, chắc là dành nhiều tình cảm cho cô gái này lắm đây, chỉ sợ không phải ngày một ngày hai mới động tâm đâu.

“Muốn tán tỉnh hả?” Trần Hạo hỏi.

Nhóc mập lại ngoài ý muốn đỏ hết cả mặt, nhăn nhó mặt mày: “Con trai thích con gái không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Trần Hạo buồn cười nói: “Nhóc mới có mấy tuổi! Có biết cái gì là thích không?”

Nhóc mập ngửa đầu: “Còn năm tháng nữa là ta tròn mười bốn tuổi, không còn là con nít nữa. Hơn nữa, chị gái đó năm nay đã mười sáu, chả nhẽ không thích hợp sao.”

Trần Hạo không phản bác lại được, thấy tử khí quanh thân cô càng ngày càng đậm, Trần Hạo nói: “Cũng được thôi, có điều là chỉ cần xin mỗi Wechat, yêu cầu này có phải là quá thấp không đó? Nhóc có muốn anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Nhóc mặt lập tức tròn tròn mắt: “Anh có ý gì?”

Trần Hạo thần bí nói: “Nếu như cậu tin tưởng tôi, bây giờ nhanh chóng đi qua chỗ cô gái đấy, đến lúc cần ra tay, anh sẽ ra hiệu, không phải là sẽ hoàn thành anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Nhóc mặt hoài nghi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Tin hay không thì tùy, cô gái đó sắp gặp nguy hiểm, nếu cậu không đi thì cô ấy chắc chắn phải chết.”

Nhóc mặt còn muốn lên tiếng, Trần Hạo lại không cho cậu cơ hội.

Mở đến miệng mào rồi mà không đớp, thế mà còn muốn tán gái!

Đương lúc nhóc mặt còn lưỡng lự, Trần Hạo túm lấy cổ áo cậu, xách cậu chạy vội hướng về phía cô gái.

Đúng lúc này, cô gái đang đi ra từ cửa tiệm nhỏ, phía đối diện đột nhiên xuất hiện một chiếc BMW, một người đàn ông bước xuống từ trên xe.

Người đàn ông khoảng tầm hai mươi tuổi, ăn mặc khá thời thượng, khá đẹp trai.

Hắn ta tiến tới trước mặt cô gái, đưa cô bó hoa, hết sức ngang ngược nói: “Chu Miên, làm bạn gái của anh.”

Cô gái sững sờ, sau đó không vui nói: “Anh Thành, em chỉ coi anh là...”

“Anh không muốn làm anh của em, anh muốn là người đàn ông của em.” Sắc mặt anh ta trầm xuống, lạnh lùng nói: “Em cho rằng anh không biết chuyện em đang qua lại với cái thằng Lưu Huân kia chắc, anh nói cho em biết, em là của anh, đừng ai có ý nghĩ cướp em từ trong tay anh.”

Cô gái tức giận nói: “Anh Thành, anh thật quá đáng, em không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Nói xong, cô quay người bỏ đi.

Nhưng người đàn ông lại kéo cô về phía xe BMW của hắn ta.

Cô gái phản kháng không được, bị nhét vào xe.

Trên mặt hắn ta lộ ra thần thái điên cuồng, kích động nói: “Anh nhìn em trưởng thành từng ngày từng ngày, em là của anh, ai cũng đừng mong đoạt được em.”

Dứt lời, người đàn ông lấy cái bật lửa, châm lửa.

Cô gái sửng sò, tiếp đó mọi mùi xăng nồng nặc bay khắp nơi, vẻ mặt cô lộ vẻ sợ hãi: “Quách Thành Thành, anh điên rồi!”

“Đúng vậy, anh điên rồi, điên nên muốn kéo em xuống cùng, làm một đôi uyên ương đoan mệnh.” Nói xong, hắn ta ném bật lửa đi, rồi thuận tay đóng cửa xe lại.

Cô gái hét lên, muốn chạy thoát, nhưng căn bản không thoát được.

Lửa lan tới chỗ tiếp xúc xăng, lập tức dấy lên hỏa hoạn, sau đó toàn bộ chiếc xe đều bốc cháy.

“Cháy rồi!”

Lúc đầu, nhóc mập rất không tình nguyện bị Trần Hạo kéo đi nhưng khi đến nơi, thấy cảnh tượng lúc này, sắc mặt biến đổi, lao tới muốn mở cửa xe nhưng mãi không mở nổi.

“Mau giúp tôi cứu người!” Nhóc mập gấp gấp nói với Trần Hạo.

Trần Hạo thò tay vào trong xe giật đứt cửa, sau đó kéo cô gái ngồi bên trong ra.

Khi tiếp xúc với ngọn lửa, Trần Hạo tự nhiên dừng lại một chút, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, dường như có điều gì khó tin.

“ĐMM, trả Chu Miêu lại cho tao!”

Trong xe, người đàn ông thấy vậy, nhào tới nhưng bị Trần Hạo cản lại, phát tay đẩy hẳn ta vào lại trong xe, đập nát cửa.

Về phía cô gái, cô bị bỏng nặng, trên mặt, tóc tai, cánh tay đều có dấu vết bị lửa đốt.

“Gọi 110, à không không, 120, gọi 120, nhanh đi!” Nhóc mập chỉ nhìn thôi cũng thấy đau đớn thay cô gái, nên đến cả nói năng cũng lộn xộn.

Trần Hạo cũng rất bình tĩnh, nhìn nhóc mập nói: “Cậu xác định mình thích cô ấy, dù cô ấy có trở nên xấu xí?”

Nhóc mập nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Đến lúc này rồi mà người còn nói nhảm, mau cứu người đi!”

Trần Hạo liếc cậu, nhếch miệng cười, khẽ vươn tay, bình ngọc nhỏ chợt xuất hiện trên tay, hẳn đưa cho nhóc mập, nói: “Vật này có thể giúp cho cô ta khôi phục dung mạo, không để lại vết thương, cậu cứu anh đây một mạng, anh giúp cậu một lần, coi như không ai nợ ai.”

Nói xong, Trần Hạo đặt bình vào tay nhóc mập, xoay người rời đi, bỏ lại nhóc mập ngồi ngơ ngác.

Trên đường đi về, trên mặt Trần Hạo thấp thoáng nụ cười.

Thành toàn người khác, cũng là thành toàn cho bản thân.

Quả nhiên trời có số mệnh.

Ắt có nhân quả.

Có điều, đối với Tế Linh, hẳn nên cảm kích hay nên oán hận đây?

Không bao lâu sau, Trần Hạo quay trở lại tiệm cơm.

“Anh Hạo! Anh trở về rồi!”

Ba đứa nhỏ đều đợi ở tiệm cơm, chờ Trần Hạo về, thấy người, bọn chúng đều vui mừng.

Nhất là Tiểu Hắc, nhảy tới trong ngực Trần Hạo, làm bộ tủi thân, nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo sờ lên đầu Tiểu Hắc, cười nói: “Không sao, chúng ta có thể rời đi rồi.”

Ánh mắt Tiểu Hắc lộ vẻ vui sướng.

“Người định đi? Ngay cả Tiên Thiên cũng không thoát nổi, người định đi kiểu gì?” Tế Linh không biết xông ra từ nơi nào.

Trần Hạo nhìn về phía Tế Linh, cười nói: “Người xác định, nhất định phải là Tiên Thiên thì mới có thể rời đi?”

Tế Linh không trả lời, mà quay ra dò xét Trần Hạo nhưng không nhìn ra điều gì.

“Ta xác định, không phải Tiên Thiên, không cách nào thoát ra.” Tế Linh quả quyết mở miệng.

Trần Hạo lắc đầu: “Ta không biết liệu có phải là Đại đế phân phó cho người làm không, chỉ có điều, ta cũng đã nhận được chỗ tốt rồi, ta không so đo với người nữa, đừng cản đường ta.”

Nói xong, Trần Hạo ôm lấy Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, Lam Diệp cùng nhau rời đi.

Tế Linh chuyển động, xuất hiện trước mặt Trần Hạo, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Người làm vậy rất nguy hiểm.”

“Liên quan gì đến người.” Trần Hạo bình tĩnh hỏi lại.

“Có liên quan tới Đại đế, chưa tới Tiên Thiên, người không thể rời khỏi đây.” Tế Linh nghiêm túc nói.

Trần Hạo cười: “Nếu như ta nhất quyết phải đi thì sao?”

Tế Linh nói: “Ta cam đoan, người ngay cả cánh cửa này cũng đi ra không nổi.”

Dứt lời, quanh thân Tế Linh bao phủ khí tức nguy hiểm.

Đối với loại sát khí này, Trần Hạo vô cùng quen thuộc.

“Quả nhiên là cô bày trò, nhưng mà...” Ánh mắt Trần Hạo lạnh lẽo: “Người quá coi thường ta.”

Trần Hạo đánh xuống một quyền, thần lực mênh mông bộc phát, trực tiếp giết chết Tế Linh.

Nhưng mà sau một khắc, một cái bóng mờ hiển hiện, lơ lửng trên không, tóc dài bay múa, bạch y tung bay, chính là Tế Linh.

Cô ta lạnh lùng nhìn Trần Hạo nói: “Thần lực đạo hạnh, hô phong hoán vũ, vãi đậu thành binh, Thiên Cương Kiếm pháp, còn có Lô Pháp thần thông, thiếu niên, biết tại sao ta có thể thành Tế Linh không? Bởi vì ta có thể xem thấu hết thảy.”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Nói cách khác, ta nắm giữ hết thảy những thứ này cũng không đủ để u hiếp người sao?”

Tế Linh cười: “Người có thể thử xem, hoặc là để con gà con này sử dụng Càn Khôn Định thân pháp, hoặc là để con mèo nhỏ này nuốt U Thần Thông, hay là cho tiểu hồ điệp này, chà chà quá rác rưởi, đúng là làm mất mặt, xấu hổ.”

Ba vật nhỏ nhìn chằm chằm Tế Linh.

Trần Hạo ý vị thâm trường nói: “Còn Tam Muội Chân Hỏa thì sao? Có thể đốt người chứ?”

Tế Linh sững sờ, chợt biến sắc, sau đó cúi đầu nhìn xuống, không biết từ lúc nào, một đoàn Lưu Ly hỏa diễm lơ lửng, bay tới chỗ cô ta.

“Cảm ơn người đã bức bách ta, giúp ta luyện thành Tam Muội Chân Hỏa trong chốc lát, đám hỏa diễm này coi như là quà ta tặng người.”

“Chờ một chút, có chuyện tốt...”

Tế Linh kinh hãi, nhưng chưa nói hết câu thì ngọn lửa màu lưu ly đã nổ tung, cắn nuốt hết mọi thứ.

Chương 870: Điều kiện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Tế Linh có khả năng nhìn thấu Trần Hạo, ngay cả đám Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng và Lam Điệp cũng rõ như lòng bàn tay, đối với Thần thông của chúng cũng không chút sợ hãi.

Nhưng khi đối mặt với Tam Muội Chân Hỏa, Tế Linh ngay cả phản kháng cũng không có năng lực, trực tiếp bị hỏa diễm đốt cháy.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không ngoài ý muốn.

Thứ gọi là linh hồn, chẳng qua là một linh thể trong thiên địa mà thôi, có lẽ có thể miễn trừ phần lớn đạo pháp thần thông, thậm chí có được thân thể bất tử.

Tuy vậy, mặc kệ là loại tồn tại thế nào, cũng không thể vô địch, mọi thứ trên đời đều có thiên địa khắc chế, không ai là ngoại lệ.

Mà Tam Muội Chân Hỏa chính là khắc tinh của linh hồn, Trần Hạo tìm thấy một ít sự tình trong sách cổ, không biết Linh Đan Môn đã dựa vào Tam Muội Chân Hỏa mà thiêu cháy bao nhiêu linh hồn hùng mạnh từng tồn tại.

Đương nhiên, linh hồn cũng có mạnh có yếu, Tam Muội Chân Hỏa cũng giống như vậy. Tiên Thiên có linh hồn cực mạnh, Trần Hạo muốn đốt cũng không chết. Nhưng từ Tiên Thiên trở xuống, đốt một cái là chết.

Đây cũng là lực lượng của Trần Hạo.

Thời đại này, Thiên Đạo không cho phép xuất hiện Tiên Thiên, cho nên, chỉ có thể trách ta quá trâu bò thôi.

Thieu chết Tê Linh xong, Trần Hạo không hề rời đi, mà nhìn về phía mặt đất.

Sau khi linh hồn bị diệt, khí âm sát bao phủ toàn bộ Tây Lãng, đột nhiên xao động, đại địa cũng bắt đầu run rẩy.

Trần Hạo cảm ứng một lát, đột nhiên cười.

Chợt hấn vung tay lên, trước mặt đột nhiên xuất hiện Đâu Binh.

“Ra mắt chủ nhân!” Đâu Binh quỳ một chân dưới đất, uy vũ bất phàm.

Trần Hạo cười nói: “Từ khi nhận người, ta một mực suy nghĩ biện pháp đưa người ra, đáng tiếc nghĩ hoài không ra, chỉ có điều, bây giờ khác xưa rồi, cơ duyên của người đã tới, mảnh thiên địa này, từ nghìn năm đến nay, trời sinh đã có khí âm sát, phong vân hội tụ. Âm sát nhuộm đất, sơn hà biến đổi. Người có khí âm sát, quần hùng tranh ngôi. Cho đến ngày nay, tạo hóa thần kỳ. Hiện tại, chỉ cần người chui xuống dưới đất, nhờ khí âm sát rèn luyện, thu phục nó vào tay, dung nhập bản thân vào nó, thành công thoát ly khổ ải thì tương lai tiền đồ vô hạn. Nếu như không đạt thành, người sẽ thành nô lệ của khí âm sát, linh trí bị tiêu diệt, lựa chọn thế nào, tự người làm chủ.”

Đâu Binh nghe vậy, hai mắt lóe sáng, không chút do dự mở miệng nói: “Mặt tướng nguyện đi, thu phục khí âm sát.”

“Tốt! Lần này người đi, sống chết khó lường, có điều cơ duyên khó cầu, đừng phụ lòng ta. Bồn tọa chờ người trở lại.” Trần Hạo mong đợi nói.

“Chúa công bảo trọng.” Đâu Binh gật đầu, đứng dậy rời đi, trực tiếp đi tới hậu viện bên cạnh giếng, sau đó nhảy xuống.

Không bao lâu sau, đại địa vốn run rẩy, nay chậm rãi yên tĩnh lại, khí âm sát dao động, cũng từ từ tan biến.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thở dài một hơi.

Đường đã mở, nó có đạt được cơ duyên này không, hoàn toàn là do nó.

Lúc này, ở bên trong Tụ Lý Càn Khôn.

Trong tòa cung điện không lồ bên trong thành trì cổ xưa, Đại đế đang thương nghị với cô gái áo trắng, đang nói đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Cô gái áo trắng phát hiện vẻ mặt của Đại đế, nở nụ cười: “Đại đế, người có hài lòng không?”

Đại đế nhìn về phía cô gái, ánh mắt thâm thúy, không để lộ gì.

“Người đã sớm biết?”

Cô gái áo trắng nói: “Ta không biết, nhưng Trần Hạo là biến số, ta đoán là hắn nắm trong tay lối thoát. Cho dù có gặp bất kì khốn cảnh gì, hắn đều sống sót ra ngoài, Đại đế muốn lưu lại một đường lui cho mình thì phải tính toán hết thủy, nếu không chỉ sợ mạng mình không giữ được.”

Đại đế hờ hững nói: “Cũng chưa hẳn, trăm chưa từng tin số mệnh, nếu đã không còn đường lùi, trăm sẽ mở ra một con đường máu.”

Cô gái áo trắng nói: “Nhưng cũng vẫn phải qua được cửa hiện tại đã, đắc tội Trần Hạo, chung quy cũng phải trả giá thật đắt, phải không Tế Linh?”

Nói xong, nhìn sang bên cạnh, chỗ đó hiện tại, một cô gái đang ngồi, người đó chính là Tế Linh.

Tế Linh gật đầu: “Ta nghe theo lời Đại đế.”

Cô gái áo trắng không nói gì nữa.

Nghe lệnh Đại đế, tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, coi như không còn đường lui, Đại đế cũng nghe theo Trần Hạo.

Từ tiệm cơm đi ra, bầu trời sáng sủa, vạn dặm không mây.

Mà phố lớn ngõ nhỏ, mọi người vô cùng kinh hoảng.

Không có cách nào, đột nhiên mặt đất rung chuyển, ai mà không sợ?

May mà động đất xuất hiện nhanh, mà biến mất cũng nhanh, bây giờ nhìn lại, tựa như ảo giác, dẫn tới bàn tán sôi nổi.

Trần Hạo cười, rồi rời khỏi, còn chưa đi được bao xa, một số người chạy tới bên cạnh Trần Hạo.

“Trần đạo trưởng, tôi có chuyện cần ngài hỗ trợ, lãnh đạo của chúng tôi muốn gặp ngài một lần.” Một người ôn hòa nói.

Trần Hạo cười nói: “Được.”

“Đạo trưởng, xin mời” Một người bước tới dẫn đường, đến đối diện, lên một chiếc xe, chậm rãi lăn bánh.

Hơn nửa giờ sau, xe ra khỏi Tây Lăng, tiến vào một cái trấn nhỏ, Trần Hạo liền thấy trông Hàn Thái Nhi.

“Trần đạo hữu, cậu làm tôi sợ muốn chết, người có biết không, thấy người tiến vào Tây Lăng rồi lại đột nhiên mất tích, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện nữa chứ, nên đã ra lệnh cho nhiều người tìm kiếm.” Hàn Thái Nhi lo lắng nói.

Trần Hạo cười nói: “Làm phiền cô phải lo lắng cho tôi, không phải tôi vẫn nguyên vẹn đứng đây đó sao.”

Hàn Thái Nhi nói: “Không có chuyện gì là tốt, Trần đạo hữu, cậu đi vào Tây Lăng có phát hiện ra thứ gì không?” Mới nói có hai câu, cô ta đã để lộ ra mục đích

Trần Hạo ra vẻ suy nghĩ, nói: “Đầu tiên, tôi đi vào một tiệm cơm, sau đó đi dạo, lại gặp phải tai nạn giao thông, giống như là một vụ mưu sát, tôi còn tặng người ta một lễ vật, sau đó lại gặp động đất, cuối cùng mấy vị này đưa tôi ra ngoài.”

Hàn Thái Nhi: “...”

Đại gia ơi, ai muốn hỏi người mấy chuyện này? Ta muốn biết tại sao người không chết cơ!

Có điều, Hàn Thái Nhi thấy Trần Hạo giả ngu thì cô biết mình không moi được gì rồi.

Nhưng Trần Hạo vẫn khiến cô tò mò.

Những người khác thì có vào mà không có ra, còn thẳng nhãi này tản bộ một vòng bên trong, người còn nguyên vẹn mà bước ra.

Không đúng, không chỉ hấn mà cả đám thú cưng cũng chẳng mất một cọng lông nào.

Nhất định là có vấn đề.

Chỉ có điều, không ngờ con hàng này lại lợi hại như vậy, không nói tới lệnh của cấp trên giao phó, chỉ sợ cô có chống lại mệnh lệnh, cũng chẳng phải đối thủ của hấn! Hỏi cũng không hỏi được, đánh thì cũng đánh không lại, coi như trận này làm không công rồi.

Đang xoắn xuýt trong lòng, đột nhiên có người chạy tới, nói thâm vào tai Hàn Thái Nhi.

Trần Hạo nghe được hấn ta nói là có người tu hành vào Tây Lãng, không biết xảy ra chuyện gì mà năng lượng đáng sợ tự dung biến mất.

Nghe đến đây, Hàn Thái Nhi theo bản năng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười.

“Trần đạo hữu, tôi còn có việc, nếu như chưa muốn rời đi, vậy để tôi sai người chuẩn bị phòng cho cậu nghỉ ngơi, nếu có việc gì cần thì cứ nói với bọn họ.

“Vậy thì không phiền Hàn đạo hữu làm việc nữa.”

Chờ Hàn Thái Nhi rời đi, Trần Hạo nhờ người dẫn đường tới phòng nghỉ.

Vào phòng, Trần Hạo ngồi xuống, ý niệm trực tiếp tiến vào Tụ Lý Càn Khôn, cảm ứng được chỗ của Đại đế.

Đương lúc Đại đế đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì đột nhiên mở mắt, nhìn về phía ý niệm của Trần Hạo.

“Phải làm sao thì ngươi mới nguyện ý buông tha cho Tế Linh, có điều kiện gì mau nói đi.”

Đại đế không dài dòng, trực tiếp hỏi.

Trần Hạo phát biểu: “Tiểu Hoàng nhà ta, muốn nhận con gái nuôi.”

Đại đế: “...”

Chương 871: Địa Chấn lại xảy ra rồi

“Trẫm cho phép.”

Đại đế không chút phản bác, cũng không có bất kì trao đổi đã trực tiếp đồng ý rồi.

Trần Hạo tiếp lời: “Đại đế, ta kính ngài một tiếng Đế vương, cũng từng bảo vệ mảnh đất này, vì vậy chuyện trước đây, ta không tính toán nữa, nhưng ngày tháng sau này, ta không hi vọng sẽ xảy ra chuyện tương tự, nếu như đã không muốn hợp tác, ta cũng không ép ngài, nhưng nếu như phản lời lời hứa, ta bảo đảm, hậu quả ngài không lường được đâu.

Nói xong, Trần Hạo không quan tâm Đại Đế nghĩ ra sao, trực tiếp rút về không gian. Cùng với đó, có một bóng ma xuất hiện bên cạnh Trần Hạo, chính là tế linh bị hấn trực tiếp nhốt lại. So với sự lật lọng trước đây thì không tệ, khó mà so sánh nổi, Tế linh hiện tại đã an tĩnh hơn nhiều rồi, về khi chất, thái độ, đều khác nhau một trời một vực.

Trần Hạo nhìn Tế Linh một lát rồi cười: “Thật đáng để ta nhìn bằng con mắt khác, các ngươi vốn dĩ có thể khám phá sự tồn tại của tiên thiên, đã dùng qua rất nhiều cách để ngăn chặn nhập đạo tiên thiên, nhưng mà chuyện liên tục làm mất đi hai phân linh, đối với các ngươi lại là tổn thất khá lớn nhỉ?”

Tế linh bình thản nói: “Mạng của ta là do Đại đế,”

Trần Hạo trộm nhìn nó.

Nhưng Tế linh vẫn bộ mặt làm thinh, bày ra dáng vẻ sống chết cứ việc xử lý.

Trần Hạo mỉm cười, trực tiếp ý niệm triệu Gà trống và Mèo đen ra. Trong phút chốc gà trống và mèo đen xuất hiện, nhìn thấy tế linh thì vô cùng khiếp sợ.

Nha đầu này, vậy mà vẫn chưa chết?

Nhìn thấy Gà trống chuẩn bị ra tay, Trần Hạo nói : “Tiểu Hoàng, đây có phải là tế linh đó không.”

Gà trống có chút ngờ vực, giống hệt như nhau, chẳng nhẽ còn có sinh đôi sao?

“Hơn nữa bây giờ nó là con gái của ngươi.” Trần Hạo nói với ý vị sâu xa.

Gà trống trong phút chốc liền vui vẻ, thân ảnh biến hóa thành một người đàn ông vạm vỡ, âm thầm dò xét tế linh.

“Hạo ca, Ngài không lừa tôi chứ?”

Trần Hạo cười đáp: “Không tin ngươi hỏi thử.”

Gà trống nhìn về tế linh:” Gọi cha.”

Tế linh lạnh lùng đáp: “Cha.”

Gà trống mừng rỡ: “Mẹ nó, thật sự đúng luôn, Hạo ca thật lợi hại, nào, gọi Bố đi.”

“Bố ! “Tế linh vẫn nghe lời như vậy, chỉ là ngữ khí, không hề có chút tâm trạng, hoàn toàn bị động, giống như kêu một hòn đá, hay một cây cỏ vậy.

Gà trống không bận tâm đến điều đó, thứ hấn bận tâm chính là tìm được kẻ thù rồi.

Bị tê liệt sao, nói ngươi mồm mép sắc sảo, sao bây giờ không cãi lại đi !

Đúng rồi. Gà trống ánh mắt sâu thẳm nhìn vào Tế linh nói: “Nói cho ta nghe nào, Bố là nhất”

“Đủ rồi !” Trần Hạo cắt lời Gà trống. Sau đó trừng mắt nhìn hẳn: “Cẩn thận, sống hòa thuận đi.”

Gà trống cười trộm, không dám tiếp tục nói nữa.

“Nếu như hoàng đế đã đưa cô cho ta, vậy chúng tớ muốn hi sinh cô để trừ khử đi âm mưu lần này, vậy thì từ giờ về sau, cô không còn là tế linh nữa, Tiểu Hoàng, đây là con gái của người, người đặt một cái tên đi.”

Gà trống đáp: “Tên mới sao? Cái này đơn giản, Sau này, người tên là Tiểu Bất Điểm, còn có nếu gọi cha, gọi bố gì đó thì khiến ta già mất, sau này người gọi ta là Đại Đại.” Hai từ cuối cùng, gà trống nhấn mạnh ngữ khí, rõ ràng đối với những tổn thương trước đây gà trống vẫn đang canh cánh trong lòng.

Trần Hạo cũng nhắc muốn nói hẳn rồi, để Gà trống mang Tế linh đi, sau này giao cho hẳn phụ trách. Gà trống có được con gái, còn là người phụ nữ xâu xa lúc trước trêu chọc bọn họ. Mèo đen cùng với Bướm xanh cũng đi theo, rõ ràng muốn trả thù lại lần trêu chọc đó.

Trần Hạo ngồi xuống, trấn tĩnh lại một chút tam muội chân hỏa. Sức mạnh thần thông này là lần đầu tiên đạt được, sức mạnh của nó thì hiện ra rất rõ ràng, nó sẽ trở thành một áp lực nằm dưới cùng trong hộp của Trần Hạo, và so với Pháp thiên tượng địa thì cũng không phải là nhiều. Lần đầu tiên sử dụng, rất bỡ ngỡ, nên không thể nào làm cho tam muội chân hỏa phát huy hoàn toàn, Trần Hạo vẫn cần rèn luyện thuần thục hơn.

Trong quá trình nghiên cứu, thời gian chậm chậm qua đi. Không biết qua bao lâu, trời cũng chuyển đen, đột nhiên trời đất chấn động, ngọn núi rung chuyển dữ dội.

Trần Hạo giật mình tỉnh, đứng hẳn lên, cảm nhận được gì đó, kinh ngạc nhìn về phía Tây Lăng. Trong cảm nhận, những

sát khí đó vốn dĩ đã đang ẩn ập đột nhiên lại một lần nữa bùng phát, nhìn ra thì cực kì điên cuồng, giống như con ngựa hoang mất đi dây cương, bùng phát một cách trắng trợn.

Lúc này trong thành phố Tây Lăng, nhà nhà người người từ trong trận động đất vừa rồi đều đã an tâm trở lại. Bởi vì không chỉ trên tivi hay weibo, các chuyên gia đều từ góc độ khoa học phát biểu, giải thích rằng đây chỉ là vỏ trái đất rung lắc, sẽ không dẫn đến đợt địa chấn dữ dội nào cả, nên mọi người dân thành phố không phải lo lắng.

Nhưng mà lúc người Tây Lăng đang làm việc và sinh hoạt thì đột nhiên trời đất lại một lần nữa rung lắc, lần này còn tăng thêm nhiều phần dữ dội.

Ngay tức khắc, trăm vạn người đều há hốc mồm.

Không phải chuyên gia nói sẽ không xảy ra địa chấn thứ hai sao?

Đây là chuyện gì vậy?

Quả nhiên, chuyên gia dự đoán này nọ đều không đáng tin.

Ngay tức thì

Tây Lăng bây giờ là một đồng hỗn loạn, vô số người trực tiếp vứt hết chuyện đang làm dở, đến cả đồ đạc cũng không cầm theo, trực tiếp chạy ào ra ngoài, tìm một chỗ thoáng người để nấp.

Trong bệnh viện, một cô gái vừa mới làm phẫu thuật xong, nằm trên giường bệnh, ánh mắt chậm rãi nhìn lên trần nhà.

Đã có báo cáo chữa bệnh rồi.

Mái tóc đẹp, mặt, cổ, tay, có nhiều vết bỏng với nhiều mức độ khác nhau. Mặc dù nói ra thì cũng chưa đến mức độ bỏng nặng nhất. Nhưng không còn che giấu được cái gì nữa. Dung nhan hoàn toàn bị hủy rồi. Chuyện này đối với một cô gái xinh

đẹp mà nói thì đây quả thật là đả kích không có cách nào chấp nhận được. Nhưng bây giờ muốn tìm ra kẻ phải chịu trách nhiệm, thì hẳn đã không còn rồi. Bởi vì người hại cô ấy ra nông nổi này đã bị thiêu chết rồi, tuy rằng tự làm tự chịu, nhưng tại sao lại để bản thân chịu tai bay vạ gió.

Trong phòng bệnh, vẫn còn vài người, ngoài bạn bè thân thiết của bố mẹ ra, còn có vài bạn học nghe được tin liền đến thăm, một trong số đó có một chàng trai ánh mắt soái khí, vô cùng khí chất hơn nữa rất đẹp trai. Cậu ta nhìn thấy bệnh nhân bồng bó đầy mình giống như một xác ướp, cảnh tượng vô cùng thê thảm, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vài sự chán ghét, tâm tư lo lắng ban đầu cũng hoàn toàn tan biến.

Cậu ta không hề thích người con gái bị hủy đi nhan sắc đó. Nhưng đến thăm người bệnh cũng không thể chỉ vì thấy người con gái đó bị thiêu xấu xí mà chạy được. Như vậy thì cậu ta sẽ không có mặt mũi nào tiếp tục học tại trường nữa.

Một đám người đến an ủi cô gái, nhưng tại góc phòng bệnh, có một tên mập ăn mặc lôi thôi lếch thếch, tay cầm một bình sứ, trên mặt lộ rõ thần sắc phức tạp. Hẳn là người cứu cô bé, nhưng dần dần thì chính là bị gạt sang một bên, sau vài câu cảm ơn, hẳn dường như không còn liên quan hay quan trọng gì nữa. Điều này làm cho tâm trạng của tên mập không thoải mái. Đột nhiên, Tên mập phát hiện vách tường có sự rung lắc, trong chốc lát hẳn điếng người, sau đó cảm nhận được sự rung lắc ngày càng dữ dội, tên mập biến sawsxx, hốt hoảng hét lên: “Chạy mau, địa chấn đến rồi.”

Trong bệnh một đám người nghe xong liền trừng mắt nhìn tên mập.

Tên mập chết dấm này, ăn nói lung...

Rầm

Trong phút chốc, đồ đạc trong phòng bệnh đều rung lắc, điều này làm cho những người có mặt sửng sốt.

Thật sự là địa chấn rồi !

Chạy, nếu không muốn chết.

Hầu như kịp ý thức được một đám người trước sau chen chúc chạy ra ngoài, hoảng loạn một phen.

Bố mẹ của cô bé không chạy, mà chuẩn bị mang con gái theo.

Tên mập quên mất bực dọc trong người, dự định chạy đến giúp, hết cách, ai bảo hấn thích cô gái này chứ.

Nhưng mà không đợi tên mập đến gần, đột nhiên cô bé đang nằm trên giường bệnh đột nhiên ngồi thẳng dậy, trực tiếp kéo bố mẹ bay lên, đập vào vách tường. Tên mập một mặt ngờ ngác, sau đó bốn mắt tiếp xúc, hấn phát hiện mắt của cô bé đỏ rực, sắc mặt hung tợn như một kẻ điên, dọa tên mập sợ đến cứng họng.

Chương 872: Loạn

Vù

Ánh mắt đỏ tươi của cô gái nhìn thẳng vào tên mập, cô phát ra một tiếng gầm gừ vô thức trong cổ họng, như thể đã sẵn sàng để tấn công.

Tên mập sợ tè ra quần.

Vốn dĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần nữa, nhưng mà tại sao lại biến dị rồi?

Ân, biến dị ? Tang thi?

Mẹ nó, ngày này thật sự đến rồi sao?

Tên mập vừa sợ hãi lại kinh ngạc, cảnh giác nhìn cô gái, chậm chậm di chuyển đến cánh cửa. Em gái quan trọng, nhưng mạng nhỏ này quan trọng hơn. Cho dù hẳn ta không để ý chuyện em gái có bị hủy hoại nhan sắc hay không nhưng cũng không thể tình nguyện cùng em gái biến thành tang thi. Nhưng tên mập vẫn chưa kịp đi đến cửa, đột nhiên một âm thanh thấp trầm lại kéo dài vang lên, giống hết âm thanh được thổi ra bởi chiếc kèn làm bằng sừng. Nghe được âm thanh, cô gái giống như nhận được chỉ dẫn, thân ảnh lướt qua, đâm vỡ cửa sổ, lập tức nhảy xuống dưới.

Tên mập thả lỏng hít thở một hơi. Nhưng rất nhanh sau đó hẳn kịp phản ứng lại.

Đây hình như là tầng ba !

Em gái không phải xảy ra chuyện rồi chứ ?

Vật lộn trong đông suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn là nhin không được nên tên mập mò mẫm tiến đến cửa sổ, cúi đầu xuống nhìn, chính là phát hiện tiểu tử tử tử thể linh hoạt nhảy từ

trên tầng xuống, sau đó liên tục chạy và nhảy, rất nhanh đã chạy xa khỏi tầm mắt.

“Đây quả thực là biến thành tang thi rồi, sao có thể thể được.” Tên mập khóc không ra nước mắt. Tiểu tử tử mình để ý không còn nữa. Thế giới cũng sắp diệt vong rồi. Mình còn phải giận đối với ông già nữa sao? Con giận này, còn có nghĩa lý sao? Bất lực, Tên mập cảm thấy rất bức dọc, có một kiểu ngọn lửa không tên đang đè nén trong người hắn, thật sự muốn đập phá thứ gì đó.

Hắn ta không hề phát hiện, mắt của mình dường như cũng có vài ánh đỏ.

Vội vã đến Tây Lãng, Trần Hạo mang Sa Tiểu đứng trên đỉnh tòa nhà năm tầng, nhìn ra xung quanh.

Địa chấn vẫn đang tiếp diễn.

Nhưng mà đây không phải là Địa chấn, đây là sát khí lôi kéo nhau tạo thành sự rung lắc khắp mọi nơi, chứ không phải là kiểu rạn nứt trên bề mặt đất cũng như sự sụp đổ của các nhà cao tầng. Nhưng mà người dân thành thị đều không biết được điều đó, bọn họ thật sự cảm nhận là chấn động, nên loạn thành từng đám.

Trong đám người chi chít, một bộ phận nhỏ xảy ra biến hóa, bọn họ trở nên hung tợn, sức lực mạnh hơn, thậm chí bắt đầu quay sang tấn công người bên cạnh. Những người như vậy, trong sự hoảng loạn càng ngày càng nhiều lên, sau đó nghe theo một kiểu âm thanh kí hiệu dài du dương, liền bắt đầu tập hợp một cách quy mô hơn.

Cảnh tượng này trong mắt Trần Hạo lại là một loại tình huống không ngờ đến.

Những con người biến dạng đó, trong nhiều kiểu tâm trạng khác nhau, bị nhập bởi một loại tà niệm mới biến thành đáng

vê như vậy. Những tàn niệm này lại là từ trong sát khí phân tán ra ngoài.

Rất nhanh, chính phủ huy động lực lượng, bắt đầu phong tỏa và vây kín đám người đang biến dạng. Trần Hạo nhìn thấy, có rất nhiều người đang bận rộn tứ phía, không chế một vài người đang biến dạng.

Nhưng Trần Hạo không động đậy, hắn đang tìm kiếm Đậu Bình. Sát khí biến dạng như vậy, Đậu Bình không thể nào không có vấn đề. Không cảm nhận được hơi thở của Đậu Bình khiến cho Trần Hạo lòng nặng trĩu. Đậu Bình, không phải xảy ra chuyện rồi chứ ? Sắc mặt nghiêm trọng, Nhưng Trần Hạo không từ bỏ tìm kiếm, không ngừng cảm nhận.

Nhưng mà ngay lúc này, một đám người biến dạng đột nhiên tập hợp tiến về phía Trần Hạo, rất nhanh đã ở dưới tầng lầu mà Trần Hạo đang đứng. Đám người này tổng cộng trên dưới một trăm người, dường như đang bao quanh một người phụ nữ. Cô gái đó toàn thân băng bó, nhìn thì giống như bị thương, nhưng hơi thở trên người lại vô cùng hung hãn.

Sau khi đám người tập hợp lại, người phụ nữ hét lên: “Các anh em, phòng thủ trận địa. Hoan nghênh Triệu Vương đã cho chúng ta một vùng đất sáng lạng.

“Hoanh nghênh Triệu Vương, Hoan nghênh Triệu Vương.”

Cùng với tiếng la hét của bọn họ, một hơi thở đầy quý dị từ từ kết đọng, sau đó một tàn niệm vô cùng mạnh mẽ và tàn bạo từ từ dưới đất đâm thẳng ra ngoài.

“Hahaha, Triệu Thiên Thành ta lại..” Tàn niệm chưa kịp nói xong, đột nhiên một tiếng “Đùng” vang lên, một đường sấm chớp từ trên trời kéo đến trực tiếp đánh hắn tan thành mây khói.

Một đám người đang hò hét, trong phút chốc im bật, chết lặng người.

“Là hần, hần dám hại Triệu Vương, giết hần !” cô ả phát hiện Trần Hạo phía trên lầu, phần nỗ hét lên, nói liền lập tức nhảy lên, chính là muốn leo lên lầu.

“Đùng !

Lại một tia sấm chớp đánh xuống, trực tiếp đánh vào người phụ nữ làm cô ta ngã nhào trên đất, nhân sự không biết chuyện gì, nhưng tàn niệm trên người cô ta trực tiếp biến mất không còn dấu vết.

Những người khác ngờ một hồi, trực tiếp tháo chạy.

“Aizz, là cô ấy ! “

Người phụ nữ bị sét đánh trên người bằng bó vải trắng ngã xuống, lộ một nửa khuôn mặt, làm cho Trần Hạo nhận ra đó chính là cô gái xem chút nữa là bị thiêu chết đó. Nhìn thì cô ấy đã được qua chữa trị, nhưng vết thương vẫn chưa lành.

Là tên mập không tin mình sao?

Trần Hạo im lặng.

Nhưng mà lúc này.

Cùng với hai tàn niệm đã bị hủy, Trần Hạo cảm nhận được sự thay đổi nhỏ của sát khí, nét mặt có chút biến đổi, cuối cùng hần nhếch mép cười. Phân phó cho Gà trống đưa cô gái vào trong tầng lầu, sau đó Trần hạo nhìn lên trời.

Trong giây lát, ánh mắt của Trần Hạo có tia sấm chớp, thân ảnh từ từ bay lên cao, không khí dồi dào ngày càng bùng phát dữ dội, bao trùm nguyên vùng Tây Lăng. Sau đó, bầu trời trong lành vốn dĩ có thể nhìn thấy cả trăng sao bỗng nhiên thay đổi, tầng mây đen bao phủ tập hợp lại. Sau đó gió lớn thổi đến, càng ngày càng dữ dội.

Lúc này đây, khắp nơi của Tây Lãng, những nhân viên các bộ phận đang giữ những người bất bình thường đó đều dừng lại, ngơ ngác nhìn lên trời.

Hàn Thái Nhi càng chính là có mắt nhìn.

Chỉ trong chốc lát, cô ấy đã đoán ra đây chính là thần thông, hơn nữa còn là đại thần thông có thể ảnh hưởng đến một vùng thành phố.

Chỉ là, bao phủ nguyên cả Tây Lãng, có phải là quá khoa trương rồi không.

Mặc dù tu hành đã được 10 năm, cũng xem như nhìn thấy nhiều chuyện hiếm lạ, Hàn Thái cũng chưa từng nhìn thấy người có pháp lực đạo hành như vậy. Nhưng rất nhanh, cô ấy chính là phát hiện rồi. Không khí bao phủ cả Tây Lãng đó hình như là của Trần Hạo.

Tên đó đã đi đến bước này rồi sao ?

Hàn Thái Nhi cứng họng, trong lòng có đủ loại cảm xúc.

Ầm Ầm. Đám mây đen tập hợp lại rất nhanh, trong phút chốc đã hình thành rồi, đồng thời sức đè nén cũng rất thấp. Trong đám mây đen, còn có sấm chớp. Sau đó mưa tuôn xối xả. Nước mưa này không giống bình thường, đá lạnh nhiều vô số, rơi trên người. Những người vốn dĩ ban đầu rất giận dữ, thậm chí cái kính đột nhiên ánh mắt dịu lại, sau đó cuộn tròn và nhìn xung quanh một cách trống rỗng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Liên ngay lúc đó thì sấm chớp đánh xuống. Từng cơn sấm chớp này, nhiều vô số kể, đánh xuống chi chít. Mỗi một tia đánh xuống một người. Mà bị đánh trúng lại chính là người bị tàn niệm nhập, trong tiếng kêu thảm thiết, tàn niệm biến mất, người hôn mê ngã xuống đất.

Cùng với sự biến mất của tàn niệm, Trần Hạo từ trong áng mây đen cảm nhận được sự tồn tại của Đậu binh rồi. Hơi thở

của nó, ở dưới đất, không có xảy ra chuyện gì giống như hấn
nghĩ, ngược lại còn mạnh hơn vài phần. Tuy nhiên, vô số Tàn
niệm đã bao quanh Đậ binh, khiến nó không thể thoát ra
được.

Trần Hạo vừa ý niệm, một tia sấm chót cực lớn trực tiếp
đánh vào mặt đất nơi trú ngụ của đậ binh. Trong chốc lát,
Trần Hạo cảm nhận được, vô số tàn niệm dưới sự tàn bạo của
sấm chớp đã tan biến đi một nửa.

Lúc này đây, Đậ binh cuối cùng cũng chiếm lại thế thượng
phong, cuốn theo sát khí tàn bạo mà lao thẳng lên.

“Chủ công, để chúng tôi.” Đậ binh phần nộ hét lên.

Sắc mắt Trần Hạo có chút động đậy, thân ảnh bay xuống
dưới, tiếp xúc trực tiếp với Đậ binh, sau đó mang Đậ binh
cùng với sát khí đang mắc lại của nó tiến thẳng vào không
gian, đồng thời lao thẳng vào vòng xoáy trong đạo thứ bảy.

Chỉ trong chốc lát, một loại không khí khó nói đột nhiên
bao trùm lấy cả người Trần Hạo.

Trần Hạo vô cùng bình tĩnh, ngược lên nhìn.

Thiên Đạo ! Bị kinh động rồi.

Chương 873: Bầu trời biến mất.

Dưới sự bao trùm của khí thể, thần thông tạo ra dị tượng hô mưa gọi gió ban đầu trực tiếp bị phân tán trong vô hình, bầu trời trở nên rõ ràng, và hẳn có thể thấy rõ mặt trăng cùng các ngôi sao.

Nhưng Trần Hạo cảm thấy, mình không thể nhúc nhích được, không chỉ cơ thể mà ngay cả suy nghĩ cũng dường như bị cầm tù.

Sau một khắc, Trần Hạo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng và tỏa ra ánh sáng lung linh.

Tiếp theo, Trần Hạo phát hiện mình xuất hiện trong khoảng không vô tận, bốn phương tám hướng đều là bóng tối vô tận, và dưới chân hẳn là một dải thiên hà rực rỡ, đó là Ngân hà!

Ta bị thiên đạo ném ra trái đất?

Trần Hạo hơi sững sờ.

Thiên đạo trở nên dã man như vậy từ khi nào? Trước đó cũng từng làm một lần và dường như nó chỉ nhằm vào việc, việc không thể chống lại và nhất định thành sự thật.

Lần này, sát khí bị binh lính đậ cuốn theo, sau đó bị mình ném vào con đường thứ bảy, một vùng đất luân hồi và hỗn loạn, nó đã là chuyện không thể thay đổi, tại sao thiên đạo không đồng ý chứ?

Khi Trần Hạo đang cảm thấy ngạc nhiên, thì một giọng nói đột ngột vang lên.

“Người có hối hận không.”

Giọng nói này ôn hòa, thật khó để phân biệt nam hay nữ, nó đến từ mọi hướng và không biết nó ở đâu.

Trần Hạo ngạc nhiên nói: “Ngươi là ai?”

“Ta là quân.”

Trần Hạo sửng sốt: “Quân là ai?”

“Quân là Đạo Nhất.”

Trần Hạo: “...”

Hắn không hiểu gì cả!

Được rồi, không thể nói dối.

Trần Hạo nói thẳng: “Ngươi nói hồi hận cái gì?”

“Sự chuyển động của thiên đạo, vòng luân hồi nhân quả, âm dương có sự sống và cái chết, mọi thứ đều có luật. Một bàn tay của ngươi, vượt ra khỏi Ngũ hành, không ở trong Tam giới.”

Nghe nói như thế, Trần Hạo mơ hồ hiểu một chút.

Điều này có nghĩa là nói mình can thiệp vào việc ở Tây Lãng.

Tuy nhiên, chuyện này có liên quan đến kế hoạch của cô gái mặc áo trắng, và đó cũng là cơ hội và duyên phận của binh lính đậu. Đương nhiên, Trần Hạo không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, nếu ta đã can thiệp vào chuyện này, vậy ta sẽ không hồi hận.” Trần Hạo nói rất quyết đoán.

“Ngươi là Nhất, Nhất nói như vậy thì không thể chống lại. Từ hôm nay trở đi, trái đất sẽ được tách ra khỏi bầu trời rộng lớn và tự mình trở thành một thế giới, tất cả nguyên nhân và hậu quả, đều vì ngươi gánh chịu.”

Dứt lời và cũng không cho Trần Hạo cơ hội nhỏ nhất, nó lại ném hẳn ra lần nữa.

Sau khi trời đất quay cuồng, Trần Hạo phát hiện mình còn đứng ở chỗ cũ và còn đang lơ lửng ở giữa không trung. Dường như những gì nhìn thấy lúc trước đều chỉ là một giấc mộng.

Về mặt ngỡ ngác, Trần Hạo đang suy nghĩ về ý nghĩa của cuộc trò chuyện này!

Đột nhiên Trần Hạo cảm giác được sự thay đổi khác thường.

Ở giữa trời đất, có một sức mạnh vô hình đang rút đi giống như thủy triều, nó đang ào ào rời đi. Trong khoảnh khắc, Trần Hạo đã phát hiện ra, trời và đất không còn Đạo ý, dường như trời và đất đã trở nên khác biệt.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Vào thời điểm này, với sự biến mất của Đạo ý, các nơi trên thế giới cũng đã xuất hiện nhiều sự khác thường.

Những nơi vốn xuất hiện những điều khác thường, như thể chúng đang bị cái gì đó hấp dẫn, chúng nhanh chóng co rút và dưới con mắt sững sờ của những người giám sát, chúng nhanh chóng biến mất và trở lại bình thường, khiến con mắt của mọi người như rơi xuống đầy đất.

Một nơi nào đó ở Hoa Hạ duy trì hình dáng ban đầu, giữa những ngọn núi lớn liên miên chập trùng, trong một đạo quán nhỏ cũ nát, có một đạo sĩ già đang ngồi trên tấm đệm hương bồ, mái tóc bạc phơ, chòm râu xõa xuống trước ngực, nhưng khuôn mặt giống như một đứa bé, ông ta đột nhiên mở mắt và nhìn về phía đỉnh đầu, như thể đâm thủng mái nhà và nhìn lên bầu trời.

Nhìn trong chốc lát, đạo sĩ già thì thầm bằng giọng nói mà chỉ mình ông ta có thể nghe thấy: “Bầu trời biến mất.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt ông ta đột nhiên già đi nhanh chóng, và hơi thở lâu dài cũng bắt đầu trở nên khàn khàn.

Đạo sĩ già thở dài một tiếng và nhắm mắt lại lần nữa.

Vùng đất phía tây Tây Tạng, tại một ngọn núi không tên, ở trăm dặm không có người ở.

Trong núi có một ngôi chùa, bên trong chùa, một hòa thượng già mặc áo choàng tu sĩ màu đỏ, thân hình gầy gò mạnh mẽ đang chuyển luân. Đột nhiên, hắn ta ngừng chuyển luân, nhìn lên bầu trời, với nỗi buồn trong mắt và cũng mở miệng như vậy: “Trời đất không linh.”

Tại trụ sở chính của ban ngành liên quan, ở một căn cứ khổng lồ dưới lòng đất, có một vài hơi thở mạnh mẽ nhanh chóng tập hợp lại.

Đến một nơi, nó biến hóa ra mấy bóng người, trong đó bao gồm Dương Phong, người đứng đầu ban ngành liên quan.

Giờ phút này, mấy đại lão đều nhìn nhau không nói gì, toàn bộ đều im lặng.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy, hơi thở mạnh mẽ của họ đang dần tan biến.

Các ngoại tộc khác cũng không thể tránh khỏi.

Lương Hồng Ngọc và Tam Nương.

Hai ngoại tộc này, vốn đang nói về một cái gì đó, nhưng đột nhiên hai giọng nói chợt dừng lại, sau đó họ hoảng sợ liếc nhìn nhau và sau đó biến thành ánh sáng lấp lánh trốn thoát.

Lúc chạy đi, hơi thở của hai ngoại tộc này vẫn tiếp tục suy yếu.

Không bao lâu, bọn họ đã đến phố quý.

Cho dù trốn ở giữa phố quý, họ vẫn không thể ngăn cản sự tan biến của hơi thở, cho đến khi nó phân tán gần hai phần ba.

Lúc này nó mới từ từ dừng lại.

Nhưng lúc này, hai cô gái đã hoảng sợ như thể sắp bị đè xuống đất oox, vừa bất lực vừa tức giận.

Còn có Hoàng Tiên Nãi ở Đông Bắc, khi cảm nhận sự thay đổi, hấn hoảng sợ muốn chống lại, nhưng sau đó hấn đã nôn ra một ngụm máu và trực tiếp nằm quỳ rạp xuống mặt đất.

Và ở khắp mọi nơi trên thế giới, tất cả đều bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau, gần như không có ai ngoại lệ.

Ở Tây Lăng, khi Trần Hạo đang tự hỏi, đột nhiên hấn phát hiện cái gì đó, ánh mắt nhìn về phía nhóm mèo đen, sau đó hấn hạ thấp cơ thể xuống.

Ba con vật có vẻ rất sợ hãi, và khi nhìn thấy Trần Hạo, chúng vội vàng tiến đến.

Mèo đen nhảy vào vòng tay của Trần Hạo và kêu meo meo, cơ thể nó còn đang run rẩy.

“Hạo ca, ta không thể biến hình, linh lực của ta cũng bị giảm hơn một nửa.” Gà trống nói với sự hoảng loạn và run rẩy.

“Ta cũng vậy, hình như ta đã bị đánh về nguyên hình, hu hu hu, đại sư ca ca, cứu mạng!” Con bướm xanh cũng đậu trên vai Trần Hạo và gào khóc.

Trần Hạo: “...”

Chẳng lẽ, đây chính là sự thay đổi?

Người vừa nói chuyện với ta, chính là Thiên đạo?

Tách rời khỏi bầu trời rộng lớn và trở thành thế giới riêng, tất cả các loại nhân quả, đều phải tự gánh chịu!

Điều đó nói rằng, Thiên đạo đã từ bỏ thế giới này?

Nhưng không có trái đất, thì còn đâu là Thiên đạo? Không có Thiên đạo, vậy còn đâu là trái đất?

Trần Hạo mờ mịt không hiểu, và không thể tìm thấy câu trả lời.

“Trần đạo hữu, ngươi cảm thấy không?”

Lúc này, Hàn Thái Nhi không biết đi từ đâu tới và đến bên cạnh Trần Hạo. Mặc dù là buổi tối, nhưng hắn vẫn có thể thấy sắc mặt của nàng rất thảm bại và đôi mắt tuyệt vọng.

Trong mắt của Trần Hạo, tu vi đạo hạnh của Hàn Thái Nhi vốn được coi là không tệ, nhưng lúc này nó đã tụt đi không ít và có vẻ như chỉ còn hai, ba năm.

Cú sốc này cũng không nhỏ, không có gì lạ khi nàng sợ hãi như thế.

Trần Hạo im lặng một lúc, và nói: “Thiên đạo đi rồi.”

Hàn Thái Nhi không hiểu: “Gì là Thiên đạo đi rồi?”

Trần Hạo không nói nữa, hắn chỉ nhìn lên bầu trời và suy nghĩ xuất thần.

Tự hình thành một thế giới riêng và tự mình gánh chịu.

Như vậy có nghĩa là, Thiên đạo đã ném nôi rồi sao? Lật bàn cờ không chơi nữa à?

Hành vi bốc đồng như thế, ngươi chắc chắn đó chỉ là do ta lấy sát khí rồi à?

Điều này có hơi không đáng tin cậy.

Thiên đạo không có ý thức, nó chỉ là trung tâm hoạt động của trời và đất. Ngay cả khi trời và đất gặp tai họa lớn, thì đó cũng chỉ là sự tích lũy năng lượng hoạn nạn của tất cả mọi thứ, và nó đã đạt đến một mức độ thả ra nhất định mà thôi, không thể nói Thiên đạo vứt bỏ và không quản hành vi của trời đất.

Quân!

Kẻ tự xưng mình là Quân, rốt cuộc hắn là ai? Có lợi ích gì khi làm thế này?

Hay nói cách khác, thứ dị thường như ta, không được phép tồn tại trên thế giới này, nên hắn ta muốn nghiền nát ta theo cách này sao?

Ah!

Nằm mơ đi.

Nếu người đã không quan tâm, vậy ta sẽ chèo chống nó lên chứ sao.

Lại nói tiếp, ta có 50 đại đạo, 49 Thiên diễn, và đi đến một trong số đó. Thiên đạo là đạo, và Nhất cũng là đạo. Người có thể làm, vậy ta cũng có thể.

Chương 874: Vẫn còn phải làm nhiệm vụ.

Trong lòng nghĩ về nó, nên trong lòng hang hái vô cùng.

Cúi đầu nhìn, cũng là hai lượng.

Kiên cường lên cũng chỉ là một cây gậy nhỏ, làm cái con khi!

Thiên đạo có 49!

Mẹ nó ta chỉ có một.

Sự chênh lệch này có thể nhìn thấy được, cùng một khối lượng công việc, ta sẽ phải kiệt sức mất.

Nếu muốn chèo chống thế giới này, vậy còn phải cần một chút sức mạnh từ đại lão mặc áo trắng!

Dù sao, hãy suy nghĩ lạc quan hơn, nó chẳng qua là sự khác biệt giữa xã hội phong kiến và xã hội hiện đại thôi.

Trong quá khứ, hoàng đế đứng một mình trên đỉnh cao.

Bây giờ thì mọi người cùng nhau cố gắng.

Chỉ cần Tụ Lý Càn Khôn thay đổi thành công thành Địa phủ U Minh, như vậy âm dương của thế giới sẽ được sự bảo vệ. Về những chuyện khác, đi một bước lại nhìn một bước, dù sao chưa gặp được vấn đề nào.

Suy nghĩ thoáng qua, Trần Hạo nhìn về phía Hàn Thái Nhi và mỉm cười nói: “Sau này đừng tu đạo nữa, không có triển vọng đâu.”

A?

Hàn Thái Nhi ngơ ngác nhìn Trần Hạo.

Nàng đang lo lắng về những thay đổi của chính mình và khi nghe thấy lời nói không thể giải thích của Trần Hạo, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Trần Hạo cũng không quan tâm đến nàng, hất ôm mèo đen, và mang theo gà trống cùng con bướm xanh, còn có Tế Linh đang im lặng rời đi.

Sau khi đi xa, Trần Hạo mới nói gà trống: “Tiểu Hoàng, tình huống này của các ngươi, nó giống như một thiết bị điện không có điện, nhưng nó chỉ tạm thời bị triệt tiêu. Ta sẽ tìm cách giúp các ngươi phục hồi.”

Khi nghe những lời này của Trần Hạo, ba tiểu lập tức bình tĩnh lại.

Đối với Trần Hạo, bọn chúng tin tưởng vô điều kiện.

Sau một thời gian ngắn, cả nhóm quay trở lại chỗ ở trong thị trấn và Trần Hạo lại dùng suy nghĩ đi vào Tụ Lý Càn Khôn lần nữa.

Khi suy nghĩ của hắn bước vào, hắn liền thấy cô gái mặc áo trắng và Đại Đế tụ tập ở một chỗ, như thể đang đợi hắn.

“Sao vậy? Ở đây cũng có thể cảm nhận được những sự thay đổi ở bên ngoài à?” Trần Hạo nói.

Cô gái mặc áo trắng nói: “Khi Tụ Lý Càn Khôn chuẩn bị biến thành Địa phủ U Minh, thì nó đã cộng hưởng với khí cơ ở bên ngoài. Nhưng may mắn thay, hiện nay nơi này vẫn chưa bị ảnh hưởng.”

Trần Hạo nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cô gái áo trắng đột nhiên cười: “Thực ra đây là chuyện tốt, ông già Hồng Quân kia, đắc đạo tiên cơ, nhưng tâm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, nên đã gây ra một mớ hỗn độn và kiếp nạn lớn cho thế giới. Có lẽ hắn ta cũng là một

trong những người thúc đẩy ở đằng sau. Bây giờ đạo hữu được Nhất, nên bị Hồng Quân tính kế và chịu oan ức này.”

Trần Hạo sững sốt: “Người nói đó là Hồng Quân sao? Đây không phải là Đạo Tổ à?”

Cô gái mặc áo trắng nói: “Hắn là Đạo Tổ, nhưng không phải là tổ của tất cả mọi thứ. Những gì hắn ta tạo ra chỉ để bản thân tu hành mà thôi, và nó không liên quan gì đến chúng ta.”

Trần Hạo nói: “Vậy chịu oan ức này có nghĩa gì?”

Cô gái mặc áo trắng nói: “Các thiên đàng và vạn thế giới, cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi. Bọn chúng có thể hợp nhất. Khi một thế giới yếu hơn thế giới khác, nó sẽ bị nuốt chửng. Trong thế giới bị nuốt chửng, có lẽ những sinh vật bình thường có thể hợp nhất, nhưng tất nhiên những người tương thích với thiên đạo thì sẽ không thể may mắn thoát được.”

Trần Hạo hoảng sợ: “Nói cách khác, bây giờ ta chịu tiếng xấu này, và sau đó ta cũng tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ. Cuối cùng, thế giới biến mất và cũng sẽ chết?”

Cô gái mặc áo trắng nói: “Chính là như thế.”

“Đm, mẹ nó ta chỉ nói một câu không hồi hận, sao có thể chịu tiếng xấu lớn như vậy! Hơn nữa bây giờ ta vốn không nắm chắc được Thiên đạo! Thế giới bị nuốt chửng thì liên quan đéo gì đến ta chứ?” Trần Hạo tức giận.

Cô gái mặc áo trắng nói: “Bởi vì ngươi là Nhất.”

Trần Hạo không phản bác được.

Đã từng, Nhất là chỗ dựa lớn nhất của hắn, giúp hắn làm nhiệm vụ, để hắn mạnh mẽ lên, thậm chí gạt dừ hóa lành và gạt hái được rất nhiều.

Mà bây giờ, Nhất thành bom hẹn giờ của hắn.

Chết tiệt, quả nhiên như người xưa vẫn nói, khi ra ngoài lăn lộn, bao giờ cũng phải trả giá.

Trong lòng hẩn lạnh lẽo, Trần Hạo dứt khoát nói: “Chúng ta có thể làm gì bây giờ?”

Cô gái mặc áo trắng nói: “Không phá thì không xây được, mặc dù đây là một cuộc khủng hoảng, nhưng đó cũng là một cơ duyên. Trước đây, chúng ta vẫn cần cần phải cần thận từng li từng tí, nhưng bây giờ, không phải lo lắng chuyện này nữa, chúng ta có thể yên tâm lớn mật xây dựng Địa phủ U Minh. Ta và Đại Đế sẽ nghĩ cách đạt được Sáu cõi Luân Hồi và hoàn thành nền móng của Địa phủ. Lúc trước đạo hữu làm gì, bây giờ cũng có thể tiếp tục làm điều đó, có lẽ, thành hay bại, thì phải xem đạo hữu.”

Trần Hạo im lặng.

Điều này có nghĩa là muốn ta tiếp tục làm nhiệm vụ à?

Có vẻ như cũng đúng.

Hắn có thể nhận được phần thưởng khi thực hiện các nhiệm vụ, để Tụ Lý Càn Khôn tiếp tục biến lớn, và cũng có thể làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa, hình như muốn đột phá Tiên Thiên, thì dựa vào các phương pháp thông thường là không đủ, nên chỉ có thể dựa vào các nhiệm vụ.

Tuy nhiên, nếu thực hiện lại những nhiệm vụ này, sợ rằng những âm hồn bình thường sẽ không thể kích phát ra phần thưởng đột phá.

Ta muốn đi siêu độ những âm linh hoặc là ngoại tộc mạnh mẽ kia!

Nghĩ tới đây, cảm giác ghen trong lòng Trần Hạo đã biến mất, thay vào đó là tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Bất kể đó có phải là tiếng oan hay không, nếu hắn đã chịu rồi, vậy trước tiên phải tiếp tục chịu đựng nó rồi nói sau.

Những cái khác, chờ cho đến khi cuộc sống được đảm bảo, sau đó lại lo lắng về nó.

Rời khỏi Tự Lý Càn Khôn, Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một chút và gọi điện.

Điện thoại được kết nối ngay khi nó vừa reo, và rồi một giọng nói hơi khàn khàn yếu ớt vang lên: “Alo, ai vậy?”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Đới Vân đạo hữu, giờ đã trở thành con rết tới nhà, thì không nhận ra người bạn cũ của mình à?”

Đới Vân lập tức nâng cao giọng nói: “Là Trần đạo hữu à, người cũng đừng cười ta nữa, bây giờ ta đang cảm thấy sống không bằng chết đây.”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Kể ta nghe một chút, ta rất tò mò.”

Đới Vân tức giận: “Trần đạo hữu, người gọi điện cho ta, chỉ là để chê cười ta sao?”

“Cũng không phải, ta chỉ cảm thấy, Đới Vân đạo hữu này, hình như người không bị ảnh hưởng gì nhỉ.”

Đới Vân im lặng một lát và nói: “Trần đạo hữu, còn người thì sao? Người chịu ảnh hưởng không?”

Trần Hạo nói: “Ta không.”

“Nói như vậy, Trần đạo hữu giúp đỡ âm hồn đã tích lũy được rất nhiều công đức!” Đới Vân thán phục.

Đôi mắt Trần Hạo xúc động: “Lời này của Đới Vân đạo hữu nghĩa là công đức có thể phòng thân và không để pháp lực tu hành xói mòn à?”

Đới Vân nói: “Không sai, sự thay đổi lúc trước, khiến các bộ phận liên quan ở trên đỉnh Phiêu Miêu đã bị ảnh hưởng rất nhiều. Ngoài ra đạo hạnh của ta và một số đồng nghiệp duy trì các cấm chết bên ngoài đỉnh Phiêu Miêu, cùng những người khác đã điên cuồng giảm xuống và thậm chí một bộ phận đã trở lại nguyên hình. Ngoài ra, hình như pháp thuật cũng đã bị hạn chế, sức mạnh của nó đã bị giảm đi rất nhiều và các pháp khí cũng đang dần thay đổi. Một số pháp khí cũng đã trực tiếp trở thành những thứ phàm trần.”

Trần Hạo thở dài.

Sự ảnh hưởng này cũng không chỉ nhằm vào con người, mà là nhằm vào tất cả những thứ liên quan đến tu hành.

Nhưng khi nghe được những lời của Đới Vân, vẻ mặt của Trần Hạo khẽ thay đổi, hấn phát tay và lấy thanh kiếm lớn bằng gỗ đào ra.

Quầng sáng của thanh kiếm gỗ vẫn đang lượn lờ, và dường như nó không khác gì so với trước đây, nó cũng không bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ, bởi vì nguyên nhân là khai quang?

Đôi mắt Trần Hạo sáng lên.

Nếu vậy, thì có thể hành động rất nhiều chỗ trong không gian.

“Đới Vân đạo hữu, ta muốn biết một số thông tin, không biết người có tiện nói cho ta biết không?” Trần Hạo hỏi.

Đới Vân nói: “Thông tin gì?”

“Ta muốn biết, các bộ phận liên quan có thông tin về sự phân bố của các âm linh hay ngoại tộc mạnh mẽ ở Hoa Hạ và thậm chí trên toàn thế giới không. Ta nghĩ, các bộ phận liên

quan đã giám sát thế giới trong nhiều năm như vậy. Một chút thông tin này luôn có sẵn, phải không?”

Đới Vân im lặng một lát, và ngập ngừng hỏi: “Trần Đạo hữu, ban ngành đã thí nghiệm. Hiện tại, đạo hạnh đã biến mất, và pháp lực bị xói mòn là một trong số đó. Điều quan trọng nhất là không còn cách nào để tu hành, chỉ cần ngồi thiền, thì sẽ bị phát triển tâm ma, hơi thở và máu sẽ đảo ngược. Nếu người muốn thông tin này, lẽ nào thật sự có thể dựa vào việc giúp âm linh để có công đức tu hành à?”

Trần Hạo nói: “Có lẽ mỗi lần chúng ta nói chuyện đều sẽ bị ban ngành liên quan giám sát, đúng không?”

Đới Vân nói: “Trần đạo hữu, người nghĩ nhiều rồi.”

Trần Hạo cũng nói: “Đới Vân đạo hữu, người cũng nghĩ nhiều rồi.”

Đới Vân: “...”

Chương 875: Bắt đầu làm nhiệm vụ

Trần Hạo mở QQ, ấn vào một tập văn kiện, download xuống.

Văn kiện rất dài, ghi lại rất nhiều tin tức, đều là các loại âm linh hoặc là tư liệu về các tộc khác, hết sức đầy đủ.

Mặc dù Đới Vân muốn thăm dò một chút, có điều Trần Hạo cũng không cự tuyệt, dù sao thì hiện tại ngoại trừ một bộ phận số ít người đặc biệt không bị ảnh hưởng, toàn bộ giới tu chân, toàn bộ đều đánh về thôn Tân Thủ. Dưới tình huống như vậy, Trần Hạo vẫn như cũ giữ vững địa vị của bản thân, là nhân vật không thể đắc tội.

Sau khi cúp điện thoại, tầm ba phút sau, có người đưa tư liệu tới QQ của Trần Hạo.

Mở ra xem qua một lần, Trần Hạo cười.

Tư liệu rất đầy đủ, ghi chép các loại âm linh đặc biệt, nếu không nhanh chóng giết chết thì sẽ khó đối phó hơn.

Có điều Thiên đạo biến hóa khó lường nên loại âm linh này cũng bị ảnh hưởng nhiều nhất, Trần Hạo không tốn công sức, dễ dàng xử lý chúng, nhiệm vụ cũng trở nên đơn giản hơn.

Nhìn tư liệu, cách Trần Hạo gần nhất có hai con âm linh, đều là lão quỷ có đạo hạnh trăm năm trở nên, hình như khi còn sống cũng không phải hạng bình thường, lại gian xảo, cũng không làm hại người khác, phía trên cũng chỉ đánh dấu một chút, không động thủ với bọn chúng.

Xác định khoảng cách và phương hướng, Trần Hạo mượn xe từ đơn vị ở lại trực, mang theo ba đứa nhỏ, đi thẳng tới chỗ

âm linh.

Hai âm linh chiếm cứ núi tên là Kền Kền, khoảng cách hơn một trăm dặm, địa thế núi hiểm yếu. Trước kia ở đó là khu vực dễ thủ khó công.

Mà hai âm linh này cũng có chút ý tứ, một là Kền Kền Sơn Thần đặt trại, ngoại hiệu bên ngoài là Thiết trảo phi ung Ngô Đại dương gia.

Một người nữa là đội tiên phong diệt cướp của dân quốc Tây Bắc, đoàn trưởng của đội là Uông Hải.

Hai người khi còn sống là kẻ thù cũ, đấu với nhau nhiều năm, có thắng có thua, cho đến lúc người cầm quyền của Tây Bắc cho đại quân tới vây quét, lúc này Thần Ưng trại chiếm cứ hơn mười năm tại đây mới tháo chạy.

Cho dù Thần Ưng trại bị diệt cũng khiến cho đội quân Tây Bắc tổn thất nặng nề, dưới mặt đất chôn xuống khối lượng thuốc nổ cực lớn, ở thời điểm cuối cùng, hai bên đồng quy vô tận.

Uông Hải trong trận chiến đó xông lên đầu tiên, chết tại chỗ.

Nếu sự việc đến đây là kết thúc, thì cũng thôi đi.

Ai ngờ sau khi chết, không biết vì lí do gì mà cả Ngô Đại dương gia và Uông Hải đều không đầu thai, trái lại biến thành ác quỷ độc ác, còn tụ tập một nhóm vong hồn làm thủ hạ, sau khi chết tiếp tục đấu, nhiều năm trôi qua như vậy, thủ hạ hai bên liều mạng chiến đấu cũng chết hết không còn ai, chỉ còn lại hai người bọn chúng, vẫn đấu với nhau không ngớt.

Cũng chính vì như thế, phía trên mừng rỡ, nhân nhã xem kịch vui.

Thấy phần giới thiệu về hai âm linh, Trần Hạo đã cảm thấy hai người đó có chấp niệm rất sâu.

Có chấp niệm là có nhiệm vụ, có nhiệm vụ sẽ có phần thưởng.

Gần không gang tấc, không nên bỏ lỡ.

Lái xe hơn hai tiếng, Trần Hạo mới tới được núi Kền Kền.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Hạo sợ hãi than.

Núi Kền Kền quả thật là không hề to lớn, nhưng lại đầy hiểm trở, có vách núi cheo leo.

Bên trong là khung cảnh non xanh nước biếc, khu vực này người bình thường khó mà chinh phục nổi.

Chỗ như vậy rất thích hợp trở thành cảnh khu, chẳng qua không biết vì cái gì mà chính phủ không có hành động.

Những việc này không phải chuyện mà Trần Hạo nên cân nhắc.

Giờ phút này, nhìn thấy núi Kền Kền, Trần Hạo phát hiện ra hai chỗ có âm khí nồng nặc nhất.

Một chỗ là ngọn núi nằm giữa, một chỗ là thung lũng.

Từ vị trí địa lý, Trần Hạo phát hiện ra chỗ ở giữa hướng mặt trời có cái bóng, địa thế khá huyền diệu, khu vực này có thể thai nghén ác quỷ, không tính là quá hiếm lạ.

Mà thung lũng đã lâu không có ánh sáng chiếu vào, dẫn tới bên trong tràn ngập âm khí, nếu chết ở trong đó, biến thành ác quỷ là chuyện bình thường.

Mà hiện tại, hai chỗ đó đều có ác linh ẩn núp, từ khí tức thì xem ra chúng rất yếu ớt, có điều Trần Hạo đoán chắc đúng là chúng đang tìm hai âm linh, chẳng qua Thiên đạo phía dưới

biến động, bọn chúng tổn thất nặng nề, hiện tại ngay cả hang ổ chúng cũng không dám ra.

Quan sát trong chốc lát, Trần Hạo cười nhích tới gần.

Chỗ đầu tiên hắn đi tới chính là thung lũng.

Đứng bên bờ, Trần Hạo nhìn xuống dưới, còn rất sâu, chừng hơn trăm mét.

Dưới thung lũng có dòng suối, rừng rậm, bụi cỏ, loạn thạch, mắt người thường khó mà nhìn thấy khí âm sát chôn cùng với xương cốt của U Bạch ẩn khuất phía dưới.

Ngay phía dưới xương cốt, có một đoàn u hồn mai phục bên trong cái đầu lâu, lẳng lẳng bị khí âm sát tằm bở.

Nhưng mà làm vậy chỉ có thể bỏ sung hao tổn, còn lực lượng khí âm sát biến mất làm sao cũng không có cách nào bù đắp lại.

Trần Hạo nhìn một lát, nhặt lên một cục đá, ước lượng trên tay, ngưng tụ một đạo pháp lực, sau đó hướng tới thung lũng, cổ tay rung lên, cục đá nổ ra, bắn mạnh đi, một tiếng bộp vang lên, trực tiếp xuyên thủng mặt đất.

Ở trong mắt Trần Hạo, cục đá đúng lúc làm vỡ vụn xương đầu của âm linh, khiến nó trầy da, lực lượng khí âm sát của nó chưa khôi phục, nay lại suy yếu thêm.

Trong nháy mắt, âm linh kia nổi giận, trực tiếp xông từ dưới đất ra, hóa thành hình người, là một người đàn ông tuổi còn rất trẻ mặc quân phục.

Nó nhìn về phía trên của thung lũng, ánh mắt lúc đầu âm u, sau khi nhìn thấy Trần Hạo, đột nhiên đứng hình.

Trần Hạo cũng không che giấu khí tức bản thân, khí tức của đạo hạnh trăm năm gần kề, đối với âm linh như nó, không thua gì vàng mặt trời.

Trận chiến này, không có cách nào thắng.

Âm linh kinh hồn bạt vía, ngay cả chạy cũng không dám.

Thế giới bên ngoài đã rất đáng sợ, nếu còn bị đại nhân vật thế này để mắt tới, càng chẳng còn hi vọng, nó mà dám chạy thì chắc chắn phải chết.

“Đi lên.” Trần Hạo mở miệng.

Âm linh không dám do dự, bay lên trên, rơi vào bên cạnh Trần Hạo, nơm nớp lo sợ, thái độ khiêm nhường.

Trần Hạo không nói chuyện, quay người về hướng ngọn núi.

Âm linh sững sờ, nghĩ nghĩ, đi theo sau.

Không bao lâu, Trần Hạo đi vào ngọn núi ở giữa.

Đây là một mảnh đất vuông vắn, bao quanh hơn phân nửa là mỏm núi, có nhiều chỗ còn để lại dấu vết kiến trúc một thời, hiển nhiên là năm đó Thần Ưng trại từng thành lập tại đây.

Trần Hạo không phí lời, trực tiếp xuất thủ, dẫn dụ ra âm linh đang ẩn núp dưới đồng phế tích.

Âm linh này là một lão già mập, nhìn qua rất hiền hòa và còn mặc đồ phổ thông, lưng hơi còng, ở nơi khác, nếu nói ông ta chính là một vị trưởng bối của một gia đình bình thường, thì chắc chẳng có ai phản đối.

Có điều, năm đó ở phụ cận trăm dặm quanh đây, ông ta cũng là tên cướp khét tiếng, oai phong một cõi.

Tuy hai âm linh đó là kẻ thù của nhau, thế nhưng giờ phút này cả hai đều đứng đàng hoàng, ngay ngắn, sợ hãi bất an nhìn Trần Hạo.

Bọn chúng không hiểu sao lại bị một nhân vật lớn như vậy truy tìm, cũng không hiểu vì cái gì mà chúng lại trở nên yếu đi

nhieu như thế, không có chút sức lực phản kháng, chỉ biết lo lắng, đề phòng Trần Hạo.

Trần Hạo không muốn gấp gấp hỏi chuyện, lấy từ trong Tự Lý Càn Khôn ra nào là vỉ nướng, bật lửa, gia vị, sau đó còn lấy thêm mấy cái đầu cá đóng băng, xong xuôi bắt đầu nướng thức ăn.

Lúc đầu, Trần Hạo rất thích ăn cánh gà.

Đáng tiếc, từ sau khi có Tiểu Hoàng, mùi vị thơm ngon của cánh gà, hẳn đành phải tạm biệt.

Đúng lúc, Tiểu Hắc thích cá nướng, Trần Hạo chuẩn bị sẵn mấy cái đầu cá, có rảnh thì mang đi nướng.

Thấy Trần Hạo nướng cá, hai âm linh càng bất an hơn.

Hành động này của đại nhân có phải đang ám chỉ bọn chúng chính là cá nằm trên thớt không?

Đại nhân có việc gì có nói, đừng làm ra cử chỉ dọa người vậy được không?

Ngay khi hai âm linh đang suy nghĩ lung tung, kìm chế sự hoảng sợ, Trần Hạo rốt cục nhìn sang, mở miệng nói: “Sao hai người các người sau khi chết vẫn còn tranh đấu nhiều năm như vậy?”

Nghe đến đây, người đàn ông mặc quân phục mở miệng, nhìn chằm chằm lão già mập nói: “Lão già này giết anh ta.”

“A, nếu không phải người giết chết con trai ta thì ta đâu có trả thù người.” Lão béo cười lạnh.

“Con trai người trêu ghẹo con gái nhà lành ngay giữa phố, còn muốn cướp người về núi, chết không có gì đáng tiếc.” Người đàn ông mặc quân phục lạnh lùng phản bác.

“Anh người vận chuyển thuốc phiện, gây tai họa cho bách tính muôn dân, làm gì còn mặt mũi mà sống?” Lão già mập bình tĩnh đáp trả.

“Người nói vậy, anh ta không phải loại người như vậy.”

“Người con ta cướp chính là con dâu nuôi từ bé mà không bao lâu nữa nhà ta định thông gia, còn không phải là người lạm sát kẻ vô tội.”

Chương 876: Có ân tình khác

Trần Hạo vừa đặt câu hỏi, trong nháy mắt hai tên này bắt đầu đấu võ mồm, phản bác thành thạo như vậy, chỉ sợ không phải lần đầu tiên tranh cãi.

Chỉ nghe dăm ba câu, Trần Hạo đã hiểu gần hết mọi chuyện.

Cái gì mà tên cướp, gì mà sơn trại, nói trắng ra là ân oán cá nhân, hai bên không báo thù được nên lấy danh vì đại nghĩa để báo thù.

Chỉ có điều sơn trại đã kinh doanh mấy chục năm, cũng không dễ động vào, cuối cùng đánh nhau đến khi chết hết, cũng chẳng ai chiếm được ưu thế.

Trần Hạo hiểu rõ nguyên nhân đằng sau, mở miệng nói: “Đi.”

Hai âm linh lập tức ngậm miệng, không ai dám nhiều lời, thảy ánh mắt Trần Hạo, cả hai đều chột dạ.

Bọn họ đã quen thói tranh đấu nhiều năm, vừa mở miệng ra là không nhịn được, điều này sẽ không để lại ấn tượng xấu trong lòng đại nhân đó chứ?

“Hôm nay, ta tới đây, chính là muốn giúp các người giải quyết ân oán, con trai người chết trong tay hắn, anh trai hắn chết trong tay người, nói cách khác, hai người đều hi vọng đối phương chết không có chỗ chôn, hồn phi phách tán, đúng không?” Trần Hạo mỉm cười mở miệng.

Hai âm linh liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo, người đàn ông mặc quân phục nói: “Đại nhân, ngài nói gì thế, dù sao Uông Hải ta cũng là một quân nhân Trung Hoa, sao

có thể là người có suy nghĩ xấu xa như vậy, chuyện này mà đề tới tai người khác thì không hay.”

“Ta là thủ lĩnh của trại Thân Ứng, gương cao ngọn cờ chính nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo, làm người quang minh chính đạo. Đối với ân oán vô cùng rạch ròi, người đã chết như ngọn đèn tắt, khi còn sống thế nào, khi ra đi, quá khứ cũng chỉ là mây bay.” Lão già mập chính khí lẫm liệt mở miệng.

Trần Hạo cười như không cười, quan sát hai con hàng.

Quả nhiên, không hổ là quý già có đạo hạnh trăm năm, đều rất khôn khéo.

Có điều các người định sống như vậy mãi sao?

“Nói vậy là các người không lo lắng chút nào sao?” Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Lần này, hai quý già không biết nên trả lời thế nào.

Nói thẳng ra, bọn chúng cũng muốn được người khác siêu độ cho mình, nhưng làm sao bây giờ? Mặc dù, chúng thành quý đã lâu, cũng ở thung lũng bao nhiêu năm tháng rồi, nếu bây giờ đầu thai, sang một kiếp mới, vậy thì phải cắt đứt quan hệ với kiếp trước.

Nói gì thì nói, bọn chúng muốn trả thù đối phương bao năm, vừa nãy còn thề thốt mình trong sạch, liêm khiết lắm, thế chẳng phải từ nãy giờ bọn chúng nói láo?

Thấy hai quý già rầu rĩ, Trần Hạo gỡ cá nướng xuống, cẩn thận cho Tiểu Hắc ăn, đồng thời tiếp tục nói: “Các người cũng đừng quyết định vội, cứ cân nhắc thật kỹ đi, ta cho các người một cơ hội, nói ra nguyện vọng cuối cùng, ta sẽ hoàn thành nó thay các người, coi như là tích chút công đức, các người cũng cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, mọi người đều hài lòng,

nhưng mà đừng có ý nghĩ lừa gạt ta, nếu không, các người tự gánh lấy hậu quả.”

Trần Hạo đưa ra thông điệp cuối cùng, nghe xong, sắc mặt chúng đều rất phức tạp.

Cuối cùng, người đàn ông mặc quân phục nói: “Đại nhân, người đã nói vậy, ta cũng không dám giấu giếm, ta muốn lấy lại miếng ngọc mà lão già kia cướp từ trong tay anh trai ta.”

Leng keng: Giết chết Uông Hải, âm linh có chín mươi bảy năm đạo hạnh, hoàn thành tâm nguyện, ban thưởng một năm đạo hạnh.

Đột nhiên, nhiệm vụ bị kích hoạt.

Chẳng qua, phần thưởng cho nhiệm vụ lần này quá bèo, khiến Trần Hạo có hơi thất vọng, quý già có đạo hạnh trăm năm, mà tâm nguyện chỉ đáng từng ấy? Đùa ta hả?

“Miếng ngọc nào? Ta chưa thấy qua bao giờ.” Lão béo thẳng thừng bác bỏ.

Dương Quế Nhân – người đàn ông mặc quân phục cười lạnh: “Lão già mập, dù gì khi còn sống, người cũng là một người đàn ông, tại sao sau khi chết đi lại không biết xấu hổ, dám làm mà không dám nhận.”

Quý già mập nhìn chằm chằm người đàn ông mặc quân phục: “Thằng kia, cả đời ông mày chưa từng làm gì hổ thẹn với lương tâm, có thì chính là có, không có thì là không có, một miếng ngọc vỡ thì đáng bao nhiêu tiền? Có đáng giá tới mức ta phải nói dối không?”

“Miếng ngọc đó là vật gia truyền của Uông gia ta, chỉ truyền cho con trai trưởng, không truyền cho con thứ, truyền cho con trai, không truyền cho con gái, truyền thuyết nói rằng, miếng ngọc chứa đựng bí mật kinh thiên động địa, tại sao

ngươi không giết người khác mà lại giết anh ta, ngươi có dám thề là ngươi không biết bí mật bên trong không?”

“Bí mật nào? Ha ha, nói đến cái này, bổ mày cũng không muốn che giấu nữa, năm đó, anh ngươi không phải do chúng ta xử bắn, hấn vận chuyển thuốc phiện, bị ta, thủ lĩnh của trại Thần Ưng bắt giữ, không ngờ hấn ta cố ý bị bắt, nhân lúc chúng ta không chú ý, lấy trộm bảo vật gia truyền của Ngô gia ta, sau khi bị bọn ta truy kích thì nhảy xuống Ưng Sầu Giản, bọn ta tìm ba ngày, sông không thấy người, chết không thấy xác, lúc này mới nói với người là anh ngươi chết rồi. Bây giờ, ngươi nói muốn tìm miếng ngọc gia truyền, đại nhân, ta cũng có nguyện vọng, tìm lại bảo vật gia truyền của Ngô gia, nhất định phải tìm được anh trai hấn để lấy lại.”

“Vật gia truyền? Ngô gia mà cũng có truyền thừa ư?” Người đàn ông mặc quân phục trợn mắt, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Quý già béo cười lạnh: “Thế nào, ngươi cho rằng Ngô gia ta đời đời kiếp kiếp đều là bọn cướp chác?”

Người đàn ông mặc quân phục trầm mặc, khuôn mặt lộ vẻ kinh sợ, giống như có điều gì không nghĩ ra.

Đột nhiên, người đàn ông mặc quân phục nhìn về phía Trần Hạo, mong đợi hỏi: “Đại nhân, ngài có đạo hạnh cao, tu vi mạnh mẽ, có thể xem tướng, ta chỉ muốn biết, có phải anh trai ta có số chết sớm hay không thôi?”

Trần Hạo nhìn một lát, cười: “Ngươi có số chết trẻ, có điều anh trai ngươi có số sống lâu, ngoài ra ngươi còn một người chị gái cũng chết sớm, nhưng tuổi thọ cũng dài hơn ngươi, mặt khác...”

Trần Hạo còn chưa nói xong, người đàn ông mặc quân phục lớn tiếng nói: “Ngài gạt ta, ta không có chị gái, ta chỉ có một người anh trai thôi.”

Thấy dáng vẻ điên cuồng của người đàn ông mặc quân phục, Trần Hạo nói: “Người hỏi, ta mới nói, tin hay không, tùy người.”

Người đàn ông mặc quân phục trầm mặc.

Ngay cả quý già béo cũng hiểu ra chuyện này có vấn đề.

Sau một lúc lâu, người đàn ông mặc quân phục nhìn về phía Trần Hạo: “Ngài nói là ra có chị gái, sống lâu hơn ta, anh trai ta cũng sống lâu, đúng không?”

Trần Hạo cười không nói.

“Đại nhân, ta muốn người đòi lại công bằng cho ta, ta muốn hỏi lí do, đại nhân, người có thể giúp ta không?” Người đàn ông mặc quân phục nghiêm túc mở miệng, trong ánh mắt chứa cảm xúc phức tạp.

Leng keng: Giết chết Uông Hải, âm linh có chín mươi bảy năm đạo hạnh, hoàn thành tâm nguyện, mở ra tinh hồn.

Âm thanh từ hệ thống bất chợt vang lên.

Nghe thấy vậy, Trần Hạo sửng sốt.

Trần Hạo không nghĩ tới chỉ một mình Uông Hải có thể kích hoạt hai nhiệm vụ.

Nhưng mà, phần thưởng này mở ra tinh hồn, tinh hồn là cái gì, tinh hồn có quan hệ gì với tinh khí thần? Không phải nó chính là chìa khóa đột phá cảnh giới Tiên Thiên và vượt qua cõi trần sao?

Trần Hạo suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn giữ khuôn mặt bình thản, hắn nói thẳng: “Người nói muốn đòi công lý, vậy là người muốn ta đi tìm anh trai người đòi công bằng phải không?”

Người đàn ông mặc quân phục gật đầu.

Trần Hạo cười: “Nếu như ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi lấy cho ta một ít xương của ngươi, ta sẽ dùng máu của ngươi để tìm vị trí của anh trai ngươi.”

Người đàn ông mặc quân phục nói: “Xương của anh tôi ở chỗ thung lũng, ta sẽ đưa chúng cho đại nhân.”

Nói xong, hắn biến mất.

Trần Hạo hài lòng.

Nhiệm vụ thứ hai khá hợp lí.

Chỉ có điều, chỗ này có hai con quý.

Trần Hạo nhìn quý già mập, hỏi: “Còn ngươi thì sao, ngươi không có mong muốn gì sao? Đừng nói tới bảo vật, ta không tin ngươi quan tâm tới thứ đó.”

Quý già mập khổ sở nói: “Ta cũng có nguyện vọng tìm kiếm anh trai hắn ta, đúng thật là anh trai hắn trộm bảo bối của ta, nhưng mà không phải là vật gia truyền, mà là cháu gái bảo bối, nếu không phải nhờ cháu gái ta, anh trai hắn sẽ không biết vật gia truyền giấu ở đâu, thế mà sau khi tên đáng ghét đó lấy được bảo vật, hắn dám bỏ trốn, làm cho cháu gái của ta tổn thương, trong lúc truy đuổi, nó rơi xuống thung lũng, hương tiêu ngọc vẫn, ta hận không thể chặt hắn thành tám khúc.”

“Leng keng: Giết chết Ngô Thiết Hùng, âm linh có chín mươi bảy năm đạo hạnh, hoàn thành tâm nguyện, mở ra tinh hồn.”

Chương 877: Cho các người tìm hiểu

Nhiệm vụ hệ thống được kích hoạt khiến Trần Hạo vui mừng.

Tinh hồn được mở ra, quả nhiên là có liên quan tới tinh khí thần!

Với lại còn câu một được hai, đúng là song hỷ lâm môn rồi.

Nhưng mà nghe xong lão quỷ mập kia nói, Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: “Không phải vì con trai người sao?”

Lão quỷ mập cười nhạt: “Con trai sao, nó chỉ là một trong số mười ba thằng con nuôi của ta, vốn định nuôi nó thật tốt, lại thành ra bần nhão không chát nổi tường, chết thì chết, ông đây đểch quan tâm. Nếu không phải chuyện của cháu gái ta có chút mất mặt thì cũng không đến mức phải giấu diếm lâu như vậy.”

Trần Hạo câm nín.

Không hổ là phường thổ phỉ chiếm núi chặn đường, trừ người thân của mình ra, những kẻ khác đều như rơm như cỏ.

Nhưng mà Trần Hạo cũng chẳng thèm quan tâm, miễn là hoàn thành nhiệm vụ, tiền thưởng hai mạng đi đầu thai, về phần đầu thai thành dạng gì, bây giờ không phải chuyện Trần Hạo phải biết đến.

Rất nhanh, Uông Hải Lai đã mang đến một bộ hài cốt.

Trần Hạo nhận lấy hài cốt, một ngọn lửa bỗng bốc lên, đem hài cốt cháy thành tro.

Cảm giác được ngọn lửa, cả hai lão quỷ đều sồn tóc gáy.

Ngọn lửa kia khiến bọn họ sinh gia cảm giác không thể nào kháng cự.

Thật đáng sợ, đại lão chính là đại lão, không thể trêu vào.

Chỉ thoáng chốc, ngọn lửa dần nhỏ đi, trong tay Trần Hạo chỉ còn lại một vệt khí tức xám tro mờ nhạt, nương theo pháp lực của Trần Hạo, nó chậm rãi xoay quanh, sau đó hóa thành một tia tàn khói bay lên trời cao.

Theo hướng khói tro nhạt bay đi, Trần Hạo nhìn thật lâu.

Rốt cuộc Trần Hạo cũng nhìn về phía Uông Hải: “Anh của ngươi đi đến Hương Cảng*.”

(* phiên âm hán –việt của Hồng Kông)

Uông Hải nhìn Trần Hạo, không lên tiếng.

Trần Hạo nói: “Yên tâm đi, nếu ta đã nhận lời ngươi, thì nhất định sẽ giúp ngươi, ta cũng định tới Hương Cảng một chuyến.”

Uông Hải vui mừng, cảm kích nói: “Đại ân đại đức của đại sư, tiểu quỷ này sẽ ghi nhớ cả đời.”

Trần Hạo cười nói: “Không cần, ta giúp các ngươi, cũng là giúp mình, không cần phải tạ ơn.”

Xong, Trần Hạo lại tiếp tục: “Thói đời luôn thay đổi, các ngươi lại rời khỏi chỗ ẩn núp, linh thể bị tổn thương quá lớn, cho nên ta sẽ đem các ngươi thu vào trong đây, chờ đến Hương Cảng rồi, tìm được anh của ngươi, thì ta sẽ đem các ngươi thả ra.”

“Vậy ta sẽ nghe theo sự phân phó của đại sư.”

Hai con quỷ đều không nghi ngờ gì cả.

Nếu Trần Hạo thật sự muốn hại bọn họ thì không cần làm chuyện phiền phức như vậy, chỉ cần một ngọn lửa như lúc này

cũng đủ để thiêu bọn họ thành tro rồi.

Trần Hạo phát tay, hai con quỷ nháy mắt biến mất, họ đều được thu vào trong tụ lý càn khôn.

Sau đó Trần Hạo lái xe rời đi, gọi điện cho Đới Vân lần nữa, hắn nói thẳng: “Ta muốn đi Hương Cảng một chuyến, hiện giờ không có hộ chiếu đi Hương Cảng- MaCao, người có thể giúp ta sắp xếp một chút không?”

Đới Vân nói: “Trần đạo hữu, bên phía Hương Cảng âm linh cũng không xuất hiện nhiều, người nghĩ gì mà muốn qua bên đó vậy?”

Trần Hạo nói: “Ta chưa từng sang đó, muốn mở mang tầm mắt một chút.”

Đới Vân không nói gì.

“Trần đạo hữu, ta cũng không khách sáo với người nữa, trước khi cúp điện thoại, cấp tên đã có lệnh, nếu Trần đạo hữu còn có yêu cầu gì xin hãy nói, chúng ta có thể giao dịch.” Ý của Đới Vân rõ ràng.

Trần Hạo cũng không ngạc nhiên gì.

Gần đây phạm vi tu luyện đều bị thu hẹp, chắc chắn hữu quan môn không thể ngồi yên được.

Kẻ tu luyện đặc biệt như hắn lại vẫn chẳng làm sao, bị dồn ép đến bước đường cùng mới phải thỉnh cầu môn đồ hắn ở nơi này để lấy được bí mật tu luyện được cất giữ.

Chẳng qua là bởi vì Trần Hạo bây giờ tiến bộ quá nhanh, hơn nữa họ gặp nhau ngoài ý muốn, cả một đám người đều bị thụt lùi, mối quan hệ giữ kẻ mạnh kẻ yếu đột nhiên thay đổi, khiến cho họ muốn mạnh mẽ cũng không được.

Dù sao một người tu luyện gần tới Tiên thiên, lại thành thạo một số bí kíp thần thông gần như đã thất truyền thì có bao

nhieu khùng khiếp, chỉ bọn họ mới hiểu rõ.

“Cũng được, sắp xếp máy bay riêng đến đón ta, dùng một thanh pháp khí để trao đổi.” Trần Hạo trực tiếp đáp ứng.

Đới Vân nói: “Đạo hữu, pháp khí này thì chúng ta...”

“Đừng nói các người không cần nhá, hữu quan môn các người có quyền lớn, hoàn toàn không quan tâm tới pháp bảo này, nhưng bây giờ, mấy cái pháp khí của các người nên bỏ đi rồi, dùng chả được bao lâu sợ đều biến thành thứ vô dụng thôi. Nhưng thứ ta cho các người lại không như thế, món pháp khí của ta, không vì thiên địa biến hóa mà bị ảnh hưởng.” Trần Hạo sâu xa mà mở lời.

Đới Vân khiếp sợ: “Sao có thể như thế.”

Trần Hạo nói: “Nhìn rồi các người cũng sẽ biết thật giả ra sao, ta chỉ muốn hỏi, giao dịch này, có làm hay không.”

“Làm.” Đới Vân quả quyết đồng ý.

Tuy rằng thứ muốn biết nhất là bí thuật tu luyện công đức của Trần Hạo.

Chỉ có điều là cơm thì phải ăn từng miếng.

Pháp khí hiện tại Trần Hạo đồng ý đưa ra không bị thiên địa ảnh hưởng, cũng có giá trị to lớn, nếu như có thể hiểu rõ bí mật bên trong, nói không chừng giới tu hành được một phen đảo ngược, hữu quan môn sẽ dẫn đầu về pháp khí hộ thân, vậy cũng đã là bước lợi ngược dòng tuyệt vời rồi, có lẽ nhờ vậy hữu quan môn sẽ đổi đời, một lần hành động hơn mười năm nỗ lực.

Trao đổi giao dịch về nơi sẽ tới xong, Trần Hạo lái xe đi thẳng.

Xế chiều hôm đó, Trần Hạo xuất hiện bên cạnh sân bay thành phố.

Hắn vừa đến đã có nhân viên chào đón, vô cùng long trọng.

Trần Hạo lại không thích mấy thứ giả tạo này.

So với loại hư vinh này, Trần Hạo nhanh nhanh chóng chóng hoàn thành nhiệm vụ nhận thưởng.

Gọn gàng dứt khoát lấy ra một thanh kiếm gỗ đào.

Đây là cây kiếm gỗ đào loại bình thường Trần Hạo mua hồi trước, lần này đã nói đến giao dịch, Trần Hạo đã dùng một năm đạo hạnh để làm phép, sau khi khai quang đã trở thành pháp khí, mặc dù đối với âm hồn thông thường sẽ có chút thương tổn, thế nhưng nó không giống vật phẩm cấp thấp bình thường, cho dù không sử dụng hai ba năm thì vẫn có hiệu quả.

Nhưng mà pháp khí chính là pháp khí, tình huống bây giờ của tất cả mọi người, cái pháp khí này tuyệt đối là báu vật, dùng để đổi lấy một chuyến bay, có hơi lỗ vốn thì phải.

“Đồ đây, người nhìn xem có đúng là thật không.” Trần Hạo lười nói lời vô ích, vào thẳng vấn đề.

Người tiếp đón là một lão già nhỏ bé, tu vi không cao lắm cũng khoảng chục năm, so với Long đại sư thì không khác biệt lắm.

Nhưng đây là sau khi biến cố xảy ra, trước khi có biến cố chắc hẳn cũng là một vị đại lão.

Lão già nhỏ bé rõ ràng đã xem qua tư liệu về Trần Hạo, nghe vậy thì cười cười rồi nhận lấy.

Xem xét kỹ càng một lúc, trong mắt lão liền xuất hiện một tia sáng.

Cái pháp khí này quả nhiên không giống với những thứ tầm thường nhìn thì đẹp đẽ, nó thật sự không bị ảnh hưởng từ thiên địa biến hóa một chút nào, tuy rằng cấp bậc rất thấp, nhưng lại chứa bí mật kinh người.

Chỉ cần hiểu rõ bí mật này thôi.

Lão già nhỏ bé tâm tình đầy kích động, không thể kìm lại được.

“Đồ vật quý, cảm ơn đạo hữu đã ra tay trợ giúp hữu quan môn.”

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Đừng nói vậy, quan hệ của đôi bên chỉ dừng lại ở việc giao dịch, chưa từng có hơn. Được rồi, người hãy giữ lấy vật này, máy bay đã chuẩn bị xong chưa?”

Lão già nhỏ bé nói: “Đạo hữu có thể đi luôn được rồi.”

Vừa dứt lời, liền có một nữ tiếp viên hàng không trẻ đẹp đi đến tiếp đón, trên mặt trung nụ cười, khiến cho người khác có cảm giác như được đón gió xuân.

Trần Hạo không muốn nhiều lời liền đi theo.

Hắn vừa đi được không bao lâu, có một tốp người đi ra, mỗi một người đều đã từng là nhân vật cấp cao.

“Lão Chu, thế nào rồi?”

“Đồ vật là thật, nhưng ta đã xem qua, nhìn không ra manh mối, thứ này rất huyền bí.”

“Là đồ thật là được, có thứ này, nghiên cứu mới có thể hiểu rõ, sau đó đem nó sao chép lại nhiều lần, thậm trí nếu nghiên cứu ra thứ mạnh hơn, đến lúc đó chúng ta có thể nắm thế chủ động, kiếp nạn lần này, xem ra cũng là trong họa có phúc rồi.”

“Chỉ tiếc tên nhóc này bây giờ đã không thể khống chế được, sớm biết như vậy, cho dù năm đó có cùng đạo môn vút cả thể diện, cũng đã hành động luôn rồi.”

“Bây giờ nói chuyện này cũng vô dụng, tình huống bên kia của đạo môn cũng không tốt đẹp hơn chúng ta bao nhiêu, sớm muộn gì cũng sẽ tìm Trần Hạo, bây giờ tất cả chúng ta đang ở

trên cùng một vạch xuất phát, không cần phải cố kы, tuyệt đối không được để đạo môn có cơ hội tiếp xúc với Trần Hạo.”

“Yên tâm đi, cùng một vạch xuất phát, suy đi tính lại, hữu quan môn chúng ta không cần nói nhiều, người này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Chương 878: Uông gia thần bí

Đêm xuống, trên trời lấp lánh trăng sao, gió lạnh thổi buốt giá.

Khu trung cấp Cửu Long, một mảng đèn đuốc sáng rực.

Đây là khu dân cư cao cấp được gọi là trung lưu của Hương Cảng, chỉ người giàu có mới đủ điều kiện sinh sống.

Tuy nhiên, một nửa khu dân cư trung cấp này không được tốt lắm, phía tây bắc trung lưu Cửu Long có một khu vực, xung quanh hai ba trăm mét không có lấy một công trình nào, chỉ có một khoảng sân rộng lớn ẩn dưới những tán cây, nhìn qua trông rất cổ kính, còn có phong thủy bao quanh khá tốt.

Trên một ngọn đồi cách đó hai ba trăm mét, Trần Hạo dùng xe, quan sát toàn bộ bố cục của sân.

Trong mắt Trần Hạo, có thể cảm giác được khoảng sân này bên trong có rất nhiều vệ sĩ, với số lượng lớn, canh phòng rất nghiêm ngặt.

Nhất định trong sân được sắp đặt gì đó, người sống thì được theo dõi, âm linh có pháp khí.

Có điều các pháp khí hiện nay đều bị suy yếu một cách kỳ lạ, đều không thể sử dụng nữa.

Nơi này chính là nơi anh trai Uông Hải ở.

Không tệ, anh trai của Uông Hải còn chưa chết, mặc dù tình trạng bây giờ của hắn ta sống không ra sống chết không ra chết, nhưng sinh mạng của hắn ta vẫn còn.

Cái này đúng là làm người ta ngạc nhiên, một người thường, cũng không cần tu hành gì, đã sở hữu mức tuổi thọ cao nhất của con người, xem ra, ngay cả khi đến mức cao nhất rồi còn có thể tiếp tục kéo dài tuổi thọ, mặc dù cách kéo dài tuổi thọ này có hơi kỳ cục, nhưng cũng là điều rất khác thường, nếu bị người trong giới tu hành biết, cũng đủ để bọn họ ghen tị nỏ mắt.

Hơn nữa, gen kéo dài tuổi thọ này của Uông gia cũng rất mạnh, số mệnh thành vượng, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, trong vòng trăm năm sẽ không thể nào suy tàn.

Vừa nhìn, Trần Hạo vừa kinh ngạc.

Bố cục của toàn bộ đình viện này, cư nhiên lại chính là một phong thủy trận cỡ lớn, hình như bên trong còn có một loại cấm chế đặc biệt khác.

Đặc biệt kinh người, nơi này của anh trai Uông Hải, chính là tâm điểm của phong thủy trận.

Xem ra, món bảo bối này của Uông gia, thật sự rất lợi hại.

Sau khi nhìn qua, đang định thả hai âm linh ra, đột nhiên sắc mặt Trần Hạo khẽ biến, ánh mắt nhìn chăm chăm về một hướng.

Nhận thức được đám người từ bên kia đang bắt đầu lại gần đây, nhìn qua mục đích của bọn họ có lẽ là khoảng sân kia.

Đám người ka khoảng bốn năm mươi người, trên người tên nào tên nấy đều nặng sát khí, còn mang theo cả vũ khí nóng, hình như có một chút giống người trong nước!

Xem xét tình hình một lát, Trần Hạo nở nụ cười, sau đó từ trên xe bước xuống, mang theo ba vật nhỏ chủ động tới gần cái sân.

Vừa đến gần, đột nhiên tiếng súng đồng loạt vang lên, cảm giác thật giống một trận chiến nhỏ thời chiến tranh.

Trần Hạo không để ý màn súng đạn này, bước chân chậm rãi đi thẳng đến nơi anh trai của Uông Hải ở.

Quanh đi quẩn lại một vòng, mới đi đến sân sau nhà.

Nhìn từ phía trước, sân trong không có gì nổi bật.

Thế nhưng bên ngoài sân, đã có hơn mười camera theo dõi không chừa một góc chết nào, hơn nữa còn có mấy vệ sĩ canh chừng dù bên ngoài có xảy ra náo nhiệt gì, bọn họ đều không rời khỏi vị trí bảo vệ của mình.

Trần Hạo mang theo ba vật nhỏ đi qua, để Lam hồ điệp trực tiếp ra đại chiêu mẽ huyền.

Sau đó nghênh ngang mà tiến thẳng vào.

Vào được căn phòng bên trong sân, Trần Hạo liền thấy rõ nơi này là một từ đường*, phía bên trên trưng bày rất nhiều bài vị.

(* phòng thờ)

Mắt lướt qua một vòng, Trần Hạo liền kinh ngạc.

Những bài vị này, phải hơn trăm cái, thời gian kéo dài phải vượt qua hai trăm năm, tất cả bài vị đều là họ Uông.

Hơn nữa Trần Hạo còn phát hiện ra bài vị của của Uông Hải ở trong đám bài vị này, còn cả một bài vị không nên xuất hiện.

Uông Trung Vệ!

Cái gì thế này, còn có quan hệ xa như vậy sao? Thật là nhìn không rõ được lai lịch của Uông gia này.

Lúc này Trần Hạo mới phát tay, đem hai âm linh thả ra.

Ban đầu, Ngô đại dương gia cùng Uông Hải còn có chút ngỡ ngàng.

Cho đến khi trông thấy Trần Hạo thì hai người mới lập tức hoàn hồn.

“Đại sư.”

Trần Hạo gật đầu: “Ta đã đến Hương Cảng rồi, ở đây không xảy ra bất thường gì, nhất định đây là do anh trai người sắp xếp tạo nên những bài vị này, người xem, ở đây còn có bài vị của người.”

Uông Hải cả kinh, xoay người nhìn lại liền nhận ra, đúng là có rất nhiều bài vị được xếp theo tầng lớp, nhiều vô số kể, trên mỗi một cái đều là họ Uông!

Sau đó, Uông Hải liền thấy được bài vị của mình!

Sửng sốt một lúc, Uông Hải bỗng dung cười thành tiếng, cười đến không ngừng được.

Bên này, Ngô đại dương gia cũng đầy sững sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Uông Trung Vệ? Đại sư, có phải lão già này nhìn nhầm rồi không?”

Trần Hạo nói: “Người không nhìn nhầm, chỉ là Uông Trung Vệ này và Uông Trung Vệ chúng ta biết có cùng một người hay không thì ta không chắc.”

Ngô đại dương gia nhìn về phía Uông Hải: “Đội trưởng Uông, người có biết Uông Trung Vệ này không?”

“Biết? Ha ha, ta còn muốn nói ngoài việc ta biết mình có bố mẹ cùng một anh trai ra, cái gì ta cũng không biết, người có tin không?” Uông Hải sắc mặt bi thảm mở miệng.

Ngô đại dương gia trầm mặc.

Uông Hải nhìn về phía Trần Hạo: “Đại sư, ta nghĩ nên tìm con cháu của anh trai ta, hỏi cho rõ ràng.”

“Nếu muốn hỏi rõ, trực tiếp tìm anh trai người không phải tốt hơn sao?” Trần Hạo đầy ý tứ mà nói.

Uông Hải sững sốt, chột ánh mắt lộ vẻ kinh hãi nói: “Đại ca của ta, lẽ nào hẳn...”

“Không sai, hẳn còn sống, hơn nữa còn đang sống rất tốt.”

Nói rồi, Trần Hạo bước tới phía đài cao nhất, cầm lấy một cái bình thử di chuyển, lập tức trước mắt liền xuất hiện một cửa hầm.

Hình như đây không phải là cách mở chính xác thì phải, vì cửa hầm vừa mở ra, tiếng súng đã vang lên, lập tức một màn đạn như mưa bắn ra.

Chỉ có điều lúc đạn vừa bay tới trên người, thì đột nhiên dừng lại, sau đó hợp lại thành một quả bóng, bị Trần Hạo thu lại.

Bước vào cửa hầm, đi xuống theo cầu thang xoắn ốc, phía dưới là một tầng hầm rộng lớn. Nhưng tiếp đó lại là một màn đạn bắn ra, nhưng vẫn bị Trần Hạo khống chế như trước. Hơn nữa ở tầng này còn bố trí các loại bùa chú và pháp khí, nhưng hiện tại đối với Trần Hạo, những lớp trang bị này hoàn toàn vô dụng.

Rất nhanh Trần Hạo đã đi tới một huyệt động lớn.

Huyệt động này rộng khoảng vài trăm mét, bốn phía được bố trí một cách huyền diệu, rất dễ nhận thấy đây cũng là cấm chế. Thậm chí ở phía trên hang động còn có một cái lỗ, có lẽ là dùng để liên lạc với bên ngoài, lúc ngẩng đầu nhìn lên còn có thể thấy một thứ, chính là Thất Tinh Bắc Đẩu!

Ánh sao từ bên trên chiếu trực tiếp xuống một chiếc quan tài bằng bạch ngọc nằm trong huyết động, có vẻ như một năng lượng nào đó đang được hấp thu.

Mà người nằm trong quan tài bằng bạch ngọc kia chính là anh trai của Uông Hải.

Đang định tới gần thì Trần Hạo dừng lại, tỏ vẻ thích thú mà quan sát mặt đất xung quanh quan tài.

Trên phần đất này, thoát nhìn thì không có gì bất thường, thế nhưng Trần Hạo đã phát hiện ra một luồng âm khí ác liệt mạnh mẽ xuyên qua mặt đất.

Nếu không ngoài dự tính, chôn dưới lòng đất này là cương thi!

Thật thú vị.

Ở đại lục hầu như không được thấy cương thi xuất hiện, hắn chỉ thấy duy nhất một lần nhưng không nhìn được chính diện.

Không nghĩ tới lại tình cờ gặp được trong tình huống như thế này, hơn nữa cũng không phải chỉ có một hai con, mà có hẳn mười tám con.

“Tiểu Hắc Tiểu Hoàng, mau đến chào hỏi.” Trần Hạo hô một tiếng.

“Rõ.” Gà trống cũng đầy hứng thú, hiểu ngay ý Trần Hạo, nhanh chóng cùng Tiểu hắc lao thẳng tới.

Khí tức của hai sinh vật vừa xuất hiện, những cương thi bị chôn vùi dưới mặt đất ngay lập tức bị kinh động, một đôi tay duỗi ra từ nền đất, sau đó cả một thân hình trực tiếp ngồi thẳng dậy, trong miệng thở ra mùi hôi thối, cùng những chiếc răng nanh nhe ra.

Chỉ phút chốc, một đoàn cương thi từ dưới lòng đất chui lên.

Chờ bùn đất rớt xuống từ trên người chúng nó, Trần Hạo mới kinh ngạc nhận ra, bộ dáng của những cương thi này khác xa so với tưởng tượng, tất cả đều rất đẹp đẽ, trên người bọn họ đều không mặc quần áo, chỉ có điều cả người đều sơn một màu vàng kim, nhìn qua trông y hệt mấy bức tượng La Hán biết đi vậy.

Chương 879: Bùng tỉnh đại ngộ

Cương thi mình vàng này, không chỉ sáng bóng, dọa người. Thân thể của bọn chúng, dường như thật sự được làm bằng sắt thép, tấn công của gà trống và mèo đen, đánh trúng tạo ra âm thanh khi chạm vào sắt thép.

Mặc dù hai đũa nó tu vi thật lùì, cho nên uy lực không đủ, nhưng có thể chịu nổi tấn công hiện tại của bọn họ, những cương thi này không đơn giản, ít nhất phải có tu vi ba mươi năm mươi năm.

Trần Hạo quan sát một lát, trực tiếp ra tay.

Đã nhìn ra lai lịch cương thi.

Không phải cương thi bình thường, dường như có dấu vết gia trì tà thuật, thuộc về nhân tạo, có thể coi là cương thi kiểu mới.

Nhưng loại này, đều là đốt cháy giai đoạn, trên cơ bản cũng không có tiềm lực gì, là vật thuộc bàng môn tà đạo.

Đối với cái này, Trần Hạo tự nhiên không có hứng thú, lật tay, Hiên Viên Tam Đại xuất hiện tại trong tay, thân kiếm lắc một cái, kiếm quang tỏa ra. Bước chân Thiên Cương, người như ảo ảnh, nháy mắt xuyên qua.

Chỉ nghe tiếng lớp bốp liên tiếp, cương thi mà vốn gà trống, mèo đen đều không phá nổi phòng ngự, toàn bộ chia năm xẻ bảy, chết hết.

Một kiếm trăm xuống tiêu diệt cương thi, Trần Hạo chưa dừng tay, Hiên Viên Tam Đại lắc một cái, một đạo kiếm cương

chém đứt quan tài ngọc trắng thành hai nửa, lại không thương tổn chút nào tới người bên trong.

Mà người bên trong quan tài ngọc trắng, lại là một lão già.

Đầu bạc trắng, râu dài nửa thước, mặt như trẻ con, hai mắt nhắm chặt, hơi thở suy yếu nhưng khá ổn định, giống như trong trạng thái quy tức(*).

(* Quy tức: Bất chúc cách thở bằng tai của rùa để nuôi dưỡng khí công bên trong nhằm đạt mục đích kéo dài sự sống.

Ông lão chỉ là người thường, không có chỗ kỳ lạ nào, nhưng hai tay ông lão khoác trên ngực, lại cầm một thứ. Đó là một khối ngọc màu trắng, không có hình dáng, phía trên dường như có khắc gì đó, bị ngón tay che mất, nhìn không rõ.

Khiến Trần Hạo ngạc nhiên là, trong miệng ông lão dường như ngậm thứ gì, thứ kia có hơi thở kì quái, bao phủ quanh người ông lão, bảo vệ thân thể của ông ta không bị năm tháng hao tổn.

“Đại ca!”

Uông Hải thấy ông lão, trực tiếp mở miệng.

Hiển nhiên, dù là người trở nên già nua, nhưng đã từng sớm chiều ở chung, cùng nhau lớn lên, làm sao lại không nhận ra!

Nhưng có thể thấy Uông Hải khó mà chấp nhận được.

Vốn cho rằng đại ca đã chết, nhưng vẫn chưa, hơn nữa còn sống rất tốt.

Vậy mình báo thù cho hấn ta, là báo thù gì chứ?

Mặt khác chính là, Uông gia đến cùng là gia tộc thế nào, vì sao trong trí nhớ của mình không có chị gái, cha mẹ cũng chết sớm, anh trai chỉ là ông chủ một quán rượu.

Cảm xúc trong lòng khó mà kiềm chế, Uông Hải trực tiếp tới gần, muốn đánh thức đại ca, hỏi cho rõ.

Nhưng lúc Uông Hải đưa tay muốn tiếp xúc với ông lão, đột nhiên xuất hiện dị biến.

Lấy quan tài ngọc trắng làm trung tâm, trong phạm vi năm mét, đột nhiên mặt đất lún xuống, nơi này, lại có bẫy.

Nhưng Trần Hạo đã sớm phát giác, lúc đồ vật khác đều rơi xuống hố sâu, ông lão bị một sức mạnh vô hình ngăn chặn, không cách nào rơi xuống.

Sau đó ông lão di chuyển, rơi xuống mặt đất bên cạnh.

Dường như thân thể chấn động, ông lão đã bị kinh động, mí mắt giật giật.

Trần Hạo cười đi đến bên cạnh ông ta, đột nhiên ánh mắt dừng lại, kẽ vươn tay, ngọc trắng trong người ông lão bị Trần Hạo lấy đi.

Ngọc trắng này lớn cỡ nắm tay, bằng phẳng không có quy tắc, nhìn giống như cố ý bị biến thành dạng này.

Mà một mặt của ngọc trắng điêu khắc hoa văn, một mặt khắc chữ, đó là chữ Tinh.

Toàn bộ ngọc trắng, chứa đầy bí ẩn, kín đáo mà không thể nắm bắt.

Nhưng lúc này nhìn ngọc trắng, Trần Hạo có một cảm giác khó hiểu, thứ đồ chơi này, dường như có quan hệ gì với hắn.

Chỉ là Trần Hạo làm thế nào cũng nhớ không nổi, trong lúc nhất thời nhìn ngọc trắng đến nỗi ngây ra.

Lúc này, Uông Hải sắc mặt khó coi lần nữa đi tới bên cạnh ông lão, một bàn tay không khách khí đánh trên mặt ông ta.

Mặc dù đạo hạnh suy yếu, nhưng là quý già trăm tuổi, đánh người vẫn rất nhẹ nhàng.

Theo đó, ông lão rút cuộc tỉnh lại, mở mắt, thấy được Uông Hải gằn trong gang tấc, thấy được ánh mắt đáng sợ lạnh lẽo của Uông Hải.

“Tiểu đệ!” Ông lão sững sờ, thì thầm một câu.

Uông Hải cười lạnh: “Thật sự làm cho tiểu đệ được sủng mà khiếp sợ, đại ca ngươi vẫn còn nhớ ta.”

Ông lão hoàn hồn, kinh ngạc nói: “Thật sự là ngươi, ngươi chưa chết!”

Uông Hải lạnh lùng nói: “Không, ta chết rồi, vì giúp ngươi báo thù, ta và Ngô đại đương gia đồng quy vu tận, sau khi chết ta cũng không nguyện ý đầu thai, tiếp tục đấu với Ngô đại đương gia đến ngươi chết ta sống, chính là vì ngươi, đại ca tốt của ta, ngươi nói xem, đệ đệ là ta, đã đạt tiêu chuẩn chưa?”

Ông lão: “....”

“Ta nhớ ra rồi, đây là tinh ngọc! Mẹ nó, thì ra là nói thứ này, người của Thiên Cơ môn quả nhiên không hổ là thứ thích đùa bỡn mê hoặc, nói nhiều như vậy, cuối cùng chỉ có một chữ nửa câu mới có ích, còn lại đều là nói nhảm.” Giọng nói Trần Hạo vang lên, dường như khá vui mừng, sau đó cầm ngọc trong tay, nụ cười trên mặt che không được.

“Tinh ngọc! Tinh ngọc của ta! nhanh trả lại cho ta!” Ông lão phát hiện ngọc đang trong tay Trần Hạo, sợ hãi vội la lên.

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Ngại quá, ta và em trai ngươi có một giao dịch, vừa vắn ngọc này xem như cái giá trong giao dịch đó.”

“Không thể, đây là bảo vật Uông gia ta truyền lại, không thể cho ngươi!” Ông lão phản bác, nhìn Trần Hạo chăm chăm.

“Thật sao? Vậy bảo vật truyền thừa của Ngô gia ta đâu, Uông Dương?” Một giọng nói khác bất ngờ vang lên, sau đó Ngô đại đương gia xuất hiện trước mặt ông lão.

Ông lão nhìn thấy, trừng to mắt, sợ đến nói không ra lời.

“Bảo vật nhà ngươi, ở trong miệng ông ta.” Nói xong, bóng người Trần Hạo vút qua, xuất hiện phía sau ông lão, vỗ sau lưng ông ta, một vật được phun ra từ trong miệng ông ta, sau đó lơ lửng trên tay Trần Hạo.

Nhìn thoáng qua, Trần Hạo cười nói: “Quả nhiên là cái này, Nhật Thạch, ngươi cũng thông minh đấy, bên ngoài dùng Tinh Ngọc dẫn dắt ánh sao rèn luyện toàn thân, bên trong dựa vào Nhật Thạch này bảo vệ lục phủ ngũ tạng, bảo vệ từng có cảm chế thể này, có thể giúp thân thể ngươi bảo vệ thời kì đỉnh cao, sẽ không chết, có đầu óc thông minh như vậy, sao lại là người bình thường chứ!!”

Ông lão kinh sợ nhìn Trần Hạo, trầm giọng nói: “Ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Trần Hạo cười híp mắt nói: “Chuyện tốt? Chưa hẳn đi, nếu như ta không đoán sai, ngươi hẳn là còn thiếu một tháng sao, như vậy không chỉ có thể giúp ngươi trường sinh, thậm chí còn có thể tìm tới một nơi thần bí nào đó.”

Ông lão không thể tin được nhìn về phía Trần Hạo: “Không thể nào, bí mật này, cả thế gian cũng chỉ có ba gia tộc biết, bây giờ Lê gia đã sớm không còn, Ngô gia cũng chết ở chiến loạn, Nhật Thạch bị ta cướp đi, bây giờ chỉ có dòng chính của Uông gia ta mới biết bí mật này, sao ngươi có thể....”

Trần Hạo thần bí cười nói: “Nếu như ta nói, ta đoán, ngươi tin không?”

Ông lão nghi ngờ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Không cần nói nhảm, Nguyệt Tinh của Lê gia còn không? Lê gia đã không còn, chẳng lẽ ngươi chưa cướp được Nguyệt Tinh?”

Ông lão giống như nghĩ đến cái gì, cười lạnh nhìn về phía Uông Hải: “Thật sự không ngờ, ngươi, đồ phản đồ của Uông gia, cấu kết với người ngoài, ngươi trơ trẽn như ngươi....”

Ba!

Ông ta còn chưa nói xong, một tay của Uông Hải đánh bay đầu của ông ta.

Bị lừa gạt trong lòng vẫn chưa gỡ nút thắt được, hiện tại còn mang tội danh phản đồ trên đầu, Uông Hải nháy mắt thất vọng cực độ đối với đại ca, cảm xúc bạo ngược trào lên, trực tiếp đánh chết.

Chương 880: Hoàn thành nhiệm vụ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Đầu bay ra thật xa, sau khi rơi xuống, hai mắt tròn tròn, còn mang theo tức giận, trở thành biểu cảm sau cùng.

“Phản đồ, hắc hắc, phản đồ.” Tự tay giết đại ca, biểu cảm Uông Hải dữ tợn, giống như bị phản, lại như thất vọng đau khổ, dường như chưa hết hận, Uông Hải đưa tay muốn hủy diệt thi thể của đại ca.

Lúc này, Trần Hạo đưa tay ngăn cản nó, chân thành nói: “Giết cũng giết rồi, để lại đường lui cho mình, đừng rơi vào ma đạo, hại chính mình.”

Uông Hải im lặng một lát, nhìn về phía Trần Hạo: “Đa tạ đại sư, đời này hồ đồ, chết mới tỉnh táo lại, những thứ khi còn sống, sau khi chết so đo cũng không có ý nghĩa, nhưng cầu đời sau, không họ Uông.”

Leng keng: Quý Uông Hải bị nổ chết, hoàn thành tâm nguyện khi chết, mở ra tinh tàng.

Theo lời của Uông Hải, nhiệm vụ hệ thống biểu hiện hoàn thành.

Nhìn Uông Hải mặt bình tĩnh tỏa ra ánh sáng trắng, Trần Hạo không có niềm vui sướng khi nhiệm vụ hoàn thành vui sướng, nhưng hắn cũng không biết nói cái gì cho phải.

Loại chuyện này, quá phức tạp đi, Uông Hải tồn tại, nói trắng ra chính là một con cờ, sử dụng hết liền vứt bỏ.

Dù sao là một thành viên trong gia đình, bị lợi dụng như vậy còn không để ý sống chết mà trả thù, cảm nhận như vậy, không cách nào nói rõ.

Sau khi nhìn Uông Hải biến mất, Trần Hạo nhìn về phía Ngô đại đương gia.

Nó cũng đang nhìn Uông Hải chuyển sinh. Biểu cảm phức tạp.

Chờ Trần Hạo nhìn sang, Ngô đại đương gia đột nhiên cười nói: “Già rồi, già rồi, chấp niệm lại nặng như vậy, thật sự là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, đại sư, lão già ta không cần cái gì, nhưng chiến đấu trăm năm với Uông Hải, một đời thủ lão luyện như vậy không còn, cảm thấy không còn ý nghĩa, vì thế ta sẽ tìm hấn, đừng để thằng nhóc ấy hồi sinh sớm hơn ta, rồi lại đến ức hiếp ta.”

Nói xong, trên người Ngô đại đương gia cũng tỏa ra ánh sáng trắng, sau đó, chính là âm thanh hệ thống vang lên.

Đối với cái này, Trần Hạo không phản bác được.

Vốn cho rằng hai nhiệm vụ khá khó, không ngờ cái sau còn đơn giản hơn cái trước, giống như cho không.

Chẳng lẽ là gần đây nhân phẩm tăng lên!

Lúc đang ngời cảm thán, ánh mắt Trần Hạo khẽ di chuyển, cười híp mắt nói: “Muốn đi đâu đây?”

“Đại sư, tinh ngọc và nhật thạch này ta không cần, tha ta một mạng.” Hồn phách anh trai Uông Hải run run rẩy rẩy mở miệng.

Ông ta quả nhiên là may mắn.

Khi còn sống hưởng phúc, đến bây giờ mới chết.

Nhưng cho dù chết rồi, bởi vì có Tinh Ngọc, Nhật Thạch bồi dưỡng, hồn phách cũng mạnh hơn nhiều những âm hồn bình thường.

Nếu Trần Hạo không quan tâm đến điều này, nó sẽ tồn tại một thời gian khá dài.

“Nguyệt tinh ở đâu?” Trần Hạo lười nói nhảm, trực tiếp hỏi.

Ông lão cười khỏ: “Đại sư, cái này ta thật sự không biết, nếu không ta cũng không trong trạng thái quy tức, để đệ tử đời sau tìm, năm đó ta nghe nói thứ này xuất hiện ở Hong Kong, nhưng vài chục năm qua vẫn không tìm thấy.”

Trần Hạo im lặng.

“Đại sư, cái khác ta thật sự không biết, ngài hãy bỏ qua ta đi.” Ông lão cầu xin.

Trần Hạo nhìn về phía ông lão cười: “Nhìn ra, người lúc tuổi còn trẻ cũng coi là một đời kiệt xuất, nếu không phải đùa bốn em trai ruột và những người khác trên tay, lập nên gia nghiệp khổng lồ như vậy, thì bây giờ sao lại hèn mọn như thế?”

Ông lão cười gượng nói: “Đại sư, sống càng lâu, càng sợ chết.”

Một câu, để lộ ra sự kết thúc của bao nhiêu anh hùng hào kiệt từ xưa tới nay.

Trần Hạo nói: “Ta hiểu, cũng được, chuyện nhà người không liên quan tới ta, chỉ cần người không hại người, ta cũng không cần thiết làm chuyện ác, xin từ biệt.”

Nói xong, Trần Hạo kêu ba động vật, xoay người rời đi.

Chờ ra khỏi địa cung, Trần Hạo phát hiện cuộc chiến bên ngoài đã kết thúc, dường như những kẻ xâm chiếm thắng, đang tìm kiếm xung quanh.

Ánh mắt khẽ di chuyển, Trần Hạo vẫy tay một cái, hai tảng đá bay đến trong tay, linh quang bao trùm, biến thành hình dáng của Tinh Ngọc và Nhật Thạch.

Sau đó Trần Hạo đi ra ngoài, thấy hai người đàn ông cầm súng tự động, một vàng một đen.

Dáng người đi tới gần, Trần Hạo cũng dần thay đổi, vẻ ngoài biến giống như họ. Sau đó nhích tới gần.

“Tìm được.”

Đến trước mặt, Trần Hạo kích động lấy ra Tinh Ngọc và Nhật Thạch.

Vàng và đen nhìn thấy ánh sáng của Tinh Ngọc và Nhật Thạch, hai mắt lóe sáng, sau đó hộ tống Trần Hạo rút lui, đồng thời dùng bộ đàm yêu cầu rút lui.

Không bao lâu, người trong trang viên bọn xâm chiếm đi sạch sẽ.

Còn lại hai ba mươi người đi tới một chỗ đất trống, nơi này có mười mấy chiếc xe đủ kiểu dáng dừng lại.

Sau khi Trần Hạo đến, có một ông già tuổi không khá lớn, đầu và râu quai nón đều bạc nhận Tinh Ngọc và Nhật Thạch. Sau khi nghiên cứu một lát, râu trắng kích động tuôn tiếng Anh liên tiếp.

Trần Hạo nghe không hiểu, nhưng có thể nhìn thấy nét mặt hưng phấn của râu trắng.

Sau đó râu trắng hưng hăng vỗ vai Trần Hạo, lại nói vài câu tiếng Anh, dẫn tới ánh mắt hâm mộ xung quanh của một đám người.

“Hạo ca, tên người nước ngoài này nói, người làm tốt lắm, trở về ban thưởng 1 triệu cho người.” Gà trống phiên dịch cho Trần Hạo.

Trần Hạo giật mình, chột kinh ngạc truyền âm nói: “Tiểu Hoàng, học tiếng Anh lúc nào vậy?”

Gà trống bình tĩnh nói: “Đã học lâu rồi, cũng chỉ là tiếng nước ngoài thôi mà, 10 ngày nửa tháng là nắm được thôi.”

Trần Hạo không phản bác được.

Mẹ nó, Tiểu Hoàng là một con gà học bá!

Lúc này, người nước ngoài râu trắng lấy điện thoại ra, vừa không ngừng nói tiếng nước ngoài, vừa đi về phía một máy bay trực thăng.

Mà bên ngoài cũng có người bắt đầu sắp xếp cho đoàn người Trần Hạo lên xe, dường như dự định tách ra đi.

Gà trống phiên dịch: “Hạo ca, người nước ngoài này muốn ngồi trực thăng rời đi, chúng ta sợ rằng không thể đi theo, làm thế nào!”

Trần Hạo cười, nhìn về phía bướm xanh: “Tiểu Lam, giao cho người.”

“Tuân lệnh, đại sư ca ca.” Bướm xanh bay lên, ánh sáng vô hình khuếch tán, bao phủ bốn phía.

Sau đó, Trần Hạo mang theo râu trắng hai mắt đờ đẫn lên máy bay trực thăng, trực tiếp cất cánh.

Lúc này, Trần Hạo nói: “Tiểu Hoàng, giúp ta phiên dịch, hỏi hần, có biết Nguyệt Tinh không?”

Gà trống lập tức mở miệng, thuần thục phun tiếng Anh ra, ừm, rất có phong cách Trung Quốc.

Nhưng râu trắng vẫn nghe hiểu, đờ đẫn trả lời.

“Hạo ca, hấn nói biết, ở đảo Hắc Nham.”

Trần Hạo cười, lấy điện thoại ra, gọi cho Cổ Đạo Toàn.

“Xin lỗi, cuộc gọi của bạn không kết nối được, sorry...”

A, điện thoại lão Cổ không kết nối được? Không thể nào a?

Trần Hạo hơi nghi hoặc một chút, sau đó tiếp tục gọi, vẫn là kết quả như vậy, lập tức im lặng.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo lấy điện thoại người nước ngoài râu trắng, bấm số Cổ Đạo Toàn.

Lần này trực tiếp kết nối.

Ánh mắt Trần Hạo khẽ thay đổi, như có điều suy nghĩ.

Không bao lâu, điện thoại kết nối, giọng nói hơi mệt mỏi của Cổ Đạo Toàn vang lên: “Xin chào.”

“Cổ đạo hữu, là ta, Trần Hạo.” Trần Hạo mở miệng.

“Trần đạo hữu, người đổi số rồi?”

“Chuyện này nói rất dài dòng, trước khoan nói, ta muốn hỏi Cổ đạo hữu một chút, chân niệm của Thiên cô nương, ta tìm được đồ vật rồi. Người muốn giúp nó hoàn thành tâm nguyện không?”

“Cái gì? Người tìm tới Tuyệt Thần lệnh rồi?” Cổ Đạo Toàn kinh ngạc nói.

Trần Hạo nói: “Không phải Tuyệt Thần lệnh, là ba bảo vật nhật nguyệt tinh, ta lấy được tin tức từ trong miệng một người kỳ lạ, chỉ cần tập hợp ba bảo vật, sẽ tìm được Tuyệt Thần lệnh.”

“Người bây giờ ở đâu?” Cổ Đạo Toàn trực tiếp hỏi.

“Hồng Kông.”

Chương 881: Huyết mạch ràng buộc

Cúp điện thoại, Trần Hạo để gà trống tiếp tục hỏi tin tức từ người nước ngoài râu trắng.

Nửa tiếng sau, máy bay trực thăng hạ cánh xuống một căn biệt thự.

Xuống khỏi trực thăng, Trần Hạo dẫn người nước ngoài râu trắng vào biệt thự, trực tiếp để bướm xanh mê hoặc mấy người ở đây liền ớn.

Từ trong miệng người nước ngoài râu trắng biết được, hai bảo vật của nhà họ Uông, gần đây các thế lực lớn mới có tin tức về chúng, bởi vì thế lực sau lưng ông ta cũng có chút quyền lực ở Hồng Kông, cho nên nắm ngay cơ hội dẫn đầu.

Nhưng tin tức có thể giả được, vì vậy muốn đưa bảo vật đi, còn cần một số kiểm chứng, và nhiệm vụ của người nước ngoài râu trắng này là ẩn núp không hành động, đợi tin tức an toàn từ tổng bộ truyền tới, đón ông ta tới đảo Hắc Nham.

Có thời gian chờ đợi này, Trần Hạo vừa vặn có thể chờ Cổ Đạo Toàn đến.

Nhiệm vụ của cô gái Quan Vu Thiên tới khá bất ngờ.

Trần Hạo cũng vì ân tình của Cổ Đạo Toàn, nên mới để tâm đến chuyện của Vu Thiên.

Bây giờ, nhiệm vụ đã có manh mối, Trần Hạo không có ý định hoàn thành một mình, mà chuẩn bị giao nhiệm vụ cho Cổ Đạo Toàn.

Dù sao nợ ân tình cũng phải trả.

Sư môn của Cổ Đạo Toàn mấy đời đều giúp cô gái Vu Thiên mà không được, nếu hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ của Cổ Đạo Toàn, thì hắn cũng được ban thưởng mà, có sao mà không làm?

Cổ Đạo Toàn còn chưa tới, Trần Hạo cũng không nóng vội, bắt đầu sắp xếp lại phần thưởng vừa nhận được từ hai nhiệm vụ.

Một Tinh Tàng, một Khí Tàng được mở ra.

Nói thật, Trần Hạo không có cảm giác gì, vẫn là con người đó, không bộc phát sức mạnh hồng hoang nào cả, cũng không cảm nhận được thứ gì đặc biệt. Tất cả vẫn bình tĩnh như vậy.

Trần Hạo suy nghĩ, có lẽ là do Thần Tàng chưa mở, Tinh Khí Thần đủ hết, mới có thay đổi.

Nhưng một nhiệm vụ mở ra hai cái, đã khá bất ngờ, Thần Tàng này thì hơi khó rồi. Không biết dị loại kia có thể phát động phần thưởng này cho nhiệm vụ không.

Thời gian chậm rãi qua đi, đảo mắt đã là giữa trưa ngày thứ hai.

Trần Hạo đặt một phần cơm trưa đặc sắc, đồ ăn còn chưa tới, Cổ Đạo Toàn đã đến. Nhìn con mắt hắn ta đỏ hoe, hơi thở hơi loạn, hiển nhiên là vội vàng đuổi tới đây.

Trần Hạo cười nói: “Cổ đạo hữu, không cần gấp gáp như vậy, trong điện thoại ta đã nói, bên này cũng đang chờ.”

Cổ Đạo Toàn chân thành nói: “Đợi không được, chuyện của Thiên cô nương, là gai trong lòng ta, nhất định phải cầu được thiện quả cho cô ấy.”

Trần Hạo bất đắc dĩ, đành phải lấy Tinh Ngọc và Nhật Thạch ra.

“Cổ đạo hữu mời xem, đây chính là hai trong ba bảo vật, Tinh Ngọc và Nhật Thạch, vẫn còn một Nguyệt Tinh nữa, không biết vì sao lại lưu lạc vào tay người ngoài, chỉ cần Cổ đạo hữu mang theo hai vật này, tìm được Nguyệt Tinh, ta nghĩ, chắc chắn sẽ có thay đổi kỳ diệu, thứ Thiên cô nương muốn tìm, cũng sẽ có được.”

Nhận hai thứ này, Cổ Đạo Toàn kiến thức rộng rãi, vừa nhìn liền nhận ra hai thứ này là bảo bối, hơn nữa còn là trân bảo tuyệt thế hiếm thấy.

Mặc kệ thứ này có giúp tìm được thứ Thiên cô nương cần không, chỉ bằng việc Trần Hạo không hề kiêng nể gì đã đưa vật này cho hắn ta, đã khiến Cổ Đạo Toàn sợ hãi thán phục.

Mình, không nhìn lầm người a.

“Được, nếu như có thể tìm ra Tuyệt Thân lệnh, ta chắc chắn sẽ có tạ lễ, nếu như không thể, hai thứ này ta sẽ trả cho Trần đạo hữu.” Cổ Đạo Toàn nghiêm túc nói.

Trần Hạo cười gật đầu: “Yên tâm đi Cổ đạo hữu, nhất định có thể tìm ra. À, Thiên cô nương đâu?”

Cổ Đạo Toàn thở dài nói: “Sau khi trời biến đổi, Thiên cô nương giống như bị phản phê, tiêu tán hồn lực, ta cũng không tìm thấy cách để bù đắp, bất đắc dĩ, liền phong ấn cô ấy.”

Trần Hạo nhìn Cổ Đạo Toàn một cái.

Cổ Đạo Toàn cũng đã từng là một tiên bối đạo hạnh cực kỳ cao.

Nhưng bây giờ, hắn ta cũng chỉ có hơn mười năm đạo hạnh, có thể thấy, mái tóc được bảo dưỡng rất tốt, nhưng vẫn có nhiều sợi trắng, làn da đã mất đi độ sáng.

Đạo trời vô tình, số kiếp vạn vật.

Trần Hạo thàn than một tiếng.

Sau đó, mưa gió ở Hồng Kông nổi lên, những chuyện bất ngờ xảy ra, người chết bị thương vô số, thậm chí có tin tức về trận chiến ác liệt ở nước ngoài, các tàu chiến dường như đã được điều động.

Nhưng những chuyện này quan chức Hồng Kông đã áp xuống, không có nhà báo nào dám đưa tin.

Vào một ngày, có một người khá mập tới tìm người nước ngoài râu trắng, giống như là một người đàn ông thành công, lấy Tinh Ngọc và Nhật Thạch từ người nước ngoài râu trắng xong liền rời đi.

Nhóm người Trần Hạo đi theo sau, đi tới bến cảng, nhìn du thuyền to lớn của người đàn ông, Trần Hạo liền nói với Cổ Đạo Toàn: “Cổ đạo hữu, chuyện kế tiếp liền giao cho người.”

Cổ Đạo Toàn cười nói: “Trần đạo hữu yên tâm, mặc dù ông lão ta đã yếu đi, nhưng hành đạo nhiều năm, chút kinh nghiệm vẫn còn.”

Nói xong Cổ Đạo Toàn hành lễ, chân thành nói: “Đạo hữu dừng bước.”

Nhìn Cổ Đạo Toàn đuổi theo du thuyền, Trần Hạo cười, quay người rời đi.

Lần này, lại giải quyết xong một khúc mắc, trong lòng nhẹ nhõm không ít.

Không biết vì sao.

Trần Hạo cảm giác, trong thân thể, dường như có thứ gì đó đã được buông xuống, cảm giác đó, đặc biệt kỳ quái.

Mà trực giác của Trần Hạo thấy cảm giác này có liên quan tới việc đột phá Tiên Thiên.

Nhưng cẩn thận cảm nhận, lại không có gì.

Đang nghĩ ngợi, vẻ mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, cất bước đi tới một chỗ khá tối, sau đó dừng bước lại.

“Ra đi.”

Trần Hạo bình tĩnh mở miệng.

Trong bóng tối, mấy cái bóng di chuyển, rất nhanh, ba dáng người xuất hiện.

Hai người trong đó, chính là Hắc Bạch Vô Thường, một người còn lại là âm hồn một cô gái bị chúng áp giải.

Đây là một âm hồn rất bình thường, nhìn tuổi không lớn lắm, tướng mạo cũng không tệ, chết cũng khá đáng tiếc.

“Thiên Sư.”

Sau khi bóng người hiện ra, Hắc Bạch Vô Thường cung kính hành lễ chào hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Hai vị Vô Thường không cần đa lễ, vị này là?”

Hắc Vô Thường nói: “Thiên Sư, nói ra có lẽ khá bất ngờ, đây là người thân của Thiên Sư.”

Trần Hạo sững sờ: “Người nói cái gì?”

Hắc vô thường nói: “Hai anh em chúng ta, vì lý do chức trách, có thể xem một phần của sổ ghi chép sinh tử, truy tìm căn nguyên, sau đó bất ngờ phát hiện cô bé này, có huyết mạch ràng buộc với Thiên Sư, hai anh em chúng ta không dám làm chủ, liền đến hỏi Thiên Sư một chút, nên xử lý như thế nào?”

Nhìn Hắc Bạch Vô Thường một cái, lại nhìn âm hồn dường như đang đánh giá hắn, nó lại không bị còng lại, thanh thoi tự do, cũng không sợ gì.

Ha ha, xem ra đây là đái ngộ đặc biệt của hai Vô Thường.

Tục ngữ nói, một người đắc đạo gà chó cũng thặng thiên, tu vi và địa vị của Trần Hạo bây giờ, tương lai làm chủ Địa Phủ, là chuyện ván đã đóng thuyền.

Hắc Bạch Vô Thường đều muốn dựa vào để có cơm ăn, đối với người có quan hệ với Trần Hạo, đương nhiên phải ưu đãi.

Trần Hạo rất ngạc nhiên.

Quan hệ của hắn với gia đình khá lạnh nhạt, tuy xa cách nhưng cũng từng gặp mặt.

Nhưng cô bé này, Trần Hạo khẳng định, mình không quen.

Kẻ không quen biết, lại có huyết mạch ràng buộc, chẳng lẽ là...

Ánh mắt Trần Hạo khẽ thay đổi, nhìn âm hồn hỏi “Người tên là gì?”

Âm hồn nói: “Kim Liên.”

“Họ Phan?”

Âm hồn nhìn chằm chằm Trần Hạo: “Phan mẹ ngươi, ta họ Kim.”

Trần Hạo không thềm phản ứng lại sự tức giận của âm hồn, ngược lại nghi ngờ nhìn về phía Hắc Bạch Vô Thường.

Họ cũng không giống, ở đâu ra huyết mạch ràng buộc.

Chương 882: Tin tức và bạch tuộc khổng lồ

“Thiên Sư, trong sách Sinh Tử ghi như vậy, chúng ta cũng không dám lừa gạt ngài a!” Bạch vô thường vội vàng mở miệng tỏ thái độ. Nói xong nó giải thích: “Bên trong sách Sinh Tử ghi, tổ tiên của cô bé này, dường như là bị tách ra khỏi tổ tiên của Thiên Sư, sau không biết vì lý do gì mà đổi họ, cũng không nhận nhau.”

Trần Hạo nói: “Là đời thứ ba tách ra sao?”

Bạch vô thường gật đầu: “Phải.”

Trần Hạo lập tức khẳng định suy đoán của mình.

Tổ tiên của cô bé này, là một trong hai anh em trở mặt với ông cố.

Nhưng cũng kỳ lạ, hai tên đó lại không chết vì chiến trận, còn để lại huyết mạch ở nơi khác.

Cũng không biết, ông cố biết tin này sẽ nghĩ như thế nào.

Trong lòng cảm khái, Trần Hạo nhìn về phía âm hồn.

Bộ dáng nhìn mới mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt khá đáng yêu, mắt to long lanh, nhưng ngực quá phẳng.

Hơn nữa hồn phách của cô bé này dường như quá yếu.

“Chết như thế nào?” Trần Hạo mở miệng hỏi thăm.

Cô bé vẫn còn canh cánh trong lòng về câu đùa vừa rồi, nghe vậy khẽ nói: “Không nói cho người.”

Trần Hạo nghe vậy nhú mày, nói: “Người xác định không nói cho ta?”

Cô bé lập tức nghẹn lời.

Nó nói giận dỗi, nhưng giọng điệu Trần Hạo không có chút tình cảm nào, nếu như nó nói chắc chắn, có phải sẽ mặc kệ thật hay không?

Vừa rồi Trần Hạo nói chuyện với Hắc Bạch Vô Thường, nó nghe rất rõ ràng.

Nghe nói người có quan hệ máu mủ với mình này với mình, chắc chắn có thể so với nhân vật thần tiên a!

Cô bé im lặng chốc lát, yếu ớt mà nói: “Ta bị bệnh chết, bệnh tim.”

Trần Hạo im lặng.

Khó trách hồn phách suy yếu như vậy, thì ra trái tim không khỏe, trái tim là gốc rễ của con người, trái tim không khỏe, thân thể, hồn phách, đều sẽ trở nên rất suy yếu.

“Nhà người ở đâu? Hiện tại trong nhà còn có người nào?”
Trần Hạo tiếp tục hỏi.

Cô bé nói: “Ông bà nội ta đã sớm mất, chỉ còn ba mẹ, anh trai và ta.”

Trần Hạo nói: “Ông nội người trước khi chết có để lại gì không?”

Cô bé lắc đầu.

Trần Hạo nói: “Vậy người biết lai lịch và thân thể của ông nội người thế nào không?”

Cô bé tiếp tục lắc đầu, mở miệng nói: “Ta không quá rõ, chỉ biết hai năm trước khi ông nội qua đời, dường như muốn làm gì, bị bác cả bác hai và ba của ta ngăn cản, sau đó ông nội được đưa tới trại an dưỡng trên đỉnh núi.”

Trần Hạo suy nghĩ một chút, cười: “Ta hiểu rồi, ừm, mặc dù nói sau đời thứ ba, cũng không thân thuộc gì, nhưng đã gặp, đó chính là duyên phận của ngươi, ta sẽ để Hắc Bạch Vô Thường đưa ngươi trở về, đồng thời điều trị bệnh tim cho ngươi, để ngươi có một cuộc sống vô lo. Nhưng chuyện này đừng ở đây, cha ngươi đã đoạn tuyệt cùng với dòng tộc, thì không cần phải lui tới nữa.”

Cô bé muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì.

Nếu như không phải lần này chết rồi, cô cũng không biết, nhà mình còn có người thân khác, mà người thân này còn trâu bò như vậy!

Điều này khiến cô bé nhớ tới chuyện nhà mình, mặc dù ông nội rất giỏi, nhưng cũng chỉ là người thường, so với người trước mắt này, có thể câu thông âm dương, không chế Hắc Bạch Vô Thường thì yếu hơn nhiều.

“Ta có thể gọi ngươi là anh không?”

Lúc Trần Hạo sắp xếp cho Hắc Bạch Vô Thường đưa hồn phách của cô bé về, cô bé đột nhiên mở miệng, ánh mắt trong sáng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo dừng lại, nhìn cô bé một lúc, lúc này mới cười nói: “Ta có một em trai, mặc dù rất thương nó nhưng vẫn muốn có một người em gái. Một tiếng gọi này của ngươi, ta không cách nào kháng cự.”

Cô bé vui vẻ.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Có điều, cô em gái này ta có thể nhận, nhưng người nhà của ngươi, ta không nhận, cho nên, ngươi biết là được rồi, đừng bại lộ thân phận của ta, nếu không cô em gái này cũng hết duyên phận đây.”

Nghe nói như thế, cô bé quả quyết nói: “Ta biết rồi, anh yên tâm đi.”

Trần Hạo mỉm cười, lúc này mới nói với Hắc Bạch Vô Thường: “Về sau phàm là người thân của ta, trừ cha mẹ và em trai ta, còn lại, đừng quan tâm tới ta, nên làm như thế nào liền làm như thế đó.”

“Tuân mệnh.” Hắc Bạch Vô Thường vội vàng nhận mệnh.

Trần Hạo lại nhìn về phía cô bé, phát tay, một đạo linh quang dung nhập vào trong hồn phách của nó: “Trở về đi, sống thật tốt, sau gặp nguy cơ gì liên quan tới sinh tử, hô với trời một tiếng ca ca cứu mạng, ta sẽ xuất hiện, nhớ lấy, cơ hội chỉ có một lần, đừng lãng phí.”

Cô bé còn chưa kịp cảm ơn, liền bị Hắc Bạch Vô Thường đưa đi.

Cô bé rời đi, Trần Hạo thở dài một cái.

Thực sự không ngờ, hai người rời khỏi nhà lúc trước, không chết bởi chiến trận, vẫn còn để lại huyết mạch.

Nhưng đã đổi họ, đó là lựa chọn mới, từ đó không còn liên quan tới dòng tộc.

Bên phía ông cố, Trần Hạo cũng nhìn ra.

Hi vọng của ông hiện tại đều gửi gắm trên người hắn, lão đại lão nhị cái gì, đều bị ném ra sau đầu, cho dù biết, cũng sẽ không để ở trong lòng.

Nếu đã như vậy thì đừng nói cho ông cố, để ông ấy vui vẻ an nhàn, tránh cho bị con cháu bắt tài sửa họ làm cho tức giận mà mất.

Đang định rời đi, tới chỗ Đới Vân cung cấp tư liệu, bên Hồng Kông có một âm linh già xuất hiện kêu hắn ta đến nhìn xem. Đột nhiên dị biến xuất hiện.

Chỉ nghe âm thanh bang bang, một xúc tu vừa to vừa dài từ dưới nước xông lên, sau đó đập mạnh lên du thuyền đang đậu

trên bến cảng.

Du thuyền khổng lồ, cũng bị xúc tu đập cho nghiêng ngả.

Trần Hạo thấy, có chút kinh ngạc.

Xúc tu này, là bạch tuộc khổng lồ!

Mẹ nó, trong biển thật sự có quái vật khổng lồ?

Không đúng, vừa rồi Cổ đạo hữu lên du thuyền rồi!

Trần Hạo kịp phản ứng, ý niệm bao trùm, tìm kiếm Cổ Đạo Toàn, sau đó ánh mắt Trần Hạo trở nên cổ quái.

Trên du thuyền, cũng không có hơi thở của Cổ Đạo Toàn.

Không chỉ có không có Cổ Đạo Toàn, ngay cả người thành công mà họ theo dõi cũng không thấy tung tích.

Chuyện gì xảy ra? Dời đi rồi?

Trần Hạo nghi ngờ.

Lúc này bạch tuộc khổng lồ không ngừng tấn công du thuyền, phá hư du thuyền, phía trên có rất nhiều khách kinh ngạc hét lên, có người nhảy xuống nước, có người tránh ra xung quanh.

Dường như bạch tuộc kia có mục đích, xúc tu không ngừng tấn công, không phản ứng với sự hoảng hốt của loài người.

Trần Hạo cẩn thận quan sát, liền phát hiện, bạch tuộc khổng lồ này, trên người có tà khí!

Đây là, bạch tuộc khổng lồ bị khống chế!

Chẳng lẽ, nó đến cướp Tinh Ngọc và Nhật Thạch?

Trần Hạo như có điều suy nghĩ, sau đó lại không lo được nhiều.

Vì cướp đồ, mà tổn thương người vô tội, đây chính là tội nghiệt.

Sau này Trần Hạo đương nhiên muốn nắm âm dương trong tay, lập ra quy tắc sống chết, loại chuyện hại người này, chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Bay tới gần, lật tay, Hiên Viên Tam Đại xuất hiện, sau đó Trần Hạo đạp mạnh chân, dáng người bay lên trời, đến khi cao tới mấy chục mét, sau đó lắc Hiên Viên Tam Đại một cái, kiếm cương dài mấy mét như sao băng, trực tiếp chặt đứt xúc tu của bạch tuộc khổng lồ.

Bạch tuộc bị đau kinh sợ, xúc tu còn lại lắc lư, quất về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, dáng người lật lại, từng đợt kiếm cương như ánh sáng rực rỡ, bao trùm cả bầu trời.

Nơi kiếm cương qua, bạch tuộc khổng lồ biến thành bạch tuộc mất vòi, sau đó kiếm quang Trần Hạo không chế, phân thành hai.

Hoảng sợ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, những người trên du thuyền chưa kịp tìm kiếm cao nhân như kiếm tiên giáng trần, Trần Hạo đã đi xa khỏi du thuyền vài dặm, nhìn thấy một người đàn ông da đen râu trắng ăn mặc sặc sỡ, một tay cầm một chai bia, một tay cầm một nửa con vịt nướng gặm, đặt Hiên Viên Tam Đại lên cổ gã, nhếch miệng cười một tiếng: “Nghe hiểu tiếng Trung không?”

Chương 883: A Mich La trở về

@ \$#%& \$%...

Nhìn nụ cười của Trần Hạo, người da đen hồi phục tinh thần và phát ra đủ loại âm tiết lạ trong miệng.

Trần Hạo nheo mắt lại, còn một tay khác thì gảy một cái, một luồng sáng bay ra và ngay lập tức tóm được một con rắn đang nấp trong khu tối, khi nghe thấy tiếng của người da đen thì nó xoay người lại và nhìn chăm chăm về phía Trần Hạo, bất cứ lúc nào cũng có thể tự phân thành hai theo ý muốn.

Người da đen ngơ ngác nên dừng niệm chú.

Mà cổ tay Trần Hạo rung lên, Hiên Viên Đệ Tam trực tiếp cứa lên cổ người da đen tạo thành một vết sẹo, máu tươi chảy xuống đất.

“Dừng hung mà, t.a b.iết n.ói t.iếng H.án.”

Người da đen vội vàng mở miệng, dùng tiếng Hồng Kông sứt sẹo đáp lại hắn.

Trần Hạo dừng động tác và tiếp tục nói: “Vậy có chuyện gì xảy ra với con bạch tuộc lớn thế?”

Người da đen nói với giọng yếu ớt: “N.ó l.à c.on th.ú.”

Trần Hạo nhíu mày: “Lặp lại lần nữa, ta mà không hiểu thì ngươi chết chắc rồi.”

Người da đen vội vàng và cố gắng gằn từng chữ một: “N.ó l.à th.ánh th.ú.”

Lần này thì Trần Hạo đã hiểu, Thánh Thú!

Ừm, con thú to lớn là Thánh Thú? Chưa nói đến việc nó dễ bị giết, cho dù là vũ khí nóng cỡ lớn đều có thể dễ dàng phá hủy, yếu ớt như vậy mà cũng dám gọi là Thánh Thú.

Trong núi không hổ à!

“Ngươi đến đây làm gì?” Trần Hạo hỏi tiếp.

Người da đen hơi do dự, trả lời hai cái cổ quái âm tiết, nhìn Trần Hạo sắc mặt lại đen đen đến, hấn vội vàng sửa lời nói: “Vu, đúng vậy. Là Đại Vu Sư muốn ta đến cướp nó về.”

Trần Hạo nói: “Đại Vu Sư? Nói cách khác, ngươi chỉ là một tên lính quèn thôi à? Xem ra giá trị của ngươi rất thấp đấy.”

Người da đen run rẩy, vội vàng nói: “Giá trị của ta rất cao, , giá trị cao, ta biết chỗ của Thánh Thú đấy.”

Trần Hạo nhú mày, vẻ mặt chẳng hiểu gì.

Người da đen vội vàng khoa tay múa chân để cho hấn dễ hiểu.

Sau đó Trần Hạo mới hiểu được một ít.

Người da đen này nói, hấn biết dòng suối của Thánh Thú ở đâu, hấn có điều khiển Thánh Thú bạch tuộc lớn do dòng suối tạo thành. Mà kẻ chủ mưu là một tên Đại Vu Sư bí ẩn.

Trước đây bọn chúng đã từng tạo ra được những con Thánh Thú, mặc dù chúng vô cùng mạnh mẽ, nhìn hung dữ nhưng thật ra vẫn là sinh vật bình thường, khi đối mặt với vũ khí nóng thì sức chống cự rất yếu, cho nên bọn chúng mới âm thầm ẩn nấp trong tối vừa nghiên cứu cách khiến cho Thánh Thú mạnh hơn nữa, vừa chờ cơ hội.

Cho đến lúc này, thế lực sau lưng người da đen mới biết được sự tồn tại của Tinh Ngọc và Nhật Thạch, sau đó cùng các thế lực khác cũng đổ xô đến Hồng Kông như ong vỡ tổ vậy,

người da đen điều khiển được Thánh Thú nên đến đây để cướp đoạt.

Kết quả mới thật sự khiến hấn ta bất ngờ, nó không bị thể lực khác đoạt mất mà lại bị một người giết Thánh Thú, còn bắt sống hấn ta nữa.

Còn về dòng suối của Thánh Thú thì thật sự không biết miêu tả như thế nào, nhìn thì không thấy giống nơi sản xuất ra vật lạ ở trên Trái Đất, chỉ cần kết hợp đủ năng lượng mạnh thì có thể tạo ra động vật vô cùng to lớn.

Thể lực sau lưng người da đen dùng dòng suối của Thánh Thú tạo ra được hơn hai mươi quái vật khổng lồ, ẩn nấp trong bóng tối và chờ đợi thời cơ để hành động.

Chỉ đáng tiếc sức mạnh ban đầu của dòng suối Thánh Thú gần như bị tiêu hao, rất cần nguồn năng lượng mới bổ sung vào.

Theo nghiên cứu, bọn chúng phát hiện tổ chức Ác linh sở hữu Nguyệt Tinh có năng lượng cực mạnh, thế nhưng tổ chức này đã xuất hiện từ lâu, lực lượng mà bọn họ có được khiến bọn chúng không thể đối đầu được, cho nên chỉ có thể nhìn mà không dám làm loạn.

Cho tới lần này có một thông tin được truyền ra trên mạng đen nói rằng ở Hồng Kông có một gia tộc cổ xưa cất giấu hai đồ vật với năng lượng giống như Nguyệt Tinh, chính là Tinh Ngọc và Nhật Thạch.

Sau khi xác nhận mấy lần thì mới biết thông tin đó bị con cháu dòng chính của gia tộc truyền ra, vô cùng đáng tin, sau đó vô số thể lực đổ xô tới nơi này.

Còn sau này thì chính là tình trạng như bây giờ, Tinh Ngọc và Nhật Thạch không biết ở đâu mà mấy chục thể lực cứ cắm

chốt ở Hồng Kông nhỏ bé này, nhìn chăm chăm tất cả động tĩnh, chỉ sợ gió lay một tí thôi cũng sẽ thu hút vô số ánh mắt.

Khi biết được điều này, Trần Hạo im lặng không nói nên lời.

Hắn thật không ngờ, nếu không phải mình đến sớm thì Ôn Gia Minh đã chơi mình một vố rồi.

Quả nhiên, cho dù sắp xếp phong thủy có tốt đến đâu, người càng nhiều, chỉ là một nồi cháo lớn thế này nếu phân chia không đều sẽ có mâu thuẫn ngay, dù cho đó là gia tộc trăm năm cũng không có cách nào xử lý được cho nên chỉ trong vòng một đêm đã tan thành mây khói.

Tuy nhiên lần này có nhiều thế lực cùng tụ tập ở đây coi như cũng là một cơ hội.

Trật tự cũ đã biến mất, trật tự mới còn chưa đến, đây là một giai đoạn trống không.

Nếu không còn đường tu luyện ở Trung Quốc đại lục nữa thì phương pháp tu luyện ở khu vực bên ngoài cũng sẽ biến mất thôi.

Không phải chúng muốn Tinh Ngọc và Nhật Thạch à?

Vừa khéo có thể bảo vệ đằng sau cho Cổ Đạo Toàn.

Suy nghĩ thay đổi liên tục, rất nhanh hắn nghĩ ra một cách.

Sau đó, Trần Hạo nhìn mảnh đất này.

Ánh mắt như có ánh sáng bay ra, toàn bộ sức sống của Hồng Kông, con người, âm khí, các luồng khí di chuyển và đan vào nhau như cái lưới, liếc qua là nhìn thấy.

Mà ở giờ phút này, trong hơi thở phức tạp này còn xen lẫn thêm mấy hơi thở khác, rõ ràng đó là hơi thở của mấy người trong các thế lực lớn đến Hồng Kông.

Trong đó, Trần Hạo còn phát hiện tồn tại rất nhiều dị loại, mà có một số loài dường như không bị ảnh hưởng gì, thậm chí còn sống thoải mái như cá gặp nước.

Nhất là hơi thở của đám dị loại này khiến cho Trần Hạo cảm thấy vô cùng kỳ quái, từ lúc hắn tu hành tới giờ chưa gặp qua bao giờ.

Khi cảm nhận được toàn bộ, Trần Hạo liền nhú mày lại.

Đám dị loại này không phải sinh vật ở trên Trái Đất.

Khi Thiên Đạo vẫn còn tồn tại thì bọn chúng chỉ có thể lăn tươn, bây giờ Thiên Đạo biến mất rồi, bọn chúng liền chạy ra ngoài chơi!

Cũng được đấy chứ, giai đoạn này cứ coi như là khoảng thời gian tiêu độc đi, là một cơ hội tốt để diệt hết đám dị loại đang chiếm chỗ trên Trái Đất.

Trần Hạo quyết định xong liền nhìn người da đen và nói: “Không muốn chết thì làm theo những gì ta bảo, làm xong, ta thả ngươi, làm không tốt, chém.”

Người da đen vội vàng gật đầu, âm thầm phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn ta cứ có cảm giác bị vong hồn rét lạnh bao quanh, lúc nào cũng có thể bị giết chết, cho đến khi Trần Hạo mở miệng thì cái cảm giác đó mới không còn, nhưng cả người cũng bị dọa sợ, mồ hôi tuôn ra như tắm!

Người da đen thật sự không muốn được trải nghiệm lần thứ hai ở rìa cái chết nữa.

Thời gian dần dần trôi qua, sau mấy tiếng đồng hồ, đột nhiên một dãy núi ở Hồng Kông rung chuyển mãnh liệt, có đá lăn xuống, cây cối bị thổi bay, và rồi trên núi xuất hiện vết nứt, trong đó hiện ra ánh sáng màu vàng chói lóa, xuyên qua bầu trời, ngay cả người thường cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tuy nhiên ánh sáng này xuất hiện rất ngắn, khi nó biến mất thì động đất cũng dừng lại.

Nhưng ngay sau đó chuyện này lan truyền rất nhanh ở Hồng Kông.

Có một kho báu bí ẩn dưới lòng đất của Hồng Kông, bây giờ chúng bị người khác phá vỡ rồi, báu vật bị người ta cướp và chuẩn bị mang đi, dựa theo lời những người còn sống sót thì bảo vật đó gọi là Thần Tỉ.

Tin tức chỉ được lan truyền trong vòng hai tiếng đồng hồ mà ở sân bay quốc tế Hồng Kông liền có một chiếc máy bay đã hạ cánh, sau đó một bóng người từ trên máy bay tiếp đất.

Người này ăn mặc rất thời thượng, tóc dài uốn lượn sóng, từng sợi tóc đen nhanh bay trong gió, trên người mặc một chiếc áo len đen, vải nhung chôn trắng, đôi môi đỏ chót, tai đeo vòng kim cương, còn đeo cả kính. Trong tay cầm một túi xách hàng hiệu, phía dưới mặc tất chân, váy ngắn và đeo giày cao gót.

Mặc dù bộ ngực phẳng, nhưng cũng không cản trở cho việc đáng giá một nữ thần.

Người phụ nữ này, chính là A Mịch La.

Chương 884: A Mịch La lên xe

Hồng Kông, biệt thự dưới chân núi Phụng Hoàng.

Trần Hạo ngồi trên sofa, trên bàn trước mặt bày ra mấy chục loại đồ ăn, còn gà trống, mèo đen và Lam Hồ Điệp thì đang ăn hết sức thích thú.

Còn người da đen bị bắt làm tù nhân đang đứng cạnh với vẻ mặt cung kính, ,mà đứng bên cạnh hắn ta còn có một người đàn ông trung niên đang ngồi kể lại những chuyện xảy ra hai ngày nay ở Hồng Kông.

Người da đen khôn khéo, biết mình nói tiếng Hán không lưu loát cho nên tìm một người có thể làm cho Trần Hạo hài lòng.

Tất nhiên là Trần Hạo hài lòng rồi.

Người da đen thật đúng là mạnh, mình bảo làm gì thì chỉ cần thời gian ngắn ngủi cũng làm xong chuyện, thu hút A Mịch La tới đây.

Hai ngày này, toàn bộ Hồng Kông, người nổi tiếng nhất không phải minh tinh, cũng không phải tin nóng, cũng không phải người giàu có nào đó, mà là A Mịch La.

Vừa đến Hồng Kông, cô ta liền men theo những mẩu tin nhỏ đi thăm hỏi đám thể lực đang ở Hồng Kông, sử dụng hành vi điên cuồng nhất, đánh. Khiến cho các thể lực biết rõ khả năng của mình. Vì vậy mà không có gì che giấu được cô ta, trong khoảng thời gian ngắn người này cũng trở thành người phụ nữ nổi tiếng nhất ở Hồng Kông.

Tuy nhiên cho đến hôm nay, A Mịch La đột nhiên biến mất, làm cho đám chó săn chuyên trách của các tờ báo và đài

truyền hình loạn thành một nồi cháo.

Trần Hạo ngồi trên sô pha nghe người đàn ông trung niên báo cáo xong mới bật cười: “Ta biết rồi, các người đi xuống đi, bắt đầu kế hoạch thứ hai.”

Người da đen và người đàn ông trung niên dứt khoát rời đi.

Không lâu sau, Trần Hạo nhìn lên tầng trên, cười nói: “Đã đến rồi còn trốn làm gì?”

“Người tính toán ta, người có thấy vui không?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó bóng người bay xuống dưới, để lộ khuôn mặt của A Mịch La.

Nhìn thấy người phụ nữ này, gà trống và mèo đen đều dừng lại, nhìn cô ta một cách thận trọng.

Sau khi tiếp xúc được một khoảng thời gian, hai đứa nhóc đều hiểu rất rõ người phụ nữ này có bệnh thần kinh, không nên trêu chọc.

Trần Hạo cười nói: “Ta muốn nhìn người nghiện làm người nổi tiếng như thế nào ý mà, không biết còn nhớ đến nhiệm vụ của mình hay không.”

A Mịch La trừng mắt với Trần Hạo: “Nhảm nhí, người làm sao biết ta không đi tìm, chỉ có điều rất lạ là ta càng tìm thì càng cảm thấy nó cách ta càng xa, thay vào đó ta tìm đến người thì cảm nhận được nó ở rất gần.”

Nói xong, A Mịch La nhìn Trần Hạo với ánh mắt sắc bén: “Ta vô cùng nghi ngờ người thật sự có được Thần Tử, mà chỉ không muốn đưa cho ta.”

Trần Hạo nói: “Thật ra trước đây ta có một cái Ngọc Tử nhưng ta lại vứt nó rồi.”

A Mịch La dẩu môi, bước đến sô pha, ngồi tùy ý trên đó, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Hạo: “Mặc dù bị người lợi dụng,

tuy nhiên lúc trước ngươi cũng đã cứu ta, coi như ân oán giải trừ, bây giờ ngươi không có tư cách sai bảo ta nữa.”

Trần Hạo bật cười và nói: “Khi nhận ra Thiên Đạo bị thay đổi thì người người tu hành trên thế giới bị đàn áp, tu vi bị giảm dần. Mà dị loại như ngươi lại sống thoải mái như cá gặp nước cho nên mới bay nhẹ nhàng như vậy à?”

A Mịch La nói với vẻ tự hào: “Ta bay đây, vậy thì làm sao? Ít ra thì bây giờ không ai có thể ngăn cản bản tọa làm gì cả.” Nói xong, A Mịch La nhìn chằm chằm Trần Hạo rồi nói tiếp: “Ngay cả ngươi, cũng không được.”

Trần Hạo nói: “Được rồi, ngươi bay được thì cứ bay đi, ta cũng chẳng thèm cản ngươi làm gì, ngươi đến đây tìm ta nghĩa là vẫn còn nhớ tình cũ, vậy thì ta cũng chẳng lợi dụng ngươi làm gì, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.”

A Mịch La úp ngược tay lại, không biết cái cắt móng tay được lấy ra từ chỗ nào, cẩn thận sửa móng tay, nói chuyện tùy ý: “Không có hứng thú, trừ khi ngươi nói cho ta biết tin tức của Thần Ti.”

Trần Hạo nói: “Tin tức của Thần Ti thì không có, tuy nhiên ta có thông tin về U Minh, ngươi có muốn biết không?”

A Mịch La dừng lại động tác sửa móng tay, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo: “Theo như ta biết thì ngươi phải loại người thích nói khoác. Nhưng tin tức về U Minh thì ngươi biết từ đâu?”

Trần Hạo nói: “Ta có một người cùng hợp tác đã đi vào U Minh, phát hiện một điểm chuyện rất thú vị, có lẽ ngươi muốn biết đấy.”

A Mịch La nhìn Trần Hạo một lúc lâu, cuối cùng mới mở miệng nói: “Phương thức giao dịch là gì?”

Trần Hạo cười: “Ta có một thứ, ngươi mang nó theo và có người sẽ sắp xếp hành trình cho ngươi, còn chuyện khác ngươi không cần quan tâm.”

“Thứ gì?”

Trần Hạo úp ngược bàn tay và sau đó một quả cầu thủy tinh to như một chiếc đĩa xuất hiện trên tay hắn.

Quả cầu thủy tinh tròn như trăng rằm và trong suốt, nhưng dường như có chứa điều gì đó, bề mặt quả cầu phát ra ánh sáng mờ ảo, giống như được bao quanh bởi một nguồn năng lượng bí ẩn, mang đến một cảm giác uy nghiêm cho người khác.

Nhìn vào quả cầu thủy tinh, A Mịch La mở to hai mắt nhìn: “Đây là long châu? Không có khả năng, thế giới này đã không còn con rồng nào thì làm sao có thể tồn tại long châu! Đây là, giả!”

Trần Hạo cười nói: “Mặc kệ nó là thật hay giả, ngươi chỉ cần mang nó đi theo là được, còn chuyện khác thì không cần ngươi làm.”

A Mịch La khịt mũi lạnh lùng: “Làm một cái bia ngấm thì tất nhiên không phải làm gì hết rồi, có thể thu hút mọi sự chú ý là được rồi.”

Trần Hạo nói: “Đôi với ngươi mà nói chuyện này không khó, dù sao bây giờ ngươi chẳng có đối thủ nào ở Trái Đất cả, coi như làm bia ngấm cũng chẳng có viên đạn nào có thể làm tổn thương đến ngươi.”

A Mịch La không bị lay chuyển: “Không cần phải nịnh ta, không có tác dụng gì đâu. Nhưng mà ta sẽ đồng ý chuyện này, nói đi, bây giờ U Minh thế nào rồi?”

Trần Hạo phát tay một cái và ném quả cầu sang cho A Mịch La, đồng thời mở miệng nói: “Mặc dù U Minh và nhân gian có

mối quan hệ rất phức tạp, nhưng không phải một thể, mà là ba cõi ở cùng một nơi thôi, nhân gian gặp nạn thì trên trời dưới đất cũng không tránh được. Thiên Đình đã không còn tồn tại từ rất lâu rồi, Địa Phủ cũng trở nên trống rỗng, liên kết với Thiên Đình ba mươi ba ngày, vùng đất U Minh của Địa Phủ cũng đang thay đổi. Về ba mươi ba ngày thì tạm thời ta chưa hiểu rõ ràng, nhưng là vùng đất U Minh đang dần dần tan vỡ rồi.”

“Cái gì!” A Mịch La quá sốc: “Không thể nào, U Minh lớn thế nào người sẽ không tưởng tượng được đâu, cho dù là những Đại Năng thời Thượng Cổ cũng chỉ có thể chiếm một góc nhỏ trong U Minh, mà sự thay đổi của thế giới này liên quan gì đến chuyện xây dựng Địa Phủ chứ?”

Trần Hạo nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ là mấy người lên vào U Minh mang tin tức như vậy về, U Minh cũng giống thế giới này, cũng đang chịu đựng những thảm họa, mà dường như còn đáng sợ hơn ấy, xác chết khắp nơi, sát khí mê mông cuộn cuộn, cả một mảnh đất hoang tàn. Nếu không phải kịp thời quay lại thì người đó cũng bị ảnh hưởng rồi.”

Nói xong, Trần Hạo cười nói: “Hơn nữa, người tìm kiếm Thần Tỉ cũng chính là tìm lối thoát còn gì nữa? Bây giờ U Minh gặp chuyện mà người lại không dám thừa nhận là sao?”

A Mịch La im lặng.

Một lát sau, A Mịch La nhìn về phía Trần Hạo: “Người nói người kia còn có thể quay lại U Minh nữa không? Nếu như có thể thì mang thêm ta nữa được chứ.”

Trần Hạo ngạc nhiên: “Người không thể tự trở về được à?”

A Mịch La mỉm cười cay đắng: “Mặc dù thế giời thay đổi khiến ta không bị áp chế nữa, nhưng lại làm mất đi lực tương

tác với U Minh rồi. Ta thử rất nhiều cách nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.”

Trần Hạo dứt khoát nói: “Vây được rồi, ta đồng ý, chờ chuyện bên này xong xuôi, ta sẽ giới thiệu mấy vị đại lão cho ngươi, có thêm người bản địa như ngươi nữa, có lẽ kế hoạch họ sẽ dễ làm hơn.”

“Được, ta chờ tin tức của ngươi. Đừng để chúng ta chờ quá lâu.” A Mịch La nói xong liền thu lại quả cầu thủy tinh và bay đi.

Sau khi A Mịch La đi được mười phút thì ở Hồng Kông có tin tức được phát ra, để cho các thế lực lớn trên toàn thế giới được biết.

Có một người phụ nữ bí ẩn đã cướp mất long châu, chuẩn bị mở ra bảo tàng bí mật của Long cung.

Chương 885: Ngoại tộc lên sân khấu.

“A, quả nhiên là làm bia ngắm! Bây giờ người đàn ông nhỏ bé này cũng là một nhân vật trí dũng kiệt xuất.”

Ở biển rộng, trên một con tàu du lịch, bên cạnh lan can trên cùng của chiếc tàu du lịch năm tầng, A Mịch La đang lướt điện thoại với một nụ cười trên miệng.

Bây giờ đối với nàng mà nói, âm mưu và thủ đoạn đã không còn ý nghĩa gì nữa, bùng nổ tất cả, mở rộng hoàn toàn, biến thành Tu La và thậm chí có thể phá hủy một quốc gia.

Nhưng ở nhân gian càng lợi hại thì thế nào? Người có kết cục của người, Tu La cũng có kết cục của Tu La.

Biển máu là nhà, nếu bạn không thể quay trở lại U Minh và không có người cùng tộc làm bạn, thì đó chính là đưa trẻ số khổ bỏ nhà ra đi.

Cho nên, vì có thể quay trở lại U Minh, nàng đã chọn hợp tác với Trần Hạo.

Để điện thoại di động xuống, A Mịch La nhìn về phía biển cả.

Bốn bề mênh mông và xanh thẳm, nhưng A Mịch La lại cảm thấy được. Giờ phút này, dưới đáy biển có rất nhiều thứ khủng khiếp đang xông tới từ bốn phương tám hướng.

Mục tiêu của bọn chúng, chính là nàng.

A Mịch La đột nhiên mỉm cười tà ác và chủ động lấy quả cầu pha lê ra.

Dưới ánh mặt trời, quả cầu pha lê tỏa lên một ánh sáng quyến rũ, và có hơi thở bí ẩn hơn đang bay lượn.

Ngắm nghía đầu ngón tay xinh đẹp, A Mịch La cũng vô cùng kinh ngạc.

Đột nhiên, bầu trời thay đổi và giới tu hành bị giáng một đòn nặng nề. Không chỉ tu vi bị giảm, mà những pháp khí kia cũng xảy ra sự thay đổi mạnh mẽ, mạnh biến yếu, yếu biến thành bình thường, mọi thứ đều không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, quả cầu pha lê trước mặt nàng dường như không bị ảnh hưởng. Không thể đo đếm được hơi thở đó và nó còn có hơi thở của rồng vờn quanh, vừa nhìn đã biết nó không phải là thứ bình thường.

A Mịch La cũng rất tò mò về thứ này.

Nó, rốt cuộc là cái quái gì!

Khi nàng đang suy nghĩ, thì con tàu đang đi đột nhiên run rẩy, sau đó, con tàu từ từ giảm tốc độ, như thể động cơ của nó đã bị phá hủy.

Sau đó, biển rộng gợn sóng lăn tăn xuất hiện sự thay đổi khủng khiếp. Một cơn sóng khổng lồ, bất ngờ đánh tới từ đằng xa và nó càng lúc càng lớn. Cho đến khi đứng trước con tàu, sóng biển đã cao hàng chục mét, nó cuốn theo lượng nước biển mênh mông vô tận và bao trùm du thuyền.

A Mịch La đứng ở mũi thuyền, nhìn nước biển bao phủ tới với khuôn mặt bình thản.

Khi nước biển đang đến gần, đột nhiên, có một luồng ánh sáng xuất hiện từ hư không, và ngay lập tức mở rộng, rồi tách đôi nước biển phía trên đầu A Mịch La ra làm hai.

Trong chốc lát, nước biển mênh mông rộng lớn chảy ra từ hai bên tàu du lịch, và đến cả góc áo của A Mịch La cũng

không hề dính nước.

Nước biển đã chảy qua, nhưng nó vẫn chưa kết thúc. Khi nó rơi xuống, nó lại biến thành hai lòng bàn tay khổng lồ, ôm con tàu du lịch từ hai bên và bắt đầu lắc lư.

A Mịch La nhíu mày, nàng giơ bàn tay mảnh khảnh của mình lên và từ từ ấn xuống, ầm vang một tiếng, một lực lượng mạnh mẽ trôi lơ lửng đã trực tiếp ấn nước biển xung quanh du thuyền xuống, và bàn tay to lập tức sụp đổ.

Đúng lúc này, một bóng mờ trong suốt đột nhiên xuất hiện bên cạnh A Mịch La, và vươn tay chụp vào quả cầu pha lê trong tay nàng.

Bốp!

A Mịch La trở tay nắm lấy bóng mờ với nụ cười hung ác, nàng siết chặt lòng bàn tay và trực tiếp bốp gãy cổ tay của bóng mờ kia.

Bóng mờ trong suốt hét lên và chuẩn bị chạy trốn, nhưng A Mịch La đã trở tay cho nó một chương, sau đó thân thể của bóng mờ trong suốt sụp đổ ngay lập tức, máu loãng trong suốt rơi vãi đầy trời, nó đã chết không toàn thân.

Mà lúc này, càng ngày càng có nhiều bóng mờ trong suốt xuất hiện trên tàu du lịch.

Bọn chúng trông giống như những nhân vật hình người được tạo thành từ các sợi dây, và không thể thấy rõ khuôn mặt cụ thể. Khi chúng xuất hiện, ánh mắt của mỗi người nhìn về phía A Mịch La, đều tỏa ra ánh sáng tham lam.

A Mịch La lạnh lùng cười: “Tà Linh ở Di giới, chết cũng không có gì đáng tiếc.”

Nói xong, A Mịch La chủ động tấn công, hình dáng nàng nhanh như điện, chạy nhảy di chuyển xung quanh và đánh nổ

tung từng tên bóng mờ trong suốt.

Nhưng chẳng bao lâu, A Mịch La phát hiện ra rằng những bóng mờ trong suốt này liên tục trèo lên từ trong biển, như thể chúng là vô tận.

Ánh mắt lạnh lẽo, A Mịch La búng ngón tay một cái, và một ánh sáng xanh bay xuống biển. Khoảnh khắc tiếp theo, bọt nước cuộn cuộn và đột nhiên đóng băng lại. Lầy du thuyền làm trung tâm, sự đóng băng đã lan tỏa theo mọi hướng. Vào khoảnh khắc tiếp theo, nó đã bao phủ trong bán kính vài dặm và một lớp tinh thể băng được hình thành trên mặt biển.

Nhưng nếu nhìn kĩ, thì chúng ta sẽ thấy lớp băng này không chỉ nằm trên mặt biển, mà phía dưới mặt biển cũng đóng một lớp băng giá dày 100 mét!

Nói cách khác, với một cú búng tay của A Mịch La, biển rộng có bán kính vài nghìn mét đã biến thành một cục băng lớn!

Thần thông như vậy thực sự xứng đáng với danh hiệu Tu La.

Và trong một lớp băng như vậy, tất cả những bóng ma trong suốt rậm rạp đều bị đông lạnh.

Được một lúc, con tàu du lịch đột nhiên yên tĩnh lại và không có tiếng động gì.

A Mịch La cũng không lơ là, mà ngạc nhiên nhìn về phía lớp băng kia.

Lúc này, lớp băng đột nhiên xuất hiện những vết nứt và trong tiếng ken két, có tiếng nổ vang lên, lớp băng bị nổ tung và những khối băng bay khắp bầu trời, sau đó một bóng ma khổng lồ cao hàng chục mét, lắc lư mấy chục cánh tay rồi chụp về phía con tàu du lịch.

A Mịch La mỉm cười: “Được rồi, lúc này mới thú vị.” Nói xong, A Mịch La không rút lui mà tiến về phía trước và đối mặt với bóng mờ không lồ kia.

Lúc này, cách chiến trường mấy chục dặm, tất cả các loài ngoại tộc đang rình rập trên biển hoặc dưới đáy biển, chúng đều đang chăm chú nhìn trận chiến phía trước.

Đột nhiên, một người không lồ cao khoảng ba, bốn mét ở trong biển, đang sử dụng phương pháp bơi ếch, phù phù phù, lặn cực nhanh và sớm gặp được kẻ ngoại tộc đầu tiên.

Đây là một kẻ ngoại tộc có hình người cao khoảng hai mét, nhưng cơ thể màu xanh, đầu lông lợ, miệng có răng sắc nhọn, trán có ba mắt và bàn tay có sáu ngón tay có màng.

Tên ngoại tộc này, có phong cách ăn mặc rất giống người Hy Lạp cổ đại, nó còn cầm một cây đinh ba kỳ dị trong tay, trông giống như một pháp bảo chứa sức mạnh mạnh mẽ nào đó.

Khi người không lồ đến gần, tên ngoại tộc ba mắt kia đột nhiên nhìn qua, đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn và tản ra hơi thở người lạ chớ gần.

Người không lồ cảm nhận được mối đe dọa của kẻ ngoại tộc ba mắt, hấn dừng lại và ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt của Trần Hạo, cũng như một chiếc sừng đen nhỏ không biết xuất hiện trên trán từ khi nào.

“Ha ha, người anh em, người cũng đến cướp long châu à?” Trần Hạo chào hỏi với khuôn mặt mang một nụ cười ngây thơ.

Kẻ ngoại tộc ba mắt không nói chuyện, nhưng cây đinh ba trong tay nó nổi lên một làn sóng năng lượng.

Trần Hạo dường như chưa phát hiện. Hấn quan sát tên ngoại tộc ba mắt từ trên xuống dưới và nói một cách nghiêm túc: “Người anh em, ta là tộc người không lồ một sừng. Gia tộc

của chúng ta có hai đại thần thông. Một là có sức lực lớn, hai là biết xem thướng. Ta thấy ấn đường của người có màu đen, người có họa sát thân đấy.”

Kẻ ngoại tộc ba mắt lập tức nổi giận, nó đột nhiên vung cây đinh ba trong tay về phía Trần Hạo, và mấy trăm dòng nước ngầm, lao về phía Trần Hạo giống như mũi tên.

Nhưng những dòng nước ngầm đáng sợ này đột nhiên biến mất không một dấu vết trước mặt Trần Hạo.

Kẻ ngoại tộc ba mắt đột nhiên ngậy người ra.

Lúc này, một tia sáng lóe lên, sau đó đầu của kẻ ngoại tộc ba mắt này trực tiếp lìa khỏi cổ.

Sau đó mèo đen xuất hiện ở trong nước và thanh phi đao chém đứt đầu của kẻ ngoại tộc ba mắt kia đã bay vào cánh quạt xoáy phía sau mông mèo đen. Để nó di chuyển dưới nước như một con cá.

Trần Hạo muốn nói một lời nhưng sắc mặt, đột nhiên thay đổi và cơ thể hấn bắn thẳng ra ngoài. Khoảnh khắc tiếp theo, tên ngoại tộc ba mắt không đầu kia, đã vung cây đinh ba và đâm vào ngực Trần Hạo.

Mèo đen bị Trần Hạo ngăn cản lại xông ra và trừng mắt nhìn tên ngoại tộc ba mắt không đầu kia. Nó lắc mông và cánh quạt xoáy biến thành hàng chục thanh phi đao đâm thủng tên ngoại tộc ba mắt thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng, tên ngoại tộc ba mắt kia vẫn không chết, nó cầm cây đinh ba và tiếp tục dùng lực.

Trần Hạo kịp phản ứng, hấn mở rộng cơ thể, để lộ đôi tay nắm lấy cây đinh ba, sau đó từ từ dùng sức và từ từ... uốn cong cây đinh ba có lực lượng thần bí đang lượn lờ kia với vẻ mặt dữ tợn!

Tên ngoại tộc ba mắt: “○○○”

Chương 886: Tảo ma.

Khi cây đinh ba bị uốn cong, thì sức mạnh nào đó ẩn chứa trong cây đinh ba cũng dường như trải qua những thay đổi to lớn.

Sau đó, tên ngoại tộc ba mắt vốn đã bị chặt đầu, cơ thể bị đâm thủng từng lỗ bằng phi đao nhưng cũng không có chuyện gì, đột nhiên bắt đầu vặn vẹo và có vẻ rất đau đớn.

Trần Hạo lập tức hiểu được nhược điểm của tên ngoại tộc ba mắt, tên này lại có quan hệ cộng sinh với vũ khí trong tay.

Hướng phát triển này thật thú vị, và nó là một mục tiêu nghiên cứu tốt.

Đôi mắt sáng lên, và Trần Hạo, người vốn định giết chết tên ngoại tộc, đột nhiên có ý tưởng tốt hơn.

Thả cây đinh ba ra, Trần Hạo trực tiếp phát tay, và đưa tên ngoại tộc ba mắt vào Tụ Lý Càn Khôn.

Sau khi bắt được con đầu tiên, Trần Hạo nhìn về phía một con còn lại ở cách xa đó hàng trăm mét.

Đây là một ngoại tộc không phải hình người, nó trông giống như một con sứa, nhưng nó không có cấu trúc thật thể, rất kỳ lạ.

Trần Hạo lặng lẽ tiến lại gần, nhưng con sứa ngoại tộc kia rất cảnh giác, sau khi phát hiện Trần Hạo, nó cơ thể vặn vẹo và trong chốc lát đã vọt tới trăm mét, bỏ chạy không cho hấn một cơ hội nào.

Cơ thể Trần Hạo bị tia chớp bao phủ, trong nháy mắt hấn đã đi tới hơn hai trăm mét, và đi thẳng đến bên cạnh con sứa ngoại tộc kia, sau đó vung tay bắt nó vào Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó, Trần Hạo ở trong nước đi về phía trước, và không ngừng tìm kiếm những ngoại tộc khác, chỉ cần hắn tìm được thì nhất định sẽ không để chúng trốn thoát.

Sau khi bắt được năm sáu con liên tiếp, một bóng đen lớn đột nhiên chủ động tiến đến chỗ Trần Hạo.

Đây là một mảnh giống như rong biển, có diện tích che phủ vài nghìn mét, lá cây nhỏ dài và mảnh mai đang trôi nổi trên mặt nước.

Nếu không phải Trần Hạo cảm nhận được hơi thở ngoại tộc rõ rệt trên cơ thể rong biển, thì suýt chút nữa hắn đã nghĩ đó chỉ là một loại rong biển khổng lồ.

Rong biển ngoại tộc, hơi thở kỳ lạ và không thể phán đoán được thực lực, nhưng Trần Hạo lại bất ngờ cảm giác được nguy hiểm.

Rõ ràng, rong biển này là một ngoại tộc và có khả năng đặc biệt có thể gây thương tổn cho Trần Hạo.

Đây là một thứ không yếu hơn loài dị tộc trong suốt đang chiến đấu khó phân thắng bại với A Mịch La.

Sợ rằng Tụ Lý Càn Khôn, khó nuốt vào được.

Phải thăm dò trước một chút.

Trần Hạo ung dung thản nhiên, rồi lặng lẽ lấy Hiên Viên Tam Đại ra.

Sau đó, sau khi loài rong biển ngoại tộc dần dần bao phủ, Trần Hạo bất ngờ ra tay, hắn sử dụng pháp lực và ban phước cho Hiên Viên Tam Đại, sau đó trực tiếp phát nổ một đường kiếm đối với loài rong biển ngoại tộc kia.

Đường kiếm dài mười mét, gây chấn động trong nước biển, và nó trực tiếp tạo ra một đường hành lang chân không.

Sau đó, đường kiếm chém vào phía trên rong biển và biến mất.

Khi Trần Hạo đang phân vân thì đột nhiên phát hiện ra một cảnh tượng kinh ngạc.

Loại rong biển ngoại tộc này dường như đã nuốt chửng đường kiếm vàng, và hình như cơ thể nó đã lớn hơn một chút.

Cái thứ này, có khả năng cắn nuốt năng lượng?

Sắc mặt Trần Hạo khẽ thay đổi, không một chút do dự, hần trực tiếp phát tay lên và có mấy bóng người hiện ra, đó chính là 3 vị gồm cô gái mặc áo trắng, Đại đế và Đế quân.

Ba người xuất hiện, và nhìn về phía loài rong biển ngoại tộc.

“Nguyệt Linh đạo hữu, Đại đế cùng Đế quân có biết thứ này không?” Trần Hạo mở miệng hỏi thăm.

Đại đế không nói, Đế quân cũng không nói.

Cô gái mặc áo trắng cau mày nghi hoặc nói: “Cái này, hình như là tảo ma, kỳ quái, không phải thứ này đã bị lôi kiếp từ trên trời giáng xuống tiêu diệt vào mấy ngàn năm trước rồi sao?”

Trần Hạo nghe xong, vội vàng hỏi: “Nguyệt Linh đạo hữu, tảo ma là gì vậy?”

Cô gái mặc áo trắng nói: “Tảo ma là một tà vật từ đến bên ngoài, nó có thể hấp thụ tất cả năng lượng, không sợ đạo pháp, và vô cùng khó dây dưa. Năm đó, không biết thứ này đi từ đâu đến trần gian, nuốt tất cả mọi thứ, biến thành một tảo ma rộng ngàn dặm, và đã gây ra trời phạt. Sau đó nó biến mất không còn tăm tích, không ngờ bây giờ lại xuất hiện.”

Nó vừa nói xong, Đại đế đã đưa ánh mắt nhìn về phía cuộc chiến của A Mịch La và bóng mờ trong suốt ở phía ngoài mây

chục dặm.

“Tu La, Ma Ảnh.”

Cô gái mặc áo trắng nhìn qua và ngạc nhiên nói: “Thật sự là Tu La và Ma Ảnh, rốt cuộc có bao nhiêu tà vật đến từ bên ngoài ẩn núp ở nhân gian này.”

Trần Hạo vội vàng nói: “Tu La kia là một người bạn của ta, lần này nàng tới để giúp ta thu hút những tên ngoại tộc này, ta đã nói với nàng, sau khi giúp ta xong, ta sẽ sắp xếp nàng đi khám phá U Minh một lần nữa với các người.”

Ánh mắt của cô gái mặc áo trắng khẽ nhúc nhích: “Tu La sao? Đó cũng là một đối tượng hợp tác không tồi.”

“Trước không nói chuyện này nữa, Nguyệt Linh đạo hữu, người có thể bắt tảo ma này không? Ta muốn nó còn sống.”
Trần Hạo chờ mong hỏi.

Cô gái mặc áo trắng im lặng một lúc, và nói: “Ta thử một chút.”

Nói xong, cô gái mặc áo trắng biến thành một luồng sáng u ám và lao thẳng về phía rong biển.

Trần Hạo nhìn Đại đế và Đế quân, nói: “Hai vị, ta có thể làm phiền hai vị một chút không, vùng biển này có rất nhiều loài ngoại tộc đang ẩn nấp, các người hãy giúp ta bắt hết chúng nó, ta muốn chúng nó còn sống để mang về nghiên cứu.”

Đại đế nhìn về phía Trần Hạo: “Có thể, nhưng trăm có một yêu cầu.”

Trần Hạo nói: “Yêu cầu gì?”

Ánh mắt Đại đế sâu như biển: “Hãy giao tất cả ngoại tộc cho trăm nghiên cứu.”

Trần Hào sùng sốt.

Đại đế bình tĩnh nói: “Muốn đột phá, trước tiên phải tìm kiếm bản chất, ta rất có hứng thú với chư thiên vạn giới, có một ngày, ta sẽ chinh phạt vạn giới, thống nhất chư thiên.”

Nói xong, Đại đế nhìn về phía Trần Hạo: “Trước đó, ta cần hiểu sinh linh ngoại tộc khác với chúng ta như thế nào, và làm thế nào để có thể giết chúng một cách đơn giản và hiệu quả.”

Trần Hạo sợ hãi thán phục và giơ ngón tay cái ra: “Đại đế chính là đại đế, lý tưởng này thật tuyệt vời. Có thể, chỉ cần người không chơi chết chúng cho, thì người có thể nghiên cứu tùy ý.”

Đại đế hài lòng gật đầu, sau đó biến thành một ánh sáng lấp lánh rồi đi mất.

Đế quân không nói gì, chỉ là nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo chẳng biết làm sao.

Đối với Đế quân mà nói, chuyển hóa tinh thần là mục tiêu duy nhất, còn mọi thứ khác đều vô nghĩa.

Không nói hai lời, Trần Hạo đã ngưng tụ 20 năm đạo hạnh và ban phước cho Đế quân một lần.

Lúc này Đế quân mới hài lòng xoay người đi làm việc.

Lúc này, Nguyệt Linh xuất hiện ở trước mặt tảo ma, vung vẩy bàn tay mảnh mai lên, và một ánh sáng mềm mại bao phủ rong biển khổng lồ.

Ánh sáng nhẹ nhàng chuyển động và không ngừng đè nén tảo biển ngoại tộc.

Rong biển ngoại tộc dường như cảm nhận được sự đáng sợ của Nguyệt Linh, nó phản kháng điên cuồng, nhưng cơ thể của nó vẫn tiếp tục co lại dưới ánh sáng nhẹ nhàng kia.

Từ từ, rong biển ngoại tộc trở thành một nắm rong biển to bằng nắm tay và xoay tròn liên tục.

Giữ rong biển trong tay, Nguyệt Linh xuất hiện bên cạnh Trần Hạo và nói một cách nghiêm túc: “Sự tồn tại của tảo ma mang ý nghĩa hủy diệt. Con trước mắt này vẫn còn nhỏ yếu nên không đáng để lo lắng, nhưng một khi tảo ma hóa thân thành phạm vi 100 dặm, thì cho dù là Chân Tiên cũng khó tiêu diệt được nó, còn ngàn dặm thì càng chỉ có trời phạt mới có thể giết chết, đạo hữu muốn làm gì?”

Trần Hạo mỉm cười và nói: “Vừa rồi ngươi cũng đã nói, nó có thể cắn nuốt tất cả mọi thứ, năng lực này cũng không tệ. Ta muốn lấy nó để làm thí nghiệm, nếu dùng tốt, vậy đồ xấu cũng có thể biến thành đồ tốt.”

Nguyệt Linh không hiểu, nhưng nàng vẫn đưa tảo ma cho Trần Hạo và sau đó nói: “Đạo hữu, chuyện đột phá Tiên Thiên thế nào rồi?”

Trần Hạo cười nói: “Đạo hữu đừng lo lắng, ta đã tìm được cách rồi, tính toán cũng gần xong rồi.”

Nguyệt Linh gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vận mệnh của chúng ta và sự an nguy của thiên hạ đều dựa vào một mình đạo hữu, một khi đột phá, thiên hạ mới có một cơ hội mới.”

Trần Hạo cười khỏ: “Ta thật sự không muốn chịu đựng số phận này, áp lực như núi lớn.”

Nguyệt Linh nói: “Đây là số mệnh. Nhất đã lựa chọn đạo hữu, mà đạo hữu đã lựa chọn loài người, nếu muốn được tự do và không bị kiềm chế, thì đạo hữu nhất định phải hoàn thiện Địa Phủ.”

Nói tới đây, Nguyệt Linh thở dài nói: “Trời đất có thể không cần Thiên đình và vạn tiên, nhưng chúng sinh nhất định phải có sáu cõi luân hồi.”

Chương 887: Lựa chọn

Không bao lâu sau, đại đế và đế quân trở về, mỗi người bắt được rất nhiều ngoại tộc, mỗi loài đều không giống nhau.

Trần Hạo nhét mọi thứ vào Tụ Lý Càn Khôn giao cho Đại Đế thu xếp.

Vào thời điểm này, cuộc chiến đấu giữa A Mịch La và bóng ma trong suốt đã đi vào hồi căng thẳng quyết liệt. Có thể thấy được A Mịch La đang chiếm giữ thế thượng phong, hoàn toàn áp đảo bóng ma trong suốt.

Nhưng mà bóng ma trong suốt đặc biệt kỳ quái, giống như nó có được một cơ thể bất tử, làm thế nào cũng không thể đánh. Có vẻ nó biết rõ năng lực kỳ quái của bản thân cho nên dù đang gặp thế bất lợi bóng ma trong suốt vẫn không chịu rút khỏi trận chiến mà dây dưa không ngừng.

“Người đã thành công trong việc chọc giận ta!” Sau khi A Mịch La một lần nữa đẩy lùi bóng ma trong suốt, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, tiếp theo sau đó là một dãy huyết quang trăm thước hiện lên trên cơ thể của A Mịch La.

Huyết quang vừa xuất hiện liền che phủ cả trời đất, vây lên một vùng tang thương chết chóc.

Bóng ma trong suốt vốn còn muốn dây dưa thêm nữa nhưng cuối cùng cũng sợ hãi, do dự một hồi thì xoay người chạy về phía đáy biển.

Ngay lúc này, huyết ảnh đã lan phủ, nước biển rực lên một màu đỏ như máu. Sau đó nước biển đỏ như máu cuộn lại cuốn lấy nửa thân hình của bóng ma trong suốt.

Bóng ma trong suốt sợ hãi tột độ, cả người run bần bật chân động đột ngột hóa thành những bóng ma nhỏ, chi chít tháo chạy khắp nơi.

VÙ!

Một ánh hào quang nhẹ dịu xuyên qua từ phía chân trời và bùng sáng lên phía trên biển máu.

Trong phút chốc tất cả bóng ma nhỏ lần lượt biến mất, hóa thành hư vô, chỉ có một người bị giam giữ trên mặt biển, không thể động đậy.

A Mịch La chột nhìn qua, ánh mắt hần lên những tia máu đỏ hung tợn, đặng đặng sát khí.

Người phụ nữ mặc đồ trắng bị nhìn muốn thủng người nhưng mặt vẫn không biến sắc đưa mắt liếc nhìn lại nàng, ánh mắt lóng lánh sáng như sao.

Khoảnh khắc sau đó, sắc máu trong mắt A Mịch La mờ đi và cơ thể cơ thể nàng khẽ dao động lắc lư, vẻ mặt lộ ra chút kinh ngạc kéo dài.

“Không tồi. Chiếc phiếu này ít ra cũng đã thu thập được hầu hết những ngoại tộc đang ẩn nấp ở bên ngoài thế giới. Ngăn chặn được rất nhiều rắc rối cho sinh linh con người, công đức vô lượng.”

Nhân cơ hội câu được bóng ma trong suốt vào trong Tụ Lý Càn Khôn, Trần Hạo khoái chí cười tít cả mắt lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử giữa hai người phụ nữ.

A Mịch La nhìn sang Trần Hạo buồn bã nói: “Vậy là, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành?”

Trần Hạo cười trả lời: “Đúng rồi, nào, để ta giới thiệu với người, đây là người bạn hợp tác với ta, Nguyệt Linh. Nguyệt Linh, còn đây là La Sát Nữ A Mịch La.”

Người phụ nữ áo trắng im lặng.

A Mịch La nheo con mắt nhìn người phụ nữ áo trắng một lúc rồi nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì dường như Nguyệt Linh chỉ có một đóa chính là Hằng Nga.”

Trần Hạo sững sốt.

Mẹ kiếp, người đang nói cái gì vậy? Hằng Nga? Mọi người không nghe không sai đâu! Nguyệt Linh này làm sao có thể liên lạc với Hằng Nga?

Vớ lại, nữ thần Hằng Nga thực sự tồn tại?

Nữ phụ nữ áo trắng bình tĩnh, đứng đung không chút tỏ vẻ lên tiếng: “Không hổ là huyết mạch Tu La thuần khiết có hiểu biết sâu rộng. Không sai, bản thể của ta chính là Hằng Nga.”

Thừa nhận rồi! Chị gái áo trắng, là Hằng Nga!

Khó trách cô ta biến ảo linh hoạt, thanh tao diễm lệ đến thế, chỉ có tiên nữ Nguyệt Cung mới có khí chất như vậy!

Trần Hạo ngạc nhiên, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thân phận của Nguyệt Linh quá sức thần kỳ.

Kỳ lạ hơn nữa là, ta đã gặp Hằng Nga ở núi Âm Nguyệt còn cứu một trong những phân thân của nàng ấy... .Khụ, có vẻ như bây giờ ta lại đang chuyện hãm hại nàng!

Tâm trạng Trần Hạo có chút phức tạp.

A Mịch La tiếp tục: “Hằng Nga là một tiên nữ trên trời, tất cả các vị thần Thiên Giới đều đã biến mất. Làm thế nào người có thể tồn tại được?”

Người phụ nữ áo trắng đáp: “Bởi vì ta là linh hồn của mặt trăng, nhân gian có thể không có thần tiên không thể sống thiếu ánh trăng. Ta đã từ bỏ thân phận thậm chí từ bỏ quyền

nắm giữ mặt trăng. Giảm 3 phần linh thể, tự cắt bỏ đạo hành mới đạt được sự may mắn sống còn”

A Mịch La nhìn Chen Hao và hỏi: “Ta muốn biết, đến cuối cùng kế hoạch của các người là gì?”

Người phụ nữ trả lời: “Người không hỏi thì ta cũng phải nói cho người biết, bởi vì kế hoạch này, người cũng sẽ trở thành một phần trong số. Ta phải đem sáu cỗi luân hồi xuống Âm Giới, sau đó tái tạo lại âm phủ.”

A Mịch La kinh hãi: “Cái này sao có thể!”

“Không có gì là không thể. Sau năm đó, Cố Nương Nương thích hoàn cảnh của Âm Giới và lúc này mới đặt Lục Đạo Luân Hồi vào trong đó để hình thành âm phủ. Hiện giờ đất trời gặp đại họa, tái tạo nhân gian, và theo lẽ tự nhiên địa phủ sẽ được dựng lại.”

“Một khi đã như vậy, vì sao không chọn chỗ cũ mà dựng? Địa ngục ở Âm phủ rất hoàn hảo, ngàn năm nay không hề xảy ra sai sót.” A Mịch La hỏi lại cô ta.

Những lời thuật lại của người phụ nữ khiến A Mịch La vô cùng bàng hoàng: “Sao có thể, biển máu là thánh địa của tộc Tu La ta, không thể nào cạn kiệt, người lừa ta.”

Người phụ nữ áo trắng nói tiếp: “Phải hay không, người đi thì sẽ biết. Tuy nhiên ta có thể nói cho người biết, tái tạo Địa ngục là cơ hội sống duy nhất của nhân gian. Nếu không muốn tộc Tu La cắt đứt cơ nghiệp thì người chỉ có thể hợp tác với ta.”

A Mịch La nhìn gắt gao vào cô ta: “Khi nào đến Âm phủ nữa?”

“Nếu người muốn đi, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đưa người đi.” Người phụ nữ mặc đồ trắng trả lời

“Ngay bây giờ”

Người phụ nữ áo trắng nói: “Quyết định xong chưa? Ta sẽ đưa ngươi trở về, nhưng mà muốn quay lại nữa thì chỉ còn cách hợp tác ngươi mới có thể quay lại. Đến lúc đó, ngươi đã thân bất do kỷ(*).”

(*) ý chỉ thân không do mình làm chủ, tóm lại là không còn sự lựa chọn làm theo ý muốn của mình

A Mịch La nói không chút cảm xúc: “Đừng nói nhảm, đưa ta trở về.”

Người phụ nữ mặc áo trắng khẽ cười rồi phất tay, một thứ ánh sáng dịu bao trùm lấy A Mịch La, trong phút chốc phá vỡ một khe nứt rồi biến mất.

Trần Hạo há hốc mồm, hai mắt tròn to khi nhìn thấy diễn cảnh trước mắt: “Đạo hữu Nguyệt Linh, ngươi đi Âm phủ rồi sao?”

Người phụ nữ mặc áo trắng cho biết: “Một lần trước đây ta qua đã để lại dấu ấn ở đó, muốn đi qua vô cùng dễ. Nhưng Âm phủ hiện giờ còn hoang tàn hơn nhân gian, nó đã trở thành một nơi bị ruồng bỏ và bị các thế giới khác chiêm, bất cứ khi nào cũng có thể sụp đổ. Các cường giả ở Âm phủ đều đã rời đi, chỉ còn lại trăm tộc sinh linh đang vật lộn khổ sở khôn cùng. “

Nói xong, người phụ nữ áo trắng đưa mắt nhìn Trần Hạo: “Âm Phủ sẽ không kiên trì được bao lâu nữa, đạo hữu, cả nhân gian dựa vào ngươi rồi.”

Trần Hạo không hiểu sao lại có cảm giác áp lực. Điều này có nghĩa đột phá Tiên Thiên đạt được mọi thứ là điều hiển nhiên.

Chỉ có như vậy mới có thể tiến hành bước thứ hai xây dựng lại Địa ngục, nếu như Trần Hạo không đột phá thì mọi sự

chuẩn bị đều uổng phí.

Và cách duy nhất để Trần Hạo đột phá Tiên Thiên chính là kích hoạt tinh lực Tam Tạng thần khí, sau đó hợp nhất tinh khí và thần khí, ngưng tụ nguyên thần, mới có khả năng đột phá Tiên Thiên.

Bây giờ tinh Tạng, khí Tạng đều đã mở, duy chỉ có thần Tạng vẫn chưa có.

Tuy nhiên Trần Hạo đã có ý tưởng và tìm thấy đường rồi, nhưng hắn vẫn cứ chần chừ lưỡng lự mãi.

Đến bây giờ Trần Hạo nghe mấy lời của người phụ nữ áo trắng nói, hắn đã biết bản thân không thể do dự nữa.

Từ trên biển máu rời đi, Trần Hạo không quay lại Hong Kong nữa, mà trực tiếp xoay người về lục địa, sau đó ngồi máy bay về tới quê nhà.

Khi Trần Hạo gập lại trần nhỏ quê hương của mình, khi nhìn thấy gia đình, trong lòng hắn có một luồng khí không biết thế nào mà càng ngày càng mãnh liệt.

Thần thờ hồi lâu, hắn thở dài một tiếng.

Cắt đứt ràng buộc, không dính bụi trần.

Chương 888: Nhìn Thấu-Đột phá

Sự trở về đột ngột của Trần Hạo làm mẹ hắn rất vui mừng khôn xiết, bà vừa hầm con gà mái già vừa giết, vừa hỏi thăm công việc của Trần Hạo.

Trần Hạo liếc nhìn tiêu Hoàng.

Chà, bình tĩnh thật đấy, chẳng qua là nó đã nhắm tịt hai mắt lại.

Đành chịu thôi, mẹ của ông chủ giết gà, nó dám có ý kiến sao?

Hơn nữa bây giờ gà trống có thể nhìn thấu rồi, không có gà khôn sinh ra, chỉ là gia cầm, gia cầm có sinh mệnh của gia cầm, bản thân cứu lấy một con nhưng không cứu được tất cả.

Trần Hạo thở dài rồi nói: “Công việc còn thiếu một số thứ, nên có được ngày nghỉ còn liền trở về xem một chút, ừm, trong nhà thế nào rồi mẹ?”

Mẹ Trần Hạo cười trả lời: “Còn có thể thế nào nữa, giống như trước đây thôi, chỉ là em trai của con trước đây được nghỉ phép là sẽ về đây, bây giờ nghỉ hè rồi mà không về. Nó còn nói phải học ngoại ngữ. Con nói xem thằng nhỏ này, hiện tại trên thời sự nói khắp nơi đều rất hỗn loạn, nhất là ở nước ngoài ngày nào cũng có người chết. Nó vẫn muốn ra nước ngoài”.

Tất nhiên Trần Hạo biết chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù tình hình hiện tại đã khác trước kia nhưng học ngoại ngữ cũng không được cái xá gì.

Chỉ là em trai với một đứa con gái nào đó cùng học ngoại ngữ nên là một chuyện khác nữa, coi như là để vun đắp tình cảm.

“Không sao, lát nữa con gặp nó xem.” Trần Hạo đáp lại một câu.

“A đúng rồi, còn một chuyện nữa. Con đã về và tốt hơn hết là không nên ra ngoài vào buổi tối. Chỗ của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm.” Mẹ Trần Hạo nói thêm.

Hắn tò mò hỏi: “Chỗ của mình có chuyện gì sao mẹ?”

Bà kể lại: “Chính là con sông Kim. Cách đây một thời gian, xung quanh sông Kim xảy ra mấy vụ việc kỳ lạ. Con đê ở hai bên là nơi thả gia súc kết quả là bầy gia súc biến mất một cách đột ngột. Ban đầu cứ tưởng là có kẻ trộm nhưng về sau gia súc biến mất ngày càng nhiều. Còn có nhiều người nhìn thấy những con quái vật to lớn xuất hiện từ sông Kim. Rồi thành phố đã cử người đến canh gác, thị trấn cũng tập hợp thanh niên trai tráng phát súng. Cha con đã đăng kí rồi, họ tuần tra liên tục vào ban đêm. “

Sau khi nghe mẹ kể Trần Hạo không khỏi sửng sốt.

Quái vật to lớn! Đó chẳng phải là sinh vật dưới lòng đất sao?

Không ngờ thứ này lại ban ngày ban mặt xuất hiện trước cửa nhà mình.

Tuy nhiên, dường như theo Thiên Đạo tách khỏi, sinh vật dưới lòng đất cũng ít xuất hiện hơn. Nơi quê nhà này, hẳn cũng không biết nó có bị bỏ sót lại không.

“Con hiểu rồi.”

Hàn huyên về chuyện nhà chuyện cửa, giúp nhau làm bữa cơm, hai mẹ con kể về những thứ thú vị mà mình đã gặp, mấy

chuyện của nhà người ta, từng cái một và một bàn đồ thịnh soạn đã sẵn sàng.

Nhưng cả Trần Hạo và mẹ chưa đựng đũa đã có người chạy tới thét to, nhưng là một người phụ nữ mà mẹ quen biết muốn chơi mạt chược, ba thiếu một.

Mẹ Trần Hạo cắn vôi vài miếng, dặn dò mấy câu rồi vôi vôi vàng vàng rời đi.

Trần Hạo thấy thế thì cười cũng không được, khóc cũng không xong, trong lòng có chút ngưng đọng, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy tốt hơn rồi.

Đây là tình yêu thương gia đình, không thể hiện hay bày tỏ nhưng hiện hữu ở khắp mọi nơi trong cuộc sống.

Cắt đứt phạm tục, siêu thoát chính mình, đây là phương pháp thăng cấp Tiên Thiên mà hần nghĩ đến.

Tinh là cơ thể, Khí là huyết mạch, và Thần Tắc là ý niệm, là cảm xúc, là linh hồn của con người.

Do đó, hệ thống có thể mở khóa Tinh Tạng, mở khóa Khí Tạng, đây là giải phóng cơ thể giống với việc đả thông nhâm đốc nhị mạch(*) đã cho Trần Hạo một con đường rộng lớn.

(*)Trong cơ thể con người có hai mạch: mạch Nhâm và mạch Đốc

Mà Thần Tắc của Trần Hạo là ý niệm linh hồn nên hệ thống này không giúp được gì, nếu không thì Tiên Thiên sẽ không phải là Tiên Thiên của hần mà là Tiên Thiên của hệ thống, không có ý nghĩa gì cả.

Vì vậy, điều này đòi hỏi Trần Hạo phải tự mình lĩnh ngộ, tự mình phá vỡ màn sương mù và dùng trái tim của chính mình để dung hợp Tinh-Khí tạo ra nguyên thần.

Chỉ là phương pháp này hơi tàn nhẫn, muốn siêu thoát khỏi thì phải vứt bỏ hết toàn bộ quá khứ, sau đó một thân một mình vô khiên vô quái (*) mới có thể đạt được đại đạo.

(*) Ý chỉ không vướng bận, không còn dính dáng đến thứ gì trên đời

Các vị thần, chư tiên và chư Phật trong quá khứ đều như thế.

Nói theo cách của Phật giáo thì đó là sự khác biệt giữa tình yêu lớn và tình yêu nhỏ. Tình yêu nhỏ không quan trọng, tình yêu lớn chính là trọng điểm.

Nhưng trong khoảnh khắc gặp lại mẹ sau thời gian dài, Trần Hạo chợt nhận ra một số điều, rằng tham lam là tội, mà buông bỏ, cũng là tội.

Những gì không phải của ta, ta cũng không đòi hỏi xa xỉ.

Những gì đáng lẽ là của ta thì ta cũng không nên từ bỏ.

Việc chào đời đã là một sự ràng buộc, thừa kế huyết thống tổ tiên, kế thừa tình cảm của cha mẹ, bầu bạn bầu bè đồng hành cùng nhau khắp bốn phương phương, ngay cả là người qua đường cũng đã một lần bắt tay, được một lần động viên của người lạ. Đây đều là thứ không thể nào cắt đứt, nếu buộc phải cắt, cho dù đạt được Tiên Thiên, thì tâm-linh cũng không trọn vẹn. Nói thử thân và ma có sự khác biệt gì? So với việc giành giật với người khác thì vứt bỏ tất cả những gì thuộc về mình càng đáng sợ hơn mới đúng

Có lẽ đây chính là lý do trời đất không cho phép tu hành.

Tình yêu nhỏ chưa tu xong mà còn bàn đến tình yêu lớn?

Ta cầu đạo, cầu siêu thoát, nhưng ta không sẵn sàng từ bỏ những gì mình có được. Họ là một phần tạo thành sinh mệnh ta, cắt bỏ phần này tức là sự quái dị và không hoàn thiện.

Trần Hạo không ăn gì chỉ ngồi nhìn đồ ăn, hai mắt rục lên, những dòng suy nghĩ trong đầu tán loạn mịt mù hết như sông cuộn biển gầm.

Ở bên cạnh, ánh mắt con gà trống xa xăm nhìn Trần Hạo.

Mặc dù mẹ đại nhân có thể giết gà, nhưng mà lão đại à, thân là một người nhóm mà sao lại làm như thế trước mặt tôi, sao có thể nhìn canh gà bằng ánh mắt bốc lửa như vậy chứ hả? Bạn có thực sự thích thịt gà rất nhiều? Có phải sẽ có ngày ngài ăn luôn tôi không?

“RẦM!”

Bất thành linh, Trần Hạo đứng bật dậy giơ tay vỗ mạnh trên mặt bàn, khí tức trên người kích động, một loại khí tức khó hiểu vây quanh lấy hắn.

Tiểu Hoàng đang nhìn Trần Hạo.

Tiểu Hắc đang thưởng thức món canh cá tuyệt mỹ.

Lam Điệp đang liếm mật hoa, cả thầy đều bị dọa nhảy dựng.

Cả ba đồng thời nhìn Trần Hạo, ánh mắt hoàng mang không hiểu gì.

“Trời không dung được đạo. Ta hà tất gì phải cầu đạo? Cái ta cầu là sự siêu thoát, sự chuyển hóa cuộc đời và tạo hóa vô hạn. Mặc kệ tông cùm gì đó, nhân quả, ta tự có đạo của ta.”

Trần Hạo đột nhiên nói một câu xong liền bước đi khỏi, ngay ba đứa nhỏ cũng không quan tâm.

Ba đứa đưa mắt nhìn nhau, bất lực đi theo phía sau.

Trần Hạo hôm nay có chút căng thẳng, chúng nó lo sợ có khi nào Trần Hạo vì áp lực quá lớn mà tan nát cõi lòng.

Sau khi ra khỏi nhà, Trần Hạo lần lượt đến thăm họ hàng và bạn bè.

Vì bị ngã từ trên lầu cao xuống, bị cụt cả hai chân, ông Ngũ đã mấy chục năm không đứng dậy được, khi còn nhỏ đối xử rất tốt với Trần Hạo. Hầu hết những câu chuyện thần thoại và kỳ lạ mà Trần Hạo biết đều do ông Ngũ kể lại.

Tam bá làm nghề đánh cá và săn thú quanh năm để chống đỡ cả một gia đình.

Đường tử buôn bán quần áo tại quê nhà.

Thầy trung học của Trần Hạo năm đó là giáo viên Trần Hạo hồi nhỏ

Ngày xưa còn đỡ, nhưng giờ nó có gia đình rồi thậm chí đã có một đứa con, đang ở nhà chăm sóc vợ con. Một thằng bạn cùng lớp mù mịt không biết lối thoát.

Hễ người nào ở nhà, ở trong trí nhớ là Trần Hạo sẽ đến thăm từng người một, và mỗi lần đến thăm hỏi đều có gạt hái, điều này khiến năng lượng trong cơ thể hắn càng trở nên huyền diệu.

Sau đó, hắn đến bờ sông Kim và nhìn thấy nước sông đang khuấy động, dưới lòng đất lộ con quái vật với thân hình khổng lồ.

Còn có một người đang chạy trốn, cũng người cha trên lưng.

Trong một giây thoáng qua, Trần Hạo nhớ lại khi còn bé, hắn được cha cõng trên lưng đi đường tối, nhưng lại thế nào đó đi ngang qua mà không sợ. Trong tích tắc, trong lòng sinh ra một loại xúc động nào đó, khí tức chợt thay đổi, tan chảy, biến hóa, sau đó dẫn mở ra được hai loại sức mạnh vốn có trong cơ thể từ lâu nhưng vẫn luôn ảm nấp.

Sự dung hòa của ba loại sức mạnh làm cho đôi mắt của Trần Hạo trở nên tối tăm, và sau đó cả đất trời đều sáng bừng lên. Trần Hạo nhìn thấy cảnh vật của trời đất, dòng sông Kim

quanh co uồn lượn, đám đông tụ họp, hàng loạt tiếng súng, thứ dưới lòng đất giận dữ, còn có...bản thân đang đứng đây.

Chương 889: Một khởi đầu mới

Đây là... Nguyên thần thoát ra khỏi cơ thể ư?

Trần Hạo cảm thấy ý niệm của mình vô cùng to lớn, hẳn cảm nhận được mọi sự vật, ý chí như bao trùm thế giới bên dưới.

Chỉ một ý nghĩ, trong nháy mắt, Trần Hạo đã xuất hiện phía trên sông Kim Hà.

Bên dưới sông Kim Hà, hạt giống không lồ kêu gào âm ỉ, trên người nó xuất hiện vết thương, đang chảy ra máu tươi, rõ ràng là bị ai đó đánh cho trọng thương.

Có điều khi Trần Hạo nhìn rõ thứ được trông dưới mặt đất, hẳn cảm thấy thứ này có chút kì lạ.

Nó giống như là đã có trí tuệ vậy.

Nguyên thần của Trần Hạo hiển hiện trên không, dưới lòng đất, hạt giống bắt chợt sững sốt, nhưng nó cũng không tức giận, mà đâm đầu vào vực nước sâu, dường như có ý đồ định chạy trốn.

Trần Hạo chỉ ngón tay lên Kim Hà, trong nháy mắt, nước bao quanh Kim Hà như bị đóng băng, phạm vi mười dặm bên trong nước đều bị Trần Hạo khống chế.

Trong nước, phía dưới lòng đất, hạt giống càng hoảng sợ, bất an hơn, có tiếng khóc thút thít kì lạ vang vọng đâu đây.

Trần Hạo không giết nó, mà dò xét một lát, rồi trực tiếp truyền đi ý nghĩ của mình.

Ở dưới mặt đất, hạt giống dần dần bình tĩnh lại, nó phát ra thanh âm có chút quái dị, chẳng qua lần này, giọng điệu của nó hình như có hơi tủi thân, giống như là đang làm nũng, van xin giúp đỡ.

Trần Hạo cười cười, siết chặt tay, trên đầu ngón tay xuất hiện một đám ánh sáng, bay vào trong nước, hòa vào thân thể dưới mặt đất của nó.

Trong khoảnh khắc, hạt giống nằm dưới lòng đất được ánh sáng bao phủ, vết thương trên người nhanh chóng được chữa lành, đồng thời trí tuệ của nó cũng tăng lên rất nhiều.

Dưới mặt đất, hạt giống vui vẻ, nó phát ra âm thanh hạnh phúc.

Sau đó, nó từ trong nước thò đầu ra, nhìn Trần Hạo ba giây, rồi mới quay người lại, lặn xuống nước và quay trở lại từ một vết nứt dưới sông Kim Hà.

Sau khi đưa tiễn hạt giống, Trần Hạo quan sát trời đất một lần nữa.

Thế giới rộng lớn, vô cùng rộng lớn và vô hạn, do suy nghĩ sinh ra, vạn vật đều có suy nghĩ trong lòng, ý niệm vừa sinh ra đã vượt qua sự giao lưu giữa chủng loại, chủng tộc, nó là liên hệ tinh thần.

Cảm thán trong chốc lát, Trần Hạo nhếch miệng cười.

Lòng có trời xanh rộng lớn, ý niệm du đãng tại thế gian.

Cuối cùng, ta đã thành công rồi.

Giờ phút này, càng ngày càng có nhiều người tụ tập ở hai bên bờ sông Kim Hà, các loại vũ khí cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, một số chiếc tàu lớn đang lao tới.

Chẳng qua, khi bọn họ đến, đã định sẵn là tổn công vô ích rồi.

Trần Hạo không để ý đến đám người này, ý nghĩ trong đầu chuyển động, hấn xuất hiện bên cạnh cha mình.

Bố hấn vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, hơi đen, nghiêm túc thận trọng, ăn mặc chỉnh tề, ông cũng người bị thương tới chỗ bác sĩ, rồi quay người rời đi.

Điều này khiến Trần Hạo có chút ngạc nhiên.

Mọi người đều muốn săn lùng thứ dưới mặt đất, vậy mà cha hấn lại rời đi?

Thấy bóng lưng xa dần của cha, Trần Hạo hơi di chuyển ý nghĩ một chút, Nguyên thần đã trở về thân thể.

Sau một khắc, cảm giác giao hòa với vạn vật biến mất, nhưng Trần Hạo vẫn cảm nhận thế giới bên dưới vô cùng rõ ràng.

Trong lòng sinh ra sự thỏa mãn, Trần Hạo quay người, bước đi, tiến một bước mà người đã ở ngoài trăm mét.

Không bao lâu, Trần Hạo giả vờ mới nhìn thấy cha, bước tới trước mặt ông.

“Cha.” Trần Hạo la lên.

Cha Trần sững sờ, kinh ngạc nói: “Trở về rồi à?”

Trần Hạo gật đầu: “Con có vài ngày nghỉ, nên muốn về thăm nhà một chút, cha định đi đâu?”

Cha Trần nói: “Sông Kim Hà xuất hiện quái thú, Chính phủ muốn bọn ta hợp tác bắt nó.”

Trần Hạo cười cười.

Hai chữ “Quái thú” phát ra từ miệng cha, có một cảm giác vui vẻ không tên.

“Cha bắt được nó chưa?” Trần Hạo hỏi.

Cha Trần lắc đầu: “Không có.”

“VẬY sao người đã trở về rồi? Con thấy có rất nhiều người đều qua đó.”

Cha Trần im lặng một lát, nói: “Quái thú không ăn thịt người. Trước đó, ta chạm mặt nó ở bờ sông, nó liếc ta rồi bỏ đi, Lưu Đại lại nổ súng, nên bị quái vật phun nước vào người khiến bản thân bị thương. Quái thú này là loại phân biệt ân oán rõ ràng.

Trần Hạo có chút xấu hổ.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, có thể nghe được lời đánh giá như thế về thứ dưới mặt đất từ miệng cha mình.

Có điều, thấy sắc mặt của cha Trần, trong đầu Trần Hạo hiện lên suy nghĩ trêu đùa cha, hắn mở miệng nói: “Quái thú là người ân oán rõ ràng, nhưng mà Ultraman không biết.”

Cha Trần không nói gì, chỉ nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười đùa, nói: “Cha, mẹ làm đồ ăn ngon rồi, nhưng bị mọi người kéo đi đánh bài, cha con ta trở về uống chút rượu đi? Con mang rượu ngon về cho người nè.”

Cơm nước no nê, Cha Trần trao đổi một số chuyện về công việc với Trần Hạo, còn chuyện kết hôn thì ông không có ý kiến gì, tỏ vẻ chuyện này để Trần Hạo tự quyết, ông không ép buộc, miễn là báo trước với ông một tiếng là được, đừng để ông mãi không có cháu bồng.

Mấy ngày tới, Trần Hạo chỉ ở nhà, lại giống như lúc trước, nhậu nhẹt chơi bời, vui vẻ bên người thân, nhân tiện vào thành phố thăm em trai Trần Quang.

Chỉ có chút ngoài ý muốn là đôi vợ chồng trẻ từ bỏ việc đi du học, học y tại đây luôn, bởi vì mẹ của Tiểu Ngọc bị ung thư, may mới chỉ ở giai đoạn đầu.

Dù vậy, chuyện này cũng khiến Ngọc Nghị từ bỏ ý định ra nước ngoài, sau đó chuẩn bị làm bác sĩ tại bệnh viện ở nơi này.

Sống ở trên đời, điều quan trọng nhất là giữ cho mình có một cơ thể khỏe mạnh, khi đó mới có thể sống lâu, mới có thể sum họp với người nhà.

Tiểu Ngọc chỉ có một người mẹ, đương nhiên là không muốn mẹ mình ra đi rồi.

Hiện tại, Trần Quang lại biến thành cái đuôi luôn lẻo đẻo theo sau Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nói gì thì nó làm cái đó.

Đối với chuyện này, Trần Hạo không muốn bình luận gì thêm.

Mỗi người đều đưa ra lựa chọn của riêng mình, tương lai của bản thân, người khác không có quyền can thiệp vào.

Trần Hạo không muốn phá hỏng gia đình của mình, cũng không có ý định nói cho cha mẹ, càng không đối xử đặc biệt với em trai, hắn muốn bọn họ vui sướng trải qua một đoạn nhân sinh hoàn mỹ, đây mới đúng là ý nghĩa của sinh mệnh.

Còn sau này, khi cha mẹ trên trăm tuổi thì tính sau, dù họ muốn đầu thai kiếp khác, tiếp tục kiếp sống mới hay có sắp xếp gì khác không, điều đó còn tùy thuộc vào lựa chọn của hai vị trưởng bối.

Sau mấy ngày nhàn hạ, Trần Hạo lại ra đi, cha mẹ hắn cũng không nói gì, các con lớn rồi, bọn chúng đều có sự nghiệp riêng của mình, điều mà bậc cha mẹ có thể làm chính là luôn ở sau lưng ủng hộ chúng.

Sau khi rời khỏi nhà, Trần Hạo quay lại Tam Thủy Quan.

Xa cách đã lâu, Tam Thủy Quan vẫn như trước đây, vẫn sạch sẽ, không chút bụi bặm, cũng không có cỏ dại.

Sau đó, Trần Hạo trông thấy hai người.

Hóa ra là ông lão mặc áo bào màu vàng và người đàn ông gầy gò mà Trần Hạo đã cho vào quên lãng.

Một người thì lúc trước dù có bị đánh chết cũng không bỏ đi.

Còn một người là đồ đệ của Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng cho hắn ta một bộ công pháp rồi chả đoái hoài tới nữa.

Hiện tại, hai người đều bị thảm như nhau.

Thiên đạo biến mất, người tu hành đều bị cản trở.

Ông lão mặc áo bào màu vàng còn đỡ vì có cơ sở vững chắc.

Nhưng người đàn ông gầy gò thì thảm hơn nhiều, gần như biến thành người bình thường, thậm chí già hơn trước kia rất nhiều.

Nhìn thấy nhóm mấy người của Trần Hạo, người đàn ông gầy gò đang cầm thùng nước để quét dọn nhà vệ sinh chột ngây người, nước mắt rơi như mưa, lập tức xông tới chỗ Tiểu Hoàng, quỳ xuống, đau khổ nói: “Hoàng đại nhân, cuối cùng đại nhân cũng trở về rồi, mau cứu ta với, hiện tại tình cảnh của ta rất thảm.”

Tiếng kêu rên thảm, lại còn khóc thút thít khiến Tiểu Hoàng im lặng.

Choáng váng, không biết sự can đảm lúc cầm dao đâm ta trước đây của người biến đâu rồi? Bộ dạng thảm này của người khiến ta quá mất mặt!

Ông lão mặc áo bào màu vàng cũng dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Trần Hạo, chỉ có điều ông ta cũng không dám mở miệng vì chính bản thân ông ta mặt dày ở lại đây chờ bọn họ.

Trần Hạo đánh giá xung quanh một hồi, rồi nhìn về phía ông lão mặc áo bào màu vàng, nói: “Ngươi vẫn luôn quét tước nơi này hả?”

Ông lão mặc áo bào màu vàng gượng cười nói: “Ta vốn định xây một chỗ để ở, nhưng nơi này cũng cần có người ở lại quét tước, nên mới ở lại, nếu tiền bối đã trở về thì ta sẽ dọn đi, lập tức dọn ngay đây.”

Trần Hạo nói: “Không cần, quét dọn không tệ, về sau nơi này sẽ giao cho ngươi phụ trách.”

Nói xong, Trần Hạo cất bước rời đi, nghe thấy những lời này, khuôn mặt ông vui vẻ.

Chương 890: Địa phủ, lập

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Trở lại chỗ ở, Trần Hạo trực tiếp đóng cửa lại, sau đó mở Tụ Lý Càn Khôn ra, Nguyên thần đi vào.

Trần Hạo hiện ra trong Tụ Lý Càn Khôn, thích thú đánh giá xung quanh.

Trước kia, Trần Hạo luôn dùng ý niệm đi vào trong không gian, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đi vào bằng bản thể, cảm giác lúc này rất khó tả.

Tụ Lý Càn Khôn không nhỏ cũng không tính là lớn, chỉ có thể tính là một không gian độc lập loại nhỏ, đối với hắn vậy là đủ rồi.

Nhưng giờ phút này, khi Trần Hạo bước vào trong không gian, hắn cảm thấy mình quá là nhỏ bé, Tụ Lý Càn Khôn là sự kết hợp giữa tinh khí thần của bản thân hắn và ý nghĩa sâu sa từ trời đất bồi đắp mà thành.

Nói cách khác, nó không phải là hệ thống trống rỗng tạo ra từ hư không.

Có điều việc này cũng khá hợp lí, dù sao thì thời điểm hắn còn yếu đã có thể khống chế Tụ Lý Càn Khôn rồi, nếu như không có tinh khí thần của bản thân thì làm sao hắn có thể khống chế nó được?

“Chúc mừng đạo hữu đã lột xác thành công.” Cô gái mặc áo trắng hiện ra từ hư không, xuất hiện bên cạnh Trần Hạo, mở miệng nói.

Tiếp đó, Đệ quân và Đại đế đồng thời xuất hiện.

Đại đế dùng ánh mắt kì lạ nhìn Trần Hạo, không biết ông ta thâm nghĩ điều gì.

Trái lại, Đệ quân nhìn Trần Hạo với đôi mắt rực lửa, như đang mong đợi chuyện gì.

Đúng lúc này, Đại đế đột nhiên mở miệng nói: “Sau khi Thiên Đạo biến mất, Tiên Thiên cũng không còn, người lại là Tiên Thiên nhưng hình như không giống với Thiên đạo Tiên Thiên, có chút khác biệt.”

Trần Hạo cười nói: “Có gì khác biệt?”

Đại đế nói: “Trẫm nhìn không ra nhưng có thể cảm giác được.”

Cô gái áo trắng nói: “Bất kể như thế nào, đạo hữu đạt được thành tựu, kế hoạch của chúng ta đã thành công một nửa, tiếp theo là thực hiện bước thứ hai, đạo hữu, người bỏ được không?”

Trần Hạo nhìn về phía cô gái áo trắng, nói: “Ý người là Tự Lý Càn Khôn chứ gì?”

Cô gái áo trắng cười nói: “Xem ra đạo hữu đã lo liệu mọi việc một cách kĩ càng rồi.”

Trần Hạo nói: “Nói đến việc này, Nguyệt Linh đạo hữu, sau khi ta đột phá cảnh giới, cũng lĩnh ngộ rất nhiều, đạo hữu muốn ta tái tạo lại Địa Phủ, đúng thật là biện pháp tốt, có điều ta vẫn còn chút nghi hoặc, các vị cho ta giúp ta một tay tránh đi kiếp số, tiến thêm một bước trên con đường đại đạo. Nhưng các vị lại cho ta lợi ích to lớn như vậy mà không nhận lại được gì thì phải.”

Trần Hạo vừa nói, vừa nhìn chăm chú vào cô gái áo trắng và Đại đế.

Còn bản thân Đế quân, từ đầu đến cuối đều cùng một phe với họ.

Cô gái áo trắng cũng không xấu hổ hay mất tự nhiên, bình tĩnh nói: “Mặc dù trước đó trên người đạo hữu khiến bọn ta cảm thấy có hi vọng sống, nhưng dù sao đạo hữu vẫn chưa đột phá, vẫn là người phạm, cho dù ta nói ra, đạo hữu cũng không thể hiểu rõ ngọn nguồn. Tuy nhiên, hiện tại đạo hữu đã đột phá rồi, cho nên ta nghĩ đã đến lúc bàn bạc với đạo hữu vài chuyện.”

Trần Hạo trầm mặc.

Cô ta nói như vậy không phải có nghĩa là trước kia hẳn không có tư cách đàm phán với họ hay sao.

Trần Hạo cười nói: “Vậy thì tốt, bây giờ Nguyệt Linh đạo hữu nói vậy, việc tái tạo Địa Phủ cần rất nhiều đồ vật, nếu như tìm được đủ, ngày sau địa phủ chính là thiên hạ của vạn vật, cũng là tương lai của nhân gian, quyền lợi và công đức khi hoàn thành lớn tới đâu, không cần ta phải nói ra nữa?”

Nguyệt Linh nói: “Ta muốn làm chủ Thái Âm, không cần hương hỏa, không đúc Kim Thân, không vào chư thần.”

Trần Hạo: “Giá cả thế nào?”

Nguyệt Linh trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Khi chuyện thành, ta có thể hứa vì trời đất làm ba chuyện.”

Trần Hạo hài lòng gật đầu.

Vì trời đất làm ba chuyện, lời hứa hẹn này rất có sức nặng, thành ý đầy đủ.

Sau đó, Trần Hạo nhìn về phía Đại đế.

“Đại đế, còn người thì sao?”

Đại đế bình tĩnh nói: “Mục tiêu của trăm trước nay đều không phải là mảnh trời đất này, mục tiêu thực sự của trăm là Chư Thiên Vạn Giới, có điều sinh ra và lớn lên tại đây, cuối cùng thì trăm có công với nhân tộc, cũng nợ trời đất. Hôm nay, nếu ta thoát ra được, ngày khác nhất định săn trăm giới, trả lại trời đất món nợ này.”

Ánh mắt của Trần Hạo lóe lên.

So với Nguyệt Linh, hứa hẹn của Đại đế càng có sức nặng hơn.

Nhưng trong lời nói ẩn chứa rất nhiều ý tứ.

Trần Hạo nhìn chằm chằm Đại đế trong chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: “Tham vọng của Đại đế khiến Trần Hạo bội phục, nếu Đại đế đã đưa ra lựa chọn, vậy quyết định như thế đi, tất cả mọi việc, ta đều đồng ý.”

Đại đế hài lòng mỉm cười.

Năm đó, ông chinh phạt sáu nước, nhất thống thiên hạ, uy vũ vô song.

Chỉ là trời đất quá nhỏ, hạn chế quá nhiều, không cách nào thống nhất thế giới.

Bây giờ, ông đã biết trời đất mênh mông biển rộng, Đại đế đương nhiên không muốn dạo chơi ở mảnh thế giới nhỏ bé này nữa, ông muốn nhảy ra khỏi vùng trời đất này, tranh đoạt với thiên địa.

Lúc trước chỉ nói bằng lời, mặc dù cũng tỏ thái độ, nhưng cũng là một loại hợp tác.

Muốn chinh phạt chư thiên thì nhất định phải có một hậu phương thật lớn mạnh và ủng hộ ông vô điều kiện.

Trần Hạo đáp ứng chuyện này khiến Đại đế có lòng tin hơn nhiều.

“Tốt rồi, mọi chuyện đã rõ, giờ ta có thể bắt đầu chưa?”
Trần Hạo mỉm cười nói.

Cô gái áo trắng nói: “Bắt đầu đi.”

Đại đế không nói gì.

Lúc này, Trần Hạo điều khiển Nguyên thần rời khỏi Tụ Lý Càn Khôn, sau đó trực tiếp rời thân thể, bay thẳng lên trời mây trăm trượng.

Đứng ở đây, phía trên là gió rít gào thét, mây trắng mênh mông, phía dưới là bốn phương của trời đất, muôn vàn sinh vật.

Trần Hạo vung tay lên, một chút ánh sáng trên đầu ngón tay xuất hiện. Ánh sáng từ từ tăng lên, và cuối cùng, ánh sáng vo ve, lan tỏa ra mọi hướng, giống như một làn sóng, gào thét mà đi.

Sau khi tia sáng tách ra, nó hóa thành hàng trăm triệu đạo, bao phủ toàn bộ thế giới, ngay cả những nơi ít người lui tới, dưới đáy biển sâu vạn trượng, cũng bị ánh sáng bao phủ.

Ánh sáng đi qua, hủy diệt vô hình, như thể nó chưa từng xuất hiện, cũng không làm kinh động tới bất kì sinh vật nào.

Nhưng toàn thế giới, dưới con mắt của người có đạo hạnh, họ đều cảm nhận được sự biến hóa được trời đất.

Đạo quán trong núi sâu, Đạo sĩ già nua, tử khí quán thân, mặt mũi như giếng cổ, bình tĩnh không hề lay động, bỗng nhiên mở mắt ra, hai mắt sáng ngời.

“Linh dẫn!”

Ánh mắt như nhìn xuyên qua mái nhà, thấy được bầu trời quang đãng.

Một lúc lâu sau, lão đạo sĩ già đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi đạo quán tồi tàn.

Ở vùng đất gần biên ải, ngôi chùa cổ kính trên núi cần cỗi, vị hòa thượng sắp đánh chuông bỗng nhìn về phía bầu trời, đôi mắt đục ngầu lộ ra trí tuệ vô tận.

Thật lâu sau, lão hòa thượng từ trong ngực lấy ra một chiếc điện thoại di động, bấm gọi: “Cử trực thẳng tới đón ta.”

Tại tổng bộ của Linh Đạo Môn, một đám bô lão tụ tập, quan sát thiên tượng, cùng nhau thờ dài.

Các bộ phận liên quan đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Những người tu hành ở các quốc gia khác nhau, từ trạng thái ẩn núp, bắt đầu liên hệ lại với người xung quanh.

Giờ đây, ánh sáng hiện, nhân gian loạn.

Đợi cho ánh sáng tan đi, Trần Hạo mới nở nụ cười.

Bước đầu tiên là hoàn hảo.

Sau đó đến bước thứ hai.

Linh khí lơ lửng trong ngón tay Trần Hạo đột nhiên tách ra khỏi ngón tay hắn, sau đó lơ lửng trong hư không, dường như kết nối chặt chẽ với hàng tỷ tia sáng vừa thoát ra.

Sau đó hào quang này đột nhiên biến mất, biến mất không thấy gì nữa.

Trần Hạo lại cảm giác được Tụ Lý Càn Khôn từ từ thoát khỏi, dung hòa với thiên địa.

Từ nay về sau, Tụ Lý Càn Khôn thuộc về hắn, nhưng lại không thuộc về hắn.

Dùng một câu để hình dung thì chính là, Trần Hạo là một chủ cho thuê nhà, hơn nữa còn là chủ thuê nhà có quyền quản lý chủ thuê nhà.

Làm xong việc này, sắc mặt của Nguyên Thần Trần Hạo trở nên nghiêm túc hơn, nhìn lên bầu trời, mở miệng nói: “Từ hôm nay, Địa Phủ, lập.”

Vừa nói xong, phía trên hư không biến hóa vô tận, trên bầu trời có ảo ảnh lơ lửng, sáu đạo ma ảnh, tầng tầng lớp lớp núi non trùng điệp khủng bố, tạo thành một bức tranh Địa ngục.

Hiện ra nhanh, mà biến mất cũng nhanh, sau đó, một đạo hào quang từ trên trời giáng xuống bao phủ Trần Hạo, một phần biến thành một thông điệp, một số biến thành một vật.

Không bao lâu, Trần Hạo cầm lấy vật đó, không nói nên lời.

Thứ này, phía trên có ba chữ.

Bảng Phong Thần.

Chương 891: Phong thần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Nói về Phong Thần Bảng, thứ này trên thực tế thì không giống với Phong Thần được nhắc đến trong truyền thuyết. Dựa vào thông tin được cho biết, cái gọi là Phong Thần Bảng chính là thần vật tự sinh ra trong trời đất ở mỗi thời đại. Thiên đình đã từng thống trị mọi thứ vì vậy mới xuất hiện Phong Thần Bảng. Phong chức cho chư thần, hoàn thiện Đại lộ Châu Thiên.

Bây giờ Trần Hạo lấy không gian làm nền tảng và lấy mạng sống của chính mình làm lực kéo để thiết lập địa phủ để kiểm soát tất cả chúng sinh. Tuy rằng địa phủ chỉ là một cái võ rỗng, nhưng nơi đây đại biểu cho sự bắt đầu của thời đại mới, vì vậy mới có sự xuất hiện của Phong Thần bảng. Chỉ là Phong Thần Bảng của Trần Hạo giống như một địa phủ hoàn toàn mới, cái gì cũng không có, nơi này cần Trần Hạo đến để xây dựng nên một hệ thống mới.

Giống như thế hệ đầu tiên của Phong Thần Bảng chính là do Hồng Quân thiết lập nên hệ thống Châu Thiên, tạo hóa ba thế giới, có được công đức vô cùng to lớn. Không gian được tạo ra trong này rất rộng lớn, nhưng yêu cầu cũng rất khắt khe. Hệ thống Châu Thiên trước đây đã từng giữ gìn ba thế giới, bảo vệ Thiên Địa bình ổn hơn hàng tỉ năm. Tuy rằng chưa thể nói đây là một hệ thống hoàn thiện, nhưng ít nhất cũng có nhiều thành tựu.

Nhưng đáng tiếc thay, Phong Thần Bảng của thế hệ trước quá bảo thủ, tuy rằng biết phòng thủ lại không biết tấn công, bọn họ để cho thế lực thượng cổ nổi dậy, vô số người có sức mạnh ngang dọc đều bị xiềng xích, nhốt tại vùng đất này, tự mình tìm trò tiêu khiển tự vui vẻ với nhau, cũng tự đánh mất đi cơ hội tốt rồi.

Hiện giờ Trần Hạo thiết lập lại địa phủ cũng xem như là lớp sơn mới cho trời đất âm u này, nếu như làm tốt có thể sẽ giống với cuộc cách mạng năm đó, một đốm lửa nhỏ có thể lan ra bãi cỏ, nhưng cũng có thể bị dập tắt trong im lặng. Tất cả những điều này đều phải xem Trần Hạo làm cách nào thiết lập hệ thống thuộc về địa phủ rồi.

Trong lòng hấn nặng trĩu không tài nào lí giải, Trần Hạo thu lại Phong Thần Bảng, sau đó nguyên khí bay lên nhập vào thể xác. Vừa mở mắt, Trần Hạo thở ra một hơi, sau đó liền nhìn thấy nữ nhân áo trắng cùng với đại đế, đế quân đều đang đứng trước mặt.

“Chúc mừng đạo hữu, không chế được vùng trời này, thành tựu không có gì sánh nổi.” Nữ nhân áo trắng chúc mừng.

Trần Hạo cười:”Đừng nói như vậy, tôi đây chỉ là bất đắc dĩ, toàn bộ đều dựa vào tia sống của mình để ép buộc thúc đẩy mà thôi. Tôi vốn dĩ không có thực lực gì, với cả địa phủ bây giờ cũng chỉ là một lớp vỏ rỗng, có gì đáng để chúc mừng chứ.

Nữ nhân áo trắng đáp: “ Năm đó trời đất mới sinh ra, thần quỷ tung hoành, Hồng Quân đạo chủ tuy không phải là mạnh nhất, nhưng dựa vào mưu kế hàng vạn năm đến cuối cùng cũng trở thành đạo chủ, phong thần cho các chư tiên. Trần Hạo đạo hữu bây giờ so với Hồng Quân đạo chủ năm đó dễ dàng hơn nhiều, ít ra thì trong trời đất này, không ai có thể ngang bằng cậu.”

Trần Hạo đáp:” Được rồi, đừng có nịnh nọt nữa, không phải cô muốn làm chủ mặt trời sao? Thành tựu bây giờ của ta, không thể thiếu công lao to lớn của cô, ta hứa với cô rồi, một phen cũng không thiếu,” Nói rồi, Trần Hạo đưa tay ra, Phong Thần Bảng đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy vật ngay trước mắt, nữ nhân áo trắng, Đại Đế và Đế Vương ánh mắt đều sáng rực lên.

Thứ này lần đầu xuất hiện chính là muốn sắc phong chư thần, là thần vật đứng đầu trong trời đất. Đáng tiếc sau khi phong thần thì vật này liền tan biến. Bây giờ nó xuất hiện lần thứ hai là để nói lên điều gì, ba người có mặt đều không hiểu rõ. Chỉ đáng tiếc, thần vật trời sinh đã tự mình nhận chủ, ngoài Trần Hạo ra, người khác không thể sử dụng, bằng không sẽ có người có ý đồ khác.

Sau khi Trần hạo lấy ra Phong Thần Bảng, xuất hiện thần quang, tự động tỏa ra, lộ rõ một khoảng trắng.

Trần Hạo sắc mặt nặng trĩu, mở miệng nói: “ Phong thần Nguyệt Linh làm thần chủ của mặt trời, nắm giữ ánh trăng của địa phủ.

Cùng với lời nói của Trần Hạo, trên Phong Thần Bảng xuất hiện hàng loạt chữ cổ, đợi sau khi kết thúc phong thần, một ánh thần quang bay xuống người của nữ nhân áo trắng. Ngay lập tức, trên người nữ nhân áo trắng xuất hiện biến hóa, một bộ phục trang vô cùng hoa lệ, tôn quý xuất hiện trên người cô ta, đặc biệt là vết máu đỏ được khắc trên lông mày.

Thần quang rất nhanh tản đi, nữ nhân áo trắng nhìn Trần Hạo, nét mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “ Đạo hữu, cậu không đoạt thần?”

Trần hạo cười và nói: “ Tại sao phải đoạt thần? Ta dựa vào mong ước của cô, cho cô thứ cô mong muốn, nếu như lấy đi

phân thân của cô, không chế cô trong Phong Thần Bảng vậy chẳng khác nào là nô dịch. Hồng Quân năm đó muốn chúng thần trở thành nô dịch là bởi vì mọi người quá cứng đầu, ai cũng không phục ai, chỉ có nô dịch mới thu phục được thiên đình, ta không nhất thiết phải điều khiển đạo hữu, mà là hi vọng đạo hữu có thể thành thành chủ cột của vùng trời này, cô phải biết rằng, thiên địa bây giờ, người mạnh quá ít rồi.”

Nữ nhân áo trắng âm thầm nhìn Trần Hạo: “ Đạo hữu thật có lòng, Nguyệt Linh bái phục.”

Nói xong, nữ nhân áo trắng liền khẽ gật đầu, xoay mình một cái liền biến mất rồi.

Trần Hạo nhìn về phía Đại Đế.

“ Trẫm không cần phong thần.” Đại Đế đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất quả quyết, không hề có ý định thương lượng địa vị.

Thân là Thượng cổ đại đế. Trước giờ là hấn ta phong cho người khác, từ lúc nào thành người khác phong cho mình? Cho dù người phong thần là chủ nhân mới của Thiên Địa, có thể cho hấn quyền lực cao trong Thiên Địa cũng không thể chấp nhận được.

Trần Hạo khẽ mỉm cười:” Đại Đế hiểu lầm rồi, Tôi không muốn phong ngài, tôi chỉ muốn nói với ngài, tôi sẽ mở ra một nơi tại địa phủ để Đại Đế luyện binh.

Đại Đế nhìn Trần Hạo: “ 9 – 1.”

Trần Hạo lắc đầu: “ 5 - 5 .”

Đại đế nhíu mày: “ Nhiều nhất chỉ có thể là 8 - 2, nếu nữa đạo hữu không đồng ý, vậy vùng đất này trẫm không cần nữa, tự mình chia, quyết một trận sống mái.”

Trần Hạo quả quyết nói: “ Thống nhất thương lượng.”

Đại Đế âm thầm nhìn qua Trần Hạo một lượt, cũng xoay mình rồi biến mất

Lúc này đây chỉ còn lại mình Đế quân.

Trần Hạo nhìn qua Đế Quân một lát, Đế Quân tỏ rõ vẻ thờ ơ, ánh mắt vô cùng bình tĩnh. Bị Trần Hạo từng bước chèn ép, đi đến bước đường sắp phải hóa linh như ngày hôm nay, Đế Quân mặc dù nói là thần linh nhưng cũng chỉ giống như bản sao của Trần Hạo, chỉ là bản sao này tư duy độc lập, tồn tại không chịu sự kiểm soát hoàn toàn của Trần Hạo. Bây giờ, Trần Hạo đã làm chủ thiên địa, khống chế Phong Thần Bảng. Thần linh của Đế Quân vừa hay lại là thứ Phong Thần Bảng cần nhất. Mà Phong Thần Bảng cũng là thứ Đế quân cần nhất. Muốn đi vào Thiên Đạo, đi ra Địa Phủ, chỉ có thông qua Phong Thần Bảng này, Đế Quân mới có thể triệt để hóa linh để trở thành thần linh.

Đương nhiên, có thể tiếp tục làm Đế Quân hay không vậy phải xem ý của Trần Hạo.

“Đế quân đại lão, muốn hóa linh không? Nếu muốn thì nói một tiếng, ngài không nói, tôi làm sao biết được?”

Đế Quân sắc mặt không động đậy, chỉ nghe có âm thanh vang lên, là tiếng rút kiếm.

Trần Hạo thu lại tiếng cười: “Đại lão, nói gì thì ông cũng là Đế Quân trưởng thành trong thời đại mới, ông xem với tư tưởng cứng nhắc, mới đùa chút đã không chịu được của ông liệu có theo kịp được thời đại không, làm sao tiếp nhận được những sự vật mới mẻ chứ? Thôi được rồi, thành lập địa phủ, tôi chỉ hi vọng ông giúp đỡ trấn giữ địa phủ. Phong Thần Bảng Sắc phong Hữu Thánh Chân Quân Huyền Thiên Chân Vũ Đãng Ma Đế Quân, biệt hiệu, Trần Nam Đại tướng quân.

Câu cuối là do Trần Hạo đột nhiên nhanh trí, cố ý thêm vào. Cùng với câu nói của Trần Hạo, Phong Thần Bảng lại một lần nữa hiện lên dòng chữ cổ, sau đó một ánh thần quang chiếu lên người Đế Quân. Thần quang gia tăng, hai mắt của Đế Quân xuất hiện Tuệ tâm, trên người cũng xuất hiện một bộ chiến bào uy phong, tay nắm chắc thanh bảo kiếm, trực tiếp sinh ra loại ánh sáng lấp lánh. Cùng lúc đó bên cạnh Đế Vương, một rùa một rắn đang vui mừng hân hoan, múa võ giương oai.

Trần hạo mỉm cười thu lại Phong Thần Bảng, đang định khen ngợi vài câu, đột nhiên Đế Quân nhìn qua hắn và nói: “Mua được Phật Lãm rồi.”

Trần Hạo: “.....”

Đế Quân khóe miệng nhếch lên, thân ảnh trong chốc lát liền biến mất.

Chương 892: Cảm giác thoải mái

Khốn khiếp, đây nhất định là Đế Quân giả mạo !

Trần Hạo hoàn toàn không còn gì để nói.

Vị Đế Quân đại lão nghiêm khắc cao thượng, uy vũ hùng tráng, tôn quý cao ngạo trong lòng ta, ông sao có thể thờ thượng, nghịch ngợm như thế. Nhưng mà Đế Vương đã đi mất rồi. Đúng là một trái tim không hề già nua nha !

Chuyện của ba vị đại lão đều giải quyết xong rồi, Trần Hạo cũng cảm thấy thanh thoi một chút.

Đừng nghĩ rằng địa phủ thành lập thì Thiên Địa đều nằm trong sự kiểm soát của Trần Hạo.

Nhưng đó là nói một cách dễ nghe. Còn nói một cách khó nghe thì Trần Hạo cũng chỉ là một cái kệ trống, thứ nhất không thể dời núi lấp biển, thứ hai không thể tồn tại lâu dài, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiểm soát sống chết của chúng sinh, mà điều này cũng không thể làm bừa, bằng không đến lúc muốn hồi phục lại sẽ rất khó khăn.

Mà trước mắt, nhiệm vụ duy nhất của Trần Hạo chính là hoàn thiện Địa phủ.

Hai phương diện này, một là sáu đạo luân hồi, âm dương không ổn định, địa phủ trên thực tế cũng chỉ là cái tên, nhưng cái này đã có Nguyệt Linh phụ trách, Trần Hạo không cần quá lo lắng, chờ đợi là được rồi. Còn nhiệm vụ thật sự của hắn chính là hoàn thiện hệ thống địa phủ. Cũng chính là chuyện phong thần. Ý nghĩa của Phong Thần Bảng, chính là giúp

Thiên Đại ổn định trật tự, chỉ có dưới một trật tự ổn định thì địa phủ mới có sự phát triển hiệu quả.

Phong Thần Bảng thời đại trước có trật tự ổn định rồi, nhưng đáng tiếc, Thần Phật cuối cùng đều đi hưởng phúc, cũng chẳng thềm nghĩ qua, Thiên Địa nuôi dưỡng vạn vật, vạn vật lại không hề báo đáp lại Thiên Địa, lại còn làm loạn, chỉ biết nghĩ cho đạo hành của chính mình. Với tình hình như vậy, Thiên Đạo chịu đựng được hàng tỉ năm cũng là giữ mặt mũi cho Phong Thần rồi.

Trần Hạo không có dự định xây dựng một hệ thống như vậy, nó hoàn toàn không có ý nghĩa. Đối với Thiên Địa hiện tại, Cái gọi là từ bi, cái gọi là nhường nhịn, cái gọi là âm áp đều là giả dối, Thiên Địa bị tổn thất quá lâu rồi, sớm đã giả dối đến mức cái eo cũng muốn biến dạng rồi, Thiên Địa cần được nuôi dưỡng và chăm sóc. Vì vậy, đối với hệ thống mới Trần Hạo sẽ thiết lập dựa trên nền tảng Nội Quái Ngoại Vương.

Nội Quái, chính là thiết lập dân tộc lại một thể, thậm chí các kiểu dân tộc khác cũng phải tập hợp lại, hình thành một thể thống nhất, tất cả lực lượng đều tập trung lại một chỗ.

Sau khi tổng hợp sức mạnh, Trần Hạo sẽ sử dụng những tài năng xuất sắc, vừa có thể đến vùng đất nổi loạn để tìm kiếm cơ hội, vừa theo chân của Đế Vương, Đế Vương ở phía trước chinh phạt, và dân tộc ở phía sau dọn dẹp tàn dư, đây chính là nguyên nhân mà Trần Hạo và Đế Vương nhắc đến 8 – 2, ông ta đi lên từ vùng đất này, hơn nữa vẫn sẽ nhận được sự ủng hộ lâu dài của Thiên Địa nơi đây, vì vậy Đế Vương đối với các chư thần vẫn có chỗ đứng ổn định, thành quả trận chiến của ông ta, Trần Hạo phải lấy được hai phần lợi.

Dùng một câu để hình dung thì, đầu tiên phải để cho Đại Đế đạt được lợi ích đã, sau đó mới có thể dẫn dắt cả dân tộc cùng hưởng lợi ích.

Đương nhiên, tất cả những điều này muốn thực hiện phải đợi xem Đại Đế có thành công hay không. Tuy rằng Trần Hạo có niềm tin đối với vị đế vương thiên cổ này, nhưng sự còn chưa thành thì trong lòng hẳn không thể đắc ý.

Chuyện của Ngoại Vương vẫn còn sớm, chuyện quan trọng bây giờ vẫn là Nội Quái, cũng chính là hoàn thiện hệ thống địa phủ. Cái này, Trần Hạo quyết định sẽ thiết lập dựa trên nền tảng thần hệ trước đây, đem những thần vị cần thiết kết hợp với các kiểu chủ ý của chính mình nhằm phát triển dân tộc trước mắt, sau đó tạo ra một cuộc cạnh tranh thần vị mang phong cách hiện đại.

Một câu thôi, người có năng lực sẽ không chờ đợi.

Dù đi thì Trần Hạo cũng nắm trong tay Phong Thần Bảng, có quyền lực quyết định, điều này sẽ miễn đi nhiều phiền toái không cần thiết.

Sau khi trong lòng đã có quyết định, Trần Hạo đi vào phòng ngủ, hẳn cảm nhận được sự tồn tại của Mèo đen và Sa tiểu. Sau đó, ánh mắt của Trần Hạo thay đổi một cách cổ quái. Không nói một lời nào, Trần Hạo xoay mình rời khỏi đạo quan, đến một thung lũng nhỏ sau ngọn núi.

Mèo đen, Gà trống và Sa Tiểu đang ở bên đó.

Ngoài ra còn có hơi thở quen thuộc, đó chính là Bạch Lộ đang bế quan.

Thiên đạo có sự thay đổi lớn, Bạch Lộ tự nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng, nó đang muốn bộc phát trực tiếp bị phải cản trở, mạch máu tan vỡ, yêu hồn suy cạn. Nếu như là lúc trước, Trần Hạo có lẽ sẽ lo lắng và an ủi nó. Nhưng Trần Hạo của hiện tại cảm nhận được quá nhiều thứ, nên nhìn vào sự vật trước mắt cũng bằng một góc độ mới.

Đi đến thung lũng, Trần Hạo khua tay, mở ra nơi Bạch Lộ đang bế quan. Đánh thức Bạch Lộ đang còn hôn mê tỉnh dậy. Bạch Lộ của hiện tại là một con rắn khổng lồ, với một chiếc sừng trên đầu hiện ra rất rõ ràng và vảy cũng đã bắt đầu xuất hiện trên cơ thể của nó. Chỉ cần nó có hai móng vuốt, nó có thể được thăng cấp lên hệ Rồng. Nhưng Bạch Lộ bế quan cho đến bây giờ, vẫn không có cách nào đột phá, cho mãi đến bây giờ lúc bị cản trở mới có cơ hội.

Tóm lại thì nó đang lựa chọn một con đường sai trái. Thiên đạo cắt đứt tu hành, cắt đứt tiên thiên, Giống Rồng tự nhiên cũng không được cho phép tồn tại. Càng hưởng hờ, cơ thể của Trùng Long không phải do nó tự mình khổ cực tu hành mà ra, đó là do người khác chế tạo, sau đó nó chiếm tiện nghi có sẵn, con đường tắt này chính là điểm mấu chốt làm tăng độ khó đột phá, mới để lại hậu quả ngày hôm nay.

Dưới ánh mắt lo lắng của Mèo đen và Sa Tiểu, Trần Hạo đặt rắn khổng lồ xuống, sau đó cầm pháp quyết chạm vào rắn, một ánh sáng thần kỳ phát ra từ người rắn khổng lồ. Chậm Chậm, ánh sáng biến thành hình dạng của một cô gái, vốn dĩ còn vài phân mê man, nhưng đợi sau khi nhìn thấy Mèo đen, Sa Tiểu và Trần Hạo, ánh mắt của cô gái liền tỉnh táo, sau đó cô gái nhìn Trần Hạo với vẻ mặt đầy ủy khuất: “ Trần đạo hữu, tôi thất bại rồi.”

Trần Hạo đáp:” Được rồi, đây không phải lỗi của cô, trước đây là do tôi nhìn nhận nông cạn, không hiểu mức độ tổn hại, giao nhiệm vụ cho cô, kết quả xem chút nữa hại cô, may mà cô may mắn lần này thoát nạn, nhưng cơ thể này lại không thể giữ được nữa.

Bạch Lộ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không giải thích, trực tiếp siết chặt pháp quyết, kết đọng lại luồng ánh sáng thần kì biến thành một dòng ánh sáng đậm trắng vào cơ thể của Bạch Lộ, dưới tác động của dòng ánh sáng cơ thể to lớn của Bạch Lộ dần thu nhỏ, chậm chậm biến thành hình dạng một cây gậy đầu rắn, trong miệng rắn còn ngậm một viên long châu.

Dưới một mặt ngơ ngác nhìn chăm chú của Bạch Lộ, Trần Hạo thu hồi gậy rắn về tay, cười và nói: “ cơ thể này của cô sớm đã không thuộc về cô nữa, cô hoàn toàn không thể tu hành đạt đến mức độ giao long, nếu cô tiếp tục cưỡng cầu chỉ làm hại đến yêu hồn của bản thân, đã không đạt được còn mất đi. Bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn. Một là nghe theo sự sắp đặt của ta, ta sẽ sắp xếp thân chức cho cô, sau này tích lũy nhiều công đức, đợi chờ cơ duyên đến. Hai là đầu thai chuyển kiếp, tu hành lại lần nữa.”

Bạch Lộ trầm mặc xuống, ánh mắt nó vô cùng phức tạp nhìn hồi lâu vào gậy rắn mà Trần Hạo đang vuốt ve, rồi mới trả lời: “ Tôi nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của đạo hữu.”

Trần Hạo cười: “ Đây là lựa chọn thông minh, đầu tiên cứ từ từ làm việc, đợi người tích đủ công đức rồi việc chuyển hóa thành rồng không phải là vấn đề gì lớn lao.”

Nói rồi, Trần Hạo vẫy tay, Phong Thần Bảng liền xuất hiện, mở ra, Trần Hạo mở miệng đọc:” Thúc Phong, Bạch Lộ làm sứ thần tuần tra nhân gian, tuần tra Thiên Địa, Đốc thúc và kiểm tra chúng thần.”

Lời vừa dứt, thần quang trở nên mạnh mẽ, yêu hồn của Bạch Lộ chuyển hóa, thân lực cuộn cuộn, ánh sáng thần kì thu hút gậy rắn, dưới ánh sáng bao phủ, gậy rắn bỗng chốc biến thành thần khí.

Trần Hạo ngơ người, sau đó thì làm ra bộ mặt không nỡ rời buông tay, để mặc cho cây gậy bay đến tay của Bạch Lộ.

Dù đi cũng là cơ thể của người ta, bây giờ đã được sắc phong thần vị, cơ thể tự nhiên sẽ đạt thêm sức mạnh.

Chỉ là đáng tiếc cho một cây gậy tốt, sờ mát lạnh, cảm giác vô cùng tốt.

“ Đa tạ đạo hữu,”

Cảm nhận được sự thay đổi cơ thể, sau đó hầu như cũng có được vài thông tin tốt, Ánh mắt Bạch Lộ nhìn Trần Hạo vô cùng cảm kích.

Trần Hạo mỉm cười: “ Không cần cảm ơn, sau này lo làm việc cần thận, ta rất trông chờ vào cô.”

Nói xong, Trần Hạo xoay mình, nhìn về hướng đông:” Đạo hữu, nhìn lâu như vậy rồi, có thể ra đây nói chuyện được rồi?”

“Thánh nhân đã có lời mời, vậy tôi không dám từ chối.”

Một âm thanh rần rở vang lên, một ông già khoác áo đạo sĩ từ ngoài xa tiến vào, nhìn thì có vẻ ông ta đi rất chậm nhưng chỉ vài bước đã đến trước mặt Trần Hạo.

“ Đạo môn Diệu Vân Tử bái kiến thánh nhân.”

Sau khi dừng bước, ông lão liền hành lễ.

Chương 893: Đạo sĩ cùng Lạt Ma

Thánh Nhân?

Khi nghe thấy xung hô của tên Đạo sĩ già, Trần Hạo cười nhếch mép và nói: “Đạo hữu, người đã gặp được Thánh nhân đột phá Tiên Thiên rồi à?”

Đạo sĩ già nói với vẻ lạnh nhạt: “Thông trị thế giới, sắc phong Thần linh, nếu đây không phải là Thánh Nhân thì còn ai vào đây nữa?”

Trần Hạo nói: “Nói như vậy thì đạo hữu đến đây cũng là vì Thần Vị sao?”

Đạo sĩ già nói: “Người tu đạo không cần gì hết, tất cả những gì ta muốn là tự do và không gò bó.”

Trần Hạo nói: “Ý của người là không muốn thành Thần sao? Vậy đạo hữu đến đây làm gì?”

Đạo sĩ già nhìn Trần Hạo và trả lời: “Bản đạo muốn tìm một con đường cho Đạo môn.”

Trần Hạo lắc đầu: “Vây người tìm nhầm người rồi, ta thật sự không thể giúp người được.”

Đạo sĩ già nói: “Vây Thánh nhân có thể đưa cho ta một số gợi ý chứ.”

Trần Hạo nhìn chằm chằm Đạo sĩ già một lúc lâu rồi mới nói: “Đạo hữu, thế giới tương lai sẽ cắt đứt con đường của Đạo giáo, nếu muốn sống mãi mãi cùng với thế giới thì phải tự tăng cường sức mạnh bản thân. Nếu người gán bó với Đạo thì cứ bước theo nó thôi.”

Đạo sĩ già thở dài: “Thiên đạo vô tình.”

Nghe vậy, Trần Hạo cảm thấy không vui, mới nói: “Đạo hữu, người nói Thiên Đạo tàn nhẫn, nhưng người thì có tình cảm không?”

Ánh mắt Đạo sĩ già bình tĩnh như nước và cứ thế nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Người xưa có câu, trời sinh ra muôn loài đều nuôi con người, người lại không có gì để trả ơn trời. Mở rộng ra thì chính là trời đất nuôi dưỡng vạn vật, nói nó tàn nhẫn và không có tình cảm thì chỉ là mình quá tham lam mà thôi. Đạo hữu, người vì Đạo mà cố chấp, cũng bị mê hoặc mất tâm trí rồi.”

Lão đạo sĩ sững sờ, ánh mắt hơi dao động.

“Nói thật thì ta có ấn tượng tốt về Đạo môn, ta cảm thấy Đạo môn cũng có thể là một trong những vị Thần trên thế giới này. Ngay cả khi không nhập Đạo, cũng không bị đứt đoạn con đường tu hành, tương lai sẽ còn có cách khác. Nhưng bây giờ, bỗng nhiên ta cảm thấy ý tưởng này sai rồi, người tu đạo không cần gì cả, nếu giao vị trí này cho họ thì có gì khác với đám thần tiên lúc trước đâu? Ở trên ngôi cao, tự do và phóng khoáng?”

Đạo sĩ đang muốn mở miệng, đột nhiên vang lên một tiếng cười to: “Ha ha ha, Thánh Nhân nói đúng, triết lý của Đạo giáo đang dạy hư những đứa trẻ, họ muốn tìm kiếm sự sống trường tồn với trời đất lại không có gì đáp trả, vì lợi ích của bản thân thì sao có tư cách giành lấy Thần vị chứ?”

Giọng nói vang lên, một vị hòa thượng già mặc áo cà sa màu vàng đang bay tới, áo cà sa xòe ra như cánh chim điều hâu, trong khoảnh khắc đáp xuống bên cạnh Trần Hạo, sau đó

ông ta chấp tay trước ngực, vẻ mặt mỉm cười: “Ban Đức xin chào Thánh Nhân.”

Trần Hạo cũng không thấy ngạc nhiên.

Đột phá lên Tiên Thiên, lại kiểm soát cả Địa Phủ, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ mọi vật trong vòng vạn dặm hiểu rõ trong lòng bàn tay, nhưng động tĩnh trong phạm vi mấy trăm dặm mà nói cũng không lừa được.

Vị Lạt Ma này đến được một lúc nhưng lại trốn ở phía xa nghe lén, khi thấy Đạo sĩ già đến gặp Trần Hạo thì ông ta mới bước ra.

“Ban Đức, ngươi còn chưa chết à?” Đạo sĩ già nhìn vị Lạt Ma già, ánh mắt hiện ra sự ngạc nhiên.

Vị Lạt Ma già cười hắc hắc nói: “Bất ngờ lắm phải không? Hai mươi năm trước lão tăng ngồi thiền tu hành, đã lĩnh ngộ ra ý nghĩa thật sự một tuổi một vinh quang khô khan, tự đóng lại sinh cơ, cắt đứt sáu giác quan, tiến vào cảnh giới ālaya-vijñāna, tu luyện bằng cách mới cho nên ngươi mới hiểu lầm.”

Đạo sĩ già liếc nhìn Lạt Ma và nói: “Tham vọng lớn thật đấy, tuy nhiên muốn chuyển thể thành Linh Đồng cũng không phải muốn là được đâu, nếu không thì một nhánh Phật Tây Tạng đã chuyển thể thành Linh Đồng từ mấy trăm ngàn năm qua rồi.”

Vị Lạt Ma già nói chuyện rất bình tĩnh: “Không thử một chút làm sao biết là không được?”

“Vậy ngươi thành công rồi à?” Đạo sĩ già hơi ngạc nhiên.

“Còn chưa.” Vị Lạt Ma nói rất có khí thế.

Đạo sĩ già: “...”

“Tuy nhiên bây giờ đã có Thánh Nhân rồi, lão nạp lại có cơ hội rồi, khẩn cầu Thánh Nhân cho lão nạp nhập môn.” Nói

xong, vị Lạt Ma già phất áo cà sa và quỳ xuống trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo: "...”

Fuck, chuyện gì thế này?

Còn chưa nói hết câu lại chuyển sang bái sư là thế nào? Ta bảo thu đồ đệ bao giờ ?

“Ban Đức, lúc nào người cũng mặt dày như vậy.” Đạo sĩ già nhìn Lạt Ma và thở dài.

Lạt Ma già vẫn không đứng dậy, nói chuyện rất bình tĩnh: “Khi bước vào Phật môn, tứ đại giai không, còn để ý những thứ giả dối làm gì? Thoát khỏi phạm tục, tuổi thọ vĩnh hằng, chính là những thứ mà con người như chúng ta luôn truy đuổi, năm đó hai vị Thánh Nhân của Phật môn và Đạo môn vì tìm đường vào Đạo cũng sẵn sàng bái sư dưới trướng Hồng Quân hay sao? Ta chỉ bắt chước theo các bậc hiền đi trước theo đuổi đại đạo thôi.”

Đạo sĩ già bó tay, không nói thành lời.

Đối với tên Lạt Ma này, ông ta quá quen mặt rồi, mặc dù họ đều là những tài năng xuất chúng, Phật pháp kinh người, nhưng Phật Tây Tạng từ xưa truyền lại bảo hộ linh đồng, cho dù ông ta có cố gắng đi chăng nữa cũng không thể trở thành một vị Phật sống cao thượng, cho nên người này cứ mặt dày chạy khắp mọi nơi, bề ngoài thì đến thăm hỏi nhưng lại âm thầm trộm cướp bí pháp của các gia tộc lớn, để hòa nhập vào cơ thể và tìm kiếm sự giải thoát. Mặc dù bị nhiều người ghi thù nhưng cứ nhìn vào đường sống như có như không trên người Ban Đức và Phật tính mạnh mẽ vô tận thì chắc chắn người nào cũng đã đạt đến một cảnh giới cực cao rồi.

Cảnh giới này gần giống với hắn, đều không cần ý lại vào đạo hạnh nữa.

Trong cảnh giới này mặc dù phải chấp nhận sự áp chế và phản phê của Thiên Đạo, nhưng mà so với người tu hành khác thì cũng mạnh hơn nhiều rồi.

Bây giờ Trần Hạo mới kịp phản ứng lại

Vị Lạt Ma già này da mặt dày thật!

Nếu như ông ta là một người già bình thường thì chẳng sao cả.

Tuy nhiên người này lại là Đại năng của Phật môn, mà trong người còn có tu vi Phật đạo kinh người nữa!

Mẹ nó chứ, thật sự là được mở rộng tầm mắt mà!

Nhưng loại người như Lạt Ma này thật sự rất thích hợp để hợp tác đấy!

Trần Hạo nhìn vị Lạt Ma già và mỉm cười.

“Đại sư đứng lên đi, bái sư cái gì chứ, cũng đừng nhắc nữa, ta chỉ đi trước một bước thôi cũng không cách nhau xa mấy, lại đừng nói đến đưa ra gợi ý gì cả. Nhưng mà thế giới đã sụp đổ, tu hành cũng không còn đường đi nữa, cho dù người như đại sư muốn thoát khỏi thì chỉ là ảo tưởng mà thôi.. Nếu đại sư đồng ý, ta có thể sắc phong cho người.”

Vị Lạt Ma già cũng không thất vọng.

Từ rất lâu rồi, ông ta đã nhìn ra trời đất đã không còn linh hồn nữa, điều đó có nghĩa là chuyển thế Linh Đồng cũng biến mất, tại sao mình cứ phải đâm đầu vào đường chết làm gì.

Tuy nhiên khi nói đến sắc phong thì chuyện này không đơn giản cho nên trong lòng vị Lạt Ma già vẫn hơi lo.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Đại sư yên tâm đi, ta sắc phong chính là ban cho một chức vị chứ không phải là đoạt thần hồn, có thể giúp đại sư làm việc thuận lợi hơn trong thế giới này.

Nhưng khi đại sư nhận được Thần chức thì phải hoàn thành nhiệm vụ của mình, nếu người lười biếng thì chức vụ này sẽ bị thay đổi.”

Đôi mắt vị Lạt Ma sáng hơn rồi vội vàng đứng lên và nói: “Thánh Nhân, chức vị này có được sống thọ với trời đất không?”

Trần Hạo cười nói: “Thần chức chứ không phải công đức, cũng có thể đạt được điểm tích lũy, công đức thì ta cũng không phải giải thích nữa, điểm tích lũy có liên quan đến sự đột phá trong tương lai, ta tin nếu đại sư đồng ý sắc phong, có lẽ sẽ sẵn sàng dùng công đức để đổi lấy điểm tích lũy thôi.”

Trần Hạo không nói quá chi tiết.

Không đồng ý thì có nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, nếu đồng ý thì sau này sẽ rõ, không cần nhiều lời.

Hắn cũng đã nói đến mức này rồi, lúc này khuôn mặt vị Lạt Ma già trở nên nghiêm túc: “Lão nạp đồng ý tiếp nhận sắp xếp của Thánh Nhân.”

Trần Hạo cười nói: “Được, Phong Thần Bảng ra ngoài.”

Hắn vừa dứt lời, Phong Thần bảng bay ra ngoài và trải rộng.

Sau đó Trần Hạo nói với vẻ nghiêm túc: “Sắc phong, Phật sống Ban Đức, Linh Phật phương Tây, đại tướng quân của Phật Tây Tạng trên trời.”

Vị Lạt Ma già đang muốn nói lời cảm ơn, đột nhiên sững người lại.

Đại tướng quân của Phật Tây Tạng trên trời là cái quái gì thế?

=====

Chương 894: Bó cục

Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của vị Lạt Ma già, Trần Hạo bật cười.

Phật sống hay Linh Phật đều là chức vị giả, mục đích chính là cho vị Lạt Ma già này một thân phận để ông ta có tư cách tập hợp được đủ các Đức Phật Tây Tạng.

Còn Đại tướng quân của Phật Tây Tạng mới là chức vị chính thức.

Đừng tưởng rằng người là hòa thượng, liền có thể không làm việc đàng hoàng mà nhận được trường sinh bất lão nhé.

Muốn sống tốt thì chắc chắn phải nai lưng ra mà làm.

Mọi địa vị đều phải liều mạng mới có được nhé.

“Đại sư, người biết Chư Thiên Vạn Giới chứ?” Trần Hạo khẽ nói.

Vị Lạt Ma và Đạo sĩ già khẽ động, và nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nói: “Ngoài mảnh trời này còn có mảnh trời khác, nơi đó chính là Chư Thiên Vạn Giới, hàng trăm triệu chủng tộc đang tranh đấu, đó chính là sự chinh phạt trong Chư Thiên. Hơn nữa ở bên ngoài Chư Thiên Vạn Giới còn có rất nhiều nơi kỳ lạ hơn đó chính là vùng đất hỗn loạn. Đó là một nơi rộng lớn hơn, và lớn đến mức chúng ta không thể tưởng tượng ra.”

Nói đến chỗ này, Trần Hạo nhìn vị Lạt Ma già: “Đại sư, thế giới này đã tự đóng cửa hàng trăm triệu năm rồi, tài nguyên đã cạn kiệt từ lâu, tu hành cũng đi vào ngõ cụt, không chỉ là Thiên Đạo mà cả những người tu hành như chúng ta cũng sai. Để tu hành được tiếp tục, để trời đất không sụp đổ, vì mục tiêu

của chúng ta cần phải nhìn ra bên ngoài, ví dụ như Chu Thiên Vạn Giới.”

Vị Lạt Ma già đã hiểu: “Ý của Thánh Nhân là muốn ta đi ra ngoài thuyết giáo à?”

Trần Hạo mỉm cười lắc đầu: “Chúng ta cần tài nguyên của bên ngoài, nhiệm vụ của đại sư là tập hợp lực lượng Phật Tây Tạng, huấn luyện Phật binh, chờ cơ hội đến chính là thời điểm đại sư xuất chiến.”

Miệng vị Lạt Ma già khẽ giật giật, vẻ mặt cạn lời.

Chết tiệt, ý nghĩa của từ Đại tướng quân không phải trở thành Thần mà là tập hợp một đám người đi chịu chết mà!

Bây giờ ta có thể đổi ý được không?

“Thánh Nhân, phương pháp này có tính khả thi không?” Ngược lại là vị đạo sĩ già không sợ gì hết, ánh mắt sáng rực hỏi lại hẳn.

Trần Hạo nói: “Ta không biết, nhưng đây là cách duy nhất, bây giờ ta nắm giữ luân hồi, chỉ có thể cân bằng trời đất âm dương đã, nếu muốn tiếp tục tu hành trong mảnh trời này, chỉ có thể cân bằng thiên địa âm dương, nhưng là muốn thiên địa lại nối tiếp tu hành, xây dựng lại tình trạng như thời Thượng Cổ thì cần phải cướp đoạt tài nguyên của bên ngoài, đây là nguyên tắc để tồn tại.”

Đạo sĩ già nói: “Như vậy thì bản đạo có một yêu cầu.”

Trần Hạo lắc đầu nói: “Nếu muốn Thần vị thì ta sẽ không đồng ý, ta cần một hệ thống Thần vị có trật tự và hoàn chỉnh, có thể làm cho hàng ngàn hàng vạn sinh vật sống thuận lợi và phát triển lớn mạnh, không được xảy ra đấu tranh nội bộ, như thế sẽ không có ý nghĩa nữa.”

Đạo sĩ già trả lời: “Bản đạo không cần Thần vị, bản đạo chỉ muốn xin cho Đạo môn một cơ hội để tự cứu bản thân, chúng ta đồng ý đi ra bên ngoài.”

Đạo sĩ già nói bốn chữ cuối cùng rất có quyết tâm.

Trần Hạo hơi bất ngờ, sau khi suy nghĩ một chút mới nói: “Nếu vậy thì ta có thể cho các người một cái cơ hội, hiện tại thế giới U Minh đang trên bờ vực diệt vong. Hàng vạn tộc người ở U Minh đã chết rất nhiều người, nhưng có còn hơn không. Đạo hữu có thể điều chỉnh lại lực lượng của Đạo môn, ta đưa các người đi đến U Minh làm một chuyện, nếu các người hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho Đạo môn một cơ hội tự cứu.”

Cuối cùng trên mặt đạo sĩ già cũng thể hiện niềm vui trên mặt, sau đó hành lễ với Trần Hạo và nói: “Đã vậy thì bản đạo xin chào tạm biệt.”

Nói xong, ông ta xoay người, dứt khoát rời đi và không thấy bóng dáng trong chớp mắt.

Bây giờ thì vị Lạt Ma già mới kịp phản ứng, bắt đầu ngẫm nghĩ về tình huống của chính mình.

Một lát sau, vị Lạt Ma già nhìn về phía Trần Hạo và nói: “Thánh Nhân, lão nạp tiếp nhận nhiệm vụ, cho ta một năm để giúp Thánh Nhân tập hợp một đoàn Phật binh hoàn chỉnh.”

Trần Hạo lắc đầu: “Không phải làm vì ta, ta cũng không cần, mục tiêu của ta chính là để thế giới này trở lại tình trạng như thời Thượng Cổ, các chủng tộc phát triển thịnh vượng, dựa theo mục tiêu này, ta sẽ chỉ đường đi cho các người, các người nhận được bao nhiêu thành tựu thì phải tự cố gắng, nếu người không đi thì sẽ có người khác.”

Vị Lạt Ma già vừa hoảng sợ vừa thán phục.

Mặc dù vị Thánh Nhân này tu vi còn kém xa thời trước nhưng tầm nhìn của hắn đặt trên tầm cao của thế giới.

“Lão nạp hiểu, Thánh Nhân cứ chờ tin tức tốt từ ta đi.” Vị Lạt Ma già nói xong, cũng xoay người rời đi.

Hai người đại diện cho hai thế lực.

Một cái của Đạo môn, một cái của Phật Tây Tạng.

Nếu như làm tốt thì sau này bọn họ sẽ là binh đoàn theo Đại Đế chinh phạt khắp mọi nơi.

Đây mới chỉ là khởi đầu, tương lai sau này Trần Hạo còn cần phải lắc lư, à không, khuyến khích nhiều lực lượng đi về Chư Thiên, để tiếp tục tăng cường nền tảng của thế giới.

Sau khi hai người rời đi, Trần Hạo nhìn về phía ba đứa nhóc mèo đen và mỉm cười, phát tay một cái, Phong Thần Bảng lại hiện ra, khi nó được mở ra thì ánh sáng nổi lên.

“Sắc phong: Linh Kê Tử Phượng, Thần mặt trời mọc, Thần Sao Mai.”

“Sắc phong: Linh Miêu Hắc Hoàng, Thần ám dạ, Thần U Minh.”

“Sắc phong: Linh Điệp Tiểu Lam, Du Thần tứ phương, Sứ Thần Tuần Tra .”

Sau ba lần liên tiếp đưa ra sắc phong, Phong Thần Bảng chia thành ba luồng ánh sáng thần thánh dung nhập vào cơ thể ba đứa nhóc.

Sau đó, hơi thở của ba đứa nhóc thay đổi, cơ thể to lớn dần lên.

Cuối cùng gà trống biến thành một cậu bé gầy gò mặc bộ đồ tuyết tùng màu vàng, với cái mỏ nhọn và đôi mắt nhỏ xíu. Mèo đen thì biến thành một cô bé mũm mĩm hơi đen. Còn

Lam Hồ Diệp biến thành một cô gái mặc váy màu xanh lam, lớn khoảng chừng một bàn tay thôi.

Ba đứa nhóc có sự thay đổi chút xíu, chúng đều rất ngạc nhiên tự nhìn bản thân mình.

Nhất là gà trống, nó hơi ngạc nhiên vì bản thể của nó nhìn như thế này, nhìn gầy quá, lại có bộ dạng yếu ớt, hoàn toàn không phù hợp với dáng người màu mỡ của nó!

Mèo đen cũng không hài lòng, sau khi thay đổi vẫn cứ đen thui, vẫn là cô bé mập mạp, chẳng xinh đẹp gì cả.

Tuy nhiên khi so sánh với ảo ảnh trước đó thì màu da đen nhạt hơn rồi, giống như màu lúa mì hơi quá vậy, nếu cứ tiếp tục thay đổi như thế này thì sau này vẫn còn có thể trắng hơn.

Chỉ còn Lam Hồ Diệp là cực kỳ vui, nhẹ nhàng nhảy múa, vui cười không ngừng.

Sự thay đổi lúc này không phải là ảo ảnh của bọn chúng mà là thật sự thay đổi này, có cơ thể chân chính, đây chính là sức mạnh thần kỳ của thần lực rồi.

“Hạo ca, bây giờ chúng ta đều là Thần tiên rồi à?” Gà trống nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt hơi mơ hồ.

Chuyện này diễn ra quá nhanh khiến nó chưa kịp thích ứng.

Trần Hạo cười nói: “Có thể coi là vậy, nhưng mà vị Thần như ta không giống với thời trước, ta chỉ có thể cho các ngươi một thân phận và thần thể. Nhưng có thân phận này cũng không có quyền lợi đặc biệt nào cả, mà lại còn có trách nhiệm nữa. Trong tương lai thế giới sẽ xoay chuyển, ngày và đêm sẽ cho Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng phụ trách. Hãy nhớ rằng còn trách nhiệm thì không được dừng lại. Tuy nhiên hai đứa sẽ khác, ta sẽ ngươi ban thưởng điểm tích lũy nhiều hơn cho các ngươi, sau này chắc chắn sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn.”

Mèo đen và gà trống đều không có ý kiến, trực tiếp đồng ý.

Trần Hạo sẽ không lừa bọn chúng, ngược lại có chuyện tốt thì chắc chắn nghĩ tới bọn chúng đầu tiên, lần này cũng như vậy.

“Đại sư ca ca, còn ta thì sao?” Lam Hồ Điệp tò mò hỏi.

Trần Hạo nói: “Nhiệm vụ của ngươi và Bạch tử tử giống nhau, sau này hệ thống Thần tiên sẽ thành lập, ta cũng không có khả năng mỗi ngày để ý đến mấy chuyện rắc rối được, cho nên những chuyện này do các ngươi phụ trách, nếu thấy chỗ nào không tốt thì các ngươi có tư cách uốn nắn, thậm chí có quyền xử lý trước rồi báo lại sau, quyền lợi rất lớn nhé.”

Lam Hồ Điệp vui vẻ nói: “Nghe cũng thú vị đây. Đại sư ca ca yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ làm tốt, sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu.”

Trần Hạo đang muốn khích lệ nó vài câu thì đột nhiên điện thoại có cuộc gọi đến.

Hắn cầm lên xem thì thấy là một số lạ.

Suy nghĩ một chút, Trần Hạo mới tiếp điện thoại.

“Trần đạo hữu, lâu lắm không gặp, ngươi vẫn ổn cả chứ?”

Một giọng nói già nua truyền ra từ trong điện thoại di động, một giọng nói cực kỳ quen thuộc mà hắn chỉ gặp có một lần duy nhất của bộ môn có liên quan là sếp lớn Dương Phong.

Chương 895: Tiếp tục sắp xếp

“Dương bộ trưởng, có việc gì sao?”

Trần Hạo mỉm cười.

“Trần đạo hữu, chúng ta đều biết hết rồi không cần phải khách sáo nữa đâu. Ta muốn biết, rốt cuộc ngươi đã làm gì?”
Dương Phong dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

Trần Hạo cười nói: “Làm gì đâu, chỉ là xây lại âm phủ mà thôi, với lại làm bằng Phong Thần, thay trời phong thần, làm mấy chuyện khổ sai.”

Dương Phong: “...”

“Đạo hữu bản lĩnh đây. Nếu ta đoán không sai, thiên đạo, tu hành thay đổi đều có liên quan đến người đúng không?”
Dương Phong nén sự kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, tiếp tục hỏi.

Trần Hạo nói: “Chuyện này ta không nhận nhé. Thiên đạo là gì? Ta có thể ảnh hưởng sao? Hơn nữa ta cũng là người chịu tổn thất, Dương bộ trưởng đừng nói lung tung.”

Dương Phong nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta nói chuyện phong thần đi. Trần đạo hữu tính phong thần thế nào?”

Trần Hạo nói: “Uhm, Dương đạo hữu đây là dùng thân phận gì để hỏi thế?”

Dương Phong trầm ngâm một lúc rồi nói: “Dùng thân phận người phụ trách Bộ Hữu Quan.”

Trần Hạo cười nói: “Ta nói với ngươi, phong thần, người được phong chính là âm thần thiên địa, chủ yếu là phục vụ cho những linh hồn sau khi chết, xem như là đầy tớ nhân dân của

vạn linh. Vì vậy việc ta phong thần sẽ không ảnh hưởng lúc họ còn sống, ta chỉ quản sau khi họ chết mà thôi.”

Dương Phong nói: “Nói như vậy, trời đất sau này sẽ do âm phủ quản sao?”

Dù sao cũng là đại lão một phương, chỉ một câu nói đơn giản đã nhìn thấu bản chất.

Trần Hạo nói: “Cứ xem là vậy đi.”

Dương Phong nói: “Trần đạo hữu, ta thấy, có lẽ đạo hữu sẽ dùng được Bộ Hữu Quan.”

Trần Hạo cười nói: “Kỳ thật người không nói, ta cũng sẽ nói. Dù sao cũng là sạp lớn, lại không thể kéo dài, vậy nên sự ủng hộ của quốc gia rất quan trọng. Ta cũng không để bụng mấy chuyện không vui trước đây, bởi vì người làm ta không vui ta cũng không cần.”

Dương Phong không nói gì.

“Ngoài ra, phong thần của ta không giống với như các người nghĩ. Ta không đoạt thần. Sau khi phong thần vẫn có thể tiếp tục tu hành. Thậm chí, người sống cũng có thể có bài vị. Nhưng là, muốn thành thần thì phải có thành tích. Lấy dân làm chủ, là ưu tiên.” Trần Hạo tiếp tục giải thích.

Dương Phong nói: “Được, Trần đạo hữu lựa chọn như thế, công bình công chính. Bộ Hữu Quan sẵn sàng phối hợp.”

Trần Hạo cười nói: “Danh sách các người cung cấp, ta sẽ phái người đi điều tra, thậm chí có thể thử. Nếu được, ta không tiếc bài vị, nếu không được, vậy thật ngại quá.”

Dương Phong nói: “Cho ta thời gian ba ngày.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo thở ra một hơi.

Hợp tác cùng Bộ Hữu Quan là chuyện phải làm. Dù sao âm phủ mới được lập, giống như đứa trẻ mới chào đời, cần đầy mạnh phát triển, nếu không nó rất dễ bị bên ngoài uy hiếp thương tổn.

Nhưng Bộ Hữu Quan cũng chỉ là một phần nhỏ, muốn vận hành cả âm phủ một cách toàn diện thì nhu cầu rất lớn, Trần Hạo cần nhiều người hơn nữa.

Trầm tư một lát, Trần Hạo quay lại Tam Thủy Quan trực tiếp bế quan, ngay sau đó, nguyên thần bay khỏi cơ thể, bay thẳng lên trời.

Tiên thiên bình thường, nguyên thần vừa hình thành cần trải qua các kiếp số, đồng thời phải tự phát triển.

Nhưng Trần Hạo thì khác, hắn có Nhất Tuyển Sinh Cơ hộ thân, thiên địa to lớn, nguyên thần không chỗ nào không đi được.

Hơn nữa nguyên thần hành động vừa nhanh vừa tiện, có thể tránh rất nhiều phiền phức.

Bay trong không khí, ý niệm bao trùm đại địa, vạn vật đều trôi qua tim, cực kỳ dễ dàng, không bỏ sót thứ gì.

Đột nhiên, Trần Hạo chợt dừng lại, từ trên trời hạ xuống đất, xuất hiện bên trong một căn biệt thự xa hoa.

Sau khi hiện hình, Trần Hạo nhìn về phía một đám nit quỷ đang chơi đùa bên trong một căn phòng rất to, ngoài ra còn có Hùng lão sư, Kim Mộng Quan, hiệu trưởng Trần,...

Sự xuất hiện bất ngờ của Trần Hạo khiến đám nit quỷ sửng sốt.

Theo sau đó, hiệu trưởng Trần mừng rỡ: “Cháu ngoan của ta, ông đợi được cháu đến rồi, lão già ta đây thiếu chút nữa là

hồn phi phách tán rôi. Nói mau, chuyện này là sao? Cháu có bị sao không?”

Trần Hạo cười nói: “Thái gia gia, nếu ông gặp phiền phức sao không gọi cho cháu?”

Kim Mộng Quan nói: “Trần đại sư, hiệu trưởng sợ làm ảnh hưởng đến người, bởi vì chịu ảnh hưởng không chỉ có người cõi âm chúng ta, cả người tu hành cũng chịu theo. Ví dụ như Phùng đại sư tiếp đón chúng ta đột nhiên lại học máu, sau đó cả người liền hóa thành hư ảo, người già nua trong tích tắc.”

Trần Hạo nói: “Sự biến hóa trước đây là sự thay đổi của thiên đạo. Từ giờ nhân gian sẽ đoạn tuyệt tu hành, vậy nên người tu hành gặp phản phệ, ngoại tộc cũng không thể tránh được.”

Kim Mộng Quan giật mình: “Ta nói chứ không hiểu sao lại bất ngờ thấy yếu đi hẳn, hơn nữa cảm giác càng ngày càng yếu, làm cách nào cũng không ngăn được.”

“Vậy còn cháu? Sau này còn có thể thành thiên tiên được không?” Hiệu trưởng Trần lo lắng hỏi.

Trần Hạo mỉm cười: “Thái gia gia không cần lo lắng, bây giờ cháu đã thành thiên tiên rồi. Hiện tại cháu đang ở trạng thái nguyên thần, nếu không sao có thể bất ngờ xuất hiện chứ?”

Hiệu trưởng Trần mừng rỡ, vội vàng nói: “Thật vậy sao? Cháu ngoan, cháu... cháu đừng gạt ông đấy.”

Trần Hạo nói: “Thái gia gia, cháu là loại người thích khoác lác sao? Không chỉ có vậy, cháu còn dựng lại âm phủ, nắm thiên địa trong tay, nắm giữ Phong Thần bảng, thay trời phong thần. Trời đất này từ nay về sau sẽ do cháu nắm giữ. Nói theo góc độ của nhà họ Trần, cháu xem như đã làm rạng rỡ tổ tông rôi.”

Hiệu trưởng Trần nhất thời không nói gì, chỉ nhìn Trần Hạo, trong mắt dần long lanh nước.

Chờ đợi một trăm năm! Bây giờ không chỉ đã đợi được, mà còn vượt xa cả giấc mộng của ông. Yêu cầu xa xỉ kia đã đạt đến độ quá tuyệt vời.

“Tốt, tốt, tốt. Có được đứa cháu trai như thế, lão già này cảm thấy thật mỹ mãn, cảm thấy thật mỹ mãn.” Hiệu trưởng Trần thầm thì tự nói một mình.

Bất ngờ thấy trên người hiệu trưởng Trần phát ra ánh sáng trắng, ánh mắt Trần Hạo khẽ động.

Từ ban đầu Trần Hạo đã biết hiệu trưởng Trần không đi đầu thai, chính là vì muốn tận mắt nhìn thấy hắn đạt thành tựu, có thể làm nhà họ Trần vực dậy một lần nữa.

Giờ hắn đã làm được, Trần lão gia có nhắm mắt cũng không còn vướng bận. Về phần hai người con đã đi di tán, năm đó họ có thể ra đi một cách vô tình, tất nhiên ông cũng không còn trông mong gì nữa.

“Thái gia gia, còn có một việc, cháu đã gặp hậu nhân của đại gia gia.” Trần Hạo đột nhiên lên tiếng.

Hiệu trưởng Trần sững sốt, ánh sáng trắng trên người nhạt dần, kinh ngạc nhìn Trần Hạo: “Cháu nói cái gì?”

Trần Hạo nói: “Cách đây không lâu, cháu đã gặp hậu nhân của đại gia gia. Năm đó ông ấy không chết, còn lấy vợ sinh con. Nhưng ông ấy đã làm một chuyện.”

Nói tới đây, Trần Hạo hơi chân chừ.

“Làm gì?” Hiệu trưởng Trần không đổi nét mặt, hỏi.

Trần Hạo nói: “Ông ấy đã sửa họ, hiện tại là họ Kim.”

Hiệu trưởng Trần nhất thời nổi giận.

Đưa con không chết ở chiến trường không trở về nhà thì cũng thôi đi, vậy mà còn dám sửa họ! Có thấy có lỗi với tổ tông không? Quá bất hiếu, đại nghịch bất đạo!

“Hậu nhân của nó ở đâu?” Hiệu trưởng Trần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Trần Hạo nói: “Đợi cháu giải quyết xong chuyện này sẽ dẫn thái gia gia đi đến đó gặp mặt, hoàn thành tâm nguyện của ông.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn Hùng lão sư: “Hùng lão sư, trước tới giờ ông đều làm giáo dục, hiện giờ kinh nghiệm tích lũy đã đủ. Ta có một nhiệm vụ cần ông làm, không biết ông có sẵn lòng không?”

Hùng lão sư nói: “Đại sư, xin mời nói.”

Trần Hạo nói: “Ta muốn thành lập học viện âm phủ, chuyên huấn luyện các nhân tài. Ta muốn ông làm hiệu trưởng.”

Hùng lão sư nở nụ cười: “Đây là bản chức công việc của ta, không thể chối từ.”

Chương 896: Tâm nguyện trước khi chết của Trần lão gia

Đế Đô, long khí ngập trời, nhân khí tụ hội, vận khí tập trung.

Từ nhỏ đến lớn, thậm chí tới tận hôm nay, đây là lần đầu tiên Trần Hạo nhìn thấy trung tâm Trung Quốc.

Nổi tiếng không bằng mắt thấy.

Nơi này quả không hổ là đô thành của Trung Quốc, là thánh địa trong lòng hàng tỉ người.

Từ trên không nhìn xuống có thể nhìn thấy rất nhiều điều huyền diệu, cũng nhìn thấy không ít người tu hành. Dưới khí vận long mạch nơi đây, họ đã được che chở, không phải sợ thiên đạo phản phệ, so với nơi khác cũng nhẹ hơn nhiều.

Quả nhiên trong công môn là nơi tốt để tu hành.

Dời ánh nhìn, Trần Hạo nhìn một góc khác của Đế Đô.

Đó là khu vực ngoài sân của một khách sạn được trang trí rất tươi vui, trông có vẻ như đang chuẩn bị cho một bữa tiệc.

Trên sân đang có không ít người đi lại, nói cười, vô cùng nhộn nhịp.

Tuy vậy, có một người đang ngồi ghế, một cô gái đang nhàm chán uống nước trái cây, không hề có biểu cảm vui vẻ trước cảnh tượng náo nhiệt này.

Bất thành linh, dường như cô gái cảm giác được gì đó, xoay người sang chỗ khác, sau đó khuôn mặt cô trở nên sững sờ.

Cô gái nhìn thấy hai người, một thanh niên trẻ tuổi và một ông lão.

Ông lão thì cô không biết, nhưng còn người thanh niên thì chính là đại lão có quan hệ cùng huyết thống với cô.

Đại lão đến gặp mình sao?

Trên khuôn mặt cô gái hiện lên sự vui mừng, vội vàng đứng lên đi đến trước mặt người thanh niên, vui vẻ nói: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Trần Hạo nói: “Anh dẫn thái gia gia tới, ông muốn gặp cháu gái.”

Thái gia gia?

Cô gái sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía ông lão đứng bên cạnh Trần Hạo.

Đây... chính là ông tổ!

Nhưng mà, tuổi của ông tổ lớn lắm rồi mà? Sao vẫn còn sống chứ?

Thầm khiếp sợ trong lòng, ngoài mặt cô gái vẫn rất dịu dàng, nhanh chóng nói: “Cháu chào thái gia gia, cháu tên là Trần Kim Liên.”

Ông lão nhìn cô gái một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Cháu không phải họ Kim sao?”

Cô gái cười nói: “Đó là do hồi trước cháu không biết, bây giờ đã biết rồi, cháu nhất định phải đổi lại họ gốc, nhận tổ quy tông. Nhưng Kim Liên là tên do ba mẹ cháu đặt, cháu cũng không thể bắt hiếu nên đã giữ lại chữ “Kim”. Nếu thái gia gia không thích, cháu có thể xóa chữ “Kim” đi ạ.”

Ông lão lắc đầu: “Không cần đâu, cô bé này lanh lợi, khá lắm. Ừm, cháu có biết nơi ông nội cháu ở khi còn sống không?”

Dẫn ông đến đó để ông nhìn xem.”

Cô gái nói: “Cháu biết, giờ cháu sẽ dẫn ông đi.”

Nói xong, cô gái không quan tâm chuyện hôn lễ nữa, dẫn đường cho Trần Hạo và ông lão.

“Tiểu Liên? Con làm gì vậy? Chuyện anh hai con kết hôn rất quan trọng, không lo đi hỗ trợ mà còn đi lung tung, chẳng ngoan gì cả.” Lúc này, một người phụ nữ trông có vẻ rất chăm chút ngoại hình đi tới, trách cô gái.

Cô gái cúi gầm mặt: “Có gì mà hỗ trợ chứ? Con đến đây đã là tốt lắm rồi. Anh hai ăn chơi lêu lổng, lấy người ta chỉ làm hại đời người ta, chắc chắn không lâu dài được.”

“Hừ, con nhỏ này, ăn nói bậy bạ gì đ...”

“Được rồi. Con còn có việc. Con phải đưa thái gia gia và anh họ bên nội đến nhà ông nội ở khi còn sống. Ở đây mọi người tự lo đi nhé.” Cô gái nói xong, xoay người bước đi.

Nhìn bóng dáng cô gái bỏ đi, người phụ nữ sững sốt.

Thái gia gia, anh họ bên nội?

Người nhà họ Kim của thế hệ trước vẫn còn sống sao? Cả anh họ bên nội nữa. Uhm... bên nội...

Người phụ nữ bất ngờ nghĩ ra gì đó, mặt bà ta trở nên biến sắc, nhìn cô gái đã đi xa, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho một số điện thoại.

“Lão Kim, có chuyện rồi...”

Lái chiếc xe con bọ (1), cô gái đưa Trần Hạo và ông lão đi đến một địa phương với khung cảnh non xanh nước biếc.

(1) Chiếc xe con bọ: Biệt danh của dòng xe Volkswagen Beetle

Ở nơi Đé Đô tác đất tác vàng, một nơi vẫn còn giữ khung cảnh non xanh nước biếc hoàn hảo như vậy không phải là nơi người thường có thể sống được.

Cô gái lái xe, mang theo giấy thông hành, qua hai trạm kiểm soát liền chạy xe vào trong.

Uốn qua hai vòng cua, Trần Hạo liền nhìn thấy một tổ hợp kiến trúc rất lớn. Tất cả đều là nhà ở theo kiến trúc tứ hợp viện, hợp thành một cái thôn nhỏ trong núi.

Sau khi lái xe vào thôn, trong thôn người qua kẻ lại, phần lớn đều là người già, còn có bác sĩ và y tá.

Cô gái dừng xe trước cửa một tứ hợp viện, bà lão tóc bạc trắng sống cách vách cười ha ha nói: “Là Đại Liên sao? Lâu rồi không thấy cháu về đây.”

“Bà Từ, bà khỏe không ạ?” Cô gái mỉm cười thăm hỏi bà lão.

“Vẫn khỏe, ăn được uống được, nhưng bị quản nghiêm quá, không cho làm việc. Aizz... Bà già này rảnh rồi cũng chỉ có thể đùa hoa nghịch cỏ cho qua thời gian.” Bà lão cười giơ ẩm nước trong tay lên.

“Hi hi, đó gọi là dưỡng lão đó bà. Bạn rộn cả đời, cống hiến nhiều như vậy, bà cũng nên nghỉ ngơi, an hưởng thanh phúc thôi.” Cô gái ngọt ngào cười nói.

“Ôi, cái miệng nhỏ nhắn này vẫn ngọt ghê. Đúng rồi, tối qua bà mới làm bánh hoa quế, hồi nhỏ cháu thích ăn món này nhất, lát nữa lấy một chút mang về mà ăn.” Bà lão cung chiêu nói.

“Ai, lát nữa cháu nhất định sẽ lấy ạ.” Cô gái nói xong, đón Trần Hạo và ông lão xuống xe.

Trần Hạo nhìn xung quanh, ánh mắt dừng trên người bà lão. Nhìn một lúc sau, hắn đột nhiên nở nụ cười, chủ động đi đến chỗ bà lão.

“Bà ơi, bà vẫn muốn tiếp tục làm việc sao?” Trần Hạo mở miệng.

Bà lão sửng sốt, đánh giá Trần Hạo một hồi, thâm ý nói: “Chàng trai, cậu muốn sắp xếp công việc gì cho tôi?”

Trần Hạo nói: “Công việc phục vụ muôn dân, cháu cam đoan bà sẽ rất hài lòng.”

Bà lão nói: “Phí tham gia bao nhiêu? Có cần giới thiệu họ hàng thân thích gì không?”

Trần Hạo cười nói: “Bà không cần phải hỏi dò đâu ạ, sở dĩ cháu hỏi bà là vì trên người bà có rất nhiều công đức, phú quý lâu dài, chắc hẳn còn có thể sống hơn mười năm nữa, thậm chí sau khi chết còn có rất nhiều lựa chọn. Cháu không muốn bà lãng phí thời gian, cũng để cho bà có cơ hội tích góp thêm nhiều công đức. Nếu bà đồng ý, cháu sẽ cho bà một cơ hội. Nếu bà không muốn, coi như cháu chưa nói gì ạ.”

Bà lão khá hứng thú với việc này bèn lên tiếng: “Được, xương cốt bà già này vẫn được, nếu cậu giao việc đảng hoàng cho tôi thì tôi sẽ làm.”

Trần Hạo mỉm cười, vẫy tay một cái, bảng Phong Thần hiện lên, thần quang sáng rực.

Bà lão: “...”

Trần Hạo nói: “Sắc phong Từ Tú Anh, Thành Hoàng kinh đô, ban thưởng quý thần pháp vực.”

Dứt lời, chữ hiện lên, thần quang thêm vào.

Bà lão nhất thời cảm giác cả người trở nên nhẹ nhàng. Mái tóc bạc trắng đột nhiên biến thành một màu đen tuyền, ngay cả

khuôn mặt cũng trẻ ra rất nhiều tuổi.

Đồng thời, một thông tin tương ứng xuất hiện trong đầu bà, chỉ rõ phạm vi công việc của bà.

Trong giây lát, bà lão hoàn toàn ngẩn người.

Đây là... công việc mà cậu nói sao?

Không chỉ bà lão, ngay cả cô gái cũng trợn tròn mắt.

Đây là... phong thần?

Bà Từ trở thành thần rồi sao?

Thành Hoàng hình như là vị thần của âm phủ, cực kỳ lợi hại. Anh họ quá ghê gớm. Cây dù này quá lớn, có đánh chết cô cũng nhất quyết không buông.

Trần Hạo không lo chuyện bà lão nữa, hấn cùng ông lão đi vào tú hợ viện.

Tình cờ gặp một người có công đức lớn như vậy xem như là một chuyện vui bất ngờ. Sự tham gia của bà cũng có lợi cho âm phủ.

Tiến vào trong sân, trên gương mặt ông lão bỗng hiện lên vẻ phức tạp.

Ông vừa nhìn một cái đã cảm thấy vô cùng quen thuộc với sự bố trí đồ đạc ở tú hợ viện này. Nơi đây hoàn toàn giống với đại viện nhà họ Trần trước kia.

Hiển nhiên, người con sửa họ kia vẫn luôn không quên quê nhà.

Chỉ có điều, nó không trở về nhà, còn sửa họ, quá bất hiếu!

Ông lão không thể tha thứ chuyện này được.

Ông đang định bước vào xem có di vật gì để lại không thì một ông già tuy bị thọt một chân nhưng sát khí bùng bùng từ

trong nhà bước ra, ánh mắt không tốt nhìn về Trần Hạo và ông lão đang đứng bên ngoài.

“Vào nhà đã gõ cửa chưa?”

Chương 897: Không đùa.

“Ngũ gia, ngài đừng nóng giận, đây là người do ta mang tới.”

Trần Hạo và ông cụ đều không nói gì, Trần Kim Liên vội vàng tiến lên giải thích.

Ông lão què chân không hề bị lay động, chỉ lạnh lùng nói: “Ta biết, họ hàng nghèo đây mà. Nhưng gia đình họ Kim cũng không phải là nơi mà ai cũng có thể leo lên. Mọi người đều phải tự giác.”

Trần Kim Liên thay đổi sắc mặt.

Nghe có vẻ như ông già què chân đã biết thân phận của Trần Hạo, ông ta biết điều đó và hiển nhiên cả gia đình cũng biết.

Nhưng cho dù như vậy, Ngũ gia vẫn nói những lời khó nghe như vậy, thật là quá đáng.

Hơn nữa bây giờ cũng biết rồi, vậy Trần Kim Liên cần phải làm một lựa chọn.

Là đứng bên gia đình họ Kim, hay bên gia đình họ Trần.

Nếu chuyện không rõ ràng lắm, vậy đương nhiên Trần Kim Liên sẽ đứng về phía gia đình mình, dù sao ba mẹ và người thân là sự lựa chọn trong tiềm thức, chứ đừng nói đến việc gia đình mình cũng thuộc dạng nhà quyền thế. Không thể vì một người chung dòng máu không biết xuất hiện từ đâu mà trở mặt với ba mẹ.

Nhưng bây giờ, khi biết được sự lợi hại của Trần Hạo, đương nhiên Trần Kim Liên sẽ không lựa chọn thô tục, mà đứng về phía “Chân tướng”.

“Ngũ gia, lời này của người thật quá đáng, đây là ca ca trong dòng họ ta, còn đây là ông cố trong dòng họ ta, lại nói tiếp, ông nội của ta cũng là con trai của ông cố, người nhận ông nội của ta là anh, đi theo cả đời, vậy đó là hậu bối, thiếu tôn trọng ông cố nghĩa là không tôn trọng người lớn tuổi.”
Trần Kim Liên phản bác.

Ông già què chân nhếch miệng cười một tiếng: “Liên nha đầu, người coi ta là già tuổi nên hồ đồ à, người nhìn xem ta đã bao nhiêu tuổi rồi? Cha của ông nội người, vậy phải bao nhiêu tuổi? Người này, nhìn còn không già bằng ta đâu? Hai người các người, lá gan cũng không nhỏ đấy, lại...”

Ông ta còn chưa nói xong, Trần Hạo đã vung tay lên, và ngay lập tức một luồng áp lực bao trùm ông già què chân, khiến ông ta đóng băng tại chỗ, động đậy một chút cũng là điều hi vọng xa vời.

“Ông già, ta không ở đây để nói dối, cũng không phải tới để làm ra vẻ. Ta chỉ đến để giải quyết chấp niệm của ông cố. Năm đó, vào ngày mừng thọ 50 tuổi của ông cố ta, Trần Thuật Thành mang theo Trần Thuật Minh trốn đi và chỉ để lại một bức thư, rồi mịt mù không có tin tức gì. Trong những năm qua, điều này đã trở thành tâm bệnh của ông cố ta. Bây giờ ta đến đây vì ba mục đích. Đầu tiên, năm đó Trần Thuật Thành đã để lại đồ cũ gì? Ông cố của ta muốn xem, và thứ hai, chúng ta muốn biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Trần Thuật Minh sau khi bị Trần Thuật Thành mang đi? Tên Trần Thuật Minh có thể thay tên đổi họ, giàu sang danh giá, nhưng không có tin tức nào về Trần Thuật Minh. Người đi theo Trần Thuật Thành, vậy chắc chắn người phải biết điều gì đó. Thứ ba, nói cho chúng ta biết, mộ của Trần Thuật Thành ở đâu.”

Nói xong, Trần Hạo nhìn ông già què chân, người đang lộ ra ánh mắt kinh hoàng và nói tiếp: “Ta thả người ra, nhưng người

phải nói cho ta biết, giải quyết xong chấp niệm này, chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, cái gọi là gia đình họ Kim này, đối với ta mà nói, không là gì cả.”

Dứt lời, ông già què chân lập tức cảm thấy cơ thể mình có thể di chuyển, nhưng giờ ông không còn ngang ngược như trước đây nữa.

Trải nghiệm vừa nãy thật sự kinh khủng, loại cảm giác không thể nói, không thể di chuyển một chút nào, cảm giác giống như một người chết sống lại, thật kinh khủng.

Và bây giờ, ông già què chân cũng hiểu được, những người được gọi là họ hàng nghèo ở đây không đơn giản như vậy, và họ không phải là người mình có thể khiêu khích.

“Ngài là Trần Vệ Đình?” Ông già què chân nhìn về phía ông cụ và nghi ngờ hỏi.

Ông cụ nói: “Là ta.”

Ông già què chân hít một ngụm khí lạnh.

Nếu đây là sự thật, thì ông già vẫn chưa chết, vậy giờ ông ta cũng đã hơn một trăm tuổi, nhưng trông còn trẻ như vậy, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng với trải nghiệm vừa rồi khiến ông già què chân đã tin một chút, ông ta ngáp ngừng và nói: “Ta không biết chuyện liên quan tới đại ca. Ta chỉ biết rằng khi ta biết hắn, tên của hắn là Kim Diệu Minh, và lúc ấy hắn vẫn còn là một người làm việc dưới lòng đất. Nhưng sau đó ta đã nhiều lần nghe được cái tên Trần Vệ Đình từ miệng hắn và còn gọi là cha, lúc ấy ta cũng có nghi ngờ. Sau đó điều tra, ta mới biết được sự tồn tại của người, nhưng không phải người đã...”

Liếc nhìn ông cụ một chút, ông già què chân do dự một lúc, nhưng vẫn không nói từ chết ra và ông ta nói tiếp: “Thật không may, trước kia đại ca đã phải chịu quá nhiều thương

tích, cơ thể không khỏe, già rồi còn trúng gió, đôi lúc còn không tỉnh táo, có một thời gian, hấn đã chuyển biến tốt hơn và nói muốn trở về nhà, chết phải lá rụng về cội. Nhưng hấn đã bị mấy tên khốn nạn ngăn cản, dẫn đến hấn nộ khí công tâm và hoàn toàn không thể tỉnh táo.”

Mặt ông cụ không hề cảm xúc: “Ta biết, vậy Trần Thuật Minh đâu? Ngươi biết tin tức của hấn không?”

Ông già què chân nói: “Ta không biết Trần Thuật Minh, nhưng trước khi đại ca trúng gió, hấn đã lặng lẽ đưa cho ta một thứ và nói rằng, nếu hấn không thể kiểm soát được hành vi của bản thân thì sau khi hấn mất, thì ta hãy chôn thứ đó cùng hấn. Sau đó, ta mở nó ra và nhìn qua, bên trong có một sổ thứ lung tung, còn có một bức ảnh, trong bức ảnh là đại ca và một cậu bé nhỏ tuổi.”

Ông cụ thay đổi sắc mặt, nhưng im lặng không nói gì.

Trần Hạo thở dài một tiếng.

Hành vi này, rõ ràng chứng tỏ Trần Thuật Minh đã chết từ lâu.

“Vậy mộ của Trần Thuật Thành ở đâu?” Trần Hạo hỏi.

Ông già què chân chuẩn bị trả lời thì ông cụ đã mở miệng: “Không cần, bây giờ ta không muốn nhìn thấy hấn.”

“Ông có?”

Ông cụ nói: “Không cần phải nói nữa, đứa con trai này, không đáng để ta nhìn hấn. Cho dù mắng hấn, đánh hấn thì hấn cũng không xứng, hấn không xứng.”

Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt của ông cụ đã đỏ hoe, hàm răng nghiến chặt, hiển nhiên trong lòng ông cụ đang vô cùng đau buồn và tức giận.

Trần Hạo cũng không biết phải nói gì.

Suy nghĩ kỹ một chút, người ông cả mình chưa từng gặp mặt kia, thật đúng là một cái hổ.

Mình có một lý tưởng cao cả, có thể. Nhưng đầu tiên tức chết cha ruột, sau đó mang em trai đi, nhưng lại hại chết em trai rồi.

Nếu như vậy cũng thôi, nói không chừng em trai chết cũng không tiếc.

Nhưng sau đó, hẳn ta không quay về nhà để nhận lỗi trước mộ ông cố, mà còn che giấu về cái chết của em trai, còn mình thì thay tên đổi họ, trốn tránh hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Thậm chí, hẳn ta còn muốn, lá rụng về cội sau khi chết.

Hắn cũng không biết đầu óc người này nghĩ gì, đã bất hiếu như thế, hẳn còn có mặt mũi nào để lá rụng về cội, còn có mặt mũi nào để thấy liệt tổ liệt ông?

“Nếu ông cố không muốn gặp, vậy thì đi thôi.” Trần Hạo mở miệng nói.

Ông cụ không nói lời nào và bị Trần Hạo đỡ rời đi.

Nhưng vào lúc này, một vài chiếc xe đã chạy qua, sau đó một đám người xuống xe và chặn ở cổng.

“Chú năm, sao chú không bắt hai tên lừa đảo này lại?” Một thanh niên bước tới, mặt lộ vẻ không vui nói.

Nét mặt của ông già què chân thay đổi.

Thằng nhóc này, không nói lời nào thì người sẽ chết à, quả nhiên là con cưng nhà giàu, một đời lại không bằng một đời.

Trần Hạo không thèm quan tâm đến người này, hắn nhìn về phía Trần Kim Liên: “Hôm nay cảm ơn người, những gì ta đã hứa với người vẫn còn hiệu lực như cũ. Nếu sau này người gặp rắc rối, thì hãy gọi ta.”

Nói xong, Trần Hạo mang theo ông cụ và trực tiếp bay lên không trung rồi biến mất.

Vốn dĩ thấy Trần Hạo không để ý đến chính mình, người thanh niên còn có chút tức giận cũng sững sốt khi nhìn thấy điều này, hấn ta ngậy người nhìn xung quanh, sau đó kinh ngạc nói: “Vừa rồi là tình huống gì? Người đâu?”

Trần Kim Liên không muốn trả lời, nàng xoay người rời đi.

Nhận được sự hứa hẹn, khiến tâm trạng hiện tại của nàng rất tốt.

“Tiểu Liên, đứng lại cho ta, chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Một người đàn ông trung niên hỏi với vẻ mặt nghiêm túc, không giận tự uy.

Trần Kim Liên nhếch miệng cười một tiếng: “Ba, không có chuyện gì...”

“Nói.” Người đàn ông trung niên quát lớn.

Vẻ mặt của Trần Kim Liên cứng lại, nhưng nàng lập tức chế nhạo: “Được rồi, ta nói, vừa rồi là ông cố nội và người anh trong dòng họ, có lẽ các người cũng biết, họ là thân thích nghèo mà các người đã biết từ sớm nhưng chưa bao giờ chấp nhận, và thậm chí còn ngăn cản ông nội lá rụng về cội.”

“Vừa rồi không phải là điều mà những thân thích nghèo có thể làm được. Đây không phải là người bình thường.” Người đàn ông trung niên nói, mắt hấn ta lấp lóe.

Trần Kim Liên cười như không cười nói: “Đúng thế, ta không biết ông cố, nhưng người anh trong dòng họ thật sự rất lợi hại. Lúc trước ta lên cơn bệnh tim, hồn phách bị Hắc Bạch Vô Thường câu đi, chính là người anh trong dòng họ cứu ta về, hấn thậm chí còn có thể mệnh lệnh cho Hắc Bạch Vô Thường và cũng chữa khỏi bệnh tim cho ta. Thế nào, có phải

rất thần kỳ không. Cảm giác giống như nằm mơ vậy, chúng ta lại còn có một người cùng dòng họ giống như thần tiên.”

“Nhưng thật đáng tiếc khi các người xúc phạm người ta, không, nên nói rằng ông nội đã làm tất cả, để ông có thất vọng, để người anh trong dòng họ thất vọng, các người mất cơ hội nhận người cùng dòng họ và không thể làm người thân với thần tiên.”

“Tiểu Liên, ta vừa nghe hấn nói, hứa gì đó với người?” Lúc này, một người phụ nữ trung niên như một quý bà mở miệng.

Trần Kim Liên cười khẩy: “Bác cả, người không nghe lầm, bởi vì ta gọi hấn là anh, nên ta đã nhận được một lời hứa từ hấn rằng, sau này hấn có thể giúp ta một lần khi ta gặp khó khăn.”

Nói tới đây, Trần Kim Liên mỉm cười và nói: “Lời hứa này không hề nhỏ, sau khi người anh cùng dòng họ gặp bà Từ ở sát vách nhà chúng ta, nói nàng có rất nhiều công đức, nên đã phong cho nàng làm Thành hoàng của Đế Đô này ngay tại chỗ, khiến bà Từ trở nên trẻ trung như 20 tuổi. Ta nghĩ, nếu ta muốn, người anh cùng dòng họ này cũng có thể phong thần cho ta. Các người nói, ta nên làm Cửu Thiên Huyền Nữ, hay là...”

“Đủ rồi!” Người đàn ông trung niên quát lớn, sau đó lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, người sẽ không được đi đâu nếu không có mệnh lệnh của ta.”

Nói xong, người đàn ông trung niên nhìn về phía những người khác và nói tiếp: “Phái người đi điều tra người một nhà kia, ta muốn thông tin chi tiết nhất.”

Khi nghe điều này, Trần Kim Liên chỉ bĩu môi và không nói gì.

Chương 898: Ông cố đầu thai.

Trở về Tam Thủy Quan, Trần Hạo không vội vàng trở lại thân thể, mà nhìn về phía ông cố.

“Ông cố, ông cũng đừng thất vọng, thực ra...”

“Thực ra ta hiểu được.” Ông cụ đột ngột nói.

Trần Hạo sững sờ.

Ông cụ thở dài và nói tiếp: “Ta cũng không giận Trần Thuật Thành. Sau khi nghe được chuyện của thằng cả từ miệng của tên kia. Ta biết ngay, không phải là hắn không muốn trở lại, mà là không thể trở về được. Nhìn từ góc độ thân phận của hắn và thời đại đó, ta cũng không trách hắn. Nhưng, ta sẽ không tha thứ chuyện hắn mang thằng ba đi, lại còn hại chết thằng ba nữa, thậm chí còn không mang thằng ba về với đất tổ mà còn tự tay đưa xuống mồ, hắn nghĩ mình là ai chứ? Hắn có tư cách gì để làm như thế? Thằng ba giỏi nhất của gia tộc họ Trần chúng ta hồi đó, là thằng ba có hy vọng làm rạng rỡ truyền thống gia tộc họ Trần nhất, lại bị hắn hại chết như vậy, hắn còn chê chưa đủ sao?”

Nói xong, ông cụ nhìn về phía Trần Hạo: “Ta không có yêu cầu khác, ngươi hãy tìm cơ hội, dời tro cốt của thằng ba về, người của gia tộc họ Trần chúng ta, sẽ không vào nhà thờ của nhà họ Kim.”

Trần Hạo gật đầu: “Ta hiểu rồi, ta sẽ sắp xếp người đi làm. Nhưng ông cố này, hiện tại ngươi có kế hoạch gì không? Là luân hồi chuyển thế, hay nhận chức ở Địa phủ?”

Ông cụ cười nói: “Nhận chức thì thôi, trong lòng không có tiếc nuối thì đương nhiên phải đi luân hồi. Ở thế gian này, sau này có người chăm sóc, ta tin tưởng nó sẽ càng ngày càng tốt. Còn ta thì an tâm hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp là được rồi.”

Trần Hạo cũng không ép buộc.

Mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình, đây là sự ủng hộ của hắn dành cho những người thân của mình, dù là ông cố hay là cha mẹ, thì họ đều sẽ được đối xử như nhau trong tương lai.

“Vậy là tốt rồi, đừng nói những chuyện khác, người là ông cố của ta, đây là sự ràng buộc không thể chặt đứt, cho nên người muốn đầu thai, đời thứ nhất, sẽ là lựa chọn tốt nhất.”

Ông cụ cười nói: “Vậy ta đi đây, người, cũng mạnh khỏe.”

Ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, ông cụ chậm rãi bay lên, trên người hiện lên một luồng ánh sáng trắng, sau đó hóa thành vàng sáng rồi tiêu tán.

Trần Hạo nhìn vào khoảng không, như thể hắn đã xâm nhập vào không gian và nhìn thấy thứ gì đó.

Đó là sáu cõi luân hồi, không biết từ bao giờ, cô gái mặc áo trắng đã đưa nó từ chỗ U Minh vào Địa Phủ mới, và bình đẳng với con đường vùng đất nổi loạn.

Dưới sự chú ý của Trần Hạo, sự biến hóa khôn lường của sáu màu sắc mà hắn nhìn thấy, là huyền diệu khó lường.

Nhưng lúc này, trong sáu màu sắc kia, có một màu xám xịt không ánh sáng.

Trần Hạo quan sát một chút và nhận ra đó là cõi trời.

Trong thế giới này, không có chư thiên, thì đương nhiên cũng sẽ không cần đầu thai chư thiên.

Dường như, cõi trời này, từ khi tồn tại cũng không dùng mấy lần, nghĩ đến các vị thần tiên trên khắp bầu trời, ngoại trừ Ngọc Hoàng có con gái, thì còn có vị thần nào còn có con nối dõi chứ? Cái gọi là đầu thai cõi trời chỉ là một trò đùa. Lúc ấy ở Thiên Đình sẽ không cho phép người bình thường có cơ hội này, nếu cũng không có thần tiên, vậy ai sẽ là người bình thường?

Ở dưới sự chú ý của Trần Hạo, hồn phách của ông cố lướt qua một vùng sáng u ám, và sau đó lao vào sáu cõi luân hồi.

Vào lúc lao vào, Trần Hạo đã âm thầm ban phước một đạo công đức cho ông cố, giúp ông cố vào nhà phú quý, hiền lành và an nhàn cả đời.

Sau đó, tâm trí của Trần Hạo hòa hợp với Địa Phủ, nhận thức bốn phương tám hướng, và nắm bắt được gia đình mà ông cố đầu thai.

Sau một lúc, ánh mắt Trần Hạo khẽ nhúc nhích và thân hình của hắn lập tức xuyên qua không trung.

Trong một thời gian ngắn, ở ngoài ngàn dặm, trong phòng sinh của một bệnh viện lớn ở vị trí đẹp của Tô Châu và Hàng Châu, bên trong không nghe được tiếng động, và một đám người bên ngoài đang chờ đợi lo lắng.

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra và một bác sĩ nữ có sắc mặt trắng bệch đi tới.

“Bác sĩ Lưu? Có chuyện gì xảy ra vậy, sao người đi ra rồi? Con dâu của ta đâu? Cháu của ta đâu?” Một người phụ nữ trung niên lo lắng hỏi thăm.

Bác sĩ nữ nói: “Chị Bạch, cô Vương không sao, nàng vẫn đang chờ sinh, nhưng đột nhiên xảy ra một tình huống, khá kỳ lạ. Ta nhất định phải ra ngoài nói chuyện với các người một chút.”

“Tình huống gì, người mau nói đi, giờ cũng sắp sinh rồi, nhưng đừng có vấn đề giữ lớn hay giữ nhỏ nữa!” Một thanh niên trẻ tuấn tú run giọng hỏi.

Bác sĩ nữ nói: “Không phải vấn đề này, lúc trước kiểm ra là một đứa bé, nhưng vừa rồi ta phát hiện ra đã biến thành hai đứa bé.”

A!

Đám người xung quanh, lập tức sững sờ.

Chẩn đoán chính xác như vậy còn có thể biến thêm sao? Người nào loạn à.

“Tình huống này quá kỳ quái, chúng ta...” Nữ bác sĩ đang định giải thích, thì trên hành lang đột nhiên xuất hiện một cái cầu vồng, sau đó lan đến phòng sinh, và sau đó, giữa những âm thanh riu rít, một đàn chim lớn không biết đến từ đâu bay quanh bệnh viện.

Một màn này khiến bác sĩ nữ trợn mắt há hốc mồm.

Với tư cách là một bác sĩ hộ sinh, nàng đã đỡ đẻ hơn một trăm ca, nhưng chưa từng thấy tình huống như vậy bao giờ!

“Được được được, một đứa đôi thành hai đứa, trời xảy ra hiện tượng khác thường, xem ra nhà họ Trần của ta sắp xuất hiện một người có danh vọng. Bác sĩ, người hãy nhanh chóng đi đỡ đẻ, mặc kệ là một đứa hay hai đứa thì chúng đều là con cháu họ Trần ta”. Lúc này, mọi bà cụ tóc trắng ở trong đám người đưa ra quyết định cuối cùng.

Bác sĩ nữ cũng không nói gì và xoay người đi vào phòng sinh.

Lúc này, Trần Hạo đang ẩn thân ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc.

Tình huống của ông cố, hơi vượt qua sự dự đoán.

Cho dù mình ban phước công đức, nhưng cũng không đến mức có hiện tượng khác thường như bây giờ! Chắc hẳn có một vấn đề ở đây.

Không bao lâu, một tiếng khóc đột nhiên vang lên trong phòng sinh, oa oa oa, vô cùng vang dội.

Âm thanh khiến những người bên ngoài phòng sinh đặc biệt vui mừng.

Vừa ra đời đã khóc lớn như thế, xác định là một đứa con trai.

Không lâu sau, lại có tiếng khóc vang lên, lần này vang dội hơn, trên lầu dường như cũng có thể nghe được, nhưng cảm thấy, tiếng khóc này khiến người ta nghe ra hàm xúc đau lòng và căm giận.

Ngay sau đó, hai đứa trẻ đều được ôm ra ngoài và bác sĩ thông báo rằng một đứa 4,15kg, và đứa còn lại là 4,2kg. Nặng là anh, nhẹ là em.

Hai đứa đều là con trai, là một cặp song sinh! Điều đó khiến cho một đám thành viên trong gia đình quá hạnh phúc, họ vội vàng tiến lên ôm, miễn bàn nhiều cẩn thận.

Lúc này, Trần Hạo nhìn qua và sững sờ.

Trên người hai đứa trẻ sơ sinh, một đứa vẫn còn hơi thở của ông cố, và một đứa còn lại cũng có hơi thở quen thuộc.

Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Hạo mới nhớ ra.

Mẹ nó, đây không phải là hơi thở của Vương gia sao?

Đm, thì ra Vương gia đầu thai ở đây!

Hơn nữa, ông cố và hẳn ta đã trở thành anh em!

Cảm giác này ... thật lạ!

Mà không đúng!

Trần Hạo đột nhiên phản ứng lại, hấn cấn thận nhìn một chút rồi nở nụ cười.

Thảo nào tên này khóc đau lòng như vậy, sức sống bầm sinh có được khi đầu thai chuyển kiếp đã bị ông cố chia đôi, tuy rằng tên này bị ảnh hưởng bởi sự bí ẩn trong bào thai, nhất thời không tỉnh lại, nhưng theo bản năng biết rằng mình đã phải chịu một tổn thất lớn. Nên chỉ có thể trút nỗi buồn của mình bằng cách khóc.

Thôi được, tóm lại là chiếm hời của người, cho nên ta cho người cơ hội.

Trần Hạo mỉm cười, hình bóng hiện lên, sau đó sải bước đi tới.

“Lão phu nhân, người có thể đưa đứa bé cho ta xem một chút không?” Trần Hạo mỉm cười nói.

Người nhà đang đỡ đứa trẻ, rất là nghi ngờ nhìn về phía Trần Hạo, rõ ràng họ không hiểu và không tin Trần Hạo, một người khách không mời mà tới.

Lão phu nhân nhìn về phía Trần Hạo, nhìn một lát, và đột nhiên nở nụ cười: “Hai đứa cháu trai của ta sinh ra mang theo sự khác thường, chàng trai người ở đây, hẳn là quý nhân của cháu ta, vậy ta cho người xem một chút vậy.”

Nói xong, lão phu nhân đưa cháu trai cho Trần Hạo.

Những người khác trông có vẻ lo lắng, nhưng không dám làm trái ý bà cụ.

Trần Hạo cười ôm đứa nhỏ, run rẩy vươn ngón tay ra, và chạm vào giữa lòng mày đứa nhỏ một chút, sau đó một dấu đỏ có lấp lóe vàng sáng hiện lên.

Khi có vàng sáng hiện lên, đứa trẻ ngừng khóc và còn nhìn Trần Hạo mỉm cười.

Lúc này, những người khác đều ngẩn ra.

Trần Hạo cười nói: “Đứa nhỏ này kiếp trước là một người có danh vọng, kiếp này nhất định sẽ không tầm thường. Các người phải chăm sóc dạy dỗ chu đáo, có lẽ trong tương lai sẽ hưởng vô tận vinh quang nếu có được sự tin cậy của nó.”

Nói xong, đứa bé trong tay Trần Hạo bay về phía bà cụ, còn hắn thì biến thành một luồng ánh sáng bay đi, chỉ bỏ lại người một nhà đang cảm giác như đang nằm mở.

Chương 899: Lương Hồng Ngọc tìm tới

Sau khi giải quyết việc đầu thai của ông cố, Trần Hạo cũng không quay về gặp mà dịch chuyển đến núi Âm Nguyệt.

Ngày trước, đây đã từng là nơi mà hắn không dám làm loạn.

Tuy nhiên đến hôm nay thì hắn có thể đi lại tùy ý trên núi Âm Nguyệt và nắm giữ trong lòng bàn tay.

Từ trên không trung nhìn xuống dưới, Trần Hạo khóa chặt cửa vào núi Âm Nguyệt, bóng người lóe lên và biến mất ngay lập tức.

Bước vào trong không gian của núi Âm Nguyệt có vô số sự tồn tại kỳ lạ, tất cả mọi thứ đều được bao trùm bởi ý niệm của Trần Hạo, những thứ ban đầu đối với Trần Hạo thuộc loại không chọc nõi thì lúc này chúng cảm nhận được hơi thở của hắn lại phải cuộn mình lại, giống như hận không thể chui tọt vào lòng đất.

Trần Hạo mỉm cười, rất nhanh liền tìm thấy vị đại lão áo trắng.

Tại thời điểm này, không cần Trần Hạo cố gắng tìm kiếm mà vị đại lão áo trắng cũng nhìn thấy Trần Hạo và quan sát hắn.

Bước chân Trần Hạo khễ nhúc nhích, bóng người xuất hiện ngay trước mặt vị đại lão áo trắng.

“Hằng Nga Tiên Tử, lâu lắm không gặp.”

Trần Hạo chủ động mở miệng.

Vị đại lão áo trắng im lặng không nói, chỉ đứng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không thêm đề ý.

Sau khi nâng cấp, Trần Hạo cũng đã hiểu nhiều hơn về chuyện phân chia linh hồn.

Đứng nhìn trước đây vị đại lão áo trắng kích phát nhiệm vụ, nhưng thật ra cũng chưa hẳn là hoàn toàn tỉnh lại, chỉ là bản năng mà thôi.

Muốn nó khôi phục lần nữa còn cần một chút kích thích.

Sau khi chào hỏi xong, Trần Hạo phát tay, trong nháy mắt trên bầu trời của núi Âm Nguyệt có một vết nứt, sau đó một luồng ánh sáng nhu hòa từ trên trời rơi xuống.

Luồng sáng vừa khéo rơi xuống trên người vị đại lão áo trắng, ngay lập tức trên người vị này tỏa ra ánh sáng, ánh mắt vốn bình tĩnh cũng có chút thay đổi.

Sau một khoảng thời gian, vị đại lão áo trắng mới nhìn Trần Hạo và mỉm cười: “Đạo hữu, ngươi đã chọn phân chia linh hồn, vì sao lại còn đánh thức ta?”

Trần Hạo: “Phân chia linh hồn là để tồn tại, nhưng nó không thể thay thế ngươi được, ngươi là chủ của Nguyệt cung, nơi đó vẫn cần ngươi chống đỡ.”

Vị đại lão áo trắng mới nói: “Xây dựng lại Thiên Đình mới vẫn cần Nguyệt cung à?”

Trần Hạo cười nói: “Tại sao lại không cần, mười lăm tháng tám ăn bánh Trung Thu, đây là truyền thống cũng là tình cảm, nhưng Tiên tử hãy yên tâm, trên trời cũng không có nhiều quy tắc đâu,, ngươi sẽ không bị hạn chế bởi chuyện gì, chỉ cần không làm hỏng thì làm sao cũng được, nếu thích ngươi cũng có thể xuống nhân gian dạo chơi, kết bạn.”

Vị đại lão áo trắng nhìn chằm chằm Trần Hạo một lát, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, nếu như vậy thiếp thân sẽ cố gắng hết sức vì thế giới này

Sau khi nói xong, vị đại lão áo trắng cũng không tiếp tục trò chuyện với Trần Hạo nữa mà bóng trắng bay về ánh trăng mềm mại ở vết nứt.

Nhìn thấy động tác này, trong đầu Trần Hạo hiện ra một câu Hằng Nga bay lên cung trăng .

Đáng tiếc, ta lại không phải là Hậu Nghệ.

Chờ Hằng Nga rời đi, Trần Hạo nhìn về một nơi khác thuộc núi Âm Nguyệt, suy nghĩ khẽ động liền phát tay cho Mimi ra ngoài.

“Người muốn làm gì vậy?” Vừa được ra ngoài Mimi liền giật nảy người lên, cả người cảnh giác nhìn xung quanh.

Nó đã bị lừa một lần, sợ rồi, không muốn chịu tội lần nữa đâu.

Trần Hạo cười nói: “Có muốn tìm việc làm không, điểm tích lũy sẽ được trả cao hơn.”

Đôi mắt Mimi sáng lên, nhưng vẫn rất cảnh giác: “Có chết không?”

Trần Hạo nói: “Người nhìn đi, đây là núi Âm Nguyệt.”

“Núi Âm Nguyệt? Fuck, đây không phải là nơi khủng khiếp không dám tới à? Ồ, vị kia đâu rồi?” Mimi rất bất ngờ và bắt đầu đánh giá xung quanh.

“Người biết đến đây là được rồi, ta muốn người trở thành thần bảo vệ núi Âm Nguyệt, là nơi tụ tập của tất cả dị loại, nếu người làm tốt thì ta không ngại cho người một thân phận, nếu người không làm được thì ta đổi người.” Trần Hạo nói nghiêm túc.

Mimi vui mừng khôn xiết.

Là một nhân viên công tác của Địa Phủ nên nó biết rất nhiều chuyện, nếu không khi nghe thấy ba chữ điếm tích lũy thì mắt cũng không sáng như vậy.

Bây giờ mà còn có chuyện tốt như vậy à.

Trần Hạo giơ tay lên, Phong Thần Bảng bay ra ngoài và trải rộng, sau đó Trần Hạo mở miệng nói thật: “Sắc phong: Mimi kỳ dị, Thần núi Âm Nguyệt.”

Sau khi dứt lời, Phong Thần Bảng hiện ra chữ cổ, ánh sáng bay ra.

Ngay lập tức Mimi cảm thấy cơ thể đang có thay đổi.

Sự thay đổi này làm cho Mimi vui mừng hơn hờ, nhưng cũng thấy nghi ngờ không hiểu.

Khỏi phải nói, chỉ bằng ánh sáng thiêng liêng này giúp nó trở thành thần thể thì cũng đáng để nhận lời rồi.

Lúc trước nó đi theo Lương Hồng Ngọc không phải vì tình nghĩa, mà là Lương Hồng Ngọc có thể bảo vệ nó, hơn nữa Lương Hồng Ngọc có tham vọng đột phá, khả năng thành công khá lớn, đáng đầu tư.

Đã là một loại kỳ dị thì phải vô tình, lợi ích mới là điều chúng nó tìm kiếm.

Tuy nhiên địa vị của Trần Hạo trong lòng nó bây giờ còn cao hơn nhiều so với Lương Hồng Ngọc, dù bị Trần Hạo lừa nhiều lần, cũng không quan trọng.

Đây chính là kỳ dị.

Sắp xếp xong cho Mimi thì Trần Hạo trở về Tam Thủy Quan.

Hai ngày sau, Dương Phong lại đến Tam Thủy Quan và mang một danh sách cho Trần Hạo xem.

Danh sách này rất dài, khoảng chừng hơn mười nghìn cái tên.

Bởi vì số người quá nhiều, không đăng ký trên giấy mà thống kê thành một tệp trong máy tính bảng.

Nhưng ngay cả làm vậy thì Trần Hạo cũng chỉ biết nhìn Dương Phong không nói một lời.

Dương Phong mỉm cười: “Ở đất nước của chúng ta chưa nói đến thứ khác chỉ là có rất nhiều người, hơn mười nghìn người này đều là những người ưu tú, thật ra ta chả nỡ xóa tên đi, nếu có gì không hài lòng thì tùy Đạo hữu quyết định.”

Trần Hạo nói: “Vậy cứ đặt xuống đi, ta sẽ phái người đến đánh giá, nếu có người phù hợp sẽ cho Thần chú.”

Dương Phong gật đầu rồi nói tiếp: “Ta nghe nói, Đạo môn có tiếng động lớn lắm, không biết bộ môn có liên quan như chúng ta có tư cách tham gia không?”

Trần Hạo mỉm cười: “Tất nhiên là được, nhưng thật sự muốn tham gia à? Chuyện này không đơn giản như đến thăm hỏi đâu, nếu có một người không tốt thì toàn bộ người trong bộ môn có liên quan đều bị cấm đấy.”

Dương Phong nói rất chân thành: “Bộ môn chúng ta chấp nhận mọi rủi ro.”

Trần Hạo nói: “Vậy được rồi, chắc là ngươi cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, hoặc thậm chí cũng đã bắt đầu chuẩn bị, ta cho ngươi hạn ngạch ba nghìn người, về chuẩn bị một chút đi đã, có thể nhận được bao nhiêu thì phải xem các ngươi liều mạng đến mức nào rồi.”

Dương Phong hài lòng rời đi.

Giống như Đạo môn không muốn cắt đứt hoàn toàn với truyền thống để tìm con đường khác, thì bộ môn có liên quan cũng không sẵn sàng từ bỏ ưu thế trước mắt.

Phải biết rằng muốn bắt đầu lại từ đầu còn khó hơn tiếp tục, một khi lựa chọn thì tương lai sau này cũng không nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ, sau này sẽ là một diện mạo hoàn toàn mới, một truyền thừa mới, những người tu đạo như bọn họ có khả năng sẽ bị quét vào đống rác mà không ai biết.

Tuy nhiên bọn họ chỉ là bộ môn có liên quan chứ không phải Đạo môn, bọn họ chỉ muốn tìm kiếm sự bảo vệ, cũng sẽ kết hợp với những cách khác, mọi việc đều đặt lợi ích của đất nước và nhân dân lên vị trí hàng đầu.

Mà lần này chính là cơ hội để bộ môn có liên quan tổng hợp lại toàn bộ thực lực, và chuẩn bị thay máu toàn bộ, sau này sẽ là một cơ quan vững bền như thép.

Chỉ cần có thể tiếp tục chống đỡ thì tương lai sau này của bộ môn sẽ không còn lo lắng xuất hiện vấn đề nghe và không nghe nữa.

Sau khi Dương Phong rời đi, Trần Hạo đang muốn nhìn tư liệu trong máy tính bảng thì đột nhiên sắc mặt khẽ đổi, vừa nhìn máy tính bảng vừa mở miệng: “Ra đi.”

Hắn vừa dứt lời thì có mấy bóng người xuất hiện, đó là Lương Hồng Ngọc, Tam Nương, còn một người khác thì khiến Trần Hạo rất bất ngờ.

Vậy mà là người phụ nữ mặc áo khoác đen!

Chỉ là bây giờ trông cô ta rất yếu, ngã trên mặt đất không đứng dậy được!

Trần Hạo chỉ đánh giá một chút rồi nhìn về phía Lương Hồng Ngọc.

“Lương Tướng quân, người có ý gì vậy?”

Lương Hồng Ngọc mỉm cười: “Đây là nhập đội.”

=====

Chương 900: A Mich La trở về

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Nhập đội?

Trần Hạo nhếch miệng cười giả lả: “VẬY Lương Tướng quân muốn gì?”

Lương Hồng Ngọc cũng chẳng úp úp mở mở làm gì, liền nói dứt khoát luôn: “Thiếp thân không dám đòi hỏi quá nhiều, chỉ mong Trần Thánh Nhân cho hai chị em Hồng Ngọc một cơ hội.”

Trần Hạo nhìn chằm chằm Lương Hồng Ngọc một lúc lâu.

Không thể không nói, người phụ nữ này thực sự hiểu rõ thời thế, trong lòng chỉ có lợi ích, không có chút tình cảm nào, nói thật ra thì cũng chẳng khác Mimi là mấy.

Nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, bất kỳ đối tượng nào có giá trị đều không thể bỏ qua, nếu không sẽ rất lãng phí.

Trong ánh mắt chăm chú quan sát của Trần Hạo, hai người phụ nữ Lương Hồng Ngọc chẳng thay đổi sắc mặt chút nào, không có gì bất thường cả.

Cuối cùng, Trần Hạo mới mở miệng nói: “Ta biết ngươi muốn gì, cũng có thể cho ngươi một cơ hội, ngươi đi tập hợp đám dị loại lại, có thể thu phục được bao nhiêu thì ta đều tính,

sau này ta sẽ cho ngươi một cơ hội để theo đuổi thứ ngươi muốn.”

Lương Hồng Ngọc mỉm cười ngay lập tức, cúi người xuống trước mặt Trần Hạo và nói: “Thiếp thân cảm ơn Trần Thánh Nhân.”

Nói xong, Lương Hồng Ngọc và Tam Nương đều xoay người rời đi.

Lúc này chỉ còn lại người phụ nữ mặc áo khoác đen.

Trần Hạo nhìn nó bằng ánh mắt thờ ơ.

Người phụ nữ mặc áo khoác đen cúi đầu xuống, để người khác không thể nhìn ra suy nghĩ trong mắt nó được.

Trần Hạo nói: “Ngươi nói xem, ta sẽ giết ngươi chứ?”

Người phụ nữ mặc áo khoác đen không nói lời nào.

Trần Hạo cười nói: “Ngươi của bây giờ không giống với trước đây chút nào, lúc đó ngươi dám đuổi theo ta hàng ngàn dặm, mà tại sao bây giờ lại sợ như vậy?”

Cuối cùng thì người phụ nữ mặc áo khoác đen cũng ngẩng đầu lên nhìn Trần Hạo: “Ta nói gì cũng được chứ? Dù sao thì ta là loài kỳ dị, cho nên bây giờ ngươi có thể giết ta một cách dễ dàng.”

Trần Hạo nói: “Nếu như ta nói không giết ngươi thì sao.”

Người phụ nữ mặc áo khoác đen đứng dậy một cách khó nhọc, xoay người rời đi.

Trần Hạo nhíu mày và hỏi: “Đi rồi à?”

Người phụ nữ mặc áo khoác đen nhìn Trần Hạo, bĩu môi nói: “Không phải ngươi nói là không giết ta à? Không đi ở lại lấy thân báo đáp sao? Hay là ngươi còn muốn giết ta nhưng

chỉ không môn uổng phí cho nên nhân lúc còn nóng muốn làm luônS?”

Trần Hạo: “...”

“Hay là, người lại muốn lợi dụng ta, giống như lợi dụng hai người phụ nữ ngu ngốc vừa này.” Người phụ nữ mặc áo khoác đen tiếp tục nói.

Trần Hạo cười: “Người hiểu rõ đấy. Tuy nhiên cũng không nên nói là lợi dụng, chỉ là dựa theo nhu cầu mà thôi, ta chỉ cần bọn họ đóng góp cho thế giới, bọn họ cần một cơ hội để thoát khỏi nó.”

“Còn ta thì sao? Ta có thể làm cái gì?” Người phụ nữ mặc áo khoác đen bình tĩnh hỏi thăm.

Trần Hạo nói: “Rốt cục thì người và Long cung có quan hệ như thế nào?”

Người phụ nữ mặc áo khoác đen im lặng một lát, nói: “Đến giờ cũng chẳng phải giấu làm gì nữa, ta là một loại được nuôi dưỡng bằng máu oán khi một con Hoàng Long bị chém đầu. Nhưng ta thừa kế sự phẫn nộ và bạo ngược, còn về tin tức của Long cũng thì ta không biết nhiều, cho nên ta mới cần ai đó giúp ta tìm vị trí Long cung, để ta trở nên hoàn chỉnh chứ không phải như bây giờ, cả ba đều không.”

Trần Hạo cười nói: “Thật ra cũng chẳng phải tìm người khác làm gì, chỉ cần ta phong người làm chủ nhân của Long cung thì người có thể trở thành một Long Vương mới là tìm được Long cung rồi.”

Đôi mắt của người phụ nữ mặc áo khoác đen sáng rực lên.

“Ta cần phải làm gì?”

Trần Hạo nở nụ cười thần bí: “Ta chỉ có yêu cầu nhỏ, không được làm hại con người.”

“Đơn giản như vậy?” Người phụ nữ mặc áo khoác đen nhìn Trần Hạo với ánh mắt ngờ vực.

Trần Hạo bình tĩnh đáp lại: “Chỉ đơn giản như vậy thôi, người có đồng ý không?”

“Được, ta đồng ý.” Người phụ nữ mặc áo khoác đen trả lời một cách dứt khoát, nhìn Trần Hạo với ánh mắt trêu đùa. Hấn cứ nghĩ mình cũng ngốc như hai người phụ nữ kia mới không mắc câu.

Trần Hạo không làm nham thêm, cho Phong Thần Bảng ra ngoài và sắc phong cho cô ta, trong nháy mắt thân quang dung hợp vào cơ thể và làm cho cả người cô ta thay đổi, sau đó Long khí ở trên bầu trời hội tụ trên người nó.

Rồi dần dần, người phụ nữ mặc áo khoác đen trở nên phấn khích, sau đó bay lên và lang thang trên không trung, để hút hết long khí rải rác trong trời đất.

Nhưng trong chốc lại có một tiếng rỗng ngâm, người phụ nữ mặc áo khoác đen biến thành Hoàng Long, bốn trảo trên không, cơ thể rỗng chìm trong làn mây.

Nhìn thấy cảnh này thì cuối cùng trên mặt Trần Hạo cũng hiện ra nụ cười thỏa mãn.

Quả nhiên, một lát sau, người phụ nữ mặc áo khoác đen bay xuống và biến thành một người phụ nữ xinh đẹp khoác Long bào và có cặp sừng rồng.

Sau khi đáp xuống, ánh mắt người phụ nữ khoác Long bào nhìn Trần Hạo đầy vẻ phức tạp.

“Ta nghĩ chúng ta cần phải thương lượng vài việc.”

Trần Hạo cười nói: “Không phải người nói hai người Lương Hồng Ngọc là đồ ngu ngốc à? Thế nào? Người cũng ngớ ngẩn mất rồi à?”

Người phụ nữ khoác Long bào cười lạnh: “Ta muốn một câu trả lời.”

Trần Hạo cười nói: “Muốn hợp tác đúng không, được thôi mà, chín mươi một điểm tích lũy nhé.”

“Không thể nào! Thật là quá đáng mà.” Người phụ nữ khoác Long bào giận dữ đáp trả.

Trần Hạo nói: “Chẳng còn cách nào đâu, ai bảo trước đây người truy sát ta làm gì, ta thù dai lắm, đây chính là quả báo.”

Người phụ nữ khoác Long bào nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Trần Hạo.

Quá bất cần rồi.

Mặc dù được sắc phong là Long Vương, nhưng nó cũng chẳng phải là một con rồng thật sự, cũng không hoàn chỉnh.

Hơn nữa, vì thay đổi nên nó từ bỏ cơ thể của loài kỳ dị, nó đã không còn khả năng kỳ lạ chết đi sống lại được, thậm chí còn bị giới hạn bởi tuổi thọ nhân loại.

Và nếu không có cơ thể rồng thật sự thì nó chẳng thể tu luyện gì được, chết tiệt, lừa người quá đáng thật.

Còn một điều bực mình hơn nữa đó là Trần Hạo trực tiếp truyền toàn bộ thông tin về Chư Thiên Vạn Giới và vùng đất hỗn loạn cho nó, cũng dạy cho nó biết làm sao để cướp đoạt tài nguyên bên ngoài, để tự bù đắp cho thân mình.

Hai người Lương Hồng Ngọc cũng đã đồng ý việc này.

Được rồi, trước đây nó từ chối, nhưng giờ cần phải liếm mặt đi cầu xin, lại còn bị bóc lột kinh khủng như vậy.

“Nhiều nhất bảy mươi ba, nếu không ta thà chết già còn hơn.” Người phụ nữ khoác Long bào nhìn chằm chằm Trần Hạo và nói ra điểm mấu chốt.

Trần Hạo cười: “Đồng ý, ừm, bây giờ đi ngay không? Vừa khéo có một nơi ở U Minh sắp sụp đổ để cho người luyện tập, không chừng còn mò được Minh Long hay Huyết Long gì đấy cũng nên.”

Người phụ nữ khoác Long bào nói: “Đưa ta đi đi.”

“Được thôi, tạm biệt không tiễn.” Trần Hạo phát tay, lập tức đưa cô ta đi vào Địa Phủ mới, sau đó ném vào lối đi do người phụ nữ tử áo trắng mở ra.

Đúng vào lúc này, Trần Hạo mới nhận ra trong U Minh cũng có rất nhiều người mới đây.

Nhìn kỹ một chút nữa, Trần Hạo cảm thấy rất vui.

A Mịch La trở lại rồi, xem ra mang theo không ít tộc Tu La, khoảng hơn mấy ngàn người. Nhưng nhìn sơ qua thì hầu hết đều có vết thương, có vẻ cuộc sống không được tốt.

Ý niệm vừa thay đổi một tí, hắn liền bước đến trước mặt A Mịch La và nói: “Về rồi à, cảm thấy SS như thế nào?”

Khuôn mặt A Mịch La không có chút biểu cảm dư thừa nào, nhưng ánh mắt thì tràn đầy nỗi buồn, nhìn Trần Hạo một lúc mới nói: “Tất cả đã không còn nữa, tộc Tu La của ta đã không còn nữa.”

Trần Hạo nói: “Ở đây cũng còn nhiều người như vậy mà, người còn có thể làm lại mà.”

A Mịch La cười khô: “Vực dậy? Biên máu khô cạn rồi, chẳng khác nào cắt đứt gốc rễ của tộc Tu La, ngày xưa tộc ta có hàng trăm triệu người, còn lúc này thì...”

Khóe miệng Trần Hạo giật giật.

Hàng trăm vạn người, mà giờ chỉ còn mấy ngàn? Chuyện này cũng được tính là diệt tộc nhỉ.

“Ca, ca, người còn nhớ ta không? Ta là Tần Mục a! Hu hu hu, đã nói là xuyên qua trở thành con cung của trời, một đường suôn sẻ, sát Thần diệt Phật mà? Ta bị ông già kia lừa rồi, mẹ nó chứ, bây giờ một tay bị gãy mất rồi!” Đúng lúc này, đột nhiên có một tên gãy một tay của tộc Tu La đến trước mặt Trần Hạo và ôm lấy chân của hắn và khóc rất đau lòng!

Trần Hạo nhìn A Mịch La với sắc mặt mơ hồ không hiểu.

A Mịch La nói: “Đây chính là người đi vào U Minh, trở thành linh hồn con người ở trong tộc Tu La của ta, nói thật thì tộc Tu La có thể giữ lại những hạt giống này không thể bỏ qua công lao của nó được.

TIENVUCDOTCOM

P/s: 2 chương cuối của truyện !! Cũng là chương phải tạm biệt các bạn độc giả thân thương rồi - Hẹn gặp các bạn độc giả ở các bộ # của nhóm Thánh Thiên Tiên Vực

Chương này bọn mình đặc biệt để giá gấp nhiều lần so với bình thường.

- Thứ 1: Đây là chương kết của bọn mình nên hy vọng các bạn độc giả sẽ ủng hộ yêu thương, đã cùng cả team mình trên hành trình lập hồ bộ truyện này cho nó hoàn thành.

- Thứ 2: Bên trong chương sẽ có 1 mã đặc biệt... chứng tỏ bạn đã theo cả truyện. Dùng mã đó liên hệ fanpage team mình sẽ đổi được 200 xu tại trang của team mình.

Chương 901: Chương cuối

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Mèo Hoang

Aiya trời đất, thằng nhóc này vậy mà không bị nhốt ở âm ti !

Sau khi nghe xong lời của A Mịch La, Trần Hạo trong chốc lát nhớ ra cậu thiếu niên trung học.

Xem xét từ trên xuống dưới. Hấn tâm tắc, quả thật là quá thâm rồi.

Trên người cậu thiếu niên khắp nơi đều là vết thương, một cánh tay mất rồi, nếu thay da đổi thịt, nói là tướng quân đánh trăm trận cũng chẳng có ai dám nghi ngờ. Nhìn thầy bộ dạng đáng thương hai mắt đẫm lệ của Tần Mục, Trần Hạo bèn cười và nói : “ Chúc mừng cậu.”

Tần Mục ngậy người.”

Em đã như vậy rồi, anh còn chúc mừng em? Anh là muốn thêm dầu vào lửa sao!

“Ta thật lòng chúc mừng cậu, cậu đã tốt nghiệp địa phủ rồi.”
Trần Hạo nói với vẻ mặt chân thành.

Tần Mục ngẩn người, không hiểu ý của Trần Hạo.

Trần Hạo cười: “ Tình hình âm phủ, cậu cũng đã tự mình trải nghiệm rồi, thế giới này đã ở bên bờ vực sụp đổ. Từ thế giới như vậy mà cậu có thể đấu tranh để tiếp tục sinh tồn, để được sống tiếp thì cậu đã vượt qua cuộc khảo nghiệm khắt khe nhất rồi đấy. Cậu có được bản lĩnh sinh tồn ở vô số tình huống

khác nhau. Dùng một câu để hình dung thì, đây chính là kinh nghiệm phải dùng một cánh tay để đỡ lấy, ngày tháng sau này câu chính là ngón tay vàng sinh tồn nơi Chư thiên vạn giới rồi ! Cậu gào khóc cái gì? Cậu nên vui mừng mới đúng?”

Tần Mục bị lời nói của Trần Hạo làm ngỡ người rồi, Tuy rằng cảm giác có gì đó không đúng lắm, nhưng không biết làm thế nào phản bác.

“ Nào, cười lên, từ lúc cậu bắt đầu xuyên không, ta đã biết, cậu quả thật bất phàm, bây giờ trải qua khảo nghiệm, ta càng thêm chắc chắn, tương lai của trái đất phải dựa vào cậu cứu vãn rồi.” Trần Hạo tiếp tục động viên.

“ Cười ?” Tần Mục phản hồi trong vô thức.

Trần Hạo gật đầu, hấn nhìn chăm chăm vào Tần Mục, Tần Mục miễn cưỡng cất lên hai chữ Ha Ha, sau đó cậu ta nhìn Trần Hạo cười, cậu ta lại tiếp tục cười, sau đó thì cười phá lên Hahaha, hahaha, hahaha.

“ Đúng vậy, sao em có thể sa sút tinh thần được chứ? Em đến cả xuyên không cũng trải qua rồi, tiếc nuối gì một cánh tay chứ? Hơn nữa, chỉ cần sau này em đạt đến đỉnh cao, có thể tạo hóa Thiên Địa, một cánh tay chỉ là vấn đề vật vãn, vậy mà em cứ so đo vật vãn? Đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, đầu óc mù mịt, anh, cảm ơn anh, Đây là lần thứ hai anh giúp em, không nói gì xa xôi, sau này chỉ cần em thành công, nhất định sẽ giúp anh.

Cười cười nói nói, Tần Mục dường như hiểu ra, ánh mắt trở nên nóng bỏng, hấn lại một lần nữa sục sôi ý chí chiến đấu.

Trần Hạo cười mãn nguyện.

Thực ra cái kiểu IQ này không đúng lắm, nói cách khác đây chính là tinh thần không ngừng vươn lên, thật sự làm cho người ta cảm thấy yên tâm rồi.

Cùng lúc đó, Trần Hạo nhìn về A Mịch la, nói: “ Tuy rằng huyết hải không còn, nhưng không cần sợ tộc Tu La chỉ còn lại mình cô, cũng không phải là tru di tam tộc, Chư Thiên Vạn Giới lớn như vậy, nhất định sẽ tìm được nơi có Tu La trọng sinh thôi.”

A Mịch La ngậy người, ánh mắt từ từ sáng lên.

Nói cũng đúng.

Chư Thiên Vạn thế lớn như vậy, Tộc Tu La cũng không phải duy nhất, nếu như có thể tìm được tộc Tu La khác, có lẽ sẽ mượn được huyết hải, giúp tộc Tu La trọng sinh, nếu như bọn họ không cho mượn, vậy thì cướp.

“ Tôi hiểu rồi.” A Mịch La cũng phấn chấn hẳn lên.

Trần Hạo đáp: “ Nếu như đã hiểu rồi, vậy không cần nói nhiều nữa, lui về tu dưỡng đi, nỗ lực tu hành, chờ đợi thời cơ.”

Động viên A Mịch La xong xuôi, Trần Hạo định rời khỏi thì đột nhiên có một thân ảnh đột ngột xuất xuất hiện trước mắt hắn, đó là Đại Đế.

“ Trần Đạo hữu, Trẫm tìm được rồi.” Đại Đế trực tiếp nói rõ ý.

Trần Hạo mắt sáng lên nói: “ Như thế nào?”

Đại Đế đáp: “ Có một khe hở hỗn loạn trong không gian, trước đây không ổn định, không có cách nào xác định được có thể tồn tại bao lâu. Nhưng ta đã phái Tế Linh thâm nhập vào bên trong, phát hiện mười bảy cửa vào, chỉ là không có cách nào xác định được mười bảy cánh cửa này là thế giới ra sao.”

Trần Hạo suy ngẫm một lát rồi hỏi:” Đại Đế quyết định như thế nào?”

Đại Đế đáp:

“Trẫm mang theo Đại quân, thâm nhập vào một trong số cánh cửa đó, nếu như có thể chinh phạt thành công, Trẫm sẽ dùng đến thập nhị Kim nhân, Mở ra thông đạo, nhưng mà Trẫm sẽ để bản mệnh kim nhân tại địa phủ, nếu như kim nhân bị rạn nứt, Đạo hữu hãy đóng khe hở đó lại.”

Trần Hạo sắc mặt nặng trĩu nhìn Đại Đế một lát, gật đầu và nói: “ Ta biết rồi, mong Đại Đế cẩn thận.”

Vài ngày sau, Đại đế dẫn theo đại quân ngàn năm, đi vào thông đạo, từ đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Hạo liền để Bản mệnh Kim nhân của Đại Đế ở Địa phủ, ngày đêm quan sát, liên tục khẩn bái, may mà hoàn toàn không có xuất hiện điều gì vì vậy Trần Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có vài phần lo lắng. Dù gì Đại Đế cũng không dùng đến Thập Nhị Kim Nhân.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong thời gian sau đó, Trần Hạo vừa khảo sát lại từng danh sách mà các cơ quan nòng cốt cung cấp, hợp lệ thì giữ lại dùng, không hợp lệ thì vứt đi, từ từ vực dậy hệ thống âm thần. Dù gì cũng chỉ có một địa phủ, mà sinh chết chết chóc mỗi ngày lại quá nhiều, toàn bộ đều giao cho địa phủ xử lý không xuê, chỉ có một nơi có thể giải quyết đơn giản và trực tiếp chính là đi vào vòng luân hồi, nếu có xảy ra chuyện gì thì lại vào địa phủ giải quyết.

Cùng với việc xác lập hệ thống, Trần Hạo phát hiện, tu hành của bản thân đang không ngừng nâng cao, hoàn toàn không có bất kì cản trở. Lần này Trần Hạo mới hiểu bản thân không hề có mệnh tu luyện, chỉ cần hoàn thiện hệ thống Thiên Địa, hẳn sẽ không ngừng được thăng cấp, trở thành đẳng chí cao. Có lẽ sau khi trở thành đẳng tối cao muốn trở nên mạnh hơn, vậy phải nỗ lực mở rộng Thiên Địa, cùng Thiên Địa trưởng thành, chúng sinh mạnh hẳn tự nhiên sẽ mạnh lên thôi, Thiên Địa sẽ

càng được củng cố, đây mới chính là con đường rộng mở đầy đúng đắn.

Cuối cùng, Tế linh từ chỗ Đại Đế đã trở về từ khe hở trong không gian, thông báo lại cho Trần Hạo, bọn họ đã thành công chinh phạt thế giới thứ nhất, trước mắt đã bắt đầu được củng cố, chuẩn bị sau khi tu sửa xong sẽ bắt đầu chinh phạt thế giới khác.

Tốc độ này làm Trần Hạo ngỡ người một lát, hỏi ra mới biết, vùng đất bị chinh phạt đó chính là một vùng đất hoang dã, nói một cách khác thì nó không khác là bao so với thời đại khủng long của trái đất. Vùng đất như vậy quả nhiên không thể làm cản trở được cuộc chinh phạt của Đại Đế.

Nhưng mà nhìn thấy điều này cũng làm Trần Hạo yên tâm rồi, hắn bèn đưa ra quyết định, Hắn bắt đầu thông báo cho các bộ phận nòng cốt đã được chuẩn bị trong vài tháng như Đạo môn, Phật môn, và thậm chí các nhóm ngoại tộc và các lực lượng vũ trang tư nhân từ các quốc gia khác. Ngay tức thì, mọi thứ đã sẵn sàng để bước vào trận chiến, sinh linh trên trái đất, từ những vì tinh tú đến mặt biển mà các nhà khoa học ngày đêm nghiên cứu cũng trực tiếp tham gia vào trận chiến này.

Địa phủ thành lập, ngày 15 tháng 8 năm 326.

Sinh linh trên trái đất đã mở ra một trong ngày lễ long trong nhất, đó là tết trung thu đoàn viên.

Đối với nhân loại mà nói, ngày lễ quá nhiều rồi, thật sự mà nói thì mỗi ngày đều là lễ tết.

Nhưng mà ngày nay, cùng với sự chuyển biến có lẽ lỗi, chuyển biến về tư duy, rất nhiều ngày lễ đều được xóa bỏ, chỉ có một vài ngày lễ tết vẫn được người dân trên địa cầu bảo lưu, trở thành thời gian để mọi người chúc mừng, thỏa sức vui chơi.

Tết trung thu, vô số người hướng về ánh trăng khấn bái, để tỏ lòng cảm ơn thánh ân.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, có một chàng trai đã tự mình xoay chuyển trái đất, đem sinh linh trên trái đất đi vào một thế giới mới, cậu ấy đang ở trên mặt trăng.

Nghe nói trên đó nữ nhân rất nhiều, xinh đẹp nhất vẫn là Hằng Nga tiên tử nhan sắc mỹ miều vô song, ngàn năm có một.

Nghe nói, bố mẹ của thánh nhân cực kì thích Hằng Nga Tiên tử, suốt ngày kết dây tơ hồng, hi vọng Thánh nhân có thể cưới được Hằng Nga tiên tử về làm vợ.

Nghe nói, hôm mà mẹ của thánh nhân mở lời, màn đêm đảo lộn, tinh hà rung chuyển, xém chút nữa gây ra thiên tai thiệt hại cho nhân gian, sau đó thì không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Nghe nói.....

Câu chuyện liên quan đến thánh nhân, quá nhiều quá nhiều, mọi người đều bàn rất say sưa.

Nhưng mà thánh nhân có vợ hay không vẫn là vấn đề được rất nhiều người quan tâm.

Suy cho cùng thì người gả cho Thánh nhân nhất định là thánh mẫu !

TIENVUCCHAMCOM

P/s: 2 chương cuối của truyện !! Cũng là chương phải tạm biệt các bạn độc giả thân thương rồi - Hẹn gặp các bạn độc giả ở các bộ # của nhóm Thánh Thiên Tiên Vực

Chương này bọn mình đặc biệt để giá gấp nhiều lần so với bình thường.

- Thứ 1: Đây là chương kết của bọn mình nên hy vọng các bạn độc giả sẽ ủng hộ yêu thương, đã cùng cả team mình trên hành trình lập hồ bộ truyện này cho nó hoàn thành.

- Thứ 2: Bên trong chương sẽ có 1 mã đặc biệt... chúng tỏ bạn đã theo cả truyện. Dùng mã đó liên hệ fanpage team mình sẽ đổi được 200 xu tại trang của team mình.

Chương 902: Ngoại Truyện 1

“Khốn khiếp, con yêu nghiệt này, căn cũng quá ác mà lại chuần, xem chút nữa đi tong lão nhị của ta rồi.”

Trong những ngọn núi to lớn trông giống như một thế giới cổ đại, tồn tại những ngọn núi sừng sững và cỏ cây ngút trời.

Trong một cái hang động trông giống như bị bỏ hoang lâu năm, có hai đứa trẻ trạc 15, 16 tuổi đang làm đủ cách để tiêu trừ đi hơi thở của mình.

Hai đứa trẻ này giống hệt nhau từ khuôn mặt, thần thái, cách ăn mặc cho đến hình hài, điểm khác biệt duy nhất chính là ấn đường (điểm giữa hai đường lông mày), một người là nốt ruồi đỏ, một người thì không có.

Lúc này, thiếu niên có nốt ruồi trên lông mày nhìn vào đũng quần bị rách, lộ ra quần nhỏ, cậu ta nghiêng răng chịu đựng, chửi bới không ngừng.

Thiếu niên bên cạnh thì rất bình tĩnh: “ Không sao đâu, em không quan tâm việc có thêm một chị gái.”

“ Chị gái đầu cậu, mẹ nó, anh mà trở thành chị gái thì cậu cũng biến thành em gái thôi. Sinh đôi vĩnh viễn không trở thành một nam, một nữ đâu.” Thiếu niên nốt ruồi trừng mắt.

“ Được rồi, nói đến chuyện này chi bằng nghĩ cách, dù gì thì con yêu nghiệt đó cũng là một trong con sói điên khó đối phó nhất nằm trong danh sách thế giới 37 mới được công bố của Địa phủ Bình Đài Tử Phụng Bảo Giám. May mắn là chúng ta gặp phải con sói bỏ đàn, nếu không đã sớm bị bày sói cắn thành từng mảnh rồi.” Người em trai vẫn bình tĩnh hơn, cậu ta chân thành nói.

Thiếu niên có nốt ruồi hét lên: “ Sợ gì chứ, Tử Phụng Bảo Giám cũng nói rồi, máu của con sói điên này là của hiếm, là nguyên liệu tuyệt phẩm của Phù Đạo, giá trị cũng trên 300 tích phân, con sói già bỏ đàn này trước đây phải là đầu đàn mới có đãi ngộ như vậy, máu của sói đầu đàn, giá trị càng lớn, nó muốn ăn chúng ta, chúng ta phải săn nó, như vậy thì xuyên không lần này có lãi rồi.

“ Nhưng mà....”

“ Không nhưng nhị gì nữa, sao anh lại có đứa em trai nhát gan yếu đuối như cậu chứ ! Thế giới của chúng ta hiện tại đã không còn hoàng kim như năm năm về trước nữa, bây giờ đều do cái lão thánh nhân họ Trần có bệnh đó, năm năm trước xuyên không đều miễn phí, bây giờ xuyên không bắt buộc nộp tích phân, hẳn chính là bị tiền làm mờ mắt rồi. Để đến được vùng đất này chúng ta mỗi người đã bỏ ra 20 tích phân, đây là số tiền mà hai người chúng ta khó khăn mới kiếm được, bây giờ có cơ hội kiếm lại, mà cậu lại không dám? Trong đầu cậu đang nghĩ gì vậy?” Thiếu niên có nốt ruồi cả mặt nghiêm khắc.

Em trai thở dài: “ Không phải là không dám, phải có kế hoạch, với tu hành của hai chúng ta rõ ràng không phải là đối thủ của con sói, đâu không lại chính là nộp mạng.”

Thiếu niên có nốt ruồi mỉm cười một cách kỳ quái: “ Cái này thì không chắc, cậu cũng biết, trong đầu anh thường hiện lên rất nhiều thông tin ký ức kỳ lạ , trong đó có nhiều thông tin anh không thể hiểu được, nhưng sáu tháng trước khi xuyên không, anh cuối cùng cũng hiểu ra một thông tin, đó chính là pha chế thuốc, rất thú vị, thuốc được pha chế đó có tác dụng gây mê cực mạnh, chỉ cần dùng đủ lượng, cho dù là thần tiên cũng không thể thoát khỏi. Vừa hay, anh đã tiêu hơn sáu trăm vạn tiền, trải qua vô số lần thử nghiệm cuối cùng cũng chế ra hai liều. Lần này chính là lúc dùng đến nó.”

Em trai ngỡ người, mặt biến sắc: “ Hóa ra là vài tháng trước anh mượn tiền em là vì chuyện này?”

Thiếu niên có nốt ruồi cười trộm: “ Cái đó không phải trọng điểm, trọng điểm là anh đã nghiên cứu ra rồi, cậu phải biết nếu như liều thuốc này có tác dụng, vậy sau này trong Chư Thần Vạn thế còn ai dám ngăn cản anh em chúng ta nữa, chúng ta sẽ trở thành một trong những vị thần tối cao. Đây tuyệt đối là vụ đầu tư thành công nhất trên đời của cậu rồi, hơn nữa, anh em tốt thì nói đến chuyện tiền nong làm gì, mất tình cảm.”

Em trai:.....

“ Được rồi, không nói nhảm nữa. Sự có thành hay không phải xem lần này rồi, anh tin con đường của chúng ta sẽ nổi lên từ đây.” Dứt lời thiếu niên có nốt ruồi bèn cận thận từng chút một từ trong người lấy ra một chiếc bình nhỏ, ánh mắt phát sáng.

Thế là bộ truyện đã kết thúc... hẹn gặp các bạn ở nhiều bộ khác của team Thánh Thiên Tiên Vực

- Các bộ khác mà mình dịch:

Rich Player - Võng Du Thần Cấp Cường Hào

Chương 903: Ngoại truyện 2

“Các bạn bè thân ái trên toàn thế giới, chào mọi người, hôm nay lại nghênh đón cuộc so tài lựa chọn Tiềm Long ba năm một lần của Địa Phủ, ở cuộc thi long trọng này...”

Sàn đấu trên không khổng lồ, 15 ngàn bệ nổi, đủ để chứa gần một triệu người, và có thể quan sát 300 sàn đấu.

Ở sàn đấu cao nhất chính giữa, một ông lão mai rùa, cầm micro trong tay, đeo kính râm, đang tình cảm dạt dào mà nói.

Trên mai rùa của ông lão này ngồi, có khắc chữ con rùa đứng đầu thiên hạ rất bắt mắt, kiêu ngạo ngang ngược vô cùng.

Nhưng đối với hành động tự mình khoe khoang của ông lão mai rùa này, lại không ai dám phản bác, những người từng nghi ngờ về nó, đều phải trả giá rất thảm.

“Hiện tại chúng ta mời các bậc thầy đánh giá cho điểm lên sân khấu, người đầu tiên, tiên tử lãnh kiếm Long Duyệt.”

Theo lời mời, một cô gái váy trắng như tuyết, mặt lạnh vô tình, chân giẫm trên kiếm bay từ trên không tới, dẫn đến tiếng vang hô của mọi người.

Trên một bệ cao, mấy thanh niên cực kỳ kích động mà hò hét, trong đó có một tên si mê nói: “Long Duyệt tiên tử, tình cảm của ta là chân thành, trong tương lai ta chắc chắn chân đạp mây ngũ sắc, ánh sáng vạn trượng tới cưới nàng.”

“Người đẹp đi, lẽ nào người không biết Long Duyệt tiên tử là cháu gái của ông già không biết xấu hổ kia, cha cô ấy và Trần không biết xấu hổ kia là bạn chí cốt, mặc dù không có chức vị gì, ở ẩn trong tộc Thủy. Nhưng rất nhiều nhân vật lớn

muốn nịnh hót mà không được. Chỉ với quan hệ này, đừng nói chục tỷ loài người, những sinh linh khác, đều mơ mộng muốn một bước lên trời.”

“Ta nghe nói, Long Duyệt luôn muốn hồi sinh mẹ của mình, nếu như có thể tìm được cách để hồi sinh, có lẽ sẽ được trả gấp đôi.”

“Cái này còn cần phải nói, nhưng luân hồi là do Trần không biết xấu hổ nắm giữ, đó là gốc rễ của trời đất, là căn cơ của vạn tộc, chắc chắn không cho phép người khác nhúng tay vào, chúng ta sao có thể tìm được linh hồn đầu thai của mẹ Long Duyệt được? Chuyện này căn bản khó mà làm.”

“Cũng chưa chắc, trời đất lớn như vậy, chung quy sẽ có người có thể sống lại mà không cần luân hồi.”

“Ha ha, vậy người cứ từ từ mơ mộng hảo huyền đi, ước mơ của ta nhỏ thôi, ta muốn có được tình yêu của Âm Nguyệt.”

“Mẹ nó, khẩu vị của người nặng như vậy!” Những tên bên cạnh đều sợ hãi.

“Bậc thầy cuối cùng, người này ta tin chắc mọi người sẽ không ngờ tới, tất cả mọi người sẽ cảm thấy kinh ngạc, sự góp mặt của nó, thậm chí có thể khiến các bạn nhỏ đang tranh đoạt tên trong danh sách Tiềm Long này, bùng nổ sức mạnh lên 120 và thể hiện tài năng của mình với sự nhiệt tình nhất.”

Mỗi câu nói, khiến triệu khán giả ở hiện trường và hàng tỷ khán giả xem livestream ngửa ngáy trong lòng, suy đoán vài cái tên.

Sau đó, ông lão mai rùa hét lớn: “Hãy cho tràng pháo tay nhiệt liệt để chào đón Tề Thiên Đại Thánh.... Tôn Ngộ Không!”

Oa....

Lời giới thiệu vừa nói xong, khiến hiện trường khiếp sợ, mọi người bị chấn động rồi, khán giả xem trực tuyến cũng kinh hãi.

Sau đó, một ánh sáng vàng nổ tung từ xa, xoay vút lên trời, lộn nhào một cú, kim quang rơi xuống, hóa thành một cây gậy màu vàng lóng lánh, cắm ở trên sân khấu.

Theo đó, một người mặc giáp vàng, đầu đội kim quan, thần hậu uy vũ phi phàm, dần dần đáp xuống trên cây gậy, chính là Địa Sát Thần Thai.

Thấy người thật xuất hiện, vô số người hoan hô, tiếng hò hét, như có thể xuyên thấu trời.

Ngay cả những cậu bé đang nhắc tới nữ thần, mơ mộng cười nữ thần, cũng đều la lên, hai mắt đỏ đậm, vẻ mặt sùng bái.

Đây mới là idol thật sự, trước mặt idol, nữ thần gì đó, đều đứng qua bên.

Ánh mắt của Địa Sát Thần Thai vừa di chuyển, giống như có lửa lóe lên, cười ha ha: “Hôm nay lão Tôn tới, không chỉ đánh giá, còn có một ưu đãi, người đứng đầu bảng Tiềm Long, lão Tôn ta, sẽ nhận.”

Khán giả hiện trường: “...”

Khán giả trực tuyến: “...”

Ở một chỗ ngói cao trong đám người, một đứa trẻ vừa nhìn đã biết là thụ yêu, ngơ ngẩn nhìn thần hậu dân chúng kính ngưỡng, trong mắt hai hàng lệ chảy xuống.

Nếu quay trở lại quá khứ...

Chương 904: Ngoại truyện 3

Tối tăm vô tận, gió lạnh gào thét.

Đây là một Tinh Nguyệt chỉ có thể nhìn thấy thế giới màu đỏ nhàn nhạt yếu ớt.

Giữa trời đất, mây đen cuồn cuộn, mưa không ngừng, chỉ thấy bóng tối trải dài, hoặc bóng chim nhỏ nhắn như con thoi. Sương mù phủ mặt đất, lúc dày đặc lúc mỏng, âm trầm đáng sợ, khi dày đặc, thì những thứ cổ quái ngậm đi ra, chập chờn bất định, lúc mỏng thì những thứ cổ quái ấy trở về với đất.

Trong thế giới không cách nào hình dung được này, một nhóm người đang ẩn núp trong bóng tối.

Họ có năm người, là nam nữ hay già trẻ thì không nhìn thấy rõ, nhưng mỗi người đều trang bị đầy đủ, ẩn núp thật kín, chỉ khi ánh sáng đỏ trở nên vô hình, và trời đất tối đen, nhóm người này mới ra khỏi chỗ ẩn núp, sau đó nhanh chóng di chuyển.

Cách di chuyển như vậy, dường như đã làm rất nhiều lần, họ cực kỳ có kinh nghiệm, đi rất nhanh.

Cuối cùng, vào một giờ nào đó hai ngày sau, họ thấy được một ngọn núi giữa đất bằng mênh mông.

“Tìm thấy rồi.”

Trong nhóm có người phát ra giọng nói vui mừng.

Những người khác cũng đều vui vẻ nói thầm.

“Ma Tỷ, thật sự không dễ dàng, ba tháng, đợi ở nơi quỷ quái này ba tháng mới tìm được, khó trách Tử Phượng bảo thứ này trị giá 50 ngàn, khoan nói tới sự nguy hiểm ở đây, mười mấy

người của chúng ta đã chết hơn phân nửa, chỉ với không khí xung quanh, người bình thường khó mà chịu được.”

“Đúng vậy, thứ đó đã ở trước mắt, chúng ta không thể để vụt mất cơ hội, sau này là sâu bọ hay là rồng, các anh em đã chết có thể được trợ cấp hay không, chỉ xem lúc này.” Một người dường như là thủ lĩnh lên tiếng, sau đó dẫn đội đi nhanh về phía ngọn núi.

....

Trung tâm của trời đất, tận cùng của vạn linh hồn, Địa Phủ.

Địa phủ hiện tại đã phát triển thành sự tồn tại của một đô thị thiên cung siêu cấp.

Trên tầng mây, từng thành phố lơ lửng trên không, nối tiếp vô tận, cùng lúc đó, các loại hư ảnh tới lui, cực kỳ náo nhiệt.

Trong cung điện không lồ, phòng khách rộng rãi, khoảng 5 tầng, đủ để hơn 100 ngàn người ở.

Ở sảnh lớn lâu ba, trong một căn phòng, một người đàn ông cầm một ly chất lỏng màu xanh, đang đong đưa.

Người đàn ông này gần 40 tuổi, ánh mắt như chim ưng, dáng người cao ngất, trên mặt có dấu vết của sự từng trải, một vết sẹo kéo dài chỗ mắt trái, không chỉ làm mất vẻ đẹp trai, còn tăng thêm một vẻ đẹp hoang dã, khiến cho cô gái trong phòng, ánh mắt nóng rực, trong lòng nhận nhạo.

Đột nhiên, một tên mập đi vào, kích động nói: “Từ đại sư, từ đại sư, lấy được rồi, loại cỏ không sinh không chết mà ngài treo giải thưởng 50 ngàn tìm được rồi, tiếp theo có phải chúng ta có thể thực hiện kế hoạch?”

Động tác của người đàn ông đẹp trai dừng lại, nhếch miệng cười, tà mị không gì sánh được: “Nhanh hơn ta nghĩ, rất tốt. Lần chuẩn bị này đầy đủ hơn rồi, phân phó xuống dưới, Vạn

Long Giới chuẩn bị hành động, lần này chúng ta có thể nắm huyết mạch của rồng không, nắm giữ sinh mệnh lâu dài và lực lượng lớn mạnh không, phải xem lần hành động này.”

Ánh mắt tên mập nóng rực, nói: “Ta sẽ đi thông báo cho các cổ đông khác, chắc chắn sẽ chuẩn bị lực lượng mạnh nhất, sẵn được con rồng mạnh nhất.”

Chờ tên mập rời đi, người đàn ông đẹp trai nhìn về phía bầu trời, ở nơi cao nhất đó, có một nhân vật nắm trong tay vạn vật của trời đất.

Nhưng hẳn ta không sợ hãi chút nào, tự lẩm bầm: “Trần Hạo, người bị mắc kẹt giữa trời đất, con đường phía trước bị cắt đứt, chỉ có ta, với sự giúp đỡ của tổ tiên, mới có thể du ngoạn sơn thủy đứng lên vị trí cao nhất. Lúc trước người từ chối sự trợ giúp của ta, sau này cũng chỉ có thể ngược lên nhìn bản tọa thôi.”

Hắn ta nói ở đây, phía trên bầu trời, Trần Hạo, Hằng Nga tiên tử, mèo đen biến thành người đẹp ngực bụ Tiểu Mạch, gà trống biến thành cậu trai trẻ, bướm xanh biến thành tinh linh nhỏ, Bạch Lộ biến thành tiên tử xinh đẹp lạnh lùng, đều đang nhìn kính trên nước.

Trong thủy kính, chính là biểu cảm hăng hái của người đàn ông.

“Chắc chắn, không thể không nói, cô Hùng vẫn khá có mắt nhìn, tên nhóc này cũng không biết là tình huống gì, chỉ cần lừa một lần, lại có thể tìm được một thế giới mới, mấy năm nay lập được công lao ngập trời cho Địa Phủ!” Gà trống kinh ngạc.

Mèo đen ở bên cạnh cắn thù nhìn Hằng Nga, vừa lơ đãng bày ra bộ ngực bụ về phía Trần Hạo, đồng thời nói: “Bước tiếp theo làm sao? Thật sự để hắn đi làm kế hoạch chiến sĩ rồng gì

đó? Nhưng cũng đừng phể người đi, tên nhóc này là một người giỏi xông pha chiến đấu, phể đi quá đáng tiếc.”

“Không sao, ta sẽ để ý mà, không để hấn chết đâu. Nhưng mà Tiểu Hắc...” Ánh mắt Trần Hạo nhìn mèo đen, trong mắt ánh sáng lóe lên, hai ngọn đôi của Tiểu Hắc vỡ tan, biến thành ngực phẳng lì.

“Là một trong hai vị thần ngày đêm, phải làm gương, ta muốn, người làm con người thật.”

Mèo đen: “...”

Chương 905: Ngoại truyện 4

Bầu trời là những vì sao vô tận, mắt thường có thể nhìn thấy, những ngôi sao trải rộng bầu trời, mắt thường có thể nhìn thấy, đủ mọi màu sắc.

Mà mặt đất lại cháy đen mênh mông vô bờ, bằng phẳng giống như mặt nước, giống như bị sét đánh mà bốc cháy, như chẳng bao giờ xuất hiện sự sống.

Trên mặt đất, một pháp khí bay không lồ đang bay trên không.

Đột nhiên, pháp khí bay dừng lại.

Mà phía trước pháp khí đang bay mười mấy dặm, hai người mặc áo choàng đen đang chạy trốn điên cuồng, rõ ràng phía sau hai người không nhìn thấy gì cả, nhưng giống như bị thứ kinh khủng nào đó đuổi theo, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Dần dần, hai người cách pháp khí bay vài dặm, lúc này, mặt đất yên ả, đột nhiên những cái vòi từ dưới đất vươn lên, phì phò bên tai không dứt.

Những xúc tu này cực kỳ dài, xông thẳng tới chân trời, giống như những sợi tóc bông bành trong gió.

Mắt thấy hai người bị thứ tóc đáng sợ này bao vây.

Đột nhiên một ánh sáng màu máu bắn ra từ pháp khí bay, từ nhỏ thành lớn, từ từ biến thành một chùm ánh sáng lớn tới vài trăm thước, trực tiếp cắt ngang xúc tu, chém rách xúc tu, lộ ra hai người ở bên trong.

Nhìn thấy một màn này, hai người vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy ra khỏi đám xúc tu, đi tới chỗ pháp khí bay.

“Là Dương đại hiệp!” Ở khoảng cách gần, hai người thấy được chiếc dáng người trên pháp khí bay, thì cực kì vui mừng.

Lúc này, trên pháp khí bay, một người lơ lửng, chậm rãi đáp xuống, nhưng là một người cụt một tay.

Người cụt một tay này đeo mặt nạ che nửa mặt, tóc dài bay lượn, mặc trên người áo choàng dài đỏ như máu.

Nhìn thấy dáng người quen thuộc này, khiến mắt hai người tỏa ra ánh sáng, biểu cảm người hâm mộ gặp được idol vậy.

“Dương đại hiệp, kí tên cho ta đi.” Hai người kéo mũ đội đầu của áo choàng đen ra, lộ ra hai gương mặt trẻ tuổi, nhìn qua giống nhau như đúc, nhưng một người có nốt ruồi son ở giữa hai lông mày.

Người đàn ông áo choàng đỏ cụt một tay không nhìn hai người, bóng người bay về phía chỗ xúc tu, trên người lấp lóe ánh đao, điên cuồng diệt sạch đám xúc tu.

Cuối cùng, xúc tu dường như cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng rút về mặt đất.

Người đàn ông cụt một tay xông vào lòng đất, giống như không chịu bỏ qua.

Thấy một màn này, hai người được cứu trợn mắt há miệng.

Quả nhiên không hổ là Huyết ảnh Tu La Dương đại hiệp!

Ánh sáng máu Tu La này quá trâu bò rồi, nhẹ nhàng chém chết quái vật khó chơi này, như muốn diệt cỏ tận gốc.

“Anh, vừa rồi anh quá mất thể diện rồi, còn đòi kí tên!” Một trong hai người lên tiếng, vẻ mặt ghét bỏ.

Chàng trai có nốt ruồi son tiếc nuối nói: “Ngươi hiểu cái gì, Dương đại hiệp là người có tiếng tăm trong tộc Tu La, thực lực mạnh mẽ, khí phách có một không hai, đáng tiếc quanh năm

tiên phong đánh trận trong Chư Thiên, tìm kiếm tương lai của tộc Tu La, cũng vì vậy mà ngày càng lớn mạnh, khiến người ta hâm mộ ghen tị oán hận. Có người nói mấy em gái hâm mộ Dương đại hiệp không ít đâu, đều muốn trở thành vợ của Dương đại hiệp, muốn chữ kí của ngài ấy, phải mất 1 nghìn, vài phút đã bán hết.”

Người kia trợn mắt há miệng, đang muốn nói, đột nhiên mặt đất rung lên, nổ vang.

Hai người vội vàng giữ vững cơ thể, lại phát hiện mặt đất bắt đầu nứt ra, hai người không dám đứng tại chỗ, bóng người bay lên, đáp xuống trên pháp khí bay đang lơ lửng.

Lúc này cúi người nhìn xuống, hai người chết lặng.

Chỉ thấy mặt đất vốn cháy đen, sụp xuống một hố lớn, lộ ra một rãnh sâu tối tăm, mà ở trong cái hố khổng lồ đấy, truyền ra sức mạnh kinh khủng, mơ hồ còn có ánh sáng đỏ trôi nổi.

Hai người nhìn nhau, cùng lúc nói: “Vùng đất quý!”

“Ta muốn vào xem quá!”

“Nói nhảm, đây là cơ duyên, có thể bỏ qua sao? Những con quái vật trong thế giới Ma Tý này miễn dịch với thuốc của ta, còn tồn không ít để mua pháp khí hộ thân, một nhóm đã mất đi, tưởng như nơi núi sông trùng trùng không có đường thoát, lại xuất hiện hi vọng! Đi thôi, Dương đại hiệp đã đi rồi, chúng ta theo phía sau, kiếm chút ít.”